Giới thiệu

Câu chuyện mở ra trong một thế giới song song gần như tương đồng với chúng ta, tại trường Đại học Khảo cổ danh giá bậc nhất Đại Việt.

Nhân vật chính của chúng ta là Diệp Phàm, một sinh viên năm ba đang chìm trong tuyệt vọng trước áp lực thi cao học.

Nhưng Diệp Phàm không phải là một sinh viên bình thường.

Anh là một người xuyên không, mang theo ký ức đau thương từ kiếp trước – một cuộc đời cũng đã bị chôn vùi bởi chính cuộc đua học thuật khốc liệt đến mức tử vong vì kiệt sức.

Tỉnh dậy trong một thân xác mới, ở một thế giới mới, nhưng lại đối mặt với cùng một bi kịch cũ, Diệp Phàm quyết tâm rằng lần này, anh sẽ không để lịch sử lặp lại.

Anh phải tìm một con đường khác để thoát khỏi vòng xoáy "nội quyển" chết người này.

May mắn thay, số phận đã ban cho anh một công cụ thay đổi cuộc đời: "Hệ thống Nhập vai Nhân vật".

Hệ thống này cho phép Diệp Phàm rút các thẻ bài nhân vật từ vô số thế giới khác nhau, và bằng cách "nhập vai" – mô phỏng hành vi, tính cách và ngoại hình của họ – anh có thể nhận được sức mạnh và kỹ năng tương ứng.

Trong vô vàn thẻ bài, bên cạnh những nhân vật hài hước, anh kinh ngạc phát hiện ra sự tồn tại của các bậc thầy đạo mộ huyền thoại như Trương Khởi Linh, Ngô Tà, Hồ Bát Nhất.

Đây chính là con đường cứu rỗi của anh.

Mục tiêu của Diệp Phàm trở nên rõ ràng: giành lấy suất bảo nghiên (tuyển thẳng cao học) bằng cách đóng góp xuất sắc trong một chuyến khai quật lăng mộ thực tế, một đặc quyền chỉ dành cho những sinh viên ưu tú nhất.

Cơ hội ngàn vàng bất ngờ xuất hiện khi Bạch Khinh Nhứ, hoa khôi của trường và cũng là con gái độc nhất của phó viện trưởng, đăng một thông báo gây chấn động lên diễn đàn.

Quá mệt mỏi với những kẻ theo đuổi dai dẳng, cô ra một "tiêu chuẩn kén rể" độc nhất vô nhị: bất kỳ ai dám đồng hành cùng cô trong chuyến khảo sát một ngôi cổ mộ gần trường sẽ có cơ hội.

Đối với hàng ngàn nam sinh, đây là một thử thách sinh tử đầy điên rồ, nhưng với Diệp Phàm, đó là tấm vé vàng dẫn đến mục tiêu của mình.

Không một chút do dự, anh để lại ba chữ ngắn gọn: "Tôi đăng ký." Hành động của Diệp Phàm ngay lập tức biến anh thành trò cười cho toàn trường.

Bạn bè, bạn cùng phòng, và vô số những kẻ ẩn danh trên mạng đều chế giễu anh là một tên mọt sách ngông cuồng, một kẻ "liếm cẩu" không biết tự lượng sức mình.

Nhưng họ không hề biết rằng, Diệp Phàm đã kích hoạt được gói quà tân thủ của hệ thống.

Bằng một cú rút thẻ định mệnh, anh đã sở hữu được thẻ bài mạnh nhất trong giới đạo mộ: Trương Khởi Linh.

Cuộc lột xác ngoạn mục bắt đầu.

Từ một sinh viên mờ nhạt, Diệp Phàm biến thành một hình tượng hoàn toàn khác – mái tóc, trang phục, và quan trọng nhất là khí chất trầm mặc, lạnh lùng, bí ẩn và đầy uy áp của "Tiểu Ca".

Anh không còn là Diệp Phàm mọt sách, mà là một chuyên gia đạo mộ thâm tàng bất lộ.

Đoàn thám hiểm được thành lập, bao gồm các giáo sư đầu ngành do chính cha của Bạch Khinh Nhứ, phó viện trưởng Bạch Trường Minh, dẫn đầu; một đội bảo an chuyên nghiệp; và một nhóm sinh viên ưu tú – trong đó có những tình địch của Diệp Phàm như công tử nhà giàu Lý Thái, hot boy trường Ngạn Gia.

Khi Diệp Phàm xuất hiện với diện mạo mới, anh đã khiến tất cả mọi người phải kinh ngạc.

Sự trầm tĩnh và khí chất khác biệt của anh hoàn toàn đối lập với hình ảnh mọt sách mà mọi người vẫn biết.

Các tình địch nhìn anh bằng ánh mắt khinh miệt, còn Bạch Khinh Nhứ thì chỉ xem anh như một kẻ liều lĩnh khác muốn gây sự chú ý.

Nhưng khi cánh cửa cổ mộ vừa hé mở, thực tế tàn khốc đã chứng minh ai mới là kẻ thực sự có bản lĩnh.

Cả đoàn khảo cổ lập tức đối mặt với thử thách đầu tiên: một bầy bọ giáp xác khổng lồ hung tợn tràn ra từ bóng tối.

Trong khi các "tinh anh" khác hoảng loạn bỏ chạy hoặc bất lực chống đỡ, Diệp Phàm, với năng lực của Trương Khởi Linh, đã bình tĩnh sử dụng "Kỳ Lân huyết" của mình.

Máu của anh trở thành khắc tinh tuyệt đối của bầy quái vật, khiến chúng kinh hoàng tháo chạy, cứu cả đoàn khỏi một kiếp nạn ngay trước cửa mộ.

Màn thể hiện phi thường này đã khiến mọi ánh mắt phải nhìn anh bằng một con ngươi khác, đặc biệt là Bạch Khinh Nhứ và cha cô.

Từ đó, chuyến thám hiểm biến thành sân khấu độc diễn của Diệp Phàm.

Mỗi một cạm bẫy chết người, từ cơn mưa tên độc, chiếc gương "Hồi Đầu Kính" có khả năng thao túng tâm trí bằng cách gợi lên nỗi sợ hãi sâu thẳm nhất, cho đến những sinh vật cổ đại kỳ dị như "Hoạt Lịch Tử" (đá sống) có khả năng sao chép y hệt con người, đều bị anh dễ dàng hóa giải bằng kiến thức và kỹ năng siêu phàm từ hệ thống.

Anh trở thành vị cứu tinh bất đắc dĩ, một huyền thoại sống trong mắt các thành viên của đoàn.

Trong quá trình đó, một sự hiểu lầm ngọt ngào bắt đầu nảy nở.

Bạch Khinh Nhứ, từ sự coi thường ban đầu, đã hoàn toàn bị chinh phục bởi hình ảnh của Diệp Phàm.

Cô diễn giải mọi hành động của anh – vốn chỉ nhằm mục đích tích lũy điểm cống hiến để được bảo nghiên – thành sự bảo vệ thầm lặng, một tình yêu sâu sắc nhưng không lời.

Sự lạnh lùng của anh trong mắt cô là vẻ ngoài của một người đàn ông trưởng thành, trầm ổn; sự ra tay quyết đoán của anh là minh chứng cho tình cảm không cần khoa trương.

Một tình yêu đơn phương đầy ngộ nhận cứ thế lớn dần, biến Diệp Phàm thành chàng bạch mã hoàng tử trong lòng hoa khôi băng giá mà chính anh cũng không hề hay biết.

Cuộc hành trình đưa họ ngày một vào sâu trong lăng mộ.

Sau khi vượt qua vô số hiểm nguy, một phát hiện kinh thiên động địa đã được hé lộ: thông qua những manh mối từ một chiếc quan tài bằng đồng, họ xác định được chủ nhân của ngôi mộ này chính là Vương Mãng – vị hoàng đế gây tranh cãi nhất trong lịch sử, người bị hậu thế nghi ngờ là một "kẻ xuyên không" từ tương lai.

Ngôi mộ này không chỉ đơn thuần là một di tích, nó có thể nắm giữ lời giải cho một trong những bí ẩn lớn nhất của lịch sử Đại Việt.

Giờ đây, đứng trước ngưỡng cửa tiến vào khu vực trung tâm của đế lăng, đoàn khảo cổ vừa phấn khích vừa lo sợ.

Diệp Phàm, từ một kẻ vô danh, đã trở thành trụ cột tinh thần và sức mạnh không thể thiếu.

Các tình địch vẫn đầy lòng ghen ghét nhưng không thể làm gì khác ngoài việc phụ thuộc vào anh.

Và Bạch Khinh Như, trái tim đã hoàn toàn thuộc về một người hùng mà cô tự mình dựng nên trong tâm tưởng.

Con đường phía trước còn ẩn giấu bao nhiêu nguy hiểm chết người?

Bí mật về "hoàng đế xuyên không" Vương Mãng là gì?

Và liệu Diệp Phàm có thể thuận lợi đạt được mục tiêu bảo nghiên của mình, hay anh sẽ bị cuốn sâu hơn vào những bí ẩn vượt xa khỏi tầm kiểm soát?

Mục lục

Giới thiệu

Chương 1

Chương 2

Chương 3

Chương 4

Chương 5

Chương 6

Chương 7

Chương 8

Chương 9

Chương 10

Chương 11

Chương 12

Chương 13

Chương 14

Chương 15

Chương 16

Chương 17

Chương 18

Chương 19

Chương 20

Chương 21

Chương 22

Chương 23

Chương 24

Chương 25

Chương 26

Chương 27

Chương 28

Chương 29

Chương 30

Chương 31

Chương 32

Chương 33

Chương 34

Chương 35

Chương 36

Chương 37

Chương 38

Chương 39

Chương 40

Chương 41

Chương 42

Chương 43

Chương 44

Chương 45

Chương 46

Chương 47

Chương 48

Chương 49

Chương 50

Chương 51

Chương 52

Chương 53

Chương 54

Chương 55

Chương 56

Chương 57

Chương 58

Chương 59

Chương 60

Chương 61

Chương 62

Chương 63

Chương 64

Chương 65

Chương 66

Chương 67

Chương 68

Chương 69

Chương 70

Chương 71

Chương 72

Chương 73

Chương 74

Chương 75

Chương 76

Chương 77

Chương 78

Chương 79

Chương 80

Chương 81

Chương 82

Chương 83

Chương 84

Chương 85

Chương 86

Chương 87

Chương 88

Chương 89

Chương 90

Chương 91

Chương 92

Chương 93

Chương 94

Chương 95

Chương 96

Chương 97

Chương 98

Chương 99

Chương 100

Chương 101

Chương 102

Chương 103

Chương 104

Chương 105

Chương 106

Chương 107

Chương 108

Chương 109

Chương 110

Chương 111

Chương 112

Chương 113

Chương 114

Chương 115

Chương 116

Chương 117

Chương 118

Chương 119

Chương 120

Chương 121

Chương 122

Chương 123

Chương 124

Chương 125

Chương 126

Chương 127

Chương 128

Chương 129

Chương 130

Chương 131

Chương 132

Chương 133

Chương 134

Chương 135

Chương 136

Chương 137

Chương 138

Chương 139

Chương 140

Chương 141

Chương 142

Chương 143

Chương 144

Chương 145

Chương 146

Chương 147

Chương 148

Chương 149

Chương 150

Chương 151

Chương 152

Chương 153

Chương 154

Chương 155

Chương 156

Chương 157

Chương 158

Chương 159

Chương 160

Chương 161

Chương 162

Chương 163

Chương 164

Chương 165

Chương 166

Chương 167

Chương 168

Chương 169

Chương 170

Chương 171

Chương 172

Chương 173

Chương 174

Chương 175

Chương 176

Chương 177

Chương 178

Chương 179

Chương 180

Chương 181

Chương 182

Chương 183

Chương 184

Chương 185

Chương 186

Chương 187

Chương 188

Chương 189

Chương 190

Chương 191

Chương 192

Chương 193

Chương 194

Chương 195

Chương 196

Chương 197

Chương 198

Chương 199

Chương 200

Chương 201

Chương 202

Chương 203

Chương 204

Chương 205

Chương 206

Chương 207

Chương 208

Chương 209

Chương 210

Chương 211

Chương 212

Chương 213

Chương 214

Chương 215

Chương 216

Chương 217

Chương 218

Chương 219

Chương 220

Chương 221

Chương 222

Chương 223

Chương 224

Chương 225

Chương 226

Chương 227

Chương 228

Chương 229

Chương 230

Chương 231

Chương 232

Chương 233

Chương 234

Chương 235

Chương 236

Chương 237

Chương 238

Chương 239

Chương 240

Chương 241

Chương 242

Chương 243

Chương 244

Chương 245

Chương 246

Chương 247

Chương 248

Chương 249

Chương 250

Chương 251

Chương 252

Chương 253

Chương 254

Chương 255

Chương 256

Chương 257

Chương 258

Chương 259

Chương 260

Chương 261

Chương 262

Chương 263

Chương 264

Chương 265

Chương 266

Chương 267

Chương 268

Chương 269

Chương 270

Chương 271

Chương 272

Chương 273

Chương 274

Chương 275

Chương 276

Chương 277

Chương 278

Chương 279

Chương 280

Chương 281

Chương 282

Chương 283

Chương 284

Chương 285

Chương 286

Chương 287

Chương 288

Chương 289

Chương 290

Chương 291

Chương 292

Chương 293

Chương 294

Chương 295

Chương 296

Chương 297

Chương 298

Chương 299

Chương 300

Chương 301

Chương 302

Chương 303

Chương 304

Chương 305

Chương 306

Chương 307

Chương 308

Chương 309

Chương 310

Chương 311

Chương 312

Chương 313

Chương 314

Chương 315

Chương 316

Chương 317

Chương 318

Chương 319

Chương 320

Chương 321

Chương 322

Chương 323

Chương 324

Chương 325

Chương 326

Chương 327

Chương 328

Chương 329

Chương 330

Chương 331

Chương 332

Chương 333

Chương 334

Chương 335

Chương 336

Chương 337

Chương 338

Chương 339

Chương 340

Chương 341

Chương 342

Chương 343

Chương 344

Chương 345

Chương 346

Chương 347

Chương 348

Chương 349

Chương 350

Chương 351

Chương 352

Chương 353

Chương 354

Chương 355

Chương 356

Chương 357

Chương 358

Chương 359

Chương 360

Chương 361

Chương 362

Chương 363

Chương 364

Chương 365

Chương 366

Chương 367

Chương 368

Chương 369

Chương 370

Chương 371

Chương 372

Chương 373

Chương 374

Chương 375

Chương 376

Chương 377

Chương 378

Chương 379

Chương 380

Chương 381

Chương 382

Chương 383

Chương 384

Chương 385

Chương 386

Chương 387

Chương 388

Chương 389

Chương 390

Chương 391

Chương 392

Chương 393

Chương 394

Chương 395

Chương 396

Chương 397

Chương 398

Chương 399

Chương 400

Chương 401

Chương 402

Chương 403

Chương 404

Chương 405

Chương 406

Chương 407

Chương 408

Chương 409

Chương 410

Chương 411

Chương 412

Chương 413

Chương 414

Chương 415

Chương 416

Chương 417

Chương 418

Chương 419

Chương 420

Chương 421

Chương 422

Chương 423

Chương 424

Chương 425

Chương 426

Chương 427

Chương 428

Chương 429

Chương 430

Chương 431

Chương 432

Chương 433

Chương 434

Chương 435

Chương 436

Chương 437

Chương 438

Chương 439

Chương 440

Chương 441

Chương 442

Chương 443

Chương 444

Chương 445

Chương 446

Chương 447

Chương 448

Chương 449

Chương 450

Chương 451

Chương 452

Chương 453

Chương 454

Chương 455

Chương 456

Chương 457

Chương 458

Chương 459

Chương 460

Chương 461

Chương 462

Chương 463

Chương 464

Chương 465

Chương 466

Chương 467

Chương 468

Chương 469

Chương 470

Chương 471

Chương 472

Chương 473

Chương 474

Chương 475

Chương 476

Chương 477

Chương 478

Chương 479

Chương 480

Chương 481

Chương 482

Chương 483

Chương 484

Chương 485

Chương 486

Chương 487

Chương 488

Chương 489

Chương 490

Chương 491

Chương 492

Chương 493

Chương 494

Chương 495

Chương 496

Chương 497

Chương 498

Chương 499

Chương 500

Chương 501

Chương 502

Chương 503

Chương 504

Chương 505

Chương 506

Chương 507

Chương 508

Chương 509

Chương 510

Chương 511

Chương 512

Chương 513

Chương 514

Chương 515

Chương 516

Chương 517

Chương 518

Chương 519

Chương 520

Chương 521

Chương 522

Chương 523

Chương 524

Chương 525

Chương 526

Chương 527

Chương 528

Chương 529

Chương 530

Chương 531

Chương 532

Chương 533

Chương 534

Chương 535

Chương 536

Chương 537

Chương 538

Chương 539

Chương 540

Chương 541

Chương 542

Chương 543

Chương 544

Chương 545

Chương 546

Chương 547

Chương 548

Chương 549

Chương 550

Chương 551

Chương 552

Chương 553

Chương 554

Chương 555

Chương 556

Chương 557

Chương 558

Chương 559

Chương 560

Chương 561

Chương 562

Chương 563

Chương 564

Chương 565

Chương 566

Chương 567

Chương 568

Chương 569

Chương 570

Chương 571

Chương 572

Chương 573

Chương 574

Chương 575

Chương 576

Chương 577

Chương 578

Chương 579

Chương 580

Chương 581

Chương 582

Chương 583

Chương 584

Chương 585

Chương 586

Chương 587

Chương 588

Chương 589

Chương 590

Chương 591

Chương 592

Chương 593

Chương 594

Chương 595

Chương 596

Chương 597

Chương 598

Chương 599

Chương 600

Chương 601

Chương 602

Chương 603

Chương 604

Chương 605

Chương 606

Chương 607

Chương 608

Chương 609

Chương 610

Chương 611

Chương 612

Chương 613

Chương 614

Chương 615

Chương 616

Chương 617

Chương 618

Chương 619

Chương 620

Chương 621

Chương 622

Chương 623

Chương 624

Chương 625

Chương 626

Chương 627

Chương 628

Chương 629

Chương 630

Chương 631

Chương 632

Chương 633

Chương 634

Chương 635

Chương 636

Chương 637

Chương 638

Chương 639

Chương 640

Chương 641

Chương 642

Chương 643

Chương 644

Chương 645

Chương 646

Chương 647

Chương 648

Chương 649

Chương 650

Chương 651

Chương 652

Chương 653

Chương 654

Chương 655

Chương 656

Chương 657

Chương 658

Chương 659

Chương 660

Chương 661

Chương 662

Chương 663

Chương 664

Chương 665

Chương 666

Chương 667

Chương 668

Chương 669

Chương 670

Chương 671

Chương 672

Chương 673

Chương 674

Chương 675

Chương 676

Chương 677

Chương 678

Chương 679

Chương 680

Chương 681

Chương 682

Chương 683

Chương 684

Chương 685

Chương 686

Chương 687

Chương 688

Chương 689

Chương 690

Chương 691

Chương 692

Chương 693

Chương 694

Chương 695

Chương 696

Chương 697

Chương 698

Chương 699

Chương 700

Chương 701

Chương 702

Chương 703

Chương 704

Chương 705

Chương 706

Chương 707

Chương 708

Chương 709

Chương 710

Chương 711

Chương 712

Chương 713

Chương 714

Chương 715

Chương 716

Chương 717

Chương 718

Chương 719

Chương 720

Chương 721

Chương 722

Chương 723

Chương 724

Chương 725

Chương 726

Chương 727

Chương 728

Chương 729

Chương 730

Chương 731

Chương 732

Chương 733

Chương 734

Chương 735

Chương 736

Chương 737

Chương 738

Chương 739

Chương 740

Chương 741

Chương 742

Chương 743

Chương 744

Chương 745

Chương 746

Chương 747

Chương 748

Chương 749

Chương 750

Chương 751

Chương 752

Chương 753

Chương 754

Chương 755

Chương 756

Chương 757

Chương 758

Chương 759

Chương 760

Chương 761

Chương 762

Chương 763

Chương 764

Chương 765

Chương 766

Chương 767

Chương 768

Chương 769

Chương 770

Chương 771

Chương 772

Chương 773

Chương 774

Chương 775

Chương 776

Chương 777

Chương 778

Chương 779

Chương 780

Chương 781

Chương 782

Chương 783

Chương 784

Chương 785

Chương 786

Chương 787

Chương 788

Chương 789

Chương 790

Chương 791

Chương 792

Chương 793

Chương 794

Chương 795

Chương 796

Chương 797

Chương 798

Chương 799

Chương 800

Chương 801

Chương 802

Chương 803

Chương 804

Chương 805

Chương 806

Chương 807

Chương 808

Chương 809

Chương 810

Chương 811

Chương 812

Chương 813

Chương 814

Chương 815

Chương 816

Chương 817

Chương 818

Chương 819

Chương 820

Chương 821

Chương 822

Chương 823

Chương 824

Chương 825

Chương 826

Chương 827

Chương 828

Chương 829

Chương 830

Chương 831

Chương 832

Chương 833

Chương 834

Chương 835

Chương 836

Chương 837

Chương 838

Chương 839

Chương 840

Chương 841

Chương 842

Chương 843

Chương 844

Chương 845

Chương 846

Chương 847

Chương 848

Chương 849

Chương 850

Chương 851

Chương 852

Chương 853

Chương 854

Chương 855

Chương 856

Chương 857

Chương 858

Chương 859

Chương 860

Chương 861

Chương 862

Chương 863

Chương 864

Chương 865

Chương 866

Chương 867

Chương 868

Chương 869

Chương 870

Chương 871

Chương 872

Chương 873

Chương 874

Chương 875

Chương 876

Chương 877

Chương 878

Chương 879

Chương 880

Chương 881

Chương 882

Chương 883

Chương 884

Chương 885

Chương 886

Chương 887

Chương 888

Chương 889

Chương 890

Chương 891

Chương 892

Chương 893

Chương 894

Chương 895

Chương 896

Chương 897

Chương 898

Chương 899

Chương 900

Chương 901

Chương 902

Chương 903

Chương 904

Chương 905

Chương 906

Chương 907

Chương 908

Chương 909

Chương 910

Chương 911

Chương 912

Chương 913

Chương 914

Chương 915

Chương 916

Chương 917

Chương 918

Chương 919

Chương 920

Chương 921

Chương 922

Chương 923

Chương 924

Chương 925

Chương 926

Chương 927

Chương 928

Chương 929

Chương 930

Chương 931

Chương 932

Chương 933

Chương 934

Chương 935

Chương 936

Chương 937

Chương 938

Chương 939

Chương 940

Chương 941

Chương 942

Chương 943

Chương 944

Chương 945

Chương 946

Chương 947

Chương 948

Chương 949

Chương 950

Chương 951

Chương 952

Chương 953

Chương 954

Chương 955

Chương 956

Chương 957

Chương 958

Chương 959

Chương 960

Chương 961

Chương 962

Chương 963

Chương 964

Chương 965

Chương 966

Chương 967

Chương 968

Chương 969

Chương 970

Chương 971

Chương 972

Chương 973

Chương 974

Chương 975

Chương 976

Chương 977

Chương 978

Chương 979

Chương 980

Chương 981

Chương 982

Chương 983

Chương 984

Chương 985

Chương 986

Chương 987

Chương 988

Chương 989

Chương 990

Chương 991

Chương 992

Chương 993

Chương 994

Chương 995

Chương 996

Chương 997

Chương 998

Chương 999

Chương 1000

Chương 1001

Chương 1002

Chương 1003

Chương 1004

Chương 1005

Chương 1006

Chương 1007

Chương 1008

Chương 1009

Chương 1010

Chương 1011

Chương 1012

Chương 1013

Chương 1014

Chương 1015

Chương 1016

Chương 1017

Chương 1018

Chương 1019

Chương 1020

Chương 1021

Chương 1022

Chương 1023

Chương 1024

Chương 1025

Chương 1026

Chương 1027

Chương 1028

Chương 1029

Chương 1030

Chương 1031

Chương 1032

Chương 1033

Chương 1034

Chương 1035

Chương 1036

Chương 1037

Chương 1038

Chương 1039

Chương 1040

Chương 1041

Chương 1042

Chương 1043

Chương 1044

Chương 1045

Chương 1046

Chương 1047

Chương 1048

Chương 1049

Chương 1050

Chương 1051

Chương 1052

Chương 1053

Chương 1054

Chương 1055

Chương 1056

Chương 1057

Chương 1058

Chương 1059

Chương 1060

Chương 1061

Chương 1062

Chương 1063

Chương 1064

Chương 1065

Chương 1066

Chương 1067

Chương 1068

Chương 1069

Chương 1070

Chương 1071

Chương 1072

Chương 1073

Chương 1074

Chương 1075

Chương 1076

Chương 1077

Chương 1078

Chương 1079

Chương 1080

Chương 1081

Chương 1082

Chương 1083

Chương 1084

Chương 1085

Chương 1086

Chương 1087

Chương 1088

Chương 1089

Chương 1090

Chương 1091

Chương 1092

Chương 1093

Chương 1094

Chương 1095

Chương 1096

Chương 1097

Chương 1098

Chương 1099

Chương 1100

Chương 1101

Chương 1102

Chương 1103

Chương 1104

Chương 1105

Chương 1106

Chương 1107

Chương 1108

Chương 1109

Chương 1110

Chương 1111

Chương 1112

Chương 1113

Chương 1114

Chương 1115

Chương 1116

Chương 1117

Chương 1118

Chương 1119

Chương 1120

Chương 1121

Chương 1122

Chương 1123

Chương 1124

Chương 1125

Chương 1126

Chương 1127

Chương 1128

Chương 1129

Chương 1130

Chương 1131

Chương 1132

Chương 1133

Chương 1134

Chương 1135

Chương 1136

Chương 1137

Chương 1138

Chương 1139

Chương 1140

Chương 1141

Chương 1142

Chương 1143

Chương 1144

Chương 1145

Chương 1146

Chương 1147

Chương 1148

Chương 1149

Chương 1150

Chương 1151

Chương 1152

Chương 1153

Chương 1154

Chương 1155

Chương 1156

Chương 1157

Chương 1158

Chương 1159

Chương 1160

Chương 1161

Chương 1162

Chương 1163

Chương 1164

Chương 1165

Chương 1166

Chương 1167

Chương 1168

Chương 1169

Chương 1170

Chương 1171

Chương 1172

Chương 1173

Chương 1174

Chương 1175

Chương 1176

Chương 1177

Chương 1178

Chương 1179

Chương 1180

Chương 1181

Chương 1182

Chương 1183

Chương 1184

Chương 1185

Chương 1186

Chương 1187

Chương 1188

Chương 1189

Chương 1190

Chương 1191

Chương 1192

Chương 1193

Chương 1194

Chương 1195

Chương 1196

Chương 1197

Chương 1198

Chương 1199

Chương 1200

Chương 1201

Chương 1202

Chương 1203

Chương 1204

Chương 1205

Chương 1206

Chương 1207

Chương 1208

Chương 1209

Chương 1210

Chương 1211

Chương 1212

Chương 1213

Chương 1214

Chương 1215

Chương 1216

Chương 1217

Chương 1218

Chương 1219

Chương 1220

Chương 1221

Chương 1222

Chương 1223

Chương 1224

Chương 1225

Chương 1226

Chương 1227

Chương 1228

Chương 1229

Chương 1230

Chương 1231

Chương 1232

Chương 1233

Chương 1234

Chương 1235

Chương 1236

Chương 1237

Chương 1238

Chương 1239

Chương 1240

Chương 1241

Chương 1242

Chương 1243

Chương 1244

Chương 1245

Chương 1246

Chương 1247

Chương 1248

Chương 1249

Chương 1250

Chương 1251

Chương 1252

Chương 1253

Chương 1254

Chương 1255

Chương 1256

Chương 1257

Chương 1258

Chương 1259

Chương 1260

Chương 1261

Chương 1262

Chương 1263

Chương 1264

Chương 1265

Chương 1266

Chương 1267

Chương 1268

Chương 1269

Chương 1270

Chương 1271

Chương 1272

Chương 1273

Chương 1274

Chương 1275

Chương 1276

Chương 1277

Chương 1278

Chương 1279

Chương 1280

Chương 1281

Chương 1282

Chương 1283

Chương 1284

Chương 1285

Chương 1286

Chương 1287

Chương 1288

Chương 1289

Chương 1290

Chương 1291

Chương 1292

Chương 1293

Chương 1294

Chương 1295

Chương 1296

Chương 1297

Chương 1298

Chương 1299

Chương 1300

Chương 1301

Chương 1302

Chương 1303

Chương 1304

Chương 1305

Chương 1306

Chương 1307

Chương 1308

Chương 1309

Chương 1310

Chương 1311

Chương 1312

Chương 1313

Chương 1314

Chương 1315

Chương 1316

Chương 1317

Chương 1318

Chương 1319

Chương 1320

Chương 1321

Chương 1322

Chương 1323

Chương 1324

Chương 1325

Chương 1326

Chương 1327

Chương 1328

Chương 1329

Chương 1330

Chương 1331

Chương 1

Đại Việt, Thủy Địa Cầu, thành phố Tây.

Đại học Khảo cổ, ngôi trường có ngưỡng cửa đầu vào cao nhất cả nước.

Bạch Khinh Nhứ, sinh viên năm ba khoa Phát triển và Phục chế Văn vật.

Cô là hoa khôi được cả trường Đại học Khảo cổ công nhận, eo thon chân dài, da trắng dáng xinh, một mỹ nữ lạnh lùng.

Quan trọng nhất, cô là con gái rượu duy nhất của Phó viện trưởng.

Lúc này, cô đang bị hai nam sinh đẹp trai với phong cách khác nhau chặn đường.

Hai kẻ theo đuổi này cũng khá nổi tiếng trong trường, một người là đội trưởng đội bóng rổ Cao Hoa, người còn lại là phú nhị đại Lý Thái.

Cao Hoa cười rạng rỡ như ánh mặt trời: "Khinh Nhứ, chiều nay đến xem trận đấu của tớ được không?

Vì cậu, tớ sẽ ghi điểm cao nhất." Lý Thái lại tỏ ra khinh thường: "Hừ, trận bóng rổ thì có gì hay mà xem.

Nhứ Nhứ, tối nay tớ lái chiếc Ferrari mới tậu đưa cậu đi hóng gió." Bạch Khinh Nhứ lạnh lùng liếc nhìn hai người, lấy điện thoại ra thao tác nhanh vài giây rồi nói: "Xem diễn đàn đi." Nói xong, cô lướt qua cả hai, để lại một bóng lưng mảnh mai nhưng vô cùng lạnh lùng.

Ký túc xá nam 703, giường số 370.

Diệp Phàm đang nằm trên giường, chán nản xem khóa học online

về từ vựng ôn thi cao học, môn tiếng Anh của cô Lưu Tiểu Yến.

Ký túc xá có tổng cộng sáu người, trên mỗi bàn học đều chất đống lộn xộn đủ loại sách ôn thi.

Cả sáu người đều mắt hằn tơ máu, dán chặt vào tài liệu học tập, cố gắng ghi nhớ nội dung bên trong.

Trên trần nhà còn treo một tấm băng rôn, trên đó viết bằng bút lông với nét chữ nguệch ngoạc phóng khoáng: Thà tự mình mệt chết, cũng phải cuốn chết bạn học!

Diệp Phàm không khỏi thở dài một hơi, úp chiếc máy tính bảng trong tay lên mặt, che đi vẻ cay đắng.

Kiếp trước của hắn chính là bị cuốn chết như vậy đấy!

Hơi thở còn chưa dứt, trong đầu Diệp Phàm đã vang lên một giọng máy móc lạnh băng: 【Đinh!

Hệ thống phát hiện cảm xúc sầu muộn của ký chủ, độ tương thích với nhân vật 'Đại Ngọc' là 5%, có muốn rút nhân vật này để tiến hành nhập vai không?】 Diệp Phàm mặt lạnh như tiền, lựa chọn "Không" trong đầu.

Đúng vậy, Diệp Phàm là người xuyên không đến thế giới này.

Nguyên bản, hắn cũng là một sĩ tử ôn thi cao học, chuyên ngành Lịch sử học.

Mỗi ngày học từ tờ mờ sáng đến khuya, nhưng vẫn có nhiều người nỗ lực hơn hắn.

Năm đó, chỉ tiêu tuyển thẳng cao học chiếm mất 80% số suất trúng tuyển thông thường, cơ hội còn lại cho hắn chỉ vỏn vẹn 20%.

Để giành chiến thắng trong cuộc cạnh tranh với gần mười triệu người, hắn không có bất kỳ hoạt động giải trí nào, không có giờ giấc

sinh hoạt điều độ.

Và thế là hai ngày trước, trong dòng lũ ôn thi cao học cạnh tranh khốc liệt này, hắn đã bị cuốn chết theo đúng nghĩa đen.

Khi mở mắt ra, Diệp Phàm đã đến thế giới Thủy Địa Cầu, quốc gia Đại Việt, một nơi không khác mấy so với thế giới của hắn.

Nhưng hắn đau khổ phát hiện ra, dù được tái sinh, hắn vẫn là một sĩ tử ôn thi cao học đáng thương!

Hơn nữa còn là ở Đại học Khảo cổ, một ngôi trường hàng đầu với ngưỡng cửa cao hơn và mức độ cạnh tranh nội bộ khốc liệt nhất!

Trong lúc Diệp Phàm đang khổ không nói nên lời, hắn nghe thấy tiếng thông báo của hệ thống, thứ bắt buộc phải có khi xuyên không. 【Đinh!

Hệ thống đã phát hiện ký chủ, đang tiến hành ghép đôi hệ thống.】 【Đinh!

Chúc mừng ký chủ, nhận được Hệ thống Nhập vai.

Ký chủ có thể dựa vào tích phân để rút thẻ bài nhân vật, tích phân chi trả khác nhau, thẻ bài nhân vật cũng khác nhau.】 【Lựa chọn rút thẻ bài, nhân vật chính có thể dựa vào độ hoàn nguyên của vai diễn để nhận thưởng từ hệ thống, cũng như thưởng kỹ năng của nhân vật.】 【Mỗi khi độ hoàn nguyên của nhân vật đạt 100%, ký chủ có thể nhận được phần thưởng tiền mặt tương ứng với tích phân của cấp độ nhân vật ×100.】 【Tích phân hiện tại của ký chủ là 50, có thể rút các thẻ bài nhân vật sau:】 【Crayon Shin-chan: 30, vương giả của lý lẽ lưu manh.】 【Đại Ngọc: 50, năng lực nhận diện 'trà xanh' cấp 10, mỉa mai châm chọc cấp 10, thể chất 0】 【Nhuận Thổ: Năng lực đâm dưa hấu (tra) cấp 10.】 Nếu không phải Diệp Phàm kéo xuống danh sách thẻ bài và nhìn thấy những cao thủ như Ngô Tà, Trương Khải Linh,

Trần Ngọc Lâu, Bàn Sơn đạo nhân và Hồ Bát Nhất, e rằng hắn đã tái sinh thêm lần nữa ngay tại chỗ rồi.

Thế là bây giờ, Diệp Phàm mang theo cái hệ thống rẻ tiền với 50 tích phân, nằm trên giường, vừa xem khóa học online vừa mưu tính đại sự nghiệp của mình.

Kiếp trước đã chết vì đi theo con đường ôn thi cao học, kiếp này dù thế nào cũng không thể đi vào vết xe đổ!

Nhưng hắn vẫn muốn trúng tuyển.

Vậy thì, chỉ còn lại một con đường duy nhất: Suất tuyển thẳng cao học!

Theo những gì Diệp Phàm biết được trong hai ngày qua, Đại học Khảo cổ có một con đường tuyển thẳng trực tiếp nhất nhưng cũng khó khăn nhất, đó là đích thân xuống mộ.

Theo giáo sư hướng dẫn xuống mộ chắc chắn sẽ được cộng điểm, nếu còn có cống hiến nổi bật trong công tác khảo cổ, thì suất tuyển thẳng chắc chắn nằm trong lòng bàn tay!

Nhưng… Dù vậy, tạm thời hắn cũng không có cách nào để theo giáo sư xuống mộ cả.

Nguyên chủ của thân thể này là một người cực kỳ mờ nhạt trong trường, ném vào đám đông là không tìm thấy.

Trong ký ức của cậu ta, cũng chỉ có cắm đầu vào học.

Nghĩ đến đây, Diệp Phàm lại thở dài cay đắng.

Bỗng nhiên, trong ký túc xá im ắng vang lên một tiếng "Vãi chưởng!!!" đầy kinh ngạc từ giường dưới của hắn.

Mấy người bạn cùng phòng đều thò đầu ra xem.

"Sao thế lão tam, đơn xin suất tuyển thẳng của cậu được duyệt rồi

à?

Vui thế?" "Cậu làm chói mắt tôi rồi đấy." "Chuyện gì thế, vợ cậu sinh con à?

Cậu kích động cái gì?" Giọng của người giường dưới được gọi là lão tam vô cùng kích động: "Anh em!

Mau xem diễn đàn trường!

Hoa khôi công bố tiêu chuẩn chọn bạn đời rồi!" Trong phút chốc, tiếng lật sách và tiếng học bài trong ký túc xá đều biến mất.

Bản thân Diệp Phàm không hứng thú với chủ đề này, hắn mới đến thế giới này được hai ngày thôi.

Vì vậy, hắn không có suy nghĩ gì về cô hoa khôi mà hắn còn chưa gặp mặt lần nào.

Nhưng hắn vẫn mở điện thoại lên, muốn xem thử tiêu chuẩn chọn bạn đời của hoa khôi sẽ biến thái đến mức nào.

Vừa mở điện thoại, hắn đã thấy bài đăng được ghim lên đầu vì độ hot. 【Chủ đề: Tiêu chuẩn chọn bạn đời của Bạch Khinh Nhứ.】 【Nội dung: Tiêu chuẩn chọn bạn đời của tôi chỉ có một, hai ngày sau cùng tôi đích thân vào ngôi mộ cổ gần trường khảo sát.

Ai không dám và không sống sót được trong mộ nửa ngày thì đừng làm phiền tôi.

Ai có ý thì để lại lời nhắn.】 Bài đăng này chưa đầy mười phút, bên dưới đã có mấy nghìn lượt trả lời. 【Lầu 3: Thấy bài của hoa khôi không cần đọc nội dung, xí ngay sofa!!

Hít hà hoa khôi!!】 【Lầu 4: Mẹ nó thằng già ở lầu trên không có võ đức!!

Tao quyết đấu với mày!!

Hít hà hoa khôi!】【Lầu 8: Vãi chưởng??

Tiêu chuẩn chọn bạn đời của hoa khôi??

Để xem tôi còn cơ hội không!】【Lầu 12: Á à… tiêu chuẩn là đi cùng xuống mộ à?

Thôi thôi bỏ đi.

Tôi đổi đối tượng khác vậy.】【Lầu 500: Tôi tìm cả sổ hộ khẩu ra rồi, kết quả là tiêu chuẩn chọn bạn đời thực ra là tìm người tình nguyện nộp mạng à?

Bye bye nhé!】【Lầu 783: Chiêu này của hoa khôi trực tiếp làm số lượng người theo đuổi giảm mạnh nhưng chất lượng chắc chắn sẽ tăng vọt!】【Lầu 999: Yêu cầu này hơi quá đáng rồi nhỉ?

Lỡ mà là ngôi mộ cổ nguy hiểm thì chẳng khác nào đùa với mạng sống, vì theo đuổi một cô hoa khôi thì không đến mức đó đâu.】【Lầu 1223: Xuống mộ???

Sao không bảo tôi vào thẳng mộ tổ nhà hoa khôi luôn đi??】【Lầu 1684: Vui vẻ click vào, chửi bới đi ra.】 … Mấy người bạn cùng phòng của Diệp Phàm cũng lần lượt vang lên tiếng than thở.

"A~~ Cứ tưởng cuối cùng lão phu cũng có cơ hội rồi chứ!" "Mẹ nó, yêu cầu này đúng là ngắn gọn súc tích thật, nhưng đây là việc đi nộp mạng mà!

Tôi rút lui." "Nhà tôi còn có bố mẹ phải chăm sóc, tôi không thể dấn thân vào vũng nước đục này được." Thế nhưng, giữa một mảnh trời ai oán, Diệp Phàm lại lặng lẽ nhếch mép cười.

Hắn nhanh chóng gõ bàn phím, giữa một loạt những lời châm chọc, để lại một bài trả lời vô cùng nổi bật: 【Lầu 2015: Tôi đăng ký.】 Bài đăng của Diệp Phàm có thể nói là một hòn đá ném xuống mặt hồ phẳng lặng, tạo nên ngàn lớp sóng.

Chương 2

Giữa một loạt những bình luận châm biếm và chê bai, ba chữ ngắn gọn này trở nên cực kỳ nổi bật.

Trong phút chốc, gần như toàn bộ sự chú ý lại đổ dồn vào bài trả lời này của Diệp Phàm.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi, đã có hàng trăm bình luận trong lầu được dựng lên. 【: Ê hế, có một con chim đầu đàn không sợ chết xuất hiện rồi kìa, chỉ có thể chúc cậu may mắn thôi anh bạn.】 【: Vãi chưởng, liếm chó cũng phải liếm đến mức này sao?】 【: Phải biết rằng liếm chó đến cuối cùng cũng chẳng còn gì đâu anh bạn, dừng lại đúng lúc đi.】 【: Cậu có biết đích thân xuống mộ nghĩa là gì không?

Mỗi lần trước khi xuống mộ đều phải viết di thư, chủ thớt là cô nhi à?

Đúng là hiếu thuận với bố mẹ cậu thật đấy.】 【: Cậu thanh cao, cậu giỏi giang, cậu liều mạng làm liếm chó thì Khinh Như có khi cũng chẳng thèm để ý đến cậu đâu.】 【: Chết tiệt, mở trang cá nhân của chủ thớt ra xem, vãi chưởng, Diệp Phàm??】 【: Diệp Phàm thì sao?

Chưa nghe nói bao giờ, có ai phổ cập kiến thức một chút được không?

Lẽ nào là một anh bạn nào đó thâm tàng bất lộ à?】 Khi danh tính của Diệp Phàm bị lộ, những bình luận bên dưới càng trở nên sôi nổi hơn, những người biết hắn trực tiếp phổ cập kiến thức ngay bên dưới. 【: Diệp Phàm học cùng lớp với bọn tôi, là một mọt sách chính hiệu, tôi chỉ từng thấy cậu ta trong phòng học thôi, với cái thể trạng đó mà đòi xuống mộ??

Là tôi điên rồi hay cậu ta điên rồi?】 【: Không ngờ đấy Diệp

Phàm, cậu nhóc bình thường im như thóc, vậy mà lại ẩn giấu tham vọng lớn như vậy à?】【: Vãi chưởng!!

Diệp Phàm, tao là lão tam đây.

Mẹ nó, mày bình thường đến cái tất cũng cuộn lại mới giặt, mà còn muốn đạt tiêu chuẩn chọn bạn đời của hoa khôi á???

Mày xuống giường quyết đấu với tao đi!】【: Cười không sống nổi, tục ngữ nói hay lắm, cóc ghẻ mà đòi ăn thịt thiên nga.】… Không chỉ những bình luận tỏ ra ác ý với Diệp Phàm, ngay cả bạn cùng phòng của hắn cũng không hề xem trọng hắn.

Lão tam sau khi trả lời bài đăng của Diệp Phàm, liền từ giường mình nhảy lên chiếc thang nhỏ dẫn lên giường trên, vẻ mặt kinh ngạc hỏi hắn: "Diệp Phàm, mày đùa à?

Với cái thân hình còi cọc của mày mà cũng đòi đi xuống mộ?

Mày còn không đủ cho cương thi trong đó nhét kẽ răng nữa là!" Những người bạn cùng phòng khác cũng nói như đang xem trò cười: "Diệp Phàm, gần đây có phải mày đọc sách đến phát điên rồi không, có gì không nghĩ thông mà lại đòi đi xuống mộ vậy??" "Lão Diệp à, quay đầu là bờ, Bạch Khinh Nhứ đó nổi tiếng là đóa sen tuyết trên núi cao, cái đức hạnh của mày, dù có đến mộ cổ, người ta cũng không thèm liếc mày một cái đâu." "Diệp tử, tục ngữ nói hay, kẻ trí không lụy tình, kẻ dại đi vào vết xe đổ, mày có biết những người theo đuổi Bạch Khinh Nhứ là ai không?" "Lão Diệp, hoa khôi nào mà quan trọng bằng cái mạng nhỏ của chúng ta chứ?

Nghe anh khuyên một câu, Bạch Khinh Nhứ và mộ cổ, mày đều không nắm bắt được đâu!" Nghe những lời khuyên nhủ của bạn cùng phòng, lại nhìn những bình luận vẫn đang không ngừng tăng lên dưới bài đăng của mình, Diệp Phàm không khỏi thở dài.

Ai nói hắn đến vì hoa khôi chứ!

Mẹ nó, hắn đến vì suất được xuống mộ kia mà!

Nếu chỉ dựa vào mối quan hệ trước đây của Diệp Phàm này, mà đòi xuống mộ?

Xuống mồ luôn cho nhanh!

Diệp Phàm cũng lười trả lời những bình luận đó, hắn cất điện thoại, hỏi lão tam: "Lão tam, bố của Bạch Khinh Nhứ là viện trưởng của chúng ta đúng không?" Lão tam bị Diệp Phàm hỏi thì ngẩn ra, gật gật đầu, nói: "Viện trưởng, nhưng là phó thôi." Diệp Phàm lại nói: "Thế chẳng phải là được rồi sao?

Bạch Khinh Nhứ chắc chắn có cách giúp tôi có được một suất xuống mộ." Lão tam cạn lời, "Ý mày là, mày muốn xuống mộ?" Diệp Phàm gật đầu một cách tự nhiên: "Chứ sao?

Anh em, xuống mộ mới là con đường duy nhất để những học sinh nhà nghèo như chúng ta cộng điểm lấy suất tuyển thẳng cao học đấy." Nói xong, hắn trực tiếp nằm xuống giường, tắt máy tính bảng, nói một cách vô cùng phóng khoáng: "Hai giờ ngủ, một giờ dậy, những ngày tháng Diêm Vương khen tôi sức khỏe tốt, tạm biệt!" Bạn cùng phòng: … Năm người trong lòng không hẹn mà cùng nảy ra một câu: Bịt tai trộm chuông, tự dối mình dối người! … Đương nhiên, Diệp Phàm không thật sự đi vào mộ cổ để tìm cái chết.

Nếu chỉ dùng thân thể yếu ớt này của Diệp Phàm, hắn chắc chắn sẽ không cân nhắc con đường tắt là đích thân xuống mộ.

Nhưng bây giờ hắn là người có hệ thống hack game mà!

Hơn nữa, hắn cũng đã thấy những đại lão trộm mộ chuyên nghiệp như Trương Khải Linh, Hồ Bát Nhất trong danh sách thẻ bài của mình, vì vậy chuyến khảo cổ lần này, hắn nhất định phải đi!

Diệp Phàm nằm trên giường, trong vùng ý thức triệu hồi hệ thống rẻ tiền của mình.

"Hệ thống, tôi muốn biết tôi còn thiếu bao nhiêu tích phân mới có thể mở khóa thẻ bài Trương Khải Linh, Hồ Bát Nhất hoặc Bàn Sơn đạo nhân?" Ngay lập tức, giọng máy móc lạnh băng vang lên, một màn hình huỳnh quang màu xanh lam hiện ra trước mắt Diệp Phàm. 【Đinh!

Thẻ bài nhân vật Trương Khải Linh: Thể chất 999+, Trí lực 999+, Kỹ năng 999+, Tích phân cần thiết 9999999】 【Tích phân hiện tại của ký chủ: 50】 Nhìn thấy chuỗi số này, khóe miệng Diệp Phàm không khỏi giật giật.

Lần trước hắn nhìn thấy một con số tuyệt vọng như vậy, là sự so sánh thảm hại giữa giá tiền toàn bộ của một căn nhà và số dư trong ví của mình.

Tuy nhiên, với tư cách là một độc giả trung thành của truyện hệ thống ở kiếp trước, Diệp Phàm cảm thấy mình vẫn còn đường lui.

Hắn hỏi: "Hệ thống các người không có thứ gì như gói quà tân thủ à?" Hệ thống lập tức trả lời. 【Đinh!

Hệ thống phát hiện ký chủ đã lựa chọn kinh nghiệm xuống mộ, kích hoạt gói quà tân thủ xuống mộ: Tích phân 500.000.】 【Thông báo đặc biệt, mười vạn tích phân có thể nhận được một cơ hội rút thẻ, cấp độ thẻ bài được phát ngẫu nhiên.】 Diệp Phàm liếc nhìn số dư tích phân của mình, lập tức có cảm giác từ một kẻ nghèo rớt mồng tơi biến thành trọc phú.

Năm mươi vạn linh năm mươi, đây quả thực không phải là một con số nhỏ.

Hắn bây giờ hoàn toàn có thể dùng năm mươi vạn để đổi lấy một

vài thẻ bài nhân vật.

Ví dụ như Phan Tử, toàn bộ thể lực và tài bắn súng, chỉ cần ba mươi vạn tích phân.

Hoặc là Khảm Kiên, toàn bộ thể lực và khả năng dùng nỏ, chỉ cần hai mươi tám vạn tích phân.

Nhưng, những nhân vật này trong những ngôi mộ bình thường thì còn ổn, nếu gặp phải những con quái vật cực kỳ nguy hiểm, e rằng cũng không đối phó được!

Diệp Phàm ngay lập tức đưa ra một quyết định: Rút thưởng!

Dù sao nếu gặp phải nhân vật lợi hại trong mộ cổ cũng là chết, chi bằng lấy lá bài tẩy ra cược một phen!

Cùng lắm thì cuối cùng dùng năm mươi tích phân đổi lấy thẻ bài Đại Ngọc, Đại Ngọc nhổ liễu rủ! (*ý chỉ việc không thể xảy ra*) "Rút thưởng!" Trong nháy mắt, năm mươi vạn tích phân Diệp Phàm vừa nhận được lại bị quét sạch. 【Đinh!

Chúc mừng ký chủ, nhận được thẻ bài nhân vật Đại Kim Nha, thể lực: 20, trí lực: 80, sở trường: Ba tấc lưỡi không xương bán đồ cổ.】 Diệp Phàm: … 【Đinh!

Chúc mừng ký chủ, nhận được thẻ bài nhân vật Hoắc Tú Tú.

Thể lực: 50, trí lực: 99, sở trường: Linh động đáng yêu, hỗ trợ đồng đội.】 Diệp Phàm: ???

Hắn cần hoạt bát đáng yêu để làm gì? 【Đinh!

Chúc mừng ký chủ, nhận được thẻ bài nhân vật Lưu Tang.

Thể lực: 50, trí lực: 50, sở trường: Thính lực tuyệt đối.】 Lúc này, tim Diệp Phàm đã lạnh đi một nửa.

Hắn nghi ngờ sâu sắc rằng mình đã bị hệ thống lừa đảo, sao

những thẻ bài nhân vật này lại càng lúc càng vô lý thế? 【Đinh!

Chúc mừng ký chủ, nhận được thẻ bài nhân vật Phan Tử, thể lực: 500, trí lực: 100, sở trường: Thể chất đặc chủng binh và kỹ năng sinh tồn nơi hoang dã.】 Nghe đến đây, Diệp Phàm mới cảm thấy mình cuối cùng cũng không lỗ quá nặng. 【Đinh!

Chúc mừng ký chủ, nhận được thẻ bài nhân vật Trương Khải Linh.

Thể lực: 999+, trí lực: 999+, sở trường: Vô số.

Tặng kèm đạo cụ: Hắc Kim Cổ Đao.】 【Cơ hội rút thưởng đã dùng hết, thẻ bài nhân vật đã được đặt vào ba lô của ký chủ, độ hoàn nguyên hiện tại của các nhân vật đều là độ hoàn nguyên khởi đầu 5%, điểm số tương ứng đã được nhân 5% và thêm vào người ký chủ.

Chương 3

Xin ký chủ nỗ lực diễn xuất, hoàn nguyên nhân vật để nhận kỹ năng.】 Nghe thấy ba chữ Trương Khải Linh, máu trong người Diệp Phàm lập tức sôi trào!

Trương Khải Linh!

Chính là nó!

Ngôi mộ cổ này, hắn, Diệp Phàm, thế nào cũng phải có được!

Cùng lúc đó, tại thư viện Đại học Khảo cổ.

Bạch Khinh Nhứ đang tìm sách về tiên quan thời Hán trước giá sách.

Bỗng nhiên, điện thoại của cô rung lên hai tiếng.

Trong danh bạ của cô, cũng chỉ có người nhà và vài người bạn thân thật sự.

Bạch Khinh Nhứ mở tin nhắn, là bạn cùng phòng của cô, tổng cộng hai tin.

Tin thứ nhất: "Nhứ Nhứ!

Có người muốn cùng cậu xuống mộ cổ rồi!" Tin thứ hai: "À… đừng xem nữa, chỉ là một tên trạch nam loser thôi, vừa nhìn đã biết là cóc ghẻ muốn ăn thịt thiên nga." Ánh mắt Bạch Khinh Nhứ lóe lên.

Cô đăng bài viết đó chỉ vì bị đám người theo đuổi làm phiền không ngớt, mới nghĩ ra cách này để họ biết khó mà lui thôi.

Cô đâu có thật sự coi bài đăng này là tiêu chuẩn chọn bạn đời của mình!

Mộ cổ là nơi sống chết khó lường, sao lại có người đâm đầu vào

chứ!

Bạch Khinh Nhứ mặt lạnh như tiền mở bài đăng, liếc mắt một cái liền thấy bài trả lời hot nhất của Diệp Phàm.

Nhìn thấy bài trả lời này, Bạch Khinh Nhứ đầu tiên là ngẩn người.

Tình huống gì đây?

Chỉ có ba chữ ngắn gọn: Tôi đăng ký.

Những người theo đuổi bình thường, chẳng phải nên nói những lời sến súa hơn trong bài trả lời của mình sao?

Sao người này lại chỉ có ba chữ ngắn gọn thế?

Trông cứ như đang trả lời một hoạt động câu lạc bộ bình thường vậy!

Điều này trực tiếp khiến Bạch Khinh Nhứ không biết phải làm sao.

Diệp Phàm?

Ai đây?

Trong số những người theo đuổi cô chưa bao giờ xuất hiện nhân vật này!

Hơn nữa, anh ta chỉ nói ba chữ này, những lời chế nhạo, thậm chí là công kích cá nhân trực tiếp dưới lầu của anh ta, người này cũng như không hề nhìn thấy.

Lẽ nào, anh ta thấy những lời chế nhạo này liền rút lui rồi sao?

Bạch Khinh Nhứ lắc đầu, vứt hết những suy nghĩ này ra khỏi đầu.

Cô lại kéo xuống xem tiếp.

Có Diệp Phàm làm chim đầu đàn, phía sau lại có thêm vài người lác đác đăng ký.

Nhưng mấy người này không phải là loại người không có chút cảm giác tồn tại nào như Diệp Phàm. 【Đội trưởng đội bóng rổ Cao Hoa: Khinh Nhứ, anh nhất định sẽ cố gắng hết sức để bảo vệ em!

Bằng mọi giá!】 【Chủ tịch câu lạc bộ Parkour Lục Phi: Khinh Nhứ, phương hướng của em chính là nơi trái tim anh hướng về, trong mộ cổ anh sẽ đưa em bay!】 【Lý Thái tôi tay trắng làm nên sự nghiệp 1 tỷ: Nhứ Nhứ, vệ sĩ nhà anh là vua lính đánh thuê đã giải ngũ ở Phi Châu đó nha~~】 【Triệu Trạch Minh thiếu 2 điểm là được điểm tuyệt đối: Khinh Nhứ, những kẻ tứ chi phát triển đầu óc đơn giản là không đáng tin cậy, anh sẽ dùng tất cả kiến thức đã học để giúp đỡ, phối hợp và bảo vệ em.】 【Ngạn Gia có nghĩa là nhan sắc tốt nhất: Chị ơi, trai xinh gái đẹp kết hợp, làm việc mới không mệt, trong mộ cổ mệt thì cứ ngắm em nhiều vào nhé~】 … Bạch Khinh Nhứ: … Thế này mới đúng chứ.

Đây mới có mùi của những kẻ theo đuổi.

Cái câu "Tôi đăng ký" kia rốt cuộc là cái quái gì vậy??

Bạch Khinh Nhứ lướt tay, tắt màn hình điện thoại.

Bất kể là nhân vật đình đám hay là kẻ loser vô danh tiểu tốt này, chỉ cần để họ tự mình trải nghiệm một lần trong mộ cổ, dù là trái tim nào đi nữa, cũng sẽ nguội lạnh thôi!

Nghĩ đến đây, Bạch Khinh Nhứ liền yên tâm bắt đầu chuẩn bị những tài liệu cần thiết khi xuống mộ.

Ký túc xá 703.

Diệp Phàm đã nằm trên giường cả buổi sáng, từ giường số 370 của mình leo xuống.

Bây giờ hắn đã có hai thẻ bài nhân vật khá hữu dụng.

Một là Phan Tử, một là thẻ bài thần cấp Trương Khải Linh!

Việc hắn cần làm, chính là nhập vai nhân vật, độ hoàn nguyên càng cao, càng có thể tiếp cận tất cả điểm kỹ năng của nhân vật trong thẻ bài!

Bây giờ điều đơn giản nhất, là hoàn nguyên tạo hình của nhân vật trong thẻ bài!

Diệp Phàm nhanh chóng ra ngoài, tìm một tiệm cắt tóc trong trường, cắt phăng mái tóc dài của một tên trạch nam, nhưng vẫn để tóc mái dài vừa đủ che mắt.

Âm thanh thông báo của hệ thống lập tức vang lên trong đầu hắn. 【Đinh!

Kiểu tóc của ký chủ phù hợp với nhân vật, độ hoàn nguyên +20%, độ hoàn nguyên hiện tại là 25%, điểm giá trị nhân vật đã được nhân 25% và thêm vào người ký chủ.】 【Chúc mừng ký chủ, nhận được phần thưởng thiên phú của nhân vật.】 【Đinh!

Phát Khâu Chỉ, hai ngón tay đặc biệt dài, sức lực cực lớn, độ nhạy bén cao, có thể chạm và phá giải các cơ quan trong mộ cổ.】 【Đinh!

Súc Cốt Công, một môn đồng tử công, có thể điều khiển xương cốt của mình một cách tự nhiên.】 Trong phút chốc, Diệp Phàm cảm thấy một sức mạnh nào đó đang tuôn trào trong cơ thể, chảy trong kinh mạch.

Đây mới chỉ là 25%!

Đã khiến hắn có cảm ứng mạnh mẽ như vậy!

Những phần thưởng này đã cổ vũ Diệp Phàm.

Hắn tiếp tục dựa vào việc hoàn nguyên nhân vật.

Sau khi xử lý mái tóc, hắn lại chạy vào cửa hàng quần áo, chi mạnh tay mua bộ trang phục của Trương Khải Linh trong ấn tượng

của mình.

Áo ba lỗ đen, áo hoodie xanh lam, quần jean bó đen, bốt da đen.

Diệp Phàm đứng trước gương thử đồ, nhìn chính mình trong gương.

Bản thân hắn vốn không thấp, cao một mét tám mấy.

Bình thường cứ như dính chặt vào giường, đi đường cũng luôn còng lưng gù vai, nên luôn cho người khác cảm giác vô cùng thiếu tinh thần.

Bây giờ thẳng lưng, cộng thêm bộ trang phục này, vóc dáng cao ráo hoàn toàn được thể hiện ra.

Tóc mái hơi che mắt, khóe miệng không một nét cong, đường viền hàm hoàn hảo như được tạc bằng dao, mang lại cho người ta một cảm giác bí ẩn và lạnh lùng, người lạ chớ lại gần.

Chương 4

Ngay sau đó, âm thanh thông báo của hệ thống lại vang lên trong đầu hắn. 【Đinh!

Tạo hình của ký chủ hoàn toàn phù hợp với nhân vật, độ hoàn nguyên +25%, độ hoàn nguyên hiện tại là 50%, điểm giá trị tương ứng đã được nhân 50% và thêm vào người ký chủ.】 【Chúc mừng ký chủ, nhận được phần thưởng thiên phú của nhân vật.】 【Đinh!

Máu Kỳ Lân, có tác dụng xua đuổi côn trùng, giải độc, trấn áp ma quỷ.】 【Đinh!

Hình xăm Kỳ Lân, có thể tăng cường tác dụng của máu Kỳ Lân, là minh chứng cho thân phận tộc trưởng của gia tộc Trương, gặp nóng thì hiện, lạnh thì ẩn.】 【Đinh!

Đao pháp Hắc Kim, có thể tùy ý múa Hắc Kim Cổ Đao, và chỉ có ký chủ mới có khả năng điều khiển Hắc Kim Cổ Đao.】 Diệp Phàm hít một hơi thật sâu, cảm nhận sức mạnh đang cuộn trào trong cơ thể.

Sau đó, hắn lại đi mua một con dao găm quân dụng, rồi thêm một vết sẹo nhàn nhạt trên mặt.

Khiến cho khí chất thiếu niên bí ẩn của hắn lại pha thêm một chút khí phách cứng rắn.

Độ hoàn nguyên của Phan Tử cũng đạt đến 30%.

Làm xong những việc này, Diệp Phàm trở về ký túc xá, bắt đầu chuẩn bị trang bị cho mình để xuống mộ.

Hai ngày sau.

Bạch Khinh Nhứ đúng hẹn gửi địa chỉ tập trung và phương thức liên lạc của mình qua tin nhắn riêng cho mấy thành viên đã đăng ký.

Khi Diệp Phàm đến, sảnh tầng một tòa nhà tổng hợp của Đại học Khảo cổ đã đứng không ít người.

Mấy vị giáo sư già tóc mai đã bạc trắng với đủ dáng người cao, thấp, mập, ốm.

Một đội vệ sĩ gồm mười sáu người được trang bị súng đạn thật.

Sáu nam sinh viên trẻ, trong đó một người phía sau còn đứng bốn vệ sĩ mặc đồ đen mặt lạnh như tiền.

Người được sáu người kia vây quanh chính là người khởi xướng bài đăng, hoa khôi Bạch Khinh Nhứ.

Diệp Phàm vừa bước vào, ngay lập tức đã thu hút sự chú ý của mọi người.

Điều này không hoàn toàn là vì hắn là người cuối cùng đến, mà phần lớn là vì khí chất của bản thân hắn đã khiến sự chú ý của họ hoàn toàn bị hút theo.

Trong mắt họ, một thanh niên cao gầy, mặc chiếc áo hoodie màu xanh đậm, giấu hết mọi biểu cảm dưới bóng của mũ và tóc mái, bước vào từ cửa chính.

Khóe miệng mím chặt và biểu cảm không rõ ràng khiến hắn toát ra một khí chất cao thâm khó lường và lạnh lùng, người lạ chớ lại gần.

Thoạt nhìn, cứ tưởng là một tiểu bạch kiểm.

Nhưng trên cằm hắn lại có một vết sẹo nhàn nhạt, lại lập tức toát ra một khí chất từng trải và cứng rắn, khiến người ta không thể đoán được!

Điều thu hút ánh nhìn nhất, là sau lưng hắn, ngoài một chiếc ba lô trông không nặng nề, còn có một món vũ khí lạnh hình cổ đao!

Toàn bộ khí chất của hắn cao hơn hẳn tất cả mọi người xung

quanh một bậc!

Trong phút chốc, cả sảnh lớn không một ai phát ra tiếng động, tất cả đều im lặng chờ Diệp Phàm bước vào đội ngũ của họ.

Khi Diệp Phàm gia nhập vào đội ngũ, một trong số các sinh viên lên tiếng.

"Cậu không phải là tên trạch nam không biết lượng sức mình, Diệp Phàm đấy chứ?" "Đã đến rồi thì hãy xem cho kỹ khoảng cách giữa chúng ta đi, nhân lúc chúng ta còn chưa xuất phát, mau rút lui đi." Người này thân hình cao ráo, thanh tú, ngũ quan vô cùng tinh xảo, đặc biệt nổi bật là đôi mắt hoa đào của cậu ta.

Diệp Phàm liếc mắt một cái đã nhận ra người này, đây chính là Ngạn Gia, người đã hai năm liền đứng đầu bảng xếp hạng hot boy của Đại học Khảo cổ.

Sớm đã nghe nói người này bị các nữ sinh trong trường nuông chiều đến mức độc miệng và xảo quyệt, hôm nay Diệp Phàm coi như đã được chứng kiến.

Ánh mắt hắn chỉ dừng lại trên người Ngạn Gia một giây rồi rời đi.

Nếu muốn hoàn nguyên tính cách của Phan Tử, bây giờ chỉ cần lên cho cậu ta hai cái tát là được.

Nhưng chí hướng của hắn, là Trương Khải Linh trầm mặc ít lời, cao thâm khó lường.

Vì vậy, Diệp Phàm không thèm liếc Ngạn Gia một cái nào, mà hướng ánh mắt thẳng đến mấy vị giáo sư già, nói: "Chào các vị, tôi là Diệp Phàm." "Tôi đến muộn sao?" Những người có mặt nghe thấy cái tên này đều ngẩn ra.

Người này không phải là người đầu tiên để lại bình luận dưới bài đăng của Bạch Khinh Như sao?

Sao sau khi vào, cậu ta không thèm liếc Bạch Khinh Nhứ một cái, mà lại đi thẳng đến chỗ mấy vị giáo sư già chứ?

Hơn nữa, Diệp Phàm trong lời đồn, không phải nên là một mọt sách trạch nam không ra khỏi cửa sao?

Ngay cả chính Bạch Khinh Nhứ cũng không kìm được mà cứ nhìn chằm chằm vào Diệp Phàm.

Nghĩ đến ba chữ ngắn gọn "Tôi đăng ký" của anh ta, lại hoàn toàn khớp với khí chất của anh ta bây giờ!

Trong đội ngũ sinh viên, vang lên hai tiếng cười lạnh.

Phú nhị đại Lý Thái đang định mở miệng nói gì đó, thì bị Bạch Khinh Nhứ giơ tay ngắt lời.

Lý Thái có chút không phục: "Nhứ Nhứ, cậu thiên vị hắn ta?" Bạch Khinh Nhứ lạnh lùng liếc hắn một cái, nói: "Viện trưởng Bạch sắp nói chuyện, sao, cậu muốn xen vào à?" Lý Thái bị nói đến cứng họng, hung hăng lườm Diệp Phàm một cái rồi không nói nữa.

Trong đội ngũ, một ông lão thân hình thanh tú, tóc bạc trắng, có chút tiên phong đạo cốt từ trong nhóm giáo sư bước lên một bước, nói: "Thì ra tiểu hữu chính là Diệp Phàm." "Tôi là đội trưởng của đội khảo cổ lần này, cũng là Phó viện trưởng của các em, Bạch Trường Minh." "Thấy người đầu tiên hưởng ứng bài đăng chọn bạn đời của Nhứ Nhứ là một thanh niên như vậy, trong lòng tôi rất vui mừng!" "Em không đến muộn, là mấy cậu nhóc này đến quá sớm thôi." Diệp Phàm đáp: "Quá khen." Bạch Trường Minh nhìn thanh niên trước mặt, không kiêu ngạo không nóng nảy, không giống mấy cậu nhóc kia vừa đến đã vội vàng thể hiện mình ở những phương diện hư vô, ông rất hài lòng gật gật đầu.

Chỉ có một điều, thanh niên này, hình như không mấy để tâm đến

con gái cưng của mình cho lắm!

Diệp Phàm nhìn sự phân bố của đội ngũ, đội giáo sư một nhóm, đội vệ sĩ một nhóm, và còn có nhóm sinh viên lấy Bạch Khinh Nhứ làm trung tâm.

Theo thân phận hiện tại của mình, Diệp Phàm đi đến đội ngũ sinh viên.

Vừa vào đội, liền lập tức bị ánh mắt công kích của mấy nam sinh khác.

Diệp Phàm hoàn toàn phớt lờ, kẻ trí không lụy tình.

Bạch Khinh Nhứ liếc hắn một cái, chủ động đưa tay ra: "Chào cậu, tôi là Bạch Khinh Nhứ." "Hy vọng lần xuống mộ này chúng ta có thể hợp tác vui vẻ." Diệp Phàm liếc nhìn bàn tay thon dài trắng nõn trước mặt, chỉ đưa tay ra bắt nhẹ một cách tượng trưng chưa đầy một giây rồi nhanh chóng buông ra.

"Ừm." Bạch Khinh Nhứ trực tiếp bị tiếng "ừm" này làm cho nghẹn họng không nói nên lời.

Đây là tên Diệp Phàm, kẻ theo đuổi đầu tiên trả lời bài đăng cùng cô xuống mộ sao?

Mình đã cho anh ta mặt mũi lớn như vậy, mà anh ta lại tỏ ra thờ ơ như thế?

Làm liếm chó mà không có chút dáng vẻ của liếm chó nào?

Đây là có ý gì?

Bạch Khinh Nhứ có chút tức giận quay người nhìn Diệp Phàm đã đi lướt qua cô.

Tuy nhiên, Diệp Phàm nào còn có chút tâm tư nào lưu lại trên người cô?

Hắn trực tiếp đi lướt qua cô, ánh mắt nhìn lên trần nhà, không còn để ý đến bất kỳ ai nữa.

Bên kia, Bạch Trường Minh bắt đầu nói chuyện.

“Vì bây giờ chúng ta đều đã đến đủ rồi, trước khi xuất phát, tôi sẽ giới thiệu cho mọi người tình hình của ngôi mộ cổ lần này.” “Đầu tiên là tôi, Bạch Trường Minh, đội trưởng của mọi người.” “Lần này chúng ta phát hiện một ngôi mộ thời Hán gần trường, theo đo đạc, quy mô của ngôi mộ rất lớn, nhưng thân phận của chủ mộ không rõ.” “Nhiệm vụ chính của chúng ta lần này, là tra rõ thân phận của chủ mộ, cũng như bù đắp những thiếu sót lịch sử trong lĩnh vực này.” “Vì vậy, trường đã đặc biệt mời đội vệ sĩ cho chúng ta, đây là đội trưởng Trương Cường.” Giới thiệu xong, Bạch Trường Minh nói: “Còn về việc các bạn sinh viên tự giới thiệu, thì để cho các bạn trẻ tự làm trên đường đi nhé.” Ra khỏi trường, họ lên xe bus đi đến địa điểm.

Gần như tất cả mọi người đều tranh giành vị trí bên cạnh Bạch Khinh Nhứ, Diệp Phàm lặng lẽ đi qua chiến trường tranh giành của những kẻ si tình, trực tiếp ngồi xuống hàng ghế cuối cùng, bắt đầu ngẩng đầu 45 độ nhìn lên nóc xe.

Bỗng nhiên, một giọng máy móc lạnh băng vang lên trong đầu hắn.

Chương 5

【Đinh!

Phản ứng của ký chủ trong đám đông phù hợp với nhân vật, độ hoàn nguyên +10%, độ hoàn nguyên hiện tại là 60%, điểm số tương ứng đã được nhân 60% và thêm vào người ký chủ.】【Chúc mừng ký chủ, nhận được phần thưởng của hệ thống.】【Đinh!

Kỳ Lân Đạp Tuyết Bộ, bước chân nhẹ nhàng, tốc độ cực nhanh, có hiệu quả di hình hoán ảnh.】Diệp Phàm ngẩn người, sau đó vui mừng.

Thì ra những phần thưởng này còn có những thứ ngoài kỹ năng của bản thân nhân vật!

Nhưng trên bề mặt, hắn lại không hề biểu hiện ra một chút thay đổi cảm xúc nào.

Bỗng nhiên, một mùi hương thơm ngát xâm nhập vào khứu giác của hắn.

Bạch Khinh Nhứ ngồi xuống bên cạnh hắn.

Diệp Phàm nhàn nhạt liếc cô một cái, rồi lại nhìn về phía hàng ghế trước, mấy thanh niên đang nhìn chằm chằm vào chỗ ngồi của hắn.

Bạch Khinh Nhứ theo bản năng né tránh ánh mắt của Diệp Phàm, ngay cả chính cô cũng không biết tại sao mình lại không dám nhìn thẳng vào Diệp Phàm.

Sau đó, cô cũng nhìn về phía mấy người vừa rồi tranh nhau muốn ngồi cùng cô ở hàng ghế trước, lạnh lùng lên tiếng: "Mấy người không phải đều say xe sao?

Vậy thì ngồi hàng ghế trước đi." Nhưng hàng mi run rẩy vẫn để lộ

sự căng thẳng vô thức của cô lúc này.

Mấy người kia càng dồn hết hận thù lên người Diệp Phàm.

Ngạn Gia cười lạnh một tiếng, nói: "Có một số người, thật sự không biết không biết lượng sức mình là có ý gì, ngồi cùng nhau, một người là hoa khôi, một người là trò cười." Phú nhị đại Lý Thái đẩy gọng kính râm trên mặt, qua lớp kính hung hăng lườm Diệp Phàm một cái, nhỏ giọng dặn dò bốn vệ sĩ mặt đen của mình: "Vào trong mộ, cho tôi xử lý thằng nhóc này thật tàn nhẫn." Cổ mộ được phát hiện ở thành phố Lâm, nơi có Đại học Khảo cổ, nên đường đi rất gần.

Diệp Phàm nhắm mắt, ung dung trải qua hơn nửa tiếng trên xe giữa mùi hương thoang thoảng và mấy luồng ánh mắt sắc như dao.

Trong nửa tiếng đó, Bạch Khinh Nhứ cũng đã liếc nhìn Diệp Phàm vài lần.

Ban đầu, khi biết một gã trạch nam tầm thường là người đầu tiên hưởng ứng bài đăng tiêu chuẩn kén rể của mình, trong lòng Bạch Khinh Nhứ vẫn có chút chế giễu và khinh thường.

Cô luôn cảm thấy người này chẳng thèm nhìn vào khoảng cách giữa hai người mà cũng dám bám theo.

Thậm chí trước khi gặp Diệp Phàm hôm nay, Bạch Khinh Nhứ đã nghĩ sẵn cách khuyên cậu ta rút lui, để khỏi vướng chân vướng tay trong cổ mộ.

Nhưng bây giờ khi gặp trực tiếp Diệp Phàm, Bạch Khinh Nhứ lại vô cùng ngạc nhiên.

Ấn tượng đầu tiên của cô về người này hoàn toàn không có khí chất của một gã trạch nam tầm thường như lời đồn!

Hơn nữa, thái độ không nóng không lạnh của Diệp Phàm kể từ khi gia nhập đội ngũ khiến Bạch Khinh Nhứ thậm chí còn có ảo giác rằng

người này vốn không phải là kẻ theo đuổi mình!

Khi xe buýt chậm lại, Diệp Phàm cuối cùng cũng từ từ mở mắt, ánh mắt giao với Bạch Khinh Nhứ.

Bạch Khinh Nhứ lập tức dời ánh mắt khỏi khuôn mặt Diệp Phàm.

Lúc này, lòng bàn tay cô đã đổ một ít mồ hôi lạnh.

Vừa rồi, dù chỉ là một cái nhìn thoáng qua của Diệp Phàm, nhưng trong khoảnh khắc tiếp xúc chưa đầy một giây đó, cô đã cảm nhận được một sự dò xét đậm đặc!

Diệp Phàm cũng nhạy bén nhận ra sự né tránh của Bạch Khinh Nhứ, có chút khó hiểu: Lẽ nào hoa khôi này trộm của mình thứ gì à?

Sao cái nhìn này lại giống như có tật giật mình vậy nhỉ?

Hơn nửa tiếng sau, xe buýt dừng lại.

Mọi người trên xe lục tục bước xuống.

Nơi đây là một khu đồi núi, không xa là những dãy núi trập trùng.

Bạch Khinh Nhứ đi cùng Bạch Trường Minh ở phía trước đội, mấy chàng trai trẻ đến vì cô đều chen chúc bên cạnh.

Đội trưởng đội bóng rổ Cao Hoa nói: "Khinh Nhứ, cậu yên tâm, tốc độ phản ứng của tôi rất nhanh, bảo vệ cậu là dư sức." Lục Phi không phục hừ một tiếng, nói: "Ở đây người có tốc độ phản ứng nhanh nhất chắc chắn là tôi." "Khinh Nhứ, tôi chơi parkour đã tám năm rồi, cái cổ mộ này, tôi nhắm mắt cũng có thể bay qua được.

Có tôi ở đây, bất kỳ con đường hiểm hóc nào tôi cũng san phẳng cho cậu." Lý Thái dẫn theo bốn vệ sĩ áo đen, dùng vai hích hai người kia ra.

Hắn vênh váo nói: "Hai người các cậu có thế nào cũng chỉ là sinh viên." "Bốn vị sau lưng tôi đây, tùy tiện một người thôi các cậu cũng

không mời nổi đâu.” Nói xong, hắn lại tự tin vỗ ngực với Bạch Khinh Nhứ: “Nhứ Nhứ, vào trong đó, cậu cứ đi theo tôi.” Bạch Khinh Nhứ lạnh lùng liếc nhìn họ, hoàn toàn không để tâm đến sự ân cần của mấy người này.

Sau khi cho mấy người một vố bẽ mặt, cô quay đầu lại liếc một cái, rồi nhanh chóng quay đi như không có chuyện gì xảy ra, tiếp tục tiến về phía trước.

Mấy người kia cũng đồng loạt quay lại nhìn.

Trong số những thanh niên đến ứng tuyển, chỉ có một mình Diệp Phàm khoanh tay, im lặng đi ở phía sau đội.

Lý Thái hung hăng siết chặt nắm đấm, nghiến răng rít ra mấy chữ: “Đồ không biết điều!” Ngạn Gia hừ lạnh một tiếng: “Chỉ là một thằng trạch nam, cũng không tự soi lại mình xem nặng mấy cân mấy lạng, mà dám tranh giành với chúng ta.” Tuy nhiên, Diệp Phàm, để tăng tối đa độ hoàn nguyên nhân vật, lúc này đang ở trong trạng thái nhìn trời thả hồn.

Hắn hoàn toàn không biết trong nhóm người vây quanh hoa khôi đang diễn ra cuộc chiến tranh giành đẫm máu gì, đương nhiên cũng phớt lờ ác ý sâu sắc từ phía trước.

Vài phút sau, mọi người đứng trước một hố mộ đã được phong tỏa.

Xuống hố mộ, bên dưới là một cánh cửa mộ đóng chặt.

Khoảnh khắc nhìn thấy cửa mộ, ánh mắt vốn dĩ lạnh nhạt của Bạch Khinh Nhứ bỗng bừng lên những tia nhiệt tình.

Bạch Trường Minh nhìn con gái mình một cái, biết rằng cô bây giờ đã dấy lên sự nhiệt huyết với cổ mộ.

Những lần trước, vào lúc này, cô thậm chí còn bất chấp tính mạng

của mình trong lăng mộ.

Phải tìm một cậu con rể tương lai đáng tin cậy trong số những người trẻ này mới được!

Ánh mắt Bạch Trường Minh đảo một vòng trong đám đông.

Những thanh niên đang vây quanh nịnh nọt Bạch Khinh Nhứ, tuy họ đều là những người xuất sắc trong lĩnh vực của mình, nhưng sự nông nổi và dục vọng trên người họ lại lộ ra không sót một chút nào!

Những người như vậy liệu có thật lòng bảo vệ con gái mình trong cổ mộ không?

Bạch Trường Minh lắc đầu, rồi nhìn thấy Diệp Phàm đang đứng cách xa đám đông nhất.

Lần đầu tiên nhìn thấy Diệp Phàm, Bạch Trường Minh đã nhận ra khí chất bất phàm trên người hắn.

Có lẽ đám thanh niên kinh nghiệm non nớt này không biết, nhưng người như ông đã lăn lộn trong cổ mộ nửa đời người chỉ cần liếc mắt là có thể nhìn ra.

Chưa nói đến khí chất trầm tĩnh, lạnh lùng của Diệp Phàm, chỉ riêng thanh cổ đao hắn đeo sau lưng cũng không phải là thứ người bình thường có thể sử dụng.

Bạch Trường Minh vừa nhìn đã nhận ra đây là một thanh cổ đao tuyệt hảo.

Tiến có thể làm vũ khí thấy máu là chết, lùi có thể làm vật trưng bày vô giá trong bảo tàng.

Diệp Phàm sở hữu một thanh vũ khí lạnh như vậy, chắc chắn cũng không phải dạng tầm thường.

Vì vậy, Bạch Trường Minh lặng lẽ đi đến bên cạnh Diệp Phàm,

nhỏ giọng nói: “Tiểu hữu Diệp Phàm.” “Ở dưới đó, con gái tôi Khinh Như, phiền cậu chiếu cố một chút.” Diệp Phàm liếc nhìn ông.

Tuy hắn không biết tại sao Bạch Trường Minh lại cố ý nói với mình câu này, nhưng hắn vẫn rút ra được thông tin khá quan trọng: Chăm sóc Bạch Khinh Như, cơ hội được suất tuyển thẳng cao học sẽ lớn hơn một chút.

Dù sao đây cũng là con gái vàng của Bạch giáo sư!

Diệp Phàm lẳng lặng gật đầu, cân nhắc việc phải hoàn nguyên nhân vật Trương Khải Linh, hắn suy nghĩ một hồi trong đầu.

Hắn tinh giản câu “Bạn học với nhau giúp đỡ chăm sóc là chuyện nên làm” thành: “Nên làm.” Nghe được câu trả lời này của Diệp Phàm, Bạch Trường Minh trong lòng vui mừng.

Không ngờ chàng trai trẻ này trông có vẻ lạnh lùng và điềm tĩnh, nhưng bản thân lại rất nhiệt tình!

Chương 6

Bạch Trường Minh mỉm cười hài lòng quay trở lại vị trí trung tâm của đội, nói: "Lần này cấp trên giao cho chúng ta một nhiệm vụ quan trọng như vậy, vì vậy tôi hy vọng mọi người nhất định phải trổ hết bản lĩnh của mình." "Là một thành viên của Đại học Khảo cổ, có thể mang lại vinh quang cho trường của mình." "Là công dân của nước Đại Việt, cũng có thể giúp nước Đại Việt của chúng ta hoàn thành việc khảo sát cổ mộ này, bù đắp những thiếu sót lịch sử, cống hiến cho đất nước của mình." Trong lúc Bạch Trường Minh đang thao thao bất tuyệt, Ngạn Gia và Lý Thái lặng lẽ tiến đến bên cạnh Diệp Phàm.

Ngạn Gia nhìn về phía Bạch Trường Minh đang nói chuyện, nhưng lại nhỏ giọng nói với Diệp Phàm: "Có một số người ấy à, không nhận rõ vị trí của mình.

Cũng không chịu đi soi lại mình xem, lấy cái gì mà chen chân vào giữa chúng ta." Lý Thái nói còn thẳng thừng hơn: "Diệp Phàm, tao cảnh cáo mày lần cuối, đừng có mơ mộng hão huyền, nếu không cái cổ mộ này, tao sẽ không để mày lành lặn bước ra đâu." Diệp Phàm vốn không muốn tranh cãi gì với mấy người này.

Nhưng bây giờ người ta đã chỉ thẳng vào mặt hắn, hắn tự nhiên sẽ không để bị bắt nạt.

Chỉ là dùng thân thủ của Trương Khải Linh để dạy dỗ hai tên bao cỏ này thì thật không đáng.

Hắn cười cười, nhỏ giọng nói: "Ai da, vừa nãy Bạch Khinh Nhứ ngồi cùng tôi, các cậu không giận đấy chứ?" "Nếu các cậu biết Bạch giáo sư nhờ tôi chăm sóc con gái ông ấy, không ghen đấy chứ?" Một màn giọng điệu trà xanh lập tức khiến hai người kia mặt lúc xanh lúc

trắng.

“Mày giả vờ thanh cao!” Lý Thái tức giận hét lên.

Tuy nhiên, khi những người xung quanh bị giọng nói của hắn thu hút, Diệp Phàm đã một lần nữa khoác lên vẻ mặt lạnh lùng.

Hai người tức giận nhìn Diệp Phàm, nhưng Diệp Phàm đã hoàn toàn trở lại dáng vẻ cao ngạo lạnh lùng như lúc nãy, không thèm liếc nhìn họ thêm một cái nào nữa.

Lý Thái chỉ vào hắn, nghiến răng nghiến lợi nói: “Được, mày cứ chờ đấy!” Cùng lúc đó, trong đầu Diệp Phàm đột nhiên vang lên một giọng nói máy móc lạnh lùng của hệ thống. 【Đinh!

Ký chủ dùng giọng điệu trà xanh hoàn nguyên thẻ bài nhân vật trong ba lô - Lưu Tang, độ hoàn nguyên +50%, độ hoàn nguyên hiện tại là 55%.】 【Chúc mừng ký chủ, nhận được phần thưởng hệ thống.】【Đinh!

Thiên Lôi Thính Thánh Ngâm, có thể nghe được tất cả âm thanh nhỏ bé, bất kỳ manh mối nào cũng không thể thoát khỏi tai ký chủ.】 Diệp Phàm sững sờ.

Đây là con đường mà hắn chưa từng nghĩ tới.

Không ngờ mình đợi mãi mà độ hoàn nguyên của Trương Khải Linh không tăng, ngược lại lại dựa vào giọng điệu trà xanh của mình để có được kỹ năng Thính Lôi của Lưu Tang!

Xem ra, độ hoàn nguyên càng về sau càng khó.

Tuy nhiên, kỹ năng Thính Lôi này cũng là một kỹ năng cực kỳ hữu dụng.

Diệp Phàm phớt lờ ánh mắt sắc như dao của Lý Thái và Ngạn Gia bên cạnh, nhắm mắt lại cảm nhận âm thanh xung quanh.

Tiếng gió thổi qua cỏ dưới chân.

Tiếng hít thở và nhịp tim của mỗi người.

Và còn… Âm thanh từ phía sau cửa mộ, tiếng di chuyển nhanh chóng của một loài bọ giáp xác nào đó đang ập đến như sóng vỗ bờ!

Diệp Phàm mở bừng mắt trong giây lát.

Rất rõ ràng, sau khi cửa mộ mở ra, sẽ là một trận chiến biển côn trùng đang chờ đợi họ!

Cùng lúc đó, mấy vị giáo sư già đang nghiên cứu cách mở cửa mộ, còn mấy chàng trai trẻ đến vì Bạch Khinh Nhứ vẫn vây quanh cô.

Một trong những sinh viên trẻ ban đầu không có gì nổi bật đã lấy ra một bộ thiết bị livestream từ trong ba lô của mình.

Sau một hồi điều chỉnh ngắn gọn, cậu ta bắt đầu tự giới thiệu trước camera: "Chào các bạn học, tôi là người bạn tốt của các bạn, Lưu Bác Văn." "Hiện tại tôi đã ở trước cửa cổ mộ rồi, sắp sửa tiến vào trong." "Vì mọi người mà tôi đã quyết định lấy thân mình thử hiểm, tự mình xuống cổ mộ, mọi người thả tim ủng hộ đi nào!" Mặc dù Lưu Bác Văn rất nhiệt tình, nhưng trong phòng livestream lại chẳng có mấy người hưởng ứng.

Chỉ có vài dòng bình luận đang trôi với tốc độ rùa bò.

"Ngày nào cũng khảo cổ, tôi ngán tận cổ rồi, sao vẫn có người livestream khảo cổ vậy?" "Không nói nhiều, tao vào đây chỉ để ngắm hoa khôi thôi, cho tao xem dáng vẻ hiên ngang của hoa khôi trong mộ đi." "Tao vào đây chỉ để ngắm nam thần của trường, mày cho cậu ấy lên hình nhiều vào." Lưu Bác Văn nhìn lượng fan ít ỏi chỉ có hai con số, dứt khoát quay camera, để Bạch Khinh Nhứ cũng lọt vào khung hình của mình.

Có Bạch Khinh Nhứ, lượng fan mới từ hai con số tăng lên ba con

số.

"Thế mới đúng chứ cậu trai trẻ, cậu phải học cách nắm bắt mật mã lưu lượng chính xác, livestream khảo cổ cho sinh viên Đại học Khảo cổ xem, không bằng cho chúng tôi ngắm mỹ nữ." "Hoa khôi quả nhiên là hoa khôi, phải nói là băng thanh ngọc khiết!" "Vãi, giờ tôi đăng ký xuống mộ cùng còn kịp không?" "Lầu trên bỏ đi, cậu không xem lần này đăng ký toàn là đại lão nào à, loại như chúng ta chỉ có thể so sánh với cái tên Diệp Phàm kia thôi." "Hahahaha, nhưng hoa khôi ngay cả loại trạch nam tầm thường như Diệp Phàm cũng chịu mang theo, chúng ta cũng không phải không có cơ hội!" Lượng fan như thế này, so với độ hot mà cậu ta mong muốn còn cách xa vạn dặm!

Đột nhiên, một bóng người xuất hiện trong ống kính của cậu ta, che mất mật mã lưu lượng - hoa khôi của cậu ta một cách hoàn hảo.

Lưu Bác Văn trừng mắt nhìn, người này chính là Diệp Phàm!

Vừa nãy còn giả vờ lạnh lùng, bây giờ lại muốn ké fame của cậu ta ư?!

Lưu Bác Văn tức giận quay đầu lại, phát hiện Diệp Phàm không hề nhìn vào ống kính của cậu ta, mà đang nhìn vào cánh cửa mộ kia.

Còn Bạch Khinh Nhứ khi thấy Diệp Phàm đi đến bên cạnh mình, trái tim lại khẽ rung động.

Khi Lưu Bác Văn chĩa camera về phía cô, cô đã rất khó chịu rồi.

Nhưng vì phép lịch sự, cô đành tạm thời nhẫn nhịn.

Không ngờ Diệp Phàm, người vẫn luôn ở phía sau, lại đến giúp cô che ống kính vào lúc này.

Bạch Khinh Nhứ lặng lẽ cắn môi, quả nhiên, sự lạnh lùng của Diệp Phàm lúc nãy đều là giả vờ, xem ra hắn cũng đến vì tiêu chuẩn kén rể của mình.

Cũng chẳng khác gì mấy kẻ phiền phức đang vây quanh mình!

Tuy nhiên, khi cô nhìn về phía Diệp Phàm, lại phát hiện ánh mắt hắn không hề dừng lại trên người cô dù chỉ một giây!

Người này rốt cuộc đang nghĩ gì vậy?

Lẽ nào đây thực ra là một cách thể hiện sự bảo vệ thầm lặng của Diệp Phàm?

Ngay lúc Bạch Khinh Nhứ còn đang khó hiểu về ý đồ của Diệp Phàm, Lưu Bác Văn cũng đang tức giận nhìn hắn, thì Diệp Phàm đột nhiên lên tiếng.

"Có lửa không?" Bạch Trường Minh lúc này vừa tìm ra cơ quan mở cửa, nghe câu hỏi của Diệp Phàm, không khỏi quay đầu lại, sau đó lại mỉm cười thản nhiên: "Tiểu hữu Diệp Phàm, cậu muốn nói là dùng lửa để kiểm tra oxy trong mộ thất phải không?" "Chúng ta có thiết bị đo oxy chuyên dụng, nên không cần dùng phương pháp cổ xưa như vậy nữa." Lý Thái bên cạnh chớp lấy cơ hội, mỉa mai Diệp Phàm: "Đồ nhà quê, mày không phải đến cả thiết bị đo oxy là gì cũng không biết đấy chứ?" Bạch Khinh Nhứ lạnh lùng liếc Lý Thái một cái: "Lý Thái, chuyến đi này mọi người đều là đồng đội, không thể gọi đồng đội của mình bằng những cái tên như vậy, phá hoại sự đoàn kết của đội." Lý Thái siết chặt nắm đấm, hung hăng lườm Diệp Phàm một cái.

Diệp Phàm phớt lờ địch ý của Lý Thái, nhìn vào cửa mộ, nói: "Bên trong có tiếng động, tốt nhất nên chuẩn bị sẵn lửa." Bạch Trường Minh nghi ngờ nhìn Diệp Phàm một cái, rồi lại nhìn cửa mộ.

Ông áp tai vào cửa đá nghe thử, chỉ có thể nghe thấy tiếng không khí ù ù bên trong qua lớp đá.

Bạch Trường Minh lại vẫy tay với Trương Cường: "Đội trưởng Trương, anh qua đây nghe thử xem." Đội trưởng Trương làm theo, sau

khi đứng dậy cũng lắc đầu với Bạch Trường Minh.

Lúc này, ánh mắt của mọi người đều tập trung vào Diệp Phàm.

Các giáo sư già cơ bản đều mang vẻ mặt nghi hoặc, còn mấy sinh viên đến vì Bạch Khinh Nhứ thì hoàn toàn là một bộ dạng xem kịch vui.

Ngạn Gia nói giọng âm dương quái khí: "Nếu mày sợ, bây giờ đi vẫn còn kịp, có cần phải bịa ra một cái cớ buồn cười như vậy không?" Lục Phi cười lớn hai tiếng: "Ở đâu có tiếng động chứ, mày không phải thật sự bị dọa đến sinh ảo giác rồi đấy chứ?" Lý Thái nghiến răng: "Sợ thì nói thẳng, bây giờ cút đi còn đỡ mất mặt." Bạch Trường Minh nghe mấy người này đấu võ mồm, lại liếc nhìn Diệp Phàm.

Ông biết những người này đều đến vì cô con gái vàng của mình, nhưng ông ngay từ đầu đã để ý đến Diệp Phàm, người trông có vẻ không hề nông nổi này.

Không biết tại sao, ông luôn cảm thấy có thể nhìn thấy trên người chàng trai trẻ này một cảm giác thoát tục không thuộc về thế giới này và một cảm giác tang thương đầy những câu chuyện xưa cũ.

Sao bây giờ, Diệp Phàm lại nói ra những lời kỳ quặc như vậy?

Dù ông muốn nói giúp Diệp Phàm một câu, cũng không biết tìm lý do gì!

Ngay cả Bạch Khinh Nhứ cũng khó hiểu nhìn Diệp Phàm.

Cô không cho rằng Diệp Phàm vì nhát gan sợ sệt mà nói ra những lời như vậy, nhưng cô cũng thật sự không nghe thấy âm thanh mà Diệp Phàm nói.

Mọi hành vi của người đàn ông này từ trước đến nay, thật sự quá khiến cô khó hiểu!

Bạch Trường Minh cuối cùng đành ho khan một tiếng, nghiêm túc nói: "Bất kể bên trong có tiếng động hay không, đều không được nói lời ác ý với đồng đội của mình, phá hoại đoàn kết!" "Tiểu hữu Diệp Phàm, cậu cũng không cần phải sợ, lần đầu xuống mộ, có phản ứng sinh lý không thích ứng là rất bình thường, nếu cậu thật sự không quen, có thể đứng lùi ra sau một chút." Diệp Phàm lặng lẽ cười lạnh, những gì hắn có thể nhắc nhở đều đã nhắc rồi, nếu không tin, vậy chỉ có thể xem tạo hóa của họ thôi.

Hắn không lùi lại một bước nào, nhưng cũng không nói gì thêm nữa.

Bạch Trường Minh quay đầu lại, ấn vào cơ quan vừa tìm được.

Chương 7

"Két…" Cánh cửa đá từ từ mở ra một khe hở.

Trong mắt mọi người đều ánh lên một tia vui mừng.

Tuy nhiên, giây tiếp theo, cùng với khe cửa dần mở rộng, họ nhìn thấy, từng đàn bọ giáp xác khổng lồ từ trong khe cửa chen ra!

"Soạt soạt soạt…" Tiếng móng vuốt của lũ bọ cào trên mặt đất kích thích màng nhĩ của họ!

Sau khi cánh cửa đá mở ra, âm thanh trở nên đặc biệt rõ ràng!

Bầy bọ di chuyển cực nhanh, thấy người là bò lên cắn.

Chưa kịp để họ phản ứng, lũ bọ dày đặc đã tụ lại thành một đại dương màu đen kịt dưới chân họ.

Lũ bọ giáp xác khổng lồ đều có móng vuốt vô cùng sắc bén và mạnh mẽ, có thể trực tiếp cào xuyên qua quần áo vào da thịt họ.

Rất nhanh, trong đội đã vang lên những tiếng la hét đau đớn.

Hai vị giáo sư đứng gần cửa nhất phản ứng không kịp, lúc lùi lại đã ngã xuống đất, trong nháy mắt bị bầy bọ bao phủ toàn thân, đau đớn giãy giụa trên mặt đất.

Trương Cường hét lớn: "Lửa!

Tìm lửa!" Nhưng, ngay cả bản thân anh ta cũng đã bị lũ bọ cắn đến mức không lo nổi cho mình.

Anh ta chỉ có thể vừa dẫm lên lũ bọ dưới chân, vừa nén đau tìm kiếm nguồn lửa trên người.

Bạch Trường Minh vừa đập lũ bọ trên người, vừa lo lắng nhìn về phía con gái.

Chỉ thấy, trên người Bạch Khinh Nhứ cũng đã có vài con bọ bò lên.

Cô đang vừa dẫm lên lũ bọ dưới chân, vừa kéo những con bọ trên người mình xuống.

Nhưng số lượng bọ quá nhiều, tốc độ quá nhanh, thời gian cô kéo một con bọ xuống, lập tức đã có mười con khác bò lên người!

Bạch Khinh Nhứ chưa bao giờ tuyệt vọng như vậy.

Móng vuốt của lũ bọ đã rạch nát da cô, cứ thế này thêm năm phút nữa, cả người cô sẽ bị lũ bọ chôn sống!

Không ngờ kết cục của mình lại là bị một đám bọ ăn sống ư?

Ngay cả một thi thể nguyên vẹn cũng không còn.

Còn những kẻ vừa rồi thề thốt sẽ bảo vệ cô.

Lục Phi dựa vào sự linh hoạt của mình, nhảy phắt lên miệng hố, đội trưởng đội bóng rổ Cao Vĩ dựa vào lợi thế chiều cao cũng đã bám được vào mép hố.

Ngạn Gia liều mạng bảo vệ mặt mình, ôm đầu la hét: "Đừng động vào mặt tao!" Còn Lý Thái thì được hai vệ sĩ áo đen dùng thân mình che chắn bảo vệ, hai người còn lại thì dùng súng tiểu liên bắn xối xả vào lũ bọ dưới chân.

Diệp Phàm cũng… "Bạch Khinh Nhứ!" Trái tim Bạch Khinh Nhứ bỗng lỡ một nhịp, là giọng của Diệp Phàm!

Diệp Phàm vậy mà lại nắm lấy cổ tay cô!

Lợi dụng lúc hỗn loạn để chiếm tiện nghi ư?!

Mặt Bạch Khinh Nhứ lập tức đỏ bừng, trừng mắt hét lên: "Diệp Phàm anh làm gì vậy!" Tuy nhiên, Diệp Phàm đã buông tay cô ra trước khi cô hét xong, và ngay lập tức rời khỏi trước mặt cô.

Bạch Khinh Nhứ sững sờ, cô cảm thấy cổ tay vừa bị Diệp Phàm nắm lấy ươn ướt.

Cúi đầu nhìn, trên cổ tay trắng ngần là một dấu tay máu rợn người!

Đó là máu của Diệp Phàm!

Cùng lúc đó, những con bọ vừa rồi đang điên cuồng cắn xé cô, đột nhiên lại rút đi như thủy triều.

Bạch Khinh Nhứ kinh ngạc nhìn bóng lưng của Diệp Phàm.

Diệp Phàm lúc này đang đối mặt với mấy vị giáo sư già bị bọ bao thành kén, vung tay một cái, một chuỗi giọt máu theo động tác của hắn văng ra.

Khoảnh khắc những giọt máu rơi xuống, lũ bọ lập tức tản ra như tránh tà!

Tất cả lũ bọ trên mặt đất, có con trực tiếp quay trở lại cửa mộ, có con thì điên cuồng chạy vào các góc của hố mộ, cố gắng thoát ra ngoài.

Mấy vị giáo sư già vừa rồi gần như đã chắc chắn sẽ trở thành bữa ăn cho biển bọ đều được cứu, họ lập tức ngồi dậy từ trên mặt đất, kinh ngạc nhìn lũ bọ đang tứ tán bỏ chạy.

Lũ bọ này, sợ máu tươi của Diệp Phàm!

Nhưng, tại sao lại như vậy?

Trong hố mộ, tất cả mọi người đều nhìn Diệp Phàm với ánh mắt kinh ngạc.

Rõ ràng, tiếng động mà Diệp Phàm nói lúc nãy chính là chỉ lũ bọ này!

Một vị giáo sư lẩm bẩm: “Diệp Phàm không chỉ nghe thấy trước

lũ bọ sau cửa, thậm chí còn có thể dùng máu của mình để trấn áp chúng!" Trương Cường cũng khó tin nhìn mặt đất đã trống trải, lại nhìn vết thương trên người mình, xác định chuyện vừa rồi là thật.

"Không thể tin được, thật sự không thể tin được!

Lũ bọ lại sợ máu của cậu học sinh này!" Bạch Trường Minh cũng nhìn về phía Diệp Phàm, vẻ mặt phức tạp.

Quả nhiên như ông dự đoán, chàng trai trẻ này, tuyệt đối không đơn giản!

Trước đó nhờ hắn chăm sóc con gái mình trong cổ mộ, tuyệt đối là một lựa chọn chính xác nhất!

Hơn nữa, mọi chuyện vừa rồi ông đều thấy rõ, mặc dù hắn tỏ ra rất lạnh lùng thờ ơ với phản ứng của mọi người, thậm chí khi đề nghị bị nghi ngờ cũng không tiếp tục phản bác.

Nhưng khi mọi người gặp nguy hiểm, hắn vẫn không ngần ngại cắt tay mình để ra tay tương trợ.

Bây giờ cũng chỉ đứng tại chỗ, không nói một lời, không hề có ý khoe công, phô trương phản ứng của mình.

Không chỉ là thực lực, mà cả nhân phẩm và tu dưỡng của hắn, đều vượt xa mấy con công trống kia một bậc!

Diệp Phàm đứng tại chỗ, một tay cầm Hắc Kim Cổ Đao, tay kia vẫn đang từ từ nhỏ máu.

Lần đầu cắt tay lấy máu, hắn còn chưa thành thạo lắm, nhưng may là hắn còn có điểm thuộc tính của nhân vật Trương Khải Linh cộng thêm.

Ngay cả khả năng chịu đau cũng được tăng cường lên rất nhiều.

Bề ngoài thì tỏ ra cực kỳ bình tĩnh, nhưng trong lòng lại đang thầm

sướng: Lần này coi như đã cứu không ít người rồi, cho dù không được suất tuyển thẳng, cũng chắc chắn bằng mình ôn bài ba tuần rồi nhỉ!

Một nhát dao đổi lấy ba tuần, đáng!

Bạch Trường Minh đi đến trước mặt Diệp Phàm, cúi người thật sâu chào hắn.

Vừa rồi Diệp Phàm là người đầu tiên cứu Bạch Khinh Nhứ, ông đã thấy rõ.

Bạch Trường Minh ngẩng đầu lên, nhìn Diệp Phàm: "Tiểu hữu Diệp Phàm, cảm ơn cậu vừa rồi đã chăm sóc Khinh Nhứ!

Cũng cảm ơn cậu đã cứu mọi người!" Diệp Phàm nhìn ánh mắt chân thành của Bạch Trường Minh, lập tức cảm thấy dự đoán ba tuần nỗ lực của mình vừa rồi vẫn còn quá khiêm tốn.

Ít nhất cũng phải năm tuần!

Diệp Phàm nói ngắn gọn: "Chỉ là tiện tay." Bạch Trường Minh lắc đầu, trịnh trọng nói: "Là ơn cứu mạng!" Diệp Phàm nói: "Ông nói quá lời rồi." Thực tế, trong lòng Bạch Trường Minh lúc này còn rất nhiều chấn động và nghi hoặc.

Chương 8

Tiếng động trong cửa mà Diệp Phàm nói ban đầu, có phải là chỉ lũ bọ này không?

Lũ bọ này là gì?

Tại sao lại sợ máu của Diệp Phàm?

Bản thân Diệp Phàm, rốt cuộc có lai lịch gì?

Nhưng khi ông định mở miệng hỏi, ngẩng đầu nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng của Diệp Phàm, lại bị khí chất trên người hắn trấn áp.

Ông đứng sững tại chỗ, không hỏi ra được một câu nào!

Bạch Khinh Nhứ cúi đầu, nhìn dấu tay máu trên cổ tay mình.

Khoảnh khắc Diệp Phàm nắm lấy cổ tay cô vừa rồi lại một lần nữa tái hiện trong đầu cô.

Gương mặt Bạch Khinh Nhứ hiếm khi lộ ra vẻ e thẹn ửng hồng.

Diệp Phàm vừa rồi, là người đầu tiên cứu mình nhỉ.

Bạch Khinh Nhứ nhìn bóng dáng Diệp Phàm đứng cùng cha mình, trong lòng dâng lên một cảm giác ấm áp.

Chỉ là nếu hắn thể hiện rõ ràng hơn một chút thì tốt hơn.

Một bên khác, mấy thanh niên vừa rồi chạy tán loạn thấy đã an toàn, cũng quay trở lại hố mộ.

Cao Hoa lo lắng hỏi Bạch Khinh Nhứ: "Khinh Nhứ, cậu không sao chứ?" Triệu Trạch Minh nhìn Bạch Khinh Nhứ thở phào nhẹ nhõm, nói: "Khinh Nhứ, cậu không sao thật tốt quá!" Lục Phi trực tiếp nhảy từ trên cây xuống: "Khinh Nhứ!

Sao vừa rồi cậu không đi cùng tôi!" Bạch Khinh Như kéo tay áo xuống, che đi dấu tay máu, lạnh lùng liếc nhìn họ một cái, không nói một lời, đi thẳng đến bên cạnh Diệp Phàm và Bạch Trường Minh.

Cô vén mái tóc rối ra sau tai, nói đầy ẩn ý: "Anh muốn gì, nên thể hiện trực tiếp hơn một chút." Diệp Phàm: ???

Cái mình muốn, chính là được suất tuyển thẳng cao học ở cái trường Đại học Khảo cổ đầy rẫy cạnh tranh ngầm này thôi mà!

Thể hiện trực tiếp hơn?

Vậy thì phải nhanh chóng xuất phát thôi!

Hắn gật đầu, nói: "Hội trưởng Bạch nói đúng." "Bạch giáo sư, nếu mọi người không bị thương nặng, chúng ta nên tiếp tục lên đường." Động tác vén tóc của Bạch Khinh Như cứng lại. ???

Cô có chút khó tin nhìn Diệp Phàm một cái, mà Diệp Phàm đã tự mình đi đến lối vào cửa mộ.

Cùng lúc đó, Lưu Bác Văn liếc nhìn thiết bị livestream mà mình đã bảo vệ trong lúc hỗn loạn vừa rồi.

Số lượng fan ở góc trên bên phải lại tăng lên hơn tám trăm người.

"Vừa rồi là Diệp Phàm phải không?

Vãi chưởng, sao lại có chút đẹp trai thế nhỉ?" "CP Diệp Phàm với hoa khôi real quá, chuyện gì đây?" "Mẹ kiếp, màn hình loạn quá không nhìn rõ chuyện gì xảy ra, nhưng ván này Diệp Phàm thắng lớn." Lưu Bác Văn trố mắt nhìn những bình luận đang dần sôi nổi trên màn hình, cơ bản đều là tên của Diệp Phàm.

Livestream này là để làm mình nổi tiếng, sao tự nhiên mọi người lại đi đẩy thuyền CP Diệp Phàm với hoa khôi hết rồi!

Lúc này, tất cả những người vừa bị bầy bọ giáp xác khổng lồ làm

cho tan tác đã quay trở lại hố mộ, một lần nữa tập hợp thành một nhóm.

Mấy thanh niên lại chen đến bên cạnh Bạch Khinh Nhứ.

Thấy ánh mắt của Bạch Khinh Nhứ lúc này vẫn còn dừng lại trên bóng lưng của Diệp Phàm, sắc mặt mấy người lập tức trở nên cực kỳ khó coi.

Ngạn Gia nói: "Đàn chị, cậu ta có gì đáng nhìn chứ?

Nhìn mặt em nhiều vào, ít nhất có thể giữ tâm trạng vui vẻ." Lục Phi vô cùng chân thành nhìn Bạch Khinh Nhứ, nói: "Khinh Nhứ, lần sau cậu nhất định phải theo sát tôi nhé!" Lý Thái đẩy gọng kính râm của mình, vừa rồi có hai vệ sĩ làm lá chắn thịt bảo vệ hắn, nên bây giờ hắn là người bảnh bao nhất trong số mấy người.

"Nhứ Nhứ, lần sau em đừng đứng xa anh quá nhé, nếu không anh muốn bảo vệ em, cũng sẽ bị người khác nhanh chân giành mất công lao của anh." Nói rồi, hắn cởi áo khoác của mình ra, định khoác lên vai Bạch Khinh Nhứ.

Bạch Khinh Nhứ nghe mấy người này biện bạch, lạnh lùng cười một tiếng.

Cô nghiêng vai, né chiếc áo khoác của Lý Thái.

Những kẻ miệng lưỡi thề thốt bảo vệ cô, khi nguy hiểm thật sự ập đến, ai nấy đều chạy nhanh hơn thỏ.

Chỉ có Diệp Phàm, sau khi bảo vệ mình lại chọn cách lặng lẽ lui ra.

Bây giờ cũng chỉ im lặng đứng trước cửa mộ, quan sát tình hình bên trong, chứ không đến đây kể công với mình.

Chỉ có người như vậy, mới thật sự đáng để mình phó thác!

Và ngay lúc Bạch Khinh Nhứ đang dựa vào sự lý giải của mình, khoác lên người Diệp Phàm một vầng hào quang của hoàng tử bạch mã thầm lặng bảo vệ.

Diệp Phàm lại đang lắng nghe tiếng thông báo của hệ thống trong đầu. 【Đinh!

Ký chủ dùng máu Kỳ Lân xua đuổi côn trùng cứu người, hành vi phù hợp với hình tượng nhân vật, độ hoàn nguyên +5%, độ hoàn nguyên hiện tại là 65%, điểm thuộc tính tương ứng đã được chuyển 65% vào người ký chủ.】 【Chúc mừng ký chủ, nhận được phần thưởng hệ thống.】 【Đinh!

Tử Kim Hộ Tâm Giáp, bảo giáp cấp ba, bình thường có thể bao phủ một lớp mỏng trên người ký chủ, chống lại các loại đao kiếm thông thường, vào thời khắc quan trọng sẽ tụ lại ở yếu hại tim của ký chủ, biến thành bảo giáp hộ tâm không thể phá hủy.】 Lập tức, Diệp Phàm cảm thấy trước ngực mình như có một thứ gì đó mát lạnh bao phủ.

Cảm giác này giống như nó mọc thẳng trên da thịt hắn, mát lạnh ôn nhuận, có một cảm giác như vàng ngọc.

Rất nhanh, cảm giác này biến thành một luồng khí mát nhè nhẹ, bao phủ toàn thân hắn.

Đây chính là trạng thái bình thường của Tử Kim Hộ Tâm Giáp khi bao phủ toàn thân.

Tuy đây chỉ là một bảo giáp cấp ba, nhưng cũng đủ để hắn đối phó với một số công kích thông thường.

Lúc này, Bạch Khinh Nhứ nhìn bóng lưng yên tĩnh của Diệp Phàm, nghĩ rằng phản ứng của hắn bây giờ có lẽ là thầm lặng bảo vệ, không cầu báo đáp.

Tâm trạng vốn có chút bực bội vì phản ứng lạnh nhạt của Diệp Phàm lập tức ấm lại.

Bạch Khinh Nhứ ngay lập tức gạt mấy người bên cạnh ra, đi thẳng đến bên Diệp Phàm.

Cô quay đầu nhìn Bạch Trường Minh, nói: "Bạch giáo sư, con thấy Diệp Phàm nói đúng." "Nếu mọi người đều không có gì đáng ngại, thì đừng lãng phí thời gian nữa, đây mới chỉ là bắt đầu." Bạch Trường Minh nhìn bóng lưng của con gái và ứng cử viên con rể tốt nhất trong lòng mình đứng kề vai nhau, trên mặt không khỏi nở nụ cười của một người cha già.

"Đúng, xuất phát." Tiến vào hành lang mộ, Bạch Khinh Nhứ đi cùng Bạch Trường Minh ở phía trước đội.

Vây quanh họ, vẫn là đám Lý Thái, Ngạn Gia.

Bạch Khinh Nhứ tìm một vòng quanh mình, đều không thấy bóng dáng Diệp Phàm.

Cô hỏi: "Diệp Phàm đâu?" Ngạn Gia hừ lạnh một tiếng, nói: "Đương nhiên là ở phía sau rồi, chúng ta thông cảm cho cậu ta đi." "Dù sao đi ở cuối cùng, đến lúc gặp nguy hiểm, cũng tiện cho cậu ta chạy trốn mà." Bạch Khinh Nhứ lạnh lùng liếc hắn một cái, cô vẫn nhớ phản ứng của Ngạn Gia khi gặp bầy bọ.

Như một cô gái nhỏ, ôm chặt lấy gương mặt đó, sợ rằng lớp da kia xảy ra bất kỳ tai nạn nào.

Vẻ ngoài vàng ngọc, bên trong mục nát.

Bạch Khinh Nhứ không để ý đến hắn, mà quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy Diệp Phàm đang khoanh tay đi ở nửa sau của đội.

Hoàn toàn không có ý định tiến lên phía trước.

Bạch Khinh Như có chút bực bội quay đầu lại: Diệp Phàm rốt cuộc làm sao vậy?

Chương 9

Một mặt cứu mình, mặt khác vào lúc này lại không có một chút ham muốn thể hiện nào!

Dù cho hắn bây giờ có một chút dấu hiệu muốn tiến lên, cô sẽ lập tức đuổi mấy người xung quanh đi, dành hết vị trí bên cạnh cho hắn.

Kết quả bây giờ, hắn thậm chí không thèm liếc nhìn cô một cái!

Đây có thể là Diệp Phàm vừa rồi không ngần ngại cắt tay mình để cứu cô sao?

Là Diệp Phàm đầu tiên hồi âm đăng ký sao?

Lúc này, Diệp Phàm đang âm thầm quan sát môi trường của hành lang mộ này.

Xung quanh đều được lát bằng một loại vật liệu, gạch xanh.

Trên tường gạch xanh cũng không để lại bất kỳ văn hiến hay bích họa nào có thể chứng minh thân phận của chủ nhân ngôi mộ.

Cộng thêm cửa mộ nhìn thấy trước đó, cũng là cửa đá bình thường.

Từ những thông tin bề ngoài này, ngôi mộ này trông giống như lăng mộ của một quận vương không có công trạng gì lớn, hoặc là lăng mộ của một thương nhân có chút gia sản.

Rất rõ ràng, chính quyền Đại Việt cũng nghĩ như vậy.

Cho nên mới trực tiếp giao nhiệm vụ khảo cổ này cho Đại học Khảo cổ, chứ không phải là Viện Khảo cổ chính thức.

Nhưng, Diệp Phàm dựa vào 65% điểm giá trị cao thủ đạo mộ trên người mách bảo, ngôi mộ này, tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Hành lang mộ không dài, chưa đến mười phút họ đã nhìn thấy một cánh cửa đá ở cuối hành lang.

Bạch Trường Minh ra hiệu, họ dừng lại trước cửa đá.

Kích thước của cửa đá bằng với lối vào hành lang.

Ở giữa cửa đá có một khe hở, có thể thấy đây là một cánh cửa đá hai cánh, nhưng trên cửa lại không có vòng treo hay tay nắm cửa.

Màu sắc của cánh cửa đá này rất nhạt, phần được đèn pin chiếu vào phản xạ ánh sáng trắng nhạt.

Trên đó không có hoa văn điêu khắc, được mài nhẵn đến mức không còn nhìn thấy vân đá ban đầu.

Chỉ có hai bên, được khắc hai hàng chữ có vân rất sâu theo kiểu câu đối.

Bạch Trường Minh dùng đèn pin chiếu vào, đọc hai hàng chữ giống như câu đối: “Người đến là ai?

Chết có đất chôn.” “Đường trước khó sống, quay đầu là bờ.” Sau khi đọc xong hai câu thơ đó, trán của Bạch Trường Minh lập tức rịn ra một tầng mồ hôi lạnh.

Cho dù không cần dùng ngôn ngữ hiện đại để dịch lại, chỉ dựa trên mặt chữ với ý nghĩa sinh tử, các đội viên cũng có thể hiểu được hàm ý bên trong.

Đây là thứ đầu tiên họ nhìn thấy có liên quan đến chủ nhân ngôi mộ kể từ khi bước vào đây.

Không ngờ vừa mới bắt đầu đã là một lời đe dọa chí mạng như vậy.

Nhìn thấy lời đe dọa này, lòng mỗi người đều có chút dao động.

Lý Thái đẩy gọng kính râm trên sống mũi, nói: "Ý nghĩa chẳng

phải là bảo chúng ta quay đầu là bờ sao?" Lục Phi cũng nói: "Vừa mới lên đã thấy một câu như vậy, thật là xui xẻo." Chàng streamer trẻ Lưu Bác Văn hướng ống kính vào hai dòng chữ trên cửa đá, nói với hơn hai ba trăm khán giả trong phòng livestream: "Cả nhà ơi!

Cửa đá cổ mộ thần bí hiện lên lời đe dọa chí mạng!

Các vị hãy nhấn vào góc trên bên phải để theo dõi, tặng tim cho mình nhé, Bác Văn sẽ dẫn mọi người khám phá cổ mộ thần bí!" Nhờ hai dòng chữ này, số người trong phòng livestream vừa sụt giảm đã ngay lập tức tăng vọt lên hơn tám trăm người. "Vãi chưởng, cái này có vẻ hay ho rồi đây." "Tôi cũng vào hóng xem sao." "Cười chết mất, chắc đội ngũ này không dám vào nữa đâu, chủ mộ đã nói đến mức đó rồi còn cố đi vào làm gì?" Bạch Khinh Nhứ nhìn lại dòng chữ trên cửa mộ một lần nữa, khẽ nhíu mày nói: "Đây là triện thư, là loại chữ thông dụng thời nhà Hán.

Đây là một trong số ít những ngôi mộ Hán của nước Đại Việt chúng ta được phát hiện cho đến nay, tôi sẽ không vì hai câu nói này mà bị dọa chạy mất đâu." Sau khi Bạch Khinh Nhứ tiên phong biểu đạt thái độ, thái độ của mấy nam sinh bên cạnh cô lập tức thay đổi một trăm tám mươi độ.

Lý Thái lập tức nói: "Hai dòng chữ của một người đã chết hơn tám trăm năm để lại, có gì mà phải sợ!" Triệu Trạch Minh cũng đẩy kính cận, nói: "Khinh Nhứ nói đúng.

So với nền văn minh Hán đại của Đại Việt ẩn chứa trong cổ mộ này, hai dòng chữ kia căn bản không cấu thành uy hiếp đối với chúng ta." Bạch Trường Minh cũng chậm rãi gật đầu: "Thực ra rất nhiều cổ mộ để ngăn chặn đạo tặc xâm nhập đều sẽ viết những nội dung đầy đe dọa trước cửa.

Hai dòng chữ này có lẽ cũng giống như bù nhìn ở ngoài đồng mà

thôi." Có lời này của Bạch Trường Minh, lòng dạ xao động của mọi người lập tức được an ủi.

Tuy nhiên, lúc này, Diệp Phàm vẫn im lặng quan sát cánh cửa đá kia.

Hắn không nghĩ hai dòng chữ này chỉ đơn giản đóng vai trò là bù nhìn như thế.

Hơn nữa, điểm hắn nghi ngờ không nằm ở hai dòng chữ kia mà là ở cả cánh cửa này.

Bạch Trường Minh ho nhẹ hai tiếng, quay lại nói với mọi người: "Nếu mọi người không có ý kiến gì khác, vậy chúng ta chính thức tiến vào cổ mộ." "Không có!" "Có gì mà phải sợ chứ?" "Khinh Như, anh nhất định sẽ bảo vệ em đến cùng!" Mọi người gần như đồng thanh trả lời.

Chỉ có Diệp Phàm vẫn luôn giữ im lặng ở phía sau là đưa ra câu trả lời duy nhất mang tính phủ định: "Đợi đã." Ngay lập tức, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào Diệp Phàm.

Trong đó có sự nghi hoặc của vị giáo sư già, sự kinh ngạc của Bạch Khinh Như và cả sự giễu cợt của nhóm Lý Thái.

Lý Thái khinh bỉ cười một tiếng: "Giờ biết sợ rồi chứ gì?

Lối vào cũng không xa đâu, cậu muốn đi bây giờ vẫn còn kịp đấy." Ngạn Gia thì nhìn Diệp Phàm với vẻ âm dương quái khí: "Không phải chứ, không lẽ thực sự có người bị hai dòng chữ này dọa cho chạy mất sao?" Diệp Phàm thản nhiên nhìn hai người này, trực tiếp liệt họ vào danh sách những kẻ chê mạng quá dài.

Bạch Khinh Như nhìn Diệp Phàm, không đoán được ý định của hắn là gì.

Cô có thể hiểu nếu có người vì lo cho an toàn của bản thân mà

chọn rút lui, nhưng cô cảm thấy trong ánh mắt bình thản của Diệp Phàm không hề có một chút ý định tháo chạy nào.

Bất chợt, một ý nghĩ lóe lên trong đầu cô: Chẳng lẽ Diệp Phàm đang ghen?

Bạch Trường Minh vốn coi Diệp Phàm là ứng cử viên con rể ưng ý nhất, tự nhiên không hy vọng thấy hắn rút lui vào lúc này.

Nhưng nếu Diệp Phàm thực sự vì hai câu nói này mà chọn rút lui, thì đúng là phụ sự kỳ vọng của ông. "Diệp Phàm tiểu hữu, cậu vẫn nên suy nghĩ kỹ rồi hãy nói thì tốt hơn." Diệp Phàm định giải thích quan điểm của mình nhưng lại một lần nữa bị ngắt lời.

Đội trưởng đội bóng rổ Cao Hoa, dọc đường đi luôn tìm kiếm cơ hội để thể hiện trước mặt Bạch Khinh Nhứ, nhưng cô lại luôn đặt sự chú ý vào Diệp Phàm.

Anh ta khẳng định chắc nịch rằng vì Diệp Phàm cứu Bạch Khinh Nhứ một lần trong đàn sâu nên mới khiến cô và Bạch Trường Minh quan tâm đến hắn như vậy.

Vậy thì bây giờ, khi Diệp Phàm làm ngược lại ý kiến đám đông, chính là lúc để Cao Hoa thể hiện mình!

Cánh cửa này trông có vẻ nặng nề, với thể hình và sức mạnh do luyện tập bóng rổ mà có, đây chính là khoảnh khắc để anh ta phô diễn trước mặt mọi người!

Anh ta bước đến trước cửa, nói: "Chỉ là một cánh cửa thôi mà, có gì mà không dám vào?" Nói đoạn, hai tay đặt lên cửa, dùng lực đẩy mạnh về phía trước.

Chân mày Diệp Phàm lập tức nhíu chặt, hắn quát lớn với giọng nghiêm khắc: "Nằm xuống!" Ngay lập tức, giữa khe hở cửa đá lộ ra một hàng lỗ nhỏ dày đặc, mưa tên từ bên trong bắn ra theo một đường

thẳng.

Sau tiếng hét của Diệp Phàm, mọi người lập tức theo phản xạ mà nằm rạp xuống đất.

Mấy vị giáo sư già không đủ nhanh nhẹn đã được các đội viên bảo an đứng gần đó đè xuống, thoát được một kiếp.

Lục Phi, Cao Hoa và mấy thanh niên có tố chất thân thể tốt cũng phản xạ cực kỳ linh mẫn.

Lý Thái thì được vệ sĩ riêng của mình bảo vệ.

Bạch Trường Minh được Trương Cường kéo ngã nhào xuống đất, theo bản năng nhìn về phía con gái mình, hơi thở ông lập tức nghẹn lại.

Chỉ thấy Bạch Khinh Nhứ ban nãy bị mấy nam sinh vây quanh quá chặt, giờ muốn ngã xuống cũng không biết tránh về hướng nào!

Mặt Bạch Khinh Nhứ trắng bệch, không còn tâm trí đâu để để ý xung quanh là ai.

Chương 10

Cô chỉ có thể nhìn mũi tên sắp bắn xuyên qua cổ họng mình, tuyệt vọng nghĩ rằng, những kẻ ban nãy thề thốt đòi bảo vệ cô lại chính là những kẻ khiến cô lúc này không biết phải trốn vào đâu! "Khinh Nhứ!" Giọng Bạch Trường Minh gần như xé rách cổ họng.

Bạch Khinh Nhứ cũng nhắm nghiền mắt lại trong khoảnh khắc, không muốn đối diện với cái chết.

Nhưng đúng lúc này, cô cảm thấy thân thể bị siết chặt, sau đó là một cảm giác trời đất quay cuồng!

Cô bị ai đó ôm chặt vào lòng!

Qua cơ thể người làm môi trường truyền âm, cô nghe thấy tiếng mũi tên sắt đâm vào người đó.

Bạch Khinh Nhứ ôm chặt lấy người này, cảm nhận hơi thở mát lạnh tỏa ra từ cơ thể hắn, hốc mắt đã hoàn toàn đẫm lệ.

Còn Bạch Trường Minh đang bị Trương Cường kéo nằm dưới đất thì bàng hoàng nhìn cảnh tượng trước mắt.

Ngay khoảnh khắc ông tưởng chừng phải chứng kiến con gái chết trước mặt mình, Diệp Phàm đột nhiên ôm lấy Bạch Khinh Nhứ, nhanh chóng xoay người hoán đổi vị trí của mình với cô.

Diệp Phàm đã thay cô trở thành bia đỡ đạn cho trận mưa tên!

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, mưa tên ngừng hẳn.

Nhờ tiếng hét của Diệp Phàm, đại bộ phần đội viên đều thoát nạn.

Mưa tên mất đi lực đẩy, nhanh chóng rơi xuống mặt đất đối diện.

Có vài người vì né tránh không kịp nên bị mũi tên sắt gây ra vết

thương ngoài da nhẹ.

Tuy nhiên, Bạch Trường Minh không rảnh để tâm đến những chuyện đó.

Bởi vì hiện tại, người có vẻ bị thương nặng nhất chính là Diệp Phàm, người vừa cứu mạng họ, đặc biệt là cứu Bạch Khinh Nhứ!

Trên lưng hắn cắm năm sáu mũi tên sắt! "Diệp Phàm tiểu hữu!" Bạch Trường Minh bò dậy từ dưới đất, lảo đảo chạy về phía Diệp Phàm và Bạch Khinh Nhứ.

Còn Bạch Khinh Nhứ nghe thấy tiếng gọi của Bạch Trường Minh, cũng lập tức nhận ra người đang ôm mình chính là Diệp Phàm!

Hóa ra người cứu cô chính là Diệp Phàm!

Nghĩ đến việc đó là Diệp Phàm, trong lòng Bạch Khinh Nhứ vừa bi vừa hỉ, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Một mặt, từ sâu trong thâm tâm, cô hy vọng người đang ôm mình lúc này chính là Diệp Phàm.

Nhưng mặt khác, nếu người này là Diệp Phàm, cũng có nghĩa là người đang lấy thân mình đỡ tên cho cô, hiện tại sống chết chưa rõ cũng chính là Diệp Phàm!

Mắt Bạch Khinh Nhứ cay xè, nước mắt lại trào ra, giọng cô run rẩy gọi khẽ tên hắn: "Diệp Phàm, cậu có ngốc không hả?" Vừa nói, cô vừa định ôm ngược lại Diệp Phàm.

Bạch Trường Minh cũng nhìn bóng lưng Diệp Phàm với vẻ đau xót, đưa bàn tay run rẩy định rút những mũi tên trên người hắn ra.

Nhưng tay ông dừng lại giữa không trung, thực sự không nỡ xuống tay.

Cho đến nay, người con rể ưng ý nhất mà ông từng gặp, cuối cùng

lại vì bảo vệ con gái ông mà hy sinh.

Hai hàng lệ chảy dài trên hốc mắt khô cằn của ông.

Ngay cả những người xung quanh khi nhìn thấy cảnh này cũng không khỏi lộ ra ánh mắt tiếc nuối.

Một vị giáo sư già lau nước mắt, cảm thán: "Hỏi thế gian tình là chi, mà khiến người ta nguyện thề sống chết." "Lão Bạch à, nếu không có kiếp nạn này, ông chắc chắn đã có được một người rể hiền rồi!" Tuy nhiên, ngay khi tay Bạch Khinh Nhứ định ôm lấy Diệp Phàm, thì Diệp Phàm vốn đang im lìm không phản ứng đột nhiên buông cô ra.

Mọi người đều kinh ngạc trợn tròn mắt.

Diệp Phàm chưa chết?!!

Chỉ thấy Diệp Phàm vòng tay ra sau lưng, vẻ mặt vô cảm rút từng mũi tên sắt đang cắm trên đó ra, tùy tay ném xuống đất.

Bạch Khinh Nhứ kinh hô một tiếng: "Diệp Phàm!

Cậu... cậu còn sống sao?!" Đây là lần dao động cảm xúc lớn nhất của cô kể từ khi xuống mộ, không, là kể từ khi sinh ra đến nay.

Rõ ràng ban nãy lòng còn đau như cắt, tâm chết như tro, vậy mà trong phút chốc lại sống lại rồi!

Ánh mắt Bạch Khinh Nhứ không giấu được niềm vui sướng, nhìn Diệp Phàm với ánh mắt lấp lánh.

Bạch Trường Minh thì ngây người ra.

Trúng nhiều tên như vậy, cho dù còn sống thì cũng chỉ còn nửa hơi thở chứ!

Tại sao Diệp Phàm lại trông như chẳng có chuyện gì?

Giống như những mũi tên đó căn bản không hề đâm vào người hắn vậy? "Diệp Phàm tiểu hữu, vết thương của cậu..." Mọi người đều chấn kinh nhìn về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm thản nhiên sờ vào những lỗ thủng trên áo sau lưng, ngay khoảnh khắc ôm lấy Bạch Khinh Nhứ, hắn đã điều động Tử Kim Yểm Tâm Giáp bao phủ toàn bộ thân trên.

Lại vào lúc mũi tên sắp bắn trúng tim, hắn đã tập trung giáp ở vị trí hộ tâm.

Diệp Phàm nhàn nhạt lên tiếng: "Chỉ bắn trúng áo thôi, tôi không sao." Nhưng trong mắt người khác, điều này lại mang ý nghĩa khác.

Lý Thái nghiến răng nghiến lợi nói nhỏ: "Đúng là làm màu!" Ngạn Gia ôm cánh tay bị tên sắt quẹt trúng, dù đau cũng không dám kêu ca, phẫn nộ nói: "Giả vờ cái gì chứ." Bạch Khinh Nhứ lo lắng nhìn Diệp Phàm, đôi lông mày thanh tú khẽ nhíu lại: "Diệp Phàm, cậu không cần vì tôi mà cố gượng đâu." Bạch Trường Minh cũng phản ứng lại: Chẳng lẽ Diệp Phàm vì không muốn Khinh Nhứ áy náy, vì xót người con gái mình thích nên mới gượng cười trấn tĩnh sao?

Nghĩ đến đây, vẻ mặt Bạch Trường Minh lập tức trở nên nghiêm túc.

Ông nhìn Bạch Khinh Nhứ, nghiêm túc nói: "Khinh Nhứ, cho dù Diệp Phàm không muốn con nghĩ nhiều, nhưng con cũng phải ghi nhớ, vết thương trên người cậu ấy là vì con mà chịu, biết chưa?" Bạch Khinh Nhứ vừa khóc trong lòng Diệp Phàm một trận, lúc này hốc mắt vẫn còn ửng đỏ.

Đặc biệt là vệt đỏ rực ở đuôi mắt càng khiến vẻ ngoài băng thanh ngọc khiết của cô thêm phần cảm tính và gợi cảm.

Đây là khía cạnh mà bình thường người khác tuyệt đối không bao

giờ nhìn thấy!

Bạch Khinh Như cực kỳ nghiêm túc gật đầu.

Cô nhìn Diệp Phàm bằng ánh mắt tình tứ: "Diệp Phàm, tôi nhất định sẽ cân nhắc cậu!" Diệp Phàm: ???

Bên dưới vẻ ngoài bình thản, nội tâm hắn lại đang gào thét: Chị đại hoa khôi ơi, mình chị cân nhắc tôi thì có ích gì chứ!

Bây giờ tôi muốn bố chị cân nhắc tôi hơn kìa!

Cân nhắc cộng điểm suất nghiên cứu sinh cho tôi ấy!

Tất nhiên, trong lòng Diệp Phàm cũng có tính toán, cú vừa rồi coi như đã cứu mạng đại tiểu thư của Bạch Trường Minh.

Một mạng đổi một mạng, đổi lấy một nghìn câu đề thi thật của năm bản ôn thi thạc sĩ chắc không quá đáng chứ?

Đương nhiên, trên con đường cạnh tranh khốc liệt này, Diệp Phàm rất tỉnh táo hiểu rõ một vấn đề, đó là chỉ đổi lấy công sức của năm tuần và năm trăm câu đề thi mỗi ngày là tuyệt đối không đủ!

Vì vậy, cách mạng vẫn chưa thành công, đồng chí Diệp Phàm vẫn cần nỗ lực!

Còn về ánh mắt thâm tình của hoa khôi, tự nhiên bị một người đang trên đà bứt tốc trong cuộc đua nghiên cứu sinh như Diệp Phàm phớt lờ.

Chương 11

Kẻ trí không rơi vào lưới tình!

Người ôn thi thạc sĩ không có tình yêu!

Diệp Phàm thản nhiên gật đầu: "Không có chi." Ánh mắt thâm tình của Bạch Khinh Nhứ lập tức biến thành nghi hoặc.

Không có chi???

Chẳng lẽ không phải nên thừa thắng xông lên, trực tiếp tỏ tình sao?

Cảm xúc mập mờ vừa mới nhen nhóm trong lòng Bạch Khinh Nhứ đã bị Diệp Phàm dội cho một gáo nước lạnh.

Chẳng lẽ Diệp Phàm không có ý đó?

Bạch Khinh Nhứ không thể tin nổi nhìn Diệp Phàm, khi ánh mắt cô rơi vào những lỗ thủng trên áo sau lưng hắn, cô lập tức phủ định suy đoán này.

Nếu không phải thực sự thích, ai lại trực tiếp lấy thân mình làm lá chắn bảo vệ người khác trong lòng chứ?

Diệp Phàm nhất định là đi theo phong cách âm thầm thủ hộ rồi!

Trong vòng chưa đầy vài phút, tâm trạng Bạch Khinh Nhứ giống như đang đi tàu siêu tốc vậy, vô cùng kịch tính.

Bạch Trường Minh cũng nhìn Diệp Phàm, chân thành nói: "Diệp Phàm tiểu hữu, tâm ý của cậu tôi đã hiểu.

Nhưng vết thương như vậy tuyệt đối không thể bỏ mặc được.

Ít nhất cũng phải bôi thuốc chống viêm, lần đầu xuống mộ cậu có lẽ không biết tình hình trong cổ mộ, bên trong không giống bên ngoài.

Chúng ta có thể gặp môi trường rất xấu ở bên ngoài, nhưng môi trường bên trong tuyệt đối không có lợi cho việc hồi phục vết thương của cậu đâu." Không chỉ Bạch Trường Minh, mấy vị giáo sư già khác cũng khuyên nhủ: "Đúng đấy cậu bạn nhỏ, hiện tại quan trọng nhất là vết thương trên người cậu.

Không cần phải ngại, mọi người chúng tôi đều hiểu cho cậu mà." Diệp Phàm đang định thanh minh lần nữa rằng mình thực sự không bị thương, thì lại nghe thấy tiếng cười khẩy của mấy nam sinh.

Ngạn Gia âm dương quái khí nói: "Thôi bỏ đi, cái thân hình trạch nam mọt sách đó thì đừng để mọi người xem làm gì." Diệp Phàm quay lại nhìn gã một cái, phát hiện một vệ sĩ đang băng bó vết thương trên cánh tay cho gã.

Ngạn Gia là nam thần của trường đại học khảo cổ, mặt mũi đương nhiên cực kỳ ưa nhìn, tay chân cũng rất dài.

Thế nhưng, toàn thân gã lại không có một chút cơ bắp nào, tuy trông đẹp mắt nhưng lại thiếu đi vẻ dương cương cần có của đàn ông.

Ngạn Gia vừa nói vừa hướng về phía ống kính của Lưu Bác Văn: "A Văn, cậu đừng quay cảnh Diệp Phàm cởi áo nhé, không thì sau này người ta không tìm được bạn gái thì khổ lắm." Tuy nhiên, Ngạn Gia càng nói như vậy, Lưu Bác Văn càng hướng ống kính về phía Diệp Phàm.

Vốn dĩ lần này liều mạng xuống mộ, anh ta chỉ muốn mình nổi tiếng một phen, nhưng hiện tại trong phòng livestream gần một nghìn người lại đang gán ghép cặp đôi Diệp Phàm và hoa khôi!

Bây giờ có cơ hội làm nhục Diệp Phàm, khiến sức nóng của hắn trong buổi livestream hạ xuống, anh ta đương nhiên phải nắm bắt thật chặt!

Mấy kẻ theo đuổi Bạch Khinh Như xung quanh đều dùng ánh mắt chờ xem kịch vui nhìn hắn.

Đặc biệt là tên Ngạn Gia đang cố tình khoe cánh tay trắng trẻo như gà của mình.

Diệp Phàm bất động thanh sắc nhướn mày, thầm nghĩ: Bản thân định tha cho các người một phen, nhưng các người cứ thích tự chuốc lấy nhục nhã.

Bạch Khinh Như nhìn Diệp Phàm, cô nói đỡ cho hắn: "Diệp Phàm, có thể để bác sĩ của đội xem vết thương riêng cho cậu." Diệp Phàm lại tháo bỏ toàn bộ trang bị trên người, để Hắc Kim Cổ Đao và ba lô xuống chân, nói: "Không cần." Nói xong, hắn trực tiếp cởi chiếc áo khoác trùm đầu bên ngoài, lộ ra chiếc áo ba lỗ màu đen bên trong.

Thân hình hoàn mỹ của Diệp Phàm lập tức hiện ra trọn vẹn.

Ánh mắt Bạch Khinh Như theo bản năng dán chặt vào người Diệp Phàm.

Đây mà là thân hình của một tên mọt sách sao?

Vai rộng eo thon, các khối cơ bắp săn chắc, mượt mà và thon dài, toàn thân không có lấy một chút mỡ thừa!

Mỗi một đường nét đều giống như được tạo hóa dày công điêu khắc!

Đây chính là thân hình hoàn mỹ "mặc đồ thì gầy, cởi đồ thì đầy thịt" trong truyền thuyết!

Điều khiến Bạch Khinh Như và những người xung quanh kinh ngạc nhất chính là trên vai phải của Diệp Phàm có một hình xăm vô cùng nổi bật!

Hình xăm đó phần lớn bị che khuất sau chiếc áo ba lỗ đen, nhưng

từ hoa văn lộ ra trên vai, có thể thấy đó là một ngọn lửa đen đang bùng cháy dữ dội!

Diệp Phàm thực sự là một tên mọt sách trong lời đồn sao?

Bạch Khinh Như cố gắng dời tầm mắt từ người Diệp Phàm sang sau lưng hắn.

Cô thấy lưng Diệp Phàm thẳng tắp, chiếc áo ba lỗ đen có vài lỗ thủng, nhưng bên dưới lỗ thủng là làn da hoàn toàn lành lặn!

Diệp Phàm thực sự không hề hấn gì!

Làm thế nào mà hắn làm được như vậy!

Lúc này, mặt Ngạn Gia đã biến sắc, hết xanh rồi lại trắng.

Lưu Bác Văn nhìn số người trong phòng livestream tăng vọt và những dòng bình luận trôi qua, càng thêm dở khóc dở cười. "Vãi!

Đây là thân hình của Diệp Phàm ư?

Đây là cái thằng Diệp Phàm suốt ngày ru rú trong ký túc xá với tôi sao?" "Tôi chỉ muốn hỏi, bây giờ theo đuổi Diệp Phàm còn kịp không?" "Diệp Phàm không phải là dân xã hội đen chứ?

Sao lại có hình xăm to đùng trên người thế kia?" "Không phải chứ, đây là kỹ xảo à?

Chẳng phải lúc nãy Diệp Phàm bảo vệ hoa khôi đã bị bắn thành con nhím rồi sao?

Tôi nhìn nhầm à?" "Tôi đứng hình luôn rồi, nếu tôi mà bị bắn thành con nhím thì giờ chắc đang ăn tiệc tang rồi, mẹ kiếp Diệp Phàm vậy mà một vết sẹo cũng không có??" Cảm nhận được ánh mắt của những người xung quanh, Diệp Phàm thầm nghĩ: Đây là thân hình của Tiểu Ca đấy, đùa với các người chắc?

Sau khi khoe dáng một lúc để những người thực sự quan tâm mình

như Bạch Khinh Nhứ, Bạch Trường Minh kiểm tra xem có bị thương không, Diệp Phàm im lặng mặc lại chiếc áo khoác.

Bạch Trường Minh bàng hoàng nhìn Diệp Phàm hồi lâu rồi mới hỏi: "Diệp Phàm tiểu hữu, cậu thực sự không bị thương sao?" Diệp Phàm gật đầu: "Áo dày." Vừa kéo khóa áo lên, trong đầu Diệp Phàm liền vang lên âm thanh thông báo của hệ thống. 【 Đinh!

Ký chủ có phản ứng trước nguy cơ phù hợp với nhân vật, độ hoàn nguyên nhân vật +3%, hiện tại độ hoàn nguyên là 68%, đã chuyển điểm số tương ứng lên người ký chủ. 】 【 Chúc mừng ký chủ nhận được phần thưởng hệ thống. 】 【 Đinh!

Cổ kim thông dịch thiên tự văn, có thể nhận biết tất cả văn tự cổ đại trong năm nghìn năm lịch sử. 】 Diệp Phàm sững người.

Như vậy, hắn có thể đảm bảo đạt điểm tuyệt đối ở phần dịch thuật rồi.

Còn những kẻ đang chờ xem kịch vui như đám người theo đuổi Bạch Khinh Nhứ, tất cả đều không nhịn được mà nuốt nước bọt.

Cái tên Diệp Phàm này, mẹ nó đúng là dân xã hội đen rồi!

Sau khi xác định Diệp Phàm thực sự không sao, họ lại tập trung chú ý vào cánh cửa đá.

Lúc này, Cao Hoa - kẻ tội đồ gây ra cơ quan - bò dậy từ dưới đất.

Mặt anh ta tái mét như tờ giấy.

Chương 12

"Xin lỗi, xin lỗi, tôi không cố ý.

Tôi chỉ muốn mở cửa đá giúp mọi người thôi." Anh ta vừa nói năng lộn xộn vừa lo lắng nhìn về phía Bạch Khinh Nhứ: "Khinh Nhứ, anh thực sự không cố ý, em không sao thì tốt quá rồi." Bạch Trường Minh nhìn Cao Hoa vẫn đang ngồi bệt dưới đất, cũng lộ ra vẻ mặt không nỡ.

Nhưng đó là với tư cách giáo sư của Cao Hoa, đối với một học sinh vô tâm phạm lỗi suýt gây họa lớn, ông không thể hoàn toàn trách mắng anh ta.

Còn nếu với tư cách là cha của Bạch Khinh Nhứ, coi Cao Hoa như một trong những kẻ theo đuổi con gái mình, Bạch Trường Minh vô cùng không hài lòng.

Nóng vội mạo hiểm!

Tự cao tự đại!

Nhưng cuối cùng, Bạch Trường Minh vẫn đứng ở vị trí Phó viện trưởng mà nói: "Cao Hoa, cậu cũng không cần quá tự trách.

Dù sao thì vừa rồi chúng ta ai cũng hy vọng có thể mở được cánh cửa đá này.

Tuy nhiên, từ nay về sau trước khi đưa ra quyết định, cậu bắt buộc phải cân nhắc kỹ hậu quả.

Hành động bốc đồng trong cổ mộ sẽ hại chết tất cả mọi người đấy!

Nếu không nhờ Diệp Phàm phản ứng kịp thời lần này, e rằng chúng ta còn chưa vào được cổ mộ đã bỏ mạng hết ở đây rồi." Cao

Hoa thất thần gật đầu.

Nghĩ đến việc nhờ có Diệp Phàm phản ứng kịp thời mới cứu mạng họ, Bạch Trường Minh lại nhìn về phía Diệp Phàm: "Diệp Phàm tiểu hữu, chẳng lẽ lúc nãy cậu đã nhìn ra ở đây có cơ quan rồi sao?" Diệp Phàm gật đầu, nói: "Cấu tạo của cánh cửa đá này chính là một cái bẫy lớn nhất.

Hai dòng chữ đặt ở đây, tác dụng lớn nhất không phải để đe dọa kẻ xâm nhập, mà là để đánh lạc hướng chú ý." Bạch Trường Minh sững sờ, đây là lần đầu tiên ông nghe Diệp Phàm nói nhiều như vậy kể từ khi gặp mặt.

Ông vội vàng truy hỏi: "Diệp Phàm tiểu hữu, lời này nghĩa là sao?" Diệp Phàm nói: "Thông thường cửa mộ đều hướng ra ngoài, chủ mộ để phô trương thân phận sẽ dày công trang trí trên cửa mộ.

Nhưng cánh cửa mộ này lại nhẵn thín, khiến người ta liếc mắt một cái là thấy ngay hai dòng chữ.

Nội dung của hai dòng chữ này liên quan đến sinh tử, chắc hẳn không ai là không để ý, mọi người sẽ tự nhiên bỏ qua cánh cửa này.

Nó giống như bị lắp ngược vậy." Bạch Trường Minh vừa nhìn cửa mộ vừa gật đầu lia lịa.

Nhưng khi nghe đến đây, đồng tử ông đột nhiên co rụt lại.

Diệp Phàm một lời đánh thức người trong mộng!

Lúc này Bạch Trường Minh mới chú ý tới điểm quỷ dị của cánh cửa mộ này!

Trên cánh cửa mộ này căn bản không hề có tay nắm hay vòng treo cửa như một cánh cửa mở hai cánh bình thường!

Thấy phản ứng của Bạch Trường Minh, Diệp Phàm biết ông đã

hiểu ý mình nên im lặng dừng lời.

Hiện tại độ hoàn nguyên thẻ nhân vật Trương Khởi Linh của hắn đã đạt tới 68%, cách hành xử dù không cố ý bắt chước cũng đã ngày càng giống với nhân vật.

Vì vậy Diệp Phàm không nói thêm gì nữa.

Bạch Trường Minh đã bừng tỉnh đại ngộ, không nhịn được nói: "Đúng!

Đúng!

Không sai!

Ngay từ đầu chúng ta đã bị hai dòng chữ này đánh lừa!

Có hai dòng chữ này ở đây, chúng ta tự nhiên cho rằng đây là mặt trước của cửa, không hề nghi ngờ hướng của cánh cửa.

Nhưng trên cửa trơn nhẵn, rõ ràng là cửa đôi mà lại không có tay nắm, trong tình huống đó chúng ta sẽ tự nhiên muốn đẩy cánh cửa này ra!

Mà khi chúng ta đẩy cánh cửa này chính là lúc chúng ta trúng kế!" Sau khi nghe Bạch Trường Minh tiếp nối lời của Diệp Phàm để giải thích, mọi người cũng đều vỡ lẽ.

Bạch Trường Minh nhìn Diệp Phàm, trong ánh mắt giờ đây hoàn toàn là sự chấn kinh.

Một ý nghĩ đột nhiên nảy ra trong đầu, ông không nhịn được mà mở miệng hỏi: "Diệp Phàm tiểu hữu, đây... thực sự là lần đầu tiên cậu xuống mộ sao?" Nghe thấy câu hỏi này của Bạch Trường Minh, mọi người xung quanh đều kinh ngạc nhìn về phía Diệp Phàm.

Họ cũng đột nhiên nhận ra vấn đề này: Diệp Phàm thực sự là lần đầu xuống mộ sao?

Mức độ hiểu biết về cổ mộ và cách tư duy bình tĩnh này hoàn toàn không giống như một người lần đầu xuống mộ!

Diệp Phàm gật đầu.

Bạch Trường Minh nhìn phản ứng của Diệp Phàm, hoàn toàn không giống như đang nói dối.

Chẳng lẽ tất cả chỉ là ảo giác của mình?

Nhưng liên tưởng đến việc Diệp Phàm dùng máu đuổi trùng và bị tên bắn trúng mà không hề hấn gì, Bạch Trường Minh vẫn cảm thấy Diệp Phàm tuyệt đối không đơn giản như vẻ ngoài!

Hắn mạnh hơn nhiều so với những gì mọi người biết về hắn!

Bạch Trường Minh nhìn Diệp Phàm, rồi lại nhìn Bạch Khinh Nhứ.

Trong lòng thầm tính toán, chỉ có giao con gái cho người đàn ông này ông mới thực sự yên tâm!

Ông khẽ ho hai tiếng, nói tiếp: "Hiện tại xem ra, cánh cửa này không phải đẩy vào trong mà nên kéo ra ngoài." Bạch Khinh Nhứ khẽ nhíu mày nói: "Nhưng trên cửa này đến một cái tay nắm cũng không có.

Chẳng lẽ chúng ta phải cậy cánh cửa này từ khe cửa sao?" Lúc này, Cao Hoa đã bình phục lại nói: "Để tôi thử xem.

Lúc nãy tôi suýt gây họa lớn, hãy để tôi làm gì đó để bù đắp cho mọi người.

Dựa vào cường độ tập luyện của đội bóng rổ chúng tôi, tôi có lòng tin, cứ để tôi thử xem." Bạch Trường Minh nhìn anh ta.

Cao Hoa quả thực là một gã to xác, cao hơn mét chín, trông rất vạm vỡ, nhìn qua là biết sức lực không nhỏ.

Ông gật đầu nói: "Nếu cậu đã có lòng như vậy thì cứ thử xem.

Đừng quá miễn cưỡng." Cao Hoa hào hứng gật đầu, đứng trước cửa.

Anh ta hít một hơi thật sâu, đặt ngón tay vào khe cửa, nghiến chặt răng muốn cạy khe cửa ra. "Kẽo kẹt..." Nhưng mặc cho gân xanh trên trán nổi lên cuồn cuộn, cửa đá vẫn không hề nhúc nhích.

Chưa đầy hai phút, mặt Cao Hoa đã đỏ gay, nhanh chóng rơi vào tình trạng thiếu oxy.

Đội trưởng vệ sĩ Trương Cường vội vàng vỗ vai anh ta, nói: "Chàng trai, cậu có khỏe đến mấy cũng chỉ là một đứa trẻ, việc nặng nhọc này cứ giao cho chúng tôi đi." Cao Hoa hơi thất vọng lùi sang một bên, không nhịn được nhìn Bạch Khinh Nhứ một cái, nói: "Khinh Nhứ, lần sau anh nhất định sẽ làm được." Tuy nhiên, phản ứng của Bạch Khinh Nhứ rất bình thường, ánh mắt cô dừng lại trên bóng lưng Diệp Phàm một hồi lâu mới đặt lên cửa đá.

Trương Cường nhìn cánh cửa đá khít rịt, chỉ có một khe hở chưa đầy hai milimet.

Anh ta quay lại gọi hai đội viên: "Hắc Hùng, Bạch Hổ, lại đây mở cửa, cái này đúng là việc của các cậu rồi." Ngay sau đó, từ trong đội ngũ bước ra hai vệ sĩ cao lớn lực lưỡng.

Hai người mỗi người một bên, bấu chặt ngón tay vào khe cửa, dốc hết sức bình sinh kéo ra ngoài.

Sức mạnh của hai người họ tuyệt đối đáng kinh ngạc, đế giày họ để lại những vệt sâu hoắm trên mặt đất.

Tuy nhiên, cánh cửa đá trước mặt vẫn bất động như cũ.

Chẳng mấy chốc, mặt hai người cũng đỏ bừng lên.

Hắc Hùng và Bạch Hổ đồng thời buông tay, thở hổ hển lắc đầu với Trương Cường: "Đội trưởng, tôi hoàn toàn tin tưởng vào sức

mạnh của mình, nhưng cánh cửa này, cho dù là lực sĩ đến cũng chưa chắc đã mở được." Lúc này, nhìn cánh cửa mộ, trên mặt mọi người đều lộ ra một chút tuyệt vọng.

Chương 13

Cánh cửa đá này trong mắt họ đã trở thành một ngọn núi cao không thể vượt qua.

Nếu cứ thế này mà không mở được cửa đá, họ chắc chắn sẽ phải ra về tay trắng!

Bạch Trường Minh thở dài một tiếng.

Bạch Khinh Nhứ cũng không cam lòng nắm chặt nắm đấm, nói: "Để tôi thử!" Bạch Trường Minh nói: "Khinh Nhứ, đừng quấy rầy nữa.

Đến vệ sĩ còn không mở được cửa, con là một nữ nhi yếu đuối thì có cách gì chứ?" Đôi mắt Bạch Khinh Nhứ hơi đỏ lên: "Nhưng con không cam tâm!

Con không cam tâm!" Đúng lúc này, Diệp Phàm tiến lên một bước: "Để tôi thử xem." Bạch Khinh Nhứ kinh ngạc nhìn Diệp Phàm bước đến trước mặt mình.

Chẳng lẽ Diệp Phàm vì thấy cô không cam lòng nên cũng muốn thử sức mình sao?

Nhưng nhìn Diệp Phàm nhỏ con hơn đám vệ sĩ lúc nãy một vòng mà!

Trong lòng Bạch Khinh Nhứ dâng lên một luồng hơi ấm.

Sao lúc nãy cô có thể nghi ngờ tình cảm của Diệp Phàm dành cho mình chứ?

Vì cô không cam tâm, hắn thậm chí sẵn sàng thử mọi thứ!

Bạch Trường Minh vốn cũng định khuyên Diệp Phàm đừng thử vô

ích nữa, nhưng khi nhìn vào đôi mắt tĩnh lặng như nước của hắn, ông lại không thốt nên lời.

Ngạn Gia nhìn bóng lưng Diệp Phàm, khinh bỉ nói: "Thế này không phải là tự chuốc nhục nhã sao?" Lý Thái đẩy kính râm, nói với vệ sĩ của mình: "Cửa này không mở được thì chuẩn bị thuốc nổ, nổ tung nó cho tôi.

Nơi Như Nhứ muốn vào, dù có phải dùng tiền đè chết người tôi cũng phải mở đường cho cô ấy." Bạch Khinh Như lườm Lý Thái một cái cháy mắt, sau đó lại hướng tầm mắt về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm không giống như những người trước đó trực tiếp dùng sức mạnh thô bạo để mở cửa.

Hắn không hề liếc nhìn khe cửa lấy một cái mà cứ thế sờ soạn khắp thân cửa.

Trong khi mọi người đang nghi hoặc nhìn Diệp Phàm thì đột nhiên, một tiếng "cạch" vang lên.

Trên cánh cửa hiện ra một bức điêu khắc đầu thú.

Trong miệng đầu thú ngậm một cái vòng cửa bằng ngọc.

Dưới ánh mắt sững sờ, chết lặng của mọi người, Diệp Phàm lại làm y hệt như cũ với cánh cửa còn lại.

Một đôi Phát Khâu Chỉ lướt trên bề mặt cánh cửa nhẵn bóng chưa đầy một phút, nhạy bén cảm nhận được vị trí cơ quan vô cùng ẩn khuất, rồi khởi động nó.

Rất nhanh, cánh cửa kia cũng hiện ra một đầu thú, trong miệng ngậm một chiếc vòng cửa bằng vàng.

Bạch Trường Minh chấn động nhìn hai đầu thú vừa xuất hiện trên cửa.

Hai đầu thú này được điêu khắc vô cùng tinh xảo, trên mặt phủ đầy những lớp vảy đều đặn và tỉ mỉ, biểu cảm vô cùng hung hãn, từng đường vân nhỏ trên mặt cũng được khắc họa sống động đến từng chi tiết.

Đôi mắt được cố tình dùng chu sa tô thành màu đỏ son, nanh nhe ra ngoài, khiến người ta nhìn vào không khỏi rùng mình.

Trong miệng chúng ngậm một vòng cửa bằng vàng và một vòng bằng ngọc, đó chính là tay nắm của cánh cửa đá này.

Diệp Phàm lùi lại một bước, né sang bên để mọi người có thể thấy rõ cấu tạo của đầu thú và vòng cửa.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn về phía Diệp Phàm, người đã công thành thân thoái.

Cánh cửa đá mà vừa rồi Cao Hoa cùng hai vệ sĩ cường tráng là Hắc Hùng và Bạch Hổ đã dùng hết chín trâu hai hổ sức lực cũng không mở ra được, vậy mà lại bị hắn tìm ra tay nắm chỉ trong vòng chưa đầy hai phút!

Ngạn Gia chết trân nhìn đầu thú hiện ra trên cánh cửa vốn nhẵn bóng, không hề có một kẽ hở cơ quan nào sau một hồi thao tác của Diệp Phàm.

Cậu ta lại nhìn sang Diệp Phàm.

Có thể thành thạo tìm ra cơ quan mà ngay cả Bạch Trường Minh cũng không nhìn ra!

Ngạn Gia lập tức chỉ vào Diệp Phàm nói: "Diệp Phàm, có phải cậu đã đến đây từ lâu rồi không!" Lục Phi cũng lập tức phản ứng lại, nói: "Trên người Diệp Phàm còn có hình xăm nữa, chắc chắn không phải là học sinh ngoan ngoãn gì đâu!" Triệu Trạch Minh đẩy gọng kính, vẻ mặt nghiêm túc, ra chiều đã nhìn thấu mọi chuyện: "Ngay cả giáo sư

Bạch và tôi cũng không thể nhìn ra ngay cơ quan ở đâu, vậy mà Diệp Phàm lại có thể tìm ra trong hai phút." "Có phải là quá quen thuộc với nơi này rồi không?" "Còn cả hình xăm khoa trương trên người Diệp Phàm nữa, cũng không giống hình xăm của một sinh viên bình thường." "Diệp Phàm, thật ra, cậu là một tên trộm mộ đúng không?" Cả mấy người đều chĩa mũi dùi vào thân phận thật sự của Diệp Phàm.

Suy đoán này vừa được đưa ra, ngay cả mấy vị giáo sư lớn tuổi cũng có phần nghi ngờ thân phận của hắn.

Bạch Trường Minh cũng hơi nhíu mày nhìn Diệp Phàm, trong lòng không khỏi có chút lo lắng.

Diệp Phàm tuyệt đối là người con rể tương lai mà ông hài lòng nhất từng gặp, không có ai hơn.

Nhưng với tư cách là một người tâm huyết với công tác khảo cổ, bản thân ông lại vô cùng cảnh giác với bọn trộm mộ.

Ông cho rằng những tên trộm mộ này đang xát thêm muối vào những vết sẹo văn hóa Đại Việt vốn đã đứt gãy lịch sử, vì lợi ích cá nhân mà thậm chí còn bán di vật văn hóa cho những kẻ ngoại quốc đang lăm le nhòm ngó.

Bạch Trường Minh lại có chút khó xử nhìn sang Bạch Khinh Nhứ, quả nhiên phát hiện con gái mình cũng đang nhíu mày nhìn Diệp Phàm.

Trong lòng Bạch Khinh Nhứ cũng là một mớ phức tạp.

Theo cô thấy, nếu vừa rồi không phải cô tỏ vẻ không cam tâm nếu không vào được cửa mộ, có lẽ Diệp Phàm đã không cố tình ra tay vì cô.

Bây giờ Diệp Phàm dễ dàng tìm ra cơ quan, lại bị nghi ngờ thân phận là kẻ trộm mộ.

Nếu Diệp Phàm thật sự là một tên trộm mộ, vậy thân phận của cậu ấy chẳng phải là bị bại lộ vì cô sao!

Tội trộm mộ ở nước Đại Việt tuyệt đối là một tội nặng!

Lẽ nào vì sự không cam tâm của cô mà Diệp Phàm lại có thể bất chấp cả việc thân phận bị bại lộ ư?

Nghĩ đến đây, trong lòng Bạch Khinh Như dâng lên từng đợt chua xót.

Diệp Phàm liếc bọn họ một cái, trong lòng không khỏi bật cười.

Phải nói rằng nhân vật mà hắn đang đóng vai bây giờ đúng là một tay trộm mộ mạnh như thần phật, nhưng bản thân Diệp Phàm hắn lại là một sinh viên chính hiệu đang ôn thi cao học.

"Tôi không phải." Hắn trả lời ngắn gọn, giọng điệu và biểu cảm không chút dao động.

Ngạn Gia lớn tiếng nói: "Không thể nào!

Cậu không phải trộm mộ, sao có thể quen thuộc với ngôi mộ này như vậy?

Cậu dám nói mình còn giỏi hơn cả phó viện trưởng Bạch à?" Diệp Phàm lạnh lùng liếc cậu ta một cái, rồi chỉ nói ba chữ: "Chứng cứ đâu?" Ba chữ này khiến Ngạn Gia á khẩu không nói được lời nào.

Ngay cả Bạch Trường Minh và những người đang đứng xem với tâm trạng phức tạp cũng ngây người.

Tuy biểu hiện của Diệp Phàm trong ngôi mộ cổ đối với một sinh viên thực tập mà nói quả thực là quá thành thạo, nhưng phản ứng bình thản của hắn khiến mấy người kia không thể nói ra được một lời phản bác.

Bạch Trường Minh còn đang nghĩ cách hòa giải giúp Diệp Phàm,

kết quả là người ta chỉ dùng ba chữ đã hỏi cho tất cả mọi người xung quanh đều ngớ ra.

Lý Thái và đám người thấy mình không phải là đối thủ của Diệp Phàm, bèn chuyển ánh mắt sang Bạch Trường Minh.

Ai mà không biết Bạch Trường Minh đã cống hiến nửa đời mình cho công tác khảo cổ của nước Đại Việt, cả đời này căm ghét nhất chính là những kẻ trộm mộ phá hoại di tích lịch sử của quốc gia.

Lúc này tìm Bạch Trường Minh làm chỗ dựa, chủ trì công đạo, là hợp lý hơn cả.

Ngạn Gia lớn tiếng nói: "Giáo sư Bạch, ngài có thể cho phép một tên trộm mộ ở trong đội của mình sao?" Triệu Trạch Minh đẩy gọng kính, vẻ mặt cao thâm nói: "Đúng vậy giáo sư Bạch, dẫn theo một tên trộm mộ vào mộ cổ là một việc rất nguy hiểm đối với chúng ta." "Dù sao thì giặc nhà khó phòng." Thế nhưng.

Bạch Trường Minh liếc nhìn mấy người trẻ tuổi này.

Diệp Phàm là ứng cử viên con rể tương lai mà ông ưng ý nhất hiện tại, hơn nữa còn nhìn ra được con gái cưng của mình cũng đối xử với Diệp Phàm khác hẳn.

Chương 14

Bây giờ sao ông có thể để người khác vu cho cậu ấy thân phận trộm mộ được?

Hơn nữa, giống như Diệp Phàm đã nói, cho dù cậu ấy có biểu hiện thành thạo đến đâu trong mộ cổ, bọn họ hiện tại cũng không có bất kỳ bằng chứng nào có thể chứng minh Diệp Phàm là một tên trộm mộ cả!

Bạch Trường Minh khẽ ho một tiếng, nghiêm túc nói: "Tiểu hữu Diệp Phàm nói đúng." Lý Thái: ???

Bạch Trường Minh nói tiếp: "Trong tình huống không có bất kỳ chứng cứ nào, lại đi nghi ngờ đồng đội của mình là kẻ trộm mộ." "Trong môi trường đầy rẫy nguy cơ thế này, đây là hành vi phá hoại đoàn kết." "Các em sinh viên, trước khi muốn bày tỏ quan điểm của mình, xin hãy cẩn trọng." Lý Thái bị nói cho mặt lúc xanh lúc trắng, vô cùng khó coi.

Rất rõ ràng là bây giờ Bạch Trường Minh đang nói đỡ cho Diệp Phàm.

Hắn hung hăng lườm Diệp Phàm một cái rồi không nói thêm gì nữa.

Còn Diệp Phàm, ánh mắt từ đầu đến cuối đều đặt trên những viên gạch xanh phía trên đỉnh mộ, rõ ràng đang ở vị trí trung tâm của sóng ngầm dữ dội, nhưng lại tỏ ra như thể tất cả mọi chuyện đều không liên quan đến mình.

Bạch Khinh Nhứ nhìn theo ánh mắt của Diệp Phàm.

Thứ đập vào mắt chỉ là một góc gạch xanh.

Trong lòng cô không khỏi có chút chua xót: Nếu Diệp Phàm không

phải là trộm mộ, nhưng lại vì những chuyện này mà bị nghi ngờ, thì lúc này trong lòng chắc chắn là vô cùng đau khổ!

Nhưng với tính cách của Diệp Phàm, dù trong lòng có chua xót đến đâu, chắc chắn cũng sẽ không nói ra.

Cho nên, dù thế nào đi nữa, mình cũng phải đứng về phía Diệp Phàm!

Mà bản thân Diệp Phàm, lý do hắn đang thả hồn là vì đang nghe nội dung thông báo của hệ thống. 【Đinh!

Phản ứng của ký chủ khi đối mặt với địch ý phù hợp với nhân vật, độ hoàn nguyên +5%, độ hoàn nguyên hiện tại là 73%, điểm số tương ứng đã được chuyển vào người ký chủ.】【Chúc mừng ký chủ, nhận được phần thưởng của hệ thống.】【Đinh!

Gương Bát Quái Quy Nhất, tập hợp chính khí nhân gian, trấn áp tà khí của Kính Hồi Đầu, hai gương đối nhau, mới có thể hóa giải mọi nguy cơ.】 Diệp Phàm thầm lặp lại trong đầu hai món đồ xuất hiện trong thông báo của hệ thống.

"Kính Hồi Đầu, Gương Bát Quái Quy Nhất." Xem ra, tiếp theo hắn sẽ gặp phải chiếc Kính Hồi Đầu này.

Ngay sau đó, Diệp Phàm cảm thấy ba lô của mình nặng trĩu, một vật nặng bỗng dưng xuất hiện bên trong.

Diệp Phàm biết rõ, đó chính là Gương Bát Quái Quy Nhất mà hệ thống vừa nói.

Một bên, vì những lời vừa rồi của Bạch Trường Minh, mấy người mang địch ý với Diệp Phàm, muốn công kích hắn là kẻ trộm mộ đều không dám nói gì nữa.

Đội ngũ đã khôi phục lại trạng thái bình tĩnh như trước, mọi người cũng tập trung sự chú ý trở lại vào công việc khảo cổ.

Bạch Khinh Nhứ nhìn hai đầu thú vừa xuất hiện và hai chiếc vòng cửa trong miệng chúng, khẽ nhíu mày nói: "Hai đầu thú này, lẽ nào là giao long?" "Tại sao vòng cửa trong miệng lại không giống nhau?" Bạch Trường Minh cũng hít sâu một hơi, nói: "Vòng cửa đầu thú thế này quả thực rất hiếm thấy." "Thông thường đầu thú ngậm vòng cửa đều là những thần thú tương đối cụ thể, hoặc là tượng trưng cho quyền lực, hoặc là tượng trưng cho điềm lành, nhưng loại khiến người ta rùng mình thế này thì đúng là hiếm gặp." Triệu Trạch Minh ở bên cạnh đẩy gọng kính.

Cậu ta là học bá được công nhận của trường đại học Khảo cổ, là ứng cử viên số một cho suất tuyển thẳng cao học.

Trước đó toàn là vấn đề về thể lực, hoàn toàn không đến lượt cậu ta thể hiện.

Bây giờ đến lúc thể hiện trí tuệ, Triệu Trạch Minh tự nhiên đứng ra.

Cậu ta nhìn hai cánh cửa mộ, nói: "Đầu thú này, rất rõ ràng chính là giao long mà Khinh Nhứ đã nói." "Còn hai chiếc vòng cửa này, lần lượt được làm bằng vàng và ngọc." "Nước Đại Việt chúng ta không phải có câu nói này sao, kim ngọc lương duyên, cành vàng lá ngọc, thường tượng trưng cho sự quý giá và tốt đẹp." "Cho nên, điều này cho thấy chủ nhân ngôi mộ lúc sinh thời chắc chắn sở hữu khối tài sản khổng lồ, nhưng thân phận không cho phép ông ta dùng đồ đẳng rồng, nên đã dùng đồ đẳng giao long thế này." "Vì vậy tôi đoán, chủ nhân ngôi mộ này, hoặc là một vị đại thần thân cư cao vị, hoặc là một phú ông giàu nứt đố đổ vách." "Biểu cảm của đầu thú hung ác như vậy, cũng là để trấn áp kẻ ngoại lai, trong mộ nhất định có rất nhiều của cải." Triệu Trạch Minh phân tích đâu ra đấy, mọi người đều không khỏi có chút tin phục, cảm thấy cũng không có lời giải thích nào khác.

Ngay cả Bạch Khinh Nhứ cũng không nhịn được mà nhìn cậu ta thêm vài lần.

Triệu Trạch Minh đắc ý nhìn về phía Diệp Phàm, nói: "Trong mộ cổ, không chỉ dựa vào sức mạnh cơ bắp, mà còn cần chúng ta phải động não nữa." Thế nhưng, Diệp Phàm lạnh lùng liếc cậu ta một cái, nói: "Đây không phải giao long." Đồng tử Triệu Trạch Minh co rút lại, sau đó lại cười lớn, nói: "Diệp Phàm, cậu điên rồi à?

Đây là đầu thú giao long đã được giáo sư Bạch chứng nhận đấy!

Vậy cậu nói xem, đây là cái gì!" Trong chốc lát, tất cả mọi người đều nhìn về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm thản nhiên liếc nhìn đầu thú, nói: "Đây là giao xà, hoặc nói đúng hơn là mãng xà khổng lồ." "Tôi nghĩ, chuyện này có liên quan đến thân phận của chủ nhân ngôi mộ." Nói xong, hắn nhìn về phía Bạch Trường Minh: "Giáo sư Bạch, chúng ta đã lãng phí quá nhiều thời gian ở đây rồi, vào trong đi." Bạch Trường Minh đột nhiên bị nhìn như vậy, trong lòng không khỏi "lộp bộp" một tiếng.

Như thể vô thức tuân theo mệnh lệnh, Bạch Trường Minh theo bản năng gật đầu, nói: "Được.

Vào trong." Triệu Trạch Minh khinh miệt cười một tiếng, kiêu ngạo đứng ở phía trước đội ngũ, trong lòng đã chờ xem Diệp Phàm mất mặt.

Trương Cường lại gọi hai vệ sĩ Hắc Hùng và Bạch Hổ lúc trước mở cửa không thành ra.

"Bây giờ có vòng cửa rồi, hai cậu không thể mở không ra nữa chứ." Hai người lớn tiếng đáp: "Rõ!" Sau đó, mỗi người đứng một bên, nắm lấy vòng cửa.

Cánh cửa đá lúc trước dù thế nào cũng không mở được, lần này

lại được mở ra một cách vô cùng dễ dàng.

Mọi người hít sâu một hơi, vừa căng thẳng vừa mong đợi nhìn khe hở của cánh cửa đá từ từ mở rộng trước mặt mình.

Cửa mộ mở ra, ánh lửa màu vàng ấm áp trong mộ thất hắt ra ngoài.

Mọi người lần lượt bước vào mộ thất, nhìn thấy cách trang hoàng bên trong, tất cả đều không khỏi hít sâu một hơi.

Không gian toàn bộ mộ thất vô cùng rộng lớn, cỡ bằng một sân bóng đá.

Trên bốn bức tường của mộ thất được khảm ba tầng rãnh đèn, trong rãnh đèn là những ngọn lửa màu cam cháy mãi không tắt, chiếu sáng cả gian mộ thất.

Trên bức tường chính diện, có ba xác người cá to bằng người trưởng thành bị treo bằng xích sắt, nửa thân trên là xác khô hình người, nửa thân dưới là đuôi cá đã mất nước khô quắt.

Ba xác người cá này được nối với ba tầng rãnh đèn trên tường xung quanh.

Trên đỉnh đầu ba người cá cũng đang cháy một ngọn lửa sáng rực.

Ở nửa sau của mộ thất, có hơn mười hàng tượng đá cầm vũ khí, ánh mắt gắt gao nhìn thẳng về phía trước, như thể có thể phát động tấn công bất cứ lúc nào.

Ở chính giữa mộ thất, đặt một bệ tế dài hơn ba mét, trên đó có một lư hương, trống không.

Phía sau bệ tế, đặt ba chiếc quan tài làm từ chất liệu khác nhau, lần lượt là đồng xanh, ngọc lục, và vàng.

Và thứ khiến họ không thể không chú ý nhất chính là ở ngay phía

trên bệ tế, lại có một bức tượng điêu khắc lệ quỷ ôm gương!

Bức tượng đá lệ quỷ toàn thân được sơn màu xanh lục, tròng mắt lồi ra và tóc lại được tô màu đỏ son bằng chu sa, nanh thì có màu trắng xanh.

Trên mặt bức tượng lệ quỷ là một nụ cười âm u.

Nhưng, điều khiến người ta rùng mình nhất là trong lòng lệ quỷ, đang ôm một tấm gương đồng khổng lồ.

Tấm gương đồng đó cao hơn một người, được bức tượng lệ quỷ ôm trong lòng, nghiêng một góc ba mươi độ nhìn xuống mọi thứ trong mộ.

Mặt gương mờ ảo phản chiếu mọi thứ ở phía trước ngôi mộ.

Nhìn thấy tấm gương này, mọi người không khỏi hít một hơi lạnh.

Bạch Khinh Nhứ khẽ nhíu mày, có chút ghê tởm nhìn tấm gương đồng phía trên, nói: "Tại sao lại treo một tấm gương ở đây?" "Lại còn là loại khung gương này nữa." Lúc này, Triệu Trạch Minh lập tức tiến lên một bước, nói: "Cổ thi có câu, 'cao đường minh kính bi bạch phát', nói chính là trên chính đường treo một tấm gương, ra vào đều có thể nhìn thấy chính mình." "'Cao đường minh kính', ngụ ý là để người ta luôn luôn tự răn mình, sống cho đường đường chính chính." "Nơi chúng ta đang ở là tiền điện của ngôi mộ, cũng tương đương với chính đường." "Cho nên tôi nghĩ, chủ nhân ngôi mộ đặt tấm gương này ở đây dụng ý là để cảnh tỉnh hậu nhân của mình, cũng như những người đến ngôi mộ này, hãy sống cho đường đường chính chính." Bạch Khinh Nhứ nghi hoặc nhìn Triệu Trạch Minh một cái, cảm thấy lời cậu ta nói nghe cũng có chút đạo lý.

Ngay cả Bạch Trường Minh cũng gật đầu đầy ẩn ý, nói: "Cao

đường minh kính, quả thực có cách nói này." "Nhưng, tấm gương này treo ở đây, rốt cuộc có phải là dụng ý đó hay không, vẫn còn phải xem xét, chúng ta không thể tùy tiện đưa ra kết luận như vậy." "Bốc đồng, trong mộ cổ là rất nguy hiểm." Lúc này, Diệp Phàm ngẩng đầu nhìn vào trong gương đồng, hình ảnh phản chiếu mờ ảo của cả đội khảo cổ, không khỏi khẽ nhíu mày.

Lúc này, hắn đã đoán ra, đây chính là Kính Hồi Đầu mà hệ thống vừa nói!

Cùng lúc đó.

Sau một hồi giải thích về tấm gương của Triệu Trạch Minh, phần lớn mọi người đều cảm thấy có lý.

Vì vậy sự cảnh giác đối với tấm gương này đã giảm đi quá nửa.

Bạch Khinh Nhứ vô thức liếc nhìn Diệp Phàm một cái, chú ý đến cái nhíu mày thoáng qua của hắn, có chút nghi hoặc hỏi: "Diệp Phàm, có phải cậu cũng cảm thấy tấm gương này không ổn không?" "Dù sao thì khung của tấm gương đồng này cũng là bức tượng lệ quỷ như vậy." Diệp Phàm đang suy nghĩ về cách khởi động và phản ứng lâm sàng của chiếc gương được hệ thống gọi là Kính Hồi Đầu này, nên khi định trả lời Bạch Khinh Nhứ thì đã chậm mất nửa nhịp.

Chương 15

Mà Ngạn Gia ở bên cạnh đã chộp lấy cơ hội này, lập tức nói giọng châm chọc: “Học tỷ Khinh Nhứ, có lẽ chị không biết trên đời này loại người nào là sợ soi gương nhất đâu.” “Đó chính là người xấu.” “Diệp Phàm, không lẽ bình thường cậu ngay cả một tấm gương cũng sợ à?” Nói rồi, cậu ta tạo vài dáng trước tấm gương phía trên, tiếp tục nói: “Ai, tiếc là tấm gương này thực sự quá mờ, không thể thể hiện hết được vẻ đẹp trai của tôi a.” Diệp Phàm thản nhiên liếc nhìn màn biểu diễn uốn éo của Ngạn Gia, hắn có một dự cảm mãnh liệt, Ngạn Gia sắp trúng chiêu rồi.

Quả nhiên, ngay giây tiếp theo, Ngạn Gia không có bất kỳ dấu hiệu nào mà ôm lấy mặt mình, hét lên thảm thiết: “Cái gì vậy!

Đừng chạm vào mặt tôi!” “Đừng chạm vào mặt tôi!” Tiếng hét thảm thiết của Ngạn Gia vô cùng chân thực, khiến mọi người đều tưởng rằng thật sự có thứ gì đó đang làm hại khuôn mặt mà cậu ta quan tâm nhất.

Nhưng thực tế, khuôn mặt của cậu ta lúc này vẫn còn nguyên vẹn, không hề bị bất kỳ tổn hại nào.

Lý Thái đứng bên cạnh cậu ta lớn tiếng hỏi: “Ngạn Gia, cậu lên cơn gì vậy?

Có phải diễn lố quá rồi không!” “Ai chạm vào mặt cậu chứ!

Cái mặt đó của cậu có sao đâu!” Tất cả mọi người đều có cùng sự nghi hoặc và kinh ngạc.

Tuy nhiên, chỉ có một mình Ngạn Gia là đang gào thét thảm thiết một cách chân thật, và rất nhanh đã ngã xuống đất, đau đớn lăn lộn, trông còn đau khổ hơn lúc đầu vạn lần.

Thấy phản ứng như vậy của Ngạn Gia, mọi người vô thức tập trung sự chú ý lên tấm gương trên đỉnh đầu.

Dù sao thì, trước khi Ngạn Gia xuất hiện dị thường, hành động cuối cùng của cậu ta chính là soi tấm gương trên đỉnh đầu!

Chưa đầy một phút, lại có thêm mấy người bắt đầu la hét thảm thiết.

Lý Thái không hề báo trước mà ngã xuống đất, kinh hãi nhìn về phía trước: "Đừng giết tôi!" "Anh muốn bao nhiêu tiền!

Tôi đều có thể cho anh!

Đừng giết tôi!" Mà bốn vệ sĩ đi ngay sau hắn, lúc này cũng không một ai có thể dồn sức lực để bảo vệ hắn.

Bọn họ cũng đều đau đớn quằn quại trên đất, miệng nói tiếng nước ngoài, cũng như đang phải chịu đựng một loại đau khổ nào đó.

Ngay cả Bạch Trường Minh cũng đột nhiên không hề báo trước mà ngã quỵ xuống đất, thần sắc trở nên vô cùng đau khổ, miệng không ngừng lặp lại: "Tất cả đều bị hủy rồi, không còn ý nghĩa gì nữa." "Đưa tôi đi đi." Bạch Khinh Nhứ căng thẳng ngồi xổm xuống, đỡ Bạch Trường Minh dậy, rưng rưng hỏi: "Ba!

Ba đang nói gì vậy?" "Cái gì bị hủy rồi ạ?

Có phải ba đã nhìn thấy gì trong gương không?" Cô đau đớn nhìn cảnh tượng xung quanh.

Những thành viên trong đội vừa rồi còn đứng vững, lúc này gần như toàn bộ đều ngã xuống đất.

Không chỉ có sinh viên và các giáo sư lớn tuổi, ngay cả những vệ sĩ trông vô cùng mạnh mẽ cũng gần như toàn bộ trúng chiêu.

Mỗi người đều như gặp phải chuyện khiến họ đau khổ hoặc sợ

hãi nhất, vô cùng đau đớn quằn quại trên mặt đất.

Tình hình nghiêm trọng nhất, đã có người mặt mày trắng bệch ngã sang một bên, miệng mũi sùi bọt trắng hoặc máu tươi.

Ngay cả đội trưởng vệ sĩ Trương Cường, lúc này cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, đang cố hết sức chĩa súng lục vào thái dương của mình.

Nếu không phải hai đội viên chưa trúng chiêu của anh ta đang liều mạng ngăn cản, có lẽ anh ta đã tự kết liễu mình trong mộ thất này rồi.

Bạch Khinh Nhứ tuyệt vọng nhìn mọi thứ xung quanh, cô chỉ cảm thấy mình chưa bao giờ đối mặt với tình huống bất lực như thế này.

Ai có thể cho cô biết, rốt cuộc ở đây đã xảy ra chuyện gì!

Một ý nghĩ lóe lên trong đầu cô: Gương.

Gương.

Hành vi cuối cùng của mọi người trước khi trở nên kỳ lạ như thế này đều là nhìn vào tấm gương đồng trên bệ tế!

Vừa rồi cô vẫn luôn e dè bức tượng ác quỷ ôm tấm gương đồng đó, nên vẫn luôn không dám nhìn thẳng vào tấm gương.

Bây giờ, Bạch Khinh Nhứ vô thức muốn ngẩng đầu lên, muốn xem trong gương rốt cuộc có gì, mà lại khiến cha mình trở nên lòng như tro nguội, hoàn toàn mất hết hy vọng sống như vậy.

Tuy nhiên, ngay khi cô vừa định ngẩng đầu lên, một bóng người cao gầy đã chắn trước mặt cô, che khuất hoàn toàn tấm gương phía trên.

Bây giờ, Bạch Khinh Nhứ đã vô cùng quen thuộc với bóng lưng này.

Bóng lưng đeo đao này không phải của ai khác, chính là Diệp

Phàm, người đã bảo vệ cô rất nhiều lần trên đường đi!

"Diệp Phàm." Bạch Khinh Nhứ gọi hắn một tiếng với giọng nức nở.

Nhưng, Diệp Phàm lại như không nghe thấy, đứng sừng sững trước mặt cô.

Bạch Khinh Nhứ nhìn bóng lưng im lặng của Diệp Phàm, vành mắt không khỏi đỏ lên.

Cô hiểu rồi, Diệp Phàm lúc này đứng trước mặt cô, chính là không muốn cô nhìn thấy thứ trong gương!

Để bảo vệ cô không bị gương làm hại, Diệp Phàm lại cứ thế đứng thẳng trước mặt cô.

Điều này khiến Bạch Khinh Nhứ không khỏi nhớ lại cảnh tượng Diệp Phàm trước đây lấy thân làm lá chắn, che cho cô những mũi tên bay tới.

Mặc dù lúc bình thường thái độ với cô rất lạnh lùng, nhưng vào những thời khắc quan trọng như thế này, lại luôn bất chấp an nguy của bản thân, chắn trước mặt cô.

Thử hỏi trên đời này còn có mấy người sẵn lòng vì bảo vệ người mình thích mà hết lần này đến lần khác làm đến mức này?

Nghĩ đến việc vừa rồi mình lại vì thái độ lạnh nhạt của Diệp Phàm mà nghi ngờ tình cảm của cậu ấy dành cho mình, Bạch Khinh Nhứ không khỏi có chút tự trách.

Nhưng lúc này, hoạt động tâm lý của Diệp Phàm lại là: Sao giáo sư Bạch lại tự mình trúng chiêu rồi?

Vậy mình bảo vệ con gái cưng của ông ấy thế này, ông ấy còn biết được không?

May mà mình đứng trước mặt Bạch Khinh Như kịp thời, nếu không, nếu ngay cả Bạch Khinh Như cũng trúng chiêu, vậy chẳng phải mình ngay cả một nhân chứng cũng không có sao?

Đến lúc đó, hắn tìm ai để cộng điểm cho mình đây?

May mà hắn mắt nhanh tay lẹ, giúp hoa khôi tránh được một kiếp.

Hy vọng hoa khôi đợi khi cha cô tỉnh lại, nhất định phải nói với giáo sư Bạch về hành vi ưu tú vui vẻ giúp người này của mình.

Nhưng mà.

Diệp Phàm đứng ở đây, cũng không hoàn toàn là để che cho hoa khôi.

Hắn ngẩng đầu, dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn hình ảnh phản chiếu trong gương đồng.

Chỉ thấy, trên gương đồng đang phản chiếu tất cả mọi người trong gian mộ thất này.

Hình ảnh trên gương đồng vô cùng mờ ảo, chỉ có thể phản chiếu ra một cái bóng đại khái.

Nhưng, Diệp Phàm phát hiện, lúc này bóng của những người đã trúng chiêu, đang dần trở nên rõ nét hơn trên gương đồng.

Diệp Phàm lạnh lùng nhìn hình ảnh phản chiếu trên gương đồng, trong đầu đang diễn ra một trận bão não.

Hắn đã phát hiện ra, trong hình ảnh phản chiếu trên gương đồng, bóng của người trúng chiêu rõ nét hơn bóng của người không trúng chiêu.

Hơn nữa, người phản ứng với gương càng mãnh liệt, hình ảnh phản chiếu trên gương đồng càng rõ nét, sâu sắc.

Đặc biệt là mấy người đã bắt đầu nôn ra máu, dần dần ngừng giãy

giụa, bóng của họ đã gần như hoàn toàn rõ nét phản chiếu trên tấm gương đồng trên đỉnh đầu!

Diệp Phàm hít sâu một hơi, điều hắn cần làm bây giờ, chính là biết được tấm gương này rốt cuộc có thể khiến người ta nhìn thấy cái gì.

Thế là, hắn cũng tập trung chú ý, nhìn vào tấm gương đồng đó.

Chương 16

Bỗng nhiên, hình ảnh trong gương đồng dần trở nên rõ nét.

Trong gương xuất hiện, là phòng ngủ ở kiếp trước của hắn, trên giường chất đầy đề thi thật và một số tài liệu ôn tập rách nát.

Nhìn thấy cảnh tượng này, Diệp Phàm không khỏi hít một hơi lạnh, trong lòng chửi thầm một câu: Mẹ kiếp, đây không phải là thứ hắn sợ nhất sao!

Cuộc đua nội bộ ôn thi cao học!

Ra là, tác dụng của tấm gương đồng này là khiến người ta nhìn thấy thứ đáng sợ nhất trong sâu thẳm nội tâm của mình!

Chủ nhân ngôi mộ này thật là hiểm độc tột cùng!

Diệp Phàm cố gắng hết sức kiểm soát sự chú ý của mình không bị tấm Kính Hồi Đầu này thu hút hoàn toàn.

Bây giờ hắn đã có thẻ nhân vật Trương Khải Linh với 73% điểm giá trị, ý chí lực tự nhiên cũng mạnh hơn người bình thường rất nhiều.

Hắn chỉ cần nhắm mắt lại, đã có thể khiến thần trí hoàn toàn trở về với thực tại.

Bây giờ đã biết ảnh hưởng của Kính Hồi Đầu này là gì rồi, cho nên việc cần làm tiếp theo, chính là giải quyết tình hình hỗn loạn hiện tại!

Lúc này.

Bạch Khinh Nhứ nhìn Diệp Phàm đang im lặng trước mặt mình, không nói lời nào cũng không có bất kỳ phản ứng gì, đau khổ nghĩ:

Diệp Phàm nhất định cũng là vì bảo vệ mình mà trúng chiêu rồi.

Diệp Phàm, lại vì mình mà làm đến mức này.

Cô từ từ đưa tay ra, đang định chạm vào bóng lưng im lặng đó, thì Diệp Phàm đột nhiên cử động.

Trong khoảnh khắc Diệp Phàm quay người nhìn cô, Bạch Khinh Nhứ nhanh chóng rụt tay lại, giống như một đứa trẻ làm việc xấu bị bắt quả tang, gò má ửng lên một màu hồng nhạt.

Cô lắp bắp nói: "Diệp, Diệp Phàm?" "Cậu không sao chứ?" "Thật sự là quá tốt rồi!

Tôi còn tưởng ngay cả cậu cũng trúng chiêu rồi chứ!" Bạch Khinh Nhứ càng nói càng kích động, hoàn toàn không còn vẻ lạnh lùng cao ngạo thường ngày trước mặt mọi người.

Nếu là bất kỳ một người trẻ tuổi nào theo đuổi cô mà nhìn thấy cảnh này, nhất định sẽ cảm động đến rơi nước mắt và lập tức tự cho mình là con rể của Bạch Trường Minh.

Nhưng, Diệp Phàm lại hoàn toàn phớt lờ sự thay đổi của hoa khôi lạnh lùng.

Hắn nhìn Bạch Khinh Nhứ nghiêm túc nói: "Bạch Khinh Nhứ, cậu nhất định phải nhớ, tuyệt đối không được nhìn tấm gương phía trên, biết không?" Bạch Khinh Nhứ hai mắt rưng rưng, kích động gật đầu.

Trong lòng hoàn toàn là suy nghĩ, Diệp Phàm quả nhiên rất quan tâm đến cô.

Nếu vừa rồi ngay cả Diệp Phàm cũng cùng trúng chiêu, cô chắc chắn sẽ buông xuôi đi nhìn tấm gương đó, cùng cha mình và Diệp Phàm bước vào thế giới quỷ dị trong gương.

Nhưng bây giờ, Diệp Phàm đã vì cô mà che chắn tấm gương đó,

hơn nữa Diệp Phàm hiện tại cũng không sao, còn nghiêm túc, đầy nam tính dặn dò cô như vậy.

Vậy thì cô càng không thể phụ lòng dặn dò của Diệp Phàm, cũng không thể từ bỏ hy vọng sống!

Tuy nhiên, Diệp Phàm nghiêm túc nhìn Bạch Khinh Nhứ đang tự suy diễn vô hạn, không hề chú ý đến những hoạt động tâm lý này của cô, mà trong lòng lại nghĩ: Đại tiểu thư hoa khôi, cô ngàn vạn lần đừng tự tìm đường chết nhé.

Nhất định phải giữ tỉnh táo, lát nữa nhất định phải nói cho cha cô biết ai đã có cống hiến xuất sắc cho đội ngũ!

Mình có thể xóa được mười cuốn đề thi thật năm nghìn câu hay không, đều trông vào việc đại tiểu thư hoa khôi lát nữa giải thích chuyện này với cha cô như thế nào!

Thấy Bạch Khinh Nhứ gật đầu quả quyết như vậy, Diệp Phàm biết cô chắc sẽ phối hợp với công việc của mình.

Hắn cũng gật đầu với Bạch Khinh Nhứ, sau đó lại quay đầu nhìn Kính Hồi Đầu phía trên bệ tế, tháo ba lô trên người xuống.

Bạch Khinh Nhứ nghe theo lời dặn của Diệp Phàm, ngoan ngoãn không còn muốn nhìn tấm gương đồng quỷ dị đó nữa, mà hoàn toàn dời tầm mắt lên người Diệp Phàm.

Cô không biết Diệp Phàm bây giờ định làm gì, chỉ đành cứ thế đắm đuối nhìn bóng dáng bận rộn của hắn.

Chỉ thấy, Diệp Phàm vừa đi về phía ngay dưới tấm gương đồng, vừa tìm thứ gì đó trong ba lô.

Rất nhanh, Diệp Phàm đi đến bên cạnh bệ tế, từ trong ba lô lấy ra một tấm gương.

Tấm gương đó có hình bát giác tiêu chuẩn, khung gương rất rộng, có hình dạng của một trận bát quái, mặt gương ở giữa chỉ là một hình tròn rất nhỏ.

Diệp Phàm lấy gương ra xong, đặt gương một lúc, bỗng nhiên, trong Gương Bát Quái phản chiếu ra một luồng sáng màu vàng kim.

Luồng sáng đó chiếu thẳng lên tấm gương đồng trên bệ tế.

Mà sau khi luồng sáng đó chiếu lên tấm gương đồng, lại giống như một cục tẩy.

Hình ảnh phản chiếu trên tấm gương đồng đang từ từ trở nên mờ đi.

Chưa đầy hai phút sau, hình ảnh phản chiếu trên gương đồng đã khôi phục lại dáng vẻ lúc họ mới vào, trở nên mờ ảo không rõ.

Bạch Khinh Nhứ ngơ ngác nhìn thao tác của Diệp Phàm, đang định nói gì đó.

Bỗng nhiên, Bạch Trường Minh mà cô đang đỡ nhẹ nhàng chạm vào cô, có chút nghi hoặc nói: "Khinh Nhứ?

Sao vậy?

Sao con lại khóc?" Bạch Khinh Nhứ nhanh chóng cúi đầu, phát hiện Bạch Trường Minh vừa rồi còn mặt mày như tro tàn, không còn bất kỳ ham muốn sống nào, lúc này đã hoàn toàn khôi phục bình thường!

Cô kích động hét lên một tiếng: "Ba!

Tốt quá rồi, ba không sao!" Sau đó, Bạch Khinh Nhứ mừng quá hóa khóc nhào vào lòng Bạch Trường Minh, nói: "Vừa rồi thật sự dọa chết con!" Bạch Trường Minh nhẹ nhàng vỗ lưng Bạch Khinh Nhứ đang xúc động, nói: "Không sao, không sao, ba vừa rồi hình như, đã

gặp một cơn ác mộng khiến ba ngạt thở." Bạch Khinh Nhứ kích động nói: "Đó không phải là mơ đâu ba!" "Vừa rồi mọi người gần như toàn bộ đều bị tấm gương đồng đó ảnh hưởng!

Nếu không phải Diệp Phàm che cho con không để con nhìn vào tấm gương đó, chắc chắn ngay cả con cũng sẽ trúng chiêu rồi!" "Hơn nữa vừa rồi chính là Diệp Phàm đã cứu mọi người." Nói xong, Bạch Khinh Nhứ rời khỏi lòng Bạch Trường Minh, quay đầu nhìn Diệp Phàm đang đứng trước bệ tế.

Bạch Trường Minh cũng nhìn về phía Diệp Phàm.

Lúc này Diệp Phàm đã hoàn thành công việc của mình, đang ngẩng đầu kiểm tra hình ảnh phản chiếu trên gương đồng.

Thấy hình ảnh phản chiếu trên gương đồng đã hoàn toàn trở nên mờ ảo, Diệp Phàm lại lặng lẽ đeo ba lô lên người.

Bạch Trường Minh trong lòng ngũ vị tạp trần nhìn bóng lưng của Diệp Phàm.

Vừa có sự cảm kích vì Diệp Phàm đã cứu đội khảo cổ, vừa có sự hài lòng đối với người con rể tương lai này.

Nhưng đồng thời, trong lòng ông càng nhiều hơn là sự chấn động sâu sắc!

Diệp Phàm, làm thế nào mà giải quyết được nguy cơ vừa rồi?

Tại sao Diệp Phàm không trúng chiêu?

Diệp Phàm làm sao biết được phương pháp giải quyết nguy cơ?

Người con rể tương lai mà ông ưng ý nhất này, thân phận thật sự rốt cuộc là gì!

Trong mộ thất, tất cả mọi người đều đã tỉnh táo trở lại.

Những người bị ảnh hưởng nặng hơn thì đã thổ huyết, thậm chí

suýt ngất xỉu.

Dù cơ thể vẫn còn rất suy yếu, nhưng họ đã hoàn toàn tỉnh giấc khỏi cơn ác mộng.

Ngạn Gia buông tay khỏi mặt, lúc này trên mặt hắn đã không còn chút huyết sắc nào, môi cũng trắng bệch.

“Có chuyện gì vậy?

Chương 17

Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?" Lý Thái cũng từ từ đứng dậy dưới sự đỡ của vệ sĩ, vẻ mặt ngơ ngác nhìn xung quanh: "Bọn cướp đâu?

Ngọa tào, vừa rồi tôi mơ thấy mình bị bắt cóc, bọn cướp còn chặt cả tay tôi nữa chứ!" Các vệ sĩ của hắn không thể trả lời câu hỏi của hắn, vì bản thân họ cũng vừa trải qua chuyện kinh hoàng khó quên trong đời.

Phản ứng của mỗi người đều y hệt nhau.

Cứ như thể vừa trải qua một cơn ác mộng đến hồn xiêu phách lạc, giờ tỉnh lại, nhất thời không biết mình đang ở đâu, là thời điểm nào.

Chỉ cảm thấy, như cách biệt một đời.

Bạch Khinh Nhứ cũng liếc nhìn Bạch Trường Minh, ông lắc đầu, nói: "Vừa nãy tôi trơ mắt nhìn bọn man rợ phá hủy cổ mộ của chúng ta, đốt cháy các di tích cổ đại, chỉ cảm thấy cuộc đời mất hết hy vọng." Bạch Khinh Nhứ biết, đó chính là thứ mà cha nàng quan tâm nhất.

Lúc này, Lưu Bác Văn xoa xoa đầu ngồi dậy từ dưới đất, điều đầu tiên hắn làm khi tỉnh lại là nhìn thiết bị livestream của mình.

Mấy người bên cạnh hắn cũng nhớ ra chuyện Lưu Bác Văn còn có thiết bị livestream, chỉ cần xem lại livestream, hoặc phản ứng của khán giả, là sẽ biết chuyện gì đã xảy ra!

Thế là mấy thanh niên bên cạnh hắn đều vội vàng xúm lại gần Lưu Bác Văn.

Vốn dĩ tưởng rằng phòng livestream bây giờ nhất định không còn mấy người xem nữa.

Nhưng khi Lưu Bác Văn nhìn thấy màn hình, lại không khỏi kinh ngạc.

Lúc nãy chỉ còn chưa đến năm trăm người xem, giờ lại tăng lên hơn một ngàn năm trăm người!

Các bình luận cũng rất sôi nổi.

"Có nói có rằng, Diệp Phàm khiến tôi cảm động cực, quả nhiên chỉ có Diệp Phàm là thật lòng với hoa khôi thôi!" "Diệp Phàm với hoa khôi CP này sao lại đáng yêu thế không biết, lấy thân che chắn trước mặt hoa khôi cơ à, tôi cũng muốn có phúc khí như vậy!" "Vãi chưởng!

Diệp Phàm rốt cuộc có lai lịch gì vậy?

Sao cậu ta tùy tiện làm một phát là đội khảo cổ ổn hết vậy?

Đây thật sự không phải kịch bản à?" "Cười chết tôi rồi, vừa rồi Ngạn Gia phản ứng kiểu gì vậy, đúng là đồ tiểu bạch kiểm mà, còn quan tâm mặt mũi hơn cả con gái." "Lý Thái vừa rồi đang làm gì thế?

Đang bỏ tiền ra mua mạng mình với ai à?

Đúng là phú nhị đại có khác, cảm giác chuyện gì cũng dùng tiền giải quyết được, kết quả cuối cùng không phải vẫn được Diệp Phàm cứu đó sao?" "Đây là Diệp Phàm bạn cùng phòng của tôi sao?

Diệp Phàm cậu lén lút lúc nào đi xăm trổ, tập gym, còn kiếm được một cái gương bá đạo như vậy nữa chứ!" "Càng nhìn càng thấy Diệp Phàm đẹp trai, có phải tôi ảo giác không?

Trước đây sao tôi không biết trường mình lại có một anh đẹp trai như thế này?" Lưu Bác Văn nhanh chóng lướt qua các bình luận cũ, phát hiện hầu như tất cả mọi người đều đang tung hô Diệp Phàm.

Hóa ra Diệp Phàm đã giải quyết nguy cơ vừa rồi của họ?

Sắc mặt hắn lập tức tái đi, tất cả đều kinh ngạc nhìn về phía Diệp

Phàm.

Còn mấy người khác thấy nội dung bình luận thì đều xanh mặt: Thì ra vừa nãy Diệp Phàm đã chiếm hết mọi spotlight, còn họ thì lại làm trò hề, mất mặt trước hơn một ngàn người!

Mấy người lại căm phẫn nhìn về phía Diệp Phàm.

Chỉ thấy Diệp Phàm đã đeo lại ba lô, để lại tấm Quy Nhất Bát Quái Kính trên đài tế.

Lúc này, hắn đang đút hai tay vào túi, ngẩng đầu nhìn tấm gương đồng trên đỉnh đầu đã trở lại bình thường và vô hại.

Môi Lưu Bác Văn khẽ động, ngây ngô nói: "Trời ơi, Diệp Phàm này rốt cuộc có lai lịch gì vậy?

Sao cậu ta ngay cả chuyện như thế này cũng giải quyết được?" Ngạn Gia cười lạnh một tiếng, cố ý nói lớn: "Còn lai lịch gì nữa?

Diệp Phàm chắc chắn là đạo mộ tặc rồi!

Chỉ có đạo mộ tặc mới có mấy thứ linh tinh này thôi chứ?" Lý Thái cũng nghiến răng nghiến lợi nói: "Một tên đạo mộ tặc lại muốn cùng chúng ta xuống mộ, thật không biết Diệp Phàm ôm dã tâm gì!" Hai người cố ý nói rất lớn, cả mộ thất ai cũng nghe thấy.

Mỗi người đều hít sâu một hơi, nhìn về phía Diệp Phàm.

Họ cũng vô cùng khó hiểu, Diệp Phàm bình thường phản ứng thờ ơ, ít lời như vàng, vậy mà vào những thời khắc quan trọng lại luôn có thể đứng ra gánh vác.

Bây giờ thậm chí còn có cả dụng cụ chuyên dụng để đối phó với nguy hiểm trước mắt.

Người như vậy làm sao có thể chỉ là một học sinh bình thường được?

Trong lòng họ, Diệp Phàm cũng rất có thể là một đạo mộ tặc.

Ngay cả Bạch Trường Minh cũng có chút không chắc chắn thân phận của Diệp Phàm rốt cuộc là gì.

Đối mặt với sự nghi ngờ của hai người, Diệp Phàm làm ngơ.

Lý Thái đi thẳng đến bên hắn, nói: "Diệp Phàm, cậu đừng giả vờ không nghe thấy, rốt cuộc cậu có phải đạo mộ tặc không!" Diệp Phàm: "Không phải." Lý Thái: "Vậy cái gương này cậu giải thích thế nào?!" "Cậu dám nói cái cổ mộ này cậu chưa từng đến sao?

Cậu ngay cả cái gương chuyên dụng này cũng có!

Cậu nhất định rất quen thuộc nơi này đúng không!" Diệp Phàm lạnh lùng nhìn Lý Thái, hắn không muốn phí lời với hắn ta, cảm thấy nếu hắn ta hỏi mình mà mình phải trả lời thì thật mất giá.

Một bên, Bạch Khinh Nhứ nhẹ nhàng chạm vào Bạch Trường Minh, ông lập tức hiểu ý của Bạch Khinh Nhứ.

Sự tâm linh tương thông giữa huyết mạch khiến ông có cùng suy nghĩ với Bạch Khinh Nhứ lúc này.

Thế là Bạch Trường Minh đứng dậy, dưới ánh mắt chú ý của mọi người, đi đến bên Diệp Phàm và Lý Thái.

Lý Thái thấy Bạch Trường Minh đi tới, khí thế lập tức càng trở nên kiêu ngạo, hắn cười lạnh với Diệp Phàm, nói: "Bây giờ Bạch giáo sư cũng đến rồi, tôi xem cậu còn có thể cãi lại thế nào nữa." Sau đó, hắn tươi cười chào Bạch Trường Minh: "Bạch giáo sư, bây giờ ngài cũng thấy tên này có hành tung đáng ngờ rồi chứ?" Tuy nhiên, Bạch Trường Minh nghiêm túc nhìn Lý Thái một cái, nói: "Lý Thái học trò, trước khi cậu đưa ra những nghi vấn này với Diệp Phàm tiểu hữu, điều đầu tiên cậu nên nghĩ đến là vừa rồi Diệp Phàm tiểu hữu đã cứu chúng ta." Nụ cười của Lý Thái lập tức cứng đờ trên mặt.

Bạch Trường Minh lại quay đầu nhìn về phía Diệp Phàm, vẻ mặt ông lập tức dịu xuống, ông cười hòa nhã, hỏi Diệp Phàm: "Diệp Phàm tiểu hữu, cậu có chút hiểu biết về tấm gương đồng này không?" Đối mặt với Bạch Trường Minh, thái độ của Diệp Phàm mới dịu đi một chút, nói: "Tấm gương đồng này là Hồi Đầu Kính." "Trong truyền thuyết, người sau khi chết qua cầu Nại Hà, uống canh Mạnh Bà để quên đi kiếp trước.

Có những người vì vướng bận quá nhiều, không muốn uống canh Mạnh Bà, thế là trước cầu Nại Hà, sẽ có lệ quỷ chuyên ôm tấm gương này chờ đợi những người đó.

Người không uống canh Mạnh Bà khi đi đến trước gương sẽ thấy cảnh tượng đáng sợ nhất trong sâu thẳm nội tâm của kiếp trước, giống như trải qua thực sự một lần nữa.

Những người trải qua lại những chuyện kinh sợ nhất khi còn sống đó, sẽ quay đầu lại và uống canh Mạnh Bà.

Vì vậy, tấm gương này còn được gọi là Hồi Đầu Kính." Bạch Trường Minh nghe xong, kinh ngạc nhìn Diệp Phàm: "Đây thật sự là Mạnh Bà Hồi Đầu Kính sao?!" Lời giải thích của Diệp Phàm khiến mọi người không khỏi liếc nhìn Hồi Đầu Kính trên đài tế, rồi lại kinh ngạc nhìn Diệp Phàm.

Trong kiến thức phổ thông của mỗi người, họ chỉ từng nghe nói về canh Mạnh Bà và cầu Nại Hà, nhưng câu chuyện về Hồi Đầu Kính thì ai cũng chưa từng nghe qua!

Nếu không phải Diệp Phàm kể cho họ nghe, họ căn bản sẽ không biết trong truyền thuyết luân hồi của người đã khuất lại còn có chuyện Hồi Đầu Kính này!

Bạch Trường Minh nhíu mày nhìn Hồi Đầu Kính, bây giờ tấm gương này đã trở lại thành gương đồng bình thường, trên đó chỉ còn

lại những vệt màu lờ mờ.

Những điều Diệp Phàm nói, ngay cả một nhân vật được mệnh danh là Thái Sơn Bắc Đẩu của giới khảo cổ nước Đại Việt như ông cũng chưa từng nghe nói đến.

Cậu ta rốt cuộc có lai lịch gì?

Ngay cả loại truyền thuyết gần như không ai biết này cũng hiểu rõ tường tận, hơn nữa còn nhận ra ngay Hồi Đầu Kính chỉ bằng một cái liếc mắt!

Hơn nữa.

Bạch Trường Minh lại cúi đầu nhìn tấm gương có khung bằng trận bát quái mà Diệp Phàm đặt trên đài tế.

Hơn nữa, Diệp Phàm không chỉ biết truyền thuyết về Hồi Đầu Kính, cậu ta thậm chí còn biết cách giải quyết nguy cơ do Hồi Đầu Kính gây ra, và còn có cả đạo cụ chuyên dụng nữa!

Điều này chứng tỏ, mọi thứ Diệp Phàm hiểu biết, tuyệt đối không chỉ là nói suông, cậu ta là người có thể thực hiện trên thực tế!

Lần xuống mộ này có thể dẫn Diệp Phàm đi cùng, thật sự là đào được một món bảo bối rồi!

Chương 18

Còn một bên khác, Triệu Trạch Minh bỗng nhiên đứng ra, hắn giờ đã hoàn toàn xác định Diệp Phàm chính là một đạo mộ tặc tang tâm bệnh cuồng.

Hắn chỉ vào Quy Nhất Bát Quái Kính trên đài tế, chất vấn: "Vậy cái gương này cậu giải thích thế nào?" "Nếu cậu chưa từng đến đây, biết trước ở đây có Hồi Đầu Kính như vậy, vậy tại sao lại chuẩn bị sẵn cái gương này?" "Cái gương này lại tên là gì?" Diệp Phàm lạnh lùng liếc hắn một cái, cầm Quy Nhất Bát Quái Kính từ trên đài tế lên, nói: "Quy Nhất Bát Quái Kính, trấn tà." Nhận được câu trả lời như vậy, Triệu Trạch Minh vô cùng không cam lòng, còn muốn bước tới tiếp tục truy hỏi không ngừng.

Tuy nhiên lúc này, Bạch Khinh Nhứ đã đi đến bên Bạch Trường Minh.

Nàng bây giờ đã hoàn toàn thoát khỏi cảm xúc tuyệt vọng vô trợ vừa rồi, một lần nữa trở lại dáng vẻ hoa khôi băng thanh ngọc khiết cao lãnh mà mọi người quen thuộc nhất.

Bạch Khinh Nhứ đứng bên Bạch Trường Minh, lạnh lùng nhìn Triệu Trạch Minh, nói: "Triệu Trạch Minh học trò, nếu tấm gương này là Hồi Đầu Kính như Diệp Phàm học trò đã nói." "Vậy xem ra, lý luận Cao Đường Minh Kính mà cậu nói trước đó, kỳ thực không hề chính xác." Được Bạch Khinh Nhứ nhắc nhở như vậy, mọi người lập tức nhớ lại lời giải thích hùng hồn của Triệu Trạch Minh về Hồi Đầu Kính trước đó.

Triệu Trạch Minh cũng nhớ lại bộ lý thuyết Cao Đường Minh Kính của mình trước đây, khí thế lập tức bị dập tắt một nửa.

Nhưng vừa nghĩ đến Bạch Khinh Nhứ làm vậy thực ra là để giúp Diệp Phàm giải vây, sắc mặt hắn càng lúc càng xanh xao.

Thấy phản ứng của Triệu Trạch Minh, Bạch Khinh Nhứ tự cho là đã giúp Diệp Phàm giải vây, không động thanh sắc mím môi, có chút mong đợi nhìn về phía Diệp Phàm.

Tuy nhiên, Diệp Phàm lại đã đút hai tay vào túi, một lần nữa thả lỏng bản thân, cứ như mọi chuyện đang xảy ra đều không liên quan gì đến hắn!

Bạch Khinh Nhứ khẽ cắn môi: Lại là phản ứng này!

Chỉ khi mình gặp nguy hiểm thì Diệp Phàm mới bộc lộ tâm ý của mình, thậm chí không tiếc dùng chính mình làm lá chắn.

Nhưng mỗi lần khôi phục bình tĩnh xong, hắn lại giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Luôn âm thầm bảo vệ và cống hiến, nhưng lại không hề có ý niệm muốn lập công cầu thưởng.

Trong khi đó, Diệp Phàm trông có vẻ đang lơ đãng, nhưng thực chất hắn đang lắng nghe báo cáo thành tích mà hệ thống nhắc nhở trong không gian ý thức. 【Đinh!

Ký chủ gặp nguy cơ, hành vi "lực vãn cuồng lan" phù hợp với vai diễn, độ hoàn nguyên +3%, hiện tại độ hoàn nguyên là 76%, điểm số tương ứng đã được nhân 76% phóng thích lên người ký chủ.】【Chúc mừng ký chủ, nhận được phần thưởng hệ thống.】【Đinh!

Vạn Vô Bất Khả Giải Nhất Bình: Một loại giải độc vạn năng, không gì không giải được, không vật gì không hóa giải được, có thể giải tất cả các loại độc trên thế gian.】【Đinh!

Ký chủ giải thích vấn đề, năng lực tư duy phù hợp với vai diễn, độ hoàn nguyên +5%, hiện tại độ hoàn nguyên là 81%, điểm số tương

ứng đã được nhân 81% phóng thích lên người ký chủ.】【Chúc mừng ký chủ, nhận được phần thưởng hệ thống.】【Đinh!

Dị Trân Vật Chủng Bách Khoa Toàn Thư: Ký chủ có thể tra cứu tất cả các loài sinh vật kỳ lạ trên thế gian, và thu thập toàn bộ tư liệu của chúng.】 Đợt này trực tiếp nhận được hai phần thưởng, Diệp Phàm vô cùng vui mừng.

Đặc biệt là hai phần thưởng này không chỉ rất hữu dụng trong cổ mộ, mà còn có thể phát huy tác dụng lớn bên ngoài cổ mộ.

Nhất là Dị Trân Vật Chủng Bách Khoa Toàn Thư này, chẳng phải tương đương với cuốn từ điển bí mật mà người khác không thấy khi mình thi cao học sao?

Hơn nữa bản thân hắn cũng thực sự rất hứng thú với những loài sinh vật kỳ lạ này.

Lúc này, ngay khi Diệp Phàm đang vui mừng vì hai phần thưởng và độ hoàn nguyên vai diễn ngày càng cao, Bạch Khinh Nhứ khẽ siết chặt nắm đấm, nhìn Diệp Phàm, nói: "Diệp Phàm, cậu đã cứu tôi." Bạch Khinh Nhứ nhận ra mình vừa nói gì xong, lập tức bổ sung: "Cậu đã cứu tôi và mọi người, có điều gì muốn không?

Tôi sẽ cố gắng hết sức, không." "Tôi và Bạch giáo sư sẽ cố gắng hết sức để đáp ứng cậu!" Nói rồi, nàng chân thành nhìn về phía Diệp Phàm.

Bây giờ bất kể Diệp Phàm đưa ra yêu cầu gì, nàng cũng cảm thấy mình nên đồng ý, dù sao Diệp Phàm đã có ba lần ân cứu mạng với nàng rồi.

Hơn nữa, thông qua biểu hiện của Diệp Phàm, Bạch Khinh Nhứ cũng tin rằng Diệp Phàm thật lòng với mình.

Tuy nhiên.

Diệp Phàm liếc nhìn Bạch Khinh Nhứ.

Hắn không hề biết cơn bão suy nghĩ trong đầu Bạch Khinh Nhứ vừa rồi, cũng không để ý đến ánh mắt Bạch Khinh Nhứ nhìn hắn lúc này có gì khác biệt so với khi nhìn người khác.

Nhưng, hắn vừa rồi đã nghe được tin tức mà hắn muốn nghe nhất từ miệng Bạch Khinh Nhứ.

Đó chính là câu nói của Bạch Khinh Nhứ: Hắn đã cứu Bạch Khinh Nhứ và cả đội khảo cổ.

Chẳng phải đây chính là cống hiến nổi bật cho đội khảo cổ sao?

Đợt này trực tiếp bù đắp cho ba tháng vùi đầu ở thư viện, không quá đáng chứ?

Thế là Diệp Phàm hài lòng lắc đầu, nói: "Không còn mong ước gì khác." Nói xong, hắn lại bổ sung thêm trong lòng một câu: Chỉ mong bảo nghiên lên bờ.

Tuy nhiên, Bạch Khinh Nhứ không biết suy nghĩ thật của Diệp Phàm, nàng cảm động nhìn hắn.

"Không còn mong ước gì khác", Bạch Khinh Nhứ tỉ mỉ thưởng thức bốn chữ này trong lòng.

Nàng nghĩ bụng, Diệp Phàm nhất định rất yêu mình, nên mới sau bao lần xả thân cứu giúp, vẫn không cầu hồi báo như vậy.

Trên đời có thể có người có tâm ý như vậy với mình, nàng nhất định cũng phải suy nghĩ kỹ lưỡng về tâm ý của Diệp Phàm!

Bạch Trường Minh cũng hài lòng gật đầu nhìn Diệp Phàm.

Ông đã có nhận thức sơ bộ về thực lực của Diệp Phàm.

Hơn nữa điều khiến ông tán thưởng nhất không chỉ là thực lực cứng rắn của Diệp Phàm, mà còn là tấm lòng rộng lớn của Diệp Phàm

dù tuổi đời còn rất trẻ!

Sau đó, Bạch Trường Minh khẽ ho một tiếng, chắp hai tay sau lưng.

Ông nhìn một vòng cảnh tượng xung quanh mộ thất, nói: "Vì mọi người đều bình an vô sự, bây giờ cũng đã đến lúc bắt đầu công việc chính của chúng ta rồi." Việc chính mà Bạch Trường Minh nói, đương nhiên là công việc khảo cổ.

Những người vừa bị Hồi Đầu Kính ảnh hưởng, ai cần bò dậy thì bò dậy, ai cần về đội thì về đội.

Rất nhanh, cả đội khảo cổ lại khôi phục lại dáng vẻ chỉnh tề có trật tự như trước.

Bạch Trường Minh đứng ở vị trí trung tâm của đội, nói: "Mộ thất chúng ta đang ở đây, hẳn chính là tiền điện của cả cổ mộ.

Hiện tại nhìn từ quy mô của tiền điện, quy mô của cổ mộ này lớn hơn chúng ta tưởng tượng rất nhiều.

Vì vậy, chủ nhân của cổ mộ này có lẽ cũng không đơn giản như chúng ta đã phỏng đoán trước khi xuất phát.

Do đó tôi hy vọng mọi người bây giờ đều loại bỏ suy nghĩ trước đó rằng đây chỉ là một công việc khảo sát cổ mộ bình thường, mức độ phức tạp của công việc khảo cổ lần này, hoặc là sẽ vượt xa tưởng tượng của mọi người." Mọi người đều gật đầu biểu thị mình đã hiểu.

Sau khi chỉnh đốn tư tưởng cho đội khảo cổ, Bạch Trường Minh liền dẫn đội khảo cổ bắt đầu tham quan mộ thất này.

Họ đi vòng qua đài tế, đi đến bức tường chính phía trước mộ thất.

Ba tầng máng đèn xung quanh đã chiếu sáng cả căn mộ thất.

Và điểm bắt đầu của ba tầng máng đèn, chính là trên bức tường

phía trước này, ba cái cổ thi người cá đuôi người nghìn năm tuổi bị xích sắt treo lủng lẳng trên cao.

Mọi người ngẩng đầu nhìn cổ thi bị treo lơ lửng, không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Ngạn Gia nói: "Chủ nhân cổ mộ này có sở thích kỳ lạ gì sao?

Tại sao lại muốn làm người thành ra cái dạng này để tuẫn táng cho mình?" Lý Thái nhìn ba cái xác khô, không khỏi nhíu mày, ghét bỏ nói: "Chủ nhân cổ mộ này không phải là người Hán Triều chứ?

Chẳng lẽ thời Hán Triều đã có thứ như mỹ nhân ngư rồi sao?

Cái tạo hình này cũng xấu quá đi!" Bạch Khinh Nhứ lạnh lùng liếc hai người một cái, trong lòng càng thêm chán ghét.

Nàng khẽ mở môi, lạnh nhạt nói: "Đây không phải mỹ nhân ngư trong truyện cổ tích, cũng không phải vật tuẫn táng được tổng hợp nhân tạo.

Đây hẳn là giao nhân trong truyền thuyết." "Ban đầu tôi cứ nghĩ giao nhân là sinh vật chỉ có trong truyền thuyết dân gian, không ngờ giao nhân lại thực sự tồn tại." Lý Thái chính là một phú nhị đại toàn dựa vào tiền để mua suất vào đại học khảo cổ, hoàn toàn chưa từng nghe nói giao nhân trong truyền thuyết là cái gì, hắn khinh thường nói: "Giao nhân trong truyền thuyết?

Chẳng phải là cá xấu hơn mỹ nhân ngư sao?" Bạch Khinh Nhứ khẽ nhíu mày, liếc hắn một cái.

Chương 19

Một bên, Triệu Trạch Minh vừa rồi đã mắc lỗi với Hồi Đầu Kính, vẫn luôn sốt sắng tìm cơ hội để thể hiện bản thân, vãn hồi hình tượng trong lòng mọi người, đặc biệt là trong lòng Bạch Khinh Nhứ.

Nhận ra bây giờ chính là một cơ hội, hắn vội vàng bước lên một bước, theo lời Bạch Khinh Nhứ nói: "Giao nhân với mỹ nhân ngư không hề có chút quan hệ nào." "Nếu đây là giao nhân, vậy tôi nghĩ tác dụng của chúng khi được đặt ở đây không phải để tuẫn táng, mà là để cung cấp nhiên liệu cho các máng đèn xung quanh." "Chất béo trong cơ thể giao nhân có điểm cháy cực thấp, lượng oxy tiêu thụ cũng cực ít, vì vậy là nhiên liệu tuyệt vời cho đèn trường minh.

Tương truyền trong lăng mộ Tần Thủy Hoàng, đã có ghi chép về việc sử dụng giao nhân làm nhiên liệu cho đèn trường minh rồi." Nói xong, hắn cười nhìn Bạch Khinh Nhứ.

Bạch Khinh Nhứ cũng liếc hắn một cái, sự lạnh nhạt trong ánh mắt lúc nãy cuối cùng cũng dịu đi một chút.

Rất rõ ràng, trong số mấy thanh niên theo đuổi nàng, Triệu Trạch Minh với tư cách là học bá, quả thực có chút tài năng thực học.

Ngay cả mấy vị giáo sư già nghe xong giải thích của Triệu Trạch Minh, cũng không nhịn được khen ngợi hắn.

"Không hổ là Trạch Minh, kiến thức lạnh như vậy mà cũng có thể hiểu biết." "Tôi đã nói lần này dẫn Tiểu Triệu đi cùng khảo sát sẽ không sai mà, Lão Bạch, thành tích của Tiểu Triệu chúng ta vẫn luôn thấy rõ mà." Triệu Trạch Minh khẽ cười, nói: "Mọi người quá khen rồi, tôi chẳng qua cũng chỉ bình thường chăm đọc sách hơn các bạn học khác thôi." "Cái này thì có gì đâu." Lý Thái liếc Triệu Trạch Minh

một cái, khinh thường nói: "Giả bộ cái gì chứ." Thấy Triệu Trạch Minh đang chiếm spotlight, mấy thanh niên kia lập tức lại đồng loạt nhắm vào Triệu Trạch Minh.

Ngạn Gia nói: "Vừa nãy không phải còn nói sai Cao Đường Minh Kính sao, sao bây giờ cậu lại biết Triệu Trạch Minh?" Lục Phi cũng nhìn Triệu Trạch Minh: "Chỉ biết học sách vở thì có tác dụng gì, khi gặp nguy hiểm trong cổ mộ, điều quan trọng nhất chẳng phải vẫn phải dựa vào sự linh hoạt của cơ thể sao?" Mấy thanh niên cãi cọ, công kích công khai lẫn ngấm ngầm.

Bạch Khinh Nhứ liếc nhìn, đương nhiên hiểu rằng mấy người này đang giành giật tranh sủng vì mình, nàng đã quá quen với cảnh tượng như vậy rồi, nên không để ý.

Nhưng, lúc này có một người, hoàn toàn không có hứng thú tham gia vào cuộc tranh đấu công khai lẫn ngấm ngầm này.

Người đó chính là Diệp Phàm.

Bạch Khinh Nhứ khó hiểu nhìn hắn, phát hiện Diệp Phàm chỉ chuyên chú ngẩng đầu nhìn ba giao nhân bị treo lơ lửng trên cao.

Điều này khiến nàng không khỏi có chút bực mình, bởi vì ánh mắt Diệp Phàm thực sự quá chuyên chú.

Diệp Phàm rõ ràng ngay cả khi nhìn nàng, cũng không chuyên chú bằng khi nhìn ba cái xác khô giao nhân xấu xí này!

Bạch Khinh Nhứ cảm thấy, mình là người được theo đuổi, bây giờ lại hoàn toàn không thể hiểu được suy nghĩ của Diệp Phàm.

Hắn rõ ràng là người đăng ký đến đây theo tiêu chuẩn chọn bạn đời của mình, hơn nữa trong cổ mộ cũng đã ba lần bảy lượt xả thân bảo vệ.

Nhưng vào những lúc như thế này, lại hoàn toàn không có chút

mong muốn thể hiện nào.

Thậm chí bây giờ, ngay cả ba cái xác giao nhân xấu xí kia cũng khiến Diệp Phàm hứng thú hơn cả mình!

Ngay khi Bạch Khinh Nhứ đang bão não, đoán mò vô hạn về suy nghĩ của Diệp Phàm, thì Diệp Phàm đang hứng thú thử nghiệm phần thưởng mà hệ thống vừa ban cho hắn.

Diệp Phàm, người đã lăn lộn trên con đường thi cao học, kiên tin "trí giả bất nhập ái hà" (người trí không đắm chìm vào tình ái), hắn căn bản không có tâm trạng tham gia vào cuộc tranh giành sủng ái của mấy người kia.

Vì vậy, hắn đành chán nản dùng Dị Trân Sinh Vật Bách Khoa Toàn Thư để tra cứu ba giao nhân trước mặt.

Tuy nhiên, khi hắn tìm thấy tư liệu về ba sinh vật cổ này trong cơ sở dữ liệu, hắn khẽ nhíu mày.

Cái tên hiện lên trong đầu hắn, căn bản không phải là cái gọi là giao nhân, mà là một cái tên khác: Tuyền Khách! 【Tuyền Khách: Thân người đuôi cá, sinh vật nước ngọt.】 【Khi còn sống có tính công kích cực mạnh, là động vật ăn thịt.】 【Hoạt động mạnh vào thời Tần Hán, tương truyền nước mắt có thể làm ngọc trai, máu thịt nhập dược có thể trường sinh, rút chất béo của chúng có thể làm nhiên liệu cho đèn trường minh.】 【Sau khi thí nghiệm, xác nhận máu thịt và chất béo của chúng chứa kịch độc, phản ứng lâm sàng khi trúng độc là trên người con mồi sẽ mọc vảy cá, cực kỳ khát nước, sau đó hệ hô hấp suy kiệt, trực chí con mồi tử vong và được chúng ăn trong nước.】 【Vì các tác dụng liên quan, chúng đã bị con người truy lùng và săn bắt quy mô lớn trong thời kỳ Lưỡng Hán, đến thời Ngụy Tấn thì hoàn toàn biến mất không dấu vết.】 Sau khi đọc xong những tư liệu này trong đầu, Diệp Phàm không khỏi nhíu mày.

Nếu đây không phải giao nhân, mà là Tuyền Khách.

Vậy thì tất cả mọi người sau khi vào mộ thất này, đã bắt đầu từ từ bị độc tố do chất béo của Tuyền Khách cháy sinh ra từ từ xâm nhập vào cơ thể rồi!

Chất béo của Tuyền Khách có độc!

Diệp Phàm biết mình hiện tại có máu Kỳ Lân hộ thể, tuyệt đối sẽ không trúng độc Tuyền Khách này.

Vì vậy, nếu muốn xem đội khảo cổ đã bị độc khí xâm nhập đến mức độ nào, thì nhìn phản ứng lâm sàng trên người mình là không thể thấy được bất kỳ hiệu quả nào.

Thế là, Diệp Phàm cuối cùng cũng rời mắt khỏi thi thể Tuyền Khách ở trên cao, quay đầu nhìn về phía phần lớn những người trong đội khảo cổ.

Ánh mắt này vừa chạm vào, liền trực tiếp giao nhau với ánh mắt của Bạch Khinh Nhứ.

Diệp Phàm ngẩn ra, hoa khôi này vừa nãy vẫn luôn nhìn mình sao?

Bạch Khinh Nhứ càng ngẩn ra hơn, nhưng sau đó lại âm thầm mừng rỡ: Quả nhiên hắn vẫn để ý đến mình mà!

Nghĩ vậy, vành tai Bạch Khinh Nhứ khẽ đỏ ửng, nhanh chóng dời ánh mắt khỏi Diệp Phàm, giả vờ như mình chỉ muốn nhìn Tuyền Khách phía trên Diệp Phàm nên ánh mắt lướt qua hắn mà thôi.

Thấy phản ứng của Bạch Khinh Nhứ, Diệp Phàm lập tức hiểu ra: Hoa khôi này chỉ muốn xem Tuyền Khách bên mình mà thôi.

Nhưng ánh mắt hắn không rời khỏi Bạch Khinh Nhứ, mà càng chuyên chú nhìn nàng một cái.

Hắn nghĩ bụng mình đã nhìn rồi, dù sao cũng phải tìm một mẫu

vật quan sát phản ứng lâm sàng.

Hiện tại những người mà hắn có thể chọn, chỉ có các vệ sĩ cường tráng vạm vỡ, mấy vị giáo sư già đã qua tuổi ngũ tuần, mấy người bạn học luôn nhắm vào hắn, và hoa khôi Bạch Khinh Nhứ.

Đã vậy, thay vì nhìn mấy lão gia mà mình không hề hứng thú, chi bằng nhìn Bạch Khinh Nhứ tuy mình không hứng thú, nhưng ít nhất cũng rất ưa nhìn.

Thế là, ánh mắt Diệp Phàm dừng lại trên người Bạch Khinh Nhứ, không rời đi.

Chưa đầy mấy giây, Diệp Phàm đã phát hiện vành tai và cổ của Bạch Khinh Nhứ đều hơi đỏ.

Hắn khẽ nhíu mày: Quả nhiên, đội khảo cổ hiện tại đã có chút trúng độc rồi!

Tuy nhiên lúc này, Bạch Khinh Nhứ lơ đãng nhìn Tuyền Khách phía trước Diệp Phàm, nàng có thể cảm nhận được ánh mắt chú ý đến từ Diệp Phàm.

Trong lòng có chút căng thẳng, có chút mong đợi, còn có chút thẹn thùng và vui thầm của cô gái nhỏ.

Nàng nghĩ bụng: Quả nhiên Diệp Phàm chính là đang để ý đến mình.

Nếu không, tại sao hắn lại dùng ánh mắt chuyên chú như vậy nhìn mình?

Lông mi Bạch Khinh Nhứ khẽ rung động, có chút hưởng thụ ánh mắt chú ý từ Diệp Phàm.

Một bên khác, Triệu Trạch Minh sau khi nhận được sự công nhận của mấy vị giáo sư già, càng thêm kiêu ngạo, ưỡn ngực ngẩng đầu

nhìn về phía Bạch Khinh Nhứ.

Hắn vừa định khoe khoang kiến thức của mình trước mặt Bạch Khinh Nhứ thêm lần nữa, liền nhanh nhạy phát hiện, vành tai và cổ của Bạch Khinh Nhứ không biết từ lúc nào đã đỏ ửng.

Hơn nữa biểu cảm hiện tại của Bạch Khinh Nhứ.

Dù ánh mắt nàng đặt trên giao nhân, nhưng lông mi rung động, đồng tử lay động, thậm chí khóe môi còn mang theo nụ cười nhẹ.

Hoàn toàn khác xa Bạch Khinh Nhứ cao ngạo lạnh lùng thường ngày!

Đây quả thực là biểu cảm chỉ có khi thiếu nữ mang nặng tình xuân mà thôi!

Nhận ra điểm này, Triệu Trạch Minh lập tức cảnh giác, và nhanh chóng bắt được ánh mắt của Diệp Phàm đang dừng lại trên người Bạch Khinh Nhứ.

Hắn lập tức nhấc chân bước một bước về phía trước, với tư thế anh hùng cứu mỹ nhân, tách Bạch Khinh Nhứ và ánh mắt Diệp Phàm ra, che chắn Bạch Khinh Nhứ hoàn toàn phía sau mình.

Triệu Trạch Minh lớn tiếng chất vấn: “Diệp Phàm!

Cậu cuối cùng cũng lộ ra cái đuôi cáo của mình rồi đúng không!” “Cậu sao có thể dùng ánh mắt như vậy nhìn Khinh Nhứ!

Khinh Nhứ đều bị cậu nhìn đến ngại ngùng rồi!” Nói rồi, Triệu Trạch Minh lại cực kỳ ân cần quay đầu, nói với Bạch Khinh Nhứ: “Khinh Nhứ, em đừng sợ, em nói cho mọi người biết, vừa rồi Diệp Phàm có phải đã dùng ánh mắt của hắn để giở trò lưu manh với em không?” Nhất thời, sự chú ý của mọi người đều đổ dồn vào ba người này.

Ngạn Gia âm dương quái khí nói: “Đúng là đồ trạch nam có khác, chỉ dám lén lút nhìn lúc thế này, còn không biết người ta là hoa khôi, còn mình thì là một trò cười.” Lưu Bác Văn trực tiếp chĩa ống kính thiết bị của mình vào Diệp Phàm, giống như chĩa vào một nghi phạm tội phạm vậy, tặc lưỡi nói: “Vừa nãy không phải còn giả vờ thanh cao lắm sao?” Lý Thái thì trực tiếp nói với vệ sĩ áo đen phía sau mình: “Mike!

Jason!

Bắt cái tên dám giở trò lưu manh giữa chốn đông người này lại!” Hai trong số các vệ sĩ áo đen phía sau hắn lập tức nghe tiếng mà hành động, hai bước lớn đi đến trước mặt Diệp Phàm, bốn bàn tay lớn đồng thời vươn về phía Diệp Phàm.

Chương 20

Còn Diệp Phàm chỉ lạnh lùng nhìn hai vệ sĩ áo đen trước mặt to khỏe hơn mình mấy vòng, ngay trước khi tay họ chạm vào mình, hắn trực tiếp mỗi tay nắm lấy một cổ tay của hai người.

Sau hai tiếng "phịch" đồng loạt, hai lão Tây áo đen đã bị Diệp Phàm chồng lên nhau, đạp dưới chân.

"I could kill you!" "Who the fuck are you?" Diệp Phàm nghe ra hai người này một người đang kêu gào muốn giết mình, một người đang hỏi hắn mày rốt cuộc là ai.

Nhưng Diệp Phàm không để ý đến hai người đó, chỉ lạnh lùng nhìn chủ nhân của họ.

Trong lòng thì cười lạnh: Các người nghĩ mình đang đối mặt với ai chứ?

Đây chính là tốc độ phản ứng và thân thủ của Trương Khải Linh đã đạt độ hoàn nguyên 78% đó!

Lý Thái bị ánh mắt của Diệp Phàm nhìn đến nổi da gà, hắn vô thức lùi lại một bước phía sau hai vệ sĩ áo đen còn lại bên cạnh.

Sự hỗn loạn bất ngờ ập đến, khiến Bạch Trường Minh nhất thời cũng có chút bối rối.

Ông vừa kinh ngạc trước thân thủ của Diệp Phàm vừa lo lắng nhìn về phía con gái bảo bối của mình.

Nếu Triệu Trạch Minh vừa nãy nói là thật, con gái mình thực sự bị Diệp Phàm dùng ánh mắt giở trò lưu manh, thì ông với tư cách là người cha, chắc chắn sẽ không bỏ qua đâu.

Nhưng, trong lòng ông vẫn còn một chút lý trí, trước khi nghe con

gái mình tự miệng xác nhận, không thể oan uổng bất kỳ ai.

Bạch Trường Minh nhìn Bạch Khinh Nhứ, hỏi: "Khinh Nhứ, con nói xem, là chuyện gì vậy." Triệu Trạch Minh quay đầu lại, cũng đầy mong đợi nhìn Bạch Khinh Nhứ.

Tuy nhiên, hành vi của Triệu Trạch Minh khiến Bạch Khinh Nhứ trong lòng vừa thẹn vừa giận.

Giận là Diệp Phàm khó khăn lắm mới dám bày tỏ tâm ý của mình, lại bị Triệu Trạch Minh vu khống thành dùng ánh mắt giở trò lưu manh.

Thẹn là, việc mình thực sự bị Diệp Phàm nhìn đến ngại ngùng, lại bị Triệu Trạch Minh công khai vạch trần như vậy!

Bạch Khinh Nhứ ngẩng đầu, trừng mắt giận dữ nhìn Triệu Trạch Minh, giọng nói thốt ra gần như có thể làm rơi cả băng ra: "Triệu Trạch Minh, cậu đừng có nói bậy!

Tránh ra khỏi trước mặt tôi, Diệp Phàm không có giở trò lưu manh, tôi cũng không có bị nhìn đến ngại ngùng." Triệu Trạch Minh bị Bạch Khinh Nhứ trừng đến trong lòng lộp bộp một tiếng, hắn nhanh chóng quay người lại, nắm lấy vai Bạch Khinh Nhứ nói: "Khinh Nhứ!

Em có phải thấy Diệp Phàm đánh nhau giỏi như vậy nên không dám nói thật không?

Em đừng sợ!

Chúng ta đều ở đây!" "Cho dù hắn đánh nhau có giỏi đến mấy, chẳng lẽ còn có thể đánh gục tất cả mọi người chúng ta sao?" Diệp Phàm lập tức lại cười lạnh trong lòng, quả thực, với thân thủ hiện tại của hắn, thật sự có thể đánh gục tất cả những người có mặt.

Bạch Khinh Nhứ càng lạnh lùng liếc Triệu Trạch Minh một cái, nói: "Tôi không có bị nhìn đỏ mặt!

Tôi chỉ là... chỉ là...” Nàng giận dữ nhìn Triệu Trạch Minh, không biết nên giải thích nguyên nhân mặt mình đỏ thế nào.

Lúc này, Diệp Phàm, người luôn hành động thay vì nói nhiều, bỗng nhiên mở miệng, nói: “Không phải ngại ngùng.” Bạch Khinh Nhứ lập tức nhìn về phía Diệp Phàm, ý thức được Diệp Phàm đang giúp mình kết thúc câu chuyện, trong mắt nàng tràn đầy mong đợi.

Diệp Phàm lại tiếp tục nói: “Đây là trúng độc rồi.” Bạch Khinh Nhứ: “Cái gì?!” Nghe lời Diệp Phàm nói, vẻ mặt Bạch Khinh Nhứ suýt nữa thì vỡ vụn.

Đúng là cậu Diệp Phàm!

Đúng là một tên trai thẳng “thép”!

Đây là cách cậu giải vây cho người trong mộng sao??

Bạch Khinh Nhứ nhìn Diệp Phàm với vẻ mặt phức tạp.

Bạch Trường Minh lập tức hít sâu một hơi, ông căng thẳng bước đến bên Bạch Khinh Nhứ, nhìn cô một cái, rồi lại lo lắng nhìn về phía Diệp Phàm, sốt ruột hỏi: “Khinh Nhứ trúng độc sao?!” “Chuyện này là sao?!” Những người xung quanh cũng căng thẳng nhìn về phía Bạch Khinh Nhứ.

Thứ nhất, mấy thanh niên có mặt ở đây hầu như đều là người theo đuổi Bạch Khinh Nhứ.

Thứ hai, Bạch Khinh Nhứ cũng là một sinh viên cực kỳ triển vọng của Đại học Khảo cổ.

Cuối cùng, Bạch Khinh Nhứ là con gái duy nhất của đội trưởng Bạch Trường Minh, nếu Bạch Khinh Nhứ xảy ra chuyện gì ở đây, Bạch Trường Minh chắc chắn sẽ bị đả kích rất lớn!

Lục Phi nhìn Diệp Phàm, nói: “Diệp Phàm!

Cậu đừng có nói bậy!

Khinh Như chẳng phải vẫn đang đứng sờ sờ trước mặt chúng ta sao!

Cậu không muốn thừa nhận vừa nãy lén nhìn Khinh Như nên mới bịa đặt cái cớ này chứ gì!" Ngạn Gia cũng lớn tiếng nói: "Vì muốn chối cãi mà lại nói ra cái lý do ác độc như vậy!

Diệp Phàm, thật không biết cậu mang tâm tư gì!" Diệp Phàm đảo mắt qua lại trên người mấy người, rất nhanh liền chú ý đến vị trí phản ứng trúng độc của bọn họ.

Đại bộ phận mọi người đều là ở cổ và cổ tay.

Hắn nói: "Nhìn cổ tay mấy người đi." Lý Thái hừ lạnh một tiếng, lập tức xắn tay áo lên, nói: "Sao hả, để tôi cho cậu xem cổ tay năm ngàn vạn của thiếu gia đây." Khi hắn nhìn thấy cổ tay mình hiện giờ, nửa câu sau lập tức nghẹn lại trong cổ họng, đồng tử co rút lại, ánh mắt tràn đầy kinh hoàng nhìn cổ tay mình, lớn tiếng kêu lên: "Cái quái gì đây!

Sao mà ghê tởm thế!" Rất nhanh, những người khác cũng phát ra tiếng kêu kinh hãi tương tự.

"Cổ tay tôi sao lại mọc ra những vảy cá này!

Chúng mọc ra từ khi nào vậy!" "Hoàn toàn không có cảm giác gì cả!

Đây đều là cái thứ gì vậy!

Tôi nhất định cũng trúng độc rồi!" Bạch Khinh Như cũng vén tay áo mình lên, ngay lập tức tim cô đập thót một cái, da đầu tê dại.

Chỉ thấy, trên cổ tay vốn trắng nõn thon dài của cô, lúc này đã bị một mảng vảy cá màu hồng nhạt xếp thành hàng che phủ hoàn toàn!

Nhưng về việc những vảy cá này mọc trên người cô từ khi nào, cô hoàn toàn không có chút ấn tượng nào!

Những vảy cá màu hồng nhạt này cứ thế tự nhiên xuất hiện trên cánh tay cô, không đau không ngứa, nếu không phải Diệp Phàm nhắc nhở, có lẽ cô hoàn toàn không biết trên người mình lại mọc ra thứ ghê tởm như vậy!

Cả người Bạch Khinh Nhứ đều run rẩy, mồ hôi lạnh toát ra từ trán đến lòng bàn chân.

Hóa ra Diệp Phàm thật sự không lừa cô!

Cô hiện tại thật sự đã trúng độc rồi.

Triệu chứng trúng độc vừa quỷ dị, lại vừa ghê tởm!

Bạch Khinh Nhứ bây giờ không dám nghĩ đến, cuối cùng mình sẽ biến thành dạng gì.

Cô sẽ chết sao?

Chết ở đây sao?

Hơn nữa còn là mang theo một thân vảy cá như thế này, trở thành một quái thai không ra người không ra quỷ?

Càng nghĩ sâu hơn, Bạch Khinh Nhứ càng cảm thấy tuyệt vọng, rất nhanh, dưới sự thôi thúc của cảm xúc tuyệt vọng như vậy, cô cảm thấy hô hấp của mình cũng trở nên không thuận lợi.

Bạch Khinh Nhứ ôm lấy ngực, gắng sức hô hấp, cô cảm thấy mình bây giờ, giống như một con cá rời khỏi nước, trong môi trường không có nước, hoàn toàn không thở được.

Cô đau khổ vươn tay về phía người trước mặt, nói: “Nước.

Cho tôi nước.” Mà người trước mặt cô, không phải ai khác, chính là Triệu Trạch Minh.

Triệu Trạch Minh đang làm động tác lấy nước được một nửa thì đột nhiên dừng lại.

Chương 21

Cô gọi hai tiếng, phát hiện Triệu Trạch Minh không hề đáp lại cô.

Bạch Khinh Nhứ nghi hoặc ngẩng đầu lên, muốn lấy nước từ tay hắn.

Tuy nhiên, giây tiếp theo, Triệu Trạch Minh trực tiếp dùng sức, đẩy cô ra.

Triệu Trạch Minh vặn nắp chai nước của mình, đổ hết nước trong chai lên mặt mình, hoàn toàn không còn thấy dáng vẻ thư sinh thường ngày của hắn nữa.

Đổ hết nước trong chai của mình, Triệu Trạch Minh lại nhìn về phía Bạch Khinh Nhứ, nhìn thấy bình nước treo trên ba lô cô, ánh mắt lập tức trở nên tham lam.

Trong nháy mắt, Triệu Trạch Minh như một con dã thú lao về phía Bạch Khinh Nhứ, cười quái dị lặp đi lặp lại: "Nước!

Cho tôi nước!

Đưa nước đây!" Bạch Khinh Nhứ ôm ngực, bất lực nhìn hắn.

Cô đã có thể biết từ những âm thanh xung quanh, rằng hiện tại toàn bộ đội khảo cổ đã phát điên hết rồi.

Trong đầu cô cũng chỉ còn lại một ý niệm duy nhất là nước.

Bạch Khinh Nhứ túm lấy bình nước của mình, muốn bảo vệ nguồn nước của mình.

Nhưng, cô gái mảnh mai ấy làm sao là đối thủ của Triệu Trạch Minh được?

Sau khi Triệu Trạch Minh lao lên, hắn đè chặt lên người cô, một

tay là có thể túm chặt cả hai cổ tay cô, cô căn bản không thể dùng chút sức lực nào!

Thôi bỏ đi, chết thì chết đi.

Bây giờ cho dù sống sót thì có ích gì chứ?

Cuối cùng mình cũng sẽ biến thành quái thai đầy vảy cá sao?

Nếu là như vậy, thì chết ngược lại là một sự giải thoát.

Bạch Khinh Nhứ có chút tuyệt vọng từ từ nhắm mắt lại.

Tuy nhiên, khi cô đã chuẩn bị sẵn sàng đón nhận cái chết, lại đột nhiên nghe thấy một tiếng rên nặng nề của Triệu Trạch Minh phát ra từ trên người mình.

Bạch Khinh Nhứ lập tức mở bừng mắt, đập vào mắt là Diệp Phàm đang cầm nắp cốc nhỏ của chiếc bình giữ nhiệt, chân vẫn giữ nguyên tư thế vừa đá xong người.

Triệu Trạch Minh đã bị Diệp Phàm một cước đá văng sang một bên!

Cô chớp chớp mắt, hai giọt lệ nóng hổi lăn dài trên má.

“Diệp Phàm.” “Đừng nhìn tôi.” Bạch Khinh Nhứ lẩm bẩm nói.

Tuy nhiên, giây tiếp theo, Diệp Phàm đưa chiếc cốc nhỏ đến bên miệng cô.

Trong cốc chứa chất lỏng trong suốt.

Là nước!

Bạch Khinh Nhứ như vớ được cọng rơm cứu mạng ôm lấy cốc, ngẩng đầu lên liền uống cạn nước trong cốc.

Chất lỏng vừa vào cổ họng, Bạch Khinh Nhứ lập tức khôi phục lý trí, triệu chứng khó thở biến mất, khát vọng muốn uống nước mãnh

liệt vừa rồi cũng biến mất.

Cô vội vàng giơ cánh tay mình lên, chỉ thấy, những vảy cá trên cánh tay đã vỡ vụn thành bột màu hồng, cánh tay cô lại trở về vẻ trắng nõn thon dài ban đầu.

Bạch Khinh Nhứ kinh ngạc nhìn Diệp Phàm.

Chẳng lẽ Diệp Phàm cho mình uống là thuốc giải??

Tuy nhiên, chưa kịp mở miệng hỏi, Diệp Phàm đã đứng dậy, đổ nước lên mặt Triệu Trạch Minh từ trên cao rồi bỏ đi.

Lúc này, Diệp Phàm cầm chiếc bình giữ nhiệt của mình, nhìn tình hình hỗn loạn xung quanh.

Ý thức được đội khảo cổ đã trúng độc, Diệp Phàm liền nghĩ đến thuốc giải mà hệ thống ban thưởng.

Khổ nỗi tên Triệu Trạch Minh này cứ bám riết lấy chuyện hắn "sàm sỡ" Bạch Khinh Nhứ không buông, Lý Thái còn không biết tự lượng sức mình mà bảo vệ sĩ áo đen đến bắt hắn, khiến hắn phiền không chịu nổi.

Bây giờ cả đội khảo cổ đều có phản ứng kịch liệt, không rảnh làm phiền hắn nữa, ngược lại giúp hắn có thể tĩnh tâm làm công việc của mình.

Vì biết triệu chứng trúng độc chính là muốn uống rất nhiều nước, nên Diệp Phàm dứt khoát đổ hết thuốc giải mà hệ thống ban thưởng vào bình nước.

Diệp Phàm nhìn tình hình hiện tại, khẽ thở dài một tiếng.

Nếu cứ chậm rãi đưa nước từng người như Bạch Khinh Nhứ thế này, thì phải đưa đến bao giờ chứ.

Nếu không phải thấy Triệu Trạch Minh, cái tên học bá suất tuyển

thẳng cao học bề ngoài thư sinh nhưng thực chất lại biến thái chuyên bắt nạt kẻ yếu này chướng mắt, thì hắn đã cứu người có thể hỗ trợ mình trước rồi.

Diệp Phàm lắc lắc cái bình trong tay.

Giữ vẻ lịch sự thì không thể rồi, bây giờ, phải chứng minh một lần, hắn thực sự có thể một mình dọn dẹp cả đội khảo cổ!

Diệp Phàm cầm cốc nước, chân phát lực.

Hắn thầm niệm trong lòng một câu: "Kỳ Lân Đạp Tuyết Bộ." Đây là phần thưởng hệ thống hắn nhận được khi độ hoàn nguyên tăng lên trong lần đầu tiên đóng vai Trương Khải Linh.

Từ khi xuống mộ đến giờ, vẫn chưa có cơ hội thử nghiệm.

Bây giờ đúng lúc cũng là một cơ hội.

Kỳ Lân Đạp Tuyết Bộ, bước chân nhẹ nhàng, tốc độ cực nhanh, có hiệu quả di hình hoán ảnh.

Bạch Khinh Nhứ nhìn bóng lưng trầm mặc của Diệp Phàm, đoán rằng Diệp Phàm hiện tại nhất định đang đau đầu về thứ tự cứu người.

Dù sao, hiện tại toàn bộ đội khảo cổ đã rơi vào hỗn loạn, mỗi người đều cực kỳ cần thuốc giải.

Khối lượng công việc như vậy thực sự quá lớn!

Bạch Khinh Nhứ đang định tự đề cử mình, muốn cùng Diệp Phàm giúp mọi người chia thuốc giải, thì Triệu Trạch Minh vừa nãy bị Diệp Phàm đổ nước thuốc giải lên mặt cũng đã tỉnh táo trở lại, bò dậy từ dưới đất.

Hắn ngay lập tức muốn xin lỗi Bạch Khinh Nhứ, nhưng trong mắt Bạch Khinh Nhứ bây giờ làm gì còn có hắn?

Cô vừa lạnh lùng nhìn Triệu Trạch Minh một cái, định gọi Diệp

Phàm chuẩn bị giúp đỡ, thì lại phát hiện, Diệp Phàm dường như đã biến mất như một đạo tàn ảnh!

Bạch Khinh Nhứ trừng mắt há hốc mồm nhìn về hướng Diệp Phàm biến mất, cô biết, đó không phải là Diệp Phàm biến mất, mà là Diệp Phàm quá nhanh!

Mắt cô căn bản không thể theo kịp tốc độ hiện tại của Diệp Phàm!

Tuy nhiên, nơi Diệp Phàm đi qua, nhất định sẽ có một thành viên đổ gục xuống!

Và thành viên đổ gục xuống cũng sẽ ngay lập tức khôi phục bình thường ở giây tiếp theo!

Như gió cuốn mây tàn, toàn bộ quá trình chưa đầy ba phút!

Cho đến khi Diệp Phàm dừng lại thì tất cả thành viên trong mộ thất đều ngồi trên đất với vẻ mặt ngơ ngác.

Tuy nhiên, khi bọn họ phản ứng lại, tất cả đều kinh ngạc, quay đầu nhìn Diệp Phàm đang đứng ở một phía khác!

Trong lòng mỗi người đều tràn đầy thắc mắc và kinh ngạc.

Chương 22

Diệp Phàm vừa nãy cho họ uống có phải là thuốc giải không?

Sao mình vừa nãy lại bị Diệp Phàm hạ gục xuống đất?

Sao tất cả mọi người đều ở trạng thái bị Diệp Phàm hạ gục xuống đất?

Diệp Phàm rốt cuộc là lai lịch gì!

Lúc này, Diệp Phàm lắc lắc cái bình trong tay mình, bên trong đã không còn một giọt nước nào, lượng nước vừa nãy khống chế vừa đúng.

Hắn tùy tay treo cái bình trở lại ba lô của mình.

Lưu Bác Văn bò dậy từ dưới đất, đi kiểm tra thiết bị livestream vừa nãy bị đánh rơi.

Chỉ thấy thiết bị livestream của hắn đã bị Diệp Phàm tùy tay nhặt lên, đang đứng thẳng tắp trên mặt đất!

Lưu Bác Văn nhìn màn hình livestream, lượng người hâm mộ đang xem lúc này đã đạt hơn năm ngàn người!

Lượng bình luận cũng hoạt động sôi nổi hơn trước rất nhiều!

Thấy số lượng người hâm mộ, Lưu Bác Văn vui mừng nói: "Hơn năm ngàn người!

Tôi sắp nổi tiếng rồi!" Nghe lời Lưu Bác Văn, mấy thanh niên bên cạnh hắn lập tức vây quanh hắn.

Ngạn Gia nói: "Hơn năm ngàn người thì là cái gì, riêng fan của tôi ở trường Đại học Khảo cổ cậu biết có bao nhiêu không?

Chắc chắn hơn nửa là vì giáo thảo của trường mà đến." Lý Thái

cũng nói: “Gì mà, mới hơn năm ngàn người chứ mấy, tôi livestream mua fan ảo còn mua được năm mươi vạn fan ảo nữa là, để tôi xem bình luận nói gì nào.” Mấy người đều nhìn nội dung trên màn hình.

Bình luận rất sôi nổi, tốc độ cuộn rất nhanh.

“Vãi chưởng, Diệp Phàm làm thế quái nào vậy?

Kỳ Olympic tiếp theo mà không có hắn ở nội dung vượt rào 100 mét thì tôi không xem!” “Mở livestream các huynh đệ chúc mừng các bạn phát hiện kho báu, tân giáo thảo của trường chúng ta, bạn học Diệp Phàm.” “Vãi chưởng, Diệp Phàm thằng cha mày trước kia ở thư viện tranh không lại chỗ ngồi của tao có phải là giả vờ không?

Lần tới tao nhất định vác chỗ ngồi đến trước mặt mày, mày đừng có ghi thù nha nha nha!” “Không phải, cười chết mất thôi các anh em, vừa nãy có phải có người nói dù sao Diệp Phàm cũng không thể hạ gục hết bọn họ đúng không?

Tôi không ngờ cái này cũng bị vả mặt luôn!” “Chà chà, Diệp Phàm người này đáng tin đấy, có chuyện là hắn làm thật, loại người có thể động thủ là không nói nhiều lời thừa.” “Nói thật, tôi xem livestream từ đầu đến cuối luôn, CP Diệp Phàm với giáo hoa này thật sự, đầu tư không lỗ!” “Vãi chưởng!!

Đây là bạn học cùng lớp của tôi Diệp Phàm sao??

Tôi phải quảng bá người đàn ông này với cả thế giới!

Nếu có một người không biết người đàn ông mạnh mẽ này thì tôi sẽ buồn lắm đó!” Đám người nhìn nội dung bình luận, sắc mặt lúc xanh lúc trắng.

Lưu Bác Văn nước mắt lưng tròng nhận ra, mình từ đầu làm livestream, chính là đang làm nền cho Diệp Phàm!

Vốn dĩ còn muốn mình nổi tiếng một phen, kết quả bây giờ đến

nhiệt độ của phòng livestream, cũng chỉ dựa vào hai chữ Diệp Phàm mà duy trì!

Lúc này, Lưu Bác Văn đã xem hết bình luận và hoàn toàn nhận mệnh.

Thứ nhất là chính mình cũng từng được Diệp Phàm cứu, thứ hai là, chính mình thật sự không đánh lại hắn a!

Cái thân thủ này, cộng thêm hình xăm trước đó, rõ ràng chính là người lăn lộn xã hội đen mà!

Không đánh lại, thì gia nhập!

Hắn cầm thiết bị livestream đi đến trước mặt Diệp Phàm, nói: "Diệp Phàm đại lão, sau này ngài dẫn dắt tôi với!" Diệp Phàm: "Tôi không phải." Cùng lúc đó.

Phản ứng đầu tiên của Bạch Trường Minh sau khi khôi phục bình thường là đi kiểm tra xem con gái mình hiện tại có hoàn toàn khôi phục bình thường chưa.

Ông nhanh chóng đi đến bên cạnh Bạch Khinh Nhứ, nói: "Khinh Nhứ, con cảm thấy thế nào rồi?" Bạch Khinh Nhứ vén tay áo mình lên cho Bạch Trường Minh xem, mím mím môi, lộ ra một nụ cười nhạt, nhìn về phía Diệp Phàm, nói: "Ba, vừa nãy Diệp Phàm là người đầu tiên cứu con." "Cậu thì sao?

Bây giờ cậu đã đỡ hơn chưa?" Bạch Trường Minh thở phào nhẹ nhõm, gật đầu, sau đó hài lòng nhìn về phía Diệp Phàm.

Thanh niên này, rất mạnh!

Thậm chí đến bây giờ, đã mạnh mẽ đến mức vượt quá sức tưởng tượng của ông rồi!

Hơn nữa Diệp Phàm đối xử với con gái ông cũng không tệ.

Nếu thật sự phải gả con gái đi, thì chắc chắn lựa chọn đầu tiên của ông cũng là Diệp Phàm.

Nhưng, người đàn ông này trong khi mạnh mẽ đến mức khiến người ta phải khiếp sợ, thì cũng quá đỗi thần bí!

Trong ngôi mộ cổ mà đối với bọn họ mỗi bước đi đều như đi trên băng mỏng, hắn hành động lại như nước chảy mây trôi.

Một thân thủ như vậy, làm sao có thể là một sinh viên đại học bình thường được chứ?

Bạch Trường Minh nhìn Diệp Phàm với vẻ mặt có chút phức tạp.

Sau đó, Bạch Trường Minh đi đến bên cạnh Diệp Phàm, uyển chuyển nói: "Diệp Phàm tiểu hữu, nếu cậu có thuốc giải, vậy cậu có biết chúng ta vừa nãy trúng độc gì không?" Diệp Phàm nhìn cổ thi trên tường, nói: "Đây không phải là Giao nhân, là Tuyền khách." Bạch Trường Minh nghi hoặc hỏi: "Tuyền khách?" Diệp Phàm nói ngắn gọn: "Chất béo chứa độc, đây không chỉ là đèn trường minh, đây còn là nguồn độc tố." Lưu Bác Văn sắc mặt trắng bệch, nói: "Nếu đây là nguồn độc tố, vậy đây chẳng phải là một căn phòng chứa độc khí sao?" "Vậy chúng ta bây giờ???" Diệp Phàm nhìn hắn một cái, nói: "Không sao nữa rồi." Bạch Trường Minh nhìn biểu cảm trên mặt Diệp Phàm, trong lòng do dự một lát, cuối cùng, cắn răng, vẫn hỏi ra: "Diệp Phàm tiểu hữu, nếu tiện, xin hãy nói cho biết." "Rốt cuộc cậu là thần thánh phương nào?" Rất rõ ràng, câu hỏi của Bạch Trường Minh cũng chính là câu hỏi của toàn bộ đội khảo cổ.

Diệp Phàm rốt cuộc là thần thánh phương nào?

Mặc dù bình thường trầm mặc ít lời, khi đi lại luôn ở cuối đội ngũ, không bao giờ nhiệt tình chủ động thể hiện bản thân.

Nhưng, vào thời khắc nguy cấp, hắn lại luôn có thể xoay chuyển

tình thế!

Những nguy hiểm xuất hiện trong mộ cổ hiện tại, hắn đều có thể ứng phó tự nhiên!

Liên tưởng đến tất cả những biểu hiện của hắn vào thời khắc nguy cấp trước đây, còn có sự hiểu biết của hắn về những thứ trong mộ cổ.

Ngay cả mấy vị giáo sư già cũng chưa từng nghe nói về "Hồi đầu kính" còn có Tuyền khách, hắn không những biết đây là cái gì, thậm chí còn biết cách ứng phó với những nguy cơ do những thứ này gây ra.

Dựa vào những điều này, Diệp Phàm làm sao có thể chỉ là một học sinh bình thường được?

Nghe câu hỏi của Bạch Trường Minh, Lưu Bác Văn lúc này đã "phản chiến" sang phe Diệp Phàm cũng vô cùng chủ động đưa máy quay về phía Diệp Phàm, hắn dùng giọng điệu của phóng viên hiện trường nói: "Kính thưa quý vị khán giả, đây là hiện trường khảo cổ đầu tiên do Tiểu Lưu mang đến cho quý vị." "Bạch giáo sư của chúng ta lúc này đang hỏi về thân phận thật sự của Diệp Phàm đại thần, ngay lập tức, chúng ta sẽ biết thân phận thật sự của Diệp Phàm đại thần, cũng như mục đích cuối cùng của hắn khi đến mộ cổ này!" Lưu Bác Văn vừa giới thiệu với máy quay, vừa ân cần nói với Diệp Phàm: "Diệp Phàm đại ca, làm phiền ngài khi giới thiệu thân phận có thể nhìn thẳng vào máy quay được không?" Hắn nhìn khán giả trong phòng livestream đã bắt đầu sôi nổi thảo luận về vấn đề này, trong lòng thầm mừng: Quả nhiên, giáo hoa và mộ cổ chỉ là lưu lượng bề ngoài, vị đại lão thân phận thần bí trước mặt này, mới là mật mã lưu lượng thật sự a!

"Khi Diệp Phàm chủ động đăng ký tham gia công tác khảo cổ này,

tôi đã biết người này không đơn giản." "Vãi chưởng Bạch giáo sư thật sự đã hỏi câu tôi muốn hỏi bấy lâu nay mà không dám hỏi!

Diệp Phàm tên này rốt cuộc là thần thánh phương nào chứ!" "Chị em ơi, câu chuyện này cho chúng ta biết, đừng bao giờ đánh giá thấp bất kỳ trạch nam nào bên cạnh bạn, trạch nam chỉ là vỏ bọc bảo vệ kho báu của họ." "Nghĩ đến những tranh chấp với Diệp Phàm trước đây, tôi chỉ có thể nói bây giờ vẫn còn sống, đều phải cảm ơn Diệp Phàm đại lão đã không giết!" Lưu Bác Văn giơ thiết bị livestream thúc giục Diệp Phàm: "Diệp Phàm đại thần, nhìn máy quay, nhìn máy quay đi." Diệp Phàm lạnh nhạt nhìn về phía Lưu Bác Văn.

Ánh mắt đó, được Lưu Bác Văn ghi lại vào máy quay, thông qua màn hình nhìn đôi mắt lạnh lùng nhưng bình tĩnh không chứa bất kỳ cảm xúc nào của Diệp Phàm, tay Lưu Bác Văn cầm thiết bị không khỏi run lên một chút.

Hắn nuốt nước bọt, chờ Diệp Phàm nói ra một đáp án chấn động long trời lở đất.

Tuy nhiên, Diệp Phàm bình thản mở miệng, nói: "Diệp Phàm, sinh viên năm ba khoa Lịch sử, Đại học Khảo cổ." Nói xong, liền quay đầu đi.

Lưu Bác Văn nghe câu trả lời của Diệp Phàm, lập tức kính mắt rơi tõm.

Trong lòng không khỏi cảm thán: Anh cả này, sao khi nói dối cái kiểu ai cũng không tin được mà vẫn có thể bình tâm như vậy?

Nếu nói biểu hiện vừa nãy của Diệp Phàm, hắn chỉ là một sinh viên đại học, thì ai tin chứ?

Ngay cả các bình luận cũng tràn ngập dòng chữ "Điều này không thể nào" "Tuyệt đối không có khả năng này".

Lưu Bác Văn tiếp tục truy vấn: “Diệp Phàm đại lão, ngoài là sinh viên năm ba, ngài không còn thân phận nào khác sao?” “Ngài xem, ngài cũng là sinh viên đại học, tôi cũng là sinh viên đại học, nhưng tôi là như thế này, còn ngài lại là như thế kia.” “Ngài nói mình chỉ là một sinh viên đại học, điều này căn bản không hợp lý a.” Hắn ân cần dùng máy quay chĩa vào Diệp Phàm đã không còn nhìn hắn nữa, hy vọng có thể dùng sự chân thành của mình để lay động Diệp Phàm.

Tuy nhiên lúc này, Diệp Phàm nhìn lên trần mộ, trong lòng thoáng qua một tia ưu sầu nhàn nhạt.

Sinh viên năm ba a, đây chính là năm đầu tiên hắn bắt đầu gia nhập đội ngũ ôn thi cao học đầy cạnh tranh khốc liệt đến chết a!

Chương 23

Nếu không nắm bắt cơ hội xuống mộ lần này để lấy điểm thêm thậm chí là cơ hội suất tuyển thẳng cao học, thì điều hắn phải đối mặt, lại là vòng xoáy ôn thi cao học đầy cạnh tranh khốc liệt nữa rồi!

Nghĩ đến đây, quyết tâm xuống mộ lần này để lấy điểm thêm suất tuyển thẳng cao học, lập công lập nghiệp, thoát khỏi vòng xoáy cạnh tranh của Diệp Phàm trong lòng càng thêm kiên định không lay chuyển.

Một bên, Bạch Khinh Nhứ vẫn luôn âm thầm chú ý phản ứng của Diệp Phàm, nhờ trực giác nhạy bén của phụ nữ đã bắt được tia ưu sầu nhàn nhạt thoáng qua trong mắt Diệp Phàm vừa rồi.

Chẳng lẽ.

Diệp Phàm thật sự có thân phận đặc biệt của mình!

Nhưng có nỗi niềm khó nói, hiện tại không thể nói ra.

Nghĩ đến những điều này, lại nghĩ đến những hành động của Diệp Phàm đối với mình trong mộ trước đây.

Lòng Bạch Khinh Nhứ không khỏi động dung.

Nếu không phải hết lần này đến lần khác vì bảo vệ mình, thì với tính cách trước đây luôn không thích phô trương của Diệp Phàm, chắc chắn sẽ không nhanh như vậy để người khác nhìn ra sơ hở của hắn.

Như vậy hắn sẽ là một trạch nam bình thường trong mắt người khác rồi.

Không sai!

Nếu không phải chính mình công bố tiêu chuẩn kén chồng trên

diễn đàn trường, Diệp Phàm căn bản sẽ không đích thân đến ngôi mộ cổ này.

Nghĩ đến những điều này, lòng Bạch Khinh Nhứ trở nên càng thêm mềm mại.

Vì Diệp Phàm hiện tại có nỗi niềm khó nói, không muốn công bố thân phận thật sự của mình, vậy cô vì để báo đáp ơn cứu mạng của Diệp Phàm, cũng nhất định phải giúp hắn!

Bạch Khinh Nhứ thu lại mọi biểu cảm trên mặt, lại trở về dáng vẻ giáo hoa cao lãnh quen thuộc nhất trong mắt mọi người.

Cô đi đến trước máy quay của Lưu Bác Văn, đứng trước mặt Diệp Phàm, nhìn máy quay, nói: "Diệp Phàm chính là bạn học của chúng ta, trong tình huống không có bất kỳ bằng chứng nào, Lưu Bác Văn cậu đừng có tùy tiện gán ghép thân phận khác cho bạn học của mình." "Hơn nữa." Bạch Khinh Nhứ quay đầu nhìn Diệp Phàm một cái, khóe miệng khẽ cong lên một độ cung, nói: "Tôi tin Diệp Phàm đồng học lần này xuống mộ mục đích cũng vô cùng trong sáng." "Cho nên tôi tin cậu ấy." Diệp Phàm cúi đầu nhìn giáo hoa một cái, trong đầu hiện ra một chuỗi dấu hỏi. ???

Không thể nào, tuyệt đối không thể nào có chuyện này.

Mục đích xuống mộ là để lấy điểm thêm suất tuyển thẳng cao học, điều này trong toàn bộ ngôi mộ cổ này chỉ có hắn Diệp Phàm biết, cái giáo hoa này không thể nào biết được.

Một bên, Bạch Trường Minh vốn dĩ cũng không cho là Diệp Phàm là một sinh viên đại học thuần túy.

Nhưng hiện tại, con gái mình đã đứng ra bày tỏ sự tin tưởng đối với Diệp Phàm, hơn nữa Diệp Phàm đến bây giờ tất cả những hành động khác thường đều là vì cứu người.

Cho nên Bạch Trường Minh cũng khẽ hắng giọng mấy tiếng, nói: "Tôi cũng tin tưởng nhân cách của Diệp Phàm tiểu hữu." "Đã như vậy, tôi nghĩ chúng ta đều cần cảm ơn Diệp Phàm tiểu hữu vừa nãy đã không tiếc ra tay." Diệp Phàm lúc này mới quay đầu nhìn Bạch Trường Minh một cái, sau đó lặng lẽ gật đầu.

Trong lòng thầm thở phào nhẹ nhõm.

Bạch Trường Minh có thể nghĩ như vậy, hắn liền yên tâm rồi.

Hắn chỉ hy vọng Bạch Trường Minh có thể biết ơn báo đáp, khiến con đường suất tuyển thẳng cao học của hắn sẽ thuận lợi và bình yên hơn một chút.

Cùng lúc đó, trong đầu Diệp Phàm vang lên một tiếng nhắc nhở của hệ thống: 【Đinh!

Chủ nhân đối mặt với lời cảm ơn thì phản ứng phù hợp với vai diễn, độ hoàn nguyên +5%, hiện tại độ hoàn nguyên là 83%, điểm số tương ứng đã được nhân 83% và trao cho chủ nhân.】 【Chúc mừng chủ nhân, nhận được phần thưởng của hệ thống.】 【Đinh!

Thị Châu Thị Phi Tuệ Nhãn, có thể phân biệt thật giả hư thực của sự vật.】 Nghe thấy phần thưởng của hệ thống, Diệp Phàm trong lòng lại vui mừng.

Phần thưởng này, tuy không biết trong mộ cổ có thể phát huy tác dụng gì.

Nhưng hắn biết, cái này trên đề thi cao học của mình tuyệt đối là một thần khí gian lận tồn tại a!

Đến lúc đó, đề phán đoán và đề lựa chọn, hắn đều có thể nhìn ra đáp án ngay lập tức a.

Còn một bên khác.

Lý Thái, Ngạn Gia, Triệu Trạch Minh và những người khác đứng cùng nhau.

Lúc này, mấy người đã thành lập một liên minh cùng nhau chống lại Diệp Phàm.

Mỗi người trước khi đến, đều không để Diệp Phàm, người đầu tiên đăng ký, vào mắt, đều coi đối phương là đối thủ cạnh tranh có lợi nhất và kẻ địch tưởng tượng của mình.

Kết quả bọn họ hiện tại, từng người một, đều bị Diệp Phàm tát thẳng vào mặt một cách đau đớn.

Ngạn Gia nhìn về phía Diệp Phàm, nói: "Làm màu cái gì mà làm màu chứ, đều là hồ ly ngàn năm cả rồi, ở đây bày đặt làm Liêu Trai gì chứ." Lục Phi nói: "Tôi thấy hắn chẳng thân thiện chút nào, sinh viên nghiêm chỉnh nào lại xăm mình một mảng lớn như vậy chứ, còn cả thân thủ vừa nãy của hắn, cái tên Diệp Phàm này, có lẽ là một xã hội đen ẩn mình trong trường học của chúng ta." Triệu Trạch Minh khẽ cau mày, hiện tại hắn đã một lần nữa khôi phục thành dáng vẻ thư sinh của mình, hắn lo lắng nhìn về phía Bạch Khinh Nhứ và Bạch Trường Minh, thở dài một hơi thật sâu, nói: "Tôi cũng cảm thấy Diệp Phàm này đến đây không có ý tốt." "Hắn ra tay với chúng ta cũng không có gì." "Nhưng các người nhìn hiện tại xem, Khinh Nhứ rõ ràng là đang cố ý che chở Diệp Phàm!

Bạch giáo sư lại yêu thương con gái mình như vậy, chắc chắn cũng bị Diệp Phàm ảnh hưởng." "Sợ là sợ hai người họ đã bị vẻ ngoài của Diệp Phàm mê hoặc rồi, xã hội đen và kẻ trộm mộ thì có ai là người tốt chứ?

Cuối cùng chịu khổ vẫn là Bạch giáo sư và Khinh Nhứ thôi!" Lý Thái nghiến răng nghiến lợi, quay đầu nhìn bốn vệ sĩ phía sau mình.

Đặc biệt là hai tên vừa nãy bị Diệp Phàm dễ dàng hạ gục.

“Các ngươi làm sao vậy?

Một tên đại học sinh yếu đuối cũng không đánh lại à?” “Khiến thiếu gia đây mất mặt như vậy, các ngươi có xứng đáng với mức lương mà ba tôi trả cho các ngươi không?” Hai người lập tức cúi đầu.

Jason nói: “Vừa nãy là chúng tôi đã đánh giá sai tốc độ phản ứng của đối phương.” “Bây giờ chúng tôi đã có hiểu biết sơ bộ về đối phương, tuyệt đối sẽ không thất thủ nữa.” Tuy nhiên, nói thì là vậy, nhưng vừa nãy đã giao thủ với Diệp Phàm, hắn rất rõ thực lực của đối phương.

Thực lực của Diệp Phàm tuyệt đối không chỉ là những gì thể hiện ra lúc này.

Cho nên Mike, người vừa nãy cùng hắn bị Diệp Phàm hạ gục xuống đất, khó tin nhìn hắn một cái, ánh mắt sau cặp kính râm tràn đầy ý: Mày chắc chứ?

Jason trên trán cũng lấm tấm mồ hôi lạnh, nhưng hắn vẫn nói: “Vừa nãy chúng ta là trực tiếp tấn công hắn, không hề cân nhắc đến những công cụ và môi trường thuận lợi ở đây.” “Tôi nghĩ, nếu có cơ hội có thể dẫn hắn vào giữa đám thạch nhân kia, lợi dụng những thạch nhân này, chúng ta có thể hạ gục hắn.” “Mặc dù tốc độ phản ứng của hắn rất nhanh, nhưng sức lực của hắn chắc chắn ở dưới chúng ta.” Lý Thái nhìn hắn một cái, lúc này mới hài lòng gật đầu, nói: “Lần này nhất định không được thất thủ nữa, biết chưa!” “Vâng!” Ngay sau đó, Lý Thái hắng giọng, quay về phía Bạch Trường Minh hô: “Bạch giáo sư, chúng ta có phải nên tiếp tục tiến về phía trước không ạ?” “Tôi thấy những thạch dũng này cũng rất thú vị.” Triệu Trạch Minh cũng bổ sung: “Đúng vậy Bạch giáo sư, trên những thạch dũng này vẫn còn rất nhiều thông tin.” “Phong cách trang phục và phương pháp chế tác được điêu khắc trên người chúng, đều là những

thông tin hữu ích để suy luận về thời đại và thân phận của chủ mộ!" Bạch Trường Minh gật đầu, nhìn Bạch Khinh Nhứ và Diệp Phàm, nói: "Tiểu Triệu nói không sai, chúng ta có thể lấy thông tin trên các thạch dũng làm đột phá khẩu đầu tiên để suy luận về ngôi mộ cổ này và thông tin chủ mộ." "Chúng ta cứ đi qua bên đó trước đi." Ngay sau đó, đội khảo cổ tập hợp lại, đi về phía nửa sau của mộ thất.

Nửa sau của mộ thất thực chất là một cách sắp xếp theo kiểu bậc thang, cách sắp xếp như vậy trong không gian rộng lớn này trông giống như khán đài của sân bóng đá.

Thạch dũng được sắp xếp trên những bậc thang giống như khán đài đó.

Nơi thạch dũng đứng chính là bậc thang dùng làm chỗ ngồi của khán đài, độ cao chênh lệch giữa các bậc là khá lớn.

Mỗi khi cách mười mấy mét, lại có một hàng bậc thang bình thường có độ cao dùng làm cầu thang.

Hàng bậc thang này rộng chưa đến hai mét, phía trên không dùng để đặt thạch dũng, mà để trống ra, dường như là để dành cho những người muốn lên bậc thang đi lại sử dụng.

Đội khảo cổ cứ thế đi từ từ trên những bậc thang dùng để đi lại này.

Lưu Bác Văn lúc này đã "người thức thời mới là người hùng kiệt", "phản chiến" vào phe Diệp Phàm.

Dù sao hắn tự biết mình không thể sánh bằng Ngạn Gia, Lý Thái và những người khác, nên hắn vốn dĩ cũng không phải hoàn toàn vì giáo hoa mà đến, sở dĩ hắn cùng đăng ký, chính là muốn mượn sóng lưu lượng để mình nổi tiếng.

Hiện tại, hắn đã tìm thấy mật mã lưu lượng, chính là Diệp Phàm,

cho nên bây giờ hắn đã tự giác đi theo bên cạnh Diệp Phàm.

Diệp Phàm không thích chen lấn lên trước, hắn cũng đi ở phía sau đội ngũ.

Lúc này, hắn vừa quay phim những thạch dũng ở hai bên, vừa không khỏi cảm thán: "Đây đâu phải là mộ thất chứ, đây chẳng phải là khán đài trên sân bóng đá trong trường chúng ta sao?" "Chẳng lẽ vào thời Hán, Đại Việt chúng ta đã có phong cách kiến trúc nghệ thuật như vậy rồi sao?" "Thẩm mỹ của chủ mộ này rất siêu việt a." Diệp Phàm cũng chú ý đến điểm này.

Phương thức kiến trúc sắp xếp thạch dũng này thực sự có chút siêu việt, gần như là phục chế hoàn toàn khán đài của sân bóng đá.

Giống như chủ mộ này là người xuyên không trở về thời Hán vậy.

Diệp Phàm lại nghĩ đến khi tiến vào mộ thất này, hai đầu cự mãng được điêu khắc trên vòng cửa.

Người xuyên không và cự mãng.

Chương 24

Điều này khiến Diệp Phàm không khỏi nghĩ đến tên một người: Vương Mãng.

Chẳng lẽ, tất cả đều là trùng hợp sao?

Phía trước đội ngũ, Bạch Trường Minh đã đi đến giữa bậc thang.

Ông dừng lại, quay đầu đối mặt với đội ngũ phía sau, nói: "Ở đây có rất nhiều thạch dũng, mỗi người chắc hẳn đều đã có mục tiêu và đối tượng khảo sát rồi." "Cho nên, tiếp theo sẽ dành cho mọi người hai mươi phút, tiến hành quan sát và khảo sát độc lập." "Trong thời gian này, hãy ghi lại những thông tin hữu ích mà các bạn phát hiện được trên các thạch dũng truyền đạt cho chúng ta.

Hai mươi phút sau chúng ta sẽ tập trung thảo luận về kết quả quan sát của mỗi người." "Tất cả mọi người hãy nhớ một điều, mặc dù số lượng thạch dũng ở đây trông rất nhiều, nhưng tuyệt đối không được phá hoại bất kỳ di vật nào." "Được rồi, mọi người bắt đầu hành động đi." Lời của Bạch Trường Minh vừa dứt, đội khảo cổ liền có hành động.

Mấy vị giáo sư già đều đầy cảm thán tiến đến gần thạch dũng, tiến hành công việc của mình.

Triệu Trạch Minh và Ngạn Gia cùng những người khác thì ngay lập tức xúm lại bên cạnh Bạch Khinh Nhứ.

Bạch Khinh Nhứ gần như ngay lập tức bị mấy nam sinh vây kín đến mức nước chảy không lọt.

Ngạn Gia nở nụ cười thương hiệu của mình: "Chị Khinh Nhứ, em đến đây chủ yếu cũng muốn học hỏi chị.

Chị ưu tú thế này, có thể giúp đỡ em không?".

Triệu Trạch Minh biết mình vừa mạo phạm Bạch Khinh Nhứ, nên đang vội vàng xin lỗi, cũng chớp lấy cơ hội này vội vã thể hiện bản thân, hắn sốt sắng nói: "Khinh Nhứ, hay là hai chúng ta hợp tác nhé.

Tháng trước tôi là quán quân cuộc thi kiến thức khảo cổ các trường đại học toàn quốc, tôi thấy hai chúng ta mà hợp sức thì chắc chắn sẽ đóng góp rất lớn cho đội khảo cổ!".

Lý Thái nhìn quanh hàng tượng đá, nói: "Nhứ Nhứ, em không phải thích nghiên cứu mấy thứ này sao?

Lúc đó mấy thứ này được khai quật, chắc chắn cũng phải đưa một phần cho các nhà sưu tầm, lúc đó anh sẽ mua tặng em một cái để em xem." Thế nhưng, khi mấy người đó đang líu lo khoe khoang sức hấp dẫn cá nhân của mình, Bạch Khinh Nhứ lại chẳng nghe lọt tai câu nào.

Cô hơi lo lắng nhìn quanh.

Mấy người này đã vây kín bên cạnh cô rồi, nếu lúc đó Diệp Phàm cũng muốn bắt cặp với cô, chẳng phải sẽ không còn chỗ sao?

Thế nên cô đang sốt ruột tìm kiếm bóng dáng Diệp Phàm.

Thế nhưng, khi cô cuối cùng cũng tìm thấy Diệp Phàm, vẻ mặt cô lập tức cứng đờ.

Chỉ thấy Diệp Phàm đang đứng ở bậc thang cách cô năm sáu bậc, tự mình xem hàng tượng đá, bên cạnh có Lưu Bác Văn đang xoay quanh hắn, vừa nói vừa chụp ảnh.

Hắn hoàn toàn không có ý định đến bắt cặp với cô!

Thậm chí còn chẳng ngẩng đầu nhìn cô một cái.

Hơn nữa, có lẽ bây giờ Diệp Phàm còn không biết cô đang ở đâu!

Bạch Khinh Nhứ hơi bực bội quay đầu lại.

Cô thật sự không thể đoán được tâm tư của Diệp Phàm.

Diệp Phàm rõ ràng là người đầu tiên đăng ký muốn cùng cô xuống mộ, hơn nữa còn hết lần này đến lần khác xả thân bảo vệ, đáng lẽ phải là người quan tâm cô nhất mới đúng.

Thế nhưng đến lúc này, Diệp Phàm lại muốn cách xa cô nhất có thể, hoàn toàn không có ý định đến bắt chuyện với cô.

Lúc thì sườn dốc treo trên tường, lúc thì tượng đá đứng trên mặt đất.

Lúc này, Diệp Phàm đối với mấy thứ đó còn tỏ ra hứng thú hơn nhiều so với cô!

Bạch Khinh Nhứ hít một hơi thật sâu, cố gắng trấn tĩnh bản thân.

Cô dùng giác quan thứ sáu của phụ nữ để suy đoán lý do Diệp Phàm đối xử với mình lúc nóng lúc lạnh.

Đồng thời, mấy nam sinh không nhận được phản hồi từ Bạch Khinh Nhứ cũng bắt đầu cuộc đấu tranh nội bộ trong "Liên minh chống Diệp Phàm" của họ.

Triệu Trạch Minh: "Mấy cậu cứ tự mình lập đội đi, với thực lực của mấy cậu, vào lúc mấu chốt này căn bản chẳng giúp được Khinh Nhứ gì cả, chỉ toàn làm vướng chân cô ấy thôi." Ngạn Gia nói với Triệu Trạch Minh bằng giọng điệu âm dương quái khí: "Triệu đại học bá, cậu mà lợi hại thế sao còn phải dựa dẫm vào chị Khinh Nhứ làm gì?

Sao cậu không tự mình bay lượn đi?

Solo đi?".

Nội dung tranh cãi của mấy người này lập tức cho Bạch Khinh Nhứ một linh cảm.

Bạch Khinh Nhứ thoáng chốc đã hiểu ra vì sao Diệp Phàm lại có thái độ như vậy với mình.

Không sai!

Chính là Diệp Phàm không muốn dựa dẫm vào người mình thích!

Sau khi đã hiểu rõ, vẻ mặt Bạch Khinh Nhứ cuối cùng cũng dịu đi, cô giờ đây đã lý giải được thái độ của Diệp Phàm và tỏ ý vô cùng tán thưởng.

Diệp Phàm khác với Triệu Trạch Minh và Ngạn Gia, hắn tuyệt đối không phải loại người dùng thành tích quá khứ của mình để tranh công, cầu thưởng!

Diệp Phàm chỉ dùng thành tích hiện tại của mình để chứng minh rằng hắn chính là người ưu tú nhất!

Bạch Khinh Nhứ từ từ thở ra một hơi, lúc này mới đặt sự chú ý lên mấy người xung quanh.

Cô nhìn quanh một lượt, phát hiện mấy người xung quanh có điểm khác biệt so với bình thường, cô nhìn Lý Thái: "Lý Thái, anh không phải đã dẫn theo bốn vệ sĩ sao?

Sao bây giờ chỉ còn hai người?".

Lý Thái đẩy gọng kính râm trên sống mũi, cười một cách phong lưu: "Mấy lão ngoại này cũng rất thích nghệ thuật cổ đại của nước Đại Việt chúng ta.

Thế nên tôi cho họ nghỉ giải lao nửa tiếng, để họ tự đi bồi dưỡng tình cảm rồi." "Nhứ Nhứ, hóa ra bình thường em vẫn chú ý đến anh như vậy sao?

Anh thật sự quá cảm động rồi." Bạch Khinh Nhứ liếc nhìn hắn một cái lạnh nhạt, đẩy hắn sang một bên, nói: "Đừng cản đường tôi

làm việc chính sự." Lý Thái cười cười, nhìn Bạch Khinh Nhứ đi ngang qua mình rồi tiến về phía trước, sau đó quay đầu lại, nhìn về hướng Bạch Khinh Nhứ vừa nhìn.

Diệp Phàm đang đứng trước tượng đá, khoanh tay nhìn, Lưu Bác Văn đi theo bên cạnh không ngừng lải nhải không biết nói gì.

Hai giây sau, hắn thấy Jason và Mike đã lặng lẽ xuất hiện ở bậc thang trên cùng phía trên Diệp Phàm.

Sau khi xác nhận Jason và Mike đã thuận lợi vào vị trí, Lý Thái cười cười, thầm nghĩ: Lần này dù không khiến Diệp Phàm tàn phế suốt đời, thì cũng có thể khiến hắn gãy ít nhất hai cái xương.

Nghĩ vậy, Lý Thái vui vẻ quay đầu lại, đuổi theo bóng dáng Bạch Khinh Nhứ.

Cùng lúc đó, Diệp Phàm đang đứng ở bậc thang khá thấp, khoanh tay nhìn những tượng đá phía trước.

Trang phục và kiểu tóc của những tượng đá này đều là hình tượng chiến binh thời Hán.

Kỹ thuật điêu khắc vô cùng tinh xảo, ngay cả nếp nhăn trên mặt nhân vật cũng được thể hiện rất chân thực, hơn nữa mỗi tượng đá đều có khuôn mặt khác nhau.

Hắn hơi nghi ngờ "xì" một tiếng.

Lưu Bác Văn lập tức chĩa ống kính vào hắn, hỏi: "Đại ca, anh phát hiện ra gì rồi sao?".

Diệp Phàm phớt lờ cách gọi "như xã hội đen" của Lưu Bác Văn, định mở miệng nói ra nghi vấn của mình.

Bỗng nhiên, phía trên đầu bọn họ, truyền đến hai tiếng kêu thảm thiết.

“Mày là thằng quái nào!” “Cái quái gì thế này!” Diệp Phàm và Lưu Bác Văn ngẩng đầu nhìn lên phía trên.

Lưu Bác Văn còn chưa kịp nhận ra chuyện gì đã xảy ra, đã bị Diệp Phàm túm cổ áo kéo vọt một bước dài sang một bên.

Gần như cùng lúc đó, ngay tại chỗ bọn họ vừa đứng, hàng loạt tượng đá từ phía trên lăn xuống.

Chương 25

Giống như quân domino đổ sập, tượng đá phía trên đè tượng đá phía dưới lăn xuống, tốc độ lăn rất nhanh, thậm chí khiến hắn không nhìn rõ bộ phận nào trên tượng đá.

Nếu không phải vừa rồi Diệp Phàm kéo hắn đến vị trí hiện tại, hắn đã trực tiếp bị những tượng đá này đè chết rồi!

Nghĩ đến đó, Lưu Bác Văn không khỏi tức giận, lớn tiếng nói: "Đại ca!

Chắc chắn có người cố ý muốn hại chúng ta!

Mấy tượng đá này sao tự nhiên lại rơi xuống được!".

Ở phía khác, những người còn lại trong đội khảo cổ cũng nghe thấy động tĩnh bên này.

Mọi người đều không hẹn mà cùng xúm lại.

Tình thế khẩn cấp, họ không đi xuống bằng bậc thang nhỏ dùng để lên xuống, mà trực tiếp dùng tượng đá làm tay vịn cầu thang, men theo bậc thang đặt tượng đá có độ rộng lớn hơn để đi xuống.

Lưu Bác Văn đang tức giận bừng bừng, Diệp Phàm nhìn một mảng bụi lớn bốc lên sau khi tượng đá rơi xuống đất, khẽ cau mày.

Thị giác và thính giác nhạy bén khiến hắn nhận ra có động tĩnh trong mảng bụi này.

Hắn lập tức quét cảnh tượng này vào Bách khoa toàn thư sinh vật dị trân.

Rất nhanh, một chuỗi thông tin tràn vào trong đầu hắn. 【Hoạt Lịch Tử: Sinh vật cổ.】 Diệp Phàm lạnh lùng nhìn mảng bụi phía

dưới bốc lên, lặng lẽ tiếp nhận thông tin về những tượng đá này trong đầu. 【Hoạt Lịch Tử: Sinh vật cổ.】 【Có kỳ ngủ đông, là đặc điểm cơ bản của mọi sinh vật để tránh lạnh giữ ấm.】 【Trong kỳ ngủ đông, chúng sẽ biến thành vật liệu giống như đá, khi mới thức tỉnh thì như đá sống lại, nên được gọi là Hoạt Lịch Tử.】 【Đặc tính sinh vật: Là một loại sinh vật có khả năng học tập cực mạnh, có thể thông qua tiếp xúc sinh vật, cảm nhận điện sinh vật, hoàn thành việc học tập con mồi trong nháy mắt.】 【Hình thức biểu hiện của chúng có thể đạt đến mức độ giống hệt con mồi 100%, bao gồm hình dáng bên ngoài, âm thanh, cũng như tính cách, tư duy của con mồi, có thể đạt đến mức độ thay thế hoàn toàn con mồi.】 【Điểm yếu: Khi học tập mọi đặc tính của con mồi, chúng cũng học luôn điểm chí mạng của con mồi.

Do đó, tấn công vào yếu điểm của Hoạt Lịch Tử khi nó biến thành con mồi sẽ khiến nó trở lại trạng thái đá.】 【Hoạt động mạnh vào thời Thương Chu, tuyệt tích vào thời Tần Hán.】 Đọc xong chuỗi thông tin này trong đầu, Diệp Phàm đã có thể suy luận ra chuyện gì đang xảy ra.

Hắn lạnh lùng nhìn cảnh tượng dưới bậc thang, nói: “Tự làm tự chịu.” Bây giờ Diệp Phàm đã hiểu tại sao hai kẻ bại trận kia rõ ràng là muốn đẩy tượng đá phía trên xuống đè mình, nhưng trước đó lại dùng tiếng lóng tục tĩu bằng tiếng nước ngoài để hỏi: “Mày là thằng quái nào” và “Cái quái gì thế này”.

Vì họ muốn đẩy tượng đá xuống, nên trong quá trình đó, dưới ảnh hưởng của điện sinh vật, chúng đã bị Hoạt Lịch Tử mô phỏng rồi.

Sau khi Hoạt Lịch Tử thức tỉnh, chúng liền biến thành người giống hệt họ.

Nên họ mới nhìn thấy người giống hệt mình trước mặt, mà kinh

ngạc và nghi hoặc đến vậy.

Những Hoạt Lịch Tử cùng lăn xuống này, bây giờ chắc chắn cũng đã thức tỉnh.

Lưu Bác Văn đang thắc mắc câu "tự làm tự chịu" của Diệp Phàm, thì thấy bụi bẩn phía dưới đã dần dần tan đi.

Bây giờ chỉ cách một lớp bụi mỏng, Lưu Bác Văn cũng nhìn thấy mấy bóng đen bên trong.

Mà với kiểu trang phục như vậy, chỉ có bốn vệ sĩ đi theo Lý Thái.

Hóa ra bốn vệ sĩ này cũng cùng rơi xuống!

Lưu Bác Văn lập tức hiểu ra vì sao Diệp Phàm lại nói như vậy, hắn liền theo bản năng đấm vào tượng đá bên cạnh, muốn nói một câu hả hê.

Thế nhưng, trước khi tay hắn chạm vào tượng đá, tay hắn đã bị Diệp Phàm dùng cổ đao bọc vỏ dao hất ra.

Lưu Bác Văn nhất thời không hiểu ý Diệp Phàm, hắn đầy nghi hoặc nhìn Diệp Phàm.

Diệp Phàm lạnh lùng nói: "Đừng chạm vào." Lưu Bác Văn lập tức như bị điện giật, nhanh chóng rụt tay về.

Gần như cùng lúc đó, trong phạm vi phía trên bọn họ, truyền đến tiếng kêu kinh hãi của những người còn lại trong đội khảo cổ.

Hơn nữa những tiếng kêu này, tất cả đều tự động phát lại!

"Cái thứ quái quỷ gì thế này!" "Cái thứ quái quỷ gì thế này!" "A!" "A!" "Mấy cục đá này, sao lại biết cử động!" "Mấy cục đá này, sao lại biết cử động!" "Mày là ai!" "Mày là ai!" Những âm thanh này khiến người ta nghe mà sởn tóc gáy, vì chỉ cần nghe kỹ một chút, sẽ phát hiện ra rằng tiếng phát lại phía sau, căn bản không phải là hiệu

ứng phát lại ghi âm hoàn toàn.

Mà là một kiểu ngữ điệu kỳ lạ hơn, nghe có vẻ ngô nghê, giống như một người khác lần đầu mở miệng nói chuyện, đang tiến hành việc học tập y hệt!

Người biết chuyện gì đang xảy ra, chỉ có Diệp Phàm.

Diệp Phàm lập tức xoay người, khẽ cau mày.

Chỉ thấy, những thành viên đội khảo cổ vừa nghe thấy tiếng tượng đá rơi rụng bên này, vì có một số người trên đường đến đã chạm vào Hoạt Lịch Tử bên cạnh, đã khiến những Hoạt Lịch Tử này cảm nhận được điện sinh vật, thức tỉnh rồi!

Hơn nữa họ không chỉ chạm vào một Hoạt Lịch Tử.

Hiện tượng bị người đá sống lại biến thành người giống hệt mình bắt giữ không phải là trường hợp cá biệt xảy ra.

Họ đối mặt không phải là một Hoạt Lịch Tử một chọi một, mà là tình huống bị mấy Hoạt Lịch Tử có vẻ ngoài giống hệt mình bao vây.

Tình huống quỷ dị như vậy khiến tất cả những người bị vây quanh đều sởn tóc gáy.

"Người" trước mặt giống hệt họ, thậm chí cả hành vi, âm thanh, ngữ khí, đều là chính bản thân họ quen thuộc nhất!

Số người bị Hoạt Lịch Tử giam giữ không ít.

Bạch Trường Minh đối mặt với ba người giống hệt mình, mồ hôi lạnh toát ra trên trán.

Ba "Bạch Trường Minh" giống hệt ông ta cũng có phản ứng y hệt.

Trương Cường, người vốn đi trước ông ta hai bước, khi nghe thấy tiếng ông ta quay đầu lại, nhìn thấy một cảnh tượng như vậy: Bốn Giáo sư Bạch đang nhìn nhau, rồi đồng thời căng thẳng nhìn về

phía mình.

Trương Cường nuốt nước bọt, vẻ mặt phức tạp nhìn bốn người.

Bạch Trường Minh nhìn phản ứng của Trương Cường liền hiểu ra, lúc này ngoài bản thân ông ta ra, căn bản không thể có người thứ hai phân biệt được ai là thật, ai là giả.

Lúc này Bạch Trường Minh còn chưa nhận ra tình huống tệ nhất.

Ông ta định mở miệng nói chuyện, thì nghe thấy "Bạch Trường Minh" đối diện đã nhanh hơn ông ta một bước, mở miệng nói: "Mấy thứ này hình như chỉ học tập đặc điểm hành vi của chúng ta, tạm thời chưa có nguy hiểm gì khác." Giọng điệu bình tĩnh pha chút suy đoán, đúng hệt giọng bình thường của ông ta!

Bạch Trường Minh nghe câu nói này xong mặt lập tức trắng bệch: Đây chính là nguy hiểm lớn nhất của mấy thứ này!

Những "người" giống hệt họ này, không chỉ có thể mô phỏng đặc điểm hành vi của họ, mà thậm chí là cả tư duy của chính họ!

Đây tuyệt đối không phải là bản sao thuần túy!

Lúc này, ý nghĩ đầu tiên của ông ta là nhìn xem cô con gái bảo bối Bạch Khinh Nhứ của mình có gặp phải những thứ này không.

Thế nhưng, còn chưa đợi ông ta phản ứng trước, một Bạch Trường Minh khác đã nhanh hơn ông ta một bước, hoảng sợ nói: "Thứ này có thể tự suy nghĩ!

Chết tiệt!

Khinh Nhứ đâu!

Đội trưởng Trương, làm ơn giúp tôi tìm xem Khinh Nhứ đang ở đâu!".

Trương Cường vừa thở phào nhẹ nhõm lập tức cũng sững sờ, hắn

liền cảnh giác nhìn bốn Bạch Trường Minh trước mặt.

"Giáo sư Bạch?".

Tim Bạch Trường Minh lập tức thót một tiếng.

Da đầu ông ta tê dại, rơi vào trạng thái hoảng loạn chưa từng có.

Bạch Trường Minh kinh hoàng nhìn ba bản thể giống hệt mình cũng đang kinh hoàng nhìn ông ta, hoảng loạn nhìn quanh tình hình toàn đội khảo cổ.

Chương 26

Cả đội gần như tất cả đều đối mặt với tình huống như vậy.

Ông ta nhìn về phía con gái mình, trong lòng lạnh toát.

Chỉ thấy, năm Bạch Khinh Nhứ giống hệt nhau, đang bị bảy Lý Thái, ba Cao Hoa, một Lục Phi, tám Ngạn Gia, bảy Triệu Trạch Minh bao vây!

Một đám người túm tụm vào nhau hỗn loạn, mà trên mặt mỗi Bạch Khinh Nhứ, đều là biểu cảm vừa kinh hoàng vừa bất lực!

Nhìn thấy tình huống bên phía Bạch Khinh Nhứ, Bạch Trường Minh gần như ngay lập tức rơi vào tuyệt vọng hoàn toàn.

Bởi vì dù lúc này ông ta cũng vô cùng lo lắng cho con gái mình, tự nhận là người hiểu rõ con gái mình nhất ở đây.

Nhưng vào lúc này, trong tình cảnh này, ông ta cũng hoàn toàn không thể phân biệt được, rốt cuộc ai mới là Bạch Khinh Nhứ bản thể.

Hơn nữa mỗi cô con gái trong tầm mắt, đều giống nhau đến mức bất lực và hoảng loạn.

Bất kể là thật hay giả, cảnh tượng như vậy cũng khiến lòng ông ta như dao cắt.

Thế nhưng chuyện xảy ra tiếp theo, càng khiến ông ta lạnh sống lưng từ đầu đến chân.

Một tiếng súng vang lên khiến cả mộ thất im lặng trong khoảnh khắc!

Tất cả mọi người đều kinh hoàng nhìn về phía tiếng súng, tiếng

súng đó đến từ một vệ sĩ mặc đồ đen bên cạnh Lý Thái.

Chỉ thấy, một vệ sĩ mặc đồ đen vẫn giữ nguyên động tác giơ súng, còn một vệ sĩ mặc đồ đen giống hệt hắn, đã có một lỗ đạn màu đen trên trán, trợn tròn mắt ngã xuống đất.

Người mặc đồ đen đó, chính là người đi theo Lý Thái, đứng gần Bạch Khinh Nhứ và mấy người trẻ tuổi khác!

Sau một khắc im lặng, bên đó lập tức truyền đến mấy tiếng hét chói tai của mấy người trẻ tuổi.

Không chỉ có tiếng phụ nữ của Bạch Khinh Nhứ, mà mấy nam sinh bên cạnh cô cũng đều kinh hãi kêu lên: "Vãi chưởng!

Chết người rồi!

Chết người rồi!" "Lý Thái!

Vệ sĩ của mày giết người rồi!" "A!".

Lý Thái cũng hoàn toàn không phân biệt rõ, rốt cuộc người chết kia là bản thể của vệ sĩ, hay người vừa nổ súng là bản thể của vệ sĩ.

Thế nhưng, điều đáng sợ nhất là, tiếng súng này, cũng nhắc nhở tất cả những người có súng ở đó, rằng trong tay họ có loại vũ khí này!

Hơn nữa, nếu mình không tự vệ, thì người chết sẽ là chính mình!

Trong nháy mắt, những thành viên đội vệ sĩ cũng bị Hoạt Lịch Tử mô phỏng đã giơ súng trong tay lên, nhắm thẳng vào một bản thể khác của chính mình!

"Không!" "Không!" "Cứu mạng!" "Cứu mạng!" Tiếng kêu tuyệt vọng của các thành viên đội khảo cổ vang lên xung quanh.

Ngay cả Trương Cường nhìn thấy cảnh này, đồng tử cũng co rút, không còn bận tâm xem bốn Bạch Trường Minh kia ai mới là bản thể, hắn hét lớn với các thành viên đội mình: "Bạch Hổ!

Kim Điêu!

Bạch Hổ!

Hôi Lang!

Hắc Miêu!

Thanh Xà!" "Mấy đứa phản rồi!

Mấy đứa thỏ con mau bỏ súng xuống cho lão tử!".

Thế nhưng, lúc này dưới sự uy hiếp của cái chết, mệnh lệnh của hắn đã không còn tác dụng gì nữa.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, Cao Cường nhìn thấy một vật thể màu đen hình que đột nhiên bay qua trước mắt mình.

Mà khi hắn nhìn lại, vật thể màu đen không rõ đó đã cắm vào cơ thể của vệ sĩ mặc đồ đen vừa nổ súng.

Lập tức, vệ sĩ mặc đồ đen đó ngã xuống đất.

Mấy Lý Thái đồng thời hét lớn: "Diệp Phàm!

Mày làm cái gì!".

Người làm ra chuyện này, chính là Diệp Phàm.

Diệp Phàm sau khi Trương Cường hét lên, lập tức rút Hắc kim cổ đao ra khỏi vỏ, ném về phía vệ sĩ mặc đồ đen đó.

Lúc này, hắn vẫn giữ nguyên động tác ném đao.

Hắc kim cổ đao đó, cũng cực kỳ chính xác cắm vào ngực của vệ sĩ mặc đồ đen đó.

Hắn lạnh lùng nhìn về phía Lý Thái, lạnh lùng mở miệng nói: "Bản sao." Lời của Diệp Phàm vừa dứt, vệ sĩ mặc đồ đen ngã trên đất lập tức biến thành một khối đá hình người.

Mọi người kinh hãi nhìn cảnh tượng này, bất kể là bản thể hay

bản sao, nhất thời đều đã quên mất chuyện đang xảy ra, không biết phải phản ứng thế nào.

Diệp Phàm lúc này cũng đã đi đến bên cạnh người đá trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người xung quanh, sau đó một chân giẫm lên người đá để cố định nó, hơi cúi người rút Hắc kim cổ đao của mình ra khỏi cơ thể người đá.

Ngay lập tức, thi thể người đá vừa còn nguyên vẹn, trong khoảnh khắc Diệp Phàm rút Hắc kim cổ đao ra, lập tức biến thành một đống đá vụn.

Hắn vung đao một cái, xoay người đối mặt với mọi người trong đội khảo cổ, lần đầu tiên kể từ khi vào cổ mộ, hắn đã lớn tiếng hơn.

Lạnh nhạt nhưng mạnh mẽ và dứt khoát nói: "Đừng chạm vào tượng đá, tất cả đều là Hoạt Lịch Tử!

Ai nổ súng, tôi giết người đó." Vài chữ ngắn gọn, lập tức trấn áp toàn bộ đội khảo cổ.

Mấy thành viên đội vệ sĩ bị mô phỏng rồi chĩa súng vào chính mình đối diện, cũng bị mấy chữ này trấn áp, theo bản năng hạ súng xuống.

Diệp Phàm lạnh lùng nhìn tất cả mọi người trong đội khảo cổ.

Ánh mắt "Thức Châu Thị Phi Huệ Nhãn" được hệ thống ban thưởng lúc trước vào khoảnh khắc này đã phát huy tác dụng.

Chỉ cần nhìn một lượt, hắn lập tức nhận ra ai trong toàn đội khảo cổ là bản thể, ai là hàng giả.

Hắn liếc nhìn Trương Cường.

Trương Cường lập tức nhận ra ánh mắt của Diệp Phàm, ý tứ này là muốn hắn phối hợp!

Hắn lập tức ra hiệu cho mấy người không chạm vào Hoạt Lịch

Tử, mấy người đó cũng lập tức hiểu ý hắn.

Bây giờ giải quyết những hàng giả khác không phải là quan trọng nhất, điều quan trọng nhất là phải giải quyết những hàng giả đang cầm vũ khí, có thể gây ra mối đe dọa nghiêm trọng cho toàn đội khảo cổ.

Tức là những người thay thế cho thành viên đội của hắn.

Diệp Phàm bật đèn pin, chiếu một lượt lên mấy người.

Những người bị vòng sáng chiếu vào lập tức lộ ra vẻ mặt kinh hoàng, họ định mở miệng biện giải, thì nghe thấy Diệp Phàm lạnh lùng mở miệng nói: "Trừ mấy người này ra, tất cả đều là giả." Phản ứng của Trương Cường và các thành viên đội vệ sĩ khác cũng rất nhanh.

Những kẻ giả mạo không phản ứng kịp, chỉ những kẻ lúc đầu không bị vòng sáng chiếu vào, còn tưởng mình đã thoát nạn mà thầm mừng rỡ.

Gần như chỉ trong nháy mắt, tiếng súng vang lên khắp mộ thất.

Chương 27

Chỉ trong chưa đầy một phút, tất cả các thành viên đội vệ sĩ không bị Diệp Phàm chiếu vòng sáng vào đều ngã xuống đất.

Họ không chảy một giọt máu nào, sau hơn mười giây ngã xuống đất, tất cả đều biến thành tượng đá hình người.

Ngón tay của Trương Cường buông cò súng, nhìn những tượng đá trên đất, trong lòng thở phào một hơi nặng nề.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn về phía Diệp Phàm.

Rõ ràng, Diệp Phàm có thể nhìn ra ai là bản thể, ai là hàng giả!

Hắn đã làm thế nào!

Hoạt Lịch Tử là gì?

Diệp Phàm rốt cuộc là ai!

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người xung quanh, Diệp Phàm cũng đáp lại bằng ánh mắt lạnh nhạt.

Lưu Bác Văn cầm thiết bị livestream lảo đảo đến bên cạnh Diệp Phàm, thở hổn hển nhìn tình hình xung quanh, nói: "Đại ca, nếu cứ xử lý từng Hoạt Lịch Tử như vậy, có hơi tàn nhẫn không?

Dù sao những Hoạt Lịch Tử này thật sự giống hệt đồng đội của chúng ta mà." Vừa nói, hắn vừa nhìn về phía Bạch Khinh Nhứ.

Năm Bạch Khinh Nhứ đều hơi cau mày, nhìn về phía Diệp Phàm.

Trông họ thật đáng thương.

Ngay cả hắn biết có bốn bản sao giả mạo, cũng không đành lòng ra tay!

Diệp Phàm có đành lòng ra tay không?

Thế nhưng, Diệp Phàm chỉ nhìn quanh một lượt, xoay Hắc kim cổ đao trong tay, lạnh lùng mở miệng: "Tôi nhận ra các người.

Tự mình trở về trạng thái ngủ đông, hoặc tôi giết các người." Lời của Diệp Phàm khiến những người có mặt, dù là bản thể hay bản sao, tim mỗi người đều "thình thịch" đập hai tiếng rất mạnh.

Rõ ràng ánh mắt hắn vô cùng bình tĩnh, nhìn kỹ hoàn toàn không có chút sát khí nào.

Thế nhưng những người có mặt đều cảm thấy, vào lúc này, chỉ cần mình phản kháng, đều là đường chết.

Rất nhanh, biểu cảm của phần lớn các bản sao trong đội bắt đầu méo mó, miệng lặp đi lặp lại những lời vô nghĩa mà chúng đã học được trước đó: "Mày là ai?" "Mày là ai?" "Cái thứ quái quỷ gì thế này?!" "Cái thứ quái quỷ gì thế này?" "Cứu mạng!" "Cứu mạng!" Ngữ điệu của chúng cực kỳ quái dị, giống như người máy bị lỗi vậy.

Cả cảnh tượng trông vừa quỷ dị vừa đáng sợ.

Các bản thể của đội khảo cổ nhìn bản thân mình kỳ quặc trước mặt, tất cả đều không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Ngay sau đó, những bản sao kia lạnh lẽo và run rẩy lùi lại, động tác chân tay vô cùng cứng nhắc.

Giống như người bị đông cứng vậy, chúng từ từ quay về vị trí ban đầu và đứng thẳng.

Sau khi đứng yên, tất cả vật liệu trên người Hoạt Lịch Tử đều biến thành như lúc đội khảo cổ vừa bước vào, đã hoàn toàn biến thành đá.

Chỉ là, khuôn mặt của những Hoạt Lịch Tử đã mô phỏng họ đến

tận xương tủy này, không còn là hình ảnh tượng đá thời Hán trước đó.

Tất cả chúng đều đã biến thành khuôn mặt của các thành viên đội khảo cổ hóa đá.

Nhìn qua, chính là một bản sao sống động của chính mình được điêu khắc.

Cả mộ thất, lập tức rơi vào một bầu không khí tĩnh lặng tuyệt đối.

Mỗi thành viên đội khảo cổ không ai là không đổ mồ hôi lạnh nhìn về hướng Hoạt Lịch Tử quay về.

Đồng tử của họ rung động, nhìn khuôn mặt hóa đá của bạn bè, hoặc của chính mình.

Bây giờ họ đã biết rất rõ những thứ này không phải là tượng đá bề ngoài, mà là Hoạt Lịch Tử như Diệp Phàm đã nói.

Mặc dù không ai biết Hoạt Lịch Tử rốt cuộc là gì, nhưng Diệp Phàm vừa nói đừng chạm vào những thứ này, nên lúc này không một ai dám chạm vào nữa.

Đột nhiên, tiếng kêu kinh ngạc của Lưu Bác Văn phá vỡ sự tĩnh lặng tuyệt đối trong mộ thất lúc này: "Phá vạn rồi!

Phá vạn rồi!" "Đại ca!

Số fan trên livestream của em đã phá vạn rồi!".

Lưu Bác Văn trợn tròn mắt nhìn sự thay đổi của con số ở góc trên bên phải livestream, bây giờ đã có hơn mười lăm nghìn người, thậm chí con số vẫn đang không ngừng tăng lên.

Khu bình luận vốn hoạt động rất chậm, giờ đây đã sôi động đến mức mắt thường cũng khó mà theo kịp.

"Vãi chưởng, rốt cuộc đây là livestream hay show thực tế vậy, cái

này mà không có kịch bản thì đúng là quá ảo ma rồi!" "Diệp Phàm!

Anh có bản lĩnh này sao không nói sớm với anh em chúng tôi!

Anh biết chúng tôi bị anh lừa thảm đến mức nào không!" "Vãi cả nồi, phim điện ảnh cũng không dám quay thế này đâu nhỉ?

Kịch bản cũng không dám viết thế này đâu nhỉ!" "Hoạt Lịch Tử?

Là Hoạt Lịch Tử này sao?

Tôi tìm trên mạng cũng không thấy!

Đây có phải là cảm giác thi mở còn không bằng thi đóng dưới sự chênh lệch thực lực một trời một vực không?" "Nghe danh mà đến, cả người bị đại lão Diệp Phàm làm cho đẹp trai ngời ngời." "Sao mới có hơn một vạn người xem vậy!

Diệp Phàm hãy nổi tiếng đi!

Bất cứ ai không biết đến người đỉnh của chóp như Diệp Phàm tôi cũng sẽ buồn đó!".

Lưu Bác Văn kích động nhìn Diệp Phàm: "Đại ca!

Anh nổi tiếng rồi!".

Diệp Phàm lướt nhìn hắn một cái nhàn nhạt, đặt Hắc kim cổ đao trở lại vỏ trên lưng.

Cái cách gọi "đại ca" này khiến hắn giống như một lão đại xã hội đen vậy.

Nếu là cái tên ồn ào ở năm hai đại học ngày xưa, có lẽ Diệp Phàm đã chấp nhận cách gọi này rồi.

Nhưng bây giờ hắn đã là một người muốn thi cao học chín chắn rồi, hơn nữa bây giờ hắn đã quyết tâm thoát khỏi con đường thi cao học tự học đầy cạnh tranh.

Nếu muốn đi đường tắt để được tuyển thẳng nghiên cứu sinh, trên người đương nhiên không thể có vết nhơ "đại ca xã hội đen" như vậy được.

"Đừng gọi tôi như vậy." Lưu Bác Văn kích động gật đầu: "Được thôi đại ca!" Diệp Phàm: … Một bên, những thành viên đội khảo cổ vừa bị kinh hãi đến hồn vía lên mây cuối cùng cũng đã tìm lại được tinh thần.

Nhất thời, tất cả mọi người đều đồng loạt nhìn về phía Diệp Phàm.

Bạch Trường Minh hoàn hồn, trước tiên nhìn cô con gái Bạch Khinh Nhứ của mình một cái.

Thấy Bạch Khinh Nhứ cũng đã thoát khỏi cảnh tuyệt vọng và bất lực lúc nãy, ông ta mới thực sự thở phào nhẹ nhõm.

Bạch Khinh Nhứ lúc này đang nhìn về phía bên phải của cô.

Bạch Trường Minh đi theo ánh mắt của Bạch Khinh Nhứ, cuối tầm nhìn, chính là Diệp Phàm.

Ánh mắt Bạch Khinh Nhứ vô cùng cảm động.

Chương 28

Cô vẫn còn nhớ rõ, Diệp Phàm vừa nãy rõ ràng vẫn còn đứng ở bậc thang thấp nhất.

Thế nhưng bây giờ, hắn lại đã đứng bên cạnh cô.

Vượt qua khoảng cách gần mười mét để đến bên cạnh cô!

Chỉ là vì vừa rồi vệ sĩ mặc đồ đen của Lý Thái đã đe dọa đến sự an toàn của cô.

Bạch Khinh Nhứ vô cùng chắc chắn Diệp Phàm chính là vì mình mà đến.

Bởi vì trên bậc thang này, chỉ có cô và đám Lý Thái, Ngạn Gia vẫn luôn vây quanh cô.

Trên đường đi, đám Lý Thái, Ngạn Gia đâu có ngừng nói xấu Diệp Phàm, nên Diệp Phàm tuyệt đối không thể là vì cứu bọn họ mà đến!

Quả nhiên.

Ngay cả khi Diệp Phàm vừa rồi vẫn luôn ở cách cô mười mét trở lên, thì chắc chắn hắn vẫn luôn chú ý đến cô!

Nếu Diệp Phàm không phải lúc nào cũng chú ý đến cô, sao có thể xuất hiện trước mặt cô ngay khi cô gặp nguy hiểm chứ?

Bạch Khinh Nhứ trong lòng thầm cảm khái một tiếng: Diệp Phàm, đồ đàn ông miệng ghét nhưng thân thể thành thật!

Bề ngoài giả vờ đối với mình thờ ơ, thực tế vẫn vô cùng quan tâm mình!

Ngay khi Bạch Khinh Nhứ đang cảm động vì hành động của Diệp Phàm, Lý Thái đột nhiên tiến lên một bước.

Hắn đi đến trước mặt cô, trực tiếp chặn tầm nhìn của cô đến Diệp Phàm.

Lý Thái không cố ý chặn Bạch Khinh Nhứ, hắn chỉ đứng đến bên cạnh vệ sĩ đã ngã xuống đất.

Hắn dùng chân đá đá người vệ sĩ bất động trên đất: "Eddie?

Eddie?".

Người vệ sĩ đó chỉ lắc lư theo cái đá của Lý Thái, rõ ràng, thi thể đã lạnh cứng.

Đôi mắt trợn tròn đầy vẻ kinh hoàng trước khi chết, sẽ không còn đáp lại Lý Thái bất kỳ điều gì nữa.

Lý Thái gọi hai tiếng xong, xác định người vệ sĩ này thật sự đã chết cứng rồi, hắn tức giận ngẩng đầu lên, nhìn Diệp Phàm cách đó không xa: "Diệp Phàm!" "Mày rốt cuộc đang âm mưu cái gì!" "Mày có biết thiếu gia đây tốn bao nhiêu tiền để mời họ không!

Mày đền nổi không!".

Hắn giơ tay chỉ vào Diệp Phàm, lớn tiếng hét lên: "Mày có phải vẫn còn hận tao lúc tao sai họ bắt mày không?

Mày có bất mãn gì với thiếu gia đây thì cứ nói thẳng ra, kết quả mày lại dám giết hắn ta!" "Mày có biết, đánh chó cũng phải nhìn mặt chủ không!".

Cả khuôn mặt Lý Thái đỏ bừng, chỉ vào Diệp Phàm mà trút một tràng giận dữ.

Nói xong với Diệp Phàm, hắn lại quay đầu nói với Bạch Khinh Nhứ: "Nhứ Nhứ, em nhất định phải tránh xa tên này ra.

Tên này ngay cả người cũng dám giết, nhất định là đồ xã hội đen!" Khi Lý Thái quay đầu lại, bắt gặp ánh mắt lạnh lùng của Bạch Khinh

Nhứ.

Ánh mắt đó lập tức dập tắt một nửa sự kiêu ngạo của hắn.

Lý Thái vội vàng quay đầu đi như làm chuyện mờ ám, trừng mắt nhìn Diệp Phàm, nói: "Tóm lại, vệ sĩ của tao là mày giết, Diệp Phàm!

Hôm nay mày phải cho tao một lời giải thích!" Diệp Phàm liếc nhìn thi thể vệ sĩ mặc đồ đen nằm trên đất.

Trên trán thi thể có một vết thương đen ngòm, rõ ràng đây là nguyên nhân gây tử vong.

Còn vũ khí của hắn, chính là thanh cổ đao hắc kim phía sau lưng.

Diệp Phàm lười phí lời với Lý Thái đang rõ ràng chó cùng rứt giậu, đối phó với loại người này, tốt nhất là đưa ra bằng chứng trực tiếp.

Hắn lạnh lùng nhìn Lý Thái, giơ tay định tháo thanh cổ đao hắc kim từ sau lưng xuống.

Nhìn thấy động tác của Diệp Phàm, tim mỗi người đều đập thót.

Chẳng lẽ Diệp Phàm cuối cùng cũng không chịu nổi nữa, bây giờ cũng không muốn giữ lại Lý Thái ư?!

Đặc biệt là Lý Thái, sắc mặt hắn tái nhợt.

Khuôn mặt vừa rồi vì tức giận mà đỏ bừng, giờ phút này lập tức không còn một chút huyết sắc.

Trông hắn, đơn giản là không khác gì người chết đang nằm trên đất!

Hắn kinh hoàng lùi lại một bước, hoảng hốt nhìn quanh.

Khi mở miệng nói chuyện, cứ như một quả bóng bị xì hơi.

"Các người không ai cản hắn lại sao?" "Các người đều thấy rồi

đó!

Diệp Phàm bây giờ muốn giết người diệt khẩu!" Lúc này, những người xung quanh mới nhận ra một vấn đề: Họ vừa rồi thật sự không hề nảy sinh ý nghĩ muốn giúp Lý Thái cản Diệp Phàm.

Một là vì họ biết mình không có thực lực đó, căn bản không cản được Diệp Phàm.

Hai là vì, họ lại không hề cảm thấy Diệp Phàm muốn xử lý Lý Thái có gì là không hợp lý.

Nhưng sau khi Lý Thái la hét thảm thiết như vậy, cũng khiến những người xung quanh hoàn hồn.

Lưu Bác Văn cầm thiết bị livestream của mình đứng ra, đứng trước mặt Diệp Phàm, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Khóe miệng cứng đờ của Lý Thái lập tức nở một nụ cười, hắn dừng bước chân lùi lại, nói với Lưu Bác Văn: "Lưu Bác Văn, coi như mày nhóc con biết điều." "Mày bây giờ đang livestream phải không?" "Vậy thì mày hãy nói cho khán giả biết, Diệp Phàm bây giờ đang làm chuyện ác!" Nói xong, hắn nở một nụ cười đắc ý với Diệp Phàm, nói với hắn: "Diệp Phàm, mày tiêu rồi, mắt của khán giả rất sáng!" Diệp Phàm: ...

Hắn nghi hoặc nhìn Lý Thái một cái, thầm nghĩ: Cái phú nhị đại này chắc không phải bị dọa đến mất trí trong cổ mộ đấy chứ?

Ngay sau đó, Diệp Phàm lạnh lùng nói với Lưu Bác Văn phía trước: "Tránh ra." Trong lòng bổ sung: *Mày đang chắn đường tao đưa ra bằng chứng tự chứng minh trong sạch.* Lưu Bác Văn lại kiên định lắc đầu, quay đầu nhìn hắn bằng một ánh mắt vô cùng chân thành và trung thành, khiến Diệp Phàm ngẩn người: Ánh mắt đại nghĩa lẫm liệt của thằng nhóc này là sao vậy?

Lưu Bác Văn nói: “Đại ca, đừng để bẩn đao của anh.” “Để em!” Nói xong, Lưu Bác Văn chĩa camera vào Lý Thái đang ngơ ngác: “Lý Thái, mày đừng có đánh trống lảng!

Mày sẽ không thật sự quên, vừa rồi mày đã sai vệ sĩ của mày làm gì chứ?” “Chính là mày, đã để hai tên vệ sĩ của mày đẩy mấy cái hoạt lịch tử ở phía trên xuống.” Lưu Bác Văn chân thành nói với các thành viên xung quanh: “Mọi người còn nhớ chuyện những bức tượng đá đột nhiên rơi xuống vừa rồi không?” “Nếu không phải đại ca kéo em một cái, em chắc chắn đã bị đập chết rồi!” “Em cứ thắc mắc, tại sao những tảng đá đang yên lành lại tự mình rơi xuống chứ?” “Kết quả là em vừa nhìn, lẫn lộn với những người đá, chính là hai tên vệ sĩ của Lý Thái!” Nói rồi, Lưu Bác Văn chĩa camera vào Lý Thái: “Lý Thái!

Đây chính là hành vi xúi giục giết người không thành!

Mày còn gì để nói nữa không!” “Hơn nữa, tên vệ sĩ chết của mày căn bản là do tên giả mạo vừa rồi giết, đại ca vừa rồi là đã cứu các người đó!” Lời nói đầy nhiệt huyết của Lưu Bác Văn khiến mọi người đều nhìn về phía Lý Thái.

Trương Cường nói: “Lại còn ra lệnh cho những tên lính đánh thuê nước ngoài này đến làm hại đồng bào, bạn học của mình, thật sự khiến người ta căm phẫn mà.” Một thành viên đội vệ sĩ đứng bên cạnh hắn cũng gật đầu: “Đừng nói là bạn học Diệp Phàm, nếu có người nào đó lén lút ám hại tôi như vậy.” “Hắn chắc chắn không có cơ hội sống sót đến bây giờ, còn ở đây la làng bắt trộm.” Một giáo sư già không nhịn được lắc đầu, cảm thán: “Bạn học Lý Thái à, tuy thành tích của cậu từ trước đến nay không được như ý.” “Nhưng ít ra cũng phải giữ được một trái tim lương thiện chính trực chứ.” Các loại âm thanh truyền vào tai Lý Thái, khiến mặt hắn lúc xanh lúc trắng.

Hắn quay đầu nhìn Bạch Trường Minh, nói: “Bạch giáo sư, bây

giờ là tôi đang bị Diệp Phàm uy hiếp mà!" "Tôi mới là nạn nhân!" Bạch Trường Minh thở dài, lắc đầu.

Ông vốn cũng nghi ngờ, tại sao Diệp Phàm đột nhiên lại muốn ra tay với Lý Thái.

Chẳng lẽ lời nói của Lý Thái thật sự đã chạm vào điểm yếu của Diệp Phàm sao?

Nhưng vừa nghe Lưu Bác Văn nói một hồi, ông lập tức hiểu ra.

Đầu tiên bị Lý Thái hãm hại, bây giờ lại bị Lý Thái vu khống.

Còn Diệp Phàm thì sao?

Hắn vừa rồi một chữ cũng không nhắc đến, hoàn toàn đặt sự an nguy của tất cả mọi người trong đội khảo cổ lên hàng đầu.

Chương 29

Bây giờ, tất cả vấn đề đều đã được giải quyết, xác nhận đã an toàn.

Diệp Phàm mới đến tìm Lý Thái để tính những món nợ sau này.

Đây là một thanh niên ưu tú biết bao!

Vừa có tấm lòng bao dung lo cho đại cục, vừa có thực lực để tính sổ với người khác sau này!

Bạch Trường Minh thở dài sâu sắc, nhìn Lý Thái, nghiêm túc nói: "Lý Thái, lần này cậu thật sự đã làm sai.

Nếu sớm biết cậu còn có ý định hại người như vậy, ban đầu đơn xin xuống mộ của cậu, tôi nhất định sẽ bác bỏ!" "Hãm hại bạn học, làm tổn hại văn vật, bây giờ tôi đại diện viện đưa ra cảnh cáo xử phạt cậu!" Lý Thái muốn khóc mà không ra nước mắt, hắn hai tay không, còn Diệp Phàm khí thế hung hăng, thân phận người bị hại và kẻ gây hại hoàn toàn đảo ngược rồi!

Lý Thái siết chặt nắm đấm, quay đầu nhìn những người bạn "liên minh nạn nhân chống Diệp Phàm" của mình.

Lúc này, về cơ bản không ai muốn đứng ra giúp Lý Thái.

Mấy người không hẹn mà cùng lảng tránh ánh mắt đi.

Triệu Trạch Minh khẽ ho khan hai tiếng, nói: "Mặc dù cách làm của bạn học Lý Thái quả thực không thể chấp nhận được." "Nhưng tôi thấy sự nghi ngờ của cậu ấy cũng không phải không có lý.

Biểu hiện của Diệp Phàm, quả thực không giống một sinh viên đại học bình thường." "Hắn quá quen thuộc với mọi thứ bên trong mộ thất, căn bản không giống như lần đầu tiên vào cổ mộ.

Mà với trình độ như vậy, Diệp Phàm bây giờ lại chọn đi vào cổ mộ cùng chúng ta, chẳng lẽ mọi người không tò mò động cơ của hắn là gì sao?" Phân tích và chất vấn của Triệu Trạch Minh khiến đội khảo cổ một lần nữa chìm vào im lặng và suy tư.

Sau khi bị chấn động sâu sắc bởi biểu hiện của Diệp Phàm, trong lòng mỗi người bọn họ cũng tràn đầy nghi hoặc.

Diệp Phàm dường như quá am hiểu nơi này, cùng với thực lực mạnh mẽ của hắn, hoàn toàn không phù hợp với thân phận một sinh viên đại học bình thường!

Diệp Phàm rốt cuộc có lai lịch gì?

Mục đích chuyến xuống mộ lần này của hắn là gì?

Mọi người nhìn về phía Diệp Phàm.

Trong mắt mọi người, trên người Diệp Phàm lúc này đã bao phủ một tầng sương mù dày đặc.

Cảm nhận được ánh mắt của mọi người, Diệp Phàm im lặng thu lại thanh đao phía sau lưng.

Hướng phát triển này quả thật hắn chưa từng nghĩ tới.

Hắn vừa rút đao ra chỉ muốn cho Lý Thái xem bằng chứng trực quan nhất thôi!

Ai mà thèm xử hắn cơ chứ?

Hắn là một thanh niên bốn tốt kiên định bước trên con đường suất tuyển thẳng cao học mà!

Nhưng may mắn thay, mọi việc không phát triển theo chiều hướng kỳ lạ hơn.

Nghe Bạch Trường Minh đưa ra kết luận cuối cùng cho Lý Thái, Diệp Phàm liền thầm thở phào một hơi.

Lúc này, hắn đang an nhiên lắng nghe tiếng nhắc nhở của hệ thống đột nhiên truyền vào não hải. 【Đinh!

Chủ ký sinh trong mắt mọi người đã xây dựng hình tượng cân nhắc đại cục nhưng cũng có thù tất báo, phù hợp với vai diễn, độ hoàn nguyên +5%, hiện tại độ hoàn nguyên là 88%, điểm số tương ứng đã được nhân với 88% và truyền vào người chủ ký sinh.】【Chúc mừng chủ ký sinh, nhận được phần thưởng của hệ thống.】【Đinh!

Thanh Tĩnh Chân Liên Tử, một loại hạt giống đặc biệt, rắc vào nước có thể thanh lọc mọi độc tố.】Độ hoàn nguyên này là gì vậy?

Diệp Phàm trong đầu hiện lên một dấu chấm hỏi.

Sau khi hắn giải quyết nguy hiểm, độ hoàn nguyên chỉ tăng 3%, nhưng cái hình tượng "trong mắt mọi người" này lại trực tiếp tăng 5%.

Từ đó, Diệp Phàm suy luận ra nguyên tắc tăng trưởng của dữ liệu độ hoàn nguyên là gì.

Chỉ lần đầu tiên hoàn nguyên đặc điểm nhân vật, mới tăng độ hoàn nguyên cao hơn.

Việc như giúp đội khảo cổ giải quyết nguy hiểm, hắn đã làm rất nhiều lần rồi.

Vì vậy, dựa vào những điều đó để hoàn nguyên nhân vật, dữ liệu sẽ càng ngày càng khó tăng lên.

Hắn phải tìm ra những phương thức mới có thể hoàn nguyên vai diễn của mình, mới có thể nhanh nhất có thể đạt được một trăm phần trăm hoàn nguyên Tiểu Ca.

Sau khi hoàn nguyên một trăm phần trăm, hắn cũng sẽ nhận được phần thưởng lớn hơn.

Diệp Phàm thầm gật đầu trong lòng, đã tìm ra quy luật này, vậy thì hướng đi và tư duy tiếp theo của hắn sẽ rất rõ ràng.

Cũng chính vì Diệp Phàm lúc này đang suy nghĩ về quy luật này trong đầu.

Cho nên lúc này, hắn không chú ý đến ánh mắt phức tạp mà các thành viên đội khảo cổ xung quanh đang nhìn mình.

Một bên, Triệu Trạch Minh đã bày tỏ quan điểm của mình, nhìn thấy phản ứng của các thành viên đội khảo cổ, liền biết: Phương pháp này đã có tác dụng.

Đội khảo cổ vẫn rất quan tâm đến lai lịch của Diệp Phàm, cũng như mục đích chuyến xuống mộ lần này của Diệp Phàm.

Điều càng khiến hắn ngạc nhiên là, Diệp Phàm sau khi nghe hắn chất vấn, lại không hề phản ứng.

Đây chẳng phải là biểu hiện của việc làm chuyện mờ ám trong lòng sao?

Nếu lần này có thể một lần vạch trần thông tin thật sự không tốt đẹp phía sau Diệp Phàm, vậy thì mình cũng coi như đã loại bỏ một mối họa ngầm cho đội khảo cổ.

Đến lúc đó Bạch Khinh Nhứ, thậm chí Bạch Trường Minh, đều sẽ phải nhìn mình bằng ánh mắt khác!

Triệu Trạch Minh trong đầu ảo tưởng một chút về tương lai mình sẽ thăng tiến nhanh chóng nhờ lập công trong công tác khảo cổ lần này.

Niềm tin diệt trừ Diệp Phàm càng trở nên kiên định.

Thế là, hắn thừa thắng xông lên, truy hỏi Diệp Phàm: “Diệp Phàm, bây giờ cậu tốt nhất là thành thật khai báo, mục đích của cậu khi cùng

chúng ta đến cổ mộ này rốt cuộc là gì.” Lúc này, Bạch Khinh Nhứ đầy lo lắng nhìn Diệp Phàm.

Mục đích Diệp Phàm đến đây cô đã sớm nghĩ rõ rồi.

Nếu không phải vì cô, với thân thủ như Diệp Phàm, có lẽ căn bản sẽ không chọn đi cùng đội khảo cổ xuống mộ.

Nhưng, theo tính cách của Diệp Phàm, hắn sẽ nói ra sao?

Suốt quãng đường này, nếu không phải gặp nguy hiểm, Diệp Phàm căn bản sẽ không xuất hiện bên cạnh cô.

Hắn giấu tâm tư đó hoàn hảo đến thế, giả vờ trầm mặc và lạnh tĩnh với cô.

Bây giờ sao có thể nói ra mục đích đến đây của mình chứ?

Nghĩ vậy, Bạch Khinh Nhứ lạnh lùng liếc Triệu Trạch Minh một cái.

Triệu Trạch Minh đang chìm đắm trong ảo tưởng về tương lai, trong lòng tràn ngập hình ảnh Bạch Khinh Nhứ sẽ hoàn toàn nghe lời mình trong tương lai.

Vì vậy không hề nhận ra sự sắc bén trong ánh mắt của Bạch Khinh Nhứ.

Hắn cười cười, nói với Bạch Khinh Nhứ: “Khinh Nhứ, đừng lo lắng.” “Anh nhất định sẽ không để hắn tiếp tục lừa gạt mọi người!” Đồng thời, Diệp Phàm vẫn luôn trầm mặc đột nhiên mở miệng: “Giống cậu.” Bốn chữ ngắn gọn rõ ràng, khiến tim Bạch Khinh Nhứ đập nhanh đột ngột.

Diệp Phàm đây là… trực tiếp tỏ tình rồi!

Mục đích của Triệu Trạch Minh và những người đó trong chuyến đi này là quá rõ ràng, chính là vì bài đăng về tiêu chuẩn chọn chồng

của cô mà đến.

Chương 30

Nếu Diệp Phàm bây giờ nói mục đích hắn đến đây giống như Triệu Trạch Minh và những người đó, vậy đây chẳng phải là tỏ tình gián tiếp sao?!

Mặt Bạch Khinh Nhứ lập tức ửng hồng nhàn nhạt.

Triệu Trạch Minh vừa nghĩ đến mục đích của mình, liền bị bốn chữ của Diệp Phàm làm cho á khẩu.

Não hắn quay cuồng, cố gắng tìm ra bất kỳ đột phá khẩu nào từ bốn chữ này để đạt được mục đích cuối cùng của mình.

"Cậu đang trả lời lạc đề." "Cậu đang cố ý chuyển hướng vấn đề." Triệu Trạch Minh chỉ trỏ Diệp Phàm nói, não bộ vận động quá nhanh khiến hắn nhất thời nói năng lộn xộn.

Bạch Khinh Nhứ trước tiên động lòng nhìn Diệp Phàm vừa mới "tỏ tình gián tiếp" với cô.

Khóe miệng khẽ cong lên nở một nụ cười tủm tỉm hơi ngượng ngùng.

Sau đó nhìn về phía Triệu Trạch Minh, lại lập tức khôi phục vẻ mặt cao quý lạnh lùng ban đầu.

"Triệu Trạch Minh, bạn học Diệp Phàm đã trả lời câu hỏi của cậu rồi." "Tôi tin những gì cậu ấy nói là thật." Nói xong, Bạch Khinh Nhứ nhìn về phía cha mình: "Ba ba, cha nghĩ sao ạ?" Triệu Trạch Minh lập tức mất đi tiếng nói.

Bạch Khinh Nhứ bình thường ở trường học hoặc trong công tác khảo cổ, chỉ cần ở những nơi công cộng như vậy, cô thường sẽ gọi Bạch Trường Minh là Bạch giáo sư.

Trước đây làm như vậy, là để chứng minh cho người khác thấy mình là người công tư phân minh.

Thân phận của cô, cũng là một học sinh bình thường như tất cả các sinh viên khảo cổ học khác.

Nhưng bây giờ, Bạch Khinh Nhứ trực tiếp gọi Bạch Trường Minh là "ba ba".

Điều này cho thấy, hiện tại Bạch Khinh Nhứ đã thể hiện thân phận của mình không chỉ là hội trưởng hội sinh viên khảo cổ học, một học sinh, mà còn là con gái của Phó viện trưởng Bạch Trường Minh.

Một bên, Bạch Trường Minh tự nhiên đã nhận được tín hiệu từ Bạch Khinh Nhứ.

Ý của Bạch Khinh Nhứ rất rõ ràng.

Dù phải vứt bỏ nguyên tắc, đưa thân phận con gái Phó viện trưởng ra, cũng phải bảo vệ Diệp Phàm.

Bạch Trường Minh gật đầu.

Thật ra, dù Bạch Khinh Nhứ không nói, ông cũng thiên vị Diệp Phàm hơn một chút.

Với kinh nghiệm nhìn người mấy chục năm của mình, ông bây giờ đã vô cùng tự tin vào mắt nhìn của mình.

Mặc dù ông biết Diệp Phàm tuyệt đối không phải một sinh viên đại học bình thường.

Nhưng ông cũng nhìn ra được, người như Diệp Phàm, tuyệt đối không phải loại người hung ác tàn bạo.

Hắn có sức mạnh phi thường mà người thường khó có thể tưởng tượng, nên có thể tự do hành động trong cổ mộ đầy nguy hiểm này.

Nhưng, hắn cũng tuyệt đối có một trái tim chính nghĩa từ bi.

Thái độ của mấy thanh niên trước đó đối với Diệp Phàm ông đều đã thấy rõ.

Nhưng nghe cách nói của Lưu Bác Văn vừa rồi, Diệp Phàm vẫn sẵn lòng ra tay giúp đỡ khi họ gặp nguy hiểm.

Lòng dạ của hắn, tuyệt đối không phải loại người hung ác tàn bạo như Triệu Trạch Minh nói.

Vì vậy, Bạch Trường Minh phán đoán: Thân phận của Diệp Phàm, hẳn là một cao nhân thần bí nào đó!

Bạch Trường Minh khẽ ho một tiếng.

"Bạn học Triệu Trạch Minh, tiểu hữu Diệp Phàm đã liên tiếp cứu chúng ta mấy lần rồi." "Đáng lẽ, cậu ấy phải được đối đãi như ân nhân cứu mạng của tất cả chúng ta." "Cho nên bây giờ, việc cậu chất vấn thân phận của tiểu hữu Diệp Phàm mà không có bất kỳ bằng chứng nào, là một hành vi rất bất lịch sự.

Tôi tin vào tài năng và học thức của cậu, nhưng hy vọng trong những ngày sắp tới, cậu cũng phải học hỏi thật tốt cách nâng cao phẩm hạnh của mình." Bạch Trường Minh ngày thường, luôn là một trưởng bối hiền lành từ ái.

Đặc biệt là đối với loại học bá suất tuyển thẳng cao học như Triệu Trạch Minh, ông càng trân trọng loại nhân tài tương lai này.

Nhưng lần này, vẻ mặt ông vô cùng nghiêm túc, giọng điệu cũng toát ra sự lạnh nhạt.

Có thể thấy rõ, sự lạnh nhạt trong xương cốt của Bạch Khinh Nhứ thật sự được di truyền từ cha cô.

Triệu Trạch Minh chưa bao giờ bị Bạch Trường Minh đối xử bằng thái độ và giọng điệu như vậy.

Lập tức, hắn không còn bất kỳ chỗ nào để phản bác.

Triệu Trạch Minh dừng lại, nghiến răng, nói: "Vâng, Bạch giáo sư." Nói xong, liền lui về đội ngũ "liên minh nạn nhân chống Diệp Phàm" của mình.

Có Bạch Trường Minh bày tỏ thái độ, những người khác trong đội khảo cổ dù vẫn còn tò mò và nghi ngờ về thân phận của Diệp Phàm, lúc này cũng không còn biểu lộ ra nữa.

Bạch Trường Minh nhìn về phía Diệp Phàm, cười một tiếng, lại khôi phục hình tượng vị tiền bối hiền lành từ ái ngày xưa.

"Tiểu hữu Diệp Phàm, lần này cũng nhờ cậu ra tay cứu giúp." Mỗi lần nhận được lời cảm ơn của Bạch Trường Minh, đối với Diệp Phàm mà nói đều là một liều thuốc an tâm.

Hắn thầm nghĩ: *Ông nói vậy thì tôi yên tâm rồi ạ!* Lời cảm ơn của Bạch Trường Minh thì tương đương với việc được cộng một trăm phần trăm điểm.

Nhìn thấy việc suất tuyển thẳng cao học đã ngày càng gần với mình, trong lòng Diệp Phàm cũng thoải mái hơn rất nhiều.

Vì vậy, khi Bạch Trường Minh hỏi: "Chỉ là tiểu hữu Diệp Phàm, vừa rồi cậu gọi những thứ này là hoạt lịch tử, những thứ này có gì đặc biệt không?" Diệp Phàm cũng hiếm khi không kiệm lời như bình thường, hắn mở miệng giải thích: "Hoạt lịch tử, tức là đá sống." "Đây không phải là một loại đá, mà là một loại cổ sinh vật." "Khi ngủ đông, chúng sẽ duy trì chất liệu đá, lúc này không có bất kỳ tính tấn công nào." "Nhưng nếu bị chạm vào, chúng sẽ tỉnh lại do ảnh hưởng của điện sinh học." "Hoạt lịch tử có khả năng học tập rất mạnh, có thể mô phỏng chính xác tất cả đặc điểm của con mồi, bao gồm ngoại hình và tính cách, thậm chí cả cách xử lý vấn đề." "Cho nên mức độ nguy hiểm của hoạt lịch tử, cũng thay đổi tùy theo mức độ nguy hiểm của

con mồi bị mô phỏng." "Điểm yếu của chúng là khi mô phỏng tất cả đặc điểm của con mồi, chúng cũng sao chép luôn điểm chí mạng." "Cách giết chết hoạt lịch tử mấu chốt là làm theo trình tự giết chết con mồi mà chúng mô phỏng." "Hoạt lịch tử hoạt động mạnh mẽ vào thời kỳ Thương Chu, rồi biến mất vào thời kỳ Lưỡng Kinh." Nghe Diệp Phàm giảng xong nội dung về hoạt lịch tử, tất cả mọi người trong đội khảo cổ đều không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Bạch Trường Minh cảm thán: "Tiểu hữu Diệp Phàm quả nhiên kiến thức rộng rãi." "Nhưng nếu không tận mắt chứng kiến, thật không dám tin trên đời này còn có sinh vật kỳ diệu như vậy!" "Xem ra, chúng ta con người hiện đại vẫn luôn tự hào về sự tiến bộ khoa học kỹ thuật của mình, tự hào là sinh vật cao cấp nhất trên Trái Đất." "Nhưng từ mấy nghìn năm trước, trên Trái Đất đã có một quần thể sinh vật kỳ diệu như vậy tồn tại rồi!" Khi Diệp Phàm giới thiệu, Lưu Bác Văn chĩa camera vào Diệp Phàm.

Nghe xong cũng không khỏi cảm khái: "Vãi chưởng, cái hoạt lịch tử này đỉnh của chóp vậy!" "Nếu không phải đã tuyệt chủng sớm, thì bây giờ ai là kẻ thống trị Thủy Địa Cầu còn chưa biết chừng!" Ngay sau đó, trên màn hình livestream có người đã phản hồi Lưu Bác Văn: "Streamer ơi, hình như trọng tâm của cậu đặt sai rồi thì phải?

Chẳng lẽ bây giờ người đỉnh nhất không phải là Diệp Phàm sao?" "Vãi chưởng, mở rộng tầm mắt!" Một bên, Bạch Khinh Nhứ cũng đang lặng lẽ lắng nghe Diệp Phàm giới thiệu.

Nhưng cô lại không giống những người khác tập trung vào nội dung lời nói của Diệp Phàm.

Mặc dù cô cũng kinh ngạc khi trên hành tinh mình đang sống lại từng tồn tại một sinh vật kỳ diệu như hoạt lịch tử.

Cũng như Diệp Phàm lại hiểu rõ đến vậy.

Nhưng cô càng quan tâm hơn, đó là số lượng chữ Diệp Phàm đã nói.

Số lượng chữ mà hắn nói trong vài phút ngắn ngủi này, đã bằng tất cả những gì hắn nói kể từ khi vào mộ rồi!

Nhất định là vì Diệp Phàm vừa mới gián tiếp tỏ tình với mình rồi, cho nên bây giờ ngay cả nói chuyện cũng cởi mở hơn rồi!

Bây giờ Diệp Phàm với tính cách lạnh nhạt như vậy cũng đã chủ động làm đến mức này, vậy cô cũng nhất định phải sớm có kế hoạch.

Phải sớm nhận định tâm ý của mình, mới có thể sớm hơn một bước kiên định tiến về phía Diệp Phàm!

Nghĩ vậy, Bạch Khinh Nhứ chủ động đi đến bên cạnh Diệp Phàm.

Khoảnh khắc cô và Diệp Phàm cùng xuất hiện trong khung hình của Lưu Bác Văn, bình luận trên livestream lập tức thay đổi một hương vị khác.

"Đây là hoa khôi sao?

Cô ấy còn có thể chủ động đến gần người khác ư?" "Vãi chưởng, không phải tôi nhìn nhầm đấy chứ?

Đây là hoa khôi cao lãnh xa lánh mọi người sao?" "Tôi thật sự cảm ơn, ngay cả hoa khôi cao lãnh cũng có một ngày động lòng, tôi lại tin vào tình yêu rồi!" "Mẹ kiếp, sao lại ngọt ngào đến vậy chứ?" "Tôi cứ như con chó độc thân đang đi trên đường, rồi đột nhiên bị một đôi tình nhân đi ngang qua đá cho một phát." "Anh em ơi, tôi đã xem từ đầu đến cuối rồi, cái kịch bản này, đúng là hoa khôi muốn theo đuổi ngược Diệp Phàm rồi!" Lưu Bác Văn nhìn từng dòng bình luận, lại nghĩ đến Diệp Phàm hẳn cũng vì tiêu chuẩn chọn chồng của hoa khôi mà xuống cổ mộ.

Thế là nhìn về phía Diệp Phàm, ân cần đi đến bên cạnh Diệp

Phàm, đưa phản ứng bình luận trên màn hình cho Diệp Phàm xem, thì thầm nói: "Đại ca, bây giờ hầu như tất cả mọi người đều đang ghép CP anh và hoa khôi đó!" "Em thấy mấy người kia bề ngoài đều rất lợi hại, nhưng thực ra hoàn toàn không bằng anh." "Người cuối cùng ôm được mỹ nhân về, nhất định là anh!" Diệp Phàm nhìn bình luận trên màn hình, lại liếc nhìn về phía Bạch Khinh Nhứ.

Hắn khẽ nhíu mày, không động thanh sắc lại kéo giãn khoảng cách giữa mình và Bạch Khinh Nhứ.

Chương 31

Hắn trực tiếp đi ra khỏi khung hình camera của Lưu Bác Văn.

Hắn mới đến thế giới này chưa được mấy ngày, không hiểu biết nhiều về hoa khôi cao lãnh này.

Nhưng cũng ít nhiều biết được, Bạch Khinh Nhứ là một mỹ nữ cao lãnh, một người phụ nữ chuyên tâm vào sự nghiệp.

Nếu điều này mà vì dính scandal với mình, cô ấy không vui, đi than phiền với Bạch Trường Minh, thì cánh cửa suất tuyển thẳng cao học của mình chẳng phải lại đóng sập lại sao?

Quan trọng nhất là: *Người ôn thi cao học không có tình yêu, phụ nữ chỉ làm chậm tốc độ rút kiếm của tôi thôi.* Lúc này, đội khảo cổ đã khôi phục lại sự yên tĩnh.

Sau khi cơn sóng nhỏ qua đi, Bạch Trường Minh một lần nữa bắt đầu chủ trì đại cục: "Những hoạt lịch tử này vẫn quá nguy hiểm, chúng ta tạm thời đừng chạm vào." "Mọi người chú ý không chạm vào hoạt lịch tử xung quanh, bây giờ chúng ta xuống xem, bên trong quan tài sẽ có thông tin gì." Có bài học kinh nghiệm trước đó, các thành viên đội khảo cổ vô cùng cẩn thận đi xuống bậc thang.

Vài phút sau, họ đứng trở lại trước đài tế tự, nhìn ngược lên.

Lúc này, từ khi họ xuống mộ mới chỉ vỏn vẹn vài chục phút.

Nhưng liên tục trải qua những nguy hiểm quỷ dị hoàn toàn vượt quá sức tưởng tượng khiến mỗi người đều cảm thấy như mình đã ở trong mộ thất này rất lâu rồi.

Họ nhìn đài tế tự trống không, ánh mắt vượt qua đài tế tự, rơi vào ba cỗ quan tài phía sau đài tế tự.

Ba cỗ quan tài có chất liệu vô cùng đặc biệt, không phải loại quan tài gỗ thường thấy.

Vàng, đồng xanh, ngọc lục bảo.

Ba cỗ quan tài được đặt theo hình tán xạ, một đầu hướng về đài tế tự, một đầu bẻ ra ngoài.

Ba cỗ quan tài cùng với đài tế tự nằm ngang phía trước, trông như một chiếc nắp bảo hiểm vậy.

Bạch Trường Minh nhìn quan tài, nói: "Mặc dù chúng ta hiện tại không rõ thân phận của chủ nhân cổ mộ là gì." "Nhưng nhìn ba cỗ quan tài trước mắt thì không khó để thấy, chủ nhân cổ mộ này khi còn sống phi phú tức quý." "Cho nên cổ mộ này nhất định có giá trị khảo sát lớn hơn rất nhiều so với những gì chúng ta dự đoán trước đó." Nói xong, Bạch Trường Minh lộ ra một nụ cười vô cùng hân hoan: "Đây đối với chúng ta chắc chắn là một thử thách." "Nhưng xét từ một góc độ khác, chúng ta cũng rất may mắn, vì đã nhận được nhiệm vụ phức tạp hơn tưởng tượng, thì sẽ có được nhiều thu hoạch hơn tưởng tượng." Bạch Trường Minh chú ý đến biểu cảm của mấy thanh niên.

Trong số mấy thanh niên có mặt, trừ Bạch Khinh Nhứ và Triệu Trạch Minh là hai người có thành tích xuất sắc nên từng có kinh nghiệm xuống mộ.

Mấy học sinh còn lại, đều là lần đầu tiên trong đời xuống mộ.

Ban đầu Bạch Trường Minh dựa vào cánh cửa mộ đơn giản thô ráp, cũng cho rằng đây chỉ là một ngôi mộ nhỏ bình thường nhất.

Vì vậy mới ký vào đơn xin của mấy học sinh không có kinh nghiệm.

Không ngờ hiện tại vừa vào tiền điện, đã gặp phải tai họa khiến ngay cả một giáo sư già có kinh nghiệm khảo cổ phong phú như ông

cũng không thể giải quyết được.

Vì vậy, với tư cách là người phụ trách công tác khảo cổ lần này, Bạch Trường Minh vẫn rất quan tâm đến tâm trạng của mấy người mới vào mộ.

Ông vừa nói những lời động viên mấy thanh niên trước khi mở quan tài, vừa dùng ánh mắt quét qua tất cả mấy thanh niên.

Hầu hết trên mặt mỗi người đều mang vẻ u sầu ảm đạm.

Cú sốc trước đó đối với những người mới vào mộ như họ không phải là nhỏ.

Ông thầm thở dài.

Ngay sau đó, ông liền nhìn về phía ba cỗ quan tài, nói: "Ba cỗ quan tài này, hẳn là không phải chủ nhân ngôi mộ nằm trong đó." "Quan tài của chủ mộ thường được đặt trong chủ mộ thất." "Cho nên ba cỗ quan tài này rất có thể là người thân của chủ mộ, hoặc là vật tế phẩm." Trong đội khảo cổ cũng truyền ra từng trận cảm thán nhỏ: Ngạn Gia nói: "Vàng, ngọc, đồng xanh, chủ mộ này thật sự hào phóng, ngay cả quan tài cho vật bồi táng cũng dùng vật liệu tốt như vậy." Lục Phi hơi nhìn đăm đăm, nói: "Lý Thái, với điều kiện gia đình cậu, có thể dùng nổi quan tài hào phóng như vậy không?" Lý Thái không hiểu hừ một tiếng, không trả lời.

Trong đội ngũ, một vị giáo sư mập trông trẻ hơn Bạch Trường Minh một chút nói: "Bạch giáo sư, để cố gắng hết sức bảo vệ tốt văn vật trong quan tài." "Tôi đề nghị chúng ta vẫn nên mở từng cỗ quan tài một." "Cố gắng làm sao cho vạn vô nhất thất." Bạch Trường Minh cũng gật đầu: "Tôi cũng có ý này.

Ý của tôi là, vì ba cỗ quan tài này không được làm bằng cùng một chất liệu, cho nên mở cỗ quan tài nào trước, cũng đáng để bàn bạc."

Mấy vị giáo sư già trong đội ngũ đều gật đầu.

Trương Cường cũng nói: "Mở cỗ quan tài nào trước thì hoàn toàn phụ thuộc vào sự chỉ dẫn của mấy vị giáo sư già, chúng tôi những người ngoại đạo này chỉ chờ đợi để ra sức thôi." Rất nhanh, mấy vị giáo sư già đã tụ lại thành một nhóm.

Bạch Khinh Nhứ cũng đi theo.

Mấy thanh niên, hoặc là đơn thuần vì Bạch Khinh Nhứ, hoặc là thật sự muốn thể hiện một phen, cũng đều xúm lại.

Những người không nhúc nhích tại chỗ, trừ đội vệ sĩ, thì chỉ còn lại Diệp Phàm và Lưu Bác Văn, người bây giờ đã trở thành quay phim độc quyền của Diệp Phàm.

Lưu Bác Văn nhìn đội ngũ giáo sư đã bắt đầu thảo luận, lại nhìn Diệp Phàm đang đứng tại chỗ im lặng nhìn quan tài.

Trong lòng hắn không khỏi có chút lo lắng, nói: "Đại ca, anh không có suy nghĩ gì sao?" "Không cần đến chỗ hoa khôi cùng thảo luận sao?

Cứ thế này thì anh sẽ bị cướp mất hào quang đó!" Diệp Phàm khẽ nhíu mày, không trả lời.

Hắn lười phí lời với đám thanh niên đó.

Việc được cộng điểm, vẫn phải dựa vào mức độ cống hiến thực chất trong cổ mộ.

Có nhiều người nịnh nọt Bạch Trường Minh, nhưng thực sự có mấy người có thể được Bạch Trường Minh suất tuyển thẳng cao học?

Diệp Phàm nguyện ý tự xưng là người tỉnh táo giữa nhân gian.

Hơn nữa, hắn cũng thật sự phát hiện ra mối quan hệ sắp đặt giữa quan tài, đài tế tự và giữa các đài tế tự có chút quỷ dị.

Vì vậy càng phải tập trung suy nghĩ nguyên do của sự quỷ dị đó.

Lưu Bác Văn nhìn phản ứng của Diệp Phàm, suy nghĩ một lúc.

Đột nhiên, hắn bỗng nhiên sáng tỏ, giơ ngón cái lên cho Diệp Phàm, thì thầm nói: "Đại ca, cao kiến, thật sự là cao kiến." "Tam thập lục kế chi dục cầm cố túng!" Diệp Phàm liếc hắn một cái, không nói gì.

Hắn tiếp tục suy nghĩ theo mạch tư duy của mình.

Diệp Phàm luôn cảm thấy khung cảnh phía trước, thiếu đi điều gì đó.

Hắn khẽ nhíu mày, nhìn ba cỗ quan tài.

Mỗi cỗ quan tài đều được làm bằng vật liệu vô cùng cao quý, công phu cũng vô cùng tinh xảo, rất hoàn chỉnh, không thiếu bất cứ thứ gì.

Sau đó, hắn lại đặt ánh mắt lên đài tế tự phía trước quan tài.

Đột nhiên, mắt Diệp Phàm sáng lên.

"Không đúng!" Lưu Bác Văn vẫn luôn chờ đợi Diệp Phàm trả lời mình, bây giờ cuối cùng cũng đợi được Diệp Phàm trả lời, nghe có vẻ còn là nội dung khiến Diệp Phàm cũng có chút căng thẳng.

Vậy Diệp Phàm nhất định là có phát hiện lớn rồi!

Lưu Bác Văn kích động hét lớn về phía các giáo sư già: "Bạch giáo sư!

Đại ca có phát hiện mới!" Tiếng hét của Lưu Bác Văn lập tức thu hút sự chú ý của tất cả mọi người trong đội khảo cổ.

Ngạn Gia, Lý Thái và những người khác nhìn về phía hắn, ánh mắt tràn đầy sự đố kỵ.

Bạch Trường Minh nhìn về phía hắn, cười hỏi: "Tiểu hữu Diệp

Phàm, cậu có phát hiện gì sao?" Diệp Phàm nhìn đài tế tự, nói: "Trên đài tế tự này, không có vật tế phẩm." Bạch Trường Minh hơi nghi hoặc, nhìn về phía đài tế tự.

Trên đài tế tự này quả thật không có vật tế phẩm, nhưng điều này dường như không phải là một chi tiết quan trọng lắm.

Bên cạnh ông, Ngạn Gia cười một tiếng, nói: "Hahahahaha, tôi còn tưởng là phát hiện chấn động trời đất gì chứ.

Hóa ra chỉ là một vấn đề mà ngay cả trẻ con cũng có thể nhìn ra." Cao Hoa cũng nói: "Diệp Phàm, cậu muốn thể hiện bản thân thì cứ trực tiếp thảo luận cùng chúng tôi đi." "Phát hiện này, thật sự quá yếu ớt rồi." Diệp Phàm trong lòng khinh thường cười một tiếng, thầm niệm trong đầu sự ngu xuẩn của mấy người này.

Hắn lạnh lùng nói: "Tôi là nói, trên đài tế tự không có vật tế phẩm, điều đó có nghĩa là vật tế phẩm không nằm trên đài tế tự." "Vậy thì những thứ bên trong ba cỗ quan tài, không phải là đồ bồi táng." "Mà là vật tế phẩm của mộ thất này." Lời Diệp Phàm nói khiến những người trong đội khảo cổ không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Bạch Trường Minh nhìn về phía quan tài, nói: "Nếu nội dung bên trong quan tài là vật tế thì ý nghĩa của chúng ở đây sẽ hoàn toàn khác so với những gì chúng ta vẫn nghĩ." "Đồ tùy táng chỉ có thể là người, là cổ thi, có thể cung cấp cho chúng ta rất nhiều thông tin về chủ nhân ngôi mộ." "Nhưng nếu bên trong quan tài là vật tế, thì thứ bên trong quan tài là gì, lại khó nói." Biểu cảm của Bạch Trường Minh trở nên nghiêm túc hơn.

Các thành viên khác trong đội khảo cổ cũng mím chặt môi.

Chương 32

Ý tưởng này của Diệp Phàm là điều họ chưa từng nghĩ tới trước đây.

Triệu Trạch Minh ở một bên đột nhiên cười khẩy, nói: "Từ xưa đến nay, quan tài dùng để chứa thi thể, đây là lẽ thường." "Theo kinh nghiệm khảo cổ của chúng tôi, chúng tôi từng gặp trường hợp vật tế trên đài tế đã không còn do thời gian lâu dài hoặc bị các sinh vật khác trong cổ mộ ăn mất." "Nhưng việc dùng quan tài để đựng vật tế thì chưa từng nghe thấy bao giờ." "Diệp Phàm, tôi biết cậu vẫn luôn muốn nổi bật." "Nhưng cách nổi bật không phải là nói bừa bãi mọi thứ." Có Triệu Trạch Minh làm chim đầu đàn của "liên minh những người ghét Diệp Phàm", mấy người còn lại cũng đột nhiên có thêm tự tin.

Mặc dù lúc nãy họ cũng căng thẳng trong giây lát vì lời nói của Bạch Trường Minh, nhưng họ cũng thực sự tin vào kinh nghiệm khảo cổ của Triệu Trạch Minh – một học bá đã được suất tuyển thẳng cao học.

Thế là, Cao Hoa nhìn về phía quan tài, nói: "Diệp Phàm, có phải cậu không dám mở quan tài không?" Lục Phi thì nhìn Diệp Phàm, nói: "Cái quan tài này, ai nhìn cũng thấy là dùng để đựng đồ tùy táng là vàng bạc châu báu mà?" "Chúng tôi đã quyết định mở cái quan tài kia, cậu đột nhiên nói vậy, không phải là làm mất hứng sao?" Cùng lúc đó, Bạch Khinh Nhứ cũng nhìn về phía Diệp Phàm.

Cô khẽ nhíu mày.

Lúc này, về lý trí, cô có cùng quan điểm với Triệu Trạch Minh.

Với tư cách là đại diện học sinh xuất sắc cùng Triệu Trạch Minh,

kinh nghiệm xuống mộ của hai người là như nhau.

Vì vậy cô cũng cho rằng, trong một quan tài như vậy, khả năng chứa đồ tùy táng là lớn hơn.

Nhưng về tình cảm, cán cân trong lòng cô lại nghiêng về phía Diệp Phàm hơn.

Theo cô, với tính cách của Diệp Phàm, không thể nào lại như Triệu Trạch Minh nói, nhất định phải ra vẻ thế này.

Dù sao, nếu Diệp Phàm thực sự thích nổi bật, điều đó có nghĩa là tính cách của Diệp Phàm chắc chắn là một người rất chủ động.

Nhưng nếu Diệp Phàm là một người chủ động, tại sao ngoại trừ những lúc gặp nguy hiểm thì kịp thời xuất hiện bên cạnh cô, còn bình thường lại giữ khoảng cách xa như vậy?

Nếu Diệp Phàm chủ động, chắc là giờ cô đã đồng ý lời tỏ tình của Diệp Phàm rồi.

Vì vậy, Bạch Khinh Nhứ không hề cảm thấy Diệp Phàm nói như vậy là để ra vẻ vô nghĩa.

Nhưng nếu Diệp Phàm không phải vì muốn nổi bật mà khoa trương lời nói, thì điều đó có nghĩa là hắn đã thực sự suy nghĩ kỹ lưỡng rồi mới đưa ra kết luận như vậy.

Bạch Khinh Nhứ chợt hiểu ra.

Tất cả những điều này, chắc hẳn là do Diệp Phàm cẩn thận thôi!

Dù sao, đây cũng là lần đầu tiên Diệp Phàm xuống mộ, cộng thêm trước đó họ đã gặp rất nhiều nguy hiểm.

Một người đàn ông, nếu người mình yêu đang ở trong một cổ mộ đầy rẫy hiểm nguy như vậy, cảnh giác một chút là hoàn toàn đúng đắn mà!

Bỗng nhiên sáng tỏ, Bạch Khinh Nhứ nhìn Diệp Phàm đang im lặng, ánh mắt tràn đầy sự xúc động.

Điều cô cần làm bây giờ là xóa bỏ nỗi lo lắng này của Diệp Phàm.

“Diệp Phàm, có thể cậu là lần đầu xuống mộ, không hiểu rõ tình hình trong mộ.” “Trước đây chúng tôi cũng đã gặp trường hợp này, vật tế trên đài tế vì thời gian lâu dài, hoặc là đã mục nát, hoặc là bị các sinh vật khác trong cổ mộ ăn mất.” “Vì vậy đài tế không có vật tế, cũng không phải là chuyện gì không thể giải thích được.” “Nên cậu không cần lo lắng.” Diệp Phàm nhướng mắt, nhìn Bạch Khinh Nhứ một cái.

Hắn cân nhắc thiệt hơn liệu việc phản bác có ảnh hưởng đến khả năng được suất tuyển thẳng cao học của mình, vì Bạch Khinh Nhứ là viên ngọc quý trên tay Bạch Trường Minh.

Với tư cách là người đã khôi phục thẻ bài nhân vật Tiểu Ca đến 88%, đồng thời cũng đạt được 88% số điểm của Tiểu Ca.

Diệp Phàm tuyệt đối tin vào trực giác của mình.

Hoa khôi và Triệu Trạch Minh hai người này trong số những người cùng tuổi có lẽ được coi là có kinh nghiệm xuống mộ khá phong phú.

Nhưng trước mặt Trương Khải Linh – lão già đạo mộ trăm tuổi này, ngay cả Bạch Trường Minh cũng chỉ là một thằng nhóc ranh con.

Vì vậy kinh nghiệm xuống mộ của những người này so với trực giác của Tiểu Ca, căn bản là không đáng nhắc tới.

Bên trong quan tài, tuyệt đối không phải là đồ tùy táng đơn giản như họ nghĩ.

Nhưng mà.

Mình có thể suất tuyển thẳng cao học thành công hay không, hoàn toàn dựa vào một lời nói của Bạch Trường Minh mà.

Bạch Khinh Nhứ là viên ngọc quý trên tay Bạch Trường Minh.

Theo quan sát của hắn đối với Bạch Trường Minh, ông già này đúng là một "nô lệ con gái" đích thực!

Đến lúc đó Bạch Khinh Nhứ mà thêm mắm thêm muối vào tai Bạch Trường Minh, thì số điểm mình tích lũy trước đó chỉ có thể mất trắng công sức.

Mình mà lại đi trêu chọc hoa khôi này, chẳng phải là tự rước lấy phiền phức sao?

Diệp Phàm âm thầm thở dài trong lòng, sau khi nghĩ kỹ tất cả những khả năng này, trong lòng Diệp Phàm chỉ còn lại một câu: Cầu cho thế gian không còn "nô lệ con gái" nữa!

Hắn lạnh nhạt liếc nhìn Bạch Khinh Nhứ một cái, nói: "Tùy cô." Bạch Khinh Nhứ nhìn Diệp Phàm, nở một nụ cười ôn hòa.

Quả nhiên, điều Diệp Phàm quan tâm nhất chính là suy nghĩ của cô!

Bạch Khinh Nhứ nhìn về phía Bạch Trường Minh, nói: "Bạch giáo sư, chúng ta cứ tiến hành theo kế hoạch ban đầu đi ạ." Bạch Trường Minh gật đầu, nói: "Kết quả thảo luận của chúng ta vừa rồi là mở cái quan tài ngọc này trước." "Dù sao, ngọc là vật liệu quý giá và khá giòn, nên khả năng đặt cơ quan trong quan tài này rất nhỏ." Một bên, các thành viên đội vệ sĩ đã chuẩn bị sẵn sàng để mở quan tài.

Trương Cường gọi tên bốn người: "Bạch Xà, Kim Điêu, Hắc Miêu, Thanh Xà." Bốn thành viên đáp lời và bước ra.

Bốn người này trong đội vệ sĩ đều là những người có vóc dáng khá gầy gò.

Trương Cường nói: “Ngọc chất quá giòn, sẽ không để những người thô lỗ như Hắc Hùng động thủ, nhiệm vụ mở quan tài giao cho các cậu, có vấn đề gì không?” Bốn người kiên định đáp: “Không!” Ngay sau đó, bốn người đi đến bên cạnh quan tài.

Một người sờ sờ nắp quan tài, không khỏi rùng mình, nói: “Cái quan tài này thật sự rất lạnh.” Nhưng hắn không để ý đến chi tiết nhỏ này, rất nhanh đã bắt đầu công việc của mình.

Họ chèn đầu xà beng dẹp vào khe hở giữa nắp quan tài và thân quan tài, rồi cùng lúc tác động lực.

Bốn người cẩn thận dịch nắp quan tài ra khỏi thân quan tài một khoảng cách nhỏ.

Chỉ thấy, quan tài vừa mở ra một khe hở chưa đến một tấc, thì chất lỏng màu đỏ lập tức trào ra từ khe hở đó.

Chất lỏng không ngừng trào ra, chảy dọc theo khe hở đó.

Cứ như có thứ gì đó đang không ngừng tiêm máu vào quan tài, nhưng giờ lượng máu trong quan tài đã vượt xa dung lượng của quan tài.

Phần quan tài màu xanh lá cây dính chất lỏng lập tức biến thành màu giống hệt chất lỏng đó.

Tình huống này, lại như thể thứ đang chảy trên đó không phải là chất lỏng, mà là một loại keo có tính bám dính cực kỳ mạnh.

Bốn người mở quan tài lập tức ngẩng đầu nhìn nhau một cái.

Chưa kịp đợi Trương Cường ra lệnh, bốn người đã rất ăn ý muốn đóng nắp quan tài lại.

Tuy nhiên, đúng lúc họ cùng lúc dùng sức thì nắp quan tài đột nhiên bị một luồng khí lực khổng lồ va chạm.

Trực tiếp thoát ly trọng lực và sự kiểm soát của bốn thành viên vệ sĩ, bay xa mười mấy mét.

Bốn thành viên cùng lúc cũng bị luồng lực đó đẩy bật ra, cùng nhau bị văng xa hơn mười mét.

Và nắp quan tài bằng ngọc, rơi xuống đất vỡ thành từng mảnh ngọc vụn!

ẦM!!!

Một tiếng vang lớn.

Tất cả mọi người trong mộ thất đều hoàn hồn.

Mọi người kinh ngạc nhìn về phía quan tài.

Chỉ thấy lúc này, thoát khỏi sự kìm kẹp của nắp quan tài, nước máu đỏ tươi bên trong, trào ra càng thêm không kiêng dè gì!

Chương 33

Tất cả mọi người đều nhận ra: Kẻ đến không có ý tốt!

Mọi người vô thức lùi về phía sau.

Ngạn Gia khó chịu nhìn về phía quan tài, không khỏi nói: "Sao lại nhiều máu thế này?" "Trào ra nhiều máu thế này, đồ tùy táng bên trong chẳng lẽ là một thằng béo ba trăm cân sao?" Lý Thái âm thầm lùi lại một bước lớn, để hai vệ sĩ chắn trước mặt mình, nói: "Đờ mờ, sao lại để nhiều máu trong quan tài thế này?" "Dù cho trong cái quan tài ngọc này có vàng bạc châu báu gì đi nữa, ngâm trong máu mấy nghìn năm rồi." "Dù không thối rữa thì cũng mất giá thành rác rưởi rồi!" Vừa nghe Lý Thái lại kéo di vật trong quan tài và lợi ích tiền bạc vào mối quan hệ, Bạch Khinh Nhứ liền quay đầu, lạnh lùng lườm hắn một cái.

Lý Thái nhận được ánh mắt của Bạch Khinh Nhứ, lập tức thay đổi vẻ hoảng sợ trên mặt lúc nãy.

Hắn mỉm cười với Bạch Khinh Nhứ, nói: "Khinh Nhứ, em nhìn anh làm gì?" "Đừng sợ, anh sẽ bảo vệ em!" "Em đừng cách anh xa quá nhé, nếu không vệ sĩ của anh sẽ không lo cho em được đâu." Bạch Khinh Nhứ cười lạnh một tiếng: "Không cần." Lục Phi cười khẩy một tiếng, nhìn Lý Thái: "Nếu cậu thật lòng muốn vệ sĩ của mình bảo vệ Khinh Nhứ, thì cứ trực tiếp để họ bên cạnh Khinh Nhứ đi." "Thực ra vẫn là không nỡ đưa một ai cho Khinh Nhứ thôi chứ gì." Nói rồi, Lục Phi dịch lại gần Bạch Khinh Nhứ hơn một chút, vỗ ngực cam đoan: "Khinh Nhứ, cô cứ yên tâm." "Với sự nhanh nhẹn của tôi, hoàn toàn không cần dựa vào những người ngoài này." "Gặp nguy hiểm gì, tôi tự mình có thể đưa cô bay!" "Tôi nhất định sẽ tự mình bảo vệ cô!

Tôi mới là người thật lòng với cô!" Nghe thấy lời chân tâm của

Lục Phi, Bạch Khinh Như vô thức nhìn về phía Diệp Phàm.

Trước đây gặp nguy hiểm, vẫn luôn là Diệp Phàm lao đến bên cạnh cô.

Lúc này, Diệp Phàm chắc chắn cũng rất lo lắng cho cô.

Nghĩ đến Diệp Phàm lúc này có lẽ đang lo lắng cho mình, mặc dù Bạch Khinh Như hiện tại cũng rất căng thẳng, rất sợ hãi.

Nhưng khóe miệng cô vẫn chậm rãi cong lên một nụ cười nhạt.

Tuy nhiên.

Khi ánh mắt Bạch Khinh Như cuối cùng tìm thấy Diệp Phàm, nhìn thấy phản ứng của Diệp Phàm, nụ cười nhạt trên khóe miệng cô lập tức biến mất.

Diệp Phàm đang làm gì!

Chỉ thấy, Diệp Phàm đang bị Lưu Bác Văn kéo chắn trước mặt, bản thân hắn đang lạnh lùng nhìn về phía quan tài.

Hắn chăm chú nhìn quan tài, một chút cũng không có ý định để ý đến cô!

Hai hàng lông mày thanh tú của Bạch Khinh Như lập tức nhíu thành hình chữ bát, lông mày nhíu lại.

Cô mím chặt môi, trái tim trong lồng ngực đập thình thịch liên tục tăng tốc.

Đây là cảm giác cô chưa từng có.

Ngay cả trước đây Diệp Phàm đôi khi cũng xa cách với cô, hoặc bề ngoài không quan tâm, thì trong lòng Bạch Khinh Như cũng chỉ là nghi hoặc và thất vọng.

Nhưng lần này, trong sự nghi hoặc và thất vọng của cô, lại pha

lẫn một chút tức giận và khó chịu.

Lưu Bác Văn là một người đàn ông to lớn, tại sao phải nũng nịu bên cạnh Diệp Phàm?

Diệp Phàm lại quan tâm Lưu Bác Văn hơn cả quan tâm chính mình sao?

Diệp Phàm hiện tại một chút cũng không lo lắng cho mình sao?

Não bộ Bạch Khinh Nhứ xoay chuyển rất nhanh, vô số câu hỏi hiện ra.

Trong chốc lát, những cảm xúc này còn lớn hơn cả sự sợ hãi và căng thẳng khi đối mặt với nguy hiểm lúc này.

Lục Phi cũng chú ý đến ánh mắt Bạch Khinh Nhứ vừa nãy nhìn về phía Diệp Phàm, hắn cũng nhìn Diệp Phàm một cái.

Sau đó liền nói với Bạch Khinh Nhứ: "Diệp Phàm giờ còn không dám tiến lên, chắc chắn không đáng tin cậy." Nói rồi, hắn đưa tay đặt lên vai Bạch Khinh Nhứ, chân thành nhìn cô, nói: "Nhưng tôi sẽ mãi ở bên cạnh bảo vệ cô!" Bạch Khinh Nhứ căn bản không nghe lọt tai Lục Phi đang nói gì, nhưng cô tức giận đến mức cố ý chủ động dịch lại gần hắn một chút.

"Cảm ơn cậu, Lục Phi." Lời nói là dành cho Lục Phi, nhưng ánh mắt lại liếc về phía Diệp Phàm.

Lúc này, cô đặc biệt hy vọng Diệp Phàm có thể nhìn về phía mình.

Có thể bá đạo đẩy Lục Phi ra khỏi mình, để tuyên bố đây là vị trí của hắn.

Cô cứ thế nhìn Diệp Phàm.

Đột nhiên, Diệp Phàm thật sự nhìn về phía cô.

Bạch Khinh Nhứ vốn định tiếp tục làm mấy hành động "khiến

Diệp Phàm ghen".

Nhưng, khi Diệp Phàm nhìn về phía cô, Bạch Khinh Nhứ lại phản xạ có điều kiện mà lùi lại một bước lớn khỏi Lục Phi.

Trái tim cô đập thình thịch, cả đầu đều là: Diệp Phàm ngàn vạn lần đừng hiểu lầm!

Tuy nhiên.

Lúc này.

Lưu Bác Văn vì sợ máu, nên khi nhìn thấy chất lỏng trong quan tài thì chân đã mềm nhũn.

Lúc này cậu ta đang níu kéo Diệp Phàm – người khiến cậu ta có cảm giác an toàn nhất, để chắn trước mặt, mới có thể miễn cưỡng đứng vững.

Lưu Bác Văn kéo Diệp Phàm, nói: "Đại ca, anh đối với em thật tốt!" "Thấy hoa khôi dựa vào Lục Phi mà vẫn sẵn lòng ở bên cạnh em!" "Em nhất định sẽ mãi mãi trung thành với anh, đại ca!" Vừa rồi chính là cậu ta đã nhắc nhở Diệp Phàm rằng Bạch Khinh Nhứ dựa vào Lục Phi quá gần.

Nhưng trên thực tế, khi Diệp Phàm vừa nhìn sang, hắn chỉ thấy cảnh Bạch Khinh Nhứ và Lục Phi đã kéo giãn khoảng cách.

Diệp Phàm âm thầm đồng tình với Lục Phi một chút.

Trong lòng càng thêm cảm thán về triết lý sống của mình: Người khôn không sa vào lưới tình, kẻ ngu lại vướng vào vòng luẩn quẩn.

Mấy người đồng chí nam này nghe nói ai nấy cũng là trụ cột trong lĩnh vực chuyên môn của mình, sao lại toàn vướng vào mỗi một cây hoa khôi này thế?

Chẳng lẽ chỉ vì hoa khôi xinh đẹp sao?

Nếu là như vậy, thì những kẻ mê sắc đẹp này không đáng được đồng tình.

Diệp Phàm âm thầm lắc đầu trong lòng.

Sau đó, hắn nhìn về phía quan tài.

Chỉ thấy, chất lỏng màu đỏ vẫn không ngừng trào ra khỏi quan tài.

Như thể là máu đặc sệt, với tốc độ chậm rãi lan rộng trên mặt đất.

Toàn bộ khu vực dưới quan tài, trông giống như một hiện trường án mạng.

Nhìn những chất lỏng đó, Diệp Phàm dùng Bách khoa toàn thư vật chủng dị trân trong đầu để tìm kiếm thông tin liên quan đến những thứ này.

Rất nhanh, một loạt thông tin liền tràn vào trong đầu hắn. 【Huyết tiễn, sinh vật loại nấm chân khuẩn thượng cổ. 】 【Sức sống cực kỳ ngoan cường, có thể phân chia vô hạn, có khả năng sống lại. 】 【Các dạng phổ biến là chất lỏng và chất keo, ăn máu, tính công kích cực mạnh, có tính bám dính cực cao. 】 【Thích nhiệt độ cao, khi nhiệt độ giảm thì hoạt tính sẽ giảm theo. 】 【Thời kỳ băng hà đã biến mất trên Thủy Địa Cầu. 】 Diệp Phàm nhíu mày, hắn lập tức ngẩng đầu nhìn toàn bộ ngọn đèn xung quanh mộ thất.

Nhiệt độ trong mộ thất thông thường nên thấp.

Nhưng mộ thất này vì có những ngọn đèn trường minh này tồn tại, và những ngọn đèn trường minh này đã cháy trong mộ thất hàng nghìn năm.

Chương 34

Căn mộ thất này bây giờ đã giống như một nhà kính nhỏ!

Vì vậy nhiệt độ hiện tại của mộ thất, đã đạt đến điều kiện để những huyết tiễn này hoạt động mạnh mẽ rồi!

Diệp Phàm khẽ nói một câu: "Không ổn." Một bên, Lưu Bác Văn tưởng Diệp Phàm cuối cùng cũng phản ứng lại việc Bạch Khinh Nhứ vừa nãy đã quá gần Lục Phi, cậu ta nói: "Yên tâm đi đại ca, đây chỉ là hiệu ứng cây cầu treo thôi." "Phụ nữ khi sợ hãi, sẽ vô thức tìm kiếm người gần nhất để bảo vệ." "Không phải động lòng đâu!" "Nếu bây giờ anh đến bên hoa khôi, cô ấy chắc chắn sẽ đẩy Lục Phi ra xa hai trăm mét để nhường chỗ cho anh!" Nói xong, Lưu Bác Văn liền hối hận.

Bởi vì Diệp Phàm quả thực vừa vươn tay móc balo, vừa muốn đi về phía trước.

Nhận ra điều này, Lưu Bác Văn túm chặt balo của Diệp Phàm hơn, cậu ta lớn tiếng nói: "Đại ca!

Đại ca!" "Cái Lục Phi này thực sự không thể gây uy hiếp cho anh đâu, em bây giờ cũng cần anh bảo vệ mà!" "Em thực sự sợ máu đó!" Diệp Phàm không hiểu Lưu Bác Văn tại sao lại nói Lục Phi sẽ gây uy hiếp cho hắn.

Thanh Tịnh Chân Liên Tử mà hắn cần vẫn còn trong balo, mà lúc này balo lại bị Lưu Bác Văn kéo trong tay, hắn lạnh lùng quay đầu nhìn một cái, nói: "Buông tay." Lưu Bác Văn bị ánh mắt đó nhìn đến ngây người, toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Bóng ma tâm lý sinh ra từ ánh mắt đó, hoàn toàn lớn hơn việc một người sợ máu nhìn thấy một vũng máu trên sàn!

Sợ máu cộng thêm ánh mắt của Diệp Phàm, chân Lưu Bác Văn mềm nhũn hơn, ngồi phịch xuống đất.

Diệp Phàm vừa lấy lại balo của mình, vừa thở dài, nói: "Đây không phải là máu." Nói rồi, hắn định mở balo.

Đột nhiên, trong quan tài vẫn luôn yên tĩnh, vô số vật thể mảnh màu đỏ hiện ra.

Những vật thể mảnh này mục tiêu rõ ràng, dày đặc và cực kỳ nhanh chóng cuốn về phía đội ngũ.

Lưu Bác Văn lớn tiếng kêu: "Vãi chưởng!

Mấy cái thứ quái quỷ gì thế này!" Chân cậu ta mềm nhũn, vừa lăn vừa bò lùi về phía sau.

Hai huyết tiễn lập tức quấn lấy mắt cá chân cậu ta, Lưu Bác Văn cảm thấy mắt cá chân mình một trận châm chích đau đớn.

Sau đó là cảm giác máu chảy ngược về phía vết thương đang châm chích.

Lưu Bác Văn lập tức nhận ra điều gì đã xảy ra, những thứ này, đang hút máu cậu ta!

"Đại ca!

Cứu em!" Giây tiếp theo, một tia sáng lạnh lóe lên trước mắt Lưu Bác Văn, xúc tu quấn trên mắt cá chân cậu ta lập tức buông lỏng.

Mắt Lưu Bác Văn sáng lên, kích động nhìn về phía Diệp Phàm, là Diệp Phàm đã dùng hắc kim cổ đao giúp cậu ta chém đứt xúc tu hút máu trên mắt cá chân!

Diệp Phàm lạnh lùng nhìn cậu ta một cái, nói: "Huyết tiễn sẽ hút máu, tự chạy đi." Lưu Bác Văn dùng sức gật đầu, nhưng lúc này chân cậu ta đã mềm nhũn, hoàn toàn không còn chút sức lực nào để chạy.

Diệp Phàm vừa nhanh nhẹn né tránh huyết tiễn, vừa nhận ra Lưu Bác Văn căn bản không hề di chuyển.

Trước khi cậu ta lại một lần nữa bị huyết tiễn quấn lấy, Diệp Phàm một tay túm lấy cổ áo Lưu Bác Văn, trực tiếp ném cả người cậu ta về phía quan tài ngọc.

Lưu Bác Văn với tư thế bay lướt thấp, trên đường lướt qua những người cũng bị huyết tiễn quấn lấy, lưng va vào quan tài mới dừng lại.

Cùng lúc đó.

Những người khác trong đội ngũ cũng rơi vào hỗn loạn ngay khi huyết tiễn tràn ra khỏi quan tài.

Mấy vị giáo sư lớn tuổi, cơ thể không phản ứng nhanh được, trong chốc lát đã bị trúng chiêu hết.

"Á!

Mấy cái thứ quái quỷ gì thế này!

Sao lại còn châm chích người nữa!" "Cái thứ này, hình như là hút máu!" Bạch Trường Minh cũng bị huyết tiễn quấn chặt, ông ta ra sức giãy giụa, cơ thể không thể động đậy thì cố gắng lắc cổ.

Giữa một mớ hỗn loạn, ông ta tìm kiếm bóng dáng con gái mình.

Ánh mắt đầu tiên ông ta không nhìn thấy con gái mình, mà lại nhìn thấy mấy cậu nam sinh kia.

Lý Thái bị hai vệ sĩ đi cùng bảo vệ đang luống cuống mắc kẹt vào nhau.

Hắn tức giận gào lên giữa đám đông: "Đây là cái thứ quỷ quái gì!

Mau gỡ mấy thứ này ra khỏi người ông!" Hai vệ sĩ đang cố dùng sức mạnh của mình để giật những xúc tu trên người ra.

Nhưng những xúc tu này càng gặp lực càng mạnh, rất nhanh đã quấn chặt cả tay họ, và kéo họ thành một hình dạng kỳ quái hơn.

Tư thế đó trông cực kỳ đau đớn!

Cao Hoa và Ngạn Gia bị quấn vào nhau, hai người ngã trên đất, giãy giụa kịch liệt, giọng nói tràn đầy sợ hãi.

Cao Hoa nói: "Sức của cái thứ này lớn quá, căn bản không giãy ra được!" Ngạn Gia khóc lóc gào lên: "Thứ này cắn tôi!

Sẽ để lại sẹo mất!" Ánh mắt Bạch Trường Minh tràn đầy thất vọng lướt qua mấy người này.

Ông ta sốt ruột tiếp tục tìm kiếm con gái mình.

Còn lúc này, Bạch Khinh Nhứ đang được Lục Phi kéo đi, vừa né được một đòn tấn công của huyết tiễn.

Lục Phi với tư cách là vận động viên parkour chuyên nghiệp, khả năng phản ứng của cơ thể quả thực nhanh hơn người bình thường rất nhiều.

Ngay khi huyết tiễn vừa hiện ra, hắn đã kéo Bạch Khinh Nhứ chạy một bước lớn đến chỗ trống bên cạnh.

Lục Phi nắm lấy cổ tay Bạch Khinh Nhứ, quay đầu cười với cô: "Khinh Nhứ, tôi đã nói rồi, tôi nhất định sẽ bảo vệ cô!" Trên khuôn mặt tái nhợt của Bạch Khinh Nhứ hiện lên một chút hoảng loạn, cô không ngờ lần này mình lại được Lục Phi cứu.

Nhưng nghĩ đến việc người cứu không phải Diệp Phàm, trong lòng cô vẫn có chút đắng chát.

Bạch Khinh Nhứ mím mím môi, gật đầu.

Có lẽ, ngoài Diệp Phàm, trong số những người này quả thực cũng có người khác đáng tin?

Chẳng lẽ trước đây vẫn luôn là Diệp Phàm xuất hiện đầu tiên, nên mình mới dồn hết sự chú ý vào Diệp Phàm sao?

Bạch Khinh Nhứ nhớ lại thái độ của Diệp Phàm đối với mình vừa nãy, trong lòng chợt lạnh đi một chút.

Có lẽ, Diệp Phàm không quan tâm mình đến thế?

Đúng lúc cô đang bận rộn với Diệp Phàm trong đầu, đột nhiên, Bạch Khinh Nhứ cảm thấy eo mình chợt căng cứng.

Cô bị quấn lấy rồi!

Ngay sau đó, cánh tay cô chợt buông lỏng.

Tay Lục Phi buông ra!

Cùng lúc buông cô ra, Lục Phi lại nhảy một bước lớn về một hướng khác, rồi tiếp theo là hai cú lộn ngược ra sau để tránh đòn tấn công của mấy xúc tu.

Bạch Khinh Nhứ nhận ra, sau khi Lục Phi buông cô ra, hắn hoàn toàn không có ý định quay đầu lại.

Cô lạnh lùng cười một tiếng, có chút trào phúng.

Vừa nãy còn tình chân ý thiết nói muốn bảo vệ cô, nhưng cũng chỉ là khi gặp nguy hiểm thì có thể bỏ chạy bất cứ lúc nào mà thôi.

Ngay sau đó, eo cô truyền đến từng trận châm chích và cảm giác máu chảy ngược.

Bạch Khinh Nhứ cúi đầu, muốn cố hết sức giật những xúc tu trên người ra, trong lòng hằn học nói: Quả nhiên, trước đây mình vẫn còn quá ngây thơ, cứ nghĩ thật sự có người đáng để gửi gắm.

Chương 35

Nhưng nhìn tình hình hiện tại, để những kẻ theo đuổi này cùng xuống mộ làm bài kiểm tra, thật sự là một quyết định đúng đắn.

Bởi vì chỉ có thời khắc này, sẽ khắc cốt ghi tâm nhắc nhở cô, đàn ông thực sự không đáng tin!

Trái tim Bạch Khinh Nhứ trở lại trạng thái lạnh lùng như băng trước đây, cô dùng sức kéo những xúc tu trên eo.

Nhưng điều này chỉ là vô ích, chỉ cần cô bị kẹt tại chỗ, sẽ có vô số xúc tu không ngừng mọc ra quấn lấy các bộ phận khác trên cơ thể cô.

Đúng lúc Bạch Khinh Nhứ đã có chút nản lòng thoái chí.

Đột nhiên, trước mắt cô có một vật bay qua.

Cô lập tức mở to mắt.

Đó là Diệp Phàm đã ném Lục Phi, người vừa bỏ chạy, về phía cạnh quan tài!

Trái tim Bạch Khinh Nhứ đập điên cuồng, cô nhìn về phía Diệp Phàm, mắt đỏ hoe.

Chỉ thấy, Diệp Phàm đứng cách cô khoảng năm mét.

Một tay cầm hắc kim cổ đao, dứt khoát chặt đứt những huyết tiễn đang tấn công cô.

Tay còn lại, vẫn giữ nguyên động tác ném người!

Bạch Khinh Nhứ mở to mắt, nhìn về phía Diệp Phàm.

Sau khi xác nhận là Diệp Phàm đã ném Lục Phi – người vừa bỏ rơi cô mà bỏ chạy – về phía cạnh quan tài.

Trái tim Bạch Khinh Nhứ – vốn đã hoàn toàn thất vọng về đàn ông và chuẩn bị chôn chặt lại – một lần nữa đập điên cuồng.

Là Diệp Phàm!

Là Diệp Phàm đến tìm cô rồi!

Diệp Phàm thực ra vẫn luôn chú ý đến cô!

Diệp Phàm sở dĩ trước đó không đến tìm cô ngay lập tức, chắc chắn là vì Diệp Phàm cũng đang ghen với Lục Phi.

Bạch Khinh Nhứ nhớ lại vừa rồi chính mình vì Diệp Phàm ở bên Lưu Bác Văn mà không thèm liếc nhìn mình lấy một cái.

Cô lúc đó vì muốn làm Diệp Phàm tức giận, cố ý dịch lại gần Lục Phi một chút.

Sau đó liền bị Diệp Phàm nhìn thấy.

Cô lúc đó còn vì Diệp Phàm không có thêm biểu hiện gì mà tức giận, buồn bực.

Không ngờ rằng, Diệp Phàm không phải là không có bất kỳ phản ứng nào.

Bạch Khinh Nhứ xúc động nhìn Diệp Phàm lúc này đang trầm mặc dùng hắc kim cổ đao chém giết những xúc tu màu đỏ đó, bước về phía cô.

Trong lòng cô năm vị tạp trần, cảm động và vui mừng, còn có một chút tự trách.

Đúng rồi!

Sao cô lại có thể quên chứ?

Diệp Phàm là một người nhân ngoan thoại bất đa mà!

Một người trầm mặc ít nói, không thích phô trương bản thân, khi

ghen thì làm sao mà thể hiện ra được?

Hơn nữa Diệp Phàm không giống những người đàn ông khác.

Nếu là người khác, khi ghen thì khả năng lớn nhất là chất vấn người phụ nữ của mình, tại sao lại thân thiết với người đàn ông khác quá mức.

Nhưng đây là Diệp Phàm mà!

Diệp Phàm khi ghen, sẽ không lập tức chất vấn người mình thích, tại sao lại làm chuyện khiến hắn ghen.

Hắn lúc đầu không thể hiện ra, thậm chí không có bất kỳ phản ứng nào.

Hắn sẽ tương kế tựu kế, để người mình thích cứ ở bên cạnh người đàn ông đó, cuối cùng tự mình nhìn rõ bộ mặt thật của người đàn ông đó.

Trái tim Bạch Khinh Như đập điên cuồng.

Diệp Phàm nhất định là nghĩ như vậy!

Nên hắn mới không lập tức đuổi Lục Phi ra khỏi mình, mà lại để mình ở bên cạnh Lục Phi.

Bây giờ cũng là để mình ngay lúc sắp cảm động thì nhìn rõ Lục Phi thực ra cũng là một người khi gặp nguy hiểm sẽ bỏ rơi mình mà tự mình bỏ chạy.

Đúng lúc mình hoàn toàn thất vọng về Lục Phi, Diệp Phàm mới cuối cùng ra tay với Lục Phi.

Ném thẳng kẻ vừa bám lấy người mình thích, và còn làm tổn thương người mình thích đó, trực tiếp đến bên cạnh quan tài nguy hiểm nhất!

Diệp Phàm không phải không ghen, mà là dùng một cách cực kỳ

trưởng thành để thể hiện sự ghen tuông của mình.

Lúc này, trái tim vừa bị đóng băng của Bạch Khinh Như gần như hóa thành một vũng nước xuân, trở nên ấm áp và mềm mại.

Cùng lúc đó, trong lòng Diệp Phàm lại không hề dao động.

Hắn chém đứt tất cả những huyết tiễn tự lượng sức lao đến trước mặt hắn một cách trôi chảy như nước chảy mây trôi, tiến lên trước khi chúng mọc ra những phần mới.

Diệp Phàm nhìn tình hình xung quanh, trong đầu cân nhắc phương án cứu đội viên tối ưu.

Hắn nhớ lại đặc điểm của những huyết tiễn này, nhiệt độ càng cao càng hoạt động mạnh mẽ, và chúng lấy chất dinh dưỡng bằng cách hút máu.

Nên những huyết tiễn này càng xa quan tài, càng gần những ngọn đèn trường minh trên tường xung quanh thì càng hoạt động mạnh!

Khả năng tự phục hồi và tính công kích cũng sẽ mạnh hơn.

Quả nhiên ngay khi Diệp Phàm hiểu rõ chuyện này, Lục Phi lại nhảy ra.

Vừa dùng những động tác parkour lộn nhào và lộn ngang hoa mỹ để né tránh tấn công của huyết tiễn, vừa chạy càng lúc càng xa.

Nếu không phải huyết tiễn có đặc điểm càng ở môi trường nhiệt độ cao càng hoạt động mạnh, thì một người rất giỏi chạy như Lục Phi có thể giảm gánh nặng cứu hộ cho Diệp Phàm rất nhiều.

Nhưng giờ, vì huyết tiễn có đặc tính như vậy, cứ như là sinh ra để khắc chế những người giỏi chạy như Lục Phi vậy.

Nên ưu thế lớn nhất của Lục Phi ở đây, ngược lại lại là điểm yếu lớn nhất khi đối mặt với huyết tiễn.

Bình thường Diệp Phàm sẽ không quản Lục Phi muốn chạy đi đâu, chạy như thế nào.

Nhưng bây giờ đối mặt với huyết tiễn thì không được.

Để tránh Lục Phi 'bay loạn' gây quá nhiều rắc rối cho đội ngũ, Diệp Phàm đã đưa ra quyết định.

Thấy Lục Phi sắp chạy xa hơn nữa, Diệp Phàm đã chặn đường hắn với tốc độ nhanh hơn.

Trước khi Lục Phi kịp phản ứng, hắn trực tiếp túm lấy cổ áo hắn và ném hắn một cách chính xác đến bên cạnh quan tài, làm bạn với Lưu Bác Văn.

Nhưng Lục Phi không phải là bị ném đến bên cạnh quan tài một cách tự nguyện như Lưu Bác Văn, nên khi hắn ném Lục Phi thì dùng sức mạnh hơn một chút so với khi ném Lưu Bác Văn.

Chương 36

Kết quả là Lục Phi va vào quan tài ngọc, trực tiếp ngất đi.

Diệp Phàm lạnh nhạt liếc nhìn một cái, trong lòng "lộc cộc" một tiếng: Hỏng rồi, không kiểm soát tốt lực độ, sao gã này lại ngất luôn thế?

Diệp Phàm bất lực nghĩ đến việc Lưu Bác Văn vừa nói hoa khôi Bạch Khinh Như đi khá gần Lục Phi.

Chẳng lẽ hoa khôi có ý với Lục Phi sao?

Vậy vừa rồi mình chẳng phải đã ném ngất rể tương lai của Bạch Trường Minh rồi sao?

Với cái tính "nô lệ con gái" cực đoan của Bạch Trường Minh, e rằng dù là rể tương lai có bị cắt mất lưỡi, thì ông ấy cũng sẽ nghe được một hai câu!

Diệp Phàm lại lần nữa cảm thán trong lòng: Làm việc dưới tay loại "nô lệ con gái" này, độ khó để được suất tuyển thẳng cao học căn bản không thấp hơn tự ôn thi cao học đâu!

Cầu cho thế gian không còn "nô lệ con gái" nữa!

Vì đã ném ngất rể tương lai của Bạch Trường Minh, Diệp Phàm đành phải dồn sự chú ý vào Bạch Khinh Như.

Hắn nhìn Bạch Khinh Như một cái, phát hiện Bạch Khinh Như quả thực đang nhìn hắn với ánh mắt cực kỳ phức tạp.

Hình như… còn có một chút bi thương?

Diệp Phàm thầm kêu "không ổn" trong lòng.

Không biết bây giờ nhanh chóng cứu Bạch Khinh Như có thể vớt

vát lại hình tượng thanh niên bốn tốt của mình không.

May mà bây giờ Bạch Khinh Nhứ không giãy giụa mạnh, hắn chém đứt những huyết tiễn trước mặt mình một cách trôi chảy, quyết định từ hướng Bạch Khinh Nhứ đến bên quan tài để thực hiện việc cứu hộ cuối cùng của mình.

Nhưng trong mắt Bạch Khinh Nhứ, Diệp Phàm đây chính là đang đi về phía cô.

Cô nhìn Diệp Phàm tiến lại gần mình, khao khát sống lập tức tăng vọt.

Diệp Phàm yêu cô sâu đậm như vậy lại mạnh mẽ đến thế, cô càng không thể làm vướng chân Diệp Phàm!

Không thể mãi mãi chỉ chờ Diệp Phàm đến cứu cô, cô không thể biến thành một người phụ nữ vô dụng như vậy trong mắt Diệp Phàm!

Không biết từ đâu lại có sức lực, Bạch Khinh Nhứ bắt đầu giãy giụa mạnh mẽ.

Cô ra sức giật những huyết tiễn đang bám chặt trên người mình.

Tuy nhiên mỗi lần cô giãy giụa, huyết tiễn lại càng trở nên mạnh hơn, tốc độ hút máu càng nhanh, lực kìm kẹp cũng càng lớn.

Diệp Phàm nhìn Bạch Khinh Nhứ đột nhiên giãy giụa, trong lòng hít vào một hơi khí lạnh.

Quả nhiên, hoa khôi này ban đầu đã thầm mến Lục Phi!

Thấy mình là người đã ném ngất người trong mộng của cô ta bên cạnh quan tài mà lại kích động như vậy sao?

Vạn nhất lát nữa cứu hoa khôi rồi, cô ấy mà cào cấu mình thì chẳng phải chỉ có thể chịu thiệt thòi sao?

Diệp Phàm âm thầm thở dài trong lòng, quả nhiên, phụ nữ đang

yêu thật đáng sợ.

Nhưng mà, hoa khôi đại tiểu thư với vóc dáng nhỏ bé của cô mà giãy giụa như vậy, thật sự sẽ bị huyết tiễn hút thành xác khô đấy!

Diệp Phàm nén khí vào đan điền, nghiêm túc nhìn Bạch Khinh Nhứ, nói: "Bạch Khinh Nhứ!" "Đừng động." Bạch Khinh Nhứ vẫn đang ra sức giãy giụa, khi nghe thấy tiếng của Diệp Phàm, cô lập tức dừng mọi động tác.

Trái tim cô đập thình thịch trong lồng ngực, cô mở to mắt trân trân nhìn Diệp Phàm ở phía trước.

Cô không biết giọng nói của Diệp Phàm có ma lực gì mà lại có thể chiến thắng được khát vọng sinh tồn mãnh liệt trong lòng mình.

Hiện tại dừng lại chẳng khác nào từ bỏ cơ hội sống sót, nhưng cô vẫn tin tưởng, Diệp Phàm nói vậy tuyệt đối không phải để hại cô!

Cô tin rằng anh nhất định có thể cứu mình ra.

Người đàn ông này mang lại cho cô cảm giác an toàn vượt xa bản năng sinh tồn tự nhiên!

Bạch Khinh Nhứ thả lỏng toàn bộ cơ bắp, yên lặng nhìn Diệp Phàm đang tiến lại gần.

Diệp Phàm di chuyển linh hoạt giữa những xúc tu đỏ rực như tơ máu, vung thanh Hắc Kim cổ đao trên tay một cách dứt khoát.

Những đường đao sắc bén lóe lên tia hàn quang giữa mạng lưới tơ đỏ.

Gương mặt hắn không chút biểu cảm, dù máu có bắn lên mặt, mắt hắn cũng không hề chớp lấy một cái.

Từng bước tiến tới, hắn tựa như một chiến thần bước ra từ địa ngục.

Ngực Bạch Khinh Như phập phồng dữ dội.

Cô cảm thấy, dù bỏ qua hết những biểu hiện kinh người trước đó của Diệp Phàm, chỉ riêng khung cảnh này thôi cũng đủ khiến bất kỳ cô gái nào trên đời phải rung động!

Diệp Phàm không biết Bạch Khinh Như đang nghĩ gì, thấy cô thật sự đứng im, thậm chí còn có vẻ ngẩn người, hắn thầm nghĩ: Hỏng rồi.

Chẳng lẽ lúc nãy giọng mình nặng nề quá, làm hoa khôi sợ rồi?

Hắn biết rõ ngày thường đại hoa khôi này luôn được mọi người vây quanh chiều chuộng.

Kết quả hôm nay hắn làm hay lắm, đầu tiên là ném người thương của cô vào quan tài làm hắn ngất xỉu, giờ lại dọa cô sợ phát khiếp.

Đây chẳng phải là tội chồng thêm tội sao?

Diệp Phàm than thầm trong lòng, đành trút hết nỗi phiền muộn lên đám Huyết Tiễn đang chắn đường.

Động tác vung đao của hắn càng thêm dứt khoát, tuyệt đoán, bước chân cũng nhanh hơn đôi chút.

Khóe miệng Bạch Khinh Như khẽ cong lên một nụ cười nhạt: Quả nhiên, Diệp Phàm đang lo lắng cho mình rõ ràng như vậy.

Lẽ ra lúc nãy cô không nên dùng Lục Phi để thử xem anh có ghen hay không.

Chuyện này nhất định phải giải thích rõ ràng với anh!

Rất nhanh, Diệp Phàm với cơ thể dính đầy chất lỏng đỏ rực từ Huyết Tiễn đã đến trước mặt Bạch Khinh Như.

Cô cố gắng kìm nén sự xúc động trong giọng nói, gọi khẽ: "Diệp Phàm!".

Đang tự liệt kê tội trạng cho mình, Diệp Phàm đâu dám để Bạch Khinh Nhứ mở lời thêm?

Dù sao hắn cũng chẳng giỏi lý luận với phụ nữ.

Thay vì chờ cô định tội, chi bằng hắn nhận lỗi trước.

Hắn lạnh lùng nói: "Tôi biết rồi, xin lỗi." Chỉ cần mình xin lỗi đủ nhanh, đối phương sẽ không kịp trách tội.

Nói xong, Diệp Phàm vung đao hạ xuống.

Bạch Khinh Nhứ không nhìn rõ động tác của hắn, chỉ thấy mấy đạo hàn quang sắc lẹm lóe lên giữa sắc đỏ.

Ngay sau đó, cơ thể cô nhẹ bẫng.

Những xúc tu đỏ quấn quanh người mất đi nguồn cung cấp dinh dưỡng từ gốc, lập tức khô héo, co rút rồi rơi xuống đất.

Cô ngẩng đầu, nhìn Diệp Phàm bằng ánh mắt chứa chan tình cảm.

Chương 37

Diệp Phàm vẫn đứng chắn trước mặt cô, đối phó với những sợi Huyết Tiễn đang mọc lại.

Bạch Khinh Nhứ gật đầu, nhỏ giọng nói: "Ừm, anh biết là tốt rồi." Tuy tiếng nói của cô nhỏ như muỗi kêu, nhưng nhờ vào thính lực Lưu Tang thu được từ hệ thống trước đó, Diệp Phàm nghe rõ không sót chữ nào.

Nhưng lúc này hắn không còn tâm trí đâu để nghĩ xem cô có ý gì.

Dù sao hắn cũng đã cứu cô, nếu cô còn muốn định tội thì đúng là không biết lý lẽ.

Hắn quan sát tình hình xung quanh, ước lượng khoảng cách tới cỗ quan tài.

Các thành viên trong đội có người vẫn đang kháng cự, có người đã kiệt sức.

Những kẻ ngoan cố phần lớn đều bị Huyết Tiễn trói nghiến thành những tư thế cực kỳ đau đớn.

Như một tên vệ sĩ của Lý Thái, tay chân bị kéo ngược ra sau, cả người uốn cong như một con tôm luộc.

Diệp Phàm nhìn quanh, hét lớn: "Huyết Tiễn sợ nhiệt độ thấp!

Những ai có khả năng hãy cố gắng áp sát quan tài!

Dừng giãy giụa ngay!

Đừng để máu lưu thông nhanh hơn!" Nói xong, hắn quay lại bảo Bạch Khinh Nhứ: "Tôi đưa em qua chỗ Lục Phi nhé?" Bạch Khinh Nhứ ngẩn ra, thầm nghĩ: Chẳng lẽ Diệp Phàm ghen tuông đến mức

này sao, chuyện vẫn chưa qua à?

Đây là đang thử thách xem mình còn tơ tưởng đến người đàn ông khác không ư?

Thế là cô kiên định lắc đầu: "Không cần đâu." Diệp Phàm nhanh chóng gật đầu: "Vậy được, tự chăm sóc bản thân cho tốt." Nói đoạn, Diệp Phàm lại cầm đao lên đường.

Bạch Khinh Như bị bỏ lại tại chỗ: ???

Cô nhìn theo bóng lưng nhanh như gió của Diệp Phàm.

Dù hắn đã tiện tay dọn sạch phần lớn cái thứ gọi là Huyết Tiễn kia để cô có thể né tránh, nhưng bỏ mặc người thầm thương ở đây thế này mà được sao???

Bạch Khinh Như tức đến mức muốn giậm chân, gào thét trong lòng: Diệp Phàm!!

Cái đồ trai thẳng thép nguội nhà anh, rốt cuộc có muốn có bạn gái nữa không hả!!

Cùng lúc đó, các thành viên khác nghe thấy tiếng của Diệp Phàm, đều nhận ra hắn không hề bị thứ này khống chế!

Những người chưa bị trói chặt lập tức làm theo lời hắn, cố gắng nhích về phía quan tài.

Còn mấy thành viên thuộc "Liên minh những nạn nhân phản đối Diệp Phàm", thấy hắn bình an vô sự lại còn vừa từ chỗ hoa khôi chạy tới, lòng tràn ngập nộ hỏa.

Ngạn Gia ra sức rút tay ra khỏi sợi dây tơ, nói: "Không giãy giụa?

Thế chẳng khác nào chờ chết sao?

Không đời nào, tuyệt đối không có chuyện đó!

Tôi không thể chết ở đây được." Hai tên vệ sĩ bị trói cùng Lý Thái vốn đã định dừng lại khi nghe tiếng Diệp Phàm.

Hiện tại, một người bắp chân đã chạm vào lưng, một người cổ bị vặn vẹo đến mức thở cũng thấy đau.

Lý Thái bị kẹp ở giữa thấy họ dừng lại thì gào lên: "Sao lại dừng?

Mau cứu bản thiếu gia ra ngoài!

Diệp Phàm bảo không được cử động là vì nó không bị bắt, tụi mày thật sự tin nó à?

Không cử động thì chờ chết sao?

Thứ này hút máu đấy!" Nghe vậy, hai tên vệ sĩ lại bắt đầu vùng vẫy.

Tuy nhiên, chưa đầy hai giây sau, cổ một tên vệ sĩ phát ra tiếng xương gãy "rắc". "Mike!" Tên còn lại hét lên.

Nhưng Mike lúc này đã không còn phản ứng gì nữa.

Đồng tử Lý Thái co rụt lại: Mike chết rồi!

Không phải chết vì bị hút máu, mà bị thứ này bẻ gãy cổ một cách sống sượng!

Lúc này, Diệp Phàm đã xuất hiện bên cạnh quan tài ngọc.

Lưu Bác Văn đang ôm thiết bị livestream thu mình một góc.

Bên cạnh anh ta là Lục Phi vẫn còn hôn mê chưa tỉnh.

Trước khi Diệp Phàm tới, anh ta cứ dán chặt vào cỗ quan tài lạnh lẽo, trực tiếp quay lại tình hình trong mộ thất.

Hiện tại, số người xem đã vọt lên hơn ba vạn.

Đây là số lượng fan mà Lưu Bác Văn chưa từng thấy bao giờ.

Chưa đầy một tiếng đồng hồ mà từ vài trăm đã lên tới hơn ba vạn.

Với tốc độ này, anh ta sắp nổi đình đám rồi!

Dĩ nhiên, fan vào xem không phải vì anh ta, nhưng Lưu Bác Văn đã nắm giữ được "mật mã lưu lượng".

Anh ta tập trung ống kính vào Diệp Phàm, rồi so sánh tình cảnh thảm hại của người khác với sự bình tĩnh của hắn để thu hút người xem.

Thêm vào đó là những khung hình có cả Diệp Phàm và hoa khôi.

Trong phòng chat đã xuất hiện một lượng lớn fan đẩy thuyền hai người.

Trước khi Diệp Phàm tới, Lưu Bác Văn đang hăng hái bình luận: "Các chiến hữu ơi, đây chính là tình yêu!

Trai tài gái sắc, thuyền này không chèo thì phí!

Tôi đoán, đại ca nhất định sẽ một tay bảo vệ hoa khôi, một tay dọn sạch gai góc.

Đại ca tới rồi!

Anh ấy mang theo...

Ủa?

Anh ấy đi một mình?" Giây tiếp theo, Diệp Phàm đã đứng cạnh quan tài, Lưu Bác Văn vội gọi: "Đại ca!

Sao anh lại qua đây một mình?

Hoa khôi đâu?" Diệp Phàm đứng bên quan tài, một tay luồn ra sau ba lô lấy đồ, thản nhiên đáp: "Phía sau." Lưu Bác Văn: "..." Anh ta nhìn Diệp Phàm lấy ra một cái túi gấm, mở ra, rồi hỏi tiếp: "Ý tôi là, sao anh không đưa hoa khôi đi cùng?" Diệp Phàm lấy ra những hạt sen Thanh Tĩnh, phần thưởng từ hệ thống.

Hắn vừa lặng lẽ đổ hạt sen vào đám Huyết Tiễn đang cuồn cuộn trong quan tài, vừa trả lời: "Không đến." Lưu Bác Văn cạn lời.

Anh ta thầm nghĩ: Diệp Phàm chắc không biết con gái còn có một đức tính gọi là rụt rè và ngại ngùng.

Anh ta định truyền đạt đạo lý "Người ta không đến thì anh phải mời thêm lần nữa" cho Diệp Phàm, nhưng giây tiếp theo, chứng kiến cảnh tượng trước mắt, Lưu Bác Văn không thốt lên lời nào được nữa.

Chương 38

Chỉ thấy sau khi đổ những hạt nhỏ từ túi gấm vào quan tài, cỗ quan tài vốn đã lạnh lẽo bỗng chốc tỏa ra hơi lạnh thấu xương như một khối băng khổng lồ.

Từng luồng khí lạnh tràn ra.

Ngay lập tức, chất lỏng màu đỏ đang sục sôi bị đóng băng thành những khối băng đỏ rực.

Trước khi đông cứng, trong quan tài còn bung nở những vòng hoa máu.

Những bông hoa ấy bị đóng băng ngay khoảnh khắc bung ra, trông như những đóa sen đỏ thắm nở rộ bên trong quan tài ngọc.

Còn những xúc tu đỏ hung hãn kia phần lớn bắt đầu vỡ vụn từ phía miệng quan tài.

Có mảnh như tinh thể băng rơi xuống đất phản chiếu ánh đèn, có mảnh bắn lên cao biến thành những bông tuyết đỏ sáu cạnh.

Tuyết đỏ lả tả rơi rụng từ trên không trung, cả mộ thất như đang trải qua một trận mưa tuyết màu đỏ.

Cảnh tượng vốn kinh hoàng khiến người ta nghẹt thở, bỗng chốc biến thành một màn lãng mạn cực hạn hiếm thấy trên đời.

Cùng lúc đó, đám Huyết Tiễn đang quấn lấy các thành viên cũng lập tức mất đi sức sống, biến thành những sợi chỉ đỏ bình thường tuột khỏi người họ, không còn phản ứng gì.

Mọi người đều bàng hoàng nhìn về phía Diệp Phàm và cỗ quan tài. "Đẹp quá..." "Cứu được rồi!" "Diệp Phàm vừa làm gì thế?

Đó là ma pháp à?" Lưu Bác Văn cũng kịp ghi lại trọn vẹn khung cảnh này vào buổi livestream.

Số người xem lại một lần nữa bùng nổ, bình luận tràn ngập sự kinh ngạc. "Vãi chưởng!

Cảnh tiên gì thế này?" "Đẹp quá đi mất!

Có ai nạp tiền làm kỹ xảo cho livestream à?" "Lãng mạn quá!

Tôi cũng muốn có mặt ở đó!

Đại thần Diệp Phàm ơi, tôi còn cơ hội không?" "Cái gì thế??

Đậu xanh Diệp Phàm, anh có đồ tốt thế sao không chia sẻ sớm cho anh em, chỉ để cho hoa khôi xem thôi hả?" "Diệp Phàm kiểu: Anh em như tay chân, đàn bà như áo ấm qua mùa đông." "Không hiểu thì hỏi, Diệp Phàm là công chúa Disney đi lạc à?

Lần trước thấy cảnh này là trong phim Frozen đấy." Các thành viên đội khảo cổ ngơ ngác nhìn Diệp Phàm.

Lúc này hắn đang quay lưng về phía họ, lặng lẽ quan sát bên trong quan tài, dường như hoàn toàn không quan tâm đến tình hình trong mộ.

Bạch Trường Minh bò dậy, vội bước đến bên cạnh Bạch Khinh Như để kiểm tra xem cô có bị thương không.

Còn Bạch Khinh Như vẫn đang chìm đắm trong màn tuyết đỏ lãng mạn mà Diệp Phàm tạo ra.

Tim cô đập thình thịch, không người phụ nữ nào có thể cưỡng lại khung cảnh này!

Cho đến khi Bạch Trường Minh đến bên cạnh, cô mới bừng tỉnh, khẽ lắc đầu: "Con không sao." Sau đó, cô nhìn Diệp Phàm với ánh mắt đầy tình ý.

Bạch Trường Minh nhận ra tâm ý đặc biệt của con gái dành cho

Diệp Phàm, thầm cảm thán trong lòng.

Ông cũng nhìn về phía hắn.

Là một người cha, dù rất không đành lòng thấy con gái rượu gả cho người khác, nhưng nếu người đó mạnh mẽ như Diệp Phàm, ông cũng sẵn lòng giao con gái mình cho một người đáng tin cậy như vậy.

Nhưng mà, Diệp Phàm thực sự quá bí ẩn.

Với thân thủ và kiến thức thế này, sao có thể là một sinh viên đại học bình thường được?

Bạch Trường Minh quan sát Diệp Phàm, chợt ánh mắt ông dừng lại trên cái túi gấm trong tay hắn.

Đó là cái gì!

Lúc nãy bị vây khốn, ông không rảnh để xem Diệp Phàm đã làm gì, nhưng giờ đây, vật trong tay hắn lập tức thu hút sự chú ý của ông.

Cùng lúc đó, những người khác trong đội cũng phát hiện ra sự tồn tại của cái túi gấm.

Ngạn Gia bò dậy, nhìn cái túi gấm trong tay Diệp Phàm rồi hét lớn: "Diệp Phàm, cậu cầm cái gì trong tay thế?!

Cậu còn nói chưa từng đến đây?

Rõ ràng là cậu có chuẩn bị từ trước!" Lý Thái đạp xác tên vệ sĩ trên người mình ra, bò lùi lại một đoạn xa, nghe thấy tiếng Ngạn Gia cũng gào lên: "Diệp Phàm!

Cậu có đồ tốt sao không dùng sớm!

Phải đợi người của tôi chết hết cậu mới dùng?

Cậu rốt cuộc có ý đồ gì?" Triệu Trạch Minh nhặt kính dưới đất đeo lại: "Diệp Phàm, dù cậu vừa cứu mọi người, nhưng nếu cậu biết

trước, tại sao không dùng sớm hơn?

Còn nữa, Lục Phi và Lưu Bác Văn cũng là do cậu ném qua đó đúng không?

Diệp Phàm, cậu rốt cuộc là ai?" Nhất thời, sự chú ý của mọi người chuyển từ màn tuyết đỏ sang Diệp Phàm.

Sự nghi ngờ của Triệu Trạch Minh tuy cực đoan nhưng không phải không có lý.

Chỉ là đa số mọi người cảm kích Diệp Phàm nhiều hơn nên không lớn tiếng chất vấn.

Tuy nhiên, họ vẫn rất muốn biết Diệp Phàm sẽ trả lời thế nào.

Lúc này, Diệp Phàm đang nhìn vào trong quan tài đã đóng băng thành một khối hồng ngọc với những đóa sen băng tuyệt đẹp.

Nghe tiếng Triệu Trạch Minh, hắn mới cầm túi gấm lên xem.

Túi gấm được may bằng lụa tơ vàng, bên trên dùng chỉ bạc thêu một hình Quan Âm vô cùng sinh động, dưới chân Quan Âm còn có một đóa thanh liên.

Dù không tính đến hạt sen bên trong, chỉ riêng cái túi thôi cũng là một món đồ vô cùng giá trị.

Khi Diệp Phàm giơ tay lên, mọi người cũng nhìn rõ món đồ tinh xảo này.

Triệu Trạch Minh đẩy kính, nói: "Triều Đường sùng Phật.

Đây là gấm Thục triều Đường!

Là cổ vật chính hiệu!

Trên thị trường không thể có loại cổ vật này được, Diệp Phàm, còn bảo cậu không phải đạo tặc!" Mấy thanh niên khác cũng nhờ lời

Triệu Trạch Minh mà lấy lại chút tự tin.

Lý Thái đứng bên cạnh nói: "Bản thiếu gia chưa bao giờ thấy trong các buổi đấu gia cổ vật lại có cái túi gấm dùng lụa vàng rực rỡ thế này.

Đồ của hoàng đế không thể để cho người khác làm vật gia truyền được đâu?

Cái túi này tuyệt đối là do Diệp Phàm trộm từ lăng mộ đế vương ra!" Diệp Phàm bị mấy kẻ này làm cho đau đầu.

Hắn khẽ nheo mắt, lạnh lùng nhìn mấy người đó.

Triệu Trạch Minh và Lý Thái bất giác lùi lại một bước, nhưng miệng vẫn cứng cỏi: "Cái đó là tang vật của quân đạo mộ!

Là bằng chứng phạm tội của cậu!" Lý Thái quay lại bảo vệ sĩ: "Jason!

Chương 39

Lấy cái túi trong tay Diệp Phàm lại đây!

Không thể để tên trộm mộ lấy đi cổ vật quốc gia!" Diệp Phàm thầm siết chặt chuôi Hắc Kim cổ đao.

Hắn cân nhắc xem nếu dùng đao đối phó với tên vệ sĩ này thì có quá bắt nạt người không.

Vạn nhất lỡ tay đánh chết người, thì tính là phòng vệ chính đáng hay cố ý giết người?

Bất kể là tội gì thì suất tuyển thẳng cao học của thanh niên bốn tốt như hắn cũng sẽ lung lay.

Diệp Phàm thầm nhủ: Lát nữa nhất định phải kiềm chế tay cầm đao, mấy tên tép riu này dùng chân là đủ rồi.

Tuy nhiên, Jason nhìn về phía Diệp Phàm, mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Trước khi gặp Diệp Phàm, anh ta không bao giờ nghĩ tiền vệ sĩ lại khó kiếm thế này!

Cái tên chủ thuê này rảnh rỗi không có việc gì đi chọc vào Diệp Phàm làm gì cơ chứ!

Nhưng vì chủ thuê yêu cầu, lại là người trả lương hậu hĩnh sau khi kết thúc nhiệm vụ, anh ta không thể từ chối thẳng thừng.

Từ khi vào ngôi mộ cổ này, Jason đã mất đi hai đồng đội.

Anh ta thở dài, nhìn sang người đồng đội duy nhất còn lại: "Rhodes, tôi ở đây bảo vệ Lý thiếu, cậu đi đi." Rhodes nghe vậy, kính suýt rơi khỏi mặt.

Anh ta nhìn trừng trừng vào Jason.

Chẳng lẽ đây chính là văn hóa "chết đồng đạo chứ không chết bần đạo" sao?

Lý Thái sốt ruột thúc giục: "Hai tụi mày lề mề cái gì?

Chẳng lẽ muốn bản thiếu gia tự thân vận động à!" Rhodes nuốt nước bọt, chỉnh trang lại quần áo, mím môi hạ quyết tâm bước tới chỗ Diệp Phàm.

Đột nhiên, giọng của Bạch Trường Minh vang lên từ phía sau: "Khoan đã!" Ông bước nhanh về phía Diệp Phàm.

Cùng lúc đó, cả Diệp Phàm và Rhodes đều thở phào nhẹ nhõm.

Rhodes: May quá, không phải lên nộp mạng.

Diệp Phàm: May quá, không lo lỡ tay đánh chết người.

Bạch Trường Minh ra mặt, bọn Lý Thái và Triệu Trạch Minh vô cùng đắc ý.

Ai cũng biết Bạch Trường Minh ghét nhất là bọn trộm mộ vì lợi ích mà phá hoại văn hóa quốc gia.

Bây giờ, dù Diệp Phàm có tài giỏi đến đâu cũng không cứu vãn nổi hình tượng trong lòng giáo sư.

Triệu Trạch Minh nhân cơ hội ghé sát Bạch Trường Minh, cười nói: "Bạch giáo sư, ngài đừng giận quá ảnh hưởng sức khỏe.

Dù Diệp Phàm là kẻ trộm mộ nhưng dù sao cũng cứu chúng ta mấy lần.

Lại còn chăm sóc Khinh Như chu đáo như vậy, dù chẳng biết cậu ta có ý đồ gì.

Nhưng nể tình mấy chuyện đó, ngài chỉ cần dặn Khinh Như tránh

xa loại người này ra là được, đừng nên làm căng quá lúc này." Từng lời của Triệu Trạch Minh lọt vào tai Diệp Phàm.

Hắn cười lạnh trong lòng.

Lời của tên này đúng là nồng nặc mùi "trà xanh".

Bề ngoài là xin giùm nhưng thực chất từng câu từng chữ đều nhấn mạnh hắn là kẻ trộm mộ, lại còn lôi cả con gái rượu của giáo sư ra để vu cho hắn ý đồ xấu.

Đúng là không từ thủ đoạn.

Ngay khi Diệp Phàm đang suy tính trong đầu, Bạch Trường Minh đã đứng trước mặt hắn cùng đám Triệu Trạch Minh.

Diệp Phàm lạnh lùng nhìn họ.

Hắn vốn chẳng phải trộm mộ nên chẳng việc gì phải chột dạ trước những chất vấn sắp tới.

Tuy nhiên, sau khi Triệu Trạch Minh nói xong, Bạch Trường Minh quay lại nhìn cậu ta một cái lạnh lẽo: "Cậu Triệu, nói xong chưa?" Triệu Trạch Minh rùng mình trước ánh mắt đó, gật đầu: "Em nói xong rồi, thưa giáo sư.

Về tang vật trong tay Diệp Phàm..." Bạch Trường Minh ngắt lời: "Tôi nói cái túi gấm trong tay Diệp Phàm là tang vật bao giờ?" Nói đoạn, ông quay sang Diệp Phàm với nụ cười hiền hậu: "Diệp Phàm tiểu hữu, có thể cho tôi xem cái túi gấm trong tay cậu được không?" Diệp Phàm đáp: "Vâng", rồi đưa túi gấm cho ông.

Bạch Trường Minh dùng cả hai tay đón lấy, một tay nâng, một tay vuốt ve từng đường thêu.

Đôi bàn tay ông khẽ run rẩy, vẻ mặt đầy cảm khái.

Ông nói: "Cậu Triệu này, cậu nhìn lầm rồi!

Đây không phải gấm Thục triều Đường, đây đích thị là Gấm Hạ!

Là loại gấm dệt từ tơ Thiên Tàm độc nhất vô nhị!

Không ngờ Bạch Trường Minh tôi đến cuối đời lại có diễm phúc thấy được Gấm Hạ Thiên Tàm thật sự!" Lời của Bạch Trường Minh khiến Triệu Trạch Minh đờ người, nhìn Diệp Phàm đầy vẻ không tin nổi: Sao hắn lại có thứ này!

Gấm Hạ Thiên Tàm!

Hắn vốn định dùng cái túi này để kết tội Diệp Phàm là quân trộm mộ, giờ kế hoạch hoàn toàn đổ bể.

Công tử bột Lý Thái không hiểu Gấm Hạ Thiên Tàm là gì, hỏi một cách khinh khỉnh: "Gấm Hạ Thiên Tàm là cái gì?

Dù là gì đi nữa tôi cũng chưa thấy nó ở các buổi đấu giá hợp pháp.

Những cổ vật không có mặt ở đó chắc chắn là đồ lậu từ mộ ra, không được phép mua bán." Bạch Khinh Nhứ bước tới, giải thích: "Gấm Hạ Thiên Tàm theo truyền thuyết là những tấm lụa đầu tiên do vợ của Hoàng Đế dệt từ tơ Thiên Tàm, từ đó dân chúng mới biết cách nuôi tằm dệt lụa.

Nhưng hậu thế chỉ học được phương pháp dệt lụa tinh mỹ, thoải mái, còn những tấm lụa đầu tiên dệt từ tơ Thiên Tàm không chỉ đẹp mà còn đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm.

Thiên Tàm yêu cầu môi trường sống cực kỳ khắt khe, nuôi mấy chục năm mới nhả được một tấm tơ, cả đời chỉ nhả tơ một lần.

Hậu thế không bao giờ tạo ra được loại Gấm Hạ như thế nữa, nên trên đời chỉ có bấy nhiêu thôi." Bạch Khinh Nhứ nhìn Lý Thái một cách lạnh lùng: "Giá trị của thứ này không thể đo bằng tiền, anh không thấy ở buổi đấu giá cũng là chuyện thường." Mặt Lý Thái hết xanh lại trắng, vì trong mắt Bạch Khinh Nhứ ghi rõ ba chữ: Anh không xứng.

Triệu Trạch Minh nuốt nước bọt, không cam tâm: "Giáo sư, chúng ta làm khảo cổ bao lâu nay có thấy Gấm Hạ Thiên Tàm bao giờ đâu.

Ngài xem, trên túi còn thêu Quan Âm, lại là màu vàng tươi.

Màu này là của hoàng gia, vua nhà Đường lại sùng đạo Phật, khả năng cao nhất là lụa triều Đường!" Bạch Trường Minh thở dài, nhìn Triệu Trạch Minh: "Tiểu Triệu à, khả năng giám định của cậu vẫn chưa tới nơi tới chốn.

Đây là kỹ năng cơ bản của sinh viên khảo cổ, nếu kỹ năng cơ bản còn không xong thì chuyện tuyển thẳng cao học của cậu tôi phải bàn lại với giáo viên hướng dẫn của cậu mới được." Triệu Trạch Minh mặt trắng bệch, câm nín.

Bạch Trường Minh giơ túi gấm lên cao, ánh sáng chiếu vào khiến xung quanh nó tỏa ra một vòng hào quang thất sắc nhạt.

Ông nói: "Đúng rồi!

Chính là nó!

Nếu là lụa thông thường, khi ra khỏi mộ sẽ bị oxy hóa thành tro ngay.

Nhưng Gấm Hạ Thiên Tàm thì không có mối lo đó!

Tương truyền, Sơn Hải Kinh cũng được ghi lại trên Gấm Hạ Thiên Tàm!" Sau lời khẳng định của Bạch Trường Minh, mọi người nhìn Diệp Phàm đầy chấn động.

Gấm Hạ Thiên Tàm, thứ chỉ có trong truyền thuyết mà chưa ai từng thấy, lại đang ở trong tay Diệp Phàm!

Chương 40

Rốt cuộc hắn là thần thánh phương nào?

Bạch Trường Minh cung kính trả lại túi gấm cho Diệp Phàm.

Lúc này, Lục Phi – người bị Diệp Phàm ném bất tỉnh bên quan tài – mới lơ mơ mở mắt.

Anh ta nheo mắt nhìn quanh, khi thấy Diệp Phàm thì lập tức nhớ ra chuyện gì đã xảy ra.

Lục Phi bật dậy như tôm nhảy, chỉ vào Diệp Phàm: "Diệp Phàm!

Chính cậu ném tôi qua đây!

Là người theo đuổi Khinh Nhứ, chúng ta cạnh tranh công bằng, cậu lại dùng thủ đoạn hèn hạ này để loại bỏ đối thủ nặng ký nhất sao?" Nghe tiếng Lục Phi, mọi người mới nhớ ra vẫn còn một người nằm đây.

Diệp Phàm thầm nghĩ: Hỏng rồi, "cháu rể hụt" của Bạch giáo sư tỉnh rồi.

Sao hắn lại hiểu lầm mình là tình địch thế này?

Trời đất chứng giám, Diệp Phàm hắn sống ngay thẳng, đừng nói là hắn không hứng thú với đại hoa khôi, mà chuyện làm người thứ ba hắn tuyệt đối không bao giờ làm!

Hiểu lầm hắn là tình địch, chẳng lẽ Lục Phi bị cú ngã lúc nãy làm cho ngốc luôn rồi, hay là yêu vào nên lú lẫn?

Bạch Khinh Nhứ nhìn Lục Phi một cái lạnh lẽo, lòng lại lo lắng cho Diệp Phàm.

Dù sao Diệp Phàm cũng vì cô mới làm vậy với Lục Phi.

Dù cô hiểu và rất thích cách anh thể hiện sự ghen tuông này, nhưng người khác có thể không hiểu như vậy!

Nếu họ biết nguyên nhân, vạn nhất hiểu lầm Diệp Phàm là người nhỏ mọn, tàn nhẫn thì sao?

Chung quy Diệp Phàm làm vậy cũng vì cô lúc nãy đã tiếp cận Lục Phi.

Diệp Phàm đã làm cho cô quá đủ rồi, không thể để cô làm ảnh hưởng đến hình tượng của anh.

Diệp Phàm định lên tiếng giải thích: "Chuyện này là..." Bạch Khinh Nhứ mím môi cắt ngang lời hắn: "Chuyện này không liên quan đến Diệp Phàm.

Trách nhiệm chính là ở tôi." Cô nhìn Lục Phi: "Lục Phi, nếu anh thật sự muốn trách ai đó, thì hãy trách tôi đi." Lục Phi nhìn cô, nhớ lại khoảnh khắc mình buông tay bỏ mặc cô lúc nãy, tự thấy chột dạ: "Khinh Nhứ, em nghe anh giải thích.

Lúc đó anh chỉ muốn thu hút sự chú ý của chúng để em được an toàn hơn thôi!" Bạch Khinh Nhứ cười lạnh.

Nếu anh ta muốn thu hút hỏa lực che chở cho cô, sao lúc chạy trốn lại không thèm quay đầu nhìn lấy một lần?

Cùng lúc rời khỏi cô, nhưng Diệp Phàm đã giúp cô dọn sạch nguy hiểm, để lại một khu vực an toàn.

Còn Lục Phi chỉ đơn giản là đào ngũ.

So sánh cả hai, Bạch Khinh Nhứ càng thêm rung động vì Diệp Phàm.

Thế nhưng, Diệp Phàm vốn quan niệm "thanh quan khó phân xử việc nhà", nên ngẩng mặt 45 độ nhìn lên đỉnh mộ, không thèm để ý

đến ân oán của cặp đôi "suýt thành" kia nữa.

Thấy phản ứng của Diệp Phàm, nụ cười trong mắt Bạch Khinh Nhứ biến thành sự nghi hoặc: ???

Khi cô nhận lỗi về mình, không phải anh nên xuất hiện bảo vệ cô sao?

Sao giờ lại nhìn trần nhà rồi?

Chẳng lẽ trong mắt trai thẳng thép nguội, thi thể, quái vật, thậm chí là cái đỉnh mộ còn hấp dẫn hơn cả người thương?

Anh nhìn đỉnh mộ làm gì?

Sợ nó sập xuống à?

Cùng lúc đó, trong đầu Diệp Phàm vang lên tiếng thông báo của hệ thống. [Đinh!

Nội dung bị người khác phàn nàn phù hợp với thiết lập nhân vật, độ hoàn thiện tăng 5%, hiện tại là 93%.

Các điểm thuộc tính tương ứng đã được áp dụng cho ký chủ.] [Chúc mừng ký chủ nhận được phần thưởng hệ thống.] [Đinh!

Nhận được Dây Mực Tơ Thiên Tàm, có tác dụng xua đuổi tà ma, trấn áp thây ma.] Nghe thấy giọng nói nhắc nhở của hệ thống, Diệp Phàm chợt nảy ra một dấu chấm hỏi trong đầu.

Cái quái gì thế này?

Vẫn có thể đạt được tỷ lệ khôi phục này ư?

Bị đội khảo cổ chê bai là giống Trương Khải Linh về mức độ khôi phục.

Tại sao hắn đã cứu người rồi mà vẫn bị cà khịa chứ?

Rốt cuộc là ai vô lý vô cớ như vậy, còn cà khịa cả ân nhân cứu

mạng mình?

Diệp Phàm nghĩ đi nghĩ lại, ở đây người có hiểu lầm sâu sắc nhất với hắn, chắc chắn là Lục Phi, vị phó viện trưởng tương lai kiêm anh họ hoa khôi, kẻ đã hiểu lầm hắn là tình địch.

Thế là, hắn lặng lẽ lướt mắt qua Bạch Khinh Nhứ, nhìn Lục Phi một cái.

Tuy nhiên, Diệp Phàm đã bỏ qua một vấn đề.

Lúc này, tỷ lệ khôi phục của hắn đối với Trương Khải Linh đã đạt 93%.

Vì vậy, cái nhìn cực kỳ bình thường trong mắt hắn, lại mang đầy tính sát thương và uy hiếp trong mắt người khác.

Lục Phi bị Diệp Phàm nhìn đến nỗi không khỏi chột dạ, mồ hôi lạnh lập tức toát ra trên trán hắn.

Bạch Khinh Nhứ, người vừa rồi còn chê bai Diệp Phàm là trai thẳng cục súc, thấy phản ứng này của hắn cũng đỏ bừng hai má.

Quả nhiên là Diệp Phàm kiểu âm thầm bảo vệ mình!

Tuy không đứng công khai bên cạnh mình, nhưng hắn sẽ âm thầm bảo vệ mình từ một góc khuất mà mình không nhìn thấy.

Bạch Khinh Nhứ khẽ cong khóe môi, lặng lẽ quay đầu đi.

Một bên, Bạch Trường Minh ho nhẹ một tiếng.

Ông nói: "Nếu là Khinh Nhứ làm sai, vậy bạn học Lục Phi có thể đợi sau khi ra khỏi cổ mộ rồi nói chuyện kỹ hơn với tôi." "Hiện tại nhiệm vụ quan trọng nhất của chúng ta vẫn là tiếp tục công việc khảo cổ." Lục Phi lẳng lặng nuốt một ngụm nước bọt, oán hận trừng mắt nhìn Diệp Phàm.

Diệp Phàm nhận được ánh mắt của Lục Phi, trong lòng thầm gật

đầu, quả nhiên người vừa rồi cà khịa mình chính là Lục Phi mà.

Bạch Trường Minh xem xét tình hình hiện tại của đội khảo cổ.

Vừa rồi Huyết tiễn tuy hung hãn, nhưng may mắn là Diệp Phàm đã kịp thời ra tay.

Nên trong tình huống kịp thời ngăn chặn tổn thất, thương vong của đội khảo cổ không nghiêm trọng.

Phần lớn mọi người đều bị kinh hãi quá mức và kiệt sức do bị hút máu.

Chỉ có một bảo vệ tên Lý Thái chết trong vũng máu.

Bạch Trường Minh thở hổn hển mấy hơi, nhìn về phía hai chiếc quan tài còn lại chưa được mở.

Ông nhớ lại lời Diệp Phàm nói trước khi mở quan tài, bèn nói: "Xem ra, suy đoán ban đầu của tiểu hữu Diệp Phàm không sai." "Tác dụng của những chiếc quan tài này đặt ở đây không phải để chôn theo, mà là để tế tự." "Nếu là vậy, thì những chiếc quan tài này chính là vật chứa để tế tự." Bạch Trường Minh cau mày thật sâu.

Chương 41

Sự chú ý của mọi người lúc này cũng hoàn toàn chuyển sang hai chiếc quan tài còn lại chưa mở.

Vừa rồi, những chiếc quan tài này trong mắt họ còn chứa vàng bạc châu báu hoặc là bảo vật của người quyền quý.

Hiện tại, hai chiếc quan tài này trong mắt họ lại biến thành những chiếc hộp Pandora.

Mở ra, sẽ gây ra tai họa diệt vong.

Lý Thái nhìn người bảo vệ bên cạnh mình.

Liên tiếp mất đi hai bảo vệ khiến cảm giác an toàn của hắn giảm sút nghiêm trọng.

Hắn cứng cổ nói: "Vì bên trong không có bồi táng phẩm gì, vậy còn mở chúng ra làm gì?" "Làm ăn, quan trọng nhất là kịp thời cắt lỗ, nếu không sẽ chỉ được ít mất nhiều." Lời của Lý Thái đã chạm đến suy nghĩ của rất nhiều người.

Một chiếc quan tài trông có vẻ vô hại nhất đã khiến họ trở tay không kịp.

Hai chiếc quan tài còn lại, một bằng đồng và một bằng vàng, chiếc nào trông cũng không phải là loại hiền lành.

Ngạn Gia nói: "Chủ mộ này tâm địa độc ác, chắc chắn sẽ không bỏ thứ gì tốt vào hai chiếc quan tài này." "Rõ ràng biết bên trong có nguy hiểm, chúng ta nên tránh loại rủi ro này một cách hợp lý." Một giáo sư già hít một hơi thật sâu, nói: "Lý Thái, Ngạn Gia, hai cậu nói đều có lý." "Nhưng, đây là khảo cổ, không phải làm ăn, đây không phải là một trò cá cược liên quan đến lợi nhuận hay thua lỗ, mà là

nghiên cứu lịch sử." Trong đội xuất hiện hai luồng ý kiến: mở và không mở.

Bạch Trường Minh đương nhiên là chủ trương mở.

Nhiệt huyết khảo cổ của ông có thể chiến thắng nỗi sợ hãi đối với điều chưa biết.

Bạch Trường Minh nhìn mọi người.

"Tôi có thể hiểu sự lo lắng của mọi người, đối mặt với nỗi sợ hãi, lùi bước là lẽ thường tình." "Nhưng tôi cũng hy vọng mọi người có thể hiểu một đạo lý." "Khi các cậu đưa ra một lựa chọn, phải chịu trách nhiệm đến cùng cho lựa chọn đó." "Những thành viên muốn cắt lỗ kịp thời, có thể rời đi trong vòng hai mươi phút, đội trưởng Trương sẽ cử đội bảo vệ hộ tống các cậu đến trụ sở chính thức." "Nhưng tôi cũng hy vọng khi đưa ra lựa chọn, các cậu có thể nghĩ đến mục đích ban đầu của mình." Bạch Trường Minh nói xong, đội khảo cổ im lặng.

Ngạn Gia, Lý Thái và những người khác không ngờ hai lựa chọn lại là mở quan tài và trực tiếp rút lui.

Phải biết rằng, ban đầu họ đến đây là để theo đuổi hoa khôi, hơn nữa mỗi người trước khi đến đều hùng hồn tuyên bố.

Mấy người trong trường đều là nhân vật có tiếng tăm, ai cũng ôm ý niệm ôm mỹ nhân về.

Ngay cả khi ra ngoài thuận lợi, tay trắng trở về đã đủ mất mặt, kiểu giữa đường rút lui này thì càng mất mặt hơn!

Bạch Khinh Nhứ lạnh lùng liếc nhìn mấy người đó, cô khá hy vọng mấy người này có thể rút lui giữa chừng.

Ban đầu, cô đăng bài viết về tiêu chuẩn bạn trai trạch nam là để thoát khỏi những kẻ theo đuổi phiền phức.

Hiện tại nếu họ rút lui sớm, thì mục đích của cô cũng coi như đạt được.

Nhưng mà.

Diệp Phàm thì sao?

Nghĩ đến Diệp Phàm, cô khẽ cau đôi mày thanh tú.

Diệp Phàm là người đầu tiên nói rằng những chiếc quan tài này đều chứa đồ tế tự mà.

Theo lý thuyết, Diệp Phàm, người đầu tiên phát hiện nguy hiểm, cũng không nên ủng hộ việc mở quan tài.

Nhưng hiện tại, chỉ có hai lựa chọn: mở hoặc rút lui.

Tim cô đập nhanh hơn, sự im lặng của Diệp Phàm khiến cô vô cùng bất an.

Cô vốn không muốn can thiệp vào lựa chọn của những người này, nhưng tâm trạng lo được lo mất cuối cùng khiến cô không kìm được mở miệng, hỏi: "Diệp Phàm, cậu nghĩ sao?" Diệp Phàm nhàn nhạt quét mắt nhìn hai chiếc quan tài.

Hắn nghĩ sao?

Đương nhiên hắn không thể rút lui rồi!

Đây chính là con đường tắt duy nhất để suất tuyển thẳng cao học của một người bình thường như hắn!

Đời trước đã nội cuốn đến chết rồi, trọng sinh một lần tuyệt đối không làm kẻ ngu ngốc đi vào vết xe đổ nữa!

Diệp Phàm nói: "Tồn tại là hợp lý." Bạch Khinh Nhứ ngây người.

Diệp Phàm không nói mở ra, cũng không nói muốn rời đi.

Nhưng rất rõ ràng, ý nghĩa của câu trả lời này là hắn sẽ ở lại!

Khóe mắt Bạch Khinh Nhứ hơi nóng lên, trong lòng ấm áp.

Trong mắt cô, Diệp Phàm, người đầu tiên nhận ra những chiếc quan tài này được đặt ở đây để tế tự, chắc chắn là người hiểu rõ nhất sự nguy hiểm bên trong.

Vì vậy, nếu hắn chọn rời đi, đó là điều hợp lý nhất.

Nhưng bây giờ, Diệp Phàm lại biết rõ nguy hiểm đến mức nào mà vẫn muốn ở lại.

Biết rõ không thể làm mà vẫn làm, đây không phải là chân ái thì là gì?

Một bên, Lý Thái và mấy người vốn đã rất khó chịu với việc rút lui sớm vì sẽ mất mặt, cũng bị câu trả lời của Diệp Phàm kích thích.

Họ nhìn Diệp Phàm, trong lòng nghiến răng nghiến lợi.

Trong số những người cùng trang lứa, có thiếu gia con nhà giàu, học bá, hot boy trường, v.v.

Họ thua ai cũng là thất bại.

Chỉ có Diệp Phàm là không được!

Thua một thằng trạch nam yếu ớt trong mắt mọi người, vậy sau này họ làm sao còn mặt mũi ở Đại học Khảo cổ nữa?

Lý Thái nói: "Tôi chỉ bản năng đánh giá rủi ro thôi, đó là một lựa chọn rất lý trí." "Nhưng dù chỉ số rủi ro có cao đến mấy, tôi chắc chắn sẽ cùng cô đến cùng, Nhứ Nhứ!" Ngạn Gia: "Tôi cũng vậy!" Mấy người vừa rồi còn muốn bỏ cuộc đều đổi giọng.

Bạch Trường Minh nhìn mọi người: "Nếu đã vậy, hy vọng mọi người chịu trách nhiệm cho lựa chọn của mình." "Chúng ta mở quan tài." Trong cổ mộ.

Sau một hồi nói chuyện của Bạch Trường Minh, cuối cùng không

một thành viên nào của đội khảo cổ chọn rút lui.

Các thành viên nghỉ ngơi tại chỗ, bổ sung thể lực, kiểm tra các vết thương do Huyết tiễn gây ra.

Với tinh thần nhân đạo, Trương Cường còn sắp xếp mấy bảo vệ giúp Lý Thái đặt xác Jason an nghỉ.

Trong thời gian nghỉ ngơi, Bạch Trường Minh cùng mấy giáo sư già đã quyết định thứ tự mở hai chiếc quan tài.

Sau nửa tiếng nghỉ ngơi, các thành viên lần lượt đứng dậy từ mặt đất.

Họ tập trung trước đài tế tự, khuôn mặt mỗi người đều rất nghiêm túc.

Lúc này, thần kinh của họ căng thẳng, hoàn toàn không còn vẻ thoải mái trên mặt như khi mở quan tài ngọc trước đó.

Hiện tại, hai chiếc quan tài còn lại này, trong mắt họ không còn là vật chôn cất quý giá, không còn là chiếc rương báu của người chết.

Mà là một chiếc hộp Pandora trang hoàng lộng lẫy.

Đóng lại, bên trong là những bí mật có sức hấp dẫn cực mạnh.

Mở ra, thứ xuất hiện sẽ là tai họa diệt vong đủ để lấy mạng.

Lúc này, hai chiếc quan tài chỉ im lặng đặt ở đó, đã đủ sức trấn áp tất cả những kẻ xâm nhập.

Chương 42

Bạch Trường Minh đứng trước đội ngũ, ho nhẹ một tiếng, nói: "Vừa rồi nhóm giáo sư đã thảo luận, chúng ta quyết định mở chiếc quan tài vàng này trước." "Mọi người còn có ý kiến gì không?" Bạch Khinh Nhứ đi đầu lắc đầu, biểu thị mình không có bất kỳ ý kiến nào.

Mấy người bên cạnh cô sợ bị người khác giành trước, tranh nhau biểu thị sự đồng tình của mình.

Lý Thái nói: "Quan tài vàng tốt chứ, nhìn đã thấy quý khí hơn cái quan tài đồng bên cạnh, phù hợp với khí chất của giới thượng lưu chúng ta." Triệu Trạch Minh đẩy đẩy kính trên sống mũi, ra vẻ nghiêm túc phân tích: "Bản thân vàng ngụ ý là tích cực, may mắn, như ý.

Theo tư tưởng phong kiến của người xưa, khả năng đặt quái vật vào một chiếc quan tài như vậy là rất nhỏ, đây là một hành vi phí của giời.

Hơn nữa, chế độ lễ nhạc về địa vị cấp bậc thời cổ đại rất được coi trọng.

Vì vậy tuyệt đối sẽ không cấp cho người chết nghi lễ an táng không phù hợp với thân phận của họ.

Tức là, bất kể chiếc quan tài vàng này có nguy hiểm thế nào, thông tin bên trong nó đối với chúng ta chắc chắn quan trọng hơn chiếc quan tài đồng." Phân tích của Triệu Trạch Minh cũng chính là phân tích của mấy giáo sư già trước đó.

Mấy vị lão giả đều hài lòng gật đầu.

Lưu giáo sư, người hướng dẫn trực tiếp của Triệu Trạch Minh, gật đầu.

Trước đó ông đã chứng kiến học trò mình gây ra mấy vụ hiểu lầm, ít nhiều cũng mất mặt.

Bây giờ Triệu Trạch Minh vẫn chưa nản lòng mà bỏ cuộc tư duy, vẫn thể hiện mình theo đúng cách, điều này khiến ông khá hài lòng.

Học trò mình vẫn có lòng ham thể hiện, làm thầy như ông, đương nhiên phải giúp đỡ một tay.

Lưu giáo sư cười gật đầu, nói: "Phân tích của Trạch Minh chính là nội dung chúng tôi vừa phân tích.

Cho nên, năng lực chuyên môn này, thực ra Trạch Minh vẫn hơn một bậc." "Tuy đôi khi thành tích lý thuyết không thể đại diện cho tất cả, nhưng năng lực chuyên môn cứng rắn cũng có thể chứng minh mức độ xuất sắc của một người." "Trạch Minh hiện tại đã có tư duy và khả năng phân tích của mấy lão già chúng tôi rồi." "E rằng sau khi tốt nghiệp rất nhanh sẽ có thể độc lập xử lý công việc." "Nếu lúc đó có thể hợp tác với Khinh Nhứ, thì đó chính là đại diện khảo cổ độc lập trẻ tuổi nhất trong giới khảo cổ, một cặp đôi Thần Điêu Hiệp Lữ chứ gì!" "Ông nói có phải không, lão Bạch?" Bạch Trường Minh cười như không cười, nói: "Lão Lưu à, chúng ta hiện tại đang nói chuyện mở quan tài, ông đừng có kéo chủ đề đi xa quá nhé." Lưu giáo sư ngửa đầu, cười ha hả hai tiếng.

Ông không để ý đến chút không vui trong thái độ của Bạch Trường Minh.

Vì đã quyết định giúp đỡ học trò mình Triệu Trạch Minh một tay, cũng là để lấy lại thể diện cho mình, một người thầy hướng dẫn trực tiếp.

Bây giờ càng cần phải tranh thủ thời cơ.

Lưu giáo sư nhìn Diệp Phàm đang im lặng đứng bên cạnh, cười

nói: “Bạn học Diệp Phàm, cậu còn có ý kiến gì không?” Khi hỏi câu này, Lưu giáo sư đã chắc chắn Diệp Phàm tuyệt đối không thể nói ra bất kỳ lý do nào khác.

Bởi vì Triệu Trạch Minh vừa rồi đã phân tích rất toàn diện những gì mấy vị giáo sư có quyền uy cao nhất Đại học Khảo cổ đã nói.

Vì vậy, bây giờ hỏi Diệp Phàm, là có thể thể hiện ưu thế của Triệu Trạch Minh trong học thuật chuyên môn so với Diệp Phàm.

Dù sao, Triệu Trạch Minh có thể vượt qua Diệp Phàm, cũng chỉ có phương diện này.

Ông mỉm cười đầy ẩn ý nhìn Diệp Phàm, chờ đợi phản ứng của hắn.

Lúc này, Diệp Phàm nhìn quan tài.

Thực tế, quan điểm của hắn quả thực không giống với kết quả thảo luận của nhóm giáo sư.

Trước hết là mức độ khôi phục Trương Khải Linh của hắn hiện đã đạt 93%.

Bằng trực giác được rèn luyện từ kinh nghiệm hạ mộ của lão già trăm tuổi Trương Khải Linh, Diệp Phàm ngay từ cái nhìn đầu tiên đã cảm thấy chiếc quan tài vàng này tuyệt đối không bình tĩnh như vẻ bề ngoài của nó.

Thứ hai là phân tích của chính hắn.

Kết hợp với việc lúc đầu bước vào cửa, hắn nhìn thấy tay nắm cửa bằng vàng ngọc, thì hai tay nắm cửa đó chắc chắn tương ứng với quan tài vàng ngọc trong phòng mộ.

Vì quan tài ngọc chứa Huyết tiễn, thì khái niệm vàng ngọc trong cổ mộ này tuyệt đối không phải là điềm lành như “kim ngọc lương

duyên" mà người thường hiểu.

Nếu đã vậy, thì tuyệt đối không phải như mấy giáo sư già phân tích, quan tài vàng được an trí thi thể bên trong hoàn toàn theo chế độ lễ nhạc.

Nhưng, những phân tích này đều dựa trên cơ sở của vấn đề "quan tài có nên mở hay không", chứ không phải vấn đề "mở quan tài nào trước".

Vì vậy, Diệp Phàm không nói hết suy nghĩ của mình, mà lạnh lùng nói: "Thứ tự, không có ý nghĩa." Ngụ ý: Vì đã quyết định cả hai quan tài đều phải mở, vậy bây giờ tranh luận cái nào mở trước, cái nào mở sau, thuần túy là lãng phí thời gian.

Khóe môi Lưu giáo sư chợt cứng đờ.

Trong dự đoán ban đầu của ông, Diệp Phàm nhiều nhất chỉ có thể đưa ra hai kiểu trả lời.

Hoặc là đồng ý với cách nói của Triệu Trạch Minh.

Điều đó có nghĩa là suy nghĩ của hắn chậm hơn Triệu Trạch Minh một bước, hoặc là không có lý luận tư duy của riêng mình, chỉ có thể đồng ý với kết luận của Triệu Trạch Minh.

Thứ hai, Diệp Phàm không đồng ý với cách nói của Triệu Trạch Minh.

Vậy thì đây thuộc về việc chống đối lại nhóm giáo sư.

Vì vậy, trong mắt ông, bất kể Diệp Phàm nói thế nào, cũng đã là nước cờ sai, vấn đề này chính là một nước cờ chết mà ông dành cho Diệp Phàm.

Nhưng Diệp Phàm lại hoàn toàn không rơi vào bẫy của ông.

Cái tử cục mà ông tốn công sức thiết kế cho Diệp Phàm, kết quả

Diệp Phàm chỉ dùng vài từ để nói với ông: hắn căn bản không ở trong cục!

Mà chỉ dùng vỏn vẹn vài từ, khiến ông và cả nhóm giáo sư đều câm như hến!

Không sai!

Nếu ngay từ đầu họ đã quyết định cả hai chiếc quan tài đều phải mở, thì việc tranh luận thứ tự trước đó là hoàn toàn vô nghĩa!

Không chỉ Lưu giáo sư, cả nhóm giáo sư đều bắt đầu tự kiểm điểm về vấn đề này.

Bạch Trường Minh với vẻ mặt phức tạp nhìn Diệp Phàm.

Việc ông và nhóm giáo sư thảo luận thứ tự mở quan tài, rõ ràng là vẫn còn lo lắng.

Còn Diệp Phàm sau khi quyết định mở quan tài, lại có thể vứt bỏ mọi lo lắng, thậm chí không cần xem xét thứ tự mở quan tài.

Không có kinh nghiệm phong phú và tâm lý vững vàng, cùng với thực lực cứng rắn, tuyệt đối sẽ không có phản ứng như vậy!

Chỉ từ vài từ ngắn gọn đó có thể thấy, Diệp Phàm, không tầm thường!

Khóe môi Lưu giáo sư giật giật.

Không ngờ lần này lại là tự mình rước họa vào thân.

Mấy giáo sư già vô cớ bị vạ lây cũng đều trách móc liếc nhìn Lưu giáo sư, rất ăn ý trong lòng nghĩ: Ông nói ông không có việc gì đi chọc ghẹo hắn làm gì chứ!

Bạch Trường Minh nói với Lưu giáo sư: "Lão Lưu à, tiểu hữu Diệp Phàm nói không sai." "Lần này, quả thực là chúng ta làm thừa thãi rồi." "Nếu đã quyết định mở quan tài, chúng ta nên thể hiện quyết

tâm đó ra." Lưu giáo sư lần này không lấy lại được thể diện, ngược lại còn bị Diệp Phàm dùng công phu bốn lạng bạt ngàn cân phản công một đòn, sắc mặt lúc xanh lúc trắng quay trở về đội ngũ.

Một bên, Lưu Bác Văn lén lút giơ ngón tay cái lên với Diệp Phàm.

"Đại ca, quả không hổ là anh." "Không cần suy nghĩ gì cả, quá mạnh!" Vừa nói, Lưu Bác Văn cố ý nâng cao giọng, nói với Diệp Phàm, nhưng ánh mắt lại cứ nhìn về phía Triệu Trạch Minh: "Đây mới là phong thái mà một cường giả nên có chứ!" "Không như một số người, nghĩ thì nghĩ, còn tự cho là đúng mà nói ra." "Cái đầu đó động, chắc tốn sức lắm nhỉ." Triệu Trạch Minh bị những lời mỉa mai của Lưu Bác Văn nói đến tái mặt.

Nhưng lại không tìm được lời nào để phản bác.

Hắn căm hận nhìn Diệp Phàm đang đứng trước Lưu Bác Văn.

Đều là tại Diệp Phàm!

Một câu nói ngắn gọn, chưa đến mười chữ, đã khiến những phân tích lý lẽ của hắn vừa rồi trở nên vô giá trị!

Thậm chí còn khiến người thầy hướng dẫn trực tiếp của hắn cũng có chút mất mặt!

Chương 43

Bây giờ còn dung túng kẻ bám đuôi bên cạnh hắn mỉa mai mình như vậy!

Ban đầu, trong số các sinh viên xuống mộ để ứng tuyển tiêu chuẩn bạn trai trạch nam của Bạch Khinh Nhứ, ngoài cái tên trạch nam Diệp Phàm không mấy nổi tiếng này, hắn ghét nhất chính là thằng streamer Lưu Bác Văn này.

Nhưng Lưu Bác Văn trước đây làm sao dám dùng giọng điệu này mà nói chuyện với hắn?

Bây giờ chẳng qua là tự cho rằng đã bám được Diệp Phàm, một cái cây lớn mà thôi!

Cho nên, tất cả những chuyện này đều là do Diệp Phàm mà ra!

Triệu Trạch Minh tức giận nhìn về phía Diệp Phàm!

Tuy nhiên lúc này, Diệp Phàm chỉ đang đứng ở góc độ xem náo nhiệt mà thôi.

Sự châm biếm của Lưu Bác Văn dành cho Triệu Trạch Minh cũng khiến Diệp Phàm vô cùng cảm khái: Quả nhiên, những sinh viên bình thường đã phải chịu khổ vì loại học bá suất tuyển thẳng cao học này từ lâu rồi.

Với tính cách của Triệu Trạch Minh, e rằng bình thường hắn đã không ít lần gây thù chuốc oán trong số các sinh viên bình thường.

Diệp Phàm thầm thở dài trong lòng, nghĩ: Nếu đã đi con đường tắt mà người khác không thể đi, thì nên hành sự khiêm tốn một chút.

Những người trẻ tuổi bây giờ, được lợi còn làm bộ, điều này là vô cùng không nên.

Bởi vì mức độ trùng khớp với thẻ nhân vật Trương Khải Linh quá cao, nên chính Diệp Phàm cũng không nhận ra.

Trong vô thức, hắn đã dùng ánh mắt của một lão già trăm tuổi để nhìn nhận những người xung quanh.

Đúng lúc Diệp Phàm đang cảm khái, hắn đối mặt với ánh mắt căm hận từ Triệu Trạch Minh.

Diệp Phàm ngây người trong chốc lát.

Cái Triệu Trạch Minh này, tại sao khi căm ghét một người, lại còn đồng thời căm ghét cả một nhóm người chứ?

Chẳng lẽ là vì trong số tất cả mọi người có mặt, ngoài những nhân vật điển hình như học bá, thiếu gia con nhà giàu, hot boy trường, chỉ có mình hắn và Lưu Bác Văn được xếp vào loại "cửa nát nhà tan" ư?

Nhưng mà.

Diệp Phàm cười lạnh trong lòng.

Nghĩ: Mày nghĩ mày đang so sánh ánh mắt với ai hả?

Nói về ánh mắt, anh Trương ca của tao chưa bao giờ thua.

Thế là, cảm nhận được ánh mắt đầy địch ý mạnh mẽ từ Triệu Trạch Minh.

Diệp Phàm lạnh lùng nhấc mí mắt lên, dùng ánh mắt cực lạnh nhìn lại.

Thoạt nhìn, ánh mắt đó dường như không hề mang theo chút cảm xúc cá nhân nào của hắn, đôi mắt sâu thẳm sau mái tóc trông giống như một giếng cổ không gợn sóng.

Không giống như ánh mắt của Triệu Trạch Minh, có sự căm ghét và địch ý lộ rõ.

Nhưng nếu nhìn kỹ, sẽ nhận ra, nhiệt độ của ánh mắt này cực kỳ lạnh lẽo!

Trong nháy mắt, Triệu Trạch Minh chỉ cảm thấy hàn khí nhập cốt, cả người như rơi vào vực sâu cực lạnh.

Hắn đứng sững tại chỗ, thậm chí không thể nhúc nhích!

Triệu Trạch Minh bị nhìn chằm chằm là như vậy, những người chưa từng bị nhìn cũng có thể cảm nhận được một luồng áp lực cực thấp.

Mọi người đều bị luồng áp lực thấp này ảnh hưởng.

Mấy thành viên của "liên minh nạn nhân chống đối Diệp Phàm" ban đầu muốn nói đỡ cho Triệu Trạch Minh, đều chỉ động môi mà không nói được một lời nào.

Ngay cả nhóm giáo sư cũng nhất thời ngây người, không kịp phản ứng.

Cuối cùng, Bạch Trường Minh là người đầu tiên phản ứng.

Ông ho khan một tiếng, nói: "Bạn học Trạch Minh, ý tốt của tiểu hữu Diệp Phàm không sai." "Cậu lùi về đi." Triệu Trạch Minh khó tin nhìn Bạch Trường Minh, trong đầu hiện lên một loạt dấu chấm hỏi:???

Giáo sư Bạch, thầy nói lời này có thật không?

Có phải thầy nhầm người bị hại rồi không?

Hiện tại người suýt bị ánh mắt sát hại ngay tại chỗ, chẳng lẽ không phải là hắn sao?

Bạch Trường Minh hiểu được sự khó tin và uất ức trong ánh mắt của Triệu Trạch Minh.

Ông cũng rất bất lực.

Dù sao, với tư cách là người ngoài cuộc, sự căm ghét và địch ý trong mắt Triệu Trạch Minh đã gần như tràn ra ngoài rồi.

Nhưng ánh mắt của Diệp Phàm, trầm tĩnh sâu thẳm, cứ như thể hắn nhìn người vốn dĩ phải như vậy.

So sánh với nhau, ai là người cố ý gây chuyện, cao thấp lập tức rõ ràng!

Những người xung quanh, trong lòng đều cùng một lời thoại: Hai thầy trò các người, không có chuyện gì đi chọc ghẹo hắn làm gì chứ?

Bạch Trường Minh thở dài thật sâu, lặp lại một câu: "Mau quay lại đi." Triệu Trạch Minh nghiến răng nghiến lợi, nắm chặt tay không cam lòng cùng với thầy hướng dẫn trực tiếp của mình là Lưu giáo sư lùi về phía sau đội ngũ.

Cùng lúc đó, Diệp Phàm cũng thu lại ánh mắt của mình, một lần nữa như thể không có chuyện gì xảy ra.

Hắn ngẩng đầu 45 độ, đặt ánh mắt lên đỉnh mộ.

Trong lòng cảm thán một câu: Quả nhiên, không có một kẻ nào đánh lại được.

Vô địch, thật cô độc biết bao!

Cùng lúc đó, Bạch Khinh Nhứ, người vẫn luôn đứng ở góc độ người ngoài cuộc, bỗng nhiên bừng tỉnh.

Cô lập tức hiểu ra vì sao Diệp Phàm bình thường lại thích nhìn những vật chết trong mộ như vậy.

Bởi vì người sống có thể chịu đựng được ánh mắt của Diệp Phàm, có lẽ căn bản không tồn tại trên đời này!

Nghĩ đến đây, trong lòng Bạch Khinh Nhứ không khỏi quặn thắt.

Diệp Phàm chắc chắn đã trải qua rất nhiều lần muốn chân thành

nhìn thẳng vào mắt người khác, nhưng lại bị đối phương sợ hãi mà né tránh nhỉ.

Cho nên khi ở trong cổ mộ, hắn mới quen nhìn những vật chết như vậy sao!

Rõ ràng đôi mắt là cửa sổ tâm hồn.

Nhưng Diệp Phàm lại không thể nhìn thẳng vào mắt người khác một cách chân thành.

Diệp Phàm sống như vậy, liệu có phải cũng luôn chịu đựng sự cô đơn như thế không?

Bạch Khinh Nhinh khẽ cắn môi.

Vì Diệp Phàm đã bước bước đầu tiên, đăng ký dưới bài viết về tiêu chuẩn bạn trai trạch nam của mình, đến trong mộ để bảo vệ mình.

Hơn nữa lại đối xử với cô bằng tấm lòng chân thành như vậy.

Vậy thì không thể chỉ để một mình Diệp Phàm nỗ lực!

Chương 44

Ngay cả khi bây giờ cô chưa thể đưa ra câu trả lời rõ ràng, cũng ít nhất phải đáp lại tấm lòng chân thành này của Diệp Phàm.

Vì người khác không làm được việc nhìn thẳng vào mắt Diệp Phàm, vậy thì hãy để cô làm người đầu tiên!

Hoặc là.

Người duy nhất.

Nghĩ vậy, Bạch Khinh Nhứ gọi Diệp Phàm một tiếng: "Diệp Phàm." Diệp Phàm nghe vậy, đưa mắt từ đỉnh mộ xuống, nhìn vào Bạch Khinh Nhứ.

Trong lòng Bạch Khinh Nhứ chợt giật mình.

Ánh mắt không chút cảm xúc.

Bạch Khinh Nhứ kiên định nhìn vào đôi mắt của Diệp Phàm, chỉ cảm thấy đôi mắt đó giống như một giếng cổ bí ẩn sâu thẳm.

Trong khoảng thời gian ngắn chưa đến một phút, cả linh hồn cô dường như muốn bị hút vào!

Bạch Khinh Nhứ hít một hơi thật sâu, miễn cưỡng kiên trì được một phút, sau đó quay đầu sang một bên: "Không có gì." Ngực cô khẽ phập phồng, tim đập nhanh.

Hít thở sâu vài hơi, Bạch Khinh Nhứ khẽ nhắm mắt, điều chỉnh lại trạng thái của mình.

Trong lòng, cô tự cổ vũ: Rất tốt, đây là bước đầu tiên.

Một phút!

Chỉ cần mình thường xuyên nhìn, sẽ có một ngày, có thể trở thành

người đầu tiên, thậm chí là người duy nhất có thể thản nhiên nhìn thẳng vào mắt Diệp Phàm!

Tuy nhiên lúc này.

Diệp Phàm hơi khó hiểu nhìn Bạch Khinh Nhứ một cái.

Bạch Khinh Nhứ vừa rồi, rốt cuộc gọi mình để làm gì?

Cứ nhìn thẳng vào mình với vẻ mặt muốn nói lại thôi.

Đây là câu đố lớn gì thế!

Hắn hơi rầu rĩ ngẩng đầu nhìn lại đỉnh mộ.

Bạch Khinh Nhứ không nói ra, vậy thì chỉ có thể dựa vào bộ óc tỉnh táo của hắn mà đoán thôi.

Diệp Phàm lại tiến thêm một bước.

Đột nhiên, một ý nghĩ đáng sợ khiến hắn rùng mình.

Chẳng lẽ nói… mẹ kiếp, hoa khôi thích thật ra là Triệu Trạch Minh ư??

Mặc dù hắn đến thế giới này chưa được mấy ngày, nhưng đối với hai cái tên đình đám này đã sớm nghe danh.

Hai người có rất nhiều điểm chung, đều là con nhà thư hương, đều là học bá suất tuyển thẳng cao học.

Đã cùng nhau tham gia rất nhiều cuộc thi và giành được nhiều giải thưởng.

Giống như Lưu giáo sư vừa nói, nếu Triệu Trạch Minh có thể nhanh chóng độc lập xử lý công việc, cộng thêm hoa khôi học bá này.

Trong cổ mộ chính là một cặp đôi Thần Điêu Hiệp Lữ.

Diệp Phàm nghĩ kỹ lại, quả thực so với Lục Phi, tuyển thủ parkour cực hạn đã bị hắn đánh ngất xỉu, thì Triệu Trạch Minh ở mọi phương

diện đều hợp với hoa khôi hơn một chút.

Vậy nên vừa rồi hoa khôi đại tỷ nhìn mình một cái, là muốn đưa ra một lời cảnh cáo không lời ư?

Diệp Phàm chợt cảm thấy mình có chút mệt mỏi.

Hắn chỉ muốn suất tuyển thẳng cao học thôi mà!

Thật sự không có hứng thú chơi trò đoán xem ai là cô gia thật này!

Nguyện thế gian không còn những cặp đôi bí ẩn nữa!

Một lát sau.

Bạch Trường Minh hít một hơi thật sâu, trước tiên nhìn về phía Trương Cường, rồi lại nhìn về chiếc quan tài vàng, nói: "Đội trưởng Trương, lần này cũng làm phiền các vị rồi." Trương Cường cau mày, vẻ mặt trở nên nghiêm túc, kiên định gật đầu.

Hắn quay đầu, nói với các thành viên của mình: "Bạch Hổ, Hắc Hùng, Hoa Báo." "Chuẩn bị công cụ và cùng tôi." Trương Cường nói xong, ba thành viên có thể chất khá khỏe mạnh đồng thanh đáp lời, đồng thời trong tay đã cầm sẵn xà beng chuyên dụng để mở quan tài.

Bốn người lần lượt đứng ở bốn góc của quan tài vàng.

Các thành viên đội khảo cổ cũng đứng cách quan tài vàng không xa, mỗi người đều cau mày, căng thẳng nhìn về phía quan tài.

Lúc này, Diệp Phàm cũng ngừng hành động nhìn đỉnh mộ.

Hắn nhìn về chiếc quan tài vàng.

Bất kể là trực giác khôi phục cao độ từ Trương ca nói cho hắn biết, hay là dựa vào suy luận của chính hắn kết hợp tay nắm cửa vàng ngọc và quan tài ngọc vừa rồi.

Chiếc quan tài vàng này đều cho hắn một tín hiệu nguy hiểm.

Vì vậy Diệp Phàm vô cùng tự nhiên rút Cổ đao Hắc Kim ra khỏi vỏ.

Bạch Trường Minh thấy động tác rút đao của Diệp Phàm, trong lòng vô cùng phức tạp.

Chiếc quan tài nào có thể khiến Diệp Phàm rút ra thanh cổ đao bí ẩn đó, chắc hẳn thứ bên trong nhất định cũng vô cùng đáng sợ!

Bạch Trường Minh mở miệng, nói với bốn thành viên bảo vệ bên cạnh quan tài: "Các vị, vạn sự cẩn thận!" Trương Cường gật đầu, sau đó nhìn ba thành viên của mình, nói: "Tôi đếm một hai ba, cùng nhau bắt đầu." "Nếu có ai phát hiện điều gì bất thường, không cần đợi tôi ra lệnh, lập tức báo cáo và rời đi." "Nghe rõ chưa!" Ba thành viên đồng thời kiên định đáp lại: "Rõ!" Sau đó, bốn đầu xà beng được cắm vào khe hở dưới nắp quan tài.

Trương Cường hít một hơi thật sâu, giọng nói rất đều, đếm: "Một." "Hai." "Ba!" Ngay lập tức, bốn người cùng lúc dùng sức, ép mạnh xà beng xuống.

Tuy nhiên.

Quan tài chỉ hé ra một khe hở cực nhỏ.

Nhận được phản ứng như vậy, bốn người đều nghi hoặc nhìn nhau.

Bạch Hổ nhìn về phía Kim Điêu đối diện mình, nói: "Kim Điêu, có phải mày căn bản không hề dùng sức không!" Kim Điêu lập tức lớn tiếng đáp lại: "Tao mẹ nó còn tưởng là mày đã dùng hết sức lực khi mở cửa trước đó rồi chứ!" "Sao bên mày chẳng có động tĩnh gì vậy!" Trương Cường cũng nghi hoặc nhìn về phía Hắc Hùng đối diện mình, vừa định hỏi hắn sao không dùng sức, lại đối mặt với vẻ mặt nghi hoặc tương tự từ Hắc Hùng.

Đó chính là vẻ mặt muốn hỏi nhưng lại không dám mở miệng nghi hoặc!

Trương Cường thở ra một hơi thật sâu, gỡ sức lực của mình khỏi xà beng.

"Tất cả xuống đi." Ba thành viên nghe vậy, đều buông xà beng trong tay.

Trương Cường nhìn ba người, nói: "Ba cậu, có phải lo sợ thứ bên trong, nên không dám dùng hết sức lực không?" Ba người nghe vậy lập tức lắc đầu như trống bỏi: "Đội trưởng!

Tuyệt đối không có khả năng đó!" "Đội trưởng, anh hiểu em mà, về mặt so sức lực này, em Hắc Hùng là người đầu tiên sẽ không nhường ai!" "Đội trưởng, anh hiểu em mà, em Bạch Hổ từ trước đến nay không thể chịu được Hắc Hùng khoe khoang là lực sĩ trước mặt em!" "Đội trưởng, anh hiểu em mà, em Kim Điêu ghét nhất là những kẻ kéo chân đội ngũ!" Ánh mắt Trương Cường lướt qua các thành viên của mình, trên mặt mỗi người đều viết đầy sự chân thành.

Hắn cũng tin tưởng các thành viên này của mình, tuyệt đối sẽ không vì nỗi sợ hãi bên trong mà chọn buông xuôi một cách khó hiểu.

Nếu không phải thành viên có vấn đề, vậy thì vấn đề nằm ở quan tài.

Hắn nhìn về phía quan tài.

Chương 45

Nắp quan tài vàng dày gần ba tấc.

Chẳng lẽ là vì quan tài quá nặng?

Trương Cường nhìn về phía các thành viên đang đợi lệnh còn lại, vẫy vẫy tay, nói: "Cầm xà beng lên, thêm mấy người nữa." Ngay lập tức, tất cả các thành viên bảo vệ còn lại đều giơ xà beng trong tay ra.

Trương Cường bổ sung: "Để lại vài người bảo vệ sinh viên và giáo sư, đừng có lên hết nhé." "Sao mấy thằng nhóc ngốc này không biết linh hoạt gì hết vậy." Bạch Trường Minh ở dưới nói: "Đội trưởng Trương, vì cái nắp quan tài này nặng như vậy, tôi nghĩ, thứ bên trong quan tài có lẽ không đáng sợ như chúng ta tưởng tượng." "Nếu chủ mộ thiết kế cơ quan giết người hoặc quái vật bên trong, thì không nên thiết kế một cái nắp quan tài khó mở như vậy." "Ngược lại nên làm cho quan tài càng dễ mở càng tốt." "Vì vậy tôi nghĩ, không cần để lại quá nhiều thành viên bảo vệ chúng ta." Nghe Bạch Trường Minh phân tích một tràng, ngoài các thành viên bảo vệ, mấy người khác trong đội cũng hăng hái đăng ký.

Cao Hoa nói: "Để tôi!

Sức mạnh của đội bóng rổ tuyệt đối không phải dạng vừa, hãy để tôi cũng góp chút sức cho đội!" Lục Phi cũng giơ tay: "Sức lực không phải chỉ đơn thuần nhìn trọng lượng cơ thể, tuyển thủ parkour của chúng tôi, sức mạnh cốt lõi tuyệt đối là hàng đầu ở đây!" Ngay cả Lý Thái, cũng cử ra một thành viên bảo vệ.

Cuối cùng, hơn mười người đứng cạnh quan tài, cắm xà beng vào khe hở dưới nắp quan tài.

Trương Cường nhìn mấy người: "Một." "Hai." "Ba!" Chỉ thấy,

theo tiếng khẩu lệnh của Trương Cường vang lên rồi kết thúc.

Những người xung quanh chiếc quan tài vàng đồng loạt nghiến răng, ấn mạnh cây nạy trong tay xuống.

Bọn họ gần như dồn toàn bộ trọng lượng cơ thể lên cây nạy, trên trán và cổ ai nấy đều nổi đầy gân máu.

Dưới sự nỗ lực hết mình của hơn mười người, nắp chiếc quan tài vàng cuối cùng cũng phát ra một tiếng "két" trầm đục.

Nghe thấy âm thanh này, Diệp Phàm nhíu mày.

Hắn lặng lẽ nắm chặt thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay hơn, đôi mày cũng nhíu lại sâu hơn.

Ngay từ đầu, hắn đã dựa vào thính lực nhạy bén và khả năng phán đoán chính xác để nhận ra âm thanh của quan tài có vấn đề.

Âm thanh đó nghe như một món đồ cũ kỹ đã để lâu mà không được bảo dưỡng, vừa nặng nề vừa dính nhớp.

Nó hoàn toàn không phải là thứ âm thanh giòn giã, sắc bén đặc trưng của kim loại mà chất liệu vàng nên có.

Đứng bên cạnh hắn, Lưu Bác Văn chú ý đến sự thay đổi tinh tế trên nét mặt của Diệp Phàm, cậu ta liền chuyển ống kính từ quan tài sang quay cận cảnh góc nghiêng của Diệp Phàm: "Đại ca, anh phát hiện ra gì rồi à?" Trên màn hình, vô số bình luận lướt qua gương mặt góc cạnh của Diệp Phàm.

"Nói thật chứ, về khoản khí chất này, Diệp Phàm đúng là nắm bắt đỉnh của chóp." "Không biết thì hỏi, 'đường nét gương mặt góc cạnh như dao khắc' là đang nói người như Diệp Phàm phải không?" "Diệp Phàm có gương mặt này mà còn làm trạch nam ư?

Lãng phí tài nguyên quá vậy?" "Vãi chưởng, quả cận mặt góc

nghiêng này đúng là đẹp trai chết tôi.” “Diệp Phàm ơi, chỉ cần anh chịu khó ra ngoài đi lại một chút thôi, bảng xếp hạng nam thần của trường có khi phải đổi tên rồi.” “Phục thật sự, có mặt tiền thế này mà còn làm trạch nam, gương mặt này mà gắn trên đầu tôi, tôi có thể nhuộm tóc bảy màu mà đi nghênh ngang trong trường luôn!” Diệp Phàm khẽ nhíu mày vì cách xưng hô “đại ca” chẳng hề phù hợp với danh hiệu “thanh niên bốn tốt” của mình, sau đó mới nói: “Âm thanh không đúng.” Lưu Bác Văn nghi hoặc hỏi: “Âm thanh gì không đúng ạ?” “Anh thấy tiếng hò của đội mở quan tài không đúng sao?

Hay là điểm dùng lực không đúng nên mới không mở được quan tài?” Cuộc đối thoại của hai người cũng thu hút sự chú ý của những người xung quanh, bao gồm cả Bạch Trường Minh và Bạch Khinh Nhứ.

Tuy nhiên, Diệp Phàm không hề đáp lại ánh mắt của bất kỳ ai, hắn chỉ lạnh lùng nhìn về phía quan tài.

Nhìn khe hở của quan tài ngày một lớn, hắn thản nhiên nói: “Quan tài.” Hai chữ này khiến những người xung quanh trong nháy mắt toát một thân mồ hôi lạnh.

Còn chưa kịp hỏi thêm về ý của Diệp Phàm, nhóm thành viên phía trước đã hét lên một tiếng “Hây” cuối cùng.

Quan tài đã được mở ra.

Ngay khoảnh khắc nắp quan tài được nhấc bổng lên, những người đầu tiên nhìn thấy tình hình bên dưới đều ngây người tại chỗ.

Hắc Hùng đang lau mồ hôi trên trán, khi thấy cảnh tượng dưới nắp quan tài, cánh tay giơ lên của anh ta lập tức cứng đờ giữa không trung.

“Đây...

đây là cái gì!" Đôi mắt gấu của anh ta trợn tròn, tràn ngập vẻ chấn động và kinh ngạc.

Hắc Hùng đứng ở cuối quan tài, nên khi các đồng đội ở phía đối diện đang nhấc phần đầu nắp quan tài lên để đặt sang một bên, anh ta là người đầu tiên nhìn thấy thứ bên dưới.

Chỉ thấy, nắp quan tài không phải là một vật thể phẳng bình thường.

Ở mặt trong của nắp, lại được khảm đến chín cây đinh gỗ cực kỳ thô to!

Chín cây đinh gỗ được sắp xếp theo kiểu một cây ở phần đầu, tám cây còn lại đối xứng hai bên, nhưng không phải theo hai đường thẳng song song.

Mà là một kiểu sắp xếp uốn lượn, rất có quy luật và mục đích.

Điều khiến người ta sởn gai ốc nhất là trên mỗi cây đinh gỗ đều thấm đẫm máu đỏ sẫm!

Máu đã ngấm sâu vào bên trong, phần đầu của đinh gỗ đã biến thành màu đen kịt!

Rất rõ ràng, chín cây đinh gỗ này chính là nguyên nhân khiến bốn người bọn họ trước đó dù làm thế nào cũng không mở được quan tài!

Đồng tử của Hắc Hùng co rút lại, anh ta từ từ dời tầm mắt xuống bên trong quan tài.

Cảnh tượng bên trong càng khiến anh ta tê dại da đầu!

Chỉ thấy, một cổ thi mặc chiến giáp màu đỏ, ngay lúc anh ta nhìn vào, đã đột ngột mở mắt!

Đôi mắt đó đỏ rực, tơ máu gần như chiếm hết phần tròng trắng, trông như thể chỉ cần chớp mắt một cái là sẽ chảy ra lệ máu!

Dù Hắc Hùng biết với góc nhìn hiện tại của cổ thi, thứ nó có thể thấy chỉ là đỉnh mộ phía trên.

Nhưng anh ta vẫn nhìn thấy trong đôi mắt đỏ rực kia tràn ngập hận thù và oán độc!

Cảm giác này giống như, cổ thi này vốn đã mang theo sự oán độc và không cam lòng như vậy mà bị phong ấn vào trong quan tài!

Điều khiến Hắc Hùng sởn hết cả gai ốc là trên trán, hai vai, hai tay, hai đầu gối, và hai bàn chân của cổ thi, chín vị trí này đều có một lỗ máu màu đen đã khô lại!

Hiển nhiên, đây chính là những vị trí bị chín cây đinh gỗ khảm dưới nắp quan tài đâm vào!

Lông tơ toàn thân Hắc Hùng dựng đứng, anh ta lập tức lên đạn, hét lớn: "Đội trưởng!

Trong quan tài có biến!" Cùng lúc đó, những người đang đặt nắp quan tài cũng nhìn thấy những cây đinh gỗ dưới đáy nắp, và những người đứng cùng phía với Hắc Hùng cũng đã thấy cảnh tượng bên trong quan tài.

Lục Phi hét to một tiếng: "Vãi!

Trong quan tài trá thi rồi!" Vừa hét lớn, Lục Phi vừa loạng choạng lùi về phía sau.

Những thành viên khác tham gia mở quan tài xung quanh cũng bất giác lùi lại.

"Bên trong có chuyện gì vậy?" "Cái thi thể đó vừa mở mắt đúng không!" "Thi thể còn sống!" "Chạy!

Nó động đậy rồi!" Cùng lúc đó, Trương Cường vừa cùng hai đồng đội đặt nắp quan tài sang một bên, nghe thấy tiếng của Hắc Hùng, lập

tức lên đạn.

Trương Cường hét lớn: “Trong quan tài có biến!” “Hắc Miêu, Kim Điêu!

Hộ tống Cao Hoa và Lục Phi về đội!” “Những người còn lại, tùy tình hình nghe lệnh, chuẩn bị phản công bất cứ lúc nào!” Trương Cường vừa dứt lời, hai thành viên lập tức hành động, nắm lấy tay Cao Hoa và Lục Phi, đưa hai người trẻ tuổi đã mềm nhũn cả chân về đội khảo cổ phía sau.

Bạch Trường Minh thấy bốn người trở về bên cạnh mình, lo lắng hỏi: “Hai vị đồng chí, trong quan tài sao vậy?” Ông đứng ở đây chỉ có thể nhìn thấy những cây đinh gỗ dưới nắp quan tài, thậm chí còn chưa kịp nhìn rõ có bao nhiêu cây thì đã nghe thấy tiếng báo cáo của Hắc Hùng và tiếng la hét hoảng loạn của Lục Phi.

Kim Điêu đỡ Cao Hoa đứng vững, hai tay ôm súng, nghiêm nghị liếc nhìn về phía quan tài rồi đáp: “Bạch giáo sư, thi thể bên trong có vẻ không ổn!” “Thi thể đó trước đây dường như bị chín cây đinh gỗ này đóng vào, nên chiếc quan tài này mới khó mở đến vậy.” “Đầu, vai và tay chân đều là lỗ máu, trông rất kỳ quái!” “Vừa mở quan tài nó đã mở mắt, đôi mắt đó tôi chỉ dám nhìn một lần rồi không dám nhìn tiếp nữa.” “Bạch giáo sư, ngài đã từng thấy tình huống như thế này bao giờ chưa?” Bạch Trường Minh tuy không tận mắt nhìn thấy những gì Kim Điêu miêu tả, nhưng chỉ nghe thôi cũng đã toát một đầu mồ hôi lạnh.

Ông mím môi lắc đầu.

“Chưa từng có!” Cùng lúc đó, Diệp Phàm cũng đang nhìn về phía quan tài.

Từ góc nhìn của hắn, không thể thấy được hiện trạng của cổ thi bên trong.

Nhưng, hắn có thể thấy được chiếc nắp quan tài với chín cây đinh gỗ hướng lên trên.

Nắp quan tài đã như vậy, chắc chắn có liên quan đến cổ thi bên trong!

Chương 46

Vì vậy, Diệp Phàm không cố chấp đi xem tình hình cổ thi, mà dùng cuốn "Đại Toàn Dị Trân Vật Chủng" trong đầu để tìm kiếm thông tin về chín cây đinh gỗ này.

Ngay sau đó, một chuỗi thông tin hiện ra trong đầu hắn. 【Quan tài vàng, Trận Đinh Gỗ Chú Bạch Ô Cốt, thuộc tính cực âm.】 【Gỗ Bạch Ô Cốt, sinh trưởng ở những cổ chiến trường, bãi tha ma khuất nắng, sống dựa vào việc hấp thụ dưỡng chất từ các thi thể thối rữa.】 【Bỏ đi lớp vỏ cây, thớ gỗ dày đặc cứng rắn, lại trơn nhẵn, trông giống như xương cốt hơi ngả màu đen, do đó có tên là gỗ Bạch Ô Cốt.】 【Vì thuộc tính cực âm, nên thường được dùng để nuôi hung thi.】 【Trận Đinh Gỗ Chú Bạch Ô Cốt, dùng chín chín tám mươi mốt cây gỗ Bạch Ô Cốt để tạo thành chín cây đinh gỗ Bạch Ô Cốt.】 【Cần phải phong ấn vật tế có mệnh cách cực âm vào quan tài khi còn sống, rồi đóng đinh gỗ Bạch Ô Cốt vào trán, hai vai, hai tay, hai đầu gối, hai bàn chân của vật tế sống.】 【Mỗi lần gõ một nhát vào đinh gỗ phải niệm một câu nguyền rủa, cuối cùng phong ấn nó trong quan tài, có thể luyện thành Độc thi.】 【Quan tài vàng phong thi dưỡng thi.】 【Độc thi được luyện chế toàn thân mang kịch độc, trăm trận bất tử, hơn nữa do Trận Đinh Gỗ Chú Bạch Ô Cốt hội tụ vạn ngàn oán khí vào một thân, nên tính công kích cực mạnh.】 【Tấn công kẻ địch không kiềm chế, không chết không ngừng.】 【Dịch cơ thể mang kịch độc, tuyệt đối không được chạm vào.】 Diệp Phàm vô cùng bình tĩnh tiếp nhận tất cả thông tin về Trận Đinh Gỗ Chú Bạch Ô Cốt trong đầu.

Quả nhiên như hắn dự liệu.

Dù không cần tự mình đến xem thi thể trong quan tài, chỉ cần nhìn

chín cây đinh gỗ quỷ dị được khảm dưới nắp quan tài, cũng có thể suy ra được tình hình của thi thể bên trong.

Cùng lúc đó.

Phía quan tài vàng.

Độc thi vốn chỉ mở mắt mà hồi lâu không có động tĩnh gì, đột nhiên có hành động thứ hai.

Nó đột nhiên há miệng, giống như một con rối gỗ lâu năm hỏng hóc, động tác há miệng vừa chậm chạp vừa cứng ngắc.

Một luồng khí đen từ giữa đôi môi đang mở của nó tuôn ra.

Các thành viên ở tiền tuyến dù không thấy được cảnh Độc thi há miệng trong quan tài, nhưng cũng có thể thấy luồng sương đen từ từ bốc lên từ bên trong.

Các thành viên ở phía sau còn chưa kịp hỏi về nguồn gốc của luồng sương đen này, thì đã nghe thấy một thành viên ở tiền tuyến hét lớn: "Vãi!" "Cổ thi này chẳng lẽ chưa chết sao!" "Sao còn biết thở ra thế kia!" Nghe thấy câu này, tay chân của tất cả mọi người đều trở nên lạnh toát.

Lục Phi, người đã tận mắt nhìn thấy Độc thi trước đó, run rẩy nói: "Tôi đã nói là thi thể trong quan tài trá thi rồi mà!" "Tôi vừa tận mắt thấy thi thể bên trong mở mắt!" "Đó là một đôi mắt mà tôi chưa từng thấy bao giờ!" Cậu ta vừa nói vừa lùi về phía sau.

Lý Thái ban đầu cảm thấy phản ứng của Lục Phi quá khoa trương, hắn ngẩng đầu nhìn Jason, người vừa cùng tham gia mở quan tài.

Chỉ thấy, trên trán Jason cũng đầy mồ hôi lạnh, anh ta gật đầu với Lý Thái.

“Đó là một đôi mắt tràn ngập oán hận.” Lý Thái nghe vậy, lập tức lùi một bước lớn, đứng sau lưng hai vệ sĩ áo đen của mình.

Các thành viên phía sau đã gần như không thể đứng yên tại chỗ được nữa.

Ai nấy đều phải dùng định lực cực mạnh để ép mình đứng yên, thay vì lập tức bỏ chạy.

Cùng lúc đó, Trương Cường ở phía trước lớn tiếng hét lên: “Đội vệ sĩ phía sau!

Hộ tống giáo sư và các sinh viên lùi lại, giữ khoảng cách, đừng để rối đội hình!” “Mọi người đừng hoảng!” “Dù đây là một con yêu quái ngàn năm, dùng đạn bắn nát nó thì cũng chẳng làm nên sóng gió gì!” “Anh em tiền tuyến chuẩn bị đạn, sẵn sàng bắn bất cứ lúc nào!” Trương Cường vừa nói xong, nửa an ủi nửa ra lệnh, đội vệ sĩ lập tức bắt đầu hành động.

Mấy vệ sĩ ở lại phía sau đứng ở vòng ngoài, dẫn các giáo sư và sinh viên từ từ lùi lại.

Lý Thái và Lục Phi đã không thể chờ đợi được nữa mà lùi ra một khoảng cách rất xa.

Ngay khi Trương Cường vừa dứt lời, Lý Thái liền vẫy tay về phía Bạch Khinh Nhứ vẫn còn đang đứng ở vị trí tương đối gần phía trước, gọi cô: “Nhứ Nhứ!

Mau đến bên cạnh anh!” “Đội trưởng Trương đã nói vậy rồi, chúng ta nhất định phải phối hợp công việc của đội trưởng Trương chứ!” Triệu Trạch Minh đứng cạnh Bạch Khinh Nhứ cũng nói với cô: “Khinh Nhứ, chúng ta cùng qua đó đi.” “Vừa hay Lục Phi và vệ sĩ của Lý Thái ban nãy đều đã tận mắt thấy cổ thi bên trong, chúng ta cũng có thể nghe họ miêu tả lại hình dạng của cổ thi, tìm hiểu phân tích trước

một chút.” Câu nói này của Triệu Trạch Minh đã đánh trúng điểm yếu của Bạch Khinh Nhứ.

Hiện tại cô tuy cũng rất lo lắng về cái gọi là trá thi, nhưng sau lời nói vừa rồi của Trương Cường, ham muốn nghiên cứu cổ thi đã chiến thắng nỗi sợ hãi về nguy cơ chưa xảy ra.

Nhưng tình hình phía trước không rõ ràng, cô không thể đến gần để tận mắt xem cổ thi, nên cách duy nhất là nghe người đã thấy kể lại.

Bạch Khinh Nhứ gật đầu.

Nhưng hiện tại cô đã quyết định không vì thử xem Diệp Phàm có để ý đến mình không mà cố tình khiến hắn ghen nữa, nên Bạch Khinh Nhứ trước tiên nhìn về phía Diệp Phàm, muốn gọi hắn đi cùng.

Tuy nhiên, sự chú ý của Diệp Phàm lúc này hoàn toàn không đặt trên người cô.

Khi tất cả mọi người đều đang từ từ lùi lại, Diệp Phàm lại dứt khoát bước về phía trước.

Chuyện xảy ra sau khi Độc thi đột nhiên há miệng phun ra khí đen và thời gian Diệp Phàm phân tích xong đặc tính của Độc thi sau khi nhận được thông tin về Trận Đinh Gỗ Chú Bạch Ô Cốt gần như là cùng lúc.

Vì vậy, sau khi nghe Trương Cường tự tin tuyên bố chỉ cần bắn nát Độc thi là mọi chuyện ổn thỏa và ra lệnh cho các thành viên chuẩn bị nổ súng bất cứ lúc nào.

Tất cả các thành viên phía sau đều lấy lại được sự tự tin theo Trương Cường và thở phào nhẹ nhõm.

Chỉ có Diệp Phàm là nhíu chặt mày, nói: “Tuyệt đối không được nổ súng.” Tất cả mọi người đều nghe thấy câu nói này của Diệp Phàm.

Bạch Khinh Nhứ đang định gọi Diệp Phàm, lại nghe hắn nói vậy, càng khó hiểu nhìn hắn.

Bên cạnh, Triệu Trạch Minh nhìn Diệp Phàm.

Chỉ có vẻ mặt đột nhiên nghiêm túc của Diệp Phàm tạo thành một sự tương phản rõ rệt với vẻ mặt đã hơi thả lỏng của các thành viên xung quanh.

Triệu Trạch Minh cười lạnh một tiếng, nói: "Khinh Nhứ, em không cần quan tâm đến cậu ta." "Sao ban nãy Diệp Phàm không nói gì cả." "Bây giờ nghe đội trưởng Trương nói họ có tự tin đối phó được với cổ thi có thể sẽ trá thi, Diệp Phàm lại đột nhiên muốn thể hiện mình." "Cậu ta chắc chắn là nghe đội trưởng Trương nói tình hình phía trước không còn nguy hiểm nữa, nên muốn thể hiện mình để tranh công lao đây mà." Bạch Khinh Nhứ lạnh lùng liếc Triệu Trạch Minh một cái, không cho là đúng: "Diệp Phàm không phải người như vậy." Triệu Trạch Minh nói: "Khinh Nhứ, em chỉ là bị vẻ ngoài của cậu ta lừa gạt mà thôi." "Chỉ có đàn ông mới hiểu rõ nhất về đàn ông, cậu ta bây giờ chắc chắn là muốn thể hiện mình trước mặt em." "Nhưng bây giờ lại nói đội trưởng Trương bọn họ không nên nổ súng, đây không phải là chỉ huy bừa bãi, gây thêm phiền phức cho đội trưởng Trương bọn họ sao?" Bạch Khinh Nhứ nghe vậy liền ngẩn người.

Bao nhiêu năm nay, cô luôn chuyên tâm vào đam mê của mình.

Tuy những người theo đuổi bên cạnh không ngừng, nhưng quả thực cô chưa từng tìm hiểu kỹ về họ.

Cũng vì thế, sự hiểu biết của cô về người khác giới quả thực không bằng kiến thức chuyên ngành của mình trong lĩnh vực khảo cổ.

Triệu Trạch Minh cũng là nam giới, lẽ nào thật sự như cậu ta nói?

Diệp Phàm bây giờ muốn thể hiện mình trước mặt cô sao?

Bạch Khinh Như đứng yên tại chỗ, trong lòng tim đập loạn xạ nhìn về phía Diệp Phàm.

Người trong cuộc thì u mê, nên cô hoàn toàn không nhận ra rằng, căn bản không cần Diệp Phàm cố ý thể hiện.

Hiện tại, tầm mắt của cô đã bất giác dõi theo hành động của Diệp Phàm.

Phía trước.

Khi mọi người đều đang lùi lại, Diệp Phàm, với tư cách là một người đi ngược dòng, vẫn kiên định bước về phía trước.

Lưu Bác Văn, người vẫn luôn đi theo bên cạnh hắn, bối rối đứng yên tại chỗ, tay giơ thiết bị livestream.

Muốn tiến lên theo kịp Diệp Phàm, nhưng lại vẫn e dè cái thứ đang phun ra sương đen trong quan tài kia.

Muốn lùi lại, lại cảm thấy đây là hành vi bội tín bạc nghĩa.

Cậu ta tay chân luống cuống nhìn về phía Diệp Phàm, bất lực gọi: "Đại ca!

Em nên đi đâu bây giờ!" Diệp Phàm không quay đầu lại đáp: "Lùi lại!" Lưu Bác Văn lập tức như nhận được thánh chỉ, vui vẻ hét lên một tiếng: "Vâng ạ, đại ca!" "Vậy em ra sau đợi anh nhé!" Vừa nói, cậu ta vừa giơ thiết bị livestream, hướng camera về phía Diệp Phàm, vừa lùi lại vừa đóng vai người dẫn chương trình hiện trường: "Các bạn học và quý thầy cô, hiện tại chúng ta đang thấy chính là bạn học Diệp Phàm đang đi ngược dòng giữa đám đông!" "Tiếp theo đây, tiểu Lưu tôi sẽ đưa mọi người đắm chìm thưởng thức toàn bộ quá trình biểu hiện của người đi ngược dòng Diệp Phàm trong cổ mộ!" Cùng lúc đó, các vệ sĩ ở tiền tuyến vừa lùi lại vài bước, vừa nhanh chóng

liếc nhìn Diệp Phàm một cái.

Khẩu súng trong tay họ vẫn chưa hạ xuống.

Trương Cường dùng tốc độ nói cực nhanh giải thích với Diệp Phàm đang tiến về phía trước: "Bạn học Diệp Phàm, cậu không cần lo lắng." "Cổ thi cũng được xem là văn vật, điều này chúng tôi biết, nếu không cần thiết, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức để bảo vệ sự nguyên vẹn của văn vật!" Bên cạnh, tất cả các giáo sư của đội khảo cổ nghe vậy đều ngẩn người.

Hóa ra lúc này Diệp Phàm vẫn còn đang nghĩ đến việc bảo toàn văn vật sao?

Một thanh niên trẻ tuổi, khi đối mặt với nguy hiểm chưa biết mà vẫn có thể giữ được bình tĩnh và có giác ngộ như vậy.

Mấy lão già đã có đầy vinh dự trong ngành khảo cổ như họ, sao lại bị nỗi sợ hãi vô danh chi phối, mà quên mất điểm này chứ?

Bạch Trường Minh đang định cảm thán một câu về tầm nhìn của Diệp Phàm, thì lại nghe thấy Diệp Phàm lên tiếng: "Đây là Độc thi!" "Dịch cơ thể mang kịch độc!" "Trăm trận bất tử, không chết không ngừng!" Giọng điệu của Diệp Phàm nghiêm khắc hơn hẳn ngày thường.

Dù bỏ qua nội dung lời nói của Diệp Phàm, chỉ nghe giọng điệu thôi cũng đủ khiến người ta bất giác rùng mình.

Tất cả mọi người nghe vậy đều ngẩn ra.

Chương 47

Mấy vệ sĩ do Trương Cường dẫn đầu ở phía trước càng bất giác dời ngón tay khỏi cò súng.

Cùng lúc đó, lời của Diệp Phàm vừa dứt.

Độc thi trong quan tài cũng đã trải qua giai đoạn thích nghi với không khí bên ngoài sau ngàn năm.

Dưới ánh mắt kinh hãi và kinh ngạc của mọi người, Độc thi từ từ đứng thẳng dậy từ trong quan tài.

Không cần dùng đến bất kỳ khớp xương nào, nó đứng dậy từ trong quan tài theo một cách cực kỳ phi khoa học.

Độc thi chân trần đứng trên thành của quan tài vàng.

Đôi mắt đỏ rực mà tất cả những người đã chứng kiến quá trình nó mở mắt miêu tả là chưa từng thấy, dùng một ánh mắt cực kỳ oán độc căm hận nhìn mọi thứ xung quanh.

Lúc này, tất cả mọi người đều có thể nhìn rõ toàn bộ diện mạo của Độc thi!

Đó là một người xưa, chiến giáp trên người đã bị oxy hóa và mục nát, để lộ ra làn da màu xám đen!

Mái tóc dài của nó khô khốc và thưa thớt, kết hợp với biểu cảm của nó, trông giống như một kẻ điên.

Nhưng những lỗ máu trên trán và trên người đã cho thấy một sự thật rằng, nó hiện tại đã là một cỗ thi thể!

Đôi mắt đỏ rực tràn ngập oán khí khiến không ai dám nhìn thẳng.

Hầu hết mọi người đều bất giác dời mắt đi, như thể chỉ cần nhìn

vào đôi mắt đó một cái là sẽ bị tổn thương sâu sắc.

Lý Thái, người ban nãy còn đang ân cần gọi Bạch Khinh Nhứ cùng ra phía sau để được vệ sĩ áo đen của mình bảo vệ, lập tức rụt tay lại.

Hắn kéo hai vệ sĩ áo đen trước mặt, giống như đóng một cánh cửa lùa, để hai thân hình cao lớn che chắn mình kín mít.

Khi cảm thấy hai vệ sĩ này cũng đang bất giác lùi lại một bước, hắn tức giận hét lên: "Các ngươi chuyên nghiệp một chút đi!" "Bảo vệ cho tốt thiếu gia đây!

Tiền thuê còn muốn nhận hay không!" Đồng thời, lại cảm thấy Lục Phi đứng sát bên cạnh mình vướng víu, liền đẩy cậu ta ra một bước, nói: "Vệ sĩ của thiếu gia đây là bỏ tiền ra thuê, cậu có trả tiền không mà cũng chen vào đây?

Đứng sang một bên đi!" Lục Phi bị Lý Thái đẩy loạng choạng mấy cái, nhưng lúc này mức độ sợ hãi trong lòng đã khiến cậu ta không còn để tâm đến thái độ tệ hại của Lý Thái đối với mình nữa.

Cậu ta lại vừa lùi về sau, miệng lặp đi lặp lại một cách vô nghĩa: "Chính là nó." "Chính là đôi mắt này!" Nhìn thấy Độc thi, Bạch Khinh Nhứ bất giác lùi lại, quay đầu nhìn về phía Lý Thái, người ban nãy còn huênh hoang đòi gọi cô qua đó.

Chỉ thấy hai vệ sĩ áo đen đứng sát vào nhau, tạo thành một bức tường thành màu đen vững chắc.

Cô cười lạnh một tiếng, cảm thấy mình thật nực cười khi lại bất giác nghĩ đến Lý Thái, kẻ vừa mới huênh hoang đòi bảo vệ mình.

Đây chính là bản chất yếu đuối cố hữu của con người.

Cô tự giễu trong lòng một tiếng, càng thêm kiên định đặt tầm mắt lên bóng lưng của Diệp Phàm, người duy nhất lúc này đang ngẩng đầu nhìn thẳng vào Độc thi đang đứng trên thành quan tài vàng.

Lúc này, Diệp Phàm đang nhìn chằm chằm vào Độc thi.

Cơ bắp trên người hắn đã căng cứng theo phản xạ, hoàn toàn tiến vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu của Trương Khải Linh.

Diệp Phàm siết chặt chuôi Hắc Kim Cổ Đao, đây là thứ hắn đã rút ra trước khi biết thứ trong quan tài là Độc thi.

Nhưng bây giờ, hắn đã hiểu rõ đặc điểm của Độc thi, nên biết rõ Hắc Kim Cổ Đao không phải là công cụ tốt nhất để đối phó với nó.

Công cụ tốt nhất mà hắn nghĩ đến là Dây Mực Tơ Tằm Trời mà hệ thống đã thưởng cho hắn trước đó!

Ở kiếp trước, Diệp Phàm đã biết, dây mực búng xung quanh quan tài có tác dụng trấn cương thi.

Xem ra bây giờ, Dây Mực Tơ Tằm Trời có hiệu quả trừ tà trấn thi chính là khắc tinh lớn nhất của Độc thi trước mắt!

Diệp Phàm lặng lẽ đưa một tay ra sau ba lô, đang định kéo khóa.

Cùng lúc đó, Độc thi đứng trên thành quan tài dường như đã hoàn thành quá trình "sạc pin", bây giờ đã có thể "khởi động" hoàn toàn.

Trước khi Diệp Phàm lấy được thứ mình muốn, hung thi đã phát động tấn công về phía các vệ sĩ xung quanh.

Nó lập tức nhảy xuống từ quan tài, mục tiêu nhắm thẳng vào một vệ sĩ ở một hướng.

Đó là hướng của Bạch Hổ và Bạch Xà.

Cuộc đột kích của Độc thi không có bất kỳ dấu hiệu nào.

Nó vừa rồi còn yên lặng đứng trên thành quan tài, dùng ánh mắt oán độc âm hiểm nhìn tất cả mọi người xung quanh một cách không phân biệt, hoàn toàn không có biểu hiện gì là đang lựa chọn con mồi.

Phản ứng này giống như là đột nhiên ngẫu nhiên chọn một đối tượng tấn công!

Bạch Hổ và Bạch Xà trước tiên sững người một lúc, nhưng ngay sau đó đã phản ứng lại.

Hai người lập tức nhảy sang hai bên một bước lớn, muốn tạo ra một khoảng trống lựa chọn tức thời cho Độc thi.

Tuy nhiên, Độc thi không bị họ ảnh hưởng.

Nó không một chút dừng lại, tiến thẳng về hướng Bạch Xà nhảy ra, nhanh như gió cuốn mây tan, động tác vô cùng nhanh nhẹn.

Bạch Hổ tạm thời thoát nạn, lo lắng nhìn về phía Bạch Xà, hét lớn một tiếng: "Bạch Xà!" Bạch Xà vội vàng đáp lại: "Tôi không sao!" "Tôi dụ nó đến nơi không có người, các người nghĩ cách đi!" Bạch Xà trong đội vệ sĩ thuộc dạng linh hoạt, nhanh nhẹn.

Vì vậy các đồng đội của cô cũng rất tin tưởng vào thực lực của cô, nhìn thấy mỗi góc độ né tránh của cô đều vô cùng hiểm hóc, đang định thở phào một hơi.

Tuy nhiên, giây tiếp theo.

Ngay khi Bạch Xà lại định né tránh theo một góc hiểm hóc ngược hướng với Độc thi, Độc thi lại dự đoán được động tác sắp tới của Bạch Xà!

Nó còn nhanh hơn cả Bạch Xà, thay đổi hướng tấn công của mình!

Bạch Xà nhìn thấy bàn tay đang đưa về phía mình sắp né tới, đồng tử lập tức co rút lại.

Một thoáng do dự khiến động tác của Bạch Xà dừng lại một chút, cô trượt chân ngã xuống đất.

Cũng chính vì vậy, Bạch Xà không bị Độc thi tóm được ngay lập

tức.

Nhưng sai lầm này cùng với sự phán đoán của Độc thi, trong khi vô tình cứu mạng Bạch Xà tạm thời, cũng đã đánh tan sự tự tin và bình tĩnh của cô ban nãy.

Cô thuận thế lăn hai vòng trên đất, ngay lúc quỳ dậy, liền giơ súng trong tay lên.

Hướng về phía Độc thi đã cách cô chưa đầy một mét, cô bắn liên tiếp ba phát.

Chiến giáp trên người Độc thi đã bị oxy hóa và mục nát rất nghiêm trọng, đạn bắn vào lập tức nổ tung thành ba đóa hoa máu.

Máu màu đen từ lỗ đạn bắn tung tóe, rơi lên mặt Bạch Xà đang quỳ một gối trên đất.

Sắc mặt Bạch Xà trắng bệch, lồng ngực phập phồng dữ dội, thở hổn hển.

Từ lúc Độc thi đột nhiên tấn công đến khi Bạch Xà nổ súng, tất cả diễn ra vô cùng nhanh chóng.

Tiếng súng của Bạch Xà khiến mọi người bừng tỉnh: Đây là Độc thi!

Dịch cơ thể có độc!

Không được nổ súng!

Sau tiếng súng là một khoảnh khắc yên lặng tuyệt đối.

Chương 48

Ngay cả Độc thi hung hãn ban nãy cũng bị ba viên đạn bắn lùi lại hai bước.

Dường như nó cũng sững người một lúc vì thứ vũ khí hiện đại cực kỳ xa lạ này.

Khoảnh khắc tiếp theo, Bạch Xà đang quỳ trên đất đột nhiên ôm lấy mặt mình, ngã xuống đất đau đớn giãy giụa.

Chỉ thấy, da trên mặt cô co rút lại, toàn bộ biến thành màu đen, và hiện tượng này đang lan ra xung quanh với tốc độ cực nhanh.

Chưa đầy nửa phút, một tiếng hét thảm của Bạch Xà còn chưa kịp thoát ra khỏi cổ họng, cô đã không còn bất kỳ động tĩnh nào.

Toàn thân cô co quắp lại, và phần da có thể nhìn thấy bằng mắt thường đã hoàn toàn biến thành màu đen co rúm!

Từ lúc Độc thi đột kích đến lúc Bạch Xà hy sinh, trước sau chưa đầy hai phút.

Lúc này, mọi người đã hoàn toàn nhận ra sự đáng sợ của Độc thi!

Cũng hiểu ra, tại sao ban nãy, Diệp Phàm lại nghiêm khắc nói với họ như vậy, không được phép nổ súng!

Bạch Xà không hề bị Độc thi tấn công trực diện, cô chỉ bị máu của Độc thi dính lên mặt mà thôi!

Chưa đầy nửa phút, đã hy sinh vì vài giọt máu đó!

Cùng lúc đó, Độc thi đã hồi phục lại sau khi trúng ba viên đạn.

Nó không thèm nhìn đến thi thể của Bạch Xà vừa bị nó giết trên đất, vì đã xác nhận Bạch Xà tuyệt đối không có khả năng sống sót.

Không một chút do dự, nó bắt đầu tấn công mục tiêu tiếp theo.

Giống như Diệp Phàm đã nói.

Ý nghĩa tồn tại của nó ở đây chính là tiêu diệt tất cả sinh vật sống đến ngôi mộ này.

Trăm trận bất tử, không chết không ngừng!

Độc thi chạy về phía trước, đó chính là hướng của đội khảo cổ phía sau.

Các vệ sĩ ở tiền tuyến còn chưa kịp thương tiếc người đồng đội vừa mất, đã phải vực lại tinh thần để đối phó với con Độc thi mà họ hoàn toàn không có cách nào đối phó.

Trương Cường hít một hơi thật sâu, nói: "Không được nổ súng." "Phải nghĩ cách kéo sự thù hận của Độc thi về phía chúng ta, để lại thời gian cho các giáo sư và sinh viên chạy trốn!" Anh ta có chút tuyệt vọng nhìn về phía Độc thi.

Đối mặt với tình huống như thế này, cách duy nhất của họ chính là dùng mạng để kéo sự thù hận này.

Trương Cường nhanh chóng nói với các thành viên bên cạnh: "Các cậu tản ra trước." Nói xong, không đợi các thành viên phản ứng, anh ta liền giơ súng lên đỉnh mộ, bắn liên tiếp ba phát lên trên.

Để tế người đồng đội Bạch Xà vừa hy sinh, cũng như để thu hút sự chú ý của Độc thi.

Tuy nhiên, sự chú ý của Độc thi không bị ba tiếng súng này ảnh hưởng chút nào.

Nó chỉ cố chấp đi về phía trước.

Lập tức, các thành viên đội khảo cổ hỗn loạn thành một đoàn.

Các thành viên không có phương hướng, la hét ôm đầu chạy tán

loạn về hướng mà họ cho là an toàn.

Họ căn bản không thèm để ý trên đường chạy trốn của mình có chướng ngại vật gì.

Mấy giáo sư và sinh viên va vào nhau một cách không còn chút hình tượng nào.

Sau khi bò dậy từ dưới đất, họ cũng mất đi phong độ ngày thường, không thèm nhìn rõ người va vào mình là ai, cũng không xin lỗi đối phương.

Mà tiếp tục chạy về một hướng, trong đầu chỉ còn lại một ý niệm duy nhất là càng xa con Độc thi này càng tốt.

Bên cạnh, Bạch Khinh Nhứ cũng cùng Triệu Trạch Minh dìu Bạch Trường Minh rút lui về một hướng.

Cô vừa loạng choạng chạy về phía sau, vừa lo lắng quay đầu nhìn về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm ban nãy đang ở phía trước nhất của đội, cũng có nghĩa là ban nãy hắn đang ở vị trí nguy hiểm nhất!

Nếu Độc thi chọn mục tiêu tấn công theo nguyên tắc gần nhất, thì người gần nó nhất ban nãy không phải là họ ở phía sau, cũng không phải mấy vệ sĩ ở cạnh quan tài phía trước.

Mà là Diệp Phàm!

Đây là con Độc thi ngay cả chạm cũng không được chạm vào đó!

Nếu kẻ địch ngay cả chạm cũng không thể chạm, thì dù là Diệp Phàm mạnh mẽ, cũng có thể làm gì được đối phương chứ!

Tuy nhiên, khi tầm mắt của cô cuối cùng cũng tìm thấy bóng dáng của Diệp Phàm trong khung cảnh hỗn loạn, hành vi của Diệp Phàm lại càng khiến cô toát một thân mồ hôi lạnh!

Lúc này Diệp Phàm quả thực là người gần Độc thi nhất.

Hơn nữa, lúc này trong tay hắn, thậm chí còn không cầm Hắc Kim Cổ Đao!

Da đầu Bạch Khinh Nhứ tê dại, một thoáng đau lòng khiến chân cô mềm nhũn, ngã xuống đất.

Bạch Trường Minh vội vàng dừng lại để đỡ Bạch Khinh Nhứ.

Khoảnh khắc ông quay đầu lại, cảm thấy lực trên cánh tay kia của mình lỏng ra.

Hóa ra là Triệu Trạch Minh, người ban nãy vẫn cùng Bạch Khinh Nhứ dìu ông rút lui, đã buông tay ra.

Cậu ta vừa hoảng loạn lắc đầu lùi lại, vừa vội vàng giải thích: "Bạch giáo sư, mục tiêu của chúng ta đi cùng nhau quá lớn." "Cháu đi giúp thầy và Khinh Nhứ thu hút sự chú ý của Độc thi." Nói xong, cậu ta liền chạy đi không quay đầu lại.

Bạch Trường Minh thở dài, tự mình đỡ Bạch Khinh Nhứ dậy.

Bạch Khinh Nhứ mượn lực của Bạch Trường Minh đứng dậy từ dưới đất, cô bất lực nhìn Bạch Trường Minh, đã không dám nhìn xem tình hình bên phía Diệp Phàm thế nào nữa rồi.

"Ba, Diệp Phàm." "Ba giúp con xem Diệp Phàm." Bạch Trường Minh đau lòng nhìn con gái mình, ông gần như chưa bao giờ thấy một Bạch Khinh Nhứ đau buồn và bất lực như vậy.

Phản ứng này của Bạch Khinh Nhứ, có vẻ như nếu Diệp Phàm xảy ra chuyện, cô có lẽ cũng không còn niềm tin để tiếp tục chạy trốn nữa!

Ông vừa quay đầu nhìn về phía Diệp Phàm, vừa quyết định bất kể nhìn thấy cảnh tượng gì, cũng nhất định phải nói với con gái mình là

Diệp Phàm không sao.

Dù cho sau khi Bạch Khinh Nhứ biết sự thật có lẽ sẽ oán hận ông.

Bạch Trường Minh an ủi Bạch Khinh Nhứ, vừa nói "Diệp Phàm không sao", vừa thật sự quay đầu nhìn về phía Diệp Phàm.

Tuy nhiên, khi ông thật sự nhìn thấy trạng thái hiện tại của Diệp Phàm, giọng điệu lại không khỏi kích động lên: "Diệp Phàm không sao!" "Khinh Nhứ!

Không sao!

Diệp Phàm không sao!" Bạch Khinh Nhứ nghe vậy cũng nhanh chóng quay đầu lại, hai mắt lập tức trợn tròn.

Chỉ thấy, Diệp Phàm không biết từ lúc nào, đã dùng một sợi dây mực cực mảnh trói chặt tay chân của Độc thi!

Hơn nữa, con Độc thi đó dường như bị ảnh hưởng rất lớn bởi dây mực, những chỗ bị trói đều không thể cử động được nữa.

Chỉ có thể động đậy cơ thể, dùng ánh mắt oán độc đuổi theo Diệp Phàm đang linh hoạt xoay quanh nó!

Bạch Khinh Nhứ và Bạch Trường Minh kích động nhìn về phía Diệp Phàm.

Hai cha con căng thẳng đến mức một câu cũng không dám nói, sợ mình làm ảnh hưởng đến việc lớn mà Diệp Phàm đang làm.

Chương 49

Chỉ thấy Diệp Phàm linh hoạt di chuyển xung quanh độc thi, dùng sợi dây mảnh trong tay trói chặt độc thi lại như một con cá bị câu lên.

Cuối cùng, độc thi vốn đang khí thế hung hăng giờ đây ngay cả thân thể cũng không thể cử động, cái cổ cứng đờ tại chỗ, chỉ có thể dùng đôi mắt oán độc nhìn chằm chằm Diệp Phàm.

Thấy độc thi xác thực đã nằm trong tầm khống chế của Diệp Phàm và không thể động đậy, Bạch Khinh Nhứ lúc này mới yên tâm, không kìm được mà gọi to tên hắn: "Diệp Phàm!" Diệp Phàm và độc thi ở phía trước nghe thấy tiếng Bạch Khinh Nhứ đều quay đầu nhìn lại.

Bạch Khinh Nhứ nhất thời đối diện với hai đôi mắt.

Đó là hai đôi mắt có sự tương phản cực lớn.

Đôi mắt đến từ Diệp Phàm thì bình tĩnh không gợn sóng, không có bất kỳ cảm xúc nào.

Giống như một cái giếng cổ u thâm, có thể trực tiếp hút linh hồn người ta vào trong.

Đôi còn lại là cặp mắt tinh hồng của độc thi đang đứng cứng đờ bên cạnh Diệp Phàm.

Trong đôi mắt đó tràn ngập sự oán độc và cừu hận, trong mắt nó chỉ có một loại sinh vật, đó là kẻ thù.

Đôi mắt đỏ ngầu rơi trên người cô, dường như muốn ăn tươi nuốt sống cô.

Bạch Khinh Nhứ sắc mặt trắng bệch, tim đập thình thịch.

Đây là lần đầu tiên cô bị độc thi nhìn chằm chằm như vậy.

Đừng nói là giống như Diệp Phàm trực tiếp đứng trước mặt đối đầu với nó, cho dù chỉ là đứng từ xa nhìn một cái như hiện tại, Bạch Khinh Nhứ đã bị sự oán độc trong ánh mắt kia làm cho lạnh toát sống lưng, hàn khí nhập cốt.

Bạch Khinh Nhứ bị độc thi nhìn đến mức chân hơi nhũn ra, cô muốn theo bản năng dời tầm mắt đi.

Tuy nhiên, không biết là chịu ảnh hưởng từ ánh mắt của Diệp Phàm hay độc thi, cả người cô giống như bị đóng đinh tại chỗ cùng với độc thi vậy.

Thế mà không cách nào dời tầm mắt đi nửa phần!

Hóa ra vừa rồi, Diệp Phàm vẫn luôn giao đấu với kẻ địch như thế này sao?!

Bạch Khinh Nhứ giống như bị ác mộng đè nặng, toàn thân không có động tác dư thừa nào.

Chỉ có hai hàng lông mi như cánh bướm đang khẽ run rẩy, báo hiệu nỗi sợ hãi và sự luống cuống từ sâu trong nội tâm.

Cùng lúc đó, Diệp Phàm bị Bạch Khinh Nhứ gọi một tiếng như vậy, có chút khó hiểu nhìn về phía cô.

Nhưng khi tầm mắt rơi vào trên người Bạch Trường Minh đang đứng cạnh Bạch Khinh Nhứ, trước mắt hắn không khỏi sáng lên.

Hóa ra Bạch Trường Minh cũng đang nhìn về phía này à!

Hắn còn tưởng người của đội khảo cổ chỉ lo chạy trốn, đã không còn chú ý đến tình huống bên này nữa chứ.

Ví dụ như giải quyết xong rắc rối mới để Bạch Trường Minh nhìn kết quả, hoặc là người khác thuật lại quá trình này cho ông ấy.

Chi bằng để Bạch Trường Minh tận mắt nhìn thấy chính hắn - Diệp Phàm - giải quyết rắc rối!

Cơ hội được cộng điểm gấp đôi đây không phải đã tới rồi sao?

Diệp Phàm quay đầu nhìn thoáng qua độc thi đã bị Thiên Tàm Mặc Đấu Tuyến quấn chặt không thể động đậy, trong lòng thầm nói một câu: "Xin lỗi nhé, lão tiền bối!" Sau đó, Diệp Phàm tung một cước, trực tiếp đá bay độc thi không thể động đậy lên.

Liên tiếp hai cước, độc thi bị đá bay theo tư thế trượt đi, mục tiêu rõ ràng bay thẳng vào trong quan tài vàng mà nó vốn cư ngụ.

Diệp Phàm nhìn Thiên Tàm Mặc Đấu Tuyến trong tay mình bị độc thi kéo căng thành một đường thẳng, cũng sải bước phi thân đến bên cạnh quan tài vàng.

Trong quan tài, độc thi đang trừng đôi mắt oán độc nhìn hắn.

Mấy người Trương Cường, Hắc Hùng vốn dĩ vẫn còn ở cạnh quan tài, nhìn thấy tình huống trước mắt này, có chút ngây người như bị dọa cho ngốc.

Trương Cường nhìn Diệp Phàm vừa đuổi tới, chớp chớp mắt: Diệp Phàm làm thế nào vậy?

Cậu ta đã làm gì độc thi?

Độc thi Bạch Xà vừa rồi một kích giết chết người, thế mà lại bị Diệp Phàm nhẹ nhàng dùng hai cước đá ngược trở lại vào trong quan tài dễ dàng như vậy?

Anh ta nhìn Diệp Phàm, rõ ràng là thân hình tu trường của một thiếu niên.

Thế nhưng, ẩn dưới thân hình mảnh khảnh đó lại là sức bùng nổ kinh người vô cùng đáng sợ.

Trương Cường tự giác cho dù là chính mình, e rằng cũng không có loại sức lực để trực tiếp đá bay một người đàn ông trưởng thành vào trong quan tài một cách chuẩn xác như vậy.

Đây là cần sự kết hợp giữa sức bùng nổ, kỹ xảo linh hoạt cùng sự nắm chắc tuyệt đối mới có thể hoàn thành động tác hoàn mỹ đến thế!

Trương Cường chấn động nhìn Diệp Phàm đang đứng bên cạnh quan tài nhìn vào trong, nuốt nước miếng, không nói nên lời.

Mà lúc này, Diệp Phàm quấn dây mực một vòng trên ngón tay, kéo căng rồi giật đứt, sau đó lẩm bẩm: "Nên phong quan." Trương Cường nghe vậy, lập tức hoàn hồn.

Anh ta tưởng câu nói này của Diệp Phàm là nói với mình.

Thế là lập tức mười phần phối hợp hô hoán mấy đội viên sau lưng: "Hắc Hùng, Bạch Hổ, Kim Điêu!

Cùng tôi phối hợp với bạn học Diệp Phàm làm việc, phong quan!" Lúc này anh ta tịnh không ý thức được chính mình mới là đội trưởng đội bảo vệ, người nên ra mệnh lệnh là anh ta mới đúng.

Diệp Phàm sững sờ trong giây lát.

Câu nói vừa rồi là hắn tự nói với chính mình mà.

Trương đội trưởng quả không hổ là đội trưởng đội bảo vệ hợp cách, làm người thật sự là nhiệt tình.

Bất quá đã có Trương đội trưởng chủ động làm công việc phong quan này, hắn vừa khéo cũng có thời gian để làm công tác chuẩn bị tiếp theo.

Cùng lúc đó, khi Diệp Phàm đá độc thi vào trong quan tài, Bạch Khinh Nhứ cũng rốt cuộc lấy lại được quyền kiểm soát thân thể mình.

Cô bỗng nhiên hoàn hồn, ôm ngực thở hổn hển từng ngụm lớn.

Bạch Trường Minh chạy nhanh đến đỡ con gái, quan tâm hỏi: "Khinh Nhứ, sao vậy?" Bạch Khinh Nhứ thở dốc vài hơi, nói: "Độc thi.

Ánh mắt của độc thi." Bạch Trường Minh nhẹ nhàng vỗ vỗ tấm lưng gầy của Bạch Khinh Nhứ, giúp cô thuận khí, an ủi nói: "Không sao rồi, không sao rồi.

Đa tạ Diệp Phàm tiểu hữu a." Bạch Khinh Nhứ hồi tưởng lại tình huống vừa rồi, hai má không khỏi nóng lên.

Diệp Phàm vừa rồi tuy rằng vẫn luôn kiềm chế độc thi, nhưng vẫn chưa từng động thủ thô bạo với nó.

Thế nhưng ngay khi nhìn thấy cô bị ánh mắt độc thi trấn áp, hắn thế mà trực tiếp đá độc thi vào trong quan tài.

Đây phải là sức bùng nổ được kích thích bởi sự phẫn nộ như thế nào a!

Trực tiếp đá bay một con độc thi cường tráng!

Bạch Khinh Nhứ nghe Bạch Trường Minh nói, gật đầu.

Nhưng cô cũng nghĩ tới, người có thể sở hữu sức bùng nổ như vậy, lại có biểu hiện như thế trong cổ mộ, tuyệt đối không phải người phàm.

Nhớ tới việc Triệu Trạch Minh và những người khác trước đó vu khống thân phận Diệp Phàm mà không có bằng chứng, Bạch Khinh Nhứ có chút lo lắng nhìn về phía Bạch Trường Minh: "Ba ba, người nhìn nhận Diệp Phàm thế nào?

Về những biểu hiện của cậu ấy trong mộ?" Bạch Trường Minh tưởng rằng Bạch Khinh Nhứ cũng giống như nhóm Triệu Trạch Minh, đang lo ngại về thân phận thật sự của Diệp Phàm.

Ông nghĩ nghĩ, mười phần nghiêm túc nhìn Bạch Khinh Nhứ, nói: "Khinh Nhứ, chẳng lẽ so với mấy đứa nhóc Tiểu Triệu, con còn không tin vào mắt nhìn người của vi phụ sao?

Chương 50

Dựa vào kinh nghiệm nhìn người mấy chục năm của ta, tuyệt đối sẽ không nhìn lầm.

Diệp Phàm tiểu hữu, thân phận tuy rằng thần bí, nhưng chuyến đi này tuyệt đối không có ác ý." Thấy Bạch Trường Minh kiên định đứng về phía Diệp Phàm như vậy, Bạch Khinh Nhứ nhịn không được khẽ cười.

Nghĩ đến việc Diệp Phàm cũng là vì bài đăng tiêu chuẩn chọn bạn đời của mình mới chọn mạo hiểm lộ thân phận để xuống mộ, Bạch Khinh Nhứ cười nói với người cha già trước nay luôn không nỡ gả mình đi: "Diệp Phàm đối với con khẳng định là không có ác ý, nhưng đối với người e rằng cũng không nhất định đâu, cậu ấy muốn lấy đi thứ bảo bối nhất từ chỗ người đấy." Bạch Trường Minh cả đời đầu tư vào sự nghiệp khảo cổ, hơn nữa trước đây cũng chưa từng nghĩ tới cô con gái vốn cao lãnh của mình có một ngày lại có mặt hài hước như vậy.

Cho nên Bạch Trường Minh cũng không nghe ra huyền cơ trong câu nói của Bạch Khinh Nhứ.

Ông chỉ là sau khi nghe hiểu nghĩa mặt chữ, biểu cảm nháy mắt trở nên nghiêm túc.

Bạch Trường Minh nhìn Bạch Khinh Nhứ, kiên định nói: "Khinh Nhứ, con nghe Trạch Minh và Lý Thái bọn họ nói gì rồi sao?

Sao lại nghĩ Diệp Phàm tiểu hữu như vậy?" Bạch Khinh Nhứ: ???

Bạch Trường Minh cực kỳ nghiêm túc nhìn con gái, càng thêm kiên định nói: "Ba ba lấy kinh nghiệm nhìn người mấy chục năm của mình bảo đảm với con.

Tuyệt đối không có khả năng này.

Diệp Phàm tiểu hữu tuyệt đối không phải người như vậy, con sau này vẫn là nên tránh xa mấy đứa Lý Thái một chút đi." Bạch Khinh Nhứ: ???

Cô chớp chớp mắt, nhìn biểu cảm cực kỳ nghiêm túc của Bạch Trường Minh, trong lòng có chút bất lực: Chẳng lẽ cha già nhà mình năm đó lúc theo đuổi mẹ cũng là một "thẳng nam sắt thép" như thế này sao?

Bên cạnh, Bạch Trường Minh vẫn còn lo lắng con gái sẽ hiểu lầm đứa trẻ ưu tú như Diệp Phàm, vẫn thao thao bất tuyệt liệt kê những điểm tốt của hắn: "Khinh Nhứ, con đừng thấy Diệp Phàm tiểu hữu bình thường trông có vẻ hơi bất cận nhân tình, nhưng cậu ấy thực ra là một người rất nhiệt tình!

Tư duy rõ ràng, kiến thức trong cổ mộ làu làu, văn võ song toàn, đây quả thực là một đồng chí nhỏ hiếm có a!

Cho nên nói, loại người sinh ra đã phi phàm này có chút khoảng cách với chúng ta cũng là bình thường.

Con ngàn vạn lần đừng vì sự xa cách này mà đơn thuần phán đoán nhân phẩm Diệp Phàm tiểu hữu là xấu nha." Bạch Khinh Nhứ chưa từng nghe Bạch Trường Minh xưng tán một hậu sinh trẻ tuổi nào như vậy.

Hiện tại nhìn dáng vẻ thao thao bất tuyệt của ông, Bạch Khinh Nhứ nảy sinh một cảm giác mãnh liệt: Nếu tương lai mình đồng ý lời theo đuổi của Diệp Phàm, ở bên cạnh hắn, nếu hai người có mâu thuẫn gì... cha già nhà mình 80% khả năng là sẽ đứng về phía chàng rể quý.

Nghĩ đến đây, khóe miệng Bạch Khinh Nhứ nhếch lên một nụ

cười vừa ngọt ngào lại có chút bất lực, nói với Bạch Trường Minh: "Ba ba, con biết rồi.

Con nghe người, được chưa." Bạch Trường Minh nhìn phản ứng của con gái, vui mừng cười cười.

Nào có biết, chính mình thân là người cha nghiêm khắc không nỡ gả con gái nhất, lại tự tay làm một pha kiến tạo (assist) cho Diệp Phàm.

Bạch Trường Minh quay đầu, nhìn các đội viên xung quanh mộ thất.

Sau khi Diệp Phàm đá độc thi vào quan tài, các đội viên vừa rồi hoảng loạn chạy trốn cũng rốt cuộc phản ứng lại, tạm thời dừng việc chạy trốn không mục đích.

Hiện tại lại thấy nhóm Trương Cường và Hắc Hùng đang hợp lực đóng nắp quan tài lại, cũng coi như hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, bọn họ đang tự phát tụ tập lại về phía quan tài.

Triệu Trạch Minh - kẻ vừa rồi lúc Bạch Khinh Nhứ ngã sấp xuống thì mồm nói muốn giúp họ dụ độc thi đi nhưng thực tế là bỏ chạy một mình - cũng đã quay lại bên cạnh cha con họ Bạch.

Hắn ta nhìn hai người, lộ ra nụ cười như trút được gánh nặng: "Tốt quá rồi, hai người đều không sao.

Tuy rằng tôi thể lực không tính là ưu tú, nhưng giúp mọi người thu hút hỏa lực của địch nhân vẫn là có thể làm được.

Cho nên Khinh Nhứ..." Triệu Trạch Minh mười phần thâm tình nhìn chăm chú Bạch Khinh Nhứ: "Cho dù tôi không thể tự mình bảo vệ sự an toàn của em, cũng nhất định sẽ cố gắng hết sức mình, không để em chịu tổn thương trước mắt tôi!" Bạch Khinh Nhứ lạnh lùng nhìn Triệu Trạch Minh một cái, thầm nghĩ: *Lời này không giả, xác

thực sẽ không để mình chịu tổn thương trước mắt hắn, bởi vì hắn chọn quay lưng bỏ chạy mà.* Bên cạnh, Bạch Trường Minh lộ ra nụ cười xã giao với Triệu Trạch Minh: "Trạch Minh, tôi và Khinh Nhứ xin nhận tấm lòng.

Đã cậu cũng không sao, vậy thì cùng chúng tôi lên phía trước xem còn gì có thể giúp Diệp Phàm tiểu hữu hay không đi." Triệu Trạch Minh nghe ra sự xa cách trong lời nói của Bạch Trường Minh.

Bản thân hắn ta trước đây chưa từng bị ông đối xử với thái độ như vậy.

Nhưng khi Bạch Trường Minh nhắc tới Diệp Phàm, ngữ khí lại tràn đầy sự thưởng thức.

Cảm giác này cứ như địa vị của hắn ta trong lòng Bạch Trường Minh đã bị Diệp Phàm thay thế vậy!

Triệu Trạch Minh trên mặt tuy vẫn treo nụ cười đắc thể, nhưng trong lòng đã hung hăng ghi nợ Diệp Phàm một khoản.

Trước mặt cha con họ Bạch, hắn ta không thể phát tác, đành cười gật đầu: "Được thôi.

Tôi cũng muốn biết, độc thi mà ngay cả đội viên đội bảo vệ cũng bó tay, sao bạn học Diệp Phàm lại giải quyết đơn giản như vậy." Mấy người mỗi người một tâm tư đi về phía Diệp Phàm.

Cùng lúc đó, các đội viên tản mát khắp nơi trong mộ thất cũng đã quay lại bên cạnh quan tài.

Diệp Phàm đang trầm mặc nhìn mấy đội viên cao to như Trương Cường, Hắc Hùng đóng chín cây đinh Bạch Ô Cốt Chú Mộc vào các lỗ máu tương ứng trên người độc thi.

Trong lúc đó, Diệp Phàm cũng có tính toán riêng.

Hắn vừa quấn Thiên Tàm Ti Mặc Đấu Tuyến lên ngón tay mân mê, vừa nhìn quan tài vàng trước mặt.

Quan tài vàng phong ấn, Bạch Ô Cốt Chú Mộc đinh trận găm lại vào thân thể độc thi, theo lẽ thường vẫn sẽ có tác dụng dưỡng thi.

Hắn cần phải gia cố thêm một tầng bảo đảm trấn thi bên ngoài quan tài vàng.

Phương pháp tốt nhất mà Diệp Phàm nghĩ đến chính là dùng dây mực bật lên quan tài.

Lúc này, các đội viên xung quanh đã xúm lại bên cạnh hắn.

Lưu Bác Văn - người vẫn luôn quang minh chính đại đi theo hắn gần nhất - giơ thiết bị livestream, một đường chen qua mọi người đi tới vị trí tay trái của Diệp Phàm.

Lưu Bác Văn kích động hét lên: "Đại ca, vừa rồi thật là hù chết em!

Ngài ngay cả cổ đao cũng thu lại rồi, em còn tưởng ngài muốn đồng quy vu tận với độc thi chứ!" Nói rồi, cậu ta định bắt đầu sờ soạng kiểm tra Diệp Phàm.

Bạch Khinh Nhứ mím môi, nhịn không được mở miệng nói: "Lưu Bác Văn, con trai các cậu quá thô tâm, loại chuyện này vẫn là giao cho tôi đi." Lưu Bác Văn nghe vậy, lộ ra nụ cười đầy ẩn ý, giơ thiết bị lùi sang một bên.

Cậu ta điều chỉnh ống kính, thu hình Diệp Phàm và Bạch Khinh Nhứ vào trong khung hình ở một góc độ vô cùng thích hợp.

Lưu Bác Văn lập chí làm một streamer chiều fan nhất, hiện tại chính là lúc phát phúc lợi cho fan CP!

Tuy nhiên, ngay lúc bàn tính như ý của Lưu Bác Văn đang gõ lách

cách, ngay khi tay Bạch Khinh Nhứ sắp chạm vào Diệp Phàm, hắn lại nghiêng người một cái, tránh đi.

Lưu Bác Văn: !!!

Bạch Khinh Nhứ: ???

Fan CP trong phòng livestream đã chuẩn bị sẵn sàng hít "cẩu lương": !??

Diệp Phàm thế mà lại tránh đi?!

Đạn mạc nháy mắt sôi trào.

“Ngọa tào?

Tôi vốn định nói nhét cẩu lương vào mồm tôi đi?

Chính chủ trực tiếp đá văng bát cơm của tôi?” “Người anh em Diệp Phàm, cậu tỉnh táo lại chút đi!

Đây là hoa khôi của chúng ta đấy!” “Vãi chưởng, là tôi điên hay Diệp Phàm điên rồi?” “Cái đó, nếu Diệp Phàm không thích hoa khôi, vậy tôi có phải có cơ hội rồi không?” “Pha này a, là niềm vui sướng duy nhất của Diệp Phàm và hoa khôi, ha ha ha.” Bạch Khinh Nhứ khó tin nhìn Diệp Phàm, ánh mắt lần đầu tiên mang theo sự ủy khuất rõ ràng như vậy.

Cô nhỏ giọng hỏi một câu: “Bạn học Diệp Phàm?” Vừa rồi hắn còn không tránh sự tiếp xúc của Lưu Bác Văn, thế mà lại tránh đi trước khi tay cô chạm vào hắn!

Bên cạnh, đám thanh niên Ngạn Gia vẫn luôn nghiến răng nghiến lợi nhìn Bạch Khinh Nhứ chủ động tiếp cận Diệp Phàm, nháy mắt nắm lấy cơ hội này.

Chương 51

Ngạn Gia sải một bước lớn đến bên cạnh Bạch Khinh Nhứ, lớn tiếng chỉ trích Diệp Phàm: “Diệp Phàm!

Mày sao lại không biết điều như vậy hả!

Học tỷ có lòng tốt muốn kiểm tra xem mày có bị thương không, mày thế mà còn tránh đi?!” Lục Phi cũng đứng bên cạnh, lớn tiếng nói: “Diệp Phàm!

Mày có phải coi thường Khinh Nhứ và giáo sư Bạch không!” Hắn ta không chỉ lôi cả Bạch Trường Minh vào, còn vươn tay định đẩy vai Diệp Phàm một cái.

Lại bị Diệp Phàm im lặng nghiêng người tránh thoát, cuối cùng tự mình lảo đảo vài bước về phía trước.

Suýt chút nữa đập đầu vào quan tài lần nữa thì được Trương Cường ở bên cạnh đưa tay vớt lại, thậm chí còn bị nhận ra.

Trương Cường nhìn Lục Phi, bỗng nhiên hai mắt sáng lên: “Đây không phải là bạn học Lục Phi trước đó đập đầu vào quan tài ngất xỉu sao?

Ui da, sao cậu cứ nhìn thấy quan tài là kích động thế?

Sau này vẫn là nên kiềm chế bản thân, tránh xa quan tài chút đi.” Trương Cường đối với Lục Phi tịnh không có bất kỳ thành kiến hay ân oán cá nhân nào, nói câu này hoàn toàn là xuất phát từ ý tốt của bản thân.

Nhưng mặt Lục Phi lại lúc đỏ lúc trắng.

Rất rõ ràng, linh hồn hắn ta dưới sự quan tâm vô ý này của Trương Cường đã chịu bạo kích.

Một bên, Diệp Phàm nhàn nhạt liếc Lục Phi một cái, lại nhìn thoáng qua Ngạn Gia, trong lòng thầm thở dài.

Thầm nghĩ: *Hai tên bạn học mở mồm ra là nói mình tự không lượng sức này, sao lại không có mắt nhìn thế nhỉ?

Đường hoàng đứng bên cạnh hoa khôi ngay trước mặt Bạch Trường Minh và Triệu Trạch Minh như thế thật sự ổn sao?

Không thấy lúc ba người kia đi tới, rõ ràng là đội hình "một nhà ba người" à?* Diệp Phàm trong lòng âm thầm lắc đầu.

Mọi người đều là người trưởng thành, phải biết tị hiềm mà!

Bất quá, sở dĩ hắn vừa rồi tránh Bạch Khinh Nhứ cũng không hoàn toàn là vì tị hiềm.

Hắn đạm đạm nhìn Bạch Khinh Nhứ trước mặt, giơ tay áo sẫm màu đã bị nhuộm bẩn của mình lên, nói: “Máu độc thi.” Vừa rồi Bạch Khinh Nhứ hay Lục Phi mà ai chạm phải, thì khẳng định đều là một con đường chết a!

Cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp, sao mình ngược lại thành kẻ tự không lượng sức rồi?

Diệp Phàm tỏ vẻ bạn học đồng trang lứa khóa này thật sự là khó dạy bảo nhất.

Tuy nhiên, chỉ một câu giải thích vỏn vẹn ba chữ này đã làm tâm trạng Bạch Khinh Nhứ tức khắc mây tan trăng sáng.

Trong lòng cô lập tức cảm thấy ấm áp.

Nhưng đồng thời lại lo lắng nhìn về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm dính máu độc thi trên tay áo, thật sự không ảnh hưởng đến hắn sao?!

Bạch Khinh Nhứ do dự, cảm thấy mình mở miệng bảo Diệp Phàm

cởi áo khoác ra có vẻ không tốt lắm.

Cũng may, ngay lúc cô đang lo lắng, Bạch Trường Minh bên cạnh đã lên tiếng: "Diệp Phàm tiểu hữu, máu độc thi này chung quy vẫn nguy hiểm.

Cậu còn áo khoác dự phòng không?" Để đề phòng ngộ thương thành viên đội khảo cổ, Diệp Phàm vẫn là yên lặng cởi chiếc áo hoodie ra.

Dưới lớp áo hoodie là một cơ thể tinh rắng, rắn chắc.

Chiếc áo ba lỗ bó sát màu đen phác họa hoàn mỹ dáng người của Diệp Phàm.

Cách lần đầu tiên Diệp Phàm cởi áo khoác trước mặt nhiều người như vậy đã một khoảng thời gian.

Trong khoảng thời gian này, độ hoàn nguyên của Diệp Phàm đối với Trương Khởi Linh cũng tăng lên rất nhiều.

Cho nên hiện tại dựa vào độ hoàn nguyên cao đến 93%, cơ thể hắn cũng càng thêm tiếp cận Trương Khởi Linh.

Làn da trắng lạnh quanh năm không chịu ánh mặt trời vì những đường nét cơ bắp lưu loát rắn chắc mà không hề tỏ ra ẻo lả chút nào, ngược lại làm cho người ta cảm thấy càng thêm không vướng khói lửa nhân gian.

Bạch Khinh Nhứ nhìn đến hai má đỏ bừng, yên lặng quay mặt sang một bên.

Bên cạnh, Trương Cường đi đến bên người Diệp Phàm, trước tiên nhìn hắn một cái.

Anh ta còn nhớ rõ vừa rồi Diệp Phàm làm thế nào hai cước đã đá độc thi về lại trong quan tài.

Hiện tại nhìn thấy thân hình giấu sau lớp áo hoodie của Diệp Phàm, liền lập tức hiểu rõ.

Loại thân hình này tuyệt đối không phải do cố ý tập gym mà ra, đương nhiên, cố ý tập gym cũng tuyệt đối không đạt được trình độ này.

Đây phải là cơ bắp được tôi luyện ra từ trong ngàn vạn lần kinh nghiệm thực chiến, đối đầu chân đao chân thương với kẻ địch.

Chỉ có như vậy mới có thể khiến cho mỗi thớ cơ của hắn đều nằm ở điểm phát lực thích hợp nhất, không có một khối nào là dư thừa!

Trương Cường không khỏi hít sâu một hơi.

Bởi vì loại cảnh giới và trình độ này, cho dù là anh ta của hiện tại cũng không thể lập tức đạt tới.

Rốt cuộc là trải nghiệm như thế nào mới có thể khiến Diệp Phàm ở tuổi còn trẻ đã biến thành dáng vẻ hiện tại a!

Trong lòng cảm khái, Trương Cường nói với Diệp Phàm: "Bạn học Diệp Phàm, nắp quan tài đã đậy lại rồi.

Còn công việc gì cần tiến hành nữa không?" Diệp Phàm nhìn về phía quan tài đã đóng kín, nói: "Đạn mặc, phong quan." Nói rồi, hắn một tay rút Hắc Kim Cổ Đao ra, định rạch một đường trên cánh tay lấy máu tươi.

Bạch Trường Minh lúc này mới nhìn rõ thứ Diệp Phàm vẫn luôn cầm ở tay kia là gì, ông bỗng nhiên vươn tay ngăn cản động tác sắp lấy máu của Diệp Phàm.

Diệp Phàm nhàn nhạt nhìn ông một cái.

Bạch Trường Minh nhìn tay kia của Diệp Phàm, nói: "Diệp Phàm

tiểu hữu, đây là... dây mực?" Diệp Phàm nghĩ nghĩ, Thiên Tàm Ti Mặc Đấu Tuyến cũng tính là dây mực, bèn yên lặng gật đầu.

Bạch Trường Minh bỗng nhiên chấn động ngẩng đầu nhìn Diệp Phàm, nói: "Diệp Phàm tiểu hữu nói đạn mặc phong quan, chẳng lẽ chính là dùng dây mực này bật tuyến lên xung quanh quan tài, dùng làm thuật trấn thi?" Diệp Phàm trong lòng kinh ngạc một chút, hắn không ngờ Bạch Trường Minh - một lão giáo sư đứng đắn như vậy - thế mà còn hiểu mấy thứ này.

Lão giáo sư đứng đắn chẳng lẽ không phải nên tín phụng khoa học, kiên quyết tẩy chay tà đạo sao?

Hơn nữa, là một người đang tự ôn thi nghiên cứu sinh bị đủ loại giáo trình và bài tập đè đến không thở nổi, Diệp Phàm biết rõ mấy thứ này tuyệt đối không thể xuất hiện trong giáo trình chuyên nghiệp.

Nghĩ thì nghĩ vậy, Diệp Phàm vẫn nhàn nhạt gật đầu.

Bạch Trường Minh kích động nói: "Tôi từng có may mắn ở trong một ngôi mộ thời Thanh nhìn thấy một cuốn cổ tịch đề cập đến thuyết pháp này!

Cổ tịch ghi chép, thời Thanh có một loại nghề nghiệp gọi là Nghĩa Trang Tiên Sinh (Thầy Nghĩa Trang)!

Ở thời Thanh khi chưa có khoa học kỹ thuật hiện đại, Nghĩa Trang Tiên Sinh chính là người giúp xử lý những thi thể quỷ dị.

Trong thời đại mà chế độ đẳng cấp vô cùng hà khắc đó, Nghĩa Trang Tiên Sinh không quan tâm cái gọi là tam lục cửu đẳng, đối đãi với tất cả thi thể đều bình đẳng như nhau.

Cho nên người ta nguyện ý phó thác thi thể thân nhân quỷ dị cho bọn họ, bởi vậy nơi ở của bọn họ gọi là Nghĩa Trang, những người này cũng được gọi là Nghĩa Trang Tiên Sinh." Bạch Trường Minh

cũng chưa từng thiết tưởng qua nội dung trên ghi chép cổ tịch thoạt nhìn huyền hoặc khó hiểu, thế mà có một ngày thật sự có thể để ông tận mắt nhìn thấy.

Nhìn xung quanh trừ bỏ mấy người bạn già từng cùng ông thấy cuốn cổ tịch kia trong cổ mộ, những người khác đều là vẻ mặt mê mang, Bạch Trường Minh càng thêm kích động giải thích: "Cuốn cổ tịch đó là một bản kỷ truyện, cho nên cũng không hoàn toàn giới thiệu lai lịch và quy xử của Nghĩa Trang Tiên Sinh.

Chỉ là ghi chép vài câu chuyện về cuộc đời của vị tiên sinh bộ tộc kia.

Trong đó có một câu chuyện là vị Nghĩa Trang Tiên Sinh này giúp hoàng tộc biên cương trấn cương thi.

Chương 52

Cương thi hoàng tộc biên cương nguy hại bá tánh, bá tánh chịu khổ vô cùng.

Nhưng lại vì chế độ lễ pháp phong kiến, không thể hỏa táng con cương thi này tại chỗ.

Ngay lúc tất cả mọi người đều bó tay không biện pháp, vị Nghĩa Trang Tiên Sinh này ra tay tương trợ.

Ông ấy phong ấn con cương thi hoàng tộc này vào trong quan tài vàng, lại dùng dây mực bật huyết mặc xung quanh quan tài để trấn thi.

Đến đây, nguy cơ cương thi hoàng tộc biên cương mới được thuận lợi hóa giải." Bạch Trường Minh nói xong, chấn động nhìn về phía Diệp Phàm: "Chỉ là, sau khi triều Thanh kết thúc, cùng với sự phát triển của khoa học kỹ thuật hiện đại cũng như sự suy tôn khoa học của con người, Nghĩa Trang Tiên Sinh cũng tiêu thanh nặc tích trong dòng sông lịch sử." Một vị giáo sư già đứng phía sau từng cùng Bạch Trường Minh thấy qua cuốn cổ tịch kia cũng không kìm được cảm khái: "Đúng vậy!

Lão Bạch ông nói như vậy tôi cũng nhớ ra rồi!

Bởi vì chúng ta không phát hiện thêm bằng chứng nào về sự tồn tại của Nghĩa Trang Tiên Sinh, cho nên tôi vẫn luôn cho rằng Nghĩa Trang Tiên Sinh chỉ là một truyền thuyết dân gian thời kỳ phong kiến mê tín mà thôi.

Hiện tại nhìn thấy bạn học Diệp Phàm mới ý thức được, Nghĩa Trang Tiên Sinh thật sự giống như trong cổ tịch ghi chép, bọn họ cũng không phải biến mất, chỉ là loạn thế xuất hiện, thịnh thế ẩn cư mà thôi.

Hóa ra bạn học Diệp Phàm chính là truyền nhân của Nghĩa Trang Tiên Sinh a!" Nhất thời, tất cả mọi người đều chấn động nhìn về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm trong lòng yên lặng thở dài.

Tuy rằng cái thân phận Nghĩa Trang Tiên Sinh này dưới sự giới thiệu của mấy vị lão giáo sư nghe mười phần một thân chính khí.

Nhưng Diệp Phàm rốt cuộc là người tỉnh táo.

Cái chức Nghĩa Trang Tiên Sinh này nghe có huyền bí thế nào đi nữa, cũng là dính chút phong kiến mê tín trên người.

Cho dù thật sự có thể chứng minh Nghĩa Trang Tiên Sinh tồn tại, nghề nghiệp này cũng vĩnh viễn không có khả năng được biên soạn vào giáo trình.

Hôm nay thân phận này vì có ích cho người khác trong loạn thế nên được đẩy lên thần đàn.

Ngày mai quay lại nhân gian thịnh thế, thân phận này sau khi vô dụng đối với thịnh thế sẽ bị kéo xuống địa ngục.

Nếu là người khác, có lẽ sẽ trực tiếp mượn sườn núi xuống lừa, thuận theo sự tâng bốc hiện tại của mấy vị lão giáo sư đối với Nghĩa Trang Tiên Sinh mà thừa nhận thân phận huyền bí này.

Ngay cả đám thanh niên đang nhìn chằm chằm Diệp Phàm, coi hắn là tình địch số một cũng có chút chua.

Ngạn Gia không cam lòng nói: "Cái Nghĩa Trang Tiên Sinh này xác thực lợi hại.

Nhưng nghe thì chính là người luôn phải giao thiệp với thi thể a, cái này cũng quá không cát lợi.

Cho nên học tỷ Khinh Như, chị bình thường vẫn là nên tránh xa

Diệp Phàm một chút đi.” Bạch Khinh Nhứ liếc Ngạn Gia một cái, tịnh không đáp lời hắn ta.

Cô vẫn hy vọng Diệp Phàm thật sự là truyền nhân của Nghĩa Trang Tiên Sinh.

Nếu là như vậy, Diệp Phàm có thể hoàn toàn rửa sạch hiềm nghi trộm mộ rồi!

Cô cũng tha thiết nhìn về phía Diệp Phàm.

Tuy nhiên, Diệp Phàm đã nhìn thấu bản chất nhân loại, dưới ánh mắt tha thiết của mấy vị lão giáo sư, đã cự tuyệt cơ hội bị đẩy lên thần đàn lần này.

Chân đạp đất, được bảo nghiên (tuyển thẳng cao học), lên bờ (đỗ đạt), kết thúc sự cạnh tranh khốc liệt mới là đạo lý cứng rắn để đi lên đỉnh cao nhân sinh.

Hắn chỉ nói: “Tôi không phải.” Sự phủ nhận của Diệp Phàm là kết quả mà tất cả mọi người đều không nghĩ tới.

Bạch Trường Minh sửng sốt, mày hơi nhíu lại.

Ông lại phục bàn một lần nữa nội dung về cuốn cổ tịch kia trong đầu.

Nhìn thế nào cũng cảm thấy Diệp Phàm hẳn chính là Nghĩa Trang Tiên Sinh được đề cập trong sách.

Nhưng vì sao Diệp Phàm lại phủ nhận?

Chẳng lẽ mình đoán sai?

Bạch Khinh Nhứ cũng khó hiểu nhìn Diệp Phàm, đây đối với hắn mà nói rõ ràng là một cơ hội rất tốt để rửa sạch thân phận trộm mộ và đại ca xã hội đen a!

Hơn nữa Diệp Phàm có rất nhiều đặc điểm trùng khớp với Nghĩa

Trang Tiên Sinh.

Là vì Diệp Phàm thật sự không phải, hay là hắn không muốn thừa nhận thân phận này?

Ngay cả đám Ngạn Gia, Lý Thái nghe thấy câu trả lời này của Diệp Phàm cũng đều khó tin nhìn hắn.

Ngạn Gia đã quen hát ngược điệu với Diệp Phàm, theo hắn ta thấy, Diệp Phàm hiện tại không thừa nhận thân phận này nhất định là vì nó làm tổn hại lợi ích của hắn.

Hắn ta nói: "Cũng phải, cái thân phận này đặt ở niên đại phong kiến mê tín có thể còn có mấy phần phân lượng.

Nhưng đặt ở hiện tại nghe thế nào cũng có chút không cát lợi, cho nên Diệp Phàm không thừa nhận cũng có thể lý giải.

Nhưng vì theo đuổi học tỷ Khinh Nhứ mà trực tiếp ngay cả nghề cũ của mình cũng không thừa nhận, thật sự là đại hiếu tử a!" Nghe Ngạn Gia nói vậy, Bạch Khinh Nhứ nháy mắt bừng tỉnh đại ngộ.

Hóa ra Diệp Phàm thật sự lo lắng thân phận này sẽ có cái gọi là khả năng không cát lợi sao?

Diệp Phàm là lo lắng mình sợ hãi những thi thể kia?

Bạch Khinh Nhứ lập tức nói: "Diệp Phàm, cậu không cần lo lắng!

Tôi không sợ thi thể!" Bạch Khinh Nhứ ý thức được mình nói hình như quá mức trắng trợn, bèn bổ sung: "Ý của tôi là, bản thân tôi học chuyên ngành khảo cổ, cơ hội giao thiệp với thi thể rất nhiều.

Cho nên cậu thật sự không cần để ý mấy thứ này." Diệp Phàm nhàn nhạt liếc cô một cái, cảm thấy lời bộc bạch của Bạch Khinh Nhứ có chút kỳ quặc.

Hoa khôi đây là muốn mượn mình để chứng minh cô ấy là một

người làm công tác khảo cổ tương lai giàu kinh nghiệm chứ không phải bình hoa nhỏ trong cổ mộ sao?

Người có chút danh tiếng đều thích xé bỏ nhãn dán định kiến như vậy à?

Diệp Phàm không khỏi có chút đồng tình với hoa khôi, thầm nghĩ: *Gấp gáp muốn phá trừ khắc bản ấn tượng như vậy, xem ra vị hoa khôi này cũng đã khổ não rất lâu rồi a.* Nhưng mà, con độc thi này cũng không phải thi thể bình thường, không thể vì một câu "không sợ" của hoa khôi mà không trấn áp.

Cho nên Diệp Phàm chỉ gật đầu, tịnh không có biểu thị gì thêm, rốt cuộc chuyện phá trừ định kiến này vẫn là cần chính hoa khôi nỗ lực.

Hắn thân là người ngoài cuộc, tỏ vẻ thấu hiểu đã là sự nhượng bộ lớn nhất của mình rồi!

Còn về phần Ngạn Gia - kẻ vừa rồi tỏ ra cực kỳ bất kính với người nhà của hắn, Diệp Phàm lạnh lùng nhìn hắn ta một cái.

Nhận được tầm mắt của Diệp Phàm, Ngạn Gia lập tức co rụt vai lại, cảm giác lạnh từ đầu đến chân.

Ngạn Gia lắp bắp nói: “Sao... sao thế?” Diệp Phàm lạnh nhạt nhìn hắn ta, nói: “Trở về học lại sự giáo dục của gia đình đi (gia giáo), lần sau chú ý.” Nhưng mà, ngữ khí băng lãnh này lọt vào tai người khác lại hoàn toàn biến thành ý tứ: *Về nương thai tu lại gia giáo đi, kiếp sau chú ý.* Ngay cả giáo thảo độc miệng như Ngạn Gia cũng không nghĩ ra được một câu nào có thể phản bác lại Diệp Phàm.

Kỹ xảo, cuối cùng vẫn hoàn toàn thắng ngạnh thực lực!

Diệp Phàm liếc Ngạn Gia một cái, biết người này đã không dám nói năng bừa bãi nữa.

Ngay sau đó, hắn tiếp tục công việc vốn dĩ phải làm của mình.

Bạch Trường Minh và mấy vị giáo sư già ngơ ngác nhìn Diệp Phàm bật lên một tấm lưới máu đỏ đen xung quanh quan tài, không hẹn mà cùng nảy sinh một ý nghĩ: Đây chính là phép trấn thi của Nghĩa Trang Tiên Sinh a!

Diệp Phàm tiểu hữu, quả không hổ là cậu!

Từ đầu đến cuối, Diệp Phàm dùng mực đấu tuyến tơ tằm trời giăng kín lên quan tài.

Quan tài vàng trông như bị phủ một lớp lưới mỏng màu đỏ đen bên ngoài.

Chương 53

Diệp Phàm hồi tưởng lại quy trình thao tác mình đã xem trong phim, hắn ngay cả đáy quan tài cũng không bỏ qua.

Hắn cực kỳ cẩn thận dùng máu Kỳ Lân và mực đấu tuyến tơ tằm trời bao bọc cả sáu mặt của quan tài, tạo thành một lớp phòng ngự tuyệt đối.

Mọi người nhìn động tác lưu loát, thao tác thành thạo của Diệp Phàm, ai nấy đều âm thầm cảm thán trong lòng: Diệp Phàm, cậu đúng là chuyên nghiệp mà!

Chỉ là, mấy thanh niên ban đầu đã có địch ý sâu sắc với Diệp Phàm, thuộc "liên minh nạn nhân tẩy chay Diệp Phàm", lại nhìn động tác của hắn với vẻ khinh thường.

Lý Thái ôm cánh tay "xì" một tiếng, nói: "Làm ra vẻ thần bí, thây độc đã nhốt vào rồi, đây không phải là vẽ rắn thêm chân sao?".

"Một cái quan tài vàng đẹp đẽ, giờ trông ra cái thể thống gì nữa?".

Ngạn Gia cũng nói nhỏ: "Dù sao thây độc cũng đã nhốt vào rồi, còn không biết lớp này có tác dụng hay không nữa".

"Diệp Phàm không phải nói mình không phải truyền nhân của Nghĩa trang tiên sinh sao?".

"Kết quả miệng thì nói mình không phải truyền nhân Nghĩa trang tiên sinh, hành động thì lại bắt đầu làm ra vẻ".

"Chắc là nghe chuyện của giáo sư Bạch, mới biết cách dùng mực giăng lên đó chứ gì?".

Triệu Trạch Minh tỏ vẻ lo lắng, nhìn quan tài nói: "Đúng vậy, vì Diệp Phàm bạn học hoàn toàn không phải truyền nhân Nghĩa trang tiên

sinh".

"Vậy cách hắn bắt chước Nghĩa trang tiên sinh trấn thi, sẽ không phản tác dụng chứ?".

Triệu Trạch Minh nói rất chân thành.

Mấy vị giáo sư già bình thường rất coi trọng ngôi sao tương lai của giới khảo cổ này, mặc dù lần này Triệu Trạch Minh biểu hiện trong cổ mộ luôn không được như ý.

Nhưng tư duy của Triệu Trạch Minh lại gần gũi với họ nhất, đều được bồi dưỡng trong môi trường thi cử khắc nghiệt và kinh nghiệm thực địa nhiều hơn người thường.

Vì vậy lời của Triệu Trạch Minh rất dễ khiến họ đồng cảm.

Sau khi Triệu Trạch Minh lo lắng chân thành như vậy, mấy vị giáo sư già trong lòng cũng âm ỉ lo lắng.

Nếu Diệp Phàm là truyền nhân của Nghĩa trang tiên sinh thì còn dễ nói, nhưng Diệp Phàm vừa nãy đã phủ nhận thân phận này.

Hơn nữa, trông không phải kiểu giả vờ từ chối khiêm tốn, mà là phủ nhận rất nghiêm túc.

Cũng không có ý định đùa giỡn, mà có một sức mạnh rất mạnh mẽ khiến người ta tin phục.

Cứ như thể những lời nói ra với ngữ khí đó, bất kể là gì, cũng sẽ không khiến người ta hoài nghi dù chỉ một chút.

Nhưng hiện tại, điều Diệp Phàm đang làm, đúng là phương pháp giăng mực trấn thi mà giáo sư Bạch Trường Minh vừa nói của Nghĩa trang tiên sinh!

Vì vậy, với tiền đề Diệp Phàm đã kiên quyết phủ nhận mình là Nghĩa trang tiên sinh, sự lo lắng của Triệu Trạch Minh không phải là

vô lý.

Mấy vị giáo sư già tim đập thình thịch, đều có chút do dự nhìn về phía Diệp Phàm.

Nhưng nhất thời, không ai có ý định mở miệng.

Trực thuộc đạo sư của Triệu Trạch Minh, giáo sư Lưu nhìn một lúc.

Âm lượng của Triệu Trạch Minh vừa rồi không nhỏ, nên giáo sư Lưu có thể chắc chắn Diệp Phàm đã nghe thấy lời Triệu Trạch Minh nói.

Nhưng hiện tại hắn lại hoàn toàn không có ý định dừng lại, trong lòng nghĩ: Chẳng lẽ là vì Diệp Phàm không coi trọng Triệu Trạch Minh, người cùng là sinh viên sao?

Sau đó, ông bước lên một bước, chuẩn bị mở miệng: "Diệp Phàm bạn học, vì cậu không phải…".

Ông vừa định nói, Diệp Phàm đã chuẩn bị giăng sợi mực cuối cùng.

Giăng xong sợi mực cuối cùng trên quan tài, Diệp Phàm lặng lẽ căng thẳng sợi mực đấu, quấn một vòng quanh ngón tay rồi nhẹ nhàng cắt đứt.

Sau đó, dọc theo đường mực Diệp Phàm đã giăng lên, quan tài phát ra một luồng ánh sáng vàng rực rỡ.

Luồng ánh sáng rực rỡ đó từ từ mở rộng, tách khỏi quan tài, lan rộng ra xung quanh quan tài đến một phạm vi nhất định.

Mọi người đứng xung quanh đều ngẩng đầu nhìn luồng kim quang chói lọi đó, tất cả đều nhìn đến ngây người.

Đột nhiên.

Khi luồng kim quang dạng lưới đó lan rộng đến một mức độ nhất định, gần như bay lên đến độ cao của đỉnh mộ.

Nó dừng lại trên không một khoảnh khắc ngắn ngủi, rồi lại cực nhanh sà xuống, bám chặt trở lại lên quan tài.

Sau đó, kim quang biến mất.

Quan tài lại trở về trạng thái ban đầu.

Chỉ là lúc này nhìn lại, những sợi mực đỏ đen nổi bật vừa rồi trên quan tài đã biến mất.

Hiện tại chỉ còn lại những đường nét màu sắc đậm hơn cả màu vàng nguyên bản của quan tài.

Trông hoàn toàn không còn dấu vết mực nhân tạo giăng lên trước đó, những hoa văn đó cứ như vốn dĩ đã có sẵn trên quan tài vàng vậy.

Chúng hòa quyện vào nhau một cách tự nhiên, nhưng lại không hoàn toàn biến mất.

Mặc dù mọi người không biết rốt cuộc vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, nhưng tất cả họ đều biết một điều: Diệp Phàm giăng mực lên đó tuyệt đối là có tác dụng!

Nhất thời, toàn bộ mộ thất rơi vào trạng thái im lặng như tờ.

Ngay cả giáo sư Lưu vừa nãy còn định mở miệng nói chuyện, lời muốn nói cũng chỉ thốt ra được một nửa, rồi không thể nói thêm bất kỳ từ nào nữa.

Trong toàn bộ hiện trường còn hoạt động, có lẽ chỉ còn lại phần bình luận của Lưu Bác Văn trong thiết bị livestream cầm tay.

Là một tiểu streamer tân binh có biểu hiện bình thường trong mộ, nhưng lại rất tận tâm với thái độ livestream.

Lưu Bác Văn đã ghi lại toàn bộ cảnh tượng vừa rồi vào ống kính

của mình.

Lúc này, số người trong phòng livestream của cậu đã đạt đến hơn năm vạn.

Toàn bộ trường Đại học Khảo cổ, cũng chỉ có hơn năm vạn người!

Lúc này, bình luận đã cuộn đầy màn hình, tốc độ rất nhanh.

"Vãi chưởng!

Vừa nãy tôi lên trình duyệt tìm kiếm nghề 'Nghĩa trang tiên sinh', hóa ra nó có thật!

Chỉ là biến mất sau khi Đại Việt mới thành lập thôi!".

"Thông tin về Nghĩa trang tiên sinh rất ít, dù sao cũng là một nghề nghiệp thần bí và vĩ đại chỉ xuất hiện khi loạn lạc, rồi ẩn mình khi thái bình mà!".

"Vừa rồi là cái quái gì vậy??

Diệp Phàm làm phép tại chỗ sao?".

"Mẹ nó, đã làm phép tại chỗ rồi mà còn không phải Nghĩa trang tiên sinh?

Diệp Phàm, mày cứ ẩn mình bên cạnh người phàm, lừa anh em tôi khổ quá!".

"Vãi chưởng!

Chương 54

Nhìn mà suýt rớt con mắt luôn đó!

Vừa rồi suýt nữa bị diễn xuất của Diệp Phàm lừa rồi!".

"Ai cũng biết, hình ảnh livestream không thể thêm hiệu ứng, nên không sai, vừa rồi chính là đại lão đang làm phép".

"Đại lão làm phép?

Tôi mau chóng vái lạy cầu cho tôi đậu suất tuyển thẳng cao học!".

Cùng lúc đó, Diệp Phàm cũng lặng lẽ nhìn quan tài vàng.

Mặc dù hắn tin tưởng phương pháp này tuyệt đối có hiệu quả, nhưng khi nhìn thấy kim quang đột nhiên bốc lên từ quan tài vừa rồi, cũng không khỏi âm thầm chấn động một phen.

Ngay khi mọi người đều khẳng định hắn tuyệt đối là truyền nhân của Nghĩa trang tiên sinh, Diệp Phàm cũng không khỏi cảm thán: Vậy ra Anh thúc mà mình xem trong kiếp trước, thật sự là một đạo sĩ!

Sau đó, hắn mới quay đầu nhìn giáo sư Lưu, hỏi: "Gọi tôi?".

Giáo sư Lưu nhìn biểu cảm hờ hững của Diệp Phàm, lại nhìn quan tài, nuốt nước bọt, nói: "Vì cậu không phải người thường, vậy thì vất vả cho cậu vậy".

Nói xong, ông giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, lùi về đoàn giáo sư.

Bạch Trường Minh nhìn giáo sư Lưu vừa lùi về, cười nói: "Vẫn là ông lịch sự đó Lão Lưu, đúng là vất vả cho Diệp Phàm tiểu hữu rồi!".

Giáo sư Lưu giật giật khóe miệng, cười gượng: "Đúng vậy, đúng

vậy”.

Diệp Phàm thu lại sợi mực đấu còn thừa, cất vào ba lô, nói: “Không có, không vất vả”.

Lúc này, trong phần bình luận livestream của Lưu Bác Văn: “Truyền đi, Diệp Phàm đã thừa nhận mình không phải người thường rồi”.

Đến đây, mọi người đều hiểu rằng nguy cơ từ quan tài vàng này đã hoàn toàn được Diệp Phàm giải quyết.

Nhớ lại cảnh tượng thập tử nhất sinh khi đối mặt với thây độc vừa rồi, tất cả mọi người đều thở phào nhẹ nhõm.

Các thành viên nhìn về phía Bạch Xà, thành viên đội bảo vệ đã hy sinh.

Bạch Trường Minh dẫn đầu, quay người đối mặt với hướng của Bạch Xà, tháo kính xuống và cúi đầu thật sâu trước thi thể Bạch Xà.

Tất cả các sinh viên và giáo sư còn lại đều làm theo Bạch Trường Minh, thực hiện hành động tương tự.

Trương Cường, với tư cách đội trưởng đội bảo vệ, hai mắt cay xè đỏ hoe.

Anh nhìn về phía Bạch Xà, trang trọng chào một cái, tất cả các thành viên đội bảo vệ còn lại đều làm vậy.

Diệp Phàm cũng xúc động nhìn về phía Bạch Xà, thành viên vừa nãy còn sống động như rồng như hổ và đầy tự tin giờ đã gục ngã trước mặt họ.

Diệp Phàm cũng thở dài sâu trong lòng, và bày tỏ sự kính trọng đối với thành viên đội bảo vệ.

Hắn, với tư cách là một sinh viên, cúi đầu theo sau Bạch Trường

Minh.

Ngay khoảnh khắc cúi đầu, một tiếng nhắc nhở quen thuộc của hệ thống vang lên trong đầu hắn. 【Đinh!

Ký chủ ở thời khắc nguy cấp đã cứu vãn cục diện phù hợp với hành vi nhân vật, nhưng vì phương thức hoàn nguyên trùng lặp với trước đó, do đó tăng 0.1%.】 【Hiện tại độ hoàn nguyên là 93.1%, điểm số tương ứng đã nhân 93.1% và đổ vào ký chủ.】 【Chúc mừng ký chủ, nhận được phần thưởng hệ thống.】 【Đinh!

Khả năng "Hỏi đúng sai cách không": Ký chủ có thể đặt câu hỏi cho sự vật tương ứng, và sẽ nhận được câu trả lời "đúng" hoặc "sai" chính xác.】 Diệp Phàm sững sờ.

Hắn không chú ý ngay đến phần thưởng hệ thống mới, mà trước tiên chú ý đến độ hoàn nguyên tăng lên.

Mặc dù hắn đã biết rằng cần phải tìm ra phương thức hoàn nguyên mới thì mới có thể tiếp tục tăng độ hoàn nguyên với dữ liệu bình thường.

Nhưng Diệp Phàm không ngờ độ trùng lặp liên quan lại chỉ có 0.1%.

Cảm giác này cứ như bị ai đó cắt một nhát dao vậy!

Phía trước rất khó khăn mới có được hơn chín mươi phần trăm tiến độ, mắt thấy chỉ còn vài phần nữa là đạt được một trăm phần trăm, rất nhanh có thể nhận được bao lì xì rồi.

Kết quả quay đầu lại thì lại tiếp tục tiến hành với tiến độ chỉ có 0. mấy phần trăm.

Mặc dù Diệp Phàm hiểu cách làm này của hệ thống, quả thực cũng là để ký chủ là mình tìm kiếm hướng hoàn nguyên nhân vật mới.

Nhưng, nghĩ đến cái bẫy tiêu phí "băng tịch tịch" nào đó, Diệp Phàm vẫn nhịn không được mà nắm chặt nắm đấm.

Ở phía trước, Bạch Trường Minh, người đầu tiên cúi đầu, cũng là người đầu tiên đứng thẳng dậy.

Ông đỏ hoe mắt, nhìn quanh các thành viên trong đội.

Ông cầu nguyện nhất định phải dẫn các thành viên của mình an toàn rời khỏi cổ mộ này.

Khi Bạch Trường Minh nhìn về phía Diệp Phàm, ánh mắt ông dừng lại ở nắm đấm đang siết chặt của hắn.

Bạch Trường Minh sững sờ, sau đó là một tiếng thở dài nặng nề.

Thực tế, lúc này biểu cảm của mỗi người đều rất đau buồn.

Không chỉ có thể thấy sự không nỡ và tiếc nuối của họ đối với Bạch Xà đã hy sinh.

Mà còn có thể thấy sự sợ hãi của họ trước nguy cơ chưa biết và cảm giác yếu đuối khi đối mặt với cái chết, với tư cách là những người dân thường.

Trong số mọi người, chỉ có biểu cảm của Diệp Phàm vẫn như cũ.

Các nét trên khuôn mặt không có bất kỳ thay đổi nào, đôi mắt ấy bình tĩnh như thể đã nhìn quen sinh tử ly biệt.

Khi đối mặt với sự ra đi của đồng đội, trông hắn khó tránh khỏi có vẻ lạnh nhạt và xa cách.

Nhưng Bạch Trường Minh khi nhìn thấy nắm đấm siết chặt của Diệp Phàm vẫn vô cùng cảm động.

Theo ông, thân phận phi phàm của Diệp Phàm đã định trước hắn nhất định là người từng trải qua sóng gió lớn, hẳn là đối với những trường hợp như thế này đã không còn xa lạ.

Quả thực là khi còn nhỏ đã nhìn quen sinh ly tử biệt, không thể trở về sự ngây thơ vô tội thuở ban đầu.

Vì vậy biểu cảm của hắn mới bình tĩnh như vậy, không thấy sự bi thương trước cái chết, cũng không thấy sự sợ hãi trước cái chết.

Nhưng.

Bạch Trường Minh vẫn nhìn thấy thái độ của Diệp Phàm đối với chuyện này từ nắm đấm siết chặt của hắn.

Đây là sự phẫn hận đối với thây độc, kẻ gây ra nguy cơ lần này, và cũng là sự tự trách của một cường giả!

Bạch Trường Minh thở dài sâu sắc, nói: "Trách nhiệm chính của chuyện này, thuộc về tôi, người dẫn đội".

"Sau khi công việc khảo cổ lần này kết thúc, tôi sẽ cùng với cơ quan chức năng sắp xếp ổn thỏa công tác hậu sự cho thành viên Bạch Xà, và cũng sẽ tự kiểm điểm những sai sót của mình trong công việc lần này".

Một bên, Trương Cường lập tức ngắt lời Bạch Trường Minh, nói: "Giáo sư Bạch, ông đừng nói như vậy!".

"Bạch Xà hy sinh, người đáng lẽ phải chịu trách nhiệm lớn nhất, là tôi, đội trưởng trực tiếp của cậu ấy!".

"Sau khi về đội, tôi nhất định sẽ kiểm điểm thật tốt!".

Chương 55

Bạch Trường Minh lắc đầu: "Đây vốn dĩ là trách nhiệm mà một người dẫn đội như tôi phải gánh vác, không phải là điều mà các thanh niên như các cậu nên ôm đồm vào mình!".

Bạch Trường Minh nhìn Diệp Phàm với vẻ động lòng.

Bất kể Diệp Phàm mạnh mẽ đến đâu, trong mắt ông, hắn vẫn luôn là một nam sinh cùng tuổi với con gái mình.

Thậm chí, hắn chính là vì đã trải qua nhiều chuyện tàn khốc hơn người cùng lứa tuổi, mới có được sức mạnh như ngày nay.

Vì vậy càng không thể để thanh niên này gánh chịu gánh nặng sinh mệnh như vậy nữa!

Bạch Trường Minh nhìn Diệp Phàm nói: "Diệp Phàm tiểu hữu, tôi hiểu tâm trạng của cậu".

"Nhưng đây là những điều mà những lão già như chúng tôi phải gánh chịu, cậu đừng tiếp tục tự trách nữa".

Diệp Phàm: ???

Bạch Xà hy sinh, chẳng lẽ không phải là lỗi hoàn toàn của thây độc sao?

Bạch Trường Minh bước tới, như một trưởng bối hòa ái, vỗ vai Diệp Phàm.

Sau đó, ông nhìn về phía chiếc quan tài đồng còn lại.

Trước đó đã mở hai chiếc quan tài trông có vẻ ít nguy hiểm nhất, nhưng mỗi lần đều thập tử nhất sinh.

Ngay cả những chiếc quan tài họ yên tâm nhất cũng nguy hiểm

đến vậy, thì khi đối mặt với chiếc quan tài đồng trông đã khiến người ta rợn người này, các thành viên lại càng do dự.

Nhưng.

Theo quyết định trước đó, chỉ có hai lựa chọn là mở quan tài hoặc rút lui.

Lúc này, không ai là người đầu tiên lên tiếng.

Nhưng trong lòng mỗi người, đều từ chối việc mở quan tài.

Diệp Phàm cũng nhìn về phía quan tài đồng.

Nếu chỉ nhìn bề ngoài của quan tài, quan tài đồng trông quả thực đáng sợ hơn hai chiếc kia.

Màu xanh lục vì thời gian lâu năm mà trở nên cực kỳ đậm đặc, bốn góc nắp quan tài nhô cao và cong vút, trên thân quan tài khắc hình những con mãng xà khổng lồ đang quấn quýt.

Diệp Phàm khẽ nhắm mắt, hỏi trong đầu: "Bên trong có quái vật không?".

Đây là phần thưởng kỹ năng hắn vừa nhận được: Hỏi đúng sai cách không.

Rất nhanh, hắn nhận được câu trả lời một chữ: Không.

Diệp Phàm mở mắt.

Đã không có quái vật, vậy bên trong quan tài này sẽ là gì?

Cái nguy hiểm nhất chính là cái an toàn nhất?

Nhìn thấy sự chần chừ trong biểu cảm của các thành viên xung quanh, Diệp Phàm lại hỏi trong lòng: "Có cần thiết phải mở quan tài không?".

Rất nhanh, hắn lại nhận được câu trả lời một chữ: Có.

Sau đó, Diệp Phàm nhìn quan tài, nói với đội khảo cổ: “Có thể mở, không sao đâu”.

Lý Thái nghe vậy, lập tức nói: “Không sao đâu?

Diệp Phàm, mày có bệnh không vậy?”.

“Mày đã yêu quan tài rồi, sao còn cùng chúng ta theo đuổi Nhứ Nhứ chứ!”.

Mấy thanh niên vốn dĩ cực kỳ không muốn mở quan tài đều nhìn Diệp Phàm bằng ánh mắt thù địch.

Khóe miệng Diệp Phàm giật giật, trong lòng có chút cảm thán: Con người thật sự phi thường, tiến hóa ra trí tuệ, nhưng rất nhiều lúc lại chọn không dùng.

Một loài vật rất phóng khoáng.

Đắm chìm trong ái hà, sẽ khiến người ta trở nên ngu ngốc.

Diệp Phàm còn chưa kịp phản ứng, hai má Bạch Khinh Nhứ đã ửng hồng.

Lý Thái không nhận ra tâm tư của Bạch Khinh Nhứ, tiếp tục nói với Bạch Khinh Nhứ: “Nhứ Nhứ, tuy tôi hiểu sự nhiệt tình của người khảo cổ đối với việc mở quan tài”.

“Nhưng ngay cả quan tài nguy hiểm như vậy mà cũng nói là mình yêu mở thì đơn giản là biến thái rồi!”.

“May mà chúng ta kịp thời phát hiện, cậu ngàn vạn lần đừng bị hắn lừa gạt!”.

Diệp Phàm: ...

Hắn lạnh lùng nhìn Lý Thái, mở rộng câu nói vừa rồi của mình: “Có thể mở quan tài, không ngại việc”.

Lý Thái lập tức nghẹn họng không nói nên lời.

Bạch Trường Minh thở dài sâu sắc và lắc đầu.

Ông sớm đã biết con gái mình có rất nhiều người theo đuổi, tự nhiên cũng ít nhiều hiểu rõ về những người này.

Nhưng trước đây ông không ngờ rằng những thiếu gia giàu có hay tiểu học bá này lại đều là những người kỳ lạ đến vậy!

Ngay cả Triệu Trạch Minh, người học trò nhỏ từng rất hài lòng của ông, cũng đầy rẫy sơ hở trong cổ mộ.

Chẳng lẽ đây là kết quả của việc có một Diệp Phàm hoàn hảo để so sánh sao?

Sau tiếng thở dài, Bạch Trường Minh tập trung vào việc mở quan tài: "Diệp Phàm tiểu hữu, cậu nói chiếc quan tài đồng này không nguy hiểm sao?".

Dường như việc bổ sung câu nói vừa rồi đã chiếm quá nhiều "ngân sách" lời nói của Diệp Phàm, nên hắn ngay cả "ừm" cũng không "ừm", chỉ trực tiếp gật đầu.

Điều kỳ diệu là Bạch Trường Minh hoàn toàn không cảm thấy bị xúc phạm.

Ông có chút do dự nhìn về phía quan tài đồng.

Theo trực giác của ông, chiếc quan tài này mang lại cho ông cảm giác không tốt, từ màu sắc, cấu trúc cho đến những hoa văn chạm khắc trên thân quan tài, đều tuyệt đối không phải loại hiền lành.

Trước đó đã chịu khổ vì quan tài ngọc và quan tài vàng.

Cái gọi là "nhất cổ tác khí, tái nhi suy, tam nhi kiệt" (hăng hái lần đầu, lần hai suy yếu, lần ba kiệt sức).

Bạch Trường Minh cảm thấy toàn bộ đội khảo cổ hiện tại đang

trong tình trạng đó, "tam nhi kiệt".

Ông nhìn quanh các thành viên, phần lớn mọi người đã bị hai chiếc quan tài trước tước đi nhuệ khí, giờ nhìn quan tài đồng với ánh mắt đầy kháng cự.

Ngạn Gia nói: "Chiếc quan tài này chỉ thiếu điều khắc chữ 'nguy hiểm' lên nắp thôi!

Chẳng lẽ còn phải mở?".

Triệu Trạch Minh nhìn Diệp Phàm: "Diệp Phàm bạn học, vì là cậu nói, hy vọng cậu chịu trách nhiệm về lời nói của mình".

Ngạn Gia bổ sung: "Ai nói thì người đó mở".

Chương 56

Diệp Phàm lướt nhìn mấy người một cách hờ hững.

Cầm bài nhân vật Trương Khải Linh quá lâu, hắn cũng rất dễ cảm thấy những người xung quanh ồn ào.

Bạch Trường Minh chưa kịp ngăn cản, Diệp Phàm đã đi đến bên cạnh quan tài đồng.

Trên đường đi, hắn đã rút hắc kim cổ đao từ phía sau lưng ra.

Đến bên cạnh quan tài đồng, hắn không chút do dự cắm cổ đao vào khe quan tài.

Sau đó, cơ bắp cánh tay căng chặt một khoảnh khắc, lấy đao làm đòn bẩy, nắp quan tài lập tức bị lật tung khỏi thân quan tài.

Đội khảo cổ thấy bụi tung mù mịt sau khi nắp quan tài rơi xuống đất, phản ứng đầu tiên là quay đầu bỏ chạy.

Nhưng nhìn Diệp Phàm vẫn đứng vững như bàn thạch giữa một màn bụi bay mù mịt, không những không có bất kỳ động tác lùi lại nào, thậm chí còn chậm rãi thu cổ đao vào vỏ.

Tất cả mọi người lại cứng đờ đứng yên tại chỗ.

Nhìn chiếc quan tài đồng mà mọi người luôn tránh né đã được mở ra, Bạch Trường Minh hít một hơi thật sâu.

Niềm tin kiên quyết như vậy, sức hành động siêu việt, cùng với thực lực cứng rắn của việc một mình một đao mở quan tài.

Làm sao đây có thể là một sinh viên đại học bình thường?

Nén lại sự chấn động trong lòng, Bạch Trường Minh bước về phía Diệp Phàm và quan tài đồng.

Diệp Phàm lúc này đang nhìn vào những thứ trong quan tài, nhìn thấy Bạch Trường Minh đi đến bên cạnh mình, liền nhường cho ông một chỗ.

Và lúc này, nhìn thấy những thứ trong quan tài, Bạch Trường Minh mới nhận ra, vì sao Diệp Phàm kiên định muốn mở chiếc quan tài đồng này đến vậy.

Chỉ thấy.

Bên trong quan tài đồng, trên vách là những dòng chữ dày đặc.

Và bên trong chứa đựng, chính là một bộ xương rắn khổng lồ khoác hoàng bào!

Ở chỗ tay áo hoàng bào, lấp lánh đặt một chiếc ngọc tỷ trấn quốc!

"Ôi trời!".

"Đây là lăng mộ đế vương!".

Bạch Trường Minh kích động nhìn Diệp Phàm: "Diệp Phàm tiểu hữu, may mà có cậu đó!".

Ông lại kích động quay đầu nhìn các thành viên phía sau, nói: "Phát hiện quan trọng, mọi người mau qua đây!".

Thấy các thành viên phía sau đã tự động đi về phía này, Bạch Trường Minh lại quay đầu nhìn nội dung bên trong quan tài.

Tuy nhiên.

Ngay khoảnh khắc ông quay đầu lại, những chữ khắc trong quan tài lại biến nhạt và biến mất ngay trước mắt ông với tốc độ có thể nhìn thấy bằng mắt thường!

Bạch Trường Minh trong lòng lạnh đi: "Oxy hóa!".

Ông có chút luống cuống muốn chạm vào vách trong quan tài,

nhưng căn bản không giữ lại được những chữ đã biến mất đó!

Các thành viên nghe thấy hai chữ "oxy hóa", như sét đánh ngang tai, lập tức chạy đến phía trước.

Nhưng, chỉ trong chưa đầy một giây, chữ trong quan tài đã hoàn toàn biến mất!

Tuy nhiên.

Các thành viên còn chưa kịp thể hiện nỗi đau của mình, Diệp Phàm đã lạnh nhạt mở miệng: "Hoàng đế tế lễ, để cầu trường sinh".

Thực tế.

Ngay khoảnh khắc mở quan tài, hắn đã nhìn thấy những chữ trên vách trong quan tài.

Là một người đã khổ luyện trên con đường ôn thi cao học từ rất lâu, hắn sớm đã rèn luyện khả năng đọc lướt mười hàng một lúc đến mức lô hỏa thuần thanh rồi.

Vì vậy trong một thời gian cực ngắn, hắn đã đọc sơ qua nội dung bên trong.

Diệp Phàm, dưới ánh mắt vừa chấn động vừa mừng rỡ của mọi người, chỉ vào quan tài ngọc, nói: "Huyết tế".

Lại chỉ vào quan tài vàng: "Nhân tế".

Sau đó lại nhìn về phía quan tài đồng trước mặt, nói: "Là thế thân của hắn".

Mọi người theo động tác của Diệp Phàm, nhìn qua ba chiếc quan tài một lượt.

Bạch Trường Minh nói: "Thế thân của hắn?

Thế thân của hắn, sao lại là một con rắn!".

Diệp Phàm lắc đầu, sửa lời ông: "Là mãng xà".

Mấy vị giáo sư già suy nghĩ mối liên hệ giữa chúng trong lòng.

"Mãng xà, hoàng bào".

"Hán mộ, đế lăng".

Sau đó, mấy người bừng tỉnh đại ngộ, nhìn quan tài đồng thanh nói: "Tân Đế!".

"Vương Mãng!".

Kết luận này khiến mấy người kích động đến nỗi giọng nói cũng run rẩy.

Tân đế Vương Mãng, là một trong những hoàng đế có thân phận thần bí nhất trong lịch sử Đại Việt.

Một số chính sách và thủ đoạn của ông vào thời điểm đó quá mức tiên tiến, đến nỗi hậu thế luôn nghi ngờ liệu Vương Mãng có phải là kẻ xuyên không trong lịch sử hay không.

Ngôi mộ này là lăng mộ đế vương đã là một bất ngờ lớn đối với đội khảo cổ rồi.

Mà chủ nhân của lăng mộ này lại là Vương Mãng, đối với toàn bộ đội khảo cổ lại càng là "gấm thêm hoa"!

Bạch Trường Minh không ngừng gật đầu, nói: "Đã như vậy, vậy thì ngôi cổ mộ này, chúng ta nhất định phải tiến hành đến cùng!".

"Bí ẩn ngàn năm không lời giải, đối với chúng ta càng có ý nghĩa phi thường!".

Ông nhìn về phía quan tài đồng, nói: "Hơn nữa, lần tế lễ này, còn liên quan đến trường sinh".

Một bên, một vị giáo sư già cau mày, nói: "Nhưng trường sinh,

một nghi lễ huyền ảo như vậy, liệu có thật sự tồn tại không?".

"Điều này hoàn toàn trái với sinh học".

Bạch Trường Minh cười nói: "Trước khi đến đây, đá có thể biến thành người sống, thi thể có thể cướp đi sinh mạng con người, điều nào mà không trái với sinh học chứ".

"Lão Trần à, hãy tin vào những gì đang xảy ra trước mắt ông đi!".

Nói rồi, ông kích động nhìn Diệp Phàm.

Chương 57

Có được sự giúp đỡ của một người tồn tại mạnh mẽ như thần phật trong một cổ mộ quỷ dị như vậy.

Còn gì khéo léo hơn thế nữa!

"Ý trời!".

"Đúng là ý trời!".

Tuy nhiên, một tồn tại tầm cỡ như mộ Vương Mãng, đối với phần lớn người trong đội khảo cổ.

Vừa là cơ hội, vừa là một thử thách chưa từng có.

Vì vậy trong lòng mỗi người, đều nửa mừng nửa lo.

Cơ hội càng lớn, cũng có nghĩa là, tất cả nguy cơ trong tiền điện này đều không phải là ngẫu nhiên.

Là một lăng mộ đế vương, con đường phía sau cổ mộ chắc chắn sẽ không dễ đi.

Trên mặt mỗi người đều mang vẻ do dự và căng thẳng, ngay cả Bạch Trường Minh sau khi kích động cũng khó che giấu vẻ chần chừ trên mặt.

Ông nhìn quanh các thành viên trong đội.

Mấy vị giáo sư già đều có chút lo lắng nhìn mấy thanh niên trong đội.

Các thành viên đội bảo vệ tuy ai nấy đều là tinh anh vạn người có một, nhưng số lượng không nhiều.

Dù sao trước khi xuất phát, chỉ nhìn cánh cửa mộ đơn giản ở lối vào, ai cũng không ngờ cổ mộ bên trong lại có quy mô lớn đến vậy.

Vì vậy, thành phần nhân sự ban đầu họ thành lập đội khảo cổ này, cũng chỉ được hoàn thành theo yêu cầu quy mô khảo sát tiểu cổ mộ.

Sinh viên kinh nghiệm không đủ, thành viên đội bảo vệ nhân lực không đủ.

Thậm chí toàn bộ đội ngũ còn không sắp xếp được một đội y tử tế.

Kể từ khi tham gia công tác khảo cổ, Bạch Trường Minh đã rất lâu không trải qua tình huống "tróc khâm kiến trửu" (giật vạt áo trước lại hở vạt áo sau) như vậy.

Ngay cả ông còn đã lâu không trải qua tình huống đó, thì những người trẻ lần đầu xuống mộ trong đội đối mặt với cổ mộ như vậy khó tránh khỏi nảy sinh lo lắng.

Những điều này Bạch Trường Minh đều hiểu.

Ông nhìn phản ứng của các thành viên xung quanh một lượt, khi nhìn lại về phía Diệp Phàm, ông sững sờ.

Chỉ thấy, trên khóe miệng Diệp Phàm xuất hiện một nụ cười thoáng qua!

Mấy người trong đội đều bắt được nụ cười ngắn ngủi trên mặt Diệp Phàm này.

Giống như hoa quỳnh nở chớp nhoáng, tuy chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, nhưng lại đủ để kinh diễm!

Do đó, Bạch Trường Minh không khỏi cảm thán: Diệp Phàm nhất định là nhân vật từng trải qua rất nhiều chuyện lớn!

Trước khi xác định thân phận chủ nhân cổ mộ này, cho dù có gặp phải nguy hiểm lớn đến đâu, biểu cảm trên mặt hắn cũng không có một chút thay đổi.

Chỉ có trọng lượng của chủ nhân cổ mộ này đủ lớn, có lẽ mới có thể khiến Diệp Phàm nở một nụ cười!

Và lúc này.

Sau khi xác nhận đây chính là mộ Vương Mãng, trong lòng Diệp Phàm quả thực đã nảy sinh một khoảnh khắc vui mừng.

Nguyên nhân có hai.

Thứ nhất là bản thân Diệp Phàm tò mò về thân phận của Vương Mãng.

Vị hoàng đế này luôn bị hậu thế nghi ngờ là kẻ xuyên không trong lịch sử, bản thân ông ta đã mang một thân bí ẩn.

Hiện tại còn phát hiện ra phương thức tế lễ cầu trường sinh trong mộ của ông ta.

Là một người yêu thích lịch sử và cổ mộ, Diệp Phàm tự nhiên cũng muốn tìm hiểu đến cùng.

Nguyên nhân thứ hai, là vì điều này có liên quan trực tiếp đến suất tuyển thẳng cao học của hắn!

Mộ nhỏ ít điểm, mộ lớn nhiều điểm.

Nếu là cổ mộ cấp bậc như Vương Mãng, thì trực tiếp một trận thành danh, suất tuyển thẳng cao học cũng không phải là không thể!

Ngay khi khóe miệng hắn vừa nhếch lên một đường cong rất nhỏ, chỉ khoảng vài pixel không đáng chú ý, một tiếng nhắc nhở hệ thống vang lên trong đầu hắn. 【Đinh!

Nụ cười thoáng qua đã "kinh diễm tuế nguyệt" phù hợp với nhân vật, độ hoàn nguyên tăng 1%, hiện tại độ hoàn nguyên là 94.1%.】【Điểm số tương ứng đã nhân 94.1% và đổ vào ký chủ.】【Chúc mừng ký chủ, nhận được phần thưởng hệ thống.】【Đinh!

Khả năng "Nhận biết độc qua màu sắc": Ký chủ có thể thông qua màu sắc phản ứng của vật thể để phân biệt vật đó có độc hay không, cũng như mức độ độc tính, màu càng đậm, độc tính càng mạnh.】

Diệp Phàm nhắm mắt, tiếp nhận phần thưởng này.

Đối với phần thưởng này, Diệp Phàm tỏ ra rất hài lòng.

Bởi vì phần thưởng này đối với hắn mà nói đã bổ sung cho điểm yếu của việc có máu Kỳ Lân hộ thể, trăm độc bất xâm.

Với máu Kỳ Lân hộ thể, Diệp Phàm tuy không cần lo lắng khả năng mình bị trúng độc, nhưng đồng thời cũng không còn nhạy cảm với các chất độc xung quanh như người bình thường nữa.

Cũng không thể kịp thời phát hiện sự tồn tại của chất độc.

Giờ đây, phần thưởng "Nhận biết độc qua màu sắc" này, vừa hay đã bù đắp cho thiếu sót đó.

Hắn tiêu hóa xong phần thưởng này, ý thức quay trở lại thực tại, từ từ mở mắt.

Phát hiện các thành viên xung quanh dường như đều đang nhìn hắn với ánh mắt vô cùng nhiệt tình.

Đặc biệt là Lưu Bác Văn đang đứng cạnh hắn, chĩa thẳng thiết bị livestream vào hắn.

Diệp Phàm lạnh lùng liếc nhìn Lưu Bác Văn.

Lưu Bác Văn trong khung hình livestream nhìn thấy ánh mắt lạnh lùng dò xét từ Diệp Phàm, tay cầm thiết bị không khỏi run lên một khoảnh khắc.

Sau đó "hì hì" cười hai tiếng với Diệp Phàm, rồi ngượng nghịng giả vờ như không có gì xảy ra, chuyển ống kính sang phía Bạch Khinh Nhứ.

Lưu Bác Văn kích động nhìn số người trong phòng livestream đã ổn định ở mức hơn năm vạn, nói nhỏ: "Các bạn học hữu thân mến, xin hãy gọi tôi là người cưng fan số một!".

"Tôi đây là mạo hiểm bị đại ca 'sát' bằng ánh mắt, để cho các bạn một góc quay đẹp nhất đó!

Mọi người tim nhỏ quẹt lên đi!".

Lúc này, bình luận trên màn hình đang cuộn điên cuồng.

"Cho phép tôi tắt bình luận một lát để chụp ảnh màn hình".

"Vãi chưởng, Diệp Phàm, mày biết cười thì cười nhiều chút đi được không!

Đây là nụ cười chất lượng cao gì vậy!".

"Streamer, nếu mày có cách nào khiến Diệp Phàm cười thêm lần nữa, tao sẽ làm đại ca top 1 của mày".

"Ngày xưa Chu U Vương vì mỹ nhân một nụ cười mà đốt phong hỏa chư hầu, nay vì thấy Diệp Phàm một nụ cười mà vung tiền làm top 1, tôi nguyện ý gọi là 'Diệp Bao Tự'!".

Chương 58

“Đây là nụ cười hiệu quả sao?

Mặc dù ảnh chụp màn hình của tôi cho thấy khóe miệng Diệp Phàm chỉ nhếch lên năm pixel”.

“Mẹ nó, chỉ lo nhìn đờ ra, căn bản không kịp chụp ảnh màn hình!”.

Lưu Bác Văn nhìn phản ứng trên bình luận, lại nhìn Diệp Phàm đã khôi phục lại khuôn mặt vô cảm thường ngày, không khỏi cũng có chút tiếc nuối.

Cậu lặng lẽ điều chỉnh ống kính, cho đội khảo cổ một cái toàn cảnh.

Lúc này, Bạch Trường Minh đã hắng giọng, bắt đầu phát biểu.

“Tôi có thể hiểu sự lo lắng của mọi người khi đối mặt với một lăng mộ đế vương như vậy”.

“Nhưng tôi cũng tin rằng, là một thành viên của Đại học Khảo cổ, mỗi người đều có rất nhiều nhiệt huyết đối với sự nghiệp khảo cổ”.

“Là người khảo cổ, không ai lại không khao khát có cơ hội tự mình khảo sát một cổ mộ quy mô như thế này”.

“Tin rằng mọi người cũng đều biết ý nghĩa của cổ mộ này đối với Đại Việt chúng ta”.

“Vì vậy tôi hy vọng lần này mọi người có thể thông qua cơ hội này, ‘cưỡi gió rẽ sóng vạn dặm’, dốc toàn lực!”.

Cùng với một bài phát biểu của Bạch Trường Minh, niềm tin của các thành viên ít nhiều cũng được vực dậy.

Mấy thanh niên ban đầu mang ý niệm theo đuổi Bạch Khinh Nhứ

mà xuống mộ cũng sau khi cân nhắc lợi hại, đã chọn dốc sức một phen.

Dù sao giáo hoa chỉ có một, lại có mấy đối thủ cạnh tranh thực lực không thể xem thường.

Họ cũng không dám nói xác suất mình ôm được mỹ nhân về là một trăm phần trăm.

Nhưng bây giờ đã có thể chứng minh đây là cổ mộ Vương Mãng rồi.

Chỉ cần có thể đạt được thành tựu ở đây, cũng có thể ghi danh trên bảng xếp hạng của giới khảo cổ hạ quốc rồi!

Nếu cuối cùng lại thành công theo đuổi được giáo hoa, thì đây chính là công thành danh toại và ôm được mỹ nhân về nhà, song hỷ lâm môn!

Mấy thanh niên nghĩ đến những điều này, ai nấy đều xoa tay hăm hở mong chờ.

Mấy thanh niên đang khao khát lập công danh, lưu danh sử sách, lại có thể ôm mỹ nhân về, đạt được song thắng, đều nhiệt thiết nhìn về phía Bạch Khinh Nhứ.

Mấy người trong "Liên minh những người chống đối Diệp Phàm bị hại" tự biết rằng mọi hào quang trước đó đã bị Diệp Phàm cướp mất hết rồi.

Vậy thì, cổ mộ tiếp theo chính là cơ hội tốt nhất để họ vãn hồi địa vị trong lòng Bạch Khinh Nhứ!

Ngạn Gia chỉnh trang lại dung mạo, tiến sát lại gần Bạch Khinh Nhứ, nở nụ cười "thương hiệu" của mình: "Khinh Nhứ, quả nhiên hai chúng ta đứng cạnh nhau mới là xứng đôi nhất." Bạch Khinh Nhứ khẽ nâng mi nhìn hắn một cái.

Không hiểu vì sao, rõ ràng trong mắt cô là khuôn mặt Ngạn Gia được chăm sóc còn tinh tế hơn cả con gái, nhưng trong đầu cô lại thoáng hiện lên nụ cười chợt lóe rồi vụt tắt trên khóe môi Diệp Phàm lúc nãy.

Hàng mi cô khẽ run lên, không nói gì, rời tầm mắt khỏi mặt Ngạn Gia.

Ngạn Gia cười càng đắc ý hơn, thầm nghĩ quả nhiên khuôn mặt này của mình có sức hút bẩm sinh đối với phái nữ.

Triệu Trạch Minh đang đứng cạnh Bạch Khinh Nhứ, nghe lời Ngạn Gia nói, cười lạnh một tiếng, bảo: "Ngạn Gia, đừng nói cậu có thể giúp Khinh Nhứ trong cổ mộ hay không, cậu hãy nâng cao năng lực chuyên môn của mình đến mức không làm Khinh Nhứ vướng chân đã, rồi hãy bàn chuyện xứng đôi hay không." Lý Thái dẫn theo hai tên vệ sĩ còn lại của mình, hai tay khoanh trước ngực đi về phía Bạch Khinh Nhứ.

Hai tên vệ sĩ mặc đồ đen cao to vạm vỡ chen Ngạn Gia và Triệu Trạch Minh ra khỏi bên cạnh Bạch Khinh Nhứ, Lý Thái đứng trước mặt cô.

"Biết trước đây là lăng mộ hoàng đế, tôi đã dẫn thêm mấy tên vệ sĩ nữa rồi." "Nhưng mà Nhứ Nhứ, em cũng đừng lo, mấy tên vệ sĩ tôi thuê đây đều là tinh nhuệ trong tinh nhuệ." "Cho dù chỉ có hai người, cũng có thể giúp tôi bảo vệ em thật tốt, nên tiếp theo em tuyệt đối đừng rời xa tôi quá nhé." Mấy người liên tiếp tiếp cận khiến Bạch Khinh Nhứ khẽ nhíu mày.

Mục đích chủ yếu khi cô đăng bài viết về tiêu chuẩn chọn người yêu của một "trạch nữ" ban đầu chính là để thoát khỏi những kẻ theo đuổi phiền phức này.

Nhưng giờ ngay cả trong cổ mộ mà vẫn phải chịu phiền phức như

vậy, khiến Bạch Khinh Nhứ càng thêm bực bội hơn bình thường.

Nhìn thấy Lục Phi và Cao Hoa ở phía sau cũng đi về phía cô, Bạch Khinh Nhứ nhíu chặt mày hơn.

Cô quét mắt nhìn một lượt.

Bạch Trường Minh đang cùng đội trưởng Trương Cường và mấy giáo sư già khác bàn bạc kế hoạch tiếp theo, các vệ sĩ thì đứng một bên chờ lệnh bất cứ lúc nào.

Còn Diệp Phàm, hắn như thường lệ, lúc rảnh rỗi lại "truyền tình bằng ánh mắt" với đỉnh mộ.

Lưu Bác Văn thì như một phóng viên độc quyền của Diệp Phàm, lượn lờ quanh hắn quay chụp lia lịa, buông lời tâng bốc hết lời.

Bạch Khinh Nhứ lại nhìn lướt qua Cao Hoa và Lục Phi đã cười tươi đi đến bên cạnh mình, khẽ nắm chặt tay.

Cô thầm nghĩ: Mình chỉ muốn tìm một nơi yên tĩnh trước khi xuất phát thôi mà.

Thế là, cô đi thẳng qua gương mặt tươi cười của Lục Phi và Cao Hoa, thẳng tiến đến bên cạnh Diệp Phàm.

Lưu Bác Văn thấy Bạch Khinh Nhứ đi tới, rất biết ý lùi lại một bước nhường chỗ cho cô, rồi đồng thời quay cả hai người vào ống kính.

Khán giả trong livestream thấy Bạch Khinh Nhứ xuất hiện, điên cuồng spam một tràng "song trù cuồng hỉ".

Lưu Bác Văn với tư cách là một streamer chiều fan, tự biết bây giờ là lúc phải "phát đường" cho fan CP rồi.

Cậu ta phỏng vấn Bạch Khinh Nhứ: "Khinh Nhứ, sao cậu lại đến chỗ tôi và đại ca vậy?" Bạch Khinh Nhứ liếc nhìn Diệp Phàm, ý có

điều chỉ, nói: “Tôi thích yên tĩnh.” Lưu Bác Văn “ồ~~” một tiếng đầy ẩn ý.

Cậu ta tích cực gật đầu, nói: “Vậy thì Khinh Nhứ, mắt nhìn của cậu thật sự quá tốt!” “Nhìn khắp lượt, đại ca tôi là người yên tĩnh nhất!

Không ai yên tĩnh hơn hắn!” “Khinh Nhứ, cậu cũng thấy khí chất yên tĩnh của đại ca tôi thật tuyệt đúng không?

Hắc hắc hắc hắc.” Nói rồi, Lưu Bác Văn lại nhìn vào ống kính của mình: “Giới thiệu một chút cho các bạn fan mới vào.” Cậu ta đang định tiếp tục giới thiệu, nhưng phát hiện Diệp Phàm vẫn luôn im lặng, âm thầm nhấc chân đi xa mấy bước.

Lưu Bác Văn lộ vẻ mặt khó hiểu, nhìn Diệp Phàm.

Nhưng thấy, Diệp Phàm lại dừng bước vào lúc này, cũng quay đầu nhìn về phía cậu ta.

Sau đó, “kim khẩu” tính phí ngầm của hắn vừa mở, nói với cậu ta: “Lưu Bác Văn, lại đây.” Lưu Bác Văn nhìn Bạch Khinh Nhứ một cái, nuốt hết những lời còn lại vào bụng.

Cậu ta chạy lon ton đến bên cạnh Diệp Phàm.

Diệp Phàm liếc nhìn Bạch Khinh Nhứ, dẫn Lưu Bác Văn đang ngơ ngác đi xa thêm mấy bước.

Cho đến khi Diệp Phàm đứng lại, Lưu Bác Văn mới dừng theo.

Lưu Bác Văn nhìn Diệp Phàm, lại nhìn Bạch Khinh Nhứ vẫn còn đứng yên tại chỗ, khó hiểu hỏi Diệp Phàm: “Đại ca, sao anh lại dẫn em đến đây vậy?” Sau đó, cậu ta nghiêm mặt lại, căng thẳng nhìn quanh, nói: “Em biết rồi, có phải anh có chuyện gì muốn dặn dò em không?” Nói rồi, cậu ta lấy tay che thiết bị ghi âm lại, nói nhỏ với Diệp Phàm: “Anh cứ nói, là phòng bị Lý Thái?

Hay chèn ép Ngạn Gia?

Em nhất định làm được!" Diệp Phàm im lặng nhìn Lưu Bác Văn một cái, thầm thở dài trong lòng.

Hắn cảm thán về "mạch não" kỳ lạ của Lưu Bác Văn, thầm nghĩ: Nếu mày còn ồn ào như vậy, thì mày sẽ là Lý Thái, Ngạn Gia phiên bản tiếp theo đấy.

Khi nghe thấy hoa khôi thích yên tĩnh, ý nghĩ đầu tiên của Diệp Phàm chính là dẫn Lưu Bác Văn đi chỗ khác.

Theo hắn thấy, cậu streamer nhỏ cùng xuất thân "hàn môn" này cứ đi theo hắn mãi, khiến hoa khôi không có cơ hội tìm hiểu, thằng nhóc này đơn giản là ồn ào hơn cả mười tên Lý Thái Ngạn Gia cộng lại!

Đặc biệt là sau khi Bạch Khinh Nhứ đi tới, Lưu Bác Văn cứ như bị lên dây cót, trở nên nói không ngừng nghỉ.

Đối diện với thiết bị livestream, cứ như có chuyện không nói hết vậy.

Có thể nói nếu Bạch Khinh Nhứ đến chỗ hắn và Lưu Bác Văn để tìm sự yên tĩnh, thì cô đã tính toán sai rồi.

Chương 59

Mặc dù Diệp Phàm hiện đang chịu ảnh hưởng của thẻ nhân vật Trương Khải Linh, cũng càng thích môi trường yên tĩnh.

Nhưng vì cân nhắc hoa khôi dù sao cũng là con gái, hắn vẫn giữ phong thái lịch thiệp "Ta không vào địa ngục thì ai vào địa ngục" này.

Hắn tự mình xả thân, kéo tên ồn ào nhất đội khảo cổ ra một chỗ cách hoa khôi năm mét.

Lưu Bác Văn vẫn đang tìm lời giải thích, Diệp Phàm nhìn cậu ta, nói: "Yên tĩnh một chút." Lưu Bác Văn nhanh chóng chuyển động não, chợt bừng tỉnh: Hóa ra là do "bóng đèn" lớn như mình quá sáng rồi!

Cậu ta liên tục cúi đầu nhận lỗi với Diệp Phàm: "Tại tôi, tại tôi hết, không có chút tinh mắt nào cả!" "Tôi cam đoan sau này sẽ làm một cái bóng đèn tiết kiệm năng lượng!" "Vậy chúng ta mau chóng quay lại vị trí nhé, đại ca?" Diệp Phàm nghe cái giọng to đó, lắc đầu: "Ngu xuẩn không thể dạy được." Một bên, Bạch Khinh Nhứ cũng suýt chút nữa không giữ được vẻ mặt hoa khôi cao lãnh.

Đúng lúc cô đang đầy lòng nghi hoặc, thì nhìn thấy bóng lưng Lưu Bác Văn cúi đầu nhận lỗi.

Sau đó liền nghe thấy Lưu Bác Văn cam đoan một tràng với Diệp Phàm, trong lòng cô lập tức thả lỏng, không nhịn được cười mà lắc đầu.

Hóa ra khi Diệp Phàm "giáo dục bóng đèn" còn cần nói chuyện riêng.

Thật sự tạo nên một "phản sai manh" vô cùng tinh tế với vẻ ngoài lạnh lùng của hắn.

Lưu Bác Văn đang vô cùng ân cần nhìn chăm chú Diệp Phàm.

Với tư cách là một streamer chiều fan, "bát cơm" này cậu ta nhất định phải "phát" cho fan CP!

Tuy nhiên, Diệp Phàm chỉ thờ ơ liếc cậu ta một cái, rồi chuyển tầm mắt đi.

Lưu Bác Văn nhìn theo tầm mắt của Diệp Phàm, phát hiện Bạch Trường Minh, đội trưởng Trương Cường, cùng mấy giáo sư già khác đã kết thúc cuộc họp ngắn.

Giờ đã đi trở lại đội ngũ.

Bạch Trường Minh nói: "Xét thấy chặng đường tiếp theo quả thực nguy hiểm hơn chúng ta dự đoán trước đây, vậy nên tôi hy vọng mọi người đều phải nghiêm túc tuân thủ trật tự của chúng ta." "Vào thời khắc then chốt, hãy phối hợp công tác cứu viện của các đồng chí vệ sĩ, phát huy tinh thần tương thân tương ái." "Nếu không cần thiết, đừng tự ý hành động." Ông quét mắt nhìn một lượt các thành viên, lúc này mới phát hiện đội hình của họ.

Các vệ sĩ đứng một bên chờ lệnh, Lý Thái và những người khác thì công khai muốn tụ tập lại thành phe cánh riêng.

Diệp Phàm và Lưu Bác Văn đứng một bên, còn con gái ông, Bạch Khinh Nhứ, thì một mình tạo thành một cảnh tượng riêng.

Ông không khỏi thở dài trong lòng.

Mặc dù biết Bạch Khinh Nhứ từ nhỏ đã có tính cách cô độc, nhưng dù sao hiện tại đang ở trong một cổ mộ nguy hiểm như vậy, hành vi này vẫn quá nguy hiểm!

Mặc dù là một người cha, ông vẫn muốn con gái mình ở bên cạnh lâu hơn một chút.

Nhưng trong cổ mộ nguy hiểm như vậy, cảnh tượng con gái mình đơn độc đứng một mình tạo thành một cảnh riêng, vẫn khiến ông già này kinh hãi!

Không thể cứ thế này mãi được!

Bạch Trường Minh thu lại ánh mắt, kết thúc bài phát biểu, nói: "Như vậy, tôi hy vọng mọi người tiếp theo nhất định phải coi trọng công tác khảo cổ lần này." "Vậy chúng ta hãy 'rèn sắt khi còn nóng', chỉnh đốn đội ngũ, tiếp tục xuất phát thôi." Sau đó, các thành viên lại tập hợp lại.

Trương Cường sắp xếp lại đội hình, chia các vệ sĩ thành ba tốp.

Ba người đi đầu dò đường, một tốp ở phía sau chặn hậu, mấy người ở giữa thì tùy cơ ứng biến theo hai tốp vệ sĩ trước và sau.

Nhóm giáo sư và nhóm học sinh được giữ ở giữa, làm đối tượng bảo vệ trọng điểm.

Theo đội hình này, đội khảo cổ từ cánh cửa phía sau đã mở, rời khỏi tiền điện, nơi suýt chút nữa lấy mạng họ ba lần năm lượt.

Ra ngoài là một đoạn hành lang.

Hành lang rất rộng rãi, chiều ngang hơn bốn mét.

Mặt đất, đỉnh mộ và hai bên tường đều được cấu tạo bằng gạch xanh hoàn toàn đồng nhất, sắp xếp rất ngay ngắn.

Hai bên hành lang là hai hàng trụ đèn đã không còn cháy nữa.

Đội khảo cổ có bài học kinh nghiệm từ việc suýt chết vì khí độc do đèn trường minh (đèn vĩnh cửu) đốt bằng chất béo người chết ở tiền điện, lần này họ không chủ động thắp sáng các trụ đèn.

Mọi người dùng đèn pin của mình chiếu về hai bên và phía trước, để quan sát tình hình của con đường hầm này.

Ngạn Gia đi giữa đội ngũ, nhíu mày nói: “Sao con đường hầm này lại tối như vậy?

Đi lại cứ âm phong thổi vù vù.” Một bên, Triệu Trạch Minh nói: “Ngạn Gia, cậu tưởng chúng ta đang ở hành lang ký túc xá nào à?

Đây là cổ mộ, ở dưới lòng đất, nơi không một chút ánh sáng tự nhiên nào có thể chiếu vào.

Sau này nếu cậu còn có cơ hội xuống mộ, nhất định phải chuẩn bị trước đi nhé.” Ngạn Gia bị nói đến mức á khẩu không trả lời được, trong bóng tối hậm hực liếc Triệu Trạch Minh một cái.

Trong những lúc Diệp Phàm không xuất đầu lộ diện thế này, “liên minh những người chống đối Diệp Phàm” của bọn họ lại như hiện tại, chia năm xẻ bảy, mỗi người một phe.

Còn bản thân Diệp Phàm, người có thể khiến tổ chức “liên minh những người chống đối Diệp Phàm” này trở nên đoàn kết, lúc này đang âm thầm dùng đèn pin chiếu vào hai bên đường hầm.

Điều thu hút sự chú ý của hắn, ngoài hành lang quá tối tăm, còn có các trụ đèn hai bên hành lang.

Các trụ đèn hai bên được sắp xếp rất chỉnh tề, theo quy luật nghiêm ngặt cứ cách 1.5 mét lại đặt một trụ.

Chỉ thấy, trên mỗi trụ đèn đều được chạm khắc hình rồng cuộn tương tự nhau.

Ngoại trừ các điêu khắc hai bên đối xứng với nhau, thì những đặc điểm còn lại gần như hoàn toàn giống nhau, trông như được sản xuất hàng loạt vậy.

Nhờ độ phục hồi cao hơn 90% của Trương Khải Linh, Diệp Phàm vô cùng nhạy bén nhận ra điều bất thường trong đó.

Hắn trước tiên dùng "Bách khoa toàn thư vật chủng dị trân" kiểm tra các trụ đèn này.

Kết quả hiển thị là số không.

Diệp Phàm bất động thanh sắc nhíu mày.

Điều này cho thấy các trụ đèn vẫn là trụ đèn bình thường, vấn đề không nằm ở bản thân trụ đèn.

Nhưng Diệp Phàm vô cùng chắc chắn rằng các trụ đèn này lúc này nhất định là bất thường.

Đột nhiên, ba vệ sĩ đi phía trước đều co một tay, nắm đấm làm động tác dừng lại.

Đội khảo cổ phía sau lập tức dừng bước, vẻ mặt mỗi người đều trở nên cảnh giác.

Mọi người hít một hơi khí lạnh: Chẳng lẽ vừa ra khỏi tiền điện đã nhanh như vậy gặp phải rắc rối mới rồi sao?

Sau đó, Hắc Hùng đi ở phía trước nhất quay đầu lại, trên mặt lại là vẻ mặt vui mừng, nói: "Đội trưởng, Bạch giáo sư!

Thấy cửa rồi!" Nghe vậy, các thành viên đều bước nhanh hai bước, đi đến bên cạnh Hắc Hùng.

Chỉ thấy, ở vị trí của Hắc Hùng, khoảng cách giữa hai trụ đèn lớn hơn những chỗ khác, rộng từ hai mét rưỡi đến ba mét.

Giữa hai trụ đèn chính là một cánh cửa đá hình vòm đôi.

Trên hai cánh cửa đá được trang trí hai đầu rồng, trong miệng hai đầu rồng nối với một cái then cửa cổ xưa.

Trên then cửa treo một ổ khóa đồng chạm khắc đang lung lay sắp rụng, bên trên phủ đầy gỉ đồng màu xanh lục, trông đã rất cũ kỹ.

Và các trụ đèn hai bên lúc này trông như hai cây cột cổng vậy.

Thấy cánh cửa mộ này, Diệp Phàm cũng tạm thời đặt sự chú ý vào ổ khóa trước mắt.

Bạch Trường Minh cùng mấy giáo sư già đi đến phía trước, nghiên cứu kỹ cánh cửa mộ này.

Chương 60

Giáo sư Lưu nói: "Cánh cửa này vậy mà không phải mở bằng cơ quan, mà là mở bằng ổ khóa sao?

So với tất cả cơ quan quái vật mà chúng ta gặp ở phía trước, có phải quá đơn giản rồi không?" Ngay cả Bạch Trường Minh cũng có chút do dự.

Vương Mãng, tân đế này, chỉ riêng tiền điện phía trước đã thiết kế liên tiếp nhiều cơ quan sát nhân như vậy.

Sao đến phía sau lại xuất hiện một cái ổ khóa trông có vẻ dễ dàng mở như vậy?

Hơn nữa, chất lượng của ổ khóa này, trông vẫn không được như ý chút nào?

Một bên, Lý Thái liếc nhìn ổ khóa, khinh thường nói: "Cái khóa này còn chẳng được chú trọng như vậy, bên trong chắc chắn không có thứ gì đáng giá rồi." Bạch Khinh Nhứ lạnh lùng liếc hắn một cái, nói: "Mục đích cuối cùng của khảo cổ không phải là đánh giá giá trị tiền bạc của nó." Lý Thái hậm hực cải lời: "Nhưng trong mắt tôi, cho dù bên trong chỉ có mấy vại dưa muối, thì cũng vô cùng có ý nghĩa!" Bạch Khinh Nhứ không để ý đến lời "cứu vớt" này của Lý Thái.

Cô nhìn về phía ổ khóa đồng kia, nói: "Vì cái khóa này không phức tạp.

Có phải cũng nói lên rằng căn phòng mộ này cũng không nguy hiểm như chúng ta tưởng tượng không?" Lời của Bạch Khinh Nhứ khiến mọi người đều suy ngẫm một hồi.

Thái độ của Lý Thái cũng đột nhiên thay đổi, nói: "Nhứ Nhứ nói

quá đúng rồi!

Ngay cả cửa mộ còn bố trí qua loa như vậy, chủ nhân ngôi mộ này chắc chắn không coi trọng căn phòng mộ này rồi.

Có lẽ cơ quan bên trong đã sớm giống cái ổ khóa này." Bạch Trường Minh và mấy giáo sư già nhìn nhau một cái, sau khi xác nhận ánh mắt, đều gật đầu.

"Có lẽ quả thực chúng ta sau khi trải qua tiền điện đầy rẫy nguy hiểm đã trở nên quá đa nghi rồi." Nói rồi, ông từ trong túi đồ của mình lấy ra một túi dụng cụ, từ đó chọn ra một bộ chuyên dùng để mở loại khóa cổ này.

Bạch Trường Minh đẩy đẩy kính, lại gần ổ khóa cẩn thận quan sát cấu tạo của khóa đồng, sau đó quay đầu nhìn mấy người trẻ tuổi, nói: "Đây là một cái khóa cổ khá cơ bản, nhân cơ hội này kiểm tra năng lực thực hành của các em học sinh." "Có ai nguyện ý xung phong lên thử một chút không?" Một bên, Bạch Khinh Nhứ đã đeo găng tay, cô đi đến bên cạnh Bạch Trường Minh, từ tay cha mình nhận lấy bộ dụng cụ đó, nói: "Để con." Bạch Trường Minh an ủi nhìn con gái mình.

Mặc dù đây chỉ là một cái khóa cổ khá cơ bản, nhưng vào khoảnh khắc tự tay giao dụng cụ của mình cho Bạch Khinh Nhứ, vẫn khiến ông bố này nảy sinh cảm giác rằng một ngày nào đó cũng sẽ tự tay truyền "y bát" của mình cho con gái.

Bạch Trường Minh lùi sang một bước, nhường chỗ cho Bạch Khinh Nhứ, đứng bên cạnh cô quan sát thao tác của cô.

Bạch Khinh Nhứ quấn túi dụng cụ của cha mình quanh eo, cài khóa sắt vào lỗ cài cuối cùng, mới vừa vặn thắt được túi dụng cụ này.

Khoảnh khắc cúi người xuống, vòng eo thon gọn và đường cong

uyển chuyển của phần thân trên liền được phác họa rõ nét.

Ánh mắt những người xung quanh ngay lập tức bị thu hút trong chốc lát, nhưng rất nhanh sau đó lại chớp chớp mắt, đưa tầm mắt trở lại ổ khóa.

Bạch Khinh Nhứ một tay nhẹ nhàng nâng ổ khóa lên, kiểm tra kỹ lưỡng một lượt, từ túi dụng cụ đeo ở eo rút ra một sợi dây sắt nhỏ, cắm vào lỗ khóa loay hoay một hồi.

Sau đó, sau khi cố định sợi dây sắt ở một chỗ, cô lại lấy ra một mảnh sắt mỏng dẹt, cắm vào khe khóa.

Loạt thao tác này tự tin và thành thạo.

Mấy giáo sư già đứng một bên xem đều không khỏi gật đầu hài lòng.

Một vị giáo sư già từ tận đáy lòng nói với Bạch Trường Minh: "Thật đúng là ai nói con gái không bằng con trai chứ, lão Bạch ông dạy con gái có phương pháp thật, vừa xinh đẹp vừa có năng lực, lão Bạch ông có phúc khí thật đấy." Khi đối mặt với lời khen ngợi của người khác dành cho con gái mình, Bạch Trường Minh cũng sẽ từ một Phó viện trưởng đức cao vọng trọng biến thành một ông bố hiền lành.

Ông khiêm tốn cười cười, nói: "Có phúc khí, có phúc khí thật haha." Bạch Khinh Nhứ chuyên chú xử lý cái khóa cổ trong tay, thành thạo thực hiện bước cuối cùng, nhấn miếng sắt xuống.

Mọi người đều chờ đợi tiếng "cạch" cuối cùng vang lên.

Tuy nhiên, sau khi Bạch Khinh Nhứ nhấn xuống, ổ khóa đồng vẫn không có chút động tĩnh nào.

Bạch Khinh Nhứ lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Một bên, Bạch Trường Minh cũng khẽ nhíu mày.

Vị giáo sư già vừa khen Bạch Khinh Nhứ lúc nãy cười gượng hai tiếng, nói: "Không sao không sao, Khinh Nhứ em cũng đừng căng thẳng, tôi với Bạch giáo sư khi mở khóa cũng không phải lúc nào cũng thành công ngay lập tức." "Kiểm tra lại một lần nữa xem sao." Bạch Khinh Nhứ thở ra một hơi, cô tự tin rằng thao tác vừa rồi của mình tuyệt đối sẽ không có sai sót.

Nhưng cô vẫn nhíu mày, kiểm tra lại toàn bộ thao tác một lần nữa, rồi quả quyết nói: "Thao tác của con không có vấn đề." Bạch Trường Minh hít một hơi thật sâu, ông hiểu rõ thực lực của Bạch Khinh Nhứ, cũng biết rõ tính cách quật cường của con gái mình.

Nếu lần này xảy ra sai sót, khi ra khỏi cổ mộ, con bé nhất định sẽ lại tự mình tiến hành huấn luyện "ma quỷ" tập trung vào khâu này, thậm chí sẽ rơi vào trạng thái vô cùng cố chấp.

Nếu đây là một cấu trúc cơ quan cực kỳ phức tạp thì còn đỡ, nhưng nếu là một cái khóa cổ tương đối cơ bản như thế này, con bé có lẽ sẽ càng tự trách hơn.

Trong chốc lát, Bạch Trường Minh có chút cảm giác "quan tâm thì loạn", ông vỗ vỗ vai Bạch Khinh Nhứ, nói: "Khinh Nhứ, về đây đi con." "Mọi người vừa ra khỏi một nơi như tiền điện, xảy ra sai sót cũng là điều khó tránh khỏi." Vị giáo sư già vừa khen Bạch Khinh Nhứ lúc nãy cũng nói: "Đúng vậy Khinh Nhứ, trong số những người trẻ tuổi, em đã rất xuất sắc rồi." "Lão Bạch cũng vậy, mọi người vừa từ tiền điện ra, việc mở khóa này vốn dĩ nên để những lão già như chúng tôi làm mới phải." Mấy người trẻ tuổi cũng nắm chặt lấy cơ hội dễ dàng "tiếp than trong tuyết" này.

Ngạn Gia nói: "Khinh Nhứ, chuyện này cậu hoàn toàn không cần để tâm, người đâu phải thánh hiền, ai mà không có lỗi?" Triệu Trạch Minh cũng đã xem Bạch Khinh Nhứ thực hiện thao tác mở khóa từ

đầu đến cuối.

Với trình độ luôn ngang bằng Bạch Khinh Nhứ, cùng là học sinh ưu tú, trong thao tác vừa rồi của Bạch Khinh Nhứ, cậu ta không hề nhìn thấy bất kỳ sai sót nào.

Nhưng, để an ủi Bạch Khinh Nhứ, cậu ta vẫn nói: "Đúng vậy Khinh Nhứ, cậu vừa làm đã rất tốt rồi." Đối với những lời an ủi của những người xung quanh, Bạch Khinh Nhứ tuy cảm thấy một chút an ủi, nhưng tâm trạng lại không hề nhẹ nhõm chút nào.

Trong khoảng thời gian này, cô đã lặp đi lặp lại "phục bàn" thao tác của mình trong đầu nhiều lần.

Nhưng không tìm ra bất kỳ sai sót nào trong thao tác của mình.

Chẳng lẽ thật sự là mình đã mắc lỗi mà không tự biết?

Vậy thì chính là năng lực chuyên môn của mình có vấn đề rồi.

Bạch Khinh Nhứ tự trách, nhưng cũng không cam tâm.

Một bên, giáo sư Lưu mở miệng nói: "Trạch Minh, cậu thử xem." Triệu Trạch Minh nghe vậy, lập tức ngạc nhiên nhìn giáo sư Lưu một cái.

Điều này khiến cậu ta vô cùng khó xử.

Dù sao, trong tình huống Bạch Khinh Nhứ chưa mở được, nếu mình giành "phong đầu" này thì chắc chắn sẽ càng khiến Bạch Khinh Nhứ buồn hơn, chỉ số EQ này cậu ta vẫn có.

Hơn nữa, cậu ta vừa xem xong thao tác của Bạch Khinh Nhứ, cũng không thấy vấn đề gì cả!

Nhưng giọng điệu của giáo sư Lưu, người hướng dẫn trực tiếp của cậu ta, không phải là hỏi mà là thông báo.

Triệu Trạch Minh chỉ đành "cắn răng" tiến lên.

Phía trước, Bạch Khinh Nhứ nghe vậy, cũng khẽ nắm chặt tay.

Nếu không phải trong cổ mộ, cô nhất định phải tự mình mở được cái khóa này mới cam lòng.

Nhưng hiện tại tất cả mọi người đều đang chờ khóa được mở, nên cô cũng hiểu rõ, không thể vì lòng tự trọng và sự quật cường cá nhân mà lãng phí thời gian của nhiều người như vậy.

Bạch Khinh Nhứ đang định quay đầu lại, tháo túi dụng cụ của Bạch Trường Minh.

Đột nhiên, Diệp Phàm vẫn luôn im lặng lên tiếng.

"Không làm sai." Mọi người đều có chút ngạc nhiên nhìn về phía Diệp Phàm.

Bạch Khinh Nhứ càng kinh ngạc hơn: Chẳng lẽ Diệp Phàm muốn nói giúp mình sao?

"Nhưng mình thật sự không mở được cái khóa đồng này mà." "Không được!

Không thể để Diệp Phàm vì lỗi của mình mà trở thành người không phân biệt đúng sai trong mắt người khác!" Tấm lòng quật cường không muốn thừa nhận mình làm sai của Bạch Khinh Nhứ lúc nãy lập tức mềm nhũn ra, cô bây giờ cam nguyện thừa nhận thực lực mình không đủ.

Cô đang định mở miệng thừa nhận sai lầm, Diệp Phàm đã đi đến phía trước, một tay nâng ổ khóa đồng lên.

Một đôi Phát Khâu Chỉ lướt qua thân khóa một lượt, sau đó khẽ bóp vào chỗ khóa.

Ổ khóa đồng cũ kỹ được mở ra một cách dễ dàng.

Diệp Phàm tay kia tiện tay vung xuống, liền đỡ lấy những dụng cụ

nhỏ mà Bạch Khinh Như vừa cắm vào để mở khóa.

Một loạt động tác, trôi chảy như mây nước, thậm chí mang vẻ đẹp rất đáng để thưởng thức.

Chương 61

Hắn quay đầu lại, đưa tất cả những dụng cụ nhỏ đó cho Bạch Khinh Nhứ.

Bạch Khinh Nhứ có chút ngây người đưa tay ra đón: "Cảm... cảm ơn." Một bên, Triệu Trạch Minh nuốt một ngụm nước bọt, lập tức hoàn hồn, nói với Diệp Phàm: "Diệp Phàm, cậu không phải đang phá hoại văn vật sao!" "Đây là bước cuối cùng bất đắc dĩ của chúng ta, cho dù cậu muốn thể hiện mình, cũng không thể đi bước này chứ!" Lý Thái ở bên cạnh thêm dầu vào lửa nói: "Phá khóa bạo lực ư?

Cậu nói sớm là dùng bạo lực cũng được thì cần gì đến cậu chứ?

Chỉ cái khóa nát này, tôi lên tôi cũng làm được." Diệp Phàm liếc nhìn bọn họ một cái, lấy ổ khóa đồng từ then cửa xuống.

Hắn giơ tay về phía hai người.

Hai người lập tức vô thức lùi lại nửa bước, căng thẳng nói: "Cậu muốn làm gì?

Cậu còn muốn đánh người nữa sao?" Thấy phản ứng của Triệu Trạch Minh, Diệp Phàm âm thầm thở dài trong lòng.

"Động tác này của mình, nhìn thế nào cũng không phải đánh người chứ?" Điều này khiến hắn không nhịn được bắt đầu tự kiểm điểm: Diệp Phàm, mày đã để lại ấn tượng nóng nảy như vậy cho người khác từ khi nào vậy?

Hắn bình tĩnh nhìn Triệu Trạch Minh và Lý Thái, rồi xòe lòng bàn tay ra.

Mọi người đều nhìn sang, đồng tử chấn động trong chốc lát.

Chỉ thấy, cái ổ khóa đồng vừa rồi bị Diệp Phàm "phá hoại" theo

một cách có vẻ rất thô bạo, giờ lại được cài lại, nằm yên trong lòng bàn tay Diệp Phàm.

Hoàn toàn không hư hại, thậm chí còn được cài lại nữa!

Khóe miệng Triệu Trạch Minh co giật hai cái, không nói nên lời.

Còn Diệp Phàm.

Sở dĩ hắn tự mình đến mở khóa, là vì Hỏa Nhãn Kim Tinh của hắn đã xác nhận, thao tác mở khóa của Bạch Khinh Nhứ quả thực không hề có sai sót.

Không sai mà sửa, đó mới là sai chồng sai.

Với tư cách là một người đã "cày" rất lâu trên con đường giáo dục thi cử, Diệp Phàm vô cùng đồng cảm với cảm giác này.

Bên cạnh, Bạch Khinh Nhứ có chút cảm động nhìn những dụng cụ nhỏ Diệp Phàm vừa trả lại cho mình, khẽ nắm chặt trong lòng bàn tay.

Cô rất cảm ơn những người vừa rồi đã an ủi cô vì nghĩ cô sai, nhưng điều khiến cô cảm động hơn, là cuối cùng vẫn có một người tin rằng cô không hề làm sai.

Diệp Phàm nhìn quanh một lượt, cuối cùng đưa ổ khóa đồng còn nguyên vẹn đó cho Bạch Trường Minh.

Bạch Trường Minh vội vàng nhận lấy, trên đường lại cẩn thận xem kỹ ổ khóa một lần nữa.

Cái ổ khóa đồng đã rất cũ kỹ kia tuy vẫn trông như chỉ cần kéo nhẹ là hỏng, nhưng quả thực là hoàn toàn không hư hại!

Động tác vừa rồi của Diệp Phàm tuy trông có vẻ thô bạo, nhưng lại không hề làm tổn hại đến khóa chút nào!

Đây là một việc thoạt nhìn đơn giản nhưng thực tế lại cần sức lực

tuyệt đối và sự linh hoạt bổ trợ cho nhau mới có thể hoàn thành!

Và đằng sau sức lực tuyệt đối và sự linh hoạt này, tuyệt đối là "một phút trên sân khấu, mười năm rèn luyện dưới khán đài"!

Bạch Trường Minh có chút chấn động nhìn Diệp Phàm một cái, Diệp Phàm thì đã như không có chuyện gì xảy ra mà đặt tầm mắt lên cửa đá.

"Thực lực như vậy, tâm thái như vậy!

Đằng sau thanh niên này, rốt cuộc là kinh nghiệm như thế nào?" Bạch Trường Minh hít một hơi thật sâu, cẩn thận đặt ổ khóa đồng vào túi chân không chuyên dụng thu thập văn vật.

Ông khẽ hắng giọng một tiếng, đi đến trước cửa đá, rút then cửa ra.

Sau đó, hai cánh cửa đá phát ra một tiếng vang trầm đục, từ từ mở ra trước mặt họ.

Bạch Trường Minh nói: "Mọi người lấy lại tinh thần, chúng ta sắp vào rồi." Nói rồi, ông là người đầu tiên bước vào phòng mộ từ cánh cửa đá đã mở, các thành viên phía sau lần lượt theo vào.

Khi Diệp Phàm vào cửa, đi ngang qua bên cạnh Bạch Khinh Nhứ.

Bạch Khinh Nhứ không nhịn được gọi hắn lại: "Diệp Phàm." "Sao cậu lại tin tôi?" Lưu Bác Văn đi theo Diệp Phàm, cùng Bạch Khinh Nhứ dừng lại.

Nghe thấy câu hỏi của Bạch Khinh Nhứ, với tư cách là một "fan cuồng" chiều fan, nhưng lại chưa bao giờ thực sự "phát lương" thành công cho fan CP, Lưu Bác Văn lập tức nhận ra: Cơ hội đến rồi!

Theo lẽ thường, tiếp theo sẽ là lời tỏ tình sâu sắc "Tôi sẽ luôn đứng về phía em" chứ!

Cậu ta lập tức chĩa ống kính về phía Diệp Phàm, mong đợi nhìn vào cảnh tượng trong ống kính.

Diệp Phàm liếc nhìn Bạch Khinh Nhứ, không ngờ đây lại là một câu hỏi trắc nghiệm không thể dùng "ừm" để qua loa được.

Hắn nhanh chóng "phục bàn" lại cảnh tượng vừa rồi, lúc nãy đã có rất nhiều người an ủi hoa khôi rồi.

Vì vậy Diệp Phàm vô cùng tự tin loại bỏ đáp án "an ủi" chính xác đó, vô cùng khách quan và công bằng nói: "Mắt tôi chính là thước đo." Nụ cười "dì" của Lưu Bác Văn và những tia hy vọng trong mắt Bạch Khinh Nhứ gần như biến mất cùng lúc.

Với tư cách là Lưu Bác Văn, người lại một lần nữa chiều fan CP thất bại, cậu ta ngay lập tức giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, chuyển ống kính về phía đội ngũ đang đi vào phòng mộ.

Tuy nhiên, màn hình bình luận trong livestream đã cười ồ lên.

"Cười chết mất, sao lại dùng giọng điệu nghiêm túc như vậy để nói ra câu thoại 'ngầu' thế chứ, Diệp Phàm anh về nhất định phải dạy tôi nhé." "Diệp Phàm trước đây: ▼▼, Diệp Phàm bây giờ: thước thước." "Không biết có fan CP nào bị lừa vào không, nghe tôi này, mau chạy đi, nếu không sớm muộn gì cũng chết đói ở đây thôi!" "Đúng vậy, mẹ nó còn không bằng ship Diệp Phàm với cậu streamer nhỏ, đến từ một fan CP 'oan gia' bị chết đói bởi sự thiếu lý trí của mình." "Đừng tin lời đồn!

Hoa khôi cao lãnh chuẩn mực và 'trai thẳng' cao lãnh tuyệt mỹ, sao lại không ship được chứ!" "Tôi cũng không muốn ship đâu, nhưng người đàn ông này thật sự là 'anh hùng cứu mỹ nhân' mà." Lưu Bác Văn nhìn màn hình bình luận cuộn nhanh, lại nhìn Diệp Phàm đang vẻ mặt nghiêm túc, lộ ra biểu cảm dở khóc dở cười.

Kẻ thù cả đời của việc "phát đường" cho fan CP: trai thẳng!

Bạch Khinh Nhứ sững người một chút, cảm thấy hình như mình vừa đưa ra một lựa chọn hơi sai lầm.

Trong chốc lát cô còn quên mất mục đích cuối cùng của việc mình hỏi Diệp Phàm câu hỏi đó là gì.

Diệp Phàm vẫn đang nhìn cô, giữ phong thái lịch thiệp "ưu tiên phụ nữ", chờ Bạch Khinh Nhứ vào cửa trước.

Bạch Khinh Nhứ "ừm" một tiếng, có chút mơ hồ đi vào phòng mộ trước Diệp Phàm.

Và khoảnh khắc đầu tiên nhìn thấy tình hình căn phòng mộ này, Bạch Khinh Nhứ liền hoàn toàn tỉnh táo lại.

Chỉ thấy, đập vào mắt cô, là vàng bạc châu báu chất đầy sàn!

Những người đi vào trước, lúc này đều ngây người trước cảnh tượng trước mắt, há hốc mồm nhìn toàn bộ căn phòng mộ.

Chỉ thấy, toàn bộ căn phòng mộ rộng bằng nửa sân bóng rổ, vàng bạc châu báu bị chất đống tùy ý trên mặt đất, chất thành từng ngọn đồi vàng óng.

Trên các bức tường xung quanh treo không ít tranh chữ của các danh gia, xung quanh bày biện đủ loại khí cụ được trang trí bằng châu báu ngọc ngà với hình dáng khác nhau.

Các thành viên đi vào thậm chí mấy lần không tìm được chỗ đặt chân, vì vàng bạc châu báu chất đống trực tiếp trên mặt đất đã chiếm phần lớn diện tích.

Không gian hoạt động còn lại cho họ không nhiều, trừ khi họ trực tiếp giẫm lên những thứ này.

Đây là một căn phòng mộ hoàn toàn được chất đống bằng vàng

bạc!

Bất kể động cơ xuất hiện ở đây của các thành viên tại chỗ có thuần túy đến đâu, cũng khó mà không dao động trước cảnh tượng này!

Ngạn Gia nhìn những nắm ngọc trai lớn dưới chân mình, hít một hơi khí lạnh: "Ngọa tào, cái này là có thật sao?

Đây là đồ dưỡng da tốt mà!" Lục Phi đứng bên cạnh hắn, hai mắt nhìn chằm chằm những thỏi vàng chất đống thành núi trước mặt, nói: "Cậu có thể đừng cái gì cũng kéo sang cái vẻ bề ngoài phù phiếm của cậu không?

Mấy bảo bối này mẹ nó dùng để đắp mặt à?

Chương 62

Cứ tùy tiện vớ một nắm mang ra ngoài, đó là cả một căn tứ hợp viện ở kinh đô đấy!

Cả đời tôi chưa từng thấy nhiều thỏi vàng như vậy!

Quả không hổ là lăng mộ hoàng đế!" Và ngay cả Lý Thái, người đã tiếp xúc nhiều nhất với tiền bạc, nhìn cảnh tượng trước mắt cũng không khỏi tự chủ nuốt nước bọt: "Phí của trời!

Đúng là phí của trời!

Những bảo bối này phải được khóa lại mười tám tầng chứ!

Sao lại treo một cái khóa nát như vậy trên cửa!

Rẻ tiền!

Quá rẻ tiền!" Mộ thất chất đầy vàng bạc châu báu, khiến tất cả mọi người đều trợn tròn mắt.

Bất kể là đội viên bảo tiêu nửa đời chỉ giao thiệp với kẻ thù và giới thương nhân, hay những người trẻ tuổi này.

Thậm chí cả những giáo sư già đã ngoài năm mươi, với kinh nghiệm khảo cổ phong phú, cũng bị kích thích thần kinh bởi tiền bạc chất đầy mắt.

Ngay cả Lưu Bác Văn, người vẫn luôn quay phim Diệp Phàm không ngừng, cũng chuyển ống kính của mình sang đống vàng bạc châu báu trong mộ thất.

Cậu ta lẩm bẩm với Diệp Phàm bên cạnh: "Ôi trời." "Đúng là mở mang tầm mắt!" "Ngay cả nhà em mà có tiết kiệm tiền từ cái năm làm khỉ đó đi nữa, cũng không bằng một phần trăm chỗ này đâu đại ca!"

Nói rồi, Lưu Bác Văn tò mò nhìn Diệp Phàm một cái, muốn xem Diệp Phàm, người bình thường chỉ có một biểu cảm, sẽ phản ứng thế nào khi thấy mộ thất như vậy.

Nhưng khi thấy biểu cảm của Diệp Phàm, Lưu Bác Văn liền ngây người.

Trên mặt Diệp Phàm không những không có sự chấn động và cảm thán như những người xung quanh, mà thậm chí còn nghiêm túc hơn cả vẻ mặt không cảm xúc thường ngày.

Hắn nhíu mày, ánh mắt không giống như đang nhìn vàng bạc châu báu, mà như đang thẩm vấn phạm nhân.

Lưu Bác Văn không khỏi cảm thán trong lòng: Đúng là đại ca từng trải!

Cậu ta nhìn lại đống vàng bạc châu báu trước mặt, cố gắng học theo thái độ của Diệp Phàm.

Lưu Bác Văn cứ thế nhíu mày, bắt chước Diệp Phàm nhìn chằm chằm chưa đầy nửa phút, ánh mắt liền mềm nhũn xuống: Sao lại có người nhẫn tâm nhìn đống bảo bối này như vậy!

Quả nhiên, cảnh giới này không phải người thường có thể đạt được!

Một bên, Bạch Trường Minh nghe thấy những lời cảm thán ồn ào xung quanh cũng hít một hơi lạnh.

Ông nhận ra tim mình cũng có một khoảnh khắc đập nhanh hơn, liền nghiêm túc nhắc nhở: "Những thứ này đối với chúng ta, những người khảo cổ, đều là những di vật cực kỳ quan trọng." "Hy vọng mọi người đều nghiêm khắc giữ vững phẩm chất chuyên nghiệp của một nhà khảo cổ, đừng động những ý đồ không nên có!" Nói rồi, ông cực kỳ nghiêm túc đảo mắt nhìn phản ứng của các đội viên xung

quanh.

Đại bộ phận mọi người đều đang từ từ thu lại ánh mắt của mình, trong những ánh mắt đó hoặc là như tỉnh mộng, hoặc là lưu luyến không rời.

Chỉ có một mình Diệp Phàm, lại dùng vẻ mặt nghiêm túc như vậy nhìn đống tài phú đang thách thức dục vọng và giới hạn của con người này!

Là một thanh niên hơn hai mươi tuổi, lại có được định lực và tầm nhìn như vậy!

Diệp Phàm người này, tuyệt đối không đơn giản, ắt có đại sự, hoặc đã từng làm đại sự rồi!

Lúc này, trong mắt Diệp Phàm.

Ngay từ cái nhìn đầu tiên khi hắn bước vào mộ thất này và nhìn thấy đống vàng bạc châu báu.

Chưa kịp thốt lên lời cảm thán như mọi người, trong mắt hắn, những bảo bối này liền mất đi màu sắc cao quý vốn có của vàng bạc, ngọc bích, thạch anh...

Mà thay vào đó là những màu sắc đỏ, đen, hoặc trắng, trực quan tượng trưng cho độ đậm nhạt của màu sắc.

Diệp Phàm nhận ra, kỹ năng "Quan sắc thức độc" mà hệ thống ban thưởng đang phát huy tác dụng!

Những đồ tùy táng này có độc!

Hắn phóng mắt nhìn qua, không phải tất cả vàng bạc châu báu đều biến đổi màu sắc, mà là một sự thay đổi màu sắc không theo quy luật nào cả.

Sau khi thấy rõ tất cả sự thật, những vàng bạc tài bảo trước mặt

trong mắt Diệp Phàm đã biến thành những cái bẫy không chút mỹ cảm.

Thậm chí còn có một cảm giác cay mắt vì những màu sắc lộn xộn này.

Ngay lập tức hắn lại nhíu mày, vẻ ghét bỏ trên mặt càng sâu thêm.

Hắn ngẩng đầu lên, nói: "Những thứ này, có độc." Câu nói này còn hữu dụng hơn cả lời của Bạch Trường Minh, các thành viên đội khảo cổ ngay lập tức chuyển sự chú ý từ đống vàng bạc châu báu trước mặt xuống.

Các đội viên đầu tiên là chấn động nhìn Diệp Phàm một cái, sau đó lại cảnh giác nhìn những thứ trước mặt mình.

Cả mộ thất im lặng trong chốc lát.

Trương Cường lại nghi hoặc nhìn về phía Diệp Phàm, rồi lén lút lấy ra thiết bị đo độc từ thắt lưng của mình.

Thiết bị điện tử đang hoạt động trơn tru, dữ liệu hiển thị cũng hoàn toàn bình thường.

Dựa vào những gì Diệp Phàm đã thể hiện trong cổ mộ trước đây, Trương Cường vô cùng tin tưởng Diệp Phàm.

Hơn nữa, giọng điệu của Diệp Phàm vốn dĩ đã mang lại cho người ta một sức mạnh thuyết phục, khi hắn bình tĩnh đã như vậy, huống hồ lúc này với giọng điệu nghiêm túc như vậy, càng không cho phép nghi ngờ!

Trương Cường nghi hoặc thầm nghĩ: Chẳng lẽ thiết bị của mình có vấn đề?

Anh ta nhìn về phía Diệp Phàm, không vội tiết lộ chuyện này.

Mà trước tiên tìm trong trang bị của mình một lọ thuốc độc tự

mang theo để kiểm tra xem thiết bị có hoạt động bình thường không.

Trương Cường nhỏ thuốc độc từ ống cao su lên ống kiểm tra, tai anh ta ngay lập tức phát ra tiếng "tít tít tít".

Dữ liệu trên màn hình điện tử cũng ngay lập tức tăng vọt.

Điều này chứng tỏ thiết bị không có vấn đề!

Trương Cường xóa dữ liệu, lại nhẹ nhàng đặt thiết bị lên gò nhỏ toàn vàng thỏi dưới chân.

Thiết bị vẫn không có bất kỳ phản ứng nào!

Trương Cường nghi hoặc nhìn về phía Diệp Phàm một cái, ngay lúc anh ta đang phân vân có nên lén lút nói tình huống này cho Bạch Trường Minh hay không.

Một bên, tiếng chất vấn lớn của Ngạn Gia đã phá vỡ sự im lặng trong chốc lát này.

"Lý Thái!

Tên bảo tiêu của cậu đang trộm đồ của chúng ta, cậu không thấy sao!" Trương Cường nhìn sang.

Chỉ thấy, Lý Thái đang nắm lấy cổ tay của một trong những bảo tiêu của hắn.

Bàn tay to lớn của tên bảo tiêu nắm thành nắm đấm, trong tay rõ ràng đang cầm thứ gì đó.

Lông mày Trương Cường ngay lập tức nhíu lại, hô một tiếng: "Hắc Hùng, Bạch Hổ, đi xem trong tay hắn cầm cái gì!" Hai người còn chưa đi đến trước mặt tên bảo tiêu đó.

Tên đó liền nhìn những người xung quanh đang nhìn chằm chằm hắn như hổ đói, rồi ném thứ trong tay lại.

Một chiếc ngọc ban chỉ lớn, màu sắc cực đẹp, lăn một vòng trên đống vàng thỏi chất thành gò nhỏ, rồi nằm gọn trong một góc.

Lý Thái ngay lập tức nhìn hắn, giận sắt không thành thép, lớn tiếng nói: “Jason!

Tiền lương bổn thiếu gia trả cho mày không bằng một cái ban chỉ này sao?” “Mày dám ở đây làm mất mặt bổn thiếu gia như vậy sao?” Trên thực tế, khi Jason lén lút giấu chiếc ngọc ban chỉ lúc đầu, không ai phát hiện.

Chương 63

Hắn ta lúc này là vừa nghe Diệp Phàm nói những thứ này có độc, đang trong quá trình định đặt lại chỗ cũ, thì bị Ngạn Gia bắt quả tang.

Jason có chút bực bội, nếu không phải vừa rồi tin lời Diệp Phàm, hắn ta căn bản sẽ không thất bại trong chuyện nhỏ nhặt như "thuận tay dắt dê" này!

Nhưng sự thật là hắn ta đã lấy đồ, căn bản không bị trúng độc, lại còn bị bắt quả tang khi đang trả lại.

Điều này chẳng khác nào "ăn trộm gà không được còn mất nắm gạo"!

Đồng thời, Trương Cường và Jason, hai người ở lập trường cực kỳ đối lập, sau khi cùng nhận ra những thứ ở đây có lẽ căn bản không có độc, lại nảy sinh cùng một suy nghĩ: Chiêu này của Diệp Phàm, đúng là binh bất yếm trá!

Trương Cường hiểu ra ngay lập tức, không khỏi thưởng thức nhìn về phía Diệp Phàm: Tuổi nhỏ như vậy, thật sự có dũng có mưu a!

Lý Thái không có tầm nhìn như Trương Cường, hắn ta chỉ trong quá trình mắng Jason, nhận ra hắn ta hiện tại không có dấu hiệu trúng độc.

Diệp Phàm đã lừa mọi người!

Lý Thái liền nhìn về phía Diệp Phàm, nói: "Không đúng!" "Jason không bị trúng độc!" "Diệp Phàm, cậu không phải đang gieo rắc tin đồn nhảm đó chứ!" Ánh mắt của mọi người qua lại nhìn Lý Thái và Diệp Phàm.

Lý Thái lúc này cuối cùng cũng hiếm hoi tìm được điểm yếu của

Diệp Phàm, liền quên béng chuyện xấu hổ bảo tiêu của mình trộm cắp di vật Đại Việt vừa rồi.

Khí thế của hắn ta ngay lập tức trở nên kiêu ngạo, như thể phát hiện ra một lục địa mới, đắc ý nhìn Diệp Phàm: "Diệp Phàm, hành vi vừa rồi của cậu chính là lan truyền tin đồn, phá hoại quân tâm!" "Tôi sớm nên nghi ngờ rồi." "Những hành vi này của cậu, căn bản không giống lần đầu xuống mộ." "Cậu sẽ không thật sự là một tên đạo mộ tặc, vì muốn một mình chiếm đoạt những thứ này, mới bịa ra cái tin đồn này, mục đích là để chúng ta không đụng vào những bảo bối ở đây chứ!" Trương Cường, người một lòng tin rằng chiêu vừa rồi của Diệp Phàm chính là binh bất yếm trá, ngay lập tức lớn tiếng mở miệng, cắt ngang lời chất vấn của Lý Thái: "Lý Thái đồng học!" "Nếu không phải Diệp Phàm đồng học đã dọa được tên bảo tiêu bên cạnh cậu, nếu hắn ta tự ý mang bất kỳ thứ gì ở đây đi, đều thuộc tội trộm cắp di vật." "Với tư cách là người đã đưa hắn ta đến đây, cậu nhất định phải chịu trách nhiệm liên đới!" Ngày thường Trương Cường nói chuyện với các giáo sư và học sinh, đều cố ý thu lại cái khí thế sắc bén trên người mình.

Trong mắt các giáo sư và học sinh, anh ta là một đội trưởng đội bảo vệ có phẩm chất rất cao, ôn hòa, hoàn toàn không phù hợp với vẻ ngoài sắc sảo của mình.

Vì vậy, việc Trương Cường đột nhiên nghiêm khắc với Lý Thái, ngay lập tức khiến Lý Thái toát mồ hôi lạnh.

Vẻ kiêu ngạo trên người hắn ta ngay lập tức bị suy yếu đi rất nhiều.

Trương Cường nhìn Lý Thái im lặng xong, lại quay đầu nhìn về phía Diệp Phàm, đang định bày tỏ sự tán thưởng sâu sắc đối với hành động vừa rồi của Diệp Phàm.

Nhưng lại phát hiện, biểu cảm của Diệp Phàm không hề thả lỏng chút nào.

Hắn vẫn lạnh lùng nhìn về phía Lý Thái.

Trương Cường thầm thở dài trong lòng.

Diệp Phàm tuổi nhỏ mà đã có mưu kế như vậy, lại bị Lý Thái vu khống bừa bãi hiểu lầm một phen.

Chuyện như vậy ai gặp phải mà không thấy lạnh lòng chứ.

Trương Cường đang định mở miệng an ủi Diệp Phàm.

Nhưng từ phía Lý Thái, lại một lần nữa truyền đến tiếng ồn ào.

Anh ta ngay lập tức quay đầu nhìn sang.

Phát hiện, một tên bảo tiêu khác bên cạnh Lý Thái tên là La Đức đột nhiên kêu thảm một tiếng rồi ngã xuống đất.

Hắn ta ngã giữa một đống vàng thỏi, đau đớn cuộn tròn người thành hình con tôm.

Lý Thái bị sự bất thường của La Đức dọa cho giật mình.

Hắn ta đá La Đức đang nằm trên đất, nói: "Tôi đã nói rồi, nhà tôi sẽ không nhận những người có bệnh cấp tính khẩn cấp đâu!" "Xúi quẩy!

Quá xúi quẩy rồi!" Theo hai cú đá của Lý Thái, chiếc kính râm trên mặt La Đức cũng rơi xuống.

Mọi người nhìn thấy toàn bộ khuôn mặt của La Đức lúc này đều hít một hơi lạnh.

Chỉ thấy, La Đức lúc này đang cố gắng đảo mắt trắng dã, dưới lớp da trên mặt hắn, chi chít những vết lằn đỏ sẫm sưng lên.

Trông giống như có từng con sâu đang chui vào dưới lớp da của

hắn.

La Đức chỉ phát ra một tiếng kêu thảm thiết chói tai nhất lúc ban đầu.

Sau khi ngã xuống, hắn ta đã không còn sức để phát ra tiếng kêu như vậy nữa.

Hắn ta giống như một con cá mắc cạn, chỉ có thể há miệng ngậm lại từng cái một, khóe miệng trào ra một lượng lớn bọt máu đen đỏ, phát ra tiếng "a a a" như cương thi.

Phản ứng như vậy khiến Lý Thái cũng không dám đá hắn ta nữa, hắn ta đột nhiên quay đầu nhìn Jason, chất vấn: "Mẹ kiếp!

La Đức đây là bệnh gì?" Một bên, Trương Cường thay Jason trả lời câu hỏi của Lý Thái: "Hắn ta không phải phát bệnh, đây là trúng độc!" "Nhìn trong lòng hắn!" Chỉ thấy, sau khi La Đức ngã xuống, chiếc áo khoác vest đen của hắn cũng xòe ra, túi bên trong hắn phồng lên.

Có thể thấy rõ hình dạng của những thỏi vàng bên trong.

La Đức cũng đã lén lút lấy đồ ở bên cạnh!

Jason ngay lập tức lấy ra một lọ nhỏ từ trong trang bị, ngửa đầu uống chất lỏng bên trong.

Rồi ngồi xổm xuống, đổ cho La Đức thứ y hệt như vậy.

Hắn ta ngẩng đầu nói với Lý Thái: "Thiếu gia, yên tâm, đây là thuốc giải bách độc, là do nước đẹp của chúng ta đã tổng hợp tất cả dữ liệu hiện có trên thế giới bằng big data và mất hai mươi năm nghiên cứu chế tạo ra." "Chỉ cần là những loại thuốc độc có thể tìm thấy hiện nay, đều có thể giải trừ." Lý Thái lúc này mới gật đầu, nói: "Cũng tạm được." "Cũng cho tôi vài lọ, lỡ bổn thiếu gia trúng độc, mà các người không ở bên cạnh thì sao?" Jason đang định lục trang bị

thêm, thì La Đức đang cuộn tròn trên đất đột nhiên co giật càng dữ dội hơn.

Trong chốc lát, La Đức liền không thể phát ra bất kỳ âm thanh nào nữa, cuối cùng chỉ há miệng một cái rồi không còn chút động tĩnh nào.

Trương Cường mở to mắt, nói: "Thuốc giải bách độc không có tác dụng!

Thuốc độc mà thiết bị đo độc chuyên nghiệp cũng không kiểm tra ra được, chứng tỏ trên đời căn bản không có ghi chép nào liên quan đến loại độc này!" Lúc này, Jason, người vừa nãy cũng lén lút lấy ngọc ban chỉ, ngay lập tức như rơi vào hầm băng.

Hắn ta mở to mắt nhìn hai bàn tay của mình, lắc đầu nói: "Không thể nào, không thể nào." Các thành viên đội khảo cổ đều không tự chủ mà hít một hơi lạnh, ai nấy đều sợ hãi nhìn gò nhỏ được đắp bằng vàng bạc châu báu dưới chân mình.

Nếu không phải Diệp Phàm nói sớm, bọn họ chắc chắn cũng đã không nhịn được mà chạm vào những thứ ở đây rồi!

Thế nhưng, ngay cả máy đo độc cũng không phản ứng, Diệp Phàm lại làm sao nhìn ra được những vàng bạc châu báu này có độc?!

Mọi người chấn động nhìn về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm lại đột nhiên rút Hắc Kim Cổ Đao ra không báo trước, nói: "Có tình huống!" Đột nhiên, từ sâu trong mộ thất, truyền đến một tràng âm thanh kim loại va chạm thanh thúy.

Đó là âm thanh của vàng bạc châu báu bị ném lên rồi rơi xuống, nếu không phải trong mộ thất như vậy, âm thanh này nghe sẽ rất êm tai.

Nhưng trong mộ thất như vậy, âm thanh đột nhiên phát ra từ sâu trong mật thất không có người này chỉ khiến mọi người cảm thấy sởn

gai ốc!

Mọi người chiếu đèn pin về phía nguồn âm thanh.

Chỉ thấy, hai cái đầu rắn hổ mang bành dẹt, to bằng đùi người trưởng thành, đang chậm rãi nhô đầu ra từ một gò nhỏ chất đầy vàng thỏi.

Một con rắn giống như rắn hổ mang bành bình thường, có vảy màu xám đen, chỉ là thân hình to hơn rắn hổ mang chúa bình thường một chút.

Còn một con khác, vảy có màu vàng óng rất đẹp, hoa văn trên thân cũng là màu vàng kim phù hợp.

Đó là màu sắc bảo vệ có thể hoàn toàn ẩn mình một cách hoàn hảo trong gò nhỏ được đắp bằng vàng thỏi này.

Trên đầu chúng, ngọc trai và tiền vàng hỗn thạch vẫn đang rơi xuống theo đà chúng nhô lên.

Các thành viên đội khảo cổ ngay lập tức hít một hơi lạnh, đều không khỏi lùi lại một bước.

Trương Cường ngay lập tức ra lệnh cho đội viên của mình: "Toàn bộ sẵn sàng, cẩn thận hai con rắn này!" "Bảo vệ tốt các giáo sư và đồng học!" Hắc Hùng bên cạnh anh ta không khỏi rụt vai, nói: "Ôi trời, sao ở đây lại có hai con rắn chứ, trong mộ thất này ngoài vàng bạc châu báu ra thì căn bản không có gì khác cả!" "Hai con này lớn như vậy, chẳng lẽ là ăn vàng mà lớn sao?" "Chẳng lẽ con màu vàng ăn vàng, con màu đen ăn đất, nên mới lớn thành hai dạng này sao?" Tuy nhiên.

Khi phần thân trên của hai con rắn đã hoàn toàn nhô ra khỏi đống vàng, và phần bụng rắn bên dưới cũng dựng lên, Hắc Hùng ngay lập tức ngậm miệng lại.

Chỉ thấy, phần thân trên của hai con rắn này, là chung một thân!

Chương 64

Đây là một con rắn hổ mang bành hai đầu với hai cái đầu không giống nhau!

Thân rắn còn hơi to hơn một chút so với phần cổ, vảy là màu đen vàng pha trộn từ hai màu sắc trên đầu rắn!

Nặng nề hơn màu vàng, quý khí hơn màu đen, giữa một vùng châu quang bảo khí, phản chiếu ánh sáng lấp lánh mờ ảo!

Rắn hổ mang bành hai đầu, bốn con mắt thuộc về động vật máu lạnh nhìn thẳng vào các thành viên đội khảo cổ trong mộ thất.

Như thể đang tìm kiếm thứ gì đó, thè lưỡi rắn phát ra tiếng "xì xì" khiến người ta sởn gai ốc.

Hắc Hùng "lộp bộp" một tiếng, nuốt một ngụm nước bọt, nhìn về phía Diệp Phàm đã rút dao ra trước, nói: "Diệp Phàm đúng là thần rồi!" "Rốt cuộc cậu ấy làm cách nào vậy?

Còn linh hơn cả thiết bị đo độc chuyên nghiệp, chẳng lẽ cũng từng bị nhện cắn qua sao?" Đồng đội bên cạnh Hắc Hùng ngay lập tức tích cực gật đầu, nói: "Đúng đúng đúng!" "Cảm ứng của nhện!

Cực kỳ linh nghiệm!" "Nhưng bây giờ chắc phải gọi là Diệp Phàm linh nghiệm rồi." Trương Cường cũng chấn động nhìn về phía Diệp Phàm, sự nhạy bén đối với nguy hiểm như vậy, quả thực đã vượt xa trình độ mà người thường có thể đạt được.

Thậm chí còn linh hoạt hơn cả cỗ máy chỉ có thể tính toán mọi thứ bằng dữ liệu.

Đồng thời, Diệp Phàm cũng đang điều động "Dị trân vật chủng bách khoa toàn thư" trong đầu, tìm kiếm tư liệu về con rắn hổ mang

bành hai đầu này.

Trong chốc lát, tư liệu tương ứng truyền vào trong đầu hắn. 【Hắc Kim Song Sinh Nhãn Kính Vương Xà, được lai tạo từ Rắn Độc Vương và Rắn Dược Vương.】 【Rắn đen là rắn mẹ của rắn độc, nuôi dưỡng bằng ngũ độc.】 【Rắn vàng là rắn cha của rắn dược, lớn lên trong bách dược.】 【Rắn Độc Vương Hắc Kim Song Sinh Nhãn Kính Vương Xà mang kịch độc, có thể nhanh chóng phá hủy chức năng tim phổi, thường tử vong do tắc nghẽn mạch máu và suy hô hấp.】 【Nhưng hít vào bột vảy rắn vàng có thể giải.】 Diệp Phàm nhanh chóng xem xét lại phản ứng của La Đức sau khi trúng độc vừa rồi.

Những vết đỏ sưng lên trên mặt hắn ta hẳn là do tắc nghẽn mạch máu gây ra.

Cuối cùng ngay cả tiếng kêu thảm thiết cũng không phát ra được, chỉ có thể phát ra tiếng "a a a" như xác sống, chính là tương ứng với hiện tượng suy hô hấp.

Diệp Phàm ngay lập tức hiểu ra.

Những kim loại quý tùy tùng được "khử độc" ngẫu nhiên này, trên thực tế là do con Hắc Kim Song Sinh Nhãn Kính Vương Xà này bò qua ngẫu nhiên.

Vì vậy đã dính phải dịch tiết mang kịch độc của rắn đen.

Đây thật sự là giết người ngẫu nhiên!

Không có gì ngẫu nhiên hơn thế.

Để một thứ vô nhân tính như Rắn Hổ Mang Chúa quyết định cái nào mang kịch độc, cái nào an toàn.

E rằng ngay cả kỹ sư xây dựng cổ mộ năm đó đích thân đến, cũng căn bản không dám tùy tiện lấy một thỏi vàng hay một viên ngọc nào

ở đây!

Nhưng sau khi nhận ra rắn vàng chính là thuốc giải ở đây, Diệp Phàm cũng đồng thời nhận ra một vấn đề.

Hắn ngay lập tức hơi quay đầu lại, nói với Trương Cường đang giơ súng về phía con Hắc Kim Song Sinh Nhãn Kính Vương Xà: "Không thể giết rắn." Lúc này, Trương Cường đã tự động coi Diệp Phàm là chiến hữu kề vai chiến đấu với mình.

Anh ta nhất thời không nhớ đến thân phận học sinh của Diệp Phàm, tự nhiên gật đầu, nói: "Vâng!

Hiểu rồi!" "Khi nó chưa có hành vi tấn công, chúng ta cũng sẽ không ra tay trước." Trương Cường quay đầu nói với Bạch Trường Minh: "Bạch giáo sư, con rắn này trông quá tà môn." "Vì những thứ ở đây đều không thể đụng vào nữa, tôi đề nghị nhân lúc hai con rắn này chưa có xu hướng tấn công thì từ từ rút khỏi mộ thất." Bạch Trường Minh nhìn những vật bày biện xung quanh, những đồ tùy táng này đối với sự nghiệp khảo cổ tuyệt đối là vô cùng có giá trị.

Đặc biệt là những bức tranh treo trên tường xung quanh.

Nhưng vừa nghĩ đến dáng vẻ La Đức chết vì phát độc vừa rồi, những thứ này liền biến thành những mãnh thú lũ lượt được trang trí lộng lẫy.

Ông có chút tiếc nuối gật đầu: "Được, cứ theo đó." "Không được!

Không được đi!" Lời của Bạch Trường Minh bị Jason lớn tiếng cắt ngang.

Jason đã thấy cảnh tượng bi thảm của La Đức sau khi trúng độc, với tư cách là người cũng từng lén lút lấy đồ trong mộ thất, hắn ta hiện tại sợ nhất là mình cũng sẽ biến thành dáng vẻ của La Đức vừa rồi.

Nếu đội khảo cổ rời khỏi đây lúc này, thì hắn ta sẽ mất đi cơ hội được cứu cuối cùng.

Khi sự chú ý của mọi người đều bị con rắn hổ mang bành hai đầu đột nhiên xuất hiện thu hút, Jason đã tự mình vạch ra một kế hoạch khả thi nhất trong lòng.

Hắn ta nhắm vào Bạch Khinh Nhứ, người có thể ảnh hưởng lớn nhất đến quyết định của Bạch Trường Minh.

Nhờ Lý Thái rất thích xán lại gần Bạch Khinh Nhứ, Jason vẫn luôn ở gần Bạch Khinh Nhứ.

Hắn ta một tay tóm lấy Bạch Khinh Nhứ, một cánh tay liền siết chặt cô gái mảnh mai lại.

"Giúp tôi nghĩ cách giải độc!

Nếu không tôi sẽ để cô ta chôn cùng ở đây!" Chuyện xảy ra quá đột ngột, không ai ngờ Jason lại có thể làm ra chuyện điên rồ như vậy.

Bạch Khinh Nhứ lúc đầu bị siết chặt thì ngỡ ngàng một chút, nhưng trong chốc lát liền khôi phục lại bình tĩnh.

Cô cắn răng cố gắng giãy giụa, nhưng cánh tay siết chặt cô như gông cùm bằng thép trên người cô, căn bản không hề nới lỏng chút nào.

Bị sức mạnh như vậy uy hiếp, giọng nói của Bạch Khinh Nhứ cũng trở nên có chút khó khăn: "Jason, anh tìm chết à?" Bản tính đen tối của Jason hoàn toàn bộc lộ, hắn ta nói: "Tôi làm vậy chính là để không chết!" Bạch Trường Minh ngay lập tức lạnh từ đầu đến chân, ông vừa đi về phía đó vừa hét: "Jason!

Cậu điên rồi sao!" "Buông Khinh Nhứ ra!

Nếu không tôi tuyệt đối sẽ không tha cho cậu!" Chủ của hắn ta là

Lý Thái cũng ngay lập tức mặt đỏ bừng, hắn ta tiến lên định dạy dỗ Jason: “Jason!

Mẹ kiếp tao bảo mày...

Á!” Jason chỉ giơ cánh tay lên, liền đẩy Lý Thái lùi lại mấy bước, còn tiện thể đụng ngã Cao Hoa và Lục Phi đang cùng tiến lên.

Bạch Khinh Nhứ vừa điên cuồng đạp chân Jason, lúc này đã hoàn toàn không còn sức để lo cho mình, nhận ra ngay cả chủ nhân Lý Thái mà hắn ta còn có thể lạnh lùng đẩy ra, liền hét to về phía xung quanh: “Đừng để tôi qua đó!” Triệu Trạch Minh nghe vậy ngay lập tức kéo Bạch Trường Minh lại, nói: “Bạch giáo sư, Jason hiện tại đã lục thân bất nhận, ngài bây giờ qua đó cũng vô ích thôi!” Jason khinh thường né tránh cú đạp của Bạch Khinh Nhứ, nói: “Đạp chân, hừ, trẻ con mới dùng cách đánh nhau đó.” Đồng thời, tất cả các đội viên bảo vệ xung quanh đều giơ súng lên, nhắm vào Jason.

Trương Cường giơ súng nói: “Jason!

Cậu có nghĩ đến việc chỉ dựa vào bản thân cậu, dù cuối cùng có giải độc được, cũng căn bản không phải đối thủ của chúng tôi không?” Jason lạnh lùng cười một tiếng, nói: “Tôi không quản những thứ đó!” “Tôi chỉ cần bây giờ có thể sống!” “Các người tốt nhất nên tin, tôi có khả năng bóp gãy cổ cô ta trước khi các người nổ súng.” Trương Cường nhíu mày thật sâu.

Anh ta biết, với Jason, người cũng được rèn luyện từ những buổi huấn luyện ác nghiệt và chiến dịch thực chiến, hắn ta có khả năng đó, và cũng có sự lạnh lùng đó.

Vì vậy bây giờ không những không có cơ hội nổ súng, mà thậm chí chỉ cần động nhẹ một chút, cũng có thể kích thích kẻ nguy hiểm đang ở bờ vực điên cuồng này.

Diệp Phàm lạnh lùng nhìn về phía hắn ta, giữa hai người chỉ cách vài gò vàng thỏi đã được "khử độc" và một vòng người.

Hắn lạnh nhạt nói: "Cậu không trúng độc." Jason nhận ra đây là lời Diệp Phàm nói, đột nhiên cười lớn: "Diệp Phàm!

Cậu nhất định có cách giúp tôi giải độc đúng không!" "Tốt, tốt!

Nếu chỉ có tôi trúng độc mà cậu căn bản sẽ không ra tay, vậy thì cậu chắc chắn sẽ không bỏ mặc cô ta đúng không!" Lời này vừa nói ra, mọi người ngay lập tức nhận ra Jason định làm gì.

Jason đây là thật sự muốn lấy Bạch Khinh Nhứ ra uy hiếp Diệp Phàm!

Trái tim Bạch Khinh Nhứ ngay lập tức co thắt lại trong một khoảnh khắc, giữa một tràng tiếng "không" của những người xung quanh, cô bị cưỡng chế nắm lấy cánh tay, đưa về phía gò vàng thỏi gần mình nhất.

Jason dẫn cánh tay của Bạch Khinh Nhứ cùng nhau đưa về phía gò nhỏ được đắp bằng vàng thỏi đó.

Nhìn thấy tay Bạch Khinh Nhứ đã chạm vào vàng thỏi, khóe miệng hắn ta nở một nụ cười đắc ý.

Hắn ta nói với Bạch Khinh Nhứ: "Cô tuyệt đối đừng trách tôi tàn nhẫn." "Nếu trách, thì trách đám đàn ông miệng nói yêu cô này bất lực đi!" "Nhưng nếu Diệp Phàm ngay cả cô cũng không cứu được, vậy thì đúng là tôi đã nhìn lầm người rồi!" Cảm giác lạnh lẽo của kim loại truyền đến trên tay, trái tim Bạch Khinh Nhứ cũng theo đó mà lạnh đi.

Nỗi sợ hãi vô hạn hoàn toàn bao trùm trái tim cô, tai cô ù đi trong chốc lát.

Lúc này, Bạch Khinh Nhứ đã không còn nghe thấy những người xung quanh đang la hét gì nữa, chỉ có thể nghe thấy lời nói âm u của

Jason.

Hắn ta đang dùng cô làm con tin để uy hiếp Diệp Phàm!

Chương 65

Thậm chí là đạo đức trói buộc Diệp Phàm!

Bạch Khinh Nhứ ngay lập tức tỉnh táo lại trong khoảnh khắc đó.

Cô biết Diệp Phàm mạnh mẽ đến mức nào trong cổ mộ, nhưng mạnh mẽ thì có nên gánh vác trách nhiệm sinh mạng của tất cả mọi người không?

Bạch Khinh Nhứ nghĩ đến khuôn mặt thờ ơ thường ngày của Diệp Phàm, ngay cả lúc cận kề cái chết như vậy, lại nảy sinh một tia xót xa.

Đồng thời, các đội viên xung quanh đều ngỡ ngàng nhìn về phía Jason và Bạch Khinh Nhứ.

Jason cười âm hiểm rồi dẫn Bạch Khinh Nhứ đứng thẳng người dậy.

Hắn ta nhìn những thành viên xung quanh đang giận dữ nhìn mình, đang định mở miệng uy hiếp một lần nữa.

Đột nhiên, trái tim hắn ta chợt đau nhói, giống như bị thứ gì đó siết chặt lại ngay lập tức.

Thái dương hắn ta giật thon thót, toàn thân mạch máu cũng ngay lập tức gào thét đau đớn.

Hắn ta mất đi vẻ tự tin vừa rồi, mỗi lỗ chân lông trên người đều đang giày vò tâm trí hắn ta từ bên trong.

Jason đã không còn sức để nắm chặt Bạch Khinh Nhứ, hắn ta mở to mắt kinh ngạc.

Chẳng lẽ đây mới là cảm giác phát độc sao?

Khoảnh khắc hắn ta ngã xuống, các đội viên xung quanh đều chạy

lên.

Bạch Trường Minh đau lòng muốn ôm con gái mình lên, cô bé lúc này đang đau đớn ôm ngực.

Bạch Khinh Nhứ nhìn đôi bàn tay đang tiến gần mình, khó khăn nói: "Con trúng độc rồi, đừng chạm vào con!" Bạch Trường Minh nào quản những thứ đó, đây là con gái bảo bối của ông, viên ngọc trên tay!

Ông kiên quyết tiến lên, nói với Bạch Khinh Nhứ: "Khinh Nhứ đừng sợ, ba đỡ con dậy, đưa con về nhà." Bạch Khinh Nhứ yếu ớt lắc đầu: "Xin các người, giúp con cản ba con lại." Những người xung quanh luống cuống đưa tay ra cản Bạch Trường Minh, một là vì đó là lời cầu xin của Bạch Khinh Nhứ, hai là thật sự lo lắng Bạch Trường Minh cũng sẽ trúng độc.

Bạch Trường Minh đau lòng nhìn con gái mình đang chịu đựng, ngay lập tức từ một chuyên gia khảo cổ được mọi người tung hô trở thành một người cha bất lực.

Trúng phải loại thuốc độc căn bản không có ghi chép nào liên quan này, ông biết phải cứu con gái mình như thế nào đây!

Hai hàng nước mắt của Bạch Khinh Nhứ chảy xuống từ khóe mắt, cô cố gắng mở to mắt nhìn xung quanh một lượt.

Có vài đội viên bảo vệ, có đồng nghiệp của cha cô, có những người trẻ tuổi thật sự vì theo đuổi cô mà xuống mộ.

Thậm chí có cả Lưu Bác Văn cuối cùng cũng không còn nhìn cô qua thiết bị phát trực tiếp nữa.

Nhưng không có Diệp Phàm.

Đau đớn chiếm phần lớn suy nghĩ của Bạch Khinh Nhứ, nhưng sau khi phát hiện xung quanh không có Diệp Phàm, trái tim cô trong một khoảnh khắc còn đau hơn cả những lỗ chân lông trên người.

Trong đầu cô, bóng dáng Diệp Phàm như đèn kéo quân lướt qua.

Vì sao Diệp Phàm không đến nhìn cô lần cuối, lời của Jason thật sự đã đả kích hắn sao?

Hắn thật sự sẽ cảm thấy tự trách vì không thể cứu cô sao?

Bạch Khinh Nhứ cố gắng giữ cho mình tỉnh táo, cô nhìn Bạch Trường Minh, nói: "Ba, ba…" "Ba giúp con gọi Diệp Phàm qua đây được không ạ?" "Con có chuyện muốn nói với hắn." Bạch Trường Minh dùng sức gật đầu: "Diệp Phàm tiểu hữu sẽ qua thôi, Khinh Nhứ, cố lên con!" Lưu Bác Văn ngay lập tức tự tiến cử: "Em đi mời đại ca!" Lưu Bác Văn vừa đi, một đội viên bảo vệ đi kiểm tra Jason liền đi tới, hỏi Trương Cường: "Đội trưởng, vậy Jason, có nên kích giết ngay lập tức không?" Bạch Trường Minh giành lời trả lời trước: "Không được!" "Phải để hắn sống để nhận hết tội này." Giọng điệu của Bạch Trường Minh lạnh như băng, lúc này hoàn toàn không còn nhìn ra bóng dáng vị giáo sư già ôn hòa nho nhã ngày nào.

Trương Cường gật đầu, nói với đội viên đó: "Làm theo lời Bạch giáo sư." Bạch Khinh Nhứ nghe ra sự bất thường trong giọng nói của cha mình, mắt càng đỏ hoe.

Cô vốn không phải là người thích nói nhiều, hiện tại thể lực cũng không cho phép cô nói quá nhiều.

Nhưng bây giờ, cô lại có rất nhiều điều muốn nói với cha mình.

"Lúc nhỏ, con luôn trách ba trong mắt chỉ có công việc." Bạch Trường Minh lắc đầu xin lỗi Bạch Khinh Nhứ: "Là ba có lỗi với con." Bạch Khinh Nhứ yếu ớt lắc đầu: "Bây giờ lại mong ba trong mắt thật sự chỉ có công việc thôi." Lúc này, Lưu Bác Văn cũng đang chạy về phía Diệp Phàm.

Tuy nhiên lại thấy Diệp Phàm lại đang đi về phía con rắn hổ mang

bành hai đầu kia, trong tay ngay cả một thứ tự vệ cũng không có.

Lưu Bác Văn thầm nghĩ không ổn, cậu ta trực tiếp khắc phục nỗi sợ hãi trong lòng đối với con rắn hổ mang bành hai đầu này.

Một bước nhảy vọt lên phía trước, trực tiếp ôm lấy Diệp Phàm từ phía sau, lớn tiếng nói: "Đại ca, bốc đồng là ma quỷ đó!" "Đều tại thằng Jason khốn kiếp đó cả!" "Chó thì không thể nhả ngà voi ra được, đại ca tuyệt đối đừng làm chuyện ngu xuẩn nha!" Diệp Phàm hơi nhíu mày, "Buông ra." Lưu Bác Văn kiên định lắc đầu: "Đại ca đi xem hoa khôi đi, cô ấy bây giờ rất muốn gặp đại ca đó!" Diệp Phàm lúc này đâu phải là người có thể tùy tiện bị người khác kiềm chế?

Trong chốc lát liền thoát khỏi sự trói buộc của Lưu Bác Văn, khi Lưu Bác Văn hoàn hồn lại thì Diệp Phàm đã một chân giẫm lên bảy tấc của rắn đen.

Thân rắn vàng còn lại thì bị hắn ta nắm trong tay.

Diệp Phàm khẽ nói một câu "xin lỗi", liền chọn hai vảy rắn vàng ở phần lưng rắn vàng.

Nhưng nghĩ đến những việc Jason đã làm, lại bỏ đi một miếng.

Hai ngón tay dài phát lực chính xác, khi rắn vàng còn chưa cảm nhận được đau đớn, một vảy rắn vàng đã rơi vào lòng bàn tay hắn.

Lưu Bác Văn trực tiếp bị một loạt thao tác này của Diệp Phàm khiến cậu ta đứng sững tại chỗ.

Cho đến khi Diệp Phàm đi ngang qua cậu ta mới hoàn hồn lại: Không ngờ chưa đầy một phút, Diệp Phàm đã xử lý con rắn hổ mang bành hai đầu trông vô cùng sởn gai ốc đó một cách ngoan ngoãn!

Lưu Bác Văn nhìn bóng lưng Diệp Phàm, vội vàng đi theo bước chân của hắn.

Diệp Phàm nhanh chóng tiến gần đến đám đông.

Lưu Bác Văn phía sau hắn lớn tiếng hô: "Tránh ra tránh ra!

Đại ca đến rồi!" Những người xung quanh thấy Diệp Phàm, đều tự động nhường cho hắn một con đường.

Ngay cả mấy thành viên của nhóm "Liên minh những nạn nhân chống Diệp Phàm", lúc này cũng vì "di nguyện" của Bạch Khinh Nhứ mà không còn kiếm chuyện nữa.

Bạch Khinh Nhứ đang nằm trên đất lúc này đã bước vào giai đoạn khó thở.

Sắc mặt cô tái nhợt, nhưng mạch máu lại đặc biệt hằn sâu, một phần đã sưng lên.

Bạch Trường Minh nghe Diệp Phàm đến, vội vàng dùng tay áo lau nước mắt, cố gắng kiềm chế giọng nói run rẩy, nói với Bạch Khinh Nhứ: "Khinh Nhứ, Diệp Phàm tiểu hữu đến rồi." "Con mau nghĩ xem con có gì muốn nói với hắn." Diệp Phàm ngồi xổm xuống, nhìn thoáng qua trạng thái của Bạch Trường Minh.

Trong vài phút ngắn ngủi, vị giáo sư già này đã già đi hơn mười tuổi.

Không kịp cảm thán lòng cha mẹ đáng thương dưới thế gian, hắn nghiền nát vảy rắn vàng trong tay thành bột, đặt dưới mũi Bạch Khinh Nhứ, nói: "Đừng nói chuyện." "Hít khí." Hoàn toàn không có chút dịu dàng nào đối với người sắp chết, ngược lại còn có vẻ ra lệnh bất cần.

Những người xung quanh đều khó hiểu nhìn về phía Diệp Phàm.

Nhưng chiêu này lại cực kỳ hiệu quả với Bạch Khinh Nhứ gần như đã mất đi ý thức.

Cô ta vậy mà ngoan ngoãn ngậm miệng lại, dùng sức hít một hơi

thật sâu.

Bạch Trường Minh trợn tròn mắt kinh ngạc.

Chỉ thấy, ngay khi Bạch Khinh Nhứ hít vào luồng bột vàng trong lòng bàn tay Diệp Phàm, các mạch máu đang nổi cộm trên mặt cô liền xẹp xuống.

Ông thấy cô thở hắt một hơi, sau đó hô hấp cũng trở nên thông suốt.

Ngay sau đó, Bạch Khinh Nhứ cũng đột nhiên mở mắt, cùng với những đường gân máu trên cơ thể từ từ khôi phục bình thường, hô hấp của cô cũng dần ổn định lại.

Không đầy một phút sau, Bạch Khinh Nhứ ngồi dậy từ dưới đất.

Bạch Trường Minh vui mừng đến phát khóc, ôm lấy Bạch Khinh Nhứ vừa đi một vòng Quỷ Môn Quan trở về.

“Khinh Nhứ à!

Chương 66

Con gái bảo bối của cha!

Con đúng là muốn lấy mạng cha mà!" Bạch Khinh Nhứ ngây người một thoáng, dường như cũng có chút bất ngờ khi mình không chết.

Sau đó, cô ôm lại Bạch Trường Minh, nở một nụ cười cực kỳ dịu dàng.

Các thành viên xung quanh cũng đều xúc động ôm lấy người bên cạnh, dùng cách này để chúc mừng việc mất đi rồi tìm lại được.

Trong cuộc ăn mừng này, Diệp Phàm lại là người được ôm nhiều nhất.

Đầu tiên là các thành viên đội bảo vệ do Trương Cường dẫn đầu.

Trương Cường ôm Diệp Phàm, vỗ vỗ lưng cậu, nói: "Diệp Phàm, ghê gớm thật!

Ghê gớm thật!" Vừa được Trương Cường buông ra, Hắc Hùng lại ôm chầm lấy Diệp Phàm.

"Diệp Phàm!

Cậu đúng là khiến tôi được thấy Người Nhện sống!

Đây quả thực là kỳ tích!" Hắc Hùng nói, thậm chí còn xúc động đến mức có chút nghẹn ngào.

Trương Cường cười khổ giải thích bên cạnh: "Tuy Hắc Hùng người cao to, nhưng thần tượng của hắn là Người Nhện." Bạch Hổ đứng sau lưng Hắc Hùng vỗ vỗ vai hắn, nói: "Làm ơn đừng độc chiếm người hùng nhỏ được không?

Chưa từng thấy đời à?" Hắc Hùng buông Diệp Phàm ra, làm một động tác giơ nắm đấm đe dọa Bạch Hổ, Bạch Hổ liền lập tức kéo Diệp Phàm khỏi tay Hắc Hùng.

Hắn vỗ vỗ lưng Diệp Phàm: "Diệp Phàm!

Giỏi lắm!

Thật sự rất giỏi!" Hắc Hùng nhìn Bạch Hổ cao lớn tương tự ôm Diệp Phàm, lập tức hiểu ra cảnh tượng mình vừa ôm Diệp Phàm là thế nào: Đó chính là Hulk ôm Người Nhện mà!

Hắn vội vàng kéo Bạch Hổ ra: "Được rồi được rồi, cậu mau buông tay đi, vừa nói tôi chưa thấy đời, cậu nghĩ mình mạnh cỡ nào hả?" Diệp Phàm đã chuẩn bị xong tâm lý để rút lui, nhưng lại bị các thành viên đội bảo vệ ôm lần lượt một vòng.

Trên mặt hắn lộ ra một tia bất ngờ và mơ hồ đến từ cảm xúc chân thật của chính mình.

Lưu Bác Văn lại làm nghề cũ, vừa quay cảnh tượng này vừa khóc ròng.

"Quý khán giả, xin giới thiệu với mọi người, đây chính là đại ca mạnh như thần minh của tôi." Lúc này, số lượng fan của Lưu Bác Văn đã đạt đến hơn mười vạn, đã vượt xa sức chứa ban đầu của Đại học Khảo cổ.

Trong khung chat cũng vô cùng sôi nổi.

"Cảnh tượng này truyền cảm quá đi!

Tôi không ngờ một cái livestream khảo cổ nhỏ bé lại có thể lấy đi nước mắt của tôi!" "Mất đi rồi tìm lại được!

Tôi đến hóng lây chút may mắn!" "Tôi cũng hóng, không vào." "Vãi, xe lu của ai mà cán qua mặt tôi thế này!" "Oa oa oa!

Cảm ơn đại thần Diệp Phàm đã cứu vợ tôi!" "Cậu tỉnh táo lại đi, rõ ràng đó là vợ người ta!" "Mở rộng tầm nhìn ra, Diệp Phàm chính là vợ tôi!" "Diệp Phàm bày tỏ: Hỏng rồi, tôi thành vợ rồi." "Vãi, đây là cảnh tượng mèo mèo lạc vào đàn cún cưng à!

Tôi phải chụp màn hình mới được!" "Có ai thấy sự mơ hồ thoáng qua trên mặt Diệp Phàm không!

Vãi, đây là cảm giác tan vỡ thần tiên gì vậy!" "Buông cậu trai đó ra để tôi!

Tôi cũng muốn ôm mèo nhỏ!" Lưu Bác Văn nhìn khung chat cuộn nhanh, rõ ràng cảm nhận được một vấn đề.

Hắn lau lau nước mắt ở khóe mi, giơ máy quay lên nói: "Có vẻ bây giờ khán giả nữ nhiều hơn." Sau đó, khung chat liền hiện ra một loạt: "Không, chỉ có một." "Có một không?" "Cậu tốt nhất là vậy." Nụ cười của Lưu Bác Văn liền cứng đờ trên môi, hắn nhớ lại khung chat vừa rồi, trong khoảnh khắc sinh ra một cảm giác sợ hãi sâu sắc.

Còn Diệp Phàm, sau khi nhận xong "nghi thức ôm" của các thành viên đội bảo vệ, lại bị vài lão giáo sư ôm lần lượt.

Những cái ôm của họ văn minh hơn nhiều so với đội bảo vệ.

Diệp Phàm gần như được vây quanh bởi những cái ôm mà tiến về phía trước.

Ngay cả mấy thành viên của "Liên minh nạn nhân chống Diệp Phàm" cũng tạm thời đơn phương chấp nhận đình chiến.

Từng người một bước tới thực hiện một nghi thức ôm ngắn ngủi.

Là một Diệp Phàm đã sớm tôi luyện tâm can như đá trên con đường nghiên cứu sinh, trong những cái ôm này, hắn đã lâu không cảm nhận được sự xúc động.

Diệp Phàm được những cái ôm ấy vây quanh cho đến trước mặt Bạch Khinh Nhứ vừa thoát chết.

Bạch Khinh Nhứ vừa từ Quỷ Môn Quan trở về lúc này như biến thành một người khác, biểu cảm trên mặt dịu dàng hơn rất nhiều.

Dường như mấy giây ngắn ngủi ở Quỷ Môn Quan đã khiến cô học được cách thu liễm sự sắc bén của mình.

Bạch Khinh Nhứ dịu dàng nhìn Diệp Phàm.

Mặc dù lần này cũng là được Diệp Phàm cứu.

Nhưng Bạch Khinh Nhứ cảm thấy lần này khác với những lần trước, lần này cô thực sự đã một chân bước vào cõi chết.

Khi tất cả mọi người đều bó tay chịu trói, Diệp Phàm đã ra tay vào phút cuối kéo cô ra khỏi Quỷ Môn Quan.

Bây giờ bất kể Diệp Phàm nói gì với cô, cô cũng sẽ đồng ý.

Ngay cả Bạch Trường Minh bên cạnh cũng vô cùng xúc động nhìn hai người trẻ tuổi.

Cả mộ thất trong khoảnh khắc trở nên yên tĩnh, tất cả mọi người trong đội đều mong chờ Diệp Phàm sẽ nói gì.

Bầu không khí vừa vặn.

Tuy nhiên, lúc này, một tiếng nhắc nhở hệ thống mà chỉ Diệp Phàm mới nghe được vang lên. 【Đinh!

Ký chủ kích hoạt thuộc tính được yêu mến, phù hợp với nhân vật, độ hoàn nguyên tăng 1%.

Hiện tại độ hoàn nguyên là 95.1%.】【Điểm tương ứng đã được nhân 95.1% và đổ vào người ký chủ.】【Chúc mừng ký chủ, nhận được phần thưởng hệ thống.】【Đinh!

Thiên Chiếu Tê Giác, có thể chiếu ra tất cả những thứ mắt thường không nhìn thấy trong bóng tối, bôi máu Kỳ Lân có thể khiến nó hồn bay phách tán!】 Ngay sau đó, Diệp Phàm liền cảm thấy ba lô của mình trĩu xuống, một vật nặng trịch đã tự động được đặt vào trong ba lô của hắn.

Diệp Phàm thầm nhớ lại độ hoàn nguyên của phần thưởng hệ thống trong lòng.

Vẫn là 1%, quả nhiên việc này giống như một tảng băng vậy, càng về sau độ hoàn nguyên càng khó tăng.

Nhưng góc độ hoàn nguyên hoàn toàn mới này lại đúng là hữu tâm trồng hoa hoa chẳng nở, vô tình cắm liễu liễu thành rừng mà.

Một bên, Ngạn Gia cố gắng cấu vào vạt áo mình, nhìn hai bóng người phía trước, lẩm bẩm: "Diệp Phàm rốt cuộc có ý gì?

Sao lại không nói một lời nào?

Tôi mà được thì tôi lên rồi!

Hắn sẽ không phải là mối tình đầu chứ!" Lưu Bác Văn nghe vậy, cầm thiết bị livestream lén lút đến bên cạnh Diệp Phàm, thì thầm với hắn: "Đại ca, nói gì đi chứ." Lúc này, Diệp Phàm cũng thoát khỏi giao diện hệ thống trong sâu thẳm ý thức.

Hắn nhìn Bạch Khinh Nhứ, suy nghĩ một chút, vừa nãy đúng là mình đã tự tay cứu Bạch Khinh Nhứ.

Thế là, bản tính trai thẳng như thép của Diệp Phàm phát tác.

Hắn suy nghĩ ngắn gọn một chút, tự đặt mình vào thân phận một bác sĩ đã cứu thành công bệnh nhân nguy kịch.

Chương 67

Nhìn nụ cười dịu dàng của Bạch Khinh Nhứ, hắn nói: "Chúc mừng." Điểm giới hạn cuối cùng là hắn không trực tiếp nói "Chúc mừng khỏi bệnh".

Một câu "Chúc mừng" của Diệp Phàm khiến mọi người đều vô cùng ngạc nhiên.

Ngay cả mấy thành viên của "Liên minh nạn nhân chống Diệp Phàm" cũng dùng ánh mắt khác lạ nhìn Diệp Phàm.

Ngạn Gia sờ sờ chiếc cằm nhọn mà hắn vẫn tự hào, hít một hơi, nói đầy ẩn ý: "Bấy lâu nay, rốt cuộc chúng ta đang bị loại người nào giáng đòn giảm chiều vậy?" "Diệp Phàm đây rốt cuộc là có ý gì?" Lý Thái liếc nhìn Ngạn Gia, hừ lạnh một tiếng, nói: "Uổng cho cậu còn tự xưng là 'bạn của phụ nữ', những điều này mà cũng không hiểu à?

Rõ ràng Diệp Phàm là một tên ngốc trong tình yêu, bây giờ là lúc để nói 'chúc mừng' sao?

Cơ hội tốt như vậy bày ra trước mắt, nếu là tôi, bây giờ đã đặt tên cho ba đứa con rồi." Triệu Trạch Minh hơi nhíu mày, tỉ mỉ quan sát phản ứng của Bạch Khinh Nhứ và Diệp Phàm lúc này.

Nhìn thấy Bạch Khinh Nhứ chỉ kinh ngạc một thoáng, rất nhanh đã khôi phục lại vẻ mặt dịu dàng vừa rồi, hắn nói: "Không, đây chính là cao thủ!

Thường thì cao thủ ra chiêu, vô hình thắng hữu hình, người bình thường căn bản không nhìn ra hắn đã ra chiêu." Mấy người nhìn Triệu Trạch Minh, cũng suy nghĩ một lát, sau đó chợt vỡ lẽ, cảm thấy lời của Triệu Trạch Minh có lý.

Quả nhiên, vẫn không thể đánh giá thấp Diệp Phàm!

Bạch Trường Minh thì thưởng thức gật đầu với Diệp Phàm, trong lòng tràn đầy cảm khái.

Thiếu niên Diệp Phàm này, từ trước đến nay chỉ làm những việc "gửi than sưởi ấm trong tuyết" một cách âm thầm, chứ chưa bao giờ có ý định làm những việc "thêm hoa trên gấm" để xu nịnh người khác.

Không hề làm chút việc nào lợi dụng lúc người gặp nạn.

Bạch Trường Minh không nhịn được vừa vỗ tay, vừa bước tới, cảm khái: "Không hổ là tiểu hữu Diệp Phàm!

Đây là tấm lòng bao la, là khí tiết quân tử biết bao!" Lời khen của Bạch Trường Minh cũng khiến Diệp Phàm, người vốn dĩ tâm trạng bình lặng, ngầm vui vẻ.

Nhìn phản ứng của Bạch lão giáo sư, "khí tiết quân tử" này, chắc hẳn ít nhất phải đổi được nửa suất tuyển thẳng cao học rồi!

Một bên, Trương Cường cũng bước tới.

Hắn nhìn xung quanh, Jason bên cạnh lúc này đã không còn bất kỳ động tĩnh nào.

Giống như Rod bị trúng độc ban đầu, đã mất mạng trong đau đớn, chết không thể chết hơn được nữa.

Mặc dù cái kết đáng đời của hắn trông rất hả hê.

Nhưng đồng thời, cái chết thảm thương của hai người này cũng là một lời cảnh báo cho những người còn sống: nơi đây rất nguy hiểm.

Trương Cường nói: "Bạch giáo sư, đã không thể chạm vào những thứ ở đây." "Tôi nghĩ nơi này không nên ở lâu." Bạch Trường Minh gật đầu, bóng ma tâm lý mà mộ thất này mang lại cho ông đã vượt xa tiền điện.

Sau khi chụp ảnh đơn giản để lưu chứng về mộ thất lộng lẫy này, các thành viên liền nhanh chóng rút lui khỏi cánh cửa đá lúc đến.

Trở lại hành lang, mọi người đều sững sờ.

Hành lang vừa nãy còn tối om, không biết từ lúc nào, lại sáng bừng lên rồi!

Trên các trụ đèn, ngọn lửa vàng cam bập bùng, chiếu sáng hành lang thành một màu cam vàng ấm áp.

Đồng thời, dưới ánh đèn, toàn bộ hành lang cũng trở nên rõ ràng hơn.

Xung quanh là gạch xanh, hai bên là các trụ đèn bằng đá.

Ngoài những ngọn đèn đã xuất hiện thêm, không còn vật gì khác.

Các thành viên trong đội đều ngạc nhiên nhìn tình hình hai bên.

"Cái này sáng lên từ khi nào?" "Không lẽ vẫn là cái dầu đèn của tuyền khách đó chứ, tôi thật sự không muốn trải qua lần thứ hai." Trương Cường chỉ vào đồng đội phía sau mình, nói: "Hắc Hùng, đi xem thử." Hắc Hùng gật đầu, đi đến trước một trụ đèn, vác súng ra sau lưng, nhanh chóng trèo lên một trụ đèn.

Hắn kiểm tra một lượt trên đó, quay đầu nói với Trương Cường: "Đội trưởng, đây là dầu đèn bình thường, ở dạng lỏng." Trương Cường gật đầu với hắn, nói: "Biết rồi, về đội đi." Sau đó, hắn nhìn Bạch Trường Minh, nói: "Bạch giáo sư, dầu đèn không sao." Bạch Trường Minh hơi nhíu mày, nói: "Hành lang này trông không hề ngắn, mà tuyền khách cũng là một loài hiếm, ba tầng rãnh đèn ở tiền điện đã là một khoản tiêu hao lớn rồi." "Đây chỉ là một hành lang thôi, ngay cả việc trang trí cũng đơn giản như vậy, dầu đèn cũng sẽ không lãng phí đến mức đó.

Bây giờ đèn hai bên đột nhiên sáng lên, rất có thể trong khoảng

thời gian mộ cổ được mở ra, hành lang đã có đủ oxy." "Đã đạt đến tiêu chuẩn để đèn trường minh cháy.

Mọi người đừng hoảng loạn." Ngọn lửa màu cam vàng bập bùng, quả thực về mặt thị giác sẽ không mang lại cảm giác đe dọa.

Thậm chí hành lang đã sáng lên bây giờ còn trông an toàn hơn hành lang tối om trước đó.

Vì vậy mọi người cũng hơi thở phào nhẹ nhõm, tiếp tục tiến lên trong đường mộ.

Mặc dù tiếp tục đi về phía trước trong hành lang, nhưng chủ đề của mọi người lại xoay quanh mộ thất vừa rồi.

Bốn bảo vệ của Lý Thái đã tử trận toàn bộ, bây giờ bên cạnh hắn trống rỗng, khí thế ngông cuồng trước đó lập tức biến mất một nửa.

Hắn u u thở dài, nói: "Cái Tân đế Vương Mãng này quả thực tâm địa độc ác, thủ đoạn tàn nhẫn lại xảo trá." "Mới đến đây thôi mà đã khiến tôi mất bốn bảo vệ rồi!

Chả trách nhiều vàng bạc châu báu như vậy lại chỉ dùng một chiếc khóa vớ vẩn để khóa lại, hóa ra tất cả những báu vật này đều bị bôi độc!" "Đúng là một hoàng đế giữa đường soán vị, lãng phí của trời!

Lãng phí của trời quá!" Ngạn Gia liếc hắn một cái, nói: "Cậu còn dám nhắc đến bảo vệ của cậu!

Nếu không phải mấy bảo vệ xui xẻo của cậu, sao Khinh Nhứ học tỷ lại…" Ngạn Gia liếc Lý Thái một cái, không nói nữa.

Một bên, một lão giáo sư khẽ ho một tiếng, nói: "Tuy nhiên, sau khi thấy mộ thất tùy táng vừa rồi, tôi lại có chút thắc mắc." "Chủ nhân lăng mộ này, liệu có thực sự là Tân đế Vương Mãng không?" Lý Thái tự biết đuối lý, mượn cơ hội này chuyển chủ đề nói: "Tại sao lại không phải chứ?

Trong quan tài đồng tiền điện, không phải đều có truyền quốc ngọc tỷ và long bào rồi sao?

Người bình thường mà dám lấy hai thứ này, sớm đã bị xử tội mưu phản, tru di cửu tộc rồi!" Triệu Trạch Minh đi gần hắn, đẩy đẩy kính, nói: "Ý của Giáo sư Dương không phải là nghi ngờ đây không phải là đế lăng, mà là nghi ngờ chủ nhân của đế lăng này, căn bản không phải Vương Mãng." Hắn giải thích: "Vương Mãng soán ngôi đổi triều vào cuối Tây Hán, thành lập triều Tân.

Cuối Tây Hán là một thời kỳ dân chúng lầm than, một giang sơn đổ nát, vì vậy Vương Mãng mới dễ dàng soán ngôi đoạt quyền thậm chí là đổi triều." "Trên cơ sở đó, cộng thêm việc Tân đế Vương Mãng cũng chỉ tại vị vỏn vẹn mười lăm năm, muốn tích lũy được gia sản như vậy, tuyệt đối không phải chuyện dễ dàng." Lý Thái chớp chớp mắt, nói: "Chỉ vì Tân đế Vương Mãng không nên giàu có như vậy sao?

Nói vậy tuy đúng, nhưng dù sao hắn cũng là một hoàng đế mà.

Lạc đà gầy còn hơn ngựa béo, muốn tích lũy thêm gia sản, cũng không phải hoàn toàn không thể chứ?" Hắn xòe tay, nhìn một vòng xung quanh.

Bạch Khinh Nhứ bổ sung: "Không chỉ có vậy.

Còn phải xét đến cái chết của Vương Mãng." Bạch Khinh Nhứ tiếp tục nói: "Theo ghi chép lịch sử.

Năm cuối cùng Vương Mãng tại vị, quân Lục Lâm công chiếm Trường An, Vương Mãng dưới sự bảo vệ của Vương Ấp và những người khác đã chạy đến Kiếm Đài, cùng với các công khanh đại phu, hoạn quan, tùy tùng có hơn một nghìn người." "Thủ thành Vương Ấp ngày đêm chiến đấu, bộ hạ chết gần hết, cũng rút về Kiếm Đài.

Lúc này con trai hắn, thị trung Vương Mục muốn cởi bỏ quan phục chạy trốn.

Vương Ấp quát hắn lại, hai cha con cùng nhau bảo vệ Vương Mãng." "Cuối cùng hơn một nghìn tùy tùng của Vương Mãng đều tử trận hoặc bị giết.

Vương Mãng trong hỗn loạn bị thương nhân Đỗ Ngô giết chết.

Giáo úy Công Tân hỏi Đỗ Ngô thi thể Vương Mãng ở đâu, Đỗ Ngô nói cho hắn biết ở 'phía tây bắc trong sân thất trung', Công Tân liền chặt đầu Vương Mãng." "Đầu Vương Mãng bị treo ở Uyển Thị, hàng chục quân sĩ tranh nhau giết Vương Mãng, xé xác Vương Mãng.

Dân chúng nghe tin đầu Vương Mãng ở Uyển Thị, 'cùng nhau giẫm đạp, hoặc cắt lưỡi ăn'." Lý Thái và Cao Hoa, những người không dựa vào môn văn hóa để vào Đại học Khảo cổ, cùng với các thành viên đội bảo vệ xung quanh đều nghe mà ngây người.

Nhưng may mắn là Bạch Khinh Nhứ giảng đủ rõ ràng, nên họ chỉ chấn động trước cái kết của Vương Mãng, nhưng cũng đều hiểu ra.

Lý Thái hỏi: "Vậy thì sao?

Có lẽ Vương Mãng khi sống đã tích lũy được gia sản này rồi." Hắn xòe tay, vẫn không hiểu sự nghi ngờ của Giáo sư Dương và những người khác về thân phận Vương Mãng bắt nguồn từ đâu.

Triệu Trạch Minh hơi khó chịu liếc nhìn Lý Thái vẫn chưa phản ứng kịp, thở dài nặng nề, nói: "Ý của Khinh Nhứ là, không những Vương Mãng không chết già trên giường, mà cả tâm phúc trung thành nhất của hắn là Vương Ấp và những người khác cũng chết trong trận chiến cuối cùng." "Một quân vương vong quốc chết thảm, ngay cả một tâm phúc cũng không còn, làm sao lại có người chuẩn bị cho hắn một mộ thất tùy táng như kho vàng thế này chứ?" Đồng thời, mấy lão

giáo sư trong đội nghe phân tích của Triệu Trạch Minh và Bạch Khinh Nhứ, đều hài lòng mỉm cười.

Giáo sư Dương hài lòng mỉm cười: "Không sai, ý tôi muốn nói chính là điều này." "Trạch Minh và Khinh Nhứ không hổ là hai đại diện sinh viên ưu tú, đã có thể vận dụng kiến thức chuyên môn thuần thục để phân tích vấn đề cụ thể rồi.

Tôi thấy chỉ cần trải qua thêm vài lần rèn luyện thực địa, rất nhanh sẽ có thể đứng độc lập một mình!" Triệu Trạch Minh rất thích cảm giác được khen ngợi chung với Bạch Khinh Nhứ, hắn cười nhìn về phía Bạch Khinh Nhứ.

Chương 68

Tuy nhiên, sự chú ý của Bạch Khinh Nhứ lại không đặt vào hắn, mà quay đầu nhìn Diệp Phàm vẫn luôn im lặng.

Ánh mắt cô và ánh mắt Triệu Trạch Minh nhìn cô đều giống nhau, cũng hy vọng Diệp Phàm có thể nhìn thấy biểu hiện vừa rồi của cô.

Một ánh mắt khao khát được công nhận trong mắt ai đó.

Tuy nhiên, giống như Triệu Trạch Minh không nhận được phản hồi của cô, Bạch Khinh Nhứ cũng không nhận được phản hồi từ Diệp Phàm.

Là người ngoài cuộc, Lưu Bác Văn đã nhìn thấy tất cả những điều này, với tư cách là người đứng ngoài, hắn nhìn thấy đặc biệt rõ ràng.

Hắn chợt nhớ đến một hiền giả đã từng nói: Ngàn vạn lần đừng ghét bỏ người khác, vì bạn cũng có thể bị người khác ghét bỏ.

Ngược lại, đừng vì bị người khác ghét bỏ mà tức giận, vì bạn cũng có thể ghét bỏ người khác bất cứ lúc nào.

Lúc này.

Diệp Phàm đang nhìn các trụ đèn hai bên đường mộ.

Trước khi vào mộ thất kho vàng vừa rồi, khi những trụ đèn này chưa sáng lên, hắn đã nhạy bén nhận ra sự bất thường trên các trụ đèn hai bên.

Mặc dù "Bách Khoa Toàn Thư Dị Trân Vật Chủng" không xếp các trụ đèn vào loại vật kỳ lạ, hơn nữa lời Bạch Trường Minh vừa nói cũng có lý.

Nhưng trên các trụ đèn này chắc chắn có manh mối!

Trực giác gần chín mươi lăm phần trăm của Đại Trương Ca trong mộ cổ tuyệt đối sẽ không lừa hắn!

Vì vậy, khi hai học bá Bạch Khinh Nhứ và Triệu Trạch Minh đã phân tích rất rõ ràng nghi vấn đây có phải mộ Vương Mãng hay không, Diệp Phàm lại không tham gia vào.

Sau khi đi thêm gần năm phút nữa, Diệp Phàm đột nhiên nhíu mày: "Không ổn!" Nói rồi, Diệp Phàm đột nhiên dừng lại.

Lưu Bác Văn vẫn luôn cầm thiết bị livestream đi theo sau lưng, đầu hắn đập vào Hắc Kim Cổ Đao trên lưng Diệp Phàm, đầu ong lên một tiếng.

Lưu Bác Văn đầu óc choáng váng nhìn Hắc Kim Cổ Đao vừa va chạm cứng rắn với đầu mình, sau khi cảm nhận được một luồng uy nghiêm từ chủ nhân của nó, đành ngậm bồ hòn làm ngọt.

Hắn ôm trán, hỏi: "Đại ca, có gì không ổn vậy?" Những người khác trong đội cũng nghe thấy vậy mà dừng lại.

Ngạn Gia rụt vai, nhìn ngọn đèn hai bên, nói: "Sẽ không phải những cái này vẫn là dầu đèn tuyền khách chứ?

Hoàng đế này sẽ không phải sản xuất tuyền khách hàng loạt đó chứ?" Một bên, Hắc Hùng ngạc nhiên nói: "Không thể nào, tôi đã kiểm tra rồi, đây là dầu đèn bình thường, tôi vẫn phân biệt được." Diệp Phàm lắc đầu, quay người lại, nhìn về phía sau, nói: "Quay lại." Mọi người theo hắn quay đầu, lập tức, tất cả đều lộ ra một biểu cảm cực kỳ chấn động.

Chỉ thấy, ở một khoảng cách không xa phía sau họ, lại chính là hai trụ đèn cao hơn hẳn những trụ đèn khác ở mộ thất vừa nãy!

"Chuyện gì thế này?

Rõ ràng chúng ta đã đi gần hai mươi phút trong đường mộ này rồi!

Sao lại chỉ đi được một đoạn đường ngắn như vậy?" "Đây là một mộ thất mới sao?

Nhưng tôi hoàn toàn không nhớ chúng ta đã đi qua đây!" "Quay lại?

Chẳng lẽ chúng ta lại quay về điểm xuất phát rồi sao?

Nhưng chúng ta đâu có rẽ cua nào!" Sắc mặt mọi người trong đội đều trở nên tái nhợt, trong lòng dâng lên một cảm giác rợn tóc gáy.

Trương Cường nhíu mày, nói: "Xem bên trong mộ thất là có thể biết mộ thất này có phải là nơi chúng ta đã từng đến chưa." Nói rồi, Trương Cường đi qua đội ngũ, đến trước cửa đá, đưa tay đẩy cửa đá ra.

Cảnh tượng bên trong mộ thất khiến trán Trương Cường đổ mồ hôi lạnh.

"Đây quả thực là nơi chúng ta vừa đến." Giọng hắn nghe rất lạ, trong sự chấn động lại toát ra một nỗi bi thương, giống như đã nhìn thấy cảnh tượng gì đó khiến người ta tuyệt vọng.

Mấy người đi đến sau lưng Trương Cường, nhìn thấy nội dung bên trong mộ thất, đều lộ ra biểu cảm giống Trương Cường.

"Cái... cái này là tình huống gì!" "Jason và Rod cũng ở bên trong!" Lưu Bác Văn kinh ngạc nhìn thời gian livestream hiển thị trên thiết bị của mình, nói: "Sao có thể chứ, chúng ta rõ ràng đã đi hơn hai mươi phút rồi mà!" Ngay cả trên khung chat, cũng đầy rẫy bình luận: "Tôi chứng minh, cậu đã livestream hai mươi phút chỉ bằng cái lưng của Diệp Phàm rồi đó." Bạch Trường Minh cũng nhìn về phía Trương Cường, không hiểu Trương Cường và các thành viên tại sao lại có phản ứng như vậy.

Ông có thể hiểu sự chấn động của Trương Cường, nhưng lại

không hiểu nỗi bi thương đó đến từ đâu.

Cho đến khi ông tự mình bước tới, nhìn thấy cảnh tượng bên trong mộ thất.

Chỉ thấy, đây quả thực là mộ thất chất đầy vàng bạc châu báu vừa rồi.

Nhưng, trong khoảng thời gian họ rời đi này, con rắn vương kính hai đầu Hắc Kim kia đã cời tung tất cả những đống vàng thỏi chất thành núi nhỏ.

Dưới một lượng lớn vàng thỏi, chôn vùi là những bộ xương trắng rợn người!

Lúc này, con rắn hai đầu kia đang hướng mặt xuống dưới, nên không thể nhìn ra là thi thể của Rod hay Jason đang bò trên đống xương trắng đó.

Trên một số bộ xương trắng, vẫn còn mặc quần áo ban đầu của thi thể, tất cả đều là áo ngắn triều Hán!

Bạch Trường Minh mấp máy môi, lẩm bẩm: "Những thứ này, đều là thợ xây mộ thất." Các thành viên lần lượt xúm lại cửa, nhìn bộ mặt thật của mộ thất mà họ vừa ở.

Hắc Hùng tặc lưỡi, hắn còn nhớ trước đây khi nhìn thấy con rắn hai đầu này đã từng đùa rằng rắn có ăn vàng mà lớn được như vậy không, hắn nói: "Được rồi, giờ tôi biết con rắn hai đầu này ăn gì mà lớn được như vậy rồi." Lý Thái không đành lòng nhìn những bảo vệ vốn có nhiệm vụ bảo vệ mình, nói: "Những người này sẽ không phải đều bị độc chết ở đây chứ?

Biết đồ vật ở đây có độc mà còn chạm vào, đó chẳng phải là tự tìm đường chết sao?" Trương Cường lắc đầu, nhíu mày nói: "Một số bộ xương bên trong không có màu đen, chứng tỏ chúng bị kéo vào đây

sau khi chết, vì vậy độc tố không xâm nhập vào cơ thể họ." Lý Thái nghi hoặc: "Chết rồi bị kéo vào đây ư?

Đã không phải bị độc chết, vậy họ làm sao lại…" Lời nói còn dang dở, liền bị Triệu Trạch Minh cắt ngang: "Họ bị vây khốn đến chết ở đây." Khi nói chuyện, sắc mặt Triệu Trạch Minh đã trở nên tái nhợt.

"Giống như chúng ta bây giờ vậy, rõ ràng đã đi hơn hai mươi phút trong hành lang, nhưng lại vẫn ở gần mộ thất này." Nghe hiểu lời Triệu Trạch Minh, Lý Thái lập tức mất đi cái khí chất công tử bột bất cần trên người, đầu hắn ong lên một tiếng.

Mấp máy môi, hắn mới lấy lại được giọng nói của mình, nói: "Họ không phải là thợ xây mộ cổ này sao!

Sao lại bị vây khốn ở đây?

Họ không phải nên là những người hiểu rõ nhất cấu tạo của ngôi mộ cổ này sao?" Đội khảo cổ và phản ứng của Lý Thái đều giống nhau, tất cả mọi người đều nghĩ đến một điểm này: Nếu ngay cả những thợ xây hiểu rõ nhất ngôi mộ cổ này cũng bị vây khốn đến chết ở đây, vậy thì bây giờ họ càng không có khả năng thoát ra ngoài!

Lý Thái lắc đầu lùi lại mấy bước: "Không được, không được!

Chúng ta phải nhanh lên!

Tôi không thể bị kẹt chết ở đây!

Di sản của lão ba tôi còn đang đợi tôi kế thừa!

Không thể để người khác chiếm tiện nghi!

Tôi tuyệt đối không thể chết ở đây." Hắn hoảng loạn quay đầu muốn chạy, nhưng bị một thành viên đội bảo vệ chặn lại: "Cậu có biết hành động một mình nguy hiểm đến mức nào không!" Không chỉ Lý Thái, một số thành viên của đội khảo cổ dưới cú sốc này, đã rõ

ràng có chút thần sắc hoảng hốt.

Một giáo sư lẩm bẩm: "Cái này đơn giản còn đáng sợ hơn cả trực tiếp đối mặt với quái vật.

Đây chẳng phải là để chúng ta trong một môi trường tưởng chừng bình tĩnh nhất, chấp nhận một kết cục phải chết sao." Cảm xúc của các thành viên đã hoàn toàn xuống dốc, cảm thấy mình như rơi vào hầm băng, toàn thân lạnh toát.

Trong mộ thất đó, con rắn vương kính hai đầu Hắc Kim đã nghe thấy động tĩnh ở cửa, giữa một đống xương trắng rợn người lại từ từ ngẩng thân mình lên lần nữa.

Trương Cường vươn tay, đóng sập cửa đá lại, hắn nói: "Không được!

Tuyệt đối không thể khoanh tay chịu chết!

Tình cảnh này quá quỷ dị, rõ ràng chúng ta đã đi hơn hai mươi phút, sao lại có thể không di chuyển chút nào?

Như vậy, cho tôi nửa tiếng đồng hồ, tôi sẽ mang theo bộ đàm đi dò đường trước.

Chương 69

Nếu tôi lại quay về đây, thì có nghĩa là chúng ta thực sự đang đi vòng.

Nếu tôi không quay về đây, thì tôi sẽ dùng bộ đàm thông báo cho mọi người, có thể tiếp tục đi về phía trước không.

Thế nào?" Những người xung quanh lập tức đưa ra những phản ứng hoàn toàn khác nhau.

Lý Thái: "Tốt quá, tốt quá!" Ngạn Gia: "Ừ ừ!" Hắc Hùng: "Tôi đi cùng anh đội trưởng!" Bạch Trường Minh: "Tuyệt đối không được!" Diệp Phàm: "Vô dụng." Diệp Phàm vẫn luôn im lặng đột nhiên lên tiếng, lập tức thu hút ánh nhìn của mọi người.

Mọi người như bị ba từ này phán án tử hình vậy.

Hóa ra khi họ không nhận ra, đã coi lời của Diệp Phàm như khuôn phép vàng ngọc!

Bây giờ ngay cả Diệp Phàm cũng nói vô dụng, vậy họ chẳng phải chỉ còn lại một lựa chọn là chờ chết sao?

Bạch Khinh Nhứ có chút lo lắng nhìn Diệp Phàm, phát hiện sắc mặt Diệp Phàm bình tĩnh, đang sờ vào ba lô của mình.

Chẳng lẽ bây giờ ngay cả Diệp Phàm cũng từ bỏ hy vọng rồi sao?

Không được!

Vì Diệp Phàm trước đây đã cứu cô nhiều lần như vậy, bây giờ cô cũng phải giúp được Diệp Phàm!

Bạch Khinh Nhứ mím môi.

Mặc dù cô cũng rất đồng tình với phân tích của Triệu Trạch Minh

vừa rồi, phần lớn xương trắng trong mộ thất rõ ràng là bị kéo vào sau khi bị vây khốn đến chết ở đây.

Nhưng cô luôn cảm thấy mình đã bỏ qua điều gì đó.

Bạch Khinh Nhứ nhíu mày nhìn chằm chằm phía trước, khi nhìn thấy lỗ khóa, đột nhiên giật mình: "Không phải!" "Có người đã đi ra ngoài!" Bạch Khinh Nhứ đột nhiên lộ ra một nụ cười mừng rỡ, nhìn lỗ khóa nói: "Có nhớ cái khóa mà tôi không thể mở được không!

Không phải tất cả mọi người đều bị vây khốn ở đây!

Ít nhất thì người đã khóa cửa đã đi ra ngoài!

Chúng ta suốt đoạn đường này, không hề nhìn thấy thi thể khác trong hành lang này!" Bạch Khinh Nhứ thầm cảm ơn chiếc khóa đồng lớn mà cô đã cố gắng thế nào cũng không mở được trong lòng, ấn tượng của cô về chiếc khóa này thật sự quá sâu sắc!

Đội khảo cổ lập tức cũng nhìn thấy hy vọng sống sót.

Bạch Trường Minh nói: "Không sai, Khinh Nhứ nói đúng!

Chúng ta không phải không có hy vọng thoát ra ngoài!" Mọi người đều kích động nhìn về phía Bạch Khinh Nhứ.

Bạch Khinh Nhứ bỏ qua những ánh mắt khen ngợi hoặc kích động đó, nhìn về phía Diệp Phàm.

Cô hy vọng phát hiện của mình cũng có thể khiến Diệp Phàm lấy lại hy vọng.

Một bên, Lưu Bác Văn lại mở miệng nói: "Nhưng mà, chúng ta cũng không biết người đó làm sao mà ra ngoài được.

Đi suốt đoạn đường này, cũng không thấy manh mối nào.

Ngay cả những thợ xây này cũng không tìm được lối ra, trừ chính người đã đi ra ngoài đó, còn ai biết cách thoát ra ngoài chứ?" Lúc này,

Diệp Phàm đã đưa tay ra phía sau ba lô, tay hắn chạm vào Thiên Chiếu Tê Giác đột nhiên khựng lại.

Trừ chính người đã đi ra ngoài, còn hắn biết cách thoát ra ngoài.

Chuyện này đối với đội khảo cổ mà nói, có phải có chút sợ hãi khi nghĩ kỹ lại không?

Nhưng, trước mặt cứu người không thể bận tâm những điều đó.

Hắn liếc nhìn Lưu Bác Văn, cái tên đồng đội heo xui xẻo này, sau đó nhanh chóng một tay rút Hắc Kim Cổ Đao, một tay lấy Thiên Chiếu Tê Giác ra.

Động tác của Diệp Phàm khiến mọi người đều sững sờ.

Bạch Trường Minh do dự gọi hắn một tiếng: "Diệp Phàm tiểu hữu?

Cậu đang cầm…" Lưu Bác Văn bổ sung một câu: "Khẩu lương hả?" Diệp Phàm nói ngắn gọn: "Quỷ điểm đăng, quỷ đả tường." Tình tiết này hắn đã thấy rất nhiều lần trong các tác phẩm văn học liên quan đến đạo mộ, vì vậy hắn rất nhanh nhận ra thời điểm sử dụng Thiên Chiếu Tê Giác do hệ thống thưởng chính là lúc này!

Diệp Phàm ngẩng đầu nhìn ngọn đèn phía trên trụ đèn, nhanh chóng kiểm tra lại cách sử dụng Thiên Chiếu Tê Giác trong đầu.

Thiên Chiếu Tê Giác, có thể chiếu ra tất cả những thứ mắt thường không nhìn thấy trong bóng tối, bôi máu Kỳ Lân có thể khiến nó hồn bay phách tán!

Từ khóa, trong bóng tối!

Diệp Phàm lùi ra khỏi đám đông, đứng giữa đường mộ.

Chạy đà hai bước, hắn với một động tác cực kỳ vi phạm định luật Newton thứ nhất đã đạp lên tường.

Giữa những pha phi thân bám tường, hắn dùng Hắc Kim Cổ Đao chém đứt tất cả bấc đèn trong phạm vi hai mươi mét.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, toàn bộ đường mộ lại chìm vào bóng tối!

Bóng tối ập đến bất ngờ, cùng với một câu nói hoàn toàn khó hiểu: "Quỷ thổi đèn, quỷ dựng tường." Tình huống này khiến đám người đội khảo cổ nhất thời ngây ra tại chỗ: Diệp Phàm vừa làm gì vậy?

Hắn vừa bay lên sao?

Hắn xuống lúc nào?

Nắp quan tài của Newton còn ổn không đấy?

Một loạt câu hỏi hiện lên trong đầu mọi người.

Khi bọn họ hoàn hồn lại, Diệp Phàm đã nhẹ nhàng đáp xuống mặt đất.

Mọi người chỉ thấy Diệp Phàm giơ một vật hình sừng động vật màu trắng ngọc lên.

Ngay khi bọn họ còn chưa nhìn rõ thứ đó cụ thể là gì, chiếc sừng động vật màu trắng ngọc kia bỗng nhiên sáng lên.

Thứ ánh sáng tỏa ra từ chiếc sừng không phải ánh sáng tự nhiên, cũng chẳng phải loại ánh sáng đèn điện công nghệ hiện đại như đèn pin hay đèn pha.

Đó là một loại ánh sáng vô cùng ôn nhuận, rất khó diễn tả bằng lời.

Phạm vi chiếu sáng ngày càng mở rộng, rất nhanh đã lấy Diệp Phàm làm trung tâm, chiếu sáng bán kính bốn năm mét xung quanh.

Điều này khiến bóng lưng của Diệp Phàm trông như đang đứng giữa một vầng hào quang thánh thiện vô cùng ôn hòa.

Lưu Bác Văn hít sâu một hơi, đang định bất giác tiến lên một bước thì bị Trương Cường ở bên cạnh ngăn lại.

Trương Cường nhìn bóng lưng Diệp Phàm trong vầng sáng, nói: "Bạn học Lưu Bác Văn, đừng làm phiền cậu ấy." Lưu Bác Văn ngẩn ngơ gật đầu, lặng lẽ giơ thiết bị livestream trong tay lên, nhắm chuẩn vào bóng lưng Diệp Phàm lúc này.

Còn những thành viên vừa nãy cảm thấy khó hiểu khi Diệp Phàm chém tắt toàn bộ đèn đuốc, đặc biệt là nhóm thành viên "Liên minh nạn nhân tẩy chay Diệp Phàm", hiện tại cũng chỉ biết ngẩn người nhìn về phía Diệp Phàm, quên sạch những gì định nói.

Trong lòng bọn họ lúc này chỉ còn lại sự chấn động trước bóng lưng ấy.

Ngạn Gia lẩm bẩm: "Đó rốt cuộc là cái gì vậy?" Lý Thái thì hoàn toàn bị chiếc Thiên Chiếu Tê Giác trong tay Diệp Phàm thu hút, gã ngốc nghếch mấp máy môi: "Nhìn kiểu kia, chắc bán được ối tiền đấy nhỉ?" Bạch Khinh Nhứ mở to mắt nhìn về phía Diệp Phàm.

Ngay khi cô cũng đang tồn tại nghi hoặc cực lớn về thứ trong tay hắn, lại nghe thấy Bạch Trường Minh bên cạnh đang lẩm bẩm một mình.

Bạch Trường Minh đang lặp đi lặp lại sáu chữ mà Diệp Phàm nói trước khi hành động: "Quỷ thổi đèn, quỷ dựng tường...

Quỷ dựng tường." Bạch Khinh Nhứ nhận ra cha mình đang suy tư.

Cô không dám làm phiền Diệp Phàm, bèn hỏi người cha có vẻ đã nhìn ra chút manh mối: "Ba, ba biết Diệp Phàm đang làm gì không?" Bạch Trường Minh hít một hơi, nói với Bạch Khinh Nhứ: "Khinh Nhứ, con nhìn thứ trong tay Diệp Phàm tiểu hữu xem, có giống sừng tê giác không?" Bạch Khinh Nhứ nhìn kỹ, mày hơi nhíu lại, gật đầu:

"Nhìn thì giống, nhưng chất địa trông lại không giống sừng tê giác tự nhiên, mà giống bạch ngọc hơn." Bạch Trường Minh cũng im lặng, tiếp tục quan sát Diệp Phàm thao tác.

Chương 70

Chỉ thấy sau khi chiếc sừng hoàn toàn sáng lên, Diệp Phàm giơ nó đi về phía trước vài bước.

Hắn nhìn các trụ đèn hai bên, ánh mắt bỗng dừng lại ở một chỗ.

Đó chính là trụ đèn đầu tiên khiến hắn phát hiện ra bọn họ dường như đã quay lại chỗ cũ.

Trong đống trụ đèn giống hệt nhau đến mức gây mệt mỏi thị giác, hoàn mỹ như được sản xuất hàng loạt bằng công nghệ hiện đại, thứ thu hút sự chú ý của Diệp Phàm chính là một trụ đèn có chút tì vết này.

Trên bức điêu khắc rồng cuộn, hai con mắt rồng dường như bị thợ thủ công lỡ tay đập mẻ một miếng nhỏ khi chế tác, nên nhìn vào sẽ thấy con rồng này có chứng mắt to mắt nhỏ.

Nếu không phải Diệp Phàm hiện tại sở hữu độ hoàn nguyên nhân vật Đại Trương Ca (Trương Khải Linh) cao tới hơn chín mươi phần trăm, có khả năng quan sát cực cao với mọi chi tiết trong cổ mộ, có lẽ hắn cũng đã bỏ qua sự khác biệt nhỏ này.

Chính vì nhìn thấy tì vết này lặp lại hai lần, Diệp Phàm mới nhận ra bọn họ đã quay lại chốn cũ.

Diệp Phàm nhìn con rồng mắt to mắt nhỏ trên trụ đèn, thầm cười lạnh trong lòng: "Là mày!

Vương Kiệt Hi!

Tao tìm thấy mày rồi!" Ngay sau đó, Diệp Phàm giơ cao Thiên Chiếu Tê Giác trong tay.

Trong nháy mắt, một bóng người to lớn đang tồn tại trên trụ đèn

liền bị in lên bức tường đối diện.

Nhưng bản thể của cái bóng đó lại chỉ nhỏ cỡ một đứa trẻ năm tuổi.

Nhìn thấy "người" xuất hiện trên trụ đèn, cả đội khảo cổ đồng loạt hít một hơi khí lạnh.

Lý Thái đang dán mắt vào cái sừng tê giác trong tay Diệp Phàm, lập tức lùi lại một bước, thốt lên: "Vãi chưởng!

Nó trèo lên đó lúc nào vậy?

Chẳng lẽ nó cứ đi theo sau lưng chúng ta suốt sao?" Cao Hoa to cao lực lưỡng trốn ngay sau lưng một nhân viên bảo vệ: "Cái quái gì thế này, vãi!" Nhìn thấy bóng đen khổng lồ, Trương Cường theo bản năng siết chặt súng trong tay.

Nhưng khi thấy chủ nhân bóng đen chỉ là một đứa bé, anh ta lại lặng lẽ thả lỏng cò súng.

Bạch Khinh Nhứ và Bạch Trường Minh đồng thời mở to mắt.

Kết hợp với câu "Quỷ thổi đèn, quỷ dựng tường" mà Bạch Trường Minh vừa lặp lại, ngẫm nghĩ chữ "Quỷ" này, cô lập tức hiểu ý câu hỏi của cha mình về chiếc sừng tê giác.

Bạch Khinh Nhứ buột miệng: "Đây là thuyết Tê giác chiếu quỷ!" Mấy người xung quanh lập tức quay đầu nhìn Bạch Khinh Nhứ.

Lý Thái: "Cái của nợ này là quỷ á?" Trương Cường: "Trên đời thực sự có quỷ tồn tại sao?" Ngay sau đó, họ lại quay đầu nhìn về phía Diệp Phàm.

Chỉ thấy con quỷ nhỏ cỡ năm tuổi kia toàn thân trần truồng, gầy trơ cả xương như bị suy dinh dưỡng, nhưng bụng lại phình to tướng.

Da nó có màu xanh xám vô cùng hòa hợp với gạch xanh xung

quanh.

Lúc này, tiểu quỷ đang nhe răng trợn mắt nhìn về phía Diệp Phàm.

Tuy ngoại hình giống một đứa trẻ năm tuổi, nhưng sự tàn độc trong ánh mắt thì đến người trưởng thành cũng khó mà so bì được.

Cứ như thể nó muốn dùng ánh mắt để nuốt chửng, lột da sống Diệp Phàm ngay lập tức.

Mọi người sởn gai ốc.

Dù đã từng thấy cổ thi biết cử động, nhưng cái đó còn có thể dùng vật lý và sinh học để giải thích.

Còn con tiểu quỷ đang nhốt bọn họ ở đây lại là sự tồn tại thuộc về huyền học a!

Ngón tay Trương Cường động đậy trên cò súng.

Đối phó với người sống thì anh ta thạo, kể cả cương thi anh ta cũng có thể dùng đạn để chống đỡ.

Nhưng đối mặt với quỷ theo hệ tâm linh, đây là lần đầu tiên đấy!

Các thành viên đội bảo vệ cũng có suy nghĩ tương tự.

Ngón tay Hắc Hùng có chút cứng đờ, gã nuốt nước bọt: "Bạch cô nương, cô đừng có dọa tôi nha.

Hắc Hùng tôi trời không sợ đất không sợ, dù trước mặt có hai mươi kẻ địch cũng không thành vấn đề.

Nhưng tôi sợ ma từ bé, cái thứ này... nó thực sự là quỷ hả?" Bạch Trường Minh nhíu mày nói: "Rất tiếc, đồng chí Hắc Hùng, tuy tôi cũng rất bất ngờ khi thuyết pháp này lại có thật, nhưng những gì Khinh Nhứ vừa nói quả thực không sai." "Tấn Thư có chép: Ôn Kiệu đi qua Vũ Xương, đến bến Ngưu Chử, nước sâu khôn lường.

Người đời đồn rằng dưới đó có nhiều quái vật.

Kiệu bèn đốt sừng tê giác để soi.

Trong chốc lát, thủy tộc hiện ra, hình thù kỳ dị, hoặc có kẻ cưỡi xe ngựa mặc áo đỏ.

Người xưa bảo: Sừng tê giác không thể đốt.

Đốt lên có mùi hương lạ, ám vào y phục, người có thể thông linh với quỷ." Hắc Hùng nghe xong chớp chớp mắt: "Bạch giáo sư, tôi là người thô kệch, ngài có thể nói tiếng người...

à nhầm, nói cái gì dễ hiểu hơn không?" Bên cạnh, Triệu Trạch Minh nhân cơ hội này thể hiện trước mặt Bạch Trường Minh, làm một phen phiên dịch viên: "Đây là một điển tích.

Kể rằng có người tên Ôn Kiệu, đến một nơi thấy nước sâu thăm thẳm.

Người khác bảo dưới nước có nhiều ma quỷ, thế là ông Kiệu này đốt sừng tê giác soi xuống nước.

Một lát sau thì thấy quái vật dưới nước hiện ra hết, hình thù kỳ quái, có đứa cưỡi xe ngựa, có đứa mặc áo đỏ.

Cho nên người xưa bảo, không được đốt sừng tê giác, sẽ có mùi lạ, mùi ám vào áo sẽ nhìn thấy ma quỷ." Bạch Trường Minh gật đầu tán thành: "Không sai, đây chính là câu chuyện ghi trong Tấn Thư.

Khi chúng tôi nghiên cứu về mảng này, luôn xếp những ghi chép đó vào loại truyền thuyết dân gian.

Không ngờ hôm nay Diệp Phàm tiểu hữu lại thực sự có thể làm được đến trình độ này!" Nghe Triệu Trạch Minh giải thích xong, đôi mắt gấu của Hắc Hùng trừng lớn tròn xoe, gã khó tin nhìn về phía Diệp Phàm: "Cậu bạn Tiểu Diệp này đến ma quỷ cũng nhìn thấy

được, đây chắc là tiểu thần tiên rồi!" Trương Cường bên cạnh nhanh chóng lên đạn, nghiêm túc nói với Hắc Hùng: "Bất kể Tiểu Diệp là gì thì cũng là đối tượng chúng ta cần bảo vệ!

Đã biết thứ này là quỷ thì càng không thể để một mình cậu ấy đối mặt với tình huống nguy hiểm thế này!

Con tiểu quỷ này có thể nhốt chết chúng ta ở đây, nhìn thái độ thù địch của nó với Tiểu Diệp, tuyệt đối không phải loại thiện lành gì!

Hắc Hùng, Kim Điêu!

Theo tôi lên bảo vệ Tiểu Diệp!

Lôi hết cái dũng khí chém gió ăn bánh bao nhân thịt người thường ngày của các cậu ra đây!

Nếu để Tiểu Diệp bị thương ngay dưới mí mắt chúng ta thì..." Hắc Hùng sau khi lên đạn, dường như người vừa kêu sợ ma không phải là gã, trực tiếp tiếp lời Trương Cường: "Thì chúng ta tự gói mình thành bánh bao nhân thịt luôn!" Nói xong, ba người liền xông lên.

Bạch Khinh Nhứ bên cạnh theo bản năng cũng định đi theo.

Bạch Trường Minh giơ tay ngăn cô lại: "Khinh Nhứ, đừng lên đó thêm phiền.

Chẳng lẽ con còn muốn Diệp Phàm tiểu hữu trong lúc này phải phân tâm bảo vệ con sao?" Bạch Khinh Nhứ khẽ mím môi, quay trở lại vị trí mình nên đứng.

Cô nhìn bóng lưng Diệp Phàm phía trước và các thành viên đội bảo vệ đang lao nhanh tới, bỗng nhiên cảm thấy trong khoảng cách mười mấy mét ngắn ngủi đó dường như tồn tại một khoảng cách mà cô khó lòng vượt qua.

Trong mắt người khác, cô luôn là đóa hoa trên núi cao lạnh lùng,

nhưng lúc này cô chợt thấy trước mặt mình cũng xuất hiện một độ cao không thể với tới.

Phía trước, Trương Cường đã dẫn Hắc Hùng và Kim Điêu đến bên cạnh Diệp Phàm.

Chương 71

Lúc này, Diệp Phàm đã thông qua Bách khoa toàn thư về sinh vật dị trân để hiểu rõ toàn bộ thông tin về con tiểu quỷ này. [Phược Tường Linh: Có khả năng tạo ra hiện tượng quỷ dựng tường, có thể chuyển dịch công kích vật lý thông qua thông đạo quỷ dựng tường đến bất kỳ không gian nào.] [Nhìn như quỷ, thực chất là Chú.] [Được luyện chế từ bí thuật Miêu Cương, là Khốn Cảnh Chú, giam cầm linh hồn người chết tại nơi này.] [Do đó, con mồi lọt vào cục diện này cũng sẽ bị Phược Tường Linh giam cầm tại đây, không thể trốn thoát.] Nhận được những thông tin này, Diệp Phàm xoay Hắc Kim Cổ Đao trong tay.

Sau khi tiêu hóa xong thông tin, hắn đưa ra kết luận: Con tiểu quỷ này đánh không được.

Diệp Phàm bỗng sinh ra cảm giác như gặp phải đứa trẻ ranh (hùng hài tử) có phụ huynh không nói lý lẽ nên không thể dạy dỗ vậy.

May mà Thiên Chiếu Tê Giác này ngoài việc chiếu cho tiểu quỷ hiện hình, còn có tác dụng khu quỷ tán hồn khi phối hợp với máu Kỳ Lân.

Diệp Phàm đang định cứa tay lấy máu thì ba thành viên đội bảo vệ đã chạy đến sau lưng hắn hét lớn: "Diệp Phàm!

Đừng!" Ba người phân công hợp tác vô cùng ăn ý.

Hắc Hùng và Kim Điêu đứng chắn trước người Diệp Phàm, tạo tư thế bảo vệ.

Trương Cường thì dừng lại ở cách đó một bước, nhắm chuẩn vào con tiểu quỷ trên trụ đèn và nổ một phát súng.

Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc Hắc Hùng và Kim Điêu đứng chắn trước mặt Diệp Phàm, và Trương Cường vừa bóp cò, Diệp Phàm đã lách mình một cái, xuất hiện ngay sau lưng Trương Cường.

Trương Cường không kịp phản ứng, chỉ thấy Diệp Phàm bước ra sau lưng mình với tư thế vung đao.

Đồng tử anh ta co rút mạnh, mắt thấy viên đạn mình vừa bắn ra găm vào trụ đèn nơi con tiểu quỷ đang dùng ánh mắt hung ác nhìn anh ta.

Đồng thời, khoảnh khắc Diệp Phàm lách mình vung đao tạo ra một luồng gió sắc bén lướt qua bên tai anh ta.

Cùng lúc đó, các thành viên phía sau cũng trố mắt kinh ngạc.

Trong mắt bọn họ, Diệp Phàm gần như đột nhiên né tránh và vung đao ngay trước khi tiếng súng vang lên.

Tất cả mọi người đều không hẹn mà cùng nảy ra một suy nghĩ: Diệp Phàm bị tiểu quỷ ảnh hưởng, trúng tà rồi?! "Diệp Phàm!" "Đội trưởng!" "Đại ca!" Nhất thời, trong mộ thất vang lên đủ loại tiếng thét kinh hãi.

Trương Cường cũng kinh hoàng quay đầu lại.

Thế nhưng, ngay khoảnh khắc anh ta quay đầu, liền nghe thấy tiếng kim loại va chạm chói tai.

Tiếp đó là tiếng viên đạn rơi xuống đất nảy lên vài cái.

Diệp Phàm vẫn giữ tư thế đứng tấn nghiêng người đầy dũng mãnh, tay cầm Hắc Kim Cổ Đao chắn ngang trước ngực.

Trương Cường nhìn thấy đầu đạn cực kỳ quen thuộc trên mặt đất, đồng tử chấn động.

Anh ta nhận ra, Diệp Phàm vừa rồi lách ra sau lưng anh ta không

phải vì bị tiểu quỷ khống chế muốn chém anh ta, mà là thay anh ta đỡ viên đạn chí mạng này!

Sắc mặt mọi người trong đội khảo cổ cũng thay đổi trong nháy mắt.

Không ai ngờ dụng ý của Diệp Phàm lại là như vậy!

Mấy thành viên bảo vệ đã chuẩn bị lao lên lập tức phanh gấp tại chỗ.

Bạch Hổ quay đầu lại, lớn tiếng chất vấn: "Mẹ kiếp!

Thằng khốn nạn nào nổ súng!

Đệt mợ!

Muốn chết à!" Các thành viên theo bản năng nhìn chằm chằm về phía Lý Thái hung tợn.

Trong đội ngũ, ngoài đội bảo vệ ra thì người biết dùng súng chỉ có đám vệ sĩ của Lý Thái.

Kẻ tình nghi số một - Lý Thái - lập tức oan ức hét toáng lên: "Không phải, sao lại nhìn tôi!

Chết hết rồi!

Một mống cũng không còn!" Lúc này mọi người mới phản ứng lại, bốn tên vệ sĩ Lý Thái mang theo quả thực đã chết sạch trên đường đi rồi.

Thế nhưng đối với họ, việc không phải vệ sĩ của Lý Thái nổ súng lại càng đáng sợ hơn.

Bạch Hổ lập tức nhìn quanh: "Là ai?" Tay chân các thành viên tức thì lạnh toát.

Lúc này, Diệp Phàm đã thu thế.

Trương Cường bước lên một bước, nhặt đầu đạn dưới đất lên, hít một hơi khí lạnh: "Không cần tìm nữa." Đồng tử anh ta rung chuyển dữ dội trong hốc mắt: "Đây chính là đạn của tôi." Vì đạn của đội trưởng đều là loại đặc chế nên Trương Cường vừa nhìn đã nhận ra ngay, viên đạn này chính là viên vừa bắn ra từ nòng súng của mình!

Nhận thức được điều này, da đầu Trương Cường tê dại.

Anh ta rõ ràng tận mắt thấy viên đạn bắn về phía tiểu quỷ.

Nhưng hiện tại, viên đạn này lại bị Diệp Phàm đỡ được từ phía sau lưng anh ta!

Nếu không có Diệp Phàm, bây giờ anh ta đã chết dưới chính viên đạn của mình!

Trương Cường chấn động quay đầu nhìn Diệp Phàm.

Khi nhận ra đây là đạn của mình, anh ta cũng ý thức được một chuyện kinh khủng hơn.

Diệp Phàm gần như đã di chuyển ra sau lưng anh ta ngay khoảnh khắc anh ta nổ súng.

Thậm chí, Trương Cường còn không phân biệt được rốt cuộc là mình nổ súng trước hay Diệp Phàm di chuyển trước.

Nhưng tất cả đều chứng minh rằng: Diệp Phàm đã dự đoán được quỹ đạo xuất hiện cuối cùng của viên đạn ngay khi anh ta bóp cò!

Đây thực sự là điều con người có thể làm được sao?!

Trương Cường không khỏi nhớ lại lời đánh giá đùa cợt của Hắc Hùng về Diệp Phàm lúc nãy: "Tiểu Diệp chắc là tiểu thần tiên rồi!" Mồ hôi lạnh của sự sống sót sau tai nạn tuôn ra như suối trên trán Trương Cường, anh ta nhìn Diệp Phàm, ngây ngốc nói: "Tiểu Diệp, cảm ơn cậu!" Cùng lúc đó, nghe thấy lời Trương Cường, mọi người

cũng như bị sét đánh ngang tai, chết lặng tại chỗ.

Viên đạn đó vậy mà lại là của chính Trương Cường!

Bọn họ ngẩng đầu nhìn về phía con tiểu quỷ rõ ràng vừa bị đạn của Trương Cường bắn trúng.

Chỉ thấy con tiểu quỷ kia căn bản vẫn hào phát vô thương, giữ nguyên tư thế trên trụ đèn!

Biểu cảm trên mặt nó đã chuyển từ cực kỳ hung ác sang nụ cười vô cùng âm hiểm.

Đây là một tư thế hoàn toàn không sợ hãi gì cả!

Hắc Hùng và Kim Điêu cầm súng lùi lại một bước, hiện tại con tiểu quỷ này trong mắt hai người càng trở nên quỷ dị hơn. "Thảo nào con quỷ con này đến tránh cũng không thèm tránh!" Diệp Phàm quay đầu lại nhìn về phía tiểu quỷ.

Lúc này, con tiểu quỷ đang cười âm hiểm kia trong mắt hắn lại càng nồng nặc mùi "trẻ trâu".

Diệp Phàm nhàn nhạt mở miệng: "Đây là quỷ dựng tường.

Không được nổ súng." Ba thành viên đứng bên cạnh hắn nghe vậy, tất cả tự động hạ súng xuống.

Ba người đang định hỏi quỷ dựng tường là gì và tiếp theo nên làm thế nào, nhưng Diệp Phàm đã đi đến dưới chân trụ đèn trước khi họ kịp mở miệng.

Đôi mắt hắn đối diện với đôi mắt âm hiểm của tiểu quỷ.

Chương 72

Con tiểu quỷ vốn đang cười toe toét, sau khi trực tiếp đối mắt với Diệp Phàm, nụ cười lập tức cứng đờ trên khóe miệng.

Thần kinh toàn thân nó căng chặt trong nháy mắt.

Lúc này, Diệp Phàm một tay cầm Thiên Chiếu Tê Giác, một tay nắm Hắc Kim Cổ Đao.

Mọi người nhìn bóng lưng Diệp Phàm, tất cả bất giác im bặt.

Chỉ thấy Diệp Phàm dùng cổ đao rạch một đường trên cánh tay kia của mình.

Khoảnh khắc máu trào ra từ cánh tay hắn, biểu cảm trên mặt tiểu quỷ thay đổi ngay lập tức.

Vẻ đắc ý vừa rồi biến mất tăm, thay vào đó là vẻ mặt kinh hoàng.

Nó bắt đầu hoảng hốt ngó nghiêng hai bên.

Hắc Hùng lập tức nhận ra động cơ của tiểu quỷ, hét lớn: "Không hay rồi!

Con quỷ con này muốn chạy!" Gã vừa dứt lời, con tiểu quỷ đã tìm được lộ tuyến đào tẩu, bắt đầu kinh hoảng nhảy nhót trên các trụ đèn hòng rời xa nơi này.

Các thành viên đội bảo vệ giương súng định đuổi theo.

Thế nhưng, Diệp Phàm lại không hề có bất kỳ động tác truy đuổi nào.

Hắn chỉ nhìn theo hướng tiểu quỷ chạy trốn, đợi máu chảy dọc cánh tay xuống Thiên Chiếu Tê Giác trong tay, rồi giơ cao chiếc sừng lên.

Trong nháy mắt, quầng sáng nhạt tỏa ra từ chiếc sừng chuyển thành màu đỏ sẫm.

Vòng sáng đỏ sẫm lan tỏa ra, với tốc độ cực nhanh đuổi kịp tốc độ chạy trốn của tiểu quỷ.

Khoảnh khắc tiếp xúc với vòng sáng đỏ, tiểu quỷ như bị trọng kích, lập tức rú lên thê thảm rồi ngã xuống trụ đèn mà nó dùng làm bàn đạp.

Chưa đầy mười giây, con tiểu quỷ đã tan biến cùng tiếng hét chói tai.

Chiếc sừng trong tay cũng theo đó mà ảm đạm đi, cả đường hầm lại chìm vào bóng tối và yên tĩnh.

Mãi đến khi Diệp Phàm là người đầu tiên bật đèn pin lên, ánh sáng mới xuất hiện trở lại trong đường hầm.

Chỉ thấy hắn không đi tìm chỗ tiểu quỷ vừa biến mất, mà chiếu đèn vào các trụ đèn gần đó, nhàn nhạt nói: "Xong rồi." Mọi người lúc này mới phản ứng lại.

Tiểu quỷ đã chết!

Các thành viên đội khảo cổ đều bật lại đèn pin của mình.

Một thành viên đột nhiên nói: "Nhìn trụ đèn kìa!" Mọi người cũng chiếu đèn về phía hai bên.

Chỉ thấy quy mô tổng thể của đường hầm không thay đổi nhiều, nhưng sự thay đổi lại xuất hiện trên các chi tiết của trụ đèn.

Những bức điêu khắc rồng cuộn trên trụ không còn hoàn mỹ như trước nữa, mà xuất hiện những tổn hại ở các mức độ khác nhau.

Có chỗ là tì vết vốn có, nhưng có những chỗ rõ ràng là do con người phá hoại.

Có chỗ bị vật cứng đập vào, lại có chỗ là vết cào của móng tay người.

Lý Thái nói: "Chỗ này không phải đã có trộm mộ tới rồi chứ?

Đứa nào làm mà thất đức thế?" Lục Phi nói: "Không thể nào, không phải nói ngoài người khóa cửa kia ra thì chưa từng có ai đi ra từ đây sao?" Bên cạnh, Bạch Trường Minh nhìn những dấu vết này, không nhịn được nhíu mày: "Đây không phải dấu vết do trộm mộ phá hoại.

Là những người bị nhốt ở đây, trong lúc muốn đào tẩu đã để lại.

Tất cả đều là sự phá hoại được tạo ra trong trạng thái vô cùng tuyệt vọng.

Nếu hôm nay chúng ta cũng bị nhốt ở đây, có lẽ cũng sẽ làm những việc giống họ." Lời giải thích của Bạch Trường Minh khiến những dấu vết này bỗng trở nên rợn người trong mắt mọi người.

Họ đều bất giác nhìn về phía Diệp Phàm, người đã giúp họ thoát khỏi tuyệt cảnh này.

Đồng thời nhận ra, Diệp Phàm vốn đã biết có thể nhìn ra sự tồn tại của tiểu quỷ từ những thay đổi trên trụ đèn!

Giống như đã dự đoán trước vậy!

Lý Thái lẩm bẩm: "Vãi...

Diệp Phàm không phải... thực sự từng đến đây rồi chứ?" Triệu Trạch Minh cũng nhớ lại, chấn động nói: "Ổ khóa đồng đó!

Lúc trước quy trình mở khóa của Khinh Như hoàn toàn chính xác, nhưng thử bao nhiêu lần cũng không mở được.

Kết quả Diệp Phàm vừa lên, một phát mở được ngay!

Chẳng lẽ...

Người khóa gian mộ thất này lại, cũng là người duy nhất đi ra khỏi đây, chính là Diệp Phàm?" Mọi người chấn động nhìn về phía Diệp Phàm.

Ngay cả thợ thủ công tự tay xây dựng nơi này cũng không thoát khỏi quỷ dựng tường, vậy mà Diệp Phàm lại dễ dàng phá giải tử cục này!

Đã biết, trước bọn họ đã có người thành công thoát khỏi mật đạo này.

Hiện tại Diệp Phàm cũng là người có thể đi ra.

Tất cả mọi người đều không tự chủ được hít một hơi khí lạnh.

Lúc này, Diệp Phàm đã thu cả Hắc Kim Cổ Đao và Thiên Chiếu Tê Giác lại.

Hắn một tay cầm đèn pin tự nhiên, tay kia buông thõng.

Tại đầu ngón tay hắn, hai giọt máu đang từ từ trượt xuống.

Mọi người lập tức bừng tỉnh khỏi cơn chấn động.

Vừa rồi Diệp Phàm đã cắt tay mình, dùng máu nhỏ lên sừng tê giác để diệt tiểu quỷ!

Bọn họ lập tức vừa lôi đồ từ trong trang bị ra, vừa rảo bước nhanh về phía Diệp Phàm.

Đi đầu tiên phong là cậu đàn em trung thành Lưu Bác Văn, người sớm đã coi Diệp Phàm là đại ca.

Cậu ta đi theo bên cạnh Diệp Phàm suốt dọc đường, tốc độ phản ứng cũng được "mưa dầm thấm lâu" mà nâng cao không ít.

Cộng thêm việc cậu ta thực sự quan tâm Diệp Phàm nên đi rất nhanh.

Chậm hơn cậu ta một bước là Bạch Khinh Nhứ.

Với tư cách là người được theo đuổi, cô luôn đặt mình ở vị trí cao hơn.

Trước đó luôn được Diệp Phàm bất ngờ ra tay cứu giúp trong lúc sinh tử, nên mức độ nguy hiểm của cổ mộ khiến cô không kịp suy nghĩ kỹ.

Chính lúc nãy, khi Diệp Phàm một mình đối mặt với tiểu quỷ, cô muốn tiến lên nhưng lại nhận ra mình chẳng có cách nào giúp được hắn, chỉ có thể đứng tại chỗ trân mắt nhìn.

Điều này khiến cô chợt nhận rõ khoảng cách cực lớn giữa mình và Diệp Phàm.

Trong đời cô, giữa những người khác giới cùng trang lứa, lần đầu tiên xuất hiện một người khiến cô phải ngẩng đầu lên ngưỡng vọng.

Chương 73

Cảm giác chênh lệch này khiến Bạch Khinh Nhứ do dự trong giây lát.

Chính vì vậy, rõ ràng cũng cực kỳ quan tâm đến trạng thái của Diệp Phàm, nhưng lại để Lưu Bác Văn thẳng thắn vô tư đi trước một bước.

Mà lần này, vì quá sốt ruột, Lưu Bác Văn - người luôn nỗ lực để fan couple cũng được "ăn no" (hint) và cực kỳ biết nhìn tình huống - lại chẳng nhường Bạch Khinh Nhứ bước nào.

Lưu Bác Văn vừa hét lớn: "Đại ca!

Anh còn đang chảy máu kìa!", vừa lao nhanh về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm nghe vậy thì giơ cánh tay lên.

Vết thương này nhìn thì có vẻ dài, nhưng thực tế chẳng ảnh hưởng gì mấy đến hắn.

Dù sao Đại Trương Ca cũng rất chuyên nghiệp trong khoản lấy máu này.

Vì không đau nên Diệp Phàm cũng chẳng nhớ đến việc phải băng bó.

Hắn nhìn thoáng qua Lưu Bác Văn đang sắp chạy đến trước mặt, bỗng nhớ lại một vấn đề khá nghiêm trọng.

Thằng nhóc này sợ máu đến ngất xỉu!

Trước đó lúc gặp dây leo hút máu trong quan tài ngọc ở tiền điện đã thể hiện rất rõ ràng.

Cho nên ngay khi Lưu Bác Văn đến trước mặt, sắp chạm vào cánh

tay đang chảy máu của hắn, Diệp Phàm vô cùng "thể thiếp" nhấc tay lên, tránh né sự tiếp xúc của Lưu Bác Văn.

Lưu Bác Văn vồ hụt, lập tức ngơ ngác.

Bạch Khinh Nhứ vội vàng đuổi theo, gần như chạy chậm sau lưng Lưu Bác Văn đến trước mặt Diệp Phàm.

Cô vốn tưởng mình không kịp là người đầu tiên băng bó cho Diệp Phàm, nên đang định thu cuộn băng gạc trong tay vào túi.

Không ngờ Diệp Phàm lại tránh Lưu Bác Văn.

Điều này khiến tay đang thu băng gạc của cô khựng lại giữa chừng.

Bạch Khinh Nhứ nắm chặt cuộn băng gạc mềm mại trong tay, có chút do dự giơ lên, nói: "Để tôi giúp cậu băng bó nhé?" Tuy nhiên, Diệp Phàm vừa rồi đã nhạy bén nhận ra động tác định thu băng gạc về của Bạch Khinh Nhứ, lại kết hợp với phản ứng do dự hiện tại của cô.

Hắn thầm nghĩ: Chẳng lẽ đây là kiểu khách sáo truyền thống của Đại Việt sao?

Miệng thì nói "Để cháu nhận lì xì cho", thực tế là không muốn đưa.

Giống như bây giờ, miệng nói "Để tôi giúp cậu băng bó", nhưng động tác vừa rồi lại rất thành thật muốn thu tay về.

Diệp Phàm quyết định kiên quyết không thể tiếp tay cho thói hư tật xấu này.

Hắn tự nhiên giơ tay lên, với tốc độ "chỉ cần cảm ơn đủ nhanh thì sự từ chối sẽ không đuổi kịp", mở miệng nói: "Làm phiền rồi." Tay Bạch Khinh Nhứ khẽ run lên một cái, sau đó cúi đầu gật gật.

Bên cạnh, Lưu Bác Văn bỗng nhiên bừng tỉnh đại ngộ: "Đại ca,

em cảm giác mình như con chó đi bên đường tự nhiên bị người ta đá cho một cái vậy." Cùng lúc đó, những người khác trong đội khảo cổ cũng vây quanh Diệp Phàm.

Mấy thanh niên thuộc "Liên minh nạn nhân tẩy chay Diệp Phàm" nhìn thấy Bạch Khinh Nhứ đang dùng sự dịu dàng chưa từng có để băng bó cho Diệp Phàm, tất cả đều đau lòng quay đầu đi, chọn cách né tránh hình ảnh này.

Bạch Trường Minh đứng ở vị trí đầu tiên của "vòng vây", ngay trước mặt Diệp Phàm.

Ông nhìn Diệp Phàm, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Vừa có sự cảm kích chân thành, vừa cảm thấy chấn động và tán thán sâu sắc trước thực lực của hắn.

Phức tạp nhất chính là nghi hoặc về lai lịch của Diệp Phàm.

Chẳng lẽ đúng như mấy cậu thanh niên cảm thán, Diệp Phàm chính là người đã khóa cửa đá năm xưa, là người duy nhất thành công rời khỏi đây?

Quá nhiều câu hỏi xoắn xuýt trong đầu Bạch Trường Minh, nhất thời ông không biết nên mở lời nói cái nào trước.

Sau một hồi đắn đo, Bạch Trường Minh gọi một tiếng: "Diệp Phàm tiểu hữu." Diệp Phàm nghe tiếng, nhìn về phía Bạch Trường Minh.

Khoảnh khắc tiếp xúc với ánh mắt của Diệp Phàm, Bạch Trường Minh lập tức cảm thấy tâm trạng mình bình tĩnh lại.

Đôi mắt u thâm như giếng cổ kia dường như có ma lực thần kỳ nào đó, có thể hút cả linh hồn hỗn loạn vào, trầm mình trong đó để tiếp nhận sự gột rửa thần thánh, đến khi linh hồn quay lại thể xác thì đã quy về sự tĩnh lặng.

Diệp Phàm thấy Bạch Trường Minh chỉ gọi tên mình rồi im lặng hồi lâu thì có chút nghi hoặc.

Bạch Trường Minh khẽ ho hai tiếng, lấy lại trạng thái, nói: "Diệp Phàm tiểu hữu, đa tạ cậu đã hiểu rõ cổ mộ này như vậy, nếu không chúng tôi e rằng cũng luân lạc thành đồng loại với đống xương trắng ở đây rồi!

Tôi thay mặt cả đội khảo cổ cảm ơn cậu!" Nói rồi, Bạch Trường Minh nắm chặt tay Diệp Phàm.

Bên cạnh, Hắc Hùng cũng trung khí mười phần tán thán: "Đúng vậy!

Diệp tiểu ca vừa rồi còn cứu Trương đội chúng tôi một mạng!

Ai mà ngờ được viên đạn đội trưởng bắn ra trước đó lại xuất hiện từ sau lưng chứ!

Diệp tiểu ca chắc là tiểu thần tiên thật rồi!" Mọi người nhìn về phía Diệp Phàm, trong ánh mắt đều là sự chấn động và tán thán.

Một bên, mấy thành viên cốt cán của "Liên minh nạn nhân tẩy chay Diệp Phàm" đều có thần sắc phức tạp.

Diệp Phàm vừa làm chuyện lớn cứu cả đội khảo cổ, nên tâm lý bọn họ hiện giờ rất mâu thuẫn.

Ngạn Gia nói nhỏ: "Rõ ràng trước đó chỉ là một tên trạch nam vô danh tiểu tốt điên khùng, giờ lật mình cái biến thành tiểu thần tiên." Cậu ta chọc chọc Triệu Trạch Minh: "Thật tình, thua ai cũng được, nhưng lúc xuất phát tôi chưa từng nghĩ sẽ thua Diệp Phàm.

Cậu đầu óc tốt, mau nghĩ cách đi." Triệu Trạch Minh nhíu mày.

Gã vốn tự tin vào bản thân nhất, bất kể là danh tiếng ở trường hay số lần hợp tác với Bạch Khinh Nhứ, gã đều cho rằng mình mới là

người xứng đôi với cô nhất.

Đừng nói là Diệp Phàm, kẻ luôn tâm cao khí ngạo như gã ban đầu còn chẳng để đám Ngạn Gia vào mắt.

Nếu nói trong số những thanh niên này, người có tâm lý chênh lệch lớn nhất chắc chắn là gã!

Triệu Trạch Minh hít sâu một hơi, lộ ra nụ cười khách sáo, tiến lên một bước nói: "Đúng vậy, bạn học Diệp Phàm, cậu thực sự quá quen thuộc với ngôi mộ cổ này rồi.

Hoàn toàn không giống người mới đến lần đầu chút nào!

Nhưng mà cuộc khảo cổ lần này do chúng tôi tổ chức mới là lần đầu tiên có giấy phép chính thức của quan phương để tác nghiệp tại đây.

Nếu chưa có sự cho phép của quan phương mà tự ý vào cổ mộ, hơn nữa sau khi ra ngoài còn giấu giếm không báo cáo, thì đó là hành vi trộm mộ rất nghiêm trọng đấy." Ngạn Gia cũng vội vàng tiếp lời Triệu Trạch Minh, gật đầu lia lịa: "Đúng đúng!

Cậu biết quá nhiều rồi.

Sao có thể là lần đầu tiên đến đây được?

Còn muốn đi theo chúng tôi lần này, không phải là còn mục đích gì khác đấy chứ?" Không đợi Diệp Phàm trả lời, xung quanh liền có mấy người đồng thời lên tiếng, tranh trước Diệp Phàm đáp trả hai người kia.

Trương Cường khẳng định chắc nịch: "Chuyện đó không thể nào!" Bạch Khinh Nhứ lạnh lùng nhìn bọn họ: "Các cậu có ý gì?" Bạch Trường Minh cũng quay đầu lại, vẻ mặt trở nên nghiêm túc: "Hai vị bạn học này, quá thất lễ rồi!" Bị các nhân vật cốt cán của đội ngũ đồng loạt khiển trách, đây là chuyện mà Triệu Trạch Minh chưa

từng trải qua.

Bấy lâu nay, cậu ta luôn là ngôi sao tương lai trong mắt mọi người, là thiên chi kiêu tử!

Triệu Trạch Minh không cam tâm siết chặt nắm đấm, suy luận một hồi trong đầu.

Đã biết, dựa vào thân thủ và kinh nghiệm trong mộ cổ của Diệp Phàm, hắn tuyệt đối không phải là một sinh viên đại học bình thường.

Nhưng trước đó, Diệp Phàm chỉ xuất hiện với thân phận một sinh viên bình thường, thậm chí là một trạch nam trong mắt mọi người.

Chương 74

Dưới suy luận như vậy, Triệu Trạch Minh nhanh chóng đi đến kết luận: Thân phận thật của Diệp Phàm không thể để người khác biết!

Hoặc nói cách khác, Diệp Phàm căn bản không dám để người khác biết thân phận thật của mình!

Nhưng hiện tại rất rõ ràng, Bạch Trường Minh, Bạch Khinh Nhứ, thậm chí cả Trương Cường, đội trưởng đội bảo vệ, đều đứng về phía Diệp Phàm.

Triệu Trạch Minh thở hắt ra một hơi nặng nề trong lòng.

Một cảm giác sứ mệnh "người đời say cả, một mình ta tỉnh" bỗng dâng lên trong lòng cậu ta.

Mang theo tâm trạng đại nghĩa lẫm liệt, "ta không vào địa ngục thì ai vào", Triệu Trạch Minh kiên định nói: "Bạch giáo sư, Khinh Nhứ, Trương đội trưởng." "Thân phận thật của Diệp Phàm chắc chắn không đơn giản!" "Cải trang thành sinh viên đại học trà trộn bên cạnh chúng ta, nếu cậu ta thật sự quang minh chính đại như vậy, tại sao lại không dám thừa nhận thân phận thật của mình?" "Tôi thấy sau chuyến đi này, việc điều tra lai lịch trước đây của Diệp Phàm là rất cần thiết!" Cùng lúc đó, Diệp Phàm cũng đang thờ ơ nhìn Triệu Trạch Minh tố cáo một tràng.

Lúc nãy khi Triệu Trạch Minh chỉ đơn thuần nghi ngờ hắn là một tên trộm mộ, sự nghi ngờ đó căn bản không gây ra bất kỳ mối đe dọa nào cho hắn.

Dù sao đối với hắn, tự chứng minh trong sạch là một việc vô cùng đơn giản.

Cây ngay không sợ chết đứng, kinh nghiệm trước đây của hắn có lẽ chỉ là vùi đầu học tập trên con đường ôn thi cao học đầy cạnh tranh khốc liệt mà thôi.

Cho nên Diệp Phàm không sợ bị điều tra, chỉ sợ điều tra không đủ kỹ, người khác không thấy được nỗ lực của hắn ngày xưa!

Lòng thầm nghĩ, chỉ cần cậu dám tra, tôi dám cho cậu biết tôi đã nỗ lực thế nào để thi cao học!

Để cho cậu biết quảng đại sĩ tử không có suất tuyển thẳng đã nỗ lực đến mức nào!

Tôi là Diệp Phàm!

Tôi xin đại diện cho quảng đại sĩ tử ôn thi cao học, những người tự cuốn chết mình trong nỗ lực để cuốn chết người khác!

Với lại.

Hắn hiện tại cũng chẳng hơi đâu mà tranh luận với hai người này về việc hắn có phải trộm mộ hay không, thông báo của hệ thống đã vang lên. [Keng, ký chủ nhận được biệt danh "Tiểu Ca", phù hợp với nhân vật, độ hoàn nguyên +1%, độ hoàn nguyên hiện tại là 96.1%.] [Điểm tương ứng đã được nhân với 96.1% và chuyển vào ký chủ.] [Chúc mừng ký chủ, nhận được phần thưởng hệ thống.] [Keng, Minh Sát Thiên Cơ, ký chủ có thể nhìn ra mọi cơ quan trong mộ và biết phương pháp phá giải.] [Keng, Quỷ Tỳ, có thể hiệu lệnh âm binh, trong tình huống đặc biệt có thể làm chìa khóa.] Nghe thấy hạng mục hoàn nguyên này, Diệp Phàm thoáng sững sờ.

Hắn không ngờ việc Hắc Hùng thay đổi cách xưng hô với mình lại khiến hắn bất ngờ nhận được một hạng mục hoàn nguyên nhân vật mới.

Đúng là cố tình trồng hoa hoa không nở, vô tình cắm liễu liễu xanh

um.

Diệp Phàm cảm giác trong ba lô của mình rõ ràng có một vật nặng trĩu xuống, hắn biết đó chính là Quỷ Tỳ mà hệ thống thưởng.

Hắn không lạ gì hai chữ Quỷ Tỳ, năng lực của Quỷ Tỳ mà hắn biết ở kiếp trước đúng là hiệu lệnh âm binh và làm chìa khóa mở cửa đồng.

Nhưng mà, hệ thống thưởng cho hắn cái Quỷ Tỳ để làm gì?

Chẳng lẽ, ý của hệ thống là muốn hắn sau khi ra khỏi ngôi mộ này thì đi lấy cửa đồng luôn?

Diệp Phàm bị ý nghĩ này của mình dọa giật nảy mình, khẽ cau mày.

Điều hắn không biết là, trong lúc hắn đang suy nghĩ về công dụng của Quỷ Tỳ, sự chú ý của Bạch Khinh Nhứ đều đặt cả lên người hắn.

Vì vậy, cái cau mày vừa rồi cũng bị Bạch Khinh Nhứ nhạy bén nhận ra.

Sự đối xử khác biệt của Diệp Phàm với cô và Lưu Bác Văn lúc nãy khiến Bạch Khinh Nhứ một lần nữa nhận ra rằng, Diệp Phàm đối với cô không giống với những người khác.

Cảm giác tự ti sinh ra vì thấy khoảng cách giữa hai người trước đó đã được chữa lành ngay lập tức bởi sự đối xử khác biệt này.

Những cảm giác tự ti đó được Bạch Khinh Nhứ chuyển hóa thành một loại động lực để phấn đấu vươn lên.

Dù cho hiện tại về mặt thực lực cứng, cô và Diệp Phàm có khoảng cách một trời một vực.

Nhưng, cô luôn có thể bảo vệ Diệp Phàm ở những phương diện khác!

Đã hạ quyết tâm như vậy, sao có thể để Triệu Trạch Minh "bắt nạt" Diệp Phàm?

Cô lập tức lạnh lùng nhìn về phía Triệu Trạch Minh, nói: "Triệu Trạch Minh, ai cho cậu cái quyền đi điều tra Diệp Phàm?" "Bấy lâu nay cậu đều không phạm phải sai lầm gì, nhưng bây giờ lại muốn xâm phạm quyền riêng tư cá nhân của bạn học?" Cô nhìn Triệu Trạch Minh, nhưng lời lại nói với Bạch Trường Minh: "Bạch giáo sư, xâm phạm quyền riêng tư của bạn học, phỉ báng ân nhân cứu mạng có cống hiến xuất sắc cho đội khảo cổ." "Đây có được tính là phẩm hạnh không đoan chính không?

Người như vậy còn có thể có tư cách được tuyển thẳng cao học không?" Bạch Khinh Nhứ khi nói những lời này, hoàn toàn không có chút bóng dáng dịu dàng nào như khi đối diện với Diệp Phàm.

Cô lại biến thành hoa khôi lạnh lùng trong mắt mọi người, thậm chí còn có thêm một phần công kích đằng đằng sát khí hơn trước.

Sắc mặt Triệu Trạch Minh thoáng chốc trắng bệch, cậu ta nhìn về phía giáo sư hướng dẫn trực tiếp của mình là giáo sư Lưu để cầu cứu.

Giáo sư Lưu cũng không muốn học trò đắc lực của mình vì chuyện này mà bị hủy suất tuyển thẳng, đang định mở miệng nói gì đó.

Nhưng, Bạch Trường Minh lập tức trả lời: "Bạn học Trạch Minh, chúng ta yêu cầu nghiêm ngặt, tất cả sinh viên được tuyển thẳng đều phải là người có phẩm chất và học lực xuất sắc." "Lấy oán báo ân, điều này không phù hợp với tiêu chuẩn phẩm học kiêm ưu." "Giáo sư Lưu, ông không thể chỉ để Trạch Minh học kiến thức chuyên ngành, phương diện phẩm hạnh cũng phải giám sát cho tốt." "Tôi nghĩ, suất tuyển thẳng của Trạch Minh, vẫn cần một khoảng thời gian quan sát."

Lời của giáo sư Lưu còn chưa kịp nói ra đã bị chặn lại.

Ngay sau đó, Bạch Trường Minh nhìn về hướng đường hầm, nói: "Được rồi, chúng ta cũng đã lãng phí một ít thời gian ở đây rồi." "Đường phía trước còn dài, bí mật của ngôi mộ này chúng ta thậm chí còn chưa nhìn thấy được một góc." "Cách mạng chưa thành công, các đồng chí vẫn cần nỗ lực." "Nếu không có ý kiến gì, chúng ta tiếp tục đi thôi." Lời này của Bạch Trường Minh, tương đương với việc trực tiếp tước đoạt cơ hội biện bác của giáo sư Lưu và Triệu Trạch Minh.

Triệu Trạch Minh như rơi vào hầm băng, toàn thân lạnh ngắt trở về bên cạnh giáo sư Lưu.

Bạch Khinh Nhứ thu lại ánh mắt lạnh như băng của mình, dùng ánh mắt dịu dàng len lén liếc nhìn Diệp Phàm.

Lúc này, Diệp Phàm đã ngước mắt bốn mươi lăm độ lên trần mộ.

Hắn khẽ thở dài trong lòng: Cơ hội để chứng tỏ cho quảng đại sĩ tử bị hành hạ bởi cuộc đua nội bộ, thế là mất rồi.

Lòng thầm nghĩ: Không hổ là hoa khôi lạnh lùng trong miệng mọi người, thật là hung dữ nha.

Yêu cầu đối với suất tuyển thẳng cao học nghiêm ngặt đến thế.

Diệp Phàm bỗng nhớ lại chuyện mình cố ý để hoa khôi này băng bó vết thương cho mình, không khỏi lại thở dài trong lòng.

Sớm biết như vậy, dù cho Lưu Bác Văn có sợ máu, cũng phải để Lưu Bác Văn làm việc này!

Ngàn vàng khó mua được chữ "sớm biết".

Bạch Khinh Nhứ không biết suy nghĩ của Diệp Phàm, cô bây giờ cũng đã quen với hành vi thỉnh thoảng lại nhìn lên trần nhà của hắn.

Nhưng sau khi "mỹ nhân cứu anh hùng" mà cũng không có phản

ứng gì, đúng là hắn mà.

Bạch Khinh Nhứ có chút bất đắc dĩ cười cười, may mà mình...

Thông thường khi Bạch Trường Minh nghiêm túc như vậy, cả đội đều không có bất kỳ ý kiến nào.

Rất nhanh, đội ngũ được chỉnh đốn lại, tiếp tục đi về phía trước trong đường hầm.

Đồng thời.

Bạch Trường Minh cũng đang nhanh chóng phân tích lại trong đầu.

Từ lúc gặp Diệp Phàm lần đầu tiên trước khi xuất phát, ông đã phán đoán người trẻ tuổi này tuyệt không phải người thường.

Khi gặp họ ở đại sảnh, cậu ta không hề sợ hãi, cũng không kích động, thậm chí không có sự mong đợi và căng thẳng mà một người lần đầu xuống mộ chắc chắn sẽ có.

Đó là ánh mắt bình tĩnh chỉ có ở những người đã trải qua nhiều sự kiện lớn hơn, thấy nhiều cảnh tượng lớn hơn mới có được.

Không có một tia cảm xúc thừa thãi, thậm chí trong ánh mắt đó còn không nhìn ra được một chút dục vọng nào.

Bạch Trường Minh tự phụ đã nhìn người vô số, đặc biệt là cũng đã từng gặp những người rất có danh vọng, rất ưu tú.

Nhưng từ lần gặp đầu tiên, ông đã không thể nhìn thấu người trẻ tuổi này.

Chương 75

Ban đầu ông còn cảm thấy kỳ lạ.

Dù không phải là một trạch nam bình thường như mọi người đồn đại, một người trẻ tuổi, sao lại có phản ứng như vậy trong một tình huống được coi là cảnh tượng lớn?

Nhưng sau này khi thấy một loạt biểu hiện của Diệp Phàm trong mộ cổ, hiểu được thực lực của Diệp Phàm.

Bạch Trường Minh liền lập tức hiểu ra, phản ứng bình tĩnh như vậy của Diệp Phàm lúc xuất phát, hoàn toàn có thể giải thích được.

Bao gồm cả việc bây giờ Triệu Trạch Minh chỉ ra rằng Diệp Phàm trông không giống như lần đầu tiên đến ngôi mộ này, hoặc nói cách khác là Diệp Phàm trông không giống như lần đầu tiên xuống mộ.

Thực ra cũng rất hợp lý.

Đã biết, ngoài người bí ẩn cuối cùng đã khóa cửa đá lại thành công đi ra khỏi đường hầm quỷ đả tường này, chỉ có Diệp Phàm hiện tại biết cách phá giải quỷ đả tường.

Có thể tìm ra tiểu quỷ, sau khi biết đặc tính tấn công của tiểu quỷ đã cứu Trương Cường một mạng.

Thậm chí là, trong tình huống không thể dùng bất kỳ đòn tấn công hiệu quả nào để đối phó với tiểu quỷ, gần như là một thế cục chết, hắn có thể thuận lợi giết chết tiểu quỷ.

Đủ loại dấu hiệu đều cho thấy, hoặc người đó chính là Diệp Phàm, hoặc ít nhất, người này và Diệp Phàm, cũng nhất định có quan hệ.

Thân phận của Diệp Phàm, tuyệt đối không đơn giản là một sinh

viên đại học bình thường.

Nhưng, nói Diệp Phàm là một tên trộm mộ như Triệu Trạch Minh nghi ngờ, Bạch Trường Minh cũng không muốn tin.

Ngoài trộm mộ và nhân viên khảo cổ, rốt cuộc còn có người nào có thể có nhiều cơ hội tự mình xuống mộ chứ?

Trong lúc suy tư, các thành viên đội bảo vệ đi đầu đã dừng lại.

Thì ra, chiều dài của đường hầm này không dài.

Nếu không phải quỷ đả tường trước đó đã nhốt họ tại chỗ, họ đã có thể đi đến đây, lối vào của gian mộ tiếp theo, trong vòng mười phút.

Đây là lối vào trung điện.

Mọi người tụ tập ở lối vào, chỉ nhìn vào lối vào này thôi cũng khiến họ không tự chủ được mà hít một hơi thật sâu.

Chỉ thấy, lối vào rộng ba bốn mét, cao cũng hai ba mét, phía trên treo một tấm biển, bên trong tối đen như mực.

Chỉ nhìn kích thước của lối vào, cũng có thể đoán được không gian bên trong cũng tuyệt đối không nhỏ.

Bạch Trường Minh dùng đèn pin rọi lên, đọc chữ trên tấm biển: "Tiên gia trọng địa, kiến giả hồi đầu." Một giáo sư phía sau nghi hoặc "hít" một tiếng: "Tiên gia trọng địa?" "Không phải nên là hoàng gia trọng địa sao?" Bạch Trường Minh ánh mắt sâu thẳm nói: "Còn nhớ công dụng của ba cỗ quan tài ở tiền điện không?" "Là tế đàn để chủ mộ cầu trường sinh." "Bây giờ chủ mộ tự xưng là tiên gia, kết hợp với việc ông ta dùng những thứ như ngọc tỷ trị quốc và long bào làm quan tài thế thân cho mình." "Cho nên tôi nghĩ, chủ mộ này nhất định rất tự tin rằng mình có thể trường sinh." Trong đội ngũ truyền đến một tràng tiếng nuốt nước bọt, hiển nhiên họ cũng bị ý nghĩ này làm

cho chấn động.

Đồng thời, điều khiến họ càng thêm rùng mình, là bốn chữ phía sau tấm biển: kiến giả hồi đầu.

Kết hợp với bốn chữ "Tiên gia trọng địa" phía trước, bốn chữ này trông giống như một khẩu hiệu cảnh báo "cấm giẫm lên cỏ" vậy.

Nhưng nếu kết hợp với tất cả những nguy hiểm mà họ đã trải qua trước đó, bốn chữ này trông như một lời đe dọa lạnh lùng.

Với mức độ nguy hiểm phía trước, chủ mộ này căn bản không cần dùng đến những lời đe dọa đổ máu, không cần nói thẳng ra "vào đây là giết" như vậy.

Chỉ cần nói với người đến, đến đây thì quay về đi, là đủ để khiến người ta lúc này đây nảy sinh ý định rút lui!

Bạch Trường Minh hít sâu một hơi, nói: "Được rồi, dù sao đi nữa, đây cũng chỉ là phỏng đoán của chúng ta, mắt thấy mới là thật, chỉ khi chúng ta vào trong, mới có thể biết đáp án thực sự là gì." "Mọi người hãy xốc lại tinh thần, sự thật ở ngay trước mắt rồi." Các thành viên đội khảo cổ hít sâu một hơi, bước vào lối vào.

Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc sau khi cả đội tiến vào trung điện, đèn đuốc trong cả gian mộ đột nhiên sáng bừng lên.

Gian mộ vốn tối đen như mực, trong nháy mắt trở nên sáng như ban ngày!

Toàn bộ diện mạo của gian mộ trong một khoảnh khắc, hoàn toàn hiện ra trước mắt mọi người.

Gian mộ đột nhiên sáng lên, khiến các thành viên như chim sợ cành cong tụ lại với nhau. "Sao đèn lại sáng nữa rồi!

Đây là quỷ đả tường mới à!" "Không phải lại là trò lừa đấy chứ?

Cái thứ này sao ở đâu cũng có vậy!" "Nguy hiểm nguy hiểm!" Lưu Bác Văn cũng hét toáng lên một tiếng "Đại ca cứu mạng!" rồi nhích lại gần Diệp Phàm.

Tuy nhiên, khu vực xung quanh Diệp Phàm vốn luôn khá rộng rãi, không biết từ lúc nào đã trở nên vô cùng chen chúc.

Mọi người đã coi Diệp Phàm như một cây định hải thần châm, lúc này đều không tự chủ được mà nhích lại gần hắn.

Diệp Phàm vốn không bị ánh đèn đột ngột sáng lên làm cho giật mình, ngược lại bị tiếng hét vừa rồi của Lưu Bác Văn làm cho hơi giật mình một chút.

Thêm vào đó, phản xạ có điều kiện và phản ứng cơ bắp của con người trong tiềm thức khi bị kích thích mạnh vốn đã nhanh hơn bình thường rất nhiều.

Vì vậy, Diệp Phàm đã bỏ lỡ thời cơ tốt nhất để né tránh những người đang "lao tới" này.

Chỉ trong nửa hơi thở, bản thân đã bị vây kín như nêm.

Hắn nhìn một vòng xung quanh về phía nguồn sáng trong đám đông.

Đầu tiên là tìm kiếm trong "Bách khoa toàn thư về các loài dị trân", không thấy bóng dáng của những ngọn đèn này.

Kỹ năng Minh Sát Thiên Cơ mới nhận được cũng không phát hiện ra điều gì bất thường trên những ngọn đèn này.

Đây chỉ là những ngọn đèn trường minh bình thường mà Bạch Trường Minh đã nói đến trong đường hầm trước đó mà thôi.

Sau đó, hắn tiện thể liếc qua quy mô của cả gian mộ, khẽ cau mày không để ai thấy.

Các thành viên đội khảo cổ chỉ lo sợ hãi vì những ngọn đèn hoàn toàn không có uy hiếp này, mà lại trực tiếp bỏ qua thứ nổi bật nhất trong cả gian mộ.

Quy mô của cả gian mộ vô cùng lớn, phải bằng ba cái tiền điện cộng lại.

Nhưng trong cả gian mộ rộng lớn, chỉ có chính giữa mới có đồ vật.

Đó là một bộ xương rồng khổng lồ được nâng đỡ bởi bốn cây cột vàng ròng!

Diệp Phàm nhàn nhạt mở miệng, nói: "Đèn trường minh." "Bình thường thôi." Giọng nói lạnh lùng của Diệp Phàm giống như ánh mắt của hắn, tuy có vẻ không có cảm xúc gì, nhưng lại có sức mạnh trấn an lòng người.

Tâm trạng hoảng loạn của các thành viên trong đội ngay lập tức được giọng nói lạnh lùng này xoa dịu.

Đồng thời họ cũng nhận ra sự thất thố của mình.

Bạch Trường Minh lúc nãy cũng bị dọa giật nảy mình, một lòng bảo vệ con gái mình.

Bây giờ nghe thấy giọng nói của Diệp Phàm, ông ho nhẹ hai tiếng để xua đi sự ngượng ngùng thất thố vừa rồi. "Xem ra mọi người ở phía trước quả thực đã bị kích thích không nhỏ." "Mọi người xốc lại tinh thần, xốc lại tinh thần." Nói xong, ông nhìn về phía Diệp Phàm.

Bây giờ hành vi của Diệp Phàm ngày càng thu hút sự chú ý của ông.

Trông có vẻ cực kỳ bình thường, nhưng chỉ khi suy nghĩ kỹ mới phát hiện ra điểm đáng sợ trong đó.

Một sinh viên thực tập lần đầu theo giáo viên xuống mộ, trong tình huống tất cả mọi người đều hoảng loạn, cậu ta lại có thể giữ được trạng thái cực kỳ bình tĩnh.

Nếu không phải đã đến đây từ trước, đã cực kỳ quen thuộc với nơi này, thì chính là cậu ta đã sớm quen với môi trường cực kỳ nguy hiểm như vậy.

Sau khi bình tĩnh lại, mọi người trong đội khảo cổ cuối cùng cũng chú ý đến quy mô của cả gian mộ, phát hiện ra bộ xương rồng khổng lồ ở giữa gian mộ.

Chỉ thấy, gian mộ này không chỉ có diện tích mặt đất khổng lồ, mà chiều cao cũng cao hơn nhiều so với các gian mộ trước đó, cao tới hai tầng lầu.

Chương 76

Hai bên trái phải của gian mộ, cũng có hai cánh cửa đá hai cánh.

Bạch Trường Minh nói: "Xem ra cơ quan và quái vật trong ngôi mộ này tuy phi thường, nhưng quy mô tổng thể của gian mộ vẫn rất quy củ." "Lối vào là tiền điện, vừa rồi là thiên điện để đồ tùy táng." "Nơi chúng ta đang đứng là trung điện, hai bên hẳn là nhĩ thất để các đồ tùy táng khác." "Vậy thì đi tiếp về phía sau, qua một đoạn đường hầm nữa, chúng ta hẳn là có thể đến được chủ mộ thất." Ông nói xong, nhìn thẳng vào bộ xương rồng ở giữa gian mộ này, nói: "Chỉ là một gian mộ quy mô lớn như vậy, lại chỉ có một bộ xương rồng này, có vẻ hơi trống trải một chút." Chỉ thấy, bốn cây cột vàng đó cũng cực cao, cao đến bốn mét.

Bốn cây cột vàng được đặt theo hình chữ thập, lần lượt chống đỡ phía trước, sau, trái, phải của bộ xương rồng phía trên.

Hành động của bộ xương rồng như đang bay lượn trên không trung, đường cong vô cùng sống động, hình tượng.

Trông như thể chỉ cần bọc bên ngoài một lớp da thịt và một lớp vảy rồng là có thể sống lại bay đi vậy.

Ánh mắt của các thành viên đội khảo cổ đều bị bộ xương rồng thu hút, bước chân cũng không khỏi tiến về phía bốn cây cột đó.

Mắt Bạch Khinh Nhứ sáng lên, không khỏi cảm thán: "Đúng là phi long tại thiên." "Chỉ với bộ xương rồng này, cũng đủ để chứng minh đây tuyệt đối là một đế lăng rồi!" Ngạn Gia ngẩng đầu, hai mắt nhìn trân trối: "Vãi chưởng!

Thế giới này hóa ra thật sự có rồng à!

Vị hoàng đế này rốt cuộc là ai, ngay cả rồng cũng bắt được nhốt vào mộ!" Lưu Bác Văn vừa cảm thán, vừa hướng ống kính về phía bộ xương rồng trên cao: "Anh em!

Xuất hiện rồi!

Một bộ xương rồng thật sự!" "Thần thú của Đại Việt chúng ta!" Lúc này, khán giả trong phòng livestream đã có hàng triệu người.

Ban đầu, khán giả đều là sinh viên của trường đại học khảo cổ, mỗi ngày đều phải tiếp xúc với những kiến thức liên quan đến khảo cổ, đầu óc sớm đã mài mòn.

Mục đích xem livestream của họ cũng không phải để xem hiện trường khảo cổ của cái "mộ nhỏ" này, mà chỉ muốn xem vở kịch tình cảm của mấy anh chàng và hoa khôi mà thôi.

Bây giờ càng đi sâu vào ngôi mộ này, sự chú ý của họ đã sớm bị chính ngôi mộ nguy hiểm và bí ẩn chưa từng có này thu hút.

Bây giờ trọng tâm chú ý của họ đối với nhân vật, đã sớm không phải là những người nổi bật trong số những người theo đuổi hoa khôi, thậm chí không phải là bản thân hoa khôi.

Mà là Diệp Phàm mạnh mẽ và bí ẩn.

Tất nhiên, tám phần trong số đó là vì thực lực của Diệp Phàm quá mạnh, cực kỳ thu hút sự chú ý của người khác.

Trong đó còn có ít nhất hai phần nguyên nhân, là từ khi Lưu Bác Văn tự coi mình là đàn em của Diệp Phàm, trên đường đi gần như chỉ quay Diệp Phàm.

Ngoài bóng lưng, cận cảnh, chính diện và toàn cảnh của Diệp Phàm, khán giả về cơ bản cũng không thấy được hình ảnh nào khác.

Khán giả lúc này, cũng đã sớm không chỉ giới hạn ở một trường

đại học khảo cổ.

Bình luận nhanh chóng trôi đi. "Vãi chưởng, tôi thật sự là con rồng cháu tiên à?" "Kệ hoàng đế này là ai đi, ông ta đỉnh thật sự, có rồng là bắt thật." "Vãi chưởng, tò mò chết mất, hoàng đế này rốt cuộc là ai mà ngay cả rồng cũng bắt được!" "Các hoàng đế nổi tiếng của triều Hán đều có thể đếm được trên đầu ngón tay, vị trí lăng mộ cũng đều có ghi chép chi tiết trong sử sách, vị hoàng đế triều Hán này, rốt cuộc là ai?" Lưu Bác Văn nhìn những bình luận này, cầm thiết bị livestream đi đến bên cạnh Diệp Phàm.

Cậu ta bí ẩn nói với Diệp Phàm: "Đại ca, hoàng đế này đỉnh thật sự, ngay cả rồng cũng bắt được." Diệp Phàm lúc này lại khẽ cau mày, nói: "Không, đây không phải xương rồng!" Lưu Bác Văn ngạc nhiên quay đầu nhìn hắn, "A?" "Đây không phải xương rồng?

Vậy đây là gì?" Các thành viên xung quanh cũng đều nhìn về phía Diệp Phàm.

Bạch Trường Minh cũng sững sờ, nhìn về phía Diệp Phàm, hỏi: "Tiểu hữu Diệp Phàm, cậu nhìn ra được manh mối gì rồi sao?" Diệp Phàm mím môi, ban đầu, hắn cũng nghĩ đây là một bộ xương rồng, nên đã dùng "Bách khoa toàn thư về các loài dị trân" để tra.

Tuy nhiên kết quả lại cho thấy đây không phải là một con rồng, mà là năm loại động vật khác nhau.

Hắn nói: "Đầu lạc đà, sừng hươu lớn, thân rắn khổng lồ, móng chim ưng, đuôi cá mập lớn." Lưu Bác Văn há hốc miệng, không thể tin được nhìn lên bộ xương rồng phía trên, nói: "Đây là rồng giả?" "Tay nghề này, cũng giống thật quá đi chứ!" Ngạn Gia bĩu môi, nói: "Gian mộ lớn như vậy, chỉ để đặt một món hàng nhái thế này?" "Cũng quá vô lý đi?" "Vậy thì chủ mộ này xem ra cũng không phải hoàng đế gì cả." Lý Thái cũng khinh thường nói: "Hóa ra không phải rồng thật

à, còn đặt cột vàng to thế này chống lên cao như vậy, chẳng lẽ là không muốn chúng ta thấy đây không phải rồng thật sao?" "Không đúng." Lý Thái liếc nhìn Diệp Phàm, nói: "Diệp Phàm, cột cao như vậy, cậu cũng có thể nhìn thấy được à?" Một bên, Trương Cường, người đã giơ ống nhòm chính xác lên sau khi Diệp Phàm nói bộ xương rồng này được ghép lại, hạ ống nhòm xuống, kịp thời chứng thực lời nói của Diệp Phàm: "Tiểu ca Diệp nhìn rất đúng, nhìn từ xa, đây quả thực là một bộ xương rồng." "Nhưng nhìn qua ống nhòm, giữa các bộ phận này vẫn có những vết ghép khá rõ ràng!" Lý Thái "A" một tiếng, có chút thất vọng, nói: "Vậy xem ra đây không phải là hoàng đế thật rồi." Mọi người đối với kết luận này cũng có chút thất vọng.

Bạch Trường Minh lại đột nhiên mở miệng, nói: "Không, điều này ngược lại lại chứng minh, đây mười phần thì có đến tám chín phần là một lăng mộ hoàng đế." "Đầu lạc đà, sừng hươu lớn, thân rắn khổng lồ, móng chim ưng, đuôi cá mập lớn, những động vật này sống ở các khu vực cách xa nhau." "Vào thời Hán, có thể thu thập đủ các bộ phận của những động vật này, một cách rất có khả năng, chính là tiến cống cho hoàng đế đương triều!" Một bên, Bạch Khinh Nhứ nghe vậy cau mày khó hiểu, nói: "Nhưng, hoàng đế bình thường thà đặt một con rồng điêu khắc trong mộ, cũng không thể nào đặt một con rồng giả." "Có thể là điêu khắc đá, điêu khắc vàng, nhưng dùng sinh vật để thay thế rồng thật, đây thực sự là một hành vi vô cùng bất kính." "Trong một số quan niệm, những thứ như giao long mọc chân, đều tượng trưng cho kẻ có lòng mưu phản, bất chính đối với hoàng quyền." "Vị hoàng đế này, là vì cái gì chứ?" Cùng lúc đó, Diệp Phàm cũng đang suy nghĩ về vấn đề này.

Mục đích ban đầu của hắn đến đây, chính là để có cống hiến xuất sắc trong công tác khảo cổ, thuận lợi được tuyển thẳng.

Nhưng bây giờ, hắn đã có hứng thú với chính ngôi mộ này.

Trước có cục trường sinh, sau lại có bộ xương rồng giả này.

Diệp Phàm bây giờ cũng vô cùng tò mò, chủ mộ này rốt cuộc có lai lịch gì.

Bỗng nhiên, một loạt tiếng động nhỏ từ phía trên và hai bên cửa mộ truyền vào tai hắn.

Đó là tiếng của một thứ gì đó khổng lồ đang từ từ mở mắt, kèm theo đó là tiếng thở dài và đều đặn.

Nghe như có thứ gì đó đang từ từ tỉnh lại!

Hắn lập tức ý thức được, hai cánh cửa mộ bên cạnh gian mộ, e rằng không phải như Bạch giáo sư vừa nói, là nhĩ thất dùng để đặt đồ tùy táng!

Diệp Phàm khẽ cau mày, lập tức cảnh giác, tay vươn tới chuôi Hắc Kim Cổ Đao sau lưng.

Trương Cường chú ý đến hành động của Diệp Phàm, cảnh giác hỏi: "Tiểu ca Diệp, sao vậy?" Diệp Phàm dứt khoát rút Hắc Kim Cổ Đao ra, nói: "Trên và hai bên, có động tĩnh, là thứ lớn." Trương Cường tuy không hiểu động tĩnh mà Diệp Phàm nói, nhưng lại không hề nghi ngờ lời của hắn.

Anh ta lập tức lên đạn, ra lệnh cho các đội viên của mình: "Tất cả cảnh giới!

Chú ý trọng điểm phía trên và hai bên!" "Các vị giáo sư, các bạn học, xin hãy nhanh chóng tập hợp lại, đừng đi ra khỏi tầm mắt của chúng tôi!" Anh ta vừa ra lệnh, các đội viên bảo vệ đã nhanh chóng hành động.

Họ vừa lên đạn, vừa tổ chức các giáo sư và sinh viên đang tản mát

tập hợp lại.

Rất nhanh, đội khảo cổ vốn đứng rất phân tán đã tụ lại với nhau.

Các giáo sư và sinh viên vốn đều ở trong vòng bảo vệ của các đội viên bảo vệ, chỉ có Diệp Phàm, là người cùng các đội viên bảo vệ tạo thành vòng bảo vệ.

Bạch Khinh Nhứ nhìn bóng lưng Diệp Phàm tay nắm chặt Hắc Kim Cổ Đao.

Giữa một đám đội viên bảo vệ được trang bị súng đạn đầy đủ, Diệp Phàm ngay cả áo khoác cũng không có, chiếc áo ba lỗ bó sát người phác họa ra những đường nét của hắn.

Đứng giữa họ, trông cực kỳ mảnh khảnh.

Nhưng, sự chênh lệch thể hình cực kỳ rõ ràng này lại không khiến Diệp Phàm trông lạc lõng.

Ngược lại, Diệp Phàm mảnh khảnh đứng giữa họ, giống như một con báo đen nhanh nhẹn, xinh đẹp đứng trong một đàn chó ngao Tây Tạng to lớn.

Trông cực kỳ đáng tin cậy!

Bên cạnh cô, Cao Hoa và Lục Phi đã im lặng một thời gian lại nhích lại gần cô.

Bây giờ các đội viên bảo vệ đã tạo thành vòng bảo vệ đứng ở rìa, Cao Hoa trở thành người có thể hình cao lớn nhất trong số những người được bảo vệ.

Về mặt võ lực, cũng nên là người khá nhất trong số những người còn lại, Lục Phi là người có phản xạ tốt nhất.

Thông qua sự so sánh chọn tướng trong đám lính quèn này, hai người nhanh chóng lấy lại tự tin đã mất, một trái một phải chiếm lấy

vị trí bên cạnh Bạch Khinh Nhứ và Bạch Trường Minh.

Bạch Khinh Nhứ khẽ cau mày, trực tiếp nói: "Tôi không thích đứng quá gần người khác." Nụ cười tự tin vừa mới khôi phục của hai người lập tức cứng lại trên khóe miệng.

Không thích đứng gần người khác mà có thể dán sát vào Diệp Phàm như vậy để băng bó vết thương cho hắn?

Hai người hoàn toàn không tin lời giải thích này.

Cao Hoa nói: "Khinh Nhứ, bây giờ tôi chính là phòng tuyến cuối cùng bảo vệ em đấy!" "Người thật sự quan tâm em, sẽ không rời xa em trong lúc nguy hiểm như vậy!" Bạch Khinh Nhứ nghe vậy, nhìn bóng lưng của Diệp Phàm.

Dù có chút tiếc nuối vì lúc này Diệp Phàm không thể đứng bên cạnh mình, nhưng lại không còn cảm giác trách móc Diệp Phàm không đủ quan tâm mình như trước.

Lúc này đặt an toàn đại cục lên trên tư lợi cá nhân, đây mới là người đàn ông có tấm lòng rộng lớn!

Lúc này nếu mình trói buộc hắn bên cạnh, đó mới là không tôn trọng Diệp Phàm.

Bạch Khinh Nhứ mím môi, âm thầm hạ quyết tâm trong lòng: cô không thể trở thành người trói buộc Diệp Phàm bên cạnh mình, không thể kéo Diệp Phàm từ trên cao xuống.

Chương 77

Không phải để Diệp Phàm đi xuống, mà là mình phải đi lên!

Bạch Khinh Nhứ lạnh lùng nói: "Lòng tốt nhận rồi, tránh ra." Lần trước là Diệp Phàm tự mình cứu Bạch Khinh Nhứ trước mặt họ, nên lúc đó Bạch Khinh Nhứ từ chối hắn, Cao Hoa có thể hiểu.

Nhưng lần này, chỉ nhìn bóng lưng của Diệp Phàm một cái, đã từ chối hắn không chút nể nang như vậy!

Cao Hoa không biết bóng lưng của Diệp Phàm có gì đẹp, hắn tức giận liếc nhìn một cái.

Lưng thẳng tắp, eo thon gọn, đường nét cơ bắp săn chắc, mượt mà, mật độ cơ bắp săn chắc có thể nhìn thấy bằng mắt thường, làn da trắng lạnh.

Cao Hoa tức giận siết chặt nắm đấm: Chết tiệt!

Đẹp thật!

Cao Hoa cố gắng dụi mắt, vội vàng dời sự chú ý của mình khỏi bóng lưng Diệp Phàm, hắn nói: "Không phải nói có động tĩnh, có thứ lớn sao?" "Thứ lớn cỡ nào?

Tại sao tôi không nghe thấy động tĩnh của thứ lớn nào?" "Xì, chẳng lẽ là tưởng tượng ra à?" Lưu Bác Văn đồng cảm nhìn Cao Hoa, nói: "Cao Hoa, đây là đại ca Diệp Phàm của tôi đấy!" Cao Hoa trừng mắt nhìn Lưu Bác Văn, chất vấn: "Thì sao?

Diệp Phàm có thể nói không thành có à?" "Đây chính là tâm ý của hoàng đế, rõ ràng mọi người đều không nghe thấy tiếng, nhưng lại không ai nói ra, hôm nay tôi sẽ làm đứa trẻ thông minh vạch trần trò lừa bịp!" Lưu Bác Văn ra vẻ nghiêm túc nhìn Cao Hoa đang có phần

ngốc nghếch vì chìm đắm trong tình yêu, nói: "Cậu là trẻ con cũng không được đâu, thường thì đại ca tôi vả mặt, không đợi đến lúc cậu lớn thành người lớn đâu!" Nghe cuộc đối thoại của Lưu Bác Văn và Cao Hoa, tâm trạng căng thẳng của mọi người cũng hơi thả lỏng một chút.

Tuy nhiên, họ vừa mới cười được một nửa, lời tiên tri của Lưu Bác Văn đã ứng nghiệm.

Diệp Phàm đột nhiên siết chặt chuôi đao trong tay, nói: "Phía trên!" Tiếng nói vừa dứt, một tiếng phượng hoàng kêu vô cùng chói tai vang lên từ ngay phía trên họ.

Mọi người lập tức cảnh giác ngẩng đầu nhìn về phía nguồn âm thanh.

Chỉ thấy, ngay phía trên bộ xương rồng giả, trần mộ vốn đóng kín đột nhiên mở ra một lỗ hổng rộng bốn năm mét, một đôi cánh màu đỏ đang khép lại đột nhiên dang rộng, để lộ ra đầu chim khổng lồ bên trong!

Trong nháy mắt, cả con chim khổng lồ chui ra khỏi lỗ hổng, thân hình to tới ba bốn mét, một đôi cánh dang ra, dài tới hơn mười mét.

Cả con chim khổng lồ toàn thân màu đỏ son, chỉ có hai bên cánh có hai đường vân do lông tơ màu vàng tạo thành, đuôi kéo theo hai chiếc lông vũ như dải lụa màu.

Nếu chỉ nhìn hiệu ứng thị giác, đây sẽ là một con chim khổng lồ cực kỳ xinh đẹp!

Bạch Trường Minh mấp máy môi, nói: "Gian mộ này xây lớn như vậy, trống trải như vậy, hóa ra là chuẩn bị cho nó!" Nhìn con chim khổng lồ đột nhiên xuất hiện trên đỉnh mộ, phản ứng đầu tiên của các đội viên không phải là cảm thấy nó nguy hiểm, mà ngược lại đều cất

lời khen ngợi từ tận đáy lòng trước vẻ ngoài xinh đẹp của nó.

Bạch Khinh Như ngẩng đầu lên, trong hai con ngươi chỉ còn lại hình bóng màu đỏ son, cô nói: "Con chim này, đẹp quá." Cao Hoa nhất thời cũng quên mất việc mình vừa bị vả mặt: "Đẹp quá đi mất, nó có thật không vậy?" Ngạn Gia nói: "Đây không phải là Phượng Hoàng trong truyền thuyết đấy chứ?" "Rồng thì làm một con rồng giả, còn Phượng Hoàng thì lại là hàng thật!

Lại còn sống nữa!" Lý Thái há hốc miệng: "Vãi chưởng!

Chim to vãi!" Mấy người trẻ tuổi đứng cạnh hắn liếc hắn một cái đầy ẩn ý.

Bạch Trường Minh cũng hít một hơi khí lạnh, nói: "Có thể nhìn thấy cảnh tượng kỳ vĩ thế này trong cổ mộ, không còn gì hối tiếc!" Tuy nhiên.

Chỉ thấy, con chim khổng lồ màu đỏ son tuy có giá trị thưởng thức cao, nhưng lại chẳng có ý định cho các thành viên đội khảo cổ ngắm nghía thêm một lúc nào nữa.

Nó chỉ lượn một vòng trên đỉnh mộ, dường như là để khởi động sau một giấc ngủ dài.

Sau đó, nó vươn cao cổ cất lên một tiếng kêu sắc lẹm như phượng hót diều gào, rồi tức thì lao xuống như một mũi tên rời cung.

Nó lao thẳng về phía các thành viên đội khảo cổ ở bên dưới.

Trương Cường gầm lên một tiếng: "Còn ngây ra đó làm gì?

Nổ súng!" Trong chớp mắt, tiếng súng vang lên khắp lăng mộ.

Mưa đạn dồn dập bắn vào thân con chim khổng lồ, khói bụi bốc lên, những sợi lông tơ mềm mại màu đỏ son bay lả tả xuống như những bông tuyết nhẹ nhàng.

Tuy nhiên, con chim khổng lồ chỉ rít lên một tiếng chói tai rồi giũ giũ bộ lông trên không trung, dừng lại trong giây lát, rồi lập tức lao xuống với tốc độ còn nhanh hơn.

Đứng trong vòng bảo vệ, vị giáo sư và mấy sinh viên cũng không còn tâm trạng nhàn nhã như trước, họ hét lên rồi nép vào nhau còn chặt hơn lúc nãy.

Hắc Hùng giơ súng lên chửi một câu tục tĩu, nói: "Đội trưởng!

Bắn không thủng!" Trương Cường không hề ngừng bắn, lớn tiếng nói: "Đi!

Đưa các đội viên rút lui trước!" "Rời khỏi đây!

Rút lui!" Thế nhưng, trong lúc nói chuyện, ngay khoảnh khắc mà các đội viên hoàn toàn không kịp phản ứng lại, con chim khổng lồ đã lao đến trước mặt họ.

Hai móng vuốt của nó dang ra, để lộ những lưỡi dao sắc bén ở đầu móng.

Đồng tử của Trương Cường chỉ co lại trong thoáng chốc, gã đột ngột quay đầu, muốn đẩy người đội viên đang là mục tiêu hàng đầu dưới hai móng vuốt kia ra.

Tuy nhiên, ngay lúc gã quay đầu, một bóng người đã loé lên ngay trước mắt.

Cùng lúc đó, sau lưng gã vang lên tiếng hét của mấy người.

"Diệp Phàm!" "Đại ca!" Ngay khoảnh khắc Trương Cường vì quán tính mà đẩy ngã người đội viên mục tiêu số một kia, thay thế anh ta đứng vào vị trí đó, gã liền thấy một bóng đen đã đứng chắn trước mặt mình.

Cùng lúc đó, sau một tiếng đao xé gió là một âm thanh kim loại sắc

bén bị chặt đứt vang lên.

Sau đó, là một tiếng chim kêu thảm thiết, cùng với tiếng những mảnh kim loại vỡ vụn rơi xuống đất.

Trương Cường lập tức mở to mắt, đồng tử chấn động nhìn cảnh tượng trước mặt.

Người nhanh hơn gã một bước đứng ra phía trước chính là Diệp Phàm.

Rơi trên mặt đất, chính là những lưỡi dao sắc bén lộ ra khi con chim khổng lồ dang vuốt lúc nãy!

Vết cắt trên móng vuốt bị chặt đứt vô cùng gọn gàng, rõ ràng là bị chém đứt chỉ bằng một nhát dao, hoàn toàn không chút dây dưa nước đọng!

Trương Cường lại nhanh chóng chuyển tầm mắt lên bóng lưng của Diệp Phàm.

Bóng người trông có vẻ gầy gò mà sắc lạnh này, lại có thể làm được đến mức này sao?

Chưa nói đến việc Diệp Phàm nhỏ hơn gã gần mười tuổi.

Chỉ riêng việc Diệp Phàm là một sinh viên đại học còn gã là đội trưởng đội bảo vệ chuyên nghiệp.

Trương Cường cũng tự biết mình tuyệt đối không thể làm được đến mức này!

Kim loại có chất liệu cứng rắn như vậy, dù có cố định trên mặt đất cũng rất khó để chém đứt gọn gàng như thế bằng một nhát dao.

Huống chi, đây còn là móng vuốt của một con chim đang bay trên không, có thể lấy mạng mình bất cứ lúc nào!

Điều này cần không phải là sức mạnh vũ phu có được sau mười,

hai mươi năm luyện tập.

Mà là sức mạnh cốt lõi cực kỳ mạnh mẽ và tư duy vô cùng bình tĩnh được rèn giũa từ kinh nghiệm thực chiến phong phú mới có thể làm được!

Không cần phải nói Diệp Phàm hơn người thường không chỉ một chút.

Ngay cả gã, một đội trưởng bảo vệ chuyên nghiệp đã làm nhiều năm, so với Diệp Phàm cũng là một trời một vực!

Lúc này, Diệp Phàm vẫn giữ tư thế vung đao lúc nãy, một thế tấn bên chân trước chân sau với sải chân rất rộng, lưng căng thành một đường thẳng đầy mạnh mẽ.

Cơ bắp phần thân trên căng cứng rõ rệt, làn da lộ ra trên vai và cánh tay lúc này đang dần dần hiện lên những hoa văn màu đen cực kỳ rõ nét.

Đồng tử của Trương Cường lại chấn động thêm lần nữa trong hốc mắt đã mở to.

Hoa văn trên người Diệp Phàm là gì?

Chương 78

Chẳng lẽ lúc nãy Diệp Phàm đỡ cho gã một đòn, đã bị thương rồi sao?!

Phía sau, Bạch Khinh Nhứ, Lưu Bác Văn và mấy vị giáo sư già vừa gọi tên Diệp Phàm, vừa định bước lên đến bên cạnh hắn.

Trong khoảnh khắc, sự quan tâm của họ dành cho "vết thương" của Diệp Phàm đã hoàn toàn chiến thắng nỗi sợ hãi đối với con chim khổng lồ kia.

Lưu Bác Văn vẫn là người đầu tiên đi đến bên cạnh Diệp Phàm, nhưng vì hai tay vẫn còn cầm thiết bị livestream nên không thể ra tay được.

Bạch Khinh Nhứ phát huy lợi thế chân dài của mình, đến sau lưng Diệp Phàm ngay sau Lưu Bác Văn.

Có kinh nghiệm từ lần trước băng bó vết thương cho Diệp Phàm, khi hắn đối xử khác biệt với cô và Lưu Bác Văn, Bạch Khinh Nhứ cũng không còn do dự nữa.

Cô nói một tiếng: "Diệp Phàm, để tôi xem cậu bị thương ở đâu?" Nói xong, ngay lúc Diệp Phàm vừa đứng thẳng dậy, cô liền vạch áo ba lỗ của hắn lên.

Diệp Phàm nghe thấy câu hỏi của Bạch Khinh Nhứ, còn chưa kịp trả lời thì đã cảm thấy sau lưng mình mát lạnh.

Sống hai mươi mấy năm, thậm chí là hai kiếp người, đây là lần đầu tiên trong đời Diệp Phàm có được trải nghiệm như một cô gái nhỏ bị lưu manh tốc váy.

Nếu không phải bây giờ hắn đã kiểm soát cơ bắp của mình một

cách hoàn hảo, và trong lúc ngỡ ngàng vẫn còn sót lại một tia lý trí, mách bảo hắn rằng người vừa rồi chính là Bạch Khinh Nhứ, người chỉ cần hai câu nói đã khiến suất tuyển thẳng cao học của Triệu Trạch Minh lung lay.

Diệp Phàm e rằng đã quay đầu lại đá bay "tên lưu manh thối" sau lưng mình rồi.

Hắn lập tức nghiêng người, cố gắng giật chiếc áo ba lỗ của mình ra khỏi tay Bạch Khinh Nhứ.

Tuy nhiên, Bạch Khinh Nhứ nhất thời bị những hoa văn màu đen hiện lên trên lưng hắn thu hút sự chú ý, cộng thêm việc lúc nãy cô thực sự rất lo lắng cho Diệp Phàm.

Không biết sức lực từ đâu ra, cô lại nắm chặt chiếc áo ba lỗ của Diệp Phàm.

Dưới sự giằng co của hai lực đối nghịch, chiếc áo ba lỗ mà Diệp Phàm mua với giá hơn chục tệ năm xưa phát ra một tiếng "xoẹt" thảm thiết.

Chiếc áo ba lỗ mỏng manh biến thành hai mảnh vải, lần lượt rơi vào tay Bạch Khinh Nhứ và Diệp Phàm.

Và hình xăm trên người Diệp Phàm, không còn bất cứ thứ gì che chắn, đã lộ ra một cách hoàn chỉnh.

Nhìn thấy hình xăm dần hiện ra trên người Diệp Phàm, cô mới nhớ ra, hình xăm này đã từng xuất hiện một lần khi kiểm tra vết thương cho Diệp Phàm trước đó.

Nhưng sau đó, vì quần áo của Diệp Phàm dính phải độc dịch của huyết thi, sau khi cởi áo khoác ra xem lại thì lại không thấy hình xăm này nữa.

Lúc này hình xăm lại xuất hiện một cách thần kỳ!

Vì có chiếc áo ba lỗ này che khuất, nên họ không thể nhìn thấy toàn bộ hình xăm của Diệp Phàm.

Chỉ có thể từ những hoa văn phức tạp và sâu sắc mà phán đoán ra, đó là một con thần thú màu đen đang đạp trên ngọn lửa hừng hực mà đến!

Sau khi Bạch Khinh Nhứ nhìn rõ hình xăm đó, cô lập tức ngẩng đầu nhìn lên mặt Diệp Phàm.

Trên khuôn mặt luôn cực kỳ lạnh nhạt, không có biểu cảm gì của Diệp Phàm vậy mà lại thật sự hiện lên một tia ngỡ ngàng.

Một tay hắn nắm lấy chuôi Hắc Kim Cổ Đao, tay kia lại nắm một mảnh vải đen.

Trong đôi mắt vốn sâu thẳm như giếng cổ, lại lộ ra một tia khó hiểu và vô tội.

Điều này không hề phá vỡ hình tượng mạnh mẽ như thần phật, không giống người phàm của hắn từ trước đến nay.

Ngược lại còn khiến Bạch Khinh Nhứ cảm thấy, Diệp Phàm như vậy lại đáng yêu lạ thường.

Sau đó, cô mới nhận ra mình vừa làm cái gì.

Bạch Khinh Nhứ vội vàng hoàn hồn, nhất thời cầm mảnh vải trong tay vô cùng lúng túng, nhưng bề ngoài vẫn giả vờ rất bình tĩnh.

Trong lòng cô nhanh chóng niệm mười mấy lần câu "Tồn thiên lý, diệt nhân dục".

Mà Lưu Bác Văn ở bên cạnh vội vàng giơ thiết bị livestream trong tay lên.

Nếu lúc nãy không phải vì cậu ta đang cầm thiết bị livestream không tiện ra tay, e rằng người xé rách áo Diệp Phàm tại trận chính là

cậu ta.

Lưu Bác Văn tưởng tượng ra cảnh tượng đó, chỉ cảm thấy gáy mình lành lạnh.

Cậu ta vội vàng chĩa thiết bị livestream đã cứu nửa mạng mình vào Diệp Phàm, quả nhiên như cậu ta dự đoán, trên màn hình bình luận là một tràng la hét.

"Vãi chưởng, hình xăm này ngầu vãi!" "Lúc nãy trong đường hầm, tôi nhớ trên người Diệp Phàm không có hình xăm mà, hai cánh tay trắng nõn lạnh lùng đó tôi ấn tượng sâu sắc lắm, tuyệt đối không thể nhớ nhầm!" "Hoa khôi đại nhân làm tốt lắm!" "Streamer nhỏ tôi khuyên cậu nên biết điều một chút, cho chúng tôi xem thêm mấy thứ hay ho này đi." "Vãi, đây không phải là bà xã thất lạc nhiều năm của tôi sao?

Khi nào Diệp Phàm ra ngoài, tôi đến hỏi cưới liền!" "Cười chết, lầu trên không có vợ à?

Sao lại cướp vợ người khác." "Vợ?

Mấy người sợ là chưa thấy rõ nhát đao vừa rồi à, sức mạnh đó một tát có thể đánh bay đầu mấy người đấy!" "Vãi, màu hồng kìa." "Gõ phím bằng lưỡi để tỏ ra trong sạch." "Vừa vào cửa đã bị đống quần vấp cho một cú." "Các vị, nghe tôi khuyên một câu, mặc quần vào đi, bánh xe chèn cả vào mặt tôi rồi." Đến cả các đội viên xung quanh cũng kinh ngạc đến rớt cả mắt kính.

Các đội viên bảo vệ thì chú ý hơn đến mật độ cơ bắp và hình xăm kỳ lân trên người Diệp Phàm, từng người một đều buông tiếng thở dài thườn thượt.

Hắc Hùng chép chép miệng nói: "Thân hình cường tráng này của cậu Diệp, chắc phải là đồng tử công luyện từ nhỏ nhỉ?" Bạch Hổ sờ

cằm mình, nói: “Tôi cũng nhớ trước đó hình xăm trên người cậu sinh viên Diệp Phàm hình như đã biến mất một thời gian.” “Còn đừng nói, mảng hình xăm lớn màu đen này vừa ngầu vừa tôn da trắng nhỉ.” Kim Điêu nói: “Người ta cậu Diệp vốn đã trắng rồi, dù có để cậu cởi trần đứng cạnh, người ta vẫn nổi bật hơn.” Còn mấy vị giáo sư già thì cười vỗ vỗ vai Bạch Trường Minh.

“Lão Bạch à, không nhìn ra, Khinh Như cũng mạnh bạo ghê nhỉ.” “Ha ha ha, giấu kỹ quá đấy lão Bạch.” Bạch Trường Minh cũng là lần đầu tiên thấy con gái mình thất thố như vậy, ông cũng có chút không nỡ nhìn thẳng mà quay mặt đi chỗ khác.

Còn mấy thành viên của “Liên minh nạn nhân chống đối Diệp Phàm” thì nghiến răng nghiến lợi nhìn về phía Diệp Phàm và Bạch Khinh Như.

Cao Hoa tiến lên định lý luận: “Diệp Phàm, sao cậu có thể chơi trò lưu...” Lời còn chưa nói xong đã bị Bạch Khinh Như ngắt lời bằng một từ ngắn gọn “Cút”.

Không còn là “Tránh ra” như lúc từ chối hắn trước đó, mà là một từ “Cút” thẳng thừng hơn.

Cao Hoa cảm giác như nghe thấy tiếng trái tim mình tan vỡ.

Quả nhiên, trước đó chỉ vì một bóng lưng, lần này trực tiếp là tấm lưng trần, thái độ của Bạch Khinh Như liền trở nên tệ hơn.

Cao Hoa căm phẫn nhìn Diệp Phàm, không phải chỉ là cởi trần thôi sao, có gì đẹp mà nhìn!

Hắn căm phẫn nhìn Diệp Phàm.

Thân hình thẳng tắp, vòng eo thon gọn, những đường cơ bắp săn chắc và mượt mà, mật độ cơ bắp rắn rỏi có thể thấy bằng mắt thường, làn da trắng lạnh, hình xăm màu đen bá đạo và sành điệu.

Cao Hoa lần thứ hai thất vọng, căm phẫn siết chặt nắm đấm: Chết tiệt, đúng là đẹp thật!

Cùng lúc đó, hành động này của Bạch Khinh Nhứ cũng khiến Diệp Phàm không biết phải làm sao.

Lần đầu tiên trong đời có cảm giác bị sàm sỡ.

Hắn nhìn Bạch Khinh Nhứ hiện tại bề ngoài đang cố tỏ ra bình tĩnh nhưng mặt đã đỏ như quả cà chua, nhất thời cũng không biết nên phản ứng thế nào.

Bỗng nhiên, con chim khổng lồ màu đỏ bị Diệp Phàm chém đứt móng vuốt, bay trở lại lên không trung trên đỉnh mộ, lại một lần nữa cất lên một tiếng kêu.

Tiếng kêu đó đã mang theo hương vị báo thù rất rõ ràng.

Đồng thời, tiếng kêu này cũng nhắc nhở mọi người trong đội khảo cổ rằng họ đang ở trong hoàn cảnh nào.

Trương Cường lập tức phản ứng lại, lúc nãy mình lại vì một sự cố nhỏ mà không tận dụng tốt thời gian rút lui mà Diệp Phàm đã giành được cho họ!

Gã nghiến răng thật mạnh, hét lớn: "Đội bảo vệ!

Hộ tống giáo sư và các bạn sinh viên rút khỏi lăng mộ này!" Tuy nhiên, Diệp Phàm lại đột nhiên lên tiếng, kịp thời ngăn cản hành động của Trương Cường: "Không đi được!" "Đến dưới xương rồng!" "Chúng không dám động đến xương rồng." Trương Cường ngạc nhiên một lúc: "Chúng?" Lời vừa dứt, hai cánh cửa mộ ở hai bên lăng mộ, mà lúc nãy Bạch Trường Minh gọi là nhĩ thất ở hai bên trung điện dùng để đặt các đồ bồi táng khác, cũng đột ngột mở ra.

Từ trong hai cánh cửa mộ đó, lần lượt lao ra hai con mãnh thú có thân hình khổng lồ.

Chương 79

Lúc này, toàn bộ đội khảo cổ đã hoàn toàn rơi vào tình thế bị ba con quái vật khổng lồ này bao vây từ ba phía trái, phải và trên.

Đối mặt với ba con mãnh thú này, phản xạ có điều kiện của mọi người đều là nhanh chóng rời khỏi lăng mộ này.

Lúc này, Diệp Phàm lại nói một lần nữa: "Không kịp đâu, đến dưới xương rồng!" Câu nói ngắn gọn này lập tức khiến mọi người hoàn hồn.

Trương Cường không chút nghi ngờ, gã lại kéo cò súng, nói: "Nhanh!" "Đội bảo vệ yểm trợ!

Đến dưới xương rồng!" Rất nhanh, tất cả mọi người lại hành động.

Bốn cây cột vàng giữa bộ xương rồng ở ngay sau lưng họ không xa.

Đó là một khoảng cách chưa đến mười mét.

Nhưng lúc này, trong tình huống ba con mãnh thú có tốc độ cực nhanh, thân hình lại vô cùng to lớn đồng thời lao về phía mình từ ba hướng.

Khoảng cách ngắn ngủi mười mấy mét đó cũng trở nên dài đằng đẵng.

Mọi người đều lấy ra tốc độ chạy nước rút năm mươi mét để chạy về phía những cây cột vàng.

Mấy người trẻ tuổi nhanh chóng chạy ở phía trước, các giáo sư già được các đội viên bảo vệ dìu cũng chạy rất nhanh.

Cuối cùng, ngay trước khoảnh khắc ba con mãnh thú sắp đồng thời lao tới, ba đội viên bảo vệ cuối cùng chịu trách nhiệm yểm trợ trong đội cũng đã vào khu vực an toàn trong gang tấc.

Và ba con mãnh thú đó, giống như Diệp Phàm vừa nói.

Khi sắp tiếp xúc với bộ xương rồng giả này, chúng đột ngột phanh gấp, dừng lại.

Sau khi ba con mãnh thú dừng lại ở bên ngoài bốn cây cột vàng, chúng bắt đầu đi vòng quanh các thành viên đội khảo cổ dưới bộ xương rồng một cách giận dữ.

Đội khảo cổ nhìn ba con mãnh thú đang đi lại ở vòng ngoài.

Họ nhận ra rằng tuy bây giờ chúng đang rất tức giận, nhưng đúng như lời Diệp Phàm nói.

Ba con mãnh thú này căn bản không dám chạm vào bộ xương rồng này, nên bây giờ cũng không dám vượt qua bốn cây cột vàng để làm hại họ.

Chúng chỉ có thể ngồi chờ thời cơ, đi vòng quanh họ.

Sau khi xác nhận mình tạm thời an toàn, mọi người mới thở phào nhẹ nhõm, quan sát kỹ hai con mãnh thú còn lại rốt cuộc là gì.

Chỉ thấy, ngoài con chim khổng lồ màu đỏ xuất hiện đầu tiên đang bay lượn lúc lên lúc xuống, hai con mãnh thú mới ra còn lại có thân hình lớn hơn con chim đỏ rất nhiều.

Một trong số đó có hình dáng là một con hổ trắng, nhưng thân hình lại lớn hơn cả một con lạc đà hai vòng.

Lông toàn thân vô cùng mượt mà và đẹp đẽ, rõ ràng là lông màu trắng, nhưng dưới ánh lửa màu vàng cam xung quanh lại phản chiếu ánh sáng ấm áp màu vàng nhạt.

Mỗi bước đi của nó, cơ bắp trên người nhấp nhô, có thể thấy rất rõ sức mạnh mà người thường không thể chống lại được ẩn chứa trong những cơ bắp đó.

Một con hổ trắng to lớn như vậy đã đủ khiến người ta sợ hãi.

Mà con còn lại, càng khiến người ta rợn tóc gáy hơn.

Đó là một con rồng đi trên đất có vảy màu xanh!

Toàn bộ con rồng đi trên đất này chỉ nhỏ hơn bộ xương rồng trên đầu họ một chút, hai bên thân hình to dài là những chiếc vây mở rộng ra ngoài.

Vảy và vây đều có màu xanh, nhưng vảy trông cứng rắn vô cùng, đao thương bất nhập, còn vây khi mở ra lại mỏng như cánh ve, dưới ánh lửa màu vàng cam trông có vẻ lấp lánh và trong suốt.

Ngoài việc trên đỉnh đầu không có sừng rồng, và không có khả năng bay lượn như rồng.

Tất cả các đặc điểm khác đều không khác gì rồng!

Đó cũng không phải là rắn, vì trên bụng nó cũng mọc ra bốn cái móng vuốt to lớn như móng vuốt của chim ưng.

Con rồng đi trên đất màu xanh này, đang dựa vào bốn cái móng vuốt để thong thả đi trên mặt đất.

Ba con mãnh thú này, đều trông cực kỳ đẹp đẽ, nhưng cũng cực kỳ tàn nhẫn.

Lý Thái một bên vừa mân mê cây cột vàng bên cạnh, một bên vừa nhìn ba con mãnh thú đang đi lại, cảm thán nói: "Vị hoàng đế này e rằng không phải giàu có bình thường đâu!

Bây giờ tôi cũng tin đây chính là lăng mộ hoàng đế." Ngạn Gia cố gắng hết sức đứng ở chính giữa, nơi hắn cho là an toàn nhất.

Hắn vô cùng cảnh giác nhìn ba con mãnh thú bên ngoài, tuy hắn cũng rất thích thưởng thức cái đẹp, nhưng vào thời điểm quan trọng này, đầu óc tê dại, run rẩy hỏi: "Ba con này rốt cuộc là quái vật gì vậy!" Lý Thái liếc hắn một cái, nói: "Tôi thấy chúng trông rất oai phong." Ngạn Gia nói: "Trông đẹp đến mấy, nếu chỉ biết hại người thì cũng chỉ là vẻ bề ngoài hào nhoáng!" "Quái vật đẹp mà hại người chẳng lẽ không phải là quái vật sao?" Hắn tức giận nói xong, mấy đội viên xung quanh liền ném cho hắn một ánh mắt đầy ẩn ý.

Lưu Bác Văn ở một bên chép miệng, lắc đầu nói: "Tôi còn tưởng cậu không biết đạo lý này chứ." Tuy nhiên, mấy vị giáo sư già lại không có tâm trí tham gia vào cuộc đấu khẩu của mấy đứa trẻ này.

Bạch Trường Minh nhíu mày, nhìn ba con mãnh thú bên ngoài, nói: "Chim khổng lồ màu đỏ, rồng màu xanh, hổ màu trắng." Bạch Khinh Như bên cạnh ông lập tức nhận ra Bạch Trường Minh muốn nói gì, cô nói: "Đây là Chu Tước, Thanh Long, Bạch Hổ!" "Ba trong bốn Tinh Túc hộ vệ!" Hắc Hùng không khỏi hít một hơi khí lạnh, nói: "Trời đất ơi, đám này chắc phải dùng đại pháo mới hạ được quá?" Trương Cường đứng bên cạnh gã vỗ một cái vào chiếc mũ bảo hiểm trên đầu Hắc Hùng, nói: "Ông đây lấy đại pháo nã vào cái đầu gấu của mày trước." "Mấy con thần thú này, e rằng chúng ta lật tung cả thế giới này cũng không tìm được con thứ hai y hệt đâu." "Bây giờ chúng cũng là những động vật sống cần được chúng ta bảo vệ trọng điểm trong ngôi mộ này, biết chưa?" Hắc Hùng vừa chỉnh lại chiếc mũ bảo hiểm bị vỗ lệch trên đầu, vừa khó tin nói: "Đội trưởng Trương, anh đùa à?" "Chỉ ba con đại gia này, còn cần chúng ta bảo vệ sao?" "Ý em là ai có bản lĩnh làm chúng bị thương được chứ?" Lời vừa nói xong, cả hai người đều không hẹn mà cùng nhìn về phía Diệp Phàm đang im lặng ở phía sau.

Lúc nãy chính là Diệp Phàm, một đao đã chém đứt gọn gàng móng

vuốt của con Chu Tước kia!

Mọi người lúc này mới hoàn hồn, nơi này an toàn, chính là do Diệp Phàm nói cho họ biết!

Trương Cường thở ra một hơi, nói: "Nói đi cũng phải nói lại, ban đầu cũng là nhờ cậu Diệp nhắc nhở chúng ta có động tĩnh, có thứ gì đó lớn ở đây." Hắc Hùng không ngừng gật đầu, nói: "Đúng vậy!" "Nếu ở trong tình trạng không chút đề phòng, e rằng ngay từ đầu chúng ta đã chết dưới móng vuốt của con chim lớn kia rồi." Hắc Hùng nhanh chóng nhớ lại tình cảnh lúc nãy, nói: "Nhưng mà lúc nãy cậu Diệp làm sao nghe được động tĩnh ở trên và hai bên vậy, tôi thật sự chẳng nghe thấy gì cả!" "Đây quả nhiên là giác quan nhện, nhạy hơn cả Peter Parker!" Đôi mắt của Hắc Hùng sáng lấp lánh, bây giờ trong mắt gã, Diệp Phàm đã nghiễm nhiên trở thành một Người Nhện sống.

Diệp Phàm liếc nhìn ánh mắt nồng nhiệt của Hắc Hùng, cảm thấy trên người nổi lên một lớp da gà dày đặc.

Hắn lặng lẽ bước sang một bên, để mình cách xa tầm mắt của Hắc Hùng một chút.

Trương Cường xách cổ áo Hắc Hùng kéo gã về phía sau.

Bây giờ tuy họ đã có thể tạm thời duy trì an toàn, nhưng ba con thần thú đi lại bên ngoài vẫn gây cho họ một áp lực rất lớn.

Trương Cường nhìn Bạch Trường Minh, nói: "Giáo sư Bạch, ông có biết ba con thần thú này có lai lịch gì không?" Bạch Trường Minh đẩy gọng kính, nhìn ba con thần thú bên ngoài, nói: "Tứ Tinh Túc hộ vệ, đây là một môn học rất xa lạ." "Các tài liệu chính thống lưu truyền lại ghi chép về những thứ này không nhiều, tôi cũng chỉ từng thấy một phần ghi chép trên một số tài liệu còn sót lại trong các cổ mộ trong công tác khảo cổ trước đây." "Tứ Tinh Túc hộ vệ, lần lượt là Chu Tước, Thanh Long, Bạch Hổ, Huyền Vũ." "Có tài liệu ghi lại, Tứ

Tượng được đặt tên theo các vì sao trên trời, lần lượt đại diện cho bốn phương Đông, Tây, Nam, Bắc." "Trong công tác nghiên cứu ban đầu, chúng tôi tương đối tin vào giả thuyết này." "Nhưng cũng có một số tài liệu ghi lại, Tứ Tượng cũng là bốn loại thần thú tồn tại trong trời đất." "Thương Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ, Tứ Linh của trời, để trấn giữ bốn phương." "Vì trước đây chúng tôi chưa tìm thấy bằng chứng về sự tồn tại của bốn loại linh vật này, nên đã coi đây là một phương thức ghi chép mê tín, khoác lác của người xưa." Nói rồi, ông nhìn ra ngoài, nhíu mày: "Nhưng bây giờ xem ra, giả thuyết thứ hai cũng rất đáng tin." "Bốn loại linh vật này, cũng thực sự tồn tại!" "Các ghi chép học thuật hiện có về những điều này đã bị rất nhiều yếu tố bên ngoài không thể kháng cự làm hư hại rất nghiêm trọng, đây đều là những học vấn huyền bí." "Xem ra, muốn biết những ghi chép cụ thể hơn về những học vấn này, chỉ có thể đi khám phá thêm trong nhiều cổ mộ hơn nữa." Trương Cường cũng nhíu mày, thở dài một hơi, nói: "Ngay cả giáo sư Bạch đây cũng chỉ biết một nửa, xem ra đây thật sự là một môn học rất sâu sắc." "Nhưng mà, đã là bốn loại linh vật, bây giờ chỉ xuất hiện ba, con còn lại, Huyền Vũ, là vẫn chưa ra sao?" Bạch Trường Minh cũng hít một hơi, im lặng một lúc, lắc đầu, nói: "Theo lý mà nói, bốn Tượng linh thú này nên xuất hiện cùng lúc mới đúng, bây giờ xem ra, đúng là còn một con chưa ra." Lúc này, Diệp Phàm đột nhiên lên tiếng, nói: "Không," "Nó vẫn luôn ở đây." Diệp Phàm đã lâu không lên tiếng, mọi người lập tức nhìn về phía hắn.

Lưu Bác Văn vốn đứng bên cạnh hắn lập tức lại sáp lại gần hơn, cảnh giác nhìn xung quanh, nói: "Vẫn luôn ở đây?" "Là con Huyền Vũ còn lại sao?" "Em chỉ biết QQ Huyễn Vũ thôi, tên Huyền Vũ này nghe đã thấy bá cháy rồi!" "Có phải là có thể nghiền ép ba vị đại thần thú này không!" Diệp Phàm khẽ nhắm mắt, âm thầm tiêu hóa sự ồn ào của Lưu Bác Văn trong lòng.

Hắn bấm ngón tay tính toán, mình cũng là sau khi bị cuốn vào mới đến thế giới này được mấy ngày đã theo mọi người xuống mộ.

Từ trước đến nay hắn vẫn cho rằng đây là một thế giới không khác mấy so với thế giới mình đang sống.

Nhưng bây giờ xem ra, lịch sử, đơn vị đo lường, văn tự và ngôn ngữ của nước Đại Việt đúng là hoàn toàn giống với nơi hắn sống ban đầu.

Nhưng ở một số phương diện huyền học và kiến thức liên quan đến cổ mộ thì lại tương đối thiếu sót.

Kiếp trước là một người yêu thích văn hóa Đạo giáo và văn học đạo mộ, những thứ như Thái Cực sinh Lưỡng Nghi, Lưỡng Nghi sinh Tứ Tượng, Tứ Tượng sinh Bát Quái, Diệp Phàm nhắm mắt cũng có thể đọc ngược vanh vách.

Mấy người trẻ tuổi bao gồm cả một số đội viên bảo vệ cũng bị Lưu Bác Văn ảnh hưởng, cho rằng con Huyền Vũ nghe tên hoàn toàn không đoán ra là động vật gì này là một sự tồn tại cực kỳ nguy hiểm.

Triệu Trạch Minh liếc Lưu Bác Văn một cái, nói: "Vô học, thật đáng sợ." "Bản thể của Huyền Vũ, chính là một con rùa." "Bay lượn như chim, im lìm như rùa, rồng bay hổ vồ, không gì địch nổi bốn vật này, đó chính là Tứ Linh Thú." "Bay lượn như chim, là Chu Tước, rồng bay hổ vồ, là Thanh Long Bạch Hổ, rất rõ ràng, im lìm như rùa, chính là chỉ con Huyền Vũ này." Triệu Trạch Minh có suất tuyển thẳng cao học đang lung lay bây giờ cuối cùng cũng có cơ hội thể hiện năng lực chuyên môn của mình, trong lòng hả hê một phen.

Những điều này, cũng là do hắn đọc được từ các tài liệu trong mộ khi đi xuống mộ cùng các giáo sư trước đây.

Vì ghi chép không đầy đủ, nên các giáo sư đều không nghiên cứu

ra được cái gì, tự nhiên cũng không đưa những thứ này vào sách giáo khoa chính thống.

Ở đây ngoài hắn và Bạch Khinh Nhứ, e rằng không còn sinh viên nào biết điều này.

Triệu Trạch Minh tự tin liếc nhìn một vòng những người xung quanh, khi nhìn thấy Diệp Phàm, liền trực tiếp lộ ra vẻ mặt khiêu khích.

Diệp Phàm nhận được sự khiêu khích của Triệu Trạch Minh, trong lòng cười khẩy.

Thầm nghĩ, chút tài mọn mà dám múa rìu qua mắt thợ à?

Chương 80

Thế này mà không cho một phát "Đại uy thiên long" thì thật có lỗi với Pháp Hải quá.

Diệp Phàm lên tiếng nói: "Huyền Vũ, là rùa và rắn.

Ở phương Bắc, nên gọi là Huyền.

Thân có lân giáp, nên gọi là Vũ." "Không phải rùa, là rùa rắn." Hắn liếc nhìn Triệu Trạch Minh, Triệu Trạch Minh há miệng, trong đầu không tìm được bất kỳ kiến thức chuyên môn nào có hiệu lực để phản bác: "Những cái này, trong sách giáo khoa căn bản không có." Nói rồi, Triệu Trạch Minh có chút kích động nhìn về phía Bạch Trường Minh, nói: "Giáo sư Bạch!

Diệp Phàm quả nhiên không phải lần đầu xuống mộ!" "Đây chính là bằng chứng!" Tuy nhiên lúc này, Bạch Trường Minh căn bản không để ý đến lời chỉ trích của Triệu Trạch Minh, trước tiên nhíu mày liếc nhìn Triệu Trạch Minh một cái, nói: "Đừng gây thêm rắc rối." Sau đó lại nhìn Diệp Phàm với ánh mắt vô cùng tán thưởng.

Nếu Diệp Phàm đã biết rõ về Huyền Vũ như vậy, thì lời hắn nói Huyền Vũ ở đây nhất định cũng là đúng!

Bạch Trường Minh nói: "Đúng vậy, đúng vậy!" "Diệp Phàm tiểu hữu, cậu cứ nói tiếp đi, tại sao lại nói Huyền Vũ ở đây?" Diệp Phàm ngẩng đầu liếc nhìn con Chu Tước đang bay lượn trên đỉnh mộ.

Trên thực tế, ngay khi nhìn thấy Chu Tước, Diệp Phàm đã nhanh chóng tìm thấy tài liệu về con chim lớn màu đỏ này trong Bách khoa toàn thư Dị trân Quái vật. 【Một trong Tứ Thánh Thú, Chu Tước.】【Một trong Tứ Hộ Vệ của Chân Long.】 Sau khi xác nhận con chim khổng lồ màu đỏ xuất hiện đầu tiên chính là Chu Tước, Diệp Phàm

liền lập tức dùng kiến thức Tứ Tượng mà mình nắm giữ để suy luận ra những con quái vật đang thở hổn hển ở hai bên lúc đó đến từ đâu.

Thanh Long và Bạch Hổ trong Tứ Tượng.

Đồng thời hắn cũng nhận ra, rút khỏi lăng mộ này tuyệt đối không phải là phương án tốt nhất lúc đó.

Chưa nói đến khoảng cách của họ đến cửa, với tốc độ của Tứ Thánh Thú, đội khảo cổ căn bản không kịp đi đến cửa thì e rằng đã toàn quân bị diệt.

Cho dù đội khảo cổ có rút lui thành công khỏi lăng mộ này, cũng nhất định không có cơ hội quay lại nữa.

Nhưng Tứ Thánh Thú này là Tứ Hộ Vệ của Chân Long, mục đích xuất hiện ở đây rõ ràng là để bảo vệ bộ xương rồng giả này.

Thánh thú có linh, có một việc chúng tuyệt đối sẽ không làm, đó là phá hủy xương rồng.

Cho nên Diệp Phàm nhanh chóng suy luận ra, lựa chọn an toàn nhất lúc đó, chính là bên dưới bộ xương rồng này!

Về việc đội khảo cổ vẫn luôn thắc mắc họ vẫn chưa nhìn thấy Huyền Vũ ở đâu, Diệp Phàm liếc nhìn xuống chân mình.

Diệp Phàm gõ Hắc Kim Cổ Đao xuống đất, nói: "Ở đây." Bạch Trường Minh nhìn về phía mặt đất mà Diệp Phàm chỉ bằng Hắc Kim Cổ Đao, lập tức nhận ra: "Nền của lăng mộ này không phải là gạch xanh như trước!" "Đây là, mai rùa màu đen!" Mọi người cũng đều nhìn xuống chân mình.

Chỉ thấy, mặt đất dưới chân họ sớm đã không còn là những viên gạch xanh bằng phẳng như trong các lăng mộ trước đây.

Mà là mai rùa có hoa văn phức tạp, màu đen, bề mặt còn có chút

nhẵn bóng!

Từ lúc mới bước vào, sự chú ý của họ đầu tiên bị những ngọn đèn trường minh đột nhiên sáng lên thu hút.

Sau đó lại là bộ xương rồng giả có thể sánh với rồng thật này.

Cuối cùng lại là ba con thánh thú đột nhiên xuất hiện này.

Cho nên căn bản không có ai quan sát dưới chân họ là gì.

Hóa ra lúc này, họ lại đang đứng trên mai của Huyền Vũ!

Trương Cường nhấc chân lên, nhìn mai rùa có hoa văn dưới chân, không khỏi hít một hơi, nói: "Khả năng quan sát này của cậu Diệp, thật sự khiến những người làm bảo vệ như chúng tôi tự thấy hổ thẹn." "Những đội viên bảo vệ xuất thân từ lính trinh sát chuyên nghiệp như chúng tôi, vậy mà đều không chú ý đến điểm này." Bạch Trường Minh cũng tán thưởng nhìn Diệp Phàm.

Tuy nhiên, trên thực tế Diệp Phàm không phải là nhìn thấy mai rùa trước rồi mới nhận ra họ đã ở trên lưng Huyền Vũ.

Diệp Phàm liếc nhìn Bạch Trường Minh.

Bạch Trường Minh nghi hoặc một lúc.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo Diệp Phàm lên tiếng, Bạch Trường Minh liền biết tại sao Diệp Phàm lại nhìn mình như vậy.

Diệp Phàm nói: "Tứ Tượng, có thuyết đại diện cho phương vị." Bạch Trường Minh nghe vậy, vẻ mặt lập tức trở nên nghiêm túc.

Trước đây, ông và mấy vị giáo sư già chỉ nghiên cứu ra Tứ Tượng có thể chỉ dẫn phương hướng hành quân trong thời cổ đại.

Nội dung còn lại, chính là Tứ Thánh Thú bảo vệ quân đội mà trong mắt họ là huyền bí, dường như không thể tồn tại.

Cho nên Tứ Tượng rốt cuộc có ý nghĩa gì về phương vị, đã trở thành một vấn đề nan giải luôn làm khó họ.

Bạch Trường Minh vô cùng trang trọng nhìn Diệp Phàm, nói: "Diệp Phàm tiểu hữu, xin đừng ngại chỉ giáo." Diệp Phàm nói: "Tả Thanh Kinh viết, đất có bốn thế, khí từ tám phương." "Phía trước là Chu Tước, phía sau là Huyền Vũ, bên trái là Thanh Long, bên phải là Bạch Hổ." "Hỏi về bốn phương, chính là bốn cung tinh tú.

Đông cung Thanh Long, Tây cung Bạch Hổ, Bắc cung Huyền Vũ, Nam cung Chu Tước." "Chu Tước ở trên là phía trước, vậy nên, Huyền Vũ ở sau sẽ nằm ở dưới." Bạch Trường Minh trước tiên có chút chấn động nhìn Diệp Phàm, những điều này tuyệt đối không có trong sách giáo khoa chính thống!

Sau đó ông tán thưởng gật đầu, cười nói: "Đội trưởng Trương à, xem ra người tự thấy hổ thẹn không bằng nên có thêm cả lão già này nữa rồi." Không chỉ Bạch Trường Minh, mà mấy vị giáo sư già trong đội khảo cổ cũng đều vô cùng chấn động nhìn về phía Diệp Phàm.

Mọi người bất giác cùng nảy ra một suy nghĩ trong đầu: Những điều này, sao Diệp Phàm lại biết rõ đến thế?

Trước lần xuống mộ này, mấy vị giáo sư già đây còn chưa từng nghe nói đến sự tồn tại của nhân vật nào tên là Diệp Phàm.

Ngược lại, mấy thanh niên khác cũng đến ứng tuyển bài đăng kén rể của Bạch Khinh Nhứ, vì có danh tiếng khá cao trong trường nên các vị giáo sư ít nhiều cũng đã từng nghe qua.

Nhưng rõ ràng, Diệp Phàm, người chẳng có tiếng tăm gì, mới là người họ nên coi trọng nhất.

Bạch Trường Minh cau mày thật sâu, nhìn chằm chằm về phía Diệp Phàm một lúc lâu, dường như đang suy nghĩ điều gì đó.

Vẻ mặt ông cực kỳ nghiêm túc.

Sau khi giải thích xong lý do mình phát hiện ra phương vị Huyền Vũ, Diệp Phàm liền im lặng.

Hắn bình tĩnh đón nhận ánh mắt của Bạch Trường Minh.

Ánh mắt của Bạch Trường Minh quá chăm chú, thậm chí dáng vẻ suy tư của ông còn có vài phần giống như đang thẩm vấn.

Diệp Phàm kết hợp với câu "tự thẹn không bằng" mà Bạch Trường Minh vừa nói, lại quan sát ánh mắt của ông lúc này, trong lòng thầm nghĩ không ổn.

Chẳng lẽ vị giáo sư Bạch này cũng mắc phải cái bệnh "uy quyền không chấp nhận bất kỳ sự nghi ngờ nào" sao?

Lẽ nào mình nên hành động khiêm tốn hơn một chút?

Nhưng bề ngoài, Diệp Phàm không hề để lộ ra một chút sợ hãi nào.

Thậm chí trong mắt người ngoài, khí thế của Diệp Phàm lúc này thực ra còn cao hơn Bạch Trường Minh một bậc.

Bạch Trường Minh cứ thế im lặng một lúc.

Một bên, ngoài Diệp Phàm, mọi người cũng đang đoán già đoán non tâm tư của Bạch Trường Minh.

Lý Thái và Ngạn Gia ghé sát vào nhau, nhỏ giọng bàn tán.

"Thằng Diệp Phàm này rốt cuộc có lai lịch gì vậy, sao cái gì cũng biết thế?

Không lẽ đúng là trộm mộ thật à?" "Hừ, quan tâm lai lịch nó làm gì, giờ nó không chỉ cướp hết hào quang của chúng ta, mà còn cướp cả hào quang của giáo sư Bạch nữa, giáo sư Bạch mà chịu được mới lạ." "Đúng, nếu là tôi, tôi cũng không nhịn được." Mấy người đều

mang vẻ mặt hóng kịch, nhìn hai người Bạch Trường Minh và Diệp Phàm đang đối mặt nhau.

Ngạn Gia ở bên cạnh châm dầu vào lửa: "Giáo sư Bạch, ngài đừng chấp nhặt với một đứa con nít làm gì." "Chúng tôi đều biết, trong đội của chúng ta, ngài mới là người có thẩm quyền nhất trong ngôi mộ cổ này!" Một bên, Bạch Khinh Nhứ cũng rất hiếm khi thấy Bạch Trường Minh dùng ánh mắt như vậy để nhìn ai.

Tuy với sự hiểu biết của cô về cha mình, Bạch Trường Minh không phải là người ganh tị với tài năng của hậu bối, ngược lại, ông thường rất coi trọng những người trẻ như vậy.

Nhưng bây giờ không phải là tình huống bình thường!

Bởi vì trong tình huống bình thường, căn bản không có một người trẻ nào có thể lấn át Bạch Trường Minh một cách trực diện như thế!

Bạch Khinh Nhứ trước tiên liếc một cái lạnh lùng về phía Ngạn Gia rõ ràng đang châm dầu vào lửa, rồi lại lo lắng nhìn về phía Bạch Trường Minh và Diệp Phàm, nói: "Ba, Diệp Phàm chỉ là có gì nói nấy, ba đừng…" Ở phía khác, một vị giáo sư già cũng lên tiếng: "Đúng vậy lão Bạch, tôi cũng thấy cậu sinh viên Diệp Phàm làm không tệ, tre già măng mọc, sớm muộn gì chúng ta cũng phải lui về nhường chỗ cho lớp trẻ thôi mà." Bạch Trường Minh nghe vậy, không thể tin nổi mà nhìn mấy người đang "khuyên giải" một cái.

Chương 81

Trong giọng nói không thể tưởng tượng nổi của ông còn mang theo một chút ấm ức vì không được thấu hiểu, ông nói: "Mọi người đang nghĩ gì vậy?" "Bạch Trường Minh tôi trong mắt các vị lại là hạng tiểu nhân như thế sao?" Đột nhiên, ông bước lên một bước, hai tay nắm lấy một tay của Diệp Phàm, dùng sức lắc lắc, kích động nói: "Tôi không ngờ Đại Việt ta lại còn có một người trẻ tuổi như cậu bạn nhỏ Diệp Phàm đây!" "Đúng là trời phù hộ Đại Việt ta!

Có tiểu hữu Diệp Phàm ở đây, việc hoàn thành hành trình vĩ đại chấn hưng lịch sử Đại Việt thật sự chỉ còn là vấn đề thời gian!" "Chuyến đi này có tiểu hữu Diệp Phàm giúp sức, thật may mắn!

May mắn quá đi!" Bạch Trường Minh vô cùng kích động, nắm chặt tay Diệp Phàm, giống như tìm được bảo vật gì đó mà yêu thích không nỡ buông tay.

Diệp Phàm nhìn ánh mắt sáng long lanh của Bạch Trường Minh, đột nhiên cảm thấy mình nhìn thấy bóng dáng của Lưu Bác Văn trên người vị giáo sư tóc đã hoa râm này.

Có điều, được đánh giá cao như vậy, chẳng phải chứng tỏ suất tuyển thẳng cao học của mình đã ở ngay trước mắt rồi sao?

Diệp Phàm thầm nghĩ, phải ổn định cầu thắng.

Hắn nhàn nhạt mở miệng, nói: "Quá khen." Bạch Trường Minh lại lắc mạnh tay mấy cái rồi mới buông tay Diệp Phàm ra.

Ông quay đầu lại, nghiêm túc nhìn Ngạn Gia vừa châm dầu vào lửa.

Sự nghiêm túc này đã khác với vẻ trang trọng khi nhìn Diệp Phàm

lúc nãy, sự nghiêm túc của Bạch Trường Minh bây giờ mới là sự nghiêm túc mang ý trách cứ.

Bạch Trường Minh nói: "Còn một điểm nữa tôi phải nói cho cậu, người trẻ ạ." "Chân lý không nằm trong tay những kẻ tự xưng là người có thẩm quyền." "Mà người nắm giữ chân lý mới thực sự là người có thẩm quyền." Bạch Trường Minh nói xong, liền nhìn về phía Diệp Phàm đang đứng bên cạnh mình.

Cùng lúc đó, như thể để phối hợp với thời điểm Bạch Trường Minh vừa dứt lời, ba con thánh thú đang đi đi lại lại bên ngoài long cốt đột nhiên cùng lúc gầm lên.

Trong tình cảnh này, phản ứng đầu tiên của mọi người không phải là ba con thánh thú này sắp tấn công họ.

Mà càng giống như, ngay cả ba con thánh thú này cũng đang đồng tình với câu nói vừa rồi của Bạch Trường Minh.

Mọi người dưới long cốt nhất thời đều bị ba tiếng gầm vang đồng loạt này thu hút sự chú ý, tất cả đều nhìn ra ba con thánh thú bên ngoài.

Cùng lúc đó, khi tầm mắt của mọi người đều hướng về ba con thánh thú bên ngoài long cốt, chỉ có một mình Diệp Phàm là nhìn xuống con Huyền Vũ dưới chân mình.

Từ lúc biết ba con thánh thú này chính là Chu Tước, Bạch Hổ và Thanh Long trong Tứ Đại Thần Thú, Diệp Phàm đã thấy rất kỳ lạ.

Nếu Tứ Đại Thần Thú tồn tại để bảo vệ Chân Long, tại sao bây giờ lại đang bảo vệ bộ xương rồng giả này?

Nếu ba con thánh thú này ngay cả xương rồng thật giả cũng không phân biệt được, sao có thể gọi là linh thú, quả thực còn không bằng con chó giữ nhà.

Hơn nữa, tại sao ba con thánh thú này đều vì không dám phá hoại long cốt nên không dám lại gần bốn cây cột vàng này.

Nhưng bốn cây cột vàng chống đỡ long cốt này lại có thể dựng thẳng trên lưng Huyền Vũ?

Diệp Phàm khẽ nhíu mày, theo suy luận của mình, ánh mắt hắn nhìn Huyền Vũ cũng trở nên sắc bén hơn rất nhiều.

Nếu người xây mộ chắc chắn rằng Huyền Vũ sẽ không làm ra hành động gì tổn hại đến bộ xương rồng giả này, nên mới dựng thẳng bốn cây cột vàng lên mai của Huyền Vũ.

Vậy thì chỉ có một khả năng lớn nhất.

Đó chính là con Huyền Vũ dưới chân họ, thực chất là một vật chết!

Diệp Phàm dùng Bách khoa toàn thư Dị trân vật chủng để tra tư liệu về con Huyền Vũ dưới chân.

Nhưng kết quả lại khiến hắn rất bất ngờ. 【Mai rùa Huyền Vũ hai mặt, chia làm hai mặt.】 【Có thể dùng để bói toán, một mặt là Cát, một mặt là Hung.】 【Đầu đuôi Huyền Vũ nối liền, có thể dùng để chuyển dời vận khí.】 【Mai rùa Huyền Vũ, có thể dùng để bày trận, mặt Cát là đại cát khí vận, mặt Hung có thể thiết lập Thiên Cơ Sát Nhân Trận.】 Đây quả thực là Huyền Vũ, nhưng lại không phải là con thánh thú Huyền Vũ.

Mà là mai rùa trên người Huyền Vũ?

Cùng lúc đó, ba con thánh thú sau khi gầm lên một tiếng dài, đã bắt đầu gầm lên lần thứ hai.

Lúc này, mọi người mới ý thức được, trong tiếng gầm của ba con thánh thú này, lộ ra một cỗ sốt ruột của kẻ săn mồi đang chờ đợi.

Trương Cường nói: “Cứ ở đây mãi cũng không phải là kế lâu dài.” “Chúng ta phải nghĩ cách rời khỏi đây.” Bạch Trường Minh nhìn bốn phía cột vàng, không khỏi lại thở dài một hơi, nói: “Xem ra, hai bên này cũng không phải là nhĩ thất để đồ tùy táng, chúng ta có lẽ cũng không cần vào xem xét.” Trương Cường nhíu mày, nhìn ba con thánh thú bên ngoài, lại liếc nhìn khẩu súng trong tay mình: “Hỏa lực của chúng ta không phải là đối thủ của mấy con quái vật này.” “Bây giờ chúng nó vây ba phía, cách duy nhất để rời đi là, hai người đi cùng tôi thu hút sự chú ý của ba con quái vật này ra xa.” Anh ta vừa nói xong, những người xung quanh lập tức có những phản ứng khác nhau.

Mấy vị giáo sư già đều đồng thanh phản ứng: “Không được!” “Tuyệt đối không được!” Còn các đội viên của anh ta thì phản ứng là: “Đội trưởng, để em!” “Để em đi!

Đội trưởng!” Trương Cường vui mừng nhìn các đội viên của mình, mỗi người đều có ánh mắt cực kỳ kiên định nhìn về phía anh.

Sau đó, anh lại giải thích với mấy vị giáo sư già đã lên tiếng phản đối: “Thưa các giáo sư, đây tuyệt đối là kế sách vẹn toàn.” “Một là Chu Tước lúc nãy đã chứng minh rồi, đạn trong súng của chúng ta không gây uy hiếp cho chúng, hai là chúng ta cũng không thể giết hại những sinh vật này.” “Chúng ta không thể cầm cự ở đây với chúng, càng về sau chúng ta càng bất lợi.” “Nhân lúc này, thể lực của tôi và các đội viên cũng đã hồi phục được một ít trong lúc nghỉ ngơi, vẫn còn cơ hội rất lớn để bảo toàn tính mạng khi thu hút sự chú ý của mấy con này.” “Dùng sự hy sinh nhỏ nhất để đổi lấy hiệu quả lớn nhất, vụ làm ăn này, đáng giá.” Lông mày của mấy vị giáo sư già đều nhíu chặt.

Mỗi người họ đều biết, Trương Cường nói rất có lý.

Đúng như Trương Cường nói, tổn thất nhân sự do đề nghị vừa rồi của anh ta gây ra, nhất định là nhỏ nhất.

Nhưng, đạo lý ai cũng hiểu.

Nhưng uy lực của ba con thánh thú bên ngoài lúc nãy, họ cũng đã nhìn thấy.

Nếu thật sự để ba đội viên bảo vệ đi dụ sự chú ý của những con thánh thú này, ba người đó cơ bản là không có hy vọng sống sót!

Bây giờ để họ đồng ý với đề nghị của Trương Cường, điều này có khác gì để họ đồng ý trơ mắt nhìn Trương Cường dẫn hai đội viên bảo vệ đi nộp mạng!

Trương Cường nhìn mấy vị giáo sư già đã im lặng, cũng biết mình chắc chắn không nhận được sự đồng ý của họ.

Vì vậy, anh ta dứt khoát quay thẳng về phía các đội viên của mình.

Anh nhìn mặt từng đội viên, trên mặt mỗi người đều là vẻ mặt không sợ chết, anh tin tưởng vào đám thuộc hạ đã nhiều lần cùng mình vào sinh ra tử này.

Nhưng bây giờ, đối với anh mà nói, gọi tên hai đội viên, có khác gì trực tiếp gọi tên hai người cùng anh đi nộp mạng đâu?

Nếu anh có thể phân thân làm ba, tuyệt đối sẽ không gọi đội viên của mình cùng mình làm chuyện nộp mạng này.

Nhưng bây giờ, với tư cách là đội trưởng đội bảo vệ phải bảo vệ an toàn cho đội khảo cổ, anh bắt buộc phải đưa ra lựa chọn này.

Trương Cường siết chặt khẩu súng trong tay, nói: “Để tiết kiệm thời gian, tôi sẽ không đợi các cậu chủ động báo danh nữa, Kim Điêu, Hoa Báo.” “Tôi biết hai cậu chạy nhanh, nhưng đều phải tập trung tinh thần cho tôi, không được khinh địch, đến lúc đó cùng tôi tập hợp với đại đội của chúng ta.” Hai đội viên được gọi tên lập tức bước lên một bước.

Đây là hai đội viên rất gầy, đồng thanh hô vang: "Rõ!

Bảo đảm hoàn thành nhiệm vụ!" Trương Cường mím môi nhìn họ một cái, lại nhìn ra ba con mãnh thú bên ngoài, trong lòng dâng lên một cỗ áy náy.

Còn các đội viên còn lại thì lớn tiếng hô: "Đội trưởng!" "Trương đội!

Tôi cũng chạy nhanh, để tôi đi!" Trương Cường nhìn những đội viên đang sốt ruột này, nói: "Được rồi, loạn cái gì mà loạn, lần này cứ để cơ hội cho ba người chúng tôi trước đi." "Đến lúc đó cũng sẽ có cơ hội cho các cậu lập công." "Kia, Bạch Hổ!" Bạch Hổ lập tức bước lên một bước, nhíu mày nhìn đội của mình, hy vọng Trương Cường có thể để anh ta thay mình hoàn thành nhiệm vụ liều mạng này.

Tuy nhiên, Trương Cường lại nói: "Tiếp theo cậu sẽ tạm thời giữ chức đội trưởng lâm thời, hộ tống các giáo sư và sinh viên rút lui, không được để xảy ra bất kỳ sai sót nào." Bạch Hổ sốt ruột biện minh một tiếng: "Đội trưởng, tôi…" Trương Cường cố ý ra vẻ đội trưởng, nghiêm túc nói: "Tôi cái gì mà tôi?" "Đây là mệnh lệnh!" Bạch Trường Minh mím môi, thở dài một hơi, vẫn có chút do dự, nói: "Trương đội trưởng, tôi nghĩ chúng ta vẫn nên nghĩ cách khác đi." "Biết đâu sẽ có cách tốt hơn?" Trương Cường nói: "Giáo sư Bạch, khảo cổ thì ngài giỏi." "Nhưng nắm bắt thời cơ, tôi giỏi." "Vào lúc này, do dự sẽ bại trận!" Bạch Trường Minh nhìn sâu vào Trương Cường một cái, lông mày nhíu càng chặt hơn.

Ông tự biết mình đuối lý, cũng không thể nói thêm được gì để khuyên Trương Cường nữa.

Tuy nhiên lúc này, Diệp Phàm, người đã im lặng đến mức gần như đã phai nhạt khỏi sự chú ý của mọi người, lại đột nhiên lên tiếng.

Hắn bước lên một bước, ngẩng đầu nhìn lên phía trên đỉnh mộ,

nói: “Còn có sự hy sinh nhỏ hơn.” Mọi người lập tức nhìn về phía Diệp Phàm.

Lưu Bác Văn rất có mắt nhìn, trực tiếp chuyển ống kính từ ba con thánh thú khổng lồ bên ngoài sang người Diệp Phàm.

Cậu tin rằng chỉ cần Diệp Phàm đã nói như vậy, nhất định là có cách.

Đặc biệt là ba đội viên bảo vệ đã chuẩn bị sẵn sàng hy sinh.

Họ thực sự không thể nghĩ ra còn có sự hy sinh nào nhỏ hơn việc một đổi một cực hạn nữa.

Nhưng Trương Cường, người vừa rồi đã quyết định đi chết, thậm chí còn không nghe đề nghị “bàn bạc lại” của Bạch Trường Minh, lập tức thay đổi suy nghĩ trước đó.

“Tiểu Diệp tiểu ca, cậu nói đi.” Mấy thanh niên xung quanh lập tức liếc nhìn Trương Cường, người rõ ràng đã nhìn thấy hy vọng mới, thầm nghĩ: Trương đội trưởng bây giờ đến cả giáo sư Bạch cũng tiêu chuẩn kép rồi sao?

Chương 82

Nói hay lắm mà do dự là chết toi cơ mà?

Một bên, Diệp Phàm nhìn lên cao, nói: "Không hy sinh." Sau đó, hắn lập tức nói: "Mọi người cứ ở đây, đừng đi đâu cả!" Nói xong, khi mọi người còn chưa kịp phản ứng, hắn đã dứt khoát đi ra khỏi nơi an toàn dưới long cốt.

Đợi đến khi mọi người phản ứng lại, Diệp Phàm đã lần lượt né tránh linh hoạt đòn tấn công từ hai phía của Thanh Long và Bạch Hổ.

Bây giờ đã nắm lấy móng vuốt của Chu Tước!

Mọi người phản ứng lại, trong đội lập tức vang lên mấy tiếng hét xé lòng.

"Diệp Phàm!" "Đại ca!" "Tiểu hữu Diệp Phàm!" "Tiểu Diệp ca!" Mọi người trừng lớn mắt, căm phẫn nhìn về phía Diệp Phàm và Chu Tước.

Họ làm sao cũng không ngờ lựa chọn của Diệp Phàm lại là lấy thân thử hiểm!

Trương Cường lập tức giơ súng lên, hai mắt đỏ ngầu khóa chặt cổ của Chu Tước trong ống ngắm.

Nhưng anh không dám nổ súng, sợ rằng phát súng này không những không giúp được Diệp Phàm, mà còn chọc giận Chu Tước làm ra chuyện gây hại cho Diệp Phàm hơn.

Tuy nhiên, trong tiếng la hét của họ, Diệp Phàm đã thuận lợi bám vào móng vuốt của Chu Tước, trực tiếp mượn lực lật người lên lưng con Chu Tước đó.

Diệp Phàm không những không bị Chu Tước tấn công thành công,

ngược lại còn túm lấy lông vũ trên cổ Chu Tước, thành công điều khiển nó!

Chỉ thấy, Diệp Phàm cúi người đứng trên lưng Chu Tước, điều khiển Chu Tước bay lên phía trên đỉnh mộ.

Sau đó, Diệp Phàm như ghìm cương ngựa bên bờ vực, để Chu Tước dừng tiếng kêu ở một nơi.

Tiếp đó, hắn dừng lại ở trên đó một lúc.

Mọi người trên mặt đất không biết Diệp Phàm đã làm gì, mai rùa Huyền Vũ dưới chân họ đột nhiên di chuyển.

Có mấy đội viên bị mặt đất di chuyển như vậy làm loạng choạng, trực tiếp ngồi phịch xuống đất.

Không lâu sau, một lối vào trên mặt đất xuất hiện trước mặt họ.

Nhìn thấy lối vào trên mai rùa Huyền Vũ hai mặt mở ra, Diệp Phàm liền điều khiển Chu Tước hạ xuống.

Sau đó, khi mọi người còn chưa hoàn hồn, với một động tác vô cùng nhẹ nhàng mà sắc bén, hắn nhảy trở lại mặt đất.

Trong ánh mắt chấn động của mọi người, hắn lại dùng toàn bộ hiệu quả của Dị Hình Hoán Ảnh chiêu thức Kỳ Lân Đạp Tuyết Bộ.

Nhân lúc Thanh Long và Bạch Hổ hai bên đều chưa kịp phản ứng, hắn trực tiếp dùng thế sét đánh không kịp bưng tai quay trở lại dưới long cốt, vào giữa đội ngũ.

Nhìn Diệp Phàm vô cùng thản nhiên đi tới, mọi người mới phản ứng lại, đây chính là cái mà Diệp Phàm nói, không hy sinh!

Đây không phải là Diệp Phàm đơn thuần an ủi họ, đây chỉ là một câu trần thuật của Diệp Phàm với tư cách là một cường giả tuyệt đối mà thôi!

Nhưng, mọi người lại nhìn ra ba con thần thú có chút ngơ ngác bên ngoài.

Rất rõ ràng, ngay cả chúng cũng rất hoang mang không hiểu Diệp Phàm làm sao thoát khỏi đòn tấn công hai mặt của chúng.

Có người thông minh lập tức phát hiện ra điểm mấu chốt, người đó chính là Bạch Khinh Nhứ.

Bạch Khinh Nhứ nhìn Diệp Phàm đi tới, lẩm bẩm: "Diệp Phàm có thể né tránh được đòn tấn công của những con thánh thú này." "Nhưng cậu ấy không chọn rời đi một mình, mà là nghĩ cách giúp chúng ta cũng tìm được một lối vào như vậy." Bạch Trường Minh ở bên cạnh cô cảm khái nói: "Đúng vậy, ta đã nói là cha sẽ không nhìn lầm người mà." Nói rồi, ông liếc nhìn Bạch Khinh Nhứ một cái, rất nhanh ghé sát vào tai Bạch Khinh Nhứ, có chút thần bí nhỏ giọng nói: "Khinh Nhứ, ba nói trước cho con một tiếng." "Ba rất thích cậu bạn nhỏ Diệp Phàm này, con nhất định đừng để xảy ra sai sót gì nhé!" Bạch Khinh Nhứ lập tức lộ ra vẻ mặt trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Quan hệ chủ ngữ và tân ngữ của câu nói này, có phải là bị đảo ngược rồi không?

Chẳng lẽ không phải là cô rất thích Diệp Phàm, với tư cách là cha cô, Bạch Trường Minh tuyệt đối đừng có gây ra sai sót gì ở giữa sao?

Tình địch lại là cha mình?

Bạch Khinh Nhứ khó tin nói: "Ba có nghĩ đến cảm nhận của mẹ con không?" Bạch Trường Minh "ai" một tiếng, nói: "Tiểu hữu Diệp Phàm này hoàn toàn không thua kém phong thái của ba hồi trẻ, mẹ con còn có thể có gì không hài lòng chứ?" Nói xong, Bạch Trường Minh cũng cười cười, liền đi lên đón Diệp Phàm đang đi về.

Lúc này, đã có đội viên đón được Diệp Phàm trước.

Lưu Bác Văn giống như một bà mẹ già, lượn qua lượn lại bên cạnh Diệp Phàm, kiểm tra: "Đại ca, anh không bị thương chứ?" "Vừa rồi thật sự dọa chết em rồi đấy!" Diệp Phàm giơ tay lên, gạt bàn tay của Lưu Bác Văn cứ không ngừng sờ soạng trên người mình ra.

Lưu Bác Văn không vì phản ứng của Diệp Phàm mà thất vọng, cậu lập tức điều chỉnh lại máy quay của mình, kích động nói với phòng livestream: "Hú hồn hú vía anh em ơi!" Lúc này, trong khoảng thời gian ngắn ngủi, số người xem trong phòng livestream đã vượt qua mốc năm triệu người.

Bình luận trên màn hình cuồn cuộn trôi qua.

"Diệp Phàm, anh biết bay sao không nói sớm, làm tôi khóc quá trời!" "Ghê thật, tôi hiểu rồi, Diệp Phàm, anh đúng là không nể mặt ông già Newton chút nào." "Trời cứu con!

Tôi thật sự không chịu nổi mấy cảnh này đâu!

Diệp Phàm!

Anh nợ tôi cái này thì lấy gì trả!" "Xin lỗi mọi người, vô ý chiếm dụng tài nguyên công cộng, chồng tôi đã làm các vị ở đây lo lắng rồi." "Xin lỗi mọi người, vô ý chiếm dụng tài nguyên công cộng, sau này tôi sẽ trông chừng vợ tôi, không để cô ấy làm chuyện nguy hiểm như vậy nữa." "Lại còn chồng với vợ, mẹ kiếp Diệp Phàm, tiết tháo của anh đâu?

Lòng tự trọng của anh đâu?

Lòng liêm sỉ của anh đâu?

Phương thức liên lạc ở đâu?

Địa chỉ nhà ở đâu?" "Khúc dạo đầu dài quá không kịp rút dao, hậu táng có bạn." "Mấy người đến sau chắc không biết đâu nhỉ?

Người ta Diệp Phàm là ứng tuyển bài đăng kén rể của hoa khôi mới xuống mộ đấy!

Tỉnh táo lại đi!" "Hu hu hu, cuối cùng cũng có người nhớ đến sự tồn tại của fan couple rồi sao, chỉ là không biết bao giờ chính chủ mới nhớ ra đây!" Trương Cường cũng kích động nhìn Diệp Phàm, bộ động tác vừa rồi của Diệp Phàm tuyệt đối không phải là người thường có thể làm được!

Anh ta đã thực sự dùng thực lực tuyệt đối để chứng minh, không hy sinh mới là sự hy sinh lớn nhất!

Bạch Trường Minh đi đến trước mặt Diệp Phàm, kích động nói: "Tiểu hữu Diệp Phàm à, sao con có thể nhảy từ nơi cao như vậy xuống được!

Không bị ngã chứ?" "Thật sự dọa chết lão phu rồi!" Diệp Phàm nghe những lời cực kỳ giống Lưu Bác Văn của Bạch Trường Minh, cảm giác một lần nữa lại nhìn thấy bóng dáng của Lưu Bác Văn trên người vị giáo sư già này.

Thầm nghĩ, vị giáo sư già này thật sự là cha của hoa khôi sao?

Không lẽ thực ra là cha ruột của Lưu Bác Văn?

Hắn bị ý nghĩ kỳ lạ này của mình làm cho giật mình, bất giác nhìn ba người họ, trong lòng so sánh mức độ giống nhau của ba người.

Phía sau, Bạch Khinh Nhứ, người luôn chú ý đến Diệp Phàm, liền nhận được ánh mắt này của hắn.

Lòng cô run lên.

Tuy tầm mắt của Diệp Phàm chỉ dừng lại trên người cô trong vài giây ngắn ngủi, nhưng cô vẫn có thể chắc chắn rằng, Diệp Phàm không nhìn ai khác.

Lẽ nào, đây là Diệp Phàm đang báo bình an với cô sao?

Nội tâm Bạch Khinh Như lập tức trở nên vô cùng mềm mại.

Cô cúi đầu, mím môi cười nhẹ.

Có được ánh mắt báo bình an này của Diệp Phàm, là đủ rồi.

Xác nhận qua ánh mắt, đã gặp đúng người rồi, cái gọi là một cái nhìn vạn năm, có lẽ cũng chỉ đến thế mà thôi.

Tuy nhiên lúc này Diệp Phàm cũng đang âm thầm gật đầu trong lòng, nếu chỉ xét về nhan sắc, quả thực vẫn là Bạch Khinh Như giống con gái ruột của Bạch Trường Minh hơn.

Lúc này, những người vây quanh Diệp Phàm cũng đã bảy tay tám chân, bảy miệng tám lưỡi xác nhận Diệp Phàm thực sự không bị thương.

Chương 83

Mọi người lúc này mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm.

Diệp Phàm cũng âm thầm đi đến lối vào mới trên mặt đất.

Bạch Trường Minh nhìn thấy lối vào mới, lúc này mới vỗ trán: "Vừa rồi chỉ lo quan tâm tiểu hữu Diệp Phàm có bị thương không, lại quên mất lối vào này." Diệp Phàm có chút kinh ngạc, giáo sư Bạch này không lẽ chỉ nhớ được chuyện trước mắt thôi sao?

Lối vào vừa xuất hiện cũng có thể quên, vậy đợi ra khỏi ngôi mộ cổ này, đừng có quên mất suất tuyển thẳng cao học của mình đấy nhé!

Cảm tình không phải hắn Diệp Phàm đóng vai Trương Khải Linh, mà là vị giáo sư Bạch này đang đóng vai Trương Khải Linh à!

Một bên, Bạch Trường Minh nhìn lối vào mới xuất hiện, nói: "Thật không ngờ, dưới chân chúng ta lại còn có một lối vào như vậy." Diệp Phàm cũng nhớ lại quá trình suy luận của mình lúc nãy.

Bói toán, chuyển vận, bày trận.

Diệp Phàm vừa lướt qua ba từ này trong đầu.

Rất rõ ràng là, trong ba tác dụng này, mai rùa Huyền Vũ dưới chân họ ít nhất phải chiếm một.

Hơn nữa ba tác dụng này đều liên quan mật thiết đến hai mặt của mai rùa Huyền Vũ.

Hoặc là bói toán cát hung, hoặc là bày ra trận cát hung, hoặc là chuyển dời khí vận hai bên.

Nhưng nếu chỉ đơn thuần để ngăn cản người khác vào đây, chỉ cần để mặt hung ra ngoài là được.

Như vậy, cho dù người vào đây có nghĩ đến việc trốn dưới long cốt để tránh ba con thánh thú sống bên ngoài, cũng sẽ bị cơ quan trên mai rùa Huyền Vũ này giết chết.

Vậy nơi này sẽ trở thành một tử cục hoàn hảo.

Nhưng bây giờ… Diệp Phàm dùng kỹ năng Minh Sát Thiên Cơ nhìn thấy mai rùa dưới chân mình và ở xa hơn, hắn không phát hiện bất kỳ cơ quan nào ở mặt này.

Cũng tức là, cơ quan trên mai rùa Huyền Vũ, ở mặt còn lại.

Dưới chân họ, còn có huyền cơ khác.

Khi các đội viên bảo vệ tranh nhau đi chết, Diệp Phàm đã nhanh chóng quan sát một vòng xung quanh, cuối cùng ở phía trên đỉnh mộ, lợi dụng Minh Sát Thiên Cơ, đã tìm thấy cơ quan này.

Mọi người nhìn lối vào mới mở ra.

Chỉ thấy, lối vào đó là một hình vuông dài rộng khoảng hai mét, bên trong không có đèn.

Trong phạm vi mà ánh lửa của gian mộ thất này có thể chiếu tới, có thể nhìn thấy một cầu thang kéo dài xuống dưới.

Xung quanh còn có ba con thánh thú đang rình mồi là hổ, long, hổ nhìn chằm chằm vào họ.

Bạch Trường Minh hít một hơi thật sâu, nói: "Vậy chúng ta xuống dưới thôi." Các đội viên gật đầu, rất nhanh đã chỉnh đốn lại đội ngũ.

Đội ngũ không có thay đổi gì lớn.

Vẫn là chia đội viên bảo vệ thành ba phần trước, giữa và sau để bảo vệ toàn diện cho các giáo sư và sinh viên ở giữa.

Nhưng lần này, Diệp Phàm đã âm thầm đi ở phía trước nhất của đội ngũ.

Lưu Bác Văn, người đã chuyển từ livestream khảo cổ sang livestream Diệp Phàm, cũng đi theo sau Diệp Phàm, đến phía trước của đội ngũ.

Các đội viên cẩn thận từng bước đi xuống cầu thang.

Hắc Hùng bưng súng, đi song song với Diệp Phàm ở phía trước nhất của đội ngũ.

Anh ta cảnh giác quan sát xung quanh: "Cái cầu thang này cũng dài phết nhỉ." "Mà sao tôi cứ thấy ở đây âm u thế nào ấy." Nói rồi, anh ta đột nhiên dừng lại.

Thấy Hắc Hùng dừng lại, các đội viên phía sau cũng lập tức căng thẳng dừng lại.

Giọng của Trương Cường từ phía sau họ truyền đến: "Hắc Hùng!

Sao lại dừng lại?" "Phát hiện vấn đề gì à?" Ngay cả Diệp Phàm cũng có chút nghi ngờ.

Lý do hắn đi ở phía trước nhất bây giờ là vì hắn nghi ngờ mặt đại hung của mai rùa Huyền Vũ hai mặt chính là ở đây.

Nếu người xây mộ lợi dụng điểm này để bố trí trận pháp, vậy thì bên này sẽ bị bố trí cơ quan giết người.

Nhưng hắn tạm thời vẫn chưa phát hiện sự tồn tại của cơ quan, sao Hắc Hùng lại phát hiện trước hắn nhỉ?

Diệp Phàm khẽ nhíu mày, lại cẩn thận nhìn xung quanh.

Chỉ nghe, Hắc Hùng nói: "Tôi đã nói là chúng ta có chuyện gì mà." "Tiểu Diệp tiểu ca của chúng ta còn đang cởi trần kìa đội trưởng, cái cầu thang này lạnh như vậy, sao chúng ta có thể để tiểu Diệp tiểu ca bị lạnh được chứ?" Diệp Phàm cũng không ngờ lý do Hắc Hùng dừng lại lại là như vậy.

Vì bây giờ đã có độ tương thích với Trương ca gần như trăm phần trăm, nên Diệp Phàm không có phản ứng gì lớn với nhiệt độ thấp.

Hắn cúi đầu nhìn xuống người mình, hình xăm Kỳ Lân đen tuyền ban đầu đã biến mất.

Mà khoảnh khắc hắn vừa ngẩng đầu lên, trước mắt liền tối sầm.

Hắc Hùng đã mặc áo tác chiến của mình lên người Diệp Phàm.

Đối mặt với sự quan tâm hoàn toàn không ngờ tới này, Diệp Phàm lại không biết mình nên phản ứng thế nào.

Hắn chỉ ngẩn người trong vài giây ngắn ngủi, Hắc Hùng đã nhanh chóng kéo khóa áo cho hắn.

Lúc này, trên người Hắc Hùng cao lớn này, Diệp Phàm cảm giác mình nhìn thấy bóng dáng của một người mẹ.

Phía sau, Trương Cường nghe báo cáo của Hắc Hùng cũng cười một tiếng, nói: "Đây đúng là một vấn đề lớn, làm tốt lắm Hắc Hùng." Quần áo của Hắc Hùng mặc trên người Diệp Phàm trông có vẻ lớn hơn một size, nhưng trông lại không có cảm giác gì không hợp.

Ngược lại còn được Diệp Phàm mặc ra một phong cách thời trang lười biếng bạn trai đang thịnh hành.

Diệp Phàm mấp máy môi, nói: "Cảm ơn." Hắc Hùng nhìn phản ứng của Diệp Phàm, trong lòng thở dài một hơi.

Tuy bề ngoài anh ta trông có vẻ cẩu thả, nhưng lại là một người có tâm tư cực kỳ tinh tế.

Nếu không anh ta cũng sẽ không ngay lập tức ý thức được Diệp Phàm bên cạnh chắc còn lạnh hơn khi mình cảm thấy lạnh.

Suốt thời gian qua nhìn biểu hiện của Diệp Phàm trong ngôi mộ cổ, anh ta đã chứng kiến một vị tiểu thần tiên trẻ tuổi.

Nhưng, ngoài sự ngưỡng mộ và kính phục, Hắc Hùng cũng nghĩ đến việc phải trả giá bao nhiêu mới đạt được trình độ như hiện tại.

Đứa trẻ ở độ tuổi này rõ ràng nên giống như mấy thanh niên kia mới phải, nhưng Diệp Phàm đã là cây kim định hải thần châm của cả đội rồi.

E rằng cũng căn bản không để tâm đến những chuyện nhỏ nhặt như bị lạnh bị đói.

Đây cũng là một điểm mà Hắc Hùng với tư cách là người ngoài cuộc, vô cùng đau lòng.

Thở dài trong lòng xong, Hắc Hùng vẫn rất hào sảng cười nói: "Cậu đã cứu tôi bao nhiêu lần rồi, tôi mới là người phải nói cảm ơn chứ." Sau đó, Hắc Hùng nói với các đội viên phía sau: "Được rồi!

Nhiệm vụ đã hoàn thành!

Đội trưởng, chúng ta tiếp tục xuất phát thôi!" Trương Cường nói: "Xuất phát." Sau đó, đội ngũ tiếp tục tiến về phía trước.

Cầu thang này có khoảng trăm bậc.

Ánh mắt Diệp Phàm như đuốc, nhìn chằm chằm vào tình hình xung quanh.

Đi đến còn khoảng hai mươi mét, Diệp Phàm đột nhiên làm một động tác dừng lại.

Chương 84

Đội ngũ đi theo sau lập tức dừng lại.

Hắc Hùng bên cạnh hắn bưng súng, vô cùng cảnh giác nhìn phía trước, hỏi: "Sao vậy?" Vì là chính Diệp Phàm làm động tác dừng lại, nên lần này Trương Cường không hỏi từ phía sau, mà trực tiếp đi qua mấy đội viên, đến bên cạnh Diệp Phàm: "Tiểu Diệp ca, sao vậy?" Diệp Phàm nói: "Có cơ quan." Trương Cường và Hắc Hùng đều cực kỳ cảnh giác nhìn về phía trước, quan sát bằng mắt thường, họ hoàn toàn không nhìn ra manh mối gì.

Hắc Hùng cúi đầu nhìn máy dò kim loại trong tay mình, cũng không phát ra bất kỳ tiếng động nào.

Anh ta và Trương Cường nhìn nhau, cả hai đều nhìn thấy sự lo lắng trong mắt đối phương.

Phía sau họ, các đội viên còn lại cũng đều tiến lên xem.

Bạch Trường Minh đứng lên phía trước, từ trong ba lô của mình lôi ra những dụng cụ chuyên nghiệp của ông.

Có những thiết bị điện tử nhỏ tinh vi với những con số nhảy múa trên đó, cũng có những chiếc búa lớn nhỏ khác nhau, những thanh kim loại thô mảnh khác nhau.

Dụng cụ đa dạng, chuẩn bị vô cùng đầy đủ.

Hoàn toàn ra vẻ như sắp phẫu thuật cho cơ quan phía trước.

Một vị giáo sư già tay cũng cầm những dụng cụ phức tạp tương tự.

Ông nói: "Có cơ quan ở nơi này thì không ổn đâu." "Không gian không lớn, lại còn là cầu thang, đến lúc đó trốn cũng không có chỗ mà

trốn.” “Lão Bạch, hai chúng ta phải ra tay rồi.” Trương Cường nghe lời của vị giáo sư già này, không khỏi cười khổ: “Giáo sư Lưu, giáo sư Bạch, nói thật không giấu gì.” “Máy dò kim loại, không có động tĩnh gì.” Nói rồi, Hắc Hùng liền lắc lắc cái máy dò kim loại trông giống như thiết bị dò mìn trong tay mình.

Giáo sư Lưu vẻ mặt không thể tin nổi cầm lấy máy dò kim loại trong tay Hắc Hùng, kiểm tra một lượt, sau đó hít một hơi, nói: “Có phải là ở quá xa không?” “Nếu cơ quan chôn sâu, cộng với thời gian lâu dài, máy dò kim loại có thể thực sự rất khó kiểm tra được.” Nói rồi, giáo sư Lưu liền muốn đi lên trước hai bước để thử tiếp.

Tuy nhiên, cánh tay của Diệp Phàm đột nhiên chắn ngang trước mặt ông, nói: “Đừng động.” “Đừng đi lung tung.” Sau đó, Diệp Phàm đi xuống hai bậc thang, rồi ngồi xổm xuống, thao tác một hồi trên bậc thang.

Chỉ nghe tiếng cơ quan chuyển động từ trên cao truyền đến.

Sau đó, một tiếng “xoạt”, ở phía trên bậc thang ngay dưới Diệp Phàm, như một thác nước, rơi xuống những ám khí bằng sắt sắc bén dày đặc.

Mật độ lớn đến mức những ám khí này giống như một lớp vải đen dày, họ thậm chí còn không nhìn rõ đây là những ám khí gì.

Ám khí rơi xuống đất giống như một dòng sông nhỏ, chảy dọc theo cầu thang xuống dưới.

Nhìn dòng sông nhỏ màu sẫm do ám khí tạo thành đang từ từ chảy về phía trước, các thành viên đội khảo cổ đứng sau lưng Diệp Phàm đều bất giác hít một hơi thật sâu.

Cùng lúc đó, chiếc máy dò kim loại chuyên dùng để phát hiện cơ quan trong tay giáo sư Lưu mới chậm rãi vang lên.

Trong phút chốc, cả không gian tràn ngập âm thanh dày đặc của kim loại rơi trên bậc đá, tiếng va chạm vào nhau khi trượt xuống.

Tiếng "tít tít" điên cuồng của máy dò cơ quan, xen lẫn những tiếng hít khí lạnh không ngừng từ phía đội khảo cổ.

Rõ ràng, nếu không phải Diệp Phàm phát hiện ra vị trí cơ quan này trước, chỉ dựa vào chiếc máy dò kim loại chuyên dụng của họ, thì phải đến lúc những cơ quan này đã lộ ra nanh vuốt, máy mới chịu kêu lên báo động.

Chắc chắn họ sẽ trúng phải mai phục của đám cơ quan này!

Có lẽ lúc này, thứ lăn xuống từ bậc thang sẽ là họ, những người đã biến thành nhím!

Giáo sư Lưu, người vừa bị Diệp Phàm cản lại, lòng vẫn còn sợ hãi, sờ soạng khắp người, xác nhận các bộ phận trên cơ thể mình vẫn còn nguyên vẹn.

Ông run rẩy thở ra một hơi, lảo đảo lùi lại hai bước.

Bị bậc đá phía trên vấp một cái, suýt nữa thì ngã, may mà được Trương Cường kịp thời đỡ lấy, giúp xương chậu của ông tránh khỏi cảnh va chạm với bậc đá.

Ông hoảng sợ nói: “May mà có cậu Diệp Phàm!” “Tôi thật là, suýt nữa đã gây ra đại họa rồi!” Trong mắt giáo sư Lưu lúc này chỉ còn lại bóng lưng của Diệp Phàm phía trước và những ám khí vẫn đang không ngừng rơi xuống.

Sắc mặt ông trắng bệch, mồ hôi lạnh túa ra trên trán.

Trương Cường đỡ giáo sư Lưu, thấy tình trạng của ông hiện giờ, vội an ủi: “Giáo sư Lưu, ông đừng lo, chúng ta bây giờ không phải vẫn ổn cả sao?” Giáo sư Lưu thở dài một hơi nặng nề, nói: “Cậu không hiểu đâu, đội trưởng Trương, cậu không hiểu đâu!” Bên cạnh,

tâm trạng của Bạch Trường Minh lúc này cũng giống hệt giáo sư Lưu, ông giải thích thay cho bạn mình: "Đội trưởng Trương, thật không dám giấu." "Tôi và lão Lưu đều không nhìn thấy cơ quan phía trước." "Cho nên nếu không phải cậu Diệp Phàm vừa rồi ngăn cản, e rằng trong lúc chúng tôi tìm kiếm cơ quan, đã giẫm phải bẫy phía trước, hại chết tất cả mọi người." "Với quy mô và mật độ cơ quan thế này, nếu bị kích hoạt, tất cả mọi người trên bậc thang này đều không có chỗ trốn." Sắc mặt mấy đội viên phía trước đều kinh ngạc.

Hắc Hùng nói: "Ngay cả hai vị giáo sư uy tín nhất cũng không phát hiện ra sao?" Bạch Trường Minh thở ra một hơi thật sâu: "Đồng chí Hắc Hùng à, đây chính là điều tôi vừa nói." "Chân lý không nằm trong tay người có quyền uy, mà người nắm giữ chân lý mới có thể được coi là người có quyền uy thật sự!" Nói rồi, ông nhìn về phía Diệp Phàm.

Những người bên cạnh ông cũng nhìn theo.

Lúc này, cơn mưa ám khí như trút nước phía trước đã ngừng rơi, trên bậc thang chỉ còn lại dòng sông nhỏ do ám khí tạo thành đang chảy chậm lại.

Diệp Phàm cũng đứng thẳng người dậy.

Bạch Trường Minh nhìn bóng lưng của Diệp Phàm.

Tư thế đứng của hắn lúc này rất thoải mái, hai tay buông thõng tự nhiên.

Khi Bạch Trường Minh nhìn thấy đôi tay trống không của Diệp Phàm, ông không khỏi chấn động một lần nữa.

Ông nói: "Cậu Diệp Phàm vừa rồi lại không dùng bất kỳ công cụ nào mà đã phá giải cơ quan một cách dễ dàng như vậy ư?!" Giáo sư Lưu cũng đã hoàn hồn, nói: "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!"

“Ngay cả máy dò chuyên nghiệp cũng không kiểm tra ra được cơ quan, chắc chắn nó phải cực kỳ tinh vi.” “Muốn phá giải nhất định phải trải qua hàng ngàn suy tính, làm sao có thể dùng tay không mà phá được cơ quan chứ.” Tuy nhiên, khi ông nhìn thấy đôi tay buông thõng tự nhiên, trống không của Diệp Phàm, ông lại không thể nói thêm được lời nào nữa.

Giáo sư Lưu, Bạch Trường Minh và mấy vị giáo sư lớn tuổi bên cạnh đều bất giác nhìn xuống túi dụng cụ trong tay mình.

Bên trong đều là những công cụ họ đã dùng quen tay nhất trong suốt bao năm khảo cổ, xếp đầy san sát và nặng trịch.

Nó tạo thành một sự tương phản cực kỳ rõ rệt với đôi tay trống không của Diệp Phàm.

Giờ phút này, họ, những nhân vật được coi là bậc thầy uy tín trong giới khảo cổ, đã thấm thía sâu sắc câu nói “học trò dốt nhiều văn phòng phẩm”.

Bạch Trường Minh và giáo sư Lưu nhìn nhau, ánh mắt cả hai đều vô cùng phức tạp.

Ngay cả họ, những người có hàng chục năm kinh nghiệm khảo cổ, về lý mà nói là những người tiếp xúc với cơ quan nhiều nhất ở đây, dù có sự trợ giúp của những công cụ này cũng chưa chắc có thể phá giải cơ quan một cách hoàn hảo.

Diệp Phàm, một chàng trai trẻ có tuổi đời còn chưa bằng thời gian họ làm khảo cổ, lại có thể chỉ dựa vào tay không để phá giải cơ quan.

Nếu không có tài năng bẩm sinh cộng với kinh nghiệm, tuyệt đối không thể làm được!

Giáo sư Lưu nhìn Bạch Trường Minh, nhỏ giọng nói: “Chẳng lẽ, cậu Diệp Phàm thật sự là...” Bạch Trường Minh lập tức dùng ánh mắt

ngăn cản suy nghĩ của giáo sư Lưu, nói: "Ông hồ đồ rồi lão Lưu!" "Nếu cậu Diệp Phàm thật sự là trộm mộ, cậu ấy hoàn toàn có thể che giấu thực lực của mình." "Nhưng suốt chặng đường, cậu ấy không hề ngần ngại ra tay cứu giúp chúng ta, đây có thể là chuyện mà một tên trộm mộ làm sao?" "Hơn nữa, nếu trộm mộ mà cũng có năng lực như cậu Diệp Phàm, vậy thì chúng ta cũng chẳng cần khảo cổ nữa, về nhà nướng khoai lang là được rồi." Giáo sư Lưu cũng cảm thấy có chút xấu hổ vì suy nghĩ này, nói: "Là tôi lỡ lời." "Nhưng mà cậu Diệp Phàm này, rốt cuộc..." Những người xung quanh đều nhìn về bóng lưng của Diệp Phàm, Bạch Trường Minh vô cùng trang trọng nói: "Kim lân khởi thị trì trung vật!" Trong lúc mấy người đang cảm thán, dòng sông nhỏ do ám khí tạo thành phía trước đã gần như chảy hết, bây giờ trên bậc thang chỉ còn lại vài cái lác đác.

Đã không đủ để tiếp tục tích tụ và chảy nữa.

Những người đứng phía sau thở phào nhẹ nhõm, nhưng lại thấy Diệp Phàm sau khi tất cả ám khí đã rơi xuống hết, cũng không có ý định quay đầu lại.

Chỉ thấy Diệp Phàm lại tiếp tục đi xuống hai bậc, lại ngồi xổm xuống thao tác một lúc.

Sau đó, hắn đứng dậy, tiếp tục đi xuống.

Mọi người đang lộ ra ánh mắt nghi hoặc.

Chỉ một lát sau, ở hai bên phía sau lưng nơi Diệp Phàm vừa đi qua, một mảng bậc đá đột nhiên sụp xuống, phát ra những tiếng động lớn như đá rơi xuống một thung lũng sâu thẳm.

Tuy nhiên, Diệp Phàm lại như đã lường trước được điều này, không hề có động tác quay đầu.

Tình hình bậc đá sụp xuống kéo dài về phía trước cũng không thu

hút sự chú ý của hắn.

Hắn chỉ dừng lại ở một nơi khác, và giống như trước, ngồi xổm xuống, một lát sau lại đứng lên.

Ngay sau đó, trên con đường phía trước lại vang lên tiếng cơ quan bị phá vỡ từ một nơi khác, tiếp theo là những chiếc gai đất màu đen dài nửa mét trồi lên.

Diệp Phàm đứng giữa những chiếc gai đất màu đen trồi lên không theo quy luật nào, hai bên là những bậc đá sụp xuống cũng không theo quy luật, nhưng lại không hề có bất kỳ phản ứng kinh ngạc nào.

Bạch Trường Minh nhìn bóng lưng đó, không khỏi thốt lên: "Một người giữ ải, vạn người không qua." "Hùng tráng!

Hùng tráng thay!" Tuy nhiên, Lưu Bác Văn ở phía sau ông lại phá vỡ không khí ngay lập tức: "Vãi chưởng, vãi chưởng, vãi chưởng!" "Quý vị khán giả, đây chính là truyền thuyết, một người đàn ông thực thụ, không bao giờ quay đầu lại nhìn vụ nổ!" Một lát sau, tất cả tiếng bậc đá sụp đổ và gai đất trồi lên đều im bặt.

Con đường đá này lại trở lại vẻ yên tĩnh ban đầu.

Chương 85

Nhưng phía trước đội khảo cổ, đã là một con đường mà nơi nơi đều "lộ ra nanh vuốt".

So với lúc họ mới bước vào, đã hoàn toàn là hai bức tranh khác nhau.

Tất cả mọi người đều hít một hơi khí lạnh, mồ hôi lạnh túa ra trên trán.

Lưu Bác Văn cằm sắp rớt xuống đất, nói: "Trời ơi, đây thật sự là chuyện con người có thể làm được sao?" "Đại ca đã dự đoán được tất cả các cơ quan ở đâu sao?

Chỉ hai ba lần là khiến tất cả cơ quan đều lộ ra hết!" Bạch Trường Minh mấp máy môi, chấn động nói: "Đây là..." "Dùng một để phá vạn cơ." "Lấy bất biến ứng vạn biến!" "Có thể làm được đến mức này, tôi lại nhớ đến một người!" Các đội viên xung quanh đều tò mò nhìn về phía Bạch Trường Minh.

Lưu Bác Văn khó tin nói: "Không phải chứ?

Chẳng lẽ còn có người khác có thể đạt đến trình độ này sao?" "Chẳng lẽ là vị lão giáo sư nào đó trong trường chúng ta?" Bạch Trường Minh lắc đầu, nói: "Người này cách chúng ta xa lắm rồi." "Nhưng, thay vì nói đây là một người, không bằng nói đây là một đại diện." Ông nhìn bóng lưng của Diệp Phàm, nói: "Người tập hợp và phát triển thuật cơ quan đến đỉnh cao, Mặc gia." "Truyền thuyết kể rằng, mỗi khi đến thời kỳ then chốt của lịch sử, sẽ xuất hiện một nhân tài trăm năm có một." "Trong đó, những người đại diện có Mặc Địch, Công Thâu Ban, Yển Sư, và người quen thuộc nhất với mọi người, Gia Cát tiên sinh." Những người bên cạnh Bạch Trường Minh đều lộ

ra vẻ mặt vô cùng chấn động.

Lưu Bác Văn chớp chớp mắt, nói: "Mặc gia?

Mặc gia không phải là đại diện học thuật của những người hiền lành chủ trương 'kiêm ái phi công', cần kiệm tiết ước, yêu thương bình đẳng giữa người với người sao?" Một bên, giáo sư Lưu tiếp lời câu hỏi của Lưu Bác Văn, giải thích: "Thực tế là, Mặc Tử rất giỏi về công nghệ và chế tạo, về mặt kỹ thuật quân sự còn cao hơn các nhà tư tưởng khác, có thể nói là bác học đa tài." "Nghe nói ông ấy có thể trong khoảnh khắc đẽo một khúc gỗ ba tấc thành một trục đỡ có thể chịu được trọng lượng 300 cân." "Cho nên Mặc gia, người đã nghiên cứu và sáng tạo ra Thiên Cơ thuật, có thể nói là thủy tổ của thuật cơ quan!" Sau đó ông lại nhìn về phía Bạch Trường Minh, nói: "Nhưng Thiên Cơ thuật này đã sớm thất truyền trong lịch sử rồi mà!

Kế thừa đến Gia Cát tiên sinh, đã không còn nhân vật nào liên quan xuất hiện nữa!" "Cho nên không chỉ là thất truyền, mà đã thất truyền gần hai ngàn năm rồi!" Bạch Trường Minh liếc nhìn ông một cái, lại kích động nhìn về phía Diệp Phàm, nói: "Chỉ là gần hai ngàn năm không còn ghi chép về Thiên Cơ thuật nữa, chứ không phải là đã thất truyền!" "Bây giờ người đó, không phải đã đứng trước mặt chúng ta rồi sao!" Toàn bộ đội khảo cổ đều chấn động nhìn về bóng lưng của Diệp Phàm.

Lưu Bác Văn vừa định gọi Diệp Phàm, đã bị Bạch Trường Minh níu cánh tay lại, nói: "Cậu Diệp Phàm vẫn luôn không chủ động tiết lộ thân phận của mình, có lẽ là có nguyên nhân nào đó." "Có lẽ cậu ấy cũng muốn giống như các vị tiền bối khác trong hai ngàn năm qua, không muốn bại lộ thân phận của mình trước mặt người ngoài." "Cậu vẫn là đừng đi làm phiền cậu ấy." Lưu Bác Văn cảm thấy điều này rất có lý.

Thế là cậu ta nhìn bóng lưng của Diệp Phàm phía trước, lại nhìn thiết bị livestream trong tay mình, khóe miệng giật giật, lẳng lặng dùng tay che ống kính lại.

Và cậu quyết định không nói cho Bạch Trường Minh và Diệp Phàm biết, hiện tại trong phòng livestream đã có gần tám triệu khán giả đang xem trực tiếp.

Cũng như màn thể hiện của Diệp Phàm và những lời của Bạch Trường Minh vừa rồi, đều đã được phát trực tiếp trước mặt hơn tám triệu khán giả này.

Hành vi bịt tai trộm chuông của Lưu Bác Văn khiến cho tám triệu khán giả này đồng thời thấy màn hình đen.

Nhưng không một ai thoát khỏi phòng livestream, mà còn có khán giả mới liên tục vào phòng, tốc độ bình luận cuộn cực nhanh.

"Cười chết mất, streamer nhỏ này đang diễn trò lạy ông tôi ở bụi này đấy à?" "Ok, đã biết anh Diệp Phàm là truyền nhân của Thiên Cơ thuật thất truyền hai ngàn năm, dò hay lắm, dò nữa đi!" "《Về việc thân phận của tôi bị thằng đệ livestream bóc phốt trước mặt chục triệu khán giả》" "Vãi, tôi cứ nghĩ Diệp Phàm theo đuổi hoa khôi, hạ mình xuống mộ là trèo cao, ai ngờ đây là hạ giá à?" "Mày tỉnh táo lại đi, đây là hạ giá?

Đây rõ ràng là đi xóa đói giảm nghèo!" "Quần chúng ăn dưa cho rằng lần này là hoa khôi trèo cao." "Tôi chỉ có một câu hỏi, nếu đã là truyền nhân Thiên Cơ thuật không xem huyết thống, vậy đại thần Diệp Phàm có cần truyền nhân của riêng mình không?" Ngay lúc Diệp Phàm trong mắt người khác đang biến thành truyền nhân của Thiên Cơ thuật, một tiếng thông báo của hệ thống vang lên trong đầu hắn.【Đinh!

Chủ nhân đã củng cố vững chắc vai trò và định vị của nhân vật

trong đội ngũ, độ hoàn nguyên +0.01%, độ hoàn nguyên hiện tại là 96.11%.】【Điểm số tương ứng đã được nhân với 96.11% và chuyển cho chủ nhân.】【Chúc mừng chủ nhân, nhận được phần thưởng hệ thống.】【Đinh!

Liên Hoa Đinh.

Nhỏ gọn tiện lợi, hình dạng như hoa sen, mỗi một cánh hoa đều có thể dùng làm ám khí tầm xa, bên trong chứa hàng ngàn cây ngân châm, kiến huyết phong hầu!】 Diệp Phàm đứng tại chỗ, có chút bị con số không phẩy không một phần trăm kia đả kích, không kìm được mà tức giận nắm chặt tay.

Hệ thống này thật sự ngày càng giống một nền tảng mua sắm nào đó rồi.

Vừa rồi độ hoàn nguyên lặp lại còn là không phẩy một phần trăm, bây giờ lại trực tiếp thêm một số không vào phía trước.

Vốn dĩ dựa vào độ hoàn nguyên lặp lại để hoàn thành một trăm phần trăm đã là một chuyện khá khó khăn.

Bây giờ hành vi này của hệ thống, quả thực là ngả bài, nói thẳng cho hắn biết, độ hoàn nguyên lặp lại là hoàn toàn không thể trông cậy vào được.

Diệp Phàm lẳng lặng thở ra một hơi.

May mà tuy độ hoàn nguyên cộng vào ngày càng thấp, nhưng chất lượng phần thưởng của hệ thống không hề giảm sút.

Hắn nhìn về phía bậc thang phía trước, bây giờ cơ quan trên con đường này đã bị phá giải toàn bộ.

Con đường trông có vẻ nguy hiểm, nhưng thực chất đã là một con đường tuyệt đối an toàn.

Nhìn về phía trước, Diệp Phàm nói với những người phía sau: "Có thể đi rồi." Nghe được lời của Diệp Phàm, các thành viên đội khảo cổ lập tức tiến về phía trước.

Trước khi xuất phát, Bạch Trường Minh dặn dò những người bên cạnh: "Lúc phá giải cơ quan, cậu Diệp Phàm không hề do dự, nhưng sau khi kết thúc lại nắm chặt nắm đấm." "Điều này đã cho thấy lúc cứu chúng ta, cậu Diệp Phàm hoàn toàn không cân nhắc đến vấn đề thân phận của mình có thể vì thế mà bại lộ, mà là sau khi hoàn thành việc phá giải cơ quan mới ý thức được." "Chúng ta không thể phụ lòng tốt này của cậu Diệp Phàm, chuyện này trước khi được sự đồng ý của cậu ấy, tạm thời đừng đề cập với người ngoài." "Đợi chúng ta nếu có thể bình an ra ngoài, tôi sẽ đích thân đến thăm hỏi." Các đội viên xung quanh đều gật đầu.

Lưu Bác Văn mếu máo nhìn thiết bị livestream của mình, rụt cổ lại.

Một lát sau, tất cả thành viên đội khảo cổ đều đã đến bên cạnh Diệp Phàm.

Bạch Trường Minh nhìn con đường nguy hiểm phía trước, nói: "Không ngờ rằng, một con đường bậc thang, mà nơi nào cũng là sát khí." "Thật sự là tìm mọi cách để ngăn cản chúng ta đi xuống." Một bên, Lý Thái nói: "Hai cái nhĩ thất hai bên không phải đều dùng để đặt thánh thú rồi sao?

Chẳng lẽ chủ nhân ngôi mộ thực sự giấu bảo vật tùy táng ở dưới cái địa diêu lớn này?" Bạch Trường Minh nhíu mày thật sâu: "Giấu đồ tùy táng quý giá trong địa diêu?

Chưa từng có cách nói này." Diệp Phàm nhìn về phía trước, nói: "Ông ta có bí mật, sợ bị phát hiện." "Đi thôi." Diệp Phàm nói xong, liền đi xuống.

Mọi người không hề do dự, thậm chí không cảm thấy có gì không ổn khi Diệp Phàm đi đầu, cũng đi theo sau.

Vì sát cơ ẩn giấu trên bậc thang đã hoàn toàn lộ ra, nên đội hình của đội khảo cổ cũng thay đổi theo.

Họ phải vừa né gai đất bên trái, vừa vòng qua vực sâu bên phải để đi xuống.

Mà Diệp Phàm đi đầu, lại không hề có động tác cúi đầu, dường như không cần nhìn cũng có thể cảm nhận được đâu là gai đất, đâu là hố sâu.

Tốc độ đi của hắn rất nhanh.

Lưu Bác Văn chật vật theo sau, nhưng vẫn bị Diệp Phàm bỏ lại một khoảng cách rất xa.

Cậu vừa lau mồ hôi trên trán, vừa thở hổn hển nói: "Giày của đại ca có phải làm bằng lụa không thế?

Sao mà mượt thế, còn nhanh hơn cả lúc tôi đi cầu thang bình thường." Một bên, Hắc Hùng cười một tiếng, nói: "Cái này thì cậu không hiểu rồi, cậu sinh viên." "Đây là phản xạ cơ bắp được rèn luyện qua ngàn lần vạn lượt." "Không cần dùng mắt nhìn, trực tiếp dựa vào cơ thể để cảm nhận sự thay đổi của luồng không khí xung quanh, từ đó né tránh tất cả các đòn tấn công và chướng ngại vật." Lưu Bác Văn ngạc nhiên nói: "Vậy người bình thường phải luyện bao lâu mới đạt được đến trình độ này?" Hắc Hùng dứt khoát nói: "Nếu không có mấy chục năm, tuyệt đối không làm được." Lưu Bác Văn càng ngạc nhiên hơn: "Nhưng đại ca và tôi là bạn cùng khóa mà!" Hắc Hùng suy nghĩ một hồi, nói: "Tôi cũng từng thấy một người, tuổi còn trẻ mà cũng có năng lực phản xạ như vậy." Lưu Bác Văn lập tức mong đợi nhìn Hắc Hùng, tưởng rằng đây cũng giống như quá trình Bạch Trường Minh suy luận ra đại ca mình là truyền nhân Thiên Cơ

thuật, trong lịch sử còn có tồn tại như vậy: “Anh Hùng, anh còn biết người nào trẻ tuổi mà lợi hại như đại ca tôi sao?

Là ai vậy?” Hắc Hùng nói: “Spider-Man, Người Nhện.” Lưu Bác Văn: “...” Tuy nhiên, Diệp Phàm cũng là đi đến bậc cuối cùng mới ý thức được mình là người đầu tiên xuống.

Bây giờ hắn đã khống chế phản ứng của mình vô cùng trơn tru, cho nên không ý thức được rằng bậc thang này không phải là bậc thang bình thường có chân là xuống được.

Hắn quay đầu nhìn lại vị trí hiện tại của đội khảo cổ.

Cách hắn còn hai, ba mươi bậc.

Đi ở phía trước là Trương Cường, Hắc Hùng và Lưu Bác Văn.

Không xa phía sau lại là Bạch Khinh Nhứ.

Theo sau Bạch Khinh Nhứ là mấy người trẻ tuổi kia.

Xa hơn nữa là mấy vệ sĩ đang dìu các vị giáo sư lớn tuổi cẩn thận đi xuống.

Anh chàng cao kều Cao Hoa cũng là một trong những người được dìu, vì tuy anh ta cao hơn mét chín, nhưng lại mắc chứng sợ độ cao nghiêm trọng.

Diệp Phàm nhìn một vòng, trong tình hình này, mình cũng không cần thiết phải đi lên.

Nhưng, có một ánh mắt luôn khóa chặt trên người hắn.

Đó chính là Bạch Khinh Nhứ.

Diệp Phàm thầm nghĩ không ổn, hoa khôi có yêu cầu cực kỳ nghiêm ngặt đối với suất tuyển thẳng cao học này chẳng lẽ lại gán cho mình tội danh không tôn trọng trưởng bối sao?

Hắn khẽ nhíu mày, có chút phiền não.

Nhưng bây giờ mà đi lên, hành động vuốt đuôi cũng tuyệt đối không phải phong cách của hắn.

Nghĩ đến đây, Diệp Phàm khẽ thở dài trong lòng.

Chương 86

Suất xuống mộ của mình là thông qua bài đăng của hoa khôi mà có được, bây giờ suất tuyển thẳng cao học này cũng vì hoa khôi mà trở nên mong manh.

Đúng là thành cũng hoa khôi, bại cũng hoa khôi.

Tại sao rõ ràng đã quyết định thoát khỏi vòng xoáy ganh đua, mà vẫn khiến hắn có cảm giác mình đang bị giám thị thế này?

Ở một bên khác, Bạch Khinh Nhứ đã coi Diệp Phàm là truyền nhân của Thiên Cơ thuật, cũng ý thức được khoảng cách giữa mình và Diệp Phàm không phải là một chút.

Bây giờ đang trên đường nỗ lực đuổi theo, luôn chú ý đến phản ứng của Diệp Phàm, cô tự nhiên cũng chú ý đến cái nhíu mày nhẹ của hắn.

Theo lý mà nói, khoảng cách xa như vậy lẽ ra không thể nhìn rõ biểu cảm trên mặt Diệp Phàm.

Nhưng biểu cảm của Diệp Phàm quanh năm không đổi, cộng thêm Bạch Khinh Nhứ vốn cực kỳ tinh ý, cho nên rất nhạy cảm chú ý đến hàng lông mày khẽ nhíu lại của Diệp Phàm.

Lòng cô thắt lại.

Diệp Phàm vừa rồi cũng nhìn những người khác, nhưng biểu cảm không hề thay đổi.

Khi nhìn về phía cô, lại nhíu mày.

Trong phút chốc, Bạch Khinh Nhứ không nghĩ ra lý do gì khiến Diệp Phàm lại có phản ứng này khi nhìn thấy mình.

Lúc này, Ngạn Gia bên cạnh thở hổn hển nói: "Chị Khinh Như, chị đi chậm một chút.

Ở đây vẫn rất nguy hiểm." Bạch Khinh Như bừng tỉnh ngộ: Chẳng lẽ Diệp Phàm cảm thấy những người này ở quá gần mình?

Cô mím môi, để tiết kiệm thời gian, cô không thể để mấy người này đi chậm lại rồi lùi về phía sau đội được.

Vậy thì cách để kéo dãn khoảng cách, chính là mình đi nhanh hơn một chút.

Cô liếc nhìn Lưu Bác Văn đang đi phía trước.

Lưu Bác Văn cũng là sinh viên, luôn đi bên cạnh Diệp Phàm, cậu ta có thể đi ở phía trước, vậy mình cũng có thể!

Bạch Khinh Như hạ quyết tâm, cắn răng khắc phục nỗi sợ hãi vực sâu dưới chân, tăng tốc độ đi xuống của mình.

Mà Diệp Phàm, người đã gán cho Bạch Khinh Như một lớp màng lọc "giám thị", thấy cô đột nhiên tăng tốc, liền lẳng lặng quay đầu sang một bên.

Vài phút sau, các thành viên đội khảo cổ đã lần lượt xuống đến mặt đất.

Họ dùng đèn pin soi rọi tình hình phía trước.

Chỉ thấy, phía dưới thực ra là một hành lang trước cửa, lối vào mộ thất ở bên tay trái cách đó chừng mười mét.

Trên mặt đất là một lớp ám khí dày đặc, gần như không có chỗ đặt chân.

Trương Cường gọi mấy đội viên vệ sĩ cùng mình, giống như đang quét tuyết, dồn tất cả ám khí này thành ba đống nhỏ cao bằng một người.

Các đội viên lúc này mới bước lên hành lang, đến trước cửa mộ thất.

Hành lang này tổng thể không dài, chỉ có một lối vào mộ thất này.

Đây là một lối vào hình chữ nhật ngay ngắn, không có cửa ngăn cản.

Đứng bên ngoài, có thể nhìn thấy nội dung bên trong mộ thất.

Chỉ thấy, không phải là một màu đen kịt, mà là một luồng sáng như đèn đuốc.

Đó là ánh sáng phát ra từ chính giữa mộ thất, không giống ánh lửa, cũng không giống ánh sáng trắng mà công nghệ hiện đại mới có thể tạo ra.

Ánh sáng đó, càng giống ánh sáng phát ra từ sừng tê giác mà Diệp Phàm đã dùng để xua tan đám tiểu quỷ trong Quỷ Đả Tường trước đó!

Mọi người có chút chấn động liếc nhìn Diệp Phàm.

Chẳng lẽ ngôi mộ cổ này, lại có liên quan đến Diệp Phàm sao?!

Rốt cuộc ngoài việc Diệp Phàm từng lấy ra sừng tê giác, họ chưa từng thấy loại ánh sáng này ở bất kỳ nơi nào khác!

Diệp Phàm không hề đáp lại những ánh mắt này, hắn vẫn luôn nhìn vào bên trong mộ thất.

Chính giữa mộ thất, đặt một chiếc đài ngọc, trên đài ngọc, không có cổ thi.

Bốn cây cột vàng giống như ở trung điện tầng trên, được đặt theo hình chữ thập ở phía trước, sau, trái, phải của đài ngọc.

Mỗi cây cột đều có hai sợi xích sắt, lần lượt nối và khóa vào hai đầu bên cạnh đài ngọc.

Ánh sáng có chất lượng giống như của Thiên Chiếu Tê Giác phát ra, chính là từ phía trên bốn cây cột vàng này.

Diệp Phàm dùng Minh Sát Thiên Cơ nhìn một lượt xung quanh mộ thất.

Con đường đến tuy nguy hiểm, nhưng bên trong mộ thất này, lại hoàn toàn không có một cơ quan nào.

Vì vậy, Diệp Phàm càng chắc chắn hơn về suy đoán của mình lúc nãy.

Nơi này, có bí mật mà chủ nhân ngôi mộ không dám phá hủy, cũng không dám để người ngoài mang đi.

Sau khi xác định trong mộ thất không có cơ quan, Diệp Phàm liền chờ Bạch Trường Minh tuyên bố thời điểm tiến vào mộ thất.

Tuy nhiên, hắn chờ gần năm phút, ngay cả những đội viên vừa rồi vẫn luôn hít khí lạnh và cảm thán cũng không còn lên tiếng, cả môi trường đều chìm vào một khoảng lặng.

Nhưng vẫn không nghe thấy Bạch Trường Minh tuyên bố có thể vào.

Hắn có chút nghi hoặc, nhìn về phía Bạch Trường Minh.

Vừa nghiêng đầu, lại thấy Bạch Trường Minh đang nhìn mình, trong ánh mắt đó tràn đầy căng thẳng và mong đợi.

Có một khoảnh khắc, Diệp Phàm thậm chí còn cảm thấy mình đang nhìn thấy Lưu Bác Văn của mấy chục năm sau.

Bên cạnh hắn, bản thể Lưu Bác Văn kích động hỏi: "Đại ca, anh thấy bây giờ chúng ta có thể vào được chưa?" Diệp Phàm gật đầu: "Ừm." Nhưng đội có thể vào hay không, vẫn phải nghe lời giáo sư Bạch.

Diệp Phàm đang định tiếp tục chờ Bạch Trường Minh lên tiếng, Trương Cường đã dẫn đội viên đi vào.

Sau đó, những người khác trong đội khảo cổ cũng lần lượt đi vào.

Diệp Phàm nhìn các đội viên đi qua trước mặt mình, không khỏi có chút ngạc nhiên: Sao thế, đội khảo cổ bây giờ cũng lễ băng nhạc hoại rồi sao?

Tính khí của giáo sư Bạch này quả là được đấy.

Diệp Phàm cũng đi vào mộ thất sau đó, thuận tiện sắp xếp lại thứ hạng mức độ nghiêm khắc của đội khảo cổ.

Kết quả là Bạch Khinh Như > Bạch Trường Minh > những người khác.

Quy mô của gian mộ thất này so với tiền điện và trung điện trước đó không lớn, chỉ bằng một phần ba trung điện.

Xung quanh mộ thất cũng trống trải.

Cả gian mộ thất, ngoài bốn cây cột vàng ở giữa và đài ngọc cùng với thi thể trên đài ngọc, không còn bất kỳ thứ gì khác.

Các thành viên đội khảo cổ tiến lại gần đài ngọc.

Lý Thái nhìn một lượt xung quanh, nói: "Chủ mộ thất thường trống trải thế này sao?

Chương 87

Sao chẳng có gì cả vậy?" Ngạn Gia liếc hắn một cái, nói: "Không phải có bản thân chủ mộ ở đây rồi sao?" "Hơn nữa chúng ta đã đến chủ mộ thất, điều này cho thấy chúng ta rất nhanh sẽ có thể ra ngoài." Vừa nghe sắp được ra ngoài, mấy người trẻ tuổi đều nhanh chóng phấn chấn tinh thần.

Ngay cả các đội viên vệ sĩ xung quanh cũng thở phào nhẹ nhõm, không khí trở nên thoải mái hơn nhiều.

"Lần này cũng coi như được mở mang tầm mắt trong ngôi mộ này rồi." "Đúng vậy, nhưng cũng thật sự chịu không nổi nữa!

Đã thấy kẻ thù nào tà ma như vậy đâu!" "Cuối cùng cũng đi đến cuối rồi!" Một vị giáo sư lớn tuổi nghe cuộc đối thoại xung quanh, đi đến bên cạnh Bạch Trường Minh, nói: "Lão Bạch, chúng ta từng thấy chủ mộ thất có quy mô thế này chưa?" "Sao tôi cứ cảm thấy, đây không nên là chủ mộ thất nhỉ?" Bạch Trường Minh cũng hít một hơi thật sâu, nói: "Không giấu ông lão Dương, tôi cũng nghĩ vậy." "Chủ mộ thất mới là nơi chủ nhân ngôi mộ thật sự yên nghỉ." "Âm trạch tương ứng với dương trạch, tiền điện chính là cổng lớn, trung điện tương đương với phòng khách của chúng ta, chủ mộ thất nên là phòng ngủ chính của chủ nhân." "Mà mộ thất chúng ta đang ở, giống như một tầng hầm vậy." "Chủ nhân ngôi mộ có thủ đoạn như vậy ở tiền điện và trung điện, sao có thể cuối cùng lại đặt nơi an nghỉ của mình ở tầng hầm chứ?" Trong lúc nói chuyện, họ đã đến bên cạnh đài ngọc.

Nhìn thấy trạng thái của thi thể, các thành viên đội khảo cổ lập tức hít một hơi khí lạnh, mỗi người đều cảm thấy da đầu tê dại.

Chỉ thấy, cổ thi trên đài ngọc từ đầu đến chân đều được bọc trong

một bộ kim lũ y kín mít, chỉ có nửa khuôn mặt dưới mũi lộ ra ngoài.

Làn da trên nửa khuôn mặt đó vẫn còn tốt, không hề có chút dấu hiệu mục rữa.

Điều khiến mọi người chấn động nhất là, nửa khuôn mặt này, không phải là khuôn mặt của một người trưởng thành.

Mà là khuôn mặt của một thiếu niên mười mấy tuổi!

Lý Thái buột miệng nói: "Vãi!

Đây không phải là con trai tuẫn táng theo hoàng đế này chứ!" "Lại lấy con trai mình tuẫn táng!

Người cha này thật tàn nhẫn!" Ngạn Gia không khỏi liếc nhìn Lý Thái, nói: "Cậu mỗi ngày đều nghĩ cách kế thừa di sản của cha cậu, cẩn thận có kết cục này đấy." Lý Thái phất tay áo, nói: "Tuyệt đối không có khả năng này!" Một bên, Bạch Khinh Nhứ nhíu mày, nói: "Không thể nào!" "Từ xưa đến nay không có chuyện dùng con cái của mình để tuẫn táng." "Con cháu của hoàng đế đều có lăng mộ riêng, cũng không bị chôn trong đế lăng." "Hơn nữa sau khi đế lăng bị phong lại, tuyệt đối sẽ không cho phép người khác mở ra nữa, đây cũng không thể là hoàng tử bị chôn vào sau này." Lý Thái bĩu môi, lại liếc nhìn thi thể, nói: "Thời cổ đại không phải có tranh giành hoàng vị sao?" "Lúc hoàng đế già chết chính là thời cơ tốt nhất để họ tranh đoạt hoàng vị, có thể là hoàng tử bị giết lúc này, bị anh em của mình giấu ở đây không?" Lý Thái lập tức cảm thấy mình thông minh cực kỳ, để chứng minh, còn cố ý bổ sung một câu: "Diệp Phàm vừa rồi không phải cũng nói, là có bí mật sợ bị phát hiện sao?" "Vậy chắc chắn là chuyện không thể để người khác biết, tranh đoạt hoàng vị giết chết anh em của mình là chuyện không thể để người khác biết nhất." "May mà không có ai tranh di sản của cha già với tôi." Ngạn Gia châm chọc một câu: "Nhưng mẹ kế của cậu rất trẻ." Nhắc đến bí mật mà Diệp

Phàm vừa nói về việc sợ bị phát hiện, mọi người trong phút chốc lại cảm thấy lời của Lý Thái cũng không phải không có lý.

Lại không có ai tiếp tục phản bác.

Tuy nhiên.

Ngay lúc Lý Thái đang định đắc ý, Diệp Phàm lại lên tiếng: "Không có khả năng này." Lý Thái quay đầu, nhìn hắn: "Tại sao?" Diệp Phàm nhàn nhạt nói: "Cậu ta còn quá nhỏ." Mọi người lập tức nhận ra lỗ hổng này.

Ngạn Gia cũng vội nói: "Đúng vậy!

Mới là một đứa trẻ mười mấy tuổi, ai lại để ý đến nó chứ?" "Nhưng mà, sao nó được đặt ở đây lâu như vậy, mà không bị mục rữa, chẳng lẽ cũng sắp biến thành xác sống à?" Mọi người cũng đều căng thẳng nhìn thi thể trên đài ngọc.

Diệp Phàm nhìn phần da lộ ra của thi thể, nói: "Không đâu." "Cậu ta vẫn còn sống." Bây giờ người khác không nghe thấy, nhưng Diệp Phàm lại nghe rất rõ, thi thể này hiện đang hô hấp rất yếu.

Mọi người đang nhìn Diệp Phàm lập tức lại cúi đầu nhìn thi thể: "Cái gì?

Sống?" "Đứa trẻ này?

Còn sống?!" Lý Thái nhìn Diệp Phàm, nói: "Diệp Phàm, tôi cho dù có dốt đến mấy, cũng biết triều Hán cách chúng ta hai ngàn năm." "Nó có sống giỏi đến đâu, cũng không thể sống hai ngàn năm chứ?" Diệp Phàm nhìn Lý Thái, hơi nghiêng đầu chỉ về phía thi thể, ý bảo Lý Thái tự mình kiểm tra.

Lý Thái nhìn Diệp Phàm, đưa tay đến dưới mũi thi thể.

Đột nhiên, hắn hét lên một tiếng, giật tay về như bị điện giật:

“Vãi!” “Thở!” Phản ứng của hắn khiến các thành viên khác trong đội khảo cổ cũng lập tức lùi lại mấy bước, trong nháy mắt đã cách xa đài ngọc mấy mét.

Bên cạnh đài ngọc, chỉ còn lại một mình Diệp Phàm đứng đó.

Sắc mặt Ngạn Gia trắng bệch, liếc nhìn sắc mặt còn trắng hơn của Lý Thái: “Mẹ kiếp, cậu không phải là sờ nhầm rồi chứ?” “Sao có thể còn sống được?” Lý Thái bị dọa một phen, nghe mình bị nghi ngờ, tức giận trừng mắt nhìn Ngạn Gia, hét lên: “Mày không tin thì tự mình sờ đi!” “Còn sống sờ sờ!

Chỉ thiếu điều mở miệng cắn tao thôi!” Lời oán trách chân tình tha thiết của Lý Thái càng khiến các thành viên đội khảo cổ tin tưởng hơn.

Chàng trai trẻ đang nằm trên đài ngọc này hẳn là một người sống.

Ngạn Gia mím đôi môi khô khốc, đờ đẫn nhìn về phía đài ngọc, nuốt nước bọt: “Hai nghìn năm không chết.” “Trời ạ, rốt cuộc đây là ai vậy.” Trước đài ngọc, chỉ còn lại một mình Diệp Phàm đứng tại chỗ.

Hắn lạnh lùng nhìn thi thể trên đài ngọc.

Trường hợp nhốt người sống vào một vật chứa nào đó, khiến người ta rơi vào trạng thái giống như ngủ đông để duy trì sự trường sinh, Diệp Phàm không phải lần đầu nghe nói.

Hắn nhớ rất rõ, trong các tác phẩm đạo mộ ở kiếp trước, hắn đã thấy tình huống tương tự, đó là ngọc dũng và huyết thi trong Lỗ Vương Cung Thất Tinh.

Cách mà Thiết Diện Sinh dùng ngọc dũng để có được trường sinh chính là tự mình nằm vào trong ngọc dũng khi vẫn còn sống.

Sau đó, cứ mỗi mười năm lại lột da một lần, mọc ra lớp da mới.

Cứ như vậy nằm trong ngọc dũng suốt mấy ngàn năm.

Nhưng người nằm trong ngọc dũng không thể rời khỏi nó, nếu không sẽ biến thành huyết thi.

Diệp Phàm không hiểu, sự trường sinh như vậy rốt cuộc có ý nghĩa gì.

Dù ngàn năm không gặp Diêm Vương, nhưng lại phải nằm trong ngọc dũng giữa ngôi mộ cổ này, bất động chịu đựng sự cô đơn hàng thiên niên kỷ.

Còn không bằng kẻ sống dở chết dở.

Diệp Phàm khẽ thở dài trong lòng, sự trường sinh như vậy đâu phải là ơn trời?

Hắn bất giác sờ lên vị trí hình xăm kỳ lân trên ngực mình, thứ tượng trưng cho sự trường sinh đối với Tiểu Ca.

Bị thời gian lãng quên, một mình đếm những năm tháng dài đằng đẵng, đây rõ ràng là một loại cực hình kéo dài cả ngàn năm!

Diệp Phàm nhìn nửa dưới khuôn mặt của chàng trai trẻ, dùng Bách khoa toàn thư Dị vật chủng để kiểm tra thông tin về bộ kim lũ y này và "thi thể" bên trong.

Rất nhanh, hệ thống đã hiển thị những thông tin Diệp Phàm cần trong đầu hắn. 【Đinh Thúc Long Kim Lũy Y, có thể duy trì sự trao đổi chất cơ bản của con người, từ đó giữ cho các dấu hiệu sinh tồn hoạt động bình thường.】 【Thúc long, chỉ có thể tiếp nhận chân long thiên tử, chân long thiên tử vào trong có thể trường sinh, những người khác tự ý sử dụng trăm năm tất thành hung thi.】 【Long chia làm tường long và ác long, tường long có vận may hộ thân, ác long thì máu văng trăm bước.】 【Tường long thì thờ cúng, ác long thì chém giết.】 【Thờ ác long sẽ tổn hại vận khí, chém tường long sẽ rước

họa sát thân.】【Xin người thực thi cẩn thận xử lý.】Tiếp nhận xong những thông tin này, Diệp Phàm lặng lẽ mở mắt.

Long chia làm tường long và ác long.

Cách đối đãi với hai loại long này hoàn toàn trái ngược, và kết quả cũng vô cùng cực đoan.

Nếu chọn sai, chính là một bước đi sai, cả bàn cờ đều thua.

Diệp Phàm nhanh chóng phân tích lại toàn bộ thông tin trong đầu.

Ở tầng mộ thất trên, Diệp Phàm đã biết đây là không gian ở mặt còn lại của mai rùa huyền vũ hai mặt.

Mà mai rùa huyền vũ hai mặt có tác dụng chiêm bốc, chuyển vận, bày trận.

Mai rùa huyền vũ lại chia làm hai mặt cát và hung.

Mặt hướng lên là cát, mặt bên dưới này là hung.

Diệp Phàm lập tức đưa ra kết luận, mai rùa huyền vũ hai mặt này đặt ở đây không chỉ để bày trận, trên đường họ đến đây đã bố trí rất nhiều cơ quan giết người.

Thậm chí, nên nói rằng bày trận không phải là tác dụng chính.

Tác dụng chính yếu nhất, là chuyển vận!

Con rồng giả ở tầng trên đang chuyển vận khí của con rồng thật này!

Bất kể vị chân long thiên tử này vốn là tường long hay ác long, long vận đều đã bị chuyển đi cho nó, hiện tại tuyệt đối là một con ác long!

Vẻ mặt Diệp Phàm lạnh đi trong giây lát: Chém giết!

Diệp Phàm nhanh chóng vươn tay, siết lấy cổ của chàng trai trẻ.

Các thành viên đội khảo cổ vừa bị Lý Thái la lối làm cho hoảng sợ lùi lại còn chưa kịp phản ứng, đã thấy hành động của Diệp Phàm.

Cùng lúc đó, gần như ngay khoảnh khắc cánh tay Diệp Phàm vừa cử động.

Chương 88

Bên trong chiếc mũ trụ được đan bằng sợi vàng, đột nhiên tuôn ra một lượng lớn tóc.

Mái tóc đó giống như những sợi thép đen cực mảnh, trông đầy uy lực, tính công kích cực kỳ mạnh mẽ.

Mấy đội viên bảo an theo phản xạ định xông về phía Diệp Phàm.

Nhưng họ còn chưa kịp bước một bước, mái tóc đen đó đã lao đến trước mặt họ.

Bước chân của mấy đội viên bảo an đang định tiến lên lập tức cứng đờ tại chỗ, những sợi tóc đen như thép đó sắp đâm vào tròng mắt họ.

Đồng tử của mỗi người đều co rút lại, run rẩy điên cuồng trong hốc mắt, mồ hôi lạnh lập tức túa ra trên trán họ.

Tuy nhiên, giây tiếp theo.

Một tiếng "rắc" giòn tan vang lên từ phía đài ngọc.

Các đội viên bảo an quá quen thuộc với âm thanh này, khi họ bẻ gãy cổ kẻ địch, cũng chính là âm thanh này!

Ngay sau đó, mái tóc sắp đâm thẳng vào tròng mắt họ lập tức như mất hết sức sống, mềm nhũn rũ xuống đất.

Lúc này đội khảo cổ mới nhìn thấy rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì trên đài ngọc.

Chỉ thấy, Diệp Phàm đang đứng bên cạnh đài ngọc, lạnh lùng nhìn thi thể trên đó.

Một tay của hắn vẫn giữ nguyên động tác bóp cổ thi thể, mái tóc

đen đang từ từ rũ xuống khỏi người Diệp Phàm.

Rất rõ ràng, vừa rồi Diệp Phàm cũng đã bị những sợi tóc đen này tấn công!

Diệp Phàm rút tay về, lạnh lùng nói: "Ngươi sống đủ lâu rồi, có thể chết được rồi." Giây tiếp theo, cổ thi trên đài ngọc kịch liệt run rẩy, phát ra một tràng âm thanh "lạc lạc lạc".

Mấy đội viên bảo an vừa bị tóc chặn đường nhân cơ hội này nhanh chóng chạy mấy bước lớn đến bên cạnh Diệp Phàm, giơ súng che chắn cho hắn ở phía sau.

Trương Cường và Hắc Hùng mỗi người đứng một bên trái phải của Diệp Phàm, vẻ mặt cảnh giác nhìn chằm chằm vào sự biến đổi của cổ thi.

Chỉ thấy, lớp da của cổ thi vốn trông rất tươi tắn đang nhanh chóng co rút và đen lại.

Chỉ trong chốc lát, người cổ vừa rồi còn tươi tắn chỉ còn lại bộ xương vàng ố, đúng dáng vẻ của một thi thể ngàn năm tuổi.

Trương Cường kinh ngạc ngẩng đầu lên, nhìn về phía đội khảo cổ, nói: "Cổ thi đã chết!" Sau đó, các thành viên đội khảo cổ cũng lần lượt quay lại trước đài ngọc.

Trương Cường và Hắc Hùng cũng nhanh chóng kiểm tra Diệp Phàm một lượt.

Vừa rồi cả hai đều bị tóc đen dồn đến lằn ranh sinh tử, nên bây giờ vô cùng lo lắng không biết Diệp Phàm, người đứng gần tóc đen nhất, có bị thương gì không.

Nhanh chóng xác nhận Diệp Phàm không bị tóc đen làm bị thương, Trương Cường nói: "Cậu Diệp Phàm, chuyện nguy hiểm như vậy lúc nào cũng để một đứa trẻ như cậu xông lên trước." "Điều này thật sự

khiến những đội viên bảo an chúng tôi, những người vốn nên bảo vệ các cậu, cảm thấy bất an!" Cùng lúc đó, Bạch Trường Minh và những người khác cũng đã quay lại bên cạnh Diệp Phàm.

Bạch Trường Minh: "Tiểu hữu Diệp Phàm không sao chứ?" Lưu Bác Văn: "Đại ca của em không bị thương chứ?" Lời thoại của hai người gần như trùng khớp khiến Diệp Phàm không khỏi nghi ngờ mối quan hệ của họ, nhưng hắn không biểu lộ suy nghĩ này ra ngoài.

Diệp Phàm khẽ lắc đầu, nói: "Không sao." Hắn nhìn cổ thi đã hóa thành xương trắng, bây giờ, sau khi biết đây là chân long thiên tử, Diệp Phàm đã đoán được thân phận của người này, nói: "Hoàng đế thứ mười bốn của Tây Kinh." "Hán Bình Đế, Lưu Khản." "Hán Bình Đế Lưu Khản?!" Lý Thái khoa trương há to miệng, vẻ mặt đầy kinh ngạc nhìn cổ thi trên đài ngọc.

Sau đó, lại trở lại bình thường, nói: "Hán Bình Đế Lưu Khản là ai?" "Nghe không giống hoàng đế nổi tiếng nào cả, mà lại bày biện tiền điện trung điện của mình hoành tráng như vậy." "Tôi còn tưởng là Kinh Vũ Đế Lưu Bang chứ." "Hóa ra là một hoàng đế chưa từng nghe tên." Lưu Bác Văn cũng hít sâu một hơi, đầy khó hiểu nhìn thi thể trên đài ngọc: "Đúng vậy, đây thực sự không phải là một hoàng đế nổi tiếng." "Nhưng còn nhỏ tuổi như vậy đã lên làm hoàng đế, chắc chắn không có thành tựu gì trong lịch sử." Vừa nói, Lưu Bác Văn vừa tự khẳng định gật gật đầu.

Một bên, Bạch Khinh Nhứ chậm rãi lặp lại cái tên này: "Hán Bình Đế Lưu Khản." Cô chợt bừng tỉnh, nói: "Không sai!" "Nếu người này là hoàng đế, vậy thì chỉ có thể là Hán Bình Đế Lưu Khản!" Nói rồi, cô giải thích: "Lưu Khản, nguyên danh là Lưu Cơ, là cháu của Hán Nguyên Đế Lưu Thích." "Ngày mùng một tháng chín năm Nguyên Thọ thứ hai, cũng tức là ngày 17 tháng 10 năm 1 trước Công nguyên, Lưu Khản lên ngôi hoàng đế, tức Hán Bình Đế, đến yết miếu Cao Tổ, đại

xá thiên hạ." "Hán Bình Đế lên ngôi khi mới chín tuổi." "Ngày Bính Ngọ tháng mười hai năm Nguyên Thủy thứ năm, Lưu Khản qua đời tại cung Vị Ương, nguyên nhân cái chết còn gây tranh cãi, khi đó mười bốn tuổi, thụy hiệu là Hiếu Bình Hoàng đế, được chôn cất tại Khang Lăng." "Cổ thi này trông khoảng mười mấy tuổi, xem ra, tuổi tác hoàn toàn khớp!" Lý Thái "À?" một tiếng, nói: "Chẳng lẽ đây chính là Khang Lăng, nếu lịch sử đã có ghi chép, vậy tại sao lúc chúng ta mới xuất phát, lại không biết lăng mộ này chính là Khang Lăng?" Một bên, Bạch Trường Minh ho nhẹ hai tiếng, bước lên trước, bổ sung cho lời của Bạch Khinh Nhứ, nói: "Đây không phải là Khang Lăng, Khang Lăng ở Hàm Dương, không phải ở đây." Bạch Trường Minh nói xong, một số thành viên trong đội càng thêm hoang mang.

Ngạn Gia nói: "Vậy rốt cuộc đây có phải là mộ của Hán Bình Đế không, nếu phải, chẳng lẽ sử sách ghi chép sai sao?" Bạch Trường Minh cười cười, nói: "Sử sách ghi chép sẽ không sai." "Nhưng sử quan ghi chép sử sách, sẽ nói dối." Bạch Trường Minh nhìn thi thể trên đài ngọc, chậm rãi nói: "Mặc dù sử sách ghi chép Hán Bình Đế Lưu Khản qua đời tại cung Vị Ương vào ngày Bính Ngọ tháng mười hai năm Nguyên Thủy thứ năm." "Nhưng trên thực tế, theo tính toán của các nhà thiên văn học và sử học, tháng mười hai vốn không có ngày Bính Ngọ." "Vì vậy nguyên nhân cái chết của vị hoàng đế thiếu niên Hán Bình Đế này vẫn luôn là một bí ẩn." "Tuy sử sách ghi chép Hán Bình Đế chết vì bệnh, nhưng vào thời đó, còn có một thuyết pháp khác rất đáng tin cậy." "Hán Bình Đế bị Vương Mãng đầu độc." "Bây giờ xem ra, thuyết pháp này đáng tin hơn một chút." Bạch Trường Minh đẩy gọng kính, vẻ mặt cũng trở nên nghiêm túc.

"Vì vậy lăng mộ này không phải là lăng mộ của Hán Bình Đế." "Còn có phải là lăng mộ của Vương Mãng hay không, chúng ta chưa nhìn thấy chủ mộ thất thì chưa thể vội vàng kết luận." "Nhưng có

một điều có thể khẳng định, lăng mộ này nhất định có liên quan đến Vương Mãng." Các thành viên đội khảo cổ hít một hơi khí lạnh.

Ban đầu khi họ xuống mộ, chỉ nhìn từ lối vào, họ chỉ nghĩ đây là lăng mộ của một kẻ vô danh nào đó.

Chức quan lớn nhất cũng chỉ là bách hộ.

Bây giờ đi đến đây, biết được thân phận của Hán Bình Đế, cảm giác như những suy nghĩ trước đó đã là chuyện của một kiếp khác.

Một vị giáo sư già bước lên, vô cùng khó hiểu nói: "Chỉ có một chuyện tôi vẫn mãi không hiểu được." "Tại sao Vương Mãng lại đưa thi thể của Hán Bình Đế... không, đây không phải thi thể, cậu ta vẫn còn sống." "Tại sao Vương Mãng lại đặt đứa trẻ này ở đây?" "Tôi chỉ nghe nói hoàng đế soán vị sẽ cho sử quan sửa đổi nguyên nhân cái chết của hoàng đế tiền nhiệm, hoặc là công tích và đánh giá của người đời đối với ông ta." "Tệ nhất, cũng như Hồng Vũ Hoàng đế, bị kẻ có ý đồ sửa đổi cả dung mạo." "Nhưng đó đều là những việc làm để bôi nhọ quân chủ tiền nhiệm, nhằm duy trì sự thống trị hiện tại của mình." "Cho sử quan sửa đổi cả vị trí lăng mộ của hoàng đế tiền nhiệm, chuyện này quả thực chưa từng nghe thấy!" Trương Cường ở một bên không nhịn được sờ cằm, nói: "Liệu có phải là thế này không." "Bởi vì nguyên nhân cái chết của Hán Bình Đế vốn đã có nhiều tranh cãi." "Nên Vương Mãng để che giấu nguyên nhân cái chết thật sự của Hán Bình Đế, hoặc là để che giấu sự thật Hán Bình Đế vốn không chết." "Vì vậy mới cho sử quan sửa đổi vị trí lăng mộ của Hán Bình Đế?" Mấy vị giáo sư già nhìn nhau, chậm rãi gật đầu.

Vị giáo sư già đã đặt câu hỏi vẫn còn vẻ ưu tư trên mặt, ông nói: "Tuy lý là vậy." "Nhưng nếu chỉ vì thế, Vương Mãng hoàn toàn có thể tùy tiện chôn Hán Bình Đế ở một nơi nào đó." "Tại sao còn phải tốn công tốn sức chôn Hán Bình Đế trong một lăng mộ có quy mô lớn như

vậy?" "Còn nữa, bây giờ xem ra, Hán Bình Đế vào thời đó, vốn dĩ không hề chết, Vương Mãng thậm chí còn để Hán Bình Đế thực hiện trường sinh trong ngôi mộ này." "Nếu Vương Mãng chỉ tùy tiện chôn Hán Bình Đế ở một nơi nào đó, dù cho thi thể Hán Bình Đế chỉ là mất tích vô cớ, tôi cũng sẽ cảm thấy rất hợp lý." "Nhưng kết quả là, Hán Bình Đế không những không chết, mà còn được cố ý đặt ở đây." "Còn dùng một bậc thang giết người để giấu Hán Bình Đế ở đây." "Rốt cuộc là tại sao?" Theo câu hỏi sâu hơn của vị giáo sư già, tất cả thành viên đội khảo cổ đều đi theo dòng suy nghĩ của ông, chau mày sâu sắc.

Trong một lúc, tất cả mọi người đều chú ý đến những điểm nghi vấn này, nhìn thấy đám sương mù bí ẩn đang ở đâu.

Nhưng không một ai có thể giải đáp câu hỏi của vị giáo sư già.

Bạch Trường Minh cũng mím chặt môi.

Ngay cả mấy người trẻ tuổi ban đầu chỉ đến vì theo đuổi Bạch Khinh Nhứ, vốn không có hứng thú gì với ngôi mộ, lúc này cũng chau mày sâu sắc.

Một vẻ mặt trăm mối không lời giải.

Lúc này, Diệp Phàm đã im lặng từ lâu khẽ lên tiếng.

Hắn chỉ nói hai chữ: "Mượn vận." Các thành viên đội khảo cổ mặt mày sầu não đều quay đầu nhìn về phía Diệp Phàm.

Lưu Bác Văn hỏi: "Đại ca, anh biết à?" "Mượn vận gì vậy?" "Ai mượn vận của ai, mượn thế nào?

Mượn để làm gì?

Mượn vận có thể làm người ta trường sinh bất lão sao?" Nghe một tràng câu hỏi liên thanh của Lưu Bác Văn, Diệp Phàm nhắm mắt lại, sau đó mở miệng nói: "Có những chuyện, tôi cũng đang tìm câu trả lời." Nói rồi, hắn đưa tay sờ lên đài ngọc.

Chỉ thấy, hai ngón tay thon dài của Diệp Phàm linh hoạt thao tác một hồi trên đài ngọc, đài ngọc liền phát ra một tiếng vang giòn tan.

Sau đó, ở vị trí bên cạnh tay của cổ thi, một khe hở từ từ mở ra.

Trong ánh mắt kinh ngạc của mọi người, từ trong khe hở, một chiếc bàn ngọc nhỏ từ từ nâng lên.

Chiếc bàn ngọc có kích thước bằng chiếc bàn nhỏ mà người xưa dùng để làm việc trên bàn lớn, toàn thân đều bằng ngọc màu xanh lục.

Trên mặt bàn, đặt một bản tấu chiết được bọc bằng lụa vàng, đúng kiểu tấu chiết của hoàng gia.

Tuy là kiểu tấu chiết, nhưng lại dày hơn tấu chiết bình thường một chút, rõ ràng bên trong đã ghi chép không ít nội dung.

Bên cạnh tấu chiết, còn có một cuộn thánh chỉ được cuộn lại.

Phần trục của thánh chỉ là trục ngọc có màu sắc cực đẹp, bản thân thánh chỉ cũng lấy màu vàng kim làm chủ đạo, phía sau có in hoa văn mây lành màu vàng đen.

Mọi người trước tiên kinh ngạc nhìn Diệp Phàm, người đang vô cùng bình tĩnh nhìn những thứ này.

Đặc biệt là mấy vị giáo sư già và Triệu Trạch Minh cùng Bạch Khinh Nhứ, những người có thành tích chuyên môn rất xuất sắc, phản ứng của họ gần như là đồng tử co giật.

Lý Thái khó hiểu nhìn những người xung quanh, hắn huých Triệu Trạch Minh, hỏi: “Cậu sao thế?

Ngớ ngẩn à, sao lại có vẻ mặt như gặp ma vậy?” Triệu Trạch Minh giận dữ mắng: “Cậu biết cái gì!” “Vừa rồi Diệp Phàm, có phải trong nháy mắt đã mở được cơ quan không?” Lý Thái tự nhiên gật đầu, nói: “Nhìn cũng không khó lắm, tôi thấy chỉ cần có tay là làm

được.” Một bên, một vị giáo sư già nghe thấy lời của Lý Thái, thở dài một hơi: “Ai, người ngoài xem náo nhiệt, người trong nghề xem môn đạo, con nít không biết gì!” Triệu Trạch Minh liếc Lý Thái một cái, giải thích: “Độ khó của việc phá giải cơ quan cũng được quyết định bởi chất liệu của cơ quan.” “Thực tế, những cơ quan càng bền chắc, trông cực kỳ vững chãi, thì lại càng dễ phá giải.” “Bởi vì chất liệu như vậy không chỉ bền chắc đối với chúng ta, mà đối với người chế tạo cơ quan cũng vậy.” “Nên những cơ quan như vậy thường khá đơn giản, và có thể mở mà không cần dùng sức khéo.” “Tương tự, những cơ quan có chất liệu trông càng nhẹ, càng giòn, thì lại càng khó phá giải.” “Trong số những chất liệu cơ quan khó phá giải đó, ngọc, phỉ thúy, đều nằm trong top đầu.” “Ngay cả khi có sự trợ giúp của các công cụ tinh vi và thời gian dài, cũng chưa chắc có thể mở được cơ quan mà không làm hỏng chất liệu của nó.” “Còn việc phá giải bằng tay không, gần như là một việc không thể hoàn thành, hiểu chưa?” Triệu Trạch Minh nhìn về phía Diệp Phàm, tuy hắn cũng rất không muốn thừa nhận, nhưng sự thật là vậy.

Năng lực của Diệp Phàm, ở một đẳng cấp mà hắn chỉ có thể ngước nhìn.

Vì vậy suốt chặng đường vừa rồi, hắn cũng đã yên tĩnh hơn rất nhiều.

Những thao tác mà người thường khó làm được của Diệp Phàm, thực sự có thể chứng minh đầy đủ, hắn chính là truyền nhân của Thiên Cơ Thuật trong truyền thuyết.

Giọng nói của hắn không nhỏ, ngầm hy vọng Diệp Phàm có thể đáp lại mình.

Chương 89

Tuy nhiên, điều đau khổ nhất trên đời là, bên này hắn đã viết rõ chữ "cầu chiêu an" lên mặt.

Nhưng đối phương lại không có bất kỳ phản ứng nào.

Ngược lại, Lưu Bác Văn, người luôn nhảy nhót bên cạnh Diệp Phàm, lại nhận được cái phẩy tay có phần thiếu kiên nhẫn của hắn.

Thực tế.

Diệp Phàm không để ý đến những ánh mắt xung quanh, hiện tại hắn đã dồn hết tâm trí vào việc giải mã ngôi mộ này.

Hắn bước lên trước, mở bản tấu chiết ra.

Tuy nhiên, những người xung quanh dường như vẫn còn đang kinh ngạc.

Diệp Phàm liếc nhìn tấu chiết, lại ngẩng đầu nhìn những người xung quanh: "Là Hán Bình Đế." Các thành viên đội khảo cổ lúc này mới hoàn hồn, mấy vị giáo sư già đều ghé sát vào bên cạnh Diệp Phàm.

Diệp Phàm trải bản tấu chiết ra trên đài ngọc, nội dung bên trong hiện ra.

Chỉ thấy, sau khi trải ra, tấu chiết có tổng cộng hơn mười trang.

Mấy trang đầu, toàn bộ là cuộc đời của Hán Bình Đế.

Giống như sử sách thông thường.

Nhưng tất cả mọi người đều biết, sử sách hiện có có thể nói dối, nhưng nội dung trên bản tấu chiết này, tuyệt đối đều là sự thật.

Bạch Trường Minh đọc từng dòng một nửa đầu cuộc đời của Hán

Bình Đế, đã toát một thân mồ hôi lạnh.

Ông nói: "Đầu tiên, trong này quả nhiên không ghi chép thời gian tử vong của Hán Bình Đế." "Vậy có nghĩa là, thời gian tử vong thực sự của Hán Bình Đế, chính là hôm nay." "Hoàng đế chín tuổi, Thái hoàng thái hậu lâm triều, Đại tư mã Mãng nắm quyền, trăm quan đều nghe lệnh của Mãng." "Khi Hán Bình Đế chín tuổi lên ngôi, Vương Mãng đã bắt đầu lên kế hoạch soán vị." Cùng lúc đó, Diệp Phàm vẫn đang đọc lướt qua.

Những kinh nghiệm cuộc đời của Hán Bình Đế ở phần đầu không làm hắn ngạc nhiên, hiện tại hắn càng muốn biết, ý đồ của việc "chuyển vận" này, rốt cuộc là gì.

Bạch Trường Minh liếc nhìn phản ứng bình tĩnh của Diệp Phàm, trong lòng không khỏi có chút kinh ngạc.

Sau đó, cũng tiếp tục đưa mắt trở lại bản tấu chiết, đọc tiếp.

Nếu nói, phần đầu giới thiệu cuộc đời thực sự của Hán Bình Đế chỉ khiến họ toát một thân mồ hôi lạnh.

Thì nội dung phía sau, trực tiếp khiến họ dựng tóc gáy, tê dại da đầu.

Ngay cả mắt của Diệp Phàm cũng hơi mở to một chút, trên mặt lộ ra một vẻ kinh ngạc thoáng qua.

Một vị giáo sư kinh hô một tiếng, nói: "Thật sự có thể làm đến mức này sao!" Lưu Bác Văn chĩa thẳng ống kính về phía mấy người đang xem tấu chiết.

Lúc này trong phòng livestream, bình luận gần như toàn là hỏi trên tấu chiết rốt cuộc viết gì.

"Khó chịu chết mất, trên đó rốt cuộc viết gì vậy?" "Tôi có một người bạn, hy vọng trước khi chết có thể xem được trên tấu chiết viết

gì.” “Vốn không tò mò lắm, nhưng thấy cả Diệp Phàm cũng lộ ra vẻ mặt như vậy, là biết nội dung bên trong chắc chắn không đơn giản rồi.” “Xin phép lạc đề, mèo méo kinh ngạc mãi đỉnh.” “Phải nói là, giờ tôi mà không biết trên tấu chiết viết gì là tôi lăn ra chết tại chỗ đấy.” “Trên tấu chiết viết: ‘Tình hình của người chết hiện tại đã ổn định’.” “Tiểu streamer!

Báo cáo tiếp đi!” Lưu Bác Văn bây giờ rất nóng lòng muốn biết câu trả lời, cậu ta háo hức nhìn mấy người đang xem tấu chiết, cái đuôi vô hình sau lưng như sắp vẫy thành hoa.

Nhưng theo sự hiểu biết của cậu ta về đại ca nhà mình, nếu Diệp Phàm có thể tóm tắt bằng hai chữ, thì tuyệt đối sẽ không thêm một tính từ có chữ “ ” nào nữa.

Vì vậy cậu ta tha thiết nhìn về phía Bạch Trường Minh, nói: “Bạch giáo sư, Bạch giáo sư, trên tấu chiết viết gì vậy ạ?” Bạch Trường Minh hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên khỏi tấu chiết, nói: “Chủ nhân của ngôi mộ này, thực sự là Vương Mãng!” Lưu Bác Văn kinh ngạc nghển cổ: “Không phải nói, Vương Mãng chết quá thảm quá sớm, ngay cả tâm phúc bên cạnh cũng chết hết, căn bản không thể có người chuẩn bị cho ông ta một ngôi mộ như vậy sao?” Bạch Trường Minh thở ra một hơi dài, nói: “Đây thực sự là mộ của Vương Mãng, từ trước khi Vương Mãng chết, ngôi mộ này đã được xây xong.” “Vương Mãng, đã lừa dối lịch sử.” “Trận pháp chúng ta đang ở, là một Tỏa Long Trận.” “Đúng như Diệp Phàm đã nói, Hán Bình Đế ở đây, là để Vương Mãng mượn vận!” Bạch Trường Minh vừa nói, vừa kinh ngạc nhìn về phía Diệp Phàm.

Những người khác trong đội khảo cổ, cũng đều ném về phía Diệp Phàm một ánh mắt chết lặng.

Vừa rồi tuy Diệp Phàm không nói ra toàn bộ câu trả lời.

Nhưng chỉ nói hai chữ "mượn vận", cũng đủ để chứng tỏ, Diệp Phàm đối với ngôi mộ này tuyệt đối có ít nhiều hiểu biết!

Nếu là người bình thường, làm sao có thể trước khi nhìn thấy bản tấu chiết này, đã biết mục đích của Tỏa Long Trận xuất hiện ở đây là để mượn vận?

Lưu Bác Văn ngạc nhiên nói: "Mượn vận?

Là mượn vận mà đại ca vừa nói?" "Rốt cuộc là chuyện gì vậy Bạch giáo sư?

Ngài đừng úp mở nữa." Bạch Trường Minh nhìn lại bản tấu chiết, nói: "Nửa sau của tấu chiết, nói về Tỏa Long Trận này." "Đây là ghi chép theo ngôi thứ nhất của Vương Mãng." "Ông ta nói, dù ông ta đã thành lập Tân triều, nhưng không phải là chân long thiên tử được trời chọn, vì vậy không có được long mạch." "Ông ta muốn có được trường sinh, vũ hóa thành tiên, không có long mạch và long vận thì tuyệt đối không thể làm được." "Nhưng may mắn, có Phúc Diện tiên sinh chỉ điểm, nói cho ông ta biết về Tỏa Long Trận này." "Tỏa Long Trận, lấy chân long thiên tử làm mồi dẫn, tứ thánh thú bảo vệ." "Việc đầu tiên ông ta làm, là trước khi thành lập Tân triều, phò tá một long tử thật sự lên ngôi, chính là Hán Bình Đế trước mặt chúng ta." "Hán Bình Đế lên ngôi, chưa đầy mấy tháng, hoàng quyền đã bị Vương Mãng thâu tóm." "Trong mấy năm đó, ông ta liền sai người đi khắp nơi tìm kiếm tứ thánh thú, cũng như hoàn thành ngôi mộ này của mình." "Cùng năm lăng mộ này hoàn thành, Vương Mãng cũng thông qua nhiều thủ đoạn, tìm được tứ thánh thú, và có được bảo vật kim lũ y." "Kim lũ y, tuy không thể khiến người ta đi lại trên thế gian như người sống bình thường, nhưng có thể duy trì hoạt động bình thường của sinh mệnh, có thể giữ cho một người ngàn năm không chết." "Sau đó, ông ta liền sắp xếp cho Hán Bình Đế giả chết, cho sử quan ghi chép thời gian tử vong của Hán Bình Đế là một ngày hoàn toàn không

tồn tại, như vậy dù hậu nhân muốn tra cứu, cũng không có manh mối nào." "Sau khi Hán Bình Đế giả chết, liền được mặc vào bộ kim lũ y này, để ngàn năm không chết, có thể cung cấp long vận tươi mới không ngừng cho Vương Mãng." "Sau đó, chính là hoàn thành Tỏa Long Trận này, lợi dụng đặc điểm chuyển vận của Huyền Vũ trong tứ thánh thú, để long vận của con rồng thật Hán Bình Đế ở dưới chuyển lên cho con rồng giả ở trên." Nói rồi, Bạch Trường Minh hít sâu một hơi, lại nói: "Bản tấu chiết này, hẳn là được viết trong vòng hai năm sau khi Tỏa Long Trận hoàn thành." "Vương Mãng có đề cập, sau khi Tỏa Long Trận hoàn thành, mình đã sáng lập Tân triều, bước đầu có hiệu quả, trong hai năm long vận đã mang lại rất nhiều tiện lợi." Các thành viên đội khảo cổ nghe xong câu chuyện về Tỏa Long Trận mà Bạch Trường Minh kể, ai nấy đều toát mồ hôi lạnh.

Lý Thái nhìn hài cốt cổ thi trên đài ngọc mà mình vừa mới sờ vào, không khỏi nổi da gà: "Đứa trẻ này cũng thảm quá, cứ nằm ở đây, chịu đựng hấp tinh đại pháp mấy ngàn năm." "Chẳng trách tóc đã dài đến thế rồi, đã mọc mấy ngàn năm rồi còn gì!" Một bên, Bạch Khinh Nhứ khẽ hít một hơi khí lạnh, chau mày nhìn Bạch Trường Minh, nói: "Vậy, Phúc Diện tiên sinh này rốt cuộc là ai?" "Trong lịch sử căn bản không có ghi chép về người này, bên cạnh Vương Mãng cũng không có người nào tên là Phúc Diện tiên sinh." "Loại chuyện này trong mắt người bình thường, huyền ảo vô cùng." "Hơn nữa còn là chuyện mà Vương Mãng phải liều lĩnh với nguy cơ bị người đời, thậm chí bị lịch sử phát hiện là thí quân, mới có thể hoàn thành." "Tại sao Vương Mãng lại dễ dàng tin tưởng như vậy, và thực sự đã làm như vậy?" Vẻ mặt Bạch Trường Minh cũng nghiêm túc trở lại, nặng nề thở dài một hơi, nói: "Đây chính là chuyện thứ hai càng khó tin hơn trên tấu chiết." "Phúc Diện tiên sinh này, tự xưng là thuật sĩ năm xưa đi tìm tiên nhân, cầu linh đan trường sinh bất lão cho Tần Thủy Hoàng, Tần phương sĩ, Vương Phúc!" "Ông ta tự xưng năm đó đã tìm được đan dược cho

Tần Thủy Hoàng, cùng Tần Thủy Hoàng có được trường sinh." "Hiện tại vì không có long mạch dưỡng thân, nên sự trường sinh duy trì không được triệt để, cả khuôn mặt biến thành như quái vật." "Vì vậy trên mặt ông ta luôn đeo một chiếc mặt nạ có chữ Phúc." "Sau này Vương Mãng điều tra nhiều nơi, nhiều người ở nhiều nơi chứng thực, người đeo mặt nạ chữ Phúc này mấy chục năm trước đã hoạt động, trong mấy chục năm, lại không hề già đi chút nào." "Vương Mãng lúc này mới tin, người này chính là Từ Phúc." "Từ Phúc từ trước đến nay, vẫn luôn tìm kiếm phương pháp để người không có long vận có được trường sinh, trong một cơ duyên xảo hợp, đã có được phương pháp của Tỏa Long Trận." "Tỏa Long Trận, chính là trận pháp chuyên dùng cho những người không có long vận, nhưng khao khát có được trường sinh thành tiên như họ." Các thành viên đội khảo cổ nghe mà ngây cả người.

Đối với họ, đây tuyệt đối là một lăng mộ của hoàng đế chưa từng có tiền lệ, một ngôi mộ có thể trực tiếp đập tan thế giới quan của họ!

Lưu Bác Văn một tay cầm máy quay, một tay đếm ngón tay, sau đó kinh ngạc nói: "Vãi chưởng!" "Từ Phúc này nếu thật sự là Từ Phúc, vậy ông ta ít nhất cũng phải sống hơn hai trăm năm rồi!" "Vậy thuyết trường sinh này, không phải là tin đồn vô căn cứ rồi!" Cùng lúc đó, trong phòng livestream của cậu ta, khán giả cũng đã bùng nổ.

"Một con đường chưa từng tưởng tượng đã xuất hiện." "Ban đầu, tôi tưởng đây là livestream chương trình tình cảm, sau đó phát hiện là chương trình giám định sinh vật hot trong mộ cổ, bây giờ trực tiếp thành chương trình bước ra khỏi khoa học rồi." "Vãi chưởng, vậy Từ Phúc này chẳng lẽ bây giờ vẫn còn sống?" "Nếu tôi là Vương Mãng, tôi cũng sẽ tin, Từ Phúc giống ông ta, hai người đều không phải là người có long vận, nhưng đều muốn có được trường sinh, hai người là người có lợi ích chung!" Một bên, Diệp Phàm khẽ chau mày.

Theo hắn thấy, lý do hắn vừa rồi bóp chết Hán Bình Đế trong kim lũ y, là vì Hán Bình Đế hiện tại đã là một ác long.

Từ Phúc là thuật sĩ được Tần Thủy Hoàng cử đi tìm tiên dược trường sinh bất lão, lại còn hiểu rõ cả trận pháp tà môn như Tỏa Long Trận.

Theo lý mà nói, với thực lực thật sự của ông ta, làm sao có thể không biết, Hán Bình Đế sau này sẽ biến thành một ác long?

Vậy trận chuyển vận này, sau này, cũng không còn ý nghĩa gì nữa.

Diệp Phàm đang suy nghĩ, một tiếng thông báo của hệ thống vang lên trong đầu hắn. 【Đinh, một số lời thoại và thời điểm nói ra của ký chủ phù hợp với nhân vật, độ hoàn nguyên +1%, độ hoàn nguyên hiện tại là 97.11%.】 【Điểm tương ứng đã nhân với 97.11% và được cộng vào cho ký chủ.】 【Chúc mừng ký chủ, nhận được phần thưởng hệ thống.】 【Đinh, Vạn Pháp Siêu Độ Chú, có thể siêu độ cho tất cả quỷ hồn, khiến chúng an nghỉ.】 Sau khi tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên, Diệp Phàm cảm thấy một chuỗi chú ngữ tức thì ùa vào đầu hắn.

Đồng thời, cũng nhờ chuỗi chú ngữ này mà dòng suy nghĩ vừa rơi vào trầm tư của hắn đã lấy lại được sự bình tĩnh.

Lần này, độ hoàn nguyên là một phương thức hoàn nguyên hoàn toàn mới, nên hệ thống không thêm số 0 và dấu thập phân phía trước độ hoàn nguyên của hắn.

Hắn nhanh chóng xem xét lại, chắc hẳn là câu "Ngươi đã sống đủ lâu rồi, có thể chết được rồi" và "Một số vấn đề, ta cũng đang tìm kiếm đáp án." Diệp Phàm khẽ thở dài trong lòng.

Hắn biết lời thoại của Đại Trương Ca không ít đâu.

Nếu dùng những lời thoại vô nghĩa để tăng độ hoàn nguyên, đáng

lẽ phải dùng ngay khi mới vào mộ mới đúng.

Lúc đó hệ thống còn chưa "tắt ngấm" đến mức này, dù là hoàn nguyên lặp lại cũng không đến mức chỉ được 0 phẩy mấy.

Nhưng bây giờ, nếu hắn không đoán sai, tiếp theo họ sẽ đến chủ mộ thất.

Tức là, họ sắp sửa rời khỏi cổ mộ này rồi.

Hắn phải làm cho độ hoàn nguyên đạt một trăm phần trăm trong ngôi mộ này.

Cũng không phải vì muốn có phần thưởng tiền bạc cuối cùng, chủ yếu là vì tình yêu của hắn đối với Đại Trương Ca khiến hắn khao khát được hóa thân hoàn toàn.

Diệp Phàm nhìn quanh mộ thất.

Bốn phía mộ thất không có cơ quan nào khác.

Tức là, cách duy nhất để rời khỏi đây chính là cầu thang họ đã đi vào.

Con đường dẫn đến chủ mộ thất vẫn phải đi qua tiền điện do ba con thánh thú trấn giữ.

Nhưng mà.

Chẳng lẽ thật sự cần phải đánh bại cả ba thánh thú mới có thể đi qua trung điện phía trên sao?

Diệp Phàm ngẩng đầu nhìn lên.

Chương 90

Thánh thú là linh vật tồn tại để bảo vệ chân long, nhưng rõ ràng bộ xương rồng phía trên chỉ là một bộ xương rồng giả.

Giống như có người từng chê bai, nếu thánh thú ngay cả chân long mà chúng bảo vệ cũng không phân biệt được, vậy chẳng phải còn không bằng một con chó giữ nhà sao?

Trừ phi.

Bảo vệ bộ xương rồng giả này, chính là mệnh lệnh của chủ nhân chúng!

Thứ có thể đại diện cho hoàng mệnh ở đây, chính là đạo thánh chỉ đặt bên cạnh sớ tấu ghi lại bí mật kinh thiên động địa của Vương Mãng!

Diệp Phàm lập tức đặt tầm mắt lên cuộn thánh chỉ đó.

Đội khảo cổ hiện tại vẫn đang chìm đắm trong sự chấn động về mối quan hệ giữa trận Tỏa Long, Vương Mãng và Từ Phúc.

Ngay khi mọi người vẫn đang xem nội dung trong sớ tấu, muốn tìm thêm chút manh mối từ đó.

Diệp Phàm vươn tay qua vài người, cầm lấy đạo thánh chỉ đó, nhẹ nhàng tháo sợi dây lụa nhỏ buộc bên ngoài, sau đó trải thánh chỉ ra mặt án ngọc.

Sự chú ý của mọi người lập tức bị động tác này của Diệp Phàm thu hút.

Vài người đứng phía trước lại xem nội dung trên thánh chỉ.

Sau khi đọc nội dung bên trong, họ mới lộ ra vẻ mặt có chút kinh

ngạc.

Nhưng Diệp Phàm, ngay từ cái nhìn đầu tiên đã kinh ngạc một thoáng.

Hắn còn chưa xem kỹ thánh chỉ ghi chép nội dung gì, điều khiến hắn chấn động là, trên thánh chỉ rõ ràng có nét chữ của hai người.

Nét chữ phía trước, Diệp Phàm không nhận ra, nhưng nét chữ thứ hai, Diệp Phàm lại quá đỗi quen thuộc, vì đó chính là nét chữ của hắn!

Mặc dù chữ phía trên là tiểu triện, còn hắn dùng chữ giản thể.

Nhưng cái thói quen viết nét phẩy bằng cách nghiêng bút của chữ viết này, y hệt hắn!

Diệp Phàm kinh ngạc trong lòng một thoáng, nhưng không nói phát hiện này ra.

Chỉ thấy, bên trong đạo thánh chỉ này được dệt bằng chỉ vàng ròng, bên trên viết chữ màu chu sa.

Hai loại chữ viết hoàn toàn khác nhau, chia đạo thánh chỉ này thành hai phần.

Bên cạnh, Bạch Trường Minh dùng vẻ mặt kinh ngạc đọc nội dung phía trên: "Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết." "Trẫm đã về Tây, đặt long cốt ở đây." "Nay mệnh Tứ thánh thú bày trận ở đây để giữ long vận Đại Kinh của ta, Chu Tước đi trước mà Huyền Vũ theo sau, Thanh Long bên trái mà Bạch Hổ bên phải." "Kẻ tự ý xông vào, giết không tha!" Một bên, Bạch Khinh Như kinh ngạc nhìn hắn một cái, nói: "Đây là thánh chỉ của Hán Bình Đế?" "Cho nên Tứ thánh thú mới ở trên đó để bảo vệ bộ xương rồng giả kia sao?" Lúc này Lý Thái mới chợt vỡ lẽ ra: "Đúng rồi, chúng ta mau tìm xem xung quanh đây có lối ra nào khác không?

Chúng ta chắc chắn không đối phó được ba ông lớn phía trên kia

đâu, nếu đi từ trên đó thì chắc chỉ có mỗi Diệp Phàm sống sót thôi?" Bạch Trường Minh hít một hơi thật sâu, nói: "Đừng vội kết luận, phía sau còn có nữa." "Nhưng rất kỳ lạ, phần sau là nét chữ của người khác." Nói rồi, Bạch Trường Minh đọc nội dung phía sau: "Rồng khốn trong giếng, máu nhuộm vạn dặm." "Thánh thú nghe lệnh ta, long vận đã phá, kịp thời dừng tổn thất, tứ linh lui xuống." Các thành viên đội khảo cổ truyền tay nhau xem đạo thánh chỉ này, mỗi người xem xong đều hít một hơi khí lạnh.

Trương Cường nói: "Nội dung phía sau nghe có vẻ khí thế hơn phía trước, sao chỉ có nội dung phía trước có hiệu lực, còn lời phía sau lại không?" Một bên, Hắc Hùng cũng gật đầu, nói: "Đúng vậy, nếu là tôi, tôi sẽ nghe theo thánh chỉ của người này ở phía sau." Rất nhanh, thánh chỉ lại trở về tay Bạch Trường Minh, Bạch Trường Minh đặt lại đạo thánh chỉ lên án ngọc, nói: "Thánh chỉ, đúng như tên gọi, là mệnh lệnh chỉ có hoàng đế mới có thể ban ra." "Xem ra, là vì ba con thánh thú này, chỉ nghe lệnh hoàng đế." "Cho nên lời phía sau mới không có hiệu lực." Lý Thái tuyệt vọng "a" một tiếng, nói: "Nhưng bây giờ chúng ta biết đi đâu tìm một vị hoàng đế đây?

Vị hoàng đế sống duy nhất vừa rồi, cũng bị Diệp Phàm bóp chết rồi còn gì." Lưu Bác Văn, người ban đầu đang ghi lại nội dung thánh chỉ, nghe vậy liền ngẩng đầu nhìn Lý Thái, bất mãn nói: "Vừa nãy đó là hoàng đế sống à?

Nếu không phải đại ca tôi bóp chết hắn, thì vừa nãy cái mớ tóc đó đã đâm chết cậu rồi biết không?

Lúc đó cậu sẽ thành một vũng chất lỏng màu đỏ, nói không chừng còn bị chủ mộ mang đi tưới hoa ấy chứ, còn ở đó mà lảm nhảm cái gì?" Lý Thái bĩu môi, nói: "Tôi đã bảo là không trách Diệp Phàm mà." "Vậy bây giờ làm sao đây, chẳng lẽ lại phải cứng đối cứng với ba ông lớn đó à?

Lúc đó tôi đừng nói là thành vũng nước hoa màu người, mà đã thành lương thực dự trữ của ba vị đó rồi.

Đừng nói tưới hoa, tôi còn có thể bị lôi ra bón phân ấy chứ." Chủ đề "có mùi" này của Lý Thái khiến các thành viên đội khảo cổ đều không khỏi nhíu mày.

Nhưng, họ cũng không thể trả lời câu hỏi của Lý Thái.

Bởi vì nếu không nghĩ ra cách an toàn thoát ra, số phận của họ có lẽ cũng sẽ như vậy.

Trong phút chốc, mộ thất trở nên yên tĩnh.

Diệp Phàm nhìn hai phần nội dung trên thánh chỉ, đột nhiên, hắn phát hiện ra điểm nghi vấn.

Thế là, giữa một khoảng lặng, Diệp Phàm lạnh nhạt nói: "Có thể ra ngoài." Diệp Phàm vừa mở lời, chưa đợi hắn nói ra phương pháp, mọi người đã lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Lưu Bác Văn cũng lập tức chuyển camera từ án đài sang người Diệp Phàm.

Diệp Phàm đưa tay chạm vào nét chữ của mình trên thánh chỉ, nói: "Những nội dung này, không đầy đủ." Vài người phía trước lại nhìn thánh chỉ, nhưng không phát hiện ra cái "không đầy đủ" mà Diệp Phàm nói cụ thể là gì.

Lưu Bác Văn hiếu kỳ hỏi: "Chẳng lẽ, là không viết 'Phụng thiên thừa vận, Hoàng đế chiếu viết' sao?" Diệp Phàm vốn tuân theo nguyên tắc "có thể ra tay thì không nói nhiều", vươn tay tháo ba lô, lấy ra một thứ từ bên trong.

Diệp Phàm lấy ra từ ba lô, chính là Quỷ Tỳ mà hệ thống đã thưởng cho hắn trước đó.

Hắn nhanh chóng hồi tưởng lại công dụng của Quỷ Tỳ mà hệ thống đã nói trước đây: Quỷ Tỳ, có thể hiệu lệnh âm binh, trong tình huống đặc biệt có thể dùng làm chìa khóa.

Ban đầu, Diệp Phàm còn tưởng hệ thống muốn hắn cũng đi Trường Bạch Sơn giống như Đại Trương Ca, trông giữ Cổng Thanh Đồng mười năm.

Diệp Phàm không hoàn toàn từ chối điều này, dù sao đến giờ hắn cũng rất muốn biết, Chung Cực rốt cuộc là thứ gì mà khiến người đời Cửu Môn lại theo đuổi như thế.

Nhưng bây giờ xem ra, về chức năng "Quỷ Tỳ có thể làm chìa khóa".

Hai chữ "chìa khóa" này, thực ra phải thêm một dấu ngoặc kép.

Sở dĩ hắn nói, đạo thánh chỉ này không hoàn chỉnh, chính là vì, hắn đột nhiên nhận ra, đây thực ra là hai đạo thánh chỉ.

Nhưng trên thánh chỉ, chỉ có một ấn chương.

Chỉ khi ngọc tỷ được đóng lên, đạo thánh chỉ này mới chính thức có hiệu lực.

Còn người có nét chữ y hệt hắn này, chỉ viết ra đạo thánh chỉ này, nhưng lại không đóng ấn chương có thể đảm bảo thánh chỉ hoàn chỉnh.

Diệp Phàm trong lòng thở dài thườn thượt, thầm nghĩ: Người này có nét chữ phóng khoáng giống mình, nhưng ý thức về hợp đồng thì thật sự quá kém cỏi.

Rất không có tinh thần khế ước, đây chính là sự khác biệt giữa người xưa và người hiện đại sao?

Kiểu này dễ bị mấy công ty lừa đảo "moi tiền" lắm à nha!

May mà mình đã cài APP phòng chống lừa đảo quốc gia.

Diệp Phàm lấy Quỷ Tỳ ra, dùng giọng điệu lạnh lùng của mình đọc lại nội dung trên thánh chỉ một cách thờ ơ, giống như đang tuyên bố thánh chỉ: "Rồng khốn trong giếng, máu nhuộm vạn dặm." "Thánh thú nghe lệnh ta, long vận đã phá, kịp thời dừng tổn thất, tứ linh lui xuống." Cuối cùng, hắn thêm vào sau đó hai chữ bổ sung mang tính nghi thức là "Khâm thử".

Sau đó, Diệp Phàm đóng Quỷ Tỳ vào phía dưới bên trái của dòng chữ.

Sau đó, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, dòng chữ trên thánh chỉ lập tức phát ra một luồng sáng vàng.

Giống như một con côn trùng nhỏ phát sáng màu vàng đang bò qua những nét bút này, ánh sáng vàng từ nét bút đầu tiên bắt đầu kéo dài xuống dưới.

Ánh sáng vàng kéo dài đến dưới tay Diệp Phàm, hắn mới lấy Quỷ Tỳ ra khỏi thánh chỉ.

Chỉ thấy, sau khi Diệp Phàm lấy Quỷ Tỳ ra, điểm sáng vàng đó tách làm đôi, tiếp tục kéo dài theo một đường văn ở hai hướng đối lập.

Hai điểm sáng vàng vẽ nên một hoa văn đối xứng.

Cho đến khi hai điểm vàng chạm vào nhau rồi biến mất, một hoa văn đầu thú vuông vắn, đang phát ra ánh sáng vàng, hiện ra trước mắt họ.

Đồng thời, từ phía trên rất xa của họ, truyền đến một trận thú minh.

Tiếng thú minh đó không khó phân biệt, trong đó tiếng kêu sắc nhọn, trong trẻo là tiếng Chu Tước.

Tiếng gào thét trầm hùng là âm thanh của con Bạch Hổ kia.

Chương 91

Xa xôi và mơ hồ, họ nghe không quen lắm, nhưng trực giác mách bảo họ, đó là tiếng Thanh Long.

Ngay cả ở khoảng cách xa như vậy, họ cũng có thể cảm nhận được tình cảm nồng nhiệt trong tiếng kêu của ba con thánh thú này.

Vừa như đang tiễn biệt điều gì đó, lại vừa như đang nghênh đón điều gì đó.

Toàn bộ thành viên đội khảo cổ đều ngẩng cao đầu, nhìn về phía đỉnh mộ.

Dù chỉ là âm thanh, cũng đủ khiến họ cảm nhận được sự chấn động.

Trong đó rất nhiều người, bị âm thanh như vậy mà lệ nóng tràn mi.

Bạch Trường Minh kích động nhìn Diệp Phàm một cái, hắn cũng đang nhìn về phía đỉnh mộ.

Ông lại kích động nhìn các thành viên đội khảo cổ, nói: "Hỡi các vị quân tử!

Hãy lắng nghe tiếng rồng ngâm này!" Một vị giáo sư bên cạnh ông cũng cảm khái nói: "Trời giáng điềm lành, đây là trời phù hộ Đại Việt ta!" Vài phút sau, những tiếng thú minh này dần dần dừng lại, không trung lại khôi phục sự yên tĩnh.

Mọi người vẫn chưa hoàn hồn khỏi sự chấn động vừa rồi, tất cả đều im lặng.

Chỉ có khán giả trong livestream của Lưu Bác Văn, đang dùng văn tự, tiến hành một trận sôi trào không tiếng động.

“Vãi chưởng?

Đã biết thánh chỉ chỉ có hoàng đế mới có thể ban phát, vậy Diệp Phàm bây giờ khiến thánh chỉ có hiệu lực, kết luận là Diệp Phàm mẹ nó thật ra là một hoàng đế?” “Đại nhân, thời đại đã thay đổi.

Không, đại nhân, thời đại đã trở lại!” “Ban đầu tưởng Diệp Phàm tham gia tiêu chuẩn chọn rể của hoa khôi là trèo cao, sau này thấy là Diệp Phàm hạ mình, sau lại thấy là giúp đỡ người nghèo, bây giờ tôi đã hiểu rồi, mẹ nó, Diệp Phàm đây hóa ra là tuyển tú!” “Tứ thánh thú, không vì ý rồng mà không nhận mệnh, đây chính là ‘kim lân há phải vật trong ao, một khi gặp gió mây sẽ hóa rồng’ a!” “Trước đó thất lễ rồi, tiếng ‘Bệ hạ’ này tôi gọi trước.

Thảo dân khấu kiến Bệ hạ.” “Bản cung cũng khấu kiến Bệ hạ.” “Thần thiếp cũng khấu kiến Bệ hạ.” “Mấy cái ‘tư hóa’ phía trên rõ ràng quá rồi!” “Người ta thì đi khảo cổ, Diệp Phàm thì đang vi phục tư tuần a.” Trong đội khảo cổ, Lưu Bác Văn là người đầu tiên phản ứng lại.

Cậu cũng nhìn thấy màn hình bình luận trong livestream, chợt bừng tỉnh, nói với Diệp Phàm: “Bệ hạ, ba ông lớn phía trên kia đã lui xuống rồi đúng không ạ?” Mọi người đều bị sự thay đổi cách xưng hô của Lưu Bác Văn đối với Diệp Phàm thu hút sự chú ý, tất cả đều nhìn Diệp Phàm, chờ phản ứng của hắn.

Diệp Phàm trong lòng ngây người một lúc, có chút khó hiểu nhìn Lưu Bác Văn.

Bệ hạ?

Hắn chỉ là một sinh viên ôn thi cao học bình thường.

Bây giờ là xã hội pháp trị, muốn làm hoàng đế thì cũng phải vượt qua vòng thi công chức, đó là một con đường còn “nội cuốn” hơn cả

thi cao học nữa.

Tuy nhiên, khả năng "não hồi" của Lưu Bác Văn xưa nay vẫn kỳ quặc đến khó tin, Diệp Phàm đã hơi quen rồi.

Hắn nói: "Đã đi rồi." "Với lại, đừng gọi tôi như vậy." Nói rồi, Diệp Phàm cất Quỷ Tỳ trở lại ba lô của mình.

Lưu Bác Văn sốt sắng gật đầu, nói: "Tôi hiểu, tôi hiểu, vi hành điều tra thì không thể để lộ thân phận." Một bên, Bạch Trường Minh cũng nhìn về phía Diệp Phàm, có chút do dự mở lời, nói: "Diệp Phàm tiểu hữu, vật trong tay cậu vừa nãy, là ngọc tỷ ư?

Tôi có thể mạo muội hỏi một câu, cái này là làm sao mà có được không?" Diệp Phàm nhanh chóng sắp xếp vài lý do trong lòng, nhưng mỗi cách giải thích hình như đều rất phiền phức.

Thế là, hắn lạnh nhạt mở lời, nói: "Cơ duyên xảo hợp." Sau đó, hắn nhìn lối vào mà họ đã đến, cố gắng nhanh chóng chuyển đề tài, nói: "Có thể đi rồi." Bạch Trường Minh nhìn Diệp Phàm với vẻ mặt phức tạp, sau đó gật đầu, nói: "Được." "Bây giờ câu đố cũ đã được giải, nhưng màn sương mù mới lại càng dày đặc." "Chủ mộ thất tiếp theo, nhất định sẽ có tất cả đáp án cho mọi vấn đề." "Chuyện không nên chậm trễ, chúng ta xuất phát thôi." Một bên, Ngạn Gia đang định nói gì đó, thì Triệu Trạch Minh kịp thời phát hiện ý định mở miệng của cậu ta, liền rất nhanh ngăn cản lại.

Ngạn Gia khó hiểu nhìn Triệu Trạch Minh.

Đội ngũ đang sắp xếp lại để tiếp tục tiến lên.

Vài người trẻ tuổi vẫn đi cùng nhau, mấy người khác cũng không hiểu hành vi của Triệu Trạch Minh.

Ngạn Gia nói: "Triệu Trạch Minh, cậu cản tôi làm gì?" "Cái ngọc tỷ đó, nhìn là biết đồ cổ rồi, nên chỉ có hai khả năng, hoặc là Diệp

Phàm thật sự là hoàng đế, vậy thì tôi chịu, tranh giành với hoàng đế làm gì.

Nhưng cũng có một khả năng, là cái ngọc tỷ này chính là cổ vật, cái này trên thị trường đồ cổ tuyệt đối không thể mua bán được, hoặc là buôn lậu mà có, hoặc là ăn trộm cổ vật.

Đánh cược một phen, xe đạp biến xe máy a!" Triệu Trạch Minh lộ ra nụ cười khinh thường, nói: "Hữu danh vô thực." "Cậu có phải là không hiểu hoa văn in trên ngọc tỷ vừa rồi là gì không?" Cao Hoa nói: "Nhìn có vẻ quen quen, là gì vậy?" Triệu Trạch Minh nói: "Đó là một cái đầu thú." "Hình nguyên mẫu của đầu thú, chính là hình xăm Kỳ Lân lúc ẩn lúc hiện trên người Diệp Phàm!" "Cho nên cái ngọc tỷ kia, hoặc là được làm riêng cho Diệp Phàm, hoặc là có liên quan mật thiết đến Diệp Phàm.

Tuyệt đối không thể là lấy từ tay người khác." Cao Hoa vừa rồi lại một lần nữa bị Diệp Phàm làm cho kinh ngạc, đột nhiên nhớ lại hình xăm trên người Diệp Phàm, mặt già đỏ bừng: "Tôi bảo sao nhìn quen vậy, đây chính là hình xăm trên người Diệp Phàm mà!" Triệu Trạch Minh hừ cười một tiếng, nói: "Cho nên anh em một nhà, đừng nói tôi không cứu các cậu." "Lần cuối cùng thôi đấy, sau này nếu các cậu còn tự tìm đường chết, tôi cũng không ngăn được đâu." Đội khảo cổ đi ra khỏi mộ thất, trở lại bằng cầu thang đã đến.

Vì các cơ quan trên đường đến đã được giải quyết hết, nên lần này Diệp Phàm không đi đầu, dẫn trước đội ngũ.

Đội hình lại trở về như cũ: vài nhân viên bảo vệ đi trước dò đường, ở giữa là nhóm giáo sư và sinh viên, phía sau là vài nhân viên bảo vệ chặn hậu.

Diệp Phàm đang đi ở cuối cùng trong đội hình sinh viên.

Ngạn Gia và những người đi phía trước một chút, sau khi nghe

Triệu Trạch Minh giải thích, đều cảm thấy lạnh sống lưng.

Đặc biệt là bây giờ Diệp Phàm đang đi không xa phía sau họ.

Vài người thỉnh thoảng quay đầu nhìn lại một cái, quan sát xem "Diệp Phàm Bệ hạ" hiện tại có đang "long nhan thịnh nộ" hay không.

Ngạn Gia nhỏ tiếng nói với Triệu Trạch Minh: "Cậu biết sao không nói sớm, tôi bảo sao cậu suốt đường im lặng như vậy, hóa ra là muốn để chúng tôi xông pha trận địa, cậu để lĩnh thưởng đúng không?" "Cậu đây không phải là 'chết đạo hữu không chết bần đạo' sao?

Cậu quá âm hiểm!" Cao Hoa cũng nói: "Đúng vậy chứ!

Cậu đây không phải là lấy chúng tôi tế trời sao?" Ngạn Gia trừng mắt nhìn cậu ta một cái, nói: "Cậu đã nhìn Diệp Phàm mấy lần, cứ nhìn là đỏ mặt, nhìn là đỏ mặt, sao lúc nhìn tôi lại không đỏ mặt?" Cao Hoa hiển nhiên nói: "Tôi nhìn cậu đỏ mặt làm gì, tôi đâu phải con gái." Ngạn Gia: "Vậy mẹ nó Diệp Phàm với tôi có gì khác nhau?" Nghĩ một chút, lại bổ sung: "Về mặt giới tính." Cao Hoa tự nhiên nói: "Hai cậu ngoài mặt giới tính ra, quả thật không có chút nào tương tự cả." Đồng thời, vài vị giáo sư lớn tuổi đi phía trước cũng liếc nhìn nhau.

Họ cũng chính là sau khi nhìn thấy hoa văn do Quỷ Tỳ in ra, đã quyết định không hỏi kỹ lai lịch của ngọc tỷ này của Diệp Phàm nữa.

Bạch Khinh Nhứ đi bên cạnh Bạch Trường Minh, nhỏ tiếng nói: "Ba, vừa rồi ngọc tỷ." Bạch Trường Minh gật đầu, ra hiệu rằng ông đã biết Bạch Khinh Nhứ muốn nói gì.

Vài vị giáo sư lớn tuổi bên cạnh cũng gật đầu.

Bạch Trường Minh thở dài thườn thượt, nói: "Hoa văn dưới ngọc tỷ đó, chính là thánh thú Kỳ Lân trên hình xăm lúc ẩn lúc hiện trên người cậu ta." "E rằng lai lịch của ngọc tỷ của Diệp Phàm tiểu hữu,

không đơn giản như lời cậu ấy nói là ‘cơ duyên xảo hợp’ đâu.” Nói rồi, vẻ mặt ông trở nên nghiêm túc.

Bạch Khinh Nhứ và mấy vị giáo sư lớn tuổi bên cạnh đều tưởng Bạch Trường Minh bắt đầu nghi ngờ lai lịch ngọc tỷ của Diệp Phàm, lập tức lên tiếng khuyên nhủ.

Bạch Khinh Nhứ nói: “Ba, ba biết đấy, Diệp Phàm tuyệt đối không phải loại người đó!” Một vị giáo sư cũng nói: “Đúng vậy lão Bạch, tôi lại thấy Diệp Phàm tiểu ca, thực ra là một trong những người thuần túy nhất trong mấy người trẻ đó.” “Mặc dù thân phận có vẻ bí ẩn một chút, bình thường trông cũng khá lạnh nhạt, nhưng lại là một người rất thẳng tính, nhìn hoàn toàn không giống người có tâm tư gì giấu giếm.” Bạch Trường Minh nhìn họ một cái, cảm khái nói: “Các cậu có thể nghĩ như vậy thật là quá tốt!

Tôi thật sự lo lắng các cậu sẽ không hiểu được tầng ý nghĩa này, xem ra Diệp Phàm tiểu hữu, thật sự đã chinh phục được các vị rồi a.” Bạch Khinh Nhứ chớp chớp mắt, nhìn Bạch Trường Minh, nói: “Không phải cơ duyên xảo hợp, vậy ba thấy nên là gì?” Bạch Trường Minh quả quyết nói: “Đây là mệnh trung chú định, không phải cơ duyên xảo hợp, mà là trời tác chi hợp!” Đồng thời.

Bên cạnh Diệp Phàm, Lưu Bác Văn đang cầm camera thao thao bất tuyệt với hắn: “Bệ...

Đại ca.” Nghe thấy cách xưng hô này, Diệp Phàm lặng lẽ nhắm mắt, biết giải thích với cậu ta thế nào đây, chữ "Tất" mang nghĩa phò tá này, thường là của nhà ai chứ?

Sau khi Lưu Bác Văn nhanh chóng sửa lời, tiếp tục nhỏ giọng hưng phấn nói với Diệp Phàm: “Đại ca, anh xem tôi thế này, có giống kiểu thị vệ đeo đao ngự tiền, toàn lực bảo vệ an toàn Bệ hạ không?” Không nhận được phản ứng của Diệp Phàm, Lưu Bác Văn liền tiếp

tục nói: “Nhưng mà người thân cận nhất bên hoàng đế hình như cũng không phải thị vệ đeo đao a.” “Hơn nữa cái thị vệ đeo đao đó cũng không thể so với ngài a.” “Vãi chưởng, tôi không phải là...” “Đại ca, tôi còn chưa có bạn gái, còn không muốn làm thái giám a!” Thấy chủ đề đã đi xa theo hướng kỳ lạ, khóe miệng Diệp Phàm giật giật, lạnh lùng nói: “Yên tĩnh.” Không chỉ Lưu Bác Văn, vài người đứng gần hắn cũng nghe thấy hai chữ mang áp lực cực thấp này.

Vài người thuộc các phe phái khác nhau không biết bằng cách nào lại có được sự ăn ý đến thế, lập tức đồng loạt dừng bước, nói: “Tuân chỉ!” Các giáo sư lớn tuổi đi phía trước cũng lập tức dừng lại, và cũng rất ngoan ngoãn im lặng.

Diệp Phàm cảm thấy thái dương giật giật.

Mấy người này, đúng là có chút “bệnh xã giao thần kinh” trên người.

Hắn đang định dùng sự im lặng để phớt lờ phản ứng thái quá của mấy người này, thì đúng lúc trong không gian cực kỳ yên tĩnh do “cơ duyên xảo hợp” tạo ra này, hắn lại nghe thấy một âm thanh khác lạ.

Diệp Phàm lập tức phớt lờ những ánh mắt xung quanh, dốc lòng cảm nhận một chút.

Âm thanh đó vô cùng nhỏ.

Nhưng những người xung quanh không nghe thấy, không phải vì giống như tiếng thở của ba con thánh thú trước đó, bản thân âm thanh đã rất nhỏ.

Sở dĩ những người xung quanh không nghe thấy âm thanh này, là vì âm thanh này cách họ một khoảng nhất định.

Nghe có vẻ, giống như tiếng bước chân từ xa vọng lại, hơn nữa vô cùng chỉnh tề.

Diệp Phàm lộ ra ánh mắt có chút nghi hoặc.

Chương 92

Thấy phản ứng này của Diệp Phàm, những người xung quanh cũng lập tức cảnh giác.

Lưu Bác Văn hỏi: "Đại ca, làm sao vậy?" Diệp Phàm ngẩng đầu nhìn lối ra trên cầu thang, nói: "Từ xa, có người đang luyện binh." Nghe vậy, Trương Cường lập tức cảnh giác, anh ta lập tức từ cầu thang phía trước đi xuống, đến bên Diệp Phàm, nói: "Tiểu Diệp tiểu ca, xin cậu nói kỹ hơn." Diệp Phàm nhìn lên phía trên, nói: "Cách trăm mét, có tiếng bước chân." "Số người, không dưới một ngàn." Trán Trương Cường lập tức rịn mồ hôi lạnh, anh ta nhìn theo hướng mắt Diệp Phàm.

Anh ta không nghe thấy tiếng bước chân mà Diệp Phàm nói, nhưng anh ta biết, chỉ cần là Diệp Phàm nói, thì nhất định sẽ không sai!

Trương Cường lập tức phác thảo vài khả năng trong đầu.

Hoặc là, những tiếng bước chân này đến từ những bức tượng đá trong mộ thất, vậy thì đây là một trận cơ quan dày đặc.

Hoặc là, những tiếng bước chân này chính là đến từ người chết, phía trước có ít nhất một ngàn cương thi!

Dù thế nào đi nữa, đối với anh ta cùng với mười mấy nhân viên bảo vệ hiện tại, đây đều là một trận chiến khó khăn!

Anh ta nhìn lên phía trên, hỏi Diệp Phàm: "Tiểu Diệp tiểu ca, còn có thông tin gì nữa không?" Diệp Phàm nghĩ một lát, nói: "Bước chân chỉnh tề ổn định." "Kẻ đến không thiện." Lưu Bác Văn lẳng lặng rón rén đến bên Diệp Phàm, nói: "Đại ca, anh, mới là kẻ đến." Diệp Phàm lạnh nhạt liếc cậu ta một cái, không nói gì.

Trương Cường lại cười, nói: "Vị đồng học này nói không sai, chúng ta mới là kẻ đến." Sau đó, anh ta nhìn các đội viên của mình, nói: "Anh em, đều tỉnh táo lên!" "Đừng ngủ gật, bảo vệ tốt các thành viên, tiếp tục xuất phát!" Có lời nhắc của Diệp Phàm, các đội viên lập tức cảnh giác.

Trương Cường một lần nữa cẩn thận phân bố lại đội hình, cố gắng để tất cả các giáo sư và sinh viên đều nằm trong phạm vi bảo vệ của các nhân viên bảo vệ.

Các thành viên đi trên cầu thang càng thêm cẩn trọng.

Ngạn Gia vòng qua một chỗ vực sâu sụt lún, rụt cổ lại, hỏi Triệu Trạch Minh: "Diệp Phàm nói nghe thấy động tĩnh, tôi bảo, chẳng lẽ đã có người đến trước chúng ta rồi sao?" Triệu Trạch Minh dùng ánh mắt nhìn thằng ngốc liếc Ngạn Gia một cái, đột nhiên bừng tỉnh.

Bấy lâu nay mình đã gây ra nhiều trò cười như vậy, đồng đội "heo" bên cạnh không thể nói là không có chút trách nhiệm nào.

Chẳng hạn như Ngạn Gia bên cạnh, chỉ có một khuôn mặt tinh xảo, đúng là "mỹ nhân vô dụng" đang thịnh hành bây giờ!

Triệu Trạch Minh thở dài thườn thượt, không nhịn được tự trách mình, trước đây sao lại bị "mỡ heo che mắt" thế nhỉ?

Một bên, Ngạn Gia vẫn đang tiếp tục "não bổ" (tưởng tượng vô hạn) của mình.

"Cái này nếu có người vào trước chúng ta, cả ngàn tám trăm người, Trương đội trưởng và họ phải lấy một địch trăm, làm sao có thể là đối thủ được chứ?" Triệu Trạch Minh lại một lần nữa thở dài thườn thượt, nói: "Cậu thấy, ở những nơi đã đi qua phía trước, sẽ có tổ chức nào có thể đi qua những nơi đó mà hoàn toàn không bị tổn hại, lại không để lại một cái xác nào sao?" Ngạn Gia vừa định mở miệng,

Triệu Trạch Minh liền lập tức bổ sung một câu: "Trừ Diệp Phàm." Triệu Trạch Minh ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng: "Tôi sao lại đi cùng đội với các cậu chứ?" Các đội viên cẩn thận đi trên con cầu thang dài này thêm hơn hai mươi phút nữa, mới lại trở về trung điện trước đó.

Chỉ thấy, khi họ rời đi, ba con thánh thú vẫn còn quanh quẩn bên ngoài những cây cột vàng.

Bây giờ, toàn bộ mộ thất đã không còn bất kỳ động tĩnh nào.

Trung điện rộng lớn, không còn ba con thánh thú khổng lồ kia, chỉ còn lại bộ xương rồng giả ở giữa, trông có vẻ trống trải.

Bạch Trường Minh nhìn xung quanh trống trải, đột nhiên nhớ ra điều gì đó, cúi đầu nhìn xuống chân mình.

Ông nhỏ tiếng kinh hô một tiếng: "Dấu vết Huyền Vũ cũng biến mất rồi!" Mọi người cũng lập tức cúi đầu nhìn xuống chân mình.

Chỉ thấy, những tấm giáp rùa Huyền Vũ trước đó vẫn còn là từng khối hình vuông gần tròn góc hoặc hình thoi, trên đó khắc những hoa văn đơn giản, vậy mà đã biến mất rồi.

Bây giờ dưới chân họ, chẳng qua chỉ là những viên gạch xanh thông thường như nền mộ thất trước đó.

Bạch Trường Minh vô thức nhìn Diệp Phàm một cái, trong ánh mắt tràn đầy vẻ kinh ngạc.

Còn sự chú ý của Diệp Phàm, căn bản không nằm trên những tấm giáp rùa Huyền Vũ đã biến mất dưới chân.

Bây giờ Hán Bình Đế phía dưới đã chết, giáp rùa Huyền Vũ cũng không còn ý nghĩa "chuyển vận" nữa.

Cho nên hắn cũng không lãng phí sự chú ý của mình vào những

thứ đã trở thành quá khứ này.

Diệp Phàm nhìn về hướng phát ra tiếng bước chân, đó là phía chính diện của trung điện.

Một bên, Trương Cường đã kiểm đếm lại số người trong đội hình, xác nhận tất cả các thành viên đều đã an toàn đi qua con cầu thang dài đó.

Anh ta đi đến trước mặt Bạch Trường Minh, báo cáo: "Bạch giáo sư, người đã đủ rồi." Bạch Trường Minh gật đầu, tập hợp các đội viên đang tản mát ở các hướng lại.

Ông đứng trước đám đông, nhìn khuôn mặt các đội viên.

Bây giờ hầu hết khuôn mặt mọi người đều không còn vẻ thoải mái và mong đợi như lúc mới vào nữa.

Hầu hết trên mặt và trước ngực, sau lưng mỗi người đều đẫm mồ hôi, giống như vừa tham gia một cuộc chạy bộ, lồng ngực cũng phập phồng rõ rệt.

Trông có vẻ hơi chật vật và mệt mỏi.

Lông mày nhíu lại sâu hoặc nông, ngay cả mấy người trẻ ban đầu đến để theo đuổi con gái mình, bây giờ trên mặt cũng không còn vẻ phù phiếm.

Liên tiếp trải qua mấy lần thoát chết trong gang tấc, quả thật đã mài mòn đi sự ngạo mạn trên người mấy thiếu niên này.

Nhưng đồng thời, Bạch Trường Minh cũng cảm thấy những người trẻ tuổi không nên ở trong trạng thái rụt rè như vậy.

Ánh mắt ông lướt qua mọi người trong đội, chỉ có một người, mặc dù quần áo đã thay một lượt, nhưng biểu cảm trên mặt vẫn không hề thay đổi.

Đó chính là Diệp Phàm.

Ánh mắt hắn luôn bình tĩnh và kiên định, dường như bất kỳ thứ gì ở đây cũng không thể lay chuyển được hắn.

Còn điều hắn không biết là.

Trong mắt người khác, đây là một cuộc thám hiểm đầy rẫy nguy hiểm tiếp theo.

Nhưng trong mắt Diệp Phàm, đây lại là cơ hội "suất tuyển thẳng cao học" ngày càng gần kề!

Chính vì kiếp trước bị "nội cuốn" trong việc thi cao học mà chết, nên kiếp này, chấp niệm của Diệp Phàm đối với suất tuyển thẳng cao học đặc biệt sâu sắc.

Bạch Trường Minh lại nhìn các thành viên trong đội một lần nữa, ông biết, hiện tại Diệp Phàm đã nghiễm nhiên trở thành "kim chỉ nam" của toàn bộ đội ngũ.

Ông cười nhìn Diệp Phàm, nói: "Diệp Phàm tiểu hữu, cậu nói mấy lời cho mọi người nghe đi." Diệp Phàm, người đang ngày càng kiên định với suất tuyển thẳng cao học, bỗng có một loại ảo giác như đang trong giờ học bị giáo viên gọi tên trả lời câu hỏi.

Hắn còn chưa mở lời, Lưu Bác Văn bên cạnh thì đã trưng ra vẻ mặt căng thẳng nhìn chằm chằm hắn.

Trong mắt Lưu Bác Văn, đại ca nhà mình bình thường không cần thiết thì sẽ không mở miệng, bây giờ lại bị điểm danh phát biểu.

Đầu cậu ta quay cuồng, chờ xem làm thế nào để cứu vãn tình thế cho đại ca mình, nghĩ rằng với thân phận của Diệp Phàm, nhất định phải nói một câu thật oai phong mới đúng.

Nhưng, thật đáng tiếc là mình không có văn hóa, chỉ biết mỗi câu

“ngưu pì” đi khắp thiên hạ.

Bộ não đang bốc khói của Lưu Bác Văn, cuối cùng cũng không tuôn ra được mấy từ ngữ hoa mỹ nào.

Bạch Khinh Nhứ hơi nhíu mày, nhìn Bạch Trường Minh một cái, nhỏ tiếng gọi: “Ba.” Bạch Trường Minh vốn đang mỉm cười đầy mong đợi nhìn Diệp Phàm, sau khi nhận được tín hiệu của Bạch Khinh Nhứ, nụ cười trên mặt suýt chút nữa cứng lại.

Ông chỉ mãi lo dùng “kim chỉ nam” Diệp Phàm để cổ vũ các đội viên, lại quên mất rằng “kim chỉ nam” này không thích những trường hợp thế này!

Một bên, Triệu Trạch Minh, người đã tự giác chủ động “chiêu an”, cũng nắm lấy cơ hội này để thể hiện sự quy phục.

Cậu ta nhìn về phía Bạch Trường Minh, giơ ra ký hiệu OK, ý là “để đó cho tôi”.

Bạch Trường Minh đảo mắt, lẳng lặng gật đầu.

Triệu Trạch Minh giả vờ như không có chuyện gì xảy ra, lẳng lặng bước đến phía sau Diệp Phàm.

Trong đầu Triệu Trạch Minh có vô vàn từ ngữ hoa lệ hơn Lưu Bác Văn nhiều, đây vẫn là lần đầu tiên cậu ta có cảm giác giúp người khác “quay cóp”, lại còn dưới sự cho phép của Bạch Trường Minh.

Cậu ta cúi đầu, giả vờ ho khan dùng tay che miệng, đang định nói nhỏ vài câu nghe có vẻ oai phong cho Diệp Phàm.

Gì mà “đạp sóng rẽ gió”, “xông pha gai góc”, “không phụ lòng mong mỏi”, tất cả đều đã đến môi rồi.

Chương 93

Mắt thấy một màn "quay cóp" quy mô lớn kiểu "cậu biết tôi biết nhưng không thể làm mất mặt đồng chí Diệp Phàm" sắp thành công.

Tuy nhiên, lúc này, Diệp Phàm lại mở lời.

Hắn nhìn về phía chính diện, lạnh nhạt nói: "Dù có ngàn vạn người, ta vẫn sẽ đi tới." Đây là tâm trạng chân thật nhất của hắn hiện tại.

Đối với suất tuyển thẳng cao học là vậy, đối với tâm trạng khám phá chân tướng của ngôi cổ mộ này cũng là vậy.

Đột nhiên, toàn bộ mộ thất trở nên im phăng phắc trong khoảnh khắc.

Sau đó, đội khảo cổ bùng nổ những tràng vỗ tay như sấm.

Bạch Trường Minh cảm khái nói: "Hay!

Hay một câu 'dù có ngàn vạn người, ta vẫn sẽ đi tới'!" Ông vỗ mạnh hai tay, kích động nhìn Diệp Phàm.

Bây giờ ông hoàn toàn không hối hận khi để Diệp Phàm phát biểu trước hành động lần này, dù chỉ có một câu, nhưng lại khiến ông cũng trở nên kiên định hơn rất nhiều về con đường phía trước.

Triệu Trạch Minh gãi cằm rồi lại lẳng lặng bước đến bên Lưu Bác Văn.

Lưu Bác Văn một bên dùng tay không cầm thiết bị vỗ đùi để phát ra tiếng vỗ tay, một bên đắc ý liếc Triệu Trạch Minh một cái.

Triệu Trạch Minh thở dài, nói: "Diệp Phàm là ACE a." Lưu Bác Văn lộ ra vẻ mặt nghi hoặc.

Triệu Trạch Minh ho nhẹ một tiếng, giải thích: “Chiến thần lục giác.” Bạch Trường Minh hài lòng nhìn về phía Diệp Phàm.

Câu nói này của Diệp Phàm chắc chắn hay hơn gấp mười lần những lời hoa mỹ mà ông ta định nói, kiểu như khuyên đội viên coi hiểm nguy là thử thách và cơ hội.

Bạch Trường Minh nói: “Tốt!” “Vì mọi người đã lấy lại tinh thần, vậy chúng ta thừa thắng xông lên, bây giờ xuất phát thôi!” Ngay lập tức, các đội viên lại tổ chức đội hình.

Trong vô thức, họ đã trở nên vô cùng đoàn kết và ăn ý.

Rất nhanh, họ chỉnh tề đi đến cánh cửa chính phía trước chính điện.

Cánh cửa là một cặp cửa đá đôi, bên trên khắc hoa văn rồng phức tạp.

Cánh cửa nhìn nặng nề và vững chắc, khiến người ta khó tin rằng trước đó, khi Diệp Phàm còn ở trên bậc thang, hắn lại có thể nghe thấy tiếng bước chân cách xa cả trăm mét xuyên qua cánh cửa dày như vậy.

Cửa đá không khóa, Bạch Hổ và Hắc Hùng mỗi người đứng một bên.

Hai người nhìn nhau, sau đó gật đầu, đồng thời đẩy cửa ra ngoài.

Cánh cửa đá cổ kính phát ra tiếng “kẽo kẹt” nặng nề dưới lực đẩy của hai thành viên bảo vệ khỏe mạnh, sau đó, cánh cửa đá từ từ mở ra.

Hai người dốc sức, đồng thời đẩy hai cánh cửa đá đến tận cùng.

Cánh cửa đá hoàn toàn mở ra, một hành lang tối đen như mực hiện ra phía sau.

Hắc Hùng và Bạch Hổ đồng thời lấy ra thiết bị của mình, nhìn vào các con số trên đó một lúc, rồi quay đầu lại, một người trước một người sau.

Bạch Hổ: "Đủ oxy." Hắc Hùng: "Không độc." Trương Cường gật đầu, bước lên một bước, chiếu đèn pin về phía trước rồi nói: "Xuất phát." Các đội viên hít sâu một hơi, lần lượt bước vào hành lang tối tăm này.

Hành lang này rộng hơn hành lang trước, chiều ngang gần mười mét.

Đoàn khảo cổ đi trong đó, cứ như những người đi bộ tự ý đi lên một con đường cao tốc hai chiều vậy, trông vô cùng nhỏ bé.

Hai bên hành lang cũng không có hàng cột đèn như lúc nãy.

Cả hành lang, ngoài họ ra, trống không.

Lưu Bác Văn đi bên cạnh Diệp Phàm, không nhịn được rụt vai lại, nói: "Hành lang và mộ thất trước đó rõ ràng đều tự nhiên sáng đèn Trường Minh, chập chờn lúc sáng lúc tối cũng khá đáng sợ." "Khó khăn lắm mới quen được, giờ lại tối đen như mực." "Ngôi mộ cổ này đúng là biết cách gây khó dễ tâm lý người khác." Lần này, mấy người trẻ tuổi khác cũng đi bên cạnh họ.

Triệu Trạch Minh liếc nhìn Lưu Bác Văn, nói: "Nếu lát nữa lại thấy đèn Trường Minh sáng lên, cậu chắc chắn vẫn sẽ trốn sau lưng Diệp Phàm thôi." Ngạn Gia lắc đầu, nói: "Miệng thì nói không sợ, nhưng lát nữa cơ thể vẫn sẽ rất thành thật mà sà vào Diệp Phàm." Cao Hoa liếc nhìn Ngạn Gia lại di chuyển thêm một bước về phía Diệp Phàm, nói: "Cậu đang nói chính mình đấy à?" Còn đương sự Lưu Bác Văn thì luôn cảm thấy cảnh tượng này hình như rất quen thuộc, cậu ta hình như đã từng thấy ở đâu đó rồi, nên nhất thời không kịp phản bác.

Cảm giác quen thuộc này khiến cậu ta vắt óc suy nghĩ cũng không hiểu, vô cùng bối rối.

Chẳng lẽ là mình đã mơ thấy rồi?

Không tìm được đáp án, cậu ta liền liếc nhìn phòng livestream của mình.

Các bình luận dày đặc trong phòng livestream đã cho Lưu Bác Văn câu trả lời.

"Khoan đã, tôi nhớ lần cuối cùng thấy mấy cậu nhóc này tranh giành ghen tuông là lúc họ vây quanh chị hoa khôi mà." "Mẹ kiếp, phiền chết đi được, mấy người không có vợ à?

Sao cứ vây quanh vợ tôi mãi thế?" "Không một ai!

Không một ai có thể thoát khỏi sức hút nhân cách của vợ tôi, người mà bề ngoài lương thiện nhưng lòng lạnh lùng đâu!" "Phát điên rồi, Diệp Phàm phát điên rồi." "Diệp Phàm bệ hạ của tôi tuyên bố: Chết rồi, tôi thành hoa khôi." "Người bệnh nặng bỗng bật dậy, hoa khôi lại chính là tôi." "《Quan Vũ tôi đã nhìn rõ khoảng cách giữa mình và tình địch, sau đó quyết định gia nhập hậu cung của tình địch》" "Đọc sách không sợ tiệm tạp hóa, hiểu không?" "Tôi đặc biệt thoát ra ngoài xem lại chủ đề cá cược của streamer: Đặt cược đi, bạn đã đoán đúng CP hoa khôi chưa?" "Chỉ có tôi cái thằng ngốc này chết đói trong cái hố CP Diệp Phàm và hoa khôi phải không?" "Kèm ảnh [Tuổi trẻ mà cứ ship hoa khôi với Diệp Phàm CP gì chứ, đói chết rồi à?].JPG." "Những người xem từ đầu đến giờ thì cười không ngừng, hồi đó khi đối đầu Diệp Phàm kiêu ngạo bao nhiêu, bây giờ lại hèn mọn bấy nhiêu à, mấy đứa nhỏ cuối cùng cũng đã nhìn rõ hiện thực rồi sao?" "Đánh không lại thì gia nhập, đó là tấm gương của chúng ta." "Thế giới này không đáng." Lưu Bác Văn tùy tiện nhìn mấy bình luận, đồng tử chợt rụt lại.

Cậu ta cuối cùng cũng nhớ ra mình đã thấy cảnh tượng này ở đâu rồi, đây rõ ràng là hành vi mà nhóm người này chỉ làm khi ở bên cạnh Bạch Khinh Nhứ!

Chả trách cậu ta luôn cảm thấy cảnh tượng này quen thuộc đến thế, lại tương đồng đến vậy!

Cái quái gì mà đồng tính ở bên cạnh tôi!

Nghĩ thông suốt điều này, Lưu Bác Văn kiên định nhìn Diệp Phàm, thầm nghĩ: Sự trong sạch của đại ca, cứ để em bảo vệ!

Lưu Bác Văn thần thần bí bí ghé sát vào Diệp Phàm, thì thầm: "Đại ca, anh nhất định phải tránh xa mấy người phía sau này, họ không đáng giá đâu!" Lúc này, đội ngũ đã gần đến khúc cua hành lang.

Diệp Phàm đột nhiên đưa tay ra, chặn những người phía sau đang tiếp tục đi về phía trước.

Lưu Bác Văn lập tức ngậm miệng, tưởng rằng Diệp Phàm đã hiểu ám hiệu của mình.

Đội ngũ phía sau Diệp Phàm cũng theo sát dừng lại.

Mấy thành viên bảo vệ đi phía trước nghe thấy tiếng bước chân phía sau dừng lại, cũng tự giác quay đầu.

Sau vài lần thoát chết, họ cũng đã rèn luyện được mức độ ăn ý nhất định.

Hắc Hùng đi đầu hỏi: "Tiểu Diệp tiểu ca, sao vậy?" Diệp Phàm nói: "Có chút kỳ lạ." Lưu Bác Văn, người chuyên gia tư vấn tình cảm thất bại này thầm nghĩ, điều này chẳng có gì kỳ lạ cả, bất kể là hiệu ứng cầu treo hay ai cũng có lòng yêu cái đẹp, đó đều là hiện tượng vô cùng bình thường.

Tuy nhiên, Diệp Phàm lại nói: "Bước chân quá nhẹ." Trương

Cường hỏi: "Ý gì vậy, Tiểu Diệp tiểu ca?" Diệp Phàm nhìn khúc cua phía trước.

Suốt quãng đường này, hắn vẫn luôn lắng nghe những tiếng bước chân đều đặn đó.

Nếu theo nhịp điệu mà nói, những tiếng bước chân này rất đều, nghe cứ như đang luyện binh vậy.

Ban đầu trên bậc thang hắn nghe thấy tiếng bước chân rất nhẹ, còn tưởng đơn thuần là do khoảng cách.

Nhưng bây giờ, nghe suốt cả đoạn đường, hắn đã nhận ra.

Khoảng cách không phải là yếu tố duy nhất khiến hắn nghe thấy tiếng bước chân nhẹ như vậy trước đây, thậm chí còn không phải là yếu tố chính.

Yếu tố chính là bản thân những tiếng bước chân này rất nhẹ.

Bây giờ, họ đã đến gần chỗ có tiếng bước chân, nhưng những tiếng bước chân đó vẫn rất nhẹ.

Thậm chí các đội viên đến giờ vẫn chưa nghe thấy tiếng bước chân đó.

Diệp Phàm nhìn Trương Cường, nói: "Tiếng bước chân, ngay phía sau khúc cua hành lang." Mấy đội viên lập tức quay đầu, nhìn về phía trước.

Chỉ thấy, tại khúc cua phía trước họ, lối rẽ vốn tối đen như mực, đang có một quầng sáng xanh lục u ám từ từ tiến lại gần.

Chương 94

Cứ như một vật thể phát sáng đang từ từ tiến đến khúc cua vậy!

Nghe thấy lời Diệp Phàm nói, mọi người lại thấy quầng sáng xanh lục u ám khổng lồ đang từ từ tiến lại gần, lập tức hít ngược một hơi lạnh.

Còn Lưu Bác Văn, người vừa nãy hùng hồn tuyên bố mình đã quen với việc đèn Trường Minh chập chờn lúc sáng lúc tối, da đầu bỗng tê dại.

Cậu ta theo bản năng lùi một bước lớn về phía sau bên trái, đứng sau lưng Diệp Phàm.

Ngay lập tức, gần như cùng một lúc, cậu ta cảm thấy phía sau mình cũng đột nhiên có một luồng gió lạnh lướt qua.

Trương Cường nhìn cảnh tượng này, cảm giác không khí căng thẳng vừa nãy suýt chút nữa bị cảnh tượng này phá vỡ.

Chỉ thấy, phía sau Diệp Phàm đang vô biểu cảm, đứng thẳng tắp một hàng dài những người trẻ tuổi với vẻ mặt khác nhau.

Giống hệt đội hình chim ưng bắt gà con.

Nhưng nghĩ đến thực lực của Diệp Phàm, lại cho người ta cảm giác một lũ gà con lại nhầm chim ưng là mẹ gà của mình.

Còn phía sau Diệp Phàm, Lưu Bác Văn cũng kinh ngạc quay đầu nhìn lại, thấy vẻ mặt điềm nhiên của Triệu Trạch Minh phía sau thì tức sôi máu.

"Cậu sao lại chạy ra sau lưng đại ca tôi mà trốn?" Phía sau Triệu Trạch Minh, khuôn mặt tinh tế của Ngạn Gia ló ra, kinh ngạc nhìn Lưu Bác Văn, nói: "Vãi chưởng!

Sau lưng Diệp Phàm có phép thuật gì à?" "Sao lại có cảm giác an toàn đến thế?" Lưu Bác Văn khóe miệng giật giật, nói: "Khuôn mặt đó của cậu không phải dùng trí thông minh đổi lấy đấy chứ?" "Quên mất trước đó đã đối xử với đại ca thế nào à?" Một bên khác, Lý Thái như đang biểu diễn nghìn tay Quan Âm vậy, cũng ló đầu ra, nói: "Tục ngữ nói hay mà, lãng tử quay đầu ngàn vàng không đổi, anh hai cũng không phải từ bên chúng tôi phản chiến sang đại ca sao?" Ngạn Gia gật đầu: "Đúng vậy, đúng vậy, anh cũng chỉ là phản chiến sớm hơn chúng tôi một chút thôi, bây giờ ngồi vào vị trí anh hai rồi." Lưu Bác Văn dần lạc lối trong những tiếng "anh hai" đó, nở một nụ cười vô cùng đắc ý.

"Đó chẳng phải nhờ phúc của đại ca sao." Cậu ta lại vịn vào lưng Diệp Phàm từ từ quay đầu lại, nhìn khúc cua hành lang vừa nãy phát ra quầng sáng xanh lục u ám.

Chỉ thấy, quầng sáng xanh lục u ám đó dường như chỉ đơn thuần là tạm thời tiến lại gần khúc cua một chút, rồi bản thể phát ra quầng sáng xanh lục u ám đó dường như lại đi đến khúc cua, rồi lại từ từ quay trở lại.

Cứ như đơn thuần đang quanh quẩn trong hành lang phía trước vậy.

Trương Cường nhìn quầng sáng u ám đó rời đi, bất động thanh sắc siết chặt khẩu súng trong tay.

Anh ta liếc nhìn Diệp Phàm, hỏi: "Là những thứ này sao?" Diệp Phàm "Ừm" một tiếng.

Sau thời gian tiếp xúc trước đó, hai người họ vậy mà cũng đã nuôi dưỡng được sự ăn ý mà chỉ những đồng đội chung sống sớm tối mới có được.

Không cần nghe đối phương giải thích cụ thể, đã hiểu ý đối phương nói gì.

Lưu Bác Văn ngơ ngác nhìn hai người dường như đang chơi trò đố chữ, nghi hoặc hỏi: "Thứ gì vậy đại ca?" Diệp Phàm rút Hắc Kim Cổ Đao từ sau lưng ra, lạnh lùng nói: "Chủ nhân của tiếng bước chân." Lưu Bác Văn lập tức toát mồ hôi lạnh toàn thân.

Cậu ta lùi về phía sau, hỏi mấy người phía sau vẫn chưa phân ra "em ba" "em tư", nói: "Mấy cậu có nghe thấy tiếng bước chân không?" "Sao tôi chẳng nghe thấy gì cả?" Mấy người kia cũng đều lắc đầu với vẻ mặt toát mồ hôi lạnh.

Vừa nãy khi quầng sáng u ám đó tiến lại gần khúc cua, họ chỉ lo chiếm vị trí phía sau Diệp Phàm, căn bản không để ý xem quầng sáng u ám này có kèm theo tiếng bước chân nào không.

Ngạn Gia nói: "Cái quầng sáng ma trơi này đã đủ đáng sợ rồi, chẳng lẽ còn có người cầm đèn lồng ma trơi đi tới à?" Lý Thái theo sau gật đầu, nói: "Cả một vùng sáng lớn thế, đâu phải là cầm đèn lồng đâu." "Cái đó căn bản là một cái đèn lồng lớn đang xách người đi tới đấy!" Cao Hoa vỗ Lý Thái: "Cậu có thể đừng luôn đưa ra những ví von kỳ lạ như vậy không?" "Nghe ghê quá." Khi mấy người đang lẩm bẩm nhỏ giọng, Diệp Phàm đã cầm đao bắt đầu đi về phía trước.

Trương Cường phân phó với các đội viên phía sau: "Hắc Hùng, Kim Điêu đi theo tôi." "Bạch Hổ dẫn những người còn lại ở đây đợi lệnh, bảo vệ tốt giáo sư và các bạn học." "Có cần chi viện hay không thì đợi tin tức của chúng ta, trước khi nhận được tin tức ai cũng không được hành động lung tung!" Nói rồi, anh ta dẫn hai thành viên bảo vệ được điểm tên nhanh chóng đuổi kịp bước chân của Diệp Phàm.

Lưu Bác Văn "ái?" một tiếng, theo bản năng định đuổi theo bước chân của Diệp Phàm, nhưng bị Bạch Hổ phía trước ngăn lại.

Cùng bị ngăn lại còn có Bạch Khinh Như, người đã chạy đến sau đó.

Suốt quãng đường vừa nãy, cô đã nhận ra, những người vốn vây quanh mình đã tự giác chạy đến bên cạnh Diệp Phàm.

Mặc dù ngày nào cô cũng muốn đám người này đừng lảng vảng trước mắt mình.

Nhưng đám người này đi thì đi, kết quả lại chạy đến lảng vảng bên cạnh người trong mộng hiện tại của cô.

Ai mà chịu nổi chứ?

Cái này đơn giản là phản công độc ác.

Khi nhìn thấy Diệp Phàm và ba thành viên bảo vệ bước vào khúc cua hành lang kỳ dị đó, Bạch Khinh Nhứ vốn là sợ hãi.

Nhưng cô đã quyết định phải đuổi kịp bước chân của Diệp Phàm, thì không thể mãi mãi trốn ở phía sau.

Bạch Hổ dùng một tay chặn cả hai người, nghiêm túc nói: "Hai vị bạn học.

Đừng đi qua đó gây rối." Bạch Khinh Nhứ há miệng, không biết nên nói gì để biện giải.

Nhưng, không nhìn thấy Diệp Phàm, cô thực sự sẽ lo lắng.

Một bên, Lưu Bác Văn vượt qua Bạch Hổ nhìn về phía hành lang phía trước một cái, sốt ruột nói: "Bạch Hổ đại ca, em chỉ đứng ở lối vào nhìn một chút thôi.

Em có cái gậy tự sướng này, chỉ cần thò một cánh tay vào là quay được rồi." "Có một người không nhìn thấy phong thái anh hùng của đại ca, em cũng sẽ đau lòng." Cậu ta lắc lắc thiết bị livestream trong tay, nói: "Trong này có hơn mười triệu fan đó, đều đang gào thét chờ xem kìa!" "Anh cũng lo lắng cho họ đi, em sẽ trực tiếp phát sóng cho mọi người." Bạch Hổ dao động một thoáng, Bạch Khinh Nhứ lập tức

nói: “Tôi giúp cậu ấy giữ tay.” “Chỉ đứng ở lối vào, tuyệt đối không làm bừa.” Bạch Hổ liếc nhìn về phía Bạch Trường Minh, dùng ánh mắt ra hiệu cho Bạch Trường Minh gọi hai người trẻ tuổi này về đội.

Còn Bạch Trường Minh chắp tay sau lưng, nhận được ánh mắt của Bạch Hổ xong, hắng giọng hai tiếng, nói: “Tôi cũng thực sự không yên tâm, trùng hợp tiểu Lưu đồng học có công cụ này, thì tiện lợi hơn nhiều.” Nói rồi, ông ta bước lên, đồng thời nói với những người phía sau: “Những người còn lại, xin hãy tuyệt đối tuân theo chỉ huy của thành viên Bạch Hổ.” Bạch Hổ ngẩn người, nhìn một già hai trẻ đi tới.

Cuối cùng, cắn răng, nói với mấy thành viên còn lại: “Những người còn lại bảo vệ tốt giáo sư và các bạn học, tôi đi bảo vệ giáo sư Bạch và họ!” Sau đó, bốn người xuất hiện ở lối vào.

Đến khi còn cách khúc cua khoảng hai mét, Bạch Hổ gọi mấy người dừng lại, nói: “Tối đa chỉ có thể đi đến đây thôi.” “Nếu để đội trưởng Trương biết tôi dẫn các cậu lén lút đến đây mạo hiểm, anh ấy có thể quay đầu bắn tôi chết trước.” Thế là mấy người áp sát tường, đứng ở chỗ cách khúc cua khoảng hai mét.

Lưu Bác Văn điều chỉnh góc độ của gimbal chuyên dụng cho livestream động, đưa cánh tay vào hành lang.

Bạch Khinh Nhứ vịn cánh tay hơi run rẩy của Lưu Bác Văn.

Bốn cặp mắt dán chặt vào nội dung trên màn hình.

Tuy nhiên, sau khi nhìn rõ nội dung trên màn hình, bốn người đồng loạt nín thở.

Chỉ thấy, trong hành lang, không phải là đèn lồng ma trơi phát ra ánh sáng, cũng không phải là đèn lồng lớn treo người.

Mà chính là bản thân nhóm người đó đang phát sáng!

Trong hành lang rộng lớn, đứng đầy những người mặc giáp chiến thời cổ đại, tay cầm vũ khí, toàn thân phát ra quầng sáng xanh lục u ám!

Xếp hàng chỉnh tề, lưng quay về phía họ, dáng vẻ như đang tuần tra, ước tính có ít nhất một nghìn người.

Lúc này, họ dường như vừa mới phát hiện ra Diệp Phàm, Trương Cường và mấy vị khách không mời mà đến, từ từ quay đầu lại.

Nhìn thấy cảnh tượng trong màn hình, Lưu Bác Văn "Vãi chưởng" một tiếng, theo bản năng định rụt tay về.

Bạch Khinh Nhứ cau mày, siết chặt tay Lưu Bác Văn, nói: "Đừng động." Tim Lưu Bác Văn đập nhanh hơn, ngực cậu ta phập phồng dữ dội, cố gắng điều chỉnh hơi thở của mình.

Môi cậu ta khi nhìn thấy những "người" phát ra quầng sáng xanh lục u ám quay đầu lại, lập tức trở nên cực kỳ khô nứt, Lưu Bác Văn cử động môi, khô khan nói: "Những thứ đó, không phải là ma quỷ chứ, không một nghìn thì cũng phải chín trăm rồi." "Đại, đại ca, sẽ không sao chứ?" Họ cũng không thể nhìn thấy toàn bộ hình ảnh, vì còn một nửa màn hình, hoàn toàn bị những bình luận dày đặc che khuất.

Bạch Khinh Nhứ cũng đến bây giờ mới biết địa vị của Diệp Phàm trong mắt những fan của phòng livestream này, rốt cuộc là quan trọng đến mức nào.

"Chết tiệt!

Tôi thực sự sẽ chết mất được không?

Sao xem đi xem lại lại thành livestream tâm linh rồi?

Ngay cả cảnh báo nguy hiểm cũng không có à?" "Vãi chưởng?

Cái quái này là muốn một mình địch cả nghìn người à?

Đánh thế nào đây?" "Không được!

Diệp Phàm quay lại!

Chương 95

Mẹ không cho phép con đi đến nơi nguy hiểm như vậy!" "Cứu mạng tôi thực sự không xem nổi mấy thứ này, làm ơn mau gọi mấy vị ấy quay lại được không, cái này căn bản không thể đánh được!" "Nguy hiểm quá!

Vợ ơi em đừng có ở trong hoàn cảnh nguy hiểm thế này mà còn đứng ra vẻ như đã bao vây họ rồi chứ!!

Em cầu xin anh, anh quay về đây em nuôi anh!" "Streamer nhỏ, cậu gọi đại ca của cậu quay về đi, tôi sẽ làm đại ca bảng xếp hạng số một của cậu." "Xin lỗi, vợ tôi để mọi người lo lắng, tôi đây sẽ lái xe đưa cô ấy về nhà nuôi dưỡng thật tốt." "Xin lỗi, tướng công để mọi người lo lắng, tôi đây sẽ lái xe đi đón anh ấy về nhà nuôi dưỡng thật tốt." "Sao vậy, mặc dù thực sự rất lo lắng, nhưng bóng lưng của Diệp Phàm trông thật sự rất an toàn là sao?" Bạch Khinh Nhứ liếc nhìn số lượng người trong phòng livestream, mới biết Lưu Bác Văn vừa nãy nói hơn mười triệu là đã nói giảm đi rồi.

Bây giờ trong phòng livestream, đã có hơn năm mươi triệu fan đang theo dõi.

Mười bình luận thì có chín bình luận là về Diệp Phàm.

Tần suất tim Bạch Khinh Nhứ đập lại tăng nhanh thêm một chút.

Nhưng, lúc này cô cũng không còn bận tâm đến những thứ đó.

Trong hành lang phía trước, số lượng kẻ địch áp đảo vẫn đang chằm chằm nhìn Diệp Phàm kìa!

Bên cạnh, Bạch Hổ lập tức hét vào tai nghe: "Đội trưởng, có cần chi viện không?" Rất nhanh, giọng của Trương Cường truyền đến.

Anh ta dường như không biết Bạch Hổ đã nhìn thấy tình cảnh hiện tại của mình, nói: "Khoan hãy đến đây, không biết những thứ này là người hay quỷ!" "Địch không động, ta không động, không thể tùy tiện tấn công!" Bạch Hổ mím môi, cau mày nhìn hình ảnh trong video.

Những thứ hóa trang thành tướng sĩ cổ đại đó làm sao có thể là người!

Làm sao có người có thể sống trong ngôi mộ cổ như thế này hơn hai nghìn năm?

Nhưng, những người này, ngoài việc thân thể phát ra quầng sáng xanh lục u ám kỳ dị, ngoài việc mặc trang phục cổ nhân, tất cả các đặc điểm khác đều trông giống như người sống vậy!

Bạch Trường Minh nhìn màn hình, hít sâu một hơi.

Ông ta cau chặt mày, nói: "Tôi nhìn trang phục của những người này, chắc hẳn là Ngự Lâm Quân thời Hán triều, chuyên bảo vệ an toàn hoàng cung!" "Đám người trong hành lang bây giờ, e là thuộc một nhánh cảm tử đội." "Cảm tử đội đúng như tên gọi, ai nấy đều dũng mãnh thiện chiến, không sợ chết." "Sở dĩ trở thành cảm tử đội, không chỉ vì họ không sợ chết, mà còn vì họ có sự tự tin và thực lực đó, khi đối mặt với kẻ địch, tám phần là người chết sẽ không phải là mình!" Bạch Trường Minh nói xong, lông mày của mấy người kia lại càng nhíu chặt hơn.

Bạch Hổ theo bản năng siết chặt khẩu súng trong tay, sẵn sàng tiến lên chi viện bất cứ lúc nào.

Trong hành lang, những người hóa trang thành tướng sĩ đã hoàn toàn phát hiện ra sự tồn tại của Diệp Phàm, Trương Cường và những người khác.

Người hóa trang thành tướng quân trong đám đông lập tức có phản

ứng, ông ta giơ cao thanh trường kiếm trong tay, sau đó thẳng thừng chỉ về phía Diệp Phàm và những người khác.

Sau đó, Ngự Lâm Quân chỉnh tề lùi lại một bước, giơ trường thương trong tay chĩa về phía Diệp Phàm, Trương Cường và những người khác.

Trương Cường và Hắc Hùng lập tức cũng giơ súng của mình lên, hai người một trái một phải chắn trước Diệp Phàm.

Trương Cường hét lớn: "Chư vị là người hay quỷ?" "Chuyến này chúng tôi không có ác ý!

Chỉ là hậu nhân muốn tìm một câu trả lời mà thôi!" "Hy vọng các vị tiền bối có thể rộng lòng tha cho." Lời anh ta còn chưa nói xong, đám Ngự Lâm Quân đã bày sẵn trận thế đã phát ra một tiếng gầm nhẹ đều đặn, sau đó nhanh chóng xông về phía mấy người.

Hoàn toàn không nghe lọt tai lời Trương Cường nói.

Trán Hắc Hùng toát ra mấy giọt mồ hôi lạnh, anh ta cười khổ với Trương Cường nói: "Đội trưởng, thứ này e là thực sự không phải người đâu." "Anh biết Hắc Hùng tôi sợ nhất mấy thứ tà môn này mà." Trương Cường mím môi, bắn liên tiếp mười mấy phát đạn vào chân đám Ngự Lâm Quân đang xông tới.

Một số viên đạn bắn xuống đất nảy lên, dễ dàng găm vào bắp chân của Ngự Lâm Quân đang chạy, nhưng những người đó lại dường như hoàn toàn không cảm thấy đau đớn.

Nhưng làn sóng khí lưu mà đám Ngự Lâm Quân vừa nãy "A!" một tiếng tràn đầy khí thế tạo ra, lại khiến họ ý thức rõ ràng rằng đây không phải là ảo ảnh, mà là sự tồn tại chân thực!

Trương Cường cau chặt mày, nói: "Không hay rồi, kẻ đến không thiện." "Hắc Hùng, dẫn Tiểu Diệp tiểu ca rút lui trước!

Về lại bậc thang lúc nãy!" Anh ta vừa nói xong, Hắc Hùng còn chưa kịp phản ứng, Diệp Phàm đã bước lên một bước.

"Chúng ta, mới là kẻ đến." Diệp Phàm ban đầu đã lập tức nhận ra những người hóa trang thành Ngự Lâm Quân này hẳn là quỷ, nhưng để an toàn, Diệp Phàm vẫn tìm thấy tài liệu tương ứng trong Bách Khoa Toàn Thư Vật Chủng Dị Trân.

Hơn nữa hắn có hai phương pháp tiêu diệt lệ quỷ, cũng cần phải lựa chọn.

Sau khi biết trong Bách Khoa Toàn Thư Vật Chủng Dị Trân rằng những Ngự Lâm Quân này lúc còn sống đều là trung thần lương tướng không sợ chết, Diệp Phàm đã chọn phương thức ôn hòa hơn là tống đi linh hồn.

Trương Cường ngạc nhiên nhìn Diệp Phàm lại đứng trước mặt mình, anh ta vừa định khuyên Diệp Phàm đi trước, thì lại nghe thấy Diệp Phàm đột nhiên mở miệng, niệm những lời anh ta không hiểu rõ.

"Thái thượng sắc lệnh siêu nhữ cô hồn." "Quỷ mị nhất thiết tứ sinh triêm ân." "Hữu đầu giả sinh vô đầu giả sinh." "Thương thù đao sát khiêu thủy huyền thằng." Khoảnh khắc này, những vong linh Ngự Lâm Quân đang xông về phía họ đột nhiên dừng lại.

Họ dường như đột nhiên nhận ra mình đang ở đâu, dừng bước sau đó nhìn nhau, như không hiểu vì sao mình lại ở đây.

Trương Cường lập tức ngậm miệng, cẩn thận thu súng lại.

Ở khúc cua, Lưu Bác Văn và Bạch Khinh Nhứ che miệng đối phương, ngăn cản hành vi theo bản năng muốn gọi Diệp Phàm của đối phương.

Bạch Trường Minh và Bạch Hổ cũng đứng yên tại chỗ, không dám động đậy.

Lúc này, giọng nói lạnh lùng của Diệp Phàm vẫn tiếp tục vang lên trong hành lang phía sau khúc cua.

Giọng nói của hắn như từ xa xăm vọng lại, như suối lạnh trong vắt, không có chút nhiệt độ nào, nhưng lại trong trẻo đến kinh ngạc.

Trong hành lang đầy rẫy vong linh Ngự Lâm Quân, Trương Cường, Hắc Hùng và Kim Điêu ngây người nhìn Diệp Phàm đang đứng trước mặt mình và đám người đã dừng bước.

Giọng Diệp Phàm vang vọng trong hành lang rộng lớn.

"Minh tử ám tử, oan khúc khuất vong, trái chủ oan gia, thao mệnh nhị lang." Hắc Hùng "ực" một tiếng nuốt nước bọt, cẩn thận lùi lại một bước.

Anh ta vừa định nghiêng người, hỏi Trương Cường rốt cuộc là chuyện gì đang xảy ra.

Trương Cường lập tức "Suỵt" một tiếng, Hắc Hùng liền mím chặt môi.

Anh ta nhìn những con "quỷ" đang bị giọng nói của Diệp Phàm ảnh hưởng.

Những con "quỷ" đó trong giọng nói của Diệp Phàm, dường như đột nhiên có chút nhân khí, từ trạng thái xác sống làm theo mệnh lệnh, khôi phục thành những người bình thường có suy nghĩ của riêng mình.

Họ nghi hoặc nhìn tay mình, nhìn những người bạn bên cạnh, cuối cùng, nhìn về phía Diệp Phàm và ba vị khách không mời mà đến.

Ánh mắt đã không khác gì người thường này, không còn khiến Hắc Hùng cảm thấy chúng ma quái nữa.

Hắc Hùng từ từ thả lỏng cơ bắp đang căng cứng trên người, anh

ta lắng nghe nội dung Diệp Phàm đang niệm.

Lập tức cảm thấy, những lời này không chỉ có thể ảnh hưởng đến những con quỷ phía trước này, mà ngay cả một người sống sờ sờ như anh ta, dường như cũng được tẩy rửa linh hồn từ đó.

"Quỳ ngô đài tiền, bát quái phóng quang, tiễn nhữ nhi khứ, siêu sinh tha phương." "Vì nam vì nữ, tự thân thừa đương, phú quý bần tiện, do nhữ tự triệu." "Sắc tựu đẳng chúng, cấp cấp siêu sinh, sắc tựu đẳng chúng, cấp cấp siêu sinh." Giọng Diệp Phàm rất chậm, đám Ngự Lâm Quân phía trước cũng trong khoảng thời gian mấy câu nói này cuối cùng cũng phản ứng lại rằng mình hiện tại đã là trạng thái vong linh.

Chỉ thấy, sau khi giọng Diệp Phàm kết thúc.

Người mang thân phận tướng quân cầm trường kiếm chỉ huy trong đội ngũ Ngự Lâm Quân vừa nãy, dẫn đầu đặt trường kiếm xuống đất, sau đó từ từ quỳ xuống đối diện Diệp Phàm, hành một lễ khấu đầu.

Sau đó, những tướng sĩ do ông ta chỉ huy cũng đều bắt chước làm theo, đặt trường thương trong tay xuống đất.

Ngự Lâm Quân vốn đi lại không phát ra mấy tiếng động, bây giờ lại dường như đột nhiên có được một thực thể rất có trọng lượng vậy.

Bất kể là tiếng trường thương, hay tiếng đầu gối chạm đất, trong hành lang như thế này, đều đặc biệt rõ ràng.

Âm thanh của họ không giống hiện đại, dường như từ một không gian thời gian xa xôi hơn xuyên việt đến vậy.

"Bái biệt Ngô Thượng." Sau đó, quầng sáng xanh lục u ám chợt sáng bừng lên, cả hành lang đều được chiếu sáng rực rỡ, như ban

ngày.

Thân thể họ tan biến thành vô số đốm sáng, như đom đóm chập chờn bay lên không trung.

Sau đó dừng lại trên đỉnh mộ, trở thành những ngọn đèn nhỏ màu xanh u ám.

Hành lang vốn dày đặc người, trong nháy mắt, chỉ còn lại Diệp Phàm và ba thành viên bảo vệ.

Chương 96

Kim Điêu đột nhiên cúi đầu lau nước mắt.

Hắc Hùng chọc anh ta, hỏi: "Cậu sao lại khóc vậy?" Kim Điêu nhìn những đốm sáng xanh trên đỉnh mộ, nói: "Tôi hy vọng những gì Tiểu Diệp tiểu ca vừa niệm, con rắn trắng ở tiền điện cũng có thể nghe thấy, cũng có thể an nghỉ." "Nếu tôi chết ở đây, cũng có thể được tống đi như vậy." Kim Điêu vừa nói vậy, khóe mắt Hắc Hùng cũng cay cay.

"Đúng vậy, Tiểu Diệp tiểu ca, nếu Hắc Hùng tôi cũng bỏ mạng ở đây, cậu cứ tống tôi đi như vậy nhé." Trương Cường phía sau đấm mỗi người một cú, giọng cũng có chút nghẹn ngào, nói: "Nói gì mà xúi quẩy vậy hai người!

Không một ai được phép chết!" "Chỉ là con rắn trắng." Trương Cường cảm khái vô vàn nhìn về phía Diệp Phàm, anh ta cũng rất mong linh hồn của con rắn trắng có thể nghe thấy mà an nghỉ.

Anh ta cẩn thận hồi tưởng lại nội dung Diệp Phàm vừa niệm, tự mình lẩm nhẩm mấy câu: "Quỳ ngô đài tiền, bát quái phóng quang, tiễn nhữ nhi khứ, siêu sinh tha phương." "Vì nam vì nữ, tự thân thừa đương, phú quý bần tiện, do nhữ tự triệu." Trương Cường chỉ niệm hai câu liền ngậm miệng.

Bởi vì những gì anh ta lặp lại, cứ như đang trả bài vậy, căn bản không có hiệu quả như lúc Diệp Phàm vừa niệm.

Lúc này, Diệp Phàm quay đầu lại, nói: "Nó không cần nghe thấy." "Chúng ta sẽ đưa nó về nhà." Ba thành viên bảo vệ gật đầu mạnh mẽ.

Trương Cường nhìn ánh mắt của Diệp Phàm, đột nhiên ngẩn người.

Anh ta dường như biết vì sao chỉ có nội dung do Diệp Phàm niệm ra mới có thể khiến những linh hồn này an nghỉ.

Trong đôi mắt sâu như giếng cổ đó, Trương Cường nhìn thấy một loại khí chất đặc biệt mà anh ta chỉ từng thấy ở cao nhân ẩn sĩ trong tiểu thuyết: lòng trắc ẩn thương người thương đời.

Đột nhiên, từ lối vào khúc cua hành lang này, mấy tiếng người truyền đến.

"Đại ca!" "Đội trưởng!" "Diệp Phàm!" Mấy người trong hành lang quay đầu nhìn lại, là các đội viên ở bên ngoài đã chạy vào.

Lưu Bác Văn chạy vòng quanh Diệp Phàm mấy vòng, nói: "Đại ca, vừa nãy thực sự làm em sợ chết khiếp, anh không sao chứ?" Những người xung quanh cũng nhao nhao hỏi: "Không sao chứ?" "Bộ chú vừa nãy anh niệm là gì vậy?

Em bình thường có thể niệm để lấy dũng khí dùng không?" Một bên, Bạch Trường Minh thay Diệp Phàm trả lời câu hỏi này: "Đạo gia, chú siêu độ." Lưu Bác Văn chớp chớp mắt, nhìn Bạch Trường Minh nói: "Bạch giáo sư, trước đây ông không phải còn nói đại ca là truyền nhân Thiên Cơ Mặc gia sao?" "Sao bây giờ lại thành Đạo gia?" Diệp Phàm có chút nghi hoặc nhìn hai người, Thiên Cơ Mặc gia gì?

Bạch Trường Minh lập tức khóe miệng giật giật, hắng giọng hai tiếng ra hiệu bằng mắt cho Lưu Bác Văn.

Ông ta giả vờ nghiêm nghị, nói: "Khụ khụ.

Mặc gia gì chứ, đây là chú siêu độ của Đạo giáo." "Tuy nhiên, thời Hán triều bãi bỏ bách gia, chỉ tôn Nho thuật." "Không ngờ bây giờ, lại là chú siêu độ của Đạo gia giúp những anh linh này được an nghỉ." Diệp Phàm thấy Bạch Trường Minh cố ý chuyển đề tài, cũng không có ý định phá nồi hỏi đến cùng, hắn "Ừm" một tiếng, nhìn về phía

trước, nói: "Chủ mộ thất, ở phía trước." Bạch Trường Minh thở phào nhẹ nhõm, tự thấy chiến thuật chuyển đề tài có hiệu quả, cũng vội vàng nhân cơ hội nói: "Đa tạ tiểu hữu Diệp Phàm rồi!" "Chư vị, đáp án ở phía trước, lấy lại tinh thần, chúng ta xuất phát thôi!" Cuối hành lang này, chính là lối vào chủ mộ thất.

Cánh cửa mộ đó đang mở vào trong, hành lang xuyên qua cánh cửa mộ, thông vào trong mộ thất.

Các đội viên hít sâu một hơi, đi về phía chủ mộ thất.

Nhưng càng đi về phía trước, các đội viên càng nhăn mũi lại.

Hướng lối vào chủ mộ thất, đang tỏa ra một mùi vị vô cùng nồng nặc và rất khó chịu.

Bạch Trường Minh gọi đội ngũ dừng lại, yêu cầu các đội viên đều đeo mặt nạ chống độc, sau đó mới tiếp tục xuất phát.

Rất nhanh, đoàn khảo cổ đi đến lối vào chủ mộ thất.

Đứng ở lối vào nhìn thấy nội dung bên trong chủ mộ thất, tất cả mọi người đều hít ngược một hơi lạnh.

Chỉ thấy, hành lang này tiếp tục kéo dài đến một đầu khác của mộ thất.

Hai bên hành lang, là chất lỏng màu vàng đang sôi sùng sục và nổi bong bóng, phía trên là một lớp bọt trắng lẫn vàng.

Mùi vị khó chịu kia, chính là do những chất lỏng này bốc lên.

Bề mặt chất lỏng đang sôi, bốc lên từng lớp khói trắng.

Hành lang này cứ như một cây cầu bắc qua ngọn núi hiểm trở kia vậy, nối liền hai bên trước và sau mộ thất.

Đầu kia hành lang, song song đặt hai đài ngọc.

Trong đó một cái đang ngồi một "người" đội mũ trụ, phía trước còn che một mặt nạ hình chữ "Phúc".

Người đó khoanh chân, ngồi thiền trên đài ngọc, trong tay đang cầm một viên châu phát sáng.

Viên châu đó, không giống dạ minh châu chỉ có thể phản xạ ánh sáng yếu ớt dưới nguồn sáng bên ngoài.

Bản thân viên châu đó, có thể phát ra ánh sáng vô cùng rực rỡ, nhưng lại không giống bóng đèn mà trung tâm nguồn sáng sẽ khiến người ta không mở mắt ra được.

Viên châu đó dường như có thể phân bổ ánh sáng đều đặn vậy, ánh sáng của viên châu chính là nguồn sáng của cả gian mộ thất.

Còn trên đài ngọc kia, lại chỉ có một quyển sách mỏng.

Lưu Trường Minh đứng bên cạnh Diệp Phàm, thốt lên: "Vãi chưởng!

Từ Phúc?" Ngay cả Diệp Phàm lúc này trong lòng cũng nảy sinh một cảm giác "Trời ạ, là Trần Văn Cẩm!".

Các thành viên đội khảo cổ đứng ở cửa cũng đồng tử co rút.

Đặc điểm của 'người' đang ngồi đoan chính trên bệ đá ngọc ở cuối hành lang, trông thực sự rất giống với Từ Phúc được ghi lại trong mảnh giấy kia.

Không nhìn rõ mặt người đó ra sao, trên đầu đội một chiếc mặt nạ chữ 'Phúc' tượng trưng cho thân phận.

Sau khi kinh ngạc, Lưu Bác Văn lại nhìn về phía bệ đá ngọc trống bên cạnh, nghi hoặc hỏi: "Sao ở đây chỉ có mỗi Từ Phúc một người vậy?" "Nếu người này là Từ Phúc, vậy bệ đá ngọc bên cạnh chẳng phải là chỗ ngồi chuẩn bị cho Vương Mãng sao?" Nói rồi, Lưu Bác

Văn chợt nhớ ra điều gì đó, sau đó bị chính ý nghĩ của mình làm cho hít ngược một hơi khí lạnh: "Từ Phúc này chẳng phải năm xưa đã tìm được tiên đan trường sinh bất lão cho Tần Thủy Hoàng sao?" "Hiện tại thậm chí đã mượn tay Vương Mãng để cướp long vận, vậy người phía trước này, rốt cuộc là người chết hay người sống đây?" "Với lại, trong tay người đó có phải là dạ minh châu không?

Sao mà sáng thế?" Giọng Lưu Bác Văn nhỏ dần, nói rồi, cậu ta đã bước một chân ra, chuẩn bị đi vào mộ thất.

Các thành viên đứng cạnh cậu ta cũng nheo mắt, nhìn chằm chằm vào viên châu đang phát sáng trong tay 'người' phía trước, cứ như bị mê hoặc.

Họ cũng sắp vô thức bước chân ra.

Nhưng ngay giây tiếp theo, Diệp Phàm tháo hắc kim cổ đao xuống, duỗi thẳng cánh tay chắn ngang trước mặt những người đang định bước tới.

Thế nhưng Lưu Bác Văn cứ như bị thứ gì đó phía trước câu mất hồn vía, cậu ta đẩy tay Diệp Phàm, nói: "Đừng giỡn, đại ca, em muốn qua xem thử." Không chỉ Lưu Bác Văn, những người còn lại cũng trở nên sốt ruột.

Họ cứ như bị mê hoặc cực độ bởi thứ phía trước, vô cùng nóng lòng muốn vươn tay chạm vào viên châu đang phát sáng kia.

"Tiểu Diệp tiểu ca tránh ra chút, tôi đi xem đó là thứ gì." "Đừng lo, Diệp Phàm, tôi đi rồi về ngay." "Viên châu này chắc phải đáng giá cả đống tiền rồi, rốt cuộc nó là thứ gì vậy, mau để tôi đi xem một chút." Đám đông phía sau Diệp Phàm bắt đầu xao động.

Trạng thái này, cứ như những kẻ nghiện đang lên cơn vậy.

Nếu Lưu Bác Văn lúc này còn tâm tư xem bình luận trong phòng

livestream, chắc chắn sẽ thấy màn hình tràn ngập dấu chấm hỏi.

"Chuyện gì đang xảy ra vậy, sao nhất định phải xem viên châu đó?" "Vãi chưởng, đừng nói…" Diệp Phàm hơi nhíu mày, hắn dùng tay kia giật mạnh mặt nạ phòng độc trên mặt xuống, rồi ném nó về phía hành lang phía trước.

Đám đông vừa nãy còn đang xao động lập tức yên lặng.

Lưu Bác Văn vội vàng thò tay vào ba lô của mình, chuẩn bị tìm xem có mặt nạ phòng độc dự phòng nào không: "Đại ca, anh nói thẳng với em không được sao, cần gì phải dùng biểu cảm ám chỉ em." "Anh cũng đâu phải không biết, nhìn sắc mặt anh mà hành động, đơn giản là khó hơn giải mật mã Morse ấy chứ." Lời Lưu Bác Văn vừa nói ra, trong đầu Diệp Phàm lập tức vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống. 【Ting!

Thuộc tính 'nhìn sắc mặt mà hành động không khả thi' bị người khác vạch trần, phù hợp với nhân vật, độ hoàn nguyên +1%, hiện tại độ hoàn nguyên là 99.11%.】 【Điểm số tương ứng đã được nhân 99.11% và trao cho Chủ ký sinh.】 【Chúc mừng Chủ ký sinh, nhận được phần thưởng hệ thống.】 【Ting!

Bách Bộ Xuyên Dương, tất cả công kích tầm xa, trăm phát trăm trúng.】 Diệp Phàm còn chưa kịp phản ứng với độ hoàn nguyên mới mẻ đầy lợi ích này, cũng chưa kịp suy nghĩ kỹ về phần thưởng hệ thống.

Hắc Hùng bên cạnh hắn đã nhanh hơn một bước, đeo một chiếc mặt nạ phòng độc dự phòng mới lên mặt Diệp Phàm.

Hắn nói: "Tiểu Diệp tiểu ca, cậu…" Lời của Hắc Hùng còn chưa dứt, một vật màu đen lại bay vụt qua trước mắt hắn, cũng là một chiếc mặt nạ phòng độc.

Hắn lập tức quay đầu lại, ánh mắt sắc bén, giọng điệu đầy bất mãn: “Mẹ kiếp, đứa nào đấy!

Sao cứ cái gì cũng ném lung tung vậy?

Chương 97

Coi ném đồ là trò vui hả!" Vừa quay đầu lại, Hắc Hùng đã đối diện với một chiếc mặt nạ phòng độc có kiểu dáng hoàn toàn giống hệt của mình.

Đôi mắt lộ ra từ phần trong suốt của mặt nạ, hắn nhận ra đây là đội trưởng của mình, Trương Cường, người đang bày ra vẻ mặt nhăn nhó khổ sở.

Hắc Hùng rụt cổ lại: "Đội trưởng, sao anh cũng học theo cái trò này vậy?" Trương Cường hất cằm, nói: "Mặt nạ rơi xuống rồi." Vừa nãy khi Diệp Phàm ném mặt nạ phòng độc về phía trước, phản ứng đầu tiên của Trương Cường cũng là đeo chiếc mặt nạ dự phòng của mình lên mặt Diệp Phàm.

Thấy Hắc Hùng ở gần hơn đã đưa tay về phía Diệp Phàm, Trương Cường định thu lại chiếc mặt nạ dự phòng của mình.

Kết quả lại thấy, chiếc mặt nạ rõ ràng vừa nãy bị Diệp Phàm ném trên hành lang phía trước lại biến mất trong không khí!

Vì vậy, để đảm bảo mắt mình không bị hoa, Trương Cường cũng ném chiếc mặt nạ phòng độc vừa lấy ra xuống gần chỗ Diệp Phàm vừa ném.

Chỉ thấy, chiếc mặt nạ phòng độc rõ ràng trông như bị ném trên hành lang, nhưng thực tế, nó lại trực tiếp chìm xuống và biến mất!

Năm xưa Tôn Ngộ Không đánh nhân sâm quả cũng là như vậy!

Nhân sâm quả rơi xuống đất, chẳng hiểu sao lại biến mất!

Diệp Phàm đây đâu phải muốn họ nhìn sắc mặt hắn mà hành động, đây chính là để họ nhìn rõ sự thật của con đường này!

Hiện tượng như vậy, khiến các thành viên vừa nãy còn như bị ma chướng làm cho da đầu tê dại, trong nháy mắt tỉnh táo lại.

Họ vô thức nhìn xuống chân mình, sợ rằng mình cứ đứng mãi ở đây, một lát sau cả người sẽ biến mất.

Lưu Bác Văn lắc lắc đầu, để đầu óc mình tỉnh táo hơn chút, rồi lại xích lại gần Diệp Phàm, hỏi: "Đại ca, vậy chiếc mặt nạ phòng độc kia đâu rồi?" Diệp Phàm thản nhiên nói: "Bên dưới." Lưu Bác Văn đứng tại chỗ vươn cổ ra nhìn, hỏi: "Bên dưới cái gì?" Diệp Phàm nói: "Bên trong." Ngay khi vừa đứng ở cửa mộ, Diệp Phàm đã nghe thấy tiếng nhắc nhở của hệ thống. 【Ting!

Nhận được đánh giá 'Bi Thiên Mẫn Nhân', phù hợp với nhân vật, độ hoàn nguyên +1%, hiện tại độ hoàn nguyên là 98.11%.】 【Điểm số tương ứng đã được nhân 98.11% và trao cho Chủ ký sinh.】 【Chúc mừng Chủ ký sinh, nhận được phần thưởng hệ thống.】 【Ting!

Thất Khiếu Linh Lung Tâm, có thể nhìn thấu mọi ảo ảnh, không bị ảo ảnh làm cho mê hoặc.】 Lúc đó, Diệp Phàm có chút bất ngờ vui mừng vì độ hoàn nguyên hoàn toàn mới mẻ này.

Hắn nhớ lại Đại Trương Ca đã quỳ lạy núi Trường Bạch tuyết phủ.

Cả người thật sự có một loại thần tính bi thiên mẫn nhân.

Trong lúc hắn đang cảm khái trong lòng, đã nhìn thấy hành lang phía trước.

Sau khi có được kỹ năng Thất Khiếu Linh Lung Tâm, con đường này đã hoàn toàn thay đổi diện mạo!

Con đường vốn dĩ vô cùng rộng rãi, bộ mặt thật của nó lại là một lối đi độc đạo cực kỳ hẹp và quanh co!

Bên dưới những ảo ảnh đó, thực chất là dung dịch axit đang sôi sùng sục!

Mặt nạ mà hắn và Trương Cường ném qua, đều rơi vào trong dung dịch này.

Ngay khoảnh khắc chạm vào bề mặt dung dịch, chúng đã bị hòa tan ngay lập tức, nên ngay cả tiếng động chạm nước cũng không có.

Diệp Phàm đứng ở phía trước nhất đội ngũ, chỉnh lại mặt nạ phòng độc trên mặt, nói: "Khí trong hồ gây ảo giác, dung dịch có tính ăn mòn cực cao." "Đi theo sau tôi." Hắn quay đầu nhìn đội ngũ, nói: "Đường rất hẹp, tuyệt đối, đừng giẫm sai." Nói rồi, hắn liền đi đầu tiên, dẫn đường cho đội ngũ.

Diệp Phàm đi phía trước, những người phía sau sau khi nuốt nước bọt liền lập tức đi theo hắn.

Đội khảo cổ vốn dĩ đi sát vào nhau, giờ trên con đường trông có vẻ rộng rãi này, lại bị kéo thành một hàng dài.

Diệp Phàm không đi theo đường thẳng, mà là một lộ trình vô cùng quanh co.

Các thành viên phía sau hắn giờ không phải nhìn đường mà đi, mà là nhìn gót chân của người phía trước mà bước.

Cả đội hình như một con rắn nối liền, cẩn thận từng li từng tí tiến về phía trước.

Con đường trông chỉ hơn mười mét, trong chớp mắt trở nên dài vô cùng.

Trừ Diệp Phàm, tất cả mọi người đều cúi đầu nhìn gót chân của thành viên phía trước mà bước đi.

Trong lòng mỗi người đều có rất nhiều nghi vấn và chấn động đối

với Diệp Phàm.

Nếu mùi khí này có tác dụng gây ảo giác với người, chẳng lẽ đối với Diệp Phàm lại không hề có chút ảnh hưởng nào sao?

Vì sao mỗi bước chân của Diệp Phàm lại vững vàng đến thế?

Nhưng lúc này họ phải chuyên tâm đối phó với con đường dưới chân mình, không còn thời gian để tìm câu trả lời cho những nghi hoặc đó.

Lưu Bác Văn bám chặt gấu áo Diệp Phàm đi theo phía sau lưng hắn.

Hiện tại cậu ta đơn giản là người cảm ơn Hắc Hùng nhất vì đã khoác chiếc áo này lên Diệp Phàm, nếu Diệp Phàm giờ còn cởi trần thì cậu ta ngay cả cơ hội véo mấy chỗ thịt thừa trên người Diệp Phàm cũng không có.

Cũng chính vì hiện tại cậu ta vẫn có thể nắm được gấu áo Diệp Phàm, nên mới có thời gian rảnh rỗi để liếc nhìn bình luận trong phòng livestream.

"Vãi chưởng, hai cái mặt nạ phòng độc ném vào trực tiếp tan chảy luôn, một chút bọt nước nhỏ cũng không nổi lên." "Tiểu streamer mày thật sự phải cảm ơn đại ca mày nhiều vào, nếu không phải anh ấy cản mày lúc đó, mày đã biến thành nhân sâm quả rồi biết không, ý tao là cái loại rơi vào trong đó rồi biến mất luôn ấy." "Đại ca này uy tín thật, có nguy hiểm là anh ấy thật sự lần nào cũng cứu." "Đừng nói đại ca, ngay cả cha ruột chắc cũng không bì kịp đại ca này đâu." "À đúng đúng đúng, chồng tôi chính là người đẹp lòng tốt như vậy đấy." "Vương Mãng này thật độc ác, trực tiếp biến chủ mộ thất thành một cái hồ hóa cốt như vậy, bên trên chỉ để lại một con đường hẹp thế này, nếu có nguy hiểm đột ngột, người ngoài muốn chạy cũng khó mà chạy được." Lưu Bác Văn ngẩn ra, lòng vẫn còn sợ hãi nhìn sang hai

bên hành lang.

Trong mắt cậu ta, con đường này vẫn rộng như đường cao tốc trước đó.

Cậu ta nhích lên phía trước, hỏi Diệp Phàm: "Đại ca, anh nói thật cho em biết, con đường này rốt cuộc rộng bao nhiêu vậy?" Rất nhanh, giọng Diệp Phàm truyền đến từ phía trước: "Một mét." Lưu Bác Văn nhớ lại khoảng cách của con đường này trước khi vào mộ thất và hiện tại, không khỏi toát mồ hôi lạnh.

Đột nhiên, Diệp Phàm đang đi phía trước cậu ta dừng lại.

Đội ngũ 'rắn tham ăn' đang chậm rãi di chuyển cũng lập tức dừng lại tại chỗ.

Diệp Phàm ngẩng đầu nhìn về phía đỉnh mộ, nói: "Có động tĩnh." Lời vừa dứt, các thành viên còn chưa kịp phản ứng.

Trên đỉnh mộ phía trên, bắt đầu liên tục bay ra những con trùng nhỏ màu trắng giống như bướm đêm.

Lúc này mọi người chỉ dám xích lại gần nhau theo hướng dọc, không dám tụ tập thành nhóm như trước, bị các nhân viên bảo vệ vây quanh ở trung tâm vòng bảo vệ.

Các nhân viên bảo vệ lúc này xen kẽ trong đội hình dài, rất ăn ý giơ súng nhắm vào những con bướm đêm không rõ nguồn gốc đang xuất hiện.

Bạch Trường Minh đẩy đẩy kính, nhìn thấy bướm đêm trên đỉnh đầu, nhận ra chúng, kinh hãi nói: "Không hay rồi, là thi nga!" Lý Thái giật giật khóe miệng, xích lại gần một nhân viên bảo vệ bên cạnh mình, nói: "Thi nga?

Nghe có vẻ xui xẻo thật đấy!" "Đây là thứ quái gì vậy?" Bạch Khinh Nhứ nhíu mày, giải thích: "Đây là loại bướm đêm chỉ sinh

trưởng trong các mộ thất có niên đại nghìn năm trở lên, quanh năm hấp thụ thi khí, phấn trên người chúng đều mang kịch độc." "Chúng sẽ tấn công theo đàn, hoàn toàn bao vây con mồi, và đẻ trứng vào trong cơ thể con mồi để duy trì nòi giống của mình." "Hiện tại chỉ có một đội khảo cổ do Viện Khảo cổ Quốc gia tổ chức từng gặp một lần trong một ngôi mộ đời Tấn." Trương Cường nhíu chặt mày, hắn gật đầu: "Thì ra là vậy." "Lần này tôi biết, một người anh em tốt của tôi phụ trách dẫn đội bảo vệ." Lý Thái hơi thở phào nhẹ nhõm, nói: "À, thì ra là có kinh nghiệm rồi." "Vậy người anh em tốt của anh nói sao hả đội trưởng Trương, có truyền thụ kinh nghiệm gì cho anh không?" Trương Cường sau mặt nạ phòng độc lộ ra một nụ cười còn khó coi hơn cả khóc, nói: "Tôi cũng mong còn có cơ hội được nghe cậu ấy kể lại kinh nghiệm lần trước gặp những con thi nga này." Triệu Trạch Minh khẽ ho một tiếng, nói: "Lần khảo cổ đó, là một trong những lần hành động tổn thất nghiêm trọng nhất của đội khảo cổ quốc gia." "Các nhân viên bảo vệ đã toàn quân bị diệt, cộng thêm các nhân viên khác, số người sống sót không đến một phần mười tổng số." Lời này vừa nói ra, mấy thanh niên lần đầu xuống mộ, vốn dĩ đến tham gia công tác khảo cổ này vì tiêu chuẩn chọn bạn đời của Bạch Khinh Nhứ, sắc mặt lập tức hóa đá.

Bạch Trường Minh thở dài, bổ sung: "Vốn dĩ với quy mô và mức độ nguy hiểm của ngôi mộ cổ như thế này, ngay từ tiền điện, số người hy sinh của chúng ta có lẽ đã sánh kịp với đội khảo cổ đó rồi." "E rằng đã không có cơ hội đi đến đây, lại lần nữa nhìn thấy những con thi nga này đâu." Tất cả mọi người đều hiểu ý Bạch Trường Minh.

Nếu không phải Diệp Phàm trên đường liên tục mấy lần ra tay giúp đỡ hoặc xoay chuyển càn khôn.

E rằng họ hiện tại đã sớm không biết là chết trong tay hoạt thi quỷ

dị, hay là còn sớm hơn nữa vì cái gương quay đầu kia mà mắc kẹt trong ảo giác của chính mình rồi.

Lưu Bác Văn rụt cổ lại, xích lại gần Diệp Phàm, nhỏ tiếng hỏi: "Đại ca, cái này làm sao bây giờ?" Diệp Phàm nói: "Đợi thời cơ." Một bên, Hắc Hùng chửi thề một câu, lên đạn súng, nhắm họng súng vào những con thi nga đang liên tục xuất hiện trên không.

Hắn từ ống ngắm nhắm vào một đàn thi nga, di chuyển họng súng theo thi nga, sau đó lại thở dài một hơi thật sâu, dứt khoát hạ súng xuống, nói: "Đội trưởng, thứ này không dễ bắn đâu." "Chủ yếu là cái thứ này nhẹ bẫng, rất khó chịu lực, nếu bắn rớt trúng người chúng ta, cũng rất khó chịu." Trương Cường cũng mím chặt môi, trong lòng bàn tay, toàn là mồ hôi.

Bất kể là trường bắn hay mục tiêu bắn, đều có thể nói là tình huống tệ nhất mà hắn từng gặp, gần như không có ngoại lệ.

Hiện tại, đứng yên tại chỗ là bị thi nga bao vây, lùi một bước có lẽ là kết cục của hai chiếc mặt nạ phòng độc kia, rơi xuống hồ là tan chảy, chết không toàn thây!

Mồ hôi lạnh không ngừng tuôn ra trên trán Trương Cường, hắn nắm chặt súng nói: "Bất kể xảy ra chuyện gì, mọi người đều đừng nhúc nhích chân, rời khỏi vị trí hiện tại!" Một bên, Diệp Phàm lập tức ngắt lời hắn, nói: "Đừng nổ súng bắn hạ chúng." Trương Cường cuối cùng cũng đợi được giọng Diệp Phàm, lập tức nói: "Được!" "Đội bảo vệ, nghe lời Tiểu Diệp tiểu ca!" Hắn nhìn về phía Diệp Phàm, nói: "Tiểu Diệp tiểu ca, cậu nói sao bây giờ?" Diệp Phàm nói: "Cứ đừng động đậy là được." Nói rồi, hắn nhìn những con thi nga phía trên đã phủ kín thành một tấm vải trắng dày đặc, ngay khoảnh khắc những con thi nga đó cuối cùng như một tấm vải trắng khổng lồ bao phủ xuống.

Diệp Phàm giơ tay lên, kích hoạt Liên Hoa Đinh đã chuẩn bị sẵn từ trước.

Chỉ thấy trong nháy mắt, Liên Hoa Đinh vốn có hình dạng nụ hoa đã nở rộ, bên trong bắn ra vô số kim bạc dày đặc.

Cứ như một trận mưa trắng dày đặc, chói mắt và ngược chiều bay về phía đàn thi nga.

Chương 98

Sau một trận gió rì rào cực kỳ ngắn ngủi của những vật sắc nhọn xé rách không khí, là một tràng tiếng kim loại va chạm sắc bén, giòn tan.

Mọi người kinh ngạc há hốc mồm nhìn lên phía trên.

Chỉ thấy, những con thi nga đó, lúc này vậy mà đều như những tiêu bản, bị một cây kim bạc ghim chặt lên tường mộ!

Bức tường mộ và đỉnh mộ vốn được xây bằng gạch xanh, giờ đây hiển nhiên đã biến thành một bức tường tiêu bản!

Dưới mặt nạ phòng độc của tất cả mọi người, đều là một khuôn mặt kinh ngạc há hốc mồm.

Họ ngẩng đầu nhìn cảnh tượng trên không.

Những con thi nga vốn dĩ khiến họ rợn tóc gáy, giờ đây được ghim rải rác trên tường mộ và đỉnh mộ, vậy mà lại tạo ra một vẻ đẹp vô cùng kỳ dị.

Lý Thái nheo mắt nhìn lên phía trên, nói: "Vãi chưởng, đây là công phu gì vậy?" "Trắng xóa một vùng, là khí công sao?" Trương Cường cầm chiếc ống nhòm treo trên cổ lên nhìn, kinh hãi nói: "Là kim!" Đồng thời, Lưu Bác Văn cũng thông qua ống kính đặc tả, nhìn rõ tình trạng hiện tại của những con thi nga đó.

Chỉ thấy, những con thi nga này tuy cánh rất lớn, nhưng thân thể lại rất nhỏ.

Trên bụng mỗi con thi nga, không lệch một chút nào, đều cắm một cây kim bạc cực kỳ nhỏ bé.

Và những cây kim bạc này sau khi xuyên qua bụng thi nga, tất cả

đều cắm vào gạch xanh của tường mộ và đỉnh mộ.

Màn hình bình luận cũng vì thế mà sôi trào.

"Vãi chưởng, cái này mẹ nó là Đại Việt Đạt Nhân Tú sao?" "Đại Việt Đạt Nhân Tú là cao thủ trong dân gian, nếu đến đây, thì là thất thủ ở âm gian rồi!" "Phi châm nhập gạch, tôi từng luyện nửa năm, hiện tại xin tuyên bố tín hiệu Wi-Fi bệnh viện rất tốt, xem livestream này thật sự không hề giật lag chút nào." "Tôi vốn đến khá sớm, vừa ăn lẩu vừa xem livestream xem vợ tôi, thoắt cái đã bị giật ra.

Kết quả giật lại nhìn, mẹ nó đầy màn hình toàn tặc đang cướp vợ tôi!" "Câu chuyện này nói cho chúng ta một đạo lý gì, chỉ cần thực lực của mày đủ cứng, phim kinh dị cũng trực tiếp biến thành hiện trường truyện cổ tích cho mày." "Cảnh tượng trong nháy mắt trở nên hơi lãng mạn là sao, Diệp Phàm là Disney gì đang đào tiên hoa nhỏ sao?" "Xin hỏi đây là năng lực có thật sao?

Cái này mẹ nó là phép thuật rồi!" "Tại hiện trường, tôi xin chứng minh, là thật, tôi là con bướm bị ghim trên tường." "Mẹ hỏi quỳ series." "Cảm ơn, người đã ở bệnh viện rồi, mọi người khi quỳ xem livestream nhất định đừng quên đứng dậy, mặc dù tốc độ mạng bệnh viện thật sự khá nhanh, cuối cùng hy vọng Diệp Phàm có thể chịu trách nhiệm cho đầu gối của tôi." "Đỉnh cao nhất là cái này là ghim bướm vào tường đấy!

Người từng luyện phi châm nói cho mày biết, đánh mấy con bướm nhỏ này, còn khó hơn cả trực tiếp *phi cơ!" "*Phi cơ?

Tôi thật sự không muốn hiểu ngay nữa!" "Cái đường hỏng này, cũng có thể mở sao?" Đồng thời, mọi người trong mộ thất cũng nhìn về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm trong tay vẫn cầm cây Liên Hoa Đinh đã nở rộ.

Mỗi cánh hoa đều làm bằng kim loại, mỏng manh mà linh hoạt, nở rộ vô cùng yêu kiều, được Diệp Phàm cầm trên đế đinh hình que dài, trên đó cũng khắc đầy những vòng cánh hoa sen.

Ngay cả khi không biết uy lực của Liên Hoa Đinh này, chỉ nhìn hình dáng bên ngoài của nó, đó cũng là một món đồ thủ công mỹ nghệ cực kỳ tinh xảo.

Lý Thái không khỏi hít sâu một hơi, nói: "Diệp Phàm rốt cuộc là từ đâu mà có được nhiều đồ tốt như vậy?" "Nếu tôi mà gặp được, bao nhiêu tiền cũng mua!" Một bên, Triệu Trạch Minh nói: "Ngay cả khi mày thật sự mua được, mày có chắc mình có thực lực như vậy, ra tay không bao giờ hụt, trăm phát trăm trúng không?" "Đến lúc đó chẳng phải mày cầm pháo hoa làm gậy sao?" Lý Thái trợn mắt: "Trăm phát trăm trúng?

Quá khoa trương rồi đó!" Một bên, Trương Cường hạ ống nhòm xuống, nói: "Không khoa trương đâu." "Không một cây nào trượt, tất cả đều trúng đích!" "Mỗi cây đều chắc chắn ghim vào bụng thi nga." "Tiểu Diệp tiểu ca vừa nói đợi thời cơ, ý hẳn là đợi thời cơ tất cả thi nga xuất hiện, để có thể một mẻ bắt gọn chúng!" "Thậm chí không có một con cá lọt lưới nào rơi xuống, tất cả đều bị ghim lên tường." "Lực bộc phát và độ chính xác như vậy, ít nhất phải luyện từ đồng tử công, mà ngay cả là đồng tử công, cũng phải là một đứa trẻ cực kỳ có thiên phú!" Nói rồi, Trương Cường nặng nề thở ra một hơi, nói: "Thật không ngờ, có một ngày, tôi lại có thể tận mắt chứng kiến cao thủ như vậy." Những lời tán dương của Trương Cường, cũng không sót một chữ nào lọt vào tai Diệp Phàm.

Mặc dù thân phận một tuyệt thế cao thủ luyện đồng tử công từ nhỏ thì đúng là đủ oai.

Nhưng theo những gì Diệp Phàm biết, gia đình xuất thân của chủ

nhân cũ cơ thể mình là vô cùng bình thường.

Giống như hắn, cha mẹ đều là nhân viên bình thường ở thị trấn nhỏ, thông qua nỗ lực chăm chỉ để đứa con trai duy nhất này được vào một nơi nổi tiếng như Đại học Khảo cổ.

Vì vậy, cũng như hắn, vẫn luôn cố gắng hướng tới mục tiêu được suất tuyển thẳng cao học lên bờ.

Nếu là mười năm trước, Diệp Phàm có lẽ thật sự sẽ thuận nước đẩy thuyền, mặt dày thừa nhận: "À đúng đúng đúng, cao nhân ở ngay bên cạnh mày, cao nhân chính là tao đây." Nhưng bây giờ, hắn không còn là Diệp Phàm trung nhị nữa, hắn giờ là Nữu Hỗ Lộc Diệp Phàm rồi.

Vì vậy, đối với Diệp Phàm mà nói, hiện tại nhận lấy danh hiệu tuyệt thế cao thủ không có thật này không quan trọng, mà việc nắm chặt suất tuyển thẳng cao học thông qua chuyến khảo cổ này mới là quan trọng nhất.

Xã hội pháp trị, bây giờ đều dựa vào công nghệ cao để bắt cướp, ai còn cần tuyệt thế cao thủ nữa chứ?

Diệp Phàm tỉnh táo như người trần thu Liên Hoa Đinh lại, nói: "Hết chuyện rồi." "Theo kịp." Nói xong, hắn liền quay đầu tiếp tục đi về phía trước.

Các thành viên đi phía sau hắn cũng không dám chậm trễ, trong nháy mắt khôi phục yên tĩnh, lại bắt đầu nhìn gót chân của người phía trước mà bước đi.

Mấy phút căng thẳng trôi qua, đội ngũ cuối cùng cũng đến cuối căn chủ mộ thất này.

Họ xuống khỏi hành lang, đi đến trước hai bệ ngồi bằng ngọc.

Đi đến gần, họ mới thấy, bệ đá ngọc còn lại không có thi thể

không hề trống rỗng.

Trên bệ đá ngọc đó, úp một chiếc mặt nạ đồng.

Các thành viên đội khảo cổ chỉ nhìn lướt qua, liền tập trung chú ý vào thi thể cổ 'Từ Phúc'.

Chỉ có Diệp Phàm, nhìn chiếc mặt nạ đồng kia, không đổi sắc mà nhíu nhíu mày.

Chỉ vì chiếc mặt nạ đồng đó, thoạt nhìn thì như một khuôn mặt quỷ, nhưng nếu nhìn kỹ thì đó thực chất là cái đầu của thần thú Kỳ Lân được nhân hóa.

Vô cùng giống với hình xăm Kỳ Lân trên vai hắn.

Các thành viên đội khảo cổ lúc này đã có chút hưng phấn bắt đầu nghiên cứu thi thể cổ trên bệ đá ngọc.

Khi ở xa, họ chỉ nhìn rõ 'người' này mặc một bộ áo giáp, đội mũ trụ và mặt nạ ngồi đoan chính ở đây.

Vì người này đội mặt nạ Từ Phúc, nên họ thậm chí không dám chắc người ngồi ở đây rốt cuộc là người sống hay người chết.

Nhưng bây giờ đến gần, họ mới thấy trạng thái bàn tay người này đang nâng viên châu thần kỳ, đã phát đen và teo lại, nên rất rõ ràng, đây đã là một người chết.

Bạch Khinh Nhứ "ừm" một tiếng, nói: "Chẳng lẽ, trận pháp chuyển vận Tỏa Long Tỉnh trước đó đã thất bại sao?" "Từ Phúc không đạt được trường sinh ở đây sao?" Triệu Trạch Minh xoa xoa cằm, nói: "Tuy nhiên trường sinh vốn dĩ là chuyện hoang đường." "Hoặc có lẽ Từ Phúc năm xưa thật sự đã tìm được đan dược kéo dài tuổi thọ cho Tần Thủy Hoàng, giúp ông ta sống được mấy trăm năm." "Nhưng vẫn chưa thể đạt đến trình độ thật sự sống được hai nghìn năm." Lý Thái nhìn viên châu trong tay thi thể cổ, rồi lại nhìn thi thể

cổ, nói: “Tuy nhiên, sao ở đây chỉ có một Từ Phúc thôi vậy, Vương Mãng đâu rồi?” “Chúng ta sẽ không phải vẫn chưa đến chủ mộ thất chứ?” Bạch Trường Minh lắc đầu, nói: “Có sử sách ghi lại, Vương Mãng chết trong loạn lạc, thủ cấp của ông ta bị các hoàng đế đời sau cất giữ.” “Vì vậy, ở đây không có thi thể Vương Mãng, cũng không có gì lạ.” Lý Thái gật đầu, đột nhiên nhớ ra điều gì đó.

Cậu ta đưa tay đến chiếc mặt nạ trên thi thể cổ, nói: “Mảnh giấy trước đó chẳng phải nói Từ Phúc không dám gặp người bằng mặt thật sao?” “Thật sự hơi tò mò, lão yêu quái sống mấy trăm năm này, rốt cuộc trông như thế nào nhỉ?” Nói rồi, cậu ta liền tháo chiếc mặt nạ trên thi thể xuống.

Bạch Trường Minh muốn ngăn cản, nhưng đã không kịp.

Tuy nhiên, ngay khoảnh khắc chiếc mặt nạ trên thi thể bị tháo xuống, tất cả mọi người đều sững sờ tại chỗ.

Lý Thái sợ hãi đến mức ném phắt chiếc mặt nạ trong tay: “Vãi chưởng!” “Từ Phúc, sao lại không có đầu vậy!” Chiếc mặt nạ chữ 'Phúc' bị Lý Thái ném đi chưa kịp rơi xuống đất, khi nó sắp chạm đất, đã bị Diệp Phàm dùng một cú tâng bóng chuyên nghiệp đá lên.

Hắn đổi chân trái phải hai lần, chiếc mặt nạ đã nằm gọn trong tay hắn.

Lưu Bác Văn đã quay lại cảnh tượng này, vừa thốt lên kinh ngạc: “Đại ca, rốt cuộc còn có gì mà anh không biết nữa chứ?” Diệp Phàm cầm mặt nạ, đi đến trước thi thể cổ không đầu.

Hắn im lặng nhìn thi thể cổ đang ngồi đoan chính trên bệ đá ngọc.

Chỉ thấy, sau khi thi thể cổ tháo mặt nạ, bên trong mũ trụ là một cảnh tượng trống rỗng, chiếc mặt nạ trước đó cũng không phải đeo trên mặt thi thể, mà là nhẹ nhàng đặt trên cái mũ trụ này.

Trên cổ thi thể cổ, là một vết cắt vô cùng gọn gàng, hiện tại cũng đã hoàn toàn đen sạm và khô cứng.

Lý Thái nhìn Diệp Phàm một cái, nhường chỗ cho hắn.

Dưới mặt nạ phòng độc của các thành viên xung quanh, tất cả đều là vẻ mặt sợ hãi và khó hiểu.

Lý Thái nuốt nước bọt, nói: "Từ Phúc sao lại bị người ta chặt đầu vậy?" "Rốt cuộc là ai đã chặt đầu Từ Phúc?

Ông ta chẳng phải muốn trường sinh bất lão sao?" Diệp Phàm nhìn chiếc mặt nạ chữ 'Phúc' trong tay, nói: "Người này không phải Từ Phúc." Sau đó, hắn lại nhìn về phía thi thể cổ, nói: "Đây là Vương Mãng." Các thành viên xung quanh kinh hãi nhìn về phía thi thể cổ, gần như đồng thanh thắc mắc: "Vương Mãng?" "Người này là Vương Mãng?

Tân Đế?" "Vương Mãng sao lại đội mặt nạ Từ Phúc ở đây?

Ai đã đặt ông ta ở đây vậy?" Một bên, Bạch Trường Minh cũng hít sâu một hơi khí lạnh, sau đó, ông nhanh chóng trấn tĩnh lại, nói: "Vương Mãng." "Không sai." "Trong ghi chép lịch sử, Vương Mãng chết trong chiến loạn, thủ cấp của ông ta bặt vô âm tín, thực tế là bị các hoàng đế đời sau cất giữ gần ba trăm năm." "Mãi đến thời Tấn Huệ Đế, kho vũ khí Lạc Dương bốc cháy lớn, thủ cấp Vương Mãng mới bị thiêu hủy." "Vì vậy thi thể không đầu này, không phải Từ Phúc, khả năng lớn nhất, chính là bản thân Vương Mãng!" Một vị lão giáo sư bên cạnh ông cũng gật đầu thật sâu, nói: "Đúng là như vậy." "Mặc dù có lời đồn rằng thi thể Vương Mãng bị binh lính và dân chúng phân xác ăn thịt, nhưng trong lời đồn này, thủ cấp của Vương Mãng trên thực tế cũng không thoát khỏi kiếp nạn." "Nhưng trên thực tế, trong ghi chép của mấy vị sử quan đời sau, đều có ghi lại việc mấy vị hoàng đế đời sau cất giữ thủ cấp Vương Mãng." "Vì vậy lời đồn

liên quan đến việc thi thể Vương Mãng bị phân xác ăn thịt chỉ là một loại ghi chép dân gian có phần khoa trương, là một đoạn dã sử." "Các triều đại chỉ ghi chép việc thủ cấp Vương Mãng bị cất giữ, các sử quan đều không nói rõ thi thể Vương Mãng đã đi đâu." "Vì vậy trong lịch sử, không cánh mà bay không phải là thủ cấp của Vương Mãng, mà thứ thật sự không cánh mà bay trong lịch sử, chính là thi thể không đầu này!" Có hai giáo sư bổ sung giải thích, các thành viên khác của đội khảo cổ không phải giáo sư cũng đều gật đầu.

Diệp Phàm đưa tay ra, đặt lại chiếc mặt nạ chữ 'Phúc' về chỗ cũ.

Sau khi mặt nạ che lại thi thể không đầu, thi thể cổ trông lại trở về dạng ban đầu.

Chương 99

Trên thực tế, so với thi thể không đầu, trạng thái thi thể cổ này sẽ khiến người ta dễ liên tưởng đến Từ Phúc hơn.

Nghĩ đến Từ Phúc, các thành viên đội khảo cổ lại trong nháy mắt hồi thần.

Bạch Khinh Nhứ nhìn sang bên bệ đá ngọc trống chỉ úp một chiếc mặt nạ đồng, nói: "Nếu đây là thi thể của Vương Mãng, vậy Từ Phúc vốn dĩ phải ở đây, lại đi đâu rồi?" Một bên, Lưu Bác Văn cũng nói: "Đúng vậy, đúng vậy, hơn nữa là ai lại ác thú vị như vậy, trang điểm cho Vương Mãng không đầu thành bộ dạng Từ Phúc chứ?" "Mặt nạ Từ Phúc thì Vương Mãng đã đeo, vậy chiếc mặt nạ đồng thừa ra này là của ai?" Lưu Bác Văn trăm mối không thể giải, nhìn chiếc mặt nạ trên bệ đá ngọc, cậu ta chĩa ống kính vào chiếc mặt nạ đồng đó, quay chụp từ nhiều góc độ khác nhau.

Nhìn chiếc mặt nạ đồng trong ống kính, Lưu Bác Văn đột nhiên "ái?" một tiếng.

Cậu ta không ngừng phóng to ống kính, biến thành chế độ đặc tả khoảng trống còn lại ở phần mắt của mặt nạ.

Sau đó, cậu ta chợt ngẩng đầu lên, nói: "Bên dưới mặt nạ này hình như có thứ gì đó!" Các thành viên đang trăm mối không thể giải về Từ Phúc và Vương Mãng, cũng như chiếc mặt nạ đồng thừa ra này.

Nghe thấy lời của Lưu Bác Văn, tất cả đều xúm lại trước bệ đá ngọc đặt chiếc mặt nạ đồng này.

Bạch Trường Minh đeo găng tay vào, đưa tay muốn nhấc mặt nạ lên.

Thế nhưng, ông thử đi thử lại mấy lần, chiếc mặt nạ đó cứ như bị kẹt trên bệ đá ngọc, mặc cho ông thay đổi góc độ thế nào cũng không cách nào nhấc mặt nạ lên được.

Một bên, Cao Hoa tiến lên nói: "Để tôi đi giáo sư Bạch." "Thứ này giống như nhặt bóng rổ vậy, tôi giỏi nhất." Bạch Trường Minh nhìn bàn tay của Cao Hoa, quả thật là một đôi bàn tay to, rất phù hợp để nhặt bóng.

Ông gật đầu, nói: "Nhẹ nhàng thôi nhé." Cao Hoa tự tin đặt năm ngón tay vào chỗ lõm trên mặt nạ, nói: "Chiếc mặt nạ này còn có chỗ để đặt tay, dễ nhấc hơn bóng rổ nhiều." Ngay lập tức, năm ngón tay cậu ta đồng thời dùng sức, cơ bắp cánh tay căng cứng.

Nhưng chiếc mặt nạ đồng vẫn dán chặt trên bệ đá ngọc, không hề nhúc nhích.

Dưới mặt nạ phòng độc, trên trán Cao Hoa toát ra một tia mồ hôi lạnh.

Cậu ta thử mấy lần, cuối cùng đành lúng túng bỏ tay ra, trăm mối không thể giải, nhưng vẫn cố giữ thể diện, nói: "Tôi không thể nào không nhấc được chiếc mặt nạ này." "Chắc chắn là vì chiếc mặt nạ này thực ra là một thể với bệ đá ngọc." Sau đó, mấy nhân viên bảo vệ cũng lần lượt thử, chiếc mặt nạ đồng đó vẫn không hề nhúc nhích một li nào, kiên cố như bàn thạch tại chỗ.

Cao Hoa lúc này mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm ở một bên, nhận ra không phải mình không được, cậu ta nói: "Tôi đã bảo mà, chiếc mặt nạ này thực ra là một thể với bệ đá ngọc." Bạch Khinh Nhứ nói: "Làm sao có thể." Cô mở đèn pin, chiếu vào mặt nạ đồng, nhìn hình chiếu của mặt nạ trên bệ đá ngọc, nói: "Mọi người xem, hình chiếu bên dưới mặt nạ có thể hiện ra trong khe hở này, vậy nên mặt nạ và bệ đá ngọc không phải là một thể." Khóe miệng Cao Hoa giật

giật, nói: “Khinh Nhứ, cậu không tin tôi, thì cũng phải tin các nhân viên bảo vệ chứ.” “Chiếc mặt nạ này thật sự không nhấc lên được.” Bạch Khinh Nhứ hơi nhíu mày, lời Cao Hoa nói quả thật là sự thật, nhưng hình chiếu là khoa học, chiếc mặt nạ này làm sao có thể là một thể với bệ đá ngọc chứ?

Bạch Khinh Nhứ vô thức nhìn về phía Diệp Phàm, Cao Hoa cũng theo ánh mắt Bạch Khinh Nhứ nhìn về phía Diệp Phàm.

Sau đó, các thành viên đội khảo cổ cũng đều vô thức nhìn về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm vốn dĩ đang đứng khoanh tay tại chỗ.

Bị mấy khuôn mặt đeo mặt nạ phòng độc giống hệt nhau cùng lúc nhìn tới, hắn nhất thời không phân biệt được ai là ai.

Chỉ có thể nhận ra những người có thể hình khá đặc biệt, và giới tính cơ bản.

Để tránh nhận nhầm người mà ngại, Diệp Phàm đành phải dừng ánh mắt lại trên người Bạch Khinh Nhứ, người mà hắn có thể tự tin nhất nhận ra.

Ngay cả khi cách qua kính trên mặt nạ phòng độc, Bạch Khinh Nhứ cũng có thể cảm nhận được ánh mắt thẳng thắn từ Diệp Phàm.

Tim cô chợt hẫng một nhịp.

“Diệp Phàm, cậu không thử sao?” Diệp Phàm thầm nghĩ mấy người đều đã thử rồi, mình thử nữa cũng là thừa thãi thôi.

Một bên, Cao Hoa lại nói: “Không thể nào, trừ phi Diệp Phàm có thể nhấc cả cái bệ đá ngọc này lên.” Diệp Phàm trong nháy mắt nhận ra thân phận Cao Hoa qua giọng nói, ngay lập tức thay đổi quyết định của mình.

Mặc dù ham muốn nhấc mặt nạ lên không lớn, nhưng để 'dạy dỗ' những người trẻ tuổi này, Diệp Phàm lại rất sẵn lòng ra tay giúp đỡ.

Thầm nghĩ, tốt lắm cậu nhóc, tôi chấp nhận thử thách của cậu.

Sau đó, hắn quay người nhìn chiếc mặt nạ đồng trên bệ đá ngọc, hạ quyết tâm nhấc cả bệ đá ngọc lên.

Diệp Phàm đưa tay đặt lên mặt nạ, sau đó hai ngón tay Phát Khâu Chỉ dùng sức.

Thế nhưng, chiếc mặt nạ đồng mà Diệp Phàm vốn tưởng nặng nghìn cân, lại vô cùng dễ dàng được hắn nhấc lên.

Hắn vững vàng cầm chiếc mặt nạ đồng, nhìn thấy bên dưới mặt nạ là một cuộn trục nhỏ bằng lòng bàn tay.

Khi Diệp Phàm cầm lấy mặt nạ đồng, cả đội khảo cổ đều im lặng như tờ.

Hắc Hùng chớp chớp mắt, đầu tiên nhìn mặt nạ đồng trong tay Diệp Phàm, sau đó lại nhìn cuộn trục lớn bằng lòng bàn tay bên dưới mặt nạ đồng.

Đôi mắt đảo qua đảo lại một lượt, cuối cùng sau sự tĩnh lặng, hắn thốt lên một tiếng "Vãi chưởng!".

Hắn vừa rồi cũng đã thử nhấc mặt nạ đồng nhưng thất bại, tự nhiên biết được chiếc mặt nạ này nặng đến mức nào.

Hắc Hùng chọc chọc Trương Cường, nói: "Đội trưởng, vừa nãy anh cũng không nhấc lên được phải không?".

Trương Cường đáp: "Vô nghĩa".

Hắc Hùng không nhịn được cảm thán, nói: "Haiz, đúng là thần kỳ thật".

"Sao vừa nãy chúng ta ai cũng không nhấc nổi mặt nạ đồng, mà

Tiểu Diệp tiểu ca lại cầm nó trên tay nhẹ bẫng như cầm…”.

Hắc Hùng nhìn cánh tay Diệp Phàm, vừa định nói là như cầm một tờ giấy trắng.

Nhưng lúc này cánh tay Diệp Phàm buông thõng tự nhiên, rõ ràng là hắn cầm thứ gì đó không hề nhẹ.

Thế là Hắc Hùng tạm thời sửa lời, nói: “Sao vừa nãy chúng ta ai cũng không nhấc nổi mặt nạ đồng, mà Tiểu Diệp tiểu ca lại cầm nó trên tay nhẹ bẫng như cầm một chiếc mặt nạ đồng vậy?”.

Trương Cường quay đầu nhìn hắn, nói: “Có khả năng nào, đây chính là một chiếc mặt nạ đồng không?”.

Hắc Hùng lắc đầu, nói: “Tuyệt đối không có khả năng đó”.

“Đội trưởng, anh nghĩ mình có thể không nhấc nổi một chiếc mặt nạ đồng sao?”.

“Chỉ có một khả năng, Tiểu Diệp tiểu ca này, trời sinh thần lực a!”.

“Anh đoán tôi nghĩ đến ai?”.

Bạch Hổ bên cạnh không cần nghĩ ngợi, buột miệng nói: “Đầu tiên loại trừ Người Nhện”.

Lúc này, Diệp Phàm đang cầm chiếc mặt nạ đồng đó.

Vừa rồi hắn thấy các thành viên liên tục thất bại, lầm tưởng chiếc mặt nạ đồng này thật sự bị khóa trên đài ngọc.

Giờ cầm trên tay với trọng lượng bình thường này khiến hắn không khỏi nghi hoặc.

Chiếc mặt nạ này một là không nặng, hai là không có bất kỳ cơ quan nào cố định nó tại chỗ.

Hoàn toàn có thể nói là chỉ cần có tay là có thể nhấc lên, sao vừa rồi lại làm khó nhiều người đến vậy chứ?

Một bên, Lưu Bác Văn mở to mắt, nói: "Đại ca, anh đặt mặt nạ xuống lại đi, em thử lại xem sao".

Diệp Phàm lại đặt mặt nạ về vị trí cũ.

Lưu Bác Văn nhớ lại trạng thái nhẹ nhàng của Diệp Phàm vừa rồi, hùng hồn đặt tay lên mặt nạ đồng.

Thế nhưng, sau khi mặt nạ được đặt lại, nó lại trở về trạng thái bị khóa trên đài ngọc như ban đầu.

Lưu Bác Văn liên tục thử vài lần, cuối cùng thở hổn hển chọn bỏ cuộc: "Đại ca, vẫn là anh mời thôi".

Nhìn Diệp Phàm lại nhẹ nhàng nhấc mặt nạ lên, Lưu Bác Văn lại đứng thẳng người, rất nghiêm túc nói: "Em hiểu rồi!".

"Tân Cơ Thử Oạt Nhất Thử." Sau khi lời thoại thất bại, Lưu Bác Văn lại chuyển về giọng người bình thường, nói: "Chân tướng chỉ có một!".

Giọng điệu trịnh trọng này khiến các thành viên đội khảo cổ đều có chút mong đợi nhìn về phía hắn.

Chương 100

Lưu Bác Văn nhìn mặt nạ đồng trong tay Diệp Phàm, vô cùng nghiêm túc nói: "Chiếc mặt nạ đồng này, nó là mở khóa bằng vân tay a!".

Diệp Phàm không lộ vẻ gì nhưng trong lòng thở dài một hơi, thầm nghĩ mình vừa rồi lại có ý định nghe được câu trả lời đáng tin cậy từ miệng Lưu Bác Văn mới là điều vô lý nhất.

Hắn nhìn cuộn trục lớn bằng lòng bàn tay trên đài ngọc, nói: "Mở ra xem thử".

Bạch Trường Minh vội vàng cầm cuộn trục trên đài ngọc, cởi sợi dây đỏ bên ngoài, rồi từ từ mở cuộn trục ra.

Các thành viên đội khảo cổ đứng thành vòng tròn trước đài ngọc, nhìn cuộn trục.

Chưa kịp đọc kỹ nội dung bên trong, mấy vị giáo sư già đã bị bề mặt cuộn trục làm cho kinh ngạc.

Họ nhìn nhau, sau lớp kính bảo hộ đều là đôi mắt kinh ngạc giống hệt nhau.

Bạch Trường Minh hít một hơi thật sâu, nói: "Chữ trên cuộn trục này, với chữ trên thánh chỉ trong Tỏa Long Trận, là cùng một người viết!".

"Vậy nên, người viết thánh chỉ đó, cũng đã đến đây!".

Diệp Phàm nhìn chữ viết trên đó, trong lòng càng thêm chấn động sâu sắc.

Bởi vì chữ viết trên cuộn trục, quả thực cũng giống hệt chữ viết của hắn!

Người thứ ba trong cổ mộ có chữ viết giống hắn, ngoài Từ Phúc và Vương Mãng, rốt cuộc là ai?

Diệp Phàm khẽ cau mày, bắt đầu nhanh chóng lướt xem nội dung trên cuộn trục.

Đồng thời, mấy vị giáo sư già cũng nhanh chóng phiên dịch một lượt nội dung cuộn trục.

Bạch Trường Minh vừa phiên dịch, vừa thuật lại cho các thành viên.

"Đây là một bản nhật ký công việc ban đầu sao?".

"Năm 23 Công nguyên, chính là năm Vương Mãng chết!".

Bạch Trường Minh tiếp tục vừa phiên dịch, vừa thuật lại: "Chủ nhân nhật ký tự xưng là truyền nhân phái Đồ Long, mạch Kỳ Lân".

"Phái Đồ Long, loạn thế xuất, thịnh thế ẩn, tồn tại từ thời Phục Hy".

"Vị chủ nhân nhật ký này nhắc đến, trên thế gian quả thực có Chân Long Thiên Tử, đây là những người được ý trời chọn lựa mỗi khi triều đại thay đổi".

"Mà người được ý trời chọn lựa này, chính là những vị khai quốc chi quân đã trải qua khổ tâm chí, lao cân cốt".

"Điều này không chỉ cần nỗ lực cá nhân của một vị quốc chủ, mà còn cần thừa thiên vận, mượn địa cơ, cái gọi là thiên thời địa lợi nhân hòa, mới có thể đạt được".

"Vì vậy, rất nhiều hoàng đế sẽ mời người bày trận, làm phép, tế trời, đều là để vương quyền triều đại của mình có thể kéo dài".

"Tuy nhiên, trên thế gian có chân long, rồng cũng có thể trở thành ác long".

“Ác long xuất hiện, thiên vận không còn, thời vận suy tàn, trăm họ khổ không kể xiết, vì vậy triều đại thay đổi, tân long giao thế”.

“Mạch Đồ Long lúc này sẽ xuất hiện, cắt đứt sự chiếm giữ thiên vận của ác long, công việc này thường được hoàn thành trong hoàng lăng”.

“Nhiệm vụ của vị chủ nhân nhật ký này, ban đầu là cắt đứt sự chiếm giữ thiên vận của vị hoàng đế cuối cùng ở Tây Kinh”.

“Cũng có nghĩa là, mục tiêu của hắn, chính là Hán Bình Đế!”.

Bạch Trường Minh kinh ngạc trong chốc lát, nóng lòng tiếp tục nói: “Chủ nhân nhật ký đã đến Khang Lăng trước, nhưng lại phát hiện Khang Lăng chỉ là một ảo ảnh!”.

“Khang Lăng chỉ là một cái xác rỗng với trùng trùng cơ quan!”.

“Hắn tuy đã thoát thân thành công ở đó, nhưng chứng Thất hồn tổ truyền phát tác, nên sau một thời gian trì hoãn, mới tìm ra chân tướng cái chết của Hán Bình Đế có liên quan đến Quan Vũ!”.

“Sau khi biết chân tướng, hắn đã tiến sâu vào mộ Vương Mãng”.

“Trước và sau đó, hắn đã gặp những nguy hiểm giống như chúng ta, nhưng đều giải quyết thuận lợi”.

“Trong lối đi Quỷ Đả Tường đã thấy các công tượng đã bị thi hóa bị mắc kẹt trong lối đi, và đã khóa những công tượng thi hóa này trong mộ thất tùy táng”.

Một bên, Bạch Khinh Nhứ hít một hơi, nói: “Thì ra là hắn đã khóa cánh cửa mộ đó lại”.

Bạch Trường Minh gật đầu, tiếp tục đọc xuống, nói: “Sau đó, hắn đến Trung điện, gặp ba con thánh thú rồi tiến sâu vào mật thất dưới xương rồng”.

“Đã thấy Hán Bình Đế hoàn toàn chưa chết, và trên những thẻ tre đã tìm hiểu được nguyên nhân và hậu quả việc Từ Phúc giúp Vương Mãng thiết lập Tỏa Long Trận”.

“Hắn không ra tay với một đứa trẻ, chỉ là đã làm giả một bản thánh chỉ để cố gắng ra tay trực tiếp với thánh thú, phá vỡ Tỏa Long Trận”.

“Nhưng, quỷ tỳ có thể khiến thánh chỉ có hiệu lực luôn do tộc trưởng bảo quản, vì vậy bản thánh chỉ giả đó, lúc đó không có hiệu lực”.

Đọc đến đây, tất cả mọi người đều kinh ngạc nhìn về phía Diệp Phàm.

Người này nhắc đến quỷ tỳ có thể khiến thánh chỉ có hiệu lực, mà chỉ tộc trưởng mạch Kỳ Lân mới có, chẳng phải đang nằm trong tay Diệp Phàm sao!

Mọi người kinh ngạc nhìn về phía Diệp Phàm, trong đầu chỉ có một câu: Cuối cùng cũng phá án rồi!

Diệp Phàm chính là vị tộc trưởng mạch Kỳ Lân đó a!

Vậy thì tất cả vấn đề trên đường đi, chẳng phải đều có thể được giải đáp rồi sao?

Lưu Bác Văn kích động nhìn Diệp Phàm, nói: “Đại...

Tộc trưởng!”.

“Anh chính là tộc trưởng này phải không đại ca?”.

Các thành viên đội bảo vệ cũng kinh ngạc nhìn Diệp Phàm, rồi lại nhìn cuộn trục trên đài ngọc.

Mặc dù họ không tự mình xem nội dung trên cuộn trục, cũng không biết Bạch Trường Minh bây giờ đã nói đến đâu.

Nhưng họ tin vào khả năng phiên dịch của vị giáo sư già Bạch Trường Minh này, tuyệt đối không thể sai sót!

Hắc Hùng đập tay một cái, nói: "Haiz!

Tôi đã nói Tiểu Diệp tiểu ca này không thể là đạo mộ tặc mà!".

"Nếu đạo mộ tặc mà có thân thủ này, thì chúng ta những người làm bảo vệ sau này khi bắt đạo mộ tặc, chẳng phải phải dùng vũ khí hạt nhân trực tiếp sao?".

Bạch Hổ cũng cười ha ha hai tiếng, vô cùng tán đồng lời của Hắc Hùng, bổ sung: "Tiểu Diệp tộc trưởng này không những không phải đạo mộ tặc a!".

"Không nghe Bạch giáo sư vừa nói sao?

Gia tộc người ta là gia tộc tồn tại vì chấm dứt loạn thế đời trước đó".

"Anh không thích Người Nhện sao?".

"Gia tộc của Tiểu Diệp tộc trưởng, đó chính là tổ chức Liên Minh Báo Thù đó".

Nghe Bạch Hổ ví von như vậy, xuyên qua lớp kính bảo hộ trên mặt nạ chống độc, mọi người đều có thể thấy hai mắt gấu của Hắc Hùng sáng lên.

Một bên, mấy vị giáo sư già đã tận mắt xem qua nội dung cuộn trục càng kinh ngạc hơn nữa khi nhìn về phía Diệp Phàm.

Bạch Trường Minh nói với Diệp Phàm: "Thì ra Diệp Phàm tiểu hữu lại là tộc trưởng mạch Kỳ Lân!".

Chương 101

“Thật là thất kính!”.

“Thất kính!”.

Vừa nói, ông vừa chắp tay hành lễ với Diệp Phàm.

Mấy vị giáo sư già bên cạnh ông cũng làm theo, làm điều tương tự như Bạch Trường Minh.

Còn mấy người trẻ tuổi từng vì tranh giành ghen tị mà nhắm vào Diệp Phàm, giờ đã hoàn toàn mất đi sự tự tin.

Rõ ràng hiện tại không gặp bất kỳ nguy hiểm nào, nhưng tất cả đều có cảm giác như sống sót sau tai nạn nhưng lại đầy hổ thẹn trong lòng.

Cùng một tâm trạng khiến họ rất ăn ý nhìn nhau, xuyên qua kính bảo hộ vẫn có thể thấy ánh mắt trách móc trong mắt đối phương: Mày nói mày không có việc gì đi trêu chọc hắn làm gì!

Mặt khác, tâm trạng của Bạch Khinh Nhứ lại không giống tất cả mọi người.

Ban đầu, cô cũng cảm thấy chấn động trước thân phận của Diệp Phàm.

Nhưng gần như ngay lập tức, cô đã liên tưởng đến mục đích thật sự của Diệp Phàm khi xuống mộ lần này.

Mục đích thật sự của Diệp Phàm chuyến này, thật sự là vì cô mà đến sao?

Diệp Phàm đến với một mục đích, hay nói tất cả đều là trùng hợp?

Bạch Khinh Nhứ cau đôi mày thanh tú.

Cô nhớ lại tất cả hành vi của Diệp Phàm trên suốt chặng đường.

Sự xa cách khi không có chuyện gì xảy ra, ra tay cứu giúp lúc nguy hiểm, những lần vô tình chạm mắt.

Bạch Khinh Nhứ mím môi, hiện tại cô vô cùng khao khát muốn biết câu trả lời này.

Cô nhìn về phía Bạch Trường Minh, nói: "Bạch giáo sư, xin ông tiếp tục đọc xuống".

Lúc này, Diệp Phàm đã bỏ qua sự im lặng.

Hắn thầm thở dài trong lòng, thầm nghĩ: Chuyện này hoàn toàn là ăn dưa lại ăn trúng chính mình rồi a!

Trong lúc mọi người đang bận rộn kinh ngạc, Diệp Phàm đã dựa vào nội lực một mắt mười hàng (đã được ôn luyện và tu luyện), cộng thêm sự quen thuộc với chữ viết của chính mình, nhanh chóng đọc xong nội dung cuộn trục.

Nếu không phải hắn tự mình biết chân tướng, ngay cả hắn cũng phải tin hắn chính là vị tộc trưởng này!

Sự tồn tại của vị tộc trưởng này cố nhiên rất phong độ, nhưng Diệp Phàm hiện tại đã là một người trưởng thành tỉnh táo rồi.

Một thân phận tộc trưởng phong độ mơ hồ, chưa từng được ghi chép trong lịch sử, còn không bằng một suất tuyển thẳng cao học thực tế a!

Tương lai của mình không thể cầm cái thân phận tộc trưởng mạch Kỳ Lân này đi tìm việc làm a, thật sự sẽ không bị tổ chức diệt trừ tội ác bắt đi sao?

Một bên, Bạch Trường Minh đã bắt đầu tiếp tục thuật lại: "Sau đó, chủ nhân nhật ký đã để lại bản thánh chỉ tại chỗ cũ, rời khỏi Tỏa

Long Trận".

"Vì thánh chỉ không có hiệu lực, nên hắn đã bị trọng thương dưới sự tấn công của thánh thú, nhưng vẫn kiên trì vượt qua lối đi do Ngự Lâm Quân canh giữ, đến chủ mộ thất".

"Hắn ban đầu nghĩ rằng sẽ gặp Từ Phúc ở đây, nhưng kết quả chỉ thấy một Vương Mãng đã bị chặt đầu ở đây".

"Vì vậy, hắn suy đoán, là Từ Phúc đã lừa Vương Mãng!".

"Từ Phúc đã biết Tây Kinh, vị hoàng đế nhỏ cuối cùng này long vận không đủ, vì vậy điều hắn cần là long vận của một hoàng đế khai quốc thực sự".

"Do đó, Từ Phúc đã chặt đầu Vương Mãng, có lẽ là đã đổi một thân phận mới, dâng đầu Vương Mãng cho vị hoàng đế mới".

"Nhưng dù vậy, Từ Phúc vẫn cần Tỏa Long Trận này, nên hắn đã để lại thi thể Vương Mãng ở đây, và dùng Tùy Hầu Châu trấn thi để giữ cho thi thể không bị thối rữa".

"Viết đến đây, vết thương của hắn đã rất nghiêm trọng".

"Vì vậy, hắn đã để lại cuộn trục ở đây, để ngăn người khác phát hiện bí mật này, đã đặt mặt nạ đồng đại diện cho gia tộc ở đây".

"Chỉ có những người có huyết mạch Kỳ Lân mới có thể nhấc chiếc mặt nạ này".

Vừa phiên dịch đến cuối cuộn trục, Bạch Trường Minh thở dài thật sâu.

Cảm giác vì đại nghĩa thiên hạ và sứ mệnh gia tộc như vậy khiến ông vô cùng cảm động.

Nội dung phía sau, Bạch Trường Minh không phiên dịch, mà đọc nguyên văn: "Sứ mệnh chưa thành, mà đã dầu cạn đèn khô".

“Chỉ có di nguyện, tộc trưởng được thấy”.

“Nguyện thánh thú an bình, hồn phách ngự lâm quân đã về trời”.

“Xuất sư chưa thành, hận không thể may mắn tự mình kế nhiệm, hạ thần xin vĩnh biệt tại đây”.

“Nguyện tộc trưởng bình an, đừng bận lòng”.

Đọc ra những lời này, tất cả mọi người trong đội khảo cổ đều im lặng.

Không khí trong một khoảnh khắc trở nên vô cùng bi thương.

Bạch Trường Minh thở dài thật sâu, nói: “Xuất sư vị tiệp thân tiên tử, trường sử anh hùng lệ mãn khâm”.

Mỗi người đều cúi đầu, thở dài thật sâu.

Họ không nói gì, cúi đầu dùng vài phút im lặng để tưởng niệm vị cố nhân đã mất cách đây ngàn năm này.

Mặc dù Diệp Phàm bản thân rất kháng cự thân phận không thuộc về mình này, nhưng trên thực tế hắn cũng rất cảm động trước lời trần tình trên cuộn trục.

Cũng chính vì vậy, hắn cũng không thể mạo hiểm thế chỗ thân phận tộc trưởng này.

Một bên, Bạch Trường Minh kết thúc tưởng niệm trước, ngẩng đầu lên.

Cuộn trục này thậm chí còn cho họ biết vật trong tay thi thể Vương Mãng chính là Tùy Hầu Châu trong truyền thuyết, đến đây, cuộc khảo sát cổ mộ này đã có thể kết thúc rồi.

Hơn nữa, theo ông thấy, mục đích của Diệp Phàm chuyến này cũng vô cùng rõ ràng.

Không phải vì đạo mộ, hẳn cũng không phải vì con gái mình.

Mà là để hoàn thành sứ mệnh chưa hoàn thành của vị hạ thần đã hy sinh tính mạng ngàn năm trước đó!

Hơn nữa, bất kể là dùng quỷ tỳ để thánh chỉ có hiệu lực khiến thánh thú an bình, hay là siêu độ cho Ngự Lâm Quân để họ có thể hồn về trời.

Diệp Phàm đều vô cùng hoàn hảo hoàn thành nhiệm vụ!

Nhưng, với tư cách là một người cha, Bạch Trường Minh trên suốt chặng đường cũng có thể thấy được tình ý của con gái mình đối với Diệp Phàm.

Ông thở dài một hơi than thở của một người cha già.

Bạch Trường Minh vô thức nhìn về phía Bạch Khinh Nhứ, quả nhiên trong ánh mắt cô ông thấy sự bi thương gần như sắp tràn ra.

Giữa sự im lặng, gần như mỗi người đều có suy nghĩ riêng của mình.

Diệp Phàm đang tìm thời cơ để chứng minh thân phận bình thường của mình.

Bạch Khinh Nhứ đang cố gắng tiêu hóa mục đích thật sự của Diệp Phàm chuyến này mà cô đã nghĩ ra.

Chương 102

Bạch Trường Minh đang đau đầu không biết an ủi cô con gái vừa chớm yêu nhưng đối tượng lại quá khó chinh phục như thế nào.

Lưu Bác Văn một mặt kinh ngạc với thân phận tộc trưởng của đại ca mình, một mặt hài lòng nhìn phản ứng của màn hình livestream.

“Tôi đã biết, kim lân há phải vật trong ao!”.

“Kể cả tôi có nằm vào quan tài, chôn xuống đất, tôi cũng phải dùng cái cổ họng khản đặc mà gào lên: Diệp Phàm tộc trưởng bệ hạ!

Lão tử yêu anh!”.

“Chủ nhân nhật ký nếu trên trời có linh, nhất định có thể thấy được phải không, di nguyện của hắn, Diệp Phàm đã thay hắn thực hiện rồi”.

“Ô ô ô ô mắt tôi bị thi nga chết bay vào rồi a!”.

“Tôi biết ba con thánh thú sau đó đi đâu rồi, mẹ nó là bay vào mắt tôi rồi a!”.

“Ô ô ô mộ Vương Mãng đã chết đột nhiên tấn công tôi!”.

“Loạn thế xuất, thịnh thế ẩn, đã làm nhiều như vậy vì thiên hạ, nếu không phải cuộn trục này được phơi bày, chúng ta căn bản không biết trong lịch sử còn có một mạch như vậy a!”.

“Vãi chưởng tôi làm bạn học với tộc trưởng sao???

Mẹ ơi con thành đạt rồi!”.

Và cuối cùng, người phá vỡ sự im lặng này, là một tiếng hét chói tai của Lý Thái.

“Chết tiệt!

Cái này sao vẫn còn sống a!”.

Mọi người lập tức nhìn về phía Lý Thái.

Chỉ thấy Lý Thái lúc này đang ngồi bệt dưới đất, đối diện là thi thể không đầu đang đứng dậy mang mặt nạ phúc.

Và trong tay Lý Thái, đang cầm Tùy Hầu Châu vốn nằm trong tay thi thể!

Trương Cường trừng mắt nhìn Lý Thái, nhanh chóng giơ súng lên nhắm vào thi thể đang đứng dậy.

“Mau lại đây!”.

Nói rồi, hắn nhanh chóng đi về phía Lý Thái.

Lý Thái cầm Tùy Hầu Châu vừa lăn vừa bò về phía Trương Cường.

Một bên, Diệp Phàm rút Hắc Kim Cổ Đao ra, hắn trước tiên nhìn thi thể cổ đang đứng dậy một cái.

Thi thể cổ đó không bị thi biến, mà là đứng dậy do tác dụng của cơ quan, chỉ có tác dụng hù dọa người.

Nhưng, đồng thời, Diệp Phàm cũng nghe thấy âm thanh từ lối đi.

Hắn lập tức quay đầu, nhìn về phía lối đi.

Chỉ thấy, ở lối vào, một người mang mặt nạ đồng, tay cầm Hắc Kim Cổ Đao đi vào từ lối vào.

Bất kể là mặt nạ đồng hay Hắc Kim Cổ Đao, đều giống hệt cái hắn đang cầm!

Điều duy nhất không giống, chính là quần áo người đó đang mặc, rõ ràng là một bộ Hán phục!

Trong nhất thời, mọi người trong đội khảo cổ đều không biết mình

nên nhìn về phía nào.

Bên cạnh họ, là thi thể Vương Mãng đột nhiên đứng dậy.

Phía trước lối đi, dường như là một "Diệp Phàm cổ đại" không có ý tốt!

Lưu Bác Văn nhìn người trên lối đi, rồi lại nhìn Diệp Phàm đang đứng bên cạnh mình, kinh ngạc nói: "Đại ca?

Anh mặc Hán phục đeo mặt nạ trông đẹp trai quá!".

Diệp Phàm siết chặt Hắc Kim Cổ Đao trong tay, nói: "Đó không phải tôi".

Hắn vừa nói xong, ở lối vào lối đi, lại xuất hiện người mặt nạ thứ hai giống hệt.

Các thành viên đội khảo cổ há hốc mồm nhìn về phía lối đi.

Chỉ thấy hai người đó với tư thế giống hệt nhau, không hề cúi đầu, đi ra một lộ trình uốn lượn trên lối đi.

Rõ ràng, họ cũng biết đâu mới là nơi có thể đi qua.

Lưu Bác Văn nhớ lại ảo giác Diệp Phàm đã nói trước đây, rằng khán giả livestream không ngửi thấy mùi ở đây, nên sẽ không bị ảnh hưởng bởi ảo giác.

Thế là Lưu Bác Văn hướng thiết bị livestream về phía người đang đi tới, nói: "Quý vị khán giả, xin hãy sáng mắt ra, giúp tôi xem trên lối đi này có người hay không a?".

Rất nhanh màn hình livestream đã cho hắn câu trả lời: "Vãi chưởng?

Diệp Phàm!".

"Diệp Phàm cổ trang!

Tôi chịu được!”.

“Vãi chưởng, chẳng lẽ là biết Diệp Phàm quá được yêu thích không đủ chia, nên chu đáo chuẩn bị cho chúng ta nhiều Diệp Phàm như vậy sao?”.

“Vậy thì bây giờ vấn đề là, Diệp Phàm năm tuổi và năm Diệp Phàm, các bạn sẽ chọn cái nào?”.

“Trẻ con mới lựa chọn, người lớn đương nhiên là muốn tất cả!”.

“Mặc dù đeo mặt nạ, nhưng chỉ từ phong thái đã có thể thấy được, khuôn mặt dưới mặt nạ tuyệt đối là soái ca đó chứ!”.

“Mặc dù vậy, nhưng rốt cuộc đây là địch hay bạn a, đây là binh lính cứu viện Diệp Phàm mời đến sao?”.

“Chỉ có mình tôi thấy những Diệp Phàm cổ trang này, cảm thấy nam chính phim cổ trang thần tượng cuối cùng cũng được cứu rồi sao?”.

“Các vị đạo diễn các người thấy chưa!

Sau này phong thái nam chính phim cổ trang thần tượng, cứ theo tiêu chuẩn này mà tìm nhé!

Sách giáo khoa đã ở đây rồi, đừng nói là sao chép bài tập cũng không biết sao chép!”.

Nhìn những tầng bình luận trên màn hình trôi dần đi xa, Lưu Bác Văn lại cảm thấy đây không phải là một ý hay.

Hắn lớn tiếng nói với Diệp Phàm phía trước: “Đại ca!

Dù sao đây cũng đều là anh!”.

“Hay là, chúng ta bắt tất cả về nhà đi!

Anh không biết anh được yêu thích đến mức nào đâu!”.

Đề nghị đột ngột này khiến những người xung quanh đều có chút động lòng.

Nghĩ đến tất cả những người này đều là Diệp Phàm, ai cũng không đành lòng.

Chương 103

Lý Thái trốn phía sau giơ cao một tay, lớn tiếng nói: "Tôi ra năm triệu!".

Diệp Phàm nghe thấy tiếng tranh luận phía sau, thầm nghĩ, Diệp Phàm chính là Diệp Phàm, khắp bốn bể năm châu, ngàn thu vạn đại, cũng chỉ có một Diệp Phàm!

Hắn siết chặt đao, dốc sức tiến lên một bước, sau đó phi thân một cước đá văng người mặt nạ trước mặt mình xuống chất lỏng tức hóa trong ao.

Sau đó, Diệp Phàm tháo mặt nạ chống độc trên mặt, thay bằng chiếc mặt nạ đồng vẫn luôn cầm trong tay kia.

Hắn kéo khóa áo, lộ ra hình xăm Kỳ Lân màu đen đang cháy rực, nhìn những người mặt nạ phía trước vừa thấy hắn đeo mặt nạ liền lập tức bất động, lạnh lùng nói: "Tôi, mới là Diệp Phàm thật sự!".

Diệp Phàm vừa dứt lời, một tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu hắn. 【Đinh!

Ký chủ khí chất độc đáo phù hợp với nhân vật, độ khôi phục cộng 1%, hiện tại độ khôi phục đã đạt 100%!

Điểm số tương ứng đã 100% truyền phóng lên người ký chủ!】【Chúc mừng ký chủ, hoàn thành khôi phục nhân vật!

Nhận được gói quà lớn cuối cùng của hệ thống!】【Đinh!

Vạn Tượng La Bàn, có thể giúp ký chủ tìm thấy phương hướng chính xác trong bất kỳ tình huống và hoàn cảnh nào, cũng có thể chỉ chính xác vị trí cổ mộ và long mạch.】【Đinh!

Ký chủ nhận được điểm tích lũy ×100 phần thưởng tài sản, dựa

trên điểm tích lũy nhân vật Trương Khải Linh, ký chủ nhận được 999.999.900 tài sản, hiện tại đã tự động gửi vào số dư tài khoản ngân hàng của ký chủ.】【Đinh!

Chúc mừng ký chủ, nhận được phần thưởng điểm tích lũy: một triệu, có thể đổi lấy nhân vật trong kho điểm tích lũy hoặc mười lần cơ hội rút thưởng.】Báo cáo xong những phần thưởng hệ thống này, hệ thống tự động phát một đoạn hiệu ứng âm thanh pháo hoa trong đầu Diệp Phàm.

Mấy tiếng pháo hoa này lập tức khiến hệ thống vốn trông cực kỳ công nghệ cao, mang đậm cảm giác tương lai, bỗng trở nên hơi "quê mùa" một chút.

Diệp Phàm thầm cảm thán sự "tâm lý" của hệ thống.

Hắn chậm rãi gỡ tay khỏi chiếc mặt nạ đồng trên mặt.

Giờ đây, hắn đã khôi phục 100% Đại Trương Ca, mặc dù 99.11% trước đó chỉ cách 100% một bước.

Nhưng đối với một người luyện thi cao học mà nói, chênh lệch một điểm giữa 99 và 100 thực chất là khoảng cách giữa "ưu tú" và "điểm tuyệt đối" vậy!

Dù chỉ là một điểm, cũng có thể đẩy ra mấy chục, thậm chí mấy trăm thứ hạng.

Đối với người luyện thi cao học, quý giá từng li từng tí điểm số!

Diệp Phàm qua khe hở của mặt nạ nhìn hàng loạt "tộc trưởng" thuộc mạch Kỳ Lân đứng trước mặt, được tạo ra từ việc huyết tế những con thú bị nhốt.

Nếu không phải tình thế cấp bách, hắn thật sự muốn xem tộc trưởng Trương gia và tộc trưởng mạch Kỳ Lân có thể đấu một trận ra trò hay không.

Nhưng hiện tại, không còn thời gian nữa!

Đeo mặt nạ vào, sau khi hình xăm hiện ra, những người đeo mặt nạ phía trước đã hoàn toàn đứng yên tại chỗ.

Diệp Phàm lấy Quỷ Tỳ từ trong ba lô ra, sau đó chống Hắc Kim Cổ Đao quỳ một gối xuống, ấn Quỷ Tỳ lên mặt đất.

Để tạo không khí, Diệp Phàm còn nhanh chóng nghĩ vài câu thoại, hắn nói: "Ta đến ứng ước, tâm nguyện đã thành." "Lui!" Sau tiếng "Lui" này, mặt nạ trên mặt những người mặc cổ trang lập tức nứt ra, sau đó là Hắc Kim Cổ Đao trong tay họ cũng nứt toác.

Mọi người phía sau Diệp Phàm chấn động nhìn về phía hành lang.

Chỉ thấy, sau khi những chiếc mặt nạ đồng trên mặt họ nứt ra, liền rơi xuống đất.

Những gương mặt hoàn toàn giống nhau phía sau mặt nạ, tuy không hoàn toàn giống Diệp Phàm, nhưng cũng có bảy tám phần thần thái.

Gương mặt Diệp Phàm toát ra nhiều nét sắc cạnh của người hiện đại hơn, trông rất góc cạnh.

Cộng thêm việc hắn luôn không biểu cảm, nên bình thường rất dễ khiến người ta có cảm giác lạnh lùng, khó gần.

Còn gương mặt những người đeo mặt nạ cổ trang thì lại thêm một phần nhu hòa của người xưa.

Nếu khí chất cao lãnh lộ ra trên mặt Diệp Phàm là lớp tuyết trắng phủ trên đỉnh băng sơn, thì sự xa cách lộ ra trên mặt những người đeo mặt nạ lại giống như ánh trăng lạnh lẽo xuyên qua song cửa sổ khi trăng sáng vằng vặc trên bầu trời.

Tất cả mọi người phía sau Diệp Phàm nhất thời ngây người.

Ngạn Gia bất giác sờ sờ mặt mình.

Lý Thái bên cạnh nói: "Đừng có sờ, mày có giờ có đem mặt ra so cũng không bằng mấy vị kia đâu.

Cái gen này, mạnh mẽ quá rồi." Bạch Khinh Nhứ nhìn về phía Diệp Phàm, lẩm bẩm nói: "Diệp Phàm, anh ấy thật sự là..." Bạch Trường Minh gật đầu, nói: "Tộc trưởng mạch Kỳ Lân đó." Bạch Trường Minh khẽ vỗ vai Bạch Khinh Nhứ, nói: "Khinh Nhứ, Tiểu Diệp tộc trưởng, cậu ấy đến để ứng ước.

Con phải vui lên chứ, điều này chứng tỏ người mà con ngưỡng mộ là một người đàn ông giữ lời hứa, nói là làm.

Lời hẹn ngàn năm, chí nguyện không đổi." Bạch Khinh Nhứ nhẹ nhàng gật đầu, nói: "Con hiểu rồi." Đôi mắt cô ấm áp nhìn về phía Diệp Phàm, môi hơi run rẩy, nói: "Con rất vui vì anh ấy là người như vậy, ba ạ." "Cách biệt ngàn năm thì sao chứ, con cũng sẽ tiếp tục tiến lên." Bạch Khinh Nhứ siết chặt nắm tay, ánh mắt phía sau kính bảo hộ của mặt nạ phòng độc trở nên cực kỳ kiên định.

Bạch Trường Minh thấy con gái mình phản ứng như vậy mới thở phào nhẹ nhõm.

Vị giáo sư già bên cạnh ông cũng cảm thán nói: "Đây thật sự là một cảnh tượng hùng vĩ mà chúng ta được chứng kiến!

Đừng nói, giờ đây Tiểu Diệp tộc trưởng đối mặt với tộc trưởng ngàn năm trước, thật sự mang lại cảm giác bi tráng 'vương không gặp vương'!" Ở một bên khác, Lưu Bác Văn đang cố gắng điều chỉnh góc độ thiết bị của mình theo yêu cầu của khán giả trong phòng livestream.

Trong phòng livestream, bình luận đã "cà khịa" bay đầy trời rồi. "Oa!

Là mỹ nhân kìa!" "Là tiên nam mới đúng!

Hai đời tộc trưởng đều là tiên nam!" "Tiên ca ca hạ phàm vất vả rồi!" "Mấy tiếng 'vợ' này, tôi gọi trước để bày tỏ sự kính trọng!" "Xin đừng lãng phí được không?

Nhất định phải thu hồi tiên nam kịp thời đó!

Không làm được phu nhân tộc trưởng hiện tại, chẳng lẽ tôi còn không thể làm phu nhân tộc trưởng đời trước sao!" "Diệp Phàm đeo mặt nạ đồng tượng trưng cho mạch Kỳ Lân vào, mặt nạ của tộc trưởng cổ trang liền rơi xuống, cái cảm giác nghi thức kế nhiệm này sao lại khiến tôi lệ rơi đầy mặt thế này!" "Đạo diễn!

Cái 'case study' sống động này đã bày ra trước mặt các người rồi đó, biết phải tìm mỹ nam mặt nạ kiểu cổ trang bây giờ như thế nào chưa!

Chép bài đi!" "Mỹ nam tộc trưởng sau hai ngàn năm tiến hóa ngày càng 'A' (ngầu)!" "Ô ô ô chồng ơi vợ ơi tôi muốn tất cả!" "Chụp màn hình làm gì?

Ngớ người ra à!" "Xem một lượt ID của mấy người, các fan Diệp Phàm từ Đông Nam đến Tây Bắc, sao các người dám?" "Ai cũng biết, Diệp Phàm giờ là một tính từ." Trong cổ mộ, trên hành lang.

Những người đã rơi mặt nạ nhìn về phía Diệp Phàm phía trước, khóe miệng nở một nụ cười thoáng qua.

Ngay sau đó, họ lùi sang hai bên, bước lên hai bờ hành lang chỉ tồn tại trong ảo ảnh, rồi ngã vào hồ nước sủi bọt trắng xóa.

Đến đây, Diệp Phàm đứng dậy, quay người trở lại đội khảo cổ.

Hắn cúi đầu, tháo mặt nạ đồng xuống, lộ ra khuôn mặt sắc sảo hơn so với mấy người cổ nhân kia.

Một bên, Lý Thái vẫy tay mạnh về phía Diệp Phàm, chỉ vào thi thể Vương Mãng đã đứng dậy bên cạnh mình, nói: "Tộc trưởng, đừng

quên lão gia này nhé." Diệp Phàm nói: "Hắn không sao." "Vạn người đốn củi, một người thăng thiên." "Hắn quả thực không nên ngồi thoải mái, phải đứng, thì cứ đứng đi." Mấy người bên cạnh cổ thi lúc này mới thở phào.

Cao Hoa cảm thán nói: "Không hổ là tộc trưởng, lời nói cũng không giống người thường." Ngạn Gia và Lý Thái nhìn hắn một cái đầy ẩn ý.

Một bên khác, những người còn lại của đội khảo cổ cũng xúm lại.

Bạch Trường Minh đi phía trước, chân thành nhìn Diệp Phàm, nói: "Diệp Phàm tiểu hữu, trước nay chúng tôi vẫn luôn hiểu lầm cậu." Ông nhìn Diệp Phàm, trong lòng năm vị tạp trần.

Vừa cảm thán Đại Việt lại có nhân vật như vậy tồn tại thật sự là trời ban hồng phúc, lại vừa tiếc nuối Diệp Phàm hóa ra không phải như mấy thanh niên khác mà đến vì con gái ông.

Ông đưa tay nắm lấy tay Diệp Phàm, nói: "Chúng tôi hiện tại cũng đã biết mục đích chuyến đi này của cậu." Nghe vậy, vẻ mặt Diệp Phàm lập tức tươi sáng hơn.

Chương 104

Bạch Khinh Nhứ đứng ngay bên cạnh Bạch Trường Minh.

Cô nhìn vẻ mặt Diệp Phàm hơi thay đổi, trong lòng không khỏi cảm thấy lạnh lẽo hơn.

Mặc dù cô đã biết trước kết quả này.

Cô rũ mi mắt, đợi Diệp Phàm đáp lời.

Diệp Phàm yết hầu khẽ động, "Ưm" một tiếng.

Trong lòng hắn đã chuẩn bị sẵn bài phát biểu kiểu quan phương về việc cảm ơn sự bồi dưỡng của lãnh đạo trường và sự giúp đỡ của bạn bè đồng nghiệp.

Còn cả việc bán tài liệu và ghi chú ôn thi cao học vào nhóm sinh viên rảnh rỗi trong trường nữa.

Bạch Trường Minh nói: "Cậu với tư cách là tộc trưởng, chính là đến để thực hiện lời hẹn này phải không?" Diệp Phàm: ???

Hắn làm sao mà biết mình đến để thực hiện lời hẹn này chứ?

Hắn nhìn vẻ mặt cực kỳ trịnh trọng và cảm động của Bạch Trường Minh, rõ ràng Bạch Trường Minh đã rất chắc chắn về thân phận tộc trưởng "mạc tu hữu" này của hắn rồi!

Diệp Phàm lập tức dứt khoát nói: "Không phải." Vừa dứt lời, Bạch Khinh Nhứ đang đứng cạnh Bạch Trường Minh bỗng ngẩng đầu.

Cô hoàn toàn không ngờ Diệp Phàm lại đưa ra câu trả lời phủ nhận.

Bạch Khinh Nhứ không nhịn được, khẽ gọi hắn một tiếng: "Diệp

Phàm." Mặc dù, bất kể là nội dung liên quan đến tộc trưởng mạch Kỳ Lân được viết trên cuộn trục có độ tương đồng với Diệp Phàm, hay lời Diệp Phàm vừa tự miệng nói với những người đeo mặt nạ rằng hắn đã đến để ứng ước.

Tất cả đều đủ để chứng minh mục đích chuyến đi này của Diệp Phàm chính là để thực hiện lời hẹn ngàn năm đó.

Nhưng trong lòng Bạch Khinh Nhứ, vẫn ẩn chứa một tia hy vọng.

Hiện tại, dù chứng cứ đã đầy đủ như vậy, Diệp Phàm vẫn nói "không phải".

Điều này khiến Bạch Khinh Nhứ càng không thể kiểm soát được suy nghĩ của mình.

Trong tích tắc ngắn ngủi, cô nghĩ đến tất cả những lần Diệp Phàm đã xả thân bảo vệ cô trước đây.

Thậm chí ban đầu, Diệp Phàm trong biển côn trùng đã nắm lấy tay cô, cái xúc cảm lạnh buốt ấy, giờ vẫn có thể khơi gợi lại ký ức cơ bắp trên cổ tay cô.

Bạch Khinh Nhứ cảm thấy mình chưa bao giờ đối mặt với khoảnh khắc căng thẳng đến vậy.

Kết quả của bất kỳ kỳ thi hay cuộc thi nào, cô cũng chưa từng mong chờ như bây giờ.

Bạch Khinh Nhứ hơi cau mày, mím môi, cô cũng không muốn nghĩ lung tung, nhưng Diệp Phàm thật sự đã "anh hùng cứu mỹ nhân" mà!

Diệp Phàm nghe thấy Bạch Khinh Nhứ gọi mình, cúi đầu nhìn cô.

Chiếc mặt nạ phòng độc vẫn hơi lớn so với khuôn mặt nhỏ nhắn của Bạch Khinh Nhứ, hơi thở cô phả ra càng lúc càng ấm.

Nó luồn từ chỗ không đeo khít ở mũi miệng lên đến kính bảo hộ

của cô.

Vì vậy, Diệp Phàm cúi đầu nhìn sang, chỉ thấy trên kính bảo hộ của Bạch Khinh Nhứ bị hơi nước bao phủ một lớp sương mù trắng xóa.

Hắn "Hả?" một tiếng.

Nhận thấy chiếc mặt nạ phòng độc trên mặt Bạch Khinh Nhứ hơi lớn, đang định đưa tay giúp cô chỉnh lại.

Bạch Khinh Nhứ mím môi, như thể đã hạ quyết tâm: "Cậu không cần bận tâm đến tôi." Diệp Phàm lập tức kìm lại bàn tay đang định giơ lên, thầm nghĩ suýt chút nữa thì lo chuyện bao đồng rồi, sau đó nói: "Được." Nghe thấy tiếng "Được" này, Bạch Khinh Nhứ cười khổ một tiếng.

Diệp Phàm thật đúng là trước giờ chưa từng vòng vo tam quốc, ngay cả việc biểu đạt ý tứ uyển chuyển cũng không phí thời gian.

Trực tiếp thẳng thừng, không hổ là tộc trưởng hành sự nhanh gọn!

Bên cạnh, Bạch Trường Minh nhìn hắn, nói: "Vậy Diệp Phàm tộc..." Từ "trưởng" cuối cùng còn chưa kịp nói ra, Diệp Phàm đã nhàn nhạt nhìn ông một cái, Bạch Trường Minh liền đổi lời: "Diệp Phàm tiểu hữu, vậy mục đích chuyến đi này của cậu là gì?" Diệp Phàm đeo Hắc Kim Cổ Đao ra sau lưng.

Vừa giải quyết xong vấn đề cổ mộ, lại lập tức nói rõ mục đích chuyến đi này của mình là để giành suất tuyển thẳng cao học, chẳng phải quá "đồ cùng chủy thủ kiến" rồi sao?

Hơn nữa, làm sao hắn có thể mang bộ dạng Đại Trương Ca mà nói rằng mình hiện tại đang vô cùng khao khát có được một suất tuyển thẳng cao học chứ?

Thế là, Diệp Phàm nhàn nhạt nói: "Về rồi sẽ rõ." Bạch Trường

Minh nhìn quanh bốn phía, các thành viên đội lúc này đã tự giác tập trung lại.

Gần như tất cả sự chú ý đều dồn vào Diệp Phàm.

Bạch Trường Minh nhớ lại nội dung trên cuộn trục.

Mạch Kỳ Lân của phái Đồ Long, "thịnh thế ẩn, loạn thế xuất" (thời thịnh ẩn mình, thời loạn xuất hiện), đã tồn tại từ thời Phục Hy.

Nhưng từ trước đến nay đều âm thầm hoàn thành sứ mệnh của mình trong các cổ mộ.

Vì vậy, mặc dù họ đã làm rất nhiều điều vì vận mệnh Đại Việt, thậm chí như chủ nhân cuộn trục, rõ ràng có thực lực mạnh mẽ nhưng lại phải trả giá bằng cả sinh mệnh.

Nhưng vì cách cống hiến âm thầm như vậy, họ chưa từng để lại bất kỳ dấu vết nào trong lịch sử.

Chắc hẳn lần này, nếu không phải trùng hợp họ cũng khảo sát cổ mộ này, e rằng mạch Kỳ Lân cũng sẽ tiếp tục ẩn mình trong dòng chảy lịch sử.

Và với tư cách là tộc trưởng đời này, Diệp Phàm chắc cũng không muốn thân phận của mình hoàn toàn lộ ra trước mắt công chúng nhỉ!

Chả trách ông ấy dạy học ở trường bao nhiêu năm nay, rõ ràng Diệp Phàm có thực lực xuất chúng như vậy, mà ông ấy lại chưa từng nghe nói đến tên Diệp Phàm.

Một số ngôi mộ nhỏ bình thường, Diệp Phàm sẽ không tích cực tham gia.

Chỉ những cổ mộ đầy rẫy nguy hiểm, có thể trực tiếp dẫn đến việc toàn bộ đội khảo cổ bị chôn vùi, Diệp Phàm mới đích thân ra tay.

Đây chẳng phải chính là biểu hiện của "thịnh thế ẩn, loạn thế

xuất" sao?

Bạch Trường Minh gật đầu đầy ẩn ý, nói: "Cũng tốt, cũng tốt." "Người nhiều mắt tạp." "Vậy tôi sẽ về chờ tin tốt của cậu, Diệp Phàm tiểu hữu." Diệp Phàm gật đầu, "Ưm" một tiếng.

Bạch Khinh Nhứ cũng ngẩng đầu, nhìn Diệp Phàm.

Lúc này, hơi nước trên kính bảo hộ của mặt nạ phòng độc cô đã tan đi.

Bạch Khinh Nhứ đã có thể nhìn rõ khuôn mặt bình tĩnh của Diệp Phàm.

Cô khẽ cong khóe miệng, nở một nụ cười với Diệp Phàm, nói: "Diệp Phàm, em cũng hy vọng có thể chờ đợi tin tốt của anh." Diệp Phàm gật đầu, thầm nghĩ ta mới là người cần nghe tin tốt về suất tuyển thẳng cao học từ các người đây chứ!

Bên này hỏi xong chuyện của Diệp Phàm, Bạch Trường Minh lại nhìn về phía Lý Thái.

Vì lúc này, Lý Thái đang cầm nguồn sáng của toàn bộ mộ thất, viên Tùy Hầu Châu mà cổ thi Vương Mãng đang nắm giữ.

Bạch Trường Minh nhìn vẻ mặt hắn lập tức nghiêm túc hẳn lên, nói: "Lý Thái đồng học, có phải cần nộp cái gì đó không?" Lý Thái cười tủm tỉm, dâng Tùy Hầu Châu lên, nói: "Em chỉ nhìn có hai cái thôi ạ." "Bạch giáo sư, Tùy Hầu Châu này có lai lịch gì vậy ạ?" "Em cũng từng la cà không ít buổi đấu giá, nhưng chưa từng thấy viên dạ minh châu nào tự phát sáng như thế này." Một bên, Bạch Trường Minh đã dùng hai tay, vô cùng cẩn thận và cung kính tiếp nhận Tùy Hầu Châu.

Mấy vị giáo sư già bên cạnh ông cũng bỗng nhiên như tỉnh mộng: "Trời ơi!

Đúng vậy!

Đây là Tùy Hầu Châu mà!" Lượng thông tin trên cuộn trục vừa rồi thật sự quá lớn, bất kể là mạch Kỳ Lân để lại dấu vết trong lịch sử tương lai hay thân phận tộc trưởng của Diệp Phàm, đều khiến họ trực tiếp bỏ qua sự tồn tại của viên Tùy Hầu Châu này!

Một giáo sư già chỉnh lại kính bảo hộ trên mặt, vô cùng kinh ngạc tiến đến gần Tùy Hầu Châu, nói: "Tùy Hầu Châu, bảo vật quý giá nhất, truyền kỳ và hiếm có nhất được công nhận trong lịch sử Đại Việt!

Đây là một trong những bảo vật bí ẩn nhất đã biến mất trong lịch sử Đại Việt!

Hán Thư từng đề cập rằng, Hán Vũ Đế liền mở rộng Thượng Lâm, đào Côn Minh Trì, xây cung điện ngàn cửa vạn hộ, lập đài Thông Thiên của thần minh, dựng trướng Giáp Ất, trang trí bằng Tùy Châu và Hòa Bích.

Chương 105

Tùy Hầu Châu, chính là tồn tại được xưng tụng 'châu liên bích hợp' (châu ngọc liền bích ngọc) cùng với Hòa Thị Bích!

Tương truyền vào thời Xuân Thu Chiến Quốc, vua nước Tùy đã chém một con rắn lớn mà có được viên dạ minh châu này." "Tùy Hầu Châu không phải là dạ minh châu bình thường, nó không cần mượn nguồn sáng bên ngoài để phát quang, chỉ dựa vào bản thân nó đã là một nguồn sáng cực tốt rồi!

Truyền thuyết kể rằng tác dụng quý giá nhất của Tùy Hầu Châu không nằm ở giá trị tiền bạc của bản thân nó, cũng không nằm ở khả năng tự phát sáng." "Mà là Tùy Hầu Châu có thể giữ thi thể ngàn năm không hư thối." Vừa nói, mọi người cùng vị giáo sư già kia nhìn thi thể Vương Mãng đang đứng thẳng.

Thi thể đó tuy giờ đã đen khô, nhưng thực sự không có bất kỳ hiện tượng hư thối nào.

Bạch Trường Minh nói: "Mặc dù thi thể Vương Mãng không còn tươi nguyên hoàn toàn, nhưng bản thân nó là một thi thể không đầu, lại trải qua ngàn năm thời gian, thi thể lại không hề xuất hiện hiện tượng thối rữa." "Thậm chí đến bây giờ, da thịt và tổ chức cơ bắp trên người hắn vẫn có thể chống đỡ để hắn thực hiện động tác đứng dậy như vậy.

Đơn giản chính là một xác ướp không cần bất kỳ công đoạn nào." "Vì vậy có thể thấy, Tùy Hầu Châu quả thực đã có tác dụng nhất định đối với thi thể Vương Mãng." Bạch Trường Minh vừa nói, vừa cảm nhận xúc cảm lạnh buốt truyền đến từ lòng bàn tay: "Nhưng, tương truyền sau khi Tần Thủy Hoàng băng hà, Tùy Hầu Châu cũng theo đó

mà biến mất.

Hơn hai ngàn năm qua, hậu thế không một ai còn nhìn thấy viên dạ minh châu thần kỳ này, nhưng hậu thế vẫn có rất nhiều tác phẩm có thể chứng minh viên Tùy Hầu Châu này là có thật." "Trương Hành trong 'Tây Kinh Phú' từng nói: 'Lưu huyền lê chi dạ quang, chuế tùy châu dĩ vi chúc' (Lưu lại ngọc dạ quang huyền bí, điểm xuyết Tùy Châu làm đèn).

Chính là nói về đặc điểm tự phát sáng mà không cần nguồn sáng bên ngoài của Tùy Hầu Châu." "Bao gồm cả Lý Bạch từng viết: 'Bỉ mỹ Hán Đông quốc, xuyên tàng minh nguyệt huy.

Ninh tri tang loạn hậu, canh hữu nhất châu quy.' (So với nước Hán Đông, ẩn chứa ánh trăng sáng.

Há biết sau loạn lạc, lại có một viên châu trở về)." "Không ngờ!

Không ngờ!

Tùy Hầu Châu đã biến mất từ sau khi Tần Thủy Hoàng băng hà, hậu nhân tìm mãi không thấy, vậy mà lại bị Từ Phúc vì trận pháp Tỏa Long Tỉnh mà mang đến trong mộ Vương Mãng!" Một bên, Triệu Trạch Minh cũng kích động gật đầu, nói: "Từ trước đến nay, một trong những mục đích chính của chúng ta khi chuyên tâm khảo cổ, cũng là muốn chứng minh với thế giới rằng những bảo vật và nhân vật chỉ tồn tại trong ghi chép văn hiến của Đại Việt chúng ta, chỉ là tạm thời biến mất trong lịch sử mà thôi." "Bảo vật như thế này cũng đủ để chứng minh, đoạn lịch sử huy hoàng đó của Đại Việt chúng ta là có thật!" Các thành viên đội khảo cổ kích động nhìn nhau, sau đó, họ đều vô thức mà kích động nhìn về phía Diệp Phàm.

Giọng Bạch Trường Minh cũng hơi run rẩy vì kích động, ông nói: "Tiểu Diệp tiểu hữu, cậu thật sự là công thần của chúng ta!" Việc tìm thấy Tùy Hầu Châu cũng khiến Diệp Phàm rất vui mừng.

Lời nói của Bạch Trường Minh cũng đủ để chứng minh đội khảo cổ công nhận đóng góp xuất sắc của hắn trong công tác khảo cổ lần này.

Suất tuyển thẳng cao học đã là chuyện chắc như đinh đóng cột.

Vì vậy đối với Diệp Phàm mà nói, lúc này đây là song hỷ lâm môn.

Hắn nở một nụ cười nhạt hiếm có, nói: "Chỉ là tiện tay thôi." Trong tích tắc, toàn bộ thành viên đội khảo cổ đều hít một hơi thật sâu.

Nụ cười của Diệp Phàm như vậy, họ đã từng thấy một lần trong tiền điện trước đó.

Lúc ấy họ đã bị nụ cười của Diệp Phàm làm cho kinh diễm một lần.

Hiện tại sau khi trải qua nhiều chuyện như vậy mà nhìn lại lần nữa, sự kinh diễm này không những không giảm mà còn tăng lên, hơn nữa là tăng theo cấp số nhân.

Tại hiện trường, bất kể nam nữ, thậm chí là mấy thanh niên vì ghen tuông mà luôn đơn phương phát động nhiều lần khiêu khích vô hiệu về phía Diệp Phàm, tim đập đều lỡ nhịp một khắc.

Nụ cười của Diệp Phàm này không hề rạng rỡ, nhưng lại khiến họ như thể nhìn thấy một tia nắng bỗng nhiên chiếu lên đỉnh núi tuyết ngàn năm, hé nở đóa sen tuyết duy nhất trên đỉnh núi vậy.

Không những không thêm một chút vẻ dung tục nào, ngược lại còn khiến ngọn băng sơn ngàn năm này trông càng cao quý và thánh khiết hơn.

Bạch Trường Minh nhìn Diệp Phàm mang theo một nụ cười nhạt, trong khoảnh khắc đó, ông chỉ cảm thấy mình đã nghĩ xong cả tên cho cháu ngoại rồi.

Một bên khác, Lý Thái chọc chọc Cao Hoa bên cạnh, nói: "Ngọa tào, Diệp Phàm từ trước đến giờ đều đẹp trai thế này sao?" "Hèn gì Ngạn Gia nói mày vừa nhìn hắn đã đỏ mặt!

Sao mày không nói sớm cho tao biết!" Cao Hoa bực bội nói: "Ai đỏ mặt chứ!

Mày đỏ mặt, cả nhà mày đỏ mặt!" Ngạn Gia móc trong túi ra một chiếc gương nhỏ, đưa đến trước mặt Cao Hoa, không nói gì cũng trả lời được câu hỏi của Cao Hoa.

Cao Hoa nhìn vào gương, tuy đeo mặt nạ phòng độc, nhưng phần da lộ ra ở chỗ kính bảo hộ vẫn phơi bày làn da đỏ ửng ở xương gò má của mình.

Hắn mím môi, giận đến không nói nên lời.

Ngạn Gia vừa cất gương, vừa nói: "Mày phải cảm ơn mặt nạ phòng độc đã cứu vớt hình tượng của mày đấy." Nói xong, mấy người lại rất ăn ý nhìn về phía Bạch Khinh Nhứ.

Ngay cả mấy lão gia bọn họ còn nhìn đến "tim đập chân run", họ giờ càng tò mò và quan tâm đến phản ứng của Bạch Khinh Nhứ.

Chỉ thấy, Bạch Khinh Nhứ lúc này đang cúi đầu nhắm mắt.

Dưới lớp mặt nạ mà họ không nhìn thấy, cô nhanh chóng lẩm bẩm: "Tồn thiên lý, diệt nhân dục." "Ghi nhớ vạn vật, tức sinh tham cầu; tức sinh tham cầu, tức là phiền não.

Phiền não vọng tưởng, ưu khổ thân tâm." "Không tức thị sắc, sắc tức thị không." "Nam mô A Di Đà Phật." Bạch Khinh Nhứ u oán thở ra một hơi.

Nụ cười của Diệp Phàm lúc này có lực chấn động đối với cô, đơn giản còn mãnh liệt hơn cả chấn động thị giác mà cô gặp phải khi vô tình làm rách áo trên của Diệp Phàm trước đó!

Cô không biết rằng những hành động nhỏ của mình đã bị mấy người bên cạnh nhìn thấy hết rồi.

Cao Hoa chỉ vào Bạch Khinh Nhứ, nói với mấy thành viên của "Liên minh các nạn nhân từng phản đối Diệp Phàm" trước đây, mà giờ có lẽ đã đổi tên thành "Liên minh tranh giành danh xưng Tam Ca sau Lưu Bác Văn": "Các người xem!

Cái này có thể trách tôi sao?

Ngay cả Khinh Nhứ còn ngại ngùng!

Ai nhìn mà không mê mẩn chứ?" Cùng lúc đó, Lưu Bác Văn cũng đang quanh quẩn quanh đội khảo cổ, xoay vòng quay các góc độ khác nhau để quay về phía Diệp Phàm.

Trên màn hình livestream của cậu ta, đã tràn ngập các hiệu ứng quà tặng.

Bình luận còn cuồn cuộn lên xuống với tốc độ gần như mắt thường không thể nhìn thấy. "Diệp Phàm là của tôi, cảm ơn mọi người đã giải tán!" "Tôi đột nhiên cảm thấy giới tính thực ra không cần quá cố chấp." "Xa xăm ngân hà cuồn cuộn, em là lý tưởng nhân gian!" "Chụp màn hình làm gì?

Ngớ người ra à!" "Tôi nguyện gọi đây là hiệu ứng cười đỉnh cao!" "Ai vỡ trận!

Diệp Phàm trực tiếp thay đổi ấn tượng rập khuôn của tôi về các vị chiến thần Diệp Phàm nheo miệng cười trong tiểu thuyết!" "Tiểu chủ kênh, cậu tặng tôi phúc lợi kiểu này!

Tôi nhận cậu làm nhị ca!" "Đỉnh của chóp, đỉnh của chóp!

Nụ cười này thật sự đỉnh của chóp, danh hiệu hoa khôi trường Đại học Khảo cổ từ nay đổi tên!" "Mẹ nó, tôi đã đơn phương phong Diệp Phàm là nam thần trường Tiểu Phá Cầu rồi." "Nam thần!

Nam thần!

Tôi cũng muốn nam thần!" "Mẹ kiếp!

Xin đừng dùng tư tưởng dâm đãng của các người để làm ô uế mỹ nhân băng sơn được không?

Diệp Phàm, thẳng mặt tôi đây!" "Đặc biệt, con đường này mà cũng có thể 'khai' (mở)?

Nếu phòng livestream của tiểu chủ kênh bị khóa, thì tất cả những người đang ở đây không ai chạy thoát được đâu." Mặc dù nụ cười của Diệp Phàm đã gây ra những làn sóng ngầm không nhỏ, cuồn cuộn trong lòng mọi người.

Nhưng sóng ngầm vẫn là sóng ngầm, dù có cuồn cuộn đến đâu thì vẫn chỉ là sóng ngầm.

Diệp Phàm không hề chú ý đến làn sóng ngầm mãnh liệt này, vì vậy sau khi mỉm cười thoáng qua, hắn liền trở lại khuôn mặt không biểu cảm của mình.

Bạch Trường Minh cũng vội vàng cúi đầu ho khan hai tiếng, khôi phục sắc mặt bình thường.

Ông thận trọng cất Tùy Hầu Châu vào một khoang chứa chuyên dùng để bảo quản văn vật quý giá, rồi bỏ vào ba lô.

Sau đó, ông khẽ cau mày, nhìn về phía chiếc ngọc đài mà Từ Phúc đáng lẽ phải ngồi.

Bạch Trường Minh đi đến trước ngọc đài, lấy cuộn trục trên ngọc đài lên cuộn lại, sau đó hai tay dâng lên trước mặt Diệp Phàm, nói: "Diệp Phàm tiểu hữu, tôi nghĩ, cuộn trục này không nên do đội khảo cổ chúng tôi bảo quản." "Vì cuộn trục này được để lại cho cậu, vậy chúng tôi hãy giao lại nó cho cậu đi!" Diệp Phàm trong lòng u oán thở dài, thầm nghĩ nếu mình nhận cuộn trục này, chẳng phải là thừa nhận

mình chính là tộc trưởng mạch Kỳ Lân sao?

Hắn mím môi, ánh mắt rời khỏi đó, nói: "Đây không phải của tôi." Bạch Trường Minh nhìn Diệp Phàm.

Tuy nhiên, ông hoàn toàn không thấy bất kỳ cảm xúc nào trong đôi mắt này.

Bạch Trường Minh do dự một chút, gật đầu, nói: "Cũng tốt.

Chương 106

Bây giờ Từ Phúc đáng lẽ phải xuất hiện ở đây lại không cánh mà bay.

Một bí ẩn đã được giải quyết, không ngờ lại kéo theo một bí ẩn lớn hơn phía sau.

Tôi nghĩ chuyến đi khảo sát lần này của chúng ta, e rằng vẫn còn một chặng đường dài phải đi." "Vậy thì coi như đây là đội khảo cổ chúng tôi mượn của cậu vậy.

Sau này chúng tôi sẽ nộp cuộn trục này lên đội khảo cổ quốc gia, để tiến hành một lần nghiên cứu kỹ lưỡng hơn.

Hy vọng đến lúc đó chúng tôi có thể tìm được thêm nhiều manh mối về tung tích của Từ Phúc từ bên trong." Bạch Trường Minh vừa nói, vừa một lần nữa cẩn thận cất cuộn trục vào một khoang chứa lớn hơn.

Nghe đến đây, Diệp Phàm chợt như thể bừng tỉnh, nhớ ra điều gì đó.

Giáo sư Bạch muốn cùng đội khảo cổ quốc gia nghiên cứu kỹ lưỡng hơn cuộn trục?!

Chữ viết trên cuộn trục này, không thể nói là không liên quan đến chữ viết của hắn, chỉ có thể nói là hoàn toàn giống nhau!

Diệp Phàm nhìn Giáo sư Bạch cất khoang chứa cuộn trục vào ba lô của ông ấy, trong lòng thoáng chút hối hận.

Tuy nhiên, Giáo sư Bạch này cũng thật "cảnh trực" (thẳng thắn), nói muốn trả lại cho hắn, hắn chỉ từ chối một lần là ông ấy đã cất đi rồi.

Điểm này hoa khôi trường thật sự giống ba cô ấy.

Diệp Phàm nhớ lại cảnh Bạch Khinh Nhứ nói muốn băng bó cho mình, kết quả lại cất băng gạc đi.

Thế là vô thức liếc nhìn cô một cái.

Bạch Khinh Nhứ vốn đang nhìn Diệp Phàm, bỗng nhiên nhận được ánh mắt của Diệp Phàm truyền tới, liền chột dạ dời ánh mắt đi.

Diệp Phàm hơi sững sờ.

Hắn cảm giác mình vừa rồi dường như đã nhìn thấy cái gọi là "chột dạ" trong ánh mắt của hoa khôi trường.

Diệp Phàm rất chắc chắn rằng khuôn mặt 100% khôi phục Đại Trương Ca của mình hiện tại không hề để lộ bất kỳ suy nghĩ nào.

Vậy thì hoa khôi trường này sao lại đột nhiên chột dạ như vậy?

Trong đầu Diệp Phàm bỗng nhiên nảy ra một ý nghĩ cực kỳ đáng sợ: Chết rồi, chuyến xuyên việt của mình, là hệ thống "phá phòng" (vỡ trận) sau khi nữ chính nghe trộm tiếng lòng mình sao!

Diệp Phàm u oán thở dài trong lòng.

Sau đó, hắn đưa ánh mắt 45 độ nhìn về phía đỉnh mộ.

Một bên khác, Bạch Khinh Nhứ ngay lập tức hối hận sau khi quay đầu đi.

Cô mím môi, mình chẳng phải đã quyết định trở thành người đầu tiên, thậm chí là duy nhất dám đối mặt với Diệp Phàm rồi sao?

Sao Diệp Phàm khó khăn lắm mới chủ động nhìn về phía mình, mình lại vô thức quay đầu đi chứ!

Nếu ngay cả việc đường đường chính chính đối mặt cũng không làm được, vậy mình còn dựa vào đâu mà nói sẽ có ngày được sánh vai

cùng Diệp Phàm?

Nghĩ như vậy, Bạch Khinh Nhứ một lần nữa kiên định nhìn về phía Diệp Phàm.

Tuy nhiên lúc này, Diệp Phàm đã như không có chuyện gì xảy ra, đặt ánh mắt lên đỉnh mộ "yêu thích" của hắn.

Khí thế vừa dồn nén của Bạch Khinh Nhứ trong nháy mắt đã xì hơi.

Một bên, Bạch Trường Minh đã cất tất cả những thứ cần thu dọn vào trong trang bị của mình.

Ông lại nhìn chiếc ngọc đài giờ đã trống rỗng, nói: "Tôi nghĩ, Từ Phúc đã có thể mang Tùy Hầu Châu dâng cho Vương Mãng, cũng có thể chỉ điểm Vương Mãng bày ra trận pháp Tỏa Long Tỉnh này." "Trên người hắn, nhất định còn rất nhiều bí mật mà chúng ta muốn biết." "Sau này tôi sẽ báo cáo tình hình này lên tổng bộ Viện Khảo cổ Quốc gia." "Vậy thì, đoạn đường còn lại, chúng ta hãy quay về theo đường cũ." Ông nhìn về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm hiểu ý Bạch Trường Minh, hành lang nối liền hai đầu mộ thất này, chỉ cần hắn có thể nhìn thấy lộ tuyến chính xác.

Diệp Phàm gật đầu, đeo Hắc Kim Cổ Đao trở lại sau lưng, sau đó đi ở phía trước đội ngũ.

Trên đường quay về, các thành viên im lặng hơn rất nhiều.

Sau khi trải qua nhiều lần thoát chết trong gang tấc, giờ đây cuối cùng cũng có thể rời khỏi cổ mộ này.

Trên đường về, ngoài cảm giác an toàn dần trở lại, tiếp theo là sự mệt mỏi cực độ ập đến vì cuối cùng thần kinh cũng có thể thả lỏng.

Trên đường, các thành viên cũng mang theo con bạch xà đã hy sinh.

Giống như Diệp Phàm đã nói, bạch xà không cần được siêu độ ở đây, vì Diệp Phàm sẽ đưa họ trở lại, đưa bạch xà về nhà.

Hoàn toàn bước ra khỏi hố mộ, sắc trời bên ngoài đã là giữa trưa, mặt trời treo thẳng trên đỉnh đầu.

Các thành viên nhìn nhau dưới ánh nắng mặt trời.

Trong mộ nhìn không có gì, nhưng sau khi ra ngoài lại có thể rõ ràng thấy được sự chật vật trên người đối phương lúc này.

Họ nhìn nhau cười, hít một hơi thật sâu như thể cách biệt một đời.

Lưu Bác Văn nhìn lượng pin đã báo động đỏ trên thiết bị của mình, vội vàng đưa thiết bị mà mình đã giữ chặt trong tay suốt chặng đường đến trước mặt Diệp Phàm.

Lúc này, trong phòng livestream đã có hơn năm mươi triệu fan.

Nhờ Diệp Phàm, lần livestream này của cậu ta có thể nói là một vốn vạn lời.

Lưu Bác Văn mắt đỏ hoe, nói với Diệp Phàm: "Đại ca, thật sự cảm ơn anh rất nhiều!" "Nếu không phải anh, em giờ đã không biết bị con quái vật bên trong kéo ra làm phân bón rồi!" "Ô ô ô, cũng không biết anh thuộc khoa nào, sau này về em nhất định sẽ thường xuyên tìm anh đi ăn cơm!" Diệp Phàm nhìn Lưu Bác Văn trước mặt.

Thằng nhóc này trong cổ mộ một giọt nước mắt cũng không rơi, giờ ra ngoài lại khóc đến hoa lê đái vũ.

Diệp Phàm thầm thở dài trong lòng, đặt tay lên đỉnh đầu Lưu Bác Văn, vỗ vỗ.

Hắn thầm nghĩ, đại ca bây giờ cũng không thể nói cụ thể cho em biết anh tương lai thuộc khoa nào, vì đại ca sắp giành suất cao học rồi đó, tiểu lão đệ.

Một bên khác, mấy thành viên hiện đã đổi tên thành "Liên minh tranh giành danh xưng Tam Ca sau Lưu Bác Văn" nhanh nhạy bắt lấy hướng về phía Diệp Phàm.

Lý Thái hô lớn một câu: "Đứa nào giành được 'mạc đầu sát' (phát chạm đầu) tiếp theo thì làm Tam Ca!" "Tao đếm một, hai, ba!" Sau đó, hắn chẳng đếm gì cả, trực tiếp lao về phía Diệp Phàm.

Phía sau hắn, Cao Hoa và những người khác lớn tiếng chửi rủa: "Chết tiệt!

Lý Thái đồ 'lão bích đăng' (tên khốn già) này không giảng võ đức!

Còn chơi ăn gian chạy trước nữa!" Lúc này, Lý Thái đã lao đến trước mặt Diệp Phàm, đưa cái đầu mình ra, hét về phía sau: "Đây chính là những kẻ cơ hội chủ nghĩa!" "Tao có bị điên đâu mà chơi bóng rổ chạy nhanh hơn bọn mày, thi chạy nhanh hơn bọn mày!" Sau đó, hắn ngẩng đầu nhìn Diệp Phàm, vô cùng trịnh trọng nói: "Đại ca, xin ban chưởng!" Diệp Phàm nhìn cái đầu tròn xoe trước mặt, trong đầu hắn bất hợp thời nảy ra một câu: "Quả dưa này chín chưa?" Sau vụ Lý Thái, cuộc tranh giành vị trí Tứ Ca lại kéo dài thêm hơn năm phút dưới màn đánh đấm ồn ào của mấy thanh niên.

Một bên, mấy vị giáo sư và đội viên bảo vệ cũng an ủi nhau xong, vui vẻ nhìn về phía đám thanh niên bên cạnh.

Bạch Trường Minh thở dài đầy cảm khái, nói: “Mấy cậu xem bây giờ đi, ai còn nhớ trước khi xuống mộ, mấy đứa nhỏ này chỉ toàn là không khí căng thẳng, gươm tuốt cung giương chứ.

Mấy lần đối mặt với sinh tử này, chắc cũng giúp bọn nhỏ trưởng thành rồi.” Trương Cường một bên tháo mũ bảo hiểm trên đầu xuống, lộ ra mái đầu đinh gọn gàng đã ướt đẫm mồ hôi bên dưới, vừa cười vừa nói: “Tôi thì lại nghĩ, cái này không liên quan nhiều đến sống chết.

Để bọn họ có sự thay đổi như vậy, là vì Tiểu Diệp Tiểu Ca đã dùng thực lực của mình để chinh phục mấy người cùng tuổi này rồi." Hắn lại vừa cười vừa xoa xoa đỉnh đầu ướt đẫm của mình, nói: "Nói thật đó, Bạch giáo sư, không chỉ đám thanh niên này đâu.

Ngay cả tôi đây, cũng muốn bỏ cái chức đội trưởng bảo vệ này xuống, để Tiểu Diệp Tiểu Ca cũng có thể xoa xoa đầu tôi nữa cơ." Bạch Trường Minh cười cười: "Ai nói không phải chứ." Thế nhưng.

Hai người vừa dứt lời, mấy bóng người đã vụt qua trước mặt họ.

Chứng PTSD từ cổ mộ của Trương Cường vẫn chưa hồi phục, thần kinh chưa hoàn toàn thả lỏng lập tức căng thẳng trở lại.

Hắn lập tức siết chặt khẩu súng lần nữa, nhưng sau đó, nhìn rõ mấy bóng người kia xong, hắn không nhịn được mà lớn tiếng chửi: "Mẹ kiếp, Hắc Hùng, Bạch Hổ!

Chương 107

Mấy thằng ranh con chạy lung tung cái gì!

Tự tiện hành động không báo cáo một tiếng!

Coi chừng lão tử bắn chết tụi mày!" Lúc này, mấy đội viên đã cười ha hả chạy đến bên cạnh Diệp Phàm.

Phần lớn vóc dáng của họ, dưới sự hỗ trợ của bộ trang bị đầy đủ, đều to hơn Diệp Phàm mấy vòng.

Hắc Hùng đầu to tháo mũ bảo hiểm ôm trong lòng, cúi đầu trước Diệp Phàm.

Diệp Phàm giờ đã quen tay hay việc, thuận theo tự nhiên mà đặt tay lên mái tóc húi cua trước mặt, nhẹ nhàng xoa xoa.

Bạch Hổ đang xếp hàng sau Hắc Hùng, quay đầu cười lớn đáp lại tiếng chửi mắng của Trương Cường: "Đội trưởng!

Đừng có ngại mà!

Bây giờ Tiểu Diệp Tiểu Ca chính là cá chép nhỏ may mắn của bọn mình đó!

Xoa một cái là bảo đảm nhiệm vụ lần sau bình an!" Trương Cường thì thầm lẩm bẩm: "Cái thứ mê tín phong kiến vớ vẩn gì đây không biết." Một vị giáo sư già chắp tay sau lưng, cười đi tới, nói: "Lời này cũng không phải là không có lý đâu.

Cá chép hóa rồng mà.

Đúng là ứng với câu 'Kim lân há phải vật trong ao, một khi gặp gió hóa rồng ngao!'" Trương Cường cười nhìn ông ấy, nói: "Ông nói phải." Sau đó, hắn sải bước đi về phía đội viên của mình, lớn tiếng

nói: “Đừng có nhảm nhí nữa, khi thực hiện nhiệm vụ lần sau cũng phải tập trung tinh thần vào cho lão tử!

Dậy đi, cho tôi chen ngang cái.” Bạch Hổ giật giật khóe miệng: “Đội trưởng ông nói chen ngang là chen ngang à, cần gì phải dạo đầu dài dòng vậy chứ?” Mấy vị giáo sư còn lại phía sau nhìn đám người ồn ào phía trước, đều cảm khái thở dài.

Đặc biệt là Bạch Trường Minh, nhìn thoáng qua Bạch Khinh Nhứ đang lẳng lặng nhìn về phía Diệp Phàm đang ồn ào náo nhiệt, không khỏi cảm thấy tiếc nuối.

Một vị giáo sư già bên cạnh nhìn thấu tâm tư của ông ấy, cười nói: “Lão Bạch à, có phải tiếc lắm không?

Rõ ràng con rể tốt sắp vào nhà rồi, vậy mà lại không phải nhắm vào con gái mình.” Bạch Trường Minh cười khổ một tiếng, nói: “Không giấu gì ông lão Triệu, lúc Tiểu hữu Diệp Phàm cười, tôi đã nghĩ xong tên cháu ngoại của mình là gì rồi.” Giáo sư Triệu tò mò hỏi: “Tên gì?” Bạch Trường Minh hít sâu một hơi, nói: “Diệp An Thế thì sao?” Giáo sư Triệu cười cười, nói: “Cái tên hay đó, nhưng Tiểu Diệp Tiểu Ca có lẽ sẽ không đồng ý lắm đâu.” Bạch Trường Minh cũng cười cười, lại nhìn về phía Bạch Khinh Nhứ.

Ông ấy có thể nhìn ra Bạch Khinh Nhứ bây giờ chắc chắn rất muốn tham gia vào sự náo nhiệt phía trước.

Bạch Trường Minh khẽ gọi cô một tiếng, nói: “Khinh Nhứ, dũng cảm lên chút đi, đi đi.” Bạch Khinh Nhứ khẽ nhíu mày, cắn cắn môi, sau đó lắc đầu, nói: “Ba ba, ba có biết Diệp Phàm đã dạy con một điều gì không?” Bạch Trường Minh “Hả?” một tiếng, “Điều gì?” Bạch Khinh Nhứ khẽ cười, nói: “Người đối xử chân thành với mình, không quan tâm mình có thể ‘cẩm thượng thiêm hoa’ hay không, người thật lòng quan tâm, sẽ càng coi trọng việc ‘tuyết trung tống thán’.

Con hy vọng một ngày nào đó, con cũng có thể giúp được cậu ấy." Bạch Trường Minh không nói gì, ông nhìn về phía Diệp Phàm.

Ngay cả khi cộng thêm các đội viên bảo vệ, nhóm nam sinh với độ tuổi trung bình chỉ khoảng hai mươi lăm, hai mươi sáu đang quấn quýt bên Diệp Phàm.

Ông đột nhiên cảm thấy, Trương Cường nói đúng.

Để những người này trưởng thành, không phải là cổ mộ đầy rẫy sinh tử trong một khoảnh khắc.

Mà là Diệp Phàm, người mà bất kể đối mặt với nguy hiểm gì, đều luôn kiên định như bàn thạch lại nhẹ nhàng như chim én.

Hơn nữa, trưởng thành cũng không chỉ là đám nam sinh trẻ tuổi phía trước.

Còn có các đội viên bảo vệ kinh nghiệm đầy mình, và cả cô con gái bảo bối Bạch Khinh Nhứ vốn luôn có chút tự cho mình thanh cao của ông ấy nữa.

Thế nhưng.

Người có mức độ trưởng thành lớn nhất, e rằng lại là chính cái nhìn chọn con rể của ông ấy thì phải!

Nghĩ đến điểm này, Bạch Trường Minh thở dài đầy chua chát.

Là một giáo sư già đã có địa vị xã hội cực cao, Bạch Trường Minh có đánh chết cũng không ngờ có một ngày mình lại phải chịu nỗi khổ "trừ Vu Sơn không phải là mây" này!

Trong không khí náo nhiệt, họ rất nhanh đã chờ được xe đến đón.

Không phải là đoàn xe lớn lúc đến, mà là một chiếc xe công vụ màu đen của Viện Khảo cổ Quốc gia phía sau là hơn chục chiếc xe cứu thương.

Từ trong xe công vụ bước xuống là một ông lão trông nho nhã nhưng vô cùng nghiêm túc, phía sau còn theo sau một người đàn ông trung niên vạm vỡ mặc quân phục tác chiến.

Nhóm giáo sư và đội bảo vệ nhìn thấy hai người này, lập tức trở nên nghiêm túc.

Họ đi về phía hai người để đón.

Còn nhóm thanh niên thì đi theo sau nhóm giáo sư và đội bảo vệ.

Diệp Phàm tuy đến thế giới này chưa lâu, cũng không biết thân phận thật sự của hai vị này.

Nhưng thông qua phản ứng của các giáo sư và đội viên bảo vệ, hắn cũng có thể nhìn ra thân phận của hai vị này tuyệt đối không tầm thường.

Hơn nữa, hai vị đó mặt ai cũng nghiêm nghị, ăn mặc cũng trang trọng hơn người, sợ người khác không nhìn ra thân phận bất phàm của họ.

Diệp Phàm ghét nhất là phải giao thiệp với kiểu lãnh đạo vừa nghiêm túc vừa khoa trương như vậy.

Hắn vô thức lùi thêm một bước ra sau lưng Lưu Bác Văn.

Mấy thanh niên bên cạnh đều chú ý đến hành động nhỏ này của Diệp Phàm.

Mấy người đã hoàn toàn đầu hàng, tuy chưa học được gì khác trên đường, nhưng lại hình thành sự ăn ý kỳ lạ không ít.

Bọn họ lập tức xúm lại trước mặt Diệp Phàm, tạo thành một bức tường người vô cùng vững chắc.

Diệp Phàm: Mấy ông anh tốt bụng "chỗ này không có bạc ba trăm lạng" này, có thật không vậy?

Lưu Bác Văn và Lý Thái đồng thời quay đầu lén lút giơ ngón cái về phía hắn.

Diệp Phàm thầm thở dài.

Hắn đã phát hiện ra trong mộ, Lý Thái và Lưu Bác Văn, tuy luôn có sự ăn ý trái ngược nhau.

Nhưng đôi khi, họ thật sự là "Ngọa Long Phượng Sồ" đó chứ!

Phía trước.

Bạch Trường Minh nói: "Ôn Viện Trưởng, sao ngài lại đích thân đến vậy?" Ông lão kia gật đầu, nói: "Bạch giáo sư, buổi livestream của cậu streamer nhỏ kia tôi cũng xem rồi, lần này các vị lập đại công lớn đó!" Một bên, Trương Cường bên cạnh Bạch Trường Minh cũng chào theo nghi thức quân đội về phía người đàn ông trung niên mặc quân phục tác chiến kia: "Hình Tổng Trưởng!" Hình Tổng Trưởng gật đầu, đáp lễ: "Lần này cậu làm tốt lắm, Tiểu Trương." Trương Cường cúi đầu, nói: "Không, tôi không làm gì cả.

Hơn nữa Bạch Xà cũng…" Hình Tổng Trưởng nói: "Tôi biết.

Chúng ta sẽ truy phong công hạng nhất cho đội viên Bạch Xà, và cũng sẽ an bài thỏa đáng cho gia đình Bạch Xà.

Buổi livestream lần này tôi cũng đã xem rồi, đối mặt với cổ mộ như vậy, cuối cùng chỉ có một người hy sinh, đã hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của chúng ta." Trương Cường lập tức nói: "Tất cả đều là công lao của Tiểu Diệp Tiểu Ca!

Cả chặng đường này nếu không có cậu ấy…" Nói rồi, Trương Cường cười khổ lắc đầu, dùng lời thoại trước đó của Lưu Bác Văn và Lý Thái nói: "Bây giờ chúng ta, e rằng đã không biết đang ở đâu mà bón hoa bón phân, quy về tự nhiên rồi." Hình Tổng Trưởng gật đầu: "Tôi biết, tôi và Ôn Viện Trưởng, lần này đến đây, vừa là để thăm hỏi

các vị, cũng là muốn gặp mặt đồng chí nhỏ này.” Hình Tổng Trưởng vừa nói, vừa nhìn về phía sau lưng Trương Cường.

“Ừm?

Vậy Tiểu Diệp tộc trưởng đâu rồi?” Trương Cường cũng quay đầu nhìn về phía sau lưng mình.

Kết quả nhìn thấy một bức tường người do các thanh niên tạo thành đã che kín Diệp Phàm một cách nghiêm ngặt.

Trương Cường liếc nhìn Hình Tổng Trưởng lúc này đang với vẻ mặt nghiêm nghị, lại nghĩ đến thân phận Tiểu tộc trưởng của Diệp Phàm.

Hắn thầm nghĩ, gia tộc Kỳ Lân từ xưa đến nay loạn thế xuất, thịnh thế ẩn, lẳng lặng hoàn thành sứ mệnh của họ, giống như những tuyệt thế cao thủ ẩn danh trong giang hồ thời cổ đại.

Cảnh tượng bây giờ, trông cứ như Hình Tổng Trưởng vâng mệnh triều đình đến chiêu an vậy.

Hơn nữa, tính cách của Hình Tổng Trưởng thì Trương Cường hiểu rõ, đó là cái tính nóng nảy thà giết nhầm còn hơn bỏ sót!

Chương 108

Trương Cường vội vàng bước thêm một bước về phía Hình Tổng Trưởng, chắn tầm nhìn của ông ấy.

Hắn cười nói: "Hình Tổng Trưởng, Tiểu Diệp Tiểu Ca dù sao cũng là một đứa trẻ, vừa mới từ cổ mộ nguy hiểm như vậy ra, hay là cứ để mọi người nghỉ ngơi trước đã.

Ngài muốn nghe báo cáo cụ thể, trên đường về tôi sẽ kể chi tiết cho ngài." Thế nhưng ở một bên khác, Ôn Viện Trưởng đã vượt qua bọn họ, vừa đi về phía trước cùng Bạch Trường Minh, vừa nói: "Buổi livestream của vị đồng học kia tôi cũng đã xem rồi.

Ý của Viện là, chiêu hiền đãi sĩ, hy vọng dùng người tài vào đúng việc." Bạch Trường Minh bên cạnh mỉm cười gật đầu: "Ngài nói đúng." Hình Tổng Trưởng bên này nghe vậy, lập tức quay đầu lớn tiếng nói: "Nói bậy!

Đây không phải là ý của một mình ông sao?

Ông và tôi vừa xem xong livestream đã có thời gian thay bộ đồ này rồi, khi nào thì đi xin ý kiến của Viện rồi?" Ôn Viện Trưởng nở một nụ cười ranh mãnh, gọng kính vàng phản chiếu một vệt nắng, trông giống hệt một ông trùm phản diện tri thức: "Tôi là Viện trưởng.

Ý kiến của tôi, chính là ý kiến của Viện rồi." Hình Tổng Trưởng đang định bước một bước lớn về phía trước, lại vừa hay bị Trương Cường phía trước chắn mất đường đi.

Hắn thở dài "hận sắt không thành thép", nói: "Ai da, cái thằng nhóc thối này, ở đây cản tôi làm gì?

Đi cản cái lão già đó kìa!" Hình Tổng Trưởng chỉ về phía Ôn Viện

Trưởng, rất rõ ràng cái "lão già" này chính là Ôn Viện Trưởng.

Trán Trương Cường rịn ra một giọt mồ hôi lạnh.

Hắn bây giờ mới vừa nhìn rõ cục diện hiện tại.

Hóa ra hai lão hồ ly này, là muốn giành người!

Trương Cường vội vàng tránh đường cho Hình Tổng Trưởng, và nhanh chóng theo sát phía sau ông ấy, vừa đi vừa nói: "Hình Tổng Trưởng ngài đúng là có mắt nhìn xa!" Rất nhanh, hai người đã đi song song với Ôn Viện Trưởng và Bạch Trường Minh.

Ôn Viện Trưởng vốn dĩ điềm đạm nho nhã, không nhanh không chậm.

Bây giờ thấy Hình Tổng Trưởng và Trương Cường đuổi kịp từ phía sau, cũng không khỏi tăng tốc bước chân.

Hình Tổng Trưởng và Ôn Viện Trưởng nhìn nhau một cái, mặt ngoài bình thản như mây gió, nhưng dưới chân thì như đang thi chạy, đều tăng tốc.

Còn Bạch Trường Minh và Trương Cường vừa mới kề vai chiến đấu trong cổ mộ, lúc này giữa họ cũng ngầm phát sinh một chút không khí cạnh tranh đối thủ.

Rất nhanh, bốn người này đã đi đến trước bức tường người do các thành viên của "Liên minh tranh đoạt danh Tam Ca sau Lưu Bác Văn" tạo thành.

Mấy thanh niên nhìn hai vị đại nhân vật mà bình thường họ hầu như không có cơ hội gặp mặt, đều không tự chủ được mà mềm nhũn chân một thoáng.

Đặc biệt giữa hai người kia, còn mang theo một trường khí cạnh tranh lóe lên như điện chớp không rõ nguyên nhân.

Mấy thanh niên vẫn chưa hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Chỉ thấy Trương Cường đang nháy mắt ra hiệu "tránh ra chút".

Bạch Trường Minh hắng giọng một tiếng phía sau Ôn giáo sư, nói: "Mấy vị đồng học, đây là Viện trưởng Viện Khảo cổ Quốc gia chúng ta, Ôn Viện Trưởng." Trương Cường cũng tiếp lời giới thiệu: "Vị này, là Tổng Trưởng Bộ đội đặc chủng Đại Việt chúng ta, Hình Tổng Trưởng." Mấy thành viên của "Liên minh tranh đoạt danh Tam Ca sau Lưu Bác Văn" và Lưu Bác Văn, người được phong là Nhị Ca, nhìn nhau một cái, sau đó đều cúi đầu chào hỏi hai vị.

Bạch Trường Minh cười tủm tỉm nhìn họ, hỏi: "Tiểu hữu Diệp Phàm đâu rồi?" Diệp Phàm lúc này đang đứng sau đám đông, hắn đã nhạy bén nhận ra mấy người đứng trước mặt mình bây giờ đều đang run chân.

Vừa nãy hắn chỉ nhìn hai người từ xa một cái, đã có thể cảm nhận được khí chất của họ.

Bây giờ nghe rõ thân phận của hai người, hắn liền hiểu rõ "đám tiểu đệ" trước mặt mình đang đối mặt với trường khí như thế nào.

Nghe Bạch giáo sư hỏi đến tên mình, hắn liền biết đây là đến tìm hắn.

Diệp Phàm đưa tay, gạt bức tường người trước mặt mình ra, bình tĩnh bước ra ngoài.

Với nguyên tắc ít nói ít sai, Diệp Phàm thản nhiên mở lời chào: "Hình Tổng Trưởng, Ôn Viện Trưởng, chào các vị." Mấy thanh niên vừa nãy đứng trước mặt hắn tạo thành bức tường người, lúc này đã đứng sau lưng hắn.

Nhìn bóng lưng Diệp Phàm, mấy người nhất thời nảy sinh một cảm giác an toàn.

Ngạn Gia thì thầm với Triệu Trạch Minh: “Là ảo giác của tôi sao?

Sao tôi cứ cảm thấy khí chất của Diệp Phàm đã áp đảo Ôn Viện Trưởng và Hình Tổng Trưởng rồi vậy?” Triệu Trạch Minh thì thầm đáp: “Cậu có biết gia tộc có lịch sử từ Phục Hy kéo dài đến bây giờ đã có bao nhiêu năm rồi không?” Ngạn Gia lắc đầu.

Triệu Trạch Minh đưa tay ra hiệu một ngón tay.

Ngạn Gia hơi ngạc nhiên: “Một nghìn?

Ngắn quá vậy, một nghìn năm trước, là thời Bắc Tống rồi mà?” Triệu Trạch Minh lại ra hiệu lòng bàn tay, nói: “Là mười lăm nghìn năm.

Khí chất của tộc trưởng một gia tộc đã kéo dài mười lăm nghìn năm, và khí chất của Viện trưởng, Bộ trưởng hiện đại, tuyệt đối không phải cùng một đẳng cấp.” Ngạn Gia lập tức lộ ra vẻ mặt chấn động, trong lòng đánh thịch một cái.

Vậy trước đó mình ở trong mộ, luôn nhắm vào ai cơ chứ!

Chẳng phải mình vẫn luôn đánh nhau với thần tiên sao?

Hắn đờ đẫn nhìn gáy Diệp Phàm.

Trước mặt họ, Hình Tổng Trưởng và Ôn Viện Trưởng đồng thời đưa tay về phía Diệp Phàm.

Ôn Viện Trưởng liếc nhìn Hình Tổng Trưởng: “Hình Tổng Trưởng, chúng ta phải nói chuyện công bằng chứ?” Hình Tổng Trưởng nghiêm mặt đáp: “Không sai mà, chân phải của tôi đã bước đến đây trước chân trái của ông rồi.” Diệp Phàm nhìn hai vị lãnh đạo già cộng lại đã hơn trăm tuổi đang đấu khẩu trước mặt mình, hình tượng nghiêm túc lúc mới xuống xe đã tan tành hết.

Cuối cùng hắn đồng thời đưa cả hai tay ra, bắt chéo bắt tay hai

người.

Hai người bị bắt tay nhìn nhau một cái, sau đó lập tức quay đầu nhìn Diệp Phàm trước mặt, trước khi Diệp Phàm rút tay về đã siết chặt, giữ tay Diệp Phàm lại trong tay mình.

Khi Ôn Viện Trưởng cười tủm tỉm, trông vô cùng ranh mãnh, là một loại khí chất cáo già hiếm thấy ở người chính phái.

Người ông lại gầy gò, đeo một cặp kính gọng vàng, không hiểu sao lại cho Diệp Phàm một cảm giác giống như Nhị Thúc nhà họ Ngô trong truyền thuyết, người có thể biến Cửu Môn thành Lưỡng Môn.

Ông nói: "Đồng học Diệp Phàm đúng là một nhân tài kiệt xuất, trăm nghe không bằng một thấy, biểu hiện của cậu trong cổ mộ chúng tôi đều đã xem qua livestream.

Có lẽ, với tư cách là tộc trưởng, việc mời cậu gia nhập Viện khảo cổ là hạ thấp tài năng của cậu.

Nhưng tôi sẵn lòng đại diện cho Viện khảo cổ, gửi lời mời hợp tác đến cậu.

Chúng tôi có thể cung cấp tất cả tài nguyên cần thiết cho việc xuống mộ của cậu, nếu cậu có hứng thú, có thể sau khi kiểm tra sức khỏe xong thì nói chuyện chi tiết với tôi." Diệp Phàm còn chưa kịp đáp lại Ôn Viện Trưởng, sắc mặt Hình Tổng Trưởng ở bên kia đã tối sầm lại.

Ông ấy có chút bất mãn nhìn Ôn Viện Trưởng, nói: "Ôn Viện Trưởng, sao ông càng già càng ranh mãnh vậy?

Không thể cứ thích tranh giành như thế chứ!" Nói rồi, ông quay đầu nhìn Diệp Phàm, có chút vội vàng nói: "Đồng chí Tiểu Diệp, cậu thấy Trương Cường và mấy thằng nhóc Hắc Hùng này thế nào?" Diệp Phàm khẽ nhíu mày không chút động sắc, lời này sao nghe cứ

như bà mối đang nói chuyện vậy?

Nhưng câu hỏi này dễ trả lời hơn nhiều so với lời của Ôn Viện Trưởng vừa nãy.

Diệp Phàm thành thật đáp: "Rất tốt." Hình Tổng Trưởng cười, tiếp lời nói: "Vậy cậu đến đội bảo vệ, dạy cho bọn họ vài chiêu thì sao?" Bên cạnh, Ôn Viện Trưởng cười như không cười nhìn Hình Tổng Trưởng một cái, lúc này trông càng giống một nhân vật phản diện.

Ông nói: "Hình Tổng Trưởng, ông vừa mới nói tôi bây giờ học được cách tranh giành.

Sao bây giờ quay đầu ông lại tự mình làm cái trò chen ngang này, ông là Bộ trưởng Bộ đội bảo vệ, có phải hơi không giữ võ đức không?" Hình Tổng Trưởng cực kỳ kiêu ngạo "hừ" một tiếng, nói: "Cái này của tôi gọi là lấy bạo chế bạo." Bạch Trường Minh và Trương Cường phía sau họ thấy biểu hiện của cấp trên mình, đều có chút bất lực nhìn nhau.

Có Hình Tổng Trưởng để so sánh, ngay cả Trương Cường vốn ngày thường hơi nóng tính cũng trở nên hiền lành hơn nhiều.

Hắn nhìn Diệp Phàm, nói: "Tiểu Diệp Tiểu Ca, hai vị lãnh đạo đều thật lòng đó, hy vọng cậu có thể suy nghĩ kỹ một chút." Diệp Phàm nhìn hai bàn tay mình vẫn còn đang bị đối phương siết chặt, không cần Trương Cường giải thích hắn cũng có thể nhìn ra hai vị lão tiên sinh trước mặt có bao nhiêu chân thành.

Nhưng, một người là mời hắn với thân phận tộc trưởng chi Kỳ Lân mà cuộn giấy đã đề cập, hợp tác với Viện khảo cổ quốc gia; một người là mời hắn đến dạy công phu cho đội viên Bộ đội bảo vệ quốc gia.

Với cái trước, hắn đương nhiên muốn gia nhập Viện khảo cổ quốc gia.

Nếu với thân phận một người bình thường gia nhập, Diệp Phàm bây giờ đã có thể nộp đơn xin việc.

Vấn đề hiện tại là, hắn nào phải tộc trưởng chi Kỳ Lân đâu.

Chương 109

Hơn nữa nghe ý của Ôn Viện Trưởng, đó là ngầm định rằng phần đời còn lại của hắn đều phải liên tục giao thiệp với cổ mộ rồi.

Diệp Phàm thầm thở dài trong lòng.

Chỉ tiếc là, hắn bây giờ đã không còn là Diệp Phàm thiếu niên ngày xưa, mà là Nữu Hỗ Lộc Diệp Phàm đã từng bị 'cuốn' chết một lần.

Hắn của hiện tại, quý trọng sinh mệnh, lý trí và tỉnh táo.

Diệp Phàm nhìn Ôn Viện Trưởng, nói: "Ôn Viện Trưởng quá lời rồi, tôi chỉ là một sinh viên đại học bình thường." Hy vọng không lâu sau còn có thể làm một nghiên cứu sinh bình thường 'lên bờ'.

Nói rồi, Diệp Phàm dùng một chút khéo léo, rút một tay mình ra khỏi tay Ôn Viện Trưởng.

Khoảnh khắc này, trong mắt Hình Tổng Trưởng lập tức lóe lên tia sáng.

Trương Cường phía sau ông ấy cùng ông ấy dùng ánh mắt mong chờ nhìn Diệp Phàm.

Sau đó, Diệp Phàm nhìn Hình Tổng Trưởng, vô cùng thành thật tự giễu nói: "Xin lỗi, Hình Tổng Trưởng.

Tôi không biết võ công." Sau đó, cũng như vừa nãy, hắn dùng một lực khéo léo hơn nữa.

Rút bàn tay còn lại của mình ra một cách dễ dàng khỏi tay của vị cựu binh vương từng khiến đồng đội vô cùng an tâm, kẻ địch nghe danh đã khiếp vía.

Diệp Phàm gật đầu với hai người, tỏ vẻ lễ phép.

Hắn quay đầu nhìn về phía các thành viên "Liên minh tranh đoạt danh Tam Ca sau Lưu Bác Văn" phía sau mình.

Lưu Bác Văn, sau khi an toàn ra khỏi mộ, với pin điện thoại đã báo đỏ, đang vừa mừng rỡ chảy nước mắt vừa giơ lại thiết bị livestream của mình.

Trong vài phút ngắn ngủi, phòng livestream đã từ không có người đến mấy chục vạn khán giả.

Các bình luận cuộn nhanh vùn vụt.

"Anh em, cụm từ lừa đảo đã thêm: Diệp Phàm sinh viên bình thường." "Diệp Phàm không biết võ công /cười." "Cười chết mất thôi, tại sao Diệp Phàm lại có thể nghiêm túc mà nói dối trắng trợn như vậy chứ?" "Tôi chứng minh, Diệp Phàm quả thực không biết võ công, cái đó mẹ nó gọi là ma pháp." "Chính xác, nhưng ở Đại Việt chúng ta, thứ này thường được gọi là tiên thuật." "Được rồi, mấy người chỉ quan tâm Diệp Phàm rốt cuộc có biết võ công hay không, mà lại không quan tâm Diệp Phàm vậy mà đã từ chối tất cả lời mời của hai đại lão này sao?" "Có khi nào, đối với chúng ta đây là cao siêu, còn đối với Diệp Phàm đây chỉ là thấp kém không?" "Là sinh viên Đại học Khảo cổ muốn hỏi một câu, vậy có nghĩa là sau này chúng ta vẫn có thể gặp Diệp Phàm ở trường học đúng không?" "Anh ơi cho em một cơ hội." "Cho anh một cơ hội." Mấy thanh niên nhận thấy Diệp Phàm nhìn sang, đều vô thức đứng nghiêm chỉnh lại.

Diệp Phàm vốn định lấy cớ là tình trạng sức khỏe của mấy người này không tốt để sớm thoát khỏi cái chiến trường tu la này.

Kết quả là mấy người vừa nãy còn run chân khi đứng trước mặt hai vị lãnh đạo, bây giờ lại bỗng nhiên trở nên tinh thần.

Từng người đứng thẳng tắp, trông vô cùng khỏe mạnh, có thể nói là cực kỳ không ăn ý với hắn.

Diệp Phàm lẳng lặng chuyển ánh mắt, tìm kiếm sự tồn tại yếu ớt hơn trong đội ngũ.

Bỗng nhiên, hắn tìm thấy cái "công cụ nhân" này.

Bạch Khinh Nhứ từ khi ra khỏi cổ mộ, tâm trạng vẫn luôn có chút u sầu.

Giữa một nhóm người sau khi ra khỏi cổ mộ rõ ràng trở nên thoải mái hơn, cô ấy lại trông đặc biệt nổi bật.

Diệp Phàm nhân tiện giữ vững phong thái quý ông quan tâm đồng học, nói với hai vị lãnh đạo già rõ ràng có chút ngây người sau khi nhận lời từ chối: "Vị đồng học này trông có vẻ không được khỏe lắm.

Người phía sau, có phải là nhân viên y tế không?" Bạch Trường Minh với tư cách là người cha, cũng vội vàng quan tâm đi đến bên cạnh Bạch Khinh Nhứ: "Khinh Nhứ, con không khỏe sao?" Bạch Khinh Nhứ kinh ngạc nhìn Diệp Phàm một cái, mím môi, vành mắt hơi đỏ.

Cô thở dài trong lòng, có chút không cam tâm.

Cô vừa mới chấp nhận sự thật rằng Diệp Phàm không phải vì mình mà đến, nhưng lại vào lúc này nhận được sự quan tâm từ Diệp Phàm.

Bạch Khinh Nhứ vốn dĩ tâm tư bất động như núi, lúc này bỗng nhiên hiểu được tâm trạng đau khổ xé lòng của những người vì yêu thích một ai đó mà trằn trọc trong đêm.

Cảm giác đau đớn này, giống như một con dao cùn, cứa đi cứa lại trên trái tim.

Bạch Khinh Nhứ từ từ thở ra một hơi, nhìn Diệp Phàm, rồi lại nói với Bạch Trường Minh: "Có chút khó chịu, nhưng không sao ạ." Ngay khi Bạch Khinh Nhứ nhìn Diệp Phàm ánh mắt đó, Bạch Trường Minh

đã nhìn ra tâm tư của con gái mình.

Ông thở dài, siết nhẹ vai Bạch Khinh Nhứ.

Phía sau, Hình Tổng Trưởng và Ôn Viện Trưởng cũng nghĩ đến tình trạng sức khỏe của các đội viên hiện tại là quan trọng nhất.

Họ đã sắp xếp nhân viên y tế phía sau đưa các đội viên lên xe cứu thương theo từng đợt.

Diệp Phàm cũng rất linh hoạt trà trộn lên một trong số đó.

Đến khi họ hoàn hồn lại, chiếc xe cứu thương có Diệp Phàm đã khởi hành rời đi.

Tại chỗ chỉ còn lại Ôn Viện Trưởng, Bạch Trường Minh, Hình Tổng Trưởng và Trương Cường, bốn người với tư cách là đội trưởng và lãnh đạo.

Ôn Viện Trưởng nhìn chiếc xe cứu thương đang rời đi, cười thở dài.

"Tiểu Diệp tộc trưởng này, rất thú vị đó." Bạch Trường Minh cũng cười đáp: "Thật ra ngay khi ngài nói rõ ý định, tôi đã nghĩ đến kết quả này rồi." Ôn Viện Trưởng "Ồ?" một tiếng.

Trương Cường một bên cũng cười gật đầu, nói: "Với tính cách của Tiểu Diệp Tiểu Ca mà nói, kết quả này quả thực là hợp lý." Bạch Trường Minh nhìn về hướng xe cứu thương rời đi, cảm khái nói: "Công thành tất định hữu ngã, đãn công thành bất tất tại ngã." Diệp Phàm trở về phòng ngủ của mình, đã là chuyện một tuần sau.

Toàn bộ đội khảo cổ, trừ Bạch Xà hy sinh và bốn người bảo vệ đi cùng Lý Thái, không có thêm thương vong nào.

Nhưng họ vẫn bị coi là công thần và ở lại bệnh viện cả một tuần.

Mãi cho đến khi xác nhận cơ thể họ thực sự không còn triệu

chứng gì nữa, và sau khi đã cho họ nghỉ ngơi thật tốt, họ mới được phép xuất viện.

Trong một tuần này, ngưỡng cửa phòng bệnh của Diệp Phàm gần như bị đạp bằng.

Đầu tiên là các thành viên đã đổi tên thành "Liên minh tranh đoạt danh Tam Ca sau Lưu Bác Văn" đến xin lỗi và thăm hỏi.

Đến lúc này Diệp Phàm mới hiểu vì sao mấy người này lúc ở trong mộ lại có địch ý mạnh mẽ đến vậy.

Chỉ là bởi vì trong môi trường cổ mộ như vậy, địch ý của mấy người này so với nguy hiểm rình rập trong cổ mộ, thực sự không đáng là gì.

Cho nên với thực lực của Đại Trương Ca, điều hắn cảm nhận được nhiều hơn thực ra là nguy cơ từ trong cổ mộ.

Mấy thủ đoạn nhỏ của mấy thanh niên này, lúc đó trong mắt hắn chẳng qua chỉ như trò trẻ con.

Trừ lúc chỉ hắn nói là đạo mộ tặc khiến hắn cảm thấy một chút hoảng sợ, phần lớn thời gian Diệp Phàm cũng không để mắt đến bọn họ.

Còn về việc mấy người này tự phong tiểu đệ, Diệp Phàm không từ chối, đều coi như là thủ đoạn trò trẻ con mà qua loa đối phó.

Sau đó, điều khiến Diệp Phàm bất ngờ nhất là lời tỏ tình đến từ Bạch Khinh Nhứ.

Bạch Khinh Nhứ chọn một buổi chiều nắng đẹp, mặc bộ đồ bệnh viện, cầm một bó hoa một mình đến phòng bệnh của Diệp Phàm.

Lúc đó Diệp Phàm đang phơi nắng bên cửa sổ.

Kể từ khi chọn con đường 'cuốn' vào nghiên cứu sinh, bất kể là

kiếp trước hay kiếp này, Diệp Phàm đã rất lâu rồi không được nhàn nhã như vậy.

Thế nên sau khi ra khỏi cổ mộ, hắn thậm chí còn chưa thèm xem tình hình dữ liệu trong 'gói quà lớn cuối cùng' của hệ thống.

Lúc đó Diệp Phàm đứng bên cửa sổ, nắng chiều chiếu lên người hắn, hắn quay người nhìn Bạch Khinh Nhứ.

Bạch Khinh Nhứ không hổ là hoa khôi, ngay cả khi mặc bộ đồ bệnh viện, cô ấy cũng có thể biến nó thành một phong cách thời trang.

Diệp Phàm không biết, trong mắt Bạch Khinh Nhứ, hắn cũng vậy.

Bạch Khinh Nhứ nói trước một câu: "Anh đứng trên cầu ngắm phong cảnh, người ngắm phong cảnh đứng trên lầu ngắm anh, trăng sáng trang điểm cho cửa sổ của anh, anh trang điểm cho giấc mộng của người khác." Một người đàn ông thẳng thắn như Diệp Phàm, cũng cảm nhận được bên cạnh Bạch Khinh Nhứ đang bốc lên những bong bóng màu hồng.

Hắn vừa định mở miệng, Bạch Khinh Nhứ đã ngăn lại, nói: "Cậu để tôi nói hết đã.

Chương 110

Cậu mà mở miệng, chắc chắn sẽ phá hỏng không khí bây giờ." Diệp Phàm:… Bạch Khinh Nhứ dùng đôi mắt đong đầy cảm xúc ngẩng đầu nhìn Diệp Phàm, nói: "Trước đây là tôi hiểu lầm.

Nhưng…" Bạch Khinh Nhứ nhớ lại những lời khuyên mà cô bạn thân đã từng trải trong tình trường đưa cho cô, một 'tấm chiếu mới' trong tình yêu, tim đập nhanh hơn.

Cuối cùng, cô lấy hết dũng khí nói: "Diệp Phàm, tôi có thể may mắn, trở thành phu nhân tộc trưởng được không?" Lúc đó đồng tử Diệp Phàm rung lên một thoáng, một là vì lời tỏ tình đột ngột này của Bạch Khinh Nhứ, hai là vì cái thân phận tộc trưởng dường như đã 'hạn tử' lên người hắn.

Nếu chỉ đơn thuần là lời tỏ tình của hoa khôi, Diệp Phàm còn sẽ cân nhắc câu từ để từ chối.

Dù sao hắn đến thế giới này thời gian không dài, mặc dù đã có kinh nghiệm một lần cùng nhau xuống mộ, nhưng hai người giao thiệp còn không nhiều bằng hắn và Lưu Bác Văn.

Thêm nữa, nửa chặng đường trước, hắn còn vì 'đẩy nhầm thuyền' mà cố ý tránh né.

Cho nên bây giờ, hoa khôi đối với hắn mà nói, cũng chỉ là một mỹ nữ xa lạ không quen.

Vì vậy, nếu chỉ vì bản thân không động lòng, Diệp Phàm sẽ từ chối một cách uyển chuyển hơn.

Nhưng, bây giờ còn có thêm cái thân phận tộc trưởng không thuộc về mình này.

Diệp Phàm không chút do dự lắc đầu, trông như thể hắn gần như không cần bất kỳ thời gian suy nghĩ nào.

Cứ như thể hắn căn bản chưa từng suy nghĩ về chuyện này vậy.

Hắn vừa định mở miệng, trịnh trọng bày tỏ rằng mình không phải là tộc trưởng này.

Bạch Khinh Nhứ lại lần nữa cắt lời hắn.

"Thôi được, tôi biết rồi.

Cậu không cần nói nữa, Diệp Phàm." Cô cười như trút được gánh nặng mà thở phào một hơi, nói: "Tôi biết rồi, tóm lại, bây giờ đã nói ra hết rồi, cũng nhận được câu trả lời của cậu, ngược lại cảm thấy nhẹ nhõm hơn nhiều rồi.

Cậu nghỉ ngơi thật tốt đi, tôi đi trước đây." Bạch Khinh Nhứ lúc đến như một đám mây chậm rãi, lúc đi lại như một cơn gió nhanh.

Diệp Phàm nhìn cánh cửa đóng lại trước mặt mình, rất muốn đưa bàn tay ra gãi tai.

Hắn thầm nghĩ: Đồng học hoa khôi, cậu không hiểu đâu!

Cậu thật sự không hiểu đâu!

Sau đó, còn có các đội viên bảo vệ từng cùng hắn xuống mộ đến thăm.

Mọi người đều mặc đồ bệnh viện, nhưng các đội viên bảo vệ vóc dáng cao lớn trông như những 'bà mẹ bỉm sữa' nam giới chỉ mặc đồ bệnh viện đến để chăm sóc con cái.

Tuy nhiên rất nhanh, đã biến thành cuộc thi giữa các 'bà mẹ bỉm sữa' nam giới.

Chỉ trong mười mấy phút ngắn ngủi, tất cả trái cây trên tủ đầu giường của Diệp Phàm đều biến thành đĩa trái cây tươi cắt sẵn.

Tuy nhiên, hoa tươi và trái cây trên tủ đầu giường của Diệp Phàm luôn không ngừng được bổ sung, rất nhiều người đến thăm hắn.

Bao gồm cả một số bạn học mà Diệp Phàm chưa từng gặp kể từ khi tỉnh lại trong cơ thể này, cũng đều mang theo quà đến thăm hắn.

Sau khi trải qua một tuần vừa nhàn nhã lại vô cùng náo nhiệt, Diệp Phàm trở về phòng ngủ của mình.

Trên cửa phòng ngủ của hắn dán một cặp câu đối.

Chữ viết trên đó là kiểu "cuồng thảo" giống hệt câu "Dù có mệt chết mình, cũng phải 'cuốn' chết bạn học".

Vế trên: Tay đấm hung thi, chân đạp huyết đằng, làm người khiêm tốn làm việc lớn.

Vế dưới: Siêu độ anh linh, tiễn đi tộc trưởng, một người trấn giữ vạn người khó mở.

Trên hoành phi hào phóng viết bốn chữ lớn: Anh Hùng Tẩm Thất.

Diệp Phàm vừa đẩy cửa ra, đón chào hắn là bản giao hưởng từ nồi niêu bát đũa, sự vui vẻ đơn giản của các chàng trai.

Lão Tam dẫn đầu khoác tay Diệp Phàm, vô cùng ân cần đón hắn vào ký túc xá, thần bí nói với hắn: "Diệp Tử, bọn mình bàn chuyện này nhé." Diệp Phàm "Hả?" nhìn hắn.

Lão Tam nói: "Cái đó, đi cửa sau một chút, Tam Ca vẫn cứ để tôi làm đi." Diệp Phàm:...

Hắn nhìn bàn làm việc của mình, trên cái tủ đựng đầy tài liệu học tập phía trên đầu cũng dán một tấm hoành phi, trên đó viết: Thiếu Niên Anh Hùng.

Sau khi đùa giỡn xong, các bạn cùng phòng của hắn đều trở về vị trí 'cuốn' bài vở, Diệp Phàm cũng ngồi vào bàn của mình.

Lão Tam lại thò đầu ra, tưởng Diệp Phàm còn muốn ôn tập, nói: "Diệp Tử à, cậu định làm gì đó?" Diệp Phàm lấy ra tờ đơn và tài liệu đã photo sẵn, nói: "Tặng bất ngờ." Lão Tam nghe vậy, lập tức mở diễn đàn trường học: 【Bài viết chủ đề】Tin tức mới nhất liên quan đến Diệp Phàm.

Chủ thớt: Tam Ca chân chính dưới trướng Diệp tộc trưởng. 【1L: Tin tức tiền tuyến, Diệp Phàm bây giờ muốn tặng bất ngờ, thi đoán không thưởng, Diệp Phàm sẽ tặng ai tặng cái gì.】 【2L: Thấy bài viết liên quan đến Diệp Phàm thì không cần xem nội dung, trực tiếp cướp sofa!!

Dính lấy Diệp tộc trưởng!!】 【3L: Đ*t m* thằng cha lầu trên không giảng võ đức!!

Tao muốn đấu với mày!!

Dính lấy Diệp tộc trưởng!!】 Lão Tam nhìn những bình luận quen thuộc này, gãi gãi đầu: "Cái kiểu bình luận này, hình như đã thấy ở đâu rồi." Sau đó, hắn bấm vào bài viết chủ đề hot nhất được chọn lọc là bài viết của Bạch Khinh Nhứ lúc đó, lập tức chợt nhận ra: Đ*t m*!

Đây chẳng phải là kiểu bình luận tiêu chuẩn dưới bài viết tiêu chuẩn chọn rể của hoa khôi sao?

Hắn kinh hãi nhìn bóng lưng Diệp Phàm: Hỏng rồi, Diệp Phàm thành hoa khôi!

Dưới bài viết của hắn rất nhanh đã xây lên một tòa nhà cao tầng, tốc độ tuyệt đối không kém gì tốc độ xây lầu dưới bài viết tiêu chuẩn chọn rể của Bạch Khinh Nhứ lúc đó. 【9L: Viết cho tôi đơn xin kết hôn, thi đoán không thưởng, sai thì không chịu trách nhiệm đâu nhé.】 【99L: Ngọa tào, sẽ không phải là báo cáo nhiệm vụ cho gia tộc đó chứ?】 【111L: Tôi đoán báo cáo nhân vật của Diệp Phàm: "Tôi, tộc trưởng, thân phận bại lộ, nguy hiểm, về nhanh."】 【118L: Diệp tộc

trưởng tôi muốn ứng tuyển đội ngũ quan hệ công chúng, tôi giỏi lắm!!!】【122L: Thi đoán không thưởng mà sao lại nghiêm túc vậy, tôi cứ đoán là viết đơn xin kết hôn cho tôi đó.”】 Cùng lúc đó, trong văn phòng của Bạch Trường Minh.

Bạch Khinh Nhứ cũng đang xem bài viết về ‘bất ngờ’ kia.

Tim cô ấy bỗng thắt lại.

Mãi đến hơn hai nghìn lượt bình luận, giọng Bạch Trường Minh vọng ra: “Khinh Nhứ à!

Tiểu hữu Diệp Phàm gửi một email đến!” Hai cha con kích động xúm lại trước máy tính, mở email ra.

Chỉ thấy, sau khi mở email mang tên Diệp Phàm, cái đầu tiên hiện ra là một tờ biểu mẫu.

Bảy chữ lớn trên đó: ĐƠN XIN SUẤT TUYỂN THẲNG CAO HỌC.

Bạch Trường Minh và Bạch Khinh Nhứ, hai cha con, đều không khỏi ngỡ ngàng khi thấy đơn xin suất tuyển thẳng cao học từ Diệp Phàm.

Bạch Trường Minh nheo mắt, nói đầy ẩn ý: “Tiểu hữu Diệp Phàm, chẳng phải đã là nghiên cứu sinh của trường ta rồi sao?” Bạch Khinh Nhứ lúc này mới nhớ lại những đánh giá ban đầu của mọi người về Diệp Phàm, cô lắc đầu nói: “Hình như… không phải ạ?” Bạch Trường Minh hít một hơi thật sâu, cảm khái: “Khinh Nhứ à, con xem, đây chính là một người đàn ông ưu tú.” “Đã ngồi lên vị trí tộc trưởng của một gia tộc kế thừa vạn năm, vậy mà vẫn có yêu cầu cao như vậy đối với học vấn của mình!” Bạch Khinh Nhứ nhìn email Diệp Phàm gửi đến, khẽ “ừm” một tiếng rồi gật đầu.

Bạch Trường Minh có chút kích động mở các tệp tài liệu này ra,

xem xét hồ sơ xin nhập học của Diệp Phàm.

Ông vừa nhìn thông tin tài liệu đang tải về, vừa nói: "Không biết kinh nghiệm cá nhân của tiểu hữu Diệp Phàm sẽ đặc sắc đến mức nào đây." Bạch Khinh Nhứ cũng ghé sát vào màn hình máy tính, ánh mắt tràn đầy mong đợi.

Hai cha con lướt nhanh qua tài liệu Diệp Phàm gửi đến.

Sau khi xem xong, cả hai bất giác cùng lúc lộ ra biểu cảm giật khóe miệng y hệt nhau do di truyền của nhà họ Bạch.

Chỉ vì lý lịch của Diệp Phàm thực sự quá bình thường, bình thường đến mức trông y hệt lý lịch của một người bình thường!

Lý do xin nhập học chủ yếu cũng chỉ là đã có đóng góp tương đối nổi bật trong công tác khảo cổ.

Còn những chuyện khác, những điều mà Bạch Trường Minh và Bạch Khinh Nhứ tò mò về gia tộc Kỳ Lân kế thừa vạn năm, thì hoàn toàn không được nhắc đến.

Chương 111

Thậm chí, phần mở đầu của đơn xin học cũng là một đoạn văn có thể sao chép từ bất kỳ trang tài liệu nào trên mạng: *Tôi là Diệp Phàm, một sinh viên bình thường của Đại học Khảo cổ, đến từ một thị trấn nhỏ xa xôi, sinh ra trong một gia đình bình thường.* Đọc từ đầu đến cuối, từng câu chữ đều tràn ngập hai từ "bình thường".

Bạch Trường Minh ho khan hai tiếng, nói: "Cái này, cái này có lẽ nên xem là thông tin không đúng sự thật nhỉ." Bạch Khinh Nhứ khẽ cau mày: "Liệu có phải Diệp Phàm vẫn không muốn gia tộc của mình bị bại lộ trong bối cảnh hiện nay không." "Dù sao thì trình độ thông tin liên lạc bây giờ đã khác xưa rất nhiều, muốn giữ bí mật gì đó chắc chắn sẽ khó hơn trước." Bạch Trường Minh liếc nhìn Bạch Khinh Nhứ, rồi lại nhìn vào màn hình máy tính, gật đầu: "Vẫn là con nghĩ chu đáo, Khinh Nhứ." "Tiểu hữu Diệp Phàm với tư cách là tộc trưởng đời này, e rằng còn gian nan hơn các tộc trưởng đời trước." Ông thở dài một hơi: "Thôi vậy, thôi vậy." "Trong tình huống này, chúng ta vẫn cần phải thông cảm cho tiểu hữu Diệp Phàm." "Khinh Nhứ à, con giúp ta in những tài liệu này ra đi." Theo quy trình thông thường, việc xét duyệt cần phải trải qua nhiều cấp phê duyệt.

Ngắn nhất cũng phải mất khoảng năm ngày làm việc.

Thế nhưng, sáng hôm sau, Diệp Phàm đã nhận được email trả lời từ Bạch Trường Minh.

Phía sau dòng chữ "Đơn xin đã được chấp thuận" là một con dấu đỏ của Đại học Khảo cổ.

Diệp Phàm nhìn con dấu đỏ ấy, trong lòng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Kiếp trước đầu tắt mặt tối, quên ăn quên ngủ, kiếp này nhớ mãi không quên, cuối cùng giờ phút này cũng đã có hồi đáp.

Cùng lúc đó, trong đầu Diệp Phàm đột nhiên vang lên một âm thanh nhắc nhở đã lâu không nghe thấy của hệ thống. 【Đinh!

Chúc mừng ký chủ đã hoàn thành xuất sắc vai diễn thẻ bài cao cấp.】 【Hệ thống đã phát hiện cảm xúc hoàn toàn mới của ký chủ: niềm vui đỗ đạt.】 【Dựa trên số dư điểm tích lũy của ký chủ, hệ thống đã tìm thấy các nhân vật sau.】 【Phạm Tiến: Dùng niềm vui đỗ đạt của Phạm Tiến để châm biếm thói a dua nịnh hót, thói đời bạc bẽo, một xã hội đầy nhân tính xấu xa, năng lực châm biếm cấp mười.】 【Ca Ca Nộp Bài Đầu Tiên: Người đầu tiên bước ra khỏi phòng thi, đi đến đâu cũng có thể nhận được đánh giá "trâu bò bò bò", độ trâu bò cấp mười.】 Diệp Phàm nghe hệ thống nghiêm túc giới thiệu hai nhân vật này, khóe miệng không khỏi co giật.

Những nhân vật quái dị như vậy, không ngờ lại không phải đang đùa với hắn.

Diệp Phàm không chút do dự lựa chọn từ chối.

Vì mấy ngày trước Diệp Phàm chỉ nghỉ ngơi tịnh dưỡng, nên hệ thống không phát hiện được biến động cảm xúc lớn nào của hắn, cũng theo đó mà yên tĩnh mấy ngày.

Cho đến hôm nay, hệ thống lại hoạt động trở lại, Diệp Phàm mới nhớ ra mình bây giờ đã là một nhà giàu điểm tích lũy.

Hắn kiểm tra lại số điểm còn lại và tất cả phần thưởng trong tiềm thức.

Sau khi hoàn thành phục hồi vai diễn Đại Trương Ca, hắn nhận được một triệu điểm thưởng, có thể đổi lấy mười lần rút thưởng.

Đi kèm phần thưởng còn có một đạo cụ là Vạn Tượng La Bàn, và

phần thưởng tài phú bằng điểm tích lũy của vai diễn Đại Trương Ca nhân với 100.

Diệp Phàm nhớ lúc đó mình chỉ nghe thấy một chuỗi số chín theo sau là hai số không.

Cũng không biết có phải do đọc trực tiếp con số sẽ tiết kiệm sức hơn không, mà hệ thống lại không dịch thành chữ số hoa cho hắn.

Diệp Phàm nhắm mắt, đếm từng con số, đọc ra chuỗi số đó: "Một, mười, trăm, nghìn, vạn, mười vạn, trăm vạn, triệu, chục triệu, trăm triệu." "Chín trăm chín mươi chín triệu chín trăm linh chín nghìn chín trăm." Điều khiến Diệp Phàm kinh ngạc nhất không phải là số tiền khổng lồ này, mà là điểm tích lũy của thẻ bài vai diễn Đại Trương Ca.

Đây là số tiền có được sau khi nhân điểm thẻ bài Đại Trương Ca với 100.

Vậy nên dù có chia cho 100 đi nữa, thì số điểm cần thiết cho vai diễn Đại Trương Ca cũng là hơn chín triệu điểm!

Diệp Phàm nghĩ đến phần thưởng một triệu điểm nhận được sau khi hoàn toàn phục hồi vai diễn.

So với phần thưởng năm trăm nghìn điểm ban đầu, quả thực đã tăng gấp đôi.

Nhưng so với số điểm cần thiết cho thẻ bài Đại Trương Ca, thì đúng là muối bỏ bể!

Làm thế nào để xử lý số điểm này, Diệp Phàm không lập tức đưa ra quyết định.

Dù sao thì việc xử lý chín trăm triệu vốn còn đơn giản hơn nhiều so với việc xử lý một triệu điểm này.

Diệp Phàm đã dành nửa tháng để sắp xếp lại toàn bộ quy tắc của

thế giới này và các mối quan hệ xung quanh mình.

Nửa tháng sau, trong ánh mắt đầy lưu luyến của Lão Tam và các bạn cùng phòng, hắn dọn ra khỏi ký túc xá đại học, rời khỏi căn phòng treo tấm biển "Dù có mệt chết cũng phải cuốn chết bạn học".

Cặp câu đối "Ký túc xá anh hùng" ở cửa vẫn chưa bị gỡ xuống, trở thành một nơi mà các bạn học đi qua đều phải cúi lạy, thậm chí còn đặt đồ cúng như một bài vị thần thánh.

Diệp Phàm lấy một phần tiền gửi cho cha mẹ ở thế giới này, đồng thời cũng báo cho họ tin mình đã được tuyển thẳng cao học.

Hắn dọn ra khỏi ký túc xá, chuyển đến sống trong căn nhà của riêng mình.

Diệp Phàm bây giờ cũng có thể dựa vào một trăm triệu để tay trắng làm nên sự nghiệp.

Tuy nhiên.

Hai tháng sau.

Ngay khi hắn đang đánh giá các thị trường khác nhau, chuẩn bị chuyển hướng sang làm tổng tài bá đạo, chuông cửa nhà vang lên.

Để được yên tĩnh, Diệp Phàm không nói địa chỉ của mình cho quá nhiều người.

Hắn đang tò mò không biết người đến là ai, thì trong ba người trên màn hình giám sát ở cửa, hắn nhìn thấy một gương mặt vô cùng quen thuộc.

Diệp Phàm mở cửa, có chút nghi hoặc nói: "Đội trưởng Trương?" Hai tháng không gặp, Trương Cường trông còn sắc bén hơn lần trước chia tay.

Bế quan hai tháng này, Diệp Phàm không biết Trương Cường đã

trải qua chuyện gì.

Nhưng chỉ cần nhìn vết sẹo cực kỳ hung tợn mới xuất hiện trên má phải của Trương Cường là có thể biết, sau khi ra khỏi lăng mộ Vương Mãng, Trương Cường lại nhận nhiệm vụ nguy hiểm.

Không biết nhiệm vụ để lại vết sẹo này nguy hiểm đến mức nào, nhưng Diệp Phàm có thể cảm nhận rõ ràng.

Trương Cường so với hai tháng trước đã trầm ổn, chín chắn hơn nhiều.

Lúc này trên người anh ta dường như có thêm một luồng khí u ám được tôi luyện từ gian khổ cực lớn, bớt đi cái vẻ nóng nảy có thể bộc lộ qua những lời nói vui đùa.

Trước khi Diệp Phàm mở cửa, Trương Cường vẫn luôn nhíu chặt mày, mím chặt môi.

Nhưng khi thấy Diệp Phàm mở cửa, anh ta vẫn thở ra một hơi, nở một nụ cười với Diệp Phàm, nói: "Tiểu Diệp tiểu ca, lâu rồi không gặp." "Cậu trở nên…" Anh ta nhìn Diệp Phàm trước cửa.

Kiếp trước Diệp Phàm vẫn luôn vật lộn trên con đường ôn thi nghiên cứu sinh, kiếp này vừa mở mắt ra đã phải tiếp tục vật lộn.

Vì vậy sau khi ổn định, hắn đã cho tinh thần và cơ thể mình một kỳ nghỉ dài.

Hai tháng này không ra khỏi cửa chính, không bước qua cửa phụ, người quen cũng không gặp một ai, càng đừng nói đến các thầy Tony.

Mái tóc vốn đã không ngắn, giờ lại dài ra thêm một chút.

Dù bây giờ đã phục hồi thẻ bài vai diễn Đại Trương Ca, không cần phải tiếp tục tìm kiếm độ hoàn nguyên.

Nhưng trên người hắn vẫn còn giữ lại vài phần khí chất thanh

lãnh, thoát tục.

Mái tóc hai tháng không cắt không khiến hắn trông giống một trạch nam tiêu chuẩn.

Một bộ quần áo ở nhà vô cùng thoải mái, mặc trên người hắn lại toát lên vẻ lười biếng, thời thượng.

Trương Cường nhìn Diệp Phàm như vậy, ngập ngừng một lát, nén lại hai từ "xinh đẹp" mà tiềm thức muốn thốt ra, nói: "Trở nên vừa mắt hơn nhiều rồi." Diệp Phàm né người sang một bên, nhường đường cho Trương Cường và hai người bên cạnh anh ta vào nhà: "Đội trưởng Trương quá khen rồi." "Mời vào." Trương Cường không hề nhúc nhích, anh ta mím môi, dường như đang do dự điều gì đó.

Một người phụ nữ trẻ trông rất tháo vát đứng bên cạnh anh ta lên tiếng: "Anh Diệp Phàm, anh cần phải đi cùng chúng tôi một chuyến." Diệp Phàm liếc nhìn người phụ nữ này.

Cô có một mái tóc ngắn rất gọn gàng, ngũ quan lập thể, đôi mắt sáng ngời, sống mũi cao thẳng, đôi môi rất mỏng.

Giữa hai hàng lông mày toát lên vẻ anh khí, là một vẻ đẹp rất trung tính.

Cô mặc bộ tác chiến phục khác kiểu với Trương Cường, đến từ một đơn vị tác chiến khác, lưng thẳng tắp, toàn thân toát ra khí chất của một nữ cường nhân mạnh mẽ quyết đoán.

Ánh mắt Diệp Phàm trở nên sắc bén: "Tại sao?" Đầu óc Diệp Phàm quay cuồng, suy nghĩ về những lý do có thể khiến mình phải đi chuyến này.

Thứ nhất, hắn không định xuống mộ nữa, hắn không định dành cả cuộc đời thứ hai khó khăn lắm mới có được này ở trong mộ.

Chương 112

Thứ hai, lời mời của Bộ trưởng Hình Quan Vũ lúc trước về việc làm huấn luyện viên cho các đội viên vệ sĩ, hắn cũng không hề suy nghĩ lại lần thứ hai.

Không có kim cương thì không nhận việc khó, Diệp Phàm trước nay luôn rất tỉnh táo.

Trong lúc hắn đang suy nghĩ, Trương Cường giới thiệu với Diệp Phàm: "Tiểu Diệp tiểu ca, giới thiệu với cậu, đây là đội trưởng đội tác chiến vệ sĩ Tây Nam, Khâu Ninh." "Lần này, thực ra chúng tôi có việc muốn nhờ cậu." Nói rồi, Trương Cường thở dài một hơi, tháo hai sợi dây chuyền bạc trên cổ xuống.

Trên dây chuyền treo hai chiếc thẻ bài quân nhân màu bạc, mỗi chiếc đều thấm những vết máu đen đỏ không thể rửa sạch.

Diệp Phàm nhìn hai chuỗi thẻ bài có chút quen mắt, trong lòng dâng lên một dự cảm chẳng lành.

Tay Trương Cường cầm hai chiếc thẻ bài hơi run rẩy, nói: "Tiểu Diệp tiểu ca, cậu còn nhớ Bạch Hổ và Hôi Lang không?" Đối với Bạch Hổ, Diệp Phàm có ấn tượng rất sâu sắc.

Người cao ngựa lớn, trông có vẻ không dễ chọc, trong đội vệ sĩ, tương đương với vị trí phó đội trưởng.

Nhưng thực ra suốt chặng đường đều cùng Hắc Hùng pha trò, đặc biệt thích phá đám Hắc Hùng.

Hai người một tung một hứng, Diệp Phàm không chỉ một lần nghi ngờ nghề chính của hai người này là vệ sĩ, nhưng sau khi cởi bộ tác chiến phục này ra, sẽ lén lút mặc áo dài đi diễn tấu hài ở Đức Vân Xã.

Đối với Hôi Lang, Diệp Phàm cũng lờ mờ nhớ có một đội viên như vậy.

Biệt danh của các đội viên dường như được đặt dựa trên thể hình và sở trường của họ, những người cao to vạm vỡ thì thuộc loại Hắc Hùng và Bạch Hổ.

Linh hoạt, nhẹ nhàng, không có ưu thế về thể chất và sức mạnh thì thuộc loại Bạch Xà, Hắc Miêu.

Hôi Lang, là sự tồn tại trung dung giữa hai loại này, không có ưu thế cực đoan của cả hai, nhưng lại kết hợp được những ưu thế tương đối của cả hai.

Tương đương với một nhân vật "tán nhân".

Mặc dù ấn tượng về Hôi Lang không sâu sắc, nhưng Diệp Phàm nhớ rằng tất cả các thành viên trong đội vệ sĩ đều dũng cảm và thân thiện.

Hắn nhìn hai chiếc thẻ bài, gật đầu: "Nhớ." Trương Cường siết chặt thẻ bài, giọng nói có chút run rẩy: "Hai người họ, đã hy sinh rồi." Đồng tử của Diệp Phàm co lại trong giây lát.

Hai đội viên hai tháng trước còn sống động như rồng như hổ, bây giờ lại âm dương cách biệt!

Hắn cau mày liếc nhìn ba người ngoài cửa, nói: "Đội trưởng Trương, vào trong rồi nói." Mấy người ngồi trên ghế sofa trong phòng khách.

Trương Cường nói: "Một tuần trước, đội khảo cổ chính thức của Tây Nam đã mời chúng tôi hộ tống họ tiến hành công tác khảo cổ một ngôi mộ cổ." "Nhưng chúng tôi không ngờ rằng ngôi mộ cổ này lại nguy hiểm đến vậy, chúng tôi thậm chí còn chưa vào được cửa mộ đã bị thương vong rất lớn." "Bạch Hổ và Hôi Lang, còn cả vết sẹo trên

mặt tôi, đều là vì ngôi mộ cổ này." Trương Cường dường như đang hồi tưởng lại nỗi đau to lớn, hít một hơi thật sâu, có chút không nói nên lời.

Khâu Ninh liền bổ sung: "Thực ra, hành động lần này vốn dĩ nên do tôi dẫn đội." "Nhưng ngôi mộ cổ này rất kỳ lạ, là một tình huống chưa từng xuất hiện." "Phía khảo cổ chính thức của Tây Nam xét đến việc đội vệ sĩ Kinh đô của lão Trương đã có kinh nghiệm với ngôi mộ kỳ lạ như lăng mộ Vương Mãng, nên đã đặc biệt mời lão Trương và mấy đội viên đắc lực của lão Trương đến làm chỉ huy chiến thuật lần này." "Vậy mà không ai ngờ được, ngôi mộ cổ lần này không chỉ kỳ lạ, mà còn cực kỳ nguy hiểm!" "Các đội viên thậm chí còn chưa vào trong mộ đã hy sinh rất nhiều." "Cuối cùng, với cái giá là gần như tất cả các đội viên vệ sĩ đều tử trận hoặc bị thương, mới đổi lại được sự an toàn cho một nửa số nhân viên khảo cổ." Nói rồi, Khâu Ninh liếc nhìn Trương Cường, vỗ vỗ vào đầu gối anh ta, nói: "Lão Trương, tôi rất xin lỗi." Trương Cường cười khổ, làm động đến vết sẹo mới trên mặt: "Nói gì vậy, đội viên của cô cũng là đội viên mà.

Ngược lại là tôi, không đưa được họ ra ngoài." Lúc này, trong lòng Diệp Phàm đã không còn bất kỳ ý định từ chối nào nữa.

Bất kể là hoàn thành di nguyện mà hai người bạn cũ đã dùng tính mạng để đổi lấy, hay là báo thù cho họ, cả hai lý do này đều khiến Diệp Phàm quyết định: chuyến này nhất định phải đi.

Hắn hỏi: "Kỳ lạ, tại sao lại kỳ lạ?" Khâu Ninh mím môi, nói: "Ngôi mộ cổ này, có lẽ ở dưới đáy biển." "Mộ dưới biển?" Diệp Phàm hỏi một câu.

Khâu Ninh gật đầu, lấy ra một chiếc máy tính bảng từ trong ba lô đặt lên bàn trà.

Cô vừa mở thư mục trên màn hình máy tính bảng, vừa kể cho

Diệp Phàm nghe ngọn ngành của ngôi mộ dưới biển này.

Hoặc có thể nói, vì vẫn chưa biết được bộ mặt thật của ngôi mộ dưới biển này.

Nên chỉ có ngọn, mà không có ngành.

"Di tích mộ cổ được phát hiện ở Tây Hải." "Vì vùng biển công ngoài khơi Tây Hải thường có hải tặc và những kẻ có ý đồ xấu của nước khác xâm phạm, nên ngư dân địa phương thường nhặt được một số thứ kỳ lạ." "Ví dụ như trước đây, có ngư dân đã vớt được máy bay chiến đấu thế hệ thứ năm và hai thiết bị lặn của nước Phiêu Lượng bị rơi ở đây." Diệp Phàm thầm hít một hơi khí lạnh trong lòng.

Bất kể là kiếp trước hay kiếp này, những tổ chức bí ẩn như ngư dân, luôn có chút công tích trên người.

Tất nhiên, nổi danh ngang hàng còn có những công dân nhiệt tình của quận Triêu Dương, và các anh chàng giao hàng.

Khâu Ninh tiếp tục nói: "Nhưng lần này, thứ họ phát hiện rất khác thường." Ngay sau đó, Khâu Ninh mở thư mục trên màn hình máy tính bảng, bấm vào một thư viện ảnh.

Đập vào mắt là một chiếc thuyền lớn cũ nát trên một vùng biển rộng lớn.

Phía sau chiếc thuyền lớn này là bầu trời gần như đen kịt, mây đen trên trời trĩu xuống rất thấp, tạo cho người xem hiệu ứng thị giác giống như chiếc thuyền lớn này đang kéo theo những đám mây đen nặng trịch.

Xung quanh con thuyền là sương mù dày đặc trên biển, dưới tiết trời âm u như vậy, ngay cả sương mù cũng gần như bị nhuộm thành màu sẫm.

Một phần thân thuyền còn ẩn trong lớp sương mù dày đặc.

Khâu Ninh hít một hơi thật sâu, hỏi Diệp Phàm: "Anh Diệp, anh cảm nhận được gì từ bức ảnh này?" Người bình thường, chỉ qua một bức ảnh, cũng có thể cảm nhận được cảm giác áp bức nặng nề truyền ra từ đó.

Diệp Phàm nói trước một câu: "Cứ gọi tôi là Diệp Phàm là được rồi." Sau đó, hắn nhìn vào bức ảnh, nói: "Cô độc, một sự cô độc vô cùng mãnh liệt." Khâu Ninh đầu tiên là ngẩn ra, sau đó lại cười một cách nhẹ nhõm, nói: "Quả nhiên, anh giống như lời đồn bên ngoài, rất khác thường." "Tại sao lại là cô độc?" Diệp Phàm nói: "Con thuyền này cho tôi cảm giác như, nó đã một mình dong buồm trên vùng biển này hàng nghìn năm rồi." Sau đó, hắn lại nghi hoặc: "Tại sao trước đây không ai phát hiện ra sự tồn tại của con thuyền lớn này?" Khâu Ninh nói: "Đây chính là mấu chốt của vấn đề." "Con tàu khổng lồ này đột nhiên xuất hiện trên vùng biển Tây Hải một tháng trước." "Hơn nữa, điều kỳ lạ nhất là, những người thực sự đã nhìn thấy con tàu khổng lồ này, lại không nhìn thấy một con tàu như thế này." Nói rồi, Khâu Ninh nhìn về phía Trương Cường.

Trương Cường gật đầu, nhận lấy vai trò người giải thích, nói: "Đúng vậy." "Lúc chúng tôi nhìn thấy nó, rõ ràng là một con thuyền được trang hoàng lộng lẫy." "Phải nói rằng, dáng vẻ con thuyền mà chúng tôi nhìn thấy bằng mắt thường lúc đó, chính là dáng vẻ nguyên bản của nó hàng nghìn năm trước." "Thậm chí cảnh tượng chúng tôi nhìn thấy khi vừa lên thuyền cũng vô cùng hoa lệ." "Không chỉ có trang trí và châu báu bên trong, mà ngay cả hoa quả cũng rất tươi ngon." "Nhưng chưa đầy năm phút sau khi chúng tôi lên thuyền, trên biển đột nhiên nổi lên một cơn bão lớn, tất cả đồ đạc bên trong đều thay đổi." "Gần như chỉ trong một khoảnh khắc, mọi thứ bên trong đều trở nên tan hoang, và trên con thuyền này, có quái vật!" "Con quái vật đó cực mạnh, hình người, cơ bắp phát triển, toàn thân mọc đầy

vảy cứng, sau lưng kéo theo một cái đuôi dài giống cá sấu, đao thương bất nhập." "Hành động vô cùng nhanh nhẹn, và cực kỳ hung tàn." "Sau khi chúng tôi hy sinh rất nhiều để đưa một nửa số nhân viên công tác thoát khỏi con thuyền lớn này, thì phát hiện nó đã biến thành bộ dạng này." Khâu Ninh lại bổ sung: "Không chỉ vậy, trước khi cơn bão nổi lên, chúng tôi đã chụp ảnh con thuyền." "Nhưng do thiết bị lúc đó không hiểu sao lại có vấn đề, nên chúng tôi vẫn luôn không xem được ảnh." "Mãi cho đến ba ngày trước, bức ảnh đó lại đột nhiên hiện ra, chính là bức ảnh chúng ta đang xem bây giờ." Diệp Phàm khẽ cau mày, toàn bộ câu chuyện nghe giống như một câu chuyện ma.

Sau đó, Khâu Ninh lại mở một đoạn video, góc quay này có vẻ là từ camera gắn trên người các đội viên.

Màn hình gần như rung lắc và tối tăm.

Mở ra, liền nghe thấy tiếng chửi của các đội viên.

"Mẹ kiếp!

Lùi!

Lùi lại!" "Thứ này đuổi kịp rồi!" "Tao không tin, tao không giết được mày sao?" Diệp Phàm nhận ra, đây là giọng của Trương Cường.

Cuối cùng, màn hình dừng lại ở một khuôn mặt quái dị khổng lồ.

Đó là một khuôn mặt quái dị vô cùng khó tả, sắc mặt tái nhợt, da dẻ nhẵn nhụi, trông như bị ngâm nước trương phình.

Ngũ quan trên mặt bẹt dí, đôi mắt đỏ rực ánh lên vẻ hung ác, không có xương sống mũi, ở vị trí mũi chỉ có hai lỗ thở, trong cái miệng rộng ngoác là hai hàm răng sắc nhọn chi chít.

Diệp Phàm lập tức dùng Bách Khoa Toàn Thư Dị Trân Vật Chủng để tìm kiếm thông tin về thứ này.

Sau đó, hắn liền có được thông tin cơ bản của nó. 【Thủy Viên Quỷ: Sinh vật cổ đại dưới biển.】 【Tập tính sinh hoạt giống như động vật lưỡng cư, nhưng từ giai đoạn ấu trùng đã bắt đầu hô hấp bằng phổi, da hỗ trợ hô hấp.】 【Bản tính tàn nhẫn, hành động nhanh nhẹn, tương truyền là loài người tiến hóa sai hướng không hoàn chỉnh.】 【Mặt giống vượn người, hình giống cá sấu và thú đi bộ, tâm lý báo thù cực mạnh.】 【Vị trí tim cực kỳ ngẫu nhiên, nhưng vị trí phổi cố định ở phía dưới bên trái lồng ngực, do đó phổi là yếu huyệt duy nhất.】 Diệp Phàm buột miệng nói: "Đây là Thủy Viên Quỷ." Khâu Ninh có chút bất ngờ liếc nhìn hắn, Trương Cường bên cạnh cười một tiếng, nói: "Tôi đã nói rồi mà, trên đời này không có chuyện gì mà Tiểu Diệp tiểu ca không biết." Nói rồi, anh ta nhìn về phía Diệp Phàm, nói: "Đúng vậy, đây chính xác là Thủy Viên Quỷ." "Tiểu Diệp tiểu ca, lần này chúng tôi rất cần sự hỗ trợ của cậu, cậu đừng lo lắng, lần này chúng tôi còn mời một vị cố vấn hành động khác." "Chính vị cố vấn này đã cho chúng tôi biết, đây là Thủy Viên Quỷ." Trương Cường nhớ ra điều gì đó, lại bổ sung: "Nói ra thì hai người tính cách cũng có phần tương tự, tôi nghĩ hai người nhất định sẽ có rất nhiều chủ đề chung." "Và tôi có thể đảm bảo với cậu, bất kể gặp phải tình huống gì, chỉ cần tôi chưa chết, thì nhất định sẽ không để cậu bỏ mạng ở đó." Diệp Phàm thở ra một hơi, hắn cũng có chút tò mò về vị cố vấn đặc biệt này.

Nhưng đối với hắn, điều quan trọng hơn vẫn là di nguyện và mối thù sâu như biển của hai người đồng đội đã từng kề vai sát cánh là Bạch Hổ và Hôi Lang.

Diệp Phàm siết chặt nắm đấm, nói: "Không sao, đội trưởng Trương." "Tôi sẽ đi." Ánh mắt Trương Cường và Khâu Ninh tức thì sáng lên.

Hai người trực tiếp đứng dậy khỏi ghế sofa.

Trương Cường kích động đi bắt tay Diệp Phàm, nói: “Tốt!

Cảm ơn quyết định của cậu, Tiểu Diệp tiểu ca!” “Cậu có cần chuẩn bị gì, cứ việc nói với chúng tôi!” “Hai ngày sau, tôi đến đón cậu!” Khâu Ninh cũng mong đợi nhìn Diệp Phàm, nói: “Tin rằng các đội viên biết có cậu tham gia, nhất định cũng sẽ cảm thấy an toàn hơn!” Diệp Phàm gật đầu, “Quá khen.” Trương Cường và Khâu Ninh cùng người thứ ba chưa tự giới thiệu đều là trụ cột trong đội của mình, do đó sau khi được Diệp Phàm đồng ý đã nhanh chóng rời đi.

Trước khi rời đi, Trương Cường đứng ở cửa, quay đầu lại nhìn Diệp Phàm, gật đầu thật sâu: “Tiểu Diệp tiểu ca, tôi thay mặt Bạch Hổ và Hôi Lang cảm ơn cậu.” “Vậy chúng ta gặp lại sau.” Diệp Phàm gật đầu: “Gặp lại sau.” Tiễn Trương Cường đi, Diệp Phàm ngồi lại trên ghế sofa.

Trước khi rời đi, Trương Cường và Khâu Ninh đã để lại máy tính bảng cho Diệp Phàm.

Trên máy tính bảng không có bất kỳ mật khẩu nào, bên trong chỉ có vài thư mục.

Một trong số đó là một số hình ảnh và video liên quan đến con tàu nghi là quỷ thuyền này, cùng với những suy luận của các giáo sư bên họ.

Còn có một thư mục khác, bên trong là danh sách dự kiến cho hành động lần này.

Diệp Phàm mở ra, nhìn thấy một số cái tên quen thuộc.

Chương 113

Đầu tiên là Trương Cường và các đội viên đã cùng hắn hành động trong lăng mộ Vương Mãng, như Hắc Hùng và Kim Điêu mà hắn quen thuộc.

Tiếp theo là Bạch Trường Minh, Lưu Văn Lâm, Triệu Vĩ Triết và mấy vị giáo sư già quen mặt khác, chỉ là trước đây Diệp Phàm chỉ biết họ là giáo sư Lưu, giáo sư Triệu, chứ không biết tên họ.

Dưới ảnh của mỗi giáo sư đều có một tấm ảnh của một người trẻ tuổi, là thực tập sinh họ mang theo.

Phía sau ảnh của giáo sư Lưu Văn Lâm tự nhiên là học trò cưng của ông ta, Triệu Trạch Minh.

Điều khiến Diệp Phàm có chút bất ngờ là, phía sau ảnh của Bạch Trường Minh, không phải là con gái ông, Bạch Khinh Như.

Mà là một người hắn quen thuộc hơn, người tự nhận là nhị ca của hắn, "tiểu đệ" Lưu Bác Văn.

Diệp Phàm nhìn ảnh thẻ của Lưu Bác Văn, không khỏi cười một tiếng, thầm nghĩ chẳng lẽ thật sự bị hắn đoán trúng, Lưu Bác Văn mới là con trai ruột của Bạch Trường Minh sao?

Con trỏ chuột lại kéo xuống, những gương mặt lạ lẫm bên dưới đều là các đội viên do phía chính thức của Tây Nam cử đi.

Đội vệ sĩ do Khâu Ninh dẫn đầu.

Trong đội của Khâu Ninh không chỉ có nam, mà còn có ba nữ đội viên anh dũng hiên ngang, mỗi người giữa hai hàng lông mày đều toát lên một vẻ anh khí trung tính.

Cách xưng hô với các đội viên cô dẫn dắt, bất kể nam nữ, đều là

ca này ca nọ.

Dưới tên của ba nữ đội viên cũng lần lượt là Lâm Ca, Viện Ca, Thiến Ca.

Nhưng đi kèm với gương mặt anh khí của họ, tiếng "ca" này cũng không hề có cảm giác gượng gạo, hay nói cách khác, cách xưng hô này cũng rất phù hợp.

Mấy vị giáo sư già cũng là những người có uy tín cao ở phía chính thức của Tây Nam.

Khi tìm hiểu quy tắc của thế giới này, Diệp Phàm đã biết về mấy vị giáo sư này.

Đại diện nhất là Mạc Hồng Hiên và Cao Đức Hâm, giống như Bạch Trường Minh và Lưu Văn Lâm, vừa là giáo sư của trường, vừa là nhân viên chính thức của viện khảo cổ.

Trong giới giáo sư của Đại Việt, họ đều là những người rất có uy tín.

Phía sau ảnh của họ cũng có một tấm ảnh của một người trẻ tuổi.

Những tấm ảnh của những người trẻ này cho Diệp Phàm cảm giác tương tự như Triệu Trạch Minh, từ giữa hai hàng lông mày của họ có thể cảm nhận được một sự tự cao tự đại của học bá.

Diệp Phàm tiếp tục xem xuống.

Sau các giáo sư và thực tập sinh, còn có nhân viên của tổ trực tiếp chính thức.

Đây là một hoạt động khảo cổ quy mô lớn, tổ trực tiếp mà phía chính thức sử dụng cũng là đội ngũ của đạo diễn Khương đã nhiều lần đoạt giải quốc tế.

Những đội viên trên, đều là những người đã được phía chính thức

chốt sẽ tham gia hoạt động khảo cổ lần này.

Dòng cuối cùng của tài liệu, viết: Trang tiếp theo / Bảng nhân viên dự kiến.

Diệp Phàm lật sang trang mới.

Trang đó, chỉ có thông tin của hai người, xuất hiện trong danh sách với tư cách là cố vấn đặc biệt cho hành động.

Một trong số đó chính là mình.

Bên dưới hắn, là ảnh của một người trẻ tuổi rất thanh tú.

Mái tóc hơi dài che đi đôi mắt bình tĩnh sâu thẳm của anh ta, từ đôi mắt đó, không thể nhìn ra bất kỳ cảm xúc nào.

Da trắng mặt đẹp, sống mũi cao thẳng, dáng môi mỏng mà sắc sảo, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm nào.

Diệp Phàm hơi mở to mắt, nhìn thấy tên của người này: Trương Khải Linh.

Ra là, người mà Khâu Ninh và Trương Cường trước đó nói chắc chắn sẽ có rất nhiều chủ đề chung với hắn, chính là vị Trương Khải Linh này!

Diệp Phàm nhìn ảnh của Trương Khải Linh, nếu không phải người này ngay cả tên cũng rất giống Đại Trương Ca, hắn còn tưởng vị ca này cũng là người xuyên không, hiện đang đóng vai cùng hắn ở đây.

Nếu lúc đó hắn vẫn dùng thẻ bài vai diễn Đại Trương Ca, thì hai người họ sẽ không phải là có rất nhiều chủ đề chung, mà là hai Muộn Du Bình nhìn nhau không nói nên lời.

Đồng thời, Diệp Phàm cũng hiểu ra, chính là Trương Khải Linh đã nói cho Trương Cường và Khâu Ninh biết, quái vật trên quỷ thuyền

chính là Thủy Viên Quỷ.

Sau khi xem qua tất cả tài liệu, Diệp Phàm khóa màn hình máy tính bảng.

Hắn nhắm mắt lại, khuôn mặt tươi cười của Bạch Hổ và Hôi Lang liền hiện ra trong đầu hắn.

Nói cũng lạ, nếu là bình thường, Diệp Phàm có lẽ hoàn toàn không nhớ ra Hôi Lang là gương mặt nào trong đội vệ sĩ.

Nhưng bây giờ, gương mặt này lại hiện ra một cách rõ ràng và sâu sắc trong đầu hắn.

Diệp Phàm siết chặt nắm đấm, triệu hồi hệ thống đã yên tĩnh từ lâu.

Bây giờ trong đội đã có Đại Trương Ca số hai, Diệp Phàm không định lặp lại vai diễn một lần nữa.

Một triệu điểm của hắn, bây giờ đã đến lúc dùng đến.

"Hệ thống, một triệu điểm, có thể đổi được vai diễn nào." Rất nhanh, âm thanh nhắc nhở quen thuộc của hệ thống xuất hiện trong đầu Diệp Phàm. 【Đinh!

Đang tìm kiếm thẻ bài nhân vật phù hợp cho ký chủ trong kho vai diễn.】 【Bạch Xà: 400.000 điểm, thuộc hạ cao gầy của Ngô tiểu Phật gia, tinh thông lặn cấp mười.】 【Đạo Bút Tà: 400.000 điểm, tiểu lang quân thanh tân thoát tục, như hoa sen mới nở, sở hữu thể chất may mắn mở quan tài nào cũng gặp Tống tử, năng lực cà khịa cấp mười, vận may rơi từ trên cao xuống tuyệt đối không chết cấp mười.】 【Khảm Kiên: 150.000 điểm, thuộc hạ của Ngô tiểu Phật gia, trung thành thẳng thắn, sở hữu thể lực tốt và năng lực bắn cung cấp mười.】 【Diệp Bất Tu: 1.000.000 điểm, sở hữu năng lực ngủ trong giây lát cấp mười, năng lực thức đêm cấp mười, tốc độ tay cấp

mười.】 Diệp Phàm im lặng gật đầu, đột nhiên nhận ra điều gì đó, làm một động tác tay ngắt lời hệ thống: "Tại sao thể lực của Diệp Bất Tu kém như vậy mà điểm lại cao thế?

Một triệu?" Ngay sau đó, hệ thống liền trả lời một cách tự nhiên: 【Không vì sao cả, bởi vì chơi chiến thuật, lòng dạ đều đen tối.】 Không biết tại sao, Diệp Phàm lại cảm thấy lý do này vô cùng hợp lý.

Tuy nhiên, Diệp Phàm cũng không để hệ thống tiếp tục báo cáo các thẻ bài nhân vật dưới một triệu điểm nữa.

Mặc dù những thẻ bài nhân vật này so với những thẻ bài tím kỳ lạ như Đại Ngọc và bút sáp Shin-chan mà hắn có thể đổi khi chỉ có 50 điểm trước đây đáng tin cậy hơn rất nhiều.

Nhưng.

So với thẻ bài nhân vật đỉnh cấp như Đại Trương Ca trước đây, vẫn là một trời một vực.

Lần này có Trương Khải Linh làm đồng đội, Diệp Phàm cũng có chút hứng thú với thẻ bài Đạo Bút Tà.

Nhưng thể lực và năng lực của Đạo Bút Tà trong phần lớn thời gian cuối cùng vẫn chỉ đóng vai trò là một bán quân sư được bảo vệ.

Vì vậy, muốn có được thẻ bài nhân vật đỉnh cấp như Đại Trương Ca, Diệp Phàm bây giờ chỉ còn một cơ hội, rút thưởng.

Đã đến lúc kiểm tra nhân phẩm của mình, cùng lắm thì tiếp tục đóng vai Đại Trương Ca, cùng Trương Khải Linh tiểu ca làm một cặp đôi câm lặng vậy.

Diệp Phàm quyết tâm, nói với hệ thống: "Tôi muốn đổi mười lần rút thưởng." "Xin mời bắt đầu màn trình diễn của ngươi." Rất nhanh, Diệp Phàm đã nhận được thông báo phản hồi từ hệ thống. [Đinh!

Chúc mừng ký chủ, đổi được cơ hội rút thưởng mười lần liên tiếp, số dư tích phân hiện tại: 50.] [Đinh!

Chúc mừng ký chủ, nhận được thẻ nhân vật Diệp Bất Tu.

Thể lực: 50, Trí lực: 1000, Sở trường: Sách giáo khoa Vinh Quang, Bậc thầy chiến thuật, chơi chiến thuật tâm đều bẩn.] Diệp Phàm lập tức bật cười, không ngờ lần rút thưởng này lại 'ra hàng' ngon như vậy, nhát đầu tiên đã kiếm lại vốn rồi.

Quả nhiên không hổ là người nhà họ Diệp chốn đô thị.

Tuy nhiên, dùng thẻ nhân vật này đánh game thì được, chứ dùng để xuống mộ thì Diệp Phàm vẫn không ôm hy vọng gì lắm.

Chương 114

Diệp Phàm tiếp tục nghe tiếp. [Đinh!

Chúc mừng ký chủ, nhận được thẻ nhân vật Đặc công lão Phùng.

Thể lực: 5, Trí lực: 10, Sở trường: Kỹ năng phát biểu súp gà tâm hồn cấp mười, súp gà đến đây!] Diệp Phàm không để trong lòng: Không sao cả, còn tám cơ hội nữa. [Đinh!

Chúc mừng ký chủ, nhận được thẻ nhân vật Đạo Bút Tà.

Thể lực: 80, Trí lực: 300, Sở trường: Rơi từ trên cao không chết, hào quang nhân vật chính, mở quan tài tất bật dậy thi thể (Tống tử), vân vân...] Diệp Phàm thở phào một hơi: Không sao, còn bảy cơ hội. [Đinh!

Chúc mừng ký chủ, nhận được thẻ nhân vật Lý Nguyên Long.

Thể lực: 100, Trí lực: 500, Sở trường: Đả kích tinh nhuệ, học cái rắm.] [Đinh!

Chúc mừng ký chủ, nhận được thẻ nhân vật Kiệt Ca.

Thể (♂) lực: 100, Trí (♂) lực: 100, Sở trường: Trong phòng có đồ hay lắm.] [Đinh!

Chúc mừng ký chủ, nhận được thẻ nhân vật Nữ giảng viên tinh thông nhân tính.

Thể lực: 5, Trí lực: 50, Sở trường: Ba câu nói khiến đàn ông vì tôi tiêu mười tám vạn.] [Đinh!

Chúc mừng ký chủ, nhận được thẻ nhân vật Lưu Dung.

Chỉ số sức khỏe: 1000, Trí lực: 50, Sở trường: Yêu sạch sẽ, giữ vệ sinh, máu trâu.] Đôi tay Diệp Phàm khẽ run rẩy, lập tức bảo hệ

thống dừng báo cáo các thẻ nhân vật tiếp theo.

Nếu thật sự phải đóng vai mấy nhân vật này, hắn có thể một mình cân cả cái show All-stars hài hước luôn rồi!

Còn cái chỉ số Thể (♂) lực với Trí (♂) lực kia là sao?

Đang làm chuyện chính sự, đừng có làm trò đồi bại!

Lại còn Lưu Dung, thể lực biến thẳng thành chỉ số sức khỏe, cái này rõ ràng là di hoa tiếp mộc, lén lút đánh tráo khái niệm mà! "Hệ thống, mày có dám chơi màu mè hơn chút nữa không?" Ngay sau đó. [Đinh!

Chúc mừng ký chủ, nhận được thẻ nhân vật Thiệu Đại Nga, Thể lực: 500, Trí lực: 500, Sở trường: Lắm trò, chịu đòn giỏi.] Diệp Phàm trân trối nhìn mình chỉ còn lại hai cơ hội rút thưởng, lập tức nói: "Hệ thống!

Thận trọng!" Diệp Phàm nhắm mắt lại, hít sâu vài hơi, mới tiếp tục nghe kết quả. [Đinh!

Chúc mừng ký chủ, nhận được thẻ nhân vật Hắc Nhãn Kính, Thể lực: 999+, Trí lực: 999+, Sở trường: Thị lực tuyệt đối trong bóng tối, thương pháp tinh chuẩn, vân vân...] Lúc này Diệp Phàm mới thở phào nhẹ nhõm.

Phải nói Hắc Nhãn Kính này chính là nhân vật được xưng tụng là "Nam Hạt Bắc Ách" cùng với Đại Trương Ca (Tiểu Ca).

Là một di lão Mãn Thanh sống hơn trăm năm, độ bí ẩn hoàn toàn không kém cạnh Đại Trương Ca, thực lực cũng tương đương.

Cái cuối cùng. [Đinh!

Chúc mừng ký chủ, nhận được thẻ nhân vật Vương Dã phái Võ Đang, Thể lực: 999+, Trí lực: 999+, Sở trường: Phong Hậu Kỳ Môn,

Thái Cực Quyền pháp.] Diệp Phàm trong nháy mắt bật dậy khỏi ghế sofa.

Hiện tại, cộng thêm thẻ nhân vật Đại Trương Ca có được trước đó, hắn đã sở hữu ba thẻ bài cấp đỉnh cao.

Hơn nữa, Vương đạo trưởng, Hắc Nhãn Kính và Đại Trương Ca cũng không thuộc cùng một loại hình, các cao thủ khác hệ phái hành động trong cổ mộ hoàn toàn có thể bổ trợ cho nhau!

Diệp Phàm nắm chặt tay, bất kể là thuyền ma hay Hải Để Mộ, chuyến này hắn nhất định phải đi!

Ngay hôm đó, Diệp Phàm liền chuẩn bị xong bước đầu tiên để hoàn nguyên (nhập vai) nhân vật.

Mái tóc hai tháng chưa cắt vừa khéo đủ để hắn buộc một cái đuôi gà nhỏ sau gáy, Vương đạo trưởng và Hắc Nhãn Kính lại tình cờ đều để tóc bán trường (tóc dài lỡ cỡ).

Đặc điểm nhận dạng của hai người này đều rất rõ nét, Vương đạo trưởng mặc đạo bào xanh thẫm, Hắc Nhãn Kính thì một cây đen, kính râm, áo da, áo ba lỗ đen.

Cuối cùng, Diệp Phàm quyết định trung hòa đặc sắc của cả hai.

Bên ngoài chiếc áo ba lỗ đen bó sát, hắn khoác một chiếc áo khoác rộng kiểu dáng đạo bào màu đen, hai dải dây đen không buộc lại mà buông hờ hững xuống vạt áo.

Bên dưới là quần đen giày đen, đôi chân dài thẳng tắp, nhìn bằng mắt thường cũng thấy tràn đầy sức mạnh.

Trên thắt lưng, Diệp Phàm đặc biệt treo một cái bình nhựa giữ nhiệt kiểu dáng y hệt của Vương đạo trưởng, bên trong ngâm vài hạt kỷ tử đỏ tươi.

Cả người trông vừa sắc bén, lại vừa có vài phần tiên phong đạo cốt.

Hắn đứng trước gương, liền nghe thấy tiếng hệ thống nhắc nhở. [Đinh!

Hình tượng ký chủ hoàn nguyên nhân vật Vương Dã, độ hoàn nguyên +10%, độ hoàn nguyên hiện tại là 10%, điểm số tương ứng đã nhân 10% và cộng vào người ký chủ.] [Chúc mừng ký chủ, nhận được phần thưởng hệ thống.] [Đinh!

Thái Cực Quyền pháp.

Thư thái hào phóng, cương nhu kết hợp, sở hữu năng lực tứ lạng bạt thiên cân.] [Đinh!

Hình tượng khí chất ký chủ hoàn nguyên nhân vật Hắc Nhãn Kính, độ hoàn nguyên +15%, độ hoàn nguyên hiện tại là 15%, điểm số tương ứng đã nhân 15% và cộng vào người ký chủ.] [Chúc mừng ký chủ, nhận được phần thưởng hệ thống.] [Đinh!

Thương Giới Đại Sư, có thể tháo lắp và sử dụng thành thạo tất cả các loại súng ống hiện có.] Diệp Phàm soi gương, lúc trước đóng vai Đại Trương Ca chỉ dựa vào hình tượng hoàn nguyên đã được 25%.

Mà bây giờ cộng cả hai thẻ nhân vật lại mới được tổng cộng 25%, xem ra là do cách hoàn nguyên kiểu trung hòa này không thể hiện hết đặc điểm hình tượng nhân vật nên mới như vậy.

Diệp Phàm cũng không vì thế mà nản lòng, hắn còn rất nhiều cơ hội và cách thức để hoàn nguyên hai nhân vật này.

Tuy nhiên, hắn vừa rời khỏi trước gương, tiếng nhắc nhở của hệ thống lại vang lên trong đầu lần nữa. [Đinh!

Học vấn cao (985) phù hợp với nhân vật Vương đạo trưởng, độ hoàn nguyên +5%, độ hoàn nguyên hiện tại là 15%, điểm số tương

ứng đã nhân 15% cộng vào người ký chủ.] [Chúc mừng ký chủ, nhận được phần thưởng hệ thống.] [Đinh!

Phong Hậu Kỳ Môn, ta là cát hung, ta là không gian, ta là thời gian, tùy ý xoay chuyển đạo sinh khắc của tứ bàn.] Diệp Phàm kinh hỉ trong giây lát.

Ai bảo bằng cấp là vô dụng?

Tác dụng chả phải đến rồi sao!

Cái này đúng là vô tâm cắm liễu liễu xanh um mà!

Còn chưa cảm thán xong, hệ thống như thể im hơi lặng tiếng quá lâu, rất muốn tìm chút cảm giác tồn tại cho mình, âm thanh nhắc nhở lại vang lên trong đầu Diệp Phàm. [Đinh!

Họ Diệp phù hợp với nhân vật Diệp Bất Tu, độ hoàn nguyên +5%, độ hoàn nguyên hiện tại là 5%, điểm số tương ứng đã nhân 5% cộng vào người ký chủ.] [Chúc mừng ký chủ, nhận được phần thưởng hệ thống.] [Đinh!

Chương 115

Sơ cấp Thiên Cơ Tán, binh khí Ngân Vũ, biến hóa khôn lường, trước mắt có dạng cái dù và dạng cái khiên, không gì không phá.] Diệp Phàm ngoảnh đầu lại, giơ ngón tay cái với chính mình trong gương: Quả nhiên, họ Diệp mãi đỉnh. *** Hai ngày thoáng cái đã trôi qua.

Sáng sớm tinh mơ, chuông cửa nhà Diệp Phàm đã vang lên.

Màn hình giám sát hiển thị Trương Cường dẫn theo Hắc Hùng, vũ trang đầy đủ đứng trước cửa nhà hắn.

Lúc này Diệp Phàm đã chuẩn bị đầy đủ, trong ba lô đựng Vạn Tượng La Bàn, hai bên hông ba lô cắm chéo Hắc Kim Cổ Đao và Thiên Cơ Tán, trên thắt lưng còn treo cái bình nhựa nắp xanh.

Diệp Phàm mở cửa, nở nụ cười, đứng trước mặt Trương Cường và Hắc Hùng. "Trương đội trưởng, buổi sáng tốt lành." Trương Cường và Hắc Hùng theo bản năng lùi lại một bước, cái nhìn đầu tiên lại không nhận ra Diệp Phàm.

Diệp Phàm của hiện tại so với Diệp Phàm trong lăng mộ Vương Mãng, trên người rõ ràng có thêm vài phần tình người, nhưng nhìn lại càng có tiên khí phiêu phiêu.

Cảm giác mang lại giống như thần minh đã dùng hai tháng này để du lịch nhân gian, trên người vương lại vài phần khói lửa trần gian sạch sẽ nhất.

Tuy nhiên lúc này, khóe miệng Diệp Phàm tuy treo nụ cười, nhưng cảm giác mang lại giống như nụ cười đó không hề chạm đến đáy lòng.

Thần minh không ăn khói lửa nhân gian đã học được cách điều

khiển cơ mặt sao cho thoải mái, nhưng vẫn khác biệt với phàm nhân.

Hắc Hùng trừng đôi mắt gấu, đánh giá Diệp Phàm từ trên xuống dưới, nói với Trương Cường: "Đội trưởng, đây là cậu em Tiểu Diệp phải không?" Trương Cường gật đầu.

Đừng nói là hai tháng trước, cho dù so với hai ngày trước, Diệp Phàm cũng đã thay đổi rất lớn!

Sự thay đổi này không thể dùng từ 'như hai người khác nhau' để hình dung, bởi vì anh ta vẫn cảm nhận được sự thanh lãnh và xa cách nhân gian trong cốt tủy Diệp Phàm.

Cuối cùng, là Diệp Phàm tự mình bước xuống bậc thang, chào hỏi hai người bạn cũ. "Trương đội trưởng, anh Hắc Hùng." "Tôi là Diệp Phàm." "Chúng ta đi thôi." Trên đường đi, Diệp Phàm cũng cảm nhận được sự đau lòng khôn nguôi của Hắc Hùng đối với sự ra đi của chiến hữu Bạch Hổ.

Mặc dù miệng anh ta phàn nàn Bạch Hổ quá gà, nhưng khi nhắc đến chuyện này, hốc mắt lại đỏ hoe, giọng nói cũng khàn đi.

Mãi cho đến điểm tập kết, Hắc Hùng ngồi ở ghế phụ ngoảnh đầu lại nhìn Diệp Phàm, nói: "Tiểu Diệp, hành động lần này vô cùng hung hiểm.

Nhưng cậu yên tâm, Hắc Hùng tôi tuyệt đối sẽ không để cậu chết trước mặt tôi." Lời hứa này y hệt như lúc Trương Cường mời hắn tham gia hành động lần này.

Tính cách hai người không hoàn toàn giống nhau, nhưng trong xương tủy họ lại có chung sự nhân nghĩa lễ trí tín.

Diệp Phàm cười với Hắc Hùng, nói: "Anh Hắc Hùng, anh yên tâm.

Tôi sẽ không để các anh chết." Hắc Hùng và Trương Cường nhìn Diệp Phàm thật sâu, mấy người mới xuống xe.

Địa điểm tập kết là tại đại sảnh của Viện Khảo cổ Quốc gia.

Khi Diệp Phàm đến, trong đại sảnh đã có rất nhiều người.

Hắn nhìn lướt qua liền thấy mấy người quen.

Mấy vị giáo sư già đang đứng tụm lại nói chuyện gì đó.

Diệp Phàm còn thấy trong đám thực tập sinh không có tên Lý Thái và Cao Hoa trong danh sách hành động.

Đội hình lần này mạnh hơn đội hình do trường tổ chức lần trước rất nhiều, xung quanh còn có mấy nhân viên công tác đang loay hoay với máy quay phát trực tiếp.

Trong số đó, người Diệp Phàm tò mò nhất chính là Trương Khải Linh.

Hắn đang tìm kiếm trong đám đông thì Trương Cường phía sau liền lớn tiếng nói với mọi người: "Mọi người, nhìn xem tôi đưa ai đến này!" Lập tức, ánh mắt của tất cả mọi người đều đổ dồn về phía Diệp Phàm.

Phản ứng đầu tiên của họ khi thấy Diệp Phàm cũng giống hệt Hắc Hùng và Trương Cường, toàn bộ đều là kinh ngạc tột độ.

Nhưng rất nhanh, mấy người quen biết với Diệp Phàm trong cổ mộ lần trước liền xúm lại.

Mấy thanh niên chẳng chút e dè gần như chạy ùa tới.

Nhị ca Lưu Bác Văn đi đầu, hét lớn: "Đại ca!

Em nhớ anh chết mất!" Phía sau cậu ta, Triệu Trạch Minh, Cao Hoa, Lý Thái cũng nhanh chóng đứng trước mặt hắn.

Lưu Bác Văn nhảy lên nhảy xuống kiểm tra Diệp Phàm, nói chuyện vô cùng thẳng thắn: "Đại ca, hai tháng không gặp, anh hình như lại xinh đẹp hơn rồi!" Cao Hoa gật đầu tán thành, nhưng lập tức

bổ sung: "Nhưng trước kia cũng rất đẹp." Diệp Phàm bất động thanh sắc giật giật khóe miệng, đẩy Lưu Bác Văn đang nhảy nhót ra: "Dùng từ nghiêm cẩn một chút, có thể đổi thành đẹp trai." Lưu Bác Văn tranh nói trước: "Chính là còn đẹp trai hơn cả đẹp trai, một loại khí chất ấy mà." Sau đó, cậu ta lại trợn tròn mắt, khó tin nói: "Vãi chưởng, đại ca, anh biết đùa hả!" Diệp Phàm nói: "Tôi cũng là người, tại sao không biết?" Rất nhanh, những người còn lại cũng đi tới bên cạnh Diệp Phàm.

Bạch Trường Minh nhìn Diệp Phàm lúc này, trước tiên thở dài một hơi, nói: "May mà Khinh Nhứ không tới." Bạch Khinh Nhứ đã hạ quyết tâm rất lớn mới nhường suất này cho Lưu Bác Văn.

Theo cô ấy thấy, Diệp Phàm không giỏi ăn nói, bên cạnh có một kẻ nói nhiều như Lưu Bác Văn thì ít nhất cũng đỡ buồn chán.

Bạch Trường Minh cũng vừa tiếc nuối vì Bạch Khinh Nhứ không thể đích thân tham gia hành động trọng đại này, vừa an tâm vì con gái không phải đi mạo hiểm.

Nhưng nếu để ông ấy thấy dáng vẻ hiện tại của Diệp Phàm, nhất định lại nảy sinh ý nguyện mãnh liệt muốn tham gia hành động lần này cho xem.

Bạch Trường Minh cảm khái nhìn Diệp Phàm, gật đầu nói: "Đã lâu không gặp, Diệp Phàm tiểu hữu." Hiện tại ông ấy đã hoàn toàn không thể dùng thân phận sư trưởng để nhìn nhận Diệp Phàm nữa.

Bây giờ cảm giác ông ấy nhìn Diệp Phàm giống như nhìn một người bạn vong niên đã lâu không gặp.

Diệp Phàm cũng gật đầu với Bạch Trường Minh, cười nói: "Bạch giáo sư, đã lâu không gặp." Bỗng nhiên, Diệp Phàm nhận ra trong đám đông có một ánh mắt cực kỳ chăm chú.

Hắn hơi nghiêng đầu, cảm nhận lại một lần nữa, phủ định suy nghĩ vừa rồi của mình.

Không phải một, mà là hai ánh mắt!

Sở dĩ phản ứng đầu tiên hắn không chú ý tới ánh mắt thứ hai kia hoàn toàn là vì...

Diệp Phàm nhìn về phía ánh mắt phát ra, bắt gặp hai khuôn mặt.

Một người mím môi, mặt vô cảm, ánh mắt thâm thúy.

Còn người kia cười đến hoa chi loạn chiến, vẻ mặt đậm chất lưu manh già đời.

Trên mặt đeo kính râm, đó chính là nguyên nhân Diệp Phàm vừa rồi không kịp thời phát hiện ra ánh mắt thứ hai này.

Dáng cao, áo da đen, đây chẳng phải là Hắc Nhãn Kính mà hắn đang đóng vai sao!

Bên kia, "Hắc Nhãn Kính" đi trước về phía Diệp Phàm, chìa một tay ra: "U, danh bất hư truyền nha bạn nhỏ.

Cảnh giác tính rất cao đấy.

Tôi là Hách Liên Tĩnh, người trong nghề gọi một tiếng Hạt Tử (người mù), cũng là cố vấn đặc biệt của hành động lần này." Diệp Phàm đưa tay ra, hắn cũng cười cười, thầm nghĩ Hách Liên Tĩnh chẳng phải là chơi chữ đồng âm với Hắc Nhãn Kính (kính râm đen) sao?

Chơi chữ đồng âm thật sự không bị trừ tiền à?

Nhưng ngay sau đó, hắn đáp: "Ngưỡng mộ đã lâu, tôi là Diệp Phàm." Sau đó, Hách Liên Tĩnh lại giới thiệu Trương Khải Linh đang trầm mặc bên cạnh với Diệp Phàm: "Vị này là Trương Khải Linh, cậu gọi cậu ta là Ách Ba (người câm) là được." Tuy rằng Trương Khải

Linh phản ứng không lớn, nhưng Diệp Phàm rõ ràng cảm thấy anh ta có một khoảnh khắc cau mày.

Đối với người bình thường mà nói, ba vị cố vấn đặc biệt đều là cao thủ trong cao thủ.

Cho nên mặc dù phản ứng hiện tại của ba người đều rất bình thường, nhưng trong mắt người ngoài, khí trường sinh ra khi ba người gặp nhau đã là người lạ chớ lại gần, không chết cũng bị thương rồi!

Trương Cường đi tới sau lưng Diệp Phàm, nói với hắn: "Vị Hách Liên tiên sinh này sau khi từ chối chúng tôi lúc đầu thì lại đồng ý tham gia, cho nên trên danh sách không có tên." Hách Liên Tĩnh cười ha hả buông tay Diệp Phàm ra, nói: "Coi như lúc đầu tôi thất sách, tôi quả thực vô cùng hứng thú với hành động lần này." Phía sau bọn họ, Khương đạo diễn hô một câu: "Bạch giáo sư, mọi thứ đã sẵn sàng!" Bạch Trường Minh gật đầu với ông ta, nói: "Tốt!

Chúng ta xuất phát thôi, đi hội hợp với phía quan phương Tây Nam!" *** Trước khi xuất phát, Diệp Phàm mới biết trong đại sảnh này có khoảng một nửa số người không cần đi theo.

Trong số những người không đi, bao gồm cả Lý Thái và Cao Hoa.

Chương 116

Hai người này chuyên môn đến để tiễn Diệp Phàm, đương nhiên cũng bao gồm cả "nhị ca" Lưu Bác Văn của họ.

Trước khi Lưu Bác Văn lên trực thăng, Lý Thái vỗ vai cậu ta, nói: "Bác Văn à, chăm sóc tốt sinh hoạt ngủ nghỉ của đại ca, về tao phát lì xì lương cao cho mày.

Anh em luôn ở bên mày nhé." Lưu Bác Văn gạt tay trên vai xuống, nói: "Lưu Bác Văn tao là loại người vì cái lì xì lương cao mới gửi gắm lòng trung thành sao?

Quá coi thường tao rồi." Lý Thái giơ năm ngón tay.

Lưu Bác Văn nói: "Năm con số?

Cho dù là năm hào tao cũng sẽ chăm sóc đại ca thật tốt được chưa?

Tao lại là người vì năm con số này của mày à?" Lý Thái lắc đầu, nói: "Năm mươi vạn." Lưu Bác Văn lập tức hai tay tiến lên, nắm chặt bàn tay của Lý Thái, vô cùng chân thành nói: "Lý lão gia, chân của ngài chính là chân của tôi, chân của ngài chính là mạng của tôi." Lý Thái dùng tay kia đặt lên tay Lưu Bác Văn, cũng vô cùng chân thành đáp lại: "Có câu giang hồ vốn không có đường, có chân (đùi), ắt có đường!" Diệp Phàm quay đầu nhìn bọn họ một cái, lời thoại này nghe quen tai thật đấy.

Hơn nữa, tác giả gốc của lời thoại này hình như đang ở trong đội ngũ thì phải.

Cùng lúc đó, Khương đạo diễn đang chỉ huy nhân viên nhẹ tay với thiết bị phát trực tiếp ở phía sau, cười đi ngang qua cặp đôi "ngọa long phượng sồ" Lưu Bác Văn và Lý Thái, nói: "Tôi thấy hai vị đều là nhân

tài cả." Hai người vô cùng ăn ý học theo câu cửa miệng của Diệp Phàm, nghiêm túc đáp: "Khương đạo quá khen, quá khen." Trên trực thăng, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh vô cùng ăn ý ngồi sóng vai đối diện Diệp Phàm.

Nhắc đến Trương Khải Linh, anh ta mặc một chiếc áo hoodie liền mũ màu đen thuần, quần bò đen bó ống và một đôi giày quân đội màu đen.

Sau lưng đeo một chiếc ba lô đen, bên cạnh còn có một bao đao nhìn nhỏ hơn Hắc Kim Cổ Đao một vòng.

Lộ ra chuôi đao, nhìn có vẻ là chuôi đao bằng gỗ vô cùng hiếm gặp.

Rõ ràng, đây không phải là Hắc Kim Cổ Đao.

Vị Tiểu Ca này thế mà lại không mang theo Hắc Kim Cổ Đao?

Thế này có hợp lý không?

Diệp Phàm bất động thanh sắc nhíu mày, thầm nghĩ chẳng lẽ là vì...

Mà đối diện, Trương Khải Linh cũng nhận ra ánh mắt của Diệp Phàm, anh ta vô cùng tự nhiên tháo bao đao sau lưng xuống, đặt lên đùi, nói: "Kinh Trập." Hách Liên Tĩnh ngồi cạnh Trương Khải Linh lộ ra biểu cảm vô cùng bất ngờ, làm lố kêu lên một tiếng "U", nói: "Ách Ba, cậu còn có lúc chủ động mở miệng nói chuyện với người ta cơ đấy?" Nói rồi, gã giơ ngón cái về phía Diệp Phàm đối diện, khen ngợi: "Cậu giỏi lắm." Nhưng nói xong câu này, Trương Khải Linh lại lần nữa khôi phục chế độ tiết kiệm điện.

Cuối cùng, vẫn là Hách Liên Tĩnh ở bên cạnh bổ sung: "Kinh Trập, chính là tên thanh đao này của Ách Ba.

Gỗ Hàng Long ngàn năm bị sét đánh (Lôi Kích Thiên Niên Hàng

Long Mộc), yêu ma quỷ quái hiện hình không lối thoát.

Đồ tốt để trừ tà đấy." Sự thật là khi Diệp Phàm nghe thấy tên thanh mộc đao này gọi là Kinh Trập thì đã biết thông tin về nó.

Kinh Trập, đây không phải vũ khí của Đại Trương Ca, mà là vũ khí của Thần Đồ!

Diệp Phàm không kìm được mở miệng, gọi ra cái tên này: "Thần Đồ." Tuy nhiên, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh đối diện nghe thấy hai chữ này, biểu cảm trên mặt đều sững lại trong chốc lát.

Sau đó, Trương Khải Linh hơi nhíu mày.

Mà ý cười của Hách Liên Tĩnh càng sâu hơn, gã khoanh tay trước ngực, cách lớp kính râm cười tủm tỉm nhìn Diệp Phàm, nói: "Kỳ Lân nhất mạch, quả nhiên danh bất hư truyền.

Xem ra tôi đi chuyến này với Ách Ba là đúng rồi." Từ câu nói ẩn ý của Hách Liên Tĩnh, Diệp Phàm bỗng nhận ra, mục đích chuyến đi này của hai người họ dường như không đơn thuần chỉ là làm cố vấn đặc biệt.

Mặc dù Diệp Phàm che giấu biểu cảm rất tốt, nhưng Hách Liên Tĩnh đối diện vẫn nhận ra sự thay đổi vi diệu lại tinh tế trên mặt hắn.

Hách Liên Tĩnh thuận nước đẩy thuyền chuyển chủ đề, đầy hứng thú chỉ vào hai món vũ khí sau lưng Diệp Phàm: "Nói mới nhớ, bạn nhỏ, hai món đồ sau lưng cậu cũng thú vị lắm đấy." Diệp Phàm híp mắt cười cười, nói: "Hách tiên sinh chê cười rồi.

Gọi tôi là Diệp Phàm là được." Hách Liên Tĩnh đối diện ngắn ngủi ngẩn ra một chút, sau đó liền cười xòa: "Ha ha ha ha, thú vị thật đấy.

Thứ nhất, tôi họ Hách Liên.

Thứ hai, gọi tôi là Hạt Tử là được." Diệp Phàm nhớ lại lúc trước

Trương Cường giới thiệu, hình như đúng là gọi Hách Liên tiên sinh thật.

Sao lại có họ kỳ quái như vậy chứ?

Hắn ho khan một tiếng, nói: "Vậy tôi vẫn gọi anh là Hắc Nhãn Kính đi." Hách Liên Tĩnh nghiền ngẫm cái danh xưng mới này, lại đẩy kính râm trên sống mũi, cảm thấy cũng không phải là không được, lại chỉ vào Trương Khải Linh nói: "Vậy cậu gọi cậu ta là Ách Ba là được." Trương Khải Linh lạnh lùng liếc Hách Liên Tĩnh một cái, Hách Liên Tĩnh giật giật khóe miệng, nói: "Ách Ba thì sao, gọi bao nhiêu năm rồi, bây giờ sao lại cảm thấy thẹn thùng thế?" Trương Khải Linh không thèm để ý đến gã, mà nhìn Diệp Phàm nói: "Tôi là Trương Khải Linh." Diệp Phàm vô cùng tự nhiên cười nói: "Vậy tôi gọi anh là Tiểu Ca đi." Theo tiếng "Ừ" và cái gật đầu của Trương Khải Linh trước mặt, trong đầu Diệp Phàm vang lên âm thanh nhắc nhở quen thuộc của hệ thống. [Đinh!

Nhận được hảo cảm của Ách Ba Trương phù hợp với nhân vật Đạo Bút Tà, độ hoàn nguyên +5%, độ hoàn nguyên hiện tại là 5%.] [Chúc mừng ký chủ, nhận được phần thưởng hệ thống.] [Đinh!

Úc Lũy Chi Lực.

Kết hợp hoàn hảo với sức mạnh Thần Đồ, độ ăn ý hoàn mỹ, thời khắc mấu chốt có thể hỗ thông, thao túng vũ khí chuyên dụng của đối phương.] Diệp Phàm có chút bất ngờ nhìn Trương Khải Linh trước mặt một cái.

Biểu cảm trên mặt Tiểu Ca này biến cũng chưa từng biến sắc, nảy sinh hảo cảm với mình từ lúc nào vậy??

Trực thăng bay khoảng hai tiếng rưỡi, cuối cùng hạ cánh xuống bãi cát bên cạnh một vùng biển.

Trên mặt đất, các đội viên quan phương Tây Nam đã đợi sẵn tại chỗ.

Khâu Ninh và Mạc Hồng Hiên hai người tiến lên đón tiếp.

Khâu Ninh chào hỏi mấy người quen trước, sau đó nhìn mặt biển đang phản chiếu ánh nắng trưa lấp lánh, trên mặt biển đang đậu một chiếc tàu khổng lồ, nói: "Sự tình có chút phiền phức, bộ phận kỹ thuật giám sát được con tàu ma kia lại tiến về phía Đông Nam ba mươi hải lý.

Hiện tại đã có nước khác cũng nhắm vào con tàu ma này." Mạc Hồng Hiên bên cạnh ông ta cũng gật đầu, nói: "Không sai, lần này e rằng không kịp đón gió tẩy trần tử tế cho các vị." Bạch Trường Minh với tư cách là đại diện quan phương Kinh Đô, bước lên nói: "Chuyện đón gió tẩy trần cứ để sang một bên đi.

Chúng ta để tiệc mừng vào lúc khải hoàn trở về.

Mọi người chuẩn bị sẵn sàng, chúng ta sắp lên tàu rồi." Trước khi lên tàu, Khương đạo diễn cũng đã điều chỉnh xong tất cả các thiết bị phát trực tiếp.

Những máy móc chuyên nghiệp này tinh vi hơn nhiều so với việc phát trực tiếp nghiệp dư của Lưu Bác Văn trước đây, ông ta thậm chí còn chuẩn bị cho mỗi người một chiếc camera mini đeo trên người.

Nội dung do camera mini quay cũng có thể được truyền vào phòng phát trực tiếp dưới dạng màn hình phân cảnh.

Lưu Bác Văn nghịch chiếc camera mini dán trên dây đeo ba lô của mình, nhất thời cảm thấy không thể xem bình luận tùy ý thì cuộc sống vẫn có chút buồn tẻ.

Sự thật là, phần bình luận mà Lưu Bác Văn tâm tâm niệm niệm ngay từ khi bắt đầu phát trực tiếp đã chiếm kín màn hình. "Nhìn xem

tôi phát hiện được đồ tốt gì này!

Trực tiếp chính thức của đội khảo cổ!" "Nghe đồn mấy cái kia đều là truyền thuyết, chuyến đi cổ mộ này vô cùng hung hiểm đấy!" "Mấy hôm trước quan phương công bố danh sách hy sinh, chính là xảy ra chuyện trong ngôi mộ cổ này.

Tôi thật sự không muốn nhớ lại tâm trạng hôm đó nữa." "Thực không dám giấu, thấy quan phương công bố danh sách hành động có Diệp Phàm là tôi tới ngay." "Hai bên quan phương Kinh Đô và Tây Nam hợp tác, vãi chưởng tôi mở mang tầm mắt rồi, cổ mộ gì mà khiến cả Bạch giáo sư và Mạc giáo sư cùng hành động thế?" "Khương đạo phụ trách đội ngũ trực tiếp, hai vị thái sơn bắc đẩu Bạch giáo sư và Mạc giáo sư dẫn đội, hai đội bảo vệ đặc chủng Kinh Đô và Tây Nam hộ tống, cộng thêm ba vị cố vấn đặc biệt cấp thần!" "Á á á chị gái bảo vệ ngầu quá, cho em xin cơ hội!" "Hỏi, thì chính là đội hình trong mơ của quốc gia!" "Vãi chưởng cái đội hình này, gia sản không có ba căn nhà trong vành đai 2 Kinh Đô thì e rằng không tranh nổi vị trí đại ca bảng một đâu!" "Vãi, tôi suýt không nhận ra Diệp Phàm!

Hai tháng không gặp hắn, sao lại biến thành càng giống bà xã thần tiên thế này!" "Mẹ nó tôi suýt nhận nhầm một anh giai đeo đao khác thành Diệp Phàm, có một thuyết một cái này với đồ Diệp Phàm mặc lần trước là đồ đôi à?" "Khí chất cũng rất giống nha vãi chưởng!

Có điều Diệp Phàm hình như hay cười hơn trước, đây chính là tiểu tiên nam sau khi tu hành ở nhân gian hai tháng sao?" "Bà xã cho anh cơ hội!" "Mặc kệ, CP này tôi chèo trước đây!" Khương đạo diễn nhìn phản ứng trên màn hình bình luận, lộ ra nụ cười đầy ẩn ý: "Trực tiếp đúng là thú vị vãi." Sau khi mọi thứ đã sẵn sàng, các thành viên đội khảo cổ lần lượt lên tàu khổng lồ.

Trên tàu, nhân viên hai phái quan phương Kinh Đô và Tây Nam lại giới thiệu hệ thống với nhau một lượt.

Bởi vì thực tế độ nhận diện của mỗi người ở Đại Việt đều không thấp, nên họ không mất quá nhiều thời gian để làm quen.

Chỉ là các đội viên quan phương Tây Nam lần đầu tiên gặp Diệp Phàm đều có hứng thú cực kỳ nồng hậu với hắn, bao gồm cả Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh - hai vị cố vấn đặc biệt kia.

Cho nên thỉnh thoảng sẽ có người lại gần bọn họ, để cảm nhận thiết thực khí trường tỏa ra từ kẻ mạnh.

Mà kẻ mạnh và kẻ mạnh cùng hành động, không tránh khỏi việc bị đem ra so sánh.

Từ so sánh phỏng đoán về thực lực và thân phận, thậm chí đến so sánh ngoại hình.

Thính lực của Diệp Phàm phi phàm, mặc dù trong những lời này không có ác ý, nhưng hắn vẫn đi lên boong tàu định tìm chỗ yên tĩnh.

Hắn vừa lên boong tàu, phía sau Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh liền đi theo.

Chương 117

Hách Liên Tĩnh cười nói: "Tôi cứ tưởng kiểu gì thì Ách Ba cũng là người đầu tiên ra đây trốn tìm yên tĩnh chứ.

Không ngờ cậu lại qua đây trước." Diệp Phàm nhìn hai người vẫn luôn như hình với bóng này, không khỏi hơi nhíu mày.

Thầm nghĩ, nói đến quan phối (CP chính thức) của Đại Trương Ca, chẳng phải đều là Tiểu Tam Gia (Ngô Tà) sao?

Sao bây giờ nhìn lại, tổ hợp Nam Hạt Bắc Ách này cũng khá ổn nhỉ?

Chẳng lẽ mình chèo nhầm CP?

Nam Hạt Bắc Ách không biết hoạt động tâm lý lúc này của Diệp Phàm, nếu không lúc này nhất định sẽ vô cùng ăn ý dùng tốc độ nhanh nhất chạy về hướng ngược lại của đối phương mười bước.

Chậm một bước coi như họ thua.

Hách Liên Tĩnh vô cùng tự nhiên quen thuộc khoác vai Diệp Phàm, nói: "Bạn nhỏ Diệp, cậu đến đây lần này là vì cái gì?" Bên cạnh, Trương Khải Linh cũng vô cùng chăm chú nhìn mặt Diệp Phàm, bắt lấy mọi biến hóa chi tiết trên mặt hắn.

Diệp Phàm lười biếng cười, vô cùng thản nhiên đáp: "Tôi đến vì bạn của tôi." Lập tức, hắn lộ ra nụ cười có chút giảo hoạt, nói với Hách Liên Tĩnh: "Hắc Nhãn Kính, anh với Tiểu Ca lại vì cái gì mà đến?" Hách Liên Tĩnh cách lớp kính râm nhìn Diệp Phàm, nói: "Tôi nói là vì cậu mà đến, cậu tin không?" Diệp Phàm nháy mắt cảm thấy một trận ớn lạnh trong nụ cười của Hách Liên Tĩnh.

Hắn giữ nụ cười lễ phép, thấp vai rồi nghiêng người, thoát khỏi

cánh tay của Hách Liên Tĩnh, đáp lại: "Tôi nói tôi tin, anh tin không?" Hách Liên Tĩnh có chút bất ngờ liếc nhìn Trương Khải Linh, lại đầy hứng thú nhìn về phía Diệp Phàm.

Gã đã xem qua biểu hiện của Diệp Phàm trong lăng mộ Vương Mãng trước đó.

Cho nên gã thừa nhận Diệp Phàm là một tộc trưởng Kỳ Lân nhất mạch hợp cách.

Nhưng lúc đó Diệp Phàm trông giống như một bản sao học sinh của Ách Ba Trương, khiến gã cảm thấy vừa thú vị, lại vừa vô vị.

Nhưng Diệp Phàm hiện tại, người không biết đã trải qua những gì trong hai tháng này, lại khiến gã cảm thấy vô cùng thú vị.

Gã đang nhìn Diệp Phàm, Diệp Phàm lại bỗng nhiên nhìn về phía cầu thang boong tàu.

Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh không nhìn về phía đó cũng biết nguyên nhân Diệp Phàm nhìn qua là gì.

Nhờ vào thính lực vượt xa người thường, họ cũng nghe thấy tiếng bước chân truyền đến từ cầu thang boong tàu.

Nhưng mà, hai người đồng thời nhận ra một vấn đề.

Diệp Phàm quay đầu nhìn qua trước họ, chứng tỏ Diệp Phàm lưu ý đến âm thanh truyền tới từ đó còn sớm hơn họ một bước!

Sau đó, một chiếc máy quay xuất hiện từ lối vào.

Một cái đầu máy móc màu đen gác trên boong tàu, nhìn giống như một cái đầu người đang nhìn trộm vậy.

Hách Liên Tĩnh kêu "U" một tiếng, nói: "Sao thế, máy quay thành tinh rồi à?

Chẳng lẽ tự mình chạy tới?" Trương Khải Linh hơi nhíu mày.

Mi tâm Diệp Phàm giật một cái, hắn tặc lưỡi một tiếng, nói: "Lưu Bác Văn, ra đây." Sau đó, Lưu Bác Văn vừa gãi gãi sau gáy vừa bước lên bậc thang, một tay vác máy quay lộ ra chân tôn của mình.

Cậu ta cười gượng: "Hề hề, đại ca, sao anh biết là em thế?" Bởi vì Lưu Bác Văn suốt dọc đường đều giống như cái đuôi nhỏ của Diệp Phàm, bám theo bên cạnh hắn.

Cho nên Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh cũng rất quen mặt cậu ta.

Nhưng cả hai đều không ngờ người vác máy quay lại là cái đuôi nhỏ này của Diệp Phàm, bởi vì vẫn luôn có nhân viên chuyên nghiệp phụ trách những máy móc chuyên dụng này.

Diệp Phàm làm sao nhận ra được?

Hai người nhìn Diệp Phàm.

Diệp Phàm trả lời câu hỏi của Lưu Bác Văn, nói: "Tôi nghe ra từ tiếng thở của cậu." Lưu Bác Văn lại cười cười, nói: "Đại ca, anh thật sự hài hước hơn nhiều rồi đấy!" Diệp Phàm hỏi cậu ta: "Sao cậu lại cầm máy của tổ trực tiếp?" Lưu Bác Văn trước tiên chỉ vào camera mini dán trên dây đeo ba lô của mình, lại chỉ vào camera trên người bọn họ, nói: "Đại ca, anh không biết đâu, em vừa rồi thực sự quá nhớ nhung việc tương tác với bình luận, nên đi xem một cái.

Fan nhìn thấy các anh từ mấy cái camera phân cảnh này đều sắp điên rồi.

Nhưng bọn họ chỉ có thể nhìn từ góc nhìn của mỗi người các anh, cùng lắm là nhìn thấy hai người, có lúc thậm chí đều là quay thẳng ra biển lớn.

Cho nên em nhận lời ủy thác của đông đảo quần chúng, để các vị đại lão toàn bộ lên hình!" Trong khi đó, trên màn hình điện thoại của

Lưu Bác Văn, các dòng bình luận đã che gần hết khung hình.

"Ô ô ô cuối cùng cũng gặp được chồng quốc dân của tôi rồi, một lát không thấy là nhớ muốn chết đi được!" "Trời đất ơi, couple này thật sự có thể đẩy thuyền được đấy, Hách Liên Tĩnh anh ấy thật sự sẽ ôm luôn!" "Chẳng phải sao, nếu nói Tiểu Ca Khải Linh cosplay đồ đôi với Diệp Phàm trong mộ Vương Mãng là đồ tình nhân, vậy thì bộ cosplay của Hách Liên Tĩnh lần này chẳng phải là đồ đôi của Diệp Phàm sao?" "Couple chéo xéo đó là đỉnh của chóp!" "Nhưng mà, ánh mắt của Tiểu Ca Khải Linh chuyên chú thật đó!

Ai mà không động lòng chứ!" "Hơn nữa, Khải Linh còn đồng âm với Kỳ Lân, Diệp Phàm lại là tộc trưởng Kỳ Lân mạch, trời ơi, đây là cái duyên tiền định gì vậy chứ?" "Couple công thụ đó là đỉnh của chóp!" "Mới lên đã là chiến trường tình yêu rồi, kinh vậy sao?" "Mạo muội hỏi một câu, còn ai nhớ couple đầu tiên bên hồ Đại Minh, Diệp Phàm x Hoa khôi không?" "Còn ai nhớ đây là một buổi livestream khảo cổ không?" Lưu Bác Văn nhìn phản ứng trên dòng bình luận, cười tủm tỉm.

Là một streamer chiều fan chuyên nghiệp, sau thất bại thảm hại khi cố đẩy thuyền trong mộ Vương Mãng, lần này cậu ta nhất định phải làm một bà mối chuyên nghiệp!

Diệp Phàm đang định xem Lưu Bác Văn rốt cuộc đã thấy những bình luận gì mà cười đến mức xuân tình bừng bừng như vậy.

Thế nhưng, cậu còn chưa kịp mở miệng, bầu trời vốn đang rất quang đãng đột nhiên bị bao phủ bởi một tầng mây đen dày đặc.

Dày đặc đến mức, cứ như thể bản thân những đám mây đen đó có trọng lượng rất lớn, lúc này đang nặng nề đè lên con tàu khổng lồ của họ.

Những đám mây đen đó cứ như xuất hiện từ hư không, không hề

có bất kỳ dấu hiệu báo trước nào.

Sắc trời trong một khoảnh khắc, chìm vào một màn đêm đen kịt.

Ngay sau đó, mặt biển vốn đang tĩnh lặng cũng bắt đầu có phản ứng, mặt nước vừa nổi sóng, vừa bắt đầu dao động dữ dội.

Cứ như thể phía dưới chiếc thùng chứa nước đang bị rung lắc mạnh mẽ.

Trương Khải Linh nhíu mày, nụ cười trên môi Hách Liên Tĩnh cũng biến mất.

Trương Khải Linh nói: "Bão sắp đến rồi." Còn Lưu Bác Văn, người vừa nãy còn cười một cách hạnh phúc, lập tức lại co rúm người lại, nói: "Đại ca, hay là chúng ta vào trong trước đi.

Em thấy trong đó an toàn hơn." Thế nhưng, Diệp Phàm lại đi thêm một bước về phía rìa tàu.

Dưới ánh mắt chú ý của vài người, cậu đi thẳng đến cạnh lan can.

Lưu Bác Văn đang định tiến lên một bước, kéo Diệp Phàm về khu vực an toàn.

Cậu ta vừa nhấc chân, thân thuyền đã rung lắc cực kỳ dữ dội.

Lưu Bác Văn trực tiếp bị hất văng vào bức tường sắt phía sau, lưng bị va đập mạnh.

Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh dang rộng hai chân, hạ thấp trọng tâm một chút, sau đó vững vàng giữ nguyên trạng thái bất động giữa lúc con tàu đang rung lắc.

Lưu Bác Văn nhìn ba vị đại thần trước mắt, hai chân đã mềm nhũn, đặc biệt là khi nhìn thấy Diệp Phàm đang đứng cạnh lan can.

Chiếc áo sơ mi rộng thùng thình của Diệp Phàm bị gió thổi phần phật, vóc dáng gầy gò của cậu cũng hiện rõ.

Lưu Bác Văn tựa vào bức tường sắt, giọng nói run run: "Đại ca ơi, anh đứng ở đó, em sợ quá.

Chúng ta mau trở về đi." Trương Khải Linh đứng vững sau đó đi về phía Diệp Phàm, anh ấy bây giờ cũng đã hiểu vì sao Diệp Phàm lại đứng ở cạnh lan can.

Lưu Bác Văn vịn đầu gối, bây giờ chỉ việc đứng thẳng thôi cũng đã tiêu hao rất nhiều thể lực của cậu ta, cậu ta thở hổn hển ngẩng đầu nhìn bóng lưng Trương Khải Linh, nói: "Cũng tốt, cũng tốt, Tiểu Ca Trương anh giúp em đưa đại ca về đi." Còn ở một bên khác, Hách Liên Tĩnh cũng ý thức được điều gì đó, cười nói: "Ách Ba e rằng không phải muốn kéo cậu ta về." Ở lối cầu thang trên boong tàu lại truyền đến một tràng tiếng bước chân vội vàng.

Trương Cường, Hắc Hùng và Khâu Ninh cùng một thành viên khác từ cầu thang bò lên.

Hắc Hùng nhìn thấy Diệp Phàm ở cạnh lan can, lập tức trong trận rung lắc lảo đảo bước qua: "Tiểu Diệp, Tiểu Ca, hai cậu đứng ở nơi nguy hiểm thế này làm gì vậy!" Trương Cường cũng đi theo phía sau anh ta.

Khâu Ninh đang định đi tới, Lưu Bác Văn dựa vào bức tường sắt yếu ớt gọi cô: "Chị bảo vệ, chị có thể đỡ em một chút không?

Em sợ không cẩn thận làm rơi máy quay." Khâu Ninh thở dài, ở lại bên cạnh Lưu Bác Văn, một tay như cánh tay sắt đỡ dưới nách cậu ta, giúp cậu ta vững vàng giữ chặt máy quay.

Hắc Hùng và Trương Cường đang định đỡ vai Diệp Phàm thì Diệp Phàm đột nhiên mở miệng nói: "Là chỗ này rồi." Trương Cường lộ ra vẻ mặt nghi hoặc: "Tiểu Diệp, Tiểu Ca, cậu quen thuộc nơi này à?" Diệp Phàm nhìn về phía những đám mây đen, nói: "Trương đội trưởng, anh không thấy nơi này rất quen thuộc sao?" Trương Cường

vịn lan can, nhíu mày.

Chương 118

"Nơi này là…" Trương Khải Linh nói: "Nơi thuyền ma sẽ xuất hiện." Diệp Phàm nhìn khung cảnh trước mắt.

Mây đen che thuyền, sương mù dày đặc, biển trời u tối.

Khung cảnh như vậy, so với bức ảnh cậu nhìn thấy trong máy tính bảng, chỉ thiếu mỗi con thuyền ma kia!

Cậu và Trương Khải Linh rất ăn ý nhìn nhau một cái.

Đột nhiên, trên mặt biển truyền đến một tiếng còi tàu trầm thấp.

Ngay sau đó, mũi của một con tàu gỗ khổng lồ liền nhô ra từ trong màn sương mù dày đặc đó.

Chỉ là, không giống như trong ảnh, con thuyền lớn này không hề có một chút dấu hiệu hư hại nào.

Tất cả các bộ phận trên thuyền đều rất hoàn chỉnh, giữa những đám mây đen và sương mù dày đặc, vẫn có thể nhìn thấy ánh đèn đang cháy trong khoang thuyền.

Mắt Trương Cường chợt mở to, liên tục nói: "Không thể nào!

Rõ ràng khi chúng ta thoát ra, con thuyền này đã tan nát rồi.

Sao bây giờ lại có thể trở lại nguyên dạng được chứ!" Sắc mặt Hắc Hùng cũng trắng bệch, nhìn Trương Cường nói: "Có khi nào anh nhầm lẫn không đội trưởng?

Trong lúc cấp bách nhìn nhầm rồi?" Trương Cường trên mặt tràn đầy vẻ khó tin, anh ta dứt khoát nói: "Tuyệt đối không thể nào!

Lúc đó chúng ta đã phá nát mũi thuyền mới thoát ra được!

Anh nhìn xem, mũi thuyền bây giờ có giống bị phá đâu!" Trán Hắc

Hùng cũng lấm tấm mồ hôi lạnh, anh ta nói: "Chẳng lẽ, trên vùng biển này còn có một con thuyền khác sao?" Diệp Phàm lắc đầu ở phía trước, cậu quay đầu nhìn Trương Cường: "Trước khi xuất phát không phải đội trưởng Khâu nói con thuyền này đã đến vùng hải phận quốc tế rồi sao?

Trương đội trưởng, chúng ta bây giờ đang ở đâu?" Sắc mặt Trương Cường lập tức trở nên nghiêm túc, anh ta nói: "Tôi và Khâu Ninh đến đây cũng là để báo cho các cậu chuyện này.

Tiểu Diệp, Tiểu Ca, hệ thống định vị của chúng ta bị hỏng rồi.

Theo lộ trình trên tài liệu mà tính thời gian, chúng ta bây giờ đáng lẽ đã đến hải phận quốc tế rồi.

Thế nhưng trên bản đồ định vị, nó lại hiển thị chúng ta vẫn luôn quanh quẩn ở một chỗ.

Cảm giác này khiến tôi liên tưởng đến 'quỷ đả tường' mà chúng ta đã gặp trong cổ mộ Vương Mãng!" Một bên, Lưu Bác Văn dưới sự dìu đỡ của Khâu Ninh đã lảo đảo đứng dậy, lúc này đang cầm thiết bị quay lại về phía Diệp Phàm.

Nghe thấy lời Trương Cường, Lưu Bác Văn lập tức rất tự tin nói: "Quỷ đả tường hả, vậy thì không sợ rồi." Cậu ta rất đắc ý nói với Khâu Ninh bên cạnh: "Đội trưởng Ninh, chị không biết đâu.

Quỷ đả tường là thứ nằm trong tầm bắn của đại ca em đó." Khâu Ninh gật đầu, nói: "Tôi đã xem livestream của cậu rồi, chúng tôi đều biết Diệp Phàm đã thể hiện thế nào trong mộ Vương Mãng." Ý là: cậu không cần giải thích thêm đâu, chúng tôi đã là fan cứng rồi.

Phía trước, bên cạnh lan can.

Nghe thấy suy đoán của Trương Cường, Diệp Phàm khẽ nhíu mày.

Trên một vùng biển rộng lớn như vậy, nếu gặp phải vấn đề mất phương hướng này, lẽ nào vấn đề cần nghi ngờ hàng đầu không phải là từ trường ở đây có vấn đề sao?

Trương đội trưởng đây là "một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng" rồi.

Đã vô thức đi ra ngoài khoa học.

Thế nhưng, đây tuyệt đối không phải là "quỷ đả tường" đã gặp trong mộ Vương Mãng trước đó.

Trương Cường và bọn họ trước đây vẫn luôn ở trong khoang thuyền, nên không thể nhìn thấy toàn cảnh mặt biển bên ngoài.

Thế nhưng Diệp Phàm đã đứng trên boong tàu được một lúc rồi.

Vùng biển này tuy rộng lớn, nhưng với sức quan sát của cậu, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh hiện tại, đây đã tương đương với "cấu hình" hai Trương Khải Linh cộng một Hắc Nhãn Kính.

Không thể nào lại không ai phát hiện ra họ đang đi vòng vòng tại chỗ.

Diệp Phàm nói: "Đây không phải quỷ đả tường.

Chúng ta vẫn luôn đi về phía trước.

Thế nhưng nếu tính theo thời gian, chúng ta rõ ràng đã đến hải phận quốc tế, nhưng lại không thấy dấu hiệu ranh giới lãnh hải nào." Trương Cường lập tức mở miệng hỏi: "Tiểu Diệp, Tiểu Ca, điều này nói lên điều gì?" Bên cạnh, Trương Khải Linh vẫn luôn im lặng đột nhiên mở miệng, bổ sung sau Diệp Phàm: "Điều này có nghĩa là chúng ta đã đi sai hướng." Ngay sau đó, Trương Khải Linh và Diệp Phàm rất ăn ý nhìn nhau một cái, rồi mím môi gật đầu.

Trương Cường lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên: "Sai hướng?

Nhưng mà, chúng ta vẫn luôn đi theo thông tin phương hướng mà tổ tình báo kỹ thuật cung cấp mà!" Nói rồi, anh ta rút ra la bàn quân dụng có độ chính xác cao, nhìn dữ liệu trên đó.

Không biết có phải trùng hợp hay không, kim trên mặt la bàn chỉ hướng chính Bắc, lại trùng hợp là hướng con thuyền khổng lồ kia.

Thế nhưng cảm giác này, lại không giống như kim la bàn tự nhiên chỉ hướng, mà giống như bị một sức mạnh thần bí nào đó hấp dẫn, buộc phải chỉ về hướng đó mà thôi!

Hắc Hùng bắt chước Trương Cường, làm động tác tương tự.

Sau đó phản ứng của anh ta y hệt Trương Cường, nhìn mặt la bàn lộ ra vẻ mặt rất khó xử, nói: "Kỳ lạ quá, kim la bàn bây giờ trông cứ như bị kẹt trên mặt la bàn vậy." Đằng sau họ, Hách Liên Tĩnh cũng đi đến, nhìn con thuyền khổng lồ đã lộ ra thể tích lớn hơn ở phía trước.

Anh ta đẩy đẩy cặp kính râm trên sống mũi, sau đó chẳng nói chẳng rằng rút súng ra, bắn một phát về phía con thuyền khổng lồ.

Chỉ thấy, viên đạn xuyên vào màn sương mù rồi biến mất tăm.

Cứ như tan biến vào hư không, không hề phát ra bất kỳ tiếng vọng nào.

Hắc Hùng nghi hoặc nói: "Bắn trượt?" Hách Liên Tĩnh lại cười: "Một mục tiêu lớn như vậy bày ra trước mắt mà tôi còn bắn trượt được, thì sau này tôi chẳng cần lăn lộn trên giang hồ nữa." Hắc Hùng hiểu sai trọng tâm, chớp chớp đôi mắt gấu của mình: "Đường nào?" Hách Liên Tĩnh ho một tiếng: "Đạo cũng có Đạo của Đạo." Hắc Hùng lẩm nhẩm lại bốn chữ này một lần, sau đó nói: "Trong này có hai chữ Đạo lận." Nhìn cuộc đối thoại này, Diệp Phàm đột nhiên lộ ra một nụ cười.

Trương Khải Linh nhanh chóng bắt được nụ cười này.

Thực tế, trên mặt Diệp Phàm vẫn luôn có một nụ cười khá lười biếng.

Mặc dù điều này có chút khác biệt so với Diệp Phàm mà anh ấy hiểu trước đây, nhưng vì nụ cười này không sâu tận đáy mắt, nên cũng không khiến anh ấy cảm thấy kỳ lạ.

Thế nhưng nụ cười này lại khác.

Trương Khải Linh có thể rõ ràng cảm nhận được Diệp Phàm lúc này đang cười thật lòng, chính là nụ cười khi nghĩ đến chuyện vui.

Anh ấy nói: "Cậu cười rồi." Thực tế, sau khi Hắc Hùng hiểu sai trọng tâm, trọng tâm của Diệp Phàm còn sai hơn.

Cậu ta hất cằm chỉ về phía Hách Liên Tĩnh, nói: "Tiểu Ca, Hắc Nhãn Kính không phải còn có biệt danh Hắc Hạt Tử sao?" Trương Khải Linh gật đầu.

Diệp Phàm lại chỉ vào Hắc Hùng đang vẻ mặt nghi hoặc đối diện Hách Liên Tĩnh, nói: "Vậy anh có biết thành viên này tên gì không?" Trương Khải Linh lắc đầu.

Diệp Phàm nói: "Hắc Hùng." "Vậy nên, Hắc Hạt Tử trêu Hắc Hùng, Hắc Nhãn Kính đây chính là công kích thế thân rồi." Nói xong, Diệp Phàm lại cười cười.

Còn Trương Khải Linh nghe lời này sững sờ một lát, sau đó cũng khẽ cong khóe môi mà không lộ ra vẻ gì.

Đột nhiên, trong đầu Diệp Phàm vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống: 【Đinh!

Chủ ký sinh nhận được đánh giá "ngây thơ vô tà" từ Trương Khải Linh, phù hợp với nhân vật Ngô Tà trong Đạo Mộ Bút Ký, độ phục hồi +5%, hiện tại độ phục hồi của nhân vật này là 10%.】【Điểm số tương ứng đã được chuyển 10% cho chủ ký sinh.】【Chúc mừng

chủ ký sinh, nhận được phần thưởng hệ thống.】【Đinh!

Như cá gặp nước.

Chủ ký sinh có thể tự do hô hấp và hoạt động trong nước, như đi trên đất bằng, không bị môi trường nước hạn chế.】 Diệp Phàm sững sờ trong giây lát.

Cậu bất động thanh sắc nhìn về phía Trương Khải Linh, phát hiện vị ca ca này vẫn giữ vẻ mặt như lúc nãy.

Từ khuôn mặt này, căn bản không thể nhìn ra được nội tâm của anh ấy về cái đánh giá "ngây thơ vô tà" có vẻ hơi vô lý dành cho mình.

Diệp Phàm trong lòng có chút ngượng ngùng, lần này cậu chủ yếu là muốn đóng vai Vương Dã và Hắc Hạt Tử mà.

Chương 119

Đương nhiên, hiện tại Hắc Nhãn Kính bản thân đã có mặt ở đây, nên Diệp Phàm đã chuyển trọng tâm diễn xuất sang vai Vương đạo trưởng nhiều hơn một bước.

Thế nhưng theo cái kiểu "vô tâm cắm liễu, liễu lại thành bóng mát" này, sao cậu bây giờ lại ngày càng giống nhân vật Ngô Tà trong Đạo Mộ Bút Ký chứ?

Nhưng may mắn thay, kỹ năng "như cá gặp nước" này đối với hoàn cảnh hiện tại vẫn vô cùng hữu dụng.

Đây đối với Diệp Phàm cũng là một niềm an ủi không tệ.

Vì vậy Diệp Phàm liền lập tức nghĩ thoáng hơn.

Ngay sau đó, cậu liền tập trung vào con thuyền lớn kia.

Hách Liên Tĩnh cũng ngừng hành vi "đồng loại tương đấu" ác ý, anh ta nhìn về phía con thuyền khổng lồ, nói: "Kỹ năng bắn súng của tôi chưa bao giờ trượt.

Viên đạn không có tiếng vọng, chứng tỏ phía trước không có gì cả." Hắc Hùng nhìn con thuyền khổng lồ vô cùng chân thật kia, nói: "Đây là ảo giác sao?" Diệp Phàm lắc đầu, hiện tại ảo giác, căn bản không thể thoát khỏi "Thất Khiếu Linh Lung Tâm" của cậu.

Thế nhưng cậu nghĩ đến một khả năng, nói: "Ảo ảnh trên biển." Trương Cường lại nhìn kim la bàn đã bị kẹt trên mặt đồng hồ, nói: "Nó đã ảnh hưởng đến phán đoán phương hướng của chúng ta, mất phương hướng trên biển chính là đường chết." Một bên, Trương Khải Linh ngẩng đầu nhìn bầu trời, sau đó khẽ nhíu mày.

Hiện tại toàn bộ bầu trời đã bị mây đen dày đặc bao phủ, gần như

hòa làm một với lớp sương mù dày đặc trên biển.

Muốn dựa vào môi trường tự nhiên để phân biệt phương hướng, đã không thể nữa rồi.

Trương Cường cất chiếc la bàn đã vô dụng đi, thở dài sâu sắc, nói: "Cứ thế này, đừng nói là tìm được đích đến, e rằng ngay cả việc quay về đường cũ cũng không dễ dàng.

Sao lại có thể xuất hiện một ảo ảnh trên biển như thế này chứ!" Diệp Phàm không vì thế mà khổ não, ngược lại nói: "Không sợ nó đến, chỉ sợ nó không có.

Nó xuất hiện, chứng tỏ nó tồn tại, đây không phải là chuyện xấu." Mấy người trên boong tàu đều có chút bất ngờ nhìn về phía Diệp Phàm.

Chỉ thấy Diệp Phàm vòng tay ra sau, đang lấy thứ gì đó từ trong ba lô, vừa hỏi: "Trương đội trưởng, các nhân viên kỹ thuật ở phía sau có thể kiểm tra được vị trí tàu chứ?" Trương Cường nghe vậy, gật đầu.

"Có thông tin tham khảo vị trí khoảng mười mấy phút trước." Diệp Phàm "ừm" một tiếng: "Thế là đủ rồi." Ngay sau đó, cậu lấy thứ mình muốn từ trong ba lô ra, chính là Vạn Tượng La Bàn mà hệ thống đã thưởng cho cậu khi kết thúc mộ Vương Mãng.

Đó là một chiếc la bàn kích thước bằng mặt đồng hồ, trên thân la bàn màu mực đen khắc những ký tự cổ phức tạp.

Trên thân la bàn có những vòng lớn lồng vòng nhỏ, tổng cộng ba vòng, mỗi vòng khắc những phù văn khác nhau, trông rất phức tạp.

Còn trên mặt la bàn, không biết dựa vào nguyên lý nào mà một kim la bàn hình nửa thân rồng lơ lửng, đầu rồng chính là kim chỉ phương vị cụ thể.

Chỉ thấy, kim la bàn của Vạn Tượng La Bàn không hề bị ảo ảnh

trên biển phía trước ảnh hưởng, nó lơ lửng trên la bàn rung lắc một hồi, sau đó mới cố định chỉ về một hướng.

Vài người xung quanh đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Hắc Hùng lập tức xáp lại gần Diệp Phàm, cúi đầu nhìn các phù hiệu trên la bàn: "Đây… Tý Sửu Dần Mão… Giáp Ất Bính Đinh…" Thấy nội dung trên la bàn, Hắc Hùng đã có thể xác định một điều: chiếc la bàn này cho dù có đến tay anh ta, anh ta cũng chưa chắc đã biết dùng.

Diệp Phàm nói: "Trương đội, đưa tôi đến phòng điều khiển đi." Trương Cường gật đầu mạnh.

Sau đó, hai người rời boong tàu.

Lưu Bác Văn nhìn thấy đại ca mình cuối cùng cũng rời boong tàu, cũng với đôi chân đã mềm nhũn nhanh chóng đi theo.

Trước khi Khâu Ninh rời đi, cô nhìn Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh trên boong tàu, nói: "Trương tiên sinh, Hách Liên tiên sinh, vậy hai vị ở đây cũng chú ý an toàn nhé." Hách Liên Tĩnh rất tùy ý phẩy phẩy tay, nói: "Không cần để ý đến chúng tôi." Rất nhanh, trên boong tàu chỉ còn lại Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh.

Hai người rất ăn ý nhìn nhau một cái.

Sau đó, Trương Khải Linh từ sau lưng rút Kinh Trập ra khỏi vỏ.

Chỉ thấy, Kinh Trập lúc này trong tay anh ấy trở nên có chút bồn chồn, dường như đang có sự hô ứng với thứ gì đó, đang khẽ rung động.

Hách Liên Tĩnh đẩy đẩy cặp kính râm của mình, nhìn Kinh Trập trong tay Trương Khải Linh, nói: "Kinh Trập lần này phản ứng mãnh liệt vậy.

Hy vọng lần này chúng ta đều có thể tìm thấy đáp án." Trương Khải Linh bất đắc dĩ gật đầu, cắn vỡ ngón tay vẽ một phù hiệu lên Kinh Trập.

Kinh Trập lại trở nên yên tĩnh, được Trương Khải Linh đặt lại vào vỏ dao sau lưng.

Cùng lúc đó, con tàu khổng lồ của họ đột nhiên chuyển hướng.

Cùng với việc con thuyền khổng lồ quỷ dị phía trước ngày càng xa, Hách Liên Tĩnh dựa vào lan can, cười nói: "Xem ra, cậu ấy đã tìm thấy hướng đi đúng rồi." Mười mấy phút sau, phòng điều khiển cũng vang lên tiếng hoan hô.

Người điều khiển nhìn thấy màn hình hiển thị đã thay đổi tuyến đường, con tàu khổng lồ do anh ta điều khiển đã rõ ràng bắt đầu tiến về phía mục tiêu một cách chính xác.

Anh ta vui mừng nói: "Chậm nhất là hai mươi phút nữa, chúng ta nhất định có thể đến đích!" Trương Cường đứng cạnh Diệp Phàm, cũng có chút cảm khái nhìn cậu: "Tiểu Diệp, Tiểu Ca, tôi thật sự rất cảm ơn cậu đã có thể hợp tác với chúng tôi lần nữa!" Hắc Hùng gật đầu mạnh: "Tôi cũng vậy!" Trương Cường: "Nếu cậu có bất cứ yêu cầu gì, tôi Trương Cường tuyệt đối nghĩa bất dung từ!" Hắc Hùng tiếp tục lặp lại: "Tôi cũng vậy!" Trương Cường tiếp tục nói: "Lời này đã nói ra, chết không hẹn ngày về!" Hắc Hùng lại nhìn một cái, tiếp tục hùng hồn tuyên bố: "Tôi cũng vậy!" Lúc này, Diệp Phàm thật sự rất hối hận vì kiếp trước lại dùng cách xem các video "quỷ súc" để giải tỏa áp lực học hành cạnh tranh khốc liệt.

Hiện tại xem ra, áp lực chẳng giảm đi là bao, nhưng ảnh hưởng đến suy nghĩ của mình thật sự quá lớn rồi.

Diệp Phàm cố gắng xua đi khuôn mặt Trương Phi vừa kích động lại vừa quỷ súc và đáng yêu trong đầu.

Cậu tùy ý phẩy phẩy tay, nói: “Chuyện nhỏ thôi mà.” Rất nhanh, con tàu khổng lồ của họ đã rời khỏi lãnh hải, đến vùng hải phận quốc tế.

Người điều khiển nhìn màn hình trên bàn thao tác, đột nhiên nói một câu: “Toi rồi.” Trương Cường và Khâu Ninh tiến lại gần, lập tức nhíu mày.

Khâu Ninh nói: “TMD, quả nhiên có lũ chó ngửi mùi theo đến.” Diệp Phàm nhìn về phía bàn thao tác, chỉ thấy trong phạm vi quét của radar, có hai điểm đỏ đang tiến lại gần vị trí của họ.

Lưu Bác Văn bên cạnh tức giận nói: “Không thể giải quyết chúng nó ở đây sao?” Khâu Ninh siết chặt nắm đấm, nói: “Đối với hải phận quốc tế, bất kỳ quốc gia nào cũng không có quyền tài phán, bất kỳ tàu thuyền nào cũng có thể tự do đi lại trên hải phận quốc tế.

Do đó, về nguyên tắc, trên hải phận quốc tế, một con tàu chỉ cần treo cờ của một quốc gia, thì nếu không có cơ quan chấp pháp của quốc gia sở tại của con tàu hoặc quốc tịch xuất hiện, thì các hành vi vi phạm pháp luật xảy ra trên con tàu đó, các quốc gia khác không thể can thiệp.

Hơn nữa chúng nó không tấn công chúng ta, chúng ta cũng không thể tự tiện ra tay.” Khâu Ninh tức giận nhìn bàn thao tác, chửi rủa: “Không ngờ con thuyền khổng lồ này lại xuất hiện ở hải phận quốc tế.

Kết quả lại tạo cơ hội cho lũ chó này, bọn cướp cổ vật!” Diệp Phàm nhìn hai điểm đỏ kia, ánh mắt đột nhiên lạnh đi, nói: “Đã đến rồi.

Chúng nó sẽ không thể quay về nữa.” Trong khoảnh khắc đó, những người đứng cạnh Diệp Phàm đều có thể cảm nhận được nhiệt độ xung quanh Diệp Phàm đột ngột giảm xuống.

Thế nhưng khi nhìn vào khuôn mặt cậu, khóe môi Diệp Phàm vẫn còn một nụ cười bất cần.

Nhưng sát khí trong đó, lại không hề che giấu.

Đương nhiên, đối với kẻ địch đó là sát khí.

Nhưng đối với họ, những người đồng hành, đó chính là niềm tin và sự tự tin!

Lưu Bác Văn vẻ mặt sùng bái nhìn Diệp Phàm, rất linh hoạt lia máy quay đặc tả đôi mắt Diệp Phàm.

Dòng bình luận vốn đã dày đặc trên màn hình, lúc này càng trở nên điên cuồng hơn.

"Cháy lên anh em ơi!" "Đây chính là khí chất tộc trưởng!" "Có những người, họ chỉ cần đứng ở đó, là có thể mang lại cho người khác cảm giác an toàn như 'một người giữ ải, vạn người khó qua'!" "Không ai có thể thoát khỏi sức hút của soái ca vì sự nghiệp!

Không một ai!" "Cả đời tôi sẽ không bao giờ hối hận vì yêu người đàn ông này!" "Tộc trưởng này được đấy, nói lời tàn nhẫn anh ấy thật sự làm!" "Tôi xem ai còn dám gọi vợ, cái này không 'alpha' đến bùng nổ sao?" "Tôi thật sự sẽ không nhịn được mà nói một câu 'tham kiến tộc trưởng' ạ!" "Là fan cứng của mộ Vương Mãng, tôi cảm thấy Diệp Phàm lần này có vài hành vi tuy có chút khác biệt so với trước đây, nhưng cái cốt cách và huyết mạch trong cậu ấy, thật sự là ý chí kiên định không đổi!" Cùng lúc đó, trong tai nghe liên lạc của mọi người đột nhiên truyền đến giọng của Hách Liên Tĩnh: "Mọi người ơi, thấy vật thể rồi, chuẩn bị lên thuyền thôi." Hóa ra, Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh vẫn luôn ở trên boong tàu.

Mãi cho đến khi họ nhìn thấy con "thuyền ma" này một lần nữa, Hách Liên Tĩnh bắn một phát súng về phía thuyền ma và nghe thấy

tiếng viên đạn đập vào vật thể.

Lúc đó họ liền biết, Diệp Phàm đã đưa họ tìm thấy đích đến rồi.

Rất nhanh, tất cả các thành viên được trang bị đầy đủ đã xuất hiện trên boong tàu.

Trên boong tàu, khi nhìn thấy chân thân của "thuyền ma", tất cả các thành viên đều lộ ra vẻ mặt ngớ người.

Bởi vì con thuyền ma này, thật sự quá lớn.

Lớn hơn con tàu khổng lồ của họ đến năm sáu lần.

Đơn giản là một sự tồn tại cấp độ Titanic phiên bản cổ đại của Đại Việt!

Chương 120

Dưới sự chỉ huy của Trương đội trưởng, họ dùng thang nối di động có thể kéo dài từ con tàu khổng lồ để nối hai con thuyền lại với nhau.

Khoảnh khắc thang nối được đặt lên con thuyền khổng lồ, cả hai con thuyền đều phát ra một tiếng ầm ầm.

Ngay sau đó, sắc trời càng trở nên tối tăm.

Sương mù càng trở nên dày đặc, mặt biển bắt đầu nổi lên những gợn sóng lan rộng như lúc nãy.

Còn con thuyền khổng lồ kia, cứ như vậy rất yên tĩnh nằm ở đầu bên kia của thang nối, cứ như thể đột nhiên mất đi tất cả động lực.

Cùng với con tàu khổng lồ ở đầu thang nối, đang di chuyển nhẹ nhàng tiến lên, lùi lại một chút.

Ngoài ra, không có bất kỳ hành động nào khác.

Nhưng trạng thái yên tĩnh này, lại mang đến cho người ta cảm giác như đang ủ mưu một âm mưu lớn lao.

Mọi người nhìn con thuyền khổng lồ như vậy, đều cảm thấy rợn tóc gáy.

Rất nhanh, vài thành viên bảo vệ đi trước qua thang nối, sau khi lên thuyền, họ liền bắt đầu lắp đặt thiết bị ròng rọc và dây cẩu ở cạnh boong tàu.

Các thành viên bảo vệ còn lại được chia thành hai nhóm.

Một nhóm chịu trách nhiệm vận chuyển các thiết bị lớn bằng xuồng cao su sang phía đối diện, sau đó phối hợp với ròng rọc và dây

cẩu để vận chuyển lên thuyền ma.

Nhóm còn lại chịu trách nhiệm bảo vệ các giáo sư lớn tuổi và các nhân viên khác không đủ nhanh nhẹn qua thang nối.

Là cố vấn đặc biệt, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh đã đi qua thang nối trước, đến phía đối diện.

Sau khi hai người đến phía đối diện, phản ứng hoàn toàn khác nhau.

Trương Khải Linh đã bắt đầu dùng đèn pin kiểm tra tình hình xung quanh, còn Hách Liên Tĩnh lại như không có chuyện gì, thích thú dựa vào lan can thuyền bên ngoài, cười tủm tỉm nhìn về phía đối diện.

Lưu Bác Văn nhìn về phía đối diện.

Không biết tại sao, mặc dù cách một lớp kính râm, cậu ta cũng có thể cảm nhận được trọng tâm ánh mắt phía sau kính râm, chính là đại ca đang đứng bên cạnh cậu ta.

Lưu Bác Văn hồi tưởng lại phản ứng hóa học khi hai người đứng cạnh nhau trước đây, cũng như phản ứng tương tác giữa hai người trong phòng livestream.

Không khỏi khe khẽ thở dài.

Cái ông đeo kính râm trông cũng chẳng phải người đàng hoàng gì, cậu ấy vẫn rất lo lắng cho đại ca xinh đẹp như hoa, được mệnh danh là tiểu tiên nam của mình!

Quả nhiên, con trai ra ngoài cũng phải tự bảo vệ mình cho tốt!

Lưu Bác Văn quay đầu nhìn Diệp Phàm một cái.

Lúc này, Diệp Phàm đã đặt một chân lên thang nối.

Chiếc thang nối này đối với Diệp Phàm, người đã phục hồi 100% Trương Khải Linh, chẳng đáng nói.

Cậu đi trên đó, cũng như đi trên đất bằng.

Thế nhưng, khi cậu vừa mới xuất phát, Hách Liên Tĩnh phía đối diện liền đột nhiên lớn tiếng nói một câu: "Đồng chí nhỏ phải dũng cảm lên!" Câu nói này khiến chân Diệp Phàm đột nhiên trượt một cái.

Vẻ mặt Diệp Phàm suýt nữa thì không giữ nổi.

"Đồng chí nhỏ phải dũng cảm lên", câu thoại này không phải là câu thoại kinh điển mà Đại Trương Ca (một nghệ sĩ hài) đã hô lên khi đóng vai Trương Ngốc (Ngô Tà) lúc cậu ta đi cứu A'Ning và Tiểu Tam Gia sao?

Diệp Phàm vốn dĩ đã tò mò về Đại Trương Ca, một người có vẻ cao quý lạnh lùng như vậy, làm sao lại có thể đóng vai Trương Ngốc một cách thần sầu đến thế.

Bây giờ cậu lại nghe thấy một câu thoại được tái hiện y hệt từ miệng Hách Liên Tĩnh, lại liên tưởng đến mối quan hệ vốn đã quen biết từ lâu của "Hạt Tử phía Nam và Ách Ba phía Bắc".

Diệp Phàm lập tức cảm thấy mình đã phá án rồi!

Đại Trương Ca năm xưa chẳng lẽ, chính là học từ Hắc Nhãn Kính sao!

Lúc này, Trương Ngốc rõ ràng đã không còn ở giang hồ, nhưng trong lòng Diệp Phàm, giang hồ vẫn còn tiếng vọng và truyền thuyết về Trương Ngốc.

Thế nhưng, cùng với câu nói của Hách Liên Tĩnh, là cơn gió lốc đột ngột nổi lên trên biển.

Trong một khoảnh khắc, thang nối dưới chân Diệp Phàm dao động dữ dội, nước biển va đập vào hai con tàu khổng lồ và thang nối, tung lên những đợt sóng lớn.

Sự rung lắc đến bất ngờ, những người trên hai con tàu đều có chút đứng không vững, thậm chí vài nhân viên xung quanh không có chỗ vịn đã bị hất ngã.

Còn những đợt sóng lớn đó, trực tiếp bao phủ toàn bộ hình bóng Diệp Phàm.

Lúc này, trong phòng livestream, chỉ còn lại một khung hình đang rung lắc, và những tiếng gọi xé lòng với những cách xưng hô khác nhau dành cho Diệp Phàm từ những người trên hai con tàu.

"Đại ca!" "Tiểu Diệp, Tiểu Ca!" "Diệp Phàm!" Trong phòng livestream, trái tim của tất cả khán giả cũng lập tức thắt lại, dòng bình luận hỗn loạn, đủ mọi tiếng gọi.

"Vãi chưởng chuyện gì thế này!

Sao tự nhiên lại nổi gió lên vậy!" "Vợ đâu rồi!

Vợ tôi to bành ki ra đâu rồi!" "Đừng đối xử với em như vậy được không!

Tim em đau quá!" "Tộc trưởng nguy hiểm!

Mau về!" "Vãi chưởng!

Đừng cản tao, tao phải đi hộ giá!" "Ai vừa giây trước còn đang đẩy thuyền couple xéo xéo mà cười tủm tỉm, giây sau đã lo lắng đến mức sắp khóc rồi?" "Ô ô ô, ở đó không?

Admin kiểm tra xem với ạ." Cùng lúc đó, trên con thuyền ma đang chao đảo, chỉ còn Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh vẫn giữ tư thế đứng vững như núi.

Chỉ là, một người trong số họ nụ cười trên môi đột nhiên biến mất.

Người còn lại, cũng lập tức thay đổi vẻ mặt không quan tâm

chuyện gì xảy ra đối diện lúc nãy, lập tức quay người, hai tay chống vào lan can.

Trương Khải Linh khẽ nhíu mày, đôi mắt cực kỳ sắc bén, đang tìm kiếm thứ gì đó giữa những đợt sóng hung dữ.

Toàn thân cả hai người đều căng cứng cơ bắp, đã ở trong trạng thái sẵn sàng lật qua lan can, nhảy xuống biển cứu người.

Hách Liên Tĩnh thay đổi giọng điệu nhẹ nhàng thường ngày, nói khẽ một câu: "Ách Ba." Trương Khải Linh nhanh chóng "ừm" một tiếng.

Ngay sau đó, hai người chống vào lan can, liền định nhảy xuống.

Những đợt sóng đập vào thân thuyền ngày càng lớn, nhìn thấy sắp cao hơn cả thân thuyền, như một trận mưa bão trút xuống đầu hai người.

Với khả năng phản ứng của hai người, tuyệt đối có thể tránh được trận biển nước này.

Thế nhưng hai người không ai có động tác né tránh, mà kiên định đối mặt về phía trước.

Ngay khi họ sắp sửa nhảy xuống thuyền để đón nhận trận biển nước này, một bàn tay đột nhiên xuất hiện trên lan can.

Ngay sau đó, một bóng dáng sắc bén màu sẫm chống vào lan can từ phía dưới, cùng với những đợt sóng lớn đang ập tới, lật người lên.

Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh theo bản năng nhìn về phía bóng dáng này.

Chỉ thấy bóng dáng này còn nhanh hơn cả những đợt sóng lớn sắp đổ xuống.

Cùng với việc cậu ta nhẹ nhàng và nhanh chóng tiếp đất, sóng biển

lại không ập đến như dự kiến.

Chương 121

Cả hai người đều có chút sững sờ nhìn Diệp Phàm đang chống ô, sóng biển chính là bị Diệp Phàm chặn lại phía sau ô.

Chỉ thấy, Diệp Phàm trong tay đang cầm, chính là Thiên Cơ Tán vẫn luôn đeo sau lưng cậu.

Cán ô màu bạc, trên tay cầm có vân vảy rồng chống trượt.

Xương ô ở đầu có thể kéo dài ra, chiếc ô vốn dĩ trông chỉ đủ che mưa cho hai người đã được mở rộng đủ lớn để che mưa cho bốn người.

Mọi chuyện đều chỉ xảy ra trong một khoảnh khắc.

Những người xung quanh đều kinh ngạc nhìn về phía ba người.

Phần lớn mọi người vẫn đang cố gắng thích nghi với thân thuyền đột nhiên rung lắc.

Ngay cả Trương Cường và Hắc Hùng, những người cũng định cứu người ngay lập tức, cũng chỉ vừa mới miễn cưỡng tìm được sợi dây cố định trong trận rung lắc dữ dội.

Ngược lại, ba người ở cạnh lan can, đã hoàn toàn thu lại tay chân đang bám vào lan can, đứng vững như núi tại chỗ, như đi trên đất bằng.

Đang tận mắt cảm nhận tất cả những điều này, họ rất rõ ràng ý thức được khả năng phản ứng đáng sợ và mức độ ăn ý kinh người của ba người này.

Nếu Diệp Phàm chậm hơn một chút, cậu ta căn bản sẽ không kịp vừa chống vào lan can vừa lật người lên thuyền trước khi nước biển đổ xuống.

Tương tự, nếu Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh chậm hơn một chút, thì họ có thể không kịp phản ứng việc Diệp Phàm đã lên thuyền.

Mà có thể họ sẽ đã nhảy xuống thuyền để cứu người cùng lúc Diệp Phàm lên thuyền.

Điều này đủ để chứng minh, khả năng kiểm soát cơ bắp đáng sợ của ba người này!

Hắc Hùng há hốc mồm: "Ba người này, phối hợp thần sầu thật đó." Cùng lúc đó, những người có thể ngay lập tức nhìn thấy chuyện gì vừa xảy ra, ngoài Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh là hai người trực tiếp tại hiện trường, chính là những khán giả đang xem các phân cảnh được ghi lại từ camera di động gắn trên người hai người họ.

Trong màn hình, giữa lúc một làn sóng biển lớn cuộn trào, Diệp Phàm một tay chống lên lan can, động tác cực kỳ nhanh nhẹn và nhẹ nhàng nhảy vọt lên thuyền.

Trước khi tiếp đất, hắn đã kịp đưa tay ra sau lưng, rút ra chiếc ô trông như mạ bạc chưa từng lộ diện trước đó.

So với chuỗi động tác mượt mà như nước chảy mây trôi của hắn, bọt nước đang dâng lên rồi hạ xuống bỗng chốc như được phát chậm lại.

Nhưng nếu chỉ nhìn riêng bọt nước, đó hoàn toàn là tốc độ bình thường, thậm chí vì sóng dữ dội nên còn nhanh hơn một chút!

Dù hình ảnh hơi rung lắc và không đủ sắc nét, nhưng khán giả vẫn bị cảnh tượng này làm cho kinh ngạc. "Chỗ này nên có hình minh họa: Nam thần của bạn đột nhiên xuất hiện." "Đây là sân bay, đây là bãi đỗ xe, còn đây là Diệp Phàm của bạn xuất hiện chớp nhoáng!" "Ngọa tào,

làm sao mà làm được vậy?

Sóng lớn thế kia mà!" "Diệp Phàm thực ra biết bay đúng không?" "Thiên hạ võ công, duy nhất tốc độ là không thể phá!" "Nói đi cũng phải nói lại, chuyện Diệp Phàm biết tiên thuật hình như cũng chẳng phải chuyện ngày một ngày hai rồi." "Lên thuyền xong còn che ô chắn nước cho hai vị ca ca, cứu mạng, đây là bé con tuyệt thế gì vậy!" "Hu hu tôi cũng muốn nói thế, đúng là người đàn ông tâm lý!" "Đây đúng là sự phối hợp thần tiên!

Mãn nhãn quá đi mất!

Cứ phải là cường cường phối hợp mới thích!" "Là tôi, sau khi đứng tim thì giờ đã bắt đầu mong chờ biểu hiện hợp tác của các thần tiên rồi." "Đúng là đội hình trong mơ!".

Ngay khi mọi người đều thở phào nhẹ nhõm, trong đầu Diệp Phàm vang lên tiếng thông báo hệ thống quen thuộc. 【Đinh!

Nhận được sự lo lắng từ Trương Khải Linh, phù hợp với thiết lập nhân vật của Đạo Bút Tà, độ hoàn nguyên +5%, độ hoàn nguyên hiện tại là 15%.】 【Điểm tương ứng đã được nhân với 15% và chuyển vào người ký chủ.】 【Chúc mừng ký chủ nhận được phần thưởng tương ứng.】 【Đinh!

Hoa Đà tại thế, sở hữu mọi kỹ năng y thuật đỉnh cao.】 Nghe thấy bốn chữ "lo lắng quan tâm", Diệp Phàm không nhịn được mà rụt vai một cái.

Trong lòng thầm nghĩ, lo lắng thì cứ nói là lo lắng, sao lại dùng từ ngữ sến súa như thế?

Quả nhiên, ngay từ lúc thấy kết quả mấy lần rút thăm đầu tiên của mình là thuộc về khu quỷ súc tấu hài, hắn đã nên nhận ra: đây không phải là một hệ thống đứng đắn.

Diệp Phàm vừa thu ô lại, vừa bất động thanh sắc liếc nhìn Trương Khải Linh một cái.

Hắn thầm nghĩ Tiểu Ca quả nhiên danh bất hư truyền, là người ngoài lạnh trong nóng, nhưng chẳng phải điều này sẽ khiến hắn càng lún sâu vào con đường "Đạo Bút Tà" hay sao?

Theo cái vận khí "mở quan tài là xác vùng dậy" của Đạo Bút Tà, Diệp Phàm thậm chí còn nghi ngờ việc mình vừa bước lên thang dây là sóng gió nổi lên chính là do cái 10% độ hoàn nguyên kia mang lại.

Hắn thà khẩn trương hoàn nguyên Vương đạo trưởng của Võ Đang còn hơn.

Sau khi tiếng thông báo của hệ thống kết thúc, cơn gió dữ dội vừa rồi cũng đột ngột dừng lại.

Hách Liên Tĩnh, người vẫn còn đang ngơ ngác, bỗng nhiên bật cười thành tiếng.

Hắn vừa đẩy gọng kính râm trên sống mũi, vừa rung vai, hai tay khoanh trước ngực như thể vừa phát hiện ra chuyện gì cực kỳ buồn cười.

Trương Khải Linh lạnh lùng liếc hắn một cái, hỏi: "Cười cái gì?" Hách Liên Tĩnh cười đáp: "Tôi cứ tưởng vận khí này đúng là không ai bằng rồi.

Hóa ra đây là hiệu ứng đặc biệt dành riêng cho màn xuất hiện chớp nhoáng của cậu à.

Tiểu Diệp, cậu khá lắm." Diệp Phàm cũng đáp lại bằng một nụ cười: "Phải đó, có lẽ ông trời thiên vị tôi hơn một chút." Bên cạnh, Trương Khải Linh bỗng gọi hắn một tiếng: "Diệp Phàm." Diệp Phàm quay lại nhìn anh.

Trương Khải Linh nói: "Cảm ơn chiếc ô của cậu." Diệp Phàm xua

tay: "Chuyện nhỏ thôi." Hách Liên Tĩnh đưa mắt qua lớp kính râm nhìn quanh hai người một lượt.

Sau đó, hắn đi tới giữa hai người, dang tay khoác vai cả hai.

Tuy hắn không nói lời cảm ơn với Diệp Phàm, nhưng hành động che ô vừa rồi cũng khiến hắn thêm phần cảm khái, và hiểu tại sao Trương Khải Linh lại đặc biệt nói lời cảm ơn.

Từ trước đến nay, hai người bọn họ trong các nhiệm vụ đa phần đều đóng vai người bảo vệ.

Nếu không phải là người bảo vệ thì còn phiền phức hơn, họ sẽ vì thực lực cường hãn mà bị săn đón, thậm chí bị đề phòng.

Giờ đây, gặp được một người như Diệp Phàm, thân thủ mạnh đến mức có thể thực hiện những động tác mà chính hắn cũng không tự tin sẽ làm mượt mà được như vậy, nhưng vẫn để ý đến những chi tiết nhỏ nhặt như người đồng hành có bị nước làm ướt hay không.

Đây là người mà cả hai chưa từng gặp qua.

Với Hách Liên Tĩnh, cho dù là tên câm họ Trương kia thì cũng chẳng thể tâm lý đến mức khi tiếp đất còn giúp hắn che ô.

Còn hắn thì lại càng tệ hơn, có lẽ sẽ kéo người bên cạnh ra làm lá chắn nước sống.

Vì vậy, sau khi quen biết Trương Khải Linh một thời gian dài và qua nhiều lần hợp tác, họ mới tạo được sự ăn ý cao độ, dám giao phó tấm lưng cho đối phương.

Nhưng với một người như Diệp Phàm, có lẽ không cần phiền phức đến thế.

Hách Liên Tĩnh tươi cười nói: "Khách sáo gì chứ, sau này trong mộ thiếu gì cơ hội cứu mạng nhau." Phía đối diện, Lưu Bác Văn vốn

từ trạng thái "ôm chặt như bạch tuộc" đã tiến hóa trở lại thành người đứng thẳng, đang rưng rưng nước mắt cười và thu trọn cảnh tượng này vào ống kính.

Bối cảnh là mây đen giăng kín, biển trời giao nhau, ba người bị Hách Liên Tĩnh khoác vai đứng cạnh nhau trông vô cùng hòa hợp.

Trong phòng livestream, bình luận cũng bị hình ảnh này làm cho cảm động. "Tuy nhiên thì, khung cảnh này đúng là bổ mắt thật sự." "Có phải tôi mở nhầm kênh không?

Đây là livestream khảo cổ sao?

Đây là nhóm nhạc nam khảo cổ thì có!" "Cho debut tại chỗ luôn được không?" "Tôi xin gọi đây là F4 Khảo Cổ, thiếu mỗi tôi thôi." "Trẻ con mới chọn, người lớn là lấy hết!" "Tôi xin gọi đây là bộ ba tuyệt nhất thế gian!" "Tốt lắm, tư liệu cho fanfic khảo cổ lại có thêm rồi." "Ai cũng biết, hình tam giác có tính ổn định cao nhất mà.".

Thấy Diệp Phàm bình an vô sự, lại nhân lúc gió mạnh đã ngừng, các thành viên đội khảo cổ không trì hoãn thêm.

Mười phút sau, toàn đội đã lên đến boong tàu quỷ.

Trương Cường và Khâu Ninh kiểm điểm quân số, lần lượt báo cáo với Bạch Trường Minh và Mạc Hồng Hiên, sau đó mọi người trật tự tiến vào lối vào khoang thuyền.

Trương Cường dẫn vài thành viên đi trước dò đường, phía sau là ba vị cố vấn đặc biệt cùng hai giáo sư dẫn đội là Bạch Trường Minh và Mạc Hồng Hiên cùng sinh viên của họ.

Chương 122

Tiếp sau đó là các giáo sư còn lại, Khâu Ninh dẫn vài thành viên phụ trách bọc hậu.

Nhân viên tổ livestream và các vệ sĩ khác linh hoạt xen kẽ giữa đội hình để tiện ứng phó tình huống.

Gần ba mươi đôi giày dẫm lên bậc thang gỗ, mỗi bước chân đều vang lên tiếng kẽo kẹt mang đậm dấu ấn thời gian.

Bậc thang không dài, chỉ tầm một hai tầng lầu, nhưng đối với một con thuyền thì quy mô này đã là rất lớn.

Bậc thang dẫn xuống khoang chính.

Diện tích khoang chính rất rộng, toàn bộ đều lát bằng ván gỗ.

Điều khiến mọi người thấy kỳ lạ là bên ngoài tàu quỷ trông vẫn rất mới và lộng lẫy, như một con tàu mới xuyên không mà đến.

Nhưng bên trong khoang thuyền lại tỏa ra mùi gỗ mục nồng nặc, khiến các thành viên mới bước vào đều không nhịn được mà nhăn mũi.

Trong khoang thuyền cực kỳ tối tăm và yên tĩnh, chỉ còn tiếng ván gỗ kẽo kẹt dưới chân và tiếng thở hơi nặng nề do căng thẳng của các đội viên.

Trương Cường đi đầu đã xuống hết bậc thang, đứng trên sàn khoang chính, tay cầm súng, dùng đèn chiếu trên súng soi rọi môi trường xung quanh.

Trong khoang, các tấm ván gỗ đều được sơn màu đỏ chu sa, qua năm tháng dài đằng đẵng trên biển, đa phần lớp sơn đã bong tróc, lộ ra phần gỗ mục bên trong.

Từ những mảng sơn đỏ bong tróc trên sàn, có thể thấy lớp sơn này được sơn rất dày, trong môi trường tối tăm trông chúng như những tấm sắt màu đỏ chu sa.

Khoang chính rộng bằng hai lớp học cộng lại.

Trên sàn khoang bày biện bàn ghế gỗ xiêu vẹo.

Một số bàn ghế đã gãy nát, số khác chỉ còn lại vài cái chân.

Có những cái đổ giữa khoang, nhưng đa phần những thứ hư hỏng nặng đều bị dồn vào các góc cạnh.

Theo ước tính sơ bộ của Trương Cường, cứ một bàn bốn ghế thì ở đây có khoảng hơn hai mươi bộ.

Ngoài bàn ghế rơi rải rác, trong khoang còn có vài chiếc rương gỗ bị hư hại nghiêm trọng.

Rương gỗ có nắp hình vòm, thân hình hộp chữ nhật, dài hơn một mét, các cạnh đều được nạm một vòng kim loại, cứ cách khoảng một thốn lại đính một chiếc đinh bạc đầu tròn, hình dáng ban đầu chắc hẳn rất chắc chắn.

Nhưng giờ đây chúng bị phá hủy khá nặng, bên trong còn sót lại một ít vàng bạc ngọc thạch rơi vãi trên sàn.

Ngoài những thứ đó, trên sàn còn rải rác một số binh khí cổ và vải vóc, vài tấm chăn bông rách nát lộ cả bông ra ngoài, cùng rất nhiều mảnh vỡ bát đĩa gốm sứ.

Giữa đống hỗn độn đó, lẫn lộn cả xương người và xương thú, trông lại hợp lý đến lạ kỳ.

Nhìn từ xa, những khúc xương đó đã ngả vàng và xuất hiện hiện tượng canxi hóa, rõ ràng chúng đã ở trên con tàu này một thời gian rất dài.

Toàn bộ khung cảnh trông vô cùng lộn xộn, không hề có quy luật nào.

Lưu Bác Văn đi xuống sau Diệp Phàm.

Vì đi rất gần Diệp Phàm nên tổ livestream đã đặc biệt đưa cho cậu một chiếc camera cầm tay dành cho người không chuyên.

Thế là ngoài vai trò sinh viên trợ lý của giáo sư Bạch, Lưu Bác Văn lại quay về với nghề cũ của mình.

Cậu quay một vòng quanh khoang thuyền lộn xộn, nhăn mũi rồi quay ống kính về phía Diệp Phàm, nói: "Cái khoang thuyền này sao cảm giác như có trẻ trâu vừa phá hoại xong ấy nhỉ?

Bên ngoài trông hoành tráng khí phái thế mà bên trong lại loạn thế này?" Lúc này, khán giả trong phòng livestream cũng đang thoải mái bình luận tương tác. "Cười chết mất, trên thuyền có loài người đáng sợ nhất: Trẻ trâu." "Loài người đáng sợ nhất không phải là Diệp Phàm sao?

Ồ xin lỗi, Diệp Phàm là thần tiên sống, tôi thất lễ rồi." "Cảnh tượng mẹ thấy là đánh đây mà." "Cảm ơn, tôi về đến nhà rồi." "Ừ, đúng là cái ổ chó của tôi không sai vào đâu được." "Không biết thì hỏi, trong phòng các bác cũng có rương hỏng đựng đầy vàng bạc châu báu à?" "Tôi có thể đến nhà bác làm khách không?" "Hóa ra là tôi không xứng.".

Nét mặt Trương Cường dẫn đầu ngày càng trở nên nghiêm trọng.

Anh bước tới vài bước rồi khựng lại, quay đầu nói: "Đây chắc chắn không phải con tàu lần trước nữa rồi." Anh lại dùng đèn soi hai bên, nói tiếp: "Con tàu này so với tàu quỷ tôi lên lần trước còn hoàn chỉnh hơn một chút.

Không gian lớn hơn, đồ đạc bên trong cũng nhiều và phong phú

hơn." Bên cạnh, Hắc Hùng nhíu đôi lông mày rậm, nhìn Trương Cường nói: "Đội trưởng, vậy còn Bạch Hổ và Hôi Lang..." Trương Cường mím môi, vẻ mặt cực kỳ nặng nề lắc đầu, thở dài một tiếng: "Vậy thì di thể của họ chắc không có trên con tàu này rồi." Nhiệm vụ lần trước mà Trương Cường nhắc tới là một ký ức đau buồn đối với tất cả những người có mặt.

Trong phút chốc, bầu không khí của cả đội đều trở nên u ám.

Diệp Phàm cũng hơi nhíu mày, dùng đèn pin soi xét xung quanh.

Nơi này cho hắn một cảm giác rất kỳ lạ.

Bên cạnh hắn, Hách Liên Tĩnh nhớ lại lý do "vì bạn bè mà đến" của Diệp Phàm lúc trên boong tàu.

Hắn vỗ vai Diệp Phàm, hỏi: "Cậu đang nghĩ gì thế?" Diệp Phàm nhìn hình ảnh phản chiếu từ ánh đèn pin, nói: "Tôi đang nghĩ, điểm khởi hành của con tàu này rốt cuộc là ở đâu." Hắn lại soi đèn sang hai bên, tiếp tục: "Tôi cứ cảm thấy đích đến lần này không phải con tàu này, mà là nơi nó xuất phát." Cuộc đối thoại của hai người ngay lập tức thu hút sự chú ý của toàn đội khảo cổ.

Gần ba mươi cặp mắt đều đổ dồn về phía ba vị cố vấn đặc biệt, các thợ quay phim cũng rất ăn ý từ các góc độ khác nhau hướng ống kính về phía ba người.

Tuy nhiên, ba người họ không hề bị ảnh hưởng bởi sự chú ý xung quanh.

Diệp Phàm, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh nhìn nhau, sau đó gần như đồng thanh nói: "Táng thuyền đắm dưới đáy biển." Các thành viên đội khảo cổ xung quanh đều ngơ ngác nhìn ba người đang đứng đối diện nhau.

Phản ứng đầu tiên của họ không phải là chấn động vì câu nói đó,

mà là sự kinh ngạc trước sự ăn ý giữa ba người.

Lưu Bác Văn giơ tay lau đi những giọt nước mắt không tồn tại trên mặt, cảm thán: "Đúng là huynh đệ có khác.

Đáng lẽ tôi không nên ở trong xe, tôi nên ở dưới gầm xe mới phải." Ánh mắt Hắc Hùng đảo qua một lượt ba người, không nhịn được nuốt nước bọt, nhỏ giọng nói với Trương Cường: "Đội trưởng, sự ăn ý như thế này mà đặt lên người chúng ta thì phải mất bao lâu mới luyện được nhỉ?" Trương Cường lắc đầu, nói: "Ngoài sự ăn ý, còn phải có thực lực ngang tài ngang sức và có thể tin tưởng nhau bằng cả mạng sống.

Thay vì nói là ăn ý, chi bằng nói là sự cộng hưởng linh hồn." Hắc Hùng trịnh trọng gật đầu.

Là một người luôn cần phối hợp tác chiến với đồng đội, anh vô cùng kính phục và ngưỡng mộ sự "cộng hưởng linh hồn" của ba người họ.

Hắc Hùng nói: "Đội trưởng, có một ngày chúng ta nhất định cũng sẽ luyện được đến mức cộng hưởng như vậy." Trương Cường mỉm cười, tuy không thể so bì với ba vị cố vấn, nhưng anh đã rất hài lòng với mức độ ăn ý hiện tại của các đội viên. "Được thôi.

Chỉ là trong quá trình đó chắc chắn phải trải qua nhiều lần sinh tử có nhau." Lời của Trương Cường vừa dứt, con tàu khổng lồ bỗng rung chuyển trong nháy mắt.

Mọi người giờ đã có kinh nghiệm giữ thăng bằng trên con tàu đang chao đảo, tất cả đều hạ thấp trọng tâm theo bản năng.

Hắc Hùng cảnh giác giơ súng lên, liếc nhìn Trương Cường, nói: "Đội trưởng, nói cộng hưởng là cộng hưởng luôn kìa." Nụ cười của Trương Cường rộng thêm một chút, vết sẹo dài trên mặt cũng khẽ cử

động theo, coi như đáp lại lời đùa của Hắc Hùng.

Ngay sau đó, anh thông báo trong kênh liên lạc nội bộ: "Tất cả chú ý, có thứ gì đó lên thuyền rồi." Cùng lúc đó, Diệp Phàm, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh cũng trở nên cảnh giác.

Trên boong tàu phát ra những âm thanh rất nặng nề.

Nghe từ trong khoang thuyền, nó giống như tiếng rên rỉ cổ xưa của con tàu già nua không chịu nổi gánh nặng.

Cả ba người đều lấy ra vũ khí thuận tay nhất của mình.

Diệp Phàm cầm trong tay thanh Hắc kim cổ đao trông rất nặng, Trương Khải Linh cầm thanh Kinh Trập bằng gỗ có hình dáng kỳ lạ, còn Hách Liên Tĩnh thì cầm khẩu súng trường cùng loại với các vệ sĩ.

Trương Cường và Khâu Ninh với tư cách là đội trưởng đội vệ sĩ, phản ứng cũng không hề chậm trễ.

Khâu Ninh lên đạn, nhìn về phía lối vào, nói: "Đám chó chết này, chúng nó mang cả đại bác lên à?

Phô trương thế này, bộ sợ chúng ta không biết chúng nó lên thuyền chắc?

Định bụng nhân cơ hội này luyện tập khả năng trinh sát cho anh em, không ngờ lũ cháu chắt này lại kiêu ngạo thế!" Bên cạnh cô là một nữ đội viên dáng người cao ráo, thanh mảnh, để tóc húi cua, ngũ quan anh tuấn, giọng nói cũng trầm hơn nhiều so với phụ nữ bình thường, rất dễ bị nhầm là đàn ông.

Chương 123

Đó là một trong ba nữ đội viên, Lâm Ca.

Cô quan sát lối vào qua kính ngắm, nói: "Ninh đội, không bắn nát vài đứa thì có lỗi với tiếng động lớn thế này quá nhỉ?" Khâu Ninh nói: "Vài đứa?

Nếu chúng dám manh động, tiêu diệt toàn bộ." Hai nhóm đội viên tinh nhuệ nhanh chóng cảnh giác, một nhóm phụ trách bảo vệ các nhân viên khảo cổ không có vũ trang, nhóm còn lại tập trung hoàn toàn vào lối vào khoang chính.

Cuộc đối thoại của họ truyền vào phòng livestream, khiến bình luận bùng nổ: "Chị ơi, em ổn!" "Chị ngầu quá, em yêu chị!" "Quả nhiên, trai xinh gái đẹp đều đã được nộp cho quốc gia hết rồi.".

Cùng lúc đó, ở phía ba vị cố vấn đặc biệt.

Hách Liên Tĩnh khẽ nghiêng tai nghe ngóng, sau đó nói: "Có vũ trang, khoảng hơn hai mươi tên." Trương Khải Linh cũng khẽ nhíu mày, dường như đang đếm: "Đàn ông, hai mươi ba người." Sau đó, hai người rất ăn ý nhìn về phía Diệp Phàm, Lưu Bác Văn bên cạnh cũng chuyển ống kính về phía hắn.

Mọi chuyện diễn ra tự nhiên như nước chảy mây trôi.

Diệp Phàm âm thầm giật khóe miệng, cảm thấy ba người đang nhìn mình lúc này mới là những kẻ có sự ăn ý kỳ quặc.

Hắn nghi ngờ mình dường như đã bị lôi vào một cuộc cạnh tranh ngầm dữ dội nào đó mà bản thân chưa kịp nhận ra.

Trong tình huống Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh đã nói ra những thông tin chính của đối phương, Diệp Phàm thấy mình chỉ còn

nước kiểm tra đúng sai.

Hắn khẽ nhắm mắt, mở rộng phạm vi thính giác.

Ngay lập tức, những âm thanh xung quanh trở nên rõ ràng hơn.

Diệp Phàm nhanh chóng đếm tiếng bước chân, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh không hề nghe sai, có hai mươi ba phần tử vũ trang. "Phía trên, tiếng Anh giọng Mỹ, đang cãi nhau, có tiếng máy quay đang hoạt động." Nghe Diệp Phàm nhắc đến tiếng máy quay, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh nhìn nhau.

Họ biết cuộc so tài không lời này, Diệp Phàm đã thắng.

Hách Liên Tĩnh thở dài một tiếng đầy oán hận: "Ái chà, lại thua một lần nữa rồi." Nhưng Diệp Phàm vẫn chưa dừng lại, hắn đột ngột mở mắt, nói tiếp: "Phía dưới, mười hai con." Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh đồng thanh phản ứng: "Con?" Diệp Phàm nhìn hai người, nhanh chóng gật đầu.

Sau đó, hắn cao giọng nói với toàn bộ thành viên đội khảo cổ: "Tất cả mọi người, rời xa lối vào, đi về phía đuôi tàu!" Các thành viên đội khảo cổ lập tức hành động, họ nhanh chóng chạy về phía sau.

Các vệ sĩ phía trước cùng ba vị cố vấn mặc dù cũng đang lùi lại nhanh chóng nhưng không hề quay đầu, mà chĩa vũ khí về phía trước, từng bước lùi khít khao.

Trương Cường lùi lại hai bước, đợi Diệp Phàm từ từ lùi đến trước mặt mình.

Anh đi sát sau Diệp Phàm, phối hợp theo nhịp độ của hắn, hỏi: "Tiểu Diệp, Tiểu Ca, đám người bên ngoài chẳng phải là cái đuôi bám theo chúng ta sau khi phát hiện tung tích con tàu này sao?

Cậu nghĩ bọn chúng sẽ liều lĩnh nổ súng vì đây là vùng biển quốc tế à?

Tôi nghĩ chúng không dám đâu, làm chuyện đó ngay trên livestream, bằng chứng rành rành, chúng sẽ phải ra tòa án quốc tế, Đại Việt cũng sẽ không tha cho chúng." Diệp Phàm biết, nếu vì lý do đó thì Trương Cường sẽ không tán thành việc lùi lại.

Đương nhiên, nếu chỉ vì thế, hắn cũng sẽ không bảo các đội viên lùi bước.

Diệp Phàm giải thích: "Phải dọn chỗ cho thứ sắp xử lý bọn chúng đã." Sau đó, Diệp Phàm nhớ tới nguồn gốc vết sẹo trên mặt Trương đội trưởng, nhỏ giọng nói: "Bên dưới là Thủy viên quỷ." Nói xong, hắn dừng lại tại chỗ.

Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh cũng rất ăn ý dừng bước.

Nghe thấy lời Diệp Phàm, Trương Cường cũng khựng lại.

Các vệ sĩ còn lại chia làm hai nhóm, một nhóm do Khâu Ninh dẫn đầu tiếp tục lùi lại để bảo vệ sát sao cho các nhân viên khảo cổ.

Nhóm còn lại dừng lại ở vị trí giữa khoang thuyền sau lưng Trương Cường, tạo thành một tuyến phòng thủ phía trước, cách đội khảo cổ một khoảng.

Trương Cường còn chưa kịp phản ứng với "oan gia ngõ hẹp" Thủy viên quỷ thì tại lối vào khoang chính đã vang lên tiếng giày dẫm lên ván gỗ đầu tiên.

Hai hàng lính đánh thuê người nước ngoài cao lớn, trang bị tận răng xuất hiện trên bậc thang.

Bọn chúng không hề ngạc nhiên khi thấy đội khảo cổ Đại Việt đã dàn trận chờ sẵn, vì trên máy tính bảng vệ tinh đeo trên cổ tay bọn chúng đang phát sóng trực tiếp cảnh tượng lúc này.

Tên dẫn đầu dáng người cực kỳ cao lớn, gần như cao tới hai mét, ngay cả Hắc Hùng so với hắn cũng nhỏ hơn một vòng.

Hắn đứng trên bậc thang phẩy tay, vác khẩu súng hạng nặng lên vai, nói một câu tiếng Hán rất lưu loát: "Tôi nghe nói, có người muốn dọn chỗ để xử lý chúng tôi.

Còn muốn tiêu diệt toàn bộ à?" Nói đoạn, ánh mắt sắc lẹm của hắn quét qua đám đông, dừng lại trên người Diệp Phàm đang đứng đầu.

Diệp Phàm không chút sợ hãi nhìn thẳng vào mắt hắn.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng, ánh mắt này không giống của một chiến binh, mà giống của một sát thủ hơn.

Trong mắt tên đội trưởng này không có tín ngưỡng như Trương Cường hay Hắc Hùng, chỉ có mục đích cực kỳ rõ ràng.

Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh đồng thời bước lên một bước, đứng chếch phía trước hai bên Diệp Phàm.

Trương Cường và Hắc Hùng vốn đứng sau Diệp Phàm cũng tiến lên, trám vào chỗ trống vừa rồi của hai người kia.

Hách Liên Tĩnh mỉm cười nhìn hai hàng người trên bậc thang, bỗng quay đầu nói với Diệp Phàm: "Cậu đúng là không nghe lầm, quả nhiên có vác theo máy quay." Sau đó, hắn lại cười nhìn về phía trước: "Tôi còn tưởng là ai, ngửi thấy mùi là không chờ nổi mà từ xa xôi lặn lội đến đây, hóa ra là đám 'Bích Bích Hi' à." Tên vác máy quay trên bậc thang lập tức cáu kỉnh: "Bích Bích Hi cái gì!

Anh không có văn hóa à!

Chúng tôi là BBC!" Vẻ mặt Hách Liên Tĩnh giãn ra, vẫn giữ tư thế cầm súng bằng một tay, tay kia thản nhiên xòe ra cười nói: "Không nói sai mà, ý tôi là 'mã lặc qua bích bích' (một câu chửi thề hài hước)." Sắc mặt của hai hàng lính đánh thuê trên bậc thang đồng loạt trở nên cực kỳ khó coi.

Nụ cười trên môi tên đại ca dẫn đầu cũng biến mất trong thoáng chốc.

Nhưng rất nhanh, hắn lại nói: "Các người nói vậy là không đúng rồi.

Đây là công hải, các người không có quyền can thiệp vào bất kỳ hành động nào của chúng tôi." Hắn vừa chậm rãi đi xuống vừa tiếp tục nói.

Diệp Phàm chẳng buồn nghe tên đó luyên thuyên.

Đống náo loạn vừa rồi của đám người này đã đánh động đến lũ Thủy viên quỷ dưới sàn, lúc này tiếng động bên dưới đang tập trung về phía bậc thang khoang thuyền.

Diệp Phàm tính toán khoảng cách giữa hai bên.

Phía trước, Hách Liên Tĩnh lại bỗng quay đầu nói với hắn: "Tiểu Diệp, hắn bảo cậu là tiểu bạch kiểm (trai bao/mặt trắng) kìa, cậu không định đáp trả hắn câu nào thật ngầu à?" Diệp Phàm liếc nhìn dưới chân tên đại ca kia, rồi nhìn thẳng vào hắn, nở một nụ cười cực kỳ tinh quái, nói bằng giọng tiếng Anh chuẩn không cần chỉnh: "Funny mud pee." (Phiên âm của: Phóng nễ mã đích phi - Nói láo/Nói nhảm).

Nghe thấy lời Diệp Phàm, người của cả hai bên đều sững lại một giây.

Mọi người nghe ra đó là một câu tiếng Anh, nhưng phản ứng đầu tiên không phải là dùng nghĩa tiếng Anh để hiểu, mà là giải mã theo phát âm.

Gần như cùng lúc, cả hai bên đều dịch được ý nghĩa thực sự của câu nói đó.

Lập tức, họ có những phản ứng hoàn toàn trái ngược nhau.

Các thành viên đội khảo cổ đều bật cười thành tiếng.

Ngay cả mấy vị giáo sư già phía sau cũng để lộ nụ cười bất lực.

Bạch Trường Minh nói: "Tiểu hữu Diệp Phàm so với hai tháng trước hoạt bát hơn nhiều rồi đấy." Triệu Trạch Minh cũng gật đầu: "Giờ cuối cùng cũng thấy được chút hình ảnh của người cùng lứa tuổi trên người cậu ấy." Bạch Trường Minh nghe vậy không khỏi cảm khái.

Ông nhìn về phía Diệp Phàm.

Lúc này, đứng trước mặt Diệp Phàm chính là những nhân vật truyền kỳ "Nam Hạt Bắc Ách" mà trước đây ông hiếm khi được thấy mặt, bên cạnh là những vệ sĩ cường hãn như Trương Cường và Hắc Hùng.

Còn sau lưng hắn là tất cả những người toàn tâm toàn ý ủng hộ hắn.

Bạch Trường Minh thở dài, không khỏi tự trách: "Tiểu hữu Diệp Phàm vốn dĩ nên có dáng vẻ sinh động như thế này chứ.

Đều tại lần trước chúng ta hiểu biết về mộ Vương Mãng không đủ sâu sắc.

Chương 124

Vừa đánh giá thấp độ nguy hiểm, vừa không có thực lực để đứng chắn phía trước cậu ấy.

Thế nên cậu ấy mới luôn phải như một vị gia trưởng lo toan mọi thứ.

Giờ đây, cuối cùng cũng có người có thể đứng trước mặt cậu ấy, có thể kề vai sát cánh, nên cậu ấy mới bộc lộ được khía cạnh hoạt bát này của mình." Triệu Trạch Minh gật đầu: "Thầy nói rất có lý." Trong khi đó, phản ứng trong phòng livestream cũng cực kỳ dữ dội. "Tiểu bạch kiểm?

Đúng rồi, Tiểu tộc trưởng của chúng ta đẹp trai thật mà, thì sao nào?" "Tiểu bạch kiểm cái gì?

Lúc Diệp Phàm đấm xác chết, chân đạp huyết đằng, khiêm tốn làm người nhưng cao điệu làm việc, siêu độ anh linh, đưa tiễn tộc trưởng, một mình trấn giữ cửa ải vạn người không qua, thì tên đó còn chưa biết đang bò ở đâu đâu!" "Diệp Phàm, anh định cười chết tôi để chiếm đoạt quan tài của tôi đúng không?" "Không biết thì hỏi, tiên nam chửi người đều khác biệt thế này sao?" Còn tên đại ca vừa xuống hết bậc thang, sau khi phản ứng lại, lớp mặt nạ cười vừa khôi phục sau đòn công kích của Hách Liên Tĩnh một lần nữa vỡ vụn.

Hắn quát lớn một tiếng "Mày!", rồi hạ khẩu súng hạng nặng từ trên vai xuống định chỉ vào Diệp Phàm.

Tuy nhiên, cùng lúc đó, tấm ván gỗ trước mặt tên đại ca đột ngột vỡ tan, từ lỗ hổng đó, một bóng đen cực nhanh lao thẳng vào hắn.

Dù bóng đen đó nhanh đến mức chỉ còn là tàn ảnh, nhưng Trương Cường đứng cạnh Diệp Phàm vẫn nhận ra đó là thứ gì.

Anh nắm chặt khẩu súng trong tay, nghiến răng thốt ra từng chữ: "Thủy.

Viên.

Quỷ!" Tên đại ca đứng đầu không chút phòng bị, bị Thủy viên quỷ quật ngã xuống sàn.

Hắn nằm ngửa, gác ngang khẩu súng trước người để ngăn cách với Thủy viên quỷ, gắng sức chống chọi.

Các đội viên phía sau định ra tay giúp thủ lĩnh một tay, nhưng từ lỗ hổng đó, những bóng đen tương tự liên tục vọt ra.

Trong nháy mắt, tiếng súng đợt đầu tiên vang lên trong khoang thuyền, kèm theo những tiếng la hét thảm khốc.

Phía bên này, các thành viên đội khảo cổ Đại Việt cũng thu lại vẻ mặt thoải mái vừa rồi.

Diệp Phàm, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh đứng đầu đều gồng chặt cơ bắp, toàn bộ tiến vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu.

Phần lớn Thủy viên quỷ vọt ra từ lỗ hổng đều lao về phía đám lính đánh thuê nơi bậc thang vì bên đó gây ra tiếng động lớn hơn.

Tuy nhiên, mấy con ra sau, sau khi thấy bên bậc thang đã "đông khách", liền chú ý đến các thành viên đội khảo cổ phía sau.

Lập tức, chúng lao về phía này.

Hách Liên Tĩnh nói: "Tổng cộng bốn con.

Tôi lo hai con bên trái!" Trương Khải Linh và Diệp Phàm không cần nói thêm lời nào, cầm đao lao về phía hai con còn lại.

Ba người quá ăn ý, Trương Cường và Hắc Hùng còn chưa kịp bảo để mình tiên phong thì Diệp Phàm và Trương Khải Linh đã nhanh chóng rời đi.

Hách Liên Tĩnh dùng dư quang chú ý thấy Trương Cường và Hắc Hùng định xông lên, liền nói vào mic liên lạc: "Đừng lo, hai người đó mạnh lắm!" Sau đó, Hách Liên Tĩnh liên tục bóp cò, hai viên đạn chuẩn xác và tàn nhẫn găm vào giữa trán hai con Thủy viên quỷ mà hắn phụ trách.

Hai con quái vật chỉ hơi ngả đầu ra sau rồi lại tiếp tục lao về phía họ.

Đối mặt với tình huống này, Hách Liên Tĩnh cũng không hề hoảng loạn.

Hắn nhanh chóng nhắm vào cổ và ngực trái của chúng, bắn liên tiếp ba phát vào mỗi con.

Tuy nhiên, điều này chỉ cản trở động tác của Thủy viên quỷ trong tích tắc.

Ba viên đạn rõ ràng đã trúng vào những điểm yếu chí mạng của mọi sinh vật nhưng lại không gây ra sát thương chí tử cho Thủy viên quỷ.

Ngược lại, sau khi lĩnh trọn những viên đạn đó, chúng phát ra những tiếng rống thê lương hơn, vẻ mặt càng thêm hung tàn.

Trương Cường rất khâm phục thiện xạ của Hách Liên Tĩnh, gần như không cần thời gian ngắm nghía mà phát nào cũng trúng.

Nhưng dựa trên kinh nghiệm từng giao thủ với Thủy viên quỷ, anh biết thứ này gần như không thể giết chết theo cách thông thường.

Trương Cường không chỉ đứng xem Hách Liên Tĩnh biểu diễn nữa.

Anh cũng giơ súng lên, bắn liên tiếp vào đầu một con, đánh bay nửa mảng sọ của nó.

Cùng lúc đó, ở phía trước.

Diệp Phàm và Trương Khải Linh gần như đồng thời lao đến trước mặt con Thủy viên quỷ mình phụ trách.

Trương Khải Linh bám vào vai con quái vật, như một con mèo linh hoạt nhảy vọt lên thân hình cao lớn của nó, sau đó dùng đầu gối kẹp lấy cổ nó rồi xoay người trên không.

Cổ của Thủy viên quỷ bị đầu gối của Trương Khải Linh vặn sang một góc độ cực kỳ quái dị.

Ngay sau đó, Trương Khải Linh nhẹ nhàng đáp đất, quay mặt về phía Hách Liên Tĩnh với tư thế "nam nhi đại trượng phu không bao giờ nhìn lại vụ nổ".

Với sự hiểu biết của anh về Hách Liên Tĩnh, hai con Thủy viên quỷ đó không lẽ hắn bắn sáu phát mà vẫn chưa giải quyết xong.

Tuy nhiên, anh còn chưa kịp quay người hẳn, dư quang đã bắt gặp Diệp Phàm đang vung Hắc kim cổ đao về phía sau lưng mình.

Ngay sau đó, sau lưng anh vang lên một tiếng dao đâm vào da thịt cực kỳ nhơn nhớt.

Lúc Trương Khải Linh quay đầu lại, con Thủy viên quỷ vừa bị anh vặn gãy cổ đã loạng choạng rồi đổ gục hoàn toàn.

Anh hơi kinh ngạc nhìn Diệp Phàm một cái.

Điều khiến anh chấn động nhất không phải là con Thủy viên quỷ này chưa chết hẳn, cũng không phải việc Diệp Phàm ra tay kết liễu nó.

Mà là vừa rồi anh rõ ràng đã cảm nhận được động tĩnh sau lưng, nhưng khi nhận ra người đó là Diệp Phàm, anh đã thả lỏng cảnh giác theo bản năng.

Cảm giác đó giống như một sự tin tưởng tuyệt đối từ trong huyết

quản đối với người này vậy!

Thậm chí nó hoàn toàn nằm ngoài sự kiểm soát của chính anh.

Trương Khải Linh hiểu rất rõ, cho dù người xuất hiện sau lưng và vung đao vừa rồi là Hách Liên Tĩnh đã quen biết lâu hơn, anh cũng sẽ không ngần ngại mà tung một cú đá đẩy người đó ra.

Diệp Phàm không chú ý đến cái nhìn hơi phức tạp của Trương Khải Linh.

Hắn chỉ nhận ra một vấn đề khi thấy Trương Khải Linh chọn cách dùng đòn kẹp cổ kinh điển để giải quyết Thủy viên quỷ: Trước đó khi Trương Cường đến mời hắn, chỉ nói Tiểu Ca bảo họ đây là Thủy viên quỷ, chứ không hề nói rằng họ đã biết điểm yếu của chúng nằm ở phổi.

Diệp Phàm nhìn về phía Hách Liên Tĩnh, hắn biết tài bắn súng của đối phương.

Hắn tiện tay nhặt hai mảnh sứ vỡ dưới chân, hét lên về phía Hách Liên Tĩnh: "Hắc Nhãn Kính, nhắm vào chỗ này!" Lúc này, Hách Liên Tĩnh, Diệp Phàm cùng hai con Thủy Viên Quỷ đang tạo thành một thế đứng tam giác.

Hắn nghe thấy tiếng Diệp Phàm, ngay sau đó liền nhìn thấy hai mảnh sứ bay tới từ hướng của cậu.

Không cần nói nhiều, Hách Liên Tĩnh lập tức hiểu ý Diệp Phàm.

Hắn giơ súng lên, thậm chí còn chẳng cần làm động tác ngắm bắn chuẩn bị.

Hách Liên Tĩnh không nhìn vào bản thân con Thủy Viên Quỷ nữa, mà dồn toàn bộ sự chú ý vào hai mảnh sứ Diệp Phàm vừa ném ra.

Ngay sau đó, Hách Liên Tĩnh bắn liền hai phát, viên đạn chuẩn xác

đẩy vào mảnh sứ, găm thẳng vào cơ thể Thủy Viên Quỷ.

Chỉ trong khoảnh khắc, cả hai con Thủy Viên Quỷ đều lùi lại vài bước, rồi ngã thẳng cẳng xuống đất.

Trương Cường và Hắc Hùng đứng nhìn thao tác của Hách Liên Tĩnh và Diệp Phàm đến mức trợn mắt há hốc mồm.

Nhất thời, hai người không biết nên cảm thán độ chính xác của ai hơn.

Chương 125

Trương Cường nhìn con Thủy Viên Quỷ đã nằm trên sàn, nói với Hắc Hùng: "Nếu không phải tao suýt chết nên không thể quên được hình dáng của lũ Thủy Viên Quỷ này, tao thật sự không dám tin bọn chúng lại bị giải quyết như thế này." Hắc Hùng nhìn những mảnh sứ vỡ nát trên mặt đất do bị đạn của Hách Liên Tĩnh bắn trúng, cũng không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Việc này kỳ thực không chỉ chứng minh pháp xạ thủ của Hách Liên Tĩnh tốt, mà còn đủ để chứng minh Diệp Phàm ném cũng cực kỳ chuẩn xác!

Phải dự đoán được mảnh sứ sẽ rơi xuống đúng vị trí hắn muốn vào đúng thời điểm Hách Liên Tĩnh nổ súng.

Đây thực sự là năng lực mà con người có thể luyện tập được sao?

Cùng lúc đó, tại vị trí xa hơn phía sau.

Đạo diễn Khương vốn chỉ đang chỉ đạo các quay phim cách quay, hiện tại đã tự mình vác máy quay lên.

Ông nhìn hình ảnh phía trước thông qua thiết bị, không kìm được mà cảm thán: "Đây chính là niềm vui bất ngờ!

Cái này mẹ nó chính là niềm vui bất ngờ!" Trong mắt người khác, đây có thể chỉ là một buổi livestream, nhưng trong phạm vi chuyên môn của đạo diễn Khương, đây chính là một cú long-shot (quay một cú máy dài) hoàn hảo!

Ông quay về với nguyên thủy, dùng chính mình làm đường ray, ghi lại hình ảnh phía trước bằng góc quay tốt nhất.

Vì vậy, đối với khán giả trong phòng livestream, hình ảnh vừa rồi

quả thực là một bữa tiệc thị giác đậm chất điện ảnh!

"Vãi chưởng, nếu không phải tiếng thảm thiết của đám lính đánh thuê bên kia làm nhạc nền, tôi thật sự sẽ tưởng mấy con Thủy Viên Quỷ này là thứ gì đó rất dễ đối phó đấy." "Có sao nói vậy, tôi thậm chí còn chưa kịp cảm thấy sợ hãi." "Cứu mạng, mắt tôi nên nhìn vào đâu đây?

Tại sao loài người không tiến hóa ra ba đôi mắt chứ?" "Tiểu Ca Khải Linh vừa nãy cũng là bay lên đúng không!

Trực tiếp dùng đầu gối bẻ gãy cổ Thủy Viên Quỷ, sức mạnh cơ lõi thần tiên gì vậy!" "Khụ khụ, là fan CP Trương - Diệp, tôi chỉ có thể nói, Tiểu tộc trưởng, phúc khí của cậu còn ở phía sau đấy." "Khụ khụ, phía sau gì cơ, nói chi tiết nghe xem." "Vãi, là mùi khói xe! (ý chỉ chuyện 18+)" "Không muốn hiểu mà vẫn hiểu ngay lập tức." "Có sao nói vậy, livestream chính thức lớn thế này mà bị cấm sóng vì mấy cái 'xe cộ' rách nát này thì mất mặt lắm." "Sao đâu đâu cũng là Trương - Diệp thế?

Đại bộ đội Diệp - Trương của tôi đâu?" "Tôi vừa nhìn thấy hai người này là biết ngay không tầm thường mà!" "Ai có thể hiểu được!

Cái loại tin tưởng kiểu 'tôi cho phép cậu múa đao sau lưng tôi' này!

Mọi người có thấy với tốc độ phản ứng của Tiểu Ca Khải Linh, là anh ấy thực sự không kịp ra tay không?" "Trương - Diệp spam nát kênh chat rồi, Hắc gia cười tủm tỉm của tôi không có mặt mũi nào sao?" "Hình tam giác mới có tính ổn định!" "Bây giờ e là chỉ có Thủy Viên Quỷ mới không có mặt mũi, xuất hiện vô hiệu." "Giờ e là đám lính đánh thuê đối diện mới không có mặt mũi, tôi thực sự quan tâm đến mức độ thương vong của bên kia." "Trời ơi sao đâu đâu cũng là fan CP vậy!

Xin các soái ca tiên nam hãy ngừng hành vi 'tiêu thụ nội bộ' này đi

được không?" Cùng lúc đó, trong khoang thuyền.

Hách Liên Tĩnh sau khi giải quyết hai con Thủy Viên Quỷ liền đi về phía Diệp Phàm và Trương Khải Linh.

Khoảng cách vài bước chân, hắn rất nhanh đã đi tới.

Ba người tụ lại một chỗ, cùng xoay người nhìn về phía cầu thang.

Thủy Viên Quỷ có tổng cộng mười hai con.

Bốn con đã bị bọn họ giải quyết.

Tám con còn lại đều đồng loạt lao vào đội ngũ lính đánh thuê vừa xuất hiện.

Lúc này, phía trước đã hỗn loạn một mảng.

Trên cầu thang hòa lẫn máu đỏ và máu xanh lục.

Thi thể vài tên lính đánh thuê treo trên bậc thang, trên mặt đất cũng nằm hai cái.

Trong đó bao gồm cả kẻ vừa bị Hách Liên Tĩnh chế giễu là "người khổng lồ xanh".

Thủy Viên Quỷ không muốn tốn sức giết con mồi mới nên đứng tại chỗ xé xác những người đã chết, còn vài con thì tiếp tục giằng co với đám lính đánh thuê còn lại.

Trong đó cũng có hai con Thủy Viên Quỷ trên người đầy lỗ đạn ngã nhào ra đất, tắt thở triệt để.

Trên những tấm ván gỗ vừa nãy tuy mục nát nhưng vẫn còn nguyên vẹn, lúc này đã chi chít lỗ đạn.

Thậm chí có không ít chỗ đã xuyên thấu cả ván gỗ, ánh sáng tự nhiên từ bên ngoài lọt vào!

Nhìn thấy những lỗ đạn này, cả ba người đều hơi nhíu mày.

Diệp Phàm nói: “Hỏng bét, gỗ trong con thuyền này không chịu nổi đạn đâu.” Hách Liên Tĩnh u ám nói: “Lũ Thủy Viên Quỷ này sao lại ngu đến mức này, không biết tháo vũ khí của đám kia ra trước à?” “Trên người tôi đâu có mọc mang, cái thuyền lớn thế này mà bị bọn chúng bắn thủng thì khó mà rút lui toàn vẹn được.” Lúc này, tên đội trưởng to con kia đã đứng dậy.

Một trong những con Thủy Viên Quỷ chính là bị gã đánh thành cái sàng mà chết.

Diệp Phàm nhìn gã, nói: “Các người, đừng bắn vào thuyền nữa, bắn vào phổi bọn chúng được không?

Bên dưới ngực trái.” Tên to con kia vô cùng kinh ngạc nhìn về phía ba người.

Chỉ thấy ba người kia đâu có chút chật vật nào của việc vừa đối phó với Thủy Viên Quỷ!

Ba người bọn họ, người nào người nấy đều chỉnh tề, người nào người nấy đều thể diện!

Tên to con giơ súng nhắm vào ngực trái phía dưới của con Thủy Viên Quỷ như Diệp Phàm vừa nói, xả một băng đạn.

Con Thủy Viên Quỷ lập tức bị bắn bay ra xa vài mét, sau đó co giật vài cái trên mặt đất rồi không còn phản ứng gì nữa.

Tên to con đang định đắc ý, một con Thủy Viên Quỷ khác nhìn thấy đồng loại bị bắn bay liền lập tức lao đến trước mặt gã, há cái miệng đầy máu định cắn xuống.

Gã vội vàng chuyển hướng nòng súng, trước khi hàm răng già nua kia cắm vào vai mình, gã dùng nòng súng dí vào phổi con Thủy Viên Quỷ, xả một băng đạn.

Lưng con Thủy Viên Quỷ lập tức nổ tung một lỗ máu lớn, ngã

xuống đất.

Tên to con phẫn nộ quay đầu nhìn ba người đang đứng quan sát cách đó không xa.

Chỉ thấy ba người đứng tại chỗ vô cùng thư thái, Diệp Phàm đứng giữa nói xong câu đó thì không có bất kỳ động tác nào nữa.

Hoàn toàn không có ý định đưa tay ra giúp đỡ.

Gã gầm lên một tiếng: "Bọn mày không định qua giúp một tay sao?" Theo tiếng gầm của gã, có hai con Thủy Viên Quỷ cũng nhìn về phía ba người.

Trong mắt bọn chúng lập tức lóe lên tia sáng phát hiện con mồi mới.

Sau đó, chúng nhanh chóng lao về phía ba người.

Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh, một người chuẩn bị rút đao Kinh Trập, một người chuẩn bị giơ súng, nhưng đều bị Diệp Phàm nhẹ nhàng ấn tay xuống.

Diệp Phàm nói: "Đá về đi." Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh đều hiểu ý.

Hai người dưới ánh mắt kinh ngạc của đám lính đánh thuê đối diện, tung ra đôi chân dài, mỗi người một bên trái phải cạnh Diệp Phàm tung ra một cú đá như roi quất.

Đem đám Thủy Viên Quỷ từ đâu đến, đá bay về lại chỗ đó.

Lực chân của Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh rất lớn.

Hai con Thủy Viên Quỷ đang lao đến hùng hổ, mang theo thế phá quân, trực tiếp vẽ ra một đường parabol nông trên không trung, rồi lại rơi tõm vào giữa đội ngũ lính đánh thuê.

Đội lính đánh thuê vốn tưởng rằng người Đại Việt "bản tính ôn

lương" sẽ ra tay tương trợ, trong nháy mắt giống như bị ném hai quả bom chìm vào, nổ tung cả nồi.

Tuy nhiên dù ngẩn người, nhưng bọn họ cũng là lính đánh thuê kinh qua trăm trận trong mưa bom bão đạn.

Cho nên cũng coi như phản ứng kịp thời, nhắm vào ngực trái phía dưới của Thủy Viên Quỷ như Diệp Phàm chỉ điểm lúc trước mà nổ súng.

Ba người kia thì tiếp tục khí định thần nhàn đứng tại chỗ.

Các thành viên đội khảo cổ phía sau nhìn bóng lưng ba người phía trước.

Chương 126

Dù lúc này cả ba không có bất kỳ động tác thừa nào, nhưng bóng lưng của họ nghiễm nhiên đã trở thành một bức tường thành vững chãi.

Khí trường của ba người đã tự động hình thành một lớp lá chắn, bảo vệ tất cả mọi người trong một lãnh địa tuyệt đối an toàn.

Đạn của đám lính đánh thuê bắn rất rát, rất nhanh mấy con Thủy Viên Quỷ đã bị bắn cho máu thịt be bét.

Xác Thủy Viên Quỷ trên sàn bắt đầu nhiều lên.

Trong lúc đó lại có vài con Thủy Viên Quỷ nhắm trúng hướng ba người Diệp Phàm, không biết tự lượng sức mình mà lao tới.

Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh lần lượt đá về vài cú.

Diệp Phàm đứng ở giữa cũng có chút nóng lòng muốn thử.

Khi có một con Thủy Viên Quỷ khá nguyên vẹn lao về phía bọn họ, Hách Liên Tĩnh dùng khóe mắt liếc nhìn Diệp Phàm.

Sau đó hắn thu chân, cười hất cằm với Diệp Phàm, nói: "Làm một cú?" Trương Khải Linh cũng dừng lại tại chỗ.

Diệp Phàm lộ ra một nụ cười bình thản nhưng lại thoáng chút giảo hoạt, sau đó nghiêng người giơ chân.

"Đi này!" Cùng với một cú đá sắc bén mang theo tiếng gió xé gió giáng xuống ngực con Thủy Viên Quỷ, nó một lần nữa quay trở lại giữa đội ngũ lính đánh thuê trong tiếng oán than dậy đất.

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream gần như đã bị thao tác của ba người làm cho cười ngất trước màn hình.

“Thủy Viên Quỷ: Có một khả năng nào không, tôi nói là có khả năng nào không, tôi là quái thú, không phải quả bóng của các vị thần tiên.” “Ba vị thần tiên: Ok đã nhận, giờ tống chú em về làm đúng chức trách quái thú đây.” “Tại sao tôi cảm thấy so với Thủy Viên Quỷ, thái độ của Diệp Phàm đối với đám lính đánh thuê này mới là sự đả kích lớn hơn vậy ha ha ha.” “Phát ra âm thanh của đạo diễn Khương: Giết người tru tâm.” “Tiểu tộc trưởng Diệp, sao cậu có thể dùng cái giọng điệu nghiêm túc như vậy để nói ra mấy câu như 'đá về đi' với 'đi này' thế ha ha ha ha.” “Cười chết mất, mạnh dạn đoán thử hành trình tâm lý của ba vị thần tiên: Đến à chú em?

Cút về đi.” “Tôi phải giải thích với người khác thế nào đây, rằng tôi đang xem livestream khảo cổ được đầu tư khủng đàng hoàng, chứ không phải video hài hước kỳ quái nào đó?” “Cái gì?

Lại còn cần giải thích?

Với cái độ hot này, chẳng lẽ còn có người giờ này chưa xem livestream sao?” Cùng lúc đó, trong đầu Diệp Phàm vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống. [Đinh!

“Đi này” gây ra phản ứng hoàn nguyên nhân vật Vương đạo trưởng Võ Đang, độ hoàn nguyên +5%, độ hoàn nguyên hiện tại là 20%.] [Điểm số tương ứng đã nhân 20% và cộng vào người ký chủ.] [Chúc mừng ký chủ, nhận được phần thưởng hệ thống.] [Đinh!

Đạo Gia Trấn Thi Phù, có thể trấn áp hành thi, tẩu thi, cương thi.] Đây là lần đầu tiên Diệp Phàm nhận được phần thưởng liên quan đến việc hoàn nguyên Vương đạo trưởng sau vài lần vô tình hoàn nguyên các nhân vật của Đạo Bút Tà.

Hắn không có phản ứng gì thêm, sau khi lẳng lặng nhận phần thưởng hệ thống, liền tiếp tục hướng tầm mắt về phía trước.

Tuy rằng thân pháp và tốc độ của đám lính đánh thuê này hoàn toàn

không so được với ba người Diệp Phàm, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh.

Nhưng sau khi biết điểm yếu của Thủy Viên Quỷ, và trong tình huống không tiếp tục xả súng loạn xạ, dưới tiền đề giữ cho thân tàu nguyên vẹn, bọn họ đã mất gần mười phút để giải quyết lũ Thủy Viên Quỷ hung tàn.

Sau khi con Thủy Viên Quỷ cuối cùng ngã xuống không dậy nổi nữa, các thành viên đội lính đánh thuê ở chỗ cầu thang đều thở hồng hộc hạ súng xuống.

Tên to con dẫn đội quay đầu điểm danh lại số thành viên còn lại của mình.

Vừa lên thuyền chưa đến nửa tiếng, đội ngũ của gã đã chịu tổn thất cực kỳ nghiêm trọng.

Gần như mất một nửa nhân lực!

Nhìn lại đội khảo cổ Đại Việt.

Đến sớm hơn bọn họ, quân số đông hơn bọn họ, thậm chí bên trong còn không thiếu những nhân viên học thuật tay trói gà không chặt.

Vậy mà dưới sự bảo vệ của ba người trước mặt, lại không tổn hại một sợi tóc!

Dưới sự tương phản mãnh liệt như vậy, tên to con cảm thấy mình chịu đả kích và tổn thương chưa từng có.

Lúc này, sự chú ý của ba người lại không nằm trên người đám lính đánh thuê đối diện.

Trương Cường và Khâu Ninh bước lên, chào hỏi ba người xong liền phụ trách đi lên phía trước giao thiệp với nhóm lính đánh thuê

này.

Các nhân viên khác của đội khảo cổ cũng từ phía sau đi đến bên cạnh ba người.

Diệp Phàm, Trương Khải Linh cùng Hách Liên Tĩnh lúc này đã một trận thành danh, sự tò mò và mong đợi ban đầu của mọi người đối với ba người giờ đã hoàn toàn biến thành kính sợ và cảm kích.

Bạch Trường Minh và Mạc Hồng Hiên đứng trước đám đông, hai người đầu tiên là vô cùng trịnh trọng bày tỏ lòng biết ơn với ba vị cố vấn đặc biệt.

Sau đó, Bạch Trường Minh đẩy gọng kính, nói: "Diệp Phàm tiểu hữu, vừa rồi tôi và giáo sư Mạc ở phía sau đã thuận tiện quan sát một chút các đồ vật rơi vãi xung quanh." "Từ kiểu dáng của những tấm vải và mảnh sứ vỡ này mà phán đoán, niên đại của con thuyền này hẳn là vào thời Minh.

Tuy nhiên khoang thuyền này có lẽ là nơi sinh hoạt bình thường của người trên thuyền.

Những thứ rơi vãi trên sàn nhà này hẳn là bị cuốn tới khi con thuyền gặp sóng gió, hoặc là do lũ Thủy Viên Quỷ này mang tới.

Thuyền lớn thế này nhất định có phòng chứa đồ chuyên dụng, ở đó chắc sẽ có nhiều tư liệu hơn về con thuyền." Ba người gật đầu.

Rất nhanh, Trương Cường và Khâu Ninh phụ trách đi giao thiệp cũng đã trở lại đội ngũ.

Sắc mặt Trương Cường có chút ngưng trọng.

Khâu Ninh báo cáo kết quả giao thiệp trước, nói: "Đám người này là lính đánh thuê do nước Mỹ phái tới, một phóng viên, hai mươi hai nhân viên vũ trang.

Hiện tại chỉ còn lại mười hai nhân viên vũ trang.

Cậy vào đây là vùng biển quốc tế nên không chịu xuống thuyền.

Nhưng có thể thấy, hiện tại bọn họ rất kiêng dè ba vị cố vấn của chúng ta nên cũng không dám làm bậy." Báo cáo xong những điều này, Khâu Ninh với vẻ mặt phức tạp nhìn thoáng qua Trương Cường, nói: "Cũng như, lão Trương có phát hiện mới." Diệp Phàm ngay từ đầu đã nhận ra biểu cảm của Trương Cường có chút không đúng, trong sự nghiêm túc mang theo chút nặng nề.

Đây là biểu cảm mà Trương Cường chỉ lộ ra khi nhắc đến những đồng đội đã hy sinh.

Chỉ thấy, Trương Cường xòe bàn tay ra, trong lòng bàn tay anh ta đang nằm một chiếc đồng hồ hình rùa xanh đầy vết máu bẩn.

Chiếc đồng hồ đó hiện tại đã không còn chạy, giống như cùng với thời gian của chủ nhân nó, vĩnh viễn dừng lại.

Hắc Hùng lập tức nhận ra chủ nhân của chiếc đồng hồ, buột miệng thốt lên: "Đây là, đồng hồ của Bạch Hổ!

Đồng hồ rùa xanh của Bạch Hổ sao lại ở đây?" Anh ta có chút chấn động nhìn về phía Trương Cường, nói: "Đội trưởng, không phải vừa rồi anh nói đây không phải là chiếc thuyền lớn mà các anh gặp nạn lần trước sao?!" Trong chốc lát, ánh mắt của mọi người đều đổ dồn vào chiếc đồng hồ rùa xanh trong tay Trương Cường.

Đó là một chiếc đồng hồ trẻ em có kiểu dáng trông rất ấu trĩ và hơi rẻ tiền, phối màu xanh lá cây thuần túy trông còn hơi nhức mắt.

Vết máu trên thân đồng hồ trông cực kỳ lạc quẻ với phong cách của chiếc đồng hồ trẻ em này.

Bởi vì người bình thường nhìn thấy chiếc đồng hồ trẻ em như vậy, chỉ sẽ liên tưởng đến những đứa trẻ cao chưa đến một mét, chứ

không phải những vết máu này.

Hắc Hùng giải thích với mọi người: "Đây tuyệt đối là đồng hồ rùa xanh của Bạch Hổ, không thể sai được!

Đây là món quà mà một đứa bé từng được Bạch Hổ cứu tặng cho cậu ấy, Bạch Hổ nói lời chúc phúc của trẻ con là có phúc khí nhất, cho nên luôn mang theo bên người làm bùa hộ mệnh.

Nhưng vì cái đồng hồ này có cái báo thức không tắt được, cứ kêu tít tít tít, nên cậu ấy dứt khoát tháo pin phía sau ra, thời gian trên đồng hồ cứ dừng lại ở mười giờ." Mọi người nhìn con số trên mặt đồng hồ, quả thực chính là mười giờ, không sai.

Hắc Hùng nhìn về phía Trương Cường, nói: "Đội trưởng, phát hiện rùa xanh ở đâu vậy?" Trương Cường nhíu mày, nói: "Trên một ngón tay của Thủy Viên Quỷ." Phát hiện như vậy khiến bầu không khí trong nháy mắt trở nên trầm trọng.

Mọi người không phải là không thể chấp nhận đồng đội hy sinh, mà là nhìn thấy hiện trạng của chiếc rùa xanh này, bọn họ rất khó không nghĩ đến những chuyện mà chủ nhân chiếc đồng hồ đã phải chịu đựng.

Trương Cường nắm chặt tay, thu hồi rùa xanh vào trong túi áo mình.

Anh ta điều chỉnh lại cảm xúc, nói: "Trừ phi có quái lực loạn thần tồn tại, con thuyền này thực sự có khả năng tự chữa lành và có thể tùy ý biến hóa kết cấu của chính nó.

Nếu không tôi có thể hoàn toàn xác định, con thuyền này tuyệt đối không phải chiếc thuyền chúng tôi gặp nạn khi đó.

Chương 127

Tôi có chết cũng không nhận sai!" Nhất thời, mọi người rơi vào trầm tư.

Diệp Phàm quay đầu, nhìn xác hai con Thủy Viên Quỷ bị mình giết chết gần đó.

Vừa nãy hắn không cố ý chú ý đến tạo hình của Thủy Viên Quỷ, bây giờ mới nhìn thấy, trên người con Thủy Viên Quỷ này thế mà còn đeo mấy chuỗi trang sức ngọc thạch bảo châu.

Diệp Phàm lại liếc nhìn vàng bạc ngọc thạch rơi vãi khắp nơi trong khoang thuyền, chỉ thấy giữa hai bên vẫn có sự khác biệt rõ rệt.

Mấy chuỗi ngọc thạch bảo châu đeo trên người Thủy Viên Quỷ có độ tinh khiết tốt hơn một chút, trông giống như được bảo quản lâu năm, được cố ý bảo dưỡng vậy.

Còn vàng bạc ngọc thạch trong rương rơi vãi khắp nơi trong khoang thuyền thì rất rõ ràng đều có dấu vết bị nước biển ngâm rất lâu.

Mặc dù bản thân chúng là vàng bạc ngọc thạch cực kỳ cao quý, nhưng khi đặt chung với đống tạp nham như phế tích này, đã gần như sắp hòa tan vào những thứ vụn vặt đó, không thể nào liếc mắt một cái là nổi bật lên giữa sự hỗn loạn này được.

Diệp Phàm nói: "Đồ trên người Thủy Viên Quỷ không phải lấy được từ trên con thuyền này." Mọi người theo tiếng nói của Diệp Phàm, cùng nhìn về phía xác Thủy Viên Quỷ trên mặt đất.

Lưu Bác Văn quay ống kính về phía Thủy Viên Quỷ một chút, nhưng lập tức lại cảm thấy với tư cách là một kẻ cuồng sủng fan,

quay thứ này cho khán giả xem không bằng quay soái ca cho khán giả.

Cậu ta vừa trung thành hướng ống kính lại về phía Diệp Phàm, vừa nhìn xác Thủy Viên Quỷ nhe răng trợn mắt, nói: "Chẳng lẽ, đám Thủy Viên Quỷ này thực ra là từ trên chiếc thuyền gặp nạn lần trước của đội trưởng Trương xuống sao?

Cho nên trên người bọn chúng mới có rùa xanh của đại ca Bạch Hổ?" Tuy Lưu Bác Văn không lập tức hiểu ý trong lời nói của Diệp Phàm, nhưng Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh lại hiểu Diệp Phàm đang diễn đạt điều gì.

Trương Khải Linh nói: "Không đúng.

Đồ trên người chúng là mang từ trong mộ ra!" Hách Liên Tĩnh chỉnh lại kính râm trên mặt, đi đến bên cạnh xác con Thủy Viên Quỷ kia, ngồi xổm xuống, rút một con dao găm ngắn từ thắt lưng ra.

Hắn khều chuỗi hạt ngọc đeo trên người Thủy Viên Quỷ lên, nhìn nhìn, nói: "Tiểu Diệp và Ách Ba nói không sai.

Dây chuyền trên người bọn chúng chỉ có dấu vết bị nước biển xói mòn, nhưng không có dấu vết bị nước biển ngâm lâu.

Giả thiết Thủy Viên Quỷ sau khi vớ được đống trang sức ngọc thạch này mới lên con thuyền này, thì thực ra thời gian chúng ở trong biển không dài.

Thủy Viên Quỷ thứ này bản thân có thể sống ở biển sâu.

Bọn chúng rất có khả năng là thông qua cơ hội nào đó, phát hiện ra cổ mộ và thuyền ma dưới đáy biển, rồi theo những con thuyền này trôi lên." Sự suy luận như tiếp sức của ba người khiến các thành viên đội khảo cổ đều sáng mắt lên.

Trương Cường cũng phát hiện ra huyền cơ trong đó, có chút kích động nói: "Cho nên, nếu trong tay Thủy Viên Quỷ trên con thuyền này

có đồ của Bạch Hổ, thì chứng tỏ sai số hoạt động giữa những con thuyền ma này thực ra không lớn như chúng ta tưởng tượng.

Bọn chúng có thể trong thời gian ngắn ngủi hai ba ngày nhảy nhót thay đổi hoạt động ở các con thuyền khác nhau, trên người còn có thêm những trang sức ngọc thạch này.

Cũng chứng tỏ cổ mộ cũng ở cách đây không xa." Bên cạnh, Khâu Ninh hơi nhíu mày, nói: "Nhưng thiết bị kiểm tra vệ tinh của chúng ta chỉ phát hiện được một con thuyền này trên mặt biển thôi mà." Sau đó, cô nhìn mấy người, nói: "Chẳng lẽ, những con thuyền khác hiện tại đều đang ở dưới biển?" Hách Liên Tĩnh nhìn trái nhìn phải chuỗi dây chuyền kia, cuối cùng khi nhìn thấy vết máu của Thủy Viên Quỷ dính trên đó thì có chút ghét bỏ bĩu môi, đứng dậy tại chỗ.

Hắn trả lời câu hỏi của Khâu Ninh: "Chuyện này chẳng có gì lạ.

Vốn dĩ những cái gọi là thuyền ma này chính là từ dưới đáy biển chạy lên mà." Một bên, mấy vị giáo sư già nghe thấy cổ mộ ở ngay gần đó đều có chút kích động.

Bạch Trường Minh đẩy kính, nói: "Tốt quá rồi!

Thiết bị thám hiểm mộ và lặn biển chúng ta mang theo đang ở ngay trên boong tàu.

Nếu những con thuyền ma khác đang ở dưới đáy biển, mục tiêu lớn như vậy, vừa hay cung cấp cho chúng ta một phương hướng tiến lên.

Đã hiện tại không chỉ có chúng ta đang tìm kiếm cổ mộ, tôi nghĩ việc này không nên chậm trễ, chúng ta trực tiếp xuất phát ngay trên con thuyền này." Đội khảo cổ mọi người đều gật đầu.

Nhưng Bạch Trường Minh không lập tức đập bàn quyết định, mà nhìn về phía trong ba vị cố vấn, người mà ông quen thuộc nhất là Diệp

Phàm.

Ông đang trưng cầu ý kiến của Diệp Phàm.

Lúc này, trong mắt Bạch Trường Minh, thân phận giáo sư hướng dẫn và sinh viên giữa hai người đã hoàn toàn biến mất.

Diệp Phàm bị một vị giáo sư già lớn hơn mình mấy chục tuổi, hơn nữa vai vế cao hơn mình không ít nhìn như vậy, trong đầu đầu tiên hiện lên hình ảnh thế mà lại là hình ảnh giáo sư kiểm tra bài cũ trên lớp, đúng lúc hắn đang thất thần.

Diệp Phàm thầm rùng mình một cái.

Thầm nghĩ mình giờ đã lên bờ thành công rồi, thế mà vẫn còn di chứng sau giờ học này.

Quả nhiên chỉ cần còn thân phận học sinh thì không thoát khỏi nỗi sợ hãi bị điểm danh chi phối.

Hắn cảm thán một tiếng, nói: "Bạch giáo sư, em không có vấn đề gì." Nghe thấy Diệp Phàm không có vấn đề gì, Bạch Trường Minh liền ra quyết định xuất phát.

Các thành viên lần lượt đi qua cầu thang đã dính đầy vết máu.

Hách Liên Tĩnh đi bên cạnh Diệp Phàm, nói: "Tiểu Diệp, phản ứng vừa nãy của cậu cũng đáng yêu phết đấy, cứ như học sinh ấy." Diệp Phàm thản nhiên nhìn hắn một cái, đương nhiên nói: "Ừ, vì tôi vốn dĩ là thế mà." Đoàn người đi lên boong tàu, nhìn thấy lại phong cảnh bên ngoài.

Sương mù trên mặt biển vẫn rất dày, nhìn bốn phía trừ biển thì là mây, rất dễ tạo cho người ta một cảm giác áp bách tự nhiên.

Chỉ thấy, trong khoảng thời gian bọn họ ở trong khoang thuyền vừa rồi, con thuyền họ đang đứng đã lại trôi đi một đoạn về phía xa.

Nhưng may là chiếc tàu khổng lồ họ đi lúc đến cũng đang chậm rãi đi theo bên cạnh con thuyền này, đang từ từ trôi.

Chỉ là mọi người ở trong khoang thuyền nên không cảm nhận được quá nhiều về sự chuyển động của con thuyền này.

Trên boong tàu đối diện xuất hiện thêm ba chiếc xuồng cao su đen cỡ lớn, trên xuồng dán cờ của nước Mỹ.

Tiếng động lớn phát ra lúc bọn họ mới lên thuyền chính là đến từ mấy chiếc xuồng cao su này.

Trên vùng biển lân cận, ngoại trừ chiếc tàu khổng lồ chở đội khảo cổ đến thì không còn chiếc tàu lớn thứ hai nào nữa.

Lúc này, đám lính đánh thuê Mỹ vẫn còn ở trong khoang thuyền, chưa đi ra.

Các thành viên đội khảo cổ Đại Việt nhìn mấy chiếc xuồng cao su kia một cái, bên trong cũng chứa đầy thiết bị lặn.

Lưu Bác Văn đi bên cạnh Diệp Phàm, phẫn nộ nói: "Đúng là cậy vào chúng ta tuân thủ kỷ luật pháp luật, ở đây muốn không biết xấu hổ thế nào thì không biết xấu hổ thế ấy!

Bọn họ bây giờ chắc chắn đang lục lọi mấy thứ vàng bạc châu báu trong khoang thuyền kia kìa.

Lạc đà gầy còn lớn hơn ngựa, cho dù chất địa đã kém đi vì ngâm nước biển thì cũng nhất định là một khoản tiền bất nghĩa!" Lưu Bác Văn đang định nói vừa nãy không nên nói cho bọn họ biết điểm yếu của Thủy Viên Quỷ.

Nhưng lại nghĩ đến lúc đó đại ca nhà mình cũng là vì không để bọn họ tiếp tục xả súng lung tung làm thủng thuyền mới mở miệng, lại kịp thời đổi giọng, nói: "Lũ Thủy Viên Quỷ lẽ ra phải tranh khí hơn chút nữa, cắn chết hết bọn họ để lại cho biển cả làm thức ăn cho cá cũng

coi như vì dân trừ hại, không mất đi một công đức.” Các thành viên khác nhìn thấy mấy chiếc xuồng cao su này cũng đều có chút phẫn nộ.

Đặc biệt là mấy sinh viên do các giáo sư dẫn theo.

Lúc này, các thành viên đang chuẩn bị lặn trên boong tàu.

Hách Liên Tĩnh đứng bên cạnh vô cùng hào phóng cởi áo khoác của mình ra, để lộ nửa thân trên tinh tráng được phác họa bởi chiếc áo ba lỗ bó sát bên trong.

Hắn cười nói với Diệp Phàm: “Cậu xem.” Diệp Phàm nhìn theo hướng Hách Liên Tĩnh ra hiệu về phía mấy người xung quanh, phát hiện bên đó đều là hướng của các giáo sư già.

Hắn hơi nghi hoặc nhìn Hách Liên Tĩnh một cái.

Hách Liên Tĩnh nói toạc ra dụng ý của mình: “Đây mới là phản ứng bình thường của học sinh đàng hoàng chứ.

Cậu bình tĩnh như vậy, làm tôi tưởng nhìn thấy Tiểu Ách Ba.” Diệp Phàm cũng phải mất một lúc mới phản ứng lại, Tiểu Ách Ba trong miệng Hách Liên Tĩnh, chỉ không phải là Ách Ba (Trương Khải Linh) thật, mà là Trương Khải Linh lúc nhỏ (Tiểu Trương Khải Linh).

Điểm này ngay cả bản thân Diệp Phàm cũng chú ý tới.

Tuy rằng lúc này thẻ nhân vật hắn muốn hoàn nguyên là Vương đạo trưởng Võ Đang.

Hơn nữa lúc này trên người hắn còn có tiến độ hoàn nguyên của các thẻ Hắc Hạt Tử, Đạo Bút Tà thậm chí là Diệp Bất Tu.

Đặc điểm tính cách của mấy nhân vật này đều khác xa so với thẻ Đại Trương Ca (Trương Khải Linh lớn) mà ban đầu hắn đã hoàn nguyên 100%.

Chương 128

Nhưng ảnh hưởng sâu sắc nhất đến tính cách bộc lộ ra ngoài của hắn vẫn là Đại Trương Ca kín miệng như bưng.

Nhưng thực ra cũng chẳng vì cái gì khác.

Chính là vì cái chứng lười giao tiếp xã hội của hắn, rất nhiều biểu hiện vô thức của hắn vẫn còn mang đậm bóng dáng của Đại Trương Ca.

Chỉ có đích thân sắm vai qua, Diệp Phàm mới biết phương thức giao tiếp này đối với một người mắc chứng lười giao tiếp xã hội thơm đến mức nào.

Một bên, Trương Khải Linh cũng đã tháo ba lô của mình xuống, anh nghe thấy lời của Hách Liên Tĩnh, liếc nhìn hắn một cái.

Liên tiếp nhận được cái liếc mắt của "Đại Ách Ba" và "Tiểu Ách Ba", Hách Liên Tĩnh liền thuận theo tự nhiên mà so sánh hai ánh mắt này một phen.

Sau đó liền rút ra kết luận ánh mắt của Đại Ách Ba lạnh lùng hơn, có chút ý tứ đe dọa, còn ánh mắt của Tiểu Ách Ba đơn thuần hơn, chính là ánh mắt đơn thuần nhìn một người kỳ quái.

Hách Liên Tĩnh đang định nở một nụ cười an ủi kiểu cha già với Diệp Phàm, cười được một nửa lại chợt tỉnh ngộ.

Cái danh "người kỳ quái" này cũng đâu phải là lời khen ngợi gì đâu!

Chẳng lẽ mình ở với Ách Ba quá lâu, đã bị phương thức cư xử của tên Đại Ách Ba này PUA rồi sao?

Nghĩ vậy, Hách Liên Tĩnh lại có chút ai oán nhìn Diệp Phàm một

cái, lập tức quyết định: Sự việc đã đến nước này, nhất định không thể để Đại Ách Ba dẫn dắt Tiểu Ách Ba phát triển theo hướng xấu hơn nữa.

Phải để hai người này giữ khoảng cách thích hợp.

Hách Liên Tĩnh nghĩ như vậy, nhưng nào biết lúc này mình đang lộ ra nụ cười của đại ma vương phản diện cỡ nào.

Hắn hơi khom lưng, ghé vào tai Diệp Phàm, thì thầm nói: "Tiểu Diệp, cậu nhất định phải tránh xa cái tên Ách Ba này một chút nhé.

Lão già tồi tệ, xấu tính lắm." Diệp Phàm: "..." Hắn thầm nghĩ hai vị đều là cụ già trăm tuổi rồi, nói toạc ra đối phương là lão già tồi tệ một cách đường hoàng như vậy, thực sự ổn sao?

Một bên, Trương Khải Linh hoàn toàn không chiều theo ý Hách Liên Tĩnh, đã đi đến bên cạnh Diệp Phàm, nói với hắn: "Không cần để ý đến cậu ta." Diệp Phàm phối hợp "ừ" một tiếng.

Trương Khải Linh lại hỏi: "Có điều, cậu nghĩ thế nào?" Câu nói không đầu không đuôi này của anh, ngay cả Hách Liên Tĩnh là một phiên dịch viên ngự dụng đã hợp tác nhiều năm với anh cũng nghe mà ngơ ngác.

Hách Liên Tĩnh đang định phê bình hành vi kiệm lời như vàng gây hoang mang cho đồng đội này của Trương Khải Linh.

Tuy nhiên, sức mạnh Úc Lũy - Thiên Tác Chi Hợp mà Diệp Phàm có được lại phát huy tác dụng vào lúc này.

Hắn thế mà lại hiểu được câu hỏi không đầu không đuôi của Trương Khải Linh là hỏi về cái gì.

Trương Khải Linh là đang tiếp lời câu hỏi ban đầu của Hách Liên Tĩnh, hỏi hắn có cái nhìn thế nào về mấy tên lính đánh thuê mắt xanh mũi lõ kia.

Thế là trước khi Hách Liên Tĩnh mở miệng phê bình, Diệp Phàm đã dẫn đầu đưa ra câu trả lời: "Bọn họ xuống mộ sẽ không ra được.

Tôi không có cái nhìn gì với người sắp chết." Trương Khải Linh lập tức gật đầu, nói: "Được.

Tôi sẽ không cứu bọn họ." Lúc này, Hách Liên Tĩnh lần đầu tiên cảm nhận được nguy cơ tam giác không đều.

Một bên, Lưu Bác Văn vô cùng kính nghiệp cởi trần cầm máy quay, thu hết hình ảnh vừa rồi vào trong phòng livestream.

Tuy rằng bản ý ban đầu của cậu ta là muốn tặng một đợt phúc lợi trai đẹp thay đồ lặn cho các khán giả nữ.

Tuy rằng hiện tại ba soái ca vì mải nói chuyện, tối đa cũng chỉ có Hách Liên Tĩnh lộ ra chiếc áo ba lỗ bó sát bên trong áo khoác da.

Nhưng không ngờ phúc lợi mỹ nam không tặng thành, ngược lại tặng một đợt phúc lợi cho fan CP.

Đối với Lưu Bác Văn - kẻ cuồng sủng fan chưa từng thành công đút "cơm chó" cho fan CP trong mộ Vương Mãng mà nói, đây tuyệt đối là một trận chiến lật ngược tình thế vô cùng đẹp mắt.

"Tiểu chủ bá đúng là ngày càng hiểu chuyện nha, biết chúng tôi thích xem cái gì." "Tôi phải luôn nhắc nhở bản thân, đây là livestream khảo cổ, không phải phim thần tượng ngọt sủng, mới có thể miễn cưỡng kiềm chế được khóe miệng đang không ngừng nhếch lên của mình." "Để tôi xem xem khóe miệng của ai không giấu được rồi." "Tôi cảm thấy mình giống như một con chó đi ngang qua, bị lôi vào đá cho một cái." "Thần tiên đối thoại, tôi nghe không hiểu là rất bình thường." "Diệp Phàm nhất định là có thuật đọc tâm gì đó trên người, trừ khi cậu ấy thừa nhận hai người chính là bạn tâm giao linh hồn gì đó, nếu không chuyện này sẽ khiến người ta rất khó hiểu." "Sao tự

nhiên lại 'ship' rồi?

Tôi thấy giữa anh em tốt hiểu nhau, có chút ăn ý là chuyện quá bình thường mà?" "Tôi không hiểu nổi, chẳng lẽ trong mắt các người, trên đời này không có tình anh em thuần khiết sao?" Ngay lúc Lưu Bác Văn đang chuyên tâm làm một streamer cuồng chiều fan thì cậu cũng bị ba người đang bị quay lén chú ý tới.

Áo khoác ngoài của Diệp Phàm đã cởi được một nửa, cảm giác bị nhìn chằm chằm khiến hắn rùng mình một cái.

Hắn quay đầu lại nhìn, Trương Khải Linh đã cởi áo hoodie đen trước hắn một bước, lướt qua hắn đi về phía Lưu Bác Văn.

Sau đó, anh trùm áo khoác lên ống kính của Lưu Bác Văn.

Lưu Bác Văn nhìn vị thần mặt lạnh có phần xa cách hơn cả đại ca nhà mình ngày xưa, khẽ thở dài.

Chẳng hiểu vì sao, đối mặt với Diệp Phàm, Lưu Bác Văn có thể ăn vạ, bám người vẫy đuôi.

Nhưng khi đối mặt với Trương Khải Linh, Lưu Bác Văn lại chẳng dám thở mạnh.

Nếu là Diệp Phàm đến che camera của cậu, Lưu Bác Văn chắc chắn sẽ lôi hàng chục triệu fan trong phòng livestream ra làm lá chắn, giãy giụa lần cuối.

Dĩ nhiên, khả năng Diệp Phàm gật đầu đồng ý cũng vô cùng mong manh.

Nhưng nếu đối mặt trực diện với Trương Khải Linh thế này, Lưu Bác Văn còn chẳng có can đảm để phản kháng.

Nhận ra điều này, Lưu Bác Văn bỗng cảm thấy mình như vừa giác ngộ được điều gì đó.

Cậu đặt máy quay xuống, bắt đầu vừa thay đồ lặn của mình, vừa cẩn thận quan sát hướng của ba người phía trước.

Tức thì, Lưu Bác Văn cảm thấy mình đã giác ngộ.

Lẽ nào đây là lý do tại sao người ta nói "cung trường khẩu thập", mà không phải là "khẩu thập cung trường" sao?

Phát hiện ra điều này, vẻ mặt của Lưu Bác Văn lập tức trở nên vô cùng kinh hãi.

Diệp Phàm chú ý đến sự thay đổi trên mặt Lưu Bác Văn, lặng lẽ lắc đầu trong lòng.

Hắn thầm nghĩ, quả nhiên, cảm giác áp bức mà Trương Khải Linh mang lại không phải ai cũng chịu được, thật khổ cho cậu em này của mình.

Điều mà ngay cả Lưu Bác Văn cũng không biết là, sau khi Trương Khải Linh che camera lại.

Bình luận trong phòng livestream không những không lắng xuống mà ngược lại còn trở nên sôi nổi hơn. "Tiểu Ca Khải Linh, anh làm vậy không phải là quá coi chúng tôi là người ngoài rồi sao?" "Đúng đúng, chúng tôi đều là người ngoài, chỉ có vị đang thay đồ kia là người nhà thôi." "Tắt đèn?

Ai tắt đèn của tôi thế?" "Anh thanh cao, anh giỏi giang, anh xem được tận mắt sờ được tận tay, một cái cánh tay cũng không chừa cho chúng tôi." "A, áo vừa che, vợ tôi đã biến thành vợ anh." "Tên gian xảo nhà 1." "Lúc đầu tôi thừa nhận tôi có chút máu cờ bạc, nhưng khi thấy chiếc áo bay thẳng vào mặt mình thì tôi biết, tôi chèo thuyền real rồi." "Chết tiệt, trước đây rõ ràng còn được ngắm ké thân hình của tiểu tộc trưởng, giờ Tiểu Ca Khải Linh đến rồi, một cọng lông cũng chẳng còn." "Vợ yêu Khinh Như đâu rồi?

Chúng tôi cần bàn tay thần thánh của chị!

Bổ sung kiến thức: Fan mới có thể tìm trên Bilibili hai lần duy nhất Diệp Phàm lộ hàng trong mộ Vương Mãng, bạn sẽ quay lại cảm ơn tôi." "Trong việc để tiên nam lọt ống kính, hoa khôi đúng là tấm gương sáng cho chúng ta.".

Tuy nhiên, lúc này khán giả trong phòng livestream không thể thấy được khung cảnh bên trong.

Ba người sau khi ngừng nói chuyện phiếm, đều im lặng và nhanh nhẹn mặc đồ lặn vào người.

Toàn bộ khung cảnh chỉ có thể tóm gọn trong năm chữ: thẳng nam lòng dạ quang minh.

Công tác chuẩn bị của các đội viên trên boong tàu diễn ra trong gần hai mươi phút.

Lúc này, tất cả mọi người đã thay xong trang bị lặn.

Bộ đồ lặn bó sát rất kén dáng người.

Sau khi các đội viên tập trung lại, họ cũng bất giác nhìn xem đồng đội bên cạnh mặc đồ lặn sẽ có hiệu quả như thế nào.

Các vị giáo sư già chuyên tâm nghiên cứu học thuật đương nhiên chẳng còn vóc dáng gì để nói.

Chương 129

Còn những nhân viên tổ livestream vác thiết bị cũng đang cố tình hay vô ý hóp cái bụng bia bị năm tháng và cuộc sống tàn phá của mình lại.

Hai đội vệ sĩ, bất kể nam nữ, vóc dáng đều rất đáng nể.

Nhưng nổi bật nhất trong số đó chính là ba vị cố vấn đặc biệt của đội.

Bộ đồ lặn bó sát đã phô bày toàn bộ ưu thế hình thể ẩn dưới lớp quần áo của họ.

Vai rộng eo thon, tứ chi thon dài, thậm chí còn có thể lờ mờ nhìn thấy những đường cơ bắp bên dưới bộ đồ lặn.

Ba người đứng cùng nhau, trong mắt chỉ còn lại toàn là chân dài.

Ba nữ đội viên trong đội của Khâu Ninh đều liếc nhìn ba người họ.

Một người thấp hơn hai người còn lại một chút, phấn khích nhìn về phía ba người: "Lâm ca, em thấy lần này xu hướng tính dục của chị chắc là có cứu rồi." Lâm ca, cũng chính là người cao nhất trong ba nữ đội viên, giơ tay cốc đầu cô gái này một cái: "Viện ca, làm ơn đừng dùng giọng điệu nữ tính như vậy nói chuyện với tôi được không?" "Mắt long lanh của cô, tôi cách kính lặn còn nhìn ra được, mau thu lại nước miếng đi." Vị Viện ca này lau khoé miệng vốn không có nước miếng, nói: "Nữ tính gì chứ, người ta vốn là con gái mà." Lâm ca liếc nhìn cánh tay cô khi giơ lên, những đường cơ bắp nổi lên rất rõ ràng, cực kỳ qua loa "à à" một tiếng: "Vậy sao?

Bắp tay cô không nói với tôi như thế đâu, Xuân Lệ à." Viện ca lập

tức quay người tung một tràng thiết quyền vào Lâm ca.

Lâm ca né trái né phải: "Chẳng có quy tắc gì cả, cô lại giở trò gì đây?" Viện ca hừ một tiếng, nói: "Tôi đây là loạn quyền đả tử lão sư phó!" Diệp Phàm nhìn hai nữ đội viên đang đùa giỡn ngay đối diện mình, cảm giác như nhìn thấy bóng dáng của Bạch Hổ và Hắc Hùng khi ở bên nhau ngày trước.

Bất chợt, đám lính đánh thuê trong khoang thuyền cũng lần lượt ló đầu ra.

Gã to con dẫn đầu thấy các thành viên đội khảo cổ đã thay xong đồ lặn, cũng vội vàng thúc giục đội viên của mình đi về phía xuồng cao su của họ.

Diệp Phàm liếc nhìn về phía bọn họ, hắn có thể cảm nhận rõ ràng ba lô của những người này lúc này đang phồng lên một cách bất thường.

Lưu Bác Văn nói: "Tôi đã bảo là bọn họ chắc chắn sẽ lấy mà!" Một tên lính đánh thuê nghe thấy giọng của Lưu Bác Văn, quay đầu lại nói: "Đây là hải phận quốc tế." Gã này có thân hình không khác gì gã to con kia, mang theo vũ trang đầy đủ trông như một gã khổng lồ nhỏ.

Lưu Bác Văn so với gã ta, chẳng khác nào một con gà con.

Cậu cứng cổ, bị cảm giác áp bức kia đè nén đến vô cùng khó chịu.

Nhưng ngay sau đó, một bóng lưng đã che chắn trước mặt cậu.

Chính là người anh em tốt của cậu, Diệp Phàm.

Diệp Phàm nói: "Thích nơi này đến vậy sao?" Gã to con số hai vẫn còn nhớ Diệp Phàm đã đối phó với đám Thủy Viên Quỷ trong khoang thuyền như thế nào.

Lần này, đến lượt gã cứng cổ, nhưng miệng vẫn cứng: "Thích, thì sao nào?" Diệp Phàm lạnh lùng nói: "Là nơi chôn thân đã chuẩn bị cho mày." Sắc mặt gã kia lập tức trở nên cực kỳ khó coi, có phẫn nộ, nhưng nhiều hơn là kinh hãi.

Lưu Bác Văn từ sau lưng Diệp Phàm ló đầu ra, nhìn thấy phản ứng của gã to con số hai, một lần nữa cảm nhận được việc "cáo mượn oai hùm" là một điều tuyệt vời đến nhường nào.

Đội của gã to con đối diện đều dừng động tác, nhìn về phía Diệp Phàm.

Mà bên phía Diệp Phàm, Nam Hạt Bắc Ách mỗi người tiến lên một bước, các đội viên vệ sĩ cũng đứng thẳng người nhìn sang.

Lưu Bác Văn ở sau lưng Diệp Phàm cảm động đến rưng rưng nước mắt: không ngờ mình còn có thể hưởng ké hào quang đoàn sủng của đại ca, làm một chú cún yếu đuối được mọi người bảo vệ!

Hai bên giằng co trong bầu không khí như vậy chưa đến hai phút, đám lính đánh thuê đối diện đã bại trận trước khí thế vững như thành đồng của đội Đại Việt.

Đội trưởng to con vỗ vai đội viên của mình rồi quay đầu lại, nói: "Đừng lãng phí thời gian nữa, mau chuẩn bị lặn đi." Toàn bộ đội lính đánh thuê lác đác quay đầu, đi về phía trang bị của họ.

Trương Cường đi đến bên cạnh Diệp Phàm, nhìn đội lính đánh thuê đã đi xa ở phía đối diện, nói: "Ba vị cố vấn tiểu ca." "Vừa rồi tôi và Khâu Ninh đã bàn bạc với mấy vị bên tổ giáo sư." "Vì chúng ta hiện tại vẫn chưa thể xác định rõ vị trí cụ thể của ngôi mộ cổ dưới nước." "Mà thể chất của các giáo sư già cũng không cho phép họ lặn dưới nước quá lâu." "Vì vậy chúng tôi quyết định, chúng tôi sẽ xuống nước trước, sau khi tìm được vị trí chính xác của ngôi mộ cổ, sẽ gửi vị trí cho các đội viên ở lại trên thuyền." "Các đội viên ở lại trên

thuyền sẽ đưa tổ giáo sư cùng xuống nước." "Chỉ là như vậy có thể sẽ tốn thêm một chút thời gian." Một bên, Hắc Liên Tĩnh không biết từ lúc nào đã thay kính râm trên mặt bằng kính lặn màu đen.

Mắt kính lặn còn to hơn kính râm của gã một vòng, mấy người vẫn chỉ có thể nhìn thấy nửa dưới khuôn mặt của gã, dung mạo thật sự của Hắc Liên Tĩnh vẫn là một ẩn số.

Gã nói: "Phương pháp này tuy có chút hợp lý, nhưng chia làm hai đội hành động cũng sẽ phải gánh thêm một lần rủi ro." "Dưới nước gần lăng mộ dưới biển có nhiều thứ quái dị lắm đấy." Nghe vậy, Trương Cường cũng nhíu mày, nói: "Vấn đề ngài nói, chúng tôi cũng đã xem xét đến." "Nhưng với thể lực của một số nhân viên không có khả năng chiến đấu và các đội viên của tổ học thuật." "Mặc dù khi biết đây là một hoạt động trên biển, trong yêu cầu tuyển chọn đội viên cũng đã nêu rõ yêu cầu về kỹ năng lặn." "Nhưng trong thời gian tìm kiếm mộ cổ, chúng tôi nghĩ cũng cần phải tốn một chút thời gian." "Thực sự không được, tôi và các đội viên của tôi có thể đi đi về về hai lần, đón các vị bên tổ học thuật sau." Hắc Liên Tĩnh khoanh tay, mím môi.

Gã không nói gì thêm, nhưng rõ ràng vẫn cảm thấy đây không phải là một phương pháp tốt nhất.

Một bên, Diệp Phàm bỗng nghĩ ra điều gì đó.

Hắn nói: "Có cách." "Đi một con đường tuyệt đối chính xác." Mấy người đều có chút kinh ngạc nhìn về phía Diệp Phàm, ngay cả Trương Khải Linh vẫn luôn im lặng không biểu cảm cũng có chút bất ngờ khi nhìn Diệp Phàm.

Nghe Diệp Phàm nói vậy, Trương Cường lộ ra vẻ mặt vừa vui mừng vừa hoàn toàn tin tưởng, nhìn Diệp Phàm nói: "Tiểu Diệp tiểu ca, ngôi mộ cổ dưới biển này anh cũng biết đường đi sao?" Một chữ

"cũng" suýt chút nữa khiến Diệp Phàm mất bình tĩnh.

Hắn cúi đầu ho khan hai tiếng, nói ra suy nghĩ của mình: "Có thứ sẽ dẫn đường cho chúng ta." Hắn nhìn về phía lối vào khoang thuyền, nói: "Thủy Viên Quỷ ngoài đặc điểm bản tính tàn bạo ra, còn có một đặc điểm nữa." "Lòng báo thù của chúng cực mạnh." Hắc Liên Tĩnh bên cạnh nhướng mày sau cặp kính lặn, sau đó gật gật đầu, nói: "Tôi cũng từng nghe qua một vài lời đồn về Thủy Viên Quỷ." "Nghe nói ven biển có một gia đình ngư dân, bắt được một con Thủy Viên Quỷ con dưới biển." "Lúc đó thịnh hành lời đồn vảy Thủy Viên Quỷ có thể làm thuốc chữa bách bệnh." "Loại con non này càng được thổi phồng thành tiên đan trường sinh bất lão, nhưng thứ này đều là thứ có thể gặp mà không thể cầu." "Vì vậy gia đình ngư dân này nảy sinh ý đồ xấu, bán con non này cho một gia đình giàu có ở địa phương." "Kết quả ngày thứ hai, cả nhà ngư dân này bị diệt môn." "Điều đáng sợ hơn là gì, các người có biết không?" Gã lộ ra ánh mắt thần bí sau kính lặn, nhưng những người xung quanh không nhìn thấy mắt gã, chỉ có thể thấy nụ cười trên khóe môi.

Mọi người lắc đầu.

Hắc Liên Tĩnh nói: "Điều đáng sợ nhất là, gia đình giàu có đã mua con non kia, ba ngày sau cũng bị diệt môn." "Mổ bụng moi ruột, cả nhà được xếp ngay ngắn ở cửa." Nói rồi, Hắc Liên Tĩnh dường như nghĩ đến cảnh tượng đó, không khỏi bĩu môi, lắc đầu.

Lưu Bác Văn vừa nghe vừa lạnh sống lưng, rụt cổ lại, nói: "Ngay cả người mua cũng tìm được, mũi của Thủy Viên Quỷ thính đến vậy sao?" "Vậy chúng ta có phải cũng đã bị Thủy Viên Quỷ ghi thù rồi không?

Lỡ như chúng ta ở dưới nước bị Thủy Viên Quỷ đến báo thù tìm thấy, có phải sẽ rất nguy hiểm không?" Diệp Phàm nói: "Không sợ

chúng tìm đến, chỉ sợ chúng không tìm được." Lưu Bác Văn có chút nghi hoặc "A?" một tiếng.

Hắc Liên Tĩnh liên tục lắc đầu, ra vẻ gỗ mục không thể đẽo, nói: "Nó không tìm đến, thì ai dẫn đường cho chúng ta hả cậu bạn học?" "Còn nhớ vòng cổ ngọc báu mà chúng đeo trên người không?" Lưu Bác Văn ngơ ngác gật đầu, giống như một học sinh đột nhiên bị giáo viên gọi lên kiểm tra xem có chú ý nghe giảng không, nói: "Đại ca nói đó không phải là đồ trên thuyền." Hắc Liên Tĩnh lại "chậc" một tiếng, nói: "Sao chỉ nhớ mỗi Tiểu Diệp nói gì thế hả?" "Vòng cổ trên người chúng, là được mang ra từ trong mộ cổ." "Nên nói, nơi mà những con Thủy Viên Quỷ này đến, tuyệt đối không xa lăng mộ dưới biển, hiểu chưa?" Lưu Bác Văn lúc này mới bừng tỉnh đại ngộ, vội vàng gật đầu lia lịa: "Cho nên bây giờ chỉ cần có một con Thủy Viên Quỷ sống đến, là có thể dẫn chúng ta tìm thấy lăng mộ dưới biển!" Hắc Liên Tĩnh búng tay một cái: "Không sai." Nói rồi, gã liếc nhìn Trương Khải Linh và Diệp Phàm bên cạnh, đầy ẩn ý nói: "Việc chúng ta cần làm bây giờ là." Hai người bị liếc nhìn, một người mím môi, một người cười nhạt, sau đó đồng thanh ăn ý nói: "Câu cá." Hắc Liên Tĩnh bất lực thở dài, nói: "Ai, hai người là cha con ruột hay dùng chung não vậy?" "Không có một chút sai lệch, thật là quá vô vị mà." Trương Cường cũng nhanh chóng ngẩng đầu lên, lập tức hiểu ra mình cần phải làm gì bây giờ. "Tốt quá rồi, lần này thật sự tiết kiệm cho chúng ta không ít phiền phức!" "Vậy tôi bây giờ sẽ vào khoang thuyền mang một xác Thủy Viên Quỷ ra đây." Nói rồi, Trương Cường đang định rời đi, sau lưng anh vang lên giọng của Khâu Ninh: "Anh nói, là cái này sao?" Mấy người nhìn về phía sau lưng Trương Cường.

Chỉ thấy bên cạnh Khâu Ninh là hai nữ đội viên.

Chính là Lâm ca cao ráo và Viện ca tuy không cao nhưng đường nét cơ bắp phát triển hơn nhiều so với phụ nữ bình thường, người bị

Lâm ca gọi là Xuân Lệ.

Lâm ca và Viện ca đang vác một sợi dây ni-lông đen trên vai.

Phía sau sợi dây ni-lông kéo theo, chính là một xác Thủy Viên Quỷ còn khá nguyên vẹn.

Viện ca cười toe toét vẫy vẫy sợi dây ni-lông trên vai coi như chào hỏi họ.

Lâm ca bên cạnh cô cũng vòng sợi dây từ trên vai xuống, nói: "Xuân Lệ vẫn luôn theo dõi tình hình bên này qua livestream, nên đã ngay lập tức kéo nó ra từ khoang thuyền." Viện ca cười toe toét nói: "Mọi người đừng nghe Lâm ca nói bừa, tôi tên Viện ca, không phải Xuân Lệ." "Còn nữa, bây giờ có phải nên thả mồi câu rồi không?" "Tõm!" Con Thủy Viên Quỷ bị buộc dây được ném xuống biển.

Mặt biển gợn lên từng vòng sóng, máu của Thủy Viên Quỷ hòa vào nước biển, thấm sâu xuống phía dưới.

Mấy người đứng ở mép boong tàu, quan sát động tĩnh dưới nước.

Chưa đến mười phút, Diệp Phàm đã nghe thấy tiếng hít thở ngày càng gần, lẫn trong tiếng sóng vỗ.

Diệp Phàm rút Hắc Kim Cổ Đao từ sau lưng ra, nói: "Tám con." Hắc Liên Tĩnh cũng giơ súng lên, nói: "Dưới lồng ngực bên trái phải không Tiểu Diệp." Trương Khải Linh bên cạnh nhắc nhở: "Giữ lại một con sống để dẫn đường." Hắc Liên Tĩnh lên đạn, nói: "Hắc gia chỉ giết chóc, không lo việc bắt sống." "Công việc bắt sống các người tự chia nhau với Tiểu Diệp đi, ai bắt được thì của người đó." Gã vừa dứt lời, mặt biển như bị ném bom, đột nhiên nổ tung mấy cột nước lớn.

Cùng với những cột nước bùng nổ, những bóng đen nhanh chóng lao ra từ bên trong.

Ngay sau đó, tiếng súng vang lên.

Bốn con trong số đó, còn chưa kịp leo lên boong tàu, đã lại rơi xuống biển.

Những con Thủy Viên Quỷ có cơ hội nhảy lên boong tàu cũng vừa lộ ra hàm răng nanh, giây tiếp theo đã bị Trương Khải Linh và Diệp Phàm đâm một dao vào phổi, một lần nữa bị ném xuống biển sâu.

Con cuối cùng, bị Trương Khải Linh dùng một cú quật qua vai quật ngã trên boong tàu.

Toàn bộ quá trình cực ngắn, chưa đầy hai phút.

Mà con Thủy Viên Quỷ vốn kiêu ngạo hung hăng dường như chưa bao giờ trải qua trận thế lớn như vậy, cũng chưa bao giờ gặp phải kẻ địch đáng sợ như thế.

Khí thế hung hãn tàn bạo trên người nó cũng theo cái chết của đồng bạn đến báo thù và việc bản thân sa lưới mà giảm đi quá nửa.

Dưới sự khống chế của Trương Khải Linh, Thủy Viên Quỷ lộ ra ánh mắt cực độ kinh hãi.

Cả miệng đầy răng nanh đều thu vào.

Mấy người cúi đầu nhìn con Thủy Viên Quỷ trên boong tàu.

Chương 130

Trương Khải Linh dùng dao gẩy sợi dây chuyền ngọc phỉ thúy xâu bằng chỉ vàng trên cổ nó lên, gật đầu: "Không bắt nhầm." Trương Cường, Khâu Ninh cùng với Lâm ca và Viện ca bên cạnh, bao gồm cả Lưu Bác Văn, nhìn ba vị cố vấn đặc biệt, đều lộ ra vẻ mặt chấn động.

Trước đó trong khoang thuyền, họ chỉ giải quyết bốn con cá lọt lưới chạy về phía đội khảo cổ Đại Việt.

Những con Thủy Viên Quỷ còn lại đều được dùng để hành hạ đám lính đánh thuê nước Mẽo.

Cũng là tám con Thủy Viên Quỷ, đã trực tiếp khiến đám lính đánh thuê nước Mẽo tổn thất nhân sự.

Mà đám lính đánh thuê nước Mẽo sau khi được Diệp Phàm chỉ điểm yếu hại của Thủy Viên Quỷ là ở phổi, dưới ngực trái, cũng đã tốn rất nhiều công sức mới tiêu diệt hoàn toàn đám Thủy Viên Quỷ này.

Nhưng ba người này, chưa dùng đến hai phút, đã tiêu diệt toàn bộ đội quân Thủy Viên Quỷ mang lòng báo thù cực mạnh, xuất hiện với bộ dạng càng hung tàn hơn!

Huống chi, còn bắt sống được một con theo ý định của họ!

Ở phía xa hơn trên boong tàu.

Đám lính đánh thuê nhìn cảnh tượng ngắn ngủi trong hai phút kia, cũng trợn tròn mắt.

Nếu nói về sự hiểu biết đối với sự hung tàn độc ác của Thủy Viên Quỷ, họ là những người có quyền phát ngôn nhất ở đây.

Họ vừa chuẩn bị xong đồ lặn, liền thấy Thủy Viên Quỷ nhảy lên

từ biển, chuyện này vốn đã giáng một đòn rất lớn vào họ.

Nhưng bây giờ, nhìn thấy thủ pháp gọn gàng dứt khoát của ba người này khi giải quyết Thủy Viên Quỷ, đòn giáng vào họ chỉ có hơn chứ không kém.

Gã to con số hai khô khốc nuốt nước bọt, nói: "Đây có phải là cùng loại quái vật trong khoang thuyền không?" Đồng đội của gã đều vô cùng chấn động nhìn về phía Diệp Phàm và những người khác, không ai trả lời câu hỏi của gã.

Nhưng gã to con số hai tự hỏi cũng tự biết câu trả lời.

Đây không phải là quái vật cùng loại mà họ gặp trong khoang thuyền.

Đây là quái vật mang mục đích báo thù mà đến, hung hãn tàn nhẫn hơn cả những con mà họ gặp trong khoang thuyền!

Đội trưởng của gã lại liếc nhìn về phía Diệp Phàm, nói: "Sao Đại Việt lại có thể giấu những cao thủ như vậy?" "Những cao thủ như vậy, đương nhiên tốt nhất là phải tranh thủ về phe chúng ta." "Đừng ngây ra đó nữa, cùng xuống nước với họ." Phía bên kia.

Sau khi bắt được Thủy Viên Quỷ sống, Khâu Ninh và Trương Cường liền được Trương Khải Linh giúp đỡ dùng dây ni-lông buộc mấy vòng quanh người con Thủy Viên Quỷ.

Tuy nhiên.

Sau khi buộc xong con Thủy Viên Quỷ, trước khi thả xuống nước, Trương Cường lại phát hiện ra vấn đề mới.

Anh quỳ một gối trên đất, nhìn những cơ bắp đầy sức bộc phát trên người Thủy Viên Quỷ, nói: "Đối với chúng ta, tốc độ của Thủy Viên Quỷ có phải là quá nhanh không?" "Sau khi chúng ta xuống nước, rất có thể sẽ không theo kịp." "Cần phải buộc thêm một vật

nặng ở phía sau." Hắc Liên Tĩnh nghe vậy, phì cười một tiếng, gã nhìn về phía đám lính đánh thuê cao to lực lưỡng ở xa, nói: "Vật nặng?

Dễ thôi." "Chẳng phải có sẵn đây sao?" Đội lính đánh thuê vốn đang nhìn về phía Hắc Liên Tĩnh, bị gã liếc mắt như vậy, cứ như bị bắt quả tang làm chuyện gì mờ ám, lập tức căng thẳng lên.

Mấy đội viên vệ sĩ đều không nhịn được cười.

Viện ca xoa tay hăm hở nói: "Được đó." "Nhìn bọn họ ai nấy cũng như con trâu mộng, dùng để dẫn hàng là quá hợp lý." Hắc Liên Tĩnh đưa một tay ra, hai người cười đập tay ăn ý.

Trương Cường dĩ nhiên biết hai người họ chỉ đang nói đùa, anh cười cười, nghiêm túc suy nghĩ một chút, nói: "Hay là cử người đi tìm trong khoang thuyền xem có vật gì nặng không?" Vì đang giúp Khâu Ninh và Trương Cường buộc dây cho Thủy Viên Quỷ nên Trương Khải Linh cũng đang quỳ trên đất, anh không chút kiêng dè dùng hai ngón tay sờ thử cơ bắp trên người con Thủy Viên Quỷ, sau đó lắc đầu, nói: "Người sẽ quá nhẹ." Viện ca lại không cam lòng liếc nhìn về phía đám lính đánh thuê, nói: "Tôi thấy bọn họ ít nhất cũng phải hơn trăm ký mỗi người, một người không được thì buộc thêm mấy người vào." "Dây của chúng ta đủ dùng." Lâm ca dựa vào ưu thế chiều cao, đặt tay lên đỉnh đầu cô, xoay đầu người ta lại cho ngay ngắn, nói: "Cô không sợ bọn họ giở trò sao?" Trương Cường nói: "Vẫn là nên quay lại khoang thuyền tìm xem có vật gì nặng không." "Vừa hay phòng chứa đồ chúng ta còn chưa xem qua, chỉ là sẽ tốn chút thời gian." Diệp Phàm nhìn con Thủy Viên Quỷ, lại nhìn thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay mình.

Hắn nhìn Viện ca, nói: "Viện ca, có thể cho tôi sợi dây được không?" Viện ca rất sảng khoái đáp một tiếng, đưa đầu dây còn lại trong tay cho Diệp Phàm.

Diệp Phàm nhận lấy sợi dây, quấn sợi dây quanh chuôi đao Hắc Kim Cổ Đao.

Mấy người đều có chút tò mò nhìn thao tác của Diệp Phàm.

Lưu Bác Văn nghiêng đầu, nói: "Đại ca, anh định làm gì?" Diệp Phàm đã rất nhanh nhẹn buộc xong chuôi đao, hắn thản nhiên nói: "Thử xem." Sau đó, hắn dùng một động tác vô cùng nhẹ nhàng thả Hắc Kim Cổ Đao treo bằng sợi dây xuống nước, vẻ mặt vô cùng ôn hòa, giống như một người cha già tiễn con đi thực hiện nhiệm vụ một mình.

Tuy nhiên, sợi dây vừa rời tay, phần dây còn lại cũng lập tức căng thành một đường thẳng.

Trong nháy mắt, con Thủy Viên Quỷ lộ ra vẻ mặt vô cùng kinh ngạc, phát ra một tiếng kêu bi thảm ngắn ngủi rồi bị sợi dây kéo tuột khỏi boong tàu.

Diệp Phàm kịp thời dùng chân đạp lên phần dây còn lại trên boong tàu, có chút lúng túng.

Hắn ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra, kéo cả con Thủy Viên Quỷ và thanh Hắc Kim Cổ Đao lên, ho khan một tiếng, nghiêm túc nói: "Cái này hình như hơi nặng quá." Theo lý mà nói, cảnh tượng này đáng lẽ phải rất buồn cười.

Nhưng trên mặt mấy người lại không hề có một chút ý cười nào, ngay cả Hắc Liên Tĩnh thích cười nhất cũng thu lại độ cong nơi khóe môi.

Họ bị cảnh tượng vừa rồi chấn động sâu sắc.

Thanh đao của Diệp Phàm trông rất có trọng lượng, đây là điều mọi người đều đã chứng kiến.

Nhưng có thể sau khi xuống biển, trực tiếp kéo con Thủy Viên

Quỷ nặng như một con trâu xuống nước, không có chút dư địa nào để giãy giụa.

Điều này đủ để nói lên, trọng lượng của thanh Hắc Kim Cổ Đao này, tuyệt đối không đơn giản như vẻ ngoài của nó.

Thậm chí có lẽ còn nặng hơn gấp mấy chục lần so với trọng lượng vốn đã rất đáng sợ của nó!

Mà Diệp Phàm lại có thể nhẹ nhàng nhấc cả thanh Hắc Kim Cổ Đao và con Thủy Viên Quỷ này lên một cách dễ dàng.

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream cũng thông qua ống kính của Lưu Bác Văn mà thấy được chuyện gì vừa xảy ra. "Vãi chưởng, sao lại làm tôi nhớ đến cái mặt nạ chỉ có tộc trưởng của dòng họ Kỳ Lân mới nhấc lên được thế nhỉ?" "Tiểu tộc trưởng Diệp, xin anh đừng có làm một chuyện trâu bò như vậy với vẻ mặt bình thản thế được không?" "Nhìn vẻ mặt không chút gợn sóng của Diệp Phàm, tôi thật sự sẽ hiểu lầm là anh ấy vừa chỉ đơn giản nhấc một con cá lên thôi đấy." "Vãi, thanh đao này phải nặng bao nhiêu chứ, con Thủy Viên Quỷ kia vừa rồi trực tiếp bị Tom & Jerry nhập, khoảnh khắc đó trông hài hước tàn bạo vãi." "Đây là King Kong Barbie phiên bản người thật sao?

Dù sao thì nhìn gương mặt và vóc dáng này, tôi không thể nào tưởng tượng được anh ấy vừa kéo một con trâu lên như vậy." "Ha ha ha ha ha, cười chết mất, nặng quá." "Xuất hiện rồi, mỹ nhân ngốc nghếch." Trên boong tàu.

Con Thủy Viên Quỷ rõ ràng là sinh vật sống dưới nước lúc này đang nằm trên ván gỗ thở hổn hển, trông như vừa bị chết đuối.

Diệp Phàm cầm Hắc Kim Cổ Đao trong tay ước lượng vài cái, sợi dây buộc trên chuôi đao cũng rung lên theo, giật giật mấy cái.

Hắn đang định nói "Vậy thì đành nghĩ cách khác thôi", thì đột nhiên.

Diệp Phàm cảm thấy có thứ gì đó đang cọ vào bắp chân mình.

Cúi đầu nhìn xuống, lại chính là con Thủy Viên Quỷ vừa được hắn vớt lên.

Thủy Viên Quỷ một lần bị rắn cắn, mười năm sợ dây thừng.

Thấy Diệp Phàm lại cầm đao, bộ não đơn giản của nó liền lập tức nhớ lại khoảnh khắc kinh hoàng bị kéo xuống nước, ngay lập tức quên mất mục đích đến báo thù của mình, trở nên ngoan ngoãn lạ thường.

Lúc này nó đang lấy lòng cọ cọ vào bắp chân Diệp Phàm, làm một việc hoàn toàn không hợp với khuôn mặt quái dị và kinh hãi của nó.

Diệp Phàm có chút kinh ngạc cúi đầu nhìn.

Khẩu vị của hắn vẫn chưa nặng đến mức này.

Nếu là một khuôn mặt bình thường, Diệp Phàm sẽ vui vẻ chấp nhận.

Nhưng nhìn khuôn mặt quái dị này cọ vào bắp chân mình, thực sự là nằm mơ cũng thấy ghê tởm!

Lúc này, nếu có thể giao tiếp, Diệp Phàm nhất định sẽ nói với con Thủy Viên Quỷ một câu: "Tao vẫn thích bộ dạng kiêu ngạo bất kham trước đây của mày hơn, mày hồi phục lại đi." Để giữ lại một con sống dẫn đường, Diệp Phàm vẫn nhịn xuống cơn xúc động muốn xiên chết con Thủy Viên Quỷ này ngay tại chỗ.

Một bên, Hắc Liên Tĩnh phá lên cười ha hả.

Diệp Phàm có chút oán trách liếc gã một cái.

Mà bên kia, Trương Khải Linh bước tới.

Anh không nói một lời cúi người, xách vòng dây trên cổ con Thủy Viên Quỷ kéo nó ra, lại dùng một chân đạp lên sợi dây để hạn chế hành động của nó.

Viện ca lặng lẽ ôm mặt, nói: "Ai, có một câu không biết có nên nói hay không." Lâm ca lặng lẽ đỡ trán, nói: "Trước khi cô uốn éo thành con giun, hãy dừng ngay cái suy nghĩ nguy hiểm của cô lại đi." Viện ca lập tức lại tung chiêu "loạn quyền đả tử lão sư phó" với Lâm ca: "Chị đúng là quá đáng ghét!" Viện ca vì bị Lâm ca cản trở nên không nói ra được, nhưng Lưu Bác Văn đã thông qua bình luận mà biết được Viện ca muốn biểu đạt điều gì: "Xác nhận ánh mắt, Viện ca là người một nhà." "Quả nhiên, trai xinh gái đẹp đều đã nộp hết cho quốc gia rồi." "Cái này thật sự không trách tôi được, là bên chính chủ ra tay trước." "Chúng ta: 《Diệp Thần》" "《Người vợ ngốc nghếch yếu đuối không thể tự chăm sóc của tôi》 - Trương Khải Linh ca viết." "Nói thật thì hai chị gái cũng có chút đáng yêu đó, hì hì." "Hắc Liên Tĩnh anh còn cười, CP của tôi sắp bị anh cười cho bay màu rồi!" "Có những người, sinh ra là để có vợ." "Tôi không quan tâm nhé, đừng có dùng con mắt hủ nữ nhìn người ta thành gay được không?

Chương 131

Lẽ nào giữa những người đồng giới không có tình anh em trong sáng sao?" "Nhưng, nếu là anh em tốt của tôi, nó có lẽ chỉ chụp lại biểu cảm méo mó vì sợ hãi của tôi làm thành meme rồi gửi vào tất cả các nhóm chat có crush của tôi thôi." "Đây mới là anh em ruột thịt không sai được." Trên boong tàu.

Hắc Liên Tĩnh sau khi cười đủ, nói: "Xem ra, lần này không cần phải tìm vật nặng thích hợp để buộc vào nữa rồi." "Để Tiểu Diệp dắt là được." Ngay sau đó, Trương Khải Linh cầm lấy một đoạn dây, đưa cho Diệp Phàm.

Diệp Phàm nhận lấy sợi dây từ tay Trương Khải Linh, nói: "Cũng được." Vừa rồi hắn cũng chỉ bị ghê tởm bất ngờ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, bây giờ đã hoàn hồn lại, ngữ khí một lần nữa trở lại trạng thái bình tĩnh như chưa có chuyện gì xảy ra.

Lưu Bác Văn có chút lo lắng nhìn sợi dây trong tay Diệp Phàm, mặc dù cậu biết thực lực của Diệp Phàm, nhưng vẫn có chút căng thẳng nói: "Nhưng, lỡ như con Thủy Viên Quỷ này xuống nước lại phát điên thì sao?" Trương Khải Linh nói: "Sẽ không có lỡ như." Hắc Liên Tĩnh nghe vậy liền giơ súng lên, nhắm vào con Thủy Viên Quỷ trên mặt đất, nói: "Nếu thật sự có cái lỡ như đó, thì giết nó." Sau khi lập lại kế hoạch, các đội viên đều tập trung về phía mép boong tàu.

Bạch Trường Minh nhìn Diệp Phàm đang dắt sợi dây buộc con Thủy Viên Quỷ, có chút lo lắng nhíu mày, nói: "Diệp Phàm tiểu hữu, làm vậy thật sự được sao?" Hắc Hùng cũng nói: "Đúng vậy, hay là chừa ra một đoạn, buộc vào người tôi." "Ít nhất cũng có thể dẫn một chút." Diệp Phàm lắc đầu, nói: "Sẽ không có chuyện gì đâu." Sau khi

xác định mọi người đã chuẩn bị xong, Diệp Phàm giật giật sợi dây trong tay, dắt theo con Thủy Viên Quỷ nhảy xuống nước đầu tiên.

Mọi người cũng lần lượt xuống nước theo sau.

Sau khi xuống nước, con Thủy Viên Quỷ liền bắt đầu nhanh chóng bơi về một hướng.

Diệp Phàm rất dễ dàng bơi theo sau con Thủy Viên Quỷ.

Kỹ năng "Như cá gặp nước" mà hắn nhận được trong hệ thống, lúc này đã phát huy tác dụng vô cùng hiệu quả.

Diệp Phàm quẫy hai chân, để lại một đường nước rất đẹp phía sau.

Hắn bơi theo sau con Thủy Viên Quỷ, sợi dây trong tay chưa bao giờ bị kéo căng.

Trương Khải Linh và Hắc Liên Tĩnh bơi theo sau hắn không xa.

Hắc Liên Tĩnh liếc nhìn Trương Khải Linh, nửa trên khuôn mặt đối phương đã bị che sau kính lặn và ống thở oxy.

Nhưng gã vẫn có thể dựa vào kinh nghiệm hợp tác nhiều năm để phán đoán rằng, trên mặt đối phương có chút kinh ngạc.

Hắc Liên Tĩnh khẽ thở ra hai chuỗi bong bóng, thầm nghĩ bây giờ để Diệp Phàm dắt con Thủy Viên Quỷ với để con Thủy Viên Quỷ tự do bơi lội thì có khác biệt gì lớn không?

Diệp Phàm chậm hơn con Thủy Viên Quỷ được bao nhiêu chứ?

Quả nhiên, những tên câm ít nói, đều là biến thái.

Sau khi lặn với tốc độ này được vài phút, thính giác nhạy bén giúp Diệp Phàm nhận ra tiếng của các đội viên phía sau đã xa dần.

Ngay lập tức, hắn giật mạnh sợi dây thừng trong tay, khiến con

Thủy Viên Quỷ dừng lại.

Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh cũng đã bắt kịp hắn trong lúc hắn dừng lại.

Hách Liên Tĩnh ra hiệu hỏi: "Sao cậu lướt nhanh thế?" Sau khi hiểu được thủ ngữ của Hách Liên Tĩnh, Diệp Phàm không do dự đổ thừa cho con Thủy Viên Quỷ, chỉ vào nó đang bị dây thừng kéo phía trước và nói: "Là nó nhanh quá." Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh đối diện Diệp Phàm đều có chút kinh ngạc nhìn hắn.

Chỉ thấy, khi Diệp Phàm mở miệng, ống thở dưỡng khí trong miệng hắn đã tuột ra, lơ lửng lên trên.

Và cùng với việc miệng Diệp Phàm vừa đóng mở, một chuỗi bọt khí xuất hiện trước mặt hắn.

Ánh mắt Diệp Phàm liếc lên ống thở đã trôi đến ngang trán, hắn cũng nhận ra điều gì đó, rồi lại hết sức thản nhiên vươn tay tóm lấy ống thở, ngậm lại vào miệng.

Sau đó, hắn trưng ra bộ mặt nghiêm túc nhìn hai người trước mặt, vẻ mặt như thể chẳng có chuyện gì xảy ra.

Hai người đối diện cũng có phần ngạc nhiên trước phản ứng này của Diệp Phàm.

Nam Hạt Bắc Ách lúc này cực kỳ ăn ý nhìn lên những bọt khí sắp tan biến phía trên đầu Diệp Phàm.

Nếu không có những bọt khí này làm bằng chứng xác thực, đối mặt với vẻ mặt hùng hồn của Diệp Phàm, cả hai người đều phải nghi ngờ rằng mình đã nhìn nhầm.

Nhưng mà...

Đối với lời giải thích này của Diệp Phàm, Hách Liên Tĩnh cười

cười nhún vai, một loạt bọt khí lớn cũng phụt ra từ van thở của gã.

Môi trường dưới đáy biển tuy rất tối tăm, nhưng chính môi trường này lại là lợi thế cho thị lực của gã.

Vì vậy, cảnh tượng phía trước ban nãy, Hách Liên Tĩnh đã nhìn thấy toàn bộ.

Diệp Phàm đổ lỗi cho con Thủy Viên Quỷ bơi quá nhanh, nhưng thực tế sợi dây thừng trong tay hắn luôn ở trạng thái rất chùng.

Cho nên dù Thủy Viên Quỷ bơi nhanh là thật, nhưng Hách Liên Tĩnh cũng biết rất rõ, tốc độ của Diệp Phàm dưới nước hoàn toàn có thể theo kịp nó!

Ba người đợi tại chỗ một lúc, các thành viên đội khảo cổ phía sau cũng đã đuổi kịp.

Các thành viên đội khảo cổ từ phía sau đuổi lên cũng giơ ngón tay cái về phía Diệp Phàm, dùng cử chỉ tay chân để bày tỏ sự thán phục trước tốc độ của hắn.

Đáp lại, Diệp Phàm vẫn chỉ vào con Thủy Viên Quỷ phía trước, ý là: nó nhanh quá.

Quãng đường tiếp theo, Diệp Phàm cố ý bơi chậm lại.

Hách Liên Tĩnh chú ý đến sợi dây thừng trong tay Diệp Phàm phía trước.

Trước đó khi Diệp Phàm bơi nhanh như bay ở phía trước, sợi dây trong tay luôn khá chùng.

Bây giờ sau khi Diệp Phàm bơi chậm lại, sợi dây trong tay ngược lại bị kéo căng mấy lần.

Đều là do Diệp Phàm nhận thấy con Thủy Viên Quỷ phía trước bơi quá nhanh, giật mạnh dây thừng lại mới thành ra như vậy.

Rất lâu sau, trong làn nước biển đen kịt cuối cùng cũng có thể nhìn thấy được đáy biển.

Chỉ thấy, ở phía trước, có hai chiếc thuyền cổ cực lớn đang đậu.

Chúng cách họ khoảng hai mươi mét.

Bằng mắt thường, Diệp Phàm có thể xác nhận, hai chiếc thuyền cổ này tuy lớn, nhưng vẫn nhỏ hơn nhiều so với chiếc thuyền họ thấy trên mặt biển lúc nãy.

Nhưng có thể khẳng định rằng, hai chiếc thuyền cổ này và chiếc thuyền trên mặt biển thuộc cùng một đội thuyền.

Ngay khi Diệp Phàm định tiếp tục tiến lên, vai hắn bỗng bị ai đó vỗ một cái.

Diệp Phàm quay đầu lại, phát hiện người đó chính là Hách Liên Tĩnh.

Hách Liên Tĩnh chỉ vào ba lô của Diệp Phàm.

Diệp Phàm quay đầu nhìn lại, phát hiện ba lô của mình lúc này đang phát ra ánh sáng vàng nhàn nhạt trong môi trường tối tăm.

Hắn nhận ra, ánh sáng này là do Vạn Tượng La Bàn phát ra.

Diệp Phàm dùng một tay vòng ra sau, kéo khóa ba lô, lấy Vạn Tượng La Bàn bên trong ra.

Chỉ thấy, kim chỉ nam hình đầu rồng trên Vạn Tượng La Bàn đã nổi lên, kiên định chỉ về phía trước, một vòng phù văn xung quanh cũng sáng lên.

Diệp Phàm cũng có chút bất ngờ.

Bởi vì Vạn Tượng La Bàn ngoài tác dụng tuyệt đối không bị mất phương hướng, còn có tác dụng tìm kiếm long mạch.

Hiện tượng này chứng tỏ ngôi mộ cổ phía trước thực chất nằm trên một long mạch!

Đột nhiên, khóe mắt Diệp Phàm thoáng thấy một vệt sáng màu tím nhạt.

Ánh sáng tím nhạt đó đến từ Trương Khải Linh bên tay phải hắn.

Diệp Phàm quay đầu nhìn sang, phát hiện thứ đang phát sáng chính là thanh Kinh Trập trong tay Trương Khải Linh.

Về điều này, Diệp Phàm đoán rằng, thanh Kinh Trập của Trương Khải Linh chắc chắn cũng có tác dụng tìm kiếm long mạch.

Chương 132

Cảm nhận được ánh mắt của Diệp Phàm, Trương Khải Linh cũng nhìn về phía hắn.

Ánh mắt Trương Khải Linh dừng lại trên Vạn Tượng La Bàn trong tay Diệp Phàm, sau đó gật đầu với hắn.

Sự ăn ý do Úc Lũy chi lực mang lại khiến hai người hiểu được ánh mắt của nhau: phía trước là long mạch.

Hách Liên Tĩnh vì đã hợp tác với Trương Khải Linh nhiều năm, cũng biết ý nghĩa của việc Kinh Trập phát sáng lúc này, nên cũng đã nhận ra chuyện đó.

Ba người lại nhìn nhau một lần nữa.

Hách Liên Tĩnh giơ tay lên đầu làm một tạo hình vương miện đơn giản, ý là: hoàng lăng.

Diệp Phàm cầm Vạn Tượng La Bàn, có chút nghi hoặc nhìn về hướng kim chỉ nam đầu rồng chỉ.

Hắn tuy biết, người có thực lực xây dựng lăng mộ dưới biển chắc chắn là phi phú tức quý.

Nhưng mà, địa chỉ các lăng mộ hoàng đế trong lịch sử đều có sử sách ghi lại.

Đặc biệt là những hoàng đế có thực lực xây dựng lăng mộ dưới biển cho mình, lăng mộ của họ đều đã được các đội ngũ chuyên môn bảo vệ.

Vậy người nằm trong long mạch này, sẽ là ai?

Hay là, khi đó có vị loạn thần tặc tử nào, làm chuyện đại nghịch

bất đạo, xây lăng mộ cho mình trên long mạch?

Các thành viên đội khảo cổ phía sau cũng đã đuổi kịp.

Trương Cường bơi đến bên cạnh mấy người, ra hiệu hỏi: "Sao vậy?" Hách Liên Tĩnh ra hiệu trả lời: "Không có gì, báo cho giáo sư Bạch và giáo sư Mạc, đã tìm thấy cổ mộ rồi." Trương Cường gật đầu, lại bơi về phía Bạch Trường Minh và những người khác để báo cáo tin tức này.

Sau đó, Hách Liên Tĩnh nhìn con Thủy Viên Quỷ trong tay Diệp Phàm, làm một thủ thế, ý là: "Không cần nữa, thả nó đi." Diệp Phàm gật đầu, thả lỏng sợi dây trong tay.

Ngay khoảnh khắc hắn thả dây, bên cạnh liền vang lên một tiếng súng.

Một vệt nước trắng xóa sắc lẹm lướt qua bên cạnh hắn, lao thẳng vào lá phổi chí mạng của con Thủy Viên Quỷ.

Là Hách Liên Tĩnh nổ súng.

Diệp Phàm không có phản ứng gì nhiều, nhìn thi thể Thủy Viên Quỷ từ từ chìm xuống, rồi lướt qua nó tiếp tục tiến về phía trước.

Theo hướng mà Kinh Trập và Vạn Tượng La Bàn chỉ ra, Diệp Phàm nhìn thấy một cánh cổng mộ được chạm khắc bằng đá Hán bạch ngọc trên nền đáy biển phía sau một con thuyền cổ.

Ngay lập tức, ba người dừng lại.

Trương Khải Linh cất thanh Kinh Trập, hai ngón tay thon dài của anh sờ soạng trên cửa mộ một hồi, tìm ra vị trí của cơ quan.

Anh ra vài thủ thế đơn giản, một là vào cửa, hai là nhanh, ba là đóng cửa.

Khi hai ngón tay của Trương Khải Linh dò tìm cơ quan trên cửa

mộ, Diệp Phàm đã dùng kỹ năng Minh Sát Thiên Cơ nhìn thấy vị trí của cơ quan.

Hắn hiểu ý của Trương Khải Linh là: vào cửa phải nhanh, vì sau khi vào cửa, cửa sẽ tự động đóng lại.

Một bên, Hách Liên Tĩnh đột nhiên chen vào giữa hai người, cắt đứt sự giao tiếp bằng ánh mắt giữa họ.

Gã cong hai ngón tay, chỉ vào mắt mình, rồi lại chỉ về phía hai người, ý là: "Tôi còn ở đây này." "Hai người liếc mắt đưa tình cái gì đấy?" Sau đó, gã lại vác súng ra sau lưng, để rảnh cả hai tay.

Diệp Phàm và Trương Khải Linh nhìn về phía Hách Liên Tĩnh, thấy gã để rảnh cả hai tay, tưởng gã có chuyện gì quan trọng cần ra hiệu, ánh mắt đều cực kỳ tập trung.

Tuy nhiên.

Hách Liên Tĩnh trước tiên chụm ngón cái và ngón trỏ của hai tay lại, những ngón tay thon dài tạo thành một hình tam giác tiêu chuẩn.

Trương Khải Linh và Diệp Phàm đồng thời gật đầu, ý là đã biết đây là hình tam giác.

Hách Liên Tĩnh lắc lắc cổ tay, nhấn mạnh hình tam giác này một lần nữa, rồi lại chỉ vào hai người đối diện và chính mình, giơ một ngón tay cái.

Trương Khải Linh và Diệp Phàm lại lặng lẽ gật đầu.

Sau đó, Hách Liên Tĩnh lại làm lại hình tam giác đó.

Tiếp đó, hai ngón tay cái thẳng tắp hơi cong lại, một hình tam giác hoàn chỉnh liền biến thành một hình trái tim vô cùng mập mờ.

Không biết tại sao, mặc dù Úc Lũy chi lực không thể khiến Diệp Phàm và Hách Liên Tĩnh đạt được hiệu quả tâm linh tương thông,

nhưng Diệp Phàm vẫn đọc được tám chữ lớn từ biểu đạt của Hách Liên Tĩnh: Mập mờ làm quái gì, sến súa.

Diệp Phàm tiếp tục nhìn Hách Liên Tĩnh ra hiệu.

Gã làm hình trái tim đó, nhìn Diệp Phàm và Trương Khải Linh.

Tuy hai người không gật đầu nữa, nhưng Hách Liên Tĩnh cũng biết hai người này đã hiểu ý của gã.

Sau đó, Hách Liên Tĩnh bắt chéo hai cánh tay, làm một dấu X kiên định, ý là kiên quyết: Không được!

Thiết tam giác: Được.

Trái tim: Không được!

Vì biểu đạt thẳng thắn và trần trụi của Hách Liên Tĩnh, thái dương của Trương Khải Linh và Diệp Phàm đồng thời rịn ra một vệt mồ hôi lạnh.

Diệp Phàm xua tay về phía trước, tạo ra một dòng nước và những bọt khí nhỏ, cắt ngang những suy diễn lung tung của Hách Liên Tĩnh.

Hắn nhìn lối vào bằng Hán bạch ngọc, tuy trên đó có cơ quan điều khiển lối vào này chuyển động, nhưng cơ quan thực sự để mở lối vào lại không nằm trên cửa.

Sau khi bị cắt ngang, Hách Liên Tĩnh cũng không đùa nữa.

Gã chỉ vào lối vào bên dưới, rồi lại ra hiệu động tác mở ra.

Diệp Phàm lắc đầu với gã.

Trương Khải Linh thì gật đầu với Hách Liên Tĩnh, ý là đồng tình với cách nói của Diệp Phàm.

Hách Liên Tĩnh thầm nghĩ một người lắc đầu, một người gật đầu, rốt cuộc là có ý gì?

Diệp Phàm lắc đầu, rốt cuộc là không mở được, hay là không thể mở?

Hách Liên Tĩnh lần đầu tiên cảm thấy làm một người câm thật bất lực, may mà mình là một người mù.

Gã khẽ thở dài, chỗ ống thở lại phụt ra một chùm bọt khí.

Rất nhanh, các thành viên đội khảo cổ phía sau cũng đã đuổi kịp.

Ban đầu sự chú ý của họ cũng bị hai con tàu lớn vừa đi qua thu hút.

Tuy nhiên.

Vì ở giữa một vùng cát biển, chất liệu Hán bạch ngọc sạch sẽ và nhẵn mịn đặc biệt nổi bật, nên sự chú ý rất nhanh lại chuyển sang phiến Hán bạch ngọc rõ ràng là lối vào được bịt kín này.

Chỉ thấy, khối Hán bạch ngọc này có kích thước bằng hai chiếc bàn làm việc ghép lại, chính giữa điêu khắc hai con rồng đang cuộn mình.

Xung quanh đáy biển toàn là cát đen xám, rải rác xương cốt của sinh vật dưới nước, sỏi đá, thậm chí là mảnh vỡ đồ sứ.

Chỉ có phiến Hán bạch ngọc kích thước bằng hai chiếc bàn ghép lại này, trên đó không có một chút tạp chất, trắng không tì vết.

Mấy vị giáo sư già lách qua mấy vệ sĩ phía trước, lội nước đến phía trước nhất.

Chương 133

Bạch Trường Minh và Mạc Hồng Hiên đều lấy đèn pin ra, điều chỉnh thành chế độ đèn chiếu.

Vầng sáng trắng chiếu lên trên, càng làm nổi bật chất ngọc không tì vết.

Hai người khẽ sững sờ.

Bạch Trường Minh "ừm ừm" mấy tiếng với Mạc Hồng Hiên, dùng vầng sáng của đèn chiếu khoanh vùng hình rồng điêu khắc trên Hán bạch ngọc, ý là trên đó có nội dung.

Mạc Hồng Hiên gật đầu, đồng tình với cách nói của Bạch Trường Minh.

Một bên, Lưu Bác Văn đuổi kịp từ phía sau cũng đã quen đường quen lối tự động tìm thấy Diệp Phàm, lội nước đến bên cạnh hắn.

Vừa cầm máy quay cầm tay vừa lặn đối với một kẻ nửa trạch nam như cậu quả thực khá tốn sức.

Tìm thấy Diệp Phàm xong, Lưu Bác Văn dứt khoát tựa đầu vào vai Diệp Phàm, dùng ống thở thổi bong bóng ở đó.

Rõ ràng là Lưu Bác Văn không thể nói chuyện vì đang ở dưới nước.

Nhưng những người xung quanh nhìn thấy trạng thái của cậu, luôn có cảm giác người này lúc này đã phát ra một chuỗi âm thanh: Đại ca, đại ca, đại ca.

Vì thế trong một không gian yên tĩnh, mọi người lại có một cảm giác kỳ diệu là bị ồn đến chói mắt.

Cùng là trạch nam, Diệp Phàm cũng rất hiểu trạng thái của Lưu Bác Văn lúc này, vì thế liền mang tâm thái rất đồng cảm để Lưu Bác Văn dựa vào.

Cùng với đội khảo cổ đến nơi, còn có đám lính đánh thuê đã tổn thất một nửa trên con tàu lớn ở mặt biển.

Bọn họ vốn định vào trong con tàu lớn kia dò xét một phen, nhưng sau khi thấy động thái của đội khảo cổ, lại dứt khoát thay đổi phương hướng mục tiêu của mình.

Lúc này, họ đứng ở vòng ngoài của đội khảo cổ, quan sát động tĩnh của họ.

Sau khi dùng đèn pin chiếu một vòng trên Hán bạch ngọc, mấy vị giáo sư già đều nhìn về phía ba vị cố vấn đặc biệt.

Bạch Trường Minh làm thủ thế mở cửa, hỏi ba người có phát hiện ra cách mở cửa không.

Diệp Phàm vẫn lắc đầu, muốn biểu thị rằng cơ quan mở cửa không ở đây.

Đội lính đánh thuê đứng ở vòng ngoài cũng chú ý đến động tác này của Diệp Phàm, nhưng lại hiểu nhầm thủ thế này thành ý nghĩa là không có cách nào mở được cửa mộ.

Gã đội trưởng to con lặng lẽ ra hiệu nhỏ cho các đội viên, làm một thủ thế cho nổ.

Các đội viên lính đánh thuê lĩnh hội ý của hắn, đều gật đầu, lấy ra những quả bom nhỏ từ trong trang bị.

Gã đội trưởng to con dùng cằm chỉ mấy hướng, ra hiệu cho họ cứ đặt bom ở gần đó là được.

Tuy nhiên, các đội viên của hắn lại không có hành động gì tiếp

theo.

Đội viên không tuân lệnh, khiến sắc mặt gã to con trở nên khó coi.

Hắn đang định nổi giận, thì cảm giác có một thứ gì đó rất lạnh đang kề trên cổ mình.

Nhìn kỹ lại, chính là thanh Hắc kim cổ đao.

Tức thì, bên trong bộ đồ lặn bó sát người của hắn toát ra một lớp mồ hôi lạnh.

Gã đội trưởng to con có chút khó khăn hít một hơi khí lạnh, khô khốc nuốt nước bọt, cơ bắp ở khóe miệng cũng trở nên cực kỳ cứng ngắc.

Hắn rõ ràng đã rất cẩn thận, trong tình huống ngậm ống thở cũng không thể nói chuyện, Diệp Phàm làm sao chú ý được những hành động nhỏ này của hắn?!

Lại làm sao trong thời gian cực ngắn như vậy, lao đến sau lưng hắn!

Hắn đang định quay đầu lại, giọng nói lạnh băng của Diệp Phàm đột nhiên vang lên bên tai hắn: "Đặt bom dưới đáy biển." "Anh muốn chết à?" Âm thanh này truyền vào tai gã to con và các đội viên của hắn, như ma quỷ.

Một người sao có thể nói chuyện dưới nước!

Gã to con lúc này đang quay lưng về phía Diệp Phàm, nên trong cơn chấn động, chỉ có thể tự mình suy đoán mấy khả năng Diệp Phàm có thể nói chuyện dưới đáy biển.

Các đội viên đối diện hắn lại nhìn thấy dáng vẻ Diệp Phàm mở miệng nói chuyện tự nhiên như trên cạn, tức thì cảm thấy một trận rợn tóc gáy.

Một trong số đó, trực tiếp muốn há miệng hét lên kinh hãi.

Tuy nhiên, trong khoảnh khắc ống thở tuột khỏi miệng, hắn liền bị nước biển đột ngột tràn vào miệng sặc, ho sặc sụa kịch liệt giãy giụa.

Nhìn thấy tình hình của đội viên mình, gã đội trưởng to con đưa tay về phía trước.

Nhưng lưỡi đao lạnh băng trên cổ, lại khiến hắn ngoài động tác giơ tay này ra, không dám manh động thêm một phân một hào.

Thực tế, xuất hiện sau lưng gã to con, không chỉ có một mình Diệp Phàm.

Trước khi lưỡi đao của Diệp Phàm kề lên cổ gã đội trưởng to con, thứ khiến các đội viên lính đánh thuê cứng đờ hành động, là họng súng mà Hách Liên Tĩnh giơ lên về phía họ.

Mà ở phía bên kia của Diệp Phàm, là Trương Khải Linh mặt lạnh.

Trong tay anh không có súng, chỉ có thanh đao gỗ có hình thù hơi kỳ lạ kia.

Đao gỗ rõ ràng không gây ra uy hiếp gì, nhưng anh cầm đao đứng đó, đã có một khí trường không thể đến gần, không chết cũng bị thương.

Ngoài hai vị thần tiên này, còn có một người bất ngờ xuất hiện ở đây: Lưu Bác Văn.

Lưu Bác Văn không phải dựa vào thực lực của mình mà xuất hiện ở đây trong thời gian ngắn như vậy.

Lưu Bác Văn mệt đến mức tựa đầu vào vai Diệp Phàm thổi bong bóng, khi nhận ra phản ứng của cơ thể Diệp Phàm, đã vô thức nắm lấy cánh tay hắn.

Vì thế, ma xui quỷ khiến lại được đi nhờ xe, bị Diệp Phàm mang

đến đây.

Ngay khi vừa nghe thấy tiếng Diệp Phàm nói chuyện dưới nước, cậu cũng có phản ứng giống như gã đội viên lính đánh thuê suýt bị sặc chết kia.

Chỉ là trước khi ống thở bay ra khỏi miệng, đã bị Trương Khải Linh đứng cùng phía với cậu kịp thời phát hiện, nhanh tay nhanh mắt nhét lại vào miệng cậu.

Vì thế, Lưu Bác Văn thoát khỏi vận mệnh thê thảm giống như gã lính đánh thuê kia.

Cậu có chút sững sờ nhìn về phía Diệp Phàm, chỉ thấy ống thở của Diệp Phàm đang lơ lửng một bên, mà trên mặt Diệp Phàm, không có một chút dị sắc nào.

Ngậm chặt ống thở xong, Lưu Bác Văn lại nhìn sang trái phải hai vị đại thần kia.

Cậu muốn xem có phải các đại thần đều đã không cần dùng phổi để thở nữa không.

Tuy nhiên, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh lúc này đều đang ngoan ngoãn ngậm ống thở, không phát ra âm thanh gì.

Cậu nhìn về phía Diệp Phàm, mắt lại mở to thêm một vòng.

Lưu Bác Văn vội vàng điều chỉnh lại góc máy quay, để quay được dáng vẻ hiện tại của đại ca nhà mình đẹp trai hơn một chút.

Lúc này, khán giả trong phòng livestream cũng đã từ không khí tĩnh lặng trong suốt thời gian các thành viên đội khảo cổ lặn, một lần nữa sôi sục trở lại.

“Vãi chưởng!

Nếu không phải xác nhận lại một lần nữa đây là livestream, tôi còn

tưởng đây là phim kỹ xảo!" "Ai cũng biết, livestream không thể lồng tiếng hậu kỳ." "Thôi đi, vừa mới dùng chậu nước thử một chút, bây giờ người đã trên đường đến bệnh viện rồi." "Tôi đang ở hiện trường, tôi là ống thở, đây không phải kỹ xảo." "Đù má?

Tôi cũng muốn nhập hồn vào ống thở!" "Để tôi xem ai đã bị hai câu nói bất ngờ này làm cho tỉnh cả ngủ trong chương trình lặn biển nhàm chán này?" "Diệp Phàm ngầu bá cháy rồi!" "Làm ơn đi, anh ấy lúc nào chả ngầu?

Tất cả các CP tôi chỉ ship cặp đứng trước mặt tôi thôi!" "Mẹ kiếp, lúc nhân loại tiến hóa có bỏ quên tôi không vậy?

Chương 134

Tại sao con người có thể thở và nói chuyện trong nước a!" "Nói Diệp Phàm là con người thì rõ là fan mới, fan cũ như tôi từ hồi mộ Vương Mãng đã biết cái chữ 'Phàm' này chỉ để che mắt thiên hạ thôi." "Đây là tiên cá đời thực nào đang trốn thoát vậy?" Cùng lúc đó, Trương Cường và Khâu Ninh cũng dẫn các đội viên của mình đến muộn hơn Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh một bước.

Họ nhìn thấy ống thở lơ lửng bên miệng Diệp Phàm, cũng giật mình.

Phản ứng đầu tiên của Trương Cường và Hắc Hùng đều là nín thở, sau đó lội nước nhanh chóng đến bên cạnh Diệp Phàm, đưa ống thở của mình đến trước mặt hắn, trừng mắt nhìn các đội viên lính đánh thuê đối diện.

Trong lòng họ đều đang tính toán, nhất định phải giật một cái ống thở từ miệng đám lính đánh thuê này xuống.

Cho dù bọn họ còn có đồ dự phòng, cũng không thể tha cho những kẻ đã "phá hoại" ống thở của Diệp Phàm!

Khâu Ninh và các đội viên dưới quyền cũng lần lượt kéo cò súng, giơ súng lên, họng súng đen ngòm nhắm chuẩn vào mặt các đội viên lính đánh thuê đối diện.

Dù cách một lớp kính lặn, các đội viên lính đánh thuê đối diện cũng cảm nhận được địch ý nồng nặc từ các vệ sĩ, trong lòng vô cùng muốn khóc mà không có nước mắt.

Thầm nghĩ rốt cuộc ai mới là người bị hại a!

Họ mới là những người đang run lẩy bẩy dưới sự uy hiếp của vị

thần nhân có thể thở và nói chuyện trực tiếp trong nước này!

Mà nhìn thấy hai cái ống thở, Diệp Phàm vô thức làm một động tác ngửa người ra sau theo kiểu chiến thuật.

Nhưng tay cầm đao vẫn vững vàng.

Diệp Phàm ho khan hai tiếng, nói: "Đội trưởng Trương, anh Hắc Hùng, nhận tấm lòng của hai người." Bên cạnh, Hách Liên Tĩnh ngậm ống thở cố nén cười, bờ vai gã run lên bần bật, trước mặt phụt ra một loạt bọt khí.

Diệp Phàm dùng tay còn lại rất lịch sự đẩy hai bình dưỡng khí trước mặt về vị trí của chủ nhân, nói: "Tôi không sao." Các vệ sĩ chấn động nhìn Diệp Phàm nói chuyện bình thường trong nước.

Họ không có cách nào dùng sinh học và cấu tạo cơ thể người bình thường để lý giải hình ảnh này, chỉ có thể tạm thời xác định Diệp Phàm chính là vị tiểu thần tiên mà Hắc Hùng và Trương Cường đã trịnh trọng miêu tả cho họ trước khi hành động.

Sau khi hoàn hồn, các vệ sĩ cũng không hạ súng xuống.

Nếu Diệp Phàm lúc này đã kề đao lên cổ gã cầm đầu của đối phương, thì lập trường của họ cũng cực kỳ kiên định đứng về phía Diệp Phàm.

Bất kể sự việc có nguyên nhân gì, chính nghĩa chắc chắn đứng về phía Diệp Phàm.

Làm người, chính là phải tiêu chuẩn kép như vậy.

Diệp Phàm không giải thích tại sao mình có thể thở trong nước, mà nói ngắn gọn tình hình hiện tại: "Bọn họ muốn cho nổ ở đây, để mở lối vào cổ mộ." Các vệ sĩ nghe xong, trong lòng càng thêm tức giận.

Thầm nghĩ đặt bom trong mộ dưới biển, đúng là không phải đồ của nhà mình nên không biết xót!

Diệp Phàm tiếp tục nói: "Cách mở cơ quan của cánh cửa mộ này rất phức tạp, có hai cơ quan khởi động, phải khởi động cùng lúc, lối vào mới mở ra." "Hai cơ quan này hẳn là ở gần cửa ngọc." "Mọi người trông chừng bọn họ đi." "Tôi và..." Diệp Phàm quay đầu nhìn lại.

Trương Khải Linh bắt gặp ánh mắt của Diệp Phàm, tiến lên một bước, gật đầu với hắn.

Diệp Phàm cũng gật đầu đáp lại, nói: "Tôi và Tiểu Ca đi tìm thử." "Cơ quan của cánh cửa mộ này, sau khi mở ra sẽ rất nhanh tự động đóng lại, nên mọi người cần chuẩn bị nhanh chóng." Những lời này, chính là nội dung Diệp Phàm muốn nói từ đầu.

Trương Cường gật đầu, lúc Diệp Phàm rút đao về thì dùng súng dí vào sau gáy gã đội trưởng to con, cùng Diệp Phàm làm một cuộc bàn giao tù binh.

Diệp Phàm và Trương Khải Linh nhìn nhau một cái, sau đó quay đầu lội nước về hai hướng khác nhau.

Hai người bơi ra ngoài hơn hai mươi mét, Diệp Phàm dừng lại trước tiên, đặt chân xuống đáy biển.

Trương Khải Linh cũng dừng lại ngay sau đó, cả hai đều biết, đối phương và mình, đều đã tìm thấy thứ họ đang tìm.

Lúc này, Trương Cường đã dẫn các vệ sĩ áp giải đám lính đánh thuê vào trong đội ngũ.

Họ nhìn hai người gần như cùng lúc dừng lại.

Một bên, Hách Liên Tĩnh cũng rất rõ ràng, hai người này đã tìm thấy vị trí của cơ quan.

Gã làm một thủ thế OK với các thành viên đội khảo cổ, biểu thị rằng hai người tuyệt đối không có vấn đề gì.

Nếu phải tìm ra người tin tưởng Trương Khải Linh và Diệp Phàm nhất trong đội, thì Hách Liên Tĩnh chính là người không ai có thể tranh cãi.

Tình cảm của gã đối với hai người, không giống như những người khác trong đội, là sự sùng bái và kính phục vô cùng thuần túy.

Nhiều hơn, còn có một tầng thân phận thần bí phức tạp, là sự đồng cảm giữa những kẻ mạnh trong mắt người ngoài.

Lúc này, Diệp Phàm và Trương Khải Linh cách nhau hơn bốn mươi mét.

Diệp Phàm nhấc chân, gạt lớp cát dưới chân ra, để lộ ra chất liệu gạch tường bên dưới.

Chỉ thấy, trong viên gạch xanh có kích thước của một viên gạch lát sàn hình vuông còn có một bức tranh ghép cửu cung cách.

Trên mỗi ô vuông nhỏ đều có hoa văn rất đơn giản, bên trong hoa văn là nội dung bị ngắt quãng.

Người thường nhìn thoáng qua, e là căn bản không tìm thấy bất kỳ mối liên hệ nào trong đó.

Ví dụ như lúc này, chính là khán giả đang thông qua camera di động trên người hai người, từ góc nhìn thứ nhất của họ xem cửu cung cách này trên màn hình livestream.

Trong phần bình luận cũng là một mớ hỗn độn.

“Xin đừng nói với tôi, đây là một bức tranh ghép hoàn chỉnh.” “Tôi muốn biết những đường vân trên mấy viên gạch xanh này, có mối liên hệ tất yếu nào không?” “Cái livestream này làm tôi bó tay rồi.” “Báo

cáo thầy, câu này ngoài chương trình." "Nhìn mấy đường vân trên này, sao tôi có cảm giác là cho dù đặt bức tranh hoàn chỉnh trước mặt, tôi cũng chưa chắc nhận ra nhỉ?" "Tôi đột nhiên nhớ ra, Diệp Phàm vừa nói, cơ quan hai bên cần phải khởi động cùng lúc mới được, chẳng lẽ là cái kiểu mà tôi đang nghĩ sao." "Vãi chưởng, độ khó này là 1+1 > 2 à!" "Chỉ dựa vào thực lực mạnh mẽ chắc là không làm được đâu nhỉ?

Cái này phải cần dùng chung một bộ não mới hoàn thành được!" "Nói thật một câu, tôi với anh em ruột còn không có sự ăn ý như vậy." "Được rồi, bây giờ là lúc kiểm chứng CP của tôi có phải thật hay không." "Tôi thừa nhận tôi có thành phần cá cược, nhưng nếu thế này mà cũng được, tôi đi chuẩn bị tiền mừng cưới ngay bây giờ!" Lúc này, các thành viên đội khảo cổ ở gần lối vào Hán bạch ngọc cũng thông qua thiết bị bên này, nhìn thấy hình ảnh mà hai người đang thấy.

Hách Liên Tĩnh đầy hứng thú nhìn nội dung trên màn hình bình luận, không ngờ khán giả trong phòng livestream lại có những suy nghĩ thần kỳ như vậy.

Mấy vị giáo sư già cũng nhíu mày nhìn đồ án trên màn hình.

Một vị giáo sư già thở dài, trong ống thở của ông ta phụt ra một lượng lớn bọt khí.

Ông ta ngẩng đầu, nhìn mấy ông bạn già bên cạnh, lắc đầu.

Bạch Trường Minh và Mạc Hồng Hiên cũng tập trung tinh thần, nhìn phù văn đồ án trên đó.

Nhưng rất nhanh hai người liền thành thật nhìn nhau, lắc đầu.

Hoa văn đồ án trên cửu cung cách nguệch ngoạc và đơn điệu, lúc này họ thậm chí còn không biết nên bắt đầu từ ô vuông nào.

Hơn nữa môi trường hiện tại, cũng không cho phép họ mở miệng thảo luận, chỉ dựa vào thủ thế và ánh mắt giao tiếp, còn phức tạp hơn

nhiều so với giao tiếp bằng ngôn ngữ trực tiếp.

Hiện tượng này khiến các thành viên đội khảo cổ đều có chút thất vọng.

Chỉ có Hách Liên Tĩnh, vẫn đang cười tủm tỉm nhìn nội dung trên màn hình.

Đột nhiên, màn hình hai bên đồng thời chuyển động.

Camera di chuyển xuống dưới, là hai người đã ngồi xổm xuống.

Trong màn hình gần như đồng thời xuất hiện hai bàn tay thon dài, khớp xương rõ ràng, họ dùng cùng một tần suất di chuyển các mảnh ghép cửu cung cách.

Hai bàn tay rất giống nhau, đều có ngón giữa và ngón trỏ hơi dài hơn người thường.

Hơn nữa cảm xúc mà hai bàn tay truyền đạt ra cũng cực kỳ tương tự, đều cho người ta cảm giác trấn định tự nhiên.

Từ trạng thái di chuyển các ô vuông nhỏ trên cửu cung cách của hai bàn tay này, mọi người có thể thấy rõ ràng: mỗi một động tác họ làm đều không phải là để thử nghiệm mà di chuyển các ô vuông, mà là họ kiên định rằng những gì mình đang làm, chính là các bước chính xác.

Hai bàn tay truyền đạt ra, không chỉ đơn thuần là tự tin, mà nhiều hơn, còn là sự tin tưởng đồng thời vào đối phương.

Như mây trôi nước chảy, thuần thục quen thuộc, không chỉ chấn động lòng người, mà còn vô cùng đẹp mắt.

Chương 135

Nếu không phải đồ án trên cửu cung cách hoàn toàn không giống nhau, cách họ sắp xếp cũng không giống nhau, người xem livestream thậm chí còn nhầm hai màn hình này là sao chép dán.

Cùng với sự chuyển động chậm rãi của hai bàn tay, đồ án trên cửu cung cách dần hiện ra hình hài.

Đó không phải là chữ viết hay đồ án cụ thể, mà giống một loại phù văn trừu tượng nào đó hơn.

Rất nhanh, hai bàn tay đồng thời dừng lại.

Một bức tranh ghép hoàn chỉnh xuất hiện trong màn hình.

Hai đồ án này, lại đều là một nửa của một totem.

Các thành viên đội khảo cổ chấn động nhìn màn hình đã tĩnh lại, rồi lại nhìn về phía Trương Khải Linh và Diệp Phàm hai bên.

Họ đang ở hiện trường, hoàn toàn có thể xác định, hai người này suốt quá trình không hề có bất kỳ giao tiếp nào, mà là cúi đầu mỗi người làm việc của mình.

Nếu không phải họ biết hai người này đang làm gì, thì cho dù có người nói đây chỉ là hai người lạ bên đường cũng hợp lý!

Nhưng họ lại cùng một lúc, ghép xong bức tranh ghép khó hiểu này!

Hơn nữa totem trên bức tranh này, lại là mỗi người một nửa!

Hai totem đối xứng, gần như giống như đang nói lên linh hồn của hai người cũng đối xứng như vậy!

Đồng thời, các đội viên cũng lờ mờ nhận ra nội dung trên totem là

gì.

Tuy không cụ thể, nhưng trong biểu đạt trừu tượng như vậy, mọi người vẫn có thể lờ mờ phân biệt được, đây là một totem chim.

Ngay sau đó, Diệp Phàm và Trương Khải Linh đồng thời đứng thẳng người dậy.

Diệp Phàm không khỏi có chút cảm thán sự thần kỳ của Úc Lũy chi lực.

Mà phía bên kia, Trương Khải Linh cũng có chút chấn động nhìn về phía Diệp Phàm cách đó bốn mươi mét.

Ngay cả chính anh cũng không ngờ, lại có thể có sự ăn ý như vậy với người khác.

Cảm giác vừa rồi là thứ anh không thể hình dung được, đó là một cảm giác thân thiết và tin tưởng đến từ sâu thẳm linh hồn và trong huyết mạch.

Thậm chí là một cảm giác an toàn.

Anh thực sự chấn động trước thực lực của Diệp Phàm, một đồng đội mạnh mẽ có thể khiến hành động của mình trở nên an tâm hơn, chuyện này không làm anh ngạc nhiên.

Giống như cùng hành động với Hách Liên Tĩnh, sẽ khiến anh càng yên tâm mạnh dạn giao phó sau lưng cho đối phương.

Nhưng sự tin tưởng tuyệt đối, cảm giác an toàn tuyệt đối vừa rồi, là thứ anh chưa từng trải qua.

Chẳng lẽ, nguồn gốc của cảm giác này là do đối phương là tộc trưởng của dòng dõi Đồ Long Kỳ Lân?

Trương Khải Linh có chút chuyên chú nhìn về phía Diệp Phàm, muốn xem phản ứng của hắn.

Nhưng mà, biểu cảm trên mặt Diệp Phàm dường như không có một chút bất ngờ nào, ngược lại là một cảm giác đã biết trước.

Diệp Phàm không bất ngờ, lại khiến Trương Khải Linh có chút bất ngờ.

Anh không khỏi nheo mắt lại, muốn nhìn kỹ hơn một chút.

Tuy nhiên lúc này, từ phía Hán bạch ngọc truyền đến một tiếng nổ vang.

Dòng nước dưới chân anh, cũng bắt đầu chuyển động nhanh chóng!

Tiếng nổ vang vọng từ phía Hán bạch ngọc truyền đến vô cùng dữ dội, tạo cho người ta cảm giác chấn động đến màng nhĩ.

Ngay khoảnh khắc âm thanh vang lên, Diệp Phàm đã cảnh giác.

Bởi vì âm thanh này khoa trương hơn hẳn so với tiếng mở cửa cơ quan mộ thất thông thường.

Nghe không giống tiếng mở cửa, mà càng giống tiếng vận hành của một cỗ máy khổng lồ bên trong cổ mộ.

Hơn nữa, dựa vào thính lực của mình, Diệp Phàm đã nhạy bén nghe thấy tiếng mở cửa vốn có đã bị tiếng nổ cực lớn này lấn át.

Cho nên không phải tiếng nổ này thay thế tiếng mở cửa, mà là do tiếng nổ quá mạnh, che lấp đi tiếng mở cửa ban đầu.

Do đó, Diệp Phàm gần như ngay lập tức cảm nhận được dòng nước dưới chân đột nhiên chảy xiết.

Dòng nước dưới chân chuyển động trước, sau đó dòng nước xung quanh cũng bắt đầu vận động.

Diệp Phàm lập tức quay đầu nhìn về phía các thành viên đội khảo cổ.

Chỉ thấy các thành viên đội khảo cổ vừa nãy còn đứng bên cạnh lối vào, lúc này đã hoàn toàn biến mất tại chỗ, bị hút vào trong.

Cùng lúc đó.

Trương Khải Linh vì một thoáng lơ đãng vừa rồi, hiếm khi không kịp phản ứng với sự thay đổi của môi trường xung quanh.

Sắc mặt anh lạnh đi, bị cuốn vào xoáy nước lấy lối vào cổ mộ vừa mở làm trung tâm.

Đây là một xoáy nước có tốc độ quay cực nhanh, Trương Khải Linh chỉ miễn cưỡng giữ được thăng bằng trong đó.

Ngay lập tức, anh đã nhận ra sự đáng sợ của cơ quan này.

Đầu tiên, nó đòi hỏi phải có hai người biết cách phá giải cơ quan và có mức độ ăn ý cực cao cùng lúc phá giải.

Khi đó, lối vào sẽ mở ra, hút những người đứng gần đó vào cổ mộ bên dưới.

Nhưng người phụ trách phá giải cơ quan lại phải đối mặt với xoáy nước mạnh mẽ này.

Hoặc là bị xoáy nước xé tan tác, hoặc là bị hất văng ra xa hơn.

Chiêu này của chủ mộ vô cùng cao tay.

Người có thể mở được cánh cửa này chắc chắn là những người có thực lực nổi bật trong nhóm ngoại lai.

Và mục đích thiết kế của chủ mộ chính là để loại bỏ chính xác hai cao thủ trong nhóm ngoại lai ngay từ cửa vào.

Lúc này, ống thở của Trương Khải Linh đã bị xoáy nước cuốn đi.

Anh nín thở, nắm chặt Kinh Trập trong tay.

Kinh Trập lập tức phát ra một luồng huỳnh quang màu tím trong

tay anh, Trương Khải Linh tức thì giữ vững được thăng bằng giữa xoáy nước.

Anh hơi nhíu mày, nhìn những bọt khí trắng xóa dày đặc trước mắt, muốn tìm kiếm bóng dáng của Diệp Phàm.

Lối vào đã mở, rất nhanh sẽ đóng lại.

Anh phải tìm thấy Diệp Phàm càng sớm càng tốt!

Bỗng nhiên.

Giữa tiếng nước chảy, anh nghe thấy giọng của Diệp Phàm: "Tiểu Ca, giữ chặt Kinh Trập!" Trương Khải Linh hơi sững sờ, theo bản năng nắm chặt Kinh Trập trong tay hơn một chút.

Sau đó, anh nghe thấy một câu: "Kinh Trập, qua đây!" Ngữ khí đó, nghe như đang gọi đứa con nhà mình vậy.

Chương 136

Trương Khải Linh còn chưa kịp phản ứng, đã thấy Kinh Trập trong tay mình phát ra một luồng sáng vàng đỏ xen kẽ.

Mà ánh sáng vốn có của Kinh Trập, đáng lẽ phải là hệ màu lam tím.

Giữa lúc kinh ngạc, Trương Khải Linh bị Kinh Trập kéo đi vun vút về một hướng.

Đó là hướng phát ra giọng nói của Diệp Phàm!

Trương Khải Linh được Kinh Trập đưa đi xuyên qua những bọt khí trắng dày đặc, một lát sau liền đâm sầm vào lòng một người.

Chưa đợi anh kịp phản ứng, người này đã chẳng chút kiêng dè ôm chặt lấy anh, lao nhanh về phía lối vào sắp đóng lại.

Ngay trước khoảnh khắc lối vào đóng lại, hai người đã thuận lợi tiến vào.

Lúc này, Diệp Phàm đang ôm Trương Khải Linh mặt đối mặt.

Hắn thực sự cảm nhận được lời miêu tả của Tiểu Tam Gia trong sách về Đại Trương ca: "Gã Muộn Du Bình kia dường như mất máu quá nhiều, mãi không tỉnh lại, tôi đỡ gã lên xe bò, người này cũng thật là, thân thể mềm như phụ nữ, dường như không có xương cốt vậy." Mặc dù cho đến hôm nay, Diệp Phàm còn chưa từng nắm tay con gái.

Kể cả lần tiếp xúc thân thể để cứu Bạch Khinh Nhứ trước đó.

Nhưng với một người chỉn chu như Diệp Phàm, lúc đó mọi tâm tư của hắn đều đặt vào suất tuyển thẳng cao học.

Trước khi Bạch Khinh Nhứ tỏ tình trong phòng bệnh, trong mắt

Diệp Phàm, Bạch Khinh Như không phải là một người khác giới bình thường hay xinh đẹp, mà là một chướng ngại vật khổng lồ trên con đường có được suất tuyển thẳng.

Vì vậy lúc này, Diệp Phàm, người tự cho rằng mình còn chưa từng nắm tay con gái, cảm thấy lời miêu tả của Tiểu Tam Gia về Đại Trương ca khi đó vô cùng xác đáng.

Hắn không khỏi cảm thán, Khải Linh tiểu ca này tuy trông như một vị thần mặt lạnh, nhưng phải công nhận là cũng khá "tốt".

Không hổ là người đàn ông luyện súc cốt công từ nhỏ!

Mà lúc này, Diệp Phàm, người cũng đã nhận được phần thưởng hệ thống là súc cốt công từ sớm nhưng vì không có cơ hội sử dụng nên đã quẳng nó ra sau đầu, lại không hề biết rằng, trong mắt Trương Khải Linh đang được ôm, hắn, người cũng sở hữu súc cốt công, cũng giống như vậy.

Tuy nhiên, sau khi hai người vào trong, lối vào trên đỉnh đầu đóng lại, lực nổi của nước xung quanh cũng đột ngột biến mất.

Diệp Phàm vì đang ôm Đại Trương ca trong truyền thuyết có luyện súc cốt công mà lòng dạ có chút xốn xang, nhất thời không để ý, sau khi khựng lại giữa không trung liền rơi thẳng xuống dưới.

Trương Khải Linh nghe thấy bên tai một tiếng hít khí ngắn của Diệp Phàm, sau đó nói: "Kinh Trập." Chỉ thấy, Kinh Trập vốn đang tỏa ra ánh sáng đỏ vàng xen kẽ lại một lần nữa trở lại với ánh sáng lam tím quen thuộc.

Trương Khải Linh nắm lấy Kinh Trập, từ bị động chuyển thành chủ động, đưa Diệp Phàm thoát khỏi trọng lực của trái đất.

Diệp Phàm ngẩn người: Chẳng phải mình mới là anh hùng cứu mỹ nhân sao?

Trước khi nghĩ thông suốt vấn đề này, hắn đã được Trương Khải Linh đưa đi, vững vàng đáp xuống mặt đất.

Sau khi đáp đất, hai người liền nhìn thấy tình trạng hiện tại của đội khảo cổ đã biến mất lúc nãy.

Chỉ thấy trước mặt họ là một hồ nước hình cái bát khổng lồ.

Hồ nước cao hơn hai mét, đường kính trông gần mười mét, toàn bộ thể tích đều khá lớn.

Chất liệu của hồ nước cũng được làm từ Hán bạch ngọc, chỉ có điều loại ngọc này, không phải là ngọc, mà là một loại vật liệu đá cẩm thạch trong xây dựng.

Trông nó nhẵn bóng, chắc chắn và vô cùng dày dặn, màu sắc rất tinh khiết.

Cảm giác nó mang lại giống như một bể bơi khổng lồ được xây dựng cực kỳ tốt trên mặt đất.

Mà các thành viên đội khảo cổ biến mất ở lối vào lúc nãy, đều đang ở trong đó.

Một số người đã đến được mép hồ, một số khác vẫn đang được các nhân viên bảo vệ giúp đỡ để tiến vào bờ.

Đỉnh mộ cách nơi này khoảng ba bốn tầng lầu, xem ra các thành viên đội khảo cổ cũng nhờ có hồ nước này mà không bị độ cao đó lấy đi tính mạng.

Lúc này, Hách Liên Tĩnh rơi vào cùng đội khảo cổ đang chống cằm bám vào mép hồ, phát ra tiếng "chậc chậc".

Bên cạnh anh ta là Lưu Bác Văn đang cầm máy quay cầm tay.

Điều khiến Diệp Phàm cảm thấy vô cùng bất hợp lý là, gã Hách Liên Tĩnh này lúc này lại đã đổi kính bơi màu đen sang cặp kính râm

của mình.

Hách Liên Tĩnh chú ý thấy Diệp Phàm đang nhìn mình, liền cười vỗ vai Lưu Bác Văn bên cạnh, nói với Diệp Phàm: "Lúc xuống đây tiện tay vớt giúp cậu một cậu bạn." "Cậu nợ tôi một ân huệ đấy nhé." Lưu Bác Văn bám vào mép hồ, hơi thở hổn hển.

Lúc này, cậu ta cũng đã nhả ống thở ra, đang nhe răng cười, máy ảnh che gần hết nửa khuôn mặt, có chút yếu ớt vẫy tay còn lại chào Diệp Phàm: "Tốt quá rồi đại ca, hai người cũng vào thuận lợi rồi." Câu này của Lưu Bác Văn vốn dĩ là vui mừng, nhưng vì thể lực tiêu hao quá nhiều, nói ra có chút hổn hển, nên nghe có vẻ ẩn ý.

Hách Liên Tĩnh cười vỗ vai Lưu Bác Văn.

Sau đó, anh ta chống tay vào mép hồ, vô cùng linh hoạt và nhẹ nhàng lật người ra khỏi hồ, đáp đất hoàn hảo.

Sau khi đáp đất, anh ta đi đến bên cạnh Diệp Phàm và Trương Khải Linh.

Đầu tiên là liếc nhìn hai người một cách đầy ẩn ý.

Mặc dù đôi mắt của Hách Liên Tĩnh bị một cặp kính râm lớn che đi, nhưng độ cong khóe miệng của anh ta vẫn khiến người ta cảm nhận rõ ràng ánh mắt của anh ta rất không bình thường.

Việc đầu tiên Hách Liên Tĩnh làm khi đến bên hai người là ghé sát vào Diệp Phàm, cúi đầu nhìn một lượt tai, má và cổ của hắn.

Diệp Phàm theo phản xạ lùi lại một bước, đứng cạnh Trương Khải Linh, tháo kính bơi xuống, có chút đề phòng nhìn Hách Liên Tĩnh: "Làm gì vậy?" Hách Liên Tĩnh thẳng thắn nói: "Tôi xem cậu có lén lút tiến hóa ra mang cá không." Diệp Phàm thầm nghĩ, tiến hóa ra mang cá thì thành sinh vật biển rồi, phải nói là thoái hóa ra mang cá mới đúng chứ.

Một bên, Trương Khải Linh cũng hơi nhíu mày, nói: “Hạt Tử.” Hách Liên Tĩnh nhìn Trương Khải Linh, lúc này mới đứng thẳng người dậy, nhún vai nói: “Được rồi, được rồi, xác nhận qua ánh mắt, Tiểu Diệp không có tiến hóa ra mang cá.” “Nhưng hai người thật sự nên xem bình luận trong phòng livestream nói gì đi.” Nói rồi, Hách Liên Tĩnh dường như hồi tưởng lại, sau đó chép miệng đầy ẩn ý: “Ghê gớm, rất ghê gớm.” Lúc này, Lưu Bác Văn vừa bám vào mép hồ quay cảnh ba người trên mặt đất, vừa tiếp tục lười biếng thở dốc.

Khán giả trong phòng livestream từ lúc nhìn thấy Diệp Phàm và Trương Khải Linh đáp đất đã bắt đầu sôi sục.

“Vãi chưởng, cửa mở thật rồi anh em ơi!

Đây chắc chắn là CP được chủ mộ chứng nhận rồi!” “Lúc đầu tôi thừa nhận là mình có cược, nhưng bây giờ tôi cảm thấy kèo của mình thắng chắc rồi.” “Hai người này ít nhiều gì cũng có tài bay lượn trong người.” “Thật sự, người biết bay trông rất xứng đôi.” “Chết tiệt, tôi đã xây biệt thự dưới đáy hố CP này rồi.” “Tôi có thể là giả, nhưng CP của tôi phải là thật!” “Điên rồi, nhìn thế nào cũng thấy Tiểu Diệp tộc trưởng mới là tổng công được chưa, mặt mũi của tôi biết để vào đâu?” “Phản ứng hóa học này thật kỳ diệu, Tiểu Diệp tộc trưởng ghép CP với ai tên cũng đứng trước, nhưng ghép với Khải Linh tiểu ca thì…” “Làm ơn đi, là Khải Linh tiểu ca ôm Tiểu Diệp tộc trưởng xuống đó, vị trí này còn chưa rõ ràng sao?” “Thuyền Xích Xích không còn ai à?

Hắc gia phát đường đến mức này rồi mà vẫn không ai chèo sao?” “Không chèo, không chèo, ngoài thuyền này × thuyền kia ra tôi không chèo gì hết.” “Quan phương ấn đầu bắt chèo mà còn không chèo.

Cậu có vẻ hơi nổi loạn nhỉ.” “Vậy là không ai quan tâm, cái cổ mộ dưới nước này, lại không có nước sao?”.

Cùng lúc đó, bên ngoài hồ nước.

Hách Liên Tĩnh sau khi kiểm tra xem trên người Diệp Phàm rốt cuộc có tiến hóa ra mang cá không, lại nhìn sang Trương Khải Linh.

Chỉ thấy, bộ đồ lặn bó sát trên người Trương Khải Linh lúc này trông có chút méo mó, rất giống như bị thứ gì đó xé qua.

Anh ta "Dì" một tiếng, nhìn sang Diệp Phàm, phát hiện đồ lặn trên người Diệp Phàm thì vẫn còn nguyên vẹn.

Hách Liên Tĩnh có chút khinh bỉ: "Hai người ở bên ngoài rốt cuộc đã làm gì sau lưng chúng tôi vậy?" Diệp Phàm đang định trả lời, thầm nghĩ chuyện vô tình ăn đậu hũ của Tiểu Ca trong xoáy nước lớn liệu có thể nói ra được không?

Đúng lúc chuẩn bị mở miệng, giọng nói thông báo của hệ thống vang lên trong đầu Diệp Phàm: 【Đinh!

Chúc mừng ký chủ, ra tay giúp đỡ Trương thị thần bí, phù hợp với nhân vật Vương đạo trưởng Võ Đang, độ hoàn nguyên +5%, độ hoàn nguyên hiện tại là 25%.】 【Điểm số tương ứng đã được nhân với 25% và chuyển vào người ký chủ.】 【Chúc mừng ký chủ, nhận được phần thưởng hệ thống.】 【Đinh!

Thiên Ngữ Thiên Tầm, ký chủ có thể thông thạo nghe, nói, đọc, viết tất cả ngôn ngữ quốc gia, chỉ cần đã được tạo ra, ký chủ đều có thể nắm vững trong lòng bàn tay.】 Diệp Phàm phản ứng một chút.

Hắn tự biết hệ thống nhắc đến việc mình giúp đỡ Trương thị thần bí chính là chỉ Trương Khải Linh.

Cho nên dù trước đó hắn có giúp Trương Cường, nhưng vì Trương Cường không đủ thần bí, nên không nhận được độ hoàn nguyên.

Nhưng mà.

Trương thị thần bí được Vương Dã, người đang được hoàn nguyên, giúp đỡ là ai nhỉ?

Chương 137

Diệp Phàm hơi hồi tưởng lại, rất dễ dàng loại trừ ra được những người họ Trương có giao thiệp với Vương Dã.

Ngay sau đó, trong đầu hắn hiện lên hình ảnh một thiếu niên mặc áo choàng, buộc tóc đuôi ngựa, chỉ tay lên trời, ngông cuồng nói: "Còn ta, muốn lật tung, chính là bầu trời này!" Tứ lễ!

Trương Bích Liên!

Diệp Phàm không động thanh sắc giật giật khóe miệng, thầm nghĩ góc độ hoàn nguyên nhân vật của hệ thống, thật sự ngày càng oái oăm.

Một bên, trong lúc Diệp Phàm đang im lặng, Trương Khải Linh đã trả lời câu hỏi của Hách Liên Tĩnh.

Anh nhàn nhạt nói: "Bị xoáy nước xé." Hách Liên Tĩnh phát ra một tiếng "Ồ ~" đầy ẩn ý.

Tuy nhiên, Trương Khải Linh sau khi giải thích xong liền không để ý đến phản ứng của Hách Liên Tĩnh nữa.

Anh vừa đặt ba lô sau lưng xuống đất, vừa ngồi xổm xuống kéo khóa kéo bộ đồ lặn trên người, chuẩn bị cởi bộ đồ lặn đang bó chặt trên người ra.

Diệp Phàm hít sâu một hơi.

Mộ thất đã thoát khỏi môi trường biển, họ không còn cần đến trang bị lặn nặng nề trên người nữa.

Các thành viên rơi vào trước vẫn đang bận rộn lên bờ trong hồ nước, chưa kịp chuẩn bị bất kỳ thiết bị chiếu sáng nào.

Vì vậy cả gian mộ thất vô cùng tối tăm, ngoài hồ nước màu trắng

vô cùng bắt mắt ở giữa và những thứ xung quanh họ, cảnh vật ở xa hơn đã chìm trong bóng tối.

Chú ý thấy Diệp Phàm đang nhìn sang hai bên mộ thất, Hách Liên Tĩnh vừa cởi đồ lặn trên người, vừa nói: "Hai người không nhìn rõ những thứ xung quanh chứ." Nói rồi, anh ta lắc đầu, nói: "Rất thảm liệt, lát nữa lúc bật đèn, hai người chuẩn bị tâm lý đi nhé." Nói rồi, anh ta duỗi tay, khoác lên vai hai người.

Sau đó, bí ẩn nói: "Ây, rất thảm liệt." Qua cảm giác trên cổ, Diệp Phàm nhận ra Hách Liên Tĩnh cũng đã cởi đồ lặn ra.

Hắn liếc sang bên cạnh, phát hiện Hách Liên Tĩnh đã cởi một nửa đồ lặn, cởi trần nửa người trên và buộc phần đã cởi quanh eo.

Mà Trương Khải Linh ở bên kia cũng bị Hách Liên Tĩnh khoác vai, cũng đã cởi một nửa đồ lặn.

Trước đó lúc thay đồ lặn trên boong tàu, Diệp Phàm đã được chiêm ngưỡng thân hình của Trương Khải Linh rồi.

Nhưng lần này, lại khiến Diệp Phàm phải dụi mắt.

Chỉ thấy, lúc này trên người Trương Khải Linh, đang rực cháy một hình xăm màu sẫm.

Da của Trương Khải Linh rất trắng, cho nên dù ở trong môi trường tối tăm như vậy, trên người có thêm thứ gì cũng cực kỳ rõ ràng.

Lồng ngực anh vì hô hấp mà khẽ phập phồng.

Diệp Phàm hơi nhíu mày, nhìn vào những đường nét trên đó.

Việc Trương Khải Linh có hình xăm rực cháy lên theo nhiệt độ tăng cao không khiến Diệp Phàm ngạc nhiên.

Nhưng điều khiến hắn có chút kinh ngạc là, hình xăm trên người

Trương Khải Linh, không phải là Kỳ Lân.

Đó là một thần thú luôn ở trong mây.

Nếu nói hình xăm của hắn là một thần thú hình rồng đạp lửa mà đến, thì hình xăm trên người Trương Khải Linh trông giống như một thần thú giống hổ đạp mây mà tới.

Thần thú có một khuôn mặt hổ hung thần ác sát, đầu có sừng, thân hình gầy gò, tứ chi giống người, sau lưng còn có một đôi cánh lông vũ.

Trương Khải Linh chú ý đến ánh mắt của Diệp Phàm, quay đầu đối diện với đôi mắt của hắn.

Giống như lúc giới thiệu Kinh Trập với Diệp Phàm, anh nói: "Cùng Kỳ." Hách Liên Tĩnh cũng quay đầu nhìn Diệp Phàm.

Chỉ thấy, trong ba người, chỉ còn lại Diệp Phàm vẫn ăn mặc chỉnh tề.

Anh ta thuận nước đẩy thuyền nghiêng người về phía Diệp Phàm, sau đó cứ thế khoác vai Diệp Phàm, kéo khóa kéo bộ đồ lặn trên người hắn xuống, nói: "Nói mới nhớ, trên người Tiểu Diệp cậu không phải cũng có hình xăm sao?" Diệp Phàm không động thanh sắc giật giật khóe miệng, cảm nhận cơn gió lành lạnh trước ngực.

Lần trước bị lộ hàng trước mặt bàn dân thiên hạ như vậy, cũng là lần trước, lúc bị Bạch Khinh Nhứ giật áo ba lỗ xuống.

Diệp Phàm nhanh chóng giơ tay, đặt lên bụng Hách Liên Tĩnh, ngăn cản hành vi của anh ta.

"Cảm ơn, tôi tự làm được." Nói rồi, Diệp Phàm tự mình cởi một nửa bộ đồ lặn giống như hai người kia.

Việc khởi động trong xoáy nước vừa rồi, khiến hình xăm trên

người hắn cũng rực cháy lên.

Trương Khải Linh gọi hắn một tiếng: "Diệp Phàm." Diệp Phàm "Ừ" một tiếng.

Trương Khải Linh nhìn hình xăm trên người hắn, nói: "Kỳ Lân đạp hỏa, là Thụy thú." Sau đó, lại chỉ vào hình xăm trên người mình, nhàn nhạt mở miệng nói: "Còn Cùng Kỳ, là biểu tượng của tà ác, đại diện cho vật chí tà." Trương Khải Linh dường như chỉ muốn nói cho Diệp Phàm biết chuyện này, nói xong, liền gỡ tay Hách Liên Tĩnh khỏi vai mình.

Sau đó lại quay người, tự mình mặc chiếc áo ba lỗ màu đen vào, che đi một nửa hình xăm màu đen đó.

Hách Liên Tĩnh có chút lo lắng gọi anh một tiếng: "Ách Ba." Trương Khải Linh "Ừ" một tiếng, nói: "Không sao." "Cậu ấy nên biết." Sau đó, động tác mặc áo hoodie của anh khựng lại, nói: "Hơn nữa, cậu ấy rồi cũng sẽ biết." Hách Liên Tĩnh nghe Trương Khải Linh trả lời, không khỏi có chút bất đắc dĩ cười cười, sau đó nhìn Diệp Phàm nhún vai.

Diệp Phàm cũng biết về thần thú Cùng Kỳ.

Một sinh vật kỳ quái kết hợp cả thiên thần, quái thú và kẻ ác, bộ mặt thật không thể giải mã, là biểu tượng của tà ác, đại diện cho vật chí tà.

Hắn cũng có thể cảm nhận rõ ràng sự thay đổi cảm xúc của Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh vì hình xăm Cùng Kỳ của Trương Khải Linh bị lộ ra.

Diệp Phàm thầm thở dài trong lòng.

Thầm nghĩ Tiểu Ca ơi, hình xăm Cùng Kỳ này không thể trách anh được!

Muốn trách, thì phải trách tôi!

Là tôi, cố chấp muốn xuyên không đến thế giới này!

Là tôi, cố chấp vì suất tuyển thẳng cao học mà xuống mộ!

Là tôi, cố chấp muốn đóng vai Đại Trương ca, cướp mất hình xăm Kỳ Lân!

Là trẫm!

Cố chấp muốn cưới Thuần Nguyên!

Muốn trách, thì cứ trách trẫm đi!

Lúc này, trong mắt Diệp Phàm, Trương Khải Linh bỗng có thêm một lớp filter mỹ nhân tan vỡ.

Diệp Phàm không khỏi lại lần nữa cảm thán, thầm nghĩ quả nhiên là ta thấy còn thương!

Sau đó, hắn thản nhiên rút quần áo của mình từ trong ba lô ra, vừa mặc áo vào, vừa nói: "Kinh Trập." Ngay lập tức, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh đang bắt đầu thay quần áo đồng thời quay đầu nhìn về phía Diệp Phàm.

Kinh Trập đang đặt bên cạnh Trương Khải Linh cũng phát ra một luồng sáng màu đỏ vàng, bắt đầu rung động tại chỗ.

Rất có vẻ muốn lao vào tay Diệp Phàm.

Diệp Phàm nhìn Kinh Trập, xua tay nói: "Ngoan, không phải gọi ngươi." Trương Khải Linh chạm vào Kinh Trập, thanh kiếm bên cạnh liền ngoan ngoãn trở lại.

Diệp Phàm nói: "Trong hai mươi bốn tiết khí, Kinh Trập phản ánh hiện tượng sinh vật bị ảnh hưởng bởi quy luật tiết khí mà nảy mầm sinh trưởng." "Tục ngữ có câu, tiết Kinh Trập nghe tiếng sấm, đánh thức côn trùng ngủ đông." "Nếu thật sự là thứ gì đó trời sinh chí tà,

sao có thể cầm được một thứ có linh khí như vậy chứ?" Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh đều đột ngột quay đầu lại, nhìn về phía Diệp Phàm.

Chỉ thấy, Diệp Phàm vừa nói, vừa đã mặc chiếc áo ba lỗ màu đen vào người rồi.

Hách Liên Tĩnh bật cười thành tiếng.

Anh ta vừa cười, vai vừa rung lên.

Chương 138

Sau đó, anh ta khoác vai Diệp Phàm, u sầu thở ra một hơi vô cùng khoa trương, ra vẻ nói: “Ai da, thực ra tôi cũng là người có một câu chuyện buồn đó.” “Cậu có muốn nghe không Tiểu Diệp?” Diệp Phàm lúc này đang chuẩn bị cúi người kéo quần lặn xuống, hắn nói: “Mời nói.” Tuy nhiên, Hách Liên Tĩnh chỉ kịp mở đầu: “Ngày xửa ngày xưa, có một đôi cơm rang trứng, họ…” Câu chuyện buồn còn chưa kể xong, đã bị Lưu Bác Văn ở phía sau cắt ngang: “Đại ca!” “Máy quay của chúng ta có chế độ ban đêm đó.” Lưu Bác Văn nhìn bình luận trên livestream một hồi lâu, cuối cùng mới nói ra câu này lúc Diệp Phàm chuẩn bị cúi người cởi quần.

Lúc này, bình luận trên livestream đã dày đặc che kín cả màn hình.

“Tiểu streamer, tôi đã là fan cứng của cậu rồi, sao giờ cậu lại khách sáo với chúng tôi thế!” “Tiểu streamer, tôi khuyên cậu đừng có không biết điều như vậy!” “Hình xăm cặp!

Mẹ ơi con chèo được thuyền real rồi!” “Chị em thuyền Xích Xích ở đâu?

Chúng ta giương cờ lên nào!” “Trời ơi!

Hình xăm cặp, đây thật sự là quan phương ra tay trước!” “Ai da, thực ra chế độ ban đêm này cũng khá vô dụng, chúng ta cũng chẳng nhìn rõ được gì, chỉ thấy xa xa trong mộ thất có vài cái bóng trắng kỳ quái thôi à~” “Nói mới nhớ, mấy thứ trắng trắng này là gì vậy, sao trông giống mấy hạt gạo trắng khổng lồ thế nhỉ.”.

Lúc này, ba người nghe thấy giọng Lưu Bác Văn cũng đồng thời nhìn về phía cậu ta.

Chỉ thấy Lưu Bác Văn vẫn còn bám ở mép hồ, lúc này đã ngượng

ngùng dùng một tay che ống kính lại.

Mà những người rơi xuống hồ cùng cậu ta, cũng đang được các nhân viên bảo vệ giúp đỡ thoát khỏi hồ nước.

Hơn một nửa số người đã đứng trên mặt đất bên cạnh hồ.

Trương Cường lau nước trên mặt, kéo khóa kéo đồ lặn xuống, để lộ ra nửa thân trên với cơ bắp cường tráng, chỉ huy: "Xin các nhân viên tạm thời che toàn bộ ống kính, đợi chúng tôi chuẩn bị xong, livestream có thể chính thức bắt đầu." Ba người lắc đầu, liền quay lại nhanh chóng thay quần áo của mình.

Trong lúc chỉnh lại quần áo, trong đầu Diệp Phàm đột nhiên vang lên một tiếng thông báo của hệ thống. 【Đinh!

Chúc mừng ký chủ, nhận được hảo cảm của Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh, phù hợp với nhân vật Đạo Bút Tà, độ hoàn nguyên +5%, độ hoàn nguyên hiện tại là 20%.】 【Điểm số tương ứng đã được nhân với 20% và chuyển vào người ký chủ.】 【Chúc mừng ký chủ, nhận được phần thưởng hệ thống.】 【Đinh!

Sinh Tích Văn Dịch, tất cả các loại văn tự cổ hiện có trên đời, nghe, nói, đọc, viết, đều nằm trong lòng bàn tay.】 Sau khi tất cả đã chuẩn bị xong, Diệp Phàm tìm thấy đèn pin trong túi trang bị của mình.

"Cạch", vài luồng sáng đèn pin gần như đồng thời bật lên.

Ngoài cái trong tay Diệp Phàm, còn có của Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh, cùng với vài thành viên đội khảo cổ phía sau đã ra khỏi hồ nước và chuẩn bị xong.

Chỉ thấy, mộ thất vốn tối đen như mực, theo vài luồng sáng trắng đột ngột sáng lên, hơn nửa gian mộ thất cũng theo đó được chiếu sáng.

Mà Diệp Phàm sau khi nhìn rõ tình hình trong mộ thất, lúc này cũng hiểu vì sao Hách Liên Tĩnh lúc nãy lại dùng ngữ khí đầy ẩn ý như vậy, nói ra những lời như "thảm không nỡ nhìn".

Chỉ thấy, không gian cả mộ thất vô cùng lớn, gần bằng bốn sân bóng rổ.

So với toàn bộ không gian khổng lồ, cái hồ nước ở giữa vừa rồi đã đỡ được toàn bộ thành viên đội khảo cổ trông thật chẳng đáng kể.

Mà cả gian mộ thất, ngoài hồ nước Hán bạch ngọc ở giữa, xung quanh đều được lát bằng gạch xanh truyền thống, phong cách khá u ám.

Các rãnh đèn được khảm trên tường bốn phía mộ thất, có hai hàng trên dưới.

Chính diện mộ thất, là một bệ tế bằng Hán bạch ngọc cùng chất liệu với hồ nước.

Trên bệ tế đặt song song ba lư hương, cái ở giữa lớn, hai cái hai bên nhỏ.

Lư hương lớn bằng nửa cái chum nước nhỏ, hai cái hai bên nhỏ hơn khoảng hai phần ba.

Bệ tế đỡ chúng rất thấp, chưa đến đầu gối người trưởng thành, nhưng diện tích rất lớn.

Mà ngoài những thứ này, xung quanh họ, còn chất đống những vật thể hình kén côn trùng màu trắng to bằng người trưởng thành.

Nhìn sơ qua ít nhất cũng phải có vài trăm cái, giống như những xác ướp được quấn một lớp lụa màu trắng bạc, bị chất đống lộn xộn xung quanh mộ thất.

Điều khiến các thành viên đội khảo cổ kinh hãi nhất là, ngoài

những thứ này, còn có không ít cái bị treo trên đỉnh mộ!

Treo trên đỉnh mộ, số lượng còn nhiều hơn, dày đặc một mảng.

Nhìn hình dạng kén côn trùng là đầu hướng xuống, chân hướng lên bị treo ngược trên đỉnh mộ.

Vì đỉnh mộ cách mặt đất rất cao, nên lúc nãy trong bóng tối, họ không hề chú ý đến.

Nhưng bây giờ có đèn pin cung cấp nguồn sáng, các thành viên đội khảo cổ mới phát hiện, từ trên đỉnh mộ, đang treo ngược dày đặc một mảng kén côn trùng hình người như vậy.

Trông cả gian mộ thất lát gạch xanh cứ như đang tổ chức một tang lễ hoành tráng.

Những kén côn trùng hình người màu trắng treo dày đặc phía trên, không biết có phải bị ảnh hưởng bởi xoáy nước vừa rồi không, lúc này đang khẽ đung đưa trong tình trạng không có gió.

Giống như tại hiện trường tang lễ, treo đầy trời những chiếc đèn lồng trắng nhỏ!

Lúc này, các thành viên đội khảo cổ trong cổ mộ đều đồng loạt hít một hơi khí lạnh.

"Trời ơi, đây là những thứ gì vậy!

Chẳng lẽ là xác ướp sao?" "Dày đặc quá, sao lại có nhiều thứ này như vậy?" "Bên trong này chứa, không lẽ là người chứ!".

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream cuối cùng cũng thoát khỏi lớp filter âm phủ mà chế độ ban đêm của máy ảnh thêm vào, nhìn rõ được cảnh tượng trong mộ thất.

Ngay lập tức, sự chú ý bị thu hút bởi hoàn cảnh bên trong.

"Cảnh này, sao lại có chút ngột ngạt thế nhỉ?" "Hội chứng sợ lỗ

dày đặc cho biết tôi giống như con chó bị lừa vào để giết, da đầu tê dại hết rồi." "Vãi chưởng, filter âm phủ này vừa mất, sao tôi lại thấy cảnh này càng thêm quỷ dị, bên trong mấy cái kén trắng này, không lẽ đều là người thật sao?" "Vãi chưởng, tôi cũng thấy cả người gai gai, Tiểu Diệp tộc trưởng hộ thể!" "Bộ ba cố vấn đặc biệt hộ thể!" "Sợ quá phải ôm chặt vợ tôi." "Bế Tiểu Diệp tộc trưởng đi, mấy dì biến thái chúng tôi không hẹn!".

Lúc này, các thành viên đội khảo cổ đã hoàn toàn ra khỏi hồ nước, và đã thay bộ đồ lặn bất tiện và có thể lộ rõ vóc dáng thật của họ ra.

Hắc Hùng đi đến bên cạnh Trương Cường, vẻ mặt có chút nghiêm túc: "Đội trưởng." Trương Cường biết Hắc Hùng muốn hỏi về cách xử lý những kén côn trùng hình người này, anh nhíu mày, nói: "Nghe các giáo sư và Tiểu Diệp tiểu ca họ nói xem sao." "Hắc Hùng, đo nồng độ oxy trong mộ, xem có cần bình dưỡng khí bất cứ lúc nào không." Hắc Hùng trực tiếp nói: "Lúc nãy tôi ra ngoài đã đo rồi." "Nói cũng lạ, mộ thất dưới nước này nếu muốn đảm bảo không bị vào nước, đáng lẽ phải hoàn toàn kín mới đúng." "Nhưng oxy ở đây lại rất dồi dào, giống như một căn phòng bình thường, không những không cần chuẩn bị bình dưỡng khí bất cứ lúc nào, thậm chí còn có thể cung cấp oxy cần thiết cho các rãnh đèn xung quanh cháy." "Đội trưởng, có cần đốt không?" Trương Cường gật đầu, nói: "Vậy thì tốt nhất, cậu dẫn mấy anh em đi đốt hết các rãnh đèn lên đi." Hắc Hùng gật đầu, liền dẫn mấy thành viên đội bảo vệ đi về phía mép mộ thất.

Lúc này, nhóm giáo sư cũng đang chấn động trước tình hình trong mộ thất này.

Mạc Hồng Hiên đi về phía trước vài bước, so với những kén côn trùng hình người chất đống lộn xộn trên mặt đất, những kén côn trùng hình người trên đỉnh đầu giống hệt những chiếc đèn lồng nhỏ trong tang lễ càng khiến ông chấn động hơn.

Ông ngẩng đầu, dùng đèn pin chiếu lên trên, nói với Bạch Trường Minh bên cạnh: "Lão Bạch, trong ghi chép lịch sử của chúng ta, có loại hình thức tuẫn táng bọc người thành kén côn trùng như vậy không?" Bạch Trường Minh nhìn Mạc Hồng Hiên: "Ông nghi đây là tuẫn táng sao, lão Mạc?" Mạc Hồng Hiên gật đầu.

Bạch Trường Minh lắc đầu, nói: "Đừng nói là phương thức tuẫn táng này, cho dù là quy mô tuẫn táng như vậy, e rằng cũng cực kỳ hiếm thấy." Trong lúc nói chuyện, Hắc Hùng đã cùng hai thành viên đội bảo vệ đốt lửa trong rãnh đèn.

Ngọn lửa trong rãnh đèn nhanh chóng lan ra hai bên, rất nhanh liền đi một vòng quanh cả gian mộ thất rộng lớn.

Ánh sáng màu cam chiếu sáng toàn bộ gian mộ thất, và những kén tằm hình người màu trắng bạc đó cũng đều phản chiếu một vầng hào quang ấm áp.

Nhưng, lớp hào quang ấm áp này không khiến những kén côn trùng hình người này trông ôn hòa hơn.

Ngược lại, trong sự phản chiếu của ánh đèn cổ điển này, những thứ này càng khiến người ta cảm thấy rợn tóc gáy.

Giống như bất cứ lúc nào cũng có thể phá kén mà ra.

Ánh mắt của hai vị giáo sư già đều theo bản năng né tránh, sau đó bất giác cùng nhìn về phía bộ ba cố vấn đặc biệt đang đứng phía trước hơn một chút.

Bạch Trường Minh cảm khái một tiếng, nói: "Xem ra cho dù ông và tôi đã tuần tự làm công tác khảo cổ mấy chục năm, so với ba vị này, cuối cùng vẫn là ngoại đạo a." Sau đó, Mạc Hồng Hiên cũng cười cười, nói: "Nhưng ba vị này trông tuổi tác đều không lớn." "Đặc biệt là Diệp Phàm của trường các ông, thân phận bên ngoài vẫn chỉ là một

sinh viên." "Không biết chúng ta đây là thành tâm thỉnh giáo, hay là không ngại hỏi kẻ dưới đây." Bạch Trường Minh cười vỗ vai Mạc Hồng Hiên, nói: "Lão Mạc, thích ứng là được rồi, tin tôi đi, rất dễ." "Người khác tôi không dám nói, nhưng tôi dùng mấy chục năm kinh nghiệm khảo cổ của mình đảm bảo với ông." "Diệp Phàm tiểu hữu, nhất định sẽ rất nhanh khiến ông kinh ngạc." Mạc Hồng Hiên trước tiên liếc nhìn Bạch Trường Minh, sau đó cúi đầu mỉm cười nói: "Lão Bạch à, trước khi đến đây tôi cũng đã tìm hiểu trước rồi." "Dù chỉ là cách một màn hình, tôi cũng sớm đã kinh ngạc rồi." Nói rồi, Mạc Hồng Hiên giơ ngón tay cái lên với Bạch Trường Minh, bày tỏ sự công nhận tuyệt đối của mình.

Tuy nhiên.

Bạch Trường Minh lại không hề nở một nụ cười của người cùng chí hướng như ông ta tưởng tượng, mà lại thở dài một hơi, trong giọng nói còn có chút ý trách móc: "Ai, lão Mạc, ông nói thẳng ra như vậy, còn làm sao cho tôi có được cảm giác thành tựu khi giới thiệu cậu ấy cho ông nữa?" "Bây giờ đám trẻ hay gọi cái này là gì nhỉ?

PR, đúng, PR đó." Mạc Hồng Hiên bị màn ra bài không theo lẽ thường này làm cho có chút choáng váng.

Ông ta nhìn bóng lưng của Bạch Trường Minh đang vừa lắc đầu than thở vừa đi về phía ba vị cố vấn hành động đặc biệt, không khỏi có chút nghi hoặc.

Một bên, Triệu Trạch Minh đi tới, cười nói với Mạc Hồng Hiên: "Sau khi về trường, Bạch giáo sư đã giảng mấy lần trên lớp rồi." Triệu Trạch Minh nghĩ đến từ ngữ Bạch Trường Minh vừa dùng, cân nhắc một lát rồi sửa lại: "Đã PR Diệp Phàm mấy lần cho sinh viên của thầy ấy." "Kết quả là các bạn học trên lớp đều đã thuộc như lòng bàn tay về biểu hiện của Diệp Phàm trong cổ mộ." "Cho nên Bạch

giáo sư vẫn luôn cảm thấy không có ai để cho thầy ấy tự mình PR, có lẽ đó vẫn luôn là một điều tiếc nuối." Mạc Hồng Hiên nghe Triệu Trạch Minh giải thích, sắc mặt lập tức cũng trầm xuống, nói: "Cái lão già này, đến lớp của mình còn chưa chắc đã tích cực như vậy." "Đi, tiểu Triệu, chúng ta cũng qua đó xem thử." Sau đó, các thành viên đội khảo cổ Đại Việt đã rất ăn ý tụ tập cả lại bên cạnh Diệp Phàm, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh.

Chương 139

Lúc này, ba người nghiễm nhiên đã trở thành kim chỉ nam cho cả đội ngũ.

Bất kể trong cổ mộ có thứ gì, phương hướng mà ba người này đang đứng mới là phương hướng mà đội khảo cổ cuối cùng sẽ lựa chọn.

Nếu ba người này không đứng cùng một chỗ, thành viên đội khảo cổ lại nên lựa chọn thế nào đây?

Câu trả lời là chuyện đó không thể nào xảy ra.

Các thành viên đội khảo cổ đều thấy rõ ba người họ thân thiết đến mức nào.

Chỉ cần hai người bất kỳ đứng cùng nhau, đều cho người ta một cảm giác ăn ý kỳ diệu.

Bất kể là Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh, những người vốn đã hợp tác nhiều năm, lưu lại danh xưng "Nam Hạt Bắc Ách" trên giang hồ.

Hay là phản ứng hóa học giữa thành viên mới Diệp Phàm và hai người họ.

Đều cho người ta một cảm giác trân trọng lẫn nhau và sự ăn ý tâm hồn giữa những kẻ mạnh.

Quan trọng nhất là, bất kể họ phối hợp hai người với nhau như thế nào, sự tồn tại của người thứ ba chỉ khiến họ càng thêm hoàn chỉnh, chứ không hề dư thừa.

Sau khi Bạch Trường Minh đến bên cạnh ba người, trước tiên ông quan tâm đến tình hình sức khỏe của Diệp Phàm và Trương Khải

Linh.

Sau khi xác nhận cả hai người đều không sao, ông mới nhìn những cái kén hình người xung quanh và nói: "Tiểu hữu Diệp Phàm, về phương thức tuẫn táng này, các cậu đã từng thấy qua chưa?" Hách Liên Tĩnh nhìn một vòng, đẩy đẩy cặp kính râm trên mặt, nói: "Tôi thì lại thấy mấy thứ này không giống như để tuẫn táng." Anh ta chỉ lên phía trên, nói: "Nếu chỉ có những thứ này, thì còn có chút ý nghĩa tuẫn táng." "Nhưng mà." Anh ta lại chỉ bừa vào những cái kén hình người tương tự ở bốn phía mộ thất, nói: "Mấy thứ này thì không dễ giải thích rồi." "Sao lại có thể đối xử phân biệt với vật tuẫn táng được chứ, lẽ nào ngay cả vật tuẫn táng cũng có ganh đua nội bộ à?" "Mấy cái này bị vứt bừa một bên, trông cũng không giống như chưa làm xong, mà chỉ là tiện tay vứt ở đây thôi." Giọng điệu của anh ta rất nhẹ nhàng, như thể đang kể một câu chuyện cười vậy.

Đương nhiên, các thành viên đội khảo cổ xung quanh không có trái tim mạnh mẽ như Hách Liên Tĩnh, không thể giả vờ như không có chuyện gì mà cười lên được.

Nhưng phần lớn thành viên vẫn mỉm cười, tỏ vẻ lịch sự.

Ngay sau đó, Trương Khải Linh nói: "Đây đúng là không phải tuẫn táng." Các thành viên đội khảo cổ lập tức nhìn về phía anh.

Bạch Trường Minh nói: "Sao lại nói vậy?

Tiểu Ca Khải Linh?" Trương Khải Linh nắm chặt thanh Kinh Trập trong tay, mày hơi nhíu lại, nói: "Lớp kén bên ngoài này không bình thường, có độc." "Hẳn là không phải thứ mà sức người có thể điều khiển." Lời của Trương Khải Linh vừa dứt, sắc mặt của các thành viên đội khảo cổ vốn đã cảnh giác với những cái kén hình người này lại càng thêm khó coi.

Lúc này, Diệp Phàm đã nhận được toàn bộ thông tin về những cái

kén hình người này từ Bách khoa toàn thư Dị Trân Vật Chủng.

Hoặc nói đúng hơn, thứ hắn nhận được là thông tin về lớp kén bên ngoài mà Trương Khải Linh cảm thấy không ổn. 【Đinh!

Tơ nhện Góa Phụ Đen Thủy Cư.】 【Góa Phụ Đen Thủy Cư, như tên gọi, sống trong nước, cơ thể to lớn, trong quần thể nhện độc sống dưới nước có địa vị như nhện chúa trong đàn kiến, chịu trách nhiệm sinh sản.】 【Nhện độc sống dưới nước thông thường chịu trách nhiệm cung cấp thức ăn và môi trường khô ráo, giàu dinh dưỡng để Góa Phụ Đen Thủy Cư sinh sản.】 【Tấn công con mồi bằng cách bao bọc bằng tơ nhện, trên tơ có kịch độc, có thể làm tê liệt cả dây thần kinh đã chết của con mồi, không chỉ có thể dùng làm thức ăn mà còn có thể chế tạo thành những cái xác biết đi để sai khiến.】 【Chú ý, những cái xác biết đi được tạo ra từ tơ nhện có kịch độc, nếu gây tổn hại trên diện rộng cho lớp da của chúng, thi độc sẽ phát tán.】 Nghe thấy những thông tin này từ hệ thống, Diệp Phàm nhanh chóng nhíu mày.

Nếu là như vậy, thì đúng là những cái kén hình người ở đây không phải xuất hiện để tuẫn táng.

Nhưng, nếu không phải như vậy, thì gần hai nghìn cái kén hình người này, ít nhất cũng phải có hơn hai nghìn người, tại sao lại xuất hiện trong ngôi cổ mộ này?

Trong khoảnh khắc, Diệp Phàm cảm giác mình như lại nhìn thấy một màn sương mù khổng lồ bao trùm ngôi cổ mộ này.

Ngay sau đó, hắn lập tức nói: “Không, đây không phải là tuẫn táng.” “Sở dĩ có một số bị treo lên, một số bị vứt bừa một bên, là vì công dụng của hai loại này khác nhau.” Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh cũng đồng thời quay đầu nhìn về phía Diệp Phàm, người đã im lặng một lúc.

Diệp Phàm dựa vào thông tin mà Bách khoa toàn thư Dị Trân Vật Chủng vừa đưa ra, suy luận ra kết quả: "Bên dưới là thức ăn, bên trên là tổ trứng!" "Con nhện chủ của đám kén này cần một môi trường giàu dinh dưỡng và cực kỳ khô ráo để đẻ trứng." Hách Liên Tĩnh đầy ẩn ý "Ồ~" một tiếng, nói: "Cho nên treo mấy cái kén hình người này lên, là để vắt khô nước trên người chúng trong ngôi mộ dưới đáy biển ẩm ướt này." "Chẳng phải giống như chúng ta phơi thịt muối hay sao?" Cách ví von của Hách Liên Tĩnh khiến mọi người ngẩng đầu nhìn lại những cái kén hình người trên đỉnh đầu không khỏi rùng mình một cái.

Lưu Bác Văn nhìn phản ứng của mọi người xung quanh.

Chỉ thấy, khóe miệng các giáo sư già đều giật giật, còn một số nhân viên công tác dường như đã nghĩ đến thịt muối, không nhịn được mà nôn khan vài cái.

Cậu ta giơ máy quay lên, rụt cổ lại, nói nhỏ: "Những ai thích nghiên cứu văn hóa tuẫn táng và những ai thích ăn thịt muối đều sẽ chết lặng." Một bên, Trương Khải Linh cũng liếc Hách Liên Tĩnh một cái, ánh mắt rõ ràng biểu đạt ý: Anh đang nói ba cái thứ linh tinh gì vậy.

Hách Liên Tĩnh cười hề hề nhún vai.

Trương Khải Linh nhìn lên đỉnh đầu và phía trước, nói: "Với quy mô tích trữ thức ăn và phòng ấp trứng như thế này, chứng tỏ ở đây có một con quái vật lớn." Anh quay đầu nhìn Diệp Phàm, nói: "Diệp Phàm, nói tiếp đi." Trương Khải Linh dùng ánh mắt cổ vũ nhìn Diệp Phàm, không biết tại sao, anh có thể cảm nhận được lời của Diệp Phàm vừa rồi vẫn chưa nói hết.

Diệp Phàm gật đầu, nói tiếp: "Góa Phụ Đen Thủy Cư." Nhận thấy các thành viên trong đội đều lộ ra vẻ mặt nghi hoặc khi nghe thấy danh

pháp khoa học này, Diệp Phàm lại bổ sung: "Một loài nhện sống dưới nước." "Nhưng nguy hiểm không chỉ có Góa Phụ Đen." Diệp Phàm nhìn những cái kén xung quanh, nói: "Bên trong này, rất có khả năng sẽ xuất hiện hành thi và bầy côn trùng." Lời của Diệp Phàm vừa dứt, tâm trạng của các thành viên đội khảo cổ lập tức không còn hứng thú đùa giỡn như Hách Liên Tĩnh lúc nãy, sắc mặt trở nên cực kỳ căng thẳng.

Họ có chút hoảng sợ nhìn số lượng lớn những cái kén hình người xung quanh.

Lưu Bác Văn nuốt nước bọt, khô khốc nói: "Trời ơi, nhiều kén như vậy, sẽ có bao nhiêu hành thi chui ra đây." Một bên, Trương Cường và Khâu Ninh cũng đồng thời lên nòng súng.

Sau đó là một loạt tiếng lên nòng súng đồng loạt của các thành viên đội vệ sĩ.

Trương Cường nghiến răng cười khổ, nhìn những cái kén hình người đang chất đống xung quanh tỏa ra tín hiệu nguy hiểm, nói: "Vừa mới vào, cảm giác đã là một trận chiến khó khăn rồi." Khâu Ninh cũng cười khổ nói với Trương Cường: "Lão Trương, lâu rồi không so tài, hay là nhân cơ hội này thi đấu lại một phen?" Trương Cường còn chưa kịp mở miệng, Diệp Phàm đã lên tiếng nhắc nhở trước: "Không được nổ súng." "Trong những thi thể này đều có kịch độc, nếu gây ra tổn hại lớn cho thi thể, độc khí bên trong sẽ phát tán ra ngoài." Lần này, ngay cả nụ cười khổ trên mặt Trương Cường và Khâu Ninh cũng có chút không giữ được.

Ngay cả Hách Liên Tĩnh cũng có chút bất đắc dĩ nhìn khẩu súng trong tay mình.

Bầu không khí trong phút chốc trở nên căng thẳng hơn.

Bỗng nhiên, từ phía hồ nước sau lưng mọi người, truyền đến một

tiếng "bịch" như vật nặng rơi xuống đất.

Các thành viên đội khảo cổ vốn đã cực kỳ căng thẳng lập tức quay đầu nhìn về phía nguồn phát ra âm thanh.

Tuy nhiên.

Thứ phát ra âm thanh này không phải là những cái kén hình người đang khiến họ rợn tóc gáy, mà là những tên lính đánh thuê đã bị hút vào hồ nước cùng họ trước đó.

Hai ba người trong số họ đã bò ra khỏi hồ nước, lúc này đang thở hổn hển bên bờ hồ, dường như việc trèo ra khỏi hồ nước đã tiêu hao rất nhiều thể lực của họ.

Trong đó có cả tên cầm đầu to con kia.

Mà trong hồ nước, mấy người còn lại cũng đang giãy giụa trồi đầu lên.

Nhìn tư thế giãy giụa của họ, có vẻ như bây giờ họ không phải giãy giụa để ngoi lên mặt nước, mà là để thoát khỏi thứ gì đó trên người.

Cổ ngẩng cao, hai tay bị trói sau lưng, cố gắng đạp nước, vai vặn vẹo, dường như hai tay bị trói chặt sau lưng.

Nhìn thấy cảnh này, các nhân viên đội khảo cổ lập tức nghĩ đến loài nhện sống dưới nước mà Diệp Phàm vừa nói.

Lưu Bác Văn rụt vai, vô thức lùi ra sau lưng Diệp Phàm: "Bọn họ không phải là đã gặp phải cái con gì đó, Góa Phụ Đen Thủy Cư rồi chứ?" Diệp Phàm hơi nhíu mày, thấy tình hình này cũng có chút nghi hoặc, nhưng hắn vẫn rất chắc chắn lắc đầu, nói: "Không phải." Một bên, Trương Cường ho khan hai tiếng, giải thích: "Lúc nãy ở trên biển, đã trói mấy người này lại." "Trong tay không có còng, dùng dây thừng trói." "Nhưng cửa mở quá đột ngột, chúng tôi vừa vào cũng rơi

vào hồ, quên mất mấy người bị trói này." "Xem ra mấy người này đã tìm cách cởi dây thừng trong nước rồi." Mà tên cầm đầu to con vừa bò ra khỏi hồ nước nghe thấy lời của Trương Cường, lập tức chống người dậy mắng lớn: "Đợi tao ra ngoài, tao nhất định sẽ báo cáo hành vi này của chúng mày lên tòa án quân sự!" Hắc Hùng "hừ" một tiếng thật to, nói: "Bây giờ là các người tự ý xâm nhập vào cổ mộ của nước chúng tôi, chúng tôi chỉ đang dùng cách đối đãi với kẻ xâm lược để đối đãi với các người mà thôi." Tên cầm đầu to con lại cố chấp nói: "Bằng chứng đâu?

Đây là hải phận quốc tế!" Hắc Hùng còn muốn nói gì đó, nhưng Diệp Phàm đã lạnh lùng lên tiếng trước hắn: "Nếu tôi là anh, bây giờ tôi sẽ nói những lời có thể giúp mình sống sót ra ngoài." "Chứ không phải tìm chết ở đây." Hách Liên Tĩnh cười nhìn Diệp Phàm, nói: "Còn để bọn họ ra ngoài sao?" Diệp Phàm đáp: "Đã đến đây rồi, thì cứ yên phận đi." Hách Liên Tĩnh nói: "Hiểu rồi." Tên cầm đầu to con có chút chết lặng nhìn hai người một hỏi một đáp.

Là một lính đánh thuê hoạt động quốc tế, đặc biệt là được phân vào đội chuyên đối phó với Đại Việt, hắn cũng có chút hiểu biết về văn hóa Đại Việt.

Tự nhiên cũng đã nghe qua câu nói cổ "nhập gia tùy tục" trong văn hóa Đại Việt.

Tuy nhiên.

Hắn nhìn biểu cảm trên mặt của đội khảo cổ đối diện sau khi hai người nói xong.

Biểu cảm trên mặt họ hoàn toàn không có sự ôn hòa, trung dung trong ý nghĩa của câu nói đó, ngược lại còn có thêm một chút tự tin nắm chắc về kết cục của bọn họ.

Trong phút chốc, mấy tên lính đánh thuê dưới ánh mắt như vậy

đều cảm thấy có chút bất lực.

Bọn họ làm sao cũng cảm thấy, câu nói này dường như không phải có ý nghĩa như mình hiểu.

Bỗng nhiên, ánh mắt Diệp Phàm trở nên sắc lạnh.

Mấy tên lính đánh thuê đối diện nhìn thấy sự thay đổi trong thần thái của Diệp Phàm, lập tức cảm giác trái tim như bị một luồng sức mạnh siết chặt lại.

Một cảm giác áp bức mạnh mẽ lập tức bao trùm lấy họ.

Quả nhiên câu nói này có sát khí!

Chương 140

Lẽ nào người trẻ tuổi này bây giờ muốn ra tay với họ?

Mấy tên lính đánh thuê mặc kệ thể lực chưa hồi phục, vô thức muốn sờ vào đai vũ trang trên người.

Tuy nhiên Diệp Phàm lúc này lại quay đầu lại, nhìn về phía những cái kén hình người chất đống phía trước.

Mấy tên lính đánh thuê không hẹn mà cùng nảy ra một ý nghĩ: Có cơ hội!

Tuy nhiên, tay của họ vừa có động tác, theo sau mấy tiếng súng vang lên, trên sàn nhà trước mắt họ lập tức xuất hiện mỗi người một lỗ đạn.

Người nổ súng chính là Hách Liên Tĩnh.

Anh ta đẩy cặp kính râm của mình, nụ cười trên mặt đã mang theo một tia sát ý: "Ngoan ngoãn chút đi, tay mò đi đâu đấy?" Mấy người đồng tử chấn động nhìn lỗ đạn gần trong gang tấc, viên đạn đó chỉ cần tiến thêm một milimet nữa là sẽ rơi vào người họ!

Hách Liên Tĩnh nghiêng đầu, nói với Diệp Phàm đã quay đầu đi: "Tiểu Diệp, cậu cứ lo việc của cậu đi." "Vừa hay đối phó với hành thi tôi cũng không thể nổ súng, tìm chút việc để làm." "Mấy tên người hùng cô độc này, còn có sau lưng cậu, cứ giao cho tôi." Bên cạnh Diệp Phàm, Trương Khải Linh liếc nhìn Hách Liên Tĩnh, ánh mắt có chút dao động.

Hách Liên Tĩnh lập tức lại như không có chuyện gì xảy ra, cười rạng rỡ nói với Trương Khải Linh: "Đương nhiên, Ách Ba anh cũng vậy nhé, sau lưng cứ giao cho tôi." Cùng lúc đó, bình luận trên

livestream đã rơi vào lễ hội cuồng hoan của các shipper.

"Vãi chưởng vãi chưởng, tôi muốn xây biệt thự trong hố CP này!" "CP này real quá, có lời ngon tiếng ngọt là anh ấy nói thật!" "Không được!

Hắc gia!

Vợ bạn không được động vào!" "Sai, chỉ cần ra tay sớm, đối tượng của cậu chính là vợ tôi, lúc đó bạn bè chính là tôi!" "Cười chết, thần thánh gì mà 'người hùng cô độc', còn tưởng là Hắc gia nói tiếng phổ thông không tốt, cho đến khi tôi nhớ ra từ miệng anh ấy còn có 'bích bích hi'." "Đến từ những ví von thần kỳ của Hắc gia." "Giữa CP và Trương Diệp, tôi còn phân vân hơn cả lúc chọn chuyên ngành đại học." "Vận động viên nhảy cầu cấp quốc gia như tôi chọn tất!" "Tôi cũng không muốn chèo thuyền đâu, nhưng anh ấy thật sự đang song tu đó." Cùng lúc đó, trong cổ mộ.

Diệp Phàm và Trương Khải Linh đều quay lưng về phía Hách Liên Tĩnh gật đầu.

Ba người mỗi người hướng về một phía, đứng lưng tựa lưng.

Hai giây sau, Trương Khải Linh cũng nghe thấy tiếng sột soạt từ trong đống kén hình người truyền ra.

Đương nhiên, trước khi anh nghe thấy những âm thanh này, anh đã hiểu tại sao Diệp Phàm vừa rồi lại đột ngột quay đầu.

Thứ bên trong sắp phá kén mà ra!

Lúc này, Diệp Phàm mở miệng, gọi Trương Cường một tiếng: "Đội trưởng Trương." Trương Cường lập tức đứng thẳng người, nhìn về phía Diệp Phàm: "Tôi đây!" Diệp Phàm nói: "Tuyệt đối không được nổ súng." Trương Cường gật đầu thật mạnh, nói với các thành viên đội vệ sĩ: "Đã nghe thấy lời của tiểu Diệp tiểu ca chưa?" Hai đội

vệ sĩ đồng thời đồng thanh đáp lại một câu: "Rõ!" Đối với một người lính, khi gặp phải nguy hiểm không xác định, cầm súng lên mới là lựa chọn mà ký ức cơ bắp thúc đẩy họ làm.

Nhưng lúc này, sự tin tưởng của họ đối với Diệp Phàm hoàn toàn có thể chiến thắng bản năng trong tiềm thức của mình.

Tất cả các thành viên đội vệ sĩ đều đồng loạt hạ súng xuống.

Cùng lúc đó, ở phía trước không xa của họ, những cái kén hình người vốn nên im lặng như ve sầu mùa đông, bỗng nhiên bắt đầu có những động tác lớn.

Giống như một ngọn núi nhỏ màu trắng đột nhiên sống lại.

Đối mặt với biến động đột ngột này, các thành viên đội khảo cổ đều cảm thấy da đầu tê dại.

Lưu Bác Văn vô thức muốn tìm cảm giác an toàn bên cạnh Diệp Phàm.

Tuy nhiên lúc này Diệp Phàm, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh, thế đứng lưng tựa lưng của ba người giống như một trận pháp nghiêm cẩn, bất cứ ai nhìn vào cũng sẽ cảm thấy không thể chen thêm người thứ tư vào được.

Không thể ở bên cạnh Diệp Phàm, Lưu Bác Văn vốn tưởng mình sẽ rất không có cảm giác an toàn.

Nhưng nhìn vào tổ hợp ba người như vậy, lại lập tức cảm thấy không có gì có thể khiến người ta yên tâm hơn sự tồn tại của ba người này.

So với các thành viên đội khảo cổ Kinh Đô đã có kinh nghiệm trong ngôi mộ Vương Mãng có mức độ nguy hiểm cực cao, các thành viên của đội chính thức Tây Nam rõ ràng còn căng thẳng hơn một chút.

Mấy sinh viên Tây Bắc rõ ràng có chút hoảng loạn.

"Thứ bên trong này thật sự sắp sống lại rồi!" "Nhiều người chết như vậy, sắp cùng nhau sống lại sao?" "Không nổ súng?

Thật sự không thể nổ súng sao?

Chẳng lẽ thật sự phải đánh giáp lá cà từng người một sao?

Điều này căn bản là không thể mà?" "Cứu… cứu mạng." Mấy người trẻ tuổi đã có chút nói năng lộn xộn.

Có người bước chân đã loạn không còn quy tắc, mặc cho ham muốn sinh tồn của mình đưa mình đến nơi an toàn, mấy lần đều giẫm phải chân đồng bạn.

Còn có người thì như bị đóng đinh tại chỗ, bị những người bạn học loạn bước giẫm chân tại chỗ cũng không có bất kỳ phản ứng nào.

So sánh với đó, đại diện cho sinh viên đội khảo cổ chính thức Kinh Đô là Triệu Trạch Minh và Lưu Bác Văn thì bình tĩnh hơn nhiều.

Sắc mặt Triệu Trạch Minh tuy tệ, nhưng sau khi nhìn về phía ba người Diệp Phàm, thần sắc vẫn trấn định.

Mà Lưu Bác Văn thì còn hơn thế, còn có thể phân tán tinh lực để livestream cho khán giả xem ngọn núi nhỏ màu trắng đã "sống lại" ở phía trước.

Tuy rằng bây giờ là một đội khảo cổ hoàn chỉnh, nhưng sự tương phản giữa hai đội ngũ tạo thành đội khảo cổ này Mạc Hồng Hiên đều nhìn thấy hết.

Ông ta đứng bên cạnh Bạch Trường Minh, không khỏi cảm thán: "Lão Bạch à, ông thật sự đã đào tạo ra một đội ngũ không tồi." Bạch Trường Minh vốn cũng đang cảnh giác và có chút căng thẳng nhìn tình hình phía trước, nghe thấy lời của Mạc Hồng Hiên thì cười lên, nói:

“Đây không phải là công lao của tôi.” “Chúng tôi không phải là không sợ hãi khi đối mặt với cảnh tượng như vậy, mà là tin tưởng tiểu hữu Diệp Phàm.” Ngay khi hai người đang nói chuyện, trong “ngọn núi nhỏ màu trắng” phía trước, từ từ đứng dậy những bóng người màu đen tạo thành sự tương phản màu sắc rõ rệt.

Đầu tiên có thể đếm được khoảng hơn mười người.

Chỉ thấy, vải vóc trên người họ vẫn còn nguyên vẹn, không có bất kỳ dấu vết nào bị thời gian tàn phá, dường như chính là dáng vẻ trước khi họ chết.

Mấy vị giáo sư già nhìn thấy tình hình như vậy, bệnh nghề nghiệp tái phát, lập tức nghiêm túc trở lại.

Mạc Hồng Hiên lập tức nói: “Trên người họ là quan phục triều Minh!” Bạch Trường Minh cũng gật đầu thật mạnh: “Hơn nữa nhìn cách ăn mặc của họ, thân phận và địa vị của những người này vào thời đó cũng không giống nhau.” Cùng lúc đó.

Diệp Phàm và Trương Khải Linh nhìn nhau một cái.

Sau đó, hai người như tên rời cung, nhanh chóng lao ra ngoài.

Ở phía trước, những hành thi đã phá kén mà ra dường như cũng đã hoàn thành việc khởi động, không còn cho các giáo sư già của đội khảo cổ cơ hội từ từ nghiên cứu đặc điểm triều đại trên trang phục của họ.

Những hành thi phía trước phát ra tiếng gầm rú tương tự như zombie, cũng bắt đầu bước những bước dài, lao nhanh về phía đội khảo cổ.

Tuy nhiên, điều đáng sợ không phải là tốc độ của chúng lúc này, mà là số lượng đã không thể dùng mắt thường để tính toán rõ ràng.

Giống như đội quân zombie trong phim ngày tận thế, chúng hùng

hổ tiến về phía đội khảo cổ.

Đội khảo cổ thấy cảnh tượng như vậy không khỏi hít một ngụm khí lạnh.

Đội quân hành thi phía trước nhe nanh múa vuốt bước nhanh về phía họ, số lượng đông đảo, mang đến một cảm giác áp bức mạnh mẽ như mây đen che phủ thành.

Ống kính của Lưu Bác Văn đã không thể thu hết những hành thi này vào trong một khung hình.

Khán giả trong phòng livestream cách một màn hình cũng cảm nhận được cảm giác áp bức mạnh mẽ này.

"Tôi không chơi nữa, tủ quần áo nhà tôi động rồi." "Ai chuyển kênh cho tôi vậy?

Đây là livestream khảo cổ, cái quái gì mà không phải là Resident Evil?" "Vãi chưởng, phim chính bắt đầu rồi phải không?" "Không phải đã nói sau khi kiến quốc không được thành tinh sao?" "Dì tôi cười toe toét trên mặt, đứa bé bên cạnh bị dọa khóc rồi." "Xin hỏi đứa bé là xem livestream bị dọa khóc, hay là nhìn thấy biểu cảm của bạn bị dọa khóc vậy?" Trong khi đó, lao lên đối đầu với chúng, chỉ có hai người Diệp Phàm và Trương Khải Linh.

Trương Cường nhíu chặt mày, nhìn bóng lưng của hai người, gài súng ra sau lưng, nói: "Không được, số lượng nhiều như vậy, chúng ta phải đi giúp một tay!" Viện ca bẻ các ngón tay kêu răng rắc: "Không thể nổ súng, vậy thì loạn quyền đả chết lão sư phụ." "Chúng ta không thể để hai vợ chồng soái ca đi mạo hiểm được!" Bên cạnh anh ta, Lâm ca cũng đã đang khởi động toàn thân, nói: "Chú ý cách dùng từ của cậu, cái gì mà hai vợ chồng?" Ngay khi họ đã chuẩn bị lao lên phía trước, Trương Khải Linh và Diệp Phàm ở phía trước đã đột ngột tăng tốc.

Chỉ thấy, hai người đã nhanh đến mức chỉ còn là một tàn ảnh, người ở phía sau chỉ có thể nhìn thấy một vệt sáng màu xanh tím do thanh Kinh Trập trong tay Trương Khải Linh tạo ra.

Và một vệt sáng màu đỏ vàng từ tay Diệp Phàm tạo ra!

Thấy cảnh tượng như vậy, các thành viên đội khảo cổ đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc đến chết lặng.

Lúc này, họ mới cuối cùng ý thức được, cái gì gọi là nhanh như chớp thật sự!

Chương 141

Trương Cường mấp máy môi, mới tìm lại được giọng nói của mình: "Đây là…" Hắc Hùng cũng trợn tròn đôi mắt gấu của mình, nói: "Trời ơi, đây thật sự là tốc độ mà con người có thể sở hữu sao?" Mà Viện ca đã ở tại chỗ vặn vẹo như một con sâu thịt lớn: "Trời ơi, từ xưa đến nay đỏ xanh là một cặp đó, anh có biết không Lâm ca." Lâm ca nói: "Từ xưa đến nay đỏ xanh là một cặp?" Viện ca đưa ra một ngón tay, nói: "Sai!" "Từ xưa đến nay đỏ cộng xanh ra tím, màu tím anh có biết không?" Lâm ca: "…" Một bên, Hắc Hùng có chút tò mò ghé qua, hỏi: "Viện ca, màu tím có ý nghĩa gì vậy?" Viện ca lộ ra một nụ cười rất thần bí, nói: "Chỉ có thể ý hội, không thể ngôn truyền." Trong thời gian mấy người kinh ngạc, ở phía trước trong đám hành thi, đã có một đám ngã xuống.

Hai vệt sáng xanh đỏ của Trương Khải Linh và Diệp Phàm đã hình thành một lớp cách ly giữa hành thi và đội khảo cổ.

Không một con hành thi nào có thể xuyên qua hàng rào cách ly do hai vệt sáng đó tạo thành.

Trương Cường vốn đã chuẩn bị lao lên đứng tại chỗ, cảm thấy đi cũng không được, ở lại cũng không xong, đành phải hỏi: "Vậy chúng ta…" Phía sau họ.

Hách Liên Tĩnh nhìn vệt sáng sắc lẹm mà hai người để lại, cười thở dài một hơi, nói: "Thần tiên đánh nhau rồi, vẫn là đừng chen vào xem náo nhiệt." Họng súng của anh ta chĩa vào mấy tên lính đánh thuê cũng đang mặt mày tái nhợt nhìn về phía trước, trợn to mắt, đồng tử co lại thành một quả cầu nhỏ.

Mấy người mặt đầy vẻ vừa kinh ngạc vừa sợ hãi.

Sự sợ hãi này, một phần đến từ sự đáng sợ của những hành thi xung quanh, còn một phần lớn hơn, là đến từ sự đáng sợ về thực lực của Diệp Phàm và Trương Khải Linh.

"Monster." "Monster!" Mấy người có chút nói năng lộn xộn mấy câu tiếng mẹ đẻ.

Ngay sau đó, mấy tiếng súng vang lên, trên mặt đất gần mấy tên lính đánh thuê lại có thêm mấy lỗ đạn.

Mấy người nhìn về phía nguồn phát ra tiếng súng.

Hách Liên Tĩnh dùng họng súng chỉ về phía họ, cười hiền lành, nói: "Chậc." "Là thần tiên, không phải quái vật." Lúc này, mấy người mới ý thức được một vấn đề.

Người đàn ông đang cười mà nổ súng vào họ này, mới là quái vật thật sự!

Cùng lúc đó, ở tiền tuyến, Diệp Phàm và Trương Khải Linh hai người đang dùng cách riêng của mình để giải quyết những hành thi phía trước.

Trương Khải Linh như một con báo đen nhanh nhẹn, luồn lách giữa các hành thi.

Anh tay cầm Kinh Trập, một bước ba đao, mỗi đao đều có thể đâm chính xác vào vị trí tim của hành thi.

Thi độc trong cơ thể hành thi ngay khoảnh khắc Kinh Trập đâm vào liền bị phong ấn tại vết thương do Kinh Trập tạo ra.

Trương Khải Linh tranh thủ nhìn về phía Diệp Phàm.

Mà trong tay Diệp Phàm cầm, chính là phần thưởng bùa trấn thi nhận được khi nhập vai Vương đạo trưởng của Võ Đang.

Hắn trải những lá bùa màu vàng ra thành hình một cái quạt nhỏ,

chú văn trên bùa tỏa ra ánh sáng đỏ.

Động tác của Diệp Phàm vô cùng sắc bén, những lá bùa mềm mại trong tay hắn không giống như giấy, mà giống như những ám khí sắc bén.

Hắn như Tiểu Lý Phi Đao ném những chiếc quạt nhỏ trong tay ra xung quanh, cuối cùng mỗi lá bùa đều có thể dán chính xác lên trán hành thi.

Sau đó, lòng bàn tay trống không lật trước lật sau, lại như biến ảo thuật lấy ra một chồng bùa vàng mới.

Ngay sau đó lại lặp lại động tác trước đó, trải bùa ra thành hình một chiếc quạt nhỏ, vung tay sắc bén.

Trương Khải Linh nhìn Diệp Phàm như vậy, không khỏi cảm thấy trên người người trẻ tuổi như gió này, lúc này đang tỏa ra một loại ánh sáng nào đó.

Bỗng nhiên, anh đối diện với ánh mắt của Diệp Phàm.

Ánh mắt Diệp Phàm đột nhiên trở nên sắc bén, nhưng Trương Khải Linh ý thức được, lúc này tầm mắt của Diệp Phàm đã chuyển từ trên người anh sang phía sau lưng anh.

Sau đó, hai lá bùa mang theo ánh sáng đỏ bay về phía anh.

Không khí bên tai bị hai lá bùa này xé rách, tạo ra một trận gió sắc bén, làm tóc bên tai anh lay động.

Tiếng hai vật nặng ngã xuống đất sau lưng khiến Trương Khải Linh lập tức hoàn hồn.

Lúc này, Diệp Phàm nhìn anh, không quay đầu lại đưa tay ra sau lưng, lá bùa dán chính xác lên trán một con hành thi đang tiếp cận.

Diệp Phàm nói với anh: “Yên tâm đi Tiểu Ca, kẻ nào làm hại anh,

dù xa cũng giết.” Ở phía sau được họ bảo vệ, Lưu Bác Văn đứng cùng mấy nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp, mấy người đang không ngừng thay đổi góc máy quay.

Lưu Bác Văn nói: “Anh nhiếp ảnh, anh có quay được phía trước xảy ra chuyện gì không?” Câu nói “Kẻ nào làm hại anh, dù xa cũng giết” của Diệp Phàm khiến khán giả trong phòng livestream sôi trào, tình hình chỉ có tiếng không có hình cũng khiến mọi người đều rất tò mò phía trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng mấy nhiếp ảnh gia đều chỉ có thể bắt được hai tàn ảnh đang di chuyển nhanh chóng giữa các hành thi.

Khó khăn lắm mới bắt được khuôn mặt của hai người, tiêu cự còn chưa kịp lấy nét, họ lại một lần nữa dịch chuyển đến nơi khác.

Mấy nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp mắt dán vào màn hình, sau đó đều lắc đầu.

“Ai!

Nhanh quá!

Tôi chưa bao giờ quay cảnh nhanh như vậy!” “Đúng vậy!

Tốc độ này, phải dùng camera bắn tốc độ trên cao tốc để quay mới được!” Cùng lúc đó, ở phía hai người đang được quay.

Trương Khải Linh nhìn Diệp Phàm, khóe miệng bỗng nhiên nhếch lên một độ cong nhàn nhạt.

Động tác trong tay anh vẫn không dừng lại, hai con hành thi từ bên cạnh lao tới bị anh hai đao giải quyết tại chỗ.

Nhìn thấy động tác như vậy, Diệp Phàm không nhịn được mà cảm thán trong lòng, thầm nghĩ không hổ là Tiểu Ca, động tác gọn gàng đẹp mắt, cười lên cũng thật là tuyệt sắc nhân gian.

Khi hắn đang cảm thán như vậy, nào biết, đánh giá của mình trong lòng đối phương, chỉ có hơn chứ không kém.

Bỗng nhiên, trong túi hắn truyền đến một trận rung động.

Những hành thi xung quanh không làm hắn phản ứng quá lớn, ngược lại là tiếng rung của điện thoại này, khiến Diệp Phàm giật mình một cái.

Diệp Phàm lộ ra vẻ mặt có chút kinh ngạc.

Trương Khải Linh lập tức hỏi: "Diệp Phàm, sao vậy." Trong lúc hỏi, anh đã nhanh như chớp giải quyết hơn mười con hành thi, như dịch chuyển tức thời xuất hiện bên cạnh Diệp Phàm.

Diệp Phàm sờ sờ túi của mình, từ trong đó lôi ra chiếc điện thoại đang rung.

"Có điện thoại tới à?" Trương Khải Linh vung tay, gọn gàng giải quyết hai con hành thi tiếp cận hai người họ, nói: "Nghe đi." Diệp Phàm cũng không chạy lung tung nữa, gật đầu, cầm điện thoại đi lùi về phía sau.

Hắn vô thức cảm thấy lúc "người" đông, tín hiệu không tốt.

Mà về việc tại sao ở đây còn có tín hiệu, rõ ràng hắn không hề nghĩ tới.

Đây là điện thoại mới đổi của hắn, cho nên màn hình cuộc gọi đến chỉ có một dãy số.

Diệp Phàm nhìn dãy số này, cảm thấy có chút quen thuộc, nhưng lại có chút nghi hoặc, rốt cuộc là ai lại gọi điện cho hắn vào lúc này?

Ngay sau đó Diệp Phàm nhấn nút nghe: "Alô, ai vậy?" Cùng lúc đó, phía sau.

Lưu Bác Văn kinh hãi giơ máy quay lên nói: "Quay được rồi, quay

được rồi!" "Đại ca đang…" "Gọi điện thoại?" Cùng lúc đó.

Tuy rằng Diệp Phàm đã đi tới chỗ ít Hành thi hơn, tầm nhìn cũng thoáng đãng hơn để nghe điện thoại.

Nhưng tay kia của hắn vẫn không ngừng làm trò như ảo thuật, lấy ra từng lá bùa, dùng chúng như phi đao, gây sát thương tầm xa lớn cho đám Hành thi.

Trong ống nghe điện thoại truyền đến giọng một người phụ nữ trung niên: "Phàm Phàm, là Phàm Phàm phải không?" Diệp Phàm thuận miệng đáp: "Dì à, ngài..." Lời còn chưa dứt, giọng một người đàn ông trung niên lại vang lên cắt ngang lời hắn: "Tiểu Diệp tử!

Bắt máy nhanh thế sao?" Rõ ràng câu này là nói với người phụ nữ bên cạnh, sau đó mới nói với Diệp Phàm: "Con trai!

Sao con bắt máy nhanh thế hả!" Diệp Phàm kịp thời mím môi, nuốt hai chữ "dì à" ngược vào trong bụng.

Ba Diệp cũng không chú ý tới sự khác thường của Diệp Phàm, ông nhanh chóng nói: "Ui chao, tôi thấy con trai bà rồi!" "Mẹ nó ơi, mau xem, kia là Tiểu Diệp tử phải không!" Rất nhanh, giọng nói kích động của người phụ nữ cũng truyền tới: "À đúng đúng đúng!

Chương 142

Là Phàm Phàm nhà chúng ta." Rõ ràng, hai người cũng đang xem buổi livestream này.

Hai vợ chồng nháy mắt thở phào nhẹ nhõm, mẹ Diệp nói: "Vừa rồi không thấy con trên livestream, làm mẹ sợ chết khiếp." "Con ngàn vạn lần phải chú ý an toàn nha Phàm Phàm." "Ba mẹ đều đang nhìn con đấy, Phàm Phàm nhà chúng ta trưởng thành rồi, thành nam tử hán rồi." Diệp Phàm lúc này mới hiểu ra là chuyện gì.

Chắc hẳn ba mẹ Diệp cũng đang xem buổi livestream khảo cổ này, kết quả phát hiện con trai mình xông lên phía trước rồi không thấy bóng dáng đâu nữa, lúc này mới gọi điện thoại xác nhận an toàn.

Các nhiếp ảnh gia phía sau đều chĩa ống kính về phía Diệp Phàm.

Khán giả không nghe thấy tiếng trong điện thoại của hắn, nhưng bọn họ có thể thấy biểu cảm trên mặt Diệp Phàm đã trở nên dịu dàng hơn rất nhiều.

Hắn cúi đầu, dùng thính giác phán đoán tình hình xung quanh, ném bùa chú ra một cách chuẩn xác, vừa trả lời điện thoại: "Vâng, mẹ, con không sao." "Không sao đâu, đồng bạn của con rất đáng tin cậy, hiện tại con rất an toàn." "Không có gì, đều là mấy con rối gỗ thôi, đánh cái là chết ngay." "Bùa hả?

Lúc thi nghiên cứu sinh ở chùa..." Diệp Phàm dường như nghĩ đến mấy lá bùa này theo lý thuyết phải là của Đạo gia, thế là lại đổi giọng nói: "Lúc thi nghiên cứu sinh con đến đạo quan thắp hương nên xin được." "Hả?

Mẹ nói Tiểu Ca à, bọn con xác thực mới quen biết không lâu, nhưng rất hợp nhau, con cảm giác Tiểu Ca cũng đã coi con là bạn rồi."

"Không sao không sao, con sẽ cố gắng đứng về phía trước ống kính một chút, để báo bình an cho hai người." "Vâng, con cúp đây ba mẹ." Cùng lúc hắn cất điện thoại vào túi, con Hành thi cuối cùng đã bị Kinh Trập đâm xuyên ngực.

Trương Khải Linh rút Kinh Trập ra, gật đầu với Diệp Phàm.

Lúc này, những con Hành thi mất khả năng hoạt động trên mặt đất đã lại chất thành núi nhỏ, chỉ là ngọn núi nhỏ này không còn là màu trắng thuần nữa.

Hai người nhìn nhau, gật đầu.

Trương Khải Linh thu Kinh Trập vào vỏ đao bên hông, sải bước đi về phía Diệp Phàm. "Điện thoại của ai?" Diệp Phàm vỗ vỗ túi áo, nói: "Ba mẹ tôi." Trương Khải Linh gật đầu, lại hỏi: "Trong nhà có việc?" Diệp Phàm đáp: "Không có gì, họ xem livestream, không thấy tôi nên lo lắng." Trương Khải Linh "Ừ" một tiếng, nói: "Tôi ở đây, không sao." Diệp Phàm cười cười, đang định nói gì đó, bỗng nhiên, trong đầu hắn vang lên âm thanh nhắc nhở quen thuộc của hệ thống. [Đinh!

Nhận được sự bao bọc của Trương Khải Linh, phù hợp với thiết lập nhân vật Đạo Bút Tà, độ hoàn nguyên +5%, độ hoàn nguyên hiện tại là 25%.] [Điểm số tương ứng đã nhân với 25% và được cộng vào người ký chủ.] [Chúc mừng ký chủ, nhận được phần thưởng hệ thống.] [Đinh!

Thiên phú Tuần Thú Sư, có thể dùng ngôn ngữ để khống chế động vật ở các mức độ khác nhau, đặc biệt hiệu quả với loài chó.] Diệp Phàm có chút bất ngờ.

Thầm nghĩ, Tiểu Ca này thật đáng tin, có chuyện gì là anh ấy làm thật a.

Câu "Tôi ở đây, không sao" chính là ý nói sẽ bảo vệ mình thật sự.

Diệp Phàm cực kỳ cảm động, lau đi giọt nước mắt không tồn tại trong lòng, cảm khái không hổ là Tiểu Ca a, nhân gian chí thiện.

Nhưng cứ tiếp tục thế này thì hắn thật sự càng đi càng xa trên con đường đóng vai Đạo Bút Tà rồi.

Sau đó hắn lại thầm nghiên cứu phần thưởng mới toanh này một chút.

Hệ thống thế mà lại bổ sung một câu "đặc biệt hiệu quả với loài chó" ở cuối cùng, thật không hổ là Ngô Tiểu Cẩu, chuyên gia huấn luyện chó a!

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream đã sôi sục vì biểu hiện của hai người cũng như hành động nghe điện thoại vừa rồi của Diệp Phàm. "Vãi chưởng, thế mà có thể vừa đánh vừa nghe điện thoại?

Không hổ là cậu, Tiểu Diệp tộc trưởng!" "Ba mẹ Tiểu Diệp tộc trưởng à, nhất định là thế ngoại cao nhân nào đó nhỉ?" "Tôi không nhìn nhầm chứ, đây là hai cân một ngàn đấy!" "Mười bước giết một người, ngàn dặm không lưu hành!" "Nghe điện thoại?

Hành thi: Mày có lễ phép không thế?" "Cười chết mất, Diệp Phàm nghe điện thoại, câu nào cũng kinh điển. 'Con hiện tại rất an toàn', ý là đang ở trong Hải Để Mộ hung hiểm vạn phần." "'Đều là rối gỗ, đánh cái là chết ngay', ý là hàng ngàn hàng trăm Hành thi rối gỗ đao thương bất nhập." "Tiểu tộc trưởng cậu đừng lừa tôi!

Lúc thi nghiên cứu sinh tôi cũng đi xin bùa, căn bản là không phát sáng!" "Khụ khụ, là bạn bè với Tiểu Ca, ý là người bạn sẽ nháy mắt ra hiệu với mình, còn nói với mình 'không sao đâu có tôi ở đây'." "Đáng đời anh có người yêu đấy Khải Linh tiểu ca!" Lúc này, các thành viên đội khảo cổ cũng đều hoàn hồn.

Đám Hành thi mang theo áp lực như mây đen che thành vừa rồi, chỉ trong vài phút ngắn ngủi, đã bị Diệp Phàm và Trương Khải Linh dùng sức của hai người chế tài toàn bộ.

Không chỉ phía quan chức Tây Nam lần đầu tiên tận mắt nhìn thấy Diệp Phàm, mà ngay cả đội khảo cổ Kinh Đô từng hành động cùng Diệp Phàm trong mộ Vương Mãng cũng một lần nữa bị hai người Diệp Phàm và Trương Khải Linh làm cho kinh ngạc.

Mạc Hồng Hiên nhìn về phía hai người, nói với Bạch Trường Minh: "Lão Bạch, ông tìm đâu ra mấy vị thần tiên này thế?" Bạch Trường Minh nói: "Ông không biết sao?

Ở trường học đấy." Ngay sau đó, các thành viên đội khảo cổ đều rảo bước đi về phía Diệp Phàm và Trương Khải Linh.

Hách Liên Tĩnh cũng liếc nhìn đám lính đánh thuê sắc mặt đã tái nhợt, theo tính cách dĩ vãng của gã, nhất định sẽ bồi thêm một dao cho mấy mầm mống tai họa này.

Nhưng ngại vì đang livestream, hơn nữa hiện trường lại có cả giáo sư và sinh viên, cộng thêm mấy tên kia hiện tại trông cũng chẳng còn năng lực phản kháng gì, nên gã không xử lý bọn chúng ngay.

Thế là gã thu súng, quyết định giao mấy tên này cho cổ mộ thu dọn, rồi đi về phía hai người.

Đi tới trước mặt hai người, Hách Liên Tĩnh trước tiên dang rộng cánh tay như đại bàng tung cánh ôm chầm lấy Diệp Phàm, vỗ lưng Diệp Phàm nói: "Vất vả rồi, vất vả rồi Tiểu Diệp." Sau đó gã nhìn thấy ánh mắt của Trương Khải Linh, lại buông Diệp Phàm ra, làm động tác đại bàng tung cánh định ôm lấy Trương Khải Linh.

Trương Khải Linh khoanh tay, nghiêng người một cái, linh hoạt né tránh.

Hách Liên Tĩnh ôm hụt, cũng không bực bội, gã xoay người đứng giữa hai người, khoác vai cả hai, ba người cùng quay mặt về phía các thành viên đội khảo cổ.

Gã nói: "Tôi thấy quần áo trên người đám Hành thi này là của thời Minh.

Chẳng lẽ đây là một cái mộ thời Minh?" Mấy vị giáo sư trong đội cũng gật đầu.

Bạch Trường Minh thò đầu nhìn ra sau lưng bọn họ, hơi nhíu mày nói: "Chỉ là quần áo trên người bọn họ quá kỳ lạ, không giống quần áo của thợ xây lăng mộ." Diệp Phàm nói: "Những người này trông cũng giống người từ bên ngoài đến." Lời này vừa thốt ra, các thành viên đội khảo cổ lập tức như được khai sáng. "Đúng vậy!

Những người này trông căn bản chẳng có chút quan hệ nào với cổ mộ cả." "Cứ như là sau khi cổ mộ xây xong, bọn họ mới từ bên ngoài đi vào!" Bạch Trường Minh lập tức nảy ra một suy nghĩ kinh người, nói: "Chẳng lẽ là...

đạo mộ tặc?" Suy nghĩ này của Bạch Trường Minh làm các thành viên đội khảo cổ đều giật mình.

Mạc Hồng Hiên nói: "Lão Bạch, ý ông là đây là băng nhóm đạo mộ thời Minh?" Bạch Trường Minh gật đầu.

Mạc Hồng Hiên hít một hơi, nói: "Nhưng mà, băng nhóm đạo mộ kiểu gì mà có quy mô lớn thế này?" "Nhất là mấy người này, có người còn mặc quan phục." Một bên Lưu Bác Văn cầm máy quay ghi lại cuộc đối thoại của các giáo sư, nghe vậy nhịn không được "oa" một tiếng: "Cái này chẳng lẽ là chuyên đi trộm mộ cho Hoàng đế đấy chứ?" Triệu Trạch Minh nghe vậy hơi nhíu mày, nói: "Nếu là trộm mộ cho Hoàng đế thì không hợp lý.

Trộm mộ cho Hoàng đế mà còn phải bày trận thế lớn như vậy, còn là vượt biển đi xa.

Thế chẳng phải là biến tướng thừa nhận với thiên hạ là quốc khố trống rỗng sao?

Chuyện này không giống việc Hoàng đế có thể làm ra, nhất là Hoàng đế Đại Minh.

Hơn nữa cho dù là ở cổ đại, đạo mộ tặc cũng không phải nghề nghiệp có thể ra ánh sáng chứ?

Hoàng đế sẽ đường hoàng làm trái pháp luật như vậy sao?

Lúc đó chẳng phải giảng dạy thiên tử phạm pháp thì tội như thứ dân ư?" Lưu Bác Văn tuy rằng đã sớm cùng Triệu Trạch Minh xóa bỏ hiềm khích lúc trước, nhưng sau khi bị lên lớp vẫn bĩu môi, nói: "Đáng ghét, đừng có vạch trần đàn em thẳng thừng như thế chứ." Một bên, Hách Liên Tĩnh bỗng nhiên cười cười, nói: "Thật ra, nếu nói đến tổ chức chuyên trộm mộ cho Hoàng đế, cũng không phải là không tồn tại.

Thời Tam Quốc, Tào Tháo vì để bù đắp quân lương thiếu hụt, đã thiết lập quân hàm Phát Khâu Lang Tướng, Mạc Kim Hiệu Úy, chuyên phụ trách trộm mộ lấy của cải, trợ cấp quân lương.

Sau này vì việc trộm mộ bù quân lương thực sự không thể diện, cho nên mới không còn ghi chép về việc Hoàng đế thiết lập quan chức này nữa." Ngay sau đó, Hách Liên Tĩnh lộ ra một nụ cười cực kỳ giảo hoạt, tiếp tục nói: "Nhưng rất nhiều lúc, không có ghi chép, không đại biểu là không có." Lưu Bác Văn ở một bên nghe đến ngẩn ngươi, có chút nghi hoặc hỏi: "Nghe thì cũng có vẻ chính thống đấy, nhưng trong sách giáo khoa của chúng em đâu có ghi chép lịch sử như vậy." Lời này vừa nói ra, mấy vị giáo sư già đều lộ ra một tia hổ thẹn.

Hách Liên Tĩnh chú ý tới sự thay đổi biểu cảm của mấy vị giáo sư, lộ ra nụ cười đầy ẩn ý, nói với Lưu Bác Văn: "Vậy cậu có biết tại sao hiện tại trong sách ngữ văn bài viết của Lỗ Tấn tiên sinh càng ngày càng ít, còn máu trong phim hoạt hình lại là màu xanh không?" Lưu Bác Văn đối với chuyện này vẫn có chút hiểu biết, nhưng nói toạc ra như vậy cũng không tốt lắm, thế là đành phải gật đầu mười phần ẩn ý.

Hách Liên Tĩnh nhe răng cười: "Biết là tốt, bởi vì không nói, thì bằng với không có." Bạch Trường Minh cảm thán hai tiếng, nói: "Đây chẳng phải là để ngăn chặn hiện tượng trộm mộ này, nên mới cắt giảm phần liên quan đến Mạc Kim Hiệu Úy sao.

Bản ý của Bộ Giáo dục vẫn là tốt, lo lắng học sinh chúng ta nhìn thấy phần này sẽ nảy sinh sự sùng bái mù quáng đối với nghề nghiệp Mạc Kim Hiệu Úy." Hách Liên Tĩnh ở một bên rất không nể tình cười rung cả vai.

Mấy vị giáo sư già đều cúi đầu phát ra vài tiếng cảm thán, không biết có phải đang che giấu điều gì không.

Hách Liên Tĩnh cười hai tiếng rồi cũng thôi, gã nói: "Có điều, đám này trông có vẻ không phải đến để trộm mộ.

Từ sau thời Tào Tháo, không còn Hoàng đế nào trắng trợn để Mạc Kim Hiệu Úy mang trận thế lớn như vậy ra ngoài trộm mộ nữa.

Hơn nữa những người này cho dù là vì che mắt người đời mà mặc quan phục xuất phát, thì vào trong mộ cũng không nên mặc đồ rườm rà như thế này nữa." Mọi người vừa đoán thân phận của đám Hành thi này, vừa nhìn về phía những thi thể chất đống trên mặt đất.

Chương 143

Diệp Phàm cũng hơi nhíu mày, nhìn đám "bại tướng dưới tay" trên đất.

Chỉ thấy những con Hành thi đã hoàn toàn biến thành xác chết nằm trên mặt đất, khôi phục lại dáng vẻ vốn có của thi thể, im như ve sầu mùa đông.

Tình trạng da dẻ của thi thể trên mặt đất vô cùng chướng mắt, sưng phù trắng bệch, thủy thũng vô cùng nghiêm trọng.

Trông cứ như là dùng hàng ngàn hàng vạn ống kim tiêm châm vào từng lỗ chân lông của chúng, bơm một lượng nước khổng lồ xuống dưới da vậy.

Lớp da lộ ra ngoài bị căng thành một lớp mỏng, gần như đã trở nên trong suốt, chất lỏng bên trong đã có thể nhìn thấy bằng mắt thường, cả cái xác trông to hơn người bình thường một đến hai vòng.

Tóc trên xác chết đã rụng khá nghiêm trọng, có một số đã biến thành cái đầu trứng kho nửa mùa trắng bệch, trông cực kỳ buồn nôn.

Vừa rồi lúc trà trộn vào trong, Diệp Phàm không cố ý để tâm đến tình trạng thi thể này, hiện tại mới ý thức được tất cả thi thể đều trong trạng thái diện mục toàn phi như thế nào.

Chỉ là vì vừa rồi đã tiếp xúc qua một lần, Diệp Phàm luôn cảm thấy bây giờ mà làm ra phản ứng gì thì lại hơi vuốt đuôi, quá kiểu cách, cho nên nhìn hình ảnh buồn nôn như vậy, Diệp Phàm cũng chẳng có phản ứng gì.

Thậm chí, còn có thể quan sát kỹ càng hơn một phen.

Cũng chính vì như thế, Diệp Phàm ý thức được nguyên nhân cái

chết thật sự của những người này là gì: Chết đuối.

Điều này không phải do Diệp Phàm đoán mò, mà là sau khi hắn hoàn nguyên nhân vật nào đó trước đây, hệ thống thưởng cho hắn y thuật "Hoa Đà tái thế", khiến hắn nhìn ra mười phần rõ ràng.

Không ngờ phần thưởng này còn chưa dùng trên người sống, đã dùng trên người chết trước.

Còn chưa làm bác sĩ, đã làm pháp y trước rồi.

Một bên, các thành viên khác của đội khảo cổ sau khi nhìn kỹ hiện trạng những thi thể này thì phản ứng cực kỳ lớn.

Sắc mặt mấy cậu sinh viên đều không tốt lắm, thậm chí còn có người quay đầu nôn khan hai tiếng.

Ngay cả mấy vị giáo sư già nhìn thấy hình ảnh như vậy mặt mũi cũng trắng bệch.

Lưu Bác Văn nhìn phản ứng của khán giả trên màn hình bình luận cũng rất kịch liệt, sau khi thấy đầy màn hình là: "Tiểu tộc trưởng hộ thể", "Trương tiểu ca hộ thể", "Hạt gia hộ thể", thậm chí là "Cung Trường Khẩu Thập hộ thể", "Xích Xích Khẩu Thập hộ thể" cùng với "Thiết Tam Giác hộ thể".

Lưu Bác Văn vội vàng chuyển ống kính về phía ba vị cố vấn nhan sắc "Khảo cổ F4 thiếu một là tôi" này, coi như là cứu cái mạng lớn cho khán giả trong phòng livestream.

Lúc này, Diệp Phàm nói: "Những người này không phải đến trộm mộ, ít nhất bọn họ không phải chết vì trộm mộ." Các thành viên đội khảo cổ nhìn về phía Diệp Phàm, Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh bên cạnh hắn cũng nhìn về phía hắn.

Bạch Trường Minh hỏi: "Bọn họ không phải vì cái Thủy Sinh Hắc Quả Phụ kia mà chết sao?" Diệp Phàm lắc đầu, nói: "Những người

này là sau khi chết mới bị Thủy Sinh Hắc Quả Phụ bắt lại làm lương thực dự trữ.

Bọn họ chết vì đuối nước." Diệp Phàm ôm một cánh tay, sờ sờ cằm mình, nói ra một khả năng: "Cho nên, những người này, hẳn là người trên thuyền." Mà thuận theo manh mối này, Diệp Phàm lại nói tiếp: "Nhà Minh, thuyền lớn, thuyền lớn ra khơi vì triều đình." Hắn nhìn một vòng các đội viên khảo cổ xung quanh, giống như đang gợi ý.

Lúc này, Trương Khải Linh bên cạnh hắn nhàn nhạt mở miệng, nói: "Trịnh Hòa hạ Tây Dương." Nghe thấy lời của Diệp Phàm và Trương Khải Linh, đồng tử của tất cả thành viên đội khảo cổ đều không nhịn được mà chấn động một phen.

Sự thật là, mấy từ khóa Diệp Phàm đưa ra đã có tính định hướng vô cùng rõ ràng.

Nhà Minh, thuyền lớn, thuyền lớn ra khơi vì triều đình.

Ba từ khóa này tổ hợp lại với nhau, người có chút hiểu biết về lịch sử đều sẽ không tự chủ được mà nghĩ đến sự kiện lịch sử Trịnh Hòa hạ Tây Dương.

Nhưng mà, các giáo sư già của đội khảo cổ lại không ai nói ra.

Với sự hiểu biết của bọn họ về chính sử, hạm đội Trịnh Hòa hạ Tây Dương dù thế nào cũng không nên xuất hiện ở đây.

Một thực tập sinh mở miệng nói: "Nhưng mà, trong lịch sử đâu có ghi chép sự kiện đắm tàu nào liên quan đến Trịnh Hòa hạ Tây Dương đâu ạ." "Ngành đóng tàu thời Minh phát triển, cộng thêm lúc đó lại có la bàn phối hợp..." Hách Liên Tĩnh nghe vậy, lộ ra nụ cười mấy phần giảo hoạt, trong nụ cười kia chứa đầy ẩn ý, nói: "Bạn học nhỏ, có đôi khi không nói, không có nghĩa là không có đâu." Ngay sau đó, Mạc

Hồng Hiên cũng hít một hơi, nói: "Xác thực, kỳ thực bản thân chuyện Trịnh Hòa hạ Tây Dương này đã tồn tại rất nhiều nghi vấn." "Chỉ là, nếu những thi thể này đều là người ngoại lai từ trên thuyền, vậy niên đại của cái Hải Để Mộ này tạm thời không cách nào xác nhận được." Ông ta nhìn xung quanh một chút, nói: "Nhìn quy mô và vị trí của gian mộ thất này, nơi đây hẳn là tiền điện của cổ mộ." "Nếu muốn biết thêm thông tin về cổ mộ này, chúng ta còn cần..." Lời còn chưa dứt, sau lưng bọn họ bỗng nhiên truyền đến một trận tiếng kêu gào vô cùng thảm thiết.

Trong đó có tiếng thét chói tai đơn thuần theo bản năng, còn kẹp theo mấy câu chửi thề tiếng nước ngoài.

Các thành viên đội khảo cổ lập tức quay đầu căng thẳng nhìn về phía phát ra âm thanh.

Chỉ thấy, nơi phát ra âm thanh chính là chỗ mấy tên lính đánh thuê kia.

Lúc này, hơn mười tên lính đánh thuê kia hẳn là cũng đã cởi đồ lặn ra, thay trang bị thuận tiện hành động trên lục địa hơn.

Sở dĩ nói là "hẳn là", bởi vì bọn họ không thể nhìn thấy toàn bộ diện mạo của tất cả những tên lính đánh thuê này.

Trên người mấy tên, đều bị phủ một lớp kén trắng rất có trọng lượng, nhìn qua cứ như là một tấm vải tang ma màu trắng dày nặng, nén chặt đắp từ trên xuống dưới vậy.

Ước chừng có năm người bị đắp lên.

Lúc này, năm người đang giãy giụa dưới lớp kén trắng dày cộp, kén trắng vì người bên trong giãy giụa mà phập phồng cao thấp, giống như sóng biển màu trắng vậy.

Tiếng kêu của bọn chúng trầm đục mà đau đớn, đã không nghe ra

nội dung ngôn ngữ cụ thể.

Chỉ có thể từ trong tiếng hô hoán đau đớn mà lại bị đè nén kia miễn cưỡng nghe ra mấy từ ngữ đơn giản lại cơ sở như "cứu mạng" và "gọi mẹ".

Cũng có lẽ, những người này cũng căn bản không còn tinh lực đâu mà hô hoán nội dung gì phức tạp hơn, giờ này khắc này, bọn chúng đã hoàn toàn bị bản năng cầu sinh khống chế.

Bên cạnh bọn chúng, mấy người thoát được một kiếp đang mười phần kinh ngạc nhìn đồng bạn bị màng trắng che phủ.

Lớp kén trắng dày cộp kia bỗng nhiên từ trên trời giáng xuống lúc bọn họ không ai kịp phản ứng, giống như một tấm lưới khổng lồ chụp lên người đồng bạn xui xẻo của mình.

Tên thủ lĩnh to con ở một bên, vẫn giữ tư thế ngồi dưới đất, dựa cả người vào thành hồ bằng đá bạch ngọc lạnh băng phía sau.

Mấy đội viên may mắn còn lại ngồi linh tinh lang tang trước mặt gã, chỉ nhìn gáy cũng có thể phán đoán, mấy người này cũng giống gã, đều đang ở trong trạng thái vô cùng bất ngờ và khiếp sợ.

Kỳ thật, một cái màng trắng kén trùng như vải tang ma cũng sẽ không mang lại cho bọn họ sự chấn động mãnh liệt như vậy.

Hiện tại ảnh hưởng lớn nhất đến cảm xúc của bọn họ, là phản ứng của đồng bạn dưới lớp màng trắng.

Phản ứng kia trông không giống như chỉ đơn thuần bị che lại.

Với kinh nghiệm bách chiến bách thắng trên chiến trường thực sự và thực lực của đồng bạn bọn họ mà nói.

Nếu chỉ đơn thuần bị che lại, bọn họ chỉ cần vén tấm màng trắng này ra, từ bên trong đi ra là được.

Nhưng hiện tại xem ra, bọn chúng cứ như là bị nhốt ở bên trong, đang phải chịu đựng nỗi đau đớn to lớn gì đó.

Tên thủ lĩnh to con vươn chân đá đá một đội viên phía trước, nghiêm giọng nói: "Ngây ra đó làm gì?

Còn không mau giúp bọn họ ra ngoài!" Tên đội viên bị đá dường như cũng mới phản ứng lại, vô cùng nhanh nhẹn bò dậy từ dưới đất, đưa tay định kéo lớp màng trắng như vải tang ma kia ra.

Thế nhưng, ngay khi tay hắn sắp chạm vào tấm màng trắng, lại nhìn thấy hình ảnh khiến hắn cảm thấy da đầu tê dại.

Chỉ thấy, tấm màng trắng vốn dĩ chỉ nổi lên sóng lớn do đồng bạn hắn giãy giụa, bên dưới bỗng nhiên xuất hiện rất nhiều vật thể không rõ tên lít nha lít nhít đang bò trườn nhanh chóng.

Cứ như là bên trong bỗng nhiên sinh sôi ra vô số côn trùng vậy!

Đang vận động vô cùng nhanh chóng!

Tên lính đánh thuê bị thủ lĩnh to con đá một cước kia rụt tay về nhanh như tia chớp, dùng tiếng chim chửi một câu có kèm chữ "pháp khắc".

Những tên lính đánh thuê khác ở khoảng cách rất gần tấm màng trắng khổng lồ kia, cũng chú ý tới sự biến đổi đột ngột trên chiếc kén trắng khổng lồ.

Bảy tám người còn sót lại lập tức biến sắc.

Dưới cảm xúc khá kích động, bọn họ không sử dụng ngôn ngữ Đại Việt, mà dùng tiếng mẹ đẻ của mình, lớn tiếng nói gì đó với ngữ khí khiếp sợ và chất vấn.

Tuy rằng tiếng chim ríu ra ríu rít, hơn nữa rất có khả năng còn mang theo cảm giác phương ngữ bản địa của bọn chúng.

Nhưng từ tình huống hàm lượng "pháp khắc" cực đậm mà xem, đội khảo cổ chuyên nghiệp bao gồm cả khán giả đủ mọi thân phận và trình độ văn hóa trong phòng livestream vẫn có thể suy đoán ra: Trong miệng mấy con chó này lúc này cũng chẳng phun ra được ngà voi gì.

Chương 144

Phía bên đội khảo cổ.

Các đội viên cũng trong nháy mắt nhìn ra manh mối đột nhiên xuất hiện trên kén trùng.

Các đội viên bảo an ngay khi nghe thấy tiếng thét thảm thiết của tên lính đánh thuê đã giương súng lên.

Hắc Hùng vừa bưng súng, vừa nheo mắt nhìn kỹ về hướng kia, có chút kỳ quái nói: "Sao tôi cảm giác, cái vải tang này trở nên sần sùi lồi lõm thế nhỉ?" Viện Ca cũng "hít" một tiếng, nói: "Thứ bên trong, có phải đang xếp hàng không?" Hách Liên Tĩnh đẩy đẩy kính râm trên sống mũi, nói với Diệp Phàm và Trương Khải Linh bên cạnh: "Hai cậu đoán xem thế nào?" Diệp Phàm và Trương Khải Linh đều liếc nhìn gã.

Chỉ thấy Hách Liên Tĩnh tuy rằng đang cười, nhưng rõ ràng trong nụ cười kia mang theo một tia chán ghét và ghét bỏ, giống như nhìn thấy thứ gì đó khiến gã vô cùng buồn nôn.

Diệp Phàm thầm nghĩ, vị Hắc gia này ngay cả kén trùng bọc xác nuôi trứng trùng cũng có thể liên tưởng cùng "thịt chiếu lạnh", thế mà còn có hình ảnh khẩu vị nặng gì có thể kích thích vị gia này sao?

Nghĩ đến những điều này, không khỏi có chút cảm thán.

Hách Liên Tĩnh đang định mở miệng nói gì đó, sau khi dùng dư quang liếc qua "hai tên câm lớn nhỏ" trong lòng gã, ánh mắt liền dừng lại trên mặt Diệp Phàm.

Đôi mắt sau kính râm của gã híp lại, nói: "Tiểu Diệp tử, có phải cậu đang dùng mặt nói xấu tôi không?" Diệp Phàm lập tức mím môi

thành một đường thẳng, kiên định lắc đầu.

Hách Liên Tĩnh vươn tay về phía Diệp Phàm, dùng ngón tay ấn vào trán hắn, ngăn cản động tác lắc đầu của Diệp Phàm. "Trước giờ đều là tên câm khoe kỹ năng trước mặt cậu, cho nên cậu có thể vẫn chưa hiểu rõ tôi." Diệp Phàm nghi hoặc một chút, thầm nghĩ hóa ra cái tài bắn súng bách phát bách trúng kia còn chưa phải khoe kỹ năng à?

Hách Liên Tĩnh lại híp mắt: "Cậu quả nhiên là đang dùng mặt nói xấu tôi." Một bên, Trương Khải Linh vươn tay, gạt ngón tay đang ấn trên trán Diệp Phàm của Hách Liên Tĩnh ra, nói: "Anh nhìn thấy cái gì." Hách Liên Tĩnh nhìn về phía màng trắng, nói: "Thực không dám giấu, với thị lực của tôi, lũ sâu bọ dưới cái kén trùng rách nát kia có mấy cái chân, tôi đều có thể nhìn thấy rõ ràng." Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh hợp tác nhiều năm, vì sự hiểu biết đó, nên đối với thị lực và thực lực của gã cũng tuyệt đối tin tưởng.

Mà Diệp Phàm, với tư cách là một người xuyên không, sự hiểu biết về Hắc Nhãn Kính trong sách cũng đủ để hắn tin tưởng vào thực lực và thị lực của Hách Liên Tĩnh.

Cho nên cả hai người đều không hề hoài nghi lời của Hách Liên Tĩnh.

Diệp Phàm bình tĩnh nói: "Xem ra, trứng trùng đã được ấp nở trên người bọn họ." Nghe Diệp Phàm nhắc tới trứng trùng, ba người ăn ý ngẩng đầu lên.

Ba ánh mắt tạo thành một tia xạ tuyến hội tụ về phía xa, nhìn về cùng một hướng.

Hướng đó, chính là hướng chiếc kén trùng khổng lồ kia rơi xuống.

Sự thật là, ngay khi ý thức được thứ phủ lên người mấy tên xui xẻo kia là xác chết bị bọc lại treo ngược trên đỉnh đầu, mấy người đã

nhìn qua hướng đó.

Chỉ thấy, trong một đám kén trùng hình giọt nước khổng lồ dày nặng trắng xóa, những hình người phía trên đỉnh đầu mấy tên xui xẻo kia đã hiện ra dáng vẻ vốn có của chúng.

Những thi thể này không giống đám Hành thi vừa bị Diệp Phàm và Trương Khải Linh giải quyết.

Đám Hành thi tàng hình dưới kén trùng kia phù thũng trương phình, trong tình trạng bị thối rữa một ít lại bị bao bọc trong kén trùng, thậm chí có con đã bắt đầu xuất hiện hiện tượng "Cự nhân quan".

Cho nên hiệu quả thị giác mà đám Hành thi vừa rồi mang lại là vô cùng chói mắt và buồn nôn.

Nhưng thi thể lộ ra từ hướng kén trùng trắng rơi xuống phía trên đỉnh đầu mấy tên xui xẻo kia, lại không phải như vậy.

Chỉ thấy, hơn mười cái thi thể trong môi trường hoàn toàn không có gió, không biết chịu ảnh hưởng của ngoại lực gì, lúc này đang đung đưa nhẹ nhàng với biên độ nhỏ.

Mấy thi thể lộ ra ngoài này cách bọn họ rất xa.

Trong một đám kén trùng lớn màu trắng dày đặc, mấy cái thi thể sẫm màu này cố nhiên là bắt mắt, nhưng với thị lực của người bình thường mà nói thì vẫn chỉ có thể nhìn ra hình dáng và màu sắc đại khái.

Tuy rằng hình dung này mười phần không thỏa đáng, nhưng những thứ này mang lại cho Diệp Phàm cảm giác thật sự rất giống từng chiếc chuông gió cổ quái đung đưa theo gió.

Có điều, dù là vậy.

Diệp Phàm cũng có thể từ đó suy đoán ra, trọng lượng của những

thi thể này không cao.

Vật thể có trọng lượng rất lớn nếu bị treo lơ lửng đung đưa qua lại như vậy, cũng nhất định sẽ sinh ra quán tính lớn hơn, như thế tuyệt đối sẽ không có hiệu quả thị giác kiểu chuông gió này.

Mà lúc này những thi thể kia, nhẹ bẫng, biên độ đung đưa mười phần lưu loát, cứ như là...

Diệp Phàm liếc nhìn Hách Liên Tĩnh một cái, cảm giác mình dường như lại nhớ tới một ví dụ không tốt lắm.

Giống như câu nói trước đó của Hách Liên Tĩnh, cái gì mà "thịt chiếu lạnh" vô cùng không hợp thời nghi.

Không thể không nói, tuy rằng lúc đầu cảm thấy ví dụ này vô cùng không thích hợp.

Nhưng hiện tại xem ra, trong đầu Diệp Phàm không tự giác nảy ra một câu: Có thể nghĩ đến cái ví dụ "thịt chiếu lạnh" này, các người cũng quá là vô cùng kỳ diệu rồi đấy!

Độ ẩm trong những thi thể này, hẳn là đã bị vắt khô hoàn toàn.

Phải biết rằng, lượng nước trong cơ thể một người trưởng thành chiếm tỷ lệ sáu mươi đến bảy mươi phần trăm.

Đám Hành thi bên dưới vì chết đuối và phù thũng, trọng lượng hẳn là nặng hơn người sống bình thường.

Mà thi thể treo bên trên, thì lại là xác khô nhẹ bẫng đã bị rút đi sáu bảy mươi phần trăm trọng lượng từ cơ thể.

Hách Liên Tĩnh nhạy bén bắt được cái liếc mắt này từ Diệp Phàm, gã cười quay đầu qua, mà khi chú ý tới ánh mắt Diệp Phàm lúc này nhìn gã dường như hơi phức tạp, gã nhịn không được "hít" một tiếng, nói: "Cậu không phải là nghĩ đến thứ gì kỳ quái đấy chứ, Tiểu Diệp

tử?" Trong đầu Diệp Phàm vô cùng không hợp thời nghi nhảy ra một câu quảng cáo: "Là Extra của cậu!" "Không, là Extra của cậu." Hắn nhanh chóng khôi phục biểu cảm nghiêm túc của mình, lắc đầu như không có chuyện gì xảy ra, nói: "Không, là suy nghĩ kỳ quái của anh." Nói xong, hắn lại quay đầu nhìn về phía xác khô trên đỉnh đầu.

Hách Liên Tĩnh bỗng nhiên cười thành tiếng, dùng khuỷu tay huých Trương Khải Linh bên cạnh, nói: "Tên câm, cậu đoán xem Tiểu Diệp tử có phải nghĩ giống tôi không?" Trương Khải Linh có chút lạnh lùng liếc gã một cái, lại nhìn thoáng qua Diệp Phàm đã dời sự chú ý lên phía trên.

Vừa rồi biểu cảm của Diệp Phàm cũng bị anh thu vào trong mắt, tuy rằng biên độ biểu cảm trên mặt Diệp Phàm không lớn, thoạt nhìn thì là một biểu cảm có vẻ rất bình tĩnh.

Nhưng anh vẫn mười phần rõ ràng dường như nhìn thấy một câu nói trong đôi mắt kia: Sao lại như thế?

Anh cũng quá là vô cùng kỳ diệu rồi đấy?

Bao gồm cả Hách Liên Tĩnh, sau khi nhìn thấy đôi mắt kia, Diệp Phàm vốn dĩ giống hình tượng loài mèo hơn, lúc này bỗng nhiên lại giống một chú cún con hơn.

Nhưng hai người cũng đồng dạng rõ ràng, chú cún con này, cũng sẽ không vẫy đuôi, hắn hiện tại chỉ là tạm thời thu liễm hết nanh vuốt sắc bén lại mà thôi.

Trương Khải Linh trả lời câu hỏi của Hách Liên Tĩnh, lạnh lùng nói: "Anh đừng làm hư cậu ấy." Hách Liên Tĩnh giơ ngón tay cái lên với Trương Khải Linh, nói: "Ông già này, xấu tính thật đấy." Tuy nhiên, đáng tiếc là, Diệp Phàm không hoàn toàn nghe thấy cuộc đối thoại giữa đôi oan gia kiêm bạn cũ này, trong đầu hắn vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống. [Đinh!

Ký chủ nhận được đánh giá "Tiểu Cẩu" phù hợp với đánh giá Ngô Tiểu Cẩu trong Đạo Bút Tà, độ hoàn nguyên +5%, độ hoàn nguyên hiện tại là 30%.

Điểm số tương ứng đã nhân với 30% và được cộng vào người ký chủ.] [Chúc mừng ký chủ, nhận được phần thưởng hệ thống.] [Đinh!

Huỳnh Hỏa Chi Sâm Cổ, cổ trùng ký gửi trên người ký chủ, tâm linh tương thông với ký chủ, mang theo ánh sáng huỳnh quang, nước không thể dập tắt, có thể tàn thực bất cứ mục tiêu nào ký chủ chỉ định.] Diệp Phàm nghe thấy phần thưởng này đầu tiên là ngẩn ra, Ngô Tiểu Cẩu?

Diệp Phàm có chút kinh ngạc liếc nhìn hai vị đại lão bên cạnh.

Hai vị này một người Diêm Vương mặt lạnh, một người Diêm Vương mặt cười, tổ hợp lại cùng một chỗ đứng ở đây chính là một loại khí trường người lạ chớ gần, hậu quả tự chịu.

Nhưng suy nghĩ trong đầu, thế mà lại có chút đáng yêu?

Lúc này, Diệp Phàm không hề ý thức được, cái thân phận Ngô Tiểu Cẩu có chút khó hiểu gán lên người mình này, dường như cũng khá đáng yêu.

Dù sao, đối với một tên trai thẳng như thép mà nói, có thể nghĩ đến dùng hai chữ "đáng yêu" để hình dung hai người đàn ông cường hãn đã coi là phát huy siêu thường rồi.

Làm thế nào để tự nhiên nghĩ đến sự liên hệ giữa bản thân và hai chữ này, thì hoàn toàn thuộc về một câu hỏi vượt quá phạm vi đề cương.

Tuy rằng cũng không phải độ hoàn nguyên Vương đạo trưởng mà Diệp Phàm tâm tâm niệm niệm, nhưng đơn thuần đối với loại hình phần thưởng hệ thống mà nói, Diệp Phàm cũng coi như hài lòng.

Hắn có thể cảm giác rõ ràng sau khi hệ thống trao thưởng cho mình, trên cánh tay truyền đến một luồng nhiệt lượng ấm áp trong nháy mắt, nhưng sau đó, thì không còn cảm giác gì nữa, cũng không có bất kỳ ảnh hưởng khó chịu nào với hắn.

Diệp Phàm vui vẻ chấp nhận phần thưởng này.

Một bên, Hách Liên Tĩnh nói: "Theo tôi thấy, xác khô bên trên xác thực là dùng để nuôi trứng trùng, nhưng trứng trùng lại không nằm trong cơ thể những xác khô này." Trương Khải Linh và Diệp Phàm cũng đồng thời gật đầu.

Chương 145

Ba người nhìn nhau, lập tức thông hiểu tâm ý, đồng thời nhìn về phía kén trùng khổng lồ như vải tang ma vẫn đang giãy giụa phía trước.

Hách Liên Tĩnh tiếp tục nói: "Xem ra trứng trùng, bám ở trên kén!" Bỗng nhiên, bên tai Diệp Phàm truyền đến âm thanh vô cùng nhỏ, ngay phía trên đỉnh đầu bọn họ.

Hắn lần theo âm thanh nhìn sang.

Tuy rằng không nhìn rõ tình huống cụ thể, nhưng hắn có thể nghe thấy tiếng một thứ gì đó dinh dính cực kỳ yếu ớt, đang bong ra!

Diệp Phàm nhanh chóng phân biệt động tĩnh đến từ phía trên.

Âm thanh nghe như hai vật bị dán chặt bằng một lớp keo dày rồi lại tách ra, trong đó tiếng sợi tơ bị kéo giãn Diệp Phàm cũng nghe rất rõ ràng.

Hắn nhận ra, âm thanh này đến từ tính chất dính của tơ nhện độc góa phụ đen sống dưới nước.

Đây cũng là lý do vì sao mấy kẻ xui xẻo kia sau khi bị tấm mạng nhện này bao phủ lại không tài nào giãy giụa thoát ra được.

Mấy người đó lúc này chẳng khác nào rơi thẳng vào mạng nhện, giống như ruồi muỗi mắc trên mạng nhện, dù có giãy giụa thế nào cũng chỉ có một con đường chết, trở thành bữa buffet tươi ngon cho lũ nhện con.

Và cũng chính vì tính chất dính của tơ nhện, những sợi tơ còn lại tuy đang từ từ tách ra, nhưng cũng không thể lập tức rơi xuống.

Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh đều nhận thấy sự thay đổi

biểu cảm tinh tế trên mặt Diệp Phàm, hai người hỏi: "Diệp Phàm, cậu phát hiện ra điều gì à?" "Tiểu Diệp tử, có phát hiện mới sao?" Diệp Phàm nói ra những gì mình vừa nghe được sau khi đã tóm gọn lại.

Cuối cùng, hắn tổng kết thêm một câu: "Sở dĩ mấy người đó trúng chiêu trước tiên, tôi nghĩ là do lối vào trên đỉnh mộ vừa được mở ra." "Sau khi nước đổ xuống ồ ạt, lúc đó tuy không làm những thứ này rơi xuống ngay lập tức, nhưng vẫn gây ra một mức độ phá hủy nhất định đối với tính chất dính của tơ nhện." "Vì vậy họ mới trúng chiêu trước tiên." Diệp Phàm không cố ý kiềm giọng, cộng thêm các thành viên đội khảo cổ vốn dĩ vẫn luôn chú ý đến phản ứng của ba vị cố vấn đặc biệt.

Vì vậy, gần như tất cả mọi người đều nghe thấy lời của Diệp Phàm.

Phản ứng đầu tiên của họ là sự chợt nhận ra nguyên nhân vì sao những kẻ xui xẻo kia lại gặp nạn, sau đó là lo lắng về tình hình hiện tại.

Tướng quân Trương Cường đặt ống nhòm lên mặt, nhìn lên trên đỉnh đầu vẫn còn hàng trăm thi thể bị bọc trong kén côn trùng.

Khi những hình ảnh này được thu rõ nét vào ống nhòm, vì chỉ có thể nhìn thấy một phần, nên sức ảnh hưởng mà nó mang lại không thể sánh bằng khi trực tiếp nhìn thấy toàn bộ khung cảnh.

Tuy nhiên, cũng chính vì những hình ảnh này trở nên cụ thể hơn nhờ ống nhòm chuyên nghiệp, nó đã mang lại cho Trương Cường một cảm giác chân thực và rợn người mãnh liệt hơn.

Trương Cường nhìn qua ống nhòm một lúc, sau đó bỏ ống nhòm xuống, hít một hơi lạnh, nói: "Trên đỉnh đầu gần như toàn là những thứ này, theo tôi thấy, nơi này không nên ở lâu." Mấy vị giáo sư già cũng nhìn trái nhìn phải, xem xét toàn bộ mộ thất một lần nữa.

Bạch Trường Minh nói: "Vào đây quá vội vàng, chúng ta thậm chí còn chưa tìm hiểu rõ cấu trúc của cổ mộ này, bây giờ chỉ biết lối ra duy nhất chính là nơi chúng ta đã đến từ trên đỉnh đầu." Mạc Hồng Hiên sau đó cũng cười khổ nói: "Xem ra lần này, bất kể mọi người có muốn hay không, cổ mộ này cũng không cho chúng ta cơ hội bỏ chạy giữa chừng." "Ngay cả khi chúng ta thực sự muốn rút lui, lựa chọn duy nhất cũng là tiếp tục đi xuống." "Còn đường quay về..." Ông cười khổ cúi đầu lắc đầu, nói: "Trừ khi chúng ta thực sự mọc cánh, biết bay thì may ra." Các thành viên đội khảo cổ lần lượt ngẩng đầu nhìn về phía trên của hồ nước Hán Bạch Ngọc, tức là lối vào mà họ đã rơi xuống lúc đầu.

Chỉ thấy lối vào đó lúc này đang đóng chặt nghiêm ngặt, thậm chí không thể nhìn thấy cả khe hở có thể mở ra từ bên trong.

Lối vào lúc này trông giống như một bức tường cực kỳ dày, mang lại cho người ta một cảm giác vô cùng nặng nề.

Các thành viên đội khảo cổ thở dài thườn thượt.

Một nhiếp ảnh gia đặc biệt kéo ống kính lại gần, quay cận cảnh phía trên.

Nếu không phải lối vào mà họ rơi xuống có chất liệu bạch ngọc, khác biệt rất lớn so với gạch xanh xung quanh, thì e rằng bây giờ họ còn không tìm thấy được mình đã rơi xuống từ đâu.

Bởi vì lúc này ở đó, đã hoàn toàn không còn bất kỳ dấu vết nào của lối ra hay lối vào nữa.

Đừng nói đến việc họ là phàm nhân không có cánh, không biết bay.

Nơi này, e rằng ngay cả những người chim có cánh, hay tiên nhân có thể cưỡi gió mà đi, cũng không thể trực tiếp quay lại lối cũ được nữa rồi!

Và những nhiếp ảnh gia khác cũng lia ống kính khắp bốn phía mộ thất.

Đúng như Bạch Trường Minh và Mạc Hồng Hiên vừa nói, họ đến đây thực sự quá vội vàng.

Trong lúc vội vã, họ theo dòng nước chảy như thác đổ xuống hồ, vừa ra đã thấy hàng trăm ngàn kén trùng, sau đó là hành thi thoát kén.

Trong sự vội vã đó, họ hoàn toàn không kịp quan sát kỹ, lối ra của mộ thất này, hay nói đúng hơn, lối vào mộ thất tiếp theo, rốt cuộc nằm ở đâu.

Trong ống kính, bốn phía chỉ toàn là những bức tường gạch xanh chồng chất lên nhau, không hề có bất kỳ dấu hiệu cửa quan hay lối đi nào.

Cảm giác mà môi trường này mang lại, giống như họ là một nhóm động vật nhỏ, bị ném từ trên xuống vào một chiếc hộp kín.

Bốn phía không có lối ra, còn lối vào duy nhất trên đỉnh đầu, cũng đã bị người ta dùng băng dính bịt kín từ bên ngoài.

Không chỉ các nhân viên đội khảo cổ, mà ngay cả khán giả trong livestream cũng bắt đầu căng thẳng theo.

Cuộc đối thoại của bộ ba cố vấn đặc biệt Thiết Tam Giác vừa rồi đã được truyền vào phòng livestream thông qua thiết bị ghi âm đeo trên người họ.

Vì vậy, tuy cuộc đối thoại vừa rồi dường như diễn ra giữa ba người, nhưng trên thực tế, gần như tất cả mọi người đều đã biết tình hình đại khái mà đội khảo cổ đang phải đối mặt.

“Giờ anh nhiếp ảnh gia quay toàn cảnh mộ thất tôi mới biết tình hình đội khảo cổ nghiêm trọng cỡ nào!” “Mặc dù vậy, nãy nghe Thiết Tam Giác nói chuyện cười đùa, tôi cứ tưởng họ đang đi tham quan

cảnh điểm ấy!" "Ai bị cuộc nói chuyện của Thiết Tam Giác lừa giống tôi không?" "Du lịch nhắm mắt bịt tai, mở mắt ra lại là một câu chuyện khác rồi." "Tuy rất căng thẳng, nhưng không hiểu sao thấy ba người vẫn còn trong ống kính là thấy yên tâm cực độ!" "Ba người họ, chính là cảm giác an toàn!" "Thiết Tam Giác là đỉnh nhất!" Cùng lúc đó, trong cổ mộ.

Mọi người trong đội khảo cổ cũng đồng loạt nhìn về phía ba người.

Những ánh mắt đó không hoàn toàn là sự cầu cứu mang tính đạo đức, mà là một ánh nhìn thiết tha vào hy vọng.

Giống như những gì đã được nhắc đến trong phần bình luận, mặc dù họ không nói ra, nhưng trong lòng mỗi người đều đồng loạt nghĩ đến: Sự tồn tại của ba người này, chính là cảm giác an toàn.

Điều này không chỉ là sự tin tưởng vào thực lực cứng rắn của ba người, mà còn là sự trung thành tuyệt đối với linh hồn và nhân cách của họ.

Bỗng chốc, cả ba người đều có phản ứng.

Hách Liên Tĩnh giơ súng lên, Trương Khải Linh đặt chiếc kìm kẹp ngang trước người, Diệp Phàm không rút dao, nhưng cũng bước lên một bước theo hành động của hai người kia.

Thấy phản ứng của ba người, Trương Cường và Khâu Ninh đồng thời hô lớn với đội viên của mình: "Tất cả chuẩn bị sẵn sàng!" Chỉ thấy, gần như cùng một lúc, tấm mạng nhện ban đầu bao phủ mấy kẻ xui xẻo kia bỗng nhiên nổ tung, như thể bị tia lửa từ bên trong đốt cháy.

Lỗ thủng nhanh chóng mở rộng, lập tức nuốt chửng cả kén trùng!

Tình hình bên trong cuối cùng đã có thể nhìn rõ.

Hoàn toàn không còn thấy bóng người, thứ xông ra là một bầy nhện chân dài, lông đen kịt!

Lũ nhện đen kịt, dày đặc phá kén chui ra khỏi mạng nhện, liền chia làm hai đường.

Một đám xông thẳng về phía đội khảo cổ.

Một đám khác, theo nguyên tắc gần nhất, xông về phía nhóm lính đánh thuê ở bên cạnh.

Đồng tử của mấy lính đánh thuê còn sống sót tức thì co rút lại.

Người lính đánh thuê to con vừa rồi được đội trưởng ném ra phía trước để giúp đồng đội, vì đang ở vị trí tiên phong nên là người đầu tiên bị lũ nhện lông đen bám đầy người.

Anh ta vùng vẫy dữ dội tại chỗ.

Đầu tiên là đập mạnh vào cánh tay, bàn tay to lớn vỗ một cái cũng chỉ đập bẹp được một hai con, chất dịch màu xanh lá cây cùng lông đen nhỏ giọt từ bàn tay anh ta xuống.

Nhưng, lũ nhện lông đen như biển côn trùng nhanh chóng bao phủ toàn bộ người đó.

Nhìn từ xa, người đó giống như bị bao bọc bởi một lớp lông đen dày đặc.

Anh ta cuống cuồng đánh đập cánh tay xong lại bới những con nhện lông đen đã bò lên mặt mình.

Những con nhện lông đen này, theo tiếng kêu la thảm thiết của anh ta, tranh nhau chui vào tất cả các lỗ trên mặt anh ta.

Bao gồm miệng đang há hốc, đôi mắt trợn tròn vì đau đớn và sợ hãi, thậm chí cả mũi và tai, những lỗ nhỏ hơn rất nhiều so với hai lỗ kia.

Cuối cùng, gần như chỉ trong chốc lát, anh ta đau đớn ngã vật ra đất, như một con gấu chó lăn trong bùn, cố gắng dùng trọng lượng cơ thể mình đè bẹp toàn bộ lớp lông đen bao phủ trên người.

Chương 146

Tuy nhiên, lớp nhện lông đen này không phải lửa, không phải thứ có thể bị dập tắt chỉ bằng một cú vồ.

Ngược lại, khi anh ta lăn lộn, những con nhện lông đen này càng bám chặt vào như một lớp keo.

Không những không làm rụng đi bao nhiêu con nhện lông đen trên người, mà còn khiến lớp lông đen trên người anh ta càng bám dày hơn.

Những lính đánh thuê còn lại phản ứng rất nhanh, họ lăn hai vòng trên đất rồi nhanh chóng bò dậy, sau đó chĩa súng vào lũ côn trùng đang ào ạt tiến lên phía trước.

Đạn bắn xối xả vào bầy côn trùng, để lại những hố đạn trên mặt đất cùng lúc với chất dịch xanh và lông đen bay tứ tung.

Nhưng đối với bầy nhện lông dài đông đến nỗi mắt thường không đếm xuể, thì đó chỉ là muối bỏ bể.

Họ vừa đánh vừa lùi, rất nhanh lại có thêm một lính đánh thuê to con khác bị bầy nhện kéo đổ.

Lũ nhện lông đen dày đặc như một chất lỏng đen có sinh mệnh, nhanh chóng bao phủ toàn bộ người đó.

Mấy người còn sống sót tạm thời kia theo bản năng muốn đưa tay kéo đồng đội mình dậy.

Tuy nhiên, sau khi thấy tốc độ của lũ nhện lông đen, họ lại không chút do dự rụt tay về, bước dài và nhanh chóng chạy xa.

Đội trưởng to con lúc này đã mồ hôi nhễ nhại.

Rõ ràng cổ mộ dưới đáy biển không phải là cổ mộ bình thường, từ

trong ra ngoài đều toát ra một luồng khí lạnh thấu xương, nhưng lúc này chiếc áo lót sát người của anh ta đã ướt đẫm mồ hôi lạnh.

Anh ta nhìn những đồng đội còn sót lại mà một tay cũng đếm xuể, nghiến răng nhanh chóng ra lệnh yểm trợ.

Đội trưởng to con một tay vẫn không hạ súng, tay còn lại luồn vào túi trang bị phía sau, tìm chính xác được khẩu súng phun lửa cầm tay.

Lấy súng phun lửa ra xong, anh ta liền chĩa đầu phun lửa vào đám nhện lông đen trên mặt đất.

Từng cuộn lửa miễn cưỡng buộc lũ nhện lông đen dừng lại trong chốc lát, trong không khí tràn ngập mùi protein cháy khét nồng nặc.

Mấy lính đánh thuê còn lại cũng cuống cuồng lấy ra những khẩu súng phun lửa tương tự từ ba lô của mình, rồi điên cuồng phun vào đám nhện trên mặt đất.

Lũ nhện lông đen lùi lại và xoay tròn tại chỗ một lúc, nhưng lại không lập tức từ bỏ ý định tấn công.

Tuy nhiên, điều khiến mấy lính đánh thuê này càng bất ngờ và kinh hãi hơn là, lũ nhện lông đen này hiện tại không chỉ không từ bỏ ý định tấn công, mà dường như còn có ngày càng nhiều nhện lông đen tiến về phía họ.

Cảm giác này giống như, những con nhện lông đen ban đầu lao về phía đội khảo cổ Đại Việt cũng đã quay ngược lại phía họ.

Theo mật độ của lũ nhện lông đen này mà xét, súng phun lửa của họ căn bản không thể trụ được bao lâu!

Điều này khiến mấy lính đánh thuê đều vô cùng khó hiểu.

Theo lẽ thường mà nói, những sinh vật không có trí thông minh cao này, lẽ ra phải theo bản năng sinh vật "tìm lợi tránh hại", mà chạy

trốn khỏi những thứ khiến chúng càng thêm sợ hãi.

Nhưng bây giờ, lũ nhện lông đen này lại tụ tập dưới ngọn lửa của họ.

Cảm giác này như thể, ở phía đội khảo cổ Đại Việt, có thứ gì đó còn khiến lũ nhện lông đen này sợ hãi hơn!

Dưới suy nghĩ chấn động đó, mấy người đều nhìn về phía đội khảo cổ Đại Việt.

Và cảnh tượng họ nhìn thấy, khiến họ lập tức trợn tròn mắt.

Chỉ thấy, lũ nhện lông đen lại một lần nữa quay đầu ào ạt trở về phía họ, chính xác là đám nhện ban đầu chia làm hai đường, xông về phía đội khảo cổ Đại Việt!

Nói chính xác hơn, những con nhện lông đen này, không phải là quay đầu, mà là đang bỏ chạy!

Cùng lúc đó, về phía đội khảo cổ Đại Việt.

Một tay Trương Khải Linh tự động buông thõng, một vệt máu nhỏ giọt từ ngón tay anh ta xuống.

Trước mặt anh ta, trên mặt đất là một mảng lớn xác nhện đã bất động.

Đó là những con nhện vừa nhìn thấy máu của Trương Khải Linh liền mất mạng.

Trương Khải Linh đứng ở vị trí tiên phong của bộ ba cố vấn Thiết Tam Giác, tay còn lại vẫn đặt ngang trước mặt Diệp Phàm, ngăn cản hành động giơ tay của Diệp Phàm.

Diệp Phàm nhìn xác nhện trên mặt đất, nhận ra chuyện gì đang xảy ra.

Máu Kỳ Lân hiện đang ở trên người hắn, Kỳ Lân là thánh thú, nên

bách độc bất xâm, có thể đuổi lùi trăm trùng.

Còn hình xăm trên người Trương Khải Linh bây giờ là Cùng Kỳ, giống như Trương Khải Linh đã nói, Cùng Kỳ bản thân chính là chí tà chi vật.

Vì vậy, nhện gặp máu của Trương Khải Linh thì không phải bỏ chạy, mà là chết.

Hách Liên Tĩnh thành thạo lấy ra bộ dụng cụ y tế đơn giản từ túi của mình, đưa băng gạc bên trong cho Trương Khải Linh.

Biểu cảm trên mặt anh ta vô cùng thoải mái, động tác cực kỳ lưu loát, như thể chuyện này anh ta đã trải qua vô số lần rồi.

Trương Khải Linh không có biểu cảm gì trên mặt, nhận lấy băng gạc từ tay Hách Liên Tĩnh, hai ba lần đã tự băng bó xong.

Các thành viên đội khảo cổ trợn mắt kinh ngạc nhìn về phía ba người.

Đặc biệt là những thành viên đội khảo cổ chính thức của Kinh Đô đã từng đích thân cùng Diệp Phàm xuống mộ Vương Mãng, nhìn thấy cảnh tượng quen thuộc này thì càng chấn động hơn.

Lưu Bác Văn có chút cà lăm, giơ máy quay lên nói: "Ngọa!

Ngọa tào!" "Trương Tiểu Ca này y như Đại ca hồi đó!" Viện Ca mắt nhìn thẳng, vì các thành viên đội đã xem toàn bộ bản ghi livestream không chuyên nghiệp của mộ Vương Mãng trước khi khởi hành, nên cũng hiểu rõ biểu hiện của Diệp Phàm trước đây trong mộ Vương Mãng.

Mặc dù họ chưa tận mắt chứng kiến cảnh Diệp Phàm dùng máu đuổi trùng biển, nhưng chỉ cách màn hình cũng đủ chấn động trước cảnh tượng đó.

Viện Ca vì chấn động, có chút ngây ngốc giơ hai ngón cái lên, nói: "Đây gọi là xứng đôi!" Là một fan cứng của CP, anh ta ghé sát lại bên Lưu Bác Văn, muốn xem phản ứng của khán giả trong phần bình luận.

Chỉ thấy, phần lớn phản ứng trên bình luận đều giống anh ta.

Nhưng, có một bình luận đã thu hút sự chú ý của Viện Ca.

Anh ta chỉ vào một bình luận đang lướt nhanh lên, hỏi: "Bạch Khinh Nhứ?" "Đây chẳng phải là con gái giáo sư Bạch trước đó sao?" "Cô ấy cũng đang xem livestream à." Lưu Bác Văn "Hả?" một tiếng.

Theo ngón tay rõ từng đốt xương của Viện Ca lộ ra từ chiếc găng tay chiến thuật cụt ngón, Lưu Bác Văn cũng liếc mắt thấy bình luận mà anh ta muốn cho mình xem.

Chỉ thấy, nội dung bình luận đó là: "Diệp Phàm không phải người như vậy, các người tùy tiện ghép đôi cho cậu ấy như thế, có biết sẽ gây ra ảnh hưởng gì cho Diệp Phàm không?" Lưu Bác Văn còn chưa kịp nhìn rõ IP của chủ nhân bình luận đó, thì bình luận này đã bị các bình luận dâng lên phía sau che lấp.

Nhưng không chỉ có một bình luận như vậy, sau đó lại có thêm hai bình luận nữa hiện lên: "Diệp Phàm là một cá thể độc lập, mọi người đừng lúc nào cũng cột chặt cậu ấy với ai đó." "Hơn nữa, Diệp Phàm ngay cả tôi tỏ tình cũng từ chối, điều đó chứng tỏ cậu ấy căn bản không hứng thú với loại tình cảm phàm tục này, làm sao có thể chấp nhận ghép đôi với Trương Tiểu Ca và Hách Liên Tĩnh chứ?" Lại từ hai bình luận liên tiếp đó, Lưu Bác Văn đã tinh mắt nhìn thấy ID của mấy bình luận này: Bạch Khinh Nhứ.

Lưu Bác Văn thậm chí hoàn toàn không nghi ngờ chủ nhân của ID này chính là Bạch Khinh Nhứ thật, ID này rất phù hợp với tính cách của Bạch Khinh Nhứ.

Nếu là ai đó giả mạo Bạch Khinh Nhứ, thì ID này sẽ có rất nhiều tiền tố hoặc hậu tố kỳ lạ.

Ví dụ như những bình luận theo phong trào cực nhanh sau khi thấy mấy bình luận đó: "Bạch Khinh Nhứ CP đời đầu của Diệp Phàm: Xin lỗi nhé, bản thân tôi đã hoàn toàn lọt hố CP Trương - Diệp rồi, người dưng đừng làm phiền." "Bạch Khinh Nhứ mô phỏng: Tôi, mới là Bạch Khinh Nhứ thật." "Bạch Khinh Nhứ lột đồ của địch: Bản thân tôi chẳng biết gì cả, chỉ biết cảm giác sờ cơ bắp của Diệp Phàm không tệ." "Bạch Khinh Nhứ hôm nay đã theo đuổi được Diệp Phàm chưa: Đúng đúng, mọi người đừng lọt hố CP Trương - Diệp, Hách Liên - Diệp nữa, mau đến xem Diệp Phàm × tôi CP thật đây." "Tôi là Bạch Khinh Nhứ Diệp Phàm mới là hoa khôi: Đúng vậy, Diệp Phàm là tôi, hoa khôi là của mọi người." Trên thực tế, phần lớn nội dung bình luận ban đầu, hoặc là kinh ngạc trước thao tác của Trương Khải Linh, hoặc là sau thao tác của Trương Khải Linh thì trực tiếp hô to Trương - Diệp là thật.

Trong cảm giác an toàn ấm áp mà ba vị đại thần tạo ra giữa cổ mộ đầy rẫy hiểm nguy này, gần như tất cả các bình luận đều vui vẻ hòa thuận.

Cũng vì thế, bình luận đến từ Bạch Khinh Nhứ giống như đang hát ngược tông với tất cả mọi người, trông rất bắt mắt.

Thực tế, hiện tượng khán giả lập nhóm "đẩy thuyền" CP này, trong đó cũng có không ít người đã từng than phiền.

Nhưng sau đó, khi chứng kiến sự ăn ý phi thường của Thiết Tam Giác, rất nhiều người cũng cảm thấy mấy chàng trai "linh hồn cộng hưởng" đặt cạnh nhau cũng vô cùng mãn nhãn.

Vì vậy, những bình luận như thế này bây giờ trông có vẻ hơi lạc quẻ so với không khí hiện tại.

Chương 147

Nhìn những bình luận đó, Viện Ca khoanh tay nói: "Sao nhiều Bạch Khinh Nhứ thế này?" "Nếu không phải tôi đã xem livestream trước đó của cậu, thì tôi còn tưởng Bạch Khinh Nhứ là nhãn hiệu nổi tiếng gì ấy chứ." "Bác Văn này, theo cậu thì cái nào mới là Bạch Khinh Nhứ thật?" Một bên, Triệu Trạch Minh, người cực kỳ nhạy cảm với ba chữ Bạch Khinh Nhứ, đã ghé sát lại gần hai người, nói: "Khinh Nhứ gì?

Khinh Nhứ làm sao?" Chưa đợi Lưu Bác Văn trả lời, Triệu Trạch Minh đã nhìn thấy những bình luận ID Bạch Khinh Nhứ có tiền tố và hậu tố.

Trong biển bình luận mênh mông, không có một bình luận nào là nghiêm túc.

Triệu Trạch Minh quả quyết nói: "Đều không phải Khinh Nhứ đâu." Sau đó, anh ta lại thốt ra một hơi dài, nói: "Tôi đã nói mà, Khinh Nhứ bây giờ chắc chắn đang học tập, không ngừng trau dồi bản thân, tôi tin cô ấy!" Lưu Bác Văn nhìn nụ cười ngọt ngào và ấm áp trên mặt Triệu Trạch Minh, không khỏi cảm thấy rợn người.

Điều này khiến anh ta không nhịn được nhớ lại lúc đội khảo cổ bắt đầu xuất phát ở mộ Vương Mãng.

Ai là người ban đầu đã trêu chọc đại ca mình là "liếm chó" vậy?

Lần này Triệu Trạch Minh rõ ràng là "ngồi dậy từ bệnh hiểm nghèo", "liếm chó" chính là anh ta mà!

Kết quả bây giờ nhìn lại, tất cả sự so sánh đều trở nên cực kỳ châm biếm.

Đại ca ban đầu bị hiểu lầm là "liếm chó" thì trong mộ gần như không cho Bạch Khinh Nhứ cơ hội giao lưu, thậm chí ngay lúc nãy Bạch Khinh Nhứ còn trực tiếp thừa nhận mình đã từng theo đuổi Đại ca.

Kết quả cuối cùng là một "fan cuồng" như Lưu Bác Văn, đi suốt chặng đường trong mộ mà chưa bao giờ thành công "thả phúc lợi" cho fan CP.

Tuy nhiên, nhìn lại mấy người Triệu Trạch Minh thì sao?

Sau khi đã làm rõ khoảng cách giữa mình và Diệp Phàm, sau khi đã rõ Bạch Khinh Nhứ đối với Diệp Phàm đã có cảm giác khoảng cách cực lớn "ngoại trừ Vu Sơn không phải mây" (ý nói không ai khác có thể sánh bằng Diệp Phàm).

Vẫn có thể như bây giờ, phản ứng cực lớn với cái tên Bạch Khinh Nhứ, và còn thể hiện rõ ràng thiện cảm.

Khi Triệu Trạch Minh đang vô cùng khó chịu bày tỏ: "Sao mà nhiều người mạo danh Khinh Nhứ thế?" "Khinh Nhứ làm sao có thể nói ra những lời như vậy được chứ?" Thì một bình luận có ID chính xác là "Bạch Khinh Nhứ" lại xuất hiện: "Người không được yêu mà không phải các ngươi, nên các ngươi mới có thể dễ dàng như vậy, thật sự ghen tị với các ngươi." Nụ cười trên mặt Triệu Trạch Minh lập tức cứng đờ.

Anh ta vừa nhìn đã nhận ra bình luận này tuyệt đối là do chính Bạch Khinh Nhứ gửi đi.

Viện Ca khoanh tay lắc đầu tặc lưỡi: "Tôi còn thấy hơi tội nghiệp cho tiểu hoa khôi của các cậu nữa cơ." Cùng lúc đó, trong một căn phòng ngủ có phong cách trang trí rất đơn giản, Bạch Khinh Nhứ đã lâu không lộ diện đang ngồi cạnh cô bạn thân của mình.

Bạn thân của Bạch Khinh Nhứ có vẻ ngoài ưa nhìn, nhưng khi ngồi cạnh Bạch Khinh Nhứ thì vẫn có chút kém sắc.

Cô bạn thân đang cau mày nhìn Bạch Khinh Nhứ gõ lách cách trên màn hình, nhìn từng bình luận có ID "Bạch Khinh Nhứ" được gửi đi.

"Khinh Nhứ, tôi đã bảo cậu ngay từ đầu không nên nhường suất của mình cho Lưu Bác Văn mà." "Giờ thì anh đẹp trai sắp bị anh đẹp trai khác cướp mất rồi." "Hơn nữa cậu nhìn xem, trong mấy bình luận này còn có rất nhiều người tự xưng là vợ của Diệp Phàm, thậm chí còn gọi Diệp Phàm là chồng nữa kìa!" Bạch Khinh Nhứ mím chặt môi, trên mặt cô cũng hiện rõ vẻ không cam lòng.

Cô đã quyết định nhất định phải nỗ lực tiến xa hơn, đến được nơi có thể sánh vai với Diệp Phàm, trở thành người có tư cách đứng ngang hàng với hắn.

Nhưng cô lại không hề nghĩ đến mức độ nổi tiếng của Diệp Phàm, đó là khả năng thu hút càng nhiều người hơn nữa đến theo đuổi vệt sáng chói lọi này.

Hơn nữa những khán giả này lại còn quá đáng đến mức ghép đôi Diệp Phàm với hai chàng trai mạnh mẽ và đẹp trai không kém là Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh.

Ngay cả Bạch Khinh Nhứ cũng không ý thức được, luồng khí đang nghẹn lại trong lòng cô lúc này chính xác là đến từ đâu.

Có phải là từ sự tưởng tượng của khán giả về mối quan hệ giữa các chàng trai đẹp trai mạnh mẽ như thần thánh?

Hay là từ cảm giác khủng hoảng trước hai người đàn ông mạnh mẽ đến mức hiện tại đã có thể sánh vai với Diệp Phàm?

Ngón tay Bạch Khinh Nhứ run run đặt trên màn hình, còn muốn nói thêm gì đó, nhưng cuối cùng vẫn bỏ xuống.

Mắt cô chăm chú nhìn vào khung cảnh trên màn hình, cô đã nhịn rất lâu không xem livestream, vẫn là do bạn thân đến báo tin này cô mới vào xem.

Bạch Khinh Như nhìn nội dung diễn biến trên màn hình, vẫn quyết định quan sát trước đã.

Và bên phía Bạch Khinh Như đang diễn ra một màn "tuyên truyền thật", nhưng ở hiện trường khảo cổ, phần lớn mọi người vẫn đang ở trong cổ mộ đầy rẫy hiểm nguy.

Mấy lính đánh thuê còn sống sót nhận ra lũ nhện lông đen này chính là từ phía đội khảo cổ Đại Việt mà bỏ chạy qua đây, lập tức hiểu rằng nơi an toàn nhất lúc này chính là đội khảo cổ Đại Việt.

Nhìn thấy lũ nhện đã sắp thích nghi với nhiệt độ của ngọn lửa, lại bắt đầu có vẻ muốn rục rịch tấn công.

Còn hai người đồng đội bị nhện bao vây kín mít, đã không còn phản ứng gì, nằm vật vã ngay trước mặt họ.

Nỗi sợ hãi tột cùng bao trùm lấy mấy lính đánh thuê còn sống sót, tạo thành sự đối lập rõ rệt với đội khảo cổ Đại Việt.

Ngay lập tức, họ từ bỏ việc đối đầu với lũ nhện, chạy về phía đội khảo cổ Đại Việt, hay nói đúng hơn là chạy về phía bộ ba Thiết Tam Giác ở tiền tuyến, vừa chạy vừa kêu "Help".

Nhìn mấy lính đánh thuê lảo đảo vừa la hét cầu cứu vừa chạy đến trước mặt mình, ba người đều cực kỳ ăn ý né sang một bên.

Ba cặp mắt.

Không, vì trong đó có một cặp mắt bị che bởi cặp kính đen kịt, nên phải nói là hai cặp mắt.

Vẫn là hai cặp mắt vốn dĩ không biểu lộ nhiều cảm xúc, lúc này

hiện rõ vẻ phiền phức.

Sau khi ba người né tránh, các thành viên đội bảo vệ khảo cổ lập tức vây quanh mấy người vừa chạy đến.

Lũ nhện lông đen đi theo họ được nửa đường, đã nhìn thấy bộ ba Thiết Tam Giác ở phía trước mà chùn bước.

Mấy lính đánh thuê đối mặt với vòng súng đen sì xung quanh, nỗi hoảng sợ hoàn toàn không thể so sánh với tình cảnh vừa rồi bị bầy nhện vây công.

Đội trưởng to con dẫn đầu nhóm lính đánh thuê thở hổn hển nhìn các thành viên đội bảo vệ Đại Việt rõ ràng đang vô cùng địch thị mình.

Anh ta dùng tiếng phổ thông nói: "Các người nhìn chúng tôi làm gì?

Tôi đâu có đến tìm các người." Sau đó, anh ta trịnh trọng nhìn về phía ba vị cố vấn đặc biệt rõ ràng càng tỏ vẻ ghét bỏ họ, tức là hướng của Thiết Tam Giác, nói: "Ba vị..." Đội trưởng to con suy nghĩ một lát, nhất thời không biết nên dùng từ gì để hình dung ba vị đại thần này.

Anh ta nhanh chóng nhớ lại những biểu hiện của ba vị đại thần này từ trước đến nay trong cổ mộ.

Bất kể là tài bắn súng của đại thần đeo kính râm, khả năng bay lượn và thủ đoạn giải quyết hành thi của đại thần đội mũ trùm, cùng với khả năng thở dưới nước của Diệp Phàm...

Ánh mắt anh ta nhanh chóng lướt qua ba người, với sự nghiên cứu và hiểu biết của anh ta về văn hóa Đại Việt, những đại thần như vậy dường như nên được gọi là thần tiên.

Thế là anh ta nói: "Ba vị thần tiên tiên sinh, tôi là đội trưởng phân đội đặc nhiệm lính đánh thuê của Phiêu Lượng Quốc, tên là Brian, các vị có thể gọi tôi là Brian." "Tôi muốn chân thành mời các vị, dù chỉ là

một trong số các vị, có thể gia nhập đội ngũ của chúng tôi." "Tôi có thể đảm bảo với các vị, bất kể Đại Việt đã đưa ra mức thù lao nào cho các vị, chỉ cần ba vị chọn đội ngũ của chúng tôi, tôi đều sẵn lòng trả gấp mười lần." "Và tôi tin rằng, quốc gia của tôi cũng nhất định sẽ trọng dụng những người như ba vị thần tiên tiên sinh đây hơn nữa." Lời nói của Brian lập tức khiến tất cả thành viên đội khảo cổ phẫn nộ.

Hắc Hùng cầm súng liền tiến lên hai bước, họng súng chĩa thẳng vào tim Brian: "Mày ở đây xem thường đặc biệt ai vậy hả?" Viện Ca cũng lập tức theo sau, nói: "Nếu không biết nói chuyện, thì mẹ kiếp câm mồm lại đi!" Trương Cường và Khâu Ninh, hai vị đội trưởng, đứng phía sau các đội viên của mình, bên cạnh họ còn có Bạch Trường Minh và Mạc Hồng Hiên, là đội trưởng của hai đội khảo cổ chính thức.

Nếu là bình thường, cho dù là để thể hiện sự độ lượng của một quốc gia lớn, họ cũng sẽ tượng trưng ngăn cản những đội viên có phần bốc đồng như Hắc Hùng và Viện Ca.

Nhưng lần này, lại không có bất kỳ người lãnh đạo nào ra tay ngăn cản sự "bốc đồng" của các đội viên.

Trong lòng họ cũng là ngọn lửa giận dữ không thể nguôi.

Mọi người không phải lo lắng ba vị cố vấn đặc biệt Diệp Phàm, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh thực sự sẽ dao động.

Ngọn lửa giận dữ của họ, đến từ một kẻ tiểu nhân tự cho mình là hiểu biết về văn minh Đại Việt, từ khoảnh khắc bắt đầu đưa ra lời mời với ba vị này, chính là một sự sỉ nhục đối với ba vị!

Brian bị súng chĩa vào, trán lấm tấm mồ hôi lạnh.

Trong lòng anh ta đang đập thình thịch, thiết tha chờ đợi ba người

cho mình một phản hồi.

Trong lòng Brian thậm chí còn có một dự đoán: nếu có thể chiêu mộ được ba nhân vật thần tiên này, thì công lao lần này, tuyệt đối phải cao hơn rất nhiều so với việc chỉ đơn thuần đánh cắp được thứ tài phú quan trọng nào đó từ cổ mộ này!

Anh ta nói với mấy thành viên đội bảo vệ đang chĩa súng vào mình: "Các người đang dùng đạo đức trói buộc ba vị cố vấn này sao?" "Họ có suy nghĩ độc lập của riêng mình, không phải tài sản riêng của các người chứ!" "Chẳng lẽ các người không muốn thừa nhận, chúng tôi có thể cung cấp cho ba vị không gian phát triển tốt hơn, tài nguyên tiên tiến hơn, thậm chí là địa vị quốc tế cao hơn sao?" Brian càng nói càng kích động, vài câu nói xong, nước bọt văng tung tóe, tự mình nói đến đỏ mặt tía tai.

Hệt như một người uống phải rượu giả.

Anh ta nghĩ đến khả năng mình có thể chiêu mộ được ba người, liền vô cùng kích động nhìn về phía ba người, tiếp tục thêm điều kiện, nói: "Mười lần, hai mươi lần, chỉ cần ba vị muốn, tôi nhất định có thể cho các vị!" Ba người lúc này mới cuối cùng nhìn về phía Brian.

Brian và mấy đội viên của anh ta cũng thiết tha nhìn lại.

Chương 148

Trong mắt Brian đã có ánh sáng rõ rệt.

Theo anh ta, "người không vì mình, trời tru đất diệt".

Trên đời không có ai có thể chịu đựng được cái gọi là cám dỗ, chấp niệm của nhân loại, đều được cấu thành từ dục vọng.

Nếu một người không dao động trước cám dỗ, thì chỉ có thể nói rằng, sức hấp dẫn của cám dỗ còn chưa đủ.

Anh ta dẫn dắt nói: "Ba vị, muốn gì?" Diệp Phàm dưới ánh mắt chấn động của mọi người, là người mở miệng đầu tiên, hắn lạnh nhạt hỏi: "Muốn gì cũng được sao?" Brian lộ ra vẻ mặt nắm chắc phần thắng, tự tin cười mỉm như một vị chiến thần lệch miệng: "Đương nhiên." Mọi người trong đội khảo cổ đều có chút bất ngờ nhìn về phía Diệp Phàm.

Họ tin tưởng Diệp Phàm, một tộc trưởng của gia tộc đã truyền thừa hàng ngàn, thậm chí hàng vạn năm, từ thời Phục Hy, từ thời thần thoại.

Gia tộc hắn đã bảo vệ mảnh đất này lâu đến vậy, bây giờ làm sao có thể vì những lời này mà động lòng chứ?

Nhưng, Diệp Phàm hỏi như vậy là có mục đích gì?

Các thành viên đội khảo cổ đều có chút không hiểu.

Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh cũng nhìn Diệp Phàm bên cạnh.

Một người cười tủm tỉm đầy hứng thú, một người mặt không biểu cảm nhưng ánh mắt tràn đầy tin tưởng.

Diệp Phàm dưới những ánh mắt chú ý đó, thản nhiên mở miệng, rất bình tĩnh nói: "Ồ." "Vậy tôi muốn làm tổng thống Phiêu Lượng Quốc." Nụ cười trên mặt Brian lập tức cứng đờ, chiếc mặt nạ vui vẻ vỡ tan trong chớp mắt, thay vào đó là một khuôn mặt đau khổ.

Đáp án cho câu hỏi này đương nhiên là không thể.

Và điều này rất rõ ràng, cũng chính là câu trả lời không lời mà Diệp Phàm dành cho lời mời của anh ta: không thể nào.

Hóa ra mình bị Diệp Phàm chơi khăm!

Hắn trông có vẻ nghiêm túc, nhưng đó hoàn toàn là một loại giả tượng khiến anh ta lơ là cảnh giác, tràn đầy hy vọng!

Thế này thì đâu phải là thành tâm đàm phán giao dịch!

Diệp Phàm nhìn phản ứng của Brian, tiếp tục nói.

"Không được sao?" Khóe miệng Brian giật giật, câu hỏi nghiêm túc này khiến anh ta biết thế nào là "sát nhân tru tâm" (giết người, diệt tâm).

Anh ta một ngụm máu già nghẹn ở ngực, nói: "Không thể, đổi cái khác được không?" Diệp Phàm nghiêm túc đáp: "Không thể." "Tôi là sinh viên ngành khảo cổ, Phiêu Lượng Quốc chỉ có hai trăm năm lịch sử, không có gì để khảo." Lúc này, mặt Brian và mấy đội viên phía sau anh ta đã hoàn toàn biến thành màu xanh rất "khỏe mạnh".

Biểu cảm trên gương mặt Diệp Phàm không hề có chút công kích nào, vẫn là dáng vẻ vân đạm phong khinh ấy.

Đôi mắt hắn bình thản không gợn sóng, khiến người ta cảm thấy hắn không hề cố ý nhắm vào người đối diện, thậm chí căn bản là không thèm để người đó vào trong mắt.

Nhưng điều này lại làm cho Blair ở đối diện tức muốn hộc máu.

Ông ta suy trước tính sau, đều không biết hiện tại mình rốt cuộc nên phản ứng thế nào.

Blair biết rõ mình và cả nước Mỹ đang bị Diệp Phàm sỉ nhục.

Nhưng ông ta lại không có bất kỳ lý lẽ nào để phản bác.

Bởi vì Diệp Phàm thực sự đang dùng ngữ khí trần thuật sự thật để nói ra một sự thật mà thôi.

Trong lúc Blair rơi vào trầm mặc, khán giả trên livestream lại được một phen sôi sục. "Cười chết mất thôi, Tiểu tộc trưởng lại đi nói lời thật lòng rồi." "Tiểu Diệp tộc trưởng nhà chúng ta chỉ đang trần thuật sự thật thôi mà." "Pha này gọi là giết người tru tâm này." "Sao Diệp Phàm nhịn cười hay vậy, cái biểu cảm nghiêm túc đàng hoàng này làm tôi rung động quá!" "Nước Mỹ không phổ cập kiến thức lịch sử à?

Ở hiện trường chẳng lẽ có người không biết gia tộc Diệp Phàm đã là thủ hộ thần của Đại Việt từ thời Phục Hy rồi sao?" "Hahaha, khu khu hai trăm năm lịch sử, đúng là không thích hợp với chuyên ngành của Tiểu Diệp tộc trưởng nhà ta thật." Cùng lúc đó, tại hiện trường cổ mộ.

Không khí ngưng trọng của các thành viên đội khảo cổ vừa rồi đã không còn, lúc này tất cả đều đang cười nhìn về phía Diệp Phàm và Blair.

Nhưng ý cười dành cho hai người lại mang biểu cảm khác nhau hoàn toàn.

Cười với Diệp Phàm là sự tôn kính pha lẫn tán thưởng nồng nhiệt, còn có chút công nhận cực độ kiểu "làm đẹp lắm" và tán thán từ tận đáy lòng "không hổ là ngài".

Còn nụ cười dành cho Blair lại mang theo một tia trào phúng.

Lời nói vừa rồi của Diệp Phàm tựa như tứ lạng bạt thiên cân, tát vào mặt Blair chan chát.

Sắc mặt mấy gã lính đánh thuê dưới ánh mắt soi mói như vậy càng lúc càng tệ, đặc biệt là Blair - kẻ đang đóng vai trò thủ lĩnh, vừa đưa ra lời mời với Diệp Phàm cùng hai người Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh đang đứng hai bên trái phải hắn.

Blair nghiến chặt răng, nói: "Lịch sử không nên có biên giới." "Lịch sử nên là lịch sử của toàn thể nhân loại!

Từ sau khi sinh mệnh thể đầu tiên xuất hiện trên hành tinh này, lịch sử đã mở màn rồi!" Blair toan tính dùng loại ngụy biện này để gỡ gạc lại một bàn cho mình, nếu có thể đả động được Diệp Phàm và hai vị đại thần bên cạnh hắn thì tự nhiên là tốt nhất. "Nói trắng ra, có phải các cậu không tin quốc gia của tôi có thể mang lại lợi ích cho các cậu không?" "Tôi có thể dùng mạng sống của mình để đảm bảo, đãi ngộ mà ba vị nhận được ở đất nước chúng tôi sẽ tốt hơn hiện tại gấp mười, gấp trăm lần!" Ông ta trước sau vẫn không tin nhân loại có thể cưỡng lại được sự cám dỗ đủ lớn.

Tuy nhiên, Diệp Phàm với tư cách là một người làm khảo cổ, lại cảm thấy bài văn mẫu này của Blair đúng là đã phát huy tinh thần mặt dày vô sỉ đến cực điểm.

Khi không muốn chia sẻ tài nguyên với bên ngoài, mọi sự vật đều có biên giới quốc gia.

Mà khi bọn họ muốn đạt được lợi ích gì đó từ thế giới hoặc từ một quốc gia khác, thì lại biến thành "không biên giới".

Bất kể là kiếp trước hay kiếp này, bản chất tiêu chuẩn kép đê tiện của đám người này vẫn không hề thay đổi.

Ánh mắt Diệp Phàm lạnh lùng, nhìn về phía Blair đang có chút

kích động, nhàn nhạt nói: "Dùng mạng của ông ra đảm bảo?" Blair nhanh chóng đáp: "Đúng!" Đây đối với ông ta tuyệt đối là thứ quan trọng nhất.

Ngữ khí Diệp Phàm càng thêm băng lãnh: "Ông nghĩ ở cái nơi này, ông còn giữ được nó bao nhiêu ngày?" Bao gồm cả Blair, tất cả mọi người đều hiểu rõ, chữ "nó" mà Diệp Phàm nói, tự nhiên chính là cái mạng quý giá nhất mà Blair coi trọng!

Đồng tử Blair co rút mạnh, não bộ gần như ngừng suy nghĩ trong giây lát.

Đời này ông ta đã trải qua quá nhiều chiến trường thực chiến, kiến thức quá nhiều đối thủ hung thần ác sát, nghe qua quá nhiều lời đe dọa sặc mùi máu tanh.

Nhưng những thứ đó cũng đồng thời đốt cháy máu huyết của ông ta, khiến ông ta gặp mạnh tắc mạnh, phát huy sự tàn nhẫn và hung hãn của bản thân đến cực hạn.

Thế nhưng...

Diệp Phàm trước mặt so với những kẻ địch đó, không có thể phách to lớn, không có vũ khí hạng nặng, thậm chí ngay cả lời đe dọa cũng không trực tiếp lộ ra sát cơ.

Nhưng Blair lúc này lại cảm thấy toàn thân phát lạnh, như thể trong nháy mắt rơi xuống vực sâu vô tận!

Lúc này, Diệp Phàm nghe thấy tiếng chân côn trùng xao động bất an ở phía xa.

Hắn ý thức được đây là lũ nhện lông đen cần bổ sung dinh dưỡng gấp sau khi vừa nở, nhưng lại ngại vì sợ máu của Trương Khải Linh nên chỉ có thể bồn chồn bần thần tại chỗ.

Mà hành vi hiện tại của Blair chính là vừa làm người ta ghê tởm,

vừa đang muốn "ké" máu của Tiểu Ca!

Nhịn một chút càng nghĩ càng tức, trên thực tế Diệp Phàm cũng căn bản không hề muốn nhịn.

Trương Khải Linh ở bên cạnh lưu ý đến dao động cảm xúc nhỏ của Diệp Phàm, mở miệng hỏi: "Diệp Phàm, sao vậy?" Hách Liên Tĩnh cũng cười nhìn Diệp Phàm, chờ câu trả lời.

Diệp Phàm không quay đầu nhìn hai người, dường như sự ăn ý giữa bọn họ đã khiến họ không cần làm những động tác thừa thãi đó nữa.

Hắn vừa như nói với Blair, lại vừa như bảo cho Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh biết nên làm gì: "Từ khi sinh mệnh đầu tiên xuất hiện trên hành tinh này, đó không phải là sự khởi đầu của lịch sử, đó là sự khởi đầu của sự sinh sôi chủng loài." "Đã có hứng thú với cái này như vậy, chi bằng đi qua đằng kia nghiên cứu nguồn gốc các loài đi." Hai người bên cạnh hắn lập tức hiểu ý Diệp Phàm.

Hách Liên Tĩnh cười đáp một câu: "Tuân lệnh!" Trương Khải Linh cũng ngắn gọn "Ừ" một tiếng.

Sau đó hai người bọn họ bước lên một bước nhỏ về phía chéo trước mặt đối phương, ba người vốn đang đứng đội hình tam giác lập tức xuất hiện trên một đường thẳng.

Nhìn ba người bỗng nhiên tiến lên, mấy gã lính đánh thuê lập tức hít một ngụm khí lạnh.

Chương 149

Blair còn chưa kịp hoàn hồn từ trong câu nói vừa rồi của Diệp Phàm thì đã cảm giác một trận áp bách mãnh liệt bao trùm lấy mình.

Sau đó, trong khoảnh khắc bọn họ triệt để phản ứng lại, chỉ cảm thấy trên người bị một cú quét lăng lệ, tiếp theo bọn họ liền thoát ly khỏi lực hút trái đất.

Lực chân của ba người Diệp Phàm, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh thì ngay cả Thủy Viên Quỷ trước đó cũng không chịu nổi.

Mấy gã lính đánh thuê này tuy nhờ ưu thế chủng tộc mà cao to lực lưỡng, nhưng so với Thủy Viên Quỷ thì vẫn kém chút đạo hạnh, cho nên động tác của ba người đều trôi chảy như mây trôi nước chảy.

Mấy gã lính đánh thuê ngã mạnh xuống đất, vừa vặn rơi xuống chỗ bọn họ đứng lúc ban đầu.

Trong đó một tên rơi trúng ngay cái xác đồng bọn nằm giữa bầy nhện lúc trước.

Bầy trùng bị lực xung kích cực lớn này làm tan tác trong chốc lát, lộ ra hình dáng vốn có của tên lính đánh thuê dưới lớp lông đen.

Người khi đi vào còn sống sờ sờ, lúc này đã nghiễm nhiên biến thành một cái xác.

Trên thi thể đã không còn mấy mảng da thịt nguyên vẹn, giữa đám máu thịt mơ hồ lộ ra bạch cốt âm u.

Là một lính đánh thuê thân kinh bách chiến, từng chứng kiến rất nhiều kiểu chết tàn nhẫn, tâm lý của gã đội viên này vốn dĩ vô cùng vững vàng.

Nhưng nhìn thấy thảm trạng thi thể đồng đội mà mình vừa rơi

trúng, gã vẫn không kìm được mà nổi da gà khắp người.

Những vết thương sâu hoắm nhưng lại do vô số vết cắn nhỏ li ti tạo thành kia, khiến gã dễ dàng tưởng tượng ra cảnh tượng đồng đội mình bị đám nhện này từng miếng từng miếng phân thây.

Mà ngay khi hình ảnh tàn nhẫn đó len lỏi vào đầu, gã đột nhiên thấy cái "xác" đồng đội bên cạnh bỗng nhiên phát ra một cái co giật rất ngắn nhưng vô cùng rõ ràng.

Người này còn chưa chết hẳn!

Nói cách khác, nếu bị kéo vào giữa bầy nhện, sẽ bị ăn sống thành cái dạng này!

Trong nhất thời, não bộ gã không thể nghĩ ra hình phạt nào tàn khốc hơn thế này nữa.

Tên lính đánh thuê kinh hoàng nhìn xung quanh, đám nhện lông đen vừa rồi vì cú va chạm mà tạm thời chạy tứ tán, lúc này đã bắt đầu hoàn hồn, lại bắt đầu tụ tập về phía gã.

Gã lồm cồm bò dậy, tay chân luống cuống lấy súng phun lửa ra, vừa lăn vừa bò chạy về phía những đồng bọn cùng bị đá văng về đây với mình.

Tên lính đánh thuê vừa hoảng loạn bỏ chạy, miệng vừa kinh hãi hét lên: "Nó còn sống!

Nó vẫn còn sống!" Phản ứng của mấy tên lính đánh thuê còn lại cũng chẳng khác gã là bao.

Dù sao bọn họ không ai ngờ tới, đối với lời mời đầy cám dỗ của Blair, phản ứng của ba vị đại thần không những là không chấp nhận, mà còn chẳng nể nang gì dùng phương thức đối đãi với Thủy Viên Quỷ để đá bọn họ về vạch xuất phát!

Bọn họ bị đánh úp bất ngờ trở lại chỗ cũ, ngoại trừ hoảng loạn và kinh khủng thì không kịp có thêm phản ứng gì, chỉ có thể vừa thông qua tiếng thảm thiết kêu gào để giảm bớt nỗi sợ hãi trong lòng, vừa tuân theo bản năng cầu sinh mà tiến hành tự cứu.

Các thành viên đội khảo cổ phía sau thu hết loạt phản ứng này vào mắt, trong lòng đều không khỏi thắt lại.

Nguyên nhân thứ nhất là khoảng cách giữa họ thực tế không xa, chỉ chưa đến mười mét, cho nên hình ảnh thê thảm kia vẫn gây ra chút kích thích với họ.

Nguyên nhân thứ hai là nhìn thấy cảnh tượng như vậy, họ cũng có thể tưởng tượng ra đám nhện lông đen bị máu Trương Khải Linh chặn bên ngoài vòng bảo hộ kia khủng bố đến mức nào.

Nếu không có ba vị cố vấn đặc biệt này đồng hành, tình cảnh hiện tại của họ tuyệt đối sẽ không tốt hơn đám lính đánh thuê này là bao!

Thế nhưng lúc này, khán giả trên livestream không thân lâm kỳ cảnh.

Cho nên trong cảm giác an toàn to lớn mà ba người Diệp Phàm, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh tạo ra, đại bộ phận không thể ngay lập tức đồng cảm với cảm xúc phức tạp của đội khảo cổ.

Phần lớn mọi người vẫn đang chìm đắm trong sự phấn khích khi thấy ba người đóng gói đám lính đánh thuê gửi về nơi sản xuất. "Tiểu Diệp tộc trưởng ngầu bá cháy bọ chét luôn anh em ơi." "Làm sao hay vậy, rõ ràng giây trước còn là con mèo lạnh lùng, giây sau đã biến thành báo đen lãnh khốc!" "Vừa rồi nói mình là sinh viên chuyên ngành khảo cổ là Diệp Phàm, còn bây giờ thả lời hung ác chính là Diệp tộc trưởng." "Cười ẻ, Diệp Phàm và Diệp tộc trưởng đúng là có thể đẹp trai theo hai kiểu khác nhau." "Diệp tộc trưởng bật mode 'acc chính' rồi, vậy thuyền 【Diệp - Trương】 và 【Diệp - Hách】 có thể gáy lên

được chưa?" "Tại sao không thích hợp với Diệp Trương và Diệp Hách, mưa đạn vì để gom đủ mười lăm chữ thủy kinh nghiệm đã không từ thủ đoạn như vậy rồi sao?" "Thuyền viên Diệp - Trương giải đáp vấn đề của bạn: Vì lão tử chèo CP này là real!" "Tiếng 'chồng ơi' này tôi xin phép gọi trước!" Tuy nhiên, lẫn trong đó cũng có vài bình luận thánh mẫu: "Tuy là vậy, nhưng làm thế có phải hơi tàn nhẫn không?" "Tôi cảm thấy tiện tay cứu họ một chút, đối với ba vị cũng đâu phải chuyện gì khó khăn đặc biệt đâu." "Từ góc độ thể diện nước lớn, tôi thấy hoàn toàn có thể đưa tay viện trợ, biến chiến tranh thành tơ lụa, ở nơi nguy hiểm thế này, thêm một người bạn tổng tốt hơn thêm một kẻ địch chứ?" Những dòng bình luận lạc loài vì quá hiếm thấy này rất nhanh đã bị đại bộ phận khán giả quần công. "Cùng là giáo dục bắt buộc chín năm, mấy người chưa đọc truyện Nông phu và Rắn à?" "Quốc gia cho các ngươi học hết cấp 2 không phải để các ngươi đi làm thánh mẫu đâu nhé?" "Lấy đức báo oán, thì lấy gì báo đức?" "Người não bình thường chỉ thấy sướng vì hành động của Tiểu Diệp tộc trưởng, kẻ não không bình thường có thể gây quỹ 200 tệ đi rút quốc tịch Đại Việt." "Cười chết, không lẽ thật sự còn có fan mới vào tưởng ba vị đại thần ở đây cần bạn bè đấy chứ?" "Người thường: Bạn bè.

Ba vị đại thần: Bình dầu." Rất nhanh, những bình luận thánh mẫu kia đã bị nhấn chìm.

Cùng lúc đó, trong cổ mộ.

Sau khi tống đám lính đánh thuê về đường cũ, ba người thu hồi chân dài, đứng vững lại.

Mọi người chỉ có thể nhìn thấy tình hình đám lính đánh thuê một cách đại khái, nhưng với thị lực của Hách Liên Tĩnh, hắn đã nhìn thấy rõ mồn một cảnh tượng kẻ bị bầy nhện ăn sống hơn một nửa kia với độ phân giải 1080P.

Mi tâm sau cặp kính râm của hắn hơi nhíu lại, cơ bắp khóe miệng khẽ giật một cái.

Phần lớn thời gian, thị lực là ưu thế tuyệt đối của hắn.

Nhưng cũng có những lúc như thế này, chỉ cần hắn đưa mắt nhìn sang, bất kể hắn có muốn hay không, những hình ảnh đó đều sẽ truyền vào mắt hắn cực kỳ rõ nét.

Hách Liên Tĩnh đã không phải lần đầu tiên trải qua chuyện như vậy, thị lực này đã bầu bạn với hắn đủ lâu.

Cho nên sự phản cảm của hắn lúc này không đến từ nỗi sợ hãi, càng không đến từ sự đồng cảm với kẻ bị mình đá qua đó.

Hắn phản cảm, chỉ là vì bản thân cái hình ảnh kia.

Bỗng nhiên, cái hình ảnh gây phản cảm đó bị một bóng lưng vì đứng cực gần nên được phóng to che khuất.

Tấm lưng ấy bị ô Thiên Cơ và Hắc Kim Cổ Đao vắt chéo cùng một chiếc ba lô trang bị hơi phồng che đi phần lớn.

Hách Liên Tĩnh lúc ở trên boong thuyền cổ đã kiến thức qua sức nặng của thanh Hắc Kim Cổ Đao đó, bao gồm cả chiếc ô Thiên Cơ bằng kim loại kia, mắt thường cũng phán đoán được trọng lượng tuyệt đối không phải binh khí bình thường.

Nhưng bờ vai và tấm lưng đeo chúng, phân minh dưới lớp vải nhìn qua có chút đơn bạc, song bờ vai ấy lại thẳng tắp, tấm lưng đĩnh đạc.

Hách Liên Tĩnh ý thức rõ ràng, ẩn dưới lớp da thịt này, nhất định là một cột sống kiên định.

Diệp Phàm không biết ánh mắt của Hách Liên Tĩnh sau lưng cũng như ánh mắt có chút nóng rực ẩn sau cặp kính râm.

Hắn chỉ nhớ thị lực tuyệt giai của Hách Liên Tĩnh, cùng với câu nói đùa của Hắc Nhãn Kính khi Sa Hải Tà Đế nghi ngờ hắn có phải họ Trương hay không: "Người họ Trương tim đều sẽ không đau, tôi mặc kệ nói thế nào, vẫn sẽ đau một chút." Cho nên hắn theo bản năng đứng chắn trước mặt Hách Liên Tĩnh, tịnh nói với hắn: "Hắc Nhãn Kính, tôi nghe thấy bên trên có động tĩnh, cậu ngẩng đầu nhìn xem." Cơ bắp nơi khóe miệng Hách Liên Tĩnh lại lần nữa thả lỏng, vươn cánh tay ôm người phía trước vào lòng lắc lắc trái phải: "Tiểu Diệp tử, cậu thật sự đang uy hiếp địa vị của cơm chiên ớt xanh trong lòng tôi đấy." Khóe miệng Diệp Phàm bất động thanh sắc giật một cái, tuy biết mức độ coi trọng của Hắc Nhãn Kính đối với cơm chiên ớt xanh, nhưng khi bị quy về cùng một loại với một món ăn, Diệp Phàm vẫn có chút nghi ngờ phán đoán của mình sai lầm.

Căn bản không cần đứng chắn trước mặt hắn.

Nhưng ngay sau đó, một đạo sức mạnh rắn chắc túm lấy cổ áo sau của Hách Liên Tĩnh kéo hắn ra.

Đồng thời giọng nói thanh lãnh vang lên: "Để cậu ấy nhìn bên trên." "Đừng làm chuyện thừa thãi." Màn tương tác ngắn ngủi của ba người lập tức khiến mưa đạn trong livestream sôi trào. "Anh ấy ra tay rồi, anh ấy ra tay rồi, tôi thuyền viên Diệp - Trương hôm nay phải gáy to!" "Ái chà, mùi giấm chua nồng nặc nha, hì hì." "Nhưng mà Hắc gia là ôm trực tiếp luôn đấy, thuyền Diệp - Hách bọn tôi không xứng gáy to sao?" "CP này đu được, có giấm là anh ấy ăn thật đấy." "Cho nên chỉ có mình tôi tò mò, cơm chiên ớt xanh trong lòng Hách Liên Tĩnh rốt cuộc có phân lượng nặng bao nhiêu sao?" "Kế số quân xuất hiện: Số lần tu la tràng cộng một." "Quan bức dân hủ, cả đời này chưa từng thấy official ấn đầu bắt tôi chèo CP thế này." "Nói bậy bạ, Tiểu Diệp tộc trưởng chỉ là vừa khéo đứng ở phía trước muốn nhìn gần hơn đám bại tướng dưới tay, Hắc gia chỉ là đột nhiên nhớ tới cơm chiên ớt

xanh và thuận tay ôm lấy người gần mình nhất thôi...

Trương Tiểu Ca... biên không nổi nữa rồi." "Khảo cổ 101 xin hãy cho tôi cái bình oxy!" Cùng lúc đó, trong cổ mộ.

Hách Liên Tĩnh nương theo lực đạo Trương Khải Linh túm cổ áo sau ngẩng đầu lên, lồng ngực kéo ra một khoảng cách với lưng Diệp Phàm.

Hắn thuận thế ngẩng đầu lên.

Cho dù Trương Khải Linh không tới kéo hắn, hắn cũng sẽ làm như vậy, dù sao hắn sớm đã kiến thức qua thính lực hơn người của Diệp Phàm, cho nên tuyệt đối sẽ không chậm trễ phát hiện "bên trên có động tĩnh" mà Diệp Phàm vừa nói.

Mà vừa ngẩng đầu này, đồng tử sau kính râm của Hách Liên Tĩnh lập tức co rút lại trong nháy mắt.

Chỉ thấy phía trên, những chỗ kén trắng nối liền với đỉnh mộ đã có những vết nứt lớn nhỏ không đồng đều.

Vết nứt kia trông giống như có chất lỏng kết dính hoặc vật chất dạng keo nào đó đang kéo sợi, cảm giác mang lại chính là bên trong kén trắng này, rõ ràng đang trĩu xuống vật nặng gì đó.

Mà vật nặng này là gì, Hách Liên Tĩnh đã nhìn qua thảm trạng của lính đánh thuê không cần nghĩ kỹ cũng đoán được là cái gì.

Chương 150

Chính là trứng của lũ nhện lông đen chết tiệt kia!

Mà những cái kén trắng này rất nhanh sẽ giống như vừa rồi, rơi xuống.

Vừa rồi ngay cửa vào mộ thất, chỉ mấy cái kén rơi xuống từ đỉnh đầu đã gây ra thảm trạng như vậy cho đám lính đánh thuê, nếu tất cả kén trên đỉnh đầu đều rơi xuống thì sao?

Tình cảnh như vậy khiến kẻ kiến đa thức quảng như Hách Liên Tĩnh cũng không khỏi nổi da gà.

Hách Liên Tĩnh lập tức thẳng người dậy, giống như bệnh nhuyễn cốt đột nhiên được chữa khỏi, lại khôi phục dáng vẻ thẳng tắp đĩnh đạc trước đó.

Trương Khải Linh thu hết loạt động tác này vào mắt đã có thể cảm giác rõ ràng, cơ bắp toàn thân Hách Liên Tĩnh đã không còn buông lỏng như lúc dựa vào người Diệp Phàm vừa rồi.

Cơ bắp hắn đã căng cứng, tiến vào trạng thái giới bị!

Không đợi mọi người hỏi thăm, Hách Liên Tĩnh liền nhanh chóng nói: "Tiểu Diệp tử nghe không sai, mấy thứ xui xẻo này không trụ được bao lâu nữa đâu." "Rất nhanh sẽ rơi xuống hết." Hoàn toàn khác với ngữ khí nhẹ nhàng lại mang theo ý cười bình thường, lúc này ngữ khí Hách Liên Tĩnh nghiêm túc lại lộ ra một tia lo lắng.

Các thành viên đội khảo cổ vốn đã canh cánh trong lòng với chuyện đám lính đánh thuê vừa trải qua, có chút sợ hãi.

Hiện tại nghe thấy lời Hách Liên Tĩnh, lại càng treo cả trái tim lên tận cổ họng.

Đối với một người mà nói, đáng sợ nhất không phải là đang trải qua đau khổ, cũng không phải những nguy hiểm chưa biết sắp ập đến.

Mà là đã biết đó là cái gì, đồng thời được thông báo nguy hiểm chắc chắn sẽ đến!

Cảm giác này giống như thi chạy 1000 mét và 800 mét vậy.

Căng thẳng nhất thường không phải là lúc đã bước lên đường chạy và bắt đầu chạy, càng không phải trước khi nhận được thông báo kiểm tra.

Mà là sau khi tập hợp, trong khoảng thời gian ngắn ngủi chờ đợi giám thị thổi còi xuất phát.

Nỗi đau khổ có thể dự kiến, và biết mình chắc chắn sẽ phải trải qua.

Lúc này, thành viên đội khảo cổ chính là đang ở trong tâm thái như vậy.

Không khí trong mộ thất trong nháy mắt trở nên đặc biệt trầm trọng.

Ngay sau đó, một giọng nói trẻ tuổi run rẩy vang lên, là một thực tập sinh làm trợ lý giáo sư của phía Tây Nam, nói: "Không, không sao đâu nhỉ." "Tôi, chúng ta không phải có máu Trương Tiểu Ca sao?" "Đúng, đám nhện này sợ máu Trương Tiểu Ca!

Chỉ cần chúng ta có máu Trương Tiểu Ca, chắc là không cần lo lắng về đám nhện này nữa đâu nhỉ!" Ánh mắt mọi người lập tức chia làm hai hướng, một nhóm người dùng ánh mắt có chút căng thẳng nhưng lại mang theo chút kỳ vọng nhìn về phía Trương Khải Linh.

Mà một nhóm người khác, thì mang theo ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía cậu thực tập sinh này.

Trong một thời gian cực ngắn, mưa đạn cũng chia thành hai phe. "Tôi thấy từ góc độ lo cho đại cục, cậu ta nói xác thực có lý mà." "Lời thô nhưng lý không thô, dù sao cấu hình của đội khảo cổ này thật sự không chịu nổi tổn thất." Phe còn lại thì thái độ hoàn toàn ngược lại. "Thế này có chút bắt cóc đạo đức rồi đấy?

Đây là máu đấy, có phải nước sôi để nguội đâu!" "Có sao nói vậy, là fan cứng của Tiểu Ca, nghe thấy đề nghị này trong lòng thật sự vô cùng bất mãn." "Giúp đỡ là tình nghĩa, không giúp là bổn phận, không hy vọng lúc này nhìn thấy có người đứng trên cao điểm đạo đức mà phán xét." "Bao giờ mới có thể đưa tội bắt cóc đạo đức vào hình sự vậy?

Tôi thật sự nhìn không nổi nữa rồi!" Đây là lần đầu tiên từ khi buổi livestream khảo cổ này bắt đầu, khán giả nảy sinh mâu thuẫn kịch liệt như vậy.

Cùng lúc đó, trong cổ mộ.

Diệp Phàm và Hách Liên Tĩnh cũng ngay sau khi nghe thấy câu nói kia lập tức nhìn về phía cậu sinh viên vừa đề nghị.

Mắt Hách Liên Tĩnh bị kính râm che khuất, không nhìn thấy cảm tình bên trong.

Nhưng chỉ dựa vào độ cong khóe miệng trên nửa khuôn mặt dưới, có thể khiến người ta cảm nhận được sự trào phúng vô cùng rõ ràng.

Còn trên mặt Diệp Phàm không hề có gì che chắn, ánh mắt lăng lệ chiếu thẳng lên người kẻ đó.

Tình huống hắn vô cùng không muốn nhìn thấy vẫn xảy ra.

Đây chính là lý do tại sao Diệp Phàm vẫn luôn không chấp nhận sự tâng bốc của bên ngoài cũng như những thân phận nghe có vẻ rất cao cấp kia.

Tuy rằng nguyên nhân chủ yếu vẫn là vì theo sự hiểu biết của hắn đối với chủ nhân nguyên bản của thân xác này ở thế giới này, hắn xác thực không có những thân phận đó.

Mà một nguyên nhân khác cũng rất quan trọng là, khi tuyệt đại bộ phận mọi người đẩy một người lên thần đàn, họ sẽ quên mất bản thân người đó cũng chỉ là một con người.

Mà nhân tính cầu tác vô độ đối với thần tính, sẽ biến thành từng lưỡi dao cùn thí thần.

Và khi lòng tham không được thỏa mãn, những lưỡi dao cùn này sẽ lập tức biến thành lưỡi dao sắc bén.

Tự mình đa tình tạo thần, rồi lại hủy hoại thần, chính là một trong bảy tông tội, là cái ác của nhân tính.

Hắn tuy có thẻ nhân vật Đại Trương Ca, hơn nữa còn độ hoàn nguyên 100%.

Nhưng linh hồn dưới lớp vỏ này vẫn là Diệp Phàm hắn, vẫn là Diệp Phàm đã sống hai đời, cho nên hắn luôn tỉnh táo, sẽ không cho bất kỳ ai cơ hội bắt cóc đạo đức mình.

Nhưng Trương Khải Linh, hay nói đúng hơn là bản thân Đại Trương Ca thì không giống vậy.

Anh là đứa trẻ từ nhỏ đã bị đưa lên thần đàn, bị đòi hỏi một loại thần tính, hoặc có lẽ tuổi thơ anh đã từng trải qua những chuyện này rồi.

Diệp Phàm nghe thấy câu "dùng máu Tiểu Ca", lại liên tưởng đến những điều này, trong lòng bùng lên một ngọn lửa vô danh, đồng thời cũng cảm nhận được nỗi bi ai to lớn.

Nhận được ánh mắt từ Diệp Phàm và Hách Liên Tĩnh, người thanh niên vừa đưa ra đề nghị trong lúc cực độ kinh hoảng kia lập tức

như mất đi năng lực nói chuyện.

Cậu ta há miệng, lại hoàn toàn không phát ra được bất kỳ âm thanh nào.

Nếu chỉ đối mặt với ánh mắt kinh ngạc của những thành viên đội khảo cổ khác, cậu ta tuyệt đối sẽ lập tức phân tích lợi hại cho mọi người nghe.

Nhưng đối mặt với ánh mắt lăng lệ lại mang theo chút bi lương ẩn ước của Diệp Phàm, cậu ta thứ nhất là cảm thấy hoảng sợ, còn hoảng sợ hơn cả tâm trạng khi biết những cái kén kia cuối cùng đều sẽ rơi xuống.

Thứ hai là cảm thấy xấu hổ và tự trách sâu sắc.

Ánh mắt như vậy khiến cậu ta không có bất kỳ dư địa nào để phản bác, ý niệm duy nhất của cậu ta chính là mình sai rồi.

Góc trán người thanh niên lấm tấm mồ hôi lạnh, ngay khi nhiệt độ toàn thân cậu ta đang rút đi với tốc độ cực nhanh thì Diệp Phàm bỗng nhiên mở miệng: "Kinh Trập." Mọi người, bao gồm cả Hách Liên Tĩnh, đều nhìn về phía Diệp Phàm.

Chỉ thấy thanh mộc đao vốn đang tỏa ra ánh sáng lam tím trong tay Trương Khải Linh, với tốc độ mà mắt thường khó bắt kịp, nhanh chóng xuất hiện trong tay Diệp Phàm.

Sau khi đến tay Diệp Phàm, ánh sáng lam tím lạnh lẽo lập tức biến thành ánh sáng vàng đỏ ấm áp.

Mà chứng kiến tất cả những chuyện này, mọi người thậm chí không thể xác định là Diệp Phàm tự dùng "Vô Ảnh Thủ" lấy Kinh Trập, hay là Kinh Trập tự mình xuất hiện trong tay Diệp Phàm.

Trương Khải Linh trước tiên có chút kinh ngạc nhìn thoáng qua lòng bàn tay đã trống rỗng của mình.

Anh vừa rồi chỉ mới động ý niệm chuẩn bị phóng máu sát trùng, ngay cả cơ bắp còn chưa kịp căng lên, Diệp Phàm vậy mà lại ngay lúc anh vừa động ý niệm này đã "tịch thu" "công cụ gây án" mà anh sắp thực hiện.

Hách Liên Tĩnh nhìn Kinh Trập đổi vị trí, sự trào phúng trên khóe miệng vừa rồi biến mất không thấy tăm hơi, thay vào đó là nụ cười vô cùng không phúc hậu.

Hắn cười vỗ vai Trương Khải Linh, lại chỉnh lại kính râm sắp bị hắn cười rơi mất: "Ách Ba, có cảm giác làm cha già nuôi con bao năm, nhưng cuối cùng con vẫn theo mẹ không?" Đối với ví von này, khóe miệng Trương Khải Linh bất động thanh sắc giật một cái, mí mắt cũng theo đó khẽ giật giật.

Anh nghiêng vai, tránh né cái vỗ của Hách Liên Tĩnh, không trả lời vấn đề của Hách Liên Tĩnh mà nói với Diệp Phàm: "Diệp Phàm, đừng quậy." "Không còn thời gian nữa." Sau đó, anh lại gọi một tiếng "Kinh Trập".

Tuy nhiên, Kinh Trập chỉ hơi lắc lư trong tay Diệp Phàm, ánh sáng lam tím không hề khôi phục lại.

Nói cách khác, quyền sử dụng Kinh Trập hiện tại vẫn đang nằm trong tay Diệp Phàm.

Đây là lần đầu tiên Kinh Trập ngỗ nghịch quyết định của anh.

Chương 151

Chỉ thấy lúc này, Kinh Trập vẫn bị Diệp Phàm nắm chặt trong tay, thân đao phiếm ánh sáng hồng kim.

Trong lòng Trương Khải Linh thắt lại.

Làm bạn với Kinh Trập bao năm nay, anh tự nhiên biết rõ, Kinh Trập không phải chỉ cần đối phương khí lực đủ lớn là có thể nắm giữ.

Kinh Trập không bị anh thu về, thứ nhất là người đang nắm nó lúc này nội tâm đủ kiên định, thứ hai cũng là do chính Kinh Trập lựa chọn.

Trương Khải Linh lần đầu tiên gặp phải tình huống này, Hách Liên Tĩnh ở bên cạnh lại càng hiếm thấy Trương Khải Linh như vậy.

Hắn cười còn ngông cuồng hơn vừa rồi, gần như sắp không đứng thẳng nổi, vai run lên bần bật, lần nữa kiên trì không ngừng vỗ vai Trương Khải Linh, đồng thời mượn lực vịn vào anh, nói: "Nhận đi Ách Ba, con lớn không theo cha mà." Hắn lại cười nhìn Diệp Phàm, nói: "Tiểu Diệp tử đây là đang bảo vệ cậu đấy, tôi mà là cậu, tôi mặc kệ ai sống chết, chỉ nghe người thật lòng đối tốt với tôi thôi." Hách Liên Tĩnh lại nhìn biểu cảm của Trương Khải Linh, có chút tiếc nuối lắc đầu: "Đáng tiếc a, cậu không phải tôi, cậu làm không được." Hắn ngẩng đầu nhìn lên đỉnh mộ, đã có kén trùng bắt đầu lung lay sắp đổ.

Nhiều nhất không quá nửa phút, đại khái sẽ giống như phía trên hồ nước, rợp trời dậy đất rơi xuống.

Bản ý của Hách Liên Tĩnh tự nhiên cũng không muốn nhìn thấy bạn cũ của mình bị sung làm kho máu di động, tay hắn mò vào túi lấy ra bật lửa chắn gió mang theo bên người.

Hắn đang khổ não làm sao để tránh gây ra hỏa hoạn trong mộ khi dùng hỏa công lớn thế này thì Diệp Phàm mở miệng. "Có thời gian, hơn nữa có tôi." Hắn tay cầm Kinh Trập, quay đầu nhìn về phía hai người, nói: "Hơn nữa còn có Hắc Nhãn Kính." Hách Liên Tĩnh bị điểm danh, lại cười một cái, nói: "Đúng đúng đúng, còn có tôi nữa, đến lúc đó tôi làm quan hệ công chúng xử lý khủng hoảng cho các cậu, đính chính tình anh em xã hội chủ nghĩa của các cậu, đều đừng sợ." Diệp Phàm lý giải nghĩa đen câu nói này xong liền nhanh chóng nói một câu cảm ơn, rồi lập tức nói vào chính sự: "Hắc Nhãn Kính, cậu nhìn xem kén ở chỗ nào sẽ rơi xuống trước tiên." Hách Liên Tĩnh "tách" một tiếng ấn cái bật lửa vừa lôi ra, dùng ngọn lửa đang nhảy nhót bên trên chỉ chỉ lên trên, nói: "Vận khí không tốt, ngay trên đầu chúng ta." Diệp Phàm gật đầu: "Đã biết." Sau đó, hắn vung tay lên, chỉ thẳng lên trên, nói một tiếng "Đi!".

Chỉ thấy cánh tay hắn thẳng tắp như một thanh kiếm, có những đốm huỳnh quang bay ra từ ống tay áo hắn.

Mọi người vừa nhìn cánh tay hắn, vừa nhìn theo hướng hắn chỉ.

Tuy nhiên, khoảnh khắc nhìn thấy hướng Diệp Phàm chỉ, đồng tử các thành viên đội khảo cổ co rút mạnh.

Gần như cùng thời gian đó, kén trùng bên trên đã bong ra.

Khi bao bọc thi thể, nó có hình dạng kén dài.

Nhưng khi nó thoát ly thi thể rơi xuống dưới, liền biến thành một tấm lưới cá bung ra, vô cùng tham lam vươn rộng về bốn phía.

Mục đích chính là muốn thu hết con mồi trên mặt đất vào trong lưới.

Ngay khi tấm lưới trắng đã rơi xuống giữa không trung, những đốm huỳnh quang từ tay áo Diệp Phàm đã bay ngược lên nghênh đón.

Sau đó, hình ảnh khiến tất cả mọi người không tưởng tượng nổi đã xảy ra.

Chỉ thấy, những đốm huỳnh quang kia ngay khoảnh khắc chạm vào kén trùng, giống như ngọn lửa u linh, nhanh chóng thôn phệ kén trùng.

Như đốm lửa nhỏ lan ra đồng cỏ, đầu tiên là thiêu đốt tấm lưới trắng thành một cái lỗ thủng, lại dùng tốc độ cực nhanh thôn phệ ra bốn phía.

Chỉ có ánh sáng, không có ngọn lửa.

Diện tích ánh sáng càng lúc càng lớn, càng lúc càng dày đặc, trong chưa đầy hai giây đã thay thế toàn bộ diện tích kén trắng.

Diệp Phàm lại hỏi Hách Liên Tĩnh: "Hắc Nhãn Kính, phương hướng." Hách Liên Tĩnh nhếch khóe miệng, tầm mắt sau kính râm sáng như đuốc.

Sau đó hắn nhìn lên trên, quan sát toàn phương vị đa chiều, báo thứ tự trước sau cho Diệp Phàm.

Lúc này, hai người giống như lính bắn tỉa và quan sát viên, một người báo phương hướng, một người phụ trách "xả đạn".

Cứ như vậy tiến hành năm sáu lần, những con cổ trùng có khả năng thôn phệ kén kia đã phân liệt ra đủ số lượng, không cần phải phản kích một chọi một nữa.

Tốc độ phân liệt của chúng đã đuổi kịp tốc độ kén rơi.

Nhưng để không phá hủy thi thể được kén bao bọc bên dưới, Diệp Phàm vẫn để cổ trùng lao lên ngay khoảnh khắc kén rơi xuống.

Rất nhanh, phía trên đỉnh mộ từ những chiếc đèn lồng trắng tang tóc, đã biến thành màn trời sao huỳnh quang rực rỡ.

Trên đỉnh đầu, màu trắng xóa vốn khiến người ta khó chịu, sau khi bị những đốm huỳnh quang dày đặc này bao phủ, khung cảnh bỗng trở nên lãng mạn hơn vài phần.

Dù sao đây cũng là lần đầu tiên hắn nhìn thấy phần thưởng Cổ trùng Huỳnh Hỏa Chi Sâm này.

Diệp Phàm cũng mới biết phần thưởng này tuy gọi là cổ trùng, nhưng lại có giá trị thưởng thức rất cao.

Chỉ thấy mỗi con cổ trùng nhỏ kích thước chỉ cỡ móng tay cái, toàn thân tỏa ra thứ ánh sáng màu xanh chanh vô cùng tươi mới.

Quầng sáng có thể khuếch tán ra to bằng nửa nắm tay, trông có vẻ mông lung, dáng vẻ tròn vo lại có chút dịu dàng đáng yêu.

Mang theo vẻ ngoài ngây thơ chất phác là thế, nhưng nơi nào chúng rơi xuống, chính là một trận không có khói lửa, thiêu đốt và tàn thực mọi thứ mà chúng tiếp xúc.

Bất cứ ai cũng có thể cảm nhận rõ ràng uy lực nhiếp người trong đó.

Đây giống như một màn bạo lực mỹ học cực hạn, khiến mọi người đều không khỏi hít sâu một hơi khí lạnh, ngay cả bản thân Diệp Phàm cũng có chút cảm khái.

Diệp Phàm thành thạo thực hiện thao tác trên tay, thậm chí trong lúc đó còn chia một ít cổ trùng dư thừa sang hướng đám lính đánh thuê đang bị đám nhện lông đen mới nở đợt đầu uy hiếp.

Dù sao người cũng là do chính mình đá trở về, nếu mấy người này chết ở đây, nhìn thế nào cũng giống như bị mình gián tiếp chỉnh chết vậy.

Mấy người này có thể chết trong mộ là một chuyện, nhưng vì bị mình đá về mà chết trong mộ lại là chuyện khác.

Cùng lúc đó, mọi người trong mộ thất cũng rốt cuộc như vừa tỉnh mộng mà hồi thần lại.

Tất cả mọi người đều chấn động nhìn những con cổ trùng nhỏ phát sáng kia như phù quang lược ảnh, ăn mòn sạch sẽ những kén trùng khiến bọn họ rợn tóc gáy.

Giống như cảnh tượng tang tóc trắng xóa bị thay thế bởi bầu trời đầy sao.

Bộ não vừa rồi vì sợ hãi tột độ mà có chút rỉ sét giờ lại xoay chuyển, ánh mắt mọi người đều sáng rực nhìn về phía Diệp Phàm.

Chỉ thấy lúc này, một tay Diệp Phàm vẫn nắm chặt thanh Kinh Trập đang tỏa ánh sáng vàng hồng, tay kia như thể đang ngự kiếm, chỉ phương hướng cho "đầy trời tinh hỏa".

Lưu Bác Văn một tay vác máy quay, một tay dụi dụi mắt, dường như để xác định mình hiện tại quả thực đang tỉnh táo chứ không phải nằm mơ.

Cậu ta nhìn tay cầm Kinh Trập của Diệp Phàm, nhớ lại Kinh Trập làm sao đến được tay đại ca mình, lại nhìn bàn tay đang chỉ đường kia của Diệp Phàm, hít ngược một hơi khí lạnh, nói: "Đồ chơi của đại ca, đều có thể điều khiển từ xa sao!" Bên cạnh, Triệu Trạch Minh cũng líu lưỡi đáp lại: "Điều khiển từ xa, khoa học kỹ thuật tiên tiến, gọi tắt là tiên thuật, là tiên thuật đó!" Trong đội khảo cổ liên tục truyền ra tiếng kinh thán. "Đây là cái gì?

Là sâu sao?

Đẹp quá!" "Chúng ta thế này là được cứu rồi sao?" "Quá... quá hùng vĩ rồi." "Lão Phùng, Tiểu Kiện, mau kéo toàn cảnh, quay toàn cảnh!

Lão Trịnh, quay cận cảnh Diệp Phàm!

Đây là nghệ thuật, đây là nghệ thuật a!" Dưới sự chỉ đạo ống kính chuyên nghiệp của Khương đạo diễn, khán giả trong phòng livestream cũng được thưởng thức bữa tiệc thị giác mượt mà đậm chất điện ảnh.

Bình luận trong nháy mắt nhiệt tình hơn gấp mười lần, đã đến mức mắt thường hầu như không đuổi kịp tốc độ trôi chữ. "Cứu mạng, anh ấy lãng mạn quá!" "Acc chính online rồi, hiện tại là Tiểu Diệp tộc trưởng!" "Mẹ hỏi tôi tại sao lại quỳ xem video." "Khương đạo diễn: Đứng lên, không được quỳ!

Hoàng thượng cũng không đáng để các người quỳ!

Ồ là Tiểu Diệp tộc trưởng à, thế thì không sao." "Xem livestream khảo cổ cần chú ý điều gì?

Đáp: Bảo vệ xương bánh chè." "Khương đạo diễn, đây không phải nghệ thuật, đây m* nó là tiên thuật a!" "Có ai chú ý tới không, Tiểu Diệp tộc trưởng thật sự giống như đang bảo vệ Khải Linh tiểu ca ấy." "Đây là cuồng ma hộ thê rồi, đại kỳ Diệp - Trương còn không mau phất lên cho tôi?" "Hộ phu, là hộ phu!

Đại kỳ Trương - Diệp phất lên!" "Ồ, thế Hắc gia và Tiểu Diệp tộc trưởng phối hợp ăn ý lại bị các người lựa chọn lờ đi sao?

Mặc kệ, tôi muốn phất cờ cặp này!" "Khảo cổ 101 không sợ hãi trước cảnh tượng này, Thiết Tam Giác là đàn ông đích thực, cứ tiếp tục tấu nhạc, tiếp tục nhảy!" "Người anh em, có cần một phòng tập nhảy không?

Chương 152

Các người đừng đánh nữa, đánh thế không chết người đâu, muốn đánh thì vào phòng tập nhảy mà đánh.JPG." "Tôi dọn Cục dân chính đến đây, để Cục dân chính phân xử, các người xem tôi làm đúng không?".

Cùng lúc đó, bên cạnh Diệp Phàm.

Trương Khải Linh cũng ngẩng đầu, nhìn bầu trời đầy sao rực rỡ phía trên.

Diệp Phàm dùng khóe mắt liếc nhìn Trương Khải Linh.

Chỉ thấy trong đôi đồng tử vốn u thâm như giếng cổ lại đen láy của anh đang phản chiếu mảng huỳnh quang rậm rạp này.

Trông thật sự giống như đêm đen tuyền, bỗng nhiên được điểm xuyết lên những đốm tinh hỏa, lưu quang rực rỡ, nhìn còn nhiếp nhân tâm phách, động lòng người hơn cả ngày thường.

Diệp Phàm không khỏi thầm cảm thán trong lòng.

Tâm nói không hổ là nhân gian tuyệt sắc Tiểu Ca a.

Từng chỉ thông qua câu chữ để hiểu về người này, hắn có thể cảm nhận được sự mạnh mẽ, xa cách và không vướng bụi trần của anh.

Hiện giờ khi người này bằng xương bằng thịt đứng bên cạnh mình, điều Diệp Phàm cảm nhận được nhiều hơn, lại là sự mềm mại, thiện lương và một chút vẻ đẹp tan vỡ sau lưng sự mạnh mẽ đó.

Trương Khải Linh chú ý tới ánh mắt của Diệp Phàm.

Thật ra, anh căn bản không cần dùng mắt để chú ý, một loại ăn ý đến từ huyết mạch khiến anh dù không nhìn cũng biết Diệp Phàm

đang làm gì, muốn làm gì.

Chuyện này ngay cả bản thân anh cũng không giải thích rõ được.

Anh chỉ có thể quy nó về mối liên kết sâu thẳm trong linh hồn do sự ràng buộc ngàn năm giữa hai gia tộc mang lại.

Trương Khải Linh nghiêng đầu, nhìn về phía Diệp Phàm: "Diệp Phàm." Diệp Phàm không hề có chút tự giác nào của việc nhìn trộm bị bắt quả tang, hắn vô cùng thản nhiên cười với Trương Khải Linh, nói: "Tiểu Ca, sau này đừng tùy tiện làm tổn thương chính mình nữa nhé." Nghe thấy câu này, Trương Khải Linh rõ ràng ngẩn ra một thoáng.

Đồng tử của anh bất động thanh sắc hơi co lại.

Câu nói này của Diệp Phàm đối với anh mà nói, vừa xa lạ lại vừa có chút đã lâu không gặp.

Anh đã không còn nhớ lần cuối cùng nghe thấy lời dặn dò đừng làm tổn thương bản thân như vậy là chuyện của lúc nào rồi.

Có lẽ phải truy ngược về tuổi thơ trăm năm trước của mình?

Trước khi anh trở thành Trương Khải Linh trong mắt mọi người, mẹ anh cũng từng dặn dò anh như vậy, trong sự dịu dàng mang theo tràn đầy ưu sầu và không nỡ.

Chỉ là anh đã đi qua trăm năm thời gian, đã không còn ai coi anh là đứa trẻ trong vòng tay mẹ năm xưa nữa, cho nên anh cũng chưa từng thực hiện tốt lời dặn dò của mẹ.

Mà hiện giờ, lời dặn của Diệp Phàm giống như một đôi tay ôn nhu, dễ dàng gạt bỏ mọi tầng tầng lớp lớp thành lũy của anh, tìm thấy đứa trẻ năm xưa giữa sự hoang lương tột cùng.

Diệp Phàm thấy Trương Khải Linh ngẩn người, lại bổ sung: "Ít nhất khi tôi ở đây, tuyệt đối sẽ không để mặc bất cứ thứ gì làm hại

anh, chính anh cũng không được." Diệp Phàm trong lòng tự dựng cho mình tấm biển fan cuồng của Tiểu Ca, tự tin biểu thị: Diệp Phàm dũng cảm, không sợ khó khăn.

Bảo vệ Trương Khải Linh tốt nhất thế giới!

Lời của Diệp Phàm lần nữa khiến Trương Khải Linh có chút sững sờ.

Anh nhìn Diệp Phàm, bởi vì ngoại trừ người mẹ trong ký ức, đã quá lâu không có ai nói với anh những lời như vậy.

Những năm tháng còn sống, anh gần như luôn đóng vai trò là người bảo vệ, kẻ mạnh và trụ cột, đột nhiên có người nói muốn bảo vệ anh.

Điều này khiến Trương Khải Linh nhất thời không biết nên phản ứng cụ thể ra sao.

Anh chớp chớp mắt, dùng đôi mắt sâu thẳm chứa đầy ánh sao nhìn Diệp Phàm.

Diệp Phàm thấy Trương Khải Linh không nói gì, lộ ra nụ cười giảo hoạt ngắn ngủi, nói: "Anh đồng ý thì tôi sẽ trả nó lại cho anh." Nói rồi, Diệp Phàm lắc lắc "kẻ phản bội nhỏ" đang phát sáng vàng hồng trong tay - Kinh Trập - về phía Trương Khải Linh.

Lúc này cơ bắp toàn thân Trương Khải Linh mới thả lỏng, khóe miệng cũng bất động thanh sắc nhếch lên một độ cong nhẹ nhõm.

Anh gật đầu, nói với Diệp Phàm: "Được, tôi nghe cậu." Thấy vậy, Diệp Phàm cúi đầu, nói với Kinh Trập: "Kinh Trập, nghe thấy chưa?

Sau này mày cũng không được phép trợ Trụ vi ngược nữa." Sau đó, hắn đưa tay, trả Kinh Trập lại cho Trương Khải Linh.

Khoảnh khắc Kinh Trập trở về tay Trương Khải Linh, lập tức từ

ánh sáng vàng hồng biến thành ánh sáng lam tím quen thuộc hơn với anh.

Bên cạnh, Hách Liên Tĩnh vừa lắc đầu vừa tặc lưỡi.

Hắn vỗ vỗ vai Trương Khải Linh, u sầu mở miệng nói: "Ách Ba, sướng rên rồi chứ gì." Trương Khải Linh liếc Hách Liên Tĩnh một cái, không nói gì.

Nhưng với kinh nghiệm hợp tác và sát cánh nhiều năm, Hách Liên Tĩnh biết anh lại đang dùng mặt để mắng người.

Hách Liên Tĩnh coi như mình không thấy, hắn đi đến bên cạnh Diệp Phàm, chỉ vào mình nói: "Tiểu Diệp tử, còn tôi thì sao?" Diệp Phàm nhìn Hách Liên Tĩnh, nhất thời không hiểu ý hắn.

Hắn "Hả?" một tiếng.

Hách Liên Tĩnh diễn một biểu cảm bi ai đầy lố bịch.

Tuy đôi mắt đã bị kính râm che khuất, nhưng từng thớ cơ, từng lỗ chân lông, thậm chí từng cái răng ở nửa dưới khuôn mặt hắn đều đang phô diễn kỹ năng diễn xuất lố lăng của mình.

Hắn thở dài thườn thượt, nói: "Haizz!

E là lại bị vị lão Ách Ba kia bỏ bùa mê thuốc lú rồi, lại chẳng hiểu lòng người như thế." Cơ mặt khóe miệng Diệp Phàm bất động thanh sắc giật giật một cái.

Nhìn Hách Liên Tĩnh cao to lực lưỡng lại vận dụng văn học phát điên của Lâm Đại Ngọc thông thạo như thế, não hắn tự động ghép hình, đổi khuôn mặt u sầu của Lâm Đại Ngọc nhổ dương liễu rủ thành cái dung nhan đeo kính râm này.

Hắn không thể tưởng tượng nếu Hách Liên Tĩnh có hệ thống, liệu lúc này hệ thống có nhắc nhở hắn: Độ hoàn nguyên Lâm muội muội

+5%, bắt đầu phát phần thưởng hệ thống văn học phát điên hay không?

Hách Liên Tĩnh tiếp tục nói: "Chỉ quan tâm cậu ta bị thương, không quan tâm tôi bị thương, tôi không thèm 'tốt nhất thiên hạ' với cậu nữa." Diệp Phàm trong lòng cười ha hả, thầm nói ngài không phải luôn 'tốt nhất thiên hạ' với cơm rang thịt heo ớt xanh sao?

Nhưng nể tình Hách Liên Tĩnh cũng là cụ già trăm tuổi, với tâm lý kính già yêu trẻ, Diệp Phàm làm động tác mời với Hách Liên Tĩnh: "Đứng nghiêm chỉnh cùng Tiểu Ca ở đây đi." Hách Liên Tĩnh cười chào một cái kiểu quân đội rất tùy ý, nói: "Tuân lệnh!" Sau đó, đùa giỡn đủ rồi lại khoác vai bá cổ đứng cùng Trương Khải Linh, vẻ mặt khá đắc ý nhìn Trương Khải Linh một cái.

Mà Trương Khải Linh khoanh tay, cũng không tránh né ánh mắt của Hách Liên Tĩnh, mà nhìn bầu trời đầy sao do Diệp Phàm tạo ra ở góc 45 độ.

Một bên, Lưu Bác Văn vội vàng lại nhỏ giọng gọi Diệp Phàm: "Đại ca đại ca đại ca!" Diệp Phàm nhìn sang cậu ta.

Lưu Bác Văn giơ một ngón tay về phía hắn: "Vậy em có thể làm 'tốt nhất thiên hạ' với anh không?" Còn chưa nhận được câu trả lời của Diệp Phàm, Lưu Bác Văn đã cảm nhận được một ánh mắt có chút lạnh nhạt đến từ phía sau Diệp Phàm.

Thế là Lưu Bác Văn lập tức giơ ngón tay thứ hai, làm dấu chữ V: "Tốt nhì thiên hạ, tốt nhì thiên hạ cũng được." Thế là Hách Liên Tĩnh cũng cười híp mắt nhìn về phía cậu ta.

Không đợi Diệp Phàm trả lời, Lưu Bác Văn lại giơ ngón tay thứ ba, lần này giống như động tác thề, nói: "Tốt ba thiên hạ!

Em có thể làm người tốt thứ ba thiên hạ của anh không?" Ở kiếp

trước bon chen thi nghiên cứu sinh, Diệp Phàm mẫn cảm với thứ hạng đến mức tê liệt, đến kiếp này, quyết định đi con đường được tuyển thẳng, nhất là sau khi đã thành công lên bờ, Diệp Phàm càng coi thứ hạng như rác rưởi.

Đối với việc xếp hạng là một trạng thái vô dục vô cầu.

Cho nên vừa rồi Lưu Bác Văn dù có hỏi tốt thứ mấy thiên hạ, hắn cũng sẽ cho một câu trả lời khẳng định nhưng qua loa.

Nhưng hiện tại Lưu Bác Văn cứ đổi tới đổi lui thế này, Diệp Phàm ngược lại cảm thấy có chút ngấy.

Thế là hắn thay đổi quyết định trước đó, nói với Lưu Bác Văn: "Đợi cậu tự nghĩ kỹ là thứ mấy thiên hạ rồi hãy hỏi tôi." Lưu Bác Văn tủi thân lau lau khóe mắt không hề có nước mắt, nói: "Hu hu hu, rõ ràng em mới là người đến trước mà." Triệu Trạch Minh bên cạnh cậu ta nhếch khóe miệng, nói: "Văn vở của cậu làm tôi đau lòng, cậu nhếch miệng cười mà vẫn yêu anh ấy." Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream đã sôi sùng sục. "Cứu mạng tôi với, đây là thứ tôi có thể xem miễn phí sao?" "Là chiến thần thuần ái, hiện tại tôi điên cuồng chèo thuyền Khảo cổ 101, xin hỏi tôi còn cứu được không?" "Khụ khụ, hint ngập mặt." "Rõ ràng là hướng tới livestream khảo cổ mà tôi cứ như con chó đi ngang qua, bị lừa vào rồi dắt mũi đá một cái." "Hữu hạnh được thấy thần tiên CP, ý tôi là thật.

CP của thần tiên." "Cười chết mất, Hắc gia anh đi tu nghiệp văn học phát điên ở đâu về thế, mở miệng ra là văn vở, Lâm học cấp mười a!" "Đáng ghét, bạch liên hoa và trà xanh cùng lúc muốn chồng tôi làm vợ bọn họ!" "Xin hỏi lầu trên là nick phụ của hoa khôi sao?

Bạn hình như lộ rồi đấy." "Chính là, thực ra tôi cũng muốn người vợ như vậy, nghe tôi giải thích, tôi không phải muốn phá hoại cái gia đình này, tôi là tới gia nhập cái gia đình này." "Cảnh báo Khải Linh

tiểu ca dùng mặt mắng người." "Cảnh báo Kinh Trập." "Cảnh báo nụ cười hiền lành hạt nhân của Hắc gia." "Cảnh báo Hắc gia mỗi phát súng một mạng." "Bác Văn nhi đừng khóc, cậu mãi mãi là Nhị ca, Nhị sư huynh tốt của chúng tôi!".

Trong cổ mộ.

Chương 153

Hiện tượng tàn thực lãng mạn và hùng vĩ này diễn ra chưa đến mười phút.

Sau khi kén trùng trên đỉnh mộ và đợt nhện lông đen đầu tiên đã nở bị Cổ trùng Huỳnh Hỏa Chi Sâm tiêu diệt hết, những cổ trùng nhỏ này liền bắt đầu chạm vào nhau.

Thông qua việc chạm vào và tàn thực lẫn nhau, bầu trời sao đầy huỳnh quang bắt đầu từ từ giảm bớt, giống như bản thể thu hồi ảnh phân thân vậy.

Chưa đến một phút, những con cổ trùng nhỏ này lại khôi phục thành số lượng ban đầu chui ra từ ống tay áo Diệp Phàm.

Chúng rung động đôi cánh mỏng manh, loạng choạng bay về bên cạnh Diệp Phàm, thân thiết bay lượn hai vòng quanh người hắn.

Rất khó tưởng tượng, những con sâu nhỏ ngây thơ chất phác giống như đốm lửa nhỏ trước mặt Diệp Phàm này, chính là cổ trùng vừa tiêu diệt sạch kén trùng khắp nơi.

Diệp Phàm vừa nâng lòng bàn tay, những con cổ trùng nhỏ này liền cực kỳ ngoan ngoãn chui trở lại vào trong tay áo của hắn.

Trong cổ mộ lại khôi phục sự yên tĩnh.

Sau khi thu hồi cổ trùng, Diệp Phàm chắp hai tay ra sau, lại khôi phục dáng vẻ hai tay áo gió trăng, phản ứng bình thường với chiến tích của mình.

Nhưng những người khác cùng ở trong mộ thất lại vô cùng chấn động nhìn cảnh tượng này.

Chỉ thấy, tất cả thi thể dưới lớp kén trắng đã lộ ra nguyên trạng,

từ một mảng trắng xóa biến thành một mảng đen kịt.

Mà mấy tên lính đánh thuê bị Diệp Phàm, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh đá về chỗ cũ cũng thoát khỏi sự uy hiếp của đám nhện lông đen nở ra ban đầu.

Mấy người đều giữ được cái mạng nhỏ, nhưng một nửa hồn vía đã bị nhện dọa mất, nửa hồn vía còn lại thì bị thao tác vừa rồi của Diệp Phàm làm chấn động bay lên tận chín tầng mây nào đó không biết nữa.

Tuy còn sống, nhưng tạm thời cũng gần như chỉ còn lại cái vỏ rỗng tại chỗ, thất thần nghi ngờ tính chân thực của thế giới này.

Các thành viên đội khảo cổ bên phía Đại Việt cũng chấn động nhìn sự thay đổi của cả mộ thất, sau đó tất cả đều tụ tập về phía ba vị cố vấn.

Lưu Bác Văn là người đầu tiên không kìm được mà sấn lại, giống như sợ bị người khác tranh trước, nói: "Đại ca đại ca, em nghĩ kỹ rồi!" Cậu ta giơ ba ngón tay kia lên, nói: "Tốt thứ ba thiên hạ!

Không thể ít hơn nữa, em muốn làm người tốt thứ ba thiên hạ với anh!" Biểu cảm của Lưu Bác Văn khá cấp thiết và nghiêm túc, ánh mắt kiên định lấp lánh.

Diệp Phàm nhìn khuôn mặt như vậy, cảm giác như quay lại mười mấy năm trước của kiếp trước, độ tuổi mẫu giáo hoặc tiểu học.

Những người bạn thời niên thiếu ngây thơ vô cùng chân thành xếp hạng độ sâu đậm của tình bạn, chân thành không một chút tạp niệm.

Đây là lần hiếm hoi Diệp Phàm hoài niệm về mối liên hệ của kiếp trước sau khi đến thế giới này.

Hắn nhìn ánh mắt mong đợi của Lưu Bác Văn, mang theo sự ngây ngô và nghiêm túc đó, từ bỏ lý luận xếp hạng vô dụng trước kia.

Diệp Phàm nở một nụ cười có thể gọi là dịu dàng nhưng lại mang theo chút tinh nghịch và rạng rỡ, sửa lại câu "Được" định dùng để qua loa lúc trước, nói: "Xem biểu hiện của cậu đã." Lưu Bác Văn đột ngột thu ba ngón tay vừa giơ ra ấp lên ngực mình, nói với Triệu Trạch Minh bên cạnh: "Bạn học bá." Triệu Trạch Minh nhìn cậu ta, lạnh nhạt nói: "Đừng làm tôi xấu hổ." Trải qua mộ Vương Mãng, Triệu Trạch Minh version 2 đã vô cùng tỉnh táo, ở trường hợp có Diệp Phàm mà tự xưng học bá, thì chỉ có nước tự chuốc lấy nhục nhã. "Gọi tên tôi là được." Lưu Bác Văn nói: "Đại ca hình như, cười một cái bắn trúng tim tôi rồi." "Cậu cảm thấy tôi còn thẳng được không?" Triệu Trạch Minh nói với tốc độ cực nhanh: "Diệp Phàm và Khinh Nhứ rơi xuống nước cậu cứu ai, ba hai một mời trả lời." Lưu Bác Văn không chút do dự mở miệng: "Đại ca!" Triệu Trạch Minh tiếp tục dùng tốc độ tương tự nói: "Tôi và Khinh Nhứ cùng rơi xuống nước cậu cứu ai trước, ba hai một mời trả lời." Lưu Bác Văn lần nữa không cần suy nghĩ mở miệng: "Hoa khôi!" Nhìn dáng vẻ hoàn toàn không suy nghĩ mà vô cùng kiên định vứt bỏ mình của Lưu Bác Văn, cơ mặt khóe miệng Triệu Trạch Minh hơi giật giật.

Cậu ta vỗ vai Lưu Bác Văn, nói: "Yên tâm đi, cậu vẫn thẳng đuột." "Cái này gọi là phản xạ giới tính." Lưu Bác Văn lộ ra biểu cảm hơi thẹn thùng, nói: "Ai nha, em chỉ là người ủng hộ kiên định, người đi theo đại ca mà thôi." Nói rồi, phối hợp với một đoạn hát chay mà cậu ta tự cho là rất hợp cảnh: "Em có thể đi theo sau lưng anh, như cái bóng đuổi theo ánh sáng mộng du, em có thể đợi ở ngã tư này, mặc kệ anh có đi qua hay không~" Triệu Trạch Minh nhịn không được đẩy đẩy gọng kính trên sống mũi, nói: "Người một nhà, đừng cất giọng.

Cậu thật sự nên nhìn xem dáng vẻ rẻ tiền hiện tại của mình." Tuy nhiên, Lưu Bác Văn đã nhận được đáp án mong muốn thì không còn nghe Triệu Trạch Minh nói gì nữa, đã vô cùng vui vẻ đơn phương kết

thúc cuộc đối thoại ngắn ngủi này.

Bên cạnh bọn họ, các thành viên khác của đội khảo cổ cũng đã hồi thần.

Ánh mắt họ bất giác đặt lên cánh tay Diệp Phàm, vừa rồi những cổ trùng nhỏ ăn sạch kén trắng kia đã bị Diệp Phàm thu vào trong tay áo.

Mà những cổ trùng nhỏ chạm vào là đốt cháy dù là kén trên đỉnh mộ hay nhện lông đen chết người vừa nở ra kia, sau khi bị Diệp Phàm thu vào tay áo, liền trở nên bình an vô sự lạ thường.

Mạc Hồng Hiên nhỏ giọng nói với Bạch Trường Minh bên cạnh: "Lão Bạch, đốm huỳnh quang nhỏ này là danh đường gì, ông biết không?" Bạch Trường Minh đẩy kính, suy nghĩ một lát, nói: "Dù sao gia tộc của Diệp Phàm tiểu hữu là được lưu truyền từ thời thần thoại như Phục Hy xuống.

Mấy ngàn năm thậm chí có khả năng là vạn năm qua, sự cạnh tranh sinh tồn và tiến hóa 'vật cạnh thiên trạch, kẻ mạnh sinh tồn' của sinh vật, khiến một số kỳ trân dị chủng biến mất trong dòng sông lịch sử.

Diệp Phàm thân là tộc trưởng của gia tộc vẫn còn tồn tại qua vạn năm, hơn nữa thực lực vẫn như cũ, có thể bảo tồn những kỳ trân dị chủng mà người thường chúng ta không có cơ hội nhìn thấy, cũng là rất hợp lý đi." Mạc Hồng Hiên gật đầu, nói: "Hợp lý." Bên cạnh bọn họ, một vị giáo sư già dẫn theo một người trẻ tuổi rảo bước đi qua bọn họ, đi về phía Diệp Phàm, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh.

Người trẻ tuổi đi theo sau lưng giáo sư già từng bước, chính là người vừa rồi trong tình huống hoảng loạn tột độ đã đề xuất dùng máu của Trương Khải Linh để đuổi trùng.

Giáo sư già đi đến trước mặt ba người, chắp tay sau lưng quay đầu nhìn học trò của mình, có chút nghiêm khắc nói: "Qua đây xin lỗi." Người trẻ tuổi cúi đầu, có chút xấu hổ, còn mang theo vài phần không tình nguyện.

Có thể gia nhập vào đội khảo cổ này, từ giáo sư đến sinh viên, cũng như mỗi một nhân viên công tác và đội viên bảo tiêu, đều là những người xuất sắc được tuyển chọn trong cùng chuyên ngành.

Tất nhiên, Lưu Bác Văn đại khái là một ngoại lệ có xác suất rất nhỏ, cậu ta có thể xuất hiện ở đây, cơ bản là nhờ phúc của Diệp Phàm.

Mà thực tập sinh này cũng là một trong những người xuất sắc trong đám bạn cùng trang lứa, danh tiếng ở Đại học Khảo cổ Tây Nam không thua kém gì Triệu Trạch Minh từng ở Đại học Khảo cổ Kinh Đô.

Cậu ta cúi đầu, lầm bầm, xấu hổ không dám mở miệng.

Giáo sư già nhíu mày, nói: "Nhanh lên, đừng lãng phí thời gian của mọi người." Trương Khải Linh nhìn cậu ta một cái, anh đã rất quen với kiểu này, cho nên cũng không quan tâm người mà sau này có lẽ sẽ chẳng có giao tập gì có xin lỗi mình hay không, anh lạnh nhạt nói: "Không..." Lời chưa nói hết, Diệp Phàm liền đưa tay, làm động tác ngăn anh lại, Hách Liên Tĩnh bên kia cũng vỗ vỗ vai anh, cười lắc đầu, ý bảo anh đừng nói chuyện.

Diệp Phàm ngắt lời anh: "Xin lỗi Tiểu Ca." Ngữ khí của hắn bình bình đạm đạm, nhưng lại nói ra một cỗ khí thế khiến người ta không rét mà run.

Người trẻ tuổi ngước mắt nhìn Diệp Phàm một cái, vai trong nháy mắt xụ xuống: "Tôi, tôi không cố ý, lúc đó tôi, lúc đó tôi chỉ là quá sốt ruột.

Xin lỗi." Giáo sư già nhìn học trò của mình một cái, cũng cúi đầu với ba người, nói: "Là tôi dạy dỗ không nghiêm, còn phải cảm ơn ba vị cố vấn tiên sinh ra tay cứu giúp." Sắc mặt Diệp Phàm lúc này mới hòa hoãn lại, nói: "Không ngại, chuyện nhỏ nhặt." Các thành viên khác của đội khảo cổ cũng sấn lại gần, sau khi lần lượt cảm ơn ba vị đại thần này, bắt đầu chỉnh đốn lại đội ngũ, điều tiết tâm thái.

Hách Liên Tĩnh từ một bên của Trương Khải Linh vòng qua bên kia, chen ngang vào giữa Diệp Phàm và Trương Khải Linh, dựa vào chiều cao ưu việt khoác vai từng người một, nói: "Không được, nhìn không nổi nữa, để tôi cũng gia nhập cái gia đình này.

Cậu có đồng ý không, Ách Ba?" Hách Liên Tĩnh quay đầu nhìn Trương Khải Linh.

Trương Khải Linh lạnh nhạt nhìn hắn một cái, chỉ cảm thấy tuy mắt của Hách Liên Tĩnh bị kính râm che khuất hoàn toàn, nhưng anh vẫn nhìn thấy một tia khiêu khích từ lông mày hơi nhướn lên của đối phương.

Tuy không có ác ý, nhưng Trương Khải Linh vẫn bất động thanh sắc nhướng mày, không trả lời câu hỏi của Hách Liên Tĩnh.

Hách Liên Tĩnh dường như đã quen với phản ứng như vậy của Trương Khải Linh, hắn cũng không để ý, lại quay đầu sang bên kia, nhìn Diệp Phàm, nói: "Tiểu Diệp tử, cậu đồng ý không?" Diệp Phàm nghe giọng điệu của Hách Liên Tĩnh, cảm thấy đây không phải là một câu nghi vấn.

Đây không phải đang thương lượng với mình, đây chỉ là đơn phương thông báo cho mình mà thôi.

Câu nói này rõ ràng là lời thoại trà xanh, nhưng cái giọng điệu này của Hắc Nhãn Kính, rõ ràng chính là Đào Viên kết nghĩa vườn đào.

Cho dù lý không thẳng, nhưng khí cũng tráng, hơn nữa vô cùng chính nghĩa lẫm nhiên, còn mang theo một cỗ tinh thần hy sinh xả thân vì nghĩa, lấy thân nuôi hổ.

Nếu là người bình thường, có khả năng sẽ lựa chọn tự nguyện thỏa hiệp dưới sức hút nhân cách như vậy của Hách Liên Tĩnh.

Nhưng Diệp Phàm, hắn là người làm sinh viên đại học đương đại hai kiếp.

Vấn đề này không thể nói là hoàn toàn nằm trong phạm vi xạ trình của hắn, chỉ có thể nói là đâm vào họng súng của hắn vô cùng chuẩn xác và tàn nhẫn.

Diệp Phàm đáp lại Hách Liên Tĩnh một biểu cảm đứng đắn, gật đầu nói: "Có thể." Hách Liên Tĩnh còn chưa kịp hoàn toàn cười ra để khoe khoang với Trương Khải Linh, liền nghe thấy Diệp Phàm lại nói: "Con trai ngoan." Bất kể là trong kiếp sống đại học nào, Diệp Phàm hắn ở ký túc xá cũng không thiếu việc tranh làm bố với bạn cùng phòng.

Diệp Phàm hiện tại cũng vô cùng hoan nghênh Hắc Nhãn Kính gia nhập đại gia đình của mình.

Hách Liên Tĩnh hơi sững sờ trong giây lát, sau đó bật cười thành tiếng, mượn ưu thế chiều cao, kẹp cổ Diệp Phàm vào nách mình.

Tay kia đặt lên đầu Diệp Phàm, không khách khí chút nào vò đầu Diệp Phàm thành tổ chim lộn xộn, vô cùng lộ tuổi tác đặt cho Diệp Phàm một biệt danh mới: "Bạn nhỏ họ Diệp, cậu hiện tại có phải hơi có chỗ dựa mà không sợ gì rồi không?" Nói rồi, lại búng một cái không nhẹ không nặng lên trán Diệp Phàm.

Trán Diệp Phàm lộ ra trong nháy mắt đỏ lên một mảng.

Hắn đang định ăn miếng trả miếng, liền nghe thấy trong đầu

truyền đến âm thanh nhắc nhở của hệ thống vô cùng quen thuộc êm tai. [Đinh!

Ký chủ thời khắc mấu chốt xoay chuyển tình thế, phù hợp với nhân vật Vương đạo trưởng, độ hoàn nguyên +5%, độ hoàn nguyên hiện tại là 25%, điểm số tương ứng đã nhân 25% đầu phóng lên người ký chủ.] [Chúc mừng ký chủ, nhận được phần thưởng hệ thống.] [Đinh!

Thân khinh như yến.

Chương 154

Tuyệt thế khinh công, nhảy một cái trăm mét, đi trên tường như đi trên đất bằng, cưỡi gió mà đi, không thành vấn đề.] Diệp Phàm nghe một tràng giải thích này, không khỏi có chút muốn cười.

Tâm nói còn không bằng trực tiếp nói cho hắn biết: Cậu biết bay rồi.

Có điều lâu lắm rồi mới hoàn nguyên Vương đạo trưởng một đợt, Diệp Phàm vẫn cảm thấy rất an ủi.

Dù sao ở bên cạnh Tiểu Ca, người lương thiện như Tiểu Ca luôn nghĩ hắn quá tốt, vậy hắn có khả năng thật sự sẽ một đi không trở lại trên con đường tà đạo hoàn nguyên Đạo Bút Tà (Ngô Tà).

Còn chưa đợi hắn vui vẻ xong, lại một tiếng nhắc nhở hệ thống truyền vào trong đầu hắn. [Đinh!

Bị Hắc Nhãn Kính búng trán, phù hợp với nhân vật Đạo Bút Tà, độ hoàn nguyên +5%, độ hoàn nguyên hiện tại là 35%, điểm số tương ứng đã nhân 35% đầu phóng lên người ký chủ.] [Chúc mừng ký chủ, nhận được phần thưởng hệ thống.] [Đinh!

Băng Tằm Ti Nhuyễn Giáp, đồ bảo hộ sát thân, bao phủ toàn thân, đao thương bất nhập, thủy hỏa bất xâm, phòng ngự tuyệt đối.] Nội tâm Diệp Phàm có chút phức tạp, tâm nói tôi chỉ biết Tiểu Ca sẽ khiến tôi đi càng ngày càng xa trên con đường hoàn nguyên Đạo Bút Tà, lại không biết Hắc Nhãn Kính anh cũng không giảng võ đức a.

Có điều Diệp Phàm cũng đột nhiên ý thức được một quy luật, khi hoàn nguyên nhân vật như Vương đạo trưởng, phần thưởng hệ thống thường là phần thưởng có thuộc tính công kích.

Mà khi hoàn nguyên Đạo Bút Tà, phần thưởng lại thiên về văn vở, hoặc là dùng để phòng thân.

Tổng thể mà nói, rất có phong cách nhân vật gốc của họ.

Trương Khải Linh nhìn Diệp Phàm dưới sự "nhào nặn" của Hách Liên Tĩnh, dường như cũng không biểu hiện ra cảm xúc không kiên nhẫn.

Anh nhìn hai người tương tác một cái, liền giữ lại bàn tay đã chuẩn bị đưa ra ở nguyên chỗ, hai tay khoanh trước ngực, ngẩng đầu nhìn đỉnh mộ.

Đỉnh mộ lần này cũng không phải là vô số gạch xanh như trước, mà là từng cái "quỷ treo cổ" hình thái khác nhau, còn có thể cung cấp cho anh vừa quan sát, vừa giải sầu giết thời gian.

Bên kia, đội khảo cổ cũng đã nhanh chóng chỉnh hợp lại đội ngũ.

Tuy vừa rồi về mặt tinh thần chịu chút kinh hách, nhưng so với đám lính đánh thuê bên kia vừa mới thu hồi được một nửa hồn vía mà nói, vì có ba vị cố vấn tồn tại, bọn họ gần như là hào phát vô tổn.

Trương Cường và Khâu Ninh lần lượt báo cáo tình trạng hiện tại của các thành viên hai bên cho Bạch Trường Minh và Mạc Hồng Hiên, đội khảo cổ liền lại lần nữa xốc lại tinh thần.

Bạch Trường Minh đẩy kính, nói: "Vừa rồi cuộc thảo luận của chúng ta bị kén trùng cắt ngang.

Có điều nếu nói ra, những hành thi trong cổ mộ này đều là người bên ngoài, vậy ở đây chúng ta không có cách nào xác định niên đại cụ thể của cổ mộ này a." Bên cạnh ông, Mạc Hồng Hiên cũng thở dài thật sâu, nói: "Không sai.

Mộ dưới đáy biển này khác với mộ trên lục địa bình thường.

Mộ trên lục địa bình thường, chúng ta còn có thể căn cứ vào vật liệu xây dựng cổ mộ và phong cách thiết kế để suy luận ra thời gian xây dựng cổ mộ.

Nhưng hiện tại đây là mộ dưới đáy biển, vật liệu và phong cách thiết kế của nó ưu tiên cân nhắc đầu tiên không phải là niên đại thời gian đương thời.

Trong tình huống cực kỳ đặc thù này, điều cần cân nhắc hàng đầu, không phải là đặc sắc niên đại lúc đó, mà là hoàn cảnh cực đoan như vậy." Mạc Hồng Hiên nói, nhìn thoáng qua biểu cảm của các thành viên xung quanh.

Các giáo sư già tự nhiên là hiểu ông đang nói gì, học sinh do họ đích thân dẫn dắt cũng không kém, có thể hiểu ý ông.

Hơi lộ ra chút biểu cảm mê mang, là một số đội viên bảo tiêu trong đội ngũ, cũng như nhân viên công tác vác máy quay.

Nhìn thấy biểu cảm của bọn họ, Mạc Hồng Hiên cũng đại khái đoán được phản ứng của khán giả không chuyên đang xem livestream lúc này chắc cũng đại khái như thế.

Vì thế, lo nghĩ đến đây cũng là một buổi livestream quy mô vô cùng lớn, quần thể người xem đa dạng, Mạc Hồng Hiên lại giải thích: "Lăng mộ bình thường, khi xây dựng có lẽ sẽ cân nhắc nhiều hơn đến sự khí phái của cổ mộ, cũng như tính đại biểu của chính mình, có thể khiến người ta nhìn một cái liền biết, đây chính là cổ mộ của bản tôn." "Nhưng giống như loại cổ mộ trong hoàn cảnh cực đoan này, thì phải tùy cơ ứng biến.

Họ sẽ ưu tiên cân nhắc xem làm thế nào mới có thể khiến cổ mộ này xây dựng thuận tiện hơn trong hoàn cảnh như vậy, bảo tồn được lâu dài hơn.

Sau đó dựa vào những điều kiện tiên quyết này, mới lựa chọn vật liệu xây dựng cổ mộ, thiết kế kiểu dáng cổ mộ." Nghe Mạc Hồng Hiên giảng giải như vậy, các thành viên nhân viên công tác đi theo đội khảo cổ không chuyên cũng đều bừng tỉnh đại ngộ gật đầu.

Một bên, Hắc Hùng nhìn bốn phía, chớp chớp đôi mắt gấu của mình, nói: "Tôi thấy mộ thất này cũng chỉ có thể dùng để dọa người, chả có thông tin gì a." Bỗng nhiên, Trương Khải Linh vẫn luôn trầm mặc ngước nhìn đỉnh mộ góc 45 độ, dùng những "quỷ treo cổ" kia để giết thời gian giải sầu gọi Hách Liên Tĩnh một tiếng: "Hạt Tử." Lần này, anh đã đưa tay ra, túm lấy cổ áo sau của Hách Liên Tĩnh đang kiên trì bền bỉ vò đầu Diệp Phàm để tính sổ câu "con trai ngoan" kia.

Hách Liên Tĩnh bị động lùi lại phía sau, hắn quay đầu nhìn Trương Khải Linh một cái: "Ây ây ây, Ách Ba cậu có phải không giảng võ đức chơi đánh lén không?" Trương Khải Linh lại không có ý đùa giỡn với hắn, anh nói: "Gian mộ thất này không phải không có bất kỳ thông tin nào.

Nhìn lên trên." Hách Liên Tĩnh nhìn theo hướng âm thanh lên phía trên.

Vừa nhìn, trong lòng hắn cũng không khỏi thầm oán thán.

Hắn nghĩ bụng, sao trước đây mình không biết lão Ách Ba này lại xấu tính ngầm như vậy nhỉ, lại còn dùng thứ đen đủi thế này để dời sự chú ý của mình.

Chậc, đúng là cái hũ giấm chua.

Tuy nhiên, khi hắn ngẩng đầu, thực sự tập trung chú ý vào mấy cái xác khô treo trên đỉnh mộ, hắn lập tức thu lại tâm thái trêu chọc Trương Khải Linh.

Quả thực đúng như Trương Khải Linh đã nói, manh mối về ngôi

mộ cổ này nằm ngay trên đỉnh đầu bọn họ!

Và thứ truyền đạt thông tin này cho họ, không phải cái gì khác, chính là những cái xác khô lộ ra từ dưới lớp kén trùng.

Chỉ thấy, kiểu dáng trang phục trên người những xác khô này không hề giống với quần áo của đám hành thi mà họ gặp trên mặt đất lúc đầu.

Chỉ riêng màu sắc đã khác biệt rất lớn.

Trang phục của đám xác khô này đa phần là màu huyền sắc, tức là màu đen.

Hơn nữa, tay áo cực kỳ rộng, vì thi thể đều ở trạng thái buông thõng hai tay tự nhiên nên có thể thấy vài cái ống tay áo còn dài hơn cả vạt áo.

Phần eo được thu lại rất chặt, trông có cảm giác như kiểu quần chữ A hoặc váy chữ A đang thịnh hành hiện nay.

Kiểu dáng trang phục này thực sự quá đặc trưng, Hách Liên Tĩnh đứng dậy khỏi người Diệp Phàm, chỉnh lại kính râm, nói: "Hiếm thấy đấy, mộ thời Tần." Nghe Hách Liên Tĩnh nói vậy, Trương Khải Linh biết chắc chắn nhận định này không sai.

Với thị lực của hắn, trong hoàn cảnh tối tăm thế này vẫn có thể nhìn ra sự khác biệt về màu sắc và kiểu dáng quần áo so với đám hành thi bên dưới.

Nhưng hắn biết, với thị lực của Hách Liên Tĩnh, đừng nói là kiểu dáng hay màu sắc, e là chỉ cần hắn có kiên nhẫn, thì ngay cả đường kim mũi chỉ trên áo cũng có thể đếm rõ ràng cho người ta xem.

Mà với sự am hiểu của Hách Liên Tĩnh về mộ cổ, tuyệt đối sẽ không có chuyện không nhận ra trang phục của triều đại nào.

Cho nên dựa trên cơ sở lý luận đó, ngôi mộ này tuyệt đối là mộ Tần, không thể sai được.

Tất nhiên, nếu có sai sót, thì tuyệt đối không phải do mắt Hách Liên Tĩnh nhìn nhầm.

Chỉ có một khả năng, đó là lý thuyết thường thức của Hách Liên Tĩnh có vấn đề, hay nói cách khác là não hắn có vấn đề.

Thấy Hách Liên Tĩnh không còn dính lấy Diệp Phàm như vừa rồi nữa, Trương Khải Linh cũng bất động thanh sắc buông cổ áo sau của Hách Liên Tĩnh ra.

Hách Liên Tĩnh cảm thấy cổ nhẹ đi, bèn nhướng mày, nhìn Trương Khải Linh phía sau với vẻ đầy ẩn ý.

Hắn vốn tưởng sẽ nhìn thấy biểu cảm thú vị nào đó.

Thế nhưng, quay đầu lại chỉ thấy Trương Khải Linh vẫn giữ nguyên vẻ mặt đạm mạc vạn năm không đổi.

Chỉ khi quan sát cực kỳ kỹ lưỡng, mới có thể phát hiện ra sự giảo hoạt thoáng qua trong đôi mắt đen như màn đêm ấy.

Hách Liên Tĩnh hừ cười một tiếng trong mũi, vừa quan sát phản ứng của Trương Khải Linh, vừa lần nữa vươn "bàn tay đen" về phía Diệp Phàm.

Tay hắn từ từ tiếp cận Diệp Phàm, dùng cái thị lực minh sát thu hào của mình để quan sát phản ứng của Trương Khải Linh, quả là đại tài tiểu dụng.

Tuy nhiên, biểu cảm trên mặt Trương Khải Linh lúc này đối với Hách Liên Tĩnh mà nói lại có chút kỳ lạ.

Cụ thể là sự biến hóa vi mô rất phong phú, nhưng trước sau lại chẳng liên quan gì nhau.

Chỉ thấy, khoảnh khắc đầu tiên, Trương Khải Linh khẽ nhíu mày, dù biên độ thay đổi chỉ có thể tính bằng pixel nhưng Hách Liên Tĩnh vẫn nhìn thấy.

Nhưng ngay sau đó, Trương Khải Linh lại nhướng mày một cái gần như không thể nhận ra, dường như có chút bất ngờ.

Chương 155

Tiếp đó chính là biểu cảm hiện tại của hắn.

Trong biểu cảm hiện tại của Trương Khải Linh ẩn chứa một sự giảo hoạt mạc danh kỳ diệu.

Thậm chí khiến Hách Liên Tĩnh cảm thấy Trương Khải Linh hình như đang đợi xem kịch hay vậy.

Hách Liên Tĩnh còn chưa hiểu ý nghĩa là gì, thì giây tiếp theo, phản ứng của Diệp Phàm đã khiến hắn tỉnh ngộ.

Ngay khi "bàn tay đen" của Hách Liên Tĩnh sắp chạm vào vai Diệp Phàm, cổ tay hắn bỗng nhiên bị một lực cực lớn siết chặt.

Hách Liên Tĩnh bị tóm bất ngờ, trong lòng kinh hãi.

Tốc độ phản ứng và lực độ biến thái này, hắn chỉ từng thấy ở một người.

Đó chính là kẻ lúc này đang hóng chuyện, trong mắt đã mang theo ý cười kiểu "cho cậu chừa cái tội lừa đảo" - một Ách Ba Trương phiên bản OOC cực kỳ riêng tư.

Sau đó, hắn bị luồng sức mạnh biến thái kia kéo giật lại, vặn ngược cánh tay, bị ép vào tư thế cầm nã thủ, tay bị bẻ quặt ra sau lưng.

Khóe miệng Hách Liên Tĩnh giật giật theo bản năng, Hắc gia anh minh thần võ, sao có thể bị người ta vặn thành cái hình dạng khuất nhục thế này?

Mà kẻ đầu têu - bạn học Diệp Phàm cũng thốt lên một tiếng nghi hoặc đầy thanh lãnh và bất ngờ: "Hắc Nhãn Kính?" Hách Liên Tĩnh cứ giữ nguyên tư thế bị khóa tay đó, cười quay đầu lại, tự nhủ chỉ cần

mình không ngại thì đây là đang trêu trẻ con chơi chứ không phải bị bắt giữ.

Hắn đang định mở miệng nói câu gì đó thật ngầu để gỡ gạc hình tượng thì lực tay của Diệp Phàm bỗng nhiên tăng thêm một chút.

Nụ cười trên mặt Hách Liên Tĩnh lập tức cứng đờ, hắn kêu lên một tiếng: "Ái chà!

Cậu không phải đã biết là tôi rồi sao?

Sao còn dùng sức thế hả?" Diệp Phàm lúc này cũng hoàn hồn, vội vàng nới lỏng lực tay, chừa cho Hách Liên Tĩnh chút không gian hoạt động.

Hắn giải thích: "Xin lỗi xin lỗi, biểu cảm vừa rồi của anh lạ quá, tôi phản xạ theo bản năng thôi." Hách Liên Tĩnh híp mắt cười: "Cho nên cậu cứ nắm tay tôi mãi thế à?" Tuy là Diệp Phàm đơn phương khóa tay, nhưng Hách Liên Tĩnh cứ phải nói thành kiểu nắm tay ám muội không rõ ràng.

Diệp Phàm lập tức buông Hách Liên Tĩnh ra.

Thực ra Diệp Phàm thật không cố ý khóa tay Hách Liên Tĩnh đến mức đó.

Sự thật là, hắn vừa nghe xong hai chuỗi phần thưởng hệ thống nhắc nhở, bỗng nhiên cảm thấy một loại khí tức vô cùng nguy hiểm và không vui.

Điều này đến từ hai phía.

Một mặt là cảm ứng của bản thân hắn đối với sự thay đổi vi diệu của luồng khí bên ngoài, khiến hắn nhận ra hình như có thứ gì đó đang đến gần mình.

Mặt khác, ý thức nguy hiểm này còn đến từ sự ăn ý giữa hai mảnh

thần đồ Úc Lũy, hắn cảm ứng được một tia ý thức nguy hiểm và không vui cực nhỏ từ Tiểu Ca.

Cho dù là phản ứng của bản thân quá khích, nhưng Diệp Phàm cảm thấy cảm xúc của Trương Khải Linh sẽ không lừa hắn, thứ có thể khiến Trương Khải Linh cảm thấy nguy hiểm và không vui, chắc chắn là thứ tà môn.

Dưới tác động song hành đó, Diệp Phàm mới ra tay không nể tình, khóa chặt Hách Liên Tĩnh lại.

Hắn cũng không ngờ lại nhìn thấy khuôn mặt cười tủm tỉm của Hách Liên Tĩnh.

Cùng lúc đó, Lưu Bác Văn - người đã được chứng nhận là "hội trưởng hội cuồng Diệp Phàm" - đã quay lại đoạn tương tác này vào livestream.

Một bộ phận khán giả vừa nảy sinh chút hứng thú với câu "mộ Tần" của Hách Liên Tĩnh thì sự chú ý đã lập tức bị màn tương tác của hai người thu hút. "Lông Vàng xù lông xong lại trưng ra bộ mặt vô tội tỏ vẻ mình không cố ý kìa √." "Cười chết mất, biểu cảm kỳ quái gì thế kia, Hắc gia không cần mặt mũi nữa à ha ha ha ha." "Chào mừng mọi người đón xem hiện trường bạo lực gia đình ngày hôm nay." "Ồ hố, hình như đã thấy được địa vị gia đình và 'đệ vị' gia đình sau này rồi." "Cái nhà này làm gì có địa vị gia đình, chỉ có con cưng thôi ~" Được Diệp Phàm thả ra, Hách Liên Tĩnh đứng tại chỗ xoay xoay bả vai vừa bị vặn ra sau.

Hắn trước tiên cười lạnh nhìn về phía Trương Khải Linh.

Chỉ thấy Trương Khải Linh lúc này đã khoanh tay, dời tầm mắt trở lại đỉnh mộ, tiếp tục cuộc giao lưu không lời với mấy cái xác treo cổ bên trên.

Hách Liên Tĩnh giật giật khóe miệng, trong lòng trao cho Trương Khải Linh giải Ảnh đế.

Cái biểu hiện này cứ làm như kẻ vừa rồi chuẩn bị sẵn tinh thần xem kịch vui, đợi hắn tự chui đầu vào lưới không phải là lão Ách Ba Trương vậy!

Đại Ách Ba giả câm, Hách Liên Tĩnh lại chuyển tầm mắt sang kẻ đầu têu cuối cùng là tiểu Ách Ba Diệp Phàm.

Cách một lớp kính râm đen sì, Diệp Phàm cũng có thể cảm nhận được ý đồ không tốt trong ánh mắt hắn.

Diệp Phàm thầm than, cái ông cụ trăm tuổi số 2 này không phải định ăn vạ hắn đấy chứ?

Nghĩ vậy, Diệp Phàm ho khan hai tiếng, giống như học sinh trốn tránh ánh mắt giáo viên, hắn cũng lảng tránh cái nhìn của Hách Liên Tĩnh, chuyển tầm mắt lên mấy cái xác khô trên đỉnh mộ.

Hắn nhanh chóng đổi chủ đề: "Tần mộ, anh vừa nói đây là Hắc Nhãn Kính đúng không?" Hách Liên Tĩnh hơi sững lại, sau đó rất nhanh phản ứng được câu nói của Diệp Phàm có ý gì.

Hắn thầm nghĩ, một người có thể huấn luyện Thủy Viên Quỷ thành thú cưng, có thể vừa ung dung nghe điện thoại vừa giải quyết đám hành thi kịch độc, có thể nhuộm cả mảng tơ trắng chết người thành bầu trời đầy sao...

Một Diệp Phàm có thể giữ cái đầu lạnh và tư duy nhạy bén trước những tình huống nhiếp nhân tâm phách như vậy, thế mà bây giờ lại vì chột dạ "làm chuyện xấu" mà phạm một lỗi ngữ pháp ngớ ngẩn rõ ràng đến thế.

Câu nói chính xác của Diệp Phàm lẽ ra phải là: "Hắc Nhãn Kính, anh vừa nói đây là mộ Tần phải không?" Hách Liên Tĩnh cúi đầu, bật

cười thành tiếng vì phát hiện này.

Không phải điệu cười giả lả xã giao chẳng hề chạm đến đáy mắt, cũng không phải nụ cười khẩy mang theo trào phúng, càng không phải điệu cười cợt nhả thiếu đứng đắn.

Nụ cười này là kiểu cười rất thường thấy ở người bình thường, nhưng lại cực kỳ hiếm thấy trên người kẻ lúc nào cũng cười như Hách Liên Tĩnh.

Phần lớn nụ cười của người bình thường là vì vui vẻ và thỏa mãn, mà Hách Liên Tĩnh lại rất ít khi dùng nụ cười để biểu đạt loại tình cảm này.

Hoặc có thể nói, nhu cầu về cảm xúc vui vẻ và thỏa mãn của hắn rất ít, nên cơ bản cũng chẳng bộc lộ ra ngoài.

Nhưng hiện tại, tiếng cười của Hách Liên Tĩnh thực sự phát ra từ nội tâm.

Cả cây đen sì trên người hắn vốn dĩ tạo cho người ta cảm giác áp bách tự nhiên, nhưng giờ đây, nhiệt độ và áp suất không khí quanh hắn dường như cũng trở nên dễ chịu hơn.

Ngay cả Trương Khải Linh vừa rồi không muốn để ý đến trò lừa đảo của Hách Liên Tĩnh cũng phải quay đầu lại, nhìn về phía hắn.

Dù đã hợp tác nhiều năm, thậm chí đã trở thành cặp đôi được người trong nghề tôn xưng là "Nam Hạt Bắc Ách", nhưng hắn cũng gần như chưa từng thấy Hách Liên Tĩnh cười đơn thuần như vậy.

Đồng tử đen láy của Trương Khải Linh khẽ động, sau đó lại rất nhanh khôi phục vẻ bình thường.

Diệp Phàm nhìn Hách Liên Tĩnh bỗng nhiên cười rạng rỡ, cảm giác lúc này cái màng lọc "cụ già trăm tuổi" trên người Hắc Nhãn Kính đã biến mất, trông hắn cứ như một thanh niên đẹp trai, cởi mở vậy.

Hách Liên Tĩnh khoác vai Diệp Phàm, kéo hắn cùng ngẩng đầu nhìn lên trên, nói: "Ở trên kia, là tin tức về mộ Tần." Rồi hắn chỉ một ngón tay vào mình, nói: "Còn tôi, mới là Hắc Nhãn Kính." Diệp Phàm vẫn chưa ý thức được mình vừa nói sai cái gì, hắn nhìn Hách Liên Tĩnh với ánh mắt hơi kỳ quái.

Cùng lúc đó, các thành viên đội khảo cổ đã chỉnh đốn lại đội hình, đứng tập trung lại cũng ngẩng đầu nhìn lên.

Mấy thành viên đội bảo vệ đưa ống nhòm chuyên dụng cho các vị giáo sư già.

Thông qua ống nhòm nhìn thấy xác khô trên đỉnh mộ, phản ứng của các vị giáo sư đều là hít ngược một hơi khí lạnh.

Bạch Trường Minh hạ ống nhòm xuống, nói: "Những người này mặc trên người đều là trang phục quan lại thời Tần vô cùng rõ ràng!" Các thành viên khác của đội khảo cổ cũng bắt đầu xôn xao bàn tán. "Tuy tôi biết đây tuyệt đối là một ngôi mộ lớn, nhưng không ngờ lại là mộ Tần xa xưa đến thế sao?" "Đúng vậy!

Nếu đây là mộ Tần thì tốt quá!

Mộ cổ thời Tần quá xa xưa, trước thời Lưỡng Kinh, bao gồm cả Lưỡng Kinh, mộ cổ đều cực kỳ hiếm gặp!" Trong đó cũng có người còn nghi ngại.

Một vị giáo sư già khẽ nhíu mày, ông vừa rồi cũng qua ống nhòm nhìn rõ phục sức của xác khô bên trên.

Ông cũng biết Hách Liên Tĩnh chính là thông qua trang phục này mà suy luận ra kết luận mộ Tần.

Nhưng, ông vẫn nhíu mày.

Chương 156

Không phải không tin tưởng cách nói của Hách Liên Tĩnh, mà là cảm thấy không thể qua loa dựa vào trang phục mà kết luận như vậy được.

Dù sao nếu không phải bên trên còn có xác khô, chỉ dựa vào trang phục của hành thi dưới đất thì cũng có thể suy ra đây là mộ Minh cơ mà.

Vị giáo sư già cân nhắc một chút, do dự mở miệng nói: "Nhưng mà, nếu chỉ dựa vào trang phục này để suy luận, liệu có quá thảo suất không?

Ngộ nhỡ đây cũng là những người xâm nhập sau này thì sao?

Có khả năng nào bọn họ cũng bị bắt lên đó, chẳng qua lúc đó bị làm thành thất dưỡng trùng, còn đám bên dưới thì biến thành lương thực dự trữ?" Ở bên kia, Bạch Trường Minh lại lắc đầu, nói: "Khả năng này không lớn.

Thi thể bên trên đều là xác khô, mà chúng ta hiện tại đang ở trong mộ cổ dưới đáy biển.

Rất rõ ràng, đám hành thi dưới đất là sau khi bị ngâm nước một thời gian mới xuất hiện trong phòng mộ này.

Rất có thể là đã bị ngâm một thời gian rồi vì nguyên nhân nào đó mới xuất hiện ở đây.

Mà nếu cũng gặp sự cố trong nước, chết nhiều người như vậy thì tuyệt đối không thể biến thành xác khô được.

Cho nên tôi cho rằng, những cái xác khô này là được đưa vào từ lúc xây dựng mộ cổ.

Tôi nghĩ, Hách Liên tiên sinh hẳn cũng là thông qua phát hiện này mà đưa ra kết luận đây là mộ Tần, đúng không?" Vừa nói, Bạch Trường Minh vừa nhìn về phía Hách Liên Tĩnh, dường như muốn nhận được sự xác nhận từ hắn.

Hách Liên Tĩnh lúc này vẫn đang khoác vai Diệp Phàm lắc lư qua lại, không biết chán mà dùng đủ loại ngữ điệu lặp lại câu nói nhầm vừa rồi của Diệp Phàm. "Tần mộ, anh vừa nói đây là Hắc Nhãn Kính đúng không?" "Tần mộ ~ Cậu vừa nói đây là Hắc Nhãn Kính, đúng không nà ~" "Tiểu Diệp tử, Tần mộ lại là ông anh tốt nào của cậu thế hử?" Diệp Phàm hiện tại trong lòng vẫn còn chút áy náy vì cú khóa tay Hách Liên Tĩnh vừa rồi, nên cũng không gạt hắn ra khỏi người mình.

Nghe thấy câu hỏi của Bạch Trường Minh dành cho Hách Liên Tĩnh, Diệp Phàm như được đại xá, xoay cằm Hách Liên Tĩnh về phía Bạch Trường Minh: "Bạch giáo sư có lời muốn nói với anh kìa." Thế là, hai gương mặt mỗi người một vẻ đẹp trai đồng thời nhìn về phía Bạch Trường Minh.

Trong chốc lát, Bạch Trường Minh hơi ngẩn người.

Không biết tại sao, rõ ràng lúc này Bạch Khinh Nhứ không ở đây, ông lại có cảm giác bố vợ đang nhìn con rể.

Ngay sau đó, lại nghĩ đến Diệp Phàm không phải con gái, thế là lại tự đặt mình vào vị trí mẹ chồng, ánh mắt phức tạp nhìn Hách Liên Tĩnh.

Hách Liên Tĩnh tuy cứ mải trêu chọc Diệp Phàm, nhưng thực ra cũng nghe thấy cuộc đối thoại của mấy vị giáo sư.

Hắn trả lời câu hỏi của Bạch Trường Minh: "Cũng không phiền phức thế đâu.

Mấy cái xác khô này được treo lên bằng dây thừng thủ công, cho

nên rất rõ ràng, mấy vị huynh đài này đều là thổ dân lâu đời ở đây." Hách Liên Tĩnh gập tay lại, tùy ý chỉ lên trên, ngón tay vẽ một vòng giữa không trung, nói: "Tiện thể, tôi còn thấy bên trên có một số văn tự." Hách Liên Tĩnh nói vô cùng tùy ý, giống như nếu Bạch Trường Minh không chủ động hỏi chuyện thì hắn cũng chẳng định nói ra vậy.

Mọi người vốn còn đang chấn động vì thị lực của Hách Liên Tĩnh không chỉ nhìn rõ kiểu dáng trang phục bằng mắt thường, mà còn nhìn thấy cả sợi dây thừng treo thi thể trông như thế nào.

Mà vừa rồi bọn họ dù cầm ống nhòm cũng chẳng ai để ý đến sợi dây thừng đó.

Điều này không chỉ cần thị lực cực tốt, mà còn cần khả năng quan sát kinh người.

Dù sao, lúc đó trọng điểm của mọi người đều bị đặc điểm chính trên xác khô thu hút.

Mà không ngờ tới, Hách Liên Tĩnh nói xong chuyện dây thừng, lại tung ra một tin tức khiến mọi người càng thêm trố mắt: Phía trên đỉnh mộ còn có chữ!

Bạch Trường Minh há miệng, mãi mới tìm lại được giọng nói của mình: "Hách Liên tiểu ca, sao vừa rồi cậu không nói trên đỉnh mộ có chữ?" Hách Liên Tĩnh không cần suy nghĩ, buột miệng: "Chuyện này đều tại Tiểu Diệp tử cả đấy." Mấy thành viên đội khảo cổ xung quanh đều nhìn Hách Liên Tĩnh với vẻ mặt ngạc nhiên, rồi lại nhìn Diệp Phàm đầy bất ngờ.

Trong mắt họ, Diệp Phàm gần như, hoặc là hoàn toàn không thể phạm sai lầm.

Diệp Phàm lúc này là trụ cột, là sự ngưng tụ của cả đội ngũ.

Cho nên khi Hách Liên Tĩnh nói lỗi tại Diệp Phàm, phản ứng của

mọi người đều là khó tin.

Mà đương sự Diệp Phàm cũng nghi hoặc nhìn Hách Liên Tĩnh.

Tuy hắn cũng chẳng nhớ ra mình rốt cuộc đã làm sai cái gì, nhưng Hách Liên Tĩnh trả lời quá nhanh, nghe không giống như có thời gian bịa chuyện rồi mới đổ lỗi cho hắn.

Bạch Trường Minh, Trương Cường và Khâu Ninh, mấy người với tư cách là đội trưởng phụ trách lĩnh vực riêng của mình, gần như đồng thanh lên tiếng: "Hách Liên tiên sinh, có phải nhầm lẫn ở đâu không?" "Tiểu Diệp tiểu ca trước giờ làm việc đều rất tốt, nếu ngay cả cậu ấy mà cũng phạm lỗi gì thì đám chúng tôi đây chẳng phải đi một bước sai một bước sao, ha ha." Hách Liên Tĩnh nhìn mấy người ngoài mặt thì hỏi han nhưng thực tế toàn là hành vi "bênh con" (hộ độc tử), không khỏi buồn cười.

Đây cũng coi như là một mị lực thần kỳ và độc đáo của Diệp Phàm.

Dù mọi người đều biết Diệp Phàm rất mạnh, mạnh đến mức sự bầu bạn chỉ là một lựa chọn, mạnh đến mức dường như không cần bất kỳ ai bảo vệ.

Nhưng những lúc thế này, vẫn sẽ có người dùng thái độ gà mẹ bảo vệ con để bênh vực hắn.

Mà sở dĩ nói mị lực này không chỉ thần kỳ mà còn độc đáo, là bởi vì không phải hắn chưa từng gặp những người mạnh như thần phật, ví dụ như Trương Khải Linh, hoặc là tự cao điệu giới thiệu một chút, chính là bản thân hắn.

Nhưng bất kể là tên Ách Ba Trương quen thuộc hay chính bản thân hắn, đều chưa từng gặp tình huống này.

Sự mạnh mẽ của họ không chỉ trấn nhiếp kẻ thù đối diện, mà

đồng thời cũng trấn nhiếp cả đồng đội bên cạnh.

Gần như chẳng có ai nghĩ đến việc chủ động đứng ra bảo vệ họ.

Tất nhiên, đó là tình huống trước khi gặp Diệp Phàm.

Hắn sẽ không quên chuyện Diệp Phàm từng đứng chắn trước mặt mình, che đi những hình ảnh kinh tởm có sức công phá cực mạnh đối với thị lực tuyệt giai của hắn.

Thậm chí có thể nhớ lại lúc ban đầu, trước khi lên thuyền Diệp Phàm bị rơi xuống nước, lúc leo lên còn rất chu đáo che ô cho hắn và Trương Khải Linh.

Đương nhiên, cũng nhớ tới việc Diệp Phàm dọc đường đi nhiều lần bảo vệ Ách Ba Trương, nên hắn mới cẩn thận dùng từ "gần như".

Nghĩ vậy, Hách Liên Tĩnh lại ý thức được, Diệp Phàm có dục vọng bảo vệ Trương Khải Linh cao hơn đối với hắn nhiều a.

Hách Liên Tĩnh không khỏi thổn thức, thầm nghĩ lão Ách Ba già nua này xấu tính thật!

Tiểu Diệp tử chắc chắn là không biết Ách Ba chính là một ảnh đế không chuyên, nên mới bị tên Ách Ba Trương này lừa cho xoay mòng mòng.

Sau này nhất định phải nghĩ cách giúp Tiểu Diệp tử nhìn thấu bộ mặt thật của lão Ách Ba này mới được.

Hách Liên Tĩnh cứ thế để tâm trí "chạy xe ngựa" trong đầu một lúc, đến khi phát hiện "tài xế" trong đầu mình đang lái xe quá xa, bạn học Diệp Phàm đã giơ tay, quơ quơ trước mắt hắn, gọi: "Hắc Nhãn Kính?" Diệp Phàm nhìn Hách Liên Tĩnh cười mà không nói, trong lòng cũng không khỏi có chút căng thẳng.

Thầm nghĩ chẳng lẽ mình thực sự phạm phải sai lầm gì khiến Hắc

Nhãn Kính cũng khó mở miệng sao?

Điều này khiến hắn quên cả việc gỡ cánh tay còn lại đang khoác trên vai mình xuống.

Hách Liên Tĩnh bị Diệp Phàm gọi hoàn hồn, hắng giọng một cái, nói: "Tiểu Diệp tử cứ liên tục thu hút sự chú ý của tôi, thậm chí còn thử nói sai ngữ pháp để chọc tôi vui.

Cái này không trách cậu thì trách ai?" Vừa nói, hắn vừa liếc nhìn Diệp Phàm.

Chỉ thấy trên mặt Diệp Phàm vừa rồi còn mang theo chút thăm dò, nhưng sau khi nhận được đáp án, biểu cảm trên mặt liền hoàn toàn copy y hệt biểu cảm của Ách Ba Trương.

Không lên tiếng, không tỏ ra phẫn nộ, vẻ mặt cũng cực kỳ bình tĩnh.

Nhưng chỉ cần nhìn hắn một cái là sẽ nhận ra, đây là đang dùng mặt để chửi thề.

Diệp Phàm gạt cánh tay còn lại của Hách Liên Tĩnh trên vai mình xuống, dưới cái nhìn có chút dở khóc dở cười của Hách Liên Tĩnh, sải hai bước dài đến bên cạnh Trương Khải Linh.

Vốn dĩ là vị trí đứng hình tam giác, bị hai bước đi này của Diệp Phàm biến thành đội hình một người đi trước một người theo sau.

Mà người chiến thắng cuối cùng - Trương Khải Linh cũng nhàn nhạt mở miệng: "Hạt Tử, nói chính sự." Hách Liên Tĩnh đành nhận mệnh nhún vai.

Hắn xua tay, nói: "Được rồi, phía trên đỉnh mộ quả thực có chữ." Các thành viên đội khảo cổ nghe vậy lập tức khôi phục trạng thái nghiêm túc.

Bạch Trường Minh cũng không hỏi lại vấn đề vì sao Hách Liên Tĩnh không nói sớm nữa, mà trực tiếp hỏi: "Hách Liên tiên sinh, vậy bên trên rốt cuộc viết cái gì?" Hách Liên Tĩnh cười nhún vai, khóe miệng nhếch lên nụ cười bất lực: "Tôi không biết." Bạch Trường Minh nghe vậy thì cười, ông quay đầu nhìn đồng nghiệp trong đội, rồi lại quay sang nhìn Hách Liên Tĩnh, nói: "Hách Liên tiên sinh, cái này cậu không cần lo.

Trong đội ngũ chúng tôi thứ không thiếu nhất chính là giáo sư dịch cổ văn." Hách Liên Tĩnh rất thoải mái lắc đầu: "Nếu là cổ văn tự mà ngay cả tôi cũng chưa từng thấy, thì chứng tỏ những chữ này e rằng căn bản chẳng có ai nhận ra đâu." Nói đoạn, Hách Liên Tĩnh rút một con dao găm nhỏ từ thắt lưng ra, ngồi xổm xuống, khắc vài đường hoa văn nhỏ lên gạch xanh trên mặt đất.

Chương 157

Vừa khắc vài nét, lại vừa ngẩng đầu xác nhận xem có vẽ sai không.

Do Hách Liên Tĩnh thực sự không biết chữ, thậm chí chưa từng thấy qua loại văn tự này, nên hắn không phải đang viết chữ, mà là đang vẽ chữ.

Rất nhanh, Hách Liên Tĩnh "vẽ gáo theo bầu", vẽ ra hai chữ.

Mấy vị giáo sư già cùng xúm lại, nhìn những vết khắc nông trên mặt đất, đều lộ ra vẻ mặt khó xử.

Chỉ thấy những đường vân nông mà Hách Liên Tĩnh dùng dao găm vạch ra trên đất vô cùng kỳ quái.

Nói là chữ thì ngang chẳng ra ngang, dọc chẳng ra dọc, có rất nhiều nét căn bản không phải là nét bút.

Nhưng nếu nói là tranh thì thực sự quá khiên cưỡng, vì họ căn bản không biết thứ Hách Liên Tĩnh vẽ là cái gì.

Không phải phong cảnh, không phải chim muông thú dữ cũng chẳng phải nhân vật, không nhìn ra hình vẽ trên những vết khắc nông kia rốt cuộc thuộc chủng loại nào.

Hách Liên Tĩnh vẽ hai cái hình án như vậy rồi dừng lại, nói: "Chữ như thế này, chắc có khoảng hơn trăm cái đấy.

Thật ra tôi cũng không chắc đây rốt cuộc là chữ hay là thứ gì." Hắn lười biếng ngồi xổm trên đất, hai tay đặt lên đầu gối, hít hà một tiếng, tiếp tục nói: "Có điều, mấy thứ này tôi nhìn thấy cũng khá quen mắt, mà nghĩ không ra đã gặp ở đâu." Bạch Trường Minh đứng bên trái chữ một chút, lại đi sang bên phải chữ một chút, mi tâm nhíu chặt,

muốn tìm được góc độ chính xác để xem hai chữ này.

Tuy nhiên, hai "chữ" trên mặt đất này lại mang lại cảm giác "nhìn ngang thành dãy núi, nhìn nghiêng thành đỉnh cao", bất kể nhìn từ hướng nào cũng thấy có vẻ hợp lý.

Bạch Trường Minh cũng biết rõ, sở dĩ có cảm giác này hoàn toàn là vì bản thân hiện tại chẳng có chút manh mối nào.

Ông gần như không tìm ra bất kỳ đầu mối nào, mày nhíu chặt, hận không thể cạy luôn lớp gạch đá trên sàn lên, bưng trên tay xem như xem sách.

Mấy vị giáo sư khác phản ứng cũng y hệt Bạch Trường Minh.

Cuối cùng, Bạch Trường Minh thở dài thườn thượt, nói: "Tôi nghiên cứu những nội dung liên quan đến mộ cổ và lịch sử gần cả đời người, chưa từng gặp tình huống thế này.

Văn tự bình thường, dù có tối nghĩa khó hiểu, nhưng chung quy vẫn phát triển từ văn tự Đại Việt chúng ta.

Cho nên dù có chữ tôi không biết, nhưng nhìn bút thuận của chúng, kiểu gì cũng có quy luật để lần theo, ít nhất cũng cho chúng ta biết những chữ này nên bắt đầu xem từ đâu." Bên cạnh, Mạc Hồng Hiên cũng lắc đầu, nói: "Nếu là tình huống này, thì chỉ có một khả năng.

Những văn tự này, hay nói đúng hơn là những ký hiệu này, chưa từng được ghi chép trong sử sách.

Nhưng rất kỳ lạ, giống như Hách Liên tiên sinh nói, không biết tại sao tôi cũng thấy chữ này trông quen quen." Nghe Mạc Hồng Hiên nói vậy, Hách Liên Tĩnh nhướng mày.

Hắn vốn tưởng mình nhìn quen mắt là do từng thấy trong ngôi mộ cổ nào đó.

Nhưng giờ ngay cả Mạc Hồng Hiên cũng thấy quen, thì rất có khả năng không phải thứ từng gặp trong mộ.

Hắn quay đầu nhìn tổ hợp chữ "Tòng" (hai người) đang đứng cách mình không xa, hai tên Ách Ba mặt không biểu cảm.

Hoặc nói đúng hơn, đại Ách Ba mặt không cảm xúc, còn tiểu Ách Ba nhìn có vẻ hơi đề phòng hắn.

Hắn có chút bất lực day trán, vẫy tay với hai người: "Tôi sai rồi tôi sai rồi, hai vị đại gia, qua đây nể mặt nhìn thử chút đi?" Thực tế, Diệp Phàm cũng không vì câu nói đùa lúc nãy mà giận dỗi với Hách Liên Tĩnh.

Sở dĩ không chen lên trước hoàn toàn là vì mấy vị giáo sư đều đang ở đó, nhìn thế nào cũng chưa đến lượt một sinh viên như hắn thể hiện.

Nhưng nghe Hách Liên Tĩnh gọi, hắn vẫn cùng Trương Khải Linh đi lên phía trước.

Thấy hai người đi tới, Hách Liên Tĩnh đứng dậy, chen vào giữa đội hình một người đi trước một người theo sau của Trương Khải Linh và Diệp Phàm, chiều cao vượt trội đã biến họ thành một tổ hợp ba người nổi bật. "Tôi thấy quen mắt, hai người nhìn xem, chúng ta trước đây có phải đã gặp loại chữ này ở đâu rồi không?" Trương Khải Linh nhìn những vết khắc nông trên đất, khẽ nhíu mày, rất nhanh liền biết tại sao ký hiệu này lại quen mắt: "Lối vào." Các thành viên đội khảo cổ ngẩn ra một chút.

Hách Liên Tĩnh là người đầu tiên phiên dịch được, nói: "Đồ đằng Cửu cung ở lối vào?" Trương Khải Linh gật đầu: "Nhưng chúng không phải cùng một loại chữ, chỉ có thể nói phong cách chế tác và nguyên lý rất giống nhau." Mọi người lập tức nhớ lại hình ảnh đồ đằng trên Cửu cung cách mà họ nhìn thấy qua livestream trước đó.

Họ lờ mờ còn nhớ, đó là một đồ đằng hình chim rất trừu tượng.

Nhưng vấn đề là, đồ đằng ở lối vào họ cũng chưa từng gặp bao giờ a.

Chỉ thấy Trương Khải Linh vòng qua Hách Liên Tĩnh, đổi hướng, đứng sang bên cạnh Diệp Phàm ở phía bên kia Hách Liên Tĩnh.

Chữ "Chúng" nổi bật lại biến thành một trạm tín hiệu ba vạch sóng không quá rõ ràng.

Hách Liên Tĩnh hít vào một hơi, "hừ" một tiếng.

Thầm nghĩ lão Ách Ba này sao càng ngày càng không biết điều thế nhỉ?

Sau đó, Trương Khải Linh đổi một góc độ, không còn đứng song song với hai người họ nữa, mà đứng hơi đối diện với hai người.

Hắn mở miệng, giải thích lý do vì sao mình đứng ở đây: "Ở góc độ này nhìn mới đúng." Hách Liên Tĩnh cười "a a" một tiếng, sau đó khoác vai Diệp Phàm, kéo người đến đứng cùng góc độ với Trương Khải Linh.

Vô cùng kiên trì tái lập lại phương thức đứng vị trí chữ "Chúng" nổi bật vừa rồi.

Mấy vị giáo sư khác cũng đi tới góc độ chính xác mà Trương Khải Linh nói để quan sát.

Họ cũng từng nhìn hai chữ này ở góc độ đó, nhưng dù vậy cũng không nhìn ra manh mối gì.

Bỗng nhiên, Diệp Phàm im lặng nãy giờ mở miệng nói: "Đây là số Chín (Cửu), và chữ Nhân (Người)." Nhìn thấy hai chữ này tuy cũng có thể ghép thành từ ngữ, nhưng Diệp Phàm vẫn vô cùng chắc chắn, hai chữ này tám phần không phải là chữ Hách Liên Tĩnh nhìn thấy đầu

tiên, cũng không phải chữ nổi bật nhất.

Mà là Hách Liên Tĩnh đã chọn hai chữ trông có vẻ dễ viết nhất để "vẽ gáo theo bầu" họa lại.

Tuy nhiên, hắn vừa mở miệng đã thu hút sự chú ý của tất cả mọi người.

Những chữ này, Diệp Phàm biết!

Bạch Trường Minh kích động nói: "Diệp Phàm tiểu hữu, cậu biết những chữ này sao?" Diệp Phàm nhàn nhạt đáp: "Biết sơ sơ." Lưu Bác Văn nhìn Diệp Phàm với vẻ mặt sùng bái, nói với Triệu Trạch Minh bên cạnh: "Còn cái gì đại ca chúng ta không biết không hả?" Triệu Trạch Minh vốn dĩ cũng đang chấn động vì hai chữ Diệp Phàm bỗng nhiên nói ra, dù sao bản thân giữ vị trí học bá bao năm nay, hắn rất ít khi gặp loại đề bài khó khiến hắn không có chút manh mối nào thế này.

Nhưng khi ý thức được các giáo sư cũng cùng cảnh ngộ với mình, tâm lý Triệu Trạch Minh lại cân bằng hơn một chút.

Cho nên khi nghe Diệp Phàm phiên dịch, đồng tử hắn trực tiếp giãn ra vì kinh ngạc.

Nhưng nghe thấy câu hỏi biết rõ còn cố hỏi của Lưu Bác Văn, hắn liền thoát khỏi trạng thái chấn động.

Sau đó, không cần suy nghĩ liền đưa ra đáp án cho Lưu Bác Văn: "Không biết làm bạn tốt nhất thiên hạ với cậu." Nếu không liên hệ ngữ cảnh, đây là một câu tỏ tình động lòng người.

Nhưng đây lại là câu trả lời cho câu hỏi "Còn cái gì đại ca chúng ta không biết không" của Lưu Bác Văn, câu nói này lập tức trở nên khá tàn nhẫn.

Lưu Bác Văn dở khóc dở cười chấp nhận sự thật.

Một bên, Hách Liên Tĩnh dùng khuỷu tay huých huých Diệp Phàm, nói: "Tiểu Diệp tử, cậu biết mấy chữ này?

Phải đợi Ách Ba chỉ ra góc độ chính xác mới chịu nói chứ gì?" Diệp Phàm thầm nghĩ cái này thật sự không trách hắn được.

Hắn ho khan hai tiếng, báo một cái thù có cung phản xạ rất dài, nói: "Cái này đều phải tại anh." Hách Liên Tĩnh hứng thú nhếch mép, dùng chính cách nói vừa rồi của mình, hỏi lại: "Có phải cũng do bị tôi thu hút sự chú ý, nhất thời quên mất mình còn biết mấy chữ này không hả?" Hách Liên Tĩnh nhìn Diệp Phàm, tuy đôi mắt gã bị kính râm che khuất, nhưng nụ cười bên khóe miệng vẫn lộ ra sự mong chờ phản ứng của cậu.

Diệp Phàm dùng cằm hất về phía những vết khắc nông choẹt trên mặt đất, nói: “Hơi cẩu thả.” “Mới nhìn ra hả?” Hách Liên Tĩnh hừ cười hai tiếng, mắng yêu một câu: “Thằng nhóc thối.” Bên cạnh, Trương Khải Linh cũng quay đầu nhìn Diệp Phàm, nói: “Chín, người?” Diệp Phàm gật đầu.

Ánh mắt Trương Khải Linh lóe lên, một tia cảm xúc hối ám bất minh lướt qua đôi mắt bình tĩnh không gợn sóng của anh rồi biến mất trong chớp mắt.

Diệp Phàm nhận ra cảm xúc dao động rất nhỏ đó, nhưng khi quay đầu lại thì thấy Trương Khải Linh đã khôi phục vẻ mặt như ngày thường.

Mà đối với một Diệp Phàm ở kiếp trước đã đọc thuộc lòng các loại tiểu thuyết đạo mộ nổi tiếng, cậu cũng có chút để ý đến chữ “Cửu” (Chín) này.

Sở dĩ cậu nói bây giờ mới nhìn ra hai chữ này, đều phải trách Hách Nhãn Kính.

Thật ra cũng không đơn thuần là để trêu chọc cậu, mà do Hách Liên Tĩnh "vẽ gáo theo bầu" chép lại thứ tự nét bút cực kỳ lộn xộn.

Giống như giáo viên mầm non tuy biết chữ Hán, nhưng lại không đọc được chữ của mấy em nhỏ mới học viết đảo ngược thứ tự nét bút vậy.

Chương 158

Hoặc là giáo viên chấm thi tuy biết chữ, cũng nắm rõ mọi kiến thức, nhưng nhìn thấy bài thi "rồng bay phượng múa" thì vẫn bó tay không biết học sinh của mình đang trả lời cái gì.

Cậu vốn tưởng rằng trong đoàn đội có nhiều giáo sư lão làng như vậy, phần thưởng về kỹ năng nhận biết mọi loại phông chữ này sau này chỉ có thể dùng trong thi cử.

Không ngờ kỹ năng này lại có đất dụng võ nhanh như vậy.

Diệp Phàm giải thích: "Đây là Liễm ngữ, hay còn gọi là tiếng người chết." Mấy vị giáo sư nghe vậy lập tức trừng lớn mắt.

Liễm ngữ?

Mạc Hồng Hiên cẩn thận chọc chọc cánh tay Bạch Trường Minh, nhỏ giọng trách cứ: "Lão Bạch, ông cũng không tử tế chút nào.

Trường các ông sao lại lén lút dạy môn ngôn ngữ này, cũng không báo cho các trường anh em chúng tôi một tiếng, có phải muốn im hơi lặng tiếng làm chuyện lớn không?" Bạch Trường Minh hít một hơi, nói: "Ông từng thấy trường nào mở khóa học mà chỉ dạy một sinh viên, hơn nữa ngay cả phó viện trưởng cũng không biết chưa?" Mà ở bên cạnh Diệp Phàm, Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh cũng lộ ra biểu cảm có chút kinh ngạc.

Đối với hai người một thường niên lạnh mặt và một thường niên cười cợt mà nói, biểu cảm kinh ngạc như vậy trên mặt họ quả thực hiếm thấy.

Cho nên hai người bọn họ gần như trong nháy mắt, cũng đồng thời phát hiện ra sự thay đổi trên mặt đối phương.

Mà sự chấn kinh trên mặt đối phương cũng khiến họ lộ ra vẻ ngoài ý muốn, rất rõ ràng, đối phương cũng không biết chuyện về Liễm ngữ.

Hách Liên Tĩnh bật cười trước, vỗ vỗ vai Diệp Phàm, nói: "Xem ra, Kỳ Lân nhất mạch quả thực cao tay hơn Trương gia một bậc.

Ván này, coi như Đồ Long nhất mạch thắng Thủ Long nhất mạch." Mấy từ Hách Liên Tĩnh nhắc tới khiến Diệp Phàm nhớ lại chuyện mình vì trùng hợp ngẫu nhiên mà bị gán cho cái danh Tiểu tộc trưởng của gia tộc Kỳ Lân Đồ Long nhất mạch.

Cậu lập tức kiên quyết lắc đầu, nói: "Tôi không phải." Sau khi từ mộ Vương Mãng ra, Diệp Phàm thực ra đã buông bỏ chuyện này.

Thế giới thay đổi trong nháy mắt, tin tức bát quái mỗi ngày tầng tầng lớp lớp, chỉ cần cậu làm một vũng nước tù yên tĩnh, không tạo sóng gió cho chuyện này, thì đợi nhiệt độ mộ Vương Mãng qua đi, hiểu lầm này tự nhiên sẽ được giải quyết dễ dàng.

Tuy nhiên, cậu ngàn tính vạn tính cũng không tính đến việc mình còn có lần xuống mộ thứ hai, cũng không tính đến việc sẽ gặp Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh trong ngôi mộ này.

Từ lời của Hách Liên Tĩnh, Diệp Phàm đã nghe ra thân phận của Trương Khải Linh tuyệt đối không đơn giản.

Nếu Đồ Long nhất mạch Kỳ Lân gia tộc ám chỉ chính mình, vậy thì Thủ Long nhất mạch Trương gia nhất định là chỉ gia tộc của Trương Khải Linh.

Do đó, nếu không biết tình huống này, Diệp Phàm còn có thể giả ngu khi nghe nhắc đến tộc trưởng Kỳ Lân Đồ Long nhất mạch, lấp liếm cho qua chuyện, không hồi đáp là xong.

Giống như trước đây, làm một người thông minh đợi nhiệt độ sự

việc tự trôi qua là được.

Nhưng hiện tại, Diệp Phàm bắt buộc phải đưa ra câu trả lời phủ định rõ ràng.

Cậu ngược lại không ngại, hoặc có thể nói là rất vui lòng dùng kỹ năng từ phần thưởng của mình để bảo vệ hai người luôn đóng vai trò bảo hộ trong đội ngũ này.

Nhưng nếu họ thực sự có tâm tìm kiếm tộc trưởng Kỳ Lân Đồ Long nhất mạch gì đó, thì cậu thật sự không thể qua loa cho xong chuyện được nữa.

Dù sao, chuyện này dường như không chỉ liên quan đến một mình cậu.

Diệp Phàm cúi đầu ho khan hai tiếng, nói: "Tôi chỉ là sinh viên, đều là học được chút lông da trên môn tự chọn thôi.

Nó khá là ít người biết." Trên mặt Hách Liên Tĩnh lộ ra nụ cười ý vị thâm trường, nói: "À đúng rồi, tôi cũng quên chưa chính thức giới thiệu bản thân.

Tôi cũng chỉ là một ông chủ tiệm kính mắt thôi." "Vị này." Hách Liên Tĩnh khoác vai Trương Khải Linh, lại nói: "Ông chủ lớn trại gà." Quần chúng vây xem bị màn giới thiệu của Hách Liên Tĩnh làm cho "sốc cháy khét lẹt".

Đi suốt chặng đường này, họ đã có chút quen với sự không đứng đắn của Hách Liên Tĩnh, cho nên chỉ chấn kinh vì độ ly phổ (vô lý) giữa mấy nghề nghiệp này và thân phận của hai người họ.

Nhưng mà, sau khi Hách Liên Tĩnh giới thiệu xong, Trương Khải Linh - người nghiêm túc nhất trong mắt mọi người, cũng là người bình thường ít phối hợp với sự không đứng đắn của Hách Liên Tĩnh nhất - lại phá thiên hoang gật đầu một cái.

Điều này khiến quần chúng vây xem càng thêm chấn động.

Bọn họ ngay cả thân phận sinh viên nghe có vẻ bình thường nhất của Diệp Phàm cũng đã cảm thấy độ tin cậy cực thấp, thì thân phận cửa hàng trưởng tiệm kính mắt và chủ trại gà này lại càng thêm vô lý.

Mà Diệp Phàm lại chẳng hề bất ngờ về nghề nghiệp của hai người này, cậu chỉ khổ não vì cách phản hồi này của Hách Liên Tĩnh rất rõ ràng là không hề coi lời phủ nhận của cậu là thật.

Cậu có chút buồn bã nhìn lên đỉnh mộ, cảm thấy mình bây giờ không phải là Diệp Phàm, nên gọi là Diệp Phiền mới đúng.

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream cũng vì màn giải thích thân phận của Diệp Phàm và Hách Liên Tĩnh mà sôi sục.

"Tiểu Diệp tộc trưởng, có thể lừa tôi, nhưng chú ý số lần." "Hách Liên Tĩnh, có thể lừa tôi, nhưng chú ý độ ly phổ." "Khải Linh tiểu ca, không được lừa em, đừng có học hư theo Hách Liên Tĩnh mà, Khải Linh tiểu ca của em!" "Tiểu Diệp tộc trưởng, cậu có phải lừa tôi chưa học đại học không, môn tự chọn sao có thể có tiếng Liễm ngữ??" "Vậy bây giờ chúng ta dồn áp lực về phía Đại học Khảo cổ Kinh Đô." "Tự ném nồi cho trường đại học của mình, đây là nguyện vọng bao nhiêu năm nay mà tôi chỉ dám mơ ước." "Sinh viên, cửa hàng trưởng tiệm kính mắt, chủ trại gà, tôi có nghĩ thế nào cũng không ngờ nghề nghiệp ly phổ nhất lại là của Khải Linh tiểu ca." "Cảm ơn, đã bị khoe mẽ, vì để phối hợp với thiết lập nhân vật ảo của 'vợ', thậm chí thừa nhận cả nghề nghiệp vô lý như vậy.

Khải Linh tiểu ca, anh thật giỏi." "Đã lần lượt dùng công cụ nhận diện hình ảnh hỏi chị Google và anh Baidu, họ bảo câu này nằm ngoài đề cương." "Ảnh chụp màn hình đã lưu vào album, hệ thống nhận diện ra bài tập lịch sử chữ như gà bới của tôi, nhất thời không biết là tôi bị xúc phạm hay Hắc gia bị xúc phạm nữa." Hách Liên Tĩnh cười

nhìn về phía Diệp Phàm rõ ràng đang có chút buồn bực.

Gã buông vai "Đại Ách Ba" ra, chuyển sang nói với "Tiểu Ách Ba": "Bạn nhỏ, thấy chưa, không học hành đàng hoàng thì sau này sẽ giống như tên này, đi nuôi gà." Diệp Phàm với tư cách là một người xuyên không, không chút suy nghĩ liền đáp: "Không sao, gà con lông vàng cũng khá đáng yêu mà." Biểu cảm trên mặt Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh đều hơi đổi.

Hai người bọn họ chưa ai từng nhắc đến gà con lông vàng, ngay cả thân phận chủ trại gà này cũng là Hách Liên Tĩnh vừa mới bịa ra.

Người bình thường liên tưởng đến trại gà, đầu tiên sẽ nghĩ đến môi trường khá khắc nghiệt, nóng bức và hôi thối.

Tệ hơn nữa thì cũng nên nghĩ đến gà trống lớn trưởng thành hoặc gà mái già đẻ trứng.

Mà không nên là gà con mới nở.

Hơn nữa thậm chí còn chính xác ba chữ, không sai một chữ: Gà con lông vàng.

Hách Liên Tĩnh quay đầu nhìn Trương Khải Linh, nhận ra ánh mắt anh lúc này quả thực có chút phức tạp, trong chấn kinh có mang theo chút thương cảm.

Gã biết thính lực của Diệp Phàm cực tốt, nên liền dùng khẩu hình hỏi Trương Khải Linh: "Cậu thấy thế nào?" Trương Khải Linh hơi nhíu mày, nhìn xuống đất, rất rõ ràng là đang suy tư điều gì đó.

Một lát sau, anh ngẩng đầu lên, cũng dùng khẩu hình trả lời Hách Liên Tĩnh: "Tôi nghi ngờ.

Là tôi đã quên cậu ấy." Lúc này, do lực Úc Lũy của Diệp Phàm có liên quan mật thiết với lực Thần Đồ của Trương Khải Linh, cậu cảm nhận được sự thương cảm trong cảm xúc của anh, bèn quay đầu nhìn

lại: “Tiểu Ca, sao vậy?” Trương Khải Linh ánh mắt thâm sâu, nhìn Diệp Phàm một cái.

Diệp Phàm bị ánh mắt đó làm cho giật mình, cậu thậm chí cảm thấy mình nhìn lầm rồi, bởi vì cậu thế mà lại thấy được sự áy náy trong cái nhìn chăm chú đó.

Nhưng cậu hoàn toàn không hiểu nổi, sự áy náy này rốt cuộc từ đâu mà ra.

Trương Khải Linh lắc đầu với cậu, nói: “Không có gì.” Diệp Phàm có chút chần chừ gật đầu, ngẩng đầu nhìn đỉnh mộ, nói: “Hắc Nhãn Kính, anh chép lại chữ bên trên theo kiểu này đi.” Hách Liên Tĩnh vốn dĩ còn đang suy nghĩ về khả năng Trương Khải Linh và Diệp Phàm đã từng quen biết trước đây.

Dù sao trên đường đi này, điểm nghi vấn thực sự quá nhiều.

Diệp Phàm sở hữu sự ăn ý thắng cả sự ăn ý được tôi luyện qua bao lần sinh tử hợp tác nhiều năm giữa gã và Trương Khải Linh, liếc mắt một cái đã nhận ra Kinh Trập, thậm chí còn có thể thao túng Kinh Trập.

Đến hiện tại, chuyện Trương Khải Linh thích gà con lông vàng, rất rõ ràng Diệp Phàm cũng hiểu vô cùng rõ.

Hách Liên Tĩnh tính toán thời gian, nếu đúng là như vậy, thì thời gian hai người này quen biết còn sớm hơn cả thời gian gã quen Trương Khải Linh.

Gã đang suy nghĩ những chuyện này thì bỗng nhiên bị Diệp Phàm điểm danh.

Ngay sau đó, khóe miệng hiếm khi nghiêm túc đang mím chặt của Hách Liên Tĩnh lại thả lỏng, lại lộ ra nụ cười thương hiệu của mình, nói: “Được thôi.

Đưa tay ra.” Diệp Phàm vừa có chút khó hiểu “Hả?” một tiếng, vừa làm theo yêu cầu của Hách Liên Tĩnh, đưa tay ra.

Hách Liên Tĩnh nhìn bàn tay Diệp Phàm đưa tới, ngón tay thon dài, thoạt nhìn đã rất có giá trị thưởng thức.

Đường vân trong lòng bàn tay cậu có chút lộn xộn, dường như trong minh minh đang báo hiệu điều gì đó.

Tầm mắt Hách Liên Tĩnh rơi vào ngón trỏ và ngón giữa dài hơn người thường, cũng dài hơn ba ngón còn lại của Diệp Phàm.

Hai ngón tay này giống hệt ngón tay Trương Khải Linh, đều là Phát Khâu chỉ.

Nhìn đến đây, Hách Liên Tĩnh lộ ra một nụ cười có chút bất lực.

Gã vẫn luôn trêu chọc Trương Khải Linh và Diệp Phàm là hai tên Ách Ba lớn nhỏ, nhưng gã cũng không thể không thừa nhận là, hai người bọn họ ở rất nhiều phương diện thật sự rất giống nhau.

Chương 159

Cái sự "rất giống" này không phải là bắt chước thông thường có thể làm được.

Cứ lấy Phát Khâu chỉ này mà nói, điều này chứng minh hai người nhất định đã trải qua một tuổi thơ vất vả giống nhau, không giống người thường.

Sự vất vả đó không phải người thường có thể chịu đựng được.

Ý thức được điểm này, Hách Liên Tĩnh nhất thời có chút chua chát, thậm chí gã cũng không rõ mình chủ yếu là đang ghen tị với ai.

Bạn bè mà gã có thể thật lòng đối đãi không nhiều, Đại Ách Ba hợp tác nhiều năm với gã tính là một.

Tiểu Ách Ba không giống với tất cả mọi người này cũng tính là một.

Nhưng lúc này bỗng nhiên nhận ra, hai người này dường như thân thiết hơn gã một chút, cho dù là kẻ tâm địa cứng rắn như gã cũng cảm thấy một tia chua xót.

Gã bỗng nhiên có chút hiểu tại sao cái đuôi nhỏ trông có vẻ ngốc nghếch bên cạnh Tiểu Ách Ba kia lại chấp nhất với chuyện "tốt nhất thiên hạ" hay là "tốt nhì thiên hạ" đến thế.

Có thể làm số một thiên hạ, ai lại cam tâm đứng ở vị trí khác chứ?

Số hai thiên hạ cũng không được.

Diệp Phàm thấy Hách Liên Tĩnh dường như đang ngẩn người, bèn cử động lòng bàn tay, nói: "Hắc sư phụ, nhìn ra mệnh số tôi thế nào chưa?" Nói rồi, cậu định rút tay về.

Tuy nhiên, còn chưa kịp thực hiện động tác thu hồi, Hách Liên Tĩnh đã nhanh chóng ra tay, nắm lấy ngón tay cậu.

Hách Liên Tĩnh cười nói với cậu: "Cậu từng thấy tên mù nào xem chỉ tay đoán mệnh chưa?

Nghiệp vụ của người mù chúng tôi, bình thường đều là sờ xương (mạc cốt) đoán mệnh." Diệp Phàm thầm nghĩ có vị chính chủ này đứng bên cạnh mình, muốn học được tinh túy lừa tiền thậm chí là hoàn nguyên lại chính chủ thật sự quá khó, cho nên con đường hoàn nguyên vai diễn Hắc Nhãn Kính của cậu dường như đã bị chặn đứng rồi.

Bị ai chặn?

Chính chủ bản nhân.

Hách Liên Tĩnh thế mà lại thực sự giả bộ nắn nắn trên lòng bàn tay Diệp Phàm, nói: "Xương ngón tay thon dài, chứng tỏ thí chủ sinh ra đã thông tuệ." Nói rồi lại nắn đến hai ngón Phát Khâu chỉ kia, nói: "Ừm, hai ngón này hình như hơi bị tăng sinh." Khóe miệng Diệp Phàm bất động thanh sắc giật giật, lần nữa xác nhận con đường hoàn nguyên Hắc Nhãn Kính quả thực đã bị vị chính chủ không thể vượt qua này chặn chết ngắc.

Sau lưng cậu, Trương Khải Linh đã từ Ách Ba Trương có chút bi thương biến trở về trạng thái mặt lạnh như thần mà Hách Liên Tĩnh quen thuộc nhất, lành lạnh nói: "Hạt Tử, đừng làm chuyện thừa thãi." Hách Liên Tĩnh nhún vai, ngẩng đầu lên, tay vẫn nắm lấy bàn tay Diệp Phàm, nhìn lên đỉnh mộ nói: "Dù sao thì gạch xanh trên mặt đất này cũng có cả ngàn năm tuổi rồi, tôi sẽ không khắc chữ lên đó phá hoại văn vật nữa.

Tiểu Diệp tử, đã chỉ có cậu biết chữ, vậy tôi viết cho cậu xem nhé." Diệp Phàm nhận ra Hách Liên Tĩnh thì ra là muốn sao chép chữ

bên trên vào lòng bàn tay mình, bèn phối hợp gật đầu.

Sau khi đã biết góc độ chính xác của những chữ này, Hách Liên Tĩnh cũng không còn vẽ loạn xạ như vừa nãy nữa.

Gã tuy vẫn vì không hiểu nội dung nên xuất hiện tình trạng đảo ngược nét bút, nhưng đã tốt hơn nhiều so với những vết vạch nông trên mặt đất lúc nãy.

Hách Liên Tĩnh vừa vẽ trong lòng bàn tay, Diệp Phàm vừa phiên dịch: "Nhân, kiếp, thiên, họa, dục, vong, ngã, quốc, tộ, long, mạch, hữu, tổn, nãi, vi, thủ, long, bất, lực..." Phiên dịch đến hai chữ "Thủ Long", Diệp Phàm theo bản năng nhìn về phía Trương Khải Linh.

Quả nhiên, cậu thấy ấn đường của Trương Khải Linh cũng hơi nhíu lại.

"Nhân kiếp thiên họa dục vong ngã quốc tộ, long mạch hữu tổn nãi vi thủ long bất lực." Diệp Phàm xâu chuỗi mấy chữ vừa rồi thành một câu, liền đại khái hiểu được hàm nghĩa trong đó.

Đồng thời, cậu cũng đoán được, đã dòng chữ bên trên vừa vào đề đã nhắc đến Thủ Long nhất mạch, vậy thì ngôi cổ mộ này tuyệt đối có quan hệ với Trương Khải Linh.

Thậm chí, đây mới là nguyên nhân thực sự khiến Trương Khải Linh - người nếu không cần thiết thì nhất định sẽ độc lai độc vãng - đồng ý làm cố vấn cho đội khảo cổ trong chuyến trực tiếp này.

Diệp Phàm hơi nhíu mày, tâm tình có chút phức tạp.

Nếu Trương Khải Linh thực sự là Thủ Long nhất mạch, vậy thì chủ nhân ngôi mộ này, hoặc nói là người để lại những dòng chữ này, thái độ và cách nhìn đối với Thủ Long nhất mạch vào thời điểm đó hẳn là không hề thân thiện.

Diệp Phàm không có thời gian suy nghĩ kỹ thêm, bởi vì Hách Liên

Tĩnh đã lại bắt đầu viết chữ vào lòng bàn tay cậu.

Hách Liên Tĩnh viết loại Liễm ngữ này ngày càng thông thạo, cho nên thời gian về sau, Diệp Phàm cũng không cần đánh vần từng chữ để dịch nữa.

"Văn tiên nhân ngôn tiên nhân, thủ long thế hữu thủ long bất khả bạn long, phủ tắc long khốn vu dã, huyết tiên vạn lý nhi bất tuyệt." (Nghe người trước nói với người trước, người Thủ Long đời đời Thủ Long không thể phản bội rồng, nếu không rồng bị vây nơi hoang dã, máu tươi vạn dặm không dứt.) "Cố dĩ thử mộ tế dĩ thủ long cửu đại cửu nhân trấn mạch, dĩ thiên bách hoạt sĩ dĩ tế mộ trung thần ma." (Cho nên dùng mộ này tế, dùng chín người thuộc chín đời Thủ Long trấn mạch, dùng ngàn trăm kẻ sĩ sống để tế thần ma trong mộ.) "Hiện lưu dĩ liễm ngữ thánh chỉ phong vu thử địa, hồn hề quy lai nhược, kiến thử tử chỉ, tự thối, bất doãn thiện xuất." (Nay lưu lại thánh chỉ bằng Liễm ngữ phong ấn nơi này, hồn ơi quay về, nếu thấy thánh chỉ cho người chết này, hãy tự lui, không được phép tự ý ra ngoài.) Nói xong chữ cuối cùng, Hách Liên Tĩnh nắn nắn lòng bàn tay Diệp Phàm, nói: "Đó là tất cả chữ bên trên rồi." Nhất thời, mọi người trong thất đều kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Đặc biệt là đội khảo cổ chính thức Kinh Đô, vì họ từng trải qua một lần mộ Vương Mãng, đối với Đồ Long nhất mạch trong mộ Vương Mãng cũng không xa lạ.

Hiện tại trong đoạn văn tự ghi chép lại xuất hiện một cái gọi là Thủ Long nhất mạch, hơn nữa nghe có vẻ cũng tồn tại dưới hình thức gia tộc, đối với vương triều mà nói là cực kỳ quan trọng.

Mà những thành viên khác, cho dù trước đó không đích thân trải qua mộ Vương Mãng, nhưng trước khi xuất phát chuyến này, đại bộ phận cũng đều đã xem qua đoạn video thám hiểm do Lưu Bác Văn

trực tiếp mà âm dương sai lệch ghi lại được.

Cũng đều đã vô cùng rõ ràng, trên đời có Đồ Long, thịnh thế ẩn mà loạn thế xuất, từ thời thần thoại Phục Hy đã tồn tại, chém đứt sự liên lụy và chiếm đoạt khí vận của ác long đối với long mạch Đại Việt.

Hiện tại xuất hiện Thủ Long nhất mạch này, tuy đoạn văn tự đề cập đến ít lại càng ít, nhưng họ vẫn cảm giác được, giữa Thủ Long và Đồ Long nhất định có sự liên quan.

Hơn nữa, đều có mối liên hệ mật thiết không thể tách rời với giang sơn các vương triều lịch đại Đại Việt!

Mà Diệp Phàm biết nhiều thông tin về Thủ Long nhất mạch hơn những người này một chút, đó là tộc trưởng Thủ Long nhất mạch đời này, hẳn chính là Trương Khải Linh đang đứng bên cạnh họ lúc này!

Vừa dịch xong đoạn văn tự, trong lòng Diệp Phàm cũng có chút chua xót.

Những dòng chữ trên đỉnh mộ này không phải là manh mối chỉ dẫn bọn họ tiếp tục đi về phía trước.

Đây là một đoạn "Tử chỉ", cũng tức là thánh chỉ viết bằng Liễm ngữ, chuyên dành cho người chết xem.

Dùng một ngôi cổ mộ thâm tàng dưới đáy biển như vậy để vây khốn nhục thân của Thủ Long nhất mạch thời đó tại nơi này, lại dùng một đạo thánh chỉ chuyên cho người chết xem này, phong ấn cả linh hồn họ tại đây.

Không biết tại sao, ở nơi này, Diệp Phàm bỗng nhiên nhớ tới Trương gia cổ lâu.

Nơi đó cũng như vậy, là ngôi mộ khóa chặt cả thân xác lẫn linh hồn tộc nhân của Tiểu Ca.

Lúc này, Diệp Phàm tuy không biết dụng ý thực sự của Trương Khải Linh khi đến ngôi cổ mộ này là gì, nhưng cậu đã có thể xác định trăm phần trăm, mục đích anh và Hách Liên Tĩnh đến đây đều không thuần túy.

Cậu nhìn vào mắt Trương Khải Linh, giống như nhìn vào giếng cổ u thâm, dưới giếng là một mảng tối tăm.

Có thể nhìn thấy mặt nước giếng cổ, nhưng dưới mặt nước lại sâu không thấy đáy, như khiến người ta theo bản năng muốn bài xích tránh xa, lại như cổ hoặc người ta ngã vào vực sâu vạn trượng, cuối cùng chết chìm trong bí mật ngàn năm.

Lúc này, các thành viên đội khảo cổ vốn không hiểu rõ mối quan hệ giữa Trương Khải Linh và Thủ Long nhất mạch cũng rốt cuộc hồi thần từ trong sự chấn động.

Mạc Hồng Hiên nói với Bạch Trường Minh: "Lão Bạch, trước đây trong mộ Vương Mãng các ông không phải đã gặp Đồ Long nhất mạch rồi sao?

Đối với Thủ Long nhất mạch này, ông thấy thế nào?" Bạch Trường Minh hít sâu một hơi, nói: "Thông tin trong này không nhiều, nhưng từ những thông tin đó tôi có thể cảm giác được.

Thủ Long nhất mạch một khi bị hoàng quyền nhìn thấy, sẽ bị khóa chặt cùng với hoàng quyền.

Một bi kịch rất vĩ đại." Các thành viên khác của đội khảo cổ cũng thở dài theo.

Bạch Trường Minh tiếp tục nói: "Có điều, xem nội dung trong Tử chỉ này, ý nghĩa tồn tại của ngôi cổ mộ này dường như là để giữ gìn long mạch nơi đây.

Vậy chủ nhân ngôi cổ mộ này, liệu có phải chính là Thủ Long

nhất mạch kia không?" Đối với câu hỏi này của Bạch Trường Minh, ngoại trừ ba vị cố vấn đặc biệt, trên mặt các thành viên khác đều lộ ra một tia mờ mịt.

Mấy vị giáo sư lão làng cũng đều lắc đầu thở dài.

"Đến hiện tại, thông tin chúng ta thu được thực sự quá ít, ngôi cổ mộ dưới đáy biển này lại là thứ chưa từng thấy trước đây, thật sự không có đầu mối gì.

Đây đúng là tình huống chưa từng có, cảm giác như đều có thể nhìn thấy bàn tay đằng sau lịch sử rồi." Bạch Trường Minh thở dài, nếu để ông tìm ra một người duy nhất trong này có khả năng hiểu biết về Thủ Long nhất mạch, ông chỉ có thể nghĩ đến Diệp Phàm.

Ông nhìn về phía Diệp Phàm.

Lúc này, tay Diệp Phàm vẫn bị Hách Liên Tĩnh nắm trong tay theo kiểu viết chữ vừa rồi, dường như vẫn chưa nhận ra có gì không ổn.

Mà tầm mắt của cậu lại đang nhìn về phía Trương Khải Linh.

Hình ảnh này bất giác khiến Bạch Trường Minh nhất thời quên mất mình định hỏi gì.

Chương 160

Tổng cảm giác như nhìn thấy một cái tu la tràng nhỏ sóng ngầm cuộn trào khác.

Mà mình, hình như đến không đúng lúc.

Bạch Trường Minh đang do dự có nên mở miệng vào lúc này hay không, thì bên kia Trương Khải Linh đã im lặng hồi lâu bỗng nhiên hành động.

Chỉ thấy Kinh Trập trong tay anh lóe lên lam quang, sau đó bị anh dùng lực ném mạnh ra, mục tiêu chỉ thẳng đỉnh mộ phía trên.

Kinh Trập giống như boomerang nhanh chóng lao tới trước mục tiêu, sau khi hoàn thành nhiệm vụ lại chuẩn xác quay về tay chủ nhân.

Ngay khoảnh khắc Kinh Trập quay về tay Trương Khải Linh, một cái xác khô từ trên đỉnh mộ rơi thẳng xuống.

Hách Liên Tĩnh chỉ cảm thấy đỉnh đầu có gió, lập tức buông tay Diệp Phàm ra, dừng hành vi sờ xương đoán mệnh của mình lại, vừa lùi lại một bước, vừa vươn dài cánh tay đỡ lấy vật từ trên trời rơi xuống.

Một cái xác khô đã hoàn toàn teo tóp cứ thế bị Hách Liên Tĩnh ôm vào trong lòng.

Hách Liên Tĩnh nhìn xác khô trong lòng mình, chỉ thấy trên đầu cái xác đó đã không còn mấy cọng tóc bạc, cũng không phải vì biến thành xác chết mới như vậy, mà là khi còn sống lão đã là một ông già rồi.

Chỗ hai mắt chỉ còn hai cái hốc đen, trong miệng không còn mấy cái răng, đang mỉm cười theo một cách vô cùng quỷ dị.

Hách Liên Tĩnh phẫn nộ quay đầu nhìn Trương Khải Linh, từ kẽ

răng gằn ra từng chữ: "Ách, Ba, Trương!" Khóe miệng Hách Liên Tĩnh treo nụ cười nguy hiểm, gần như nghiến răng nghiến lợi nhìn về phía Trương Khải Linh.

Gã thầm nghĩ: Cố ý, lão Ách Ba này chắc chắn là cố ý!

Những cái xác khô trên đỉnh đầu này gã đều nhìn rõ ràng, tuy trạng thái đều khiến người ta kháng cự, nhưng vị bị Ách Ba đánh rơi xuống này, tuyệt đối có địa vị số một số hai về độ xấu xí bên trong!

Hơn nữa anh ta đánh đâu không đánh, cứ phải đánh cái ngay trên đỉnh đầu gã?

Hách Liên Tĩnh quay đầu lại, thấy Diệp Phàm mang theo biểu cảm ghét bỏ lùi lại một bước.

Mà khoảnh khắc chạm mắt với Hách Liên Tĩnh, Diệp Phàm có chút chột dạ lặng lẽ quay đầu đi, tránh né sự thẩm thị sau cặp kính râm của gã.

Đồng thời, cậu giơ ngón cái lên với Hách Liên Tĩnh, nói: "Hắc Nhãn Kính, anh đỡ hay lắm." Hách Liên Tĩnh cúi đầu nhìn cái xác khô mình đang ôm, lập tức cảm thấy nụ cười quỷ dị lại mất hứng này mang theo sự châm chọc mạc danh kỳ diệu.

Hách Liên Tĩnh vô cùng ghét bỏ ném cái xác cổ xuống đất, quay đầu nói với Trương Khải Linh: "Cứ phải đánh xuống đỉnh đầu Hắc gia mới chịu à?

Có phải cậu cố ý chọn miếng đất phong thủy bảo địa này không?" Hách Liên Tĩnh nhìn Trương Khải Linh, ngoài cười nhưng trong không cười, biểu cảm trên mặt trông cực kỳ giống một nhân vật phản diện.

Trương Khải Linh mặt vô biểu tình đi đến trước mặt cái xác khô bị Hách Liên Tĩnh ném xuống đất, sau khi ngồi xổm xuống cũng hơi

nhíu mày, rất rõ ràng anh cũng vô cùng ghét bỏ cái xác bị mình đánh rơi này, sau đó nói: "Lỡ tay." Hách Liên Tĩnh khoanh tay quay đầu "Hà" một tiếng.

Gã thà tin cửa hàng kính mắt của mình có lãi, cũng không thể tin Trương Khải Linh sẽ lỡ tay trong chuyện nhỏ nhặt này.

Hách Liên Tĩnh nhìn về phía Diệp Phàm, lập tức đổi sang vẻ mặt vô cùng tủi thân: "Tiểu Diệp tử, cậu phân xử thử xem, lão già này có phải rất xấu tính không?

Tôi có phải đã nói với cậu lão Ách Ba này ngầm xấu tính lắm, dưới bụng một soái ca mặt lạnh thực ra là một bụng nước xấu không?" Diệp Phàm nhìn về phía Trương Khải Linh.

Từ tất cả những gì vừa xảy ra, Tiểu Ca đánh rơi cái xác ngay trên đầu Hách Liên Tĩnh, quả thực rất có hiềm nghi cố ý.

Nhưng người chính nghĩa lại lương thiện như Tiểu Ca, sao có thể cố ý ném cái xác khô lên đầu Hắc Nhãn Kính chứ?

Hơn nữa hai người còn là bạn đồng hành kề vai sát cánh lâu như vậy.

Vả lại Tiểu Ca cũng không có bất kỳ động cơ nào để ném xác khô vào đầu Hắc Nhãn Kính cả.

Nhất định là vì mấy dòng chữ kia ảnh hưởng đến Tiểu Ca hơi lớn, nên anh mới có sai sót như vậy.

Tuy có lời đồn đại "Tim người nhà họ Trương sẽ không biết đau", nhưng mỗi lần thấy Trương Khải Linh biểu lộ ra sự thất thố này, hoặc nói là loại cảm giác yếu đuối mà con người có thể có, Diệp Phàm sẽ cảm thấy, người nhà họ Trương thì thế nào?

Từ nhỏ được đưa lên thần đàn thì thế nào?

Người được tôn sùng như thiên thần thì thế nào?

Đối với Tiểu Ca mà nói, đây vẫn cứ là chốn nhân gian khói lửa.

Mà chốn nhân gian khói lửa này, cũng có liên hệ với Trương Khải Linh.

Thế là, qua một hồi suy luận, Diệp Phàm trả lời Hách Liên Tĩnh: "Tiểu Ca chắc sẽ không nói dối đâu." Không phải giải thích Trương Khải Linh không cố ý, mà là cảm thấy Trương Khải Linh sẽ không nói dối.

Đương nhiên, cậu cũng vô cùng ân cần an ủi Hách Liên Tĩnh: "Hắc Nhãn Kính, tốc độ phản ứng của anh nhanh thật." Nói rồi, lại giơ ngón cái khác lên với Hách Liên Tĩnh, lặp lại lời vừa nãy: "Đỡ hay lắm." Hách Liên Tĩnh cười cười, lập tức dang rộng cánh tay làm động tác ôm, muốn ôm về phía Diệp Phàm.

Mà Diệp Phàm vô cùng thành thật bắt chéo hai cánh tay đang giơ ngón cái bảo vệ trước người, vô cùng rõ ràng biểu đạt hai chữ: Đạt mị (Say No).

Mà chứng kiến toàn bộ quá trình, Bạch Trường Minh nhất thời cũng quên mất chuyện mình vừa định hỏi Diệp Phàm về Thủ Long nhất mạch.

Ông lộ ra biểu cảm vô cùng không phù hợp với thân phận giáo sư của mình, có chút ngẩn ngơ, cái biểu cảm này thường xuất hiện trên mặt Lưu Bác Văn hơn.

Bạch Trường Minh nhìn Trương Khải Linh đưa tay về phía xác khô, hai ngón tay thăm dò ở cổ xác chết, giống như đang thăm dò xem một người sống còn hô hấp hay không.

Nhưng sau đó, Trương Khải Linh lại sờ lên xương hàm dưới của cái xác, rồi sờ đến khoang ngực, cuối cùng kiểm tra tứ chi cái xác một

lượt.

Cả quá trình, giống như bác sĩ đang kiểm tra xem trên người bệnh nhân cần cấp cứu có vết thương chí mạng hay không.

Nhưng Hách Liên Tĩnh và Diệp Phàm lại nhìn ra, những nơi Trương Khải Linh đang kiểm tra, chính là những nơi có khả năng giấu cơ quan ám khí nhất trong thi thể.

Quần chúng vây xem không rõ tình hình nhìn động tác của Trương Khải Linh đa phần đều ngơ ngác.

Lưu Bác Văn nói: "Khải Linh tiểu ca đây là muốn kiểm tra xem cái xác này còn cứu được không hả?

Người chết hiện tại cảm xúc rất ổn định, thật sự còn có thể cứu chữa thêm chút nữa sao?" Nghe vậy, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh đều nhìn Lưu Bác Văn một cái.

Bỗng chốc bị hai vị đại lão đồng thời nhìn chằm chằm, dù biết hai vị đại lão này đều là người mình, nhưng Lưu Bác Văn vẫn không nhịn được sán lại gần Diệp Phàm.

Giống như gà con theo bản năng tìm kiếm cảm giác an toàn từ gà mẹ vậy.

Diệp Phàm khẽ thở dài một tiếng.

Lưu Bác Văn lần nào cũng gọi cậu là đại ca đại ca, tuy lúc đầu cậu luôn nhấn mạnh với Lưu Bác Văn đừng gọi cậu theo kiểu xã hội đen như vậy.

Nhưng lần nào Lưu Bác Văn cũng nói mình biết rồi, lại kiên quyết không sửa.

Lâu dần, Diệp Phàm cũng đã chấp nhận cậu em trai nhỏ như cái đuôi đi theo bên cạnh mình này.

Cậu ân cần giải thích cho Lưu Bác Văn: "Đây là đang kiểm tra xem trên người cái xác có cơ quan hay không." Lưu Bác Văn gật đầu lia lịa như gà mổ thóc, động tác vô cùng ân cần.

Diệp Phàm nhìn phản ứng của Lưu Bác Văn, trong lòng cũng không khỏi có chút đồng cảm.

Thầm nghĩ hai vị đại thần này tự mình gây ra chút mâu thuẫn nhỏ, vào thời điểm mấu chốt này bị hai vị đại thần nhìn một cái, áp lực quả thực không phải người thường có thể chịu được.

Diệp Phàm như một người lớn vỗ vỗ đầu Lưu Bác Văn.

Lưu Bác Văn giống như cún con được vuốt lông, vô cùng hưởng thụ híp mắt lại.

Tuy nhiên, ngay sau đó cậu ta liền cảm nhận được hai ánh mắt càng thêm sắc bén rơi vào sau gáy mình.

Lưu Bác Văn như gặp ác mộng mở choàng mắt.

Cậu ta lập tức quay đầu nhìn về phía nguồn gốc hai ánh mắt.

Ngay cả Diệp Phàm cũng có thể cảm nhận được hai ánh mắt đó, cậu cũng cùng Lưu Bác Văn hơi ngoảnh đầu lại.

Chỉ thấy, hướng đó chỉ có Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh.

Chương 161

Mà hai người vừa nãy còn có chút châm chọc đối đầu nhau, bây giờ lại như không có chuyện gì xảy ra, đều nhìn vào cái xác khô trên mặt đất.

Lưu Bác Văn và Diệp Phàm nảy sinh suy nghĩ hoàn toàn khác nhau.

Diệp Phàm thở phào trong lòng, thầm nghĩ không hổ là bạn đồng hành hợp tác đã lâu, quả nhiên cơ bản là không có thù hằn gì để qua đêm.

Dù sao, đó cũng không tính là thù, Hách Liên Tĩnh ngoài miệng tuy tức giận, nhưng đối với Tiểu Ca vẫn vô cùng khoan dung.

Còn Lưu Bác Văn thì có chút dở khóc dở cười, thầm nghĩ hai vị đừng phóng ánh mắt sát thủ nữa, cậu ta ngoan ngoãn làm một "người nhà mẹ đẻ" còn không được sao?

Cùng lúc đó, trong phòng livestream, khu vực bình luận đang ở trạng thái sôi sục. "Các bác ơi, CP Hách - Diệp này đu được nha, có tay hắn sờ thật kìa." "Các bác ơi, CP Trương - Diệp này mới đu được chứ, có hình ảnh hắn ghen thật kìa." "À đúng đúng đúng, chính là lỡ tay, mới không phải là muốn để người anh em tốt bỏ tay ra khỏi người vợ mình đâu." "Thủ Long nhất mạch?

Cái này nghe có vẻ là đối thủ của Đồ Long nhất mạch nhà Tiểu Diệp tộc trưởng nhỉ?

Chẳng lẽ trên đời này còn có tộc trưởng Thủ Long nhất mạch sao?" "Lầu trên không thấy chữ à?

Chín người của Thủ Long nhất mạch đều trấn thủ long mạch ở

đây rồi, ngay cả hồn phách cũng không ra được." "Nhắc mới nhớ, mọi người không thấy Khải Linh tiểu ca với Hắc gia trông rất bí ẩn sao?

Thân thủ của hai người này vừa nhìn đã biết không phải người bình thường." "Ai cũng biết Thiết Tam Giác chính là xứng đôi vừa lứa cả về phương diện thân thủ lẫn sự bí ẩn mà." "Có ai vừa xem góc nhìn thứ nhất của Lưu Bác Văn không, hai cái ánh mắt kia đúng là dọa chết tôi." "Ai cũng biết, ánh mắt muốn 'dao' một người là không giấu được, mặt vô cảm không giấu được, kính râm cũng không giấu được." "Nhưng mà, đại ca thực sự rất bao che khuyết điểm nha, hắn còn sờ sờ đầu chó nữa." "Ừ, hai vị thanh cao, hai vị giỏi lắm, đầu chó rõ ràng là Tiểu Diệp tộc trưởng chủ động sờ, hai người lại đi trừng mắt với con chó." "Có sao nói vậy, tôi vốn ôm tâm thế vào xem livestream khảo cổ mà giờ cứ như con chó đi ngang qua bị lừa vào đá cho một cái vậy." Trong cổ mộ.

Trương Khải Linh kiểm tra xác khô từ trên xuống dưới một lượt, sau đó đứng dậy, nói: "Không có cơ quan." "Tác dụng của những xác khô ở đây, chính là tế tự." Các thành viên đội khảo cổ cũng nhìn những xác khô trên mặt đất.

Bạch Trường Minh đẩy gọng kính, nói: "Nhưng Hách Liên tiên sinh lúc trước nhìn quả thực không sai." "Đây là phục sức thời Tần vô cùng rõ ràng, hơn nữa nhìn quần áo trên người vị người chết này, đây cũng không phải là bách tính bình thường, quần áo hắn mặc vừa nhìn đã biết là người có chút của cải mới mặc được." Một bên, Hách Liên Tĩnh vẫn đang phủi quần áo của mình.

Tuy rằng hắn không có bệnh sạch sẽ gì, nhưng cứ nghĩ đến việc tên kia vừa rồi rơi thẳng vào lòng mình, trong lòng hắn liền nhịn không được cảm thấy lợn cợn.

Tâm nói, cho dù đây không phải là một người chết, không phải là

một người chết đã hơn hai ngàn năm, mà là một ông già bằng xương bằng thịt trông như thế này rơi thẳng vào lòng, thì hình ảnh đó cũng kinh khủng như vậy thôi.

Nghĩ như thế, hắn ghét bỏ đá một cái vào cái xác khô dưới đất, trực tiếp đá lật cái xác khô kia lại.

Xác khô bị lật mặt, cũng không gây ra sự chú ý hay coi trọng của các thành viên khác trong đội khảo cổ.

Nhưng Diệp Phàm nương theo cảnh giác của chính mình, nhạy bén phát hiện ra một hình thêu thập phần không bắt mắt ở cổ áo phía sau.

Cổ áo kia dùng vải màu đen, hình thêu dùng chỉ màu đỏ son, bởi vì màu sắc tương phản cũng không quá rõ ràng, cộng thêm hình thêu chỉ lớn bằng nửa ngón tay, cho nên người bình thường rất khó phát giác được.

Hình thêu kia, là một chữ "Trương" viết bằng lối Tiểu Triện.

Đồng tử Diệp Phàm khẽ động.

Nhìn từ trạng thái của cái xác khô này, người chết trước khi chết đại khái đã ngoài tuổi cổ lai hy.

Đã đến độ tuổi như vậy mà còn bị đưa vào đây làm vật tế, điều đó đủ để nói lên quyền lực đương thời tàn nhẫn đến mức nào.

Một lão già ngoài bảy mươi cũng không chịu buông tha, vậy kết cục của những thanh niên trai tráng còn lại ra sao, cũng có thể tưởng tượng được.

Diệp Phàm không biểu hiện cảm xúc này ra ngoài, cũng không nói cho mọi người biết phát hiện này của mình.

Hắn chỉ cẩn thận từng li từng tí dùng chân lật cái xác khô về lại

mặt chính, che đi chữ "Trương" kia.

Sau đó lại bất động thanh sắc nhìn thoáng qua Trương Khải Linh, sợ anh nhìn thấy chữ "Trương" này cũng sẽ đau lòng.

Thấy biểu cảm trên mặt Trương Khải Linh không có gì dị thường, lúc này hắn mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

Đương nhiên, Diệp Phàm cũng không phải cố ý muốn giấu giếm những thông tin này.

Suy cho cùng hiện tại thông tin bọn họ có được quá ít, nếu đến lúc cần thiết, hắn sẽ nói cho mọi người biết phát hiện này.

Nhưng hiện tại, hắn muốn tạm thời bảo vệ bí mật này.

Trong lòng tính toán hết thảy, Diệp Phàm đâu biết rằng, hình thêu nhỏ xíu kia, trừ hắn nhìn thấy, Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh cũng đều nhìn thấy.

Khả năng quan sát của hai người kia đều là tồn tại cấp đỉnh cao, cho nên bọn họ gần như chú ý tới chữ "Trương" kia cùng lúc với Diệp Phàm.

Hách Liên Tĩnh nhất thời có chút áy náy cũng có chút chột dạ, cho nên không chủ động nhắc tới chuyện này.

Trương Khải Linh thì đã liệu trước được như vậy, cho nên cũng không biểu hiện ra cái gì.

Vì thế, khi Diệp Phàm cẩn thận từng li từng tí lật xác khô về mặt chính, cả hai người đều có chút bất ngờ.

Mà Diệp Phàm thì tự cho là diễn xuất đúng chỗ, nhưng thực ra trong mắt hai người kia lại có chút "giấu đầu hở đuôi" mà giải thích: "Xương ngực xương sườn của xác khô đều đã có chút giòn, nếu cứ nằm sấp, có khả năng dễ bị rã ra." Trương Khải Linh và Hách Liên

Tĩnh đều biết, xương cốt làm sao có thể giòn đi theo thời gian chứ?

Diệp Phàm phạm phải một lỗi sơ đẳng như vậy, mục đích cũng chẳng qua là muốn bảo vệ một người mà thôi.

Hành vi này rất đơn giản, nhưng sự dịu dàng và tâm tư này lại rất hiếm có.

Ánh mắt Trương Khải Linh mềm nhũn, đuôi mắt vương một tia ý cười rất khó nhận ra, chỉ một chút ý cười này thôi cũng khiến biểu cảm trên mặt anh trông ôn hòa hơn rất nhiều.

Hách Liên Tĩnh cũng hào phóng cười cười.

Hắn đã chứng kiến rất nhiều lần sự dịu dàng của Diệp Phàm trong những chi tiết mà người khác không ngờ tới.

Hách Liên Tĩnh đã giao thiệp với rất nhiều người, cũng gặp qua rất nhiều kẻ mạnh, bất kể là ở lĩnh vực chuyên môn nào, hắn đều đã kiến thức qua rất nhiều cao thủ.

Nhưng Diệp Phàm thì khác.

Đầu tiên, Diệp Phàm đã là cao thủ trong những cao thủ mà hắn từng gặp.

Nhưng điều khó nhất là, Diệp Phàm trong khi là một cao thủ trong cao thủ, vẫn sở hữu một trái tim mềm mại, có thể trao tặng sự dịu dàng cho người khác.

Hách Liên Tĩnh cười cười, liếc nhìn Trương Khải Linh một cái.

Hắn kéo kính râm xuống thấp một chút, thu cằm lại, cúi đầu để lộ ra một chút đôi mắt qua khe hở giữa kính râm và sống mũi.

Trương Khải Linh nhìn vào một chút đôi mắt đó.

Quen biết Hách Liên Tĩnh nhiều năm, anh cũng chưa từng thấy toàn bộ đôi mắt của Hách Liên Tĩnh.

Nhưng từ vài lần nhìn thấy tình huống như vậy, anh biết màu mắt của Hách Liên Tĩnh rất nhạt.

Hai người ngầm hiểu gật đầu, đều hiểu ý của đối phương.

Hách Liên Tĩnh hiểu Trương Khải Linh đã nhìn thấy chữ "Trương" trên cổ áo kia.

Mà Trương Khải Linh cũng hiểu Hách Liên Tĩnh đang xin lỗi mình.

Hai người bọn họ cũng ngầm hiểu không vạch trần diễn xuất vụng về của Diệp Phàm, mà phối hợp với Diệp Phàm giả bộ như mình không nhìn thấy hình thêu trên cổ áo.

Hách Liên Tĩnh đeo lại kính râm vào vị trí cũ, vừa rồi chỉ nhìn ra ngoài qua khe hở kính râm một chút đã khiến hắn cảm thấy có chút không thoải mái, hình ảnh trước mắt trở nên hơi mơ hồ.

Hắn như không có việc gì đứng giữa hai người "Ách Ba" lớn và nhỏ, khoác vai cả hai, nói: "Cũng không thể cứ dây dưa mãi ở đây được, tới đi, tìm xem đường ra của chúng ta ở đâu." Lời của Hách Liên Tĩnh khiến các thành viên đội khảo cổ đều thầm thở dài.

Gian mộ thất này quy mô tương đối lớn, nhưng lại rất trống trải.

Thứ nhiều nhất trong mộ thất chính là cổ thi, hơn nữa còn phân ra loại khô và ướt.

Khô thì ở trên, ướt thì ở dưới, làm còn chuẩn hơn cả phân loại rác.

Nhưng ngoại trừ những thi thể này cùng với chữ viết trên đỉnh mộ, bọn họ thực sự không thu hoạch được bất kỳ thông tin nào trong gian mộ thất này nữa.

Chương 162

Trong mộ thất không còn bất cứ thứ gì trông giống cơ quan, mỗi một viên gạch xanh trên mặt đất và trên tường đều cùng một chất liệu.

Thậm chí, trong hoàn cảnh như thế này, phương hướng cảm của con người cực kém, không có bất kỳ vật tham chiếu nào có lợi cho phương hướng, bọn họ ở đây thậm chí còn rất khó phân biệt đông tây nam bắc.

Nếu muốn tìm được cơ quan để đi tiếp ở nơi như thế này, quả thực khó khăn như mò kim đáy bể.

Trương Cường nhìn thoáng qua xung quanh, nói: "Nơi này thực sự quá lớn, chúng ta cứ lần mò từng chút một không có manh mối gì như thế này cũng thực sự không phải là cách hay." "Bạch giáo sư, hay là thế này, tôi dẫn theo vài đội viên, chia nhau đi thử xem sao." Bạch Trường Minh lập tức từ chối đề nghị này của Trương Cường, nói: "Không được, tuyệt đối không được." "Trương đội trưởng, tôi biết thực lực của các đội viên, nhưng ở trong cổ mộ, không phải nói súng ống đạn dược của cậu sung túc, kỹ năng chiến đấu cao siêu là được đâu." "Rất nhiều cơ quan giết người đều có thể lấy mạng người chỉ trong nháy mắt." "Nhất là giống như thế này, ngay cả đám lão già lăn lộn nửa đời với cổ mộ như chúng tôi cũng hoàn toàn không có bất kỳ manh mối nào." "Trong tình huống này nếu để các đội viên chia nhau hành động đơn lẻ, tính rủi ro có thể nói là một trăm phần trăm." Trương Cường cũng biết Bạch Trường Minh nói rất có lý, nhưng ngoại trừ cách đó ra, anh ta thực sự không nghĩ ra cách thứ hai.

Cảm giác hiện tại khiến anh ta nhớ lại trải nghiệm bị vây trong hoàn cảnh 'quỷ đánh tường' ở mộ Vương Mãng.

Đi lại không mục đích ở một nơi không có lối ra, cảm giác này kỳ thực còn giày vò người ta hơn cả việc đối mặt trực diện với bất kỳ quái vật nào.

Rất rõ ràng, các thành viên khác của đội khảo cổ cũng có suy nghĩ giống anh ta, nhất thời, bầu không khí trong đội trở nên có chút tiêu cực.

Mà cùng lúc đó, Diệp Phàm cũng đang quan sát tình hình xung quanh.

Mặt đất, tường bao bốn phía, toàn bộ đều bị Diệp Phàm nhìn qua một lượt.

Hắn không nhìn thấy bất kỳ cơ quan nào trên những thứ này, bất kể là cơ quan giết người hay cơ quan mở cửa.

Điều này khiến Diệp Phàm không khỏi khẽ nhíu mày, tặc lưỡi một tiếng.

Trương Khải Linh hỏi: "Diệp Phàm, sao vậy?" Hách Liên Tĩnh cũng cúi đầu nhìn hắn, nói: "Đừng lo Tiểu Diệp tử, phá cơ quan thì vị Ách Ba nhà chúng ta là chuyên nghiệp rồi." Trương Khải Linh cũng gật đầu, nói: "Ừ, đừng sợ." Mặc dù câu nói này của Trương Khải Linh rất rõ ràng là nói với Diệp Phàm, nhưng mọi người trong đội khảo cổ nghe vào trong lòng, sự kiên định trong ngữ khí đó cũng lập tức khiến sự hoảng loạn vừa nhen nhóm trong họ bắt đầu lắng xuống.

Các thành viên đội khảo cổ cũng chưa từng nghĩ tới sẽ có sự phát triển như thế này, Diệp Phàm không chỉ có thể trực tiếp mang lại cảm giác an toàn cho bọn họ, mà còn có thể khiến bọn họ được hưởng ké cảm giác an toàn mà Trương Khải Linh dành cho hắn.

Hách Liên Tĩnh nhìn lão Ách Ba không biết từ bao giờ bỗng nhiên trở nên không còn khiêm tốn, không còn trầm mặc, lại biết đưa ra

phản hồi một cách cao điệu như vậy, trong lòng có chút chua chua.

Tâm nói hiện tại sao cũng biết thể hiện bản thân thế nhỉ?

Có phải lát nữa dùng đôi ngón tay phát khâu kia sờ ra cơ quan xong, còn muốn tranh công một phen nữa không?

Nhưng ngay sau đó, Hách Liên Tĩnh lại nhớ tới bàn tay Diệp Phàm mà mình vừa nhìn thấy.

Không đúng nha, Tiểu Diệp tử cũng có ngón tay phát khâu mà!

Vậy Diệp Phàm hẳn là cũng có thể giống như Ách Ba, sờ ra cơ quan rời khỏi gian mộ thất này chứ?

Tuy nhiên, Diệp Phàm lại lắc đầu, nói: "Tiểu Ca, Hắc Nhãn Kính, hai người tin tôi không?" Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh nghe thấy câu hỏi này của Diệp Phàm, toàn bộ đều theo bản năng gật đầu.

Trương Khải Linh nói: "Diệp Phàm, cứ nói thẳng." Hách Liên Tĩnh cũng nói: "Đương nhiên tin." "Tiểu Diệp tử, cậu cũng nên tin tưởng tôi với Ách Ba đều tin tưởng cậu mới đúng." Nghe thấy câu trả lời của hai người này, Diệp Phàm nói: "Tôi không nhìn thấy cơ quan trong gian mộ thất này." Nghe thấy lời của Diệp Phàm, trái tim vừa mới ổn định lại của các thành viên đội khảo cổ liền trầm xuống.

Vừa rồi, bọn họ còn chỉ đang khổ não vì không có cách nào nhanh chóng tìm ra cơ quan rời khỏi gian mộ thất này.

Nhưng hiện tại, câu nói này của Diệp Phàm trực tiếp nói cho bọn họ thông tin là: Căn bản không cần tìm cơ quan nữa, nơi này căn bản không có cơ quan.

Không có cơ quan, liền đại biểu không có lối ra.

Trái tim của mọi người trong nháy mắt chìm xuống đáy cốc.

Mà phản ứng của Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh đối với

việc này lại thiên về sự chấn động nhiều hơn.

Diệp Phàm vừa rồi vẫn luôn đứng bên cạnh bọn họ, giống như Trương Khải Linh bị Hách Liên Tĩnh kẹp trong khuỷu tay, chưa từng rời đi nửa bước.

Cứ như vậy trong tình huống đứng yên tại chỗ, chỉ dựa vào mắt mình, thế mà lại phán đoán ra nơi này không có cơ quan.

Hơn nữa là ở trong một gian mộ thất quy mô lớn như vậy.

Hắn là nhìn ra được!

Cho dù là Trương Khải Linh cùng Hách Liên Tĩnh kiến thức rộng rãi, hơn nữa bản thân đều là cao thủ trong cổ mộ.

Tuy rằng cũng có bản lĩnh dùng mắt nhận biết cơ quan, nhưng đó đều chỉ giới hạn ở cơ quan cụ thể, hoặc là hoàn cảnh trong phạm vi nhỏ.

Giống như không gian lớn thế này, cho dù là thị lực tốt như Hách Liên Tĩnh, nhạy bén với cơ quan như Trương Khải Linh, cũng không thể trong thời gian cực ngắn như vậy xác nhận cơ quan có tồn tại hay không cũng như tồn tại ở đâu.

Mà lúc này, Diệp Phàm cũng không đi chú ý tới sự chấn động của Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh.

Nhưng hắn đã nhận ra tâm trạng sa sút của các thành viên đội khảo cổ.

Bản thân Diệp Phàm cũng có chút không hiểu tình huống hiện tại.

Hắn vừa suy luận nhỏ giọng cho chính mình nghe, vừa suy nghĩ trong đầu.

Đầu tiên, nếu đây là một ngôi mộ cổ hoàn chỉnh, thì không thể chỉ có một tiền điện.

Mà tiền điện trong tình huống bình thường đều dùng để tế tự, là một trong những mộ thất liên quan mật thiết nhất với quỷ thần và khí vận trong mấy gian mộ thất.

Cho nên tiền điện không thể nào là hoàn toàn phong bín.

Diệp Phàm lẩm bẩm nói: "Mặt đất, tường bao, thậm chí là đỉnh mộ, tôi đều đã kiểm tra rồi." "Chẳng lẽ, trong mộ thất này còn có con cá lọt lưới nào mà tôi không nhìn thấy?" Vừa nói, Diệp Phàm vừa nhìn quanh cổ mộ một vòng.

Nhưng lập tức, hắn dừng tầm mắt lại ở một chỗ. "Tôi nhớ ra rồi, có một nơi xác thực là tôi chưa từng tới, cũng chưa từng nhìn thấy." Nơi tầm mắt Diệp Phàm dừng lại, chính là cái hồ nước bằng đá hán bạch ngọc ở giữa mộ thất.

Bên cạnh hồ nước còn nằm vài thi thể lính đánh thuê, nhưng đã được mấy lính đánh thuê sống sót xử lý trông ra dáng một chút, bên trên thi thể đắp một tấm vải chống nước.

Diệp Phàm không nhìn mấy lính đánh thuê kia, mà là nhìn bản thân cái hồ nước hán bạch ngọc, nói: "Tôi còn chưa vào bên trong này xem qua." Diệp Phàm nhìn cái hồ nước hán bạch ngọc kia.

Cả một vòng mộ thất này hắn đều đã xem qua một lượt, nếu còn chỗ nào hắn chưa kiểm tra đến, còn có chỗ sơ sót, thì chỉ có duy nhất cái hồ nước này.

Lúc hắn và Trương Khải Linh rơi vào đây là tiếp đất trực tiếp, vừa vặn bỏ qua vận mệnh rơi vào hồ nước cùng với các thành viên đội khảo cổ.

Không ngờ, chung quy vẫn là tránh không khỏi phải đi vào.

Diệp Phàm nói: "Tôi muốn xuống đó một lần." Trương Khải Linh lập tức nói: "Tôi đi cùng cậu." Hách Liên Tĩnh cũng giơ cánh tay lên,

nói: "Tôi cũng muốn gia nhập cái nhà này." Lưu Bác Văn nhìn chằm chằm ba người, lầm bầm nói ra tiếng lòng của tất cả mọi người trong đội khảo cổ: "Nếu là như vậy, thì em cũng muốn xuống cùng đại ca." "Cảm giác nơi nào có đại ca, mới có cảm giác an toàn." Diệp Phàm nhìn thoáng qua mấy người, nói: "Tiểu Ca, Hắc Nhãn Kính, bên ngoài không biết còn có tình huống bất ngờ nào phát sinh hay không." "Có một số thứ Trương đội trưởng bọn họ ứng phó không được, tôi tìm được cơ quan sẽ lập tức đi lên." Những gì hắn nói quả thực là nỗi băn khoăn hiện tại của hắn.

Mặt khác, hắn có thể không chịu ảnh hưởng của môi trường mà tự do hô hấp dưới nước, hành động tương đối thuận tiện, cho dù gặp rắc rối cũng sẽ không gây ảnh hưởng quá lớn tới hắn.

Mà đối với Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh, bất lợi dưới nước so với bất lợi trên lục địa thực sự là lớn hơn quá nhiều.

Nghe thấy lời Diệp Phàm, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh đều suy tư giây lát.

Sau đó, Trương Khải Linh nói: "Hết sức cẩn thận." Diệp Phàm gật đầu, tháo những thứ dư thừa trên người xuống, chỉ đeo Hắc Kim Cổ Đao sau lưng.

Trương Cường lập tức bước tới trước mặt Diệp Phàm, trong tay anh ta còn cầm hai linh kiện nhỏ.

Một cái trông giống tai nghe bluetooth nhét tai, một cái camera nhỏ dẹt hình tròn, phía sau có một cái kẹp nhỏ.

Trương Cường giúp Diệp Phàm kẹp cái camera nhỏ gọn vào cổ áo, lại đưa tai nghe cho hắn, nói: "Hai cái này là camera và tai nghe chống nước, chúng tôi sẽ theo dõi toàn bộ quá trình qua màn hình bên ngoài, cậu ở bên trong xuất hiện chút tình huống nào, chúng tôi đều sẽ lập tức xuất phát đi tìm cậu." "Tiểu Diệp tiểu ca, vốn dĩ chúng tôi

không nên để cậu đích thân mạo hiểm, nhưng lại chỉ có thể để cậu lần lượt xung phong đi đầu, chuyện này thật là..." Nói rồi, Trương Cường có chút hổ thẹn lại có chút tự trách thở dài, cúi đầu xuống.

Diệp Phàm nhận lấy tai nghe từ tay Trương Cường, vỗ vỗ tay anh ta, đeo tai nghe lên, nói: "Không sao, ở đây chờ tôi." Sau đó, sau khi xác định thiết bị trên người Diệp Phàm đều có thể vận hành bình thường, các thành viên đội khảo cổ liền nhìn theo bóng lưng Diệp Phàm đi về phía hồ nước hán bạch ngọc.

Bên cạnh hồ nước, mấy lính đánh thuê vừa mới hoàn hồn đều thần sắc phức tạp nhìn Diệp Phàm.

Trong mấy ánh mắt đó mang theo đề phòng, mang theo căng thẳng, còn mang theo một tia hoảng sợ.

Mà khi một gã lính đánh thuê trong đó đang lén lút định giơ cái tay đang cầm súng lên, một đôi giày da màu đen lập tức đá văng tay gã ra.

Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh hai người cực kỳ áp bách từ trên cao nhìn xuống gã.

Chương 163

Lính đánh thuê không biết tên Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh, chỉ có thể dùng cách thức một người đeo kính râm, một người mặt lạnh để phân biệt hai người.

Trong mắt bọn họ, người đeo kính râm kia vẻ mặt cười đến là "hòa nhã" nói: "Coi đám người chúng tôi là chết hết rồi phải không?" Hắn chỉ chỉ Diệp Phàm đang quay đầu nhìn tình huống bên này, nói với tên lính đánh thuê kia: "Cậu ấy là đứa trẻ ngoan, có thể không muốn làm gì anh trước ống kính livestream toàn quốc." "Nhưng mà tôi, thì là lưu manh thật đấy." Hách Liên Tĩnh ngoài cười nhưng trong không cười lạnh lẽo nhìn tên lính đánh thuê này.

Trương Khải Linh lạnh lùng liếc nhìn người dưới đất một cái, chỉ một cái liếc mắt này, đã thắng qua tất cả những lời đe dọa đẫm máu.

Mà Diệp Phàm lúc này cũng đã làm tốt tất cả công tác chuẩn bị.

Chỉ thấy hắn thập phần nhẹ nhàng trèo lên thành hồ trơn bóng, vài ba cái đã lật mình vào trong hồ nước.

Trương Cường ghé vào trước một cái máy móc, dùng bộ đàm nói với Diệp Phàm: "Tiểu Diệp tiểu ca, nếu cậu nghe thấy thì gật đầu, bên này chúng tôi có thể nhìn thấy hướng rung động của hình ảnh." Chỉ thấy, hình ảnh đầy bọt nước và tường trắng rung lên trên xuống, rất rõ ràng là Diệp Phàm đang gật đầu.

Nhưng ngay sau đó, lại truyền đến giọng nói của Diệp Phàm: "Mọi thứ bình thường." Mấy người vây quanh trước máy móc đều ngẩn ra một chút, nghĩ thế nào cũng thấy hình như có chỗ nào đó không đúng.

Lưu Bác Văn có chút do dự nói với Trương Cường: "Trương đội trưởng, đại ca em vừa rồi xuống nước, có phải quên mang thiết bị lặn

không?" "Anh ấy bây giờ, có phải lại đang nói chuyện trong nước không?" Nhưng ngay sau đó Lưu Bác Văn liền nghĩ thông, cậu ta nghĩ đến lúc trước đại ca nhà mình ở dưới biển cũng có thể trực tiếp nói chuyện.

Vậy so ra thì cái hồ chứa nước hán bạch ngọc này, quả thực chỉ là phiên bản trẻ con.

Lưu Bác Văn thở hắt ra một hơi, nói: "Trường hợp nhỏ, trường hợp nhỏ thôi." Cùng lúc đó, Diệp Phàm đã lặn xuống hồ nước đang kiểm tra thành hồ bên trong.

Thành trong và thành ngoài của hồ nước gần như không khác biệt lắm, bất luận nhìn từ góc độ nào cũng là bạch ngọc thượng hạng.

Chất địa trơn bóng, dưới ánh đèn pin của Diệp Phàm cùng hiệu quả khúc xạ ánh sáng của nước, hiện ra một loại cảm giác lưu quang dật thải.

Diệp Phàm giống như cá bơi một vòng quanh thành hồ hình vòng cung, vừa thưởng thức miếng ngọc lớn hiếm có này, vừa quan sát xem bên trên có dấu vết cơ quan hay không.

Mà những hình ảnh hắn nhìn thấy, cũng đều thông qua camera nhỏ trên người truyền đến máy móc bên ngoài hồ.

Các đội viên đứng trước máy móc thậm chí căn bản không kịp nhìn kỹ hình ảnh truyền tới cụ thể là gì.

Nếu không phải lúc này âm thanh truyền ra từ tai nghe của Diệp Phàm vẫn rất bình tĩnh, chỉ nhìn hình ảnh như vậy, sẽ tưởng rằng Diệp Phàm đang bị động vật nào đó có động tác rất nhanh tha đi vậy!

Đặc biệt là mấy đội viên bảo vệ, đều có chút khô khan nuốt nước miếng, nói: "Thế này cũng quá nhanh rồi đi?" "Khụ khụ, đây là Tiểu Diệp tiểu ca đang đeo camera, không phải thủy quái đấy chứ?" "Xem

ra lúc Tiểu Diệp tiểu ca ở dưới biển, vẫn là vì đợi chúng ta ở phía sau mà thu liễm rất nhiều rồi." Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh hai người cũng đi tới trước máy móc.

Trương Khải Linh có thể lờ mờ cảm giác được Diệp Phàm hiện tại đang an toàn, chẳng những an toàn, dường như còn rất thoải mái.

Hách Liên Tĩnh lúc này thị lực đã khôi phục được bảy tám phần, hắn nghiêng đầu nhìn Trương Khải Linh, nói: "Sao vậy Ách Ba?" Khóe miệng Trương Khải Linh lộ ra một tia ý cười cực độ khó bị phát giác, nói: "Diệp Phàm hình như chơi rất vui vẻ ở dưới nước." Anh yên tâm đặt tầm mắt lên màn hình máy móc.

Chỉ thấy, hình ảnh lúc này đã lật một góc độ, cũng đã ngừng chuyển động.

Trong kênh âm thanh xuất hiện tiếng thở dài có chút tiếc nuối của Diệp Phàm, giống như là chưa chơi đã đời dưới nước thì đã tới đích rồi vậy.

Chỉ thấy, tay Diệp Phàm ấn vào một chỗ, Diệp Phàm quay đầu, tại đáy hồ, chín cây cột chế bằng ngọc cao nửa người trồi lên.

Theo chín cây cột trồi lên, bên trong hồ nước bị khuấy động tạo ra lượng lớn bọt khí.

Thông qua hình ảnh từ góc nhìn của Diệp Phàm truyền ra cũng chỉ còn lại mảng lớn bọt khí trắng xóa, căn bản không nhìn rõ chín cây cột kia.

Mọi người canh giữ bên ngoài hồ nước trong lòng lập tức căng thẳng.

Hách Liên Tĩnh nói vào máy móc: "Tiểu Diệp tử!

Bên cậu xảy ra sự cố gì rồi à?" Giọng nói của Diệp Phàm ngay sau đó truyền ra từ máy móc: "Không sao, tôi tìm thấy cơ quan rồi." Nghe

thấy giọng nói của Diệp Phàm, các đội viên canh giữ trước máy móc mới thở phào nhẹ nhõm.

Trương Khải Linh nhìn lượng lớn bọt khí trên màn hình, nói: "Diệp Phàm, hết sức cẩn thận." Hình ảnh trên máy móc lắc lư lên xuống, rất rõ ràng là Diệp Phàm đang gật đầu. "Biết rồi Tiểu Ca." Diệp Phàm lẳng lặng chờ trong hồ nước cho bọt khí tan hết, mất khoảng chưa đến hai phút.

Sau khi bọt nước tan hết, hắn mới bắt đầu hành động.

Mà các thành viên lưu thủ bên ngoài ống kính cũng thông qua hình ảnh dần trở nên rõ nét, nhìn rõ chín cây cột trồi lên dưới đáy hồ.

Chỉ thấy, trên chín cây cột bạch ngọc điêu khắc hoa văn phức tạp, chất địa lại trắng tinh không tì vết, đặt cùng một chỗ trông thế mà lại khá đẹp mắt.

Trông không giống cơ quan, mà giống tác phẩm nghệ thuật, hoặc là đồ xa xỉ hơn.

Tuy nhiên cùng lúc đó, mọi người cũng lộ ra một tia biểu cảm lo lắng.

Bạch Trường Minh nói: "Có chút rắc rối rồi." Nghe vậy, Lưu Bác Văn lập tức lo lắng hỏi: "Bạch giáo sư, cái gì có chút rắc rối ạ?" "Là đại ca gặp rắc rối sao?" Bạch Trường Minh lắc đầu, nói: "Ý của tôi là, cách giải cơ quan này, là một rắc rối vô cùng lớn." "Chín cây cột bạch ngọc, cái này hẳn là phải khởi động cơ quan theo một trình tự nhất định." "Việc này tương đương với một mật mã gồm chuỗi chín chữ số, nếu tính toán tất cả các tổ hợp một lần, ít nhất sẽ có hơn ba mươi vạn khả năng." "Chúng ta bình thường gặp loại cơ quan có phương thức giải này trong cổ mộ không nhiều, nếu gặp cũng chỉ là tình huống từ ba đến năm chữ số." "Chín cây cột bạch ngọc, đây thực sự là tình huống chưa từng có." Nghe Bạch Trường Minh giải thích

như vậy, các thành viên đội khảo cổ cũng đều hít vào một hơi ngắn.

Một phần hơn ba mươi vạn khả năng, đây đã được coi là sự kiện xác suất cực nhỏ rồi!

Mà lúc này, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh khi chú ý tới số lượng những cây cột này không nhiều không ít vừa đúng chín cây, cũng không hẹn mà cùng khẽ nhíu mày.

Hách Liên Tĩnh hỏi Trương Khải Linh: "Ách Ba, cậu thấy đây là trùng hợp, hay là cố ý?" Trương Khải Linh không trả lời câu hỏi này của Hách Liên Tĩnh, mà nói: "Tôi phải xuống dưới." Hách Liên Tĩnh nói: "Cậu có bản lĩnh làm người cá dưới nước sao?" "Tiểu Diệp tử đây không phải còn chưa cầu cứu sao, chúng ta cứ tin tưởng cậu ấy trước đã." Mi tâm Trương Khải Linh nhíu lại lần nữa, nói: "Không biết vì sao, chín cây cột này mang lại cho tôi cảm giác vô cùng không tốt." Nghe vậy, biểu cảm của Hách Liên Tĩnh cũng thay đổi.

Tuy rằng miệng hắn không nói gì, nhưng tầm mắt vẫn rơi vào thiết bị lặn nặng nề bọn họ để xuống khi mới vào.

Rất rõ ràng, lúc này hắn cũng đã bắt đầu suy nghĩ đến khả năng đi xuống.

Trong hồ nước, Diệp Phàm bơi về phía mấy cây cột bạch ngọc, sau đó trực tiếp giẫm xuống đáy hồ, cả trạng thái cứ như là đang đi trên mặt đất vậy.

Khi chú ý tới số lượng cột bạch ngọc là chín cây, Diệp Phàm cũng nhướng mày.

Hắn cũng trong nháy mắt nhìn ra cách thức phá giải cơ quan cột này, chính là vặn một vòng theo chiều kim đồng hồ theo một trình tự nhất định.

Trình tự này Diệp Phàm cũng đã rõ ràng.

Nhưng hắn không lập tức hành động.

Vừa rồi chữ màu tím trên đỉnh mộ có nhắc tới số chín, cho nên Diệp Phàm vẫn tương đối mẫn cảm với con số này.

Hắn hiện tại tò mò, là vì sao trình tự chuyển động trước sau của chín cây cột này lại như vậy.

Diệp Phàm mục tiêu rõ ràng, đi tới bên cạnh cây cột cần khởi động đầu tiên, cúi đầu quan sát.

Sau đó, trong đám hoa văn phức tạp, hắn nhìn thấy một biểu tượng Cùng Kỳ.

Giống hệt hình xăm trên ngực Trương Khải Linh!

Mà những gì Diệp Phàm nhìn thấy, cũng đều truyền tới máy móc bên ngoài hồ.

Biểu tượng kia ẩn giấu trong hoa văn phức tạp, nếu không nhìn kỹ, người bình thường căn bản không phát hiện được biểu tượng này.

Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh đồng thời phát hiện ra biểu tượng này, biểu cảm của cả hai đều có một tia dị dạng.

Sau đó, Diệp Phàm lại đi tới bên cạnh cây cột thứ hai cần khởi động.

Mà giấu trong hoa văn của cây cột này, là một đóa hoa hải đường cực kỳ không bắt mắt.

Diệp Phàm tiếp tục nhìn một lượt theo trình tự, phát hiện những biểu tượng này phân biệt là: Cùng Kỳ, Hải đường, Rắn, Bốn hạt châu, Ác khuyển, Đại đao, Hộp son, Đồng tiền bát quái, Kim nguyên bảo.

Bên ngoài hồ, đồng tử Trương Khải Linh khẽ động, anh nói với Hách Liên Tĩnh: "Diệp Phàm đã nhìn ra trình tự chính xác rồi." Hách Liên Tĩnh cũng có chút bất ngờ, bởi vì phản ứng của Diệp Phàm rõ

ràng là không qua bất kỳ quan sát và thử nghiệm nào, đã nhìn ra trình tự khởi động cột chính xác.

Hiện tại việc quan sát cột, dường như chỉ là để xác nhận một số thứ mà thôi.

Hách Liên Tĩnh nói: "Cũng phải, với tư cách là Tiểu tộc trưởng Đồ Long nhất mạch, cậu ấy hẳn là quen thuộc với mấy ký hiệu này không thể quen hơn được nữa." Trương Khải Linh gật đầu.

Trong hồ nước, trong hình ảnh mà mọi người không nhìn thấy, Diệp Phàm lộ ra một biểu cảm vô cùng bất ngờ.

Hắn không ngờ tới, thế giới này không những có Trương Khải Linh và Hắc Nhãn Kính tồn tại, mà ngay cả Cửu Môn cũng có dấu vết để lần theo.

Chương 164

Hơn nữa Cửu Môn này, là có thể truy ngược về thời Tần.

Mà chín người được nhắc đến trong chữ tím trên đỉnh mộ, chỉ hẳn là người của Cửu Môn!

Sau khi xem xong một vòng cột, Diệp Phàm lại quay về trước cây cột có biểu tượng Cùng Kỳ, vặn nó một vòng theo chiều kim đồng hồ.

Bên ngoài hồ, nhìn thấy thao tác của Diệp Phàm, ngoại trừ "Nam Hạt Bắc Ách", mọi người đều thập phần chấn động.

Ai cũng không ngờ tới Diệp Phàm thế mà hiện tại đã bắt đầu thao tác, không có một chút chần chừ, mục tiêu cực kỳ kiên định.

Lưu Bác Văn há miệng, nói với Bạch Trường Minh: "Bạch giáo sư, đại ca hình như không giống đang làm một việc có tỷ lệ thành công là một phần ba mươi vạn lắm nhỉ." Bạch Trường Minh cũng nuốt nước miếng, có chút khô khan nói: "Còn có một tình huống khác." "Nếu Tiểu Diệp tiểu hữu nắm rõ phương thức khởi động cơ quan này như lòng bàn tay, vậy đây chính là xác suất học với tỷ lệ thành công một trăm phần trăm." Lưu Bác Văn hiểu rồi.

Môn học xác suất này, không nên áp dụng lên người đại ca nhà mình.

Một lát sau, Diệp Phàm đã hoàn thành việc xoay cây cột cuối cùng.

Sau khi cây cột bạch ngọc thứ chín quy vị, chín cây cột đồng thời lún xuống dưới.

Đáy hồ, lần nữa sinh ra lượng lớn bọt nước.

Bên ngoài hồ, phía sau mộ thất, vang lên một trận tiếng mở cửa trầm thấp nặng nề.

Các thành viên đội khảo cổ lập tức hưng phấn nhìn về hướng phát ra âm thanh, chỉ thấy trên bức tường mộ vốn dĩ không có gì, đã mở ra một lối ra rộng hơn ba mét!

Chỉ có ánh mắt Trương Khải Linh là không hề lay động, vẫn dừng lại trên màn hình đầy bọt nước. "Mở rồi!

Diệp Phàm làm được rồi!" "Tuyệt quá!

Chúng ta có hy vọng thoát khỏi ngôi mộ cổ này rồi!" "Đợi Diệp Phàm ra là chúng ta khẩn trương xuất phát thôi!

Tôi thực sự quá tò mò xem hải để mộ này có gì khác biệt so với mộ cổ trên đất liền!" Không khí trầm lắng vừa rồi, nương theo tiếng nổ vang lên khi cửa mở, bỗng trở nên nhẹ nhõm và sôi nổi hẳn lên.

Đám đông kích động quay đầu nhìn về phía phát ra tiếng nổ.

Phía sau cánh cửa mộ mới mở tuy là một mảnh tối đen như mực, nhưng bọn họ lại nhìn thấy tràn trề hy vọng trong bóng tối đó.

Lưu Bác Văn hai mắt sáng rực, nói với Bạch Trường Minh: "Bạch giáo sư, thầy có nhìn hiểu thao tác vừa rồi của đại ca em không?" Bạch Trường Minh nhìn cánh cửa mộ đã mở, hồi tưởng lại thoáng qua những thao tác nhanh như chớp của Diệp Phàm, nói: "Chúng ta hình như... căn bản không có cơ hội nhìn hiểu Diệp Phàm tiểu hữu đã thao tác thế nào, cửa mộ cứ thế mà mở ra rồi." Mạc Hồng Hiên nghe vậy, cảm thán một tiếng, đưa ra một ví dụ vô cùng hình tượng: "Một người ngoài lần đầu tiên đến làm khách, làm sao có thể nhìn rõ chủ nhà ấn mật mã khóa cửa theo nguyên lý sắp xếp gì chứ." Lưu Bác Văn nghe xong thì ngẩn ra, nói: "Mạc giáo sư, thầy đúng là thiên tài ví von." Mạc Hồng Hiên cười khách sáo, nhưng trong lòng lại nghĩ: Nếu nói trong mộ thất này thực sự có một thiên tài, thì e rằng chỉ có Diệp Phàm mà thôi.

Cùng lúc đó, cảm xúc của khán giả trong phòng livestream cũng sôi trào theo các thành viên đội khảo cổ. "Vãi chưởng, chuyện gì vừa xảy ra vậy?" "Cái ví dụ của Mạc giáo sư đúng là không thể hợp lý hơn, tôi bấm mật mã cửa nhà mình còn không mượt mà được như thế." "Có sao nói vậy, đây giống dáng vẻ của người lần đầu tiên đến sao?" "Bạn có thể mãi mãi tin tưởng Tiểu tộc trưởng Diệp Phàm." "Kể một câu chuyện cười: Một phần ba trăm nghìn." "Giây trước là mỹ nhân ngốc nghếch nghịch nước, giây sau là ông chồng tinh anh phá giải cơ quan có xác suất một phần ba trăm nghìn trong nháy mắt." "Chồng ơi chồng ơi, chỉ cần là Diệp Phàm x Tôi, fan vợ cũng muốn ngẩng đầu lên làm người!" "Khi cô gọi hai tiếng 'chồng ơi', Trương Khải Linh tôi là người đầu tiên không đồng ý." "Khi cô gọi hai tiếng 'chồng ơi', Hắc gia tôi là người đầu tiên không đồng ý.

Tưởng Hắc gia bọn này không đọc bình luận đạn mạc chắc?" "Được rồi, không có cơ quan nào có thể nhốt được Diệp Phàm, cho dù là cơ quan một phần ba trăm nghìn cũng không được." Tuy nhiên, ngay khi cảm xúc của hầu hết mọi người đều đang ở trạng thái cực kỳ nhẹ nhõm, hưng phấn và kích động.

Biểu cảm trên mặt Trương Khải Linh lại càng thêm nghiêm túc.

Tầm mắt của hắn không còn nhìn vào màn hình video đầy bọt khí nữa, mà trực tiếp quay đầu nhìn về phía bản thân cái hồ nước bằng đá cẩm thạch trắng.

Hách Liên Tĩnh vốn cũng đang quay đầu nhìn cửa mộ đã mở, trong lòng cảm thán Diệp Phàm không đơn giản.

Thế nhưng, khi hắn nhìn thấy biểu cảm trên mặt Trương Khải Linh, độ cong nơi khóe miệng lập tức thu lại vài phần.

Giọng nói của hắn cũng trở nên có chút nghiêm túc: "Ách Ba, sao thế?

Xảy ra chuyện gì rồi?" Trương Khải Linh nói: "Không biết, tôi chỉ biết hiện tại tôi có chút bất an." Lần này, nụ cười trên khóe miệng Hách Liên Tĩnh hoàn toàn tắt ngấm.

Hai chữ "bất an" này với mối quan hệ của Trương Khải Linh, cũng giống như quan hệ giữa xe đạp và cá vậy.

Có thể nói, nếu không phải gặp ma, thì trong từ điển cuộc đời Trương Khải Linh tuyệt đối không thể xuất hiện hai chữ này.

Hách Liên Tĩnh không biết mình có nên dùng câu "quan tâm quá sẽ loạn" để giải thích tâm trạng hiện tại của Trương Khải Linh hay không.

Hắn chỉ biết, nghe Trương Khải Linh nói hai từ này, hắn hiện tại vừa lo lắng cho Diệp Phàm trong hồ nước, cũng rất lo lắng cho Trương Khải Linh bên cạnh.

Hách Liên Tĩnh trực tiếp nâng khẩu súng sau lưng lên, kéo chốt an toàn.

Nhìn thấy động tác lên đạn của Hách Liên Tĩnh, phản ứng lớn nhất chính là đám tàn binh lính đánh thuê đã bị Hách Liên Tĩnh chĩa súng vào nhiều lần nhất sau khi đến đây.

Bọn họ thấy cửa mộ mở ra cũng vừa mới thở phào nhẹ nhõm, giờ tim lại treo lên cổ họng.

Blair (Bố Lai Nhĩ) vừa muốn sờ súng tự vệ, vừa lớn tiếng nói với Hách Liên Tĩnh: "Các người hiện tại đang livestream đấy!

Mà lúc này người xem livestream không chỉ có khán giả nước các người đâu." Hách Liên Tĩnh hiện đang lo lắng cho Diệp Phàm, không có tâm trạng đôi co với tên lính đánh thuê này, hắn mất kiên nhẫn nói: "Câm mồm.

Mày tưởng ở đây muốn lấy mạng mày, còn cần tao phải tự mình

ra tay sao?" Trương Cường cũng bước lên phía trước, nói: "Hắc gia, không cần nói nhảm với bọn họ.

Hiện tại mọi manh mối ở đây đều chỉ ra ngôi mộ cổ này là mộ cổ của Đại Việt chúng tôi, vậy thì hiện tại bọn họ coi như là tự tiện xông vào mộ cổ nước khác, xâm phạm chủ quyền quốc gia của chúng tôi.

Đến lúc rời khỏi đây, tôi sẽ công tay giải bọn họ về.

Để cho bọn họ vào tù đạp máy khâu, để những lao động nhập khẩu miễn phí này cống hiến cho ngành dệt may Đại Việt chúng ta." Trương Cường vừa nói, vừa chú ý thấy Trương Khải Linh vốn luôn bình tĩnh đến mức hờ hững, và Hách Liên Tĩnh vốn luôn cợt nhả, lúc này cả hai đều đồng loạt nhìn chằm chằm về hướng hồ nước. "Nhắc mới nhớ, Tiểu Diệp tiểu ca sao vẫn chưa ra?" Tuy nhiên, anh ta vừa hỏi dứt câu, trong hồ nước bằng đá cẩm thạch bỗng nhiên trào ra một lượng nước lớn.

Giống như có một nơi nào đó đang bơm nước xối xả vào, và rất nhanh đã vượt quá dung lượng tối đa của cái hồ đá này.

Sắc mặt ba người đột ngột thay đổi.

Trương Khải Linh không hề do dự, chỉ thấy thanh Kinh Trập trong tay hắn lóe lên ánh sáng màu tím lam, hắn không thông báo cho bất kỳ ai, lao thẳng về phía hồ nước đá cẩm thạch.

Động tác của hắn cực nhanh, Hách Liên Tĩnh và Trương Cường ở phía sau đều chỉ có thể nhìn thấy một tàn ảnh của Trương Khải Linh.

Thậm chí trên tàn ảnh đó dường như còn đang phát ra ánh sáng tím lam.

Hách Liên Tĩnh phản ứng chậm hơn Trương Khải Linh một nhịp, hắn nói với Trương Cường trước: "Trương đội trưởng, đưa các thành viên đến chỗ cửa mộ mới mở để tránh né một chút, nhanh lên!" Nói

xong, hắn cũng không quay đầu lại đuổi theo bóng lưng Trương Khải Linh.

Trương Cường tuy lúc này cũng vô cùng lo lắng cho Diệp Phàm trong hồ nước, nhưng anh ta tự biết thân thủ của mình so với Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh đã lao lên phía trước thì căn bản không có cửa xen vào.

Hơn nữa các nhân viên khác của đội khảo cổ cũng cần được bảo vệ.

Trương Cường cắn răng, quay đầu chỉ huy các thành viên đội khảo cổ đang vừa ngơ ngác vừa căng thẳng khi phát hiện dị trạng trong hồ nước: "Tất cả mọi người, đều chạy về hướng cửa mộ mới mở!

Nhanh!" Lúc này, Trương Khải Linh - người phản ứng đầu tiên - đã đến bên mép hồ nước đá cẩm thạch.

Hắn dùng một động tác phản trọng lực khiến Newton phải xấu hổ, đạp lên thành hồ nhảy vọt lên, phi thân lao xuống nước.

Trương Khải Linh nín thở, mở mắt lặn xuống.

Lúc này trong nước đã tràn ngập bọt khí màu trắng xóa, che khuất tầm nhìn của Trương Khải Linh.

Trương Khải Linh lắc đầu trong nước, ý đồ muốn làm tan những bọt khí này, hắn có thể lờ mờ nhìn thấy ở vị trí thấp nhất, có một cái bóng đen khổng lồ.

Bỗng nhiên, có người vỗ vai hắn.

Trương Khải Linh quay đầu lại, phát hiện Hách Liên Tĩnh lúc này cũng đã lặn xuống.

Hách Liên Tĩnh cũng đang nín thở, mái tóc mái bồng bềnh trước

trán, nhưng cặp kính râm trên mặt hắn vẫn bất di bất dịch.

Chương 165

Hách Liên Tĩnh ra hiệu tay cho Trương Khải Linh: "Không ổn, bên trong có một con quái vật lớn, nguy hiểm." Thực ra Hách Liên Tĩnh cũng không thể nhìn rõ mọi thứ dưới đáy nước như trong môi trường bình thường.

Nhưng lúc này thị lực tuyệt giai của hắn vẫn phát huy chút tác dụng.

So với người bình thường, độ rõ nét hắn nhìn thấy vẫn cao hơn rất nhiều.

Cũng chính vì thế, tâm trạng hiện tại của hắn mới không nhẹ nhàng như mọi khi.

Trương Khải Linh há miệng, nhưng không thở, chỉ dùng khẩu hình hỏi Hách Liên Tĩnh: "Diệp Phàm đâu?" Hách Liên Tĩnh liên tục dùng thủ ngữ đơn giản cố gắng diễn đạt ý tứ phức tạp cho Trương Khải Linh: "Không thấy, có khả năng bị con quái vật kia chắn mất rồi.

Đáy hồ biến mất rồi, nước đang trào ngược lên.

Con quái vật kia là nhện khổng lồ, rất lớn.

Không ở đáy hồ, còn sâu hơn cả đáy hồ." Trương Khải Linh nhíu mày, gật đầu với Hách Liên Tĩnh, ý bảo mình đã hiểu.

Sau đó, hắn siết chặt thanh Kinh Trập trong tay, ánh sáng tím lam của Kinh Trập càng thêm rực rỡ.

Hách Liên Tĩnh dường như ý thức được Trương Khải Linh muốn làm gì.

Hắn dựa vào sự hiểu biết về Trương Khải Linh qua nhiều năm hợp tác, vô cùng nhanh tay lẹ mắt giơ tay túm lấy vai Trương Khải

Linh.

Khoảnh khắc tiếp theo, khi Hách Liên Tĩnh cảm thấy dòng nước xung quanh bỗng trở nên sắc bén, giống như có rất nhiều lưỡi dao nhỏ cứa vào người, hắn biết dự đoán của mình là chính xác.

Nhưng cảm giác này cũng chỉ kéo dài chưa đến một giây, hắn đã theo Trương Khải Linh dùng một chiêu thuấn di đến bên cạnh con quái vật kia.

Khi Trương Khải Linh dừng lại, Hách Liên Tĩnh cũng kịp thời buông vai hắn ra, nhào lộn vài vòng dưới lực cản khổng lồ của nước mới ổn định lại thân mình.

Mà khi hắn vừa ổn định lại, Trương Khải Linh đã nhanh chóng túm lấy một cái chân của con nhện khổng lồ, mượn lực lật người lên, đạp lên lưng nó.

Chỉ thấy cái lưng đó giống như một con bọ cánh cứng mọc đầy lông nhung, thể hình khổng lồ nhìn trong nước quả thực như một hòn đảo nhỏ.

Con nhện khổng lồ này không hề nằm yên, đang giãy giụa với biên độ nhỏ.

Lượng lớn bọt khí trắng xóa này ngoài việc bị cuốn lên từ đáy hồ đã mở, còn có một phần là do sự giãy giụa của con nhện tạo ra.

Trương Khải Linh bị lắc lư một cái trên lưng nhện, sau đó quỳ một gối xuống, cắm thanh Kinh Trập nông nông vào lưng nhện để giữ thăng bằng.

Chỉ mới cắm nhẹ như vậy, Trương Khải Linh đã cảm nhận được độ cứng của lớp vỏ giáp này.

Trương Khải Linh đưa hai ngón tay chạm vào chỗ tiếp xúc giữa Kinh Trập và vỏ nhện, hơi nhíu mày.

Thứ này có độc!

Không thể dùng Kinh Trập trực tiếp mổ bụng nó!

Nếu không đám nước đang trào ra ngoài này sẽ biến thành một mối đe dọa khổng lồ khác!

Đồng tử hắn dao động, sau đó, hắn rút Kinh Trập ra, chĩa vào lòng bàn tay mình.

Hắn phóng huyết chưa bao giờ do dự, nhưng lần này lại do dự trong một khoảnh khắc ngắn ngủi.

Hắn bỗng nhớ lại những lời Diệp Phàm nói với hắn lần phóng huyết trước.

Diệp Phàm từng nói, nếu còn làm tổn thương bản thân như vậy nữa, cậu sẽ tịch thu Kinh Trập.

Nhưng mà, chút mức độ này, so với việc cứu người nói ra câu đó thì tính là gì?

Trương Khải Linh nhìn lòng bàn tay mình, ánh mắt lại lần nữa khôi phục vẻ kiên định trong nháy mắt, thậm chí còn kiên định hơn tất cả những lần phóng huyết trước đây.

Bởi vì những lần trước phóng huyết, mục đích quan trọng hơn là tiêu diệt những quái trùng đòi mạng trước mắt.

Còn lần này, hắn thực sự có một người bắt buộc phải cứu, nhất định phải cứu, liều mạng cũng phải cứu về.

Tuy nhiên, ngay khi Kinh Trập sắp sửa rạch vào lòng bàn tay hắn, ánh sáng tím lam lóe lên, biến thành màu vàng hồng.

Đồng tử Trương Khải Linh co rút mạnh, thậm chí vì tim đập hụt một nhịp mà há miệng, nhả ra hai cái bong bóng.

Đó là màu sắc độc nhất vô nhị của Diệp Phàm!

Trong lòng hắn vừa kinh vừa hỉ.

Hách Liên Tĩnh cũng nhìn thấy sự thay đổi của Kinh Trập, khóe miệng đang nghiêm túc lại nhếch lên một nụ cười.

Ngay sau đó, Kinh Trập lại lần nữa hóa thân thành kẻ phản bội nhỏ, bay khỏi tay Trương Khải Linh.

Diệp Phàm từ dưới đáy nước lao lên, động tác rất nhanh, cứ như thể bản thân cậu chính là nhân ngư sống trong nước vậy.

Diệp Phàm bơi đến chỗ cao, đón lấy Kinh Trập, nhìn Trương Khải Linh, nói vọng trong nước: "May mà Kinh Trập khá ngoan, mách lẻo với tôi có người nói lời không giữ lời." Trương Khải Linh ngẩng đầu nhìn Diệp Phàm lúc này đang ở vị trí cao hơn mình, trong ánh mắt mang theo chút ý cười bất lực.

Thực ra nói gì mà không giữ lời chứ, chính hắn hình như chưa từng hứa hẹn bằng lời nói với Diệp Phàm.

Nhưng rất kỳ lạ, cả hai người họ đều đã ngầm thừa nhận đây là một lời ước định.

Hiện tại đã nhìn thấy Diệp Phàm, tim của Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh đều đã trở về lồng ngực.

Hách Liên Tĩnh quạt tay vài cái bơi lên, trực tiếp chắn giữa hai người, dùng bản thân làm tường người, cắt ngang màn "liếc mắt đưa tình" của hai người kia.

Hắn dùng tay chỉ chỉ con nhện khổng lồ, lại ra hiệu hỏi: "Thứ này xử lý thế nào?

Nó sắp chết rồi à?" Trương Khải Linh cũng nhìn xuống dưới chân mình.

Vừa rồi hắn có chút quan tâm quá hóa loạn, một lòng chỉ muốn

giết chết con nhện khổng lồ này để tìm Diệp Phàm.

Hiện tại sau khi yên tâm, hắn mới chú ý đến điểm bất thường của con nhện.

Con nhện khổng lồ này đến giờ vẫn luôn giãy giụa biên độ nhỏ, không hề có động tác lớn.

Cảm giác này giống như bị thứ gì đó cố định tại đây, mà nó lúc này đang ra sức vùng vẫy thoát khỏi sự kìm hãm đó.

Diệp Phàm nhìn thoáng qua con nhện, dường như cũng nhớ ra điều gì, "A" một tiếng.

Sau đó giải thích: "Xin lỗi, quên mất nó." Diệp Phàm búng tay một cái, nói: "Từ đâu đến, thì về đó đi." Toàn bộ thao tác cứ như là giải trừ thôi miên vậy.

Biểu cảm trên mặt Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh đều thoáng chút chấn động, đã nghĩ đến việc con nhện khổng lồ có lẽ sẽ phản ứng theo lời Diệp Phàm.

Thế nhưng, khi cả hai đều đang đợi con nhện phản ứng, thì con nhện khổng lồ kia vẫn nằm nguyên tại chỗ, bất động, không hề có bất kỳ phản ứng nào như hai người dự đoán.

Hách Liên Tĩnh cúi đầu ôm bụng, vai run lên bần bật.

Nếu không phải đang ở dưới nước, hắn không có cách nào tự do hô hấp như Diệp Phàm, thì hiện tại nhất định hắn là người cười to nhất.

Đuôi mắt Trương Khải Linh cũng vương chút ý cười.

Diệp Phàm ho khan hai tiếng, giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Chỉ cần mình không ngại, thì người ngại sẽ là người khác.

Tuy nhiên muốn hai người này ngại ngùng, có khả năng còn khó hơn lên trời.

Diệp Phàm biết vấn đề nằm ở đâu.

Chương 166

Cái phần thưởng 'Tuần Thú' này, chủ yếu vẫn là tuần thú, nghe hệ thống giới thiệu lúc đó cũng là đặc biệt hiệu quả nhất với loài chó, cho nên chủ yếu hình như vẫn là... huấn cẩu.

Vừa rồi hình như lúc định thân con 'Góa Phụ Đen' thủy sinh khổng lồ này, không hề qua suy nghĩ gì, chỉ là vô thức tiến hành, cảm xúc kiên định hơn.

Sau khi tìm ra mấu chốt vấn đề, Diệp Phàm bắt đầu tự bào chữa cho mình: Quái thú cũng tính là thú!

Sau đó, Diệp Phàm dùng phương pháp tự thuyết phục duy tâm chủ nghĩa kiểu "tôi tư duy nên tôi tồn tại, vũ trụ là tâm tôi, tâm tôi là vũ trụ", khiến bản thân trong tiềm thức càng thêm kiên định tin tưởng: Đây là thú, thú thì có thể huấn luyện.

Cậu nhìn lại con nhện khổng lồ, lần này, giọng điệu nghe không còn dễ thương lượng như vậy nữa: "Đừng để tôi lặp lại lần thứ ba.

Từ đâu đến, thì cút về đó." Nghe Diệp Phàm mở miệng lần thứ hai, Hách Liên Tĩnh cười cười.

Hắn ngẩng đầu nhìn Diệp Phàm, đang định bơi lên an ủi Tiểu Diệp tử vừa hiếm khi trang bức thất bại một chút.

Bỗng nhiên, dưới chân rung chuyển.

Giống như hòn đảo nhỏ dưới đáy biển xảy ra động đất vậy, Hách Liên Tĩnh đang lơ đễnh suýt chút nữa bị lắc ngã nhào, may mà Trương Khải Linh một tay vớt lấy cánh tay hắn, lúc này mới không để Hách Liên Tĩnh ngã sõng soài trên lưng nhện.

Cú lảo đảo này khiến Hách Liên Tĩnh nhả ra một chuỗi bong bóng

trong nước.

Hắn nhìn về phía Trương Khải Linh, trong đôi mắt đạm mạc kia thế mà lại mang theo một tia... hả hê khi người gặp họa.

Cứ như thể tên Ách Ba già này đã dự liệu được sự việc sẽ phát triển như thế này vậy.

Trong lòng Hách Liên Tĩnh hậm hực, thầm nghĩ: Tên Ách Ba nhà cậu cười cái gì mà cười, vừa rồi nhìn thấy Tiểu Diệp tử hiếm khi thất thố, khóe miệng cậu rõ ràng cũng nhếch lên hai pixel đấy nhé!

Sau đó, Hách Liên Tĩnh lại nhìn về phía Diệp Phàm.

Hắn cũng nhìn thấy nụ cười ranh mãnh thoáng qua trong đôi mắt trong veo sạch sẽ của Tiểu Ách Ba.

Hách Liên Tĩnh nghiến răng cười cười, giận từ trong tâm khởi, ác hướng mật biên sinh, một ý niệm cực kỳ tà ác chui vào trong não hắn: Hắn hiện tại đã không còn là Hách Liên Tĩnh nữa.

Hắn hiện tại là Hách Liên Tĩnh (đã hắc hóa), Nữu Hỗ Lộc Hách Liên Tĩnh.

Hắn hiện tại không phải đến để gia nhập cái gia đình này, hắn hiện tại đến là để phá hoại cái gia đình này!

Không thể để tên Ách Ba già bề ngoài nghiêm túc, thực tế bên trong xấu xa ngầm này dạy hư Tiểu Ách Ba được!

Trong lúc Hách Liên Tĩnh đang hậm hực lên kế hoạch tà ác trong lòng, Trương Khải Linh đã túm lấy cánh tay hắn bơi lên một đoạn, đến bên cạnh Diệp Phàm.

Cùng lúc đó, con nhện khổng lồ như hòn đảo nhỏ dưới đáy biển kia đã bắt đầu chuyển động.

Đầu tiên nó giãy giụa tại chỗ một lát, giống như bệnh nhân vừa

hết thuốc mê vậy.

Sau đó, thân thể to lớn kia liền bắt đầu bơi về phía sâu hơn.

Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh nhìn phản ứng của con nhện, biết nó đang bắt đầu hành động theo chỉ thị của Diệp Phàm.

Mà nương theo động tác của con nhện khổng lồ này, trong hồ nước lại lần nữa bị khuấy lên một lượng lớn bọt khí trắng xóa.

Lúc này, thời gian nín thở của hai người đã sắp đạt đến giới hạn.

Diệp Phàm cúi đầu nhìn thoáng qua phương hướng con nhện rời đi, cậu lại nhìn về phía Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh.

Không biết có phải do xuống mộ, quanh năm không thấy ánh mặt trời hay không, da của hai người này đều trắng hơn người bình thường một chút.

Phối hợp với khuôn mặt góc cạnh phân minh của cả hai, có thể nói đây tuyệt đối là hai soái ca da trắng lạnh lùng tiêu chuẩn.

Chính vì vậy, nếu sắc mặt hai người có thay đổi gì, cũng đều rõ ràng hơn người thường.

Lúc này Diệp Phàm phát hiện, trên mặt Trương Khải Linh đã xuất hiện một chút ửng đỏ.

Tuy biểu cảm của hắn không có gì bất thường, nhưng Diệp Phàm cũng đoán được, đây là do nín thở dẫn đến thiếu oxy nhẹ.

Còn Hách Liên Tĩnh vừa rồi bị lắc một cái đến mức nhả ra một chuỗi bong bóng, vệt ửng đỏ trên mặt còn rõ ràng hơn Trương Khải Linh một chút.

Đương nhiên, chuyện này chắc cũng liên quan đến việc Hắc Nhãn Kính cao to hơn Tiểu Ca một chút, dù sao lượng oxy tiêu thụ cũng có liên hệ trực tiếp với thể hình.

Nhưng chỉ nhìn biểu cảm hai người, thì không nhìn ra bất kỳ sự khác lạ nào.

Mà lúc này, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh quả thực đã cảm nhận được một tia khó chịu về mặt thể xác.

Thế nhưng, dựa vào sự ăn ý nhiều năm cũng như sự hiểu biết về đối phương, bọn họ đồng thời ý thức được ông bạn già bên cạnh đã phát ra một lời khiêu chiến không lời.

Nếu đối phương không chịu cúi đầu trước, thì bọn họ cũng tuyệt đối không chịu tỏ ra yếu thế đầu tiên!

Đây là lần đầu tiên hai người âm thầm kimb kựa nhau rõ ràng như vậy sau nhiều năm hợp tác.

Trương Khải Linh nhìn về phía Diệp Phàm, dường như đang dùng ánh mắt hỏi cậu tiếp theo muốn làm gì.

Mà Diệp Phàm nhìn trái sang Trương Khải Linh, nhìn phải sang Hách Liên Tĩnh.

Sau đó, lượn vào giữa hai người, vừa nhả bong bóng vừa nói: "Tôi đưa hai người lên trước, rồi quay lại đóng đáy hồ này.

Cứ trào nước vào mãi thế này, cả cái mộ sẽ bị ngập mất." Sau đó, cậu kẹp lấy cánh tay hai người, bắt đầu bơi nhanh lên phía trên với mục tiêu rõ ràng.

Tốc độ đó, thế mà chẳng chậm hơn tốc độ Kinh Trập thuấn di trong nước vừa rồi là bao!

Dưới chân ba người để lại ba vệt nước dài tuyệt đẹp.

Lúc này, các thành viên đội khảo cổ đều đang căng thẳng tột độ nhìn về phía hồ nước đá cẩm thạch.

Cái hồ đó vẫn đang ùng ục trào nước ra ngoài.

Đến giờ cũng chỉ mới qua vài phút ngắn ngủi, mà trong gian mộ thất quy mô khá lớn này, nước tích tụ đã ngập qua nửa bắp chân.

Nếu cứ theo tốc độ này, rất nhanh thôi, cả gian mộ thất sẽ bị nhấn chìm.

Nếu không phải cửa mộ mới đã được mở ra, thì gian mộ thất này sẽ sắp sửa biến thành một cái bể nước kín mít khổng lồ!

Các đội viên lại lo lắng nhìn thoáng qua thiết bị kết nối với máy móc trên người Diệp Phàm.

Nếu không phải thông qua camera hành trình và thiết bị liên lạc mang theo trên người Diệp Phàm, truyền lại hình ảnh góc nhìn thứ nhất của cậu vào máy, thì Trương Cường và Khâu Ninh tuyệt đối đã hành động rồi.

Bất chấp mọi giá, nhất định phải vớt Diệp Phàm về!

May mà, bọn họ hiện tại đã có thể nghe thấy tiếng Diệp Phàm lần nữa, nhìn thấy hình ảnh camera trên người Diệp Phàm truyền về.

Sau khi nghe thấy hai câu Diệp Phàm vừa nói với Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh, rất nhanh, bọn họ đã thấy ba cái đầu đẹp trai ngoi lên khỏi mặt nước.

Rất ăn ý đồng thời hất tóc, những giọt nước văng ra lại bay vào mặt đối phương.

Lưu Bác Văn hai mắt đỏ hoe, kích động hét lớn một tiếng: "Đại ca!" Diệp Phàm nương theo hướng âm thanh nhìn thấy Lưu Bác Văn một tay vác máy quay, một tay vẫy vẫy, chân đã bước ra một bước.

Diệp Phàm lập tức nói: "Đứng đó đừng động." Chân Lưu Bác Văn lập tức thu về.

Sau đó, Diệp Phàm nói với Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh:

"Tiểu Ca, Hắc Nhãn Kính, hai người đi hội họp với đội ngũ đi, tôi đi một lát rồi về ngay." Nói xong liền buông cánh tay hai người ra, ngay khoảnh khắc hai người theo bản năng muốn vươn tay giữ cậu lại, cậu đã lặn xuống nước lần nữa.

Chương 167

Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh nhìn bàn tay trống rỗng chẳng nắm được gì của mình, trong lòng chợt thót lên.

Biểu cảm hai người đồng thời cứng đờ trong một thoáng.

Bọn họ rõ ràng biết với thực lực của Diệp Phàm, dưới hồ nước tuyệt đối không tạo thành bất cứ mối đe dọa nào cho cậu.

Nhưng cảm giác bắt hụt này, cứ như là một điềm báo cực kỳ chẳng lành đến từ tương lai rất xa xôi nào đó, khiến trái tim đã được tôi luyện trăm ngàn lần của hai cụ già trăm tuổi bỗng nhiên nhói đau.

Hách Liên Tĩnh hỏi Trương Khải Linh: "Ách Ba, tại sao vừa rồi Tiểu Diệp tử lại đưa hai chúng ta lên trước?" Trương Khải Linh biết câu hỏi này của Hách Liên Tĩnh có ý gì.

Diệp Phàm rõ ràng có thể dùng một cách thức vô cùng nể nang đại cục, đó là đóng cơ quan đáy hồ trước, rồi cùng bọn họ lên bờ.

Nhưng Diệp Phàm lại chú ý đến việc hai người bọn họ ở dưới nước quá lâu sẽ khó chịu trước tiên, nên đã chọn cách đưa hai người lên trước, rồi quay lại một chuyến.

Hắn biết cảm giác ấm áp dâng lên trong lòng lúc đó là thế nào.

Đó là được một người thực sự đặt vào trong lòng, được trao cho sự quan tâm dịu dàng.

Mà sở dĩ Hách Liên Tĩnh hỏi như vậy, cũng chính vì hắn cũng đã ý thức được vấn đề này.

Hai người đàn ông nổi trên mặt nước, đều trầm mặc.

Vài phút sau, cảm giác bị dòng nước xối ngược lên biến mất, đầu

Diệp Phàm cũng lại lần nữa trồi lên khỏi mặt nước.

Cậu hất hất những giọt nước trên tóc, nói: "Đóng rồi, sẽ không bị ngập đâu." Sau đó, nhìn thấy hai người mặt đầy nước do bị hất vào: "Tiểu Ca, Hắc Nhãn Kính, sao hai người vẫn còn ở dưới nước thế?" Trương Khải Linh nhìn cái đầu ướt sũng của Diệp Phàm, vươn tay muốn gạt giúp cậu lọn tóc mái dính trên trán.

Diệp Phàm nhìn thấy bàn tay mang theo 'ngón tay phát khâu' đang tiếp cận trán mình, bỗng nhiên nhớ đến cú búng trán của Hách Liên Tĩnh trước đó.

Khoảnh khắc vừa chìm xuống nước lúc nãy, cậu đã thông qua mối liên hệ giữa lực Úc Lũy và lực Thần Đồ mà cảm nhận được một tia cảm xúc tiêu cực của Trương Khải Linh.

Có thể khiến Tiểu Ca có cảm xúc tiêu cực, đó tuyệt đối là một chuyện ghê gớm nha!

Khi Diệp Phàm thấy bàn tay kia vươn về phía mình, tim bỗng trầm xuống.

Thầm nghĩ, cú búng tai của Hắc Nhãn Kính cậu còn miễn cưỡng chấp nhận được, nhưng đây chính là 'ngón tay phát khâu' đấy!

Ngón tay phát khâu có thể tay không rút gạch từ bức tường xây kín mít ra đấy!

Có thể trực tiếp nhổ bật gốc cây liễu rủ đấy!

Cái này mà búng lên trán cậu, thì chẳng phải trực tiếp khiến cậu biến thành ông Thọ tinh đầu đội quả đào lớn sao?

Thế là, ngay trước khi ngón tay Trương Khải Linh sắp chạm vào trán Diệp Phàm, trong đầu Diệp Phàm tự động phát bản nhạc: "Phan Châu Đam 29 tuổi tốt nghiệp thạc sĩ tại Đại học Bách khoa Liên bang Zurich..." Một pha vẹo cổ điệu nghệ né tránh bàn tay của Trương

Khải Linh.

Cú né này của cậu khiến bọt nước lại bắn lên tung tóe, rơi vào mặt Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh bên cạnh.

Ánh mắt Trương Khải Linh khẽ biến đổi.

Cú né tránh đó của Diệp Phàm đã bỏ lỡ khoảnh khắc đặc sắc khi ánh mắt Trương Khải Linh thay đổi, nhưng sự thay đổi này lại lọt vào mắt Hách Liên Tĩnh.

Trong mắt Hách Liên Tĩnh, ánh mắt này có thể nói là vô cùng thần kỳ.

Tiền điệu là một tia tổn thương, ngay sau đó thoáng qua thế mà lại mang theo một tia giống như tính xâm lược trước thời không.

Và sau khoảnh khắc sắc bén ngắn ngủi đó là một sự nhẫn nại, dường như là một loại cảm xúc tương đối kiềm chế.

Những loại cảm xúc này, trước đây Hách Liên Tĩnh có nghĩ cũng sẽ không gắn chúng với Trương Khải Linh.

Những cảm xúc này với mối quan hệ của Trương Khải Linh, vẫn là câu nói kia, giống như cá và xe đạp vậy.

Trừ khi gặp ma, nếu không giữa hai bên tuyệt đối là hai đường thẳng song song thẳng tắp.

Cho dù hắn thực sự có những cảm xúc này, cũng tuyệt đối sẽ không biểu hiện ra ngoài.

Hiện tại, thế mà đã đến mức độ để cho mình dễ dàng nhận ra như vậy.

Thế thì rất có thể nói lên rằng, những cảm xúc này đã tích tụ trong lòng hắn đến trình độ nào rồi.

Hách Liên Tĩnh thầm phát ra một tiếng cười nhạo trong lòng: "Ha

ha, Ách Ba Trương cậu cũng có ngày hôm nay à." Không phải chỉ bị Tiểu Diệp tử né một cái thôi sao?

Nhìn cậu sầu chưa kìa.

Nghĩ vậy, Hách Liên Tĩnh giơ tay lên, muốn xoa gáy Diệp Phàm.

Tuy nhiên, tính cảnh giác của Diệp Phàm khiến cậu trong nháy mắt cảm nhận được luồng không khí chuyển động sau đầu, cảm giác nguy cơ đến từ phía sau này khiến trong đầu Diệp Phàm lại lần nữa tự động phát nhạc nền Phan Châu Đam.

Lần nữa, Diệp Phàm né tránh Hách Liên Tĩnh.

Tay Hách Liên Tĩnh cũng cứng đờ giữa không trung, năm ngón tay thon dài đẹp đẽ lúc này không có ngón nào là không đau lòng.

Đã hoàn toàn quên mất khoảnh khắc trước đó mình đã cười nhạo Trương Khải Linh thế nào.

Diệp Phàm nhìn hai người này.

Thầm nghĩ lúc mình lặn xuống, hai người này rốt cuộc đã xảy ra câu chuyện hay là sự cố gì?

Sao tâm trạng trông đều ủ dột thế?

Hơn nữa từng người một, sao cứ luôn có ý đồ gây khó dễ với cái đầu của cậu vậy?

Đây là sự ghen tị đối với soái ca xuất thủy, người đàn ông tốt ướt sũng sao?

Diệp Phàm sờ sờ đầu, thực sự nghĩ không thông nguyên nhân tâm trạng hai người thay đổi.

Cậu đành phải mở miệng trước, phá vỡ sự yên lặng lúc này: "Đừng ngâm nước nữa, chúng ta cũng khẩn trương ra ngoài thôi?" Sau đó, cậu bỗng nhớ ra điều gì, đưa thanh Kinh Trập trong tay cho

Trương Khải Linh, nói: "Quên trả Kinh Trập cho anh rồi Tiểu Ca." Thần tình Trương Khải Linh lúc này đã khôi phục bình thường.

Nhưng Diệp Phàm vẫn có thể cảm nhận được chút buồn bã vương vấn trong cảm xúc của hắn.

Trương Khải Linh nhận lấy Kinh Trập, nắm một cái, thân đao Kinh Trập liền khôi phục thành màu tím lam thuộc về hắn, gật đầu: "Diệp Phàm, sau này đừng hành động một mình." Diệp Phàm gật đầu, suy nghĩ trong lòng lại thành thật hơn động tác: Có sao nói vậy, người luôn thích hành động đơn lẻ, do đó động một chút là chơi trò mất tích, không phải nên là anh sao Tiểu Ca?

Thế là, cậu bổ sung: "Tiểu Ca, anh cũng vậy." Trương Khải Linh nhìn thoáng qua Diệp Phàm, trong mắt lướt qua một tia cười ý khó có thể phát hiện, gật đầu.

Diệp Phàm cảm nhận rõ ràng nỗi sầu muộn kia đã tan đi.

Tâm trạng cậu cũng tươi sáng hơn một chút, nở một nụ cười nhàn nhạt, nói: "Vậy chúng ta ra ngoài thôi." Cậu đang chống tay lên mép hồ định leo ra, vai đã bị đè lại.

Quay đầu, đối diện với một cặp kính râm, trên tròng kính còn phủ một lớp nước, đang nhỏ tong tong xuống.

Lúc này, Diệp Phàm thế mà lại cảm nhận được một tia u ám trên gương mặt tươi cười của Hách Liên Tĩnh.

Hách Liên Tĩnh cứ dùng nụ cười phản diện này nói với Diệp Phàm: "Tiểu Diệp tử, cậu có phải hơi bên trọng bên khinh rồi không?" Diệp Phàm vừa suy nghĩ dụng ý thực sự trong câu nói này của Hách Liên Tĩnh, vừa vươn tay, giúp hắn gạt nước trên kính râm xuống: "Hả?" Hách Liên Tĩnh thoạt tiên là ngẩn ra, sau đó trong nụ cười có thêm vài phần bất lực.

Hắn cười như nhận mệnh, buông vai Diệp Phàm ra, nói: "Đi đi đi, chúng ta ra ngoài thôi.

Trong nước này lạnh lẽo lắm." Nói xong, tự mình leo ra khỏi hồ nước trước, tiếp đất bằng một phương thức vô cùng nhẹ nhàng, sau đó giơ tay dang rộng cánh tay về phía trên: "Miễn phí đón một cái, hai người các cậu, ai đến trước được trước nhé." Trương Khải Linh và Diệp Phàm nhìn xuống, sau đó hai người cũng leo ra khỏi hồ, giống như hai con mèo, đáp xuống hai bên trái phải của Hách Liên Tĩnh.

Hách Liên Tĩnh xoay người, kẹp cổ hai con 'Ách Ba' vào khuỷu tay mình, dẫn hai người đi về phía lối vào mộ thất mới, hội họp với các thành viên đội khảo cổ.

Diệp Phàm đi qua Lưu Bác Văn đang đứng đầu tiên, nhìn thấy đôi mắt ân cần kia xong thì xoa xoa đầu cậu ta.

Mà lọn tóc mái dính trên trán cậu, lọn tóc mà Trương Khải Linh muốn giúp cậu gạt ra nhưng bị cậu né tránh trong tiếng nhạc nền Phan Châu Đam, cuối cùng lại được Lưu Bác Văn vươn tay vén lên thành công.

Chương 168

Sau đó cậu chào hỏi Bạch Trường Minh và Mạc Hồng Hiên: "Đáy hồ đã đóng lại rồi, có thể xác định là, bất kể người đến sau lại có ai, đã làm gì với ngôi mộ này, thì niên đại xây dựng ban đầu của ngôi mộ này đều là thời Tần." Bạch Trường Minh vội vàng kiểm tra Diệp Phàm từ trên xuống dưới, thấy cậu ướt sũng từ đầu đến chân, mà hai vị cố vấn bên cạnh Diệp Phàm cũng như vậy.

Ông hơi nhíu mày, nói: "Là tôi suy xét không chu toàn." Diệp Phàm thầm nghĩ cái này cũng chẳng có gì mà không chu toàn, dù sao những hành thi trước đó và mấy con tàu đắm lớn kia đều chỉ hướng triều đại ngôi mộ cổ này về thời Minh.

Cậu đang định an ủi Bạch Trường Minh rõ ràng đang có chút tự trách.

Bạch Trường Minh lại nói: "Thế mà lại để các cậu cứ thế xuống nước.

Cứ đi tiếp như vậy, trong môi trường lạnh lẽo như ở mộ cổ, sẽ bị cảm mạo đấy." Nói rồi, ông quay đầu nhìn Trương Cường phía sau: "Trương đội trưởng, phiền cậu chuẩn bị cho ba vị cố vấn một đống lửa, để bọn họ hong khô quần áo trước đã." Diệp Phàm nuốt lời định nói trở lại vào bụng.

Sự tự trách này của Bạch giáo sư lại mang theo chút ngữ khí nghiêm túc, thực sự rất khó khiến người ta liên tưởng đến sự phát triển của sự việc nha!

Trong lúc Trương đội trưởng chuẩn bị đống lửa, Lưu Bác Văn sán lại gần Diệp Phàm, hỏi chuyện vừa rồi: "Đại ca, vừa rồi sao anh đột nhiên mất liên lạc thế.

Em ở bên ngoài nhìn mà sợ hết hồn!" Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh cũng nhìn về phía Diệp Phàm, hai người bọn họ cũng có chút tò mò.

Mà trên mặt Diệp Phàm, lộ ra một thoáng thần sắc xấu hổ cực kỳ không rõ ràng.

Nhất thời, ánh mắt của hầu như tất cả mọi người đều đổ dồn về phía Diệp Phàm.

Nhìn thấy Diệp Phàm thao tác trong hồ nước sau đó, bọn họ thực sự nghĩ không ra, rốt cuộc vì sao Diệp Phàm lại mất liên lạc trong một khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy.

Vấn đề này, ngay cả Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh cũng không nghĩ ra.

Bọn họ tận mắt nhìn thấy, ngay cả con nhện khổng lồ kia cũng phải ngoan ngoãn quay trở về đáy biển sâu sau sự cảnh cáo "quá tam ba bận" của Diệp Phàm.

Vậy thì trong cái hồ nước bằng đá cẩm thạch trắng kia, rốt cuộc còn thứ gì có thể tạo thành uy hiếp đối với Diệp Phàm được nữa?

Đồng thời, khán giả trong phòng livestream cũng đang tiến hành đủ loại suy đoán về những gì Diệp Phàm đã trải qua dưới nước: "Có khi nào dưới nước có thứ gì tà môn hơn, đã bị Tiểu Diệp tộc trưởng âm thầm giải quyết rồi không?" "Ồ?

Trong ngôi mộ này còn có bí mật gì mà Trẫm không được biết sao?" "Chẳng lẽ Tiểu Diệp tộc trưởng gặp rắc rối gì bên trong, không muốn để chúng ta lo lắng?" "Là thật sự không muốn để chúng ta lo lắng, hay là không muốn để người thực sự xuống hồ nước cứu cậu ấy lo lắng đây?

Mặt chó x3." "Tình anh em thần tiên của Thiết Tam Giác, tôi nói

đến mệt rồi!

Câu chuyện cảm động Quan Vũ ta đến cứu người, lại được ngươi cứu về." "Cho nên tôi phải làm thế nào mới để cho thằng anh em oan gia của tôi nhìn thấy mấy video này đây?" "Thiết Tam Giác tình anh em thần tiên x, Khảo Cổ 101 tình yêu thần tiên √." "Anh em xem xong: Trong phòng tao có mấy thứ hay ho lắm, dạy mày leo rank (dualang)." Mà ngay lúc này, mấy thành viên đội bảo vệ đã nhóm lên hai đống lửa trên bậc thang chưa bị nước ngập.

Ba người ướt sũng toàn thân được mời đến bên đống lửa, đống lửa còn lại dùng để hong khô quần áo ướt của bọn họ.

Nhiếp ảnh gia rất tâm lý mà di chuyển ống kính đi chỗ khác trong tiếng kêu ai oán của làn sóng bình luận.

Hách Liên Tĩnh nhìn về phía Diệp Phàm, nói: "Nếu ngại nói thì có thể lén nói cho tôi biết.

Tôi tuyệt đối không kể cho người khác." Diệp Phàm cảm thấy độ tin cậy của nụ cười đó còn thấp hơn cả việc hắn nói mình đã nộp đủ tiền thuê nhà. "Không có gì phải ngại." "Nguyên lý cơ quan này là phải mở hai lần." "Lần thứ nhất là mở đáy hồ và cửa mộ thất, lần thứ hai là đóng cửa đáy hồ, lần thứ ba chính là đóng lại cửa mộ thất một lần nữa." "Sau khi tôi khởi động cơ quan lần thứ nhất, đáy hồ mở ra." Mọi người biết đoạn sau này chính là trọng điểm khiến Diệp Phàm mất liên lạc, tất cả đều có chút khẩn trương lại mong chờ nhìn hắn.

Tưởng rằng có thể nghe được một câu chuyện hiểm tượng hoàn sinh, vạn phần hung hiểm kích thích.

Một vài đội viên thậm chí đã căng thẳng nín thở.

Giọng nói của Diệp Phàm lại vẫn bình thản như vừa rồi, tiếp tục nói: "Con Hắc Quả Phụ (Nhện góa phụ đen) ở dưới kia ngoi lên, tơ

nhện móc vào đao sau lưng tôi làm rơi mất." "Tôi đi nhặt đao." Diệp Phàm hồi tưởng lại cảnh tượng lúc đó một chút.

Sau khi đáy hồ mở ra, hắn đang định khởi động cơ quan lần thứ hai, kết quả chỉ cảm thấy sau lưng nhẹ bẫng, Hắc Kim Cổ Đao lại bị tơ nhện dính vào kéo đi mất.

Hắc Kim Cổ Đao sau khi rời khỏi người hắn liền rơi thẳng xuống đáy biển sâu với tốc độ cực nhanh, lực cản của nước hoàn toàn không tạo thành bất kỳ ảnh hưởng nào đối với nó.

Diệp Phàm đành phải có chút bực bội bắt con Hắc Quả Phụ thủy sinh kia đứng yên tại chỗ, đừng ra ngoài quấy rối, cũng đừng gây rối cho hắn, sau đó liền lặn xuống chỗ sâu hơn để vớt Hắc Kim Cổ Đao của mình.

Sở dĩ mất liên lạc, hoàn toàn là vì khoảng cách quá xa, đã không còn cách nào thu được tín hiệu.

Tâm trạng của hắn lúc đó chỉ có cảm thán: Vì sao Hắc Kim Cổ Đao không thể giống như Kinh Trập, gọi một tiếng là có thể ngoan ngoãn bay về tay mình chứ?

Diệp Phàm nói đến đây, các thành viên đội khảo cổ đã đại khái biết được chuyện gì xảy ra.

Ngay từ lúc ở trên con thuyền ma khổng lồ, bọn họ đã được kiến thức trọng lượng cổ đao của Diệp Phàm thông qua con Thủy Viên Quỷ (khỉ nước).

Đó là trọng lượng mà sau khi bị đè lên, trực tiếp khiến cho sinh vật dưới nước như Thủy Viên Quỷ suýt chút nữa thì chết đuối!

Nhưng mà, các đội viên đã tự não bổ ra một câu chuyện thần bí và hung hiểm làm sao cũng không ngờ tới, chân tướng lại đơn giản như vậy!

Hách Liên Tĩnh ôm tám múi cơ bụng của mình cười ra tiếng: "Tiểu Diệp tử à, lúc chúng tôi không nhìn thấy, sao cậu lại trở nên đáng yêu thế hả?" Bên cạnh, Viện ca với vẻ mặt hóng hớt ghé sát lại.

Là một thành viên đội bảo vệ, cậu ta đã sớm không cần giữ kẽ, hơn nữa có loại phúc lợi này, không nhìn là không thể nào, tuyệt đối không có khả năng đó!

Viện ca thần bí nói với Hách Liên Tĩnh: "Hắc gia." Hách Liên Tĩnh cười "Hửm?" một tiếng.

Viện ca nói: "Tôi từng nghe qua một vài lời đồn đại trong dân gian." "Anh cảm thấy một người xinh đẹp, ôn nhu, lương thiện, đẹp trai, vấn đề đều không lớn." "Nhưng khi anh cảm thấy một người đáng yêu, thì về cơ bản là tiêu đời rồi." Viện ca nói xong, thập phần kiên định gật đầu với Hách Liên Tĩnh để tăng cường độ tin cậy.

Hách Liên Tĩnh nhướng mày, không đưa ra bất kỳ phản bác nào, mà là hỏi ngược lại Viện ca: "Cậu không thấy cậu ấy khá đáng yêu sao?" Viện ca dục cái di chương (giấu đầu hở đuôi) ho khan hai tiếng, nói: "Ghét Hắc gia ghê, người ta chỉ là 'khái' (ship) nhẹ một chút, đứng ở góc độ này cho rằng Tiểu tộc trưởng đáng yêu thôi." Sau đó, cậu ta giơ hai ngón tay cái lên với Hách Liên Tĩnh, nói: "Xin hãy để CP của tôi thành thật đi, bà xã Hắc gia." Nói xong, cậu ta vội vàng bôi dầu vào lòng bàn chân, lẻn về bên cạnh Lâm ca.

Lâm ca khoanh tay, cười nhạo cậu ta một tiếng: "Cậu đừng tưởng tôi không biết, người cậu nói nãy giờ rõ ràng đều là Trương - Diệp, là Trương tiểu ca với Diệp Phàm chứ gì?" Viện ca nói: "Người trưởng thành không làm lựa chọn, tôi muốn tất!" Dưới ánh mắt "cậu xem tôi có tin không" của Lâm ca, cậu ta lại nhanh chóng ngả bài: "Được rồi được rồi, tôi thừa nhận là tôi không dám quấy rầy ánh mắt kéo tơ của Trương tiểu ca được chưa?" Nói rồi, cậu ta liếc nhìn về hướng

Trương Khải Linh và Diệp Phàm.

Trương Khải Linh đang nhìn Diệp Phàm, mà Diệp Phàm thì cúi đầu, dường như căn bản không hề nghe lọt tai cuộc đối thoại vừa rồi của bọn họ, cũng căn bản không quá để ý.

Viện ca dở khóc dở cười cảm thán trong lòng một câu: "Diệp Phàm, cậu phản ứng đi chứ!

Cậu ngẩng đầu lên!

Cậu nhìn lại đi!

Ánh mắt cậu cũng kéo tơ lên đi mà!" "Diệp Phàm!

Tôi thực sự hận cậu là một khúc gỗ a!" Đồng thời, trong đầu Diệp Phàm đang cúi đầu thưởng thức tám múi cơ bụng săn chắc tinh nhuận cùng nhân ngư tuyến (V-cut) lưu loát của mình bỗng nhiên vang lên tiếng nhắc nhở quen thuộc của hệ thống: [Ting!

Hành vi khúc gỗ của ký chủ phù hợp với nhân vật Đạo Bút Tà, độ hoàn nguyên +5%, độ hoàn nguyên hiện tại là 40%, điểm số tương ứng đã nhân 40% đầu phóng vào người ký chủ.] [Chúc mừng ký chủ, nhận được phần thưởng hệ thống.] [Ting!

Bách Thảo Băng Châm.

Tương truyền được chế thành dựa trên tất cả kinh nghiệm sau khi Thần Nông nếm thử trăm loại thảo mộc, tổng cộng chín mươi chín tám mươi mốt cây, vừa có thể giải tất cả kịch độc thế gian, cũng có thể làm thuốc độc của các loại kịch độc, vui lòng phối hợp với phần thưởng y thuật đỉnh cấp Hoa Đà Tái Thế để sử dụng.] Nghe được tin tức phần thưởng này, tầm mắt Diệp Phàm rốt cuộc cũng dời khỏi cơ bụng đẹp đẽ của mình.

Đây là những dấu chấm hỏi hiện lên trên đầu Diệp Phàm.

Khoan hãy nói cái góc độ hoàn nguyên này quỷ dị bao nhiêu, hình như đây là lần đầu tiên sau khi đến thế giới này hắn nghe thấy hệ thống dùng một loại ngữ khí có chút "chỉ tiếc rèn sắt không thành thép" để nói chuyện với mình à!

Tình huống gì thế?

Cái hệ thống này sao lại "bì" (nhây/nghịch ngợm) thế?

Ghét bỏ ký chủ là mình đây sao?

Ra khỏi ngôi mộ này nếu hắn còn nhớ mối thù này, nhất định phải tìm được chức năng đánh giá 1 sao trong hệ thống.

Hơn nữa, cái góc độ hoàn nguyên này là sao?

Khúc gỗ?

Người như hắn còn chưa đủ thông minh sao?

Diệp Phàm không biết cái đánh giá "khúc gỗ" này rốt cuộc từ đâu mà ra, hắn hiện tại chỉ muốn đem cái bằng Thạc sĩ đang học tại Đại học Khảo cổ Kinh Đô của mình in đậm phóng to, dán lên trán mình.

Chẳng lẽ chỉ có làm một Phan Châu Đam 29 tuổi tốt nghiệp Đại học Bách khoa Liên bang Zurich mới có thể chứng minh mình không phải là khúc gỗ?

Chương 169

Tuy rằng Diệp Phàm cũng không treo hết những cảm xúc này lên mặt, nhưng Trương Khải Linh lại dùng Thần Đồ chi lực gian lận, nhận ra được một tia không vui trong cảm xúc của Diệp Phàm.

Anh gọi Diệp Phàm một tiếng: "Diệp Phàm." Diệp Phàm nghe thấy tên mình, quay đầu nhìn về phía Trương Khải Linh.

Ánh mắt Trương Khải Linh thập phần trịnh trọng: "Cậu không vui." Diệp Phàm bị ánh mắt kia nhìn đến thất thần một giây, hắn đột nhiên nhớ tới câu hát quen thuộc kiếp trước: "Người nhìn ta ánh mắt cuối cùng, thần tình trịnh trọng." Diệp Phàm biết hiện tại đương nhiên mình không phải đang nhìn Trương Khải Linh lần cuối, nhưng cảm xúc mà ánh mắt này mang lại cho hắn thực sự quá sâu sắc.

Chút bực bội của hắn với hệ thống cũng bị xua tan.

Hơn nữa hắn cũng không thể nói thật cho Trương Khải Linh biết, có người cảm thấy đường đường là một sinh viên ưu tú như mình là khúc gỗ được.

Diệp Phàm lắc đầu, nói: "Không sao đâu Tiểu Ca." Diệp Phàm nhìn về phía quần áo của mình, bên kia có ba lô của hắn.

Phần thưởng vừa rồi là băng châm, nghe qua là biết vật kiện cực nhỏ, hắn hiện tại muốn đi làm quen với phần thưởng này một chút, để khi cần thiết không đến mức tìm không thấy đồ.

Diệp Phàm đứng dậy từ dưới đất, nói: "Tôi đi xem quần áo khô chưa." Trương Khải Linh nhìn sâu vào Diệp Phàm một cái, gật đầu.

Đợi Diệp Phàm đi về phía chỗ phơi quần áo, Hách Liên Tĩnh ghé vào bên cạnh Trương Khải Linh. "Ách Ba, Tiểu Diệp tử sao thế?"

Trương Khải Linh lắc đầu, nói: "Diệp Phàm có tâm sự." Trương Khải Linh không nói thêm nội dung gì, nhưng Hách Liên Tĩnh đã hiểu rõ.

Khi hắn nhìn thấy tờ giấy tím trên đỉnh mộ, nghe thấy Diệp Phàm phiên dịch ra "Cửu Nhân" (Chín người) thì đã biết rồi.

Đặc biệt là phương thức phá giải sắp xếp cơ quan đáy hồ, gần như đã cùng đường bí lối.

Đằng sau ngôi cổ mộ này là hai dòng máu thần bí, là bí mật của hơn mười gia tộc.

Hắn và Trương Khải Linh đều gánh trên lưng những bí mật trầm trọng và sự dây dưa liên quan đến lịch sử.

Mà trên người vị Tộc trưởng trẻ tuổi đương nhiệm của dòng dõi Đồ Long thân phận càng thêm thần bí kia - Diệp Phàm đang gánh vác cái gì, dù là Hách Liên Tĩnh hắn cũng rất khó tưởng tượng nổi.

Lúc này, Diệp Phàm đã tìm thấy phần thưởng hệ thống mới nhận được trong ba lô của mình.

Những cây ngân châm nhỏ kia được đựng trong một túi vải gấm màu bạc cuộn tròn, trên túi vải có thêu những hình thù mang đậm màu sắc thần thoại.

Nhưng khác với các vật phẩm liên quan đến thần thoại thông thường, màu sắc hình thêu này không hề diễm lệ, đa phần là màu trắng thuần và xanh xám nhạt.

Có thể nói là tố nhã, nhưng dùng từ "di thế độc lập, tiên tiên vô trần" (tách biệt thế gian, tiên khí không vướng bụi trần) để hình dung sẽ thiết thực hơn một chút.

Hắn lại nhìn về phía ba bộ quần áo ướt sũng kia.

Trước khi quần áo được treo lên đã được ba người bọn họ vắt

một lượt.

Sức lực ba người đều không nhỏ, vắt một lượt xong thì bản thân quần áo cũng không còn bao nhiêu nước.

Chỉ là hiện tại mặc vào thì ít nhiều vẫn sẽ hơi ẩm ướt.

Diệp Phàm nhìn ba bộ quần áo kia, lại nhìn ánh lửa bên dưới.

Muốn dựa vào chút hỏa lực này để hơ khô quần áo, e rằng nhất thời bán hội bọn họ không đi được.

Hắn cúi người, sờ sờ độ khô ướt của ba bộ quần áo.

Sau đó, chân giẫm mạnh một cái, Kỳ Môn trận pháp huỳnh quang màu xanh thẫm lấy hắn làm trung tâm khuếch tán ra, phạm vi khuếch tán cực lớn.

Diệp Phàm nhìn vòng sáng nhanh chóng khuếch tán ra ngoài kia, khóe miệng giật giật một cái.

Từ lúc xuống biển tới nay, hắn còn chưa có cơ hội nào dùng đến cái Phong Hậu Kỳ Môn cấp cao nhất của Vương đạo trưởng này.

Hóa ra Phong Hậu Kỳ Môn khởi thế lại cao điệu (chơi nổi) như vậy sao?

Nhưng cũng may, tốc độ vòng sáng khuếch tán cực nhanh, dưới tốc độ này, mọi người căn bản không kịp nhìn rõ nội dung thiết thực gì thì nó đã lướt qua.

Các thành viên đội khảo cổ thậm chí chưa kịp đưa ra phản ứng cụ thể, đạo quang quyển kia đã lướt qua dưới chân bọn họ.

Cho nên cuối cùng chỉ còn lại vẻ mặt ngơ ngác của cả đám.

Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh đều có chút chấn động nhìn về phía Diệp Phàm.

Hách Liên Tĩnh nói với Trương Khải Linh: "Tôi bắt được một con quái vật ở trong đó." Trương Khải Linh gật đầu: "Là Diệp Phàm làm." Hách Liên Tĩnh nói: "Không có đạo cụ, không có pháp khí.

Loại ghi chép này tôi chỉ nghe nói đến một trường hợp." Trương Khải Linh nhìn hắn một cái.

Hách Liên Tĩnh nói: "Sơ đại." Nhất thời, mọi người mỗi người một ý nghĩ.

Mà lúc này.

Tâm thái của Diệp Phàm đã được tôi luyện đến mức chỉ cần mình không phản ứng, là có thể lý chẳng thẳng khí cũng hùng hồn giả vờ như không có chuyện gì xảy ra.

Diệp Phàm tự bấm một quyết trong đầu, lập tức nhỏ giọng nói: "Ly tự, Chước Chước Kỳ Hoa." Dứt lời, một luồng nhiệt lượng khổng lồ truyền vào ba bộ quần áo.

Một lượng lớn hơi nước màu trắng bốc lên từ quần áo.

Hách Liên Tĩnh vỗ đùi cái đét, trong giọng nói có chút dở khóc dở cười, nói với Trương Khải Linh: "Trận pháp như thế mà Tiểu Diệp tử lại lôi ra để sấy quần áo." Hắn thậm chí có thể nhìn rõ nước trong ba bộ quần áo bị nhiệt độ cao làm bốc hơi, khuếch tán, cuối cùng biến thành hơi nước như thế nào.

Trương Khải Linh cũng mang theo chút bất lực lắc đầu.

Rất nhanh, Diệp Phàm thu hết ba bộ quần áo lại, vắt trên khuỷu tay, đi về phía đội ngũ.

Diệp Phàm đưa quần áo của Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh cho hai người, nói: "Vừa rồi đã vắt gần khô rồi.

Hơ tùy tiện một chút là khô ngay." Hách Liên Tĩnh và Trương

Khải Linh nhận lấy quần áo, quần áo đang ở trạng thái khô ráo và ấm áp, quả thực cứ như vừa được phơi dưới ánh mặt trời gay gắt vậy.

Mà Diệp Phàm chỉ dùng hai câu nói nhẹ tênh quy công lao về cho bước vắt khô ban đầu.

Hai người ăn ý không vạch trần Diệp Phàm.

Sau khi ba người nhanh chóng chỉnh lý xong quần áo, nhiếp ảnh gia mới đưa ống kính quay lại trên người ba người.

Lúc này, trong phòng livestream đã kêu gào thảm thiết một mảng.

Trước khi tiếp tục xuất phát, Trương Khải Linh thả Kinh Trập ra.

Chỉ thấy Kinh Trập xuyên qua hai đống lửa, đống lửa lập tức tắt ngấm.

Hách Liên Tĩnh đỡ kính râm của mình, đầy thâm ý tặc lưỡi nói: "Biết phi đao thì ghê gớm lắm à." Sau đó, hắn đi lướt qua Trương Khải Linh, đi tới phía trước khoác vai Diệp Phàm, nhỏ giọng nói một câu: "Người già trăm tuổi rồi còn học lão khổng tước xòe đuôi, ông già thối không biết xấu hổ." Diệp Phàm không biết mình cần nghị lực lớn đến mức nào mới không bật cười khi nghe thấy câu "ông già thối" kia.

Mà Hách Liên Tĩnh cũng chẳng hề ý thức được, lúc nói câu này hắn đã mắng cả bản thân mình vào trong đó.

Trương Khải Linh lạnh lùng liếc nhìn bóng lưng Hách Liên Tĩnh một cái, bình sinh lần đầu tiên nảy sinh suy nghĩ rốt cuộc có nên đá mông tên này một cái hay không.

Lúc này, Hách Liên Tĩnh cũng không biết Trương Khải Linh bình sinh lần đầu tiên có suy nghĩ đá mông mình một cái.

Hắn vẫn làm theo ý mình khoác vai Diệp Phàm, vô cùng thấm thía

nói: "Tiểu Diệp tử, có một số thứ cậu ngàn vạn lần đừng học theo tên Ách Ba già này." Diệp Phàm có chút tò mò nhìn thoáng qua Hách Liên Tĩnh.

Hách Liên Tĩnh thấy vấn đề của mình khơi gợi được hứng thú của Diệp Phàm, biểu cảm trên hai phần ba khuôn mặt bên ngoài kính râm trở nên càng thêm cao thâm khó lường. "Đừng học hắn buổi tối chơi lửa, buổi tối chơi lửa sẽ đái dầm đấy." Diệp Phàm không biết mình cần ý chí cường đại đến mức nào mới có thể nhịn cho mình không cười đến quá mức càn rỡ.

Nhưng ngay sau đó, Hách Liên Tĩnh liền lảo đảo vài bước về phía trước.

Chân Trương Khải Linh cuối cùng vẫn hạ xuống trên mông hắn.

Chương 170

Diệp Phàm cũng bị Hách Liên Tĩnh kéo ngã dúi về phía trước vài bước, sau đó đứng vững lại, có chút khó hiểu nhìn Hách Liên Tĩnh.

Hách Liên Tĩnh trước tiên liếc nhìn Diệp Phàm một cái, lại phẫn hận quay đầu liếc nhìn Trương Khải Linh.

Mà Trương Khải Linh chỉ khoanh tay, biểu cảm trên mặt ngay cả một điểm ảnh (pixel) cũng không thay đổi, cứ như cú đá vừa rồi căn bản không phải do anh đá vậy.

Diệp Phàm nương theo tầm mắt Hách Liên Tĩnh nhìn thoáng qua Trương Khải Linh, cũng không nhìn thấy bất kỳ manh mối nào trên mặt Trương Khải Linh.

Cho nên lại nhìn về phía Hách Liên Tĩnh, nói: "Hắc Nhãn Kính, anh không sao chứ?" Hách Liên Tĩnh nghiến răng nghiến lợi cười cười, nói: "Không sao, trượt chân." Sau đó, hắn có chút chỉ gà mắng chó nói: "Trượt chân a, xảo quyệt a." Diệp Phàm nhìn hoàn cảnh mới hiện tại, nói: "Chỗ này xác thực hơi quá ẩm ướt." Diệp Phàm nhìn thoáng qua Trương Khải Linh đã đi theo tới bên cạnh mình, nói: "Tiểu Ca, đường ở đây hình như đúng là hơi trơn.

Anh cẩn thận dưới chân." Khóe miệng Trương Khải Linh gợi lên một nụ cười gần như không thể thấy, gật đầu, "Ừ" một tiếng, lại nói với Hách Liên Tĩnh: "Hạt Tử, chuyên tâm đi đường." Câu "Đừng làm chuyện thừa thãi" kia, chính là ý tứ chỉ có thể hiểu ngầm không thể diễn tả bằng lời giữa hai người bọn họ.

Hách Liên Tĩnh khẽ cười khẩy một tiếng "A".

Diệp Phàm nhìn trái liếc Hách Liên Tĩnh, lại nhìn phải ngó Trương Khải Linh.

Cảm nhận được sự giao thoa như điện quang hỏa thạch giữa hai người, bỗng nhiên hiểu ra một định vị khác của mình trong Thiết Tam Giác: Người hòa giải.

Đồng thời, toàn bộ thành viên đội khảo cổ đã đi vào từ cánh cửa mới mở ra này.

Mọi người dùng đèn pin soi rọi, quan sát hoàn cảnh xung quanh.

Chỉ thấy đây là một dũng đạo (đường hầm) khá rộng rãi.

Chiều rộng tầm bốn năm mét, trần mộ rất cao, không có gì khác biệt với tiền điện bọn họ vừa ở.

Chiều dài vì dũng đạo tối tăm nên cũng mang lại cho người ta cảm giác sâu không thấy đáy.

Độ ẩm trong toàn bộ dũng đạo cực kỳ lớn, đi lại bên trong sẽ có cảm giác cả người đều bị hơi nước băng lãnh bao trùm.

Mới đi vào chưa đến năm phút, Diệp Phàm đã cảm giác được quần áo vừa được hơ khô ráo nóng hổi, hiện tại đã lần nữa dính vào người vì những hơi nước lạnh lẽo này.

Lưu Bác Văn đi sau Diệp Phàm vừa túm quần áo trên người giũ giũ, vừa có chút oán giận nói: "Cảm giác này quả thực cứ như đang xông hơi vậy, hơn nữa còn là xông hơi nhiệt độ thấp.

Hơi nước ở đây cứ chui tọt vào trong kẽ xương tôi, tôi cảm thấy ở đây lâu sớm muộn gì cũng bị thấp khớp." Bên cạnh cậu ta, Triệu Trạch Minh nghiêm túc nói: "Dù sao đây cũng là dưới đáy biển, hơi nước lớn cũng là rất bình thường.

Hơn nữa, bởi vì địa điểm cổ mộ khác nhau, phương thức tu trúc khác nhau, cho nên hoàn cảnh chúng ta thân xử cũng sẽ có chỗ bất đồng." "Hoàn cảnh ác liệt cũng là một trong những khiêu chiến mà những người làm công tác khảo cổ như chúng ta cần phải đối mặt,

hơn nữa đây đã được coi là khiêu chiến cơ bản nhất rồi.

Tương lai nếu cậu thực sự muốn theo đuổi ngành này, tốt nhất là bắt đầu từ bây giờ phải chuẩn bị tốt giác ngộ như vậy." Một phen lời nói này nói đến đại nghĩa lẫm nhiên.

Tuy nhiên, Lưu Bác Văn liếc nhìn hắn một cái xong cũng không vì những lời này của Triệu Trạch Minh mà nhiệt huyết sôi trào, tràn đầy ước vọng và kỳ vọng vô hạn với tương lai.

Cậu ta nói: "Đúng vậy đúng vậy.

Nếu như anh không phải cứ cách nửa phút lại tháo mắt kính xuống lau một lần thì tôi thực sự sẽ 'cháy' lên đấy." Trong lúc Lưu Bác Văn nói câu này, Triệu Trạch Minh cũng vừa vặn tháo mắt kính xuống lau sương mù trên tròng kính lần nữa.

Nghe thấy lời của Lưu Bác Văn, động tác lau mắt kính của Triệu Trạch Minh cũng cứng đờ.

Sau khi nghe Lưu Bác Văn nói xong, động tác lau kính trở nên có chút bạo táo, hắn lại nhanh chóng đeo kính vào, nói: "Mấy cái này đều là nhân tố bất khả kháng.

Cái tôi nói là phản ứng sinh ra do cơ thể chịu ảnh hưởng của không khí ẩm ướt, là thứ chúng ta bắt buộc phải nhẫn nại và chấp nhận." Mà phản ứng của Triệu Trạch Minh trong dũng đạo này cũng chính là phản ứng của tất cả các thành viên đeo kính trong đội khảo cổ.

Hầu như đều chưa đến nửa phút là phải lau kính một lần.

Trong đó, người chịu hại sâu sắc bởi sương mù tự nhiên cũng bao gồm Hách Liên Tĩnh - người mà kính râm mới là bản thể.

Tuy nhiên, hắn chưa từng tháo kính râm khỏi mặt mình lần nào.

Hách Liên Tĩnh đi phía trước, cách một tầng sương mù, dùng tầm mắt mơ hồ nhìn về phía trước.

Lúc này, hắn cũng thu lại tâm tư muốn tiếp tục làm anh em oan gia với Trương Khải Linh.

Hách Liên Tĩnh gọi Diệp Phàm và Trương Khải Linh một tiếng: "Tiểu Diệp tử, Ách Ba." Nghe thấy giọng nói của Hách Liên Tĩnh, cả hai người đều chú ý tới sự nghiêm túc trong ngữ khí của hắn.

Hai người đều gật đầu.

Hách Liên Tĩnh tiếp tục nói: "Phía trước có khả năng sẽ có chút không ổn." "Quá tối." "Với đôi mắt của tôi, hoàn cảnh càng tối tăm thì thị lực của tôi càng có lợi." Diệp Phàm gật đầu, hắn cũng biết đây chính là nguyên nhân Hách Liên Tĩnh luôn đeo kính râm.

Hách Liên Tĩnh tiếp tục nói: "Nhưng bóng tối phía trước, tôi nhìn không xuyên qua được." Nghe Hách Liên Tĩnh nói vậy, Diệp Phàm và Trương Khải Linh đều nhíu mày.

Trương Khải Linh gật đầu, nói: "Dũng đạo hiện tại cũng tối hơn vừa rồi một chút." Diệp Phàm dùng đèn pin soi xung quanh, hắn cũng phát hiện ra điểm này.

Loại cảm giác bóng tối này không phải là bóng tối tự nhiên, cứ như trong không khí bị rót vào những phân tử mực đậm đặc vậy.

Lúc này những giọt mực đậm đặc kia giống như vật thực thể, hòa tan vào hơi nước trong không khí, bao bọc lấy chúng bên trong.

Nhưng khi ánh sáng đèn pin chiếu qua, ánh sáng lại có thể xuyên thấu qua đó, không hề tồn tại hiện tượng thị giác mực đen trong hơi nước.

Tình huống này mang lại cho Diệp Phàm một cảm giác nguy cơ đang ẩn nấp trong bóng tối.

Lúc đầu Diệp Phàm nghi ngờ là hơi nước trong không khí có vấn đề.

Nhưng hắn cũng không cảm nhận được sự tồn tại của độc khí trong đám hơi nước này.

Điều này khiến Diệp Phàm cũng có chút nghi hoặc, cảm giác này rốt cuộc là sao.

Mà ngay khi Diệp Phàm đang suy tư, Hách Liên Tĩnh đi bên tay trái hắn bỗng nhiên lảo đảo một cái như sắp ngã xuống.

Trước khi Hách Liên Tĩnh ngã xuống đất, Diệp Phàm đã đỡ lấy hắn.

Sau khi đỡ được Hách Liên Tĩnh, Diệp Phàm dìu hắn từ từ ngồi xổm xuống đất.

Đồng thời, ngay lúc Hách Liên Tĩnh ngã xuống, Diệp Phàm mang theo Hách Liên Tĩnh ngồi xuống, Trương Khải Linh cũng nắm chặt Kinh Trập trong tay, gần như là thuấn di, lóe lên chắn trước mặt hai người.

Lúc này, ba người lại lần nữa đứng thành trạm vị hình tam giác, lần này do Trương Khải Linh đảm đương đỉnh tam giác.

Anh đứng ở phía trước, thoạt nhìn như là đang làm tròn chức trách cố vấn đặc biệt, bảo vệ các thành viên đội khảo cổ sau khi tình huống quỷ dị nguy hiểm này xuất hiện.

Nhưng so với điều đó, càng giống như anh đang chuyên môn bảo vệ hai người cực kỳ quan trọng đối với anh ở sau lưng này hơn.

Mà sự ăn ý giữa anh và Diệp Phàm đã không cần phải đặc biệt đi giao đại đối phương điều gì nữa.

Trương Khải Linh chỉ thản nhiên nói với Diệp Phàm: "Diệp Phàm,

trông chừng Hạt Tử." Lúc này Diệp Phàm quỳ một chân xuống đất, để Hách Liên Tĩnh dựa vào cái chân dựng lên của mình, vừa nhìn thoáng qua phía trước, nói: "Vấn đề không nằm ở không khí nơi này, Tiểu Ca, anh ngàn vạn lần chú ý phía trước." Trương Khải Linh "Ừ" một tiếng, liền kết thúc cuộc đối thoại giữa hai người.

Anh biết, hiện tại người cần Diệp Phàm hơn là Hách Liên Tĩnh.

Trương Khải Linh tuy rằng không biết Diệp Phàm rốt cuộc có thể làm gì cho Hách Liên Tĩnh hiện tại.

Nhưng trực giác, hoặc nói là sự hiểu biết đối với Diệp Phàm và Hách Liên Tĩnh nói cho anh biết, lúc này đối với Hách Liên Tĩnh mà nói, chỉ có Diệp Phàm ở bên cạnh hắn mới là có tác dụng.

Mà việc anh phải làm hiện tại, chính là trước khi Hách Liên Tĩnh khôi phục đứng dậy, bảo vệ tốt hai người sau lưng anh ở phía trước.

Sự gục ngã bất ngờ của Hách Liên Tĩnh khiến các thành viên đội khảo cổ cũng trong nháy mắt dừng bước chân tiến lên.

Các thành viên đội khảo cổ hoảng loạn trong chốc lát.

Dù sao hiện tại người ngã xuống một cách mạc danh kỳ diệu không phải là người bình thường như bọn họ, mà là Hách Liên Tĩnh - người vẫn luôn có thể kề vai sát cánh cùng Trương Khải Linh và Diệp Phàm, cũng mạnh như thần phật! "Sao lại thế này, Hách Liên tiên sinh bị sao vậy?" "Đó là Hách Liên tiên sinh ngã xuống sao?!" "Sao có thể là Hách Liên tiên sinh!

Anh ấy mạnh như vậy cơ mà!" Mà lúc này, người còn hoảng loạn hơn cả các thành viên đội khảo cổ là khán giả trong phòng livestream.

Chương 171

Trong làn đạn (comment) đã loạn thành một đoàn, nếu tình huống hỗn loạn lúc này không phải là bình luận mà là người thật, thì tràng diện tuyệt đối đã đến trạng thái phi thường không thể khống chế! "Vãi chưởng Hắc gia của tôi!

Dame (Không được)!!" "Cái này cũng quá đột ngột rồi!

Tình huống gì thế?

Ngay cả Hắc gia cũng ngã, vậy cái dũng đạo này rốt cuộc là tình huống gì a!" "Hắc gia vừa ngã, cảm giác an toàn của tôi lập tức thiếu mất một phần ba!

Tôi đã không dám xem tiếp nữa rồi làm sao bây giờ?" "Nhưng mà vì sao lại là Hắc gia a?

Vãi chưởng cái dũng đạo này nhìn qua rõ ràng vẫn rất bình thường mà!

Hơn nữa người khác hiện tại cũng không có phản ứng này a!" "Hu hu hu tuy rằng tôi chèo thuyền Hách - Diệp (Hei-Ye) thật đấy, nhưng tôi không muốn loại 'đường' trộn dao này đâu!" "Mới vừa đi vào mà!

Hắc gia sao lại ngã rồi!

Cứu mạng, Thiết Tam Giác của tôi thực sự một người cũng không thể thiếu a!" "Rốt cuộc là thứ xui xẻo gì vậy!

Bất cứ nhân tố nào có thể phát dao (ngược) cho Khảo Cổ 101 của tôi đều cút hết đi!

Phủi phui cái mồm!" "Nguy hiểm chưa biết thế này còn đáng sợ hơn quái vật bày ra trước mắt gấp trăm lần!

Tim tôi bây giờ sắp nhảy ra khỏi họng rồi!" Khán giả livestream có thể tứ vô kỵ đạn mà rơi vào trạng thái hỗn loạn, nhưng các thành viên đội khảo cổ đang ở hiện trường cổ mộ lại bắt buộc phải dùng tốc độ nhanh nhất để mình bình tĩnh lại.

Trương Cường và Khâu Ninh phân công phi thường rõ ràng.

Trương Cường nhanh chóng dẫn các đội viên tiến lên, vượt qua ba vị cố vấn đặc biệt, đứng thành hai hàng, hình thành hai tầng khiên chắn ở phía trước nhất.

Khâu Ninh thì dẫn đội viên của mình bọc hậu, cũng như ổn định nhân viên đội khảo cổ.

Trương Khải Linh nhìn các thành viên bảo vệ đã vượt qua mình, hơi nhíu mày, gọi Trương Cường một tiếng: "Trương đội trưởng." Trước nguy hiểm chưa biết thế này, Trương Khải Linh vẫn muốn để những người này ở phía sau.

Bởi vì đây là tình huống có thể khiến Hách Liên Tĩnh ngã xuống không hề báo trước, mà hiện tại anh cũng chưa làm rõ được mối nguy hiểm chưa biết này.

Lúc này, Trương Cường cùng đội viên của mình đang ở phía trước Trương Khải Linh, nghiêm trận địa đãi nhìn về phía trước.

Nghe thấy tiếng Trương Khải Linh, anh ta quay đầu, nhìn thoáng qua Diệp Phàm, lại nói với Trương Khải Linh: "Trương tiểu ca, ngài để chúng tôi đứng ở đây đi." "Lúc đầu tôi mời Tiểu Diệp tiểu ca tới, rõ ràng đã hứa với cậu ấy, có tình huống nguy hiểm, tuyệt đối sẽ đứng trước mặt cậu ấy." "Kết quả vẫn luôn là để ba vị xông pha ở tuyến đầu." "Hiện tại, Hách Liên tiên sinh cần hai vị, nếu phía trước còn rắc rối gì không giải quyết được, cứ để chúng tôi làm con tốt thí này." "Đây là lời hứa của tôi với Tiểu Diệp tiểu ca." Trương Khải Linh còn chưa kịp nói gì, Hắc Hùng bên cạnh Trương Cường cũng phi thường

sảng khoái cười quay đầu lại, với tư cách là "Hắc Hạt Tử" số 2, cười sảng khoái lộ ra hàm răng trắng: "Đúng đấy Trương tiểu ca, anh em đội bảo vệ chúng tôi vốn dĩ là làm cái nghề này mà.

Sao có thể để các ngài làm lính đi đầu mãi được." "Bây giờ ngài cứ chuyên tâm bảo vệ tốt Tiểu Diệp tiểu ca của chúng tôi đi, phía trước bất kể có lôi (mìn) gì, đều để chúng tôi đạp thử trước rồi tính!" Ánh mắt Trương Khải Linh dao động: Đây là bạn bè của Diệp Phàm sao?

Không chỉ hiện tại, ngay từ lúc bắt đầu hành trình này anh đã chú ý tới rồi.

Mặc dù mọi người biết rất rõ thực lực của Diệp Phàm không phải là thứ bọn họ muốn bảo vệ là có thể bảo vệ được.

Nhưng bọn họ vẫn tự nguyện đứng chắn trước mặt Diệp Phàm vào những lúc thế này, cho dù hiệu quả cuối cùng chỉ là làm bia đỡ đạn bằng thịt mà thôi.

Bọn họ đối với Diệp Phàm không phải là sùng kính đơn thuần, càng không phải đơn thuần đòi hỏi cảm giác an toàn, bọn họ đối với Diệp Phàm là một sự bảo vệ song phương.

Nếu không phải chân tâm đổi lấy chân tâm, sẽ không ai có thể làm đến mức độ này!

Đây chính là chỗ thần kỳ chỉ thuộc về Diệp Phàm, là điểm mạnh hơn rất nhiều so với anh và Hách Liên Tĩnh!

Anh gật đầu với Trương Cường và Hắc Hùng.

Dù sao Trương Cường đã nói đây là lời hứa giữa anh ta và Diệp Phàm, hơn nữa bọn họ rõ ràng cũng là những người bạn rất quan trọng của Diệp Phàm, vậy anh sẽ tôn trọng lời hứa giữa Diệp Phàm và bạn bè.

Đương nhiên, nếu có nguy hiểm, anh vẫn có năng lực thuấn di lên

phía trước nhất trong thời gian đầu tiên.

Lúc này, phía sau, Khâu Ninh và Bạch Trường Minh đã sắp xếp xong cho các đội viên, dẫn theo hai bác sĩ vẫn luôn đi theo cuối đội ngũ không có cơ hội thể hiện, đi tới bên cạnh Diệp Phàm và Hách Liên Tĩnh.

Khâu Ninh nói: "Tiểu Diệp tiểu ca, đây là bác sĩ chiến trường chuyên nghiệp nhất trong đội bảo vệ Tây Nam, để họ khám cho Hách Liên tiên sinh một chút đi." Trong khi Khâu Ninh nói, hai bác sĩ mặc giống Khâu Ninh nhưng trên tay áo có thêm biểu tượng chữ thập đỏ đã ngồi xổm xuống.

Một bàn tay đeo găng tay trắng vươn về phía mặt Hách Liên Tĩnh.

Nhưng ngay khi đôi tay kia sắp chạm vào Hách Liên Tĩnh, Diệp Phàm lại nhanh tay lẹ mắt rảnh ra một tay nắm lấy cổ tay đó.

Trong giọng nói của hắn không có bất kỳ sự bất lịch sự nào, cũng không có bất kỳ sự cao ngạo nào, nhưng nghe rất bình tĩnh mà nghiêm túc, mang lại cho người ta một loại sức mạnh tuyệt đối không thể kháng cự: "Cảm ơn các vị." "Nhưng mắt của anh ấy, các vị vẫn là đừng nhìn thì hơn." "Tôi biết chút y thuật, tôi sẽ chăm sóc Hắc Nhãn Kính." Bác sĩ chiến trường bị nắm lấy cổ tay nhìn Diệp Phàm một cái, lại nhìn sang Hách Liên Tĩnh.

Suốt dọc đường đi, Diệp Phàm chưa từng thể hiện thành tựu gì về phương diện y thuật.

Vì vậy về bản chất, vị bác sĩ này vẫn cảm thấy thuật nghiệp hữu chuyên công.

Tuy nhiên, ánh mắt Diệp Phàm lúc này vô cùng kiên định, ngữ khí càng khiến người ta không nảy sinh bất kỳ ý niệm phản bác nào.

Bác sĩ gật đầu, nói với Diệp Phàm: "Được thôi!

Tiểu Diệp tiểu ca, vậy tôi sẽ ở bên cạnh phối hợp với cậu.

Trước khi xuất phát, trang bị của chúng ta đều được phân chia tỉ mỉ theo phân công của từng người, dụng cụ y tế bên tôi đầy đủ hơn cậu một chút.

Có gì cần thiết, cậu cứ việc mở miệng." Diệp Phàm buông cổ tay bác sĩ ra, gật đầu nói: "Cảm ơn." Sau đó, hắn nhìn về phía Hách Liên Tĩnh.

Nhìn chiếc kính râm kia, Diệp Phàm nhớ tới câu thoại của Hắc Hạt Tử trong ký ức: "Người từng nhìn thấy mắt tôi, trừ Ngô Tà và bác sĩ ra, còn lại đều chết cả rồi." Lúc này, trên tròng kính đen đã đọng đầy bọt nước, bởi vì từ khi tiến vào đường hầm mộ này, Hách Liên Tĩnh chưa từng tháo kính xuống lau chùi.

Lớp sương mù mỏng tích tụ lại thành giọt nước, trượt từ sống mũi ưu việt xuống gò má hắn.

Khi vệt nước lăn dài, trông như thể một giọt nước mắt vừa rơi xuống.

Khi nụ cười thương hiệu trên mặt Hách Liên Tĩnh biến mất, Diệp Phàm mới chú ý tới, người này trời sinh có đôi môi cười.

Khóe miệng hơi nhếch lên, dù chỉ mím môi nhẹ cũng trông như đang mỉm cười.

Nhưng nụ cười lúc này lại không mang theo bất kỳ tính công kích nào.

Diệp Phàm đưa tay gạt đi giọt nước mắt giả tạo trên mặt Hách Liên Tĩnh, trong lòng có chút tự trách.

Vì chính hắn không đeo kính, nên đã sơ suất việc trong hoàn cảnh này, kính râm của Hách Liên Tĩnh sẽ bị sương mù che phủ.

Đồng thời, chân Diệp Phàm khẽ đạp xuống đất, ngay tức khắc dưới chân hắn lại khuếch tán ra một quang quyển màu xanh lam khổng lồ.

Các thành viên đội khảo cổ nhìn thấy vòng sáng quen thuộc này mới ý thức được, thứ họ nhìn thấy trước đó không phải cơ quan gì, mà chính là năng lực của bản thân Diệp Phàm!

Diệp Phàm nói nhanh và khẽ: "Ly tự, Chước chước kỳ hoa." Ngay sau đó, tầm nhìn của những thành viên đeo kính trong đội khảo cổ lập tức trở nên trong trẻo.

Những giọt nước và sương mù tích tụ trên kính râm của Hách Liên Tĩnh cũng trong nháy mắt nở bung thành từng đóa hoa hơi nước rồi nhanh chóng bốc hơi biến mất.

Cả chiếc kính râm khôi phục lại vẻ khô ráo.

Khoảnh khắc tiếp theo, quần áo dính dấp trên người mọi người vì môi trường ẩm ướt cũng trở nên khô ráo và ấm áp, giống như vừa được phơi dưới ánh nắng mặt trời!

Diệp Phàm giơ tay gạt tóc mái trước trán Hách Liên Tĩnh, chạm vào mái tóc đã khô rồi lại thăm dò nhiệt độ trên trán hắn.

Băng giá, quả thực giống như một cái xác chết!

Lập tức, Diệp Phàm đưa tay bắt lấy cổ tay Hách Liên Tĩnh, đầu ngón tay dừng lại ở vài điểm huyệt.

Sau khi xác định dấu hiệu sinh tồn của Hách Liên Tĩnh tuy yếu ớt nhưng vẫn đang kiên cường đập, Diệp Phàm mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ngay sau đó, hắn lại khẽ nhíu mày.

Chương 172

Thông qua bắt mạch, hắn đã biết ổ bệnh của Hách Liên Tĩnh nằm ở đâu.

Hách Liên Tĩnh ngã xuống là do trúng độc, mà ổ bệnh khéo sao lại nằm ngay ở đôi mắt.

Đồng thời, Diệp Phàm cũng biết vật dẫn độc là gì.

Không phải không khí xung quanh, mà là ở khối đen kịt phía trước nhất kia.

Sở dĩ Hách Liên Tĩnh là người đầu tiên ngã xuống, hoàn toàn là vì thị lực của hắn quá tốt.

Lần bắt mạch này cũng giúp Diệp Phàm kiểm tra được những vết thương cũ trong cơ thể Hách Liên Tĩnh.

Đó cũng là nguyên nhân khiến hắn không thể tháo kính râm.

Lúc này, trên đôi mắt hắn không chỉ có chất độc từ khối đen kia, mà còn có dư độc tích tụ gần trăm năm, cùng các loại di độc từ tác dụng phụ của thuốc chữa trị mắt trước đây.

Và thứ ảnh hưởng trực tiếp khiến hắn không thể tháo kính là một tầng nguyền rủa vô cùng thâm sâu và cổ xưa.

Loại nguyền rủa này mang lại cho Diệp Phàm cảm giác rất tệ, trực giác mách bảo nó không thuộc về nhân gian.

Dù hiện tại hắn có y thuật do hệ thống ban thưởng có thể loại bỏ mọi dư độc trong mắt Hách Liên Tĩnh, nhưng tạm thời vẫn chưa biết cách phá giải lời nguyền kia.

Ánh mắt Diệp Phàm nhìn Hách Liên Tĩnh lập tức trở nên cực kỳ

phức tạp.

Nhưng trước mắt, quan trọng nhất là xử lý ảnh hưởng của khối đen kia đối với hắn!

Diệp Phàm hít một hơi ngắn, một tay lấy túi vải đựng Băng Châm Bách Thảo từ trong ba lô ra, tay kia nhẹ nhàng đặt lên kính râm của Hách Liên Tĩnh.

Hắn ngước mắt nhìn các thành viên xung quanh đang căng thẳng quan sát, nói: "Các vị, xin hãy tránh đi một chút." Sau đó, hắn lại nhìn về phía ống kính quay phim: "Cũng không được ghi hình." Diệp Phàm thầm nghĩ, đây đều là vì tốt cho các ngươi thôi.

Không chỉ để bảo vệ Hắc Nhãn Kính, mà còn để bảo vệ mọi người.

Dù sao những kẻ từng nhìn thấy mắt của Hắc Nhãn Kính đều đã chết.

Còn hắn, Diệp Phàm, hiện tại có hệ thống gia trì, mạng hắn là sẽ cứng hơn một chút.

Các thành viên tuy thấy lạ, nhưng cũng biết tình thế cấp bách.

Lúc này, tất cả đều ăn ý không truy hỏi, đồng loạt xoay người lại, đưa lưng về phía Diệp Phàm và Hách Liên Tĩnh.

Bởi vì ngữ khí của Diệp Phàm trịnh trọng và nghiêm túc, ngay cả khán giả xem livestream cũng trở nên hiểu chuyện lạ thường, không ai spam bình luận hỏi lý do.

Trương Khải Linh đứng chắn trước mặt Diệp Phàm và Hách Liên Tĩnh trong trạng thái bảo hộ, ánh mắt khẽ động, trái tim cũng hẫng đi hai nhịp.

Bất kể là chuyện Tiểu Hoàng Kê trước đó, hay chuyện về Cửu

Môn, thậm chí là mức độ hiểu biết về việc tuyệt đối không được để ai nhìn thấy mắt của Hách Liên Tĩnh hiện tại, đều đủ để chứng minh sự hiểu biết của Diệp Phàm về bọn họ nhiều hơn hẳn sự hiểu biết của bọn họ về Diệp Phàm.

Tuy nhiên, Trương Khải Linh cũng đang nghi hoặc.

Cho dù bản thân anh vì chứng thất hồn mà từng lãng quên Diệp Phàm trong dòng chảy đằng đẵng của năm tháng, nhưng tại sao ngay cả Hách Liên Tĩnh cũng có vẻ như mới quen biết Diệp Phàm lần đầu?

Nhìn phản ứng của Diệp Phàm đối với mắt Hách Liên Tĩnh, rõ ràng là cực kỳ am hiểu về những căn bệnh trầm kha của hắn.

Anh chậm rãi thở ra, lắc đầu, tạm thời gạt những nghi hoặc phức tạp này ra khỏi đầu.

Hiện tại không phải lúc suy nghĩ những chuyện đó.

Cùng lúc đó, ở sau lưng anh, Diệp Phàm đã tháo kính râm của Hách Liên Tĩnh xuống.

Khoảnh khắc nhìn thấy toàn bộ khuôn mặt của Hách Liên Tĩnh, dù cùng là đàn ông, Diệp Phàm cũng bị kinh diễm một chút.

Có thể nói, mức độ tò mò của hắn đối với khuôn mặt thật của Hắc Nhãn Kính hoàn toàn không thua kém gì sự tò mò đối với khuôn mặt thật của Kakashi.

Lúc này nhìn thấy rồi, vừa có cảm giác "quả nhiên là thế", trên cơ sở là một soái ca lại có thêm một loại kinh diễm vượt ngoài tưởng tượng.

Hách Liên Tĩnh có mi mục vô cùng thâm thúy, sống mũi ưu việt là ưu thế tự nhiên giúp kính râm không dễ bị trượt xuống.

Ngũ quan của hắn phóng khoáng nhưng không mất đi vẻ tinh tế.

Tuy bình thường khi cười hắn mang lại cảm giác công kích sắc bén, nhưng lúc này, khi toàn bộ ngũ quan lộ ra, lại tạo nên một cảm giác xa cách.

Diệp Phàm thế mà lại cảm thấy thoáng thấy bóng dáng Tiểu Ca trên khuôn mặt này.

Không phải ngũ quan hai người giống nhau, cũng không phải tính cách, mà là loại khí chất độc hữu của những kẻ thực sự đã sống cả trăm năm, trải qua quá nhiều biến cố.

Cảm giác đó giống như sống càng lâu thì mối liên hệ với thế gian càng ít.

Bởi sống càng lâu, song song với việc sở hữu càng nhiều thì thứ mất đi cũng càng nhiều.

Mà những thứ thực sự được người ta khắc cốt ghi tâm, đại khái đều là những thứ đã mất đi rồi.

Diệp Phàm không dám tưởng tượng, hai người này trong năm tháng dài đằng đẵng, gánh vác nhiều thứ như vậy bước đi lâu như thế, đến hiện tại rốt cuộc đã mất đi bao nhiêu thứ.

Hắn hít sâu một hơi, châm Băng Châm Bách Thảo vào các huyệt vị quanh mắt Hách Liên Tĩnh.

Mấy mũi châm này không chỉ nhắm vào chất độc đen kia mà còn cả những độc tố trầm kha đã theo hắn cả trăm năm nay.

Tâm niệm rằng nếu việc đầu tiên Hách Liên Tĩnh làm khi mở mắt là đánh hắn, hắn nhất định sẽ nghiêm túc đánh trả.

Chỉ thấy mấy cây ngân châm được châm vào quanh mắt Hách Liên Tĩnh với độ sâu khác nhau, trên ngón tay hắn cũng bị Diệp Phàm châm vài mũi.

Ngay khi Diệp Phàm châm mũi cuối cùng, khóe mắt và mu bàn tay Hách Liên Tĩnh lập tức xuất hiện ấn ký hai đóa sen trắng.

Khi dấu tích hoa sen nhanh chóng biến mất, ngân châm cũng tự động được đẩy ra.

Diệp Phàm thu hồi ngân châm, đang định đeo lại kính cho Hách Liên Tĩnh thì đối phương đột ngột mở mắt.

Trong khoảnh khắc Hách Liên Tĩnh mở mắt, Diệp Phàm cũng lần đầu tiên thực sự nhìn thấy đôi mắt của hắn.

Màu đồng tử rất nhạt, thoạt nhìn sẽ thấy màu sắc này rất cao cấp, người đẹp bình thường tuyệt đối không có được.

Nhưng nhìn kỹ sẽ phát hiện, đôi mắt đó thực ra không có tiêu cự.

Trông có vẻ như bị mù.

Hách Liên Tĩnh gần như ngay lập tức bật dậy khỏi người Diệp Phàm, đôi mắt xinh đẹp tràn đầy địch ý và giới bị.

Sau đó, hắn ra tay với tốc độ người thường khó lòng hiểu nổi, muốn bắt giữ Diệp Phàm.

Diệp Phàm nhanh chóng giơ tay chộp lấy khi bàn tay kia vừa tới trước mặt, giữ chặt tay Hách Liên Tĩnh, sau đó dùng tốc độ nhanh hơn bẻ tay hắn ra sau lưng để khống chế.

Tay còn lại thì nhanh như chớp đeo lại kính râm lên mặt Hách Liên Tĩnh.

Phải trả lại kính râm cho Hách Liên Tĩnh trước khi những người nghe thấy động tĩnh quay đầu lại.

Vì vậy khi mọi người, bao gồm cả Trương Khải Linh quay đầu lại, họ đều chỉ nhìn thấy một Hách Liên Tĩnh đã đeo kính râm.

Ngay khoảnh khắc đeo kính lên, Hách Liên Tĩnh cũng nhìn rõ

người trước mặt mình.

Khi tầm nhìn khôi phục sự trong trẻo, nhận ra người trước mặt là Diệp Phàm, Hách Liên Tĩnh nhất thời có chút không phân biệt được.

Sự an tâm có được trong nháy mắt này rốt cuộc đến từ chiếc kính râm đã trở về trên mặt, hay là từ Diệp Phàm đang nhíu mày nhưng vẻ mặt đầy kiên định kia.

Chương 173

Sau khi đeo kính cho Hách Liên Tĩnh, Diệp Phàm cũng kịp thời buông tay.

Tuy hắn đã quyết định nếu Hách Liên Tĩnh dám đánh hắn sau khi biết hắn đã nhìn thấy mắt mình thì sẽ đánh trả, nhưng nể tình đối phương là bệnh nhân, nếu đánh lại thì có chút "thắng chi bất võ", nên hắn vẫn buông tha.

Ngay khi Diệp Phàm buông tay, hai tay Hách Liên Tĩnh vừa được tự do liền vươn về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm theo bản năng nhắm mắt, rụt vai lại.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, đầu hắn bị ấn vào một lồng ngực rắn chắc.

Tư thế này đối với Diệp Phàm cũng chẳng thoải mái gì, hơn nữa bị người ta ấn gáy ép chặt vào cơ ngực cứng như đá cảm giác còn có chút khó chịu.

Diệp Phàm theo phản xạ muốn thẳng người dậy thoát ra.

Tuy nhiên, giữ nguyên tư thế này, tiếng tim đập trầm ổn mạnh mẽ của Hách Liên Tĩnh truyền vào tai Diệp Phàm vô cùng rõ ràng.

Trong lòng Diệp Phàm giật mình.

Trước đây trong cổ mộ hắn cũng từng cứu rất nhiều người, nhưng khi nghe nhịp tim của Hách Liên Tĩnh ở cự ly gần như vậy, hắn mới lần đầu tiên có trải nghiệm cảm giác thực sự cứu sống một sinh mệnh.

Sau đó, giọng nói của Hách Liên Tĩnh truyền vào tai Diệp Phàm: "Tiểu Diệp tử, vừa rồi hình như tôi nhìn thấy cậu." "Lúc tôi không

đeo kính râm." "Tôi còn tưởng đó là ảo giác trước khi chết, muốn dùng hình dáng cậu để câu dẫn tôi, lấy mạng tôi, nhưng đây đúng là cậu thật." "Rốt cuộc cậu đã làm gì với đôi mắt của tôi?" Tại sao lúc không đeo kính mà cũng có thể nhìn thấy mọi thứ?

Câu này Hách Liên Tĩnh không nói ra với Diệp Phàm.

Hắn dường như đã để Diệp Phàm nhìn thấy quá nhiều điểm yếu của mình rồi.

Khi Hách Liên Tĩnh nói chuyện, lồng ngực cũng rung động theo.

Sự rung động này truyền đến tai Diệp Phàm khiến hắn cảm thấy rất thần kỳ.

Cùng lúc đó, các thành viên đội khảo cổ quay đầu lại thấy Hách Liên Tĩnh đã khỏe lại đều vô cùng kích động. "Tốt quá rồi!

Hách Liên tiên sinh thực sự khỏi rồi!" "Thật thần kỳ!

Tiểu Diệp tiểu ca rốt cuộc đã làm gì?

Thời gian ngắn như vậy đã khiến Hách Liên tiên sinh khôi phục bình thường!" "Tốt quá, Hách Liên tiên sinh anh không sao thật là tốt quá!" Lưu Bác Văn gật đầu lia lịa: "Hắc gia, vừa rồi anh đột nhiên ngã xuống thật sự dọa bọn em chết khiếp, may mà đại ca em diệu thủ hồi xuân, thế mà nhanh như vậy đã cứu anh tỉnh lại!

Anh có thể tỉnh lại thật sự là quá tốt rồi!" Hách Liên Tĩnh nhìn từng khuôn mặt kích động lại hưng phấn trước mắt, từ lời nói của những người này một lần nữa xác nhận là Diệp Phàm đã cứu hắn.

Nhưng chỉ có Hách Liên Tĩnh rõ, Diệp Phàm không chỉ vừa cứu hắn, mà còn trị liệu căn bệnh đã theo hắn gần trăm năm nay.

Hách Liên Tĩnh tự biết bệnh này không thể khỏi hẳn, nhưng Diệp Phàm đã làm, và hiệu quả rất rõ rệt.

Tình huống này khiến Hách Liên Tĩnh cảm giác mình cũng được hưởng đãi ngộ mà chỉ có Trương Khải Linh - lão Ách Ba kia mới có.

Đang nghĩ như vậy thì Trương Khải Linh đã ngồi xổm xuống.

Hách Liên Tĩnh nhìn Trương Khải Linh vươn tay về phía mình, sờ sờ trán, sau đó dùng khuôn mặt vô cảm nhìn hắn, nói: "Đừng có sến súa nữa." "Hạt tử." "Vừa rồi rốt cuộc là xảy ra chuyện gì?" Vừa nói, anh vừa tự nhiên nắm lấy cổ tay Hách Liên Tĩnh, dùng một lực đạo không dung kháng cự gỡ cánh tay hắn ra, giải thoát Diệp Phàm từ trong lòng hắn ra ngoài.

Hách Liên Tĩnh nhất thời rất muốn cười, cảm khái mình thật sự không nghe lầm chứ?

Lão Ách Ba này thế mà lại nói câu "đừng sến súa"?

Hắn học được từ "sến súa" quê mùa này từ bao giờ vậy?

Tuy trong lòng thầm cà khịa Trương Khải Linh, nhưng Hách Liên Tĩnh vừa dạo một vòng qua quỷ môn quan biết hiện tại không phải lúc đấu võ mồm.

Hách Liên Tĩnh buông Diệp Phàm ra, ngồi dậy từ dưới đất, đẩy gọng kính râm trên sống mũi, nói: "Tôi cũng không nói rõ được vừa rồi rốt cuộc là chuyện gì.

Vừa nãy, tôi rất muốn nhìn trước xem phía trước đường hầm mộ có cái gì.

Nhưng cuối đường hầm... không, có lẽ đó không phải là cuối đường hầm, chỉ là bóng tối ở phía xa đường hầm, thế mà lại là loại bóng tối tôi không thể nhìn rõ.

Tuy tôi không nhìn thấu màn đêm này, nhưng tôi luôn cảm thấy bên trong nó ẩn giấu thứ gì đó rất lớn." "Chuyện xảy ra tiếp theo các cậu đều biết rồi đấy.

Khoảnh khắc ngã xuống, cảm giác của tôi là ngũ quan đều bị rút khỏi cơ thể.

Cảm giác như linh hồn cả người bị nhốt trong một màn đêm hoàn toàn không nhìn thấy bất kỳ lối ra và ánh sáng nào, đó là một loại bóng tối khiến người ta nghẹt thở, kín không kẽ hở." Nói rồi, Hách Liên Tĩnh nhún vai: "Quá xui xẻo, thế mà lại là tôi trúng chiêu đầu tiên.

Thật không biết trong đường hầm này rốt cuộc có thứ tà môn gì." Sau đó, hắn lại liếc nhìn Diệp Phàm một cái.

Hách Liên Tĩnh nhớ lại tâm trạng khi mở mắt ra nhìn thấy Diệp Phàm đầu tiên lúc không đeo kính.

Quả thực có một khoảnh khắc, Hách Liên Tĩnh tưởng rằng sau khi chết mình thế mà lại được lên thiên đường chứ không phải xuống địa ngục.

Hắn đi lại trên thế gian đã trăm năm, tự biết mình bất kính quỷ thần, nên sớm đã chuẩn bị sẵn tinh thần tám chín phần mười là phải xuống địa ngục, nếu thật sự có thuyết thiên đường và địa ngục.

Hoặc là, làm một con cô hồn dã quỷ tiêu dao tứ ý.

Nhưng khi hắn mở mắt, không có kính râm lọc bớt ánh sáng, đã lâu lắm rồi mới nhìn thấy một vạt sáng, và Diệp Phàm ở trong vạt sáng đó.

Hách Liên Tĩnh bỗng cảm thấy, hình như đến thiên đường cũng không tệ.

Đột ngột tấn công Diệp Phàm trong vùng sáng đó hoàn toàn là phản ứng hạ ý thức đối với nguy cơ mà cơ thể hắn đã tôi luyện qua thiên thùy bách luyện.

Nhưng hiện tại, nhìn hai con "Ách Ba" lớn nhỏ sống sờ sờ trước mặt, Hách Liên Tĩnh chợt nhận ra.

Bất kể là đối mặt với thiên sứ trên thiên đường hay ác quỷ dưới địa ngục, thứ hắn lưu luyến nhất vẫn là chốn nhân gian khói lửa có người hắn đang bận lòng này.

Lúc này, Diệp Phàm và Trương Khải Linh cùng các thành viên đội khảo cổ sau khi nghe Hách Liên Tĩnh nói xong đều nhìn về phía cuối đường hầm.

Thị lực của họ không thể so với Hách Liên Tĩnh.

Đối với các thành viên đội khảo cổ, bóng tối nơi họ đang đứng và bóng tối phía trước mà Hách Liên Tĩnh nói không có gì khác biệt.

Không dùng đèn pin chiếu thì chỗ nào cũng là bóng tối.

Nhưng dùng đèn pin chiếu thì cũng giống như bình thường, ánh đèn xua tan bóng tối trong phạm vi chiếu sáng, còn phía xa vẫn là đen kịt.

Nếu muốn biết trong bóng tối phía trước mà Hách Liên Tĩnh nói rốt cuộc có huyền cơ gì, thì bắt buộc phải đi tiếp đến khi nhìn thấy màn đêm đó là gì mới được.

Tuy nhiên, ý niệm này chỉ vừa khẽ nhen nhóm đã khiến các thành viên đội khảo cổ hai chân run rẩy, toát mồ hôi lạnh.

Ngay cả người vượt xa người thường như Hách Liên Tĩnh còn trúng chiêu một cách khó hiểu, thì người bình thường như họ đặt trước nguy cơ như vậy e rằng căn bản chẳng đủ để nhét kẽ răng!

Nhưng chuyến đi này, bọn họ đã nhìn trộm được một góc bí mật cổ xưa, không ai muốn dừng bước tại đây.

Khâu Ninh chống hông nhìn về phía trước đường hầm, sau đó quay đầu gọi thành viên đội mình: "Thiến Ca đâu?" Nghe tiếng Khâu Ninh, một nữ đội viên đeo kính, trông gầy gò hơn Lâm Ca và Viện Ca bước ra khỏi hàng.

Cô là người thứ ba trong số ba nữ đội viên của đội Khâu Ninh.

So với Lâm Ca cao ráo đẹp trai và Viện Ca có chút "búp bê cơ bắp", nữ đội viên tên Thiến Ca này trông nữ tính hơn một chút.

Mái tóc ngắn vụn sảng khoái không khiến cô trở nên đẹp trai trung tính như Lâm Ca hay Khâu Ninh, mà khiến cô trông giống một học sinh trung học quy củ hơn.

Cô trông nhỏ hơn một vòng so với ba nữ đội viên khác (tính cả Khâu Ninh), trên người mặc bộ đồ tác chiến giống hệt họ.

Chương 174

Nhưng cô lại đeo một chiếc ba lô trông còn to và phồng hơn cả ba lô của Khâu Ninh.

Nhìn từ phía sau, chiếc ba lô gần như che kín lưng cô.

Thậm chí thoạt nhìn thân hình cô, chẳng ai nghĩ đó là một đội viên tác chiến.

Suốt dọc đường, đội viên tên Thiến Ca này không có biểu hiện gì nhiều, chỉ im lặng đi ở vị trí khá sau trong đội hình.

Hiện tại bị điểm danh bước ra, mọi người mới phát hiện thì ra trong đội còn có một thành viên như vậy.

Thiến Ca hô một câu "Có!", rồi rảo bước đi đến trước mặt Khâu Ninh.

Khâu Ninh nói: "Thiến Ca, giờ là lúc em phát huy rồi, thả chút đồ ra dò đường phía trước đi.

Tốt nhất là có thể nhận diện xem bên trong rốt cuộc là quái vật gì." Thiến Ca gật đầu: "Được." Sau đó cô tháo ba lô xuống.

Viện Ca vừa thấy Lâm Ca tháo ba lô xuống thì mắt đã sáng lên, lập tức lấy danh nghĩa giúp đỡ để sán lại gần, còn Lâm Ca thì thực sự đi lên giúp đỡ.

Chỉ thấy Thiến Ca loay hoay một lát, trên mặt đất liền xuất hiện ba chiếc xe nhỏ mang phong cách Cyberpunk cực ngầu, đỉnh xe cao khoảng nửa bắp chân.

Rõ ràng là được lắp ráp tại chỗ.

Nếu vác theo thành phẩm như vậy, e rằng có đeo thêm ba cái ba lô

lên lưng Thiến Ca cũng chưa chắc đựng hết, thứ Thiến Ca luôn mang theo đều là linh kiện rời để lắp ráp những thứ này.

Hơn nữa lúc này ba lô của cô trông vẫn căng phồng.

Nghĩa là đồ vật mà Thiến Ca có thể lắp ráp còn rất nhiều.

Chất liệu xe nhỏ trông vô cùng chắc chắn, lốp xe tạo cảm giác đầm, thân xe có chất liệu điện ảnh giả cổ, nhìn qua là biết đã kinh qua trăm trận chiến.

Hơn nữa, dù xe không lớn nhưng linh kiện bên trong lại vô cùng đầy đủ, chất lượng thượng thừa.

Theo sự điều khiển của Thiến Ca, ba chiếc xe nhỏ thế mà đều biến hình, từ dáng xe việt dã bình thường biến thành dáng thuôn dài, trông rất thuận tiện cho việc tăng tốc.

Khi nhìn thấy ba chiếc xe này, phần lớn các thành viên nam trẻ tuổi tại hiện trường đều không nhịn được mà sáng mắt lên.

Lưu Bác Văn thậm chí tạm thời từ bỏ "đại ca yêu dấu" Diệp Phàm trong chốc lát để quay cận cảnh mấy chiếc xe nhỏ kia.

Mà Diệp Phàm, thân là một thành viên nam trẻ tuổi, khi nhìn thấy ba chiếc xe Cyberpunk kia, mắt cũng sáng rực lên.

Hắn không nhịn được sán lại gần một chút, nhìn Thiến Ca điều chỉnh xe.

Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh vốn dĩ không hứng thú lắm với mấy chiếc xe này, nhưng cả hai đều chú ý đến sự thay đổi biểu cảm trên mặt Diệp Phàm.

Trước giờ biểu cảm của Diệp Phàm không có dao động quá lớn.

Dù là cười cũng là vân đạm phong khinh, hoặc là mười phần chắc chín.

Nhưng biểu cảm thực sự phù hợp với lứa tuổi nam sinh như thế này lại rất ít khi xuất hiện trên mặt Diệp Phàm.

Mà lúc này, tim Diệp Phàm quả thực đang đập nhanh hơn.

Vì sống hai đời người, nên Diệp Phàm càng có cảm khái: Đàn ông đến chết vẫn là thiếu niên mà!

Cơ giáp mới là sự lãng mạn của đàn ông!

Hách Liên Tĩnh nhìn phản ứng của Diệp Phàm, nở một nụ cười.

Sau đó, hắn đi đến bên cạnh Diệp Phàm, hỏi: "Thích kiểu này à?" Diệp Phàm lúc này tâm trí đều đặt lên ba chiếc xe nhỏ, nghe thấy Hách Liên Tĩnh hỏi thì tự động hiểu là có thích mấy chiếc xe này không, hắn gật đầu, ừ một tiếng.

Hách Liên Tĩnh tặc lưỡi một cái, nói: "Tôi thấy cô ấy cũng không thích nói chuyện lắm.

Tiểu Diệp tử, có phải cậu bất kể là nam hay nữ, cứ hễ giống tên Ách Ba là cậu thích không?" Hách Liên Tĩnh biết ánh mắt Diệp Phàm luôn dán chặt vào mấy chiếc ô tô nhỏ, nhưng hắn cứ muốn ác ý trêu chọc Diệp Phàm một chút.

Cố ý hỏi Diệp Phàm có phải thích nữ đội viên tên Thiến Ca trầm mặc ít lời này không.

Diệp Phàm nghe xong ngẩn ra, đáp: "Nhưng mà, thứ biết nói chuyện là Autobot của hành tinh Cybertron cơ mà." Thấy Hách Liên Tĩnh cách lớp kính râm cũng lộ ra vẻ nghi hoặc, Diệp Phàm lại giải thích thêm một câu: "Transformers." Hách Liên Tĩnh nghe mà ngớ người.

Hắn nhìn Diệp Phàm đang tự nhiên giải thích về Transformers, bỗng cảm giác mình thông qua thứ gì đó đã nhìn thấy linh hồn thực sự thuộc về một nam sinh viên đại học ngoài hai mươi tuổi.

Cảm giác này giống như nhìn thấy bản thân trước khi đeo kính râm vậy.

Đó là dáng vẻ của chính mình trước khi phải gánh vác mọi thứ.

Ngay khi biểu cảm trên mặt Hách Liên Tĩnh ngày càng trở nên dịu dàng, Diệp Phàm bỗng nói: "A, đi rồi." Hách Liên Tĩnh cúi đầu nhìn, hóa ra ba chiếc ô tô nhỏ đã xuất phát dưới ánh mắt mong chờ của vạn người.

Ba chiếc xe chạy trên đường lát đá vô cùng vững vàng.

Mà ngữ khí của Diệp Phàm vừa rồi tuy không rõ ràng, nhưng Hách Liên Tĩnh vẫn cảm giác bắt được một tia thất vọng và tiếc nuối.

Hách Liên Tĩnh không kìm được bật cười, nói: "Sao mà cứ như trẻ con thế không biết.

Cho cậu xem cái này vui hơn này." Sau đó, Hách Liên Tĩnh túm lấy một tay Diệp Phàm, đập khẩu súng lục của mình vào tay hắn.

Nếu không phải Diệp Phàm thực sự từng thấy khẩu súng này bắn ra đạn, nhìn biểu cảm và tư thế này của Hách Liên Tĩnh, còn tưởng đây là súng đồ chơi thật.

Diệp Phàm ngẩng đầu, nghiêm túc nói với Hách Liên Tĩnh: "Tôi không có giấy phép sử dụng súng." Nói xong, hắn lại đặt khẩu súng vào tay Hách Liên Tĩnh.

Nhưng ngay khi tay Diệp Phàm vừa trống không, khoảnh khắc tiếp theo, trong lòng bàn tay lại xuất hiện một vật, lạnh lẽo trơn bóng.

Đó là Kinh Trập.

Chỉ có điều, Kinh Trập lúc này đang tỏa ra ánh sáng màu lam tím, đó là màu sắc hào quang thuộc về Trương Khải Linh.

Nghĩa là Trương Khải Linh đã điều khiển Kinh Trập bay vào lòng

bàn tay Diệp Phàm.

Diệp Phàm và Hách Liên Tĩnh đều chú ý tới điểm này, hai người đồng thời quay đầu nhìn về phía Trương Khải Linh.

Chỉ thấy Trương Khải Linh lúc này đang đưa lưng về phía họ, ngẩng đầu nhìn lên trần mộ.

Bóng lưng kia viết đầy chữ "tôi không thấy gì cả, tôi không làm gì cả", hoặc nói đúng hơn là viết đầy chữ "tôi lười nhìn, tôi lười làm".

Trong lòng Hách Liên Tĩnh đầy phẫn nộ, không thèm nhìn bóng lưng Trương Khải Linh nữa mà cười tủm tỉm nhìn Kinh Trập, giống như nhìn con nhà ai đi lạc, nói: "Là bé Kinh Trập à, là bé Kinh Trập phát sáng màu lam tím à.

Là bố con bảo con qua đây đúng không?" Nghe Hách Liên Tĩnh nhấn mạnh việc Kinh Trập phát sáng màu lam tím, Trương Khải Linh mới xoay người lại, nhìn Diệp Phàm và Hách Liên Tĩnh.

Sau đó, anh nói với Diệp Phàm: "Kinh Trập, cũng rất tốt." Rồi như chợt nhớ ra điều gì, anh lại bình tĩnh bổ sung một câu, nhìn Diệp Phàm nói: "Cậu nói thế." Diệp Phàm ý thức được Tiểu Ca đang ám chỉ lúc trước khi hắn nhìn thấy hình xăm Kỳ Lân của anh, lúc an ủi anh hắn đã nói Kinh Trập rất tốt.

Hắn gật đầu cười cười, nắm chặt Kinh Trập, ánh sáng lam tím trên thân đao lập tức biến thành màu vàng đỏ thuộc về hắn.

Hách Liên Tĩnh quay đầu nhìn Trương Khải Linh, "A" một tiếng, nói nhỏ: "Biết phát sáng thì ghê gớm lắm à." Cùng lúc ba người đang tương tác qua lại, Thiến Ca đang điều khiển ba chiếc xe nhỏ bỗng nhíu mày, nói một câu: "Không ổn." Viện Ca đứng bên cạnh vội hỏi: "Sao thế?

Xảy ra chuyện gì à?" Biểu cảm trên mặt Thiến Ca vô cùng nghiêm

túc: "Để em thử lại." Nói rồi, cô nhíu mày, thao tác trên bộ điều khiển một lúc.

Nhưng rất nhanh, từ trong bóng tối phía trước truyền đến vài tiếng kim loại va chạm vô cùng chói tai.

Rõ ràng là âm thanh ba chiếc xe nhỏ đã bất hạnh báo phế.

Góc trán Thiến Ca lấm tấm mồ hôi, cô buông thõng tay, nhìn đội trưởng Khâu Ninh, bất lực lắc đầu: "Xin lỗi đội trưởng.

Trang bị hỏng rồi.

Chương 175

Hình ảnh truyền về đều là màu đen, không biết xe thám thính rốt cuộc đã gặp phải thứ gì bên trong." Khâu Ninh bước tới vỗ vai cô, nói: "Không sao." Sau đó, cô quay đầu nhìn Trương Cường.

Hai đội trưởng đều hiểu ý trong mắt đối phương.

Trương Cường nói: "Tôi sẽ dẫn người đi một chuyến.

Dù sao tính cơ động của con người vẫn cao hơn máy móc.

Ít nhất tôi có thể báo cáo lại ngay tôi cảm nhận được gì, gặp phải gì bên trong." Nghe vậy, các thành viên đội khảo cổ còn chưa kịp phản ứng, Hách Liên Tĩnh lập tức ngăn cản ý định này, nói: "Trương đội trưởng, tôi nói lời này các anh có thể không thích nghe.

Nhưng thuốc đắng giã tật, sự thật mất lòng.

Trước khi biết thứ ở phía trước rốt cuộc là cái gì, ai trong các anh đi vào, kết cục tuyệt đối đều là một con đường chết." Trương Cường và các thành viên đội bảo tiêu đều nhíu mày, nắm chặt nắm đấm.

Dù không cam lòng nhưng họ cũng biết lời Hách Liên Tĩnh nói hoàn toàn hợp lý.

Hách Liên Tĩnh phủi bụi trên quần áo, đang định nói hay là để người đã có kháng thể như mình đi trước một chuyến xem sao, thì tay Diệp Phàm đã xòe ra trước mặt hắn.

Rõ ràng là tư thế muốn xin một thứ gì đó.

Hách Liên Tĩnh xoay chuyển đầu óc, nhìn khẩu súng vừa bị trả về, mười phần chắc chắn Diệp Phàm không phải xin cái này.

Sau khi xác định điểm này, Hách Liên Tĩnh cúi người, đặt cằm

mình lên lòng bàn tay Diệp Phàm.

Mọi người: Oa.

Diệp Phàm: ...

Diệp Phàm hiếm khi cúi đầu nhìn Hách Liên Tĩnh, nói: "Hắc Nhãn Kính, cậu còn cái kính râm nào không?" Nói xong, hắn nâng cằm Hách Liên Tĩnh lên, để hắn đứng thẳng dậy.

Hách Liên Tĩnh kéo áo khoác ra, để lộ bên trong treo đầy kính râm. "Thích cái này hả?" Diệp Phàm gật gật đầu.

Tuy không biết tại sao vào lúc quan trọng này Diệp Phàm đột nhiên muốn kính râm của mình, nhưng Hách Liên Tĩnh vẫn lấy một chiếc đưa vào tay Diệp Phàm.

Diệp Phàm nhìn chiếc kính, bỗng nhớ lại cảm giác lúc nhìn thấy toàn bộ khuôn mặt Hách Liên Tĩnh.

Trước khi đeo kính lên, hắn nhìn Hách Liên Tĩnh, có chút trịnh trọng, có chút nghiêm túc: "Hắc Nhãn Kính, tôi nhất định sẽ có cách trị khỏi mắt cho cậu." Hách Liên Tĩnh ngẩn ra, lập tức cười, đặt bàn tay lên đỉnh đầu Diệp Phàm: "Tôi tin cậu.

Bởi vì cậu đã làm được rồi.

Tôi đã có thể nhìn thấy cậu đấy." Diệp Phàm cầm chiếc kính râm mà Hách Liên Tĩnh đưa tới, đeo lên mặt.

Nếu không nhìn rõ thứ trong bóng tối kia rốt cuộc là gì, hắn ngay cả manh mối để tra cứu trong "Bách khoa toàn thư sinh vật dị trân" cũng không có.

Hắn hiện tại bắt buộc phải hiểu rõ đặc tính và điểm yếu của thứ đó.

Cho dù không vì những điều này, hắn cũng phải biết rốt cuộc vừa

rồi là thứ quỷ quái gì suýt chút nữa đã lấy mạng Hắc Nhãn Kính!

Cho nên, dù chính chủ Hách Liên Tĩnh đang ở ngay trước mắt, hắn cũng đành phải mượn thị lực của Hắc Hạt Tử để dùng tạm một chút.

Vừa rồi Hắc Nhãn Kính đột ngột ngã xuống đã chứng minh thân thể anh ta sẽ bị loại độc này ảnh hưởng.

Mà Diệp Phàm có Kỳ Lân huyết hộ thể, bách độc bất xâm.

Vì vậy, người thích hợp nhất để nhìn rõ thứ phía trước chính là hắn.

Hách Liên Tĩnh nhìn Diệp Phàm đeo kính râm, vẻ mặt vẫn cười hì hì: "Tiểu Diệp Tử, cậu đây là muốn tán tỉnh tôi..." Lời còn chưa dứt, sắc mặt anh ta bỗng nhiên thay đổi.

Cùng lúc đó, trong đầu Diệp Phàm vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống. [Đinh!

Đạo cụ của túc chủ hoàn nguyên, phù hợp với vai diễn Hắc Nhãn Kính, độ hoàn nguyên +5%, độ hoàn nguyên hiện tại là 20%, điểm số tương ứng đã nhân 20% và cộng vào người túc chủ.] [Chúc mừng túc chủ, nhận được phần thưởng hệ thống.] [Đinh!

Hắc Mạc Đồng Thuật: Túc chủ sở hữu thị lực minh sát thu hào, ngoài ngàn dặm cũng có thể nhìn rõ, bóng tối không gây bất kỳ ảnh hưởng nào đối với túc chủ.] Diệp Phàm nghe hệ thống báo cáo số liệu phần thưởng, biết mình đã đoán đúng.

Sử dụng đạo cụ của chính bản thân Hách Liên Tĩnh, quả nhiên có thể tiến hành hoàn nguyên sâu hơn cho vai diễn Hắc Nhãn Kính.

Hơn nữa đạo cụ này lại là kính râm liên quan trực tiếp đến đôi mắt.

Hắn đang định xoay người quay đầu lại, lại bị Hách Liên Tĩnh một

phen túm chặt lấy vai.

Hách Liên Tĩnh vừa rồi chưa nói hết câu, hoàn toàn là vì anh ta mạc danh cảm thấy trên người Diệp Phàm có một sự thay đổi.

Cảm giác này giống như đôi mắt kia đã liên kết một số thứ của hai người lại với nhau.

Mà khi Diệp Phàm xoay người nhìn về phía cuối đường hầm, Hách Liên Tĩnh lập tức biết Diệp Phàm muốn làm gì.

Hắn muốn thay mình đi cảm nhận sự nguy hiểm trong màn đêm đen kịt kia. "Diệp Phàm!

Cậu muốn làm gì!" Đây là lần đầu tiên Hách Liên Tĩnh gọi cả họ tên Diệp Phàm sau khi quen biết, chứ không phải những biệt danh thân mật như mọi khi.

Hơn nữa, còn dùng ngữ khí nghiêm túc, nghiêm khắc như vậy.

Thậm chí, đám quần chúng vây xem không rõ chân tướng còn nghe ra được một tia cấp thiết và phẫn nộ trong giọng nói của anh ta.

Diệp Phàm không kịp đề phòng, bị ép xoay người nhìn về phía Hách Liên Tĩnh.

Hai đôi mắt đều đeo kính râm đối diện nhau, rõ ràng ai cũng không nhìn thấy mắt đối phương, nhưng lúc này, bọn họ lại như thấu qua tròng kính đen, nhìn thấy cảm xúc trong mắt nhau.

Diệp Phàm thấy Hách Liên Tĩnh nhíu mày, đồng tử màu nhạt lúc này dường như vì cấp bách mà hơi ửng đỏ.

Các thành viên đội khảo cổ xung quanh còn chưa hiểu vì sao Hách Liên Tĩnh và Diệp Phàm lại mâu thuẫn, đây là lần đầu tiên bọn họ thấy Thiết Tam Giác xuất hiện dao động cảm xúc lớn như vậy.

Nhất thời cũng chẳng màng đến việc khảo sát đường hầm phía

trước, tất cả đều xúm lại can ngăn.

Trương Cường đứng bên cạnh Diệp Phàm, đối diện với Hách Liên Tĩnh, nói: "Hách Liên tiên sinh, bất kể xảy ra chuyện gì, chúng ta có chuyện gì từ từ nói, đừng động thủ." Hắc Hùng tiến lên, nắm lấy cổ tay Hách Liên Tĩnh, muốn gỡ tay anh ta khỏi vai Diệp Phàm.

Nhưng đôi tay Hách Liên Tĩnh cứ như kìm sắt.

Mặc dù tạng người Hắc Hùng còn vạm vỡ hơn Hách Liên Tĩnh một vòng, nhưng lại không thể làm lay chuyển đôi tay kia nửa phần.

Lưu Bác Văn ở bên cạnh sốt ruột đến mức nhảy loi choi: "Hắc gia, dù sao thì đại ca của em vừa nãy cũng cứu ngài mà, ngài không thể động thủ với đại ca em được!" Cùng lúc đó, việc Hách Liên Tĩnh bỗng nhiên nổi giận cũng khiến khán giả trên livestream bắt đầu lo lắng. "Vãi chưởng, CP Hách - Diệp của tôi vừa mới chính thức lên thuyền đã sắp BE (Bad Ending) rồi sao?

Đừng mà!" "Nhìn ra được, fan của Hách gia sợ đến mức viết nhầm tên CP thành Hách Diệp luôn rồi." "Là ai đang chèo CP vui vẻ thì thuyền chìm giữa chừng?

Ồ, là tôi." "Hu hu hu Hắc gia, anh quát lớn tiếng thế làm gì, đấy là Tiểu Diệp Tử mà." "Chúng ta là xã hội văn minh không cổ súy bạo lực gia đình nha Hắc gia!" "Mấy người đừng đánh nhau nữa!

Tôi bê cái giường tới cho, muốn đánh thì lên giường mà đánh!" "Cãi nhau đi, cãi nhau đi, để tôi xem ai là người 'ngược vợ cho đã rồi hối không kịp'." "Cãi nhau đi, hai người tan đàn xẻ nghé thì tôi lại có cơ hội." "Fan vợ đã chờ thời cơ, hai người ai cưới tôi cũng được." "May mà tôi trước sau như một vẫn kiên định nằm dưới hố của Trương Khải Linh." "Nguy to, Hách Diệp đảng gặp phải nguy cơ lớn nhất trong lịch sử!" Tuy nhiên, bất kể người xung quanh nói gì, biểu cảm trên mặt Hách Liên Tĩnh vẫn không đổi.

Lực tay của anh ta cũng không vì sự can ngăn của mọi người mà giảm đi nửa phần.

Anh ta căn bản ngay từ đầu đã chẳng quan tâm những người này nhìn mình thế nào.

Rất nhanh, Trương Khải Linh cũng đứng vào giữa hai người, tay nắm lấy cổ tay Hách Liên Tĩnh.

Chương 176

Hách Liên Tĩnh nhìn về phía Trương Khải Linh, vẻ mặt đã hoàn toàn lạnh xuống: "Ách Ba, nếu cậu biết Diệp Phàm định làm gì, cậu tuyệt đối sẽ hối hận vì đã cản tôi.

Nếu cậu ấy xảy ra chuyện, cậu sẽ hối hận cả đời!" Biểu cảm trên mặt Trương Khải Linh chỉ hơi cứng lại, tịnh không có thay đổi quá lớn, anh nói: "Tôi biết.

Tôi sẽ làm.

Hạt Tử, cậu làm thế sẽ bóp đau cậu ấy." Hách Liên Tĩnh cảm nhận được lực độ Trương Khải Linh nắm tay mình, biết cho dù mình không buông tay, Trương Khải Linh cũng sẽ khiến tay anh ta phải rời khỏi vai Diệp Phàm. "Trương Khải Linh, cậu đừng cản tôi." Nói xong câu này, Hách Liên Tĩnh bỏ tay khỏi vai Diệp Phàm.

Sau đó, anh ta dứt khoát định đi về phía đầu kia đường hầm.

Nhưng ngay khắc tiếp theo, cả hai cánh tay của anh ta đều bị giữ chặt.

Một bên là Trương Khải Linh, bên kia là Diệp Phàm.

Diệp Phàm kéo tay Hách Liên Tĩnh xong liền lập tức lách người chắn trước mặt anh ta, che khuất tầm nhìn.

Trương Khải Linh thì đứng ngay bên cạnh Diệp Phàm.

Diệp Phàm nói với Hách Liên Tĩnh: "Hắc Nhãn Kính, anh nghe tôi nói, đừng nhìn về phía bên kia đường hầm, anh tuyệt đối không được nhìn." Cơn giận trong lòng Hách Liên Tĩnh bị Diệp Phàm và Trương Khải Linh chắn lại như vậy liền tắt ngấm quá nửa, thay vào đó là một nỗi chua xót.

Anh ta nói với Diệp Phàm: "Tiểu Diệp Tử, tôi biết cậu nhìn thấy phía trước.

Cậu biết vì sao tôi có thể đi, còn cậu thì không thể không?

Tôi xảy ra chuyện, cậu có thể cứu tôi, nhưng nếu là cậu xảy ra chuyện, tôi không có cách nào cứu cậu." Sau đó, anh ta lại nhìn về phía Trương Khải Linh, nói: "Ách Ba, đừng để cậu ấy nhìn bên kia." Trương Khải Linh gật đầu, nói: "Hai người, ở lại đây." Nói rồi, thanh Kinh Trập trong tay anh nháy mắt biến thành màu xanh lam.

Nhưng chỉ trong một khoảnh khắc, Diệp Phàm đã đoán được anh định làm gì, lập tức hô lên một tiếng: "Kinh Trập, qua đây!" Trong nháy mắt, Kinh Trập chuyển sang màu đỏ kim, bay vào tay Diệp Phàm.

Diệp Phàm trịnh trọng nhìn hai người, nói: "Hai người tin tôi đi, tôi sẽ không sao đâu.

Tiểu Ca, tôi sẽ giúp anh tìm được thứ anh đang tìm kiếm.

Hắc Nhãn Kính, tôi cũng nhất định sẽ nghĩ cách chữa khỏi mắt cho anh." Quần chúng vây xem nghe đoạn đối thoại giữa bộ ba Diệp Phàm, Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh, tất cả đều ngẩn người tại chỗ.

Bọn họ đã hiểu ra rồi, đây đâu phải Thiết Tam Giác mâu thuẫn gì đâu, đây rõ ràng là tranh nhau thay đối phương đối mặt với nguy hiểm mà!

Đây là cách bảo vệ lẫn nhau của bọn họ!

Quả nhiên, Thiết Tam Giác vẫn là kết cấu ổn định nhất!

Điều này khiến các thành viên đội khảo cổ sau khi vỡ lẽ thì thở phào nhẹ nhõm, đồng thời trong lòng cũng đầy cảm khái và xúc động.

Cùng lúc đó, khung chat livestream vừa rồi còn đang ai oán, giờ cũng bị màn hình đầy bình luận cảm động chiếm lĩnh. "Hu hu hu mấy anh đều đừng đi xem, để em đi xem cho!

Dù sao mắt em cũng bị mấy anh làm mù không biết bao nhiêu lần rồi." "Hiểu rồi, đây là lừa cún vào để giết mà." "Hiểu rồi, đây chính là ngoài mặt cãi nhau nhưng thực ra là khoe ân ái." "Hu hu hu, Thiết Tam Giác khảo cổ giảo hoạt quá, có phải muốn lừa nước mắt của tôi không?" "Đừng tranh nữa, tôi ship hết được chưa?

Tôi ship hết được chưa?" Trong đường hầm.

Diệp Phàm nói xong với Hách Liên Tĩnh, liền ấn vai anh ta, chân xoay chuyển, đổi vị trí hai người.

Vị trí biến thành Hách Liên Tĩnh quay lưng về phía cuối đường hầm, còn Diệp Phàm đối diện trực tiếp với nó.

Diệp Phàm hơi nhíu mày, liền nhìn thấu màn đêm đen kịt kia.

Chỉ thấy, bóng tối nơi đó sở dĩ tối tăm, không chỉ đơn thuần là do không có ánh sáng.

Nguyên nhân quan trọng hơn là vì trong không gian đó, không khí đang trôi nổi vô số phân tử nhỏ màu đen.

Trông giống như không khí bị bơm đầy mực tàu đen ngòm.

Mà ở sâu phía sau màn mực đen đó, có một cái bóng đen khổng lồ.

Cái bóng đen kia chắn hết cả đường hầm, cái đầu khổng lồ hình chiếc bình úp ngược, trên rộng dưới hẹp.

Và nối tiếp ở cái miệng bình hẹp hơn kia, là những xúc tu khổng lồ mềm mại đang từ từ ngọ nguậy!

Đó là một sinh vật khổng lồ hình dạng như con mực.

Nhưng khác với mực thường ở chỗ, dưới cái đầu khổng lồ của

sinh vật kia, xúc tu chen chúc lít nha lít nhít.

Ngoài mấy cái đã vươn ra, đống xúc tu chen chúc dưới cái đầu to tướng của nó trông tuyệt đối phải có hơn vài chục cái!

Và ngay khi nhìn thấy đám mực tàu kia, Diệp Phàm cũng cảm giác đôi mắt truyền đến một cơn đau âm ỉ rất nhẹ, không rõ ràng.

Cảm giác này chỉ kéo dài trong nháy mắt, rất nhanh đã bị Kỳ Lân huyết trong cơ thể hắn bài trừ ra ngoài.

Diệp Phàm biết rõ, đây đại khái chính là nguyên nhân khiến Hách Liên Tĩnh trúng chiêu vừa rồi.

Chẳng qua hắn có Kỳ Lân huyết hộ thể, trạng thái bách độc bất xâm, nên những thứ này không gây thương tổn cho hắn.

Sau khi nhìn thấy con "mực khổng lồ" sau làn mực đen, Diệp Phàm lập tức tìm thấy tư liệu về thứ này trong "Bách khoa toàn thư sinh vật dị trân". [Mặc Độc Bách Túc Ô Tặc (Mực Trăm Chân Độc Mực): Sinh vật biển sâu thời thượng cổ.] [Có thể phun ra lượng lớn sương mù đen chứa kịch độc, hắc vụ chủ yếu tấn công con mồi thông qua ngũ giác, người trúng độc sẽ bị tước đoạt ngũ giác trong nháy mắt, ba phút sau lập tức bỏ mạng.] [Người thường phong ấn ngũ giác mới có thể tránh được ảnh hưởng từ đòn tấn công của Mặc Độc.] [Mặc Độc Bách Túc Ô Tặc tính tình hung bạo tàn nhẫn, da đầu cứng rắn dày dặn, điểm yếu nằm dưới đầu, lửa có thể khắc chế nó.] Diệp Phàm vừa tìm được thông tin này, liền lập tức ý thức được đám hắc vụ kia thực ra đã bắt đầu từ từ lan về phía bọn họ.

Mà cuốn theo cùng đám hắc vụ về phía này, còn có mấy cái xúc tu cực dài.

Mấy cái xúc tu đó dài ngoằng, dường như vươn mãi không hết.

Mà điều Diệp Phàm biết là, những xúc tu như vậy, dưới cái đầu

khổng lồ của Mặc Độc Bách Túc Ô Tặc còn giấu cả trăm cái.

Mặc độc phối hợp với những xúc tu này cùng xuất động, giống như hai tầng vây chặn con mồi.

Cho dù con mồi phong ấn ngũ giác trước, cũng sẽ bị đám xúc tu này lấy mạng.

Không kịp giải thích, Diệp Phàm ra tay với Hách Liên Tĩnh - người có ngũ giác mẫn tiệp nhất đầu tiên, dùng ngân châm trực tiếp phong ấn ngũ giác của anh ta.

Hách Liên Tĩnh lập tức đứng sững trước mặt Diệp Phàm.

Anh ta tin Diệp Phàm làm vậy tuyệt đối không phải để hại mình, nhưng anh ta cũng cực kỳ không muốn bị bảo vệ ở phía sau như thế này, để Diệp Phàm mạo hiểm ở nơi anh ta không nhìn thấy, không nghe thấy, không cảm nhận được.

Anh ta lập tức muốn rút cây ngân châm phong ấn ngũ giác trên huyệt vị ra, nhưng ngân châm lúc này đã chìm vào dưới da.

Trừ phi chính người thi châm là Diệp Phàm tự tay làm, nếu không chẳng ai có thể rút cây kim này ra được.

Diệp Phàm nắm lấy tay Hách Liên Tĩnh, vỗ vỗ mu bàn tay anh ta để trấn an.

Hách Liên Tĩnh lập tức cưỡng ép kìm nén sự xao động trong lòng, hiện tại anh ta không phản kháng được, điều có thể làm cho Diệp Phàm chính là phối hợp.

Hai tay Hách Liên Tĩnh buông thõng xuống, nắm chặt thành quyền.

Diệp Phàm trấn an xong Hách Liên Tĩnh, lại lập tức xoay người đối mặt với Trương Khải Linh, người cũng có ngũ giác mẫn cảm hơn người bình thường.

Ngân châm trong tay vừa lộ ra, cổ tay đã lập tức bị Trương Khải Linh nắm lấy.

Anh vừa rồi đã nhìn hiểu huyệt vị mà Diệp Phàm châm cho Hách Liên Tĩnh, chính là huyệt vị phong ấn ngũ giác.

Sự ăn ý giữa Thần Đồ và Úc Lũy lúc này khiến Trương Khải Linh cũng lập tức ý thức được Diệp Phàm muốn làm gì.

Chương 177

Trương Khải Linh nói với Diệp Phàm: "Tôi sẽ không trúng độc." Nói rồi, anh kéo cổ áo mình ra.

Diệp Phàm nhìn làn da lộ ra qua cổ áo của Trương Khải Linh.

Chỉ thấy, trên chiếc cổ trắng ngần của anh đã từ từ leo lên một mảng hình xăm màu đen.

Đó là phần ngọn lửa phía sau hình xăm Cùng Kỳ.

Diệp Phàm lập tức nhận ra, tuy rằng hình xăm Kỳ Lân và huyết mạch Kỳ Lân của Tiểu Ca vì hắn diễn vai Đại Trương Ca mà âm dương sai lệch chuyển sang người hắn.

Nhưng hình xăm Cùng Kỳ trên người Tiểu Ca hiện tại cũng không phải dạng vừa.

Diệp Phàm gật đầu.

Sau đó, hắn lập tức quay đầu nhìn về phía các thành viên đội khảo cổ.

Hắn nói ngắn gọn súc tích: "Hắc vụ phía trước có độc.

Tôi hiện tại phải phong ấn ngũ giác của mọi người.

Thời gian sẽ không lâu, đừng hoảng loạn.

Nghe rõ chưa?" Nếu nói biểu hiện trước đó của Diệp Phàm tuy đã khiến mọi người coi hắn là trụ cột của đội, nhưng trên người hắn vẫn khó tránh khỏi còn vương lại chút non nớt của một nam sinh viên đại học.

Thì hiện tại, Diệp Phàm đang bình tĩnh phát ra mệnh lệnh cho đội khảo cổ này, đã hoàn toàn trở thành một người lãnh đạo hợp cách!

Một Diệp Phàm như vậy, cho dù không cần làm gì, trong lời nói cũng mang theo một sức mạnh khiến người ta tuyệt đối phục tùng.

Ngay sau đó, Diệp Phàm gần như hóa thành một đạo tàn ảnh, dừng lại bên cạnh mỗi người một chút rồi lại nhanh chóng trở về vị trí cũ của mình.

Trong vòng nửa phút, ngũ giác của các thành viên đội khảo cổ đã bị Diệp Phàm phong ấn toàn bộ.

Lúc này, trong cả đội ngũ, chỉ còn lại Diệp Phàm và Trương Khải Linh là vẫn tự do sở hữu ngũ giác.

Hai người đứng sóng vai trong đường hầm, đối mặt với hắc vụ lúc này đã cuộn trào đến vị trí không xa trước mặt.

Động tác của hai người vô cùng đều nhịp, cùng cởi áo khoác ngoài, để lộ ra những hình xăm màu đen đang hừng hực cháy lên bên trong để đối kháng với mặc độc.

Trương Khải Linh vung thanh Kinh Trập trong tay, ánh lam tím trên thân đao càng sáng hơn một chút.

Diệp Phàm nói: "Tiểu Ca, tử huyệt của thứ này nằm dưới đầu, sợ lửa." Trương Khải Linh gật đầu: "Tôi mở đường cho cậu." Diệp Phàm rút Hắc Kim Cổ Đao sau lưng ra, nói: "Chúng ta cùng hành động." Sau đó, hai người liếc nhìn nhau, đồng thời lao vút về phía trước.

Trương Khải Linh chính diện nghênh đón xúc tu đầu tiên, cánh tay vung lên liền chém xúc tu kia làm hai đoạn.

Con mực bị đau, cái xúc tu kia giãy giụa đau đớn.

Mà Diệp Phàm ngay trong khoảng trống này thực hiện một cú trượt sát đất bên cạnh Trương Khải Linh, lướt qua cái xúc tu này tiếp tục chạy về phía trước.

Trong quá trình hắn chạy tới, từ trong bóng tối lại vươn ra ba cái xúc tu dài và thô to.

Diệp Phàm vung tay, một lưỡi quang nhận màu xanh lam sắc bén xẹt qua không trung, một cái xúc tu trong đó bị hắn chém đứt với vết cắt vô cùng phẳng phiu.

Xúc tu rơi xuống đất lộ ra từng vòng tổ chức, vẫn còn đang giãy giụa.

Nhưng gần như trong nháy mắt, một trong những cái xúc tu đó liền bị giày tác chiến của Trương Khải Linh đạp dưới chân.

Cái xúc tu thứ ba đến từ hướng khác bị anh dùng Kinh Trập đâm vào, cứ thế ghim xúc tu kéo mạnh về phía sau, trực tiếp dùng sức mạnh cơ bắp giật đứt xúc tu từ giữa!

Những sợi tơ dính dấp kéo ra từ giữa xúc tu cũng đứt lìa ngay sau khi thân đao Kinh Trập bỗng lóe lên một trận ánh sáng lam tím.

Mặc Độc Bách Túc Ô Tặc ẩn trong làn mực đen đối diện phát ra một tiếng rống bi thương trầm trọng.

Kéo theo đó là những xúc tu và độc mực đen càng trở nên hung hãn hơn.

Mặc độc lúc này đã nồng đậm mãnh liệt hơn vừa rồi, điểm này có thể thấy rõ trên hai hình xăm đen khác biệt đang cháy càng thêm vượng trên người Trương Khải Linh và Diệp Phàm.

Tốc độ của hai người không giảm mà còn tăng, hai luồng hàn quang giao nhau loang loáng, từng cái xúc tu nghênh diện lao tới đều rơi xuống đất.

Xúc tu rơi xuống đất đều đang vặn vẹo giãy giụa đau đớn.

Nhất thời, đống đoạn chi trên mặt đất cứ như là cá mắc cạn đầy

sàn.

Hai người dùng thời gian cực ngắn, nhanh chóng đi tới nơi đã có thể hoàn toàn nhìn rõ hình dạng của Mặc Độc Bách Túc Ô Tặc.

Chỉ thấy, dù đã bị bọn họ chém đứt rất nhiều xúc tu, dưới cái đầu của nó vẫn còn mấy chục cái xúc tu đang ngọ nguậy.

Diệp Phàm giơ tay lên, Trương Khải Linh liền cùng hắn dừng lại.

Anh đứng bên cạnh Diệp Phàm, giống như một pho tượng hộ pháp vô cảm.

Sau khi dừng lại, động tác của hai người vô cùng đồng bộ, đều vung đao trong tay, một vũng chất lỏng nhớt nhát bị văng xuống đất.

Đồng thời lúc Diệp Phàm vung đao, chân hắn đạp mạnh, vòng sáng màu xanh lam nhanh chóng khuếch tán từ dưới chân hắn. "Ly Tự." "Sí Hồng Liên." Ngay tức khắc, trên mặt đất cách họ không xa bỗng nở ra một đóa hoa sen đỏ rực.

Tiếp đó, ánh lửa đỏ bừng lên, từ hướng Mặc Độc Bách Túc Ô Tặc lập tức truyền đến tiếng xèo xèo chói tai của thứ nhiều nước bị thiêu cháy và tiếng gào thét của chính bản thân con mực.

Cùng lúc đó, trong không khí còn truyền đến một mùi hương...

Mực nướng thiết bản.

Diệp Phàm hít hít mũi, đói bụng.

Hắn nhìn về phía Mặc Độc Bách Túc Ô Tặc, nhìn những cái xúc tu kia, yết hầu lăn một cái, ánh mắt còn sáng hơn vừa rồi một chút.

Một bên, Trương Khải Linh nhìn mặc độc quanh mình đã có xu thế dần tan đi, lúc quay đầu nhìn Diệp Phàm thì chú ý tới sự thay đổi biểu cảm trên mặt hắn.

Anh nuốt ngược câu hỏi về trận pháp thần kỳ của Diệp Phàm vào

bụng, đổi giọng hỏi: "Sao thế, Diệp Phàm?" Diệp Phàm dùng Hắc Kim Cổ Đao xiên một miếng xúc tu còn đang ngoe nguẩy dưới đất lên, nghiêm túc nói: "Tôi đang nghĩ, ăn sashimi (gỏi sống) ngon hơn, hay là ăn mực nướng thiết bản ngon hơn." Không biết cái xúc tu kia có phải thật sự nghe hiểu lời Diệp Phàm hay không, hay là đúng lúc mất đi sinh mệnh lực cuối cùng, mà bỗng nhiên không còn dấu hiệu vặn vẹo nào nữa.

Nó rũ xuống vô lực trên mũi Hắc Kim Cổ Đao, một bộ dạng trông "em đã không còn tươi ngon nữa rồi".

Trương Khải Linh nhìn Diệp Phàm, lại nhìn cái xúc tu đứt đoạn kia, khóe miệng lộ ra một chút ý cười không hề che giấu.

Không biết là cười vì Diệp Phàm, hay vì cái xúc tu đứt kia.

Nhưng Diệp Phàm lại vô cùng trùng hợp bỏ lỡ nụ cười hiếm hoi này của Trương Khải Linh.

Bởi vì trong đầu hắn bỗng nhiên vang lên âm thanh nhắc nhở của hệ thống. [Đinh! "Vạn vật đều có thể ăn" phù hợp với vai diễn Lưu Dung, độ hoàn nguyên +...] Nếu không phải nghe thấy câu nhắc nhở này, Diệp Phàm có lẽ sẽ như mọi khi, tự nhiên chấp nhận độ hoàn nguyên và kỹ năng hoặc đạo cụ phần thưởng hệ thống tăng cho.

Cũng sẽ không bỏ lỡ nụ cười của Trương Khải Linh.

Nhưng lần này không giống, đây là màn hoàn nguyên hệ thống mà Diệp Phàm kiên quyết phải tẩy chay.

Hắn vội vàng cắt ngang báo cáo phần thưởng của hệ thống trong đầu, nói: "Dừng dừng dừng!

Xin hãy dừng ngay hành vi nguy hiểm này của ngươi lại.

Chương 178

Ta rất hài lòng với sự mẫn cảm của ngươi với tư cách là hệ thống, nhưng ngươi cũng phải tăng cường tính linh hoạt của mình chứ.

Giống như kiểu nhân vật vô cùng quỷ súc (bựa/kỳ quái) này, thật sự không cần phải hoàn nguyên đâu.

Ngươi làm thế sau này ta thật sự sẽ không đầu tư rút thưởng mười lần cho ngươi nữa đâu nhé." Nghe thấy lời đe dọa đáng sợ rằng Diệp Phàm sẽ không tiếp tục rút thưởng mười lần nữa, hệ thống lại dùng giọng nữ máy móc lạnh lùng nói: [Hệ thống kiểm tra thấy sự bất mãn của túc chủ đối với việc hoàn nguyên nhân vật chính, đã mở ra hình thức hoàn nguyên vai diễn thích hợp thứ hai.] [Đinh!

Kiểm tra thấy hành vi "tâm tạng" (tâm bẩn/mưu mô) của túc chủ, phù hợp với vai diễn Diệp Bất Tu (Diệp Tu), độ hoàn nguyên +3%.

Độ hoàn nguyên hiện tại là 8%, điểm số tương ứng đã nhân 8% và cộng vào người túc chủ.] Nghe thấy hệ thống xác thực đã vô cùng linh hoạt đổi vai diễn hoàn nguyên cho mình, Diệp Phàm lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp tục nghe hệ thống báo cáo tiếp. [Chúc mừng túc chủ, nhận được phần thưởng hệ thống.] [Đinh!

Thiên Cơ Tán thăng cấp, đã nâng cấp có hình thái súng hỏa mai và hình thái mâu, hiện Thiên Cơ Tán đã sở hữu hình thái ô, hình thái khiên, hình thái súng và hình thái mâu.] [Đinh!

Hành vi sử dụng Phong Hậu Kỳ Môn diệt địch của túc chủ phù hợp với vai diễn Vương đạo trưởng (Vương Dã), độ hoàn nguyên +5%, độ hoàn nguyên hiện tại là 30%.

Điểm số tương ứng đã nhân 30% và cộng vào người túc chủ.] [Chúc mừng túc chủ, nhận được phần thưởng hệ thống.] Cuối cùng cũng đã lâu lắm rồi mới nghe thấy tên Vương Dã trong phần thưởng hệ thống, Diệp Phàm suýt chút nữa kích động đến mức làm động tác xoa tay của con ruồi.JPG. [Đinh!

Một trăm triệu.] Diệp Phàm: "..." Tuy nhiên, nghe thấy phần thưởng đơn giản thô bạo thế này lại có chút thất vọng là sao nhỉ?

Một trăm triệu này khiến Diệp Phàm khó tránh khỏi nhớ tới người đàn ông có "mục tiêu nhỏ một trăm triệu" kia, người đàn ông cho con trai một trăm triệu để khởi nghiệp từ hai bàn tay trắng kia.

Rất tốt, mấy người họ Vương các ngươi quả thực ghê gớm.

Diệp Phàm lại thầm phun tào trong lòng: Hệ thống, ngươi cũng có ngày hôm nay, có phải trong kho không còn kỹ năng để phát thưởng cho ta không?

Khi ý thức Diệp Phàm thoát khỏi màn giằng co với hệ thống, biểu cảm trên mặt Trương Khải Linh đã khôi phục lại dáng vẻ bình thường.

Mặc độc trong đường hầm cũng đã tan hết.

Mà bộ mặt thật của con Mặc Độc Bách Túc Ô Tặc ẩn sau mặc độc cũng cuối cùng hoàn toàn lộ ra.

Chỉ là hình thái của nó lúc này đã nhỏ hơn vừa nãy không chỉ một vòng.

Sau khi bị nướng một lượt, phần lớn nước trong cơ thể đã thất thoát.

Lúc này nó đã trở nên lớp da ngoài vàng rộm, sắc trạch kim hoàng, mỡ chảy ra ngoài, ngoài giòn trong mềm, trông vô cùng giòn tan sảng khoái.

Trong không khí lan tỏa một mùi thơm của chất béo và protein sau khi bị nướng chín.

Diệp Phàm dùng tay phẩy phẩy không khí trước mặt, cuối cùng u uất thở dài một hơi.

Tâm nói nhiều cái chân thế này, không làm thành mực nướng thiết bản thì thật sự rất đáng tiếc.

Mà ngay khi hắn đang quan sát Mặc Độc Bách Túc Ô Tặc, phán đoán xem có cần bồi thêm một đao hay không, lúc ngẩng đầu lên lại nhìn thấy một mảng đen kịt.

Diệp Phàm lại vội vàng nhìn hai bên tường hầm.

May mà tường gạch hai bên vẫn còn màu xanh bình thường.

Diệp Phàm lúc này có chút hối hận vừa rồi không giả vờ như mình không nghe thấy mà phong ấn luôn cả ngũ giác của Tiểu Ca, như vậy hắn có thể nhân lúc mọi người đều không biết mà dùng quẻ Khảm quét lại cái trần mộ bị ám đen một lượt.

Hiện tại...

Diệp Phàm lén lút liếc nhìn Trương Khải Linh đang nhìn mình, lập tức có chút chột dạ dời tầm mắt đi.

Hy vọng việc phá hoại mỹ cảm trần mộ mà Tiểu Ca yêu thích sẽ không gây ảnh hưởng xấu đến trải nghiệm của anh ấy.

Trương Khải Linh bắt được một tia lảng tránh của Diệp Phàm, nghi hoặc trong lòng càng lớn.

Lúc này, các thành viên đội khảo cổ cùng Hách Liên Tĩnh vừa bị hắn phong ấn ngũ giác vẫn đang ngoan ngoãn chờ tại chỗ.

Diệp Phàm đang định quay đầu đi giúp bọn họ rút hết ngân châm ra.

Ngay khoảnh khắc hắn xoay người, lại bị Trương Khải Linh nắm lấy cánh tay.

Diệp Phàm quay đầu lại, nhìn Trương Khải Linh: "Tiểu Ca?" Trương Khải Linh nhìn Diệp Phàm, hỏi: "Trước đây, tôi có từng gặp cậu không?" Diệp Phàm lắc đầu.

Trong mắt Trương Khải Linh thoáng qua một tia bi thương chớp nhoáng rồi biến mất, buông cánh tay Diệp Phàm ra.

Diệp Phàm tuy không biết vì sao Trương Khải Linh lại hỏi như vậy, nhưng hắn có thể lờ mờ cảm nhận được trong cảm xúc của Trương Khải Linh, anh dường như đang tìm kiếm một sự liên kết nào đó.

Cho nên trước khi tay Trương Khải Linh hoàn toàn buông thõng xuống, hắn đã nắm lấy tay anh, nói: "Nhưng mà từ rất lâu trước đây, tôi đã từng gặp anh rồi." *Thông qua đôi mắt của người khác, đã gặp được anh rồi.* Diệp Phàm dùng sức nắm tay Trương Khải Linh, tỏ ý khích lệ.

Sau đó, hắn quay đầu nhìn các thành viên đội khảo cổ, nói với Trương Khải Linh: "Tiểu Ca, tất cả mọi người ở đây đều sẽ nhớ kỹ anh." Ánh mắt Trương Khải Linh dao động, nhưng tịnh không nhìn theo tầm mắt Diệp Phàm về phía đội khảo cổ.

Mà là nhìn sườn mặt của Diệp Phàm, trịnh trọng gật đầu. "Được." "Diệp Phàm, tôi sẽ không bao giờ quên cậu nữa." Tuy rằng không làm rõ được câu "không bao giờ... nữa" của Trương Khải Linh là sao, nhưng Diệp Phàm vẫn rất cảm động vì nửa vế sau "không quên mình".

Hắn gật đầu: "Được thôi, một lời đã định." Sau đó, hắn buông tay Trương Khải Linh quay lại phía đội khảo cổ.

Diệp Phàm lần nữa dùng thời gian cực ngắn thu hồi toàn bộ ngân châm, tất cả mọi người gần như khôi phục ngũ giác cùng lúc.

Sau khi ngũ giác khôi phục, mọi người còn chưa kịp quan tâm con quái vật trốn trong đường hầm là gì, có bị khống chế hay chưa, đã bị sự thay đổi không khí trong đường hầm làm chấn động sâu sắc.

Đường hầm vừa rồi ẩm ướt âm lãnh, hiện tại không chỉ trở nên ấm áp khô ráo, mà trong không khí lại còn lan tỏa một mùi thịt nướng thơm lừng.

Lưu Bác Văn nhắm mắt lại, dùng sức hít hít mũi, nói: "Em không phải là đứng ngây người một lúc rồi ngủ gật đấy chứ?

Sao em lại mơ về cái sạp mực nướng thiết bản thời học sinh thế này." Bên cạnh, có người dùng khuỷu tay hích cậu ta.

Lưu Bác Văn mở mắt, thấy Triệu Trạch Minh đang chỉ xuống đất cho cậu ta xem.

Ngay dưới chân cậu ta, còn có hai cái xúc tu mực đang ngọ nguậy với biên độ nhỏ.

Hai cái xúc tu bị đứt đều to bằng bắp chân người lớn, dài chừng nửa mét, dẹt, trên thành thịt màu hồng phấn nhạt là hoa văn sẫm màu.

Lưu Bác Văn lập tức mắt sáng lên: "Học bá, cậu thu cái này lại, bỏ vào hộp quà mang về tặng cho hoa khôi của chúng ta đi.

Đây tuyệt đối là sashimi hàng xịn đấy!" Sắc mặt Triệu Trạch Minh đen lại, nói: "Cậu rõ ràng có thể khiến tôi trực tiếp không theo đuổi được Khinh Nhứ, mà còn cố ý chuẩn bị cho tôi cái ý tưởng hay ho thế này hả?" Lưu Bác Văn nghiêm túc nói: "Đến lúc đó cậu chỉ cần nói đây là đại ca đánh được, tuyệt đối đúng kế hoạch." Triệu Trạch Minh do dự một chút, bỗng nhiên cảm thấy cũng không phải không có lý.

Ngay sau đó, cậu ta lại nghĩ đến một vấn đề: "Sao, trước đây cậu

không phải cảm thấy chỉ có Diệp Phàm mới xứng với Khinh Như à?" Lưu Bác Văn chỉ cho Triệu Trạch Minh nhìn về phía Diệp Phàm hiện tại.

Lúc này, Diệp Phàm đang đứng trước mặt Hách Liên Tĩnh, có chút bất đắc dĩ chấp nhận sự kiểm tra toàn thân của Hách Liên Tĩnh, chứng minh bản thân hiện tại khỏe mạnh và an toàn.

Diệp Phàm tháo kính râm trên mặt xuống, gài vào thắt lưng.

Hách Liên Tĩnh nắn nắn các khớp xương của Diệp Phàm, xác nhận Diệp Phàm hiện tại quả thực khỏe mạnh xong, mới khôi phục lại nụ cười thương hiệu của mình: "Sao lại tháo ra rồi?

Cậu chỉ yêu nó một chút thôi sao?" Diệp Phàm nói: "Tôi đeo không đẹp trai bằng anh." Hách Liên Tĩnh cười rung cả vai, nói: "Không đeo thì không đeo vậy, tôi quả thực cũng rất thích ngắm mặt cậu." Diệp Phàm thở dài trong lòng, tâm nói coi như đã dỗ xong vị cụ già trăm tuổi này rồi.

Hách Liên Tĩnh cười nhìn Diệp Phàm, đồng thời cảm giác được trên mặt mình dường như đã bị Trương Khải Linh - người cũng đang ở trần bên cạnh chọc thủng một lỗ.

Anh ta cười nhìn về phía Trương Khải Linh, nói: "Ách Ba, cậu đừng có ghen.

Chương 179

Lại đây nào, tôi cũng kiểm tra xem trên người cậu có bị thương không." Nói rồi, liền vươn "hắc thủ" của mình về phía Trương Khải Linh.

Thấy tay Hách Liên Tĩnh, Trương Khải Linh đưa tay ra, chặn tay Hách Liên Tĩnh lại giữa đường.

Đặc biệt nói một câu: "Không có ghen với Diệp Phàm." Diệp Phàm nghe thấy tên mình, theo bản năng nói cảm ơn với Trương Khải Linh.

Trong lòng Hách Liên Tĩnh lại sáng như gương.

Nhìn Trương Khải Linh đầy ẩn ý, thầm nghĩ: Không phải ghen với Tiểu Diệp Tử, thế thì là ghen với tôi chứ gì.

Ha, cái bình giấm chua này.

Tuy nhìn thấu, nhưng Hách Liên Tĩnh quyết định nhìn thấu mà không nói toạc ra.

Sau khi quyết định xong, anh ta thầm like cho khúc gỗ nhỏ Diệp Phàm một cái.

Một bên, Lưu Bác Văn đã làm quần chúng vây xem bọn họ một lúc lâu nói với Triệu Trạch Minh: "Thấy chưa.

Tôi cảm thấy loại tình cảm này, rất ít người có thể chen chân vào được nhỉ." Triệu Trạch Minh khoanh tay, biểu cảm trên mặt có chút phức tạp, nói: "Từ 'chen chân' dùng như thế à?

Thế sự ái mộ nhiệt tình của cậu đối với Diệp Phàm tính là gì?" Lưu Bác Văn chớp mắt, nghiêm túc nói: "Đó đương nhiên là sự sung sướng khi được gia nhập gia đình này rồi!" Lúc này, các thành viên đội khảo cổ đã hoàn toàn hoàn hồn sau trạng thái mất đi ngũ giác.

Mọi người chấn động dùng đèn pin soi rọi tứ phía trong đường hầm.

Tuy đường hầm vẫn cần đèn pin để cung cấp ánh sáng, nhưng mọi người đã có thể cảm nhận rõ ràng rằng bóng tối hiện tại không còn dày đặc như vừa rồi.

Bóng tối lúc nãy vô cùng trầm muộn, khiến không khí mang lại cảm giác cực kỳ ngột ngạt.

Ánh sáng đèn pin chiếu qua dường như bị thứ gì đó chặn lại, khiến tầm chiếu sáng trở nên rất ngắn.

Nhưng hiện tại, ánh sáng đèn pin đã không còn gặp trở ngại gì đáng kể, bọn họ có thể soi được xa hơn một chút.

Bạch Trường Minh soi đèn một vòng, cuối cùng tầm mắt vẫn dừng lại trên những xúc tu bị đứt lìa đang từ từ ngoe nguẩy trên mặt đất.

Nhìn những xúc tu vẫn còn cử động đó, Bạch Trường Minh không khỏi cảm thấy da đầu tê dại.

Chỉ nhìn những đoạn xúc tu này, ông đã có thể tưởng tượng ra bản thể của con quái vật kia có kích thước khủng khiếp đến nhường nào.

Ông cũng có thể hình dung được trong lúc ngũ giác của bọn họ bị Diệp Phàm phong bế, Diệp Phàm đã làm nên chuyện lớn gì.

Các thành viên khác trong đội khảo cổ cũng chú ý đến tình huống này.

Trong đội ngũ vang lên những tiếng than ngắn thở dài đầy cảm thán. "Trong đường hầm có phải có một con bạch tuộc khổng lồ không?

Xúc tu to thế này, con bạch tuộc này sợ là đã thành tinh rồi đi!"

"Đều đã đứt thành cái dạng này rồi mà vẫn còn động đậy sao?" "Trời ơi, vừa rồi trong lúc chúng ta không cảm nhận được gì, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì vậy?" Một bên, Hắc Hùng cúi đầu, dùng chân đá đá vào cái xúc tu đang ngoe nguẩy gần mình nhất.

Khoảnh khắc đá vào xúc tu, cậu ta liền cảm nhận được một lực cản cực lớn, đó là do trọng lượng của cái xúc tu dài nửa mét này tạo thành.

Trên trán Hắc Hùng lấm tấm vài giọt mồ hôi lạnh, thấy đội trưởng đi tới, cậu ta khẽ nói: "Đội trưởng, anh xem này.

Cái này mà quất trúng người một cái, sợ là tim gan phèo phổi đều đảo lộn vị trí hết cả lên." Trương Cường cũng cúi đầu nhìn thoáng qua, hít sâu một hơi, nói: "Tiểu Diệp tiểu ca vừa rồi rõ ràng phải đối mặt với thứ nguy hiểm như vậy.

Thế mà chúng ta ở phía sau lại không hề chịu chút thương tổn nào.

Vừa bảo vệ cả đám người chúng ta phía sau, vừa giải quyết quái vật phía trước, thật sự rất khó tưởng tượng vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì." Hai người cảm thán xong, liền chia nhau đi kiểm tra xem các nhân viên khác trong đội khảo cổ có gặp sự cố gì không.

Bỗng nhiên, Thiến Ca ở bên cạnh bọn họ vui mừng reo lên một tiếng: "Bắt được sóng rồi!" Trương Cường, Hắc Hùng cùng mấy thành viên đội bảo vệ xung quanh đều quay đầu lại.

Chỉ thấy Thiến Ca đang loay hoay với cái điều khiển từ xa trong tay.

Cái điều khiển này là loại tay cầm lớn hơn điều khiển flycam thông thường một chút.

Hai bên tay cầm là các nút điều khiển phức tạp, màu sắc khác nhau, bên trên có ghi chú thích chức năng.

Mà ở giữa tay cầm là một màn hình to cỡ bàn tay.

Màn hình này tuy nhỏ nhưng hình ảnh bên trong lại cực kỳ sắc nét.

Phía trên màn hình là một chuỗi dữ liệu trông rất phức tạp, sau các con số là những đơn vị đo lường mà người thường chưa từng thấy bao giờ.

Tay Thiến Ca vừa thao tác, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng, mắt kính gần như phản quang lấp lánh.

Cậu ta hào hứng nói: "Tiểu Chiến Xa tuy hỏng rồi, nhưng may là camera ghi hình bên trong không hỏng!

Hơn nữa còn có thể tự động bắt trúng mục tiêu, tuy không linh hoạt bằng điều khiển thủ công nhưng vẫn dùng tạm được!

Tôi tìm dữ liệu bên trong xem sao!" Trương Cường và Khâu Ninh đều xúm lại.

Khâu Ninh cũng nở nụ cười, nói: "Tốt quá rồi.

Thiến Ca, kết nối hình ảnh trực tiếp vào livestream đi.

Sau này có những video ghi lại thế này, chúng ta về rồi cũng có thể tổng kết kinh nghiệm, chuẩn bị đầy đủ hơn cho công tác sau này." Trương Cường cũng tích cực gật đầu: "Trong ngôi mộ này, mỗi một video ghi lại đều là tư liệu tham khảo vô cùng quan trọng đối với công tác khảo cổ!" Các thành viên nghe thấy trong máy của Thiến Ca còn lưu video thì đều lộ ra vẻ mặt hưng phấn.

Chỉ có Diệp Phàm ở một bên là lộ ra vẻ mặt hơi bất ngờ.

Hách Liên Tĩnh nhìn Diệp Phàm giống như kẻ trộm chột dạ quay người đi, tìm lại chiếc áo khoác vừa cởi ra để mặc vào.

Trương Khải Linh cũng đi theo bên cạnh Diệp Phàm mặc áo khoác.

Hách Liên Tĩnh lộ ra vẻ mặt cao thâm khó lường, lập tức đi theo hai người, đứng sau lưng vươn tay khoác vai cả hai, kéo hai kẻ đang ở trần về phía mình.

Hắn dùng giọng điệu như đi bắt gian nói: "Hai người các cậu, có phải lén lút làm gì sau lưng tôi không?" Diệp Phàm ho khan một tiếng, nói: "Vừa rồi, hình như không cẩn thận nướng cháy đỉnh mộ rồi." Nghe câu trả lời của Diệp Phàm, Hách Liên Tĩnh sững sờ.

Hắn còn tưởng Diệp Phàm lộ ra biểu cảm đó là vì đã nói với Trương Khải Linh bí mật gì liên quan đến hai gia tộc.

Hoặc là hai người đã trao đổi mục đích thực sự của chuyến hạ mộ lần này, phía sau hắn là liên quan đến huyết mạch hai nhà và lịch sử ngàn năm.

Nhưng hắn làm sao cũng không ngờ tới, cái biểu cảm chột dạ của Diệp Phàm lại là vì lỡ nướng cháy đỉnh mộ?

Hách Liên Tĩnh ngẩng đầu nhìn lên, xuyên qua bóng tối, hắn quả thực nhìn thấy phía trên đỉnh mộ - nơi con mực lớn đã biến thành món mực nướng thiết bản - đã đen kịt một mảng.

Nếu không cố ý nhìn thì có lẽ chẳng ai để ý, nhưng chỉ cần có tâm ngước lên, sự khác biệt giữa mảng đen thui đó và những phiến đá xanh xung quanh là vô cùng rõ ràng.

Hách Liên Tĩnh cười đến run cả vai, hắn vỗ vỗ vai Diệp Phàm, nói: "Cái này cậu cứ yên tâm đi Tiểu Diệp tử.

Trừ Tiểu Ca nhà cậu - cái tên lão Ách Ba này ra, căn bản sẽ không có người thứ hai nào rảnh rỗi mà đi soi đỉnh mộ đâu." Hách Liên Tĩnh nói xong liền buông hai người ra, cũng đầy hứng thú chen vào chỗ máy livestream đang bị các thành viên đội khảo cổ vây quanh.

Hắn cũng muốn xem vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Cùng lúc đó, khi hình ảnh được phát lên livestream, phần bình luận đã sôi sục. "Vãi chưởng!

Đây chính là phối hợp thần thánh sao?" "Mẹ ơi con có tiền đồ rồi!

Con hình như nhìn thấy thần tiên!" "Thần tiên CP, xin hỏi đây là thần tiên quyến lữ sao?" "Chúc mừng Tiểu Diệp tộc trưởng, tìm được tộc trưởng phu nhân!" "Tiểu tộc trưởng CP ngàn ngàn vạn, nhưng tôi nguyện xưng Khải Linh tiểu ca một tiếng Thuần Nguyên!" "Khải Linh tiểu ca: Bản cung một ngày không phế, các ngươi chung quy vẫn là phi tần." "Cứ phải là cường cường!" "Là bạn học đại học của Tiểu Diệp tộc trưởng, cảm giác lần trước ngồi cùng phòng học với cậu ấy đã là chuyện của kiếp trước rồi." "Khoan đã!

Lửa này là sao?

Chương 180

Đây tuyệt đối là ma pháp rồi!" Nhìn cột lửa bỗng nhiên bùng lên từ trên xuống trong màn hình, các thành viên đội khảo cổ cũng đều ngẩn người tại chỗ.

Bọn họ ngơ ngác nhìn Diệp Phàm đang đeo lại ba lô ở một bên, rồi lại nhìn nội dung ghi lại trên màn hình.

Đây thực sự là chuyện con người có thể làm được sao?!

Một bên, Hách Liên Tĩnh đang xem video khẽ nhướng mày sau cặp kính râm.

Trong mắt các thành viên đội khảo cổ khác, họ đại khái chỉ thấy một vòng sáng màu xanh lam lóe lên, sau đó cột lửa bùng lên dưới đám mây đen.

Nhưng trong mắt hắn, hắn có thể nhìn thấy quẻ tượng bên trong vòng sáng xanh lam đó.

Hách Liên Tĩnh lập tức quay người nhìn về phía Diệp Phàm và Trương Khải Linh.

Lúc này, hai người đã ăn mặc chỉnh tề, Diệp Phàm đã đeo toàn bộ ba lô và trang bị lên lưng.

Hách Liên Tĩnh lại nhìn vào màn hình.

Lúc này video đã phát đến đoạn Diệp Phàm buông lời trêu chọc xem nên ăn sashimi hay ăn nướng thiết bản thì ngon hơn.

Cái vòng sáng thoáng qua kia đã trôi qua được một lúc rồi.

Trọng điểm của các thành viên đội khảo cổ và khán giả livestream đã bị câu đùa hiếm thấy đầy mùi đời thường của Diệp Phàm thu hút.

Hầu như ai cũng cười trêu chọc rằng bây giờ có Khải Linh tiểu ca kề vai chiến đấu, Tiểu Diệp tiểu ca cuối cùng cũng có chút dáng vẻ của một nam sinh đại học phù hợp với lứa tuổi.

Nhưng trọng điểm của Hách Liên Tĩnh vẫn nằm ở Kỳ Môn mà Diệp Phàm vừa sử dụng.

Hắn không biểu hiện gì trước mặt các thành viên đội khảo cổ, mà đăm chiêu đi đến bên cạnh Trương Khải Linh.

Lúc này, video cũng đã phát xong.

Lưu Bác Văn vội vàng chạy đến bên cạnh Diệp Phàm hỏi han ân cần, chân thành và không hề che giấu bày tỏ lòng kính bội, cũng như một lần nữa biểu thị lòng trung thành với Diệp Phàm.

Bạch Trường Minh, Trương Cường và Mạc Hồng Hiên cũng đang ở bên cạnh cảm ơn Diệp Phàm.

Nhân lúc Diệp Phàm bị vây quanh, Hách Liên Tĩnh nói nhỏ với Trương Khải Linh: "Ách Ba, cậu nhìn ra thủ đoạn lúc nướng mực của Tiểu Diệp tử không?" Trương Khải Linh gật đầu: "Là Kỳ Môn." Anh nhìn Hách Liên Tĩnh, nói: "Tề gia Cửu Môn tinh thông Kỳ Môn.

Nhà cậu đấy." Hách Liên Tĩnh nói: "Tôi không ở Tề gia bao lâu.

Nhưng Tiểu Diệp tử dùng bộ này, rất lạ." Trương Khải Linh không nói gì, chờ Hách Liên Tĩnh nói tiếp.

Hách Liên Tĩnh nhìn biểu cảm của Trương Khải Linh, lộ ra vẻ mặt tức cười, nói: "Chậc, Ách Ba Trương.

Tôi nợ cậu chắc?

Cậu không thể chủ động hỏi một hai câu à?" Trương Khải Linh thản nhiên nói: "Cậu sẽ nói.

Nếu không cậu đã không qua đây." Hách Liên Tĩnh cảm thấy mình

mà dỗi hơi với Trương Khải Linh thì đúng là tự tìm khổ vào thân.

Trương Khải Linh nhìn cảm xúc biểu đạt qua khóe miệng của Hách Liên Tĩnh, vẫn hỏi: "Cậu nói thủ đoạn của Diệp Phàm lạ ở chỗ nào?" Hách Liên Tĩnh nghe câu hỏi này, nhất thời không biết cái tên lão Ách Ba này rốt cuộc là đang nể mặt mình hay là nể mặt Diệp Phàm.

Thầm mắng một câu rồi đành nhận mệnh giải thích: "Cũng không thể nói là lạ." Hắn hồi tưởng lại một chút, lộ ra nụ cười đầy ẩn ý: "Nên nói là thần kỳ.

Chúng ta hiện tại đang ở trong cổ mộ dưới đáy biển.

Cậu còn nhớ điều tra về ngôi cổ mộ này trước khi chúng ta đến chứ?" Trương Khải Linh gật đầu.

Trước khi xuất phát, anh đã tiến hành điều tra sơ bộ về vị trí phong thủy của vùng biển này. "Giao long tiềm nặc ẩn thương ba, thả dữ hà giải tố hỗn hợp.

Đẳng đãi nhất triều long giác tựu, dao hám phích lịch trấn sơn hà." "Tiềm long vu thủy, mạch tốt." Hách Liên Tĩnh gật đầu, nói: "Không sai, tiềm long vu thủy, nhất định là chủ quẻ Khảm.

Bất kể là người xây dựng ngôi cổ mộ này ban đầu hay là người vào đây sau này, nhất định đều cực kỳ am hiểu phong thủy và Kỳ Môn.

Đã thiết lập long mạch vùng nước cạn này thành quẻ Khảm vô cùng rõ ràng, ưu thế của Thủy là cực đại." Trương Khải Linh gật đầu.

Những thứ này anh đều biết.

Hách Liên Tĩnh tiếp tục nói: "Con nhện lớn trước đó, còn có con mực lớn vừa rồi, đều là quái vật thả trong quẻ Khảm, bao gồm cả

đám Thủy Viên Quỷ, đều tương hỗ tương thành với quẻ Khảm.

Nếu bọn chúng ở trong cổ mộ trên đất liền, thực lực cũng chỉ là quái vật bình thường.

Nhưng ở trong nước, đây chính là sân nhà của chúng.

Quẻ Khảm là ưu thế tuyệt đối ở nơi này." Trương Khải Linh gật đầu.

Hách Liên Tĩnh nói tiếp: "Có thể nói, quẻ Khảm chính là mắt trận ở đây.

Có thể khắc quẻ Khảm là quẻ Khôn và quẻ Cấn.

Quẻ Ly là quẻ yếu thế nhất ở đây.

Thuật sĩ bình thường ở chỗ này, e rằng ngay cả quẻ Ly cũng không bày ra nổi.

Nhưng Tiểu Diệp tử lại có thể dùng quẻ Ly yếu thế nhất trong ngôi cổ mộ này để khắc chết con mực lớn trên quẻ Khảm kia." Hách Liên Tĩnh cảm thán lắc đầu: "Cậu tìm Đồ Long nhất mạch cả trăm năm nay.

Tôi thấy bằng thực lực như vậy của Tiểu Diệp tử, nếu thật sự có tâm không để chúng ta tìm thấy, thì cho dù cậu có dọn cả Trương gia ra, hiện tại cũng chưa chắc đã tìm được cậu ta.

Bây giờ cậu ta chịu hiện thân là tốt rồi." Trương Khải Linh gật đầu, nhìn thanh đao Kinh Trập trong tay, lại nhìn về phía Diệp Phàm trong đám người.

Ánh mắt anh thay đổi; vấn đề anh đang quan tâm hiện tại là: Diệp Phàm là tộc trưởng mới nhậm chức của Đồ Long Kỳ Lân nhất mạch, hay là đã giống như anh, tại vị cả trăm năm rồi?

Tộc trưởng Đồ Long nhất mạch trước đó có phải là Diệp Phàm

không?

Trăm năm qua anh vẫn luôn tìm kiếm tộc trưởng Đồ Long nhất mạch.

Nếu thật sự là Diệp Phàm, tại sao trước đó cậu ấy phải cố tình che giấu thân phận, tránh né anh?

Cùng lúc đó, Diệp Phàm đã tiếp nhận xong lời cảm ơn và quan tâm của các thành viên đội khảo cổ.

Các thành viên tản ra khỏi xung quanh Diệp Phàm, chuẩn bị cho hành trình tiếp theo.

Đội khảo cổ rất nhanh đã được hai đội trưởng Trương Cường và Khâu Ninh chỉnh đốn lại.

Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh cũng quay lại bên cạnh Diệp Phàm, ba người đi ở vị trí gần đầu hàng, mỗi người mang một tâm tư tiếp tục đi về phía trước.

Khi đi đến bên cạnh con mực rết Mặc Độc, đường hầm gần như đã bị thân thể to lớn bị nướng thơm phức chảy mỡ của nó chặn kín.

Đội khảo cổ đành phải chia thành hai hàng, lần lượt ép sát vào tường đường hầm đi qua khe hở hai bên.

Vượt qua ngọn "núi nhỏ" mực rết Mặc Độc, nhìn thấy cảnh tượng phía sau ngọn "núi nhỏ" này, mọi người đều sững sờ.

Ngay cả ba vị cố vấn đặc biệt cũng rõ ràng có chút kinh ngạc.

Chỉ thấy, trên đường hầm bị con mực rết Mặc Độc chắn mất, xương trắng rải rác khắp nơi.

Tuy những bộ xương này đều đã không còn nguyên vẹn, nhưng rất rõ ràng, những bộ xương này đều là của con người.

Trong đội khảo cổ vang lên mấy tiếng hít hà.

Chương 181

Hách Liên Tĩnh nói: "Cái thứ phá gia chi tử này, không phải là lấy người tuẫn táng ở đây làm lương thực đấy chứ?" Bạch Trường Minh đẩy gọng kính trên sống mũi, nói: "Nhưng mà, đồ bồi táng sao lại đặt trực tiếp trong đường hầm thế này?" Một bên, Lưu Bác Văn thò đầu ra từ sau lưng Diệp Phàm, cẩn thận dùng thiết bị trên tay quay lại hình ảnh đường hầm phía trước, nói: "Không phải là mấy người này tự mình thi biến, cuối cùng chạy đến đây, biến thành lương thực ủ lâu năm đấy chứ?" Diệp Phàm nhìn xương trắng trên mặt đất, bỗng nhiên lộ ra vẻ nghi hoặc, nói: "Không đúng, chủ nhân của những thi cốt này không phải là người tuẫn táng thời Tần." Giọng điệu của hắn cũng có chút chấn động: "Thời gian tử vong của những thi cốt này đều trong khoảng sáu trăm năm đổ lại đây." Giang giáo thụ ngẫm nghĩ, nói: "Khoảng sáu trăm năm, vậy chẳng phải là... nhà Minh!" Bạch Trường Minh vừa dứt lời, các thành viên đội khảo cổ đều ngây ngẩn cả người.

Ngay cả trên mặt Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh cũng lộ ra vẻ kinh ngạc.

Bạch Trường Minh nói ra thi cốt này thuộc nhà Minh xong cũng cảm thấy có chút quái dị, nói: "Phong cách ngôi cổ mộ này xác thực là cổ mộ đời Tần.

Vừa rồi ở tiền điện, chúng ta đã có được kết luận này rồi mà." Diệp Phàm hơi nhíu mày, nói: "Chuyện này cùng đám hành thi phía trước là cùng một đám người." Lưu Bác Văn trốn sau lưng hắn gật đầu, bắt chước giọng điệu của Hách Liên Tĩnh vừa rồi, nói: "Cái thứ phá gia chi tử này, không phải ngay cả thứ xui xẻo như hành thi cũng ăn đấy chứ?" Tuy nhiên, cùng một câu nói, người có khí tràng như

Hách Liên Tĩnh nói ra thì rất hợp lý.

Mà Lưu Bác Văn nói ra thì lại mang đậm cảm giác vuốt đuôi, đánh sưng mặt giả làm người mập. "Chính chủ" Hách Liên Tĩnh liếc cậu ta một cái.

Lưu Bác Văn lập tức rụt cổ trốn sau lưng Diệp Phàm, phản ứng rất giống gà con tìm mẹ.

Mà Diệp Phàm cũng rất phối hợp đưa tay ra sau, vỗ vỗ người anh em oan gia này của mình.

Hách Liên Tĩnh nhìn hai nam sinh viên đại học trẻ tuổi tương tác, mi tâm giật giật, bỗng nhiên cảm thấy cái liếc mắt vừa rồi mình dành cho Lưu Bác Văn thật sự khá dư thừa.

Sau đó, hắn lại đưa mắt về phía những bộ xương trắng rải rác phía trước, lại liếc nhìn biểu cảm của Trương Khải Linh.

Biểu cảm trên mặt Trương Khải Linh cũng có chút kinh ngạc, rất rõ ràng cũng không ngờ ngôi cổ mộ này lại còn có liên hệ nhiều hơn với triều đại nhà Minh.

Trước khi đến bọn họ đã có suy đoán đại khái về triều đại của ngôi cổ mộ này, khoảng niên đại Tần - Hán.

Hoặc giả là triều đại xa xưa hơn, chỉ có khả năng sớm hơn chứ tuyệt đối không thể muộn hơn.

Càng không thể là nhà Minh cách đời Tần tận một ngàn bốn năm trăm năm.

Cho dù phía trước có gặp hành thi mặc quan phục nhà Minh, bọn họ cũng suy luận là những hành thi này chết trên biển xong rồi vô tình lọt vào cổ mộ.

Ở tiền điện phía trước gặp phải Thủy Sinh Hắc Quả Phụ, cuối

cùng bị tơ nhện quấn lại biến thành lương thực dự trữ của con nhện lớn kia.

Nhưng hiện tại, sự tồn tại của những bộ xương trắng này hoàn toàn phủ định suy đoán đó của bọn họ.

Một bên, Diệp Phàm vỗ về Lưu Bác Văn như vỗ chó con xong, lại giải thích lý do những bộ xương này tuyệt đối không thể là đám hành thi phía trước: "Những thứ này tuyệt đối không phải là đám hành thi phía trước.

Đám hành thi đó trên thân mang kịch độc.

Nếu con mực này coi đám hành thi đó là lương thực dự trữ mà ăn vào, nhẹ thì ngộ độc thực phẩm, nặng thì cũng sẽ biến thành một trong những lương thực dự trữ của con nhện lớn kia rồi.

Quan trọng nhất là, hành thi không có cách nào mở được cơ quan trong hồ nước." Nghe Diệp Phàm nói vậy, Lưu Bác Văn cũng nhớ lại cái xác suất mở đúng cơ quan là một phần ba mươi vạn kia.

Lưu Bác Văn lập tức gật đầu: "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào." Diệp Phàm quay đầu lại hỏi Lưu Bác Văn: "Cái gì không thể nào?" Lưu Bác Văn nghiêm túc giải thích: "Hành thi ở tiền điện đại khái có hơn một ngàn con, chúng ta cứ tạm tính là một ngàn đi.

Ba mươi vạn chia cho một ngàn, bọn chúng mỗi đứa một lần cũng phải thử đến ba trăm lượt." Diệp Phàm nghe cái mở đầu xong liền quay đầu đi, không nhìn ánh mắt "trí tuệ" kia của Lưu Bác Văn nữa.

Nhưng nhìn thấy những bộ xương trắng này, trong lòng hắn cũng có chút đánh trống.

Trước là hành thi phía trước, lại đến xương trắng ở đây, những hiện tượng này đều nói lên một vấn đề. "Đã có người từng đến đây." Trương Khải Linh nói.

Bạch Trường Minh hơi nhíu mày: "Xương trắng ở đây trông cũng không ít.

Xem ra người đến ngôi cổ mộ này không phải số ít.

Nếu những người này và những người mặc quan phục nhà Minh ở tiền điện là cùng một nhóm, vậy bọn họ hẳn cũng là phụng mệnh mà đến.

Chẳng lẽ, những người này thực sự là phụng mệnh đến trộm mộ?" Các thành viên đội khảo cổ dừng lại tại chỗ một lát, Trương Khải Linh dẫn đầu bước về phía trước, bước vào đường hầm rải rác xương trắng: "Vào trong sẽ biết." Nhìn Trương Khải Linh đi trước, Diệp Phàm và Hách Liên Tĩnh nhìn nhau một cái, cũng đi theo.

Các thành viên đội khảo cổ cũng nhanh chóng theo sát ba vị cố vấn đặc biệt.

Đoạn đường hầm còn lại cũng không dài, các thành viên đi chưa đến mười phút đã đến tận cùng, nhìn thấy cửa mộ thất phía trước.

Cửa mộ có chiều rộng bằng với đường hầm, chiều cao khoảng hơn hai mét.

Cánh cửa mộ này làm bằng chất liệu thanh đồng, trên mặt cửa khắc ba con thanh điểu đang bay lượn.

Trên cửa mộ có một cái tay cầm trông rất giống vô lăng, nhô ra khỏi mặt cửa chừng một tấc.

Bạch Trường Minh nhìn cửa mộ, hít một hơi, nói: "Thanh điểu đồ đằng, cái này cũng chứng minh ngôi cổ mộ này xác thực là do nhà Tần xây dựng.

Đồ đằng của nhà Tần chính là Huyền Điểu." Lưu Bác Văn cẩn thận vươn tay, cách không khí ướm thử lên cái tay cầm hình tròn nhô ra trên cửa, nói: "Cái cơ quan này rốt cuộc là nên vặn một vòng hay là

nên ấn nó vào trong nhỉ?" Cậu ta vừa hỏi xong, Trương Khải Linh liền vươn tay ra.

Hai ngón tay phát khâu sờ soạng quanh cái tay cầm cửa hình tròn một lát.

Sau đó, hai ngón tay anh kẹp chặt lấy trụ thanh đồng dưới tay cầm cửa như đôi đũa sắt, giật mạnh ra ngoài.

Chỉ thấy cái tay cầm thanh đồng cứ thế bị anh dùng hai ngón tay, ngạnh kháng rút ra từ trong cửa thanh đồng.

Theo tay cầm cửa bị kéo ra, trụ thanh đồng phía sau tay cầm cũng bị lôi ra theo.

Triệu Trạch Minh nhìn thoáng qua Lưu Bác Văn đang ngẩn người, nói: "Không sao, né tránh hoàn hảo tất cả đáp án chính xác cũng là một loại bản lĩnh." Cây trụ thanh đồng đó đường kính khoảng 5cm, dài ước chừng ba tấc, đã đủ chứng minh độ dày của cánh cửa này.

Sau khi rút trụ thanh đồng ra, Trương Khải Linh lại thò tay vào trong.

Mà cái lỗ lộ ra đường kính cũng không quá 5cm, là kích thước mà tay một người đàn ông trưởng thành tuyệt đối không thể cho vào được.

Nhưng động tác thò tay của Trương Khải Linh lại vô cùng trơn tru, không có chút vẻ gì là tốn sức.

Các thành viên đội khảo cổ vẻ mặt chấn động nhìn biểu cảm của Trương Khải Linh, chỉ thấy trên mặt anh vẫn không có bất kỳ cảm xúc gì.

Tay Trương Khải Linh sờ soạng bên trong một lúc, hơi nghi hoặc "Hửm?" một tiếng.

Sau đó nhìn về phía Diệp Phàm, nói: "Một người không được.

Diệp Phàm, qua đây." Ngay từ lúc đầu cùng Diệp Phàm vào ngôi cổ mộ này, thông qua động tác hai người ôm nhau, Trương Khải Linh đã sờ ra Súc Cốt Công trên người Diệp Phàm.

Diệp Phàm tiến lại gần, trong biểu cảm gần như rớt cả cằm của mọi người, hắn xắn tay áo lên, thò tay vào trong.

Hai cánh tay sau khi dùng súc cốt công ép sát vào nhau, Trương Khải Linh xử lý cơ quan bên trái, Diệp Phàm xử lý bên phải, linh hồn cộng hưởng, đồng thời xử lý ổ khóa cơ quan tinh vi.

Các thành viên đội khảo cổ nhìn nhau, lại nhìn hai người đang bình thản.

Cùng lúc đó, bình luận trên livestream cũng đều bị thao tác này làm cho kinh ngạc: "Nhìn hai vị xong, lặng lẽ đặt bát cơm trên tay xuống.

Ăn nữa thì mộ có cơ quan cũng không mở được." "Cái này cho dù là em gái cân nặng không quá một trăm cũng rất khó đưa hai cánh tay vào cùng lúc!" "Ai cũng biết, mèo đều là làm từ chất lỏng." "Trương Diệp CP, mèo là cái chắc." Chưa đến hai phút, từ hướng cửa mộ liền truyền đến một tiếng "tách" giòn tan báo hiệu khóa đã mở.

Hai cánh tay đồng thời rút ra từ cái lỗ đó.

Mọi người nhìn lại cái lỗ tròn đường kính chỉ khoảng một tấc kia, trên mặt đều là vẻ chấn động khó giấu.

Viện Ca đưa tay mình ướm thử lên cái lỗ đó một cái.

Cuối cùng phát hiện, cổ tay cậu ta thực ra có thể cho vào cái lỗ đó, nhưng tiền đề là phải chặt cái bàn tay đi đã.

Viện Ca nhịn không được rụt vai, rùng mình một cái.

Thầm nghĩ chuyện chặt tay vẫn là đợi qua ngày 11/11 rồi hẵng

tính.

Chương 182

Cùng lúc đó, cánh cửa mộ trước mặt bọn họ đã từ từ mở ra.

Chỉ thấy cửa mộ lấy trục giữa của chính nó làm tâm, tự xoay 180 độ theo chiều kim đồng hồ.

Cánh cửa mộ đang chắn ngang trước mặt các thành viên đội khảo cổ biến thành tấm cửa thanh đồng nằm dọc, chia lối vào mộ thất làm hai phần bằng nhau.

Một lối vào lớn vì thế biến thành hai lối vào hẹp hơn một chút.

Có điều mọi người đều rõ, đây thực chất vẫn là một cánh cửa.

Lưu Bác Văn nhìn trái nhìn phải, nói: "Trời đất, cái này vậy mà lại là cửa xoay à.

Có điều hình như là cửa xoay phiên bản chưa hoàn thiện." Lưu Bác Văn nhìn cánh cửa mộ xoay 90 độ rồi dừng lại, khẽ lẩm bẩm một câu.

Các thành viên đều nhìn trái nhìn phải một cái.

Cánh cửa mộ xoay 90 độ này chia toàn bộ lối vào mộ thất thành hai lối vào nhỏ.

Do bản thân độ dày của cánh cửa mộ đã chiếm diện tích không nhỏ, nên hai lối vào nhỏ còn lại chỉ cho phép đội ngũ đi hàng một thông qua.

Lúc này bản thân đội khảo cổ cũng đang tình cờ đứng thành hai hàng, lần lượt do Trương Cường và Khâu Ninh dẫn đầu.

Hai người nhìn nhau, quyết định để tiết kiệm thời gian sẽ chia nhau dẫn đội vào từ hai bên.

Trương Khải Linh, Hách Liên Tĩnh và Diệp Phàm cũng đứng ở hàng đầu đội ngũ.

Trương Khải Linh nhìn về phía trước một cái, đi theo sau đội ngũ của Khâu Ninh vào trong.

Hách Liên Tĩnh cũng tự nhiên như nhiên đi theo sau lưng Trương Khải Linh vào trong.

Diệp Phàm nhìn trái nhìn phải, ý thức được lúc mình vào cửa, phía sau đội ngũ của Khâu Ninh sẽ nhiều hơn đội ngũ của Trương Cường hai người.

Là bệnh nhân rối loạn ám ảnh cưỡng chế nhẹ, Diệp Phàm nghiêng người, bước vào theo sau đội ngũ của Trương Cường.

Lưu Bác Văn giống như cái đuôi nhỏ của Diệp Phàm, bám sát Diệp Phàm lách vào trong.

Thực tế, phương thức phân tổ của hai bên đội ngũ vẫn rất dễ nhận biết.

Các thành viên đi theo sau đội Trương Cường đại đa số là đội khảo cổ chính thức của Kinh Đô, hơn nữa phần lớn đều là những thành viên từng tham gia vụ mộ Vương Mãng trước đó.

Mà đội ngũ theo sau Khâu Ninh thì là các thành viên đội khảo cổ chính thức vùng Tây Nam.

Biến số ít ỏi giữa hai bên chính là nhân viên tổ livestream cùng với hai vị cố vấn đặc biệt thân phận bí ẩn, thực lực cường hãn là Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh.

Các thành viên vừa đi vừa nhìn về phía trước, khi người cuối cùng của hai bên đội ngũ đều đã tiến vào mộ thất, hướng cửa mộ bỗng nhiên lần nữa truyền đến một tràng âm thanh "chi thát".

Nghe thấy tiếng động, mọi người lập tức quay đầu nhìn về phía cửa mộ.

Chỉ thấy cửa mộ lại lần nữa chuyển động, hơn nữa là tiếp tục xoay 90 độ theo chiều kim đồng hồ.

Sau khi xoay hết 90 độ này, bên trong cửa mộ truyền đến một tiếng vật nặng rơi xuống vô cùng trầm trọng.

Trương Khải Linh ngay lúc cửa mộ xoay chuyển liền phóng thanh đao Kinh Trập ra.

Tuy nhiên, khi Kinh Trập bay đến trước cửa mộ, cánh cửa thanh đồng kia vừa vặn phát ra tiếng vật nặng rơi xuống đó.

Kinh Trập bị cánh cửa mộ đóng kín kẽ đàn hồi trở lại, rơi lại vào tay Trương Khải Linh.

Trương Khải Linh hơi nhíu mày, nhìn cánh cửa mộ đã đóng lại hoàn toàn.

Các thành viên đội khảo cổ đều có chút kinh ngạc nhìn về hướng mình vừa đi vào.

Chỉ thấy, do cánh cửa mộ này lúc này đã xoay 180 độ, nên mặt cửa mộ mà bọn họ nhìn thấy vẫn là mặt cửa mộ vừa nãy nhìn thấy ở bên ngoài.

Cái lỗ lộ ra do Trương Khải Linh rút tay cầm cửa vẫn còn rõ mồn một trên cửa mộ.

Nhưng nhìn từ hướng này của bọn họ, lúc này cửa mộ đã hòa làm một thể với tường mộ.

Chỉ thấy, bức tường mộ này không giống như tất cả các mộ thất bọn họ gặp trước đó được xây bằng gạch xanh.

Cả bức tường mộ này là do một khối thanh đồng nguyên vẹn đúc

thành.

Chiều cao đạt tới hơn năm mét, mà chiều dài càng là không thể ước lượng, từ bên trái sang bên phải gian mộ thất này ít nhất cũng phải ba bốn mươi mét!

Diện tích thanh đồng hoàn toàn là kích thước mà người thường không thể lý giải, bởi vì theo bọn họ thấy, nhân gian không thể nào có thủ đoạn đúc thành một khối thanh đồng có thể tích như vậy!

Nhất là đây còn là được đúc vào thời đại hơn hai ngàn năm trước!

Trên vách tường thanh đồng còn điêu khắc những bức bích họa trông có chút phức tạp.

Cho dù đã sừng sững ngàn năm trong ngôi mộ dưới đáy biển ẩm ướt thế này, bức tường đồng này trông vẫn không có chút rỉ sét nào, sáng bóng như mới!

Đèn pin chiếu lên còn có thể phản xạ ra ánh sáng xanh lục nhàn nhạt.

Cảnh tượng như vậy, uyển chuyển như thần tích!

Mà cánh cửa thanh đồng cho bọn họ đi vào, lúc này đã hoàn toàn hòa vào trong bức tường này, kín kẽ không một kẽ hở, không nhìn ra bất kỳ đường nét nào của cánh cửa.

Nếu không phải ba con chim huyền điểu điêu khắc vẫn còn, cùng cái lỗ giấu cơ quan mở cửa vẫn ở đó, mọi người gần như đều tưởng rằng cánh cửa thanh đồng cho bọn họ vào vừa rồi thực ra đã biến mất trong hư không!

Thần kinh của tất cả mọi người đều căng thẳng lên.

Lúc này các thành viên vẫn đang ở trạng thái chia làm hai đội như vừa rồi, chưa kịp hợp lại làm một.

Đột nhiên bị bức tường thanh đồng như thần tích và cánh cửa bất ngờ đóng chặt thu hút sự chú ý, càng không màng đến việc tập hợp lại.

Cảnh tượng như vậy đã khiến các giáo sư già trong đội gần như nhìn đến trố mắt.

Bạch Trường Minh lấy từ trên người ra một cái máy ảnh nhỏ, gần như tham lam chụp lại bức tường thanh đồng khổng lồ kia. "Đây rốt cuộc là thủ đoạn gì!

Chuyện này sao có thể là trình độ con người có thể làm được!" Giọng ông gần như kích động đến run rẩy.

Tâm trạng của các nhân viên công tác khác trong đội chỉ có kích động hơn ông chứ không có ai bình tĩnh hơn.

Triệu Trạch Minh gần như chỉ biết hít vào mà quên thở ra, bị Lưu Bác Văn - người cũng đang nhìn chằm chằm bức tường đồng - dùng lực vỗ mạnh mấy cái vào lưng mới thuận lợi thở hắt ra được ngụm khí đó.

Anh ta quay đầu định nói cảm ơn Lưu Bác Văn.

Nhưng bàn tay Lưu Bác Văn trên người anh ta vẫn không dừng lại, liên tục vỗ vào lưng anh ta với tần suất rất nhanh.

Hơn nữa cứ như là đang luyện Thiết Sa Chưởng vậy, bởi vì quá kích động mà hoàn toàn không thu liễm lực đạo.

Triệu Trạch Minh lúc này mới ý thức được, Lưu Bác Văn vừa rồi đâu phải đang giúp anh ta thuận khí, đây chính là vì quá kích động nên đơn thuần đang thực hiện màn vỗ tay kiểu hải cẩu mà thôi.

Ý thức được điểm này, Triệu Trạch Minh ôm ba phần khẳng khái lấy đức báo oán, còn lại chín mươi bảy phần là sự quả đoán báo thù ngay tại chỗ không đợi qua đêm, một chưởng vỗ lên lưng Lưu Bác

Văn.

Lưu Bác Văn bị cú vỗ này làm cho thuận khí, nói: "Trời đất ơi!

Bức tường này, ít nhất cũng phải nặng vài vạn tấn!

Chương 183

Ở đây là đáy biển đấy!

Thợ thủ công xây dựng ngôi mộ cổ này ngày xưa, không phải là cá thành tinh đấy chứ!" "Cửa vừa nãy đâu mất rồi?" Hắc Hùng không có quá nhiều khái niệm về độ khó của việc đúc đồng, gã quan tâm hơn đến cánh cửa mộ đột nhiên biến mất.

Hắc Hùng vừa nói, vừa cùng Trương Cường tiến lên phía trước.

Ở bên kia, Khâu Ninh cũng dẫn Lâm Ca rảo bước đi tới bên cạnh bức tường bằng đồng.

Bốn người vươn tay sờ soạng trên tường.

Cả mặt tường đồng trơn nhẵn phẳng phiu, hoàn toàn là một khối chỉnh thể.

Bọn họ sờ bên trên hoàn toàn không thấy bất kỳ đường viền khe cửa nào, cũng không sờ thấy bất kỳ bằng chứng nào cho thấy nơi này từng tồn tại một cánh cửa.

Hắc Hùng cao giọng "Hửm?" một tiếng, rồi khẽ lầm bầm một câu chửi thề. "Cho dù là hai tờ giấy dán vào nhau thì cũng phải có cái khe hở chứ?

Ông đây đếch tin, cái cửa này chẳng lẽ vừa đóng lại thì trong nháy mắt đã được hàn điện dính liền vào nhau chắc!" Sau đó gã trực tiếp tháo găng tay hở ngón ra, càng thêm tỉ mỉ sờ lại một lượt ở vị trí mà trong ký ức của gã khe cửa nên tồn tại.

Tuy nhiên, dù gã áp cả lòng bàn tay thật chặt lên tường, dùng sức đến mức lòng bàn tay đỏ lên, cũng không sờ thấy thứ mình muốn tìm.

Lúc này, mọi người mới triệt để ý thức được tình huống hiện tại:

Cánh cửa mộ đã thả bọn họ đi vào, nay đã dùng một phương thức mà bọn họ không thể giải thích được, hoàn toàn biến mất!

Trương Cường và Khâu Ninh đứng ở hai bên nhìn nhau một cái, theo bản năng muốn đi về phía đối phương để thảo luận xem chuyện này rốt cuộc là như thế nào.

Nhưng hai người lại đồng thời bị Trương Khải Linh và Diệp Phàm ở đội ngũ của mình kéo lại.

Trương Khải Linh túm lấy đai lưng vũ trang sau lưng Khâu Ninh, Diệp Phàm túm lấy cánh tay của Trương Cường.

Khâu Ninh và Trương Cường đều bị kéo đến ngẩn người, nhưng sau khi quay đầu nhìn thấy người kéo mình là ai thì đều lập tức đứng yên tại chỗ.

Trương Cường có chút khẩn trương hỏi Diệp Phàm: "Tiểu Diệp, Tiểu Ca, sao vậy?" Khâu Ninh cũng có chút nghi hoặc nhìn Diệp Phàm ở đối diện.

Diệp Phàm trước tiên quay đầu nói với các thành viên đội khảo cổ đang đứng thành hai hàng: "Đều đừng động." Ý của hắn là đừng có đi lại lung tung.

Nhưng các thành viên nghe giọng điệu của Diệp Phàm dường như có chút nghiêm túc, liền thật sự đứng im như tượng gỗ, không dám động đậy dù chỉ một chút.

Ngay cả hô hấp cũng trở nên rón rén, sợ hít thở mạnh làm lồng ngực phập phồng quá lớn.

Diệp Phàm nhận ra các thành viên phản ứng thái quá, nhưng cũng không đi sửa lại, thầm nghĩ như vậy cũng tốt, thế này thì đúng là sẽ không đi loạn.

Ngay sau đó, Diệp Phàm buông cánh tay Trương Cường ra, tay

đảo một cái như làm ảo thuật, liền xuất hiện mấy tấm bùa giấy màu vàng.

Mọi người nhận ra, đây là loại bùa chú Diệp Phàm vừa dùng để đối phó với đám hành thi.

Chỉ thấy Diệp Phàm vung tay lên, mấy tấm bùa giấy giống như những lưỡi dao sắc bén bay về phía đối diện.

Trong mắt mọi người, những tấm bùa đó cứ như đang bay thẳng về phía Khâu Ninh, Lâm Ca và cả Trương Khải Linh.

Khâu Ninh và Lâm Ca theo bản năng nghiêng đầu né tránh.

Thế nhưng, bùa vàng cũng không rơi lên người bọn họ, mà đứng sừng sững ngay trước mặt bọn họ.

Ở vị trí ngang tầm mắt bọn họ, ba tấm bùa giấy dựng đứng thẳng tắp.

Trông cứ như là đang dán trực tiếp lên không khí vậy!

Các thành viên đội khảo cổ nhìn ba tấm bùa kia, lập tức ý thức được, ở giữa bọn họ dường như có một bức tường vô hình!

Mọi người theo bản năng muốn vươn tay sờ thử xem bức tường này có thực thể hay không, có xúc cảm hay không.

Nhưng bốn chữ "Đừng động đậy" vừa rồi của Diệp Phàm giống như đã thi triển ma pháp trong đầu bọn họ.

Mặc dù tò mò, nhưng không ai dám làm bừa.

Khoảnh khắc tiếp theo, bọn họ bắt đầu cảm thấy may mắn vì sự "ngoan ngoãn" của mình.

Chỉ thấy, ba lá bùa dán trong không khí được nửa khắc, bỗng nhiên cả tấm bùa bốc cháy dữ dội.

Mà ở bên kia, Trương Khải Linh rút từ đai trang bị bên hông ra một con dao găm, vung tay phóng thẳng ra ngoài.

Hướng bay của con dao găm trông cũng như đang phóng về phía mấy người đối diện.

Giống hệt bùa chú của Diệp Phàm, phi đao bay được nửa đường liền như cắm phập vào không khí, thậm chí còn nảy lên nảy xuống một cái.

Trong khoảnh khắc, trên thân dao găm màu bạc liền kết một lớp băng sương trắng xóa.

Mà ngay khi băng sương phủ kín toàn bộ con dao, nó bỗng phát ra một tiếng vỡ vụn thanh thúy, biến thành những mảnh kim loại vụn rơi xuống đất.

Phản ứng như vậy khiến các thành viên đội khảo cổ trong nháy mắt chết lặng!

Đội viên hai bên có chút ngơ ngác nhìn đồng bạn ở đối diện, lại không còn dám tới gần đối phương nửa bước.

Lập tức, các thành viên cũng không màng quan sát toàn bộ hoàn cảnh mộ thất nữa, tất cả đều trở nên hoảng loạn.

Một bức tường vô hình cưỡng ép chia bọn họ thành hai đội, một bên chạm vào là cháy, bên kia chạm vào là bị đông cứng trực tiếp, đúng là kiểu chết "băng hỏa lưỡng trọng thiên"!

Trương Cường và Khâu Ninh vừa được kéo lại lúc này càng toát mồ hôi lạnh toàn thân.

Hai người vội vàng lùi lại một bước, sau đó quay đầu cảm ơn Diệp Phàm và Trương Khải Linh - những người vừa cứu mạng mình. "Cảm ơn cậu, Trương Tiểu Ca." "Lại là cậu cứu tôi một mạng, Tiểu Diệp, Tiểu Ca." Trương Khải Linh và Diệp Phàm đồng thời buông

người đang túm ra, gật đầu với bọn họ rồi nhìn về phía đối phương.

Hai người đều nhìn thấy một tia dò hỏi trong mắt nhau, không phải hỏi về thông tin bức tường vô hình này, mà là đang hỏi đối phương làm sao biết được.

Không chỉ Trương Khải Linh và Diệp Phàm thắc mắc đối phương dùng cách gì để nhận ra không gian nơi này không đúng, các thành viên khác trong đội khảo cổ cũng có nghi hoặc y hệt.

Bọn họ có thể nhìn thấy hành động của đồng bạn đối diện, có thể nghe thấy âm thanh của đồng bạn, cả không gian rõ ràng không có chút dị trạng nào, ngoại trừ cánh cửa đồng biến mất một cách khó hiểu thì cũng không có điểm báo gì.

Trương Khải Linh và Diệp Phàm thông qua cách gì để nhận ra sự bất thường này đây?

Hay là nói, hai người bọn họ vốn dĩ đã hiểu rõ nơi này?

Các đội viên trăm đường suy nghĩ vẫn không ra lời giải, nhưng lại ngầm hiểu ý mà không ai lắm miệng hỏi.

Ngay cả Trương Khải Linh và Diệp Phàm cũng ăn ý không mở miệng.

Chỉ có khán giả trong phòng livestream là không hề che giấu, chẳng những hỏi mà còn tự đoán mò, màn hình bình luận tràn ngập những liên tưởng và suy đoán chấn động của bọn họ. "Vãi chưởng, đây là tường ma pháp gì vậy?" "Tôi xin gọi nó là bức tường trong bộ quần áo mới của Hoàng đế phiên bản thực." "Hiểu rồi, tường Hoàng đế, chỉ có người biết chút tiên thuật mới có thể nhìn thấy." "Tường Hoàng đế, chỉ có hai vợ chồng mới có thể nhìn thấy." "Ý tôi là, có hay không một khả năng là Tiểu Diệp tộc trưởng và Khải Linh Tiểu Ca đều đã biết trước?

Với bản lĩnh của hai vị này, sao có thể một người nuôi gà, một người đi học được?" "Gia tộc của Tiểu Diệp tộc trưởng không phải là một mạch Đồ Long (giết rồng) sao?

Chỗ này chẳng phải cũng là một nơi long mạch à?

Vậy Tiểu Diệp tộc trưởng từng tới nơi này rất hợp lý nhỉ, thế thì Khải Linh Tiểu Ca làm bạn đi cùng vợ mình cũng rất hợp lý nhỉ?" "Tại sao không thể là Tiểu Diệp tộc trưởng dẫn theo phu nhân tộc trưởng thực lực cường hãn của mình tới chứ?" "Chỉ có mình tôi để ý là, bất kể là Trương - Diệp hay là Hách - Diệp, hiện tại đều bị cái bức tường tà môn này chia cắt rồi sao?" "Vãi, chủ mộ là ai, có phải ế chỏng chơ không?

Sao lại chuyên đi chia rẽ các cặp đôi nhỏ thế này?" "Phá án xong, chủ mộ là thành viên đời đầu của tổ chức FFF, lừa các cặp đôi vào để chia rẽ." Trương Khải Linh và Diệp Phàm nhìn nhau một lúc, đều chỉ thấy sự nghi hoặc trong mắt đối phương, chứ không tìm được đáp án mình muốn biết.

Chấp niệm của Diệp Phàm về việc Trương Khải Linh làm sao biết không gian này có vấn đề thực ra không quá sâu.

Chương 184

Sau khi không nhận được câu trả lời liền muốn dời tầm mắt đi.

Tuy nhiên, Trương Khải Linh dường như lại không có ý định kết thúc màn nhìn nhau này.

Hắn có thể nhận ra, ánh mắt Trương Khải Linh nhìn hắn lúc này sâu sắc hơn hắn nhiều.

Diệp Phàm bỗng nhiên có cảm giác Tiểu Ca dường như muốn thông qua hắn để nhìn thấy bóng dáng ai đó.

Kiếp trước, hắn chỉ biết Tiểu Thiên Chân có chấp niệm khắc cốt ghi tâm với những mê cục.

Hiện tại, bị Trương Khải Linh dùng ánh mắt như vậy chăm chú nhìn, Diệp Phàm chợt nhận ra, hóa ra chấp niệm của Tiểu Ca cũng trực tiếp thâm nhập linh hồn như thế.

Hắn ý thức được, chấp niệm của Trương Khải Linh và của Tiểu Thiên Chân lại không giống nhau.

Chấp niệm của Tiểu Thiên Chân xen lẫn rất nhiều tình cảm, sự chấp nhất với chính chân tướng, sự đối kháng với vận mệnh, sự giao phó với bạn bè, thậm chí là sự hối hận với sai lầm của bản thân và sự tự trừng phạt.

Những nội dung phức tạp này tạo thành chấp niệm điên cuồng mà thiên chấp, khiến cậu ta một đường bị máu và nước mắt cùng những vết sẹo cuốn lấy mà đi, cuối cùng gần như phải trả cái giá lột da róc xương để trở thành Tà Đế.

Nhưng chấp niệm của Tiểu Ca lại thuần túy.

Loại chấp niệm này là thứ nằm trong linh hồn anh.

Giống như câu nói kia: Trương Khởi Linh, hồn quá nặng, mệnh quá nhẹ.

Cho nên khi bị Trương Khải Linh dùng ánh mắt như vậy nhìn chăm chú, Diệp Phàm cũng có chút không dời mắt được.

Mãi cho đến khi một bàn tay đeo găng da hở ngón màu đen chen ngang giữa hai người, quơ quơ, cắt đứt màn đối mắt trầm mặc của cả hai.

Hách Liên Tĩnh nói: "Dừng cái màn giao lưu đường truyền riêng của hai cậu lại một chút, mau chóng chuyển sang tần số chung của đội đi." Diệp Phàm chớp mắt, đưa tầm mắt rơi xuống người Hách Liên Tĩnh.

Hách Liên Tĩnh chỉ chỉ thứ trong tay Trương Khải Linh, là cái tay nắm cửa hình bàn xoay mà anh vừa dùng hai ngón tay kẹp trực tiếp từ trên cửa đồng ra. "Thứ này nhìn thì giống cái chìa khóa đấy, hay là cứ đút lại, mở cửa ra xem?" Các thành viên đội khảo cổ cũng đều dùng ánh mắt chờ mong nhìn Trương Khải Linh.

Rốt cuộc, tình huống bị cưỡng ép chia thành hai đội như hiện tại là chuyện bọn họ chưa từng trải qua bao giờ.

Thế nhưng, Trương Khải Linh nghe vậy liền lắc đầu, nói: "Cánh cửa này không có cách nào mở ra." Nói rồi, anh đặt thứ dính tay kia về lại vị trí cũ.

Hách Liên Tĩnh có chút ngoài ý muốn nhướng mày.

Diệp Phàm nghe vậy cũng lộ ra biểu cảm hơi ngạc nhiên.

Hắn ngạc nhiên không phải vì chuyện cánh cửa này hiện tại không có cơ quan mở ra.

Chuyện cánh cửa này không thể mở từ bên này, hắn đã dùng kỹ năng nhìn ra ngay từ khoảnh khắc cửa mộ đóng lại, trên tường tịnh

không có cơ quan mở cửa.

Diệp Phàm ngạc nhiên là Trương Khải Linh sao cũng có thể liếc mắt một cái đã nhìn ra cánh cửa này không có cách mở.

Hắn nhớ cơ sở phán đoán cơ quan của Tiểu Ca chủ yếu dựa vào hai ngón tay phát khâu.

Hơn nữa trong ký ức cũng không có ấn tượng về việc Trương Khải Linh có thể liếc mắt một cái là phán đoán được cơ quan phức tạp thế này, dọc đường đi Trương Khải Linh cũng luôn dùng cách sờ soạng để phán đoán và phá giải cơ quan.

Chẳng lẽ nói, Tiểu Ca của thế giới này đã là bản nâng cấp Plus?

Ngay sau đó, Trương Khải Linh liền đưa ra đáp án: "Nơi này, tôi nhớ ra một chút." "Người cùng tôi tới đây, chết ở chỗ này." Hai câu nói của Trương Khải Linh khiến các thành viên đội khảo cổ lập tức kinh hãi thất sắc.

Bọn họ nhất thời không biết nên phản ứng thế nào.

Tuy bọn họ tò mò về thân phận thật sự của Trương Khải Linh, cũng từng suy đoán trên nhiều phương diện, nhưng vạn lần không ngờ Trương Khải Linh lại đường hoàng nói ra như vậy.

Khâu Ninh lập tức hỏi: "Khải Linh Tiểu Ca, cậu từng tới nơi này?!" Trương Khải Linh gật đầu. "Vậy ngài tới đây là để..." Khâu Ninh cân nhắc xem mình rốt cuộc nên hỏi vấn đề này thế nào, dù sao với trí tưởng tượng nghèo nàn của ông, chỉ có thể nghĩ đến khả năng trộm mộ.

Nhưng mà, nhà nào có tên trộm mộ khí chất như Trương Khải Linh chứ?

Hơn nữa nếu trộm mộ đều có khí chất như Trương Khải Linh hoặc Diệp Phàm, vậy người làm công tác bắt giữ như Trương Cường

có thể trực tiếp thất nghiệp rồi.

Dù sao hiện tại cho dù Trương Khải Linh và Diệp Phàm trực tiếp nói mình là trộm mộ, bọn họ cũng chỉ có suy nghĩ là "bao che tội phạm" thôi.

Ngược lại vị Hách Liên Tĩnh kia, cứ cười hi hi ha ha, bộ dáng lưu manh không đứng đắn, trông xác thực không giống người làm công tác đàng hoàng gì.

Khâu Ninh nỗ lực tìm kiếm từ ngữ thích hợp trong đầu, lần đầu tiên trong đời cảm nhận được sự đáng sợ của việc vốn từ ít ỏi.

Trương Khải Linh không đợi Khâu Ninh tìm được từ thích hợp, tự mình nói trước: "Tìm manh mối về một người." Khâu Ninh không nghe thấy Trương Khải Linh nói ra hai chữ "trộm mộ", trước tiên thở phào nhẹ nhõm.

Ngay sau đó liền theo bản năng hỏi: "Ai?" Trương Khải Linh lần này không phối hợp, mà lạnh lùng nói: "Không liên quan tới ông." Tuy nhiên, mặc dù miệng Trương Khải Linh nói không liên quan tới ông, ánh mắt lại lần nữa gắt gao rơi xuống trên người Diệp Phàm.

Mọi người nương theo tầm mắt Trương Khải Linh nhìn sang Diệp Phàm, thầm nghĩ hiện tại cái đáp án này đã rõ như ban ngày rồi a.

Trên mặt Diệp Phàm lộ ra một tia kinh ngạc cực kỳ khó phát hiện, hoàn toàn thuộc về kiểu hóng drama hóng trúng bản thân mình.

Hách Liên Tĩnh cũng nương theo tầm mắt Trương Khải Linh nhìn về phía Diệp Phàm.

Hắn nhạy bén nhận ra chút kinh ngạc mười phần không rõ ràng kia trên mặt Diệp Phàm.

Không biết vì sao, hắn bỗng nhiên có ảo giác như nhìn thấy Trương Khải Linh đang tỏ tình ngầm với một khúc gỗ nhưng khúc gỗ

lại không hề hay biết.

Hách Liên Tĩnh cười lạnh, thầm nghĩ tên câm điếc nhà cậu ánh mắt đã trần trụi thế kia rồi, còn ở đây úp úp mở mở cái gì.

Còn nói cái gì "không liên quan tới ông" để giả bộ cao lãnh, cậu chi bằng đọc thẳng số chứng minh thư của Tiểu Diệp tử ra luôn đi.

Nhưng nếu trước đây Trương Khải Linh tới thật sự là để tìm manh mối liên quan đến Diệp Phàm, vậy chuyện Trương Khải Linh từng nói mình có thể đã quên Diệp Phàm liền hợp lý hơn nhiều.

Bao gồm rất nhiều điểm tương đồng giữa Diệp Phàm và Trương câm điếc, ngay cả việc hắn nói đến sự ăn ý đáng hổ thẹn, cùng với sự hiểu biết của Diệp Phàm đối với tất cả các chi tiết nhỏ của Trương Khải Linh, cũng đều có dấu vết để lần theo.

Hách Liên Tĩnh nhìn chút kinh ngạc chỉ lộ ra trong mắt của Diệp Phàm, nụ cười trên khóe miệng hơi khổ sở hơn một chút.

Bên kia, Diệp Phàm không biết có nên nhắc nhở Trương Khải Linh rằng nhìn mình chằm chằm vào lúc dầu sôi lửa bỏng này có phải hơi bất lịch sự hay không.

Sau đó, Diệp Phàm lảng tránh cái nhìn chăm chú của Trương Khải Linh một cách xấu hổ nhưng không mất lịch sự, hết sức tự nhiên hạ tầm mắt xuống người Hách Liên Tĩnh bên cạnh Trương Khải Linh.

Đồng thời hy vọng Hách Liên Tĩnh có thể nhìn ra tín hiệu cầu cứu trong mắt mình.

Các thành viên đội khảo cổ nhìn ba vị cố vấn đặc biệt giống như nhân loại mãn cấp này, phân tích một chút quan hệ ánh mắt giữa ba người.

Trương Khải Linh nhìn Diệp Phàm, trịnh trọng mà sâu sắc.

Diệp Phàm nhìn Hách Liên Tĩnh, ẩn ý, như là có nỗi khổ khó nói gì đó.

Mà Hách Liên Tĩnh...

Quý ngài Hách Liên Tĩnh đang đeo kính râm và từ chối yêu cầu giải mã của bạn.

Cùng lúc đó, các thành viên đội khảo cổ có cảm giác mình hiện tại chính là con lửng trong ruộng dưa (ăn dưa hóng chuyện).

Chân tướng ngôi mộ cổ này so với "mối quan hệ phức tạp" giữa ba vị cố vấn đặc biệt, dường như đều có chút lu mờ.

Nhưng mà, Tu la tràng của ba người này không giống người thường.

Ba vị này khi giúp đỡ lẫn nhau, suy nghĩ cho nhau, có thể kéo tất cả những con chó đi ngang qua vào đá cho một cái, khiến tất cả fan couple đều bị đường đè cho chạy không kịp.

Chương 185

Nhưng nếu giống như hiện tại, giữa ba người dường như xuất hiện hiểu lầm gì đó, khi đều im lặng xuống, khí tràng xung quanh gần như bật mở toàn bộ.

Loại áp suất thấp đó cực kỳ có thể mang lại cho người ta cảm giác thần tiên đánh nhau, người phàm chớ lại gần, là một loại áp bách cảm "không chết cũng bị thương".

Một bên, Lưu Bác Văn xoa xoa bả vai mình, rụt cổ lại, nói: "Không hổ là thần tiên đánh nhau, em cảm thấy em đều có thể cảm nhận được luồng hàn khí thấu xương này." Triệu Trạch Minh bên cạnh cậu ta cũng quấn chặt quần áo trên người, nói: "Đúng thật, tôi cũng thấy cả người lạnh toát." Tuy nhiên, nghe thấy cuộc đối thoại của hai người này, một thực tập sinh bên phía Tây Nam ở đối diện lại kéo cổ áo mình ra, cười nói: "Khảo cổ Kinh Đô các cậu sức chịu đựng cũng kém quá rồi đấy." "Tôi lại thấy nhiệt huyết sôi trào." Bên cạnh cậu ta cũng có một đồng bạn hùa theo, kéo hết khóa áo khoác xuống, phẩy phẩy áo mình, nói: "Đúng đấy, các cậu ngàn vạn lần đừng sợ hãi nhé, người trẻ tuổi phải bùng cháy lên chứ." Biểu cảm trên mặt hai người đáp lời đều mang theo một tia đắc ý.

Vốn dĩ Đại học Khảo cổ Tây Nam tuy cùng là trường top 100 Đại Việt như Đại học Khảo cổ Kinh Đô, nhưng cho dù cùng là top 100 thì bên trong cũng có xếp hạng từ một đến một trăm.

Mà Đại học Khảo cổ Kinh Đô xưa nay luôn là đệ nhất mặc định trong lòng toàn dân.

Tất cả các trường còn lại chỉ có thể tranh cái hạng hai này thôi.

Tuy rằng mọi người đều là trường anh em, trên cục diện lớn thì

nhất trí đối ngoại.

Nhưng trong tình huống không có người ngoài này, hai anh em cũng vô thời vô khắc không tiến hành cuộc chiến tranh giành vị trí ai làm anh ai làm em.

Dưới tình huống như vậy, Đại học Khảo cổ Kinh Đô gần như chẳng tốn chút sức lực nào đã thiền liên vị trí đệ nhất nhiều năm, các trường top 100 khác bất kể ở phương diện nào cũng đều muốn thắng Đại học Khảo cổ Kinh Đô một lần.

Huống hồ lần này, những gì bọn họ nói cũng xác thực là sự thật.

Không biết vì sao, bọn họ cảm thấy rõ ràng nhiệt độ xung quanh trán cao hơn vừa rồi một chút.

Điều này ở trong mộ cổ là rất phản thường, đặc biệt là trong mộ cổ dưới đáy biển.

Mà Lưu Bác Văn - người trở thành bệ phóng cho hai thanh niên này thể hiện - lại hoàn toàn không tin lời bọn họ vừa nói.

Bởi vì cậu ta cũng thiết thực cảm nhận được nhiệt độ xung quanh rõ ràng lạnh hơn vừa rồi một chút.

Lưu Bác Văn có chút khinh thường xua tay, lại quấn chặt cổ áo hơn một chút, nói: "Thôi đi, đều đã đến lúc này rồi còn đánh sưng mặt giả làm Thiên Bồng Nguyên Soái cái gì?" "Nhiệt độ này rõ ràng là thấp hơn vừa rồi không biết bao nhiêu." "Hơn nữa, các cậu ở trong cái khí tràng Tu la tràng này mà nói mình nhiệt huyết sôi trào, đây chính là không tôn trọng cái Tu la tràng này đấy." Một bên, Triệu Trạch Minh chọc chọc cậu ta, âm thầm giơ ngón tay cái cho cậu ta.

Lưu Bác Văn hất cằm, tỏ vẻ mình đã nhận được.

Thầm nghĩ loại trường hợp ngoại giao này vẫn cần cậu ta - một chàng trai bộc trực - xuất hiện mới được.

Theo sau câu nói này của Lưu Bác Văn, Hách Liên Tĩnh rốt cuộc không phụ ánh mắt nhờ vả vừa rồi của Diệp Phàm, lập tức quay đầu nhìn về phía Trương Khải Linh: "Câm điếc, cậu vừa nói cái tên cùng cậu tới đây đã chết ở chỗ này?

Hắn chết như thế nào?" Hách Liên Tĩnh dừng một chút, ngữ khí lại trở nên nghiêm túc hơn vài phần, nói: "Hoặc là nói, người kia... chết ở bên nào?" Hách Liên Tĩnh vừa nói, vừa kéo khóa chiếc áo khoác da của mình xuống.

Chỉ thấy sau khi hắn kéo khóa áo, vạt áo hai bên bị kính râm treo bên trong làm trễ xuống một chút.

Trương Khải Linh nhàn nhạt mở miệng, nói: "Năm đó bất kể hắn chọn bên nào, hắn đều sẽ chết." Lúc này, bất kể là đội viên bên nào, bất kể không gian bọn họ đang đứng là lạnh hay nóng, trên trán đều đã bắt đầu rịn ra lớp mồ hôi mịn.

Mà cũng mặc kệ không gian là lạnh hay nóng, mồ hôi toát ra trên trán bọn họ đều lạnh toát.

Hách Liên Tĩnh cũng cảnh giác lên, trong lòng hắn dâng lên một cỗ dự cảm cực kỳ không tốt.

Tuy rằng vì Trương Khải Linh mất trí nhớ, hắn cũng không biết năm đó Trương Khải Linh từng tới ngôi mộ cổ này, không biết năm đó là ai cùng Trương Khải Linh tới đây.

Nhưng có một điểm hắn có thể xác định, người này nhất định có thực lực vô cùng mạnh mẽ.

Hoặc là, phải mạnh đến mức có thể cùng Trương Khải Linh giống như Diệp Phàm và Trương Khải Linh lúc trước, dùng sự ăn ý kinh người, trực tiếp từ cửa chính mở ra lối vào của gian mộ thất này.

Hoặc là, chính là ít nhất phải có thực lực trộm mộ ngang hàng với

anh, đi từ lỗ đạo động vào.

Nhưng đây là mộ dưới đáy biển, bất kể là cấu tạo mộ cổ hay vật liệu xây mộ, so với mộ cổ trên lục địa đều có sự khác biệt cực lớn.

Đào đạo động ở mộ đáy biển, yếu tố phải lo lắng thực sự quá nhiều.

Đầu tiên là sau khi đả thông đạo động, làm sao phòng ngừa nước biển thông qua đạo động vô tận tiến vào mộ cổ từ đó nhấn chìm mộ cổ, việc này đã là vấn đề cực lớn.

Cho nên dù là người được xưng Nam Hạt Bắc Ách như hắn, cũng không nắm chắc có thể đả thông một cái đạo động trong hoàn cảnh này.

Thế nhưng, người có thực lực như vậy, thế mà lại chết trong gian mộ thất này.

Đầu tiên lấy sự hiểu biết của Hách Liên Tĩnh đối với Trương Khải Linh, chỉ cần đối phương không muốn chết, còn có dục vọng cầu sinh, Trương Khải Linh bình thường sẽ không bỏ mặc người này không cứu.

Huống chi, muốn cứu một người thực lực cường hãn như vậy, so với cứu chúng sinh bình thường còn đơn giản hơn nhiều.

Nhưng người này chung quy vẫn chết ở đây, Hách Liên Tĩnh lại liên tưởng đến câu nói "người này bất kể chọn bên nào đều là một cái chết" của Trương Khải Linh, dự cảm bất tường trong lòng càng đậm.

Hắn đại khái có thể đoán được, người này hoặc là Trương Khải Linh không thể cứu, hoặc là vì nguyên nhân nào đó, người này bắt buộc phải chết. "Ý gì?" Hách Liên Tĩnh đã có thể cảm nhận rõ ràng nhiệt độ hoàn cảnh mình đang đứng cao hơn vừa rồi một chút.

Hắn lại kéo trễ cổ áo ba lỗ màu đen bên trong xuống.

Trương Khải Linh nói: "Tôi chỉ nhớ, đây là một loại năng lực của bức tường đồng này." "Tôi và hắn sau khi tới gian mộ thất này, đã gặp phải vấn đề nan giải giống hệt hiện tại." "Không gian tôi đang đứng, nhiệt độ tăng vọt, mà không gian hắn đứng, thì tương phản." Theo lời Trương Khải Linh, các thành viên đội khảo cổ, bao gồm cả Hách Liên Tĩnh và Diệp Phàm, đều im lặng.

Mười phần nghiêm túc nghe Trương Khải Linh dùng ngữ khí hoàn toàn không có ngữ điệu biến hóa, ngắn gọn kể lại một câu chuyện kinh tâm động phách.

Ngữ khí Trương Khải Linh khựng lại, dường như là ký ức lúc này tịnh không hoàn toàn triệt để quay về.

Anh hơi nhíu mày, ngắn gọn suy tư một lát, sau đó mới lần nữa mở miệng, nói: "Chúng tôi đi vào từ phía dưới hồ nước.

Rết khổng lồ trong đường hầm đã đi theo chúng tôi từ hồ nước vào cùng.

Lúc ấy nó đi theo sau lưng chúng tôi, rất kỳ quái, người đó cũng không bị mặc độc ảnh hưởng.

Rết khổng lồ truy đuổi mãi đến đường hầm phía trước, nhưng gian mộ thất này, nó không dám vào." "Tôi và hắn đi vào gian mộ thất này từ hai bên, từ bích họa trên tường đồng biết được nội dung liên quan đến chướng ngại ở giữa này.

Người tiến vào gian mộ thất này, nhất định sẽ có một nửa chết ở nơi này, đây là năng lực của bức tường đồng này.

Bức tường đồng này, cuối cùng sẽ lựa chọn người có thể chinh sinh mệnh yếu hơn, giết chết tại đây.

Trước đó, gian mộ thất này sẽ không có bất kỳ lối ra nào." Nói đến đây, Trương Khải Linh liền kết thúc phần giới thiệu của mình.

Trong lòng các thành viên đội khảo cổ lúc này đã đầy bụng nghi hoặc.

Đầu tiên là Lưu Bác Văn hỏi: "Tại sao nhất định phải chết một nửa số người ạ?

Nếu lúc ấy chúng ta chọn cùng một lối vào thì sao?" Trương Khải Linh nói: "Sẽ không có lựa chọn như vậy.

Cho dù lúc ấy, chúng tôi chỉ có hai người." Nghe vậy, các thành viên đội khảo cổ lập tức hồi tưởng lại tâm cảnh của mình lúc mới vào cửa.

Trương Cường nhíu mày thành chữ xuyên, nói: "Không sai, lúc ấy chúng ta nhìn thấy cánh cửa nhỏ này, ý nghĩ đầu tiên sinh ra cũng là chia nhau hành động.

Loại suy nghĩ này giống như căn bản không chịu sự khống chế chủ quan của chúng ta vậy." Khâu Ninh lúc ấy cũng đề xuất chia nhau hành động gật đầu, nói: "Hiện tại ngẫm lại, lúc ấy dường như căn bản không cân nhắc qua việc trong mộ thất sẽ gặp nguy cơ, chúng ta chỉ theo bản năng đưa ra quyết định như vậy.

Theo thường lý mà nói, nếu trước mặt chúng ta xuất hiện hai lối vào, vì an toàn, lẽ ra cũng sẽ không chọn chia nhau hành động." Nghe vậy, Lưu Bác Văn lại hỏi: "Nhưng mà, lỡ như đi vào chỉ có một người thì sao?

Chẳng lẽ gian mộ thất này còn chỉ giết một nửa?

Giết thành bán thân bất toại à?" Trương Khải Linh lúc này mới nâng mí mắt lên, lạnh lùng nhìn cậu ta một cái.

Nhưng nhìn thấy Lưu Bác Văn thực ra chỉ lộ ra một nửa người, nửa còn lại vẫn lén lút trốn sau lưng Diệp Phàm.

Hơn nữa bởi vì nhiệt độ thấp ở bên kia (phía sau Diệp Phàm - nơi

Lưu Bác Văn đang đứng gần ranh giới), cậu chàng đang run lẩy bẩy sau lưng Diệp Phàm, trông quả thực giống như một con gà con có thể mách lẻo với gà mẹ phía trước bất cứ lúc nào.

Trương Khải Linh thu hồi tầm mắt, nói: "Một người, không vào được." Lưu Bác Văn "A?" một tiếng, nói: "Chủ nhân cái mộ này không phải thật sự thích chia rẽ cặp đôi nhỏ chứ..." Hai chữ còn lại suýt chút nữa làm lưỡi cậu ta thắt lại, Lưu Bác Văn giống như đột nhiên mất tiếng, há miệng không nói chuyện hai giây, mới gian nan sửa miệng nói: "Hảo huynh đệ, chủ nhân cái mộ này không phải là vì chia rẽ hảo huynh đệ mới xây cái mộ thế này chứ?

Chương 186

Tại sao một người không vào được ạ?" Triệu Trạch Minh vỗ một cái vào gáy cậu ta, kết quả đã sờ thấy vụn băng lạo xạo.

Cậu ta nắm chặt lòng bàn tay, nói: "Cậu có phải nên bổ não rồi không, cậu quên lúc chúng ta đi vào, cơ quan lối vào mở ra thế nào rồi à?" Sự thật là, trong đội ngũ cũng như một bộ phận khán giả đang xem trực tiếp, xác thực nhất thời không nhớ ra chuyện này, có nghi hoặc y hệt Lưu Bác Văn.

Hiện tại được Triệu Trạch Minh nhắc nhở như vậy, gần như tất cả mọi người đều bừng tỉnh đại ngộ.

Lối vào mộ đáy biển này, là Diệp Phàm và Trương Khải Linh đồng thời thao tác cơ quan ở hai bên mới mở ra!

Mà nhớ lại điểm này, gần như tất cả mọi người đều cảm thấy một cỗ ác độc khiến người ta rùng mình đến từ chủ mộ.

Tuy rằng vừa rồi Lưu Bác Văn giống như nói đùa, oán thầm chủ mộ này lừa "cặp đôi nhỏ/hảo huynh đệ" vào để chia rẽ.

Nhưng hiện tại vừa hồi tưởng lại, chẳng phải đúng là như vậy sao!

Hai người có thể đồng thời thao tác cơ quan lối vào mộ cổ, tất nhiên phải có sự ăn ý gần như cộng hưởng linh hồn!

Hai người như vậy, hoặc là mỗi người đều đã đạt tới thực lực cấp bậc trần nhà.

Hoặc là, chính là cùng nhau sinh hoạt rất lâu, đã đến mức độ quan hệ thân mật có thể biết tâm tư đối phương từ cử chỉ thậm chí là hơi thở.

Người trước tất phải là tách ra thì mỗi người làm vua, người sau thì ít nhất hợp lại sẽ thiên hạ vô song.

Và lại, hai khả năng này bất kể là loại nào, đều tuyệt đối sẽ không phải là sự tồn tại có thể thản nhiên nhìn đối phương chết bên cạnh mình mà bản thân lại vô năng vi lực.

Nghĩ đến những điều này, các thành viên đội khảo cổ lập tức cảm thấy một loại "tế tư cực khủng" (ngẫm kỹ thấy cực sợ).

Người hai bên đều nhìn đồng bạn đối diện, trong ánh mắt tràn đầy sự phức tạp.

Nếu là tình huống này, vậy hiện tại, trong số bọn họ, cũng chỉ có thể có một nửa số người bước ra!

Cùng lúc đó, lượng tin tức khổng lồ như vậy cũng khiến khán giả trong phòng livestream rơi vào trạng thái hỗn loạn chưa từng có: "Vãi chưởng, tôi đã biết Khải Linh Tiểu Ca sao có thể là một người nuôi gà!

Thân thủ này, không phải thật sự là phu nhân tộc trưởng chứ!" "Tôi muốn biết Khải Linh Tiểu Ca trước đây rốt cuộc là cùng ai tới a?

Tôi nghe ngữ khí Khải Linh Tiểu Ca, anh ấy cũng không phải thật sự phát ra từ nội tâm muốn hợp tác với người này, rất giống lựa chọn bất đắc dĩ." "Trước mặt Tiểu Diệp tộc trưởng đấy, ông xem Khải Linh Tiểu Ca dám nói thật lòng thích hợp tác với người kia không?" "Không phải, chỉ có tôi để ý là, Khải Linh Tiểu Ca nói là mình 'nhớ ra' rồi sao?

Chẳng lẽ Khải Linh Tiểu Ca cũng mắc chứng mất trí nhớ?" "Vãi, đừng mà!

Tại sao lại là bắt buộc phải chết một nửa người a!" "Tôi tê dại rồi, chết một nửa?

Vậy chẳng phải đội khảo cổ Tây Nam và Kinh Đô nhất định sẽ chết một nửa?" "Đây không phải là giết người diệt tâm sao?!

Giết một nửa người, diệt một nửa tâm!" "Cái bức tường đồng này rốt cuộc là thứ gì vậy?

Tại sao trên thế giới còn có thứ này tồn tại?

Đây thật sự là thứ nên tồn tại ở thế giới loài người à?" "Làm sao bây giờ tôi đã đang cảm thấy đau khổ rồi!

Ai tới cứu tôi với?" Cùng lúc đó, nhiệt độ hai bên mộ thất đã lần nữa đạt tới một mức độ khiến người ta càng thêm khó chịu, và tốc độ biến hóa này càng lúc càng nhanh.

Lúc này, trên cổ Trương Khải Linh lộ ra đã hiện lên hình xăm màu đen như đang bùng cháy.

Mà ở phương hướng bọn họ (Nhóm Trương Khải Linh, Diệp Phàm), các thành viên đội khảo cổ trên người đã bắt đầu đỏ lên bất thường.

Cảm giác bị nướng đến phát sốt này đã khiến da dẻ bọn họ bắt đầu đau rát.

Tuy nhiên, mặc dù trên người rất nóng, trong lòng các đội viên lại như rơi vào vực sâu vô cực, băng lãnh thấu xương.

Mà đội khảo cổ phía Kinh Đô thì rơi vào trạng thái hoàn toàn tương phản.

Trước sau chưa đến nửa phút, bất kể là đội viên trẻ tuổi hay các giáo sư già, tóc đã toàn bộ bị nhuộm lên màu ngân bạch.

Đó là một lớp băng sương đông kết nhanh chóng.

Không chỉ bị không khí lạnh bao trùm, nhiệt lượng bản thân bọn họ cũng đang thất thoát.

Nhiệt độ giảm mạnh nhanh đến mức bọn họ không kịp dùng quần áo quấn chặt mình, hơi nước trên quần áo đã ngưng kết, đông cứng quần áo thành một lớp giáp băng kiên ngạnh.

Thậm chí là thiết bị của tổ trực tiếp, đều đã xuất hiện hiện tượng tụt pin nhanh chóng.

Đối mặt với xác suất tử vong 50% cao như vậy, cũng chính vào lúc này, nỗi sợ hãi bất chợt bóp nghẹt trái tim của các thành viên đội khảo cổ.

Sự đe dọa của tử vong ập đến bất ngờ.

Hầu như tất cả các thành viên lúc này đều ngầm hiểu mà cùng nghĩ đến một vấn đề: Mình có phải là một nửa xui xẻo đó không?

Nếu người chết không phải là mình, vậy sẽ là đồng bạn ở đối diện sao?

Mọi người chợt nhận ra, sự lựa chọn mà gian mộ thất này đưa ra cho bọn họ, lại là sự lựa chọn khó khăn nhất trong lịch sử nhân loại.

Là cái chết, hay là sự mất mát.

Nỗi đau khổ tột cùng gần như bao trùm lấy mỗi người trong đội ngũ.

Bao gồm cả nỗi đau xác thịt do nhiệt độ gây ra lẫn sự giày vò trong tâm can.

Cảm xúc của các thành viên đội khảo cổ gần như bùng nổ cùng một lúc như ngọn núi lửa phun trào. "Làm sao rời khỏi đây?

Rốt cuộc làm sao mới rời khỏi đây được?

Tôi thật sự không muốn ở lại đây thêm một phút nào nữa!" "Nhưng tôi cũng không muốn chết ở đây!

Tại sao chúng ta lại phải chia thành hai đội để đi vào gian mộ thất

này chứ!" "Lạnh quá, thật sự lạnh quá." Hắc Hùng sốt ruột nhìn xung quanh, đôi mắt đỏ ngầu, theo bản năng tìm đội trưởng Trương Cường của mình để cầu cứu: "Đội trưởng, chúng ta bây giờ phải làm sao đây?" "Thật sự không được thì chúng ta dùng bom đi!

Tao không tin thứ được xây dựng từ hai ngàn năm trước này có thể chịu được mấy lượt bom của chúng ta!" Hắn vừa nói, đôi môi đã bị đông cứng đến trắng bệch vừa phả ra từng làn khói trắng.

Trương Cường giữ lấy chiếc mũ bảo hiểm lạnh băng của Hắc Hùng, nhìn thấy trong miệng hắn vẫn còn phả ra được khói trắng thì ngược lại cảm thấy yên tâm hơn một chút, điều này chứng tỏ trong cơ thể Hắc Hùng vẫn còn chút nhiệt lượng.

Trương Cường nói: "Hắc Hùng, cậu bình tĩnh một chút." "Dùng bom ở dưới đáy biển thì có khác gì tự sát đâu." Nói rồi, hắn ngưng trọng nhìn các thành viên xung quanh.

Mấy vị giáo sư già thể chất yếu ớt đã ôm lấy cơ thể ngồi thụp xuống, nói năng lộn xộn không biết đang lầm bầm run rẩy điều gì. "Hiện tại, trước tiên phải duy trì các chỉ số sinh tồn của nhân viên chúng ta." Mà hắn vừa nói xong câu này, tay vừa buông xuống, lại tiện tay tháo luôn mũ bảo hiểm trên đầu Hắc Hùng xuống.

Biểu cảm của Hắc Hùng sững lại, Trương Cường dứt khoát tháo găng tay của mình ra, để Hắc Hùng đội hai chiếc găng tay lơ lửng trên mũ bảo hiểm.

Toàn bộ đội ngũ, trong thời gian cực ngắn, liền rơi vào sự hoảng loạn và tuyệt vọng tột độ.

Trương Khải Linh quay đầu nhìn thoáng qua hướng bức tường thanh đồng, nói: "Sự thay đổi nhiệt độ lần này nhanh hơn lần trước rất nhiều." Hách Liên Tĩnh nhìn quanh một lượt các thành viên, cười có chút khổ sở, chửi thầm một tiếng rồi nói: "Muốn giết chết một nửa

số người chỉ trong một hơi thở cũng chẳng dễ dàng gì." "Đây đúng là sợ giết sót một người nào đó mà." "Hiện tại chính là muốn trong cái hoàn cảnh ngày càng cực đoan này, chọn ra những người có dấu hiệu sinh tồn yếu hơn ở hai bên chúng ta chứ gì." Hách Liên Tĩnh quan sát tất cả mọi người xung quanh một lượt.

Cũng may, lúc này mức độ chịu đựng và dấu hiệu sinh tồn của các thành viên hai bên đều sàn sàn như nhau.

Bên lạnh, đều rất lạnh.

Bên nóng, đều rất nóng.

Hắn chia trạng thái của các thành viên thành ba cấp độ.

Hiện tại trạng thái tốt nhất, tự nhiên là hắn, Trương Khải Linh và còn có Diệp Phàm ở đối diện.

Chương 187

Tiếp theo là các thành viên đội bảo vệ đã trải qua huấn luyện ma quỷ chuyên môn về kháng lạnh và kháng nhiệt ở cả hai bên đội ngũ, cùng với vài người trẻ tuổi có thể chất khá tốt.

Trạng thái tệ nhất, là các vị giáo sư già vốn dĩ đã có cơ thể yếu thế.

Điều này đều phải quy công cho việc cấu hình nhân sự ban đầu của hai đội ngũ là tương đương nhau.

Nhưng trong số họ, có một biến số lớn nhất, đó chính là hắn, Trương Khải Linh, và còn có Diệp Phàm.

Hách Liên Tĩnh có thể cảm nhận rõ ràng từ phản ứng của ba người bọn họ sự chênh lệch về sức chịu đựng so với những người khác xung quanh.

Cho dù là các thành viên đội bảo vệ đã qua huấn luyện chuyên môn, so với ba người bọn họ, cũng hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Do đó nhìn theo cách này, hắn và Trương Khải Linh ở bên phía chính phủ Tây Nam, so với đội khảo cổ Kinh Đô chỉ có một mình Diệp Phàm, là có ưu thế sống sót lớn hơn.

Nghĩ đến đây, trong lòng Hách Liên Tĩnh chợt hoảng hốt.

Hắn với các thành viên đội khảo cổ Kinh Đô ở đối diện cũng chẳng có giao tình gì quá sâu sắc, hắn chẳng qua chỉ là cố vấn được đối phương mời đến mà thôi.

Hắn thậm chí còn không hy vọng đám học giả bình thường này nhúng tay vào bí mật của cổ mộ này, cổ mộ ở cấp độ này, mang thêm

một người bình thường đến, chính là mang thêm một gánh nặng.

Nhưng không còn cách nào khác, vận mệnh sai khiến, từ khi con thuyền ma kia xuất hiện trong tầm mắt của mọi người, cổ mộ này đã định sẵn là nhất định phải bị người đời phát hiện.

Mà hắn và Trương Khải Linh, bất kể có thần thông quảng đại thế nào, đều phải tuân thủ trật tự của quần thể này, trật tự quần thể, chính là đại thế của thế gian này.

Cho nên bọn họ mới gia nhập vào đội ngũ khảo cổ này với tư cách là cố vấn đặc biệt.

Huống chi trong đội ngũ này có người mà hắn và Trương Khải Linh đã tìm kiếm bao nhiêu năm qua.

Trong khi bọn họ nhận lời bảo vệ đội khảo cổ, thì đội khảo cổ cũng là tấm giấy thông hành của bọn họ dưới đại thế này.

Cho nên trong mắt Hách Liên Tĩnh, đôi bên chỉ là đang lợi dụng lẫn nhau một cách rất hữu hảo mà thôi.

Đến loại quan đầu sinh tử này, lựa chọn duy nhất của hắn tự nhiên là để bản thân sống sót.

Các thành viên đội khảo cổ ở đối diện, nếu gặp nạn ngoài khả năng của hắn, hắn cũng chỉ có thể bày tỏ sự tiếc nuối.

Nhưng hiện tại thì khác.

Hiện tại ở bên kia, có Diệp Phàm!

Nhận ra điểm này, tim Hách Liên Tĩnh chợt đập điên cuồng, thậm chí khả năng chịu đựng hoàn cảnh khắc nghiệt lúc này cũng giảm xuống một chút.

Đôi mắt sau cặp kính râm của hắn gần như đỏ lên trong tích tắc.

Bạo nộ, hoảng sợ, những cảm xúc gần như không tồn tại trong từ

điển của hắn bỗng nhiên đều dâng trào.

Hách Liên Tĩnh, người tự cho là khả năng đồng cảm rất kém, lúc này bỗng nhiên liền hiểu được cảm giác đau khổ của đám người bình thường xung quanh rốt cuộc là như thế nào.

Hách Liên Tĩnh quay đầu lại, nhìn về phía Trương Khải Linh: "Ách Ba!

Cứu cậu ấy thế nào đây!" Lúc này, làn da trắng bệch của Trương Khải Linh đã bắt đầu ửng hồng, ánh mắt hắn thâm trầm, nhìn Diệp Phàm ở đối diện, trả lời câu hỏi của Hách Liên Tĩnh: "Hạt Tử." "Không phải chúng ta nên cứu cậu ấy thế nào." Trương Khải Linh nhìn Diệp Phàm, mi tâm khẽ nhíu lại, tiếp tục nói: "Là Diệp Phàm đang nghĩ cách cứu chúng ta." Câu nói của Trương Khải Linh khiến Hách Liên Tĩnh lập tức kinh ngạc trong giây lát.

Các thành viên đội khảo cổ đứng gần đó nghe vậy cũng đều quay đầu nhìn về phía Diệp Phàm.

Lúc này, Diệp Phàm rõ ràng chẳng làm gì cả!

Hắn chỉ giữ nguyên tư thế vừa rồi đứng tại chỗ.

Thậm chí, trạng thái bên ngoài của Diệp Phàm lúc này, thật ra cũng chẳng khá hơn các thành viên đội khảo cổ xung quanh là bao.

Trên người Diệp Phàm phủ một lớp sương trắng, tóc, lông mày và lông mi đều bị lớp sương này nhuộm thành màu trắng.

Giống như các thành viên đội khảo cổ bên cạnh hắn, gần như là bạc đầu trong nháy mắt.

Gương mặt vốn đã trắng, lúc này càng gần như không còn chút huyết sắc nào.

Bởi vì vóc dáng thuộc loại gầy gò cao ráo trong đội, thậm chí

khiến người ta cảm thấy khả năng chịu lạnh còn không bằng các thành viên đội bảo vệ được trang bị tận răng, vóc dáng cao lớn vạm vỡ.

Một Diệp Phàm như vậy, Trương Khải Linh lại nói là đang cứu bọn họ? "Ai cứu ai?" Hách Liên Tĩnh có chút khó tin.

Hắn lập tức gọi Diệp Phàm một tiếng: "Tiểu Diệp tử, cậu đang làm gì thế?" Không đợi Diệp Phàm trả lời, Trương Khải Linh liền ở phía sau, dùng một loại ngữ khí trấn an, mở miệng nói với Diệp Phàm: "Diệp Phàm, dùng Kỳ Môn." Được Trương Khải Linh nhắc nhở như vậy, các thành viên khác của đội khảo cổ có thể vẫn còn mù mờ, nhưng Hách Liên Tĩnh lại lập tức hiểu ra.

Hắn trước đó đã từng kiến thức qua thủ đoạn Kỳ Môn của Diệp Phàm.

Thủ đoạn có thể trực tiếp phòng lửa biến mực độc bách túc ô tặc thành mực nướng thiết bản, trong tình huống này, để nhiệt độ bên phía bọn họ tăng lên, đối với Diệp Phàm mà nói hẳn là dễ như trở bàn tay.

Nhưng nhìn trạng thái hiện tại của Diệp Phàm, Hách Liên Tĩnh hiểu ra, câu hỏi vừa rồi của hắn không đúng.

Hắn không nên hỏi Diệp Phàm đã làm gì.

Bởi vì Diệp Phàm lúc này không làm gì cả, chính là đang cứu những người ở bên phía bọn họ.

Nếu Diệp Phàm hiện tại sử dụng bộ Kỳ Môn đó, có thể dễ dàng khiến đội ngũ bên phía cậu ấy sống sót.

Nhưng đồng thời, cái giá phải trả chính là đội ngũ chính phủ Tây Nam nơi hắn và Trương Khải Linh đang đứng, sẽ bị bức tường thanh đồng chọn là bên có dấu hiệu sinh tồn yếu hơn và giết chết.

Hách Liên Tĩnh đoán, cũng xác thực là nguyên nhân hiện tại Diệp Phàm vẫn chưa hành động, hoặc nói là chưa lập tức sử dụng Kỳ Môn.

Diệp Phàm khi cảm nhận được nhiệt độ giảm đột ngột đã nghĩ đến việc dùng Kỳ Môn để điều tiết cái lạnh lúc này.

Nhưng sau khi nghe Trương Khải Linh giới thiệu về nơi này, hắn lập tức bỏ ngay ý định sử dụng Kỳ Môn ngay lập tức.

Tình huống hiện tại như vậy, tự cứu mình chắc chắn chính là đang đẩy nhanh cái chết của đối phương.

Cho nên Diệp Phàm cố nén bản năng sinh vật tránh rét tìm ấm, sau khi xác định dấu hiệu sinh tồn của các thành viên hai bên hiện tại vẫn duy trì ở một trạng thái tuy đau khổ nhưng may là vẫn còn được coi là cân bằng, hắn bắt đầu nghĩ cách vẹn cả đôi đường.

Hắn không muốn nhìn thấy các thành viên đội khảo cổ chính phủ Tây Nam ở đối diện chết trước mặt mình như vậy.

Tuy thời gian quen biết không dài, nhưng ấn tượng của Diệp Phàm đối với mấy thành viên đối diện rất sâu sắc.

Hắn nhớ mục đích ban đầu của chuyến đi này là để hoàn thành di nguyện của những người bạn cũ Bạch Hổ và Khôi Lang, cũng như báo thù cho họ.

Cho nên hiện tại, hắn không thể nào trơ mắt nhìn các thành viên đội viên đã trở nên quen thuộc ở đối diện biến thành Bạch Hổ và Khôi Lang tiếp theo.

Càng đừng nhắc đến, đối diện còn có Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh.

Bản thân hắn xuyên không đến đây đã tự mang bộ lọc đối với hai vị này, chặng đường đã qua, càng được coi là anh em tốt vào sinh ra tử.

Hai người có cách biểu đạt tuy không giống nhau, nhưng Diệp Phàm có thể cảm nhận được sự quan tâm và coi trọng từ đối phương.

Cho nên hắn càng không thể để hai người này chết trước mặt mình.

Tuyệt đối không thể.

Đương nhiên, muốn bọn họ sống, cái giá nhỏ nhất cũng tuyệt đối không thể là chính mình phải chết.

Diệp Phàm tin rằng trí thông minh mà bản thân với tư cách là con người đã tiến hóa ra, tuyệt đối không phải sau khi sở hữu nhiều kỹ năng như vậy, chỉ có thể đưa ra đáp án không cần động não nhất là đổi mạng lấy mạng.

Đối diện, Trương Khải Linh tiếp tục nói: "Diệp Phàm, sống chết có số, ai có thể sống sót, người đó cứ sống, điều này rất công bằng." Nghe thấy Trương Khải Linh ngoại trừ kể câu chuyện vừa rồi, lại còn chủ động nói nhiều lời như vậy, Diệp Phàm lập tức cảm thấy mình hình như trong quan đầu sinh tử này thật sự có được đãi ngộ của Tiểu Thiên Chân rồi.

Chương 188

Hắn cử động những ngón tay đã có chút đông cứng, nói với Trương Khải Linh: "Tiểu Ca, lần này tôi giúp anh tìm người anh muốn tìm." Trương Khải Linh lắc đầu, nói: "Tôi đã tìm thấy rồi." Ánh mắt Trương Khải Linh trở nên có chút ôn nhu, ước tính một chút dấu hiệu sinh tồn của đối phương còn thích hợp để mình nói thêm gì nữa không, lại bổ sung một câu: "Từ lúc chúng ta xuất phát, đã tìm thấy rồi." Cùng lúc đó, Trương Khải Linh bỗng nhiên cảm nhận được nhiệt độ bên phía mình lại có xu hướng giảm xuống.

Xu hướng này không rõ ràng, người bình thường không cảm nhận được.

Nhưng hắn vì nguyên nhân hình xăm trên người, cảm giác đối với nhiệt độ là vô cùng rõ rệt.

Điều này chứng tỏ bức tường thanh đồng sắp đưa ra lựa chọn rồi!

Bức tường thanh đồng muốn giữ lại, là người bên phía Diệp Phàm!

Không quá một khắc nữa, nhiệt độ bên phía đối diện sẽ tụt dốc không phanh, mà người đối diện sẽ ngay lập tức biến thành tượng băng, hoặc mảnh vụn!

Hình ảnh mấy chục năm trước sắp tái hiện!

Nhưng mấy chục năm trước, đối diện chỉ là người hắn cần hợp tác, hoặc là người lợi dụng lẫn nhau với hắn.

Còn hiện tại, đối diện là người hắn tìm kiếm, là Diệp Phàm!

Thậm chí có một khoảnh khắc, Trương Khải Linh đều cảm thấy đối diện có phải là người hắn tìm kiếm hay không cũng không quan

trọng đến thế, đối diện là Diệp Phàm!

Là biến số trong cuộc đời đẳng đẳng của hắn!

Nhận ra điểm này, sự ôn nhu trong ánh mắt Trương Khải Linh chợt quét sạch sành sanh.

Cùng lúc đó, các thành viên đội khảo cổ Kinh Đô cũng cảm nhận được một luồng hàn khí thấu xương sắp cướp đi mạng sống của bọn họ.

Lưu Bác Văn gian nan bước những bước nhỏ xíu lại gần Diệp Phàm, tựa trán vào chút vai lộ ra sau lưng Diệp Phàm, nói: "Đại ca, em hình như đã ấm lại rồi." "Đại ca, người anh lạnh quá." Mà sau lưng cậu ta còn dính thêm một Triệu Trạch Minh tay đang bám vào ba lô của cậu ta, đang dùng cái não đã đông cứng của mình hết sức lực học thuộc lòng niên biểu lịch sử.

Hình như với tư cách là một học bá, cậu ta thật sự sợ mình bị đông thành kẻ ngốc ở đây.

Tuy Diệp Phàm nghe ra được, Triệu Trạch Minh đã đọc sai mấy sự kiện lớn tương ứng với thời gian rồi.

Vì tốt cho Triệu Trạch Minh, Diệp Phàm hiện tại chỉ hy vọng Bạch Trường Minh và mấy vị giáo sư già khác hiện tại cũng đã đông đến hồ đồ rồi, ngàn vạn lần đừng nghe thấy những thứ lộn xộn mà Triệu Trạch Minh đang đọc.

Cũng như vị giáo sư Bạch nghiêm khắc kia ngàn vạn lần đừng xem livestream lúc này, nếu không cái danh ngạch bảo nghiên vốn đã ngập ngừng ở mộ Vương Mãng của Triệu Trạch Minh, e rằng lại phải chịu thử thách nghiêm trọng nhất trong lịch sử một lần nữa.

Diệp Phàm vòng tay ra sau vai, vỗ vỗ đầu Lưu Bác Văn, nói: "Bác Văn à, ráng thêm chút nữa." Đôi mắt Lưu Bác Văn đột nhiên đỏ hoe,

bị Diệp Phàm vỗ hai cái này, bao nhiêu tủi thân trước khi chết đều trào ra hết, muốn khóc, nhưng hơi nước bên trong đã sắp đông kết lại. "Đại ca, em cũng thật sự không muốn chết." "Nhưng nếu em chết cùng anh, có phải là có thể cùng anh 'thiên hạ đệ nhất hảo' không?" Có lẽ vẫn là sự tủi thân quá mãnh liệt, đôi mắt Lưu Bác Văn vậy mà lại chiến thắng được cái lạnh thấu xương kia, trở nên nóng hổi, nước mắt rơi xuống.

Diệp Phàm nói: "Cậu sẽ không chết." Hắn nhìn về phía bức tường vô hình kia, nói: "Một lát nữa là tốt rồi." Ở đối diện, Trương Khải Linh bước tới một bước dài, lệ thanh nói với Diệp Phàm: "Diệp Phàm!

Dùng Kỳ Môn!" Lúc này, ngay cả Hách Liên Tĩnh cũng có thể cảm nhận được nhiệt độ đang phát triển theo hướng tốt lên, cũng liền đoán được lựa chọn của bức tường thanh đồng.

Hách Liên Tĩnh chửi thề một câu gì đó, nhìn về phía trước, nói: "Bức tường này có phải là không thể chạm vào không?" Nói rồi, hắn cùng với Trương Khải Linh, đi về hướng bức tường vô hình kia.

Nói cho cùng, dấu hiệu sinh tồn bên phía đội khảo cổ Kinh Đô mất cân bằng, biến số lớn nhất vẫn là bên hắn và Trương Khải Linh có hai người.

Cho dù chỉ nhiều hơn một người, cũng đã áp đảo đội khảo cổ Kinh Đô một bậc rồi.

Hách Liên Tĩnh cảm thấy mình nhất định là điên rồi mới nghĩ đến cái biện pháp ngu xuẩn là lấy mạng mình ra đổi sự cân bằng này.

Nhưng mà, hắn không kiểm soát được ý nghĩ muốn đi về phía Diệp Phàm.

Ngay trước khoảnh khắc Hách Liên Tĩnh sắp tiếp cận bức tường

vô hình, chạm vào là chết, thứ đang chia cắt gian mộ thất này thành hai nơi.

Trương Khải Linh và Diệp Phàm đồng thời nhanh chóng hét lên một tiếng: "Kinh Trập!" Trong nháy mắt, trên thân Kinh Trập lóe lên một vầng hào quang bảy màu vô cùng chói mắt, vừa có màu lam tím thuộc về Trương Khải Linh, lại có màu hồng kim thuộc về Diệp Phàm.

Kinh Trập như một mũi tên bay, để lại một vệt sáng bảy màu trong không khí rồi nhanh chóng lao đến trước người Hách Liên Tĩnh, chặn hắn lại.

Hách Liên Tĩnh bị thân đao Kinh Trập vỗ vào ngực, lùi lại phía sau một bước lớn.

Cùng lúc đó, khi Trương Khải Linh đang lướt qua Hách Liên Tĩnh, định làm việc giống như Hách Liên Tĩnh thì Kinh Trập lại một lần nữa nhanh chóng bay đến trước người hắn, mang theo ánh sáng vàng hồng, thân đao vỗ vào ngực hắn.

Trương Khải Linh không nhìn Kinh Trập, mà đồng tử chợt co rút, nhìn về phía Diệp Phàm ở đối diện.

Chỉ thấy, Diệp Phàm lúc này một cánh tay đang ôm lấy Lưu Bác Văn, một cánh tay vẫn giữ tư thế vươn về phía trước.

Rất rõ ràng, Kinh Trập chặn Hách Liên Tĩnh đang muốn hiến tế bản thân cho "Tống tử" (Bức tường) để thay đổi lựa chọn của bức tường thanh đồng là do Trương Khải Linh và Diệp Phàm cùng kiểm soát.

Nhưng lúc này, Kinh Trập lại một lần nữa chặn Trương Khải Linh, lại là do Diệp Phàm kiểm soát.

Trương Khải Linh làm một việc vô cùng không phù hợp với hình

tượng của mình, hắn dùng âm lượng cực lớn, gần như vỡ giọng hét lên một tiếng: "Diệp Phàm!" Trong tiếng hét này, bao hàm quá nhiều cảm xúc phức tạp.

Có bi thương, có kinh ngạc, có không nỡ, có không hiểu, thậm chí còn có chút trách cứ.

Diệp Phàm lúc này cảm giác năm ngón tay mình đều sắp đông nứt ra rồi.

Hắn càng rõ ràng hơn là, ngay cả loại thể chất đã hoàn nguyên Đại Trương Ca (Trương Khải Linh) của hắn cũng đã đến mức độ này rồi, thì các thành viên đội khảo cổ cùng một bên với hắn dấu hiệu sinh tồn chỉ có thể kém hơn hắn rất nhiều.

Mà cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream gần như cũng cùng rơi vào tuyệt vọng với các thành viên đội khảo cổ. "Thật sự đã không còn hy vọng rồi sao?" "Mắt tôi dính bụi Kinh Trập rồi." "Tôi nhìn ra rồi, Hắc gia và Khải Linh tiểu ca vừa rồi rõ ràng là muốn tự mình chạm vào bức tường kia, họ muốn dùng chính mình làm cái giá để cứu Tiểu Diệp tộc trưởng!

Nhưng đã bị Tiểu Diệp tộc trưởng chặn lại!" "Hu hu hu, đây là tình huynh đệ thần tiên gì thế này!" "Khải Linh tiểu ca và Tiểu Diệp tộc trưởng cứu Hắc gia, Tiểu Diệp tử lại cứu Khải Linh tiểu ca, mà bản ý của Hắc gia và Khải Linh tiểu ca là muốn cứu Tiểu Diệp tộc trưởng, tình cảm của tất cả bọn họ đều là mũi tên hai chiều a!" "Cứu mạng, tôi thật sự không nỡ để họ chết a!" "Hu hu hu, tôi cũng muốn được Tiểu Diệp tộc trưởng ôm ôm vỗ vỗ, Bác Văn nhi đến giờ vẫn còn đang nghĩ đến chuyện 'thiên hạ đệ nhất hảo' với đại ca cậu ấy." "Ai cũng không được chết, đều phải sống 'thiên hạ đệ nhất hảo'!

Làm vũ trụ ngân hà siêu cấp vô địch thiên hạ đệ nhất hảo!" "Tôi mới vừa biết bọn họ trong thời gian ngắn như vậy mà, tôi còn muốn

xem bọn họ cùng nhau đi xa hơn nữa!" "Nhìn người quan trọng hơn cả bản thân chết trước mắt mình, cái này đặt trong tiểu thuyết, Hắc gia và Khải Linh tiểu ca chắc chắn sẽ 'hắc hóa' mất thôi." "Hai đội chính phủ Tây Nam và Kinh Đô tuy cũng sẽ ngầm tranh cao thấp, nhưng họ cũng là anh em tốt mà!

Ai nhìn ai rời đi, đều là một nỗi đau nhất định sẽ đi theo họ suốt đời!" "Tiếng hét vỡ giọng gọi 'Diệp Phàm' của Khải Linh tiểu ca thật sự hét đến mức tim tôi cũng tan nát từng mảnh." "Tín nữ nguyện dùng sự độc thân cả đời để đổi lấy sự bình an vô sự cho tất cả mọi người trong đội khảo cổ!" "Mọi người không sao, tôi lập tức học tập thi vào top 10 của khối!" Lúc này, mi tâm đang nhíu chặt của Diệp Phàm bỗng nhiên giãn ra, cứ như là cuối cùng cũng đợi được thứ gì đó.

Hắn nói: "Được rồi!" Ngay sau đó, Diệp Phàm cử động đầu gối đã bị đông cứng một chút, dậm mạnh xuống chân.

Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh song song ngẩng đầu, bởi vì trận pháp Kỳ Môn lần này không phải lấy Diệp Phàm làm trung tâm khuếch tán ra bốn phía.

Trận pháp Kỳ Môn trông như trực tiếp chui từ dưới đất lên, vậy mà lại leo lên bức tường vô hình đang chia cắt bọn họ!

Do bức tường là vô hình, nên nhìn vào, trận pháp Kỳ Môn cứ như là đang trực tiếp bám vào trong không khí vậy!

Ngón trỏ và ngón giữa của Diệp Phàm khép lại, bàn tay đưa lên bên miệng hơi run rẩy, mở miệng liền phả ra một ngụm khí trắng, nói: "Khảm tự, Nghịch Thủy Hàn!" Sau đó, hình ảnh khiến tất cả những người đang tuyệt vọng đều chấn động đã xảy ra.

Chỉ thấy, bức tường vô hình kia, lúc này vậy mà lại hiện thân trước mắt bọn họ!

Bởi vì trên bức tường đó, theo câu nói của Diệp Phàm, nhanh chóng kết một lớp băng dày.

Nói chính xác hơn, thứ các thành viên đội khảo cổ nhìn thấy cũng không phải bản thân bức tường này, thứ họ nhìn thấy, chỉ là lớp băng bám trên bức tường vô hình kia.

Điều này giống như mặc cho kẻ tàng hình một bộ quần áo bao bọc toàn thân vậy.

Mà sau khi lớp băng bao phủ lên bức tường này, phản ứng ở hai bên cũng không giống nhau.

Bên phía đội khảo cổ chính phủ Tây Nam của Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh, môi trường không gian mộ thất là nóng bức.

Nhưng phi đao mà Trương Khải Linh ném lên trước đó lại trực tiếp bị đông nát.

Do đó, khi lớp băng bám lên mặt tường bên phía bọn họ, qua kỹ năng làm lạnh của bức tường gia công thêm, đông càng thêm chắc chắn, hấp thụ nhiệt độ cao trong không gian mộ thất của bọn họ.

Còn ở bên phía Diệp Phàm.

Không gian mộ thất của bọn họ tuy là nhiệt độ thấp tuyệt đối, nhưng ba lá bùa chú Diệp Phàm dán lên bay ra trước đó lại trực tiếp bị thiêu rụi dưới hiệu quả nhiệt độ cao của mặt tường.

Cho nên lớp băng bên này sau khi vừa bám lên mặt tường, liền trực tiếp bị bốc hơi tạo ra một lượng lớn hơi nước nóng hổi bốc lên nghi ngút, giải phóng nhiệt lượng của bản thân.

Chương 189

Không gian hai bên, cứ như là được lắp điều hòa lần lượt xả khí nóng và khí lạnh vậy, cái nhiệt độ khiến người ta cực độ khó chịu kia lập tức được điều tiết thành mức độ mà con người có thể chấp nhận được.

Trong đội ngũ chính phủ Tây Nam, mọi người ngẩng đầu nhìn bầu trời tối đen phía trên.

Có người nói nhỏ: "Sao thế này, sao tôi cảm thấy bỗng nhiên mát mẻ vậy?" "Tôi cũng thế, còn tưởng là vừa rồi bị nóng đến ngốc rồi, đây là ảo giác của tôi chứ." "Chúng ta có thể sống sót đúng không, chúng ta hiện tại vẫn chưa chết, đúng không!" Mọi người nhìn làn da trên cánh tay mình, những nốt mẩn đỏ vừa rồi bị nhiệt độ cao nướng lên đang từ từ lặn xuống, cảm giác đau rát do bị bỏng trên da cũng đang dần biến mất.

Rất nhiều người vẫn không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Bọn họ chỉ biết, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh đều muốn Diệp Phàm làm gì đó, nhưng Diệp Phàm dường như không làm theo lời bọn họ nói.

Cho nên Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh mới muốn trực tiếp đi tiếp xúc với bức tường đòi mạng kia, mà sau đó hành vi này của bọn họ đã bị Diệp Phàm ngăn lại.

Tuy không biết cụ thể họ muốn Diệp Phàm làm gì, nhưng từ ngữ khí của hai người, cũng có thể đoán ra, họ muốn Diệp Phàm tự cứu mình.

Cuối cùng nhìn phản ứng của Trương Khải Linh cũng có thể đoán ra, Diệp Phàm tịnh không làm theo hy vọng của bọn họ, đi tự cứu.

Tất cả mọi người đều rõ ràng một điểm, khi bắt buộc phải chết một bên có dấu hiệu sinh tồn yếu hơn, tự cứu chính là một loại lựa chọn hy sinh đối phương.

Chính mình và đối phương, bắt buộc phải từ bỏ một bên.

Bất kể là Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh muốn trực tiếp dùng bức tường để tự kết liễu, hay là Diệp Phàm không ưu tiên lựa chọn tự cứu, thứ họ theo bản năng lựa chọn giữ lại, đều là đối phương.

Nhưng cuối cùng, Diệp Phàm đã niệm câu gì vậy?

Bức tường này tại sao lại biến thành bộ dạng này?

Bọn họ được cứu, có phải đồng nghĩa với việc đội khảo cổ Kinh Đô ở đối diện đã bị xóa sổ toàn bộ rồi không?

Ý niệm đáng sợ như vậy đột nhiên tràn ngập cảm xúc của bọn họ khi niềm vui sống sót sau tai nạn còn chưa kịp tan đi.

Mọi người không hẹn mà cùng ngẩng đầu, nhìn về phía bức tường kia.

Tuy nhiên, bức tường kia lúc này bị lớp băng dày bao phủ, lọt vào mắt chỉ có một màn sương trắng, đã không còn nhìn thấy tình hình đối diện nữa!

Hách Liên Tĩnh lập tức bước tới một bước dài, gọi một tiếng: "Tiểu Diệp tử!" Biểu cảm trên mặt Trương Khải Linh lại thả lỏng xuống, hắn cúi đầu nhìn thanh Kinh Trập vẫn đang phát ra ánh sáng vàng hồng chắn trước người mình, lộ ra một nụ cười vô cùng rõ ràng: "Cậu ấy không sao." Cùng lúc đó, giọng nói của Diệp Phàm cũng cách một bức tường băng dày truyền tới.

Bởi vì gần như vang lên cùng lúc với giọng nói của Trương Khải Linh, nên nghe cứ như là đang hát bè cho giọng của Trương Khải

Linh vậy: "Tôi không sao." Ở bên kia.

Đội khảo cổ chính phủ Kinh Đô sắp bị bức tường thanh đồng lựa chọn.

Làn hơi nước nóng hổi bốc hơi lên bao bọc lấy bọn họ, các thành viên đội viên vừa rồi còn như đang ở trong cực độ nghiêm hàn, trong nháy mắt cảm giác như được vào phòng xông hơi vậy.

Mỗi tế bào đang ngủ đông trên người bọn họ lúc này đều đang từ từ thức tỉnh, dòng máu gần như sắp đông kết chậm rãi bắt đầu lưu thông, vận chuyển luồng nhiệt lượng này.

Trương Cường nhìn Hắc Hùng.

Cái găng tay dính thẳng đuột trên mũ bảo hiểm của Hắc Hùng, giống như một cái tai kỳ quái, trước tiên là từ từ mềm xuống, sau đó lại từ trên mũ bảo hiểm của hắn từ từ trượt xuống.

Cùng với chiếc găng tay từ từ trượt xuống đó, còn có những giọt nước mắt đã được giải đông của các thành viên đội khảo cổ.

Mọi người gần như vui đến phát khóc, hiểu ra: Bọn họ được cứu rồi!

Các thành viên nhận ra mình được tái sinh cứ như vừa tỉnh dậy sau giấc ngủ đông.

Từ từ phản ứng lại một lúc, cảm xúc mới cuối cùng bùng nổ.

Các thành viên đội khảo cổ gần như ùa tới, vừa chạy vừa bò về phía Diệp Phàm vây lấy cậu.

Lưu Bác Văn và Triệu Trạch Minh ở gần cậu nhất ôm chầm lấy Diệp Phàm đầu tiên.

Hai người ôm cực chặt, đã vui đến phát khóc.

Lưu Bác Văn lớn tiếng hét: "Đại ca, em còn sống đúng không, anh

lại cứu em đúng không!" Mà Triệu Trạch Minh với tư cách là một học bá trước khi gần như bị chết cóng vẫn còn nỗ lực học thuộc lòng các sự kiện lịch sử lớn và trục thời gian, lúc này lại đã kích động đến mức không biết nên nói gì, chỉ có thể hét lên những âm thanh hoàn toàn vô nghĩa.

Sau đó mấy thành viên đội bảo vệ chạy tới lại ôm lấy khối ba người nhỏ này thành một khối nhỏ, tạo thành một khối lớn hơn.

Trên mặt mấy thành viên đội bảo vệ đều là biểu cảm vừa khóc vừa cười, thân hình cao to vạm vỡ diễn một màn cái gọi là "mãnh nam rơi lệ".

Ngay sau đó, cái vòng tròn được tạo thành từ những cái ôm này ngày càng lớn.

Không biết là ai khởi xướng, bọn họ dùng cách hoan hô và hô khẩu hiệu cố lên, kích động và chỉnh tề hô vang tên Diệp Phàm.

Bên kia bức tường băng, các thành viên đội khảo cổ chính phủ Tây Bắc cũng trong tiếng hoan hô chỉnh tề từng đợt như vậy xác nhận sự an toàn của đồng bạn đối diện.

Tuy cách một bức tường băng, nhưng trái tim của tất cả mọi người, cuối cùng vào giờ khắc này lại đặt về trong bụng mình.

Cùng lúc đó, cùng bọn họ bùng cháy trở lại, sống lại, còn có khán giả trong phòng livestream đã phá mốc trăm triệu. "Tốt quá rồi!

Tôi sống rồi!" "Làm ơn cho tôi theo với!

Tôi cũng muốn hét!

Diệp Phàm!

Diệp Phàm!

Diệp Phàm!" "Hu hu hu cảm tạ ông trời, nếu không tôi thật sự chịu

không nổi!" "Bây giờ là lúc nên cảm tạ ông trời sao, muốn cảm tạ chẳng lẽ không phải nên cảm tạ Tiểu Diệp tộc trưởng của chúng ta sao?" "Cảm tạ Tiểu Diệp tộc trưởng hạ phàm, thần tiên ca ca hạ phàm vất vả rồi!" "Diệp Phàm, hóa ra tên đầy đủ là Diệp Thần Hạ Phàm." "Mấy chị em vừa rồi hứa nguyện độc thân cả đời sau này trong tình huống thế này hứa nguyện vẫn nên cẩn thận một chút nhé." "Hu hu hu hu Tiểu Diệp tộc trưởng lại không cưới tôi, làm fan vợ độc thân cả đời không phải đã sớm là tình huống nội định rồi sao?" "Cẩn thận Kinh Trập cảnh cáo nhé." "Cẩn thận Kính Râm cảnh cáo nhé." "Tôi vốn dĩ không tin trên đời có thần tiên, nhưng khi tôi nhìn thấy Tiểu Diệp tộc trưởng có thể biến ra bức tường băng này từ hư không, tôi liền biết tận cùng của khoa học là huyền học." "Biết rồi, Khải Linh tiểu ca và Hắc gia chính là vừa phát dao vừa phát đường, ngọt là thật sự ngọt, đau cũng là thật sự đau.

Mà khúc gỗ nhỏ Tiểu Diệp tộc trưởng của chúng ta chỉ biết đơn giản thô bạo đảm bảo 'Thiết tam giác khảo cổ' tuyệt đối sẽ không BE!" "Huynh đệ tỷ muội ơi, gõ dòng chữ 'Thiết tam giác khảo cổ vĩnh viễn không BE' lên màn hình đi!" "Các chị em, gõ dòng chữ 'Khảo cổ 101 vĩnh viễn không BE' lên màn hình đi!" "Anh em ơi, gõ dòng chữ 'Khảo cổ F4 thiếu một là tôi' lên mặt mình đi!" Cùng lúc đó, trong cổ mộ.

Các thành viên đội khảo cổ lần này bị bức tường băng chia cắt triệt để thành hai đội sau khi hoan hô, cảm xúc dần dần khôi phục bình tĩnh.

Khâu Ninh đứng trước bức tường băng kia, nhìn bức tường băng có kết cấu càng đông càng chắc chắn, không khỏi cảm thán: "Vừa rồi Tiểu Diệp tiểu ca rốt cuộc là đã làm gì, thủ đoạn gì có thể biến ra bức tường băng này từ hư không vậy?" Mạc Hồng Hiên đi đến bên cạnh ông, nói: "Tôi nghĩ, đây chính là Kỳ Môn mà vừa rồi Khải Linh tiểu ca

muốn Tiểu Diệp tiểu ca dùng." Nghe vậy, học trò của ông lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, nói: "Kỳ Môn?" "Em còn tưởng bản lĩnh này chỉ tồn tại trong truyền thuyết thôi chứ!" Mạc Hồng Hiên nói: "Còn nhớ trải nghiệm của Đại học Khảo cổ Kinh Đô tại mộ Vương Mãng mà chúng ta đã xem khi làm công tác chuẩn bị không?" Khâu Ninh và học trò của ông đều gật đầu.

Mạc Hồng Hiên nói: "Gia tộc của Tiểu Diệp tiểu ca có ghi chép tồn tại trên thế gian còn dài hơn cả chính sử bắt đầu có văn tự ghi chép của chúng ta." "Cho nên đối với Tiểu Diệp tiểu ca, chúng ta nên chuyển đổi tư duy của mình một chút." "Không nên dùng lịch sử mà chúng ta biết để làm tham chiếu nhìn nhận hành vi của cậu ấy." "Ngược lại, nên tham khảo hành vi của Tiểu Diệp tiểu ca, để chứng minh những truyền thuyết trông có vẻ huyền bí khó tin trong mắt người hiện đại chúng ta, có phải là đã từng thực sự tồn tại hay không." Nói rồi, Mạc Hồng Hiên thở dài một hơi thật sâu.

Khâu Ninh và cậu học trò nhìn thấy phản ứng này của Mạc Hồng Hiên, đều căng thẳng hỏi: "Giáo sư Mạc, thầy lại nghĩ đến chuyện gì rồi?" Mạc Hồng Hiên nói: "Tôi bỗng nhiên nghĩ đến chuyện ở trong mộ Vương Mãng, Lão Bạch vậy mà lại nhầm lẫn nhân vật truyền kỳ như vậy thành con rể được tuyển chọn." Nói rồi, Mạc Hồng Hiên vô cùng cảm thán lắc đầu: "Sao ông ấy dám chứ." Sau đó, lại phát ra một tràng cười.

Khâu Ninh và cậu học trò trẻ tuổi sững sờ trước mặt ông, trên mặt trôi qua một hàng dấu chấm lửng.

Khâu Ninh liếc nhìn học trò của Mạc Hồng Hiên, cậu học trò kéo Khâu Ninh sang một bên, xoay người quay lưng lại với Mạc Hồng Hiên, lén lút nói nhỏ: "Giáo sư Mạc và giáo sư Bạch cũng là bạn cũ quen biết mấy chục năm rồi." "Nhưng lần nào báo cáo tổng kết cuối năm toàn quốc cũng bị giáo sư Bạch đè đầu cưỡi cổ." "Thầy ấy hiếm

khi thấy giáo sư Bạch bị chê cười đấy." Khâu Ninh nghĩ đến quan hệ của mình với Trương Cường, hình như cũng là chuyện như vậy, nghiêm túc gật đầu, nói: "Hiểu, hiểu mà." Vài phút sau, không gian hai bên bức tường băng đã hoàn toàn đạt đến một nhiệt độ dễ chịu.

Các thành viên hai bên xác nhận sự an toàn của đồng bạn đối diện trước thiết bị livestream của đội ngũ mình, hoàn toàn yên tâm.

Cùng lúc đó, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh cũng đang thông qua thiết bị livestream quan sát tình hình của các thành viên ở phía đối diện.

Tuy nhiên, sự chú ý của hai người đều bị nội dung trong phần bình luận thu hút.

Vốn dĩ Trương Khải Linh chẳng hề bận tâm xem những người không liên quan nghĩ gì về lần khảo cổ này.

Năm tháng đằng đẵng đã dạy cho anh biết, những thứ để tâm càng ít càng tốt, bởi vì cuộc đời vốn dĩ là một cuộc chia ly dài dằng dặc.

Thế nhưng, khi nhìn thấy tên của Diệp Phàm và tên mình được đặt cạnh nhau trôi qua đầy màn hình, anh vẫn vô thức lưu ý một chút. "Thuyền Trương - Diệp của tôi lại ra khơi rồi!" "Trương Diệp, đây là CP định mệnh gì thế này!" "Tôi có thể là giả, nhưng Trương Diệp nhất định phải là thật!" "Tôi có thể độc thân, nhưng Trương Diệp nhất định phải kết hôn!" "Nếu không 'bán muối' (an lợi) được CP Trương Diệp của tôi ra ngoài, tôi sẽ... ví dụ như nhan sắc, thân hình, lễ nghi xã giao, phẩm đức tốt đẹp, tính cách tuyệt vời, thậm chí cả tâm hồn của tôi đều sẽ bị hủy hoại mất." "Tiểu Ca Khải Linh nhìn thì lạnh lùng thế thôi, nhưng mỗi lần anh ấy gọi hai chữ 'Diệp Phàm' đều dịu dàng và trịnh trọng biết bao." "Tiểu Ca tiêu chuẩn kép chính là vị thần vĩnh cửu mang lại cảm giác an toàn tràn đầy cho fan CP." Trương Khải Linh tự giác lờ đi những bình luận khác có xen lẫn nội dung liên

quan đến Hách - Diệp, quay đầu nhìn thoáng qua Hách Liên Tĩnh.

Chỉ thấy Hách Liên Tĩnh lúc này đang tủm tỉm cười nhìn màn hình thiết bị, nụ cười trên mặt vô cùng thấm thía.

Chương 190

Trương Khải Linh thoạt đầu hơi nghi hoặc.

Bình thường anh gọi Diệp Phàm, thật sự có khác biệt so với gọi người khác sao?

Nghĩ vậy, anh thử gọi Hách Liên Tĩnh một tiếng: "Hạt Tử." Hách Liên Tĩnh ngay cả tầm mắt cũng không thèm động đậy, hoặc có lẽ con ngươi sau cặp kính râm kia có động nhưng cũng chẳng lộ ra ngoài. "Nói." Hách Liên Tĩnh hiếm khi kiệm lời, bộ dạng như chỉ phân tâm cho anh một chút thời gian.

Trương Khải Linh không nói tiếp nữa, lại quay sang màn hình gọi một tiếng: "Diệp Phàm." Trong video, Diệp Phàm cũng đang nhìn thiết bị livestream đối diện liền đáp lại ngay: "Hả?

Tiểu Ca?

Anh lại nhớ ra gì rồi à?" Trương Khải Linh tùy tiện tìm một cái cớ, nói: "Bên cậu thế nào rồi?" Không đợi Diệp Phàm trả lời, Lưu Bác Văn bên cạnh hắn liền kích động nói: "Trương tiểu ca!

Chúng tôi bên này cũng không sao!

Tôi thật không dám tin là mình vẫn còn sống!

Các anh cũng bình an vô sự thì tốt quá rồi!" Phía sau Lưu Bác Văn còn nói gì đó, Trương Khải Linh cũng không chú ý nữa.

Vốn dĩ câu hỏi của anh cũng là một câu hỏi mà anh đã biết trước câu trả lời.

Anh chỉ "ừ" một tiếng, lại nhìn thoáng qua Diệp Phàm trong màn hình, rồi rời khỏi trước máy.

Hồi tưởng lại sự khác biệt khi mình gọi Hách Liên Tĩnh và Diệp Phàm, Trương Khải Linh cũng có chút khó hiểu, khác biệt thật sự lớn đến thế sao?

Lúc này, Hách Liên Tĩnh cũng thẳng người dậy, quay đầu nhìn Trương Khải Linh một cái, hỏi: "Ách Ba (người câm), gọi tôi làm gì?" Trương Khải Linh lắc đầu, tỏ ý không có gì.

Hách Liên Tĩnh "hừ" một tiếng, nói: "Cả đời này tôi ghét nhất là hai loại người." Trương Khải Linh thản nhiên nhìn hắn.

Hách Liên Tĩnh nói tiếp: "Loại thứ nhất, chính là kẻ nói chuyện chỉ nói một nửa." Nói xong, hắn liền ngậm miệng lại, rõ ràng ra vẻ mình sẽ không nói tiếp nữa.

Trương Khải Linh nhìn hắn một cái, liền chấp nhận thái độ không nói tiếp của Hách Liên Tĩnh, dời tầm mắt khỏi người hắn.

Hách Liên Tĩnh nhìn phản ứng của Trương Khải Linh, lập tức cảm giác như mình bị phản đòn sát thương.

Chỉ mải nghĩ cách dùng tuyệt kỹ của người câm để trị người câm, lại quên mất lão Ách Ba này hình như rất ít khi tò mò về chuyện gì.

Mà theo Trương Khải Linh thấy, Hách Liên Tĩnh vừa rồi hoàn toàn khiêm tốn rồi.

Lão mù này sao có thể chỉ ghét hai loại người?

Người hắn thích có được hai loại không?

Đột nhiên, Trương Khải Linh lại nhớ tới những bình luận liên quan đến Hách Liên Tĩnh và Diệp Phàm mà mình vừa cố ý lờ đi.

Bình luận nói gì ấy nhỉ? "Không ngờ Hắc gia bề ngoài trông không đứng đắn như vậy, nhưng lại đã là lần thứ hai không tiếc lấy bản thân làm cái giá để đổi lấy sự bình an cho Tiểu Diệp tử!

Tiểu Diệp tử, bạn nhỏ Diệp gì đó ơi, thật sự đừng quá được cưng chiều nhé?" "Có bao nhiêu không đứng đắn, thì có bấy nhiêu thâm tình".

Nghĩ đến những điều này, Trương Khải Linh quay đầu nhìn Hách Liên Tĩnh một cái.

Lúc này, Hách Liên Tĩnh đã lại ghé sát vào trước máy livestream, đang vừa cười vừa xem.

Trương Khải Linh lắc đầu, vung tay biến thanh đao Kinh Trập trong tay trở lại màu xanh lam tím thuộc về mình.

Lúc này, ở phía đối diện bọn họ.

Bạch Trường Minh nhìn thiết bị, nói: "Tôi nhớ trước đó Trương tiểu ca từng nói, gian mộ thất này chỉ sau khi chết một nửa số người mới có thể rời đi phải không?

Vậy chúng ta hiện tại, có phải cần chia thành hai đội hành động không?" Mạc Hồng Hiên cũng đi tới trước ống kính, nhìn thấy mặt Bạch Trường Minh, lộ ra một nụ cười tâm trạng rất tốt.

Ông cười một cái làm Bạch Trường Minh ngớ người.

Bạch Trường Minh hỏi: "Lão Mạc, ông đột nhiên cười cái gì thế?

Cười đến mức tôi lạnh cả sống lưng." Mạc Hồng Hiên cười lắc đầu, nói: "Không có gì, tôi chỉ nghĩ đến chuyện vui thôi." Bạch Trường Minh bán tín bán nghi nhìn Mạc Hồng Hiên trên màn hình, cảm giác trong nụ cười này có vấn đề lớn.

Nhưng hiện tại cũng không phải lúc so đo xem Mạc Hồng Hiên cười vì cái gì, ông cảm thán một tiếng, nói: "Đã nhất thời không có cách nào tụ lại thành một đội, hiện tại cũng đành phải dùng thiết bị livestream và thiết bị liên lạc để liên hệ thôi." Mạc Hồng Hiên ở đối diện gật đầu, tán đồng cách nói này của Bạch Trường Minh: "Không

sai.

Chỉ cần tư tưởng không trượt dốc, biện pháp luôn nhiều hơn khó khăn." Ông quay đầu nhìn quanh gian mộ thất vẫn đang trong trạng thái tối đen.

Nhìn từ trạng thái bóng tối này, không gian của gian mộ thất hẳn là rất lớn.

Vừa rồi bọn họ đều rơi vào nỗi hoàng mang về cái chết một phần hai và sự mất mát một phần hai, thậm chí còn chưa kịp nhìn kỹ quy mô tổng thể của gian mộ thất này.

Trong màn hình thiết bị livestream, Bạch Trường Minh cũng gật đầu: "Việc này không nên chậm trễ, mọi người mau chóng hành động đi.

Kiểm tra thiết bị liên lạc một chút, có vấn đề thì giải quyết kịp thời.

Đều chú ý an toàn." Đội viên hai bên cũng bắt đầu tự chuẩn bị.

Diệp Phàm công thành lui thân, đang nhờ vào việc trước đó hoàn nguyên thị lực của Hắc Hạt Tử để quan sát xung quanh, thì trong thiết bị liên lạc của hắn lại truyền đến một giọng nói lành lạnh. "Diệp Phàm, tại sao không dùng Kỳ Môn?" Diệp Phàm lập tức nhận ra đó là giọng của Trương Khải Linh.

Hắn nhìn quanh một vòng các thành viên khác trong đội, đều đang bận rộn việc riêng.

Diệp Phàm rõ ràng ngẩn người một chút.

Hắn vẫn luôn cho rằng Tiểu Ca là một người mù tịt về đời sống hiện đại.

Giống như Ngô Tà từng nói, cậu có thể dễ dàng liên hệ Tiểu Ca

với Tống tử, cổ mộ, quan tài, nhưng lại rất khó liên hệ anh với công nghệ hiện đại.

Nhưng bây giờ, Tiểu Ca lại còn biết dùng kênh riêng của thiết bị liên lạc, Tiểu Ca lại còn biết dùng dữ liệu trong thiết bị liên lạc!

Diệp Phàm lập tức nảy sinh một loại cảm giác vui mừng của người cha già.

Giọng Trương Khải Linh không lớn, nên các thành viên khác của đội khảo cổ cũng không có phản ứng gì.

Bất quá Diệp Phàm cũng có suy đoán thế này, ví dụ như bản thân Tiểu Ca tự mang khí trường "người sống chớ lại gần", khiến các thành viên đội khảo cổ căn bản không dám hỏi đến xem Trương Khải Linh đang nói cái gì.

Diệp Phàm lập tức trả lời Trương Khải Linh: "Tôi dùng rồi mà, Tiểu Ca." Bức tường băng này chính là do Diệp Phàm dùng Phong Hậu Kỳ Môn tạo ra.

Trương Khải Linh nói: "Ý tôi là, bắt đầu." Diệp Phàm hỏi ngược lại: "Bắt đầu dùng rồi, các anh làm sao bây giờ?" Bên phía Trương Khải Linh im lặng một lát, mới nói: "Nhưng mà, cậu suýt chút nữa thì chết." Nói đến đây, Trương Khải Linh lại nhớ lại dáng vẻ toàn thân đầy băng tuyết, bạc đầu trong nháy mắt của Diệp Phàm vừa rồi, mi tâm khẽ nhíu lại.

Diệp Phàm khựng lại, trả lời: "Nhưng mà, tôi vẫn còn sống.

Các anh cũng vẫn còn sống." Trương Khải Linh nghe câu trả lời của Diệp Phàm, đôi môi mỏng mím lại.

Anh không thể phản bác câu nói này của Diệp Phàm, nhưng hiệu quả mà anh muốn cũng không phải cái này.

Ngừng một chút, Trương Khải Linh nói thẳng: "Diệp Phàm, cậu

sống, rất quan trọng." Diệp Phàm nghe vậy gật đầu, sau khi ý thức được Trương Khải Linh ở đối diện lúc này cũng không thể nhìn thấy động tác của mình bèn "ừ" một tiếng. "Tiểu Diệp tử, cậu làm gì mà chiếm tuyến thế hả?" Một bên, giọng nói của Hách Liên Tĩnh bỗng nhiên truyền đến.

Chỉ có điều, giọng của Hách Liên Tĩnh không phải truyền qua thiết bị liên lạc, mà là trực tiếp truyền từ bên kia tường băng sang.

Cách một bức tường băng, Hách Liên Tĩnh trực tiếp dùng phương thức hét to để đối thoại với hắn: "Tiểu Diệp tử, mau thử kênh tần số đội của cậu đi!" Diệp Phàm cách một bức tường băng còn có thể nghe thấy giọng Hách Liên Tĩnh, vậy giọng nói này lọt vào tai Trương Khải Linh ở cùng bên với hắn, trực tiếp trở thành sự tồn tại như tiếng ồn.

Chương 191

Anh kết thúc cuộc gọi riêng với Diệp Phàm, lạnh lùng liếc nhìn Hách Liên Tĩnh một cái.

Hách Liên Tĩnh tiếp nhận ánh mắt của Trương Khải Linh, làm một phản ứng như chợt hiểu ra: "Ái chà, tôi không làm phiền hai người chứ?" Trương Khải Linh chỉ nhìn hắn, "ừ" một tiếng.

Hách Liên Tĩnh thầm nghĩ, cái "ừ" này của cậu, rốt cuộc là bảo tôi làm phiền rồi, hay là chưa làm phiền hả.

Hắn cười híp mắt đi đến bên cạnh Trương Khải Linh, khoác vai anh, nói: "Ách Ba, chúng ta là thiết tam giác gương mẫu, không được phép thì thầm to nhỏ đâu đấy." Hách Liên Tĩnh miệng thì nói vậy, nhưng lại rất thành thật mà gọi kênh liên lạc cá nhân cho Diệp Phàm.

Khi nghe thấy Hách Liên Tĩnh nói một câu "A lô, là Tiểu Diệp tử à", Trương Khải Linh lạnh lùng liếc hắn một cái.

Hách Liên Tĩnh vô cùng hào phóng tháo một bên tai nghe xuống, đưa cho Trương Khải Linh: "Tôi thật sự có việc chính mà." Trương Khải Linh nhận lấy tai nghe, đổi cái của mình xuống.

Hách Liên Tĩnh dùng chiếc tai nghe còn lại, hỏi Diệp Phàm: "Tiểu Diệp tử, cánh cửa này, cậu làm thế nào mà đặt lên tường được vậy?" Rất nhanh, Diệp Phàm trả lời: "Dưới đất." Đây cũng là nguyên nhân tại sao Diệp Phàm không lập tức dùng Kỳ Môn ra.

Bức tường do tường đồng sinh ra này giống như một kết giới, Phong Hậu Kỳ Môn của hắn không thể xuyên qua không trung được.

Cho nên hắn mới không lập tức sử dụng Phong Hậu Kỳ Môn, mà đặt điểm đột phá ở dưới lòng đất.

Diệp Phàm không ngờ tới là ảnh hưởng của tường đồng đối với gian mộ thất này lại còn có thể ảnh hưởng đến cả lòng đất.

Cũng may, Diệp Phàm hắn lợi hại.

Lâm nguy không loạn, dự đoán chuẩn xác, trong tình huống này còn có thể giữ bình tĩnh suy nghĩ, có thể nghĩ đến việc dùng vật lý đánh bại tiên thuật.

Diệp Phàm thầm giơ ngón tay cái cho mình trong lòng.

Đột nhiên, giọng nói của Trương Khải Linh truyền ra từ tai nghe: "Tâm trạng cậu rất tốt." Diệp Phàm sửng sốt, vô thức nhìn về phía bức tường băng kia, trên tường băng không có bóng dáng của các thành viên đội khảo cổ đối diện.

Hắn ngược lại nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của chính mình trên đó.

Diệp Phàm đã sớm học được cách khống chế cơ mặt, lúc này biểu cảm trên mặt cũng không thể hiện sự vui vẻ rõ ràng nào.

Ngược lại ánh mắt có chút ngạc nhiên thì vẫn có thể nhìn ra được.

Ngay sau đó, hắn liền ý thức được, đây là sự ăn ý giữa Thần Đồ và Úc Lũy.

Tuy bọn họ không cảm nhận được nội dung suy nghĩ cụ thể trong đầu đối phương, nhưng bọn họ lại có thể cảm nhận được tâm trạng của nhau.

Diệp Phàm thành thật "ừ" một tiếng.

Hách Liên Tĩnh cười nói: "Tôi đúng là chưa từng thấy loại Kỳ Môn này.

Tiểu Diệp tử, cậu làm thế nào được vậy?" Nếu là nhân viên công tác của đội khảo cổ, Diệp Phàm có thể sẽ tùy tiện tìm một lý do lấp

liếm cho qua, hoặc trực tiếp không thừa nhận đây là Kỳ Môn, không thừa nhận đây là thủ đoạn của mình.

Nói tóm lại, bản chất hắn vẫn là một người rất ghét phiền phức.

Nhưng mà, Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh thì khác.

Hai người này bản thân đã hiểu biết về Kỳ Môn, trên người mỗi người cũng đều mang kỳ năng, mỗi người đều cất giấu bí mật to lớn.

Trước mặt hai người bọn họ, hiệu quả nhất vẫn là có sao nói vậy.

Đầu tiên vốn dĩ khả năng lừa được hai người này đã rất nhỏ, thứ hai là cho dù lừa được hai người, sau này chỉ có thể dùng lời nói dối lớn hơn để che đậy lời nói dối trước đó.

Diệp Phàm thẳng thắn nói: "Ta tức phương vị, ta tức cát hung.

Trong Kỳ Môn của tôi, tôi nói mới tính." Một câu nói khiến Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh không hẹn mà cùng ngẩn người một chút.

Trương Khải Linh cảm giác mình đã biết đáp án rồi, anh nói với Diệp Phàm trong tai nghe một câu: "Diệp Phàm, tiếp theo chú ý an toàn." Sau khi nhận được câu trả lời "ừ", anh tháo chiếc tai nghe của Hách Liên Tĩnh xuống trả lại cho hắn, rồi đeo lại cái của mình.

Hách Liên Tĩnh cũng cười hai tiếng, nói với Diệp Phàm: "Tiểu Diệp tử, đẹp trai lắm." Sau đó, liền dặn dò: "Chú ý an toàn nhé Tiểu Diệp tử, tôi biết chắc cậu cũng đã nhìn thấy rồi.

Ở đây, quan tài không ít đâu." Diệp Phàm nhìn quanh bốn phía một vòng, "ừ" một tiếng, nói: "Các anh cũng vậy, chú ý an toàn." Hách Liên Tĩnh "hừ" một tiếng, là kiểu vừa cười vừa hừ ra, nói: "Bây giờ chỉ có một mình tôi nghe điện thoại, sao còn 'các anh các anh'?" Diệp Phàm nghi hoặc một chút, nói: "Vậy anh chuyển lời cho đội trưởng Khâu Ninh và mọi người giúp tôi nhé?" Hách Liên Tĩnh vô thức nhìn

về phía các thành viên khác của đội khảo cổ, các đội viên lúc này tuy đang có chút tò mò nhìn về phía hắn, nhưng đều không có ý định tiến lên làm phiền.

Hắn cười tự giễu một tiếng.

Thầm nghĩ, vừa rồi còn tưởng cái cửa này chia cắt hai người, không ngờ là do cục diện của mình nhỏ hẹp rồi.

Hắn cố ý cười ra một tiếng vô cùng ngả ngớn lại có chút ngạo kiều, nói: "A ~ Tôi không chuyển lời đâu." Câu này khiến Diệp Phàm suýt tưởng hắn sắp nói tiếp một câu "Cậu cầu xin tôi đi" ở phía sau.

Nhưng Hách Liên Tĩnh không nói thế, mà giọng điệu nghe có vẻ rất vui vẻ: "Cúp đây." Sau đó, liền kết thúc cuộc gọi riêng của hai người.

Diệp Phàm có chút khó hiểu nhìn bức tường băng một cái, thầm nghĩ suy nghĩ của người như Hách Liên Tĩnh thật đúng là khó đoán.

Còn khó đoán hơn cả Tiểu Ca - người mà nhìn sắc mặt hành sự cũng không nhìn ra được gì.

Dù sao của Tiểu Ca là không nhìn thấy, còn Hách Liên Tĩnh là sâu mấy tầng.

Cùng lúc đó, các thành viên đội khảo cổ hai bên cũng đã vào vị trí chuẩn bị xong hết rồi.

Các thành viên lần lượt báo cáo mình đã chuẩn bị xong, sau đó liền bắt đầu tự hành động.

Bức tường băng kia vẫn đang tiếp tục phát huy tác dụng của mình, mọi người chẳng những không cần lo lắng về an nguy của bản thân nữa, thậm chí còn cảm thấy hoàn cảnh này thoải mái hơn cả tiền điện và đường hầm trước đó.

Hoàn cảnh thoải mái khiến tâm trạng mọi người cũng theo đó mà rất nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, khi bọn họ quay đầu lại, bắt đầu dùng đèn pin quan sát hoàn cảnh xung quanh, người của cả hai bên đều không tự chủ được mà hít ngược một hơi khí lạnh.

Trương Cường nói trong kênh nội bộ: "Đội trưởng Khâu, bên anh tình hình thế nào?" Khâu Ninh lập tức trả lời: "Toàn bộ đều là quan tài!" Trương Cường lập tức nói: "Xem ra, tình hình hai bên là giống nhau." Quy mô gian mộ thất này rất lớn, nên ánh sáng đèn pin vô cùng hạn chế.

Trương Cường khẽ nhíu mày, theo thói quen hộ tống đội khảo cổ xuống mộ trước đây, anh ta sẽ sắp xếp đội viên của mình đi thắp sáng các rãnh đèn trong mộ thất trước trong điều kiện hàm lượng oxy cho phép và dầu đèn không có độc.

Đặc biệt là trong loại mộ thất quy mô lớn thế này, hàm lượng oxy chắc chắn cho phép, nguồn sáng tốt nhất vẫn là rãnh đèn có sẵn trong cổ mộ.

Nhưng hiện tại, anh ta có chút không dám mạo muội sắp xếp đội viên đi làm việc này.

Trên bức tường đồng sau lưng giống như có từng đôi mắt mang theo oán niệm, khiến sống lưng anh ta lạnh toát.

Ba bức tường còn lại còn chưa biết có huyền cơ gì khác không, hơn nữa từ hình ảnh mờ mờ do đèn pin chiếu ra, anh ta cũng tạm thời chưa phát hiện ra rãnh đèn thông thường.

Ngay lúc Trương Cường có chút do dự, trong thiết bị liên lạc của anh ta và ở phía đối diện tường băng, bỗng nhiên truyền đến ba tiếng súng nổ vô cùng liền mạch.

Trương Cường lập tức căng thẳng vừa nhìn màn hình đối diện trong thiết bị livestream, vừa hỏi trong thiết bị liên lạc: "Đối diện sao vậy?" Trả lời anh ta là giọng của Hách Liên Tĩnh: "Không sao, tôi bật cái đèn thôi.

Bên các cậu, Tiểu Diệp tử cũng sẽ bật." Tiếng Hách Liên Tĩnh vừa dứt, không gian mộ thất nơi Trương Cường đang đứng cũng trong nháy mắt sáng bừng lên.

Ánh lửa kia đến từ trên đỉnh đầu bọn họ.

Trương Cường lập tức ngẩng đầu nhìn về phía nguồn sáng.

Chỉ thấy trên đỉnh mộ thất treo những vòng rãnh đèn hình vuông lồng vào nhau, cái lớn bao cái nhỏ, không biết bao nhiêu lớp, bên trong đang nhảy nhót ngọn lửa màu cam sáng rực.

Mộ chủ nhân ra tay cực kỳ hào phóng đối với thiết kế rãnh đèn, bản thân rãnh đèn được thiết kế rất rộng, mà khe hở giữa mỗi vòng rãnh đèn hoàn toàn không sánh bằng độ rộng của rãnh đèn.

Cả gian mộ thất quy mô cực lớn đều được ánh lửa màu cam chiếu sáng.

Hắc Hùng đứng bên cạnh Trương Cường, cảm thán: "Mấy cái rãnh đèn này sao lại ở trên trần nhà thế, suy nghĩ của mộ chủ nhân này cũng tân tiến thật đấy.

Tiểu Diệp tiểu ca làm sao phát hiện ra vậy?" Đột nhiên, cậu ta lại ý thức được điều gì, càng thêm nghi hoặc và chấn kinh: "Khoan đã, Tiểu Diệp tiểu ca đã làm gì thế?

Bên chúng ta đâu có nghe thấy tiếng nổ súng đâu?" Nói rồi, cậu ta quay đầu nhìn về phía Diệp Phàm đang chắp tay sau lưng chỉ lộ ra một cái bóng lưng cho bọn họ.

Chương 192

Cái bóng lưng kia viết đầy chữ "Tôi không làm gì cả, tôi không biết gì hết".

Nếu không phải vừa rồi Hách Liên Tĩnh nói, chỉ nhìn cái bóng lưng này, bọn họ căn bản sẽ không nghĩ tới những rãnh đèn này lại là do Diệp Phàm thắp sáng.

Cùng lúc đó, trong đầu Diệp Phàm đang tuần hoàn phát cho Hách Liên Tĩnh bài hát: "Nghe tôi nói, cảm ơn bạn, vì có bạn, sưởi ấm cả bốn mùa..." Kế hoạch sơ bộ "xong chuyện rũ áo ra đi, giấu kín công và danh" cứ thế bị hai câu nói của Hách Liên Tĩnh phá vỡ.

Diệp Phàm chỉ cảm thấy, ba tiếng kia không phải tiếng súng, đó là tiếng sự trong sạch của hắn vỡ vụn.

Bên cạnh hắn, Lưu Bác Văn thò đầu thò cổ ghé tới, lén lén lút lút nhìn ra sau lưng hắn.

Nhưng hai tay Diệp Phàm đều chắp sau lưng, Lưu Bác Văn không nhìn ra được nguyên do, bèn to gan nói: "Đại ca, đưa tay cho em." Thế là, bài hát "Nghe tôi nói cảm ơn bạn" vốn đã tẩy não Diệp Phàm liền bị bài "Đưa tay cho em" từng rất hot trên Top Top nào đó thay thế.

Diệp Phàm trong lòng cảm thán một câu gia môn bất hạnh, từ chối lời mời của Lưu Bác Văn, chỉ tay về phía tường đồng, nói: "Tự đi mà lấy." Lưu Bác Văn nghi hoặc nhìn về phía tường đồng: "Hả?

Đại ca anh muốn em đi lấy cái gì?" Diệp Phàm cũng quay đầu nhìn một cái, nhớ ra cái tay nắm cửa lúc vào đang ở chỗ Trương Khải Linh, bổ sung: "Tìm Tiểu Ca mà đòi, ở bên kia kìa." Lưu Bác Văn chợt hiểu ra, hóa ra đại ca đang chơi chữ (tay cầm/tay nắm)!

Nhưng mà cái giọng điệu này, Lưu Bác Văn sao cứ cảm thấy như đang nghe câu "Tìm mẹ mày mà đòi".

Nảy sinh ảo giác như vậy xong, Lưu Bác Văn lập tức cảm giác mình giống như đứa con rơi, cha mẹ là chân ái, con cái là sự cố vậy.

Lưu Bác Văn cười gượng gạo, không đạt được kết quả mình muốn, liền lại lén lút nhìn tay Diệp Phàm một cái.

Một tay Diệp Phàm hơi nắm lấy tay kia, tuy không mở ra, nhưng cũng rất rõ ràng bên trong không có bất cứ thứ gì.

Trong lúc Lưu Bác Văn quan sát xem trong tay Diệp Phàm có gì, sự chú ý của các thành viên đội khảo cổ đã hoàn toàn bị hoàn cảnh mộ thất sau khi được chiếu sáng thu hút.

Trong đội ngũ bọn họ, cũng như trong thiết bị liên lạc, truyền đến từng tiếng hít hà và cảm thán. "Thế mà thật sự là quan tài!" "Chỗ quan tài này, cũng nhiều quá rồi đấy!

Chỗ này phải chết bao nhiêu người cơ chứ!" Chỉ thấy không gian gian mộ thất này vô cùng lớn, còn to hơn hai vòng so với cái tiền điện to lớn mà bọn họ ở trước đó.

Thậm chí đã lớn đến mức khiến người ta rất khó tưởng tượng đây là một gian mộ thất.

Mà chính trong một gian mộ thất không gian vô cùng hoành tráng như vậy, thế mà ngoại trừ những cỗ quan tài đặt lộn xộn, chi chít, thì không còn bất kỳ thứ gì khác nữa!

Số lượng quan tài vô cùng đồ sộ, thậm chí một diện tích rất lớn đều đã bị chất thành một ngọn núi nhỏ.

Những cỗ quan tài này đều là quan tài chất liệu gỗ bình thường, những quan tài bị đè bên dưới đã có chút không chịu nổi sức nặng, vỡ thành một đống ván gỗ nát vụn.

Mà thi thể bên trong có lẽ cũng đã chôn vùi dưới đống ván gỗ này, không thấy tung tích đâu.

Mà kỳ lạ là, nhiều quan tài bày trong gian mộ thất này như vậy, nhưng trong mộ thất lại không có bất kỳ mùi hôi thối nào.

Các thành viên đội khảo cổ cẩn thận bước đi, ánh mắt đã dính chặt vào những cỗ quan tài xung quanh không dứt ra được.

Triệu Trạch Minh nói: "Trời ơi, trong cái mộ đáy biển này rốt cuộc có bao nhiêu người chết vậy!

Chỗ này chắc là nơi nhiều quan tài người chết nhất chúng ta từng gặp rồi nhỉ?" Lưu Bác Văn gật gù đếm đếm, đầu tiên là một hai ba bốn năm sáu bảy đếm đến mười cái.

Ước chừng mười cái quan tài chiếm diện tích bao nhiêu xong, lại bắt đầu dùng mười làm đơn vị ước chừng ra một trăm cái.

Sau đó, lại rập khuôn máy móc, một trăm một trăm đếm ra một nghìn.

Ngay khi cậu ta lại muốn dùng nghìn làm đơn vị tiến hành phỏng đoán táo bạo, lập tức cảm thấy da đầu tê rần, rụt cổ nói: "Chỗ này ít nhất cũng phải có ngót nghét hai ba nghìn cái ấy nhỉ." Lưu Bác Văn đi theo quy trình đếm ngón tay, nói: "Cộng thêm những cái chúng ta gặp trước đó, trong gian mộ thất này, e là phải có ngót nghét một vạn người chết mất!

Mộ chủ này sợ không phải là một tên đại hôn quân chứ." Tuy nhiên, mặc dù số lượng những cỗ quan tài bình thường này đã đạt đến mức độ khiến người ta chấn động, nhưng thứ thu hút sự chú ý của mọi người nhất lại vẫn không phải là những cỗ quan tài bình thường này.

Ở phía trước nhất của mộ thất, có một cỗ quan tài bằng đồng

khổng lồ, đứng sừng sững như hạc giữa bầy gà ở ngay chính giữa gian mộ thất này.

Cỗ quan tài đồng này cao khoảng ba mét, chiều rộng lộ ra có hai mét.

Trên nắp quan tài dựng đứng có khắc gì đó, ở khoảng cách này, các thành viên đội khảo cổ chỉ có thể xác định bên trên khắc đại khái là một nhân vật.

Điều khiến mọi người chấn động nhất là, cỗ quan tài đồng này thật sự nằm ở chính giữa gian mộ thất này.

Bức tường không nhìn thấy kia, lúc này đã bị lớp băng dày bao phủ, cứ như là xuyên qua cỗ quan tài đồng này vậy!

Cỗ quan tài đồng khổng lồ dựng ở đây, cứ như là một cái tủ quần áo dựng ở đó.

Rất rõ ràng, cỗ quan tài đồng này là nhân vật chính của gian mộ thất.

Tuy nhiên, nếu muốn nhìn rõ hình dáng cụ thể của cỗ quan tài đồng này, các thành viên đội khảo cổ buộc phải xuyên qua đám quan tài bình thường chi chít, gần như đã sắp không còn chỗ đặt chân ở phía trước quan tài đồng.

Bạch Trường Minh hít sâu một hơi, trước tiên nhìn về phía hiện trạng của đội khảo cổ chính thức Tây Nam ở đối diện trong thiết bị livestream.

Chỉ thấy trong màn hình cũng là những cỗ quan tài dùng mắt thường gần như đếm không xuể, trên mặt các thành viên đội khảo cổ cũng toàn là biểu cảm kinh ngạc.

Trong thiết bị liên lạc truyền đến giọng nói của Mạc Hồng Hiên: "Lão Bạch, tôi nghĩ chúng ta có nên tính toán số lượng những cỗ quan

tài gỗ này trước, để có một số liệu chuẩn xác không?

Trương tiểu ca và Hách Liên tiên sinh cũng có ý này, có thể bắt đầu từ những cỗ quan tài nhỏ này trước.

Hơn nữa, tôi cũng lo lắng nếu lát nữa xảy ra biến cố, sẽ gây ra ảnh hưởng gì đó đối với bố cục quan tài ở đây, chúng ta sẽ không có được số liệu ban đầu nữa." Đề nghị này của Mạc Hồng Hiên cũng chính là suy nghĩ của Bạch Trường Minh, nhưng ở bên phía ông có Diệp Phàm, cho nên Bạch Trường Minh vẫn theo bản năng nhìn về phía Diệp Phàm.

Bất kể nói thế nào, ông vẫn cảm thấy Diệp Phàm mới là người trong nghề ở đây.

Cho nên ý kiến của Diệp Phàm nhất định là quan trọng nhất.

Thế nhưng, khi ông quay đầu nhìn về phía Diệp Phàm, lại phát hiện tầm mắt Diệp Phàm vẫn dừng lại trên cỗ quan tài đồng khổng lồ kia.

Ông lập tức nói với Mạc Hồng Hiên trong thiết bị liên lạc: "Đợi một chút." Ông nhìn thần thái trên mặt Diệp Phàm, mức độ để ý của Diệp Phàm đối với cỗ quan tài đồng này dường như còn nhiều hơn bọn họ một chút.

Cứ như thể, Diệp Phàm đã nhìn thấy thứ gì đó mà hắn nhận biết nhưng lại khiến hắn vô cùng bất ngờ trên cỗ quan tài vậy.

Bạch Trường Minh rảo bước đi đến bên cạnh Diệp Phàm, có chút căng thẳng hạ thấp giọng nói: "Tiểu Diệp tiểu hữu, cậu thấy thế nào?" Tầm mắt Diệp Phàm vẫn dừng lại trên quan tài đồng.

Vừa rồi cuộc đối thoại giữa Mạc Hồng Hiên và Bạch Trường Minh diễn ra trong kênh nội bộ, hơn nữa với thính lực từ kỹ năng "Thiên Lôi Thính Thánh Ngâm" mà Diệp Phàm có được từ ban đầu,

cũng có thể trực tiếp nghe thấy giọng Mạc Hồng Hiên ở bên kia tường.

Thậm chí trước khi Mạc Hồng Hiên liên hệ Bạch Trường Minh thảo luận, cuộc thảo luận của anh ta với Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh hắn cũng đều nghe rõ mồn một.

Diệp Phàm cũng không có ý kiến gì: "Giáo sư Mạc nói đúng.

Cơm phải ăn từng miếng một." Bạch Trường Minh nhìn những cỗ quan tài kia, cơ mặt khóe miệng giật giật hai cái.

Tuy ông biết ý đồ Diệp Phàm dùng ví dụ này là gì, nhưng đặt cái ví dụ này ở đây, Bạch Trường Minh vẫn cảm thấy hơi nặng đô một chút.

Ông nhớ lại lúc Hách Liên Tĩnh ví von những cái xác khô bọc kén nặng trịch trên đỉnh đầu thành thịt sấy.

Thầm nghĩ, quả nhiên tư duy của thần tiên là thứ mà người trần mắt thịt như bọn họ không tưởng tượng nổi.

Có điều, có câu này của Diệp Phàm, tảng đá trong lòng Bạch Trường Minh cũng coi như rơi xuống đất.

Ông lập tức liên hệ lại với Mạc Hồng Hiên ở đối diện: "Không vấn đề gì đâu lão Mạc.

Vậy chúng ta bắt đầu từ những cỗ quan tài nhỏ này trước đi, ít nhất cứ ghi chép lại con số của những cỗ quan tài còn coi như nguyên vẹn này đã." Sau đó, ông lại khẽ ho một tiếng, nói: "Tiểu Diệp tiểu hữu nói rồi, cơm phải ăn từng miếng một." Đối diện, phản ứng của Mạc Hồng Hiên rõ ràng là giống ông, phát ra một tiếng hít khí ngắn ngủi đầy nghi hoặc.

Ngay sau đó, trong thiết bị liên lạc truyền ra một tràng cười của Hách Liên Tĩnh. "Tiểu Diệp tử, trí tưởng tượng này của cậu rất được

chân truyền của tôi đấy.

Có phải cần gọi tôi một tiếng Sư phụ rồi không, đồ đệ lớn?" Diệp Phàm nghe vậy, khẽ nhắm mắt, đang định từ chối.

Chương 193

Nhưng ngay sau đó, hắn linh cơ khẽ động.

Tuy rằng bản ý của hắn là rất muốn hoàn thành việc hoàn nguyên nhân vật Vương đạo trưởng (Vương Dã).

Nhưng mãi đến hiện tại, tiến độ hoàn nguyên nhân vật này vẫn rất chậm.

Hơn nữa kết hợp với góc độ nói dối trước đó, nào là giúp đỡ nam tử họ Trương thân phận thần bí, nào là "Đi nè" (Tẩu nhĩ), những góc độ hiểm hóc này đều là thứ mà cái đầu thông minh bình thường của hắn không nghĩ ra được.

Góc độ hoàn nguyên Vương Dã cứ như là cái hộp mù bí ẩn vậy, lần nào cũng có thể mang đến cho tam quan của hắn những bất ngờ mới toanh.

Hiện tại, nhân vật hắn hoàn nguyên nhanh nhất lại là Đạo Bút Tà (Ngô Tà).

Hơn nữa căn cứ vào cảm nhận thực tế của hắn mà xem, tăng độ hoàn nguyên Đạo Bút Tà thực ra cũng không kéo thấp các chỉ số của Đại Trương Ca mà hắn đã hoàn thành hoàn nguyên trước đó.

Cho nên đối với hắn mà nói, đây là cơ hội tốt để tăng phần thưởng hệ thống cho bản thân.

Hơn nữa, cỗ quan tài đồng này, thật sự khiến hắn không thể không lưu tâm.

Với thị lực của hắn, cỗ quan tài đồng kia có thể nói là nhìn một cái không sót gì.

Hắn thật sự quá để ý nội dung điêu khắc trên nắp quan tài đó.

Hiện tại, phần thưởng trong tay càng nhiều, con bài chưa lật của hắn cũng càng nhiều.

Sau khi đưa ra phỏng đoán đơn giản táo bạo và cẩn thận chứng thực này, Diệp Phàm lập tức nuốt lời từ chối đã ra đến khóe miệng vào trong bụng. "Sư phụ." Quả nhiên, đối diện truyền đến một tràng cười không hề che giấu của Hách Liên Tĩnh, cả người nghe có vẻ vui vẻ không chịu được.

Cũng đúng như Diệp Phàm dự đoán, một tiếng nhắc nhở của hệ thống vang lên trong đầu hắn. [Đinh!

Gọi Hắc Hạt Tử là sư phụ, phù hợp với nhân vật Đạo Bút Tà, độ hoàn nguyên +5%, độ hoàn nguyên hiện tại là 45%, điểm số tương ứng đã nhân 45% gửi đến ký chủ.] [Chúc mừng ký chủ, nhận được phần thưởng hệ thống.] [Đinh!

Thiên Ti Dẫn Tuyến.

Đạo cụ kỹ năng, chất liệu là tơ băng Thiên Tằm, kiên cố vô cùng, tụ lại có thể làm hộ cụ, tản ra có thể làm vũ khí có tính xuyên thấu.] Cổ tay Diệp Phàm lập tức lạnh đi, dưới tay áo hắn, bỗng dưng xuất hiện một chiếc vòng tay nam bằng bạc, mà phần thưởng hệ thống, được giấu ngay trong vòng trong của chiếc vòng tay này.

Sau khi xác nhận phần thưởng đã đến nơi, Diệp Phàm nhân lúc Hách Liên Tĩnh vẫn còn đang cười, lập tức bổ sung một câu: "Đến đường Học Phủ thu phí thế nào?" Tiếng cười của Hách Liên Tĩnh khựng lại, quan hệ sư đồ hắn vừa thiết lập với Diệp Phàm, lập tức bị Diệp Phàm khéo léo biến thành quan hệ tài xế và hành khách.

Hắn đột nhiên nghe thấy một tiếng cười ngắn ngủi, quay đầu lại, quả nhiên nhìn thấy khóe miệng Trương Khải Linh có một nét cười rất không rõ ràng.

Hách Liên Tĩnh lập tức cười lại, nói: "Chỗ sư phụ chỉ có một con đường đi vào tim tôi thôi nhé." Lúc hắn nói câu này, nhìn Trương Khải Linh, nụ cười như hắn dự đoán kia đã biến mất.

Mà Diệp Phàm bị trêu chọc, chỉ cảm thấy lại một lần nữa nhìn thấy sự chênh lệch về phương diện "đê tiện" giữa mình và chính chủ Hách Liên Tĩnh.

Hắn kiên quyết dứt khoát từ bỏ lựa chọn chủ động hoàn nguyên Hắc Hạt Tử.

Sau khi quyết định bắt đầu ra tay từ những cỗ quan tài gỗ thông thường phía trước, các thành viên đội khảo cổ ở cả hai bên lập tức hành động.

Ghi chép số liệu, đây chủ yếu là công việc của các giáo sư già dẫn dắt học sinh thực hiện.

Các đội viên hít sâu một hơi, tiến lại gần những ngọn núi nhỏ được chất đống bởi quan tài.

Những chiếc quan tài này tuy đều được chế tạo từ gỗ thông thường, nhưng chỉ cần không bị các yếu tố bất khả kháng phá hủy, thì tất cả đều ở trạng thái "chim sẻ tuy nhỏ nhưng ngũ tạng đầy đủ".

Đinh đóng nắp quan tài cũng không thiếu cái nào.

Lưu Bác Văn đi theo bên cạnh Bạch Trường Minh, một bên nghe Bạch giáo sư chỉ huy đánh dấu lên quan tài và ghi chép vào sổ, một bên lẩm bẩm oán thán: “Sao cũng là người chết mà đãi ngộ giữa hai gian mộ thất lại khác biệt lớn thế nhỉ?” “So với đống thi thể ở đây, mấy cái xác ngoài tiền điện cứ như bị lừa tiền oan vậy.” Bạch Trường Minh khẽ thở dài, thấm thía nói: “Tiểu Lưu à, bất kể ở đâu, đặc biệt là trong cổ mộ, chúng ta vẫn phải tôn trọng người đã khuất.

Điểm này cậu thực sự phải học tập tiểu hữu Tiểu Diệp đấy.” Lưu

Bác Văn nghe vậy, xoay mấy vòng mới tìm thấy Diệp Phàm.

Diệp Phàm chuyến này không phải đi với tư cách trợ lý giáo sư, mà là cố vấn đặc biệt.

Vì vậy hắn không cần phải đi theo bất kỳ giáo sư nào.

Mà các giáo sư cũng sẽ không để Diệp Phàm phải "lấy dao mổ trâu giết gà" đi làm mấy công việc ghi chép số liệu này.

Cho nên lúc này, Diệp Phàm đang khoanh tay, có chút vô công rỗi nghề đứng một bên quan sát cấu tạo gian mộ thất.

Lưu Bác Văn nghiêng đầu, thầm nghĩ đại ca nhà mình có làm cái gì đâu, mình học tập hắn kiểu gì?

Nghĩ vậy, Lưu Bác Văn bỏ lại một câu với Bạch Trường Minh: "Em đi tìm đại ca đích thân thỉnh giáo một chút." Sau đó, cậu ta liền chạy lon ton đến bên cạnh Diệp Phàm.

Diệp Phàm sau khi nghe Lưu Bác Văn nói rõ ý định, rất sảng khoái đi theo Lưu Bác Văn về phía Bạch Trường Minh.

Dù sao thì sinh viên cũng đúng là thân phận bản chức hiện tại của hắn.

Chỉ đạo bạn học, thành lập nhóm hỗ trợ, đây cũng là phương thức học tập mà hắn đã quen từ lâu.

Bạch Trường Minh nhìn thấy Lưu Bác Văn thế mà lại thực sự kéo Diệp Phàm tới, theo bản năng định bảo rằng loại chuyện nhỏ này căn bản không cần Diệp Phàm đích thân tham gia.

Nhưng ông chuyển niệm nghĩ lại, suốt dọc đường đi ông dường như chưa có cơ hội nói chuyện với Diệp Phàm được mấy câu.

Diệp Phàm vẫn luôn hành động cùng Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh.

Tuy rằng sự kiện "con rể tương lai" quả thực là một vụ hiểu lầm hơi xấu hổ.

Nhưng dù bỏ qua tầng quan hệ đó, trong thâm tâm ông cũng vô cùng yêu mến và tôn kính Diệp Phàm.

Bạch Trường Minh nghĩ Diệp Phàm qua đây cũng tốt, tiện thể có thể trò chuyện với hắn, bèn nuốt lại những lời định nói.

Tuy nhiên, Diệp Phàm còn chưa đi đến bên cạnh ông, biến cố đột nhiên phát sinh.

Lưu Bác Văn đang vui vẻ dẫn đường phía trước, vừa định đi ngang qua chiếc quan tài ngoài cùng, Diệp Phàm bỗng nhiên vươn tay, không hề có bất kỳ dấu hiệu báo trước nào túm lấy cổ áo Lưu Bác Văn.

Hắn dùng một sức mạnh kinh người, trực tiếp xách Lưu Bác Văn cao 1m8 như xách một con gà con, vứt ra sau lưng mình.

Khi hai chân Lưu Bác Văn còn chưa chạm đất, Diệp Phàm đã xoay hông đá vung một chân, một cú đá như roi quất thẳng vào con Tống tử vừa phá quan tài chui ra, đạp nó bay ngược trở lại vào trong.

Tống tử bị Diệp Phàm đá bay vào quan tài, cùng lúc đó nắp quan tài bị Tống tử hất tung rơi xuống đất phát ra tiếng gỗ vỡ vụn.

Tất cả diễn ra vô cùng đột ngột.

Kéo Lưu Bác Văn, đá Tống tử, nắp quan tài đập xuống đất, gần như đều xảy ra cùng một thời điểm.

Khi hai chân Lưu Bác Văn chạm đất, cậu ta vẫn chưa hoàn hồn.

Mà các thành viên đội khảo cổ khác không tận mắt chứng kiến hiện trường đầu tiên, nghe tiếng động quay lại nhìn Diệp Phàm thì con Tống tử kia đã bị hắn đá bay vào trong quan tài rồi.

Lưu Bác Văn có chút mờ mịt chớp chớp mắt.

Là nhân chứng sống tại hiện trường, Lưu Bác Văn có thể cảm nhận rõ ràng cú đá Diệp Phàm dành cho cái xác cổ trong quan tài kia tuyệt đối không nhẹ.

Ăn một cú như thế, ít nhất cũng phải gãy xương vụn phấn.

Nhưng mà, mình mời đại ca tới chẳng phải để học tập đại ca cách tôn trọng người chết trong cổ mộ sao?

Khoảnh khắc tiếp theo, cái phản xạ thần kinh hơi dài của Lưu Bác Văn mới ý thức được một chuyện quan trọng hơn: "Vãi chưởng!

Trá thi rồi!" Diệp Phàm nhanh chóng tìm thấy tư liệu về cái xác vừa rồi trong Bách khoa toàn thư về loài vật dị trân.

Chương 194

[Hắc Mao Tống Tử: Một loại tinh quái hình thành do thi thể người tụ tập thi khí không tan.] [Mang theo thi độc, lây lan qua dịch thể.] [Vết thương thông thường không chết, điểm chí mạng nằm ở trung khu thần kinh cổ, hoặc dùng móng lừa đen và máu chó mực để khắc chế.] Nhìn thấy những tư liệu này, Diệp Phàm trước tiên thở phào nhẹ nhõm, may mà chỉ là Hắc Mao Tống Tử bình thường.

Loại quan tài gỗ chất liệu phổ thông này cũng không nuôi ra được tinh quái hung tàn đến mức nào.

Hắn lập tức cao giọng nói với đội khảo cổ phía trước: "Mau lùi lại!

Trong quan tài sẽ khởi thi!" Ngay sau đó, hắn lại nói trong kênh liên lạc nội bộ: "Tránh xa quan tài ra, bên trong sẽ trá thi!" Nói xong, tay Diệp Phàm lập tức đưa ra sau lưng.

Hắn đang định rút Hắc Kim Cổ Đao, nhưng sau khi liếc nhìn đống quan tài đầy đất, tay hắn rời khỏi cán đao, nắm lấy một cái cán khác sau lưng.

Lưu Bác Văn thấy Diệp Phàm thế mà lại rút cây dù kia ra, lập tức hoảng loạn xua tay sau lưng Diệp Phàm, nói: "Đại ca, đại ca, cầm nhầm rồi, cầm nhầm rồi, đây không phải đao của anh!" Diệp Phàm ánh mắt kiên định nhìn về phía trước, rút Thiên Cơ Tán sau lưng ra, nói: "Không cầm nhầm." Cùng lúc đó, sau khi nghe thấy tiếng Diệp Phàm, các thành viên đội khảo cổ cũng lập tức hành động.

Không một chút do dự, cũng không một chút đắn đo.

Lúc này, lời của Diệp Phàm đối với họ chẳng khác nào thánh chỉ.

Thậm chí não bộ họ còn chưa kịp tư duy, nhưng cơ bắp đã bắt đầu hành động theo phản xạ có điều kiện.

Tuy nhiên, ban đầu do số lượng quan tài quá nhiều, phải phân chia khu vực làm việc nên vị trí của các đội viên rất phân tán.

Mặc dù mọi người đã phản ứng ngay lập tức sau khi Diệp Phàm nói xong, nhưng tốc độ rút lui vẫn chậm hơn đám Tống tử trong quan tài một bước.

Do quan tài đều làm bằng gỗ thường, đinh đóng cũng là đinh sắt thường.

Trong ngôi mộ dưới đáy biển ẩm ướt thế này, hai thứ đó liên tục bị hơi nước xâm thực, lúc này đã trở nên cực kỳ giòn yếu.

Trước kia còn cần đội khảo cổ mở quan tài mới giải trừ phong ấn gây trá thi, thì giờ đây lũ xác chết bên trong hoàn toàn có thể tự mình hoàn thành hoạt động này.

Khắp nơi quan tài chỉ rung lên tượng trưng một cái, lớp ván gỗ mục nát liền nổ tung tại chỗ, những con Hắc Mao Tống Tử bên trong cũng theo đó bật dậy thẳng tắp.

Diệp Phàm dưới ánh mắt không thể tin nổi của Lưu Bác Văn bình tĩnh giơ ngang cây dù, hai chân dang rộng, trọng tâm cực vững.

Ngay sau đó, theo cú xoay người của Diệp Phàm, mấy luồng hỏa cầu từ đầu dù phun ra về vài hướng khác nhau.

Đứng sau lưng Diệp Phàm, Lưu Bác Văn có thể cảm nhận rõ ràng cây dù kia khi phun hỏa cầu sẽ tạo ra độ giật.

Nhưng Diệp Phàm phía trước chỉ khẽ rung vai, cả người vẫn đứng vững như núi tại chỗ.

Phản ứng như vậy khiến Lưu Bác Văn cảm thấy vô cùng thần kỳ.

Một người làm sao có thể khiến hai từ hoàn toàn trái ngược là "thân nhẹ như yến" và "vững như núi Thái Sơn" cùng xuất hiện trên người mình mà không hề mâu thuẫn?

Đại ca đúng là bí ẩn chưa có lời giải của nhân loại ưu tú.

Cùng lúc đó, cậu ta lại nhìn theo hướng đi của ba quả cầu lửa.

Chỉ thấy ba quả cầu lửa phun ra theo ba hướng, lao thẳng về phía đám xác chết đang vùng dậy.

Do tốc độ cực nhanh, hỏa cầu giữa đường biến thành hình dáng thon dài tuyệt đẹp, giống như sao băng kéo theo cái đuôi dài.

Chúng lao đi với tốc độ không tưởng, mục tiêu rõ ràng khoan thẳng vào cổ con xác cổ đầu tiên gặp phải, như viên đạn xuyên thấu, đi vào từ trước và xuyên ra đằng sau.

Lại giống như một cây kim mang theo ngọn lửa, chỉ cần là xác cổ đứng trên đường đạn này đều không thể may mắn thoát khỏi.

Lưu Bác Văn trố mắt kinh ngạc.

Ba phát súng xuyên thấu cực mạnh kia thế mà trực tiếp tiễn đưa mấy chục con xác cổ vừa mới đứng dậy từ quan tài, còn chưa kịp giãn gân cốt.

Đồng thời, ba phát súng này cũng ảnh hưởng đến những xác cổ vừa đứng dậy xung quanh nhưng không nằm trên đường đạn.

Những con đứng cạnh đó, có con bám vào đồng bọn vừa đứng lên, sau ba phát súng thì trên tay chỉ còn lại một cánh tay hoặc một nửa bờ vai của đồng bọn.

Các thành viên đội khảo cổ xung quanh đều ngơ ngác nhìn sang bên cạnh, ngay cả động tác rút lui cũng theo bản năng khựng lại một chút: Vừa rồi là cái thứ gì bay qua người mình vậy?

Lưu Bác Văn hít sâu một hơi khí lạnh.

Hèn chi Diệp Phàm vừa rồi nói không cầm nhầm!

Đại ca đây là trực tiếp lôi ra một cái pháo cầm tay cỡ nhỏ a!

Mặc dù biết đại ca nhà mình là một nam tử thần kỳ, nhưng cứ nghĩ đến việc hỏa cầu như vậy lại bắn ra từ một cây dù, vẫn cảm thấy có chút quá sức vô lý.

Sau ba phát súng, Diệp Phàm nắm cán dù, vạch một đường vòng cung trước mặt, không khí bị xé rách tạo thành một độ cong hình trăng khuyết màu bạc.

Lưu Bác Văn chỉ cảm thấy tai mình dường như lại nghe thấy tiếng lợi kiếm tuốt khỏi vỏ "keng" một tiếng.

Nhất thời, cậu ta có chút hoa mắt, vội vàng nhìn về phía đầu dù.

Chỉ thấy cây dù trong tay Diệp Phàm đã dài gấp đôi lúc nãy, sau đó cậu ta lại cực kỳ chấn động phát hiện, phần đầu dù vừa rồi còn phun ra hỏa cầu, lúc này lại có thêm một mũi thương vô cùng sắc bén.

Từ súng lửa, biến thành hồng anh thương!

Nhưng mà, hình thái ban đầu của thứ này chẳng phải là cây dù kim loại sau lưng đại ca sao?

Trong chốc lát, sự chấn động đối với vũ khí trong tay Diệp Phàm đã thay thế nỗi sợ hãi khi thấy đống quan tài trước mặt tập thể trá thi.

Lưu Bác Văn theo bản năng định bước lên phía trước một bước.

Diệp Phàm phía trước nháy mắt nhận ra tiếng động nhỏ phía sau, cổ tay hắn linh hoạt xoay một vòng, cán dù nhẹ nhàng gõ vào bụng Lưu Bác Văn, nhưng cũng đủ khiến cậu ta lùi lại mấy bước.

Đồng thời nhanh chóng nói: “Đứng ở đây đừng động.” Nói xong, Diệp Phàm cao giọng, vừa nhắc nhở trong thiết bị liên lạc, vừa nhắc

nhở các đội viên bảo vệ bên phía mình: "Điểm yếu của Tống tử nằm ở cổ!" Thực ra hắn vừa nói thì người đã lao nhanh về phía trước rồi.

Gần như trong nháy mắt, trong không gian hắn đang đứng và trong thiết bị liên lạc truyền đến tiếng của Trương Cường và Khâu Ninh: "Tống tử?

Tống tử gì cơ?

Bánh ú Ngũ Phương Trai Gia Hưng hả?" "Tiểu ca Tiểu Diệp cậu nói bánh tống tử hả?

Lần này xuống mộ chúng ta hình như chỉ mang lương khô ép thôi mà." Diệp Phàm thở dài ngắn ngủi: "Xác chết vùng dậy." Sau đó liền là hai tiếng "Rõ" đầy nghiêm nghị.

Diệp Phàm cầm Thiên Cơ Tán đã biến hóa thành dạng thương lao về phía trước, mũi thương quẹt trên mặt đất, phát ra tiếng kim loại chói tai, đồng thời kéo theo một dải tia lửa màu cam đỏ.

Lúc này, hơn một nửa đội khảo cổ đang tận dụng khoảng trống do phản ứng của lũ Tống tử trước ba phát súng vừa rồi của Diệp Phàm tạo ra để nhanh chóng rút lui.

Họ lướt qua vai Diệp Phàm đang lao lên.

Trong mắt Lưu Bác Văn bị Diệp Phàm bỏ lại phía sau, đây là một hình ảnh vô cùng chấn động.

Trong những chiếc quan tài chi chít không ngừng có Tống tử bật dậy thẳng tắp, bên trong quan tài như chứa bom nhỏ, nắp quan tài bị hất tung hoặc vỡ nát trực tiếp.

Những con Tống tử phá quan chui ra như bách quỷ dạ hành, khiến gian mộ thất vốn dĩ rộng lớn, trống trải và tĩnh mịch bỗng chốc trở nên náo nhiệt lạ thường.

Cảnh tượng này tựa như cánh cửa địa ngục đang mở ra ngay trước mắt.

Và trong khi gần như tất cả mọi người đều đang rút lui khỏi cái địa ngục này, chỉ có một mình Diệp Phàm xách trường thương, kiên định không dời tiến về phía trước.

Cậu ta im lặng cầm máy quay, ghi lại hình ảnh ấy.

Chỉ thấy nơi Diệp Phàm đi qua, cũng có xác cổ liên tục đứng lên từ trong quan tài.

Một nhóm giáo sư và sinh viên đang rút lui sắp bị Tống tử vung móng vuốt tóm được, trong khoảnh khắc đó, Diệp Phàm cắm mũi thương xuống đất như vận động viên nhảy sào, đôi chân dài lăng lệ đá thẳng vào cổ con Tống tử kia.

Chương 195

Con Tống tử bị Diệp Phàm đá bay xa hơn mười mét, thuận tiện còn cuốn theo hơn chục đồng bọn đang nhe nanh múa vuốt phía sau nó.

Sau khi tiếp đất, Diệp Phàm đổi Thiên Cơ Tán dạng thương từ tay trái sang tay phải, lấy chính mình làm tâm, vẽ một vòng cung ánh sáng xanh lam xé gió giữa không trung.

Những con Tống tử trong phạm vi vòng cung này không con nào sống sót.

Ngay sau đó, hắn đứng thẳng người dậy, họng súng chuyển động thu lại, hỏa cầu đỏ rực lại lần nữa phun ra, như sao băng quét sạch lũ Tống tử trên cả một hàng dài theo hướng đó.

Cùng lúc đó, các đội viên bảo vệ cũng vừa đánh vừa lùi.

Với tốc độ trung bình hai ba viên đạn tiễn đưa một con Tống tử, họ yểm hộ cho nhân viên đội khảo cổ rút lui.

Đồng thời, họ cũng vô cùng rõ ràng một điểm: Hiện tại sở dĩ có thể tiến hành thuận lợi như vậy, hoàn toàn là vì một mình Diệp Phàm gần như đã đảm đương bốn phần năm sức chiến đấu.

Một cây Thiên Cơ Tán được dùng đến xuất thần nhập hóa, chuyển đổi qua lại giữa trường thương và súng lửa.

Mấy lần hắn còn bung dù ra, khiến mọi người nhớ lại nó hình như đúng là một cây dù.

Nhưng bung dù không phải để che mưa chắn gió, mà giống như một tấm khiên kiên cố, móng vuốt Tống tử cào lên không để lại chút vết tích nào, thậm chí còn có khả năng làm rụng luôn ngón tay của

chúng.

Chỉ trong mười mấy phút ngắn ngủi, nơi nào Diệp Phàm đi qua thì không còn một con Tống tử nào có thể đứng dậy nổi.

Lúc này, tất cả các thành viên đội khảo cổ vừa rồi ghi chép số liệu quan tài phía trước đều đã rút lui về vùng an toàn nơi Lưu Bác Văn đứng.

Mà sở dĩ nói nơi này là vùng an toàn, hoàn toàn là vì có Diệp Phàm ở phía trước, gần như tất cả Tống tử cứ đứng lên là ngã xuống làm phân bón, căn bản không có cơ hội tiến thêm một bước về phía sau, hoàn toàn không có.

Cùng lúc đó, tiêu điểm ống kính của Lưu Bác Văn vẫn luôn vội vàng di chuyển nhanh theo Diệp Phàm, bản thân cậu ta cũng linh hoạt chạy trái chạy phải phía sau.

Các nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp khác của tổ livestream cũng không ngừng chuyển đổi hướng ống kính.

Lúc này, trọng tâm của gần như tất cả mọi người đã không còn là lũ Tống tử vùng dậy như bách quỷ dạ hành nữa, mà là những thao tác đỉnh cao của Diệp Phàm. "Có một nói một, bây giờ tôi thực sự rất muốn xin link mua cây dù giống hệt thế này." "Không biết thì hỏi, loại vũ khí này thực sự tồn tại sao?" "Diệp sư phụ, mở lớp đi, tôi cũng muốn học." "Fan cứng từ mộ Vương Mãng đây, nếu tôi nhớ không lầm thì Tiểu Diệp tổ trưởng trước đó hình như từng nói mình không biết võ công mà." "Không biết võ công?

Đùa gì vậy, đây là Diệp sư phụ đó, Diệp sư phụ mỗi loại công phu đều biết 'sương sương' một chút đó!" "Ta nói chứ, phim kiếm hiệp võ thuật sau này có thể làm theo tiêu chuẩn này được không?" "Được rồi, thưởng cho các đạo diễn nội địa về nhà xem lại đoạn video này một trăm lần, không quá đáng đâu nhỉ.

Cười chết, phim truyền hình đề tài võ hiệp mà không làm lại nổi livestream khảo cổ của người ta." "Trời lạnh chống rét, ai hiểu thì hiểu." "Kể chuyện cười nè: Diệp Phàm, nghiên cứu sinh chuyên ngành khảo cổ." "Vãi chưởng, Tiểu tộc trưởng Diệp Phàm ngầu bá cháy con bọ chét!

Diệp Phàm có phải là anh không đấy!" "Hắc gia / Khải Linh tiểu ca: Sai quá sai rồi." "Tôi muốn người đàn ông này làm chồng, nhưng tôi đánh không lại cái tên xăm Cùng Kỳ kia." "Muốn người đàn ông này làm vợ, nhưng tôi đánh không lại cái tên đeo kính râm." "Khải Linh tiểu ca, vợ của anh em thích lắm, cửa phòng anh đừng đóng nha (phát ngôn ngông cuồng)." "Hắc gia, anh có biết Tiểu Diệp tử lúc anh không có mặt lại 'chiến' thế này không?".

Cùng lúc đó, tại không gian đối diện nơi Diệp Phàm đang đứng, bên phía đội khảo cổ chính thức Tây Nam.

Hách Liên Tĩnh cầm súng trường hai tay, coi độ giật như không có, hai cánh tay như đúc bằng sắt không chút rung động, vỏ đạn dưới chân đã chất thành một đống nhỏ.

Gần như không mất thời gian ngắm bắn, mỗi viên đạn đều gim chuẩn xác vào cổ Tống tử.

Hách Liên Tĩnh vừa đánh vừa tiến, trọng tâm vững như núi Thái Sơn.

Đi ngang qua bên cạnh Viện ca cũng đang nổ súng, Viện ca lộ ra biểu cảm chấn động.

Cậu ta trố mắt, không dám tin nói với Lâm ca cách đó không xa: “Vãi, súng dùng như thế này hả?” Lâm ca tranh thủ liếc nhìn Hách Liên Tĩnh, thái dương cũng rịn ra mấy giọt mồ hôi lạnh li ti.

Còn ở vị trí phía trước hơn, Trương Khải Linh tay cầm Kinh Trập,

mang theo một luồng ánh sáng màu lam tím, như thuấn di nhảy ngang trái phải.

Nơi luồng ánh sáng lam tím này đi qua dường như đang trực tiếp tuyên án: "Nơi này đã bị tôi thống trị chiếm lĩnh." Kinh Trập căn bản không cần đi tìm điểm yếu trên cổ Tống tử, trước mặt Kinh Trập, lũ Tống tử chỉ có chút thi khí này toàn thân trên dưới đều là điểm yếu.

Có hách Liên Tĩnh yểm hộ đạn từ xa, mấy con cá lọt lưới ở điểm mù thị giác thi thoảng xuất hiện bên cạnh Trương Khải Linh cũng hoàn toàn không có cơ hội lại gần anh.

Có những viên đạn bắn sượt qua tóc Trương Khải Linh, gim thẳng vào cổ Tống tử.

Nhưng Trương Khải Linh không hề có bất kỳ động tác né tránh nào, thậm chí mi mắt cũng không chớp một cái.

Đây chính là sự ăn ý sau nhiều năm hợp tác hành động cùng Hách Liên Tĩnh, cũng như sự tin tưởng vào thực lực của đối phương.

Dưới sự tốc công như vậy của Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh, lũ Tống tử trong không gian mộ thất bên phía Tây Bắc cũng rất nhanh ngã xuống quá nửa.

Mặc dù lúc này ba người ở tiền tuyến không nhìn thấy chuyện gì xảy ra trong không gian mộ thất bên kia bức tường băng.

Nhưng khán giả xem livestream lại thông qua hai màn hình trực tiếp nhìn thấy rất rõ ràng, Trương Khải Linh và Diệp Phàm gần như đồng thời vừa dọn dẹp Tống tử hai bên, vừa tiến đến bên cạnh quan tài thanh đồng.

Khi đến bên cạnh chiếc quan tài thanh đồng khổng lồ kia, động tác của Diệp Phàm và Trương Khải Linh đều khựng lại.

Động tác của hai người gần như đồng bộ, đưa tay sờ lên ngực

mình, trên mặt cũng gần như đồng thời lộ ra biểu cảm có chút kinh ngạc.

Diệp Phàm ôm ngực, lại sờ sờ cổ mình.

Đó là nơi ngự trị của hình xăm Kỳ Lân.

Không biết vì sao, nơi hình xăm bao phủ truyền đến một cơn đau nóng rát.

Diệp Phàm kéo cổ áo, cúi đầu nhìn vào ngực mình qua cổ áo.

Hình xăm Kỳ Lân màu đen lúc này đang rực cháy, vùng da xung quanh lớp mực đen còn có dấu hiệu hơi ửng đỏ.

Trông giống như hình xăm vừa mới được xăm lên, vẫn chưa tiêu sưng vậy.

Đồng thời, Diệp Phàm cũng có thể cảm nhận rõ ràng, nguồn gốc của cảm giác này chính là do mình đã đến gần quan tài thanh đồng.

Mà Trương Khải Linh ở bên kia cũng đối mặt với tình huống tương tự.

Anh mang theo luồng sáng xanh dừng lại, cách lớp quần áo đưa tay sờ lên ngực, mi tâm khẽ nhíu lại.

Hách Liên Tĩnh từ xa đã chú ý đến sự khác thường của Trương Khải Linh, cách đống quan tài chất thành núi gọi một tiếng: "Ách Ba!" Nhưng Trương Khải Linh lại đáp lại anh bằng tên của Diệp Phàm: "Diệp Phàm." Hách Liên Tĩnh nhíu mày, lập tức hỏi trong kênh đội: "Tiểu Diệp tử, cậu sao thế?" Diệp Phàm nghe thấy giọng Hách Liên Tĩnh, lập tức trả lời: "Tôi không sao, Tiểu Ca đâu?" Hách Liên Tĩnh ngẩng đầu, nhìn thoáng qua Trương Khải Linh lúc này đang đạp lên một chiếc quan tài, vừa định trả lời là tên Ách Ba Trương này có thể phát bệnh đột xuất.

Bỗng nhiên, hoa văn điêu khắc trên quan tài thanh đồng phía trước phát ra ánh sáng đỏ, sau đó cả chiếc quan tài thanh đồng lóe lên một luồng ánh sáng xanh lục.

Phạm vi ánh sáng xanh lục đó vừa vặn bao phủ toàn bộ quan tài và Tống tử phía trước.

Trương Khải Linh đứng ở vị trí đầu tiên, hơi cúi đầu, một góc hình xăm đen trên cổ đang rực cháy, Kinh Trập trong tay vẫn đang phát ra ánh sáng lam tím.

Mà lũ Tống tử xung quanh anh lúc này bỗng nhiên mềm nhũn ngã xuống, quan tài cũng ngừng hành vi "ác liệt" là bật nắp khởi thi.

Tất cả vật chết đều khôi phục lại dáng vẻ im thin thít như ve sầu mùa đông vốn có.

Ở phía bên kia mà anh không nhìn thấy, tình trạng của Diệp Phàm cũng y hệt.

Hai người ở hai không gian khác nhau, đứng giữa đám quan tài và thi thể trong luồng ánh sáng xanh lục âm u, dáng vẻ cúi đầu không nói gì tựa như hai vị Quỷ Vương.

Sau khi ánh sáng xanh lục lóe lên, cảm giác thiêu đốt nơi hình xăm của Diệp Phàm lập tức biến mất.

Hắn ngẩng đầu, có chút cảnh giác nhìn điêu khắc trên quan tài thanh đồng, khẽ nhíu mày, thầm nghĩ: Quan tài này quả nhiên có vấn đề.

Trương Cường và Hắc Hùng cách đó không xa hỏa tốc chạy đến bên cạnh Diệp Phàm.

Khi hai người đến nơi thì cơ thể Diệp Phàm đã trở lại bình thường.

Hắn giơ tay, khéo léo từ chối sự dìu đỡ của hai người.

Trương Cường nhìn xung quanh, nói: "Mấy tên này sao tự nhiên lại yên tĩnh trở lại rồi?" Diệp Phàm vừa cử động cổ tay, hất văng dịch xác chết trên mũi thương xuống, vừa liếc nhìn xung quanh, nói: "Không rõ.

Chắc là có liên quan đến quan tài thanh đồng này." Nói xong, hắn quay đầu nhìn về phía quan tài thanh đồng.

Chương 196

Hoa văn điêu khắc bên trên lúc này đã chuyển sang màu đỏ son, trở nên vô cùng rõ nét.

Bên kia, Hách Liên Tĩnh và Khâu Ninh cũng đã đến bên cạnh Trương Khải Linh.

Sau khi biết cơ thể Trương Khải Linh đã bình thường trở lại, sự chú ý cũng đặt lên quan tài thanh đồng.

Trên nắp quan tài là một bức điêu khắc nhân vật.

Nhân vật trên nắp quan tài mặc chiến giáp sặc sỡ, dùng vảy rồng làm mảnh giáp, dùng tường vân làm viền váy lá sen.

Dung mạo uy nghiêm, hai hàng lông mày rậm trên cung mày nhướng lên, trừng mắt giận dữ, bộ râu quai nón rậm rạp hình chữ bát ngược xòe ra hai bên dưới cằm.

Mắt nhìn thẳng phía trước, chân đạp lên một con tiểu quỷ đang bái lạy, đứng trên một cái đầu hổ khổng lồ, đầu hổ kia biểu cảm cũng hung mãnh dị thường, bối cảnh phía sau không biết là tường vân hay là ngọn lửa.

Mà ở góc dưới bên phải có hai ký hiệu.

Ký hiệu này Hách Liên Tĩnh không phải lần đầu tiên gặp, thậm chí còn từng giao thiệp với hai thứ đồ chơi này.

Nhưng quả thực, anh hoàn toàn không nhận ra hai ký hiệu này có ý nghĩa gì.

Hách Liên Tĩnh nói: "Lại là thứ tiếng quỷ này." Đúng như nghĩa đen, là tiếng nói cho quỷ xem, loại văn tự bọn họ đã thấy trên đỉnh mộ ở tiền điện trước đó.

Lúc đó còn là anh từng nét từng nét viết vào lòng bàn tay Diệp Phàm, dựa vào Diệp Phàm để dịch ra chuỗi chỉ dẫn tử vong tàn nhẫn kia.

Lúc này, các thành viên đội khảo cổ cũng đã nhanh chóng xuyên qua đống quan tài đã yên tĩnh trở lại, đến trước quan tài thanh đồng này.

Mạc Hồng Hiên đẩy kính, gọi một nhân viên tổ livestream đến trước mặt mình.

Thông qua màn hình thiết bị livestream hiển thị hình ảnh đội khảo cổ bên kia bức tường băng, họ ý thức được ở bên kia, nắp quan tài thanh đồng mà nhóm Diệp Phàm nhìn thấy cũng trong tình trạng tương tự.

Mạc Hồng Hiên dùng thiết bị liên lạc nói trong kênh đội: "Lão Bạch, chúng tôi phát hiện điêu khắc nhân vật trên quan tài thanh đồng bên này, bên ông thế nào?" Bạch Trường Minh rất nhanh trả lời: "Bên chúng tôi cũng vậy.

Tôi nhìn thấy, có lẽ là điêu khắc một vị Chiến Thần hoặc tướng quân cổ đại nào đó." Bạch Trường Minh cũng vẫy gọi một nhân viên tổ livestream, bảo cậu ta chiếu rõ hơn vào bức điêu khắc nhân vật bên trên.

Chỉ thấy nhân vật trên nắp quan tài thanh đồng cũng trong trạng thái mặc chiến giáp cổ đại cầu kỳ.

Kiểu dáng có chút khác biệt với bên cạnh, nhưng hai bộ chiến giáp đặt cùng nhau không hề có chút xung đột nào.

Điểm khác biệt là, thần tình trên bức điêu khắc nhân vật này có vẻ nhàn nhã tự đắc, trong hai tay không có thần binh lợi khí, chỉ đưa tay vuốt ve một con hổ sáu cánh màu xanh lục đang nằm bên cạnh.

Con hổ kia dưới sự vuốt ve của người này tỏ ra bình tĩnh tường hòa, trên mặt là biểu cảm ngoan ngoãn, nhưng giữa trán vẫn có thể nhìn ra sự hung mãnh vốn có của loài hổ sáu cánh.

Người này cùng hổ sáu cánh cùng ở trên một cái đầu thú khổng lồ, mà đầu thú kia tuy không phải mãnh thú thông thường, nhưng các thành viên đội khảo cổ do Bạch Trường Minh đứng đầu vốn quen thuộc với Diệp Phàm vẫn liếc mắt một cái là nhận ra ngay.

Đầu thú này không phải gì khác, chính là chính chủ hình xăm trên người Diệp Phàm: Kỳ Lân.

Phía sau Kỳ Lân cũng là một mảng tường vân và ngọn lửa, trong ngọn lửa cũng có hai ký hiệu có cùng tác dụng như bức điêu khắc đối diện.

Sau khi nhận ra đầu lâu Kỳ Lân khổng lồ kia, các thành viên đội khảo cổ cũng rất nhanh nhận ra con bạch hổ sáu cánh này.

Lưu Bác Văn bỗng nhiên hô lên một câu: "Đây chẳng phải là con hổ lớn trong hình xăm trên người Trương tiểu ca sao?

Có điều con hổ trên người Trương tiểu ca chỉ mọc một đôi cánh." Đội viên hai bên đều sán lại trước thiết bị livestream, thông qua màn hình trực tiếp nhìn rõ nội dung điêu khắc trên quan tài thanh đồng đối diện.

Một sinh viên hỏi: "Trên nắp quan tài này sao lại có điêu khắc hai vị tướng quân vậy?" "Bức điêu khắc này, chẳng lẽ chính là chủ nhân thi thể bên trong sao?" "Nhà ai lại hợp táng hai vị tướng quân cùng một chỗ chứ, thế thì chủ nhân ngôi mộ này ít nhiều cũng có vấn đề đấy." Lưu Bác Văn nhỏ giọng nói: "Em đã bảo cổ mộ này chỗ nào cũng tách những thứ có đôi có cặp ra, đó chính là vấn đề lớn nhất mà." Bên cạnh cậu ta, Triệu Trạch Minh phỏng đoán: "Hai nhân vật bên trên, liệu có phải là bộ hạ của chính chủ bên trong quan tài, hoặc là

tồn tại đóng vai trò thần hộ mệnh cho chính chủ bên trong không?" Bạch Trường Minh chậm rãi gật đầu, nói: "Không phải không có khả năng này.

Có điều, nếu là như vậy thì thân phận chủ nhân bên trong quan tài này có chút quá cao rồi.

Ở đây không phải chủ mộ thất, chứng tỏ người trong quan tài này tuyệt đối không phải chủ nhân ngôi mộ.

Ngoài chủ nhân ngôi mộ ra, mục đích xuất hiện của các xác cổ khác trong mộ, hoặc là để bồi táng, hoặc là để giữ mộ.

Cho dù thân phận của họ cực cao, nhưng cũng không nên có đãi ngộ như vậy, điêu khắc trên quan tài cũng nên phù hợp với thân phận của họ, hoặc nói cách khác, nên phù hợp với tác dụng của họ trong ngôi mộ này mới đúng." Thực tế, điều khiến Bạch Trường Minh để ý hơn là, tại sao trên điêu khắc này lại tình cờ xuất hiện thần thú trong hình xăm của Diệp Phàm và Trương Khải Linh.

Hơn nữa ông nhớ, lúc ban đầu, Diệp Phàm dường như đặc biệt để ý đến chiếc quan tài thanh đồng này.

Nghĩ vậy, ông nhìn về phía Diệp Phàm, hỏi: "Tiểu hữu Tiểu Diệp, cậu có manh mối gì không?

Tôi nhìn hai chữ này, có chút giống chữ chúng ta nhìn thấy ở tiền điện trước đó." Diệp Phàm khựng lại, dịch cả hai bên chữ ra cùng lúc: "Thần Đồ, Úc Lũy." Các thành viên khác trong đội khảo cổ nhất thời có chút nghi hoặc, ngay cả Bạch Trường Minh cũng ngẩn ra.

Lưu Bác Văn mờ mịt nhìn điêu khắc trên nắp quan tài, hỏi: "Kim khoa ngọc luật thì em biết, còn Thần Đồ Ngọc Luật là cái gì vậy?" Còn ở bên kia bức tường băng, biểu cảm trên mặt Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh đều khẽ biến đổi.

Trương Khải Linh quay đầu nhìn Hách Liên Tĩnh, ánh mắt rõ ràng là đang hỏi anh có phải ngay từ đầu đã nhìn rõ đồ án điêu khắc bên trên rồi không.

Hách Liên Tĩnh vô cùng vô tội nhún vai, dang tay nói: "Tôi nhìn thấy rồi.

Nhưng trước đó cậu cho tôi xem chẳng phải vẫn luôn là tượng Úc Lũy sao?

Bên phía chúng ta có phải là Thần Đồ trong truyền thuyết không?

Cậu tưởng tôi viết cái thứ tiếng người chết này vào lòng bàn tay Tiểu Diệp tử một lần là có thể học được hết các ngón nghề trong đó à?

Tôi đã lớn tuổi thế này rồi, năng lực học tập không đuổi kịp bạn nhỏ Tiểu Diệp tử đâu nhé." Trương Khải Linh đành ngậm bồ hòn làm ngọt, vì Hách Liên Tĩnh nói quả thực có lý.

Trong tay anh vẫn luôn chỉ có bức họa Úc Lũy mà mình cần tìm, cho nên đưa Hách Liên Tĩnh xem tự nhiên vẫn luôn là họa tượng Úc Lũy.

Mà lúc này bên phía bọn họ, điêu khắc trên nắp quan tài thanh đồng lại là tượng Thần Đồ.

Mặc dù vậy, anh vẫn cảm thấy biểu cảm trên mặt Hách Liên Tĩnh lúc này tuy nhìn rất vô tội, nhưng lột bỏ lớp giả tạo này ra, bộ mặt thật bên dưới vẫn viết mấy chữ to đùng "Ông đây cố ý đấy".

Lúc này, Bạch Trường Minh sau khi ngẩn người một lát, bỗng nhiên nhớ ra điều gì, vỡ lẽ nói: "Thần Đồ, Úc Lũy, đây là người trên tranh Môn Thần mà!

Chẳng lẽ, đây mới là chân dung thực sự của họ sao?" Tuy nhiên, đối với hai cái tên Thần Đồ và Úc Lũy thì rất lạ lẫm, nhưng các thành

viên đội khảo cổ, bao gồm cả khán giả xem livestream, lại rất quen thuộc với Môn thần.

Lưu Bác Văn nhìn hình điêu khắc trên nắp quan tài đồng, lại nhìn hình ảnh trên màn hình thiết bị livestream để đối chiếu. "Hai vị này là Môn thần á?" Lưu Bác Văn lộ vẻ khó tin, nói: "Không phải em chưa từng thấy tranh Tết Môn thần đâu nha." "Tranh Tết Môn thần rõ ràng..." Cậu ta ngập ngừng, dường như đang cân nhắc xem có nên lựa lời trong bối cảnh quan phương thế này không, suy tư một hồi mới thốt ra được một câu: "Tranh Tết Môn thần ở quê em trông trừu tượng hơn một chút." "Thẩm mỹ cũng đi trước thời đại hơn." Lưu Bác Văn nói vô cùng uyển chuyển.

Nhưng các thành viên đội khảo cổ cùng khán giả livestream đều hiểu ý cậu ta muốn nói gì.

Tranh Môn thần ngày Tết thường mang màu sắc quỷ thần nặng nề hơn.

Phối sắc có độ bão hòa cực cao, thần thái khoa trương, ngũ quan quá mức nổi bật.

So với đường nét, người ta chú trọng đến mảng màu hơn, nên đập vào mắt đầu tiên thường không phải là nét vẽ mà là những màu sắc có độ thuần cao và tương phản mạnh mẽ.

So với giá trị thẩm mỹ thì tác dụng tịch tà khu quỷ của nó quan trọng hơn.

Nhưng hình điêu khắc trên quan tài đồng này, tuy không có màu sắc tô điểm, nhưng đường nét lại vô cùng tinh tế, mượt mà.

Mỗi chi tiết đều được khắc họa rất tới nơi tới chốn, đó cũng là lý do tại sao đội khảo cổ gần như nhận ra ngay thú cưỡi của một người chính là nguyên mẫu hình xăm Kỳ Lân trên người Diệp Phàm.

Hơn nữa so với thủ pháp biểu đạt khoa trương, phong cách của hai bức điêu khắc nhân vật này lại thiên về tả thực hơn.

Nếu không phải Diệp Phàm nhận ra bốn chữ "Thần Đồ Úc Lũy", thì ngay cả Bạch Trường Minh cũng chẳng thể nào liên hệ hai nhân vật này với Môn thần.

Lưu Bác Văn hỏi: "Chẳng lẽ trước đây Môn thần có hình tượng như thế này?" Bạch Trường Minh hít sâu một hơi, nói: "Không, tranh vẽ Môn thần từ thời Đường đã là phong cách mà chúng ta quen thuộc hiện nay rồi." "Kiểu thiên về tả thực như thế này..." Bạch Trường Minh mím môi, dường như thận trọng suy tư một chút rồi nói: "Tôi nghi ngờ, đây không phải là Môn thần Thần Đồ Úc Lũy đã được thần thánh hóa ở đời sau.

Mà là nguyên mẫu của hai vị tướng quân đó." Suy đoán này của Bạch Trường Minh khiến các thành viên đội khảo cổ đều hít sâu một hơi.

Cùng lúc đó, khán giả livestream cũng phản ứng kịch liệt với hai bức điêu khắc nhân vật: "Vừa tra Baidu xong, hóa ra là bốn chữ Thần Đồ Úc Lũy (Shén Tú Yù Lěi), là tôi thì chắc đọc sai hai chữ rồi." "Thần Trà Úc Lỗi (Shén Chá Yù Lěi)?

Chương 197

Tôi thực sự cảm ơn, Tiểu tộc trưởng làm tôi cảm thấy mình như mù chữ mọi lúc mọi nơi." "Nhìn ảnh Môn thần dán ở nhà, tôi nghiêm trọng nghi ngờ tính chân thực của việc hai vị trên quan tài là nguyên mẫu." "Cười chết, nguyên mẫu Ngô Ngạn Tổ, tuyên truyền quá lố, tôi xin gọi đây là một pha 'phản hướng tuyên truyền'." "Có ai tò mò tại sao trên điêu khắc lại có hình xăm của Tiểu Diệp tộc trưởng và Khải Linh tiểu ca không?

Chẳng lẽ chủ mộ định 'ship' CP Trương - Diệp à?" "Tôi biết ngay thân phận hai vị thần tiên này không đơn giản mà." "Gia quân, tôi có một suy nghĩ táo bạo không biết có nên nói hay không, có khi nào hai nhân vật điêu khắc này cũng có nguyên mẫu?" "Anh hùng sở kiến lược đồng." "Thần phụ nghị." "Hoài dân diệc vị tẩm." "Đại ca, em cũng thế!" "《Luận về việc tôi có bao nhiêu cách biểu đạt 'tôi cũng thấy thế'》" "Văn hóa Đại Việt, bác đại tinh thâm." Cùng lúc đó, tại hiện trường cổ mộ.

Lưu Bác Văn vẫn còn tò mò về nguyên mẫu Môn thần, Triệu Trạch Minh ở bên cạnh giải thích: "Rất nhiều tranh Tết mang màu sắc thần thoại của chúng ta thực ra đều có nguyên mẫu.

Lấy Môn thần mà nói, ngoài Thần Đồ Úc Lũy, còn có Tần Thúc Bảo và Uất Trì Cung làm nguyên mẫu.

Nhưng hai vị tướng quân này là nguyên mẫu Môn thần ở giai đoạn muộn hơn.

Hình tượng Môn thần sớm nhất vẫn là hai vị Thần Đồ và Úc Lũy." Bạch Trường Minh nghe Triệu Trạch Minh giải thích, hài lòng gật đầu.

Tuy bọn họ là đại học khảo cổ chuyên nghiệp, nhưng cũng không phải kiến thức lịch sử nào cũng biết tường tận.

Những kiến thức như Môn thần này là điểm bọn họ ít tiếp xúc. "Tiểu Triệu nói đúng.

Về Thần Đồ Úc Lũy, văn hiến có thể tra cứu sớm nhất xuất hiện trong cuốn 'Phong Tục Thông' ghi chép chuyện thần thoại dị văn ở Đông Kinh.

Tuy là sách ghi chép dị văn, nhưng bên trong cũng lưu lại nhiều sự thật lịch sử, nên hậu thế vẫn luôn tranh cãi về nội dung cuốn sách này.

Có người cho rằng chuyện trong đó là vô căn cứ, nên xếp vào loại tiểu thuyết chí dị sơ khai.

Cũng có người cho rằng nhiều nội dung lịch sử trong đó đáng để tham khảo cho việc điều tra lịch sử hiện tại, bổ sung tư liệu đối chiếu cho lịch sử Đại Việt." "Truyền thuyết kể rằng cuối đời Thương đầu đời Chu, trên núi Độ Sóc có cây đào lạ, thịt ngọt vị ngon, ăn vào có thể kéo dài tuổi thọ.

Dưới gốc đào có hai anh em, anh tên Thần Đồ, em tên Úc Lũy, tính tình chính trực, sức mạnh vô song.

Hổ dữ bảo vệ rừng đào cho họ.

Trên đồi trâu hoang có một tên Dã Đại Vương tâm địa độc ác, uống máu người, ăn tim người, tàn hại bá tánh.

Một ngày nọ, Dã Đại Vương sai người đến núi Độ Sóc cướp đào tiên, bị Thần Đồ, Úc Lũy đánh đuổi, Dã Đại Vương tức đến thất khiếu bốc khói.

Một đêm nọ, Dã Đại Vương dẫn tín đồ giả làm ác quỷ đến báo thù, bị Thần Đồ, Úc Lũy dùng cành đào trói lại ném cho hổ ăn.

Câu chuyện Thần Đồ Úc Lũy bắt quỷ cũng từ đó mà ra." Bên này Bạch Trường Minh đang giải thích, còn ở góc khác của mộ thất, Hách Liên Tĩnh lại cười không hề che giấu.

Mạc Hồng Hiên khó hiểu nhìn Hách Liên Tĩnh, lễ phép hỏi: "Hách Liên tiên sinh, ngài có kiến giải gì khác sao?" Hách Liên Tĩnh cười đến mức vai run bần bật, giờ khắc này dường như vui vẻ đến mức không ai tưởng tượng nổi: "Không có gì, chúc người hữu tình trong thiên hạ đều thành huynh muội." Nói rồi, hắn vỗ vỗ vai Trương Khải Linh, giọng điệu nghe như đang đùa giỡn: "Cậu nói có đúng không, anh vợ?

Hahaha." Kênh liên lạc nội bộ của Hách Liên Tĩnh vẫn luôn mở, cả đội khảo cổ đều cảm thấy mình nghe không hiểu lắm, nhưng lại lờ mờ đoán được Hách Liên Tĩnh đang ám chỉ điều gì.

Diệp Phàm nghe vậy, bất động thanh sắc nhướng mày, cảm giác đây là quả dưa to nhất hắn ăn được kể từ khi xuyên không, mang theo ký ức đọc tiểu thuyết kiếp trước cho đến hiện tại làm anh em sống chết có nhau với hai vị thần tiên này.

Mức độ chấn kinh không kém gì năm xưa Ngô Tà ở Hải Để Mộ tận mắt thấy Trương hói biến thành Muộn Du Bình.

Nhưng đồng thời, Diệp Phàm cũng càng thêm chắc chắn, cổ mộ này tất nhiên có liên hệ mật thiết với Tiểu Ca.

Về gia tộc, thậm chí về sức mạnh Thần Đồ của anh ấy.

Mạc Hồng Hiên nghe Hách Liên Tĩnh giải thích xong, gật gù ra vẻ đã hiểu.

Cảm giác quan hệ của "giới trẻ" bây giờ phức tạp thật, mình cũng nên bắt kịp thời đại.

Còn Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh, hai "người trẻ" này lúc này đang dùng ánh mắt tiến hành một cuộc giao lưu vô hiệu.

Một ánh mắt hoàn toàn không có cảm xúc, một người dứt khoát không thèm nhìn.

Nhưng các đội viên vây xem bên cạnh lại cảm nhận được một loại khí tràng "phi sa tẩu thạch" trong cuộc giao lưu vô hiệu đó.

Như thể hai cao thủ so chiêu mà không cần ra chiêu vậy.

Mạc Hồng Hiên ho nhẹ một tiếng, nhìn quanh rồi nói: "Đã là như vậy, thì nguyên do đám tống tử chung quanh đột nhiên dừng lại, có phải là vì hai bức tượng Môn thần này không?" Nghe vậy, các đội viên hai bên cũng nhìn quanh mình.

Lúc này, trong đống quan tài, la liệt xác chết nằm ngổi ngổn ngang.

Phần lớn trên người đều có vết đạn hoặc lỗ máu, đó là những kẻ đã bị hạ gục.

Số còn lại khá nguyên vẹn chính là đám cổ thi đã tự ngừng hành động sau khi quan tài đồng phát ra lục quang.

Cảnh tượng này khiến các thành viên đội khảo cổ không khỏi nuốt nước miếng.

Lưu Bác Văn nói toạc ra: "Em sao lại thấy cái này không giống trấn thi, mà giống cứu mạng bọn nó hơn nhỉ." Mọi người nhìn hiện trạng đám cổ thi, ngầm hiểu gật đầu.

Rõ ràng, cho dù hai vị Môn thần không phát tác, thì đám tống tử này cũng sẽ có kết cục như vậy.

Hiện tại thế này, bọn chúng lại an tường hơn nhiều so với việc bị ba vị cố vấn đặc biệt đích thân tiêu diệt.

Bất chợt, mấy vị giáo sư già gần như đồng thời phát hiện ra một vấn đề trên những thi thể này. "Đây là trang phục thời Minh!" "Đám cổ thi này là người thời Minh?" Các đội viên đưa mắt nhìn nhau.

Họ quan sát nhanh một lượt những cổ thi trước mắt, càng thêm chắc chắn việc này.

Hai bên, Diệp Phàm và Trương Khải Linh cũng chuyển sự chú ý sang đám cổ thi phá quan tài mà ra này.

Tống tử là cổ thi thời Minh, điểm này hai người đã nhận ra từ lúc dọn dẹp chúng.

Cổ thi là người thời Minh thì không lạ, cũng chẳng hiếm.

Điều khiến đội khảo cổ cảm thấy sai sai là bất luận tiền điện, dũng đạo hay nơi này, vật liệu và cấu trúc đều không phải của thời Minh.

Hơn nữa ngàn vạn xác khô treo trên đỉnh mộ tiền điện, văn tự trong hồ nước bằng bạch ngọc, đều đã đủ chứng minh ngôi cổ mộ này được xây dựng vào thời Tần.

Tờ giấy tím viết cho người chết xem trên đỉnh mộ tặc kia thậm chí đã nói rõ đây là cổ mộ thời Tần mạt.

Nhưng trong ngôi mộ Tần này, ngoại trừ ngàn vạn xác khô treo ở tiền điện thuộc về thời Tần, số hành thi còn lại và đám tống tử vùng dậy trong quan tài này đều là thi thể thời Minh.

Diệp Phàm có một trực giác, thứ liên quan đến Trương Khải Linh là cái vỏ mộ thất thời Tần này.

Còn phần nhân bánh là cổ thi thời Minh thì là một sự trùng hợp khác.

Và manh mối để hai thứ này va chạm vào nhau chính là long mạch dưới đáy biển hiếm thấy này.

Nước không ở độ sâu, có rồng ắt linh.

Long mạch trong nước còn ẩn bí, hiếm thấy và trân quý hơn long

mạch trên núi.

Bạch Trường Minh cẩn thận khom lưng, lại gần một cổ thi, trên trán rịn ra một lớp mồ hôi lạnh.

Phần da thịt lộ ra của cổ thi đã bị lông đen phủ kín, trông như bị để trong môi trường ẩm ướt lâu năm nên mốc meo vậy.

Trang phục trên người cổ thi tuy cũng đã xuất hiện hiện tượng nấm mốc trong môi trường ẩm thấp này, nhưng vẫn có thể phân biệt được chất liệu vải và đặc điểm thiết kế.

Bạch Trường Minh hít một hơi khí lạnh, nói: "Chuyện này rốt cuộc là sao?

Cẩm tú vân văn." "Tuy nói hủ tục tuẫn táng kéo dài đến tận thời Minh mới triệt để chấm dứt, nhưng từ rất lâu trước đó đã không còn dùng tuẫn táng quy mô lớn thế này nữa.

Lần cuối cùng xuất hiện quy mô tuẫn táng lớn thế này là thời kỳ xã hội nô lệ, cách thời Minh hơn một ngàn năm.

Hơn nữa dù là xã hội nô lệ, tuẫn táng quy mô lớn cũng đều chọn nô lệ có địa vị thấp nhất.

Chương 198

Nhìn vải vóc trên người đám cổ thi này, địa vị tuyệt đối cao hơn cả nông thương đương thời." Bên kia, Mạc Hồng Hiên cũng đưa ra nghi hoặc tương tự: "Trong mộ Tần này lại hiếm thấy cổ thi thời Tần, mà toàn là thi thể thời Minh, thân phận còn khá hiển đạt.

Chuyện này đúng là chưa từng nghe thấy bao giờ." Các thành viên khác của đội khảo cổ cũng đang quan sát thi thể ở các nơi, phát hiện mới khiến họ liên tục thốt lên kinh ngạc: "Không nhìn không biết, trong đám cổ thi này lại còn có cả trẻ con!" "Người này trông như một ông già, ông già tuẫn táng cùng trẻ con, tiêu chuẩn tuẫn táng này cũng quá không rõ ràng rồi." "Chỗ này còn có thi thể không đầu!" "Sao ở đây lại còn có người mặc chiến giáp nữa?

Hơn nữa trông như còn có quan nhỏ trong quân đội." Càng nhiều phát hiện khiến nghi hoặc trong lòng đội khảo cổ càng lớn, cũng càng lúc càng không hiểu nổi ngôi cổ mộ này.

Trong mắt Diệp Phàm cũng lóe lên vẻ nghi hoặc.

Hắn vừa chậm rãi đi về phía trước, vừa nhìn sang hai bên.

Sự chênh lệch thân phận giữa những cổ thi này không phải lớn bình thường: văn thần võ tướng, gia nô chủ tử, già trẻ gái trai và nam thi tráng niên.

Những người này dù khi còn sống cũng sẽ không dễ dàng bị xếp chung một chỗ, tại sao sau khi chết lại bị đặt trong cùng một gian mộ thất?

Dùng kỹ năng y thuật kiểm tra nguyên nhân cái chết và suy đoán thời gian tử vong của những người này, chẳng những không giải quyết được nghi hoặc của Diệp Phàm, thậm chí còn làm hắn càng

thêm khó hiểu.

Thương tích do đao chém, treo cổ bằng dây thừng, có thi thể bị thương ở gân cốt, có thi thể bị thương ở phế phủ, nguyên nhân cái chết cũng vô cùng không thống nhất.

Tuy so với quãng thời gian sáu trăm năm từ thời Minh đến nay, sự chênh lệch thời gian tử vong của những thi thể này chỉ như muối bỏ bể, việc suy đoán thời gian trước sau khi chết cũng không đơn giản.

Nhưng đối với Diệp Phàm đang sở hữu y thuật đỉnh cấp thì không phải việc khó.

Thi thể tụ tập sản sinh lượng lớn thi khí, thi khí nồng nặc khiến chúng không mục nát mà biến thành tống tử.

Có tiền đề này, Diệp Phàm liền lấy thời điểm thi thể bắt đầu chịu ảnh hưởng của thi khí làm mốc, thu hẹp sự chênh lệch thời gian để đối chiếu.

Rất nhanh, hắn rút ra kết luận: đám thi thể này không những thân phận chênh lệch lớn, mà thời gian tử vong cũng không thống nhất.

Diệp Phàm hơi nhíu mày, nói: "Đây có lẽ không phải tuẫn táng.

Nguyên nhân cái chết và thời gian tử vong của họ không thống nhất." Các thành viên đội khảo cổ Kinh Đô nhìn về phía Diệp Phàm, còn đội viên quan phương Tây Bắc chỉ đành nhìn đám cổ thi chung quanh.

Lời của Diệp Phàm trực tiếp phủ định khả năng những thi thể này là tuẫn táng.

Nguyên nhân cái chết không thống nhất chứng tỏ những thi thể này không phải trở thành vật tuẫn táng khi còn sống.

Mà thời gian tử vong không thống nhất chứng tỏ họ không phải bị

giết chết cùng lúc vì mục đích tuẫn táng rồi an trí trong cổ mộ này.

Diệp Phàm vừa quan sát, vừa đi ra vòng ngoài, hy vọng có thể nhìn ra nhiều manh mối hơn.

Bước chân Diệp Phàm nhẹ nhàng, không cần cố ý cúi đầu cũng biết nên nhấc chân chỗ nào, nên rẽ chỗ nào, tránh né hoàn hảo những quan tài và thi thể bày bừa bãi vô quy luật trên mặt đất.

Đi thẳng đến tận rìa ngoài cùng, nơi phạm vi lục quang của quan tài đồng bao phủ.

Diệp Phàm nhìn quanh một lượt, bên trong không có phát hiện gì thêm.

Đang định quay đầu, bỗng nhiên một luồng gió truyền tới từ phía mắt cá chân.

Diệp Phàm mẫn tiệp nhận ra sự thay đổi ở mắt cá chân, trước khi vật thể lạ chạm vào, hắn đã ra chân trước, vừa theo bản năng hỏi một câu "Cái gì thế?", vừa đá văng thứ đó ra.

Chỉ thấy bên cạnh hắn có một chiếc quan tài nằm một nửa trong phạm vi lục quang, lúc này một nửa đã biến thành gỗ vụn.

Con cá lọt lưới kia cũng chỉ có nửa thân mình nằm ngoài phạm vi lục quang.

Nhìn rõ quan tài và cổ thi, cơ bắp khóe miệng Diệp Phàm giật giật không thể nhận thấy.

Bởi vì xét đến cùng, nguyên nhân khiến quan tài và cổ thi này nằm một nửa bên ngoài lục quang, lại chính là vì cú đá cứu Lưu Bác Văn lúc hắn mới bắt đầu ý thức được tống tử trong quan tài sẽ vùng dậy.

Có lẽ cú đá đó quá mạnh, tuy không đá trúng cổ nhưng cũng khiến nó mất khả năng hành động trong một thời gian dài.

Cũng chính vì cú đá này khiến quan tài và cổ thi va mạnh vào đống quan tài phía sau, xuất hiện biên độ nảy lại nhỏ, trượt ra ngoài một đoạn.

Lúc này, con tống tử kia lại bị hắn đá thêm một cước, tứ chi triệt để mềm nhũn ra.

Tuy lần này đúng là đã quay lại trong phạm vi lục quang, nhưng xem ra đã gãy xương vụn phấn ngay tại chỗ, không cần cấp cứu nữa rồi.

Các thành viên đội khảo cổ nghe tiếng cũng lập tức nhìn về phía Diệp Phàm.

Trương Cường, Hắc Hùng và các đội viên bảo vệ thậm chí còn chưa kịp hộ giá, Diệp Phàm đã giải quyết xong con tống tử.

Tuy là cá lọt lưới, nhưng đúng là "đại oan chủng" (kẻ xui xẻo).

Bên kia, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh nghe thấy tiếng Diệp Phàm, lập tức ghé sát vào màn hình thiết bị.

Đội viên quan phương Tây Bắc nhìn phản ứng của hai người, còn chưa thấy rốt cuộc Diệp Phàm xảy ra chuyện gì thì đã bị phản ứng nhanh nhạy của hai người này làm cho kinh ngạc.

Có thể khiến hai vị đại thần này phản ứng như vậy, chắc phải là chuyện lớn lắm!

Viện Ca căng thẳng giương súng, nói: "Vãi chưởng, tốc độ này, sao tôi cảm thấy còn nhanh hơn lúc nãy thấy tống tử nữa vậy?" Hách Liên Tĩnh không có thiên phú Kinh Trập về mặt thuấn di, nên đến chậm hơn Trương Khải Linh vài bước.

Hắn nhìn biểu cảm của Trương Khải Linh trước, ý thức được Diệp Phàm chắc chắn không sao.

Trương Khải Linh đến trước màn hình trong nháy mắt, nên đã nhìn thấy toàn bộ hình ảnh xảy ra sau câu "Cái gì thế" của Diệp Phàm.

Hách Liên Tĩnh đến chậm một bước, chỉ thấy Diệp Phàm đang nhìn một cái xác khô toàn thân gãy vụn nằm cách đó không xa trong cùng khung hình.

Cẩn thận suy luận, mạnh dạn kiểm chứng, thông qua biểu cảm trên mặt Diệp Phàm, Hách Liên Tĩnh không cần nhìn cũng có thể phục dựng lại đại khái chuyện vừa xảy ra.

Hơi thở hắn nín lại khi nghe tiếng Diệp Phàm lúc nãy giờ bật ra thành tiếng cười: "Ây dà.

Nên nói là Tiểu Diệp tử xui xẻo, hay cái cổ thi này xui xẻo đây?" Hách Liên Tĩnh nhìn con tống tử gãy xương vụn phấn kia, từ ngoại quan mà xem, bản thể chắc là một ông già lớn tuổi rồi.

Tuy đầu mọc không ít lông đen do thi biến, nhưng trên đỉnh đầu lưa thưa dài hơn lại là tóc hoa râm.

Lúc này nó đang dựa vào chiếc quan tài đã bị nó va nát phía sau theo kiểu trượt xuống, đầu rũ sang một bên bất lực.

Nếu là người sống thì quả thật là bị bắt nạt già yếu, chắc chắn sẽ gây ra một làn sóng đồng tình lớn.

Tuy nhiên...

Hắn lại nhìn về phía Diệp Phàm, không khỏi "song tiêu" (tiêu chuẩn kép) thầm nghĩ: Ừm, Chu Trúc Thanh là vô tội, Chu Trúc Thanh thì phạm lỗi gì chứ?

Mà khi nảy sinh suy nghĩ này, hoàn toàn không nghĩ tới liệu Chu Trúc Thanh có một cước đá nát xương tống tử hay không.

Trương Khải Linh cũng có chút bất lực lắc đầu, nhưng đồng thời

khi chứng kiến toàn bộ quá trình, anh cũng không khỏi chấn động trước tốc độ phản ứng của Diệp Phàm.

Anh thậm chí theo bản năng so sánh tốc độ phản ứng của Diệp Phàm và Hách Liên Tĩnh, và đơn phương đưa ra kết luận Diệp Phàm hơn một bậc.

Không biết tốc độ phản ứng của mình đã bị Trương Khải Linh xếp sau Diệp Phàm, Hách Liên Tĩnh cười nói với Diệp Phàm qua thiết bị liên lạc: "Không sao đâu Tiểu Diệp tử, nhất định là tên kia già mà không nên nết." Diệp Phàm vốn cũng cảm thấy không sao, nhưng trong đầu hắn bỗng vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống. 【Đinh!

Hệ thống căn cứ kinh nghiệm mở quan tài của túc chủ, suy đoán xác suất mở quan tài khởi thi (xác vùng dậy) của túc chủ hiện tại đã đạt 99%, mở quan tài tất khởi thi, tương phù với nhân vật Đạo Bút Tà (Ngô Tà), độ hoàn nguyên +5%, độ hoàn nguyên hiện tại là 50%.】 【Điểm số tương ứng đã nhân 50% và đầu phóng vào người túc chủ.】 【Chúc mừng túc chủ nhận được phần thưởng hệ thống.】 【Đinh!

Minh Cơ Lũ Cốt: Một sự diễn biến của năng lực cộng tình mãnh liệt, cơ bắp sinh vật đều có ký ức, túc chủ có thể đọc được ký ức từng có của bất kỳ bộ phận thi thể nào.】 Diệp Phàm lập tức chú ý đến góc độ hoàn nguyên lần này, hắn như chợt nhận ra vấn đề gì đó, lập tức hỏi hệ thống trong đầu: "Ta vẫn luôn có một nghi vấn, cái điểm số tương ứng này rốt cuộc bao gồm điểm số gì?" Trước đó, Diệp Phàm vẫn luôn cho rằng điểm số này chỉ giá trị thể lực và trí lực của nhân vật.

Ví dụ như khi hắn hoàn nguyên Đại Trương Ca (Tiểu Ca), mỗi lần đều cảm thấy thể lực và tốc độ phản ứng trước nguy cơ của mình đạt đến tầm cao mới.

Lần này, không biết có phải thể lực của Đạo Bút Tà so với Đại Trương Ca căn bản không đáng nhắc tới hay không, nên mỗi lần độ hoàn nguyên tăng lên, hắn đều không có cảm nhận gì.

Chỉ là sau khi xác định thể lực hoàn nguyên Đại Trương Ca đã cố định trên người mình, sẽ không vì thể lực Đạo Bút Tà thấp mà bị giảm xuống, hắn mới yên tâm mạnh dạn hoàn nguyên nhân vật này.

Chương 199

Nhưng hiện tại, trong lòng Diệp Phàm có chút gợn sóng, nên mới hậu tri hậu giác tìm hệ thống xác nhận việc này.

Rất nhanh, hệ thống đã đưa ra câu trả lời: 【Đinh!

Khởi bẩm túc chủ, do đặc điểm mỗi nhân vật đều không giống nhau và vô cùng phong phú, nên hệ thống chọn lựa đặc điểm nổi bật nhất của nhân vật để thêm vào độ hoàn nguyên cho túc chủ.】 Trong lòng Diệp Phàm lập tức dâng lên dự cảm không lành: "Dám hỏi trong mắt ngươi, đặc điểm nổi bật nhất của Đạo Bút Tà là gì?" 【Qua phân tích dữ liệu lớn (Big Data), đặc điểm nổi bật nhất của Đạo Bút Tà là vận khí mở quan tài tất khởi thi, lực hấp dẫn đối với các lộ quái vật, cảm giác vận mệnh chú định, và đặc chất đoàn sủng thường gặp quý nhân.】 Diệp Phàm: "..." Hai cái đầu tiên thật sự là ban thưởng cho mình đấy à?

May mà phần thưởng kỹ năng lần này đối với hoàn cảnh hiện tại của Diệp Phàm vẫn vô cùng hữu dụng.

Cùng lúc đó, khán giả livestream sau cơn kinh ngạc ngắn ngủi cũng đều thở phào nhẹ nhõm. "Vì nằm ngoài lục quang nên bị đá nát xương, đúng là tống tử oan gia haha." "Ông bảo ông chọc cậu ấy làm gì, lúc nãy cả đám các ông cùng lên còn đánh không lại cậu ấy." "Có sao nói vậy, phản ứng của Khải Linh tiểu ca và Hắc gia có phải hơi thái quá không?

Lúc nãy cả bầy tống tử cùng xác biến tôi cũng chưa thấy hai vị căng thẳng thế này." "Cười chết, tôi chỉ thấy cái bóng vèo một cái lao qua, nhìn kỹ lại thì là Khải Linh tiểu ca." "Không thể ở cùng một không gian với Tiểu Diệp tộc trưởng, đúng là làm hai người kia lo sốt

vó." "Tôi xin lỗi, lúc nãy tôi lại còn tự lượng sức mình đi lo lắng cho Tiểu Diệp tộc trưởng." "Quan tài đồng biểu thị: Cơ hội cho ngươi rồi, tốn bao công sức cứu ngươi, nhưng ngươi không nắm bắt được a.

Ý tôi là nói cái lão tống tử này." "Trong mộ thất có Tiểu Diệp tộc trưởng, đối tượng cần được lo lắng chỉ có các lộ quái vật trong này thôi được không?" "Hắc gia nói đúng, nhất định là lão tống tử này không giảng võ đức, chơi đánh lén." "Hắc gia biểu thị: Tôi không quan tâm lão tống tử kia bị Tiểu Diệp tử một cước đá nát xương, tôi chỉ quan tâm Tiểu Diệp tử đá có mệt hay không." "Hắc gia viết chữ 'song tiêu' lên mặt rồi hahaha, Hách - Diệp này không phải lên điểm ầm ầm sao?" "Sao cái hình ảnh này vừa đáng yêu lại vừa buồn cười thế nhỉ, không có ý gì khác, chỉ muốn hỏi các vị đang xem livestream khảo cổ là tôi nảy sinh suy nghĩ này còn cứu được không?" Cùng lúc đó, các thành viên đội khảo cổ với tư cách là nhân chứng mục kích đầu tiên cũng có chút ngẩn ngơ nhìn về phía Diệp Phàm.

Câu hỏi thăm xem Diệp Phàm có sao không bị nghẹn lại giữa chừng.

Bởi vì nhìn tình huống hiện tại, kẻ xảy ra chuyện nhìn thế nào cũng là con tống tử đã nát xương kia.

Lưu Bác Văn nhìn đại ca nhà mình, chợt nhớ ra điều gì, quay lại hỏi Bạch Trường Minh: "Bạch giáo sư, lúc nãy ý ngài là muốn em học tập đại ca cách tôn trọng người chết trong cổ mộ đúng không ạ?" Trên mặt Bạch Trường Minh thoáng qua vẻ xấu hổ, lập tức nói: "Hiện tại, cái cậu cần học ở Tiểu Diệp tiểu hữu là sự yêu ghét phân minh, học sự lâm nguy không loạn, học tính cảnh giác ứng đối nguy cơ của cậu ấy." Lưu Bác Văn giờ thì nghe hiểu rồi, Bạch giáo sư đây là "đối nhân không đối sự" mà.

Tuy nhiên, Lưu Bác Văn cũng chỉ cảm thấy Bạch giáo sư nói

đúng.

Chính là những đặc điểm này trên người đại ca có lẽ đều không dễ học, dù chỉ là chút da lông cũng có thể tốn của người thường vài năm quang âm!

Là một người thuộc phái hành động luôn muốn "thiên hạ đệ nhất tốt" với đại ca, Lưu Bác Văn lập tức biến việc bám sát học tập đại ca thành hành động.

Cậu ta vừa né tránh đám quan tài dưới chân và những cổ thi đã không còn phản ứng, vừa sải bước thật nhanh về phía Diệp Phàm.

Nhìn trước ngó sau, nhất thời trông có vẻ tay chân luống cuống, thầm nghĩ: Lúc nãy thấy đại ca đi xuống đâu có tốn sức thế này đâu.

Lưu Bác Văn rón rén, cẩn trọng đi tới, chân thành cảm thán một câu: "Sao thế nhỉ, là mình đi sai cách à?" Trong khi đó, Diệp Phàm đang dùng kỹ năng Minh Cơ Lũ Cốt vừa nhận được để quan sát đám cổ thi chung quanh.

Ánh mắt hắn rơi vào vết thương chí mạng trên người một cổ thi.

Vết đao chí mạng nằm trên cổ, động mạch chủ bị cắt đứt, mất máu mà chết.

Trước mắt hắn hiện lên cảnh tượng một con dao dính đầy máu tươi giơ cao rồi chém xuống, tiếp đó là lượng lớn máu tươi phun trào.

Chủ nhân cầm con dao đó mặc Phi Ngư Phục, trên bộ Phi Ngư Phục cũng đã dính đầy máu bẩn.

Sau khi đao hạ xuống, bộ Phi Ngư Phục lại bị bắn thêm máu mới.

Bên tai hắn còn tràn ngập tiếng thảm thiết vang lên từ chung quanh.

Diệp Phàm biết, những âm thanh này không đến từ không gian hắn

đang đứng, mà đến từ ký ức của vết thương này.

Rõ ràng, cổ thi này chết trong một cuộc thảm sát quy mô lớn.

Diệp Phàm khẽ nhắm mắt, quyết định không nhìn vào những vết thương này nữa.

Hắn tự nhận hiện trường vụ án dưới góc nhìn thứ nhất này đối với một sinh viên đại học bình thường vừa "lên bờ" như hắn vẫn hơi quá kích thích, hơn nữa ký ức vết thương chỉ có cách chết của chính họ.

Hắn muốn làm rõ rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra tại hiện trường cái chết của bao nhiêu người này.

Tại sao nơi này lại có nhiều cổ thi với thân phận khác biệt như vậy, hơn nữa thời gian tử vong cũng không giống nhau, thậm chí có thể nói là cách xa nhau.

Thời gian chết chênh lệch trước sau hai ba năm cũng không ít, có thể cùng lúc xuất hiện trong cùng một mộ thất, thì căn bản chính là sau khi hạ táng lại bị đưa toàn bộ đến nơi này.

Đám cổ thi thời Minh mang ý vị "chim tu hú chiếm tổ chim khách" xuất hiện trong cổ mộ do người Tần xây dựng này rốt cuộc có dụng ý gì?

Diệp Phàm hơi nhíu mày, đưa mắt nhìn vào vị trí đôi mắt của một cổ thi bị đầu độc chết.

Nếu muốn tìm một bộ phận lưu giữ nhiều ký ức nhất trên cơ thể người, đó chính là đôi mắt.

Có điều điểm này đối với Hách Liên Tĩnh chắc là vô hiệu, bởi vì ngoài chính hắn ra, chắc sẽ không ai được phép nhìn thấy mắt hắn.

Diệp Phàm thầm 'cà khịa' trong lòng.

Không biết có phải huyền học hay không, trong mộ thất đối diện, Hách Liên Tĩnh thật sự hắt xì hai cái.

Kính râm trên mặt trượt xuống một chút, Hách Liên Tĩnh đẩy kính lên: "Có phải Tiểu Diệp tử đang nhớ tôi không?" Trong thời gian này, thiết bị liên lạc vẫn luôn thông suốt.

Vốn không cần trả lời câu hỏi này, nhưng Diệp Phàm nhất thời có chút tật giật mình, trong lòng cảm thán sức mạnh huyền học, bèn lập tức trả lời Hách Liên Tĩnh: "Không phải, không có." Lưu Bác Văn lúc này đã sắp đi đến bên cạnh Diệp Phàm, vừa cẩn thận né tránh quan tài và thi thể trên đất để tìm chỗ đặt chân, vừa tranh thủ hóng hớt: "Hắc gia, nhưng các cụ có câu 'nhất tưởng nhị mạ' (một lần là nhớ, hai lần là mắng) đấy nha." Hách Liên Tĩnh cười hai tiếng, chẳng hề để ý câu nói xưa này, phán: "Đó là Tiểu Diệp tử nhớ tôi hai lần, trẻ con không hiểu đâu." Nếu là người khác, lúc này Lưu Bác Văn nhất định phải khuyên người nói câu này một câu: "Người khôn không đâm đầu vào bể tình".

Nhưng người này là Hách Liên Tĩnh, Lưu Bác Văn chỉ đành lén lút biểu thị: Anh thanh cao, anh tuyệt vời.

Hách Liên Tĩnh lại hỏi: "Tiểu Diệp tử, cậu nói sao?" Diệp Phàm chân thành đáp: "Uống nhiều nước ấm vào." Trong tràng cười của Hách Liên Tĩnh, Diệp Phàm nhìn thấy ký ức đôi mắt của cổ thi.

Hắn cố ý chọn một cổ thi có trang phục trông quý trọng hơn, muốn xem người có thân phận thế này rốt cuộc vì sao lại xuất hiện ở đây.

Đập vào mắt đầu tiên là chiếc chén sứ thanh hoa, trông khá tinh xảo, không phải thứ nhà thường dân có phúc hưởng thụ.

Rượu trong chén sóng sánh, trông như vừa được ai đó đặt lên bàn.

Ngay sau đó, đôi mắt này phủ đầy màn nước, mọi hình ảnh nhìn ra

bên ngoài đều trở nên mơ hồ.

Diệp Phàm có thể cảm nhận rõ ràng lớp sương mù đang phủ lên đôi mắt này chính là nước mắt của chủ nhân nó.

Hắn nhìn thoáng qua chén rượu đang khẽ sóng sánh, sau đó tầm mắt di chuyển lên trên, có lẽ là người đó đang ngẩng đầu lên.

Theo tầm mắt di chuyển, càng nhiều hình ảnh xung quanh lọt vào đôi mắt này.

Xung quanh hắn còn có hơn hai mươi người đang quỳ trên mặt đất, trước mặt mỗi người là một chiếc bàn thấp, trên bàn đều đặt một chén rượu như vậy.

Những người này vây thành hai vòng, nam nữ già trẻ đều có.

Phụ nữ ôm con nhỏ khẽ khóc thút thít, người già nhìn chén rượu thở dài thườn thượt.

Còn đứng giữa vòng vây này là những kẻ mặc Phi Ngư Phục, đại khái chưa đến mười người.

Khác với vừa rồi, trên người những kẻ này không hề có vết máu loang lổ.

Trong tay họ cũng không cầm những con dao đang nhỏ máu, mà dao đều đang yên phận nằm trong vỏ treo bên hông.

Người cầm đầu đang cầm một thứ trông như thánh chỉ vừa mới tuyên đọc xong.

Sau khi tuyên đọc, thánh chỉ bị gã gấp nhẹ lại, hai tay nắm lấy trục ngọc hai bên.

Từ góc độ này nhìn sang, còn có thể thấy loáng thoáng vài chữ viết trong khe hở chưa khép kín hẳn.

Tuy đôi mắt này không thể nhìn rõ hoàn toàn nội dung viết trên đó

là gì, nhưng Diệp Phàm có thể nhận ra, đó dường như là những cái tên viết bằng mực đen bị bút đỏ khoanh lại, sau đó đánh dấu chéo. "Ta biết rõ hoàng mệnh khó cãi." "Quân xử thần tử, thần bất đắc bất tử." "Chỉ là vì sao ngay cả một nhà già trẻ của ta cũng không buông tha?

Phó tướng quân thì có tội gì chứ?" Nói rồi, tầm mắt hắn lại quét một vòng quanh đám phụ nữ, trẻ em và người già xung quanh.

Mà tên mặc Phi Ngư Phục trước mặt không hề trả lời câu hỏi này, chỉ lạnh lùng nói: "Thận ngôn." "Đại nhân, ngài nên lên đường rồi." Nghe vậy, đôi mắt này lại ngước lên, nhìn chằm chằm vào khuôn mặt tên cầm đầu mặc Phi Ngư Phục.

Sự tê liệt, bất nhân trên khuôn mặt đó khiến Diệp Phàm dù chỉ là mượn đôi mắt này để nhìn, biết rõ đây không phải ánh mắt nhìn mình, cũng cảm thấy xót xa tràn trề.

Chương 200

Diệp Phàm thở dài một hơi.

Thông qua cuộc đối thoại ngắn ngủi này, hắn đã đại khái đoán được chuyện này xảy ra vào thời điểm nào.

Đôi mắt kia nhìn người nhà xung quanh mình lần lượt cầm chén rượu lên, màn sương trong mắt cuối cùng cũng hóa thành nước mắt rơi xuống.

Tầm nhìn vừa trong trẻo được một lát lại bị nước mắt làm nhòe đi.

Trong giọng nói của hắn dường như chứa đầy sự sám hối, không cam lòng, và cả nỗi căm hận tột cùng.

Sám hối với người thân, phẫn hận với kẻ ban rượu độc. "Là ta liên lụy các con, ta tiễn các con đi trước." Hắn cầm chén rượu lên, rồi lại dằn mạnh xuống bàn.

Rượu trong chén bị chấn động sóng sánh ra ngoài một ít.

Lúc này, trong tầm mắt hắn toàn bộ đều là người nhà, không hề nhìn về phía đám Phi Ngư Phục trước mặt.

Nhưng Diệp Phàm nghe thấy tiếng ma sát của đao rục rịch ra khỏi vỏ.

Sau đó, chủ nhân đôi mắt này trầm giọng thở dài, nói: "Đại nhân chớ hoảng." "Vợ con và cha mẹ ta đều là người tính tình ôn lương." "Ta chỉ lo không có ta nhìn, bọn họ sẽ sợ hãi." "Đợi ta tiễn vợ con già trẻ đi xong, ta sẽ tự mình lên đường.

Không làm lỡ đại nhân giao phó." Lúc này, trong giọng điệu đã tràn đầy sự bình thản và ung dung khi đối mặt cái chết, sâu hơn nữa là sự

tuyệt vọng lan tràn khi biết kết cục không thể thay đổi.

Tên mặc Phi Ngư Phục nghe vậy cũng không có thêm động tác gì.

Sau đó, đôi mắt này nhìn thật sâu về phía người thân bên cạnh, giọng điệu trở nên ôn hòa: "Cha, mẹ, phu nhân." "Còn cả các con ngoan của cha nữa." "Ta hộ tống mọi người đi, đừng sợ." Hai đứa trẻ chừng năm sáu tuổi không nhịn được tiếng khóc, òa lên nức nở trong lòng mẹ.

Diệp Phàm mượn đôi mắt này nhìn đứa bé đang khóc lóc thảm thiết, cảm thấy bi ai sâu sắc.

Ở tuổi này, có lẽ chúng chưa thực sự hiểu ý nghĩa của cái chết là gì, nhưng con người đối với cái chết vốn có nỗi sợ hãi bẩm sinh.

Hắn nhìn chủ nhân đôi mắt này dang rộng vòng tay, hai đứa trẻ liền gọi cha rồi chạy về phía hắn.

Người mẹ vươn tay chụp vào khoảng không, cũng không kìm được mà cúi đầu nức nở.

Sau khi ôm hai đứa trẻ vào lòng, hắn vẫy tay với phu nhân của mình.

Người phụ nữ hiểu ý, đưa hai chén rượu thừa trên bàn mình vào tay hắn.

Đôi mắt này nhìn người vợ thật sâu, hơi thở run rẩy trong khoảnh khắc: "Cảm ơn." Người phụ nữ mắt ngấn lệ nhưng khóe miệng lại mỉm cười, lắc đầu, xách váy quay về chỗ ngồi của mình, quy củ quỳ xuống.

Khoảnh khắc này, Diệp Phàm thậm chí cảm thấy người phụ nữ này dường như còn ung dung hơn cả vừa rồi.

Chủ nhân đôi mắt đưa hai chiếc chén vào tay con mình, giọng điệu

ôn hòa nhưng kiên định: "Phó bá bá dẫn theo Phó ca ca của các con đang đợi chúng ta ở xa kia, có cha và bọn họ ở đó, chư thiên thần ma ác quỷ không ai dám động đến con ta." Hai đứa trẻ có lẽ không hiểu nơi xa là bao xa, cũng không hiểu vì sao ở nơi xa lại có chư thiên thần ma ác quỷ, nhưng nghe thấy có cha và vị Phó bá bá kia bảo vệ, chúng lại thật sự im lặng.

Bàn tay người đàn ông xoa đầu hai đứa trẻ, nói: "Uống đi." Ở góc độ này, Diệp Phàm chỉ có thể mượn đôi mắt nhìn thấy đỉnh đầu hai đứa trẻ, hoàn toàn không thấy biểu cảm của chúng lúc này ra sao.

Nhưng Diệp Phàm có thể xác định, chỉ cần đôi mắt này liếc về phía trước hoặc nhìn xuống một chút, là có thể thấy hai đứa trẻ này uống cạn hai chén rượu độc với biểu cảm gì.

Nhưng, hắn trước sau vẫn không làm như vậy.

Là một người cha, trong khoảnh khắc này hắn vẫn không có dũng khí đó.

Khi chén rượu của hai đứa trẻ đã cạn, người mẹ vừa đưa chén rượu sang cuối cùng cũng không thể duy trì sự ung dung vừa rồi nữa.

Ngay khoảnh khắc hai đứa trẻ ngã xuống, nàng không hề có bất kỳ điềm báo nào, nhanh chóng cầm chén rượu trước mặt lên, uống cạn một hơi.

Trước khi ngã xuống, nàng dùng đôi mắt thâm tình nhìn người đàn ông này và những đứa con đã tắt thở trong lòng hắn.

Dường như muốn khắc ghi bọn họ thật sâu vào tâm khảm.

Cho đến khi ngã xuống, đôi mắt vẫn không hề khép lại.

Có sự mở đầu này, gia quyến xung quanh cũng không còn do dự, lần lượt uống cạn chén rượu trước mặt.

Đôi mắt này nhìn từng người từng người một.

Giống như hắn đã nói, hắn là người cuối cùng uống chén rượu độc.

Sau khi nuốt hết rượu vào bụng, hình ảnh trong mắt bắt đầu đảo lộn, hắn ngã xuống.

Trong tầm mắt chỉ còn nhìn thấy một đôi giày đen đang rời đi.

Ký ức cuối cùng là đôi giày kia bước qua ngạch cửa, để lại một câu: "Dọn dẹp đi, sang nhà tiếp theo." Sau đó, ý thức Diệp Phàm thoát ly khỏi đôi mắt ấy.

Hắn thở dài thật sâu, dường như vẫn còn mang theo một tia cảm xúc của người kia, hơi thở có chút run rẩy.

Lúc này, Lưu Bác Văn rốt cuộc cũng vượt qua đoạn đường khó đi, đến bên cạnh hắn.

Nhìn thấy biểu cảm của Diệp Phàm, cậu ta bỗng nhiên mất hết manh mối.

Diệp Phàm rất ít khi bộc lộ cảm xúc bi thương như vậy, hắn dường như luôn ung dung, bình tĩnh.

Dù đại ca của cậu ta không phải kiểu người bộc lộ cảm xúc ra ngoài, thì nỗi bi thương này cũng bình lặng như nước.

Nhưng Lưu Bác Văn vẫn không kìm được mà buồn theo, dù cậu ta chẳng biết đại ca mình rốt cuộc bi thương vì điều gì.

Tuy nhiên, người đầu tiên hỏi thăm cảm xúc của Diệp Phàm không phải là Lưu Bác Văn đang đứng ngay cạnh, mà là Trương Khải Linh, người cách họ một bức tường băng, chỉ có thể nhìn thấy tình trạng của Diệp Phàm qua màn hình livestream.

Thậm chí lúc này, vì Diệp Phàm vừa rồi hành động đơn độc, ngoại

trừ một cước đá tan xác con tống tử đánh lén ra thì không gặp chuyện gì khác, nên nhân viên tổ đạo diễn không hề quay cận cảnh Diệp Phàm để quan sát biểu cảm vi mô trên mặt hắn.

Nhưng Trương Khải Linh vẫn nhận ra sự thay đổi cảm xúc của Diệp Phàm.

Thậm chí cảm giác của anh còn sâu sắc hơn cả Lưu Bác Văn đang nhìn trực diện.

Nỗi bi thương Diệp Phàm nén trong lòng nhiều hơn rất nhiều so với những gì hắn thể hiện trên mặt. "Diệp Phàm, cậu nhìn thấy gì rồi?" Câu nói này của Trương Khải Linh vô cùng thần kỳ.

Dù giọng anh nghe có vẻ không có bất kỳ cảm xúc phập phồng nào - nếu giọng nói có nhiệt độ thì đây cũng chỉ là nước sôi để nguội - và nội dung câu hỏi cũng rất bình thường, nhưng mọi người lại ngầm hiểu và cảm nhận được bên trong đó là một sự quan tâm và lo lắng nồng đậm.

Cứ như thể Diệp Phàm đã gặp phải chuyện gì tồi tệ lắm vậy.

Nghe thấy giọng Trương Khải Linh, các thành viên đội khảo cổ đều có thể cảm nhận được nỗi buồn của Diệp Phàm qua câu nói đó, tất cả đều nhìn về phía hắn.

Tất nhiên, các thành viên đội khảo cổ Tây Bắc bị ngăn cách bên kia tường băng chỉ có thể nhìn qua màn hình livestream.

Hách Liên Tĩnh trước tiên nhìn thiết bị livestream, màn hình chia nhỏ có vài góc quay Diệp Phàm, lúc này đã chuyển hết sang quay cận cảnh mặt hắn.

Sau đó, Hách Liên Tĩnh khẽ nhíu mày.

Gã nhận ra Trương Khải Linh nói không sai.

Dựa vào những gì vừa xảy ra, trong những tình huống họ có thể nhìn thấy, không hề có chuyện gì ảnh hưởng đến cảm xúc của Diệp Phàm.

Qua suốt chặng đường quan sát Diệp Phàm, Hách Liên Tĩnh rút ra kết luận Diệp Phàm không phải là kẻ hay làm màu.

Trước đó ở bên ngoài cổ mộ, khi gã bắn chết con thủy viên quỷ đang làm nũng cầu xin Diệp Phàm, với thực lực của Diệp Phàm, hắn tuyệt đối có khả năng ngăn cản gã để con quái vật trông như đã đầu hàng kia thoát kiếp nạn.

Nhưng Diệp Phàm chẳng những không làm vậy, thậm chí cảm xúc cũng không hề thay đổi, không tỏ vẻ bất mãn gì với lựa chọn của gã.

Chương 201

Bao gồm cả mấy tên lính đánh thuê hiện giờ không biết đã chết ở xó xỉnh nào, sự khoan dung lớn nhất Diệp Phàm dành cho chúng có lẽ là không tự tay giết chết chúng.

Đối với kẻ thù, Diệp Phàm tuyệt đối sẽ không vì lòng đàn bà mà ảnh hưởng đến phán đoán cuối cùng, điểm này là thứ gã rất tán thưởng ngay từ đầu.

Cho nên Hách Liên Tĩnh gần như ngay lập tức kết luận Diệp Phàm tuyệt đối không phải vì đá tan xác một con tống tử già muốn tấn công mình mà cảm thấy tụt mood.

Hơn nữa, dưới đôi mắt trị giá năm triệu của gã mà nói, mấy con hắc mao tống tử trông giống người hơn thủy viên quỷ này, kỳ thực so với thủy viên quỷ, độ xấu xí cũng chẳng khá hơn là bao.

Diệp Phàm chắc chắn sẽ không vì chênh lệch nhan sắc này mà mủi lòng.

Vì vậy, nếu có tình huống gì khiến cảm xúc Diệp Phàm xuống thấp bất ngờ như hiện tại, thì chắc chắn nó đã xảy ra vào lúc bọn họ không nhìn thấy.

Nghe thấy giọng nói trong trẻo lạnh lùng của Trương Khải Linh, Diệp Phàm từ từ thở hắt ra một hơi.

Hắn nhìn nhanh quanh bốn phía cổ thi kia vài lần, không thấy kết quả mình muốn thấy, sau đó nói: "Không có gì, Tiểu Ca." "Tôi nghĩ, tôi đã biết thân phận của những người này là gì rồi." Nghe Diệp Phàm nói vậy, các thành viên đội khảo cổ lập tức xốc lại tinh thần.

Họ vừa căng thẳng vừa mong chờ nhìn về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm nói: "Tôi nghĩ, những người này hẳn là chết vào thời Hồng Vũ, là những người có liên quan đến mấy vị khai quốc tướng quân bị Hồng Vũ hoàng đế thanh trừng." "Nguyên nhân cái chết khác nhau, thời gian chết khác nhau, chỉ là vì thời gian xử lý mấy vị đại tướng quân kia khác nhau mà thôi." Lời này khiến các thành viên đội khảo cổ lập tức hít ngược một hơi khí lạnh.

Cả đội yên lặng trong giây lát.

Sau đó, một vị giáo sư già lên tiếng: "Năm đó, sau khi Hồng Vũ hoàng đế lên ngôi, xác thực đã lấy cớ mưu phản để bắt đầu thanh trừng các khai quốc công thần nắm trọng binh.

Đặc biệt là sau khi Thái tử Chu Tiêu qua đời, để ổn định địa vị thống trị cho hoàng tôn Chu Doãn Văn, thủ đoạn còn tàn khốc hơn trước.

Chẳng những trước khi mình băng hà đã xử lý một nửa số công thần có công lao hiển hách nhất, mà chịu liên lụy từ những người này còn có hàng vạn người chết thảm." "Thế nhưng..." Vị giáo sư già nhìn quanh bốn phía, nói: "Vì thân phận những người này không thống nhất, việc hậu sự cuối cùng cũng không giống nhau.

Người có thân phận hiển hách một chút thì đã được an táng trong lăng mộ riêng.

Có những người thân phận nhỏ bé, có thể đã bị vứt xác nơi hoang dã.

Không hề có lịch sử ghi chép nào nói những người bị liên lụy này sau khi chết được an táng thống nhất cả." Vị giáo sư vừa dứt lời, giọng Trương Khải Linh liền vang lên từ thiết bị liên lạc: "Những người này là bị đào từ trong lăng mộ ra." "Diệp Phàm nói hẳn là không sai." "Mức độ thối rữa của họ trước khi thi biến không giống nhau, không chỉ do ảnh hưởng thời gian.

Môi trường mai táng và mức độ xử lý thi thể khi hạ táng cũng là một trong những yếu tố quan trọng.

Có sự khác biệt như vậy, chứng tỏ phương thức hạ táng ban đầu của những thi thể này vốn đã khác nhau." Nghe những lời này của Trương Khải Linh, phản ứng đầu tiên của các thành viên đội khảo cổ là có chút không thích ứng.

Nhưng lại không nói lên được là kỳ lạ ở đâu.

Mãi đến khi Lưu Bác Văn lên tiếng: "Chỗ này chắc phải hơn một trăm chữ rồi nhỉ." Cậu ta xòe ngón tay ra, mười ngón tay múa may quay cuồng, như thể đang thực sự nghiêm túc đếm số chữ trong câu nói vừa rồi. "Ít nhất một trăm chữ." Triệu Trạch Minh nhìn dáng vẻ chắc nịch của cậu ta, lại nhớ tới đơn vị đếm của Lưu Bác Văn vừa rồi từ một đến mười, đến trăm rồi đến nghìn, bỗng nhiên cảm thấy tên này đếm số hình như lúc nào cũng... tạm được.

Cùng lúc đó, các thành viên đội khảo cổ cũng đột nhiên nhận ra điểm kỳ lạ nằm ở đâu.

Đây là lần đầu tiên Trương Tiểu Ca chủ động nói với họ nhiều lời như vậy!

Trước đó vị Trương Tiểu Ca bí ẩn này so với việc nói chuyện cùng Hách Liên Tĩnh, thì đối với họ cứ như một cái máy trả lời vấn đề chuyên nghiệp, mà đa số câu trả lời toàn là trắc nghiệm đúng sai.

Tuy nhiên, sau khi Trương Khải Linh giải thích nghi vấn cho vị giáo sư kia thay Diệp Phàm, anh hoàn toàn không quan tâm đến phản ứng của những người khác đối với lời giải thích này.

Anh tiếp tục hỏi vấn đề mình chưa nhận được câu trả lời vừa rồi: "Diệp Phàm, vì sao cậu không vui?" Diệp Phàm không ngờ Trương Khải Linh lại chấp nhất với vấn đề này như vậy.

Dù sao theo hắn thấy, cảm xúc cá nhân lúc này không phải chuyện gì to tát, hắn cũng không có thói quen phàn nàn cảm xúc tiêu cực với người khác, giống như không dễ dàng tỏ ra yếu đuối vậy.

Trong đó một phần lớn nguyên nhân chắc cũng do chịu ảnh hưởng từ việc hắn đóng vai "Đại Trương Ca".

Không ngờ hiện tại Tiểu Ca lại đang dùng cách của "Đại Trương Ca" để đánh bại "Đại Trương Ca".

Nghĩ ngợi một chút, Diệp Phàm vẫn thành thật nói: "Có một người cha trước khi chết đã nói sẽ hộ tống gia đình mình đi trước.

Nhưng... người cuối cùng đưa họ đến đây lại không đặt họ ở cùng một chỗ." Diệp Phàm vừa rồi ngó nghiêng chính là muốn tìm kiếm vợ con già trẻ mà người kia sinh thời muốn bảo vệ ở gần đó.

Tuy nhiên thất vọng thay, nguyện vọng này của cả gia đình họ, cũng vì việc bị đưa đến đây mà tan thành mây khói.

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream đã sôi sục vì phản ứng của Trương Khải Linh. "Đằng trước có Hắc gia quang minh chính đại 'tiêu chuẩn kép', đằng sau có Khải Linh Tiểu Ca mắc chứng thất ngôn vô phương cứu chữa, nể phục, respect!" "Vãi chưởng, trực tiếp đào người ta từ trong mộ lên rồi nhét vào cổ mộ này, kẻ xây mộ rốt cuộc là ai vậy, đúng là thất đức quá mà." "Mấy người này đều là người liên quan đến việc Hồng Vũ hoàng đế thanh trừng khai quốc công thần sao?

Vậy có phải mấy vị tướng quân cũng nằm trong số này không?" "Thật quá bi thảm, nhung mã cả đời, vì nguy hại đến hoàng vị nên bị xử tử thì thôi đi, đến thi thể cũng không được lá rụng về cội trong mộ phần của mình." "Tiểu Diệp tộc trưởng nói thế làm tôi bắt đầu tò mò chủ nhân ngôi mộ này rốt cuộc là ai rồi đấy!

Rốt cuộc là người thời Tần hay thời Minh vậy?" "Không ai để ý sao, Khải Linh Tiểu Ca căn bản không muốn trả lời câu hỏi của chúng ta, Khải Linh Tiểu Ca chỉ để ý tại sao Tiểu Diệp tộc trưởng không vui thôi." "Khải Linh Tiểu Ca cũng đâu phải đang trả lời câu hỏi của chúng ta, người ta chỉ chủ động thay Tiểu Diệp tộc trưởng giải thích khả năng những thi thể này có liên quan đến vụ án thời Hồng Vũ lớn đến mức nào thôi." "Hiểu rồi, chung quy vẫn là chúng ta không xứng." "Có một thuyết một, chỉ có mình tôi tò mò làm sao Tiểu Diệp tộc trưởng biết được thân phận và trải nghiệm của những cổ thi này ư?

Thậm chí ngay cả chuyện sau khi chết không được đặt cùng người nhà cũng biết rõ ràng như vậy?" "Khi bạn đưa việc 'Tiểu Diệp tộc trưởng là thần tiên' vào vấn đề này thì sẽ thấy nó rất hợp lý, căn bản không cần giải thích." "Vãi, cái tường này vướng víu quá, cho tôi sang ôm hắn, sang ôm hắn!" "Chúng ta đều biết, Diệp Phàm Phàm là thần tiên hạ phàm phàm." "Cả người hắn rõ ràng trông lạnh lùng bình thản, nhưng lại dịu dàng đến mức làm tôi muốn khóc, tôi thực sự rất muốn có được người đàn ông này!" Lúc này, trong cổ mộ.

Nghe câu trả lời của Diệp Phàm, trong lòng các thành viên đội khảo cổ cũng dâng lên nỗi chua xót.

Mọi người nhìn những cỗ quan tài và đám tống tử đã hoặc chưa vùng dậy xung quanh, trong lòng cảm khái vạn phần.

Vừa rồi họ còn vì đám tống tử này vùng dậy đe dọa an toàn tính mạng mà cùng chung mối thù.

Nhưng hiện tại, chỉ nghe Diệp Phàm kể lại trải nghiệm của một tống tử trong đó, đã khiến họ cảm thấy xót xa.

Bạch Trường Minh thở dài thật sâu, nói: "Thời Hồng Vũ, khi Hồng Vũ hoàng đế thanh trừng những đại tướng khai quốc này, đối với người thân bên cạnh họ mà nói, quả thực là tai họa ngập đầu.

Tuy chúng ta luôn đánh giá rất cao Hồng Vũ hoàng đế, nhưng dưới sự hạn chế của thời đại như vậy, cũng sẽ để lại những vết nhơ thế này." Các thành viên khác cũng phát ra tiếng thở ngắn than dài. "Nhưng mà, những người này sau khi chết được an trí thế nào?

Rốt cuộc vì sao lại bị đưa đến nơi này?

Lẽ nào Hồng Vũ hoàng đế thực sự đã táng tận lương tâm đến mức độ này rồi sao?

Cái chết của Đại thái tử Chu Tiêu xem ra đả kích Hồng Vũ hoàng đế thực sự rất lớn." Bên kia, Mạc Hồng Hiên nói: "Vấn đề là, rốt cuộc là ai đã đưa nhiều thi thể như vậy vào trong ngôi mộ đáy biển này?

Hồng Vũ hoàng đế xuất thân nông dân, trước nay phản đối nhất là phô trương lãng phí, mấy lần tế thiên đại điển có sử sách ghi lại đều chủ trương mọi thứ giản tiện.

Muốn an trí nhiều thi thể như vậy trong gian mộ thất này, đó tuyệt đối là một công trình không nhỏ.

Kiểu gì cũng sẽ để lại dấu vết trong lịch sử mới đúng." Một vị giáo sư bên cạnh ông bổ sung: "Không sai, cho dù sử quan vì hoàng mệnh mà không thể ghi chép chuyện này, thì trận trượng lớn như vậy, người vận chuyển họ đến đây cũng không thể nào lẳng lặng mà làm được.

Cho dù sử sách chính thống không ghi, dân gian cũng nên để lại truyền thuyết liên quan mới phải.

Nhưng cho đến nay, chúng ta cũng chưa từng nghe nói sau khi Hồng Vũ hoàng đế giết hết đám công thần khai quốc, lại có truyền thuyết dân gian nào về thuyền lớn ra khơi cả." Nói đến đây, vị giáo sư già này tự mình cũng nhận ra điều gì đó, bỗng nhiên ngậm miệng lại.

Lúc này, trong đầu các thành viên đội khảo cổ đều in đậm bốn

chữ: ĐẠI THUYỀN XUẤT HẢI (Thuyền lớn ra khơi).

Bạch Trường Minh hít sâu một hơi, biểu cảm trên mặt vô cùng phức tạp, nói: "Hồng Vũ hoàng đế những năm cuối đời trọng điểm công tác chính là xử lý quyền trọng binh uy hiếp đến hoàng tôn Chu Doãn Văn, cho nên không có tâm tư gì quan tâm đến chuyện xuất hải.

Thậm chí Hoàng Sâm Bình được ông đích thân phái đi cũng phải đợi đến sau khi Minh Thành Tổ Chu Đệ lên ngôi mới trở về Đại Minh, có thể thấy những năm cuối đời, Hồng Vũ hoàng đế thực sự một lòng một dạ dồn vào việc dọn sạch chướng ngại cho hoàng tôn của mình.

Nhưng sự kiện liên quan đến thuyền lớn ra khơi cách thời gian trị vì của Hồng Vũ hoàng đế cũng không xa." Các thành viên đội khảo cổ đều ngầm nghĩ đến cùng một sự kiện, chuyện này khi họ còn ở tiền điện đã từng nhắc tới.

Trong đội có mấy người gần như đồng thời mở miệng nói: "Trịnh Hòa hạ Tây Dương." Khi họ ở tiền điện gặp đám hành thi mặc quan phục triều Minh, ba vị cố vấn đặc biệt là Diệp Phàm, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh đã nhắc đến chuyện này.

Triều Minh, thuyền lớn, hai manh mối then chốt này gần như chỉ thẳng vào sự kiện lịch sử Trịnh Hòa hạ Tây Dương.

Chương 202

Chỉ là, vì cả ngôi cổ mộ này rõ ràng là cái vỏ thời Tần, nên khi đó họ chủ yếu nghi ngờ đám hành thi mặc quan phục triều Minh xuất hiện ở đây là để đạo mộ.

Để thực hiện nhiệm vụ đạo mộ do hoàng đế phái đi.

Nhưng hiện tại, e rằng giả thiết họ phụng mệnh đến đạo mộ trước đó phải hoàn toàn bị lật đổ rồi.

Xưa nay chỉ nghe nói đạo mộ là lấy đồ từ trong ra, chưa thấy ai đi đạo mộ mà còn mang đồ vào trong cả.

Có chăng đạo mộ tặc mang vào thì cũng chỉ là... mang mạng mình vào nộp thôi.

Giống như đám hành thi mặc quan phục họ gặp ở tiền điện.

Nhưng những cổ thi biến thành tống tử này lại bị vận chuyển đến đây dưới dạng thi thể.

Điều này rất bất hợp lý.

Hiểu được điểm này, các thành viên đội khảo cổ chỉ cảm thấy mình càng thêm hoang mang.

Bạch Trường Minh nói: "Trịnh Hòa hạ Tây Dương, trước sau có bảy lần.

Phụng mệnh Minh Thành Tổ Chu Đệ.

Có điều hiện tại xem ra, trong bảy lần đó, không phải lần nào cũng là để dương oai quốc gia.

Hơn nữa, nếu mục đích Trịnh Hòa hạ Tây Dương thực sự là phụng hoàng mệnh đạo mộ thì còn dễ hiểu hơn một chút.

Vì muốn nghĩ cách làm đầy quốc khố cũng được, vì muốn đoạt được bảo vật nào đó trong cổ mộ cũng xong.

Nhưng ông ta lấy danh nghĩa hạ Tây Dương để che mắt thiên hạ, vận chuyển nhiều thi thể vào trong này như vậy là vì cái gì?

Lẽ nào thực sự là để che giấu tội chứng hồ đồ năm xưa của Hồng Vũ hoàng đế sao?" "Chuyện này không khả thi lắm đâu." Mạc Hồng Hiên nói qua thiết bị liên lạc: "Tuy nói Hồng Vũ hoàng đế quả thực luôn rất coi trọng người con trai thứ tư này.

Nhưng sau khi Đại thái tử Chu Tiêu bệnh mất, Chu Nguyên Chương lại không truyền ngôi cho người con trai có năng lực hơn này, mà nghiêm khắc tuân thủ chế độ tông pháp cổ đại, truyền ngôi cho hoàng tôn Chu Doãn Văn.

Thậm chí để dọn sạch chướng ngại trên con đường thống trị của Kiến Văn Đế, ông còn gia tăng mức độ xử tử khai quốc công thần.

Dù Minh Thành Tổ có kính trọng cha mình ở các phương diện khác, nhưng trong chuyện Hồng Vũ hoàng đế xử tử quá nhiều công thần để củng cố ngai vàng cho Kiến Văn Đế, ông ấy hẳn sẽ không ra sức che giấu thay đâu." Bạch Trường Minh nghe vậy hít sâu một hơi, có chút do dự nói: "Nhưng mà, tử bất ngôn phụ quá (con không nói lỗi của cha).

Huống chi cha ông ấy còn là tiên đế.

Cho dù Minh Thành Tổ canh cánh trong lòng về lựa chọn trữ quân cuối cùng của Hồng Vũ hoàng đế, cũng sẽ không quá mức tuyên dương lỗi lầm của tiên đế." Mạc Hồng Hiên lại nói: "Quan hệ giữa cặp cha con này chắc phải bàn khác đi.

Dù sao hoàng vị của Minh Thành Tổ cũng không phải danh chính ngôn thuận kế thừa từ tay tiên đế, mà là phát động binh biến tranh

đoạt từ tay cháu trai mình.

Chuyện này nếu đặt vào người khác, hoặc giả nếu binh biến không thành công, thì sẽ bị luận tội mưu phản.

Đối với bách tính đương thời, trung quân báo quốc, bất kể có báo quốc hay không thì vẫn phải có trung quân.

Hành vi binh biến của Minh Thành Tổ vi phạm tư tưởng trung quân thâm căn cố đế của mọi người.

Để việc mình 'huyên tân đoạt chủ' trở nên hợp lý hơn, có lẽ Minh Thành Tổ sẽ vì điểm 'tử bất ngôn phụ quá' mà không rêu rao lỗi lầm từng có của Hồng Vũ hoàng đế.

Nhưng muốn tiêu hủy bằng chứng lịch sử về đoạn quá khứ sai lầm này, theo tôi thấy, với phương thức đoạt vị của ông ấy thì rất bất hợp lý." Nhưng ngay sau đó, Mạc Hồng Hiên lại bùng nổ khát vọng sinh tồn mà bổ sung một câu: "Đương nhiên, tôi chỉ phân tích khách quan phương thức mà Minh Thành Tổ có thể sử dụng để củng cố sự thống trị của mình thôi nhé.

Chứ không hề phủ nhận những cống hiến kiệt xuất mà Minh Thành Tổ tạo ra cho thời Vĩnh Lạc thịnh thế của Đại Minh triều đâu." Ông nói xong, các thành viên đội khảo cổ lại rơi vào trầm mặc ngắn ngủi.

Lúc này, một đám mây mù dày đặc bao trùm lấy suy tư của mỗi người.

Bạch Trường Minh cũng có chút khổ não, nói: "Đây vẫn là tình huống lần đầu tiên tôi gặp phải sau bao nhiêu lâu làm công tác khảo cổ.

Sao lại có hoàng đế mượn cái vỏ cổ mộ hơn một ngàn năm trước để an trí nhiều thi thể như vậy chứ?" Bên cạnh ông, một vị giáo sư già

cũng thở dài nói: "Thực ra nếu theo cách nói của Tiểu Diệp tiểu ca, những thi thể này cuối cùng thậm chí không được ở bên cạnh người thân của mình, mà bị vứt bừa bãi ở đây.

Vậy thì cũng chẳng tính là an trí gì cả." Bạch Trường Minh cũng gật đầu: "Thực ra điểm này tôi cũng nghĩ tới.

Nhưng nếu không phải để an trí, thì tại sao lại không quản đường xa vất vả, đại động can qua vận chuyển những cổ thi này đến cổ mộ đáy biển?

Phải biết rằng, cho dù là cái vỏ cổ mộ này, cũng không phải nơi có thể tùy tiện vào được." Nói đến đây, Bạch Trường Minh bỗng nhiên khựng lại.

Các thành viên đội khảo cổ cũng lập tức nhận ra một vấn đề, trong đầu lóe lên một tia linh quang.

Bạch Trường Minh lập tức trừng lớn mắt, nói: "Đúng rồi, bọn họ không phải xuất hiện ở đây vào lúc cổ mộ này được xây xong.

Mà cũng phải mở được lối vào cổ mộ mới có thể vận chuyển nhiều cổ thi và quan tài như vậy đến đây!" "Đã không phải người xây mộ an trí họ ở đây, vậy thì là ai đã đưa họ vào?" Hai bên đội khảo cổ đều lộ vẻ chấn động.

Là những người tận mắt chứng kiến Diệp Phàm và Trương Khải Linh dùng sự ăn ý thế nào để mở lối vào cổ mộ này, họ căn bản không tưởng tượng nổi còn có cặp đôi thứ hai nào có thể mở lối vào đây ăn ý như vậy!

Ngay cả Trương Khải Linh vừa rồi kể lại ký ức tiến vào trước đó, cũng không phải đi từ cửa chính, mà là đi từ dưới hồ nước vào.

Tại mấy trăm năm trước, thế mà còn có người như vậy tồn tại!

Chẳng những vào được cổ mộ này, thậm chí còn có thể đưa toàn

bộ những thi thể này vào.

Hơn nữa từ việc họ có thể đặt cổ thi ở đây, có thể thấy hai người bí ẩn kia có lẽ thậm chí không chịu ảnh hưởng của bức tường thanh đồng phía sau!

Lưu Bác Văn rụt vai, cảm thấy sau lưng mình đang gió lạnh rizz rizz.

Những người như vậy nếu thực sự tồn tại, thì chỉ cần tưởng tượng thôi cũng đã khiến người ta rùng mình.

Lúc này, Diệp Phàm cũng khẽ nhíu mày.

Tuy bây giờ hắn cũng không nhìn rõ chân tướng đằng sau đám mây mù dày đặc này là gì, nhưng giác quan thứ sáu không mấy đáng tin cậy của hắn mơ hồ chạm được cái bóng của một âm mưu kéo dài rất lâu trong dòng sông lịch sử.

Từ mộ Vương Mãng bắt đầu, dường như có một bàn tay khổng lồ đang thao túng điều gì đó.

Diệp Phàm nhớ lại mục đích xuống mộ ban đầu của mình, chỉ đơn thuần là để được tuyển thẳng cao học mà thôi.

Bây giờ hình như đã lỡ bước một chân vào vũng lầy lịch sử rồi.

Kinh nghiệm đọc sách kiếp trước và tất cả kinh nghiệm thực tế đều đang nhắc nhở hắn: tò mò hại chết mèo.

Nhưng Diệp Phàm rất nhanh đã tìm được một kẻ nhận nồi: Tất cả chuyện này chắc chắn đều là lỗi của hệ thống.

Nghĩ vậy, trong lòng Diệp Phàm thoải mái hơn nhiều.

Phía bên kia, vẻ mặt Trương Khải Linh cũng thoáng chút khốn hoặc.

Chuyến đi này của anh không phải vì cái nhân bánh được đưa vào

sau này, mà là vì cái vỏ thời Tần.

Hoặc nói đúng hơn là cái nhân nguyên thủy bên trong cái vỏ này.

Nhưng anh cũng có một loại cảm giác, người bí ẩn sắp xếp tất cả những chuyện này dường như không phải không liên quan gì đến mình.

Bên cạnh anh, khóe miệng Hách Liên Tĩnh cũng mím lại, trầm giọng hỏi: "Ách Ba, lần trước các cậu đến có biết trong mấy cỗ quan tài này chứa cái nhân bánh của Đại Minh triều không?" Các thành viên đội khảo cổ khác cũng nhìn sang Trương Khải Linh.

Trương Khải Linh lập tức lắc đầu, nói: "Ký ức của tôi rất vụn vỡ." "Lần đó, tôi không ở lại đây lâu." "Lúc ấy thể lực tôi cũng đã đến giới hạn, lối ra xuất hiện rất nhanh, những quan tài này không có phản ứng." Hách Liên Tĩnh lại liếc mắt nhìn về phía quan tài thanh đồng.

Bên trên là tượng điêu khắc Thần Đồ và Úc Lũy.

Trương Khải Linh cho dù không có phản ứng với mấy cỗ quan tài bình thường này, thì đối với quan tài thanh đồng kia cũng không thể nào không có chút ký ức gì.

Chương 203

Nhưng nhất thời gã không biết mình có nên hỏi ra hay không.

Trương Khải Linh hiểu ý Hách Liên Tĩnh là gì, anh lắc đầu nói: "Lần đó, người đến không đúng." "Quan tài này, không có phản ứng." Nghe Trương Khải Linh nói lần trước hắn đến thì những cỗ quan tài này không hề có phản ứng gì, Diệp Phàm nhịn không được ngẩng đầu nhìn nóc mộ.

Trong lòng không khỏi cảm thán.

Diệp Phàm a Diệp Phàm, người ta lần trước đi cùng người khác đến, mấy cái quan tài này thật sự một chút vấn đề cũng không có nha.

Cậu vừa đi tới một cái liền trá thi ngay.

Còn chưa biết mình đã gia tăng độ hoàn nguyên gì, còn ở đây ngây ngốc tăng thêm độ khó đây này.

Trong lòng Diệp Phàm lập tức dâng lên cảm giác "con nhà người ta".

Mà các thành viên khác của đội khảo cổ, đặc biệt là Hách Liên Tĩnh, đều nắm bắt cực kỳ chuẩn xác trọng điểm trong câu nói này của Trương Khải Linh.

Lần trước người không đúng, nên quan tài không có phản ứng.

Lần này hầu như tất cả quan tài đều có phản ứng, cũng tức là nói, lần này người đến đúng rồi!

Mà người đúng này là ai, đáp án rất rõ ràng không cần nói cũng biết.

Nhưng đối với Trương Khải Linh chỉ có hiểu biết nửa vời, cũng

không biết mối quan hệ giữa Trương Khải Linh và Thần Đồ Úc Lũy, các thành viên khác của đội khảo cổ cũng chỉ có thể đoán được đại khái.

Trong lòng bọn họ, bí ẩn vẫn nhiều hơn đáp án.

Đứng cùng một bên với Trương Khải Linh, Mạc Hồng Hiên có chút cẩn thận, thăm dò hỏi: "Trương tiểu ca, cậu có tiện..." Lời còn chưa dứt, Trương Khải Linh liền lạnh lùng cắt ngang: "Không tiện." Mạc Hồng Hiên vấp phải trắc trở, có chút ngượng ngùng.

Chính mình ngay cả câu hỏi còn chưa hỏi xong đã bị từ chối thẳng thừng như vậy, chuyện này đặt lên người anh ta vẫn là lần đầu tiên.

Tuy nhiên, Mạc Hồng Hiên cũng không có gì bất mãn, bởi vì phản ứng này đặt lên người Trương Khải Linh dường như lại vô cùng hợp lý.

Hợp lý đến mức anh ta căn bản không ý thức được chính mình đường đường là một giáo sư khảo cổ, trong mắt người khác thực ra cũng là một nhân vật rất có địa vị.

Hợp lý đến mức ngay cả những người khác trong đội khảo cổ ở hiện trường cũng không cảm thấy có chỗ nào không hợp lý.

Mà nghe được câu trả lời này của Trương Khải Linh, Diệp Phàm nhịn không được vỗ tay cho hắn ở trong lòng.

Người khác nếu không thích nói chuyện, đó có khả năng là do hoảng sợ.

Nhưng Tiểu Ca không thích nói chuyện, đó là phần tử khủng bố xã giao thuần túy.

Lúc này, khi hầu như tất cả mọi người vẫn còn đang hoang mang vì lớp sương mù dày đặc trong cổ mộ, Diệp Phàm một mình nhìn về phía những cổ thi đã biến thành tống tử nằm ngổn ngang trên mặt đất.

Hắn ở trong lòng âm thầm thở dài một hơi, từ từ nhắm hai mắt lại.

Tuy rằng đại đa số ở đây hẳn đều là oan hồn, tính chất không giống với anh linh hắn từng tiễn đưa trong mộ Vương Mãng trước đó.

Oan hồn khó tiễn hơn anh linh, nhưng đã nhìn thấy những ký ức này, Diệp Phàm sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Hơn nữa, Diệp Phàm lại nhìn nguyên nhân tử vong chí mạng của những cổ thi này, oan hồn ở đây so với anh linh trong mộ Vương Mãng càng thích hợp với chú ngữ này hơn một chút.

Siêu độ xong đám oan hồn này, hắn cũng phải tranh thủ thời gian, tìm biện pháp có thể đi ra ngoài.

Cũng không thể để toại nguyện cái cổ mộ này, thật sự phải chết một nửa số người mới chịu mở cửa mộ thất ra.

Hắn, Diệp Phàm sống hai đời, đã sớm học được cách tự mình đứng lên, thứ mình muốn thì tự mình đi lấy.

Hắn nhắm mắt lại lần nữa, khí trầm đan điền, ngưng thần tĩnh khí, đôi môi mấp máy thật nhanh. "Thái Thượng sắc lệnh, siêu nhữ cô hồn, quỷ mị nhất thiết, tứ sinh triêm ân." "Hữu đầu giả siêu, vô đầu giả thăng, thương thù đao sát, khiêu thủy huyền thằng." Kinh văn vừa xuất, tất cả cổ thi trong mộ thất, bất kể là ở trong quan tài hay ngoài quan tài, bất kể là đã bị giải quyết hay được ánh sáng xanh của quan tài đồng cứu mạng, toàn bộ đều tỏa ra ánh sáng vàng mãnh liệt.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người tại hiện trường đều trợn tròn mắt.

Ngay cả Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh, trên mặt hai người đều khó giấu được vẻ chấn động. "Minh tử ám tử, oan khúc khuất vong, trái chủ oan gia, thảo mệnh nhị lang." "Quỵ ngô đài tiền, bát

quái phóng quang, trạm khảm nhi xuất, siêu sinh tha phương." Diệp Phàm đang niệm, Trương Khải Linh chợt quay đầu nhìn về phía quan tài thanh đồng, các thành viên khác của đội khảo cổ cũng lập tức phát hiện sự thay đổi của quan tài thanh đồng kia.

Chỉ thấy, bên trong cỗ quan tài thanh đồng kia, lúc này thế mà cũng đang phát ra ánh sáng vàng vô cùng chói mắt!

Khắp nơi đều là ánh sáng vàng, đã trực tiếp che lấp hoàn toàn ánh sáng màu xanh u lục, quỷ dị mà cỗ quan tài thanh đồng phát ra!

Mà điều này cũng chứng minh, cỗ quan tài thanh đồng này, bọn họ vẫn là phải mở ra, bên trong có thi thể!

Các thành viên đội khảo cổ Kinh Đô từng tận mắt nhìn thấy cảnh tượng này, đây chính là thủ đoạn Diệp Phàm dùng lúc siêu độ cho anh linh ngự lâm quân trong hành lang dài ở mộ Vương Mãng!

Mà những người khác cũng đã sớm thông qua đoạn phát lại trực tiếp tuy không nét lắm cũng chẳng chuyên nghiệp lắm kia, nhìn thấy danh trường diện như vậy.

Các thành viên đội khảo cổ đều có chút kích động.

Nếu Diệp Phàm có thể siêu độ thành công cho cả cổ thi trong quan tài, vậy thì cái quan tài này cơ bản có thể xác định là an toàn trăm phần trăm rồi!

Tuy nhiên.

Diệp Phàm cũng không niệm hết kinh chú.

Hắn chợt mở mắt.

Theo khoảnh khắc hắn mở mắt ra, trên cả mặt tường thanh đồng phía sau cũng chợt tỏa ra mảng lớn lục quang.

Mảng lục quang kia phạm vi lớn hơn rất nhiều so với lục quang

tỏa ra trên quan tài thanh đồng, gần như trong nháy mắt liền bao trùm cả mộ thất trong một loại không khí vô cùng âm sâm. "Bọn họ bị nhốt ở đây." Nói xong, Diệp Phàm nhìn về phía bức tường thanh đồng kia.

Hắn ý thức được chính mình vừa rồi đã bỏ qua một thứ quan trọng nhường nào.

Tuy rằng bức tường thanh đồng này thật sự vô cùng hùng vĩ, cả một mặt tường đặt ở đây cũng vô cùng khó tin.

Nhưng sự chú ý của bọn họ gần như đều bị hàng ngàn, thậm chí hai bên cộng lại phải đến hàng vạn cỗ quan tài phía trước thu hút.

Đặc biệt là khi hắn nhìn thấy quan tài thanh đồng, trong bóng tối gần như liếc mắt một cái liền nhận ra điêu khắc trên quan tài thanh đồng.

Cho nên sự chú ý của hắn thực ra vẫn luôn đặt trên cỗ quan tài thanh đồng này.

Những hình ảnh bày ra ngay trước mắt, kích thích trực tiếp đến nhãn cầu bọn họ, khiến hắn và các thành viên khác của đội khảo cổ, thậm chí là cả hai cao thủ trong mộ là Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh, đều bỏ qua bức tường thanh đồng này.

Đây là nhân tố trực tiếp dẫn đến việc bọn họ không thể không hành động chia tách ở hai bên!

Sau khi cả gian mộ thất bị ánh sáng xanh này bao trùm, bầu không khí trở nên càng thêm quỷ dị.

Rất rõ ràng, hiệu quả như vậy tuyệt đối không phải sức người, ít nhất là tuyệt đối không phải sức của tuyệt đại bộ phận con người có thể thao túng được.

Các thành viên đội khảo cổ không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Mạc Hồng Hiên cảm thán nói: "Trước kia chỉ là nghe nói, văn vật thời Đường quý khí, văn vật thời Tống nhã nhặn, văn vật thời Nguyên đa nguyên, văn vật thời Thanh Minh tinh mỹ." "Nhưng những văn vật này dù trân quý tinh mỹ đến đâu, đều là có thể định giá." "Mà tính ngược về trước nữa, đặc biệt là Tiên Tần, Hạ Thương Tây Chu, văn vật những thời đại này, đã là bảo vật vô giá rồi." Bạch Trường Minh cũng cảm thán nói: "Đúng vậy, trong truyền thuyết, những niên đại này chính là có thần khí đấy!" Lúc này, bên cạnh bọn họ cũng có không ít.

Ví dụ như Kinh Trập trong tay Trương Khải Linh, ví dụ như Thiên Cơ Tán thiên biến vạn hóa và Hắc Kim Cổ Đao nặng không thể lường trong tay Diệp Phàm.

Cùng với cả một mặt tường thanh đồng này!

Đồng thời, các thành viên đội khảo cổ cũng cùng lúc ý thức được một vấn đề.

Chương 204

Nếu tác dụng của bức tường thanh đồng này còn là giam cầm linh hồn những thi thể này ở đây, vậy thì nguyên nhân những thi thể này ở đây không phải là bị đưa vào một cách vô cớ.

Thậm chí, đều không đơn giản là hủy thi diệt tích.

Diệp Phàm nhíu mày thật sâu, nói: "Bức tường này cho tôi cảm giác rất quen thuộc." Lưu Bác Văn nghe vậy, lập tức chấn kinh nói: "Đại ca, có phải trước đây anh cũng từng tới nơi này, sau đó nhớ ra rồi không?" Diệp Phàm nhìn Lưu Bác Văn một cái, thầm nghĩ cách nói của mình tuy đúng là có chút không thỏa đáng, nhưng cũng không nên liên tưởng đến việc mình từng tới nơi này chứ.

Trước kia mình vẫn luôn càng đi càng xa trên con đường thi cao học, trông rất giống dáng vẻ rảnh rỗi sinh nông nổi sẽ chạy tới cổ mộ chơi đùa sao?

Hắn có chút không hiểu nổi năng lực liên tưởng thần kỳ này của Lưu Bác Văn.

Nhưng mà, điều hắn không biết là.

Lúc này, các thành viên đội khảo cổ hầu như đều có suy đoán và suy nghĩ như vậy.

Ngay cả Trương Khải Linh vẫn luôn cực kỳ ăn ý với hắn, suy nghĩ lúc này cũng là đang nghĩ xem trước kia Diệp Phàm có phải cũng từng tới nơi này hay không.

Thậm chí còn có chút không vui: Nếu trước kia Diệp Phàm cũng từng tới nơi này, tại loại cổ mộ yêu cầu ít nhất phải là hai người mới có thể tiến vào này...

Khi đó lúc bọn họ không có mặt, lại là ai cùng Diệp Phàm đi vào đây?

Nghĩ đến đây, Trương Khải Linh lại nhịn không được trở nên ngưng trọng.

Hắn nghĩ mình từng nhất định đã gặp qua Diệp Phàm, Diệp Phàm mang lại cho hắn một loại cảm giác quen thuộc không thể hình dung, hơn nữa Diệp Phàm thực sự biết quá nhiều chuyện về hắn.

Vậy rốt cuộc mình đã gặp Diệp Phàm lần đầu tiên vào lúc nào?

Trương Khải Linh không nhìn nội dung trên thiết bị livestream, mà là hơi nhắm mắt lại, từ sâu trong linh hồn cảm nhận sự rung động của linh hồn vô cùng quen thuộc với mình này.

Một bên khác.

Sau khi thầm phàn nàn về tư duy thần kỳ của Lưu Bác Văn trong lòng, Diệp Phàm lắc đầu, nói: "Tôi nói không phải loại quen thuộc này." "Tôi là nói, cảm giác mà bức tường này mang lại cho tôi." "Rất giống với lúc trước ở tiền điện, đạo bùa chú màu tím trên nóc mộ kia." Nghe vậy, Lưu Bác Văn gật đầu cái hiểu cái không, nói: "Đúng ha, đạo bùa tím kia hình như cũng là muốn giữ linh hồn trong mộ này lại đây." "Bức tường thanh đồng này, mục đích cũng là muốn nhốt tất cả linh hồn của những cổ thi này ở đây." "Ngay cả siêu độ cũng không có cách nào siêu độ." "Vốn dĩ đa phần đều là vì bị liên lụy mà chết oan, hiện tại thế mà ngay cả linh hồn cũng không thể được yên ổn." Lưu Bác Văn nói, cũng nhịn không được nhíu mày, lộ ra biểu tình có chút trầm trọng vô cùng không phù hợp với cái đầu não đơn giản của cậu ta, nói: "Rốt cuộc là người nào, vì cái gì mới có thể làm ra chuyện tàn nhẫn như vậy chứ, ngay cả người chết cũng không buông tha." "Nhưng người chết rốt cuộc còn có thể làm gì chứ?

Người chết cũng không thể toàn bộ bò từ trong mộ mình ra tạo

phản." "Cho dù là để củng cố địa vị thống trị của mình, cũng không nên làm ra thủ đoạn tàn nhẫn như vậy chứ." Ánh mắt Diệp Phàm cũng theo đó lạnh xuống, đặc biệt là sau khi tận mắt nhìn thấy ký ức trước khi chết của một số cổ thi.

Ngữ khí của hắn có chút lạnh, khí tràng xung quanh cũng theo đó tụt xuống mấy độ C: "Đối với một số người mà nói, người chết có lẽ là im như ve sầu mùa đông, hóa thành tro bụi, chuyện cũ quên lãng, chỉ còn cái xác rỗng." "Nhưng đối với một số người đặc biệt mà nói, có đôi khi, người chết dùng tốt hơn người sống." Lưu Bác Văn ý thức được đại ca nhà mình lúc này cũng hiếm thấy tức giận, lập tức hỏi: "Là người đặc biệt nào vậy đại ca?" Diệp Phàm cũng không biết người đặc biệt này cụ thể là ai, nhưng hắn biết, người có thủ đoạn lợi dụng cả một mặt tường thanh đồng này, tuyệt đối không phải tồn tại bình thường.

Hơn nữa, người có thể có suy nghĩ vây khốn hàng vạn linh hồn ở đây để hoàn thành một mục đích nào đó, cũng tuyệt đối không phải là người có tâm tư thuần lương gì.

Diệp Phàm chậm rãi thở ra một hơi, nói: "Không biết." "Nhưng tìm tiếp, thì nhất định sẽ có manh mối." Hắn lạnh lùng nhìn bức tường thanh đồng kia, nói: "Hắn không giấu được đâu." Ngữ khí khi Diệp Phàm nói câu này rất lạnh, nhưng lại khiến các thành viên đội khảo cổ khi nghe thấy câu này không nhịn được nảy sinh một loại cảm giác nhiệt huyết sôi trào.

Lúc bọn họ tiến vào cổ mộ này, sĩ khí vốn có đã sắp bị cái hải để mộ này mài mòn hết rồi.

Sự chênh lệch như lạch trời so với người xưa, khiến bọn họ từ khoảnh khắc bước vào, liền không nhịn được nảy sinh suy nghĩ kiểu như: "Ở trong ngôi mộ thế này, có thể sống sót đi ra ngoài đã là rất tốt

rồi", "Ở trong cổ mộ thế này, thua cũng là rất bình thường".

Nhưng hiện tại, một câu "Hắn không giấu được đâu" của Diệp Phàm, khiến mọi người trong nháy mắt lấy lại niềm tin nhất định phải tìm ra chân tướng.

Loại chênh lệch như lạch trời kia, lúc này dường như đã được một loại tín niệm mạnh mẽ bắc lên bậc thang. "Tiểu Diệp tiểu ca nói hay lắm!

Chúng ta nhất định sẽ tìm ra chân tướng cổ mộ này!" "Tuy chín chết vẫn chưa hối!" "Không sai, tìm kiếm chân tướng lịch sử, vốn dĩ chính là nghĩa vụ của đội khảo cổ chúng ta!" Trương Cường từ phía sau nhìn bóng lưng Diệp Phàm.

Từ trong mộ Vương Mãng bắt đầu, anh ta đã quen chăm chú nhìn cái bóng lưng nếu so với các đội viên của anh ta thì cũng không tính là khôi ngô này.

Nhưng mỗi lần nhìn thấy bóng lưng này, anh ta đều có thể nhìn thấy tín niệm mạnh mẽ trên đó.

Rõ ràng là chiều cao cũng xêm xêm bọn họ, thậm chí so với những đội viên to con kia, bóng lưng Diệp Phàm còn nhỏ hơn vài vòng.

Nhưng anh ta luôn nhịn không được đi ngước nhìn bóng lưng này, trên người thiếu niên này ẩn chứa một cỗ sức mạnh có thể khiến người ta ngưỡng vọng!

Trương Cường cũng mở miệng, đối diện với bóng lưng kia, kiên định nói: "Vạn chết không từ." Đồng thời, khán giả trong phòng livestream cũng bị bầu không khí này cảm nhiễm mãnh liệt. "Cháy lên rồi các huynh đệ!" "Không biết vì sao, nhìn thấy Tiểu Diệp tộc trưởng nói như vậy, trong lòng tôi liền đặc biệt yên tâm!" "Có sao nói vậy, nếu có người như Tiểu Diệp tộc trưởng ở đây, cho dù là bảo tôi lên

núi đao xuống biển lửa, tôi cũng tuyệt đối không ch từ nan!" "Loại cảm giác tín niệm này quá mạnh!" "Đây chính là uy nghiêm của tộc trưởng sao, tôi thật sự ngộ rồi!" "Tiểu Diệp tộc trưởng đại hào online!" "Tôi hiện tại tuyên bố Tiểu Diệp tộc trưởng chính là người 'A' nhất toàn trường!

Tiếng ông xã này tôi xin gọi trước!" "Tiểu Diệp tộc trưởng chẳng lẽ không phải vẫn luôn là người 'A' nhất toàn trường sao?

Diệp A chính là thần vĩnh viễn!" "Ngọa tào, tôi hiện tại đều muốn xuống biển hành động cùng đội khảo cổ, nhưng mà tôi thật sự không xứng với 'Dream Team'!" Trong cổ mộ.

Diệp Phàm quay đầu nhìn thoáng qua quan tài thanh đồng, lại quay đầu đối diện với cả một mặt tường thanh đồng này.

Nhìn cả gian mộ thất đều bị lục quang bao trùm, lạnh lùng phun tào một câu: "Bích ba thiên khoảnh, lục ý thao thiên." (Sóng biếc ngàn dặm, sắc xanh ngập trời).

Sau đó, đi về phía bức tường thanh đồng.

Lưu Bác Văn ở phía sau lon ton đi theo, cảm giác câu nói này của đại ca nhà mình thực sự là có ý khác.

Nhưng mà, đại ca sao có thể mở loại vui đùa này chứ?

Nhất định là kẻ phàm tục như cậu ta nghĩ nhiều rồi.

Đồng thời, các giáo sư già của đội khảo cổ đi theo phía sau lại bị câu nói bỗng nhiên thốt ra này của Diệp Phàm thu hút sự chú ý.

Bích ba thiên khoảnh, lục ý thao thiên?

Diệp Phàm sao lại đột nhiên thốt ra một câu như vậy?

Đặc biệt là mấy vị giáo sư già vẫn luôn trầm tư, lại càng nhìn nhau đầy thâm ý.

Bạch Trường Minh nhỏ giọng nói: "Tôi nghĩ, trọng điểm nhất định là nằm ở chữ 'Lục' (Xanh) này, dù sao cả hai câu đều nhấn mạnh chữ 'Lục'." Một vị giáo sư già bên cạnh ông nói: "Cũng có khả năng nói là lớn nha." "'Thiên khoảnh', 'Thao thiên', hai từ này đặt cùng một chỗ dùng, vậy thì không phải lớn bình thường đâu." Mấy người trầm tư một lát, thực sự là nghĩ không ra dụng ý rõ ràng trong đó.

Bạch Trường Minh thở dài một hơi, nói: "Tóm lại, Tiểu Diệp tiểu hữu nói như vậy, nhất định là có đạo lý của cậu ấy." "Nếu cần thiết, thời cơ đến rồi, cậu ấy tự nhiên sẽ nói cho chúng ta biết." Mấy vị giáo sư đều gật đầu đầy thâm ý, cho rằng câu nói này khá có lý.

Cùng lúc đó, trong đầu Diệp Phàm xuất hiện thanh âm nhắc nhở quen thuộc của hệ thống. [Đinh!

Hành vi "đoạt măng" (châm chọc/cà khịa) của ký chủ phù hợp với nhân vật Diệp Bất Tu, độ hoàn nguyên +5%, độ hoàn nguyên hiện tại là 15%, điểm số tương ứng đã nhân 15% ném lên người ký chủ.] [Chúc mừng ký chủ, nhận được phần thưởng hệ thống.] [Đinh!

Thiên Cơ Tán thăng cấp, tiến hóa ra hình thái ám khí, trong cán ô chứa ngàn mũi tên đinh, cánh ô có thể xuất hiện lưỡi dao, chém sắt như chém bùn, nắm giữ chiêu thức Long Ngẩng Đầu.] Bản thân Diệp Phàm tự nhiên biết vừa rồi mình đã đoạt cái măng gì của gấu trúc lớn.

Chỉ là trước kia loại phun tào này đều là hoàn thành ở trong lòng, đây vẫn là một trong số ít lần nói thẳng thừng ra ngoài.

Xem ra muốn hoàn nguyên Diệp Bất Tu, phun tào thì phải nói ra.

Có măng, phải đoạt thật.

Nghĩ như vậy, Diệp Phàm đứng trước mặt tường thanh đồng, ngẩng đầu nhìn bích họa bên trên.

Trước đó sự chú ý của hắn bị Thần Đồ Úc Lũy trên quan tài thanh

đồng phía trước thu hút, mới lơ là bích họa trên tường thanh đồng.

Theo lý mà nói, lúc ấy hắn cũng nên nhìn hình ảnh ghi chép trên bích họa thanh đồng trước tiên.

Diện tích tường thanh đồng rất lớn, nối liền cả gian mộ thất.

Diệp Phàm đứng ở vị trí cách tường thanh đồng khoảng ba mét, bởi vì vấn đề góc nhìn, có thể nhìn thấy khoảng cách kéo dài sang hai bên tầm tám mét.

Xa hơn nữa, bởi vì điểm mù thị giác theo định lý Pytago khoa học, cho dù sở hữu thị lực tuyệt đối như Hắc Hạt Tử, cũng bắt buộc phải di chuyển mới có thể nhìn thấy.

Mà ở một bên khác của mộ thất nơi Diệp Phàm đứng, đám người Trương Khải Linh cũng đã đến trước mặt tường thanh đồng.

Nhìn một lúc, Bạch Trường Minh nói: "Bích họa bên trên này, hình như là một câu chuyện thần thoại." "Nhưng hẳn không phải câu chuyện thần thoại lưu hành trong dân gian, được chúng ta biết rõ." "Cảm giác thoạt nhìn, cứ như là một hoạt động tế tự vậy, nhân vật bên trong chắc là thân phận nô lệ, đang cõng một khối đồ vật gì đó, đi về một hướng." Nói xong, Bạch Trường Minh nhịn không được nhíu mày: "Diện tích bức tường thanh đồng này thực sự quá lớn, hơn nữa chúng ta đều chỉ có thể nhìn thấy một nửa, vô cùng khó phán đoán." "Nhưng chỉ nhìn phong cách này, đây không phải phong cách nghệ thuật thời Minh, hẳn là bích họa nguyên bản của cổ mộ Tần triều này." Một bên khác, Mạc Hồng Hiên nói: "Bích họa này chẳng lẽ là miêu tả cảnh tượng lúc tu sửa ngôi cổ mộ này sao?" Diệp Phàm vẫn luôn không nói chuyện, nhưng theo hắn thấy, nội dung trên bích họa không phải cảnh tượng lúc tu sửa cổ mộ.

Chương 205

Hắn yên lặng rảo bước sang hai bên.

Trên tường thanh đồng này là một bức thuần bích họa, không có bất kỳ ghi chép bằng văn tự nào.

Cho nên hắn bắt buộc phải xem hết cả bức bích họa, ít nhất là cả bức bích họa ở không gian hắn đang đứng, mới có thể khiến suy luận của mình càng thêm chính xác.

So với các đội viên xung quanh đang nóng lòng muốn biết nội dung bên trong bích họa, Diệp Phàm không kiêu không vội.

Hắn đi đến tận cùng một đầu của mộ thất trước, lại quay ngược lại, đi đến một đầu của bức tường băng.

Dưới chân như sinh gió, mất bảy tám phút.

Là tốc độ người bình thường ít nhất phải đạp xe đạp mới miễn cưỡng đuổi kịp.

Nhưng tốc độ Diệp Phàm tuy nhanh, lại đi vô cùng nhẹ nhàng, cảm giác mang lại cho người ta cứ như hắn chỉ là đang đơn thuần thưởng thức một triển lãm tranh vậy.

Nếu không phải có mấy đội viên ban đầu muốn đi theo Diệp Phàm ý thức được mình hình như hoàn toàn không đuổi kịp bước chân đối phương, bọn họ thậm chí đều không ý thức được Diệp Phàm thế mà lại dùng phương thức nhẹ nhàng như vậy, lại đi nhanh như thế!

Mà ở một bên khác của mộ thất, đầu bên kia của tường băng, Trương Khải Linh cũng đi rất nhanh.

Để có thể nhìn kỹ bích họa trên tường thanh đồng, hắn cũng không để Kinh Trập đưa hắn thuấn di.

Mặc dù như vậy, nhưng cũng không có ai đuổi kịp tốc độ của hắn.

Mạc Hồng Hiên đi được hai bước liền từ bỏ ý định này, bắt đầu tự mình dùng tiết tấu của mình để xem bích họa trên bức tường thanh đồng này.

Khâu Ninh và Viện Ca thì dừng lại khi Trương Khải Linh đã cách bọn họ mấy mét, quyết định nhận rõ hiện thực.

Hách Liên Tĩnh đã sớm hợp tác với Trương Khải Linh nhiều năm nên vô cùng quen thuộc tác phong của hắn, ngay từ đầu đã không hề động đậy bước nào.

Khi tất cả thành viên bị tường băng chia cắt ở hai bên đều đang nhìn tường thanh đồng ở không gian bên mình, chỉ có Hách Liên Tĩnh vô cùng khác người, kiếm tẩu thiên phong nhìn hình ảnh trên thiết bị livestream.

Trong hình ảnh, Trương Khải Linh và Diệp Phàm ở hai bên đều bỏ lại các đội viên một đoạn khoảng cách, hai người giống như hạc giữa bầy gà đi ở phía trước.

Chỉ có điều khí chất hai người lại có chỗ khác biệt.

Khí tràng Trương Khải Linh băng lãnh, là đang bài xích tất cả mọi thứ xung quanh.

Mà khí tràng Diệp Phàm cũng lãnh thanh, lại càng có chút thu hút tất cả mọi thứ xung quanh.

Ý thức được điểm này, Hách Liên Tĩnh âm thầm nói một câu "đáng ghét" trong lòng.

Đây chính là ưu thế bẩm sinh sao?

Hắn rốt cục quay đầu nhìn thoáng qua Trương Khải Linh.

Khi nhìn thấy khuôn mặt lạnh băng kia, Hách Liên Tĩnh lại quay

đầu nhìn về phía thiết bị livestream, làm một công tác xây dựng tâm lý mạnh mẽ: Mệnh ta do ta không do trời!

Mà trên thiết bị, ngoại trừ hình ảnh hai bên, còn có mưa đạn dày đặc gần như che kín màn hình video. "Tôi không hiểu, thần tiên đi đường đều như thế này sao?

Nếu không phải có các đội viên làm vật tham chiếu, tôi thật sự không nhìn ra Khải Linh tiểu ca và Tiểu Diệp tộc trưởng đi nhanh như vậy." "Cười chết, Khải Linh tiểu ca và Tiểu Diệp tộc trưởng đó là đi quá nhanh sao?

Đó mịa nó là bay quá thấp đấy." "Chúng ta: Đi.

Tiểu Diệp tộc trưởng, Khải Linh tiểu ca: Bay.

Hắc gia: Vu hồ, cất cánh." "Cứu mạng, bạn có lễ phép không thế?

Tưởng Hắc gia không xem đạn mạc à?" "Bạn chỉ cần nhìn sang phân cảnh khác một cái, là có thể thấy Hắc gia hiện tại cũng đang xem thiết bị livestream đấy được không." "Không tồi, Hắc gia đã ba ngày không đánh tôi." "Hắc gia ngay từ đầu đã không định đi theo Khải Linh tiểu ca, có thể thấy được là đã sớm biết sự tình sẽ phát triển như thế này rồi." "Hắc gia: 《 Quen rồi 》." "Chúng ta hãy nói xem, có hay không một loại khả năng, trong mắt Hắc gia, đi theo Đại Ách Ba xem tường thanh đồng không thơm bằng ngắm Tiểu Ách Ba đi đường tiên khí phiêu phiêu?" "《 Đại Tiểu Ách Ba đáng tin cậy của tôi 》 Hách Liên Tĩnh." Hách Liên Tĩnh nhìn nội dung trên đạn mạc, không khỏi nhướng mày, sờ sờ cằm mình.

Chính mình biểu hiện lộ liễu thế sao?

Đã đi đến một đầu của tường băng, Diệp Phàm dừng lại, mới thản nhiên mở miệng. "Tôi nghĩ, trên bích họa không phải quá trình xây dựng tòa cổ mộ này." Nghe thấy câu này của Diệp Phàm, các thành

viên đội khảo cổ, bất kể lúc này bọn họ đang bận rộn cái gì, đang thảo luận cái gì, toàn bộ đều yên tĩnh lại.

Mọi người nhìn về phía Diệp Phàm, trong ánh mắt đều viết: Cậu ấy ra tay rồi!

Cậu ấy mở miệng rồi!

Diệp Phàm tiếp tục nói: "Nội dung trên bích họa, hẳn là lai lịch của bức tường thanh đồng này, và quan tài thanh đồng phía trước." Một bên khác, Trương Khải Linh không nói gì, nhưng cũng gật gật đầu.

Hách Liên Tĩnh cũng rốt cục rời khỏi trước mặt thiết bị livestream, đi đến bên cạnh Trương Khải Linh, dùng thanh âm chỉ có hai người nghe được, thần bí hề hề hỏi: "Lai lịch tường thanh đồng?" Trương Khải Linh nhìn hắn gật gật đầu, ý là Diệp Phàm nói không sai.

Diệp Phàm nhìn bích họa trên tường thanh đồng.

Bích họa trên bức tường thanh đồng này ghi chép lại, quả thực là một công trình vô cùng to lớn.

Nhân vật trên bích họa có người cúi đầu đi đường, trên lưng đè nặng vật gì đó hình cành cây trùng trùng điệp điệp.

Có thì là hai người hợp tác khiêng một cái đòn gánh, giữa đòn gánh trói các loại gia súc.

Còn có người ở phía sau nhận lấy cành nha vận chuyển vào trong một cái ao khổng lồ.

Lại nhìn về phía trước, ở chỗ tường băng, đây là bích họa một nửa cây đại thụ chọc trời, một nửa kia, ở bên kia tường băng.

Cũng chính là trên tường thanh đồng ở mộ thất bên phía Trương Khải Linh.

Mặt bị băng phong kín mít không nhìn thấy tường này, chia đều cả gian mộ thất thành hai phần.

Bao gồm cả bích họa trên tường thanh đồng này.

Cây đại thụ trên bích họa cũng bị chia làm hai phần từ giữa.

Cây đại thụ thoạt nhìn cành lá xum xuê, thậm chí là đã đến mức độ vô cùng phù phiếm.

Cành cây bình thường nếu đã nhiều đến mức độ này, nhất định sẽ vì để cây mọc tráng kiện hơn, cũng như để cây mọc cao hơn, mà cắt tỉa bớt những chạc cây dư thừa, chỉ biết tranh giành dưỡng liệu với những cành cây hữu dụng.

Tuổi thọ của cây như vậy cũng sẽ dài hơn.

Nhưng cây đại thụ trên bích họa này, lại giống như dáng vẻ chưa từng trải qua cắt tỉa.

Hơn nữa trên cái cây này, nói là cành lá xum xuê cũng không chính xác.

Bởi vì nếu nhìn kỹ qua sẽ phát hiện, trên cây này chỉ có cành cây, cũng không có lá cây.

Treo mật mật ma ma bên trên cành cây, thoạt nhìn dường như là thứ sắm vai lá cây, thực ra là từng chiếc chuông lục giác treo ở trên đó.

Dưới gốc cây đại thụ này, vây quanh chi chít những người đang quỳ lạy, còn có người càng đến gần cây đại thụ này, thì nằm trên mặt đất với đủ loại tư thế.

Thoạt nhìn không có bất kỳ ý thức chủ quan nào, tứ chi tùy tiện loạn xạ, rất rõ ràng đã không còn năng lực khống chế cơ bắp.

Toàn bộ đều là thi thể.

Thi thể như vậy, ít nhất có hàng ngàn hàng vạn.

Những người khiêng các loại gia súc kia, cũng chính là đang tiến về phía cây đại thụ này.

Người đang quỳ lạy có người đang áp mặt xuống đất, có người đang ngẩng đầu nhìn cây đại thụ kia.

Chương 206

Tuy rằng bích họa cũng không tinh xảo, nhưng người làm ra bức bích họa này lại cố ý vẽ biểu cảm của những người ngẩng đầu lên này vô cùng chi tiết, đã chi tiết đến mức độ hiển nhiên vô cùng lạc quẻ trên bức bích họa có thủ pháp khá thô ráp lại đơn giản như vậy rồi.

Có thể thấy được người làm ra bức bích họa này muốn biểu đạt cảm xúc của những người này đến nhường nào.

Biểu cảm của một số người là chờ mong, hai đường kẻ đại biểu cho lông mày dương lên thật cao, hai mắt trợn thật tròn, khóe miệng cũng nhếch lên thật cao.

Là một loại biểu cảm vô cùng phù phiếm.

Còn biểu cảm của một số người, lại là một loại cực đoan khác.

Ánh mắt bọn họ né tránh, hai đường kẻ đại biểu lông mày bị vặn thành hình dạng vô cùng kỳ quái, cả tư thế đều là trạng thái co rúm.

Thoạt nhìn dường như vô cùng sợ hãi thứ gì đó tồn tại trên cây này, vô cùng khiến bọn họ kinh khủng.

Ngoại trừ hai loại tình huống vô cùng cực đoan này, còn có một loại người.

Biểu cảm trên mặt bọn họ vô cùng mờ mịt, hai đường kẻ đại biểu lông mày phẳng lì, mắt chỉ dùng hai vòng tròn thay thế, miệng cũng là một đường kẻ không có bất kỳ độ cong nào.

Thoạt nhìn cứ như là đã không còn bất kỳ sự biểu đạt cảm xúc nào.

Nếu không phải tác giả thiết kế bích họa này đã biểu đạt hai loại cảm xúc cực đoan kia một cách chuẩn xác như vậy, Diệp Phàm còn

tưởng rằng điêu khắc những người này thành cái dạng này, là tác giả đang "bãi lạn" (làm cho có/buông xuôi).

Bất quá, nếu đặt trong hoàn cảnh bình thường, lượng công việc như vậy, tác giả bãi lạn, không muốn làm nữa.

Nhưng mà.

Đây cũng không phải ở trong hoàn cảnh bình thường.

Cái cây này, Diệp Phàm có thể nhận ra vô cùng rõ ràng, Thanh Đồng Thần Thụ treo đầy chuông lục giác!

Ba loại người này, sở dĩ có ba loại phản ứng như vậy, cũng chính là bởi vì cái cây này là Thanh Đồng Thần Thụ.

Một bên, Bạch Trường Minh hít một hơi, nói: "Nếu nói, hình ảnh trên bích họa ghi lại là quá trình kiến tạo bức tường thanh đồng này." "Vậy những người này đang bê, chẳng lẽ là quặng thanh đồng sao?" "Hơn nữa tại sao những người này phải mô bái cái cây này chứ?" Bạch Trường Minh nói xong mấy vấn đề này, các thành viên đội khảo cổ cũng nhao nhao nghị luận.

Vấn đề được thảo luận, cũng xêm xêm những vấn đề giống Bạch Trường Minh. "Cái cây này có quan hệ gì với luyện thanh đồng chứ?" "Kỹ thuật dã luyện thanh đồng thực sự là thất truyền quá lâu rồi, cho dù là dùng kỹ thuật hiện tại, cũng căn bản không hoàn nguyên được thủ đoạn dã luyện thanh đồng năm đó." "Chẳng phải nói rất nhiều thanh đồng khí đều là thần khí năm đó sao, thần khí dã luyện, khả năng chính là còn cần phong cách riêng?" Lưu Bác Văn ngửa đầu nhìn cây thanh đồng kia, sờ sờ cằm, nói: "Sẽ không phải, cái cây lớn như vậy, chính là củi lửa để dã luyện thanh đồng chứ." Cậu ta chỉ chỉ về phía tường thanh đồng ở bên kia, người trên bích họa phía xa đang ôm cành nha của những cái cây này đi về một hướng: "Người bên kia chính là ôm cành cây của cái cây này đi về một bên phải không?"

"Mấu chốt của dã luyện thanh đồng thần khí, có phải chính là nằm ở loại củi lửa đặc định này không?" "Dù sao người thời đó, cũng không có mỏ than, muốn luyện ra một bức tường thanh đồng lớn như vậy, quả thực cần củi lửa vô cùng chịu cháy mới được." Ngay sau đó, Diệp Phàm lắc đầu, nói: "Đây không phải củi đun." "Đây là một cây Thanh Đồng Thần Thụ." Nghe Diệp Phàm nói như vậy, các thành viên đội khảo cổ toàn bộ đều không khỏi hít ngược một hơi khí lạnh.

Tất cả mọi người ở hai bên đều dùng một loại biểu cảm vô cùng khó tin nhìn về phía nửa cây thanh đồng có thể nhìn thấy ở không gian mình đang đứng.

Trong đội ngũ không ngừng truyền ra thanh âm cảm thán nho nhỏ. "Cái cây lớn như vậy, thế mà là cây thanh đồng?!" "Có thể nung thành tường thanh đồng thì đã rất ly phổ rồi, cái cây lớn thế này, hẳn không thể là luyện ra được đâu nhỉ!

Cũng không tìm thấy cái khuôn đúc lớn thế này nha!" "Cho dù là khoa học kỹ thuật hiện tại, cho dù nguyên liệu không phải là thanh đồng, cũng rất khó làm thành một cái cây lớn như vậy rồi!" "Cây thanh đồng thì thôi đi, thế mà còn là Thần Thụ!

Cái này chắc không phải là tự mình mọc ra từ trong đất chứ!" Cùng lúc đó, thông qua cảnh quay trực tiếp bao quát cả hai bên không gian, khán giả trong phòng livestream cũng đã hoàn toàn bị hình ảnh trên màn hình làm cho chấn động.

Dòng bình luận trôi qua, một mảng cảm thán. "Vãi chưởng, đừng nói là dùng dược liệu gì để tạo ra một cây cổ thụ chọc trời như vậy, cho dù là cây bình thường tự mọc ra thì cũng phải mất cả ngàn tám trăm năm ấy chứ?" "Cái này thật sự phải dùng từ 'thần tích' để hình dung rồi!" "Vãi, vậy là tao thật sự không tin trên thế giới này trước kia từng có thần tiên rồi." "Đừng nói trước kia, bây giờ chẳng phải có ba

vị 'thần sống' đang đứng ngay trước mắt chúng ta sao?

Mọi người nói có đúng không, Tiểu tộc trưởng Diệp?" "Cái cây này có phải có truyền thuyết gì không?

Người bên dưới dường như đều đang quỳ lạy nó." "Trên cây hình như toàn là chuông, cái này là tồn tại thực sự sao?

Không thể nào mấy cái chuông này cũng là tự mọc ra từ trên cây chứ?" "Cây thanh đồng như vậy, thật sự tồn tại sao?" "Tiểu tộc trưởng Diệp nói, bích họa vẽ lại quá trình đúc bức tường thanh đồng này.

Chẳng lẽ, cái cây này thực ra không phải nhiên liệu, mà là nguyên liệu sao?!" "Vãi, hơn hai ngàn năm trước, rốt cuộc Đại Việt của chúng ta lúc đó là một sự tồn tại thần kỳ đến mức nào vậy!" "Tôi cảm thấy, mấy ngàn năm nay, con người có một số thứ xác thực là đang tiến hóa, nhưng có một số thứ, kỳ thực là đang thoái hóa đi." "Cho nên cái cổ mộ này, kỳ thực là thật sự có thần tích nhỉ!" "Tôi càng tò mò trong cái cổ mộ này rốt cuộc chôn ai, chẳng lẽ là Ngọc Hoàng Đại Đế?" Cùng lúc đó, Diệp Phàm cũng đang quan sát bức tường thanh đồng này.

Hắn tìm được tư liệu về nó trong 'Bách khoa toàn thư về các loài vật dị trân': [Tường thanh đồng: Được nung chảy từ Cây thần thanh đồng.] [Cây thanh đồng, lấy nguyên mẫu là cây Phù Tang, nơi Thái Dương nữ thần Hi Hòa đại thần đánh xe cho con trai Kim Ô của bà bay lên.] [Cũng được cho là cánh cửa liên thông Thần giới, Nhân gian, Minh giới, chỉ là Đại Nghệ đứng ở trên bắn mặt trời, đạp gãy nó, nên ba giới Nhân - Thần - Minh mới khó liên lạc.] [Cây thần thanh đồng, có hiệu lực thẩm phán.] [Người bình thường ở gần sẽ đạt được năng lực vật chất hóa, nhưng cũng sẽ gây ảnh hưởng đến cơ thể.

Một nửa số người sẽ bị Cây thần thanh đồng nhiếp lấy linh hồn,

linh hồn sẽ bị vĩnh viễn giam cầm tại đây, không thể rời đi.] [Tường thanh đồng trải qua nung đúc cùng với cải tạo về sau, đã mất đi năng lực vật chất hóa, nhưng từ trường bức xạ ra y nguyên vẫn có năng lực thẩm phán.] [Tại đây, tường thanh đồng có thể cố hồn, luyện thi.] Xem xong tư liệu mà 'Bách khoa toàn thư' cung cấp, Diệp Phàm khẽ nhíu mày.

Hắn cũng xác thực có chút chấn động khi biết Cây thần thanh đồng như vậy là chân thực tồn tại.

Trong lòng thầm nghĩ, xem ra có một số truyền thuyết sở dĩ tồn tại, cũng không chỉ đơn thuần là do con người dựa vào trí tưởng tượng phong phú của mình mà ức đoán ra.

Nếu như không có nguyên mẫu tồn tại, thì cho dù trí tưởng tượng của nhân loại có phong phú đến đâu, cũng sẽ không thể huyễn tưởng ra những câu chuyện thần thoại và truyền thuyết cụ thể, chi tiết đến mức này.

Chỉ cần là tất cả những gì trong lịch sử, thì luôn luôn có dấu vết để lần theo.

Nhưng mà, nguyên nhân khiến hắn nhíu mày, không chỉ đơn giản là cảm thán về lai lịch của bức tường và sự tồn tại của Cây thần thanh đồng trong thần thoại.

Hắn còn có chút nghi hoặc, nguyên nhân bức tường thanh đồng này ở đây, rốt cuộc là gì.

Nếu nói là vì những con 'hắc mao tống tử' kia, thì nói thế nào cũng có chút đại tài tiểu dụng.

Luyện thi sao?

Gần cả vạn thi thể chồng chất cùng một chỗ, cho dù không có bức tường thanh đồng này, chỉ cần dựa vào thi khí tích tụ qua năm tháng,

cũng đủ để khiến đám thi thể này toàn bộ vùng dậy trá hình rồi.

Cố hồn ư?

Cổ mộ này ẩn sâu dưới đáy biển, nếu không phải con thuyền quỷ dị kia trôi dạt lên mặt biển, e rằng căn bản sẽ không có ai nghĩ đến dưới đáy biển thế này còn tồn tại một cổ mộ.

Bên ngoài không có người vào, ngay cửa vào trên đỉnh mộ lại có một đạo 'Tử chỉ' chuyên dành cho người chết xem.

Trừ phi đám tống tử này thật sự đã luyện hóa thành tinh quái ghê gớm lắm.

Bằng không, e rằng không có bức tường này, đám người kia cũng tuyệt đối không đi ra khỏi cổ mộ được.

Hơn nữa, rất rõ ràng là lục quang bên trong quan tài thanh đồng cũng đủ để chế ngự đám tống tử sau khi thi biến.

Cho dù là vì cố hồn, lại vì sao còn muốn dựng một bức tường thanh đồng ở đây?

Nghĩ như vậy, Diệp Phàm lại quay đầu nhìn thoáng qua đám cổ thi phía sau và cái quan tài thanh đồng kia.

Chợt, Diệp Phàm ý thức được mình vừa rồi đã nghĩ sai hướng!

Bức tường thanh đồng này rất rõ ràng là thứ vốn có của cái 'vỏ' cổ mộ này.

Mà đám cổ thi kia chỉ là Minh Thành Tổ không biết xuất phát từ mục đích gì mà thả vào, cũng là muốn mượn cái 'vỏ' này mà thôi.

Vậy thì mục đích tồn tại ban đầu của bức tường này, không phải là vì đám cổ thi kia.

Bức tường thanh đồng này bản thân muốn luyện thi, cố hồn, vốn dĩ hẳn là dành cho 'chính chủ' nằm bên trong quan tài thanh đồng kia!

Nghĩ thông suốt điểm này, Diệp Phàm mãnh liệt quay đầu nhìn về phía quan tài thanh đồng.

Người ban đầu xây dựng nên ngôi cổ mộ này rốt cuộc là sợ hãi người trong mộ đến mức nào, hoặc là sợ thứ gì đó sẽ thoát ra?

Cửa vào đã hạ một đạo 'Tử chỉ', trong gian mộ thất này lại còn không tiếc hao phí lượng lớn chi phí mà nhân loại gần như không có cách nào đạt tới, dựng lên một bức tường thanh đồng như vậy!

Ngay tại khoảnh khắc Diệp Phàm quay đầu lại, lục quang truyền ra từ bên trong bức tường thanh đồng giống như bóng đèn bị đoản mạch, chớp tắt hai cái.

Sau khi chớp hai cái, lại sáng lên hai giây, rồi triệt để tắt ngúm.

Cả gian mộ thất giống như bỗng nhiên bị tắt đi lớp kính lọc âm gian vậy.

Kính lọc âm gian màu xanh lục vừa tắt, khiến các thành viên đội khảo cổ đang ở trong đó chợt thở phào nhẹ nhõm.

Chương 207

Trong không gian bị lục quang bao trùm như vừa rồi, cho dù không có chuyện gì xảy ra, chỉ đơn thuần ở trong hoàn cảnh như vậy thôi cũng đủ gây ra áp lực tâm lý cực kỳ nghiêm trọng cho bọn họ.

Tại một bên khác của bức tường băng, Trương Khải Linh sau khi luồng lục quang kia biến mất, lại khẽ nhíu mày một cái thật sự rất khó nhận ra.

Lúc này, anh cũng như phát hiện ra điều gì, bỗng nhiên quay đầu, nhìn về phía quan tài thanh đồng.

Trong màn hình livestream, xuất hiện một hình ảnh như vậy.

Hình ảnh không có bất kỳ quái vật nào, nhưng lại khiến tất cả khán giả đang xem livestream không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Chỉ thấy trong hình, gần như tất cả mọi người đều dồn sự chú ý vào bức tường thanh đồng kia, biểu cảm trên mặt hoặc là chấn động, hoặc là cảm thán, cũng có sự hoảng sợ trước mối đe dọa chưa biết của bức tường.

Những dòng bình luận lướt nhanh trên màn hình cũng hầu như đều đang cảm thán về sự tình liên quan đến tường thanh đồng.

Cảnh tượng này giống như đang hô ứng với phản ứng của những người đối diện với Cây thần thanh đồng trên bích họa vậy.

Cực kỳ quỷ dị, nhưng lại làm cho người ta cảm thấy dường như nên là như thế.

Mà một trái một phải, chỉ có hai người Diệp Phàm và Trương Khải Linh, lúc này lại dời tầm mắt quay đầu nhìn về hướng hoàn toàn khác với tất cả mọi người.

Phá vỡ sự hài hòa thống nhất lại quỷ dị này.

Hai người phá vỡ sự cân bằng quỷ dị đó cũng làm cho khán giả phòng livestream chợt tỉnh táo lại trong nháy mắt. "Vãi, vừa rồi có một khoảnh khắc cảm giác như cả người đều bị bức tường thanh đồng kia hút hồn, không biết mình đang ở đâu nữa." "Tôi cũng thế!

Giống như bị ma chướng vậy, may mà so với tường thanh đồng, tôi thích ngắm trai đẹp hơn." "Cho nên cảm tạ Tiểu tộc trưởng Diệp và Tiểu Ca Khải Linh hai người đẹp trai như vậy?" "Một vẻ đẹp khá là hữu dụng." "Chưa bao giờ cảm thấy biết ơn vì bản thân là một đứa mê trai như bây giờ." "Có sao nói vậy, tuy rằng tôi vẫn luôn tâng bốc sự ăn ý giữa Tiểu tộc trưởng Diệp và Tiểu Ca, nhưng mỗi lần nhìn thấy đều phải chấn động một lần a!" "Hai người căn bản không nhìn thấy tình huống của đối phương lúc này đâu nhỉ, thế mà còn có thể đồng bộ như vậy!" "Không biết thì hỏi, trên thế giới này thật sự tồn tại kiểu 'dùng chung não' như vậy sao?" "Tôi có thể nào có được một Tiểu tộc trưởng Diệp vừa có thực lực vừa có nhan sắc, tuy lạnh lùng nhưng thập phần ôn nhu thiện lương không?" "Vấn đề này, bạn đoán xem cái máy tính nói thế nào?" "Thưa thầy bài này em biết làm!

Máy tính nói: Quy Linh!

Quy Linh!

Quy Linh! (Về không/Về với Khải Linh)" "Cười chết, máy tính cũng biết CP này nên 'cắn' thế nào, thế mà còn có người vọng tưởng Tiểu tộc trưởng Diệp?

Cho nên tôi xin phép ôm Hắc gia đi trước đây." "Tiểu tộc trưởng Diệp và Tiểu Ca sao đều nhìn quan tài thanh đồng thế, chẳng lẽ quan tài này có vấn đề gì rồi à?" "Tiên tri, lôi ra ngoài chém." Cùng lúc đó.

Trong cổ mộ.

Các thành viên đội khảo cổ sau khi thở phào một hơi, lại không có thêm phản ứng gì khác.

Thậm chí bọn họ rõ ràng đang ở trong cổ mộ, lại không có một ai chú ý tới phản ứng của Diệp Phàm và Trương Khải Linh bên cạnh hiện tại không giống với bọn họ.

Chợt.

Nắp quan tài thanh đồng kia giống như bỗng nhiên mất đi sức mạnh hút chặt trên quan tài, đổ thẳng về phía trước.

Diệp Phàm thấy thế, có chút kinh ngạc nhướng mày.

Thầm nghĩ, không phải chứ, cái thể chất 'Tà môn' này thật sự tà hồ như vậy sao?

Chính mình mới hoàn nguyên nhân vật Ngô Tà được khoảng 50%, cái thể chất 'gặp quan tài là mở' này đã đến trình độ này rồi hả?

Hắn thật sự chỉ đứng từ xa nhìn một cái mà thôi a!

Chẳng lẽ ban đầu, lúc hắn - Diệp Phàm vừa tiếp cận quan tài thanh đồng thì quan tài không mở ra ngay, chính là sự tôn trọng lớn nhất đối với 50% độ hoàn nguyên còn thiếu sao?

Diệp Phàm ở trong lòng tâm phục khẩu phục giơ ngón tay cái cho nhân vật Ngô Tà: Không hổ là cậu, Cửu Môn biên ngoại nhất môn, tà môn.

Tuy nhiên.

Mặc dù Diệp Phàm ở trong lòng oán thầm như vậy, nhưng tính cảnh giác lại không hề giảm xuống chút nào.

Ngay khi nắp quan tài vừa có chút động tĩnh, Thiên Cơ Tán trong tay đã chuẩn bị sẵn sàng.

Cùng lúc đó, bởi vì thiết bị livestream không ở bên cạnh, nên Diệp

Phàm lúc này không nhìn thấy tình huống đối diện, liền hô lên trong thiết bị liên lạc: "Tiểu Ca, Hắc Nhãn Kính!" "Diệp Phàm!" - Giọng nói của Trương Khải Linh vang lên ngay khi Diệp Phàm vừa định mở miệng.

Hai giọng nói va chạm vào nhau, sau đó song phương liền không nói thêm lời nào nữa.

Một là lúc này nắp quan tài đã mở, không tận mắt nhìn thấy thứ bên trong quan tài thanh đồng là gì, bọn họ cũng không có cách nào bảo đối phương chính xác nên làm gì.

Hai là, nghe thấy giọng nói của đối phương, bọn họ liền có thể xác định, hiện tại đối phương tuyệt đối không bị tường thanh đồng làm mê muội thần trí.

Vẫn đang trong trạng thái cảnh giác!

Sau một khắc.

Nắp quan tài thanh đồng rơi "rầm" một tiếng trầm trọng xuống đất.

Các thành viên khác của đội khảo cổ lại dường như căn bản coi như không nghe thấy âm thanh này, vẫn duy trì trạng thái vừa rồi của mình, ngẩng đầu nhìn về hướng bức tường thanh đồng.

Diệp Phàm nhìn về phía quan tài thanh đồng kia, phản ứng đầu tiên không khỏi có chút kinh ngạc.

Cái nắp quan tài này dường như chẳng những không chịu ảnh hưởng của bức tường vô hình do tường thanh đồng bức xạ ra, thậm chí cũng không chịu ảnh hưởng của bức tường băng đã có hình thái cố định.

Lúc này mặt điêu khắc Thần Đồ, Úc Lũy triều xuống dưới, đổ rạp trên mặt đất.

Nhưng nhìn qua, lại không phải là gãy đôi rồi đổ xuống.

Ít nhất nhìn như vậy, cái nắp quan tài này, ở giữa bức tường băng, vẫn là trạng thái hoàn chỉnh.

Trông cứ như là bức tường băng này chỉ đơn thuần khảm vào giữa cái nắp quan tài vậy.

Nếu lại dựng nắp quan tài này lên, e rằng nó hiện tại vẫn là trạng thái hoàn chỉnh.

Nhưng mà, cũng may.

Diệp Phàm trong khoảnh khắc nắp quan tài đổ xuống đã nhìn thoáng qua tường băng.

Hiện tại thứ để bọn họ còn có thể điều tiết nhiệt độ hai bên trong cái môi trường 'băng hỏa lưỡng trọng thiên' do bức tường vô hình tạo ra, có thể giúp duy trì sinh mệnh cho toàn bộ đội viên, chính là bức tường băng này, cũng không vì thế mà chịu ảnh hưởng phá hoại gì.

Có một khoảnh khắc, Diệp Phàm thậm chí hoài nghi cái nắp quan tài thanh đồng này bản thân nó căn bản chỉ là một loại giả tượng thị giác.

Chỉ là một tầng huyễn tượng mà thôi, bản thể căn bản không tồn tại.

Nhưng một khắc trước, âm thanh nắp quan tài đổ xuống đất lại chắc chắn, chân thực tồn tại.

Cho nên nhất thời Diệp Phàm cũng chỉ có thể quy nguyên nhân về sự thần kỳ của Cây thần thanh đồng.

Khoảnh khắc nắp quan tài rơi xuống đất, lại đè nát mấy cái quan tài đặt phía trước nó.

Trong hoàn cảnh như vậy, vụn gỗ và bụi bặm bay tứ tung, che

chắn tình huống bên trong quan tài.

Nhất thời không nhìn thấy bên trong rốt cuộc là tình huống gì, chính chủ bên trong rốt cuộc là người hay quỷ, Trương Khải Linh và Diệp Phàm đều theo bản năng nắm chặt vũ khí trong tay mình.

Bỗng nhiên, mi tâm hai người đồng thời nhíu lại.

Chỉ thấy, trong đám vụn gỗ và trần thổ bay tán loạn đang che chắn tình huống thực tế kia, bắn ra những thứ màu xanh lục, khô khốc hình xúc tu, hiện ra trạng thái phân tán.

Mục tiêu chỉ thẳng vào các thành viên đội khảo cổ đang nhìn chằm chằm bức tường thanh đồng!

Chương 208

Diệp Phàm nhíu mày, lập tức phát hiện ra đầu mối trong đó.

Nhiều xúc tu như vậy, không có một cái nào là nhắm vào hắn.

Vậy nguyên nhân chỉ có một.

Lúc này, sự khác biệt giữa hắn và các thành viên khảo cổ khác chính là ở chỗ, hắn không nhìn bức tường thanh đồng kia!

Diệp Phàm lập tức hét lên trong thiết bị liên lạc: "Đừng nhìn bức tường thanh đồng đó nữa!" Vừa hét, hắn vừa vận khí thế, vặn cán Thiên Cơ Tán trong tay.

Thần kỳ là, mọi người tuy đối với tiếng nắp quan tài rơi xuống đất ầm ầm không có phản ứng gì, nhưng lại có phản ứng với câu nói này của Diệp Phàm.

Các thành viên đội khảo cổ thậm chí ngay khoảnh khắc Diệp Phàm hét lên câu này liền bị kéo trở về thực tại.

Bất kể là nghe thấy trực tiếp tại hiện trường hay nghe qua thiết bị liên lạc, trong đầu tất cả đội viên chỉ có một ý niệm: Diệp Phàm không cho mình nhìn bức tường thanh đồng này!

Trong nháy mắt, các thành viên đội khảo cổ nghe tiếng liền quay đầu lại, theo bản năng nhìn về phía Diệp Phàm.

Mà vừa quay đầu, tất cả mọi người đều chợt trợn tròn hai mắt.

Lúc này, bọn họ mới biết trong khoảng thời gian mình nghi ngờ bị thất thần, phía sau đã xảy ra chuyện gì.

Cùng hoàn hồn quay đầu lại với các thành viên đội khảo cổ còn có nhiếp ảnh gia của tổ livestream.

Trong thời gian nghi ngờ bị thất thần vừa rồi, ống kính của bọn họ đều không hề di chuyển.

Vẫn luôn là trạng thái quay về phía trước.

Cho nên trong ống kính, chỉ có Diệp Phàm và Trương Khải Linh quay đầu lại nhìn màn hình, chứ không thấy bọn họ đang nhìn cái gì.

Khán giả xem livestream cũng chỉ dựa vào sự hiểu biết toàn cảnh cổ mộ trước đó, đoán ra hướng nhìn của bọn họ là quan tài thanh đồng phía sau.

Lúc này, ống kính của các nhiếp ảnh gia tổ livestream rốt cuộc cũng theo tiếng hét của Diệp Phàm mà quay đầu lại.

Các thành viên đội khảo cổ rốt cuộc đang đối mặt với cái gì, cuối cùng cũng khiến tất cả khán giả trong trạng thái cực kỳ chấn động mà ý thức được.

Chỉ thấy trong màn hình.

Diệp Phàm đưa lưng về phía các thành viên đội khảo cổ và bức tường thanh đồng kia, đối mặt với những thứ hình xúc tu khô khốc đang lao ra vun vút từ trong quan tài thanh đồng, chạy vọt tới.

Chắn ở phía trước nhất của đội khảo cổ theo hướng đối mặt lúc này của Diệp Phàm.

Bóng lưng hắn không hề có ý lui bước, kiên định như núi!

Nhìn thấy bóng lưng như vậy của Diệp Phàm, cho dù các thành viên đội khảo cổ biết những xúc tu màu xanh khô khốc đang lao tới mình kia là trí mạng, lại cũng không có một ai nảy sinh ý niệm đào tẩu.

Sau một khắc, cánh tay của bóng lưng Diệp Phàm dường như khẽ động.

Chỉ dựa vào động tác nhỏ này, mọi người căn bản không nhìn ra Diệp Phàm rốt cuộc đã làm gì.

Nhưng mà, khi những xúc tu khô khốc màu xanh kia vượt qua người hắn, mấy chục lưỡi dao lóe ngân quang lấy Diệp Phàm làm trung tâm, bay ra về hai phía thân thể hắn.

Trong không khí truyền đến âm thanh ma sát kim loại sắc bén, mà ngay khoảnh khắc lưỡi dao lóe hàn quang giao nhau với xúc tu khô khốc, cũng bắn ra hỏa quang màu trắng.

Những xúc tu màu xanh khô khốc kia, thế mà lại được làm bằng kim loại!

Mà Diệp Phàm ngay cái nhìn đầu tiên thấy đám xúc tu này, liền biết chân thân của chúng là vật gì nhờ 'Bách khoa toàn thư'. [Cành cây của Cây thần thanh đồng.] Những thứ này, chính là những cành cây chưa qua gia công của Cây thần thanh đồng!

Cánh của Thiên Cơ Tán trong tay Diệp Phàm mở ra, phi dao vừa nhận được sau khi hệ thống thăng cấp từ bên trong bay ra.

Phi dao sắc bén mà mạnh mẽ, thân dao lóe hàn quang, đuôi dao lại bởi vì xé rách không khí mà tạo ra một đường hồ quang đẹp mắt có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Những phi dao này đúng như hệ thống nói, chém sắt như bùn!

Cho dù những xúc tu này không phải thực vật bình thường mà là cành cây thanh đồng, những phi dao bay ra này cũng chém đứt toàn bộ chúng một cách gọn gàng.

Cành cây bị đứt rơi xuống đất, phát ra âm thanh kim loại lanh lảnh.

Mà phần còn lại phía sau, những cành cây thanh đồng vẫn còn nối liền với chủ thể, dường như cũng ý thức được thứ mình gặp phải lần này tuyệt đối không phải loại thiện lương gì.

Sau khi một đầu bị chém đứt, liền trong nháy mắt co rụt trở về.

Thấy cành cây co về, các thành viên đội khảo cổ bên phía hắn lập tức có cảm giác kiếp sau còn sống sót.

Đặc biệt là khi nghe thấy tiếng va chạm kim loại lanh lảnh lúc những dây leo kim loại kia rơi xuống đất, lại càng cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Mồ hôi lạnh trên trán thi nhau túa ra.

Bọn họ căn bản không dám tưởng tượng, nếu như không phải là Diệp Phàm, thì kết cục hiện tại của bọn họ sẽ là gì.

Sinh tử chỉ trong chớp mắt.

Những xúc tu kim loại vừa rồi tuyệt đối sẽ khiến bọn họ toàn quân bị diệt trong nháy mắt khi còn chưa kịp có trực giác gì!

Các thành viên đội khảo cổ không hẹn mà cùng muốn xích lại gần Diệp Phàm.

Nhưng Diệp Phàm không dừng lại tại chỗ quan sát cành cây thanh đồng rơi trên mặt đất.

Hắn quay đầu, đi về phía một nhân viên tổ livestream gần hắn nhất.

Nhân viên kia vốn cũng định đi về phía Diệp Phàm, nhưng lại thấy Diệp Phàm thế mà chủ động đi về phía mình.

Nhất thời, anh chàng nhiếp ảnh gia này có chút thụ sủng nhược kinh đứng tại chỗ, không biết nên phản ứng thế nào.

Lưu Bác Văn ở một bên, với tư cách là nhiếp ảnh gia chuyên dụng của Diệp Phàm bấy lâu nay, nhìn thấy Diệp Phàm thế mà đi về phía nhân viên khác của tổ livestream, ánh sáng trong mắt lập tức vụt tắt trong khoảnh khắc.

Bây giờ thì vô cùng hối hận, vô cùng hối hận vì mình thế mà không chạy tới.

Lúc này, Diệp Phàm không chú ý đến phản ứng của anh quay phim, hắn chỉ khẽ nhíu mày, nhìn vào màn hình trên thiết bị livestream.

Trong màn hình, chính là hiện trạng của các thành viên đội khảo cổ ở đối diện bức tường băng.

Lúc này, Trương Khải Linh đang thu thế, Kinh Trập trong tay còn phát ra ánh sáng lam tím vô cùng chói mắt, rất rõ ràng là trạng thái vừa mới hoạt động xong.

Mà sự chênh lệch độ dài ngắn của các cành cây thanh đồng trên mặt đất là vô cùng rõ ràng.

Rõ ràng không phải bị chém đứt trong một hơi, mà là có sự chênh lệch thứ tự trước sau ngắn ngủi.

Diệp Phàm biết, mặc dù biểu hiện dài ngắn không đều của cành cây thanh đồng trên mặt đất rất rõ ràng, nhìn qua chênh lệch cũng rất lớn, nhưng sai số thứ tự ngắn ngủi này nhất định là cực nhỏ.

Hắn rõ tốc độ của đám cành cây này, cũng rõ tốc độ của Trương Khải Linh khi cầm Kinh Trập.

Trong màn hình, Trương Khải Linh tuy đã thu thế, nhưng cũng không lập tức đứng lại.

Biểu cảm anh lãnh đạm, nhưng mi tâm khẽ nhíu, bước nhanh về phía thiết bị livestream.

Thông qua góc độ này, Diệp Phàm tuy không nhìn thấy Trương Khải Linh lúc này đang nhìn hình ảnh gì, nhưng hắn thấy mi tâm Trương Khải Linh đã giãn ra, ánh mắt nhìn vào màn hình thiết bị cũng trở nên ôn nhu hơn rất nhiều.

Mà hình ảnh này, khiến khán giả cả phòng livestream cũng trong nháy mắt sôi trào.

Chương 209

"Vãi vãi, Trương - Diệp pha này đúng là 'song hướng bôn phó' (cả hai cùng hướng về nhau) a!" "Cứu mạng, phản ứng đầu tiên sau khi giải quyết nguy cơ của cả hai người thế mà đều là đi xác nhận xem đối phương có an toàn không!

Chủ mộ ơi, ông nỡ lòng nào dùng tường ngăn cách hai con người như vậy sao?" "Trời sáng rồi, CP Cung Trường Khẩu Thập (Trương Diệp) của tôi lại gáy to." "Pha này là Trương - Diệp lên điểm cực mạnh a!" "Để chúng ta lớn tiếng hô lên âm thanh của máy tính nào: Quy Linh!

Quy Linh!

Quy Linh!" "Chia ra thì mỗi người làm vua a!

Hai huynh đệ này vừa rồi giải quyết đám xúc tu quả thực là quá đẹp trai!

Tôi trực tiếp quỳ xuống!" "Có mình tôi chú ý tới ánh mắt Tiểu Ca khi nhìn thấy video đã trở nên vô cùng ôn nhu rồi không a?" "Thiển thiển đại nhập (thử nhập vai) một chút: Giải quyết xong tất cả nguy hiểm lập tức đi xem vợ đang lo lắng, nhìn xong phát hiện vợ đã đang nhìn mình." "Cảm ơn, đã đại nhập, hiện tại đã đến bước sinh con rồi." "Không biết thì hỏi, cái gì mà tình huynh đệ, Trương Phi cũng sẽ dùng ánh mắt như vậy nhìn Lưu Bị sau khi giết địch xong sao?" "Không biết Trương Phi có thế không, phản chính Quan Nhị gia thì sẽ không." Nhanh chóng xác nhận sự an nguy của các thành viên đội khảo cổ đối diện, Diệp Phàm ngẩng đầu lên.

Hắn cảm giác mình vừa rồi hoảng hốt dường như nhìn thấy tên ba huynh đệ Lưu - Quan - Trương trong bình luận livestream.

Cũng cảm thấy sâu sắc mình cùng Tiểu Ca và Hách Liên Tĩnh quan hệ nên kết bái huynh đệ.

Nhưng ý niệm này cũng chỉ lóe lên trong chớp mắt rồi bị Diệp Phàm vứt bỏ.

Dù sao thì, thể chất của hai vị này chính là người già trăm tuổi mà không già, thân thể cường kiện ưu lương.

Nếu lập cái ước định gì mà 'không cầu sinh cùng ngày cùng tháng cùng năm, nhưng cầu chết cùng năm cùng tháng cùng ngày' với mình, chẳng phải là chịu thiệt lớn sao?

Tầm mắt Diệp Phàm vừa rời khỏi thiết bị livestream, các thành viên đội khảo cổ còn chưa kịp đi về phía hắn, một âm thanh liền truyền vào tai Diệp Phàm.

Âm thanh kia truyền ra từ hướng quan tài thanh đồng.

Nhơm nhớp, trầm trọng, cổ lão.

Nghe như là tiếng hít thở của con quái vật nào đó vừa mới thức tỉnh!

Lúc này, trước quan tài thanh đồng vẫn là một mảnh bụi bặm và vụn gỗ bay mù mịt, che khuất tầm mắt mọi người.

Bụi gỗ vừa nãy sắp tan đi thì khi cành cây thanh đồng rút về trong quan tài lại một lần nữa bị đánh tung lên.

Diệp Phàm ánh mắt nghiêm lại, đồng thời nhắc nhở trong thiết bị liên lạc: "Trong quan tài có thứ gì đó." "Đồ sống." Giọng nói của Hách Liên Tĩnh ngay sau đó liền truyền ra từ thiết bị liên lạc: "Đã rõ, Tiểu Diệp tử." Dường như để bù đắp việc vừa rồi chậm hơn Trương Khải Linh một bước trong việc xem tình hình bên phía Diệp Phàm, Hách Liên Tĩnh lại nhanh chóng bổ sung một câu: "Tiểu Diệp tử, chú ý an toàn." Sự thật là, hắn căn bản không cần đích thân đi xem phản ứng

của Diệp Phàm trên thiết bị livestream.

Chỉ cần nhìn phản ứng của Trương Khải Linh một cái, hắn liền có thể biết tình huống đối diện không có vấn đề.

Nhưng nghĩ đến việc mình chậm một bước, Hách Liên Tĩnh vẫn cảm thấy địa vị của mình trong cái 'gia đình ba người' này vẫn chưa đủ đặc biệt vững chắc.

Hắn ít nhất phải lao lao địa hạn mình vào trong cái 'gia đình' này.

Diệp Phàm nghe thấy giọng Hách Liên Tĩnh, theo bản năng gật đầu, nhưng lại một lần nữa ý thức được đối phương hiện tại cũng không thể nhìn thấy mình, bèn lên tiếng trả lời một câu: "Mọi người cũng vậy." Nghe thấy câu trả lời 'nhất thị đồng nhân' (coi như nhau) này của Diệp Phàm, Hách Liên Tĩnh vừa cười vừa lên đạn cho súng.

Thầm nghĩ 'mọi người cũng vậy', đúng là một kiểu dặn dò tiết kiệm năng lượng thật.

Nhưng mà, cậu có thể trông mong một khúc gỗ nhỏ sẽ nói gì với cậu chứ?

Cùng lúc đó, khi nghe thấy Diệp Phàm nói trong quan tài có vật sống, các thành viên đội bảo vệ ở cả hai bên không gian cũng lập tức cảnh giác.

Trương Cường lập tức vừa lên đạn, vừa nói với các đội viên của mình: "Anh em, trước giờ đều là Tiểu Ca và cậu Diệp bảo vệ chúng ta.

Hiện tại bên này chúng ta không giống bên phía chính quyền Tây Nam, chỉ có mình cậu Diệp là cố vấn, chúng ta có thể để cậu ấy một mình bảo vệ cả đám chúng ta, xông lên phía trước nhất không?" Các thành viên đội bảo vệ lập tức trả lời hùng hồn mạnh mẽ: "Không thể!" "Tuyệt đối không thể!" Rất nhanh, vài thành viên bảo vệ do

Trương Cường dẫn đầu đã đến bên cạnh Diệp Phàm.

Mà những thành viên còn lại, theo đội hình bọn họ đã huấn luyện cả ngàn lần, tạo thành một bức tường bảo vệ bên cạnh nhân viên đội khảo cổ.

Trương Cường cầm súng đứng bên cạnh Diệp Phàm, nói: "Cậu Diệp, để chúng tôi lên trước.

Trước khi đến tôi rõ ràng đã nói, nhất định sẽ không để cậu xông lên đầu tiên, kết quả vẫn cứ là cậu đứng ở phía trước nhất." Bản thân Diệp Phàm không có ý thức này, cũng không cố ý cứ luôn xông lên đầu tiên.

Từ khi trọng sinh đến nay, hắn luôn tự cho mình là người theo hệ phật.

Diệp Phàm mở miệng giải thích: "Chỉ là làm được thì làm thôi." Nghe Diệp Phàm dùng một câu hời hợt như vậy để bỏ qua cống hiến của mình đối với đội khảo cổ, ánh mắt Trương Cường khẽ động.

Anh ta nhìn về phía quan tài, bụi đất và vụn gỗ đang từ từ tan đi.

Mấy thành viên bảo vệ đứng phía trước cùng Diệp Phàm nuốt nước bọt, trong lòng bàn tay đều rịn ra chút mồ hôi lạnh.

Bỗng nhiên, Diệp Phàm nói trong thiết bị liên lạc: "Tiểu Ca, Hắc Nhãn Kính, nó chạy sang bên các anh rồi!" Trong thiết bị liên lạc cũng lập tức truyền đến tiếng trả lời của hai người: "Biết rồi." "Đã nhận ~" Các thành viên bảo vệ đứng bên cạnh Diệp Phàm nhất thời không hiểu câu nói này.

Chạy sang bên Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh?

Là nói, chỉ chạy sang đối diện thôi sao?

Tại sao không nói là chỉ có đối diện có, mà là chạy sang đối diện

rồi?

Trương Cường nhìn Diệp Phàm, hỏi: "Cậu Diệp, thứ này còn có thể đi qua đi lại à?

Trong này rốt cuộc chứa cái gì vậy?" Khi Trương Cường hỏi xong vấn đề này, bụi đất và vụn gỗ trước quan tài thanh đồng đã tan hết.

Mà bên trong, giống như Diệp Phàm nói, trống rỗng!

Lòng quan tài trống trải cũng theo đó lộ ra.

Bên trong cũng là chất liệu thanh đồng.

Trên vách quan tài khắc hoa văn phức tạp, có tính liên tục.

Hoa văn lồi ra vô cùng rõ ràng, điều này đối với cấu tạo của quan tài mà nói, vẫn là rất hiếm thấy, hoặc nói là vô cùng không hài hòa.

Quan tài giống như túi ngủ cho người chết, không ai lại làm đồ trang trí như vậy trong túi ngủ cả.

Thứ nhất, rất không cần thiết.

Trừ phi là cho người chết tự mình thưởng thức.

Trong tình huống đặc biệt, cũng sẽ dùng để bảo tồn bí mật mà chủ mộ muốn mang vào trong quan tài.

Nhưng nếu là như vậy, thì cũng nên là một số thông tin hình ảnh có ý nghĩa, hoặc là một loại ký hiệu mật ngữ nào đó.

Chứ không phải loại hoa văn liên quán vô nghĩa này.

Thứ hai, dấu vết nặng như vậy, đường vân lại lồi ra như vậy, quả thực giống như hàn mấy thanh thép trong túi ngủ của mình vậy.

Chỉ làm giảm chất lượng môi trường cư trú của người chết, giảm cảm nhận tử vong.

Nhìn thấy tình huống như vậy, Diệp Phàm khẽ nhíu mày.

Hắn không trả lời câu hỏi của Trương Cường.

Hắn vừa rồi chỉ là nghe thấy âm thanh trong quan tài, cho nên rút ra kết luận thứ bên trong đang đi sang phía đối diện.

Trước khi nhìn thấy thứ bên trong rốt cuộc là cái gì, hắn cũng không biết, chính chủ nằm trong này rốt cuộc là ai.

Cho nên hắn không có cách nào cho Trương Cường đáp án.

Nhưng chỉ dựa vào việc cái nắp quan tài thanh đồng này có thể xuyên qua tường băng đổ xuống mà vẫn giữ được hoàn chỉnh để xem xét, Diệp Phàm có một loại trực giác, thứ bên trong nhất định có thể thông qua con đường nào đó mà xuyên qua hai bên bức tường này.

Hoặc là bản thân nó vốn không sợ bức tường mà ngay cả chạm vào cũng không thể chạm này.

Hoặc là, có thứ gì đó làm môi giới.

Chương 210

Ví dụ như, quan tài thanh đồng phía trước.

Trương Cường không nhận được đáp án từ miệng Diệp Phàm, cũng không vội vã hỏi cho ra kết quả.

Anh ta đã có chút quen với việc Diệp Phàm thỉnh thoảng trầm mặc rồi.

Lo lắng cho tình huống đội khảo cổ đối diện, Trương Cường bước nhanh đến trước mặt một nhiếp ảnh gia gần họ nhất.

Mà các nhân viên đội khảo cổ phía sau cũng đều lo lắng xúm lại trước các thiết bị livestream còn lại.

Đập vào mắt đầu tiên, không phải là hoàn cảnh mộ thất đối diện, mà là màn hình đầy rẫy những dòng bình luận đã sôi trào bùng nổ.

Hiển nhiên, nhất định là đã xảy ra chuyện gì đó khiến khán giả đều cực kỳ chấn động. "Trời đất ơi, đây rốt cuộc là quái vật gì vậy!

Cũng quá kinh tởm rồi!" "Cứu mạng, bỏ tiền tấn xin đổi một đôi mắt chưa từng nhìn thấy con quái vật này!" "Thứ này thật sự sinh ra đã có thể lớn lên thành như vậy sao?

Đây thật sự là người biến thành hả?" "Thiết Tam Giác không thể tụ họp đông đủ tôi thật sự rất lo lắng a, làm sao bây giờ?" "Khi nhìn thấy điêu khắc Thần Đồ Úc Lũy trên nắp quan tài, tôi thật sự không ngờ chính chủ bên trong quan tài sẽ trông như thế này." "Đây là lừa đảo, đây là lừa đảo tàn nhẫn!" "Mới đầu gặp hào quang chết chóc, có √." "Tôi xem phim kinh dị cũng chưa từng thấy qua, một bờ vai mọc hai cái đầu thì thôi đi, thế mà còn có thể trên mỗi cái đầu đều có bốn mặt là mặt người!" Xuyên qua lớp bình luận (danmaku) dày đặc trên

màn hình, Trương Cường mới nhìn rõ ngôi mộ thất ở phía bên kia bức tường băng đang gặp phải chuyện gì.

Chỉ thấy toàn bộ khung hình có chút rung lắc, rất rõ ràng là nhân viên quay phim đang cầm máy di chuyển vị trí qua lại.

Hơn nữa, có lẽ do quá căng thẳng, dù đây là một nhiếp ảnh gia có tính chuyên nghiệp cực cao, nhưng đôi tay cầm máy cũng không còn vững vàng như bình thường.

Mặc dù vậy, người quay phim đang run rẩy vì sợ hãi này vẫn không quên kiến thức chuyên môn của mình.

Anh ta vẫn luôn ghi nhớ ai mới là nhân vật chính trong khung hình.

Ở vị trí bắt mắt nhất, cũng chính là vị trí tỷ lệ vàng, Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh đang đứng một trái một phải.

Và kẻ đang đối đầu với hai người họ là một thứ khiến Trương Cường nhìn qua đã cảm thấy da đầu tê dại.

Hoặc có thể gọi là quái nhân.

Chỉ thấy "người" kia toàn thân màu xanh lục, trông không khác gì màu của quan tài đồng thau, giống như cả người được phủ lên một lớp đồng vậy.

Có lẽ do ở trong ngôi mộ dưới đáy biển quanh năm suốt tháng, không khí ẩm ướt, nên trên người "quái nhân" này có những chỗ còn mọc lên lớp rỉ đồng vô cùng bắt mắt.

Thể xác của tên này vô cùng to lớn, chiều cao gần ba mét, vai rộng hơn một mét.

Và trên bờ vai rộng lớn đó, lại đang đỡ hai cái đầu song song.

Hai cái đầu dùng chung một cái cổ, kích thước bằng đầu đàn ông trưởng thành, chen chúc trên một cái cổ trông vô cùng chật chội.

Quỷ dị nhất chính là trên hai cái đầu này, bốn phía đều là mặt người!

Đằng trước, đằng sau, bên trái, bên phải, không có cái gọi là sau gáy, không có góc nghiêng, tất cả đều là những khuôn mặt với ngũ quan rõ ràng!

Bốn khuôn mặt dùng chung hai đôi tai, bên trong tai còn đang đùn ra càng nhiều rỉ đồng.

Thậm chí, bốn khuôn mặt trên một cái đầu còn có đặc điểm riêng biệt.

Ngũ quan cực kỳ rõ nét, độ nhận diện rất cao.

Trông cứ như thể được xé ra từ mặt của bốn người khác nhau, rồi chắp vá lại lên cái đầu này vậy!

Mà cái đầu mọc bốn mặt như thế lại không chỉ có một!

Cái đầu còn lại cũng mọc đầy mặt người y hệt!

Nhìn xuống dưới nữa, thân thể của tên quái "nhân" màu đồng này mọc hai hàng cánh tay, không sai, là hai hàng.

Trương Cường hít một ngụm khí lạnh đếm thử, phát hiện không thừa không thiếu, chính xác là tám đôi tay.

Trong đó sáu đôi mọc ở hai bên sườn, hai đôi còn lại không biết là do cơ thể hết chỗ hay có dụng ý khác mà lại mọc ở sau lưng.

Tiếp tục nhìn xuống dưới là hai cái chân vừa thô vừa dài.

Nhìn thấy hai cái chân này, Trương Cường mạc danh kỳ diệu thở phào nhẹ nhõm.

Khi nhìn thấy nửa thân trên của quái vật, cậu ta thực sự rất lo lắng sẽ nhìn thấy tám đôi chân ở bên dưới.

Cậu ta thật khó tưởng tượng nếu một người mọc mười sáu cái chân thì sẽ là cảnh tượng gì.

Lúc đi liệu có tự vấp ngã không?

Hay là sẽ đi nhanh hơn người hai chân?

Trương Cường hình dung cảnh đó trong đầu.

Một quái nhân toàn thân màu đồng, múa may mười sáu cánh tay, bên dưới là mười sáu cái chân đảo qua đảo lại chạy nhanh về phía cậu.

Tàn ảnh của mười sáu cái chân thay phiên nhau, trông cứ như một cái bánh xe vậy.

Cả cái tình cảnh ấy không chỉ là quỷ dị nữa, mà phần nhiều là buồn nôn.

Trương Cường không kìm được rùng mình, toát mồ hôi lạnh.

Trong đầu tưởng tượng mình đang lên đạn, nã một phát headshot vào con quái vật mười sáu chân màu đồng đang lăn như bánh xe về phía mình kia, cảm giác tương lai sẽ chẳng còn gì vui vẻ nữa.

Mà ngay lúc trong đầu cậu ta nã súng, bên tai cũng đồng thời vang lên hai tiếng súng thật.

Trương Cường vội vàng lắc đầu, xua mấy thứ kỳ quái linh tinh ra khỏi não, xốc lại tinh thần, nhíu mày nhìn vào màn hình livestream.

Hai tiếng súng đó truyền ra từ trong livestream.

Trong hình ảnh, cục diện thế chân vạc đã bắt đầu di chuyển nhanh chóng.

Người quay phim cũng vừa di chuyển trái phải, vừa nhanh chóng để ống kính bám sát những người đang chuyển động trong hình.

Chỉ thấy Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh vẫn giữ đội hình bao vây trước sau con quái vật màu đồng kia.

Hai phát súng vừa rồi chính là do Hách Liên Tĩnh bắn.

Một giây trước, con quái vật kia còn đang vung vẩy những cánh tay như chân rết lao về phía Trương Khải Linh.

Trương Khải Linh đang dụ quái vật về hướng ít thành viên đội khảo cổ nhất.

Khi quái vật vung tay về phía hắn, Trương Khải Linh nhanh chóng hạ thấp người, định né tránh cú đánh đó.

Nhưng ngay lập tức, hai cánh tay khác của nó đã mẫn cảm nhận ra hướng di chuyển của Trương Khải Linh.

Ngay khoảnh khắc hắn cúi người, lại có hai cánh tay đồng thời tấn công chuẩn xác vào hướng đó.

Trương Khải Linh hít nhanh một hơi, mi tâm nhíu lại, trực tiếp ngửa người ra sau, đổ người xuống với tư thế hạ eo (matrix) độ khó cao còn thấp hơn cả lúc nãy.

Đồng thời, hắn còn dùng một phương thức mà người thường hoàn toàn không thể làm được, giơ hai tay lên, Kinh Trập nằm ngang trong tay hắn.

Chỉ thấy thân đao Kinh Trập lóe sáng, đỡ lấy một đòn của quái vật màu đồng.

Khoảnh khắc Kinh Trập tiếp xúc với quái vật, thân đao phát ra ánh sáng lam tím càng thêm mãnh liệt.

Chương 211

Trên tám khuôn mặt của quái vật lộ ra vài biểu cảm khác nhau.

Có mấy mặt tỏ vẻ kinh ngạc, mấy đôi mắt đều nhìn về phía Trương Khải Linh từ các hướng khác nhau.

Có mấy mặt thì giận dữ, dường như không tin đòn đánh của mình lại bị chặn lại.

Còn có mấy mặt hoàn toàn ngơ ngác, dường như vẫn chưa biết vừa xảy ra chuyện gì.

Hai cái đầu chen chúc trên một cái cổ, xoay chuyển, dường như những khuôn mặt sau gáy cũng muốn xem thử đối thủ vừa rồi rốt cuộc là thứ gì.

Lúc này, Trương Khải Linh dường như cũng gặp phải tình huống khó hiểu.

Eo của hắn lúc này gần như dán sát mặt đất.

Mà hai tay vẫn giữ tư thế nắm chặt Kinh Trập.

Tư thế này hoàn toàn không mượn lực từ đôi tay để hoàn thành, mà đơn thuần dựa vào lực eo và sức mạnh cơ lõi kinh người của hắn!

Sau đó, hắn dùng cái tư thế mà người thường không thể nào hiểu nổi, hai tay lật ra sau, chống xuống phía sau đầu, thực hiện một cú lộn ngược (backflip).

Khoảnh khắc lộn người lên, hai chân hắn đá mạnh vào tay quái vật vừa đánh vào Kinh Trập.

Cùng lúc đó, Hách Liên Tĩnh nổ súng từ phía sau quái vật.

Hoặc có lẽ cũng không nên gọi là phía sau, bởi vì quái vật lúc này

cũng có hai khuôn mặt đang hướng về phía anh ta.

Hai viên đạn chuẩn xác bắn vào đôi mắt của quái vật màu đồng.

Một khuôn mặt kinh ngạc trong chớp mắt, kịp thời nhắm mắt lại, viên đạn bắn lên mí mắt nó, phát ra âm thanh như bắn vào kim loại, tóe ra tia lửa vàng.

Nhưng khuôn mặt khác, do vừa nãy mải nhìn Trương Khải Linh, không kịp nhắm mắt.

Viên đạn găm vào một con mắt, trên mắt quái vật lập tức chảy ra chất lỏng màu xanh lục, một đôi tay trên lưng ôm lấy mặt, phát ra tiếng gào thét đau đớn.

Hai phát súng của Hách Liên Tĩnh đã thu hút toàn bộ sự chú ý của con quái vật khổng lồ toàn thân xanh đồng về phía anh ta.

Quái vật xoay người tại chỗ, bàn chân đạp lên sàn phát ra tiếng vật nặng rơi xuống trầm đục.

Bụi bặm trên mặt đất vì động tác của con quái vật khổng lồ này mà bốc lên mù mịt.

Theo cú xoay người của nó, ngay cả các thành viên đội khảo cổ đứng cách một khoảng cũng cảm nhận được mặt đất rung chuyển nhẹ.

Nhưng đồng thời, hai phát súng của Hách Liên Tĩnh cũng khiến mọi người nhận ra một vấn đề.

Đạn trong tay họ căn bản không bắn thủng được da quái vật!

Ngay cả mí mắt trông có vẻ mỏng manh nhất, chỉ cần nó nhắm lại là đạn bị nảy ra!

Vậy thì toàn thân trên dưới trông như được cấu tạo từ đồng thau của nó chẳng phải là mình đồng da sắt, đao thương bất nhập sao?

Khâu Ninh cắn môi, nhíu mày thật chặt.

Đối mặt với loại quái vật phi nhân lực có thể hàng phục này, dường như mọi sự huấn luyện, học tập, mọi chiến thuật đúc kết qua hàng chục lần thực chiến của cô đều vô hiệu!

Nhưng là nhân viên bảo vệ đội khảo cổ, bọn họ tuyệt đối không được lùi bước nửa phân.

Hơn nữa, hiện tại Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh đã ở tiền tuyến, là đội viên bảo vệ, bọn họ càng không thể lùi.

Khâu Ninh phân phó cho các đội viên: "Tên này tuy nhìn có vẻ đao thương bất nhập, nhưng ngài Hách Liên đã cho chúng ta thấy điểm yếu của nó.

Đợi nó mở mắt, tấn công vào mắt!

Đội bảo vệ, không lùi một bước!" Cô vừa dứt lời, các đội viên bảo vệ cũng kiên định đáp lại: "Không lùi một bước!" Nói xong, cô dẫn theo vài đội viên đứng bên cạnh Trương Khải Linh.

Trương Khải Linh lúc này đã đứng thẳng người, khẽ nhíu mày nhìn quái vật màu đồng đang lao về phía Hách Liên Tĩnh.

Hách Liên Tĩnh vừa lùi lại phía sau, vừa nổ súng vào người quái vật.

Mỗi phát súng đều bắn vào những điểm yếu của con người bình thường.

Anh ta đang thăm dò điểm yếu trên người quái vật.

Nhưng đạn bắn vào mi tâm, vào cổ, vào tim, vào ngũ tạng lục phủ, thậm chí xếp đạn thành hình vòng cung...

Kết quả đều là va chạm với thân thể quái vật, tóe lửa rồi bị nảy ra.

Để lại một chút vết tích không đáng kể trên cơ thể nó đã là sự tôn

trọng cuối cùng dành cho tài thiện xạ bách phát bách trúng của Hách Liên Tĩnh rồi.

Hách Liên Tĩnh vừa đánh vừa lui, vỏ đạn dưới chân rơi rải rác một đường theo bước di chuyển của anh ta, nhưng không nhiều.

Mỗi phát bắn của anh ta đều rất chuẩn, không có phát nào bắn trượt cần bắn bồi.

Tốc độ của quái vật cũng rất nhanh, khi Hách Liên Tĩnh bắn phát cuối cùng, nó gần như đã áp sát trong vòng hai mét.

Anh ta ngừng bắn, trở tay rút một thanh đại khảm đao màu trắng bạc từ thắt lưng ra.

Trương Khải Linh nghe tiếng súng ngừng, lập tức nhíu mày nói với phía trước: "Hạt Tử (Mù), quay lại!" Hách Liên Tĩnh nghe thấy tiếng Trương Khải Linh, đầu tiên lẩm bẩm trong miệng vài câu chửi thề cực kỳ thiếu văn hóa, hoàn toàn không phù hợp để nói trước mặt đám trí thức thành thị này.

Sau đó, anh ta xoay thanh khảm đao bạc trong tay một vòng hoa đao, rồi vung mạnh một cách sắc bén.

Cổ tay cầm cán đao xoay chuyển, chắn ngang đao trước người, trả lời Trương Khải Linh: "Cái thứ xấu xí này chỉ có mắt là bắn thủng, nhưng phải đợi lúc nó mở mắt ra cơ.

Nhìn mà tởm hết cả người." Khi Hách Liên Tĩnh nói những lời này, anh ta vừa thở hổn hển vừa nhổ toẹt một bãi nước bọt sang bên cạnh, dường như thực sự rất ghét bỏ.

Đồng thời, anh ta cũng đã dùng khảm đao đỡ lấy cánh tay quái vật đang đập mạnh xuống.

Chỉ vừa tiếp xúc với hai cánh tay của nó, Hách Liên Tĩnh đã cảm nhận được sức mạnh quái dị này.

Đầu gối anh ta hơi khuỵu xuống, khóe miệng tuy vẫn cười nhưng hàm răng đã nghiến chặt.

Khâu Ninh và mấy đội viên bên cạnh thấy vậy, lập tức giương súng, chuẩn bị thu hút hỏa lực, kéo sự chú ý của quái vật về phía mình để giảm áp lực cho Hách Liên Tĩnh.

Trương Khải Linh thấy thế liền nói ngay: "Các người không phải đối thủ.

Đừng dẫn nó về phía này." Dẫn nó về nơi càng nhiều người thì số người phải lùi lại càng nhiều.

Khâu Ninh còn chưa kịp phản ứng, bên cạnh đã lóe lên ánh sáng xanh lam, Trương Khải Linh đã xuất hiện bên cạnh con quái vật phía trước.

Khâu Ninh lúc này mới nhận ra, Trương Khải Linh vừa rồi không hề có ý thương lượng, mà chỉ đơn giản là thông báo một tiếng.

Hành động này nếu là người khác làm có lẽ sẽ rất đáng ghét, khiến người ta khó chịu.

Nhưng đặt lên người Trương Khải Linh thì không những không gây phản cảm mà còn khiến người ta cảm thấy sự việc vốn dĩ nên như vậy.

Kẻ mạnh thực sự có thể khiến người khác tâm phục khẩu phục bằng hành động như thế.

Khâu Ninh tuy không tiếp tục nổ súng nhưng cũng không cùng đội viên lùi lại nửa bước.

Dù hiện tại không lên thêm phiền phức có lẽ là sự giúp đỡ lớn nhất cho Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh, nhưng là đội bảo vệ, họ cũng là một phòng tuyến của đội khảo cổ.

Trương Khải Linh xuất hiện sau lưng quái vật với vẻ mặt lạnh băng, nhảy vọt lên cao rồi vung đao chém xuống.

Chương 212

Đối với con quái vật mọc bốn mặt, việc đánh lén từ sau lưng hiển nhiên không hiệu quả mấy.

Đôi mắt sau gáy nó trợn trừng, khi Kinh Trập chém xuống, hai tay nó chắp lại, kẹp chặt lấy Kinh Trập.

Trương Khải Linh không hề hoảng loạn.

Một tay khác của hắn đã chuẩn bị sẵn tư thế đón đao.

Giây tiếp theo, Kinh Trập nhanh chóng biến mất trong đôi tay đang chắp lại của quái vật, xuất hiện ở tay kia của Trương Khải Linh.

Sự phối hợp giữa hai tay của một người còn vượt xa sự phối hợp của một con quái vật có nhiều mặt nhiều tay.

Đặc biệt khi người đó là Trương Khải Linh.

Chỉ thấy Trương Khải Linh nhanh như chớp giật, Kinh Trập đổi từ tay phải sang tay trái, không phân biệt thuận tay nào.

Tay trái cũng có thể vung đao nhanh gọn dứt khoát, Kinh Trập mang theo ánh sáng lam tím trong nháy mắt rạch qua hai đôi mắt trên hai khuôn mặt sau gáy quái vật.

Quái vật thậm chí không kịp nhắm mắt, đôi mắt ban đầu bị Hách Liên Tĩnh bắn xuyên lại lần nữa thảm thương dính thêm đòn "tai bay vạ gió".

Nó phát ra tiếng kêu đau đớn, không màng đến Hách Liên Tĩnh đang đối đầu phía trước (người rõ ràng đã rơi vào thế hạ phong), đau đớn dùng đầy tay để tìm kiếm bốn con mắt sau gáy hai cái đầu.

Hách Liên Tĩnh nhân cơ hội này vung khảm đao, chém ra một tia

lửa chói mắt trên cánh tay quái vật, rồi lăn một vòng thoát ra ngoài.

Mọi người không nhìn thấy sự chật vật của Hách Liên Tĩnh khi đối đầu trực diện, chỉ thấy Hắc gia lăn ra, phanh lại vững vàng, quỳ một gối, khảm đao chống xuống đất để giữ thăng bằng, trông vô cùng soái khí.

Lúc này, trong phòng livestream, sau khi con quái vật xuất hiện từ quan tài gây chấn động vì ngoại hình cực kỳ hạ lưu và âm gian, thì phản ứng và thao tác của "Nam Hạt Bắc Ách" khi đối mặt với nó lại một lần nữa khiến khán giả sôi sục. "Vãi chưởng, cảnh này thật sự là tôi không mất tiền cũng xem được sao?" "Anh em, hãy gõ câu 'Thiết Tam Giác phân ra mỗi người làm vua, hợp lại cái thế vô song' lên màn hình đi!" "Khải Linh Tiểu Ca và Hắc gia cũng quá soái rồi, các trai đẹp đừng 'tiêu thụ nội bộ' được không, em cũng muốn!" "Cô nhìn xem mình có đánh lại cái anh đeo gùi kia không đã." "Cô nhìn xem mình có đánh lại cái anh đeo Hắc Kim Cổ Đao kia không đã." "Cô nhìn xem mình có đánh lại cái anh xăm hình Kỳ Lân kia không đã." "Chẳng lẽ không nên nhân lúc khúc gỗ kia chưa biết yêu, tranh thủ cướp hai vị này về tay sao?" "Lầu trên đi ngủ hết đi, trong mơ cái gì cũng có, các người nói cứ như quên mất hai người này tiêu chuẩn kép thế nào ấy." "Danh trường mặt: Sự tích <Không tiện>." "Danh trường mặt: Sự tích <Chắc chắn là tên Tống tử kia già mà không nên nết>." "Mấy hạt lạc rồi mà say dữ vậy." "Vãi chưởng, hóa ra Hắc gia không chỉ là xạ thủ, ảnh còn là đao khách, soái thực sự." Cùng lúc đó, ở bên kia bức tường băng, các thành viên đội khảo cổ chính thức của Kinh Đô cũng đang toàn thần quán chú nhìn tình hình đối diện qua thiết bị livestream.

Hai hàng lông mày rậm của Hắc Hùng nhíu chặt lại, giữa hai đầu lông mày hằn sâu thành hình chữ Xuyên: "Vãi, đây là cái thứ gì vậy?" Cái này thực sự là đẻ ra từ bụng mẹ sao?" Lưu Bác Văn cũng chép miệng, nói: "Có sao nói vậy, lúc đầu nhìn thấy nắp quan tài tôi đã thực

sự mong đợi bên trong là hai môn thần đẹp trai.

Nhưng hiện tại cái này...

Đây hoàn toàn là lừa đảo!

Đây là lừa đảo à!

Chủ mộ này, cái lão già khốn khiếp đó xấu tính thật." Triệu Trạch Minh bên cạnh nhìn cậu ta với vẻ mặt phức tạp, lịch sự hỏi một cách uyển chuyển: "Khi cậu bắt đầu mong đợi bên trong là trai đẹp, cậu có cảm thấy bản thân mình có chỗ nào không đúng không?" Lưu Bác Văn không nghe ra ẩn ý trong câu nói của Triệu Trạch Minh, nghi hoặc nhìn hắn: "Chẳng lẽ người bình thường lại mong đợi bên trong là một con quái vật xấu xí mọc hai đầu bốn mặt à?

Cậu không phải thực sự mong đợi thế chứ?" Lưu Bác Văn bỗng dùng ánh mắt vô cùng đồng cảm nhìn Triệu Trạch Minh: "Học bá à, cho dù hoa khôi vì mục tiêu cao như lạch trời là đại ca phía trước mà khiến cậu mất cơ hội cạnh tranh, cậu cũng không nên biến thái đến mức này chứ?" Mặt Triệu Trạch Minh trắng bệch, rồi chuyển sang màu xanh mét.

Hắn nhìn Lưu Bác Văn, nhất thời không biết nên nói gì với tên ngốc này.

Thậm chí có rất nhiều khoảnh khắc, hắn nghi ngờ Lưu Bác Văn dựa vào cái gì mà thi đỗ vào đại học khảo cổ Kinh Đô hàng đầu Đại Việt này.

Chẳng lẽ tên ngốc này là con ông cháu cha (quan hệ hộ)?

Lưu Bác Văn thấy sắc mặt Triệu Trạch Minh thay đổi, không khỏi ngạc nhiên.

Cậu ta há miệng một cách cường điệu: "Học bá à, tôi nói ra cậu đừng sợ nhé." Triệu Trạch Minh nghiến răng nghiến lợi rặn ra một

chữ: "Nói." Lưu Bác Văn bảo: "Cậu nói xem, con quái vật tám mặt kia có lây không nhỉ?

Ngộ nhỡ đây là một loại bệnh, lây vào rồi thì có khi nào cũng khiến người khác mọc ra hai cái đầu, tám cái mặt, cao ba mét hơn cả Yao Ming (Diêu Minh) không?" Triệu Trạch Minh không hiểu: "Nói tiếng người đi." Lưu Bác Văn thẳng thừng: "Tôi thấy sắc mặt cậu đã bị con quái vật kia lây qua màn hình rồi đấy, xanh lè rồi." Kính mắt của Triệu Trạch Minh suýt chút nữa vỡ nát ngay trước mắt.

Là một thư sinh, lần đầu tiên trong đời Triệu Trạch Minh nảy sinh ý nghĩ muốn giải quyết vấn đề bằng bạo lực.

Nhưng cơn giận và hành vi bạo lực sắp bộc phát của hắn đã bị tiếng hét hoảng loạn xung quanh cắt ngang. "Vãi chưởng!

Cái thứ đó chạy về phía chúng ta rồi!" "Nhanh!

Đội hình đâu!

Bày ra!" "Sao nó còn biết chạy qua chạy lại thế!" Triệu Trạch Minh và Lưu Bác Văn chưa kịp nhìn xem chuyện gì xảy ra thì đã bị người bên cạnh đẩy lùi về phía sau.

Hai người nhất thời không biết nên nhìn vào màn hình xem đối diện xảy ra chuyện gì, hay nhìn xem phía mình đang có chuyện gì.

Cùng lúc đó, tiếng nói lo lắng của vài người truyền qua thiết bị livestream và bộ đàm bằng cả hai kênh âm thanh. "Diệp Phàm, cẩn thận!" "Tiểu Diệp tử, nó qua chỗ cậu rồi!" Dễ phân biệt nhất là giọng của Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh.

Trong đó còn có tiếng dặn dò của Khâu Ninh cho Trương Cường và tiếng kinh hô của mấy vị giáo sư già.

Cùng lúc đó, Diệp Phàm đã đứng trước hàng ngũ. "Đợi đã lâu rồi." Hắn thu hồi Thiên Cơ Tán vừa dùng để phi đao chém cành cây đồng,

cán ô tự động dài ra hai khúc, đầu ô trồi lên mũi thương sắc nhọn.

Lúc này, chiếc Thiên Cơ Tán trong tay Diệp Phàm nghiễm nhiên đã biến thành một cây ngân thương.

Mà bóng lưng của Diệp Phàm còn sắc bén, áp người hơn cả cây thương bạc này!

Phía trước, con quái vật thanh đồng bị mù đôi mắt sau lưng đã chui ra từ quan tài.

Vài phút trước, nó bị Trương Khải Linh chém hỏng bốn con mắt này.

Dường như nhận ra kẻ này khó đối phó nên nó không dây dưa với Trương Khải Linh nữa, nhanh chóng chạy về phía bức tường băng ở giữa.

Nhưng nó dường như không biết sự tồn tại của bức tường băng, lúc đầu đâm đầu vào tường băng, suýt nữa dính cả đám tay lên băng.

Dưới ánh mắt nhìn "hàng độc lạ" của Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh, nó lại nhanh chóng rời khỏi tường băng, chạy về quan tài.

Lúc đó, Trương Khải Linh lập tức nhận ra con quái vật này muốn làm gì.

Hắn thầm kêu không ổn, nói với Hách Liên Tĩnh một câu: "Nó muốn qua bên kia." Hách Liên Tĩnh lập tức hiểu ý, thu khảm đao bạc vào vỏ, cùng Trương Khải Linh chạy nhanh đến nắp quan tài, định nhốt quái vật lại.

Tuy nhiên, hai người rốt cuộc vẫn chậm một bước, để con quái vật thanh đồng này xuất hiện ở không gian nơi Diệp Phàm đang đứng.

Trương Cường, Hắc Hùng và mấy đội viên bảo vệ ban đầu đứng cạnh Diệp Phàm, vừa nãy còn đang xem màn hình, giờ lập tức quay

đầu, muốn chạy về phía Diệp Phàm.

Nhưng trong sát na, Diệp Phàm đã giáp lá cà với quái vật.

Quái vật dùng hai đôi tay đập mạnh xuống Diệp Phàm.

Giống như phản ứng ban đầu của Trương Khải Linh, Diệp Phàm dùng hai tay nắm cán ô, chắn ngang trước người, vững vàng đỡ lấy đòn này.

Các đội viên phía sau có thể cảm nhận rõ ràng sức nặng của đòn đánh này lớn hơn nhiều so với cú đánh vào Trương Khải Linh lúc đầu.

Nhưng cú đánh này không làm Diệp Phàm lay động nửa phân, phản lực lại khiến chính con quái vật lùi lại hai phần.

Quái vật thấy vậy bèn giở lại trò cũ.

Tự cho là đã kiềm chế được hai tay Diệp Phàm, nó lập tức dùng hai đôi tay bên sườn định bóp cổ hắn.

Trương Cường, Hắc Hùng và những người chưa kịp chạy đến trợn tròn mắt, tim như bị bóp nghẹt.

Họ hét lớn từ phía sau: "Tiểu Diệp, Tiểu Ca!" Bên kia bức tường băng, "Nam Hạt Bắc Ách" và các thành viên đội khảo cổ Tây Nam cũng trố mắt.

Tim mọi người nhảy lên tận họng.

Đặc biệt là Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh.

Chương 213

Hai người này khi giao đấu với quái vật, một người mặt vô cảm, không có bất kỳ cảm xúc nào, cũng không thấy vẻ gì là tốn sức.

Người kia thì dứt khoát luôn cười hì hì.

Kể cả khi rơi vào thế hạ phong cũng chỉ chuyển từ cười hì hì sang cười nghiến răng.

Hai người này ngoài việc ra tay không nương tình, nghiêm túc đối phó quái vật thì biểu cảm trên mặt thực sự không dành cho nó chút tôn trọng nào.

Hiện tại, trên mặt cả hai đều lộ rõ vẻ căng thẳng và lo lắng.

Khi hai người cùng lộ ra biểu cảm tương tự, trên khuôn mặt sắc sảo ấy lại toát ra một cảm giác rất giống nhau.

Nhìn thoáng qua còn tưởng hai người là anh em.

Tuy nhiên, ngay lúc đó, trước mặt quái vật thanh đồng.

Khi những cánh tay kia giáng xuống, biểu cảm của Diệp Phàm không hề có chút kinh hoảng thất thố nào.

Vẻ mặt hắn vẫn bình tĩnh như xưa, thậm chí ở góc độ mọi người không nhìn thấy còn lộ ra một tia giảo hoạt.

Chỉ thấy, gần như ngay lúc quái vật ra tay, Diệp Phàm đổi từ cầm thương hai tay sang một tay.

Cánh tay còn lại vòng ra sau lưng.

Trong tiếng ma sát sắc bén, Hắc Kim Cổ Đao xuất vỏ.

Diệp Phàm một tay cầm đao, một tay cầm thương.

Hai món thần khí trông vô cùng nặng nề, lại thêm một món đã được mọi người chứng thực là nặng ngàn cân như Hắc Kim Cổ Đao, cứ thế được hắn mỗi tay cầm một cái, bắt chéo nhau, đỡ lấy hai đợt tấn công của quái vật.

Các thành viên đội khảo cổ phía sau hít một ngụm khí lạnh.

Khi cánh tay quái vật va chạm với thần khí của Diệp Phàm, luồng xung kích mạnh mẽ đã khiến họ cảm thấy mặt đất rung chuyển nhẹ.

Bản thân con quái vật càng bị đẩy lùi về sau hai phần.

Nhưng Diệp Phàm dường như chẳng chịu ảnh hưởng gì!

Hắn đứng tại chỗ, bóng lưng sắc bén mà nhẹ nhàng, chân lại bất động như núi, kiên như bàn thạch!

Ngay sau đó, hai món thần khí bắt chéo của Diệp Phàm rạch ra, phát ra tiếng ma sát kim loại chói tai, chém ra một luồng quang nhận hình chữ thập trong không khí!

Quái vật thanh đồng bị Diệp Phàm đánh bật lùi lại hai ba mét.

Sáu khuôn mặt có thể nhìn thấy lúc này biểu cảm cuối cùng cũng thống nhất, toàn bộ đều biến thành khó tin, và sau đó là bạo nộ.

Lập tức, quái vật cong người, vung vẩy cánh tay, lại lao về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm híp mắt, nhận ra ngay một vấn đề.

Con quái vật này lúc này không phải đánh lung tung không suy nghĩ, mà trong những động tác nhanh nhẹn đó có quy luật, có bài bản.

Đó lại là một bộ quyền pháp!

Sau khi nhận ra điều này, dưới ánh mắt chấn động của mọi người vừa mới thở phào, Diệp Phàm thu Thiên Cơ Tán và Hắc Kim Cổ Đao lại sau lưng.

Lưu Bác Văn ở phía sau đau lòng nhức óc nói: "Ui da, đại ca, lúc này anh còn giảng võ đức gì với nó nữa!

Tuy tên này đúng là tay không tấc sắt, nhưng người ta có cả đống tay và đầy đầu toàn mặt mà!" Tuy nhiên, Lưu Bác Văn vừa dứt lời thì Diệp Phàm đã giao đấu với quái vật.

Chỉ thấy quái vật tấn công bằng trọng quyền và tốc quyền, nhưng tất cả đều bị Diệp Phàm nhẹ nhàng, từ tốn gạt ra.

Động tác của Diệp Phàm vô cùng nhẹ nhàng và trôi chảy, tà áo sam mỏng manh cũng bay bay từ tốn theo động tác của hắn.

Các thành viên đội khảo cổ vừa rồi còn lo sốt vó giờ lại lộ ra biểu cảm kinh ngạc.

Lưu Bác Văn nghiêng đầu: "Đại ca đang cố ý trêu đùa cái thứ này à?

Sao tôi cảm giác đại ca bây giờ chẳng tốn chút sức nào thế nhỉ?" Ở một bên, Bạch Trường Minh lại hít một hơi, đẩy gọng kính trên sống mũi, dùng giọng điệu vô cùng không thể tin nổi nói: "Tiểu Diệp tiểu hữu...

đây không phải là đang đánh Thái Cực Quyền chứ?

Chiêu vừa rồi, rõ ràng là Dã Mã Phân Tông (Ngựa hoang rẽ bờm)." Rồi ông lại nhìn ra gì đó: "Đây là Lãm Tước Vĩ (Nắm đuôi chim sẻ)!" Bạch Trường Minh là giáo sư trong đội khảo cổ, tức là phần tử trí thức, bình thường những lúc đối kháng vũ lực thế này chẳng chen mồm vào được.

Nhưng hiện tại, lại chính là Bạch Trường Minh đang thuyết minh chiêu thức.

Không chỉ các đội viên khác, mà ngay cả bản thân Bạch Trường Minh cũng cực kỳ bất ngờ.

Ban đầu ông tưởng mình nhìn lầm.

Nhưng đây là thứ ông luyện tập mỗi ngày để rèn luyện thân thể, bù đắp sự thiếu hụt về thể lực khi xuống mộ.

Cho nên ông tuyệt đối sẽ không nhận lầm thứ đã khắc sâu vào não mình giống như kiến thức khảo cổ.

Các thành viên khác cũng ít nhiều biết đặc điểm của Thái Cực Quyền.

Nhưng dựa trên sự hiểu biết nông cạn của họ, hoàn toàn không nhìn ra chiêu thức Diệp Phàm dùng để đối đầu với con quái vật khổng lồ cao hơn hắn nửa người, rộng gấp đôi hắn kia lại là Thái Cực Quyền.

Lưu Bác Văn theo ấn tượng của mình về Thái Cực Quyền, khua tay múa chân vài cái, thuận miệng đọc khẩu quyết: "Một quả dưa hấu to (Thân tiền họa viên).

Bổ làm đôi (Trung gian phân lưỡng bán).

Cho cậu một nửa (Tay chưởng chậm rãi đẩy về trước)..." Một chân bước sang bên, tay đẩy về phía trước.

Nhận được cái lườm của Triệu Trạch Minh đang đứng ở hướng đó, cậu ta thu tay về. "Tưởng bở à, đi gặp quỷ đi, ông đây tự ăn cũng không cho cậu." Hai tay thu về, giơ ngang trước ngực. "Tìm bài xem bài.

Xào bài xếp bài.

Thất bại, biết vì sao thất bại không?

Thật khiến tôi thấy bi ai thay cho cậu." Trong đầu tự động chỉnh âm đoạn khẩu quyết còn lại xong, Lưu Bác Văn vội vàng đứng thẳng người.

Lắc đầu xua mấy giai điệu quỷ súc ra khỏi não.

Kết thúc một bài Thái Cực Quyền trông chẳng ra thể thống gì, Lưu Bác Văn quay sang nhìn Bạch Trường Minh với vẻ khó tin: "Vãi chưởng.

Giáo sư Bạch, ngài vừa gọi bộ mà đại ca tôi đang đánh là Thái Cực Quyền á?

Là cái bài Thái Cực Quyền mà mấy bác trai tóc bạc trắng, cầm đài radio mở nhạc chậm rì rì dưới sân chung cư mỗi ngày hay tập ấy hả?

Là kiểu Thái Cực Quyền của mấy bác cầm bình giữ nhiệt ngâm kỷ tử ấy á?" Không biết tại sao, Bạch Trường Minh cảm giác mình như bị mạo phạm bởi hai chữ "mấy bác" đầy vẻ khó tin kia.

Nhưng ông vẫn gật đầu: "Tôi tuyệt đối không nhìn lầm đâu, cậu nhìn chiêu này của Tiểu Diệp tiểu hữu xem.

Tả Lãm Tước Vĩ." Nghe thấy lời Bạch Trường Minh, Lưu Bác Văn bán tín bán nghi nhìn về phía Diệp Phàm.

Chỉ thấy động tác của Diệp Phàm hiện tại mây trôi nước chảy, không tốn chút sức lực nào.

Chương 214

Nếu bỏ qua tên to con màu xanh đồng đang tung trọng quyền, lấy tốc độ làm ưu thế trước mặt Diệp Phàm, mà chỉ nhìn riêng Diệp Phàm thôi, thì những động tác lưu loát đó quả thực có chút hương vị Thái Cực Quyền quen thuộc.

Nhưng mà, con quái vật thanh đồng trước mặt Diệp Phàm là thứ căn bản không thể bỏ qua được a!

Lưu Bác Văn có nằm mơ cũng không ngờ tới, quyền pháp mà mình thường thấy các cụ ông tập ở dưới lầu, thế mà lại có thể dùng để đối phó với cái tên to xác này.

Hơn nữa trạng thái hiện tại của đại ca nhà mình cũng vô cùng ung dung tự tại, trông cứ như đang trêu chọc tên to xác này vậy.

Các nhân viên khác trong đội khảo cổ cũng dùng ánh mắt khó tin nhìn Bạch Trường Minh.

Sau khi thấy vẻ mặt vô cùng khẳng định của Bạch giáo sư, bọn họ lại càng thêm chấn động nhìn về phía Diệp Phàm.

Cùng lúc đó, ở bên kia bức tường băng.

Sau khi xác định Diệp Phàm đã đối đầu với quái vật thanh đồng, dù chỉ có một mình nhưng vẫn hoàn toàn chiếm thế thượng phong, các thành viên đội bên này cũng thở phào nhẹ nhõm.

Sự căng thẳng và lo lắng rõ rệt trên mặt Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh đều đã thu lại, thay vào đó là biểu cảm quen thuộc nhất của mỗi người.

Một người cười có chút cợt nhả, một người thì thu hết mọi cảm xúc, ánh mắt thâm thúy không thấy đáy.

Sau khi hai người khôi phục biểu cảm vốn có, sự tương đồng như anh em ruột thịt trên gương mặt cũng lập tức biến mất.

Không những không giống anh em, chỉ nhìn biểu cảm của hai người, thậm chí còn có chút không giống bạn bè.

Thật khó mà tưởng tượng được hai người này thực sự đã tương trợ lẫn nhau đi cùng nhau suốt bao nhiêu năm nay sao?

Hai người ở chung nhiều năm như vậy, thật sự chưa từng đánh nhau à?

Nhưng nếu hai người này mà đánh nhau thì đúng là thần tiên đánh nhau rồi.

Đánh xong, liệu có phải ít nhất một người sẽ phải vào bệnh viện không?

Sự khác biệt này khi so sánh với sự tương đồng lúc nãy quả thực vô cùng kỳ diệu, cứ như thể mối liên hệ kỳ lạ vừa rồi chỉ là ảo giác của mọi người mà thôi.

Hách Liên Tĩnh cười tủm tỉm nhìn tình hình bên phía Diệp Phàm qua thiết bị livestream.

Lời giải thích vừa rồi của Bạch Trường Minh, Hách Liên Tĩnh cũng đã nghe thấy toàn bộ qua thiết bị.

Hắn nói: "Thái Cực ban đầu vốn dĩ là một loại quyền pháp trong võ học. 'Thái Cực sinh Lưỡng Nghi, Lưỡng Nghi sinh Tứ Tượng, Tứ Tượng sinh Bát Quái'.

Vì bản thân quyền pháp biến ảo vô cùng, nên mới được đặt tên là Thái Cực Quyền. 'Tâm tĩnh thể lỏng, hô hấp tự nhiên, khinh linh trầm ổn, viên hoạt liên quán, trên dưới tương tùy, hư thực phân minh, nhu trung ngụ cương, lấy ý dẫn động'.

Có hiệu quả tứ lạng bạt thiên cân." "Chẳng qua về sau, cũng giống như các loại võ thuật khác, thiên hạ thái bình rồi, thuật giết người trong võ thuật đều bị nghiên cứu thành võ học cường thân kiện thể.

Đặc biệt là Thái Cực Quyền, vì vốn dĩ trông có vẻ nhẹ nhàng hơn các môn võ khác, nên trực tiếp bị đơn giản hóa thành một môn học thuật dưỡng sinh thường dùng của người già hiện nay." "Bài quyền mà Tiểu Diệp tử đang đánh bây giờ, mới là dáng vẻ vốn có của Thái Cực Quyền." Nói rồi, Hách Liên Tĩnh lại cười khẽ một tiếng, sờ sờ cằm mình: "Có điều, thật không ngờ tới, Tiểu Diệp tử trông tuổi còn trẻ như vậy, thế mà lại đi nghiên cứu thứ mà đám ông già thời nay mới nghiên cứu." Khi hắn nói câu này, mấy vị giáo sư lớn tuổi trong đội khảo cổ đều không nhịn được mà khóe miệng giật giật.

Mà Trương Khải Linh, người biết rõ tuổi thật của Hách Liên Tĩnh, cũng không nhịn được dùng ánh mắt khá là cạn lời liếc hắn một cái.

Bất kể là lúc Hách Liên Tĩnh mắng người ta là "lão già thối không biết xấu hổ", hay là bây giờ nói Thái Cực Quyền là thứ các ông già mới say mê nghiên cứu, dường như hắn đều quên mất bản thân mình cũng là một cụ già trăm tuổi.

Thậm chí các vị giáo sư già ở đây so với bọn họ, đều được tính là người trẻ tuổi.

Mà Hách Liên Tĩnh dường như lần nào cũng không ý thức được, những lời này thực ra cũng đang mắng luôn cả chính hắn.

Nhưng nhìn thân pháp hành vân lưu thủy đối phó với quái vật thanh đồng của Diệp Phàm trên màn hình, trong lòng Trương Khải Linh cũng vô cùng cảm khái.

Những động tác này trông thì đơn giản, nhưng chính những thứ trông càng đơn giản, muốn làm đến mức tinh ích cầu tinh, thậm chí đạt đến kỹ pháp giết người như vậy, lại càng khó khăn.

Mà anh, vốn chuyên về tốc độ.

Đối với loại thân pháp lấy nhu khắc cương, lúc thì cương nhu tịnh tế như Diệp Phàm, anh cũng không thể đạt đến trình độ như cậu ấy.

Cho nên trong mắt Trương Khải Linh, lời Hách Liên Tĩnh nói trước đó, rằng thế hệ này Đồ Long nhất mạch đã thắng Thủ Long nhất mạch, là hoàn toàn không sai.

Cùng lúc đó, trên màn hình bình luận, khán giả livestream đã sôi trào. "Vãi chưởng, đây là loại Thái Cực Quyền mà các cụ dưới lầu nhà tôi hay tập đấy à?" "Bạch giáo sư, Hắc gia, các ngài gọi cái này là Thái Cực Quyền?" "Cho hỏi, học được Thái Cực Quyền xong, tôi cũng có thể đi đánh quái như vậy đúng không?" "Không biết sau cái livestream này, đội ngũ Thái Cực Quyền dưới khu chung cư sẽ có thêm bao nhiêu người gia nhập nữa." "Hiện tại đã đặt đơn ship hỏa tốc trọn bộ trang bị, đợi hàng về sẽ đi tập Thái Cực Quyền với ông nội." "Tính tích cực trong học tập đâu?

Tôi còn đợi ship à?

Tôi lấy luôn trang bị của ông nội đi đánh quyền đây." "Đại hiếu tử chính là ông chứ ai." "Ông nội nói cháu có phải cháu ông không thì không biết, nhưng cháu đích thị là tôn tử (cháu trai/thằng khốn)." "Ông nội: Nghe ông nói này, cảm ơn cháu, vì có cháu mà bốn mùa ấm áp." "Ông nội tỏ vẻ: Biết thế này thì năm xưa để xà tinh bắt đi cho rồi, để cái thằng 'lão lục' nhà mày đi làm Hồ Lô Biến." "Đừng lừa tôi được không, tôi luyện được Thái Cực Quyền là sẽ thực sự ra đường lớn hành hiệp trượng nghĩa đấy." Ngay lúc tất cả mọi người đều đang trợn mắt há hốc mồm vì bộ động tác mượt mà của Diệp Phàm, thì con quái vật quan tài thanh đồng kia thế mà lại bị Diệp Phàm dùng một chưởng chặn đứng.

Các thành viên đội khảo cổ nhìn về phía Diệp Phàm, ai nấy đều lộ

ra vẻ nghi hoặc khó hiểu.

Lưu Bác Văn nhìn Diệp Phàm, lại thò đầu nhìn con quái vật thanh đồng kia.

Chỉ thấy, sáu gương mặt mang đặc sắc riêng biệt có thể nhìn thấy ở phía trước của con quái vật đều lộ ra một biểu cảm kinh ngạc vô cùng thống nhất.

Mà khuôn mặt sau gáy của nó cũng đang nỗ lực muốn quay đầu lại để xem phía trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng dường như các khuôn mặt phía trước cũng đang trong trạng thái vô cùng chấn động, nên ngay cả cái cổ cũng cứng đờ, khiến việc quay đầu thất bại.

Cứ như thể con quái vật thanh đồng này đã nhìn thấy chuyện gì đó khiến bản thân nó cực kỳ khó tin vậy.

Lại giống như là đã dự liệu được tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì đó khiến nó sợ hãi.

Lưu Bác Văn thầm nghĩ, đúng là khó tin thật.

Đại ca đây là dùng một chưởng ghim con quái vật thanh đồng này tại chỗ luôn rồi sao, sao tên này lại bất động thế kia?

Không chỉ bất động, trông còn có chút ý tứ muốn bỏ chạy.

Chỉ thấy bàn tay Diệp Phàm hóa thành nắm đấm.

Hắn khẽ mở miệng, nói: "Bính kình." Cánh tay khẽ chấn động một cái.

Ngay sau đó, con quái vật thanh đồng kia thế mà từ chỗ đứng bay ngược ra xa bốn năm mét, ngã rầm xuống đất. "Phát sinh chuyện gì vậy?" Các thành viên đội khảo cổ đứng ngay sau lưng Diệp Phàm ngây người tại chỗ.

Vừa rồi hình như đã xảy ra chuyện gì đó, nhưng nếu chỉ nhìn bóng lưng Diệp Phàm thì lại như chẳng có chuyện gì xảy ra cả.

Thế nhưng, con quái vật thanh đồng kia xác thực là đã bay xa ba bốn mét!

Lại nói, ở góc độ bọn họ nhìn, căn bản không phát hiện ra rốt cuộc Diệp Phàm đã làm cái gì!

Nếu không phải bọn họ biết con quái vật này hung tàn thế nào ở bên kia bức tường băng, e rằng đều tưởng nó đang lao tới ăn vạ đấy!

Bỗng nhiên, mắt Lưu Bác Văn sáng lên.

Cậu ta chỉ vào bức tường phía trước, nói: "Vãi chưởng, bức tường kia bị làm sao thế?" Mọi người nhìn theo hướng Lưu Bác Văn chỉ.

Lưu Bác Văn cũng vội vàng trong tâm trạng cực kỳ chấn động, chĩa máy quay về phía hình ảnh cậu ta vừa nhìn thấy.

Chỉ thấy, trên bức tường đối diện Diệp Phàm, thế mà lại bằng không xuất hiện một cái hố lớn!

Chỗ sâu nhất của cái hố này chừng năm centimet.

Chương 215

Mà phạm vi là một hình tròn đường kính gần hai mét.

Cái hố lớn hình tròn bất quy tắc này ở giữa sâu, xung quanh nông, giống như một cái bồn địa nhỏ.

Mà ngoại trừ bản thân cái hố lõm xuống trên tường, xung quanh nó cũng có những vết nứt như bị sét đánh.

Những vết nứt đó giống như vài đường kinh mạch chính của mạng nhện, lan tỏa ra bên ngoài chừng ba bốn mét.

Qua đó, các thành viên đội khảo cổ cũng ý thức được độ dày của bức tường này.

Mặc dù bên trên đã xuất hiện một diện tích hư hại lớn như vậy, nhưng trông nó vẫn kiên cố như thành đồng vách sắt.

Điều này cũng gián tiếp nói cho bọn họ biết, bức tường này dựa vào bạo lực là không thể mở ra được.

Phía trước, Diệp Phàm thu hồi cánh tay.

Con quái vật thanh đồng bị hắn đánh bay đang dùng tám cánh tay mò mẫm trên mặt đất, dường như muốn mượn lực đứng dậy.

Nhưng cú đánh vừa rồi của Diệp Phàm dường như đã gây ảnh hưởng vô cùng nghiêm trọng đến nội tạng của nó.

Cuối cùng nó chỉ có thể giãy giụa vô ích trên mặt đất, không thể lập tức đứng dậy tiếp tục tấn công.

Thành viên đội khảo cổ thấy thế, vội vàng chạy về phía Diệp Phàm.

Giọng nói của Trương Khải Linh cũng từ thiết bị liên lạc truyền

ra: "Diệp Phàm, không sao chứ?" Diệp Phàm nhìn nắm đấm của mình, trên xương tay không có chút tổn thương nào.

Hắn vẩy vẩy tay: "Không sao." Trương Khải Linh trong thiết bị liên lạc trầm thấp "Ừ" một tiếng.

Ngay sau đó, giọng nói mang theo ý cười của Hách Liên Tĩnh lại tiếp lời Trương Khải Linh truyền ra: "Tiểu Diệp tử, tên to xác kia chưa 'thệ' (chết/thế) chứ?" Hách Liên Tĩnh cố ý nhấn mạnh vào chữ "thệ", Diệp Phàm cảm giác mình dường như cũng hiểu được ám hiệu này của Hắc Nhãn Kính.

Hắn có chút khó xử liếc nhìn về phía quái vật thanh đồng, thấy nó vẫn còn cử động được, chỉ là tạm thời không có cách nào đứng dậy. "Chưa 'thệ'.

Còn có thể cứu chữa một chút." Hách Liên Tĩnh nghe thấy giọng Diệp Phàm, phát ra một tiếng cười không chút che giấu.

Cùng lúc đó, nhóm Lưu Bác Văn cũng đã rảo bước đi tới bên cạnh Diệp Phàm.

Lưu Bác Văn không nói hai lời, nâng nắm tay Diệp Phàm lên: "Đại ca, tay anh có đau không?" Diệp Phàm xoay cổ tay, xòe nắm đấm ra: "Không đau." Thấy tay Diệp Phàm quả nhiên không có vấn đề gì, Lưu Bác Văn mới buông tay xuống, sau đó khoa tay múa chân trước mặt Diệp Phàm, hỏi: "Đại ca, bộ quyền pháp anh vừa dùng, thật sự là Thái Cực?" Diệp Phàm làm động tác thu thế, hai tay từ từ hạ xuống trước người, nương theo động tác chậm rãi hít sâu một hơi rồi từ từ thở ra, nói với Lưu Bác Văn: "Môn thể dục tự chọn đại học, Thái Cực." Đây là lần đầu tiên sau khi nhận Diệp Phàm làm đại ca, trên mặt Lưu Bác Văn lộ ra biểu cảm dao động: "Đại ca, em ít đọc sách, anh đừng lừa em.

Tuy rằng môn thể dục tự chọn đại học của em là bóng bàn, nhưng

em cũng biết mấy người chọn học Thái Cực Quyền mỗi ngày đều trải qua những ngày tháng thư thả thế nào mà." Diệp Phàm có chút chỉ tiếc rèn sắt không thành thép liếc nhìn Lưu Bác Văn một cái.

Thầm nghĩ trước mặt bao nhiêu giáo sư, thậm chí có khả năng là ngay trước mặt hoa khôi lạnh lùng, thế mà cậu còn dám nói ra chuyện mình ít đọc sách.

Người anh em ngốc nghếch này, cậu còn muốn thi nghiên cứu sinh nữa không đấy?

Hắn khẽ thở dài, chuyển hướng sự chú ý của Lưu Bác Văn: "Về nhà đọc sách nhiều vào." Lưu Bác Văn: "Thế còn Thái Cực Quyền?" Diệp Phàm suy nghĩ một chút.

Điểm này hắn thật sự không lừa Lưu Bác Văn.

Môn thể dục tự chọn đại học, hắn đúng là chọn Thái Cực Quyền thật.

Mỗi tuần đều phải theo một ông thầy giáo già được mời từ ngoài về, chậm rãi đánh vài quyền.

Hắn nhìn ánh sáng mong chờ trong mắt Lưu Bác Văn: "Có cơ hội sẽ dạy cậu." Lưu Bác Văn tâm hoa nộ phóng: Ngon rồi, đại ca sắp dạy mình biến hình rồi!

Diệp Phàm trong lòng nhẩm lại khẩu quyết Thái Cực Quyền lưu truyền rộng rãi: Một quả dưa hấu lớn, ở giữa bổ làm đôi...

Ừm, đơn giản thuận miệng, dễ hiểu dễ nhớ.

Đến lúc đó bảo Bác Văn về nhà học thuộc lòng một trăm tám mươi lần, Thái Cực sẽ thuận tay mà đến.

Sau khi tạm thời đưa ý tưởng này vào lịch trình, Diệp Phàm nhìn về phía con quái vật thanh đồng vẫn đang giãy giụa trên mặt đất.

Lúc này, con quái vật trông có vẻ như không còn mối đe dọa gì.

Nhưng loại quái vật có ngoại hình gây chấn động cực lớn này, cho dù nó chỉ đơn thuần nằm im ở đó, cũng đủ khiến người ta rét run.

Đặc biệt là nó vẫn đang giãy giụa, thời thời khắc khắc nhắc nhở bọn họ: Thứ này là tồn tại chân thực.

Trương Cường nhíu mày thật sâu: "Tôi cũng coi như đi theo đội khảo cổ xuống vài cái mộ, có chút kiến thức rồi.

Trong quan tài nát thành nước cũng từng gặp, trương phình lên đến mức tự nổ tôi cũng từng gặp.

Mọc lông, mọc nấm, thiếu tay cụt chân, cũng đều gặp qua.

Nhưng cái thứ này, tôi đúng là mơ cũng không dám mơ, trên đời này lại còn có loại quái vật này a!" Hắc Hùng ở bên cạnh Trương Cường gật đầu thật mạnh, nói: "Đúng thế đúng thế!

Thứ này, thật sự là từ trong bụng mẹ sinh ra đã như vậy sao?

Thế thì phải một hơi mang thai bảy anh em sinh bảy, mới có thể ở trong bụng mẹ mọc ra cái thai nhi dị dạng này được chứ." Một đội viên bên cạnh cũng cau mày nói: "Nhưng nói đi cũng phải nói lại, cho dù là Na Tra, mang thai ba năm mới sinh ra cũng bị coi là yêu quái, người người đòi đánh.

Tên này chẳng lẽ hậu đài còn cứng hơn cả Na Tra sao?

Loại quái vật này chẳng lẽ không phải nên bị xử lý ngay từ lúc mới sinh ra à?" Nghe một hồi, các thành viên đội khảo cổ đều gật đầu tán thành.

Diệp Phàm nhìn quái vật kia, nói: "Cái này hẳn không phải bẩm sinh đã như vậy." Đồng thời hắn nói vào thiết bị liên lạc: "Tôi luôn có một loại cảm giác, con quái vật này không phải là hàng nguyên bản

trong cỗ quan tài thanh đồng này." Câu này, Diệp Phàm chủ yếu là nói cho Trương Khải Linh nghe.

Trương Khải Linh cũng ý thức được dụng ý của Diệp Phàm, nói: "Ừ.

Tôi đứng về phía cậu." Ngay sau đó, Hách Liên Tĩnh liền bám theo: "Đúng đúng đúng, tôi cũng đứng về phía cậu, Tiểu Diệp tử.

Nhưng hiện tại có bức tường này ở đây, tôi chỉ có thể đứng ở bên kia tường.

Cái tên Ách Ba này cũng thế, chỉ có thể đứng ở bên kia tường." Trương Khải Linh quay đầu lại, lạnh lùng liếc Hách Liên Tĩnh một cái.

Hách Liên Tĩnh cười một tiếng, vô cùng cố ý, mang theo vẻ mặt đắc ý.

Trong phòng livestream, khán giả cười ầm lên: "Cười chết mất, Hắc gia tiếp lời cũng nhanh quá đi, sợ chậm một giây là không phá được bầu không khí của Trương - Diệp hay sao ấy." "Hắc gia: Ngửa bài luôn, không diễn nữa, tôi không phải đến để gia nhập cái gia đình này, tôi đến để chia rẽ cái gia đình này." "Hắc gia, kẻ thù cả đời của đảng thuần ái Trương - Diệp." "Cái ông thần này, ngài có thể để tôi cảm động trước một tí được không Hắc gia, tôi đang rơm rớm nước mắt chèo thuyền Trương - Diệp mà!" "Hắc gia tỏ vẻ mình đã ba ngày không bị đánh rồi." "Hắc gia, Hách - Diệp có ngài thật tuyệt vời!" "Hắc gia, Khảo Cổ 101 có ngài thật tuyệt vời!" "Chỉ có mình tôi hiện tại đang rất sốt ruột muốn biết chân tướng con quái vật thanh đồng kia rốt cuộc là thứ gì sao?" "Lầu trên, bạn không cô đơn đâu, không làm rõ thì ác mộng đêm nay của tôi chắc chắn sẽ do thứ này bao thầu." "Vậy chỉ có mình tôi lo lắng đội khảo cổ làm sao ra khỏi gian mộ thất này à?

Trên tường thủng lỗ to thế kia mà còn không xuyên thấu được."

"Có sao nói vậy, pha vừa rồi Tiểu tộc trưởng Diệp đã gây nội thương cho con quái vật thanh đồng này rồi nhỉ?" "Nhìn phản ứng và trạng thái của Thiết Tam Giác khảo cổ hiện tại, tôi cảm thấy mấy người này chắc chắn có cách, để đạn bay thêm một lúc đi." "Người có thể bỏ những cổ thi này vào gian mộ thất đều có thể vào rồi lại ra, tôi tin tưởng Tiểu tộc trưởng Diệp nhất định sẽ không rơi xuống thế hạ phong so với người này đâu!" Cùng lúc đó, Hách Liên Tĩnh cười đắc ý nhìn Trương Khải Linh.

Thầm nghĩ cái tên già câm này, tôi cũng là tôi cũng là, sao cứ phải nói thành cái gì mà tôi đứng về phía cậu chứ?

Có bức tường này ở đây, cậu chỉ có thể đứng ở bên này thôi.

Trương Khải Linh nhìn nụ cười trên mặt Hách Liên Tĩnh, cuối cùng u u thu hồi tầm mắt.

Anh nói với Diệp Phàm trong thiết bị liên lạc: "Diệp Phàm, tiếp tục." Diệp Phàm gật đầu, nói: "Tôi cảm thấy, quái vật này hẳn là bị an trí ở đây cùng với những thi thể này." Bạch Trường Minh lộ ra vẻ nghi hoặc, nhìn quái vật thanh đồng dưới đất: "Tiểu Diệp tiểu hữu, cậu nói là cỗ quan tài thanh đồng này cũng là được đưa vào đây từ thời nhà Minh sao?" Diệp Phàm lắc đầu: "Tôi không nói quan tài thanh đồng.

Tôi nói, cái thi thể này." Nghe Diệp Phàm nói vậy, các thành viên đội khảo cổ càng thêm nghi hoặc.

Bạch Trường Minh hít sâu một hơi: "Nói cách khác, quan tài thanh đồng là thứ vốn có trong ngôi mộ Tần này.

Nhưng quái vật thanh đồng này là sau này mới bị bỏ vào?" Diệp Phàm gật đầu.

Trương Cường hơi nhíu mày, nói: "Nhưng mà, nhìn từ hiện tại thì

cỗ quan tài thanh đồng này cứ như là được đo ni đóng giày cho con quái vật này vậy.

Chẳng lẽ, trước khi bỏ những thi thể này vào, người bí ẩn kia đã từng tới đây, đã đo đạc quan tài trước rồi sao?

Trời ơi, đây rốt cuộc là ai, trong cổ mộ như thế này mà còn có thể đi lại tự do vậy sao?" Suy đoán của Trương Cường khiến các thành viên đội khảo cổ nhất thời đều im lặng.

Chương 216

Ở thời nhà Minh, ít nhất có hai người có thể tự do xuyên qua cổ mộ quy mô như thế này.

Nhận thức này khiến bọn họ sởn tóc gáy.

Hai người này, rốt cuộc là ai!

Trên đời này, thật sự có tồn tại như vậy sao?

Tuy nhiên, khi câu hỏi này hiện lên trong đầu các thành viên đội khảo cổ, họ rất nhanh đã tự có câu trả lời.

E rằng nếu không phải mang theo cả một đoàn người như bọn họ, không phải ở dưới hoàn cảnh livestream như thế này, thì ba vị cố vấn đặc biệt trong đội ngũ của bọn họ cũng có thể làm được đến trình độ như vậy thôi!

Nhưng mà, thành viên đội khảo cổ hai bên nhìn cố vấn đặc biệt bên mình, trên mặt ba người này dường như cũng có chút nghi hoặc.

Rất rõ ràng, bọn họ cũng đang tò mò, người có thể xuất hiện ở đây vào thời nhà Minh, rốt cuộc là ai.

Bạch Trường Minh hít sâu một hơi, nói: "Chúng ta còn phải biết một vấn đề.

Vào thời nhà Minh, bọn họ không có những thiết bị lặn như chúng ta hiện tại.

Nói cách khác, bọn họ dùng thủ đoạn nguyên thủy nhất, hoặc cũng có thể là một loại thủ đoạn nào đó chúng ta chưa phát hiện ra, để vận chuyển nhiều quan tài như vậy đến đây." Trong lúc mọi người càng thêm chấn động, Diệp Phàm đã tìm được một đôi mắt trên mặt con quái vật thanh đồng kia.

Hắn từ trong đôi mắt đó, nhìn vào ký ức của cổ thi thanh đồng này.

Khoảnh khắc mở mắt ra, Diệp Phàm bị hình ảnh trước mắt làm kinh hãi trong giây lát.

Bởi vì trong tay hắn, hoặc nói đúng hơn là trên tay chủ nhân của ký ức đôi mắt này, đang xách hai cái đầu người máu chảy đầm đìa!

Diệp Phàm cúi đầu nhìn về phía hai cái đầu người.

Chỉ thấy, hai cái đầu này đều trong trạng thái vừa mới bị chặt xuống không lâu.

Máu tươi bắn ra trên hai cái đầu, cũng bắn đầy lên đôi tay của chủ nhân đôi mắt.

Hai cái đầu người trông còn rất trẻ, hơn nữa Diệp Phàm có thể nhìn thấy một chút nét tương đồng về huyết thống trên hai gương mặt này.

Dù cho hai cái đầu đã dính đầy máu tươi, nhưng biểu cảm trên hai gương mặt đẫm máu lại khắc sâu một cách lạ thường.

Biểu cảm vô cùng phức tạp: Kinh hoảng, khốn hoặc, khó hiểu, sợ hãi, cùng với sự bi thương khắc cốt ghi tâm.

Dù là một người đứng xem, thậm chí là một người đứng xem đã xuyên qua thời không mấy trăm năm, biểu cảm như vậy cũng khiến trong lòng Diệp Phàm chợt thắt lại.

Thứ hắn cảm nhận được từ hai cái đầu người này không chỉ là sự máu me và tàn nhẫn trên hình ảnh, mà là một nỗi bi thương to lớn.

Đó là một loại tình cảm vô cùng phức tạp.

Một loại sợ hãi có thể dự liệu được tương lai sẽ ra sao, dù tuyệt vọng nhưng vẫn ôm một tia hy vọng.

Nhưng tia hy vọng đó mong manh đến mức khiến họ căn bản không thể tin được.

Và cũng chính vì có thể dự liệu được kết cục như vậy, lại biết mình vô lực thay đổi, nhưng vẫn còn ôm một tia mong chờ...

Sự chênh lệch này khiến nỗi bi thương chảy ngược thành sông.

Diệp Phàm nhìn thấy đôi tay của chủ nhân đôi mắt đang run rẩy kịch liệt.

Thống khổ, bạo nộ, tuyệt vọng.

Vì những cảm xúc cực đoan như vậy, từ đôi mắt truyền đến cảm giác đau nhói vô cùng rõ ràng, khiến Diệp Phàm cũng không nhịn được mà chớp mắt.

Hắn đang ở trong một đại sảnh sáng sủa, rộng rãi và khí phái.

Chủ nhân đôi mắt ngẩng đầu lên, nhìn thẳng vào một ông lão mặc long bào màu vàng sáng đang ngồi trên cao đường giữa đại sảnh.

Sau đó, giọng nói run rẩy truyền ra: "Ngươi muốn đầu người của con ta, ta mang đến cho ngươi!" Hai cái đầu người trẻ tuổi, cộng thêm câu nói này, Diệp Phàm lập tức nhận ra chủ nhân của đôi mắt này là ai.

Kỳ tài siêu quần vũ lược, lập đại công tịch quyển thiên hạ, vị thứ liệt đệ nhị thập bát huân, thụ Khai quốc phụ vận thôi thành tuyên lực vũ.

Đặc tiến Vinh lộc đại phu, Trụ quốc, Đồng tri Đại đô đốc phủ sự, phong làm Dĩnh Xuyên Hầu (sau là Dĩnh Quốc Công), thực lộc một ngàn năm trăm thạch, ban Miễn tử thiết khoán, tử tôn thế tập.

Nhưng đến cuối cùng lại bị vô tội ban chết - Danh tướng nhà Minh, **Phó Hữu Đức**!

Ý thức được người này là ai, Diệp Phàm lập tức liên tưởng đến ký ức của một tống tử khác mà mình đã nhìn thấy trước đó.

Diệp Phàm không đoán sai, Phó tướng quân mà người đàn ông kia luôn nhắc tới, chính là Phó Hữu Đức!

Đồng tử của hắn khẽ chấn động.

Dù đã nhận ra chủ nhân gương mặt này chính là Phó Hữu Đức, nhưng Diệp Phàm vẫn theo bản năng tiếp tục xem tiếp.

Bởi vì ông lão mặc long bào màu vàng sáng ngồi trên cao đường kia không phải ai khác, chính là Hồng Vũ hoàng đế bản tôn, "khai cục một cái bát, kết cục định giang sơn" - Chu Nguyên Chương!

Chỉ thấy Hồng Vũ hoàng đế nói: "Quả nhân chỉ nói như vậy một câu.

Mà ngươi thế mà lại thật sự xách đầu con mình đến gặp trẫm.

Sao ngươi nhẫn tâm như thế?" Câu này nói xong, Diệp Phàm cảm giác rõ ràng toàn thân Phó Hữu Đức bắt đầu run rẩy kịch liệt.

Loại cảm xúc cực kỳ mãnh liệt đó truyền đến từng tế bào trên khắp cơ thể hắn.

Đặc biệt là đôi mắt này, Diệp Phàm cảm giác đôi mắt gần như sắp nổ tung ra khỏi hốc mắt.

Đó là do cảm xúc kích động dẫn đến huyết áp tăng cao, các mao mạch quanh hốc mắt gần như sắp vỡ tung!

Hắn cảm thấy dưới hốc mắt có thứ gì đó ươn ướt đang trượt xuống gò má.

Ôn nhiệt, dính dớp.

Cho dù không cần tự mình đi kiểm chứng, bằng vào trực giác, Diệp Phàm cũng có thể nhận biết được, đó chính là máu.

Tình trạng huyết áp tăng vọt này đã khiến các mao mạch quanh đôi mắt ông vỡ ra.

Hắn nhìn đôi tay đang run rẩy mà phẫn nộ ném mạnh hai cái đầu người xuống đất.

Khoảnh khắc đầu người rơi xuống đất, nỗi đau khổ này càng thêm tột cùng.

Một bàn tay dính đầy máu tươi của con trai mình run rẩy giơ lên, dùng một tư thế vô cùng đại bất kính chỉ thẳng vào Hồng Vũ hoàng đế trên cao đường. "Ngươi không phải là muốn đầu người của cha con chúng ta sao?

Được.

Ta cho ngươi!" Ngay sau đó, bàn tay còn lại nắm chuôi kiếm nhanh chóng đưa lên.

Sau đó nữa, trước mắt tối sầm lại.

Hồi ức của Phó Hữu Đức đến đây là chấm dứt.

Diệp Phàm bừng tỉnh hoàn hồn.

Bên tai hắn vang lên những tiếng hô hoán căng thẳng từ bốn phương tám hướng.

Chương 217

Phân biệt kỹ, có tiếng "Đại ca" của Lưu Bác Văn, tiếng "Tiểu Diệp tiểu ca" của Trương Cường, tiếng "Tiểu Diệp tiểu hữu" của Bạch Trường Minh.

Còn có trong thiết bị liên lạc, tiếng "Diệp Phàm" của Trương Khải Linh cũng như "Tiểu Diệp tử" của Hách Liên Tĩnh.

Diệp Phàm hoàn hồn, nghe thấy những tiếng gọi căng thẳng này, hắn giơ tay quệt đi chất lỏng chảy ra từ trong mắt xuống gò má.

Chỉ bằng xúc cảm, Diệp Phàm cũng cảm giác được, đây là hai dòng máu tươi.

Hắn đoán, là do vừa rồi khi cảm nhận ký ức đôi mắt của Phó Hữu Đức, vì cảm xúc của Phó Hữu Đức thực sự quá mức kịch liệt, đặc biệt là khoảnh khắc cuối cùng ném đầu con trai xuống đất rồi rút kiếm tự vẫn.

Cảm xúc mãnh liệt cũng ảnh hưởng đến hắn, cho nên mới khiến đôi mắt chảy máu.

Nhưng sau khi trở về thế giới thực, Diệp Phàm đã nhanh chóng chỉnh lý lại cảm xúc của mình, bước ra khỏi nỗi bạo nộ và bi thương đó.

Cho nên dù đôi mắt chảy máu, nhưng đối với bản thân hắn cũng không có ảnh hưởng gì lớn. "Không sao." Trước mặt, mọi người chen chúc vào nhau, biểu cảm ai nấy đều vô cùng căng thẳng.

Có thể xác định là, khi chính bản thân bọn họ đối mặt với nguy hiểm cũng không căng thẳng như lúc nhìn thấy bộ dạng này của Diệp Phàm.

Lưu Bác Văn đã sắp khóc đến nơi rồi, giọng nói cũng có chút run rẩy, khổ sở nói: "Đại ca, có phải vừa rồi anh bị nội thương gì rồi không?

Sao mắt anh lại chảy máu thế kia, anh còn nhìn thấy em không?

Đây là mấy?" Vừa nói, Lưu Bác Văn vừa giơ hai ngón tay huơ huơ trước mắt Diệp Phàm.

Diệp Phàm nhìn hai ngón tay rõ mồn một kia, nói: "Nhị hóa (Thằng ngốc)." Lưu Bác Văn bị mắng là "Nhị hóa" thấy Diệp Phàm vẫn còn nhìn thấy số lượng ngón tay của mình, gần như vui đến phát khóc: "Tốt quá rồi đại ca!

Anh còn nhìn thấy!

Anh rốt cuộc bị làm sao vậy!" Trương Cường cũng sấn lại bên cạnh Lưu Bác Văn, căng thẳng nói: "Tiểu Diệp tiểu ca, cậu thật sự không sao chứ?

Có phải con quái vật thanh đồng kia vẫn gây ra tổn thương gì cho cậu không!

Để bác sĩ đội xem cho cậu đi!" Diệp Phàm xua tay: "Tôi không sao.

Cao huyết áp." Mặc dù Diệp Phàm rất muốn dùng lý do "cao huyết áp" nghe thì có vẻ rất hợp lý nhưng đặt lên người hắn lại vô cùng ly kỳ này để khinh miêu đạm tả lấp liếm chuyện mắt bị xuất huyết.

Nhưng rất rõ ràng, các thành viên đội khảo cổ sẽ không dễ dàng buông tha cho hắn như vậy.

Một bác sĩ chuyên nghiệp đeo túi y tế, mặc trang bị giống nhóm Trương Cường của đội bảo tiêu đã đứng trước mặt Diệp Phàm.

Diệp Phàm nhận ra, người này chính là vị bác sĩ lần trước muốn tháo kính râm của Hách Liên Tĩnh để kiểm tra khi Hách Liên Tĩnh ngất

xỉu do trúng độc mực Bách Túc Ô Tặc.

Vị bác sĩ kia có chút cục súc nhìn Diệp Phàm, nói: "Tiểu Diệp tiểu ca, tôi biết y thuật của cậu chắc chắn cao hơn tôi rất nhiều.

Nhưng các cụ có câu, dao sắc không gọt được chuôi, người trong cuộc u mê, vẫn là để tôi kiểm tra cho cậu một chút đi." Ngữ khí của anh ta vô cùng thành khẩn, là thật sự đang lo lắng cho tình trạng cơ thể hiện tại của Diệp Phàm.

Diệp Phàm đang định tỏ vẻ mình thật sự không có việc gì, không cần phải kiểu cách như vậy.

Hơn nữa hiện tại hắn đã xác nhận thân phận của Phó Hữu Đức, nên cũng đặc biệt tò mò về chủ nhân của mấy gương mặt khác.

Con quái vật thanh đồng kia tuy đã ngã xuống, nhưng còn chưa biết sẽ có yêu ma quỷ quái gì nữa.

Cũng như, Diệp Phàm dường như thông qua con quái vật thanh đồng này, đã biết cách thức rời khỏi gian mộ thất này.

Nhưng hiện tại, tạm thời chưa giải khai được bí mật của bức tường thanh đồng này, chưa giải khai được bí mật tại sao nhiều cổ thi xuất hiện ở đây, linh hồn bị vây khốn ở đây, hắn còn chưa thể rời khỏi mộ thất này sớm như vậy được.

Đang định nói chuyện, trong thiết bị liên lạc truyền đến giọng nói của hai người Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh.

Trương Khải Linh ngữ khí vô cùng nghiêm túc, không cho phép nghi ngờ: "Diệp Phàm, nghe lời." Mà trong giọng nói của Hách Liên Tĩnh cũng thu lại vẻ cợt nhả thường ngày, khiến người ta có thể nghe ra rõ ràng sự lo lắng: "Tiểu Diệp tử, ngoan ngoãn để bác sĩ xem cho cậu một chút." Diệp Phàm lúc này cũng không nhìn nội dung trên thiết bị livestream, không biết hai người này lúc này đang nhìn hình ảnh của

hắn trên màn hình một cách cực kỳ chăm chú.

Cũng không biết biểu cảm của hai người này nghiêm túc đến mức nào.

Không biết vì sao, trạng thái hiện tại của hai người này khiến Diệp Phàm vô cùng muốn đáp lại một câu: "Được rồi, bố Ách Ba, sư phụ Hắc." Cuối cùng, cũng để tránh lãng phí thời gian, Diệp Phàm thỏa hiệp, đưa cổ tay mình ra: "Đến đây đi." Bác sĩ đang cầm ống nghe lên từ trước ngực nhìn cổ tay Diệp Phàm đưa ra, không khỏi lộ ra một biểu cảm có chút nghi hoặc: "Hả?" Bác sĩ của đội ngũ bị hành động chìa cổ tay của Diệp Phàm làm cho hoang mang một chút.

Phản ứng đầu tiên là mờ mịt áp ống nghe lên cổ tay Diệp Phàm.

Diệp Phàm: "???" Tuy rằng đây là thế giới mới hắn xuyên không tới, có chút khác biệt với thế giới cũ của mình cũng là bình thường.

Nhưng mà ở cái thế giới này, ống nghe thật sự dùng như vậy sao?

Hệ thống thưởng cho hắn y thuật Hoa Đà tái thế đỉnh cấp, nhưng đâu có nói cho hắn biết ống nghe lại còn có phương pháp sử dụng thế này a!

Hơn nữa lúc từ mộ Vương Mãng đi ra, hắn cũng không phải chưa từng ở trong bệnh viện.

Khi đó trong ký ức cũng đâu có dùng ống nghe lên cổ tay đâu?

Nhưng khi nghe thấy âm thanh truyền đến từ trong ống nghe, bác sĩ cũng lập tức phản ứng lại.

Ông ta ý thức được ý của Diệp Phàm là muốn để ông ta bắt mạch.

Người bình thường khi được kiểm tra thân thể, trong tình huống bình thường phản ứng đầu tiên đều không phải là dùng phương thức bắt mạch của Trung y.

Cho nên vừa rồi bác sĩ nhất thời không phản ứng kịp.

Nhưng khí thế của Diệp Phàm bày ra ở đây, là một bác sĩ, ông ta thế mà nhất thời quên mất nên để bệnh nhân phối hợp với mình, phản ứng đầu tiên lại là đi phối hợp với ý muốn bắt mạch của Diệp Phàm.

Hoàn toàn quên mất sự thật là mình không hề quen thuộc với thủ đoạn Trung y.

Ngay khi ông ta luống cuống tay chân muốn đặt ngón tay lên cổ tay Diệp Phàm, Diệp Phàm cũng ý thức được mình nên làm gì khi đối mặt với ống nghe.

Thế là...

Hình ảnh lại biến thành: Bác sĩ vừa định đặt ngón tay lên cổ tay Diệp Phàm, thì Diệp Phàm lại rụt tay về, kéo nhẹ vạt áo ra hai bên.

Diệp Phàm: "..." Ngón tay bác sĩ cũng lơ lửng giữa không trung đầy gượng gạo.

Diệp Phàm đang định chìa cổ tay ra lần nữa, bác sĩ vội vàng xua tay, lấy ống nghe của mình ra, nói: "Tôi nhớ ra rồi, hình như chuyên môn của tôi không phải là Trung y." Diệp Phàm nhìn ông ta một cái, nói: "Trung y cũng rất tốt." Nói xong, lại phối hợp với bác sĩ dùng ống nghe kiểm tra thân thể cho mình.

Vị bác sĩ kia gật đầu thật mạnh, nói: "Trở về tôi sẽ tìm hiểu thật kỹ!" Lúc bác sĩ kiểm tra thân thể cho Diệp Phàm, các thành viên đội khảo cổ đều vô cùng căng thẳng nhìn về phía hắn.

Sợ rằng lát nữa bác sĩ ngẩng đầu lên sẽ mang đến tin tức gì không tốt.

Mà ở bên kia tường băng, Hách Liên Tĩnh cũng bất đắc dĩ cười lắc đầu, nói: "Sao tôi cứ cảm thấy Tiểu Diệp tử tuổi còn trẻ, mà có vài phong cách hành xử thật sự rất giống một ông cụ non nhỉ?

Nghiên cứu Thái Cực Quyền, lúc kiểm tra thân thể thì theo bản năng chọn phương thức Trung y." Trương Khải Linh hơi nhíu mày, trong ánh mắt viết đầy sự nghiêm túc.

Nhưng khi nghe thấy câu này của Hách Liên Tĩnh, khóe miệng vốn lạnh lùng cũng nhiều thêm vài phần nhu tình.

Cùng lúc đó, trong phần bình luận của phòng livestream: "Vãi chưởng, Tiểu Diệp tộc trưởng bị sao thế?

Sao mắt lại chảy máu rồi?" "Không phải là lúc nãy đối phó với quái vật thanh đồng kia bị phản phệ đấy chứ?

Chiêu thức có thể đánh ra một cái hố to như thế trên tường mộ cách không, chắc chắn không phải chiêu thức đơn giản đâu!" "Cậu ấy thật sự bình tĩnh quá!" "Tiểu thịt tươi đứt tay chút xíu đã đòi đi bệnh viện: Không tin đồn, không truyền đồn." "Một số ngôi sao lưu lượng: Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!" "Cười chết, đối với Khải Linh Tiểu Ca và người khác thì là lão đầu tử (ông già), đối với Tiểu Diệp tộc trưởng thì là tiểu lão đầu (ông cụ non), Hắc gia không phải đang tiêu chuẩn kép, thì là đang trên đường tiêu chuẩn kép." "Các cô cậu yêu anh ấy quá rồi." "Tôi học Trung y đây, buông cổ tay Tiểu Diệp tộc trưởng ra, để tôi!" "Tôi cũng muốn sờ ngực Tiểu Diệp tộc trưởng!" "Không thấy Hắc gia và Khải Linh Tiểu Ca hiện tại đều đang nhìn thiết bị livestream bên cạnh mình sao?

Hai vị trên lầu, sao các người dám thế hả!" "Phát ngôn của thím tôi thích, nhớ giấu acc kỹ chút." Vài phút sau, dưới cái nhìn chăm chú đầy căng thẳng của các thành viên đội khảo cổ, bác sĩ kiểm tra cho Diệp Phàm tháo ống nghe xuống, nói: "Tiểu Diệp tiểu ca thật sự không sao!" "Tốt quá rồi!" Nghe bác sĩ nói vậy, các thành viên đội khảo cổ mới thở phào nhẹ nhõm.

Biểu cảm trên mặt mọi người thả lỏng, vui mừng nhìn về phía

Diệp Phàm.

Mà bên kia, ghé sát vào thiết bị livestream, Nam Hạt Bắc Ách cũng đồng thời thở phào.

Chương 218

Hai người nhìn màn hình livestream, biểu cảm đều nhu hòa đi rất nhiều.

Mà Trương Khải Linh nghĩ đến biến động kịch liệt mà mình vừa cảm nhận được từ cảm xúc của Diệp Phàm, đoán rằng đó đại khái là nguyên nhân khiến hai mắt Diệp Phàm chảy máu vừa rồi.

Hắn nhàn nhạt mở miệng, hỏi: "Diệp Phàm, vừa rồi cậu đã nhìn thấy gì?" Luồng cảm xúc đó là cảm giác rất xa lạ kể từ khi hắn ý thức được mình có thể cảm nhận được cảm xúc của Diệp Phàm.

Bởi vì hắn có thể cảm giác được loại cảm xúc này dường như không phải đến từ bản thân Diệp Phàm.

Hắn dường như từ trong những cảm xúc ấy chạm được vào hình bóng của người khác.

Nhưng cũng không thể nói là hoàn toàn xa lạ.

Bởi vì vừa rồi hắn cũng từng cảm nhận nhẹ loại cảm giác này, đó là lúc Diệp Phàm nhìn về phía những tống tử kia và đưa ra kết luận những cổ thi này là người có liên quan đến việc Hồng Vũ hoàng đế thanh trừng khai quốc công thần.

Nhưng khi đó loại cảm xúc ngoại lai này cũng không rõ ràng, là thứ Diệp Phàm hoàn toàn có thể khống chế.

Mà loại cảm xúc lần này, ảnh hưởng đối với Diệp Phàm lại quá lớn một chút, dẫn đến việc hai mắt hắn đều chảy máu.

Nghĩ như vậy, hắn vẫn có chút lo lắng cho tình trạng của Diệp Phàm.

Tuy nhiên, hiện tại hắn cũng có thể cảm nhận rõ ràng, luồng cảm

xúc ngoại lai mãnh liệt vừa rồi đã biến mất khỏi cảm xúc của Diệp Phàm.

Nghe thấy câu hỏi của Trương Khải Linh, Diệp Phàm đáp: "Tiểu Ca, tám gương mặt này, có một gương mặt là tướng quân Phó Hữu Đức." Nghe thấy cái tên này, các thành viên đội khảo cổ đều chấn động một chút.

Trương Khải Linh cũng hơi nhíu mày.

Hắn cũng không ngờ một trong những gương mặt trên đầu quái vật thanh đồng này lại là khuôn mặt của Phó Hữu Đức lừng lẫy đại danh triều Minh.

Bạch Trường Minh chấn động nhìn về phía quái vật màu thanh đồng trên mặt đất: "Tướng quân Phó Hữu Đức?!

Sao ngài ấy lại biến thành bộ dạng này?" Cái tên Phó Hữu Đức đối với các đội viên khảo cổ chuyên nghiệp mà nói cũng không xa lạ.

Bọn họ hiểu biết về Phó Hữu Đức chủ yếu ở hai phương diện.

Một là chiến công hiển hách của Phó Hữu Đức.

Hai là kết cục bi thảm Phó Hữu Đức cuối cùng tự tay chém đầu con trai rồi bị ban chết, lại tự vẫn.

Nhưng mặc cho bọn họ nghĩ thế nào, cũng sẽ không nghĩ đến, Phó Hữu Đức cuối cùng lại biến thành bộ dạng quái vật thanh đồng trước mặt bọn họ!

Là ai, vì cái gì, muốn sau khi ban chết vị tướng quân này, lại dùng thủ đoạn tàn nhẫn như vậy, biến ông ta thành cái dạng này!

Mà điều khiến mọi người cảm thấy ngẫm lại cực sợ hơn là, những gương mặt trên đầu quái vật thanh đồng này đều khác nhau.

Cho nên chứng minh đó không phải là một người!

Nếu nói một trong những gương mặt là tướng quân Phó Hữu Đức, vậy những gương mặt còn lại, rốt cuộc là ai!

Trong khi mọi người còn đang chấn động, Diệp Phàm đã lần nữa nhìn về phía một gương mặt khác trên người quái vật thanh đồng.

Hắn mở mắt ra, phản ứng đầu tiên là cảm nhận được sự yếu ớt của cơ thể này.

Cơ thể của chủ nhân đôi mắt này đã vô cùng mệt mỏi, là một loại bệnh tật.

Diệp Phàm có thể cảm nhận rõ ràng đôi mắt này chỉ mở ra như vậy thôi cũng đã thập phần tốn sức.

Trước mắt hắn là đỉnh trướng quân doanh thời cổ đại, có mấy người ăn mặc kiểu tướng lĩnh đang nắm lấy tay chủ nhân đôi mắt này.

Khi mấy tướng lĩnh kia mở miệng, trong giọng nói tràn ngập bi thương. "Thường tướng quân!" "Thường tướng quân!

Ngài phải cố lên a!" Những tiếng hô hoán cấp bách tranh nhau chui vào trong tai hắn.

Diệp Phàm có thể cảm nhận vô cùng rõ ràng những người ăn mặc kiểu tướng lĩnh xung quanh muốn lưu giữ sinh mệnh của chủ nhân đôi mắt này tha thiết đến nhường nào.

Nhưng mà, loại dấu hiệu sinh mệnh trôi đi này, Diệp Phàm cũng có thể cảm nhận được vô cùng rõ ràng.

Chủ nhân đôi mắt này thập phần tốn sức động đậy môi, phát ra âm thanh yếu ớt: "Khắc địch tại dũng, toàn thắng tại mưu.

Tích, Quan Vũ hào vạn nhân địch, vi Lữ Mông sở phá giả, vi vô mưu dã." Chỉ một câu nói ngắn ngủi, ông ta gần như cứ nói vài chữ

lại phải tiến hành một lần thở dốc và dừng lại dài dằng dặc.

Mà sinh mệnh của ông ta cũng theo mấy câu nói này thốt ra, càng trôi đi rõ ràng hơn.

Cuối cùng, ông ta để lại một câu: "Mạt tướng... hạnh vị nhục mệnh (may mắn không làm nhục mệnh lệnh)." Sau đó, trong tiếng gào thét từng tiếng gọi ông ta là "Thường tướng quân", trước mắt Diệp Phàm tối sầm lại.

Hồi ức của chủ nhân đôi mắt này đến đây là kết thúc.

Hồi ức rất ngắn ngủi.

Diệp Phàm mở mắt ra, phát hiện các thành viên đội khảo cổ đã vô cùng tự giác nhìn hắn.

Trong ánh mắt mong chờ như vậy, Diệp Phàm thốt ra một cái tên: "Thường Ngộ Xuân." Nghe được cái tên này, các thành viên đội khảo cổ càng thêm bất ngờ.

Là thành viên đội khảo cổ chuyên nghiệp, bọn họ tự nhiên tuyệt đối không xa lạ với cái tên này.

Thường Ngộ Xuân, đối với Chu Nguyên Chương luôn trung thành tận tâm, dám nói thẳng, bỏ mạng sa trường, cúc cung tận tụy mà chết.

Giống với Phó Hữu Đức, ông cũng là nguyên huân danh tướng khai quốc triều Minh.

Cho nên các thành viên đội khảo cổ không xa lạ với cái tên này.

Nhưng khác với Phó Hữu Đức, Thường Ngộ Xuân không phải bị Hồng Vũ hoàng đế xử tử khi dọn dẹp chướng ngại chính trị cho Kiến Văn Đế trong tương lai.

Mà là chết bệnh trên đường hành quân.

Bạch Trường Minh hít sâu một hơi, chân thành khó hiểu nói:

"Tướng quân Thường Ngộ Xuân sao lại ở chỗ này?

Phó Hữu Đức tướng quân bản thân là bị ban chết, nên có khả năng sau khi chết còn phải chịu hình phạt này.

Nhưng Thường Ngộ Xuân tướng quân, vì ông ấy chết trước khi diễn ra cuộc đại thanh trừng của Hồng Vũ hoàng đế, chết bệnh trong quân doanh.

Sao cũng có thể xuất hiện ở đây, biến thành cái dạng này?" Khi Bạch Trường Minh thốt ra nghi vấn như vậy, Diệp Phàm đã lại nhìn về phía một đôi mắt khác.

Lần này, Diệp Phàm mở mắt nhanh hơn hai lần trước.

Hai lần trước khi hắn mở mắt, trong ánh mắt đều có một tia bi lương nhàn nhạt.

Nhưng lần này, biểu cảm của hắn phức tạp hơn một chút.

Nói là đồng tình, nhưng cũng mang theo chút chán ghét.

Giống như là nhìn thấy hình ảnh gì đặc biệt không muốn nhìn thấy vậy.

Các thành viên đội khảo cổ ném cho Diệp Phàm một ánh mắt nghi hoặc.

Biểu cảm trên mặt Diệp Phàm rất nhanh liền khôi phục sự bình tĩnh thường ngày, nhàn nhạt nói: "Lam Ngọc." Nghe thấy cái tên này, các thành viên đội khảo cổ lập tức hiểu được tại sao Diệp Phàm lại có phản ứng đó.

Tuy rằng bọn họ đến giờ vẫn không biết Diệp Phàm làm thế nào để nhận ra những gương mặt đã dữ tợn đến mức độ nhất định này, nói là quái vật còn thích hợp hơn là người.

Chương 219

Nhưng bọn họ đại khái cũng có thể cảm giác được, Diệp Phàm nhất định không phải đơn thuần chỉ thông qua đặc trưng trên mặt là có thể nhận ra những người của mấy trăm năm trước này.

Rốt cuộc, hiện trường còn có nhiều lão giáo thụ đức cao vọng trọng, giao thiệp với khảo cổ và lịch sử mấy chục năm như vậy.

Nếu Diệp Phàm có thể đơn giản thông qua những đặc trưng ngoại mạo đơn thuần này để nhận ra các vị tướng quân, thì những lão giáo thụ này cũng không nên ở trạng thái không có chút manh mối nào.

Nhưng tình huống hiện tại rất rõ ràng là, tại hiện trường chỉ có một mình Diệp Phàm có thể nhận ra chủ nhân của những gương mặt người trên đầu quái vật thanh đồng này rốt cuộc là ai.

Cho nên Diệp Phàm nhất định là có thể thông qua phương thức nào đó, giống như Trương Khải Linh nói, đã nhìn thấy cái gì.

Có tiền đề nhận thức này, khi các thành viên đội khảo cổ nghe thấy Diệp Phàm nói ra tên Lam Ngọc, bọn họ liền đã vô cùng hiểu vừa rồi vì sao Diệp Phàm lại đột nhiên mở mắt, lại vì sao trong nháy mắt mở mắt lại lộ ra biểu cảm như vậy.

Thân phận của Lam Ngọc rất tương tự với Phó Hữu Đức và Thường Ngộ Xuân được nhắc đến trước đó, cũng là đại tướng quân nguyên huân khai quốc triều Minh.

Là một viên mãnh tướng dưới trướng Chu Nguyên Chương.

Đồng thời, cũng có bình giá "có dũng có mưu, có tài đại tướng".

Đã từng lần lượt làm phó tướng dưới trướng Thường Ngộ Xuân và Phó Hữu Đức.

Hơn nữa, còn là em vợ của Thường Ngộ Xuân.

Nhưng khác với hai người này, Lam Ngọc cuối cùng không phải chết bệnh, không phải bị ban chết, mà là bị xử tử.

Đây là một viên đại tướng hoàn toàn bị gán cho tội danh mưu nghịch mà xử tử, và ông ta cũng xác thực là đã làm ra những chuyện khiến Chu Nguyên Chương cảm thấy quyền lực của mình bị uy hiếp.

Cuối cùng, bị Hồng Vũ hoàng đế xử tử bằng hình phạt tàn khốc "bác bì huyên thảo", cũng chính là lột da người xuống, nhồi cỏ khô vào bên trong.

Hơn nữa, tội danh của Lam Ngọc trực tiếp liên lụy đến hơn một vạn người bị xử theo.

Đối với triều đình lúc bấy giờ, trong thời gian đó, không ai là không nơm nớp lo sợ.

Nếu quan tài ở đây đều là những người bị liên lụy giống như năm đó Hồng Vũ hoàng đế giết chết đại bộ phận đại tướng khai quốc, vậy thì e rằng tỉ trọng những người có liên quan đến vụ án Lam Ngọc ở đây sẽ càng nhiều hơn.

Sau đó, Diệp Phàm lại nhận ra những gương mặt còn lại trên quái vật thanh đồng.

Nghe thấy mấy cái tên lừng lẫy nằm trong dự đoán nhưng lại ngoài dự liệu đó, các thành viên đội khảo cổ toàn bộ đều không khỏi hít ngược một hơi khí lạnh.

Bạch Trường Minh chấn động mấp máy môi, lại lần lượt lặp lại mấy cái tên đó một lần: "Phó Hữu Đức, Thường Ngộ Xuân, Lam Ngọc, Phùng Thắng, Hoa Vân Long, Liêu Vĩnh Trung, Chu Đức Hưng, Từ Đạt." Sau khi ông niệm xong mấy cái tên này, đều không khỏi cảm thấy răng mình đang đánh vào nhau cầm cập.

Trong mấy vị tướng quân này, có một tính một, đó đều là công thần mãnh tướng lập công lao hãn mã cho việc khai quốc triều Minh a!

Cho dù chỉ tìm hiểu cuộc đời bọn họ qua văn tự, cũng sẽ bị chiến công của bọn họ làm cho chấn động.

Nhưng kết cục cuối cùng lại là người sau thê thảm hơn người trước.

Chính sự chênh lệch to lớn như vậy, cho dù mọi người khi lật xem sử sách, đều có thể cảm nhận được một loại cảm giác không chân thực mãnh liệt trong đó.

Nhưng hiện tại, mấy danh tướng này, lại không biết vì sao, bị người nào, biến thành bộ dạng thế này, đặt trong ngôi mộ cổ dưới đáy biển quỷ dị như vậy!

Cùng lúc đó, trong phòng livestream, khán giả cũng đã loạn thành một đoàn.

Không vì cái gì khác, chỉ vì danh hiệu của mấy vị tướng quân này đặt cùng một chỗ, chính là sự khởi đầu của một triều đại. "Vãi chưởng, cái này đúng là tôi vạn lần không ngờ tới!

Thời gian tử vong của họ căn bản cũng đâu có giống nhau?" "Chấn động cả nhà tôi, nếu không có mấy vị tướng quân này, triều Minh có khả năng căn bản không thể thành lập được nhỉ?" "Có chuyện gì xảy ra thế?

Lịch sử tôi không tốt, có đại biểu lớp nào giải thích cho tôi chút tình huống này là gì không?" "Giải thích thông tục một chút, cái này tương đương với Mộc Diệp Thập Nhị Tiểu Cường (Konoha 12) sau khi chiến thắng Thập Vĩ, vì công cao chấn chủ bị giết, kết quả cuối cùng bị trói cùng một chỗ với mấy người tổ chức Akatsuki, làm thành Thập Nhị Vĩ." "Cái này tương đương với Avengers sau khi chiến

thắng Thanos thì bị S.H.I.E.L.D tiêu diệt sạch, kết quả cuối cùng bị trói cùng một chỗ với mấy phản diện như Loki, Venom." "Cái này tương đương với mấy thiếu niên trong Thiếu Niên Ca Hành ủng hộ Tiêu lão bản lên ngôi xong, toàn bộ bị chém giết, cuối cùng bị trói cùng một chỗ với Ám Hà." "Cảm ơn đại biểu lớp, dân wibu đã hiểu." "Cảm ơn đại biểu, fan Marvel cũng đã hiểu và hô to Wakanda Forever." "Cảm ơn đại biểu, fan hoạt hình Trung Quốc cũng đã hiểu, nhưng Tiêu lão bản tuyệt đối sẽ không làm thế đâu /đầu chó." "Có sao nói vậy, mấy người kiến thức lịch sử thế này cũng không hiểu lắm mà lại vào đây xem livestream khảo cổ, thật sự là vì khảo cổ mà đến sao?" "Ngửa bài đây, không diễn nữa, mục đích hàng đầu của tôi vẫn là qua đây ngắm thần tiên." "Huống chi, mấy vị thần tiên này còn đẹp trai như vậy." "Cho nên tại sao bọn họ lại cùng nhau xuất hiện ở đây a?

Còn bị làm thành cái dạng này?" Mà lúc này, trong cổ mộ.

Các thành viên đội khảo cổ sau khi biết được chủ nhân của những gương mặt trên quái vật thanh đồng toàn bộ đều chìm trong sự chấn động đột ngột, hồi lâu không thể lấy lại tinh thần.

Bên kia tường băng, Mạc Hồng Hiên nhìn quái vật thanh đồng do tám danh tướng tổ thành trên thiết bị livestream, đồng tử trong hốc mắt đều đang khẽ rung động.

Ngừng một chút, cậu ta mới mở miệng: "Những tướng quân này sao lại bị biến thành bộ dạng này và đặt cùng một chỗ nhỉ?

Nguyên nhân cái chết của bọn họ không giống nhau, thời gian tử vong cũng không giống nhau.

Thậm chí đánh giá lưu lại ở hậu thế cũng có ít nhiều khác biệt.

Có người chết vì bệnh tật, có người chết vì cực hình, cũng có người là bị ban chết tự vẫn, luận công hay tội thì cũng không nên đặt

cùng một chỗ đơn giản thô bạo như vậy a.

Hơn nữa những tướng quân này, đại bộ phần đều hẳn là có mộ tướng quân ngự ban chứ." Mạc Hồng Hiên gần như là trăm mối vẫn không có cách giải: "Nếu nói trên người bọn họ nhất định có một điểm chung, khả năng chính là bọn họ đều là tướng quân khai quốc triều Minh rồi nhỉ." Đối với điểm này, các thành viên khác của đội khảo cổ cũng không ai không bàn tán xôn xao.

Bên kia, Diệp Phàm đang ở cùng phía với quái vật thanh đồng hơi nhíu mày, nói: "Hoặc là, đây chính là nguyên nhân bọn họ xuất hiện ở đây." Bạch Trường Minh đứng bên cạnh hắn nhất thời không nghe hiểu, hỏi một câu: "Cái gì?" Diệp Phàm lặp lại: "Điểm chung là những người này đều là tướng quân khai quốc chiến công hiển hách.

Chính là điểm chung của những người này." Nghe thấy Diệp Phàm nói vậy, các thành viên đội khảo cổ đều có một loại cảm giác không rét mà run, trong đội ngũ truyền đến một trận âm thanh hít ngược khí lạnh.

Bạch Trường Minh nhìn Diệp Phàm, nói: "Tiểu Diệp tiểu hữu, ý của cậu là, người biến bọn họ thành bộ dạng này, đặt bọn họ ở đây...

Muốn lợi dụng, chính là điểm chung này của bọn họ?

Điểm chung đều là tướng quân chiến công hiển hách này?" Diệp Phàm gật đầu.

Lúc này, hắn rốt cuộc biết tác dụng luyện thi cố hồn của bức tường thanh đồng tồn tại ở đây, rốt cuộc là đang luyện thi ai, cố hồn ai rồi.

Nếu thật sự chỉ là vì đống cổ thi đã biến thành tống tử lông đen đầy đất này, thật sự là có chút đại tài tiểu dụng.

Sự thật là, nếu cũng thật sự là chuyên môn vì để luyện chế ra một

con quái vật thanh đồng này, cũng hoặc nhiều hoặc ít là hơi khoa trương một chút.

Rốt cuộc, đây chính là cả một bức tường thanh đồng.

Nếu chỉ là vì luyện chế con quái vật tám mặt tám tay do tám vị danh tướng khai quốc triều Minh tổ thành này.

Sự thật là, nếu chỉ dùng cái quan tài thanh đồng này, lại tốn thêm mấy trăm năm quang âm, hiệu quả cuối cùng cũng sẽ không kém đi đâu.

Cho nên nói, mục đích thực sự cuối cùng của bức tường thanh đồng này, kỳ thực là vì chính chủ vốn dĩ ở trong quan tài thanh đồng này.

Người đem mấy vị tướng quân đặt ở đây, cũng chỉ là muốn mượn dùng cái quan tài thanh đồng cùng với cái xác của cả gian mộ thất này mà thôi.

Các thành viên đội khảo cổ đều có chút thần tình phức tạp nhìn quanh mộ thất.

Lưu Bác Văn nói: "Vậy chúng ta tiếp theo nên làm gì đây a.

Mắt thấy mấy con tống tử này và con quái vật thanh đồng này chắc cũng sẽ không đứng lên lại được nữa.

Có nên tìm lối ra của mộ thất không?" Bạch Trường Minh hít sâu một hơi, nói đến vấn đề chủ yếu nhất hiện tại: "Haizz.

Bí mật của ngôi mộ cổ này quá nhiều, đây vẫn là lần đầu tiên chúng ta gặp phải loại này, ngôi mộ cổ dính dáng đến hai triều đại.

Chúng ta hiện tại đã đi qua hai gian mộ thất, nhưng lại chỉ nhận được ngày càng nhiều nghi hoặc." Lưu Bác Văn nhìn Bạch Trường Minh.

Bạch Trường Minh lại thở dài, nói tiếp: "Trước đó Trương tiểu ca không phải cũng đã nói rồi sao.

Cậu ấy từng tới nơi này, nhưng là giết chết người đối diện ở bức tường này, lưu lại linh hồn người kia ở nơi này, mới có thể mở ra lối ra của gian mộ thất này.

Tiểu Diệp tiểu hữu thật vất vả mới điều tiết hoàn cảnh hai bên thành mức độ thích hợp cho sinh mệnh nhân loại sinh tồn, chúng ta cũng không thể lựa chọn hy sinh một nửa làm cái giá để tìm được lối ra của gian mộ thất này a." Những lời này của Bạch Trường Minh khiến các thành viên đội khảo cổ cũng chợt nhớ lại tình cảnh hiện tại của mình.

Tuy rằng vẫn đang sống sờ sờ, nhưng cũng thực sự là bị nhốt chắc chắn trong gian mộ thất này.

Chương 220

Lưu Bác Văn nói: "Liệu có phải cơ quan giấu tương đối kín đáo không?

Hoặc là chúng ta tìm kỹ một chút thì cũng không phải không thể tìm được nhỉ?

Đem những cổ thi này đặt ở đây, hai người thời Minh kia không phải cũng nên ra ngoài đàng hoàng sao?" Ngay lập tức, giọng nói của Trương Khải Linh từ thiết bị thông tin truyền ra: "Tường thanh đồng, không có khả năng này." Chỉ vài chữ ngắn gọn, Lưu Bác Văn liền đã đọc hiểu ý tứ câu nói này của Trương Khải Linh: Đây chính là tường thanh đồng, không chơi cái trò lộng hư tác giả kia.

Diệp Phàm cũng lập tức nói: "Không vội." Lưu Bác Văn lập tức có một loại cảm giác bị ba mẹ dạy dỗ.

Chỉ là, hắn nhất thời còn chưa thể hoàn toàn xác định, ai là ba, ai là mẹ.

Nhưng Lưu Bác Văn cũng không hề phản cảm, thậm chí còn nảy ra một ý niệm vô cùng to gan: Mình có phải đã thành công gia nhập cái gia đình này rồi không?

Lưu Bác Văn gãi thái dương, nói: "Nhưng mà, bọn họ dù sao vẫn đi ra được mà...

Vậy..." Còn muốn nói gì đó, Diệp Phàm bỗng nhiên vươn tay, cắt ngang lời hắn. "Đó là cái gì." Lưu Bác Văn nhìn thấy cánh tay Diệp Phàm chắn ngang người mình, chợt ngậm miệng lại.

Vô cùng tự giác làm một bé ngoan của mẹ.

Ý niệm này vừa nảy ra trong đầu Lưu Bác Văn, thế mà làm chính

Lưu Bác Văn cũng kinh hãi. ???

Mẹ?

Hắn vừa rồi có phải gan to bằng trời nghĩ đến xưng hô "mẹ" này không?

Lưu Bác Văn chợt có chút kinh khủng nhìn về phía Diệp Phàm.

Tình cảm kính trọng của hắn đối với đại ca nhà mình, đó là trời xanh có thể làm chứng!

Dù cho hiện tại ở đây, có đỉnh mộ chắn, hắn căn bản không nhìn thấy trời xanh ở đâu.

Lưu Bác Văn ở trong lòng hướng đỉnh mộ thề, suy nghĩ này của mình tuyệt đối không có bất kỳ ý nghĩ bất kính trọng nào với đại ca!

Hơn nữa, lúc này, Lưu Bác Văn dường như đã mặc định, người dường như không gì không làm được như Diệp Phàm, nhất định là sẽ có thuật đọc tâm a!

Mà lúc này, Diệp Phàm - người không hề sở hữu thuật đọc tâm - nhìn thoáng qua mặt Lưu Bác Văn.

Hắn quan sát được sắc mặt Lưu Bác Văn có chút hoảng hốt, nói: "Đừng sợ.

Không phải thứ gì lấy mạng đâu." Lưu Bác Văn suýt chút nữa chảy ra giọt nước mắt cảm động.

Hắn nhìn mẹ nhà mình...

à không, đại ca nhà mình, gật đầu thật mạnh, nói: "Đại ca, sau này hai ta mạnh ai nấy xưng hô!

Anh gọi em là con trai ngoan, em gọi anh là ca!" Diệp Phàm có chút nghi hoặc nhìn Lưu Bác Văn một cái, nghe câu nói mạc danh kỳ diệu này của hắn, thầm nghĩ đứa nhỏ này không phải thật sự bị dọa đến

mức trí thương không kiện toàn rồi chứ?

Để người khác gọi mình là con trai ngoan, yêu cầu này cả đời này, không, cả hai đời này hắn đều là lần đầu tiên nghe nói.

Diệp Phàm nhìn ánh mắt Lưu Bác Văn nháy mắt liền trở nên tràn ngập đồng cảm.

Cùng lúc đó, các thành viên đội khảo cổ khác bên cạnh bọn họ cũng phát ra âm thanh kinh ngạc: "Đó là cái gì a?" "Hình như là có thứ gì đó đang lấp lánh phát sáng trên người bọn họ!" "Nhưng mà, đây là ở trên người con quái vật thanh đồng kia a, chúng ta thật sự có thể đi lấy sao?" Lưu Bác Văn cũng bị âm thanh chấn kinh của các đội viên xung quanh gọi hồn về, rốt cuộc nhìn về hướng quái vật thanh đồng.

Chỉ thấy, quái vật thanh đồng kia lúc này vẫn đang giãy giụa trên mặt đất.

Hơn nữa vẫn không có khả năng đứng lên được.

Xem ra một kích vừa rồi của Diệp Phàm lên quái vật thanh đồng, thật sự là đã làm tổn thương đến căn bản của nó.

Mà thứ chủ yếu thu hút sự chú ý của các thành viên đội khảo cổ, là trên mấy bộ vị khác nhau trên người quái vật thanh đồng kia, thế mà đang tỏa ra ánh sáng nền vàng, tâm đỏ.

Cái tâm đỏ kia đứt quãng, trông có vẻ là ký hiệu gì đó trên nền vàng.

Mà cái nền vàng kia, thoạt nhìn to cỡ hai phần ba đế giày người trưởng thành.

Hiện ra một loại hình dạng hình chữ nhật tỏa ra xung quanh.

Những ánh sáng này đều là vừa mới xuất hiện.

Trước đó bất kể là lúc đối trận với Trương Khải Linh và Hách

Liên Tĩnh bên kia tường băng, hay là lúc đối trận với Diệp Phàm, đều không hề phát ra loại ánh sáng như vậy.

Ánh sáng này trông không phải là tự mang trên thân thể chúng, trông giống như là đồ vật bọn chúng đeo trên người.

Lưu Bác Văn chớp mắt, nói: "Những cái này đều là gì a?

Không phải là bùa trấn thi thời cổ đại chứ?

Trông rất giống bùa trấn thi hay xuất hiện trong phim điện ảnh a." Cùng lúc đó, trong thiết bị thông tin cũng truyền đến giọng nói của Mạc Hồng Hiên: "Chúng tôi bên này cũng nhìn thấy rồi.

Những ánh sáng này hình như là vừa mới xuất hiện.

Đây rốt cuộc là thứ gì?" Diệp Phàm buông cánh tay đang chắn Lưu Bác Văn xuống, nói: "Đi xem thử, là biết thôi." Nghe Diệp Phàm nói vậy, các thành viên đội khảo cổ lập tức không có bất kỳ chần chờ nào, bắt đầu hành động.

Trương Cường và Hắc Hùng cầm súng liền muốn đi về phía trước.

Diệp Phàm cũng không ngăn cản bọn họ, chỉ yên lặng đi theo phía sau.

Thiết bị thông tin truyền đến giọng nói của Trương Khải Linh: "Diệp Phàm.

Cẩn thận." Mà ngay sau đó chính là một tiếng cười lạnh của Hách Liên Tĩnh.

Diệp Phàm nghe phản ứng của hai người này.

Hắn xác thực đã có chút thời gian không đi xem tình huống hiện tại của hai người này trong thiết bị livestream là thế nào rồi.

Chẳng lẽ trong khoảng thời gian mình không chú ý này, hai người

này lại có chuyện gì không vui vẻ sao?

Chẳng lẽ, đây chính là trong truyền thuyết một núi không thể chứa hai hổ?

Nhưng mà, đây chính là Nam Hạt Bắc Ách hợp tác vui vẻ mà!

Có giáo viên nào ra mặt, để đôi bạn tốt cãi nhau này ra ngoài nắm tay nhau phạt đứng không.

Diệp Phàm lắc đầu, vứt hết những suy nghĩ lung tung rối loạn trong đầu ra ngoài.

Sau đó "Ừm" một tiếng: "Không sao." Khoảng cách vài bước, mấy người liền đã đi tới trước mặt quái vật thanh đồng.

Quái vật thanh đồng kia nhìn thấy mấy người đi tới, biểu cảm trên mặt trở nên càng thêm hung ác.

Trên cả tám gương mặt đều như thế.

Chỉ là vì nó đã chịu nội thương cực nặng, vẫn không thể đứng dậy từ dưới đất.

Cho nên cũng chỉ có thể vừa giãy giụa, vừa vô năng cuồng nộ.

Trương Cường và Hắc Hùng lúc này nhìn quái vật thanh đồng ở cự ly gần, vẫn không nhịn được nhíu mày, theo bản năng dời ánh mắt khỏi tám gương mặt này.

Cho dù bọn họ đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ, nhưng hình ảnh này đối với bọn họ mà nói, vẫn là quá "nặng đô".

Chương 221

Hắc Hùng quay đầu, nhìn về phía viễn cảnh bên cạnh, nói với Trương Cường: "Đội trưởng, anh nói xem thứ này nếu mà cũng mọc tám cái chân thì phải làm sao a?" Con quái vật hạ đầu có tám đôi chân xe luân hoành tiếu quỷ dị trước đó vừa bị Trương Cường "xử bắn" một lần trong đầu lại lần nữa sống lại, một lần nữa quay lại trong đầu Trương Cường.

Trên mặt Trương Cường lộ ra biểu cảm "không nỡ nhìn thẳng", ngẩng đầu nhìn trần nhà, thầm nghĩ Hắc Hùng tên này thật không hổ là đội viên theo hắn lâu như vậy.

Nói chuyện đúng là đâm thẳng vào chỗ yếu.

Hắn lược bỏ câu chửi thề, nói với Hắc Hùng: "Im miệng." Hắc Hùng cũng như đang nhẫn nại cái gì, mím chặt môi lại.

Ngay sau đó, hai đội viên vệ sĩ có tạng người vạm vỡ này đứng ở hai bên trái phải Diệp Phàm, đồng thời phát ra một tiếng thở dài u oán.

Điều chỉnh lại cảm xúc của mình một chút, Trương Cường và Hắc Hùng lại nhìn về phía chỗ đang phát sáng trên người con quái vật thanh đồng kia.

Bọn họ đồng thời nhìn về phía chỗ đang phát sáng ở ngực quái vật thanh đồng.

Chỉ thấy, ở dưới lớp da xanh kia, có một khối hình chữ nhật dẹt.

Cũng không phải hình dáng hình chữ nhật tiêu chuẩn, mà là khối chữ nhật dẹt một đầu còn mang theo chút hình cung tròn, đang phát ra ánh sáng vàng.

Mà khối hình chữ nhật giống như vậy, bọn họ còn phát hiện tổng

cộng bốn khối ở sườn eo, bả vai của quái vật thanh đồng này.

Lớp biểu bì thanh đồng phủ bên trên trông đã vô cùng mỏng rồi.

Thậm chí thoạt nhìn, đều đã không giống chất liệu kim loại, mà giống như chất liệu dạng keo dính nhớp nháp đang chảy xuôi. "Cái này trông hình như là cái thẻ bài gì đó a." Hắc Hùng gãi thái dương nói: "Mấy cái thẻ bài vàng này sao lại nhét vào dưới da bọn chúng thế?" Mà Diệp Phàm đã thông qua ánh sáng của phù văn màu đỏ trên ánh kim quang kia nhận ra chân thân của những thẻ bài này: "Những thứ này, là Miễn Tử Kim Bài." "Điểm chung về thân phận của bọn họ, không chỉ là khai quốc tướng quân chiến công hiển hách.

Còn có một điểm chung nữa!" "Bọn họ đều có Miễn Tử Kim Bài do Hồng Vũ hoàng đế ngự ban!" Kim bài miễn tử?

Trương Cường và Hắc Hùng lại soi đèn vào mấy vật thể phát sáng trên người quái vật thanh đồng một lượt. "Đây chính là kim bài miễn tử thời đó sao?" Ở phía sau bọn họ, Bạch Trường Minh và mấy vị giáo sư lão thành nghe thấy câu nói của Diệp Phàm cũng lập tức chạy đến bên cạnh quái vật thanh đồng.

Nhìn mấy vật thể phát sáng kia, Bạch Trường Minh nói: "Không sai.

Sau khi thành lập Đại Minh, Hồng Vũ hoàng đế tổng cộng đã ngự ban kim bài miễn tử cho ba mươi bốn người.

Bảy vị tướng quân này cũng nằm trong số đó!" Lưu Bác Văn hít sâu một hơi khí lạnh, nói: "Nhận được kim bài miễn tử mà cuối cùng vẫn nhận lấy kết cục như thế này, Hồng Vũ hoàng đế này chẳng phải là nói lời không giữ lời sao?" Bạch Trường Minh đáp: "Kim bài miễn tử này chung quy vẫn là do hoàng đế phát, cũng là để hiệu mệnh cho hoàng đế.

Nếu hoàng đế thật sự muốn giết một người, thì dù có cho hắn mười tấm kim bài miễn tử, cái mạng của hắn cũng không giữ được đâu." Nghe vậy, mấy người bên cạnh đều u sầu thở dài một hơi.

Trương Cường nghi hoặc nói: "Thế nhưng, tại sao kim bài miễn tử này lại ở dưới lớp da của bọn họ?

Đây được coi là di vật quan trọng gì của bọn họ sao?

Đã biến thành cái dạng này rồi mà vẫn còn mang theo kim bài miễn tử trên người." Một bên, Hắc Hùng cũng nói: "Đúng thế.

Kim bài miễn tử cũng chẳng miễn được tử, cuối cùng vẫn biến thành cái dạng này.

Còn phải mang theo trên người, không cảm thấy rất châm biếm sao?

Nếu là tôi, áo chống đạn mà không đỡ được đạn, thì đó là thứ còn 'phèn' hơn cả cái áo ba lỗ bình thường.

Nhất định đã sớm vứt đi càng xa càng tốt rồi." Lúc này, Diệp Phàm lại đã đoán ra được công dụng thật sự của kim bài miễn tử này, nhưng hắn vẫn cần nghiệm chứng một chút.

Chỉ thấy Diệp Phàm rút Hắc Kim Cổ Đao từ sau lưng ra. "Cheng" một tiếng, âm thanh cổ đao xuất vỏ thu hút sự chú ý của các thành viên đội khảo cổ bên cạnh.

Nhìn thấy Diệp Phàm lại lượng ra Hắc Kim Cổ Đao vào lúc này, Lưu Bác Văn có chút bất ngờ nói: "Đại ca, lúc này là định 'bồi' thêm một đao hả?" Nói rồi, Lưu Bác Văn giơ bàn tay lên, làm một cái động tác cứa cổ cực kỳ cẩn thận.

Trông hắn quả thực giống hệt một tên đàn em phản diện đang chuẩn bị giết người diệt khẩu.

Tuy nhiên, là loại đàn em ngốc nghếch kiểu 'Bôn Ba Bá', trông có vẻ không được thông minh cho lắm.

Diệp Phàm nói: "Tay ấm, không giết gà." Biểu cảm trên mặt Lưu Bác Văn càng thêm chấn động, giống như nghe thấy chuyện gì đó làm vỡ nát tam quan.

Hắn hơi khoa trương che miệng, nhìn về phía "hạ tam lộ" của quái vật thanh đồng, nói: "Đại ca, ngài đây là muốn... thiến nó?" Lưu Bác Văn chớp chớp mắt, vì để nghiêm cẩn, lại thêm một chữ "môn" vào cuối: "Ngài là muốn... thiến bọn họ?" Đao của Diệp Phàm đang định hạ xuống bị câu nói này của Lưu Bác Văn làm cho suýt chút nữa tuột tay.

Hắn nhìn Lưu Bác Văn một cái, nói: "Bớt xem mấy thứ quỷ súc đi, đọc sách nhiều vào." Sau đó, Hắc Kim Cổ Đao của Diệp Phàm cũng không đi về phía "hạ tam lộ" của quái vật thanh đồng, mà là rạch một đường trên một tấm kim bài miễn tử trong số đó.

Hắc Kim Cổ Đao rạch trên lớp da chất liệu thanh đồng kia, giống như cắt lên một tấm vải bố thô ráp.

Lập tức, lớp da màu thanh đồng kia xuất hiện một vết rách.

Kim quang bên trong chợt lóe.

Quái vật thanh đồng cũng phát ra một tiếng gầm rú có chút đau đớn.

Diệp Phàm khẽ nhíu mày, dùng Hắc Kim Cổ Đao gạt nhẹ một cái, tấm kim bài miễn tử dưới lớp da kia liền bắn ra.

Hắn đưa tay, vững vàng chụp lấy.

Nhưng lúc này, động tác của Diệp Phàm cũng không dừng lại.

Sau khi chụp được kim bài miễn tử, hắn lập tức đổi tay, kim bài

miễn tử rơi vào tay đang cầm Hắc Kim Cổ Đao.

Trong bàn tay vừa rảnh ra, dưới ánh mắt vừa bất ngờ vừa chấn động của mọi người, bắn ra một sợi tơ bạc.

Sợi tơ kia xuyên qua vết thương của quái vật thanh đồng, xuyên thấu theo hình chữ Chi, thế mà lại khâu vết thương của quái vật kia lại.

Lưu Bác Văn ở bên cạnh hắn, bỗng nhiên trừng lớn hai mắt: "Đại ca, hóa ra anh định làm phẫu thuật cho con quái vật thanh đồng này à!" Diệp Phàm nói: "Thi thể tu luyện ra thanh đồng, thi độc trong cơ thể mạnh hơn cổ thi bình thường rất nhiều.

Vết thương mức độ này, có lẽ sẽ gây ra rò rỉ thi độc." Đội viên bên cạnh nghe vậy, như có điều suy nghĩ mà gật đầu.

Lưu Bác Văn nhìn vết thương được ngân tuyến khâu lại, ngân tuyến giao nhau không chỉ trái phải đối xứng, mà độ dài của mỗi đường ngân tuyến giao nhau đều nhất trí!

Cái loại công việc may vá này...

Lưu Bác Văn lúc này rốt cuộc ý thức được, câu "mẹ ơi" nảy ra trong tiềm thức của mình thật sự không phải không có nguyên nhân.

Nhưng rất nhanh, sự chú ý của hắn liền bị kim bài miễn tử trong tay Diệp Phàm thu hút.

Chỉ thấy tấm kim bài miễn tử kia đang tỏa ra kim quang chói mắt.

Hình dạng cũng không có gì khác biệt so với hình dạng thẩm thấu ra dưới lớp da quái vật thanh đồng, đều là hình khối chữ nhật dẹt.

Một đầu là hình vòng cung, bên trên còn có những hoa văn uốn lượn vô cùng tinh tế, trông rất tinh xảo.

Góc cạnh càng thêm rõ ràng, hoa văn cũng càng thêm rõ nét.

Trên tấm kim bài miễn tử này, dùng chu sa viết một dòng chữ nhỏ.

Không phải chữ Hành Giai thường dùng thời Minh, mà là chữ Tiểu Triện thịnh hành thời Tần.

Tuy rằng Tiểu Triện so với Hành Giai thì cách hiện tại niên đại xa xưa hơn, tương đối mà nói cũng khó nhận biết hơn một chút.

Nhưng các thành viên đội khảo cổ với tư cách là nhân viên chuyên nghiệp, vẫn nhận ra nội dung dòng chữ nhỏ bên trên: "Miễn tử kim bài, tứ Thường Ngộ Xuân." Chầm chậm đọc ra mấy chữ này, Lưu Bác Văn đầu tiên là chấn động một chút: "Trong này thật sự có tướng quân Thường Ngộ Xuân a!

Chương 222

Đại ca thật sự không nhận sai!" Nhưng ngay sau đó, hắn lại có chút nghi hoặc, mở miệng hỏi: "A?

Tại sao kim bài miễn tử thời Minh lại dùng chữ thời Tần để viết?

Chẳng lẽ Hồng Vũ hoàng đế thực ra là Long Vương bán tro cốt cho fan hâm mộ hả?" Diệp Phàm nhìn kim bài miễn tử trong tay mình, nói: "Không.

Bởi vì tấm kim bài miễn tử này vốn không phải là tấm mà Hồng Vũ hoàng đế năm đó ngự ban cho mấy vị tướng quân này." Diệp Phàm ngẩng đầu, nhìn về phía quan tài thanh đồng: "Tôi nghĩ, đây không phải là kim bài miễn tử để miễn cho bọn họ ba lần tội chết năm đó.

Mà là kim bài miễn tử cho phép bọn họ qua lại xuyên thấu giữa hai bên." Lời này vừa nói ra, tất cả mọi người đều chấn động nhìn về phía Diệp Phàm.

Câu nói này của Diệp Phàm tuy ngữ khí mười phần bình thản, nhưng lượng thông tin bao hàm bên trong lại vô cùng to lớn!

Bởi vì bọn họ lúc này ở đây, vấn đề căn bản nhất phải đối mặt chính là bọn họ chỉ có thể ở hai bên bức tường băng của gian mộ thất này.

Căn bản không có bất kỳ biện pháp nào có thể tự do đi lại giữa hai bên!

Mà con quái vật thanh đồng này, lại hoàn toàn có thể tự do xuyên qua hai bên!

Cứu xét đến cùng, hóa ra trên người bọn họ lại có loại kim bài miễn tử như thế này!

Trong đội khảo cổ, một thành viên lẩm bẩm: "Trời ơi, ban đầu tôi còn tưởng nguyên nhân quái vật thanh đồng này có thể đi xuyên qua hai bên là do cả người nó đều là chất liệu thanh đồng cơ." Lại có một người đáp: "Tôi còn tưởng mấu chốt là cỗ quan tài kia chứ!" Diệp Phàm không nói gì, nhưng quả thực, ban đầu hắn cũng có suy nghĩ như vậy.

Sở dĩ vẫn luôn không nói, là bởi vì trong cõi u minh có trực giác mách bảo hắn, sự việc tuyệt đối sẽ không đơn giản như thế.

Sau đó, giọng nói thanh lãnh của Trương Khải Linh từ trong thiết bị liên lạc truyền ra. "Mấu chốt để nó có thể xuyên qua không phải là quan tài thanh đồng." Trương Khải Linh nhanh chóng hồi tưởng lại trải nghiệm khi giao thủ với quái vật thanh đồng này trước đó, nói như vậy.

Các thành viên đội khảo cổ nghe thấy giọng Trương Khải Linh cũng lập tức tập trung tinh thần, chuẩn bị nghe anh nói tiếp.

Nhưng ngay sau đó, giọng nói trong thiết bị liên lạc liền biến thành một giọng nói khác, thoạt nghe có chút cợt nhả.

Là Hách Liên Tĩnh. "Ách Ba nói đúng đấy.

Ban đầu cái tên kia muốn chạy trốn về phía Tiểu Diệp tử các cậu, thật ra phản ứng đầu tiên cũng không phải là trốn vào trong quan tài thanh đồng của chính nó.

Phản ứng đầu tiên của nó là đâm vào bức tường băng ở giữa chúng ta.

Rất rõ ràng, nó tuyệt đối không phải đâm đầu vào tường để tự tử đâu nhỉ." Sự chuyển đổi giọng nói của hai người này quả thực quá lớn, các thành viên đội khảo cổ khi nghe thấy giọng Hách Liên Tĩnh thay thế giọng Trương Khải Linh còn có chút bất ngờ.

Các thành viên đội khảo cổ phía Tây Nam càng trực tiếp khó hiểu nhìn về hướng hai người.

Đặt vào người bình thường, hành vi này của Hách Liên Tĩnh giống như tên phản diện cướp mic của người khác khi đang hát.

Nhưng nếu đặt vào hai người này, hành vi này của Hách Liên Tĩnh quả thực chính là "phiên dịch viên" hay giúp người làm niềm vui.

Bởi vì Khải Linh tiểu ca trong tình huống bình thường đều bật chế độ tiết kiệm pin, dường như cũng xác thực là định để Hách Liên Tĩnh tiếp lời của mình.

Lúc này lại càng thể hiện ra một góc độ khác, một cao độ khác của sự phối hợp thần tiên giữa Nam Hạt Bắc Ách.

Có điều, nghe Hách Liên Tĩnh nói như vậy, đội khảo cổ phía Tây Nam - những người ban đầu tận mắt chứng kiến cảnh này và đang ở cùng một bên với họ - cũng hồi tưởng lại tình cảnh lúc đó.

Viện ca sờ sờ cằm, nhớ lại một chút, nói: "Nói như vậy tôi cũng nhớ ra rồi.

Nó hình như còn suýt chút nữa dính lên tường băng.

Tôi cảm thấy may mà nó toàn thân bằng thanh đồng, bức tường băng này đối với kim loại không dễ dính lắm.

Chứ nếu là một thân da người, thì chắc phải lột một lớp da xuống ấy chứ." Qua lời kể của mấy người này, thành viên đội khảo cổ hai bên cũng đều ý thức được ý tứ mà họ muốn biểu đạt.

Quan tài thanh đồng cũng không phải là lựa chọn đầu tiên của quái vật thanh đồng lúc đó.

Cho nên quan tài thanh đồng cũng không phải là nhân tố mấu chốt để nó có thể đi xuyên qua hai bên.

Tấm kim bài miễn tử này mới là mấu chốt!

Nếu không có bức tường băng này, quái vật thanh đồng này thực ra có thể hoàn toàn tự do đi lại giữa hai bên.

Không ngờ, bức tường băng mà Diệp Phàm tạo ra vừa rồi, trong khi duy trì sự cân bằng nhiệt độ hai bên mộ thất, lại vô tình hạn chế hành động của quái vật thanh đồng này!

Chuyện này quả thực giống như đã dự tri trước việc quái vật thanh đồng này sẽ thực sự xuất hiện không lâu sau đó vậy!

Nếu không phải bọn họ hiểu rõ Diệp Phàm thật sự một thân chính khí, tâm địa thiện lương, e rằng đều phải cho rằng Diệp Phàm chính là người năm đó đi lại tự do ở nơi này, tích trữ nhiều cổ thi ở đây như vậy!

Diệp Phàm lần này, quả thực cũng là vô tâm cắm liễu liễu xanh um.

Sau sự chấn động ngắn ngủi đó, các thành viên đội khảo cổ liền ý thức được một chuyện khác khiến bọn họ càng thêm vui mừng.

Nếu kim bài miễn tử này là mấu chốt để quái vật thanh đồng xuyên qua hai bên, chẳng phải nói lên rằng bọn họ cũng không cần bị nhốt ở hai bên như thế này nữa sao?

Hiện tại hai đội đang đối mặt thực sự là khoảng cách xa nhất trên thế giới.

Rõ ràng khoảng cách vật lý chỉ có chưa đến nửa mét, cũng chính là độ dày của bức tường băng này mà thôi.

Thậm chí lúc ban đầu khi tường băng hình thành, bọn họ đều có thể nhìn thấy đối phương không chút trở ngại.

Nhưng lại không thể chạm vào đối phương, cũng không thể tiến

thêm một bước.

Trong thiết bị liên lạc truyền đến tiếng cười khẽ của Hách Liên Tĩnh: "Tôi cũng coi như được kiến thức thế nào gọi là 'gang tấc biển trời' rồi." Còn về việc câu nói này của hắn có phải thực sự có ý ám chỉ gì không, các đội viên cũng chỉ dám to gan suy đoán một chút.

Nhưng lại không có ai nói ra.

Chỉ có Trương Khải Linh nhìn hắn một cái.

Tuy rằng không nói gì, nhưng cái nhìn kia đã nói lên tất cả.

Lưu Bác Văn có chút kích động nhìn Diệp Phàm, nói: "Nếu là như vậy, thì chúng ta có phải có thể qua bên kia rồi không Đại ca!" Diệp Phàm gật đầu, nói: "Cũng có thể ra ngoài rồi." Lưu Bác Văn nghi hoặc: "Ra ngoài?" Diệp Phàm nói: "Những người năm đó từng đến nơi này, trong tay nhất định cũng có kim bài miễn tử như vậy.

Cho nên mới có thể sau khi đặt những cổ thi này vào đây, hai người lại dùng kim bài miễn tử như vậy xuất hiện ở cùng một bên bức tường này." Hắn nhìn bức tường băng kia: "Bức tường thanh đồng này không phải nhất định phải giết chết một nửa số người mới chịu thả người.

Hoặc nói cách khác, nó xác thực là cần thanh lý người ở một trong hai bên mới mở cửa ra.

Thế nhưng, nếu như bên còn lại vốn dĩ không có bất kỳ sinh mệnh nào tồn tại thì sao?" Nghe Diệp Phàm nói vậy, mắt Lưu Bác Văn lập tức sáng lên: "Vậy thì tiền đề giết chết một nửa số người này sẽ trở thành một nghịch lý!

Tuy rằng trước khi chúng ta vào đây, sẽ chịu ảnh hưởng của tường thanh đồng mà tự giác lựa chọn tiến vào từ lối vào của hai bên.

Nhưng hiện tại, chúng ta vẫn có cách để chỉ xuất hiện ở cùng một

bên của mộ thất này!" Diệp Phàm gật đầu, nhìn về phía quan tài: "Cỗ quan tài thanh đồng này chính là thông đạo xuyên qua hai bên còn sót lại sau khi tường băng hình thành." Lúc này, các thành viên đội khảo cổ cuối cùng cũng hoàn toàn nhìn thấy hy vọng thiết thực để tiếp tục đi xuống trong gian mộ thất này.

Đó không còn chỉ là cái bóng của một niềm hy vọng trong lòng họ nữa, mà là một sự cụ thể hóa!

Lúc này, cánh tay và cổ tay Diệp Phàm linh hoạt chuyển động.

Chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi, trong tay hắn đã có bốn tấm kim bài miễn tử ở mặt trước.

Diệp Phàm lại dùng sống đao lật thân quái vật thanh đồng lại.

Sau lưng nó cũng có bốn tấm kim bài miễn tử như vậy.

Động tác mổ và khâu vết thương của Diệp Phàm cho quái vật thanh đồng gần như diễn ra cùng lúc, một loạt động tác hành vân lưu thủy, quả thực khiến hắn làm thành công việc dây chuyền vậy.

Chương 223

Các thành viên đội khảo cổ chỉ cảm thấy trước mắt hoa lên một cái, tám tấm kim bài miễn tử kia đã nằm gọn trong tay Diệp Phàm.

Bọn họ chấn động vì cách Diệp Phàm hoàn thành loạt công việc này, cũng chấn động vì những vật dụng như thần khí chưa từng thấy qua của Diệp Phàm.

Hắc Kim Cổ Đao và Thiên Cơ Tán tự nhiên không cần nói nhiều.

Sợi dây bạc có thể hoàn toàn tự động khâu vết thương cho quái vật thanh đồng này, đã là thần khí khả ngộ bất khả cầu rồi!

Lưu Bác Văn chấn động nhìn Diệp Phàm đã thu thế.

Hắn cẩn thận từng li từng tí nhìn vào cổ tay Diệp Phàm: "Đại ca, anh đây là..." Sợi dây bạc trên tay Diệp Phàm đã quấn trở lại cổ tay hắn.

Hắn nhìn Lưu Bác Văn một cái.

Các thành viên khác trong đội khảo cổ cũng đang dùng ánh mắt cực kỳ chấn động nhìn hắn, dường như đều đang đợi một câu trả lời.

Diệp Phàm khí định thần nhàn: "Phi châm phá bóng bay, phi châm xuyên táo, nghe nói qua chưa?" Lưu Bác Văn gật đầu lia lịa như gà mổ thóc: "Em từng thấy trên Đại Việt Got Talent!" Diệp Phàm u u nói: "Cùng một nguyên lý." Lưu Bác Văn nghe vậy, lại nhìn về phía vết thương được khâu vô cùng công chỉnh trên người quái vật thanh đồng: "Nhưng mà Đại ca, kim của bọn họ đều không thể uốn éo nhiều khúc cua như thế được." Diệp Phàm nghe vậy lại không hoang mang mà hỏi ngược lại: "Xem truyền hình thực tế Đại Việt chưa?" Ngữ khí của hắn mười phần thoải mái.

Tâm trạng dường như cũng vì tìm được phương pháp rời khỏi nơi này mà đặc biệt tươi sáng.

Lưu Bác Văn lại gật đầu.

Diệp Phàm nói: "Vậy cậu đã từng xem ném máy bay giấy chưa?" Lưu Bác Văn nhớ lại, hình như từng thấy có người có thể làm cho máy bay giấy bay rất nhiều vòng, thế là lại gật đầu: "Đã thấy, đã thấy." Diệp Phàm nói: "Cùng một đạo lý." Mà cùng lúc đó, tại một căn phòng nào đó mà bọn họ không biết.

Một gương mặt mà người dân Đại Việt đều khá quen thuộc nhìn xem căn phòng đầy máy bay giấy cao cấp của mình, lại nhìn vết thương được khâu chỉnh tề trên người quái vật thanh đồng trên màn hình trực tiếp, đầy đầu dấu chấm hỏi: Cùng một đạo lý?

Sao hắn lại không biết nhỉ?

Ngay sau đó, hắn liền nhanh chóng gõ một dòng bình luận trên bàn phím: "Tôi là quán quân máy bay giấy Đại Việt Got Talent, tại đây trịnh trọng đính chính một chút, máy bay giấy của tôi không biết khâu vết thương!" Ngay sát phía sau lại thêm một dòng bình luận: "Tôi là thánh phi kim Đại Việt Got Talent lão Vương, trịnh trọng đính chính một chút, kim phi của tôi không biết uốn éo nhiều khúc cua như thế!" Mà sau hai dòng bình luận này là một làn sóng bình luận sôi trào của khán giả bình thường. "Cười chết mất, Tiểu Diệp tộc trưởng dọa cho hai vị đại nhân phải đính chính ngay tại trận, chuyện này đúng là tôi vạn lần không ngờ tới." "Thánh máy bay, thánh phi kim: Không tin đồn, không truyền đồn." "Vãi chưởng, xem livestream này đối tượng khán giả rộng thế sao?

Đến cả cao thủ Got Talent cũng đang xem livestream này?" "Nguyên nhân cao thủ xem livestream: Tìm kiếm điểm đột phá góc độ cao thủ mới.

Cuối cùng phát hiện Tiểu Diệp tộc trưởng không phải cao thủ, bởi vì hắn là thần tiên hàng thật." "Ai bảo không ngờ đối tượng khán giả rộng thế, ngẩng đầu nhìn số lượng người trong phòng livestream đi." "Bà mẹ sáu mươi tuổi của tôi cũng đang xem, còn phê bình tôi là đã bảo trên đời có thần tiên từ sớm rồi, trách tôi trước đây không tin cơ." "Cảm ơn, tôi là vì thấy idol mình thích đăng Weibo PR nên đến xem, kết quả lọt hố Khảo Cổ 101 luôn." "Idol của bạn biết fan ruột của mình thất thoát như thế, sợ tới mức xóa Weibo ngay trong đêm." "Thấy đại nhân đính chính tôi thật sự cười muốn nội thương, đây chính là tốc độ Đại Việt sao ha ha ha ha." "Tôi cũng thế, tôi cũng thế, không ngờ đính chính tin đồn lại nhanh như vậy, cứ như vòi rồng ấy." Tuy nhiên, các thành viên đội khảo cổ hiện tại vẫn còn đang đắm chìm trong niềm vui sướng có thể đi ra khỏi gian mộ thất này, cho nên cũng không kịp thời phát hiện ra những dòng bình luận đính chính chớp nhoáng đã bị trôi đi mất.

Sự chú ý của bọn họ vẫn đặt hết lên tám tấm kim bài miễn tử kia.

Diệp Phàm trải tám tấm kim bài miễn tử ra như những con bài.

Chỉ thấy chữ đỏ chu sa bên trên không khác gì tấm kim bài miễn tử đầu tiên được lấy ra.

Đều là kiểu chữ Tiểu Triện thịnh hành thời Tần.

Mà cấu trúc câu cũng giống hệt như trên tấm kim bài miễn tử đầu tiên.

Điểm khác biệt duy nhất chỉ có tên người ở giữa câu thơ.

Mà những tên người này, toàn bộ đều là những cái tên mà Diệp Phàm đã nhận ra trước đó!

Phó Hữu Đức, Thường Ngộ Xuân, Lam Ngọc, Phùng Thắng, Hoa Vân Long, Liêu Vĩnh Trung, Chu Đức Hưng, Từ Đạt.

Không sai một người!

Những tấm kim bài miễn tử này hoàn toàn chứng thực cho cách nói trước đó của Diệp Phàm.

Tuy rằng trong tiềm thức các thành viên đội khảo cổ đều biết Diệp Phàm tuyệt đối sẽ không sai.

Nhưng khi nhìn thấy những chứng cứ rành rành bày ra trước mặt mình, vẫn không khỏi hít ngược một hơi khí lạnh.

Diệp Phàm nhìn thoáng qua các đội viên bên cạnh mình: "Ai trước?" Trương Cường hít sâu một hơi, nhận lấy tấm kim bài miễn tử đầu tiên từ tay Diệp Phàm: "Luôn để cậu làm người đi tiên phong, lần này để tôi làm tốt thí đi." Hắc Hùng theo sát phía sau cũng cầm lấy một tấm kim bài miễn tử từ tay Diệp Phàm: "Đội trưởng, để tôi làm người đầu tiên." Cùng lúc đó, kim bài miễn tử trong tay Diệp Phàm đều bị mấy đội viên bảo vệ tranh cướp sạch.

Suy nghĩ của bọn họ đều giống nhau.

Không phải vì muốn là người đầu tiên qua đó, mà là muốn làm người thử nghiệm đầu tiên.

Dù sao, trong tình huống chưa có thời gian kiểm chứng, chuyện này cũng chỉ là khả thi trên nguyên lý mà thôi.

Trong lúc các đội viên bảo vệ đang tranh nhau làm người thử nghiệm đầu tiên, Diệp Phàm lấy từ trong túi ra một lá bùa vàng.

Sau đó ném nó về phía quan tài thanh đồng.

Trong quan tài thanh đồng truyền ra một tiếng "bùm" trầm đục, là âm thanh ngọn lửa bùng cháy.

Rất rõ ràng, bên trong quan tài thanh đồng cũng có bức tường vô hình chí mạng kia.

Nghe thấy âm thanh này, các đội viên bảo vệ sững sờ trong giây lát, khô khốc nuốt một ngụm nước bọt.

Nhưng bọn họ cũng không thay đổi suy nghĩ của mình.

Hoàn cảnh càng nguy hiểm thế này, càng cần có người đi làm người đầu tiên!

Cho nên bọn họ tranh giành càng kịch liệt hơn.

Diệp Phàm khẽ ho một tiếng, nói: "Có thể đưa tôi một tấm không?" Mấy đội viên bảo vệ đồng thời quay đầu lại, nhìn về phía Diệp Phàm.

Ngay sau đó, Trương Cường lập tức ý thức được Diệp Phàm muốn làm gì, tức khắc phủ định: "Không được, tuyệt đối không được.

Nơi nguy hiểm như thế, chúng tôi lần này nói gì cũng không thể để cậu làm người đầu tiên nữa!

Những việc khác có thể chúng tôi không giúp được gì, nhưng loại chuyện cầm tấm bài này đi qua đơn giản như vậy, chúng tôi vẫn có thể làm được!" Hắc Hùng cũng dùng sức gật đầu.

Diệp Phàm nói: "Tôi không qua đó." Ngữ khí của hắn vô cùng bình tĩnh.

Mấy đội viên nhìn biểu cảm vân đạm phong khinh trên mặt hắn.

Biểu cảm này nhìn qua thì chẳng nói lên được lực chấn nhiếp mạnh mẽ gì.

Nhưng lời nói ra lại khiến người ta không thể kháng cự như vậy.

Trương Cường do dự một chút, vẫn đưa kim bài miễn tử trong tay cho Diệp Phàm.

Chỉ thấy khoảnh khắc sau khi Diệp Phàm nhận được kim bài miễn tử, giống như đối đãi với lá bùa vừa rồi, ném nó bay về phía quan tài

thanh đồng.

Các thành viên đội khảo cổ phía Tây Bắc ở bên kia bức tường băng chỉ thấy một vật gì đó lấp lánh ánh vàng bay ra từ trong quan tài.

Còn chưa nhìn rõ là thứ gì, vật lấp lánh ánh vàng kia lại lùi trở về.

Giống như lúc đi còn để lại cho bọn họ một câu "trêu các người chơi đấy".

Mấy đội viên bảo vệ mắt chữ A mồm chữ O nhìn Diệp Phàm ném tấm kim bài miễn tử kia ra ngoài rồi lại gần như thu về tay trong nháy mắt.

Nhưng bọn họ có thể xác định là, tấm kim bài miễn tử vừa rồi thật sự đã xuyên qua cỗ quan tài thanh đồng kia!

Trương Cường cúi đầu nhìn vào tay Diệp Phàm.

Trên tấm kim bài miễn tử kia ngoại trừ có chữ màu chu sa, còn có một sợi ngân tuyến cực nhỏ.

Rất rõ ràng chính là sợi ngân tuyến vừa rồi Diệp Phàm dùng để khâu vết thương cho quái vật thanh đồng.

Diệp Phàm mở tấm kim bài miễn tử trong tay ra: "Vậy tôi qua trước?" Trương Cường và mấy thành viên đội bảo vệ khác còn chưa kịp nói gì, trong thiết bị liên lạc đã truyền đến giọng nói của Hách Liên Tĩnh: "Được được được, Tiểu Diệp tử cậu qua đây trước đi.

Chương 224

Đúng lúc vi sư cũng rất là nhớ mong cậu." Sau đó là một chữ "Ừ" ngắn gọn đến mức phá thiên hoang của Trương Khải Linh.

Tiếp theo còn có tiếng cười của mấy đội viên Khâu Ninh.

Viện ca: "Đúng thế đúng thế, vậy để Tiểu Diệp tiểu ca qua đây đi, tôi cũng muốn ngắm trai đẹp." Lâm ca: "Cô thì hay rồi." Dù sao Viện ca khi nói câu này, nụ cười trên mặt cũng không phải là nụ cười mê trai, mà là nụ cười của dì ghẻ nhìn cháu ngoan (dì mẫu tiếu).

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream cũng đang nhiệt tình hưởng ứng Diệp Phàm. "Tiểu Diệp tộc trưởng trước, Tiểu Diệp tộc trưởng trước." "Hắc gia, ngài có thể ráng giữ giá một chút không, ngài nhìn cái nụ cười rẻ tiền của ngài kìa." "Cười chết mất, cho dù nói rẻ tiền thì cũng phải dùng chữ 'Ngài'.

Có phải nói ra câu này đã tiêu tốn hết dũng khí của nửa đời này rồi không?" "Đúng thế đúng thế, Hắc gia ngài có thể giữ giá chút không?

Cái gì, Khải Linh tiểu ca cũng 'Ừ' rồi?

Thế thì không sao nữa." "Cùng là Khảo Cổ 101, tiêu chuẩn kép thế này có ổn không đấy?" "Hắc gia: Nghe tôi nói, cảm ơn bạn, đã sưởi ấm bốn mùa." "Không biết tại sao, hiện tại tôi nghĩ đến câu 'tiểu biệt thắng tân hôn', xin hỏi tôi còn cứu được không?" "Nghĩ hay lắm, thưởng cho bạn bê cái Cục Dân Chính tới đây." "Cậu ấy vội rồi cậu ấy vội rồi, mau qua đó đi Tiểu Diệp tộc trưởng." "Gia quân, tôi hưng phấn quá là sao thế này?

Đây là CP của tôi cuối cùng cũng sắp hợp thể rồi sao?" "Kích động thì kích động, nhưng không chuẩn bị tinh thần kích động hơn Hắc gia và Khải Linh tiểu ca đâu!" "Để tôi nói một câu, Viện ca, sao cô có thể

mang mặt của tôi xuống mộ thế hả?" "Viện ca, người thay thế khuôn mặt tôi tại hiện trường cổ mộ." "Lầu trên, khuyên bạn xóa đi, để tôi phát." "Viện ca là người mình, chuyện này cũng không phải ngày một ngày hai rồi." Cùng lúc đó, tại hiện trường cổ mộ.

Đã xác định tấm kim bài miễn tử này thực sự có thể tự do xuyên qua hai bên cổ mộ, xác định là an toàn rồi.

Trương Cường bọn họ tự nhiên cũng sẽ không ngăn cản Diệp Phàm làm người đầu tiên đi qua.

Mấy đội viên bảo vệ đều gật đầu: "Được, được." "Tiểu Diệp tiểu ca phải cẩn thận đừng để bị vấp ngã nhé." "Được rồi, tôi không có bất kỳ ý kiến nào." Thậm chí, còn có một đội viên trực tiếp giơ một tấm kim bài miễn tử trong tay mình lên, nói: "Một tấm có đủ không?

Có muốn thêm một tấm nữa không?" Diệp Phàm ho khan một tiếng: "Cái này thì không cần." Hắn nhìn kim bài miễn tử trong tay mình: "Một tấm là đủ rồi." Nói rồi, hắn liền đi về phía quan tài thanh đồng.

Nhìn Diệp Phàm đi qua, Trương Cường và mấy đội viên khác cũng không tranh giành làm người thử nghiệm đầu tiên nữa.

Trương Cường quay đầu lại, điểm danh tất cả các thành viên đội khảo cổ ở bên này một chút, liền bắt đầu bắt tay vào sắp xếp thứ tự tiến vào quan tài thanh đồng.

Rất nhanh, Diệp Phàm cầm tấm kim bài miễn tử đầu tiên xuất hiện ở trong gian mộ thất nơi đội khảo cổ Tây Bắc đang đứng.

Vừa ra khỏi quan tài, liền nhìn thấy Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh đang đợi bên ngoài.

Hai người này đứng ở phía trước, các đội viên khác cũng đều cười đứng sau lưng hai người.

Rất rõ ràng, bọn họ đều rất hoan nghênh Diệp Phàm qua đây.

Mà Diệp Phàm vừa mới bước một chân ra khỏi quan tài thanh đồng, sau đó liền bị một bàn tay có lực kéo mạnh về phía trước một bước.

Tiếp theo, hắn bị Hách Liên Tĩnh ôm vào trong lòng.

Phản ứng đầu tiên của Diệp Phàm là cảm giác cái ôm này hình như hơi bị siết quá mức.

Hách Liên Tĩnh cao hơn Diệp Phàm một chút, hắn vùi mặt vào vai Diệp Phàm: "Cuối cùng cũng gặp được cậu rồi." Diệp Phàm tổ chức ngôn ngữ một chút, tuy rằng rất cảm động việc Hách Liên Tĩnh hoan nghênh mình như vậy, nhưng hắn vẫn cảm thấy mình hiện tại nên khai báo sự thật.

Thế là nói: "Hắc Nhãn Kính, tôi muốn thở hai cái." Hách Liên Tĩnh nghe vậy, tuy rằng buông hắn ra, nhưng vẫn cười nói: "Sao lại không thở nổi chứ.

Tôi thấy cậu ở dưới nước chẳng phải cũng hô hấp rất vui vẻ sao?" Diệp Phàm thầm nghĩ, thế có thể giống nhau sao?

Phần thưởng hệ thống của hắn là "Như Cá Gặp Nước", thì thật sự chỉ là có thể tự do hô hấp trong nước mà thôi.

Hắn cũng không phải thật sự mọc mang.

Hơn nữa cho dù hắn có mọc mang thật, cái kiểu ôm bịt kín mũi miệng trực tiếp này, cho dù là cá cũng phải chết ngạt.

Diệp Phàm cũng không nói ra những lời trong lòng này.

Bởi vì vừa thoát khỏi cái ôm rắn chắc của Hách Liên Tĩnh, hắn lại bị kéo vào một cái ôm nhẹ nhàng khác.

Người này nhiệt độ toàn thân đều rất thanh lãnh, chiều cao không

khác biệt lắm so với hắn, thậm chí Diệp Phàm từng cho rằng có khả năng mình cao hơn một chút.

Giọng nói thanh lãnh giống hệt nhiệt độ trên người anh truyền vào tai Diệp Phàm: "Diệp Phàm, vất vả rồi." Nói rồi, Trương Khải Linh vỗ vỗ lưng Diệp Phàm.

Cách ôm của Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh rất khác nhau.

Cái ôm của anh vô cùng nhẹ nhàng, thậm chí là vô cùng khắc chế.

Sau khi cảm nhận được lưng mình bị vỗ vỗ, Diệp Phàm liền được Trương Khải Linh buông ra.

Diệp Phàm có chút hoảng hốt, bởi vì cái ôm kia thực sự là quá phức tạp.

Anh ôm rất sâu sắc, sâu sắc đến mức gần như đã che lấp đi nhiệt độ của cái ôm cực độ nhiệt tình của Hách Liên Tĩnh vừa rồi.

Nhưng anh lại ôm quá nhẹ.

Nhẹ đến mức Diệp Phàm thậm chí cảm thấy vừa rồi mình thực ra cũng không bị kéo vào một cái ôm như vậy.

Hoặc là Tiểu Ca chỉ nói với mình một câu vất vả rồi?

Diệp Phàm có chút nghi hoặc.

Hắn vẫn đáp lại lời Trương Khải Linh vừa rồi, nói: "Cũng được, không vất vả." Nhưng Trương Khải Linh không phải là người khác.

Tuy rằng trong mắt người khác, Diệp Phàm khi giải quyết những rắc rối trước đó đều là thuận tay làm thôi.

Nhưng Trương Khải Linh, anh có thể cảm nhận chân thực cảm xúc của Diệp Phàm.

Đặc biệt là cảm xúc của hắn khi nhận diện thân phận của những

cổ thi này.

Loại cảm xúc này truyền vào trong đầu anh, cho dù đã có bản thân Diệp Phàm làm một vật trung gian, anh vẫn có thể cảm nhận được những cảm xúc kịch liệt này.

Trương Khải Linh tự nhận mình cũng không có nội lực như vậy, có thể xử lý thuận lợi những cảm xúc kịch liệt này như thế.

Cho nên cho dù người khác đều đang cảm thán Diệp Phàm mạnh mẽ, chỉ có anh là đau lòng cho những gì Diệp Phàm phải trả giá và gánh chịu vì nó.

Cũng vì thế, câu "Diệp Phàm vất vả rồi" mà Trương Khải Linh nói, so với tất cả những người khác trong đội khảo cổ, thậm chí là so với Hách Liên Tĩnh, đều không giống nhau.

Anh dùng đôi mắt bình tĩnh nhưng thâm thúy của mình đem thân ảnh Diệp Phàm cất vào nơi sâu nhất.

Vọng tưởng thông qua phương thức như vậy, đem người này bảo hộ lại.

Thế nhưng Trương Khải Linh cũng vô cùng rõ ràng, thứ anh cất vào trong mắt, chỉ là một cái bóng như vậy.

Diệp Phàm chân chính, đang đứng ở nơi này.

Vừa xúc tu khả cập, lại vừa đỉnh thiên lập địa.

Cho dù hắn thật sự đã không nhớ rõ tộc trưởng mạch Đồ Long nên có dáng vẻ gì, không nhớ rõ người sở hữu lực Úc Lũy nên có dáng vẻ gì.

Cho dù những thứ hắn muốn tìm kiếm đều không có khuôn mẫu.

Nhưng hiện tại nhìn thấy Diệp Phàm như vậy, Trương Khải Linh cũng biết mình tuyệt đối không tìm sai người.

Trăm năm gập ghềnh và tìm kiếm, từng lần thiệp hiểm và mất trí nhớ.

Cuối cùng tại cái sảnh lớn kia, trong dòng người mà anh không thích nhất nhìn thấy Diệp Phàm đi về phía mình vào khoảnh khắc đó, đã nghe thấy được một tiếng hồi vang.

Cùng lúc đó, các đội viên đội khảo cổ Kinh Đô phía sau cũng thông qua phương thức tiếp sức, lục tục bắt đầu đi ra từ trong quan tài.

Trước khi bọn họ ra hết, Diệp Phàm bỗng nhiên nghĩ đến cái gì, nói với Trương Khải Linh: "Đúng rồi, Tiểu Ca, tôi vẫn cảm thấy cái quan tài thanh đồng này, hình như không đơn giản như vậy." Trương Khải Linh chớp chớp mắt, ánh mắt lại khôi phục sự bình tĩnh bình thường.

Chương 225

Mà Hách Liên Tĩnh ở một bên đã nhịn không được cười thành tiếng.

Trong đầu hắn cấu tứ ra một bức tranh như này: Ách Ba Trương thâm tình chân thành: Diệp Phàm, cậu có nguyện ý...

Tiểu Diệp tử linh cơ nhất động: Tới đây nào Tiểu Ca, chúng ta tiếp tục lo sự nghiệp thôi!

Diệp Phàm nhớ lại khoảnh khắc chiếc quan tài thanh đồng rực sáng và hắn nhìn thấy những hoa văn điêu khắc trên đó.

Hình xăm trên người hắn đã có phản ứng.

Không chỉ vậy, thông qua sức mạnh của Úc Lũy, hắn còn cảm nhận được phản ứng từ phía Trương Khải Linh.

Hơn nữa, hai hình điêu khắc trên quan tài thanh đồng chính là nguyên mẫu của Thần Đồ và Úc Lũy.

Điều này khiến Diệp Phàm không thể không để tâm.

Hắn ở đây, Trương Khải Linh cũng ở đây, mà nơi này lại có điêu khắc Thần Đồ và Úc Lũy, trong khi Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh lại đến đây với một mục đích nào đó.

Xâu chuỗi những điều này lại, Diệp Phàm cho rằng đây tuyệt đối không đơn giản chỉ là trùng hợp.

Hắn hiểu rõ, chuyện này giống như cảm giác ban đầu của hắn.

Trong vô hình, có một luồng sức mạnh bí ẩn đã xâu chuỗi tất cả mọi chuyện lại với nhau.

Tuy hắn đã quăng cái nồi này cho hệ thống, nhưng hắn chỉ hài

hước chứ không ngốc.

Chuyện này hắn sẽ không dễ dàng bỏ qua như vậy.

Trương Khải Linh nghe câu hỏi của Diệp Phàm, nhìn hắn rồi gật đầu: "Thứ ban đầu được đặt trong quan tài này, không phải là con quái vật thanh đồng kia." Diệp Phàm cũng gật đầu.

Quả nhiên, cảm giác của Tiểu Ca giống hệt hắn.

Trương Khải Linh lại khẽ nhíu mày, nói: "Nhưng bên trong đáng lẽ phải là cái gì, tôi không biết." Bên cạnh, Hách Liên Tĩnh đã tự giác khoác tay lên vai Diệp Phàm, hơn nữa sau khi phớt lờ ánh mắt của Trương Khải Linh, gã cũng chẳng cảm thấy hành vi của mình có chỗ nào không ổn.

Gã hỏi Trương Khải Linh: "Cậu không phải trước đây đã tới một lần rồi sao, Ách Ba?" Trương Khải Linh dời mắt khỏi thứ không nên tồn tại - chính là cánh tay của Hách Liên Tĩnh: "Tôi không nhớ rõ sau khi mình ra ngoài thì đã xảy ra chuyện gì.

Có khả năng chỉ khi nhìn thấy những thất tiếp theo, tôi mới nhớ lại được chút gì đó.

Nhưng cũng có khả năng, tôi chưa từng đi đến những mộ thất tiếp theo." Hách Liên Tĩnh thầm cảm thán trong lòng, để Ách Ba Trương nói được nhiều lời như vậy thật không dễ dàng.

Ngay sau đó, gã lại nhận ra, tên câm này có khi nào vì tức giận mà bị OOC (thoát vai) rồi không?

Nghĩ đến điểm này, Hách Liên Tĩnh cảm thấy bản thân quả thật quá giỏi.

Trương Khải Linh không ngờ trong đầu Hách Liên Tĩnh đang nghĩ mấy thứ linh tinh bát nháo đó, tiếp tục nói: "Chỉ là, tôi có một loại cảm giác." Nói rồi, Trương Khải Linh nhìn về phía quan tài thanh

đồng.

Bên trong quan tài thanh đồng, Trương Cường với tư cách là đội viên cuối cùng lo việc dọn dẹp đã bước ra ngoài.

Khi Trương Cường bước ra, hai bên vách tường của cả gian mộ thất vang lên tiếng ầm ầm trầm trọng như tiếng cơ quan mở ra.

Âm thanh đó vô cùng đặc sắc, giống như tiếng sấm truyền đến từ nơi xa xăm.

Trầm trọng, cổ xưa.

Rõ ràng là phát ra từ trong gian mộ thất này, nhưng nghe lại như ở ngoài ngàn dặm, xa cách ngàn năm trước.

Xuyên qua thời gian và không gian khoa trương, truyền vào tai bọn họ.

Chính trong âm thanh đó, Trương Khải Linh nói: "Trong cái quan tài kia, đáng lẽ phải là tôi." Nghe Trương Khải Linh nói vậy, cả Diệp Phàm và Hách Liên Tĩnh đều khựng lại.

Hai người đều rất bất ngờ trước cảm giác này của Trương Khải Linh.

Hách Liên Tĩnh nói: "Ách Ba, có gì mà nghĩ quẩn thế?

Đến đây, nhường cho cậu ôm cái này được không?" Nói rồi, gã bỏ cánh tay đang khoác trên vai Diệp Phàm xuống, làm động tác mời.

Diệp Phàm nhìn gã một cái: "???" Trong đầu hắn vang lên giọng nói nổi tiếng của Đại Mịch Mịch: Cậu có sao không?

Cậu có sao không?

Không sao thì ăn ô mai đi.

Hắn hiện tại chỉ muốn viết mấy chữ to đùng này lên mặt Hách

Liên Tĩnh.

Nhưng ngay sau đó, Diệp Phàm cũng nhìn về phía Trương Khải Linh: "Tiểu Ca, sao anh lại có cảm giác như vậy?" Trương Khải Linh trước tiên lạnh lùng liếc Hách Liên Tĩnh một cái, sau đó lại lắc đầu, nói: "Không phải tôi muốn nằm vào đó.

Tôi chỉ có cảm giác ấy, cảm giác người bên trong đáng lẽ là tôi.

Nhưng tôi sẽ không vào." Hách Liên Tĩnh và Diệp Phàm lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Cùng lúc đó, các thành viên đội khảo cổ đã reo hò vì cửa mộ mở ra. "Mở thật rồi!

Cửa mộ này mở thật rồi!" "Có thể tiếp tục đi rồi, chúng ta không cần bị nhốt chết ở đây nữa!" "Tốt quá rồi!" Các thành viên đội khảo cổ chúc mừng lẫn nhau.

Họ có chút kích động quay đầu nhìn về hướng ba vị cố vấn đặc biệt đang thì thầm to nhỏ điều gì đó.

Đi suốt một chặng đường, họ đã có chút quen rồi.

Ba người này dường như có chuyện gì đó không thể để họ biết.

Họ cũng rất hiểu chuyện mà không hỏi nhiều.

Dù sao thì, cho dù có hỏi, trong ba người này, hai người không thích chủ động nói chuyện, có khả năng sẽ dùng sự im lặng để đuổi khéo họ.

Còn cái người thích nói chuyện kia ấy à...

Cái người thích nói chuyện, cười hi hi ha ha, cửa sổ tâm hồn thì bị kính râm che khuất mất rồi.

Cho dù gã có nói thật, thì cũng có đến hơn chín mươi phần trăm khả năng là đang lấy họ ra làm trò tiêu khiển.

Còn chưa đến một phần trăm khả năng nói thật thì họ cũng chưa chắc dám tin.

Cánh cửa mộ mới không mở ở phía trước, mà mở ở bên hông.

Trên bức tường mộ vốn không có lấy một khe hở, lúc này lại xuất hiện một lối vào rộng khoảng hai mét rưỡi, cao khoảng ba bốn mét.

Diệp Phàm, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh cũng nhìn về phía lối vào mới mở đó.

Thực tế, khi nhìn thấy cái lối vào bình thường này, Diệp Phàm có chút thất vọng.

Dù sao thì tiếng cơ quan vừa rồi thật sự quá khí thế.

Diệp Phàm còn tưởng cả bức tường đều mở ra cơ.

Không ngờ cuối cùng chỉ mở ra một lối vào bình thường như vậy trên tường mà thôi.

Bên cạnh, Hách Liên Tĩnh thì trực tiếp nói toạc ra: "Khá lắm, tôi còn tưởng động tĩnh đó phải hoành tráng cỡ nào chứ.

Đây chẳng phải là sấm to mưa nhỏ sao?

Chương 226

Cái thói quen làm màu này di truyền từ cổ chí kim, đúng là nước đóng băng ba thước đâu phải do cái lạnh một ngày." Dứt lời, ở phía đối diện bọn họ, cũng chính là bên phía gian mộ thất mà Diệp Phàm và đội khảo cổ chính thức của Kinh Đô vừa ở lúc nãy, cũng truyền đến một tiếng cơ quan khởi động như sấm rền.

Âm thanh đó đặc biệt trầm trọng, nghe cứ như thiên lôi cuồn cuộn thật sự.

Phối hợp với lời phàn nàn vừa rồi của Hách Liên Tĩnh, quả thực giống như chủ nhân ngôi mộ chuyên môn sắp xếp âm thanh này để vả mặt gã vậy.

Hách Liên Tĩnh mím môi.

Trương Khải Linh và Diệp Phàm thì đồng thời lộ ra một nụ cười khó nhận thấy.

Hách Liên Tĩnh nhìn hai người này, nhướng mày: "Hai người các cậu, cái thói quen mặt không biểu cảm nhưng lại dùng cơ mặt để mắng chửi người khác có thể tém tém lại được không?" Gã nhìn hai tên câm đang lắc đầu vô tội y hệt nhau, rồi lại nhịn cười y hệt nhau, sắc mặt còn đen hơn cả kính râm của mình.

Cuối cùng, vẫn là Diệp Phàm nói: "Không sao đâu, Hắc Nhãn Kính.

Tích chút khẩu đức đi, xác suất bị sét đánh kiểu này vẫn nhỏ lắm." Hách Liên Tĩnh làm bộ dùng ngón tay ấn ấn vào vai hắn ra vẻ đe dọa: "Nói hay lắm, lần sau đừng nói nữa.

Ngoan." Cửa mộ mới mở ra, tâm trạng của khán giả trong phòng

livestream cũng theo đó mà thả lỏng.

Nhìn thấy màn tương tác vui vẻ của ba vị cố vấn đặc biệt, trong phần bình luận càng ngập tràn không khí hoan hỉ. "Hahaha cười chết mất, tại sao Tiểu Diệp tộc trưởng ở trước mặt Hắc gia và Khải Linh tiểu ca lại đáng yêu thế này, là ảo giác của tôi sao?" "Tiểu Diệp tộc trưởng có phải đang nói là không ăn nói cẩn thận sẽ bị sét đánh không hahaha." "EQ thấp: Ăn nói xà lơ sẽ bị trời đánh.

EQ cao: Ăn nói cẩn thận, xác suất bị sét đánh rất nhỏ." "Cười chết, mấy bồ xem đổi lại là người khác còn dám nói chuyện với Hắc gia kiểu đó không?" "Chắc lời còn chưa nói hết một nửa, người đã nằm dưới đất rồi." "Hắc gia đối với người khác: Nói hay lắm, kiếp sau chú ý.

Đối với Tiểu Diệp tộc trưởng: Nói hay lắm, lần sau đừng nói nữa, ngoan." "Hắc gia, đúng là trùm tiêu chuẩn kép sáng loáng." "Tôi cũng không muốn nghĩ bậy đâu, nhưng ổng nói 'ngoan' kìa!" "Chúng ta hãy nói về một khả năng, có khi nào Hắc gia dù có muốn động thủ cũng đánh không lại Tiểu Diệp tộc trưởng không?" "Hợp lý nha, căn bản đánh không lại!" "Hắc gia: Tôi sẽ biểu diễn cho mọi người xem một cách gia nhập gia đình này sai lầm." "Đáng ghét, Tiểu Diệp tộc trưởng với Khải Linh tiểu ca làm sao có thể vừa mạnh mẽ như vậy, nhưng đứng cùng nhau lại đáng yêu thế này!

Khuôn mặt mèo con vô tội có thể cho xem thêm chút nữa không!" "Vừa mạnh mẽ vừa đáng yêu, chuyện này thật sự hợp lý sao?

Tôi không hiểu nổi." Cùng lúc đó, các thành viên đội khảo cổ cũng đã nghe thấy âm thanh truyền đến từ gian mộ thất đối diện, quay đầu lại nhìn.

Nhưng hình ảnh bên đó lúc này vẫn bị một bức tường băng chặn lại.

Tình hình bên kia mộ thất ra sao, không ai nhìn thấy được.

Bạch Trường Minh hít sâu một hơi, nói: "Chẳng lẽ, ở bên kia mộ thất còn có một cánh cửa cũng đã được mở ra?" Vừa hỏi xong câu này, Bạch Trường Minh lại nghĩ tới điều gì đó, tự trả lời câu hỏi của mình: "Đúng rồi!

Nếu nơi này là trung điện, thì hai bên hẳn là nhĩ thất (gian phòng bên tai) của cổ mộ này mới đúng!

Cho nên nói, mộ thất bên kia cũng đã được mở ra!" Nghe thấy hai chữ "nhĩ thất", ánh mắt các thành viên đội khảo cổ đều sáng lên trong khoảnh khắc.

Bởi vì nhĩ thất, trong trường hợp thông thường, đều là nơi chủ nhân cổ mộ dùng để đặt đồ tùy táng.

Tuy nói bọn họ là đội khảo cổ chính quy không thể lấy một cây kim sợi chỉ trong cổ mộ, nhưng cũng muốn mở mang tầm mắt xem mấy trăm năm trước thời Minh, thậm chí là mấy ngàn năm trước thời Tần, người ta sẽ đặt những đồ tùy táng như thế nào trong cổ mộ kiểu này.

Thế nhưng, những đội viên từng đích thân trải qua hai bên nhĩ thất trong trung điện của mộ Vương Mãng lại không nhịn được mà rùng mình một cái.

Bao gồm cả Bạch Trường Minh.

Mạc Hồng Hiên chú ý tới sự khác thường của người bạn già, hỏi: "Lão Bạch, sao thế?" Bạch Trường Minh lộ ra nụ cười có chút khổ sở, nói: "Đột nhiên nhớ lại, trong mộ Vương Mãng, nhĩ thất hai bên trung điện chứa thứ gì." Mạc Hồng Hiên thấy vậy cũng hồi tưởng lại nội dung livestream về mộ Vương Mãng mà mình từng xem.

Ngay sau đó, ông lộ ra vẻ mặt hơi nghi hoặc: "Ơ?

Sao tôi lại không có ấn tượng gì về nhĩ thất trong mộ Vương Mãng lần trước nhỉ?

Tôi nhớ là cái mộ thất chất đầy đồ tùy táng đó hình như không phải được phát hiện ở hai bên trung điện.

Mà là phát hiện ở một thiên điện bên cạnh dũng đạo." Mạc Hồng Hiên nhớ ra, lại kinh hỉ nói: "Đúng, không sai, bên trong còn có hai con rắn, bên ngoài còn có cái quỷ đả tường nữa." Sắc mặt Bạch Trường Minh theo lời hồi ức của Mạc Hồng Hiên ngày càng khó coi.

Lúc này, hoạt động tâm lý của ông có chút sôi nổi.

Thầm nghĩ, chỉ bằng vài câu đơn giản mà ông bạn đã làm tôi nhớ lại ngay hai cái bóng ma tâm lý khổng lồ.

Tôi cảm ơn ông, bạn già của tôi!

Nhưng với tư cách là một giáo sư lão luyện, Bạch Trường Minh không nói những lời trong lòng ra.

Ông chỉ khẽ giật khóe miệng, rất không thành thạo muốn dùng nét mặt để chửi thầm.

Nhưng vì không rành kỹ năng này nên không đạt được hiệu quả mong muốn.

Lưu Bác Văn ở bên cạnh chú ý tới sắc mặt Bạch Trường Minh, có chút nghi hoặc nói: "Bạch giáo sư, mặt thầy sao thế?

Bị cái gì cắn à?

Em nhìn thầy có vẻ không được thoải mái." Bạch Trường Minh dùng ánh mắt phức tạp nhìn Lưu Bác Văn một cái.

Lúc đầu không dẫn con gái theo mà dẫn Lưu Bác Văn, ông không ngờ cậu ta còn có tác dụng "bồi thêm một nhát dao" này.

Nhưng biểu cảm trên mặt Lưu Bác Văn lại cực kỳ nghiêm túc,

nhìn ra được là thật lòng lo lắng cho ông, chứ không phải cố ý mỉa mai.

Điều này làm Bạch Trường Minh càng cảm thấy uất ức.

Nếu Lưu Bác Văn cố ý mỉa mai thì ông còn có thể lý thẳng khí tráng mắng thẳng nhóc này vài câu.

Vấn đề nằm ở chỗ người ta thật sự chân tình thực cảm lo lắng cho mình.

Bạch Trường Minh u sầu thở dài: Đứa nhỏ này không xấu, chỉ là ngốc.

Không, đứa nhỏ này cũng không ngốc, mà là ngây thơ.

Nghĩ như vậy, ông cảm thấy trong lòng dễ chịu hơn nhiều.

Quả nhiên, tinh thần AQ muôn năm.

Chu Thụ Nhân tiên sinh, thật vĩ đại.

Ở bên kia, Mạc Hồng Hiên lại nhìn ra Bạch Trường Minh tuyệt đối không phải bị con bọ nào cắn, mà là có nỗi niềm khó nói với lời của mình.

Ông nghi hoặc một cách hơi khoa trương: "Lão Bạch, ông bị sao thế?" Bạch Trường Minh không trả lời câu hỏi này của Mạc Hồng Hiên, bởi vì Mạc Hồng Hiên không ngây thơ, mà là xấu tính thật.

Nhưng ông trả lời câu hỏi trước đó của Mạc Hồng Hiên.

Bởi vì trong đội ngũ của họ còn hơn một nửa số người chưa từng đích thân tham gia vào cổ mộ Vương Mãng.

Cho dù cổ mộ đó chỉ xem livestream cũng đủ khiến người ta chấn động, nhưng chưa từng đích thân trải qua thì cũng chỉ là người bàng quan, ấn tượng tự nhiên không sâu sắc bằng những người từng trải qua sự kinh hiểm trong đó. "Ông hỏi tại sao khi xem livestream lại

không có ấn tượng về nhĩ thất?

Vì lúc đó chúng ta căn bản không vào nhĩ thất." Mạc Hồng Hiên nhớ lại những gì mình đã xem, đúng là không có ký ức về việc đội khảo cổ vào nhĩ thất.

Nhưng dựa vào sự hiểu biết của ông về Bạch Trường Minh, lão già này không thể nào bỏ qua nhĩ thất.

Trừ khi không có. "Một lăng mộ đế vương như vậy, lại không có nhĩ thất sao?" Bạch Trường Minh lắc đầu, nói: "Bởi vì lúc đó, hai con thánh thú Thanh Long Bạch Hổ chính là từ trong nhĩ thất chui ra." Nghe vậy, Mạc Hồng Hiên lập tức im bặt.

Không phải không vào nhĩ thất, mà là căn bản không có cơ hội!

Ông cũng nhớ sự đáng sợ của ba con thánh thú kia.

Lúc này, nhớ lại kinh nghiệm ở mộ Vương Mãng, tất cả các thành viên đội khảo cổ nhìn lối vào mộ thất mới mở, đều không nhịn được mà nuốt nước bọt.

Chương 227

Còn chưa vào, đã nảy sinh nỗi lo âu âm ỉ.

Ở phía sau bọn họ, Hách Liên Tĩnh không nhịn được xoa xoa tay, trong giọng nói mang theo tính mục đích và niềm vui sướng không thuần khiết rõ rệt. "Nhĩ thất à.

Nhĩ thất là đồ tốt đấy, đêm dài lắm mộng, không mau vào sao?" Nỗi lo lắng âm ỉ trong lòng các thành viên đội khảo cổ lập tức bị câu nói này xua tan hơn nửa.

Họ đều quay đầu nhìn về phía Hách Liên Tĩnh.

Trong lòng không hẹn mà cùng nảy ra một suy nghĩ: Hách Liên tiên sinh, người này có thật sự là người đứng đắn không vậy?

Diệp Phàm nhìn Hách Liên Tĩnh một cái, cảm thán một tiếng, nói: "Hắc Nhãn Kính, sau này ở những trường hợp thế này, cậu nên học cách cười trộm đi thì hơn." Tuy không biết trong thế giới này Hắc Nhãn Kính có còn làm cái nghề trộm mộ cũ hay không, nhưng hiện tại gã quả thực đã viết rõ dã tâm của mình lên mặt.

Tính mục đích tràn trề, cho dù cách lớp kính râm cũng có thể nhìn thấy rõ ràng.

Hách Liên Tĩnh cười, u sầu thở dài một hơi, nói: "Không còn cách nào, tiệm kính mắt không có lãi, còn đang nợ một khoản tiền thuê nhà lớn.

Hạt tử tôi chỉ có thể vừa làm thêm nghề mát-xa cho người mù, vừa duy trì sinh kế a." Khi gã nói chuyện hoàn toàn không kiêng dè các thành viên đội khảo cổ xung quanh.

Cho người ta một cảm giác khí thế khá ngông cuồng, dường như

có một sự tự tin tuyệt đối rằng dù họ biết nghề của gã thì cũng tuyệt đối không bắt được gã.

Nhưng các thành viên đội khảo cổ lại không cảm thấy sự khiêu khích nào từ câu nói này của Hách Liên Tĩnh.

Câu nói này cứ như chỉ đơn thuần thông báo cho họ một tiếng thôi vậy.

Có khoảnh khắc đó, các thành viên đội khảo cổ cũng cảm thấy tâm thái của mình hơi kỳ quái.

Nhưng khi nhìn thấy bên cạnh Hách Liên Tĩnh có hai vị thần tiên sống là Trương và Diệp đang đứng, dường như lại thấy nhẹ nhõm.

Không sai, cho dù Hách Liên Tĩnh thực sự có ý đồ gì, chỉ cần bên cạnh gã còn hai vị thần tiên này, họ dường như cũng chẳng làm gì được gã.

Dù sao thì hình pháp cũng không quản được thần tiên.

Có thể quản được thần tiên thì chỉ có luật trời, đó là chuyện của Ngọc Hoàng Đại Đế, họ vẫn là đừng nên bận tâm chuyện của thần tiên thì hơn.

Tuy nhiên, Bạch Trường Minh nghe vậy vẫn cảm thán hai tiếng, nói: "Hách Liên tiên sinh, cậu yên tâm, tiền lương và phụ cấp chúng tôi dành cho cậu và hai vị cố vấn đặc biệt đều rất khả quan.

Cậu không cần lo lắng vấn đề tiền thuê nhà." Những thành viên xung quanh, bao gồm cả Trương Khải Linh và Diệp Phàm đang đứng cạnh Hách Liên Tĩnh, đều có thể nghe ra ẩn ý trong hai câu nói của Bạch Trường Minh: Cậu muốn bao nhiêu tiền lương chúng tôi đều sẽ đưa.

Xin cậu tha cho đám văn vật trong cổ mộ của chúng tôi được không?

Hách Liên Tĩnh cười cười, trong tiếng cười để lộ ý tứ mưu kế đã đạt thành: "Ái chà, thế thì ngại quá.

Nhưng đã là lòng thành của phía chính phủ, Hạt tử tôi cũng đành xin nhận vậy." Diệp Phàm nhìn Hách Liên Tĩnh, biết ý đồ trong câu nói này của gã.

Trong lòng cảm thán một câu "Khá lắm", hóa ra lão mù này đang thả câu.

Một chiêu "tay không bắt sói" hay thật, đúng là kiếm tiền thuê nhà trong nước mắt (của người khác) mà.

Các thành viên đội khảo cổ cũng không để ý đến tâm tư "tay không bắt tiền thuê nhà" của Hách Liên Tĩnh, chỉ thở phào nhẹ nhõm vì Hách Liên Tĩnh có vẻ thực sự muốn tha cho văn vật trong cổ mộ một con đường sống.

Bạch Trường Minh cười nói: "Vậy thì tốt, vậy thì tốt. " Sau đó, ông lại nhìn về phía bức tường băng, nói: "Nếu lối vào nhĩ thất hai bên đều đã mở.

Xét thấy mức độ nguy hiểm của cổ mộ này, chúng ta không nên chia nhau hành động, tốn thêm chút thời gian, đi từng cái một.

Trước tiên tìm hiểu gian nhĩ thất trước mắt này đi." Các thành viên đội khảo cổ đều tán thành cách nói của Bạch Trường Minh.

Trải nghiệm vừa rồi bị một bức tường vô hình chia cắt thành hai đội quả thực không an toàn bằng lúc ở cùng nhau.

Đương nhiên, họ cũng không muốn để Thiết Tam Giác tách ra lần nữa.

Hách Liên Tĩnh khoác vai Diệp Phàm, nói: "Tôi đi cùng Tiểu Diệp tử một bên, cảm giác an toàn hơn." Mà Trương Khải Linh bên cạnh cũng lần nữa phá lệ "ừ" một tiếng.

Phía trước, các thành viên đội khảo cổ nhìn ba vị cố vấn đặc biệt này.

Viện ca nói: "Thực ra, chúng tôi đi cùng Tiểu Diệp và Tiểu Ca một bên, cũng cảm giác an toàn hơn." Lưu Bác Văn gật đầu càng tích cực: "Em cũng thế, em cũng thế, đại ca mang lại cảm giác an toàn nhất!" Tuy nhiên, nói thì nói vậy, nhưng khi nghe Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh lại thừa nhận đi cùng Diệp Phàm có cảm giác an toàn, trong lòng mọi người vẫn có chút ý kiến.

Dù sao thì hai vị thần tiên này nhìn thế nào cũng không giống người thiếu cảm giác an toàn.

Lúc này, Diệp Phàm cảm nhận những ngón tay của Hách Liên Tĩnh không chỉ khoác lên vai mình mà còn đang gõ từng nhịp lên đó.

Không biết vì sao, hắn lại tự cảm thấy một loại bất an.

Diệp Phàm có chút nghi hoặc về suy nghĩ này của mình, hắn liếc nhìn khuôn mặt Hách Liên Tĩnh.

Lập tức lại thấy hiểu ra.

Chắc chắn là do Hách Liên Tĩnh cười quá giống phản diện.

Bị khoác vai thế này, chẳng những không có cảm giác anh em tốt, ngược lại có cảm giác bị bắt làm con tin.

Dường như giây tiếp theo sẽ xảy ra cảnh tượng này: Hách Liên Tĩnh kẹp cổ hắn, nói với các thành viên đội khảo cổ: "Các người có nhường cho tôi lấy mấy món đồ tùy táng này không?

Không nhường tôi lấy thì tôi sẽ bắn bỏ cậu nghiên cứu sinh ưu tú, thông minh hiếu học, cần cù nỗ lực, rường cột tương lai của tổ quốc, tiềm năng phát triển vô hạn này!" Diệp Phàm nghĩ đến cảnh tượng đó, lại nghĩ đến nhân phẩm của Hách Liên Tĩnh, chủ yếu vẫn là nghĩ đến số tiền thuê nhà mà Hách Liên Tĩnh có khả năng đang nợ.

Cảm giác chuyện như vậy cũng không phải hoàn toàn không có khả năng xảy ra.

Cùng lúc đó, trong livestream, hầu như tất cả khán giả cũng đang thỉnh cầu đừng để đội khảo cổ chia nhau hành động nữa: "Thiết Tam Giác vĩnh viễn bên nhau!" "Cùng nhau hành động đi!

Cổ mộ tà môn thế này, chia đầu hành động (phân đầu hành động) có khi thành 'phân đầu' hành động thật đấy (đầu lìa khỏi cổ)!" "Không phải chứ, không phải thật sự có người nhẫn tâm để Thiết Tam Giác tách ra nữa chứ?" "Cười chết, Khải Linh tiểu ca, Hắc gia: Vợ ơi, bà xã ơi, dẫn anh theo với." "Ồ?

Có người đang hưởng tuần trăng mật bằng công quỹ phải không?" Tại hiện trường cổ mộ, các thành viên đội khảo cổ thực ra cũng không có ý định chia nhau hành động.

Bạch Trường Minh gật đầu: "Nếu mọi người đều có ý này, vậy chúng ta cứ như Hách Liên tiên sinh nói, việc này không nên chậm trễ.

Trước tiên xem trong nhĩ thất bên này có manh mối gì không." Mọi người nghe vậy đều gật đầu.

Trước khi vào nhĩ thất, đội khảo cổ chỉnh đốn lại tại chỗ một lát.

Diệp Phàm quay đầu nhìn những thi thể đang bao phủ trong ánh lục quang bên trong mộ thất.

Hắn khẽ nhắm mắt, tiếp tục công việc trước đó bị bức tường thanh đồng cắt ngang.

Giọng Diệp Phàm trầm và nhanh, niệm lại bài chú siêu độ một lần nữa.

Mọi người nhìn thấy đầy đất thi thể lại một lần nữa tỏa ra ánh sáng vàng kim theo giọng nói của Diệp Phàm.

Tất cả mọi người đều có chút lo lắng nhìn những thi thể đó, không phải lo chúng sẽ vùng dậy lần nữa, mà là lo chúng có bị bức tường thanh đồng nhốt lại đây lần nữa hay không.

Nhưng lần này, Diệp Phàm đã thành công niệm đến chữ cuối cùng.

Trong nháy mắt, ánh kim quang đầy đất xông thẳng lên trời.

Tất cả mọi người đều rõ ràng, Diệp Phàm đã thành công!

Những oan hồn vốn bị giết hại vô cớ, lại bị nhốt vô cớ tại đây, giờ phút này đã thành công được cứu rỗi.

Lưu Bác Văn ở bên cạnh Diệp Phàm cảm thán: "Đại ca, anh làm được rồi?

Chương 228

Làm sao làm được hay vậy!" Diệp Phàm mở mắt: "Tâm thành tắc linh." Lưu Bác Văn tin tưởng không chút nghi ngờ nhìn Diệp Phàm.

Diệp Phàm nhìn đôi mắt kiên định của cậu đàn em, cảm thấy thực sự không nỡ lừa gạt cậu ta, bèn nói ra chân tướng: "Cửa mở, bọn họ có đường đi." Bên cạnh hắn, Trương Khải Linh cũng nhìn về phía Diệp Phàm.

Chú ý tới ánh mắt của Trương Khải Linh, Diệp Phàm nói: "Không ai sẽ bị nhốt lại ở đây cả." Cậu cũng sẽ không.

Câu nói này của Diệp Phàm nói với Trương Khải Linh, cũng mang lại cho các thành viên đội khảo cổ một niềm tin mãnh liệt.

Sau khi nghỉ ngơi giây lát, đội khảo cổ xốc lại tinh thần, đi về phía cửa mộ mới mở.

Diệp Phàm đi theo sau đội khảo cổ, cũng bước vào.

Trong khoảnh khắc hắn bước qua cửa, một tiếng thông báo hệ thống quen thuộc vang lên trong đầu Diệp Phàm. 【Đinh!

Hệ thống hiện đã kiểm tra được ký chủ có lượng lớn lời phàn nàn với góc độ thanh kỳ, phù hợp với nhân vật Đạo Bút Tà (Ngô Tà), độ hoàn nguyên nhân vật +5%.

Độ hoàn nguyên hiện tại là 55%.】【Điểm số hoàn nguyên tương ứng đã được nhân với 55% và đưa vào cơ thể ký chủ.】【Chúc mừng ký chủ, nhận được phần thưởng hệ thống.】【Đinh!

Nhận Tự Hồi Thì Tiêu (Phi tiêu hình cánh nhạn quay lại), có thể tùy ý biến đổi góc độ và phương hướng trên không trung, hoàn toàn có thể thao túng bằng ý chí của ký chủ.】 Nghe thấy góc độ hoàn nguyên

lần này, Diệp Phàm không nhịn được mà chấn động.

Thậm chí còn có chút dở khóc dở cười.

Thầm nghĩ trước phòng Tiểu Ca, sau phòng Hắc Nhãn Kính.

Để thể chất của mình không thực sự ngày càng tà môn, hắn đã cố ý giảm thiểu việc hoàn nguyên Đạo Bút Tà hết mức có thể.

Vạn vạn không ngờ tới, phòng ngàn phòng vạn, góc độ hoàn nguyên lần này lại hoàn toàn là thiên phú "cà khịa/phàn nàn" của mình.

Nhưng Diệp Phàm lại hồi tưởng một chút, chẳng lẽ là do hành vi mỉa mai Hách Liên Tĩnh "tay không bắt sói" vừa rồi sao?

Đó mà gọi là phàn nàn à?

Đó không phải gọi là lời nói thật lòng sờ lên lương tâm mà nói sao?

Đây là cái thế đạo gì, hệ thống gì, sao mình nói thật cũng không cho nói nữa à?

Lúc này, Diệp Phàm không hề nhận ra, những gì mình đang tiến hành hiện tại cũng là một loại phàn nàn.

Hơn nữa vì đối tượng phàn nàn là hệ thống, nên bị hệ thống phát giác càng nhạy bén hơn.

Tuy nhiên, hệ thống không so đo với Diệp Phàm - người mà hiện tại thuộc tính "đoàn sủng" đã được cộng rất cao.

Nó vô cùng công chính báo cáo phần thưởng thứ hai cho Diệp Phàm. 【Đinh!

Được chứng nhận là thiếu niên lão thành, phù hợp với nhân vật Vương gia (Vương Dã) của Võ Đang, độ hoàn nguyên +5%, độ hoàn nguyên hiện tại là 35%, điểm số hoàn nguyên tương ứng đã được nhân với 35% và đưa vào cơ thể ký chủ.】 【Chúc mừng ký chủ,

nhận được phần thưởng hệ thống.】【Đinh!

Mê Điệt Hương (Hương thảo).

Có tác dụng trấn tĩnh an thần, tỉnh não, có hiệu quả nhất định đối với chứng khó tiêu và đau dạ dày.

Còn có tác dụng cường tráng tim, thúc đẩy trao đổi chất, thúc đẩy tuần hoàn máu ở các mao mạch...】【Khi đốt lên, có thể gọi người tỉnh lại từ trong ảo giác.】Đã lâu mới nghe thấy độ hoàn nguyên nhân vật Vương Dã tăng lên, Diệp Phàm không nhịn được cảm động một chút.

Thiếu niên lão thành, đây xác thực là đặc điểm của Vương đạo trưởng.

Nếu không hắn cũng sẽ không vừa cố gắng hoàn nguyên đặc điểm hình tượng Vương gia, vừa tùy thân treo một cái bình giữ nhiệt ngâm câu kỷ tử.

Nhưng mà, hắn nhận được cái chứng nhận "thiếu niên lão thành" này từ khi nào?

Phong cách xử sự của hắn chẳng lẽ không phải trước giờ đều rất trưởng thành sao?

Hơn nữa phần thưởng này.

Mê Điệt Hương.

Đây là một cái tên Diệp Phàm vô cùng quen thuộc, thoạt nghe thì thật sự không có quan hệ gì với phần thưởng hệ thống.

Bởi vì người bình thường cũng có thể mua được loại Mê Điệt Hương này trên thị trường, giống như nửa phần đầu công năng mà hệ thống nói.

Mê Điệt Hương có giá trị trung dược rất cao, về phương diện

nâng cao sức khỏe con người thì có hiệu quả rất tốt.

Không hổ là ngài, thiếu niên lão thành Vương Dã đạo trưởng.

Nhưng cũng may, hệ thống cuối cùng còn bổ sung một câu, loại Mê Điệt Hương này còn có tác dụng gọi người tỉnh lại từ trong ảo giác.

Diệp Phàm vừa thản nhiên tiếp nhận việc hoàn nguyên nhân vật Vương Dã Võ Đang, vừa quên béng mất điểm hoàn nguyên Đạo Bút Tà vừa rồi lại là nhờ vào tài "cà khịa".

Nhanh chóng thoát ra khỏi giao diện hệ thống trong tiềm thức, hắn đã bước vào gian nhĩ thất này.

Vừa vào, các thành viên đội khảo cổ liền phát ra một tiếng cảm thán: "Tối quá!" Chỉ thấy, bốn phía gian mộ thất này đều là một màu đen kịt đưa tay không thấy ngón.

Điều này khác hẳn với mộ thất họ ở trước đó.

Bởi vì không biết tại sao, đèn pin của họ trong bóng tối như vậy lại vô hiệu!

Ánh sáng chỉ có thể chiếu xa chưa đến nửa mét!

Xa hơn một chút chính là một màn đêm đen đặc! "Không phải ở đây cũng có con bạch tuộc lớn kia chứ?" "Sao lại có bóng tối mà ánh sáng không chiếu vào được thế này?" "Nơi này tối quá, đây thật sự là hiện tượng bình thường sao?" "Hay là chúng ta quay lại mộ thất vừa rồi hoãn một chút đi?" Mà bên cạnh Diệp Phàm, Hách Liên Tĩnh lại phát ra một tiếng cười khẽ. "Ở đây không có con rùa đen lớn đó đâu.

Chi bằng nói, tôi không nhìn thấy vật sống nào ở đây cả." Hoàn cảnh càng tối tăm thì đối với mắt của gã lại càng có lợi.

Gã hiện tại thậm chí còn có thể nhìn thấy Trương Khải Linh ở bên

kia Diệp Phàm đang khẽ nhíu mày.

Đây là ưu thế sân nhà của Hắc Hạt Tử gã.

Nhưng rất rõ ràng, đây không phải Trương Khải Linh.

Nụ cười trên mặt Hách Liên Tĩnh bắt đầu trở nên ngông cuồng.

Thầm nghĩ cuối cùng cũng đến lúc gã có thể đè đầu Ách Ba Trương một bậc rồi.

Có thể làm thiên hạ đệ nhất, ai lại muốn làm thiên hạ đệ nhị chứ.

Sau đó, gã lại nhìn về phía Diệp Phàm bên cạnh.

Chỉ thấy, đôi mắt Diệp Phàm lúc này khác hẳn với các thành viên khác trong đội khảo cổ.

Đôi mắt hắn trong bóng tối sáng ngời có thần, rõ ràng là đang trong trạng thái hoàn toàn tối đen, nhưng nhìn vào lại như chứa đựng cả dải ngân hà bao la.

Trong đồng tử đen láy, mục tiêu thị giác vô cùng rõ ràng, thậm chí còn có cảm xúc phản ứng với môi trường xung quanh bên trong.

Mà các thành viên đội khảo cổ khác, thậm chí bao gồm cả Trương Khải Linh, mắt hoặc là nheo lại, hoặc là mở to, nhưng đều vô cùng mờ mịt, không tìm thấy tiêu điểm.

Đôi mắt của Diệp Phàm lúc này nhìn qua có sự khác biệt rõ rệt so với đội khảo cổ, chính là vì Diệp Phàm có thể giống như gã, cho dù trong bóng tối tuyệt đối như vậy cũng có thể nhìn rõ mọi hoàn cảnh trong gian mộ thất.

Chương 229

Đây chính là điểm tương đồng giữa gã và Diệp Phàm, lúc ở trong dũng đạo có mực độc của con mực trăm chân, Hách Liên Tĩnh đã phát hiện ra điểm này rồi.

Trong nhất thời, Hách Liên Tĩnh bỗng có chút tư tâm, muốn cái cổ mộ này cứ dứt khoát chìm hoàn toàn trong bóng tối như vậy thì tốt biết mấy.

Bỗng nhiên, giọng nói của Trương Khải Linh truyền vào tai gã: "Hạt Tử, đừng cười nữa." Đột nhiên nghe thấy tiếng Trương Khải Linh, Hách Liên Tĩnh có chút ngạc nhiên.

Tên Câm Trương này từ lúc nào có thể nhìn rõ đồ vật trong bóng tối thế này?

Gã nhìn về phía Trương Khải Linh.

Phát hiện vẻ mặt Trương Khải Linh thực ra không có gì thay đổi so với vừa rồi, rất rõ ràng vẫn là biểu cảm đang thăm dò gì đó trong bóng tối.

Diệp Phàm - người có thể nhìn rõ trong bóng tối - chú ý tới sự thay đổi biểu cảm trên mặt Hách Liên Tĩnh, hảo tâm giải thích: "Cậu cười vui vẻ quá đấy Hắc Nhãn Kính.

Giống như một hàm răng đang bay lơ lửng vậy." Hách Liên Tĩnh cười cười, "Mai khai nhị độ" (lặp lại lần hai) nói: "Tiểu Diệp tử, nói hay lắm, lần sau đừng nói nữa.

Ngoan." Tuy nhiên, điều này không ảnh hưởng đến tâm trạng tốt khi đến sân nhà của gã.

Thế nhưng, khi Hách Liên Tĩnh đang định mở miệng giải thích cho

các thành viên đội khảo cổ xem trong gian nhĩ thất này đều có những gì.

Thì bốn phía trên cao của cả gian mộ thất đột nhiên bừng lên ánh sáng trắng cực kỳ chói mắt.

Ánh sáng trắng đó không chỉ sáng lên vô cùng đột ngột mà còn cực kỳ chói mắt.

Giống như phản chiếu lại bóng tối đưa tay không thấy ngón vừa rồi, ánh sáng trắng này còn chói hơn ánh sáng bình thường gấp trăm lần.

Nó như hàng vạn mũi kim sắc nhọn, đâm thẳng vào mắt các thành viên trong đội.

Đối với người bình thường đã chói gấp trăm lần, thì với Hách Liên Tĩnh - người vốn có tật ở mắt, không thể để mắt tiếp xúc ánh sáng mạnh - sự sát thương càng mãnh liệt hơn gấp bội.

Dù đã đeo kính râm, ánh sáng trắng đó vẫn xuyên thấu vào trong.

Những lời thuyết minh hướng dẫn viên du lịch đang định nói ra lập tức bị Hách Liên Tĩnh nuốt ngược trở lại, chuyển hóa thành hai câu "quốc túy" tiêu chuẩn.

Hắn chửi thề một câu, rồi vội vàng nhắm nghiền hai mắt lại.

Cùng lúc hắn nhắm mắt, hai bàn tay đồng thời che lên kính râm của hắn.

Hách Liên Tĩnh đưa tay sờ thử, một cái là tay phải, cái kia cũng là tay phải.

Hơn nữa hai bàn tay này đều có ngón trỏ và ngón giữa dài hơn người thường.

Đặc điểm rõ ràng như vậy, Hách Liên Tĩnh trong nháy mắt biết

ngay chủ nhân của chúng là ai.

Tuy rất cảm động, nhưng hai bàn tay chồng lên nhau thế này, theo hắn thấy là không cần thiết chút nào.

Hách Liên Tĩnh nói: "Nhắm rồi." Sau đó, hắn cảm thấy bàn tay áp trực tiếp lên kính râm hơi nhấc lên, dường như muốn rời đi.

Nhưng bàn tay đè lên bàn tay đó lại khẽ ấn xuống.

Hách Liên Tĩnh ban đầu tuy nhận ra là tay của Trương Khải Linh và Diệp Phàm, nhưng không phân biệt được đâu là tay Diệp Phàm, đâu là tay Trương Khải Linh.

Mà chi tiết nhỏ hiện tại giúp Hách Liên Tĩnh gần như phân biệt được ngay lập tức.

Hắn với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, "bốp" một tiếng, vỗ mạnh vào bàn tay ở ngoài cùng. "Đáng ghét, đừng có giở trò lưu manh với tôi, Ách Ba Trương." Lực đạo của cú đánh này, cách hai bàn tay truyền thẳng đến mắt hắn, quả thực là thương địch một ngàn, tự tổn tám trăm, quả báo nhãn tiền.

Hách Liên Tĩnh hít hà một hơi khí lạnh, cảm nhận được cả hai bàn tay đều đã rời khỏi mắt mình.

Cùng lúc đó, ánh sáng trắng chói lòa cũng khiến các thành viên khác trong đội khảo cổ không mở nổi mắt.

Mọi người nhắm mắt, đầu tiên là nghe thấy tiếng vỗ tay giòn giã của Hách Liên Tĩnh, sau lại nghe thấy câu thoại đầy ẩn ý của hắn.

Nhất thời, lòng hiếu kỳ mãnh liệt khiến họ vô cùng muốn mở mắt ra xem.

Lưu Bác Văn nheo mắt, định hé mở một chút, nhưng lập tức bị ánh sáng chói làm chảy nước mắt ròng ròng, lại phải nhắm nghiền lại

ngay: "Hu hu hu, em muốn biết xảy ra chuyện gì quá đi mất!" Cậu ta nhắm mắt, vỗ vỗ người bên cạnh.

Thông qua cảm giác tay nhận ra quả nhiên là Triệu Trạch Minh, lực vỗ lập tức mạnh thêm vài phần: "Học bá, cậu mau quay đầu lại xem giúp tôi, rốt cuộc đằng sau đã xảy ra chuyện gì?" Triệu Trạch Minh dù đang nhắm mắt nhưng vẫn trợn ngược lòng trắng: "Ngốc tử, cậu làm người đi." Lưu Bác Văn quệt nước mắt trên mặt, trong lòng ngứa ngáy khó chịu.

Cũng rơi vào cảnh ngộ nhắm mắt làm người mù giống họ còn có khán giả trong phòng livestream.

Mắt của khán giả tuy không bị ánh sáng trắng trực tiếp ảnh hưởng, nhưng hiện tại trước mắt họ đều là một màn hình trắng xóa.

Bóng tối vừa rồi và ánh sáng trắng hiện tại không chỉ ảnh hưởng đến mắt của các thành viên, mà ngay cả ống kính máy quay cũng không cách nào xuyên thấu được. "Vãi chưởng, vừa nãy thì màn hình đen, giờ lại thành màn hình trắng, tui có lý do chính đáng để bảo mẹ đổi máy tính mới chưa nhỉ?" "Cười ẻ, tui cũng tưởng điện thoại mình hỏng." "Nghe mấy bà nói thế tui yên tâm rồi." "Nhưng mà giờ không thấy gì hết, tui lo thật sự á!" "Cứu mạng, ai nói cho tui biết với, tui muốn biết Khải Linh tiểu ca rốt cuộc đã làm gì Hắc gia a!" "Hắc gia không đùa đấy chứ?

Khải Linh tiểu ca có phải sờ nhầm người không?" "Cười chết, Thiết tam giác khảo cổ này loạn quá, ai chèo thuyền nào cũng có." "Ok, thần tiên thì ghép với ai cũng đẹp đôi đúng không?" "Nhưng mà theo dõi suốt chặng đường, cảm giác Khải Linh tiểu ca và Hắc gia rõ ràng là quan hệ đối thủ theo một nghĩa nào đó mà." "Chúng ta hay là nói, có khi nào không phải Khải Linh tiểu ca muốn sàm sỡ Hắc gia, mà là muốn nhân cơ hội này động thủ đánh nhau với Hắc gia không?"

"Không được, càng nghĩ càng tò mò, rốt cuộc chuyện gì đã xảy ra vậy!" Chỉ là, khán giả dù tò mò đến đâu thì trên màn hình trắng vẫn không có bất kỳ hình ảnh nào, chỉ có dòng bình luận chạy đầy màn hình.

Cùng lúc đó, Diệp Phàm nhắm chặt mắt, nhưng trên mặt lại lộ ra biểu cảm nghi hoặc.

Hắn ban đầu mang tâm thái ăn được một cái "dưa" to động trời, tỏ ra chấn kinh trước lời nói của Hách Liên Tĩnh.

Hơn nữa giống như bản tính "tra" nhập vào người, hắn cực kỳ muốn biết nội dung cụ thể của cái "dưa" này.

Nhưng mà, trong khi vừa suy đoán vừa đơn giản phục bàn lại tình huống vừa rồi, hắn lập tức chấn động nhớ ra: Bàn tay vừa rồi đặt trực tiếp lên mắt Hách Liên Tĩnh, không phải của Tiểu Ca, mà là của chính hắn!

Bởi vì vấn đề khoảng cách, tay của Tiểu Ca thực ra chậm hơn hắn một nhịp, cho nên chỉ có thể cách tay hắn mà che mắt cho Hách Liên Tĩnh.

Vậy thì, đối với Hách Liên Tĩnh mà nói, bàn tay "giở trò lưu manh" không phải là tay Tiểu Ca, mà là tay hắn!

Biểu cảm hóng hớt trên mặt Diệp Phàm lập tức biến mất, thay vào đó là vẻ chấn động.

Lần này đúng là thuần túy hóng biến hóng trúng đầu mình!

Tiểu Ca quả thực đã gánh cho mình một cái nồi đen to đùng!

Mà với tư cách là một fan cuồng kiêm người thổi phồng Tiểu Ca hàng thật giá thật, sao hắn có thể để Tiểu Ca gánh tiếng oan này thay mình được?

Chuyện này đối với người ở tuổi của Tiểu Ca mà nói, quả thực là đến mức tuổi già khó giữ được khí tiết a!

Diệp Phàm mở miệng, trầm giọng giải thích: "Vừa rồi là tôi." Là trẫm, cố ý muốn đưa tay đặt lên mắt ái khanh đấy.

Ngươi muốn trách thì trách trẫm, đừng trách Thuần Nguyên!

Lời này của Diệp Phàm vừa thốt ra, lòng hiếu kỳ của các thành viên đội khảo cổ vốn chỉ có ba phần, nay trong nháy mắt tăng vọt lên mười phần, thậm chí còn hơn.

Lưu Bác Văn lại vỗ vỗ Triệu Trạch Minh bên cạnh: "Tôi giờ thật sự muốn biết lắm rồi, cậu mau quay đầu lại nhìn một cái đi!

Đừng quên, đây không chỉ là đại ca của tôi, mà còn là đại ca của cậu đấy!

Sa sư đệ!" Không gọi là Tam sư đệ mà gọi là Sa sư đệ.

Điều này làm cho Lưu Bác Văn - người vốn là Nhị sư huynh lão làng - lập tức có hình tượng nhân vật cụ thể hơn.

Mà Triệu Trạch Minh lúc này cũng không còn bình tĩnh như vừa rồi để khuyên Lưu Bác Văn làm người nữa.

Cậu ta cũng dùng giọng điệu có chút sốt ruột nói: "Cậu tưởng tôi không muốn biết đằng sau xảy ra chuyện gì sao?

Tôi cũng muốn biết lắm chứ!" Mà lúc này, bình luận trên màn hình trắng cũng càng thêm hỗn loạn.

Chương 230

"Vãi chưởng vãi chưởng!

Kiếp này tui còn có thể biết trong mộ thất rốt cuộc xảy ra chuyện gì không?" "Trọng kim mua đáp án." "Lúc này, Tiểu Diệp tộc trưởng gia nhập, làm cho cả chiến cục càng thêm hỗn loạn." "Ngoài chúc phúc ra, tui còn có thể nói gì đây?" "Thôi cứ thế này đi, để Diệp Hách Nhân trực tiếp đứng lên được không?" Ngay lúc này, khi gần như tất cả mọi người đều đang ở ngoài tình huống, Diệp Phàm đột nhiên mở miệng: "Tất cả mọi người, ngồi xuống!" "Tìm cách che chắn bản thân!" "Không được loạn động!" Hắn trực tiếp từ trong ba lô của mình, rút ra mấy chiếc Nhạn Tự Hồi Thì Tiêu mới nhận được.

Ngay sau đó, Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh cũng nghe thấy gì đó.

Một người nắm chặt Kinh Trập, một người lên đạn súng trường.

Hai câu nói của Diệp Phàm lập tức xua tan lòng hiếu kỳ hóng biến của các thành viên đội khảo cổ.

Ngữ khí nghiêm túc như vậy khiến họ toàn bộ tiến vào trạng thái giới bị.

Hơn nữa, lời nói của Diệp Phàm với ngữ khí này, đôi khi đối với họ còn có tác dụng hơn cả thánh chỉ.

Vì vậy ngay khi nghe thấy tiếng Diệp Phàm, các thành viên lập tức làm theo, ngồi thụp xuống.

Sau khi ngồi xuống, họ co mình thành một khối cực nhỏ, dùng ba lô cố gắng che chắn những chỗ yếu hại: nửa thân trên và đầu.

Mà các đội viên bảo tiêu thì lập tức rút khiên cầm tay ra, che chắn

cho các thành viên khảo cổ đội ở gần mình nhất.

Những hành động này đều là phản ứng đầu tiên theo bản năng của họ.

Trong nháy mắt, trong mộ thất những người còn đang đứng chỉ còn lại ba nhân vật trung tâm của vụ bát quái vừa rồi.

Ngay khoảnh khắc Trương Khải Linh nắm chặt Kinh Trập, Hách Liên Tĩnh lên đạn súng, tiếng xé gió sắc bén của vũ khí vang lên từ phía trên đầu họ.

Ba người nhắm mắt, nghe tiếng đoán vị trí.

Trương Khải Linh vung tay, để Kinh Trập thoát tay bay ra.

Hách Liên Tĩnh nương theo nguồn gốc âm thanh, hướng về phía xéo bên trên bắn liên thanh.

Diệp Phàm triển khai Nhạn Tự Hồi Thì Tiêu trong tay, trông giống như một chiếc quạt sắt.

Sau đó, Diệp Phàm vung tay, chiếc tiêu hình quạt lập tức phân tán, bay về mấy hướng khác nhau.

Giữa không trung, lập tức truyền đến một trận âm thanh kim loại va chạm lách cách.

Nghe thấy âm thanh này, các thành viên đội khảo cổ cũng như khán giả phòng livestream lập tức hiểu ra rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Hóa ra, trong ánh sáng trắng chói lòa này, mộ thất này nhân lúc họ không nhìn thấy lại còn sắp đặt cả ám khí!

Kinh Trập bay ra, quét ngang qua một hàng ám khí rồi lại quay về tay Trương Khải Linh.

Đạn của Hách Liên Tĩnh cũng chuẩn xác bắn trúng mỗi mục tiêu

mà hắn nhắm tới qua âm thanh, đánh bay chúng một đoạn.

Nhưng mà, biểu cảm của họ vừa giãn ra một thoáng liền lập tức căng thẳng trở lại.

Bởi vì âm thanh giữa không trung nói cho họ biết, những ám khí bay tới này chỉ đơn thuần là bị đánh ra xa mà thôi.

Chỉ là tạm thời kéo giãn khoảng cách với họ, chứ không hề bị đánh rơi xuống đất!

Những ám khí này còn có khả năng bay trở lại!

Nhận thức này khiến Trương Khải Linh không chỉ dùng Kinh Trập, mà còn lập tức rút ra một nắm phi đao từ thắt lưng.

Trong khoảnh khắc sau khi ném Kinh Trập, hắn lại vung tay ném những phi đao nhỏ này ra.

Thính lực mẫn tiệp cho hắn biết, những phi đao này xác thực đã bắn trúng mục tiêu.

Nhưng chỉ sau khi đẩy mục tiêu bay đi một đoạn ngắn, chúng liền rơi xuống đất!

Phi đao dùng một lần, nhưng ám khí lại tuần hoàn vô hạn, biến ảo khôn lường!

Trương Khải Linh nhắm mắt, ấn đường cau lại.

Mà bên kia Hách Liên Tĩnh cũng vậy!

Tốc độ bắn liên thanh của hắn càng lúc càng nhanh, giống như đang tranh thủ từng giây từng phút với những ám khí vừa bị bắn bay một đoạn lại lập tức bật trở lại.

Tình huống này làm hắn liên tưởng đến một trò chơi giải tỏa căng thẳng.

Phía trên là những quả bóng bảy màu lộn xộn, một quả bóng nhỏ ở dưới cùng bắn lên.

Quả bóng bị bắn trúng sẽ rơi xuống, nhưng những quả bóng bên trên lại không ngừng hạ xuống.

Nếu tốc độ bắn của quả bóng bên dưới chậm một chút, những quả bóng bên trên sẽ hạ xuống một khoảng lớn.

Mà quả bóng bên dưới vì bị bên trên áp chế, tầm bắn cũng sẽ ngày càng bị hạn chế.

Tầm bắn càng bị hạn chế, số bóng bắn hạ được càng ít.

Đồng thời, khoảng cách mà những quả bóng bên trên hạ xuống cũng càng nhiều.

Đến đây, rơi vào một vòng tuần hoàn ác tính.

Mãi cho đến khi những quả bóng bên trên áp xuống đáy, trò chơi kết thúc.

Đương nhiên, là kết thúc bằng thất bại.

Hách Liên Tĩnh cảm thấy mình hiện tại đang thực hiện một công việc như vậy.

Hắn, Trương Khải Linh và Diệp Phàm chính là những quả bóng nhỏ cần cù chăm chỉ bắn lên từ bên dưới.

Hiện tại, trong khi tìm cách phá giải, họ chỉ có thể đua tốc độ với đám ám khí trong ánh sáng trắng này!

Hách Liên Tĩnh trán rịn ra mồ hôi lạnh li ti.

Bởi vì cũng giống như phi đao dùng một lần của Trương Khải Linh, đạn của hắn cũng có hạn.

Dựa vào trọng lượng hiện tại, Hách Liên Tĩnh đã có thể ước tính

đợt đạn này còn cầm cự được bao lâu.

Tuy hắn thay băng đạn cũng rất thành thạo, nhưng cái cần hiện tại là tranh thủ từng giây từng phút.

Chậm một giây đều sẽ bị phóng đại lên rất nhiều lần!

Lúc này, Trương Khải Linh sau khi bắt lấy Kinh Trập ném ra lần nữa, tay lại sờ vào đai vũ trang bên hông.

Vị trí để phi đao nhỏ lúc này đã trống không!

Hắn có thể thông qua nhắm mắt cảm nhận được tốc độ di chuyển của Kinh Trập, nhưng không gian bên trên quá lớn.

Hơn nữa Kinh Trập cũng không phải vĩnh viễn bay trên trời, nó cũng phải thỉnh thoảng quay về tay hắn.

Sự chênh lệch thời gian như vậy cũng đủ để ám khí bên trên tiếp cận họ thêm một đoạn!

Cùng lúc đó, các thành viên đội khảo cổ đang che chắn yếu hại nghe tiếng kim loại va chạm trên đỉnh đầu mình, trong lòng cũng thấp thỏm lo âu.

Khi Trương Khải Linh ném phi đao, phi đao rơi xuống gần họ hoặc trên đỉnh đầu, cũng không ai dám loạn động.

Lời nói của Diệp Phàm dù đã qua đi, đối với họ vẫn có hiệu quả kỳ diệu như vậy.

Chương 231

Có thể chiến thắng bản năng bỏ chạy khi có vật thể lạ rơi xuống bên cạnh trong tình huống không nhìn thấy gì.

Nhưng mà, trong khi căng thẳng, các thành viên đội khảo cổ được bảo vệ cũng không khỏi chấn kinh trước thực lực cường hãn của ba vị cố vấn đặc biệt.

Họ tuy không biết những thứ kia còn có khả năng bay trở lại, nhưng họ nhận thức được một điều: Ba vị cố vấn này có thể trong tình huống không nhìn thấy gì, chỉ dựa vào âm thanh và sự thành thạo, đánh chặn chuẩn xác mối đe dọa đến từ phía trên!

Đặc biệt là Diệp Phàm, thậm chí có thể làm được sự dự đoán chuẩn xác!

Trước khi nguy cơ ập đến đã bảo họ ngồi xuống trước.

Nếu không phải như vậy, họ quả thực không dám tưởng tượng hiện tại mình sẽ phải đối mặt với cảnh tượng gì.

Đó chắc chắn là một hiện trường tay chân luống cuống và thương vong thảm trọng!

Tuy nhiên, dù các thành viên đội khảo cổ còn có thể gượng ép cơ thể mình tuân theo dư uy từ câu chỉ huy vừa rồi của Diệp Phàm mà dừng tại chỗ, thì khán giả livestream - những người chỉ có thể nghe thấy âm thanh lùng bùng, ngay cả hướng âm thanh cũng không phân biệt được - đã rơi vào trạng thái khá hỗn loạn. "Vãi chưởng, rốt cuộc là xảy ra chuyện gì rồi?

Đây rốt cuộc là động tĩnh gì vậy?" "Nhắm mắt chính là nghe tiếng tiền vàng rơi từ trên trời xuống." "Alo 110 phải không, ở đây có người

nghèo đến phát điên rồi." "Sự an ủi duy nhất cho tui bây giờ là vẫn chưa nghe thấy tiếng thảm kêu của các thành viên." "Mì trong tay ăn cũng mất ngon." "Có kiểu vừa cho người ta ăn xong dưa to đã nhét dao vào mồm thế này sao?" Cùng lúc đó, khi tất cả mọi người đều đang ở trong trạng thái hỗn loạn và căng thẳng đầy kìm nén này, trên đỉnh đầu họ bỗng nhiên truyền đến một tiếng thủy tinh vỡ tan.

Giây tiếp theo, dù nhắm mắt họ cũng cảm nhận được ánh sáng trắng đã mờ đi.

Hình ảnh trong đôi mắt nhắm nghiền cuối cùng vào khoảnh khắc này cũng biến thành bóng tối bình thường.

Sau khi màn hình trước mắt từ một màu trắng xóa biến thành bóng tối bình thường, các thành viên đội khảo cổ lập tức mở mắt.

Lúc này, ánh sáng trắng chói mắt trong cổ mộ đã yếu đi rất nhiều so với vừa rồi.

Tuy chưa thể khiến họ mở mắt hoàn toàn, nhưng cũng không đến mức bắt họ phải nhắm nghiền mắt mới chịu được.

Lúc này nhìn xung quanh, giống như đang nheo mắt nhìn thẳng vào mặt trời bị mây đen che khuất một chút.

Tuy nhìn một lúc mắt vẫn sẽ thấy chua xót, nhưng đã có thể để họ nhìn thấy hoàn cảnh hiện tại của mình.

Phản ứng đầu tiên của các thành viên không phải là nhân lúc này quan sát quy mô nhĩ thất, mà là lập tức ngẩng đầu nhìn về hướng phát ra âm thanh mà họ tò mò nhất.

Mà khoảnh khắc nhìn lên phía trên, tất cả mọi người đều không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy, ở phía xéo bên trên họ, đang có hàng trăm ám khí màu đen hình chim yến bay tới.

Trước đó nhắm mắt không nhìn thấy gì, họ đều không hoảng loạn bằng việc trực tiếp nhìn thấy nguy cơ như thế này.

Hiện tại nhìn rõ những ám khí hình chim yến này, ngược lại khiến da đầu họ tê dại.

Chỉ thấy, những ám khí hình chim yến phía trên có cái bị đạn bắn bay một đoạn, có cái thì bị Kinh Trập quét ngang một mảng.

Nhưng cảnh tượng này cũng không thể khiến các thành viên đội khảo cổ thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì những ám khí hình chim yến đó sau khi bị đánh bay một đoạn, thế mà lại bay trở lại lần nữa!

Dưới ánh sáng phản xạ ra tia sáng băng lãnh minh chứng cho độ sắc bén của chúng.

Dáng vẻ bị đánh bay rồi lại quay về của chúng, thật sự rất giống như loài yến kim cương bất hoại vậy!

Lúc này, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh đã mở mắt, thế công cũng cường hãn hơn vừa rồi.

Chỉ thấy Hách Liên Tĩnh vừa nổ súng, vừa thay băng đạn mới.

Sau khi mở mắt, quá trình ở giữa này không lãng phí bất kỳ một giây nào, cả quá trình đều cực kỳ liền mạch!

Ánh mắt Trương Khải Linh cũng trở nên sắc bén hơn.

Ánh sáng lam tím trên thân đao Kinh Trập cũng trở nên chói lòa khác thường.

Mà khi Kinh Trập lại bay về tay Trương Khải Linh, ánh sáng trên thân đao phản chiếu trong đôi mắt thâm thúy của hắn.

Cứ như thể trong đôi mắt hắn cũng đang tỏa ra tia sáng lam tím sắc bén như vậy.

Nam Hạt Bắc Ách, hai người lúc này khí tràng toàn khai, uyển như thiên thần.

Mà Diệp Phàm - người được các thành viên đội khảo cổ để ý hơn cả - lúc này lại không có bất kỳ động tác lớn nào.

Một tay hắn chắp sau lưng, tà áo nhẹ nhàng bị gió từ động tác của Nam Hạt Bắc Ách bên cạnh làm lay động.

Tay còn lại cũng chỉ giơ về phía trước một cách bình thường, không hề dùng bao nhiêu lực.

Nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện, ngón tay hắn thực ra đang thay đổi phương hướng, giống như đang chỉ huy cái gì đó.

Các thành viên đội khảo cổ đều có chút tò mò nhìn về hướng ngón tay Diệp Phàm chỉ.

Và khi nhìn rõ hướng đó, họ chợt trợn to hai mắt.

Khi nhìn lại Diệp Phàm đang có vẻ rất thong dong, sự chấn động trong mắt họ còn hơn cả khi nhìn thấy Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh uyển như thiên thần vừa rồi!

Bởi vì nếu ví Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh cường hãn như thiên thần, thì lúc này dùng để hình dung Diệp Phàm, phải bỏ đi hai chữ "uyển như" (giống như)!

Chỉ thấy, tại hướng ngón tay Diệp Phàm chỉ, mấy thanh loan đao màu bạc dài hơn những ám khí hình chim yến kia đang lùa đàn "yến kim cương bất hoại" màu đen bay về một hướng.

Vừa bay, vừa không ngừng lùa thêm nhiều ám khí hình chim yến gia nhập vào đội ngũ bị xua đuổi này!

Số lượng ám khí chim yến đen bị hắn xua đuổi nhiều hơn gấp mười mấy lần số ám khí trên đầu các thành viên đội khảo cổ.

Sở dĩ Diệp Phàm trông như không có động tác lớn gì, là vì hắn vẫn luôn chỉ huy những phi nhận lớn hơn này để xua đuổi đám ám khí chim yến vốn dĩ sẽ không rơi xuống đất kia!

Cả hình ảnh trông giống như mấy con đại nhạn trắng đang xua đuổi một đàn yến đen vậy!

Rất nhanh, Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh cũng dừng động tác của mình.

Bởi vì trong một thời gian cực ngắn, những con "đại nhạn" này đã xua đuổi tất cả "chim yến" vào trong vòng vây của chúng.

Lúc này, Diệp Phàm mới đột nhiên dùng lực vung tay.

Mấy con "đại nhạn" kia dường như cảm ứng được chỉ huy của Diệp Phàm, tốc độ lập tức nhanh lên, va chạm với đàn yến đen lao thẳng vào bốn phía trên cao.

Lập tức, phía trên đỉnh mộ lại truyền đến tiếng thủy tinh vỡ vụn.

Cùng lúc âm thanh đó vang lên, ánh sáng trong cả gian mộ thất trở nên nhu hòa hơn trước rất nhiều.

Các thành viên đội khảo cổ lúc này đã có thể hoàn toàn mở mắt bình thường.

Đồng thời cũng giải đáp được một nghi hoặc của mọi người.

Hóa ra tiếng thủy tinh vỡ vừa rồi chính là do Diệp Phàm chỉ huy mấy con "đại nhạn" kia mang theo đợt ám khí chim yến đen đầu tiên đánh vỡ kẻ đầu sỏ gây ra ánh sáng trắng chói lòa trên đỉnh đầu họ!

Sau đó, Diệp Phàm co tay lại, nhấc lên đưa về phía sau.

Mấy con "đại nhạn" cứ thế quay về trong tay Diệp Phàm.

Mấy lưỡi đao kim loại màu trắng được Diệp Phàm mở ra, nhẹ nhàng cầm trong tay, trông giống như một chiếc quạt sắt.

Giây tiếp theo, ngón tay Diệp Phàm thu lại, mấy phiến đao chập lại làm một, giống như chiếc quạt khép lại.

Chương 232

Diệp Phàm thu thế, thuận tay cắm mấy cái Nhạn Tự Hồi Thì Tiêu vào túi bên hông ba lô.

Lúc này trông càng giống một chiếc quạt sắt khép lại được cất vào ba lô của Diệp Phàm.

Các thành viên đội khảo cổ không hẹn mà cùng ngẩn người, nhất thời quên cả việc phải đứng dậy.

Nhưng mà, tại sao phải đứng dậy nhỉ?

Dùng góc độ hiện tại để ngưỡng vọng Diệp Phàm, chẳng phải rất thích hợp sao?

Bạch Trường Minh chấn động nhìn về phía Diệp Phàm, trong đầu bỗng hiện lên một câu, ông lẩm bẩm: "Đây đúng là, nói cười giữa chốn ba quân, giặc tan như tro bay khói tỏa a." Tuy ông cách Diệp Phàm không gần, tiếng cảm thán này âm lượng cũng rất nhỏ, nhưng không có âm thanh nào thoát được tai Diệp Phàm.

Nghe thấy vậy, Diệp Phàm theo bản năng lén nhìn thoáng qua phía trên đỉnh mộ, nơi những quặng đá trắng bị đánh vỡ.

Hắn len lén kiểm điểm lại tất cả những phá hoại mình gây ra sau khi đến ngôi mộ cổ này.

Chém hắc dũng trên đỉnh đạo động, kình lực va chạm làm tường mộ thất vừa rồi lõm một mảng lớn, giờ lại đánh vỡ những quặng đá chói mắt này.

Diệp Phàm a Diệp Phàm, mày đến để dỡ nhà người ta à?

Diệp Phàm tự trách như vậy một chút.

Đồng thời đưa ra quyết định lần sau sẽ chú ý, lần sau nhất định chú ý.

Bên cạnh hắn, Trương Khải Linh ngẩng đầu, nhìn những quặng đá phát sáng chói mắt bị Diệp Phàm đánh vỡ, trầm giọng nói: "Nhạn tự hồi thì." "Nguyệt mãn tây lâu." Vì lúc này hoàn cảnh mộ thất cực kỳ yên tĩnh, câu nói bình tĩnh mà thanh lãnh này của Trương Khải Linh khiến tất cả mọi người đều nghe thấy.

Các thành viên đội khảo cổ theo bản năng ngẩng đầu nhìn về phía đỉnh mộ.

Chỉ thấy, trên những quặng đá màu ngân bạch phía trên cắm chi chít những ám khí hình chim yến màu đen.

Dưới mỗi chiếc ám khí chim yến đều là mấy chục vết nứt.

Mà hàng ngàn hàng trăm ám khí chim yến cắm trên đó khiến cả khối quặng đá đã mất đi hình dáng nguyên vẹn ban đầu.

Giống như một thiên thể khổng lồ đầy sao vậy.

Mà ánh sáng lọt qua những khe hở cũng hoàn toàn không chói mắt như vừa rồi, giống như ánh trăng nhu hòa.

Những lưỡi đao trắng Diệp Phàm vừa thu về cũng giống như chim nhạn quay về tay hắn.

Câu thơ "Nhạn tự hồi thì, nguyệt mãn tây lâu" (Hàng nhạn bay về, trăng đầy tây lầu) của Trương Khải Linh quả là vừa khéo!

Cùng lúc đó, trải qua màn hình đen rồi trắng rồi lại trở về bình thường, khán giả livestream cũng sôi sục hẳn lên.

Trong phần bình luận, như thể đang ăn tết, mỗi chữ đều toát lên niềm vui sướng phổ thiên đồng khánh. "Vãi chưởng, tốt quá rồi, tui vừa nãy thực sự muốn đổi điện thoại mới rồi đó!" "Một lúc không

gặp, như cách một lúc a!" "Tui nhớ các người chết đi được, đội khảo cổ trong mơ!" "Mẹ ơi, con thực sự gặp được thần tiên rồi!" "Mẹ ơi con cũng gặp được thần tiên." "Mẹ tui cũng gặp được thần tiên luôn!" "Tiểu Diệp tộc trưởng cũng quá soái rồi!

Tuy Khải Linh tiểu ca và Hắc gia cũng rất soái, nhưng Tiểu Diệp tộc trưởng thực sự rất soái a!" "Pha này đúng là vợ ơi, cháy quá, gánh team." "Tuy rất hình tượng, nhưng chữ 'vợ' thực sự có một xu quan hệ nào với ba vị này không?" "Tui lạy, Nhạn tự hồi thì, nguyệt mãn tây lâu, tui thật sự không biết là Tiểu Diệp tộc trưởng tạo ra hình ảnh này lãng mạn hơn, hay là Khải Linh tiểu ca nói ra câu ví von này lãng mạn hơn nữa!" "Khoan đã, chỉ có mình tui ý thức được câu này vốn dĩ diễn tả là nhạn lại bay về, không thấy thư gấm, tư niệm người thương, sầu khổ khôn nguôi, ánh trăng sáng chiếu đầy tây lầu, càng tăng thêm tịch mịch và trù trướng sao?

Đây thật sự không phải tỏ tình hả?" "Lúc giáo sư bên trên rút khỏi văn đàn, tui là người cực lực phản đối đó." "Vẫn là mấy bà biết chèo, giáo sư xin hãy đưa em chèo thuyền Trương Diệp với!" "Khải Linh tiểu ca anh thật biết cách!" Cùng lúc đó, trong cổ mộ.

Trương Khải Linh nói xong câu này liền nhìn về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm chú ý tới ánh mắt của Trương Khải Linh.

Diệp Phàm - người vừa mới len lén tự kiểm điểm bản thân, và với tư cách là một fan cuồng - lộ ra biểu cảm tán thưởng.

Không hổ là anh, Tiểu Ca, văn hay chữ tốt, bụng đầy thi thư khí tự hoa.

Có điều, đột nhiên bắt đầu thể hiện học thức của mình ở phương diện này...

Tiểu Ca, chẳng lẽ anh cũng muốn thi thạc sĩ (bảo nghiên)?

Những hoạt động nội tâm này Diệp Phàm tự nhiên không thực sự nói ra với Trương Khải Linh.

Nhưng Diệp Phàm vẫn vô cùng tán đồng gật đầu với Trương Khải Linh: "Tiểu Ca, có chí ắt làm nên." Hách Liên Tĩnh bên cạnh nghe vậy phát ra một tiếng cười lớn: "Tiểu Diệp tử nói đúng đấy." Trương Khải Linh nhìn Hách Liên Tĩnh đang cười vô cùng kiêu ngạo một cái, lại nhìn về phía Diệp Phàm, "Ừ" một tiếng.

Cùng lúc đó, có khoảng đệm ngắn ngủi này, các thành viên đội khảo cổ cũng cuối cùng hoàn hồn lại.

Họ lúc này mới từ dưới đất đứng dậy.

Sau khi đứng dậy, các thành viên nhìn nhau trước.

Chỉ thấy người bên cạnh mình vẫn hoàn hảo không tổn hao gì.

Tình huống nguy hiểm như vậy, họ thế mà không có bất kỳ tổn thương nào.

Thương hại duy nhất phải chịu, có lẽ cũng là lúc ban đầu, ánh sáng trắng chói mắt kia làm đau mắt họ mà thôi.

Sau khi xác nhận đồng bạn xung quanh mình đều không sao, các thành viên đội khảo cổ mới bắt đầu đánh giá bốn phía.

Hiện tại, mộ thất đã sáng lên nhờ những quặng đá trên đỉnh mộ có khả năng gây chói ban đầu, nên các đội viên cũng tắt hết đèn pin đi.

Chỉ thấy, cả gian mộ thất này giống như Hách Liên Tĩnh nói lúc đầu, không có bất kỳ sinh vật sống nào.

Có lẽ vì đây là nhĩ thất, quy mô gian mộ thất này nhỏ hơn nhiều so với trung điện họ vừa đứng.

Thậm chí còn chưa bằng một phần ba trung điện.

Bốn bức tường của nhĩ thất đều được lát bằng gạch xanh màu

cực sẫm, có lẽ do ẩm ướt, những viên gạch xanh đó đã có dấu hiệu ẩn ẩn phát đen.

Mà hai bức tường phía sau và hai bên không có cửa, vẽ những bích họa bảy màu thông thường.

Trong cả nhĩ thất, sắp xếp vô cùng chỉnh tề một lượng lớn tượng điêu khắc bằng đồng.

Những tượng đồng này gia công vô cùng thô sơ, rất có phong vị của tượng người thời Tần Hán mới khai quật.

Chỉ có giá trị lịch sử, gần như không có giá trị thưởng thức nào.

Nhưng dù vậy, các thành viên đội khảo cổ vẫn có thể phân biệt được thân phận địa vị của những tượng đồng này.

Chỉ thấy trong số tượng này có nam có nữ, trong tay đều xách một chiếc đèn lồng đồng kích thước bình thường.

Trông có vẻ toàn bộ đều là cách ăn mặc của nô lệ thời cổ đại.

Tư thế lúc này toàn bộ đều là khom lưng cúi đầu, dáng vẻ đang vô cùng khúm núm đi về phía trước.

Trong chiếc đèn lồng đồng đó lúc này đang thắp lên ánh lửa xanh u ám.

Các đội viên lại nhìn thoáng qua ánh lửa xanh này, không kìm được có chút nghi hoặc. "Kỳ lạ, lúc nãy đi vào, trong một màn đen kịt dường như không có loại lửa xanh này mà." Sau đó liền có người đoán: "Có khả năng là vì không đủ sáng chăng?" "Dù sao lúc đó ngay cả đèn pin của chúng ta cũng không cách nào xuyên thấu bóng tối này mà." "Đúng đúng đúng, những ánh lửa này chắc chắn không sáng bằng đèn pin của chúng ta, nên chúng ta mới không nhìn thấy." Sự chú ý của các đội viên rất nhanh dời khỏi những ánh lửa này.

Bởi vì trên những tượng đồng này, ngoài ánh lửa trông có vẻ cổ quái kia, trên người còn treo đầy những trang sức làm bằng vàng bạc, ngọc, phỉ thúy thậm chí là trân châu!

Những trang sức trông vô cùng quý giá này treo trên những tượng người bằng đồng gia công thô sơ, thực ra tạo cảm giác xung đột vô cùng mãnh liệt.

Không chỉ là xung đột về mức độ tinh mỹ và quý giá, rõ ràng hơn còn là sự xung đột về thời gian mà chúng mang lại.

Những tượng người đồng này trông thực sự giống tác phẩm nghệ thuật của hai ngàn năm trước, mà những vàng bạc châu báu này trông lại có vẻ không xa rời hiện tại là bao.

Chương 233

Mà đây không phải là hiện tượng cá biệt.

Mỗi một tượng đồng ở đây, trên người đều đeo vàng bạc châu báu như vậy.

Dù chỉ tính tất cả vàng bạc châu báu trên một tượng đồng cộng lại, cũng có thể mua được một căn nhà không quá lớn ở Kinh Đô rồi.

Huống hồ, cả trăm tượng đồng này, cái nào cũng châu quang bảo khí như thế!

Trong đội khảo cổ thỉnh thoảng truyền đến tiếng kinh hô khe khẽ.

Nhưng có bài học của đám bảo tiêu Lý Thái trong mộ Vương Mãng trước đó, tất cả mọi người đều chỉ nhìn, chứ không dám đưa tay chạm vào những thứ này.

Ngoài những thứ này ra, ở chính phía trước gian nhĩ thất này, còn có một tượng đồng ăn mặc kiểu tướng quân.

Lúc này đang ngồi với tư thế vô cùng nghiêm túc đoan trang trên một chiếc ghế tướng quân rộng lớn khí phái làm bằng đồng.

Mà tượng tướng quân bằng đồng này lại hoàn toàn khác biệt với những tượng nô lệ bằng đồng xung quanh.

Trong cả gian mộ thất, những bức tượng nô lệ bằng đồng 'đeo vàng đeo bạc' này đều được chế tác vô cùng thô sơ.

Vì vậy, những món trang sức vàng bạc tinh xảo và cao quý trên người chúng vào lúc này trông cực kỳ lạc quẻ.

Tuy nhiên, bức tượng tướng quân bằng đồng ngồi ở vị trí chủ tướng kia lại được chế tác cực kỳ tinh xảo.

Chỉ thấy tỷ lệ của tượng tướng quân này trông như được phục dựng theo tỷ lệ 1:1 của người thật.

Tư thế ngồi của hắn vô cùng uy nghiêm, hai chân dang rộng, một tay đặt trên đầu gối, tay kia cầm một cây trường thương.

Cây thương này cũng làm bằng chất liệu đồng, dài khoảng hai mét, đường kính khoảng nửa tấc, đầu thương rất dài và cực kỳ sắc bén, trông vô cùng chắc chắn.

Bức tượng tướng quân này tinh xảo đến mức nào?

Không chỉ tỷ lệ cơ thể được hoàn nguyên 1:1 so với người thật, mà ngũ quan trên gương mặt hắn cũng cực kỳ rõ nét.

Vị tướng quân này ngũ quan vô cùng tuấn lãng, mày kiếm mắt sáng, đôi mắt hẹp dài, sống mũi cao thẳng, đôi môi hơi mỏng.

Trên người hắn cũng đeo đầy vàng bạc châu báu.

Nhưng nếu những món trang sức trên tượng nô lệ trông như bị treo lên một cách tùy tiện – giống như bọn cướp vừa vơ vét được, chưa kịp tiêu thụ tang vật đã vội vã treo lên trong lúc hỗn loạn – thì vàng bạc trên người tượng tướng quân này lại giống như được trang điểm có chủ đích.

Mỗi một sợi dây chuyền vàng, mỗi một khối ngọc thạch đều nằm ở vị trí cực kỳ vừa vặn.

Hơn nữa, hắn trông không hề thô kệch như những võ tướng truyền thống kiểu Trương Phi, Quan Vũ.

So với kiểu võ tướng thô kệch đó, hắn trông giống một vị tướng quân trẻ tuổi, tuấn tú như Triệu Tử Long hơn.

Mặc dù vậy, hắn không hề vì đặc điểm này mà giảm bớt đi sự uy nghiêm.

Ngược lại, hắn ngồi ngay ngắn ở đó, nhờ sự tinh xảo trong chế tác, dường như cả uy nghiêm của bản thân hắn cũng được khắc họa trọn vẹn vào bức tượng này.

Từ vị trí của đội khảo cổ nhìn sang, cứ như thực sự có một người đang trấn thủ trước gian mộ thất này vậy.

Vị tướng quân đó cứ thế bình tĩnh quan sát tất cả mọi thứ bên trong.

Đây cũng là một trong những lý do khiến các thành viên đội khảo cổ hiện tại vẫn chưa dám động vào đống vàng bạc trên tượng nô lệ.

Các thành viên đội khảo cổ hít sâu một hơi khí lạnh.

Lưu Bác Văn quay đặc tả một bức tượng nô lệ, sau đó kéo ống kính ra xa, quay toàn cảnh bức tượng tướng quân ở phía xa. "Cái này... cái này không phải là phân biệt đối xử sao?" "Sự chênh lệch này cũng quá lớn rồi đấy." "Thợ thủ công thời xưa cũng 'tiêu chuẩn kép' thế à?

Tay nghề thô sơ thế này, chẳng phải là làm mất mặt hoàng gia sao?" Cùng lúc đó, phản ứng của khán giả trong phòng livestream khi nhìn thấy cảnh này cũng cực kỳ lớn. "Không biết thì hỏi, cái này thực sự là do cùng một nhà thiết kế làm ra sao?" "Có khả năng là cùng một nhà thiết kế nhưng làm bằng tay và chân khác nhau đấy." "Tôi hiểu rồi, tượng tướng quân phía trước là tác phẩm từ tay phải của nhà thiết kế, còn mấy tượng nô lệ này là từ chân trái." "Tôi tố cáo, nhà thiết kế này phân biệt đẳng cấp!" "Vãi chưởng, có phải nhà thiết kế muốn truyền đạt thông điệp rằng chỉ người đẹp trai mới được làm tướng quân, còn người xấu chỉ có thể ở dưới cầm đèn theo chủ nghĩa hiện thực ma ảo không hả?" "Nhà thiết kế này mẹ nó lại còn là 'nhan khống' (cuồng cái đẹp) nữa chứ!" "Cảm ơn, lại bị 'emo' rồi." "Ta nói chứ, nhà thiết kế mấy trăm năm trước còn biết người Đại Việt chúng ta thiết kế thế nào cho đẹp, sao bây giờ mấy tay nhiếp ảnh gia quốc tế

nổi tiếng nào đó lại không biết nhỉ?" "Không biết có phải do bộ lọc của tôi không, nhưng tôi cảm giác bức tượng tướng quân này thực sự có chút khí chất của Tiểu Diệp tộc trưởng." "Bạn không phải là người duy nhất đâu." Cùng lúc đó, tại hiện trường cổ mộ.

Trương Khải Linh cũng nhìn về phía bức tượng tướng quân bằng đồng ngay chính diện.

Trên mặt hắn lộ ra một biểu cảm kinh ngạc thoáng qua.

Nhưng biểu cảm này chỉ chợt lóe lên rồi biến mất, hơn nữa sự chú ý của mọi người đều bị các bức tượng thu hút nên không ai kịp thời bắt gặp.

Thực tế, các thành viên đội khảo cổ đều có suy nghĩ giống Lưu Bác Văn.

Nhưng lời đã bị Lưu Bác Văn nói ra rồi nên họ không nhấn mạnh lại nữa.

Mạc Hồng Hiên hít một hơi, nói: "Tại sao những món vàng bạc châu báu này lại treo trên người những tượng nô lệ này nhỉ?

Mà không phải để dưới đất, hoặc trong rương?" Bạch Trường Minh nghe vậy thì lắc đầu: "Tôi lại cảm thấy vị trí đặt vàng bạc không phải là điều quan trọng nhất.

Có lẽ những bức tượng nô lệ này ở đây còn có một tác dụng là làm vật chứa cho số châu báu đó.

Điều tôi để ý hơn là, bức tượng tướng quân phía trước kia, là ai?" Nghe vậy, ánh mắt của đội khảo cổ lại tập trung vào tượng tướng quân.

Nhưng nhất thời, vì khí tràng khó tả toát ra từ bức tượng, không ai dám mạo hiểm lại gần.

Một vị giáo sư già trầm tư giây lát rồi gật đầu: "Theo lý mà nói, tượng hình cụ thể như bức tượng tướng quân này chắc chắn là chỉ đích danh một người, chứ không phải một tầng lớp người." Bên cạnh ông, một giáo sư khác tiếp lời: "Hơn nữa, tôi cho rằng điều kỳ lạ nhất là đặt cùng với tượng tướng quân này lại không phải binh lính của hắn, mà là những tượng nô lệ này.

Điều này rất bất thường, ý nghĩa của việc đặt chung như vậy là gì?" Lưu Bác Văn nhìn trước ngó sau, nói: "Ý nghĩa của việc đặt tượng nô lệ ở đây, có phải giống như người giấy chúng ta đốt khi đi tảo mộ bây giờ không?

Là để xuống dưới đó hầu hạ vị tướng quân này?" Tuy cách nói của Lưu Bác Văn khá vớ vẩn, nhưng ngoài cách giải thích đó ra, đội khảo cổ lúc này cũng không nghĩ ra được lý do nào tốt hơn.

Vì vậy nhất thời không ai phản bác.

Nhưng mà, một vị tướng quân, cho dù là để có người hầu hạ dưới suối vàng, cũng không nên đặt toàn bộ là nô lệ bên cạnh, mà lại không có lấy một tướng sĩ nào cùng loại với hắn.

Cảnh tượng này, theo lý thuyết, sẽ khiến vị tướng quân trở nên đơn độc giữa đám tượng đồng, giống như một tướng quân bị tước đoạt quân quyền vậy.

Thế nhưng, các thành viên đội khảo cổ nhìn tượng tướng quân này lại không hề có suy nghĩ đó.

Ngược lại, cảm giác mà bức tượng mang lại cho họ là: Nơi này là địa bàn của hắn, bốn phía đều là thuộc hạ của hắn.

Bạch Trường Minh nhìn quanh bốn phía, cuối cùng quyết định: "Chúng ta đoán mò thế này cũng vô dụng.

Bốn phía không phải có bích họa sao, chắc chắn sẽ có ghi chép liên

quan.

Hãy bắt đầu từ những bức bích họa này trước." Nghe thấy lời Bạch Trường Minh, sự chú ý của đội khảo cổ mới chuyển sang những bức bích họa trên hai mặt tường.

Toàn bộ bích họa đều là tranh bảy màu với độ bão hòa khá cao.

Đặt trong một gian mộ thất toàn gạch xanh và tượng đồng thế này, chúng trở nên cực kỳ nổi bật.

Nhưng lại vì cảm giác xung đột cao độ với đám vàng bạc quý giá và tượng nô lệ, nên chỉ cần không phải là người coi tiền bạc như rác rưởi, ai bước vào cũng sẽ vô thức nhìn vào đám tượng đồng trước tiên.

Tuy nhiên, màu sắc bích họa rất đậm và thuần, nên sự chú ý của các thành viên vẫn dễ dàng chuyển từ đám châu báu sang đó.

Cái trước là sức hấp dẫn về tâm lý, còn cái sau là thu hút sự chú ý đơn thuần bằng hiệu quả thị giác.

Khi các thành viên nhìn vào bích họa, ai nấy đều vì độ bão hòa màu sắc cao mà khẽ thốt lên kinh ngạc.

Chương 234

"Trời ơi, cái này cũng quá rực rỡ rồi." "Đây là thẩm mỹ của triều đại nào vậy, sao lại có thể chiết xuất ra màu sắc có độ bão hòa cao thế này?" "Màu này mà đưa vào sách giáo khoa của chúng ta, chắc sẽ bị báo cáo vì làm tổn hại thẩm mỹ mất?" Nghe tiếng cảm thán của các thành viên, Bạch Trường Minh tuy cũng có chút không đồng tình nhưng vẫn kịp thời ngăn cản mọi người bàn tán: "Được rồi, mọi người đừng thảo luận về giá trị thẩm mỹ của bích họa nữa.

Chúng ta là người làm công tác khảo cổ, nhiệm vụ chính là khai quật chân tướng lịch sử.

Vì vậy điều chúng ta cần quan tâm đầu tiên là giá trị lịch sử, còn thẩm mỹ và các yếu tố khác không phải ưu tiên hàng đầu." Nghe Bạch giáo sư nói vậy, Diệp Phàm – người vừa nãy cũng lộ vẻ ghét bỏ ngay cái nhìn đầu tiên với bích họa – liền lập tức điều chỉnh lại biểu cảm, làm tốt công tác quản lý cơ mặt.

Hắn thầm nghĩ giáo sư đúng là giáo sư, thật chuyên nghiệp.

Bỗng nhiên, hắn nghe thấy bên cạnh có tiếng cười khẽ.

Diệp Phàm nhận ra ngay chủ nhân tiếng cười là Hách Liên Tĩnh.

Ngay sau đó, Diệp Phàm nhớ ra điều gì, nhanh trí lôi chiếc kính râm mà Hách Liên Tĩnh đưa cho trước đó đeo lên mặt.

Quả nhiên, sau khi đeo kính lọc đen trắng vào nhìn bích họa, mắt dễ chịu hơn nhiều.

Hách Liên Tĩnh thấy phản ứng của Diệp Phàm, hiếm khi quyết định làm người tốt một lần, nhìn thấu mà không nói toạc ra.

Hắn lại nhìn sang Trương Khải Linh, cười hỏi: "Ách Ba, làm một

cái không?

Giá lương tâm như giá cải trắng, tám trăm." Trương Khải Linh lạnh lùng liếc hắn một cái: "Không cần." Diệp Phàm nhìn sang Trương Khải Linh.

Chỉ thấy Trương Khải Linh đang khoanh tay, nhưng có một bàn tay không hoàn toàn giấu dưới cánh tay kia.

Trên một huyệt vị nào đó, đang cắm một cây kim bạc rất khó nhận ra.

Diệp Phàm lập tức phản ứng được chuyện gì đang xảy ra.

Tiểu Ca đây là tự châm cứu biến mình thành mù màu rồi!

Diệp Phàm vừa chú ý đến điểm này, Trương Khải Linh đã rất nhanh giấu tay xuống dưới cánh tay. "???" Chú ý đến phản ứng này, Diệp Phàm vô thức ngẩng đầu nhìn biểu cảm của Trương Khải Linh.

Chỉ thấy vẻ mặt hắn không có gì thay đổi, vẫn là dáng vẻ 'đóa hoa trên núi cao' thanh thanh bạch bạch.

Diệp Phàm không nghĩ nhiều, chỉ một lần nữa cảm nhận được uy lực của bức bích họa này.

Cho dù là Tiểu Ca đã quen sóng to gió lớn cũng phải dựa vào việc tự biến mình thành mù màu mới có thể thản nhiên đối mặt với những màu sắc xung đột mãnh liệt thế này.

Sau đó, hắn lại tập trung sự chú ý về phía bích họa.

Nhưng điều Diệp Phàm không biết là, sau khi tầm mắt hắn rời khỏi tay Trương Khải Linh, Trương Khải Linh lại bất động thanh sắc đưa bàn tay bị châm kim từ dưới cánh tay ra, và cây kim bạc vừa nãy bị ép xuống sâu thêm vài tấc giờ lại tự trồi lên một chút.

Trương Khải Linh khẽ thở ra một hơi khó nhận thấy.

Hắn lén dùng khóe mắt liếc nhìn Diệp Phàm đang chăm chú xem bích họa.

Cây kim bạc kia nếu cứ để ở độ sâu như vừa nãy thêm một lát nữa, hắn có thể sẽ bị châm thành mù màu vĩnh viễn.

Thấy Diệp Phàm không còn để ý đến tay mình, Trương Khải Linh mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng hơi thở này vừa trút xuống, trong khóe mắt hắn lại xuất hiện một khuôn mặt đeo kính râm đang cười cười.

Hách Liên Tĩnh cười đầy ẩn ý nhìn hắn.

Trương Khải Linh lờ đi nụ cười đó, tiếp tục nhìn bức bích họa giờ đây chỉ còn ba màu đen trắng xám trong mắt mình.

Bích họa trên hai bức tường là một khung cảnh liên tục, vẽ cảnh ca vũ thái bình.

Giống như cảnh tượng trong mộ thất này, những nô lệ mặc áo đỏ rực trên tay xách đèn lồng đỏ, đứng hai bên đường.

Họ đều khom lưng gù gối, y hệt tư thế của các bức tượng hiện tại.

Nhưng người trên bích họa vẽ chi tiết hơn tượng đồng nhiều.

Những người này đứng hai bên, dường như chỉ đóng vai trò làm đèn đường, không có động tác nào khác.

Còn trên con đường đó, có một đám tướng sĩ đang đi tới.

Bên cạnh các tướng sĩ là những vũ nữ múa lụa đỏ, dường như đang ăn mừng điều gì đó.

Những tướng sĩ đi đầu tiên còn khiêng trên vai mấy cái rương lớn.

Nội dung trên cả hai bức tường đều như vậy.

Tuy màu sắc rất phong phú và bắt mắt, nhưng khi các thành viên định tĩnh tâm giải mã nội dung và câu chuyện bên trong, họ phát hiện ra điều người vẽ muốn truyền đạt lại vô cùng đơn điệu.

Biến hóa duy nhất trên bức tranh nằm ở mảng tường bên hông.

Ở cuối con đường, có một người ăn mặc như tướng quân đang đứng.

Trong tay hắn cầm một cây trường thương, chống xuống đất.

Dường như những thứ mà đoàn người trên bích họa mang đến đều là để dâng lên cho vị tướng quân này.

Nhìn từ đầu đến cuối, đội khảo cổ không tìm thấy manh mối gì đặc biệt.

Biểu cảm trên mặt mọi người càng thêm ngưng trọng.

Lưu Bác Văn gãi đầu, nói: "Sao em cảm thấy bức bích họa này hình như đã nói hết mọi thứ, nhưng lại như chưa nói gì cả nhỉ?

Nếu nói tướng quân trên bích họa chính là tượng tướng quân bằng đồng kia, những người cầm đèn lồng là đám nô lệ này... thì vẫn thiếu đám tướng sĩ đi ở giữa chứ?" Ngừng một chút, Lưu Bác Văn lại nghĩ đến điều gì, ho khan một tiếng che giấu: "Hơn nữa cũng không có mấy cô vũ nữ kia." Triệu Trạch Minh nhìn cậu ta với vẻ mặt phức tạp, không nói gì.

Nhưng Lưu Bác Văn đã đọc được sự ghét bỏ tràn trề trên gương mặt đó.

Cậu ta vội vàng giải thích: "Ý em là, cái này trông cứ như là 'bánh vợ' (lao po bing) nhưng không có vợ, 'thịt lợn hương cá' nhưng không có cá, quảng cáo ô tô không tặng kèm người mẫu ấy.

Nếu người thiết kế tượng đồng muốn phục khắc lại cảnh tượng

này, tại sao không phục khắc toàn bộ nhỉ?

Chỉ làm mỗi tướng quân và đám nô lệ.

Có phải đạo lý này không?" Triệu Trạch Minh nghe giải thích xong, phản ứng đầu tiên là thấy lời giải thích này thật thừa thãi.

Cậu ta đang định cà khịa vài câu thì ở một bên, Diệp Phàm đã im lặng nãy giờ bỗng lên tiếng: "Bởi vì đây không phải là người thiết kế tượng đang phục khắc bích họa, mà là tác giả của bích họa muốn thông qua khung cảnh các bức tượng để tái hiện lại những sự việc có khả năng đã xảy ra vào thời điểm đó." Cuối cùng cũng nghe thấy giọng Diệp Phàm, tất cả thành viên đội khảo cổ đều nhìn về phía hắn.

Nhất thời, Lưu Bác Văn chưa hiểu ngay ý câu nói này.

Cậu ta ngờ nghệch "A?" một tiếng, lại nhìn về phía bích họa: "Đại ca, anh hình như làm em rối thêm rồi đấy.

Ai phục khắc ai quan trọng lắm sao?

Hơn nữa, một ngôi cổ mộ chẳng phải chỉ nên có một nhà thiết kế chủ chốt thôi sao?

Chẳng lẽ cổ mộ này có một người chuyên phụ trách điêu khắc, một người chuyên phụ trách bích họa?" Diệp Phàm hỏi ngược lại: "Cậu thấy bích họa và điêu khắc trông có cùng một phong cách không?" Nghe câu hỏi của Diệp Phàm, mọi người theo bản năng quay đầu nhìn lại đám tượng đồng trong mộ thất, rồi lại ngẩng đầu nhìn bích họa, so sánh hai bên.

Lưu Bác Văn nói: "Em cảm giác bích họa này lòe loẹt quá, còn điêu khắc thì rất mộc mạc." Diệp Phàm lắc đầu, ý bảo đó không phải điều hắn muốn nói.

Bên cạnh Lưu Bác Văn, Triệu Trạch Minh bỗng nhận ra điều gì, nói: "Nếu so sánh thì phong cách vẽ nhân vật trên bích họa 'bình quân'

hơn một chút!" Lưu Bác Văn nghe vậy càng thêm nghi hoặc.

Chương 235

Tuy cậu ta luôn tin tưởng Diệp Phàm, nhưng với học bá Triệu Trạch Minh lại như có thiên tính phản nghịch với 'con nhà người ta'.

Không đợi Diệp Phàm phán định, Lưu Bác Văn lập tức nói: "Bình quân chỗ nào, cái này đỏ thì đỏ chót, xanh thì xanh lè.

Chỉ cần đẹp hơn một chút thì cũng đâu đến nỗi khó coi thế này?" Triệu Trạch Minh tung ra đòn sát thủ chuyên trị Lưu Bác Văn: "Không tin cậu hỏi đại ca xem." Quả nhiên, lôi Diệp Phàm ra là gai nhọn toàn thân Lưu Bác Văn lập tức thu lại.

Khi quay đầu nhìn Diệp Phàm, cả người cậu ta như chú cún cụp tai, từng tế bào đều đang "gâu gâu" cầu xin Diệp Phàm một chuyện: Đại ca, anh mau nói nó sai đi.

Người yêu chó Diệp Phàm tỏ vẻ hiện tại cũng có chút không nỡ.

Nhưng hắn vẫn quyết định nói cho Lưu Bác Văn biết sự thật tàn khốc: "Đúng vậy." Nghe câu trả lời khẳng định của Diệp Phàm, Triệu Trạch Minh lập tức lấy lại tự tin.

Cậu ta chủ động giải thích: "Cái tôi gọi là bình quân, không phải nói màu sắc bình quân.

Màu sắc chỉ là một trong những yếu tố cấu thành bích họa.

Hơn nữa, tuy màu sắc rất gắt, nhưng nếu cậu nhìn kỹ sẽ thấy từ trước ra sau, chỗ nào màu cũng gắt như nhau.

Đây chẳng phải chính là một loại thể hiện sự bình quân của hình ảnh sao?

Tức là trên bức bích họa này, không có thứ gì có thể đơn độc nổi bật lên hẳn, bao gồm cả vị tướng quân đứng đầu hàng kia." Nghe đến

đây, Lưu Bác Văn đã có một khái niệm đại khái. "Những tượng đồng này không thống nhất." Lưu Bác Văn quay đầu nhìn đám tượng đồng: "Đúng rồi ha, trong bích họa, vị tướng quân kia có thể hòa nhập hoàn hảo vào khung cảnh.

Nhưng với đám tượng đồng này, vị tướng quân đó và đám tượng nô lệ hoàn toàn là hai phong cách khác nhau." Nói đến đây, tư duy của các thành viên đội khảo cổ đã vô cùng rõ ràng.

Một thành viên thốt lên đầy kinh ngạc: "Chẳng lẽ bích họa và tượng đồng, một cái là thời Minh, một cái là thời Tần sao?" Suy đoán này khiến mọi người không khỏi cảm thấy rợn người. "Trời ơi, nghĩa là vào thời Minh, những kẻ đi vào cổ mộ này không chỉ đặt nhiều thi thể ở phía trước, không chỉ đặt mấy vị tướng quân vào quan tài đồng, mà còn tiện tay vẽ một bức bích họa ở đây sao?" Đến đây, mọi người đã hiểu ý Diệp Phàm nói 'không phải tượng phục khắc bích họa, mà là bích họa cố gắng hoàn nguyên tượng'.

Bởi vì tượng đồng là thứ vốn tồn tại trong mộ Tần này, còn bích họa là do người Minh triều sau này để lại.

Xưa nay chỉ có hậu nhân hoàn nguyên câu chuyện tiền nhân, không có chuyện tiền nhân phục khắc hậu nhân.

Nhất thời, trong đầu mọi người cùng hiện lên một câu hỏi: Tại sao?

Phàm chuyện gì cũng phải hỏi tại sao.

Mấy trăm năm trước, người Minh triều đến cổ mộ này, tại sao còn phải vẽ một bức bích họa như vậy?

Hơn nữa còn dùng cách phối màu đó.

Chẳng lẽ lúc họ đến chỉ mang theo màu vẽ mà không tiện đường mang theo họa sĩ chuyên nghiệp?

Vậy mục đích họ đến đây là gì?

Cùng lúc đó, khán giả livestream cũng ngơ ngác không hiểu gì. "Vãi chưởng, tôi lú luôn rồi.

Tức là bây giờ chúng ta vừa không biết mộ Tần này vốn chôn ai, cũng không biết người Minh triều đến đây làm gì?" "Ôn tập lại chút nào, chẳng phải mộ Tần này là để nhốt người của dòng họ Thủ Long ở lại giữ long mạch sao?" "Nhưng nhà Tần cuối cùng vẫn đoản mệnh mà, chẳng lẽ người Thủ Long không giữ được long mạch?" "Giờ tôi chỉ muốn biết người thời Minh đến đây rốt cuộc là ai, chẳng lẽ thật sự là bản thân Trịnh Hòa?

Trịnh Hòa thực sự có bản lĩnh lớn thế sao?" "Cho dù có Trịnh Hòa, ở đây chắc chắn còn có người thứ hai." "Nói ra có thể mọi người không tin, tôi vốn dĩ định vào ngắm trai đẹp, nhưng giờ tôi đang lật sách sử.

Tôi học lịch sử trên lớp cũng chưa từng nỗ lực thế này." "Giáo viên lịch sử: Nghe tôi nói này, cảm ơn em, vì có em..." "Cầm câu này đi hỏi giáo viên lịch sử, cuối cùng cũng làm giáo viên bí lù." "Giáo viên lịch sử: Em nghe tôi bịa cho em này." "Cười chết, các bạn là lứa học sinh tệ nhất tôi từng dạy hả?" Trong khi đội khảo cổ và khán giả đều đang mù mờ, Diệp Phàm bỗng nhiên nhíu mày.

Sự chú ý của hắn lập tức rời khỏi bích họa, quay phắt lại nhìn về phía đám tượng đồng phía sau.

Chỉ thấy ánh lửa xanh trong những chiếc đèn lồng đồng trên tay đám tượng nô lệ lúc này lại đang từ từ lay động.

Vốn dĩ là đèn lồng đồng và ánh lửa xanh u tối, nên khi ngọn lửa lay động bên trong, trông chúng chẳng khác nào những đốm lửa ma trơi đột nhiên sống dậy.

Cực kỳ âm gian.

Chưa đầy một giây sau khi Diệp Phàm phát hiện sự bất thường, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh cũng nhận ra.

Hai người gần như quay đầu cùng lúc với Diệp Phàm.

Khi họ quay lại, những ngọn đèn xanh u ám kia đã bắt đầu từ từ bay ra khỏi lồng đèn đồng. "Thứ quái quỷ gì thế này?" Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh nhíu mày, một người giơ súng, một người rút ra thứ gì đó từ thắt lưng vũ trang.

Hai người đứng một trái một phải sau lưng Diệp Phàm như hai vị hộ pháp.

Tiếng đạn bắn ra từ súng của Hách Liên Tĩnh và tiếng xé gió sắc lẹm của "ám khí" trong tay Trương Khải Linh vang lên cùng lúc.

Hai thứ đó lao vút đi, giống như chủ nhân của chúng, tuân theo ý chí bảo vệ, nghĩa vô phản cố lao về phía trước.

Viên đạn và "ám khí" gần như đồng thời va chạm với mục tiêu xanh lục đang di chuyển.

Cùng lúc đó, các thành viên khác cũng bị âm thanh kinh động, quay đầu lại và chứng kiến cảnh tượng này.

Hai vị cao thủ đang tấn công những đốm lửa trông như ma trơi.

Đội khảo cổ ban đầu chỉ cảm thấy chấn động nhẹ trước thân thủ của hai người.

Tốc độ phản ứng và đòn phản kích khi đối mặt nguy cơ này, họ cũng không phải lần đầu chứng kiến.

Dọc đường đi đã bị ba người này làm cho kinh ngạc hết lần này đến lần khác, nhưng mỗi lần nhìn lại vẫn thấy: Người này chỉ nên có ở trên trời, chủ mộ gặp phải run ba lần!

Cao thủ, cao thủ, cao cao thủ!

Đối mặt với Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh như vậy, tốc độ di chuyển chậm chạp của đám lửa ma trơi kia quả thực là không nể mặt thần tiên chút nào.

Lưu Bác Văn giơ máy quay, nhìn những đốm lửa lờ đờ, không khỏi thốt lên: "Mấy con quái nhỏ 'vừa bơi vừa lặn' thế này chắc sắp bị Thái Thượng Lão Quân thu về trời làm thú cưỡi rồi." Không chỉ hiện trường mà cả khán giả livestream khi thấy những ngọn đèn di chuyển chậm chạp cũng không hề căng thẳng. "Hả, chậm thế á?

Sợ là tụi nó chưa biết trình độ của 'thiết tam giác' khảo cổ chúng ta đâu nhỉ?

Coi thường ai thế?" "Không cháy lên được đâu anh em." "Ta nói chứ, có khả năng nào đám này biết thực lực của nhóm Khảo Cổ 101 nên không dám làm càn không?" "Cười chết, mấy người tưởng tụi nó đang 'bãi lạn' (buông xuôi), thực ra người ta đang đầu hàng đấy?

Đánh không lại thì không đánh nữa." "Đánh không lại thì gia nhập làm tổ bầu không khí." Sau khi viên đạn của Hách Liên Tĩnh và "ám khí" của Trương Khải Linh bay ra, đẩy lùi đám lửa xanh một đoạn, Hách Liên Tĩnh nhanh chóng quay đầu nhìn Trương Khải Linh: "Ách Ba, phi đao của cậu chẳng phải vừa nãy ném hết rồi sao?

Cậu vừa ném cái quái gì thế?" Trương Khải Linh không nhìn lại, chỉ lẳng lặng giơ tay lên cho Hách Liên Tĩnh xem.

Chỉ thấy giữa hai ngón tay dài hơn người thường (Phát khâu chỉ) của hắn đang kẹp hai viên đạn.

Đó là những viên đạn hoàn chỉnh, chưa hề được bắn ra.

Đôi mắt sau kính râm của Hách Liên Tĩnh nheo lại.

Hắn nhìn hai viên đạn quen thuộc đó.

Đường kính nhỏ hơn đạn súng trường thông thường một vòng nhưng lại dài hơn một chút, đầu đạn nhọn hơn, có hình dáng khí động học màu vàng kim, dưới đáy có khắc số hiệu.

Hách Liên Tĩnh sờ sờ túi hông.

Tuy túi vẫn đóng kín, nhưng không cần thò tay vào đếm hắn cũng biết: Tên Ách Ba Trương này tuyệt đối đã lấy đạn từ túi của hắn!

Đó không phải đạn súng trường thường dùng, mà là đạn chuyên dụng cho một loại súng ngắn cỡ nhỏ.

Chương 236

Cây súng đó có địa vị giống như khẩu súng ngắn Sở Vân Phi tặng Lý Nguyên Long năm xưa, thậm chí còn quý hơn nhiều.

Đặt vào thời đại đó, khẩu súng có thể chứng minh địa vị chủ nhân.

Nhưng đặt vào thời đại này, nó không chỉ chứng minh địa vị mà bản thân nó đã là món cổ đổng có giá trị sưu tầm cực cao.

Quan trọng nhất, đó là một khẩu súng bằng vàng ròng!

Một khẩu súng nhỏ quý giá, từ khi rơi vào tay hắn đã luôn được bảo dưỡng kỹ lưỡng.

Tổng cộng chưa đến mười tám viên đạn, trải qua hơn một trăm năm, hắn mới chỉ dùng ba viên trong những lúc tuyệt cảnh đạn tận lương tuyệt.

Súng tuy nhỏ nhưng uy lực còn lớn hơn súng trường thông thường.

Hơn nữa không biết năm xưa đám người Nhật đã dùng thủ đoạn gì, những viên đạn này đặc biệt hiệu quả với quái vật trong cổ mộ.

Không đến vạn bất đắc dĩ, Hách Liên Tĩnh tuyệt đối không dễ dàng sử dụng.

Dù là coi nó như đòn sát thủ cuối cùng, hay đơn thuần vì giá trị của nó đủ để mua đứt căn tứ hợp viện mà hắn đang nợ tiền thuê.

Đương nhiên, lý do chính vẫn là vì nó mua được cả căn tứ hợp viện.

Vậy mà hiện tại, trong tình huống chỉ còn lại mười lăm viên, tên Ách Ba Trương này lại lấy đi ít nhất ba viên.

Nhìn gương mặt dài vô cảm không chút dao động của Trương Khải Linh, Hách Liên Tĩnh tức đến bật cười.

Hắn dịch túi hông sang phía xa Trương Khải Linh hơn, giơ ngón tay cái lên với đối phương, hạ giọng nói: "Được.

Cậu thanh cao, cậu giỏi lắm Ách Ba.

Cậu dùng cái 'Phát khâu chỉ' của cậu để trộm túi tôi, cậu có bị làm sao không đấy?" Nói xong, chính Hách Liên Tĩnh cũng thấy dở khóc dở cười.

Đúng là gặp ma, nghĩ kỹ lại, để tên Ách Ba Trương dùng 'Phát khâu chỉ' luyện từ đồng tử công ra để trộm đạn của mình... hình như cũng là vinh hạnh cho mấy viên đạn nhỏ bé này.

Hách Liên Tĩnh ngoắc ngoắc ngón tay với Trương Khải Linh: "Căn tứ hợp viện hai trăm mét vuông đấy, cậu cầm không thấy nặng à?" Trương Khải Linh nhàn nhạt liếc nhìn ngón tay Hách Liên Tĩnh.

Hắn trả hai viên đạn đang kẹp giữa ngón tay cho Hách Liên Tĩnh.

Ngay khi Hách Liên Tĩnh định thu tay về, hắn lại hơi nâng tay lên, ngón áp út và ngón út đang hơi cong cũng từ từ mở ra.

Một tiếng "ào" thanh thúy vang lên, trong lòng bàn tay Hách Liên Tĩnh lại có thêm mười mấy viên đạn.

Hắn nhanh chóng cảm nhận một chút.

Thế mà lại ngay ngắn chỉnh tề mười một viên!

Cộng thêm viên Ách Ba Trương vừa ném ra...

Hắn không phải chỉ lấy ba viên, mà là chỉ chừa lại cho mình ba viên!

Hách Liên Tĩnh đang định quay lại dùng ánh mắt đã "hắc hóa" sau kính râm phóng dao vào tên câm này thì bỗng nhiên, Diệp Phàm nãy

giờ vẫn im lặng chưa ra tay chợt quát lên: "Không ổn, tránh xa lũ côn trùng này ra!" "Côn trùng?

Ở đâu có côn trùng chứ?" Nghe thấy giọng điệu có phần nghiêm túc của Diệp Phàm, các thành viên đội khảo cổ lập tức cảnh giác.

Mọi người cũng không ý thức được "côn trùng" trong miệng Diệp Phàm cụ thể là chỉ cái gì.

Nhưng chỉ cần là Diệp Phàm nói như vậy, cho dù không tận mắt nhìn thấy, bọn họ cũng biết chuyện này nhất định là chân thực đang phát sinh.

Trong nhất thời, thành viên đội khảo cổ toàn bộ đều cảnh giác lên, khẩn trương nhìn quanh bốn phía, nỗ lực tìm kiếm những con "côn trùng" mà Diệp Phàm nhắc tới.

Dữ lúc đó, Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh cũng ý thức được điều gì.

Mi tâm Trương Khải Linh khẽ nhíu lại.

Nụ cười trên mặt Hách Liên Tĩnh biến thành nụ cười nghiến răng nghiến lợi.

Trong mộ thất, chỉ có hai người bọn họ là nhìn về cùng một hướng với Diệp Phàm. "Lửa ma ở phía trước!" Hách Liên Tĩnh nói: "Vừa nãy chỉ mải nhìn tên câm họ Trương, thế mà lại bỏ qua hiện tượng này." Trương Khải Linh nhíu mày càng sâu hơn một chút.

Lưu Bác Văn ở phía sau bọn họ nương theo tầm mắt của mấy người nhìn về cùng một hướng, thò đầu ra nhìn, cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Bỏ qua cái gì vậy Hắc gia?

Đại ca nói côn trùng, chẳng lẽ là mấy đốm lửa ma đang bay lờ đờ kia sao?" Lúc này, kính râm của Hách Liên Tĩnh đang phản chiếu vài đốm lục quang u tối.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi chưa đến một phút vừa rồi, những đốm lửa ma bị hầu hết mọi người coi nhẹ kia đã có gần một nửa rời khỏi lồng đèn bằng đồng mà chúng cư trú. "Vừa nãy đạn và ám...

đạn." Khi nhớ tới ám khí mà Trương Khải Linh vừa ném ra thực chất là cái gì, Hách Liên Tĩnh lập tức nghiến răng nghiến lợi đổi giọng.

Hách Liên Tĩnh còn chưa nói hết, Trương Khải Linh và Diệp Phàm gần như đồng thời mở miệng, nói một câu thoại hoàn toàn giống nhau: "Không rơi xuống đất." Thanh tuyến của hai người đều thuộc về kiểu lành lạnh.

Đến mức trong nhất thời, đừng nói là Lưu Bác Văn, ngay cả Hách Liên Tĩnh cũng suýt chút nữa không nghe ra đây là giọng của hai người.

Sở dĩ phát hiện ra điểm này, là vì sau khi hắn nghe thấy câu nói kia thì tưởng là Trương Khải Linh nói, đang định "cà khịa" y hai câu để gõ trúc giang các kiểu.

Nhưng một giây trước khi mở miệng lại cảm thấy nghe có vẻ giống giọng của Tiểu Diệp tử.

Lúc này mới ghìm cương trước vực thẳm, không mở miệng mà cẩn thận phân biệt một chút.

Sau khi ý thức được đây là hai người không hẹn mà gặp dùng cùng một ngữ khí nói lời giống nhau, Hách Liên Tĩnh cảm giác tim mình hình như càng tắc nghẽn hơn một chút.

Nhưng mà, sự thật xác thực đúng như Ách Ba Trương và Tiểu Diệp tử nói.

Vừa nãy hai viên đạn bắn qua, một tiếng rơi xuống đất cũng không

vang lên.

Cảm giác này cứ như thể hai viên đạn kia bắn qua liền bị nuốt chửng vậy.

Tuy nhiên, điều khiến Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh không hiểu là, vừa nãy hai đốm lửa ma xác thực là đã bị đánh văng ra một đoạn.

Cũng không phải là ngay khi tiếp cận thì bị nuốt chửng!

Chuyện này rốt cuộc là thế nào!

Ngay khi tất cả mọi người, bao gồm cả Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh đều tạm thời chưa nghĩ thông suốt.

Bỗng nhiên, "Bùm" một tiếng.

Hai đốm lửa ma cách đó không xa lại phát ra tiếng nổ mạnh, ánh lửa màu xanh lục trở nên đặc biệt chói mắt.

Mà hai đốm lửa ma này cũng theo tiếng nổ vừa rồi, cùng ngọn lửa do vụ nổ sinh ra khuếch đại lên gấp mười mấy lần.

Ở giữa một đám lửa ma nhỏ như tim đèn thì có vẻ đặc biệt nổi bật. "Vãi chưởng!" Lưu Bác Văn lùi lại một bước theo chiến thuật, giẫm phải chân Triệu Trạch Minh đứng sau lưng mình một cái.

Sau khi nghe thấy tiếng kêu thảm thiết "A" khẽ vang lên phía sau là của Triệu Trạch Minh, Lưu Bác Văn dứt khoát quyết định làm lơ khâu xin lỗi.

Cậu ta trừng tròn hai mắt, thập phần chấn động nhìn hai đoàn lửa ma sau khi nổ tung trước mặt.

Chương 237

Các thành viên khác của đội khảo cổ cũng bị tình huống này dọa nhảy dựng. "Đây là tình huống gì a?" "Mấy thứ này, không phải là bom nhỏ đấy chứ?" "Cái này mà nổ hết, với quy mô này thì..." Thành viên đội khảo cổ đều không dám ồn ào lớn tiếng, theo bản năng đè thấp giọng mình xuống rất thấp.

Nhưng cho dù là âm lượng thấp như vậy, sự kinh khủng và chấn động trong giọng điệu của bọn họ cũng vô cùng rõ ràng. "Sẽ không nổ." Giọng nói có chút thanh lãnh của Diệp Phàm vừa vang lên, các đội viên đang rơi vào hỗn loạn vì hai tiếng nổ lập tức theo bản năng yên tĩnh lại.

Mọi người mong mỏi nhìn về phía Diệp Phàm.

Nhưng mà, không đợi Diệp Phàm nói tiếp, một giọng nói khác càng thêm thanh lãnh liền thay thế Diệp Phàm giải thích: "Đây chính là viên đạn vừa biến mất." "Và ám khí." Hách Liên Tĩnh hừ cười một tiếng, hạ súng xuống, u u giơ lên hai ngón tay đang kẹp một viên đạn màu vàng kim. "Hôm nay cho dù Thiên Vương lão tử có đến thì thứ này mẹ nó vẫn gọi là đạn." Trương Khải Linh thản nhiên liếc nhìn ngón tay Hách Liên Tĩnh một cái, không nói gì.

Nhưng lúc này, sắc mặt các thành viên đội khảo cổ đã vô cùng khẩn trương.

Mấy thứ này sẽ không nổ, nhưng đây xác thực cũng không phải tin tức tốt gì.

Bởi vì lời giải thích này làm cho bọn họ hiểu được tại sao Hách Liên Tĩnh lại hạ súng xuống.

Những đốm lửa ma này căn bản không thể dùng đạn để giải

quyết!

Nếu dùng đạn, chắc chắn sẽ tạo thành vụ nổ giống như vừa rồi!

Hơn nữa hiện tại xem ra, nếu những đốm lửa ma này nổ tung, sẽ giống như hai đoàn lửa ma bị bắn trúng lúc đầu, trực tiếp "mở rộng quy mô" miễn phí cho chúng.

Hách Liên Tĩnh sau khi hạ súng, từ trên đai lưng vũ trang rút ra một con dao găm quân dụng.

Hắn xoay hoa đao trong tay, sau đó vung cánh tay về phía trước.

Con dao găm phát ra tiếng xé gió sắc bén, chuẩn xác cắm vào một đốm lửa ma có kích thước bình thường.

Mà đốm lửa ma kia cũng không hề tắt, mà là mang theo con dao găm phiêu phiêu về phía sau.

Rất nhanh, đốm lửa ma bị dao găm cắm trúng bỗng nhiên sáng lên, ngay sau đó thể tích ngọn lửa biến thành một cụm lớn hơn.

Con dao găm bị nuốt chửng hầu như không còn!

Hách Liên Tĩnh cười cười, nói: "Xem ra quả nhiên là như vậy.

Đây chính là lũ côn trùng mà Tiểu Diệp tử nói." Cùng lúc đó, lũ côn trùng vừa rồi còn bay lờ đờ dường như cuối cùng cũng đã hồi phục lại từ sự cứng ngắc trong giấc ngủ đông.

Tốc độ di chuyển lên xuống của chúng đã ngày càng nhanh.

Hơn nữa, lúc này cũng không giống như vừa rồi, trôi nổi vô định lên xuống làm ánh đèn tạo không khí.

Mà là tụ tập lại một chỗ có mục đích.

Từ lúc Diệp Phàm phát ra cảnh cáo "cẩn thận côn trùng" đến bây giờ, bất quá chỉ vài phút, ánh đèn trong lồng đèn đồng thau đã toàn bộ

bay ra ngoài.

Lúc này, lồng đèn đồng thau trong tay tượng nô lệ đã trống không.

Những đốm lửa ma này đã toàn bộ bay khỏi lồng đèn.

Trong đội ngũ, thỉnh thoảng truyền đến vài tiếng hít khí lạnh và tiếng nuốt nước bọt khô khốc.

Nhìn thấy tình huống như vậy, Hắc Hùng cảm giác súng trong tay mình hạ xuống cũng không được, giơ lên lại vô dụng: "Cái... cái này nên làm thế nào a?" Trương Cường và Khâu Ninh, hai đội trưởng bảo vệ, giữa hai đầu lông mày lúc này đã hằn sâu thành một chữ Xuyên.

Đối mặt với tình huống vô giải như vậy, đã là ra mệnh lệnh gì cũng đều rất dư thừa.

Lưu Bác Văn trốn ra sau lưng Diệp Phàm, chỉ cầm cái máy quay thò ra ngoài làm con mắt của mình, quan sát tình huống lửa ma: "Đại ca, chúng ta bây giờ làm sao đây?

Hay là rút về mộ thất vừa rồi trước?" Diệp Phàm lúc này hai tay trống trơn, nói: "Cầm tặc tiên cầm vương." "Cầm tặc tiên cầm vương?" Lưu Bác Văn cẩn thận từng li từng tí nhìn đám lửa ma phía trước một cái, không hiểu nói: "Đạo lý em đều hiểu.

Nhưng mà đại ca, mấy đốm lửa ma này trông đều giống hệt nhau, rốt cuộc con nào mới là vua của chúng nó a?" Tuy rằng các thành viên khác của đội khảo cổ cũng không hiểu lắm câu "cầm tặc tiên cầm vương" của Diệp Phàm cụ thể chỉ ý gì, nhưng Diệp Phàm nói như vậy đã chứng minh hắn biết những con côn trùng này là thứ gì.

Cảm xúc khẩn trương lần nữa bởi vì Diệp Phàm mà được thư giãn đôi chút.

Trương Cường nắm chặt lại súng trong tay, nói: "Đúng vậy Tiểu Diệp tiểu ca.

Mấy đốm lửa ma này chính là côn trùng sao?

Chúng nó đều là thứ gì vậy?

Đội bảo vệ chúng tôi hiện tại nên làm gì?" Ba câu hỏi của Trương Cường, nhất là hai câu đầu, cũng chính là vấn đề mà tất cả mọi người trong đội khảo cổ đều muốn biết đáp án.

Đi vào ngôi mộ cổ này đến bây giờ, vấn đề tích tụ trong lòng các thành viên đội khảo cổ đã càng ngày càng nhiều.

Diệp Phàm nhìn đám lửa ma đang tụ tập phía trước, hồi tưởng lại tư liệu vừa nhận được từ "Bách khoa toàn thư về sinh vật dị trân" khi nhìn thấy những đốm lửa ma này bay ra. 【Thanh Đồng Chúc Trùng (Bọ Nến Đồng), bởi vì trứng bọ bám trên đồng thau nhỏ mà dày đặc, hiện ra màu xanh đậm, nên còn được gọi là Thanh Đồng Tú (Gỉ Đồng).】 【Sống dựa vào Thanh Trùng, là sinh vật sống theo bầy, nghe theo mẫu trùng chỉ huy, dưới sự chỉ huy của mẫu trùng phát ra công kích tinh chuẩn.】 【Bản thân mang theo ngọn lửa như lửa ma, nguồn gốc không thể khảo chứng.】 【Truyền ngôn là Địa Ngục Nghiệp Hỏa, bởi vậy cũng có tên là Địa Ngục Nghiệp Hỏa Trùng.】 【Địa Ngục Nghiệp Hỏa chạm vào có thể nuốt chửng tất cả, và ngọn lửa mới có thể đồng hóa mà thành Địa Ngục Nghiệp Hỏa mới.】 【Một con bọ có thể hủy một tòa thành, lửa ma cháy ba tháng không tắt.】 【Truyền văn mẫu trùng của nó bị một tướng quân thời Tần dùng chuông đồng chế phục, cuối cùng bị thu phục, nhưng từ đó biệt tích.】 Sở dĩ vừa nãy Diệp Phàm vẫn luôn rất yên tĩnh, chính là đang tìm kiếm bóng dáng của cái chuông đồng kia.

Biết được những tư liệu này, phản ứng đầu tiên của Diệp Phàm chính là quan sát trên bức tượng tướng quân bằng đồng kia.

Hắn nghiêm trọng hoài nghi, hoặc là nói đã mười phần chắc chín, nguyên mẫu của tượng tướng quân bằng đồng này chính là vị tướng

quân năm đó dùng chuông đồng chế phục Thanh Đồng Chúc Trùng.

Hiện tại những con bọ cái Thanh Đồng này sau khi bị hai viên đạn và một con dao găm công kích trước sau mà vẫn chưa phát động phản kích, thì chứng minh mẫu trùng còn chưa xuất hiện.

Trước khi mẫu trùng xuất hiện, bọn họ phát động công kích gì đối với đám Thanh Đồng Chúc Trùng này cũng chỉ là trợ uy cho kẻ địch mà thôi.

Bất quá, vừa nãy Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh đã lần lượt thực tiễn cho các thành viên đội khảo cổ thấy những con bọ này không thể công kích tùy tiện như vậy.

Diệp Phàm rõ ràng, hai người này hẳn là cũng không cần mình nhắc nhở nên làm cái gì.

Lúc thi cử mà truyền phao cho học thần, quả thực chính là sỉ nhục đối với học thần được không?

Lại nói, cho dù hai vị này thật sự muốn động thủ thì mình cũng không ngăn được a.

Do đó, Diệp Phàm yên tâm trầm mặc dùng tầm mắt tìm kiếm một vòng trên tượng tướng quân bằng đồng kia.

Kỳ quái là, hắn cũng không tìm thấy bóng dáng chuông đồng trên bức tượng này.

Chẳng những như thế, cũng không phát hiện bóng dáng cơ quan gì trên người và xung quanh tượng tướng quân.

Điều này đã loại trừ khả năng chuông đồng giấu ở trên tượng tướng quân hoặc là xung quanh.

Diệp Phàm khẽ nhíu mày, trả lời câu hỏi vừa rồi của Lưu Bác Văn và Trương Cường: "Những thứ này là Thanh Đồng cổ trùng." "Thứ

dạng rỉ sét trên mấy bức tượng đồng kia chính là trứng bọ, gọi là Thanh Đồng Tú." "Lũ bọ nghe theo mẫu trùng chỉ huy mà phát động công kích tinh chuẩn." "Cho nên việc tất cả mọi người cần làm hiện tại là chờ." Nghe Diệp Phàm giải thích, Hách Liên Tĩnh đẩy kính râm, nhìn quanh một vòng, cười nói: "Nói cách khác, chúng ta hiện tại cùng với đám bọ quỷ này chờ cùng một thứ?

Chờ mẫu trùng?" Diệp Phàm đang định gật đầu.

Chuyển ý nghĩ, nghĩ tới một đáp án càng thêm tinh chuẩn. "Chờ tiếng chuông." Nghe vậy, các thành viên đội khảo cổ toàn bộ đều yên tĩnh lại.

Diệp Phàm nói cũng không nhiều, nhưng đã cho bọn họ rất nhiều tín hiệu quan trọng.

Ít nhất, trước khi cái gọi là linh trùng xuất hiện, những con bọ này là vô giải.

Lưu Bác Văn nuốt một ngụm nước bọt, nhỏ giọng tiến hành tự mình an ủi, nói: "May quá, hiện tại trước khi mẫu trùng này xuất hiện, chúng ta hình như cũng sẽ không bị thương hại đúng không." Diệp Phàm gật gật đầu, tỏ vẻ trẻ nhỏ dễ dạy.

Chương 238

Các thành viên đội khảo cổ cũng bởi vậy nhận được chút an ủi. "May quá, may quá, mẫu trùng không có đi ra." "Có phải chỉ cần mẫu trùng vẫn luôn không đi ra chỉ huy thì chúng ta cũng không cần quản đám Thanh Đồng Chúc Trùng này không?" Cùng lúc đó, cảm xúc của khán giả trong phòng livestream cũng đang phập phồng theo lời giải thích của Diệp Phàm.

Trong vài phút ngắn ngủi, tâm tình đã giống như ngồi tàu lượn siêu tốc, lên lên xuống xuống mấy hiệp. "Ai có thể hiểu tôi, tôi hiện tại rốt cuộc là nên thả lỏng hay là nên khẩn trương a?" "Về cảm xúc của tôi tuy rằng là cảm xúc của tôi nhưng tôi lại không biết mình nên khống chế chuyện này như thế nào." "Xem cái livestream khảo cổ, sao tôi lại có cảm giác mình bị thoái hóa rồi nhỉ?" "《Sinh Vật Thoái Hóa Luận》và tôi." "Mấy cái rỉ đồng kia lại là trứng của đám Thanh Đồng Chúc Trùng này sao?

Vãi chưởng, thế chẳng phải kẻ địch tiềm tàng còn có rất nhiều à?" "Con mẫu trùng này, nó rốt cuộc có nên đi ra hay không a?" "Có một thuyết một, Tiểu Diệp tộc trưởng biết hình như thật sự là có một chút cụ thể nha, tôi cảm thấy thế." "Vãi, lầu trên ông không phải là một người đâu." "Khoanh trọng điểm, 'ức' điểm điểm." "Chúng ta cứ nói đi, cái tượng tướng quân đồng thau kia với Tiểu Diệp tộc trưởng nhà mình thật sự không có quan hệ sao, tôi thật sự là càng nhìn càng thấy giống a!" "Ông không phải là một người!

Không phải hình tượng, chính là loại khí chất này!" "Ít nhất tôi cảm thấy cái tượng tướng quân này được điêu khắc đẹp trai như thế thì cũng không phải không có đạo lý." Cùng lúc đó, trong cổ mộ.

Tâm tình của các thành viên đội khảo cổ lúc này cũng là tiến thoái lưỡng nan.

Dù sao đám Thanh Đồng Chúc Trùng này cho dù sẽ không tự mình chủ động phát ra công kích gì, cứ đơn thuần bày ở chỗ này như vậy, thì đối với bọn họ cũng là một loại gánh nặng tâm lý phi thường cường đại a!

Lưu Bác Văn trầm trọng thở ra một hơi, nói: "Cảm giác này cứ như là đang chờ ma trong phim kinh dị chui ra vậy.

Cứ chờ mãi thế này, thà để ma thống thống khoái khoái đi ra còn hơn." Lưu Bác Văn vừa dứt lời, Triệu Trạch Minh ở phía sau liền vỗ vào lưng cậu ta một cái.

Hai người một người còn chưa kịp giải thích lý do cho cái vỗ kia, một người còn chưa kịp vì cái vỗ kia mà nổi giận quay đầu lại.

Bỗng nhiên.

Trong mộ thất tương đối yên tĩnh bỗng nhiên truyền ra một trận tiếng chuông u u.

Mà tiếng chuông kia vừa vang lên, Thanh Đồng Chúc Trùng lập tức liền có phản ứng.

Lửa ma màu xanh lục vốn đang lờ đờ, bỗng nhiên tản ra tứ phía.

Động tác rất nhanh, trong không khí cứ như là sao băng, để lại một cái đuôi dài màu xanh lục.

Nhìn thấy những con bọ đồng xanh kia rình mò hành động, những lời Triệu Trạch Minh vốn định nói ra một cách văn minh, trong nháy mắt biến thành một câu bạo ngôn phi thường không phù hợp hình tượng bình thường của hắn: "Lưu Bác Văn mày mẹ nó quạ đen đầu thai hả!

Mồm mày có khai quang không vậy?!" Lưu Bác Văn sau khi nhìn thấy đám Thanh Đồng Chúc Trùng này trong nháy mắt gia tốc, sắc mặt cũng trong sát na trở nên trắng bệch.

Cậu ta dở khóc dở cười lớn tiếng nói: "Mồm tao mà khai quang, mày còn không biết mày đã xảy ra bao nhiêu chuyện rồi!

Học bá tao nói cho mày biết!

Tao vẫn luôn xem màn hình bình luận đấy!

Hoa khôi kỳ thật vẫn luôn xem livestream đấy, mày chú ý hình tượng của mày một chút!" Triệu Trạch Minh bị câu này của Lưu Bác Văn làm cho nghẹn một ngụm máu già trong cổ họng, nhổ không ra, nuốt không trôi.

Lưu Bác Văn không chỉ nói một câu.

Nhưng Triệu Trạch Minh thậm chí không biết mình rốt cuộc nên vì câu nào mà bạo nộ.

Cái tên ngốc này, thật sự không phải đến khắc mình sao!

Đồng thời, các thành viên đội khảo cổ cũng toàn bộ trong nháy mắt rơi vào trạng thái cực độ kinh khủng.

Lúc này, tiếng chuông u u kia nghe vào trong tai bọn họ quả thực chính là bùa đòi mạng.

Các thành viên đội khảo cổ theo bản năng liền lùi về phía vách tường vài bước.

Nhưng gần như là trong nháy mắt, trong đội ngũ liền có người truyền ra tiếng kinh hô: "Phía sau cũng có!" Da đầu các thành viên đội khảo cổ bỗng nhiên tê rần.

Chỉ thấy, vẻn vẹn chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi mà thôi, bọn họ đã bị đám bọ này vây kín từ bốn phương tám hướng!

Đáng sợ nhất là, đám Thanh Đồng Chúc Trùng này đang theo bọn họ di chuyển mà lắc lư trái phải.

Nhìn qua, quả thực cứ như là đang nhắm chuẩn mục tiêu vậy!

Trương Cường khẩn trương nhìn bốn phía, lại nhìn thoáng qua Diệp Phàm: "Tiểu Diệp tiểu ca!

Chúng ta hiện tại đã chờ được tiếng chuông, tiếp theo cần chúng tôi làm gì?

Cậu cứ việc phân phó!" Mặc dù trong lòng tràn ngập kinh khủng.

Nhưng đối với các đội viên đội bảo vệ có sứ mệnh bảo hộ đội khảo cổ mà nói, kinh khủng và sợ hãi cũng không phải là một chuyện.

Bọn họ sẽ theo bản năng nảy sinh sự căng thẳng và sợ hãi mang tính phản ứng trước nguy hiểm, sẽ dự đoán được cái giá mình có thể phải trả vì những nguy hiểm này.

Nhưng bọn họ sẽ không vì những điều này mà lựa chọn lùi bước, lựa chọn buông tha.

Bọn họ sinh ra để thủ vệ Đại Việt, xưa nay đều là hoặc chết, hoặc thành.

Lúc này, tuy rằng trên mặt mỗi một đội viên bảo vệ đều là thần sắc không che giấu được sự khẩn trương và sợ hãi.

Nhưng trên những khuôn mặt gần như trắng bệch đó, trong tròng mắt đen láy của họ, vẫn đang lấp lánh một loại kiên định, một loại tín niệm không lùi một bước!

Bất kể là phía Kinh Đô do Trương Cường dẫn đầu, hay là phía Tây Nam do Khâu Ninh dẫn đầu.

Đội viên của hai đội bảo vệ toàn bộ đều đứng ở vị trí ngoài cùng của đội khảo cổ.

Trương Cường cũng là vừa hỏi Diệp Phàm, vừa đứng chắn trước người Diệp Phàm.

Khâu Ninh và Hắc Hùng cũng tiến lên vài bước, đứng trước mặt Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh.

Diệp Phàm nhìn thoáng qua bóng lưng Trương Cường, Thiên Tàm Băng Tơ trên cổ tay đã bắt đầu từ từ trượt xuống. "Hiện tại việc cần làm...

Tìm chuông." Hắn lại nhìn thoáng qua đám bọ đang nhắm chuẩn bọn họ rất rõ ràng phía trước, nói: "Tất cả mọi người động đậy đi.

Đừng để lũ bọ này dễ dàng nhắm chuẩn toàn bộ." Trương Cường vừa bước sang trái một bước, vừa vội vàng quay đầu xác nhận bước đi này của mình không cách Diệp Phàm quá xa. "Phải động ở mức độ nào hả Tiểu Diệp tiểu ca?" Diệp Phàm lập tức đáp: "Càng lớn càng tốt.

Chỉ cần không chạm vào đám bọ này." Diệp Phàm nói xong, từ trên tay hắn vung ra một sợi tơ bạc.

Sợi tơ vượt qua Trương Cường trước mặt hắn, hiện ra một hình vòng cung, vẽ một nửa vòng tròn đầy uy lực ở phía trước.

Tức khắc, sợi tơ bạc kia giống như một chiếc roi sắc bén, quất bay thê đội Thanh Đồng Chúc Trùng đầu tiên ra xa hai ba mét.

Mà kỳ quái là, Thiên Tàm Băng Tơ sau khi tiếp xúc với đám bọ này cũng không bắt lửa.

Trong mắt mọi người, sợi tơ bạc kia sau khi quất đám bọ này ra xa một chút, khiến chúng lộn nhào trong không khí, lại hoàn hảo không tổn hao gì được Diệp Phàm thu hồi vào trong tay!

Đồng thời, các thành viên đội khảo cổ cũng lập tức nhận ra.

Đây chính là sợi tơ bạc mà Diệp Phàm dùng để khâu vết dao cho con quái vật đồng thau do tám vị danh tướng tạo thành trước đó!

Diệp Phàm tháo kính râm trên mặt xuống, nói với các đội viên khảo cổ đang ngây người tại chỗ vì thao tác của hắn: "Động!" Các thành viên đội khảo cổ lập tức bị tiếng này của Diệp Phàm gọi hồn về, bắt đầu nhìn chằm chằm vào đám bọ đang nhắm vào mình giữa không trung, di chuyển về hướng ngược lại với hướng ngắm của chúng.

Diệp Phàm sau khi tháo kính râm, nhanh chóng thích ứng với ánh sáng trong mộ thất.

Sau đó, vừa dùng Thiên Tàm Băng Tơ quất tan một thê đội bọ, vừa nhanh chóng theo tiếng động nhìn quanh bốn phía.

Tiếng chuông này đối với hắn mà nói cũng rất kỳ quái.

Chương 239

Bởi vì nghe qua, thậm chí không giống như truyền ra từ trong mộ thất này, thậm chí căn bản không giống như truyền ra từ một hướng.

Tiếng chuông như vậy cũng không chỉnh tề, nghe rất giống như không chỉ có một cái.

Nhưng không biết vì sao, Diệp Phàm có một loại trực giác.

Tuy rằng những cái chuông này hiện tại đang thao túng đám bọ di chuyển, nhưng thứ hắn muốn tìm, cũng không phải một cái trong số những cái chuông này!

Chuông thật sự, không ở nơi này!

Cùng lúc đó, Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh dẫn đầu ý thức được vì sao Diệp Phàm bắt đầu bảo bọn họ di chuyển.

Hách Liên Tĩnh nhìn Diệp Phàm tháo kính râm xuống, còn cảm thấy có chút đáng tiếc. "Không lựa chọn tiêu diệt từng cái, mà là muốn đem chúng ta toàn bộ nhắm chuẩn một lưới bắt hết.

Đám bọ này dã tâm cũng không nhỏ a." Trương Khải Linh khẽ nhíu mày, nhìn đám Thanh Đồng Chúc Trùng trước mặt mình trong nháy mắt di chuyển về một hướng một khoảng cách.

Đám bọ đang nhìn chằm chằm Trương Khải Linh theo hắn di chuyển về một hướng trong chớp mắt.

Tuy nhiên lam quang lóe lên, Trương Khải Linh liền lại trở về vị trí vừa rồi.

Hách Liên Tĩnh nhìn Trương Khải Linh lại dùng tốc độ gần như thuấn di trở về vị trí cũ.

Vị trí rất gần Tiểu Diệp tử.

Lại so sánh một chút khoảng cách mình bất đắc dĩ phải rời khỏi vị trí cũ vì nhảy qua nhảy lại trái phải.

Hách Liên Tĩnh lại cười một tiếng, u u nói: "Lão Ách Ba dã tâm cũng không nhỏ a.

Biết thuấn di thì giỏi lắm chắc." Trên thực tế, đám bọ vừa bị Trương Khải Linh dùng thuấn di lừa qua, ngay sau đó liền bởi vì quán tính va vào đồng loại của mình.

Hai con bọ cắn nuốt lẫn nhau trong chớp mắt, cuối cùng lưỡng bại câu thương biến thành hai con sâu thông thường không biết phát sáng rơi xuống đất.

Mục đích ban đầu của Trương Khải Linh vốn cũng là như thế.

Nhưng lúc này, nghe thấy giọng Hách Liên Tĩnh, hắn thản nhiên liếc nhìn khoảng cách giữa Hách Liên Tĩnh và Diệp Phàm.

Có chút lành lạnh nói: "Chính là giỏi lắm." Phản ứng ngoài dự đoán xuất hiện, Hách Liên Tĩnh đối mặt với khuôn mặt Trương Khải Linh hiếm khi lộ ra một chút kinh ngạc.

Hắn mắng thầm một câu chửi thề trong lòng.

Mẹ kiếp.

Lão Ách Ba này vừa rồi có phải là cười không?

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream cũng hỗn loạn theo các thành viên đang nhảy qua nhảy lại trong mộ thất. "Vãi chưởng, mấy con bọ này thú vị thật, còn biết ngắm bắn nữa chứ!" "Tôi nói này, đám Thanh Đồng Chúc Trùng này không phải là do thầy thể dục của tôi biến thành đấy chứ?" "Có ủy viên thể dục nào giải thích giải thích, cái gì gọi là thầy thể dục biến thành không?" "Thầy thể dục:

Động lên động lên!

Đừng đứng ngây ra tại chỗ!" "Thầy thể dục: Chạy đi chạy đi!

Đừng có đi lờ đờ sau hàng ngũ!" "Cảm ơn các bạn lầu trên, đã nhớ lại nỗi sợ hãi bị thầy thể dục chi phối." "Đang sợ đang sợ." "Thầy thể dục là gì?

Là ông thầy dạy toán cho cả lớp à?" "Phân minh là dạy Ngữ Văn!

Ngữ Văn của chúng tôi đều là thầy thể dục dạy!" "Thầy thể dục: À đúng đúng đúng, cái gì cũng là tôi dạy, nồi đen gì cũng là tôi cõng." "Cái gì?

Thầy thể dục là gì?

Không phải là giáo viên ốm yếu nhiều bệnh nhất sao?

Sao còn có thể dạy Toán Văn Anh được?" "Cười chết, thầy thể dục mỗi tuần đều bị ốm, đến bây giờ hai học kỳ trôi qua rồi, tôi mới chỉ gặp mặt thầy thể dục ba lần." "Người lạ quen thuộc, chỉ người đã dạy tôi Toán Văn Anh Sử Địa Sinh Chính Lý Hóa chín môn, nhưng đến nay chưa từng gặp mặt - thầy thể dục?" "Chỉ có tôi là còn đang lo lắng đội khảo cổ nên giải quyết đám Thanh Đồng Chúc Trùng này như thế nào thôi sao?

Tôi là thật sự lo lắng a!" Lúc này, trong cổ mộ.

Dưới sự chỉ điểm của Diệp Phàm, tất cả thành viên đội khảo cổ đều động đậy.

Bất kể là các giáo sư già đã qua tuổi nửa trăm, hay là nhân viên công tác tổ livestream đang vác máy móc nặng nề.

Hoặc là vụng về hoặc là nhẹ nhàng, chơi trò trốn tìm với đám bọ đang bám riết lấy bọn họ.

Mà trong đám người đang vận động, chỉ có Diệp Phàm là người

đứng tại chỗ, chưa từng di chuyển quá một tấc!

Hắn hơi nhíu mày, ánh mắt như đuốc, nhìn quanh bốn phía.

Người xung quanh lần lượt lướt qua bên cạnh Diệp Phàm, nhưng lại không ai có thể làm lay động thân ảnh hắn nửa phần.

Một bên, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh cũng đang tiến hành di chuyển với tốc độ nhanh hơn nhiều so với thành viên đội khảo cổ, đều có chút lo lắng nhìn về phía Diệp Phàm.

Hai người vừa nãy cứ như là đang âm thầm so kè tốc độ với nhau vậy.

Bọn họ dường như là vì cùng một chuyện mà sóng ngầm mãnh liệt so kè.

Nhưng hiện tại, cũng vì cùng một chuyện mà tự động đình chỉ trận so tài này.

Hách Liên Tĩnh lau mồ hôi trên trán.

Ngực hắn hơi phập phồng.

Vừa nhìn Diệp Phàm, vừa dùng dư quang liếc nhìn về phía Trương Khải Linh.

Trương Khải Linh đứng ở nơi cách Diệp Phàm không xa, nhưng không phải đứng cùng một bên với hắn.

Chỉ thấy Trương Khải Linh tay cầm Kinh Trập, Kinh Trập đang tỏa ra ánh sáng màu lam tím.

Mà không giống với hắn, khí sắc Trương Khải Linh như thường, trên mặt hoàn toàn không có bất kỳ một tia dị dạng nào.

Căn bản không nhìn ra dấu vết vừa so kè với mình.

Hách Liên Tĩnh nhìn Kinh Trập một cái, lại thở hổn hển hai hơi.

Trước kia, lúc chính hắn chạy trốn quái vật trong cổ mộ, cũng không hao phí nhiều thể lực như vậy.

Mình so đo cái gì với một kẻ bật "hack" chứ?

Trong lúc lau mồ hôi, Hách Liên Tĩnh thuận tiện vỗ vỗ trán mình.

Hắn đột nhiên nhớ lại ở mộ thất trước, lúc thông qua thiết bị livestream nhìn tình huống của Diệp Phàm bên kia tường băng, những dòng bình luận nhìn thấy trong phòng livestream. "Kẻ trí không sa vào sông tình." Sau khi trong đầu nảy ra câu này, Hách Liên Tĩnh cười hai tiếng.

Nhưng rất nhanh, hắn liền rũ bỏ những suy nghĩ lung tung rối loạn khỏi đầu mình.

Bởi vì hiện tại, có chuyện quan trọng hơn cần hắn đi lo nghĩ.

Chuyện quan trọng hơn việc so kè với Trương Khải Linh.

Hoặc là nói, đây chính là nguyên nhân lần này hắn luôn vô tình hay cố ý so kè với Trương Khải Linh.

Lúc này, Trương Khải Linh cũng dừng lại, nhìn về phía Diệp Phàm.

Chương 240

Tuy rằng y không giống Hách Liên Tĩnh, vì vừa chạy động nên trông có vẻ mệt mỏi hơn trạng thái bình thường.

Trương Khải Linh vẫn như thường ngày, lúc đứng lại thì cả người trông tương đối bình tĩnh.

Nhưng mà, nếu nhìn vào đôi mắt của y, sẽ phát hiện trong đôi mắt vốn bình tĩnh, sâu trong đáy mắt, kỳ thực là sự lo lắng không chút che giấu.

Nếu không nhìn trạng thái thể lực của hai người hiện tại, chỉ nhìn trạng thái tinh thần.

Kỳ thực y và Hách Liên Tĩnh hai người kẻ tám lạng người nửa cân.

Đồng thời hai người cũng đều biết, thứ bọn họ khẩn trương, cũng không phải đám bọ đang muốn nhắm vào bọn họ này.

Trương Khải Linh khẽ nhíu mày, vừa mở miệng, giọng nói liền va vào giọng Hách Liên Tĩnh. "Diệp Phàm, cậu đang tìm gì?" "Tiểu Diệp tử, cậu tìm gì thế?" Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh nhìn nhau một cái, rất nhanh liền đem tầm mắt phóng trở lại trên người Diệp Phàm.

Diệp Phàm đang một lòng tìm kiếm tiếng chuông chính xác cũng không chú ý tới một trái một phải phía sau hai người đang sóng ngầm mãnh liệt.

Hoặc là cảm nhận được cỗ sóng ngầm này, nhưng đơn thuần cho rằng hai người này chính là đang so kè với đám bọ kia mà thôi.

Hắn cũng không quay đầu lại, mà là nhắm mắt, hơi nghiêng đầu.

Rất rõ ràng, đây là một động tác đang phân biệt âm thanh. "Không đúng.

Tiếng những cái chuông này đều không đúng." Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh nghe vậy, đều khẽ nhíu mày.

Phản ứng của các thành viên đội khảo cổ còn lớn hơn hai người này.

Bọn họ rất ít khi thấy lúc nào Diệp Phàm tạm thời không có biện pháp gì.

Bất quá, tuy rằng Diệp Phàm hiện tại thoạt nhìn tạm thời không có hành động gì, hoặc là nói, còn chưa tìm được thứ hắn muốn.

Nhưng dáng vẻ phán đoán chắc chắn tiếng chuông không đúng của hắn, lại cũng có thể cho các thành viên đội khảo cổ một loại an ủi.

Bởi vì điều này đã đủ chứng minh, Diệp Phàm là có manh mối.

Đi suốt chặng đường này, các thành viên đội khảo cổ đã biết, vào lúc này, điều duy nhất chính mình có thể giúp đỡ Diệp Phàm, chính là không đi thêm loạn cho Diệp Phàm!

Trong đội ngũ, một số giáo sư già thể lực kém hơn cũng như nhân viên công tác tổ livestream vì vác thiết bị nặng nề nên tiêu hao nhiều thể lực hơn, lúc này đã nảy sinh sự mệt mỏi vô cùng nồng đậm.

Nhưng bọn họ nghiến răng, di chuyển khoảng cách còn lớn hơn vừa rồi một chút, tốc độ còn nhanh hơn một chút.

Một bên, Trương Khải Linh cũng vung Kinh Trập trong tay, không né tránh nữa.

Y đứng bên cạnh Diệp Phàm, thản nhiên nói: "Không sao cả.

Từ từ tìm." Vừa dứt lời, trong túi áo Diệp Phàm bỗng nhiên truyền đến một tiếng rung quen thuộc.

Trương Khải Linh quen thuộc cái rung động này, trước đó ở tiền điện lúc cùng Diệp Phàm xử lý hành thi, tiếng chuông điện thoại của Diệp Phàm đã vang lên.

Tiếng rung truyền vào trong tai Diệp Phàm đang theo tiếng tìm kiếm chuông thật càng thêm rõ ràng.

Hắn mở mắt ra.

Khoảnh khắc Diệp Phàm mở mắt, Trương Khải Linh đang vung Kinh Trập ra ngoài.

Kinh Trập tỏa ra ánh sáng xanh lam đánh bay một mảng lớn Thanh Đồng Chúc Trùng đang tỏa lục quang.

Đám bọ bị đánh bay có trong nháy mắt, lục quang trên người đều biến thành màu sắc giống như Kinh Trập.

Nhưng rất nhanh, liền lại khôi phục thành màu xanh u tối của chính mình.

Kinh Trập bay về, được Trương Khải Linh tiếp lấy trong tay.

Sờ Kinh Trập nóng hơn ngày thường, thần sắc Trương Khải Linh chút nào chưa biến: "Diệp Phàm, nghe máy." Tiếng chuông điện thoại vang lên, trở thành một sự tồn tại như thể đột phá khẩu phá vỡ tiếng chuông quỷ dị.

Các thành viên đội khảo cổ đang nhảy nhót qua lại cũng tranh thủ liếc nhìn về phía Diệp Phàm.

Vì là buổi livestream khảo cổ, nên trước khi đến đây, họ đã chuẩn bị thiết bị tăng cường tín hiệu vô cùng tinh vi.

Do đó, việc có thể nhận được điện thoại không khiến các thành viên đội khảo cổ ngạc nhiên.

Nhưng họ vẫn tò mò, vào thời khắc mấu chốt này, rốt cuộc ai lại

gọi cho Diệp Phàm chứ?

Trước đó, bố mẹ Diệp Phàm đã gọi cho hắn một lần rồi, vậy lần này sẽ là ai đây?

Hơn nữa, chẳng lẽ bây giờ vẫn có người quen biết Diệp Phàm mà lại không xem livestream khảo cổ, không biết chuyện hắn đang trải qua hay sao?

Nhưng dù nghĩ thế nào đi nữa, việc nghe thấy tiếng chuông điện thoại phá vỡ sự chấn động của tiếng chuông ma quái lúc này vẫn khiến các thành viên đội khảo cổ an tâm hơn một chút.

Cùng lúc đó, Hách Liên Tĩnh cũng bước ba bước thành hai, nhanh chóng di chuyển đến trước mặt Diệp Phàm.

Thân hình cao lớn như một con chim ưng đen che chở cho chim non phía sau, gã nhanh chóng quay đầu nói với Diệp Phàm: "Tiểu Diệp tử, nghe xem là ai." Diệp Phàm thấy vậy cũng không hề từ chối.

Một là hắn tin tưởng vào tình huynh đệ sinh tử và thực lực của Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh.

Hai là hắn tin vào thực lực hiện tại của mình, tuyệt đối sẽ không vì một cuộc điện thoại mà chậm trễ chuyện gì.

Huống hồ, cuộc gọi đến vào lúc này thực sự quá đúng lúc.

Diệp Phàm không lãng phí chút thời gian nào, lấy điện thoại từ trong túi ra.

Thậm chí còn không thèm nhìn tên người gọi đến, ngón tay trực tiếp lướt để nhận cuộc gọi, rồi áp điện thoại lên tai. "Nói đi." Ngắn gọn súc tích, không mang theo bất kỳ cảm xúc nào.

Thậm chí lúc này, các thành viên đội khảo cổ còn không nghe ra được sự lo lắng mà hắn nên có khi đối mặt với đám Trùng Chúc đồng

này và việc chưa tìm ra được tiếng chuông chính xác như hắn vừa nói.

Điện thoại đang ở chế độ loa ngoài.

Từ trong ống nghe truyền đến một giọng nói của người đàn ông trung niên mà các thành viên đội khảo cổ có mặt ở đây cũng như đại đa số khán giả trong phòng livestream đều cảm thấy rất quen tai, nhưng thoáng nghe lại không thể nhớ ra ngay là ai. "Alô?" "Alô?" Phía bên kia dường như không ngờ Diệp Phàm lại bắt máy nhanh như vậy, bèn "alô" hai tiếng để xác nhận giọng nói của mình có thể truyền đến trong mộ thất mà Diệp Phàm đang ở hay không. "Có nghe thấy tôi nói không?" Chỉ nghe hai câu này, đừng nói là thành viên đội khảo cổ và khán giả trong phòng livestream, ngay cả Diệp Phàm trong giây lát cũng chỉ cảm thấy giọng nói này hình như đã nghe ở đâu đó.

Nhưng hắn cũng không thể nhớ ra ngay mình đã nghe thấy giọng nói này từ đâu.

Theo lý mà nói, sau khi đến thế giới này, hắn cũng không tiếp xúc với nhiều người.

Lẽ nào, mình đã nghe thấy giọng nói này ở kiếp trước sao?

Không đợi Diệp Phàm nhớ ra rốt cuộc mình đã nghe thấy giọng nói này ở đâu, phía bên kia đã có giọng một người phụ nữ truyền đến: "Có có có, em đã nghe thấy giọng của anh trong điện thoại rồi." "Mau cho con trai nghe thử xem có phải giọng này không." Tuy không nhận ra ngay giọng người đàn ông ban nãy, nhưng Diệp Phàm gần như ngay lập tức đã nhận ra giọng người phụ nữ này.

Giọng nói này không phải của ai khác, chính là mẹ của hắn ở thế giới này!

Trước đó ở tiền điện, lúc hắn cùng Trương Khải Linh giải quyết đám hành thi toàn thân mang độc, hắn đã nhận được điện thoại của

bà!

Mà người đàn ông trung niên nói chuyện lúc đầu, chính là bố của hắn ở thế giới này.

Chương 241

Nghĩ đến việc mình phải thông qua giọng của mẹ mới nhận ra giọng của bố, Diệp Phàm không khỏi có chút xấu hổ.

Quả nhiên, quy luật con cái thân với mẹ hơn một chút, dù ở đâu cũng đều áp dụng được nhỉ.

Hồi tưởng lại, Diệp Phàm có chuyện gì cũng thường nói với mẹ trước.

Câu nói chủ động nhất mà hắn nói với bố mình cũng là: "Bố, mẹ con đâu rồi?" Diệp Phàm còn chưa kịp xấu hổ được bao lâu, đầu bên kia điện thoại đột nhiên truyền đến một hồi chuông vang vọng.

Nghe thấy tiếng chuông này, trong mắt Diệp Phàm lập tức lóe lên một tia kinh ngạc.

Tiếng chuông này không giống với tiếng chuông ở hiện trường khu mộ cổ.

Những tiếng chuông vừa rồi, có thể điều khiển Trùng Chúc đồng, rất trong và ngắn.

Chỉ vì không chỉ có một chiếc chuông vang lên, âm thanh rất dồn dập nên nghe mới có vẻ liên tục.

Diệp Phàm có thể phân biệt được từ những tiếng chuông này, chất liệu của chúng rất mỏng.

Con lắc bên trong chuông cũng rất nhẹ, không gian cộng hưởng của sóng âm rất nhỏ, vì vậy mới khiến tiếng chuông ngắn như vậy.

Nhưng âm thanh truyền ra từ trong ống nghe điện thoại lại khác hẳn.

Mặc dù đã qua một phương tiện trung gian là điện thoại, âm thanh đã được xử lý bằng công nghệ hiện đại, còn bị nhiễu tín hiệu bởi độ sâu mấy chục mét dưới đáy biển.

Dưới nhiều yếu tố như vậy, đặc điểm của tiếng chuông này vẫn vô cùng rõ ràng.

Trầm hùng, nhưng du dương.

Tiếng vọng của chiếc chuông này dài hơn tất cả những tiếng chuông trong khu mộ cổ.

Nghe qua, thậm chí hoàn toàn không giống như phát ra từ trong điện thoại.

Mọi người nghe thấy tiếng chuông này, hình ảnh hiện lên trong đầu đều là những chiếc chuông trăm năm, thậm chí ngàn năm treo trong miếu cổ hoặc thần điện, được người chuyên trách rung lên một cách đầy trang trọng.

Âm thanh đó có thể xuyên qua miếu cổ và thần điện, truyền xa đến ngàn dặm.

Mà tất cả những người nghe thấy âm thanh này, có lẽ đều sẽ thành kính đi bái lạy.

Và những người này cũng sẽ vì những âm thanh này mà có được sự bình yên trong tâm hồn.

Ít nhất, khi các thành viên đội khảo cổ và khán giả trong phòng livestream ở hiện trường khu mộ cổ nghe thấy tiếng chuông này, họ đều có suy nghĩ như vậy.

Mà ý niệm đầu tiên của Diệp Phàm khi nghe thấy tiếng chuông này là: Không sai, chính là tiếng chuông này!

Nhưng rất nhanh, lại có một nghi vấn khác nảy ra trong đầu hắn:

Bố mẹ hắn, sao lại có chiếc chuông này?

Chiếc chuông này chắc không phải là hàng bán sỉ, người bình thường nói có là có được đâu nhỉ!

Cùng lúc đó, vào khoảnh khắc tiếng chuông trong điện thoại vang lên, đám Trùng Chúc đồng cũng đột nhiên ngừng nhắm vào các thành viên đội khảo cổ để tấn công.

Giữa không trung, sau khi nghe thấy âm thanh này, đám Trùng Chúc đồng đột nhiên bắt đầu cắn nuốt lẫn nhau.

Tiếng chuông vang lên mấy giây rồi lại im bặt, thay vào đó là giọng của bố Diệp: "Con trai, con có phải đang tìm tiếng chuông này không?" Chỉ thấy, tiếng chuông vừa dứt, đám Trùng Chúc đồng đang cắn nuốt lẫn nhau cũng ngừng lại.

Chúng dường như đều có chút ngây người nhìn đồng loại đang bay cực gần mình.

Cũng là người bạn vừa suýt lấy mạng mình và suýt bị mình lấy mạng.

Bây giờ tiếng chuông vừa dứt, đám Trùng Chúc đồng này cũng lập tức tỉnh táo lại.

Tiếng chuông vốn đang điều khiển Trùng Chúc đồng tấn công đội khảo cổ trong mộ dường như cũng ý thức được điều gì đó.

Lần này, những tiếng chuông đó dường như đã từ bỏ ý định một mẻ lưới bắt hết các thành viên đội khảo cổ.

Đám Trùng Chúc đồng vốn đang cố gắng nhắm vào toàn bộ thành viên đội khảo cổ không còn chậm rãi nhắm mục tiêu, chơi trò trốn tìm với họ nữa, mà tất cả đều đột ngột lao về phía thành viên đội khảo cổ gần nhất.

Hơn nữa, ngoài những con bọ tiếp cận các thành viên, nhiều Trùng Chúc đồng hơn nữa đều có ý thức bay về phía Diệp Phàm.

Lúc này, Trùng Chúc đồng đã không còn bay lơ lửng chậm rãi như ban nãy.

Cũng không giống như lúc nhắm vào các thành viên đội khảo cổ, vì yêu cầu độ chính xác mà mất thời gian.

Tốc độ lao xuống của những con bọ đồng này cực nhanh.

Cảnh tượng như vậy khiến các thành viên đội khảo cổ lập tức sững sờ tại chỗ.

Họ thậm chí còn chưa kịp hoàn hồn sau cú sốc từ cuộc điện thoại của bố Diệp Phàm.

Còn chưa kịp suy nghĩ, tại sao bố Diệp Phàm lại có chiếc chuông có thể khiến Trùng Chúc đồng cắn nuốt lẫn nhau.

Đám Trùng Chúc đồng này đã sắp lấy mạng họ ngay lập tức!

Diệp Phàm vừa nói vào điện thoại một câu: "Đúng là cái này.

Cần gấp!" vừa đột ngột quay đầu, một lần nữa dùng Tơ Băng Thiên Tằm trên cổ tay như một cây roi quất ra ngoài.

Lần này, Tơ Băng Thiên Tằm không còn là một cây roi có hình parabol vung ra nữa, mà là một cây roi có đường sóng bất quy tắc.

May mà các thành viên đội khảo cổ lúc nãy khi nhảy qua nhảy lại vẫn hoàn toàn ghi nhớ một câu nói khác của Diệp Phàm.

Tuy động tác chạy phải lớn, không để Trùng Chúc đồng nhắm vào tất cả họ cùng lúc, nhưng cũng phải luôn nhớ kỹ, phải chạy trong phạm vi giữ khoảng cách với Trùng Chúc đồng, không được chạy mà đâm sầm vào chúng.

Do đó, mặc dù các thành viên đội khảo cổ chạy với động tác rất

lớn, tốc độ thay đổi vị trí rất nhanh, nhưng lại không chạy quá xa.

Cú roi này của Diệp Phàm vẫn rất dễ tìm mục tiêu.

Mấy đợt Trùng Chúc đồng đầu tiên tấn công các thành viên đội khảo cổ đều bị cú roi này của Diệp Phàm quất bay ra xa bốn năm mét.

Những con Trùng Chúc đồng bị quất bay lộn nhào vô định trong không khí.

Có thể nói là không còn chút tôn nghiêm nào.

Cùng lúc đó, Trương Khải Linh cũng vung tay.

Kinh Trập lóe lên ánh sáng xanh tím còn mạnh hơn, kéo theo một vệt đuôi sáng dài màu xanh tím, quét sạch một mảng lớn Trùng Chúc đồng đang có ý định tiếp cận Diệp Phàm.

Vài con lọt lưới, trong khoảnh khắc sau khi Kinh Trập quét qua, đã bị Hách Liên Tĩnh bắn liên tiếp mấy phát bật ra xa.

Mặc dù đạn không thể giải quyết được đám Trùng Chúc đồng này, nhưng ít nhất cũng có thể đánh bay chúng ra một khoảng cách.

Khoảng cách này cũng có thể tranh thủ cho Diệp Phàm một chút thời gian.

Trong lúc đợt Trùng Chúc đồng này bị ba người dùng những cách khác nhau kéo ra xa một khoảng, bố Diệp cũng không hề chậm trễ, lập tức làm theo lời Diệp Phàm, rung chuông.

Vào khoảnh khắc tiếng chuông vang lên lần nữa, bình luận trên phòng livestream đều ngừng lại trong giây lát, sợ những dòng chữ ồn ào của mình sẽ làm phiền đến tiếng chuông thanh tao này.

Lúc này, tại một thị trấn ven biển nhỏ cách xa ngàn dặm, trong một căn nhà của một tòa nhà thấp tầng bình thường, có một căn phòng tuy không lớn nhưng thông gió và ánh sáng rất tốt.

Trang trí trong phòng rất đơn giản nhưng vô cùng sạch sẽ, khiến người ta nhìn vào cũng cảm thấy rất thoải mái.

Một chiếc giường đơn, ga giường phẳng phiu, chăn gấp rất gọn gàng.

Chương 242

Có thể thấy, căn phòng này đã lâu không có người ở.

Nhưng nó vẫn luôn được bảo quản rất tốt, sạch sẽ ngăn nắp.

Trên bàn học có một chiếc máy tính kiểu dáng hơi cũ, bên cạnh máy tính là mấy cuốn sách được xếp ngay ngắn, đều là những sách liên quan đến kiến thức chuyên ngành.

Bên cạnh bàn học là một tủ sách bằng gỗ.

Trên tủ sách là nhiều sách hơn nữa.

Loại sách ở đây vô cùng đa dạng.

Vừa có những cuốn sách liên quan đến kiến thức chuyên ngành, đối với người ngoài ngành có vẻ khá nhàm chán, vừa có những cuốn tiểu thuyết mạng và truyện tranh mà giới trẻ yêu thích.

Và một số cuốn sách liên quan đến chuyên ngành, trông có vẻ đã được lật qua rất nhiều lần.

Từ những cuốn sách này, có thể thấy được hình bóng của một đứa trẻ nỗ lực.

Một cặp vợ chồng trung niên đứng trước tủ sách này.

Sự chú ý của họ không ở trên giường, cũng không ở những cuốn sách trên tủ.

Chiếc tủ nhỏ phía dưới tủ sách đang mở.

Trên mặt tủ đặt một chiếc hộp bằng đồng, dưới chiếc hộp đồng lót một tấm vải kẻ caro trông có vẻ cũ kỹ.

Rõ ràng, tấm vải kẻ caro này trước đây đã bọc bên ngoài chiếc hộp đồng này.

Hai tay người phụ nữ trung niên cầm một chiếc điện thoại thông minh, trên điện thoại đang phát sóng trực tiếp hiện trường đội khảo cổ.

Gương mặt bà đầy lo lắng và thấp thỏm.

Nhưng sự lo lắng trong đó lại không hoàn toàn giống với sự căng thẳng của hàng triệu khán giả khác trong phòng livestream.

Sự lo lắng này phức tạp hơn một chút, dường như còn có chút do dự, thậm chí còn có chút đau buồn.

Trông như thể bà vừa mới đưa ra một quyết định gì đó.

Mà người đàn ông trung niên đứng bên cạnh bà, cũng cầm một chiếc điện thoại trong tay.

Chỉ là điện thoại trong tay ông không phải là màn hình livestream, mà là giao diện cuộc gọi.

Tay còn lại là một chiếc chuông đồng lục giác dài khoảng hai tấc!

Trên thân chiếc chuông đồng lục giác đó khắc những hoa văn phức tạp, giống như một loại bùa chú nào đó.

Sắc mặt ông không phức tạp như người phụ nữ bên cạnh.

Trong đôi mắt tràn ngập một loại cảm giác tín niệm cực kỳ mãnh liệt.

Rõ ràng, ông cũng giống như người phụ nữ, vừa mới đưa ra một quyết định vô cùng quan trọng.

Nhưng hiện tại, ông đã hoàn toàn chấp nhận quyết định này.

Cùng với cổ tay ông rung lên, chiếc chuông đồng phát ra từng hồi âm thanh vang vọng, truyền vào ống nghe của điện thoại.

Người phụ nữ trung niên liếc nhìn màn hình livestream trên điện

thoại của mình, rồi lại có chút phức tạp nhìn người đàn ông trung niên bên cạnh.

Trong ánh mắt, lộ ra một vẻ dò hỏi.

Người đàn ông trung niên đang rung chuông ý thức được ánh mắt của người phụ nữ đang nhìn mình, cũng nhìn lại.

Nhìn thấy sự lo lắng trong đôi mắt người phụ nữ, ông dùng khẩu hình an ủi: "Không sao đâu.

Bây giờ, đã đến lúc rồi." Đọc hiểu được khẩu hình này, người phụ nữ như thể bất đắc dĩ, cũng như thể đã chấp nhận hiện thực này, chậm rãi gật đầu.

Bà cúi đầu lại liếc nhìn màn hình điện thoại.

Trên màn hình, những ngọn lửa ma trơi màu xanh u tối đang cắn nuốt lẫn nhau, giảm đi với tốc độ cực nhanh.

Rõ ràng, nhờ tiếng chuông đồng lục giác này, các thành viên đội khảo cổ cũng như Diệp Phàm, đã có thể tạm thời đảm bảo an toàn.

Khán giả trong phòng livestream cũng xác nhận được tình hình này.

Bình luận vừa im lặng trong chốc lát lại một lần nữa sôi trào. "Vãi chưởng vãi chưởng!

Tiểu tộc trưởng Diệp, anh là thần của tôi!" "Câu này để tôi nói trước, tôi xin phép thỉnh an bố mẹ vợ trước!" "Người trên kia, khuyên bạn xóa bình luận này đi để tôi đăng!" "Các người đừng tưởng Tiểu Ca Khải Linh và Hắc gia bây giờ không xem bình luận là có thể tùy tiện làm càn nhé!" "Cái gì, Hắc gia và Tiểu Ca Khải Linh bây giờ không xem bình luận à?

Ngọt nước, giặc Tào ta đây bây giờ phải chiếm hết tiện nghi bằng

miệng này mới được!" "Đang hấp hối bỗng bật dậy, giặc Tào lại chính là tôi, Hạt Ách hỏi tôi di ngôn, Tiểu tộc trưởng Diệp tôi yêu anh!" "Tiểu tộc trưởng Diệp còn có viện trợ ngoài sân thế này sao?

Không hổ là ngài!" "Tôi đã nói rồi, Tiểu tộc trưởng Diệp chưa bao giờ tỏ ra vội vã cả!" "Cảm ơn bố mẹ vợ đã mang đến chiếc chuông thật!" "Lúc bố mẹ vợ dọn hành lý cho Tiểu tộc trưởng Diệp, có phải đã quên bỏ chuông cho cục cưng nhà mình không vậy?".

Người phụ nữ trung niên nhìn những bình luận này, khẽ nhíu mày.

Tiếng chuông của người đàn ông bên cạnh vẫn chưa dừng lại.

Trước khi đám Trùng Chúc đồng này hoàn toàn cắn nuốt sạch sẽ đồng loại của mình, người phụ nữ không lên tiếng làm phiền người đàn ông bên cạnh.

Bà chỉ im lặng nhìn màn hình livestream.

Các thành viên đội khảo cổ tuy đã có thể đảm bảo an toàn cho mình, nhưng lúc này cũng đều dùng ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía Diệp Phàm.

Tất cả mọi người đều kinh ngạc về một chuyện, trong nhà Diệp Phàm lại có chiếc chuông chuyên dụng này!

Để giải quyết nguy cơ từ Trùng Chúc đồng trong khu mộ cổ!

Nhưng trước khi tiếng chuông hoàn toàn kết thúc, các thành viên đội khảo cổ cũng không dám tự tiện lên tiếng, không dám làm phiền tiếng chuông quan trọng như vậy, đành phải dùng ánh mắt để biểu thị sự kinh ngạc của mình.

Lúc này, Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh đứng trước mặt Diệp Phàm cũng đã không còn vẻ căng thẳng cao độ như ban nãy.

Nhưng cơ bắp trên người hai người vẫn không thả lỏng cảnh giác,

để phòng khi cần thiết.

Trương Khải Linh ngẩng đầu, nhìn những ngọn lửa ma trơi màu xanh đang cắn nuốt lẫn nhau.

Phần lớn những ngọn lửa ma trơi màu xanh đó, ban nãy đều nhắm thẳng vào Diệp Phàm.

Nếu không phải tiếng chuông đồng vang lên kịp thời, có lẽ đám Trùng Chúc đồng này còn sẽ phát động đợt tấn công thứ hai trong tiếng chuông vốn có của mộ thất.

Thậm chí là đợt thứ ba, thứ tư.

Tay Trương Khải Linh cầm Kinh Trập lại siết chặt hơn.

Chuôi đao Kinh Trập chưa bao giờ nóng như vậy.

Nhưng, nếu không phải Kinh Trập ban nãy quét bay đám Trùng Chúc đồng này, người bị chúng quét ngã, chính là Diệp Phàm!

Rõ ràng nhiệt độ từ chuôi đao Kinh Trập truyền vào lòng bàn tay Trương Khải Linh là nóng bỏng, nhưng ánh mắt Trương Khải Linh ngẩng lên nhìn đám Trùng Chúc đồng đang cắn nuốt lẫn nhau lại vô cùng lạnh lẽo.

Khi Trương Khải Linh khẽ nhíu mày, anh cảm nhận được sự thay đổi nhẹ trong tay Kinh Trập.

Chương 243

Trong mắt mọi người, Kinh Trập như thể đột nhiên bị chập điện trong giây lát.

Nó lóe lên mấy lần.

Chỉ thấy, Trương Khải Linh cúi đầu, nhìn Kinh Trập trong tay mình. "Ngươi muốn qua đó?" Đối thoại với vũ khí của mình, nếu là người khác làm, hành vi này trông chắc chắn sẽ vô cùng trẻ trâu.

Nhưng, người này là Trương Khải Linh.

Và thanh đao này, là Kinh Trập.

Lúc này, trong mắt mọi người, Kinh Trập không chỉ là một món binh khí bình thường nữa, mà giống như một tùy tùng của Trương Khải Linh.

Đương nhiên, phần lớn thời gian, nó cũng rất giống như con của Trương Khải Linh và Diệp Phàm.

Tuy mọi người cũng biết so sánh này có hơi lố.

Nhưng mỗi lần họ nhìn thấy Diệp Phàm gọi một tiếng Kinh Trập, Kinh Trập sẽ biến thành màu vàng đỏ bay vào tay Diệp Phàm.

Lúc đó thật sự cho mọi người một cảm giác bố vất vả cực khổ nuôi con.

Cặp sách nhỏ, bố đeo.

Bình nước nhỏ, bố mở.

Đồ ăn vặt nhỏ, bố giấu mẹ lén cho ăn.

Nhưng, mẹ chỉ cần gọi một tiếng về ăn cơm, nó sẽ lập tức buông tay bố, lao vào vòng tay mẹ.

Lúc này, bố còn sẽ vô cùng cảm khái nhìn cảnh mẹ hiền con hiếu.

Tuy so sánh có hơi lố, nhưng một khi ý nghĩ này nảy sinh, mọi người đã không còn cách nào lừa dối bộ não của mình nữa.

Do đó, bây giờ Trương Khải Linh nói chuyện với Kinh Trập, các thành viên đội khảo cổ hoàn toàn không cảm thấy kỳ quái.

Thậm chí còn cảm thấy: bố dạy con trai thôi mà, có gì lạ đâu.

Thậm chí hơn nữa: con nhà người ta sao mà ưu tú thế?

Con nhà mình...

Chỉ thấy, sau khi Trương Khải Linh hỏi xong câu đó, Kinh Trập lại lóe lên hai lần trong tay anh.

Sau đó, Trương Khải Linh không hề báo trước, vung tay, Kinh Trập lại một lần nữa rời khỏi tay anh.

Các thành viên đội khảo cổ trơ mắt nhìn Kinh Trập lao thẳng vào giữa mấy cụm đốm sáng màu xanh lục đang tụ lại với nhau.

Lần này, Kinh Trập không chỉ đơn giản là quét ngang đốm sáng rồi nhanh chóng quay về tay Trương Khải Linh.

Mà nó lao vào trong đám đốm sáng màu xanh lục đó, biến thành một chiếc phi tiêu xoay tròn, giống như một chiếc quạt nhỏ lửa xanh di động, tàn sát một trận trong đám Trùng Chúc đồng.

Mấy con Trùng Chúc đồng không kịp cắn nuốt lẫn nhau đã bị Kinh Trập chém thành hai nửa, mất đi sự che chở của ngọn lửa ma trơi màu lục, biến thành xác côn trùng bình thường, rơi xuống đất.

Các thành viên đội khảo cổ đều có chút bất ngờ trợn to mắt.

Đống côn trùng này ở không xa Diệp Phàm.

Chính là đám Trùng Chúc đồng ban nãy bị Kinh Trập quất bay đi

rồi lại cố gắng bay về tiếp tục tấn công Diệp Phàm.

Lưu Bác Văn chết trân nuốt nước bọt, có chút khô khốc nói: "Tiểu Ca Khải Linh, trả thù riêng à?

Con Trùng Chúc đồng này bị chém thành tám khúc rồi nhỉ?" Triệu Trạch Minh bên cạnh cậu ta thật sự thò đầu nhìn xuống đất trước mặt Diệp Phàm.

Chỉ thấy tứ chi chính của một con Trùng Chúc đồng trong đó đã lìa khỏi thân, đầu và thân cũng đã lìa xa, thân thể đứt thành ba đoạn.

Thật sự bị Lưu Bác Văn nói trúng rồi, Tiểu Ca Khải Linh trực tiếp chém con Trùng Chúc đồng này thành tám khúc!

Từ việc Lưu Bác Văn đoán mò số lượng quan tài trong điện, đến việc cậu ta đoán mò số chữ trong một đoạn thoại của Trương Khải Linh, bây giờ lại là đoán mò số khúc của thân thể Trùng Chúc đồng trên đất.

Cậu không thể không nghi ngờ, Lưu Bác Văn này có mang theo thứ gì đó trên người.

Có lẽ, câu nói của mình rằng cái miệng này của cậu ta đã được khai quang, thật sự không phải nói bừa?

Nghĩ đến đây, Triệu Trạch Minh đột nhiên nhớ lại lúc bị mình châm chọc là miệng quạ đen, Lưu Bác Văn đã đáp lại: "Miệng tôi mà được khai quang, anh còn không biết anh đã xảy ra bao nhiêu chuyện rồi đâu!" Triệu Trạch Minh không khỏi rùng mình một cái, hình ảnh Lưu Bác Văn bỗng trở nên có chút âm u.

Cậu xoa xoa cánh tay mình, lại liếc nhìn xác Trùng Chúc đồng trên đất, mồ hôi lạnh càng túa ra, nhỏ giọng cảm khái: "Chém thành tám khúc.

Thù lớn đến mức nào chứ." Cùng lúc đó, Diệp Phàm cũng có chút

bất ngờ liếc nhìn Trương Khải Linh.

Sau đó, lại nhìn về phía Kinh Trập đang tàn sát giữa không trung.

Việc Kinh Trập tàn sát không phải là không cần trả giá.

Nếu Kinh Trập thật sự có thể dễ dàng tàn sát một trận như vậy, thì ban đầu họ căn bản không cần chờ tiếng chuông.

Diệp Phàm nhìn thấy rìa ngoài của ánh sáng xanh tím trên thân đao Kinh Trập đã có một vòng biến thành màu xanh lục.

Điều này cho thấy Kinh Trập thực ra cũng sẽ bị ảnh hưởng bởi ngọn lửa ma trơi trên người đám Trùng Chúc đồng này.

Diệp Phàm lại liếc nhìn Trương Khải Linh.

Chỉ thấy, sắc mặt Trương Khải Linh như thường.

Không, phải nói là, sắc mặt Trương Khải Linh còn lạnh lẽo hơn bình thường một chút.

Diệp Phàm nghiêm trọng nghi ngờ, nếu có thể dùng ánh mắt giết chết đám Trùng Chúc đồng trên kia, thì bây giờ đã đầy đất xác chết rồi.

Tiểu Ca và Trùng Chúc đồng trước đây có thù oán gì lớn lắm sao?

Diệp Phàm nhíu mày, tiếng chuông trong ống nghe điện thoại vẫn chưa dừng, nhưng số lượng Trùng Chúc đồng đã giảm mạnh.

Suy nghĩ một lát, Diệp Phàm vẫn gọi một tiếng: "Kinh Trập, về đây." Thân đao Kinh Trập lập tức biến thành ánh sáng vàng đỏ.

Sau đó, kéo theo một vệt đuôi sáng vàng đỏ bay về tay Diệp Phàm.

Diệp Phàm nhất thời suýt chút nữa không cầm nổi chuôi đao nóng bỏng.

Nhưng hắn hoàn toàn không có động tác buông tay.

Diệp Phàm vung vung tay, âm thầm dùng Tơ Băng Thiên Tằm hạ nhiệt cho Kinh Trập.

Trong lòng thầm nghĩ, Kinh Trập chịu tội thế này mà Tiểu Ca còn không thu con về.

Chẳng lẽ, thực ra là có thù oán gì với Kinh Trập sao?

Kinh Trập ở trong tay Diệp Phàm, cùng với tác dụng của Tơ Băng Thiên Tằm, nhiệt độ rất nhanh đã hạ xuống.

Trong tay Diệp Phàm, ánh sáng vàng đỏ cũng trở nên ôn hòa hơn ban nãy, sát khí lẫm liệt khi xông pha giữa đám Trùng Chúc đồng trước đó đã dần tan biến.

So với ban nãy, đã hoàn toàn biến thành một dáng vẻ khác.

Chương 244

Diệp Phàm còn chưa kịp nói gì, Trương Khải Linh cũng chưa mở miệng.

Hách Liên Tĩnh đứng bên cạnh hai người đã nhanh chân ghé sát vào người Diệp Phàm.

Gã cậy mình có ưu thế chiều cao, khoác vai Diệp Phàm, cúi đầu nhìn Kinh Trập trong tay hắn.

Chỉ thấy, màu sắc chuôi đao Kinh Trập bây giờ vẫn chưa hoàn toàn phai hết, so với màu nâu sẫm ban đầu, vẫn còn hơi hơi ửng đỏ.

Và điều khiến Hách Liên Tĩnh để ý hơn, là lòng bàn tay hơi ửng đỏ của Diệp Phàm, gã đoán chắc là do Kinh Trập nóng mà ra.

Nhưng may là, cả hai bên vì nhiệt độ cao mà xuất hiện vết ửng đỏ đều đang từ từ phai đi.

Bất kể là Kinh Trập hay Diệp Phàm, thể chất đều phi thường.

Hách Liên Tĩnh đẩy đẩy kính râm, lúc này mới khẽ cười thành tiếng.

Gã dùng một giọng điệu có chút khoa trương, ra vẻ nói: "Ai da da, ai da da.

Tiểu Kinh Trập à, hay là theo Tiểu Diệp tử sang đây cho ba Hạt nhận nuôi đi.

Đến lúc đó xem xem tiểu Kinh Trập của chúng ta phát ra ánh sáng đen bá đạo ngầu lòi bá cháy nó như thế nào." Hách Liên Tĩnh nói xong, tự mình cười rung rung vai, kéo theo Diệp Phàm cũng rung theo hai cái.

Diệp Phàm nghe vậy, thật sự tưởng tượng một chút cảnh Kinh Trập phát ra ánh sáng đen sẽ như thế nào.

Trong môi trường tối đen như khu mộ cổ, Kinh Trập phát ra ánh sáng đen e là trực tiếp biến thành ám khí thật sự luôn nhỉ.

Đến lúc đó ngoài Hắc Nhãn Kính ra, e là không ai nhìn thấy Kinh Trập ở đâu nữa.

Trừ phi Hách Liên Tĩnh quái chiêu một chút, để Kinh Trập phát ra ánh sáng đen ngũ sắc.

Nghĩ đến đây, Diệp Phàm đột nhiên liếc nhìn Hách Liên Tĩnh.

Hách Liên Tĩnh lập tức nhận ra ánh mắt này của Diệp Phàm.

Gã đẩy đẩy kính râm, nhìn Diệp Phàm cười nói: "Cậu đồng ý không, Tiểu Diệp tử." Nhìn Hắc Nhãn Kính như vậy, Diệp Phàm đột nhiên cảm thấy, việc điên cuồng bắt Kinh Trập phát ra ánh sáng đen ngũ sắc gì đó, theo tính cách của Hách Liên Tĩnh, hình như cũng không phải là chuyện không thể xảy ra?

Thế là, Diệp Phàm liếc nhìn Kinh Trập trong tay mình vẫn đang tỏa ra ánh sáng vàng đỏ ôn hòa, thay mặt Kinh Trập kiên định lắc đầu.

Nó chỉ là một đứa trẻ!

Tại sao phải làm khó một tiểu Kinh Trập vô tội chứ?

Vừa lắc đầu, Diệp Phàm vừa kiên định nói: "Kinh Trập không muốn." Sau khi nhận được câu trả lời này, Hách Liên Tĩnh không tiếp tục truy hỏi có phải chỉ là Kinh Trập không muốn hay không.

Ngược lại, như thể gặp phải chuyện gì vui vẻ, cười càng thêm vui vẻ.

Đương nhiên, nếu Hách Liên Tĩnh có hỏi, câu trả lời nhận được cũng sẽ là ánh mắt chất vấn của Diệp Phàm: Nhận nuôi?

Tôi coi cậu là anh em, cậu lại muốn làm bố tôi?

Huống hồ, bố của tôi ở thế giới này còn đang ở đầu kia điện thoại rung chuông kìa!

Hắc Nhãn Kính, cậu có lịch sự không vậy?

Điều này không hợp lý!

Cùng lúc đó, sự nhiệt tình của bình luận trong phòng livestream vẫn luôn cao ngất ngưởng. "Tiểu Ca Khải Linh đây là đang bá đạo bảo vệ vợ nhỉ?

Trực tiếp chém Trùng Chúc đồng thành tám khúc!" "Phát ra giọng của Triệu Trạch Minh: Thù lớn đến mức nào chứ?" "Dùng giọng của Hắc gia phát ra giọng của Triệu Trạch Minh: Thù lớn đến mức nào chứ ~" "Kinh Trập đây là đang bảo vệ mẹ nó nhỉ?

Trực tiếp tàn sát một trận!

Vãi chưởng, không ai có thể chia rẽ gia đình này!" "Tôi có đức có tài gì mà trong đời còn được hít CP như thế này chứ?

Đây là trực tiếp dí đường vào miệng tôi mà!" "Ai là fan cứng Trương Diệp cả đời cho tôi xin một bình luận được không?" "Fan cứng Trương Diệp cả đời!" "Fan cứng Trương Diệp cả đời!" "..." "Trương Diệp sinh một đôi!" "Fan cứng Trương Diệp cả đời! 【PS: Vô ý phá đội hình, nhưng phía trước có phải đã lẫn vào thứ gì đó kỳ quái không?】" "Khảo cổ 101 không sợ hãi." "Hắc gia của chúng ta còn chưa đủ thẳng thắn sao?

Thẳng thắn mới là chân ái vĩnh cửu!" "Tiểu Ca Khải Linh: Nhận về lúc, trăng khuyết lầu tây.

Tiểu tộc trưởng Diệp: Có chí thì nên." "Hắc gia: Cậu đồng ý không?

Tiểu tộc trưởng Diệp: Kinh Trập không muốn." "Hu hu hu hu Tiểu tộc trưởng Diệp, tôi hận anh là một khúc gỗ!" "Dùng gì để hình dung thời gian dài đằng đẵng?

Gà mổ hết gạo, chó liếm hết bột, lửa nung đứt xích sắt, khúc gỗ sắt mở lòng, tôi không có ý thiếu sâu sắc đâu nhé, chỉ là một chút quan điểm cá nhân thôi." "Nói thật nhé, tiếng chuông còn chưa dứt, bố mẹ vợ còn đang ở đó, Hắc gia, ngài chiếm tiện nghi của Tiểu tộc trưởng Diệp như vậy thật sự ổn không?" Trong khu mộ cổ.

Diệp Phàm lại cầm Kinh Trập một lúc nữa.

Sau đó, nhìn về phía Trương Khải Linh.

Lúc này, sát khí lẫm liệt trong mắt Trương Khải Linh đã hoàn toàn tan biến giống như Kinh Trập.

Anh nhìn Diệp Phàm, gật đầu.

Tuy cái gật đầu này trông có vẻ không có đầu đuôi gì, nhưng Diệp Phàm lại hiểu được hàm ý trong đó.

Kinh Trập có thể ở chỗ hắn một lúc.

Diệp Phàm lại cầm Kinh Trập trong tay.

Nhiệt độ trên chuôi đao Kinh Trập lúc này đã trở lại bình thường, nhưng Diệp Phàm biết rõ.

Lửa nghiệp địa ngục trên người Trùng Chúc đồng ban nãy, chắc chắn cũng ảnh hưởng rất lớn đến Kinh Trập.

Nhưng bây giờ xem ra, Kinh Trập cũng đã trở nên kiên cường hơn trong lần rèn luyện này.

Quả nhiên, hổ phụ sinh hổ tử, thầy nghiêm mới có trò giỏi!

Xem ra Tiểu Ca lần này cũng muốn để Kinh Trập được rèn luyện trong lửa nghiệp địa ngục này, và anh ấy quả thực đã làm được!

Diệp Phàm nghĩ vậy.

Hắn lại ngẩng đầu nhìn mấy con Trùng Chúc đồng còn sót lại trong tiếng chuông.

Hay là, nhân lúc này, Trùng Chúc đồng còn chưa bị tiêu diệt hoàn toàn, đem Hắc Kim Cổ Đao của mình ra nung thử?

Ý niệm này vừa nảy sinh, Diệp Phàm liền cảm thấy thứ trên lưng mình dường như nặng hơn ban nãy một chút.

Diệp Phàm: ???

Diệp Phàm nhún nhún vai, cảm nhận sức nặng truyền đến từ lưng ban nãy.

Trong lòng nghĩ, cảm giác ban nãy, chắc không phải là ảo giác của mình đâu nhỉ.

Diệp Phàm lại ngẩng đầu nhìn Trùng Chúc đồng giữa không trung, đã chẳng còn lại mấy con.

Bỗng dưng, trong ống nghe điện thoại ngoài tiếng chuông đồng, còn xuất hiện một tiếng thở vô cùng nặng nề và khàn khàn.

Âm thanh đó dường như đã vô cùng mệt mỏi, nhưng rất ngắn.

Chương 245

Giống như trước đó vẫn luôn nhẫn nhịn một nỗi đau nào đó, tiếng thở này chỉ là lỡ thoát ra một chút, sau đó lại rất nhanh bị chủ nhân của nó nín lại.

Diệp Phàm lập tức ý thức được điều gì đó.

Dù sao đây cũng là chuông đồng, chuông đồng lục giác có thể điều khiển trùng mẫu, điều khiển đám Trùng Chúc đồng này.

Nếu là người có thể chất bình thường, rất có khả năng sẽ bị phản phệ ở một mức độ nào đó.

Diệp Phàm lập tức mở miệng: "Không cần rung nữa." Vừa nói xong, tiếng chuông lập tức ngừng bặt.

Cùng lúc đó, Tơ Băng Thiên Tằm trên cổ tay Diệp Phàm thuận thế mà động, lao thẳng ra ngoài.

Hơn mười con Trùng Chúc đồng còn lại giữa không trung, lại bị xâu thẳng vào một sợi tơ.

Diệp Phàm ngắt một đoạn sợi tơ, ném đầu trong tay mình lên không trung.

Sợi tơ đó lại như một cây kim thép, cắm vào đỉnh mộ.

Đám Trùng Chúc đồng bị xâu thành hình bán nguyệt trên đó, trực tiếp biến thành một chuỗi đèn treo màu lục dưới bầu trời sao lộng lẫy trên đỉnh mộ.

Diệp Phàm thu tay về, giữa không trung đã không còn bất kỳ con bọ nến đồng nào hoạt động.

Cùng lúc đó, các thành viên đội khảo cổ mới thực sự thở phào nhẹ

nhõm.

Trong khi đó, tại một thị trấn nhỏ ven biển cách xa ngàn dặm.

Người đàn ông vừa lắc chuông cất chiếc chuông trở lại vào trong hộp đồng.

Lúc này, sắc mặt ông đã có chút tái nhợt, khóe miệng rỉ ra một vệt máu đỏ tươi.

Tuy vừa rồi ông chỉ thực hiện một động tác lắc chuông đơn giản, nhưng trên gương mặt người đàn ông lại viết đầy sự mệt mỏi.

Người phụ nữ thấy vậy liền vội vàng đậy nắp hộp đồng lại, sau đó bấm một chiếc khóa đồng nhìn qua đã thấy vô cùng cổ xưa ở bên ngoài.

Sau khi khóa kỹ, bà lại dùng tấm vải ca rô bọc chiếc hộp đồng lại, rồi cực kỳ trịnh trọng cất vào cái tủ bên dưới giá sách.

Điều kỳ lạ là, chiếc hộp đồng đó vốn rỗng tuếch, chiếc chuông lục giác bên trong có không gian hoạt động rất lớn.

Thế nhưng khi người phụ nữ cầm lên đặt xuống, chiếc chuông đồng bên trong lại không hề phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Mãi cho đến khi người phụ nữ khóa kỹ chiếc tủ dưới giá sách lại, bà mới lau mồ hôi trên trán.

Làm xong một loạt công việc này, người phụ nữ lại có chút lo lắng nhìn về phía người chồng sắc mặt tái nhợt.

Bà đến gần, đỡ lấy ông, vì hiện tại điện thoại vẫn đang ở trạng thái kết nối, nên bà chỉ có thể dùng ánh mắt quan thiết để hỏi thăm tình hình đối phương.

Người đàn ông chớp chớp mắt, lắc đầu, ra hiệu mình không sao.

Ngay sau đó, từ hai chiếc điện thoại — một cái đang ở giao diện

xem livestream, một cái đang ở giao diện cuộc gọi — lần lượt truyền đến những âm thanh chấn động của các thành viên đội khảo cổ.

Bởi vì trên người mỗi thành viên đội khảo cổ đều có gắn micro thu âm chuyên dụng, nên âm thanh phát ra từ phòng livestream lại lớn hơn và chi tiết hơn so với âm thanh truyền qua điện thoại.

Thậm chí cả những tiếng thì thầm bàn tán cũng được thu vào micro.

Đồng thời, do vấn đề về độ trễ tín hiệu, những âm thanh nhỏ và tạp nham trong điện thoại truyền đến trước.

Còn trong phòng livestream, âm thanh lớn hơn, chi tiết cụ thể hơn lại truyền đến sau đó.

Dưới góc nhìn của hai ông bà lão, âm thanh cứ thế vang lên. "##**thật ##thi *hả?" "Tiểu Diệp **##bố ##**nhá?" "Đám bọ cổ trùng bằng đồng này thực sự biến mất rồi sao?" "Bố mẹ của Tiểu Diệp Tiểu Ca rốt cuộc làm nghề gì vậy?" Ban đầu là những âm thanh mơ hồ, lấp lửng khiến họ có chút lo lắng, sau đó âm thanh rõ ràng hơn mới truyền tới.

Tuy nhiên, dù những âm thanh rõ ràng phía sau đã giải thích cho những đoạn mơ hồ phía trước, nhưng nét u sầu trên gương mặt đôi vợ chồng trung niên vẫn không giảm bớt.

Bởi vì nội dung mà những âm thanh rõ ràng kia đang bàn tán, thực chất cũng chính là điều mà họ đang lo lắng lúc này. "Trời đất ơi, xem ra bố mẹ của Tiểu Diệp Tiểu Ca cũng không phải nhân vật đơn giản đâu!" "Đương nhiên rồi, hổ phụ vô khuyển tử, Tiểu Diệp Tiểu Ca mạnh như vậy, bố mẹ cậu ấy chắc chắn cũng là thế ngoại cao nhân nào đó mới đúng." "Tiểu Diệp Tiểu Ca chẳng phải là tộc trưởng dòng dõi Đồ Long sao?

Vậy bố mẹ cậu ấy thực ra có phải cũng là trưởng lão thần bí gì đó không?" Còn có vài giọng nói nghe có vẻ già nua nhưng đầy ý vị: "Lão Bạch à, sau khi mọi người ra khỏi mộ Vương Mãng, có thu thập được thêm tư liệu gì về dòng dõi Đồ Long Đại Việt chúng ta không?" "Dòng dõi Đồ Long này, dù sao cũng là gia tộc huyết mạch tồn tại từ thời Phục Hy.

Ngàn vạn năm qua đều không để lại dấu vết gì trên sử sách, ngay cả chúng ta cũng phải từ nơi nguy hiểm như mộ Vương Mãng mới tìm được chút manh mối." "Hơn nữa nếu không phải nhờ Tiểu Diệp tiểu hữu, chúng ta cũng chẳng có cách nào sống sót đi đến cuối cùng để có được những thông tin này." "Cho nên, khó lắm." Tiếp đó lại có tiếng thở dài của người già: "Sau khi chúng tôi từ mộ Vương Mãng trở về, lại lật tung tất cả sử liệu liên quan trong kho dữ liệu một lần nữa.

Trong chính sử hiện có, chỉ tìm thấy được một chút tư liệu mơ hồ, chẳng thể dùng để chứng minh điều gì cả." Nghe trước một lượt dự báo mơ hồ, rồi lại nghe lại một lượt nội dung cụ thể.

Biểu cảm trên gương mặt đôi vợ chồng trung niên lúc thì căng thẳng, lúc lại khổ não.

Bỗng nhiên, một giọng nói cụ thể quen thuộc nhất với họ truyền qua điện thoại. "Ba, ba vẫn khỏe chứ?" Đó là giọng của Diệp Phàm.

Biểu cảm trên gương mặt đôi vợ chồng trung niên sau khi nghe thấy giọng Diệp Phàm mới tươi tỉnh trở lại.

Hai người nhìn nhau, lộ ra nụ cười an lòng. "Không sao, ba không sao." Lúc này, trong cổ mộ.

Diệp Phàm nghe điện thoại, đột nhiên có một cảm giác vô cùng không chân thực.

Trong nhà hắn, bố mẹ chưa từng lộ diện, vậy mà lại có năng lực chuyên môn đối phó với loại bọ nến đồng trong mộ thất này!

Thế nhưng, sau khi ra khỏi mộ Vương Mãng, hắn đã lập tức điều tra tất cả các mối quan hệ nhân vật xung quanh mình.

Bao gồm cả bản thân hắn, tất cả tư liệu gia đình của Diệp Phàm.

Kết quả điều tra hiển thị, Diệp Phàm hắn quả thực chỉ là một nghiên cứu sinh xuất thân từ gia đình bình thường đến không thể bình thường hơn.

Không khác biệt lắm so với kiếp trước của hắn.

Nhưng một gia đình như vậy, làm sao có thể lấy ra chiếc chuông đồng thế kia chứ?

Xem ra, chuyện này phải đợi sau khi ra khỏi mộ, đi tìm ba mẹ tử tế tường đàm một phen.

Có điều hiện tại vẫn chưa phải lúc.

Tuy phần lớn thành viên đội khảo cổ đều đang thì thầm to nhỏ một cách dè dặt, nhưng với thính lực của hắn, hắn đã nghe được tám chín phần mười.

Đối với các thành viên đội khảo cổ mà nói, đây chính là "kênh chat nội bộ" vô hiệu hóa trước mặt hắn.

Nghe được nội dung trong kênh chat này, Diệp Phàm ý thức được mình hiện tại nghiễm nhiên đã trở thành trung tâm bát quái.

Mặc dù những lời bát quái này đều mang theo sự kính phục, chấn động và tán thán.

Nhưng trước khi mọi chuyện được xác định, là một Diệp Phàm "nhân gian thanh tỉnh" sống hai kiếp người, hắn đều không muốn để lại một thân phận cao thâm khó lường trong lòng mọi người lúc này.

Muốn đội vương miện, phải chịu được sức nặng của nó.

Nhỡ đâu tất cả chuyện này chỉ là một sự hiểu lầm xinh đẹp thì sao?

Đó sẽ là một pha "quê độ" ngay trước mặt hàng chục triệu người đấy!

Đến lúc đó, Diệp Phàm hắn có thể đổi sang một vũ trụ song song khác để sống luôn cho rồi.

Chương 246

Hơn nữa, nói gì thì nói, đây đều là chuyện nhà, Diệp Phàm cũng không muốn bàn luận chuyện việc nhà ở chốn công cộng thế này.

Về lai lịch của chiếc chuông kia, hắn vẫn quyết định rời khỏi đây, lập một cái nhóm nhỏ "Gia đình thương nhau" trên Wechat với ông bô bà bô để nói chuyện riêng.

Khi Diệp Phàm đang định quan tâm ông bố già nhà mình một chút, đồng thời dặn dò ông tránh xa cái chuông đồng kia một chút rồi cúp điện thoại, thì trong điện thoại truyền đến tiếng của bố hắn.

Khi bố Diệp hỏi ra mấy câu hỏi kia, làn đạn trong phòng livestream đã rơi vào trạng thái điên cuồng. "Muốn muốn muốn!

Nhạc phụ đại nhân xin cứ nói!" "Vãi chưởng, tôi ngửi thấy mùi dưa siêu to khổng lồ!" "Thằng bạn đang hấp hối của tôi nghe thấy thế liền bật dậy ngay tại chỗ." "Vãi, Wakanda Forever!" "Có khả năng nào thế này không, vốn dĩ cứ tưởng là không xứng đôi vừa lứa, nghe xong mới phát hiện ra...

đúng là không xứng với người đàn ông này thật." "Tôi muốn nghe!

Đằng nào cũng không với tới được, tôi nhất định phải biết bí mật này!" "Mấy người làm thế không tốt lắm đâu, đây dù sao cũng là chuyện riêng tư của Diệp Phàm mà.

Mấy người không thấy vẻ mặt khó xử của cậu ấy sao?" "Mấy người thử đặt mình vào hoàn cảnh đó xem, một người mạnh mẽ như Diệp Phàm lại vì áp lực dư luận mà ngay cả quyền riêng tư của mình cũng không bảo vệ được, làm vậy có phải quá đáng lắm không?" "Vãi chưởng, trong chúng ta có kẻ nằm vùng à?" "Vội vàng nhìn lướt qua cái ID, hình như là hoa khôi trường nào đó đấy, tôi nhớ mang máng là

rất xinh, trước đây nghe bạn bè nhắc tới rồi." "Chúng ta cứ nói thế này, có khả năng nào là chính bố của người ta muốn nói không?" Ngay khi làn đạn đang tranh cãi nảy lửa, trong cổ mộ, các thành viên đội khảo cổ đều nhìn về phía Diệp Phàm.

Trong ánh mắt đó có tò mò, có mong chờ, thậm chí còn có chút căng thẳng.

Nhưng nhiều nhất vẫn là sự ngưỡng mộ.

Cứ như thể đầu dây bên kia điện thoại là một vị thế ngoại cao nhân nào đó vậy.

Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh lúc này cũng đều im lặng nhìn Diệp Phàm.

Thậm chí, Hách Liên Tĩnh nghĩ đến việc đầu dây bên kia là bố mẹ Diệp Phàm, hai ông bà chắc chắn cũng đang xem trực tiếp, nên tư thế đứng cũng chỉnh tề hơn một chút.

Tuy bản thân hắn vốn không thấp, chỉ là dáng điệu có chút cợt nhả, tạo cho người ta cảm giác "nguy hiểm đầy mị lực".

Hiện tại, sau khi quản lý lại dáng điệu, cả người hắn trông càng thêm đĩnh đạc.

Cho dù vẫn đeo kính râm cười tủm tỉm, nhưng nhìn qua đã đoan chính hơn nhiều.

Còn Trương Khải Linh ở bên cạnh, mặc dù trong mắt người khác có lẽ không có thay đổi gì quá lớn, nhưng là những người bạn già hợp tác nhiều năm, có chút tâm linh tương thông, Hách Liên Tĩnh vẫn nhận ra ngay sự thay đổi tinh tế trên người y.

Tên "Ách Ba" già này đã thu lại cái khí tràng "người lạ chớ gần, thế gian vạn vật không liên quan đến tôi".

Hiện tại cả người trông trẻ ra ít nhất phải hơn một trăm tuổi.

Nhìn qua cứ như một thanh niên đáng tin cậy trạc tuổi Diệp Phàm, bây giờ nên gọi là "Ách Ba", chứ không phải "Lão Ách Ba" nữa!

Ha, đồ muộn tao quỷ kế đa đoan.

Nhận ra ánh mắt soi mói lộ liễu của Hách Liên Tĩnh, Trương Khải Linh cũng nhàn nhạt liếc hắn một cái.

Ngay lập tức, y cũng nhận ra sự thay đổi rõ rệt trên người Hách Liên Tĩnh.

Lưu manh già hóa thân thành quý ông phong lưu.

Ha, đồ minh tao quỷ kế đa đoan.

Hai người dùng hai ánh mắt "vô hiệu" để tiến hành một màn giao lưu "hữu hiệu".

Tuy một người trong mắt không nhìn ra bất kỳ cảm xúc nào, một người thì căn bản không nhìn thấy mắt đâu, nhưng cả hai vẫn cảm nhận được sóng ngầm cuộn trào từ đối phương qua màn đối mắt này.

Có điều cả hai cũng đều rõ một chuyện, bọn họ quả thực không phải hoàn toàn vì tranh giành cái gì mà thay đổi khí trường.

Diệp Phàm với tư cách là tân tộc trưởng kỳ lân một mạch, hay nói cách khác là tộc trưởng đời này của dòng dõi Đồ Long, cha mẹ hắn chắc chắn cũng không phải nhân vật đơn giản.

Đối với những cao nhân không nhập thế, không gây tranh chấp, không dấy lên sóng gió như vậy, bất kể là tiền bối hay hậu bối của mình, bọn họ vẫn sẽ có một phần kính ý.

Sau khi lườm nhau một cái, hai người lại chuyển tầm mắt lên người Diệp Phàm.

Lúc này, Diệp Phàm đang định phủ quyết toàn bộ ba câu hỏi kia.

Nhưng ở đầu dây bên kia, bố Diệp đã chủ động mở lời.

Hình như ba câu hỏi vừa rồi chỉ là một loại dự báo mà thôi. "Diệp Tử, con biết tại sao ba và mẹ con lại đặt tên cho con là Diệp Phàm không?" Cái này thì Diệp Phàm ở kiếp trước đúng là biết thật.

Ở cái thời đại hắn sinh ra, dùng chữ "Phàm" đặt tên cho con cái là chuyện rất thường gặp.

Nghe ông bô nhà mình nói, sở dĩ gọi là Diệp Phàm là vì cái tên này con trai con gái đều dùng được.

Tiện lợi lại đỡ phiền phức.

Kiếp này, tại sao hắn tên là Diệp Phàm, trước đây hắn nghĩ lý do chắc cũng tương tự.

Nhưng bây giờ, Diệp Phàm đã không còn chắc chắn lắm.

Nghe giọng điệu của ông bố lúc này, cho dù ông ấy có nói là vì muốn hắn làm "Vạn Thế Long Vương Diệp Phàm", hắn cũng sẽ cảm thấy không phải là không có khả năng đó.

Diệp Phàm không trả lời, trong điện thoại lại tiếp tục nói: "Bởi vì ba và vợ của ba, cũng chính là mẹ con, đều muốn con làm một người bình thường, bình an." Câu nói này khiến Diệp Phàm cảm giác mình dường như đã nắm bắt được điểm mù nào đó.

Nhưng lý do đơn giản thế này lại nằm ngoài dự đoán của hắn.

Hắn còn tưởng mình sẽ được nghe sứ mệnh trọng đại cứu vớt thương sinh gì đó cơ.

Thế nhưng, tại sao bố hắn lại phải nhấn mạnh một chút là "vợ của ba, cũng chính là mẹ của con" nhỉ?

Chẳng lẽ ông già này đang phát "cơm chó" với hắn sao?

Không đến mức đó chứ?

Tuy hắn hiện tại đúng là một "cẩu độc thân" quý tộc, nhưng chuyện này thật sự không đến mức đó chứ?

Chiêu trò thúc giục kết hôn mới của phụ huynh à?

Diệp Phàm ừ một tiếng.

Đầu dây bên kia tiếp tục nói: "Con đoán không sai.

Diệp Tử, con quả thực không phải con ruột của ba và mẹ con." Diệp Phàm: ???

Hắn đoán như thế bao giờ?!

Đây không phải là một chương trình truyền hình thực tế quy mô lớn đấy chứ? 《Thân phận của tôi bị bố ruột bóc trần trước sự theo dõi của hàng chục triệu khán giả!》 "Hai mươi hai năm trước, ba và mẹ con phát hiện ra con trong một hang động.

Lúc đó con vẫn còn là một đứa trẻ sơ sinh." Nghe vậy, Hách Liên Tĩnh liếc nhìn Trương Khải Linh, phát hiện Trương Khải Linh dường như đang suy tư điều gì đó.

Hắn thầm mắng một câu: Cầm thú à, lão Ách Ba.

Tiểu Diệp Tử vẫn là một đứa trẻ hai mươi hai tuổi đấy!

Đồng thời, hắn lại lần nữa vô tình mắng luôn cả bản thân vào trong đó.

Diệp Phàm nghe đến đây thì thở phào nhẹ nhõm.

Chương 247

Xem ra năm nay hắn đúng là hai mươi hai tuổi, một độ tuổi vô cùng bình thường.

Trong điện thoại, bố Diệp tiếp tục kể: "Bên cạnh con có đặt rất nhiều thứ.

Trông giống như báu vật gia truyền chuyên môn để lại cho con vậy.

Cái chuông này là một trong những thứ nằm bên cạnh con.

Nhưng cái chuông này là thứ chỉ có con mới có thể sử dụng." "Ban đầu, ba và mẹ con định treo cái chuông này lên cửa.

Kết quả phát hiện tiếng chuông vang lên sẽ ảnh hưởng đến tâm trí con người, nghe xong cảm giác như bị nội thương vậy.

Nhưng con thì khác.

Con nghe thấy âm thanh này lại cười rất vui vẻ.

Hơn nữa chúng ta cũng phát hiện ra một chuyện.

Khi chiếc chuông này vang lên vì con, người khác cũng sẽ không bị ảnh hưởng bởi những âm thanh đó nữa.

Cho nên có một khoảng thời gian, ba và mẹ con đã coi nó như cái trống bỏi để dỗ con chơi." "Ba biết hiện tại con nhất định rất tò mò tại sao ba lại có chiếc chuông này đúng không?" Diệp Phàm: ??? "Con cũng nhất định rất muốn biết câu chuyện về chiếc chuông này đúng không?" Diệp Phàm: Không, con thực sự không muốn biết, ít nhất là không phải bây giờ. "Đương nhiên rồi, điều con muốn biết nhất hiện tại, chắc chắn là chiếc chuông này có quan hệ gì với con đúng không?" Diệp Phàm: Không, tốt nhất là nó chẳng có quan hệ gì với con cả!

"Được rồi, cũng đến lúc nói cho con biết rồi.

Đương nhiên, một đứa trẻ gặp phải chuyện ly kỳ như vậy, ba và mẹ con cũng rất lo lắng cho con.

Cho nên chúng ta đã tìm một vị thầy bói đức cao vọng trọng gieo cho con một quẻ." Nghe đến đây, Trương Khải Linh quay đầu nhìn Hách Liên Tĩnh.

Tuy thầy bói trong thiên hạ nhiều như lông trâu, nhưng người có tài thực học lại chẳng có mấy ai.

Mà không khéo là, tên mù này lại đúng là một trong số ít ỏi đó.

Nhưng thủ đoạn này hắn không thường dùng.

Theo cách nói của Hách Liên Tĩnh từ mấy chục năm trước, dòm ngó thiên cơ là sẽ bị giảm thọ.

Nếu hắn thực sự dấn thân vào nghề này, chắc chắn không sống được đến cái tuổi hơn trăm này đâu.

Liên tưởng đến nghề nghiệp liên quan của Hách Liên Tĩnh, Trương Khải Linh vẫn không nhịn được suy đoán xem xác suất trong đó lớn bao nhiêu.

Nghĩ cũng phải, mệnh cách của Diệp Phàm, thầy bói bình thường không tính ra được, nếu vọng tự suy đoán mà trục lợi thì đều sẽ bị thiên lôi đánh cho tơi bời.

Cho nên, nếu thực sự có người tính được cho Diệp Phàm, nhất định là kẻ có chút bản lĩnh.

Cả cái Đại Việt này, thầy bói có chút bản lĩnh cộng lại cũng chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Vậy xác suất người này là Hách Liên Tĩnh thực ra vẫn cực kỳ lớn.

Đặc biệt là, trăm năm nay Hách Liên Tĩnh tìm kiếm thứ cũng giống

như mình, trăm sông đổ về một biển.

Nghĩ như vậy, xác suất thực ra chia làm 50-50.

Một nửa khả năng người này là Hách Liên Tĩnh.

Một nửa còn lại là một ai đó khác.

Ngay cả Hách Liên Tĩnh cũng sờ sờ cằm, hồi tưởng lại một chút.

Hắn tự nhủ những năm mình làm thầy bói, liệu có từng có tiền duyên này với Tiểu Diệp Tử không?

Chắc là không đâu.

Không lý nào năm xưa đã gặp Tiểu Diệp Tử mà lại không trộm đi.

Mình tuyệt đối không có tấm lòng từ bi như vậy.

Hách Liên Tĩnh dẫn đầu phủ định khả năng người đó là mình.

Bố Diệp trong điện thoại tiếp tục nói: "Vị thầy bói đó đã là một ông lão trăm tuổi.

Ông ấy vốn dĩ từ chối thỉnh cầu của ba và mẹ con, nhưng vừa nhìn thấy con liền hạ quyết tâm rất lớn, nhất định phải bói cho con quẻ này.

Lão tiên sinh bày trận, ba ngày ba đêm không nghỉ ngơi.

Ba ngày này, gió nổi mây phun, vạn chim về rừng." "Cuối cùng, lão tiên sinh vào ngày thứ ba đã có kết quả, lại nói thiên cơ bất khả lộ, chỉ để lại cho ba và mẹ con mấy câu: 'Ngọ mộng thiên sơn, song âm nhất tiễn.

Nhất niệm thanh tịnh, liệt diễm thành trì.

Nhân sinh thiên địa gian, hốt như viễn hành khách.'" Nghe xong mấy câu này, Trương Khải Linh lập tức phủ định khả năng 50% người đó là Hách Liên Tĩnh.

Tên mù này không nói ra được mấy lời có trình độ văn hóa như vậy.

Có giác ngộ này, cả hai người đều tiếp tục lắng nghe giọng người đàn ông trong điện thoại. "Ngày thứ hai sau khi để lại mấy câu đó, lão tiên sinh liền qua đời.

Ba và mẹ con biết, con đời này chú định bất phàm.

Nhưng con nói xem, cái sự bất phàm này, nó cũng có những cách sống bất phàm khác nhau.

Có thể là cả đời phong phong quang quang, nhưng cũng có khả năng là đời này mệnh đồ điệt đãng.

Mà ba và mẹ con, nguyện vọng lớn nhất vẫn là hy vọng con bất kể sau này thế nào, đều có thể bình bình an an.

Cho nên mới đặt tên con là Diệp Phàm, hy vọng có thể trấn áp bớt thiên mệnh trên người con." "Hiện tại, ba và mẹ đã nhìn thấy dáng vẻ của con trong cổ mộ rồi.

Quả nhiên là thiên mệnh khó trái, bây giờ ba và mẹ đều nghĩ, thực sự đã đến lúc rồi.

Diệp Tử, yên tâm đi tìm chân tướng mà con muốn biết đi.

Nhưng bất kể lúc nào, cửa nhà vẫn mãi mãi mở rộng vì con." Người đàn ông vừa nói, trong điện thoại đồng thời truyền đến tiếng thút thít của người phụ nữ.

Rất rõ ràng, bà cũng vẫn luôn kìm nén loại cảm xúc này.

Sự không nỡ của hai người đối với Diệp Phàm, không cần nói cũng biết.

Bố Diệp cũng thở dài một hơi thật sâu: "Trước đây, ba và mẹ con đều không hiểu lắm ba câu nói kia rốt cuộc ám chỉ điều gì.

Hiện tại, nhìn con trong livestream với sự thay đổi to lớn so với trước kia, nhìn con cuối cùng vẫn lựa chọn con đường hoàn toàn không bình phàm như vậy...

Ba và mẹ con cũng coi như đã triệt để hiểu được ý nghĩa của mấy câu nói đó.

Nhân sinh trong trời đất, tựa như khách đi xa.

Có lẽ hiện tại, chính là lúc này rồi." Diệp Phàm nghe những lời của người cha ở thế giới này.

Mặc dù câu chuyện đầy rẫy những điểm đáng "nhả rãnh", nhưng với tư cách là đứa con trai của thế giới này, nghe thấy cha mình nói vậy, trong lòng hắn vẫn rung động.

Chương 248

Hơn nữa, là cha mẹ nuôi mà có thể yêu thương con nuôi như con đẻ, đã là chuyện vô cùng hiếm có.

Diệp Phàm trầm mặc chốc lát, không trực tiếp đáp lại những lời vừa rồi, mà nói: "Rời khỏi nơi này xong, con về nhà ăn cơm.

Không cần lo lắng, con rất an toàn.

Bảo mẹ đừng khóc nữa, ba nhé." Nghe Diệp Phàm nói vậy, đôi vợ chồng trung niên ở đầu dây bên kia lập tức yên tĩnh lại.

Họ đã nói cho Diệp Phàm biết thân thế, một đứa trẻ bất phàm như vậy không nên bị kìm hãm trong gia đình như họ.

Họ dang rộng đôi cánh để Diệp Phàm đi tìm bầu trời thuộc về mình.

Nhưng Diệp Phàm lại biểu thị mình cũng sẽ quay về tổ! "Được, được!

Đến lúc đó con gọi điện cho ba, ba bảo mẹ con đi chợ sớm mua món con thích ăn!" Giọng người phụ nữ lúc này cũng tươi tỉnh hẳn lên: "Sao lại gọi cho ông trước, thằng bé vẫn luôn gọi cho tôi trước mà.

Lần nào cũng gọi cho ông trước, dù có luân phiên thì cũng phải đến lượt tôi rồi chứ." Hai ông bà cảm xúc dường như đã tốt hơn vừa rồi rất nhiều, dưới sự chứng kiến của hàng ngàn khán giả mà đấu võ mồm vài câu, lại dặn dò Diệp Phàm nhất định phải chú ý an toàn, rồi mới cúp điện thoại.

Sau khi điện thoại ngắt kết nối, trong mộ thất rơi vào một mảng yên tĩnh.

Tất cả thành viên đội khảo cổ nhìn về phía Diệp Phàm, đều ngầm hiểu mà lựa chọn im lặng.

Tuy họ sớm đã dự đoán Diệp Phàm nhất định không phải con cái nhà bình thường, nhưng hiện tại, họ cũng không biết nên nói gì.

Người đầu tiên phá vỡ sự im lặng này, lại là người ít nói nhất trong mắt mọi người - Trương Khải Linh. "Diệp Phàm.

Cậu nghĩ thế nào?" Diệp Phàm cất điện thoại vào túi.

Hắn nghĩ thế nào ư?

Chuyện này quả thực quá nhiều điểm vô lý!

Rốt cuộc là nhà ai lại để đứa bé cùng mấy thứ ngang hàng với chuông đồng trong hang động chứ?

Hắn không phải thực sự bị trộm mộ bế vào đấy chứ?

Dùng chuông đồng làm trống bỏi cho trẻ con nghe?

Thứ này có thể làm trống bỏi được sao?

Còn cả ông thầy bói hơn trăm tuổi kia nữa.

Đã hơn trăm tuổi rồi!

Vậy mà ba ngày ba đêm không ngủ không nghỉ để bói toán?

Cho dù là thanh niên trai tráng hai mươi tuổi, thông đêm ba ngày ba đêm cũng mất nửa cái mạng rồi!

Hơn trăm tuổi còn đòi ba ngày ba đêm, đâu phải ai cũng là Trương Khải Linh đâu!

Ông cụ đó cuối cùng qua đời, thật sự là vì bói cho mình một quẻ?

Không phải vì thức trắng ba ngày ba đêm sao?

Diệp Phàm thở dài thườn thượt, nuốt hết những lời oán thầm vào bụng, trả lời câu hỏi của Trương Khải Linh: "Ra ngoài xong, về nhà

ăn cơm." Về nhà ăn cơm.

Nhận được câu trả lời này, Trương Khải Linh tuy không trực tiếp nghĩ đến việc Diệp Phàm sẽ nói vậy, nhưng cũng không hề bất ngờ.

Y nhìn Diệp Phàm, trong ánh mắt lạnh lùng tràn vào một chút thứ gì đó gọi là ôn nhu.

Trương Khải Linh gật đầu. "Được." Đưa cậu về nhà.

Trương Khải Linh không nói nửa câu sau ra.

Còn bên kia, Hách Liên Tĩnh cười hi hi khoác vai Diệp Phàm.

Sau khi Diệp Phàm cúp điện thoại, gã này lại quay về với biểu cảm và thái độ thường ngày: "Nhớ bảo dì mua ít ớt xanh trước khi về nhà nhé Tiểu Diệp Tử." Một câu nói, Diệp Phàm tìm ra được hai điểm nghi vấn.

Một, tại sao phải mua ớt xanh?

Hai, theo tuổi thật của Hách Liên Tĩnh, hắn gọi mẹ Diệp Phàm là dì, thực sự hợp lý sao?

Mẹ hắn ở thế giới này, trước mặt ông lão trăm tuổi Hách Liên Tĩnh, chắc cũng chỉ được tính là cô nhóc thôi nhỉ?

Nghĩ đi nghĩ lại, vì phép lịch sự, Diệp Phàm chỉ hỏi câu đầu tiên: "Mua ớt xanh làm gì?" Hách Liên Tĩnh thản nhiên nói: "Cơm chiên ớt xanh thịt heo sợi ngon mà." Diệp Phàm khẽ nhíu mày: "Tôi không thích đến mức nhất định phải ăn mới được." Hách Liên Tĩnh càng hùng hồn hơn: "Tôi thích mà." Lần này Diệp Phàm nghe ra ý đồ của Hách Liên Tĩnh rồi.

Xem ra Hắc Nhãn Kính muốn sau khi ra ngoài thì cùng về nhà với hắn đây mà.

Hồi tưởng lại nội dung ông bô vừa nói trong điện thoại, Diệp

Phàm nheo mắt lại.

Khá lắm, tên Hắc Nhãn Kính này không phải thực sự không trả nổi tiền thuê nhà, nên nhắm vào mấy món đồ mà ông bô hắn vừa bảo là để bên cạnh hắn lúc nhỏ đấy chứ!

Diệp Phàm nhớ lại hoàn cảnh và mức sống nhà mình mà hắn từng xem qua ảnh.

Diệp Phàm thế giới này thực ra cũng giống kiếp trước của hắn, lớn lên trong một gia đình bình thường.

Diệp Phàm thực sự nghĩ không thông, trong gia đình bình thường như vậy, ngoại trừ mấy thứ như chuông đồng mà người nào đó để lại bên cạnh mình, thì còn gì có thể hấp dẫn tên Hắc Nhãn Kính này đại giá quang lâm.

Nếu Hắc Nhãn Kính thực sự nợ tiền nhà đến mức này, lát nữa nếu hắn thực sự muốn "sờ" chút đồ gì đó trong mộ, với tư cách là anh em tốt sinh tử chi giao, mình có nên coi như không thấy, mắt nhắm mắt mở cho qua không nhỉ?

Ngay khi Diệp Phàm đang đưa ra quyết định khó khăn giữa công lý và tình anh em, điện thoại trong túi Diệp Phàm lại rung lên lần nữa.

Vì lượng tin tức mà cuộc gọi trước mang lại quá lớn, lần này điện thoại Diệp Phàm vừa reo, lập tức thu hút sự chú ý của các thành viên đội khảo cổ.

Trong chốc lát, ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào túi quần Diệp Phàm.

Diệp Phàm lần này không nghe máy ngay.

Thầm nghĩ có nên ám chỉ cho ông bô nhà mình giấu mấy món đồ cổ trông có giá trị đi trước không?

Có điều, vừa nghĩ đến thân thủ của Hắc Nhãn Kính, e rằng dù có chôn xuống đất, hắn cũng có thể ngửi thấy mùi mà moi lên được.

Trong lúc Diệp Phàm đang suy tư, Hách Liên Tĩnh đã chủ động lấy điện thoại từ túi Diệp Phàm ra. "Ây da, hay là để tôi nói với dì cho." Hách Liên Tĩnh liếc nhìn màn hình: "Không lưu tên?" Nguy cơ đã được giải trừ, Diệp Phàm nhìn quanh các thành viên đội khảo cổ.

Màn chạy đua lúc nãy quả thực đã tiêu hao không ít thể lực của họ.

Hiện tại không có việc gì cần giải quyết ngay, mọi người cũng đang tranh thủ thời gian nghỉ ngơi.

Hắn cũng không chơi trò trẻ con giành điện thoại với Hách Liên Tĩnh.

Dù sao, Hách Liên Tĩnh nói thế nào cũng phải gọi mẹ hắn một tiếng dì, trông vẫn có vẻ đáng tin.

Diệp Phàm gật đầu, nói: "Ừ, mới đổi mà." Chính vì không lưu tên, lúc nhận cuộc gọi đầu tiên hắn cũng không biết đó là bố mẹ mình ở thế giới này gọi tới.

Chương 249

Cho nên lúc nghe thấy giọng người phụ nữ trung niên, hắn mới buột miệng gọi "dì".

Bên kia, Hách Liên Tĩnh vừa bắt máy, như thể phối hợp diễn lại hồi ức với Diệp Phàm, vui vẻ gọi vào đầu dây bên kia một tiếng: "Alo, dì ạ." Điện thoại đã được bật loa ngoài, sau khi Hách Liên Tĩnh cười híp mắt gọi xong tiếng "dì", đầu dây bên kia lập tức truyền đến giọng nữ lớn tiếng chất vấn: "Anh gọi ai là dì đấy hả?" Giọng nói này vừa vang lên, các thành viên đội khảo cổ đều ngẩn người.

Trong số những người ngẩn ra, bao gồm cả chủ nhân chiếc điện thoại là Diệp Phàm, Trương Khải Linh vốn ít biểu cảm, và tất cả mọi người trong đội.

Tuy vừa rồi bố Diệp nói phần lớn, nhưng mẹ Diệp cũng chen vào không ít câu.

Bọn họ vẫn có thể nhận ra giọng mẹ Diệp vừa nãy khác với giọng nói hiện tại.

Hơn nữa, cho dù không có giọng nói vừa rồi làm tham chiếu, thì giọng nói hiện tại nghe qua cũng có vẻ không đúng lắm.

Hách Liên Tĩnh đang nghe điện thoại và bị chất vấn cũng nhướng mày, hắn nói với Diệp Phàm: "Tiểu Diệp Tử, mẹ... mẹ cậu giọng trẻ thế à?" Do chữ "mẹ" đơn âm tiết cộng thêm từ đệm, nghe nối vào thực sự quá giống một câu chửi thề.

Hách Liên Tĩnh còn cố ý "quay đầu là bờ", lâm thời sửa miệng.

Trương Khải Linh cũng nhìn sang Diệp Phàm, nhàn nhạt nói: "Diệp Phàm, không phải mẹ cậu." Diệp Phàm nhìn Trương Khải Linh,

không biết tại sao, hắn cảm giác mình đọc được hai chữ to tướng trong đôi mắt vốn dĩ bình thản vô ngần kia: LÀ AI?

Đối với giọng nói này, bản thân Diệp Phàm cũng đầy dấu hỏi chấm.

Hắn khẽ nhíu mày, cảm giác mình dường như đã nghe thấy giọng nói này ở đâu đó rồi.

Hách Liên Tĩnh nhìn thấy biểu cảm có chút mê mang của Diệp Phàm, đã phán đoán ra người này không quan trọng lắm.

Ít nhất, đối với Tiểu Diệp Tử, không phải là người bắt buộc phải nhớ. "Không có việc gì tôi cúp nhé." Điện thoại lập tức vang lên: "Đợi đã!

Diệp Phàm, tôi hiện tại rất lo cho cậu, cậu đừng vì chuyện gia đình mà phân tâm.

Bất kể có phải chú dì hay không..." "Tút tút tút..." Hách Liên Tĩnh không chút do dự ngón tay lướt sang phải, ngắt cuộc gọi.

Hắn trả điện thoại cho Diệp Phàm: "Vẫn là cậu tự gọi cho dì, chuẩn bị ớt xanh đi Tiểu Diệp Tử.

Thực sự không được thì tôi tự mua mang qua cũng được." Cùng lúc đó, trong đội khảo cổ.

Mạc Hồng Hiên hít sâu một hơi: "Lão Bạch à, đây thực sự không phải ảo giác của tôi chứ?

Sao tôi cảm thấy giọng nói này hơi quen quen nhỉ." Bạch Trường Minh thần sắc cũng có chút phức tạp, bộ dạng dường như rất không muốn thừa nhận nhưng lại không thể không chấp nhận sự thật: "Hình như... là Khinh Nhứ." Bên kia, Lưu Bác Văn và Triệu Trạch Minh cũng lần lượt nhận ra giọng của Bạch Khinh Nhứ.

Lưu Bác Văn vẻ mặt chia buồn nhìn Triệu Trạch Minh: "Học bá, thực sự là một câu cũng không nhắc đến anh.

Một câu cũng không.

Một chữ cũng không có." Triệu Trạch Minh cười ngoài da nhưng trong không cười nhìn Lưu Bác Văn một cái: "Tôi cảm ơn cậu, đã nhắc nhở tôi.

Tận ba lần." Hồi tưởng lại giọng nói vừa rồi một chút, Bạch Trường Minh cũng đã hoàn toàn xác nhận đó là giọng của Bạch Khinh Nhứ, không thể sai được.

Ý thức được đây là giọng con gái mình, Bạch Trường Minh lộ ra một nụ cười vô cùng an ủi: "Xem ra, tuy rằng Khinh Nhứ không đích thân cùng đội khảo cổ xuống mộ, nhưng vẫn luôn quan tâm đến đội khảo cổ mà bố nó đang tham gia a." Mạc Hồng Hiên nắm nhẹ tay thành quyền, đặt bên môi ho khẽ một tiếng, nhắc nhở: "Lão Bạch à." "Nếu tôi không nghe nhầm, vừa rồi Khinh Nhứ gọi, hình như là vào số riêng của Tiểu Diệp tiểu ca đi." "Chuyện này có thể nói ra sao?" Bạch Trường Minh đương nhiên đáp: "Đúng vậy." "Khinh Nhứ từng cùng mọi người hành động trong mộ Vương Mãng trước đó, con bé biết rõ trình độ đại khái của đội ngũ.

Nếu nhìn quanh một lượt, quả thực chỉ có Tiểu Diệp tiểu hữu là có thực lực để nghe điện thoại trong hoàn cảnh như thế này nha." Mạc Hồng Hiên nhìn dáng vẻ chính nghĩa lẫm nhiên của Bạch Trường Minh, cuối cùng quyết định nhìn thấu nhưng không nói toạc ra.

Nhưng dù sao mình cũng là chú thế giao của Bạch Khinh Nhứ, Mạc Hồng Hiên vẫn quyết định nhắc nhở một chút: "Trước khi ông đến, Khinh Nhứ có dặn dò gì ông không hả lão Bạch, ví dụ như liên quan đến Tiểu Diệp tiểu ca ấy." Bạch Trường Minh hồi tưởng một lát, trả lời: "Thì sau khi biết lần hành động này có vài nữ đội viên, nó

bảo tôi chú ý đến các đồng chí nữ này nhiều hơn.

Bất quá ông xem Khâu đội trưởng và mấy nữ chiến sĩ cô ấy mang theo, thực ra về thể chất và thân thủ đều thích hợp xuống mộ hơn Khinh Nhứ nhiều.

Đâu đến lượt ông già này lo lắng cho an nguy của người ta." Nghe đến đây, Mạc Hồng Hiên coi như đã hiểu.

Cô cháu gái thế giao này của mình, đúng là thua thê thảm trên mọi phương diện a.

Đầu tiên đối thủ đã quá mạnh rồi.

Kiếm được ông bố ruột làm đồng đội, nhưng lại chưa kết nối tín hiệu thành công.

Mạc Hồng Hiên lắc đầu: "Lão Bạch à, sau khi trở về, nếu Khinh Nhứ hỏi ông về chuyện của Tiểu Diệp tiểu hữu...

Ông tốt nhất vẫn là đừng nói gì cả thì hơn." Trong khi đó, sự nhiệt tình của khán giả trong phòng livestream cũng đã đạt đến trạng thái sôi sục. "Vãi chưởng vãi chưởng, tôi vừa hóng được cái drama kinh thiên động địa gì thế này?" "Tôi cứ cảm giác, nhìn phản ứng của Tiểu Diệp tộc trưởng, trông cứ như là đã sớm biết kết quả này rồi ấy." "Vãi chưởng, bị phát hiện trong hang động, bên cạnh còn đặt chuông đồng có thể khống chế đám bọ đồng này, cho nên Tiểu Diệp tộc trưởng rốt cuộc là bị ai đặt trong hang động vậy?" "Chỉ có tôi muốn hỏi ba câu di ngôn mà lão tiên sinh thầy bói để lại rốt cuộc đại biểu cho cái gì sao?" "'Ngọ mộng thiên sơn, quang âm nhất tiễn', câu này ý nói thời gian trôi qua rất nhanh, tại sao lại nhìn thấy quái tượng như vậy trên người một đứa trẻ chứ." "Tôi thấy câu 'Nhất niệm thanh tịnh, liệt diễm thành trì' nói quả thực chính là bản thân Tiểu Diệp tộc trưởng!

Uống băng mà khó nguội nhiệt huyết, lão tiên sinh quả nhiên là có

chút bản lĩnh." "Tuy nhiên, câu 'Nhân sinh thiên địa gian, hốt như viễn hành khách' nghe thật sự rất thương cảm a, chẳng lẽ nói bố mẹ Tiểu Diệp tộc trưởng không phải bố mẹ ruột, cái nhà đó không phải nơi chốn thực sự của cậu ấy sao?" "Nghe điện thoại của Diệp thúc thúc xong, cảm giác Tiểu Diệp tộc trưởng càng lợi hại hơn!

Cậu ấy thực sự đã trưởng thành trong một gia đình bình thường và trở thành dáng vẻ như hiện tại." "Lượng thông tin quá lớn tôi phản ứng không kịp, nhưng phản ứng của bản thân Tiểu Diệp tộc trưởng cũng quá bình tĩnh rồi đi!" "Tôi chỉ muốn biết, Diệp thúc thúc và dì nhặt được Tiểu Diệp tộc trưởng ở đâu, tôi cũng muốn đi nhặt một người về, hì hì." "Chỉ có tôi chú ý đến việc Tiểu Ca và Hắc gia vừa rồi phản ứng y như ra mắt phụ huynh, thật sự rất đáng yêu sao?" "Hu hu, câu trả lời của Tiểu Diệp tộc trưởng thật sự quá chạm vào tim tôi, sau khi rời khỏi đây, về nhà ăn cơm.

Cậu ấy thật sự sẽ dẫn tất cả mọi người về nhà chứ?" "Tinh, bạn tốt Hách Liên Tĩnh của bạn đã gửi lời mời ra mắt phụ huynh." "Hắc gia: Dì không mua tỏi tây, tôi mua cũng được.

Nhượng bộ một bước là lùi từng bước ha ha ha ha." "Tôi cười chết mất, nghe thấy không phải giọng mẹ Tiểu Diệp tộc trưởng, trực tiếp cúp máy luôn mới ghê chứ?" "Khải Linh tiểu ca lúc này đang tỏa ra khí tràng chính cung." "Cười chết, fan lâu năm còn chưa kịp ôn lại tình xưa của cặp đôi khảo cổ đời đầu thì đã bị Hắc gia cắt ngang trực tiếp rồi." Khi khán giả trong phòng livestream đang thảo luận khí thế ngất trời, thì tâm điểm của câu chuyện, Diệp Phàm lại rất yên tĩnh.

Biểu cảm trên mặt hắn thoạt nhìn vẫn khá bình tĩnh, dường như hai cuộc điện thoại vừa rồi đều không gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào cho hắn.

Tuy nhiên.

Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh, những người có khả năng quan sát cực kỳ nhạy bén, lại liếc mắt cái đã phát hiện tay của Diệp Phàm lúc này đang hữu ý vô ý chạm vào túi áo mình.

Trên túi áo, in hằn một hình dáng điện thoại nông nông.

Tuy không rõ ràng, nhưng cả hai người đều ý thức được, Diệp Phàm hiện tại e là muốn lôi điện thoại ra lần nữa.

Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh gần như không thể nhận thấy mà khẽ nhíu mày.

Hai người lúc này ngầm hiểu ý, cùng nghĩ đến một vấn đề.

Ý niệm muốn chạm vào điện thoại của Diệp Phàm hiện tại, rốt cuộc là vì cuộc gọi thứ nhất, hay là cuộc gọi thứ hai?

Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh một trái một phải đi đến bên cạnh Diệp Phàm.

Hách Liên Tĩnh trực tiếp nói: "Tiểu Diệp tử, muốn gọi điện thoại?" Diệp Phàm "Hả?" một tiếng đầy nghi hoặc, ý thức được suy nghĩ của mình e là bị hai người này nhìn ra rồi.

Vốn dĩ hắn với hai vị này cũng chẳng có gì phải giấu giếm, bèn thành thật nói: "Muốn dùng một chút." Hách Liên Tĩnh cười giảo hoạt: "Trước mặt nhiều người thế này, trong giờ làm việc mà nghịch điện thoại, có phải không tốt lắm không?" Diệp Phàm cũng đăm chiêu gật đầu: "Quả thực không tốt lắm." Hách Liên Tĩnh đứng chắn trước mặt Diệp Phàm, dùng chiều cao ưu việt của mình che khuất hắn.

Đồng thời còn ngẩng đầu, làm tư thế "tôi không nhìn", nói với Diệp Phàm: "Tôi với Ách Ba canh chừng giúp cậu." Diệp Phàm thầm nghĩ chút chuyện nhỏ này mà cũng để hai đại thần như vậy canh chừng, có phải hơi đại tài tiểu dụng rồi không?

Bất quá nếu là huynh đệ vào sinh ra tử, hình như cũng không có

vấn đề gì.

Diệp Phàm nhanh chóng gật đầu, lôi điện thoại ra, nói: "Tôi sẽ nhanh thôi." Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh cũng dùng sự ăn ý được tôi luyện qua nhiều năm làm bạn cũ để trao đổi ánh mắt.

Hai người bề ngoài đều vô cùng tôn trọng sự riêng tư của Diệp Phàm, ai cũng không nhìn vào màn hình điện thoại của hắn.

Mà tầm mắt của Trương Khải Linh lại rơi vào mắt kính râm mà Hách Liên Tĩnh cố ý hạ xuống thấp một chút, để lộ cả mắt ra.

Trên đó có phản chiếu rõ ràng màn hình điện thoại của Diệp Phàm.

Chỉ thấy, Diệp Phàm không hề mở bất kỳ giao diện liên lạc nào, mà là mở trình duyệt web.

Ngón tay thon dài lướt nhanh trên bàn phím, gõ vào thanh tìm kiếm mấy chữ: *Sau khi được tuyển thẳng cao học thành công, vì một số vấn đề vặt vãnh...* Ngón tay Diệp Phàm lại liên tục ấn nút xóa, xóa bỏ dòng chữ này, gõ lại một dòng khác: *Sau khi được tuyển thẳng cao học thành công, lúc làm công tác khảo cổ mà phá mộ, thì có ảnh hưởng đến bằng cấp không?* Lúc này, Diệp Phàm đang nhanh chóng lướt ngón tay lên xuống, xem các từ khóa xuất hiện qua tìm kiếm.

Tuy chính hắn không nhận ra giọng nói của Bạch Khinh Nhứ, nhưng cái tai thính của hắn đã từ trong lời nói của Lưu Bác Văn và Bạch Trường Minh biết được giọng người phụ nữ trẻ tuổi vừa rồi là ai.

Chương 250

Thầm nghĩ suốt dọc đường đi, cũng chẳng thấy Bạch Khinh Nhứ liên hệ với ai khác trong đội khảo cổ.

Cũng chưa từng liên hệ với hắn.

Sao hắn vừa phá một cái mộ, liền lập tức gọi điện thoại tới thế hả?

Bạch Khinh Nhứ, cô quả nhiên thiết diện vô tư a!

Lúc này, Diệp Phàm rất cảm ơn Hắc Nhãn Kính đã kịp thời cúp cuộc điện thoại đó.

Tuy nhiên, hắn nhanh chóng xem các từ khóa này, lại không có câu trả lời nào hắn muốn.

Phần lớn các từ khóa đều là, làm thế nào để được tuyển thẳng cao học thành công, sau khi thành công thì nên chú ý điều gì.

Cũng như kết quả bị ngồi tù mấy năm vì phá hoại cổ mộ.

Diệp Phàm không khỏi có chút thất vọng.

Sao thế, Đại Việt ta mênh mông, nhân tài đông đúc.

Từ cổ chí kim, đều không có một tiền bối chuyên gia phá hoại trong cổ mộ nào làm mẫu cho hắn sao?

Mà bên cạnh hắn, thông qua kính râm của Hách Liên Tĩnh, Trương Khải Linh thu hết lịch sử tìm kiếm này vào mắt, lộ ra một nụ cười có chút rõ ràng.

Hách Liên Tĩnh đứng đối diện lập tức nhìn thấy nụ cười này của Trương Khải Linh.

Nụ cười này, không chỉ là nụ cười yên tâm.

Càng giống như nhìn thấy cái gì đó, bị Tiểu Diệp tử chọc cười rồi.

Hách Liên Tĩnh càng tò mò hơn.

Vừa yên tâm, lại vừa bị Tiểu Diệp tử chọc cười.

Chẳng lẽ, Tiểu Diệp tử vừa rồi nhắn tin kể chuyện cười cho mẹ cậu ta à?

Nhưng mà có thể chọc cười cái tên Ách Ba Trương trăm năm không nở hoa này, thì chuyện cười đó phải buồn cười đến mức nào chứ?

Hách Liên Tĩnh đấu tranh nội tâm một lát.

Cái "một lát" này, đại khái cũng chỉ ngắn ngủi vài giây đồng hồ.

Cuối cùng, Hách Liên Tĩnh vung tay trong lòng, thầm nghĩ mặc kệ võ đức đi.

Hắc gia tôi cứ nhìn một cái, Tiểu Diệp tử nếu có đánh, cũng nên đánh tên Ách Ba Trương này trước.

Ách Ba không vào địa ngục, ai vào địa ngục?

Nghĩ vậy, Hách Liên Tĩnh dứt khoát cúi đầu xuống.

Tuy nhiên, Diệp Phàm đã lướt qua hết các từ khóa một lượt, không nhận được câu trả lời mình muốn, cũng đúng lúc này tắt màn hình điện thoại.

Hách Liên Tĩnh vừa cúi đầu, liền nhìn thấy trên cái màn hình còn đen hơn cả kính râm của mình phản chiếu hai gương mặt đẹp trai đối diện nhau.

Sau đó, Diệp Phàm thuận tay thu điện thoại vào trong túi.

Diệp Phàm ngẩng đầu, chạm trán ngay với khuôn mặt đang nhìn xuống của Hách Liên Tĩnh. "Hắc Nhãn Kính, cảm ơn nhé." Hách Liên

Tĩnh rùng mình một cái, giơ tay lên, nói: "Dừng, khoan hẵng vội phát thẻ người tốt cho tôi." Diệp Phàm không nghĩ kỹ "thẻ người tốt" trong miệng Hách Liên Tĩnh là gì, cũng không nghĩ kỹ tại sao Hắc Nhãn Kính không muốn nhận tấm thẻ này.

Hắn chỉ có chút sầu não ngẩng đầu, lại nhìn thoáng qua đỉnh mộ bị mình đánh nát cùng chiếc đèn treo được xâu lên sau đó.

Cái này e là không thể cứu vãn rồi.

Sau khi xem xong kiệt tác của mình, Diệp Phàm vẫn có chút không nỡ nhìn thẳng mà dời tầm mắt đi.

Thầm nghĩ chỉ có thể ở đây cầu nguyện một kỹ năng có thể tu sửa phá hoại.

Bên cạnh, Trương Khải Linh vỗ vỗ vai Diệp Phàm, nói: "Diệp Phàm, không sao đâu." Diệp Phàm thở hắt ra một hơi, cũng cho mình một đường lui: Cho dù bằng cấp không giữ được, mình vẫn còn lựa chọn tay trắng khởi nghiệp với mười tỷ.

Mọi con đường đều dẫn đến La Mã, vương hầu khanh tướng há cứ phải là dòng dõi sao?

Nghĩ đến đây, Diệp Phàm cũng hoàn toàn nghĩ thông suốt.

Cùng lúc đó, các thành viên đội khảo cổ cũng đã nghỉ ngơi gần xong.

Diệp Phàm trong sự chú mục của mọi người, lại trở về trong hàng ngũ đội khảo cổ.

Bạch Trường Minh nghĩ đến nội dung Diệp Phàm vừa nghe trong điện thoại, quan tâm hỏi: "Tiểu Diệp tiểu hữu, cậu bây giờ vẫn ổn chứ?" Diệp Phàm nhìn thấy Bạch Trường Minh, liền nghĩ đến vị lão giáo sư này cái gì cũng tốt, chỉ là có thuộc tính cuồng con gái.

Tuy bề ngoài không nói gì, nhưng trong lòng lại khổ sở: Chỉ cần con gái ngài không gây chuyện cho tôi, tôi cơ bản là không sao cả.

Bạch Trường Minh nhìn thấy dưới vẻ bình tĩnh của Diệp Phàm ẩn giấu một tia mệt mỏi, không khỏi vẫn có chút chua xót.

Một thiếu niên hơn hai mươi tuổi a, phần lớn mọi người có lẽ để ý đến sự mạnh mẽ của cậu ấy hơn.

Nhưng, chỉ có người cũng đã làm cha mẹ hơn hai mươi năm như ông, mới có thể hiểu được nỗi khổ sở của Diệp Phàm lúc này đi.

Diệp Phàm xua tay, nói: "Không sao.

Tôi hình như biết bức bích họa này là thế nào rồi." Đột nhiên nghe thấy Diệp Phàm nói chuyện chính sự trong gian mộ thất này, các thành viên đội khảo cổ lập tức tỉnh táo lại.

Nhưng đồng thời, cũng đang cảm khái.

Chỉ có cường giả thực sự như Diệp Phàm, mới có thể sau khi tận tai nghe thấy tin tức vừa rồi, vẫn có thể lập tức nhớ lại chính sự của gian mộ thất như vậy.

Mấy vị lão giáo sư gần như đồng thời mở miệng, hỏi: "Bích họa?

Tiểu Diệp tiểu ca, bích họa là thế nào?" Diệp Phàm nhắm mắt lại.

Tuệ Nhãn Thức Châu.

Đây là kỹ năng đạt được trong mộ Vương Mãng, đã rất lâu không dùng đến.

Diệp Phàm vốn tưởng rằng trong cái thời đại hiện nay đã rất hiếm thấy tiền giấy, sau này kỹ năng này chỉ có thể dùng để làm bài trắc nghiệm.

Không ngờ hiện tại, lại có lúc có thể dùng lại.

Đồng thời, nhìn thấy Diệp Phàm khẽ nhắm mắt, các thành viên đội khảo cổ xung quanh đều căng thẳng hít sâu một hơi.

Bọn họ đã đúc kết ra kinh nghiệm này.

Mỗi lần Diệp Phàm khẽ nhắm mắt một lúc như vậy, trông thì có vẻ như đang nghỉ ngơi.

Nhưng trên thực tế, khi Diệp Phàm mở mắt ra lần nữa, mang đến cho bọn họ, sẽ là chân tướng của một sự thật nào đó.

Sau đó, Diệp Phàm dưới cái nhìn chăm chú vừa căng thẳng vừa mong đợi của mọi người, mở mắt ra.

Vốn dĩ, hắn muốn đặt tầm mắt lên bức bích họa.

Nhưng vì phối màu thuần túy âm gian của bức bích họa kia, Diệp Phàm theo bản năng vẫn muốn trốn tránh giây lát.

Chương 251

Ánh mắt vừa né tránh, liền rơi vào trên đỉnh đầu của một lão giáo sư đang nhìn hắn.

Tuệ Nhãn Thức Châu lập tức phát động, tại tầm nhìn của Diệp Phàm, trên mái tóc bạc của lão giáo sư đánh một dấu X.

Tóc giả.

Diệp Phàm nhìn ánh mắt thuần lương của lão giáo sư, hiện tại thật sự không nỡ cười ra tiếng.

Hắn đành phải chuyển dời tầm mắt.

Trong lúc đó, vì bộ tóc giả này, hắn lại nhớ đến lịch sử Tiểu Ca đóng giả Trương Hói ở mộ đáy biển trong Đạo Mộ Bút Ký.

Thầm nghĩ nơi này cũng là mộ đáy biển, cũng thuộc về phía Tây Nam, chắc sẽ không trùng hợp thế chứ?

Nghĩ vậy, hắn nhìn về phía Trương Khải Linh một cái.

Trương Khải Linh đang ở ngay bên cạnh hắn, vì chiều cao xấp xỉ hắn, cho nên Diệp Phàm vừa quay đầu, thứ nhìn thấy đầu tiên, nhìn thẳng vào, là đôi mắt của Trương Khải Linh.

Đôi mắt kia lúc này đang nhìn Diệp Phàm, bình tĩnh mà thâm thúy, lãnh tĩnh mà lại thâm tình.

Thâm tình?

Diệp Phàm bị từ ngữ đột nhiên nhảy ra trong đầu mình dọa cho giật mình.

Nổi một tầng da gà.

Nhưng cùng lúc đó, trong tầm nhìn của Diệp Phàm, kỹ năng Tuệ

Nhãn Thức Châu sáng lên một dấu tích trên đôi mắt đó.

Diệp Phàm có chút chột dạ nhìn lại bức bích họa.

Lúc này, tại trung tâm tầm nhìn của hắn, tất cả bích họa, đều bị đánh dấu X.

Quả nhiên.

Tầng bích họa có màu sắc cực kỳ âm gian chí thuần này là giả. "Giả." Diệp Phàm ngắn gọn nói ra chân tướng mình nhìn thấy.

Nghe thấy Diệp Phàm nói vậy, các thành viên đội khảo cổ lập tức căng thẳng. "Nếu bức bích họa này là giả...

Thì bức bích họa này liệu có..." Lúc này, tất cả thành viên đội khảo cổ đã cùng nghĩ đến một chỗ.

Thời gian trước, trong ngôi mộ Vương Mãng chấn động thế giới kia, cũng có một gian mộ thất mà bích họa là giả.

Dưới lớp bích họa giả đó, thực ra ẩn chứa khí độc vô cùng chí mạng!

Nếu lúc đó không phải Diệp Phàm có mặt, e rằng cả đội khảo cổ đều phải bỏ mạng trong gian mộ thất đó.

Vô sắc vô vị, thậm chí căn bản không ai có thể ngờ tới, chủ nhân ngôi mộ sẽ giấu chất độc trong hai lớp bích họa.

Nhưng lần đó, Diệp Phàm gần như phát hiện ra chất độc trong bích họa hai lớp ngay lập tức.

Lần này, bọn họ đã ở trong gian mộ thất này được một đoạn thời gian rồi.

Nếu có độc, trong khoảng thời gian nhảy qua nhảy lại vừa rồi, dịch độc tuyệt đối đã theo dòng máu tuần hoàn tăng tốc đi khắp toàn thân ba bốn vòng rồi.

Diệp Phàm cũng đoán được nguyên do căng thẳng của các thành viên đội khảo cổ lúc này.

Hắn lắc đầu, nói: "Không phải độc.

Tự khiến mình mọc thành nấm đỏ sặc sỡ, màu sắc tươi rói chiêu dụ người ta yêu thích, là lựa chọn mà thực vật không có trí tuệ mới làm ra.

Con người hạ độc, càng vô sắc vô vị khó phát hiện, mới càng tỏ ra thủ đoạn của kẻ hạ độc cao siêu.

Đặc biệt là người có thể tiến vào nơi này, sẽ không hạ độc ở chỗ lộ liễu như vậy." Được Diệp Phàm giải thích như vậy, các thành viên đội khảo cổ cũng thở phào nhẹ nhõm.

Lưu Bác Văn nhíu mày, mang theo vẻ ghét bỏ nhìn lại bức bích họa trên tường lần nữa, nói: "Nhưng mà, không hạ độc, còn đặt một cái bích họa giả làm gì chứ?" Nói rồi, cậu ta dường như nhận ra điều gì, lặp lại nghi hoặc của mình: "Giả?" Lưu Bác Văn cảm giác mình lúc này dường như thông minh hơn rất nhiều, lập tức ngẩng đầu, có chút kích động nhìn về phía Diệp Phàm: "Đại ca, bích họa sao có thể có giả được chứ?

Chẳng lẽ, đây chính là hàng nhái mà thời cổ đại nói sao?

Bức bích họa này có nguyên mẫu ư?" Diệp Phàm có chút tán thưởng nhìn Lưu Bác Văn, gật đầu.

Thầm nghĩ thằng nhóc được lắm, trẻ nhỏ dễ dạy, nỗ lực thêm chút nữa, cũng có hy vọng thi nghiên cứu sinh a.

Được Lưu Bác Văn nhắc nhở, các thành viên đội khảo cổ cũng lập tức hồi thần. "Đúng rồi, đã là bích họa giả, thì chắc chắn phải có cái thật chứ!

Chẳng lẽ, bên dưới còn có một lớp nữa?" Giảng đến đây, các

thành viên đội khảo cổ đã không cần Diệp Phàm cố ý nhắc nhở nữa.

Có kinh nghiệm bích họa hai lớp trước đó, cộng thêm lần này vốn dĩ là một ngôi mộ cổ thời Minh lồng vào cái vỏ mộ cổ thời Tần.

Cho nên lần này bọn họ vẫn rất dễ chấp nhận việc dưới bích họa còn có một lớp nữa, đây thực ra là sự thật về bích họa hai lớp.

Bạch Trường Minh đăm chiêu gật đầu, nói: "Xem ra, lớp bích họa bên trên sở dĩ màu sắc phải tươi rói nhảy nhót như vậy, chính là để tạo ra hiệu quả thu hút tầm mắt cực hạn.

Như vậy, vừa có thể khiến chúng ta quá chú trọng vào bản thân bức bích họa diễm lệ đến quỷ dị này, hoặc có lẽ, cũng có thể che đi màu sắc bích họa vốn có bên dưới." Sau khi đã hiểu dưới bức bích họa này ắt hẳn còn một lớp nữa, Trương Cường và Khâu Ninh liền mỗi người dẫn theo vài đội viên của mình.

Một đội phụ trách tường mộ phía sau, một đội phụ trách tường mộ bên cạnh.

Bắt đầu dùng dao sủi chuyên dụng, thử cạo lớp bích họa diễm lệ trên bề mặt xuống.

Trương Cường hạ nhát sủi đầu tiên.

Anh ta cẩn thận từng li từng tí men theo khe hở bích họa, chậm rãi dùng đầu dao gõ vào lớp sơn bên trên như đang điêu khắc tinh xảo.

Sau khi một phần lớp sơn được gõ xuống thuận lợi, Trương Cường mới thở phào nhẹ nhõm.

Mà bên kia, Khâu Ninh đã quay đầu lại, bắt đầu lớn tiếng báo cáo về phía tổng chỉ huy: "Mạc giáo sư, Bạch giáo sư!

Lớp sơn biểu bì bị tổn hại sẽ không phá hoại đến lớp bích họa bên dưới.

Giữa hai lớp bích họa dường như có một khe hở nhỏ, có lẽ là để bảo vệ lớp bích họa bên dưới!" Bạch Trường Minh và Mạc Hồng Hiên nghe vậy, ngầm hiểu ý lộ ra một biểu cảm an ủi.

Khi quyết định phá bỏ lớp bích họa hàng nhái này, điều họ lo lắng nhất chính là liệu bóc lớp bích họa giả bên trên đi, bích họa bên dưới có bị phá hoại hay không.

Hiện tại, sau khi xác nhận bích họa bên dưới sẽ không bị phá hoại, các thành viên đội khảo cổ cũng đều thở phào một hơi.

Bạch Trường Minh vui vẻ nói: "Tốt, vậy Khâu đội trưởng, Trương đội trưởng, vất vả cho các vị rồi.

Chúng ta mau chóng phá giải bích họa bên dưới, có lẽ sẽ sớm biết được bức tượng tướng quân này, cũng như tượng nô lệ bằng đồng trong gian mộ thất này đại biểu cho cái gì rồi." Tâm trạng Mạc Hồng Hiên cũng có chút kích động, nói: "Đúng vậy, có lẽ lần này chúng ta thực sự có thể nhìn trộm được một phần sự thật.

Dù sao, bích họa bên dưới chính là thứ mà người bí ẩn thời Minh đến sau muốn giấu đi!" Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream cũng đã bắt đầu rục rịch ngóc đầu dậy trước chân tướng bích họa. "Có sao nói vậy, cái vụ tróc tường này trông cũng giải tỏa áp lực phết đấy chứ." "Đặc biệt là nghĩ đến việc sau khi lớp tường này rơi xuống là có thể nhìn thấy chân tướng bích họa, thì cái vụ tróc tường này càng giải tỏa áp lực hơn!" "Đã bắt đầu mong đợi rồi." "Nếu lớp sơn bích họa bên ngoài là người thời Minh tô lên, thì bích họa phía sau chắc chắn là bích họa thời Tần rồi." "Nghĩ kỹ thì cực sợ nha anh em, nếu bích họa phía sau là bích họa thời Tần, thì tại sao người bí ẩn thời Minh lại dùng cách này để giấu bích họa thời Tần đi chứ?" "Liệu có phải người bí ẩn thời Minh vì muốn chuyện mình tu hú chiếm tổ chim khách trông hợp lý hơn một chút, nên trực tiếp xóa sạch dấu vết mộ

Tần không?" "Đợi một cái chân tướng." "Ta cứ phải nói là, vẫn cứ phải là Tiểu Diệp tộc trưởng vừa ra tay là biết có hay không.

Bích họa phía sau, chính là giấu không được." Tâm trạng đội khảo cổ cũng gần như đều bị khơi dậy.

Sau khi bọn họ đến ngôi mộ cổ này, đã gặp phải quá nhiều bí ẩn.

Chương 252

Hai ngôi mộ cổ ở niên đại cách nhau rất xa khiến trong lòng họ tràn ngập sự tò mò vô hạn.

Cùng với công việc của hai đội do Trương Cường và Khâu Ninh dẫn đầu, những mảng sơn màu xanh đỏ lớn bong tróc rơi xuống.

Lộ ra màu sắc vốn có của bích họa phía sau.

Một loại màu xanh lục có độ tinh khiết rất thấp.

Tuy không có hình vẽ hoàn chỉnh, nhưng những màu sắc này thoạt nhìn chính là màu của những con bọ đồng đã tấn công bọn họ trước đó!

Các thành viên đội khảo cổ đứng xem phía sau đều nhịn không được trừng lớn mắt, tốc độ chớp mắt cũng bất giác chậm lại.

Bọn họ hít sâu một hơi, mong chờ. "Hả?" Lưu Bác Văn day day mũi mình: "Là ảo giác của em sao?

Sao em cảm giác có một mùi rất kỳ quái vậy?" Cậu ta nhìn quanh một vòng, không thấy gì cả.

Nhưng trong tai lại truyền đến một tiếng chuông quen thuộc.

Không chỉ một mình Lưu Bác Văn.

Trong tai các thành viên khác của đội khảo cổ cũng truyền đến một tiếng chuông vô cùng quen thuộc.

Bao gồm cả Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh cũng nghe thấy tiếng chuông quen thuộc này.

Nhưng ngay sau đó, trên mặt hai người đều ăn ý lộ ra một biểu cảm có chút nghi hoặc.

Bởi vì tiếng chuông này không phải tiếng chuông đồng lanh lảnh hơn điều khiển bọ đồng vốn có trong mộ thất.

Mà là tiếng chuông đồng truyền ra từ cuộc điện thoại của bố Diệp Phàm sau đó.

Nhưng hiện tại, Diệp Phàm đã cúp điện thoại của bố mình rồi, sao tiếng chuông này vẫn còn lưu lại trong mộ thất được chứ?

Các thành viên khác của đội khảo cổ cũng nghe ra nguồn gốc thực sự của tiếng chuông này nên là ở đâu.

Trong chốc lát, tất cả mọi người ở trong mộ thất gần như đều theo bản năng nhìn về phía Diệp Phàm.

Tuy nhiên, ngay khi bọn họ vừa định quay đầu.

Trước mắt tất cả mọi người, đột nhiên tối sầm lại.

Cảm giác này, giống như quay trở lại điểm khởi đầu ban đầu, tình cảnh khi bọn họ vừa mới bước vào gian mộ thất này!

Bóng tối một lần nữa phợp xuống bao trùm, chiếm hữu toàn bộ tầm nhìn của mọi người.

Chuyện này quả thực quá phản thường!

Những quặng đá có thể làm bọn họ chói mắt trên đỉnh đầu giống như đột nhiên tắt ngấm toàn bộ, mất đi tác dụng chiếu sáng của mình.

Trương Khải Linh vung vẩy thanh Kinh Trập trong tay hai cái, khẽ nhíu mày, giữ mình ở trạng thái nhắm mắt, nỗ lực thích ứng với hoàn cảnh bóng tối quay trở lại này.

Nhưng ngay sau đó, anh lập tức ý thức được điểm không đúng nhất của sự việc.

Trận bóng tối bất ngờ ập đến này và cảnh tượng lúc bọn họ mới vào cũng không thể nói là hoàn toàn giống nhau!

Hiện tại, xung quanh đối với anh mà nói, quả thực quá yên tĩnh.

Cho dù Diệp Phàm và Hách Liên Tĩnh rất nhanh đã thích ứng với bóng tối như vậy nên không phát ra bất kỳ âm thanh phản ứng nào, thì những thành viên đội khảo cổ vốn hay thích chuyện bé xé ra to, sao cũng bình tĩnh như vậy?

Ý thức được tình huống này, mi tâm Trương Khải Linh nhíu chặt hơn vài phần.

Hồi tưởng lại, âm thanh cuối cùng anh nghe thấy trong tai chính là giọng nói của tên Lưu Bác Văn ồn ào kia.

Không, là giọng nói của người trẻ tuổi luôn chấp niệm làm người tốt nhất thiên hạ với Diệp Phàm.

Sau đó nữa, chính là tiếng chuông đồng quỷ dị kia.

Trương Khải Linh nắm chặt Kinh Trập trong tay, chuyện này không ổn.

Mà bên cạnh anh, người còn ý thức được chuyện này không ổn sớm hơn cả anh, chính là Hách Liên Tĩnh.

Hắn gần như ngay khoảnh khắc xung quanh tối sầm lại đã ý thức được bọn họ không phải quay trở về điểm khởi đầu bóng tối ban đầu.

Bởi vì hiện tại, hắn không thể nhìn thấy cảnh vật trong bóng tối.

Mà lúc hắn mới đến gian mộ thất này, hắn có thể nhìn rõ hoàn cảnh trong mộ thất giữa bóng tối.

Hiện tại, đập vào mắt là bóng tối.

Ngay cả bóng dáng của Tiểu Diệp tử và Ách Ba Trương cách hắn chưa đến ba mét, hắn cũng đã không nhìn thấy nữa rồi.

Cùng lúc đó, Diệp Phàm đang ở cùng bọn họ trong ngôi mộ cổ.

Hắn vốn đang nhìn hai đội ngũ do Trương Cường và Khâu Ninh lần lượt dẫn đầu giống như đang minh tranh ám đấu phá bỏ lớp sơn đầu tiên trên tường mộ.

Động tác của hai vị đội trưởng dẫn theo đội viên của mình giống như đang chạy đua, khiến Diệp Phàm bất giác nhớ lại sóng ngầm cuộn trào giữa Tiểu Ca và Hắc Nhãn Kính suốt dọc đường đi này.

Hai người này dọc đường đi hình như cũng luôn hữu ý vô ý phân cao thấp.

Quả nhiên, một người, cho dù đã đạt đến cảnh giới nào.

Nội quyển (cạnh tranh nội bộ) hoặc bị cuốn, chính là vận mệnh mà con người không thể thoát khỏi a.

Tuy nhiên, Diệp Phàm, người đã từng bị cuốn chết một lần trên con đường nội quyển, đã kịp thời tỉnh ngộ.

Giấu tài, mới mãi mãi là chân ái.

Mà ngay khi hắn đang thực hiện những suy tư ở cảnh giới cực cao của nhân loại, lại phát hiện, hai đội ngũ do Trương Cường và Khâu Ninh dẫn đầu gần như dừng lại cùng một lúc.

Ngay khi Diệp Phàm tưởng rằng hai vị đội trưởng này vậy mà lại cùng lúc cuốn đến mệt rồi, thì lại phát hiện.

Hai đội ngũ này, vậy mà lại đồng thời nhìn về phía hắn.

Nhưng lại không thể nói là hoàn toàn nhìn về phía hắn.

Bởi vì trạng thái này của bọn họ, cứ như là, muốn nhìn về phía hắn.

Nhưng nhìn được một nửa thì không tìm thấy hắn đâu.

Đôi mắt có chút thẫn thờ, đồng tử giãn ra, thoạt nhìn cứ như là bọn họ không những không tìm thấy hắn.

Thậm chí là đã không biết nên đặt tiêu cự của mình ở đâu.

Có chút mờ mịt nhìn hoàn cảnh xung quanh.

Dường như, bọn họ cũng có chút không rõ tình trạng hiện tại của mình.

Mà ngay sau đó, Diệp Phàm liền nghe thấy tiếng nghi hoặc của các thành viên đội khảo cổ xung quanh. "Tại sao vẫn còn tiếng chuông?" "Tiếng chuông này từ đâu tới vậy?

Chương 253

Nhưng điện thoại của Tiểu Diệp tiểu ca không phải đã tắt rồi sao?" "Xung quanh sao lại tối đen rồi?

Đội trưởng, anh ở đâu vậy đội trưởng?" Thậm chí, thằng em của mình còn phát ra giọng nói như Tử Vi (Hoàn Châu Cách Cách), pha chút khoa trương vươn tay về phía trước: "Nhĩ Khang, sao tôi không nhìn thấy gì cả thế này Nhĩ Khang?" "Có phải chàng thổi tắt nến của thiếp rồi không?" Ngay sau đó, Lưu Bác Văn lại đổi lời thoại: "Bảo Quyên, mắt của ta, mắt của ta sao thế này!" Diệp Phàm nhìn Lưu Bác Văn diễn sâu hai cái, khẽ nhíu mày.

Hắn nhìn ra rồi, các thành viên đội khảo cổ hiện tại đã không nhìn thấy bất cứ thứ gì nữa.

Bọn họ rơi vào trong bóng tối, nhưng lại không phải bị mù.

Bởi vì có mấy người đều biểu thị bọn họ còn nghe thấy tiếng chuông.

Hơn nữa, tiếng chuông đó còn không phải âm thanh vốn có trong mộ thất này.

Mà là tiếng chuông đồng từ nhỏ đã được dùng làm trống bỏi cho hắn nghe trong cuộc điện thoại mà bố hắn gọi tới!

Nhưng bản thân hắn, căn bản không nghe thấy gì cả.

Các thành viên đội khảo cổ khác có thể nghe thấy, mà hắn lại không thể nghe thấy.

Các thành viên đội khảo cổ khác không thể nhìn thấy, mà hắn hiện tại lại có thể nhìn thấy.

Điều này khiến Diệp Phàm ý thức được, đây không phải là các

thành viên đội khảo cổ bị mù, mà là bọn họ hiện tại đại khái là đã rơi vào ảo giác.

Mà dấu hiệu bắt đầu khiến bọn họ rơi vào ảo giác, đại khái chính là chỉ có hắn không nghe thấy tiếng chuông đồng.

Ý thức được điểm này, Diệp Phàm lập tức muốn quay đầu lại nhìn Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh, giải thích với bọn họ một chút về tình huống hiện tại.

Tuy nhiên, ngay khi hắn vừa muốn quay đầu, lại nghe thấy tiếng của hai người này vang lên từ sau lưng mình. "Diệp Phàm, Hạt Tử." "Tiểu Diệp tử, Ách Ba." Trong giọng nói của hai người này mang theo chút ý tứ thăm dò.

Giống như không chắc chắn cái tên mình đang gọi hiện tại có ở bên cạnh mình hay không.

Thậm chí, cũng không chắc chắn sau khi mình gọi cái tên này ra, chủ nhân của cái tên có đáp lại mình hay không.

Diệp Phàm lập tức xoay người, khẽ nhíu mày nhìn hai người này.

Hắn đáp lại tiếng gọi của hai người: "Tiểu Ca, Hắc Nhãn Kính.

Tôi ở đây." Tuy nhiên, sau khi Diệp Phàm lên tiếng đáp lại, Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh vẫn không hề có bất kỳ phản hồi nào với cậu.

Thậm chí, hai người dường như hoàn toàn không nghe thấy tiếng đối phương gọi, cũng chẳng buồn đáp lại nhau.

Trong chốc lát, cảm giác như cả mộ thất này chỉ còn lại một mình Diệp Phàm là người duy nhất còn tỉnh táo.

Thế nhưng, mặc dù Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh dường như không nghe thấy tiếng Diệp Phàm, cũng không nghe thấy nhau,

nhưng phản ứng của hai người lại kiên định hơn nhiều so với các thành viên khác trong đội khảo cổ.

Diệp Phàm nhìn hai người bọn họ.

Tuy hiện tại Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh có lẽ cũng giống như những người khác, đang nhìn thấy những thứ không có thật, nhưng ánh mắt kiên định bất di bất dịch của họ lại mang đến cho cậu cảm giác rằng họ đang nhìn chính mình.

Điều này khiến Diệp Phàm chợt nảy sinh một suy nghĩ: dù cho tiếp theo có lẽ cậu phải tự mình giải quyết vấn đề này, nhưng cậu không hề chiến đấu một mình.

Cùng lúc đó, khán giả trên livestream cũng đang ngơ ngác như hòa thượng sờ mãi không thấy tóc, chẳng hiểu đầu cua tai nheo gì. "Ý tôi là, có phải tôi bị điếc rồi không?

Tiếng chuông gì chứ, tôi chỉ nghe thấy tiếng của mấy thành viên đội khảo cổ thôi mà?" "Tình huống gì thế này?

Trương đội trưởng và Khâu đội trưởng sao lại dừng lại rồi?

Tôi còn đang đợi xem rốt cuộc bức bích họa bên dưới vẽ cái gì cơ mà." "Sao tôi bắt đầu thấy không hiểu gì rồi nhỉ?

Rốt cuộc các thành viên đội khảo cổ có trúng chiêu hay không thế?" "Vãi chưởng, nhìn phản ứng của Tiểu Ca và Hắc gia kìa, sao tôi cảm thấy hai vị đại thần này cũng dính chấu rồi?" "Chắc chắn là trúng chiêu rồi.

Chứ bình thường Hắc gia và Tiểu Ca không đời nào lại không trả lời Tiểu Diệp tộc trưởng." "Cười ẻ, không phải chỉ có mình tôi nhận ra đấy chứ?

Hai vị thần tiên này đã giao lưu bằng ý thức đánh đấm cả đoạn đường rồi, giờ lại không thèm đáp lại Tiểu Diệp tộc trưởng, rõ ràng là

bất bình thường mà." "Nói cách khác, hiện tại chẳng lẽ chỉ có mình Tiểu Diệp tộc trưởng là không bị ảnh hưởng gì sao?" "Tiểu Diệp tộc trưởng, không hổ danh là đứa trẻ lớn lên bằng việc nghe tiếng chuông đồng làm trống bỏi." "Kèo này không phải thực sự là 'vợ ơi, em tiêu rồi' đấy chứ?" "Nhưng mà Hắc gia và Tiểu Ca dù có trúng chiêu thì cũng đều hướng về phía Tiểu Diệp tộc trưởng kìa, cái này chắc chắn là ký ức cơ bắp rồi phải không?" "Tuy không thể đến, nhưng lòng vẫn hướng về." "Cảm ơn các 'thầy' ở trên đã dẫn dắt tôi cắn CP." Đồng thời, Diệp Phàm đã ý thức được việc các thành viên đội khảo cổ, bao gồm cả Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh đều đã rơi vào ảo giác.

Bản thân cậu không hề bị rối loạn chút nào.

Cậu khẽ nhắm mắt, cảm nhận xem trong mộ thất này rốt cuộc có gì khác biệt so với vừa rồi.

Nhờ phần thưởng hệ thống "Thất Khiếu Linh Lung Tâm" nhận được trước đó tại mộ Vương Mãng, Diệp Phàm không bị ảnh hưởng bởi ảo giác.

Và cũng vì lúc này mọi thứ xung quanh đối với cậu đều bình thường, nên cậu mới không để ý xem trong mộ thất có gì thay đổi so với lúc nãy hay không.

Bất chợt, Diệp Phàm nhận ra một mùi hương lạ.

Đây là một mùi hương rất thần kỳ, vì nói chính xác thì nó không thể coi là mùi hương theo nghĩa truyền thống.

Mùi này ngửi vào thấy rất dày, rất nặng, nhưng lại không hề nồng nặc.

Cảm giác nó mang lại cho Diệp Phàm lúc này là một thứ mùi đã tích tụ cả ngàn năm, vô cùng cổ xưa.

Hơn nữa, nếu đặt mùi này vào một hoàn cảnh bình thường, e rằng

chẳng thể gọi nó là "hương", mà phải gọi là "quái vị".

Nhưng nếu đặt trong mộ thất, thứ mùi này lại hợp lý đến lạ lùng.

Diệp Phàm khẽ nhíu mày, cảm giác mùi này dường như phát ra từ một vật nào đó.

Đây không phải mùi sinh học, cũng không phải mùi hương được tạo ra từ hóa chất.

Và điều khiến Diệp Phàm để ý hơn cả lúc này là, mùi hương này dường như không chỉ ảnh hưởng đến đội khảo cổ cùng Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh.

Những con Thanh đồng chúc trùng (sâu nến đồng) còn sót lại mà cậu dùng tơ Thiên Tàm xâu thành đèn treo trên đỉnh mộ dường như có phản ứng còn mạnh hơn.

Vốn dĩ đám sâu nến đồng đã an phận thủ thường nằm im trên đó, giờ đây khi không có tiếng chuông đồng thao túng, chúng lại bắt đầu xao động.

Tuy không mắc chứng rối loạn ám ảnh cưỡng chế (OCD), nhưng ban đầu Diệp Phàm vẫn treo đám sâu nến đồng này khá đều nhau, để hành vi của mình trông giống như đang trang trí hơn là phá hoại, tránh việc có người hỏi "Bác tài làm nghề gì thế?".

Nhưng hiện tại, đám sâu nến đồng này vì giãy giụa mà dồn hết lại một chỗ, kéo sợi tơ Thiên Tàm trĩu xuống thành một hình chữ U.

Thậm chí trong quá trình đó, có vài con va vào nhau, lập tức hỏa thiêu chính mình cùng đồng bọn ngay tại chỗ.

Tại sao mùi hương này lại có ảnh hưởng lớn đến đám sâu nến đồng như vậy?

Phải biết rằng, đám sâu nến đồng này lúc mới xuất hiện, nếu

không có chuông đồng điều khiển thì cũng chỉ là một đám "tổ đội tạo không khí" lờ đờ chậm chạp mà thôi.

Hiện tại vẫn không có tiếng chuông, nhưng chúng lại cực kỳ mẫn cảm với mùi hương này.

Chẳng lẽ thứ mùi quỷ quái này cũng có liên quan đến đám tượng nô lệ bằng đồng kia?

Cuối cùng, ánh mắt Diệp Phàm dừng lại ở những chiếc đèn lồng đồng trên tay đám tượng nô lệ đồng dày đặc phía trước.

Trước đây cậu cứ nghĩ đó chỉ là vật chứa đám sâu nến đồng nên không để tâm lắm.

Nhưng giờ cậu nhận ra mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Diệp Phàm nhìn chằm chằm vào những chiếc đèn lồng, rất nhanh đã tìm thấy thông tin liên quan trong Bách khoa toàn thư về sinh vật dị chủng. [Chùy Thằng Hương, vốn là bài tiết vật của Thanh đồng chúc trùng.] [Cũng có thể coi là một cách đánh dấu và bảo vệ nơi cư trú của Thanh đồng chúc trùng.] [Sau khi Thanh đồng chúc trùng bay đi một thời gian, nó sẽ tự động giải phóng một loại hương khí, có thể triệu hồi Thanh đồng chúc trùng về tổ, chỉ dẫn đường về cho chúng.] [Đồng thời, khi Chùy Thằng Hương tỏa ra, nó sẽ gây ảnh hưởng nhất định đến trạng thái tinh thần của các sinh vật khác.] [Nó khiến sinh vật khác sản sinh ra các mức độ ảo giác khác nhau.

Chương 254

Loại ảo giác này được tái hiện hoặc cấu tạo dựa trên chính trải nghiệm của sinh vật đó, chứ không phải sinh ra từ hư vô.] [Vì vậy, loại ảo giác này có tính chân thực nhất định đối với đối tượng bị tấn công, khiến con mồi trúng chiêu lạc lối trong ảo giác của chính mình, không thể thoát ra.] [Do đó, đây cũng là một thủ đoạn để Thanh đồng chúc trùng bảo vệ tổ của mình.] Đọc xong những thông tin này, Diệp Phàm không khỏi cười lạnh trong lòng.

Hóa ra đám sâu nến đồng này còn giữ lại một chiêu "hồi mã thương" ở phía sau.

Nhưng nghĩ đến việc mùi hương này lại đến từ chất thải của đám sâu nến, cậu vẫn không nhịn được mà bĩu môi.

Tuy mùi hương này không ảnh hưởng gì đến cậu, nhưng Diệp Phàm vẫn tự phong bế khứu giác của mình.

Cứt vị sô-cô-la thì vẫn cứ là cứt thôi.

Tìm được nguyên nhân bệnh, Diệp Phàm lập tức có đối sách.

Phần thưởng cậu vừa nhận được lúc nãy, Mê Điệt Hương, chẳng phải chính là khắc tinh của thứ này sao?

Diệp Phàm đang định lục trong ba lô để tìm món phần thưởng chưa kịp nhìn mặt mũi ra sao này thì bỗng nhiên, một luồng ánh sáng xanh lam lóe lên trước mặt cậu.

Diệp Phàm nghiêng người né tránh, đồng thời chộp lấy bản thể của luồng sáng đó.

Kinh Trập.

Sau khi bắt được Kinh Trập, Diệp Phàm lập tức quay đầu nhìn về

phía Trương Khải Linh.

Cậu có thể cảm nhận được một lực kháng cự mạnh mẽ từ thanh Kinh Trập lúc này, dường như nó rất muốn thoát khỏi tay cậu.

Và lúc này, biểu cảm của Trương Khải Linh cũng khiến cậu cảm thấy có chút xa lạ.

Không, có lẽ không nên nói là hoàn toàn xa lạ.

Đây là biểu cảm mà Trương Khải Linh chỉ lộ ra khi thực sự muốn tung đòn chí mạng vào đối thủ.

Hoặc giả, là biểu cảm khi Tiểu Ca đối mặt với một người xa lạ không hề có chút giao tập hay tình cảm nào.

Vừa rồi, Trương Khải Linh đã lộ ra biểu cảm như vậy với đám sâu nến đồng.

Nếu mục tiêu là con người, thì biểu cảm của Trương Khải Linh đối với những tên lính đánh thuê không biết tự lượng sức, thích gây sự cũng đại khái là như thế này.

Vì Trương Khải Linh chưa bao giờ dùng biểu cảm đó để đối mặt với cậu, nên Diệp Phàm mới cảm thấy xa lạ trong khoảnh khắc đầu tiên.

Nhưng giờ ngẫm lại kỹ, đây thực ra mới là biểu cảm thường thấy nhất của Tiểu Ca mới đúng.

Lạnh lùng, vô tình.

Ngầu, bá đạo, chất chơi.

Ngay khi Diệp Phàm còn đang thoáng ngẩn người vì điều đó, thanh Kinh Trập vừa bị cậu nắm trong tay bỗng lóe lên ánh sáng xanh tím, bất ngờ thoát khỏi tay cậu.

Tay Diệp Phàm vừa lỏng ra, Kinh Trập đã vẽ một vệt sáng dài quét

ngang qua trước mặt cậu, rồi quay trở lại tay Trương Khải Linh – người đang mang thần tình lạnh mạc, sát khí đằng đằng.

Diệp Phàm nhìn trạng thái hiện tại của Trương Khải Linh, ý thức được một vấn đề vô cùng nghiêm trọng.

Cái thứ Chùy Thằng Hương này, điểm đau đầu nhất nằm ở chỗ ảo tượng mà nó tạo ra được xây dựng dựa trên trải nghiệm thực tế của mục tiêu.

Nói cách khác, điều này không chỉ gia tăng tính chân thực của ảo giác, mà còn dễ khiến người ta lạc lối trong đó hơn.

Hơn nữa, đối với những nhân vật có thực lực càng cao, từng trải qua những chuyện càng nguy hiểm như Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh, ảnh hưởng sẽ càng nghiêm trọng.

Lấy ví dụ, nếu một người có trải nghiệm bình thường như cậu bị ảnh hưởng bởi Chùy Thằng Hương, ảo cảnh sinh ra rất có thể là cảnh làm bài thi liên tục, rơi vào địa ngục ôn thi đầy áp lực (nội quyển).

Điều đáng sợ nhất cũng chỉ là bị trượt vài lần trong cái ảo cảnh thi cử đó.

Tuy đối với bản thân thì rất đau khổ, nhưng thực ra ảnh hưởng tới người xung quanh không lớn.

Cậu cũng sẽ chẳng đè đầu đồng đội ra mà lảm nhảm mấy câu như "đừng học nữa, học nữa là chết đấy" như một thằng ngốc.

Nhưng với những người như Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh...

Trải nghiệm của họ đã kéo dài cả trăm năm, thậm chí lâu hơn.

Trong những tháng năm đằng đẵng đó, những chuyện kinh hiểm họ trải qua chắc chắn còn ly kỳ hơn cả Alice lạc vào xứ sở thần tiên.

Có lẽ khi cậu còn đang vò đầu bứt tai đánh vật với tiếng Anh như Tiểu Yến Tử, thì Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh đang chém Tống tử, giết Huyết thi trong ảo cảnh rồi.

Cho nên, trong ảo cảnh do Chùy Thằng Hương tạo ra, những người bình thường cần được bảo vệ như lão giáo sư Bạch Trường Minh, thư sinh trói gà không chặt Triệu Trạch Minh, hay thanh niên "ngáo ngơ" Lưu Bác Văn... hiện tại lại là nhóm an toàn nhất.

Nhưng những người như đội viên bảo tiêu, có chút vũ lực trong người, mới là sự tồn tại nguy hiểm hơn.

Còn những thần tiên "khả ngộ bất khả cầu" như Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh, bình thường là cao thủ trong các cao thủ khi xuống mộ, thì bây giờ lại trở thành quân bài tẩy lớn nhất của kẻ địch.

Nghĩ đến đây, Diệp Phàm giận từ trong tâm, gan cùng mình mật.

Dám lấy huynh đệ vào sinh ra tử của ông đây ra làm con tin sao?

Diệp Phàm cảm giác mình vừa nảy sinh ác ý lớn nhất đối với chủ nhân ngôi mộ này kể từ khi sinh ra đến giờ.

Và ngay lúc đó, Kinh Trập lại một lần nữa quét ngang về phía cậu.

Lần này, Kinh Trập được chính tay Trương Khải Linh cầm, vung thẳng về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm nhíu mày, mạnh mẽ ngả người ra sau.

Trước khi chạm đất, hai tay cậu chống xuống sàn, thực hiện một tư thế hạ eo cực kỳ nhanh và mạnh, đường cong eo căng ra thành một hình hồ quang tuyệt đẹp.

Tuy nhiên, vừa tránh được Kinh Trập của Trương Khải Linh bên này, thì bên kia đã có ba viên đạn bay tới.

Diệp Phàm nương theo động tác hạ eo, lật người trong nháy mắt.

Ba viên đạn rơi trúng Thiên Cơ Tán sau lưng cậu, phát ra tiếng va chạm kim loại lanh lảnh.

Sau đó, cậu dùng tư thế ấy lộn ngược ra sau như một cú backflip bằng một tay, đứng thẳng dậy.

Khi đứng lên, trong tay Diệp Phàm đã cầm sẵn chiếc Thiên Cơ Tán đang bung mở.

Thiên Cơ Tán đang ở dạng ô thuần túy, cán sắt ô thép, rìa ô không hề có lưỡi dao nào chìa ra.

Đầu ô cũng không có mũi thương mà các thành viên đội khảo cổ quen thuộc.

Chiếc ô này hiện tại dường như chỉ dùng để phòng thân.

Diệp Phàm vừa đứng dậy liền bung Thiên Cơ Tán chắn trước người.

Cùng lúc đó, Kinh Trập đã quẹt qua mặt ô, để lại một vệt xước rất rõ ràng trên Thiên Cơ Tán.

Và trong khi chặn Kinh Trập ở phía trước bằng Thiên Cơ Tán, Hách Liên Tĩnh đã vòng ra sau lưng Diệp Phàm nhân lúc Trương Khải Linh ra tay.

Hai viên đạn bắn trực diện vào lưng Diệp Phàm.

Những hình ảnh này trong mắt khán giả livestream chẳng khác nào một màn "tru tâm" đau đớn.

Đây là tình huống họ chưa bao giờ ngờ tới.

Chương 255

Tiểu Ca và Hắc gia của họ lại đồng thời ra tay với Tiểu Diệp tộc trưởng! "Vãi chưởng!

Đây là bạo hành gia đình à?

Bạo hành gia đình phải không?" "Nói một câu công bằng thì thân thủ của Tiểu Diệp tộc trưởng đẹp quá!

Thế này ai mà không mê cho được?" "Đánh đi!

Đánh xong thì vợ là của tôi!" "Vãi, tôi không muốn xem cái kịch bản 'bạo hành nhất thời sướng, truy thê hỏa táng tràng' đâu!" "Tiểu Ca!

Hắc gia!

Kinh Trập!

Tỉnh lại đi!

Nhìn xem các người đang đối mặt với ai kìa!" "Tiểu Diệp tộc trưởng tuy bình thường trông như khúc gỗ, nhưng cậu ấy thực sự không hề bật lưỡi dao nào ra khi dùng ô đối mặt với Hắc gia và Tiểu Ca." "Cay thế, lão già mất nết nào bảo tôi bấm vào link là được xem phim hành động Khảo cổ 101 hiện trường thế hả?" "Không ổn, đây là dao thật đấy, chạy mau!" "Thực ra tôi thấy với thân thủ của Tiểu Diệp tộc trưởng, cho dù đối mặt với Tiểu Ca và Hắc gia hợp lực vây công cũng sẽ không rơi vào thế hạ phong đâu." "Nhưng đối với Tiểu Diệp tộc trưởng đang tỉnh táo thì Hắc gia và Tiểu Ca chính là điểm yếu của cậu ấy mà." "Vãi!

Tôi có nhìn nhầm không?

Tiểu Diệp tộc trưởng... trúng đạn rồi??" "Tuy góc này nhìn không

rõ, nhưng tài bắn súng của Hắc gia...

Tôi thực sự sợ đấy." "So với đạn thì tính sát thương của Kinh Trập chắc cao hơn chứ?

Cũng may Tiểu Diệp tộc trưởng đỡ được Kinh Trập phía trước, nếu không đỡ được thì..." "Mấy con dao 'ngưu mã' gì thế này, ông đây phỉ phui cái mồm!" "Vãi thật, cái này... tôi thấy Hắc gia tốt nhất đừng nên tỉnh lại, tôi thật không dám tưởng tượng sau khi ổng biết chân tướng sẽ có phản ứng gì." "Đội ngũ của chúng ta 'cố nhược kim thang' (vững như thành đồng), nhưng thật sự không đỡ nổi kẻ địch ra tay từ nội bộ." "Loạn rồi, loạn hết cả rồi, cả cái Tấn Tây Bắc loạn thành một nồi cháo heo rồi!" Đồng thời, trong cổ mộ.

Diệp Phàm chỉ cảm thấy sau lưng như bị ai búng một cú "Nhị chỉ thiền", hơi đau âm ỉ.

Cũng may, phần thưởng nhận được từ sớm, cái giáp gì gì đó mà Diệp Phàm cũng chẳng buồn nhớ tên, giờ coi như đã phát huy tác dụng.

Nhưng Diệp Phàm cũng không ngờ, suốt dọc đường bọn họ gặp không ít cơ quan ám khí, thế mà lần đầu tiên cái giáp này phát huy tác dụng lại là nhờ Hắc Nhãn Kính.

Đúng là vì thân thủ quá tốt nên cơ quan ám khí mãi không bắn trúng, giờ phải nhờ đến hảo huynh đệ của mình mới được.

Cũng coi như cho cái giáp gì gì đó có trải nghiệm xuống mộ, làm một món đồ phòng hộ có ích.

Diệp Phàm dùng mặt ô Thiên Cơ Tán để đỡ Kinh Trập, trong quá trình đọ sức với Trương Khải Linh, cậu kéo Trương Khải Linh về cùng một hướng với Hách Liên Tĩnh.

Trong khoảng thời gian xoay nửa vòng đỡ Kinh Trập, Diệp Phàm

cũng tranh thủ quan tâm đến hiện trạng của các thành viên khác trong đội khảo cổ.

Quả nhiên, tất cả đều như cậu dự đoán.

Nhóm giáo sư và sinh viên bình thường cần được bảo vệ nhất, giờ lại là nhóm vô hại nhất.

Bạch Trường Minh dường như đang tranh cãi gì đó với cô con gái vốn không có mặt ở đây, vẻ mặt vô cùng nghiêm túc: "Khinh Như, sao con lại tới đây?

Không phải bố đã nói lần này con tuyệt đối không được tới sao?" "Gọi bố cũng vô dụng thôi, con có biết ngôi mộ cổ lần này nguy hiểm thế nào không?" "Con đến đây là vì quan tâm bố sao?" Quả nhiên, dưới lớp vỏ giáo sư khảo cổ vẫn là một ông bố cuồng con gái chính hiệu.

Bên kia, Lưu Bác Văn nước mũi nước mắt tèm lem gào khóc, đòi làm anh em tốt nhất thiên hạ với "đại ca".

Diệp Phàm không khỏi nở nụ cười hài lòng của một người cha già.

Vẫn cứ là Bác Văn, trước sau như một, một lòng một dạ.

Có cái chấp niệm này mà đặt vào việc học thì Bác Văn có tự thi cũng đỗ nghiên cứu sinh.

Còn bên cạnh Lưu Bác Văn, học bá Triệu Trạch Minh không biết vì lý do gì đang tức tối hét lên: "Lưu Bác Văn!

Cậu ngậm miệng lại cho tôi!" "Cậu mẹ nó đúng là quạ đen thành tinh mà!" "Đồ ngốc!

Đừng niệm nữa!" Diệp Phàm không khỏi buồn cười, thầm nghĩ cái chuỗi thức ăn này đúng là thần kỳ.

Vỏ quýt dày có móng tay nhọn, cậu học bá này quả thực bị thằng em đàn em của mình khắc chế chết tươi.

Lúc này đối với học bá mà nói, thứ đáng sợ nhất trong ảo cảnh lại chính là thằng em trời đánh này.

Tuy nhiên, có vẻ như dù ở trong ảo cảnh, Triệu Trạch Minh cũng chỉ có thể nói ra những câu chửi thề rất mất tư văn mà bình thường cậu ta không nói để trút giận.

Tóm lại một câu: Vô năng cuồng nộ.

Chẳng thể gây hại gì cho người xung quanh.

Ngược lại, nhìn sang bên kia.

Phản ứng của các thành viên đội bảo tiêu lớn hơn nhiều so với nhân viên đội khảo cổ.

Trong miệng họ phần lớn đều gọi tên đồng đội, đa số là cái tên Diệp Phàm chưa từng nghe.

Nghe giọng điệu của họ, Diệp Phàm có thể đoán ra những người này đại khái đều là đồng đội đã hy sinh.

Hơn nữa, Diệp Phàm cũng không phải hoàn toàn không nhận ra cái tên nào.

Những cái tên như Bạch Hổ, Sói Xám và Bạch Xà được Hắc Hùng và Trương Cường gào lên như xé ruột gan có thể coi là bạn cũ của Diệp Phàm.

Đó là những đồng đội họ quen biết đã hy sinh.

Đa số các thành viên bảo tiêu đều có biểu cảm đau khổ, khó tin.

Dường như trong khoảnh khắc họ lại quay về hiện trường mất đi đồng đội, trên mặt lộ rõ vẻ thống khổ không che giấu khi bị ký ức giày vò.

Thậm chí, có vài bảo tiêu có lẽ còn đang đối mặt với cái chết của đồng bạn.

Trong sự bàng hoàng, chấn động và đau đớn, họ còn nảy sinh lòng căm phẫn tột độ khi đối diện kẻ thù.

Một số người trong cơn giận dữ đó đã giương súng lên.

Họng súng nhắm thẳng vào những đồng bạn đang còn sống sờ sờ.

Diệp Phàm khẽ thở dài.

Hai ngón tay phát khâu của cậu khép lại trước ngực, nhanh chóng niệm một câu: "Loạn Kim Thác." Khẩu quyết vừa dứt, thời gian và tốc độ trôi đi quanh người cậu lập tức có sự biến đổi rõ rệt.

Mọi thứ xung quanh trong mắt cậu lúc này chậm lại như những thước phim stop-motion bị kẹt.

Diệp Phàm di chuyển vị trí cực nhanh.

Cậu xuất hiện với tốc độ cực đại trước mặt những bảo tiêu đã lên đạn và đang giương súng về phía đồng đội mình.

Khoảnh khắc tiếp theo, toàn bộ súng ống đều bị cậu tước khỏi tay họ.

Lúc này, trong mắt khán giả livestream đang đóng vai trò người ngoài cuộc, một cái bóng đen nhanh đến mức họ không phân biệt được là có thật hay không, lướt qua đội ngũ khảo cổ như một cơn gió.

Họ chỉ có thể dựa vào việc cái bóng đó màu đen, hoặc nói đúng hơn, dựa vào người duy nhất còn tỉnh táo hiện tại để phân biệt.

Sự tồn tại không rõ là thứ gì vừa lướt qua đó chính là Diệp Phàm.

Chương 256

Và ngay sau đó, khi tàn ảnh kia đi qua, trên mặt đất chỉ còn lại những linh kiện súng đã bị tháo rời. "Vãi chưởng, vừa lướt qua là Tiểu Diệp tộc trưởng phải không?" "Tiểu Diệp tộc trưởng không sao chứ?" "Tốt quá rồi!

Đây là tin tốt nhất tôi nghe được trong năm nay!" "Đừng nhìn Tiểu Diệp tộc trưởng nhà chúng ta như khúc gỗ, nhưng cậu ấy thực sự sẽ đảm bảo tốt cho Khảo cổ 101 của chúng ta không bao giờ 'be' (bad ending)." "Tôi hà đức hà năng mà kiếp này gặp được cái CP thế này hả trời?

Hắc gia và Tiểu Ca đảm bảo chúng ta 'cắn' vui vẻ, Tiểu Diệp tộc trưởng đảm bảo chúng ta 'cắn' yên tâm." "Hắc gia, làm ơn về nhà chọn cái bàn giặt nào sang trọng chút mà quỳ đi nhé." "Tuy không dám nói, nhưng Tiểu Ca có phải cũng cần quỳ lên Kinh Trập một chút không?" "Cơ mà, chuyện quan trọng nhất bây giờ chẳng phải là làm cho mọi người bình thường trở lại sao?" "Có phải Tiểu Diệp tộc trưởng hiện tại đang một mình gánh cả cái gia đình này không?" "Nói đi cũng phải nói lại, lần trước ở mộ Vương Mãng cũng chỉ có mình Tiểu Diệp tộc trưởng không bị ảo giác ảnh hưởng, cái mộ lần này chẳng lẽ cũng liên quan đến gia tộc Đồ Long sao?" "Không chỉ có Đồ Long đâu, cái mộ này hình như vừa vào đã nói rõ là chuẩn bị cho người thuộc dòng dõi Thủ Long mà." "Ở đây đặt trước một vé CP Đồ Long - Thủ Long - Song Long được không?" "Cảnh báo Kinh Trập." "Cảnh báo kính râm." "Cảnh báo 'đoạt duẩn' (thâm độc) từ Hắc gia." Đồng thời, chỉ trong một thoáng, Diệp Phàm đã trở về vị trí cũ.

Khi quay lại bên cạnh Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh, hình thành thế chân vạc đối đầu với hai người này, Diệp Phàm không khỏi

sững sờ.

Sao mình lại quay về chỗ này?

Lẽ ra phải nhân lúc định thân hai người kia, tránh xa hai quả bom hẹn giờ này trước mới đúng chứ!

Đáng lẽ phải lo đi đốt Mê Điệt Hương mới phải!

Diệp Phàm bị hành vi có phần như tự chui đầu vào rọ của chính mình làm cho cạn lời.

Cậu thở dài thườn thượt.

Và ngay khi cậu chuẩn bị dùng Loạn Kim Thác lần nữa để đi đốt Mê Điệt Hương, một luồng cảm xúc đồng cảm từ sự phẫn nộ và đau khổ của hai người trước mặt ập đến, bao trùm lấy Diệp Phàm như thác lũ.

Diệp Phàm lập tức hít một hơi khí lạnh.

Trương Khải Linh là do sức mạnh của Úc Lũy.

Hách Liên Tĩnh là do lúc trước để khôi phục thị lực trong bóng tối cho Hắc Nhãn Kính, cậu và hắn vô tình có chút liên kết tâm linh ngẫu nhiên.

Bình thường hai người họ sẽ không cùng lúc nảy sinh cảm xúc tiêu cực mãnh liệt như vậy.

Nhưng hiện tại, hai loại cảm xúc tiêu cực đan xen vào nhau, quả thực còn đau khổ hơn cả lúc Diệp Phàm xem ký ức của quái vật đồng lần trước.

Pha này đúng là bị sát thương phép thuật tấn công rồi.

Tuy nhiên, Diệp Phàm lại càng lo lắng cho trạng thái của hai người hơn.

Tiểu Ca và Hắc Nhãn Kính, rốt cuộc đã nhìn thấy gì?

Sau khi rơi vào bóng tối, Trương Khải Linh lập tức cảnh giác.

Đặc biệt là sau khi gọi Diệp Phàm và Hách Liên Tĩnh hai tiếng mà không nhận được hồi đáp.

Tiếng chuông đồng vang lên, khung cảnh trước mắt anh mới dần dần sáng trở lại.

Trương Khải Linh nhìn quanh mộ thất, anh vẫn đang ở mộ thất lúc nãy, thậm chí vị trí dưới chân cũng không di dịch nửa phân.

Nhưng, các thành viên đội khảo cổ xung quanh, bao gồm cả Hách Liên Tĩnh và Diệp Phàm, đều đã biến mất!

Trương Khải Linh lập tức nắm chặt Kinh Trập trong tay.

Lúc này, anh đã có hai suy luận.

Một là các thành viên đội khảo cổ khác, bao gồm cả Hách Liên Tĩnh và Diệp Phàm thực sự đã bị thứ gì đó không rõ trong ngôi mộ này bắt đi.

Nhưng khả năng này rất nhỏ.

Với thực lực của Diệp Phàm, cơ bản không thể có thứ gì bắt cậu đi mà không qua nổi một chiêu như vậy.

Còn Hách Liên Tĩnh, không thể nào chịu khống chế một cách yên tĩnh thế kia được.

Tên đó tuyệt đối không đời nào chịu ngậm bồ hòn làm ngọt.

Cho nên hiện tại, chỉ có trường hợp thứ hai là hợp lý.

Đó là vấn đề nằm ở chính bản thân anh.

Trương Khải Linh khẽ nhíu mày, quan sát tình hình xung quanh.

Bất chợt, đám sâu nến đồng xung quanh anh lại bắt đầu tụ lại từ

bốn phương tám hướng.

Khi đám sâu nến đồng này định tiếp cận anh, Trương Khải Linh vung Kinh Trập tạo thành một vệt sáng.

Đám sâu nến bị vệt sáng quét qua liền đứt làm đôi, rơi xuống đất.

Trương Khải Linh mặt vô cảm bước về phía trước.

Chỉ trong khoảng cách chưa đầy mười mét, trước mặt anh đã xuất hiện Thủy Viên Quỷ (khỉ nước), hành thi, thi miết, mực rết độc đen... không dưới mười loại quái vật.

Có loại anh gặp ở mộ dưới đáy biển này.

Có loại anh từng trải qua ở những ngôi mộ khác.

Nhưng Trương Khải Linh kiên định tin rằng đây chỉ là một trường ảo giác, là có thứ gì đó muốn anh nhìn thấy giả tượng.

Vì vậy, những thứ này trong mắt anh, dù từ tạo hình đến tiếng kêu, rồi cả phương thức gây sát thương đều được hoàn nguyên hoàn toàn, đã cực lực muốn khiến anh tin rằng đây là sự thật đang diễn ra, nhưng Trương Khải Linh luôn tỉnh táo biết rằng tất cả đều là giả.

Việc anh cần làm bây giờ là tìm ra điểm tới hạn của giả tượng này, cũng chính là tìm ra đột phá khẩu để phá vỡ nó.

Trương Khải Linh hiện đang lo lắng cho tình hình bên ngoài mà anh không nhìn thấy.

Anh đã bị nhốt ở đây, không biết đội khảo cổ cùng Hách Liên Tĩnh và Diệp Phàm hiện giờ ra sao.

Trương Khải Linh cứ thế mặt không cảm xúc chém giết từng người "bạn cũ" mà anh gặp trên đường đi.

Và trong quá trình đó, tiếng chuông đồng vẫn chưa từng gián đoạn.

Tại sao lại còn đoạn âm thanh chuông đồng này?

Liệu đây có phải là điểm tới hạn của ảo tượng này không?

Anh có thể nghe ra, tiếng chuông này dường như đang dẫn dắt anh về phía những bức tượng nô lệ đồng đang triều bái tượng tướng quân đồng.

Bỗng nhiên, Trương Khải Linh nhận ra một sự thay đổi rất rõ ràng của môi trường xung quanh.

Khi anh đến gần những bức tượng nô lệ đồng này, chúng không còn giống như lúc nãy nữa.

Lúc trước mặt mũi chúng mơ hồ, khớp tứ chi không rõ ràng, như thể những cục bột nặn tùy ý.

Tuy chất liệu là đồng nên cứng rắn, nhưng động tác tứ chi của đám tượng này lại mềm oặt.

Hiện tại, những tượng nô lệ đồng anh đi qua không còn trong tình trạng đó nữa.

Chỉ thấy trên mặt mỗi bức tượng đều có hình tượng cụ thể sinh động.

Trương Khải Linh nhìn khuôn mặt của những bức tượng hai bên, chỉ cảm thấy quen mắt, nhưng lại không nhận ra là ai, không gọi được tên.

Nhưng anh có thể lờ mờ cảm giác được, những người này hẳn là những người anh từng gặp trong cuộc đời đằng đẵng của mình.

Có những khuôn mặt vẫn là dáng vẻ ẩn trong ký ức đã thất lạc của anh.

Chương 257

Anh chỉ có thể mang máng nhớ rằng mình hình như đã gặp khuôn mặt này, nhưng lại không nhớ chủ nhân của nó từng có liên hệ gì với mình.

Thậm chí chủ nhân của khuôn mặt này hiện giờ sống hay chết, anh cũng đã quên sạch.

Nhưng những điều đó anh không quan tâm nữa.

Trương Khải Linh nhìn những khuôn mặt người quen thuộc hai bên.

Có vài khuôn mặt anh vẫn nhận ra được.

Ví dụ như cái tên hay đi theo Diệp Phàm.

Hay cái tên đi theo cái tên đi theo Diệp Phàm, hình như vẫn luôn được gọi là học bá thì phải.

Điều khiến Trương Khải Linh bất ngờ nhất là, anh lại còn nhìn thấy khuôn mặt của Hách Liên Tĩnh trong đám tượng nô lệ đồng này.

Tên mù già này biến thành tượng đồng cũng phải đeo kính râm, cộng thêm nụ cười treo trên mặt, trông cực kỳ nổi bật giữa đám tượng đồng, lại cực kỳ quỷ dị.

Tương đương với việc không ăn nhập gì cả.

Nhưng rất nhanh Trương Khải Linh đã hiểu ra tại sao.

Bởi vì anh cũng chưa từng thấy bản tôn của Hách Liên Tĩnh khi tháo kính râm ra trông như thế nào.

Những bức tượng đồng này đều điêu khắc dựa trên ký ức của anh về những khuôn mặt đó.

Cho nên Hách Liên Tĩnh dù ở đây cũng là một khuôn mặt cười đeo kính râm.

Trương Khải Linh khẽ nhíu mày, cơ hàm hơi động, có chút không nỡ nhìn thẳng mà quay đầu đi chỗ khác. "Ái chà?

Đây là mặt của Hắc Nhãn Kính à?" Ngay khoảnh khắc anh quay đầu đi, một giọng nói quen thuộc truyền vào tai Trương Khải Linh.

Trương Khải Linh lập tức ngạc nhiên quay đầu lại, nhìn chủ nhân của giọng nói - Diệp Phàm.

Diệp Phàm lúc này dường như cũng nảy sinh chút hứng thú quái đản với khuôn mặt Hách Liên Tĩnh trên tượng đồng kia.

Cậu đang xoa cằm, đoan tường khuôn mặt đó.

Sau đó đưa tay đặt lên chiếc kính râm bằng đồng, dường như muốn tháo nó xuống xem chân dung phía sau.

Trương Khải Linh nhìn cổ tay Diệp Phàm động đậy, nhưng sau khi thấy chiếc kính râm không nhúc nhích, cậu lại từ bỏ ý định này. "Diệp Phàm?" Diệp Phàm nghe vậy, nhìn anh một cái, lộ ra nụ cười rất bình thản, nói: "Tiểu Ca, anh cũng phát hiện ra đây là ảo cảnh rồi à?" Trương Khải Linh gật đầu: "Cậu cũng phát hiện ra rồi." Diệp Phàm thở dài thườn thượt: "Đúng vậy." Nói rồi, Diệp Phàm lại ngó đầu về phía bức tượng đồng mang khuôn mặt Hách Liên Tĩnh, dường như thực sự rất quan tâm đến dáng vẻ sau cặp kính của bức tượng này: "Nói đi nói lại, cái này không phải là Hắc Nhãn Kính thật đấy chứ?" Trương Khải Linh quay đầu đi, thản nhiên nói: "Không phải." Anh lại nhìn quanh bốn phía, nói: "Tiếng chuông truyền đến từ bức tượng phía trước." Nghe Trương Khải Linh nói vậy, Diệp Phàm mới chuyển sự chú ý từ bức tượng mặt Hách Liên Tĩnh đi, dường như có chút khó xử: "Tiểu Ca, anh tốt nhất đừng nên đi xem thì hơn." Trương Khải Linh nghi hoặc "Hửm?" một tiếng, nhìn về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm lại nhìn về phía bức tượng tướng quân đồng phía trước: "Cái đó, rất lạ." Trương Khải Linh nói: "Không sao." "Ở đây đợi tôi." Nói rồi, anh liền bước về phía trước.

Không biết tại sao, trong mắt anh, mặt mũi của tất cả các tượng nô lệ đồng đều rõ ràng, nhưng bức tượng tướng quân đồng vốn rõ ràng lại trở nên mơ hồ.

Trương Khải Linh nhất định phải đi xem cho rõ.

Diệp Phàm phía sau bỗng nhiên kéo tay áo anh lại: "Anh muốn đi xem?" Trương Khải Linh dừng lại: "Ừ." Diệp Phàm thở dài, dường như có chút tiếc nuối.

Điều này khiến Trương Khải Linh có chút khó hiểu.

Diệp Phàm lại nói: "Được rồi, vậy tôi đi cùng anh." "Tiểu Ca, anh nhìn rồi thì đừng có hối hận đấy." Trương Khải Linh nghe ra được sự kỳ lạ trong câu nói này của Diệp Phàm.

Hắn dừng lại, quay đầu nhìn "Diệp Phàm" trước mặt.

"Ngươi là ai." Gương mặt của "Diệp Phàm" lộ ra vẻ hơi kinh ngạc, nhưng lại có chút ngây thơ.

Trương Khải Linh híp mắt, lòng mềm đi trong giây lát.

Nhưng đồng thời, cũng chính vì vẻ mặt "ngây thơ" giả tạo mà hắn chưa từng thấy trên mặt Diệp Phàm này, càng khiến hắn chắc chắn rằng, người trước mặt tuyệt đối không phải Diệp Phàm!

"Tôi là Diệp Phàm mà, Tiểu Ca." "Chẳng lẽ, anh vẫn chưa tỉnh lại từ trong ảo cảnh sao?" "Tiểu Ca, anh nhìn thấy gì vậy?" Trương Khải Linh không trả lời bất kỳ câu hỏi nào trong hai câu hỏi này.

Hắn chỉ giơ tay lên, đặt ngang thanh Kinh Trập trước người mình.

Lúc này, Kinh Trập đang tỏa ra ánh sáng màu tím lam.

“Diệp Phàm” trước mặt thấy vậy, càng thêm kinh ngạc.

“Tiểu Ca, anh thấy gì vậy?” Vừa nói, “Diệp Phàm” vừa quay đầu sang hai bên, dường như bên cạnh hắn đang ẩn giấu thứ gì đó nguy hiểm.

Ngay sau đó, hắn vòng một tay ra sau, dường như muốn rút một trong những vũ khí trên lưng ra.

Trương Khải Linh lạnh lùng lên tiếng, cắt ngang động tác của hắn: “Dùng Kinh Trập.” Động tác rút đao của “Diệp Phàm” trước mặt liền khựng lại, hắn cười một cách đầy ẩn ý, đưa tay từ sau lưng vòng lại.

Sau đó, “Diệp Phàm” ngoắc ngoắc ngón tay với Kinh Trập: “Qua đây.” Kinh Trập trong lòng bàn tay Trương Khải Linh động đậy, sau đó nhảy lên một vòng cung nhỏ, đến tay “Diệp Phàm”.

“Diệp Phàm” ngắm nghía Kinh Trập trong tay, nói: “Đúng là một thanh đao tốt.” Sắc mặt Trương Khải Linh lập tức trở nên nghiêm nghị.

Sát khí lạnh lẽo tỏa ra từ đôi mắt lãnh đạm của hắn.

Thứ nhất, Kinh Trập không biến thành ánh sáng vàng đỏ độc quyền của Diệp Phàm, người này không phải Diệp Phàm!

Thứ hai, Kinh Trập quả thực có thể bị người này dùng sức mạnh để điều khiển từ xa như vậy, người trước mặt không hề đơn giản!

Khoảnh khắc tiếp theo, Trương Khải Linh hét lên một tiếng sắc lẹm: “Kinh Trập.” “Diệp Phàm” trước mặt nghe vậy, lập tức theo phản xạ nắm chặt chuôi đao Kinh Trập.

Kinh Trập trong tay hắn giãy giụa kịch liệt.

Trước đây, khi Trương Khải Linh thu hồi Kinh Trập, chưa từng

xảy ra tình huống này.

Trương Khải Linh khẽ nhíu mày, vung tay sang bên.

Kinh Trập dường như cảm nhận được ý đồ của Trương Khải Linh, nó đổi hướng giãy giụa.

Ngay sau đó, "Diệp Phàm" lộ vẻ kinh ngạc, tay hắn đột nhiên buông chuôi đao Kinh Trập.

Trương Khải Linh vậy mà không phải để chuôi đao thoát khỏi tay hắn, mà là dùng lưỡi đao!

Mặc dù hắn đã cảm thấy mình buông tay đủ kịp thời, nhưng Kinh Trập vẫn cứa một vết cắt rất sâu trên lòng bàn tay hắn.

Máu đặc sệt và dính nhớp chảy xuống từ lòng bàn tay.

Kinh Trập trở lại trong tay Trương Khải Linh, hắn nhìn máu của người kia đang nhỏ giọt xuống đất thành vũng, màu sắc có chút sẫm đen.

Người này, đã không thể coi là một người sống hoàn toàn.

Nhưng máu chưa hoàn toàn đông lại, nên cũng không thể coi là một người chết hẳn.

"Ngươi là ai." "Diệp Phàm đâu." Vì bị Kinh Trập cắt một nhát, người kia lúc này đang dùng khuôn mặt của Diệp Phàm làm ra một biểu cảm có phần đau đớn.

Đây cũng là một biểu cảm của Diệp Phàm mà Trương Khải Linh có chút xa lạ.

Hắn vừa cảm thấy người này tùy tiện dùng mặt Diệp Phàm đúng là đáng chết.

Nhưng mặt khác lại cảm thấy, Diệp Phàm làm ra biểu cảm như vậy thật mới mẻ.

Chương 258

Trương Khải Linh híp mắt lại.

Trương Khải Linh đã không muốn nghe những lời thừa thãi theo thông lệ của phe phản diện trước khi chết nữa.

Nếu người này dù thế nào cũng không muốn nói rốt cuộc hắn là ai, vậy thì cứ trực tiếp xé mặt nạ da người trên mặt kẻ chết xuống, tự mình xem.

Trương Khải Linh mắt đầy sát ý, lạnh lùng như băng.

Kinh Trập trong tay hắn phát ra ánh sáng tím lam cực kỳ chói mắt.

Hắn cầm Kinh Trập, vung đao một cách sắc lẹm về phía "Diệp Phàm" trước mặt.

"Diệp Phàm" dường như lúc này mới hoàn hồn lại từ cảm xúc khó tin của mình.

Hắn cũng né người với tốc độ cực nhanh, mới miễn cưỡng tránh được một đòn này của Trương Khải Linh.

Tuy nhiên, đòn tấn công của Trương Khải Linh sẽ không cho hắn thời gian để phản ứng lần nữa.

Chưa đợi hắn chuẩn bị xong, ánh sáng lạnh lẽo của Kinh Trập đã lại chiếu vào trong con ngươi của hắn.

Đồng tử của "Diệp Phàm" lập tức co rút lại trong giây lát.

Ngay sau đó, hắn đưa tay xé toạc chiếc mặt nạ da người trên mặt, hét lớn: "Ngươi thật sự không nhớ ra ta sao?" Khi Kinh Trập chỉ còn cách hắn vài milimet, nó đã dừng lại.

Trước mặt Trương Khải Linh, là một khuôn mặt rõ ràng có chút

già nua.

Nếp nhăn trên mặt người này cực kỳ sâu, đã không giống như nếp nhăn của người già bình thường, mà càng giống như dùng một con dao khắc có mặt cắt cực nhỏ, từng nhát từng nhát khắc ra.

Hai má hắn hõm sâu, trông như một lão già đã đói bảy tám ngày, một trạng thái suy dinh dưỡng rất rõ ràng.

Cùng với chiếc mặt nạ da người, người này còn gỡ xuống cả bộ tóc giả của Diệp Phàm.

Tóc thật của hắn rất dài, đã gần như rũ xuống đất.

Nhưng tóc của hắn lại chia thành hai màu.

Dưới cổ là tóc đen.

Còn từ cổ trở lên, đến đỉnh đầu, lại là màu muối tiêu.

Cảm giác mang lại cho người khác, giống như tóc mới mọc ra của hắn toàn bộ đều là tóc trắng.

Chứ không phải chờ tóc tự nhiên dần dần bạc đi.

Kinh Trập của Trương Khải Linh dừng lại cách sống mũi người này vài milimet, hai con mắt của người này đều đang nhìn chằm chằm vào Kinh Trập, tự biến thành mắt lác.

Hắn gần như nhận ra ngay lập tức người này rốt cuộc là ai.

Đây chính là người năm đó cùng mình tiến vào ngôi mộ dưới đáy biển này, nhưng lại chết trong điện bị tường đồng thẩm phán ngay khi vừa mới đến.

"Ngươi đã chết rồi." Người nọ nghe Trương Khải Linh nói vậy, lại cười phá lên, nói: "Nhưng ta không chết." "Hoặc nói cách khác, người chết, không phải là ta." Ánh mắt của người nọ cuối cùng cũng dời khỏi Kinh Trập, sau đó, liếc mắt ra sau lưng Trương Khải Linh,

dường như đang cố ý chỉ dẫn Trương Khải Linh đi xem thứ gì đó: "Ngươi không bằng xem thử, người sau lưng ngươi là ai?" Lúc này, Trương Khải Linh đã cảm nhận được một ánh mắt từ phía sau lưng mình.

Âm u quỷ dị, nhưng lại tĩnh lặng sâu xa.

Trương Khải Linh lập tức quay đầu lại, nhìn chủ nhân của ánh mắt này.

Mà chủ nhân của ánh mắt này không phải ai khác, chính là pho tượng tướng quân bằng đồng kia.

Tượng tướng quân bằng đồng không biết từ lúc nào, đột nhiên quay đầu nhìn về phía hắn.

Mà khuôn mặt vốn khiến hắn vẫn luôn nhìn không rõ, lúc này cũng trở nên rõ ràng lạ thường.

Khuôn mặt trên tượng tướng quân bằng đồng, là Diệp Phàm!

Trương Khải Linh híp mắt, trong lòng dâng lên một dự cảm không lành.

Hắn có chút không nhớ rõ khuôn mặt trên tượng tướng quân bằng đồng vốn dĩ trông như thế nào.

Bởi vì khuôn mặt của Diệp Phàm đặt lên trên đó, dường như vừa khít!

Lão già kia lúc này đã lẳng lặng đứng dậy sau lưng Trương Khải Linh, sau lưng hắn truyền đến hai tiếng phủi vải, dường như đang chỉnh lại quần áo.

Sau đó, là một tiếng cười già nua mà quỷ dị: "Ngươi có phải đã quên lời ta nói với ngươi trước đây không?" "Hai người các ngươi ở bên nhau, sớm muộn gì cũng có một người, sẽ hại chết người còn

lại.” Giọng của lão già trước mặt già nua, khô khốc, nghe như một chiếc máy ghi âm cũ nát, lâu ngày không được sửa chữa mới phát ra âm thanh như vậy.

Dường như da của lão đã vì thời gian dài mà mất nước nghiêm trọng, trở nên khá mỏng manh.

Chỉ cần tùy tiện nói vài câu như vậy, cử động yết hầu một chút, là trên cổ họng sẽ xuất hiện một lỗ thủng, như bị lọt gió.

Nhưng, Trương Khải Linh cũng rất rõ ràng.

Lão già trước mặt này, rõ ràng đã không thể hoàn toàn được coi là người sống.

Cho nên hiện tại, cũng không thể dùng giới hạn tuổi tác của người sống để đối đãi với lão già này.

Sau khi lão già nói xong, Trương Khải Linh nhíu chặt mày.

Trong đầu hắn, hiện lên một câu nói y hệt.

Nhưng, giọng nói này cổ xưa xa xăm, trầm thấp mà lại có uy nghiêm cực cao. *Hai người các ngươi ở bên nhau, sớm muộn gì cũng có một người, sẽ hại chết người còn lại.* Hai giọng nói như hô ứng lẫn nhau, phóng đại vô hạn trong đầu Trương Khải Linh, rồi lại bị lặp đi lặp lại hết lần này đến lần khác.

Cảm giác này, giống như cảm giác mỗi lần mất trí nhớ rồi lại tỉnh lại, đau đớn mà lại có chút mờ mịt.

Trương Khải Linh đầu đau như búa bổ, hắn nắm chặt Kinh Trập trong tay.

Kinh Trập trong tay hắn lúc tối lúc sáng, trông cũng có vẻ vô cùng lo lắng.

Giống như lúc này bên trong đang giam giữ một linh hồn, bây giờ

lúc nào cũng muốn chạy ra ngoài.

Là ai?

Ta sẽ hại chết ai?

Trương Khải Linh tự hỏi mình câu hỏi này hết lần này đến lần khác trong đầu.

Nhưng rất nhanh, một hình ảnh vô cùng cụ thể đã xuất hiện trong đầu hắn.

Tượng tướng quân bằng đồng đã thay bằng khuôn mặt của Diệp Phàm!

Nhìn thấy hình ảnh này trong đầu, Trương Khải Linh đột nhiên mở bừng mắt.

Khoảnh khắc đầu tiên mở mắt, pho tượng tướng quân bằng đồng với khuôn mặt đã hoàn toàn thay thế bằng Diệp Phàm đã đến gần hắn ở một khoảng cách cực gần.

Thân tượng đồng nghiêng sang một bên cúi xuống, nhìn hắn từ trên xuống dưới, dường như muốn nhìn rõ mặt hắn.

Một đôi mắt được điêu khắc không có con ngươi tròn xoe, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm nào, nhìn hắn một cách vô cảm.

Cả khuôn mặt trông cực kỳ quỷ dị.

Lúc này, trán Trương Khải Linh đã đẫm mồ hôi.

Chương 259

Mái tóc hơi dài có chút dính vào trán và sống mũi, hơi che khuất tầm nhìn của hắn.

Nhưng những giọt mồ hôi này rịn ra, không hề làm dịu đi nỗi đau của hắn lúc này.

Hai giọng nói kia cứ lặp đi lặp lại vô hạn trong đầu hắn, hết lần này đến lần khác nhắc nhở hắn, hắn sẽ hại chết người này.

Thậm chí bây giờ, người này đã có hình ảnh cụ thể, là Diệp Phàm.

Mà bây giờ, sau khi mở mắt, nhìn thấy tượng đồng mang khuôn mặt Diệp Phàm như vậy, trong lòng Trương Khải Linh càng tràn đầy phẫn nộ.

"Đủ rồi!" Hắn nắm chặt thanh đao trong tay, ngăn lại cơn run rẩy, đứng thẳng người.

"Tôi sẽ không hại chết cậu ấy." Sau đó, hắn coi pho tượng đồng trước mặt là điểm giới hạn để rời khỏi ảo cảnh, cũng chính là kẻ thù hiện tại của hắn.

Kinh Trập trong tay cảm nhận được địch ý của chủ nhân đối với tượng đồng, ánh sáng tím lam càng sâu hơn, chém về phía pho tượng đồng trước mặt.

Cùng lúc đó, thời gian trôi đi.

Bóng tối trước mắt Hách Liên Tĩnh dần tan biến.

Cảnh tượng hiện ra trước mặt hắn, lại không phải là trong ngôi mộ cổ.

Nhìn vương phủ trồng đầy hoa tường vi trước mặt, Hách Liên

Tĩnh lộ ra một nụ cười vô cùng khó hiểu.

"Thằng cha nào lại coi thường Hắc gia thế này." "Dựng lên một ảo cảnh rõ rành rành như vậy." Hách Liên Tĩnh rất lười biếng giơ tay lên, xua tan nốt chút bóng tối còn sót lại trước mặt mình.

Mang theo ý niệm đã đến thì cứ bình tĩnh, Hách Liên Tĩnh dứt khoát đeo súng ra sau lưng.

Hắn nhìn quanh một vòng, cảm thấy nơi này không thể xuất hiện thứ gì khiến hắn phải kè kè cây súng của mình mọi lúc mọi nơi.

Hách Liên Tĩnh thực sự giống như một người đến dạo chơi, chắp tay sau lưng tham quan trong sân vườn này.

Nhìn những bình sứ thanh hoa dùng để trang trí ở đây, chất men tinh xảo, màu sắc trắng tinh không tì vết, hoa văn xanh trong suốt, tay nghề thuộc hàng thượng thừa.

Mặc dù những bình sứ thanh hoa này có niên đại không quá xa, giá trị lịch sử không quá phong phú.

Nhưng chỉ xét về giá trị thẩm mỹ và sưu tầm, ít nhất cũng phải vài trăm ngàn.

Đặc biệt là nếu thu thập đủ bộ mấy cái bình hoa đặt cạnh nhau này.

Thì cái giá… à không, giá trị, còn phải tăng lên gấp mấy lần.

Lại nhìn sang bên kia, Huyền Vũ bằng vàng dùng để trấn trạch.

Huyền Vũ phủ phục trong một hồ nước nhỏ, nước trong hồ cạn mà trong, đừng nói là mấy con cá nhỏ, ngay cả trứng cá mới đẻ ở đâu cũng có thể nhìn thấy rõ mồn một.

Mà xung quanh hồ nước nhỏ bày một vòng đá hắc diệu màu đen.

Thoạt nhìn những viên đá hắc diệu màu đen này không có gì đặc

biệt, nhưng, muốn tìm được mấy viên tròn trịa trong suốt, toàn thân đen tuyền như vậy.

Trên đó không có một chút tì vết nào của đá hắc diệu, quả thực còn khó hơn tìm được ngọc phỉ thúy thượng hạng.

Mà bí ẩn lớn nhất chính là, dưới mỗi một viên đá hắc diệu, đều có một phù văn được vẽ bằng chu sa.

Hách Liên Tĩnh ngồi xổm xuống, nhặt một viên đá lên, lật lại.

Quả nhiên nhìn thấy phù văn được vẽ bằng chu sa ở dưới, hắn khẽ nhíu mày.

Hắn lại lật thêm mấy viên đá hắc diệu bên dưới.

Sau đó, Hách Liên Tĩnh chọn mấy viên đá nhỏ, màu sắc tốt hơn trong số những viên đá này, bỏ vào trong ba lô của mình.

Hắn đứng dậy, nhìn cái ao nhỏ cạn này.

Đây không phải nơi nào khác, chính là nhà mà hắn đã sống thời thơ ấu.

Phù hiệu chu sa trên đá hắc diệu là do ông cố của hắn tự tay viết lên.

Đó là một lão già đã dạy cho hắn bản lĩnh xem bói nửa vời hiện tại.

Hách Liên Tĩnh nhớ, lúc đó, hắn còn mang họ Tề, và lúc đó, mắt của hắn vẫn không giống như bây giờ.

Nếu đây là nhà của hắn ngày xưa.

Hách Liên Tĩnh híp mắt, nhìn con Huyền Vũ vàng dùng để trấn trạch trong nước.

Huyền Vũ vàng dùng để trấn trạch, trên đó khắc toàn là những phù

hiệu vô cùng khó hiểu trong mắt người ngoại đạo.

Mà trên lưng Huyền Vũ vàng, còn chở một con kim thiềm thừ.

Tác dụng của con kim thiềm thừ này chính là để chiêu tài tiến bảo.

Nghe nói năm đó các đại thương gia đứng đầu trong vòng trăm dặm kinh thành, đều đến nhà hắn cầu con kim thiềm thừ này.

Con kim thiềm thừ này mỗi tháng đều được mượn đi công tác vài lần, mỗi lần phí xuất hiện còn cao đến mức vô lý.

Mỗi lần rời nhà, đều có cao thủ trong phủ hộ tống.

Người ta tươi cười đón rước con kim thiềm thừ này đi, đến lúc còn phải cung kính trả lại.

Sau khi trở về, còn có không ít người sẽ ném mấy thỏi bạc vào, coi như tạ lễ.

Hách Liên Tĩnh từng nghi ngờ, hiệu quả chiêu tài tiến bảo của con kim thiềm thừ này, thực ra chính là thể hiện trong mấy ngày nó được mượn đi công tác mỗi tháng.

Hắn sờ cằm, đánh giá con kim thiềm thừ này.

Không biết nếu đặt thứ này trong tiệm kính của mình, có thể thay đổi cái phong thủy rách nát luôn thua lỗ kia không.

Nghĩ vậy, chọn ngày không bằng gặp ngày, đã đến đây rồi, Hách Liên Tĩnh quyết định tận dụng triệt để.

Ngay khi hắn cúi người chuẩn bị vớt con kim thiềm thừ, cánh cửa gỗ của sảnh đường, "két" một tiếng, mở ra.

Nghe tiếng cửa gỗ, Hách Liên Tĩnh nhớ lại thân thủ của người trong nhà.

Lập tức dừng hành vi trộm nhà của mình, quyết định đổi từ cướp

giật công khai sang mưu trí.

Hắn quay đầu lại, nhìn người bước ra từ cánh cửa gỗ.

Đó là một phu nhân có dung mạo xinh đẹp, dắt theo một thiếu niên mặc bộ đồ tây nhỏ.

Phía sau còn có hơn mười người hầu đi theo.

Thấy vị phu nhân này, Hách Liên Tĩnh không nhịn được đứng thẳng người.

Cả người thái độ cũng nghiêm túc hơn trước rất nhiều.

Tuy nhiên, những người bước ra từ cửa dường như không ai có thể nhìn thấy hắn, coi như không có gì mà đi lướt qua trước mặt hắn, đi về phía cổng chính của vương phủ.

Chỉ thấy, trong tay những người hầu kia cầm túi lớn túi nhỏ, rất rõ ràng, là muốn tiễn đứa trẻ này đi xa.

Sự chú ý của Hách Liên Tĩnh rất nhanh đã chuyển sang đứa trẻ mặt không biểu cảm này.

Chương 260

Bởi vì hắn nhận ra người này, chính là bản thân hắn thời thơ ấu.

Thiếu niên này, có một đôi mắt mà chính hắn cũng đã sắp quên mất.

Hách Liên Tĩnh cứ như vậy nhìn bản thân thời thơ ấu, có chút khó hiểu.

Rõ ràng vẫn là một đứa trẻ, mới hơn mười tuổi, sao nhìn đôi mắt này, lại cảm thấy già dặn như vậy?

So với Tiểu Diệp tử, hai mươi hai tuổi.

Mặc dù chỉ xét về năng lực, đã có thể gánh vác trọng trách.

Nhưng nếu nói về vẻ thiếu niên và đáng yêu, cũng tuyệt đối hơn hẳn vị tiểu thiếu gia trước mặt này.

Hách Liên Tĩnh quay đầu nhìn lại con kim thiềm thừ, cuối cùng vẫn có chút buồn bã đi theo.

Thời gian đã qua quá lâu, cộng thêm bản thân hắn cũng sớm đã không còn đặc biệt để tâm đến chuyện này nữa.

Cho nên Hách Liên Tĩnh bây giờ thậm chí có chút không nhớ ra, chuyện mình rời khỏi đây năm đó rốt cuộc có biết hay không.

Từ hôm nay trở đi, mình sẽ không bao giờ bước vào cánh cổng của vương phủ này nữa?

Trước cổng chính, đã có một chiếc xe hơi cổ màu đen đang đợi.

Trước xe đứng một người đàn ông trung niên ngoại quốc, đang nói gì đó với một người đàn ông trung niên Đại Việt.

“Nền công nghiệp của chúng ta cần những đứa trẻ như nó.” “Khi

nó trở về, sẽ có thể cứu vãn gia tộc sắp suy tàn này." Hách Liên Tĩnh vừa nghe vừa lắc đầu.

Là một người từng trải, hắn bây giờ nghe từng câu của lão già ngoại quốc này, đều giống như đang nhìn lão vẽ ra một cái bánh lớn.

Hách Liên Tĩnh không quan tâm đoạn hồi ức quá khứ này lúc này đang xảy ra chuyện gì.

Dù sao hồi ức cũng chỉ là hồi ức, những thứ dừng lại trong quá khứ, hắn cũng không thể thay đổi được gì.

Điều hắn quan tâm hơn bây giờ, vẫn là mình rốt cuộc có thể đặt con kim thiềm thừ kia trong tiệm kính của mình hay không.

Nghe nói sau này khi vương phủ thực sự suy tàn, con kim thiềm thừ của nhà hắn cuối cùng vẫn lưu lạc vào hoàng cung.

Vì chuyện này, hắn còn đặc biệt đi một chuyến vào lăng mộ của Từ Hi, nhưng cũng không tìm thấy con kim thiềm thừ nghe nói rất có thể chiêu tài tiến bảo của nhà mình.

Bây giờ, thay vì quan tâm lại một lần nữa đến tuổi thơ có lẽ sẽ có chút bi thảm của mình trong tương lai, không bằng cứ quan tâm đến tiệm kính sắp phá sản của mình trong tương lai.

Nghĩ như vậy, Hách Liên Tĩnh hoàn toàn thu lại sự chú ý từ trên người đứa trẻ kia.

Hắn không còn nghe lão già ngoại quốc kia vẽ bánh cho người cha già hủ lậu của mình.

Càng nghe càng cảm thấy trí thông minh của gia tộc mình thực ra là di truyền cách đời.

Trí thông minh của ông cụ trực tiếp nhảy qua một thế hệ, truyền thừa đến trên người mình.

Hách Liên Tĩnh thong thả quay lại bên hồ, trực tiếp cúi người, đưa bàn tay đen tối về phía con kim thiềm thừ trên lưng Huyền Vũ vàng.

Và ngay khoảnh khắc hắn vừa nhấc con kim thiềm thừ khỏi lưng Huyền Vũ vàng, hoàn cảnh xung quanh liền xảy ra một sự thay đổi kịch liệt rất rõ ràng.

Trước mắt Hách Liên Tĩnh lại tối sầm.

Lần tiếp theo sáng lên, trước khi Hách Liên Tĩnh có thể nhìn rõ mọi thứ, hắn đầu tiên là ngửi thấy một mùi nước khử trùng vô cùng nồng nặc và khó chịu.

Hách Liên Tĩnh theo phản xạ nhăn mũi với mùi này, đây chính là thủ phạm khiến mắt hắn biến thành như bây giờ.

Phản ứng theo tiềm thức của hắn là nhắm mắt lại.

So với nơi này, Hách Liên Tĩnh bây giờ càng muốn quay lại sân vườn lúc nãy để lấy con kim thiềm thừ trên lưng Huyền Vũ vàng.

Bỗng, một giọng nói của thiếu niên đang trong thời kỳ vỡ giọng truyền vào tai Hách Liên Tĩnh: "Tại sao ngươi lại cầm đồ của nhà ta?" "Ngươi là ai?" Hách Liên Tĩnh theo tiềm thức cúi đầu nhìn thứ nặng trịch trong tay mình.

Con kim thiềm thừ kia vậy mà thật sự bị hắn mang qua đây.

Hách Liên Tĩnh lại nhìn thiếu niên này.

Chỉ thấy thiếu niên bây giờ đã cao khoảng một mét tám, ngũ quan trên mặt đã phát triển, trên mặt đã bắt đầu xuất hiện những đường nét góc cạnh rõ ràng.

Sở dĩ nói là tam quan, bởi vì đôi mắt kia lúc này đã được che bằng một lớp vải sa màu đen.

Trên người cậu thiếu niên cao gầy hơn so với những thiếu niên

bình thường mặc một bộ đồ bệnh nhân rất vừa vặn.

Hách Liên Tĩnh lại nhìn quanh, trong ấn tượng của hắn.

Ngay sau đó, lông mày hắn nhíu chặt lại.

Giống như trong ấn tượng của hắn, xung quanh hắn, những đứa trẻ trạc tuổi hắn, còn có rất nhiều.

Trong số những đứa trẻ này có lớn có nhỏ, lớn đã có thanh niên gần hai mươi tuổi.

Nhỏ hơn còn có trẻ sơ sinh vài tháng tuổi.

Nhưng Hách Liên Tĩnh rất rõ ràng, những đứa trẻ sơ sinh này không phải vừa mới được đưa đến đây.

Có những đứa trẻ bằng tuổi trẻ sơ sinh, thậm chí còn tồn tại trong căn cứ này sớm hơn cả hắn.

Cho đến tận hôm nay, chúng vẫn là hình dạng của trẻ sơ sinh.

Đôi mắt sau kính râm của Hách Liên Tĩnh trở nên lạnh lùng, tất cả những thứ này đều là vì một thí nghiệm trường sinh.

Mà theo hắn được biết, bản thân hắn, chính là thành quả lớn nhất của thí nghiệm này.

Hách Liên Tĩnh vừa nhìn, vừa xoay đầu con kim thiềm thừ trong tay.

Thiếu niên trước mặt không nhận được câu trả lời mình muốn, chỉ thấy người đàn ông đeo kính râm cao lớn này phát ra tiếng cười âm hiểm, không khỏi lộ vẻ chán ghét: “Ngươi cười cái gì?” “Tại sao cầm đồ của nhà ta?” Hách Liên Tĩnh giơ con kim thiềm thừ trong tay lên trước mặt cậu, có chút trả lời không đúng câu hỏi, nhưng lại cho cậu một lời khuyên từ tận đáy lòng: “Cậu còn nhỏ, không hiểu đâu.” “Tương lai vận may của cậu có thể hơi đen đủi, khuyên cậu bây giờ

nên sờ mó nó nhiều vào, cải thiện vận khí của mình, còn hơn bất cứ thứ gì." "Còn một chuyện nữa." "Khuyên cậu bây giờ đừng lộ ra vẻ mặt chán ghét như vậy với tôi, không thì tương lai cậu sẽ biến thành bộ dạng như tôi bây giờ đấy." Thiếu niên nghe Hách Liên Tĩnh giải thích trước sau không ăn nhập, vẻ mặt chán ghét càng sâu hơn.

Hách Liên Tĩnh rất không quan tâm nhếch mép, thầm nghĩ nếu năm đó mình mà phát triển theo con đường này, thì chính là Ách Ba đáng ghét thứ hai rồi.

Nghĩ vậy, Hách Liên Tĩnh nhìn quanh.

Điều hắn cần làm bây giờ là nhanh chóng rời khỏi ảo cảnh này.

"Ngươi không ra được đâu." Thiếu niên nhắc nhở hắn.

Hách Liên Tĩnh không thèm nhìn cậu ta: "Cậu ra được." Thiếu niên nói: "Ta biết, bên ngoài có người đang đợi ta." Hách Liên Tĩnh không có đoạn ký ức này, lúc này mới tò mò nhìn thiếu niên một cái: "Ai đang đợi cậu?" Thiếu niên có chút mờ mịt nhìn về một hướng: "Người sẽ chữa khỏi mắt cho ta." Nghe câu này, nụ cười trên mặt Hách Liên Tĩnh lập tức thu lại vài phần.

Nhưng lúc này, khóe miệng hắn vẫn đang cong lên.

Trong những năm tháng dài đằng đẵng của hắn, trong số những người chỉ coi hắn là một nhân viên tiệm massage mù bình thường, quả thực đã có rất nhiều người nói những lời như người có lòng, trời không phụ, những người dường như thật sự muốn động viên hắn chữa khỏi mắt.

Nhưng, những người này thường không được hắn nhớ đến.

Mà những người thực sự hiểu rõ tình trạng mắt của hắn, ngay cả Trương Khải Linh, cũng không dám nói những lời như mắt hắn có thể được chữa khỏi.

Cho dù có người thật sự nói như vậy, cũng chắc chắn mang theo một mục đích cực kỳ mạnh mẽ.

Loại người này, tám chín phần mười đều vì sự đầu hàng giả tạo của hắn mà chết trên mục đích ban đầu của họ.

Chương 261

Hai phần còn lại, cũng vì diễn xuất quá vụng về, Hách Liên Tĩnh cảm thấy diễn xuất không tôn trọng mình như vậy làm trí thông minh của hắn bị xúc phạm nặng nề.

Cho nên hắn cũng lười xem mục đích đằng sau là gì, để họ chết dưới nòng súng của mình.

Trong những năm tháng dài đằng đẵng, người có thể khiến hắn tin tưởng như vậy, cũng chỉ có một người.

Nhưng Diệp Phàm năm nay hai mươi hai tuổi, là từ một đứa trẻ được bế ra từ trong hang núi lớn lên thành thiếu niên tuấn tú như bây giờ.

Mà tuổi của thiếu niên trước mặt hắn, cũng chỉ khoảng mười bảy, mười tám tuổi.

Khi hắn mười bảy, mười tám tuổi, Đại Việt vẫn còn trong tình trạng khói lửa khắp nơi, hoang tàn đổ nát.

Lúc đó hắn cũng hoàn toàn không ở trong nước Đại Việt.

Làm sao có cơ hội gặp được Diệp Phàm?

Nhưng, nếu nói người mà bản thân thiếu niên này đang chờ đợi còn có người nào khác, Hách Liên Tĩnh cảm thấy khả năng này quả thực còn nhỏ hơn cả khả năng Tiểu Diệp tử thực ra là xuyên không trở về để báo tin tốt này cho bản thân thiếu niên này.

Dường như có một ký ức không tồn tại nào đó đã được thêm vào.

Trước mặt, thiếu niên Hách Liên Tĩnh dường như đã chú ý thấy trong nụ cười của gã bệnh tâm thần đeo kính râm này đã mang theo một chút nguy hiểm.

Bản thân thời niên thiếu của hắn cũng lập tức cảnh giác: "Ngươi muốn làm gì?" Dòng suy nghĩ của Hách Liên Tĩnh bị bản thân thời niên thiếu này kéo trở lại.

Hắn đưa pho tượng cóc vàng trong tay đến trước mặt bản thân thời niên thiếu, dùng một giọng điệu rõ ràng là dụ dỗ.

Hoàn toàn không nghĩ rằng đây là một sự không tôn trọng quá đáng đối với trí thông minh của bản thân một trăm năm trước: "Nhóc con." "Ta dùng thứ này đổi với cậu." "Nói cho ta biết, người mà cậu đang đợi, rốt cuộc là người như thế nào?" Thiếu niên với một lớp vải sa đen che trên mắt cúi đầu, liếc nhìn con cóc vàng kia một cái, khẽ nhíu mày.

"Đây là đồ của nhà ta." Hách Liên Tĩnh cười lạnh một tiếng: "Ở trong tay ai, thì là đồ của người đó." Thiếu niên kia dường như còn muốn nói gì đó, nhưng đột nhiên, cả phòng bệnh lớn, hay nói đúng hơn là căn cứ thí nghiệm, đột nhiên sáng lên đèn đỏ.

Biểu cảm trên mặt hai con chồn một lớn một nhỏ đều đột nhiên thay đổi, đây là một sự căng thẳng theo tiềm thức.

Đèn đỏ sáng lên, đi kèm với đó, còn có những tiếng còi báo động chói tai.

Màu đỏ, đại diện cho mức độ nguy hiểm cao.

Trải nghiệm này, Hách Liên Tĩnh đã trải qua hàng trăm lần.

Thậm chí đến bây giờ, phản xạ có điều kiện do ký ức cơ bắp này mang lại vẫn còn lưu lại trên người hắn.

Nụ cười trên khóe miệng Hách Liên Tĩnh đột ngột biến mất trong giây lát, tầm mắt nhanh chóng quét một vòng trong không gian căn cứ thí nghiệm.

Dùng tốc độ nhanh nhất của mình, tìm một lối thoát có thể bảo

toàn tính mạng.

Đây chính là việc hắn làm nhiều nhất trong suốt thời niên thiếu của mình.

Hách Liên Tĩnh theo tiềm thức nắm lấy tay thiếu niên trước mặt, nói: "Tìm một chỗ trước đã." Tuy nhiên, sau khi hắn có chút vội vàng liếc nhìn thiếu niên một cái, đôi mắt sau kính râm lập tức trợn tròn vài phần.

Sau đó, đôi mắt này híp lại một cách nguy hiểm.

"Ngươi đang cười cái gì?" Chỉ thấy, khóe miệng của thiếu niên kia lúc này đang cong lên một độ cong vô cùng quỷ dị.

Ngay cả Hách Liên Tĩnh hiện tại, cũng cảm thấy khuôn mặt này của mình không thể nói là không biến thái.

Cũng chính nụ cười quỷ dị này, khiến Hách Liên Tĩnh từ trong tiềm thức chạy trốn lập tức tỉnh táo lại.

Thiếu niên dùng sức vung tay, giật tay mình ra khỏi tay Hách Liên Tĩnh.

Hắn hưng phấn một cách quỷ dị nhìn về phía ánh sáng đỏ cảnh báo dị thường đang sáng lên, cười một cách âm u nói: "Cậu ấy đến rồi, cậu ấy cuối cùng cũng đến đón ta rồi." Trong lòng Hách Liên Tĩnh đột nhiên dâng lên một dự cảm vô cùng không lành.

Hắn ném con kim thiềm thừ vào trong ba lô, tay nắm chặt báng súng.

Sau đó, một cảnh tượng khiến da đầu hắn tê dại xuất hiện trước mắt.

Một đám "người" mặc đồ bệnh nhân bò ra từ trong vùng ánh sáng đỏ đó.

Bốn chi cùng dùng, như lệ quỷ.

Tóc của những "người" này rất dài, rối tung trên người họ, đã kéo lê một đoạn dài trên đất.

Và có thể thấy bằng mắt thường, những mái tóc này trong quá trình họ bò về phía trước, vẫn đang không ngừng mọc dài ra.

Trên người họ mang một mùi hương quỷ dị, trong mùi hương này, xen lẫn một mùi hóa chất vô cùng nồng nặc.

Hách Liên Tĩnh đối với những "người" này vẫn rất quen thuộc.

Những "người" này, chính là những sản phẩm thí nghiệm thất bại.

Nếu hắn không biến thành bộ dạng như bây giờ, thì hắn cũng sẽ biến thành bộ dạng như những "người" này hiện tại.

Mà sau những "người" đang bò tới này, đứng một người mặc quần áo giống hệt họ.

Vẻ ngoài của người này gần như giống hệt những người đang bò phía trước.

Tóc dài và rối, da trắng bệch như lệ quỷ, trên người mặc bộ đồ bệnh nhân có chút cũ kỹ, trên đó dùng chỉ đỏ thêu số hiệu của hắn.

Điểm khác biệt duy nhất, là người này đang đứng.

Hắn vốn cúi đầu, Hách Liên Tĩnh hoàn toàn không nhìn rõ mặt người này.

Nhưng trên bộ xương cao ráo nhưng có chút gầy gò đó, Hách Liên Tĩnh nhìn thấy một bóng dáng vô cùng quen thuộc.

Môi Hách Liên Tĩnh run rẩy, thở ra một hơi ngắn.

Lúc này, hắn giống như đang chờ đợi một sự phán xét nào đó, có chút thấp thỏm chờ đợi người kia ngẩng đầu lên.

Hắn quyết định, nếu người này là Ách Ba Trương, hắn nhất định sẽ xách thằng nhóc trước mặt này qua, đặt lên đùi mình mà đánh mạnh vào mông nó hai cái.

Và cảnh cáo nó sau này nhìn thấy Ách Ba Trương, tuyệt đối không được lộ ra nụ cười mất mặt như vậy.

Như để đáp lại sự chờ đợi của Hách Liên Tĩnh, người kia thực sự từ từ ngẩng đầu lên.

Phía sau mái tóc dài, khuôn mặt trắng bệch từ từ lộ ra.

Mà sau khi nhìn thấy khuôn mặt đó là ai, Hách Liên Tĩnh chỉ cảm thấy nghe thấy tiếng thứ gì đó, đứt đoạn trong đầu mình.

Đó là lý trí của chính mình.

Đôi mắt sau kính râm dâng lên một luồng hơi nóng, hắn túm lấy cổ áo thiếu niên trước mặt, chất vấn: "Là ai?" "Là ai đã biến cậu ấy thành bộ dạng này!" Thiếu niên kia lộ ra một nụ cười càng quỷ dị hơn, chút non nớt cuối cùng trên mặt cũng biến mất trong nháy mắt.

Lớp vải sa màu đen trượt xuống khỏi mặt hắn, đó là một đôi mắt không có lòng trắng, đen tuyền.

"Chính ngươi không rõ sao?" "Tất cả những người từng tiếp cận ngươi, đều sẽ trở nên bất hạnh." "Ngươi nhìn kỹ xem, trong phòng thí nghiệm này, thật sự còn có người sống không?" "Tề Mặc." Hai chữ đơn giản này, giống như nổ tung bên tai Hách Liên Tĩnh vậy.

Hách Liên Tĩnh lập tức nhìn quanh một vòng.

Chỉ thấy, những người vốn đang nằm trên giường bệnh xung quanh, lúc này toàn bộ đều đã ngồi dậy.

Bọn họ từ bốn phương tám hướng, cùng nhau quay đầu về cùng một hướng, nhìn chằm chằm Hách Liên Tĩnh.

Nhưng những đôi mắt này không ngoại lệ chút nào, đều không có tròng trắng, chỉ còn lại một màu đen kịt.

Chương 262

Hách Liên Tĩnh cũng chẳng quan tâm đám người đã chết này, hay nói đúng hơn là đám người vốn dĩ chắc chắn phải chết này sẽ biến thành cái dạng gì.

Hắn quay đầu lại lần nữa, nhìn về phía "Diệp Phàm".

Trên gương mặt kia không có bất kỳ biểu cảm gì.

Nhưng Hách Liên Tĩnh đã dựa vào trí tưởng tượng mạnh mẽ của mình để liên tưởng đến việc cậu đã phải trải qua những gì mới biến thành bộ dạng hiện tại.

Hách Liên Tĩnh lập tức vươn tay, muốn bóp chặt cổ thiếu niên trước mặt này.

Tuy nhiên, thiếu niên kia bỗng nhiên nhảy vọt khỏi trước mặt hắn, giống như một con Kỳ Hành Chủng, lại như thằn lằn thành tinh, tay chân đều bám chặt trên trần nhà.

Chiếc đèn treo kiểu loa phóng thanh đung đưa bên cạnh cậu, chiếu rọi gương mặt thảm bạch kia lúc tỏ lúc mờ.

Cùng lúc đó, những người trên giường bệnh xung quanh giống như tang thi vây thành, toàn bộ đều lao về phía Hách Liên Tĩnh.

Hách Liên Tĩnh trong nháy mắt giơ súng lên, liên tiếp bắn hai phát vào "người" gần mình nhất.

Lúc này, trong cổ mộ.

Diệp Phàm bị hai người trước mặt ép tới mức như thủy triều dâng, phô thiên cái địa tràn tới.

Hắn liên tiếp hít sâu hai hơi, đều không thể tiêu hóa được hai

luồng cảm xúc đau khổ, bi thương và phẫn nộ hoàn toàn không thuộc về mình, cũng chẳng biết bắt nguồn từ đâu này.

Diệp Phàm một bên dùng Ô Thiên Cơ tả xung hữu đột ứng phó với đao Kinh Trập và những viên đạn dày đặc quá mức.

Một bên hắn nghe Trương Khải Linh dùng giọng điệu lạnh lùng như băng lại sát khí đằng đằng nói: "Mày muốn chết hả." Lại nghe Hách Liên Tĩnh dùng giọng điệu bạo nộ mà hắn chưa từng nghe thấy, thậm chí ngay cả liên tưởng cũng không nghĩ tới, nói rằng: "Mày dám biến cậu ấy thành ra thế này?

Ai cho mày cái gan đó!" Diệp Phàm nhíu mày, trên trán đã lấm tấm những giọt mồ hôi lớn như hạt đậu.

Lúc này hơi thở nặng nề của hắn căn bản không phải vì thể lực tiêu hao khi đánh nhau với hai vị thần tiên này, mà hoàn toàn là vì hai luồng cảm xúc khiến hắn không có cách nào tiêu hóa nổi.

Diệp Phàm không biết Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh rốt cuộc đã gặp ai trong cái ảo cảnh được tạo ra dựa trên ký ức của họ.

Nhưng hắn đoán, bọn họ nhất định đã từng gặp phải đối thủ vô cùng khó giải quyết.

Nếu không, trong luồng cảm xúc bạo nộ này, sao lại còn mang theo một nỗi bi thương nồng đậm vì mất đi sự tồn tại vô cùng quan trọng nào đó, khiến hắn hoàn toàn không thể chịu đựng nổi chứ?

Chính vì hắn có thể cảm nhận được nỗi đau khổ này, nên càng biết rõ, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh đang kẹt trong ảo cảnh hiện tại phải đối mặt với hoàn cảnh gian nan đến mức nào.

Lúc này lại bị ảo cảnh này giày vò đau khổ ra sao.

Bọn họ mạnh hơn thành viên đội khảo cổ bao nhiêu, thì lúc này sẽ đau khổ hơn những người kia bấy nhiêu, thậm chí gấp mười, gấp

trăm lần.

Kẻ đầu sỏ gây ra tất cả chuyện này, chính là Thùy Thằng hương!

Trong những cảm xúc đau khổ ngoại lai này, tim Diệp Phàm nhói lên một cái.

Trong cảm xúc của chính hắn cũng dâng lên một cơn phẫn nộ.

Hiện tại, hắn tạm thời không thể hòa giải với cái cổ mộ này được rồi.

Diệp Phàm hít sâu hai hơi, dùng tán đầu của Ô Thiên Cơ chặn lại đao Kinh Trập của Trương Khải Linh đang chìm trong bạo nộ, lại nghiêng người một cái, dùng Hắc Kim Cổ Đao sau lưng đỡ được hai viên đạn đến từ Hách Liên Tĩnh.

Sau đó, hắn tranh thủ thời cơ dựng lên hai ngón tay, lần nữa niệm chú: "Loạn Kim Thác." Tốc độ dòng chảy thời gian đối với Diệp Phàm lại một lần nữa trở nên cực kỳ chậm chạp.

Trong dòng chảy thời gian như vậy, Diệp Phàm nhanh chóng từ trong ba lô của mình sờ chính xác được một vật hình túi gấm.

Sau đó, thân ảnh hắn bắt đầu xuyên qua giữa các tượng nô lệ bằng đồng, rắc một ít bột vào trong mỗi chiếc đèn lồng đồng.

Làm xong công việc này, Diệp Phàm trở lại vị trí vừa rồi của mình, sau khi giẫm ra một trận pháp dưới chân, bèn giơ tay búng tay một cái thật kêu. "Ly tự, Tinh hỏa liệu nguyên." Theo tiếng nói vừa dứt của hắn, trong tất cả đèn lồng đồng trên tay các tượng nô lệ bằng đồng trong mộ thất đều bùng lên ngọn lửa màu cam vàng bình thường.

Một mùi hương thanh liệt trong nháy mắt lan tỏa khắp cả gian mộ thất.

Rất nhanh, nó đã thay thế cái mùi vị ban đầu trong mộ thất.

Các thành viên đội khảo cổ vốn đang có biểu hiện phản thường toàn bộ đều dừng lại.

Mà Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh đứng trước mặt Diệp Phàm cũng lộ ra một biểu cảm kinh ngạc.

Hai người gần như đồng thời mở miệng có chút mờ mịt: "Diệp Phàm?" "Tiểu Diệp tử?" Dường như nhất thời không biết nay là năm nào tháng nào.

Diệp Phàm nhìn hai người, gật gật đầu, thu Ô Thiên Cơ về sau lưng mình, đáp một tiếng: "Ừ, tôi đây.

Xin lỗi Tiểu Ca, Hắc Nhãn Kính, tôi đến muộn." Cùng lúc đó.

Trương Khải Linh nhìn thấy trước mặt mình xuất hiện một luồng ánh sáng.

Sau đó, tượng tướng quân bằng đồng mang khuôn mặt Diệp Phàm biến mất trước mắt anh.

Diệp Phàm không biết từ lúc nào đã đứng ngay trước mặt anh.

Trong chốc lát, Trương Khải Linh không biết rốt cuộc là luồng sáng này vừa khéo chiếu lên người Diệp Phàm, hay bản thân luồng sáng này là do Diệp Phàm mang vào.

Anh biết, người này tuyệt đối chính là Diệp Phàm.

Nhưng Trương Khải Linh vẫn có chút không xác định gọi tên Diệp Phàm một tiếng: "Diệp Phàm?" Sau đó, anh liền nghe thấy Diệp Phàm trước mặt nói với anh: "Ừ, tôi đây.

Xin lỗi Tiểu Ca, Hắc Nhãn Kính, tôi đến muộn." Trương Khải Linh ở trong ảo cảnh, cuối cùng nhìn về phía bức tượng nô lệ bằng đồng đã mọc ra khuôn mặt người cụ thể kia.

Anh nhìn về phía bức tượng nô lệ bằng đồng mang khuôn mặt

Hách Liên Tĩnh.

Thầm nghĩ, cái tượng nô lệ này, không phải thật sự chính là tên mù kia đấy chứ?

Sau đó, cơ bắp toàn thân anh thả lỏng, an tâm nhắm mắt lại, ngã xuống về phía trước.

Mà tại nơi mùi thuốc sát trùng và hương khí quỷ dị bị thay thế bởi một mùi hương thanh liệt, Hách Liên Tĩnh buông súng của mình xuống, lập tức quay đầu nhìn về hướng "Diệp Phàm" đang đứng.

Mà lúc này, cái vật thí nghiệm thất bại đang bao vây Diệp Phàm kia đã biến mất.

Thay vào đó, là Diệp Phàm quen thuộc nhất của hắn, khỏe mạnh, thản nhiên, đĩnh đạc, truyền đến một loại nhiệt độ mà hắn không lý giải được.

Hắn mờ mịt gọi một tiếng: "Tiểu Diệp tử?" Sau đó, nhận được câu trả lời giống hệt Trương Khải Linh mà hắn không hề hay biết: "Ừ, tôi đây.

Xin lỗi Tiểu Ca, Hắc Nhãn Kính, tôi đến muộn." Trong lòng Hách Liên Tĩnh chợt kinh hãi, lập tức nhìn ngó xung quanh.

Hắn đang tìm cái bóng dáng Diệp Phàm đã biến thành vật thí nghiệm thất bại vừa rồi, thầm nghĩ chẳng lẽ mình quan tâm tất loạn, nhìn nhầm rồi?

Vật thí nghiệm thất bại vừa rồi, kỳ thực đúng là Ách Ba Trương (Trương Câm)?

Hay là tên Ách Ba Trương này đã nhàm chán đến mức đeo mặt nạ da người hình Tiểu Diệp tử đến để thực hiện giấc mộng ảnh đế của mình rồi?

Hắn nhất định phải nhìn thêm hai lần cái bộ dạng hiếm thấy này của Ách Ba Trương, đồng thời thêm mắm dặm muối kể lại cái "danh trường diện" (cảnh tượng để đời) này cho Tiểu Diệp tử nghe một lần.

Trong quá trình nhìn ngó, tầm mắt hắn lại lần nữa rơi vào trên người Diệp Phàm thật sự.

Quái vật xung quanh đã biến mất toàn bộ.

Không tìm thấy bóng dáng Trương Khải Linh, Hách Liên Tĩnh không khỏi có chút tiếc nuối thở dài.

Chương 263

Ngay khi hắn định đi tới hai bước, dựa vào trí nhớ, trí tưởng tượng và năng lực câu chữ cũng như thủ pháp phóng đại của mình để miêu tả lại hình ảnh vừa rồi cho Diệp Phàm nghe, thì bỗng nhiên, ý thức rút khỏi thân thể hắn, khiến hắn ngã thẳng về phía trước.

Nhìn thấy hai người trước mặt mình ngã về phía trước, Diệp Phàm tiến lên một bước, mỗi bên một người để cho hai người này ngã vào trong vòng tay mình.

Sau đó, hắn đỡ hai người ngồi xổm xuống.

Một bên, các thành viên khác của đội khảo cổ cũng không giống như hai người này, đột nhiên ngất xỉu sau khi thoát khỏi ảo cảnh.

Các thành viên đội khảo cổ đều là đột nhiên trở về thế giới hiện thực, ngẩn người một lát sau liền tỉnh táo lại.

Thành viên đội khảo cổ sau khi tỉnh táo lại thì nhìn thấy ba vị cố vấn đặc biệt ở gần đó.

Chỉ thấy trong ba người, Diệp Phàm đang quỳ một gối, ngồi xổm trên mặt đất.

Mà hai vị cố vấn đặc biệt còn lại đang quay lưng về phía họ đều có chút mềm oặt ngã vào trong vòng tay Diệp Phàm.

Cảnh tượng này khiến trong lòng các thành viên đội khảo cổ lập tức lạnh toát.

Chẳng lẽ...

Một dự cảm vô cùng xấu ùa vào trong đầu bọn họ.

Mặc dù bọn họ biết mình vừa rồi đại để là trúng ảo giác, nhưng

sau khi trải qua, bọn họ cũng không cảm thấy ảo giác này gây ra tổn thương không thể chịu đựng nổi đối với sinh mệnh.

Chỉ là loại trình độ ảo giác này, sao có thể khiến hai vị cố vấn đặc biệt đều biến thành cái dạng này hiện tại?

Các đội viên theo bản năng liền muốn chạy về phía ba vị cố vấn đặc biệt.

Tuy nhiên, các thành viên đội bảo tiêu đều vừa bước chân đi, liền lại thu chân về.

Hai tay bọn họ trống trơn, khẩu súng được bọn họ coi như lá bài tẩy thế mà lại không ở trong tay bọn họ!

Các thành viên đội bảo tiêu nhìn quanh bốn phía bên người mình một vòng, nhìn thấy các linh kiện súng của mình trên mặt đất trước người.

Chỉ thấy, những linh kiện súng này cũng không phải tán loạn trên mặt đất không có quy luật.

Càng giống như bị người ta cố ý ân cần tháo dỡ rồi xếp ngay ngắn theo thứ tự trên mặt đất.

Chỉ riêng điểm này, bọn họ liền có thể xác định, đây tuyệt đối không phải kẻ địch xa lạ tháo súng của bọn họ.

Hơn nữa dựa theo thứ tự bài trí này, người tháo súng của bọn họ nhất định là một người vô cùng tinh thông về súng ống.

Chẳng lẽ, là Hách Liên Tĩnh làm sao?

Nhìn thấy vũ khí của mình bị tháo dỡ thành cái dạng này còn xếp ngay ngắn, các đội viên bảo tiêu lại càng thêm tò mò.

Lúc mình rơi vào ảo giác vừa rồi, trong mộ thất này rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Tại sao Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh, hai người đàn ông mạnh như thần phật này lại ngã xuống?

Tại sao chỉ có Diệp Phàm hiện tại thoạt nhìn là khỏe mạnh hoàn hảo không tổn hao gì?

Lại là ai giúp bọn họ phá trừ ảo giác vừa rồi?

Một bên, Trương Cường lập tức cúi người vừa nhặt các linh kiện súng dưới chân mình lên, vừa nhanh chóng lắp ráp lại, anh ta nói với các đội viên còn đang ngẩn người bên cạnh: "Mau động tay đi, xem xem phía trước vừa rồi rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì." Các đội viên bảo tiêu cũng trong nháy mắt hồi phục tinh thần, nhanh chóng bắt đầu thu thập trang bị trước mặt mình.

Khi các đội viên bảo tiêu nhanh chóng lắp ráp xong toàn bộ súng của mình, nhân viên công tác đội khảo cổ cũng đã nhanh chóng tụ tập đến bên cạnh Diệp Phàm.

Lúc này, Diệp Phàm đã đặt hai người từ từ nằm xuống đất, mỗi bên một tay cầm lấy cổ tay hai người, nhắm mắt lại nghe mạch tượng của bọn họ.

Lưu Bác Văn một bên nhìn Diệp Phàm, một bên lại khẩn trương nhìn thoáng qua bình luận trong livestream.

Vừa rồi mặc dù gần như tất cả mọi người đều rơi vào hỗn loạn.

Nhưng ghép nối mấy ống kính hỗn loạn lại với nhau, dường như vẫn có thể hoàn nguyên được một manh mối câu chuyện hoàn chỉnh.

Khán giả trong phòng livestream lúc này cũng đang lo lắng cho đội khảo cổ, đặc biệt là hai người Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh ngã xuống một cách khó hiểu. "Xảy ra chuyện gì vậy?

Sao thành viên đội khảo cổ đều không sao, nhưng Khải Linh tiểu ca và Hắc gia lại đột nhiên ngã xuống thế?" "Vừa rồi là tôi nhìn nhầm

sao?

Lúc Khải Linh tiểu ca và Hắc gia đều rơi vào ảo giác, Tiểu Diệp tộc trưởng - Thiết Mộc Chân của chúng ta có phải đã lộ ra một biểu cảm đau lòng không?" "Đó mà chỉ là đau lòng à?

Tiểu Diệp tộc trưởng lúc đó phẫn nộ đều đã tràn ra màn hình rồi được không?" "Tiểu Diệp tộc trưởng: Ánh mắt muốn 'dao' một người là không giấu được đâu." "Tiểu Diệp tộc trưởng: Ánh mắt muốn phá một cái mộ là không giấu được đâu." "Chỉ có mình tôi tò mò, Khải Linh tiểu ca và Hắc gia rốt cuộc đã nhìn thấy gì trong ảo giác sao?

Sao lại có thể tức giận đến thế?" "Tôi cảm thấy đây phải là vợ bị cướp mới có thể biểu hiện ra sự bạo nộ đó đấy." "Sát ý của Khải Linh tiểu ca đã dọa tôi sợ rồi, tôi cảm thấy nếu không phải có Tiểu Diệp tộc trưởng ở đó, một mình anh ấy có thể san bằng cả cái mộ này thành bình địa luôn." "Có sao nói vậy, tôi thật sự chưa từng thấy Hắc gia biểu hiện ra loại phẫn nộ này, cảm giác không dễ chọc hơn Khải Linh tiểu ca đâu." "Lại biến thành Tiểu Diệp tộc trưởng một mình gánh vác cả gia đình." "Có thể hay không nhân lúc hai vị này tạm thời ngất xỉu, lén lút ôm Tiểu Diệp tộc trưởng đi, cái này rất khó nhịn được đấy." "Ý tưởng hay lắm, kiếp sau chú ý nhé." Lưu Bác Văn nhìn một vòng bình luận xong, tuy rằng không xem video phát lại, nhưng cũng đại khái đoán ra được.

Xem ra, vừa rồi là ngoại trừ đại ca nhà mình ra, tất cả mọi người trong mộ thất đều rơi vào ảo giác.

Ngay cả Khải Linh tiểu ca và Hắc gia cũng không may mắn thoát khỏi.

Hơn nữa trong ảo giác vừa rồi, phản ứng của hai vị gia này, hẳn là còn kịch liệt hơn những người trần mắt thịt như bọn họ.

Lưu Bác Văn có chút khẩn trương hỏi Diệp Phàm: "Đại ca, Khải

Linh tiểu ca với Hắc gia sao rồi ạ?" Diệp Phàm nghe mạch tượng hai người, ý thức được hai người này chính là vừa rồi trải qua cảm xúc lên xuống quá lớn, pin lập tức tiêu hao quá nhiều, bị chai pin rồi.

Hiện tại chỉ là chức năng cơ thể tự mình điều tiết mà thôi.

Diệp Phàm đang định thở phào nhẹ nhõm, trả lời câu hỏi của thằng em đàn em.

Mà hơi này của hắn còn chưa thở ra hết, tay đang định rời khỏi cổ tay hai người này.

Đột nhiên, hai người đang tiến hành tự mình điều tiết hai bên như xác chết vùng dậy (trá thi), mở bừng mắt ra.

Đương nhiên, mắt của Hách Liên Tĩnh là nhìn không thấy.

Nhưng ánh mắt sau kính râm của hắn rực lửa và nóng hổi, khiến người ta căn bản không có cách nào phớt lờ.

Cùng lúc đó, hai bàn tay đồng thời lật lại, chộp lấy cổ tay sắp rút lui của Diệp Phàm.

Mà Diệp Phàm còn nhớ sâu sắc cảm xúc bạo nộ của hai người này trong ảo tượng.

Trong nháy mắt ý thức được hai người này dường như muốn bắt lấy tay của hắn - người ở gần họ nhất, phản ứng tốc độ còn nhanh hơn hai kẻ vừa tỉnh lại như trá thi này.

Hắn lập tức tráo đổi tay trái phải, bắt chéo trước người, dùng một tư thế thuận tiện nhất kịp thời cầm nã được hai bàn tay đang muốn chộp lấy hắn kia.

Bắt được xong, trong lòng thở phào nhẹ nhõm.

Thầm nghĩ may mà phản ứng của mình đủ nhanh.

Ngộ nhỡ hai vị gia này vẫn còn chưa hoàn hồn từ cơn bạo nộ vừa

rồi, hai cú này chẳng phải bẻ gãy cổ tay mình sao?

Hắn nhìn trái nhìn phải một cái, liếc qua Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh đã tỉnh lại.

Chỉ thấy hai người này cũng đang nhìn nhau chằm chằm, chỉ là không biết vì sao, trong ánh mắt dường như có một tia ân oán nào đó.

Tuy nhiên, hai người sở hữu khả năng quản lý biểu cảm vô hiệu lại thông qua việc nhìn nhau mà tiến hành giao lưu ánh mắt hiệu quả: "Sao cậu lại ở đây?" Lúc này, Lưu Bác Văn cũng không cần Diệp Phàm cho cậu đáp án nữa, bởi vì cậu đã nhìn ra rồi.

Cùng lúc đó, trên màn hình livestream đã spam đầy dòng chữ: "Tiểu Diệp tộc trưởng, tôi hận anh là khúc gỗ." Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh dùng biểu cảm bất đắc dĩ của mình nhìn nhau một cái, sau khi tiến hành xong cuộc giao tiếp hiệu quả, bèn ngầm hiểu lẫn nhau quay đầu đi, nhìn về phía Diệp Phàm đang nắm cổ tay mình.

Diệp Phàm vừa thấy sắc mặt hai người không tốt, khi nhận được ánh nhìn của hai người này, lập tức làm một động tác chiến thuật ngửa ra sau.

Chương 264

Kéo giãn một khoảng cách giữa nửa thân trên của mình và hai người này.

Nhãn cầu hắn liếc trái liếc phải, khẽ nhíu mày, dùng dư quang quan sát trạng thái hiện tại của hai ông anh này.

Không biết vì sao, Diệp Phàm có một loại cảm giác.

Hai người này sau cú chiến thuật ngửa ra sau như tự cứu mình này của hắn, biểu cảm trên mặt dường như càng khó chịu hơn.

Trong đầu hắn hiện lên một chuỗi dấu chấm hỏi, mình thế này chẳng lẽ là bị ghét bỏ rồi sao?

Thần tiên ngủ dậy gắt ngủ có cần nghiêm trọng thế không a?

Thế là, dựa vào sự dẻo dai mạnh mẽ của mình, Diệp Phàm lại ngửa ra sau thêm mấy độ.

Từ cổ đến eo uốn thành một đường cong đẹp mắt và đầy lực lưỡng.

Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh không hẹn mà cùng nheo mắt lại.

Hai người đầy mặt bộ dạng có lời muốn nói, nhưng lại đều không mở miệng.

Diệp Phàm cũng không chủ động mở miệng.

Mà các thành viên đội khảo cổ xung quanh lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng này, toàn bộ đều đứng ở một bên, không dám lộn xộn.

Cái lúc này mà làm người hòa giải cho ba vị thần tiên này, thì quả thực là phút mốt biến thành vật hy sinh cho hòa bình luôn.

Thần tiên đánh nhau, phàm nhân chớ lại gần là được.

Các thành viên đội khảo cổ giả vờ như mình cái gì cũng không nhìn thấy, liếc mắt nhìn về bốn phương tám hướng của gian mộ thất này.

Nhưng bản chất hóng hớt của nhân loại vẫn khiến bọn họ nhịn không được dùng dư quang lén lút quan sát sự phát triển của sự việc.

Ba người cứ thế đối trì một lát, cuối cùng không ai ngờ tới.

Lại là Trương Khải Linh xưa nay trầm mặc nhất dẫn đầu dùng tiếng thở dài của mình phá vỡ sự trầm tịch như chết hiện tại. "Tôi không sao, Diệp Phàm." Thấy Trương Khải Linh đã khôi phục bình thường, Diệp Phàm buông cổ tay Trương Khải Linh ra trước.

Mà Trương Khải Linh sau khi bị Diệp Phàm buông ra, cũng không lập tức đứng dậy.

Anh vươn tay về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm theo bản năng lại nghiêng đầu về hướng ngược lại.

Các thành viên đội khảo cổ dùng dư quang liếc thấy một cái, lập tức nhịn cười dời tầm mắt khỏi hướng đó.

Không được cười, không được cười.

Cười là toang đấy. "Ha ha ha ha!" Hách Liên Tĩnh lại không cho Diệp Phàm và Trương Khải Linh cái mặt mũi này.

Hắn nhìn bàn tay dừng giữa không trung của Trương Khải Linh, cười càn rỡ nói: "Tiểu Diệp tử, cậu bây giờ trông giống hệt con mèo bướng bỉnh không cho người ta sờ đầu vậy." Trong đầu Diệp Phàm lập tức xuất hiện một cái meme con mèo có cái cổ cực kỳ linh hoạt né tránh tay chủ nhân.

Để phủi sạch quan hệ giữa mình với cái meme này, Diệp Phàm

cứng cổ, không động đậy nữa.

Hắn trơ mắt nhìn tay Trương Khải Linh càng lúc càng gần đầu mình.

Không biết vì sao, đối mặt với khuôn mặt này của Tiểu Ca, lại nhìn thấy đôi ngón tay phát khâu kia, trong đầu Diệp Phàm toàn là hình ảnh anh vặn gãy cổ cương thi.

Theo bàn tay Trương Khải Linh càng đến gần, cổ Diệp Phàm càng cứng ngắc.

Cuối cùng, tay Trương Khải Linh rơi vào chỗ tóc mai của Diệp Phàm.

Không có mặt nạ da người, đây chính là Diệp Phàm.

Anh lẳng lặng vê tơi lọn tóc bị mồ hôi thấm ướt dính bết lại ở thái dương Diệp Phàm, rồi lại im lặng thu tay về.

Diệp Phàm có chút ngẩn người nhìn bộ dạng Trương Khải Linh sau khi giúp mình vê tơi tóc xong lại không nói một lời thu tay về.

Thầm nghĩ, Tiểu Ca từ bao giờ trở nên để ý hình tượng như vậy rồi?

Đặc biệt còn nhắm vào tóc của mình nữa.

Ngay sau đó, trong đầu hắn hiện lên một ý nghĩ vô cùng không tốt.

Chẳng lẽ, trong ảo cảnh của Tiểu Ca, mình mới là người biến thành cái tên Trương Trọc kia hả?!!

Diệp Phàm nhịn không được vươn tay, sờ sờ tóc của mình.

Vẫn còn, không có trực tiếp sờ thấy da đầu đáng sợ như vậy.

Diệp Phàm lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Mà hơi này vừa thở ra, Hách Liên Tĩnh đột nhiên nghiêng người.

Hắn dùng bàn tay không bị Diệp Phàm nắm lấy kia, cũng sờ sờ tóc Diệp Phàm.

Khác với trong ảo cảnh, đây vẫn là độ dài tóc bình thường của Diệp Phàm, không có trọc lốc.

Diệp Phàm lập tức lại làm một cú chiến thuật ngửa ra sau về hướng ngược lại với Hách Liên Tĩnh.

Hắn tiến hành quản lý biểu cảm nghiêm ngặt, không có viết sự kinh ngạc và buồn bực lên mặt.

Nhưng trong ánh mắt, lại là sự đề phòng không chút che giấu.

Lúc này, hoạt động tâm lý của Diệp Phàm cực kỳ phức tạp.

Vốn dĩ hắn chỉ vì Tiểu Ca và Hắc Nhãn Kính bị ảo cảnh này bách hại sinh ra bạo nộ và đau khổ mà cảm thấy phẫn nộ và đau lòng.

Nhưng hiện tại, hắn thật sự tò mò, hai ông anh này rốt cuộc đã nhìn thấy gì trong ảo cảnh, tại sao cả hai đều hứng thú với tóc của mình như vậy?

Mình rốt cuộc đã biến thành Trương Trọc trong ảo cảnh của ai?

Kiếp trước hắn cho dù là vì thi nghiên cứu sinh, ép bản thân "cuộn" (nỗ lực/cày cuốc) đến mức nào, cũng chưa từng "cuộn" cho mình hói đi a!

Đường chân tóc, chính là giới hạn của Diệp mỗ hắn!

Sao bây giờ cái cảm giác này, lại có một loại ký thị cảm mãnh liệt kiểu "Thùy tử bệnh trung kinh tọa khởi, Trương Trọc cánh thị ngã chính mình" (Đang ốm sắp chết kinh hoàng ngồi dậy, Trương Trọc lại là chính mình) thế nhỉ?

Đối diện, Hách Liên Tĩnh lộ ra nụ cười vui mừng phát ra từ nội tâm.

Hắn giả vờ như không nhìn thấy sự đề phòng trong mắt Diệp Phàm, cười hỏi Diệp Phàm: "Tiểu Diệp tử, có ai từng khen cổ của cậu rất đẹp chưa?" Ngay sau đó, trong đầu Diệp Phàm vang lên tiếng nhắc nhở của hệ thống. [Ding!

Được khen ngợi cổ đẹp, hoàn nguyên nhân vật Đạo Bút Tà (Ngô Tà), độ hoàn nguyên +5%, được Hắc Nhãn Kính khen ngợi, hoàn toàn phục khắc, độ hoàn nguyên +5%.

Hiện tại độ hoàn nguyên thẻ nhân vật Đạo Bút Tà +10%, độ hoàn nguyên là 65%.

Điểm số tương ứng đã nhân 65% đầu phóng vào trên người ký chủ.] Diệp Phàm hiện tại nghe thấy điểm số tương ứng của Đạo Bút Tà, liền cảm giác được đầu đau ẩn ẩn.

Chương 265

Vốn tưởng rằng là loại gia thành vô thưởng vô phạt như thể lực trị.

Không ngờ là cái gia thành điểm số đặc điểm càng thêm rõ rệt kiểu "Thiên Chân bật quan tài tất khởi thi" kia.

Một bên, hệ thống vẫn đang tiếp tục báo cáo. [Chúc mừng ký chủ, đạt được phần thưởng hệ thống.] [Ding!

Năng lực vật chất hóa, có thể từ hư không lấy ra đồ vật thoạt nhìn có vẻ hợp lý, chỉ cần ký chủ cho rằng nằm trong phạm vi hợp lý là được.] Thấy độ hoàn nguyên Đạo Bút Tà đã đạt tới mức 65% cao như vậy, Diệp Phàm cũng dứt khoát từ bỏ giãy giụa.

Nhưng sau đó, hệ thống lại tiếp tục báo cáo. [Ding!

Túc mệnh phức tạp, hoàn nguyên nhân vật Vương gia Vũ Đương (Vương Dã), độ hoàn nguyên +5%, hiện tại độ hoàn nguyên là 40%, điểm số tương ứng đã nhân 40% đầu phóng vào trên người ký chủ.] [Chúc mừng ký chủ, đạt được phần thưởng hệ thống.] [Ding!

Thuật ngự vật, ký chủ có thể tiến hành thao túng từ xa đối với vật phẩm, mức độ phức tạp của vật phẩm được thao túng và khoảng cách bị thao túng tỷ lệ nghịch với nhau.] Lại nghe thấy sự hoàn nguyên của Vương Dã, Diệp Phàm cảm động trong chốc lát.

Hắn rất nhanh lui ra từ trong tiềm thức, đáp lại lời của Hách Liên Tĩnh: "Cảm ơn anh." Để tránh cho Diệp Phàm tiếp theo còn muốn nói thêm gì đó sau hai chữ cảm ơn, Hách Liên Tĩnh kịp thời cắt ngang lời hắn: "Từ từ." Đúng lúc này, hắn cũng đột nhiên nhớ ra điều gì, vươn tay ra sau lấy ba lô của mình: "Tôi nhớ tôi vứt trong này rồi." Diệp Phàm có chút tò mò nhìn dáng vẻ lục lọi ba lô của Hách Liên Tĩnh.

Bộ dạng này của hắn, thật sự giống như trong ba lô đựng vật phẩm gì đặc biệt quý trọng vậy.

Tuy nhiên, Hách Liên Tĩnh lục lọi hai cái trong ba lô, cũng không có con Kim Thiềm Thừ nặng trịch kia.

Không khỏi có chút thất vọng.

Tuy rằng mình xác thực rất coi trọng cái thuyết pháp Kim Thiềm Thừ chiêu tài tiến bảo này, nhưng dù sao cũng là hiếm khi gặp lại đồ của nhà mình.

Hắn cũng không phải sắt đá gì, nếu nói một chút tình cảm cũng không có, thì cũng là vạn lần không có khả năng.

Chẳng lẽ hắn thật sự còn có thể đơn thuần chỉ vì con Kim Thiềm Thừ kia cho dù phá trừ phong kiến mê tín, không thể chiêu tài tiến bảo, cũng có thể bán được cái giá mười mấy hai mươi vạn sao?

Một bên, Diệp Phàm nhìn Hách Liên Tĩnh thở dài mấy hơi với cái ba lô của chính mình, nói: "Hắc Nhãn Kính, anh mất cái gì à?" Hách Liên Tĩnh kéo lại khóa kéo ba lô, hất ba lô lên lưng, nói: "Tiểu Diệp tử, lần này tôi, có khả năng thật sự phải đến nhà cậu ăn chực rồi." Diệp Phàm nghe Hách Liên Tĩnh dùng giọng điệu nghiêm túc như vậy, cũng gật gật đầu.

Ừ, hắn cũng thật sự phải thông báo trước một tiếng cho lão cha nhà mình, đem những đồ vật thoạt nhìn có vẻ đáng tiền đều mau chóng cất đi thôi.

Một bên, Trương Khải Linh đã đứng dậy trước bọn họ một bước vươn tay về phía Diệp Phàm: "Diệp Phàm, đứng lên." Diệp Phàm vươn tay nắm lấy tay Trương Khải Linh, mượn lực đứng lên.

Sau đó, hai người đều nhìn Hách Liên Tĩnh vẫn còn ngồi dưới đất.

Hách Liên Tĩnh co hai chân, hai cánh tay đều gác lên đầu gối mình.

Rất rõ ràng, hoàn toàn không có vẻ gì là muốn đứng dậy.

Mà lúc này, các thành viên đội khảo cổ đứng vây xem xung quanh, ánh mắt đã phiêu hốt nửa ngày, dùng dư quang liếc thấy một màn này.

Đành phải lại như bị điện giật dời tầm mắt sang chỗ khác.

Đồng thời trong lòng cầu nguyện, hy vọng ba vị thần tiên này sau này nhất định phải vĩnh viễn không cãi nhau.

Dù sao, thương vong khẳng định sẽ không xuất hiện trên người bọn họ.

Mà cùng lúc đó, tuy rằng các thành viên đội khảo cổ nhịn cười nhịn đến dị thường vất vả, khán giả trong phòng livestream lại có thể cách màn hình gõ chữ "Ha" một cách không kiêng nể gì. "Vãi chưởng, cái này là thứ tôi không tốn tiền cũng có thể xem sao?

Mấy người xoa đầu sát (xoa đầu ngôn tình) đều nhất định phải mỗi người một lần hả?" "Cười chết, Tiểu Diệp tộc trưởng thật sự cứ như con mèo bị nhập thân vậy, linh hoạt ghê." "Tiểu Diệp tộc trưởng, một con mèo thần kỳ không sợ hung thi không sợ quái vật không sợ cơ quan nhưng bị xoa đầu sát sẽ 'chiến thuật ngửa ra sau'." "Ồ?

Có phải xoa đầu sát một cái là không cần truy thê hỏa táng tràng nữa không?

Truy ngay cho tôi." "Không hiểu thì hỏi, khen cổ người khác đẹp, thật sự là tình huynh đệ thuần khiết sao?

Mặc dù tôi cũng chú ý tới cái cổ linh hoạt kia của Tiểu Diệp tộc trưởng thật sự rất đẹp." "Tôi không thể trả lời câu hỏi này của bạn, bởi vì Trương Phi khẳng định sẽ không khen cổ Lưu Bị đẹp đâu." "Hắc gia, biết chơi vẫn là anh biết chơi, thật sự là bằng sức một mình khiến gia đình hai người biến thành Khảo cổ 101 a!" "Khải Linh tiểu ca, anh cũng là một tay tiêu chuẩn kép lâu năm rồi đấy." "Cười chết,

Khải Linh tiểu ca thật sự hoàn toàn không có ý muốn kéo Hắc gia dậy luôn." "Chúng ta nói xem có hay không một loại khả năng Khải Linh tiểu ca hiện tại kéo Tiểu Diệp tộc trưởng dậy chính là để kéo giãn khoảng cách Hách - Diệp." "Hắc gia: Tôi ngã rồi, không có Tiểu Diệp tử hôn hôn bế bế thì không dậy được đâu." "Bây giờ đều đã biểu hiện lộ liễu thế rồi sao?" "Tôi cũng đâu muốn 'ship' (đẩy thuyền) đâu, là cơm chó đuổi theo tôi chạy mà." "Là tôi đang 'ship' sao?

Tôi chẳng phải là con chó bị tròng dây lôi vào, bị dắt dây đá một cái sao?" Diệp Phàm và Trương Khải Linh đứng vai kề vai, nhìn Hách Liên Tĩnh một lúc.

Thấy Hách Liên Tĩnh thật sự không có ý định tự mình đứng dậy, Diệp Phàm đưa tay ra: "Hắc Nhãn Kính, dưới đất lạnh lắm." Chỉ thấy, nụ cười trên mặt Hách Liên Tĩnh mắt thường có thể thấy được sáng sủa hơn rất nhiều.

Hắn vươn tay, nắm lấy tay Diệp Phàm, từ dưới đất đứng lên. "Tay cậu ấm thật." Diệp Phàm buông tay Hách Liên Tĩnh ra, âm thầm tự nắm lấy lòng bàn tay.

Trong lòng bàn tay hắn xác thực có chút mồ hôi, nhưng đều là mồ hôi lạnh vừa rồi bị Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh kiểm tra tóc dọa cho toát ra.

Không có ấm áp bao nhiêu đâu.

Còn chưa đợi Diệp Phàm nghĩ sâu hơn, một bên Trương Khải Linh đã dẫn đầu xoay người, nhìn về phía ánh lửa màu cam sáng lên trong đèn lồng đồng. "Diệp Phàm, đây là cái gì?" Ngay sau đó, sự chú ý của Diệp Phàm liền cũng chuyển dời đến loại chính sự này.

Một bên, cổ và khóe miệng nhịn cười của các thành viên đội khảo cổ cũng rốt cuộc được giải phóng.

Sự chú ý của bọn họ cũng đặt lên đèn lồng đồng trong tay tượng nô lệ bằng đồng.

Các thành viên đội khảo cổ đi theo sau Trương Khải Linh và Diệp Phàm, đi tới bên cạnh tượng nô lệ bằng đồng.

Mọi người tò mò nhìn những ngọn nến này.

Lưu Bác Văn đã thông qua bình luận biết những thứ này nhất định là đại ca nhà mình làm, bèn hỏi: "Đại ca, chúng ta trước đó tại sao lại trúng ảo tượng vậy ạ?

Hơn nữa em cảm giác hiện tại mùi trong mộ thất dường như không giống mùi vừa rồi lắm a." Diệp Phàm nói: "Mùi hương vừa rồi, gọi là Thùy Thằng hương.

Là bài tiết vật của Thanh đồng chúc trùng (sâu nến đồng) lưu lại trong đèn lồng đồng.

Khi Thanh đồng chúc trùng rời đi sẽ tự động bốc cháy, thông qua phương thức ký hiệu này, để triệu hoán Thanh đồng chúc trùng về tổ.

Bất quá Thùy Thằng hương có hiệu quả gây ảo giác cho người, cho nên đây cũng là một loại thủ đoạn Thanh đồng chúc trùng dùng để bảo vệ sào huyệt của mình." Nghe lời giải thích bình thản của Diệp Phàm, các thành viên đội khảo cổ đều lộ ra một biểu cảm "tuy không hiểu lắm nhưng cảm thấy rất lợi hại".

Cái loại sâu nến đồng này vốn dĩ đã là thứ bọn họ chưa từng nghe nói qua, cái Thùy Thằng hương này lại càng là điểm mù kiến thức của bọn họ.

Mà Diệp Phàm hiện tại giải thích rõ ràng chi tiết như vậy, chỉ có thể nói không hổ là tộc trưởng gia tộc thừa kế Đồ Long nhất mạch vạn năm a.

Người có thể từ nhỏ cầm cái chuông đồng thanh kia làm trống bỏi,

nhất định là người đã gặp qua không ít đại trường diện (cảnh tượng lớn).

Lưu Bác Văn lại hít một hơi, ngửi ngửi mùi hương thanh liệt nhập phế kia, lập tức cảm thấy thần thanh khí sảng.

Thậm chí còn có chút nghiện.

Cậu vẻ mặt say sưa nói: "Đại ca, hiện tại đây là mùi gì vậy ạ?

Có phải pháp bảo gia tộc của anh không?

Ngửi nhiều có thăng thiên (bay) không?" Diệp Phàm có chút ánh mắt phức tạp nhìn thoáng qua thằng em đàn em dị tưởng thiên khai một cách quang minh lỗi lạc, "trung nhị" (trẻ trâu/ảo tưởng) một cách lẽ đương nhiên của mình, nói: "Mê điệt hương (Hương thảo).

Một loại dược liệu Đông y hữu dụng.

Đề thần tỉnh não, trị liệu đau đầu, tăng cường sự chú ý, trị liệu đau phong thấp, cường hóa chức năng gan, hạ thấp đường huyết, có trợ giúp trị liệu xơ cứng động mạch." Sau đó, Diệp Phàm lại bất động thanh sắc liếc mắt nhìn Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh vừa rồi kiểm tra tóc mình, chú trọng bổ sung nói: "Đồng thời, xúc tiến tuần hoàn máu, kích thích lông tóc tái sinh, có thể dự phòng rụng tóc hiệu quả." Chính mình là biết cách dự phòng rụng tóc đấy.

Cho nên lần sau không cần lo lắng mình biến thành Trương Trọc nữa!

Một bên, Lưu Bác Văn có chút mê man gật gật đầu: "Đại ca, anh thật sự là chuyên ngành lịch sử sao?" Nghe câu hỏi này của Lưu Bác Văn, Diệp Phàm bất giác nhíu mày.

Chương 266

Có vài lời hắn cảm thấy mình không nên nói ra ở nơi công cộng thế này.

Nhưng hắn thật sự rất tò mò.

Thế là, Diệp Phàm liếc nhìn các thành viên đội khảo cổ xung quanh.

Chỉ thấy bốn phía, gần như mọi ánh mắt đều đổ dồn vào hắn.

Trong đó, cũng bao gồm cả những chiếc máy quay đen ngòm kia.

Vì danh dự và tương lai xán lạn của cậu em trai này, hắn quyết định không nói ra ở chốn đông người như vậy.

Diệp Phàm ngoắc ngoắc ngón tay với Lưu Bác Văn: "Ghé tai qua đây." Lưu Bác Văn thấy vậy, mặt liền đỏ bừng.

Đại ca có chuyện thầm thì chỉ có thể nói với một mình cậu thôi sao!

Đây thật sự là đãi ngộ mà cậu nên có ư?

Lưu Bác Văn cố nén trái tim nhỏ bé đang đập thình thịch.

Nhưng khi một người thực sự vui vẻ, dù có nén được tim mình thì cái đuôi cũng sẽ vẫy đến nở hoa.

Lưu Bác Văn cảm thấy mình vào giờ phút này, trong tình cảnh này, chính là chú cún hạnh phúc nhất thế giới!

Cậu vui vẻ vẫy chiếc đuôi vô hình của mình, nhảy chân sáo đi nhanh về phía Diệp Phàm.

Ghé sát vào bên cạnh Diệp Phàm, cậu cung kính cúi đầu, đưa tai lên.

“Đại ca, mời anh nói.” Diệp Phàm cúi đầu, thậm chí còn dùng một tay che miệng mình lại: “Bác Văn này, cậu còn nhớ con quái vật bằng đồng mà chúng ta thấy trong quan tài đồng trước kia không?” Đối với sinh vật kỳ dị đó, Lưu Bác Văn đâu chỉ nhớ, mà phải gọi là ấn tượng sâu sắc!

Cậu vội gật đầu, nhưng không biết tại sao đại ca nhà mình lại thần bí hỏi câu này.

Lẽ nào, thân phận của đại ca thực ra có liên quan gì đến con quái vật bằng đồng này sao?

Đại ca bây giờ muốn mình làm mật thám, điều tra chuyện này ư?

Vẻ nghi hoặc trên mặt Lưu Bác Văn lập tức biến mất, thay vào đó là sự nghiêm túc lạ thường.

Cậu có thể cảm nhận được một ý chí gánh vác trọng trách lớn lao!

Ngay sau đó, cậu liền nghe Diệp Phàm nói tiếp: “Vậy cậu còn nhớ, đây là quái vật bằng đồng được tạo thành từ mấy vị tướng quân triều Minh nào không?” Nghe câu hỏi này, Lưu Bác Văn lập tức căng thẳng.

Đại ca nhà mình quả nhiên có nhiệm vụ bí mật muốn giao cho mình!

Lập tức, Lưu Bác Văn tự tin giơ một ngón tay lên: “Phó Hữu Đức tướng quân.” Ngón thứ hai: “Thường Ngộ Xuân tướng quân.” Ngón thứ ba: “Còn có…” Lưu Bác Văn giơ ngón thứ ba lên, nhưng trong đầu đã trống rỗng.

Cậu do dự hồi lâu, cuối cùng chập cả ba ngón tay lại, đổi thành động tác thề thốt, giọng điệu vô cùng kiên định: “Đại ca, em thề, sau khi về nhất định sẽ tìm hiểu kỹ lưỡng câu chuyện lịch sử của mấy vị tướng quân này.

Anh có gì muốn giao cho em, cứ việc nói thẳng.” Diệp Phàm

ngẩng đầu lên, đầu tiên là hơi kéo giãn khoảng cách với Lưu Bác Văn một chút.

Ánh mắt hắn có chút khác biệt, nhưng lại mang đầy vẻ "quả nhiên là vậy".

Sau đó, hắn lại cúi đầu xuống, trả lại câu hỏi cho Lưu Bác Văn: "Cậu thật sự học chuyên ngành lịch sử à?" Lưu Bác Văn nghe câu hỏi này của đại ca, chớp chớp mắt, nghiêm túc trả lời: "Đại ca, trường của chúng ta tuy gọi là Đại học Khảo cổ.

Nhưng liệu có khả năng, em học ngành Báo chí và Truyền thông không?" Lưu Bác Văn vừa nói, vừa lộ ra ánh mắt sắc sảo như vừa phát hiện ra điều gì đó.

Đúng vậy, rất nhiều thứ, ở nhiều phương diện, chuyên ngành của cậu mà làm mật thám thì quả là quá hợp tình hợp lý!

"Đại ca trong lòng có mình!" Mấy chữ to này sau khi được viết đậm trong lòng chú cún Lưu Bác Văn, liền bắn ra từng chùm pháo hoa.

Nghe câu trả lời này của Lưu Bác Văn, Diệp Phàm lập tức buông cậu ra.

Thầm nghĩ mình đúng là lo bò trắng răng.

Mình vẫn chưa đủ hiểu cậu em này rồi.

Lúc này, sự phấn khích trong mắt Lưu Bác Văn đã không thể che giấu được nữa, cậu kích động nhìn Diệp Phàm, cũng không nghĩ đến việc che giấu giọng nói của mình, hỏi: "Đại ca, anh còn có gì dặn dò không?" Diệp Phàm nén lại động tác muốn ôm trán, vẫy vẫy tay với Lưu Bác Văn, làm một động tác xua đuổi nhẹ nhàng: "Không có gì, học tập cho tốt." Lưu Bác Văn gật đầu như gà mổ thóc: "Tuân lệnh!

Đại ca!" Cùng lúc đó.

Trong khi Diệp Phàm và Lưu Bác Văn thì thầm to nhỏ dưới ánh mắt của mọi người, các thành viên khác trong đội khảo cổ cũng đều tò mò nhìn về phía hai người.

Họ cũng rất tò mò, rốt cuộc Diệp Phàm đã nói riêng gì với Lưu Bác Văn?

Nhưng khổ nỗi, Diệp Phàm phòng bị quá tốt, họ không những không nghe được chút âm thanh nào, mà còn không nhìn thấy khẩu hình của Diệp Phàm.

Hoàn toàn không thể biết được cuộc trò chuyện bí mật giữa hai người rốt cuộc đang diễn ra thế nào.

Trong lúc các thành viên đội khảo cổ đều đang tò mò, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh hiếm khi có chung phiền não với họ.

Mặc dù thính lực của họ quả thực nhạy bén hơn người thường rất nhiều, nhưng Diệp Phàm bảo vệ quá kỹ.

Họ tập trung tinh thần, cũng chỉ có thể miễn cưỡng nghe được Lưu Bác Văn nói mấy chữ gì mà "báo chí", "thề thốt".

Nội dung còn lại thì hoàn toàn không nghe rõ.

Thấy Diệp Phàm buông Lưu Bác Văn ra, hai người họ đầu tiên là liếc nhìn phản ứng của Diệp Phàm.

Rất tốt, đang lén lút che giấu sự lúng túng nhưng đã bị họ nhìn thấu.

Lại nhìn phản ứng của Lưu Bác Văn, rõ ràng là đã tự đặt ra cho mình một mục tiêu vĩ đại nào đó.

Trong chốc lát, Nam Hạt Bắc Ách lại một lần nữa ăn ý phân công rõ ràng.

Một người lặng lẽ đi đến bên cạnh Diệp Phàm, tách Diệp Phàm và

Lưu Bác Văn ra.

Một người với nụ cười hiền lành đi đến bên Lưu Bác Văn, khoác vai cậu chuẩn bị "tâm sự".

Hách Liên Tĩnh đưa Lưu Bác Văn ra khỏi tầm nhìn của máy quay hai phút dưới ánh mắt của mọi người, sau đó lại quay trở lại.

Trương Khải Linh nhìn về phía Hách Liên Tĩnh.

Hách Liên Tĩnh nói: "Thằng nhóc thối, miệng cũng cứng phết." Trương Khải Linh dường như có chút bất ngờ với kết quả này của Hách Liên Tĩnh, anh khẽ nhíu mày.

Hách Liên Tĩnh lập tức nhận ra lời thoại ngầm của Trương Khải Linh là: "Sao đến cả chuyện nhỏ này cũng làm không xong?" Hách Liên Tĩnh lập tức cười lạnh một tiếng: "Anh tỉnh táo lại đi, đó là cái đuôi nhỏ của Tiểu Diệp tử đấy!

Tôi không thể thật sự ra tay đánh cậu ta được!" Trương Khải Linh không hề nể tình, mà chuyển tầm mắt sang bức bích họa giả đã bị phá một phần.

"Bức tường này, có thể xem." Các thành viên đội khảo cổ lúc này mới hoàn hồn, họ hình như đúng là còn có một việc lớn như vậy cần làm.

Trương Cường và Khâu Ninh cũng một lần nữa thu dọn trang bị, dẫn đội viên của mình đi về phía bức tường đó.

Có kinh nghiệm từ trước, tốc độ của hai đội bảo vệ đều trở nên rất nhanh.

Chưa đến mười phút sau, lớp bích họa màu đỏ và lục sặc sỡ ở tầng thứ nhất đã bị loại bỏ hoàn toàn.

Lớp sơn phía sau, chính là bức bích họa thật sự, đã lộ ra.

Một màu xanh lục quỷ dị, dường như đang kể lại một câu chuyện vô cùng âm u.

Sau khi loại bỏ lớp sơn phủ bên ngoài dùng để che mắt, màu sắc của cả bức tường thực ra trông không hề nổi bật.

Chương 267

Hơn nữa, trông nó còn khá cũ kỹ.

Lớp sơn màu xanh phía trên không biết vốn dĩ đã là màu này, hay là vì năm tháng dài đằng đẵng, nó đã mất đi dáng vẻ ban đầu.

Bởi vì phần lớn lớp sơn đều là màu xanh, nên cảm giác cũ kỹ này trông thực sự giống như một bức tường đồng.

Nhưng khác với bức tường đồng như thần tích ở trung điện, bức tường đồng này rỉ sét lốm đốm, đã vô cùng mục nát.

Vì vậy nó không thể mang lại cho người ta cảm giác trang nghiêm kính nể như bức tường đồng ở trung điện.

Mà là một sự tiếc nuối khiến người ta không khỏi thở dài.

"Trên đây, chắc là sự thật về những pho tượng nô lệ bằng đồng và đám Thanh đồng chúc trùng này rồi." Một vị giáo sư già liếc qua bức tường bên cạnh, cảm khái nói: "Thì ra sự thật là như vậy." Nhân viên tổ livestream lập tức phân công rõ ràng, quay một cảnh toàn cảnh của hai bức tường này.

Chỉ thấy trên màn hình livestream, đã có thể ghép lại thành một câu chuyện hoàn chỉnh.

Phong cách vẽ trên bích họa rất cổ xưa, kỹ thuật vẽ nhân vật theo tiêu chuẩn hiện tại đã ở mức hơi vụng về.

Màu sắc như đồng thanh kia không phải là do người vẽ tường cố ý tạo ra bầu không khí này.

Sở dĩ bức bích họa này trông có màu đồng âm u, hoàn toàn là vì bản thân các nhân vật trên đó chính là màu đồng thanh.

Và thứ chiếm diện tích lớn nhất trên bức bích họa này không phải thứ gì khác, mà chính là đám Thanh đồng chúc trùng vừa khiến họ kinh hồn bạt vía, nhảy trái nhảy phải đến mức gần như vô phương chống đỡ.

"Bức bích họa này, dường như được ghi lại theo trình tự logic thời gian." Bạch Trường Minh chỉ vào một hướng ở phía ngoài cùng bên phải trên bức tường phía sau: "Hướng này, chắc là nơi bắt đầu của bức bích họa." Tầm mắt của các thành viên đội khảo cổ lập tức đổ dồn về hướng Bạch Trường Minh đang chỉ.

Sau đó theo trình tự này, xem hết bức bích họa.

Chỉ thấy, trên bích họa giống như một cây đồng cao chọc trời, không khác gì cây họ đã thấy ở trung điện.

Nhưng hiện tại, những người vây quanh cây đồng này không phải đang thờ cúng nó.

Mà là đang dùng bất kỳ công cụ nào có thể, cố gắng lấy được các bộ phận của cây đồng này.

Nhìn tới trước nữa, vẫn là cây đồng.

Cành lá trên cây đồng đã bị chặt đi một phần, nhưng trông vẫn trong trạng thái cành lá sum suê.

Lúc này, xung quanh cây đồng đã bị vây kín bởi đám Thanh đồng chúc trùng vừa hành hạ đội khảo cổ một trận ra trò.

Trên mình đám cổ trùng bằng đồng này, toàn là thứ ánh lửa màu xanh u u, quỷ dị vô cùng.

Những người dưới gốc cây, vẫn đang vận chuyển cành cây đồng về một hướng.

Nhìn về phía sau nữa, đã đến phần cuối cùng của bức tường này.

Lúc này, dưới gốc cây đồng vẫn là một biển lửa màu xanh lục.

Trên tán cây đồng đã bị vây kín bởi nhiều Thanh đồng chúc trùng hơn.

Người dưới gốc cây, hoặc đã ở trong biển lửa.

Người đang cố gắng chạy trốn, cũng sắp bị Thanh đồng chúc trùng đuổi kịp.

Xem xong bức tường này, chính là bức tường bên cạnh.

Trên bức tường bên cạnh, nếu xem theo thứ tự, đập vào mắt là một tòa thành.

Tuy nhiên, tòa thành này vẫn đang chìm trong một biển quỷ hỏa màu xanh.

Và lượn lờ trên không trung của biển quỷ hỏa này, chính là đám Thanh đồng chúc trùng.

Cảnh tượng trong biển quỷ hỏa này được vẽ không cụ thể, nhưng người xem bức bích họa vẫn có thể cảm nhận được sự đau đớn rõ mồn một từ đó.

Sang cảnh tiếp theo, đã không còn là tòa thành chìm trong biển quỷ hỏa.

Nhưng Thanh đồng chúc trùng vẫn còn đó, chúng đang bay về một hướng.

Tầm mắt của các thành viên đội khảo cổ nhìn theo hướng đám Thanh đồng chúc trùng đang vỗ cánh bay đi.

Chỉ thấy, một mảng lớn trên tường đều là những con Thanh đồng chúc trùng đang vỗ cánh bay.

Chỉ là càng về phía trước, đám Thanh đồng chúc trùng này càng có thể hình thành một quy mô.

Đến phía trước nhất, là một người ăn mặc như tướng quân, ngồi ngay ngắn trên một chiếc ghế tướng quân.

Trước và sau ông ta, giống như tượng tướng quân bằng đồng trong căn mộ thất này, không có bất kỳ binh lính nào là con người.

Nhưng trước và sau ông ta, lại toàn bộ là đám Thanh đồng chúc trùng đã thành quy mô.

Trên bàn trước mặt vị tướng quân cũng không có ấn tướng quân, mà là một chiếc chuông đồng lục giác được đặt ngay ngắn.

Xem xong bức bích họa này, các thành viên đội khảo cổ không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Bạch Trường Minh cảm khái nói: "Thì ra, không phải trong số những bức tượng đồng này không có binh lính của vị tướng quân này.

Mà là binh lính của ông ta, vốn dĩ chính là đám Thanh đồng chúc trùng này." "Là vị tướng quân này…" Các thành viên đội khảo cổ cũng đều khẽ nhíu mày, lại xem lại bức bích họa nguyên bản từ đầu đến cuối một lần nữa.

Bỗng nhiên, Lưu Bác Văn nói một câu: "Không đúng lắm.

Tượng tướng quân bằng đồng này trông vẫn khác với trên bích họa.

Vị tướng quân trên bích họa này, trông cũng rất qua loa.

Nhưng ở các tượng tướng quân bằng đồng, lại là một mỹ nam tử được phục dựng một cách hoàn hảo." Lưu Bác Văn trước chỉ vào tượng tướng quân trên bích họa, sau lại quay đầu chỉ vào tượng tướng quân bằng đồng phía sau tượng nô lệ.

Sự khác biệt giữa hai cái này, nếu không phải vì động tác giống nhau, và thân phận của hai người giống nhau.

Chỉ nhìn phong cách vẽ của hai người, thật sự sẽ rất khó liên tưởng hai người này với nhau.

Cùng lúc đó, cũng có thành viên đội khảo cổ phát hiện ra vấn đề khác.

"Xem ra tượng tướng quân bằng đồng này đã phục dựng lại hiện trạng của vị tướng quân này.

Ngoài phong cách vẽ của bản thân tướng quân rất khác, thì ghế tướng quân và cái bàn phía trước đều giống nhau.

Vậy cái chuông đồng trên bàn, đi đâu rồi?" Câu hỏi vừa buột ra khỏi miệng, nhân viên đội khảo cổ này lập tức ngậm miệng lại.

Bởi vì lúc này, nghe câu hỏi này, tất cả thành viên đội khảo cổ đều ngầm hiểu mà nghĩ đến cuộc điện thoại của bố mẹ Diệp Phàm vừa rồi.

Tiếng chuông đó không phải là âm thanh có thể điều khiển Thanh đồng chúc trùng sao?

Rất rõ ràng, cái chuông ở nhà Diệp Phàm chính là cái chuông trên bích họa này!

Còn về việc tại sao cái chuông này lại xuất hiện bên cạnh Diệp Phàm lúc còn bé, đó không phải là điều họ có tư cách suy đoán.

Dù sao, cậu bé Tiểu Diệp tộc trưởng này, từ nhỏ đã là một thần tiên rồi!

Tuy các thành viên đội khảo cổ đều ngầm hiểu mà nghĩ đến Diệp Phàm.

Nhưng lúc này, lại không một ai dám biểu hiện ra ngoài.

Chương 268

Mọi người dùng cả đời diễn xuất của mình, để diễn một bộ dạng đang suy nghĩ khổ sở.

"Nếu tượng này khác phong cách với bích họa như vậy, liệu có phải thực ra không phải là phục dựng vị tướng quân này không?" "Đúng đúng đúng, nhất định là như vậy, đây không phải là vị tướng quân cầm cái chuông đó." "Cái chuông quý giá như vậy, làm sao có thể để trong mộ được chứ.

Cái chuông này gần như còn hữu dụng hơn cả ngọc tỷ." Ngay lúc các thành viên đội khảo cổ đang tự thuyết phục bản thân, Trương Khải Linh đang im lặng ở một bên bỗng nhiên lên tiếng: "Linh đang, bị lấy đi rồi." Nghe lời thoại của Trương Khải Linh, phản ứng đầu tiên của các thành viên đội khảo cổ là muốn phản bác lại.

Vớ vẩn, ở đây nhất định là vốn dĩ không có cái chuông này.

Dù có sai, cũng nhất định là tác giả bích họa vẽ sai.

Sự biến mất của chuông đồng sao có thể liên quan gì đến Tiểu Diệp tộc trưởng của chúng ta chứ?

Tuy nhiên.

Nếu người nói câu này là Trương Khải Linh, thì các thành viên đội khảo cổ lúc này lại không dám phản bác.

Không thể phản bác, nhưng lại không dám đồng tình.

Trong chốc lát, các thành viên đội khảo cổ đều không biết nên phản ứng thế nào, đành phải im lặng.

Mà Trương Khải Linh sau khi nói xong câu đó, dường như cũng không muốn chủ động giải thích thêm, hoặc là còn có suy nghĩ của

riêng mình.

Cũng không tiếp tục nói gì nữa.

Anh ta im lặng, như thường lệ.

Mộ thất cứ thế mà yên tĩnh lại.

Tuy nhiên, dù mộ thất đã yên tĩnh, khán giả trong phòng livestream vẫn vô cùng ồn ào. [Vãi chưởng, không lẽ đúng như tôi nghĩ à.] [Chắc không đâu, Tiểu Diệp tộc trưởng lúc đó mới chỉ là một đứa trẻ mà.] [Chính xác mà nói, là một đứa trẻ có thể nghe tiếng chuông đồng này như tiếng trống bỏi.] [Làm ơn đi, cậu ấy là tộc trưởng của Đồ Long nhất mạch đấy.] [Nói không chừng, nguyên mẫu của tượng tướng quân bằng đồng này, chính là tộc nhân của Đồ Long nhất mạch, cái chuông đồng ở trong tay Tiểu Diệp tộc trưởng, quá hợp lý luôn.] [Ai cũng biết, đồ gia truyền là đồ gia truyền, văn vật là văn vật, người ta Tiểu Diệp tộc trưởng lấy đồ gia truyền, là hợp tình hợp lý.] [Liệu có khả năng, pháp luật nhân gian đối với thần tiên thực ra là vô hiệu không?

Có phải đồ gia truyền hay không hình như cũng không quan trọng lắm.] [Chỉ có tôi để ý, đến cả chúng ta còn đoán được khả năng này, các thành viên đội khảo cổ lại không đoán ra sao?] [Còn không phải vì không muốn nghi ngờ Tiểu Diệp tộc trưởng sao, ha ha ha ha, cười chết mất, gượng diễn vãi.] [Tôi xem đây chắc không phải là 《Ảnh đế vượt giới chi tôi chính là diễn viên》 đâu nhỉ?] [Tôi chính là diễn viên chi Tiểu Ca Khải Linh vạch mặt.] [Cười chết mất, phản ứng của đội khảo cổ: Cái người mà tôi không dám đụng vào đã phá cái sân khấu mà tôi dựng cho cục cưng nhà mình cũng chính là vợ anh ta, tôi phải làm sao đây, online chờ, gấp lắm.] [Tiểu Ca Khải Linh, anh có biết các thành viên đội khảo cổ đã phải diễn khổ sở thế nào không ha ha ha.] [Tiểu Ca Khải Linh biểu thị, vợ của mình, không cần người khác

dựng sân khấu.] [Nói không chừng, có khả năng, dù thật sự là Tiểu Diệp tộc trưởng lấy, đám người này cũng không đánh lại một mình Tiểu Ca Khải Linh đâu?] [Tiểu Ca Khải Linh: Vợ tôi, tôi tự mình không bảo vệ được sao?] [Khụ khụ, dù là Tiểu Diệp tộc trưởng lấy, lúc cậu ấy còn là trẻ con, cậu ấy cũng có luật bảo vệ người vị thành niên.] [Tiểu Ca Khải Linh: Luật bảo vệ người vị thành niên lại là cái thằng dư thừa nào?] [Cười chết mất, netizen khóa này hình như thật sự điên rồi.] Cùng lúc đó, trong cổ mộ.

Hách Liên Tĩnh đưa tay, khoác vai Diệp Phàm, nhỏ giọng nói: "Tiểu Diệp tử, có cần tôi giúp cậu đánh anh ta không?" Diệp Phàm lúc này, cũng đang xem nội dung trên bích họa.

Ngay từ khi Thanh đồng chúc trùng mới xuất hiện, Diệp Phàm đã tìm hiểu được tài liệu về chúng từ 《Bách khoa toàn thư về các loài quý hiếm》.

Trong đó cũng bao gồm câu chuyện một vị tướng quân dùng chuông đồng thu phục được con chúa của Thanh đồng chúc trùng, từ đó thu phục được cả đàn.

Vì vậy khi thấy nội dung trên bích họa, Diệp Phàm không hề ngạc nhiên.

Hắn chỉ là sau khi biết có một vị tướng quân có thể thu phục đám Thanh đồng chúc trùng này, liền khá tò mò, vị tướng quân này rốt cuộc là ai.

Vừa rồi lại nghe Trương Khải Linh bình thản và chắc nịch tuyên bố cái chuông đã bị lấy đi.

Bởi vì Diệp Phàm hoàn toàn không có ký ức về cái chuông đó, nên hắn căn bản không hề liên tưởng đến bản thân.

Mà là thật sự đang nghiêm túc suy nghĩ xem ai đã lấy đi cái chuông

đồng.

Bây giờ bị Hách Liên Tĩnh đột nhiên réo tên, Diệp Phàm tạm thời dừng suy nghĩ, nhìn về phía Hách Liên Tĩnh, có chút mờ mịt: "Anh muốn đánh ai?" Hách Liên Tĩnh hất cằm, chỉ về phía Trương Khải Linh: "Cậu không thấy anh ta đáng ăn đòn à?" Đây là lần đầu tiên Diệp Phàm nghe Hắc Nhãn Kính nói thẳng ra ý muốn đánh Tiểu Ca như vậy.

Và với âm lượng này, Diệp Phàm dùng 35% độ hoàn nguyên Đạo Mộ Tà còn lại để cá cược, Tiểu Ca tuyệt đối nghe thấy.

Trước đây tuy Diệp Phàm cũng có thể nhận ra sóng ngầm giữa hai người, nhưng nói thẳng ra như thế này, đúng là gái lớn lên kiệu, lần đầu tiên.

Trước đây, biểu hiện trực tiếp nhất của Hách Liên Tĩnh cũng chỉ là thêm chữ "lão" vào trước "Ách Ba".

Hơn nữa cách này thường đi kèm với hiệu quả tự chửi mình, nên Diệp Phàm thấy sát thương không mạnh.

Tiểu Ca không cần nói một lời phản bác, cũng có thể kìm hãm lẫn nhau với Hách Liên Tĩnh.

Diệp Phàm nghĩ nghĩ, Hách Liên Tĩnh đột nhiên trở nên kiêu ngạo như vậy, dường như là bắt đầu từ sau khi ra khỏi ảo cảnh.

Bỗng nhiên, Diệp Phàm nghĩ đến một khả năng.

Hắc Nhãn Kính không phải là gặp phải đối thủ lớn nhất trong ảo cảnh, chính là Tiểu Ca đấy chứ?

Tỉnh lại từ ảo cảnh, việc quan trọng nhất lại là quan tâm đến tóc của mình.

Lẽ nào, người Hách Liên Tĩnh gặp trong ảo cảnh, thực ra là

Trương Ngốc bản gốc?

Diệp Phàm khẽ nhíu mày, thầm nghĩ: Toang rồi, cái hố Trương Ngốc này hình như thật sự không định tha cho mình.

Hắn vội vàng khẽ lắc đầu, hất hình ảnh cụ thể của Tiểu Ca, người đã quay đầu lại sau khi nghe thấy lời của Hắc Nhãn Kính, ra khỏi đầu mình.

Trong lúc Diệp Phàm đang cân nhắc, nếu hai vị này thật sự động thủ, mình nên giúp đội khảo cổ chạy trước, hay là nên lo việc tu sửa cổ mộ trước.

Một tiếng thông báo hệ thống bỗng nhiên vang lên. 【Đing!

Chúc mừng ký chủ, cá cược thành công.】 【Dùng 35% độ hoàn nguyên Đạo Mộ Tà còn lại cá cược, Trương Khải Linh quả thực đã nghe thấy câu nói đó của Hách Liên Tĩnh.】 【Chúc mừng ký chủ, nhận được 35% độ hoàn nguyên nhân vật Đạo Mộ Tà còn lại, độ hoàn nguyên nhân vật hiện tại là 100%.】 【Điểm số tương ứng đã được nhân với 100% và chuyển vào ký chủ.】 【Chúc mừng ký chủ, hoàn thành hoàn nguyên nhân vật, nhận được phần thưởng hệ thống.】 【Đing!

Một căn nhà của Tây Linh Ấn Xã, tọa lạc bên bờ Tây Hồ, phòng suite view hồ, xách vali vào ở, giá trị đã được trang bị đủ đồ cổ, chờ ký chủ định giá.】 【Đing!

Năng lực giám định đồ cổ, có thể một mắt nhìn ra niên đại và thật giả của đồ cổ.】 【Đing!

Phần thưởng tiền mặt tương ứng với chỉ số nhân vật đã được chuyển vào tài khoản, mời ký chủ sớm xác nhận trên thẻ ngân hàng của mình.】 Một chuỗi dài âm thanh máy móc của hệ thống, khiến Diệp Phàm lập tức ngẩn người.

Ngay cả chuyện quan trọng như Tiểu Ca và Hắc Nhãn Kính sau đó đánh nhau thì mình phải làm gì cũng bị ném ra sau đầu, sự chú ý hoàn toàn bị những thông báo hệ thống bá đạo này thu hút.

Diệp Phàm: ???

Hệ thống, ngươi không sao chứ?

Cách hoàn nguyên bằng cách cá cược như vậy là điều Diệp Phàm vạn lần không ngờ tới.

Nhưng, Diệp Phàm lập tức tìm ra lỗ hổng này của hệ thống, trong tiềm thức nói với hệ thống: "Ta dùng độ hoàn nguyên còn lại của Vương Dã cá cược, một phút có ít nhất sáu mươi giây, ngươi có dám cược với ta không?" Diệp Phàm trong lòng, có chút gian xảo cười cười.

Nhưng ngay sau đó, hệ thống liền dùng âm thanh máy móc, không chút tình cảm đáp lại Diệp Phàm: 【Đing!

Đối với ván cược của ký chủ, cảm thấy vô cùng xin lỗi.】【Vì ván cược trước, hệ thống tổn thất quá lớn, nên hậu đài hệ thống đã tự động cài đặt App chống lừa đảo quốc gia, cai cờ bạc.】 Trong tiềm thức của Diệp Phàm, nụ cười của hắn không biến mất, chỉ là trở nên nguy hiểm hơn vài phần.

Có chút thần thái của Hách Liên Tĩnh trong đó.

Hắn cười mỉm hỏi: "Chúng ta đã cộng tác lâu như vậy, trước giờ chưa từng hỏi ngươi, ngươi có chức năng trình duyệt không?" Hệ thống lập tức trả lời: 【Một đĩa rau.】 Ngay sau đó, trước mặt Diệp Phàm xuất hiện một giao diện huỳnh quang màu xanh.

Diệp Phàm nhìn vào biểu tượng kính lúp nhỏ và ô nhập liệu, đang định nhập gì đó vào.

Nhưng ngay sau đó, hắn đột nhiên nghĩ đến một vấn đề.

Nếu có thể tìm kiếm thứ gì đó từ giao diện hệ thống, tại sao trước đây khi mình dùng điện thoại tìm kiếm lỡ tay phá cổ mộ có ảnh hưởng đến học lực không, hệ thống lại không cản mình một chút nào?

Đây thật sự là một hệ thống không có mắt nhìn.

Ý nghĩ này vừa nảy ra trong đầu Diệp Phàm, hệ thống liền trả lời: 【Đing!

Kiểm tra thấy ký chủ đang cà khịa hệ thống, trả lời ký chủ, hệ thống chính vì có mắt nhìn nên mới không nhắc nhở ký chủ.】 Diệp Phàm vừa qua loa gật đầu tỏ vẻ đúng đúng đúng, vừa nhập một dòng chữ vào ô tìm kiếm: "Đây không phải là bắt nạt người thật thà sao.gif" Sau đó, trước mắt hắn toàn là những hình ảnh tuy chỉ ở định dạng ảnh động, nhưng âm thanh đã truyền ra từ động tác và thần thái của biểu cảm đó.

Diệp Phàm nói: "Tặng cho ngươi." Sau đó, hắn liền thoát khỏi giao diện tiềm thức, để hệ thống đối mặt với những biểu cảm quỷ súc, và hy vọng hệ thống có thể từ đó mà suy ngẫm.

Chương 269

Trong lúc Diệp Phàm và hệ thống đang đấu qua đấu lại trong tiềm thức, Hách Liên Tĩnh đang hứng thú nhìn biểu cảm thay đổi trên mặt Diệp Phàm.

Tuy Diệp Phàm giao lưu với hệ thống khá nhiều, nhưng trong mắt người ngoài, cũng chỉ là một khoảnh khắc ngắn ngủi.

Anh ta vẫn đang chờ Diệp Phàm cho một câu trả lời có cần anh ta giúp đánh cái tên Ách Ba Trương phá đám kia không.

Diệp Phàm cũng không quên chuyện này.

Dù sao từ lúc Tiểu Ca nghe thấy câu nói đó của Hách Liên Tĩnh, đã quay đầu lại, tầm mắt từ đó đến giờ chưa rời khỏi hắn.

Nhưng, câu nói đó không phải là Hắc Nhãn Kính nói sao?

Sao bây giờ trông có vẻ như, người mà Tiểu Ca đang nhìn, là mình nhỉ?

Diệp Phàm không khỏi cảm khái, mình hình như bị tiêu chuẩn kép rồi.

Hay là mình đi nhỉ?

Hắn vỗ vỗ vai Hách Liên Tĩnh, nói: "Thôi bỏ đi." Sau đó, hắn nhìn về phía Trương Khải Linh, hy vọng Tiểu Ca ăn ý với mình có thể từ ánh mắt của hắn đọc ra ý tứ hắn muốn biểu đạt: Tiểu Ca, tôi làm đúng không.

Diệp Phàm không biết Trương Khải Linh có hiểu ánh mắt của hắn không, nhưng Trương Khải Linh quả thực đã quay đầu đi.

Diệp Phàm thở phào nhẹ nhõm.

Sau khi tay Diệp Phàm rời khỏi vai mình, Hách Liên Tĩnh nhún vai: "Được thôi, nể mặt Tiểu Diệp tử." Lúc này, các thành viên đội khảo cổ xung quanh vẫn đang nghiên cứu nội dung trên bích họa và tượng tướng quân bằng đồng.

Đối với câu nói "linh đang bị người ta lấy đi rồi" của Trương Khải Linh vừa rồi, trước khi Trương Khải Linh giải thích, không ai dám chủ động phát biểu ý kiến gì.

Dù sao thì, câu nói "liệu có phải chính là cái chuông mà bố của Tiểu Diệp vừa rồi rung trong điện thoại không" này, họ không thể nào chủ động nói ra được.

Bên này giải quyết xong khủng hoảng tình cảm anh em Nam Hạt Bắc Ách, Diệp Phàm cũng tập trung sự chú ý trở lại bích họa.

Ngay sau đó, phần thưởng vừa nhận được liền cung cấp dữ liệu cho Diệp Phàm. 【Đing!

Bích họa bằng đồng, có từ cuối thời Tần.】 Diệp Phàm lại chuyển tầm mắt sang đống sơn liệu trên mặt đất.

Lớp sơn vừa bị phá bỏ trên mặt đất quả đúng như hắn dự đoán, có từ thời Minh.

Diệp Phàm khẽ nhíu mày, hắn vẫn không hiểu lắm.

Người thời Minh vào ngôi mộ dưới biển này, rốt cuộc tại sao lại phải tốn công sức lớn như vậy, che phủ toàn bộ bích họa nguyên bản trên hai bức tường này.

Thông thường mà nói, nếu muốn che đậy điều gì, chính là muốn che giấu điều gì.

Lẽ nào, người thời Minh vào ngôi mộ dưới biển này không muốn người sau này nhìn thấy bích họa nguyên bản trên tường sao?

Nhưng, người vào ngôi mộ này thời Minh làm sao có thể chắc chắn, sau họ sẽ còn có người vào được ngôi mộ này?

Và, họ rốt cuộc tại sao không muốn người sau này nhìn thấy nội dung trên bích họa?

Lẽ nào cái chuông đồng đó chính là do hai người thời Minh vào đây lấy đi?

Nghĩ vậy, Diệp Phàm lại quay đầu nhìn về phía tượng tướng quân bằng đồng đáng nghi nhất.

Phong cách của tượng tướng quân bằng đồng này thực sự quá lạc lõng với phong cách của gian mộ thất này.

Tuy nhiên, khi tầm mắt của Diệp Phàm rơi vào tượng tướng quân bằng đồng này, ánh mắt khẽ rung động.

Trong đôi mắt, là sự kinh ngạc thoáng qua.

Bởi vì dữ liệu hắn thấy trên tượng tướng quân bằng đồng này nói cho hắn biết như vậy. 【Tượng tướng quân bằng đồng, không phải đồ cổ.】 【Đồ thủ công mỹ nghệ hiện đại, cách đây khoảng nửa tháng.】 Nhìn thấy dữ liệu như vậy, trái tim của Diệp Phàm bắt đầu đập nhanh hơn.

Cách đây khoảng nửa tháng?

Nói cách khác, khoảng nửa tháng trước, còn có người nào khác đã đến ngôi mộ dưới biển này sao?

Diệp Phàm nhíu mày thật sâu.

Một cảm giác quen thuộc dâng lên trong lòng hắn.

Hắn rõ ràng cảm giác được có một thế lực nào đó dường như đang không ngừng thúc đẩy một chuyện gì đó xảy ra.

Tượng tướng quân bằng đồng chỉ mới có từ nửa tháng trước này,

chính là xuất hiện vì thế lực đó.

Trong thế lực đó, Diệp Phàm không cảm nhận được địch ý, nhưng lại có thể cảm nhận rõ ràng một loại dục vọng, tham lam vô cùng rõ rệt.

Diệp Phàm tặc lưỡi một tiếng, biểu cảm bình thản trên mặt lập tức lại hạ xuống vài độ.

Biểu cảm trên mặt hắn thay đổi không rõ ràng, nhưng sự thay đổi khí trường xung quanh lại không thể nào bị coi thường.

Phát hiện ra sự thay đổi này, không chỉ có Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh vốn có năng lực trinh sát vượt trội.

Ngay cả các thành viên khác trong đội khảo cổ cũng phát hiện ra điều này.

Đặc biệt là đội khảo cổ chính thức của Kinh đô đã từng hành động cùng Diệp Phàm trong mộ Vương Mãng.

Những thành viên đội khảo cổ vốn đang cố gắng diễn vai giả vờ không hiểu Trương Khải Linh nói gì lập tức nghiêm túc trở lại.

Tất cả thành viên đội khảo cổ chính thức của Kinh đô đều chấn chỉnh lại thái độ của mình, nghiêm túc nhìn về phía Diệp Phàm.

Cảm giác mà Diệp Phàm mang lại cho họ bây giờ, giống như đã quay trở lại mộ Vương Mãng trước kia!

Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh thậm chí không cần bàn bạc, đồng loạt đi đến bên cạnh Diệp Phàm.

Hai người như hai vị thần mặt đen, một trái một phải đứng sau lưng Diệp Phàm.

Diệp Phàm cũng không cần hai người hỏi lại, sau khi hai người đi đến bên cạnh mình liền lạnh lùng lên tiếng: "Nửa tháng trước, còn có

người đã đến đây.

Tượng tướng quân bằng đồng này, là đồ thủ công mỹ nghệ hiện đại.” Nghe thấy lời của Diệp Phàm, các thành viên đội khảo cổ đều lộ vẻ kinh ngạc và chấn động.

Bọn họ không tài nào ngờ được, Diệp Phàm đột nhiên trở nên nghiêm túc, lại nói ra chuyện nửa tháng trước, trong ngôi mộ dưới biển này lại có người khác từng đến!

Ngay cả Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh, sau khi nghe câu này cũng không nhịn được mà liếc nhìn Diệp Phàm.

Cả hai đều hơi hé miệng, nhưng lại phát hiện ra bây giờ mình không biết nên hỏi gì.

Họ tin tưởng Diệp Phàm, tin tưởng hắn một cách vô điều kiện.

Bất kể là vì thực lực của Diệp Phàm, hay là vì sự đối đãi đặc biệt của bản thân họ dành cho hắn.

Nhưng, sao có thể chứ?

Nửa tháng trước, lại có người xuất hiện trong ngôi mộ cổ này ư?

Phải biết rằng, dù là đi qua cái bể đá cẩm thạch trắng kia để vào mộ, hay đi qua trung điện có bức tường đồng mang ý chí phán xét của thần linh.

Đều cần ít nhất hai người mới có thể đi đến được mộ thất này!

Chương 270

Trong thời đại này, lẽ nào vẫn còn tồn tại ít nhất hai người như vậy sao?

Hách Liên Tĩnh bất giác nhìn về phía Trương Khải Linh.

Lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ lại là tên Ách Ba này hành động cùng với ai khác?

Trương Khải Linh lập tức cảm nhận được ánh mắt của Hách Liên Tĩnh, đồng thời cũng đoán được suy nghĩ của gã.

Anh lắc đầu, tỏ ý không phải mình.

Hách Liên Tĩnh nghĩ lại, cũng cảm thấy đúng là không phải Trương Khải Linh.

Dù sao thì nửa tháng trước, Trương Khải Linh vẫn đang chuẩn bị trang bị để lên đường tìm Tiểu Diệp tử mà.

Chỉ là lúc đó bọn họ chưa nhận được lời mời chính thức để cùng vào ngôi mộ dưới biển này, thậm chí ngôi mộ này còn chưa được phát hiện.

Trương Khải Linh lúc đó có lẽ cũng không dự tính sẽ gặp mặt Tiểu Diệp tử, người đã thể hiện xuất sắc trong mộ Vương Mãng và bị lộ thân phận, theo cách này.

Không phải Ách Ba Trương, cũng không phải Tiểu Diệp tử, vậy thì là ai?

Hách Liên Tĩnh nhìn theo hướng mắt của Diệp Phàm về phía tượng tướng quân bằng đồng kia.

Đột nhiên, gã toát một thân mồ hôi lạnh.

Gã chưa từng thấy nguyên mẫu của tượng tướng quân bằng đồng này.

Nhưng, cảm giác mà đôi mắt kia mang lại cho gã lại vô cùng quen thuộc.

Đôi mắt đó cho gã cảm giác giống hệt như Tiểu Diệp tử đã biến thành vật thí nghiệm thất bại mà gã thấy trong ảo ảnh trước đó!

Cảnh tượng trong ảo cảnh lại một lần nữa hiện lên trong đầu Hách Liên Tĩnh.

Gã hít một hơi khí lạnh, bất giác nhìn về phía bóng lưng của Diệp Phàm.

Sau khi xác nhận sự tồn tại của người này, gã mới thuận lợi thở ra được.

Mà ở bên kia, vẻ mặt của Trương Khải Linh cũng không mấy tốt đẹp.

Thanh Kinh Trập trong tay anh đang tỏa ra ánh sáng màu tím lam, trông vô cùng sâu thẳm.

Cả mộ thất đột nhiên chìm vào tĩnh lặng.

Tiếng tim đập dồn dập của các thành viên đội khảo cổ lúc này nghe rõ mồn một.

Tuy nhiên, những dòng bình luận đang chạy với tốc độ cao trong phòng livestream lại ồn ào trái ngược hoàn toàn với sự yên tĩnh của mộ thất lúc này. [Nửa tháng trước có người từng đến?

Vãi chưởng, đây là cái nơi muốn ra vào lúc nào cũng được à?] [Nói vậy tức là, lần trước đến cũng phải có ít nhất hai người chứ?] [Ái chà, tôi có thể cược hết bài tập hè này rằng hai người đó có lẽ chính là Tiểu tộc trưởng Diệp và Tiểu Ca Khải Linh không?] [Cười chết, đến

đây hưởng tuần trăng mật à?] [Hắc gia: Cược hay lắm, lần sau đừng cược nữa.] [Hắc gia: Cược hay lắm, lần sau nhớ rủ tôi.] [Lịch sự: Cậu là bài tập hè à?] [Mày mới là bài tập hè đó, lịch sự cái con khỉ.] [Vãi?

Ngoài Tiểu tộc trưởng Diệp và Tiểu Ca Khải Linh ra, thật sự còn có người mở được cơ quan như vậy, xuyên qua được bức tường đồng đó sao?] [Tôi biết rồi, chắc chắn là lúc loài người tiến hóa đã quên mang theo tôi.] [Đại nhân, thời đại thay đổi rồi.] [Chỉ có mình tôi quan tâm Tiểu tộc trưởng Diệp bây giờ có ổn không à?

Tiểu Ca và Hắc gia đứng sau lưng trông như hộ pháp vậy.] [Lúc gặp nguy hiểm thì đứng trước mặt Tiểu tộc trưởng để bảo vệ, lúc cần thể hiện thì đứng sau lưng để trấn giữ, tôi thật sự sẽ khóc vì tình anh em thần tiên này đó, được không?] [Anh em ơi, Tiểu tộc trưởng lên nick chính rồi kìa!] [Tôi nghe được những chuyện này, liệu có bị diệt khẩu không vậy?] Một lát sau, trong ngôi mộ cổ.

Trương Cường đang trầm tư đột nhiên nhớ ra điều gì đó, anh là người đầu tiên phá vỡ sự im lặng và tĩnh mịch trong mộ thất lúc này.

"Nửa tháng trước ư?" "Đó không phải là lúc chúng ta mới phát hiện ra con tàu ma sao!" Các thành viên đội khảo cổ lập tức nghĩ đến mối liên hệ giữa hai việc này.

Lý do họ xuất hiện ở đây lần này, chẳng phải là vì nửa tháng trước họ đã phát hiện ra con tàu cổ, và gặp phải Thủy Viên Quỷ trên đó, gây ra tổn thất nặng nề cho đội khảo cổ lúc bấy giờ sao!

Cách thức xuất hiện của con tàu ma vốn đã vô cùng kỳ lạ.

Con tàu ma từ biển sâu đi lên, thật sự chỉ là trôi nổi vô định trên biển sao?

Con tàu khổng lồ đó, không thể nào là do Thủy Viên Quỷ điều

khiển chứ?

Được Trương Cường nhắc nhở, kết hợp với lời nói vừa rồi của Diệp Phàm, các thành viên đội khảo cổ bỗng cảm thấy một cảm giác nguy hiểm khiến họ không rét mà run.

Các thành viên đội khảo cổ lập tức xích lại gần nhau hơn.

Họ có chút căng thẳng nhìn quanh.

Một người trẻ tuổi không nhịn được nuốt nước bọt, nói: "Không lẽ nào, trong ngôi mộ cổ này bây giờ, ngoài chúng ta ra còn có người khác?" "Mọi hành động của chúng ta bây giờ, không lẽ nào đang bị ai đó theo dõi từ một góc nào đó chứ?" Anh ta đã nói ra hết tâm trạng của các thành viên đội khảo cổ lúc này.

Biết rằng chỉ mới nửa tháng trước, đã có người dường như có mục đích dẫn họ đến nơi này.

Các thành viên đội khảo cổ liền cảm thấy như có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào mình.

Một bên, Diệp Phàm cũng nhìn quanh mộ thất này một vòng nữa.

Hắn dùng kỹ năng mới nhất của mình có thể giám định niên đại cổ vật, lại giám định một lượt gần như tất cả mọi thứ trong mộ thất này.

Trong lúc đó, hắn còn tiện thể dùng khả năng kiểm tra cơ quan của mình để rà soát lại những cơ quan có thể tồn tại trong mộ thất này một lần nữa.

Kết quả cuối cùng, ngoài tượng tướng quân bằng đồng này ra, tất cả những thứ khác đều bình thường.

Tất cả tượng nô lệ bằng đồng đều là tác phẩm cuối thời Tần, còn những trang sức vàng bạc đeo trên người những pho tượng này, bao gồm cả trên người tượng tướng quân bằng đồng, toàn bộ đều là từ

thời nhà Minh.

Nếu tính toán thời gian cụ thể của những món trang sức vàng bạc này, thì chính là thời điểm Trịnh Hòa lần cuối cùng đi xuống Tây Dương!

Ngoài ra, trong mộ thất này cũng không có bất kỳ cơ quan thừa thãi nào.

Tuy không có cơ quan ám khí nào có thể uy hiếp đến tính mạng của họ, nhưng quả thực cũng không có lối ra nào để họ tiếp tục đi xuống.

Vì vậy, việc họ cần làm bây giờ là quay lại đường cũ.

Trở về trung điện, xuyên qua quan tài đồng, đi đến lối vào nhĩ thất đã mở ở phía bên kia của bức tường băng để xem, phía sau còn có gì đang chờ đợi họ.

Ngay sau đó, Diệp Phàm nói thẳng: "Ở đây không còn gì nữa." Nhận được tin này, Diệp Phàm, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh cả ba người đều ngầm hiểu nhìn về phía lối vào của nhĩ thất này.

Mà ánh mắt của các thành viên đội khảo cổ lại dừng trên người ba vị cố vấn đặc biệt.

Chỉ thấy, Hách Liên Tĩnh cười kéo cò súng, thở ra một hơi dài, dùng một giọng điệu trêu chọc nói: "Ôi chao, chúng ta bị sập bẫy của người ta rồi." Diệp Phàm lúc này đã mang theo địch ý với thế lực đứng sau lưng này, hắn cười lạnh, rút Hắc Kim Cổ Đao từ sau lưng ra: "Vậy cũng phải xem hắn có đủ sức cắn hay không." Câu nói này của Diệp Phàm lập tức khích lệ các thành viên đội khảo cổ.

Rất thần kỳ, không có lý do phức tạp nào.

Đây chính là mức độ tin tưởng của họ đối với Diệp Phàm.

Lúc này, biểu cảm trên mặt Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh đang đứng hai bên sau lưng Diệp Phàm cũng rõ ràng thay đổi.

Trên khuôn mặt gần như không có biểu cảm gì của Trương Khải Linh xuất hiện một chút ý cười đã có thể bị người ngoài phát hiện.

Biểu cảm trên mặt Hách Liên Tĩnh vẫn là đang cười, nhưng nụ cười bây giờ trông nhạt hơn lúc nãy một chút.

Các thành viên đội khảo cổ và khán giả trong phòng livestream đều chú ý đến sự thay đổi biểu cảm trên mặt hai người này.

Sự thay đổi như vậy khiến mọi người đều bất giác nhận ra một vấn đề.

Nếu nụ cười trên mặt hai người này đều là thật lòng, thì hai người trông có vẻ khác biệt một trời một vực, thậm chí có thể nói là hoàn toàn trái ngược.

Lúc này trông lại, lại mang đến cho người ta một sự tương đồng vô cùng thần kỳ.

Chương 271

Cuối cùng, họ chỉ có thể quy nó về điểm chung của những soái ca vừa mạnh vừa đẹp trai.

Các thành viên đội khảo cổ phát hiện ra điểm này, nhưng đều ngầm hiểu mà không nói ra.

Lúc này, các đội viên đã hoàn toàn lấy lại tinh thần.

Bất kể lão âm binh đang quan sát trong bóng tối này là thành phần gì, họ cũng phải tự mình đi hết con đường phía sau.

Trương Cường lại lấy ra miễn tử kim bài vừa mới cất đi.

Các thành viên đội khảo cổ lần lượt rời khỏi lối vào của nhĩ thất này.

Diệp Phàm vốn luôn đi ở phía trước, lần này lại là người cuối cùng đi đến lối vào của nhĩ thất.

Khi hắn đứng ở lối vào, hắn không lập tức rời khỏi nhĩ thất này để trở về trung điện.

Mà đứng ở lối vào, lại quay đầu nhìn về phía tượng tướng quân bằng đồng một cái.

Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh vốn đang đi trước Diệp Phàm, chú ý thấy Diệp Phàm không lập tức ra ngoài, cũng đều tự giác dừng bước.

Hai người quay đầu lại, nhìn Diệp Phàm.

Chỉ thấy, Diệp Phàm lúc này đang nhìn xa xa về phía tượng tướng quân bằng đồng.

Trên mặt Diệp Phàm không nhìn ra bất kỳ cảm xúc nào, nhưng

Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh cũng nhìn theo ánh mắt của Diệp Phàm về phía tượng tướng quân bằng đồng, trên mặt lại đồng thời lộ ra một biểu cảm kinh ngạc không mấy rõ ràng.

Bởi vì tượng tướng quân bằng đồng vốn đang nhìn thẳng về phía trước, không biết từ lúc nào, lại đã quay đầu.

Lúc này, một đôi mắt trống rỗng được điêu khắc đang nhìn thẳng về phía Diệp Phàm.

Cảm giác này, giống như kẻ đứng sau thế lực kia, lúc này đang thông qua đôi mắt này để quan sát mọi hành động của họ.

Ngay sau đó, Trương Khải Linh và hai người đồng thời giơ tay lên.

Kinh Trập và mấy viên đạn bay về phía tượng tướng quân bằng đồng.

Chỉ thấy, một nửa của tượng tướng quân bằng đồng bị Kinh Trập chém rơi xuống đất, còn nửa kia bị đạn bắn liên tục vào một con mắt, cuối cùng không chịu nổi nữa, nửa cái đầu vỡ nát, rơi xuống đất.

Các thành viên đội khảo cổ vốn đang đi ở phía trước, đều đã chuẩn bị đi qua quan tài đồng, nghe thấy động tĩnh lớn như vậy, đều quay đầu lại.

Trong ánh mắt, mang theo sự phòng bị và căng thẳng.

Trương Cường và Khâu Ninh cũng đều lập tức mang theo vũ khí của mình, đi về phía ba người.

"Xảy ra chuyện gì vậy?" "Phía sau còn có quái vật gì sao?" Lúc này, Hách Liên Tĩnh đã vác súng lên vai, Kinh Trập cũng đã tắt sáng, trở về tay Trương Khải Linh.

Hai vũ khí, lúc này đã hoàn toàn ngừng bắn.

Khi Trương Cường và Khâu Ninh nhìn vào trong nhĩ thất, chỉ còn lại một đống phế tích của tượng tướng quân bằng đồng không còn nguyên vẹn.

Hách Liên Tĩnh xòe một tay ra, tỏ vẻ: "Vừa rồi thật là ngàn cân treo sợi tóc." "Thứ này chút nữa là sống dậy đuổi theo người rồi đó." "Đúng không, Ách Ba?" Trương Khải Linh vốn rất ít khi để ý đến những tương tác kiểu này của Hách Liên Tĩnh, lại bất ngờ phối hợp với gã.

Anh gật đầu, "Ừm" một tiếng: "Nguy hiểm." Trương Cường và Khâu Ninh nghe Hách Liên Tĩnh giải thích, vẫn còn mang một chút nghi ngờ.

Nhưng khi thấy Trương Khải Linh cũng gật đầu, lập tức tin lời giải thích của Hách Liên Tĩnh là thật.

Nhất là, Hách Liên Tĩnh dường như không hài lòng chỉ có một mình Trương Khải Linh phối hợp, dù sao hiệu quả của việc hung thủ làm chứng cho hung thủ cũng rất nhỏ.

Gã lại nhìn về phía Diệp Phàm: "Cậu nói đúng không, Tiểu Diệp tử." Diệp Phàm: ...

Hắn cảm thấy bây giờ mình nên nói "À đúng đúng đúng", là có thể đối được ám hiệu với Trương Cường và Khâu Ninh rồi.

"Ừm, đúng." Diệp Phàm cân nhắc rằng dù Trương Cường và Khâu Ninh có biết sự thật cũng hoàn toàn không đánh lại được, cũng không tìm được hai người này.

Vì lợi ích của hai vị đội trưởng, Diệp Phàm cũng gia nhập vào phe "tôi chính là diễn viên".

Trương Cường và Khâu Ninh sau đó mới hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm.

“Vậy thì tốt rồi, may mà có ba vị đi ở phía sau đội ngũ.” “Đúng vậy, nếu là chúng tôi, e rằng phải trúng chiêu rồi mới phản ứng lại được.” “Công việc khảo cổ lần này có thể may mắn mời được ba vị, thật sự là quá tốt rồi.” Hai đội trưởng đội bảo vệ sau khi xác nhận ba vị cố vấn đặc biệt quý báu đều không có gì bất trắc, lại quay trở lại đội ngũ.

Sau khi quay lại, còn phải giải thích với các thành viên: “Không sao không sao, hai vị cố vấn chỉ là giúp chúng ta giải quyết tượng tướng quân bằng đồng suýt nữa thì sống lại thôi.” “Đã giải quyết xong rồi, mọi người không cần lo lắng nữa.” Các thành viên đội khảo cổ nghe vậy, cũng đều quay đầu lại cảm ơn ba người.

Nghe thấy những tiếng “cảm ơn” xuất phát từ tận đáy lòng này, Diệp Phàm không nhịn được liếc nhìn Hách Liên Tĩnh.

Lúc này, lời thoại của tiểu phẩm lừa bịp đã trở thành tiếng lòng của Hách Liên Tĩnh: “Hắn còn phải cảm ơn tôi nữa đấy.” Hách Liên Tĩnh cười nhìn Diệp Phàm: “Thế nào, Tiểu Diệp tử.” Diệp Phàm đang định nói đừng làm hư Tiểu Ca, anh xem anh ấy đã biết nói dối rồi kìa.

Nhưng khi nghĩ đến vừa rồi Trương Khải Linh chỉ nhìn chằm chằm vào mình mà không nhìn vào thủ phạm Hắc Nhãn Kính, Diệp Phàm lại rất thức thời mà nuốt câu nói này vào bụng.

“Anh nói đúng.” Sau đó, Diệp Phàm cũng đi về phía trước.

Hách Liên Tĩnh cười một cách vui vẻ, theo kịp bước chân của Diệp Phàm.

Trương Khải Linh ở cuối cùng, lại không lập tức nhấc chân đi ngay.

Anh nhìn Kinh Trập trong tay mình.

Vừa rồi khi Kinh Trập chém vào tượng tướng quân bằng đồng,

cho anh một cảm giác quen thuộc vô cùng kỳ lạ.

Cảm giác đó, không lâu trước đây anh thực ra vừa mới trải qua.

Chính là trong ảo cảnh đó, cảm giác khi Kinh Trập cắt vào lòng bàn tay của lão già đeo mặt nạ da người Diệp Phàm.

Chất liệu của đồng và người quả thực không giống nhau.

Nhưng thứ mà Kinh Trập cảm nhận được, là một thứ có cùng nguồn gốc.

Trương Khải Linh khẽ nhíu mày.

Hai thứ này, cùng một nguồn gốc!

Ngay lúc Trương Khải Linh còn đang nhìn Kinh Trập, Hách Liên Tĩnh ở phía trước đột nhiên gọi anh một tiếng: "Ách Ba, mọc rễ dưới đất rồi à?" Trương Khải Linh ngẩng đầu lên, nhìn theo tiếng gọi.

Phát hiện Diệp Phàm và Hách Liên Tĩnh đang đợi anh ở lối vào quan tài, trong tay Diệp Phàm còn có một tấm miễn tử kim bài thừa ra.

Rất rõ ràng, là chuẩn bị cho anh.

Trương Khải Linh không để lộ cảm xúc mà thở ra một hơi, nhấc chân đi về phía quan tài đồng.

Khi ba người đi qua quan tài đồng, các thành viên đội khảo cổ đã tập trung hết ở lối vào nhĩ thất đang mở ở bên kia.

Nhìn thấy Diệp Phàm, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh ba người từ quan tài đồng đi qua, các thành viên đội khảo cổ liền quay người đón.

Ba người gật đầu với mọi người trong đội khảo cổ, cũng đều đi đến lối vào nhĩ thất bên này.

Lối vào của hai bên nhĩ thất rất giống nhau.

Đều thuộc loại âm thanh mở ra rất chấn động, nhưng diện tích lối vào lại rất hẹp.

Bạch Trường Minh đón ba người, nói: "Xem ra lối vào của hai nhĩ thất này cũng có hình thức đối xứng." "Chúng tôi lo rằng những thứ bên trong cũng đối xứng như vậy, vẫn đang nghĩ có nên chuẩn bị một chút ở đây trước không." Diệp Phàm, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh ba người được đón, đứng ở lối vào nhĩ thất.

Mà ba vị cố vấn đặc biệt này vừa đến, các thành viên đội khảo cổ cũng lập tức có thêm dũng khí.

Chương 272

Các đội viên vừa rồi còn có chút rụt rè ở lối vào, lúc này đều thẳng lưng, giống như đón được thủ lĩnh của mình, khí thế hùng hổ đứng bên cạnh hoặc sau lưng họ.

Diệp Phàm nhìn hai bên, không tỏ ý gì.

Binh tới tướng đỡ, nước tới đất ngăn.

Diệp Phàm không có bất kỳ sự chuẩn bị nào, nhấc chân liền định bước vào.

Chân chưa kịp đặt xuống, cánh tay hắn đã bị một bàn tay phía sau giữ lại.

Chủ nhân của bàn tay này không phải ai khác, chính là tiểu đệ của hắn, Lưu Bác Văn.

"Đại ca, anh không cần chuẩn bị một chút nào sao?" "Lỡ như vừa vào cửa đã có thứ gì đáng sợ thì sao?" Diệp Phàm thu chân lại, liếc nhìn cậu ta, nói: "Cậu có biết sau khi vào, nhìn thấy gì là đáng sợ nhất không?" Lưu Bác Văn nghĩ một lúc, sau đó đoán: "Nhìn thấy người đã vào trước đó?" Diệp Phàm nói: "Nhìn thấy bên trong không có gì mới là đáng sợ nhất." Nói xong, hắn thở dài, nhân lúc Lưu Bác Văn gỡ tay đang giữ cánh tay hắn ra để gãi đầu, lại một lần nữa một mình dẫn đầu, bước vào trong mộ thất.

Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh theo sát phía sau.

Các thành viên đội khảo cổ cũng không do dự nữa, theo sau ba vị cố vấn đặc biệt mà mình tin tưởng nhất, cùng nhau đi vào lối vào.

Nhĩ thất bên trong này tuy vừa vào cửa cũng tối om, nhưng may là không giống như nhĩ thất vừa rồi.

Bóng tối khi mới vào nhĩ thất mà họ vừa ra khỏi, là bóng tối mà đèn pin không thể xuyên thấu.

Bây giờ, ánh sáng đèn pin của các thành viên đội khảo cổ vẫn có thể tự do xuyên qua tất cả bóng tối này.

Là bóng tối bình thường.

Nhưng cũng vì đây là nơi sâu trong ngôi mộ cổ, nên bóng tối này vẫn đậm đặc hơn một chút so với bóng tối tự nhiên mà họ phải đối mặt ở bên ngoài.

Các thành viên đội khảo cổ chỉ có thể vừa đi theo ba vị cố vấn Diệp Phàm, Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh ở phía trước, vừa cẩn thận di chuyển, vừa liên tục thay đổi hướng đèn pin.

"Oa, nhĩ thất này có phải lớn hơn nhĩ thất vừa rồi không nhỉ, sao tôi cảm thấy bây giờ tôi còn chưa chiếu tới được vật tham chiếu nào vậy?" "Chắc chắn rồi, tuy lối vào nhỏ, nhưng âm thanh mở cửa vừa rồi thật sự rất lớn." "Quả nhiên, âm thanh mở cửa lớn như vậy, tuyệt đối không phải là cảnh tượng đơn giản gì." "Hay là, chúng ta bổ sung thể lực trước đi?

Lỡ như nó thật sự rất lớn thì sao?" "Nhĩ thất này, không có đèn tự động, nơi lớn như vậy, một lát nữa chúng ta tìm đèn có thể đốt trong mộ thất có phải sẽ rất khó không?" Khi các thành viên đội khảo cổ đang nhỏ giọng thảo luận về ấn tượng đầu tiên của họ đối với ngôi mộ cổ này, phía trước lại đột nhiên truyền đến một tiếng thở dài chân thành.

Tiếng thở dài đó nghe có vẻ rất đau khổ, trong một môi trường rộng lớn như vậy, nghe có vẻ hơi âm u.

Các thành viên đội khảo cổ lập tức nổi da gà.

Nhưng ngay sau đó, họ nhận ra.

Tiếng thở dài này, bỏ qua tất cả hiệu ứng hậu kỳ, âm thanh gốc, thực ra không hề xa lạ.

Âm thanh của tiếng thở dài này, nghe giống như là của Hách Liên Tĩnh!

Tuy nhiên, khi nhận ra chủ nhân của tiếng thở dài này là Hách Liên Tĩnh, các thành viên đội khảo cổ không những không thở phào nhẹ nhõm, ngược lại còn căng thẳng hơn.

Bởi vì tất cả mọi người ở đây đều biết, đôi mắt của Hách Liên Tĩnh, cho dù ở trong bóng tối như vậy, cũng có thể nhìn rõ môi trường xung quanh!

Mà vị Hắc gia này dường như lúc nào cũng cười nhiều hơn, bất kể là đối mặt với cảnh tượng gì, phần lớn thời gian, đều dùng những tiếng cười khác nhau để biểu đạt những cảm xúc khác nhau của mình, hơn nữa còn có thể biểu đạt vô cùng đúng chỗ.

Tiếng thở dài như thế này, không có bất kỳ ý cười nào, chỉ còn lại tiếng thở dài u uất buồn bã, là phản ứng gần như chưa bao giờ xuất hiện trên người Hách Liên Tĩnh!

Rốt cuộc đã nhìn thấy gì, mà khiến Hách Liên Tĩnh phát ra tiếng thở dài như vậy?

Các thành viên đội khảo cổ lập tức hít một hơi khí lạnh.

Bạch Trường Minh ở phía sau, cẩn thận hỏi: "Hách liên tiên sinh, ngài đã thấy gì vậy?" Các đội viên đội bảo vệ lúc này đã đặt tay lên súng của mình, tất cả mọi người đều bất giác nín thở, chờ đợi câu trả lời của Hách Liên Tĩnh.

Tuy nhiên, câu trả lời của Hách Liên Tĩnh lại bắt đầu bằng một tiếng thở dài.

Lần này, các thành viên đội khảo cổ đã vô cùng chắc chắn, nhĩ thất

này tuyệt đối không đơn giản.

Họ lập tức chuẩn bị tâm lý đầy đủ, chờ đợi Hách Liên Tĩnh công bố đáp án.

"Tiểu Diệp tử à, cậu thật sự chưa từng đến đây trước sao?" Đối với câu nói này của Hách Liên Tĩnh, các thành viên đội khảo cổ vô cùng bất ngờ.

Họ không tài nào ngờ được, tại sao ở đây lại liên quan đến Diệp Phàm?

Tại sao lại lôi Diệp Phàm vào chuyện này.

Tuy nhiên, Diệp Phàm cũng đã nhìn rõ bộ mặt thật của mộ thất này trong bóng tối, lại thầm nghĩ trong lòng: Hắc Nhãn Kính à, đây cũng là câu tôi muốn hỏi anh đó!

Dù sao tình hình trước mắt, nhìn thế nào cũng giống như anh đã đến đây trước rồi!

Nhưng, vì hình tượng vốn đã không mấy trong sạch của Hách Liên Tĩnh trong lòng các thành viên đội khảo cổ, Diệp Phàm vẫn rất tinh tế mà không nói ra lời này, mà hỏi gì đáp nấy: "Chưa." Hách Liên Tĩnh lại thở dài lần thứ ba, nói: "Chuyện đáng sợ nhất quả thực đã xảy ra." "Trong nhĩ thất này, không có gì cả." Các thành viên đội khảo cổ vốn đã chuẩn bị nghe một tin tức kinh thiên động địa, rợn tóc gáy, suýt nữa thì bị ngụm khí vừa hít vào lúc nãy làm cho sặc.

Không có gì cả?

Hách Liên Tĩnh bật đèn pin gần như vô dụng của mình, dùng chùm sáng đèn pin chỉ cho các thành viên đội khảo cổ một hướng, nói: "Nhĩ thất này không lớn, điểm bắt đầu của rãnh đèn ở bên này, thắp lên là được." Lúc này, các đội viên khảo cổ có tâm trạng trải qua một sự chênh lệch cực lớn vẫn chưa hoàn toàn phản ứng lại.

Khi Trương Cường và Hắc Hùng đi theo hướng đèn pin của Hách Liên Tĩnh chỉ, người vẫn còn ngơ ngác.

Rất nhanh, tay của Hắc Hùng chạm vào tường: "Vãi, thật sự nhanh như vậy đã đến cuối rồi?" Cho đến khi Hắc Hùng và Trương Cường thắp sáng rãnh đèn trên tường, các thành viên đội khảo cổ vẫn còn ở trong trạng thái mơ hồ.

Dù sao thì sự hoảng sợ khi nghe tiếng thở dài của Hách Liên Tĩnh vừa rồi và sự chênh lệch cảm xúc khi nhìn thấy tình hình trước mắt thực sự là quá lớn.

Rãnh đèn là kiểu thiết kế khá phổ biến, được khảm trên các bức tường mộ xung quanh, tổng cộng ba hàng, bao quanh toàn bộ mộ thất.

Chỉ cần thắp ở đúng hướng, là có thể cháy lan, khiến cả mộ thất sáng lên.

Giống như công tắc đèn vậy.

Khi cả mộ thất sáng lên, biểu cảm trên mặt các thành viên đội khảo cổ thay đổi như lật mặt.

Sự lật mặt này, là chỉ một loại hình di sản văn hóa phi vật thể truyền thống vô cùng quan trọng.

Có thể nói, tốc độ thay đổi này vừa nhanh, mức độ lại lớn.

Nhìn thấy tình hình của mộ thất sáng lên, sự kinh hoàng trên mặt các thành viên đội khảo cổ vừa rồi đã hoàn toàn tan biến.

Biến thành một sự ngẩn ngơ.

Nhưng sự ngẩn ngơ cũng chỉ kéo dài chưa đầy ba giây, sau đó biến thành một sự bất lực kéo dài.

Thì ra, chuyện đáng sợ nhất mà Hách Liên Tĩnh vừa nói, lại thật sự chính là điều mà Diệp Phàm vừa nói: đáng sợ nhất là sau khi vào

lại phát hiện mộ thất này là một mộ thất trống.

Mà lý do Hách Liên Tĩnh vừa rồi liên tiếp thở dài hai hơi một cách khác thường, lại thật sự chỉ vì đây là một mộ thất trống rỗng!

Trong một lúc, các thành viên đội khảo cổ đều không nhịn được mà nhìn về phía Hách Liên Tĩnh.

Quả nhiên, trên mặt Hách Liên Tĩnh lúc này, cho dù có đeo kính râm, sự tiếc nuối trên mặt cũng không thể che giấu được mà lộ ra.

Đương nhiên, cũng có một khả năng.

Hách Liên Tĩnh hoàn toàn không có ý định che giấu tâm trạng này của mình.

Một câu hỏi cũ lại một lần nữa hiện lên trong đầu các thành viên đội khảo cổ: vị Hách liên tiên sinh này, có thật sự là người đứng đắn không?

Thực ra, trong mộ thất này cũng không hoàn toàn trống rỗng.

Ở trong góc còn có vài chiếc bình đồng được đặt một cách rất tùy tiện.

Chương 273

Nhưng, vì thể tích rất nhỏ, và đều không được đặt một cách chính quy, mà giống như bị vứt lung tung một bên.

Vì vậy trông giống như mấy cây cải thảo bị người ta chọn còn thừa lại ở chợ rau vậy.

Nhưng, trên nền đá xanh, còn có rất nhiều vết tích hình tròn hoặc hình vuông.

Đây là bằng chứng cho thấy ở đây trong một khoảng thời gian dài trước đó, đã từng tồn tại đồ vật, chỉ là bây giờ trông có vẻ như những thứ này đã bị người ta dọn đi rồi.

Những vết tích như vậy rất nhiều, chồng chéo lên nhau trên mặt đất, gần như đã liền thành một bàn cờ lộn xộn.

Rất rõ ràng, những thứ bị mang đi từ đây lúc đó, thật sự không phải là ít.

Tình hình như vậy, khiến Diệp Phàm và Trương Khải Linh đều không nhịn được mà dùng một ánh mắt có phần đáng suy ngẫm để nhìn Hách Liên Tĩnh.

Hách Liên Tĩnh vốn đang thẩm định giá trị còn lại của mộ thất này.

Gã đã tự động bỏ qua những ánh mắt từ các thành viên đội khảo cổ xung quanh.

Dù sao, Hách Liên Tĩnh gã cũng chưa bao giờ là người để ý đến ánh mắt của người ngoài.

Nguyên tắc làm người của Hách Liên Tĩnh: người hiểu gã không cần giải thích, người không hiểu gã không cần thiết phải giải thích.

Mà khi gã cảm nhận được ánh mắt từ Diệp Phàm và Trương Khải Linh, nụ cười trên khóe miệng lập tức cứng lại trong giây lát.

Sau đó, Hách Liên Tĩnh lại càng hiếm thấy hơn khi trực tiếp thu lại nụ cười trên khóe miệng, vô cùng nghiêm túc và nghiêm nghị nhìn hai người trước mặt mình: "Hai người, có thể thu lại ánh mắt thẩm định của mình không?" "Tôi là người như vậy sao?" Diệp Phàm và Trương Khải Linh không nói gì, nhưng đồng thời lặng lẽ chuyển ánh mắt của mình từ mặt Hách Liên Tĩnh đi.

Không hề phủ nhận.

Hách Liên Tĩnh bị thái độ của hai người này làm cho tức cười, nhìn quanh một vòng.

Nếu nói bây giờ trong mộ thất chỉ có một người muốn lôi kẻ chủ mưu ra nhất, thì đó chắc chắn là Hách Liên Tĩnh.

Hách Liên Tĩnh rất muốn xem xem, Hắc gia gã rốt cuộc đã gánh cái nồi đen lớn như vậy cho ai.

Nhất định phải để hình tượng của mình trong mắt hai Ách Ba lớn nhỏ khôi phục lại thành hình tượng chính nhân quân tử.

Mà nguyên tắc làm người "người hiểu gã không cần giải thích, người không hiểu gã không cần thiết phải giải thích" của gã, dường như lúc này đã trực tiếp tuyên bố vô hiệu.

Một bên, các thành viên đội khảo cổ sau khi điều chỉnh lại tâm trạng, nhìn quanh bốn phía.

Mộ thất này thực ra không lớn như họ tưởng.

Thậm chí không lớn bằng không gian của mộ thất đầy tượng đồng vừa rồi.

Họ vừa rồi sở dĩ không nhìn thấy gì, hoàn toàn là vì mộ thất này

vốn dĩ không có gì.

Sự thật đôi khi lại đơn giản như vậy.

Vậy thì lúc này, lại có một vấn đề khác.

Những thứ vốn được đặt trong mộ thất này rốt cuộc là gì?

Lại bị ai, vì mục đích gì mà lấy đi?

Mấy vị giáo sư già đứng bên cạnh những vết tích trên mặt đất, nghiên cứu nói: "Trong ngôi mộ cổ này vừa có đồ vật thời Tần, lại có đồ vật thời Minh sau này được điền vào." "Vậy thì những thứ bị lấy đi từ đây, rốt cuộc là đồ vật thời Tần hay thời Minh?" "Chẳng lẽ, họ không tiếc trả giá lớn như vậy, vào ngôi mộ cổ này, thật sự chỉ vì để trộm mộ sao?" Câu hỏi của mấy vị giáo sư già khiến các thành viên đội khảo cổ cũng có chút không hiểu.

Cùng lúc đó, Diệp Phàm trước tiên nhìn về phía những chiếc bình đồng trong góc giống như bị bỏ lại ở đây.

Kết quả giám định lịch sử của mấy chiếc bình đồng này đều là cuối thời Tần.

Diệp Phàm lại thử nhìn về phía những vết tích trên mặt đất, hệ thống không có bất kỳ phản ứng nào.

Hắn ho khan hai tiếng, trong tiềm thức nói với hệ thống: "Giám định thời gian kỹ thuật in hoa tự nhiên trên mặt đất." Ngay sau đó, hệ thống sau khi im lặng hai giây, mới đưa ra thông tin hắn muốn: 【Kỹ thuật in hoa tự nhiên trên mặt đất, cuối thời Tần.】 【Thời gian duy trì, khoảng một nghìn năm trăm năm.】 Diệp Phàm bấm ngón tay tính toán.

Cũng có nghĩa là, những thứ vốn được đặt ở đây, là từ cuối thời Tần.

Sau khi đặt ở đây một nghìn năm trăm năm, đã bị người ta lấy đi.

Tóm lại, là người thời Minh vào ngôi mộ cổ này đã mang đi những văn vật cuối thời Tần vốn được đặt ở đây.

Vì vậy, Diệp Phàm rút ra một kết luận vô cùng quan trọng: Hắc Nhãn Kính là trong sạch.

Nhưng tiền đề là Hắc Nhãn Kính thật sự chỉ là một di lão Mãn Thanh, chứ không phải là người sống từ thời Minh đến bây giờ.

Sau đó, Diệp Phàm nói: "Người thời Minh mang đi." Các thành viên đội khảo cổ cũng đã có suy nghĩ này, lời nói của Diệp Phàm đối với họ, chính là một câu trả lời.

Thậm chí không có ai hỏi tại sao.

Mấy vị giáo sư già đang ngồi xổm trên đất nghiên cứu những vết tích đó liền đứng dậy.

Thì ra thật sự là người thời Minh vào ngôi mộ cổ này, đã mang đi toàn bộ đồ vật ở đây?

Bạch Trường Minh lại nhìn quanh một vòng.

Trên các bức tường xung quanh thậm chí không có bất kỳ thông tin hình vẽ nào.

Mộ thất này, đơn thuần là dùng để đặt đồ bồi táng.

Nhưng bây giờ, trống không.

Một bên, Trương Khải Linh cũng nhìn quanh một vòng, nhàn nhạt nói: "Ra ngoài thôi." "Vô dụng rồi." Các thành viên đội khảo cổ nghe vậy liền có chút thất vọng muốn quay lại đường cũ.

Tuy nhiên Trương Khải Linh và Diệp Phàm lại đi về hướng ngược lại với các thành viên đội khảo cổ vài bước.

Hách Liên Tĩnh đang chìm đắm trong nỗi buồn man mác vì bị vu oan, không có suy nghĩ gì, chỉ là vô thức đi theo hai Ách Ba lớn nhỏ phía trước.

Sau đó, hai bên đang vô thức đi về hai hướng gần như đồng thời dừng bước, sau đó quay đầu nhìn về phía đối phương.

Các thành viên đội khảo cổ ngay lập tức đều có chút nghi hoặc, nhìn ba vị cố vấn đặc biệt đang đi về hướng ngược lại.

Chẳng phải lúc nãy Tiểu Ca Khải Linh nói là đi ra ngoài sao?

Nhưng hướng ba vị cố vấn đặc biệt đang đi đâu phải là hướng lối vào lúc họ tới?

Phản ứng đầu tiên của các thành viên đội khảo cổ là liệu có phải mình đã nghe nhầm không.

Nhưng cho dù một mình nghe nhầm, chẳng lẽ cả đội khảo cổ đều nghe nhầm cả sao?

Bạch Trường Minh đi phía trước ho khan hai tiếng, sau đó chỉ vào hướng lối vào của phòng mộ này, có phần thăm dò nói: "Tiểu Ca Khải Linh, lúc nãy không phải cậu nói ở đây không còn gì, chúng ta nên ra ngoài sao?" Các thành viên đội khảo cổ bên cạnh ông đều đồng loạt gật đầu: "Đúng đúng đúng, tôi cũng nghe vậy." "Không phải bây giờ chúng ta phải ra ngoài sao?" Đối diện, Trương Khải Linh nghe vậy thì nhíu mày.

Trước đây, anh chỉ là không thích giao tiếp với người khác, không muốn có những cuộc trao đổi không cần thiết mà thôi.

Bây giờ quen biết Diệp Phàm, triệu chứng này của anh dường như càng nghiêm trọng hơn.

Trước đây anh chỉ không thích, bây giờ anh thậm chí còn cảm thấy tại sao giao tiếp với người khác lại tốn sức đến thế.

Trương Khải Linh lặng lẽ thở dài, sau đó lạnh nhạt nói: “Ra ngoài.” Các thành viên đội khảo cổ nghe vậy vẫn có chút nghi hoặc.

Đúng vậy, là ra ngoài mà.

Sau đó, Trương Khải Linh lại bổ sung: “Không phải là quay về.” Lúc này các thành viên đội khảo cổ mới hiểu ý của Trương Khải Linh.

Chương 274

Mọi người vừa đi về phía ba vị cố vấn đặc biệt, vừa nhìn lại lối vào mà họ vừa đi tới.

Khi nghe Trương Khải Linh nói "ra ngoài", họ đã vô thức đi về phía lối ra duy nhất trong phòng mộ này, cũng chính là lối vào.

Nhưng xem ra bây giờ, ba vị cố vấn đặc biệt biết lối ra chính xác ở đâu.

Các thành viên đội khảo cổ đi theo ba vị cố vấn đặc biệt đến trước một bức tường.

Bốn bức tường của phòng mộ này, ngoại trừ mặt có lối vào, gần như đều giống hệt nhau.

Chúng được tạo thành từ những viên gạch xanh xếp ngay ngắn, trên tường là ba hàng rãnh đèn cũng thẳng tắp.

Ngoài ra, không còn bất cứ thứ gì khác.

Không có bất cứ thứ gì trông giống như khe cửa.

Nếu nói trên bức tường này có cửa mộ, trừ phi là cả bức tường đều mở ra.

Hoặc là thần kỳ như bức tường đồng ở trung điện trước đó, sau khi đóng lại thì không nhìn thấy một chút khe hở nào.

Nhưng bản thân bức tường đồng đã là một sự tồn tại vô cùng kỳ diệu, nên dù là sức mạnh siêu nhiên hay gì khác, việc không có khe cửa trên tường đồng cũng là điều mà các thành viên đội khảo cổ có thể hiểu được.

Nhưng bức tường gạch xanh trước mặt họ, nhìn thế nào cũng chỉ

là loại tường gạch khá phổ biến trong các ngôi mộ cổ.

Chẳng lẽ bức tường gạch xanh này cũng giống như bức tường đồng kia, năng lực này được sản xuất hàng loạt hay sao?

Đứng trước bức tường này, các thành viên đội khảo cổ nghĩ mãi không ra.

Đặc biệt là các vị giáo sư lớn tuổi, trong đầu toàn là những yếu quyết phá giải cơ quan mộ cổ.

Nếu là họ tìm cơ quan, chắc chắn sẽ loại trừ bức tường này ngay từ đầu.

Một bên, Lưu Bác Văn lén lút ghé sát vào Diệp Phàm, nhỏ giọng nói: "Đại ca, hay là chúng ta..." Diệp Phàm nghe thấy giọng điệu lén lút nhưng lại như sắp làm chuyện lớn của cậu ta, không khỏi tò mò, nghiêng tai lắng nghe Lưu Bác Văn định nói gì.

Lưu Bác Văn trước tiên tắt chức năng thu âm trên thiết bị của mình, rồi dùng một tay che micro nhỏ trên cổ áo.

Cậu ta còn chưa kịp nói gì đã nhận được hai ánh mắt.

Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh lúc này đều quay đầu lại nhìn cậu ta.

Lưu Bác Văn lập tức cảm thấy sau lưng lạnh toát.

Cảm giác này đối với cậu ta thực ra không hề xa lạ, trước đây khi đại ca muốn nói chuyện riêng với cậu ta, cậu ta đã có thể cảm nhận rõ ràng rồi.

Nhưng khi Lưu Bác Văn nghĩ đến sứ mệnh vĩ đại của mình, cậu ta không hề sợ hãi cảm giác như bị kim châm sau lưng này.

Đây chính là sức nặng của cuộc sống mà cậu ta phải gánh vác khi ở vị trí này.

Lưu Bác Văn hạ giọng cực thấp, nói: “Cho nổ tung...” Lưu Bác Văn nghĩ tới nghĩ lui, vẫn không tìm được cách diễn đạt nào uyển chuyển hơn, bèn dùng từ ngữ thông tục dễ hiểu nhất: “...chỗ này đi.” Nghe thấy hai chữ “nổ tung”, Diệp Phàm lập tức cảm thấy da đầu tê dại.

Vấn đề lỡ tay phá dỡ cổ mộ có ảnh hưởng đến học bạ hay không của hắn vẫn chưa có câu trả lời, bây giờ hễ nghe đến chữ "nổ" là hắn lại bị PTSD.

Diệp Phàm đứng thẳng người lại, vỗ vỗ vai Lưu Bác Văn: “Nghe lời, bỏ cái ý nghĩ này đi.” Một bên, các thành viên đội khảo cổ không nghe thấy Lưu Bác Văn đã nói gì với Diệp Phàm.

Chỉ biết sau khi Diệp Phàm nói câu đó với Lưu Bác Văn một cách đầy thấm thía, khí trường quanh hai vị cố vấn đặc biệt kia dường như càng đáng sợ hơn.

Diệp Phàm dặn dò xong cậu em của mình, lại quay đầu nhìn bức tường mộ kia.

Lúc vào cửa, sau khi phát hiện phòng mộ trống rỗng, việc thứ hai hắn làm chính là phát hiện ra cơ quan trên tường mộ.

Nhưng bây giờ có Tiểu Ca ở đây, Diệp Phàm không muốn cướp đi hào quang của Tiểu Ca.

Hắn khoanh tay, đứng tại chỗ, chờ Trương Khải Linh ra tay.

Thế nhưng, Trương Khải Linh ở bên cạnh lúc này lại nhìn về phía hắn.

“Diệp Phàm, bắt đầu đi.” Bị gọi tên, Diệp Phàm có chút bất ngờ quay lại nhìn Trương Khải Linh: “Hả?” Trương Khải Linh gật đầu: “Cậu làm được.” Lúc này, Diệp Phàm bỗng có cảm giác như đang được một người cha già khuyến khích tập đi.

Hắn nhìn Trương Khải Linh, rồi lại nhìn vị trí của cơ quan.

Trong lòng thầm nghĩ, chẳng lẽ Tiểu Ca đang bồi dưỡng mình thành thế hệ kế cận sao?

Nhưng ánh mắt của anh lúc này lại vô cùng bình tĩnh và nghiêm túc, dường như đang kiểm tra điều gì đó.

Tại sao lại có cảm giác như đang bị giám thị nhìn chằm chằm lúc làm bài thi thế này?

Nhưng đối với Diệp Phàm, đây quả thực không phải vấn đề khó, nên hắn cũng không định từ chối.

Ngay khi hắn chuẩn bị đưa tay về phía cơ quan, Trương Khải Linh đang quan sát từng cử động của hắn lại lên tiếng: "Ừm, biết rồi." Sau đó, khi Diệp Phàm đang có chút không hiểu nhìn anh, Trương Khải Linh đã đưa tay về phía cơ quan mà hắn định giải quyết.

Chỉ thấy, Trương Khải Linh trước tiên dùng Phát Khâu Chỉ của mình dò dẫm trong phạm vi đó một lúc, sau đó, hai ngón tay dùng lực, rút viên gạch xanh kia ra.

Sau khi lấy viên gạch xanh này đi, anh lại đưa tay vào trong cái lỗ gạch vừa tạo ra.

Sau đó, chỉ nghe một tiếng "cạch" khá giòn, giống như tiếng khớp nối của một cơ quan nào đó đã đóng lại.

Diệp Phàm biết, Trương Khải Linh đã khởi động cơ quan.

Chỉ thấy, Trương Khải Linh quay đầu lại, gật đầu với Diệp Phàm: "Diệp Phàm, làm tốt lắm." Khi anh rút tay về, mặt đất của cả phòng mộ truyền đến một trận rung động rất rõ ràng.

Diệp Phàm: ???

Hình như mình thật sự chẳng làm gì cả mà Tiểu Ca.

Làm tốt là anh chứ!

Sau trận rung động, ở một góc phòng mộ xuất hiện một lối vào hình vuông rộng khoảng hai mét vuông.

Lối vào mới này dường như còn dẫn xuống một nơi sâu hơn dưới lòng đất.

Nhìn thấy lối vào mới này, mắt các thành viên đội khảo cổ lập tức sáng lên.

Thảo nào họ hoàn toàn không nhìn thấy một chút dấu vết khe cửa nào trên tường mộ, hóa ra trên tường là vị trí của cơ quan.

Lối vào thực sự lại nằm ngay dưới chân họ.

Hơn nữa cách mở cơ quan này cũng là cách mà các thành viên đội khảo cổ gần như không thể nghĩ tới.

Sau đó, các thành viên đội khảo cổ đồng loạt nhìn về phía Diệp Phàm với vẻ kích động.

Một bên, Hách Liên Tĩnh dường như đã thoát khỏi nỗi buồn tay đen của mình, cũng đi đến bên cạnh Diệp Phàm, từ bên trái khoác vai hắn, vươn tay vỗ vỗ vai phải của Diệp Phàm.

“Làm đẹp lắm, Tiểu Diệp tử.” “Vẫn là phải nhờ cậu thôi.” Diệp Phàm thầm nghĩ, lúc nãy mình thật sự chẳng làm gì cả!

Hay nói đúng hơn, chẳng phải còn chưa kịp làm gì đã bị Tiểu Ca hoàn thành rồi sao?

Sao vậy?

Chỉ cần động não một chút là đã lập công đầu rồi à?

Vậy cuốn “Bản thảo cương mục” có phải càng đọc càng gầy không?

Chương 275

Đây chẳng phải là xã hội duy vật chủ nghĩa sao?

Diệp Phàm nhớ lại một điểm kiến thức trọng tâm mình từng gạch chân: Vật chất là thực tại khách quan tồn tại không phụ thuộc vào ý thức của con người và có thể được ý thức con người phản ánh.

Giới tự nhiên và xã hội loài người đều là thực tại khách quan không phụ thuộc vào ý thức con người, toàn bộ thế giới là thế giới vật chất tồn tại khách quan.

Thế giới là thế giới vật chất, tính thống nhất thực sự của thế giới nằm ở tính vật chất của nó.

Ở đây có một nửa là xuất thân từ trường danh tiếng đúng không?

Điểm kiến thức quan trọng như vậy, thật sự không thi vào à?

Vậy nguyên chủ của cơ thể này sở dĩ trước đây thi nghiên cứu sinh không thành công, có phải là vì học thuộc sai điểm kiến thức này không?

"Tôi không làm gì cả.

Là Tiểu Ca làm đó." Diệp Phàm vừa nói vừa nhìn về phía Trương Khải Linh.

Trương Khải Linh lại lắc đầu: "Không có cậu, rất khó." Một bên, Hách Liên Tĩnh bĩu môi, thầm nghĩ cứ nói thẳng là quan sát ánh mắt của Tiểu Diệp tử để tìm ra cơ quan không được à?

Đồ ngạo kiều.

Rõ ràng có thể dùng Phát Khâu Chỉ của mình bỏ chút thời gian để mò ra cơ quan.

Bây giờ phối hợp với Tiểu Diệp tử một phen xong, cuối cùng còn không quên bình luận một câu.

Ha, con công già.

Diệp Phàm đang chìm đắm trong sự tán dương đối với đức tính khiêm tốn truyền thống này của Trương Khải Linh thì bị Hách Liên Tĩnh khoác cổ kéo về phía lối vào mới mở ra.

"Đi nào đi nào, xem bên trong có bảo bối gì không." Diệp Phàm đã hoàn toàn quen với gã Hắc Nhãn Kính nói năng tùy tiện trong mộ cổ này.

Anh ta thật sự không nể mặt đội khảo cổ chút nào.

Hắc Nhãn Kính thật sự không thấy mỗi lần anh ta bộc lộ lòng tham của mình, Trương Cường và Khâu Ninh, hai đội trưởng đội bảo vệ, cùng mấy vị giáo sư lớn tuổi của đội khảo cổ đều ném về phía anh ta những ánh mắt vô cùng căng thẳng và khó xử sao?

Đối với điều này, Diệp Phàm vô cùng may mắn vì lần đầu tiên rút thẻ nhân vật, hắn đã không rút phải thẻ Hắc Hạt Tử, mà là Đại Trương ca.

Nếu không, với việc tái hiện tính cách của Hắc Nhãn Kính như vậy, e rằng dù mình có cống hiến to lớn trong mộ cổ, sau khi công tội bù trừ, suất tuyển thẳng cao học cũng sẽ không đến tay mình rồi?

Hắn lại liếc nhìn Hách Liên Tĩnh lúc này hoàn toàn không ý thức được mình đã nói gì, thậm chí còn có vẻ mặt như gió xuân phơi phới.

Xem ra, không chỉ không nhận được suất tuyển thẳng này, mà kết quả thanh toán cuối cùng có thể là tội lớn hơn công.

Vì thế, Diệp Phàm thở phào một hơi thật mạnh.

Chẳng mấy chốc, hai người đã đi đến lối vào mới xuất hiện trên

mặt đất.

Bên dưới lối vào là một màu đen kịt.

Nhưng Diệp Phàm và Hách Liên Tĩnh vừa hay có đôi mắt có thể nhìn rõ tình hình trong bóng tối.

Lối vào này cách mặt đất khoảng hai mét, trông giống như một lối đi, không rộng rãi.

Chiều rộng của lối đi cũng chính là chiều rộng của lối vào trên mặt đất.

Khoảng hai mét.

Chẳng mấy chốc, các thành viên đội khảo cổ cũng theo sau đến bên lối vào này.

Mọi người dùng đèn pin chiếu vào trong, cũng có thể nhìn thấy những thông tin mà Diệp Phàm và Hách Liên Tĩnh đã thấy đầu tiên.

Trương Cường ngồi xổm bên cạnh lối vào, dùng đèn pin chiếu xuống dưới, đo lường các số liệu khoảng cách này.

"Cách mặt đất hai mét ba." "Rộng hai mét chẵn." "Độ dài về phía trước, không rõ." Sau đó, Trương Cường đứng dậy từ mặt đất, rồi nhìn quanh một vòng các thành viên đội khảo cổ.

Thể chất của các thành viên trong đội rất không đồng đều.

Những thành viên đội bảo vệ như họ chắc chắn có thể nhảy xuống độ cao hơn hai mét một cách thuận lợi.

Các nhân viên của tổ quay phim trực tiếp, là những người làm nghề mạo hiểm, phần lớn cũng có thể làm được.

Nhưng nếu cộng thêm việc họ phải bảo vệ tốt máy móc, e rằng độ khó sẽ khác.

Còn các thành viên đội khảo cổ đến từ trường đại học, một số sinh viên trẻ trông có vẻ thể chất ổn, nhưng một số khác lại là thư sinh chính hiệu.

Tuổi còn trẻ mà thể chất đã gần bằng các vị giáo sư lớn tuổi dẫn dắt họ.

Các vị giáo sư lớn tuổi còn lại thì không cần phải xem xét.

Đã đến cái tuổi có thể ăn vạ rồi.

Còn ba vị cố vấn đặc biệt, có lẽ họ biết bay.

Trương Cường lại nhìn xuống lối vào một lần nữa, rồi nói: "Vì không gian bên dưới không rộng rãi, nên sau khi xuống phải lập tức di chuyển về phía trước, không thể đứng yên tại chỗ." "Vì vậy, để tiết kiệm không gian và thời gian, tôi nghĩ nên làm thế này." "Các thành viên không cần sự trợ giúp của dụng cụ như dây thừng sẽ xuống trước, sau khi xuống, lập tức di chuyển về phía trước, nhường không gian cho các thành viên phía sau." "Tôi và Hắc Hùng sẽ ở lại trên này, cuối cùng sẽ hỗ trợ các thành viên cần dụng cụ di chuyển, và xuống sau cùng." "Bao gồm cả những máy móc cần bảo vệ, cũng sẽ được vận chuyển xuống cuối cùng." "Nhưng trước đó, cần phải cử hai thành viên xuống trước, xem không gian bên dưới rốt cuộc lớn đến đâu." "Nếu không, trong quá trình di chuyển của chúng ta nếu xảy ra sai sót gì, có thể muốn lùi lại, quay về đường cũ cũng không có cơ hội." Nghe kế hoạch của Trương Cường, các thành viên đội khảo cổ cũng đều cảm thấy khả thi.

Các thành viên trong đội của Trương Cường lập tức hăng hái xung phong, bày tỏ mình có thể làm người tiên phong đi dò đường.

"Đội trưởng, để tôi xuống dò đường đi." "Này, đừng ai giành với tôi nhé, tôi cũng muốn xuống hoạt động chân tay một chút." "Đội trưởng, để tôi đi đi, cả chặng đường này tôi chẳng có chút cảm giác

tồn tại nào cả.” “Anh em ơi, em xin các anh nhường cơ hội thể hiện này cho em đi, em trai đây bây giờ thật sự rất muốn có một cô bạn gái.” “Sao, trong đội chỉ có mình cậu là chó độc thân à?

Cứ như ai không cần người yêu vậy?

Làm người không thể, ít nhất không nên như vậy.” “Chó độc thân dựa vào cái gì mà có đặc quyền này?

Người đàn ông đã kết hôn bốn năm, có đủ nếp đủ tẻ không phục!” Các thành viên của Trương Cường người một câu, ta một lời tranh cãi, ai cũng rất muốn có được suất này.

Dường như đây thật sự là một cơ hội béo bở nào đó.

Nhưng các thành viên đội khảo cổ đều biết.

Đây đâu phải là cơ hội thăng quan phát tài, vàng vạn lạng gì.

Lúc này họ đang thật lòng tranh giành, là một suất bắt buộc phải mạo hiểm.

Rủi ro trong đó, từ tất cả những phòng mộ mà họ đã trải qua trên đường đi, đã không cần nói cũng biết.

Chỉ là, những thành viên đang hăng hái tranh giành như một món đồ béo bở, vui vẻ hi hi ha ha này lại không một ai thể hiện ra điều đó.

Lúc này, một thành viên tương đối trẻ tuổi còn đang dùng hai ngón tay của mình làm thành tư thế đang quỳ trong lòng bàn tay kia: “Các anh trai ơi, em dập đầu lạy các anh đây.” “Cho em trai một cơ hội thể hiện, ra ngoài rồi có thoát ế được hay không, tất cả là nhờ lần này.” Một bên, Diệp Phàm đang đứng bên cạnh khẽ động ngón tay.

Một con côn trùng nhỏ phát sáng từ trong tay áo hắn bò ra, thân hình mập mạp, tròn trịa, bây giờ đang vểnh chiếc đuôi nhỏ, mấy cái chân ngắn và mảnh đang bám trên mu bàn tay Diệp Phàm run rẩy đôi

cánh.

Dù Diệp Phàm bên này không lên tiếng.

Nhưng hành động này của hắn vẫn bị một số thành viên trong đội nhìn thấy.

Các thành viên trong đội không phải đột nhiên chú ý đến hành động này của Diệp Phàm.

Họ chỉ là khi trước mắt không có thứ gì cần phải nhìn rõ ràng, sẽ vô thức đặt tầm mắt lên những sự vật trông đẹp mắt hơn mà thôi.

Đây là bản năng sinh vật.

Chương 276

Vì vậy con côn trùng nhỏ của Diệp Phàm cũng bị phát hiện như vậy.

Mà con côn trùng nhỏ này họ cũng không xa lạ.

Đây chính là con côn trùng bay nhỏ đã tạo nên một cảnh tượng đom đóm lãng mạn đầy trời cho họ sau khi thiêu rụi sạch sẽ những cái kén nhện bọc xác khô trên đầu họ lúc họ vừa mới tiến vào tiền điện của ngôi mộ cổ.

Trước đây trong một môi trường cực kỳ căng thẳng, số lượng côn trùng nhỏ này lại nhiều, khoảng cách của họ với những con côn trùng nhỏ này cũng rất xa.

Vì vậy hoàn toàn không nhìn rõ con côn trùng nhỏ giống như đom đóm này cụ thể trông như thế nào.

Bây giờ, chỉ còn lại một con côn trùng nhỏ này, các thành viên trong đội mới chú ý, hóa ra cá thể côn trùng nhỏ này trông lại đáng yêu như vậy!

Đặc biệt là trạng thái của con côn trùng nhỏ này bây giờ, trông giống như chưa ngủ đủ đã bị gọi dậy, lúc này đang làm nũng trên mu bàn tay Diệp Phàm!

Không ai ngờ rằng, thứ hung hãn đã thiêu sạch cả nhện mới nở và kén côn trùng trước đây, khi làm nũng lại có bộ dạng như thế này!

Đây thật sự là ra ngoài thì như rồng, với Diệp Phàm thì như cục bông mà!

Một bên, Lưu Bác Văn đã kịp thời hướng ống kính vào mu bàn tay Diệp Phàm, cho con côn trùng nhỏ một cảnh quay đặc tả.

Sự chú ý của khán giả trong phòng livestream ngay lập tức bị thứ đáng yêu như vậy thu hút.

"Vãi chưởng, tôi nói có phải tôi đã gặp qua con vật nhỏ này rồi không." "Các người đều không ôn lại bài à?

Đây không phải là con côn trùng bay có chiến tích huy hoàng ở tiền điện trước đó sao?" "Không phải, là tôi nhớ nhầm sao?

Cái quái gì đây, đây là con côn trùng nhỏ trước đây ở tiền điện đã hỏa táng chính xác toàn bộ lũ nhện, hung dữ vãi cả đái sao?" "Côn trùng nhỏ, hóa ra lúc riêng tư cậu lại như thế này sao?" "Má ơi, tôi lại cảm thấy con côn trùng nhỏ này bây giờ vô cùng đáng yêu, xin hỏi có phải tôi gan quá lớn rồi không." "Tiểu Diệp tộc trưởng, xin bản quyền, xin goods đi." "Phải nói là, phía trước có Thanh Đồng Tướng quân có thể điều khiển bọ đồng, Tiểu Diệp tộc trưởng có thể điều khiển những con hỏa trùng nhỏ này, thật sự không phải là duyên phận sao?" "Nói thật nhé, cùng là côn trùng, tại sao côn trùng của Tiểu Diệp tộc trưởng lại đáng yêu như vậy." "Có phải tôi độc thân lâu quá rồi không, bây giờ nhìn một con côn trùng cũng thấy có chút thanh tú?" "Có thể hỏi một chút không, Tiểu Diệp tộc trưởng rốt cuộc đã nuôi như thế nào, mới nuôi được con côn trùng nhỏ đáng yêu như vậy?" "Chỉ có Tiểu Diệp tộc trưởng mới cầm được cổ đao, nghe lệnh Tiểu Diệp tộc trưởng tự mình rời khỏi con nhện lớn, con Kinh Trập sẽ trút giận cho Tiểu Diệp tộc trưởng, bây giờ lại có con hỏa trùng nhỏ này, thật sự là vạn vật đối với anh ấy đều rất dịu dàng." "Phải nói là, có khả năng nào, là Tiểu Diệp tộc trưởng chính là hiện thân của sự dịu dàng không?" "Quả nhiên, tiêu chuẩn kép mới là chân lý của vũ trụ." "Vậy nên chỉ có một mình tôi quan tâm đến tinh thần cống hiến của các thành viên đội bảo vệ thôi sao?" "A, xin lỗi, vốn cũng rất cảm động, nhưng khi nhìn thấy Tiểu Diệp tộc trưởng, sẽ có một cảm giác an toàn khó hiểu, xin lỗi không phải là bắt cóc đạo đức, thật sự là một

loại ký ức di truyền huhu." Cùng lúc đó, mặc dù con hỏa trùng nhỏ này đã thu hút sự chú ý của các thành viên khác trong đội khảo cổ, nhưng sự chú ý của Diệp Phàm lại bị những sự vật khác thu hút.

Con hỏa trùng nhỏ của hắn còn chưa rời khỏi mu bàn tay, tầm mắt của Diệp Phàm đã không còn ở trên mu bàn tay của mình nữa.

Chỉ thấy, trong đội ngũ, đặc biệt là trong số ba nữ thành viên dưới trướng Khâu Ninh, người trầm lặng ít nói nhất là Thiến ca lại từ trong ba lô lấy ra một số linh kiện trông khá phức tạp.

Cô chỉ ngồi xổm xuống một lúc, rất nhanh, hai con vật hình chim cơ khí đã xuất hiện trước mặt mọi người.

Cô cầm con chim cơ khí lên xoay qua xoay lại một hồi, sau đó cho nó bay thử một vòng trong phòng mộ.

Chỉ thấy, đường nét thân thể của con chim cơ khí vô cùng mượt mà, lúc bay thử trên không trung, giống như một lưỡi dao sắc bén màu đen.

Diệp Phàm thậm chí không để ý đến con hỏa trùng nhỏ đang vẻnh đuôi làm nũng trên mu bàn tay mình, tầm mắt đã chuyển đi theo hai con chim đen kia.

Hai con chim đen rất nhanh lại đáp xuống tay Thiến ca.

Cô lại không thả con chim cơ khí đi ngay lập tức, mà nhìn Diệp Phàm, hỏi: "Muốn chơi không?" Diệp Phàm gật gật đầu.

Thiến ca bước tới, đưa hai con chim đến trước mặt Diệp Phàm.

"Cậu chơi trước đi." Diệp Phàm nhận lấy, cảm nhận được hai con chim đen này tuy trông nhẹ nhàng, nhưng lại có trọng lượng rất đáng kể.

Quả nhiên, mecha mới là sự lãng mạn cuối cùng của đàn ông!

Một bên, Hách Liên Tĩnh sờ cằm, nói với Trương Khải Linh: "Cậu xem Ách Ba, rất rõ ràng, Tiểu Diệp tử thích nhất là màu đen mà." Trương Khải Linh lạnh lùng liếc anh ta một cái, từ trong khoang mũi hừ ra một tiếng cười nhẹ rất không rõ ràng.

Tuy nhiên, Diệp Phàm cũng đoán được mục đích Thiến ca lắp ráp hai con chim cơ khí này, cũng giống như con hỏa trùng nhỏ của hắn.

Thay thế thành viên trong đội đi dò đường.

Vì vậy hắn chỉ cầm hai con chim cơ khí này trong tay tung hứng một chút, rồi lại trả lại cho cô.

Thiến ca nhận lại con chim cơ khí, lại nhìn Diệp Phàm một cái, nói: "Ra ngoài rồi, tôi có thể tặng cậu hai con." Diệp Phàm liếc nhìn logo quân đội trên con chim cơ khí, vẫn quyết định từ chối một cách lịch sự.

Hắn "ừm" một tiếng: "Vẫn là để chúng đến những nơi cần thiết đi." Thiến ca nhìn con chim cơ khí trong tay mình, gật đầu, đi đến giữa đội của Trương Cường đang tranh cãi lúc nãy nhưng bây giờ đã yên tĩnh lại: "Để nó đi." Sau đó, Thiến ca thả con chim cơ khí trong tay ra, hai con chim cơ khí như lưỡi dao sắc bén xuyên vào lối vào.

Thiến ca đưa cổ tay lên, mở màn hình trên đó.

Và lúc này, Diệp Phàm cũng động cổ tay, để con hỏa trùng nhỏ đã chuẩn bị sẵn sàng bay vào trong lối vào.

Khi con côn trùng nhỏ mang theo ánh lửa màu xanh lục nhạt cùng với hai con chim thép màu đen cùng tiến vào lối vào đó.

Các thành viên đội khảo cổ lập tức nhận ra, hóa ra Diệp Phàm gọi con hỏa trùng này ra là để dò đường.

Con hỏa trùng nhỏ này hóa ra còn có chức năng dò đường sao?

Hay là, Diệp Phàm thậm chí có thể giao tiếp với những con hỏa trùng nhỏ này?

Một bên, sau khi Diệp Phàm thả con côn trùng nhỏ vào, dường như không cần quan tâm đến tình hình của nó nữa.

Còn đối với các thành viên đội khảo cổ, lúc nãy nhìn thấy hai con chim thép màu đen đi xuống, chỉ cảm thấy sự kỳ diệu của công nghệ.

Nhưng khi nhìn thấy Diệp Phàm cũng thả con côn trùng bay nhỏ đó vào, họ cảm nhận được, lại là một sự yên tâm vô cùng kỳ diệu.

Một bên, sau khi Thiến ca mở màn hình trên cổ tay, thao tác một lúc, liền chiếu video góc nhìn của con chim thép lên màn hình livestream.

Hai con chim thép có lẽ bay theo thứ tự một trước một sau, nên hai video truyền lên, một là hình ảnh lối đi bên dưới, một là hình ảnh một con chim thép màu đen đang bay chậm rãi phía trước.

Con hỏa trùng nhỏ mà Diệp Phàm thả vào không có trong hình ảnh.

Nhưng trong hình ảnh mà hai con chim thép truyền về, ở cùng một hướng đều có ánh lửa màu xanh lục nhàn nhạt.

Rất rõ ràng, con hỏa trùng nhỏ hiện vẫn đang bay bên cạnh cùng với hai con chim thép.

Chức năng chiếu sáng của hai con chim thép cho phép các thành viên trong đội có thể nhìn thấy một phần chi tiết cấu tạo của lối đi bên dưới.

Nơi này trông không giống như một nơi được xây dựng nhân tạo, mà giống như chỉ là một lối đi được đào ra.

Trong hình ảnh mà con chim thép màu đen truyền về, không có bất kỳ thứ gì giống như gạch xanh hay phiến đá.

Mà là những bức tường đất đá trông rất không bằng phẳng.

Nhưng điều kỳ lạ là, trên màu sắc của những bức tường đá này có những mảng màu đen phân bố rất không đều, và diện tích rất lớn.

Một số nơi, thậm chí còn có thể nhìn ra những dấu vết bị xẻng và cuốc phá hoại.

Không gian cũng không lớn.

Có thể nói, so với tiền điện, trung điện, thậm chí là dũng đạo mà họ đã đi qua ở trên, đều vô cùng lạc lõng.

Khi các thành viên đội khảo cổ đứng trong một phòng mộ có dấu vết xây dựng nhân tạo rất rõ ràng mà nhìn thấy những hình ảnh này, lập tức nảy sinh một cảm giác như đang không xem một hình ảnh liên quan đến ngôi mộ cổ mà họ đang ở.

"Tại sao lối đi này trông lại sơ sài như vậy?

Đây có thật là một lối đi đàng hoàng không?" "Không lẽ nào, công trình mộ cổ này, nó bị bỏ dở giữa chừng sao?" Các thành viên đội khảo cổ nhìn nội dung trên màn hình, trong lòng đầy nghi hoặc.

Một bên, Hách Liên Tĩnh đang nhìn nội dung trên màn hình sờ cằm, nói: "Cái này trông không giống một dũng đạo, mà giống một cái đạo động hơn." Anh ta vừa nói xong câu này, tất cả các thành viên đội khảo cổ đang nhìn màn hình đều vô thức quay đầu lại nhìn Hách Liên Tĩnh.

Hách Liên Tĩnh "chậc" một tiếng, nói: "Tôi chỉ là kiến thức rộng hơn một chút thôi." Bên cạnh Hách Liên Tĩnh, Diệp Phàm và Trương Khải Linh cũng khẽ nhíu mày.

Vì hai người họ lúc này cũng có cùng suy nghĩ với Hách Liên Tĩnh.

Lối đi này trông không giống một dũng đạo đàng hoàng.

Trông giống một cái đạo động hơn.

Chương 277

Việc xuất hiện đạo động trong mộ cổ không có gì kỳ lạ, đặc biệt là trong ngôi mộ cổ đã có thể chứng minh có người đã từng đến.

Nhưng xét về nguyên lý cấu tạo của ngôi mộ cổ này, lại vô cùng phi lý.

Vì nó không xuất hiện dưới dạng một đạo động, mà được mở ra thông qua cơ quan trên tường.

Đạo động là thứ được đào ra khi không tìm thấy cửa, hoặc để thoát thân.

Phần lớn các đạo động, cuối cùng còn có tác dụng để thoát thân.

Tại sao cái đạo động này bây giờ, lại phải thừa thãi như vậy mà thiết lập một cơ quan?

Hơn nữa còn là loại cơ quan vô cùng hiểm hóc.

Nếu không phải Diệp Phàm phát hiện trước, và Trương Khải Linh dùng một đôi Phát Khâu Chỉ để phá giải cơ quan.

E rằng người bình thường đừng nói là có biết mở cơ quan hay không, ban đầu ngay cả việc cơ quan ở trên tường cũng sẽ không phát hiện ra.

Mà sẽ giống như các thành viên đội khảo cổ lúc đầu khi nghe câu "ra ngoài", sẽ trong tình huống không phát hiện ra bất kỳ khe cửa hay cơ quan nào, tự nhiên mà quay về từ lối vào.

Tổng hợp những yếu tố này lại, cái đạo động này trông giống như được chuẩn bị riêng cho Diệp Phàm và Trương Khải Linh vậy.

Hai người sau khi nhìn thấy tình hình của cái đạo động này trên

thiết bị livestream, đều ngầm hiểu ra điểm này.

Diệp Phàm và Trương Khải Linh nhìn nhau một cái.

Ánh mắt đó bình đạm, nhưng họ đều có thể nhìn ra trong mắt đối phương một sự cảnh giác, một sự lo lắng và do dự cho đối phương.

Diệp Phàm và Trương Khải Linh không nói nhiều, liền nhanh chóng chuyển tầm mắt trở lại màn hình video mà con chim thép màu đen truyền về.

Hách Liên Tĩnh, người đầu tiên chỉ ra điểm đáng ngờ này, tự nhiên cũng nghĩ đến điều mà hai người lúc này đang cân nhắc.

Anh ta cũng liếc nhìn hai người, hiếm khi không làm phiền khoảnh khắc hai người nhìn nhau vừa rồi.

Hách Liên Tĩnh đã có thể cảm nhận rõ ràng mục đích của thế lực đằng sau.

Khi sự chú ý của mọi người đều đổ dồn vào video trên thiết bị livestream, sắc mặt của Hách Liên Tĩnh lặng lẽ lạnh đi.

Lúc này, các thành viên đội khảo cổ không nghĩ đến những gì Diệp Phàm, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh đang cân nhắc.

Thậm chí, họ hoàn toàn trái ngược với sự cảnh giác của ba người.

Nghe rằng lối đi này giống một đạo động hơn là một dũng đạo, các thành viên đội khảo cổ đều đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Bạch Trường Minh có chút tươi cười cảm khái nói: "Thực ra, nếu là đạo động, ít nhất cũng có một điểm tốt." "Đạo động, giới hạn cuối cùng là dùng để thoát thân." "Đây là đạo động, ít nhất có thể chứng tỏ môi trường bên trong có lẽ là an toàn." Các thành viên đội khảo cổ cũng đều rất đồng tình với cách nói này của Bạch Trường Minh.

Một vài thành viên trẻ tuổi lại ngó vào lối vào, nói: "Nếu đây là

đạo động, vậy có phải chúng ta có thể trực tiếp đi xuống rồi không." "Có thể gọi chim cơ khí và con hỏa trùng nhỏ về rồi." Thậm chí, còn có một sinh viên trẻ tuổi phấn khích bày tỏ: "Đây là lần đầu tiên tôi nhìn thấy đạo động đấy." "Thật muốn biết, đi trên con đường của đạo mộ tặc sẽ có cảm giác gì." Nhưng ngay sau đó, cậu ta lại với bản năng sinh tồn cực mạnh tự mình bổ sung: "Ý của tôi không phải là tôi muốn làm đạo mộ tặc đâu nhé, ý của tôi là con đường do đạo mộ tặc đào ra." Tuy nhiên nhanh hơn, cậu ta lại nghĩ đến ba vị cố vấn đặc biệt trong đội, đặc biệt là người đeo kính râm.

Với bản năng sinh tồn mạnh hơn, cậu ta bổ sung: "Đương nhiên, tôi cũng không hoàn toàn nói đạo mộ tặc đều không tốt." "Có những đạo cũng có đạo lý của nó mà." Người thanh niên này vừa giải thích, vừa có chút giấu đầu hở đuôi quay đầu nhìn về phía Diệp Phàm, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh, đặc biệt là Hách Liên Tĩnh.

Tuy nhiên, giây tiếp theo, các thành viên đội khảo cổ hoàn toàn không để ý đến lời giải thích của cậu ta nữa, tất cả đều hoảng loạn hét lên.

Chỉ thấy, trong hình ảnh mà hai con chim thép màu đen truyền về, thứ ập đến chính diện, là một biển lửa đỏ rực ngút trời.

Ngọn lửa màu đỏ rực ập tới hừng hực, đã hoàn toàn lấp đầy hình ảnh mà hai con chim cơ giới truyền về!

Mi tâm Thiến ca lập tức nhíu chặt lại, cô khẽ nói một tiếng "không ổn", rồi lập tức dùng bộ điều khiển từ xa để điều khiển chim cơ giới lùi lại.

Nhưng rất nhanh, con tiểu hỏa trùng đang cháy với ánh sáng xanh, vốn chỉ im lặng hộ tống bên cạnh, ngoài ánh sáng mờ ảo quanh thân thì chưa bao giờ thực sự xuất hiện trong khung hình, bỗng lóe lên một cái, cuối cùng đã hiện ra ngay chính giữa màn hình!

Nhìn qua hai khung hình, rõ ràng con tiểu hỏa trùng này đang chặn trước mặt hai con chim cơ giới!

Đôi cánh nhỏ vừa nhẹ vừa mỏng manh của nó rung lên, thân hình tròn vo, mũm mĩm lắc lư trong luồng khí nóng do ngọn lửa tạo ra.

Thân hình bé nhỏ, so với biển lửa ngút trời phía trước, trông nó nhỏ bé lạ thường.

Thế nhưng bóng lưng nhỏ bé ấy lại trông giống hệt chủ nhân của nó, mang theo một niềm tin vô cùng mạnh mẽ.

Nó ở ngay trước hai con chim cơ giới đang rút lui, khi khoảng cách giữa chúng và ngọn lửa đỏ rực đã gần trong gang tấc.

Tiểu hỏa trùng rung đôi cánh nhỏ, giống như một điểm sáng di chuyển cực nhanh, bay một vòng dọc theo vách đá xung quanh đường hầm.

Và những nơi nó bay qua, ngọn lửa màu xanh lục bùng lên dọc theo quỹ đạo đó.

Trông như một vòng lửa màu xanh.

Và ngọn lửa đỏ rực hừng hực kia, trong khoảnh khắc cực ngắn, lại bị nhốt lại trong chốc lát.

Bên ngoài đường hầm, các thành viên đội khảo cổ đều bất giác lùi lại một bước theo bản năng tự vệ.

Họ đã có thể cảm nhận rõ ràng luồng khí nóng từ lối vào này.

Sóng nhiệt ập vào mặt khiến ngôi mộ cổ vốn có chút âm u lạnh lẽo bỗng trở nên nóng bức một cách kỳ quái.

Ngọn lửa màu xanh mà tiểu hỏa trùng tạo ra để chống lại lửa đỏ, tuy đã hạn chế được diện tích lan tỏa của ngọn lửa đỏ, nhưng cũng khiến cả không gian trở nên nóng bỏng hơn.

Dùng lửa trị lửa, nói trắng ra là dùng ngọn lửa lợi hại hơn để áp chế ngọn lửa kia.

Chỉ trong vài giây ngắn ngủi, Thiến ca đã điều khiển hai con chim cơ giới bay trở về.

Thấy hai con chim bay ra khỏi lối vào, Thiến ca định đưa tay ra bắt lấy chúng để kiểm tra.

Diệp Phàm đứng bên cạnh lập tức dùng Hắc Kim Cổ Đao trong tay chặn hai con chim cơ giới đang bay về phía lòng bàn tay của Thiến ca lại.

Thiến ca có chút kinh ngạc nhìn hai con chim cơ giới rơi xuống đất.

Cô còn chưa kịp hỏi tại sao.

Trương Khải Linh đứng bên cạnh đã lấy ra một miếng gạc từ trong túi, thả nó rơi xuống người hai con chim cơ giới.

Chỉ thấy, miếng gạc trắng vừa rơi xuống thân hai con chim cơ giới, ngay lập tức xuất hiện một mảng cháy xém.

Giây tiếp theo, miếng gạc bùng cháy.

Trương Khải Linh đã âm thầm giải thích lý do tại sao Diệp Phàm lại ngăn hai con chim cơ giới đó.

Nhìn miếng gạc từ từ co lại, cháy rụi, cuối cùng biến thành một vật thể đen không rõ hình thù trong ngọn lửa, Thiến ca cảm thấy một trận sợ hãi tột độ.

Cô bất giác khẽ xoa xoa ngón tay mình.

Nếu vừa rồi tay cô là người tiếp xúc đầu tiên với hai con chim cơ giới này, hậu quả thật không dám tưởng tượng!

Nhưng tại sao, hai con chim cơ giới này không gửi cảnh báo nhiệt

độ cao cho cô?

Thiến ca vô thức cúi đầu nhìn dữ liệu trên màn hình máy tính nhỏ ở cổ tay.

Ngay sau đó, đồng tử cô lập tức co rút lại trong giây lát: Chim cơ giới không phải là không gửi cảnh báo nhiệt độ cao, mà là còn chưa kịp gửi cảnh báo thì hệ thống đo nhiệt đã bị phá hủy ngay tức thì!

Thiến ca run run môi, nói với Diệp Phàm: "Cảm ơn." Lúc này, Diệp Phàm đang nhíu chặt mày.

Kết hợp với những gì hắn đã suy đoán trước đó, con đường hầm này tồn tại dường như chỉ để dẫn dụ họ phát hiện ra.

Chương 278

Bây giờ ngọn lửa này đã hoàn toàn có thể chứng thực cho suy đoán của hắn.

Và lúc này, sắc mặt của Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh đứng bên cạnh hắn chỉ có thể tệ hơn.

Nguyên nhân thực sự khiến họ tức giận nhất là vì bây giờ họ không thể hoàn toàn chắc chắn con đường hầm này có phải do chủ nhân ngôi mộ ban đầu chuẩn bị cho họ hay không.

Bên cạnh, các thành viên đội khảo cổ vừa mới quả quyết rằng con đường hầm này hoàn toàn an toàn thì giờ sắc mặt đã trắng bệch.

Theo lý mà nói, trong môi trường nóng nực như vậy, mặt họ phải hồng hào hơn mới đúng.

Nhưng lúc này, trên mặt các thành viên đội khảo cổ lại gần như không còn một giọt máu.

Họ không dám tưởng tượng, nếu vừa rồi người đi dò đường là các thành viên đội bảo vệ thì kết quả sẽ ra sao.

Mấy thành viên đội bảo vệ vừa còn tranh nhau làm người đi đầu, lúc này trong lòng như rơi xuống vực băng.

Trên người nóng như thiêu, trong lòng lạnh buốt.

Trải nghiệm cực hạn của băng và lửa. "Sao bên trong lại có lửa phun ra?" "Đường hầm nhỏ như vậy, chẳng phải là một con đường tự nhiên thuần túy để dẫn lửa đến chỗ chúng ta một cách có mục đích sao!" "Vì Tiểu hỏa trùng đã chặn được những ngọn lửa đó, có phải là chúng ta đã an toàn rồi không?" "Tuy bây giờ vẫn hơi nóng, nhưng dù sao cũng tốt hơn là bị lửa thiêu trực tiếp chứ?" "May mà tiểu ca Diệp

Phàm thả cả tiểu hỏa trùng vào, nếu không có tiểu hỏa trùng này, đợi đến lúc lửa phun ra, chúng ta chạy cũng không kịp mất?" "Nhưng tiểu hỏa trùng này thật sự có thể tiếp tục ở bên trong được không?

Sẽ không có nguy hiểm gì chứ?" Sau khi các thành viên đội khảo cổ một lần nữa thoát chết trong gang tấc một cách tài tình, họ vừa lau mồ hôi trên trán vì quá sợ hãi, vừa nhỏ giọng thảo luận.

Cùng lúc đó, trái tim của khán giả trong phòng livestream cũng thắt lại theo biến cố đột ngột trong ngôi mộ cổ. "Vãi chưởng, tôi chỉ biết nói một câu: chuyện gì đã xảy ra vậy!" "Ai hiểu cho tôi không, lúc nghe giáo sư Bạch nói con đường hầm này an toàn, tôi đã yên tâm lấy dưa ra ăn rồi.

Giờ cảm giác như bị Hoa Cường dí dao vào cổ hỏi 'dưa này chín chưa' vậy." "Hiểu rồi, trong ngôi mộ này, chỉ có lời của Tam Giác Sắt Khảo Cổ là có thể yên tâm tin tưởng." "Lầu trên ơi, bạn có thể nhớ lại nụ cười của Hắc gia và những lời nói dối trắng trợn của anh ấy, rồi cân nhắc lại xem lời mình nói có đủ nghiêm túc không nhé." "Lầu trên, cậu thật sự muốn chọc tôi cười chết để cướp quan tài của tôi hả?" "Hắc gia: Những lúc thế này thật sự không cần cố ý nhắc đến tôi, không cần thiết đâu, cảm ơn." "Nhưng nói đi cũng phải nói lại, không phải Tiểu Ca Khải Linh cũng từng phối hợp với Hắc gia lừa Tiểu tộc trưởng Diệp sao?

Biểu hiện cụ thể là: vợ ơi, bà xã, bà nội." "Đó mà là lừa à, đó chỉ là tình thú thôi, hiểu không?" "Đã khống chế được ngọn lửa rồi, Tiểu tộc trưởng Diệp có thể triệu hồi con tiểu hỏa trùng đáng yêu đó về được không, tôi thật sự rất lo cho nó." "Vãi, ngọn lửa này cũng tà môn quá đi!

Con chim cơ giới chỉ ở trong đó một lúc mà đã thành ra thế này?" "Toang rồi các huynh đệ ơi, nếu con đường này bị lấp đầy bởi ngọn

lửa kinh khủng như vậy, thì các thành viên đội khảo cổ làm sao mà đi tiếp được đây?" Một bên, Lưu Bác Văn, người vẫn luôn tranh thủ liếc nhìn bình luận trong phòng livestream, đi đến bên cạnh Diệp Phàm.

Cậu ta liếc nhìn sắc mặt Diệp Phàm trước.

Chỉ thấy, sự thù địch của đại ca nhà mình đối với ngôi mộ cổ này đã không còn chút che đậy nào.

Lập tức, Lưu Bác Văn cảm thấy mình đã mát mẻ hơn rất nhiều.

Tuy nhiên, cậu ta vẫn cẩn thận hỏi: "Đại ca, có cần thu 'tiểu khả ái' về không ạ?" "Ngọn lửa bên dưới có phải đã bị 'tiểu khả ái' khống chế rồi không ạ?" Nghe câu thứ hai của Lưu Bác Văn, Diệp Phàm mới nhận ra "tiểu khả ái" mà cậu ta nói chính là tiểu hỏa trùng của mình.

Đồ của nhà mình được khen, vẻ mặt của Diệp Phàm mới dịu đi vài phần.

Diệp Phàm đáp: "Một lát nữa." Nghe câu trả lời này của Diệp Phàm, trên mặt Lưu Bác Văn lộ ra vẻ lo lắng.

Bây giờ, hai con chim én cơ giới đã rút khỏi đường hầm đó, họ thậm chí không còn cách nào để có được thông tin hình ảnh bên trong đường hầm.

Không ai biết tình hình của tiểu hỏa trùng đáng yêu hiện giờ ra sao.

Nhưng phản ứng của Diệp Phàm lại có vẻ không hề lo lắng cho tiểu hỏa trùng.

Không chỉ vậy, Diệp Phàm còn cử động ngón tay.

Ngay sau đó, lại có thêm vài con tiểu hỏa trùng giống hệt bò ra từ cổ tay áo của hắn.

Bởi vì tiểu hỏa trùng giống như có tổ chức, từng hàng một bò ra từ cổ tay áo Diệp Phàm.

Giống như một nghi thức chuẩn bị trước trận chiến bắt buộc phải có, chúng đều phải vểnh đuôi lên, rung cánh trên mu bàn tay Diệp Phàm, sau đó mới lắc lư xuất phát.

Khi mấy con tiểu hỏa trùng cuối cùng cũng vểnh đuôi, rung cánh trên mu bàn tay Diệp Phàm rồi bay về phía lối vào trên mặt đất, các thành viên đội khảo cổ cũng dùng phép nhân cơ bản nhất, tính ra tổng cộng có bốn mươi con tiểu hỏa trùng.

Cộng thêm con tiểu hỏa trùng đầu tiên được Diệp Phàm triệu hồi, lúc này trong đường hầm có tổng cộng bốn mươi mốt con tiểu hỏa trùng như vậy.

Họ không biết dụng ý của Diệp Phàm khi làm vậy là gì, nhưng họ chỉ biết rằng, Diệp Phàm làm vậy nhất định có lý do của hắn.

Các thành viên đội khảo cổ nhíu chặt mày, nhìn về phía lối vào trên mặt đất.

Cùng lúc đó, các thành viên đội khảo cổ cũng có thể cảm nhận rõ ràng nhiệt độ mặt đất dưới chân họ dường như đang từ từ tăng lên.

Họ không biết Diệp Phàm rốt cuộc đã để tiểu hỏa trùng làm gì, nhưng điều khiến họ yên tâm là vẻ mặt của Diệp Phàm hiện giờ vẫn rất bình tĩnh.

Các thành viên đội khảo cổ ngầm hiểu không hỏi Diệp Phàm đang làm gì lúc này.

Bởi vì Diệp Phàm trông cũng không có vẻ muốn trả lời.

Cứ yên tĩnh như vậy hai phút, khi mấy chục con tiểu hỏa trùng mang theo ánh sáng xanh huỳnh quang lắc lư bay ra khỏi cửa động, vẻ mặt của các thành viên đội khảo cổ lập tức sáng sủa hơn vài phần.

Lưu Bác Văn buột miệng: "Tốt quá rồi, tất cả đều đã trở về!" Triệu Trạch Minh đứng bên cạnh cậu ta, đang âm thầm đếm số lượng

tiểu hỏa trùng, bị ngắt lời trong giây lát.

Nhưng sự tự giác của một học bá vẫn khiến cậu ta tiếp tục công việc này mà không bị phân tâm.

Không nhiều không ít, đúng bốn mươi mốt con!

Quả nhiên giống như Lưu Bác Văn nói, tiểu hỏa trùng không hề hấn gì mà trở về toàn bộ!

Triệu Trạch Minh thu lại ánh mắt từ mu bàn tay của Diệp Phàm, không nhịn được nhìn Lưu Bác Văn nói: "Cậu đếm thế nào vậy?" Ánh mắt của Lưu Bác Văn vẫn dán chặt vào mu bàn tay của đại ca nhà mình, vui mừng nhìn lũ tiểu hỏa trùng hoàn thành nhiệm vụ, thuận lợi quay về đội.

Cậu ta vừa nhìn vừa thản nhiên trả lời câu hỏi của Triệu Trạch Minh: "Có bốn mươi mốt con thôi mà, chẳng phải liếc mắt là thấy sao?" Lúc này, Triệu Trạch Minh, người vẫn luôn cảm thấy Lưu Bác Văn đã gần như hoàn toàn biến thành một tên nịnh bợ, đột nhiên biết được thân phận phù hợp nhất của Lưu Bác Văn là gì. "Ừ, chó chăn cừu." Thiên phú này của Lưu Bác Văn, không đi đến thảo nguyên làm chó chăn cừu thì đúng là một sự lãng phí đáng xấu hổ.

Nghe thấy "chó chăn cừu", Lưu Bác Văn mới quay đầu lại, liếc Triệu Trạch Minh một cái, nghi hoặc hỏi: "Cậu đang nói gì vậy?" Triệu Trạch Minh không trả lời cậu ta, vì sau khi Diệp Phàm thu hồi tiểu hỏa trùng, đã mở miệng nói: "Bên dưới là một cơ quan được kích hoạt bằng oxy." "Vách đá xung quanh đường hầm đều là silic điôxít." Các thành viên đội khảo cổ gần như toàn bộ đều là sinh viên khối xã hội.

Đột nhiên nghe thấy "silic điôxít", một chất hóa học hiếm khi được nhắc đến trong cuộc sống hàng ngày của họ, tất cả đều lộ ra vẻ mặt nghi hoặc.

Ngay cả các giáo sư lớn tuổi trong đội, ở lĩnh vực mà mình hoàn toàn không giỏi này, cũng tỏ ra mờ mịt.

Bên cạnh, Thiến ca vẫn luôn im lặng bỗng nhiên lên tiếng: "Silic điôxít, là một loại tinh thể." "Là nguyên tố cấu thành chủ yếu của đá lửa." "Có thể dùng làm một loại nhiên liệu." Nói xong, Thiến ca lại nhíu mày: "Nói cách khác, đường hầm bên dưới, cho dù bên trong không có gì, cũng sẽ tiếp tục cháy mãi." "Bởi vì bản thân đường hầm chính là một vật dễ cháy." Các thành viên đội khảo cổ lúc này mới hiểu ý của Diệp Phàm, gật đầu ra vẻ suy tư.

Sau khi giải thích về silic điôxít thay Diệp Phàm, Thiến ca lại im lặng.

Diệp Phàm tiếp tục nói những gì vừa phát hiện: "Đường hầm dài khoảng hai mươi mấy mét, cuối đường là cầu thang đi xuống, lát nữa đi xuống, chú ý phía trước, đừng giẫm hụt mà ngã xuống." Các thành viên đội khảo cổ vừa nghe lời Diệp Phàm, vừa tiếp tục gật đầu ra vẻ suy tư.

Nhưng ngay sau đó, họ đã phát hiện ra điểm mấu chốt trong câu nói của Diệp Phàm.

Lưu Bác Văn mở to mắt, nhìn về phía Diệp Phàm, khó tin nói: "Đại ca, ý anh là, lát nữa chúng ta đi xuống?" "Lát nữa, chúng ta còn phải đi xuống?" Lưu Bác Văn nói xong, còn cố ý đi về phía trước hai bước, đến gần lối vào.

Nhưng mặt cậu ta vừa thò ra, đã cảm nhận được một luồng khí nóng vô cùng mãnh liệt.

Lưu Bác Văn vội vàng lùi lại hai bước, trở về sau lưng Diệp Phàm.

Cậu ta thở hổn hển hai cái, cảm giác như bộ lông chó của mình

sắp bị nướng xoăn cả rồi. "Đại ca, cái này có vẻ không ổn." "Đường hầm này không phải bản thân nó là vật dễ cháy sao?

Chúng ta không thể đợi nó tự cháy sạch được chứ?" Một bên, Hách Liên Tĩnh tiến lên một bước, một tay khoác lên vai Diệp Phàm, nói: "Ây da, tiểu Diệp tử, làm sao bây giờ." "Chúng ta hình như bị cái bẫy này nhắm vào rồi." "Là nơi chôn thân được chuẩn bị riêng cho người có thể phát hiện và mở được nó." Lúc này, trên mặt Hách Liên Tĩnh cũng đã lấm tấm mồ hôi vì môi trường hơi nóng nực.

Anh ta đẩy lại chiếc kính râm có chút trượt xuống vì mồ hôi, cười nói: "Nhưng ngoài đường hầm này, chúng ta hiện giờ không có cách nào khác để đi xuống, để lôi cái lão già âm binh này ra." "Được đấy chứ, khắp nơi đều là bẫy thú đặt sẵn chờ chúng ta giẫm vào." Bên cạnh, Trương Khải Linh đã im lặng với vẻ mặt lạnh lùng một lúc cũng lên tiếng: "Hắn đã tính được ai sẽ đến." Tuy Trương Khải Linh không nói rõ "ai" này là ai.

Nhưng rất rõ ràng, câu trả lời đã không cần nói cũng biết.

Chương 279

Chính là Diệp Phàm, người đã phát hiện ra cơ quan.

Và cũng là hắn, người đã mở cơ quan đó.

Nghe Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh nói hai câu này, các thành viên đội khảo cổ mới nhận ra mục đích đằng sau ngọn lửa dữ dội này.

Cũng như sự nhắm đến đầy ác ý đó.

Các thành viên vô cùng chấn động nhìn về phía Diệp Phàm và Trương Khải Linh.

Lập tức, trong lòng ngũ vị tạp trần.

Lưu Bác Văn tức giận nói: "Đây không phải là chuyên nhằm vào đại ca và tiểu ca Khải Linh sao!" Tiếng hét này khiến khán giả trong phòng livestream, những người còn đang mơ màng, cũng như bừng tỉnh.

Lập tức, phòng livestream tràn ngập những bình luận phẫn nộ chưa từng có. "Mẹ kiếp, bây giờ tôi mới hiểu tại sao sắc mặt của mỗi người trong Tam Giác Sắt Khảo Cổ đều lạnh như vậy!" "Người chế tạo cơ quan này có bị bệnh nặng không vậy?

Còn chuyên nhằm vào nữa?" "Cảm ơn, đã bị tức đến nơi." "Thật sự, người mà chúng ta xem như bảo bối, lại bị nhắm đến trực tiếp, tôi thật sự phục cái lão khốn nạn thiết kế cơ quan này." "Có phải không nổi điên thì coi người ta là đồ ngốc không!" "Vãi, vậy là tiểu ca Khải Linh và tiểu tộc trưởng Diệp đã nhìn ra từ đầu rồi sao!

Nếu là tôi thì đã nổ tung tại chỗ rồi!" "Nhân tiện, sắc mặt của Hắc gia lúc đó cũng tệ lắm phải không, hai con mèo cưng bị nhắm đến,

chắc chắn là tức giận rồi?" "Có khả năng nào Hắc gia chỉ cảm thấy mình bị ra rìa, lại bị gia đình này loại trừ, nên mới tức giận không?" "Tuy rất muốn khiển trách người ở trên đừng đùa giỡn vào lúc mọi người đang tức giận, nhưng nghĩ đến tính cách của Hắc gia, cảm giác như cũng không OOC lắm." "Hắc gia, một người đàn ông thần kỳ dù làm bất cứ chuyện gì cũng không OOC." "Fan giả bây giờ còn đang cà khịa tính cách Hắc gia, fan chân ái bây giờ đã khóc rồi được chưa, tôi thật sự đau lòng lắm." Trong mộ cổ.

Các thành viên đội khảo cổ nhíu chặt mày.

So với khán giả trong phòng livestream, các thành viên đội khảo cổ còn có thêm một loại cảm xúc tự trách.

Đặc biệt là Trương Cường và Khâu Ninh, hai đội trưởng đội bảo vệ.

Rõ ràng người bị nhắm đến từ đầu đến cuối là Diệp Phàm và Trương Khải Linh, và người giải quyết vấn đề cũng là họ.

Trương Cường nhíu chặt mày, nói: "Sao lại như vậy?" "Chẳng lẽ chủ nhân ngôi mộ từ hai nghìn năm trước đã tính được ai sẽ đến ngôi mộ này sau hai nghìn năm sao?" "Đặt bẫy sớm như vậy?" Diệp Phàm nói: "Không nhất định là chủ nhân ngôi mộ." "Dù sao ngôi mộ này cũng đã có người khác vào rồi." Lưu Bác Văn nhìn Diệp Phàm vẫn bình tĩnh như thường, không khỏi đặc biệt lo lắng cho người đại ca vốn ít khi phải lo lắng này của mình. "Nhưng đại ca, người này dù là ai đi nữa." "Không phải đã tính được anh sẽ đến đây sao?" Diệp Phàm cười thầm trong lòng.

Người đứng sau này có lợi hại đến mấy, có thể tính được người có thể mở cơ quan này sẽ đến ngôi mộ này.

Chẳng lẽ hắn ta thật sự có thể tính được, mình là một người xuyên không cũng sẽ đến sao?

Cho hắn ta hai trăm cơ hội, dù dùng phép loại trừ, người này cũng tuyệt đối không thể tính được Diệp Phàm hắn sẽ đến đây.

Nhưng có một điểm, theo Diệp Phàm thấy, các thành viên đội khảo cổ đã nghĩ đúng.

Đó là người này có lẽ thật sự đã tính được Tiểu Ca một ngày nào đó sẽ đến ngôi mộ này.

Vì vậy, màn này rõ ràng là đang nhắm thẳng vào Trương Khải Linh!

Đây rõ ràng là đang thách thức giới hạn của một fan cuồng Khải Linh!

Nghĩ đến đây, khí tràng xung quanh Diệp Phàm trở nên lạnh lùng hơn.

Thế nhưng, khóe miệng hắn lại đang mỉm cười.

Trong khoảnh khắc, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh, những người có khả năng quan sát cực mạnh, gần như đồng thời phát hiện ra bóng dáng của chính mình trên người Diệp Phàm.

Hai người chú ý đến sự thay đổi này của Diệp Phàm, trong lòng không khỏi hơi kinh ngạc.

Ngay sau đó, Diệp Phàm nói: "Hắn ta áp dụng đúng công thức thì đã sao?" "Trong bài toán của chúng ta, có biến số." Và hắn, Diệp Phàm, chính là biến số đó.

Sau đó, Diệp Phàm nhấc chân, dậm một cái tại chỗ.

Một trận pháp mang theo ánh sáng xanh cực mạnh xuất hiện dưới chân hắn.

Mấy vòng chữ viết thường không thấy xoay tròn dưới chân Diệp Phàm.

Các thành viên đội khảo cổ trước đây cũng đã từng thấy vòng sáng giống như trận pháp dưới chân Diệp Phàm.

Nhưng trước đây, họ chưa bao giờ có thể nhìn rõ.

Thậm chí, vì bản thân Diệp Phàm dường như cũng không coi hiện tượng này là chuyện gì to tát, còn nhiều lần khiến các thành viên đội khảo cổ cho rằng Diệp Phàm chỉ tình cờ giẫm phải chỗ đó.

Nhưng lần này, khi Diệp Phàm thật sự không còn che giấu khí tràng của mình nữa, các thành viên đội khảo cổ đã nhìn thấy trận pháp dưới chân Diệp Phàm một cách vô cùng rõ ràng.

Bạch Trường Minh kinh ngạc đẩy gọng kính, đôi mắt tuy đã già nhưng vẫn vô cùng sáng ngời mở to. "Đây là!" "Bát Quái, Kỳ Môn, Lục Hợp." Không chỉ Bạch Trường Minh, mấy giáo sư lớn tuổi khác trong đội khảo cổ sau khi thấy trận pháp dưới chân Diệp Phàm, trên mặt cũng không giấu được vẻ chấn động.

Dù sao, những thứ này phần lớn đã bị thất lạc trong dòng sông dài của lịch sử.

Ngay cả những người đã đối mặt với lịch sử, thậm chí là với mộ cổ nhiều năm như họ, sự hiểu biết về những thứ này cũng chỉ là bề ngoài.

Thậm chí, vì những thứ này trong các tài liệu còn sót lại đều trông rất huyền bí, nên giới sử học đến nay vẫn không dám đưa những nội dung này vào sách lịch sử.

Hơn nữa, vì những nội dung này dù có sự trợ giúp của một số tàn quyển sử sách, vẫn là một loại kiến thức vô cùng phức tạp.

Những người làm thầy như họ thậm chí sẽ không khuyến khích học sinh của mình tiếp xúc nhiều hơn với những thứ này.

Ngay cả bên cạnh những người làm giáo sư như họ, cũng không

thiếu những trường hợp vì nghiên cứu những thứ huyền học mà mình không thể nắm bắt được, mà tẩu hỏa nhập ma.

Và bây giờ, dưới chân Diệp Phàm, giống như trong phim khoa học viễn tưởng, là một trận pháp đang tùy ý thay đổi vị trí và sắp xếp kết hợp các ký tự.

Rõ ràng như vậy, lại hoàn chỉnh như vậy!

Họ thật sự chưa bao giờ nghĩ rằng, ở thời đại này, lại còn có người có thể nghiên cứu môn học này thấu đáo đến thế.

Hơn nữa, đây còn là một thanh niên chỉ mới hai mươi mấy tuổi.

Thực tế, không chỉ các thành viên đội khảo cổ.

Ngay cả Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh cũng là lần đầu tiên nhìn thấy trận pháp này ở mức độ cụ thể như vậy.

Đặc biệt là Hách Liên Tĩnh, người hiểu rõ hơn về phương diện này, lớp ngụy trang cười cợt trên mặt anh ta đã suýt không giữ được.

Tay anh ta âm thầm bấm mấy con số ở dưới, tính toán quẻ này của Diệp Phàm.

Hách Liên Tĩnh đoán rằng, quẻ này của Diệp Phàm tất nhiên là quẻ Khảm Thủy.

Không thì cũng phải là quẻ Khôn hoặc quẻ Cấn.

Dùng Thủy dập Hỏa, là chuyện thiên kinh địa nghĩa.

Dùng Thổ để dập tắt, cũng coi như hợp tình hợp lý.

Đặc biệt là bây giờ đây còn là một ngôi mộ dưới đáy biển.

Dùng Thủy để dập Hỏa, đúng là thiên thời địa lợi nhân hòa!

Thế nhưng, dù anh ta tính toán thế nào, quẻ của Diệp Phàm cũng không hề liên quan gì đến Thủy và Thổ.

Ngược lại, đó lại là một quẻ mà theo anh ta là cực kỳ không thể.

Sau đó, Diệp Phàm mở miệng, nụ cười trên khóe miệng Hách Liên Tĩnh hoàn toàn biến mất vì kinh ngạc.

Chương 280

"Tốn tự, hỏa thụ ngân hoa." Nghe thấy câu quyết này của Diệp Phàm, bất kể là người hiểu Kỳ Môn hay không hiểu, tất cả đều ngớ người.

Những người không hiểu Kỳ Môn, hoặc chỉ hiểu biết sơ sài về mấy chữ "Càn, Khôn, Chấn, Tốn, Khảm, Ly, Cấn, Đoài", như các thành viên đội khảo cổ, chỉ đơn giản là không hiểu ý nghĩa bề mặt của câu nói này.

Ví dụ như Lưu Bác Văn, một người tự nhận là dân lướt mạng, ấn tượng đầu tiên trong đầu về phát âm của chữ "Tốn" chính là "tổn hại".

Là một sinh viên xuất sắc chuyên ngành truyền thông, một người có phạm vi hiểu biết rộng khắp các lĩnh vực, một nhân tài truyền thông tương lai phát triển toàn diện, trong đầu Lưu Bác Văn không khỏi hiện lên hình ảnh một người đàn ông đầu đinh, da ngăm đen, đang cười toe toét.

Người này đang cười và đưa ra lời mời vào phòng xem "đồ tốt".

Lưu Bác Văn lập tức rùng mình một cái, không nhịn được rụt vai lại.

Còn những thành viên có hiểu biết về Kỳ Môn lại không hiểu dụng ý của câu quyết này của Diệp Phàm.

Đặc biệt là Trương Khải Linh, và càng đặc biệt hơn là Hách Liên Tĩnh.

Họ gần như thuộc lòng mối quan hệ tương sinh tương khắc và thuộc tính giữa tám chữ này.

Tốn tự, đại diện cho Mộc.

Mà Mộc sinh Hỏa.

Nếu theo tình hình hiện tại, Tốn tự chỉ càng làm cho ngọn lửa trong đường hầm bùng cháy mạnh hơn mà thôi!

Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh đều không khỏi toát mồ hôi lạnh thay cho Diệp Phàm.

Hai người lúc này đã ngầm hiểu ý nhau, đang cân nhắc lát nữa nên làm thế nào để gỡ rối cho đứa trẻ này.

Thế nhưng, đó là phản ứng của hai người khi nghe khẩu quyết của Diệp Phàm.

Khi họ nhìn vào bàn cờ Kỳ Môn đang xoay chuyển dưới chân Diệp Phàm, rồi ngẩng đầu nhìn lên vẻ mặt của hắn, nhìn thấy sự tự tin xen lẫn chút khinh thường đối với người đã tạo ra cái bẫy này, hai người lập tức lại cảm thấy yên tâm một cách khó hiểu.

Và sau đó, khi nhìn thấy sự thay đổi dưới chân Diệp Phàm, họ lập tức biết rằng sự tự tin trên mặt hắn và sự yên tâm của họ bây giờ đều không phải là vô cớ.

Chỉ thấy, trận pháp đang xoay chuyển dưới chân Diệp Phàm đột nhiên dừng lại.

Sau đó, dưới chân hắn, lại mọc ra mấy sợi dây leo to khỏe.

Những sợi dây leo đó vươn lên cao khoảng nửa mét.

Chúng thăm dò xung quanh, dường như vừa mới mọc ra, còn có chút lạ lẫm.

Nhưng rất nhanh, chúng đã đâm đầu vào lối vào đang phun ra luồng khí nóng hừng hực muốn thiêu đốt cả gian mộ thất này.

Các thành viên đội khảo cổ lập tức kinh ngạc.

Lúc này, ngay cả những thành viên không hiểu chút gì về Kỳ Môn và Bát Quái khi thấy cảnh này cũng lập tức tập trung lại.

Bên trong đường hầm, là ngọn lửa hừng hực!

Ngay cả con chim cơ giới bằng thép mà Thiến ca thả vào trước đó cũng bị nướng thành một vật có nhiệt độ cao đến mức tự bốc cháy.

Hơn nữa, bản thân đường hầm đó vốn là một loại nhiên liệu tự nhiên.

Bây giờ, những sợi dây leo này bò vào, chẳng phải là đang thêm củi vào lửa cho đường hầm sao?

Các thành viên đội khảo cổ ngẩng đầu nhìn vẻ mặt của Diệp Phàm.

Điều khiến họ càng kinh ngạc hơn là, vẻ mặt của Diệp Phàm bây giờ không chỉ có thể dùng từ tự tin để hình dung, mà thậm chí, họ còn cảm thấy trên khuôn mặt vốn luôn bình tĩnh của Diệp Phàm lại có thêm một phần khí phách vốn thuộc về tuổi trẻ.

Cảm giác này giống như là...

Hắn không những không lo lắng về cái bẫy đã được đặt sẵn ở đây chờ hắn, mà còn cảm thấy như đã phát hiện ra thứ gì đó thú vị!

Diệp Phàm hiện tại hoàn toàn không lo lắng về mọi thứ mình đang đối mặt!

Bên cạnh, Thiến ca thấy tình hình này, lập tức lại điều khiển hai con chim cơ giới vừa bị nướng thành chim lửa của mình, một lần nữa chui vào lối vào theo sau những sợi dây leo.

Sau đó, Thiến ca lại truyền hình ảnh từ góc nhìn của chim cơ giới lên màn hình phòng livestream.

Các thành viên đội khảo cổ, những người vô cùng tò mò về tác

dụng của những sợi dây leo này, cũng lập tức xúm lại trước mấy thiết bị livestream.

Và hình ảnh trên thiết bị khiến tất cả mọi người đều trợn tròn mắt, đồng loạt hít một hơi khí lạnh vì không thể tin được.

Chỉ thấy.

Những sợi dây leo lúc mới nhú ra dưới chân Diệp Phàm còn khá e dè, nhưng sau khi vào trong đường hầm, dường như lập tức bung xõa.

Nó lao ngang va thẳng vào các vách đá xung quanh đường hầm, giữa những ngọn lửa đỏ và xanh đan xen.

Sau khi bò lên vách đá, những sợi dây leo này giống như được tưới phân bón thần kỳ, điên cuồng phát triển.

Trên thân chính của dây leo, bắt đầu không ngừng mọc ra những cành lá mới, và những cành lá mới này cũng bắt đầu trở nên to khỏe hơn.

Sau đó, sự thay đổi về lượng tiếp tục diễn ra, trên cành lá mới lại mọc ra những cành lá mới hơn.

Và ở những nơi dây leo bò qua, bất kể là lửa đỏ hay lửa xanh, tất cả đều bị những sợi dây leo to khỏe thay thế!

Những sợi dây leo bao phủ lên ngọn lửa này, giống như bị nung ở nhiệt độ cao, nhanh chóng biến thành màu đỏ rực.

Thế nhưng, sự thay đổi này không khiến chúng bị thiêu rụi.

Ngược lại, sau khi những sợi dây leo này biến thành màu đỏ rực, chúng trở nên cứng cáp hơn, thế công càng hung mãnh hơn.

Phần dây leo biến thành màu đỏ, tốc độ bám vào vách đá càng nhanh hơn.

Hơn nữa, sau khi dây leo biến thành màu đỏ, trên dây leo bắt đầu

nở ra những bông hoa màu trắng, lớn nhỏ không đều.

Chỉ trong chốc lát, dây leo đã bò kín cả vách đá!

Vì dây leo đều mọc đè lên ngọn lửa, nên gần như tất cả dây leo đều đã biến thành màu đỏ rực.

Điều khiến mọi người càng chấn động hơn là, giữa những sợi dây leo đỏ rực, thân rễ đỏ rực, lá cây đỏ rực, phủ đầy những bông hoa bạc màu trắng!

Cả không gian đường hầm, giống hệt như khẩu quyết mà Diệp Phàm vừa niệm, hỏa thụ ngân hoa!

Hiệu quả kéo theo là, trong cả mộ thất, cảm giác nóng như thiêu đốt đã biến mất không còn tăm hơi.

Các thành viên đội khảo cổ lại một lần nữa nhìn về phía Diệp Phàm.

Lúc này, trận pháp huỳnh quang màu xanh dưới chân Diệp Phàm đã biến mất.

Hách Liên Tĩnh đẩy kính râm, có chút bật cười.

Diệp Phàm có thể dùng Tốn tự, vốn là điều không thể nhất, để giải quyết trận đại hỏa khắc Mộc này.

Điều này cho thấy nếu Diệp Phàm dùng Khảm tự hoặc Cấn tự, những cách dập lửa dễ hiểu và hợp lý nhất, cũng hoàn toàn có thể làm được.

Thế nhưng, hắn lại chọn Tốn tự, cách bất hợp lý nhất.

Suy nghĩ một lúc, Hách Liên Tĩnh vẫn quyết định hỏi ra nghi hoặc trong lòng: "Tiểu Diệp tử, tại sao cậu lại dùng Tốn tự?" Diệp Phàm lúc này đã thu lại trận pháp, hắn khẽ cười một tiếng, trả lời câu hỏi của Hách Liên Tĩnh: "Không có gì." "Chỉ là để cho kẻ đó mở to mắt ra

mà nhìn." "Nhìn xem hắn ta hiện tại đang đối đầu với ai." Không chỉ Hách Liên Tĩnh, các thành viên đội khảo cổ cũng lập tức hiểu được ý nghĩa thực sự của câu nói này.

Chương 281

Ngươi chờ ở đây đốt chúng ta thì có ích gì?

Cho dù dùng Tốn tự, cách không thể nhất, ta cũng có thể khiến những thứ ngươi chuẩn bị đều trở thành công cốc.

Hãy nhìn cho kỹ xem ngươi đang đối đầu với ai đi.

Từ bây giờ, cho ngươi ba chương để chạy trốn.

Cùng lúc đó, hình ảnh bên trong đường hầm cũng được truyền đến phòng livestream, khiến cho khán giả trong phòng livestream hoàn toàn sôi sục.

Mọi người đều đã nhận ra rằng các thành viên đội khảo cổ hiện đã thoát khỏi nguy hiểm, và còn có khả năng tiếp tục đi xuống dưới.

Sau khi thở phào nhẹ nhõm, tất cả đều bừng tỉnh, kinh ngạc trước trận pháp vừa rồi của Diệp Phàm.

"Vãi chưởng, giờ tôi mới phản ứng lại, vừa rồi là cảnh tượng thần tiên gì vậy?

Đây chắc chắn phải là tiên thuật rồi, anh em nhỉ." "Chà, hóa ra lúc nãy mình đã được thấy thần tiên thật à?" "Khụ khụ, cho hỏi một câu, thiên điều bây giờ có cho phép thần tiên yêu đương không vậy?" "Nếu thần tiên không được yêu đương, chẳng lẽ Vương Mẫu Nương Nương với Ngọc Hoàng Đại Đế là quan hệ chị em à?" "Thần tiên chỉ không được yêu đương với người phàm thôi, cho nên ngay từ đầu, CP Diệp Phàm và hoa khôi chỉ có thể có kết cục buồn (BE) rồi." "Hu hu hu, thế cậu em Bác Văn của chúng ta phải làm sao đây?

Đây mới là CP đầu tiên của tôi đó." "Tuy hoa khôi với Bác Văn là người phàm, nhưng Tiểu Ca Khải Linh của chúng ta rõ ràng cũng có

thể là thần tiên mà.” “Hắc gia: Để tôi cảm ơn cậu nhé, lại loại tôi ra khỏi gia đình này rồi.” “Nói thật nhé, Hắc gia trông không giống thần tiên à?” “Vãi, tôi vừa thấy cái gì thế?

Mấy sợi dây leo này có phải dính tí Long Quỳ Đỏ vào người không mà sao biến thành màu đỏ lại lợi hại đến thế?” “Khoan đã, tôi nghe thấy gì thế?

Long Quỳ Đỏ?

Ký ức kinh điển đã chết đột nhiên tấn công tôi.” “Cảm ơn, nước mắt của thời đại lại nhiều thêm một chút.” “Tôi thật sự không hiểu nổi, trên đời này thật sự có người lợi hại như vậy tồn tại sao?” “Tiểu Diệp tộc trưởng hạ phàm vất vả rồi.” “Diệp Phàm, thần tiên hạ phàm.” “Tiểu Diệp tộc trưởng, một sự tồn tại mà nếu không học cao học cho đàng hoàng là phải về trời kế thừa ngôi vị tiên ban.” “Hay quá, hay thật sự, vốn từ vựng nghèo nàn của tôi không biết phải diễn tả tình yêu nồng cháy dành cho Tiểu Diệp tộc trưởng như thế nào nữa.” “Hắc Nhãn Kính, Tiểu Ca Khải Linh: Yêu hay lắm, kiếp sau chú ý nhé.” Lúc này, các thành viên đội khảo cổ có mặt tại hiện trường cuối cùng cũng đã hoàn hồn sau cơn chấn động.

Phản ứng theo bản năng của không ít người là tự véo mình một cái, hoặc dụi mắt.

Họ dùng hành động này để xác nhận rằng mình không phải đang mơ, cũng không phải nhìn nhầm.

“Á!” Bên cạnh, Triệu Trạch Minh đột nhiên hét lên một tiếng.

Nhưng tiếng hét này cực kỳ ngắn ngủi, dường như vừa phát ra âm tiết đầu tiên đã bị chính cậu ta kịp thời nín lại.

Các thành viên đội khảo cổ vừa hoàn hồn sau cơn chấn động liền nhìn về phía Triệu Trạch Minh.

Bạch Trường Minh quan tâm hỏi một câu: “Tiểu Triệu à, cậu sao thế?” Nụ cười của Triệu Trạch Minh trông vô cùng gượng gạo, gần như là nghiến răng nghiến lợi, cậu ta cố gắng hết sức để giữ thái độ lễ phép với Bạch Trường Minh, lắc đầu: “Không sao ạ, Bạch giáo sư, rất tốt.” “Không sai, tôi rất ổn.” Bạch Trường Minh nghe vậy, gật đầu, rồi lại tiếp tục nhìn về phía lối vào trên mặt đất.

Sau khi Bạch Trường Minh quay đầu đi, Triệu Trạch Minh cũng lập tức quay lại, trừng mắt nhìn Lưu Bác Văn, người vừa véo vào cánh tay cậu ta một cái.

Lưu Bác Văn hoàn toàn không có tự giác rằng mình đang bị lườm, mà đang ngơ ngác nhìn tay mình, cảm thán: “Trời đất ơi, vậy mà thật sự không phải là mơ.” Triệu Trạch Minh không cần hỏi cũng biết ý đồ của Lưu Bác Văn khi véo mình là gì.

Vì vậy cậu ta không hỏi thẳng rằng Lưu Bác Văn vừa làm gì, mà trực tiếp gằn giọng hỏi: “Sao cậu không véo chính mình?” Lưu Bác Văn trả lời một cách hiển nhiên: “Em sợ đau mà.” “Hơn nữa, dựa trên sự hiểu biết và tin tưởng của em đối với thực lực của đại ca, nội tâm em đã mách bảo rằng đây tuyệt đối không phải là mơ.” Lúc nghe câu trả lời đầu tiên của Lưu Bác Văn, Triệu Trạch Minh vốn định hỏi vặn lại: “Chẳng lẽ tôi không sợ đau à?” Nhưng khi nghe câu giải thích thứ hai của Lưu Bác Văn, Triệu Trạch Minh càng cảm thấy lửa giận bốc lên ngùn ngụt.

Cậu ta nghiến răng, nuốt xuống những lời có thể khiến phòng livestream bị cấm ngay lập tức và ảnh hưởng nghiêm trọng đến hình tượng của mình.

Sau đó, cậu ta lại hít sâu mấy hơi, nói: “Ý của cậu là, cậu biết đây không phải là mơ, đúng không?” Lưu Bác Văn sáng mắt lên, có chút kích động nói: “Đúng đúng!” “Đại ca của chúng ta là thần tiên đó!”

“Làm sao có thể là…” Triệu Trạch Minh lập tức giơ một tay ra, cắt ngang những lời sùng bái cá nhân của Lưu Bác Văn dành cho Diệp Phàm: “Vậy nên, cậu rõ ràng biết mình không phải đang mơ.” Lưu Bác Văn gật đầu.

Triệu Trạch Minh tiếp tục nghiến răng nghiến lợi nói: “Vậy mà cậu còn véo mạnh như thế!” Lưu Bác Văn càng thêm lý lẽ hùng hồn: “Em làm thế chẳng phải là vì tốt cho anh sao!” “Em sợ anh tưởng đây là mơ đó, học bá!” “Anh chắc chắn là một người vô thần theo chủ nghĩa duy vật hoàn toàn đúng không?” “Em không véo mạnh anh một cái, lỡ như anh coi đây là mơ, bỏ lỡ phong thái thần kỳ như vậy của đại ca chúng em thì sao?” Triệu Trạch Minh hít một hơi thật sâu, nhanh chóng lẩm nhẩm trong lòng: “Đừng nổi giận, tức giận hại thân ai chịu thay, người khác tức giận ta không tức.” Nhưng khi niệm đến câu “Ta mà tức chết ai vừa ý”, trong đầu cậu ta lập tức hiện ra một cái tên: Lưu Bác Văn!

Triệu Trạch Minh tự khai thông thất bại, lập tức quyết định, hôm nay dù có hủy hoại hình tượng của mình thành tro bụi, cũng phải dùng bạo lực để giải quyết vấn đề này!

Nắm đấm đã cứng rồi!

Cuối cùng sau khi đưa ra quyết định này, Triệu Trạch Minh lập tức ngẩng đầu, nhìn quanh tìm kiếm bóng dáng của thủ phạm Lưu Bác Văn.

Tuy nhiên, khi thấy Lưu Bác Văn đã tung tăng chạy đến bên cạnh Diệp Phàm, cục tức vừa dâng lên trong lòng cậu ta lập tức xẹp xuống.

Không được.

Đánh chó phải ngó mặt chủ.

Thế nhưng, khi chú ý thấy Lưu Bác Văn đang bám vào vai Diệp

Phàm, lén lút thò đầu nhìn về phía lối vào, rồi lại nhận ra hai ánh mắt thân thiện khác cũng đang nhìn Lưu Bác Văn.

Triệu Trạch Minh lại hoàn toàn buông bỏ cục tức này.

Tên ngốc này, căn bản không cần mình ra tay.

E rằng đến giờ, cậu ta còn chưa biết mình đã chọc vào ai đâu.

Cậu ta nhìn bộ dạng vui vẻ vẫy đuôi bên cạnh Diệp Phàm của Lưu Bác Văn, lại không khỏi nghĩ thầm.

"Nhưng mà, tên ngốc này cuối cùng chắc sẽ không bị hai vị thần tiên này đánh chết chứ?" Sau đó, Triệu Trạch Minh thở dài, đi đến chỗ đội khảo cổ, cũng chính là bên cạnh lối vào.

Đến gần, Triệu Trạch Minh mới biết tại sao các thành viên đội khảo cổ đã thấy những gì xảy ra bên trong qua thiết bị livestream mà bây giờ vẫn có thể phát ra những tiếng kinh ngạc như vậy.

Hóa ra, lúc nãy dây leo không chỉ dập tắt trận hỏa hoạn lớn đó, mà còn tiện thể tự đan thành một chiếc thang lưới trông vô cùng an toàn khi mọc dài xuống dưới!

Bạch Trường Minh đứng bên cạnh, có chút kích động nói: "Vậy bây giờ, chúng ta xuống thôi!" Bởi vì bây giờ đã có chiếc thang lưới do dây leo đan thành, kế hoạch của Trương Cường lúc nãy cũng không cần dùng đến nữa.

Nhưng dù vậy, họ vẫn quyết định để các thành viên có thân thủ tốt hơn xuống trước.

Vài thành viên đội bảo vệ men theo thang lưới leo xuống một cách thông thạo và nhẹ nhàng, sau đó bắt đầu mang theo trang bị của mình nhanh chóng di chuyển về phía trước.

Sau khi họ tiến vào đường hầm này, tất cả đều không nhịn được

mà khẽ kêu lên một tiếng kinh ngạc.

Thứ khiến họ kinh ngạc như vậy không chỉ là hình ảnh họ đã thấy qua thiết bị livestream lúc nãy.

Điều khiến họ kinh ngạc hơn nữa chính là nhiệt độ bên trong đường hầm này.

Rõ ràng là một nơi vừa trải qua một trận hỏa hoạn lớn, họ vốn nghĩ rằng ở đây sẽ cực kỳ nóng bức.

Ít nhất cũng phải khá ấm áp.

Nhưng không ngờ, sau khi xuống đây, họ lại không hề cảm nhận được bất kỳ dấu hiệu nào cho thấy nơi này vừa có một trận hỏa hoạn lớn.

Không chỉ nhiệt độ xung quanh rất mát mẻ, mà ngay cả mùi trong không khí cũng không hề có cảm giác khét lẹt.

Ngược lại, dường như vì những bông hoa trắng nhỏ nở trên dây leo màu đỏ, không gian còn thoang thoảng một mùi hương hoa rất thanh nhã.

Đúng lúc vài thành viên đội bảo vệ đi đầu tiên đang kinh ngạc tiếp tục tiến về phía trước, sau lưng họ, tiếng leo xuống theo dây leo lại đột nhiên dừng lại trong giây lát.

Trái tim của vài thành viên đội bảo vệ lập tức lại đập nhanh hơn trong chốc lát.

Vài người gần như cùng lúc theo bản năng quay đầu lại với tâm thái cảnh giác và đề phòng.

“Vãi chưởng.” Một thành viên đội bảo vệ đi cuối cùng bị người trước mặt dọa cho giật mình, không nhịn được mà lảo đảo lùi lại một bước.

Bởi vì không biết từ lúc nào, Trương Khải Linh đã lặng lẽ xuất hiện sau lưng anh ta.

Hoàn toàn không một tiếng động!

Anh ta xuống từ lúc nào, vài thành viên đội bảo vệ cũng không thể biết được.

Lẽ nào có người leo xuống loại dây leo đầy lá này mà thật sự không phát ra tiếng động sao?

Cho dù là một con mèo...

Nghĩ đến đây, đột nhiên, trước mắt vài thành viên đội bảo vệ, ở lối vào, lại có một bóng đen nhẹ nhàng đáp xuống.

Bóng người này lập tức giải đáp thắc mắc trong đầu họ.

Chương 282

Hóa ra, người ta cứ thế nhảy xuống.

Hoàn toàn không cần dùng đến chiếc thang lưới đan bằng dây leo.

Và bóng người này cũng không phải ai khác, chính là người đã tạo ra chiếc thang lưới bằng dây leo này, Diệp Phàm.

Sau khi Diệp Phàm đáp đất, anh đứng dậy, còn ung dung kiểm tra tình hình dây leo ở hai bên vách đá.

Cả người trong trạng thái thoải mái, hoàn toàn không giống như vừa bị đường hầm này nhắm vào.

Khi Diệp Phàm đáp xuống, sự yên tĩnh liền bị phá vỡ.

Nhưng người phá vỡ sự yên tĩnh không phải là Diệp Phàm và Trương Khải Linh đã đáp đất, cũng không phải là vài thành viên đội bảo vệ đã ở trong đường hầm.

Mà là Hách Liên Tĩnh vẫn còn ở lối vào, chưa xuống.

"Tiểu Diệp tử à~ Cậu có muốn ở dưới đỡ lão già này một tay không?" Diệp Phàm đương nhiên không tin Hách Liên Tĩnh không xuống được.

Hắn nhìn dây leo trên vách đá, đang định nói với Hách Liên Tĩnh: Không sao, thang lưới này cũng rất chắc chắn.

Nhưng Trương Khải Linh, người nãy giờ vẫn im lặng, lúc này lại nhàn nhạt lên tiếng: "Không sao, đất mềm." Lúc này, Trương Khải Linh vốn đã đi về phía trước một đoạn ngắn lại quay trở lại lối vào.

Anh ngẩng đầu, nhàn nhạt nhìn Hách Liên Tĩnh ở trên.

Lúc này, Hách Liên Tĩnh cũng đang ở bên cạnh lối vào, mặt mày

tươi cười nhìn xuống, có một màn đối mặt không lời với Trương Khải Linh.

Mà Diệp Phàm, người đang ân cần giúp Hách Liên Tĩnh kiểm tra độ chắc chắn của dây leo, không khỏi lắc đầu đi về phía trước.

Vừa đi vừa thầm phàn nàn trong lòng: Không phải chứ, không phải chứ, thế này cũng phải cạnh tranh nội bộ à?

Cầu cho thế giới không còn nội quyển nữa.

Anh đi ngang qua vài thành viên đội bảo vệ, vẫy tay với họ, ra hiệu họ đừng dừng lại, tiếp tục di chuyển về phía trước.

Vài thành viên đội bảo vệ có chút ngơ ngác làm theo ý Diệp Phàm, quay người lại, tiếp tục di chuyển.

Lúc này, Hách Liên Tĩnh ở lối vào cuối cùng cũng là người phá vỡ màn đối mặt im lặng này trước, giơ ngón tay cái về phía Trương Khải Linh ở dưới. *Cậu ngầu ngầm, cậu giỏi.* Sau đó, Hách Liên Tĩnh một tay chống vào mép lối vào, nhẹ nhàng đáp xuống.

Lúc này, các thành viên đội khảo cổ còn lại trên mặt đất đều bất lực nhìn Hách Liên Tĩnh biểu diễn xong.

Nhưng cách đáp đất của Hách Liên Tĩnh, Trương Khải Linh và Diệp Phàm lại không giống nhau.

Diệp Phàm và Trương Khải Linh đáp đất rất nhẹ nhàng, các thành viên đội bảo vệ phía trước căn bản không nghe thấy bất kỳ tiếng người đáp đất nào.

Cho người ta cảm giác giống như một con mèo.

Hoặc nói đúng hơn, là loài báo thuộc họ mèo.

Còn Hách Liên Tĩnh, có lẽ vì thân hình cao lớn hơn, và cũng không luyện qua loại đồng tử công như súc cốt công.

Anh ta đáp đất rất dứt khoát, nhưng lại không thể gọi là nhẹ nhàng.

Cho người ta cảm giác, giống như một con sói.

Lúc này, Diệp Phàm đã đi phía trước, nghe thấy tiếng đáp đất của Hách Liên Tĩnh, thầm nghĩ: Hắc Nhãn Kính không phải tự mình nhảy xuống được sao?

Quả nhiên, thứ như cạnh tranh nội bộ tuy rất quá đáng, nhưng hiệu quả, cũng là thật sự hiệu quả.

Cạnh tranh nội bộ hợp lý, thúc đẩy tiến bộ.

Tiểu Ca quả không hổ là người thầy, người cha nghiêm khắc có thể huấn luyện Kinh Chập ngoan ngoãn như vậy.

Sau khi Hách Liên Tĩnh đáp đất, lại đối mặt với Trương Khải Linh một lần nữa.

Sau đó, hai người sóng vai, đuổi theo Diệp Phàm và vài thành viên đội bảo vệ đang di chuyển phía trước.

Cùng lúc đó, các thành viên đội khảo cổ còn lại trên mặt đất cũng tiếp tục leo xuống.

Tuy có vài thành viên vì thể chất yếu nên vẫn có chút chậm chạp, nhưng nhờ có chiếc thang lưới bằng dây leo này, quá trình đi xuống của các thành viên vẫn rất thuận lợi.

Chưa đến hai mươi phút, các thành viên cùng với trang bị đã hoàn toàn có mặt trong đường hầm.

Trương Cường, người cuối cùng tiến vào đường hầm, kiểm tra lại số lượng người trong đội.

Sau khi phát hiện không thiếu một ai, liền ra hiệu có thể tiếp tục xuất phát.

Trong quá trình đi về phía trước, các thành viên đội khảo cổ luôn nhớ lời Diệp Phàm nói lúc nãy, cuối đường hầm là cầu thang đi xuống.

Vì vậy mỗi bước đi đều vô cùng cảnh giác.

Họ bước trên những dây leo, căng thẳng đếm số bước chân của mình.

Trong chốc lát, cả đường hầm chỉ còn lại tiếng bước chân.

Nhưng đột nhiên, ngay khi các thành viên cảm thấy mình sắp đến cuối đường hầm, trong đường hầm vốn yên tĩnh bỗng vang lên một giọng nói của người đàn ông.

"Ngươi đang làm gì vậy?" "Ta cảm thấy, ngươi không thắng nổi bọn họ đâu." Nghe thấy hai câu này, các thành viên đội khảo cổ lập tức dừng bước.

Lúc này, trên mặt mỗi người đều là vẻ mặt chấn động rõ rệt.

Ngay cả Trương Khải Linh, Hách Liên Tĩnh, thậm chí là Diệp Phàm, lúc này cũng có chút bất ngờ mà dừng lại tại chỗ.

Sau khi các thành viên đội khảo cổ dừng lại, hành động theo bản năng của họ là nhìn quanh.

Bởi vì, âm sắc của giọng nói này, họ hoàn toàn xa lạ.

Giọng nói này nghe giống như của một người đàn ông trung niên.

Giọng điệu hơi trầm, và dáng vẻ thở hổn hển nghe có vẻ như đã rất mệt mỏi.

Hơn nữa, âm sắc của giọng nói này hơi mỏng, tức là, tông giọng trầm này là do ngữ khí của người đó.

Nhưng giọng nói vốn có của anh ta, thực ra không thuộc loại trầm ấm dày dặn.

Thông qua giọng nói này, các thành viên không tự chủ mà hình dung trong đầu một người đàn ông trung niên không cao lớn, thân hình hơi gầy.

Cũng chính vì giọng nói này quá dễ nhận biết.

Nên các thành viên đội khảo cổ gần như ngay lập tức có thể nhận ra, giọng nói này tuyệt đối không thuộc về bất kỳ ai trong đội của họ!

Vì vậy, suy nghĩ đầu tiên của các thành viên đội khảo cổ là, ở đây còn có người nào giống như Trương Khải Linh và Diệp Phàm lúc nãy, xuống đây mà không phát ra một tiếng động nào!

Từ trước đến nay, trong ngôi mộ này đã có quá nhiều bằng chứng chứng minh rằng, sau khi ngôi mộ cổ này được xây xong, đã có không chỉ một nhóm người xuất hiện ở đây.

Bây giờ giọng nói không thuộc về đội khảo cổ đột nhiên xuất hiện trong đường hầm, khiến các thành viên lập tức có một cảm giác rợn tóc gáy hơn nữa.

Giống như có thứ gì đó, đã được chứng thực.

Một câu đố vốn không có hình thù cụ thể, đột nhiên lại lộ ra một góc nhọn một cách bất ngờ và thẳng thắn như vậy.

Chương 283

Như ôm đàn tỳ bà che nửa mặt.

Lúc này, các thành viên đội khảo cổ không những không vui mừng như bình thường vì có được thông tin mới về ngôi mộ cổ này.

Ngược lại, vì giọng nói này mà càng thêm căng thẳng.

Trước đây, kẻ thù mà họ đối mặt đều là những vật chết trong mộ cổ.

Cho dù có một số xác cổ còn có thể nhảy nhót trước mặt họ trong mộ.

Nhưng suy cho cùng đó cũng là những người chết đã mất đi ý thức, không còn kế hoạch và suy nghĩ của riêng mình.

Người chết, sẽ không có toan tính của riêng mình.

Nhưng, đây là lần đầu tiên họ đối mặt với một người sống không rõ thân phận trong một ngôi mộ cổ.

Người sống này, có suy nghĩ của riêng mình, có toan tính của riêng mình.

Có thực lực mạnh mẽ.

Thậm chí, còn có âm mưu của riêng mình, một âm mưu dường như chuyên dùng để đối phó với những nhân vật cấp Âu Lạc Bảo trong đội của họ.

Từ khi biết trong mộ cổ có một người như vậy, đây là lần đầu tiên các thành viên đội khảo cổ đối mặt trực diện với sự tồn tại của người này.

Tuy nhiên, sau khi các thành viên đội khảo cổ dừng bước, giọng

nói đó dường như lại biến mất vào không khí.

Ngay khi họ còn chưa kịp phát hiện ra người này hiện đang ở đâu.

Trán Trương Cường lúc này đã ướt đẫm mồ hôi lạnh, anh ta nhìn quanh một vòng, nhỏ giọng nói: "Tất cả mọi người chú ý, bây giờ không được tùy tiện di chuyển nữa." "Và phải nhớ một vấn đề, hiện tại, đối tượng bảo vệ trọng điểm của chúng ta, là ba vị cố vấn đặc biệt trong đội." Không cần Trương Cường giải thích, các thành viên đội khảo cổ tự nhiên cũng biết người này là ai.

Bởi vì người luôn tồn tại trong âm mưu này, đối tượng nhắm đến, ít nhất có Trương Khải Linh và Diệp Phàm.

Sau khi nghe thấy lời của Trương Cường, các thành viên đội bảo vệ lập tức hành động.

Họ nhanh chóng di chuyển trong không gian vốn không đặc biệt rộng rãi này.

Các thành viên đội bảo vệ đã hạ quyết tâm rất kiên định, phải bảo vệ ba vị cố vấn đặc biệt luôn bảo vệ họ.

Vì vậy sau khi nghe mệnh lệnh của Trương Cường, họ di chuyển rất nhanh.

Chưa kịp để Diệp Phàm và Trương Khải Linh nói gì, đã có người đứng trước và sau họ rồi.

Vẻ mặt của mỗi người đều kiên định và nghiêm túc.

Hách Liên Tĩnh, người đứng gần Trương Khải Linh và Diệp Phàm nhất, lúc này trên mặt cũng có thêm vài phần nghiêm túc.

Anh ta sờ vào khẩu súng lục nhỏ ở thắt lưng, khẩu súng mà trước đây đã bị Trương Khải Linh dùng Phát Khâu Chỉ lấy mất đạn.

Trong lòng, đã có ngọn lửa giận dữ nhỏ bé nhảy múa.

Anh ta muốn xem xem, là lão yêu quái ngàn năm nào, dám động đến hai tên câm lớn nhỏ này ngay dưới mí mắt anh ta.

Trương Khải Linh cũng lặng lẽ siết chặt Kinh Chập.

Khi nghe thấy giọng nói của người này, Trương Khải Linh lập tức so sánh giọng nói này với ông lão đeo mặt nạ da người Diệp Phàm trong ảo cảnh của mình.

Sau đó liền lập tức đi đến kết luận hai người không phải là một.

Tuy không loại trừ yếu tố người trong ảo cảnh của mình đã bước vào tuổi già.

Nhưng ngữ khí của người này, do dự, không chắc chắn, dường như còn đang tự mình đấu tranh gì đó.

Điều này hoàn toàn khác với ông lão mà mình thấy trong ảo cảnh, người có vẻ như đã tính toán được mọi thứ.

Tuy Trương Khải Linh có thể xác định hai người này không phải là một.

Nhưng cuối cùng anh vẫn một lần nữa nhớ lại câu nói "Hai người các cậu ở bên nhau, sớm muộn gì cũng có một người, sẽ hại chết người còn lại".

Vì vậy Trương Khải Linh vẫn nhíu mày, đặc biệt cảnh giác.

Bất kể người này là ai, cuối cùng anh cũng tuyệt đối sẽ không hại chết Diệp Phàm.

Cũng tuyệt đối sẽ không để Diệp Phàm bị bất kỳ ai hại chết.

Đặc biệt là, bây giờ còn đang ở ngay dưới mí mắt anh.

Lúc này, Diệp Phàm cũng hơi nhíu mày.

Tương tự là một bộ dạng đang suy nghĩ.

Nhưng suy nghĩ của hắn lại khác với các thành viên đội khảo cổ, bao gồm cả Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh.

Trong khi những người này đang tìm kiếm chủ nhân của giọng nói, hoặc nói đúng hơn là chờ đợi chủ nhân của giọng nói chủ động tấn công.

Diệp Phàm lại đang suy nghĩ về bản thân giọng nói đó.

Giọng nói này nghe đối với hắn thật sự quá kỳ lạ, bởi vì nó nghe giống như không phải do một sinh vật trong đường hầm này phát ra.

Khi nghe thấy tiếng đầu tiên, Diệp Phàm đã có cảm giác này.

Khi nghe thấy câu thứ hai, Diệp Phàm đã cố ý chú ý đến đặc điểm của giọng nói này.

Hắn dùng kỹ năng Thiên Lôi Thính Thánh Ngâm của mình, nhận ra một nguyên nhân chủ yếu nhất khiến hắn có cảm giác này.

Hắn nghe thấy giọng nói đó.

Nhưng hắn không nghe thấy những âm thanh nhỏ bé được tạo ra khi dây thanh quản của con người rung động khi nói chuyện.

Đặc biệt là chủ nhân của giọng nói này còn cố ý hạ thấp tông giọng của mình, vậy thì tốc độ rung của dây thanh quản của người này sẽ chậm hơn, nhưng biên độ sẽ lớn hơn một chút.

Đáng lẽ phải dễ dàng nhận ra hơn mới đúng.

Nhưng, Diệp Phàm có thể rất chắc chắn, mình hoàn toàn không nghe thấy âm thanh này.

Ngay sau đó, Diệp Phàm nói một cách quả quyết: "Người này, không ở trong đường hầm." Các thành viên đội khảo cổ đã bước vào trạng thái cảnh giác tuyệt đối, trong chốc lát đều quay đầu nhìn về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm biết các thành viên đang nghi hoặc, liền nói thẳng: "Trong âm thanh, không có tiếng rung của dây thanh quản." "Nói cách khác, giọng nói lúc nãy, là do bức tường này tự phát ra." Nói rồi, Diệp Phàm đưa tay vén một mảng dây leo đang bám trên vách đá, khi nhìn thấy tinh thể màu đen bên dưới, hắn lập tức như được khai sáng.

"Tôi biết chuyện gì đã xảy ra rồi." Nghe thấy lời của Diệp Phàm, tất cả các thành viên đội khảo cổ đang trong trạng thái căng thẳng đều nhìn về phía Diệp Phàm.

Dù sao, Diệp Phàm hiện tại chính là đối tượng bảo vệ trọng điểm của họ.

Bây giờ bất kể Diệp Phàm phát ra âm thanh gì, họ đều sẽ đặc biệt coi trọng.

Mà bây giờ, Diệp Phàm trong tình huống đã bị người khác cố ý nhắm vào như vậy, vẫn có thể bình tĩnh phân tích ra chuyện gì đang xảy ra.

Trương Khải Linh nắm chặt Kinh Chập, nhìn Diệp Phàm, nói: "Diệp Phàm, có chuyện gì?" Hách Liên Tĩnh cũng quay đầu nhìn Diệp Phàm.

Theo anh ta thấy, cho dù lúc này đặt mình vào vị trí của Diệp Phàm mà suy nghĩ.

Nếu anh ta bây giờ ở trong tình trạng bị người khác đoán trước, bị người khác theo dõi như Tiểu Diệp tử.

Chương 284

Hầu như mỗi cái bẫy đều được chuẩn bị chuyên để thu hút anh ta.

Giống như ngọn lửa trong đường hầm lúc nãy, nếu người đi xuống là Tiểu Diệp tử, nếu ở trong trạng thái không có chuẩn bị.

Hậu quả đó, thật sự không dám tưởng tượng.

Nhưng nếu muốn tiếp tục đi xuống, đường hầm này là nơi họ bắt buộc phải đi qua.

Vì vậy, cái bẫy "thiên đường có lối không đi, biển học vô bờ khổ làm thuyền" không thể không đi này, khiến Hách Liên Tĩnh cũng cảm thấy tim đập nhanh hơn.

Nếu là anh ta ở trong hoàn cảnh của Diệp Phàm, bây giờ sẽ có phản ứng như thế nào?

Sẽ là tuy bề ngoài giả vờ không quan tâm, nhưng trong lòng đã nổi giận đùng đùng ư?

Hay là nói, sự nhắm vào cố ý này, hơn nữa còn là bị kẻ địch trong tối ta ngoài sáng, một tên tiểu nhân âm hiểm nhắm vào sẽ khiến anh ta ngay cả vẻ ngoài không quan tâm cũng không duy trì được?

Hách Liên Tĩnh đã nghĩ đến vài khả năng.

Nhưng loại phản ứng như của Diệp Phàm, không chỉ bề ngoài đặc biệt bình tĩnh, thậm chí bây giờ còn phát hiện ra điều gì đó trước cả họ, có lẽ là khả năng nhỏ nhất.

Dù sao bây giờ, cho dù là anh ta hiện tại căn bản không ở trong hoàn cảnh của Tiểu Diệp tử, cũng không phát hiện ra điều gì.

Hách Liên Tĩnh nghĩ như vậy, đột nhiên trong đầu lại nhớ lại lời

Diệp Phàm vừa nói.

Lập tức có một cảm giác như người mù phát hiện ra điểm mù nào đó.

Lúc nãy Tiểu Diệp tử nói là, không nghe thấy tiếng rung của dây thanh quản?

Cái thứ này, có thật sự có thể trong hoàn cảnh này, dùng tai người nghe ra được không?

Lúc này Hách Liên Tĩnh, ngay cả khóe miệng cũng đang biểu đạt sự chấn động của mình.

Anh ta liếc nhìn Trương Khải Linh.

Trương Khải Linh nhàn nhạt liếc anh ta một cái.

Trong cái nhìn nhàn nhạt đó, cũng ẩn chứa một chút chấn động.

Ngay sau đó, Hách Liên Tĩnh cũng nhìn về phía Diệp Phàm, hỏi ngay sau Trương Khải Linh: "Tiểu Diệp tử, cậu phát hiện ra điều gì?" Lúc này, Diệp Phàm đã đặt mảng dây leo màu đỏ vừa vén lên xuống.

Nhưng hắn không thu tay lại, mà tiếp tục vén dây leo ở vách đá bên kia.

Lần này, hắn vén một diện tích lớn hơn một chút, hoàn toàn là một bộ dạng đang biểu diễn cho các thành viên đội khảo cổ xem.

"Vấn đề nằm ở chất liệu của chính đường hầm này." "Còn nhớ chất liệu của đường hầm này là gì không?" Nghe câu hỏi giống như của một giáo viên mà Diệp Phàm đưa ra, các thành viên đội khảo cổ đều hơi nhíu mày, bắt đầu ôn bài.

Không ai ngờ rằng lúc đi khảo cổ, lại phải nhớ lại một chất hóa học.

"Là gì nhỉ?

Tôi nhớ là một loại chất hóa học rất ít khi nghe đến." "Tôi cũng có chút không nhớ.

Tôi từ trong bụng mẹ ra đã là một cái đầu văn khoa, hóa học đối với tôi chính là kẻ thù cả đời." "Tôi nhớ là thứ có thể tự cháy được." Bên cạnh, Thiến ca cũng hơi nhíu mày, dường như đang suy nghĩ điều gì.

Ánh mắt cô dừng lại trên vách đá lộ ra sau khi Diệp Phàm vén dây leo lên.

Vách đá tinh thể đen kịt.

Đột nhiên, trong đầu Thiến ca lóe lên một tia sáng.

Là một người có đầu óc khoa học, cô lập tức hiểu được ý Diệp Phàm muốn biểu đạt là gì.

Thiến ca nhìn về phía Diệp Phàm đang chỉ, lẩm bẩm nói: "Điôxít silic, cháy, tạo ra vật thể dạng tinh thể màu đen." "Đây là ôxít sắt từ!" Sau đó, Thiến ca lộ ra một vẻ mặt vô cùng vui mừng, nhìn Viện ca và Lâm ca bên cạnh mình nói: "Em biết rồi!" "Hóa ra là như vậy!" Viện ca và Lâm ca vốn cũng đang suy nghĩ xem lời của Diệp Phàm lúc nãy có hàm ý gì, bây giờ nghe Thiến ca nói vậy, hai người liền lập tức từ bỏ suy nghĩ.

Bởi vì, đây chính là phạm vi năng lực của Thiến ca!

Các thành viên khác trong đội khảo cổ cũng đều nhìn về phía Thiến ca.

Phát hiện, trong mắt Thiến ca lúc này đã ánh lên tia sáng.

Vẻ mặt của Thiến ca bây giờ so với khuôn mặt không có biểu cảm gì của cô thường ngày, rạng rỡ hơn rất nhiều.

Bên cạnh, Diệp Phàm nghe thấy mấy lời này của Thiến ca cũng

biết, Thiến ca đã nói như vậy, tức là đã hiểu ý của hắn.

Hắn gật đầu với Thiến ca, khuyến khích Thiến ca tiếp tục nói.

Thiến ca có chút kích động giải thích với các thành viên đội khảo cổ: "Đá lửa cháy, những chất màu đen trên vách đá này chính là sản phẩm sau khi đá lửa cháy." "Ôxít sắt từ." "Mà ôxít sắt từ, công dụng chủ yếu của nó, chính là dùng để chế tạo băng ghi hình và sắt từ." Thiến ca vừa nói, vừa lấy ra la bàn ở thắt lưng.

Chỉ thấy, kim trên mặt la bàn, bây giờ đang loạn xạ chỉ về mấy hướng.

"Quả nhiên, từ trường của đường hầm mà chúng ta đang ở đây đã xảy ra biến hóa rất lớn." Các thành viên khác trong đội khảo cổ thấy vậy, cũng đều lấy ra la bàn của mình.

La bàn của tất cả mọi người không một ngoại lệ, kim trên mặt la bàn đã hoàn toàn mất tác dụng.

Trương Cường thấy vậy, nhớ lại kinh nghiệm đội khảo cổ bị mất phương hướng trên con tàu khổng lồ trước đây.

"Xem ra, lúc ở trên biển chúng ta đột nhiên lạc đường, cũng không phải là hoàn toàn không có nguyên nhân." Sau đó, anh ta cất la bàn lại vào thắt lưng, ngẩng đầu, hỏi Thiến ca: "Thiến ca, sau đó thì sao?" Thiến ca hơi nhíu mày, dường như có chút do dự.

Bên cạnh, Diệp Phàm tiếp lời của Thiến ca, nói: "Vì vậy, thực ra đây là âm thanh mà đường hầm này ghi lại." "Chứ không phải nói rằng, trong đường hầm này, bây giờ có người đó tồn tại." "Nguyên lý này, giống như có người từng nhìn thấy những bóng ma mặc trang phục nhà Thanh đi ra từ trong tường cung điện trong một ngày sấm sét vậy." Có sự so sánh này của Diệp Phàm, các thành viên đội khảo cổ lập tức sáng tỏ.

Bên cạnh, Bạch Trường Minh trợn tròn hai mắt, nói: “Nói cách khác, trong đường hầm này từng có người khác đến?” “Hơn nữa, giọng nói của người đó còn bị ghi lại trong đường hầm này.” “Vậy chúng ta có phải là có cách để biết được thông tin về những gì đã xảy ra trong đường hầm này không?” Lời của Bạch Trường Minh khiến các thành viên đội khảo cổ lập tức phấn chấn hẳn lên.

Nếu có cơ hội trực tiếp nghe được người xuất hiện ở đây lúc đó đã nói gì, đối với công việc điều tra của họ mà nói, quả thực là một bước nhảy vọt về chất.

Đặc biệt là, điều họ muốn làm rõ hơn bây giờ, là kế hoạch của người này nhắm vào bộ ba cố vấn khảo cổ của họ, rốt cuộc là gì.

Cùng lúc đó, các thành viên đội khảo cổ cũng trở nên kích động và mong chờ giống như khán giả trong phòng livestream.

“Khoan, tôi không nghe lầm chứ?

Tiểu Diệp tộc trưởng nói mình không nghe thấy tiếng dây thanh đới rung động ư?” “Tuy biết thính lực của Tiểu Diệp tộc trưởng rất tốt, nhưng không ngờ lại tốt đến mức này.” “Đúng đúng đúng, Tiểu Diệp tộc trưởng nghe được cả tiếng dây thanh đới rung động, nhưng lại không nghe được tiếng lòng của Khải Linh tiểu ca và Hắc gia.” “Học hóa học trong buổi livestream khảo cổ, đúng là chuyện tôi không ngờ tới.” “Tình huống chưa từng tưởng tượng đã xảy ra.” “Vậy thì tôi chỉ còn một câu hỏi, có gì mà Tiểu Diệp tộc trưởng không biết không?” “Mở mang tầm mắt, đối với Tiểu Diệp tộc trưởng mà nói, đây có phải là một câu hỏi hoàn toàn vượt ngoài chương trình không?” “Vãi chưởng, Tiểu Diệp tộc trưởng không chỉ là pháp sư mà còn là học bá à?” “Đây là gì?

Dùng khoa học đánh bại huyền học?” “Cảm ơn, đây thực sự là lần đầu tiên tôi thấy dùng khoa học để đánh bại âm mưu huyền học.”

“Không biết cái người đặt đá lửa trong thông đạo này có biết rằng trăm năm sau, Tiểu Diệp tộc trưởng của chúng ta đã là một học bá được tuyển thẳng cao học thành công không nhỉ.” “Nói thật nhé, khảo cổ học được tuyển thẳng cao học thì đâu cần học hóa học?” “Nhưng liệu có khả năng Tiểu Diệp tộc trưởng cũng từng thi tốt nghiệp cấp hai không?” “Cảm ơn, hóa học cấp hai thật sự không học cái này.” “Hy vọng thầy dạy hóa của tôi không xem buổi livestream khảo cổ này, thật sự hy vọng.” “Âm mưu ngàn năm bị học bá thời đại mới dùng kiến thức hóa học trực tiếp công khai xử tử, kịch hay không?

Kích thích quá!” “Cười chết mất, âm mưu nhắm vào bộ ba sắt khảo cổ lại biến thành âm mưu của Đại Thanh, được đấy chứ?” Cùng lúc đó, tại hiện trường khu mộ cổ.

Nghĩ đến việc có thể trực tiếp nghe được bản ghi âm của những người từng đi qua con đường này, ác cảm của các thành viên đội khảo cổ đối với nó cũng không còn rõ ràng và mãnh liệt như lúc nãy.

Họ nhìn về phía vách đá hai bên.

Lúc này, vách đá đã bị những dây leo màu đỏ bao phủ hoàn toàn.

Trương Khải Linh vươn tay, dùng Kinh Trập gạt một mảng dây leo ra, nhìn vào vách đá đen bên dưới rồi nói: “Diệp Phàm, làm thế nào?” Diệp Phàm đáp: “Nạp điện.” “Lúc nãy có lẽ vách đá này cũng tình cờ chạm phải nguồn điện nào đó.” “Thế nên âm thanh được ghi lại trong tứ oxy hóa tam thiết mới được phát ra.” Nghe vậy, các thành viên đội khảo cổ đều kiểm tra lại trang bị trên người mình.

Người phản ứng nhanh nhất là nhân viên của tổ livestream.

Mấy người quay phim ngầm hiểu ý nhau, lấy ra mấy cục pin màu đen dự phòng cho máy quay từ trong ba lô.

Đạo diễn Khương nhìn mấy cục pin đen, cau mày suy nghĩ rồi nói:

“Pin thì có, công suất của pin dự phòng cũng không nhỏ.” “Nhưng nó không thể tự phát điện được.” “Chẳng lẽ bây giờ phải nối dây điện cho tất cả những vách đá này sao?” Ở một bên, Trương Khải Linh, người đã dùng Kinh Trập gạt bớt một phần dây leo đỏ, vẫy tay với mấy người quay phim: “Đưa đây.” Hai chữ vô cùng ngắn gọn, súc tích.

Không có bất kỳ cảm xúc nào, như thể đó là một câu nói hoàn toàn hiển nhiên.

Chương 285

Và khi Trương Khải Linh đã nói như vậy, người được yêu cầu cũng đương nhiên phải nghe theo.

Mấy người quay phim gần như không suy nghĩ, liền đưa pin trong tay ra.

Nhìn mấy bàn tay cùng lúc chìa về phía mình, Trương Khải Linh chỉ lấy một cục.

Sau đó, Trương Khải Linh thu Kinh Trập đang gạt dây leo về.

Hắn dùng sức siết nhẹ Kinh Trập trong tay, lập tức thân dao tỏa ra ánh sáng tím xanh quen thuộc.

Ngay sau đó, Trương Khải Linh đột ngột dùng lực, dùng Kinh Trập cắm cục pin, đâm thẳng vào giữa một đám dây leo màu đỏ trên vách tường.

Các thành viên đội khảo cổ đột nhiên trừng to mắt.

Mặc dù Kinh Trập có thể bay, phát sáng và điều khiển từ xa, nhưng dù sao nó vẫn luôn xuất hiện dưới hình dạng một con dao gỗ.

Các thành viên đội khảo cổ sẽ cảm thấy Kinh Trập rất thần kỳ, có linh tính, là một thần khí tuyệt vời.

Nhưng, sắc bén, chém sắt như chém bùn, cứng rắn, v.v… Những từ ngữ dùng để miêu tả những con dao làm bằng kim loại, thực ra trong lòng các thành viên đội khảo cổ, không có mấy liên quan đến Kinh Trập.

Vì vậy, khi thấy Kinh Trập cắm cục pin vào trong đám dây leo, tất cả các thành viên đội khảo cổ đều cảm thấy vô cùng kinh ngạc.

Kinh Trập lại sắc bén đến thế ư?

Sau đó, một cảnh tượng còn gây sốc hơn xuất hiện trước mắt họ.

Chỉ thấy, trên toàn bộ vách đá, như thể có một dòng điện cực mạnh đột ngột chạy qua.

Trên thân dao Kinh Trập đang truyền xuống từng vòng ánh sáng.

Ánh sáng trên thân dao mạnh đến mức chưa từng thấy, thậm chí khiến các thành viên đội khảo cổ không thể nhìn thẳng.

Toàn bộ vách đá, lấy Kinh Trập làm trung tâm, đang lan tỏa ra hai bên những dòng điện màu xanh lam mạnh mẽ đến mức có thể nhìn thấy, vật chất hóa như những sợi xích.

Ngay cả các thành viên đội khảo cổ đang đứng một bên, không hề chạm vào vách đá cũng có thể cảm nhận được lông tóc trên người mình đang bị ảnh hưởng bởi dòng điện này.

Tất cả đều dựng đứng lên như bị thứ gì đó hút lấy.

Bất kể là hiệu ứng thị giác hay cảm giác thực tế xung quanh, đều khiến các thành viên đội khảo cổ có mặt tại đây cảm thấy da đầu tê dại.

Ngay cả Diệp Phàm, khi thấy một Kinh Trập như vậy, cũng không khỏi lộ ra vẻ mặt có chút bất ngờ.

Nhưng ngay sau đó, hắn lại nhớ đến lời giới thiệu của Hách Liên Tĩnh khi lần đầu tiên nhìn thấy Kinh Trập.

Kinh Trập, được làm từ gỗ Hàng Long ngàn năm bị thiên lôi đánh trúng.

Nghĩ như vậy, Diệp Phàm lập tức cảm thấy an ủi hơn nhiều.

Hóa ra con trai mình thắng ngay từ vạch xuất phát à.

Một bên, Hách Liên Tĩnh khoanh tay, nhìn Trương Khải Linh thực hiện một loạt thao tác này.

Bây giờ hắn đã không còn muốn phàn nàn những câu như "biết phát điện thì giỏi lắm à" nữa.

Bởi vì quả thực, hắn phải thừa nhận, chiêu này của Kinh Trập thực sự rất ngầu.

Vậy thì, đã đến lúc đưa kế hoạch trộm con vào chương trình nghị sự rồi.

Để đứa trẻ phát ra ánh sáng đen ngũ sắc thì có gì không tốt chứ?

Dòng điện này truyền đi khoảng ba phút.

Sau đó, Trương Khải Linh rút Kinh Trập ra khỏi đám dây leo.

Làn gió do từ trường điện mang lại cũng theo đó tan biến.

Các thành viên đội khảo cổ nhìn lại nơi đặt cục pin lúc nãy.

Chỉ thấy, nơi đó đã không còn lại thứ gì.

Chưa kịp để họ bày tỏ sự kinh ngạc trước hiện tượng này, đột nhiên, trong thông đạo lại bắt đầu vang lên những âm thanh không thuộc về các thành viên đội khảo cổ.

"Những thứ này là gì?" "Ngươi tỉ mỉ bố trí cơ quan này, chỉ là muốn một lần là xong, đạt được mục đích của mình?" Các thành viên đội khảo cổ lập tức im lặng.

Họ thậm chí còn nín thở, sợ rằng âm thanh của mình sẽ ảnh hưởng đến giọng nói này.

Nhờ có luồng sét mạnh mẽ do Trương Khải Linh dùng Kinh Trập tạo ra lúc nãy, âm thanh trong thông đạo trở nên rõ ràng hơn nhiều.

Giọng nói này, vẫn là giọng nói đột ngột xuất hiện trong thông đạo

lúc trước.

Nhưng ngay sau đó, một giọng nói khác lại xuất hiện trong thông đạo.

“Hai người bọn họ, ta chỉ cần giữ lại một là đủ.” “Bá Ôn, ngươi lo lắng, nhiều quá rồi.” Bá Ôn?

Lưu Bác Văn phản ứng rất mạnh với hai chữ này.

Trong lòng thầm nghĩ đây chẳng phải là tên của mình sao?

Sao giọng nói này gọi tên mình còn mang theo khẩu âm vậy?

Chẳng lẽ, con đường này, cuối cùng lại nhắm vào một kẻ tu sửa ảnh dạo như cậu sao?

Vừa nghĩ đến đây, Lưu Bác Văn lập tức muốn làm rõ điều gì đó.

Tuy nhiên, cậu vừa định mở miệng, Triệu Trạch Minh đứng bên cạnh liền nghiêm túc “suỵt” một tiếng với cậu.

Lưu Bác Văn lúc này mới kịp ngậm miệng lại.

Và tự an ủi trong lòng rằng, chắc là do tên của mình quá ưu tú, trùng tên với một người nào đó thời cổ đại mà thôi.

Dù sao, cậu cũng không phải chưa từng gặp người trùng tên với mình.

Nếu cậu nhớ không lầm, trong bình luận livestream cũng có một người anh em tốt từng nói, anh ta cũng tên là Lưu Bác Văn.

Và nhiều lần bày tỏ rằng Lưu Bác Văn không nên ở trong xe, mà nên ở dưới gầm xe.

Hơn nữa, bây giờ chỉ là hai chữ “Bác Văn” thôi, biết đâu người ta tên là Trương Bác Văn, Ngô Bác Văn thì sao.

Nhanh chóng tự an ủi xong, tâm trạng của Lưu Bác Văn đã khá

hơn nhiều.

Cậu tiếp tục chăm chú cùng các thành viên đội khảo cổ lắng nghe âm thanh đã được ghi lại trong thông đạo.

Lúc này, trên mặt các thành viên đội khảo cổ, cũng như Diệp Phàm, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh, đều lộ ra vẻ ngạc nhiên, dù rõ ràng hay không.

Rất rõ ràng, âm thanh được ghi lại trong thông đạo là một đoạn đối thoại.

Điều này cũng hoàn toàn chứng thực cho lời nói trước đó của Diệp Phàm, rằng những người đến ngôi mộ cổ này phải có ít nhất hai người.

Tuy nhiên, các thành viên đội khảo cổ không thể lập tức bày tỏ sự kinh ngạc của mình lúc này.

Các thành viên đội khảo cổ hiện tại phải kìm nén sự tò mò và ham muốn thảo luận, yên lặng tiếp tục lắng nghe.

Chương 286

“Ha.” “Ta chưa từng nhắm vào ngươi.” “Chỉ là, ngươi nên biết rõ, Bá Ôn.” “Đồ Long và Thủ Long cùng một thời đại, xưa nay chỉ có một bên được sống sót.” “Nếu không, thiên hạ đại loạn, rồng đánh nhau nơi đồng hoang, máu chảy vạn dặm không dứt.” Lúc này, sự chú ý của hầu hết mọi người đều tập trung vào âm thanh trong thông đạo.

Không ai để ý rằng, sắc mặt của Trương Khải Linh đã trở nên vô cùng khó coi khi giọng nói của người thứ hai xuất hiện.

Bởi vì chỉ có hắn biết, giọng nói của người này, chính là giọng của lão già đeo mặt nạ da người Diệp Phàm mà hắn đã nghe thấy trong ảo cảnh.

Trương Khải Linh có ấn tượng vô cùng sâu sắc với giọng nói của người này, hắn tuyệt đối không thể nghe nhầm!

Và khi hắn lại nghe thấy câu “Đồ Long và Thủ Long xưa nay chỉ có một bên được sống sót”, sắc mặt càng trở nên u ám hơn.

Trương Khải Linh lặng lẽ siết chặt Kinh Trập trong tay.

Kinh Trập lúc này như thể đang ở trong ảo cảnh, không biết vì sao lại lo lắng, cứ chớp tắt liên tục.

Ở một bên, Diệp Phàm vốn cũng đang lắng nghe cuộc đối thoại trong thông đạo.

Nhưng dù là cảm xúc của Trương Khải Linh hay sự bất thường của Kinh Trập lúc này, đều không ngừng thu hút sự chú ý của hắn.

Ở kiếp trước, Diệp Phàm cũng biết có một Bàn Mã lão đa từng nói với Đại Trương ca, rằng hắn và Thiên Chân ở bên nhau, sớm muộn gì một trong hai cũng sẽ hại chết người còn lại.

Chẳng lẽ, Trương Khải Linh ở thế giới này cũng từng bị người khác cảnh báo như vậy sao?

Nhưng, kiếp trước đối tượng là Thiên Chân.

Kiếp này, tộc trưởng thực sự của dòng dõi Đồ Long sẽ là ai đây?

Diệp Phàm hơi nhíu mày, có chút lo lắng nhìn Trương Khải Linh và Kinh Trập trong tay hắn.

Bây giờ, cho dù hắn không có khả năng cảm nhận cảm xúc của Trương Khải Linh, chỉ cần nhìn Kinh Trập đã lo đến mức chập mạch ánh sáng, Diệp Phàm cũng biết PTSD "sẽ hại chết một trong hai" này ảnh hưởng nghiêm trọng đến Trương Khải Linh đến mức nào.

Lúc này, cuộc đối thoại vẫn đang tiếp diễn.

"Bá Ôn, là một nhánh của dòng dõi Đồ Long, ngươi không phải vẫn luôn biết sao?" "Là tổ huấn truyền đời, ngươi nên là người…" Nói đến đây, Trương Khải Linh lập tức có chút bất ngờ nhìn về phía Diệp Phàm.

Tổ huấn truyền đời?

Diệp Phàm hắn vẫn luôn biết?

Diệp Phàm vẫn luôn biết Thủ Long và Đồ Long không thể cùng tồn tại, nhưng suốt chặng đường này, vẫn ở bên cạnh mình?

Hắn có biết rằng mình có khả năng sẽ hại chết hắn không?

Trương Khải Linh hồi tưởng lại những lần Diệp Phàm ra tay cứu giúp mình trên đường đi, trái tim lập tức truyền đến một cảm giác đau nhói.

Và cũng chính trong cái nhìn hắn hướng về Diệp Phàm, hắn đã trực tiếp đối diện với ánh mắt lo lắng mà Diệp Phàm dành cho mình.

Ánh mắt này của Diệp Phàm rõ ràng không có chút công kích nào,

thậm chí có thể nói là vô cùng dịu dàng.

Nhưng Trương Khải Linh lại cảm thấy đó là một ánh mắt có thể đâm bị thương mình.

Hắn vừa định mở miệng nói gì đó, các thành viên đội khảo cổ lại lên tiếng trước, làm cho không khí trở nên hỗn loạn.

"Ơ?

Sao không có tiếng nữa rồi?" "Nói đến đây mà ngắt, thật khiến người ta khó chịu." "Nghe chuyện nửa chừng, quả thực còn khó chịu hơn cả đối mặt với nỗi sợ hãi." Lưu Bác Văn cũng nhân lúc hỗn loạn này chen vào, quay đầu hỏi Triệu Trạch Minh: "Học bá, người lúc nãy gọi tên tôi phải không, có chút khẩu âm, gọi hai lần đấy." Triệu Trạch Minh đẩy gọng kính, suy nghĩ một lúc, vẻ mặt trở nên có chút phức tạp.

Bởi vì mặc dù nội dung của mấy câu đối thoại này chỉ có vài câu, nhưng lượng thông tin trong đó lại lớn đến mức khiến cậu không dám tin.

Bất kể là cái tên Bá Ôn, hay là lời nói của người kia về việc Thủ Long và Đồ Long chỉ có thể giữ lại một.

Nhưng, Triệu Trạch Minh vẫn giải thích cho Lưu Bác Văn: "Là Bá Ôn, không phải Bác Văn." "Lưu Cơ, tự là Lưu Thanh Điền, tự Bá Ôn." "Bá trong bá trọng, Ôn trong ôn nhuận." Nghe Triệu Trạch Minh giải thích, Lưu Bác Văn gật đầu một cách nửa hiểu nửa không.

Sau đó, lại vô cùng kinh ngạc phát hiện ra một vấn đề.

Người này không chỉ có chữ cuối tên giống mình, mà họ cũng giống mình, là họ Lưu.

Đây quả thực là… duyên phận!

Tuy nhiên, khi cậu vui mừng phát hiện ra điểm này, lại để ý thấy vẻ mặt của Triệu Trạch Minh lúc này vẫn vô cùng phức tạp.

Cậu có chút nghi hoặc hỏi: "Học bá, Lưu Bá Ôn này, không lẽ là gian thần thiên cổ nào đó chứ?" Triệu Trạch Minh lắc đầu, nói: "Cậu có nhớ trước đây ở chính điện, Diệp Phàm đã suy luận ra rằng, những yếu tố thời Minh này, là do Chu Lệ thiết lập lúc tại vị không?" Lưu Bác Văn gật đầu, nói: "Bởi vì đây là thuyền đi theo Trịnh Hòa hạ Tây Dương mà đến." "Trịnh Hòa hạ Tây Dương, chẳng phải là do Chu Lệ sắp xếp sao?" "Đại ca nói rất hợp lý, cậu đừng có vô lý ở đây." Triệu Trạch Minh tặc lưỡi một tiếng, cau mày lườm cậu một cái.

Nuốt lại câu chửi thề trong miệng rồi mới nói với Lưu Bác Văn: "Diệp Phàm nói đương nhiên là hợp lý!" "Tôi không có nghi ngờ, được chưa!" Lưu Bác Văn lộ ra vẻ mặt có chút khinh bỉ: "Vậy cậu đây, không lẽ chỉ đơn thuần là muốn kiểm tra tôi thôi à?" Triệu Trạch Minh lạnh lùng liếc cậu một cái: "Ý của tôi là…" "Lưu Bá Ôn, là người đã chết từ khi Hồng Vũ hoàng đế còn tại vị." Lưu Bác Văn nghe vậy, hai mắt lập tức trợn to, vẻ mặt cứng đờ.

Lưu Bá Ôn chết từ khi Hồng Vũ hoàng đế còn tại vị, nhưng vào thời Chu Lệ tại vị, lại cùng với người bí ẩn này, xuất hiện trong thông đạo này!

Ngoài Triệu Trạch Minh, phần lớn thành viên đội khảo cổ cũng đều biết đến Lưu Bá Ôn.

Người này cũng có sức ảnh hưởng cực lớn vào đầu thời Minh, cho dù họ không đặc biệt hiểu rõ về cái tên Lưu Bá Ôn, nhưng đều biết đến sự tồn tại của nhân vật Lưu Cơ.

Và, cho dù không hiểu rõ toàn bộ cuộc đời, mọi sự kiện của Lưu Bá Ôn, nhưng việc Lưu Bá Ôn chết trước Hồng Vũ hoàng đế, điều này các thành viên đội khảo cổ vẫn rất rõ ràng.

Làm sao Lưu Bá Ôn lại có thể đến ngôi mộ dưới đáy biển này trong thời kỳ Minh Thành Tổ thống trị?

Và, Lưu Bá Ôn lại là tộc nhân của một nhánh thuộc dòng dõi Đồ Long ư?

Mối quan hệ giữa Đồ Long và Thủ Long rốt cuộc là như thế nào?

Tại sao giữa hai bên chỉ có thể có một tồn tại cùng thời?

Những vấn đề này khiến các thành viên đội khảo cổ có mặt tại hiện trường nghĩ mãi không ra.

Đặc biệt là những lời này, rõ ràng chỉ mới nói được một nửa.

Điều này không chỉ khiến các thành viên đội khảo cổ rất tò mò, mà còn vô cùng bức bối.

Nhưng, họ dám nói gì sao?

Cũng không phải ai đeo kính râm vào cũng là Hách Liên Tĩnh.

Cùng lúc đó, tâm trạng của khán giả trong phòng livestream và các thành viên đội khảo cổ giống hệt nhau.

Nhưng vì họ và các thành viên đội khảo cổ chỉ có mối duyên qua mạng, nên bình luận vẫn rất dày đặc.

"Có ai giống tôi, tưởng đây là đang gọi tiểu streamer Bác Văn của chúng ta không?" "Có, chính tiểu streamer Bác Văn." "Vãi chưởng, vừa tra Baidu rồi, Lưu Bá Ôn chết trước cả thời Minh Thành Tổ mà, sao lại có thể xuất hiện trong thông đạo được nhỉ?" "Vãi chưởng, vậy Lưu Bá Ôn chẳng phải là một trong những tộc nhân của Tiểu Diệp tộc trưởng sao?" "Không hổ là gia tộc của Tiểu Diệp tộc trưởng, chức quan của Lưu Bá Ôn không nhỏ đâu nhỉ.

Đây còn chỉ là một nhánh thôi đấy." "Vậy, đây là nói rõ cho chúng ta biết, CP Thủ Long Đồ Long đã định sẵn một kết cục BE rồi phải

không?" "Vãi, nghe đã thấy ngược rồi, BE trong định mệnh." "Thậm chí còn không thể cùng xuất hiện trong một thời đại, trời ơi." "Thực ra lúc đầu nghe thấy tên Đồ Long và Thủ Long, lẽ ra nên chuẩn bị tâm lý cho việc này rồi." "Cứu mạng, tôi có một cái tật là nghe chuyện chỉ nghe một nửa thì sẽ chết mất." "Cái gì kia, có ai để ý phản ứng của Khải Linh tiểu ca không, ánh mắt anh ấy nhìn Tiểu Diệp tộc trưởng bây giờ hình như có chút không ổn." "Vãi chưởng, tại sao khi nhìn thấy ánh mắt này của Khải Linh tiểu ca, tôi lại cảm thấy đau lòng như vậy." "Cảm giác này, giống như đang nhìn một thứ gì đó sắp mất đi vậy." Trong lúc khán giả trong phòng livestream đang bàn tán sôi nổi, trong khu mộ cổ, lại vì âm thanh này đột nhiên dừng lại mà cũng yên tĩnh trong giây lát.

Ở một bên, không chỉ có khán giả trong phòng livestream.

Chính Diệp Phàm đang bị nhìn cũng bị ánh mắt đột ngột của Trương Khải Linh làm cho kinh ngạc.

Trong lòng hắn, khả năng quản lý biểu cảm của Tiểu Ca luôn rất xuất sắc.

Nhưng bây giờ, nỗi đau trong mắt hắn gần như không thể che giấu được nữa.

Hoặc có thể nói, bây giờ hắn dường như không muốn che giấu nỗi đau này.

Một bên, Hách Liên Tĩnh nhìn hai người.

Hắn mím môi, quyết định lần này sẽ sáng suốt giữ im lặng.

Chương 287

Trước đây, hắn chưa từng biết giữa Đồ Long và Thủ Long lại tồn tại một câu nói đau lòng đến thế.

Cuối cùng, người phá vỡ sự im lặng của đội ngũ lúc này, lại chính là Trương Khải Linh trầm lặng nhất.

"Diệp Phàm, ngươi vẫn luôn biết?" Câu nói không có bối cảnh trước sau của Trương Khải Linh, khiến các thành viên đội khảo cổ nghe mà không hiểu gì.

Nhưng, Diệp Phàm lại hiểu.

Trương Khải Linh đang hỏi hắn, có phải vẫn luôn biết giữa Đồ Long và Thủ Long, chỉ có một bên có thể tồn tại trong cùng một thời đại.

Điều này khiến Diệp Phàm có chút khó trả lời.

Nên nói thế nào đây.

Hắn biết Đại Trương ca có một cơn ác mộng gọi là: "Hai người các ngươi ở bên nhau, sớm muộn gì một trong hai cũng sẽ hại chết người còn lại".

Nhưng về mối quan hệ một mất một còn giữa Đồ Long và Thủ Long này, hắn lại không hiểu rõ.

Vì vậy, Diệp Phàm bây giờ lại có cảm giác không biết nên trả lời là biết hay không biết.

Cuối cùng, Diệp Phàm với tâm thái trước mặt Tiểu Ca, vẫn nên là một người thành thật, nói: "Không thể nói là không biết." Diệp Phàm thầm thở dài trong lòng.

Thầm nghĩ thảo nào lực Úc Lũy trông có vẻ không hợp với lực Thần Đồ này lại ở trên người mình.

Hóa ra là vì kiếp này có Trương Khải Linh thuộc dòng dõi Thủ Long, nên năng lực đáng lẽ phải thuộc về dòng dõi Đồ Long này, lại ở trên người mình.

Biết rằng Đồ Long và Thủ Long không thể cùng tồn tại, đối với Tiểu Ca mà nói, chẳng phải là bao lâu nay tìm kiếm đều trở nên vô nghĩa sao?

Ở phía đối diện Diệp Phàm, Trương Khải Linh nghe thấy câu trả lời này, ánh mắt cũng lóe lên.

Hắn "Ừm" một tiếng, nói: "Ta biết rồi." Ngươi sẽ không sao đâu.

Một bên, Hách Liên Tĩnh thầm chửi một câu quốc túy trong lòng, thầm nghĩ: Cút đi cái định mệnh ngọt ngào.

Hắn đi đến giữa hai người, ho khan một tiếng: "Trong cái động ghi âm này, có phải vẫn còn gì đó chưa nói hết không." "Không tiếp tục nghe nữa sao, nhỡ đâu cuối cùng là Bá Ôn này vùng lên, cho lão già kia một bạt tai." "Lớn tiếng mắng, bảo lão nói toàn lời vô nghĩa?" "Chỉ cần tư tưởng không xuống dốc, cách giải quyết luôn nhiều hơn khó khăn." Hắn nhìn Trương Khải Linh bên trái, rồi lại nhìn Diệp Phàm bên phải: "Vậy, con đường này, còn có gì muốn nói không?" Các thành viên đội khảo cổ nghe lời của Hách Liên Tĩnh, không khỏi thầm giơ ngón tay cái cho hắn: "Không hổ là ngài, Hắc gia!" "Ngài là thần của tôi!" Trương Khải Linh liếc nhìn Kinh Trập, rồi lại liếc nhìn vách đá, nói: "Hết điện rồi." Một bên, anh Thiến bổ sung: "Có thể nhìn thấy người mặc đồ Thanh đi ra từ trong cung tường, là trong tình huống bị sét đánh." "Pin dự phòng của máy quay, e rằng vẫn còn quá nhỏ." Đạo diễn Khương nghe vậy, hít sâu một hơi, nói: "Cần hiệu ứng sét đánh à?" "Pin này nói thế nào đi nữa, cũng chỉ là chuẩn bị cho

máy quay." "Nếu muốn có hiệu ứng sét đánh, e rằng phải vác hai cái máy phát điện đến đây." Các thành viên đội khảo cổ nghe vậy, trong lòng lập tức nguội lạnh đi mấy phần.

Bây giờ, cho dù Kinh Trập có thể dẫn điện, họ cũng không tìm đâu ra máy phát điện có công suất lớn như vậy.

Đặc biệt là khi sự thật rõ ràng đã ở ngay trước mắt, lại không có cách nào vì vấn đề chuẩn bị thiết bị.

Tuy nhiên, ngay khi các thành viên đội khảo cổ gần như muốn tuyên bố từ bỏ.

Diệp Phàm lại lên tiếng, nói với Trương Khải Linh: "Tiểu Ca, có thể mượn Kinh Trập một chút không?" Trương Khải Linh đưa Kinh Trập cho Diệp Phàm, chuôi dao hướng ra ngoài, thân dao hướng vào trong.

"Ngươi có thể gọi nó." Diệp Phàm nhận Kinh Trập từ tay Trương Khải Linh, cười cười, nói: "Vậy lần sau tôi không khách sáo nữa nhé, Tiểu Ca." Sau đó, Diệp Phàm bước một bước, dưới chân xuất hiện vòng sáng trận pháp, đồng thời giơ tay lên, cắm Kinh Trập vào đám dây leo bên cạnh.

"Chấn tự, Hàng Long Dẫn Lôi." Theo sau lời nói của Diệp Phàm, cảnh tượng trước mắt xuất hiện.

Các thành viên đội khảo cổ, bao gồm cả Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh, đều lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Trong đầu tất cả mọi người, đều ngầm hiểu mà hiện lên cùng một câu nói: "Đây thực sự là điều con người có thể làm được sao?" Chỉ thấy, sau khi lời nói của Diệp Phàm vừa dứt, Kinh Trập đột nhiên bùng lên một luồng ánh sáng xanh cực sáng.

Vách đá đen hai bên leo đầy dây leo đỏ rực như bị vô số sợi xích

điện màu xanh lam thô ráp trói chặt.

Một luồng điện cực mạnh chạy qua các vách đá xung quanh họ.

Cơ thể các thành viên đội khảo cổ trong mộ, cũng vì từ trường điện cực mạnh này mà sinh ra phản ứng lớn hơn.

Tóc của họ bắt đầu nhẹ nhàng bay lên, dường như đang bị hút về phía dòng điện.

Trong đội có mấy vị giáo sư lớn tuổi trước tiên ngơ ngác nhìn vài giây, sau đó như thể đột nhiên phản ứng lại điều gì đó.

Họ kịp thời giơ tay lên, một tay giữ chặt bộ tóc giả đang bay lên, đã rời khỏi da đầu của mình.

Sau đó, mấy vị giáo sư lớn tuổi có bộ tóc giả bay lên này đều căng thẳng nhìn xung quanh.

Mấy vị giáo sư lớn tuổi cảm thấy cả đời này, chưa bao giờ cảnh giác như bây giờ.

Và các thành viên trong đội bên cạnh họ, lúc này đều không nhìn về phía họ.

Bất kể là những người bạn già đồng nghiệp hay những học sinh mà họ mang theo, tất cả đều nhìn về hướng khác.

Rất rõ ràng, đây không phải là ban đầu không nhìn thấy.

Mà là đã nhìn thấy gì đó, bây giờ là đang cố gắng né tránh sự ngượng ngùng, mà lựa chọn cống hiến kỹ năng diễn xuất không chuyên nghiệp của mình.

Thậm chí, trên mặt mấy người đồng trang lứa, còn mang theo một nụ cười không thể nhịn được.

Nhưng may mắn thay, bộ tóc giả bay lên của các vị giáo sư lớn tuổi so với ảnh hưởng của dòng điện mà Diệp Phàm tạo ra, vẫn còn

quá nhỏ bé.

Sự chú ý của các thành viên đội khảo cổ, rất nhanh đã bị các vách đá xung quanh thu hút.

Vừa rồi, Trương Khải Linh dùng Kinh Trập dẫn toàn bộ điện của pin máy quay ra, dẫn đến các vách đá xung quanh, đã khiến người ta há hốc mồm.

Bây giờ, Diệp Phàm lại có thể tự mình tạo ra dòng điện mạnh mẽ như vậy mà không cần sự trợ giúp của bất kỳ thiết bị phát điện nào!

Nếu nói hành vi của Trương Khải Linh vừa rồi là hành vi của bán tiên, thì hành vi này của Diệp Phàm hoàn toàn có thể nói là thần tiên hoàn chỉnh!

Cùng lúc đó, trong khi các thành viên đội khảo cổ kinh ngạc đến mức không biết nên phát ra âm thanh gì, thì khán giả trong phòng livestream lại không ngừng sôi sục.

“Vãi chưởng, Tiểu Diệp tộc trưởng đang tự phát điện à?” “Khải Linh tiểu ca vừa rồi là làm mẫu cho vợ xem à?” “Hiểu rồi, hai người họ luôn không ngừng dùng các loại phương thức để nói rõ rằng những người phàm như chúng ta căn bản không xứng với họ.” “Anh em tốt ở trên, mạnh dạn lên, hai người này luôn dùng các loại thủ đoạn thần tiên để chứng minh họ mới là xứng đôi nhất.” “Ôi má ơi, cảnh tượng này, Cung Trường Khẩu Thập Nan còn không xứng để viết dài ra sao, họ ngay cả lúc phát điện cũng xứng đôi như vậy!” “Vãi, đây là tiên thuật!

Đây là tiên thuật!” “Bình tĩnh bình tĩnh, Đại Việt ta xuất hiện mấy vị thần tiên thì có sao?

Chuyện bé xé ra to.” “Vậy những người trước đây còn ship hoa khôi và Tiểu Diệp tộc trưởng, sao lại dám thế nhỉ, cho dù không sợ

hoa khôi không xứng, chẳng lẽ không sợ Khải Linh tiểu ca biết dẫn điện sao?" "Mỗi lần bình luận cuồng ship Trương-Diệp mà không có Hắc gia, tôi đều rất đau lòng." "Người ở trên tám chín phần là nick phụ của Hắc gia." "Cười chết mất, tuy biết là không thể, nhưng vừa nghĩ đến việc này đặt trên người Hắc gia, lại cảm thấy vô cùng hợp lý." Dòng điện mạnh mẽ này qua lại trên các vách đá xung quanh gần năm phút.

Diệp Phàm tính toán thời gian, cảm thấy cũng gần đủ rồi, lúc này mới thu hồi Kinh Trập.

Và khi Diệp Phàm rút Kinh Trập ra khỏi vách đá đầy dây leo đỏ, trên thân dao Kinh Trập vẫn còn có dòng điện rất rõ ràng truyền qua.

Trông như thể dòng điện từ cánh tay Diệp Phàm truyền đến thân dao Kinh Trập, cuối cùng không có nơi nào để đi, tan biến vào trong không khí.

Và sau đó, sau khi Diệp Phàm thu hồi Kinh Trập, trong thông đạo, lại một lần nữa vang lên âm thanh đối thoại của hai người kia.

"...rõ hơn ai hết." Các thành viên đội khảo cổ phản ứng một lúc, mới nhận ra đây là hoàn toàn nối tiếp nửa câu sau của người kia.

"Là một nhánh của dòng dõi Đồ Long, ngươi nên là người rõ hơn ai hết." Và sau khi Diệp Phàm sạc lại điện cho vách đá này, âm thanh còn rõ ràng hơn lúc nãy.

Các thành viên đội khảo cổ đã trải nghiệm tại hiện trường thế nào gọi là người chơi nạp tiền.

Tất cả thành viên trong đội đều im lặng, lắng nghe cuộc đối thoại của những người xưa thời Minh.

Sau khi người kia nói câu đó, Lưu Bá Ôn dường như đã im lặng một lúc.

Như thể đang suy nghĩ về câu nói của người này.

Kỳ diệu là, các thành viên đội khảo cổ dù bây giờ không thể nhìn thấy vẻ mặt của Lưu Bá Ôn trong khoảng thời gian im lặng này, cũng không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào của ông.

Nhưng họ dường như có thể cảm nhận được tâm trạng của ông.

Ngập ngừng, do dự, dường như đang đưa ra một quyết định nào đó.

Chương 288

Và một khi ông đưa ra quyết định này, sẽ có chuyện gì đó xảy ra thay đổi lớn.

Sau khi Lưu Bá Ôn im lặng một lúc, người bí ẩn kia liền ngắt lời suy nghĩ của ông.

"Bá Ôn huynh, ngươi phải nghĩ cho kỹ đấy." "Tối đa không quá trăm năm, Đồ Long Thủ Long sắp đồng thời xuất thế." "Những long mạch các ngươi quan tâm nhất, chẳng phải là cái gọi là thiên hạ chúng sinh này sao?" Sau đó, Lưu Bá Ôn trước tiên phát ra một tiếng cười khẽ.

Tiếng cười khẽ này nghe rất nhẹ nhàng, như thể chuyện ông đang suy nghĩ vừa rồi đã nghĩ thông suốt.

Và, còn mang theo một chút khinh thường đối với câu nói của người này.

"Ngươi một lão yêu quái đã sống hơn một ngàn năm, cũng không cần phải gọi ta một tiếng huynh." Các thành viên đội khảo cổ nghe vậy, liền kinh ngạc.

Lưu Bá Ôn lúc này không chết thì thôi, người này lại còn là một lão yêu quái sống hơn một ngàn năm?

Đây quả thực là chuyện chưa từng nghe thấy trong lịch sử Đại Việt!

Thực sự có người có thể sống lâu như vậy sao?

Tuy nhiên, người kia nghe xong, cũng bất ngờ "Ồ?" một tiếng.

"Ý của Bá Ôn huynh là, muốn ở đây tuyệt giao với ta sao?" Lưu Bá Ôn nói: "Không, ta vẫn sẽ đi cùng ngươi." "Như ngươi đã nói,

chúng ta quả thực quan tâm hơn là thiên hạ chúng sinh này." "Nhưng, ta vẫn sẽ tiếp tục hợp tác với ngươi, là vì ta biết người ngươi sắp đối mặt là ai." "Người đó sẽ không thua đâu." "Bởi vì, đó là tộc trưởng của chúng ta." Sau đó, khi tiếng đối thoại biến mất, tiếp theo là một loạt tiếng bước chân từ gần đến xa.

Khi tiếng bước chân sắp biến mất, giọng nói của Lưu Bá Ôn lại một lần nữa vang lên.

Nhưng lần này nghe, giọng nói đã cách họ một khoảng.

"Ly tự quyết." Sau đó, trong tiếng ngọn lửa bùng cháy, và tiếng một thứ gì đó đang vỡ lách tách trong ngọn lửa, người bí ẩn kia lại một lần nữa nói: "Dòng dõi Đồ Long đều biết sao?" Lưu Bá Ôn đáp: "Không, đây chỉ là một chút da lông mà tộc trưởng truyền lại." Người kia lại hỏi: "Ta có thể học không?" Lưu Bá Ôn đáp: "Đây vẫn là thứ ngươi không xứng có được." Ngay sau đó, giọng nói của người sở hữu nó cũng tắt lịm trong tiếng cười của một người bí ẩn khác.

Lối đi lại một lần nữa chìm vào yên tĩnh.

Lúc này, các thành viên đội khảo cổ đều chấn động đến mức á khẩu không nói nên lời.

Lượng thông tin này lớn đến nỗi khiến họ nhất thời không biết nên bắt đầu từ đâu.

Rất rõ ràng, hai người này chính là những người đã tiến vào lăng mộ dưới biển này từ thời nhà Minh.

Thậm chí, họ có lẽ chính là người đã đặt cái bẫy nhà Minh này vào trong lớp vỏ của lăng mộ cổ thời Tần.

Bây giờ, các thành viên đội khảo cổ thậm chí có thể hiểu tại sao họ lại làm được đến mức này.

Dù sao thì, người này chính là một lão yêu quái đã sống hơn một

ngàn năm!

Lưu Bác Văn hít một hơi khí lạnh thật sâu, đến khi không thể hít thêm được nữa mới thở mạnh ra: "Vãi chưởng, tình tiết phát triển kiểu gì thế này?" "Trên đời này thật sự có người sống được hơn một ngàn năm sao?" "Vậy kết cục cuối cùng của Lưu Bá Ôn đó là gì?" "Nếu Lưu Bá Ôn đó là một nhánh của mạch Đồ long, chẳng phải cũng là tộc nhân của đại ca chúng ta sao?

Ông ta cũng biết phóng hỏa đấy." "Cái này chẳng lẽ thật sự có thể học được sao?" Lưu Bác Văn liên tiếp đặt ra rất nhiều câu hỏi.

Nhưng những câu hỏi này, không một thành viên nào trong đội khảo cổ có thể trả lời được.

Bởi vì trong lòng mọi người, gần như cũng đều là những câu hỏi tương tự.

Thậm chí còn nhiều nghi hoặc hơn cả Lưu Bác Văn.

Không chỉ các thành viên đội khảo cổ, vẻ mặt của Diệp Phàm, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh cũng có chút bất ngờ.

Mà Diệp Phàm đối với lão yêu quái sống hơn ngàn tuổi này, thậm chí đã có một đối tượng hoài nghi cụ thể.

Kẻ đã mượn long vận từ Từ Phúc trong lăng mộ Vương Mãng.

Nghĩ đến người này, Diệp Phàm không khỏi cười lạnh một tiếng.

Thầm nghĩ: Từ Phúc, ngươi sống dai như vậy, Tần Thủy Hoàng có biết không?

Âm thanh trong lối đi không biến mất.

Nhưng những gì còn lại chỉ là tiếng lửa cháy và tiếng không khí lưu động vô nghĩa.

Rất rõ ràng, hai người kia đã đi xa rồi.

Hoặc có thể nói, hai người đó đã di chuyển đến địa điểm tiếp theo. "Tiếp tục đi thôi." "Cẩn thận dưới chân." Diệp Phàm vừa nói vừa trả lại thanh Kinh Trập đã không còn phóng điện cho Trương Khải Linh.

Giống hệt như động tác Trương Khải Linh đưa Kinh Trập cho hắn lúc nãy, chuôi đao hướng ra ngoài, thân đao hướng về phía mình.

Trương Khải Linh hơi nhíu mày, nhìn thanh Kinh Trập trong tay Diệp Phàm.

Hay nói đúng hơn là nhìn bàn tay của Diệp Phàm đang cầm Kinh Trập.

Anh im lặng một lát rồi mới gật đầu, nhận lấy Kinh Trập từ tay Diệp Phàm.

Các thành viên đội khảo cổ nhìn nghi thức trao nhận Kinh Trập của hai người, tất cả đều rất tự giác không hỏi bất kỳ câu hỏi nào vào lúc này.

Mang theo vô số câu hỏi trong lòng, các thành viên đội khảo cổ tiếp tục cảnh giác tiến về phía trước trong lối đi này.

Thực tế, qua độ dài của cuộc đối thoại, các đội viên bảo an đi đầu đã có thể phán đoán được độ dài gần đúng của lối đi này.

Mấy đội viên bảo an đi đầu tiên đi về phía trước chưa đầy năm phút thì dừng lại.

Trương Cường làm một động tác tay dừng lại ở phía trước, các thành viên đội khảo cổ phía sau cũng cùng lúc dừng lại.

Trương Cường dùng đèn pin chiếu về phía trước, bên dưới là một cầu thang trông có vẻ khá dài.

Bậc thang đá của cầu thang khác với vách đá của lối đi.

Vách đá của lối đi phần lớn có màu đen do bị lửa thiêu, thành phần

chủ yếu là oxit sắt từ như Thiến Ca đã nói trước đó.

Còn bậc thang đá bên dưới chỉ là những phiến đá xanh bình thường.

Trương Cường hít sâu một hơi, nói: "Mọi người chú ý, phía trước là bậc thang." "Lúc mọi người đi xuống, chú ý dưới chân." Nói xong, Trương Cường liền đi đầu cẩn thận bước xuống bậc thang.

Các đội viên phía sau anh cũng nối gót theo sau.

Cầu thang này rất sâu, nhưng không gian hai bên lại hẹp như lối đi lúc nãy, chỉ rộng chưa đến hai mét.

Đi trên những bậc thang đá vừa hẹp vừa sâu như vậy khiến các thành viên đội khảo cổ không khỏi cảm thấy vô cùng ngột ngạt.

Cộng thêm lúc này, gần như ai cũng đầy ắp nghi vấn, cảm giác ngột ngạt này càng trở nên rõ rệt hơn.

Trong một lúc, các thành viên đội khảo cổ lại chọn cách im lặng không nói một lời.

Bậc thang vốn đã không ngắn này, trong môi trường yên tĩnh như vậy lại càng có vẻ dài hơn.

Bỗng nhiên, Diệp Phàm hơi nghiêng đầu.

Trương Khải Linh đi ngay sau hắn lập tức chú ý đến động tác nhỏ này của hắn.

Anh hơi nhíu mày, nhận ra động tác này của Diệp Phàm dường như là đang nghe ngóng điều gì đó.

Dựa trên hiểu biết về thính lực của Diệp Phàm, Trương Khải Linh có thể chắc chắn, chỉ cần là Diệp Phàm nghe thấy thì tuyệt đối là có âm thanh.

Hơn nữa, phản ứng này của Diệp Phàm rõ ràng cho thấy âm thanh

này không phải là âm thanh bình thường.

Chương 289

"Diệp Phàm, sao vậy?" Trương Khải Linh nói câu này, thanh Kinh Trập đã sáng lên.

Mà Kinh Trập sáng lên, rõ ràng là đã vào trạng thái chuẩn bị chiến đấu.

Nghe câu hỏi của Trương Khải Linh, cùng với việc các đội viên đi phía sau anh chú ý đến thanh Kinh Trập đã vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu, tất cả cũng đều trở nên căng thẳng.

Còn Hách Liên Tĩnh đi phía trước Diệp Phàm thì vừa bước xuống bậc thang vừa quay đầu lại.

Tư thế quay đầu không hề ảnh hưởng đến động tác xuống thang của anh, bước chân vẫn vô cùng vững vàng.

Nhưng sau khi nhìn thấy vẻ mặt của Diệp Phàm, lại khiến bước chân anh loạng choạng một chút.

Chỉ loạng choạng một bước nhỏ, Hách Liên Tĩnh rất nhanh đã lấy lại thăng bằng.

Anh nhìn vẻ mặt hiện tại của Diệp Phàm, vẻ mặt này trông có chút khó chịu, giống như đang phải chịu đựng điều gì đó.

Nhưng cái khó chịu này lại không phải là hoàn toàn đau khổ.

Dường như trong cảm xúc đó, còn có sự ghê tởm rất rõ ràng.

Cho nên hiện tại, Diệp Phàm thực ra đang trong trạng thái dùng mặt mắng chửi người khác.

Diệp Phàm chỉ mấp máy môi chứ không phát ra tiếng.

Hách Liên Tĩnh cảm giác như mình đã nhìn thấy một từ chửi thề

quốc túy nào đó trên khẩu hình của hắn.

Cả gương mặt như thể đang chứa đầy lời tục tĩu.

Sự lo lắng của anh trong nháy mắt lại biến thành một cảm xúc đầy hứng thú.

Ngay sau đó, Diệp Phàm thở ra một hơi, trả lời câu hỏi của Trương Khải Linh: "Cuối đường, có người đang dùng móng tay cào cửa sắt." Nói rồi, Diệp Phàm lại nhíu mày.

Âm thanh mà Diệp Phàm ghét nhất trong đời: móng tay cào cửa sắt, cào bảng đen, xẻng sắt cào đất... [Ting, chúc mừng ký chủ hành vi hoàn nguyên thẻ nhân vật Tà trong Đạo Mộ Bút Ký, độ hoàn nguyên +3%].

Trong số những âm thanh này, thứ hắn không chịu nổi nhất tự nhiên vẫn là hai cái đầu tiên.

Đây là loại âm thanh mà toàn bộ gen của hắn đều đang kháng cự.

Thế nhưng, các thành viên đội khảo cổ không nghe thấy âm thanh này lại nhận được một thông tin cực kỳ quan trọng từ lời nói của Diệp Phàm: cuối bậc thang có người!

Nghe vậy, mấy đội viên bảo an đi đầu lập tức phanh gấp.

Các thành viên đội khảo cổ phía sau cũng cùng lúc dừng lại.

Đối tượng nghi ngờ đầu tiên của họ chính là chủ nhân của những giọng nói trong lối đi lúc nãy.

Mặc dù họ có một cảm xúc chống đối rất mạnh mẽ với hai kẻ đang cố tình nhắm vào ba vị cố vấn đặc biệt, nhưng họ cũng không thể không thừa nhận, hai kẻ có thể phối hợp với nhau để đi đến được đây, với tư cách là kẻ địch mà nói, thực lực tuyệt đối là thứ mà họ chưa từng đối phó qua!

Cùng lúc đó, không chỉ các thành viên đội khảo cổ, khán giả trong phòng livestream cũng trở nên căng thẳng.

Trong bầu không khí yên tĩnh kéo dài lúc nãy, tốc độ bình luận trong phòng livestream cũng chậm lại.

Biến cố khiến người ta suy nghĩ mà rùng mình này đã khiến khán giả trong phòng livestream lại sôi động trở lại. "Đầu tiên, tôi muốn tuyên bố một chuyện, lúc nãy tôi không phải không hoạt động, mà là đang yên tĩnh ngắm trai đẹp." "Trong lúc có thể ngắm tiểu tiên nam đẹp trai thì không hề thấy chán, cảm ơn." "Cược một quyển bài tập hè, người này là một trong hai người trong lối đi." "A, người ở trên thật buồn cười, chỉ có một quyển bài tập hè mà cũng gọi là cược à?" "Đã muốn tìm kiếm sự kích thích thì phải theo tới cùng, tôi cược mười quyển, người này không phải là tôi.

Thua thì viết bài tập hè." "Không muốn viết bài tập hè thì cứ nói thẳng, đừng để buổi livestream khảo cổ của chúng tôi phải gánh nồi." "Các chị em, thật sự không viết bài tập hè sao, các người quên mất Tiểu Diệp tộc trưởng hiện đang theo học tại trường đại học khảo cổ hàng đầu và đã được tuyển thẳng cao học rồi à?" "Vốn đã không xứng, bây giờ càng không xứng." "Người ta Khải Linh tiểu ca tỏ tình sẽ nói 'nhận tự hồi thì, nguyệt mãn tây lâu', các người không viết bài tập hè, thì chỉ biết 'vãi chưởng, vãi chưởng, vãi chưởng'." "Làm ơn đi, đó là Tiểu Diệp tộc trưởng đấy, là người mà chỉ cần viết bài tập hè là có thể xứng sao?" "Cười chết, hoa khôi CP đời đầu chẳng phải cũng là học bá sao, lúc đứng cạnh Tiểu Diệp còn chẳng phải như được hộ nghèo à?" "Các người đừng cãi nhau nữa!" "Tôi chỉ muốn tố cáo cái người vác tủ đồ của Phẩm Như đi khắp nơi kia thôi haha." "Nhìn bình luận mà ngớ người, các người thật sự bị 'khảo cổ thiết tam giác' chiều hư rồi à?

Phía trước có người đấy, các người không sợ sao?" "Sợ chứ,

nhưng cảm giác lúc Khảo Cổ 101 đang ở đây mà nói sợ thì chính là không tôn trọng Khảo Cổ 101." "Chỉ có mình tôi là đang thương Tiểu Diệp tộc trưởng vì đã phải nghe tiếng móng tay cào tường sao?

Cứu mạng, âm thanh này thật sự sẽ lấy mạng tôi đó.".

Các thành viên đội khảo cổ đang tiến về phía trước cũng hoàn toàn dừng lại vào lúc này.

Trương Cường đi đầu tiên quay người lại, có chút do dự nhìn Diệp Phàm, nói: "Tiểu Diệp tiểu ca, chúng ta bây giờ có cần chuẩn bị gì không?" "Dù sao thì, rất có khả năng đây chính là hai người đã đối thoại trong lối đi lúc trước." Diệp Phàm trước tiên lắc lắc đầu, gạt đi âm thanh cào tường đang thách thức giới hạn gen của hắn, thu nhỏ phạm vi thu âm của tai lại.

Ngay sau đó, vẻ mặt ghê tởm của hắn cũng được kiểm soát lại, khôi phục về ung dung và bình tĩnh như thường lệ: "Người này, có lẽ là bị nhốt ở bên trong." "Âm thanh này, nghe không giống như thứ mà một sinh vật có trí tuệ phát ra." Diệp Phàm vừa nói vừa nhìn con đường còn lại trên bậc thang phía trước: "Nhưng mà, tốt nhất là vậy." Nghe câu cuối cùng với giọng điệu lạnh đi của Diệp Phàm, các thành viên đội khảo cổ tự nhiên hiểu được cái "tốt nhất là vậy" này chỉ điều gì.

Tốt nhất đó chính là hai người kia.

Lời nói và thái độ của Diệp Phàm giống như một cây Định Hải Thần Châm đối với các thành viên đội khảo cổ.

Rõ ràng Diệp Phàm không nói gì cụ thể, cũng không đưa ra bất kỳ lời đảm bảo nào.

Nhưng điều kỳ diệu là, đội khảo cổ vừa mới căng thẳng vì không biết đó là ai đã được trấn an như vậy.

Thậm chí, mục đích của những lời nói lúc nãy của Diệp Phàm còn không phải là để an ủi họ.

Một bên, Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh cũng một trước một sau nhìn Diệp Phàm.

Hách Liên Tĩnh cười, giơ súng lên, nói: "Có câu này của Tiểu Diệp tử là tôi không sợ rồi." "Đi chứ?

Tiểu Diệp tử?" Sau lưng Diệp Phàm, Trương Khải Linh cũng vỗ vỗ vai hắn, "Ừ" một tiếng.

Dường như là đang đáp lại lời của Hách Liên Tĩnh.

Diệp Phàm tự nhiên biết Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh không thể nào sợ được.

Nhưng để phối hợp với màn biểu diễn của hai vị như thầy như cha này, Diệp Phàm cũng ra vẻ chỉnh lại vạt áo sơ mi của mình.

Hắn hất cằm lên, mặt mày điềm nhiên: "Được thôi." "Tiểu Bình Tử, Tiểu Hạt Tử." Nói rồi, Diệp Phàm liền đi lướt qua Hách Liên Tĩnh ở phía trước, đi đến vị trí đầu tiên trong ba người.

Hai người ở phía sau Diệp Phàm đều lộ ra vẻ mặt có chút bất ngờ.

Đặc biệt là Trương Khải Linh, khi nhận ra "Tiểu Bình Tử" là đang nói mình, thậm chí còn bất ngờ cười nhẹ một cái.

Anh biết, đây có lẽ chỉ là biệt danh mà Diệp Phàm tự đặt cho anh trong lòng mà không thể để anh biết mà thôi.

Hách Liên Tĩnh nghĩ đến đây, càng cười phá lên thành tiếng.

Anh đi trước Trương Khải Linh một bước, đuổi kịp bước chân của Diệp Phàm, quay đầu lại cười gian xảo nhìn Trương Khải Linh vẫn còn đang có chút bất ngờ và vui mừng vì cái biệt danh mà chính mình không biết này, nói: "Đừng ngây ra đó nữa, Tiểu Bình Tử." "Tụt

lại phía sau không đợi đâu." Trương Khải Linh thu lại nụ cười nhẹ trên môi, cũng nhấc chân đuổi theo bước chân của hai người phía trước.

Trương Cường vốn đang ở đầu đội ngũ, nhìn ba vị cố vấn đặc biệt bước lên phía trước, theo bản năng dừng lại tại chỗ.

Bởi vì ba người này, đặc biệt là Diệp Phàm, đang tỏa ra một sức mạnh lãnh đạo mãnh liệt.

Điều này khiến anh, bao gồm tất cả các thành viên đội khảo cổ, theo bản năng muốn đi theo.

Giống như một bản năng vậy.

Diệp Phàm đi ngang qua Trương Cường, thấy anh đã dừng lại, liền nói: "Đi thôi." Trương Cường nhìn thần thái hiện tại của Diệp Phàm, không khác gì lúc gọi "Tiểu Hạt Tử" và "Tiểu Bình Tử".

Trong nháy mắt liền nghiêm túc trở lại. "Trương đội trưởng." Nghe thấy cách xưng hô hoàn toàn giống như bình thường, Trương Cường thầm thở dài một hơi trong lòng.

Nhưng, anh vẫn gật đầu rất trịnh trọng, dẫn theo đội viên của mình chuẩn bị đi theo sau ba người.

Ngay lúc anh định theo sát ba vị cố vấn đặc biệt, Lưu Bác Văn đã nhanh chóng chen lên: "Trương đội trưởng, cho qua một chút nhé." Trương Cường: ....

Chương 290

Dưới sự dẫn dắt của Diệp Phàm, các thành viên đội khảo cổ lại đi trên bậc thang có phần dài đằng đẵng này khoảng bảy, tám phút nữa.

Lúc này, tuy họ vẫn chưa đi đến cuối, nhưng đã có thể đứng ở trên nhìn thấy cảnh tượng ở cuối bậc thang bên dưới.

Cuối bậc thang không phải là một lối đi thông suốt.

Mà là một cánh cửa rộng bằng bậc thang.

Điều khiến đội khảo cổ vừa chấn động vừa cảm thấy hợp lý là, cánh cửa này là kiểu mà họ gần như chưa từng thấy trong tất cả các lăng mộ cổ.

Các cửa mộ trước đây, phần lớn đều là cửa đá.

Cao cấp hơn một chút, còn có cửa đồng mà họ thấy khi vào lăng mộ dưới biển này, hoặc khi vào trung điện.

Nhưng cuối bậc thang lại là một cánh cửa sắt sáng loáng.

Cùng lúc đó, họ cũng nghe thấy tiếng móng tay cào cửa sắt mà Diệp Phàm đã nghe thấy lúc nãy.

Thực tế, ngay cả ở khoảng cách hiện tại, âm thanh này cũng vô cùng nhỏ.

Điều này đã đủ để chứng minh độ dày của cánh cửa này.

Sau khi thấy cánh cửa sắt ở cuối đường, Diệp Phàm dẫn theo Nam Hạt Bắc Ách và các thành viên đội khảo cổ phía sau ung dung đi xuống bậc thang.

Phía trước bậc thang chỉ có một khoảng đất trống dài khoảng hai mét.

Chiều rộng của khoảng đất trống cũng giống như bậc thang, chỉ dài khoảng hai mét.

Sau khi Diệp Phàm, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh, ba vị cố vấn đặc biệt đứng ở phía trước, cộng thêm một nhân viên của tổ livestream và Trương Cường, đội trưởng đội bảo an, nếu đứng thêm người nữa thì không gian sẽ trở nên vô cùng chật chội.

Do đó, ngoài mấy người này, các đội viên còn lại đều ở lại trên bậc thang phía trên.

Nhưng may mắn là, vì độ cao của bậc thang, cho dù chiều cao trung bình của những người đang đứng trước cửa sắt đều trên một mét tám, các đội viên ở trên bậc thang vẫn có thể nhìn thấy nội dung trên cửa sắt.

Chỉ thấy, màu sắc của cánh cửa sắt vô cùng nặng nề.

Bề mặt cửa sắt rất nhẵn bóng.

Không biết làm thế nào, trên bề mặt cánh cửa sắt này lại không có một chút rỉ sét nào.

Ở vị trí tay nắm cửa sắt, có một vật hình tròn giống như cối xay.

Vật giống cối xay này làm bằng đồng, đường kính khoảng một mét, dài bằng nửa cánh cửa.

Trên cối xay, có những hoa văn totem được khắc vô cùng tinh xảo.

Tuy nhiên, màu sắc của những hoa văn totem này lại đậm hơn nhiều so với toàn bộ cối xay đồng.

Các đội viên dùng đèn pin chiếu lên.

Chỉ thấy, sở dĩ màu sắc của hoa văn đậm hơn màu xung quanh là vì trong các rãnh khắc của hoa văn đều là chất lỏng màu đỏ đen đã khô lại.

Trông rất giống vết máu đã khô.

Totem tổng thể có hình tròn này trông giống như một trận pháp.

Mà toàn bộ hoa văn khắc trên trận pháp này, thực ra là một con rồng cuộn mình.

Con rồng cuộn mình này được điêu khắc vô cùng chi tiết, và các đường nét trông rất liền mạch.

Đầu rồng ở tâm của toàn bộ trận pháp, màu sắc trên đôi mắt rồng là phần đậm nhất.

Rất rõ ràng, chất lỏng giống như máu khô chứa trong rãnh khắc này cũng là nhiều nhất.

Thậm chí đã cho người ta một cảm giác vì máu tích tụ ở đây rất nhiều nên đến giờ vẫn chưa khô hẳn.

Mà trên thân con rồng cuộn mình này, còn có một số văn tự vô cùng phức tạp.

Mặc dù không quen thuộc với bản thân các chữ viết, nhưng đối với kiểu chữ này, các thành viên đội khảo cổ lại khá hiểu rõ.

Tiểu triện.

Cũng chính vì kiểu chữ này là tiểu triện, nên mới khiến những văn tự vốn đã rất khó hiểu ở trên trở nên khó nhận biết hơn.

Mà một số hoa văn, hay nói đúng hơn là văn tự trong trận pháp này, các thành viên đội khảo cổ không hoàn toàn xa lạ.

Lần trước họ nhìn thấy những văn tự này là ở dưới chân của Diệp Phàm.

Mặc dù có một số chữ ở trên là những chữ họ bình thường rất ít thấy, thậm chí là chưa từng thấy.

Nhưng, chữ rõ ràng nhất của toàn bộ hình vẽ lại là chữ mà mọi người đều khá quen thuộc. "Phong".

Trên bậc thang, Bạch Trường Minh đẩy gọng kính, hơi nheo mắt nói: "Tiểu triện, đây là văn tự của thời Tần." "Cánh cửa này, thuộc về phần khắc chữ của lăng mộ Tần?" Một bên, Lưu Bác Văn cũng cẩn thận xem xét hình vẽ một lượt, sau đó, vẫn vì màu đỏ máu ở trên mà rụt rụt vai, nói: "Thứ trong rãnh này, không lẽ thật sự là máu người chứ?" "Tính theo lượng máu này, phải mất nửa mạng người mới đủ chứ?" Các thành viên khác trong đội khảo cổ cũng có suy nghĩ giống Lưu Bác Văn.

Lúc này, họ chỉ có thể hy vọng rằng máu ở đây thực sự không có tác dụng gì.

Dù sao thì, nếu trên đó thật sự là máu, và thật sự có tác dụng.

Nếu mỗi người chỉ lấy một lượng máu mà cơ thể có thể chịu đựng được, họ cũng phải cần đến bảy đến mười đội viên.

Lúc này, Diệp Phàm nhìn thấy cái mâm đồng có kích thước không nhỏ này, không khỏi hơi nhíu mày.

Màu đồng, rồng cuộn, mắt rồng màu đậm nhất.

Cái quái gì đây, không phải là Thánh Chủ sao?

Chẳng lẽ cuối thời Tần, người xây dựng lăng mộ dưới biển này cũng có sở thích sưu tập bùa chú?

Vậy thì bây giờ cách tốt nhất có phải là nên mời Long thúc đến không?

Rồi khuyên một câu: "A Tổ, thu tay đi, bên ngoài toàn là Long thúc." Đương nhiên, đùa thì đùa, Diệp Phàm vẫn dựa vào bản lĩnh mà nhìn ra, trận pháp này thực ra chính là cơ quan để mở cửa.

Bên cạnh Diệp Phàm, Trương Khải Linh đưa tay về phía mâm đồng.

Ngón tay thon dài của anh lướt theo đường vân trên đó nửa vòng, sau đó nhàn nhạt nói: "Cơ quan." "Cần dùng máu để mở." "Máu phải chảy đầy tất cả các đường vân, đến mắt rồng, cơ quan mới có thể mở ra." Lời của Trương Khải Linh lập tức khiến các thành viên đội khảo cổ như bị sét đánh.

Cầu trời khấn phật, máu này không chỉ có tác dụng, mà còn dùng để mở cơ quan.

Đây là định luật Murphy thần kỳ gì vậy?

Mà lượng máu này, đơn giản là được thiết kế để lấy mạng người mà!

Trương Cường đứng một bên, hít một hơi thật sâu, nói: "Tuyệt đối không thể để một người cung cấp lượng máu như vậy, điều này không khác gì trực tiếp lấy mạng người." "Thế này đi, đội bảo an, ra mấy người, mọi người thay phiên nhau, góp đủ máu này." "Nhưng, không ai được làm anh hùng mà cho quá nhiều." Trương Cường nói xong, các đội viên đứng trên bậc thang phía sau đều rất tích cực hưởng ứng: "Cách của đội trưởng được đấy." "Đúng vậy, dù sao chúng ta cũng đông người mà." "Để tôi trước đi!" Thậm chí một số thành viên không phải là đội viên bảo an cũng cùng nhau tích cực hưởng ứng: "Tôi cũng có thể coi là một tráng đinh, vừa hay năm nay chưa hiến máu." "Anh em đội bảo an vốn dĩ cần nhiều thể lực hơn chúng tôi, việc này hay là để chúng tôi làm phần chính trước đi." Ngay lúc mọi người đang tích cực hưởng ứng, Trương Khải Linh ở phía trước lại lắc đầu. "Không được." Hai chữ nói xong, các đội viên đang tích cực hưởng ứng đều im lặng.

Họ nhìn về phía Trương Khải Linh.

Trương Cường hơi do dự một chút, vẫn hỏi ra nghi vấn trong lòng: "Khải Linh tiểu ca, lẽ nào cơ quan này còn yêu cầu nhóm máu sao?" Trương Khải Linh lại lắc đầu, đưa tay sờ vào đường vân trên mâm đồng, nói: "Cơ quan này, yêu cầu đổ toàn bộ máu vào một lần, giữa chừng không được gián đoạn." "Nếu không, công sức đổ sông đổ biển." Trương Khải Linh nói đến đây, Trương Cường đang định nói ra giải pháp của mình, ví dụ như thu thập trước lượng máu cần đổ lên.

Chương 291

Nhưng, chưa đợi anh nói ra đối sách này, Trương Khải Linh đã bổ sung: "Hơn nữa, đây là máu long mạch." "Các người, không được." Nghe đến đây, các thành viên đội khảo cổ vốn đang tích cực muốn giải quyết vấn đề đều im lặng.

Họ đều là người bình thường, lấy đâu ra máu long mạch chứ?

Trong một lúc, vẻ mặt của mỗi người đều trở nên có chút sầu não.

Trong đó, một đội viên nhíu mày, có chút do dự hỏi: "Vậy ban đầu Lưu Bá Ôn và người bí ẩn kia, làm thế nào có được máu long mạch?" "Không lẽ, là máu của nhánh Đồ long..." Nói đến đây, anh ta liền im miệng.

Bởi vì nói tiếp nữa, chính là có ý ám chỉ.

Mặc dù các thành viên đội khảo cổ đã kiềm chế ánh mắt của mình không nhìn về phía Diệp Phàm.

Nhưng trong lòng họ vẫn không nhịn được mà nghĩ đến Diệp Phàm.

Nếu thật sự cần nhiều máu của Diệp Phàm như vậy mới có thể mở cơ quan thì phải làm sao?

Lẽ nào, họ thật sự phải dùng Diệp Phàm để lấy ra lượng máu nhiều bằng nửa mạng người đó sao?

Nghĩ đến đây, bóng dáng tuy cao thẳng nhưng có vẻ hơi gầy gò của Diệp Phàm hiện lên trong đầu các thành viên đội khảo cổ.

Lập tức, trong lòng mọi người đều ngầm nảy ra một ý niệm: tuyệt đối không thể để Diệp Phàm lấy máu này!

Lưu Bác Văn đi đầu nhanh chóng lắc đầu: "Không được không được, tuyệt đối không được!" "Lưu Bá Ôn kia chắc phải nặng hơn trăm cân mới có thể lấy nhiều máu như vậy mà không chết!" "Tuyệt đối không thể để đại ca lấy nhiều máu như vậy!" Trương Cường cũng vội vàng gật đầu, nói: "Không sai, chỉ cần suy nghĩ, nhất định vẫn có cách!" "Cho dù là lấy máu, cũng không thể là máu của Tiểu Diệp tiểu ca!" Một bên, một đội viên bảo an đã xắn tay áo lên, nói: "Hay là cứ lấy tôi thử trước đi, không phải là máu long mạch sao.

Tôi tuổi rồng." Phía sau lại có một đội viên bước lên, cũng đang xắn tay áo nói: "Trong tên của tôi có chữ Long!" Ngay lúc các đội viên tranh nhau chứng minh mình cũng có liên quan đến rồng, có thể lấy máu của mình, Trương Khải Linh ở phía trước lại lắc đầu: "Vô dụng." Lúc này, Hách Liên Tĩnh liếc anh một cái.

Anh biết Trương Khải Linh đang nghĩ gì.

Có lẽ nên mách lẻo ý nghĩ này của Trương Khải Linh cho Tiểu Diệp tử.

Nhưng, Hách Liên Tĩnh lại có chút do dự.

Máu long mạch, rất rõ ràng, không phải lấy của Ách Ba Trương, thì chính là lấy của Tiểu Diệp tử.

Nhưng dựa vào thể trạng của hai người này, tuy cởi áo ra rất có da có thịt, nhưng lúc mặc quần áo vào, trông đều thuộc loại tương đối gầy gò.

Bất kể là lấy máu của ai, đều rất có khả năng sẽ mất đi nửa cái mạng.

Đặc biệt là Hách Liên Tĩnh còn biết một điều, thể chất của hai người này đều là loại vết thương khó lành.

Điểm quan trọng nhất là, sau khi lấy đủ máu để mở cánh cửa này,

thể lực nhất định sẽ bị ảnh hưởng vô cùng nghiêm trọng.

Mà đợi cánh cửa này mở ra, còn không biết sau cánh cửa lại có loại tà vật kỳ dị gì đã ở đây từ mấy trăm năm trước.

Chỉ riêng tiếng móng tay cào cửa sắt này, đã đủ bất tường.

Bây giờ, điều này phụ thuộc vào sự lựa chọn của hai vị tiểu tộc trưởng của hai mạch Thủ long và Đồ long cùng xuất hiện trong một thế hệ.

Ngay cả Hách Liên Tĩnh anh cũng hoàn toàn không tiện nhúng tay vào.

Chỉ là hiện tại xem ra, các thành viên đội khảo cổ chỉ biết Diệp Phàm là mạch Đồ long.

Nhưng lại không biết, người có hình xăm Cùng Kỳ, máu cũng có hiệu quả kỳ diệu như Trương Khải Linh chính là mạch Thủ long.

Cuộc đối thoại như lời tiên tri của hai người bí ẩn trong lối đi mấy trăm năm trước, Thủ long và Đồ long, hai người không thể xuất hiện trong cùng một thế hệ cuối cùng vẫn cùng nhau xuất hiện ở đây.

Cuối cùng vẫn trở thành sự thật.

Hách Liên Tĩnh không nhìn hai người họ sau cặp kính râm, mà nhìn chằm chằm vào cái mâm đồng này.

Mà bên cạnh anh, Trương Khải Linh đã đưa ra lựa chọn.

Trương Khải Linh nhanh chóng xắn tay áo lên, hình xăm màu đen đang cháy hừng hực đã lan đến cánh tay nhỏ của anh.

Tuy nhiên, động tác đầu tiên tiếp theo của anh không phải là dùng Kinh Trập để lấy máu.

Mà là giơ cánh tay đã xắn tay áo lên, nhanh và chắc, bịt chặt miệng Diệp Phàm.

Sau đó, dưới vẻ mặt ngạc nhiên mắt mở to của Diệp Phàm, nhanh chóng dùng tay kia nắm lấy thanh Kinh Trập đã phát ra ánh sáng xanh, chém về phía cánh tay đang bịt miệng Diệp Phàm.

Loạt động tác này của Trương Khải Linh cực kỳ trôi chảy và nhanh chóng.

Rất rõ ràng là đã có kế hoạch vô cùng hoàn chỉnh trong lòng.

Các thành viên đội khảo cổ thậm chí còn chưa kịp phản ứng.

Mãi đến khoảnh khắc Trương Khải Linh chém Kinh Trập về phía cánh tay mình, các thành viên đội khảo cổ mới nhanh chóng phản ứng lại.

Khải Linh tiểu ca muốn lấy máu của mình!

Lẽ nào, máu của Trương Khải Linh cũng là máu long mạch sao!

Các thành viên đội khảo cổ không khỏi nhớ lại sự tương đồng giữa Trương Khải Linh và Diệp Phàm, tộc trưởng Kỳ Lân của mạch Đồ long, trên suốt quãng đường.

Cả hai đều có hình xăm trên người, một là thụy thú Kỳ Lân, một là tà thú Cùng Kỳ, đều chỉ hiện ra trong trạng thái chiến đấu hoặc trong những hoàn cảnh đặc định.

Máu cũng có năng lực vô cùng thần kỳ.

Máu của Diệp Phàm có thể xua đuổi côn trùng, còn máu của Trương Khải Linh thì đã độc chết tất cả côn trùng ở phía trước.

Cùng với thực lực sánh ngang thần minh của thân thể phàm nhân của họ.

Cộng với hành vi của Trương Khải Linh hiện tại muốn dùng máu của mình để mở cơ quan này, rất rõ ràng ngoài Diệp Phàm, máu của Trương Khải Linh cũng là máu long mạch!

Tất cả những sự trùng hợp này, khiến họ dưới tiền đề không có bất kỳ bằng chứng trực tiếp nào, đã liên kết thân phận của Trương Khải Linh với một danh hiệu.

Tộc trưởng mạch Thủ long!

Các thành viên đội khảo cổ nảy ra ý nghĩ này không khỏi nghĩ đến cuộc đối thoại của hai người bí ẩn mà họ nghe thấy trong lối đi trước đó.

Mạch Đồ long và mạch Thủ long tuyệt đối không thể cùng xuất hiện trong một thế hệ.

Nếu không, rồng chiến nơi hoang dã, máu chảy vạn dặm!

Mà vừa nghĩ đến hai người không thể ở cùng một thế hệ này lại là Trương Khải Linh và Diệp Phàm, trái tim của các thành viên đội khảo cổ không khỏi đau nhói một thoáng.

Tuy nhiên, ngay lúc mọi người đang rối rắm về chuyện này, Kinh Trập lại không thành công chém vào cánh tay của Trương Khải Linh.

Ngay trước khi Kinh Trập chém vào cánh tay của Trương Khải Linh, Diệp Phàm đã giơ cao một chân, dùng mũi giày đá thẳng thanh Kinh Trập trong tay Trương Khải Linh bay đi.

Nhìn Kinh Trập lần đầu tiên bay lên với tư thế có chút thảm hại như vậy, trong lòng Diệp Phàm lập tức nảy sinh một chút áy náy.

Khi Kinh Trập bay lên đến một độ cao nhất định, Diệp Phàm kịp thời trong tư thế bị bịt miệng, đưa tay ra.

Thanh Kinh Trập màu xanh lập tức biến thành màu vàng đỏ độc quyền của Diệp Phàm, quay đầu một cái, bay trở lại tay Diệp Phàm.

Diệp Phàm nhìn Trương Khải Linh có vẻ mặt hơi ngạc nhiên, lại nhìn Kinh Trập trong tay, không khỏi có chút lúng túng.

Hắn biết ý đồ của Trương Khải Linh khi bịt miệng hắn bây giờ, chính là không cho hắn cản trở động tác dùng Kinh Trập cắt cánh tay.

Trước đây đều là lúc Trương Khải Linh định lấy máu, Kinh Trập liền bị hắn gọi đi.

Chương 292

Nhưng mà, Tiểu ca không lẽ nghĩ rằng mỗi lần hắn gọi Kinh Trập là vì Kinh Trập được điều khiển bằng giọng nói chứ? "Ưm ưm ưm." Diệp Phàm thử mở miệng nói.

Hắn vốn nghĩ rằng là một con người, trong tư thế như vậy tệ nhất cũng chỉ là nói không rõ lời.

Nhưng Trương Khải Linh lần này dường như thật sự sợ hắn dùng giọng nói triệu hồi Kinh Trập đi, cho nên lúc bịt miệng thật sự đã dùng sức.

Diệp Phàm vậy mà thật sự không nói ra được bất kỳ một âm tiết có ý nghĩa nào.

Mà Trương Khải Linh sau khi bị Diệp Phàm cố gắng nói chuyện phun một luồng khí nóng vào lòng bàn tay, rất rõ ràng đã nhíu mày.

Diệp Phàm nhìn thấy vẻ mặt này, trong lòng không khỏi xấu hổ.

Tiểu ca đây không phải là do làm phép bị gián đoạn, nên tức giận rồi chứ?

Vẻ mặt còn không thèm quản lý nữa kìa!

Nhưng, sau khi nhíu mày, Trương Khải Linh vẫn bỏ tay khỏi miệng Diệp Phàm. "Diệp Phàm, cậu không được phép." “Không chuẩn?” Diệp Phàm khẽ nhíu mày, thầm nghĩ là một người đàn ông, hắn chuẩn không cần chỉnh!

Nhưng người này là Tiểu Ca mà, Tiểu Ca chắc chắn không nghĩ như vậy.

Nghĩ đến người này là Trương Khải Linh, Diệp Phàm kịp thời phanh gấp chiếc xe đang phóng như bay trong đầu mình lại.

Nhưng mà, sau khi dỡ cửa xe bước xuống, Diệp Phàm vẫn có thể hiểu được ý của Trương Khải Linh khi nói "không chuẩn".

Trương Khải Linh nói là không cho phép hắn cản việc rút máu này.

Thế nhưng, cái mâm đồng xanh lớn như vậy, sao hắn có thể không cản Trương Khải Linh được chứ?

Diệp Phàm nhìn con dao Kinh Trập đang tỏa ra ánh sáng vàng đỏ trong tay, không khỏi nhíu mày.

Hắn thầm nhủ, Kinh Trập bé nhỏ ơi, sự thông minh của ngươi đâu, tài trí của ngươi đâu?

Giao kèo giữa chúng ta đâu rồi?

Để mặc Tiểu Ca đi rút lượng máu đủ để tưới đẫm cả cái mâm đồng xanh, ngươi rất dễ mất đi người cha già đáng tin cậy này đấy ngươi biết không?

Dù lúc đó Tiểu Ca đúng là đã ném ngươi vào trong đám Trùng Nến Đồng chịu nhiệt độ cao chém giết lung tung, nhưng đó cũng là để rèn luyện ngươi, tất cả đều là vì tốt cho ngươi mà, Kinh Trập bé nhỏ của ta!

Diệp Phàm tự an ủi: "Ngươi nói xem, vừa rồi ta đá ngươi một cái, có oan không?" Sau khi hoàn thành một loạt giao tiếp tâm linh với Kinh Trập, Diệp Phàm cất con dao vào túi bên hông ba lô.

Thân dao Kinh Trập vẫn còn ánh sáng vàng đỏ, nên vẫn nằm dưới sự khống chế của Diệp Phàm.

Diệp Phàm không trực tiếp đáp lại câu "không chuẩn" của Trương Khải Linh, dù sao thì hắn cũng đã nói rõ với Trương Khải Linh từ lâu, không được tùy tiện rút máu.

Bây giờ bất kể Tiểu Ca có mục đích gì, đều là muốn rút nhiều máu như vậy, chuyện này không thể trách hắn đổ lỗi cho Kinh Trập được, đúng không?

Diệp Phàm mấp máy môi, nhàn nhạt thốt ra hai chữ: "Tịch thu." Chuyện này không thể trách hắn tịch thu công cụ gây án được, đúng không?

Trương Khải Linh nhíu mày, cũng dùng hai chữ đáp lại: "Diệp Phàm." Diệp Phàm "ừ" một tiếng, sau đó, hắn ghé sát lại trước mâm đồng xanh, cúi người nhìn rồi nói: "Dùng máu đúng không?" "Vừa hay có mang theo." Nói rồi, dưới ánh mắt hoàn toàn ngỡ ngàng của mọi người, Diệp Phàm kéo ba lô ra trước người, liên tục lấy ra bốn túi máu lớn trông vô cùng đầy đặn.

Đây chính là máu mà sau khi hắn nhận ra cơ quan này cần dùng máu long mạch, đã lập tức vất vả mặc cả với hệ thống mới có được.

Không ai biết, Diệp Phàm vừa rồi đã làm một việc lớn thế nào.

Ngay khoảnh khắc đầu tiên hắn hiểu được cái mâm đồng xanh này, hắn đã lập tức vào giao diện hệ thống.

Dù sao thì theo hắn biết, ở hiện trường chỉ có một mình Tiểu Ca, tộc trưởng của tộc Thủ Long, là có cái gọi là máu long mạch.

Hắn tuyệt đối không thể trơ mắt nhìn Tiểu Ca rút máu đi nuôi cái mâm đồng xanh này.

Mà hắn lại vừa hay, trước đó lúc hoàn nguyên nhân vật trong Đạo Mộ Tà Thư đã nhận được năng lực vật chất hóa.

"Ta muốn máu long mạch, ta có máu long mạch." Hệ thống im lặng một lát, rồi dùng giọng nói máy móc lặp lại cho Diệp Phàm bản chất của việc vật chất hóa: 【Năng lực vật chất hóa, có thể lấy ra từ hư không những thứ trông có vẻ hợp lý, chỉ cần ký chủ cho rằng nó

nằm trong phạm vi hợp lý là được.】 Rõ ràng, để duy trì sự ổn định và hợp lý của thế giới này, hệ thống đã rất cố gắng.

Nhưng, ký chủ mà nó gặp phải là Diệp Phàm.

"Bởi vì chúng ta đều là con cháu của rồng." "Xuống mộ là chuyện nguy hiểm như vậy, với tư cách là một học sinh giỏi biết lo cho đại cục, tôi mang theo chút máu dự phòng để cứu chữa đồng đội, chuyện này không phải rất hợp lý sao?" Hệ thống im lặng một lát.

Diệp Phàm lập tức bổ sung: "Trời ạ, trên thế giới này lẽ nào còn có người không yêu Tiểu Ca sao?" "Hệ thống ngươi đừng có soi mói quá, ta thật lòng khuyên ngươi hãy lương thiện." Lập tức: 【Đing!

Chúc mừng ký chủ, năng lực vật chất hóa có hiệu lực, nhận được Máu long mạch *2.】 Diệp Phàm: "Không đủ." 【Đing!

Chúc mừng ký chủ, năng lực vật chất hóa có hiệu lực, nhận được Máu long mạch *4.】 Mà ngay lúc Diệp Phàm thông qua nỗ lực của bản thân, dùng bản lĩnh có được lượng máu long mạch hoàn toàn đủ dùng, chuẩn bị toàn thân rút lui.

Hệ thống lại một lần nữa phát ra thông báo máy móc. 【Đing!

Hành vi gian thương vặt của ký chủ hoàn nguyên nhân vật Đạo Mộ Tà Thư, nhận được thêm độ hoàn nguyên +5%, độ hoàn nguyên hiện tại là 105%.

Điểm số tương ứng đã nhân với 105% và được chuyển cho ký chủ.】 【Chúc mừng ký chủ, nhận được phần thưởng của hệ thống.】 【Đing!

Bản đồ bạch thư, ký chủ có thể nhận được một bản đồ cổ mộ bất kỳ tại đây, đã được gửi đến Tây Linh Ấn Xã, mời ký chủ kiểm tra kịp thời.】 Diệp Phàm: "…" Dù vậy, Diệp Phàm cũng không hơi đâu mà tranh luận với hệ thống về sự hợp lý của 105% này.

Bởi vì lúc này tay Trương Khải Linh đã bịt miệng hắn lại, chuẩn bị làm chuyện lớn.

Cùng lúc đó, khi thấy Diệp Phàm lấy ra bốn túi máu lớn, các thành viên đội khảo cổ, bao gồm cả Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh đang đứng ngay cạnh Diệp Phàm, đều không khỏi lộ ra vẻ mặt vô cùng chấn động.

Diệp Phàm cứ thế dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người, đổ toàn bộ bốn túi máu tươi vào mâm đồng xanh.

Khi dòng máu chảy lên chiếc mâm đồng, các thành viên đội khảo cổ mới biết nếu để người sống rút máu thì sẽ đáng sợ đến mức nào.

Máu không chỉ đơn thuần ngoan ngoãn chảy trong các rãnh khắc.

Cái mâm đồng xanh này, còn tự động nuốt chửng máu tươi!

Bốn túi máu lớn mà Diệp Phàm lấy ra, cộng lại phải có ít nhất bốn nghìn mililit!

Đây gần như là toàn bộ lượng máu trong cơ thể một người đàn ông trưởng thành có thể trạng bình thường!

Bọn họ trước đó ước tính mất nửa cái mạng người, đều là tính thiếu rồi!

Khi Diệp Phàm đổ giọt máu cuối cùng trong túi vào mâm đồng xanh, giọt máu đầu tiên cuối cùng cũng chảy đến con mắt rồng được điêu khắc trên đó.

Ngay sau đó, những văn tự trận pháp trên mâm đồng bắt đầu từ từ chuyển động.

Tay Trương Khải Linh cũng thả lỏng ra, con dao Kinh Trập bị Diệp Phàm tịch thu cất trong túi hông ba lô lúc này mới ngừng rung động.

Các thành viên đội khảo cổ đứng sau lưng họ thì mặt đầy kinh ngạc nhìn trận pháp trên mâm đồng chuyển động, nghe tiếng cơ quan khởi động sau đó.

Khoảng chưa đầy nửa phút, cánh cửa sắt nặng trịch trước mặt họ bắt đầu từ từ nâng lên.

Các thành viên đội khảo cổ đứng trên bậc thang lập tức thở phào nhẹ nhõm.

Mà nguyên nhân lớn nhất khiến họ thở phào không phải là cơ quan trên cửa đã được mở.

Mà là họ cuối cùng cũng xác định được, bất kể là Diệp Phàm hay Trương Khải Linh, họ đều không cần phải tự mình rút nhiều máu như vậy!

Chương 293

Tuy nhiên, chuyện Thủ Long và Đồ Long, hai người không thể cùng xuất hiện trong lời tiên tri, lại chính là Trương Khải Linh và Diệp Phàm, vẫn khiến các thành viên đội khảo cổ âm ỉ đau lòng.

Nhìn cánh cửa sắt từ từ nâng lên, Diệp Phàm lúc này mới lấy Kinh Trập từ túi hông ba lô ra, đưa cho Trương Khải Linh.

Dù sao, để đối phó với những nguy hiểm chưa biết bên trong, Tiểu Ca vẫn cần Kinh Trập.

Khoảnh khắc tay Trương Khải Linh chạm vào Kinh Trập, con dao lại biến về màu tím xanh.

Hai người nhìn nhau một cái, không lời mà làm hòa như cũ.

Sau đó, họ đồng thời nhìn về phía cánh cửa sắt đang từ từ nâng lên.

Hách Liên Tĩnh liếc mắt qua lại giữa hai người một lượt, rồi cũng im lặng nhìn về cùng hướng với họ.

Cả ba người không ai thả lỏng cảnh giác.

Họ vẫn chưa quên tiếng cào cửa lúc nãy.

Cùng lúc đó, bình luận trên toàn bộ phòng livestream đã sôi sục từ lâu.

“Vãi, bịt miệng luôn?

Đây là thứ mình không trả tiền cũng được xem sao?” “CP Trương Diệp này real quá, Tiểu Ca Khải Linh đúng là biết cách bịt miệng người khác.” “Tôi khóc mất, Tiểu Ca Khải Linh sợ Tiểu tộc trưởng Diệp gọi Kinh Trập về để rút máu của chính mình đúng không?” “Vãi

chưởng!

Khải Linh ca cũng có máu long mạch à!

Nghĩ lại từ đầu, đúng là nghĩ kỹ mà sợ đó mọi người ơi, chẳng lẽ cái dự báo BE Thủ Long Đồ Long chính là Trương Diệp của chúng ta sao?" "Hai người đồng thời xuất hiện, long chiến vu dã, huyết lưu vạn lý, trời ơi, dịch ra không phải là hai người cùng xuất hiện thì thiên hạ đại loạn sao?" "Hắc gia: CP Trương Diệp real không?

Đánh đổi bằng hòa bình thế giới đấy." "Người trên kia, Hắc gia, mời anh dùng nick chính nói chuyện được không?" "《Anh không thích thế giới này, anh chỉ thích em.》" "Cái gì, BE á?

Mê tín dị đoan là không nên!" "Ai cũng biết, bây giờ trên thế giới không còn rồng nữa, nên 'long chiến vu dã' không thành lập, vì vậy Trương Diệp là một CP rất bền vững." "Tuy nhiên, cái màn tịch thu Kinh Trập cũng đáng yêu thật sự!" "Chỉ có mình tôi thắc mắc, thật sự có người đi xuống mộ mà mang theo nhiều máu như vậy sao?

Mà còn là máu long mạch nữa chứ?" "Vẫn là câu nói đó, Tiểu tộc trưởng Diệp tuy trong việc khai sáng đã tiến hóa thành thanh thép, nhưng trong việc đảm bảo không BE, thì luôn rất đỉnh." ...

Cùng lúc đó, trong cổ mộ.

Cánh cửa sắt đã từ từ nâng lên cao hơn nửa người.

Các thành viên đội khảo cổ đã có thể thông qua độ cao này để nhìn thấy một phần tình hình phía sau cửa.

Mà thứ họ nhìn thấy đầu tiên, chính là thứ khiến họ tê cả da đầu.

Chỉ thấy, phía sau cánh cửa sắt này không phải là độ dày thông thường của một cánh cửa, mà phải dày đến gần năm mét.

Sau khi cửa sắt nâng lên, thứ hiện ra phía sau không phải là không

gian căn phòng như bình thường, mà giống như một lối đi ngắn.

Và ở cuối lối đi ngắn đó, nổi bật nhất, chính là một đôi chân đang đứng.

Hoặc nói đúng hơn, các thành viên đội khảo cổ hoàn toàn không nhìn thấy bản thể của đôi chân đó, bởi vì chúng đã bị áo bào che khuất.

Do ánh sáng bên trong lờ mờ, các thành viên đội khảo cổ không thể phân biệt rõ màu sắc của chiếc áo bào này.

Nhưng từ kiểu dáng có thể nhận ra, thân phận của "người" này, không phú thì cũng quý.

Người phản ứng mạnh nhất với điều này là Hách Liên Tĩnh, người có thể nhìn rõ hơn trong bóng tối.

Anh ta đứng ở phía trước, các thành viên đội khảo cổ đều đứng sau lưng anh, nên tự nhiên không biết nụ cười trên khóe miệng anh đã biến mất rõ rệt.

Tầm mắt của Hách Liên Tĩnh không nhìn lên theo cánh cửa sắt đang nâng lên như các thành viên khác.

Tầm mắt anh ta rơi xuống mu bàn chân của "người" này, nhìn chằm chằm.

Bởi vì trong tầm nhìn của anh, bên cạnh chân của "người" đó, là một mảng tóc cực dài, trong tầm nhìn của người bình thường đã hòa làm một với bóng tối!

Mà loại "người" có mái tóc dài đến cực điểm này, anh ta không hề xa lạ.

Lần gần nhất gặp phải, là trong ảo cảnh không lâu trước đây.

Mà người khiến anh ta lúc đó cảm thấy tim đập thình thịch, lúc

này đang đứng ngay bên cạnh.

Hách Liên Tĩnh vô thức quay đầu nhanh, nhìn về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm lại đúng lúc Hách Liên Tĩnh nhìn mình, nhàn nhạt lên tiếng: "Anh cũng thấy rồi phải không, Hắc Nhãn Kính." Hách Liên Tĩnh lập tức nhớ ra, Tiểu Diệp tử cũng có thể nhìn rõ trong bóng tối.

Mà so với sự hoảng loạn của Hách Liên Tĩnh đối với chứng rối loạn căng thẳng sau sang chấn với loại "người" tóc dài này, Diệp Phàm lại vô cùng bình tĩnh.

Diệp Phàm tiếp tục nói nhàn nhạt: "Người này, không phải là một trong hai người trong thông đạo lúc nãy." Nhìn thấy Diệp Phàm vẫn như cũ, Hách Liên Tĩnh lúc này mới yên tâm quay đầu lại, nụ cười lại treo trên khóe miệng: "Đúng vậy." "Sao ở đây lại nhốt một vị hoàng đế nhỉ?" Đầu tiên là câu nói của Diệp Phàm "người này không phải là một trong hai người trong thông đạo lúc nãy" khiến các thành viên đội khảo cổ đều ngạc nhiên một thoáng.

Rồi câu nói của Hách Liên Tĩnh, "ở đây nhốt một vị hoàng đế", khiến các thành viên đội khảo cổ đang không chút phòng bị bị sốc đến mức mặt nạ trên mặt vỡ tan tành.

"Người này là hoàng đế?!" Trương Cường vốn định chờ cánh cửa sắt cực dày này tự nâng lên đến độ cao họ có thể chiếu thẳng đèn pin vào, lập tức ngồi xổm xuống.

Trương Cường ngồi xổm trên đất, mới chiếu được ánh đèn pin vào bên trong.

Thông qua tia sáng đèn pin của Trương Cường, sau khi nhìn rõ chiếc áo bào trên người "người" phía sau cửa, tất cả thành viên đội khảo cổ đều hít một ngụm khí lạnh.

Bởi vì, chiếc áo bào trông vô cùng hoa lệ trong bóng tối, lại là một

bộ long bào màu vàng sáng!

Mà mái tóc đã chất thành một lớp dày dưới chân hắn, cũng đã xuất hiện trong vòng sáng đó!

Nhìn rõ cảnh tượng này, mấy thành viên đội khảo cổ đều không khỏi muốn lùi lại vài bước.

Nhưng khi bước đi lại bị bậc thang phía sau cản lại động tác.

Chuyện "người" này mặc long bào, là điều mà không ai trong đội khảo cổ ngờ tới.

Bạch Trường Minh lúc này đã vã mồ hôi lạnh, ông mở miệng, lẩm bẩm: "Trong cổ mộ này, có thể xuất hiện hoàng đế, chỉ có thể là hoàng đế của hai triều đại." "Hoặc là Tần triều, hoặc là Minh triều." Bên cạnh ông, Mạc Hồng Hiên lập tức tiếp lời: "Long bào màu vàng sáng, chứ không phải màu đen." "Nói cách khác, đây là hoàng đế Minh triều!" Sau khi có được thông tin này, phạm vi suy đoán của đội khảo cổ đã thu hẹp lại rất nhiều.

Bạch Trường Minh nhíu mày, gật đầu nói: "Trước Minh Thành Tổ, chỉ có hai vị hoàng đế." Hai vị hoàng đế này là ai, không nói cũng biết.

Hồng Vũ hoàng đế Chu Nguyên Chương.

Kiến Văn đế, Chu Doãn Văn.

Nhưng, đây rốt cuộc là khai quốc hoàng đế Hồng Vũ, hay là Kiến Văn đế mất tích ly kỳ, kết cục không rõ.

Hay nói, đây chính là bản thân Minh Thành Tổ?

"Nhưng, bất kể là ai, tại sao vị hoàng đế này lại xuất hiện ở đây?" "Và…" Bạch Trường Minh nhìn vị hoàng đế đang dần lộ ra nhiều bộ phận cơ thể hơn theo cánh cửa sắt từ từ nâng lên, nhìn mái tóc đó, nói:

“Vị hoàng đế này, tại sao lại biến thành bộ dạng này?” Không chỉ các thành viên đội khảo cổ cảm thấy nghi hoặc, ngay cả ba cố vấn đặc biệt đứng đầu cũng có chút khó hiểu.

Đây là tình huống vô cùng hiếm thấy.

Trong hoàng lăng, vị hoàng đế này không nằm trong quan tài của mình mơ giấc mơ trường sinh, mà lại đứng sau cửa chính của chủ mộ thất để thi biến ở đây.

Lẽ nào, vị hoàng đế này đang tự mình canh gác lăng mộ cho mình?

Trong sự nghi hoặc đó, cánh cửa sắt đã nâng lên cao hơn hai mét, đến đỉnh của lối đi này.

Toàn bộ diện mạo của vị hoàng đế đứng ở cửa đã hoàn toàn hiện ra.

Khi nhìn thấy khuôn mặt của vị hoàng đế này, các thành viên đội khảo cổ không khỏi hít một ngụm khí lạnh, và nhíu mày thật sâu.

Chương 294

Lưu Bác Văn rụt vai, không khỏi buột miệng: "Vị hoàng đế này, không phải là chết đói ở đây đấy chứ?" Cùng với một tiếng động trầm đục của kim loại nặng va vào nhau, giống như tín hiệu cánh cửa sắt đã được mở hoàn toàn.

Người mặc long bào phía sau cửa cũng đã hiện ra toàn thân trước mặt các thành viên đội khảo cổ.

Chỉ thấy, "người" này đứng thẳng ở lối vào, hai tay buông thõng tự nhiên, trông không có chút sức lực, không có bất kỳ phản ứng nào.

Long bào trên người hắn trang trí cầu kỳ hoa lệ, khiến cho vóc dáng của hắn trông khá cao lớn.

Thế nhưng, trên vóc dáng cao lớn ấy, lại là một khuôn mặt vô cùng khô héo.

Chỉ thấy, làn da trên mặt đó tuy chưa thối rữa, nhưng đã hoàn toàn mất hết nước.

Một lớp da mỏng dính chặt vào xương, hai mắt hõm sâu.

Dù tình trạng da quả thực không giống của một người đã chết mấy trăm năm, nhưng cũng không còn dáng vẻ của một người sống.

Trông như thể một người đang trên bờ vực bị bỏ đói đến chết.

Chỉ nhìn khuôn mặt này, tuyệt đối không ai có thể liên tưởng rằng, đây lại là một vị hoàng đế đáng lẽ phải được ăn sung mặc sướng.

Mà tóc của hắn, đã dài đến mức không thể hiểu nổi.

Một lớp dày, chất đống trên mặt đất.

Dù không thể nhìn trực quan độ dài của tóc, nhưng chỉ cần nhìn độ

dày của nó.

Mọi người cũng có thể tưởng tượng ra độ dài khó tin của mái tóc này.

Ngay khi các thành viên đội khảo cổ còn chưa hoàn hồn sau những cú sốc liên tiếp, vị hoàng đế vẫn luôn đứng im lặng phía trước bỗng nhiên phát ra âm thanh: "Đêm nay là đêm nào." "Đêm nay là đêm nào." Âm thanh này nghe rất trúc trắc khàn khàn, dường như vì một thời gian dài không mở miệng mà trở nên cực kỳ quái dị.

Nghe không còn cảm giác của con người, mà giống như một con vật vừa mới học nói.

Kết hợp với khuôn mặt trông quỷ dị dị thường này, khiến các thành viên đội khảo cổ nảy sinh cảm giác như đang nghe thấy lời ma tiếng quỷ!

Mà việc người này đột nhiên lên tiếng, cũng khiến các thành viên đội khảo cổ lại một lần nữa không nhịn được mà lùi về phía sau!

Có kinh nghiệm thất bại trong việc lùi lại lần trước, lần này các thành viên đội khảo cổ rất thông minh mà nhấc chân lên.

Thình thịch thình, lùi liền ba bước.

Không phải sợ vị hoàng đế này đánh lén, mà là một phản ứng vô thức của người sợ ma khi nhìn thấy ma.

Sau khi lùi lại vài bước chiến thuật, tư duy của các thành viên cuối cùng cũng đuổi kịp phản ứng tiềm thức của họ, và dừng lại.

Mà vị hoàng đế phía trước, vẫn đang lặp lại câu nói này một cách máy móc: "Đêm nay là đêm nào." Và, mỗi lần lặp lại, cảm xúc đều trở nên càng thêm cáu kỉnh hơn.

Dường như vô cùng cấp bách chờ đợi câu trả lời này.

Trương Cường đứng phía trước có chút khô khan nuốt nước bọt, cố gắng trả lời: "Bây giờ là năm 2022 Công nguyên, sắp vào tam phục." Tuy nhiên, rõ ràng là vị hoàng đế phía trước không phải đang chờ câu trả lời này.

Hắn càng thêm nôn nóng hỏi: "Đêm nay là đêm nào!" "Đêm nay là đêm nào!" Mà lúc này, cơ thể hắn bắt đầu run rẩy dữ dội.

Mái tóc xung quanh hắn, cũng như đột nhiên sống lại, bắt đầu nhấc đuôi tóc lên khỏi mặt đất.

Trương Cường lập tức hét lớn một tiếng: "Cảnh giới!" "Cẩn thận tóc!" Mà lúc này, hai tay của Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh đều đang run rẩy nhẹ, tim cũng đập thình thịch không ngừng.

Hai người họ đều không phải lần đầu tiên nhìn thấy trạng thái này của con người.

Thậm chí có thể nói, là vô cùng quen thuộc.

Hai người lần trước nhìn thấy trạng thái này của con người, đều là trong ảo giác do Thùy Thằng Hương tạo ra.

Hách Liên Tĩnh quay về phòng thí nghiệm trong ký ức, sản phẩm thí nghiệm thất bại, chính là bộ dạng tóc tai đầy mặt này.

Mà Trương Khải Linh nhìn thấy, chính là lão già bí ẩn đã tháo mặt nạ da người của Diệp Phàm xuống.

Sự run rẩy của hai người lúc này, không phải vì sợ hãi.

Mà là một loại phản ứng căng thẳng xen lẫn nhiều cảm xúc phức tạp hơn.

Chấn động, giận dữ, và cả sự nôn nóng muốn ra tay kiểu "hóa ra là mày à".

Cùng lúc đó, Diệp Phàm lại vào lúc mọi người hoặc là chấn động

hoặc là sợ hãi, nói ra lời còn kinh khủng hơn: "Vị hoàng đế này, vẫn còn sống." Câu nói này khiến tất cả mọi người bất kể vừa rồi đang chuẩn bị có phản ứng gì, bây giờ phản ứng đầu tiên đều là vô cùng chấn động nhìn về phía vị hoàng đế này.

Ngay cả khi nghe thấy vị hoàng đế này mở miệng nói chuyện, các thành viên đội khảo cổ đều không nghĩ đến khả năng vị hoàng đế này vẫn còn sống.

Chưa kể, Minh triều cách đây đã mấy trăm năm.

Cho dù vị hoàng đế này là người đương đại, chỉ nhìn mức độ da bọc xương của hắn, mọi người cũng sẽ không liên tưởng hắn với người sống.

"Sống?" Lưu Bác Văn không thể tin nổi mà mở to mắt, lén lút thò đầu ra sau lưng Diệp Phàm, nhìn một cái rồi lập tức rụt đầu lại: "Đại ca, cho dù đây là một người 9x hay 8x, không phải Minh triều." "Da bọc xương đến mức này, cũng nên tắt thở rồi chứ?" Diệp Phàm lạnh lùng nói: "Hắn có tiếng thở." Về khả năng nhận biết âm thanh của Diệp Phàm, các thành viên đội khảo cổ đều hiểu rất rõ.

Trên đời này tuyệt đối không có âm thanh nào mà Diệp Phàm có thể nghe nhầm.

Do đó, dù cảm thấy khó tin, các thành viên đội đều tin rằng, vị hoàng đế này có lẽ thực sự vẫn là một người sống.

Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh đã sớm đối phó với người sống trong trạng thái này từ lâu, nên ngay từ đầu đã không hề nghi ngờ tính xác thực của câu nói này của Diệp Phàm.

Chẳng qua là trường sinh thôi mà.

Ai mà không biết chứ?

Nhưng bây giờ, đối với các thành viên đội khảo cổ, sau khi xác

định vị hoàng đế này còn sống, lại xuất hiện một vấn đề nan giải khác.

Nếu vị hoàng đế này còn sống, vậy họ rốt cuộc nên xử lý hắn như thế nào.

Nên xem hắn là di vật, hay là nạn nhân bị mắc kẹt ở đây.

Nên giao cho bệnh viện, hay giao cho bảo tàng?

Và bây giờ, họ có cần phải cung kính mời hắn tránh đường không?

Dù sao, vị bệ hạ trông như máy đọc lại này có vẻ cảm xúc không ổn định lắm.

Mà ngay lúc này, cùng với từng tiếng "Đêm nay là đêm nào" ngày càng cáu kỉnh, mái tóc trên mặt đất cũng cuốn về phía đội khảo cổ.

Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh vốn đã tích oán với loại người sống trong trạng thái này từ lâu, ra tay trước tiên.

Hách Liên Tĩnh giơ súng lên, liền nhắm viên đạn vào một góc độ vô cùng hiểm hóc, chuẩn bị vòng qua mái tóc để bắn vào.

Tuy nhiên, mái tóc đó dường như có một cơ chế tự bảo vệ cho cơ thể này, khi hai viên đạn tiếp cận hộp sọ da bọc xương đó.

Một lượng lớn tóc đột nhiên lại cuộn thành một búi, kịp thời chặn trước hộp sọ đó, bao bọc lấy hai viên đạn.

Cùng lúc đó, còn có một lượng lớn tóc cuốn về phía Hách Liên Tĩnh, người vừa nổ hai phát súng.

Trước khi mái tóc đó tiếp cận mình với tốc độ cực nhanh, Hách Liên Tĩnh nhanh chóng quay người sang một bên.

Mà mái tóc đó vẫn quấn vào một cánh tay của anh ta, và lập tức căng thẳng, muốn kéo Hách Liên Tĩnh về phía trước.

Cùng lúc đó, còn có nhiều tóc hơn trực tiếp lướt qua Hách Liên Tĩnh phía trước, cuốn về phía các thành viên đội khảo cổ sau lưng anh ta.

Chương 295

Hách Liên Tĩnh một mặt vừa phải giữ cánh tay mình giằng co với mái tóc, một mặt vừa định quay đầu lại xem Diệp Phàm sau lưng mình có bị ảnh hưởng không.

Mà lúc này, giọng nói của Diệp Phàm cùng với tiếng mở ô Thiên Cơ máy móc truyền đến.

"Yên tâm Hắc Nhãn Kính, các thành viên phía sau có tôi lo." Hách Liên Tĩnh nói: "Cậu không sao là được." Cùng lúc đó, Trương Khải Linh đã cầm Kinh Trập, nhanh chóng né trái né phải những sợi tóc linh hoạt, xông lên muốn trực tiếp tấn công bản thể của những sợi tóc này.

Tuy nhiên, khi anh ta chú ý thấy một mảng tóc bên cạnh mình đã căng thẳng, lập tức ý thức được những sợi tóc này đã tìm thấy mục tiêu phía sau.

Trương Khải Linh nhíu mày, ý niệm bắt giặc phải bắt vua chiếm thế thượng phong.

Mà ngay khi anh ta định né một chỗ tóc, sau lưng đột nhiên truyền đến một tiếng của Lưu Bác Văn: "Đại ca!" Còn chưa nghe thấy câu thoại "cứu mạng" phía sau của Lưu Bác Văn, Trương Khải Linh liền lập tức xoay một vòng Kinh Trập trong tay.

Kinh Trập từ hướng đâm thẳng về phía trước, biến thành chém ngang xuống.

Ánh sáng tím xanh lóe lên, mái tóc đen dày đang căng thẳng lập tức đứt lìa.

Nhưng ngay sau đó, lại có nhiều tóc hơn chui vào chỗ trống của Trương Khải Linh.

Mái tóc đen dày như một tấm lưới khổng lồ, che trời lấp đất cuốn về phía Trương Khải Linh.

Động tác của Trương Khải Linh cũng vô cùng nhanh chóng, khi luồng khí do mái tóc mang đến chỉ còn cách anh ta trong gang tấc.

Trương Khải Linh cổ tay dùng sức rung một cái, Kinh Trập lập tức bị anh ta ném lên cao hơn một mét.

Sau đó, cùng với động tác vung tay xuống của Trương Khải Linh, Kinh Trập xoay một vòng trên không trung, rồi lại nhanh chóng và mạnh mẽ chém xuống.

Ánh sáng tím xanh lóe lên, mái tóc đã áp sát mắt Trương Khải Linh trong nháy mắt vô lực rơi xuống đất.

Tất cả những điều này xảy ra vô cùng nhanh chóng.

Trương Khải Linh một loạt động tác, trước sau cũng chỉ có vài giây ngắn ngủi.

Cùng lúc đó, sau lưng Trương Khải Linh truyền đến giọng của Hách Liên Tĩnh: "Cảm ơn nhé Ách Ba ~" Kèm theo đó là hai tiếng súng.

Trương Khải Linh khẽ nhíu mày, nghe tiếng đạn lại một lần nữa bị tóc chặn lại.

Nhưng, sự chú ý của anh ta vẫn tập trung cao độ.

Đồng thời với việc mái tóc trước mặt bị chém rụng, đồng thời với việc cánh tay Trương Khải Linh vung mạnh xuống trước mặt, Kinh Trập vừa rồi lơ lửng trên không đã lại một lần nữa bị anh ta nắm chặt trong tay.

Mà phía sau lưng mà anh ta lúc này không nhìn thấy, Hách Liên Tĩnh đang tận dụng mọi cơ hội để bắn về phía bản thể tóc gầy như

que củi đó.

Khi đối mặt với một kẻ thù được xác nhận còn sống, và sẽ tự né tránh.

Hách Liên Tĩnh sẽ theo thói quen bắn theo đơn vị hai phát.

Mà hai phát này, thông thường phát đầu tiên hạn chế hành động, phát thứ hai đoạt mạng.

Và, mức độ quen thuộc của Hách Liên Tĩnh với vũ khí của mình, đã đến mức có thể tính toán đủ số lượng đạn còn lại.

Anh ta thường sẽ thay băng đạn khi đạn còn lại hai viên.

Bất kể thời gian kể từ lần bắn trước đó có bao lâu, loại trí nhớ này dường như đã ăn sâu vào gen của anh ta, chưa từng có một lần nào nhớ sai.

Lần này, Hách Liên Tĩnh vốn cũng mang theo sự tự tin như vậy, liên tục tìm góc độ, khe hở có thể bắn sau mảng tóc này.

Nhưng, lần này, khi bắn hai phát đầu tiên, anh ta đã bắt đầu có chút tự nghi ngờ.

Số lượng đạn ít hơn một chút so với trong trí nhớ của mình.

Anh ta vừa bắn, vừa ước tính dung lượng đạn.

Rất nhanh, sau khi bắn cặp hai phát thứ ba, băng đạn hết sạch.

Điều này đã hoàn toàn chứng thực suy đoán vừa rồi của anh ta, đạn ít hơn trong trí nhớ một chút!

Một mặt nhanh chóng thay băng đạn, Hách Liên Tĩnh một mặt nhanh chóng hồi tưởng và tính toán.

Sau đó, ngay khoảnh khắc thay xong băng đạn, Hách Liên Tĩnh ý thức được một vấn đề vô cùng nghiêm trọng.

Dung lượng đạn này, cộng với số phát súng anh ta bắn vào những sản phẩm thí nghiệm thất bại tóc dài đó trong ảo cảnh, mới là con số vừa khớp!

Hách Liên Tĩnh bị kết quả tính toán này của mình chấn động một thoáng.

Phản ứng đầu tiên của anh ta là phẫn nộ: Mẹ kiếp!

Mình muốn mang cóc vàng và đá obsidian từ trong ảo cảnh ra ngoài, một cái cũng không mang ra được.

Tại sao súng bắn trong ảo cảnh, đạn lại thực sự biến mất chứ?

Đây không phải là tiêu chuẩn kép rành rành sao?

Ai viết kịch bản này vậy!

Mà phía trước, tốc độ tấn công của mái tóc vô cùng nhanh.

Dù có Trương Khải Linh ở phía trước nhất, muốn trực tiếp tấn công bản thể của mái tóc này, kìm hãm được một phần.

Nhưng tóc là thứ, tuy có người cầu mà không được, nhưng trong tình huống bình thường, thì ngay cả thiên tài toán học bình thường Lưu Bác Văn, cũng rất khó một lần đếm hết số lượng.

Do đó, trong khoảng trống ngắn ngủi khi Hách Liên Tĩnh thay băng đạn và bị bất ngờ bởi số lượng đạn thiếu hụt, đã lại có một lượng lớn tóc hội tụ về phía Hách Liên Tĩnh.

Hách Liên Tĩnh một mặt tặc lưỡi một tiếng, một mặt đưa một tay ra sờ con dao thép gài ở thắt lưng, thứ mà trong tình huống bình thường rất ít có cơ hội xuất hiện.

Cùng lúc đó, Hách Liên Tĩnh đưa tay cầm súng của mình ra.

Chuẩn bị tạm thời hy sinh cánh tay này để thu hút hỏa lực của đối phương, sau khi rút dao ra sẽ cho những sợi tóc này một nhát.

Tuy nhiên, kế hoạch này của anh ta không kịp thực hiện.

Diệp Phàm vừa rồi ở sau lưng đã nhanh chóng bước lên phía trước.

Chỉ thấy, Diệp Phàm đã sớm mở ô Thiên Cơ.

Cùng với đầu ô Thiên Cơ mở ra, là một vòng lưỡi dao.

Diệp Phàm xoay ô Thiên Cơ một vòng, mái tóc đen dày đó như gặp phải tông đơ điện, lần lượt rơi xuống đất.

Hách Liên Tĩnh đang định nói câu ví von hài hước này cho Diệp Phàm nghe, thì tầm mắt lại rơi vào bóng lưng của Diệp Phàm.

Vừa rồi, một bên vai của Diệp Phàm luôn bị ô Thiên Cơ che khuất, và trước đó anh ta cũng không đặc biệt nhìn vào bóng lưng của Diệp Phàm.

Bây giờ, Diệp Phàm lại gỡ ô Thiên Cơ xuống, đứng trước mặt anh ta, để lộ ra vị trí xương bả vai đó.

Nhìn thấy bóng lưng này, Hách Liên Tĩnh, câu đùa muốn buột miệng ra lập tức bị anh ta nuốt lại trong cổ họng.

Bởi vì, trên vị trí xương bả vai vừa rồi bị ô Thiên Cơ che khuất của Diệp Phàm, là hai lỗ đạn rõ ràng rành!

Hách Liên Tĩnh rất rõ, trước đó, trên vai Diệp Phàm tuyệt đối không có hai lỗ đạn này!

Và điều khiến anh ta trong lòng lạnh đi là, anh ta càng rõ hơn một điểm: dựa vào thực lực của Diệp Phàm, người bình thường, tuyệt đối không có bản lĩnh bắn trúng Diệp Phàm.

Chương 296

Sau khi tỉnh lại từ ảo giác, Hách Liên Tĩnh ý thức được các thành viên đội khảo cổ không có bất kỳ thương vong nào.

Bao gồm cả Trương Khải Linh và Diệp Phàm, cũng không ai có biểu hiện bị thương nặng.

Cộng với việc con cóc vàng của mình không được mang ra ngoài, nên Hách Liên Tĩnh chỉ coi đó là một ảo giác, một loại tấn công tinh thần mà thôi.

Bây giờ, nhìn hai lỗ đạn vô duyên vô cớ xuất hiện trên người Diệp Phàm, ngoài ký ức của mình.

Hách Liên Tĩnh lập tức hiểu ra, trong ảo cảnh, những viên đạn biến mất một cách khó hiểu, rốt cuộc đã đi đâu.

Ánh mắt sau cặp kính râm của anh ta tối sầm lại.

Sự tức giận với chính mình, khiến động tác rút dao của anh ta, càng thêm quyết đoán.

Hách Liên Tĩnh đi đến bên cạnh Diệp Phàm, một tay sờ vào vị trí hai lỗ đạn mà Diệp Phàm từng bị trúng.

Không sờ thấy vết thương dính nhớp, không sờ thấy dấu vết băng bó.

Da thịt bên dưới rõ ràng vẫn còn nguyên vẹn, Hách Liên Tĩnh lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Mà Diệp Phàm bị tập kích bất ngờ, lập tức nhảy sang một bên hai bước.

“Hắc Nhãn Kính, thủ hạ lưu tình.” Trên người tôi, một chút đồ

đáng tiền cũng không có!

Cùng lúc đó, ở phía trước, Trương Khải Linh đang bị ngày càng nhiều tóc cản đường, thẳng tay chém đứt một mảng tóc được đan dày đặc trước mặt.

Mà chủ nhân của mái tóc, lại nhân lúc vừa rồi dùng tóc đan thành một tấm màn dày đặc che khuất tầm nhìn của Trương Khải Linh, đã trốn vào trong bóng tối.

Trương Khải Linh quay lưng về phía Diệp Phàm và Hách Liên Tĩnh, mấp máy môi.

Diệp Phàm lập tức lộ ra vẻ mặt còn kinh ngạc hơn cả lúc bị Hách Liên Tĩnh tấn công lén ban nãy.

Hắn quay đầu nhìn Hách Liên Tĩnh, kẻ vừa mới đánh lén mình, định bảo Hách Liên Tĩnh cẩn thận một chút, thì Tiểu Ca đã văng tục chửi người rồi.

Điều này cho thấy vị hoàng đế đã thành tinh nhờ mái tóc kia, dù vẻ ngoài chỉ có tóc thành tinh, nhưng có lẽ thật sự không dễ đối phó.

Mà Diệp Phàm vừa quay đầu lại thì nhìn thấy.

Vẻ mặt của Hách Liên Tĩnh, người trước giờ luôn cười hì hì, cũng chẳng khá hơn là bao.

Lúc này, khi camera không nhìn thấy, nụ cười nơi khóe miệng hắn đã tắt ngấm.

Vẻ mặt không thể nói là không thân thiện, mà chỉ có thể nói là cực kỳ lạnh lùng.

Diệp Phàm lẳng lặng quay đầu lại, tiếp tục nhìn bóng lưng của Trương Khải Linh.

Lòng thầm nghĩ, Nam Hạt Bắc Ách ăn ý đến thế sao?

Ngay cả nổi giận cũng đồng bộ như vậy.

Cùng lúc đó, khi vị hoàng đế chặn đường phía trước lùi vào trong bóng tối, đám tóc phủ đầy đất cũng vội vàng rút lui theo.

Trên bậc thang phía sau, các thành viên đội khảo cổ vẫn mang vẻ mặt kinh ngạc.

Họ nhìn xuống mặt đất trước mắt, tóc vụn đã trải thành một lớp, trông chẳng khác nào một tiệm cắt tóc đang ăn nên làm ra.

Vừa rồi, cùng lúc một cánh tay của Hách Liên Tĩnh bị đám tóc này quấn lấy, mái tóc dày đặc cũng cuộn trào về phía họ.

Khi đó họ đang đứng trên bậc thang, trong không gian chật hẹp thế này, vừa khiến họ gần như không thể né tránh, vừa tạo điều kiện tấn công cực kỳ thuận lợi cho đám tóc.

Nhất là khi thứ tấn công họ không phải cơ quan bẫy rập, cũng không phải bản thân con quái vật nào, mà là một mảng tóc.

Cảm giác này trở nên đặc biệt quái dị.

Lưu Bác Văn lập tức theo phản xạ hét lên: "Đại ca cứu mạng." Khi Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh đều đã xông lên phía trước, Diệp Phàm nghe thấy tiếng của Lưu Bác Văn, cũng lập tức ý thức được phía sau vẫn còn đồng đội cần bảo vệ.

Hơn nữa, trong không gian tương đối chật hẹp thế này, cả ba người cứ đâm đầu xông lên phía trước cũng không phải là lựa chọn khôn ngoan.

Vì vậy, Diệp Phàm yên tâm tình nguyện ở lại phía sau, giúp các thành viên đội khảo cổ trên bậc thang chặn được đợt tấn công bằng tóc đầu tiên.

Tái hiện lại diễn biến sự việc vừa rồi, các thành viên đội khảo cổ

nhìn về phía trước, nơi cánh cửa sắt mở ra một hành lang ngắn, lúc này trông như đã yên tĩnh trở lại.

Cùng với đó là bóng lưng của ba vị cố vấn đặc biệt đang đứng trong hành lang, người trước kẻ sau.

Nhìn bóng lưng của ba người họ, các thành viên đội khảo cổ ngầm hiểu và cùng nảy ra một ý nghĩ: Hành lang này bây giờ tuy trông đã bình lặng.

Nhưng không hiểu sao lại cảm thấy khí chất của ba vị này chẳng có chút liên quan nào đến hai chữ "bình lặng".

Lúc này, họ đứng phía sau, vậy mà không ai dám nói một lời nào để hỏi thăm tình hình.

Trong phút chốc, hoàn cảnh rơi vào một sự im lặng tột độ.

Ngay cả tiếng lẩm bẩm "đêm nay là đêm nào" của vị hoàng đế ban nãy cũng biến mất.

Lúc này, trong lòng Diệp Phàm cũng đang phỏng đoán nguyên nhân Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh đồng thời nổi trận lôi đình vô cớ này.

Phải biết rằng, hai vị này tuy bề ngoài có vẻ rất khác nhau.

Nhưng trên người hai người này, ngoài sức chiến đấu ra, còn có một điểm chung là đều giỏi che giấu cảm xúc.

Việc nhìn mặt đoán ý trước nay đều không có tác dụng với hai người họ.

Nhưng vừa rồi, hai người lại đồng thời bộc lộ hoàn toàn cảm xúc khó chịu của mình ra ngoài.

Điều này căn bản không cần hắn phải cố ý dùng sự ăn ý giữa hai người để cảm nhận, bởi vì họ đã hoàn toàn phơi bày cảm xúc đó ra

mặt.

Diệp Phàm suy luận một hồi về tình huống mà cả hai cùng đối mặt ban nãy, manh mối duy nhất chính là vị hoàng đế nhà Minh kia.

Chẳng lẽ, Hắc Nhãn Kính và Tiểu Ca đều có thù oán gì với vị hoàng đế nhà Minh này sao?

Về điều này, Diệp Phàm chỉ nghĩ đến một khả năng.

Có lẽ, nói hai vị này là di lão Mãn Thanh, là ông lão trăm tuổi, vẫn còn khiêm tốn quá.

Liệu có khả năng nào, Tiểu Ca và Hắc Nhãn Kính đều là những ông lão trăm tuổi đã sống năm trăm năm rồi không?

Tuy nhiên, với tư cách là bạn bè vào sinh ra tử, Diệp Phàm đã biết hai người này đều có mâu thuẫn với vị hoàng đế kia, thậm chí nghiêm trọng đến mức khiến cả hai bộc lộ cảm xúc ra ngoài.

Tự nhiên là phải kiên quyết bảo vệ anh em tốt của mình!

Nghĩ đến đây, Diệp Phàm lặng lẽ cất ô Thiên Cơ, rút ra thanh Hắc Kim Cổ Đao có tính công kích mạnh hơn, tàn nhẫn hơn.

Ở phía sau, các thành viên đội khảo cổ nhìn thấy Diệp Phàm thay đổi vũ khí như vậy cũng lẳng lặng gật đầu: Ừm, tình hình bây giờ, quả nhiên là đáng sợ.

Sau một lúc im lặng, Bạch Trường Minh lên tiếng trước, phá vỡ sự tĩnh lặng lúc này.

“Vị hoàng đế này, vừa rồi cứ luôn hỏi ‘đêm nay là đêm nào’.” “Liệu có phải ông ta đang hỏi câu đó với hai người đối thoại trong hành lang không?” Bên cạnh ông, Mạc Hồng Hiên cũng gật đầu, nói: “Đúng vậy, theo lý mà nói, người cào cửa sắt ban nãy chắc hẳn là vị hoàng đế này.” “Xem ra, là ông ta muốn ra khỏi đây, nhưng lại bị cánh

cửa sắt này nhốt lại, đặc biệt là ở đây còn có chữ ‘phong’ kia nữa.” “Chẳng lẽ, hai người kia cố ý giam cầm vị hoàng đế này ở đây sao?” Chỉ đứng ở đây, kết hợp với những gì đã thấy và nghe, các thành viên đội khảo cổ có thể đưa ra rất nhiều phỏng đoán.

Nhưng đồng thời, ai cũng mù tịt.

Rốt cuộc, đối với bất kỳ ai, ở thế kỷ hai mươi mốt, nhìn thấy một vị hoàng đế còn sống sờ sờ, à thì cũng coi như là sống đi, ít nhất là biết nói chuyện, đều sẽ nảy sinh một loạt phỏng đoán liên quan đến bí mật trường sinh cổ xưa.

Chương 297

Nhưng, nhìn trạng thái của vị hoàng đế ban nãy.

Bất kể là dáng vẻ khô quắt, hay là cảnh ngộ sa sút đến mức phải làm người giữ mộ.

Đều không giống một vị hoàng đế ung dung đường hoàng có được sự trường sinh.

Lưu Bác Văn không khỏi rụt vai, hít một hơi khí lạnh, nói: "Tôi thấy, hoàng đế này cho dù còn thở được, cũng chẳng khác gì quỷ rồi nhỉ?" "Rốt cuộc, chỉ có quỷ mới không ngừng lặp lại chấp niệm của mình, 'đêm nay là đêm nào'." Nói rồi, Lưu Bác Văn lại nhíu mày, hiếm khi suy nghĩ theo hướng có ích một lúc, nói: "Nhưng mà, tại sao chấp niệm của vị hoàng đế này lại là 'đêm nay là đêm nào'?" "Hơn nữa, chẳng phải đội trưởng Trương đã trả lời ông ta rồi sao?

Chẳng lẽ, phải dịch sang văn ngôn văn, ông ta mới nghe hiểu được?" Đội khảo cổ đầy nghi hoặc.

Lời nói của mọi người đều xoay quanh việc muốn làm rõ bí ẩn trên người vị hoàng đế này.

Nhưng, dưới khí thế của ba vị cố vấn đặc biệt phía trước, dũng khí lớn nhất của họ, cũng chỉ là vòng vo tam quốc bóng gió đưa ra nghi vấn trong lòng.

Chứ không ai dám chủ động đề nghị đi vào.

Phía trước, Diệp Phàm, người đã coi vị hoàng đế nhà Minh là kẻ thù cũ của anh em tốt, thở ra một hơi.

Hắn đầu tiên lặp lại câu hỏi mà vị hoàng đế kia cứ lẩm bẩm, với một giọng điệu có phần lạnh lùng và châm biếm: "'Đêm nay là đêm

nào?’” Sau đó, hắn lại siết chặt thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay: “Là ngày giỗ của hắn.” “Vào trong đi, nơi chật hẹp thế này, ngược lại lại là ưu thế của hắn.” Đưa ra đề nghị hữu ích và có lý có cứ này, Diệp Phàm liền im lặng chờ các nhân vật phụ trách của đội khảo cổ đáp lời.

Mà nghe thấy câu nói này của Diệp Phàm, các thành viên đội khảo cổ như được đại xá.

Tốt quá rồi, bây giờ họ có thể di chuyển!

Mà nghe thấy hai câu này của Diệp Phàm, người hành động đầu tiên chính là Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh.

Hai người không nói một lời mà đi thẳng vào trong.

Diệp Phàm nhìn bóng lưng hai người tiến về phía trước, ngay sau đó liền nghe thấy tiếng bước chân của các thành viên đội khảo cổ phía sau cũng bắt đầu di chuyển.

Lòng thầm nghĩ theo lệ cũ, trước khi vào một mộ thất mới, không phải đều phải tiến hành một cuộc họp động viên sao?

Sao lần này, không cần làm theo quy trình nữa à?

Nghĩ vậy, Diệp Phàm cũng mang tâm tư ít nhất phải góp một tay cho hai người bạn vào sinh ra tử là Tiểu Ca và Hắc Nhãn Kính, đi theo sau Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh, xuyên qua hành lang ngắn phía sau cửa sắt.

Xuyên qua hành lang ngắn này, mới được coi là tiến vào mộ thất thật sự.

Sau khi các thành viên đội khảo cổ tiến vào mộ thất, họ nhanh chóng dùng ánh đèn pin, bắt đầu quan sát xung quanh.

Chỉ thấy, không gian toàn bộ mộ thất vô cùng rộng lớn, đèn pin

của họ không thể một lần chiếu sáng hết toàn bộ không gian.

Nhưng hiện tại, mục tiêu hàng đầu của họ không phải là quan sát quy mô của mộ thất, mà là phải tìm ra vị hoàng đế đột nhiên biến mất ban nãy đang ở đâu.

Đèn pin của các đội viên chiếu theo các hướng khác nhau, ánh sáng quét qua những vật thể khác nhau trong mộ thất.

Có cái chiếu lên vách tường gần lối vào, có cái chiếu lên tượng người ở xa hơn, và có cái, thì chiếu lên hồ nước ở trung tâm còn xa hơn nữa.

Chính giữa hồ nước nông ấy, là một cỗ quan tài bằng vàng được đặt thẳng đứng.

Nhưng, lúc này các thành viên đội khảo cổ hoàn toàn chẳng để tâm đến những thứ này, ánh đèn pin của họ lúc này căn bản không dám dừng lại liên tục ở một chỗ.

Sợ rằng nếu mình cứ chiếu mãi một hướng, vị hoàng đế sống dùng tóc tấn công kia sẽ xuất hiện ở hướng khác.

Vì vậy, dù đã nhìn thấy vật quan trọng như quan tài, các thành viên đội khảo cổ cũng chỉ có thể khống chế lòng hiếu kỳ của mình.

Dùng bản năng cầu sinh mãnh liệt chiến thắng sự tò mò.

Cùng lúc đó, bình luận trên kênh livestream đã sôi sục từ lâu.

“Vãi chưởng, đây mẹ nó lại là một hoàng đế?

Đây thật sự không phải là mặc long bào, tráo mèo lấy thái tử đấy chứ?” “Vậy nói là hoàng đế này biến thành bộ dạng này, có phải thật sự là đã ở đây không ăn không uống suốt năm trăm năm không?” “Tôi nhớ người gần nhất bị nhốt ở một nơi năm trăm năm vẫn là một con khỉ.” “Đại Thánh: Sao thế, ngươi cũng ăn trộm tiên đan trường sinh

bất lão của Thái Thượng Lão Quân à?" "Dù là Tôn Ngộ Không, người ta ở dưới núi Ngũ Hành, ít nhất cũng có người tốt bụng ném cho quả đào ăn chứ!" "Vị hoàng đế này, liệu có phải là Kiến Văn Đế Chu Doãn Văn mất tích sau Loạn Tĩnh Nan không!" "Vãi chưởng, thế là Minh Thành Tổ giam Kiến Văn Đế ở đây à?

Giam một phát năm trăm năm, hoàng gia đều chơi lớn thế sao?" "Công bằng mà nói, tại sao hoàng đế này lại trường sinh bất tử được nhỉ?

Chuyện này hoàn toàn phi khoa học!" "Hoàng đế bất tử, mái tóc mọc dài, dùng tóc để tấn công người khác, với tư cách là một fan cứng từ thời mộ Vương Mãng, chẳng lẽ chỉ có mình tôi cảm thấy cảm giác này rất quen thuộc sao?" "Vãi chưởng!

Lúc Từ Phúc giúp Vương Mãng mượn long vận, có phải cũng đã đặt một tiểu hoàng đế vào trong cổ mộ, dùng hoàng đế trường sinh để mượn long vận không!" "Nghĩ kỹ mà kinh!

Thật sự có chuyện trùng hợp như vậy sao?" "Không thể nào, hoàng đế bất tử này thực ra chỉ là một thương hiệu thôi chứ?" "Tôi thấy so với tiểu hoàng đế bất tử thời Hán trong mộ Vương Mãng, hoàng đế này rõ ràng đã được nâng cấp.

Hoàng đế này có thể di chuyển, thậm chí còn biết nói chuyện." "Vãi chưởng, Tiểu Diệp tộc trưởng ngầu chết tôi rồi!

Đêm nay là đêm nào, là ngày giỗ của ngươi!" "Thầy Diệp, mở lớp dạy đi, tôi thật sự muốn học nghệ thuật nói chuyện của Tiểu Diệp tộc trưởng!" "Nói thì nói thế, nhưng liệu có khả năng này không, lời thì ai cũng nói được, nhưng chỉ có người có năng lực như Tiểu Diệp tộc trưởng nói ra mới không có cảm giác gượng ép?" "Xin lỗi nhé, vừa nói xong, giờ đang ở bệnh viện, WiFi khá nhanh, xem livestream không lag chút nào." Cùng lúc đó, trong cổ mộ.

Ngay khi đèn pin của các đội viên đang chiếu loạn xạ khắp nơi, tầm mắt của Diệp Phàm đã cố định vào một hướng.

Đó là góc trên đỉnh của mộ thất đối diện họ.

Diệp Phàm ngẩng đầu nhìn về hướng này, tầm mắt chạm phải một ánh mắt cực kỳ oán hận.

Trong bóng tối, Diệp Phàm nhìn rất rõ "người" ở góc trên đỉnh mộ.

Đây chính là vị hoàng đế mà từ thời nhà Minh có lẽ đã có thù oán gì đó với Tiểu Ca và Hắc Nhãn Kính.

Tuy Diệp Phàm vẫn có thể nghe thấy tiếng thở của vị hoàng đế này, có thể nghe thấy tiếng rung động trong lồng ngực mỗi khi ông ta hít thở.

Thậm chí có thể nghe thấy tiếng khò khè do khí quản bị thứ gì đó tắc nghẽn.

Những âm thanh này, đều đang chứng minh với Diệp Phàm rằng, gã này hiện tại vẫn còn sống.

Chỉ cần gắn máy điện tâm đồ cho ông ta, không chừng các chỉ số sinh tồn còn ổn định hơn cả mấy vị giáo sư già có mặt tại đây.

Nhưng, chỉ nhìn tư thế hiện tại của người này, tứ chi cùng lúc bám vào tường, treo ngược ở góc tường như một con lệ quỷ, cùng với ánh mắt cực kỳ oán độc trong hốc mắt sâu hoắm trên khuôn mặt da bọc xương.

Cảnh tượng phần lớn chỉ xuất hiện trong phim kinh dị này, thực sự khiến Diệp Phàm không có cách nào công nhận, vị hoàng đế này còn được coi là một người sống thực sự.

Nhưng dáng vẻ ông ta trốn ở góc tường, rõ ràng là đang âm thầm

quan sát đội khảo cổ dưới mặt đất.

Sự tồn tại vốn như một cái máy lặp lại, bây giờ lại đang thu liễm âm thanh và hơi thở của mình.

Rõ ràng, thứ này có một phần thần trí của riêng nó.

Nó không phải tấn công dựa vào bản năng công kích, cũng không phải lẩn trốn vì bản năng sinh tồn.

Mà là một loại hành động hoàn toàn có mục đích của một sinh vật ít nhất là có khả năng suy nghĩ.

Một bên, các thành viên đội khảo cổ cùng Nam Hạt Bắc Ách cũng đã chú ý đến hướng mà tầm mắt Diệp Phàm dừng lại.

Trương Cường đang định chiếu đèn pin theo hướng nhìn của Diệp Phàm, thì bị Hách Liên Tĩnh giữ tay lại.

Hách Liên Tĩnh, người cũng có thể nhìn rõ môi trường trong bóng tối, lúc mở miệng giọng nói mang theo một tia ý cười: "Qua bên kia trước, thắp đèn lên." "Chuẩn bị tâm lý xong rồi hãy nhìn hắn." Trương Cường nghi hoặc một lúc.

Hách Liên Tĩnh lại dùng đèn pin chỉ cho Trương Cường một hướng khác so với hướng nhìn của Diệp Phàm, nói: "Bên này, cách hắn khá xa." Tầm mắt của Trương Cường nhìn theo hướng mà đèn pin của Hách Liên Tĩnh chỉ.

Ở hướng đó, có hai pho tượng đèn nô đang đứng.

Khác với những đèn nô ký sinh bọ đồng trong nhĩ thất phía trước.

Hai pho tượng này, là một cặp đồng nam đồng nữ bằng ngọc.

Chương 298

Hai tượng đèn nô nhỏ có lẽ cũng được chế tác theo tỷ lệ 1:1, trông cao chưa đến đùi của người trưởng thành.

Hai tượng đèn nô nhỏ đang trong tư thế cẩn thận thắp lửa, tim đèn nằm trong hai bàn tay đang che chắn của chúng.

Một đôi tay nhỏ, đang nâng một chiếc đĩa dầu nhỏ bằng cái bát rượu.

Nhìn thấy mà người ta không khỏi nghi ngờ, chút dầu đèn này, thật sự có thể chiếu sáng cả một không gian mộ thất lớn như vậy sao?

Trương Cường không nhịn được nheo mắt lại.

Tuy nhiên, ngay khi anh ta vừa nheo mắt lại, nhìn kỹ hai tượng đèn nô nhỏ.

Tình huống trước mắt khiến anh ta lập tức lộ ra vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

Chỉ thấy, toàn thân trên dưới của cặp tượng đèn nô nhỏ đều là những vết cào hỗn loạn.

Trương Cường lập tức hít một hơi khí lạnh: "Đây là…" Hách Liên Tĩnh cười cười, quét vòng sáng đèn pin của mình lên người cặp tượng đèn nô nhỏ: "Xem ra, trong năm trăm năm này, vị hoàng đế phá gia chi tử này không chỉ cào cửa sắt đâu." Dù Trương Cường là người ngoại đạo, nhưng anh ta cũng có thể nhìn ra, hai tượng đèn nô nhỏ này, tuyệt đối được làm từ ngọc chất thượng hạng.

Vì vậy, trên ngọc có một vết xước nhỏ, trông sẽ rất rõ ràng.

Vừa rồi dưới ánh đèn pin trắng, do có chút phản quang, cộng thêm việc Trương Cường cũng bất ngờ nhìn thấy hai tượng đèn nô nhỏ

này.

Vì ban đầu căn bản không nghĩ đến phương diện này, nên Trương Cường lúc đầu không chú ý đến những vết xước trên người hai tượng đèn nô nhỏ.

Bây giờ một khi phát hiện, sẽ ý thức được, những vết xước này trông khá là chói mắt.

Những vết xước đó trông khá lộn xộn, không theo một quy luật nào cả.

Nhưng những vết xước này đều rất nông, trông không giống như bị vũ khí gì đó cố tình cào.

Mà càng giống như, con mèo chuyên phá nhà của ai đó, đã từng đi lạc vào đây.

Trong môi trường tối tăm và lạnh lẽo thế này, hai tượng đèn nô nhỏ vốn trông khá ngây thơ đáng yêu, lại khiến cho cả mộ thất càng thêm âm u quỷ dị.

Trương Cường hít sâu một hơi, đồng tử lay động, nói: "Đây là…" Hách Liên Tĩnh cười tủm tỉm nhìn người đang trốn ở góc tường, nói: "Nói thế nào nhỉ." "Xem ra mấy trăm năm nay, khi hắn ở đây, không chỉ cào cửa sắt nhốt hắn đâu." Trương Cường gật đầu, gọi Hắc Hùng và một thành viên đội bảo vệ khác, cùng mình đi về phía hai tượng đèn nô nhỏ.

Tượng đèn nô nhỏ cách nơi các thành viên đội khảo cổ đang đứng không xa, chỉ cách lối vào khoảng năm sáu mét sát tường.

Ba thành viên đội bảo vệ cao to cũng là lần đầu tiên nhìn thấy loại đèn nô này trong cổ mộ.

Thậm chí, đừng nói là đèn nô.

Tất cả các loại tượng điêu khắc mà họ từng thấy trong cổ mộ, đều không có thứ nào ngây thơ đáng yêu như thế này.

Một bên, Hắc Hùng bật lửa chống gió của mình, có chút do dự nói: "Cái đèn nô nhỏ này, trong mộ thất này chắc cũng giống như một cây nến thôi nhỉ?" "Thật sự có thể chiếu sáng cả gian mộ thất này không?" Về điểm này, Trương Cường cũng không chắc lắm.

Nhưng dù sao, đây là hướng mà Hách Liên Tĩnh chỉ cho anh.

Trương Cường thầm nghĩ, trước khi xuất phát nếu nhìn thêm một cái vào sắc mặt của tiểu Diệp tiểu ca thì tốt rồi.

Nhưng Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh bên cạnh anh ta như hai vị hộ pháp, một trái một phải đã chiếm hết vị trí bên cạnh Diệp Phàm.

Hơn nữa rất rõ ràng, Diệp Phàm đã phát hiện ra nơi ẩn náu của vị hoàng đế kia, anh ta cũng không tiện làm phiền.

Xét theo khí thế chưa tan của ba người này lúc ở dưới bậc thang, Trương Cường cũng không muốn làm phiền ba người vào thời điểm mấu chốt này.

Nghĩ vậy, Trương Cường thở dài, nói: "Thắp đi, thắp đi." Hắc Hùng vốn cũng không định nhận được câu trả lời cho câu hỏi của mình từ miệng đội trưởng.

Anh ta tự nhiên đưa ngọn lửa trên bật lửa chống gió đến gần tim đèn đang được hai bàn tay nhỏ của tượng đèn nô che chở.

Tuy nhiên, ngay khi ngọn lửa sắp chạm vào tim đèn.

Bỗng dưng.

Ngọn lửa trên bật lửa trong tay Hắc Hùng tắt ngóm.

Một đốm lửa nhỏ màu vàng cam lập tức biến mất.

Đối với tình huống này, ba thành viên đội bảo vệ phụ trách thắp đèn đều ngẩn người.

Hắc Hùng cũng "hử" một tiếng.

"Tai nạn, chắc chắn là tai nạn thôi." Sau đó, Hắc Hùng lại bật lại bật lửa.

Lần này, Hắc Hùng còn dùng tay che ngọn lửa, đốm lửa đó rất ổn định tiến gần tim đèn được đôi bàn tay nhỏ của tượng đèn nô che chở.

Trương Cường và một thành viên đội bảo vệ khác thấy vậy, lúc này mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, ngay khi họ đã chuẩn bị xem thành quả, lúc đốm lửa nhỏ màu vàng cam sắp chạm vào tim đèn.

Đốm lửa nhỏ được bàn tay lớn của Hắc Hùng che chở, lại một lần nữa tắt ngóm không một dấu hiệu nào.

Hắc Hùng có chút bực bội cầm bật lửa chống gió của mình lên, lắc lắc, nói: "Bật lửa hỏng rồi?" Trương Cường nheo mắt nhìn anh ta một cái, vừa lấy từ trong túi mình ra một chiếc bật lửa cùng loại với của Hắc Hùng, vừa nói: "Cậu nhóc này, có phải hút thuốc nhiều quá không." Hắc Hùng vừa nhận lấy bật lửa từ tay Trương Cường, vừa rất kiên định thanh minh: "Đội trưởng, anh thế này là oan cho người ta quá." "Trang bị trên người chúng ta đều có số hiệu gần giống nhau, đều được phát vào thời gian gần giống nhau." "Nếu là tôi hút thuốc làm hỏng cái bật lửa này, thì thứ tôi hút có lẽ không phải là thuốc lá, mà là Thường Nga Ngũ Hào." Trương Cường nghe Hắc Hùng thanh minh, không khỏi cười một tiếng, nói: "Lần này cậu mà còn không thắp được cái đèn nô nhỏ này." "Thì đội trưởng tôi đây tiếp theo có lẽ sẽ 'hút' cậu đấy." Hắc Hùng khinh bỉ "hừ" một tiếng, nói: "Đội trưởng, tôi thấy anh thật sự không muốn 'hút' tôi đâu." Nói rồi, Hắc Hùng bật chiếc bật lửa của Trương Cường.

Lần này, Hắc Hùng rất thông minh không lập tức đi thắp tim đèn của tượng đèn nô nhỏ.

Mà là một tay che ngọn lửa nhỏ trên bật lửa, di chuyển qua lại một chút, lại chiếu qua chiếu lại.

Mãi đến khi miệng bật lửa đã hơi nóng lên, thấy ngọn lửa vẫn chưa tắt, Hắc Hùng mới thả cò bật lửa ra.

Sau khi xác định bật lửa Trương Cường đưa cho anh ta là đồ tốt, Hắc Hùng lại yên tâm bật lại ngọn lửa, an tâm đưa ngọn lửa đến gần tim đèn của tượng đèn nô nhỏ.

Có kinh nghiệm hai lần trước ngọn lửa bị dập tắt một cách khó hiểu, lần này Trương Cường và một thành viên đội bảo vệ khác đều có chút căng thẳng mím môi lại.

Dù sao, không thể ngay cả việc nhỏ như thắp đèn cũng làm không xong.

Nếu không thì thật không có cách nào ăn nói với đội khảo cổ, đặc biệt là ba vị cố vấn đặc biệt luôn đi đầu.

Tuy nhiên.

Khi ngọn lửa trên bật lửa trong tay Hắc Hùng lại một lần nữa đến gần tim đèn, ngọn lửa đó lại một lần nữa chao đảo về một hướng, rồi tắt ngóm.

Mà lần này, sắc mặt của Hắc Hùng lại đồng thời lúc ngọn lửa tắt, trở nên vô cùng khó coi.

Chỉ thấy, vẻ mặt của Hắc Hùng rõ ràng trở nên vô cùng cứng đờ, hai con mắt đột nhiên co rút lại một thoáng.

Mồ hôi lạnh đã tụ trên trán anh ta thành hạt lớn như hạt đậu, rồi chảy dọc theo má xuống.

Rõ ràng nhất là, tay của Hắc Hùng, vậy mà cũng đang run nhẹ.

Một bên nhìn Hắc Hùng thực hiện xong thao tác thất bại này, Trương Cường đang định nói mấy câu, nhưng thấy phản ứng này của Hắc Hùng, lại có chút bất đắc dĩ đổi lời: "Chưa nói đến việc trước mặt bao người thế này, tôi căn bản sẽ không 'hút' cậu." "Cho dù tôi thật sự sẽ 'hút' cậu, cậu cũng không đến mức sợ hãi thành bộ dạng này chứ?" "Hắc Hùng, diễn hơi lố rồi đấy." Nói rồi, Trương Cường liền đưa tay ra, chuẩn bị vỗ vai Hắc Hùng lấy lại bật lửa, tự mình đích thân thắp lửa.

Tuy nhiên, tay anh ta còn chưa đặt lên vai Hắc Hùng, Hắc Hùng đã ngẩng lên một khuôn mặt có chút tái nhợt, nhìn Trương Cường, nói: "Đội trưởng." "Hai cái đèn nô nhỏ này, có khả năng cũng là vật sống!" Trương Cường lập tức lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, sau đó lại nói: "Hùng, cậu cũng nghe thấy tiếng thở của chúng nó à?" Hắc Hùng biết ý của đội trưởng mình là bảo anh ta đừng tự dọa mình, dù sao ngoài Diệp Phàm ra, không phải ai cũng có thể lúc nào cũng nghe thấy âm thanh nhỏ như tiếng thở.

Anh ta lập tức lắc đầu: "Tôi cảm nhận được." "Lửa trên bật lửa, chính là bị hai cái đèn nô nhỏ này thổi tắt!" Hắc Hùng vừa nói, vừa lại ngẩng bàn tay cầm bật lửa lên nhìn một cái.

Trong ánh mắt, toàn bộ đều là sự sợ hãi.

Trương Cường nhìn phản ứng của Hắc Hùng, lập tức biết lời Hắc Hùng nói tuyệt đối không có một chút khoa trương nào.

Anh ta giật lấy bật lửa từ tay Hắc Hùng, sau đó bật lên.

Chương 299

Trương Cường cũng dùng một tay cẩn thận che chở ngọn lửa trên bật lửa.

Bật lửa vốn là loại bật lửa chống gió chuyên dụng cho công việc ngoài trời, thực ra căn bản không cần anh ta cẩn thận che chở ngọn lửa như vậy.

Nhưng lúc này, tay Trương Cường che ngọn lửa nhỏ trên bật lửa gần như đã hoàn toàn dán vào ngọn lửa.

Một thành viên đội bảo vệ khác bên cạnh anh ta hơi nhíu mày nhìn, không hề nghi ngờ nếu hai cái đèn nô nhỏ này thật sự là vật sống, thì đội trưởng nhà mình đây là đang muốn tặng cho hai con quái vật nhỏ này một món nướng năm phần chín.

Động tác của Trương Cường còn cẩn thận hơn Hắc Hùng ban nãy gấp mười lần, khiến ngọn lửa nhỏ trên bật lửa không bị ảnh hưởng bởi bất kỳ luồng không khí nào do di chuyển ngoại lực gây ra.

Mà dưới động tác cẩn thận như vậy, khi ngọn lửa được Trương Cường che chở đã đến gần tim đèn nhỏ nửa đứng nửa rũ trong đĩa dầu.

Trên tay anh ta, đột nhiên truyền đến một cảm giác luồng không khí lướt qua.

Ngay sau đó, luồng không khí đó chính xác luồn vào lòng bàn tay anh ta.

Cảm giác đang bị ngọn lửa nhỏ đó nướng trong lòng bàn tay Trương Cường lập tức biến mất.

Ngọn lửa trên bật lửa, đã bị thổi tắt!

Đồng tử của Trương Cường cũng đột nhiên co rút lại một thoáng, sau đó, đầy mặt kinh ngạc nhìn về phía hai tượng đèn nô nhỏ bằng ngọc cao chưa đến eo người lớn, đầy vết xước.

Cảm giác trên tay vừa rồi, chính là bị người ta thổi một hơi ngắn.

Chỉ là, nếu là người sống, bất kể người này hiện tại đang ở nhiệt độ nào, cho dù là ở Nam Cực hay Bắc Cực, hơi thở đó cũng phải là ấm nóng.

Nhưng hơi thở vừa thổi vào tay anh ta, lại là một hơi thở rất ngắn, rất lạnh.

Mặc dù Trương Cường chưa bao giờ trải qua cảm giác này, trong kinh nghiệm không có bất kỳ thứ gì có thể làm vật tham chiếu.

Nhưng khi hơi thở đó thổi vào lòng bàn tay anh ta, trong đầu Trương Cường lập tức hiện ra một chữ: Quỷ!

Anh ta nhìn hai tượng đèn nô nhỏ trông rất ngây thơ đáng yêu này.

Bề ngoài hai tượng đèn nô nhỏ không có bất kỳ thay đổi nào, nhưng trong mắt Trương Cường, hai tượng đèn nô nhỏ này đã trở nên quỷ quái hơn.

Hắc Hùng thấy phản ứng này của Trương Cường, liền biết đội trưởng nhà mình gặp phải tình huống giống như mình ban nãy.

Hai người nhìn nhau, trong mắt đối phương nhìn thấy một loại cảm xúc có chút kinh hoàng.

Đó là sự kính sợ bẩm sinh của con người đối với quỷ thần.

Mà cái gọi là kính sợ, chính là vừa có tôn kính, nhưng đồng thời, cũng có sợ hãi.

"Đội trưởng." Hắc Hùng nhỏ giọng gọi Trương Cường một tiếng.

Mà anh ta vừa nói ra, Trương Cường còn chưa kịp đáp lại.

Trong tai họ, đồng thời xuất hiện một trận cười rất trong trẻo.

Tiếng cười đó rất rõ ràng, là đến từ tiếng cười của trẻ con.

Tuổi tác nghe có vẻ bằng với kích thước của hai tượng đèn nô nhỏ này, vẫn là giọng nói khó phân biệt nam nữ.

Âm thanh này nghe khá là trong trẻo, nghe vừa như từ xa vọng lại, lại vừa như ở ngay gang tấc.

Trong không gian mộ thất rộng lớn này, lập tức tạo ra một hiệu ứng âm thanh vòm 3D.

Mà tiếng cười trẻ con vốn nên là thứ chữa lành nhất, lúc này, lại khiến Hắc Hùng và Trương Cường cùng một thành viên đội bảo vệ khác đã chứng kiến toàn bộ quá trình lập tức cảm thấy rợn tóc gáy.

Thực tế, tràng cười này bản thân nghe đã rất quái dị.

Họ có thể ngay lập tức nghe ra đây là tiếng cười trẻ con, nhưng cũng có thể nghe ra sự khác biệt giữa tràng cười này và tiếng cười của trẻ con bình thường.

Tiếng cười đó, càng thêm chói tai, tần suất nhanh hơn.

Nghe, thật sự giống như tiếng chuông bạc.

Mà tiếng cười này, lại không giống như phát ra từ trên người hai tượng đèn nô nhỏ trước mặt.

Giống như vốn dĩ tồn tại trong đầu họ, gần như là do chính họ tự tưởng tượng ra.

Nhưng, ba đội viên đã từ ánh mắt của đồng đội bên cạnh, thấy được đây tuyệt đối không phải là âm thanh do một mình họ tưởng tượng ra!

Âm thanh này, không bắt nguồn từ một loại chủ nghĩa duy tâm, mà là tồn tại thực tế!

Hắc Hùng chỉ cảm thấy lông lá toàn thân mình đều dựng đứng lên.

Phản ứng theo bản năng của anh ta là muốn trực tiếp đứng dậy khỏi mặt đất, kéo giãn khoảng cách giữa mình và hai tượng đèn nô bằng ngọc nhỏ này.

Tuy nhiên, Hắc Hùng đang đứng dậy vào giây tiếp theo, vai anh ta liền bị một bàn tay mạnh mẽ giữ lại.

Mặc dù không biết vai mình rốt cuộc bị ai giữ lại, nhưng Hắc Hùng lại cảm thấy một cách khó hiểu một cảm giác an toàn vô cùng mãnh liệt.

Mãi đến khoảnh khắc tiếp theo, giọng nói quen thuộc đó, nhưng trầm hơn so với trước đây một chút, vang lên từ sau lưng anh ta: "Người thắp nến, quỷ thổi đèn." "Kham Dư đảo đấu tìm tinh phong." "Lệ quỷ cười, oan quỷ khóc." "Quỷ gào chẳng bằng nghe quỷ khóc." Giọng nói này không phải của ai khác, chính là Diệp Phàm!

Không chỉ Hắc Hùng bị giữ lại, Trương Cường và một thành viên đội bảo vệ khác đối diện anh ta, người nhìn thấy Diệp Phàm trước một bước, khi thấy hắn cũng lập tức an tâm.

Mà mấy câu nói như thơ con cóc của Diệp Phàm, đối phó, chính là tình huống hiện tại của họ!

Diệp Phàm không nhìn ba thành viên đội bảo vệ phụ trách thắp đèn, mà là nhìn hai tượng đèn nô nhỏ bằng ngọc trên đất.

Mà cùng lúc đó, người đi tới không chỉ có Diệp Phàm.

Gần Diệp Phàm nhất, là Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh như hai hộ pháp trái phải.

Mà các thành viên đội khảo cổ còn lại, cũng đang hùng hậu đi theo bên cạnh họ.

Chỉ nhìn vẻ mặt của các thành viên đội khảo cổ, cũng rất rõ ràng có thể nhìn ra, họ chắc chắn cũng đã nghe thấy tiếng cười của trẻ con đang không ngừng truyền vào đầu họ.

Đặc biệt là khi họ nghe thấy hai câu nói ban nãy của Diệp Phàm, vẻ mặt của mỗi người, trông đều đặc biệt căng thẳng.

Rốt cuộc, hai câu nói ban nãy của Diệp Phàm, cho dù chỉ hiểu theo nghĩa mặt chữ, cũng tuyệt đối không phải là lời gì tốt lành.

Mặc dù họ hiện tại vẫn chưa biết tình huống quỷ thổi đèn mà Trương Cường và Hắc Hùng gặp phải khi thắp nến.

Nhưng tiếng cười trẻ con quái dị đang vang vọng khắp mộ thất, họ lại nghe được vô cùng rõ ràng.

Ba vị cố vấn đặc biệt cũng chính là lúc nghe thấy tiếng cười này, lập tức quyết định tạm thời từ bỏ việc đối đầu với vị hoàng đế sống đang trốn trong góc.

Lại phối hợp với hai câu thơ con cóc mà Diệp Phàm vừa đọc.

Các thành viên đội khảo cổ lập tức tưởng tượng ra một con ác quỷ còn đáng sợ hơn cả vị hoàng đế sống kia.

Mà sau khi Diệp Phàm nói xong hai câu đó, Trương Khải Linh sau lưng hắn cũng tiếp hai câu: "Hạp Tử Phần, hố Thụ Táng." "Bàn Sơn, Tá Lĩnh chẳng tương phùng." Các thành viên đội khảo cổ còn chưa kịp dùng trí tuệ của mình để đối chiếu hai câu nói của Trương Khải Linh với cảnh tượng trong mộ thất này.

Phía bên kia, Hách Liên Tĩnh cũng khe khẽ mở miệng nói: "Nhanh như điện, nhanh như gió." Nghe thấy câu mở đầu này, không chỉ các thành viên đội khảo cổ không nghe ra vị Hách Liên tiên sinh này đang nói gì.

Ngay cả Diệp Phàm và Trương Khải Linh vốn đã ít biểu cảm trên

mặt cũng lộ ra vẻ ngạc nhiên và nghi hoặc rõ ràng.

Diệp Phàm thầm nghĩ: Chẳng lẽ trong thế giới đạo mộ này, còn có ám hiệu mà mình không đối được?

Chương 300

Chỉ thấy, Hách Liên Tĩnh lộ ra một vẻ mặt đầy ẩn ý.

Trương Khải Linh và Diệp Phàm lập tức nhận ra: Không ổn, vẻ mặt này không ổn.

Hách Liên Tĩnh sau đó liền nói: "Nam sinh nữ sinh xông lên nào." Nghe câu thơ vè bất ngờ rẽ sang hướng khác, được Hách Liên Tĩnh nối tiếp một cách thuận miệng.

Vẻ mặt nghiêm túc và căng thẳng của các thành viên đội khảo cổ bỗng chốc có chút sượng sùng.

Khóe miệng Diệp Phàm cũng giật giật.

Quả nhiên, trông mong Hắc Nhãn Kính nghiêm túc trong chuyện đứng đắn là lỗi của mình.

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream cũng đã dần hoàn hồn sau không khí cực kỳ căng thẳng.

Kênh chat bắt đầu chuyển đổi qua lại giữa hai luồng cảm xúc hoàn toàn trái ngược là căng thẳng và thoải mái, gần như là phân liệt tinh thần.

"Người đốt nến, quỷ thổi đèn, chẳng phải ứng với tình huống đội trưởng Trương vừa mới châm đèn hay sao?" "Quỷ cười đừng nghe, thà nghe quỷ khóc, ý của tiểu tộc trưởng Diệp là con quỷ phát ra tiếng cười còn lợi hại hơn con quỷ khóc." "Vãi chưởng, đúng thế thật, tôi cảm thấy tiếng quỷ cười này còn âm u hơn cả tiếng quỷ khóc." "Đạo diễn phim kinh dị thông minh đã bắt đầu ghi âm lấy tư liệu, còn đạo diễn ngốc vẫn đang nghĩ đây chắc chắn là mơ." "Nói thật, nếu phim kinh dị bây giờ mà đạt được trình độ này, chỉ cần dựa vào hiệu ứng

âm thanh này thôi là tôi cũng mua vé đi xem." "Xem buổi livestream khảo cổ này bạn sẽ thu hoạch được những gì?

Đáp: Phim võ hiệp, phim thần tượng, phim lịch sử, và cả phim kinh dị." "Xin đính chính lầu trên, phim võ hiệp, sai, phải là phim tiên hiệp." "Phim thần tượng, sai, phải là phim tâm lý xã hội về quan hệ tay ba." "Sao tự nhiên tôi lại nhớ đến lời của Khải Linh tiểu ca nhỉ, hố thụ táng, chẳng phải đang nói đến những chiếc quan tài màu vàng đặt dọc thoáng qua lúc nãy sao!" "Xin lỗi làm phiền một chút, 'Bàn Sơn Tá Lĩnh cũng phải đi đường vòng' có nghĩa là, cho dù dời cả ngọn núi, dỡ cả dãy núi đi, cũng phải đi đường vòng à?" "Vãi chưởng, vậy phòng mộ chính bây giờ chẳng phải là rất nguy hiểm sao?" "Tổng hợp biểu hiện của tiểu tộc trưởng Diệp, Khải Linh tiểu ca và Hắc gia trước đó, sao tôi cứ cảm thấy phòng mộ chính bây giờ đúng là rất nguy hiểm, nhưng ý tôi là, người gặp nguy hiểm chính là cái phòng mộ này." "Chủ mộ: Nguy!" "Vương Mãng: Chào mừng gia nhập liên minh nạn nhân cổ mộ." "Mạnh dạn suy đoán, cẩn thận chứng thực, cảm thấy Khải Linh tiểu ca chính là bị đăng ký tham gia chương trình 'Nam Sinh Nữ Sinh Tiến Lên Phía Trước', tiểu tộc trưởng Diệp thì thật sự muốn cái tủ lạnh, còn Hắc gia chính là người đã đăng ký cho Khải Linh tiểu ca." "Ban tổ chức Nam Sinh Nữ Sinh Tiến Lên Phía Trước: Run rẩy!" "Nói thật, nếu ba vị này thực sự tham gia, đó là đến tham gia hạng mục à?

Đó là đến để tiến hóa đấy!" "Ban tổ chức: Nguy!

Xem ra Hắc gia đã biết chương trình này rồi." "Chẳng lẽ không phải Hắc gia đã quảng cáo cho ban tổ chức sao?

Nam Sinh Nữ Sinh Tiến Lên Phía Trước cho Hắc gia bao nhiêu tiền, chúng tôi 'Khoái Lạc Hướng Tiền Trùng' cho ngài gấp ba." "Cảm ơn, ký ức về show truyền hình cũ của đài địa phương đã chết đột nhiên công kích tôi." "Tuy nhiên, với khả năng gieo vần của Khảo

Cổ 101 này, thực ra cũng có thể tham gia Đại Việt Rap Mới." Cùng lúc đó, trong cổ mộ.

Tiếng cười trẻ con âm u vẫn tiếp tục vang vọng khắp phòng mộ theo kiểu âm thanh vòm 3D.

Trương Cường có chút căng thẳng ngẩng đầu nhìn Hắc Hùng đối diện đang dùng tay ấn Hắc Hùng ngồi xuống lại.

Tuy ông không biết tình hình hiện tại là thế nào, cũng không biết mình đang đối mặt với nguy hiểm gì.

Nhưng khi nhìn thấy Diệp Phàm ở phía đối diện, trong lòng ông vẫn yên tâm hơn nhiều.

Trương Cường nhíu chặt mày, lại lấy hết can đảm liếc nhìn hai nô lệ đèn nhỏ trên mặt đất.

Sau đó, ông lại nhìn về phía Diệp Phàm, mở miệng nói: "Tiểu Diệp tiểu ca, cậu đã biết tình hình bên này của chúng tôi rồi sao?" Dù sao thì vừa rồi Diệp Phàm đã nói ra câu khẩu quyết thuận miệng như thơ vè: "Người đốt nến, quỷ thổi đèn, kham dư đảo đẩu mịch tinh phong." Đây chẳng phải là ứng với chuyện xảy ra khi họ định đốt ngọn đèn nhỏ này sao?

Diệp Phàm lắc đầu: "Không thấy." "Nhưng đèn ở đây, các ông không đốt được đâu." Thực tế, Diệp Phàm vừa rồi đúng là không nhìn về phía này.

Hắn chỉ đang quan sát động tĩnh của hoàng đế trốn ở góc tường.

Có một điểm, Diệp Phàm không hiểu rõ lắm.

Lúc này trong mắt hoàng đế không phải là sự sợ hãi, mà là một loại oán độc và âm hiểm.

Mà trong tình huống bình thường, phản ứng đầu tiên của người có

cảm xúc này không nên là trốn trong góc như vậy.

Nếu mang theo cảm xúc oán độc và âm hiểm, nhưng lại không lập tức ra tay, mà lại trốn trong góc như hiện tại.

Vậy thì chỉ có thể giải thích một vấn đề, hắn còn có hậu chiêu, còn có âm mưu.

Quả nhiên, ngay khi Diệp Phàm nghĩ đến điểm này, liền nghe thấy tiếng cười quỷ dị của trẻ con truyền đến trong phòng mộ.

Phản ứng đầu tiên của Diệp Phàm khi nghe thấy âm thanh này, chính là xác định xem tiếng cười quỷ này thuộc về xác chết thời Tần, hay là đứa trẻ chết yểu thời Minh này.

Hắn lập tức sử dụng năng lực giám định cổ vật: "Hệ thống, tiếng cười quỷ này." "Không." "Tôi cần giám định, di sản văn hóa phi vật thể cổ đại này, âm thanh ghi lại, là từ niên đại nào." Hệ thống có lẽ đã im lặng mất một lúc bằng thời gian để thưởng thức tinh hoa dân tộc, sau đó dùng giọng nữ máy móc quen thuộc nhất với Diệp Phàm để trả lời: 【Di sản văn hóa phi vật thể, âm thanh ghi lại, sản xuất cuối thời Tần.】 Sau đó, Diệp Phàm liền hơi nhíu mày.

Nếu tiếng cười quỷ này đến từ đứa trẻ chết yểu thời Minh, vậy thì liên quan đến hai người bí ẩn trong hành lang, cũng như vị hoàng đế vẫn còn sống này.

Nhưng nếu nó liên quan đến xác chết thời Tần, vậy rất có thể liên quan đến mạch Thủ Long đã được nhắc đến ở tiền điện.

Nhưng thực ra, từ cuộc đối thoại mà hai người trong hành lang để lại.

Mục đích cuối cùng của hai người này khi xuất hiện trong ngôi mộ dưới biển này, cũng có mối quan hệ ngàn vạn tơ vương với mạch Đồ Long Thủ Long.

Và ngay khi hắn đang nghĩ đến đây, hắn cực kỳ nhạy bén chú ý đến ánh mắt oán độc ban đầu của hoàng đế trong một khoảnh khắc đã thay đổi phương hướng.

Hắn nhìn về phía Trương Cường và Hắc Hùng đang châm đèn.

Nhưng khi nhìn về phía họ, trong mắt hắn lại không phải là oán độc, mà là một tia sợ hãi thoáng qua.

Diệp Phàm lập tức nghĩ đến một khả năng khác cho ánh mắt oán độc và âm hiểm nhưng lại không ra tay của hắn lúc nãy.

Trong phòng mộ này có thứ gì đó khiến hắn cảm thấy sợ hãi!

Cho nên lúc nãy hắn lùi về góc tường, thực ra không chỉ để tránh né Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh suýt nữa đã gây ra uy hiếp trí mạng cho hắn.

Mà còn là để dẫn dụ họ vào trong phòng mộ, để sự tồn tại mà ngay cả hắn cũng cảm thấy sợ hãi này, đến đối phó với đội khảo cổ là những kẻ ngoại lai!

Đây mới là âm mưu thực sự của vị hoàng đế này!

Vì vậy, Diệp Phàm không còn nhìn chằm chằm vào hoàng đế đang trốn trong góc tường nữa.

Bởi vì xem phản ứng của hắn, rõ ràng là, trước khi thứ khiến hoàng đế lộ ra ánh mắt sợ hãi xuất hiện, hoàng đế này cũng sẽ không dễ dàng chủ động ra tay.

Cứ tạm tha cho hắn một mạng.

Biết được thứ mà hoàng đế sợ hãi nằm trên hai nô lệ đèn nhỏ này, Diệp Phàm lập tức đi về phía Trương Cường.

Trong lúc đó, hắn đã dùng Bách Khoa Toàn Thư Dị Trân Vật Chủng tìm được thông tin về hai nô lệ đèn nhỏ bằng ngọc này.

Hay nói đúng hơn, không phải là thông tin về nô lệ đèn nhỏ bằng ngọc, mà là thông tin về chất liệu của nó. 【Long Mạch Cốt, tức là ngọc mạch được chế tạo từ phần sống lưng của long mạch núi Côn Luân, loại ngọc được dưỡng thành trong ba ngàn năm.】 【Long Mạch Cốt, chí dương mà cũng cực âm, chí dương có thể cố định hồn sống, cực âm có thể luyện lệ quỷ.】 【Đến nay đã chìm sâu dưới lòng đất do biến đổi mảng lục địa, lâu không xuất hiện.】 Mặc dù hệ thống không cho Diệp Phàm câu trả lời rõ ràng, rốt cuộc tác dụng của nô lệ đèn nhỏ làm từ Long Mạch Cốt ở đây là luyện lệ quỷ, hay là cố định hồn sống.

Nhưng bây giờ, nghe tiếng cười trẻ con cực kỳ âm u, cùng với hiện tượng quỷ thổi đèn này.

Diệp Phàm vẫn nghiêng về khả năng tác dụng của hai nô lệ đèn nhỏ xuất hiện ở đây là lợi dụng nguyên lý cực âm của Long Mạch Cốt để luyện thành lệ quỷ.

Tuy nhiên, mọi việc đều có ngoại lệ.

Trước khi hoàn toàn xác nhận hai nô lệ đèn nhỏ này thực sự dùng để luyện lệ quỷ, Diệp Phàm vẫn không thể tùy tiện ra tay với hai thứ nhỏ đang cười này.

Điều này thật sự không thể trách hắn thánh mẫu.

Nếu phải trách, chỉ có thể trách tinh thần hiến pháp đã ăn sâu vào hắn bao năm qua.

Ngoài ra, nếu còn phải trách, thì chỉ có thể trách hệ thống lại còn cho hắn không gian suy nghĩ về việc "cố định hồn sống".

Cùng lúc đó, sau khi nhận được câu trả lời của Diệp Phàm, Trương Cường hỏi: "Vậy cái đèn này, chúng ta không đốt được nữa sao?" "Chúng tôi có mang theo một số thiết bị chiếu sáng, nhưng

muốn sử dụng trong không gian quy mô này, có lẽ chúng tôi cần phải thường xuyên di chuyển." Bên cạnh Diệp Phàm, Hách Liên Tĩnh cười đẩy đẩy cặp kính râm của mình, nói: "Không đốt cũng được." "Tôi thấy ánh sáng này cũng khá dễ chịu." "Đến lúc đó tiểu Diệp tử cậu chỉ cần đứng gần tôi một chút là được." "Phải không Ách Ba?" Trương Khải Linh lạnh lùng liếc hắn một cái.

Mặc dù lời của Hách Liên Tĩnh nghe như đùa, nhưng dựa trên sự hiểu biết của anh về Hách Liên Tĩnh, hắn bây giờ ít nhiều cũng có phần nghiêm túc trong đó.

Đối với điều này, Trương Khải Linh im lặng cầm lấy Kinh Trập.

Lúc này, trên thân đao Kinh Trập tỏa ra ánh sáng xanh lam u tối còn sáng hơn trước một chút.

Được Trương Khải Linh cầm, nó giống như một cây gậy phát sáng.

Sau đó, Trương Khải Linh "Ừm" một tiếng: "Tùy." Các thành viên đội khảo cổ đứng sau hai người liếc nhìn đèn pin trong tay mình, sau đó im lặng nhìn màn trình diễn của hai vị thần tiên phía trước.

Chương 301

Lưu Bác Văn mím môi, có chút do dự nói nhỏ: "Hóa ra Kinh Trập còn có thể dùng như vậy sao?" "Anh em Kinh Trập vì gia đình của chúng ta thật sự đã hy sinh quá nhiều." Bên cạnh cậu ta, Triệu Trạch Minh nhíu mày, nhìn Lưu Bác Văn, hỏi: "Anh em Kinh Trập?

Cậu tự định vị mình là cái gì vậy?" Lưu Bác Văn trả lời một cách hiển nhiên: "Tôi không phải đến để phá hoại gia đình này, tôi chỉ muốn gia nhập gia đình này." Triệu Trạch Minh nhanh chóng tổng kết lại lời của mình, sau đó uyển chuyển bày tỏ: "Nhưng có khả năng này không." "Nếu cậu không có mắt nhìn hơn một chút." "Thì 'anh em Kinh Trập' của cậu." "Cuối cùng sẽ không trở thành anh em tốt của cậu, mà là cùng cậu xuất hiện trên tin tức xã hội với tư cách là hung khí đấy?" Lưu Bác Văn tưởng tượng cảnh mình tay cầm Kinh Trập chém loạn xạ, lộ ra vẻ mặt đầy tự tin.

Vừa định mở miệng, đã bị Triệu Trạch Minh tàn nhẫn ngắt chiêu ngay tại chỗ: "Được rồi, tôi biết cậu định nói gì rồi." "Tôi nói đằng đông, cậu nghĩ đằng tây." "Tôi nói đừng dừng lại ở đây, cậu lại hỏi tôi đi đâu lĩnh dầu đậu." "Cậu đừng nói nữa, tôi không muốn nghe." Lời muốn nói bị cắt ngang, Lưu Bác Văn lập tức giống như một quả bóng bay bị xì hơi.

Việc bị ngắt chiêu đối với một người nói nhiều như cậu ta, quả thực là một đòn chí mạng.

Mà Triệu Trạch Minh sau khi cuối cùng cũng phát hiện ra tử huyệt này của Lưu Bác Văn, tâm trạng bị Lưu Bác Văn giày vò trước đó lập tức vui vẻ hơn không ít.

Tuy nhiên.

Hơi của Lưu Bác Văn còn chưa xì hết, hành động của Diệp Phàm phía trước lập tức lại bơm đầy khí cho cậu ta.

Chỉ thấy, Diệp Phàm hơi cúi người về phía trước, nói: "Cho họ một cái không thể thổi tắt." Sau đó, từ cổ tay áo của Diệp Phàm, một con côn trùng bay nhỏ thân mang ánh lửa xanh lục u u bò ra.

Trương Cường lập tức trợn tròn mắt.

Con côn trùng bay nhỏ này ông tự nhiên không lạ gì.

Trước khi họ xuống hành lang, chính con côn trùng bay nhỏ này khi dò đường, đã dùng lửa trị lửa, chặn đứng ngọn lửa hừng hực lan từ trong hành lang ra.

Mặc dù trước đó cũng đã thấy con côn trùng bay nhỏ này xuất hiện một mình, nhưng đây là lần đầu tiên ông cảm nhận nó ở khoảng cách gần như vậy.

Lúc này, ánh lửa xanh lục của con côn trùng bay nhỏ thậm chí còn có thể chiếu thẳng lên mặt Hắc Hùng.

Râu và tóc trên mặt Hắc Hùng đều có thể nhìn thấy rõ mồn một dưới ánh lửa này.

Trương Cường đã có thể cảm nhận rõ ràng sự căng thẳng của Hắc Hùng lúc này, vì đang bị một tay của Diệp Phàm ấn lên vai nên phải tiếp xúc gần với con côn trùng bay nhỏ.

Chỉ thấy, mỗi sợi lông trên mặt Hắc Hùng đều đang dùng sự run rẩy để biểu đạt sự căng thẳng lúc này.

Các cơ trên mặt cũng rõ ràng là rất cứng đờ.

Mắt của Hắc Hùng cũng cố định ở một chỗ, không chớp, cũng không liếc, cứ thế nhìn thẳng về phía trước.

Vì vậy Trương Cường đoán, Hắc Hùng bây giờ tám phần là đã nín

thở.

Trạng thái của ông ta bây giờ, quả thực còn căng thẳng gấp mười lần so với lúc lần đầu tiên phát hiện hai nô lệ đèn nhỏ này thổi tắt ngọn lửa bật lửa của họ.

Đối với điều này, Trương Cường vô cùng thấu hiểu.

Họ bây giờ cảm thấy an toàn, hoàn toàn là vì Diệp Phàm là đồng đội của họ.

Nhưng nếu Diệp Phàm là đối thủ của họ, vậy thì Diệp Phàm chính là sự tồn tại đáng sợ hơn cả ngôi mộ cổ này gấp trăm lần.

Chỉ thấy, con côn trùng bay nhỏ bay qua bên cạnh khuôn mặt cứng đờ của Hắc Hùng, để lại một vệt bóng sáng màu lục trên mặt ông ta, rồi bay về phía mình.

Trương Cường lập tức có phản ứng y hệt Hắc Hùng.

Gần như là lập tức cứng đờ tại chỗ.

Trước khi con côn trùng bay nhỏ này tìm thấy mục tiêu, ông hoàn toàn không dám cử động lung tung.

Và ông chỉ cứng đờ được hai giây, con côn trùng bay nhỏ đã bay đến mục tiêu của mình.

Nó rung đôi cánh mỏng manh, mang theo thân hình tròn vo nhỏ bé của mình, nhẹ nhàng đáp xuống tim đèn của nô lệ đèn.

Trước khi hạ cánh, con côn trùng bay nhỏ rõ ràng đã nhẹ nhàng lắc mình về phía Trương Cường một cái.

Trông giống như bị một cơn gió thổi qua.

Hơi thở mà Trương Cường còn chưa kịp thở phào ra hết lập tức lại nín lại.

Nhưng may mắn là, con côn trùng bay nhỏ lại rung đôi cánh nhỏ của mình nhanh hơn.

Trong tầm nhìn của Trương Cường, nó giống như được gắn một động cơ nhỏ.

Trông nó, lại còn mang theo chút bướng bỉnh và nổi loạn, vểnh cái đuôi nhỏ của mình rồi vững vàng đáp xuống tim đèn.

Và khoảnh khắc nó đáp xuống tim đèn, ánh lửa đột nhiên bùng lên.

Sau đó, cảnh tượng khiến mọi người càng thêm chấn động xuất hiện.

Chỉ thấy, ngọn lửa vọt lên rất cao, thậm chí trực tiếp leo lên tường.

Ngay sau đó, luồng lửa này bắt đầu lan nhanh dọc theo bức tường.

Chỉ thấy, sau khi ngọn lửa màu vàng cam vọt lên tường mộ, nó liền men theo vách tường nhanh chóng lan ra bốn phía.

Hướng lan của những ngọn lửa này không chỉ có một đường.

Mà giống như những cành cây đang lan ra, sau khi một luồng lửa đã lan đến một mức độ nhất định, nó lại mọc ra một nhánh mới.

Những nhánh lửa không ngừng sinh trưởng và phân hóa, khiến những ngọn lửa này trông như thể chúng đang sống.

Rất nhanh, chúng đã phân bố trên các bức tường xung quanh thành một lộ trình phức tạp như mê cung.

Hơn nữa, khác với các ngôi mộ cổ thông thường, những rãnh lửa này không phải là đường thẳng lên xuống đơn giản.

Những rãnh lửa này uốn lượn quanh co.

Thoạt nhìn, chúng giống như những cành cây không có quy luật

sinh trưởng nào.

Vì cảnh tượng quá lớn, các thành viên đội khảo cổ thậm chí nhất thời không nhận ra.

Tiếng cười trẻ con quỷ dị trong phòng mộ đã dừng lại.

Họ ngẩng đầu, nhìn sự biến đổi trên vách tường.

"Lộ trình lan của ngọn lửa này, cũng quá lộn xộn rồi phải không?" "Cũng không thể nói là lộn xộn, chỉ có thể nói là vô cùng không nghiêm cẩn." "Cái này, người thiết kế rốt cuộc muốn biểu đạt điều gì?

Chẳng lẽ vào thời đó, đã có thẩm mỹ nghệ thuật tiên tiến như vậy?" "Đầu tiên, đây là một ngôi mộ cổ, tại sao lại đặt một tác phẩm nghệ thuật vô cùng không nghiêm cẩn như vậy trong mộ cổ?" Nhìn hướng lan của ngọn lửa, các thành viên đội khảo cổ trăm mối không có lời giải.

Ngay cả Diệp Phàm, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh, trên mặt cũng có một tia suy tư.

Rõ ràng, ngay cả Hách Liên Tĩnh và Diệp Phàm có thể nhìn rõ trong bóng tối cũng không ngờ rằng, rãnh đèn lại phát triển ra như vậy.

Nhưng, khi toàn bộ rãnh lửa trên một mặt tường sáng lên theo cách này, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh lập tức lộ ra vẻ mặt có chút kinh ngạc.

Và sau đó, mấy vị giáo sư lớn tuổi của đội khảo cổ cũng lập tức trợn tròn mắt.

Lúc này, Bạch Trường Minh đã nhìn ra manh mối, mặt đầy chấn động, ông đẩy gọng kính, khó tin nói: "Đây, đây là một bức Sơn Hà Đồ!" Bạch Trường Minh chỉ vào bức tường, nói: "Mấy rãnh đèn trông

dày hơn này, hướng và cách lan của chúng, cũng như tạo hình này, chính là long mạch!" Sau khi ánh lửa phủ kín một mặt tường, nó đã đủ để chiếu sáng toàn bộ phòng mộ.

Các thành viên đội khảo cổ đứng dưới ánh đèn vàng cam, ánh mắt chấn động dừng lại trên vách tường.

Đây hoàn toàn là một bản năng bị thu hút bởi tay nghề quỷ phủ thần công.

Họ rất khó tưởng tượng, vào thời đại đó, bất kể là thời Tần hay thời Minh, rốt cuộc là dùng thủ đoạn gì, để khắc lên tường một bức Sơn Hà Đồ bằng rãnh đèn như vậy!

"Rốt cuộc là công trình sư của thời Tần hay thời Minh vậy, trời ơi." Không biết là ai hỏi một câu như vậy, Diệp Phàm liền trả lời: "Thời Tần." Nghe câu trả lời này, mắt của các thành viên đội khảo cổ rõ ràng lại tròn hơn lúc nãy một vòng.

Chương 302

Các nhiếp ảnh gia của tổ quay phim thậm chí không cần cố ý tìm góc quay.

Bởi vì chỉ cần thu toàn bộ mặt tường này vào khung hình, bất kể nhìn từ góc độ nào, cũng tuyệt đối là một cảnh tượng vô cùng chấn động.

Khán giả trước màn hình cũng không ai không trợn tròn mắt nhìn thiết bị điện tử của mình.

"Thời Tần, trời ơi, thật sự là chỉ dựa vào trình độ kỹ thuật thời đó sao?" "Điều này làm tôi nhớ đến Vạn Lý Trường Thành, cũng được xây dựng từng viên gạch một bằng sức người trong thời đại có trình độ kỹ thuật như vậy." "Đợi đã, thời Tần rốt cuộc có bao nhiêu người, trước hết điều một lượng lớn nhân lực đi xây Trường Thành, lại điều bảy mươi vạn trai tráng đi xây mộ Thủy Hoàng Đế, ngôi mộ dưới biển này ít nhất cũng phải cần mấy chục vạn trai tráng chứ?" "Chấn động cả nhà tôi, vậy nên đây mới là nguyên nhân nhà Tần đoản mệnh phải không?" "Lịch sử Đại Việt, bắt đầu từ Hạ, phân liệt từ Thương, lễ tại Chu, bá tại Tần." "Bỗng dưng kính nể, buổi livestream này tôi không thể quỳ xem được nữa, bây giờ tôi phải đứng dậy." "Tôi cược hết tất cả sách giáo khoa, lát nữa người anh em trên kia sẽ bị mẹ hỏi tội vì quỳ xem." "Vậy nên, năm đó rốt cuộc tại sao lại không thể cho Tần Thủy Hoàng một bản đồ thế giới nhỉ?" "Cười chết mất, chỉ cần trên bức tường này khắc không chỉ là long mạch Đại Việt, mà là một bản đồ thế giới." "Toàn thế giới xe chung một trục, sách chung một chữ không phải là mơ." "Ủa, hình như tiếng quỷ cười đã dừng lại một lúc rồi?" Cùng lúc đó, các thành viên đội khảo cổ trong mộ dường như cũng nhớ ra điều gì đó.

Sau khi con côn trùng lửa nhỏ lại bò về trong tay áo của Diệp Phàm, Hắc Hùng hoàn toàn thở phào một hơi, lập tức như sống lại tại chỗ, nói: "Thằng quỷ con kia, sao không cười nữa?" Hắc Hùng nói xong, Trương Cường cũng lập tức đưa tay về phía tim đèn, nói: "Cũng không thổi đèn nữa." Và nhờ câu nhắc nhở của Hắc Hùng, các thành viên đội khảo cổ đang chìm đắm trong sự chấn động bởi những đường vân ánh lửa trên tường cũng như từ trong mộng tỉnh dậy.

Thứ họ đang đối mặt đâu chỉ là con quỷ nhỏ vừa cười vừa thổi tắt đèn của họ mấy lần!

Các thành viên đội khảo cổ lập tức đồng loạt quay người về một hướng.

Đó chính là hướng mà ánh mắt của Diệp Phàm vẫn luôn dừng lại khi họ mới bước vào phòng mộ này.

Ánh mắt của các thành viên đội khảo cổ lướt qua cả gian phòng mộ, lướt qua tất cả những thứ trên đường đi của tiêu điểm của họ, nhìn thẳng vào thứ khiến họ tê cả da đầu ở góc tường.

Chỉ thấy, ở góc tường, vị hoàng đế đó đang giống như luyện Cáp Mô Công treo ngược trên mái nhà, tay chân đều bám vào trần nhà, cả người treo ngược ở góc tường.

Một khuôn mặt cho dù dưới ánh đèn vàng cam chiếu rọi, trông cũng có màu trắng bệch.

Trong đôi mắt đó, con ngươi màu đen gần như chiếm hết cả mắt.

Mặc dù vậy, vẫn có tiêu cự, nên trông hắn tuy quái dị nhưng lại thật sự là một người sống.

Mái tóc đen nhánh của hắn rủ thẳng xuống đất theo khe tường, còn có thể chất thành một đống dày trên mặt đất.

Cả người hắn, ngoài bộ long bào màu vàng tươi trên người, các

bộ phận thuộc về cơ thể hắn.

Đen là đen, trắng là trắng.

Dường như, hoàn toàn không nhiễm chút màu sắc nào của thế gian này.

Bị một người như vậy nhìn chằm chằm, còn rõ ràng hơn cả lúc ở hành lang sau cửa sắt, các thành viên đội khảo cổ lập tức hít một hơi khí lạnh.

Và lúc này, các thành viên cũng hiểu rõ một chuyện khác.

Họ bây giờ vẫn là đang nhìn thấy cảnh tượng này dưới ánh lửa ấm áp sáng ngời.

Còn Diệp Phàm, lại là đã đối mặt với thứ này rất lâu trong môi trường tối tăm âm u hơn lúc nãy!

Ngay khoảnh khắc đối mặt với các thành viên đội khảo cổ, khóe miệng của hoàng đế ở góc tường nhếch lên, lộ ra một nụ cười cực kỳ quỷ dị.

Nụ cười đó trông như thể một mục đích nào đó đã đạt được.

Đối với điều này, Diệp Phàm hơi nhíu mày, gọi một tiếng Hách Liên Tĩnh: "Hắc Nhãn Kính." Hách Liên Tĩnh lập tức cười rút ra khẩu súng lục nhỏ mà giá trị lại tăng lên sau khi bị Trương Khải Linh cố ý dùng Phát Khâu chỉ trộm đi hai viên đạn: "Có đây." Trương Khải Linh không được gọi tên cũng siết chặt Kinh Trập trong tay.

Diệp Phàm nói: "Tuyệt đối, đừng cười giống hắn." Nghe lời Diệp Phàm, Hách Liên Tĩnh đưa tay sờ lên khóe miệng mình.

Dùng ngón tay đo thử độ cao cong lên của khóe miệng.

Ừm, góc độ phù hợp.

Ngay sau đó, nụ cười của Hách Liên Tĩnh lại rạng rỡ hơn một

chút.

Diệp Phàm đây là đang nhắc nhở hắn chú ý hình tượng ở bên ngoài.

Tiểu Diệp tử quan tâm đến hình tượng bên ngoài của hắn.

Suy ra, tiểu Diệp tử quan tâm hắn.

Một bên, Trương Khải Linh vẫn luôn im lặng dùng khóe mắt liếc hắn một cái, nói: "Hạt Tử, đừng nghĩ lung tung." Hách Liên Tĩnh cười nhìn về phía Trương Khải Linh, sau đó mang theo khí thế kiêu ngạo cực mạnh, cười lạnh một tiếng ngắn gọn: "A, ta đây cứ thích." Cùng lúc đó, các thành viên đội khảo cổ đã có thể cảm nhận rõ ràng áp suất không khí bên cạnh Trương Khải Linh dường như lại thấp hơn một chút.

Đặc biệt là mấy thành viên đứng gần hai người, đều không nhịn được rụt cổ lại.

Trong một lúc, họ lại không thể xác định được.

Rốt cuộc là vị hoàng đế đã chết đang cười một cách khó hiểu ở góc tường đáng sợ hơn, hay là không khí đấu đá khí tràng giữa hai vị này đáng sợ hơn.

Ngay cả Lưu Bác Văn cũng không nhịn được nói: "Tôi nghĩ chuyện này tôi vẫn nên cân nhắc lại, rồi quyết định có nên gia nhập gia đình này không." Triệu Trạch Minh ở bên cạnh hơi nhíu mày, lại dùng khóe mắt liếc Lưu Bác Văn một cái, nói: "Cuối cùng cậu cũng nghĩ thông rồi?" Lưu Bác Văn gật đầu, nói: "Gia đình này nếu xảy ra mâu thuẫn, quả thực còn đáng sợ hơn cả việc đối mặt với quái vật trong mộ cổ." Nghe Lưu Bác Văn nói vậy, Triệu Trạch Minh cảm thấy mình lại nhìn thấy hy vọng sống sót tiếp của tên ngốc này.

Không khỏi, nảy sinh một cảm giác vui mừng vì gỗ mục cũng có

thể đẽo.

Mà lúc này Diệp Phàm đang đứng trước Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh cũng cảm nhận được áp suất không khí giảm xuống của hai người sau lưng.

Hắn nhìn vị hoàng đế sống đang cười với vẻ mặt âm mưu đã thành.

Thầm nghĩ, quả nhiên, Tiểu Ca và Hắc Nhãn Kính xem ra đã có oán hận sâu sắc với vị hoàng đế sống này.

Ngay cả nụ cười quỷ dị như vậy của hoàng đế cũng đã không thể chịu nổi nữa.

Tuy nhiên, Diệp Phàm cũng có thể hiểu được điều này.

Dù sao, vị hoàng đế này quả thực không biết tiết chế nụ cười bằng Hách Liên Tĩnh.

Cho dù không xét đến mối quan hệ keo sơn sinh tử của hắn với Tiểu Ca và Hắc Nhãn Kính, hắn với vị hoàng đế này cũng không có bất kỳ ân oán nào.

Nhưng nhìn thấy nụ cười như vậy, Diệp Phàm cũng không nhịn được mà cứng.

Nắm đấm sẽ cứng.

Nhưng, bây giờ vẫn chưa phải là lúc ra tay với hắn.

Diệp Phàm nhìn hoàng đế ở góc tường.

Chỉ thấy, dưới ánh lửa nhảy múa, cái bóng của hắn cũng đang lung lay theo.

Diệp Phàm nheo mắt lại.

Cái bóng đó tuy bây giờ trông có vẻ rất bình thường.

Nhưng cái bóng này đối với góc độ chiếu xạ này mà nói, vẫn là quá lớn.

Ngay sau đó, cổ tay Diệp Phàm lật một cái, giữa hai ngón tay hắn liền có thêm một ám khí hình chiếc đinh dài và mảnh.

Ngón tay Diệp Phàm linh hoạt xoay chiếc đinh này trong tay hai vòng.

Kỹ năng xoay đinh này không hoàn toàn dựa vào phần thưởng của hệ thống, đây là thành quả hai mươi năm khổ học của hắn, dùng từng cây bút mực hết mực luyện ra.

Sau khi xoay chiếc đinh này hai vòng, Diệp Phàm liền hồi tưởng lại nguồn gốc của nó.

Chiếc đinh này hắn đã dùng một lần trong mộ Vương Mãng.

Coi như là một ít vật liệu thừa của Liên Hoa Đinh.

Chỉ là lúc đó không có kỹ năng tiện lợi thu hồi ám khí, nên Liên Hoa Đinh bây giờ trong tay hắn, chỉ còn lại mấy mảnh vụn này.

Trước khi ra tay, Diệp Phàm ho khan hai tiếng trong thế giới ý thức của mình.

Hắn nghiến răng, môi không mở hoàn toàn, giữ thái độ lịch sự hết mức có thể, nhắc nhở hệ thống: "Ám khí không đủ rồi." "Đến lúc tiến hóa rồi." Hệ thống im lặng một lát, và cảm thấy từ khi mối quan hệ của mình với vị ký chủ này ngày càng thân thiết, phản ứng của mình dường như ngày càng không quả quyết.

Chương 303

Tại sao lại như vậy, hệ thống không thể biết.

Nhưng, sau khi im lặng một lát, hệ thống vẫn trả lời: 【Có lịch sự, nhưng không nhiều.】 Diệp Phàm lại linh hoạt xoay Liên Hoa Đinh giữa các ngón tay một vòng, trong lòng nói với hệ thống: "Ám khí không đủ rồi." "Đến lúc thỉnh hóa rồi." Nghe vậy, hệ thống lại im lặng một lát.

Nô lệ nhà Hán dùng "nặc", nô lệ nhà Thanh dùng "tra".

Mà nó, với tư cách là một hệ thống khoa học kỹ thuật huyền học hiện đại cương trực công chính, trả lời: 【Đã nhận.】 Nhận được câu trả lời hài lòng, Diệp Phàm thoát ra khỏi giao diện ý thức của mình.

Sau đó, một đôi Phát Khâu chỉ của hắn kẹp lấy mảnh vụn Liên Hoa Đinh, giơ cánh tay lên và cong lại.

Mà đội khảo cổ sau lưng hắn, thấy Diệp Phàm cuối cùng cũng có động tác, trong lòng lập tức có một cảm giác vững chãi.

Dù sao, thứ mà Diệp Phàm nhắm đến, đến nay vẫn chưa từng thất thủ!

Mấy chiếc máy quay phim rất biết điều tự giác phân công.

Có cái đặt ống kính chính vào người Diệp Phàm, cũng có cái thì bất chấp nguy cơ bị khán giả phòng livestream chửi bới chuyển sang kênh phim kinh dị, đưa ống kính chính xác đến góc tường.

Họ đã có thể tưởng tượng ra kết cục sau khi Diệp Phàm tấn công chính xác vào vị hoàng đế sống đó.

Các thành viên đội khảo cổ mong đợi nhìn Diệp Phàm, sau đó lại đều vô cùng tự hào nhìn về phía góc tường.

Mặc dù lúc này vị hoàng đế sống đó vẫn cười như trước, thậm chí sau khi nhìn thấy động tác của Diệp Phàm, nụ cười dường như còn đắc ý hơn một chút.

Nhưng các thành viên đội khảo cổ lại biết, vị bệ hạ này, chắc chắn sẽ bại.

Lập tức, các thành viên đội khảo cổ đều có cảm giác như đang có người chống lưng.

Ngay cả Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh, cả hai đều có chút vui mừng nhìn bóng lưng của Diệp Phàm.

Tuy nhiên, mặc dù khi nhìn bóng lưng của Diệp Phàm, cả hai trở nên hiền hòa hơn rất nhiều.

Nhưng khi ngước mắt nhìn về phía góc tường, sát khí lạnh lùng trên người lại không hề giảm bớt.

Cả hai dường như đều đang dùng khí tràng của mình để cảnh cáo đối phương: Biết điều một chút, ngoan ngoãn ở đó cho con nhà ta đánh.

Cùng lúc đó, Diệp Phàm không cố ý để tâm đến những ánh mắt sau lưng, Cánh tay hắn vung ra một luồng gió sắc bén, sau đó, Liên Hoa Đinh ở đầu ngón tay bay về phía góc tường trên cao.

Một chiếc Liên Hoa Đinh nhỏ bé, lại dưới lực tay như vậy bay ra một khí thế như chẻ tre.

Các thành viên đội khảo cổ thậm chí cảm thấy mình đã nhìn thấy một quỹ đạo mà chiếc Liên Hoa Đinh nhỏ này xuyên thủng không khí tạo ra.

Khí thế như vậy, có thể trực tiếp ghim vị hoàng đế sống đối diện vào tường, gỡ cũng không ra được!

Và ngay khi các thành viên đội khảo cổ chuẩn bị ăn mừng, Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh lại nhìn quỹ đạo mà Liên Hoa Đinh để lại, đồng thời hơi nhíu mày.

Từ quỹ đạo trong không khí đó mà xem, Diệp Phàm dường như không phải nhắm vào mục tiêu lớn nhất mà ném Liên Hoa Đinh!

Trước khi Liên Hoa Đinh rơi xuống, cả hai đều vô thức chuẩn bị sẵn vũ khí trong tay.

Và, ngầm hiểu ý nhau mà suy nghĩ trong lòng một việc đối với họ còn cần kỹ xảo hơn là đánh trúng mục tiêu này.

Làm sao để tỏ ra đây không phải là Diệp Phàm thất thủ một cách không để lại dấu vết?

Và khi hai người đang suy nghĩ, nên đổ lỗi cho đất không bằng phẳng, hay là đổ lỗi cho hoàng đế này trông xấu xí.

Liên Hoa Đinh mà Diệp Phàm ném ra đã vững vàng cắm vào góc tường.

Cắm vào cái bóng của hoàng đế được ánh lửa chiếu ra.

Sau đó, cái bóng đó phát ra một tiếng kêu đau đớn của trẻ con.

Nghe thấy tiếng kêu đau đớn như trẻ con đó, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh đồng thời lộ vẻ kinh ngạc.

Cả hai không còn cẩn thận chuẩn bị vũ khí nữa mà chuyển sang trạng thái sẵn sàng chiến đấu một cách rõ rệt.

Các thành viên đội khảo cổ đứng phía sau thì mặt mày tái mét.

Bọn họ thậm chí còn không có thời gian phản ứng như Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh trong khoảnh khắc trước đó, khi mục tiêu của Diệp Phàm không giống như họ tưởng tượng. "Cây đinh của Tiểu Diệp cắm vào cái gì vậy?" "Lẽ nào ám khí này còn có hiệu quả 'cách

sơn đả ngưu' à?" Anh Viện giơ súng lên, khó chịu chĩa vào góc tường: "Đúng vậy, cây đinh của Tiểu Diệp còn chưa chạm vào nó, sao nó đã la oai oái lên rồi?" "Gì đây, định ăn vạ trước mặt bao nhiêu nhân chứng thế này à?" Vừa nói, anh ta vừa lên đạn súng nghe 'cạch' một tiếng.

Chị Thiến đứng bên cạnh, vốn đã quen im lặng, lúc này cũng đẩy gọng kính đen trên mặt, thản nhiên nói: "Có khả năng nào không?" "Dù nó không trúng người nhưng cũng đủ để dọa nó sợ rồi." Chị Lâm đứng cạnh hai người thì khẽ thở dài, nói: "Vậy có khả năng nào, đây căn bản không phải là âm thanh do vị hoàng đế kia phát ra không?" "Âm thanh này, không phải rất giống với tiếng cười quỷ dị lúc nãy sao?" Anh Viện chớp chớp mắt, nói: "Vậy nhỡ đâu, tiếng cười quỷ dị lúc nãy cũng là do vị hoàng đế kia phát ra thì sao?" Chị Lâm liếc mắt ra hiệu về phía hai người đã vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu ở đằng trước là Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh: "Nhìn phản ứng của hai vị đại thần kia đi." "Cá với cậu ba trăm cái hít đất, nếu lúc nãy Tiểu Diệp thất thủ." "Hai vị này nhất định sẽ bổ sung đòn tấn công ngay lập tức, và ném hết cái nồi thất thủ của Tiểu Diệp cho đối phương." Nói rồi, chị Lâm lại nghĩ ra điều gì đó và kịp thời bổ sung: "Đương nhiên, khả năng Tiểu Diệp thất thủ gần như bằng không." "Nhưng cũng không loại trừ khả năng Thủy Địa Cầu của chúng ta lúc này lại tự quay một vòng không đúng lúc." "Nhưng bây giờ, cả hai người họ đều đã vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu." Nói đến đây, chị Lâm cũng đã chuẩn bị xong súng của mình, vẻ mặt đã nghiêm túc hơn lúc nãy rất nhiều.

Chị ta tổng kết: "Điều này chứng tỏ, Tiểu tộc trưởng không hề thất thủ." "Mục tiêu ban đầu của cậu ấy chính là nơi mà cậu ấy muốn bắn trúng bây giờ." "Và ở nơi đó, có một thứ kỳ quái mà ngay cả hai đại thần như Tiểu Ca và ngài Hách Liên cũng không phát hiện ra, hiểu

chưa?" Nghe chị Lâm tổng kết, anh Viện và chị Thiến lập tức nghiêm túc trở lại.

Vẻ mặt họ cũng lộ ra biểu cảm "thì ra là thế".

Chị Thiến nói: "Ngay cả họ cũng không phát hiện ra, chỉ có một mình Tiểu Diệp chú ý tới." Anh Viện hơi nhíu mày, sau đó nhìn về phía chị Lâm, trịnh trọng nói: "Chị Lâm." Chị Lâm đang định khiêm tốn nhận lời khen từ người đồng đội cũ của mình thì nghe anh Viện nói: "Em phát hiện ra rồi." "Chị đang lén lút 'chèo thuyền' đấy à!" Nghe vậy, chị Lâm thầm nghĩ dù phía trước có thứ gì quái dị, mình cũng phải tát cho cái não CP này của anh Viện tỉnh ra.

Tuy nhiên, tay chị ta còn chưa kịp giơ lên, anh Viện đã tự động chuyển sang trạng thái sẵn sàng chiến đấu một cách mượt mà.

Anh ta đã nhắm qua ống ngắm, nói: "Biết rồi." "Là thứ khiến cả Tiểu Ca và Hắc gia cũng phải bất ngờ, phải không?" "Vậy thì chúng ta càng không thể để mất mặt được." Lúc này chị Lâm mới thu lại cái tát đã dồn tám phần sức lực của mình.

Tuy anh Viện thích đùa giỡn, nhưng với tư cách là một thành viên đội bảo vệ, phần lớn thời gian vẫn khá đáng tin cậy.

Và ngay khi chị Lâm vừa dẹp bỏ suy nghĩ của mình, anh Viện lại lên tiếng: "Chị bảo vệ thế giới, em bảo vệ chị, phải không?" "Quả nhiên, chị còn 'chèo' giỏi hơn em nữa đấy, chị Lâm ạ." Chị Lâm lập tức cảm thấy cái tát lúc nãy mình thu về quá sớm.

Hôm nay bà đây phải đánh cho cái não CP của mày tỉnh ra!

Quả nhiên, do dự sẽ dẫn đến thất bại!

Nhưng cùng lúc đó, chị Lâm đã không còn tâm trí đâu để đánh thức cái não CP của anh Viện, một việc thực ra cũng chẳng ảnh hưởng gì lớn.

Bởi vì ở phía trước, cái bóng bị Diệp Phàm ghim chặt lại đang giãy giụa một cách điên cuồng.

Trông nó, cứ như là một cái bóng, nhưng lúc này lại có cảm giác đau đớn vậy!

Và cùng với sự giãy giụa của cái bóng, tiếng kêu thảm thiết đau đớn của đứa trẻ càng trở nên chói tai hơn.

Lúc này, các thành viên đội khảo cổ đã nhìn thấy rất rõ ràng.

Hóa ra cái bóng ở góc tường, không hoàn toàn thuộc về hình chiếu của vị hoạt hoàng đế kia dưới ánh lửa!

Ngoài cái bóng đang giãy giụa, ở phía bên kia, một cái bóng đen khác nhanh chóng di chuyển từ trên tường sang hướng khác.

Nụ cười trên mặt vị hoạt hoàng đế cũng cứng đờ trong giây lát.

Vốn đang co ro bất động ở góc tường, hắn ta lập tức muốn chạy trốn khỏi nơi này.

Tuy nhiên, khi hắn đã dùng cả tứ chi để chuẩn bị chạy trốn, mái tóc dài của hắn đột nhiên dính vào tường.

Hay nói đúng hơn là dính vào cái bóng đen trên tường.

Cùng với hành động vội vàng muốn trốn thoát, cơ thể hắn càng cách xa vị trí ban đầu, mái tóc càng bị kéo căng ra.

Rõ ràng, tóc của hắn đã bị thứ gì đó túm lấy.

Hơn nữa, lực kéo tóc hắn khá lớn.

Mặc dù trong trạng thái hoảng loạn, sức mạnh và tốc độ của vị hoạt hoàng đế theo bản năng trở nên rất nhanh, nhưng hắn vẫn không thoát khỏi được lực đang nắm lấy tóc mình.

Chương 304

Đầu hắn bị mái tóc kéo mạnh, dán chặt vào cái bóng đen trên tường.

Chỉ nhìn cảnh tượng này, tất cả mọi người tại hiện trường, bất kể tóc dài hay tóc ngắn, tóc đen hay tóc trắng, tóc thật hay đội tóc giả, đều gần như đồng cảm, không khỏi cảm thấy da đầu tê dại.

Diệp Phàm càng không nhịn được lén quay đầu lại, liếc nhìn về phía Trương Khải Linh.

Và trong lòng khóc không ra nước mắt mà cảm thán, cái meme Trương ngốc này rốt cuộc đến bao giờ mới chịu buông tha cho mình đây?

Lúc này, Trương Khải Linh vốn cũng đang có chút kinh ngạc nhìn tình hình đang diễn ra ở góc tường.

Anh cũng ngay lập tức chú ý đến ánh mắt từ Diệp Phàm.

Trương Khải Linh nhận ra dường như bất kể mình có phản ứng thế nào với tình hình xung quanh, anh đều theo tiềm thức dành một phần sự chú ý cho Diệp Phàm.

Cho dù hành động của Diệp Phàm bây giờ rất cẩn thận, cũng bị anh chú ý ngay lập tức.

Tuy nhiên, Hách Liên Tĩnh bên cạnh anh cũng dùng hành động thực tế nói cho anh biết: Đại ca, em cũng vậy!

Hoài Dân cũng chưa ngủ, Hạt Tử cũng chưa ngủ.

Chỉ thấy, Hách Liên Tĩnh trực tiếp vạch trần hành vi lén lút này của Diệp Phàm: "Hi~ Tiểu Diệp tử ~" Hách Liên Tĩnh cười tủm tỉm nhìn Diệp Phàm, còn đưa một tay ra vẫy vẫy, chào hỏi Diệp Phàm.

Khi nhìn thấy vị hoạt hoàng đế này, anh ta liền nghĩ đến nơi mình đã từng ở thời thơ ấu trong ảo cảnh.

Những vật thí nghiệm thất bại đó, cuối cùng cũng sẽ biến thành bộ dạng này.

Tóc dài, da trắng.

Thời gian tuy từ đó dừng lại, nhưng cuối cùng chúng cũng sẽ mất đi toàn bộ ý thức của con người.

Chỉ là, những vật thí nghiệm thất bại sơ cấp đó, nhiều nhất cũng chỉ trở nên cực kỳ cuồng loạn.

Sẽ trở nên giống như súc vật truy đuổi con mồi trước mắt, không có bất kỳ suy nghĩ nào, ngoài việc tấn công điên cuồng.

Hoạt hoàng đế này có thể ở góc tường này âm thầm phát triển lâu như vậy.

Tuy trông vẫn có vẻ không thông minh lắm, nhưng rõ ràng là cao cấp hơn một chút so với những vật thí nghiệm thất bại mà mình từng gặp.

Hách Liên Tĩnh nhớ rất rõ, nơi mình ở là phòng thí nghiệm của một lão già ngoại quốc.

Đó là một cuộc thí nghiệm do lão già ngoại quốc đã đưa mình đi từ vương phủ năm đó chủ trì.

Nhưng, bây giờ xem ra, cuộc thí nghiệm về trường sinh này, ít nhất đã bắt đầu từ thời Minh triều của Đại Việt.

Hơn nữa nhìn trạng thái hiện tại của vị hoàng đế này, tuy cũng là trạng thái của một vật thí nghiệm thất bại, nhưng nó có tư duy của riêng mình, thậm chí còn có thể mở miệng nói chuyện.

Điều này chứng tỏ, cuộc thí nghiệm này không chỉ bắt đầu ít nhất

từ thời Minh, mà tiến độ vào thời điểm đó đã rất đáng kể.

Ít nhất, những vật thí nghiệm thất bại trong phòng thí nghiệm thời thơ ấu của mình, hoàn toàn không thể so sánh với vật thí nghiệm thời Minh này.

Nhưng.

Tiểu Diệp tử bây giờ tại sao lại lén nhìn cái lão Ách Ba này chứ?

Hách Liên Tĩnh hồi tưởng lại tình hình mình thấy trong ảo cảnh, thầm nghĩ, không lẽ nào.

Vật thí nghiệm có hình dạng Tiểu Diệp tử trong ảo cảnh đã chọc giận mình lúc đầu, thật sự là do Ách Ba này đeo mặt nạ da người, diễn vai ảnh đế xuyên không trong ảo cảnh của mình sao?

Ở một bên, thấy Hách Liên Tĩnh đã vạch trần hành động nhỏ của Diệp Phàm, Trương Khải Linh cũng theo sau mà công khai.

Anh bây giờ cũng giống như Diệp Phàm, không thể có tâm trạng thoải mái mà ở trong gian mộ thất này được.

Dù sao, lúc ở trong thông đạo, họ đã biết mục đích của kẻ đứng sau.

Mặc dù anh biết mình nhất định sẽ không cho phép bản thân hại chết Diệp Phàm, nhưng tất cả những người đã từng đến ngôi mộ này đều đang lần lượt nhắc nhở anh.

Hai người họ ở bên nhau, sớm muộn gì cũng có một người sẽ hại chết người còn lại.

Bây giờ, lại còn có lời tổ huấn ngàn năm rằng Đồ Long và Thủ Long thậm chí không thể cùng tồn tại.

Mặc dù Diệp Phàm sau khi nghe xong, tỏ ra như không có chuyện gì, nhưng bây giờ, vẫn sẽ theo tiềm thức mà liếc nhìn về phía mình

một cái. "Diệp Phàm, đừng sợ." Lúc này, lần lượt bị Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh vạch trần hành vi nhìn trộm của mình, Diệp Phàm cảm thấy có chút mất mặt.

Mà phản ứng này của Trương Khải Linh, thậm chí còn khiến Diệp Phàm chột dạ trong giây lát.

Tuy hắn không biết Tiểu Ca đang bảo mình đừng sợ cái gì, nhưng liên hệ với những chuyện trước đó, hắn thực sự sợ tâm tư của mình bị Trương Khải Linh nhìn thấu.

Diệp Phàm dùng chữ "Ừm" vạn năng để đáp lại lời của Trương Khải Linh, rồi vội vàng quay đầu đi.

Trong lòng thầm niệm ba lần: "Trương ngốc, xin hãy rời khỏi đầu tôi." Mà khi niệm đến lần thứ ba, lời thoại của Trương Khải Linh lại xuất hiện: Diệp Phàm, đừng sợ.

Còn chưa kịp cảm động, đã bị một câu thoại khác thay thế: Tiểu đồng chí, dũng cảm lên!

Đừng sợ hãi!

Diệp Phàm lập tức mở to mắt.

Toang rồi!

Là cú quay xe của Trương ngốc!

Những lời thoại đã chết đột nhiên tấn công tôi!

Quả nhiên, càng không muốn nhớ đến cái gì, đầu óc lại càng phản nghịch mà bắt mình nhớ đến thứ đó!

Nguyên lý này, giống hệt như trong phòng thi, đầu óc cứ lặp đi lặp lại bài "Hảo Vận Lai" cho mình nghe vậy.

Sống lại một đời, vậy mà lại một lần nữa bị điểm yếu của con người tấn công.

Cảm ơn suất tuyển thẳng cao học!

Cùng lúc đó, ở góc tường.

Vị hoàng đế chạy trốn thất bại đã như bị nam châm hút chặt vào tường.

Không chỉ tóc, mà cả tứ chi cũng bị hút vào tường trong một tư thế vô cùng oái oăm.

Mặc dù cảnh tượng này ít nhất chứng tỏ rằng vị hoạt hoàng đế hiện tại sẽ không gây ra mối đe dọa cho các thành viên đội khảo cổ nữa.

Nhưng rõ ràng, mức độ nguy hiểm của cái bóng đang phát ra tiếng kêu thảm thiết của trẻ con này còn cao hơn cả vị hoạt hoàng đế kia.

Hơn nữa, điều khiến các thành viên đội khảo cổ lo lắng nhất hiện giờ là, lúc nãy rõ ràng đã có một cái bóng trốn thoát khỏi cây đinh phi của Diệp Phàm.

Bây giờ, trên các bức tường xung quanh đều là bóng của những đồ vật trong gian mộ thất này, được ánh lửa của ngọn đèn Giang Sơn Đồ chiếu lên.

Những cái bóng này vì vốn dĩ ở khá xa ngọn lửa, nên bản thân chúng đã bị kéo dài biến dạng.

Cho dù cái bóng vừa trốn thoát lúc này không cố ý ẩn nấp trong những cái bóng này, họ cũng hoàn toàn không nhận ra được, rốt cuộc cái nào là cái bóng đó.

Huống hồ, cái bóng này lúc nãy có thể trốn trong bóng của hoàng đế ở góc tường, thì bây giờ cũng có thể trốn trong bất kỳ cái bóng nào trước những bức tường này.

Chương 305

Hơn nữa, điều càng khiến các thành viên đội khảo cổ cảm thấy rùng rợn là, những cái bóng này không có bất kỳ chủ thể nào.

Nói cách khác, chúng không phải vì ánh đèn mà được chiếu lên tường, chúng vốn dĩ tồn tại ở đây.

Vậy chẳng phải là, họ đã gặp ma rồi sao?

Về mức độ đáng sợ của cái bóng đó, vị hoạt hoàng đế đang bị mắc kẹt trên tường hiện tại đã là minh chứng sống cho họ.

Tuy khuôn mặt của vị hoàng đế đó trông khá tiều tụy, nhưng thao tác bay trên mái nhà, đi trên tường, tứ chi chạm đất của hắn ta cho thấy, thể chất ít nhất cũng phải hơn họ.

Các thành viên đội khảo cổ vẫn có sự tự biết mình này.

Mà lão già năm trăm tuổi nhanh như bay này đối mặt với cái bóng đen đó còn bất lực như vậy.

Vậy thì họ, với tư cách là những người phàm trần, sẽ càng không có chút cơ hội phản kháng nào.

Trong chốc lát, các thành viên đội khảo cổ thậm chí còn ước gì mình cũng được nhảy vào lò luyện đan của Thái Thượng Lão Quân nung ba nghìn ba đêm.

Bây giờ có thể luyện ra một đôi Hỏa Nhãn Kim Tinh, ít nhất cũng nhận ra trong số những cái bóng trên tường, rốt cuộc cái nào mới là cái bóng đã trốn thoát dưới cây đinh phi lúc nãy.

Bạch Trường Minh đẩy gọng kính của mình, cảm thấy mắt mình nhanh chóng trở nên khô khốc vô cùng.

Sau đó, ông thở ra một tiếng than không thể không thừa nhận mình đã già: "Không tìm thấy." Mạc Hồng Hiên bên cạnh ông cũng chỉ kiên trì được hơn ba giây, rồi cũng dụi mắt chịu thua.

Trên tường vốn dĩ ngoài bóng ra, chính là ánh lửa phản chiếu.

Đừng nói là tìm điểm khác biệt trong một đám thứ có độ tương đồng cực cao, chỉ cần nhìn chằm chằm vào bức tường phản chiếu ánh lửa này trong thời gian dài, cũng đủ gây ra gánh nặng nghiêm trọng cho đôi mắt đã bị thời gian lấy đi quá nhiều độ ẩm của họ.

Và ba giây kiên trì hơn Bạch Trường Minh, chính là sự quật cường cuối cùng của ông ở độ tuổi này.

Người cảm thấy mỏi mắt không chỉ có các vị giáo sư lớn tuổi.

Triệu Trạch Minh vốn thị lực đã rất kém cũng tháo kính ra, sau khi dụi mắt, đột nhiên nảy ra một ý.

Cậu ta vỗ vào Lưu Bác Văn đang làm nhiếp ảnh gia bên cạnh: "Bác Văn này." "Đếm xem số bóng trên tường có giống với số đồ vật trên mặt đất không." Lưu Bác Văn nghe Triệu Trạch Minh dặn dò, đầu tiên là nghi ngờ một tiếng vì chưa hiểu tình hình.

Nhưng cậu ta vẫn theo tiềm thức làm theo lời Triệu Trạch Minh.

Rất nhanh, Lưu Bác Văn đã đưa ra câu trả lời: "Giống nhau." "Số lượng này chắc chắn là giống nhau, sao có thể không giống được chứ?" Triệu Trạch Minh nghe vậy lập tức nhíu mày, tháo kính ra lau lau rồi lại đeo lên.

Lưu Bác Văn trong chốc lát cảm thấy câu thoại tiếp theo của Triệu Trạch Minh chắc chắn là bắt đầu bằng câu "Tân Kỷ Thứ Oa Khai Đầu".

Tuy nhiên, Triệu Trạch Minh không phát triển theo khả năng mà Lưu Bác Văn tưởng tượng.

Cậu ta chỉ lắc đầu, nói: "Không có cái bóng nào thừa ra, nếu nó trốn đi, dựa vào mắt của chúng ta, chắc chắn không tìm thấy được." "E rằng bây giờ, người có thể làm được, chỉ có Diệp Phàm thôi." Lời này vừa nói xong, Lưu Bác Văn và một thực tập sinh từ đội khảo cổ chính thức Tây Nam bên cạnh cậu ta đồng thời đưa ra một phản ứng nghi ngờ.

Lời thoại theo tiềm thức của cả hai đều là: "Diệp Phàm?" Triệu Trạch Minh trước tiên liếc nhìn Lưu Bác Văn, rồi lại liếc nhìn thực tập sinh chẳng hiểu sao lại hùa theo Lưu Bác Văn, dù sao cũng không quen lắm nhưng chắc chắn không thông minh bằng mình.

Lưu Bác Văn đi đầu phát biểu lý do nghi ngờ của mình: "Sao cậu dám, Sa sư đệ?" "Gọi là đại ca." Triệu Trạch Minh nói. "Được rồi, Bát Giới." "Là đại ca." Theo cậu ta thấy, về phạm vi con số, Lưu Bác Văn thực sự là một sinh vật rất kỳ diệu về mọi mặt.

Ra ngoài có thể nhạy cảm một cách khó hiểu với những thứ như số lượng.

Còn có cách xưng hô của cậu ta.

Ví dụ như trước đây tự xưng là nhị ca.

Nhưng bây giờ, thực ra nhị ca này đã biến thành một hình tượng nhân vật nhị sư huynh cụ thể, nên chính là Bát Giới.

Thêm một điều nữa.

Mặc dù còn có những điều trên, nhưng bây giờ Triệu Trạch Minh càng muốn nói Lưu Bác Văn thực ra là lão Lưu.

Nhanh chóng xử lý xong thắc mắc của Lưu Bác Văn, cậu ta lại liếc nhìn thực tập sinh của đội khảo cổ chính thức Tây Nam vừa hùa theo Lưu Bác Văn.

Hướng nghi ngờ của thực tập sinh đó Triệu Trạch Minh đã đoán

được. "Nếu thứ đó trốn trong những cái bóng trên tường này, cho dù là Diệp...

đại ca?" Thực tập sinh đó cân nhắc một chút, sau khi quan sát sắc mặt của Lưu Bác Văn và Triệu Trạch Minh, vẫn rất có mắt mà thay đổi cách xưng hô với Diệp Phàm. "Cho dù là đại ca, cũng rất khó tìm thấy cái bóng ma này trong những cái bóng này phải không?" Cậu ta vừa nói, vừa rất cẩn thận liếc nhìn xung quanh một vòng, dường như sợ cái bóng đó lại xuất hiện từ đâu đó.

Triệu Trạch Minh nghe câu hỏi này, không khỏi chép miệng nói: "Trước đây cậu không có ở đây à?" "Đừng để mình trông như người mới đến được không?" Cậu ta đưa tay ra làm động tác giới thiệu, hướng giới thiệu chính là bóng lưng của Diệp Phàm: "Làm ơn đi, đây là Diệp Phàm đấy." Thực tập sinh đó nhìn vẻ mặt khinh bỉ của Triệu Trạch Minh, hiểu mà như không hiểu gật gật đầu.

Và cùng lúc đó, ngay khi Triệu Trạch Minh định nhìn xong thực tập sinh đội khảo cổ chính thức Tây Nam này với vẻ khinh bỉ, rồi thu tay lại.

Ở hướng cậu ta chỉ, Diệp Phàm đột nhiên dậm chân tại chỗ.

Các thành viên đội khảo cổ nhìn động tác này của Diệp Phàm, lập tức cảm thấy có chút quen thuộc, và hít một hơi khí lạnh.

Thông thường khi Diệp Phàm dậm chân như vậy, dưới chân hắn sẽ xuất hiện một vòng sáng trận pháp màu xanh lam.

Lẽ nào bây giờ Diệp Phàm cũng định dùng thủ đoạn này để đối phó với cái bóng vừa trốn thoát khỏi cây đinh liên hoa sao?

Trận pháp này, lẽ nào ngoài việc có thể tạo ra những vật chất nguyên tố như sấm sét, lửa, dây leo, còn có thể đối phó với những ma quỷ không có thực thể sao?

Tuy nhiên, các thành viên đội khảo cổ mang theo suy nghĩ này, có chút căng thẳng nhìn xuống chân Diệp Phàm.

Dưới chân Diệp Phàm, lại không có vòng sáng màu xanh lam nào xuất hiện.

Điều này khiến Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh cũng không khỏi lộ ra vẻ mặt có chút kinh ngạc.

Mà bóng lưng của Diệp Phàm trông cũng hoàn toàn không giống như trận pháp này hết điện nên không sáng lên được.

Nhưng cùng với việc Diệp Phàm từ từ lên tiếng, tất cả mọi người đều biết Diệp Phàm đang làm gì. "Còn muốn chạy đi đâu?" Các thành viên đội khảo cổ đầu tiên là nghi ngờ trong giây lát, nhưng ngay sau đó nhanh chóng nhìn xuống chân Diệp Phàm.

Chỉ thấy, trên mặt đất, vẫn là những cái bóng do ánh lửa trên tường chiếu ra.

Mà dưới chân Diệp Phàm, trên cái bóng thuộc về hắn lại thừa ra một phần.

Và cái bóng này lúc này vẫn đang chuẩn bị ló đầu ra xông về một hướng, nhưng không may một phần của mình, lúc này đã bị Diệp Phàm giẫm dưới chân.

Thấy vậy, các thành viên đội khảo cổ lập tức hít một hơi khí lạnh.

Hóa ra cái bóng đó không phải trốn trên bóng của tường!

Mà là trốn trong bóng trên mặt đất!

Cũng chỉ có trốn trong bóng trên mặt đất, cái bóng này mới có thể tấn công và ảnh hưởng đến họ!

Hơn nữa lúc này cái bóng đã ở rất gần họ, ngay dưới chân Diệp Phàm!

Nếu không phải Diệp Phàm kịp thời phát hiện ra cái bóng này, và giẫm giữ nó lại, e rằng bất kể cái bóng này cuối cùng tìm đến ai, kết cục của người đó bây giờ cũng sẽ chỉ thê thảm hơn vị hoạt hoàng đế ở góc tường mà thôi.

Nhìn cái bóng dưới chân Diệp Phàm vẫn đang cố gắng trốn về phía hai nô lệ cầm đèn nhỏ.

Mà tất cả mọi người, lúc này đều đang tò mò một vấn đề.

Chương 306

Tại sao cái bóng này dường như không có bất kỳ nguy hại nào đối với Diệp Phàm?

Lẽ nào cái bóng này chỉ có ảnh hưởng đối với vị hoạt hoàng đế ở góc tường?

Nghĩ vậy, Lưu Bác Văn vì cực kỳ tò mò, lén lút lại gần bên cạnh Diệp Phàm.

Cậu ta cúi đầu nhìn cái bóng đang lộn xộn dưới chân Diệp Phàm, cũng thử đưa chân chó nhỏ của mình ra.

Khi chân cậu ta vừa nhấc lên, liền nghe thấy một câu lạnh lùng của Diệp Phàm: "Thu về." Lưu Bác Văn đầu tiên là có chút kinh ngạc nhìn về phía Diệp Phàm.

Đại ca của cậu ta căn bản không nhìn cậu ta một cái, sao lại biết cậu ta đang làm động tác gì?

Nhưng Lưu Bác Văn vẫn theo lời Diệp Phàm, thu chân chó nhỏ của mình về.

Một bên, Hách Liên Tĩnh đưa tay, vỗ vỗ vai Lưu Bác Văn: "Cậu trai trẻ, nhưng nếu tướng quân Long Thành còn đó." Lưu Bác Văn ngầm hiểu đáp lại: "Không làm thì không chết, sao tôi phải thử." Hách Liên Tĩnh lắc đầu: "Lão giấm chua muộn tao." Diệp Phàm và Trương Khải Linh nghe vậy đồng thời quay đầu lại nhìn Hách Liên Tĩnh.

Lời chửi thề của Trương Khải Linh đã viết hết lên mặt.

Mà Diệp Phàm lại rất nghiêm túc nói với Hách Liên Tĩnh: "Hắc Nhãn Kính." "Đừng dạy hư nó." "Tương lai nó còn phải thi cử." Lưu Bác Văn nhận ra đại ca nhà mình đang lo lắng cho kiến thức văn học

của mình, lập tức xua tay, rất tự tin nói với Diệp Phàm: "Đại ca yên tâm, kiến thức cơ bản như vậy em vẫn biết." Diệp Phàm nhìn cậu ta, tiện miệng hỏi: "Nhưng nếu tướng quân Long Thành còn đó." Lưu Bác Văn tự tin trả lời: "Chưa phá Lâu Lan thề không về!" Diệp Phàm lập tức nhìn về phía Hách Liên Tĩnh: Xem anh đem đứa nhỏ dạy hư thành cái dạng gì rồi kìa.

Hách Liên Tĩnh cũng có chút vẻ mặt phức tạp nhìn về phía Lưu Bác Văn, cũng có chút áy náy cười cười. "Đường đột rồi." Lưu Bác Văn còn chưa nhận ra mình đã phạm phải sai lầm kiến thức thường thức gì, chỉ thò đầu ra nhìn về phía trước: "Đại ca, cái bóng này, rốt cuộc là thứ gì vậy?" Nghe câu hỏi của Lưu Bác Văn, Diệp Phàm hơi nhíu mày.

Hắn hồi tưởng lại tình hình tài liệu về hai cái bóng này mà mình vừa xem trong Bách Khoa Toàn Thư Dị Trân Vật Chủng.

Ngay khi hắn chú ý đến cái bóng của hoàng đế ở góc tường có chút lớn bất thường.

Không biết là do độ nhanh nhẹn của thẻ nhân vật mà hắn đang dùng, hay là do hắn đã ở trong mộ lâu như vậy đã có phản ứng tiềm thức với những thứ này.

Diệp Phàm rất nhanh đã nhận ra điểm bất thường của cái bóng này.

Vì vậy hắn gần như ngay lập tức đã dùng Bách Khoa Toàn Thư Vật Chủng tra cứu tài liệu về hai cái bóng này.

Nhưng câu trả lời mà Bách Khoa Toàn Thư Dị Trân Vật Chủng đưa cho hắn, lại khiến trong lòng Diệp Phàm có chút gợn sóng. 【Đăng Tiên.】【Đăng Tiên, do thai nhi chưa đủ tháng bị phá bỏ mà luyện thành.】【Thai nhi sinh vào năm âm, tháng âm, giờ âm, được luyện bằng xương long mạch chí âm cũng là chí dương, được nuôi

dưỡng trong đèn xương long mạch dưới hình dạng tim đèn.】【Dưới sự chiếu rọi của xương long mạch sẽ hiện ra bóng của Đăng Tiên, và có thể mượn bóng của vật sống, xâm thực linh hồn của tất cả vật sống.】【Xâm thực linh hồn, là một loại tấn công cực kỳ đau đớn đối với vật sống, vật sống không có chút cơ hội phản kích nào.】【Khi bóng Đăng Tiên bị tổn thương, có thể mượn đèn xương long mạch để tu dưỡng.】Khi nhận được thông tin đến đây, tâm trạng của Diệp Phàm vẫn còn khá thoải mái.

Ngoài việc có chút đồng tình với phương thức tàn nhẫn dùng thai nhi để luyện chế Đăng Tiên, còn có sự châm biếm về cái tên Đăng Tiên này.

Hắn thầm nghĩ đây không phải là mô-típ đặt tên của những bộ phim kinh dị rác rưởi bây giờ sao?

Bút tiên, điệp tiên, oản tiên, khoái tiên, chước tiên.

Bộ tứ nhà bếp tiên đã gần đủ bộ rồi.

Tiếp theo seri văn phòng tứ bảo cần phải cố gắng hơn nữa.

Nhưng nhân vật chính của những bộ phim tiên loạn thất bát tao này cộng lại, cũng không thể tạo thành một bộ não người bình thường hoàn chỉnh.

Không phải tâm thần phân liệt, thì cũng là có bệnh tâm lý.

Tóm lại, ai cũng biết, trong phim kinh dị không thể có ma.

Cuối cùng không phải nhân vật chính điên, thì cũng là khán giả xem xong điên.

Dùng một cái tên phim, hai ba chữ thôi, nhà sản xuất có lương tâm hơn một chút, còn tung ra một tấm poster trông rất có sức hút thị giác.

Cuối cùng, lừa khán giả vào rạp để giết thời gian.

Khi Diệp Phàm đang châm biếm cái tên được đặt một cách tùy tiện này, hắn cũng nghe thấy phần giới thiệu tiếp theo của Bách Khoa Toàn Thư Dị Trân Vật Chủng.

Và khi nghe thấy nửa sau phần giới thiệu về Đăng Tiên này, Diệp Phàm không còn tâm trí để châm biếm nữa. 【Đăng Tiên này do truyền nhân chính mạch của phái Thủ Long năm đó luyện thành.】 【Máu của tộc trưởng phái Thủ Long có thể dùng máu khắc hồn, khiến nó hồn bay phách tán, hoàn toàn biến mất.】 【Máu của tộc trưởng phái Đồ Long có thể dùng máu khắc long mạch, khiến nó hiện hình.】 【Đăng Tiên, có hiệu quả nhận chủ.】 Nói đến đây, hệ thống đã báo cáo xong tất cả thông tin về Đăng Tiên.

Và những tài liệu ở nửa sau này, cũng đột nhiên biến thành những tảng đá nặng trĩu, đè lên trái tim của Diệp Phàm, người có thể biết được Đăng Tiên này từ đâu mà có.

Hắn không quên mục đích ban đầu của ngôi mộ cổ này, xác ướp nhà Tần rốt cuộc là gì.

Khi ở tiền điện, bất kể là một đạo thánh chỉ ở cửa thông gió trên đỉnh mộ, hay là cơ quan chín cột ngọc liên quan đến Cửu Môn trong ao nước bạch ngọc.

Thậm chí khi ở trung điện, khi hắn nhìn thấy những hình điêu khắc Thần Đồ Úc Lũy trên quan tài đồng.

Khi nghe câu nói của Trương Khải Linh, cảm thấy thứ chứa trong này hẳn là chính mình.

Diệp Phàm đã có một cảm giác rất mãnh liệt, ngôi mộ cổ này tuyệt đối có liên quan đến Trương Khải Linh.

Và mục đích Trương Khải Linh đến đây, hẳn cũng có quan hệ trực tiếp với điều này.

Diệp Phàm nghĩ đến cuộc đối thoại giữa Lưu Bá Ôn và một lão yêu quái ngàn năm nghi là Từ Phúc mà hắn nghe được trong thông đạo.

Nếu nói xác ướp nhà Tần này có liên quan đến phái Thủ Long, vậy thì phần lớn các cơ quan và nguy hiểm được chuẩn bị trong hầm mộ thời Minh này, đều là chuyên dành cho Đồ Long và Thủ Long.

Chuyến đi này của họ, dường như là muốn giữ lại một trong hai người ở đây.

Điều này giống như một dương mưu ngàn năm, sau một hồi mưu hoạch của người đời sau, đã biến thành một âm mưu trăm năm từ sau thời Minh.

Mà Diệp Phàm, ghét nhất chính là cái gọi là âm mưu.

Trong suốt quãng đời học sinh của mình, Diệp Phàm đã chứng kiến quá nhiều lần thao túng ngầm.

Chỉ là những thao túng ngầm đó, là khiến cho những kẻ ngốc nỗ lực như họ mất đi một số cơ hội chính đáng.

Nhưng thao túng ngầm này còn quá đáng hơn, nó nhắm vào mạng sống của Tiểu Ca!

Bây giờ Lưu Bác Văn hỏi như vậy, cũng khiến Diệp Phàm nhớ lại những thông tin mình vừa có được không lâu.

Mặc dù mục đích đặt hai tiểu Đăng Tiên này ở đây, tuyệt đối không phải là thiện ý.

Nhưng đây dù sao cũng là hậu duệ của phái Thủ Long, để Tiểu Ca dùng máu để tiêu diệt tiểu Đăng Tiên được luyện chế từ chính tộc nhân của mình.

Chuyện này hắn không làm được.

Nhưng bây giờ, trong đầu Diệp Phàm nảy sinh một ý nghĩ vô cùng táo bạo.

Hắn còn có sức mạnh của Úc Lũy được gọi là thiên tác chi hợp với sức mạnh của Thần Đồ.

Vậy có thể giả mạo làm tộc trưởng của phái Đồ Long, nghe có vẻ cũng là anh em sinh tử với phái Thủ Long không?

Dù sao, tiểu Đăng Tiên đang bị mình giẫm dưới chân, không phải cũng không gây ra bất kỳ tổn hại nào cho linh hồn của hắn sao?

Lại nhớ lại trong mộ Vương Mãng, chiếc mặt nạ đồng bị mình âm kém dương sai nhặt lên giống như mở khóa bằng vân tay.

Diệp Phàm đã đưa ra quyết định táo bạo này trong lòng.

Năng lực vật chất hóa "Tôi tư duy, nên tôi tồn tại" ở đây lại một lần nữa phát huy tác dụng.

Hắn đưa tất cả những bằng chứng mình vừa tạo ra rằng mình có thể giả mạo làm tộc trưởng phái Đồ Long cho hệ thống, và bày tỏ hiện tại đã vật chất hóa cho mình một ít máu của tộc trưởng Đồ Long.

Nhưng lần này, hệ thống giống như bị hỏng, không cho hắn bất kỳ phản hồi nào.

Chương 307

Không giống như lần trước mình mặc cả với hệ thống đòi máu long mạch, nó nhảy ra để bảo vệ lợi ích của một nhà kinh doanh.

Nhưng cũng không giống như lúc cung cấp túi máu cho mình, phát ra âm thanh nhắc nhở không tình nguyện rằng hệ thống bị lừa.

Điều này khiến Diệp Phàm rất nghi ngờ có phải yêu cầu này của mình đối với hệ thống khu dân cư nhỏ này có chút quá đáng không?

Nhưng, bây giờ hắn cũng không quan tâm đến những điều này nữa.

Dù sao, hắn Diệp Phàm cũng là một kẻ xuyên không.

Cho dù hệ thống không cung cấp vật chất hóa này, hào quang nhân vật chính lúc này cũng nên che chở cho mình một chút chứ?

Diệp Phàm híp mắt lại, thầm nghĩ.

Hệ thống à, đây thật sự không phải là tôi yêu cầu quá đáng đâu, tôi đây cũng là để đảm bảo KPI của cậu mà.

Lại đây hệ thống, chúng ta hãy làm một mối quan hệ đối tác hợp tác cùng có lợi thân thiện nào!

Nghĩ như vậy, Diệp Phàm vừa trả lời câu hỏi của Lưu Bác Văn, vừa tiện tay lấy ra một cây ám khí trông rất nhẹ nhàng. "Đăng Tiên." "Đừng để nó lại gần bóng của cậu, nếu không, nó sẽ ăn mất linh hồn của cậu." Nghe lời của Diệp Phàm, Lưu Bác Văn đột nhiên nổi hết da gà.

Và, với tư cách là một tiểu đệ đủ tiêu chuẩn, cậu ta cũng nảy sinh ý nghĩ giống như Diệp Phàm: "Đăng Tiên?

Đó không phải là mô-típ phim kinh dị sao?" Khi Diệp Phàm vừa dứt lời, phản ứng đầu tiên của tất cả mọi người trong mộ thất đều là bất ngờ hoặc chấn động trước cái tên của cái bóng này.

Sự chấn động này đến từ chính bản thân cái tên.

Bởi vì thứ trông thế nào cũng giống quỷ này, tên lại được đặt theo chữ "Tiên".

Nhưng cũng vì câu nghi vấn theo phản xạ của Lưu Bác Văn mà phần lớn những người có hiểu biết về phim kinh dị mấy năm gần đây lại phần nào hiểu ra, tại sao hai cái bóng ma này lại được đặt tên theo chữ "Tiên".

Bởi vì những thứ như bút tiên, điệp tiên cũng được đặt tên theo chữ "Tiên" nhưng nguyên hình đều là những oan hồn chết oan.

Dưới một điều kiện đặc định nào đó có thể sẽ xuất hiện, và đạt được một thỏa thuận nào đó với người triệu hồi chúng.

Nhưng phần lớn những giao dịch này đều là dùng hồn đổi hồn, cái giá phải trả khi giao dịch với quỷ thần là vô cùng lớn.

Cuối cùng được thêu dệt thành hết truyền thuyết kinh dị này đến truyền thuyết kinh dị khác.

Tên gọi là tiên, nhưng thực chất là quỷ.

Tất nhiên, truyền thuyết thì vẫn mãi là truyền thuyết.

Cùng lúc đó, sự chấn động này cũng đến từ sự uyên bác của Diệp Phàm.

Rốt cuộc thì, thứ này dù họ có lật hết tất cả cổ tịch cũng chưa chắc tìm ra được.

Kinh nghiệm khảo cổ trước mặt những thứ quỷ thần này chẳng khác gì đồ bỏ.

Nhưng Diệp Phàm lại có thể biết chính xác tên của chúng, thậm chí còn biết chúng có thể gây hại trực tiếp đến linh hồn.

Nếu là bình thường, nếu có người khác nói với họ như vậy, rất có thể họ sẽ cho rằng người đó đang nói nhảm về những chuyện ma quỷ quái dị.

Nhưng nếu người nói là Diệp Phàm, thì đó chính là đáp án tiêu chuẩn trong khu mộ cổ này.

Ngay cả Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh bên cạnh Diệp Phàm lúc này cũng vô cùng ngạc nhiên khi Diệp Phàm có thể nói ra chính xác tên của hai thứ này.

Vì sự bất ngờ và chấn động đó, sự chú ý của cả hai người đều đổ dồn vào chân Diệp Phàm, lên cái bóng đang không ngừng giãy giụa kia.

Họ đã bỏ qua hành động trong tay Diệp Phàm lúc này.

Chỉ thấy, ngay lúc Lưu Bác Văn buông lời cà khịa cái tên Đăng Tiên, một chuỗi máu đã nhỏ xuống cái bóng dưới chân Diệp Phàm.

Lúc này, sự chú ý của các thành viên đội khảo cổ, bao gồm cả Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh đều tập trung vào cái bóng dưới chân Diệp Phàm.

Điều đầu tiên họ nhìn thấy không phải là Diệp Phàm đã ra tay thế nào, mà là vệt máu rơi trên cái bóng.

Cùng lúc vệt máu đó rơi xuống đất, mắt các thành viên đội khảo cổ đột nhiên trợn tròn.

Không cần nghĩ cũng biết, với góc độ này, họ đều có thể biết máu này là của ai!

Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh gần như phản ứng lại ngay

lập tức.

Cả hai người một trái một phải giữ chặt vai Diệp Phàm, muốn bắt hắn quay đầu lại xem rốt cuộc hắn đang rạch máu ở đâu.

Tuy nhiên, vì cả hai lúc này đều dùng sức khá mạnh, và vì sức lực của hai người gần như ngang nhau, nên chẳng ai có thể khiến Diệp Phàm quay đầu lại được.

Lúc này, Diệp Phàm đang nhìn máu chảy xuống từ cánh tay mình, sự chú ý ngay lập tức chuyển dời lên vai. "..." Diệp Phàm lập tức cảm nhận được hai luồng sức mạnh khá lớn từ trên vai.

Trong phút chốc, hắn thậm chí còn cảm thấy, vết cắt trên tay so với hai luồng sức mạnh đang đối kháng nhau trên vai mình chẳng là gì cả.

Tuy nhiên, cùng lúc cảm nhận được hai luồng sức mạnh này, Diệp Phàm lại không hiểu sao nảy sinh một cảm giác chột dạ vô cùng rõ ràng.

Cảm giác này giống như là giấu giếm phụ huynh làm việc nghĩa nhưng nguy hiểm vậy.

Mặc dù trong lòng hắn biết rõ, và vô cùng lý lẽ đanh thép rằng, mình làm vậy là vì chính nghĩa.

Nhưng vì phương thức này ở một mức độ nào đó, và là mức độ có thể kiểm soát được, gây tổn hại cho cơ thể.

Cho nên dù bây giờ hắn cảm thấy mình vô cùng có lý, nhưng lại không dám cho "phụ huynh" nhà mình thấy vết thương.

Xuất phát từ sự chột dạ khó hiểu này, không chỉ hai luồng sức mạnh trên vai đang kháng cự lẫn nhau, mà chính Diệp Phàm cũng đang cố ý chống lại cả hai luồng sức mạnh đó.

Hắn cố tình không muốn để hai luồng sức mạnh này xoay mình đi.

Vì thế, trong một lúc, ba luồng sức mạnh hình thành thế chân vạc, tạo ra sự kháng cự ba bên.

Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh sau lưng Diệp Phàm cũng nhận ra tình hình hiện tại.

Dưới sự đối kháng của ba luồng sức mạnh này, người chịu thiệt hại lớn nhất chính là mấy "đứa trẻ" Diệp Phàm đang cõng trên lưng.

Thiên Cơ Tán và Hắc Kim Cổ Đao nghiêng qua ngả lại.

Bao gồm cả chiếc ba lô trên hai vai Diệp Phàm, cũng lúc nghiêng sang trái, rồi lại ngay lập tức nghiêng sang phải.

Ba người lắc lư qua lại, lại để lộ ra mấy lần lỗ đạn trên áo sau lưng Diệp Phàm.

Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh sau lưng gần như cùng lúc chú ý đến hai lỗ đạn này.

Hai người cũng ngầm hiểu và ngay lập tức xác định thủ phạm gây ra hai lỗ đạn này.

Trương Khải Linh lập tức cau mày, lạnh lùng nhìn về phía Hách Liên Tĩnh.

Cùng lúc hắn nhìn Hách Liên Tĩnh, cũng là lúc hắn bắt gặp ánh mắt mà Hách Liên Tĩnh đang ném về phía mình.

Mặc dù mắt của Hách Liên Tĩnh bị kính râm che khuất, nhưng hắn có thể nhìn ra, đằng sau cặp kính râm nhất định là một ánh mắt đau nhói.

Tuy hắn có thể chắc chắn Hách Liên Tĩnh nhất định không cố ý để lại hai lỗ đạn này trên lưng Diệp Phàm, nhưng hai lỗ đạn này, rốt cuộc là đang tồn tại.

Chương 308

Biến cố này giống như điểm mấu chốt phá vỡ sự cân bằng giữa ba luồng sức mạnh.

Sức mạnh từ phía Hách Liên Tĩnh tức thì biến mất.

Sức mạnh từ Trương Khải Linh cộng với quán tính từ sức của Diệp Phàm dùng để đối phó với Hách Liên Tĩnh, ngay lập tức khiến Trương Khải Linh chiếm thế thượng phong giữa ba người.

Diệp Phàm quay đầu về phía Trương Khải Linh.

Ngay khoảnh khắc quay đầu, hắn liền nhìn thấy khuôn mặt rõ ràng đã không vui của Trương Khải Linh.

Diệp Phàm nhắm mắt lại, thầm nghĩ sự chột dạ vừa rồi của mình quả nhiên không phải vô cớ.

Ai bị Đại Trương ca lườm một cái mà không chột dạ chứ?

Dù là kẻ trộm, bị ánh mắt như vậy nhìn một cái, không chừng cũng sẽ hoàn lương ngay lập tức.

Đương nhiên, Hắc Nhãn Kính là ngoại lệ.

Sớm biết vậy, lẽ ra nên âm thầm dồn thêm chút sức về phía Hắc Nhãn Kính rồi.

Diệp Phàm nghĩ thầm.

Vừa nghĩ như vậy, hắn vừa liếc mắt về phía Hách Liên Tĩnh.

Nhưng cái liếc mắt này lại phát hiện, sắc mặt của Hách Liên Tĩnh còn khó coi hơn cả Trương Khải Linh.

Nhưng trên mặt Hách Liên Tĩnh biểu lộ không chỉ là tức giận, mà còn có chút đau lòng mà Diệp Phàm không hiểu được.

Hắn thầm nghĩ, chẳng lẽ là vì trong cuộc đọ sức vừa rồi đã không thắng được Tiểu Ca sao?

Hắn bây giờ rất muốn an ủi Hắc Nhãn Kính một câu thắng bại là chuyện thường tình của nhà binh?

Nhưng cánh tay của hắn đã bị Trương Khải Linh nắm lấy.

Mặc dù từ lúc mới xuống mộ Vương Mãng, hắn đã nhận được phần thưởng giảm cảm giác đau, vết thương này đối với hắn căn bản không có bất kỳ ảnh hưởng nào.

Nhưng nói cho cùng, đây là đang ở trong tay Trương Khải Linh mà!

Diệp Phàm quyết định mình vẫn nên ngoan ngoãn một chút thì hơn.

Thế là, ngay lúc Diệp Phàm tỏ vẻ ngoan ngoãn, Trương Khải Linh chuẩn bị phát biểu ý kiến của phụ huynh.

Lưu Bác Văn đột nhiên kinh ngạc hét lên một tiếng. "Vãi chưởng!

Đây là cái quái gì vậy?" Các thành viên đội khảo cổ cũng bất ngờ không kịp đề phòng.

Chỉ thấy, cái bóng vừa bị Diệp Phàm giẫm dưới chân, không biết từ lúc nào, đột nhiên hiện ra nguyên hình!

Chỉ thấy, một đứa trẻ mặc yếm đỏ không biết từ lúc nào đột nhiên xuất hiện trên cái bóng đó.

Đứa trẻ đó trông chỉ khoảng ba bốn tuổi, cao chừng một mét.

Tóc trông rất mềm mại và mượt mà, trên đỉnh đầu hai bên dùng dây đỏ buộc thành hai búi tóc nhỏ, phần tóc còn lại phủ qua cổ đến vai.

Làn da trắng sữa trông cũng vô cùng mịn màng, khuôn mặt bầu

bĩnh của trẻ con trông sờ vào cảm giác rất tuyệt.

Một đôi mắt sáng ngời có thần, là kích cỡ mà người thường không thể ao ước được, lông mày vì tuổi còn nhỏ nên còn hơi thưa, lông mi dài và cong vút.

Khiến người ta không khỏi liên tưởng đến miêu tả lông mi của nhân vật chính trong tiểu thuyết ngôn tình, giống như đôi cánh bướm nhỏ chớp chớp.

Mũi và miệng trông đều không lớn, nhưng dù bây giờ vẫn chưa nhìn ra được gì, nhưng tất cả mọi người đều tin rằng, sau khi đứa trẻ này lớn lên, tuyệt đối là một mỹ nhân vô cùng tinh xảo.

Nghĩ đến đây, suy nghĩ của các thành viên đội khảo cổ liền dừng lại, và tất cả đều ngầm hiểu chuyển tầm mắt xuống dưới.

Ở độ tuổi khó phân biệt nam nữ này, bây giờ nói là một mỹ nhân nhỏ có lẽ vẫn còn hơi đường đột.

Sau khi cố định tầm mắt ở bộ phận quan trọng, các thành viên đội khảo cổ mới lại thay đổi quan niệm của mình.

Đứa trẻ này lớn lên tuyệt đối là một soái ca vô cùng tinh xảo.

Điều khiến các thành viên đội khảo cổ cảm thấy có chút kỳ quái nhất là, họ rõ ràng là lần đầu tiên gặp đứa trẻ này.

Nhưng lại cảm nhận được một cảm giác quen thuộc vô cùng kỳ lạ trên người đứa trẻ.

Cứ như thể, họ đã từng gặp đứa trẻ này ở đâu đó.

Tuy nhiên, do thời điểm xuất hiện của đứa trẻ này thực sự quá quỷ dị, xuất hiện theo một cách mà người thường hoàn toàn không thể hiểu được.

Cho nên các thành viên đội khảo cổ tạm thời quy nguyên nhân của

cảm giác quỷ dị này cho cách xuất hiện quỷ dị đó.

Toàn thân đứa trẻ này vẫn còn nét bụ bẫm rất rõ ràng của trẻ con, trông hoàn toàn không có tính công kích như lúc nó chỉ là một cái bóng.

Thật khó tưởng tượng, đây lại chính là đồng loại của thứ đang hành hạ vị hoàng đế sống ở góc tường.

Các thành viên đội khảo cổ ngẩng đầu nhìn về phía góc tường.

Chỉ thấy, sự hành hạ mà vị hoàng đế sống đang phải chịu đựng lúc này cũng đột nhiên bị tạm thời dừng lại.

Hắn đang nghển cổ nhìn về phía đứa trẻ bên này.

Sự chấn động trong ánh mắt đó rất rõ ràng, trong mấy trăm năm qua, hắn cũng chưa từng thấy cái bóng này biến thành thực thể trong khu mộ cổ này.

Còn cái bóng bị Diệp Phàm dùng Liên Hoa Đinh ghim tại chỗ, mặc dù các thành viên đội khảo cổ không nhìn thấy bất kỳ biểu cảm nào của cái bóng, thậm chí không nhìn thấy bất kỳ biểu hiện cảm xúc nào của nó.

Nhưng dựa vào trực giác thần kỳ của họ, dường như cái bóng này cũng vô cùng bất ngờ.

Nguyên nhân gây ra sự thay đổi này cũng rất rõ ràng rồi.

Chính là máu của Diệp Phàm vừa nhỏ lên cái bóng!

Các thành viên đội khảo cổ lại một lần nữa chấn động nhìn về phía Diệp Phàm.

Tuy nhiên, chính Diệp Phàm còn chưa kịp nhìn đứa trẻ kia một cái.

Bởi vì ánh mắt của Trương Khải Linh bây giờ vẫn đang khóa chặt trên người hắn, hay nói đúng hơn là khóa chặt trên vết thương ở cánh tay hắn.

Diệp Phàm cảm giác mình dường như đã nhìn thấy những lời chửi thề trên mặt Tiểu Ca rồi.

Nhưng hắn cũng hiểu được sự tức giận của Tiểu Ca bây giờ.

Rốt cuộc trước đây mình đã mấy lần cắt ngang công việc chích máu của Tiểu Ca, bây giờ lại tự mình chích máu trước.

Đây quả thực là điển hình của tiêu chuẩn kép "chỉ cho quan châu phóng hỏa, không cho dân chúng đốt đèn"!

Đối với điểm này, Diệp Phàm thật sự đang rất nghiêm túc tiêu chuẩn kép, nên không kịp thời quay đầu lại nhìn sự thay đổi phía sau.

Trương Khải Linh nhìn máu rỉ ra từ vết thương trên cánh tay Diệp Phàm, đồng tử hơi động, mày nhíu chặt lại.

Đứa trẻ xuất hiện trước mắt dường như không phải là thứ hắn muốn chú ý lúc này.

Chương 309

Bất kể là vết thương sau lưng Diệp Phàm, hay là vết máu này, đều khiến hắn xót xa hơn biến cố của cái bóng.

Mặc dù trước đó hắn đã từng quả quyết với lão già trong ảo cảnh, cũng như với chính mình, với Diệp Phàm rằng sẽ không hại chết cậu.

Nhưng Diệp Phàm không phải vì thế mà thực sự an toàn.

Bàn tay hắn nắm lấy cánh tay Diệp Phàm cũng có chút run rẩy, thậm chí có chút không kiểm soát được lực của mình.

Trương Khải Linh sợ rằng mình thật sự sẽ không nhịn được mà dùng sức với cánh tay này, khiến vết thương này thêm nặng.

Nhìn hai người đang giằng co như vậy, các thành viên đội khảo cổ đều không khỏi nuốt nước bọt khan.

Cảnh tượng này, họ thật sự không dám làm phiền.

Đối với điều này, các thành viên đội khảo cổ quyết định chuyển ánh mắt cầu cứu sang Hách Liên Tĩnh đang hiếm khi im lặng ở một bên.

Tuy nhiên, Hách Liên Tĩnh lúc này cũng dường như đang ở ngoài cuộc.

Lại không có phản ứng gì ngay lập tức.

Lưu Bác Văn đứng gần họ có chút lo lắng nhìn về phía đại ca nhà mình.

Cuối cùng, lấy hết ba trăm phần dũng khí, nhẹ nhàng chọc vào cánh tay Hách Liên Tĩnh.

Thầm nghĩ, Hắc gia, bây giờ lại đến lúc ngài cần dùng sức một

mình dựng lên lá cờ lớn của Khảo Cổ 101 rồi.

Hách Liên Tĩnh quả thực đã hành động.

Nhưng Lưu Bác Văn ở bên cạnh lại cảm thấy Hách Liên Tĩnh dường như không phải vì tín hiệu của mình mà có hành động.

Hắn chỉ như đột nhiên khởi động lại vậy.

Hơn nữa nhìn khí thế có chút nghiêm túc của Hách Liên Tĩnh bây giờ, lần khởi động lại này không chỉ đơn thuần là khởi động lại, mà dường như còn cài đặt lại hệ thống một lần.

Rốt cuộc, khí thế như vậy rất hiếm thấy trên người Hách Liên Tĩnh.

Hách Liên Tĩnh đưa tay nắm lấy cổ tay Trương Khải Linh, nói: "Ách Ba, Tiểu Diệp tử vẫn đang chảy máu." Trương Khải Linh nghe vậy, không nhìn Hách Liên Tĩnh.

Mà đưa tay, thành thạo lôi ra một cuộn băng gạc cầm máu từ trong túi của mình.

Diệp Phàm thấy vậy, cuối cùng mới có phản ứng, hắn vội vàng xua tay kia, tay này vẫn đang cầm hung khí vừa rồi, nói: "Đợi đã, Tiểu Ca." Động tác của Trương Khải Linh dừng lại, ngẩng đầu im lặng nhìn mặt Diệp Phàm.

Vẻ mặt viết rõ: Cho tôi một lời giải thích hợp lý.

Diệp Phàm giơ cánh tay lên, lướt qua bên má mình, chỉ về phía sau: "Ở đó còn một con nữa." Hướng chỉ chính là góc tường.

Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh đồng thời liếc mắt về hướng đó.

Không khí lập tức yên tĩnh hai giây.

Hai giây yên tĩnh này, các thành viên đội khảo cổ càng không dám

thở mạnh.

Tim mỗi người đều đập nhanh hơn.

Mấy chục cặp mắt không biết nên đặt ở đâu cho lịch sự.

Ngay sau đó, lông mi Trương Khải Linh cụp xuống, Hách Liên Tĩnh cũng bật ra một tiếng cười khẽ.

Trương Khải Linh đưa tay về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm theo phản xạ muốn ngả người ra sau theo chiến thuật.

Tuy nhiên, tay của Trương Khải Linh lướt qua má Diệp Phàm, từ tay Diệp Phàm lấy đi món ám khí sắc bén kia bằng một cách vô cùng dịu dàng nhưng lại không thể chống cự. "Tịch thu." Ngay lúc các thành viên đội khảo cổ cùng Diệp Phàm thở phào một hơi.

Đứa trẻ chui ra từ trong bóng tối, đột nhiên kêu lên một tiếng non nớt, rồi chân trần chạy về phía họ.

Tiếng kêu đó tuy non nớt, nhưng các thành viên đội khảo cổ cũng có thể nghe ra.

Đứa trẻ này, tâm trạng biểu đạt lúc này rõ ràng là tức giận.

Mặc dù bây giờ đứa trẻ này trông vô hại, thậm chí còn rất đáng yêu khiến người ta có thể dễ dàng buông lỏng phòng bị.

Nhưng các thành viên đội khảo cổ vẫn chưa quên đồng loại của nó ở góc tường vừa rồi đã hành hạ vị hoàng đế tóc dài khiến họ khốn đốn đến mức nào.

Cũng như lời Diệp Phàm vừa nói, cách tấn công của Đăng Tiên đối với con mồi là có thể đánh thẳng vào linh hồn.

Các thành viên đội khảo cổ ngay lập tức trở nên căng thẳng vì sự thay đổi cảm xúc đột ngột của đứa trẻ này.

Mà bây giờ, tam giác sắt khảo cổ mang lại cho họ cảm giác an toàn nhất dường như đang có chút "mâu thuẫn" nội bộ cần giải quyết.

Hơn nữa vừa rồi rõ ràng, ba vị cố vấn đặc biệt căn bản không để ý đến đứa trẻ này.

Lưu Bác Văn đứng gần ba người nhất thấy vậy, lập tức theo phản xạ bước lên một bước, muốn ngăn đứa trẻ này lại.

Khi Triệu Trạch Minh bên cạnh hắn phản ứng lại, Lưu Bác Văn đã bước một bước lớn, hắn đưa tay bắt hụt, liền chuẩn bị bước theo lên trước.

Tuy nhiên, bước này của hắn còn chưa bước xong, Lưu Bác Văn phía trước đã lảo đảo lùi lại mấy bước.

Mức độ này, rõ ràng là bị đẩy lùi, trực tiếp đập vào người hắn, kéo theo Triệu Trạch Minh cùng lùi lại một bước lớn.

Triệu Trạch Minh lảo đảo lùi lại hai bước, được một bàn tay đỡ lấy sau lưng.

Giọng Viện ca vang lên bên tai họ: "Lâm ca!

Mau ngăn đứa bé đáng yêu này lại!" Triệu Trạch Minh mang theo Lưu Bác Văn ngã vào người mình, có chút khó tin đứng thẳng người dậy nhờ sự giúp đỡ của bàn tay đó.

Trong tình huống bình thường, hắn không phải là không đỡ được Lưu Bác Văn.

Chỉ là sức mạnh tác động lên người Lưu Bác Văn vừa rồi thực sự quá lớn, lớn đến mức phản ứng đầu tiên của hắn sau khi đứng thẳng dậy là đi xác nhận xem Lưu Bác Văn có bị luồng sức mạnh kỳ quái đó đẩy chết không.

Nhưng may thay, từ âm lượng chửi bới của Lưu Bác Văn, hắn

vẫn có thể xác nhận người này hiện vẫn còn sống.

Nhưng Viện ca, lại thật sự dùng một tay đỡ được cả hai người đàn ông to lớn là hắn và Lưu Bác Văn dưới tác động của lực đó!

Hắn bây giờ có chút hiểu, tại sao lúc đó Lâm ca lại nói đùa gọi Viện ca một tiếng Chun-Li.

Sức tay này, thật sự không phải dạng vừa!

Mà bên cạnh cùng Lâm ca xông lên phía trước, còn có mấy đội viên bảo an.

Bao gồm cả Trương Cường và Hắc Hùng.

Nếu đặt trong bối cảnh bình thường, một đám đội viên bảo an được trang bị đầy đủ, cao to vạm vỡ xông về phía một đứa trẻ ba tuổi cao chưa đến một mét đáng yêu.

Đó quả thực là cảnh tượng trời giận người oán, thiên lý bất dung.

Nhưng, cảnh tượng như vậy căn bản không kịp xảy ra.

Mấy đội viên bảo an đều lần lượt giống như Lưu Bác Văn vừa rồi, lảo đảo lùi về.

Chương 310

Chỉ là, bọn họ dù bị đánh, cũng là bị đánh có kỹ thuật.

Cách lùi lại không thảm hại như Lưu Bác Văn vừa rồi, mà đều dựa vào sức lực của mình, miễn cưỡng đứng vững lại.

Viện ca lập tức quay đầu nhìn Lâm ca một cái.

Lại nhìn một cái các đội viên bảo an cùng lúc lùi lại.

Viện ca có chút khó tin nói: "Sao lại thảm hại như vậy?" Lâm ca ôm ngực, thở hổn hển hai hơi, nói: "Đây căn bản không phải là sức lực mà một đứa trẻ nên có." "Rất nguy hiểm." Viện ca nói một câu: "Nhóc con láo toét." "Còn không trị được mày à?" Mà hắn vừa định tiến lên, đội viên cuối cùng Trương Cường cũng theo cách tương tự lùi mạnh lại mấy bước.

Rất rõ ràng, đội viên có thực lực càng mạnh, lực phản tác dụng nhận được cũng sẽ lớn hơn.

Trương Cường trực tiếp đâm vào người Viện ca.

Lần này không như lần của Lưu Bác Văn, lực tác động mà Trương Cường nhận được lớn hơn Lưu Bác Văn rất nhiều.

Lần này ngay cả Viện ca cũng không chịu được lực tác động khổng lồ này.

Trương Cường trực tiếp kéo theo Viện ca ngã xuống đất.

Hai người lăn hai vòng trên đất, rồi lại đứng dậy đầy bụi bặm, không kịp quan tâm đến tình hình của đối phương, đều vô cùng cảnh giác nhìn về phía trước.

Tất cả mọi người đều chấn động trước việc đứa trẻ nhỏ bé này

lại có sức mạnh lớn như vậy.

Mà điều khiến họ cảm thấy thót tim nhất là, đứa trẻ này lúc này đã dùng tốc độ nhanh nhất xông đến bên cạnh ba vị cố vấn đặc biệt!

Cùng lúc đó, Diệp Phàm, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh ba người cũng đã thấy cảnh hỗn loạn vừa rồi.

Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh không ngăn cản các đội viên nối gót nhau xông lên.

Rốt cuộc đây vốn là ý nghĩa tồn tại của các đội viên bảo an trong đội ngũ này, xung phong hãm trận.

Bây giờ, thực lực của các đội viên bảo an không bằng "tiểu quái vật" này, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh đều vô cùng cảnh giác nhìn về phía đứa trẻ.

Mà đứa trẻ kia lại kêu lên một tiếng non nớt, mục tiêu vô cùng rõ ràng nhắm vào Trương Khải Linh.

Chính xác hơn là, nhắm vào bàn tay đang nắm cánh tay Diệp Phàm của Trương Khải Linh mà cắn.

Nó nhảy lên, hai tay nhỏ bé bám lấy cánh tay rắn chắc của Trương Khải Linh.

Bàn tay Trương Khải Linh đang chuẩn bị phản kích lại dừng lại khi nhìn thấy đôi tay của đứa trẻ bám vào cánh tay mình.

Chỉ thấy, tay phải của đứa trẻ, ngón giữa và ngón trỏ rõ ràng là dài hơn một chút!

Đây là Phát Khâu Chỉ!

Làm sao có thể?

Trong một lúc, Trương Khải Linh thậm chí có chút nghi ngờ, mình bây giờ vẫn đang ở trong ảo cảnh do Thùy Thằng Hương tạo ra.

Chính trong khoảnh khắc do dự này, đứa trẻ đã nhắm vào cánh tay Trương Khải Linh mà cắn.

Một hàm răng sữa cắn chặt vào cánh tay Trương Khải Linh.

Trương Khải Linh hơi nhíu mày.

Đòn tấn công như vậy, so với khí thế vừa rồi của nó thật sự không tương xứng.

Hắn âm thầm gồng cứng cơ bắp trên cánh tay.

Hách Liên Tĩnh ở bên cạnh, tay đang nắm cổ tay Trương Khải Linh ngay cạnh miệng đứa trẻ.

Hắn cũng nhanh nhạy nhận ra sự thay đổi trạng thái cơ bắp trên cánh tay Trương Khải Linh.

Lập tức, Hách Liên Tĩnh vô cùng khinh bỉ nhìn về phía Trương Khải Linh.

Thầm nghĩ, lão Ách Ba nhà ngươi đúng là đồ muộn tao âm hiểm, có cần phải ác vậy không?

Mà oái oăm là khuôn mặt của Trương Khải Linh bây giờ không có bất kỳ thay đổi biểu cảm nào, nếu không phải mình đang tận tay nắm lấy cổ tay này, hắn thật sự không biết Ách Ba Trương này đang làm gì.

Lão Ách Ba này, gian manh hết chỗ nói!

Một lát sau, đứa trẻ treo trên cánh tay Trương Khải Linh ngẩng đầu lên khỏi cánh tay hắn.

Sau đó, trong ánh mắt chấn động của các thành viên đội khảo cổ, đặc biệt là mấy đội viên bảo an vừa bị nó dùng sức mạnh kỳ quái đánh lùi.

Nó vô cùng mất mặt mà khóc ré lên.

Tiếng khóc như vậy, khiến mấy đội viên bảo an đều cảm thấy đứa trẻ vừa đánh mình lùi lại và đứa trẻ đang khóc lóc om sòm không màng hình tượng này căn bản không phải là một.

Ngay sau đó, một cảnh tượng khiến cả Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh đều vô cùng bất ngờ đã xảy ra.

Đứa trẻ vừa khóc, vừa tuột xuống khỏi cánh tay Trương Khải Linh.

Tiếp đó, nó lao đầu vào lòng Diệp Phàm, người mà họ đang bảo vệ nhất lúc này.

Tiếp tục khóc rống lên.

Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh im lặng nhìn đứa trẻ như thể bị oan ức gì đó lao vào lòng Diệp Phàm.

Trong lòng Diệp Phàm, đứa trẻ này trông vô cùng phù hợp với vẻ ngoài hiện tại của nó.

Hai người dựa vào khả năng trinh sát nhạy bén của mình, chỉ có thể cảm nhận được một sự phụ thuộc vô cùng mãnh liệt trên người đứa trẻ này.

Vì thế, không tiếp tục có hành vi gây hại nào đối với đứa trẻ này nữa.

Diệp Phàm ban đầu cũng có chút bất ngờ, nhưng nhớ lại lời hệ thống lúc đó nói với mình rằng Đăng Tiên có tính nhận chủ.

Lập tức hiểu ra, đây có lẽ là do máu dính trên cái bóng là máu của mình.

Đến đây, hắn càng thêm may mắn vì thứ rắc lên không phải là máu của Trương Khải Linh.

Nếu đứa trẻ này lúc đó xuất hiện, lại phụ thuộc vào Tiểu Ca như

vậy, nhưng kết quả cuối cùng lại là vì máu của Tiểu Ca mà hồn phi phách tán.

Diệp Phàm không dám tưởng tượng, đến lúc đó Trương Khải Linh sẽ tự trách mình đến mức nào.

Hắn cảm nhận được sự ẩm ướt ấm áp từ trên đùi đã thấm qua lớp vải truyền đến chân mình, liền biết đứa trẻ này đã khóc thảm đến mức nào.

Sao vậy, là nhận ra người mình vừa cắn là tộc trưởng nhà mình, trong lòng sợ hãi không dám đối mặt sao?

Cũng phải, vừa rồi Tiểu Ca vẫn còn vẻ mặt hung dữ, khí thế đó có lẽ thật sự đã đến mức có thể dọa khóc trẻ con rồi?

Diệp Phàm có chút đồng tình đưa tay xoa xoa gáy đứa trẻ.

Cảm nhận được xúc cảm từ sau gáy.

Đứa trẻ này dường như biết đạo lý "đứa trẻ biết khóc có sữa ăn".

Nó ôm chặt lòng Diệp Phàm khóc càng dữ dội hơn.

Vừa khóc, vừa lau nước mắt nước mũi đầy mặt lên người Diệp Phàm.

Chương 311

Lau lau, sắp chạm vào cánh tay chưa kịp xử lý của Diệp Phàm.

Bỗng nhiên, một bàn tay lớn đeo găng tay da đen hở ngón giữ lấy cái đầu nhỏ có kiểu tóc như Na Tra, hạn chế động tác của nó.

Diệp Phàm nhìn qua.

Chỉ thấy, Trương Khải Linh đang như không có chuyện gì xảy ra lau vết nước bọt trên cánh tay mình.

Mà người giữ đầu đứa trẻ là Hách Liên Tĩnh.

Diệp Phàm lúc này mới nhớ ra, vừa rồi Tiểu Ca hình như bị đứa trẻ này cắn một cái rất mạnh.

Vì tương lai của đứa trẻ này, Diệp Phàm vội vàng biểu thị sự quan tâm đối với tộc trưởng bị cắn: "Tiểu Ca, anh không bị cắn đau chứ?" Ánh mắt Trương Khải Linh động đậy, sau đó nói một câu: "Không sao." Bên cạnh, Hách Liên Tĩnh lập tức lộ ra vẻ mặt "chấn động cả trăm năm".

Hắn không nhịn được cười lạnh một tiếng.

Trong tiếng cười đó là sự mỉa mai không thể che giấu, hoặc là hắn căn bản không muốn che giấu.

Hách Liên Tĩnh thầm nghĩ, lão Ách Ba nhà ngươi không đau à, đó là cánh tay bằng thép suýt nữa làm gãy cả hàm răng sữa của người ta đấy.

Ngươi còn không sao, nói cứ như rộng lượng lắm vậy.

Quả nhiên, lão già thối, xấu xa hết mức!

Nghĩ vậy, hắn lại liếc nhìn Diệp Phàm, thầm nghĩ: May mà, Tiểu

Diệp tử là một khúc gỗ.

Chỉ thấy, Diệp Phàm yên tâm gật đầu: "Không sao là tốt rồi, Tiểu Ca." Rốt cuộc, quần áo của Tiểu Ca trông chất lượng không tồi.

Cùng lúc đó, các thành viên đội khảo cổ ở bên cạnh nhìn thấy tất cả những chuyện này xảy ra đều không khỏi chấn động trợn to mắt.

Một mặt, họ chấn động trước sự thân thiết của đứa trẻ này với Diệp Phàm.

Mặt khác, khi đứa trẻ này lao vào lòng Diệp Phàm, các thành viên đội khảo cổ cũng đột nhiên nhận ra.

Tại sao vừa rồi đứa trẻ này lại cho họ một cảm giác quen thuộc mãnh liệt đến vậy.

Hóa ra, đứa trẻ có kiểu tóc Na Tra này, trông lại có vài phần giống Trương Khải Linh và Diệp Phàm!

Vốn dĩ, trong mắt đội khảo cổ, trên người Diệp Phàm và Trương Khải Linh đã có một sự tương đồng vô cùng thần kỳ.

Đặc biệt là Diệp Phàm trong mộ Vương Mãng còn giống Trương Khải Linh bây giờ hơn.

Chỉ là, sau mấy tháng được khói lửa nhân gian gột rửa, cộng thêm bên cạnh hắn bây giờ đã có Nam Hạt Bắc Ách đáng tin cậy.

Cho nên Diệp Phàm so với lúc ở trong mộ Vương Mãng, trên người đã có thêm chút sức sống và sự đáng yêu mà một người trẻ tuổi ở độ tuổi của cậu nên có.

Nhưng những điểm tương đồng trong cốt cách của cậu với Trương Khải Linh vẫn còn đó.

Cùng là hệ mặt lạnh, một người là ngàn năm tuyết đọng trên đỉnh núi cao.

Còn người kia, là ánh trăng mờ ảo có thể rơi trên đỉnh núi tuyết đó.

Bây giờ, giữa mày mắt của đứa trẻ này, lại thật sự có chút giống dáng vẻ còn non nớt của hai người.

Giữa mày mắt, có cảm giác của Diệp Phàm bây giờ.

Nhưng phần dưới khuôn mặt lại thiên về Trương Khải Linh hơn một chút.

Đây cũng là nguyên nhân thật sự tại sao các thành viên đội khảo cổ trong một lúc vừa rồi không nghĩ ra tại sao đứa trẻ này lại có một cảm giác quen thuộc khó tả!

Bởi vì nó không giống một người, mà là kết hợp đặc điểm của hai người!

Bạch Trường Minh có chút khó tin đẩy gọng kính, nheo mắt nhìn về phía trước, không khỏi lẩm bẩm: "Quá giống, quá giống.

Sao lại có đứa trẻ giống như vậy?" Bên cạnh ông, các thành viên đội khảo cổ đều biết câu nói không đầu không cuối này của Bạch Trường Minh có ý gì.

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream đã sôi sục từ lâu. "Trời ơi, đứa trẻ này xuất hiện từ lúc nào vậy, đáng yêu quá!" "Nhìn thấy tiểu khả ái này hiện nguyên hình, tôi cuối cùng cũng biết tại sao thứ này lại gọi là Đăng Tiên, đây thật sự giống như một tiểu tiên đồng mà?" "Cười chết, chẳng lẽ gọi là tiểu Đăng Tiên không phải vì tiểu khả ái này có kiểu tóc giống Na Tra sao?" "Xem livestream khảo cổ lừa tôi đẻ con series." "Vãi chưởng, đây là nhân loại con chất lượng cao gì vậy!" "Đợi đã, bạn nói đây là nhân loại con?

Bạn nghĩ xem nó xuất hiện như thế nào, rồi nghĩ lại xem câu nói của bạn có nghiêm túc không." "Vãi chưởng, bị vẻ ngoài đáng yêu lừa rồi, sức chiến đấu của đứa trẻ này mạnh thật!" "Cực hạn một chấp

mười rồi nhỉ?" "Nói thật, đứa trẻ này trông có vẻ quen mắt đấy." "Vãi chưởng, một mình cân nhiều thế cơ à?" "Chỉ có mình tôi cảm động vì streamer Bác Văn và học bá đều theo phản xạ tiến lên sao, xin nói rõ là tôi đã xem livestream mộ Vương Mãng, biết thái độ của học bá lúc đó nha." "Học bá: Những năm tháng nhầm đại ca thành tình địch." "Nói thật, đây là một loại sức hút nhân cách nhỉ?

Tiểu Diệp tộc trưởng thật sự đã âm thầm thay đổi rất nhiều người." "Vãi chưởng, tôi cũng nhìn ra rồi!

Mẹ nó, đây thật sự không phải là con riêng của Tiểu Diệp tộc trưởng sao?" "Tôi có một ý tưởng táo bạo, liên quan đến Trương-Diệp đẻ một lứa." "Vãi chưởng, thật sự rất giống!

Cảm giác dù là họ tự sinh cũng chưa chắc đã sinh được giống đến mức này đâu!" "《Đúng vậy, chúng tôi có một đứa con》." "Giao, tin tức lá cải đã chết đột nhiên tấn công tôi!" "Biết mình chèo thuyền thật rồi, nhưng thật sự không ngờ lại thật đến mức này!" "Chỉ có fan 101 là vẫn đang nỗ lực tìm kiếm đặc điểm của Hắc gia trên người đứa trẻ này phải không?" "Nhà ta có con gái mới lớn, mạnh dạn cầu thân." "Không chiếm được người của họ, thì chiếm lấy con trai của họ!

Có ai lập đội đi bắt cóc trẻ con không!" "Anh em bắt cóc trẻ con ơi, tôi thấy đến lúc đó căn bản không cần Tiểu Diệp tộc trưởng và Khải Linh Tiểu Ca ra tay, đứa trẻ tự mình đã có thể xử lý bạn rồi." "Tôi nghĩ, Hắc gia chắc chắn có lòng hợp tác với chúng ta trong kế hoạch này." Cùng lúc đó, tại hiện trường trong cổ mộ, Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh cũng hơi chậm chạp nhận ra vấn đề này.

Hơn nữa, những lời cảm thán của các thành viên đội khảo cổ phía sau đã truyền đến tai họ.

Hách Liên Tĩnh giữ đầu đứa bé, bắt nó quay mặt về phía mình, cẩn thận đánh giá vài lần rồi nói đầy ẩn ý: “Không tệ, đúng là có vài

phần đẹp trai giống tôi lúc nhỏ." Diệp Phàm cúi đầu nhìn gương mặt khóc đến sưng vù như bánh bao của đứa bé.

Hắn thầm nghĩ tuy nền tảng của đứa bé này không tệ, nhưng nếu ép nói là đẹp trai thì có lẽ hơi gượng ép.

Nhưng hắn cũng có chút tò mò, đứa bé này trông có vẻ thật sự có nét giống Tiểu Ca và chính mình.

Chẳng lẽ, mạch Thủ Long lúc chọn người kế vị, còn có yêu cầu nghiêm ngặt về ngoại hình của trẻ con như vậy sao?

Tộc quy thật là nghiêm khắc!

Trong khi đó, Trương Khải Linh cúi đầu liếc nhìn cái đứa bé tội nghiệp suýt nữa đã gãy hết cả hàm răng sữa khi cắn vào tay mình, rồi thản nhiên lên tiếng: "Không giống cậu." Hách Liên Tĩnh vô cùng khinh thường hừ lạnh một tiếng: "Chưa thấy bộ dạng lúc nhỏ của tôi chứ gì." "Chính là thế này!" Trương Khải Linh mím môi, không nói gì.

Ở bên cạnh, Lưu Bác Văn nhìn mấy vị đại ca tương tác với đứa cháu nhỏ của mình, đặc biệt là Hách Liên Tĩnh, anh ta bất giác nghĩ đến một câu thoại kinh điển: "A ca trán và cằm giống Huyên Huyên, công chúa mày và mắt giống Huyên Huyên." Lời thoại ngầm là: "Còn lại đều giống trẫm." Cùng lúc đó, các thành viên đội khảo cổ thấy thái độ của đứa bé này với Diệp Phàm thì cũng gần như chắc chắn rằng nó không còn mối đe dọa nào với họ nữa.

Diệp Phàm vỗ vỗ đầu đứa bé, nói: "Chơi với chú Hạt một lát đi, tôi đi xem anh em của con." Đứa bé như thể nghe hiểu lời của Diệp Phàm, ngoan ngoãn rời khỏi người hắn.

Nhưng khi nó quay đầu nhìn Hách Liên Tĩnh đang cười tủm tỉm thì lại không nghe theo lời Diệp Phàm mà chơi cùng "chú Hạt".

Nó quay đầu nhìn Trương Khải Linh, chỉ thấy Trương Khải Linh

cũng đang nhìn nó không chút biểu cảm, hơn nữa nhìn người này lại khiến nó thấy hàm răng sữa của mình ê buốt.

Thế là, tuy đã rời khỏi lòng Diệp Phàm, nó lại đi chân trần theo sau Diệp Phàm đang tiến về góc tường.

Thấy Diệp Phàm đi về phía góc tường có vẻ nguy hiểm nhất lúc này, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh cũng đi theo sau hắn.

Khi Trương Khải Linh tiến lên, anh còn cúi người, một tay bế bổng đứa bé chân trần lên, ôm vào lòng.

Các thành viên đội khảo cổ phía sau sững sờ tại chỗ, nhất thời không biết nếu mình đi qua bây giờ có phải là giúp thì ít phá thì nhiều không.

Cuối cùng, mọi người ngầm quyết định, trước khi được Diệp Phàm cho phép, tốt nhất cứ đứng yên tại đây.

Dù sao thì, Hách Liên Tĩnh, Trương Khải Linh và cả Tiểu Đăng Tiên có sức chiến đấu trông không hề thấp này, ba người có sức chiến đấu mạnh nhất trong mộ ngoài Diệp Phàm ra đều đang đi theo sau hắn!

Với đội hình này, cho dù kẻ chủ mưu đứng sau có đến, chắc cũng phải đi đường vòng vài dặm mới dám bước tiếp nhỉ?

Chẳng mấy chốc, Diệp Phàm đã đến góc tường.

Vị hoàng đế bị Diệp Phàm điều khiển lúc nãy rõ ràng giờ đây vô cùng kiêng dè hắn.

Ánh mắt ông ta nhìn Diệp Phàm bước tới không còn đơn giản là cảnh giác nữa, mà đã mang theo một vẻ kinh hoàng rất rõ rệt.

Chương 312

Bỗng nhiên, ông ta lại bắt đầu nói.

"Đêm nay là đêm nào." "Đêm nay là đêm nào." Vẫn là câu nói đó, nhưng ngữ khí đã không còn là chất vấn như trước.

Nghe giống như một phản ứng nói năng lộn xộn do điên loạn gây ra hơn.

Diệp Phàm nhìn phản ứng của vị hoàng đế, mỉm cười nói: "Giả điên giả dại." "Học theo trò của hoàng thúc nhà ngươi, học đi đôi với hành, nhưng ngươi vẫn còn kém một chút." Nói đến đây, không cần Diệp Phàm tiếp tục, các thành viên đội khảo cổ cũng đã dựa vào hai thông tin mấu chốt này để suy ra thân phận của vị hoàng đế chưa chết này là ai.

Một vị hoàng đế từng có một người hoàng thúc giả điên giả dại, đặc biệt là trong bối cảnh triều Minh, lại còn là hoàng đế trước Minh Thành Tổ.

Người này căn bản không thể có lựa chọn thứ hai, đáp án đã viết thẳng lên mặt ông ta.

Đây chính là Kiến Văn Đế Chu Doãn Văn, người có kết cục không rõ ra sao, lịch sử chỉ ghi lại rằng ông đã mất tích một cách kỳ lạ sau Loạn Tĩnh Nan.

Nhiều nhà sử học đã có vô số phỏng đoán về kết cục cuối cùng của Kiến Văn Đế.

Có người đoán rằng chiếc hộp bí ẩn mà Hồng Vũ Đế để lại cho ông chứa tăng bào, dao cạo tóc và độ điệp, cuối cùng ông đã xuống tóc đi tu.

Cũng có nhà sử học dựa vào những ghi chép rải rác trong một số điển tịch để phỏng đoán rằng kết cục của Kiến Văn Đế là tự thiêu trong hoàng cung.

Dù sao thì, khi ông thực hiện chính sách triệt phiên, thủ đoạn đối với các thúc thúc của mình khiến họ người chết kẻ bị phế.

Cho dù Kiến Văn Đế trước nay nổi tiếng hiếu thảo và theo Nho giáo, nhưng thủ đoạn như vậy cũng không thể nói là không tàn nhẫn.

Tranh đoạt vương quyền qua các triều đại, chưa có lần nào là không trải qua sự gột rửa của máu.

Vì vậy, lo lắng mình cuối cùng sẽ bị thúc thúc báo thù, Kiến Văn Đế đã chọn cách giống như Tương vương thúc thúc của mình, tự thiêu.

Đương nhiên, cũng có người phỏng đoán Kiến Văn Đế cuối cùng thực sự đã chết trong Loạn Tĩnh Nan, chỉ có điều không phải tự thiêu mà là chết trong tay hoàng thúc Chu Lệ của mình.

Còn có nhiều phỏng đoán rằng một trong những mục đích của Trịnh Hòa hạ Tây Dương là để tìm kiếm Kiến Văn Đế mất tích khi đó.

Nhưng, mọi người đoán tới đoán lui, lại không đoán trúng một chút đáp án chính xác nào.

Dù sao thì, trong những phỏng đoán này, không có cái nào nói rằng Kiến Văn Đế còn sống.

Hơn nữa, đến bây giờ vẫn còn sống!

Chuyện này biết đi đâu mà nói lý đây?

Đây không phải là họ đã né tránh hoàn hảo đáp án đúng, mà là đáp án đúng đã cố tình đi một đường lắt léo cực kỳ màu mè để né tránh tất cả các phỏng đoán của họ!

Tuy nhiên lúc này, các thành viên đội khảo cổ vẫn còn một thắc mắc lớn nhất.

Làm sao Diệp Phàm biết được người này chính là Kiến Văn Đế?

Chỉ thấy, vị hoàng đế sau khi nghe câu nói của Diệp Phàm, sắc mặt đã thay đổi rõ rệt.

Trên mặt ông ta, xuất hiện sự căm hận chưa từng có.

Đây không phải là sự oán độc ban đầu khi thấy họ tiến vào.

Sự oán độc đó, giống như sự oán độc của kẻ ra vẻ không thành lại bị vả mặt, trong đó còn pha lẫn chút khó tin.

Còn sự căm hận lúc này, vừa nhìn đã biết là có nguyên nhân, hơn nữa đã kéo dài rất lâu, tuế nguyệt đằng đẵng, đối với ông ta, là năm trăm năm.

"Chu.

Lệ!" Ông ta đọc hai chữ này, phát âm cực kỳ rõ ràng.

Thậm chí còn rõ hơn cả câu "Đêm nay là đêm nào" mà ông ta cứ lặp đi lặp lại.

Trong năm trăm năm đằng đẵng, đây có lẽ là hai chữ được ông ta lặp lại nhiều hơn cả "Đêm nay là đêm nào".

Kết quả như vậy, rất rõ ràng, Diệp Phàm đã nói đúng.

Bên cạnh hắn, Trương Khải Linh thay các thành viên đội khảo cổ hỏi ra nghi vấn trong lòng.

"Diệp Phàm, sao cậu nhìn ra được?" Anh vừa hỏi xong, Tiểu Đăng Tiên trong lòng anh đã xoay người, đưa tay ra đòi Diệp Phàm bế.

Diệp Phàm một tay nắm lấy hai bàn tay nhỏ của nó, nhét trở lại vào lòng Trương Khải Linh: "Nó nói cho tôi biết mà." "Tìm chú Bình

của con đi.” “Để tôi thả anh em của con ra trước đã.” Khi tay của Tiểu Đăng Tiên bị Diệp Phàm nhét lại vào lòng Trương Khải Linh, nó vẫn muốn thử đưa tay ra tìm Diệp Phàm lần nữa.

Ngay khi nó vừa đưa hai cánh tay nhỏ về phía Diệp Phàm thì lại bị Trương Khải Linh đang bế nó bắt lấy.

Chỉ thấy, Trương Khải Linh một tay bế Tiểu Đăng Tiên.

Tay còn lại đang bắt lấy hai cánh tay của nó.

Anh nắm hai cổ tay của Tiểu Đăng Tiên trong một tay, sau đó lật bàn tay nhỏ của nó lại, lòng bàn tay hướng lên trên.

Mặc dù lúc này Tiểu Đăng Tiên đang hơi nắm các ngón tay lại, nhưng Trương Khải Linh vẫn có thể dễ dàng nhận ra hai ngón tay được dân trong nghề gọi là Phát Khâu chỉ.

Anh khẽ nhíu mày.

Phát Khâu chỉ cần công lực đồng tử công, đúng là cần phải luyện từ nhỏ.

Nhưng đây cũng không phải là bản lĩnh mà một đứa trẻ có thể một sớm một chiều luyện thành.

Cho dù là anh, lúc ba bốn tuổi cũng chưa luyện ra được đôi Phát Khâu chỉ đã thành hình như thế này!

Mặc dù trên mu bàn tay mũm mĩm này còn có bốn lúm đồng tiền mềm mại.

Nhưng hai ngón tay dài khác thường kia đã thành hình!

Tay Trương Khải Linh di chuyển từ cổ tay của Tiểu Đăng Tiên đến hai ngón tay của nó.

Tiểu Đăng Tiên vốn đang khẽ giãy giụa, khi Trương Khải Linh chạm vào ngón tay nó thì lập tức dừng lại.

Bởi vì tầm mắt của nó cũng rơi vào hai ngón tay giống hệt của Trương Khải Linh đang nắm lấy ngón tay nó.

Trương Khải Linh chú ý đến sự thay đổi của Tiểu Đăng Tiên, ngước mắt thản nhiên liếc nhìn biểu cảm trên mặt nó lúc này.

Có một chút căng thẳng và gò bó.

Mặc dù đã luyện thành Phát Khâu chỉ, thậm chí còn có chiến tích một chọi mười hay nhiều hơn nữa như lúc nãy.

Nhưng phản ứng như vậy, chung quy vẫn giống một đứa trẻ.

Đặc biệt là nét mày mắt, mức độ tương đồng với Diệp Phàm.

Nhìn thấy phản ứng này của Tiểu Đăng Tiên, Trương Khải Linh thậm chí còn có cảm giác như mình đang nhìn thấy Diệp Phàm thời thơ ấu.

Anh thỉnh thoảng sẽ thấy phản ứng như vậy trên mặt Diệp Phàm.

Nhưng phần lớn thời gian, đều sẽ bị Diệp Phàm dùng sự khôn khéo và điềm tĩnh của người lớn che giấu đi.

Nếu không phải khả năng quan sát của anh cực mạnh, có lẽ giống như các thành viên đội khảo cổ và những khán giả trong phòng livestream, căn bản sẽ không chú ý đến những thay đổi nhỏ nhặt đó.

Tuy nhiên, mặc dù Trương Khải Linh có chút xúc động vì những chi tiết nhỏ này, nhưng anh vẫn rất nghi hoặc, Tiểu Đăng Tiên xuất hiện từ trong bóng tối này rốt cuộc là ai?

Tại sao tuổi còn nhỏ đã sở hữu năng lực thành thục như Phát Khâu chỉ?

Chương 313

Anh nắn hai ngón tay được bọc trong lớp thịt mềm, mặc dù lớp thịt mềm bên ngoài vẫn giống như những đứa trẻ bình thường ở độ tuổi này.

Nhưng gân cốt và xương bên trong, đích thực là bản chất của Phát Khâu chỉ.

Trương Khải Linh khẽ nhíu mày.

Hơn nữa, từ lúc bế đứa bé này đến giờ, anh vẫn chưa nghe nó nói câu nào.

Nhưng Diệp Phàm lại nói, chuyện hoàng đế này là Kiến Văn Đế, chính là do đứa bé này nói cho hắn biết.

Giữa hai người này, rốt cuộc là mối quan hệ gì?

Có liên quan đến thân phận mạch Đồ Long của Diệp Phàm không?

Ngay khi Trương Khải Linh đang nghi hoặc về những vấn đề này, Diệp Phàm đứng trước mặt anh đã bắt đầu hành động.

Chỉ thấy, Diệp Phàm không tự mình trèo lên tường, đưa tay lấy chiếc đinh hoa sen kia ra.

Mà là đưa tay về phía chiếc đinh hoa sen, chiếc đinh hoa sen đang ghim trên bóng tối bắt đầu khẽ rung lên.

Rất rõ ràng, nó đang bị một thế lực vô hình nào đó điều khiển.

Sau đó, Diệp Phàm vung tay về phía sau, chiếc đinh hoa sen liền mạnh mẽ bay ra khỏi tường.

Giây tiếp theo, nó đã xuất hiện trong tay Diệp Phàm.

Các thành viên đội khảo cổ kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt.

Điều khiển vũ khí bay về từ xa như vậy, đây không phải lần đầu tiên các thành viên đội khảo cổ thấy Diệp Phàm làm thế.

Ví dụ như Kinh Trập, chẳng phải vẫn luôn rất nghe lời Diệp Phàm sao?

Nhưng, đó là Kinh Trập cơ mà.

Là Tiểu Kinh Trập có thể phân biệt được khi Trương Khải Linh và Diệp Phàm sử dụng sẽ tự phát ra ánh sáng màu khác nhau.

Là thần khí thiên binh có thể tự dẫn điện, được làm từ gỗ Hàng Long ngàn năm.

Cho nên Kinh Trập thông minh, biết bay, xem thế nào cũng rất hợp lý.

Nhưng bây giờ xem ra, Diệp Phàm có thể điều khiển vũ khí, không chỉ là Kinh Trập, hắn cái gì cũng biết một chút!

Không hổ là anh!

Diệp sư phụ.

Tuy nhiên, khi chiếc đinh hoa sen quay trở lại tay Diệp Phàm, cái bóng ở góc tường cũng muốn nhanh chóng bỏ chạy.

Mục tiêu vẫn là hai tiểu đăng nô bằng ngọc kia.

Diệp Phàm thầm nghĩ, biến thành đứa trẻ đáng yêu không tốt sao?

Cớ gì phải vội vã về thành thế?

Sau đó, Diệp Phàm vung tay, máu tươi vốn đang chảy dọc cánh tay lập tức bị hắn vẩy lên tường.

Tiểu Đăng Tiên trong lòng Trương Khải Linh thấy Diệp Phàm vẩy máu, phát ra một tiếng kêu non nớt, vùi mặt vào vai Trương Khải Linh.

Dường như cũng không nỡ nhìn thấy Diệp Phàm bị thương như vậy.

Hai người lớn bên cạnh, Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh thấy vậy, đều không khỏi nhíu mày.

Nhưng đối với Diệp Phàm đã không còn nhạy cảm với cảm giác đau đớn, chuyện này căn bản chẳng là gì, hắn cũng không cảm thấy đau đớn gì mấy.

Khi Diệp Phàm thu tay lại, Hách Liên Tĩnh kịp thời nắm lấy cánh tay hắn vốn đã sắp tự cầm máu nhưng lại bắt đầu chảy máu sau cú vung tay vừa rồi.

Sau đó, với tốc độ nhanh như chớp, anh ta cẩn thận rắc thuốc bột cầm máu mang theo bên mình lên vết thương trên tay Diệp Phàm.

Một loạt động tác trôi chảy như mây bay nước chảy, như thể đã có chuẩn bị từ trước.

Diệp Phàm cũng có chút kinh ngạc trước sự thành thạo trong loạt động tác này của Hách Liên Tĩnh.

Và từ đó, hắn cũng suy đoán ra, bất kể là Hắc Nhãn Kính hay Tiểu Ca, xem ra bình thường đều không ít lần bị thương.

Hắc Nhãn Kính đây là đang biểu diễn tốc độ của hắn sao?

Sai!

Hắc Nhãn Kính đang biểu diễn kinh nghiệm của mình!

Động tác bôi thuốc của Hách Liên Tĩnh quả thực vô cùng thành thạo, anh ta rất nhanh lại giúp Diệp Phàm băng một vòng gạc cầm máu trên cánh tay.

Lúc này, từ góc tường lại truyền đến một tiếng kêu non nớt của trẻ con.

Chỉ thấy, một đứa bé trai ba tuổi mặc yếm đỏ khác, bốn chân chổng lên trời rơi xuống từ phía trên góc tường.

Góc tường đó cao đến năm sáu mét, họ đứng ở đây đều phải ngẩng đầu nhìn lên.

Điều này đối với một đứa trẻ, càng thêm trí mạng.

Lúc này, Hách Liên Tĩnh vẫn đang mải mê buộc một nút thắt hình con bướm trên tay Diệp Phàm bằng gạc cầm máu.

Một cánh tay của Diệp Phàm cũng đang ở trong tay Hách Liên Tĩnh.

Hắn định bước lên một bước, dùng tay còn lại để đỡ đứa bé này.

Trương Khải Linh lại từ bên cạnh hắn bước nhanh qua, và để lại một câu: "Diệp Phàm, đừng động." Sau đó, anh một tay bế Tiểu Đăng Tiên xuất hiện đầu tiên, lại phi thân đạp lên tường, chuẩn bị trực tiếp leo tường để đỡ lấy Tiểu Đăng Tiên còn lại đang rơi xuống.

Tuy nhiên, ngay khi Trương Khải Linh đã dùng hai bước lớn dứt khoát đạp lên tường, tay cũng đã sắp chạm được vào đứa bé một cách chính xác.

Tiểu Đăng Tiên này lại thay đổi tiếng kêu thảm thiết lúc nãy, xoay người một vòng trên không, nhào lộn mấy vòng, cuối cùng đáp đất với một tư thế vô cùng phóng khoáng.

Sau khi đáp đất, nó còn nhếch mép, nhìn Trương Khải Linh đang đạp trên tường, một tay chống vào góc tường để giữ thăng bằng một cách đầy tà khí.

"He he!" Đứa bé này rõ ràng tinh quái hơn đứa trong lòng Trương Khải Linh rất nhiều.

Chỉ thấy lúc này, Trương Khải Linh một tay vẫn bế Tiểu Đăng

Tiên lúc nãy, một tay chống lên tường.

Hai chân một duỗi thẳng, một hơi cong, đạp lên hai bức tường hai bên.

Anh đứng ở vị trí cao hơn hai mét so với mặt đất.

Trong mắt người ngoài, đây gần như là một động tác không thể hoàn thành.

Nhưng Trương Khải Linh đạp trên tường, vững như núi Thái Sơn.

Thậm chí, trong một cánh tay của anh, còn đang ôm chặt một đứa trẻ.

Tiểu Đăng Tiên xuất hiện đầu tiên thấy bộ dạng của Tiểu Đăng Tiên dưới đất, lập tức quay người vùi khuôn mặt nhỏ nhắn vào vai Trương Khải Linh.

Mà lúc này Tiểu Đăng Tiên đã tự mình đáp đất, đang cười khoái trá vì trò đùa dai thành công, nhìn Trương Khải Linh ở góc tường.

Chương 314

Và hiện tại, khoảng cách giữa Trương Khải Linh và Kiến Văn Đế đã bị bại lộ thân phận là cực gần.

Do Tiểu Đăng Tiên đã hóa hình, Chu Doãn Văn gần như đã không còn ra hình người cũng không còn bị cái bóng lúc nãy trói buộc.

Ông ta dường như cũng khó có thể tin được, hai cái bóng Đăng Tiên bấy lâu nay, trong một thời gian dài, vẫn luôn khiến mình sợ hãi, lại là hai đứa trẻ.

Đặc biệt là đứa vừa mới đáp đất, tính cách vừa nhìn đã biết là tinh quái hơn.

Cho dù các thành viên đội khảo cổ không biết những ân oán cụ thể giữa hai Tiểu Đăng Tiên này và Kiến Văn Đế trong năm trăm năm chung sống một phòng.

Nhưng nhìn phản ứng của Kiến Văn Đế lúc này, cũng có thể đoán được Kiến Văn Đế và Tiểu Đăng Tiên có tính tình tinh quái hơn này có thù oán khá sâu.

Dù sao thì ngay từ đầu, từ những vết cào móng tay trên hai tiểu đăng nô cũng không khó để nhận ra, Kiến Văn Đế này nhất định là ghét cay ghét đắng hai tiểu đăng nô này.

Chỉ thấy, Kiến Văn Đế vốn đang chìm đắm trong sự căm hận với "Chu Lệ" dường như nghĩ đến điều gì đó, quyết định tạm thời tập trung giải quyết Tiểu Đăng Tiên có thù oán sâu đậm với mình này.

Mái tóc vốn tử khí trầm trầm, trong nháy mắt lại bay lên, và với tốc độ rất nhanh liền bao phủ về phía Tiểu Đăng Tiên đã đáp đất.

Trương Khải Linh phi thân xuống khỏi tường, một tay rút Kinh

Trập, chuẩn bị chém đứt toàn bộ những sợi tóc đen này từ giữa.

Hách Liên Tĩnh bên cạnh cũng đã hoàn thành màn nghệ thuật trình diễn buộc nút thắt hình con bướm của mình, sau khi dùng gạc cầm máu buộc thành một nút thắt hình con bướm xinh đẹp trên tay Diệp Phàm, liền rút ra vũ khí của mình.

"Một ông già hơn năm trăm tuổi, còn bắt nạt đứa trẻ ba tuổi thế này." "Đúng là già mà không nên nết." Diệp Phàm liếc nhìn nút thắt hình con bướm đang khẽ rung rinh vô cùng bắt mắt trên cánh tay mình.

Đó là một nút thắt hình con bướm trông rất có mỹ cảm, hai cánh bướm trông rất đầy đặn, hơn nữa còn khẽ rung theo chuyển động của cánh tay hắn.

Không phải là thứ mà kẻ tay chân vụng về như hắn có thể tùy tiện buộc ra được, nhìn vào là biết có tay nghề.

Trong phút chốc, Diệp Phàm cũng có chút tò mò: Hắc Nhãn Kính những lúc rảnh rỗi, dường như cũng không phải thật sự rảnh rỗi.

Anh ta nghiên cứu mấy trò hoa lá cành, xem ra cũng thật sự rất hoa lá cành.

Diệp Phàm sau đó nhìn về phía Tiểu Đăng Tiên thứ hai xuất hiện.

Chỉ thấy, Tiểu Đăng Tiên đó đối mặt với mái tóc của Kiến Văn Đế đột nhiên tấn công mình, dường như không có chút biểu hiện hoảng sợ nào.

Nụ cười trên khuôn mặt nhỏ nhắn chỉ viết bốn chữ lớn: Ngươi qua đây đi!

Thế là, Diệp Phàm lập tức xoay cổ tay, đổi động tác chuẩn bị rút Hắc Kim Cổ Đao thành rút Thiên Cơ Tán.

Trong khoảnh khắc, mái tóc đen đã xông đến trước mặt Tiểu Đăng

Tiên.

Trương Khải Linh cũng đã bế Tiểu Đăng Tiên trong lòng mình nhảy xuống khỏi tường.

Hách Liên Tĩnh thì một tay cầm súng, tiến lại gần Tiểu Đăng Tiên đó, chuẩn bị kéo nó về bên mình, làm một người cha bảo vệ con cái đúng chuẩn.

Thậm chí, nếu có khả năng, còn muốn trực tiếp xách cổ áo sau của thằng nhóc này lên cho ngồi trên cổ.

Ách Ba Trương mang một đứa thì anh ta cũng phải mang một đứa.

Anh ta đến cổ mộ này, chỉ vì ba việc.

Công bằng, công bằng, và vẫn là công bằng ngọt ngào!

Giải thích đi, cái gì gọi là công bằng ngọt ngào kiêu hãnh?

Đó là bế một đứa nhóc giống hệt Ách Ba.

Tuy nhiên, ai mà ngờ.

Khi Hách Liên Tĩnh còn chưa kịp ra tay với những sợi tóc đen này, Tiểu Đăng Tiên này căn bản không có ý định né tránh.

Nó không chỉ không cho Kiến Văn Đế phía trước thời gian phản ứng, thậm chí không cho Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh bất kỳ thời gian phản ứng nào.

Đối mặt với đám tóc đen đó, nó cứ chân trần, nhẹ nhàng chạy tới.

Sau đó, trong ánh mắt có phần kinh ngạc của mọi người, đám tóc đen đó trực tiếp quấn chặt lấy Tiểu Đăng Tiên này.

Nhìn Tiểu Đăng Tiên trước mắt đột nhiên biến thành một cục đen lớn, các thành viên đội khảo cổ lập tức nín thở.

Cùng là Tiểu Đăng Tiên, số phận của Tiểu Đăng Tiên này và Tiểu

Đăng Tiên trong lòng Trương Khải Linh thật sự hoàn toàn trái ngược!

Đầu tiên là bị Diệp Phàm dùng đinh hoa sen ghim vào góc tường, hành hạ Kiến Văn Đế lâu như vậy.

Vừa xuống đã chơi với Trương Khải Linh một chiêu "trêu anh chơi".

Bây giờ lại tự tin tràn đầy xông lên phía trước, kết quả bị đám tóc này quấn thành một cục đen lớn như vậy.

Phân tích tính cách rõ ràng là có phần tinh quái của Tiểu Đăng Tiên này, trong lòng các thành viên đội khảo cổ đều có một ý nghĩ vô cùng táo bạo.

Nhưng bây giờ, Tiểu Đăng Tiên đã bị quấn thành một cục đen lớn.

Cộng thêm Tiểu Đăng Tiên xuất hiện đầu tiên đã nâng cao hình tượng của Tiểu Đăng Tiên trong lòng đội khảo cổ rồi.

Cho nên đội khảo cổ bây giờ lo lắng hơn là vấn đề an toàn của Tiểu Đăng Tiên này.

Biểu cảm trên mặt Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh cũng sững sờ.

Dù sao thì, khi Tiểu Đăng Tiên này xông lên, biểu cảm tự tin trên mặt nó khiến họ căn bản không nghĩ đến kết cục này.

Điều này cũng khiến tốc độ ra tay của hai người họ chậm đi vài phần.

Và bây giờ, thấy tình cảnh này, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh cũng không do dự nữa.

Đạn tử đạn của Hách Liên Tĩnh len lỏi bay về phía Kiến Văn Đế.

Kinh Trập cũng thoát khỏi tay Trương Khải Linh, bay thẳng đến chỗ nối giữa đám tóc và quả cầu đen bị quấn.

Mà Kinh Trập còn chưa kịp chém đứt đám tóc đó.

Bỗng nhiên, từ phía Kiến Văn Đế truyền đến một tiếng kêu đau đớn.

Chỉ thấy, quả cầu đen đó bỗng nhiên bùng lên một ngọn lửa lớn.

Trên mặt đất nơi quả cầu đen nối liền, có một vòng sáng xanh lam thoáng qua.

Các thành viên đội khảo cổ đều nhận ra vòng sáng xanh lam đó, chính là trận pháp dưới chân Diệp Phàm trước đây!

Chỉ là văn tự bên trong vòng sáng này trông có vẻ không phức tạp bằng trận pháp quang quyển của Diệp Phàm.

Nhưng cũng có thể tạo ra ngọn lửa mà người thường tuyệt đối không thể tạo ra từ hư không như vậy!

Ngọn lửa lập tức biến quả cầu đen bao bọc Tiểu Đăng Tiên thành quả cầu lửa.

Và, rất nhanh liền thiêu đám tóc này thành tro bụi, men theo những sợi tóc dài lan về phía những sợi tóc khác của Kiến Văn Đế.

Biểu cảm trên mặt Kiến Văn Đế, gần như kinh hoàng đến mức méo mó.

Trương Khải Linh thấy vậy, đã kịp thời thu hồi Kinh Trập.

Hách Liên Tĩnh cũng có chút kinh ngạc nhìn Tiểu Đăng Tiên đang cười một cách tinh quái.

Chương 315

Kiến Văn Đế trước mặt họ, đã vô cùng hoảng loạn túm lấy tóc của mình, dùng móng tay như cương thi làm dao, bắt đầu cắt tóc từ chỗ ngắn nhất.

Móng tay của ông ta quanh năm cào cấu khắp nơi trong gian mộ thất này, bây giờ đã trở nên vô cùng sắc bén.

Vì vậy, những sợi tóc đó rất nhanh đã bị ông ta hoặc là trực tiếp cắt đứt, thậm chí là trực tiếp giật mạnh xuống.

Khi ngọn lửa hoàn toàn lan đến người ông ta, Kiến Văn Đế lại dựa vào cách này để tự cứu thành công.

Chỉ là bây giờ, hình tượng của ông ta so với lúc nãy, đúng là một trời một vực.

Lúc nãy ông ta có một mái tóc đen rậm rạp rủ xuống, trông là một mái tóc đáng ngưỡng mộ.

Có những sợi tóc này lộn xộn rủ trên đầu, cũng khiến ông ta thoạt nhìn không có gì kỳ quái.

Nhưng bây giờ, mất đi sự che chắn của những sợi tóc này, toàn bộ khuôn mặt khô héo của ông ta đã hoàn toàn lộ ra.

Các thành viên đội khảo cổ lúc này mới chú ý, trên mặt Kiến Văn Đế gần như đã không còn chút thịt nào.

Thật sự chỉ là một cái đầu lâu, được phủ một lớp da người màu xanh xám mà thôi!

Hai hốc mắt sâu hoắm, bên trong cũng đã không còn chút nước nào.

Hình thái này, trông vô cùng tiều tụy, giống như trong năm trăm năm qua, vẫn luôn bị tiêu hao thứ gì đó.

Trông không giống một người già, mà giống một tác giả tiểu thuyết thức trắng đêm liên tục mấy chục ngày.

Trông chính là hiện trạng của cả một thế hệ trẻ đương đại.

Điều này khiến những sinh viên thực tập trẻ tuổi đi theo trong đội khảo cổ cũng không khỏi tê cả da đầu, vội vàng sờ lên mặt mình.

Chỉ thấy, lúc này, trên người Tiểu Đăng Tiên không có chút dấu vết bị thiêu đốt, da thịt non mềm, không bị ảnh hưởng chút nào bởi đám tóc và quả cầu lửa lúc nãy.

Nó khoanh hai cánh tay nhỏ mũm mĩm của mình, cười vô cùng ngạo mạn nhìn Kiến Văn Đế vẫn còn ở góc tường, đã tự mình giải quyết mái tóc dài phiền phức.

Kiến Văn Đế trường sinh này không còn tóc, cũng giống như Tượng Nhân Trương không có tượng đất, Thợ Sơn Lý không có cây cọ, Hắc Bối Lão Lục chỉ còn lại Lão Lục.

Các thành viên đội khảo cổ thậm chí đã không còn cảm nhận được mối đe dọa từ Kiến Văn Đế đã sống hơn năm trăm năm này nữa.

Lúc này, họ mới cẩn thận quan sát Tiểu Đăng Tiên xuất hiện từ bóng tối góc tường sau này.

Chỉ thấy, Tiểu Đăng Tiên này trông cùng tuổi với đứa trong lòng Trương Khải Linh.

Làn da trắng như tuyết, da thịt non mềm, chỉ nhìn trạng thái cơ thể, là một cục bột nhỏ đáng yêu.

Nhưng nhìn khí chất của nó, lại giống hệt một tiểu ma vương.

Tóc của nó không giống như Tiểu Đăng Tiên trong lòng Trương

Khải Linh, dùng dây đỏ buộc thành hai búi nhỏ.

Mà là toàn bộ xõa xuống.

Nhưng kỳ lạ là, trên tóc của nó rõ ràng có một nếp gợn sóng rất rõ.

Điều này cho thấy, tóc của Tiểu Đăng Tiên này trước đây cũng ở trạng thái buộc lên.

Nhưng lúc này rõ ràng, đã bị tiểu ma vương này tháo xuống.

Cho nên bây giờ mới có một nếp gợn sóng rõ ràng như vậy.

Lại nhìn biểu cảm trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nó lúc này, dùng ba chữ để hình dung, chính là "nhìn là muốn ăn đòn".

Nếu như đặt trong xã hội hiện tại, đích thị là thân phận của một đứa trẻ cầm đầu rồi.

Nhưng, nụ cười này xem thế nào, cũng cảm thấy thiếu thiếu cái gì đó.

Một bên, Hách Liên Tĩnh sờ cằm mình, sau đó, thò tay vào bên trong áo mình.

Sau đó, anh ta đi về phía đứa trẻ giống tiểu ma vương này.

Dưới biểu cảm "cậu là ai?" của tiểu ma vương, anh ta ngồi xổm xuống trước mặt nó.

Các thành viên đội khảo cổ chỉ thấy anh ta làm một loạt động tác, sau đó, đứng dậy sờ đầu tiểu ma vương này.

Đợi Hách Liên Tĩnh rời khỏi trước mặt tiểu ma vương, các thành viên đội khảo cổ cuối cùng cũng biết biểu cảm nhỏ này thiếu cái gì.

Chỉ thấy, trên khuôn mặt nhỏ nhắn đó lại có thêm một cặp kính râm trẻ em.

Mặc dù là mẫu trẻ em, nhưng cũng có thể che được một nửa

khuôn mặt nhỏ nhắn đó.

Diệp Phàm nhìn đứa bé vì nụ cười mà trông thật sự giống Hắc Nhãn Kính phiên bản nhỏ, lại nhìn cặp kính râm nhỏ, rồi nhìn Hách Liên Tĩnh với vẻ mặt khinh bỉ.

Thầm nghĩ tên này, sao lại còn chuyên môn mang theo cả kính râm trẻ em thế?

Hách Liên Tĩnh căn bản không cần đợi Diệp Phàm hỏi, cũng biết Diệp Phàm đang thắc mắc cái gì.

Anh ta nhún vai, giải thích: "Đã nói rồi, tôi mở tiệm kính mắt mà." Diệp Phàm: ...

Thành viên đội khảo cổ: ...

Diệp Phàm có chút không biểu cảm mà giật giật khóe miệng, thầm nghĩ: Phải, trước đây cậu có nói cậu mở tiệm kính mắt.

Nhưng cậu cũng đâu có nói bản thân cậu chính là tiệm kính mắt đâu!

Đến cả kính râm của trẻ con cũng mang theo người, đây là mang theo toàn bộ kho hàng trong tiệm của mình à?

Nhìn thấy sự khinh bỉ trong mắt Diệp Phàm càng lúc càng tăng, dường như đã không định che giấu nữa.

Hách Liên Tĩnh quyết định giải thích chi tiết hơn một chút: "Người làm ăn chuyên nghiệp như chúng tôi là phải quảng bá sản phẩm của mình mọi lúc mọi nơi." "Tiểu Diệp tử, cậu có biết bây giờ tiền của ai là dễ kiếm nhất không?" Anh ta thậm chí đã lật bài ngửa đáp án cho Diệp Phàm, tay chỉ về phía Tiểu Đăng Tiên này.

Diệp Phàm liếc nhìn, thầm nghĩ: Tiểu thần tiên?

Sau đó, hắn trả lời câu hỏi của Hách Liên Tĩnh, nói: "Sinh viên đại

học.” Một bên, tầm mắt của Trương Khải Linh rơi vào tay của tiểu ma vương.

Tay của Tiểu Đăng Tiên này, không phải là Phát Khâu chỉ.

Nhưng, Tiểu Đăng Tiên này, lại biết dùng trận pháp.

Anh khẽ nhíu mày, suy nghĩ về mối quan hệ giữa hai người này.

Tiểu Đăng Tiên đeo kính râm vốn dĩ là phản kháng hành vi này.

Nhưng, tiểu ma vương chung quy vẫn là một đứa trẻ, đối với loại đồ vật mới lạ này, hoàn toàn không có khả năng chống cự.

Nó dùng bàn tay nhỏ mũm mĩm sờ lên cặp kính râm trên mặt, sau đó, liền chạy những bước chân ngắn cũn, nhào đến trước mặt Diệp Phàm.

Cười rạng rỡ hơn lúc nãy rất nhiều, ngẩng khuôn mặt nhỏ của mình lên khoe với Diệp Phàm cặp kính râm trên mặt.

Diệp Phàm sờ lên đỉnh đầu nó.

Không tệ, có tố chất làm trai ngầu.

Chỉ là chỉ mặc yếm, lại đeo cặp kính râm này, vẫn có chút không hài hòa.

Chương 316

Diệp Phàm đưa tay về phía ba lô của mình.

Trong lòng nói với hệ thống: "Hắc Nhãn Kính còn mang được cả kính râm trẻ em, tôi mang hai bộ đồ trẻ con thì có quá đáng không?" "Dù sao thì, chúng ta đang livestream, không thể để trẻ nhỏ ở truồng rồi che mờ được chứ?" "Hệ thống ngoan, không nể mặt tôi thì cũng phải nể mặt Luật bảo vệ trẻ vị thành niên một chút chứ?" Diệp Phàm thuyết phục ba lần liên tiếp, khiến hệ thống một lời phản bác cũng không nói ra được.

Diệp Phàm chỉ cảm thấy, thời gian hệ thống im lặng thật sự càng ngày càng dài.

Nhưng cuối cùng, hắn vẫn từ trong ba lô của mình lôi ra hai bộ đồ trẻ con vừa vặn.

Nhìn kỹ, còn là kiểu dáng đang thịnh hành hiện nay.

Hách Liên Tĩnh nhìn Diệp Phàm lấy ra hai bộ đồ trẻ con, lập tức cảm thấy có chút ấm ức vì ánh mắt khinh bỉ mà mình vừa nhận được khi lấy ra cặp kính râm trẻ em.

Kể từ lúc Diệp Phàm lấy ra hai bộ đồ trẻ con, các thành viên đội khảo cổ liền vây cả lại.

Đặc biệt là mấy nữ thành viên hiếm hoi trong đội.

Mắt ai nấy gần như sắp lấp lánh sao.

Lâm ca đã chuyển vũ khí ra sau lưng, có chút không chờ được mà xoa xoa hai tay: "Có cần tôi giúp mặc quần áo cho chúng không, tay nghề chăm trẻ của tôi không tệ đâu nhé." Lúc nói câu này, anh ta hoàn toàn quên mất mình mới bị Tiểu Đăng Tiên trong lòng Trương Khải

Linh phũ phàng đánh bay cách đây không lâu.

Bên cạnh, Lâm ca và Viện ca cũng trịnh trọng gật đầu, tỏ ý mình cũng có thể làm được.

Ngay cả mấy vị giáo sư già vừa rồi còn có chút e dè hai cái bóng nhỏ này cũng không nhịn được mà hóng hớt.

Một vị giáo sư già ho khan hai tiếng rồi nói: "Hay là để tôi đi, dù sao mấy lão già chúng tôi cũng đã làm cha người ta, có kinh nghiệm chăm con." Mấy vị giáo sư già đều gật đầu tỏ vẻ đồng ý.

Dù sao thì, đứa trẻ đáng yêu như vậy, ai mà không muốn tiếp xúc một chút chứ?

Tuy nhiên, ngay lúc các thành viên đang tranh nhau thể hiện, Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh lại một lần nữa phát huy sự ăn ý cao cấp của "Nam Hạt Bắc Ách".

Hai người lần lượt nhận lấy hai bộ đồ trẻ con từ tay Diệp Phàm.

Hách Liên Tĩnh nói: "Hai tiểu tử này vẫn chưa thể loại trừ khả năng là phần tử nguy hiểm, hay là cứ để tôi và Ách Ba lo." Anh ta nói với vẻ đại nghĩa lẫm liệt.

Bên cạnh, Trương Khải Linh cũng hiếm hoi mà "Ừ" một tiếng.

Sau đó, hai người định dẫn hai Tiểu Đăng Tiên ra khỏi ống kính và tầm mắt của đội khảo cổ để thay đồ.

Thế nhưng, khi hai Tiểu Đăng Tiên ý thức được mình sắp bị mang đi, một đứa bắt đầu giãy giụa trong vòng tay Trương Khải Linh, một đứa giãy giụa trong tay Hách Liên Tĩnh.

Hai Tiểu Đăng Tiên phát ra tiếng phản kháng non nớt, ánh mắt đều hướng về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm có chút bất đắc dĩ lắc đầu.

Hắn biết hai Tiểu Đăng Tiên này bám người như vậy là vì máu của hắn vừa rồi đã vẩy lên bóng của chúng, tạo ra hiệu quả nhận chủ.

Dù vậy, hắn vẫn đi theo.

Hắn liếc nhìn về phía Kiến Văn Đế ở góc tường, cảm thấy trạng thái hiện tại của ông ta không gây ra được sóng gió gì nữa.

Lát nữa, đội khảo cổ chắc chắn sẽ còn rất nhiều vấn đề muốn tra hỏi ông ta.

Về ngôi mộ cổ này, về lý do tại sao ông ta lại xuất hiện ở đây.

Nhưng theo Diệp Phàm, đôi khi, sự thật từ miệng người sống lại không đáng tin bằng chứng cứ trên người chết.

Cho dù Kiến Văn Đế thật sự khai ra điều gì, hắn cũng sẽ giữ thái độ hoài nghi rất lớn.

Thấy Diệp Phàm đi theo, hai Tiểu Đăng Tiên cũng lập tức ngừng tiếng rên rỉ tủi thân.

Mà bên kia, nhìn ba vị cố vấn đặc biệt đã rời khỏi ống kính, các thành viên đội khảo cổ cuối cùng cũng không đi theo.

Dù sao thì, cảnh tượng vừa rồi, nhìn thế nào cũng giống như chuyện gia đình mà ba vị cố vấn đặc biệt cần giải quyết.

Người ngoài như họ, thật sự không tiện xen vào.

Hơn nữa, bây giờ họ cũng thực sự nên quan sát kỹ môi trường mộ thất mà mình đang ở.

Từ lúc những ngọn đèn trên vách tường sáng lên, họ vẫn chưa có dịp quan sát toàn cảnh căn mộ thất này.

Bây giờ, các thành viên đội khảo cổ đã có thể nhìn rõ toàn bộ mộ thất.

Chỉ thấy, diện tích của căn mộ thất này khá là đáng kể.

Toàn bộ mộ thất rộng bằng bốn sân bóng rổ.

Chiều cao cũng rất ấn tượng, chừng năm sáu mét.

Vì thế lúc đầu, trong không gian như vậy, ánh sáng từ đèn pin của họ hoàn toàn không thể chiếu sáng hết diện tích lớn đến thế.

Cũng chính vì có diện tích vách tường như vậy, bức tường khắc họa đang cháy đèn mới trở thành một bức tranh sơn hà đồ, có thể khắc họa một cách hoàn hảo từng dãy núi, hệ thống sông ngòi của Đại Việt lên trên đó.

Bốn phía mộ thất là bốn cây cột lớn màu đỏ son, cột thẳng lên tới đỉnh mộ, như thể đang chống đỡ cả đỉnh mộ.

Mỗi cây cột đều được khảm trang trí hoa văn tường vân hình vòng tròn bằng vàng ròng, trông có phần phức tạp và rườm rà.

Kích thước của bốn cây cột, ước chừng phải cần ba bốn người đàn ông trưởng thành ôm mới xuể.

Mà trong căn mộ thất rộng lớn này, lại chỉ có duy nhất ở chính giữa, đặt một cỗ quan tài vàng dựng đứng.

Cỗ quan tài vàng đó không chỉ có điểm kỳ lạ là được đặt đứng.

Nó không giống như những cỗ quan tài thông thường được đặt trên giường quan.

Hoặc phải nói là, giường quan cũng không tồn tại một cách bình thường.

Xung quanh cỗ quan tài vàng này là một hồ nước bằng bạch ngọc Hán có chất liệu tương tự như cái họ đã thấy ở tiền điện.

Chỉ là, hồ nước kia có hình dạng miệng bát hình vòng cung, xung quanh khá trơn nhẵn.

Không có bất kỳ góc cạnh nào, một khi rơi vào thì rất khó trèo lên.

Còn hồ nước này lại có hình chữ nhật.

Nhìn có vẻ cao khoảng một mét rưỡi.

Chiều dài khoảng hơn bốn mét, chiều rộng từ hai đến ba mét.

Độ dày thành hồ cũng chừng nửa mét.

Từ góc độ của họ, có thể thấy nước bên trong đã đầy sắp tràn ra ngoài.

Nước đã ngang bằng với miệng hồ.

Do đó, các thành viên đội khảo cổ phỏng đoán, giường quan có lẽ cũng cao tương đương với hồ nước này.

Vì bị hồ bạch ngọc và mặt nước che khuất, nên trông cỗ quan tài như đang lơ lửng trên mặt nước.

Bốn phía hồ nước còn có bốn bậc thang.

Tuy nhiên, dù có bốn bậc thang này, nếu họ đi qua cũng chỉ có thể đứng ở mép hồ.

Chương 317

Bởi vì cỗ quan tài vàng lúc này trông như bị cô lập giữa trung tâm hồ nước.

Các thành viên đội khảo cổ bất giác cùng nghĩ đến một chuyện, đó là mấy câu vè mà Diệp Phàm, Trương Khải Linh, và nếu tính cả câu của Hách Liên Tĩnh nữa, đã nói trước đó.

"Người thắp nến, quỷ thổi đèn, Kham Dư Đảo Đấu tìm tinh phong." "Oan quỷ khóc, lệ quỷ cười, quỷ cười chẳng bằng nghe quỷ khóc." "Hạp Tử Phần, hố chôn đứng, Bàn Sơn Tá Lĩnh không gặp nhau." "Nhanh như điện, dữ như gió, trai gái cùng nhau tiến lên nào." Vì lịch sự và tôn trọng, các thành viên đội khảo cổ vẫn ngầm thêm câu vè nghe rất vô lý của Hách Liên Tĩnh vào.

Dù sao thì, bốn câu trông cũng đối xứng hơn.

Họ đã hiểu rõ hai câu đầu.

Còn "hố chôn đứng" mà Trương Khải Linh nói, hẳn là cỗ quan tài vàng đang được đặt đứng trước mặt họ lúc này.

Bàn Sơn Tá Lĩnh không gặp nhau.

Câu này rốt cuộc có ý nghĩa gì, các thành viên đội khảo cổ vẫn chưa biết "Bàn Sơn Tá Lĩnh" rốt cuộc là chỉ một phe phái cụ thể hay là một biện pháp tu từ khoa trương.

Nhưng ba chữ cuối cùng, "không gặp nhau", đã chứng minh được điều gì đó một cách đầy đủ rồi!

Bạch Trường Minh nhíu mày, không khỏi nói: "Bây giờ, còn một vấn đề nữa." "Nếu hiện tại, Kiến Văn Đế đang ở bên ngoài quan tài." "Vậy thì cỗ quan tài này, rốt cuộc có phải chuẩn bị cho Kiến Văn Đế

không?" "Nếu phải, vậy thì bên trong quan tài bây giờ có phải là trống không?" "Nhưng nếu không phải, thì người nằm trong quan tài này, rốt cuộc là ai?" Trong lúc các thành viên đội khảo cổ đang quan sát quy mô của mộ thất, ba vị cố vấn đặc biệt đều đã rời khỏi ống kính.

Trong phòng livestream, khi Tiểu Đăng Tiên thứ hai, một đứa trẻ giống như tiểu ma vương xuất hiện, khán giả lại một lần nữa sôi sục.

Hay phải nói là, sự nhiệt tình này chưa bao giờ tắt.

"Vãi, đứa bé này ghê thật, phản ứng đầu tiên khi đáp đất là chơi khăm Tiểu Ca Khải Linh một vố à?" "Phản ứng đầu tiên của tôi khi thấy nụ cười của Tiểu Đăng Tiên này là trong đầu nảy ra một ý tưởng táo bạo, không biết có nên nói hay không." "Có gì mà không nên nói, cùng tôi đọc to lên nào, đẩy thuyền Khảo Cổ 101 cả đời!" "Khảo Cổ 101 sinh một bầy!" "Cười chết tôi, xoay ba vòng trên không rồi tiếp đất hoàn hảo, còn phải diễn cho Tiểu Ca Khải Linh xem, đứa bé này thật sự không phải là acc clone của Hắc gia à?" "Hội Hách-Diệp trỗi dậy lần nữa!" "Vãi chưởng, đứa bé này kế thừa trận pháp của Tiểu Diệp tộc trưởng à?

Mạnh quá vậy!" "Tôi biết rồi, đây chính là tầm quan trọng của gen di truyền mạnh mẽ." "Quả nhiên, con của thần tiên chính là tiểu thần tiên." "Có ai lập team bắt cóc trẻ con không, bây giờ còn ai không?" "Bắt cóc loại trẻ con này?

E là cậu cần phải lập cả một trung đoàn độc lập đấy." "Bắt cóc tiểu thần tiên?

Vậy thì Ngô Ngạn Tổ Đông Bắc tôi cũng phải vào giúp một tay!" "Tây Bắc Trần Quán Hy tôi, dù cậu có đi mừng thọ cũng phải chặn cậu lại!" "Dương Quý Phi Giang Nam Xích Bích tôi hô to là đã ghiền rồi, được chưa?" "Loạn rồi, loạn hết cả rồi, cả vùng Tấn Tây Bắc loạn thành một nồi cháo!" "Cười không nổi nữa, đây là gì, chiến dịch

eo biển tây nam à?" "Cho nên, chỉ có mình tôi để ý, nam đoàn Khảo Cổ 101 bây giờ vẫn coi chúng ta là người ngoài phải không?

Thay đồ cho con mà cũng phải giấu chúng ta à?" "Đây là thao tác thần thánh gì vậy, một người xuống mộ mang theo kính râm size trẻ em, một người xuống mộ mang theo đồ trẻ con, hai người có phải là nuôi con sẵn ở đây rồi không hả Hách-Diệp?" ...

Cùng lúc đó, tại hiện trường ngôi mộ cổ.

Bên này, sau khi Bạch Trường Minh đặt ra vấn đề, các thành viên đội khảo cổ vẫn chưa tìm ra được câu trả lời.

Diệp Phàm, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh vừa dẫn hai Tiểu Đăng Tiên đi thay đồ cũng đã xuất hiện trở lại trong tầm mắt của các thành viên đội khảo cổ.

Chỉ thấy, hai Tiểu Đăng Tiên đã mặc trang phục hiện đại trông không có chút gì lạc lõng.

Thậm chí trên mặt Tiểu Đăng Tiên thứ hai còn đeo một cặp kính râm to bản.

Về điểm này, các thành viên đội khảo cổ nghĩ đến hai khả năng sau.

Một là, Tiểu Đăng Tiên này cảm thấy cặp kính râm rất mới lạ, tự nguyện muốn đeo mãi như vậy.

Khả năng thứ hai là, Diệp Phàm hoặc Trương Khải Linh muốn Tiểu Đăng Tiên tháo cặp kính râm to đó xuống, nhưng Hách Liên Tĩnh đã ngăn cản hành vi của hai người, và dùng lý do nào đó rất vô lý để dụ dỗ Tiểu Đăng Tiên này tiếp tục đeo kính râm trên mặt.

Hai khả năng này, mỗi bên chiếm một nửa.

Dựa vào tính cách nhỏ bé xấu xa mà Tiểu Đăng Tiên thể hiện ngay

từ khi xuất hiện và tính cách lớn lao xấu xa mà Hách Liên Tĩnh luôn thể hiện, hai phỏng đoán này đấu tranh qua lại trong lòng các thành viên đội khảo cổ.

Nói cách khác, trong lòng các thành viên đội khảo cổ, nhân tố xấu xa trong tính cách của hai người này lại ngang tài ngang sức.

Lúc này, vị trí đứng của năm người là như thế này.

Diệp Phàm một tay trái, một tay phải dắt hai cậu nhóc đẹp trai đi phía trước, phía sau là Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh như hai đại hộ pháp, đi hai bên trái phải sau lưng ba người.

Khí chất trên người năm người này, trông đâu có giống như đến mộ cổ khảo cổ?

Rõ ràng là một gia đình nam đoàn ra phố mà!

Hai Tiểu Đăng Tiên ở bên cạnh Diệp Phàm trông vô cùng vui vẻ.

Bây giờ trông chúng như hai đứa trẻ bình thường ở độ tuổi này.

Chỉ nhìn trạng thái hiện tại của hai đứa trẻ, thật khó mà tin được.

Mới cách đây không lâu, một đứa đã một mình đấu với hơn mười thành viên đội bảo an, khiến họ không có sức chống cự.

Đứa còn lại thì một mồi lửa đã thiêu trụi mái tóc của Kiến Văn Đế, người khiến họ vô cùng sợ hãi.

Mà bây giờ, hai tiểu thần tiên này đi bên cạnh Diệp Phàm tung tăng, hoàn toàn giống như những đứa trẻ bình thường, thậm chí bây giờ trông còn đáng yêu hơn cả trẻ con bình thường.

Hoàn toàn thuộc dạng trần nhà của giới trẻ con, đã có thể dùng để dụ người ta sinh con trai rồi.

Năm người thản nhiên quay trở lại đội ngũ của các thành viên đội khảo cổ.

Nhìn những đứa trẻ vừa mới là mối đe dọa cực lớn đối với họ đến gần, trên mặt các thành viên đội khảo cổ không khỏi lộ ra vẻ căng thẳng.

Không phải là kháng cự tiếp cận chúng, mà là một sự kính sợ và cảm giác xa cách bẩm sinh đối với kẻ mạnh.

Tuy nhiên, hai Tiểu Đăng Tiên hoàn toàn không để ý đến phản ứng của các thành viên đội khảo cổ.

Sự chú ý của chúng đều đặt trên người Diệp Phàm.

Hai bàn tay nhỏ bé nắm chặt lấy Diệp Phàm, thậm chí cả Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh phía sau cũng bị hai Tiểu Đăng Tiên này tách ra.

Lưu Bác Văn nhìn đại ca nhà mình, rồi lại nhìn hai Tiểu Đăng Tiên có lẽ là cháu trai mình, mở miệng hỏi: "Đại ca, hai vị này xưng hô thế nào ạ?" Diệp Phàm nhìn hai Tiểu Đăng Tiên trong tay mình.

Chúng vốn dĩ từ khi còn là thai nhi đã được đặt trong những chiếc đèn nô lệ làm từ xương long mạch để luyện thành.

Cho nên bản thân chúng không có tên.

Bây giờ, không thể gọi chúng là Tiểu Đăng Tiên số một, Tiểu Đăng Tiên số hai được.

Nhưng việc đặt tên cho trẻ con, Diệp Phàm thật sự hoàn toàn không giỏi.

Dù sao thì, chính hắn cũng tên là Diệp Phàm, cái tên mà nếu đặt trong tiểu thuyết sẽ bị châm chọc là "lại là cậu à Diệp Phàm".

Điều này cho thấy nhà họ Diệp của hắn, ít nhất là từ đời bố hắn trở đi, hoàn toàn không có gen đặt tên.

Kinh nghiệm đặt tên duy nhất của hắn là biết rằng tất cả chó ven

đường đều tên là Gâu Gâu, tất cả mèo đều tên là Meo Meo.

Diệp Phàm do dự một lát, giơ tay trái lên, chỉ vào Tiểu Đăng Tiên trông thế nào cũng giống Trương Khải Linh, nói: "Tuế Tuế." Sau đó lại giơ tay phải đang dắt Tiểu Đăng Tiên đeo kính râm phiên bản trẻ em cùng kiểu với Hách Liên Tĩnh, nói: "Niên Niên." Nghe hai cái tên này, các thành viên đội khảo cổ nhanh chóng hiểu ra ý nghĩa bên trong.

Tuế tuế bình an, niên niên khang kiện.

Điều này không khỏi khiến họ nhớ lại vì sao Diệp Phàm lại tên là Diệp Phàm, cũng là kế thừa mong ước tốt đẹp của cha mẹ về một cuộc sống bình thường, khỏe mạnh cho hắn.

Và ngay khoảnh khắc tiếp theo, sau khi Diệp Phàm đặt tên cho hai Tiểu Đăng Tiên, hai đứa trẻ chưa từng mở miệng nói chuyện, lại bất ngờ dùng giọng nói non nớt, lần đầu tiên nói ra những lời mà các thành viên đội khảo cổ có thể hiểu được.

"Tuế Tuế." "Niên Niên." Hai Tiểu Đăng Tiên đều thăm dò gọi tên mình một tiếng, sau đó, giọng nói rõ ràng trở nên vui vẻ hơn.

"Tuế Tuế!

Tuế Tuế!" "Niên Niên!

Niên Niên!" Hai giọng nói non nớt khiến các thành viên đội khảo cổ buông bỏ nốt chút căng thẳng cuối cùng.

Chương 318

Lúc này, họ nhìn hai Tiểu Đăng Tiên, giống như đang nhìn hai đứa trẻ ba tuổi thật sự.

Tuy nhiên, ngay lúc không khí đang yên bình.

Một giọng nói vô cùng âm u, lại một lần nữa vang lên từ góc tường: "Đêm nay." "Đêm nào." Giọng nói âm u quen thuộc này đột nhiên xuất hiện cùng với hai giọng nói non nớt ngây thơ kia.

Các thành viên đội khảo cổ lập tức nổi hết da gà.

Mọi người lập tức theo phản xạ nhìn về phía Kiến Văn Đế ở góc tường.

Và khi nhìn thấy trạng thái của ông ta, các thành viên đội khảo cổ đột nhiên tê cả da đầu.

Chỉ thấy, mái tóc vốn đã đứt hết của Kiến Văn Đế, không biết từ lúc nào, đã mọc lại.

Không phải là nối vào, mà là mọc lại từ đầu.

Và nhìn tốc độ tóc rũ xuống nhanh chóng, mái tóc đó e rằng còn dài hơn cả trước khi bị đốt!

Cả cái đầu như thể được bón phân tăng trưởng vậy.

Tóc mọc như điên.

Mà trong miệng ông ta, lại lặp lại câu "đêm nay đêm nào".

Cùng lúc đó, điều khiến các thành viên đội khảo cổ không thể không để ý là.

Không biết từ lúc nào, trong mộ thất đột nhiên xuất hiện một mùi hương cổ quái vô cùng nồng nặc.

Bên cạnh, Viện ca nhíu mũi, nói: “Mùi gì đây, tôi có ngửi nhầm không?

Hình như tôi ngửi thấy một mùi hương rất kỳ lạ.” Bên cạnh anh ta, Lâm ca cũng dùng ngón tay đặt dưới mũi, hai hàng lông mày sắc lẹm hơi nhíu lại: “Không ngửi nhầm đâu.” “Quả thật đột nhiên xuất hiện một mùi hương rất kỳ lạ.

Còn kỳ lạ hơn cả mùi ở tai thất bên kia.” Nghe Lâm ca nói vậy, Viện ca cũng đột nhiên nhớ lại, trước đó ở tai thất phía trước, họ cũng chính vì cái gọi là Thùy Thằng Hương mà trúng ảo giác trong tai thất!

Thông thường trong mộ cổ, ngửi thấy mùi ẩm mốc, thối rữa mới là bình thường.

Số ít lần ngửi thấy mùi hương, lại trực tiếp khiến họ rơi vào ảo giác.

Lại một lần nữa ngửi thấy mùi hương kỳ lạ, Viện ca cũng nhíu chặt mày, lập tức đưa tay bịt mũi mình lại.

Các thành viên đội khảo cổ cũng không cần nhắc nhở, lập tức bịt miệng mũi để cách ly khứu giác của mình với mùi hương này.

Cùng lúc đó, cảm xúc căng thẳng của các thành viên cũng theo mùi hương nồng nặc này lan tỏa khắp mộ thất.

Bên cạnh, Diệp Phàm, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh cũng đều quay đầu nhìn về phía Kiến Văn Đế ở góc tường.

Chỉ thấy, trạng thái của ông ta lúc này đã trở nên vô cùng kỳ lạ.

Tứ chi của ông ta đang co giật không theo quy luật, cổ giật từng cơn, như thể cơ thể đột phát bệnh tật.

Tóc mọc dài, che kín cả khuôn mặt ông ta một lần nữa.

Mà đối với mùi vị này, người quen thuộc nhất chính là Hách Liên

Tĩnh.

Anh ta hơi nhíu mày, giọng điệu tuy vẫn còn chút ý cười, nhưng nghe đã hoàn toàn không giống cảm giác đùa giỡn như thường lệ nữa.

“Tiểu Diệp tử, Ách Ba.” “Nói một chuyện nhé, Kiến Văn Đế này vừa rồi có thể là người sống.” “Nhưng bây giờ, chắc chắn đã giá băng rồi.” Đôi mắt sau cặp kính râm của Hách Liên Tĩnh đã nheo lại.

Mùi vị này, anh ta quen thuộc hơn bất kỳ ai có mặt ở đây.

Bởi vì, đây là mùi vị đã tràn ngập suốt thời thơ ấu của anh ta cho đến khi anh ta trốn thoát khỏi phòng thí nghiệm đó.

Chính vì mùi vị này, trước khi trốn thoát, Hách Liên Tĩnh thậm chí còn luôn cho rằng người chết vốn dĩ nên có mùi này.

Bởi vì mùi vị này, đại diện cho thí nghiệm thất bại, con người tử vong, biến thành quái vật.

Và mùi vị này càng nồng nặc, thì mức độ khó đối phó của quái vật đó càng mạnh.

Hách Liên Tĩnh nói ra quy luật này: “Trước đây, tôi đã ngửi thấy mùi vị như thế này, người sống biến thành người chết, người chết lại biến thành quái vật.” “Mùi vị này càng nồng nặc, thì quái vật đó càng khó đối phó.” “Mùi vị hiện tại, là mùi nồng nặc nhất mà tôi từng ngửi thấy kể từ khi phải đối mặt với nó.” Trương Khải Linh nghe vậy, lập tức quay người, nắm chặt Kinh Trập, bước một bước về phía Kiến Văn Đế đã bắt đầu thi biến.

Hách Liên Tĩnh đi đến vị trí ngang bằng với anh ta.

Ngay cả hai Tiểu Đăng Tiên vừa mới có tên, Tuế Tuế và Niên Niên, cũng thay đổi vẻ vui mừng khi mới có tên, mà lạnh lùng nhìn về phía góc tường.

Cùng lúc đó, Diệp Phàm cũng đã nhanh chóng tìm thấy thông tin liên quan trong Bách Khoa Toàn Thư Dị Trân Vật Chủng. 【Cấm Bà Cốt Hương, là một loại hương khí tỏa ra từ xương Cấm Bà.】 【Nếu là mùi tỏa ra từ hài cốt Cấm Bà, có tác dụng an thần, giảm ác mộng.】 【Nếu là Cấm Bà sống, hương khí tỏa ra sẽ khiến người ta buồn nôn, chóng mặt, gây khó chịu về sinh lý.】 【Và đủ lượng hương Cấm Bà sống có thể triệu hồi đồng loại.】 Sau khi có được những thông tin này, Diệp Phàm lập tức hơi nhíu mày, nói: "Cẩn thận xung quanh, hắn còn có đồng bọn." Nói rồi, Diệp Phàm liền lấy từ trong ba lô của mình ra túi kim bạc đã dùng trước đó để giải độc rết mực cho Hách Liên Tĩnh.

Bên cạnh, nghe thấy câu nói này của Diệp Phàm, kết hợp với lời nói trước đó của Hách Liên Tĩnh rằng hoàng đế này hiện đã giá băng, các thành viên đội khảo cổ tức thì cảm thấy một luồng khí lạnh chạy dọc sống lưng.

Các thành viên đội bảo an không cần hai đội trưởng Trương Cường và Khâu Ninh nhắc nhở, đã tự động chuẩn bị vũ khí của mình sau lời cảnh báo của Diệp Phàm.

Và tất cả đều cẩn thận hít thở, cố gắng hít vào ít mùi hương này nhất có thể, đồng thời vô cùng cảnh giác nhìn xung quanh.

Tuy nhiên, mấy chục con mắt nhìn về các hướng khác nhau, nhưng nhất thời không biết mình nên cụ thể phòng bị hướng nào.

Hơn nữa, dù bây giờ họ đã hít thở cẩn thận như vậy.

Mỗi người vẫn cảm thấy một cảm giác đầu óc choáng váng và có chút buồn nôn.

Cảm giác này giống như bị ngộ độc khí gas vậy.

Máu trong cơ thể dường như chảy ngược, lúc này toàn bộ dồn lên

vị trí từ cổ trở lên.

Hai mắt sung huyết, hô hấp gần như ngay lập tức không còn thông suốt.

Cảm giác như vậy khiến họ không còn có thể kiểm soát hô hấp của mình một cách dễ dàng, phương pháp hạn chế hô hấp vừa rồi, bây giờ đã không còn tác dụng.

Càng nhiều hương khí tràn vào khoang mũi của họ, khiến cảm giác khó chịu này trong thời gian ngắn biến thành một vòng luẩn quẩn ác tính.

Và trạng thái cơ thể như vậy khiến các thành viên đội khảo cổ càng thêm căng thẳng.

Khi trạng thái cơ thể họ bình thường, một mình Kiến Văn Đế này đã khiến họ có chút đau đầu.

Bây giờ cơ thể họ biến thành trạng thái như vậy, nếu còn có đồng loại của Kiến Văn Đế, cảnh tượng đó, các thành viên đội bảo an chỉ cần nghĩ đến là đầu lại càng đau hơn.

Ngay lúc các thành viên trong thời gian ngắn đã có chút khó khăn trong việc di chuyển.

Bỗng nhiên, trong đội ngũ vang lên vài tiếng kêu đau ngắn ngủi kinh ngạc.

Âm thanh này vang lên khắp nơi trong đội ngũ khảo cổ.

Nhưng âm thanh đó chỉ là một tiếng ngắn ngủi, sau đó là giọng nói vui mừng: "Hình như tôi ổn rồi!" "Tôi cũng không sao!" Cùng lúc đó, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh cũng sờ vào cây kim bạc cắm sau tai mình, đều ngẩng đầu lên, khi nhìn lại về phía Kiến Văn Đế, trong ánh mắt có thêm vài phần đắc ý.

Cùng lúc đó, Tuế Tuế và Niên Niên vừa rồi còn mặt lạnh như tiền, sát khí treo thẳng trên mặt, lại đột nhiên "oa" một tiếng, khóc òa lên.

Hai tiếng khóc này khiến Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh tức thì quay đầu lại.

Các thành viên đội khảo cổ cũng lập tức hướng ánh mắt vô cùng quan tâm về phía nguồn phát ra âm thanh.

Dù sao thì, bây giờ Tuế Tuế và Niên Niên chính là linh vật của đội họ mà!

Chương 319

Hơn nữa, có thể khiến hai đứa trẻ như tiểu thần tiên này khóc thương tâm như vậy, chắc chắn đã xảy ra chuyện gì lớn!

Nếu Kiến Văn Đế này không biết xấu hổ mà ra tay trước với hai đứa trẻ nhỏ như vậy, thì đúng là cực kỳ không có võ đức.

Tuy nhiên, khi họ nhìn thấy hai nhóc con, sự tức giận chuẩn bị sẵn trong mắt họ đều biến thành vẻ mặt ngơ ngác.

Ngay lập tức, các thành viên đội khảo cổ đều ngầm hiểu mà đầu đầy dấu chấm hỏi.

Chỉ thấy, Diệp Phàm đang cúi xuống, có chút bất đắc dĩ đặt hai tay lên sau tai của Niên Niên và Tuế Tuế nhẹ nhàng xoa.

Mà giữa hai ngón tay của hắn, đều kẹp một cây kim bạc phản chiếu ánh sáng lạnh.

Lại nghe lời thoại của Diệp Phàm: "Châm đau à?" Các thành viên đội khảo cổ tức thì ý thức được chuyện gì đã xảy ra.

Hóa ra, dù là đứa trẻ như tiểu thần tiên, cuối cùng vẫn sợ tiêm.

Mà Tuế Tuế và Niên Niên tuy là hai Tiểu Đăng Tiên, nhưng dường như cũng bị ảnh hưởng bởi mùi hương này.

Vừa khóc, vừa nôn khan.

Các thành viên đội khảo cổ cũng tức thì ý thức được, lý do tại sao bây giờ họ đã không còn cảm nhận được ảnh hưởng nghiêm trọng của mùi hương này đối với mình.

Hoàn toàn là do Diệp Phàm bất ngờ phóng kim bạc vào sau tai họ!

Các thành viên đội khảo cổ vô cùng cẩn thận và trân trọng sờ vào

phần kim bạc nhọn hoắt còn nhô ra sau tai mình.

Nhưng, bây giờ họ không bị ảnh hưởng bởi mùi hương này nữa, hai tiểu thần tiên vừa bị châm là khóc thì phải làm sao đây?

Các thành viên không khỏi nhíu mày, trong ánh mắt tràn đầy sự quan tâm đối với hai nhóc con.

Cùng lúc đó, chỉ thấy Trương Khải Linh vung tay ra sau.

Kinh Trập liền từ tay anh ta bay về phía Kiến Văn Đế đã giá băng, và lơ lửng giữa không trung.

Do không chắc chắn trong thi thể của Kiến Văn Đế có tồn tại thi độc nghiêm trọng hay không, nên Trương Khải Linh không để Kinh Trập đâm xuyên qua cơ thể Kiến Văn Đế, mà dừng lại trước mặt ông ta, một sự uy hiếp rõ ràng.

"Đợi ở đây." Rất rõ ràng, câu nói này là Trương Khải Linh nói với Kiến Văn Đế đang tái sinh tóc ở góc tường.

Sau đó, anh ta đi đến bên cạnh Tuế Tuế, cúi xuống lấy cây kim bạc từ tay Diệp Phàm.

Trương Khải Linh không biểu cảm để Tuế Tuế đối mặt với mình: "Không nghe lời, thì ở lại đây." Chỉ thấy, khuôn mặt nhỏ nhắn vốn có chút ửng hồng vì khóc của Tuế Tuế bỗng tái đi, sau đó, mặc cho Trương Khải Linh không biểu cảm mà châm cây kim bạc vào sau tai mình.

Và ngay lúc Trương Khải Linh định giở lại trò cũ với Niên Niên, Niên Niên lại hoàn toàn không ăn bộ này của anh ta.

Vừa nén cơn buồn nôn, vừa linh hoạt né tránh bàn tay của Trương Khải Linh đang vươn về phía mình.

Và sau khi né thành công hai lần, còn cảm nhận được niềm vui

trong đó, lại bật cười.

Trương Khải Linh nhìn nụ cười trên khuôn mặt nhỏ nhắn đeo kính râm, sắc mặt lạnh đi vài phần.

Sau đó, phía sau anh ta truyền đến một tiếng thở dài thườn thượt của Hách Liên Tĩnh.

Hách Liên Tĩnh quay đầu nhìn thoáng qua thanh Kinh Trập đang di chuyển theo thi thể đang thi biến của Kiến Văn Đế, yên tâm đi đến bên cạnh Trương Khải Linh.

Anh ta lấy cây kim bạc từ tay Trương Khải Linh, cười nhìn Niên Niên, có chút khoa trương nói: "Trời đất!

Cây kim bạc ngầu thế này?" "Chỉ có tiểu lang quân kinh thiên động địa, phá đá kinh trời mới dùng được thôi!" "Một châm này, người thường thật sự không có phúc hưởng đâu!" "Cậu không muốn thì đưa cho tôi, tôi chỉ có một cây, bây giờ ở đây chỉ còn lại cây này của cậu, tôi cũng không tìm được ai khác để xin." "Tôi thật sự muốn đấy nhé, thật sự muốn đấy." Chỉ thấy, theo màn biểu diễn của Hách Liên Tĩnh, nụ cười trên khóe miệng Niên Niên đã dần biến mất, biến thành một vẻ kinh ngạc.

Sau đó, cậu bé kịp thời ôm lấy cánh tay của Hách Liên Tĩnh đang đưa về phía sau tai mình.

Hách Liên Tĩnh lộ ra một nụ cười đắc thắng.

Nhưng để đảm bảo hiệu quả, Hách Liên Tĩnh vẫn tiếp tục biểu diễn: "Không phải cậu không muốn sao?" "Quân tử sao có thể nuốt lời?" Niên Niên nhìn Hách Liên Tĩnh, dường như cũng đang suy nghĩ điều gì.

Bên cạnh, Trương Khải Linh hơi nhíu mày, nói: "Hạt Tử, không còn thời gian nữa." Hách Liên Tĩnh lúc này mới nhượng bộ, nói: "Thôi

được rồi, nể tình cậu đáng yêu tuấn tú như vậy, cái này cho cậu vậy." Nghe Hách Liên Tĩnh nói vậy, ánh sáng trong mắt Niên Niên dù cách lớp kính râm cũng sắp truyền ra ngoài.

Cậu bé lập tức buông tay Hách Liên Tĩnh ra, ngoan ngoãn chờ Hách Liên Tĩnh châm cây kim này vào sau tai mình.

Lần châm này, không khóc không quấy.

Thậm chí, sau khi châm kim bạc lên tai, còn lộ ra một nụ cười vô cùng đắc ý.

Bên cạnh, Diệp Phàm nhìn Tuế Tuế và Niên Niên đã được châm kim thành công trước mặt mình, không khỏi có chút hoài nghi.

Trong những năm tháng dài đằng đẵng của Tiểu Ca và Hắc Nhãn Kính, không lẽ họ thật sự đã có con rồi chứ?

Nếu thật sự đưa Tuế Tuế và Niên Niên ra khỏi ngôi mộ cổ này, vậy hai người họ có phải là mỗi người chia một đứa không?

Diệp Phàm lắc đầu, đây đều là chuyện sau này.

May mà hai đứa trẻ bây giờ cũng đã không bị ảnh hưởng bởi Cấm Bà Cốt Hương nữa.

Cùng lúc đó, không khí căng thẳng vừa mới dâng lên của khán giả xem toàn bộ quá trình trên livestream, lại một lần nữa sụp đổ trong chớp mắt vì màn châm kim cho Tuế Tuế và Niên Niên.

"Vãi chưởng, cuối đời tôi lại có thể tận mắt chứng kiến cảnh hoàng đế giá băng kinh điển?

Đây thật sự là thứ tôi có thể xem mà không cần trả tiền à?" "Hoàng thượng, giá băng.

Hoàng thượng, giá băng!" "Người trên kia, Huyên Huyên, cậu dùng acc chính mà nói chuyện." "Dù sao chúng ta cũng là người chứng

kiến hoàng đế giá băng rồi, sau này đi làm không gọi là đi làm, mà gọi là thượng triều." "Xin lỗi, tôi trước đây đi làm cũng không gọi là đi làm, mà gọi là đi đưa đám." "Cười chết mất, cách dỗ trẻ của Khảo Cổ 101 thật sự rất gia đình, cứu mạng!" "Vãi, sao tôi lại có thể bị ngọt bởi một tình tiết châm kim cho trẻ con chứ?

Khảo Cổ 101 các người có phải muốn làm tôi ngọt chết không?" "Cười chết, vai diễn ông bố nghiêm khắc của Tiểu Ca Khải Linh thật sự nắm bắt quá chuẩn." "Gì gì?

Thật sự sẽ đưa Niên Niên và Tuế Tuế cùng ra khỏi ngôi mộ cổ này đúng không!

Xin hãy nhất định đưa hai bé cưng cùng ra ngoài nhé!" "Hắc gia, phiên bản phụ huynh hoàn hảo." "Đây không phải là chiêu trò mà bố tôi hồi nhỏ hay dùng để lừa tôi uống thuốc sao?" "Chiêu lừa kinh điển thời thơ ấu: 《Con không ăn là bố tranh ăn với con đấy nhé》." "Thành phần gia đình Khảo Cổ 101: Mẹ hiền, bố nghiêm, và một ông chú gian xảo." "Trong lúc các người khen độ ngọt của 101, thì hãy để tôi khen ngợi sự trâu bò của Tiểu Diệp tộc trưởng thêm lần nữa." "Đúng vậy!

Các thành viên đội khảo cổ vừa rồi trông còn khá khó chịu, bây giờ lại được chữa khỏi bằng một cây kim." "Cho nên trên đời này thật sự còn có chuyện mà Tiểu Diệp tộc trưởng không biết làm sao?" "Khai sáng." Thấy Tuế Tuế và Niên Niên đều đã được châm cứu thành công, các thành viên đội khảo cổ mới thở phào nhẹ nhõm.

Cái cảm giác đau đớn trước khi châm cứu ban nãy, họ đã tự mình trải nghiệm qua.

Không ai nỡ lòng để hai đứa trẻ phải chịu đựng nỗi đau đó.

Tuy nhiên, hơi thở này họ vừa mới phào ra, đã lại căng thẳng trở lại vì phản ứng của Diệp Phàm.

Chỉ thấy Diệp Phàm còn chưa đứng dậy, đã lập tức lạnh lùng nhìn về phía hồ nước đặt quan tài ở giữa.

Điều khiến các thành viên đội khảo cổ bất giác cảm thấy lạnh sống lưng không phải là thứ gì đó có thể xuất hiện trong hồ nước, mà chính là biểu cảm hiện tại của Diệp Phàm.

Nếu ánh mắt này không hướng về phía hồ nước mà hướng về phía họ, phản ứng của họ sẽ còn dữ dội hơn.

Ngay sau đó, tầm mắt của các thành viên đội khảo cổ cũng theo Diệp Phàm đặt lên hồ nước.

Bên trong hồ nước bằng ngọc Hán bạch đang đặt quan tài, lúc này không hề có biến cố nào xảy ra.

Các thành viên đội khảo cổ hiện có hai phỏng đoán.

Hoặc là vấn đề nằm trong hồ nước, hoặc là vấn đề nằm trong chiếc quan tài giữa hồ.

Nhờ ánh mắt của Diệp Phàm gợi ý, các thành viên đội bảo an cũng không còn phòng bị xung quanh một cách mù quáng nữa, mà có mục đích, có phương hướng cảnh giác, hình thành một bức tường bảo vệ giữa các nhân viên đội khảo cổ và hồ nước.

Cùng lúc đó, Trương Khải Linh cũng quay đầu lại, đối mặt với Kiến Văn Đế đã thi hóa hoàn toàn ở góc tường.

Chương 320

Chỉ thấy Kiến Văn Đế đã thi hóa hoàn toàn không còn năng lực tư duy của con người, mà biến thành một con quái vật chỉ biết tấn công.

Mất đi tư duy của con người, tuy một mặt đã mất đi trí tuệ và mưu kế của loài người, nhưng mặt khác, nó cũng không còn những e ngại của con người.

Vì vậy, Kiến Văn Đế sau khi thi hóa tấn công còn mãnh liệt hơn trước.

Nó dùng cả tứ chi lao về phía đội khảo cổ.

Mái tóc dày đặc cũng cuộn theo.

Trương Khải Linh nhíu mày, cánh tay anh vung sang bên, Kinh Trập lóe lên ánh sáng xanh cực mạnh, vạch ra một lưỡi đao sắc bén trên đường tiến của nó.

Lưỡi đao này chém đứt một nửa mái tóc của Kiến Văn Đế đã thi hóa, cũng khiến Kiến Văn Đế đập mạnh vào góc tường.

Tuy nhiên, vết thương này đối với nó chỉ là tạm thời.

Mái tóc bị cắt đứt trong nháy mắt lại mọc ra tóc mới, thậm chí trông còn dày và chắc hơn trước.

Cú va chạm vào tường làm rơi xuống một đống bụi đất và đá vụn, nhưng không gây ra bất kỳ tổn thương thực chất nào ảnh hưởng đến hành động của nó.

Lưng của Kiến Văn Đế bỗng uốn cong thành một đường cong cực kỳ khoa trương theo một cách mà con người rất khó làm được, rời khỏi mặt tường.

Nhưng tứ chi của nó vẫn còn bám trên tường.

Cả người nó như thể tạo thành một chữ U ngược trên tường.

Sau khi duy trì tư thế kỳ dị này trên tường một lúc, tứ chi của nó mới rời khỏi mặt tường.

Cảnh tượng trông vô cùng âm u quỷ dị.

Khi tứ chi nó rời khỏi tường, Trương Khải Linh cũng nhanh chóng thu Kinh Trập về nắm trong tay.

Anh khẽ nhíu mày nhìn về phía góc tường, đã phát hiện ra một hiện tượng rất không hay: "Tóc của nó." "Cứ mỗi lần bị chặt đứt, nó sẽ mọc ra mạnh hơn." Bên này có một Kiến Văn Đế càng đánh càng hăng.

Mà phía hồ nước, cũng xảy ra cảnh tượng khiến các thành viên đội khảo cổ phải kinh hãi.

Chỉ thấy, bên trong hồ nước vốn yên tĩnh, đang có một lượng lớn tóc từ dưới nước trồi lên, giống như trong một cảnh phim kinh dị kinh điển.

Những sợi tóc đó quấn lấy nhau, dày đặc, phủ kín cả một hồ nước.

Rất rõ ràng, chúng không đến từ cùng một cái đầu.

Các thành viên đội khảo cổ ngay lập tức nhận ra, đây chính là điều Diệp Phàm vừa nói, Kiến Văn Đế đã thi hóa này còn có đồng loại!

Ngay sau đó, cảnh tượng càng khiến họ tê cả da đầu đã xảy ra.

Chỉ thấy, sau khi hồ nước đã hoàn toàn bị tóc phủ kín, bắt đầu có từng quả cầu không đều đặn đội những mái tóc này trồi lên khỏi mặt nước.

Đó là từng cái đầu người!

Nhìn qua, không dưới mười cái!

Lưu Bác Văn gần như buột miệng: "Vãi chưởng, mười lăm cái!" Chỉ là một con số có hai chữ số, Triệu Trạch Minh liền biết không cần đếm, mười lăm chính là đáp án tiêu chuẩn cho số đầu người này.

Nếu không phải tình hình hiện tại thật sự khẩn cấp, trước có truy binh, sau có phục kích, cùng với cảnh tượng này quá mức âm u, thì Triệu Trạch Minh thế nào cũng phải bắt Lưu Bác Văn dùng sự nhạy bén với con số của cậu ta để đếm xem có bao nhiêu sợi tóc.

Nhưng rất nhanh, cảnh tượng tiếp theo không chỉ khiến Triệu Trạch Minh không làm vậy, mà ngay cả ý nghĩ này cũng bị nỗi kinh hoàng thay thế hoàn toàn.

Chỉ thấy, những cái đầu trồi lên từ trong nước, mái tóc ướt sũng đã trượt khỏi mặt chúng, để lộ ra khuôn mặt.

Điều khiến Triệu Trạch Minh cảm thấy toàn thân lông tơ dựng đứng, chính là dáng vẻ của những khuôn mặt lộ ra đó.

Đó là những khuôn mặt cực kỳ thách thức trí tưởng tượng của một người học ban xã hội như anh.

Chỉ thấy, khuôn mặt đó hoàn toàn trắng bệch, không có chút huyết sắc nào của sinh vật, một màu trắng toát.

Hơn nữa, khuôn mặt đó trông rất phẳng, dường như má không có cảm giác cong về phía sau, không phải là một cái đầu ba chiều, mà là một cái đầu hai chiều.

Nhưng rất nhanh, Triệu Trạch Minh đã tự suy luận ra được nguyên nhân.

Chính vì khuôn mặt này hoàn toàn trắng, không có bất kỳ bóng tối nào, nên trông nó mới giống một mặt phẳng chứ không phải một khối cầu.

Thêm vào đó, ngũ quan trên khuôn mặt này thực sự đã đến mức khiến anh khó hiểu.

Trên mặt không có sống mũi, chỉ có hai lỗ mũi đen ngòm.

Phần trên, phía trên mắt không có cung mày, chỉ có một đôi mắt tròn xoe, phẳng lì ở vị trí đáng lẽ phải có mắt.

Hơn nữa, những đôi mắt đó không có lòng trắng, toàn là tròng đen!

Đi xuống nữa, qua hai lỗ mũi đen kịt, là một cái miệng trông lớn hơn nhiều so với người bình thường.

Nhưng cái miệng này cũng chỉ đơn giản là một cái lỗ, đừng nói đến xương hàm trên dưới và răng, ngay cả môi cũng không có!

Điều này hoàn toàn phá vỡ hình tượng nữ quỷ tóc dài da trắng vốn có trong lòng anh!

Trong phút chốc, Triệu Trạch Minh thậm chí không biết mình đang bị những thứ này dọa sợ trước, hay là bị chúng làm cho ghê tởm trước.

Cùng lúc đó, phản ứng của các thành viên đội khảo cổ cũng y hệt Triệu Trạch Minh.

Nhìn thấy khuôn mặt của những thứ trồi lên từ hồ nước, ai nấy đều vừa kinh hãi vừa ghê tởm.

Ngay cả các thành viên đội bảo an đang ngăn cách nhân viên khảo cổ với hồ nước bằng ngọc Hán bạch này, khi nhìn thấy những con Cấm bà này cũng không khỏi cảm thấy có chút run chân.

Trương Cường nhíu chặt mày, lớn tiếng hét: "Cho phép nổ súng!" Trong chốc lát, tiếng súng vang lên khắp mộ thất.

Tuy nhiên, khi những viên đạn dày đặc bắn về phía những con quái vật đột ngột trồi lên từ trong nước, mái tóc trong hồ cũng đột

ngột dâng lên.

Những mái tóc này gần như không phân biệt đối phương mà cuốn về phía các thành viên đội khảo cổ.

Rất rõ ràng, tác dụng của những mái tóc này không chỉ là để chặn đạn.

Sau khi chặn được đạn giữa đường, mục tiêu cuối cùng vẫn là các thành viên đội khảo cổ!

Trương Cường vừa nổ súng vừa lớn tiếng hét với các thành viên đội khảo cổ phía sau: "Tản ra!

Yểm trợ các nhân viên tản ra!" Bất chợt, khi mái tóc đã che trời lấp đất cuốn tới, các thành viên đội bảo an hàng đầu gần như không còn chỗ nào để trốn.

Một bóng người nhỏ bé đột nhiên xuất hiện trước mặt họ.

Cùng với bóng người nhỏ bé đó xuất hiện trước mặt họ, còn có một vòng trận pháp dưới chân.

Một giọng nói non nớt vang lên: "Ly Tự Quyết!" Ngay lập tức, một đường lửa xuất hiện trước mặt cô bé, ngọn lửa bùng lên, vừa vặn ngăn cách những mái tóc đó bên ngoài bức tường lửa.

Trương Cường nhìn bóng lưng nhỏ bé nhưng kiên định đó, liền buột miệng: "Tuế Tuế?" Tiểu tiên đăng phía trước lập tức dùng giọng non nớt nhưng có phần nghiêm nghị chỉnh lại: "Niên Niên!" Trương Cường lập tức có chút áy náy cười cười: "Đúng, là Niên Niên, là Niên Niên." Ở phía bên kia, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh, một người dùng Kinh Trập đánh bật mái tóc của Kiến Văn Đế, một người thì nhân lúc Kiến Văn Đế né Kinh Trập, chớp thời cơ bổ sung thêm súng đạn.

Diệp Phàm bị bóng người nhỏ bé của Tuế Tuế che ở phía sau.

Chỉ thấy, bóng dáng Tuế Tuế tuy trông rất mềm mại, nhưng lại vô cùng kiên định.

Diệp Phàm mang tâm lý không muốn đả kích con trẻ, không ngăn cản hành vi của cô bé, mà đứng tại chỗ, chuẩn bị tùy thời hỗ trợ.

Chương 321

Lúc này, tóc của Kiến Văn Đế đã bị Trương Khải Linh dùng Kinh Trập chém đứt quá nhiều lần.

Mỗi lần bị chém đứt, nó đều mọc lại với tốc độ nhanh hơn lần trước.

Và mỗi lần mọc lại, tóc đều cứng hơn lần trước.

Trương Khải Linh vung tay tạo ra một lưỡi đao gió sắc bén trong không khí, đồng thời Kinh Trập với tốc độ di chuyển tức thời đã quay về tay anh một cách chính xác.

"Không thể chỉ nhắm vào tóc." Đôi mắt Trương Khải Linh mang theo hàn ý sâu thẳm.

"Áp sát nó." Nói rồi, anh không chút do dự lao về phía Kiến Văn Đế đã thi hóa.

Cùng lúc đó, Kiến Văn Đế sau mấy lần bị chặt đứt tóc, tính công kích đã trở nên hung mãnh hơn.

Nó gầm lên một tiếng, mái tóc lại lần nữa cuốn tới.

Trương Khải Linh không chút do dự vung Kinh Trập chém đứt.

Mái tóc vượt qua anh tiếp tục cuốn về phía sau lưng.

Trương Khải Linh nhíu mày, định quay đầu lại.

Diệp Phàm nhận ra sự do dự trên bóng lưng đó, anh vừa giơ tay chuẩn bị rút dù, vừa lớn tiếng nói với Trương Khải Linh: "Tiểu Ca, đừng phân tâm!" Hách Liên Tĩnh cũng nói theo: "Phía sau còn có tôi và thằng cháu trai của cậu đây!" Diệp Phàm liếc nhìn Hách Liên Tĩnh, thầm nghĩ Hắc Nhãn Kính thật sự coi mình là cháu trai của anh ta à?

Dù sao Diệp Phàm cũng mặc nhiên coi mình là một chiến lực, nên cũng mặc nhiên hiểu câu "thằng cháu trai" mà Hách Liên Tĩnh nói là chỉ mình.

Diệp Phàm thầm nghĩ, không hổ là Hắc Nhãn Kính, lúc này còn không quên chiếm hời một câu!

Tuy nhiên, ngay khi tay anh vừa giơ lên, vòng ra sau định nắm lấy cán Thiên Cơ Tán, vết thương dùng để giải phong ấn cho hai tiểu tiên đăng ban nãy truyền đến một cơn đau nhói ngắn ngủi.

Tư thế rút dù đã tác động đến vết thương của Diệp Phàm.

Nhưng chút đau đớn này đối với Diệp Phàm mà nói, chẳng là gì cả.

Anh chỉ nhanh chóng nhíu mày, rồi rút Thiên Cơ Tán từ sau lưng ra.

Sau đó, ngay trước khi Hách Liên Tĩnh chuẩn bị một tay thu hút sát thương, một tay dụ tóc đến để cắt đứt.

Diệp Phàm đã vung dù tới, Thiên Cơ Tán dưới sự điều khiển thành thạo của Diệp Phàm lại một lần nữa biến thành một thứ giống như máy cắt cỏ.

Ba chân bốn cẳng đã chém nát toàn bộ mái tóc.

Cùng lúc đó, vết thương trên cánh tay anh rách ra, máu thấm qua lớp gạc trắng.

Đây là một trong số ít di chứng của máu Kỳ Lân, vết thương rất khó lành.

Diệp Phàm thậm chí không biểu lộ bất kỳ phản ứng đau đớn nào, nên ngay cả Hách Liên Tĩnh và Niên Niên đứng gần nhất cũng không nhận ra sự cố với vết thương của Diệp Phàm.

Nhưng không phải tất cả mọi người đều không nhận ra sự thay đổi ở vết thương của Diệp Phàm.

Kiến Văn Đế đã thi hóa đang dùng tóc để ngăn Trương Khải Linh tiếp cận, liền nhận ra điều gì đó.

Nó gần như ngay lập tức trở nên vô cùng hưng phấn, kích động mở miệng, không còn là "Kim tịch hà tịch".

Cũng không phải là Yến Vương Chu Lệ.

Mà là: "Ta ngửi thấy rồi." "Đồ Long!" Nghe thấy hai chữ Đồ Long, tim Trương Khải Linh chợt thắt lại, như thể bị bàn tay nào đó bóp chặt.

Nhưng không để tâm đến những điều đó, Trương Khải Linh vung Kinh Trập mạnh hơn, nhanh hơn.

Chiêu thức của anh vốn dĩ nhẹ nhàng sắc bén, anh rất ít khi dùng hết sức lực như vậy.

Tuy nhiên, Kiến Văn Đế đã thi hóa như thể đột nhiên bị tiêm mười cân thuốc kích thích, trở nên cực kỳ hưng phấn.

Nó thậm chí không còn dùng tóc để cản Trương Khải Linh, mà nhanh chóng lao về phía Diệp Phàm, hay nói đúng hơn là phía có mùi máu Đồ Long mà nó ngửi thấy.

Dưới trạng thái tinh thần hưng phấn như vậy, cộng thêm mái tóc đã mọc lại không biết lần thứ mấy và ngày càng cứng hơn, sức tấn công của nó đã tăng vọt gấp mấy chục lần!

Ngay khi Trương Khải Linh sắp tiếp cận được Kiến Văn Đế, một lọn tóc giống như một con trăn khổng lồ, đột nhiên quất bay Trương Khải Linh.

Đồng thời, Trương Khải Linh hét lên một tiếng: "Hạt Tử!" Giọng

của Hách Liên Tĩnh cũng vang lên ngay sau đó: "Nhận lệnh!" Trong khoảnh khắc bị đánh bay, Trương Khải Linh siết chặt cơ bụng, kiểm soát bản thân không tiếp đất một cách cứng nhắc, mà nhào lộn mấy vòng trên không để giảm chấn.

Anh tiếp đất bằng tư thế lăn tròn, lại lăn thêm một vòng trên mặt đất để bảo vệ tất cả xương cốt, cuối cùng dùng Kinh Trập chống xuống đất, quỳ một gối xuống.

Trong lúc ổn định lại, Trương Khải Linh nghe thấy hai tiếng súng.

Hai tiếng súng này khác với tiếng súng tiểu liên mà anh từng nghe từ Hách Liên Tĩnh.

Đây là hai âm thanh độc lập, thậm chí còn khác với tiếng súng ngắn thông thường.

Đạn ra khỏi nòng như tiếng nổ, mà khi xé gió lại như tiếng quỷ khóc.

Trương Khải Linh lập tức ngẩng đầu nhìn qua.

Chỉ thấy một tay Hách Liên Tĩnh đang cầm thanh đao thép màu bạc trắng buông thõng, tay kia giơ thẳng, là một khẩu súng ngắn nhỏ mà anh chưa từng thấy Hách Liên Tĩnh sử dụng.

Mà Diệp Phàm tay cầm Thiên Cơ Tán đã bung ra, tán dù là mười hai lưỡi đao thép màu bạc, tay kia đang đặt trên vai Tuế Tuế.

Còn miếng gạc trên cánh tay đang cầm dù của anh, chiếc nơ bướm màu trắng mà Hách Liên Tĩnh đã cẩn thận thắt, nút thắt ở giữa đã biến thành màu đỏ.

Tuế Tuế đang đứng trước mặt đội khảo cổ định quay đầu lại, liền bị Diệp Phàm gọi lại: "Ngoan Tuế Tuế, đợi anh ở đó một lát nhé." "Anh sẽ đến đón em ngay." Hai viên đạn mà Hách Liên Tĩnh vừa bắn ra, với một góc độ vô cùng hiểm hóc, đã nhắm thẳng vào đôi mắt của

Kiến Văn Đế đã thi hóa.

Hai viên đạn đó không giống như đạn bình thường, sẽ bị quấn chặt trong mái tóc dày đặc giữa đường.

Chúng cũng phải trải qua việc bị tóc cản trở.

Nhưng, hai viên đạn này dường như một khi đã được bắn ra, sẽ không có bất cứ thứ gì có thể ngăn chúng lại trước khi đến được mục tiêu.

Sau khi bị quấn vào lớp tóc dày, tiếng quỷ khóc do xé gió tạo ra cũng như bị quấn vào trong, trở nên trầm đục lạ thường.

Trầm đục, nhưng không dừng lại.

Sau một khoảnh khắc trầm đục, chúng lại phá vỡ sự trói buộc của mái tóc, lại trở nên vang dội lạ thường.

Kiến Văn Đế đã thi hóa không kịp né, hai viên đạn đã lao vào đôi mắt của nó, sau đó lại xuyên ra từ sau gáy.

Hai giọt máu rất keo kiệt để lại hai vệt nhỏ trên gò má đã hóp sâu của nó.

Kiến Văn Đế đã thi hóa hét lên một tiếng thảm thiết.

Nhưng không chết.

Dù vậy, Hách Liên Tĩnh cũng không hề tiếc nuối hai gian phòng trong tứ hợp viện mà mình vừa bắn đi.

Câu nói "ngửi thấy mùi Đồ Long" khiến Kiến Văn Đế đột nhiên phát điên ban nãy, đã chạm vào vảy ngược của anh ta.

Bởi vì hiển nhiên, Kiến Văn Đế này đã nhắm vào ai.

Hoặc nói đúng hơn, tâm tư của kẻ đứng sau khiến Kiến Văn Đế biến thành bộ dạng quỷ quái này, đã rõ như ban ngày.

Lúc này, các thành viên đội khảo cổ đã rơi vào trạng thái căng thẳng và phẫn nộ chưa từng có.

Chương 322

Căng thẳng, là vì họ chưa bao giờ đối mặt với tình huống trước có Kiến Văn Đế đã thi hóa, sau lại có một đám thủy quỷ trắng bệch trồi lên từ hồ nước.

Mà thực lực của hai phe này, rõ ràng đều không yếu.

Kiến Văn Đế phía trước khiến cả Trương Khải Linh cũng hiếm khi thất thủ, thậm chí còn bị tấn công.

Còn những thứ trong hồ nước, lại càng kiềm chế được một chiến lực mạnh mẽ, Niên Niên.

Ly Tự Quyết của Niên Niên quả thực khiến những mái tóc đó lúc này không thể tiếp cận họ.

Nhưng trận pháp của Niên Niên không giống của Diệp Phàm.

Diệp Phàm có thể đi ngược lại quy luật sinh khắc một cách kỳ lạ, dùng lửa để khắc nước, thậm chí là dùng Tốn Tự, thứ dễ thêm dầu vào lửa nhất, để trực tiếp dập tắt lửa.

Ly Tự Quyết của Niên Niên, có lẽ vì tuổi còn quá nhỏ, nên chỉ là Ly Hỏa Tự quy củ.

Bức tường lửa đó tuy khí thế hùng hổ, nhưng vì những con quái vật thủy quỷ đó ở trong nước, nên không thể thiêu rụi chúng hoàn toàn, chỉ có thể đẩy lùi những mái tóc đáng sợ ra ngoài tường lửa.

Vì vậy, Niên Niên hiện tại mới bị kiềm chế ở đây.

Còn phẫn nộ, cũng giống như Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh.

Kiến Văn Đế đó nói hai chữ Đồ Long, giống như đang nói về một

món ăn ngon vậy!

Câu nói "Đồ Long" này đã đốt cháy ngọn lửa giận dữ trong lòng các thành viên đội khảo cổ.

Điều khiến họ càng phẫn nộ hơn là, đã như vậy rồi, mà lúc này họ chỉ có thể ở trong vòng bảo vệ của một đứa trẻ như Niên Niên!

Đạn dược của đội bảo an căn bản không làm gì được chúng!

Cùng lúc đó, sắc mặt của Diệp Phàm, người mà mọi người quan tâm nhất, đã hoàn toàn lạnh xuống.

Nhớ lại năm xưa, anh từ hồi cấp hai đã bắt đầu đọc chuyện đại Trương ca lấy máu đuổi trùng, khắc chế huyết thi, chống đỡ cả một bầu trời cho Thiết Tam Giác.

Khi đó Diệp Phàm là người ngoài cuộc, chỉ đọc về người trong sách, đã muốn xông vào Trương gia cổ lâu, chém hết lũ lạc đà mật và tống tử lông dài.

Còn có Thanh Đồng Môn đã giam cầm Tiểu Ca mười năm, là cơn ác mộng mười năm của Tiểu Tam Gia, cũng là nỗi tiếc nuối thời niên thiếu của Diệp Phàm khi còn là người ngoài cuộc.

Cuộc hẹn ở Trường Bạch Sơn năm đó, chờ đợi Linh quy, đều là lý do sắt đá khiến Diệp Phàm bây giờ không thể chịu được việc Tiểu Ca trước mắt bị thương.

Bây giờ, nhìn Tiểu Ca ngay trước mắt mình… Anh giơ Thiên Cơ Tán lên, nhẹ nhàng ấn xuống cánh tay đang định tiếp tục nổ súng của Hách Liên Tĩnh.

"Vừa rồi, giết người sống là phạm pháp." "Bây giờ nếu tôi rắc tro cốt của nó đi, có được tính là phòng vệ chính đáng không?" Nói rồi, Diệp Phàm bước một bước.

“Ly Tự, Xích Hồng Liên.” Theo sau lời anh, vòng sáng trận pháp màu xanh lam xoay chuyển dưới chân anh.

Cùng lúc đó, trên sàn nhà dưới chân Kiến Văn Đế, một đóa hoa sen màu đỏ rực hiện ra.

Ngay lập tức, lửa lớn bùng lên.

Từ phía Kiến Văn Đế truyền đến một tiếng hét thảm thiết.

Mà Trương Khải Linh đứng cách đó không xa, lại không hề cảm nhận được chút hơi nóng nào từ ngọn lửa.

Rõ ràng ở khoảng cách này, anh đáng lẽ phải cảm nhận được một cảm giác bỏng rát rất khó chịu.

Nhưng không hề có.

Trương Khải Linh biết rõ, trên đời này không nên tồn tại loại lửa có thể khiến người trong biển lửa hét thảm, mà người bên ngoài lại không bị thương.

Đây chính là sự chu đáo và tinh tế của Diệp Phàm.

Ngọn lửa này dường như đang nói với anh: Bất kể thế nào, trên thế giới này, tôi sẽ không bao giờ làm hại anh.

Sau đó, Diệp Phàm lại tiện tay chỉ về phía hồ nước.

Niên Niên đang ở trước hồ nước dường như cảm nhận được điều gì đó, liền thu lại bức tường lửa của mình.

Không có tường lửa, những mái tóc như thủy quỷ đó cũng không tiếp tục tấn công các thành viên đội khảo cổ.

Sau khi nhìn rõ những gì xảy ra trong hồ nước, các thành viên đội khảo cổ lập tức trợn tròn mắt.

Chỉ thấy, trên mặt hồ nước, vậy mà cũng nở ra từng đóa hoa sen

màu đỏ rực!

Khoảnh khắc những đóa sen đỏ này nở rộ, hồ nước đã biến thành một biển lửa.

Một biển lửa cháy trên mặt nước!

Không khí xung quanh ngọn lửa trở nên cực nhẹ, lọn tóc mái trước trán Niên Niên đứng rất gần cũng bay lên.

Trương Cường và Khâu Ninh tiến lên, định để Tuế Tuế lùi xa một chút, để không bị không khí nhiệt độ cao xung quanh làm bỏng.

Tuy nhiên, hai người đến gần mới nhận ra, không khí xung quanh vẫn có nhiệt độ như cũ, hoàn toàn không đến mức có thể làm bỏng Tuế Tuế.

Nhưng dù không khí xung quanh không nóng bỏng, những con thủy quỷ trong hồ đã hét lên thảm thiết.

Hơn nữa, nước trong hồ cũng đang sôi sùng sục.

Những điều này đủ để chứng minh, ngọn lửa này không phải là giả.

Mà là đã để lại một vòng an toàn cho Tuế Tuế ở khoảng cách này.

Lửa cháy ở hai bên.

Mọi nguy hiểm trong ngọn lửa giờ đây đã không còn gây ra bất kỳ mối đe dọa nào cho các thành viên trong mộ thất.

Một bên, Trương Khải Linh cũng từ dưới đất đứng dậy, đi về phía Diệp Phàm và Hách Liên Tĩnh.

Niên Niên cũng nhanh chóng bước những bước nhỏ chạy về phía Diệp Phàm.

Các thành viên đội khảo cổ cũng đều đến gần Diệp Phàm.

Dù sao, câu nói đầy mục đích "ngửi thấy mùi Đồ Long" của Kiến Văn Đế đã thi hóa ban nãy vẫn còn khiến các thành viên đội khảo cổ nhớ như in.

Khi Trương Khải Linh đi đến bên cạnh Diệp Phàm, Hách Liên Tĩnh đã vòng tay ra sau Diệp Phàm, dùng Thiên Cơ Tán nhẹ nhàng đè lên cánh tay anh ta rồi lại nắm lấy, từ trong túi lấy ra thuốc cầm máu.

Khi đến gần Diệp Phàm, Trương Khải Linh và Diệp Phàm gần như đồng thanh mở miệng: "Cậu ổn không?" "Bị thương ở đâu?" Giọng của Trương Khải Linh và Diệp Phàm vang lên cùng lúc.

Trong một khoảnh khắc, cả hai đều không kịp đưa ra câu trả lời cho câu hỏi của đối phương.

Hách Liên Tĩnh đứng bên cạnh hai người, nắm lấy cánh tay bị thương của Diệp Phàm, linh hoạt tháo miếng gạc cầm máu được thắt thành nơ bướm tinh xảo ban nãy ra.

Nghe thấy câu hỏi gần như đồng thanh của hai người, anh ta không khỏi nhíu mày.

Đương nhiên, trong cái nhíu mày này cũng có một phần lớn là vì nhìn thấy vết thương có phần chói mắt của Diệp Phàm lúc này.

Anh ta dùng miếng gạc cầm máu ban nãy lau sạch vết máu xung quanh vết thương của Diệp Phàm, để lộ ra bản thân vết thương bị máu bao bọc.

Nụ cười trên khóe miệng Hách Liên Tĩnh thu lại một chút.

Anh ta dùng một tay bật nắp lọ thuốc trong tay.

Chương 323

Đó là một lọ thuốc nhỏ trông rất truyền thống, miệng lọ được nút bằng một cái nút chai.

Nút chai bay lên một khoảng, giống như một đường cong Parabol có biến số rất lớn.

Trước khi nút chai nhỏ rơi xuống, Trương Khải Linh đã đưa tay ra, chính xác bắt được cái nút chai nhỏ đó và nắm trong lòng bàn tay.

Hách Liên Tĩnh dùng khóe mắt sau cặp kính râm liếc nhìn Trương Khải Linh.

Chỉ thấy, lúc này trên hai ống tay áo của Trương Khải Linh đã dính một ít bụi đất, rõ ràng là do động tác lăn lộn trên mặt đất ban nãy gây ra.

Sau đó, anh ta lại chuyển tầm mắt về vết thương của Diệp Phàm, thay hai người trả lời câu hỏi của đối phương: "Một người thì vết thương rách ra, hiện tại vẫn chưa có dấu hiệu lành lại." "Một người thì bị người ta dùng tóc quất bay." "Nhưng thấy hai người bây giờ vẫn còn tung tăng nhảy nhót, không bằng quan tâm đến ông già này đã tan nát cõi lòng đi." Lần này, Hách Liên Tĩnh cẩn thận rắc thêm một lớp bột thuốc lên vết thương của Diệp Phàm, che đi lớp bột đã bị máu thấm ướt trước đó.

Diệp Phàm nghe lời Hách Liên Tĩnh, thực sự có chút không hiểu, một mặt luôn trêu Tiểu Ca là lão già thối tha, mặt khác lại rất tự nhiên tự xưng là lão già.

Hắc Nhãn Kính làm thế nào được nhỉ?

Nhưng mặt khác, Diệp Phàm cũng biết Hắc Nhãn Kính và Tiểu Ca

thật sự đang quan tâm mình.

Giống như anh không muốn thấy Tiểu Ca dùng Kinh Trập lấy máu, họ tự nhiên cũng không muốn thấy mình bị thương.

Nhưng mình một mặt luôn ngắt lời Tiểu Ca thi pháp bằng máu, một mặt lại tự rạch một đường trên tay mình.

Hành vi tiêu chuẩn kép "chỉ cho Diệp Phàm đổ máu, không cho Tiểu Ca dùng đao" này, quả thực khiến Diệp Phàm cũng cảm thấy có chút chột dạ.

Vì vậy, nghe lời Hắc Nhãn Kính, Diệp Phàm không hề phản bác.

Anh rất hợp tác để Hắc Nhãn Kính bôi thuốc băng bó trên tay mình.

Đừng nói là nơ bướm, cho dù Hắc Nhãn Kính lát nữa có muốn thắt nút châu Âu trên tay anh, Diệp Phàm cũng sẽ không có chút bất mãn nào.

Chỉ là vết thương của Tiểu Ca, sau khi băng bó xong cũng phải quan tâm một chút.

Nghĩ vậy, Diệp Phàm lặng lẽ chuyển tầm mắt sang lọ thuốc nhỏ của Hách Liên Tĩnh.

Mang theo tâm thái trốn tránh sự phê bình của phụ huynh, anh đã chuyển sự chú ý của mình một cách hoàn hảo.

Dù sao thì lọ thuốc nhỏ đó trông cũng quá bắt mắt.

Lọ thuốc thể tích không lớn, trông chỉ bằng nửa nắp chai AD, là một cái hồ lô ngọc nhỏ.

Lần đầu tiên Hách Liên Tĩnh lấy lọ thuốc nhỏ này ra, Diệp Phàm không chú ý đến nó.

Nhưng bây giờ liếc mắt một cái, vận dụng kiến thức chuyên

ngành khảo cổ của mình, anh có thể nhận ra ngay, đây là một món cổ vật được bảo quản rất tốt.

Hồ lô ngọc nhỏ hoàn mỹ không tì vết, phần bụng phình ra của hồ lô phản chiếu ánh lửa nhàn nhạt từ trên tường mộ này.

Lọ thuốc nhỏ chưa đến lòng bàn tay, lại cho người ta cảm giác ánh sáng rực rỡ.

Ánh đèn màu cam trên tường chảy trên hồ lô nhỏ màu xanh biếc, trông giống như những chai nước hoa lưu kim đang thịnh hành hiện nay.

Diệp Phàm đột nhiên cảm thấy gu thẩm mỹ của Hách Liên Tĩnh, kinh doanh kính thực sự là lãng phí tài năng.

Nếu anh ta đổi nghề, dựa vào tuổi tác này, chiếm lĩnh thị trường trước một trăm năm.

Bây giờ cũng không đến nỗi ngày nào cũng lo tiền thuê tứ hợp viện.

Sau đó, vì tò mò, Diệp Phàm còn dùng năng lực giám định cổ vật của mình để giám định giá trị văn vật của hồ lô ngọc nhỏ này. 【Đinh, Ngọc hồ lô, xuất từ Tiền Thanh, vật phẩm trực tiếp, cống phẩm cung đình, đồ chơi cá nhân.】 【Nên có một bộ, gom đủ bộ giá trị có thể đạt năm triệu.】 Nghe vậy, mắt Diệp Phàm cũng hơi mở to.

Vật phẩm trực tiếp, có nghĩa là cái hồ lô nhỏ này không phải Hắc Nhãn Kính đào được trong mộ cổ nào đó, mà là thứ này từ đầu đến cuối đều ở trong tay anh ta.

Hơn nữa, thứ này còn là cống phẩm cung đình.

Một cống phẩm cung đình từ đầu đến cuối đều ở trong tay anh ta, điều này cho thấy một trăm năm trước, gia đình của Hắc Nhãn Kính rất không đơn giản!

Rõ ràng là một tiểu công tử nhà giàu, sao bây giờ khí chất biểu hiện ra lại là toàn thân toát ra vẻ "nghèo rớt mồng tơi" thế này nhỉ?

Hơn nữa, mắt của anh ta làm sao lại biến thành như vậy?

Nghĩ vậy, Diệp Phàm khẽ nhíu mày.

Lúc này, Hách Liên Tĩnh đã rất thành thạo băng bó lại vết thương cho Diệp Phàm.

Lần này, Hách Liên Tĩnh không như Diệp Phàm nghĩ, dùng gạc cầm máu thắt cho anh một cái nút châu Âu.

Cũng không thắt một cái nơ bướm rất có kỹ thuật như ban nãy.

Mà là băng bó thành một cái nút mà theo gu thẩm mỹ của anh ta là rất nhàm chán.

Hách Liên Tĩnh hy vọng Diệp Phàm có thể thông qua hành vi này của mình mà nhận ra, mình hiện tại đã có chút tức giận rồi.

Tuy nhiên, khi anh ta nhìn phản ứng của Diệp Phàm, lại thấy Diệp Phàm đang nhìn lọ thuốc nhỏ của mình, không biết đang nghĩ gì.

Hách Liên Tĩnh không biết, Diệp Phàm đã chuẩn bị tâm lý bị thắt nút châu Âu trên tay đã hoàn toàn chuyển sự chú ý khỏi việc cuối cùng cánh tay sẽ bị thắt thành cái nút gì.

Và vì vết thương của mình thực tế không có cảm giác đau đớn rõ rệt, nên Diệp Phàm càng không để ý đến vết thương này.

Ngược lại, nghĩ đến những gì mắt của Hắc Nhãn Kính có thể đã trải qua, có chút đau lòng.

Hách Liên Tĩnh cũng cúi đầu nhìn lọ thuốc nhỏ trong tay mình.

Ừm, cái hồ lô nhỏ được ban tặng năm đó của nhà mình quả thực rất dễ thương, Tiểu Diệp Tử nhìn thêm vài lần cũng không có gì lạ.

Nhưng trước hết, anh ta hiện đang tức giận.

“Nếu cậu thích thì cứ cầm lấy đi.” Thứ hai, anh ta hiện tại thật sự rất tức giận Tiểu Diệp Tử.

“Thuốc bên trong cầm máu rất hiệu quả, đặc biệt là thể chất của cậu và Ách Ba, vết thương khó đông máu.” Thứ ba, những đứa trẻ không coi trọng sự an toàn của mình trước nay đều rất phiền phức, mà anh ta thật sự rất ghét phiền phức.

“Nhưng nếu cậu thích thì trong tiệm kính của tôi còn một bộ nữa.” “Ra ngoài rồi tôi đưa cho cậu.” Lúc này, đầu óc và miệng của Hách Liên Tĩnh như thể đã ly hôn.

Mà Diệp Phàm nhìn cái hồ lô ngọc nhỏ đột nhiên bị nhét vào tay mình, thật sự rất khó tưởng tượng.

Hắc Nhãn Kính ngay cả kính râm trẻ em, thứ gần như mang cả tiệm trên người, cũng mang theo.

Vậy mà lại yên tâm để bảo vật gia truyền có thể mua được nửa gian phòng trong tứ hợp viện của anh ta ở lại trong tiệm.

Hách Liên Tĩnh thấy Diệp Phàm nhìn chằm chằm vào cái lọ thuốc nhỏ đã nằm trong tay mình với vẻ mặt vẫn còn hơi mơ màng, liền lập tức nhận ra điều gì đó.

Sau đó, gã quay đầu nhìn về phía Trương Khải Linh.

Trương Khải Linh liếc gã một cái.

Hách Liên Tĩnh cảm thấy dường như mình đã thấy được tia nhìn khinh bỉ nào đó trong ánh mắt nhàn nhạt kia.

Nhưng Trương Khải Linh chỉ nhìn gã một cái rồi xòe lòng bàn tay ra, bên trong là cái nắp bình nhỏ bằng ngọc trong suốt.

Hách Liên Tĩnh lấy cái nắp bình nhỏ trong suốt này ra, ấn nó lên

miệng lọ thuốc trong tay Diệp Phàm. "Hoàn chỉnh rồi." Diệp Phàm nhìn lọ thuốc đã hoàn chỉnh trong tay mình, ở đáy bình, hắn sờ thấy một nét khắc nhỏ.

Chương 324

Diệp Phàm không lật lên xem, nhưng cặp Phát Khâu Chỉ đã nhận ra được chữ này.

Đó là một chữ "Tề" được khắc bằng chữ phồn thể.

Đây tuyệt đối là món quà quý giá nhất hắn từng nhận được từ người khác, ngoài tấm bằng tuyển thẳng cao học ra.

Chỉ riêng cái hồ lô ngọc nhỏ này thôi, Diệp Phàm cũng cảm thấy nếu Hách Liên Tĩnh thật sự muốn đến nhà mình ăn cơm, thì dù thế nào cũng không thể để gã tự xách quà đến được.

Tuy nhiên, Diệp Phàm vẫn nhớ đây là món đồ của gia đình Hách Liên Tĩnh, đã được gã giữ gìn hơn một trăm năm nay.

Một người, giống như Tiểu Ca, đã cô độc bước đi trên cõi đời này cả trăm năm.

Diệp Phàm hiểu rõ món đồ gia truyền được lưu giữ đến tận bây giờ này quan trọng với Hách Liên Tĩnh đến mức nào.

Rốt cuộc, đối với Hách Liên Tĩnh mà nói, đây không chỉ đơn thuần là một món đồ có giá trị bao nhiêu tiền.

Quan trọng hơn, đây là đồ của nhà gã.

Đối với một người, nếu không còn nhà, thì sẽ không còn nơi để đến.

Từ đó về sau, chỉ còn lại đường về.

Có lẽ việc giúp Hách Liên Tĩnh tìm lại cội nguồn đã là một điều không thể, nhưng có thể giúp gã giữ lại thêm một chút dấu vết của nguồn cội, Diệp Phàm cảm thấy cũng rất tốt.

Hắn ngắm nghía lọ thuốc nhỏ, sau đó đưa cho Hách Liên Tĩnh, nói: "Một tay tôi bôi thuốc không tiện, hay là cậu giữ đi, Hắc Nhãn Kính." Hách Liên Tĩnh nhìn lọ thuốc nhỏ quay trở lại tay mình, nghe giọng điệu chậm rãi của Diệp Phàm.

Gã đột nhiên nhận ra một vấn đề.

Vừa rồi, hình như mình đang tức giận thì phải?

Sao bây giờ, dường như không thể nào nổi giận được nữa?

Sau khi trả lại lọ thuốc, Diệp Phàm không quên quan tâm đến vết thương của Trương Khải Linh lúc nãy bị tóc quất trúng.

Hắn đến gần Trương Khải Linh, hỏi: "Tiểu Ca, vết thương của anh sao rồi?" Trương Khải Linh đang định lắc đầu, lại thấy Diệp Phàm đã tự mình đưa tay ra.

Chỉ thấy, Phát Khâu Chỉ của Diệp Phàm nhẹ nhàng thăm dò xung quanh chỗ vừa bị quất trên người anh.

Trương Khải Linh lập tức nhận ra, Diệp Phàm đang kiểm tra vết thương cho mình.

Thực tế, đối với anh, vết thương như thế này trong một ngôi mộ cổ thế này là chuyện hết sức bình thường.

Thậm chí, nếu ngôi mộ này không có Diệp Phàm đi cùng, chỉ có anh và Hách Liên Tĩnh, vết thương của anh có thể còn nghiêm trọng hơn.

Dù sao đi nữa, cho đến tận bây giờ, bao gồm cả Kiến Văn Đế đã hóa thành xác cháy và Cấm bà trong hồ nước vẫn đang bốc cháy, đều là kiệt tác của Diệp Phàm.

Cho nên hiện tại, chỉ bị tóc quất một cái mà thôi, đối với anh đã là tổn thất rất nhỏ rồi.

Nhưng, cảm nhận được bàn tay Diệp Phàm đang thăm dò quanh vết thương của mình, Trương Khải Linh vẫn ngậm miệng lại.

Diệp Phàm không chút phân tâm kiểm tra xương cốt trên người Trương Khải Linh, nhận thấy không có tổn thương gì.

Nhưng cú quất của tóc khi đó Diệp Phàm vẫn nhìn thấy rõ.

Dù xương không bị thương, nhưng người da mỏng thịt mềm như Tiểu Ca, nói hoàn toàn không có ảnh hưởng gì là tuyệt đối không thể.

Diệp Phàm trước tiên thở phào một hơi, thu tay về, nói: "May mà xương không sao." Sau đó, hắn quay đầu nhìn thoáng qua các thành viên đội khảo cổ.

Ánh mắt lập tức dừng lại trên người nhân viên y tế đi theo đoàn.

Vị bác sĩ đó sớm đã coi Diệp Phàm, người tinh thông y học cổ truyền, là thần tượng số một của mình.

Bị Diệp Phàm nhìn đến đầu tiên, anh ta có chút mừng rỡ như được sủng ái.

Sau một lúc ngẩn ngơ xen lẫn vui mừng, anh ta mới vội vàng phản ứng lại.

Bác sĩ trẻ vội xách hòm thuốc của mình chạy về phía Trương Khải Linh.

Thấy bác sĩ trẻ lấy ra mấy lọ thuốc hoạt huyết hóa ứ từ hòm thuốc, Trương Khải Linh lạnh lùng kéo lại áo mình: "Không cần." Diệp Phàm vỗ vỗ vai Trương Khải Linh, nói: "Tiểu Ca, nghe lời bác sĩ đi." Sau đó, hắn nhìn về phía bác sĩ trẻ đang chuẩn bị thuốc, dùng ánh mắt ra hiệu cho anh ta mau khuyên vài câu.

Vị bác sĩ ngẩng đầu lên từ hòm thuốc, chú ý đến ánh mắt ra hiệu của Diệp Phàm, liền gật đầu lia lịa: "Đúng, Tiểu Diệp tiểu ca nói

đúng." Diệp Phàm: "..." Bàn tay hắn đang vỗ vai Trương Khải Linh cũng dừng lại.

Trong lòng thầm nghĩ vị bác sĩ này lúc lấy thuốc quá tập trung nên bị lơ đãng, hoàn toàn không nghe thấy mình vừa nói gì sao?

Nhưng may mà.

Trương Khải Linh bên cạnh không biết có phải bị câu nói của bác sĩ trẻ thuyết phục hay không, vậy mà lại thật sự gật đầu, nói: "Được." Nghe Trương Khải Linh đồng ý bôi thuốc, Diệp Phàm lúc này mới yên tâm dời sự chú ý của mình khỏi người anh.

Hắn nhìn hai ngọn lửa vẫn đang cháy trong mộ thất.

Mối đe dọa từ hai Cấm bà đều đã được giải quyết, mộ thất nhất thời rơi vào một khoảng lặng yên bình ngắn ngủi.

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream đã sớm bùng nổ.

Những bình luận dày đặc và nhanh chóng khiến phòng livestream trông vô cùng ồn ào, dù có lọc hết những bình luận lặp lại, vẫn đủ để đạt đến hiệu quả chói mắt. "Vãi chưởng, có ai hiểu được tâm trạng của tôi lúc nãy không?

Nghe Kiến Văn Đế nói câu ngửi thấy mùi đồ long, tim tôi thật sự thắt lại luôn!" "Cho dù là hoàng đế, ông ta nhắm vào người không nên đụng tới, cũng đáng bị thiến thôi." "Lúc thấy Khải Linh tiểu ca bị tóc quất trúng, tôi cảm giác người bị quất không phải Khải Linh tiểu ca, mà là trái tim nhỏ bé mỏng manh này của tôi." "Hy vọng mọi người sau này xem livestream nhớ kỹ một điều, Tiểu Diệp tộc trưởng là thần tiên, giống như tôi đây, lúc thấy Tiểu Diệp tộc trưởng và Khải Linh tiểu ca bị thương sẽ không khóc quá lớn tiếng đâu." "Tro cốt hoàng đế này bị rắc đi rồi?

Tiểu Diệp tộc trưởng, anh có thể dạy tôi làm thế nào để vừa đáng

yêu vừa ngầu lòi được không?" "Khải Linh tiểu ca cũng vì một câu 'mùi đồ long' mà nổi giận, Tiểu Diệp tộc trưởng cũng vì Khải Linh tiểu ca bị thương mà tung chiêu cuối, nếu họ không phải real, thì tôi là giả." "Mỗi một khung hình đều khiến tôi rơi lệ vì tình anh em tốt đẹp của show Khảo Cổ 101." "Vãi chưởng vãi chưởng!

Đốt lửa ngay trên mặt nước!

Tiểu Diệp tộc trưởng thần tiên hạ phàm vất vả rồi." "Nói thật là tôi bị con quỷ nước đó dọa sợ thật." "Phản ứng đầu tiên khi Trương - Diệp gặp nhau đều là quan tâm đến tình hình của đối phương, thế này mà không ship à?" "Tôi đã xây xong biệt thự dưới đáy hố 101 rồi, cảm ơn." "Cơ mà, Tiểu Niên Niên và Tuế Tuế cũng rất lợi hại nha!

Thật sự kế thừa hoàn hảo mọi ưu điểm của ba và mẹ!

Đương nhiên ai là ba ai là mẹ thì tùy tâm nhé." "Hắc gia, cái hồ lô ngọc nhỏ của ngài chắc đáng giá không ít tiền nhỉ?" "Tặng!

Không những tặng, mà còn phải tặng cả bộ!" "Khụ khụ, ý tôi là, có khả năng nào, Hắc gia đây là đang hạ cái gì đó, sính lễ à." Một bên, thấy sự chú ý của Diệp Phàm đã rời khỏi người Trương Khải Linh.

Niên Niên và Tuế Tuế cũng áp sát lại bên cạnh Diệp Phàm.

Diệp Phàm chú ý thấy, hai Tiểu Đăng Tiên này giống hệt như những chú gà con vừa mới nở.

Gà con mới nở sẽ coi sinh vật đầu tiên chúng nhìn thấy sau khi ra khỏi vỏ là mẹ của mình.

Hai Tiểu Đăng Tiên này bây giờ chẳng phải đang coi mình là mẹ của chúng sao?

Diệp Phàm xoa xoa gáy của hai Tiểu Đăng Tiên.

Trong khoảng thời gian có chút yên tĩnh và hòa bình này, Diệp

Phàm cũng có thời gian tính toán xem nếu có khả năng đưa hai Tiểu Đăng Tiên này ra ngoài.

Tương lai nên có dự định gì.

Gửi trả lại cho Trương gia của Tiểu Ca, điều này tuyệt đối không thể.

Nhất là Tuế Tuế với cặp Phát Khâu Chỉ rõ rành rành ở đây, rất khó đảm bảo rằng gia tộc lớn vẫn còn chút tàn dư phong kiến kia sẽ không bồi dưỡng Tuế Tuế thành một Tiểu Ca thứ hai.

Bây giờ đã là thế kỷ hai mươi mốt rồi, trong thời đại khoa học kỹ thuật tiến bộ ngày nay, nên canh giữ lăng mộ một cách khoa học.

Chương 325

Dùng một tuổi thơ đen tối, bi thảm, đau khổ như vậy để bồi dưỡng một Trương Khải Linh tiếp theo, là hoàn toàn không cần thiết.

Hơn nữa, Niên Niên là Niên Niên, Tuế Tuế là Tuế Tuế, đó là tên của chúng.

Vậy thì chúng không nên trở thành một Trương Khải Linh tiếp theo.

Hai lòng bàn tay Diệp Phàm nhẹ nhàng qua lại trên gáy của Niên Niên và Tuế Tuế.

Sau khi đưa ra quyết định vừa rồi, lại cân nhắc đến hành vi của hai Tiểu Đăng Tiên hiện đang coi mình là gà mẹ.

Cuối cùng quyết định, tuyệt đối không thể có khả năng thứ hai.

Hai nhóc con này, bắt buộc phải gửi vào nhà trẻ.

Mà hắn vừa đưa ra quyết định này, bỗng dưng, trong hồ nước lại truyền đến một tiếng động lạ.

Trong mộ thất, sự chú ý của tất cả mọi người đều hướng về phía nguồn phát ra âm thanh.

Trương Khải Linh đang được bác sĩ bôi thuốc cũng ra hiệu rằng như vậy là được rồi, sau đó nhìn theo hướng âm thanh.

Hách Liên Tĩnh đã cất lọ thuốc nhỏ đi.

Dù sao thì Tiểu Diệp tử nói cũng đúng, tiếp theo nếu bôi thuốc bằng một tay sẽ rất bất tiện.

Nhưng cái suy nghĩ của Tiểu Diệp tử về 'lần sau' bản thân nó đã rất không đúng rồi.

Nhưng bây giờ không rảnh để sửa lại suy nghĩ này của Tiểu Diệp tử nữa, nghe thấy tiếng động lạ từ hồ nước, Hách Liên Tĩnh liền đi đến bên cạnh Diệp Phàm.

Chỉ thấy, lúc này Diệp Phàm cũng đang nhìn về phía hồ nước.

Vẻ mặt các thành viên đội khảo cổ đều vô cùng nghiêm trọng.

Bởi vì nguồn phát ra âm thanh không phải là con quỷ nước đang cháy trong hồ.

Mà là chiếc quan tài vàng vẫn luôn yên tĩnh nãy giờ!

Khi bọn họ còn chưa kịp để ý đến chiếc quan tài này, thì nó đã tự mình phát ra tiếng động trước.

Đây tuyệt đối không phải là điềm tốt!

Các thành viên đội khảo cổ không hề quên hai câu Trương Khải Linh đã nói trước đó: "Hạp Tử Phần, Thụ Táng Khanh, Bàn Sơn Tá Lĩnh bất tương phùng." Và ngay khi sự chú ý của mọi người đều đổ dồn vào chiếc quan tài này, bên trong nó lại phát ra một tiếng động nữa.

Âm thanh đó nghe có chút trầm đục, giống như có một cơ quan nặng nề nào đó đang khóa lại hoặc mở ra.

Nghe thấy âm thanh này, các thành viên đội khảo cổ không khỏi nuốt nước bọt khan.

Diệp Phàm cũng khẽ nhíu mày.

Hắn không nhìn thấy bất kỳ cơ quan nào trên bề mặt của chiếc quan tài này.

Đây là điều hắn đã phát hiện ra ngay từ lúc mới bước vào mộ thất này.

Cũng có nghĩa là, tình hình của chiếc quan tài này chỉ có hai khả

năng.

Hoặc là, trên chiếc quan tài này vốn dĩ không có cơ quan.

Hoặc là, cơ quan của chiếc quan tài này thực chất nằm ở bên trong quan tài.

Cần phải mở quan tài ra mới có thể khởi động.

Và nếu cơ quan ở bên trong quan tài, thì việc tại sao bây giờ lại có tiếng cơ quan khởi động lại có hai khả năng.

Một, là có thứ gì đó bên trong quan tài lúc này đang khởi động cơ quan.

Nhưng Diệp Phàm cảm thấy khả năng này thực sự quá nhỏ.

Bởi vì hắn chỉ nghe thấy hai tiếng khớp cơ quan nặng nề hoạt động.

Chứ không hề nghe thấy có tiếng động của thứ gì đang di chuyển bên trong quan tài.

Cảm giác này, giống như là cơ quan này tự khởi động mà không có bất kỳ thứ gì tác động vào nó.

Vậy thì, có xác suất rất lớn, là khả năng thứ hai.

Diệp Phàm có chút buồn bã nhìn ngọn lửa màu đỏ son chưa tắt trong hồ nước, và những bọt khí đang sôi sục trên mặt nước.

Khả năng thứ hai, đó là chiếc quan tài này đã bị ngọn lửa của mình đốt hỏng.

Cho nên, dưới tác động ngoại lai này, đã khiến cơ quan bên trong quan tài khởi động.

Vừa nghĩ đến có thể là khả năng thứ hai, trong lòng Diệp Phàm liền có một nỗi chua xót không nói thành lời.

Thầm nghĩ, độ tái hiện của Đạo Mộ Bút Ký này thật sự tà môn đến vậy sao?

Ngay cả quan tài vàng cũng khắc nghiệt đến thế à?

Đây là quan tài vàng đó!

Thật sự sẽ bị một hồ nước sôi của mình làm hỏng sao?

Lúc này, Trương Khải Linh cũng đã chỉnh lại áo khoác của mình, nhanh chóng đi đến bên cạnh Diệp Phàm. "Cơ quan?" Diệp Phàm gật đầu, nhưng ngay sau đó lại lắc đầu, nói: "Đây là ở bên trong, tự khởi động cơ quan." Trương Khải Linh nghe vậy, khẽ nhíu mày. "Ở bên trong?" Vừa nói, Trương Khải Linh vừa nắm chặt Kinh Trập.

Kinh Trập kết thúc giờ nghỉ giữa hiệp, thân đao lại một lần nữa tỏa ra ánh sáng xanh tím.

Hách Liên Tĩnh cũng có chút nghi hoặc nói: "Ở bên trong tự khởi động?" Gã đột nhiên cười một tiếng, chỉ vào làn nước đang sôi sùng sục trong hồ, nói bằng giọng đùa cợt: "Tiểu Diệp tử, cái quan tài này không phải là bị hồ nước này luộc hỏng rồi chứ?" Diệp Phàm chọn cách dùng sắc mặt để trả lời câu hỏi này của Hách Liên Tĩnh.

Mà Niên Niên và Tuế Tuế bên cạnh hắn cũng đồng tâm hiệp lực dùng nắm đấm nhỏ của mình đấm vào đùi Hách Liên Tĩnh.

Hách Liên Tĩnh cười hì hì, một tay trái một tay phải ấn đầu hai Tiểu Đăng Tiên, nói: "Không sao đâu Tiểu Diệp tử, nhất định là do cái quan tài này không chắc chắn thôi." Mà các thành viên đội khảo cổ bên cạnh họ, cảm xúc căng thẳng vừa mới dâng lên, vậy mà lại bị mấy câu nói nhỏ của Hách Liên Tĩnh làm cho phai nhạt đi phần nào.

Lưu Bác Văn nhìn cảnh tượng gia đình năm người, cộng thêm Kinh Trập là sáu người, dường như đã không còn chỗ cho mình dung thân.

Không khỏi thở dài một hơi từ tận đáy lòng.

Nhưng mà, xem địa vị gia đình của đại ca nhà mình, chắc là không cần đến thằng em này phải lo lắng.

Nhất là câu nói của Hắc gia 'nhất định là chất lượng quan tài không tốt'.

Quả thực có thể sánh với việc thầy dạy lái xe nói: "Tuyệt đối không phải do cậu đỗ lệch, mà là do tôi kẻ vạch lệch." Lúc này, bên trong quan tài lại vang lên tiếng thứ ba.

Và tiếng này, nghe như thể chiếc quan tài sắp sửa mở ra.

Nặng nề hơn hai tiếng trước.

Diệp Phàm khẽ nhíu mày, nói: "Thật ra, cơ quan bên trong này nghe có vẻ..." Hắn "hít" một hơi, cảm thấy khả năng này rất nhỏ.

Nhưng mặt khác, thính giác và sự hiểu biết của hắn về cơ quan hiện tại sẽ không lừa dối hắn.

Chương 326

Một bên, Trương Khải Linh nhìn ra sự do dự của Diệp Phàm.

Anh nói: "Không sao, Diệp Phàm, cứ nói tiếp đi." Diệp Phàm nhìn về phía quan tài, và đã giẫm ra một trận pháp mới dưới chân: "Nghe có vẻ, giống như là người bên trong tự mình đi vào, rồi khóa chặt các khớp cơ quan lại vậy." Nghe Diệp Phàm nói vậy, đội khảo cổ, cũng như Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh đứng bên cạnh hắn đều khẽ nhíu mày.

Bởi vì trong quan niệm của họ, hay nói đúng hơn là trong quan niệm của người bình thường, không có ai lại cam tâm tình nguyện đi vào trong quan tài.

Nhưng đây là suy đoán của Diệp Phàm, bảo họ nghi ngờ suy đoán của Diệp Phàm có vấn đề, cũng rất khó.

Một mặt, là do tư duy theo quán tính của một người bình thường, mặt khác, là sự tin tưởng rất cao mà họ đã tích lũy được đối với Diệp Phàm trên suốt chặng đường này.

Thực ra, đừng nói đến các thành viên đội khảo cổ.

Ngay cả chính Diệp Phàm cũng cảm thấy phát hiện này vô cùng khó tin.

Một người, rốt cuộc là vì mục đích gì, mà lại tự nguyện đi vào trong quan tài chứ?

Hơn nữa sau khi tự phong mình vào quan tài, còn chủ động khóa lại các khớp nối.

Thật sự sẽ có một người như vậy, cam nguyện tự mình tiến vào một nơi tuyệt đối cách biệt với thế giới như vậy sao?

Nếu thật sự có một người như vậy, thì người này sẽ là ai?

Suy nghĩ những điều này, Diệp Phàm cũng không khỏi chép miệng một tiếng.

Dưới chân hắn, vòng sáng trận pháp màu xanh lam chuyển động với tốc độ nhanh hơn một chút.

Vừa có chút xao động theo suy nghĩ của chủ nhân thuật sĩ là Diệp Phàm, vừa có chút giống như đang sẵn sàng chờ lệnh, chuẩn bị tấn công bất cứ lúc nào.

Mà bên cạnh Diệp Phàm, hai Tiểu Đăng Tiên còn chưa cao đến eo hắn từ hai bên nắm lấy hai tay hắn, có chút sốt ruột mà lay lay. "Niên Niên, Niên Niên!" "Tuế Tuế!

Tuế Tuế!" Diệp Phàm cúi đầu, nhìn về phía Niên Niên và Tuế Tuế.

Hai Tiểu Đăng Tiên dường như vẫn chưa biết nên xưng hô với Diệp Phàm như thế nào, cho nên đành phải thông qua việc gọi tên của mình để biểu đạt tâm trạng hiện tại.

Diệp Phàm nhìn biểu cảm của Niên Niên và Tuế Tuế lúc này.

Chỉ thấy, hai đứa trẻ không hề biểu lộ cảm xúc lo lắng muốn rời đi trốn tránh trước nguy hiểm, mà là một loại cảm xúc vô cùng hưng phấn muốn biểu đạt điều gì đó.

Một bên, Lưu Bác Văn vô cùng tò mò xúm lại gần, nhìn hai đứa trẻ trông như đang làm nũng với đại ca nhà mình, không biết muốn làm gì. "Đại ca, Niên Niên và Tuế Tuế muốn nói gì vậy ạ?" Diệp Phàm khẽ nhíu mày, nói: "Hai đứa nó đã thấy." "Những chuyện đã xảy ra ở đây trước kia." Nghe vậy, các thành viên đội khảo cổ đều lộ ra vẻ mặt vô cùng chấn động.

Nhưng ngay sau đó, sự chấn động này đã chuyển thành một niềm vui bất ngờ. "Đúng rồi!

Tiểu Đăng Tiên nhất định đã ở đây hàng nghìn năm, chúng đã xuất hiện trong ngôi mộ cổ này ngay từ đầu!" "Cũng có nghĩa là, bất kể là cuối thời Tần nghìn năm trước, hay là người nhà Minh đến sau này, Niên Niên và Tuế Tuế đều biết phải không?" "Đợi đã, nói như vậy, thì Tuế Tuế và Niên Niên chẳng phải đã hơn hai nghìn tuổi rồi sao?" Trong lúc các thành viên đội khảo cổ đang thảo luận, Hách Liên Tĩnh cũng nhìn về phía hai đứa trẻ, nói: "Chuyện của hai nghìn năm, hai nhóc con này còn nhớ được không?" Diệp Phàm lắc đầu, nói: "Hai nghìn năm trước, chúng chỉ là những thai nhi bị lấy ra sống sờ sờ và nuôi dưỡng trong Long Mạch Cốt Đăng." "Chuyện gì đã xảy ra lúc đó, chúng căn bản cũng không biết." "Được nuôi dưỡng trong Long Mạch Cốt Đăng chí âm chí dương hàng nghìn năm, mới lớn được như thế này." "Thứ chúng nhìn thấy, là những chuyện xảy ra ở đây khi người đời sau của nhà Minh đến." Niên Niên và Tuế Tuế gật đầu thật mạnh.

Sau đó, cả hai cùng tiến về phía trước vài bước.

Các thành viên đội khảo cổ lập tức nhận ra hai Tiểu Đăng Tiên muốn làm gì, đều rất tự giác lùi về phía sau một bước.

Chừa ra một không gian đủ để Niên Niên và Tuế Tuế biểu diễn.

Mà Diệp Phàm, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh vẫn đứng yên tại chỗ.

Dù sao thì quan tài vàng vẫn đang phát ra tiếng động lạ.

Họ phải luôn chuẩn bị để nếu có biến cố gì xảy ra, sẽ kịp thời bảo vệ Niên Niên và Tuế Tuế.

Mà Niên Niên và Tuế Tuế có được không gian biểu diễn của riêng mình, đã bắt đầu hưng phấn trình diễn màn kịch của ảnh đế vượt giới.

Chỉ thấy, Niên Niên và Tuế Tuế hai đứa đứng thành một hàng,

nhưng ở giữa lại chừa ra một khoảng trống cho một người.

Sau đó, hai đứa làm động tác đang dìu một người nào đó tiến về phía trước.

Hai đứa dìu người không khí đi được vài bước, Niên Niên lại di chuyển đến vị trí của người không khí, dường như muốn biểu diễn trạng thái của người đó khi được dìu.

Mà Tuế Tuế cũng rất phối hợp tiến đến dìu Niên Niên ở giữa.

Sau khi được dìu, Niên Niên lập tức trút bỏ hết sức lực toàn thân.

Cả thân hình nhỏ bé mềm nhũn ra.

Mà Tuế Tuế vì có Phát Khâu Chỉ, sức lực cực lớn, cho dù là một đứa trẻ dìu một đứa trẻ khác có chiều cao và cân nặng tương đương, cũng là dư sức.

Hai chân Niên Niên hoàn toàn lê trên mặt đất, được Tuế Tuế dìu đi một đoạn.

Sau đó, Niên Niên được đặt nằm thẳng trên đất, Tuế Tuế trước tiên đứng ở bên trái một lúc, rồi lại chạy sang bên phải ngồi xổm xuống, kiểm tra hơi thở của Niên Niên trên mặt đất.

Thấy đến đây, các thành viên đội khảo cổ đã nhìn ra được thông tin rất quan trọng.

Người đến sau của nhà Minh, cuối cùng đến mộ thất này, chỉ có ba người.

Và ba người này, bây giờ cũng có thể đoán ra được.

Kiến Văn Đế Chu Doãn Văn đã biến mất sau Loạn Tĩnh Nan, Lưu Bá Ôn vốn dĩ nên chết vào thời Hồng Vũ hoàng đế.

Còn có người bí ẩn mà họ vẫn chưa thể xác định được thân phận, được Lưu Bá Ôn gọi là lão yêu quái sống nghìn năm.

Mà bây giờ xem ra, người bị dìu ở giữa, hẳn là Kiến Văn Đế.

Và Kiến Văn Đế này bây giờ xem ra đã mất khả năng hành động.

Hai người hai bên vẫn ở trạng thái cơ thể bình thường.

Cảnh tượng tái hiện này, khiến các thành viên đội khảo cổ gần như ngay lập tức nghĩ đến tại sao Kiến Văn Đế này lại khác xa với hình minh họa trong sử sách đến vậy.

Kiến Văn Đế trong hình minh họa trong sử sách hoàn toàn không thể coi là mảnh mai.

Dường như là do Hồng Vũ hoàng đế lúc làm ăn mày bị đói sợ, nên đứa cháu hoàng đế nhỏ bé Kiến Văn Đế này được ông nuôi khá là tròn trịa.

Mà Kiến Văn Đế họ vừa thấy, hoàn toàn là da bọc xương, trong trạng thái suy dinh dưỡng cực kỳ nghiêm trọng.

Nhớ lại điều kiện mở la bàn đồng ở cửa.

Các thành viên đội khảo cổ ngay lập tức hiểu ra.

Máu Long Mạch, không phải dùng của Lưu Bá Ôn.

Mà là dùng của Kiến Văn Đế!

Phía trước, Niên Niên và Tuế Tuế vẫn đang tiếp tục tái hiện cảnh tượng.

Niên Niên nằm trên đất vẫn giữ vẻ yếu ớt của mình.

Tuế Tuế thì một mình đóng hai vai, lúc thì ở bên phải kiểm tra Niên Niên trên đất, lúc thì lại đứng sang bên kia lạnh lùng nhìn.

Sau đó, Tuế Tuế phiên bản lạnh lùng thò tay vào trong tay áo, rồi ngồi xổm xuống, đút thứ giả vờ lấy ra được vào miệng Niên Niên trên đất.

Chương 327

Niên Niên trên đất sau khi ăn cục không khí này, từ từ ngồi dậy từ trên đất.

Tư thế ngồi dậy của Niên Niên trông khá kỳ lạ.

Trông hoàn toàn không giống như là tự mình ngồi dậy bằng ý chí.

Hơn nữa, nếu đứng ở hướng có thể nhìn thấy mặt Niên Niên, sẽ thấy khóe miệng Niên Niên lúc này đã không còn nụ cười nữa.

Một bên, Hách Liên Tĩnh sờ cằm mình, nói: "Cái kính râm này hình như đã hạn chế kỹ năng diễn xuất của đứa trẻ rồi a." "Nhưng vẫn có thể nhìn ra đứa trẻ có chút kỹ năng diễn xuất đấy." Diệp Phàm và Trương Khải Linh liếc nhìn Hách Liên Tĩnh một cái.

Không biết vì sao, Diệp Phàm nhìn Hách Liên Tĩnh, đột nhiên cảm thấy trên người gã có một cảm giác của phụ huynh đang xem con mình biểu diễn văn nghệ trong ngày Quốc tế Thiếu nhi 1/6.

Sau khi Niên Niên ngồi dậy với vẻ mặt vô cảm như vậy, liền lập tức đứng thẳng dậy từ trên đất.

Và ngay lập tức thoát khỏi trạng thái nhân vật này.

Hai Tiểu Đăng Tiên dường như lại bước vào một trạng thái quan hệ khác.

Hoặc nói đúng hơn, chúng đang diễn lại việc hai người bước vào một trạng thái quan hệ khác.

Trông có vẻ, hai người dường như đã từ mối quan hệ hợp tác, nảy sinh ra sự chia rẽ nghiêm trọng nào đó.

Niên Niên và Tuế Tuế ê a cãi nhau ầm ĩ.

Trong miệng chúng không có lời thoại cụ thể, không biết là vào thời điểm đó, chúng vẫn chưa học nói.

Hay là vì chuyện này đã qua hơn năm trăm năm, hai đứa trẻ bây giờ chỉ nhớ được hình ảnh lúc đó, chứ không nhớ được lời thoại khi đó.

Nhưng chỉ xem màn biểu diễn không lời thoại của hai nhóc, các thành viên đội khảo cổ đã có thể thấy được, mâu thuẫn giữa hai người lúc đó đã đến mức độ nào.

Chỉ thấy, Niên Niên siết chặt nắm đấm nhỏ, hung hăng đấm về phía Tuế Tuế.

Tuy nhiên, Tuế Tuế dễ dàng đỡ được nắm đấm nhỏ này.

Và, rất nhẹ nhàng quật Niên Niên ngã xuống đất.

Niên Niên rõ ràng là bị ngã đau.

Cắn răng, một cú bật người như cá chép, liền lật người dậy từ trên đất.

Sau khi đứng dậy, lại lao về phía Tuế Tuế.

Tuế Tuế lại một lần nữa dễ dàng đỡ được hai nắm đấm của Niên Niên.

Trước, sau chưa đến ba giây, Niên Niên lại một lần nữa ngã xuống đất.

Một bên, các thành viên đội khảo cổ đang quan sát thấy tình hình như vậy, đều có chút ngoài cuộc.

Lưu Bác Văn nuốt nước bọt khan, có chút do dự mở miệng nói: "Bây giờ hai đứa nhóc này đang tái hiện cảnh tượng, hay là đang đánh nhau thật vậy?" "Chúng ta có nên đi can ngăn không?" Không chỉ Lưu Bác Văn, các thành viên đội khảo cổ tay đều giơ lên rồi lại hạ xuống.

Họ cũng không ngờ rằng, xem hai đứa trẻ chưa đầy ba tuổi đánh nhau, vậy mà lại có một ngày họ không dám tiến lên can ngăn.

Cứ có cảm giác, bây giờ nếu tiến lên làm người hòa giải, sẽ lập tức biến thành người đi hòa giải với tử thần.

Đồng thời, Lưu Bác Văn bây giờ đã hoàn toàn ý thức được mình không thể gia nhập vào gia đình này.

Dù sao thì, ngay cả trẻ con đánh nhau cũng hung tợn đến mức này.

Mình không có cách nào can ngăn, các thành viên đội khảo cổ đành phải chuyển tầm mắt đến ba người Diệp Phàm, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh trông rất giống phụ huynh ở phía trước.

Tuy nhiên, ba người khoanh tay, nhìn hai đứa trẻ lăn lộn trên đất.

Dường như không có bất kỳ biểu hiện nào.

Đặc biệt là Hách Liên Tĩnh.

Gã đang sờ cằm, ở một bên hiến kế: "Không thể dùng sức mạnh được đâu, đồ ngốc nhỏ." "Con dùng sức mạnh sao mà đánh lại Phát Khâu Chỉ được?" Các thành viên đội khảo cổ nhìn thấy phản ứng của Hách Liên Tĩnh đều có chút ngây người.

Hắc gia?

Ngài có nghiêm túc không vậy Hắc gia?

Ngài xem thời gian Tiểu Niên Niên đứng dậy trên đất cộng lại đến giờ có quá nửa phút không?

Mau kéo hai đứa trẻ dậy đi!

Lông mày Diệp Phàm lại khẽ nhíu lại.

Hắn bây giờ dường như đã có thể tưởng tượng được, nếu nuôi hai tiểu ma vương này ở nhà, chắc sẽ không kém gì nuôi mười con

husky.

Năng lực phá nhà của hai đứa này, e là không thua gì mười con husky.

Xem ra, việc đầu tiên sau khi đưa ra ngoài là gửi hai nhóc này vào nhà trẻ là một lựa chọn vô cùng sáng suốt.

Mà lúc này, Niên Niên đã là lần thứ sáu lật người dậy từ trên đất.

Nhưng lần này, nó không lao về phía Tuế Tuế nữa, mà giậm chân tại chỗ, nói bằng giọng non nớt: "Khảm Tự Quyết!" Bỗng dưng, từ trên đỉnh đầu Tuế Tuế xuất hiện một dòng nước như thác nhỏ.

Diệp Phàm lúc này mới nhanh chóng ra tay.

Nhưng bản thân hắn không ra mặt, chỉ ném Thiên Cơ Tán ra ngoài.

Trước khi dòng nước như thác nhỏ rơi xuống đỉnh đầu Tuế Tuế, Thiên Cơ Tán đã bung ra và cắm ngay bên chân Tuế Tuế.

Kịp thời giúp Tuế Tuế chặn được đòn tấn công của thác nước nhỏ.

Bên cạnh Diệp Phàm, Hách Liên Tĩnh có chút tiếc nuối thở dài: "Tiểu Diệp tử, cậu không thể thiên vị như vậy được, cứ nhìn Niên Niên nhà chúng ta bị đánh một phía thế à." Diệp Phàm lạnh nhạt mở miệng, nói: "Chỉ mang theo hai bộ đồ trẻ con này thôi." Hách Liên Tĩnh lúc này mới chấp nhận số phận gật đầu: "Lần sau tôi mang thêm hai bộ đồ trẻ con xuống." Các thành viên đội khảo cổ nghe cuộc đối thoại của Hách Liên Tĩnh và Diệp Phàm, càng là trực tiếp tròn mắt kinh ngạc.

Đặc biệt là đối với câu nói này của Hách Liên Tĩnh, tỏ ra hoàn toàn không thể hiểu nổi.

Vị phụ huynh này không can ngăn thì thôi, sao còn nghĩ đến lần sau

nữa chứ?

Mà sau khi bị Diệp Phàm xen vào, Niên Niên và Tuế Tuế dường như cũng đã phản ứng lại.

Hai Tiểu Đăng Tiên rất nhanh lại nhớ ra việc chính của mình bây giờ là gì.

Niên Niên thu lại trận pháp của mình, nằm xuống đất.

Mà người do Tuế Tuế đóng vai lộ ra nụ cười âm u, sau đó vậy mà lại một tay làm thủ ấn A Di Đà Phật.

Nó cúi đầu chào về phía Niên Niên, sau đó giống như một ông lão, hơi khom người, đi về hướng ngược lại.

Rất rõ ràng, thông tin quan trọng trong đó chính là, cuối cùng cho dù là hai người này, cũng chỉ có một người rời đi.

Chính là người do Tuế Tuế đóng vai.

Từ thủ ấn A Di Đà Phật cuối cùng này xem ra, người này cũng sẽ không phải là Lưu Bá Ôn.

Lưu Bá Ôn không phải là người của Phật gia.

Người cuối cùng rời đi, hẳn là người bí ẩn được Lưu Bá Ôn gọi là lão yêu quái sống nghìn năm.

Chương 328

Các thành viên đội khảo cổ rất nhanh liền có một nghi vấn khác.

Nếu Lưu Bá Ôn cuối cùng vì thất bại, chết trong ngôi mộ cổ này, vậy thì thi thể của ông ta bây giờ ở đâu?

Các thành viên đội khảo cổ nhìn quanh một vòng mộ thất này.

Mộ thất này chỉ tương đối lớn, nhưng nơi có thể giấu người lại không nhiều.

Ngay khi các thành viên trong đội đều cho rằng màn trình diễn của Niên Niên và Tuế Tuế đã kết thúc.

Bỗng nhiên, Niên Niên đang nằm trên đất dùng giọng trầm thấp mở miệng: "Thử thành giáp ngư tẫn thanh chưng, nhất viện sơn hòa vĩnh nhạc bằng, ngốc tử nhân lai văn tử giảo, anh hùng nhất bàn tựu hồng thiêu." (Thành này ba ba hết hấp gừng, một sân núi sông Vĩnh Lạc hầm, kẻ ngốc đến nghe muỗi đốt, anh hùng một nửa thành kho tàu.) Mặc dù Niên Niên đã cố gắng hết sức để diễn ra vẻ trầm lắng, nhưng giọng nói vẫn còn non nớt.

Nhưng, điều này lại khiến các thành viên đội khảo cổ ở một bên càng thêm mơ hồ.

Lưu Bác Văn khó hiểu nhìn về phía Niên Niên, nói: "Ý của Niên Niên là nói, mình không thích ăn hấp, thích ăn kho tàu phải không?" "Cho nên Niên Niên đang đọc một công thức nấu món ba ba kho tàu sao?" Một bên, Diệp Phàm thở dài, dịch lại lời của Niên Niên một lần nữa: "Thử thành ngự giá tẫn thân chinh, nhất viện sơn hà vĩnh nhạc bình; ngốc đỉnh nhân lai văn mặc uyển, anh hùng nhất bán tẫn hoàn hương." (Thành này vua thân chinh xuất giá, một cõi sơn hà Vĩnh Lạc bình; kẻ ngốc đến nghe vườn mực lặng, anh hùng một nửa về quê

hương.) Một bên, thầm nghĩ: Quả nhiên, không hổ là tiểu Hắc Nhãn Kính.

Vua đọc thơ trong mộ khảo cổ.

Câu thơ mà Diệp Phàm vừa ngâm, đối với phần lớn thành viên đội khảo cổ chuyên ngành lịch sử mà nói, đều vô cùng tối nghĩa và xa lạ.

Sau khi nghe xong mấy câu thơ này, đa số thành viên trong đội đều lộ ra vẻ mặt có phần mông lung.

Lưu Bác Văn nghe xong phiên bản hoàn toàn mới do Diệp Phàm đọc, chỉ cảm thấy mấy câu mà đại ca nhà mình ngâm dường như còn khó hiểu hơn cả phiên bản Niên Niên đọc lúc nãy.

Cậu ta hồi tưởng lại mấy câu thơ của hai phiên bản.

Bản của Niên Niên: "Thử thành giáp tẫn tận thanh chưng, nhất viện sơn hòa Vĩnh Lạc phanh, ngốc tử nhân lai văn tử giảo, anh hùng nhất bán tựu hồng thiêu." (Thành này cá giáp đều hấp thanh, một viện núi non Vĩnh Lạc xào, kẻ ngốc tới đây bị muỗi đốt, anh hùng một nửa đem hầm vang.) Bản của đại ca nhà mình: "Thử thành ngự giá tận thân chinh, nhất viện sơn hà Vĩnh Lạc bình; ngốc đỉnh nhân lai văn mặc uyển, anh hùng nhất bán tận hoàn hương." (Thành này vua đích thân chinh phạt, một viện sơn hà Vĩnh Lạc bình; kẻ đầu trọc đến nghe vườn mực, anh hùng một nửa đều về quê.) Hình như có chút khác biệt, nhưng lại dường như chẳng khác gì.

Biến số trong hai câu này là cách chế biến cá giáp.

Hằng số dường như là trong cả hai câu đều có một kẻ ngốc.

Nhưng mà, kẻ ngốc đã làm gì sai chứ?

Thế giới mà chỉ có kẻ ngốc bị thương đã hình thành rồi sao?

Lưu Bác Văn khó hiểu hỏi: "Đại ca, tên ngốc này, hắn đã làm gì

sai vậy ạ?" Diệp Phàm, một thiếu niên không ngốc nhưng đã bị Trương ngốc hại vô số lần, cố gắng kiềm chế để không ném ánh mắt kỳ quái về phía Trương Khải Linh.

Bị Trương ngốc tấn công bất ngờ trong tình huống không phòng bị thế này, mức độ tổn hại đối với Diệp Phàm thật sự quá nghiêm trọng.

Đầu tiên, hắn chẳng hề chọc ghẹo ai cả.

Nhanh chóng sắp xếp lại cảm xúc, Diệp Phàm mới nhận ra, dường như phần lớn thành viên đội khảo cổ đều chưa từng nghe qua hai câu thơ mình vừa ngâm.

Diệp Phàm thầm nghĩ: Quả nhiên, hai kiếp ôn thi nghiên cứu sinh thật sự không uổng công.

Nhưng mà, với vốn kiến thức này của mình, chẳng phải dù không được tuyển thẳng thì dựa vào thi tự do cũng có thể đỗ hay sao?

Vậy rốt cuộc tại sao năm đó mình lại không đỗ nhỉ? 【Ting!

Có khả năng nào là do nội quyển, nhưng lại quyển sai hướng không?】 Diệp Phàm lập tức ho khan hai tiếng. "Cảm ơn." "Rất chu đáo, nhưng không nhiều." Một bên, Lưu Bác Văn còn chưa đợi được Diệp Phàm giải thích, Triệu Trạch Minh đã dùng một giọng điệu vô cùng chấn động nói: "Diêu Quảng Hiếu?" "Người mà Tuế Tuế diễn, là hắc bào mưu sĩ của Minh Thành Tổ, Diêu Quảng Hiếu!" Diệp Phàm hài lòng gật gật đầu.

Thầm nghĩ danh hiệu học bá của Triệu Trạch Minh quả không phải hư danh.

Câu thơ đối với phần lớn thành viên đội khảo cổ đều vô cùng tối nghĩa và xa lạ này, Triệu Trạch Minh lại biết.

Có Triệu Trạch Minh giải thích, Diệp Phàm mắc chứng lười giao tiếp giai đoạn cuối tỏ ra rất vui mừng.

Triệu Trạch Minh tiếp tục nói: "Đây chính là một trong những câu thơ tiên tri của Lưu Bá Ôn trong ghi chép." "Phải biết rằng, trong ghi chép lịch sử, Lưu Bá Ôn chết vào thời Hồng Vũ hoàng đế nắm quyền." "Nhưng từ sớm, vào thời Hồng Vũ hoàng đế nắm quyền, khi đã quyết định truyền ngôi cho Kiến Văn Đế, Lưu Bá Ôn đã dự đoán được niên hiệu Vĩnh Lạc khi Chu Lệ nắm quyền." "Cùng với, hắc y tể tướng, hòa thượng Diêu Quảng Hiếu, người đã bày mưu tính kế giúp Yến Vương Chu Lệ đoạt lấy thiên hạ!" Một bên, Bạch Trường Minh cũng cảm thán: "Không chỉ có câu thơ tiên tri này, Lưu Bá Ôn còn có rất nhiều lời tiên tri mà bây giờ nghĩ lại thấy vô cùng đáng sợ." "Truyền thuyết kể rằng, Lưu Bá Ôn thậm chí có thể tính ra được Hồng Vũ hoàng đế dùng bát úp lên chiếc bánh nướng đã bị ông ta cắn một miếng." "Thần cơ diệu toán." "Cho nên hậu thế mới có câu, 'Tam phân thiên hạ Gia Cát Lượng, nhất thống giang sơn Lưu Bá Ôn'.

Quân sư triều trước Gia Cát Lượng, quân sư triều sau Lưu Bá Ôn." Nghe vậy, Lưu Bác Văn không khỏi cảm thán: "Quả nhiên, không hổ là người của dòng dõi Đồ Long." "Dù chỉ là chi nhánh, cũng lợi hại như vậy." Lúc này, sau khi Niên Niên ngâm xong câu thơ, liền đứng dậy khỏi mặt đất.

Sau đó, cậu bé biểu diễn những bước đi rập khuôn, bước vào trong quan tài.

Các thành viên đội khảo cổ nhìn bóng lưng của Niên Niên, không khỏi có chút cảm khái.

Mà Niên Niên chính là đi về phía chiếc quan tài hoàng kim giữa hồ nước.

Nhìn hành động này của Niên Niên, các thành viên đội khảo cổ lúc này đã hoàn toàn hiểu ra.

Năm đó cùng đội thuyền của Trịnh Hòa hạ Tây Dương đến đây, và

cuối cùng đi vào trong mộ thất này là ba người: Kiến Văn Đế Chu Doãn Văn, Lưu Bá Ôn, hắc y tể tướng Diêu Quảng Hiếu!

Mà người cuối cùng rời khỏi nơi này, chỉ có một mình Diêu Quảng Hiếu.

Người bị Lưu Bác Văn gọi là lão yêu quái sống ngàn năm, cũng chính là vị hắc y tể tướng này.

Tất cả thông tin về việc ba người họ xuất hiện ở đây, hoàn toàn khác với nội dung trong ghi chép lịch sử mà họ đang nắm giữ!

Lượng thông tin lớn như vậy, khiến các thành viên đội khảo cổ gần như có chút không thể hoàn hồn.

Cùng lúc đó, bình luận trên livestream cũng đang sôi sục dữ dội. "Sao vậy nhỉ, tại sao trong ánh mắt của Khảo Cổ 101 tôi lại thấy được sự từ ái của một ông bố già thế này?" "Anh bạn ở trên, cậu nghĩ xem có nhìn thấy được mắt của Hắc gia không đã, rồi tự kiểm điểm lại xem lời mình nói có nghiêm túc không nhé." "Vãi chưởng, cảnh này gọi là gì, tiểu thần tiên choảng nhau à?" "Gì cơ, đây không phải là phụ huynh xem con em biểu diễn văn nghệ sao?" "Nói chứ, xem thái độ của Hắc gia thì rõ ràng ai là bố của ai rồi ha ha ha." "Thứ cho tôi nói thẳng, Hắc gia sao cứ như phi tần hậu cung nói với hoàng đế là ngài đừng chỉ thương Đại a ca, cũng thương Tiểu a ca nữa đi?" "Tề phi: Hoàng thượng, Tam a ca lại cao lên rồi." "Hắc gia, Niên Niên: Nói hay lắm, kiếp sau chú ý nhé." "Kinh hãi, tiểu thần tiên đánh nhau quyền nào quyền nấy thấm thía, phụ huynh khuyên can nguyên nhân lại là chỉ mang theo một bộ quần áo." "Gia đình khó chơi nhất, từ người lớn đến trẻ con, từ đao đến ô, chẳng có ai đánh được cả." "A!

Vốn dĩ bà cầm Kinh Chập với ông cầm thương đã đánh không lại rồi, giờ lại thêm hai tiểu thần tiên, bà già này thua thế nào đây!

Thua thế nào!" "Cười chết, đầu tiên cậu phải xem xét là, bà già

này, cậu cũng đánh không lại đâu." "Đây chẳng lẽ chính là, bố trông con, còn sống là được à?" "Khó mà không nghi ngờ sau này hai đứa trẻ lại gây sự, Hắc gia có thể sẽ đứng một bên hô cố lên." "Tuế Tuế Niên Niên: Cảm ơn ông bố già, có hai người thật là phúc của con." "Sốc cả nhà tôi, Diêu Quảng Hiếu vãi chưởng?

Diêu Quảng Hiếu là lão yêu quái sống một ngàn năm?" "Vãi chưởng, khó mà không nghi ngờ tiểu Diệp tộc trưởng dù có tự thi, cũng là chuyện đỗ trong một nốt nhạc!

Câu thơ này mà cũng biết, tôi nghe Niên Niên ngâm, còn tưởng là thực đơn món cá giáp hầm vang chứ!" "Bạn học cùng trường đây, cảm ơn tiểu Diệp tộc trưởng cuối cùng đã chọn suất tuyển thẳng, tha cho đám chó tự thi như chúng tôi một con đường sống." "Ai cũng biết, Niên Niên Tuế Tuế chắc là không biết nói dối, cho nên nhất định là sách lịch sử đã lừa tôi." "《Nó mới sáu tuổi, nó có thể nói dối sao?》" "Con nhìn thấy, Hoàng ngạch nương, người đã đẩy Hi nương nương!

Người đã đẩy Hi nương nương!" "Dân mạng khóa này mỗi bữa ăn mấy tập Chân Hoàn Truyện thế?" Ngay lúc các thành viên đội khảo cổ còn đang chìm trong trạng thái vô cùng chấn động vì lượng thông tin khổng lồ này, Niên Niên đã đứng bên cạnh hồ nước.

Bóng lưng nhỏ bé của cậu bé, không biết có phải vì kỹ năng diễn xuất tinh xảo không, trông lại thật sự có chút thâm trầm.

Mà Tuế Tuế đóng vai Diêu Quảng Hiếu đã công thành thân thoái, quay về đứng giữa Diệp Phàm và Trương Khải Linh.

Trương Khải Linh đưa tay xoa xoa đỉnh đầu Tuế Tuế, dường như là một loại khen thưởng.

Tuế Tuế lập tức dang tay nhỏ, xoay người một cái, liền ôm lấy đùi của Diệp Phàm.

Vẻ mặt Trương Khải Linh không có bất kỳ biểu cảm nào.

Chỉ là trên tay, không động thanh sắc mà vò mái tóc vốn rất mềm mượt của Tuế Tuế thành một cái ổ chim, rồi mới im lặng thu tay về.

Diệp Phàm dùng khóe mắt liếc nhìn mái tóc rối bù hiện tại của Tuế Tuế.

Lẽ nào, Tuế Tuế diễn vai "ngốc đỉnh nhân" Diêu Quảng Hiếu, đã gợi lên ký ức không tốt về tóc của Tiểu Ca sao?

Một bên, Hách Liên Tĩnh nhìn bóng lưng nhỏ của Niên Niên, trầm tư một lát.

Cảm giác đầu tiên của hắn là sao đứa trẻ này có vẻ không bám người bằng tiểu Ách Ba nhỉ?

Chín mươi chín ý nghĩ còn lại là đang cân nhắc tương lai của đứa trẻ: "Cái kỹ năng diễn xuất được ông trời dí cơm vào tận miệng này, là nên đăng ký Bắc Ảnh, hay là Thượng Hí đây?" Diệp Phàm: ...

Trước tiên đăng ký lớp lớn trường mẫu giáo quận Triều Dương, Bắc Kinh đã.

Chương 329

Chẳng mấy chốc, Niên Niên dường như cũng cảm thấy đã đến lúc kết thúc màn diễn của mình, rất nhanh quay đầu lại.

Niên Niên quay đầu lại đã trở về với dáng vẻ tươi cười "không hổ là mình" quen thuộc.

Mang theo nụ cười như vậy, Niên Niên cũng chạy về phía Diệp Phàm.

Tuy nhiên còn chưa chạy được mấy bước, quan tài phía sau cậu bé đã truyền đến một tiếng động lớn, còn nặng nề hơn những âm thanh trước đó.

Giọng của Diệp Phàm và động tác quay đầu kinh ngạc của Niên Niên diễn ra đồng thời. "Khảm tự, phí thủy ngưng băng!" Khi Niên Niên kinh ngạc quay đầu lại, một tiếng động lớn của vật nặng rơi xuống đất vang lên.

Ngay lúc cậu bé quay đầu, Hách Liên Tĩnh cũng đã nhanh chân bước đến bên cạnh, bế Niên Niên lên.

Các thành viên đội khảo cổ gần như còn chưa kịp phản ứng.

Trên mặt mỗi người đều là biểu cảm sững sờ chết lặng.

Họ thậm chí không biết bây giờ mình nên chấn động vì chuyện gì trước.

Chỉ thấy, lửa trong nước đã hoàn toàn tắt ngấm.

Mà dòng nước sôi sục, lúc này đã hoàn toàn biến thành một lớp băng dày.

Lớp băng đó hẳn là được ngưng kết trong nháy mắt, thậm chí cả

những bọt khí đang sôi sục trên mặt nước cũng bị đông thành hình bọt biển băng.

Cả hồ nước, toàn bộ đều biến thành trạng thái bị đóng băng.

Mà chiếc nắp quan tài hoàng kim, cứ thế thẳng tắp rơi xuống, đập vào mặt băng một vết nứt khổng lồ.

Có thể thấy được sức nặng của chiếc nắp quan tài hoàng kim này.

Nếu như chiếc nắp quan tài này đập vào trong nước sôi lúc nãy, Niên Niên đứng ở phía trước nhất, và Hách Liên Tĩnh lúc này đang bế cậu bé, e rằng đều khó thoát khỏi số phận bị luộc chín!

Mà khoảng cách của các thành viên đội khảo cổ với hồ nước trong tình cảnh lúc nãy thực tế cũng không hề an toàn.

Nếu không phải hồ nước này kịp thời bị đóng băng, hậu quả thật không dám tưởng tượng!

Còn việc Diệp Phàm làm thế nào trong một khoảnh khắc có thể đóng băng hoàn toàn cả hồ nước đang cháy, đang sôi sục này, đội khảo cổ không còn quan tâm nữa.

Trên nước phóng hỏa, dùng gỗ dập lửa, hắn đều có thể làm được.

Đóng băng nước, trong lòng các thành viên đội khảo cổ, chẳng qua chỉ là thao tác thường ngày của vị thần tiên này.

Ngũ hành bát quái gì đó, đều đã bị Diệp Phàm nắm trong lòng bàn tay.

Đến đây, biến động trong hồ nước vẫn chưa dừng lại.

Các thành viên đội khảo cổ khi quan tài mở ra, theo bản năng liền muốn nhìn vào bên trong, xem thử vị quân sư triều sau trong truyền thuyết Lưu Bá Ôn rốt cuộc có dung mạo tôn quý như thế nào.

Thậm chí sau khi đã chấp nhận sự thật rằng người được gọi là lão

yêu quái sống ngàn năm không chết trong thông đạo trước đó chính là hắc y tể tướng Diêu Quảng Hiếu, và Kiến Văn Đế không lâu trước vẫn còn sống, các thành viên đội khảo cổ thậm chí còn cảm thấy chi nhánh của dòng dõi Đồ Long này, vị Lưu Bá Ôn thần cơ diệu toán, có lẽ tám chín phần mười bây giờ cũng đang còn sống.

Tuy nhiên, tầm mắt của các thành viên đội khảo cổ còn chưa nhìn rõ tình hình bên trong quan tài, sự chú ý đã không thể không bị một tiếng động lớn khác thu hút.

Tiếng động lớn đó đến từ ngay phía trên quan tài hoàng kim.

Đỉnh mộ mà họ vẫn luôn không chú ý tới, lại là một con rồng cuộn bằng đồng xanh!

Tạo hình của con rồng cuộn đó, giống hệt với cơ quan vào mộ mà họ thấy trên cửa trước khi vào mộ thất này!

Chỉ là con rồng cuộn này, lớn hơn cơ quan phải nhỏ máu mới có thể mở ở cửa đến mấy chục lần!

Hơn nữa lúc này, con rồng cuộn đó đang xoay chuyển về một hướng.

Âm thanh khổng lồ, chính là do con rồng cuộn bằng đồng này chuyển động tạo ra!

Mà điều khiến các thành viên đội khảo cổ để ý nhất là, theo sự chuyển động của con rồng cuộn, thân thể vốn đang cuộn tròn của nó đang từ từ duỗi ra!

Các thành viên nhìn chằm chằm vào con rồng cuộn đang từ từ duỗi ra, nhất thời đều cứng đờ tại chỗ.

Đây dường như là sự kính sợ xuất phát từ bản năng của con người đối với rồng, một sinh vật chỉ tồn tại trong thần thoại truyền thuyết, cùng một thế giới với thần tiên.

Hiện tại, vị thế của họ, lại giống như con mồi đang bị nhắm đến!

Hách Liên Tĩnh đứng ở vị trí gần quan tài hoàng kim nhất, cũng hoàn toàn không để ý đến Lưu Bá Ôn bên trong quan tài hiện tại là người hay quỷ, là chết hay sống.

Hắn ôm chặt Niên Niên trong lòng, một tay che sau gáy Niên Niên, để cậu bé tránh quay đầu đối mặt với con rồng đồng khổng lồ này.

Một bên, hắn lại đang chăm chú nhìn con rồng đồng khổng lồ đang từ từ duỗi ra.

Rất rõ ràng, con rồng đồng khổng lồ này thực tế không phải vật sống.

Nhưng, cũng chính vì con rồng đồng khổng lồ này không phải vật sống, mới càng chứng minh được, người có thể khiến cho vật khổng lồ này hoạt động, thực lực đáng sợ đến nhường nào!

Cùng lúc đó, bên cạnh Diệp Phàm.

Trương Khải Linh đẩy Tuế Tuế về phía Diệp Phàm, còn mình thì nắm chặt Kinh Chập, bước lên một bước.

Ánh mắt lạnh lẽo của anh rơi trên con rồng đã sắp duỗi ra hoàn toàn, nói: "Hạt Tử, đưa Niên Niên về đây." Ánh mắt của Trương Khải Linh lúc này giống như tuyết đọng ngàn năm, lạnh đến thấu xương.

Nếu là nhìn người thường, sẽ có hiệu quả giết người không cần dao, một ánh mắt là có thể khiến đối phương đầu hàng.

Mà điều anh hiện tại còn chưa trực tiếp ý thức được là, những thứ anh quan tâm, muốn bảo vệ càng nhiều, khi đối mặt với những uy hiếp này, ánh mắt của anh, lại càng đáng sợ.

Cùng lúc đó, Diệp Phàm khẽ cong tay.

Chiếc Thiên Cơ Tán lúc nãy bị hắn cắm xuống đất để che cho Tuế

Tuế khỏi đòn tấn công thác nước nhỏ của Niên Niên cứ thế bị hắn thu về từ xa.

Khoảnh khắc nắm lấy cán ô của Thiên Cơ Tán, Diệp Phàm cảm thấy mình đã thể hội được niềm vui của Tiểu Ca.

Tất cả sức mạnh ngự vật, vũ khí của mình cũng sẽ bay tới!

Một bên, Trương Khải Linh dùng khóe mắt liếc qua vật thể màu bạc vừa bay qua bên cạnh mình.

Anh dường như chú ý đến thứ gì đó khác lạ, khẽ nhíu mày.

Nhưng bây giờ không phải là lúc làm chuyện thừa thãi.

Phía trước, Hách Liên Tĩnh đã ôm Niên Niên cẩn thận từ từ lùi về phía sau.

Trương Khải Linh lại liếc nhìn Niên Niên đang bị Hách Liên Tĩnh che sau gáy.

Chỉ thấy, Niên Niên nghiêng khuôn mặt nhỏ, bị ép úp mặt vào vai Hách Liên Tĩnh.

Chiếc kính râm trẻ em vốn đã sắp to hơn nửa khuôn mặt nhỏ của cậu bé, lúc này dưới động tác này, đã bị lệch thành một góc trông có chút đau lòng.

Tầm mắt Trương Khải Linh dời khỏi khuôn mặt nhỏ của Niên Niên, và đưa tay đỡ lấy lưng Hách Liên Tĩnh đang lùi lại.

Bước chân của Hách Liên Tĩnh sau đó dừng lại.

Tầm mắt của hắn vẫn dừng trên con rồng cuộn bằng đồng đã gần như duỗi ra hoàn toàn, cảnh giác hỏi Trương Khải Linh một tiếng: "Ách Ba?" Phong cách nói chuyện này rất có phong cách của Trương Khải Linh.

Chương 330

Đặc biệt là trong tình huống trông có vẻ không có chỗ cho đùa giỡn này, phản ứng theo bản năng của Hách Liên Tĩnh, vẫn có thể nhìn ra được một chút nghiêm túc trong đó. "Cậu ăn đậu hũ của tôi à?" "Không có được thì muốn hủy hoại sao?" Có một chút nghiêm túc trong đó, nhưng không nhiều.

Trương Khải Linh dời tay khỏi eo Hách Liên Tĩnh, giơ tay lên, dùng ngón cái và ngón áp út kẹp lấy cằm nhỏ của Niên Niên.

Sau đó, lại dùng ngón giữa và ngón trỏ giúp Niên Niên chỉnh lại kính râm cho ngay ngắn. "Không cần thiết." Hách Liên Tĩnh cười cười nhún vai.

Tuy bây giờ hắn không nhìn thấy mặt Trương Khải Linh, nhưng chỉ nghe ba chữ đơn giản này, hắn cũng đại khái đoán được biểu cảm hiện tại của Trương Khải Linh là gì.

Sau đó, Hách Liên Tĩnh khom lưng, đặt Niên Niên xuống, vỗ vào đầu nhỏ của cậu bé một cái: "Đi, tìm..." Đầu óc Hách Liên Tĩnh kịp thời theo kịp, kịp thời ngậm miệng lại khi lời nói tuy hắn thấy rất hợp tình hợp lý nhưng lại vô cùng nguy hiểm sắp buột ra khỏi miệng. "Tìm tiểu Diệp tử đi." Đầu nhỏ của Niên Niên bị Hách Liên Tĩnh vỗ một cái lệch đi.

Các thành viên đội khảo cổ đứng một bên nhìn cảnh này bây giờ ngoài căng thẳng ra, còn có một cảm nhận thống nhất.

Lúc nãy Hách Liên Tĩnh bế Niên Niên về, là tình cha như núi.

Còn cái vỗ này, chính là tình cha như núi lở đất nứt.

Mà Niên Niên sau khi lảo đảo một bước nhỏ, dường như thật sự

rất muốn nhanh chóng đến bên cạnh Diệp Phàm.

Cậu bé không hề so đo với Hách Liên Tĩnh cái vỗ này, mà tự mình chỉnh lại kính râm trên mặt, bước đôi chân dài ngắn ngủn về phía Diệp Phàm và Tuế Tuế.

Niên Niên rất nhanh chạy đến bên cạnh Diệp Phàm, ôm lấy đùi hắn.

Lúc này, chiếc đùi còn lại của Diệp Phàm, đang bị Tuế Tuế bên cạnh ôm.

Đây cũng là lý do tại sao Diệp Phàm bây giờ đứng yên tại chỗ không động.

Hai tiểu Đăng Tiên một trái một phải ở hai bên hắn, sự run rẩy rõ ràng trên người chúng truyền đến người hắn.

Chúng đang sợ hãi.

Diệp Phàm rảnh ra một tay, xoa đầu hai đứa trẻ bên trái bên phải.

Hắn biết, Niên Niên và Tuế Tuế lúc nãy có thể tái hiện lại cảnh tượng của ba người đến ngôi mộ cổ này một cách sinh động như vậy.

Cho nên chúng sợ, tuyệt đối không phải là một trong ba người đó.

Nói cách khác, không phải chiếc quan tài mở ra làm chúng cảm thấy sợ hãi, cũng không phải Lưu Bá Ôn trong quan tài làm chúng cảm thấy sợ hãi.

Thứ làm chúng cảm thấy sợ hãi, là con rồng đồng khổng lồ đã duỗi ra này.

Diệp Phàm nhìn quy luật chuyển động của con rồng này.

Con rồng này đúng như Hách Liên Tĩnh vừa thấy, không phải rồng thật.

Nhưng chỉ cần con rồng này không phải rồng thật, mà là được tạo ra hiệu quả như vậy thông qua một thủ đoạn nhân tạo nào đó, Diệp Phàm liền có tự tin có thể giải quyết phiền phức này.

Dù sao, đến bây giờ, hắn còn chưa gặp phải cơ quan nào có thể làm khó được hắn.

Nếu gặp, đó là do chất lượng phần thưởng mà hệ thống cho có pha nước.

Cùng lúc đó, các thành viên đội khảo cổ cũng hít một hơi khí lạnh.

Các thành viên đội bảo vệ cũng đã tự giác vây các thành viên đội khảo cổ vào một khu vực an toàn tạm thời nhỏ.

Đồng tử của họ khẽ run rẩy trong hốc mắt, nhìn con rồng đồng khổng lồ đó.

Đối với họ mà nói, con rồng này là làm bằng đồng, hay vốn dĩ là một con rồng thật, căn bản không có gì khác biệt.

Đều đã là chuyện ngoài phạm vi tưởng tượng của họ.

Các thành viên đội khảo cổ gần như đều vừa cảm thấy vô cùng căng thẳng và kinh khủng, vừa thán phục trước tay nghề của hai ngàn năm trước. "Cái độ linh hoạt này, trông chẳng khác gì rồng thật cả!" "Trời ơi, thật không thể tin được, người của ngàn năm trước rốt cuộc đã dùng trí tuệ và tay nghề gì, mới có thể làm ra được cơ quan như thế này!" "Trình độ này, dù máy in 3D có đến, cũng phải biến thành em trai thôi nhỉ?" "Tôi nói này, Đại Việt của chúng ta rõ ràng từng có thủ đoạn lợi hại như vậy, tại sao bây giờ lại đã thất truyền rồi nhỉ?" Một bên, Thiến ca, người có cả đống linh kiện steampunk nhỏ, tiện tay lắp ráp là có thể tạo thành một cái "máy dụ Diệp Phàm", hai mắt đã nhìn thẳng. "Đây mới là nghệ thuật chân chính!" "Đây mới là nghệ thuật cơ khí chân chính!" Mà Viện ca đứng bên cạnh hắn lại không có mức độ

si mê cơ khí như Thiến ca.

Cho nên anh ta hiện tại hoàn toàn không thể cảm nhận được niềm vui của Thiến ca khi nhìn thấy con rồng đồng khổng lồ này.

Viện ca căng thẳng nắm chặt súng, chỉ cảm thấy đối mặt với con rồng đồng khổng lồ như vậy, những trang bị trên người mình ở trước mặt nó, toàn bộ đều là đồ bỏ.

Anh ta có chút căng thẳng, lại có chút lo lắng nói: "Nghệ thuật gì chứ!" "Nghệ thuật là Patrick Star!" Phía khác, mấy vị giáo sư già nghe các thành viên trao đổi trong sự căng thẳng lại pha chút phấn khích không quá rõ ràng, không khỏi thở dài một hơi.

Bạch Trường Minh nói: "Đúng vậy, hai ngàn năm trước dân tộc chúng ta rõ ràng có trí tuệ như vậy." "Nhưng lịch sử Đại Việt của chúng ta thực sự quá dài." "Trong lịch sử có thể có ghi chép văn tự và văn vật chứng thực rõ ràng, đã thay đổi không dưới mười triều đại phong kiến." "Mà đặc điểm của triều đại phong kiến, chính là sẽ biến trí tuệ của dân gian thành đồ chuyên dụng của hoàng tộc." "Mà hoàng tộc, sóng ngầm mãnh liệt, giết người không cần dao." "Rất nhiều trí tuệ chính là đã thất lạc trong quá trình này." Nói rồi, Bạch Trường Minh lại thở dài một hơi, biểu đạt nghiêm túc hơn một chút: "Hoặc có thể nói, không phải hoàn toàn thất lạc, mà là có rất nhiều, đã bị đưa vào trong những lăng mộ của các vị hoàng đế này." Ông vừa nói xong, đã bị Lưu Bác Văn bên cạnh kéo một cánh tay lùi về sau một khoảng lớn. "Bạch giáo sư à, ngài đừng lo cảm thán nữa!" "Mau cùng tôi lùi về sau đứng, đừng ảnh hưởng đến không gian phát huy của đại ca họ chứ." Một bên, Triệu Trạch Minh có chút chết lặng nhìn thao tác này của Lưu Bác Văn.

Trong tình huống thông thường, khi lãnh đạo phát biểu những lời tuy mọi người đều biết là vô dụng nhưng nghe qua có vẻ thật sự có

chút gì đó nhưng không nhiều, phản ứng tương ứng nên là vỗ tay và hoan hô.

Mà Lưu Bác Văn hiện tại, là cái thao tác cà khịa gì đây?

Điều này có khác gì trực tiếp nói "Được rồi được rồi ông đừng nói nữa, đang diễn hay ông ngồi xuống đi" không?

Lãnh đạo gắp thức ăn tôi quay bàn, lãnh đạo mở cửa tôi lên xe?

Lãnh đạo cầm mic tôi cắt nhạc, lãnh đạo kể chuyện tôi nói bừa?

Phía trước viết 'Tôi là tâm phúc của lãnh đạo'.

Phía sau in 'Đại hoạn'?

Tuy nhiên, trên thực tế, hành vi của Lưu Bác Văn thật sự không phải là cố ý cà khịa.

Bởi vì vị trí đứng của đội khảo cổ, vẫn luôn là như vậy.

Tiểu Ca Khải Linh, đại ca nhà mình, Hắc gia, ba vị thần tiên đã bị cả mạng đặt cho danh hiệu Khảo Cổ 101 này chắc chắn là luôn đứng cùng nhau.

Bây giờ lại có thêm Niên Niên và Tuế Tuế, hai tiểu thần tiên trực tiếp xuất hiện giữa đường, xóa bỏ mọi khả năng cậu ta có thể gia nhập gia đình này.

Ba lớn hai nhỏ tạo thành một gia đình năm người hạnh phúc.

Mà người luôn đứng bên cạnh gia đình năm người này, Lưu Bác Văn chắc chắn là người đầu tiên.

Ngoài cậu ta và học bá oan gia luôn lo lắng, mấy đội trưởng các mảng khác trong đội cũng đứng ở khoảng cách khá gần với gia đình thần tiên năm người này.

Lưu Bác Văn thật sự là hoàn toàn xuất phát từ lòng tốt, mới kéo

Bạch Trường Minh lùi về sau một bước.

Chó con thì có tâm địa xấu xa gì chứ?

Tuy nhiên, Bạch Trường Minh cũng không có ý kiến gì khác.

Hoặc có thể nói, ông cũng căn bản không kịp có bất kỳ ý kiến nào.

Bởi vì sự chú ý của ông vào khoảnh khắc tiếp theo căn bản không cho phép ông nghĩ đến việc trí tuệ như vậy đã biến mất như thế nào trong dòng sông lịch sử dài đằng đẵng của Đại Việt.

Không chỉ có Bạch Trường Minh, các thành viên đội khảo cổ, thậm chí là Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh phía trước, đều không ngờ đến biến cố của khoảnh khắc này.

Chương 331

Chỉ thấy, con rồng cuộn bằng đồng lúc này đã hoàn toàn duỗi ra thân thể của mình.

Khi nó từ từ duỗi ra thân thể, thì rất chậm chạp, thậm chí trông có chút nặng nề.

Nhưng sau khi duỗi thẳng thân thể hoàn toàn, liền với một thế nhanh như chớp, đột nhiên lao xuống phía dưới.

Trương Khải Linh trong nháy mắt nắm chặt Kinh Chập định tấn công, Hách Liên Tĩnh đã lấy ra hai quả lựu đạn từ thắt lưng.

Nhưng họ đều không kịp ra tay.

Bởi vì họ gần như ngay lập tức phát hiện ra hướng lao xuống của con rồng đồng khổng lồ này thực ra không phải là họ, cũng không phải là các thành viên đội khảo cổ phía sau.

Mà là hồ nước lúc này đã kết thành băng.

Hoặc cụ thể hơn, là về phía Thủy Quỷ trong hồ nước, đầu tiên bị thiêu đến không còn hình dạng, sau đó lại bị đông cứng lại trước khi bị thiêu thành tro hoàn toàn.

Con rồng đồng khổng lồ này không chỉ có hình thái làm rất sống động, nó thậm chí trong quá trình lao xuống, còn phát ra một tiếng rồng gầm đinh tai nhức óc.

Dù không nhìn vào ngoại quan của con rồng đồng khổng lồ, chỉ nghe âm thanh này, đã đến mức khiến các thành viên đội khảo cổ cảm thấy thán phục.

Tiếng rồng gầm này là âm thanh họ chưa từng nghe qua.

Nghe giống như tiếng của sư tử, hổ, những loài vật vẫn được gọi là chúa tể muôn loài.

Nhưng so với tiếng của sư tử và hổ, lại có sự khác biệt về bản chất.

Tiếng của sư tử và hổ, vừa nghe đã biết là đến từ thế gian này.

Còn trong tiếng của con rồng đồng khổng lồ này, dường như có uy nghiêm đến từ ngàn năm trước.

Không chỉ có thể hiệu lệnh muôn thú, thậm chí còn có thể khiến con người, tự cho là đứng ở đỉnh chuỗi thức ăn, cũng muốn theo bản năng cúi đầu bái lạy.

Lưu Bác Văn cứng cổ, một tay vẫn rất bất kính kéo áo sau lưng của phó viện trưởng Bạch Trường Minh.

Cậu ta cử động đôi môi hiện tại vì chấn động mà có chút khô khốc, lẩm bẩm nói: "Đầu tiên, con rồng đồng khổng lồ này nó là một con rồng đồng khổng lồ." "Cho nên có phải là từ hai ngàn năm trước, chúng ta đã có thiết bị ghi âm và phát âm thanh có hàm lượng kỹ thuật mạnh như vậy rồi đúng không?" "Lại còn là loại âm thanh 3D vòm lập thể, hiệu ứng Dolby, trải nghiệm toàn thân toát ra mùi tiền và VIP này nữa?" Một bên, Triệu Trạch Minh vẻ mặt kinh ngạc cảm thán hướng suy nghĩ của Lưu Bác Văn vào những lúc này không giống người bình thường.

Nhưng một bên, lại không thể không thừa nhận, Lưu Bác Văn nói rất có lý.

Dưới sự cộng hưởng của nhiều tầng chấn động, Triệu Trạch Minh nhất thời không biết mình nên nói gì.

Phía trước họ, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh cũng nhất thời không phản ứng kịp.

Tại sao việc mà con rồng đồng khổng lồ này đang làm, lại là đập tan toàn bộ đám Cấm Bà bị đóng băng trong hồ nước?

Hơn nữa bây giờ trông có vẻ, nó không có địch ý gì với họ.

Hiệu suất của con rồng đồng khổng lồ cực cao, chưa đến vài giây, đã san bằng hồ nước đã bị đóng băng này.

Ngay sau đó, con rồng đồng khổng lồ quay đầu.

Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh vừa rồi chưa hề thả lỏng tinh thần lại càng căng thẳng hơn.

Hai người đồng thời lùi một chân về sau một bước.

Nhưng bước lùi này của hai người không phải là rút lui, mà là một phản ứng đang tích lực, tùy thời chuẩn bị xông lên nghênh địch.

Sau lưng họ có những sự tồn tại mà họ trân trọng, thậm chí đối phương bên cạnh họ, thực ra cũng là sự tồn tại mà họ trân trọng lẫn nhau hơn người thường.

Cho nên lúc này, họ không có lý do để lùi bước.

Tuy nhiên, ngay lúc hai người đều đã sẵn sàng xuất kích, con rồng đồng khổng lồ quay đầu, lại không nhắm vào đội khảo cổ.

Mà lại nhanh chóng lao đến bên cạnh Kiến Văn Đế Chu Doãn Văn đã thi hóa và vẫn đang cháy.

Sau đó, một cái miệng khổng lồ mở ra, lại lượn mấy vòng quanh ngọn lửa đó.

Các thành viên đội khảo cổ theo bản năng di chuyển tầm mắt theo con rồng đồng khổng lồ.

Họ toàn bộ đều chấn động nhìn về phía con rồng đồng khổng lồ.

Chỉ thấy, khi con rồng đồng khổng lồ lượn quanh ngọn lửa chưa

đến vòng thứ ba, ngọn lửa đó đã hoàn toàn tắt ngấm.

Con rồng đồng khổng lồ bay lượn lên cao hơn, phát ra một tiếng rồng gầm.

Mà nơi nó vừa lượn qua, thậm chí cả tro cốt của Kiến Văn Đế cũng không còn!

Các thành viên đội khảo cổ nhìn cảnh tượng trước mắt giống như phim huyền huyễn, toàn bộ đều xem đến ngây người.

Đi đến đây, họ cũng coi như đã thấy không ít quái vật và cơ quan.

Bây giờ ngay cả tiểu Đăng Tiên có thể trực tiếp từ bóng biến thành trẻ con cũng đã thấy rồi.

Nhưng thao tác của con rồng đồng khổng lồ này, lại là điều họ không thể nào ngờ tới.

Bởi vì từ trước đến nay, chưa từng gặp tiền lệ nào trực tiếp xông lên kiểu đại thủy xông miếu Long Vương, người nhà đánh người nhà thế này.

Dù là tiểu Đăng Tiên do Niên Niên hóa thành trước đó cũng đã hành hạ Kiến Văn Đế một hồi.

Nhưng khi Niên Niên Tuế Tuế còn là tiểu Ảnh Tử, hai đứa nó ban đầu cũng là ẩn nấp trong bóng đèn.

Nếu không phải máu của Diệp Phàm có tác dụng, khiến hai tiểu Đăng Tiên này cải tà quy chính, thì dựa vào bản lĩnh hiện tại của hai tiểu Đăng Tiên này, cả một phiên bản thu nhỏ không hoàn chỉnh của Diệp Phàm, e rằng thật sự sẽ là tiểu quái vật khó đối phó nhất trong ngôi mộ cổ này.

Còn bây giờ, con rồng đồng khổng lồ này.

Không thể nói là trông hung thần ác sát, chỉ có thể nói là vẻ mặt

một bữa có thể ăn tám đứa hồ lô oa.

Vừa xuất hiện, lại là diệt cỏ tận gốc quái vật vốn có trong mộ cổ.

Đây rốt cuộc là thao tác gì? "Chẳng lẽ, đây cũng là nội gián mà phe ta phái vào trong mộ cổ sao?" "Quả nhiên không thể trông mặt mà bắt hình dong đúng không?" Lưu Bác Văn tò mò nhìn con rồng đồng khổng lồ lúc này đã bay lượn lên cao, đang nhìn xuống một hướng nào đó.

Rất không thể lý giải.

Cùng lúc đó, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh lại đồng thời như hiểu ra điều gì đó.

Hai người đồng thời quay đầu nhìn về phía Diệp Phàm một cái, cũng gần như đồng thời mở miệng: "Không hay rồi!" "Hỏng rồi!" Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh quay đầu nhìn về phía Diệp Phàm.

Khi thấy trạng thái của Diệp Phàm lúc này, họ liền lập tức hiểu ra.

Diệp Phàm lúc này nhất định đã nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề sớm hơn họ, nên mới có phản ứng như vậy.

Chỉ thấy, lúc này Diệp Phàm đang một tay che chở cho Niên Niên, một tay bảo vệ Tuế Tuế.

Vẻ mặt hắn cực kỳ nghiêm túc, ánh mắt nhìn về phía con rồng đồng khổng lồ thậm chí có thể dùng từ "lạnh lùng" để hình dung.

Trong mắt hai người họ, Diệp Phàm phần lớn thời gian, kể cả khi đối mặt với nguy cơ mà mọi người khó giải quyết, cũng đều ở trong trạng thái ung dung tự tại.

Nói chung, tâm thái rất thoải mái.

Nhưng bây giờ, cảm xúc mà Diệp Phàm thể hiện ra lại không phải

là không thoải mái, mà là một loại địch ý hoàn toàn.

Chương 332

Điều này cho thấy, thứ mà Diệp Phàm quan tâm, lúc này đang phải đối mặt với uy hiếp.

Diệp Phàm rất ít khi lộ ra vẻ mặt như vậy, nên từ trước đến nay luôn cho người ta cảm giác rằng vì hắn đã trải qua rất nhiều chuyện, nên chẳng để tâm đến điều gì.

Nhưng bây giờ, họ đều biết Diệp Phàm đang để tâm đến điều gì.

Và, dựa theo kinh nghiệm trước đây của hai người, hoặc nói, dựa theo kinh nghiệm của tất cả mọi người trong đội khảo cổ, thậm chí là tất cả khán giả trong phòng livestream.

Nếu Diệp Phàm lộ ra vẻ mặt như vậy, thì thứ mà họ cần lo lắng, thực ra nên là cái thứ bị Diệp Phàm nhìn chằm chằm bằng ánh mắt đó.

Cùng lúc đó, con rồng đồng khổng lồ phía trước cũng đã quay đầu, có mục đích hướng tầm mắt về một phía.

Các thành viên đội khảo cổ thấy hướng nhìn của con rồng không phải phía mình thì tạm thời thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng ngay sau đó, khi họ nhìn theo hướng mắt của con rồng đồng khổng lồ, tất cả đều như được khai sáng.

Gần như trong nháy mắt, họ đã hiểu ra điều gì đó.

Bởi vì hướng mà con rồng đồng khổng lồ đang nhìn chính là hai Tiểu Đăng Nô, cũng là hướng của hai bức tượng ngọc.

Mà hai Tiểu Đăng Nô này, chính là nơi Niên Niên và Tuế Tuế xuất hiện!

Liên tưởng đến việc con rồng đồng khổng lồ vừa mới giải quyết

thủy quỷ và Thi hóa Kiến Văn Đế, các thành viên đội khảo cổ cuối cùng cũng nhận ra muộn màng sau Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh.

Tại sao vừa rồi hai vị kia lại đồng thời nói "không ổn" và "hỏng rồi".

Thứ mà con rồng đồng khổng lồ này nhắm đến, căn bản không phải là đội khảo cổ ngoại lai như họ, mà là những cơ quan và quái vật vốn đã tồn tại trong ngôi mộ cổ này.

Nó đã giải quyết thủy quỷ và Thi hóa Kiến Văn Đế, rất rõ ràng mục tiêu tiếp theo của nó chính là hai tiểu đăng tiên!

Các thành viên đội khảo cổ lập tức hít một ngụm khí lạnh!

Ngay khi họ nhận ra điều này, con rồng đồng khổng lồ đã lao xuống.

Hướng của nó chính là hai Tiểu Đăng Nô bằng ngọc.

Ánh mắt Diệp Phàm càng thêm băng giá.

Tuy bây giờ Niên Niên và Tuế Tuế đã hóa thành hình dạng trẻ con, nhưng hắn vẫn chưa kịp nghiên cứu xem nếu đưa hai đứa trẻ ra khỏi ngôi mộ cổ này thì sẽ có những hạn chế gì.

Hai bức điêu khắc Tiểu Đăng Nô bằng ngọc này có tác dụng gì trong việc đưa hai đứa trẻ ra ngoài hay không, hắn vẫn chưa nghiên cứu.

Lúc này, hai tiểu quỷ vừa rồi còn rất dũng cảm đối mặt với quái vật trong mộ, giờ đây đang ôm chặt đùi hắn run lẩy bẩy.

Vì vậy, đây cũng là lý do hắn phải giữ lại hai Tiểu Đăng Nô bằng ngọc này.

Hơn nữa, nói thế nào đi nữa, đây cũng có thể coi là "bào thai" của

Niên Niên và Tuế Tuế.

Coi như vì hai tiểu quỷ này, hắn cũng không thể để con rồng đồng khổng lồ phá hủy hai Tiểu Đăng Nô bằng ngọc này. "Giữ lấy hai Tiểu Đăng Nô!" Ngay lập tức, Diệp Phàm đẩy Niên Niên và Tuế Tuế ra sau lưng mình, một trái một phải, thuận tay rút thanh Hắc Kim Cổ Đao đã lâu không xuất hiện từ sau lưng ra.

Hai tay hắn đã nắm chặt vũ khí.

Cùng lúc đó, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh đã sớm hoàn hồn, đi trước Diệp Phàm một bước, phát động tấn công ngăn chặn con rồng đồng khổng lồ.

Hách Liên Tĩnh giơ súng lên, bắn đạn như mưa về phía con rồng đồng.

Mặc dù con rồng đồng lúc này đang không ngừng di chuyển, nhưng đạn của Hách Liên Tĩnh lại viên nào viên nấy đều có thể bắn trúng vào mắt nó.

Phát nào trúng phát đó, không một viên trượt.

Dù con rồng đồng không phải là một con rồng sống thực sự, không có cảm giác đau đớn, nhưng đạn của Hách Liên Tĩnh quả thực đã có chút hiệu quả, con rồng đồng khổng lồ lắc đầu, thay đổi phương hướng.

Giống như hệ thống vận hành máy móc bị tấn công, ảnh hưởng đến phán đoán của nó, nó đâm sầm vào bức tường bên cạnh mộ thất.

Bức tường mộ bị rồng đồng va vào khẽ rung lên, rơi xuống vài mảnh đá vụn.

Toàn bộ những ngọn đèn tạo thành bức tranh sơn hà trên tường cũng rung lắc theo.

Phản ứng dữ dội này khiến tim các thành viên đội khảo cổ đập thình thịch.

Một mặt họ lo lắng cho độ vững chắc của tường và liệu nó có thể bảo tồn được cảnh tượng tường đèn sơn hà tráng lệ này sau cú va chạm như vậy hay không.

Mặt khác, họ cũng sợ hãi, nếu cú va chạm này vừa rồi rơi xuống người hai Tiểu Đăng Nô, hậu quả sẽ không thể tưởng tượng nổi.

Lúc này, họ đã hoàn toàn coi Niên Niên và Tuế Tuế là người nhà của ba vị cố vấn đặc biệt!

Một bên, Trương Khải Linh cũng đã chạy lên trước vài bước.

Sau đó, trước khi con rồng đồng rời khỏi bức tường và một lần nữa lao về phía hai Tiểu Đăng Nô, anh đã hung hăng ném Kinh Trập ra.

Thân đao Kinh Trập tỏa ra ánh sáng lam tím rực rỡ.

Các thành viên đội khảo cổ chưa bao giờ thấy Kinh Trập tỏa ra ánh sáng mạnh mẽ như vậy.

Chỉ thấy, ánh sáng lam tím đó bao bọc toàn bộ thân đao.

Các thành viên đội khảo cổ thậm chí cảm thấy mình không còn nhìn thấy thân đao bằng gỗ của Kinh Trập nữa.

Thay vào đó, trên vầng sáng lam tím đó, họ nhìn thấy hình thái của một thần thú vô cùng hung mãnh.

Thần thú đó, thân hổ cánh chim, hình thể to lớn, đầu có sừng, vẻ mặt cực kỳ hung hãn.

Đối với hình thái thần thú này, các thành viên đội khảo cổ cũng rất quen thuộc.

Hình thái này, chính là hình xăm giống hệt Diệp Phàm trên người

Trương Khải Linh, Cùng Kỳ!

Chỉ thấy, Kinh Trập như thể đột nhiên hóa thành thần thú Cùng Kỳ, há cái miệng lớn như chậu máu cắn vào cổ con rồng đồng khổng lồ.

Đòn tấn công này đối với con rồng đồng còn có ảnh hưởng dữ dội hơn cả đòn tấn công bằng đạn của Hách Liên Tĩnh vừa rồi.

Con rồng đồng đột nhiên lăn lộn dưới sự tấn công của Cùng Kỳ do ánh sáng Kinh Trập hóa thành.

Lần này, không chỉ đầu rồng, mà toàn bộ thân rồng, đuôi rồng, đều không ngừng va đập vào đỉnh mộ và tường mộ trong lúc nó giãy giụa.

Mặt đất dưới chân các thành viên đội khảo cổ cũng bắt đầu rung chuyển theo.

Ở các góc tường và trên đỉnh mộ, đá vụn không ngừng rơi xuống.

Một vài mảnh đá vụn rơi xuống ngay chỗ các thành viên đội khảo cổ đang đứng.

Một bên, Lưu Bác Văn một tay ôm đầu, nói ra những lời mà các thành viên lúc này đều muốn nói nhưng không biết mở lời thế nào: "Đại ca!" "Không thể để con rồng này đâm loạn nữa." "Lát nữa học bá bị đập cho ngáo luôn bây giờ!" Triệu Trạch Minh đang che đầu bên cạnh cậu ta liền liếc xéo về phía Lưu Bác Văn.

Vẻ mặt nghiêm túc của Lưu Bác Văn khiến cậu ta trông không hề giống đang nói đùa.

Triệu Trạch Minh cảm thấy lửa giận trong lòng mình càng bùng lên.

Nắm đấm của Triệu Trạch Minh lúc này đã có xu hướng run rẩy.

Ngay khi cơn giận trong lòng hắn dâng lên, sắp hóa thành hành

động liều lĩnh, Diệp Phàm phía trước nghe thấy tiếng gọi tha thiết của tiểu đệ Lưu Bác Văn, tay nắm song thần binh, quay đầu lại liếc Triệu Trạch Minh một cái.

Chương 333

Triệu Trạch Minh bị cái nhìn này làm cho xì hơi ngay lập tức.

Trong mắt hắn, Lưu Bác Văn lập tức được bao bọc thêm một lớp kim chung tráo mang tên "Ánh nhìn của Diệp Phàm".

Sau khi đối mặt với ánh mắt của Diệp Phàm, Triệu Trạch Minh lập tức đưa ra quyết định rất thông minh: nếu không thể thay đổi hoàn cảnh, thì đành phải thay đổi chính mình. 《Quen rồi》.

Ở phía trước, sau khi Diệp Phàm lạnh nhạt liếc Triệu Trạch Minh một cái, hắn ân cần dặn dò: "Học bá, bảo vệ đầu cho tốt." Tiếng "học bá" này của Diệp Phàm suýt chút nữa làm Triệu Trạch Minh mềm nhũn cả đầu gối.

Bị Lưu Bác Văn gọi là học bá, Triệu Trạch Minh đã quen rồi.

Và so với tên ngốc Lưu Bác Văn này, hắn được gọi là học bá cũng là lẽ đương nhiên.

Nhưng nếu một nhân vật tầm cỡ như Diệp Phàm cũng gọi hắn một tiếng học bá, thì quả thực là tổn thọ hắn mất!

Triệu Trạch Minh vội vàng xua tay: "Không dám, không dám." "Ngài cứ tự nhiên." Diệp Phàm đã thể hiện sự quan tâm, liền không nhìn về phía Triệu Trạch Minh nữa.

Chỉ là, Kinh Trập với thân đao được bao bọc bởi ánh sáng Cùng Kỳ vẫn đang giao đấu với con rồng đồng khổng lồ.

Tuy hiện tại Kinh Trập có vẻ không hề lép vế, nhưng nếu cứ đánh tiếp như vậy, không biết mộ thất này có đủ vững chắc hay không.

Độ phục dựng của Đạo Mộ Bút Ký này, không thể nào dùng để phá mộ được chứ?

Hơn nữa, lúc này, con rồng đồng khổng lồ cũng đã bắt đầu phản công lại Kinh Trập.

Một bên, Hách Liên Tĩnh vẫn đang tiếp tục bắn bổ sung vào mắt con rồng đồng.

Diệp Phàm tay cầm song binh, quét mắt khắp toàn thân con rồng đồng khổng lồ.

Chỉ cần không phải là vật sống, thì nhất định là bị một cơ quan ngoại lực nào đó điều khiển.

Chỉ cần tìm ra vị trí mấu chốt đó ở đâu, là có thể làm ít công to!

Không thể nào, thật sự để con rồng đồng khổng lồ này phá hủy cả ngôi mộ cổ.

Rất nhanh, ánh mắt Diệp Phàm liền dừng lại ở một chỗ.

Cùng lúc đó, khi Kinh Trập bắt đầu có dấu hiệu yếu thế, đã được Trương Khải Linh kịp thời triệu hồi về tay mình.

Trương Khải Linh tay cầm Kinh Trập, thân thể dồn lực, đã chuẩn bị đích thân mang Kinh Trập ra trận.

Đúng lúc này, Diệp Phàm gọi Trương Khải Linh: "Tiểu Ca!" Sau đó lại gọi Hách Liên Tĩnh: "Hắc Nhãn Kính!" Cả hai người cùng quay đầu lại, nhìn về phía Diệp Phàm, dường như đang trong tư thế sẵn sàng chờ lệnh.

Khi quay lại, họ liền thấy dáng vẻ tay cầm song binh của Diệp Phàm.

Lúc này, trên người Diệp Phàm đang tỏa ra một loại khí thế không thể cản phá, như đế vương quân lâm thiên hạ.

Hai người trong chốc lát đều có chút ngây ngẩn.

Sau đó, liền nghe thấy Diệp Phàm nói: "Chăm sóc bọn trẻ cho tốt!"

Nói xong, không đợi hai người kịp phản ứng, hắn đã lao thẳng về phía con rồng đồng khổng lồ.

Vạt áo của hắn bay phần phật trong gió khi hắn chạy.

Quần áo của Diệp Phàm rõ ràng là mỏng và nhẹ.

Nhưng lúc này, các thành viên đội khảo cổ, bao gồm cả Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh, lại cảm thấy như mình đang nghe thấy tiếng chiến kỳ hoặc áo choàng bay phần phật trong gió.

Bóng dáng Diệp Phàm lao lên phía trước, so với con rồng đồng khổng lồ đang hung hãn cúi nhìn thì rõ ràng là nhỏ bé biết bao.

Nhưng họ lại cảm thấy trên người Diệp Phàm, họ đã nhìn thấy bóng dáng của một con rồng thực sự.

Nhìn Diệp Phàm đã lướt qua bên cạnh mình và nhanh chóng lao lên phía trước, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh cũng muộn màng nhưng rất nhanh chóng phản ứng lại.

Diệp Phàm muốn một mình đấu với rồng lớn!

Nhưng nhìn vào bóng lưng đó, cả hai đều không tiến lên, mà đã chuẩn bị sẵn sàng ở tại chỗ để bất cứ lúc nào cũng có thể xuất phát.

Nếu ánh mắt có thể giết người, thì con rồng đồng khổng lồ lúc này hẳn đã là một đống phế liệu.

Trương Khải Linh gọi một tiếng Diệp Phàm.

Diệp Phàm không quay đầu lại, nhưng hắn biết Trương Khải Linh đã làm gì.

Bởi vì Kinh Trập đã lướt qua bên cạnh hắn.

Trương Khải Linh đã đưa Kinh Trập cho mình.

Diệp Phàm lập tức hiểu ý.

Hắn gọi tên Kinh Trập.

Ánh sáng lam tím trên thân Kinh Trập lập tức biến thành màu vàng đỏ đặc trưng của hắn.

Diệp Phàm thậm chí còn không cần phải cầm lấy Kinh Trập.

Kinh Trập chỉ theo quán tính từ cú ném của Trương Khải Linh, trực tiếp tăng cường ánh đao giữa không trung.

Một luồng sáng vàng đỏ chói mắt như thể phát nổ.

Khiến các thành viên đội khảo cổ phía sau gần như không thể mở mắt.

Hiệu ứng ánh sáng bùng nổ này chỉ kéo dài trong một khoảnh khắc ngắn ngủi.

Sau luồng sáng đó, một con Kỳ Lân đã hóa ánh sáng thành hình ảnh thần thú cụ thể, đạp lên lửa từ trong làn sóng ánh sáng như vụ nổ đó nhảy ra.

Thần thú màu đỏ rực, thậm chí có thể khiến người ta tự tưởng tượng ra âm thanh gầm giận dữ vốn không hề tồn tại.

Kỳ Lân đạp lửa đến trước mặt con rồng đồng khổng lồ trước Diệp Phàm một bước.

Con rồng đồng lúc này như thể một sinh vật có trí tuệ, cong thân đồng của mình lên, rất cảnh giác nhìn con Kỳ Lân trước mặt.

Kinh Trập hóa thành Kỳ Lân đã ngoạm chặt cổ con rồng đồng.

Nhưng không giống như Cùng Kỳ trước đó, dường như muốn một lòng một dạ cắn chặt cổ cho đến khi con mồi chết.

Vì đây dù sao cũng không phải là vật sống, nên phương pháp này của Cùng Kỳ có lẽ có hiệu quả chí mạng đối với sinh vật sống.

Nhưng đối với một thứ vốn đã là vật chết như con rồng đồng này, nó không thể tạo ra hiệu quả như đối với sinh vật sống.

Kỳ Lân ngoạm cổ con rồng đồng, đẩy nó về một hướng, để lộ ra một phần da dưới cổ nó.

Lúc này, Diệp Phàm dùng một loạt động tác mà người thường hoàn toàn không thể hiểu được, đạp lên tường rồi nhảy vọt lên.

Hắn đầu tiên vung Hắc Kim Cổ Đao bằng tay trái, một luồng ánh sáng xanh sắc bén lóe lên trong không trung.

Dưới cổ con rồng đồng nơi vừa được bóc ra, một vết rách lập tức xuất hiện.

Sau đó, tay phải Diệp Phàm xoay Thiên Cơ Tán thành một vòng hoa.

Khi cổ tay hắn dừng lại, Thiên Cơ Tán đã biến thành hình dạng một cây trường thương.

Chương 334

Tiếp theo, Diệp Phàm một tay dùng Hắc Kim Cổ Đao giữ lấy vết rách của con rồng đồng, một tay đâm Thiên Cơ Tán đã hóa thành trường thương vào trong.

Dưới sự tấn công đồng loạt, con rồng đồng khổng lồ phát ra một tiếng gầm vang trời dậy đất.

Các thành viên đội khảo cổ đứng dưới đất nhìn Diệp Phàm thao tác, tất cả đều không khỏi trợn tròn mắt, lộ ra vẻ mặt vô cùng chấn động.

Cảm xúc căng thẳng ban đầu, lúc này toàn bộ biến thành một lồng ngực nhiệt huyết đang bùng cháy và đã sôi trào.

Tim họ đập nhanh hơn, tiếng hoan hô đã chực chờ nơi cổ họng.

Dù bây giờ họ vẫn chưa nhìn thấy kết quả cuối cùng, nhưng các thành viên đội khảo cổ đều biết, và vô cùng chắc chắn.

Diệp Phàm nhất định sẽ thắng!

Cùng lúc đó, vẻ mặt của Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh cũng vô cùng xúc động.

Cơ bắp đang trong trạng thái sẵn sàng chiến đấu của hai người tuy chưa hoàn toàn thả lỏng, nhưng cũng may là có thể dành ra một chút tâm tư.

Theo lời dặn dò vừa rồi của Diệp Phàm, trông chừng bọn trẻ.

Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh mỗi người lùi về bên cạnh Tuế Tuế và Niên Niên.

Hai tiểu đăng tiên lúc này nhìn Diệp Phàm với vẻ mặt gần như đã

ngây dại.

Vẻ run rẩy ôm đùi Diệp Phàm lúc nãy đã hoàn toàn biến mất, bây giờ trên mặt chỉ toàn là sự sùng bái.

Hách Liên Tĩnh một bên đưa tay sờ đầu Niên Niên, một bên nói với Trương Khải Linh: "Ách Ba à, tui gạt bỏ hết ân oán cá nhân giữa chúng ta và cả sự thiên vị của tui dành cho Tiểu Diệp tử để nói một câu công bằng nhé, sao tui cứ cảm thấy lúc Tiểu Diệp tử dùng Kinh Trập..." "Trông có vẻ đẹp trai hơn cậu nhỉ?" Trương Khải Linh lại không hề tỏ ra bất mãn với câu nói này của Hách Liên Tĩnh.

Ngược lại, lúc này trong ánh mắt anh nhìn về phía Diệp Phàm chứa đầy ý cười và niềm tự hào không hề che giấu. "Ừ." "Diệp Phàm rất lợi hại." Hách Liên Tĩnh liếc nhìn biểu cảm của Trương Khải Linh.

Thầm nghĩ lần này Ách Ba còn không thèm dùng mặt để chửi người nữa, sao Ách Ba này lại trở nên vô vị như vậy?

Nhưng ngay sau đó, Trương Khải Linh lại rất hiếm hoi, thậm chí có thể nói là cực kỳ hiếm thấy, theo quan điểm của Hách Liên Tĩnh thì quả thực là chuyện ma quỷ khi bổ sung một câu: "Nhưng." "Tôi lợi hại hơn cậu." Bàn tay Hách Liên Tĩnh đang vuốt ve đầu Niên Niên dừng lại. "Vậy sao." Trong ba chữ này, Trương Khải Linh đã nghe ra được chiến thư mà Hách Liên Tĩnh gửi cho mình.

Anh nghiêng đầu, liếc nhìn Hách Liên Tĩnh.

Hách Liên Tĩnh cũng nhìn lại anh, hơi cúi đầu, một tay kéo kính râm xuống một chút, nhìn Trương Khải Linh qua khe hở lộ ra.

Trương Khải Linh thậm chí còn nhìn thấy một vệt con ngươi màu rất nhạt của Hách Liên Tĩnh trong khe hở đó.

Vẻ mặt anh cũng trở nên nghiêm túc.

Chỉ nghe, Hách Liên Tĩnh nói: "Rời khỏi đây, cậu không mang Kinh Trập, chúng ta tay không đấu một trận." "Giao lưu giao lưu." Trương Khải Linh lạnh nhạt liếc anh ta một cái, dường như sau khi vừa nãy chọc tức Hách Liên Tĩnh, tâm trạng anh khá tốt.

Anh không lập tức trả lời Hách Liên Tĩnh, mà hỏi: "Cậu có đeo kính râm không?" Hách Liên Tĩnh nghe vậy, đầu tiên là sững sờ.

Sau đó liền nhận ra, mình quen biết cái tên Ách Ba Trương này bao nhiêu năm, lần tranh cãi này, đúng là đã thấy hết những bộ dạng của lão Ách Ba mà trước đây chưa từng thấy.

Ách Ba, ngươi còn bao nhiêu bất ngờ mà trẫm không biết nữa đây.

Hách Liên Tĩnh đang cân nhắc xem để Trương Khải Linh mang theo Kinh Trập thì phần thắng lớn hơn, hay là mình không đeo kính râm thì tỷ lệ thua nhỏ hơn.

Nhưng rất nhanh, anh ta lại lập tức nghĩ, không đúng, bây giờ mình do dự thêm một giây thôi là đã thua về khí thế rồi.

Ngay khi Hách Liên Tĩnh chuẩn bị kiêu ngạo tuyên bố mình nhắm mắt cũng đánh được.

Trương Khải Linh lại không cho anh ta cơ hội cứu vãn ván cờ khí thế này.

Trước khi anh ta mở miệng, Trương Khải Linh lạnh nhạt nói: "Được." Coi như đã nhận lời thách đấu của Hách Liên Tĩnh.

Hách Liên Tĩnh bật cười.

Mình khổ sở so đo với Ách Ba làm gì chứ?

Im hơi lặng tiếng mà ra vẻ ngầu lòi, đây chẳng phải là tuyệt chiêu của tên Ách Ba Trương này sao?

Nhưng Hách Liên Tĩnh không tiếp tục tranh luận gì với Trương

Khải Linh nữa.

Dù sao, kèo này đã được chốt rồi.

Cả hai người đều ngầm hiểu không tiếp tục nói gì thêm về chủ đề này.

Người mà họ thực sự quan tâm, lúc này vẫn đang làm một việc còn ngầu hơn gấp trăm lần việc hai người họ hẹn kèo.

Chỉ thấy, lúc này Diệp Phàm vung tay trái sang bên, Hắc Kim Cổ Đao liền bị hắn cắm mạnh vào bức tường bên trái.

Sau đó, hắn đạp lên chuôi Hắc Kim Cổ Đao, hai tay thì nắm chặt cán ô của Thiên Cơ Tán đã hóa thành trường thương.

Rồi hét lên một tiếng: "Kinh Trập, nhả ra!" Ngay sau đó, Kỳ Lân đạp lửa lập tức nhả miệng ra.

Kỳ Lân đạp lửa đột nhiên xuất hiện, bây giờ cũng đột nhiên biến mất, hóa thành một ngôi sao băng, kéo theo một vệt đuôi sáng dài, quay trở về trong tay Trương Khải Linh.

Khoảnh khắc Trương Khải Linh nắm lấy Kinh Trập, nó lại biến thành màu lam tím.

Bên cạnh anh, Tuế Tuế với đôi mắt to tròn nhìn Kinh Trập trong tay Trương Khải Linh, đã ánh lên sự thích thú.

Trương Khải Linh hiểu ý, đưa Kinh Trập cho Tuế Tuế.

Nhưng tầm mắt của anh, vẫn dừng lại trên người Diệp Phàm.

Chỉ thấy, lúc này, Diệp Phàm hai tay nắm chặt Thiên Cơ Tán, khều vào vết thương mà con rồng đồng vừa bị Hắc Kim Cổ Đao rạch ra.

Sau đó, một chân mượn lực từ Hắc Kim Cổ Đao, đạp mạnh lên trên.

Con rồng đồng cứ thế bị khều lên, bị buộc phải ngẩng đầu, ưỡn cổ lên trên.

Mà ở vết thương bị Hắc Kim Cổ Đao rạch ra của nó, lại đang tỏa ra ánh sáng xanh lục nhưng lại có chút trắng bệch.

Cứ như thể, bên trong đang chứa thứ gì đó.

Con rồng đồng phát ra một tiếng gầm vang trời dậy đất.

Dưới mặt đất, gần như tất cả các thành viên đội khảo cổ đều không nhịn được đưa tay đặt lên ngực mình.

Nhịp tim của họ, không ai là không đập nhanh.

Bạch Trường Minh nhìn cảnh tượng trên không trung, không khỏi lẩm bẩm: "Long Sĩ Đầu a!" "Đây là Long Sĩ Đầu a!" Các thành viên bên cạnh ông cũng không khỏi chấn động. "Trời ơi, đây chính là Đồ Long nhất mạch, đồ long thật sự." "Chuyện này nếu không phải là thần tiên thì tuyệt đối không thể làm được!" "Trời ơi, sao tôi lại có may mắn được chứng kiến cảnh tượng như vậy!" Thậm chí, khi chứng kiến cảnh tượng này, một số thành viên đội khảo cổ đã đỏ hoe vành mắt.

Ngay khi đầu con rồng đồng đã ngửa ra sau đến một mức độ nhất định, Diệp Phàm trên cao đột nhiên nói với phía dưới một câu: "Đỡ lấy!" Sau đó, các thành viên đội khảo cổ liền thấy, từ vết thương của con rồng đồng, rơi xuống một vật thể phát sáng màu xanh lục.

Đúng lúc này, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh vừa rồi còn đang nghe lời Diệp Phàm chăm sóc bọn trẻ, đồng thời lao về phía trước.

Hai người đang chạy nước đại nhìn nhau một cái, liền ngầm hiểu ra: chiến thư của Hách Liên Tĩnh vừa rồi, bây giờ đã có hiệu lực trước thời hạn.

Chỉ thấy, hai người gần như cùng lúc đến dưới vật thể phát sáng đang rơi xuống.

Chương 335

Hách Liên Tĩnh ra tay trước, tung một cú đá vào vai Trương Khải Linh bên cạnh.

Trương Khải Linh nhíu mày, vừa đưa một tay ra chặn cú đá, vừa tung một cú đá khác làm lệch cánh tay đang vươn ra về phía vật phát sáng của Hách Liên Tĩnh.

Tay Hách Liên Tĩnh bị đá lệch, nhưng đồng thời cũng hất vật phát sáng đó lên cao.

Ngay trong lúc vật phát sáng bay lên cao, hai người lại tặng cho đối phương trung bình hai cú đấm nhanh và một cú đá.

Các thành viên đội khảo cổ đứng bên cạnh trong chốc lát không biết nên nhìn vào đâu.

Cảnh Long Sĩ Đầu ở trên rất chấn động, nhưng trận đấu Nam Hạt Bắc Ách ở dưới cũng rất đặc sắc.

Nhìn cả hai cảnh tượng, các thành viên đội khảo cổ hận không thể mua vé xem tại chỗ.

Vấn đề mấu chốt nhất là, hai vị đại lão này đánh nhau, người thường như họ thật sự không dám tiến lên can ngăn!

Dù sao, đây cũng không phải là trời mưa bão.

Câu "Hai người đừng đánh nữa" hoàn toàn vô dụng trong tình huống này.

Thấy vậy, các thành viên đội khảo cổ đành đặt hy vọng vào hai tiểu đăng tiên.

Tuy nhiên, Niên Niên và Tuế Tuế dường như không quan tâm đến

hai vị đang đánh nhau, mà toàn bộ đều đang nhìn lên không trung về phía Diệp Phàm với vẻ mặt đầy sùng bái.

Một bên, Lưu Bác Văn có chút bất lực, nói: "Tiểu Ca Khải Linh và Hắc gia, đây là coi cái này..." "...thành tú cầu để tranh rồi sao?" Nghe lời của Lưu Bác Văn, các thành viên đội khảo cổ đều lộ ra vẻ mặt đầy ẩn ý.

Vừa rồi họ còn chưa nhận ra vấn đề này.

Bây giờ đeo thêm cặp kính "tranh tú cầu" để xem hiện trường hai vị thần tiên đánh nhau...

Một khi đã nhập vai vào kịch bản này, hình như có chút không thoát ra được.

Hơn nữa, màn "tranh tú cầu" của hai người này, quả thực còn gay cấn hơn cả Phương Thế Ngọc với Hoàng Phi Hồng nữa!

Ánh mắt các thành viên đội khảo cổ lộ rõ vẻ lo lắng khó che giấu.

Dù sao hiện tại xem ra, thế trận "tranh tú cầu" của hai vị thần tiên này, dường như không phải là đang đùa, thậm chí không giống như đang giao lưu.

Cú đấm nào cũng vào da vào thịt, cú đá nào cũng mang theo gió.

Nếu đối thủ bị đổi thành một người luyện võ bình thường nào đó, e là bây giờ đã sắp bị đánh chết rồi?

Nhưng trận chiến thế này, bảo họ can ngăn thế nào?

Bây giờ hai tiểu đăng tiên duy nhất có thực lực đã bị Diệp Phàm trên kia thu hút hết sự chú ý rồi.

Dường như không mấy quan tâm đến chuyện thắng thua của hai vị đại nhân này.

Thấy hai tiểu đăng tiên Niên Niên và Tuế Tuế đã không trông cậy

được nữa, các thành viên đội khảo cổ đành đặt hy vọng vào Diệp Phàm đang một mình đấu rồng lớn có thể sớm đến xử lý chuyện gia đình.

Các thành viên đội khảo cổ với tâm trạng khá phức tạp tiếp tục nhìn lên trên.

Chỉ thấy lúc này, con rồng đồng khổng lồ sau khi bị Diệp Phàm dùng Hắc Kim Cổ Đao rạch ra, rồi dùng Thiên Cơ Tán khều ra cái "tú cầu" từ trong vết rách đó, đã không còn bất kỳ ý đồ tấn công nào nữa.

Diệp Phàm một tay rút về, trường thương do Thiên Cơ Tán hóa thành liền được hắn thu hồi.

Chỉ thấy, Diệp Phàm ở trên cao, hai chân đạp lên thanh Hắc Kim Cổ Đao cắm ngang trên tường mộ, tay phải cầm thương chĩa xuống dưới, thẳng tắp và ẩn chứa một sức mạnh to lớn.

Thẳng tắp cùng với cánh tay hắn, chính là cây trường thương do Thiên Cơ Tán hóa thành.

Con rồng đồng khổng lồ lúc này đang từ từ quay trở lại nơi nó đến.

Sau đó, chậm rãi cuộn mình lại.

Trong mắt Diệp Phàm, nó lại trở về với tư thế thánh chủ ban đầu.

Khi Diệp Phàm cúi đầu xuống, lại vừa hay nhìn thấy tấm thẻ phát sáng rơi ra từ vết thương của con rồng khổng lồ, không biết từ lúc nào lại bị đánh bay lên.

Thấy vậy, Diệp Phàm không khỏi sững sờ.

Cái thứ này, không phải vừa mới rơi xuống rồi sao?

Sao bây giờ còn phản trọng lực, bay ngược lên trên vậy.

Thấy tấm thẻ này lướt qua mình, sắp đâm vào đỉnh mộ.

Diệp Phàm hơi hạ thấp trọng tâm, sau đó đạp lên thanh Hắc Kim Cổ Đao cắm trên tường nhảy lên.

Khoảnh khắc tiếp theo, hắn đã vững vàng bắt được thứ đang bay lên trên.

Bắt được mục tiêu, Diệp Phàm liền mặc cho mình rơi xuống.

Cùng lúc đó, trên mặt đất, Niên Niên và Tuế Tuế vẫn luôn dán chặt ánh mắt vào người Diệp Phàm thấy vậy, đều duỗi tay nhỏ ra, chạy về phía Diệp Phàm đang rơi xuống.

Hai đứa nhỏ chưa đầy một mét, vừa chạy bằng đôi chân ngắn cũn, vừa điều chỉnh vị trí của mình.

Hai đứa chen lấn nhau, đều tỏ vẻ muốn đỡ lấy Diệp Phàm.

Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh sau khi Diệp Phàm vững vàng đỡ được cái "tú cầu" đó, cũng kịp thời dừng lại cuộc giao lưu đã lâu của hai người.

Nhưng trước khi lùi lại, đều không quên trong thời gian ngắn nhất tặng cho đối phương một đấm một đá.

Thế là hai người, Trương Khải Linh ôm vai mình, trên ngực Hách Liên Tĩnh có thêm một dấu giày khá hoàn chỉnh, Nam Hạt Bắc Ách mỗi người lùi ra, liền thấy Niên Niên và Tuế Tuế đang xô đẩy nhau, hai đôi tay nhỏ đều đang vươn về phía trước, muốn đỡ lấy Diệp Phàm.

Một bên, vẻ mặt của các thành viên đội khảo cổ lúc này đều vô cùng bất lực.

Được biết, trong mộ cổ có tổng cộng ba lớn hai nhỏ, năm vị thần tiên đáng tin cậy.

Lúc này, một trong những vị thần tiên đáng tin cậy đã một mình

đấu rồng lớn, đang trên đường về thành.

Còn lại hai vị lớn, thì đang tranh tú cầu.

Còn hai vị nhỏ thì càng quá đáng hơn, trực tiếp tranh giành đại thần tiên.

Các thành viên đội khảo cổ vừa mới cảm thấy Niên Niên và Tuế Tuế là hai tiểu thần tiên rất biết điều, lập tức thay đổi quan điểm này.

Cùng lúc đó, Diệp Phàm đang rơi xuống cũng chú ý đến hai đứa nhỏ Niên Niên và Tuế Tuế đang cố gắng đỡ lấy hắn.

Thực tế, nếu dưới kia không có hai tiểu quỷ này, đối với Diệp Phàm mà nói, việc tiếp đất sẽ dễ dàng hơn nhiều.

Bây giờ, hắn phải tìm cách tránh khỏi hai chướng ngại vật trông có vẻ khá mỏng manh này.

Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh đã tạm thời đình chiến cũng nhận ra điều này, cả hai đều chạy nhanh về phía Niên Niên và Tuế Tuế.

Thực tế, bản thân họ cũng chỉ cách hai tiểu quỷ này có hai bước chân.

Tuy nhiên, Niên Niên và Tuế Tuế đang xô đẩy nhau cũng lập tức nhận ra mục đích của hai người lớn này.

Thế là, thay đổi bộ dạng xô đẩy nhau lúc nãy.

Niên Niên nhanh chóng bước một bước, động tác và tốc độ nói đều cực nhanh.

Chương 336

Dường như sợ muộn một giây sẽ bị hai người lớn này đuổi kịp. "Khảm tự, Băng tự quyết!" Ngay sau đó, bên cạnh hai tiểu đăng tiên liền nổi lên một con dốc băng nghiêng.

Tuế Tuế thì càng nhanh tay lẹ mắt hơn, ngay khoảnh khắc con dốc băng nổi lên đã đạp lên, thân thủ khá nhanh nhẹn chạy lên trên.

Nam Hạt Bắc Ách đành phải phanh gấp tại chỗ.

Tuy nhiên, khi Diệp Phàm nhìn thấy Niên Niên và Tuế Tuế xuất hiện ở điểm đến ngay từ cái nhìn đầu tiên, đã có tính toán của riêng mình.

Diệp Phàm vội vàng nhìn về phía thanh Hắc Kim Cổ Đao vẫn còn cắm trên tường.

Sau đó, nhấc cổ tay lên, một sợi chỉ bạc cực mảnh từ cổ tay hắn bay ra.

Đó chính là Thiên Tàm Băng Ti mà hắn dùng cũng rất thuận tay.

Bây giờ Thiên Tàm Băng Ti đang quấn quanh chuôi Hắc Kim Cổ Đao trên tường, sau đó căng thẳng.

Tuy nhiên, chân trước của Diệp Phàm vừa thoát khỏi trọng lực của trái đất, chân sau, liền nhận ra trên chân mình dường như có thêm một vật nặng.

Diệp Phàm cúi đầu, liền thấy Tuế Tuế đang ôm lấy bắp chân mình, đồng thời cũng đang ngẩng đầu dùng đôi mắt to tròn ngây thơ lương thiện đó nhìn hắn.

Cái nhìn này suýt chút nữa khiến Diệp Phàm buông lỏng tay.

Tiểu quỷ này, xuất hiện từ lúc nào?

Da đầu Diệp Phàm tê dại trong một thoáng, rồi lại trở lại bình thường.

Bởi vì, chỉ thấy trên mặt Tuế Tuế không có bất kỳ vẻ căng thẳng hay sợ độ cao nào.

Ngược lại, dường như rất thích kiểu di chuyển như người vượn leo cây này của mình.

Tay vẫn đang ôm bắp chân hắn, hai chân ngắn của mình thì đã đung đưa trên không.

Rất rõ ràng, là một bộ dạng rất vui vẻ.

Diệp Phàm không khỏi thở phào nhẹ nhõm, mỉm cười.

Thầm nghĩ, may mà mi không phải trẻ con bình thường.

Nếu là trẻ con bình thường, luật bảo vệ trẻ vị thành niên và dư luận đều có thể trừng phạt một thanh niên ưu tú đương đại như hắn.

Sau đó, Diệp Phàm kéo Thiên Tàm Băng Ti, dùng chân có Tuế Tuế đang bám đá lên trên.

Tuế Tuế liền buông tay, bị quăng lên không trung một độ cao.

Các thành viên đội khảo cổ dưới đất thấy vậy, đều không khỏi hít nửa ngụm khí lạnh.

Nửa ngụm còn lại chưa kịp hít xong, lại thở ra.

Bởi vì Diệp Phàm đã kịp thời đưa tay ra, thuận thế tay đang cầm trường thương do Thiên Cơ Tán hóa thành, kéo Tuế Tuế vào lòng ôm lấy.

Một lát sau, Diệp Phàm mang theo Tuế Tuế vững vàng tiếp đất.

Đồng thời thu hồi Thiên Tàm Băng Ti, còn để Thiên Tàm Băng Ti

《tiện thể》 mang cả thanh Hắc Kim Cổ Đao cắm trên tường về.

Sau đó, một tay cầm đao, vững vàng cắm vào bao đao sau lưng.

Ngay khoảnh khắc Diệp Phàm đáp xuống đất, các thành viên đội khảo cổ đều im lặng trong giây lát.

Lượng thông tin thực ra không lớn lắm, nhưng họ vẫn cần chút thời gian để tiêu hóa những gì vừa diễn ra.

Hơn nữa, ngoài Tuế Tuế đang vui vẻ ra mặt, thì cảm xúc của hai vị thần tiên lớn và một vị thần tiên nhỏ còn lại phải xoa dịu thế nào đây?

Đối với các thành viên đội khảo cổ, vấn đề này dường như còn khó giải quyết hơn cả việc khảo cổ.

Bởi vì nhìn thế nào đi nữa, đây cũng là vấn đề chỉ có Diệp Phàm đích thân ra tay mới giải quyết được.

Và nếu không giải quyết, nó sẽ trở thành một mối nguy tiềm ẩn vô cùng đáng sợ.

Ở một bên, Hắc Hùng nuốt nước bọt khan, nói: "Vừa rồi, chắc chắn là Người Nhện." Nhưng vừa dứt lời, gã liền im bặt.

Vì Hắc Hùng đột nhiên nhớ ra, trước đây mỗi khi gã cảm thán như vậy, đều có một người xuất hiện châm chọc gã rất đểu, rằng đã từng này tuổi đầu mà vẫn mang trong mình tâm hồn của một siêu anh hùng.

Nhưng bây giờ, Bạch Hổ, người luôn thích trêu chọc gã như vậy, đã không còn nữa.

Bây giờ, dường như chẳng còn ai không nể mặt mà châm chọc gã như thế.

Trái tim vốn vô tư lự của gã bỗng chốc trĩu nặng.

Nhưng may thay, thù của Bạch Hổ đã được người họ tin tưởng

nhất đích thân báo.

Ngay khi vẻ mặt của Hắc Hùng cũng trở nên trầm xuống, gã đột nhiên bị vỗ một cái vào sau gáy.

Trương Cường, người đứng cạnh và cũng là người vừa vỗ gã, nói: "Nói nhỏ thôi, cố gắng giữ hình tượng chín chắn, ổn trọng cho đội bảo vệ Kinh Đô chúng ta trước mặt đội khác và nhiều khán giả như vậy." Hắc Hùng sờ sờ chiếc mũ bảo hiểm chỗ vừa bị đánh, chú ý thấy khi cổ tay Trương Cường hạ xuống có một bóng xanh lục.

Đó chính là bình hồ lô đồng rùa nước xanh của Bạch Hổ mà họ nhặt được trên thuyền ma trước đó.

Hắc Hùng cười hiền hậu.

Gã biết, điều này có nghĩa là người đã ra đi vẫn luôn ở bên cạnh.

Sau đó, gã nhìn về phía gia đình năm người đang hạnh phúc phía trước.

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream đã sớm bùng nổ.

Bình luận trên màn hình chen chúc nhau, dường như một màn hình không đủ để họ thể hiện. "Vãi chưởng, thì ra mục tiêu cuối cùng của con rồng lớn này lại là Niên Niên và Tuế Tuế!" "Thế này chẳng phải là chọc nhầm người rồi sao?

Khải Linh tiểu ca và Hắc gia suýt nữa là nổi điên rồi." "Tuy tôi không phải lần đầu cảm thán như vậy, nhưng mức độ mạnh mẽ của mấy người đàn ông này thật sự lần nào cũng khiến tôi kinh ngạc đến ngây người." "Ôi mẹ ơi!

Kinh Trập còn biết biến hình nữa à!

Sao tôi xem livestream mà cũng phải thêm kỹ xảo thế này?" "Đây là thứ mà tôi được xem miễn phí sao?

Con Cùng Kỳ này ngầu quá!

Khải Linh tiểu ca!

Bản quyền!

Tượng mô hình!

Tôi thật sự cầu xin đấy!" "Có một điều phải nói là tài bắn súng của Hắc gia cũng không phải dạng vừa đâu nhé?

Bắn chính xác không trượt phát nào khi đang di chuyển, mà tâm lý này thì đúng là đỉnh của chóp rồi còn gì?" "Điều tôi lo nhất thật sự không phải là con rồng khổng lồ này sẽ gây ra tổn hại trực tiếp gì cho đội khảo cổ, mà là nó phá nhà của chính mình a!" "Vãi chưởng, Đạp Hỏa Kỳ Lân!

Kỳ Lân và Cùng Kỳ, tôi trực tiếp phát ra tiếng máy tính: quy linh quy linh quy linh!" "Người đàn ông mà tôi mơ cũng muốn có được à ngọt ngào quá, mấy vị thần tiên các người có phải không thể yêu đương với người phàm nên chỉ có thể tiêu thụ nội bộ không?" "Thật lòng mà nói, mỗi hơi thở của tiểu tộc trưởng đều đang nhắc nhở tôi rằng mình căn bản không xứng đáng, được không?" "Vãi chưởng, đơn đấu với rồng lớn, tiểu tộc trưởng rõ ràng ngầu như vậy, nhưng một nửa khán giả lại ship Trương-Diệp, Hắc-Diệp và 101, anh có manh mối gì không?" "Vãi chưởng, tôi cứ thấy cảnh Khải Linh tiểu ca và Hắc gia đột nhiên ra tay quen quen thế nào, Bác Văn một câu nói bừng tỉnh người trong mộng a." "Thần kinh mới gọi là cướp tú cầu, nhưng một khi đã nhập vai thì không thể thoát ra được nữa." "Vãi chưởng, đây là kèo lớn à, tôi cược ba cuốn bài tập hè, Khải Linh tiểu ca thắng." "Nể tình Kinh Trập vừa biến thành Cùng Kỳ, tôi cũng cược Khải Linh tiểu ca sẽ thắng." "Ha ha, chỉ dựa vào cái bụng đầy mưu mẹo của Hắc gia, tôi cũng phải cược năm bộ đề thi toán vào việc Hắc gia sẽ thắng." "Phòng livestream lớn thế này, lần nào cũng đi trên lằn ranh bị

cấm." "Phòng livestream chính thức thế này mà bị cấm vì mấy cuốn bài tập hè thì thật mất mặt." "Vãi chưởng, cuối cùng lại rơi vào tay tiểu tộc trưởng là điều tôi không ngờ tới." "Cười không sống nổi, tiểu tộc trưởng: Viết, tất cả viết cho gia, bài tập hè, một đứa cũng đừng hòng chạy!" "Cách màn hình tôi cũng cảm nhận được niềm vui của Tuế Tuế." "Thật lòng mà nói, tôi thật sự lo lắng về cách giải quyết mâu thuẫn sau này của gia đình năm người này." "Gia đình năm người, một người phàm căn bản không có bất kỳ cơ hội nào chen chân vào đại gia đình này." "Tiểu tộc trưởng: Lớn bé không một ai khiến người ta bớt lo." Cùng lúc đó, tại hiện trường khu mộ cổ.

Niên Niên đã chạy đến bên cạnh Diệp Phàm đầu tiên.

Chương 337

Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh cũng theo sát phía sau.

Sau khi đáp xuống đất, Diệp Phàm mới thấy trong lòng Tuế Tuế còn đang ôm Kinh Trập.

Lúc này, ánh sáng xanh trên thân đao Kinh Trập đã trở nên rất ôn hòa.

Rõ ràng là Trương Khải Linh đưa cho Tuế Tuế chơi.

Diệp Phàm nhìn vẻ mặt bình thản hiếm thấy của Trương Khải Linh, dường như không cảm thấy có gì không ổn khi giao một món thần binh hung hãn như vậy vào tay Tuế Tuế.

May mà Kinh Trập tuy đánh rồng lớn rất hung tàn, nhưng bản thân nó vẫn là một thanh đao gỗ.

Với thân phận là một thanh đao gỗ bình thường, nó sẽ không tùy tiện làm hại ai.

Diệp Phàm lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Hắn không khỏi thầm nghĩ, thì ra, hệ thống giao Hắc Kim Cổ Đao vào tay mình không phải là không có lý do.

Nếu để Tiểu Ca cầm Hắc Kim Cổ Đao, rồi lại đưa nó cho Tuế Tuế, thì cảnh tượng đó sẽ kinh hoàng hơn cảnh Tuế Tuế cầm Kinh Trập rất nhiều.

Diệp Phàm cúi người, đặt Tuế Tuế xuống đất.

Sau đó, tay phải hắn lật ra sau, định thu ô Thiên Cơ về sau lưng.

Nhưng trước khi ô Thiên Cơ về vị trí, cổ tay hắn bất ngờ bị Trương Khải Linh nắm lấy.

Bị ngắt phép thu ô, Diệp Phàm có chút nghi hoặc nhìn Trương Khải Linh.

Ngay sau đó, hắn lập tức nghĩ đến điều gì đó, nhìn về phía Tuế Tuế đang cầm Kinh Trập khoe khoang gì đó với Niên Niên.

Không phải chứ?

Bản thể của Tiểu Ca, thì ra là một ông bố già cưng chiều con cái đến thế sao?

Ô Thiên Cơ không phải là thứ có thể đưa cho trẻ con làm đồ chơi!

Cơ quan bên trong biến hóa khôn lường, chỉ riêng phần chóp ô đã giấu không ít dao cụ bị kiểm soát.

Chưa kể trong cán ô còn có không ít thuốc súng.

Đây tuyệt đối không phải là thứ mà trẻ nhỏ có thể tùy tiện đụng vào!

Nhìn thấy khuôn mặt nhỏ nhắn trắng trẻo của Tuế Tuế, Diệp Phàm cảm thấy lần này không thể chiều theo ý Tiểu Ca được nữa.

Nhận thấy cổ tay Diệp Phàm đang hơi dùng sức, chống lại lực của mình, Trương Khải Linh hơi nhíu mày.

Anh nhìn vào mặt Diệp Phàm.

Chỉ thấy, lúc này vẻ mặt Diệp Phàm có một sự kháng cự rất rõ ràng.

Hơn nữa, là sự kháng cự với mục đích gì đó của chính mình.

Rất rõ ràng, Diệp Phàm có chuyện gì đó đang giấu anh.

Điều này càng chứng tỏ suy đoán của anh lúc nãy sau khi thấy vết xước trên chiếc ô Thiên Cơ mở ra che chắn cho Tuế Tuế khỏi đòn tấn công thác nước nhỏ của Niên Niên.

Trương Khải Linh thầm thở ra một hơi.

Có chút bất đắc dĩ, nhưng khi mở miệng vẫn là giọng điệu kiên định và quyết đoán không cho phép ai nghi ngờ: "Diệp Phàm.

Cho tôi xem." Diệp Phàm nhìn vẻ mặt của Trương Khải Linh lúc này.

Hắn không biết nên hình dung vẻ mặt của Trương Khải Linh lúc này như thế nào.

Đôi mắt Trương Khải Linh vĩnh viễn đều nghiêm túc, nên mỗi lần Trương Khải Linh đề nghị điều gì với hắn, Diệp Phàm ngay cả một ý nghĩ từ chối cũng không có.

Nhưng mà, ô Thiên Cơ này thật sự không thể cho Tuế Tuế chơi được đâu Tiểu Ca!

Lần này, Diệp Phàm quyết định nổi loạn một lần.

Hắn lập tức nhắm mắt lại, tạm thời trốn tránh ánh mắt của Trương Khải Linh.

Sau đó, lại mở mắt ra, hướng ánh mắt cầu cứu về phía Hách Liên Tĩnh đang đứng cạnh Trương Khải Linh.

Và hy vọng người thông minh như Hắc Nhãn Kính có thể đọc được ý tứ trong mắt mình: Hắc Nhãn Kính, anh mau khuyên anh ta đi.

Tuy nhiên, Hách Liên Tĩnh liếc nhìn vẻ mặt của Trương Khải Linh.

Gã biết, khi Ách Ba Trương lộ ra vẻ mặt này, điều đó có nghĩa là chuyện này tuyệt đối không còn bất kỳ đường thương lượng nào.

Hơn nữa, gã chắc chắn Trương Khải Linh tuyệt đối sẽ không hại Diệp Phàm.

Hách Liên Tĩnh trước tiên cười lạnh trong lòng, thầm nghĩ: Ách

Ba, anh cứ hung đi, hung thêm chút nữa đi.

Dù sao thì Hắc gia tôi dỗ người là giỏi nhất.

Sau đó, Hách Liên Tĩnh đáp lại Diệp Phàm bằng một biểu cảm "đã nhận".

Gã lại nhún vai, ý là: Đã nhận, nhưng lực bất tòng tâm.

Thấy vậy, Diệp Phàm đành phải thở dài chấp nhận số phận, cầm ô Thiên Cơ xuống lại.

Trương Khải Linh nhận lấy ô Thiên Cơ từ tay Diệp Phàm.

Diệp Phàm có chút lo lắng nhìn động tác của Trương Khải Linh.

Chỉ thấy, phản ứng đầu tiên của Trương Khải Linh không phải là đưa thẳng ô Thiên Cơ cho Tuế Tuế chơi, mà là cầm trong tay xem xét kỹ lưỡng.

Rõ ràng là đang kiểm tra gì đó.

Thấy Trương Khải Linh cũng biết chuẩn bị trước, Diệp Phàm lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Ở một bên, khoảnh khắc Trương Khải Linh nhận lấy ô Thiên Cơ, đồng tử liền hơi động.

Chỉ một cái chạm, anh đã sờ ra được chiếc ô này không phải vật tầm thường.

Anh dùng Phát Khâu Chỉ kiểm tra thân ô.

Cơ quan trên đó nhiều không đếm xuể.

Cho dù anh đã có thần binh Kinh Trập trong tay, nhưng vẫn cảm thấy chiếc ô Thiên Cơ này quả thực không thể tin nổi.

Chỉ nói riêng các cơ quan trên đó, để sử dụng thành thạo ô Thiên Cơ, không biết phải bỏ ra bao nhiêu năm tháng khổ luyện.

Sau đó, Trương Khải Linh dựa vào một đôi Phát Khâu Chỉ sờ được cơ quan mở ô, mặt ô bung ra.

Thấy vậy, Diệp Phàm gật gật đầu, lộ ra vẻ mặt tán thưởng.

Thầm nghĩ, Tiểu Ca, không hổ là anh.

Nhanh như vậy đã tìm ra cơ quan mở ô Thiên Cơ.

Chương 338

Vậy nên sau khi xác nhận tính nguy hiểm của ô Thiên Cơ, hy vọng anh có thể trả nó lại cho tôi.

Chứ không phải giao vào tay một đứa trẻ nhỏ xíu như Tuế Tuế.

Và những lời trên đều chỉ tồn tại trong hoạt động tâm lý phong phú của Diệp Phàm, chứ không dũng cảm nói ra.

Trong tình huống bình thường, Diệp Phàm cũng không phải không dám.

Chỉ là sau khi Trương Khải Linh mở mặt ô Thiên Cơ, lúc kiểm tra cơ quan trên mặt ô dường như gặp phải chuyện gì đó không vui.

Diệp Phàm dùng thủ đoạn gian lận, cảm nhận được cảm xúc của Trương Khải Linh lúc này dường như không mấy vui vẻ.

Vì vậy, hắn thông minh quyết định, những lời này nói trong lòng là được rồi.

Có điều, Diệp Phàm có chút không hiểu, tại sao Tiểu Ca nhìn thấy mặt ô Thiên Cơ lại không vui?

Chẳng lẽ, đã nhớ lại cảnh tượng trước đây mình dùng chóp ô này làm tông đơ chạy bằng cơm, cắt tóc cho Kiến Văn Đế tóc dài sao?

Nghĩ vậy, trong lòng Diệp Phàm không khỏi lạnh đi.

Thầm nghĩ, không phải chứ, trên mặt ô này chắc không còn sót lại mấy thứ như tóc vụn chứ.

Trong lúc Diệp Phàm đang lo lắng những điều này, ở một bên, Hách Liên Tĩnh cũng đã thấy Trương Khải Linh mở mặt ô.

Ngay khoảnh khắc nhìn thấy mặt ô, Hách Liên Tĩnh đã hoàn toàn

hiểu ra tại sao tên Ách Ba Trương này lại nhất quyết muốn xem ô Thiên Cơ của tiểu Diệp.

Chỉ thấy, trên mặt ô vốn sạch sẽ của Thiên Cơ, có mấy vết xước rất rõ ràng và có phần lộn xộn.

Trong đó có hai vết, thậm chí có thể dùng từ vết khắc để hình dung.

Đồng tử của Trương Khải Linh khẽ run lên trong hốc mắt một thoáng.

Mà nụ cười trên khóe miệng Hách Liên Tĩnh cũng không còn tùy ý như vừa rồi.

Gã dùng con ốc vít trên gọng kính râm của mình mà nghĩ, cũng có thể nghĩ ra mấy vết khắc này là kiệt tác của ai.

Dù sao ngoài Trương Khải Linh cầm Kinh Trập, căn bản không có người thứ hai có bản lĩnh lớn như vậy, có thể để lại vết xước, thậm chí là vết khắc trên mặt ô Thiên Cơ này.

Cho dù là đạn của chính mình bắn vào, mặt ô này cũng sẽ không lưu lại bất kỳ dấu vết nào.

Nhưng lúc này, gã căn bản không để tâm đến việc có nên trêu chọc Trương Khải Linh hay không.

Bởi vì những vết khắc trên ô Thiên Cơ này, cũng giống như lỗ đạn trên lưng Diệp Phàm vậy.

Đều là những thứ không tồn tại trong ký ức của gã, nhưng lại thực sự tồn tại trên người Diệp Phàm.

Mà trên suốt quãng đường này, gã và Trương Khải Linh ngoài việc bất đắc dĩ bị kết giới hình thành bởi bức tường đồng ở trung điện chia thành hai đội, thì căn bản chưa từng hành động riêng lẻ với Diệp

Phàm.

Ký ức duy nhất họ cùng thiếu sót, chính là ở trong ảo cảnh của nhĩ thất.

Hách Liên Tĩnh không biết lúc đó trong mộ thất rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng nhìn thấy vết xước trên ô Thiên Cơ, nghĩ đến hai lỗ đạn trên lưng Diệp Phàm.

Những bằng chứng này đã đủ để chứng minh một chuyện.

Kẻ gây ra tổn thương cho Diệp Phàm lúc đó không phải là bản thân sợi dây thòng lọng hương tạo ra ảo cảnh.

Mà là gã và Trương Khải Linh.

Hách Liên Tĩnh thậm chí cảm thấy mình bây giờ không có tư cách để trách cứ Trương Khải Linh về những dấu vết để lại trên ô Thiên Cơ.

Bởi vì vết đao Kinh Trập, là ở trên ô Thiên Cơ.

Nhưng hai lỗ đạn của mình, là thực sự ở trên người Diệp Phàm.

Ở một bên, đồng tử Trương Khải Linh run rẩy.

Dường như để chứng minh điều gì đó, anh lạnh lùng gọi một tiếng: "Kinh Trập." Tức thì, trên thân đao Kinh Trập trong tay Tuế Tuế lóe lên một tia sáng lạnh, làm cho đôi mắt to của Tuế Tuế và Niên Niên lóa lên một thoáng, rồi bay vào tay Trương Khải Linh.

Diệp Phàm thấy vậy, lập tức gạt bỏ những suy nghĩ linh tinh trong đầu.

Thầm nghĩ: Không ổn rồi, Tiểu Ca thu hồi Kinh Trập.

Đây là thật sự muốn dùng ô Thiên Cơ đổi lấy Kinh Trập à!

Tuy nhiên, việc đầu tiên Trương Khải Linh làm sau khi cầm Kinh Trập, là đặt Kinh Trập ở vị trí chỉ cách mặt ô Thiên Cơ một ly.

Mà Kinh Trập không cần hạ xuống hoàn toàn, Trương Khải Linh đã biết chân tướng.

Vết tích trên mặt ô, chính là do tay mình gây ra.

Tim anh thắt lại, ngẩng mắt nhìn về phía Diệp Phàm.

Anh và Hách Liên Tĩnh đã làm chuyện quá đáng như vậy trong ảo cảnh, mà Diệp Phàm lại không hề nhắc đến.

Anh vẫn luôn tâm niệm rằng mình tuyệt đối sẽ không ứng nghiệm lời nguyền cổ xưa nhắm vào thủ long và đồ long nhất mạch, hại chết Diệp Phàm.

Nhưng lại sớm đã ra tay với Diệp Phàm vào lúc mình không hề hay biết.

Diệp Phàm nhận được ánh mắt rõ ràng có chút tổn thương này của Trương Khải Linh.

Lập tức rất hiểu chuyện mà dang tay ra, cho Trương Khải Linh một cái ôm.

Tiểu Ca, xin lỗi.

Tôi sẽ không bao giờ dùng ô Thiên Cơ cắt tóc cho người khác nữa.

Đừng làm khó ô Thiên Cơ nữa mà.

Khoảnh khắc bị Diệp Phàm ôm lấy, Trương Khải Linh ngẩn người một lát.

Anh không biết mình đã biểu hiện ra rõ ràng đến mức nào, mà lại để Diệp Phàm cũng có thể nhìn ra manh mối.

Diệp Phàm nhẹ nhàng vỗ lên lưng Trương Khải Linh.

Từng cái, từng cái một, không nặng, là một lực đạo rất dịu dàng.

Cảm giác này, thậm chí khiến Trương Khải Linh nhớ lại cảm giác khi ở trong vòng tay của mẹ, lúc anh còn chưa biết tương lai mình sẽ phải gánh vác vận mệnh gia tộc như thế nào.

Suy nghĩ này của Trương Khải Linh, không phải là nói anh cảm nhận được một loại tình mẫu tử trên người Diệp Phàm.

Mà là, hai vòng tay này đều có một điểm chung.

Đó là có thể khiến anh cảm nhận được một cảm giác an toàn vô cùng mãnh liệt.

Hơn nữa, đều sẽ khiến Trương Khải Linh nảy sinh một dục vọng mãnh liệt muốn bảo vệ nó, bất kể phải trả giá thế nào.

Thế nhưng, nghĩ đến việc mình đã từng không chút lưu tình phát động công kích với chủ nhân của vòng tay này, Trương Khải Linh liền cảm thấy một trận hối hận và sợ hãi sâu sắc.

Bây giờ, Diệp Phàm vẫn có thể đứng vững trước mặt mình, cho anh một cái ôm như vậy.

Chương 339

Không phải vì anh thế nào, mà là vì bản thân Diệp Phàm đã đủ mạnh mẽ.

Diệp Phàm vỗ lưng Trương Khải Linh mấy cái, đang định buông tay.

Rồi sẽ giảng giải cho Tiểu Ca đạo lý tuyệt đối không thể nuông chiều con cái.

Kết quả, ngay lúc lực đạo của hắn vừa lỏng ra khỏi người Trương Khải Linh, Trương Khải Linh đã giơ tay lên, đáp lại hắn một cái ôm còn chặt hơn.

Điều này khiến Diệp Phàm vô cùng bất ngờ.

Đây cũng không phải lần đầu tiên hắn bị Trương Khải Linh ôm.

Nhưng trước đây, những cái ôm của Trương Khải Linh đều cực kỳ khắc chế và nhẹ nhàng, chỉ để lại trên người hắn một xúc cảm như chuồn chuồn lướt nước.

Bây giờ, cái ôm có phần ngột ngạt này, khiến Diệp Phàm thậm chí có chút hoài nghi Trương Khải Linh có phải bị Hách Liên Tĩnh đoạt xác rồi không.

Bởi vì chỉ có tình yêu của thầy Hạt mới khiến người ta ngạt thở.

Nghĩ vậy, Diệp Phàm bất giác nhìn về phía Hách Liên Tĩnh.

Chỉ thấy, trên mặt Hách Liên Tĩnh, vậy mà đã thu lại vẻ bất chính kinh quen thuộc.

Thực tế, khi Hách Liên Tĩnh không cười, phối hợp với nửa dưới khuôn mặt góc cạnh rõ ràng của gã, cả người trông cũng rất lạnh lùng

tuấn tú.

Đó là dáng vẻ Hách Liên Tĩnh tháo bỏ chiếc mặt nạ cười toe toét gần như đã dính chặt trên mặt.

Nhất thời, Diệp Phàm vừa cảm nhận "tình yêu" ngột ngạt bất thường từ Ách Ba Ba, vừa nhìn chiếc mặt nạ vui vẻ mà thầy Hạt đột nhiên tháo xuống.

Không khỏi nảy sinh một ý nghĩ táo bạo.

Không lẽ nào, Tiểu Ca và Hắc Nhãn Kính đã hoán đổi linh hồn cho nhau rồi chứ?

Mình đây là, xuyên sách?

Hay là nói, cái lệnh bài mình đang cầm trong tay này có vấn đề gì à?

Sao lại khiến hai người này cùng lúc OOC thế này?

Có điều, may mà, chuyện Diệp Phàm lo lắng không tiếp tục xảy ra.

Sau khi Hách Liên Tĩnh cảm nhận được ánh mắt của Diệp Phàm, tuy bản thân vì áy náy mà không trực tiếp tiến lên biểu đạt điều gì.

Nhưng gã ngoắc tay sang một bên, gọi Niên Niên và Tuế Tuế lại.

Lúc này, Tuế Tuế vẫn còn chìm đắm trong niềm vui được chơi xích đu lớn vừa rồi, nên rất phối hợp.

Mà Niên Niên vì chưa được chơi xích đu lớn nên càng sớm đã nóng lòng muốn thử.

Thấy Hách Liên Tĩnh gọi mình, lập tức dùng đôi chân ngắn cũn nhanh chóng chạy tới.

Hách Liên Tĩnh cúi người xuống, một tay trái một tay phải bế cả Niên Niên và Tuế Tuế lên.

Sau đó, gã ghé sát vào bên cạnh Diệp Phàm và Trương Khải Linh, nói: "Ây da, xem hai đứa trẻ này khóc đáng thương chưa kìa.

Tiểu Diệp tử, tôi cảm thấy có phải chúng nó muốn tìm cậu không?

Cậu mau bế chúng nó đi." Nghe thấy giọng Hách Liên Tĩnh, Trương Khải Linh không lập tức buông Diệp Phàm ra.

Anh lại dùng cánh tay mình siết chặt Diệp Phàm vào lòng một cái.

Cảm nhận trái tim đang đập rộn ràng trong lồng ngực Diệp Phàm.

Sau đó, Trương Khải Linh từ từ thở ra một hơi, tựa cằm lên vai Diệp Phàm.

Giọng nói rất khẽ, khẽ đến mức có lẽ chỉ có Diệp Phàm nghe thấy.

Nhưng sức nặng lại vô cùng trịnh trọng, nặng đến mức nghe như thể dùng cả sinh mệnh và linh hồn cùng nhau thề nguyện: "Diệp Phàm, tôi sẽ không hại chết cậu." Trong giây lát, Diệp Phàm thậm chí có chút không biết, cảm giác áp bức cực nặng mà mình đang cảm nhận lúc này, rốt cuộc là đến từ lực ôm của Trương Khải Linh, hay là sức nặng của câu nói này.

Suy nghĩ một lát, Diệp Phàm lập tức quyết định, vẫn phải kiên quyết đứng về phía khoa học.

Thầm nghĩ, nhưng mà Tiểu Ca, anh sắp siết chết tôi rồi đây này.

Tuy nhiên, Trương Khải Linh không đợi Diệp Phàm nói ra câu này.

Khi Diệp Phàm lại nhanh chóng vỗ vỗ lưng anh, anh liền nhanh chóng buông Diệp Phàm ra.

Ngay khi Diệp Phàm vừa thở hắt ra một hơi, Hách Liên Tĩnh bế hai đứa trẻ như búp bê sữa lập tức ghé sát trước mặt Diệp Phàm.

Ngay khi nửa thân trên của Niên Niên và Tuế Tuế đều nghiêng về phía Diệp Phàm, hai bàn tay nhỏ cũng dang ra.

Trong mắt Hách Liên Tĩnh, giá trị lợi dụng của hai công cụ người nhỏ bé lúc này cũng đã đạt được.

Gã rất không võ đức mà đặt Niên Niên và Tuế Tuế đang duỗi tay về phía Diệp Phàm xuống đất.

Sau đó, trong ánh mắt vừa không thể tin nổi vừa mang theo oán niệm cực mạnh của Niên Niên và Tuế Tuế, chính gã duỗi tay ra, cho Diệp Phàm một cái ôm: "Tiểu Diệp tử, vất vả rồi, vất vả rồi." Ánh mắt Diệp Phàm rơi trên lưng Hách Liên Tĩnh.

Chỉ thấy, trên đó còn có dấu chân của Trương Khải Linh để lại trong quá trình hai người tranh giành lệnh bài vừa rồi.

Diệp Phàm rất chu đáo đưa tay giúp Hách Liên Tĩnh phủi đi lớp bụi mà dấu chân để lại: "Không, vẫn là anh vất vả hơn." Hách Liên Tĩnh cảm nhận lực đạo truyền đến từ sau lưng, mỉm cười.

Còn chính gã, thì đặt lòng bàn tay lên hai lỗ đạn trên lưng Diệp Phàm.

Dưới những lỗ đạn rõ ràng, vẫn là xương bả vai hoàn chỉnh của Diệp Phàm.

Lòng bàn tay Hách Liên Tĩnh phủ lên trên đó, giống như một dấu ấn, có thể thiêu đốt cả lòng bàn tay mình.

Sau này sẽ không còn nữa.

Hách Liên Tĩnh nghĩ vậy, nắm lòng bàn tay thành quyền.

Bỗng, bắp chân Hách Liên Tĩnh truyền đến một cơn đau âm ỉ.

Gã kịp thời buông Diệp Phàm ra, cúi đầu nhìn xuống.

Chỉ thấy, Tuế Tuế đang cầm Kinh Trập tấn công vào bắp chân gã.

Hách Liên Tĩnh lập tức ngẩng đầu, nhìn về phía Trương Khải Linh.

Chỉ thấy, Trương Khải Linh mặt đầy vẻ không liên quan, khoanh tay đứng một bên.

Hách Liên Tĩnh cười lạnh một tiếng.

Được lắm lão Ách Ba, đây là Kinh Trập ngọt ngào đó!

Không cẩn thận là có thể chết người đó!

Ở một bên, Diệp Phàm thấy vậy, càng kịp thời thu lại ô Thiên Cơ từ tay Trương Khải Linh, đặt lại sau lưng mình.

Sau một màn kịch nhỏ, các thành viên đội khảo cổ cũng đành phải tiến lên, cắt ngang sự tương tác của gia đình năm người.

Bạch Trường Minh trước tiên ngẩng đầu nhìn con rồng đồng khổng lồ đã thu mình lại biến về Thánh Chủ, lại nhìn "tú cầu" đang phát sáng trong tay Diệp Phàm.

Chương 340

"Tiểu hữu Diệp Phàm, cái tú..." Hai chữ "tú cầu" đến miệng, ông lại kịp thời nuốt vào bụng.

Diệp Phàm nghe vậy, cúi đầu nhìn vật trong tay. "Tú cầu?

Đây là lệnh bài bằng đồng." Vừa nói, Diệp Phàm vừa xòe lòng bàn tay ra.

Chỉ thấy, bên trong đang nằm một tấm lệnh bài bằng đồng lớn cỡ lòng bàn tay.

Phía trên lệnh bài là hình tam giác có các góc bo tròn.

Phía dưới là hình chữ nhật bình thường.

Và trên toàn bộ bề mặt lệnh bài, là một con rồng được điêu khắc vô cùng tinh xảo.

Trên hình rồng đó, còn có bốn chữ được khắc bằng chữ Tiểu Triện: "Cách sát vật luận." Rất rõ ràng, đây là một tấm lệnh bài từ thời nhà Tần.

Hơn nữa, sau khi tấm lệnh bài này rơi ra từ thân thể con rồng đồng khổng lồ, nó liền khôi phục lại trạng thái tĩnh.

Đây chính là căn nguyên có thể điều khiển con rồng đồng phát động tấn công. "Đây là..." Bạch Trường Minh chăm chú nhìn tấm lệnh bài này, tuy ông biết đây chắc chắn là lệnh bài có thể điều khiển con rồng đồng, nhưng vẫn không hiểu nguyên lý thăng long của nó là gì. "Chẳng lẽ, cái này cũng có nguyên lý giống như công tắc sao?" Các thành viên khác của đội khảo cổ cũng đang thắc mắc cùng một vấn đề.

Ở một bên, đôi mắt sau cặp kính râm của Hách Liên Tĩnh nheo lại.

Dựa vào một chút kiến thức võ vẽ học được từ lão tổ tông trong vương phủ trước khi rời nhà, Hách Liên Tĩnh vẫn có thể nhìn ra được vài thứ.

Gã phát ra một tiếng "Ừm?" có vẻ nghi hoặc, rõ ràng là đã nhìn ra điều gì đó.

Hách Liên Tĩnh sờ cằm, trầm tư một lát, nói: "Trên này có trận pháp?" Diệp Phàm gật đầu.

Hách Liên Tĩnh nhìn vào hình vẽ trên lệnh bài, nói: "Cái này khởi động bằng gì?" Tuy Diệp Phàm không nói gì, nhưng hướng anh nhìn qua đã cho các thành viên đội khảo cổ câu trả lời.

Các thành viên đội khảo cổ cùng Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh nhìn theo ánh mắt của Diệp Phàm.

Nơi đó không phải đâu khác, chính là chiếc quan tài vừa đột ngột mở ra.

Ngay khoảnh khắc nhìn về phía quan tài theo ánh mắt của Diệp Phàm, các thành viên đội khảo cổ cũng lập tức căng thẳng trở lại.

Dù sao, chiếc quan tài này vừa mở ra, con rồng đồng được kích hoạt đã suýt nữa phá sập cả khu mộ này.

Vậy thì chính chủ trong quan tài, đặc biệt là chính chủ này còn là tộc nhân của chi nhánh Đồ Long năm trăm năm trước, quân sư đời sau có thể sánh ngang với Gia Cát Lượng đời trước, Lưu Bá Ôn.

Chỉ cần một thân phận tộc nhân Đồ Long nhất mạch đặt ở đây, cũng đủ khiến các thành viên đội khảo cổ toát một thân mồ hôi lạnh.

Ở một bên, tay nhỏ của Tuế Tuế cũng đột nhiên trống rỗng, Kinh Trập liền bay về tay Trương Khải Linh.

Trương Khải Linh nắm chặt Kinh Trập, cảnh giác nhìn về phía

quan tài.

Vừa rồi tinh lực của mọi người gần như đều tập trung vào con rồng đồng, nên căn bản không để ý đến Lưu Bá Ôn trong chiếc quan tài vàng.

Tuy nhiên.

Ngay lúc gần như mọi người đều đã chuẩn bị sẵn sàng để nhìn thấy một người sống trong chiếc quan tài này, cảnh tượng họ nhìn thấy lại khiến họ có chút kinh ngạc.

Chỉ thấy, trong quan tài làm gì có người sống nào?

Thứ bị một sợi xích đồng đầy gai ngược trói chặt, rõ ràng là một bộ xương khô!

Trừ phi bản thể của bộ xương khô này là Lữ Bố cưỡi ngựa, nếu không thì tuyệt đối sẽ không gây ra bất kỳ uy hiếp nào cho đội khảo cổ.

Nhưng sau khi nhìn rõ hình thái của bộ xương khô này, các thành viên đội khảo cổ vẫn không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy, bộ xương khô này đang ở tư thế hai tay bắt chéo trước ngực.

Hai chân khép lại.

Xương sọ cực kỳ ngay ngắn.

Tư thế trông rất an tường.

Nhưng, điều khiến người ta chấn động, hay nói đúng hơn là lạnh sống lưng, chính là sợi xích đồng còn to hơn cả xương đùi to nhất trên bộ hài cốt này.

Sợi xích đồng này bám vào hài cốt của Lưu Bá Ôn, giống như một con mãng xà khổng lồ màu đồng.

Cuốn chặt ông từ đầu đến cuối.

Mà những chiếc gai ngược trên sợi xích đồng càng khiến các thành viên đội khảo cổ chỉ nhìn một cái đã cảm thấy đau đớn.

Mỗi chiếc gai ngược đều dài gần hai mươi centimet, thậm chí còn có mấy chiếc trông còn quá đáng hơn hai mươi centimet.

Những chiếc gai ngược bằng đồng này gần như đã đan xen ngang dọc với bộ hài cốt, luồn lách qua bộ xương hoàn chỉnh.

Thậm chí trông giống như một tác phẩm nghệ thuật vô cùng tàn nhẫn nhưng cũng vô cùng kinh diễm.

Bởi vì nếu là làm thủ công, tuyệt đối không có hiệu quả như vậy!

Nghĩ đến những chiếc gai ngược này đều phải đâm vào cơ thể Lưu Bá Ôn, các thành viên đội khảo cổ không khỏi tê dại da đầu. "Trời ơi, Lưu Bá Ôn thật sự là tự mình đi vào chiếc quan tài này sao?" "Vậy trước khi đi vào, ông ấy có nghĩ đến mình sẽ có kết cục như thế này không?" "Hy vọng những chiếc gai ngược này là sau khi ông ấy chết mới đâm vào cơ thể ông ấy, nếu là bị đâm vào cơ thể khi còn sống, thì có phần quá tàn nhẫn rồi." "Chắc chắn là sau khi chết mới đâm vào cơ thể ông ấy chứ?

Nếu không, tư thế này trông cũng sẽ không an tường như vậy." "Nếu thật sự là bị đâm nhiều gai ngược như vậy khi còn sống, thì thật sự không bằng ngay từ đầu chết trong tay Diêu Quảng Hiếu." Các thành viên đội khảo cổ ai nấy đều nhíu mày thật sâu, phát ra những tiếng cảm thán và thảo luận.

Thảm trạng của hài cốt khiến Trương Khải Linh cũng hơi nhíu mày.

Anh vẫn nhớ, Lưu Bá Ôn là tộc nhân của chi nhánh Đồ Long nhất mạch.

Vậy thì ông ấy tuyệt đối không phải vô cớ muốn đi vào chiếc quan tài này.

Nhưng, rốt cuộc là vì sao?

Nguyên nhân gì, khiến Lưu Bá Ôn lựa chọn cuối cùng dùng cách thức như vậy để đi đến cái chết?

Trương Khải Linh nhìn về phía Diệp Phàm.

Anh có thể từ cuộc đối thoại giữa Lưu Bá Ôn và Diêu Quảng Hiếu trong thông đạo trước đó, nghe ra được sự trung thành của ông đối với tộc trưởng Đồ Long nhất mạch.

Cho nên hiện tại, anh có chút để ý phản ứng của Diệp Phàm khi nhìn thấy tộc nhân của mình trong bộ dạng này.

Chỉ thấy, Diệp Phàm vẫn giữ im lặng, mày hơi nhíu lại.

Mà điều anh không biết là, lúc này Diệp Phàm đang trong đầu, nghe hệ thống báo cáo. 【Ting!

Ký chủ sử dụng kỹ năng Long Sĩ Đầu, phù hợp với nhân vật Diệp Bất Tu, độ hoàn nguyên +5%.】 【Độ hoàn nguyên hiện tại là 20%, điểm số tương ứng đã được nhân 20% chuyển vào người ký chủ.】 【Chúc mừng ký chủ, nhận được phần thưởng hệ thống.】 【Ting!

Tốc độ tay.

Chương 341

Ký chủ đã sở hữu tốc độ tay của Diệp Bất Tu.】【Có thể dùng để chơi game, chơi nhạc cụ, v.v.】【Chỉ kiến nghị ký chủ không nên dễ dàng thử sức với ngành nghề nguy hiểm như viết tiểu thuyết.】 Diệp Phàm nhận ra ý tưởng đầu tiên mình nghĩ đến đã bị hệ thống phủ quyết, hắn lập tức hỏi tại sao.

Hệ thống đáp:【Với cái đầu không thông của ký chủ, dễ bị lừa phí bản thảo.】 Diệp Phàm cười lạnh một tiếng: "Hừ, phí bản thảo?" "Thế thì tôi lại bán lại bản thảo với giá 0 đồng, lại có thêm một khoản thu nhập chứ sao." Nhưng ngay sau đó, hệ thống lại bổ sung một câu.【Hệ thống nhắc nhở thân thiện, phó bản mộ này sắp hoàn thành, Vương Dã đạo trưởng có điểm tích lũy cao nhất hiện còn lại 60% độ hoàn nguyên.】 Nghe câu bổ sung này của hệ thống, Diệp Phàm không khỏi nhíu mày, nói với hệ thống: "Lời này mà cậu nên nói với tôi à?" "Không phải cậu nên nói với cái hậu đài rắc rối của các người sao?" "Rốt cuộc là tại sao, tôi đã dùng Phong Hậu Kỳ Môn mấy lần rồi, mà vẫn chưa có độ hoàn nguyên." Diệp Phàm hiện tại cần một lời giải thích hợp lý.

Hệ thống im lặng một lát, trả lời:【Ký chủ tố cáo thành công, hậu đài hiện đang nhanh chóng tiến hành xem lại và vá lỗi, hy vọng sau này sẽ tiếp tục mang đến cho ký chủ một trải nghiệm tốt.】 Diệp Phàm nhìn thanh tiến độ còn lại 60%, không khỏi thở dài thườn thượt.

Liên quan đến việc hoàn nguyên Vương Dã đạo trưởng, thực ra hắn còn có một hạ sách. "Hay là, tôi đi tu vậy." Khi ý tưởng táo bạo này vừa được Diệp Phàm nói ra, hệ thống liền im lặng trong giây lát.

Ngay lúc Diệp Phàm nghĩ rằng phần thưởng hệ thống lần này chỉ

đến đây thôi, hệ thống vừa im lặng như đã tự động thoát ra lại đột nhiên lên tiếng: 【Đinh!

Để bù đắp tổn thất cho ký chủ, hệ thống cung cấp cho ký chủ 20% độ hoàn nguyên đạo trưởng Vương Dã.】 【Độ hoàn nguyên hiện tại là 60%, điểm số tương ứng đã được nhân với 60% và đưa vào người ký chủ.】 【Chúc mừng ký chủ, nhận được phần thưởng hệ thống.】 【Đinh!

Thủ quyết, có thể phối hợp sử dụng với Phong Hậu Kỳ Môn, khi ký chủ ở trong tình trạng hai chân rời khỏi mặt đất, liền có thể dùng tay bấm quyết.】 【Hơn nữa, thủ quyết có tác dụng gia tăng hiệu quả khi sử dụng Phong Hậu Kỳ Môn.】 Ngay sau đó, trước khi Diệp Phàm kịp phản ứng, một lượng lớn tư thế thủ quyết của đạo gia đã tràn vào đầu hắn.

Dù Diệp Phàm không rõ tại sao hệ thống bỗng dưng lại trở nên chu đáo như vậy, nhưng hắn vẫn vui vẻ nhận lấy phần thưởng này.

Thật vậy, nếu thủ quyết có thể phối hợp với Kỳ Môn, nó sẽ tiện lợi hơn nhiều so với việc chỉ có thể dùng Phong Hậu Kỳ Môn khi chân đạp đất.

Hơn nữa, bây giờ hắn vừa có tốc độ tay, lại có cả thủ quyết.

Vậy chẳng phải bước tiếp theo mình sẽ hoàn nguyên được cả Hatake Kakashi sao?

Diệp Phàm thầm sắp xếp cho bản thân.

Có điều hắn không hiểu sao không gian hệ thống dường như mát mẻ hơn trước rất nhiều.

Sau khi vui vẻ nhận hai phần thưởng này, Diệp Phàm liền thoát khỏi giao diện hệ thống.

Điều mà hắn không biết là, sau khi hắn thoát ra, hệ thống lại phát

ra một tiếng thở dài rất con người.

Nghe như thể vừa trút được gánh nặng.

Sau khi Diệp Phàm rời đi, trong danh sách nguyện vọng cuối năm của nhân viên về phần thưởng phù hợp với ký chủ, hệ thống lặng lẽ thêm vào một dòng: 【Hy vọng ký chủ oan gia của tôi sẽ không bao giờ đề cập đến chuyện xuất gia để hoàn nguyên đạo trưởng Vương Dã nữa.】 Cùng lúc đó, tại hiện trường cổ mộ.

Các thành viên đội khảo cổ vẫn đang kinh hãi nhìn bộ xương khô của Lưu Bá Ôn bị những sợi xích đồng gai ngược trong quan tài trói chặt.

Lúc này, Trương Khải Linh cũng gọi tên Diệp Phàm một cách đúng lúc: "Diệp Phàm." Diệp Phàm nhìn bộ xương khô trong quan tài, cũng không khỏi thở dài một tiếng vì lòng nhân đạo. "Ừm, đi thôi." "Qua đó xem thử." "Bên trong không còn cơ quan gì nữa đâu." Các thành viên đội khảo cổ nghe vậy không khỏi thở phào nhẹ nhõm, yên tâm đi theo Diệp Phàm về phía quan tài vàng, cũng là nơi chứa đựng đáp án cuối cùng mà họ hằng tò mò.

Nhờ trận pháp đóng băng trước đó của Diệp Phàm, hồ nước đã biến thành một mặt băng vững chắc, đủ để các thành viên đội khảo cổ đứng lên.

Khi đến gần chiếc quan tài này, họ mới nhìn rõ bộ xương.

Lúc nhìn từ xa, họ chỉ có thể thấy tư thế của bộ xương và tình trạng bị xích đồng quấn quanh.

Chỉ cần như vậy thôi cũng đã đủ khiến họ lạnh sống lưng.

Tuy nhiên, khi họ lại gần và nhìn rõ các chi tiết trên bộ xương, nó càng trở nên đáng sợ hơn.

Chỉ thấy trên xương trắng còn vương vài sợi tơ máu cực kỳ nhỏ

nhưng vẫn còn ẩm ướt.

Hơn nữa, khi đến gần, các thành viên đội khảo cổ mới nhận ra mình vừa phạm phải một sai lầm lớn.

Nhìn ở khoảng cách này, đây căn bản không phải là một bộ xương khô đã chết năm trăm năm.

Từ những sợi tơ máu còn vương trên bộ xương hoàn chỉnh này, đây rõ ràng là một bộ xương tươi mới.

Xương trắng cũng không hoàn toàn trắng.

Trong các kẽ khớp vẫn còn đọng những mô thịt trông rất tươi.

Mấy thành viên đội khảo cổ tâm lý yếu một chút liền quay đầu nôn ọe.

Nhưng phản ứng của họ không phải vì ghê tởm, mà vì sự tàn nhẫn của phương thức này.

Giọng nói cảm thán của các thành viên khác cũng run rẩy theo: "Trời ơi, máu này trông như vẫn còn tươi vậy." "Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì trong chiếc quan tài này?" "Tôi nghĩ, đây chắc chắn là một chuyện mà chúng ta không thể dễ dàng tưởng tượng, cũng không thể dùng lời lẽ để hình dung được." Một bên, Diệp Phàm cũng đang nhìn bộ xương.

Hắn lại một lần nữa dùng y thuật được hệ thống thưởng cho để làm pháp y.

Vừa nhìn đã biết bộ xương này mới chết cách đây vài ngày, Diệp Phàm lập tức cau mày.

Nếu vậy, Diệp Phàm đã có thể hoàn toàn tưởng tượng ra chủ nhân của bộ xương này, tức là Lưu Bá Ôn, đã phải trải qua những tháng ngày đau đớn đến nhường nào trong mấy trăm năm sau khi bước vào

quan tài.

May mắn là đã xác định đây đúng là một bộ xương chứ không phải người sống.

Vậy thì theo quy trình, nên dùng kỹ năng Minh Cơ Lũ Cốt để kiểm tra ký ức của bộ xương này.

Giống như việc hắn đã làm với con quái vật thi thể bằng đồng do tám vị danh tướng triều Minh tạo thành ở trung điện.

Nhưng bây giờ nhìn thấy bộ xương trắng này, Diệp Phàm lại nảy sinh một chút tâm lý kháng cự.

Tám vị danh tướng triều Minh đó, ký ức khó chịu nhất mà hắn cảm nhận được chính là việc Lam Ngọc bị lột da.

Bây giờ bộ xương này, trông cứ như bị những chiếc gai ngược bằng đồng này nuốt chửng từng chút một.

Điều này khiến Diệp Phàm cũng không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Bên cạnh, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh dường như cũng nhận ra điều gì đó.

Hai người một trái một phải nắm lấy cổ tay Diệp Phàm, đề phòng hắn lại làm chuyện chích máu như vừa rồi.

Tuy nhiên, cùng lúc họ nắm lấy cổ tay Diệp Phàm, hắn cũng đã nhắm mắt lại.

Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh lúc này mới nhận ra, việc nhắm mắt còn khó ngăn cản hơn cả việc chích máu.

Khoảnh khắc Diệp Phàm nhắm mắt, hắn chỉ thấy một màu đen kịt.

Điều này cho thấy, lúc đó Lưu Bá Ôn cũng đang trong trạng thái nhắm mắt.

Nhưng rất nhanh, Diệp Phàm cảm nhận được một cảm giác vô cùng khó tả và khó chịu đựng.

Cảm giác đó, là một ý niệm mạnh mẽ đang cam tâm chịu đựng nỗi đau mà người thường khó lòng chịu nổi.

Đây là một trạng thái đau đớn gấp trăm nghìn lần so với bất kỳ trạng thái nào trước khi chết của tám vị tướng quân ở trung điện.

Diệp Phàm chìm trong cảm giác này hơn hai phút.

Các thành viên đội khảo cổ đã chú ý đến trạng thái của Diệp Phàm ngay khi Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh vừa nắm lấy cổ tay hắn.

Họ cũng căng thẳng nhìn Diệp Phàm đang im lặng, nhắm mắt như đang cảm nhận điều gì đó.

Trên mặt Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh cũng lộ rõ vẻ lo lắng.

Lúc này, người có thể đồng cảm với Diệp Phàm nhất chính là Niên Niên và Tuế Tuế được hắn dùng máu của mình đánh thức.

Hai tiểu yêu từ vẻ mặt tò mò ban đầu, sau hai phút, đều lộ ra vẻ mặt vô cùng đau đớn.

Chương 342

Đồng thời, chúng cùng vươn cổ về phía trước, phun ra một ngụm máu tươi.

Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh đành tạm thời buông cổ tay Diệp Phàm ra, mỗi người chăm sóc cho tình hình của Niên Niên và Tuế Tuế.

Nhưng điều đầu tiên mà hai đứa trẻ Tuế Tuế và Niên Niên thể hiện ra lại không phải là sự giãy giụa và kháng cự với nỗi đau mà mình đang phải chịu đựng, mà là vẻ mặt cực kỳ lo lắng và đau lòng, nhìn về phía Diệp Phàm.

Cùng lúc đó, dù không thể cảm nhận được cảm giác máu xương của Diệp Phàm, nhưng lại có thể cảm nhận được nỗi đau trong cảm xúc của hắn, còn có Trương Khải Linh mang huyết mạch Thần Đồ, và Hách Liên Tĩnh có được năng lực đôi mắt tương tự Diệp Phàm.

Cùng lúc đó, điều Diệp Phàm đang cảm nhận là nỗi đau mà cái đầu vốn đủ sức tuyển thẳng cao học của hắn cũng chưa từng tưởng tượng ra.

Chưa từng tưởng tượng, cũng không thể dễ dàng dùng vài ba câu để miêu tả.

Hắn có thể cảm nhận được, trong lòng Lưu Bá Ôn lúc này có một chấp niệm vô cùng mạnh mẽ.

Nhưng, Diệp Phàm không biết là do sợi xích đồng này, hay do Lưu Bá Ôn đã làm gì đó với ký ức của mình.

Hắn chỉ cảm thấy lớp ký ức này như bị ai đó đặt một phong ấn lên.

Cảm giác lúc này, giống như bị đặt trước mặt một trăm chiếc hộp bị khóa và một trăm chiếc chìa khóa.

Không phải là hắn không thể mở được hộp.

Mà là để mở hộp, cần phải tốn thêm chút thời gian.

Diệp Phàm chịu đựng nỗi đau như vậy, giải mã đáp án.

Thực tế, không chỉ Niên Niên và Tuế Tuế có thể cảm nhận được cảm giác của hắn.

Diệp Phàm cũng có thể cảm nhận được Niên Niên và Tuế Tuế lúc này đang cùng mình chịu đựng điều gì.

Thậm chí lúc này, Niên Niên và Tuế Tuế còn muốn giúp hắn chia sẻ nỗi đau này.

Dù những gì hai đứa trẻ có thể làm cho hắn lúc này, so với toàn bộ nỗi đau, chỉ như muối bỏ bể.

Nhưng nghĩ đến việc Niên Niên và Tuế Tuế đang cùng mình chịu đựng, Diệp Phàm lại tự thúc giục bản thân phải hoàn thành nhanh hơn.

Cùng lúc nhận ra Niên Niên và Tuế Tuế phun máu, Diệp Phàm cũng lập tức mở mắt ra.

Khoảnh khắc nhìn thấy Diệp Phàm mở mắt, các thành viên đội khảo cổ lập tức nhìn về phía hắn.

Nhìn thấy trạng thái của Diệp Phàm ngay lúc mở mắt, các thành viên đội khảo cổ chỉ cảm thấy mắt mình như bị đâm đau nhói.

Chỉ thấy mắt, tai, mũi và cả miệng của Diệp Phàm đều đang rỉ máu. "Bác sĩ!

Mau!" "Đại ca!" "Nhường đường cho bác sĩ!

Để bác sĩ qua trước!" Các thành viên đội khảo cổ gần như rối thành một nùi.

Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh cũng đều một tay ôm tiểu đăng tiên trong lòng, một tay theo bản năng đưa ra trước mặt Diệp Phàm, muốn lau đi máu tươi đang rỉ ra cho hắn. "Diệp Phàm!" "Tiểu Diệp tử!" Nhưng đôi mắt Diệp Phàm gần như đã lấy lại vẻ trong sáng chỉ trong khoảnh khắc.

Hắn giơ tay lên, một mặt ngăn cản bàn tay của Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh đang đưa về phía mình, một mặt trấn an các thành viên đội khảo cổ đang hỗn loạn. "Đừng hoảng, tôi không sao." Các thành viên đội khảo cổ bị khí thế bình tĩnh của Diệp Phàm trấn áp, nhưng Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh dường như không bị ảnh hưởng.

Các thành viên đội khảo cổ nhất thời im lặng, hành động cũng theo bản năng dừng lại.

Dường như đang vô thức chờ đợi câu nói tiếp theo của Diệp Phàm.

Tuy nhiên, câu nói thứ hai của Diệp Phàm còn chưa kịp thốt ra, Trương Khải Linh đã lạnh lùng gọi một tiếng: "Bác sĩ, qua đây." Bác sĩ đi theo đoàn lúc này mới đột nhiên hoàn hồn, định tiếp tục đi về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm lại giơ tay lên, lau vệt máu trên mặt: "Không cần đâu." "Tôi không sao." Bên cạnh, Hách Liên Tĩnh nắm lấy cổ tay Diệp Phàm, nhìn vết máu của hắn dính trên lòng bàn tay mình: "Tiểu Diệp tử, nghe lời." Diệp Phàm vừa nghe, Hắc Nhãn Kính đã không cười nữa, xem ra tình hình có vẻ hơi nghiêm trọng rồi.

Nhưng mà, nếu Hắc Nhãn Kính không cười, vậy mình sẽ thay Hắc Nhãn Kính cười một chút vậy.

Đây gọi là định luật bảo toàn mặt cười trong đội, Newton có đến cũng phải nói hiệu quả cười của nó vượt trội. "Tôi thật sự không sao mà, Hắc Nhãn Kính." "Hai người quên rồi à, tôi chính là bác sĩ giỏi nhất ở đây mà." "Tôi không phải còn nói sẽ chữa mắt kính cho anh sao?" Sau đó, Diệp Phàm dùng một chút lực khéo, rút cổ tay mình ra khỏi tay Hách Liên Tĩnh, tiếp tục lau sạch máu trên mặt.

Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh đồng thời nhíu mày sâu hơn một chút.

Nhưng, lời Diệp Phàm nói cũng đúng là sự thật.

Hắn chính là bác sĩ giỏi nhất ở đây.

Sau đó, Diệp Phàm đầu tiên kiểm tra nguyên nhân khiến mình tỉnh lại nhanh như vậy, Niên Niên và Tuế Tuế.

May mắn là, từ khoảnh khắc Diệp Phàm mở mắt, Niên Niên và Tuế Tuế cũng không còn phải chịu đựng nỗi đau ở mức độ đó nữa.

Hai tiểu đăng tiên trừ vẻ mặt trông còn hơi đau buồn, đã không có gì đáng ngại.

Tiếp theo, Diệp Phàm mới nhìn về phía bộ xương trong quan tài.

Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh nhìn nhau một cái, hai người rất ăn ý ôm Niên Niên và Tuế Tuế bước lên một bước.

Diệp Phàm: ???

Chỉ thấy, lúc này hai người đang ôm trẻ con đã hoàn toàn che khuất tầm nhìn của hắn.

Diệp Phàm lập tức nhận ra, Tiểu Ca và Hắc Nhãn Kĩnh làm vậy là để ngăn cản hắn lại dùng Lũ Cốt Minh Cơ như vừa rồi. "Tiểu Ca, Hắc Nhãn Kính, không cần đâu." Diệp Phàm mỉm cười nhàn nhạt, dùng máu còn sót lại trong lòng bàn tay vỗ một dấu tay máu lên lưng

hai người.

Nhưng mà, nhìn hai dấu tay máu của mình, chính Diệp Phàm cũng ngẩn ra.

Đây thật sự không phải hắn cố ý.

Diệp Phàm lập tức có chút chột dạ, lại xoa xoa thêm vài cái lên hai dấu tay máu đó, phá hỏng hình dạng của chúng.

Thầm nghĩ phen này cho dù có đối chiếu từng dấu tay một cũng không tìm ra đến đầu mình đâu.

Thấy hình dạng hai dấu tay máu đã bị phá hỏng, Diệp Phàm mới yên tâm, nói tiếp: "Tôi đã mở được cái hộp treo đầy ổ khóa đó rồi." Nghe Diệp Phàm nói vậy, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh mới lại lùi sang hai bên, nhường chỗ cho Diệp Phàm.

Nhìn hai người bạn sinh tử đang ôm Niên Niên và Tuế Tuế trước mặt, Diệp Phàm lần đầu tiên nảy sinh ảo giác này: Tôi không phải đến để chia rẽ gia đình này, tôi đến để gia nhập gia đình này.

Diệp Phàm ho khan một tiếng, định bước lên một bước trong một tình huống lịch sự mà không khó xử.

Nhưng Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh, vốn luôn lo lắng cho tình trạng sức khỏe của Diệp Phàm, nghe thấy tiếng ho khan này liền lập tức quay đầu lại, nhìn hắn một cách rất cảnh giác.

Diệp Phàm bị hai người nhìn đến ngẩn ra. "Tôi không phải đến để phá hoại gia đình này." Tay thì xua xua, miệng thì nói vậy, nhưng chân lại theo bản năng lùi về sau một bước.

Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh ở phía trước đồng thời đưa một tay ra, nắm lấy hai cổ tay đang xua của Diệp Phàm, mạnh mẽ kéo người lại.

Hách Liên Tĩnh còn không chút kiêng dè nói: "Người một nhà, nói gì chuyện hai nhà chứ." Thế là, Hách Liên Tĩnh đã thành công trở thành người đầu tiên thành lập và gia nhập gia đình này bằng lời nói.

Đứng ở phía trước, lần nữa nhìn thấy bộ xương này, Diệp Phàm cũng không còn tâm trạng đùa giỡn.

Chương 343

Hắn không đợi các thành viên đội khảo cổ cũng như Nam Hạt Bắc Ách bên cạnh mở miệng hỏi, liền chủ động lên tiếng: "Những chiếc gai ngược này, vốn không có sẵn trên sợi xích đồng." "Những chiếc gai ngược này, là dùng máu thịt của ông ấy, từ từ nuôi lớn đến kích thước như vậy." Diệp Phàm vừa nói xong hai câu này, da đầu các thành viên đội khảo cổ đều tê rần. "Nhưng, tại sao?" Diệp Phàm thở dài, lắc đầu nói: "Nói miệng không bằng chứng." "Mọi người, tự đến xem đi." Nói rồi, Diệp Phàm dậm chân một cái.

Nắp quan tài vàng đang nằm trên mặt băng lập tức bốc lên một luồng khói trắng dày đặc, khiến lớp băng xung quanh cũng tan chảy ra một vòng.

Các thành viên đội khảo cổ nhìn về phía nắp quan tài.

Chỉ thấy, nắp quan tài vàng vốn bằng phẳng, lúc này lại xuất hiện những vết khắc chi chít!

Thấy trên nắp quan tài xuất hiện vết khắc, các thành viên đội khảo cổ lập tức di chuyển về phía đó.

Phản ứng đầu tiên của họ khi nhìn thấy chữ trên nắp quan tài là nông và dày đặc.

Hơn nữa, nhìn qua không thể nhận ra đây là chữ Hán được khắc lên bằng phương pháp gì.

Cũng không biết tại sao Diệp Phàm lại biết trên nắp quan tài này có chữ, và hắn đã dùng cách gì để khiến những chữ này hiện ra.

Tuy nhiên, khi các thành viên đội khảo cổ nhìn vào dòng chữ nhỏ đầu tiên trên nắp quan tài, họ đã biết được đại khái nguyên nhân là gì.

Chỉ thấy, dòng chữ đầu tiên trên đó viết: "Nếu may mắn có được, tiểu tộc trưởng chắc chắn đã nhìn thấy những dòng chữ mà Bá Ôn để lại." Các thành viên đội khảo cổ thấy dòng chữ này, gần như ngay lập tức hiểu ra.

Sở dĩ Diệp Phàm biết ở đây có chữ, và sở dĩ hắn có thể khiến những chữ này hiện ra, là vì những chữ này, vốn dĩ là do Lưu Bá Ôn với tư cách là tộc nhân, chuyên môn để lại cho Diệp Phàm, vị tiểu tộc trưởng này.

Các thành viên đội khảo cổ sắp xếp lại sự chấn động trong lòng, tiếp tục đọc xuống dưới.

Cùng lúc đó, Diệp Phàm cũng đang nhanh chóng lướt qua nội dung trên quan tài vàng.

Bên cạnh, Hách Liên Tĩnh có chút tò mò hỏi: "Cậu cũng cần phải xem à, Tiểu Diệp tử?" Ánh mắt Diệp Phàm vẫn dừng trên nội dung nắp quan tài, không quay đầu lại trả lời: "Hắc sư phụ, đừng yêu cầu quá cao với một học sinh dùng một trăm chiếc chìa khóa mở một trăm ổ khóa trong hai phút được không?" Hách Liên Tĩnh nghe ví von thần kỳ của Diệp Phàm, cười cười, sau đó cũng tập trung sự chú ý vào nội dung trên nắp quan tài.

Càng đọc xuống dưới, sắc mặt của tất cả các thành viên đội khảo cổ càng trở nên sâu sắc, càng trở nên nghiêm trọng.

Một bên, Bạch Trường Minh đã dịch nội dung trên đó ra một cách gần gũi với văn nói hơn. "Tiểu tộc trưởng, xin cho phép Bá Ôn được vượt phận, gọi ngài là tiểu tộc trưởng." "Từ khi ta còn thiếu niên, trong mộng thường xuyên xuất hiện một người trẻ tuổi, nhưng sự xuất hiện của người trẻ tuổi cũng khiến ta ác mộng liên miên." "Sau này năng lực bói toán của ta trong tộc bắt đầu bộc lộ, liền biết, đó là một vị tiểu tộc trưởng đặc biệt nhất trong tương lai." "Tiểu tộc

trưởng sở dĩ đặc biệt, là vì vào ngày ngài đến, Đồ Long và Thủ Long cùng tồn tại." "Đồ Long và Thủ Long không thể cùng tồn tại một đời, nếu không rồng sẽ đánh nhau ngoài đồng, máu văng vạn dặm không ngừng." "Đây là tổ huấn được truyền lại từ khi Đồ Long và Thủ Long tồn tại." "Nhưng tổ huấn cũng có nói, Thủ Long nhất mạch, thân mang huyết mạch, không phải là kẻ thù của Đồ Long." "Tộc nhân có thể cùng tồn tại nhưng bản thân Chân Long thì không thể." "Ta đã lật khắp thiên hạ tàng thư, cũng chưa từng tìm được cách giải quyết." "Sau ta được phong quan tiến chức, phụng sự cho thiên tử Hồng Vũ." "Đồng thời, ta cũng không từ bỏ việc tìm kiếm cách giải quyết." "Trong thời gian này, Bá Ôn nhận nhiệm vụ gian nan nhất trong đời, phụng mệnh thiên tử Hồng Vũ, trảm long mạch thiên hạ." "Chuyện rồng bay lên, không kể thêm nữa." "Mà ta nhận mệnh, ngoài việc trảm long mạch thiên hạ, cũng là để tìm ra phương pháp song long cùng tồn tại." "Long mạch dễ tìm, mà chặt đứt lại khó." "Nhưng các loại gian nan, không bằng một hai phần mười những gì tiểu tộc trưởng đã trải qua, vì vậy cũng không kể thêm nữa." "Chỉ có một điểm cần nhắc đến, trong thời gian chặt đứt long mạch đời này, tình cờ gặp được tộc nhân Thủ Long nhất mạch." "Tuy gặp họ cản trở, nhưng sau khi giao lưu liền đạt được nhận thức chung." "Long mạch đời này có thể trảm, nhưng chỉ có một con, vạn lần không được động đến." "Đến đây, Bá Ôn mới biết, đây là do Gia Cát tiên sinh, tộc nhân Thủ Long triều trước, đã tính toán và để lại." "Ngàn năm trước, Gia Cát tiên sinh đã tính được, Đồ Long Thủ Long song long nhất định sẽ xuất hiện cùng một đời." "Mà Gia Cát tiên sinh sinh không gặp thời, trong những năm tháng loạn lạc đã vì con rồng được chọn mà cúc cung tận tụy, nhưng không thành công." "Lúc lâm chung, chỉ để lại bốn chữ 'Tiềm long vật động'." "Tiềm long, là long mạch dưới đáy biển tây nam, thời kỳ Tiên Tần, là nơi tộc nhân Thủ Long nhất mạch gần như đã bỏ mạng hết." "Thế là liền cùng tộc nhân Thủ Long để lại một minh ước, tiềm long

vật động." "Mà Bá Ôn hổ thẹn, trảm hết long mạch thiên hạ, lại chưa từng tìm được phương pháp hiệu quả." "Thêm nữa tuổi tác ngày càng cao, trong lòng càng thêm bất an." "Chuyện trảm long mạch cũng tiêu hao thân thể tinh thần, cuối cùng ngã bệnh trên giường." "Sức khỏe ngày một sa sút, đóng cửa không gặp người ngoài." "Trong thời gian này, nhân tiện tính ra long tử dị vị, Vĩnh Lạc thịnh thế, có ích cho dân, liền không can thiệp nữa." "Nhưng, trong lòng vẫn canh cánh về tiểu tộc trưởng, tìm gốc hỏi thuốc, cầu vấn trời cao, chưa từng dừng lại." "Cuối cùng, trước khi đèn cạn dầu, tính được định số năm trăm năm." "Năm trăm năm sau, song long gặp mặt." "Và vài ngày trước, biến cố đã xảy ra." Chữ trên nắp quan tài vàng, đến đây, là dòng cuối cùng.

Các thành viên đội khảo cổ vẫn còn chưa hết bàng hoàng ngẩng đầu lên khỏi nội dung trên nắp quan tài vàng.

Những điều này đã cho họ quá nhiều thông tin.

Trong một lúc, họ chỉ cảm thấy những lời tự thuật ngôi thứ nhất nửa văn nửa lời này, dịch ra thì không khó.

Nhưng cho dù đây hoàn toàn là văn nói, họ cũng không thể tiêu hóa hết những nội dung này ngay lập tức.

Đặc biệt là, khi đây là chuyện liên quan đến hai gia tộc lớn kéo dài từ thời thần thoại Phục Hy cho đến tận ngày nay.

Đây là chuyện ngoài sức tưởng tượng của tất cả các thành viên đội khảo cổ.

Đối với họ, lịch sử chính là những nội dung được ghi lại trong sách.

Hay nói cách khác, là những nội dung được chính sử ghi lại trong sách lịch sử.

Từ những con số năm tháng khô khan nhàm chán, đến những sự

kiện lớn của các thời đại cụ thể.

Họ cũng biết Lưu Bá Ôn trong sách lịch sử, biết Gia Cát Lượng trong sách lịch sử, thậm chí là trong tiểu thuyết.

Nhưng họ chưa từng nghĩ rằng, sở dĩ họ có những thành tựu, năng lực như vậy, lại có những nguyên nhân thần bí nào đằng sau.

Và điều khiến họ chấn động hơn nữa là, tộc nhân Thủ Long và Đồ Long nhất mạch, vẫn luôn tồn tại!

Hơn nữa, họ thậm chí không phải đơn độc chiến đấu!

Giống như những gì được ghi lại trong những dòng chữ mà Lưu Bá Ôn để lại.

Khi ông trảm long mạch, ông đã cùng tộc nhân của mình thực hiện nhiệm vụ này.

Và trong quá trình đó, ông còn gặp được tộc nhân Thủ Long nhất mạch ở nơi có long mạch.

Có thể thấy, thế giới này, thần kỳ hơn họ tưởng tượng rất nhiều!

Bản thân chuyện trảm long mạch, trong lịch sử đã bị liệt vào hàng dã sử.

Huống chi, trong thời gian này, còn có sự giao lưu giữa tộc nhân Thủ Long và Đồ Long nhất mạch!

Các thành viên đội khảo cổ đều không khỏi có một thắc mắc: vậy trong thời đại ngày nay, có còn tồn tại tộc nhân Thủ Long Đồ Long không?

Trong xã hội này, họ đóng vai trò gì?

Lúc này, bất kể là đội khảo cổ chính thức của Kinh Đô đã tự mình trải qua lăng mộ Vương Mãng, hay là đội chính thức của Tây Nam trước khi xuất phát đã xem livestream và biết được trải nghiệm của

đội Kinh Đô trong lăng mộ Vương Mãng, đều cực kỳ chấn động nhận ra một vấn đề.

Những gì họ biết được trong lăng mộ Vương Mãng, những chuyện liên quan đến Đồ Long nhất mạch đã khiến họ chấn động toàn gia, chỉ là một phần nổi của tảng băng chìm của đại gia tộc này mà thôi.

Và đằng sau tảng băng chìm đó là một số phận nặng nề mà mấy thế hệ người cũng không đếm xuể, không nhìn thấu được!

Trong đội ngũ khảo cổ, lần lượt vang lên những tiếng thở ra thật sâu.

Bỗng nhiên, Lưu Bác Văn vỗ đầu một cái: "A!" "Lưu Bá Ôn lão tiên sinh ông ấy, có phải là đang 'drop' truyện không vậy?" "Sao lại nói chuyện chỉ nói một nửa thế?" Chỉ thấy, Diệp Phàm giơ ngón tay lên, trên nắp quan tài lại một lần nữa bốc lên một trận khói trắng.

Lưu Bác Văn vốn định phàn nàn vài câu về việc 'drop' truyện giữa chừng là một hành vi xấu xa như thế nào.

Nhưng những lời đó còn chưa kịp nói ra, đã bị Diệp Phàm ngắt thi pháp.

Bởi vì những chữ trên đó, cho dù không nhìn nội dung cụ thể của từng chữ, chỉ cần nhìn bố cục đoạn văn câu chữ cũng có thể nhận ra.

Chữ trên nắp quan tài, toàn bộ đã đổi sang một trang khác.

Các thành viên đội khảo cổ gần như ngay lập tức đeo lên chiếc mặt nạ chấn động.

Không hẹn mà gặp lại một lần nữa nhìn về phía nội dung trên nắp quan tài.

Đầu tiên là lướt qua một lượt, đã có thể hoàn toàn xác định, chữ

trên nắp quan tài này đã được lật trang.

Lưu Bác Văn vừa bị đại ca nhà mình đích thân ngắt thi pháp, một hơi nghẹn lại trong cổ họng.

Vẻ mặt ngơ ngác như chó, khiến hơi thở của cậu ta nhất thời có chút lên không được, xuống không xong.

Bên cạnh cậu ta, Triệu Trạch Minh đầu tiên nhìn lướt qua nội dung trên nắp quan tài.

Vốn dĩ bây giờ cậu ta cũng cực kỳ tò mò về nội dung cụ thể trên đó.

Nhưng nghe thấy Lưu Bác Văn bên cạnh nghẹn thở đến mức khiến cậu ta cũng cảm thấy đồng cảm.

Hơn nữa, giữa cậu ta và Lưu Bác Văn, đúng là cũng có chút chuyện riêng cần giải quyết.

Thế là, bàn tay ngày thường quen cầm bút và sách vở, vết chai phần lớn là do viết quá nhiều chữ, cầm bút quá lâu mà mọc ở một bên ngón giữa, vừa nhìn đã biết là bàn tay trông có vẻ mảnh mai thanh tú của một thư sinh, liền sáng loáng tích lực.

Sau đó, cảm thấy lực đạo này đã có thể đạt đến trình độ một chưởng xóa ân thù.

Đang định ra tay, khóe mắt Triệu Trạch Minh lại bắt gặp ánh mắt của Diệp Phàm rõ ràng đang nhìn Lưu Bác Văn bị nghẹn.

Sau đó, lực đạo có thể một chưởng xóa ân thù này liền gần như giảm đi một nửa.

Chương 344

Lúc rơi xuống lưng Lưu Bác Văn, đã biến thành lực đạo chỉ mạnh hơn một chút so với vỗ người bình thường, nhưng không quá đáng. "Đồ ngốc." "Đừng chết." Lưu Bác Văn bị Triệu Trạch Minh vỗ một cái, luồng khí nghẹn trong cổ họng được vỗ cho thông suốt.

Cậu ta thở hổn hển hai hơi sảng khoái, quay đầu lại rất hào phóng nói với Triệu Trạch Minh một câu: "Cảm ơn nhé, học bá." Triệu Trạch Minh vỗ vỗ vai Lưu Bác Văn, nói: "Cậu vẫn nên cảm ơn đại ca đi." Nhưng Lưu Bác Văn không hiểu chuyện lại rất nghiêm túc nói: "Nên cảm ơn ai thì phải cảm ơn người đó." "Là cậu vỗ cho tôi thông hơi, vậy là cậu đã giúp tôi một tay." "Cho dù tôi có tâm lý sùng bái đại ca vô cùng mãnh liệt, nhưng Lưu Bác Văn trong lòng cậu là một người không biết phải trái như vậy sao?" Lời lẽ của Lưu Bác Văn, chính nghĩa nghiêm từ.

Khiến Triệu Trạch Minh cũng cảm thấy lúc này mình như đang nhìn thấy một hình tượng Lưu Bác Văn có chút xa lạ.

Từ trước đến nay, Lưu Bác Văn trong lòng cậu ta, đều giống như biệt danh cậu ta dành riêng cho Lưu Bác Văn: đồ ngốc.

Nhưng bây giờ xem ra, Lưu Bác Văn hình như cũng không phải là người bẩm sinh đáng ăn đòn như vậy.

Một Lưu Bác Văn như vậy khiến Triệu Trạch Minh nhất thời còn có chút tự trách.

Tuy nhiên, ngay khi Triệu Trạch Minh vừa nảy sinh một chút ý định xin lỗi, Lưu Bác Văn sau khi nói xong những lời chính nghĩa nghiêm từ đó, liền quả quyết quay đầu lại, nói với Diệp Phàm một câu: "Đại ca, cảm ơn anh!" "Em biết ngay là anh rất quan tâm đến em

mà huhu!" Khóe miệng Triệu Trạch Minh không động thanh sắc giật giật hai cái.

Thầm nghĩ, quả nhiên, cú vỗ vừa rồi, cho dù một lát nữa mình có bị Diệp Phàm đánh cho chui xuống kẽ đất cũng không lôi ra được, cũng không nên hấp tấp thu lại lực đạo như vậy!

Diệp Phàm nhận được lời cảm ơn có chút đột ngột này của Lưu Bác Văn, trong đầu nhất thời hiện ra một cảnh trong tiểu phẩm nổi tiếng 《Bán Nạng》.

Đó là một câu thoại mang đậm chất giọng Đông Bắc: "Cảm ơn nhé!" Đối với những cảnh kinh điển thường xuyên hiện ra trong đầu này, Diệp Phàm cũng rất cảm khái.

Lúc này, câu nói của hệ thống 【Cuốn nhầm hướng】 đột nhiên lại hiện ra trong đầu Diệp Phàm.

Nhất thời, Diệp Phàm thậm chí có chút không phân biệt được, đây rốt cuộc là hệ thống lại nói một lần trong đầu mình, hay chỉ đơn thuần là hồi ức của mình? 【Đinh, chỉ là hồi ức đơn thuần của ký chủ mà thôi.】 Diệp Phàm: ...

Diệp Phàm: Được rồi, cảm ơn, sau này không cần làm phiền độc thoại nội tâm của tôi nữa, phá hoại bầu không khí lãng mạn này. 【Đinh, mời ký chủ đặt những tư duy lãng mạn này vào nơi nên đặt.】 Diệp Phàm: ...

Diệp Phàm đầu tiên tự kiểm điểm trong lòng về chuyện cuốn nhầm hướng.

Lẽ nào, là do kiếp trước mình đã phân chia một phần năng lượng cho những tác phẩm kinh điển truyền đời này sao?

Nhưng rất nhanh, Diệp Phàm đã phủ định ý nghĩ này.

Không thể nào, tuyệt đối không thể nào.

Bây giờ mình thường xuyên hồi tưởng lại những cảnh kinh điển này, chẳng phải là vì tiểu phẩm Gala cuối năm bây giờ chẳng có cái nào ra hồn sao?

Lại một lần nữa yên tâm thoải mái đổ vạ cho đạo diễn cách xa ngàn dặm, thậm chí là cách hai kiếp, Diệp Phàm liền tập trung sự chú ý của mình trở lại nắp quan tài.

Các thành viên khác của đội khảo cổ lúc này cũng đã xem được nửa phần trên nội dung của nắp quan tài.

Bạch Trường Minh tiếp tục công việc phiên dịch của mình.

Hiện tại, trong đội có ba vị cố vấn đặc biệt này tồn tại, vị trí trí tuệ chủ chốt của họ trước đây đã không còn nữa.

Nhưng đối với kết quả này, Bạch Trường Minh vẫn tâm phục khẩu phục, và cũng cảm thấy may mắn vì trong đội có ba vị cố vấn đặc biệt này.

Công thành không nhất thiết phải do mình, nhưng công thành là điều tốt đẹp.

Bây giờ, trong một ngôi mộ cổ phức tạp như vậy, Bạch Trường Minh đành phải cố hết sức mình, làm công việc phiên dịch mà trước đây đều giao cho trợ lý sinh viên.

Tuy nhiên, phần đầu trên nắp quan tài này, không phải bắt đầu kể tiếp phần mà họ muốn biết nhất lúc nãy. "Nếu người đến đã xem được phần nội dung này, vậy ta liền hoàn toàn tin tưởng." "Người này không phải tộc nhân của ta, thì cũng chắc chắn là tộc trưởng của ta." "Nhưng, ta càng tin đây là tiểu tộc trưởng của ta." "Kỳ Môn chi thuật, trừ tộc trưởng ra, chưa từng có tộc nhân nào vượt qua ta." "Mà Kỳ Môn ta nắm giữ, lại không bằng một sợi lông trâu của tộc trưởng." "Vì vậy, văn trước có nhiều lời thừa, giải thích quá rườm rà." "Một là

để trải đầy mặt nắp, để tiểu tộc trưởng tiện biết, lời của Bá Ôn chưa nói hết." "Và nguyên nhân thứ hai, cũng là để phòng trường hợp người đến không phải là tiểu tộc trưởng, mà là tộc nhân khác." "Tuy không thể nhìn thấy thông tin ở mặt này, nhưng cũng có thể biết được, những việc mà tộc Đồ Long chúng ta đã làm trong mấy trăm năm qua." "Đặc biệt, là từ ta, cho đến từ Gia Cát Khổng Minh tiên sinh khởi đầu, đã bắt đầu một cuộc thăm dò và đấu tranh." "Và biến cố, bắt đầu từ sau khi ta trảm hết long mạch, bế quan tại nhà." "Kỳ Môn, trên tính thiên cơ, dưới tính địa ý, nhưng có một đại kỵ, không thể tính chính mình." "Ta từ khi bế môn, tính ra Vĩnh Khang thịnh thế, tính ra Hồng Vũ Kiến Văn vẫn lạc, cũng chưa từng tính mệnh số của ta ra sao." "Và sau khi ta bế quan không lâu, Diêu Quảng Hiếu, con lừa ngốc đó, đến phủ bái kiến." Nói đến đây, Bạch Trường Minh dừng lại một chút, lại ho khan hai tiếng, như đang hóa giải sự khó xử của mình.

Ông giải thích một cách có phần tái nhợt: "Cái 'con lừa ngốc' này, không phải tôi giải thích quá đà đâu." "Là nguyên văn, mọi người đừng hiểu lầm." Thực ra, nếu Bạch Trường Minh không thêm câu giải thích cuối cùng đó, các thành viên đội khảo cổ xung quanh vốn sẽ không phát hiện ra điểm đáng ngờ nào.

Nhưng khi Bạch Trường Minh thêm vào câu giải thích cuối cùng, trọng điểm của đoạn nội dung này lại trở nên kỳ quặc.

Các thành viên xung quanh sững sờ trong giây lát.

Sau đó, họ đã phản ứng lại.

Trong đội ngũ bắt đầu vang lên từng tràng cười lục tục.

Và trong số đó, người cười vô duyên nhất chính là Hách Liên Tĩnh.

Hách Liên Tĩnh ôm bụng cười lớn, vừa cười vừa lặp lại: “Lừa ngốc à, ha ha ha ha!” “Ách Ba, anh nghe thấy không, là lừa ngốc đấy,

là do tộc nhân của Tiểu Diệp tử tự tay viết đó!" Trương Khải Linh lạnh lùng liếc mắt nhìn Hách Liên Tĩnh đang ôm bụng cười ngặt nghẽo.

Những lời chửi thề trên mặt gần như đã tuôn ra.

Bên cạnh, Diệp Phàm nhướng mày, có chút khinh bỉ nhìn về phía Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh.

Nhìn phản ứng vi diệu của hai người này, Diệp Phàm về cơ bản đã có thể xác nhận một điều: Hắc Nhãn Kính chắc chắn biết chuyện Tiểu Ca từng đóng vai Trương Ngốc rồi phải không?!

Cho nên cái khí chất Trương Ngốc hồi đó của Tiểu Ca, quả nhiên là bị Hách Liên Tĩnh dạy hư đúng không?

Ở bên kia, Hách Liên Tĩnh đã kịp thời nhận ra ánh mắt của Diệp Phàm.

Hắn cười hì hì tiến lại gần Diệp Phàm, rồi rất tự nhiên tách Niên Niên và Tuế Tuế đang ở bên cạnh cậu ra, đẩy sang phía Trương Khải Linh.

Trương Khải Linh đỡ lấy Niên Niên và Tuế Tuế bị Hách Liên Tĩnh dùng thủ pháp bốn lạng địch ngàn cân đẩy sang.

Sau đó, ba đôi mắt.

Chính xác mà nói, nếu không tính đôi mắt bị cặp kính râm nhỏ che đi của Niên Niên, thì tổng cộng là hai đôi mắt.

Tất cả đều đang lạnh lùng nhìn về phía Hách Liên Tĩnh.

Hách Liên Tĩnh khoác vai Diệp Phàm, ra vẻ thần bí nói: "Tiểu Diệp tử, tôi kể cho cậu nghe một câu chuyện cổ xưa." "Ngày xửa ngày xưa, Ách Ba có một lý tưởng vĩ đại." Diệp Phàm nghe Hách Liên Tĩnh mở đầu như vậy, liền lập tức giơ tay ngăn cản ham muốn nói

tiếp của hắn: “Được rồi, đừng có câu giờ nữa.” “Đừng nói nữa.” “Tôi cảm thấy không muốn nghe lắm.” Lúc này, nếu tìm ra một người từng bị ‘Trương Ngốc’ làm hại nhiều nhất trong đám người sống ma chết, người thường quỷ thần tại hiện trường.

Thì đó chính là Diệp Phàm.

Bởi vì Trương Ngốc thật sự sẽ xuất hiện vào những lúc cậu không hề phòng bị, thậm chí hoàn toàn không nghĩ tới.

Nhảy ra tấn công cậu một cách tàn nhẫn.

Hách Liên Tĩnh bị Diệp Phàm chặn họng cũng chẳng hề để tâm.

Hắn chỉ cười khà khà hai tiếng, tiếp tục cố thủ ở vị trí này.

Dù sao đi nữa, nếu Tiểu Diệp tử có chê bai thật.

Người bị chê chắc chắn cũng không phải hắn, Hách Liên Tĩnh.

Mà là Trương Ngốc!

Ha ha ha!

Cùng lúc đó, Bạch Trường Minh cũng cười vì hai chữ “lừa ngốc”, sau đó bắt đầu vừa đọc vừa dịch: “Khi tiếng gõ cửa vang lên, ta đã biết người ngoài cửa tuyệt không đơn giản.” “Khi yêu tăng lừa ngốc đứng trước mặt ta, ta đã biết tương lai, hắn chính là kẻ đã đẩy Tứ vương hiện tại, hoàng đế Vĩnh Lạc tương lai một tay.” “Câu đầu tiên yêu tăng lừa ngốc gặp ta là hỏi ta dò xét thiên cơ tính toán đất trời, có phải chưa bao giờ tính cho chính mình không.” “Thứ hắn mang đến cho ta, chính là thứ liên quan đến ta.” “Ngày chết của ta.” “Ngày hôm đó, yêu tăng lừa ngốc đã thuật lại cho ta kế hoạch thỏ chết chó săn mà hoàng đế Hồng Vũ sắp sửa thi hành với ta.” “Là một thuật sĩ, ta đã khéo đoạt thiên cơ từ lâu.

Vì vậy, ta không kháng cự cái chết.” “Nhưng yêu tăng lừa ngốc

này lại nói với ta, hắn biết năm trăm năm sau, song long sẽ hiện thế." "Nếu có ý hợp tác với hắn, thì hãy tự mình sống sót qua âm mưu thỏ chết chó săn này." "Trước khi hắn rời đi, ta đã tự ý tính toán mệnh số của hắn." "Yêu quái ngàn năm, kẻ gian ác đạo." "Một phương thuật sĩ, Từ Phúc." "Một ngày sau, hoàng đế Hồng Vũ mang theo rượu độc đến." "Ta đã tạo ra một cái chết giả, nhìn hoàng đế Hồng Vũ tổ chức quốc tang cho ta." "Sau đó, cho đến khi Kiến Văn tĩnh nạn, Vĩnh Lạc đăng cơ." "Trong mấy năm đó, ta và yêu tăng lừa ngốc đã hợp lực tìm đến long mạch dưới nước." "Nơi này, chính là nơi mà Gia Cát tiên sinh năm xưa đã tính ra, tiềm long vật nhiễu." "Cũng chính là nơi này." "Mấy năm trôi qua, yêu tăng lừa ngốc nhờ có công trong mưu kế, đã nhận được rất nhiều tài nguyên từ tay hoàng đế Vĩnh Lạc." "Cuối cùng, lấy danh nghĩa mượn khí vận của chân long mạch để bảo vệ quốc vận của giả long, hắn đã nhận được sự hỗ trợ toàn lực, đi cùng Trịnh Hòa xuống Tây Dương." "Mà sau khi tiến vào nơi này, gặp nhiều gian khổ, chắc hẳn tiểu tộc trưởng cũng đã trải qua một lần." "Không nói nhiều lời thừa." "Chỉ là, ta nhất định phải nói rõ, lão tặc lừa ngốc đến đây là để tìm một thứ." "Hắn đã đi lại trong nhân gian hơn ngàn năm, trộm khí vận ngàn năm." "Nhưng đi ngược thế gian, cuối cùng cũng bị phản phệ." "Chỉ trong ngàn năm, thân thể yêu tăng lừa ngốc đã xuất hiện biến cố." "Sự trường sinh của hắn không hề thuần túy, vì vậy hắn đi khắp nơi tìm long mạch, để mượn khí vận chân long." "Nơi ta đang ở đây, chân long bị mượn vận chính là Kiến Văn." "Tuy nhiên, muốn duy trì sự trường sinh của hắn lâu hơn nữa, thì cần có pháp khí." "Mà tác dụng của ta đối với hắn, một là hắn muốn mượn thuật sĩ của Đồ Long nhất mạch chúng ta để tìm đến nơi này mở cửa ngọc." "Hai là, lần này hắn không biết thứ mình cần tìm đang giấu ở đâu." "Vật này, là từ ngàn năm trước, khi song long lần đầu cùng tồn tại.

Thủ Long nhất mạch toàn tộc thụ mệnh, dùng mạng nối mạch, tộc

trưởng Đồ Long đã vào nước cứu tộc trưởng Thủ Long và để lại tín vật." "Mà song long không thể cùng lúc hiện thế, vì vậy, lúc đó lão tộc trưởng tuy cứu được tộc trưởng Thủ Long ra ngoài, nhưng lại lấy thân tuẫn mạch, ngủ yên nơi đây." "Ứng với tổ huấn, Đồ Long và Thủ Long nếu đồng hành, tất có một người hại chết người kia." "Những ghi chép này, ta nghe yêu tăng lừa ngốc nói khi thấy quan tài đồng ở trung điện." "Chuyến đi này, quan tài đồng trống rỗng, tộc trưởng Thủ Long đã được cứu." "Hai người chúng ta dùng lệ khí của tám vị tướng quân, luyện từ tất cả người thân đã khuất của họ, mới chế tạo được quái vật bằng đồng để chống lại thần khí Thần Đồ nguyên bản." "Lại trải qua bao gian khổ, đến được thiên điện, thấy hàng chục hàng trăm tôn đèn nô bằng đồng." "Đem toàn bộ tài vật mang theo dâng hết cho đèn nô bằng đồng." "Và trên bích họa, thấy được chủ nhân của chúng, lại chính là ghi chép về việc lão tộc trưởng diệt Trùng Nến Đồng mấy ngàn năm trước." "Lục giác đồng linh được ghi trên bích họa đã bị yêu tăng lừa ngốc thu vào túi, nhưng đó là hàng giả, mà ta không nói." "Vật của chân long sao có thể để loại yêu nhân này khống chế?

Chắc hẳn lúc đó lại là một trận sóng gió, để hắn lấy được hàng giả mà tưởng là thật." "Chưa chắc đã không phải là một chuyện tốt cho thiên hạ này." "Yêu tăng lừa ngốc này dã tâm quá lớn, thần khí để trong tay hắn, chỉ có hại chứ không có lợi." Bạch Trường Minh nói đến đây, các thành viên đội khảo cổ lập tức nhớ lại đoạn ghi chép của Lưu Bá Ôn lúc đó.

Chương 345

Đây chính là nơi họ từng đi qua, căn phòng chứa đầy đèn nô bằng đồng, bên trong toàn là Trùng Nến Đồng!

Hóa ra, trong căn phòng đó, vị tướng quân bằng đồng từng dùng chuông thu phục Trùng Nến Đồng lại chính là một đời tộc trưởng Đồ Long từ ngàn năm trước!

Các thành viên đội khảo cổ đầu tiên ý thức được rằng, hóa ra các đời tộc trưởng Đồ Long đều mạnh mẽ đến vậy!

Thu phục toàn bộ Trùng Nến Đồng đó, biến thành của mình.

Nhưng rất nhanh, sau khi cảm khái về sự lớn mạnh của Đồ Long nhất mạch, các thành viên đội khảo cổ lại bắt đầu suy ngẫm về nội dung trên nắp quan tài vừa rồi.

"Hóa ra, lúc đó hoàng đế Hồng Vũ cũng không có ý định tha mạng cho Lưu Bá Ôn." Một thực tập sinh hít một hơi khí lạnh, lại cảm thán: "Lưu Bá Ôn thậm chí đã vì hoàng đế Hồng Vũ mà đi ngược lại lẽ trời, gần như chặt đứt tất cả long mạch của thiên hạ đương thời!" Sau đó, một thành viên bên cạnh anh ta cảm thán: "Từ xưa vô tình là nhà đế vương." "Xem ra, hoàng đế Hồng Vũ cũng tự biết, việc chặt đứt long mạch thiên hạ tuyệt đối là chuyện không thể để người ngoài biết." Rất nhanh, lại có thành viên khác nói: "Cho nên lúc đó, cái chuông có thể chế ngự Trùng Nến Đồng đặt trong phòng đó, là một món đồ giả." "Nói cách khác, ngay từ đầu đặt vào đã là một cái chuông giả rồi, tại sao vậy?" Sau khi thành viên này nghi hoặc hỏi, các thành viên đội khảo cổ đều im lặng trong chốc lát.

Bởi vì, họ cũng không thể trả lời câu hỏi này.

Sau đó, Trương Khải Linh vẫn luôn im lặng lại lên tiếng.

Anh lạnh lùng nói: “Đồ của tộc trưởng Đồ Long.” ‘Chỉ có tộc trưởng Đồ Long mới có thể sở hữu.’ “Người khác, không được, thiên tử cũng không được.” Các thành viên đội khảo cổ tự nhiên biết thiên tử trong miệng Trương Khải Linh là ai.

Tự nhiên là vị thiên tử cuối thời Tần hai ngàn năm trước, người đã ra lệnh cho Thủ Long nhất mạch, cùng tộc trưởng chôn cùng ở đây để trấn giữ long mạch dưới nước này.

“Hoặc là.” Trương Khải Linh nhìn nội dung trên nắp quan tài, mím môi.

Anh khẽ nhíu mày, không nói gì nữa mà nhìn về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm lúc này cũng đang nhìn nắp quan tài, dường như cũng đang suy nghĩ điều gì đó.

Trong đoạn văn này, ghi lại một bằng chứng đẫm máu khiến cậu cảm thấy có chút đau lòng.

Khiến đôi môi cậu trở nên nặng trĩu, không biết nên nói ra khả năng này như thế nào.

“Lúc đó, khi tộc trưởng Đồ Long đến cứu tộc trưởng Thủ Long đã lấy đi rồi.” Nghe Trương Khải Linh nói vậy, các thành viên đội khảo cổ cũng tức thì nhớ lại nội dung trên quan tài.

Câu chuyện xảy ra vào thời nhà Tần sau khi khu mộ cổ này được hoàn thành, nơi mà toàn bộ Thủ Long nhất mạch trấn giữ long mạch, vẫn chưa kết thúc.

Bởi vì sau đó, tộc trưởng Đồ Long nhất mạch lại đến giải cứu tộc trưởng Thủ Long nhất mạch!

Hơn nữa, theo nội dung trên quan tài, chiếc quan tài đồng ở tiền điện khắc hình Thần Đồ Úc Lũy từng chứa bên trong lại chính là tộc trưởng Thủ Long năm đó!

Mà tộc trưởng Đồ Long cứu được tộc trưởng Thủ Long, lại phải trả giá bằng chính sinh mạng của mình.

Các thành viên nhớ lại câu nói của Diêu Quảng Hiếu được ghi lại trong đường hầm: Đồ Long và Thủ Long không thể cùng xuất hiện, nếu không một trong hai người nhất định sẽ hại chết người kia, lời nguyền sâu sắc nhắm vào hai vị tộc trưởng này.

Không khỏi, trái tim cũng bị siết chặt lại.

Hóa ra, lời nguyền độc địa này không phải là nói suông.

Ngay từ hai ngàn năm trước, đã có tiền lệ song long cùng thế.

Và vận mệnh của họ, một người hiện tại bị chôn sống trong ngôi mộ dưới biển không thấy ánh mặt trời này.

Còn người kia, đã vì cứu Thủ Long mà để lại tính mạng của mình ở đây.

Các thành viên đội khảo cổ, cùng với Hách Liên Tĩnh, lúc này đều nhìn về phía Trương Khải Linh và Diệp Phàm.

Chỉ thấy, Trương Khải Linh đang nhìn Diệp Phàm.

Mà Diệp Phàm, đang nhìn nắp quan tài.

Điều mà họ không biết là, lúc này trái tim Diệp Phàm đã lạnh như con dao mổ cá mười năm ở siêu thị.

Cậu có trực giác, Diêu Quảng Hiếu này nhất định đã chọc giận Lưu Bá Ôn.

Cho nên trong đoạn ghi chép này của Lưu Bá Ôn, mới luôn miệng gọi là yêu tăng lừa ngốc.

Mà bây giờ, Diệp Phàm cậu, một người bị "Trương Ngốc" tấn công liên tục.

Lại có thể giữa những chữ "lừa ngốc" chi chít trên nắp quan tài này, đối với "Trương Ngốc" giải mẫn cảm!

Diệp Phàm trong phút chốc cảm thấy mình đã chứng kiến kỳ tích y học.

Và rất nhanh, cậu cũng nhận ra ánh mắt của Trương Khải Linh.

Chỉ thấy, cho dù không có sự ăn ý ngầm giữa Thần Đồ và Úc Lũy, vẻ bi thương trong mắt Trương Khải Linh cũng có chút không che giấu được.

Thậm chí, các thành viên khác của đội khảo cổ, và cả Hắc Nhãn Kính bên cạnh, đều gần như dùng một ánh mắt rất đáng suy ngẫm để nhìn cậu.

Phải nói thế nào nhỉ.

Đây là một ánh mắt đau lòng khiến Diệp Phàm vô cùng khó hiểu.

Chẳng lẽ, việc mình bị "Trương Ngốc" tấn công rồi được những chữ "lừa ngốc" chi chít này chữa khỏi quá rõ ràng rồi sao?

Diệp Phàm ho khan hai tiếng.

Nhìn vào nắp quan tài, nói: "Chuông đồng, chắc là sau này bị lấy đi rồi." "Ít nhất, lúc những con Trùng Nến Đồng này được đặt ở đây, nhất định là dùng chuông đồng để khống chế." Các thành viên đội khảo cổ cũng gật đầu.

Dù sao đi nữa, chiếc chuông đồng này lúc này đang ở trong tay bố mẹ Diệp Phàm, hay nói đúng hơn là bố mẹ nuôi đã nhặt được Diệp Phàm năm đó.

Tộc trưởng Đồ Long xả thân cứu tộc trưởng Thủ Long, tộc trưởng Thủ Long giao tín vật của tộc trưởng Đồ Long cho tộc trưởng Đồ Long sau này.

Quá trình này, nghe có vẻ khá hợp lý.

Hơn nữa, điều này cũng ứng với câu nói ban đầu của Trương Khải Linh trong phòng bên, rằng chiếc chuông đồng này đã bị người ta lấy đi.

Tất cả các mắt xích nối lại với nhau, tạo thành một câu chuyện hoàn chỉnh.

Mà Diệp Phàm, cũng chú ý đến một vấn đề khác.

Cậu nói: "Cho nên, trong phòng bên, ban đầu chỉ có bức bích họa về việc tộc trưởng Đồ Long trị trùng, chứ không có tượng tướng quân bằng đồng." Nghe Diệp Phàm nói vậy, các thành viên đội khảo cổ cũng lập tức chú ý đến chi tiết này.

Và điều này, cũng vừa hay chứng minh cho phán đoán trước đó của Diệp Phàm về tượng tướng quân bằng đồng.

Bức tượng tướng quân bằng đồng được chế tác tinh xảo đó, là do có người mới đặt vào gần đây!

Bao gồm cả con thuyền ma trôi từ đáy biển lên, những con hải hầu tử và văn vật trên thuyền thu hút họ đến đây.

Tượng tướng quân bằng đồng mới được đặt vào phòng bên không lâu để che mắt người khác.

Tất cả mọi thứ, đều mang một mục đích cực kỳ mạnh mẽ.

Đó là dẫn những người có thể vào được mộ dưới biển.

Hay nói đúng hơn, là dẫn toàn bộ tộc trưởng Đồ Long và Thủ Long đến đây!

Ngay khi các thành viên đội khảo cổ lại một lần nữa cảm thấy phẫn nộ vì một âm mưu được bố trí cả ngàn năm như vậy.

Diệp Phàm lại dẫm chân một cái, trận pháp xuất hiện.

Văn tự trên nắp quan tài, lại một lần nữa đổi sang nội dung mới.

Nội dung lần này, ngắn hơn hai lần trước một chút.

Chương 346

Không phải là chi chít phủ kín nắp quan tài.

Rõ ràng, đây chính là đoạn kết.

"Đã vào cửa này, chắc hẳn tiểu tộc trưởng đã biết phương pháp vào cửa, cửa Huyết Khải Long Mạch." "Lúc ta đến, cửa đã bị mở qua một lần." "Vết máu trên đó đã khô." "Yêu tăng lừa ngốc nói, đây là tộc trưởng đời trước của ta, vì cứu Thủ Long mà mở cửa." "Vì cứu Thủ Long mà chiến tử." Thái độ của yêu tăng lừa ngốc, khiến ta càng chắc chắn, chuyến đi này của ta là đang bàn bạc với hổ để lấy da của nó." "Yêu nhân lừa ngốc này sao biết được khí phách của hai tộc chúng ta xa xôi trông về nhau, bảo vệ Đại Việt ngàn năm?" "Dù chín lần chết vẫn không hối hận!" "Bởi vậy, ta cũng không hối hận." "Hai người chúng ta dùng máu long mạch thiên tử của Kiến Văn đế để mở cửa." "Yêu tăng lừa ngốc đem tiên đan cầu được từ tiên sơn ngàn năm trước, chú thích: ta đoán chín phần mười là hàng giả, cho Kiến Văn hoàng đế uống." "Và dùng lời lẽ hư ảo hứa hẹn rằng hắn có thể trường sinh ở đây, và nhận được long vận trong long mạch.

Đợi khi khí số của Vĩnh Lạc hoàng đế cạn kiệt, liền có thể giúp hắn đông sơn tái khởi." "Mà ta biết, cách nói của yêu tăng này với Vĩnh Lạc hoàng đế là." "Nếu không phải chân long đích truyền, kẻ đoạt vị chính là liệt long." "Phải mượn khí của chân long, mà Kiến Văn hoàng đế chính là lựa chọn tốt nhất." "Và sau khi Kiến Văn hoàng đế ngã xuống, ta mới biết mục đích thật sự của hắn, là muốn đoạt lấy lệnh bài tín vật mà tộc trưởng Đồ Long của ta đã để lại ở đây ngàn năm trước." "Mà ta phải đến nơi này, là vì chỉ có ta mới có thể tìm được vật này." "Và yêu tăng này, đi lại trong nhân gian ngàn năm, mục đích chính là thu thập những tín vật này." "Những tín vật này đều là

thần khí thượng cổ." "Theo ta được biết, ngoài hai nhánh chính là Đồ Long và Thủ Long, còn bao gồm cả các nhánh phụ khác." "Mà yêu tăng lừa ngốc thu thập những tín vật này, mục đích duy nhất, là giết chết tộc trưởng hai tộc chúng ta, và thay thế, để được trường sinh." "Đây là hành động đại nghịch bất đạo, đi ngược lại thiên hạ!" "Đại thế thiên hạ, không thể đi ngược!" "Than ôi, thân thể Bá Ôn vốn đã tàn tạ, việc chặt đứt long mạch càng làm tổn thương gốc rễ." "Kỳ Môn mà Bá Ôn tu luyện cũng không phải thân pháp chiến đấu, rơi vào thế hạ phong trước yêu tăng này." "Ta giả vờ sợ chết mà đầu hàng, nói cho yêu tăng vị trí giả, và giả vờ cầu xin đóng cửa này lại, để hắn đưa ta cùng ra khỏi đáy biển." "Và yêu tăng đó quả nhiên không có ý định này." "Yêu tăng lừa ngốc để ta lại nơi này, liền rời khỏi mộ thất." "Bá Ôn dùng chút sức lực cuối cùng, đi vào trong quan tài vàng." "Quan tài này vốn dùng để chân long trấn giữ long mạch, mà Kiến Văn hoàng đế đã không thể coi là chân long." "Bá Ôn đành phải dùng máu thịt cuối cùng, để nuôi xích Phục Long bằng đồng và huyền thiết." "Năm trăm năm là kỳ hạn, đợi tiểu tộc trưởng đến." "Và việc cuối cùng Bá Ôn có thể làm cho tiểu tộc trưởng, chính là giao tín vật năm đó cho Thanh Long." "Năm trăm năm, ta tính được tiểu tộc trưởng nhất định sẽ xuất hiện ở nơi này." "Bởi vì, Bá Ôn đã dùng tàn hồn cuối cùng, hứa một nguyện ước, tại nơi này, bất kể gặp phải vật gì tạo thành uy hiếp đối với tiểu tộc trưởng, Thanh Long đều có thể giải quyết hết." "Khẩu lệnh mở quan tài này cũng vậy, đó là chỉ có tiểu tộc trưởng mới có thể nắm giữ Phong Hậu Kỳ Môn." Đọc đến đây, giọng của Bạch Trường Minh đã có chút run rẩy.

Mỗi khi đọc ra một câu, ông đều cảm thấy trái tim mình như đập mạnh vào lồng ngực một cái.

Tự mình đọc ra những lời này, ông thậm chí không biết mình có tư cách đó hay không.

Cảm xúc của Bạch Trường Minh vô cùng phức tạp, có chấn động, có kinh ngạc, có cảm động, có kính phục, và còn có cả nỗi bi thương nồng đậm.

"Chỉ là Bá Ôn vô phúc, đời này không thể gặp được tộc trưởng." "Chỉ nguyện năm trăm năm sau, tiểu tộc trưởng có thể một đời thuận lợi." "Đến đây, Bá Ôn bái biệt." Đọc đến đây, đã là toàn bộ nội dung trên nắp quan tài.

Bạch Trường Minh hít một hơi thật sâu.

Ông không biết phải hình dung cảm giác này như thế nào, hơi thở nghẹn lại trong lồng ngực, khiến ông cảm thấy áp lực vô cùng khó chịu.

Cùng lúc đó, các thành viên khác trong đội khảo cổ cũng im lặng lạ thường.

Không ai nói được lời nào.

Mặc dù, lượng thông tin cuối cùng trên nắp quan tài đã đủ lớn để họ thảo luận cả nửa ngày.

Nhưng, tình cảm được truyền tải trong những nội dung này đã đi trước một bước, kéo suy nghĩ của họ đến một nơi rất xa.

Xa đến tận cung điện Đại Minh.

Xa đến Đại Minh năm trăm năm trước, rồi lại đến cuối thời Tần hai ngàn năm trước.

Trong nhất thời, cả mộ thất chỉ còn lại tiếng hít thở nặng nề của các thành viên.

Cùng lúc đó, trong phòng livestream, bình luận đã hoàn toàn rơi vào một trạng thái sôi sục chưa từng có.

"Cứu tôi, cứu tôi, trước khi biết câu chuyện này, tôi thật sự không

biết mình sẽ khóc thảm như thế này đâu." "Hu hu hu, nam nhi có lệ không dễ rơi, chỉ là chưa đến lúc đau lòng thôi!" "Hóa ra Bá Ôn tiên sinh tự nguyện bước vào quan tài vàng, lại là vì dùng máu thịt của mình để trấn giữ sợi xích này năm trăm năm!" "Gia tộc như vậy, thật sự có thể bảo vệ Đại Việt này vạn vạn năm!" "Mắt tôi có phải đã vào Thanh Long bằng đồng rồi không?" "Vãi chưởng, Bá Ôn tiên sinh đây là lấp hết tất cả các hố phía trước rồi!" "Yêu tăng Diêu Quảng Hiếu, lại chính là Từ Phúc?!" "Còn ai là Từ Phúc nữa không?" "Fan cứng của tiểu Diệp tộc trưởng thân ái nhắc nhở, còn có Từ Phúc là Từ Phúc, trận chiến thành danh của tiểu Diệp tộc trưởng ở mộ Vương Mãng, Từ Phúc cũng lừa gạt Vương Mãng như vậy, mượn long vận của long mạch!" "Không chỉ mục đích giống nhau, ai còn nhớ trong mộ Vương Mãng, cũng có một tộc nhân của Đồ Long nhất mạch không!" "Tôi biết!

Đó là một tộc nhân Hậu Kính của Đồ Long nhất mạch!" "Tộc nhân đó cũng đã đợi tiểu Diệp tộc trưởng gần ngàn năm trong mộ Vương Mãng!" "Bá Ôn tiên sinh thật là thần toán!

Tiểu Diệp tộc trưởng thật sự đã đến đúng hẹn sau năm trăm năm!" "Nói thật lòng, chuyện Bá Ôn tiên sinh có thể tính ra được, tiểu Diệp tộc trưởng lại không tính ra được sao?

Cho nên tiểu Diệp tộc trưởng cũng là cố ý đến để giữ lời hẹn này đúng không!" "Vãi chưởng, ai còn nhớ lời tiểu Diệp tộc trưởng nói với Hắc gia trên boong tàu lúc đầu không, anh ấy đến vì một người bạn cũ!" "Hu hu hu, tiểu Diệp tộc trưởng thật sự xứng đáng được vạn vật đối xử dịu dàng!" "Chỉ có mình tôi để ý, Thanh Long này đã tuân theo di nguyện của Bá Ôn tiên sinh, hủy diệt tất cả những thứ trong ngôi mộ này từng gây ra uy hiếp cho tiểu Diệp tộc trưởng sao?" "Biết được sự thật nước mắt tôi rơi xuống!" "Văn bối, bái biệt Bá Ôn tiên sinh." Cùng lúc đó.

Các thành viên đội khảo cổ đã im lặng được vài phút.

Vài phút tĩnh lặng này, khiến thời gian trôi qua cũng trở nên đặc biệt chậm chạp.

Và sau đó.

Người đầu tiên có phản ứng, là Diệp Phàm.

Cậu biết, đây đã là tất cả nội dung trên nắp quan tài vàng rồi.

Diệp Phàm là người đầu tiên xoay người, hướng về bộ xương đang bị xích Phục Long bằng đồng và huyền thiết trói chặt, cúi người hành một lễ chắp tay.

"Diệp Phàm, bái biệt." Hành động này của Diệp Phàm, một là vì sau khi biết được những ghi chép trên nắp quan tài này, cậu thật sự nảy sinh lòng kính phục đối với Lưu Bá Ôn.

Hai là, vì lý do của Minh Cơ Lũ Cốt, cậu đã tự mình cảm nhận được nỗi đau đớn khi dùng toàn thân máu thịt để nuôi dưỡng sợi xích đồng đầy gai ngược này.

Huống chi, việc nuôi dưỡng này kéo dài đến năm trăm năm.

Nếu ở trong đám người, thậm chí là cả Hạ quốc.

Sẽ không có ai có thể đồng cảm với nỗi cô độc trăm năm và nỗi đau đớn kéo dài của Lưu Bá Ôn trong chiếc quan tài này hơn cậu.

Và sau Diệp Phàm, Trương Khải Linh, Hách Liên Tĩnh, cùng với Niên Niên và Tuế Tuế, bốn người đều phản ứng lại.

Đứng ở phía sau Diệp Phàm.

Họ giống như Diệp Phàm, hành một lễ chắp tay của triều Minh với Lưu Bá Ôn.

"Văn bối, Trương Khải Linh, bái biệt." "Tuế Tuế, Tuế Tuế bái

biệt.” “Niên Niên bái biệt.” Hách Liên Tĩnh mím môi, người thường ngày hoạt bát nhất lúc này lại là người cuối cùng trong bốn người lên tiếng: “Văn bối, Tề Mặc.

Bái biệt.” Năm nhân vật thần tiên cúi đầu bái biệt bộ xương trắng trong quan tài, khiến các thành viên đội khảo cổ trong nhất thời đều ngây người ra nhìn.

Mà Diệp Phàm và Trương Khải Linh, cũng chú ý đến cái tên hoàn toàn khác với họ mà ai cũng biết của Hách Liên Tĩnh.

Và Diệp Phàm, cũng nhớ lại chiếc hồ lô ngọc nhỏ mà Hắc Nhãn Kính muốn tặng mình lúc nãy.

Dưới đáy chiếc bình thuốc hồ lô ngọc đó, có khắc một chữ Tề.

Tề Mặc, Diệp Phàm khẽ nhíu mày.

Nhưng rất nhanh chân mày lại giãn ra.

Đối với việc Hách Liên Tĩnh còn nhớ tên thật của mình, Diệp Phàm vẫn cảm thấy rất vui mừng.

Nhưng Trương Khải Linh đối với Tiểu Ca mà nói, lại chỉ là một danh hiệu.

Cái tên của anh trước khi được chọn làm thánh anh, được đưa lên thần đàn là gì nhỉ?

Cùng lúc đó, các thành viên đội khảo cổ cũng theo sau ba vị cố vấn đặc biệt, hành một lễ còn kính trọng hơn với bộ xương trong quan tài.

“Trường Minh, bái biệt Bá Ôn tiên sinh.” “Hồng Hiên, bái biệt Bá Ôn tiên sinh.” “Trạch Minh, bái biệt Bá Ôn tiên sinh.” “Bác Văn, bái biệt Bá Ôn tiên sinh.” Các nhân viên đội khảo cổ đều dùng thủ thế hành lễ của văn nhân cổ đại.

Mà trong đội, các thành viên đội bảo an cũng dùng thủ thế học

được trong một số bộ phim truyền hình, hai tay ôm quyền, tất cả đều cúi người hành lễ với bộ xương.

Bái biệt.

Không chỉ như vậy.

Lúc này, bình luận trên livestream cũng đã thống nhất hoàn toàn, biến thành một dòng chữ "Vãn bối, bái biệt Bá Ôn tiên sinh".

Đây là một cảnh tượng chưa từng xuất hiện trong lịch sử livestream.

Trong màn hình livestream, tất cả mọi người đều đang hành lễ về một hướng.

Mà trong phòng livestream, cũng là những dòng chữ bình luận ngay ngắn "Vãn bối bái biệt".

Không hề khiến người ta nghi ngờ, nếu lúc này, hàng trăm vạn, thậm chí là hàng chục triệu khán giả đều tụ tập ở một nơi.

Họ cũng nhất định sẽ tạo ra một khung cảnh trang nghiêm, sau khi bái biệt, vạn vật đều im lặng.

Xuyên qua năm trăm năm thời gian, tiễn biệt một vị lão nhân đã hiến tế toàn bộ máu thịt của mình.

Cho dù là một khán giả vừa mới vào, không biết phía trước đã xảy ra câu chuyện gì.

Nhìn thấy cảnh tượng hiện tại, cũng sẽ không nhịn được mà cùng nhau nghiêm trang kính nể.

Khung cảnh này, đã đủ để tạo ra một cảm xúc vô cùng chấn động cho người xem.

Chương 347

Toàn bộ khung cảnh tĩnh lặng, kéo dài khoảng ba phút đồng hồ.

Các thành viên đội khảo cổ không hề cảm thấy khoảng thời gian tĩnh lặng này là dài.

Nếu Diệp Phàm ở phía trước không động, họ cũng sẽ tiếp tục buổi lễ bái biệt này.

Sau ba phút, Diệp Phàm từ từ thu tay lại, đứng thẳng người, thả lỏng.

Các thành viên đội khảo cổ cũng theo động tác của Diệp Phàm, cùng nhau từ từ đứng thẳng người dậy.

Không biết trong đội ngũ, ai là người đầu tiên thở ra một hơi dài mà có chút nặng nề.

Các thành viên đội khảo cổ lúc này mới tìm lại được giọng nói của mình.

Lượng thông tin trên nắp quan tài đối với họ, thật sự là quá lớn.

Họ "ừm" một lúc, lại nhất thời không biết nên bắt đầu cảm thán từ đâu.

Triệu Trạch Minh là người đầu tiên nắm lấy điểm chấn động nhất của mình lúc nãy, nói: "Vậy là, Diêu Quảng Hiếu này lại chính là Từ Phúc?" "Nói đến, trong mộ Vương Mãng, có phải Từ Phúc cũng dùng cách nói mượn long vận của chân long, để khiến Vương Mãng xây một ngôi mộ như vậy không?" Lưu Bác Văn, người từng cùng anh ta hành động trong mộ Vương Mãng, nghe vậy, đầu cũng gật như gà mổ thóc, nói: "Nói đến, trong mộ Vương Mãng, cũng có một hoàng đế sống đó!" "Hơn nữa, Vương Mãng và Minh Thành Tổ giống nhau,

đều không phải là hoàng vị do hoàng đế băng hà trước đó đích thân truyền lại." "Đều là thông qua một phương thức nào đó đoạt quyền soán vị, mới ngồi lên được vị trí hoàng đế." Tuy có một số thành viên không tự mình tham gia công tác khảo cổ mộ Vương Mãng lần trước.

Nhưng các thành viên tham gia hành động lần này đều đã xem lại buổi livestream không chính quy về mộ Vương Mãng rồi.

Cho nên tất cả mọi người đều biết hai điểm chung này.

Mạc Hồng Hiên nói: "Nhưng, bất kể là ai, đây đều là lời nói dối của Từ Phúc với những hoàng đế đó." "Mục đích của hắn, không phải là để tiếp long vận của chân long cho những hoàng đế này." "Mà nên giống như lời nhắn của Bá Ôn tiên sinh, Từ Phúc muốn củng cố sự trường sinh của chính mình." Các thành viên đội khảo cổ cũng đều nghĩ đến vấn đề này, hay nói đúng hơn, là âm mưu này của Từ Phúc.

Lông mày của họ nhíu chặt lại.

Tuy nhiên, đây mới chỉ là một yếu tố trong lượng thông tin khổng lồ trên chiếc quan tài vàng này mà thôi.

Điều khiến họ chấn động, còn nhiều hơn nữa.

Một bên, Viện ca sờ cằm, nhìn con rồng cuộn bằng đồng Thánh Chủ đã tự cuộn mình lại thành một con gà ngoan ngoãn trên đầu: "Vậy là, bây giờ, trong mộ thất này, chắc là không còn uy hiếp nữa rồi đúng không?" "Mối đe dọa lớn nhất mà chúng ta nghĩ, ý tôi là con rồng cuộn bằng đồng này." "Lý do nó sống lại, lại là vì Bá Ôn tiên sinh dùng tàn hồn của mình để hứa nguyện, hủy diệt tất cả những mối nguy hại trong mộ thất này gây ra uy hiếp cho tiểu Diệp tộc trưởng." Lâm ca luôn giữ được lý trí bên cạnh anh ta cũng gật đầu: "Cho nên mục tiêu tấn công của con Thanh Long này lúc nãy đều là Kiến Văn đế và thủy quỷ, cũng như Niên Niên và Tuế Tuế đã có những trải nghiệm không tốt." Mà Lưu Bác Văn lại im lặng một lúc, đột nhiên ý

thức được một vấn đề.

Cậu ta có chút chậm chạp mà trợn tròn mắt, nói: "Vãi chưởng, trên thế giới này, lại thật sự có người có thể sống được hai ngàn năm!" "Hai ngàn năm!

Từ Phúc này không phải là bây giờ vẫn còn sống đấy chứ!" Các thành viên đội khảo cổ vốn đang nghiêm túc vì sự hiến tế của Lưu Bá Ôn và âm mưu đằng sau của Từ Phúc, nghe thấy câu hỏi này của Lưu Bác Văn.

Càng thêm chậm chạp mà chấn động.

Đúng vậy!

Từ Phúc này, cho dù chỉ sống đến triều Minh, cũng phải là ít nhất sống được hơn một ngàn năm trăm năm!

Điều này rõ ràng là đi ngược lại sinh vật học!

Sao họ có thể vì hành động cùng các vị thần tiên lâu ngày, mà lại coi chuyện trường sinh này đơn giản như vậy chứ?

Đây là trường sinh vượt ra ngoài khoa học đó!

Một lời nói đánh thức người trong mộng, các thành viên lại hít một hơi khí lạnh.

Họ lại một lần nữa dùng bộ não của người phàm, để suy nghĩ lại thông tin trên nắp quan tài.

Và sau khi dùng lại bộ não người phàm của mình, các thành viên đội khảo cổ mới ý thức được.

Thực ra mỗi một câu nói họ nhìn thấy trên nắp quan tài lúc nãy, đều đang thách thức giới hạn khoa học mà họ tin tưởng mấy chục năm qua!

Triệu Trạch Minh mím môi, nhớ lại tất cả thông tin hiện có trong

ngôi mộ này, trả lời câu hỏi của Lưu Bác Văn: "Nghĩ đến việc nếu tượng tướng quân bằng đồng đó được đặt vào phòng bên cách đây không lâu." "Thì rõ ràng, ngoài Từ Phúc ra, không có ai khác sẽ làm như vậy." Một ý nghĩ chợt lóe lên trong đầu các thành viên đội khảo cổ: Từ Phúc hiện tại, vẫn còn sống!

Và ngay khi các thành viên đội khảo cổ đang rối rắm với vấn đề cơ bản là khoa học hay là trường sinh.

Ở phía trước họ, Hách Liên Tĩnh lại ý thức được vấn đề khiến hắn quan tâm hơn trên nắp quan tài lúc nãy: "Giải quyết song long mạch, và thay thế?" Đôi mắt sau cặp kính râm của Hách Liên Tĩnh khẽ nheo lại thành một khe hở vô cùng nguy hiểm.

Nhìn vào quan tài, dường như thứ hắn nhìn không còn là bản thân chiếc quan tài, mà là đang nhìn Từ Phúc.

"Gan hắn cũng to thật đấy." Hách Liên Tĩnh vừa dứt lời, các thành viên trong đội khảo cổ cũng nhận ra thông tin thực sự quan trọng nhất trên nắp quan tài.

Mục đích thực sự của Từ Phúc!

Dù chuyện trường sinh bất lão trong một xã hội khoa học là vô cùng hoang đường, nhưng hiện tại, điều hoang đường đó lại đang xảy ra một cách chân thực.

Từ Phúc, kẻ đã xuyên qua hai nghìn năm thời không, kẻ đã thao túng hai triều đại lớn có sức nặng trong lịch sử, chính là một minh chứng sống!

Và lý do Lưu Bá Ôn cuối cùng ngừng hợp tác và trở mặt với Từ Phúc chính là vì tham vọng lớn nhất của hắn!

Thay thế Song Long!

Mà trong quẻ thần toán của Lưu Bá Ôn, Song Long sẽ cùng xuất

hiện trên đời sau năm trăm năm, chính là Trương Khải Linh và Diệp Phàm, hai người đã bảo vệ họ suốt chặng đường!

Các thành viên đội khảo cổ bất giác siết chặt nắm đấm.

Mục đích này khiến họ lạnh gáy, nhưng cũng khiến họ phẫn nộ!

Không chỉ vì Thủ Long và Đồ Long là Diệp Phàm và Trương Khải Linh, những người đã bảo vệ họ, mà còn vì Song Long lúc này rõ ràng chính là thần hộ mệnh cho khí mạch của Đại Việt!

Giọng Bạch Trường Minh gần như run lên vì tức giận, ông nói: "Muốn thay thế Song Long." "Đây là hành vi đại nghịch bất đạo, đi ngược lại ý trời!" Mạc Hồng Hiên cũng nói: "Là một người làm công tác lịch sử chuyên nghiệp." "Tôi trước nay luôn ủng hộ việc nhìn nhận mọi nhân vật lịch sử một cách biện chứng." "Bất kể là nhân vật nào, chắc chắn đều có công có tội, tôi cũng không ủng hộ việc nhìn nhận phiến diện bất kỳ ai." "Vì vậy, tôi chưa bao giờ có thái độ thù địch mạnh mẽ như vậy với bất kỳ nhân vật lịch sử nào." Trước đây chưa từng có, nghĩa là bây giờ đã có.

Trong đội, hai vị giáo sư già vốn ôn hòa nho nhã, lấy lý lẽ thuyết phục người khác nhất mà thái độ đã như vậy, thì thái độ của các thành viên khác không cần phải nói nhiều.

Lúc này, gần như không một ai trong đội là không tức giận.

Lưu Bác Văn lại càng nổi trận lôi đình.

Cậu ta dùng ngón tay chọc chọc vào vai Triệu Trạch Minh.

Triệu Trạch Minh quay đầu lại, nhưng thứ cậu ta nhìn thấy không phải là đầu của Lưu Bác Văn, mà là một cái đầu đen to tướng – chiếc máy quay.

Xem ra là muốn mình tiếp quản công việc nhiếp ảnh gia nghiệp dư tạm thời này.

Triệu Trạch Minh có chút không hiểu nhưng vẫn nhận lấy "chiếc máy ảnh yêu quý" của Lưu Bác Văn.

Cậu ta không phải dân chuyên, nên không biết sử dụng chiếc máy bán chuyên này thế nào, đành phải vác nó lên vai bằng cả hai tay.

Sau khi nhận lấy máy quay, Triệu Trạch Minh mới nhận ra tên Lưu Bác Văn này, tuy trông đầu óc không được lanh lợi lắm, nhưng thể lực của một nhiếp ảnh gia thì vẫn có.

Triệu Trạch Minh còn chưa kịp cảm thán xong về sức lực đáng ngạc nhiên của Lưu Bác Văn, thì cậu ta đã có hành động.

Chỉ thấy Lưu Bác Văn siết chặt nắm đấm của mình, sau đó xoay người sang một bên, tung một tràng đấm đá vào không khí.

Đấm được hơn chục cái, cậu ta lại bắt đầu dùng chân tấn công khoảng không vô tội.

Vừa đấm vừa đá vào không khí suốt cả trăm hiệp.

"Thứ chó má!" "Lại còn dám tính kế lên đầu đại ca của tao!" "Chết này!

Chết này!

Chết này!" Sau khi đấm đá loạn xạ vào không khí, Lưu Bác Văn thở hồng hộc lấy lại "chiếc máy quay yêu quý" từ tay Triệu Trạch Minh.

Triệu Trạch Minh có chút kinh ngạc nhìn Lưu Bác Văn, tuy vì đánh vào không khí mà hơi thở hổn hển, nhưng động tác vác máy quay vẫn vững như núi Thái Sơn.

Chương 348

Cậu ta nuốt nước bọt, quyết định sau này nếu muốn dùng vũ lực chưa từng thể hiện của mình với tên này, tốt nhất nên suy nghĩ kỹ lại.

Tuy nhiên, đoạn nhạc đệm nhỏ này chỉ lướt qua.

Hiện tại, trọng điểm của cậu ta không nằm ở đây, mà cũng giống như mọi người, đều đang phẫn nộ vì âm mưu thay thế Song Long này.

Cơn thịnh nộ đó cũng lan tỏa khắp phòng livestream.

Bình luận bùng nổ chưa từng thấy, và tất cả đều đồng lòng căm phẫn kẻ thù chung.

“Tao tức điên mất!

Thay thế Song Long?

Hắn lấy đâu ra gan chó vậy?” “Hỏi xem vũ khí trong tay ba vị đại lão có đồng ý không đã.” “Yêu quái ngàn năm, vọng tưởng cướp thần vị à?” “Lão khốn này hình như còn đang thu thập tín vật gì đó anh em ạ, may mà Bá Ôn tiên sinh đã giữ lại tín vật trong ngôi mộ này.” “Hai nghìn năm rồi, không biết lão âm binh này đã thu thập được bao nhiêu tín vật rồi.” “Vãi!

Chả trách Bá Ôn tiên sinh, một người trông có vẻ ôn hòa nho nhã như vậy, mà trong di chúc cuối cùng lại luôn miệng gọi hắn là yêu tăng ngu ngốc.” “Ngoài hai mạch Đồ Long và Thủ Long, lại còn có các nhánh khác tồn tại sao?

Mẹ ơi, hóa ra thần tiên thật sự ở bên cạnh chúng ta?” ...

Cùng lúc đó, hai người trong cuộc là Diệp Phàm và Trương Khải Linh lại im lặng một lúc.

Cả hai là người nghe rõ nhất những lời của Hách Liên Tĩnh.

Nhưng thực tế, không cần Hách Liên Tĩnh nhắc nhở, hai người đã khóa chặt ánh mắt vào âm mưu cuối cùng của Từ Phúc.

Đối mặt với sự im lặng của hai người, Niên Niên và Tuế Tuế bên chân họ tỏ ra vô cùng bất an.

Hai đứa trẻ vốn rất hoạt bát giờ chỉ đi đi lại lại trong một phạm vi rất nhỏ.

Sau đó lại ngẩng đầu lên, lo lắng nhìn ba người lớn.

Tuy nhiên, lúc này khí thế quanh thân ba người lớn đều ngột ngạt đến cực điểm.

Trương Khải Linh siết chặt Kinh Chập trong tay, hình ảnh lão già mà anh thấy trong ảo cảnh trước đó ngày càng hiện rõ trong đầu.

Lão già đó đã cùng anh đến đây, nhưng lại chết ở trung điện.

Trương Khải Linh hồi tưởng lại hình ảnh của người đó, mái tóc mới mọc ra là màu trắng tinh, còn tóc cũ lại là màu đen.

Hơn nữa, khuôn mặt đó, trạng thái già nua đó thực sự không giống với trạng thái mà một người trường sinh nên có.

Đặt giữa những người trường sinh, có khi còn làm mất mặt họ.

Vì vậy, giống như những gì ghi trên nắp quan tài của Lưu Bá Ôn, việc trường sinh của Từ Phúc đã xảy ra vấn đề.

Nhưng Trương Khải Linh còn có một nghi vấn lớn hơn.

Mặc dù trí nhớ của anh đã có vấn đề sau khi rời khỏi mộ đáy biển lần đó, nhưng có một chi tiết anh vẫn nhớ rất rõ.

Đó là lão già này đã chết ở trung điện lúc đó.

Thần Bút trên bức tường đồng khổng lồ ở trung điện đã giữ lão

quỷ này lại đây.

Nhưng theo tất cả manh mối mà anh biết bây giờ, Từ Phúc này chắc chắn vẫn còn sống!

Trương Khải Linh khẽ nhíu mày.

Từ Phúc lúc đó không chết?

Hay là, người chết lúc đó không phải Từ Phúc?

Hoặc là, Từ Phúc đã chết, nhưng lại sống lại bằng một cách nào đó?

Những câu hỏi này khiến đầu Trương Khải Linh hơi đau.

Nhưng anh không định nói ra những nghi ngờ này bây giờ.

Có những bí ẩn không thích hợp để giải đáp trước mặt đông người như vậy.

Trương Khải Linh từ từ thở ra một hơi, nhìn về phía Diệp Phàm.

Những lời này, chỉ có thể nói cho người trong cuộc nghe.

Mà Diệp Phàm trước mắt anh cũng đang cúi đầu, đôi mắt sâu thẳm chìm trong bóng tối.

Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh tuy không biết Diệp Phàm đang nghĩ gì, nhưng đã cảm nhận được cảm xúc trong lòng Diệp Phàm lúc này, lại bình tĩnh y như vẻ bề ngoài của hắn.

Sự bình tĩnh này không phải là không có phản ứng với những nội dung kia.

Mà càng giống như, sau khi đã trải qua quá nhiều cảm xúc, đã hoàn toàn chấp nhận tất cả mọi chuyện một cách bình tĩnh.

Giải thích một cách thông thường, gói gọn trong hai chữ: hiền giả.

Cùng lúc đó, Diệp Phàm đã bắt đầu xem lại toàn bộ nội dung vừa

thấy trên nắp quan tài trong đầu.

Có mấy điểm khiến hắn để ý.

Một, sự tồn tại của người trường sinh là phổ biến.

Đã biết Tiểu Ca và Hắc Nhãn Kính đều vì một số lý do mà là hai lão nhân trăm tuổi.

Lão già Từ Phúc kia, ăn được hồng lợi của Long Vương hoàng đế năm đó, nên cũng là một người trường sinh.

Nhưng lại bị Lưu Bá Ôn luôn miệng gọi là yêu tăng ngu ngốc, chắc hẳn là một người trường sinh rất khó coi.

Dựa theo ghi chép lịch sử về Diêu Quảng Hiếu, so với những lão nhân trăm tuổi đẹp trai như Tiểu Ca và Hắc Nhãn Kính, dường như không cùng một loại.

Điểm quan trọng nhất là, lão hòa thượng này, là một lão hòa thượng thật sự.

Còn những người như Tiểu Ca và Hắc Nhãn Kính, nếu không phải Diệp Phàm biết nội tình, thì căn bản sẽ không ai liên tưởng họ với chữ "lão".

Cũng chỉ có Hắc Nhãn Kính, thỉnh thoảng sẽ treo câu "lão già khốn kiếp" trên miệng, tiến hành trao đổi đồng giá "tổn thương địch tám nghìn, tự tổn tám nghìn".

Mà trên nắp quan tài còn ghi lại mấy gia tộc khác, các phe phái chi nhánh cũng có tín vật tồn tại.

Vì vậy, cũng có khả năng còn tồn tại những người trường sinh như vậy.

Đây chính là sự phổ biến của người trường sinh trong mắt Diệp Phàm.

Hai, là sự phổ biến của các gia tộc này.

Lý do cũng giống như sự phổ biến của người trường sinh ở trên.

Sự tồn tại của các gia tộc có tín vật kéo dài đến nay, Đồ Long và Thủ Long thực ra không phải là trường hợp cá biệt.

Trong xã hội tưởng chừng như ai cũng là người bình thường này, vẫn còn ẩn giấu những gia tộc khác tồn tại.

Nghĩ đến đây, Diệp Phàm lặng lẽ thở ra một hơi.

Hắn thầm nghĩ: Hệ thống, ngươi ra đây cho ta.

Chương 349

Ngươi giải thích cho ta, không lẽ trong thế giới này, chỉ có mình ta là người bình thường nguyên bản thôi sao?

Ngay sau đó, khi Diệp Phàm còn chưa sắp xếp xong tất cả nội dung, tiếng thông báo của hệ thống lại vang lên theo lời triệu hồi của hắn.

Thật sự đúng hẹn mà đến. 【Đinh!

Hệ thống Ưu tú Có cầu tất ứng xin phục vụ ngài.】 Diệp Phàm: ???

"Hệ thống, ngươi tự tối ưu hóa nâng cấp từ lúc nào vậy?" "Từ bao giờ mà có thêm danh hiệu 'Hệ thống Ưu tú Có cầu tất ứng' thế?" "Hay là, bản thể của ngươi thực ra là tên Hách Liên Tĩnh kia?" "Không phải người nhập vai là ta sao?" "Toang rồi, ngươi thành ký chủ à?" Đối mặt với ký chủ xui xẻo đã "quen rồi" của mình.

Hệ thống trước tiên bày tỏ mình hiện có sáu điểm muốn nói: ...

Im lặng một lúc, hệ thống quyết định bỏ qua tất cả những câu hỏi này, không trả lời.

Còn tại sao mình lại biến thành 【Hệ thống Ưu tú Có cầu tất ứng】, hy vọng ký chủ có thể tự hiểu trong lòng.

Sau đó, hệ thống bắt đầu vào việc chính. 【Hệ thống nhận thấy lời tố cáo về thân phận "bình thường" của ký chủ, vì vậy, đặc biệt đến phát thưởng.】 【Đinh!

Chúc mừng ký chủ, nhận được ràng buộc thân phận Tộc trưởng Đồ Long.】 【Xin ký chủ hãy cố gắng hơn nữa trong nhiệm vụ bổ sung hoàn thiện thân phận sắp tới.】 Diệp Phàm lập tức ngây người

một lúc.

Sau đó, hắn lập tức ngăn chặn hành vi tùy hứng của hệ thống.

“Khoan đã!” “Ta thành Tộc trưởng Đồ Long rồi?” “Vậy Tộc trưởng Đồ Long nguyên bản đâu?” “Song Long hiện thế đã là long tranh hổ đấu, máu chảy vạn dặm không ngớt rồi.” “Ba con rồng, ngươi có nghĩ cho quả địa cầu nhỏ bé của chúng ta không?” “Vì thiên hạ thái bình, nếu ta làm lựa chọn này, chẳng phải sẽ bị người người đuổi giết sao?” Lần này, đối mặt với câu hỏi của Diệp Phàm, hệ thống đã chuẩn bị sẵn: 【Kính thưa ký chủ, hậu trường đã tổng kết toàn bộ dữ liệu của ngài từ lúc mới đến cho đến nay.】 【Dữ liệu này bao gồm đánh giá của hệ thống về tố chất tổng hợp, độ tương thích của ký chủ, mức độ phù hợp với các nhân vật liên quan, cũng như lòng người hướng về.】 【Độ tương thích đạt mức cao chưa từng có.】 【Vì vậy, không phải ngài đã chọn thân phận này, mà là Tộc trưởng Đồ Long, đã chọn ngài.】 【Không có chuyện ba con rồng.】 【Đời Đồ Long này, từ đầu đến cuối, đều là Diệp Phàm.】 Nghe những lời này của hệ thống, Diệp Phàm đột nhiên ngẩn người một lúc.

Hắn cảm thấy câu nói cuối cùng của hệ thống trông có vẻ rất đáng suy ngẫm.

Diệp Phàm.

Hệ thống gọi dường như không phải là hắn, mà chỉ đơn thuần là cái tên Diệp Phàm mà thôi.

Ở kiếp trước của hắn, một viên gạch rơi xuống trúng mười người, thì tám người trong số đó tên là Diệp Phàm.

Hai người còn lại, một người tên Lý Hoa, một người tên Dalabangba Bendebedibu Doluon.

Người không bị gạch trúng thì gọi xe cứu thương.

Diệp Phàm nhớ lại việc Trương Khải Linh đã nhiều lần nhắc đến cảm giác quen thuộc mà anh cảm nhận được trên người hắn.

Ngay cả Hách Liên Tĩnh cũng đã dùng một giọng điệu rất kỳ lạ hỏi hắn, có phải đã từng gặp hắn ở đâu đó không.

Lẽ nào tất cả những điều này, thực ra không phải là trùng hợp?

Trước khi linh hồn của mình đến với cơ thể này, rốt cuộc còn có bao nhiêu Diệp Phàm bình thường khác cũng đã từng đến với cơ thể này?

Từ khoảnh khắc cơ thể này được bế ra từ trong hang động lúc còn là một đứa trẻ sơ sinh, thân phận Tộc trưởng Đồ Long đã tiên phong chọn lấy vật chứa này.

Trong hơn hai mươi năm dài đằng đẵng sau đó, là quá trình lựa chọn linh hồn của Tộc trưởng Đồ Long.

Và trong sự lựa chọn này, bao gồm tất cả các yếu tố mà hệ thống vừa đề cập.

Tố chất tổng hợp, mức độ phù hợp với các nhân vật liên quan, và lòng người hướng về.

Vì vậy, cả Tiểu Ca và Hách Liên Tĩnh đều đã hỏi mình, có phải đã từng gặp mình ở đâu đó không.

Những Diệp Phàm trước đây, thật sự đã từng tiếp xúc với hai vị này!

Diệp Phàm nhanh chóng suy nghĩ lại những điều này trong đầu.

Tại sao hắn có thể nhấc được chiếc mặt nạ đồng trong mộ Vương Mãng, tại sao cha mẹ hắn lại có chuông đồng, tại sao hắn lại có sức mạnh của Úc Lũy.

Tất cả những sự trùng hợp này xâu chuỗi lại với nhau, chính là hai

chữ đã nổi lên mặt nước: Đồ Long!

Giật mình tỉnh dậy lúc lâm chung, hóa ra kẻ Đồ Long là chính tôi!

Tình huống hóng chuyện mà hóng trúng đầu mình này, Diệp Phàm cũng không phải lần đầu trải qua.

Vì vậy, khi đối mặt với trọng trách thiên hạ đại sự Song Long cùng tồn tại này, sự chú ý của Diệp Phàm cũng có thể tạm thời chuyển hướng một chút: "Vậy, những Diệp Phàm trước đây?" Hệ thống dường như hiếm khi thấy ký chủ của mình có thể thông suốt dễ dàng như lần này.

Vì vậy, giọng điệu trả lời khá vui vẻ. 【Đúng như ký chủ nghĩ, các ký chủ trước trước trước cũng đã trải qua những bài kiểm tra này đó.】【Rất tiếc, bài kiểm tra đều không đạt tiêu chuẩn.】 Diệp Phàm xua tay, nói: "Ta không nói cái này." "Nhưng cũng không khác gì câu hỏi ta muốn hỏi." "Vậy những Diệp Phàm không đạt tiêu chuẩn, hay nói cách khác, những Diệp Phàm đã rời khỏi cơ thể này, cuối cùng đã đi đâu?" Hệ thống trả lời ngay lập tức: 【Được gửi về thế giới ban đầu.】 Diệp Phàm suy nghĩ một lúc, thế giới ban đầu.

Thế giới ban đầu của mình, bạn bè thân thích đã chung sống hơn hai mươi năm.

Có lẽ họ đang đau buồn vì sự ra đi của hắn.

Ra đi!

Diệp Phàm đột nhiên giật mình tỉnh dậy lúc lâm chung.

Thế giới ban đầu.

Ở thế giới ban đầu, hắn đã bị cuốn chết vì ôn thi cao học rồi!

Rõ ràng là dù có mệt chết mình cũng phải cuốn chết bạn học.

Kết quả lại thành mệt chết mình, bạn học đỗ.

Diệp Phàm gần như không cần suy nghĩ mà trả lời: "Tôi làm." "Ôn thi cao học, làm sao quan trọng bằng cứu vớt thiên hạ chúng sinh." "Vì trời đất lập tâm, vì dân sinh lập mệnh, vì thánh nhân kế thừa tuyệt học, vì vạn thế mở thái bình." "Từ Phúc phải không, kiểu gì tôi cũng cho hắn bay màu." Nghe những lời này của Diệp Phàm, hệ thống im lặng một lúc.

Với tư cách là 【Hệ thống Ưu tú Có cầu tất ứng】, nó dùng danh dự của mình để đảm bảo, không hề nghi ngờ độ tin cậy của câu nói này của ký chủ.

Sau đó, hệ thống lại trả lời: 【Đinh!

Chúc mừng ký chủ, ràng buộc thành công thân phận Tộc trưởng Đồ Long.】【Ký chủ ràng buộc thành công thân phận Tộc trưởng Đồ Long, thưởng mức độ hoàn nguyên nhân vật.】【Hiện tại các nhân vật ký chủ chưa hoàn thành bao gồm:】【Vương đạo trưởng Nghèo rớt mồng tơi, Chiến thần Tim mạch Diệp Bất Tu, Thợ mát-xa mù Hắc Hạt Tử, Lão Phùng Gà hầm, Thiệu Đại Nga Chịu đau như thần.】 Hệ thống còn chưa báo cáo xong một loạt tên người cho Diệp Phàm, hắn đã kịp thời ngăn chặn hành vi tấn công lén lút này của hệ thống.

"Vương đạo trưởng, Vương Dã." "Bây giờ có thể xóa những nhân vật vô dụng có độ hoàn nguyên bằng không trong ba lô được chưa?" Về vấn đề này, hệ thống vui vẻ trả lời: 【Bẩm ký chủ, sách đến lúc dùng mới hận ít, bất kỳ nhân vật nào cũng có ý nghĩa tồn tại của nó.】【Có những nhân vật, có thể mang lại bất ngờ cho ký chủ vào lúc cần thiết.】 Diệp Phàm trả lời qua loa: "Ờ đúng đúng đúng." "Vậy ta muốn độ hoàn nguyên của Vương Dã đạo trưởng." Hệ thống ngay lập tức 【Đinh】 một tiếng, chứng minh thân phận 【Hệ thống Ưu tú Có cầu tất ứng】 của mình. 【Theo yêu cầu của ký chủ, nhận được 10% độ hoàn nguyên của Vương Dã đạo trưởng, độ hoàn nguyên hiện tại là 70%, điểm số tương ứng đã được nhân 70% và đưa vào người ký

chủ.】【Chúc mừng ký chủ, nhận được phần thưởng của hệ thống.】【Đinh!

Hành Giả Côn.

Luyện từ huyền thiết, chế tạo từ vật liệu thừa của Định Hải Thần Châm ở Tây Hải, có thể biến đổi thành bất kỳ hình dạng vũ khí dạng côn nào.】【Thân côn tự mang lệ khí cực ác, đánh trúng lệ quỷ, hồn bay phách tán.】Diệp Phàm nghe hệ thống giải thích, thầm nghĩ cây Hành Giả Côn này, sao nghe càng lúc càng giống Kim Cô Bổng của Tôn Ngộ Không vậy?

Kim Cô Bổng không phải cũng là Định Hải Thần Châm sao?

Tuy nhiên, Diệp Phàm vẫn vui vẻ chấp nhận phần thưởng này của hệ thống.

Nhưng hệ thống vẫn chưa rời đi ngay.

Nó còn có nội dung muốn nói với Diệp Phàm:【Ký chủ đã rõ động cơ cuối cùng của hậu trường khi chọn ký chủ, là để lựa chọn linh hồn cho thân phận Đồ Long.】【Ký chủ đã ràng buộc với vận mệnh Đồ Long, xin ký chủ hãy gánh vác trọng trách Đồ Long, kế thừa sứ mệnh vạn năm của mạch Đồ Long.】【Nhắc nhở thân thiện, tộc nhân Đồ Long, phân tán khắp các lãnh địa trên thế giới.】【Thủ Long có Cửu Môn, Đồ Long có Thất Đao.】【Đời này, Thủ Long và Đồ Long cùng hiện thế, chúc ký chủ có thể tìm được tất cả lối ra.】Nói xong những điều này, hệ thống mới xem như đã báo cáo hết tất cả thông tin cho Diệp Phàm, vèo một tiếng, công thành thân thoái.

Diệp Phàm im lặng một lúc trong vùng ý thức.

Ngay sau đó, hắn lập tức nhận ra.

Hắn tuy biết Thủ Long Cửu Môn là chín môn nào, nhưng lại không biết Đồ Long Thất Đao là bảy đao nào!

Chương 350

Trong ấn tượng của hắn, những thứ liên quan đến số bảy, có Thất tiên nữ vui vẻ, có Hồng Miêu Lam Thỏ Thất Hiệp Truyện.

Vậy hắn cần tìm tiên nữ, hay nên tìm mèo và thỏ?

Đây mà gọi là tất cả thông tin sao, hệ thống này có thật sự đã cài đặt App chống lừa đảo quốc gia không vậy, sao lại học được cả trò lừa đảo qua điện thoại thế này?

Lẽ nào còn cần mình nạp tiền mới có được tất cả manh mối?

Dường như cảm nhận được những lời phàn nàn trong lòng Diệp Phàm, giọng nói của hệ thống lại xuất hiện: 【Tộc trưởng Đồ Long hiện thế, tộc nhân ắt sẽ tìm đến.】 【Ký chủ đã gặp ba tín vật.】 Nói xong, hệ thống hoàn toàn im bặt.

Diệp Phàm đầu tiên là ngượng ngùng một lúc vì bị đọc thấu suy nghĩ.

Sau đó nhận ra phản ứng quan trọng nhất của mình vừa bị hệ thống cắt ngang: đây là livestream!

Tiết lộ chuyện lớn như vậy trong livestream, thật sự không sao chứ?

Lẽ nào đây chính là trong truyền thuyết, đả thảo kinh xà, mời quân vào rọ?

Nhưng rất nhanh, sự chú ý lại chuyển đến lời nhắc nhở cuối cùng của hệ thống.

Trong tay hắn đã có hai tín vật.

Theo Diệp Phàm biết, thứ nhất, có lẽ là chuông đồng ở nhà mình.

Thứ hai, hẳn là lệnh bài rơi ra từ vết thương của con rồng đồng khổng lồ lúc nãy.

Cái thứ ba, là gì nhỉ?

Từ khi gia nhập đội khảo cổ, hắn cũng đã thấy không ít thứ thần kỳ.

Nhưng, thứ nào mới là tín vật mà hệ thống nói đến?

Diệp Phàm suy nghĩ một lúc, đặt manh mối vào ngôi mộ đầu tiên hắn vào, mộ Vương Mãng.

Thứ liên quan đến mạch Đồ Long.

Trong chốc lát, Diệp Phàm liền bừng tỉnh.

Mặt nạ đồng!

Nghĩ đến đây, Diệp Phàm cũng không tiếp tục tiêu hóa thân phận mới này trong cảnh giới ý thức nữa.

Hắn rất bình tĩnh chấp nhận thân phận này, rồi nhanh chóng thoát khỏi thế giới ý thức.

Lúc Diệp Phàm ngẩng mắt lên, Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh đều hơi rùng mình.

Không biết tại sao, họ cảm giác Diệp Phàm bây giờ, có gì đó khác so với lúc nãy.

Nhưng cụ thể có điểm nào khác, họ lại không nói ra được.

Diệp Phàm nhìn hài cốt của Lưu Bá Ôn trong quan tài.

Bây giờ, thân phận của hắn không còn là một người ngoài cuộc quan sát lịch sử nữa.

Bộ xương trước mắt này, là tộc nhân của mình đã hiến tế toàn bộ máu thịt, gửi gắm tàn hồn vào lệnh bài đồng, chờ đợi mình suốt năm

trăm năm.

Diệp Phàm nhìn sợi xích đồng quấn quanh bộ xương đó.

Mày nhíu lại, hắn lập tức tìm thấy thông tin về sợi xích đồng này trong Bách khoa toàn thư về các loài dị bảo. 【Đinh!

Xích đồng huyền thiết Phục Long, dùng máu thịt hiến tế nuôi dưỡng, có thể tạm thời thay thế vu long.】 【Hài cốt còn lại có thể dùng nghiệp hỏa luyện hóa, mang về.】 Diệp Phàm khẽ thở dài.

Cùng lúc đó, các thành viên đội khảo cổ bên cạnh cũng đang thảo luận gì đó: "Nếu Bá Ôn tiên sinh dùng toàn bộ máu thịt của mình để hiến tế cho long mạch này, vậy bây giờ đã năm trăm năm rồi, có phải là đã hết hiệu lực không?" "Năm trăm năm qua, Bá Ôn tiên sinh đã phải chịu đựng những đau khổ này, quá dài rồi." "Nếu nơi này vẫn cần có người trấn giữ, tôi cũng nguyện ý ở lại đây." Mọi người thảo luận không ngoài việc, Lưu Bá Ôn đã chết, long mạch ở đây phải làm sao.

Lúc này, trong lòng Trương Khải Linh cũng có kế hoạch riêng.

Nếu Đồ Long và Thủ Long không thể cùng tồn tại, giữa anh và Diệp Phàm tất sẽ hại chết một người.

Vậy thì phải có một kết quả là Diệp Phàm nhất định phải sống!

Trương Khải Linh siết chặt Kinh Chập trong tay, định vung nó về phía sợi xích đồng huyền thiết Phục Long trong quan tài.

Tuy nhiên, Kinh Chập không hề hạ xuống theo ý nghĩ của anh.

Trương Khải Linh quay đầu, nhìn Diệp Phàm: "Diệp Phàm." "Lẽ ra tôi nên ở lại đây." Một tay Diệp Phàm đã nắm chặt lấy Kinh Chập.

"Tiểu Ca, tôi sẽ đưa anh rời khỏi đây." Giống như năm trăm năm trước, Đồ Long cũng đã đưa Thủ Long ra khỏi ngôi mộ cổ này.

Trương Khải Linh khẽ mím môi, dường như còn muốn nói gì đó.

Chỉ thấy, tay kia của Diệp Phàm nhẹ nhàng vung lên: "Ly Ly Nghiệp Hỏa." Theo cú vung tay đó, ngọn lửa màu xanh lam bùng lên trong quan tài vàng.

Khi nói lại, giọng Diệp Phàm đã lạnh đi rất nhiều: "Hiến tế cả tộc để trấn long mạch, chỉ để kéo dài hơi tàn cho một vương triều mục nát." "Đừng nói là cái quan tài này, mỗi người ở đây đều không nên xuất hiện tại đây." Một bên, các thành viên đội khảo cổ đều ngây người một lúc, nhưng vẫn nói ra lo lắng của mình: "Vậy, long mạch ở đây..." Diệp Phàm nhìn ngọn nghiệp hỏa trước mắt: "Song Long hiện thế, long mạch nào cũng phải nằm im cho tôi." Trương Khải Linh gọi nhỏ một tiếng: "Diệp Phàm." Hách Liên Tĩnh cũng nhìn về phía Diệp Phàm.

Lúc này, họ dường như đã biết Diệp Phàm khác ở chỗ nào.

Diệp Phàm lúc này, đã xác định rõ kẻ thù của mình.

Từ một con mèo, đã hoàn toàn biến thành một con báo săn đã nhắm trúng con mồi.

Diệp Phàm quay đầu lại, nhìn họ một cái: "Lát nữa cháy xong." "Tôi đưa mọi người về nhà." Câu nói này của Diệp Phàm khiến các thành viên xung quanh lập tức im lặng.

Đưa họ về nhà.

Đây là lời hứa đẹp nhất mà họ từng nghe ở đây.

Mà trước đó, dù Diệp Phàm không nói ra câu này, họ cũng cảm thấy, Diệp Phàm vẫn luôn âm thầm hoàn thành công việc đó.

Chặn đứng tất cả nguy hiểm.

Chỉ để đưa họ về nhà.

Và bây giờ Diệp Phàm nói ra, câu nói này đối với các thành viên đội khảo cổ lại càng có sức ảnh hưởng lớn hơn.

Tất cả những nguy hiểm thập tử nhất sinh đã trải qua trước đó.

Trước câu nói này, tất cả đều hóa thành một bụi gai nở đầy hoa.

Và con đường Diệp Phàm mở ra cho họ, chính là một mảng hoa rực rỡ trên bụi gai đó.

Phản ứng với câu nói này còn lớn hơn cả các thành viên đội khảo cổ, là Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh.

Cả hai người đều hơi ngừng thở.

Nhà.

Họ đã đi trên thế gian này cả trăm năm.

Luôn coi bốn biển là nhà.

Chương 351

Nhà của Hách Liên Tĩnh, bây giờ là cái tứ hợp viện luôn lỗ tiền thuê nhà kia, tạm coi là nơi dừng chân của mình, coi như nhà.

Còn nhà của Trương Khải Linh, phía sau còn phải thêm một chữ "tộc" nặng ngàn cân.

Nhưng chưa từng có ai nói với họ những lời như vậy.

Đưa họ về nhà.

Lúc này, biểu cảm trên mặt hai người như đông cứng lại.

Hách Liên Tĩnh phản ứng lại đầu tiên, anh giả vờ lấy điện thoại ra, nói: "Nào, lập nhóm." "Gia đình tương thân tương ái, gia đình năm người." Còn một bên, Trương Khải Linh cũng lặng lẽ hạ tay định thu lại Kinh Chập xuống.

Đồng thời, cũng tạm thời từ bỏ ý định bước vào quan tài.

Bởi vì giờ phút này, anh cũng có chút mong chờ, cái nhà mà Diệp Phàm nói sẽ đưa anh về.

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream cũng reo hò.

"Tiểu Diệp tộc trưởng được chứng nhận rồi!

Muốn đưa họ về nhà!" "Hu hu hu, đây là lời hứa đẹp nhất tôi từng nghe!" "Vãi chưởng!

Tiểu Diệp tộc trưởng uy vũ!" "Tôi cũng không muốn đẩy thuyền đâu, nhưng anh ấy nói muốn đưa họ về nhà kìa!" Ngay lúc phòng livestream đang sôi sục, ngọn lửa mà Diệp Phàm đốt cũng ngày càng nhỏ lại.

Tốc độ cháy của ngọn lửa màu xanh lam đó thực ra khá nhanh.

Và khi ngọn lửa hoàn toàn biến mất, các thành viên đội khảo cổ mới nhận ra.

Thứ Diệp Phàm vừa đốt, không phải là sợi xích đồng huyền thiết này, cũng không phải là chiếc quan tài vàng này, mà là hài cốt của Lưu Bá Ôn bị trói bên trong.

Và hài cốt cũng không bị thiêu rụi.

"Đây là cái gì!" Lưu Bác Văn chỉ về một hướng.

Các thành viên đội khảo cổ cũng nhìn theo hướng anh ta chỉ.

Chỉ thấy, trên những chiếc gai lớn mọc ra từ sợi xích đồng huyền thiết, lại treo một chiếc vòng tay làm bằng xương trắng.

Chiếc vòng tay đó không phải hình tròn thông thường, mà là một chiếc vòng hở.

Ở hai đầu hở, là hình hai cánh tay thu nhỏ đang ôm lấy nhau.

Nối liền hai cánh tay đó, là xương trắng có hoa văn rồng.

Trông rất có cảm giác thiết kế, đặc biệt là bây giờ mọi người còn biết rõ chiếc vòng này được luyện từ xương trắng.

Lúc này, nó đang treo trên một chiếc gai, giống như bị gió nhẹ thổi qua, khẽ đung đưa.

Mà mọi người đều biết rõ, trong mộ thất bây giờ, căn bản không có chút gió nào.

Vì vậy trông có vẻ, bộ xương trắng đã chờ đợi tiểu tộc trưởng suốt năm trăm năm này, đang vẫy tay chào tiểu tộc trưởng.

Trên mặt các thành viên đội khảo cổ đều lộ ra vẻ mặt chấn động.

"Trời ơi, đây là lúc hỏa táng, còn được gia công tinh xảo thêm một phen à?" "Đây là trình độ công nghệ gì vậy." "Tại sao sau khi hỏa

táng, lại biến thành một chiếc vòng tay nhỉ?" "Haiz, chuyện của thần tiên, anh bớt lo đi." Cùng lúc đó, Diệp Phàm cũng nhìn chiếc vòng tay đang đung đưa trên gai của sợi xích đồng, mỉm cười.

Hắn nhớ lại thông tin vừa nhận được.

Bất kể bộ xương này cuối cùng cháy thành cái gì, đó chính là thứ mà Lưu Bá Ôn cuối cùng muốn để lại.

"Được, tôi biết rồi." Diệp Phàm đưa tay, lấy chiếc vòng xương trắng xuống khỏi gai đồng.

Hắn thuận theo ý mà đeo chiếc vòng này lên tay.

Và khoảnh khắc chiếc vòng được đeo lên tay Diệp Phàm, chuyện thần kỳ lại xảy ra lần nữa.

Chỉ thấy, chiếc vòng tay vừa rồi còn hở với hai bàn tay đang ôm, hai bàn tay đột nhiên di chuyển về phía trước một chút, sau đó, hai bàn tay này nắm chặt vào nhau.

Trông vô cùng chắc chắn.

Giống như, thề chết cũng phải bảo vệ chủ nhân của chiếc vòng tay này.

Nhìn thấy sự thay đổi của chiếc vòng, các thành viên đội khảo cổ lại lần nữa trố mắt.

Lời nói của Lưu Bác Văn gần như nghẹn lại trong cổ họng: "Đây đúng là fan cứng tro cốt rồi." Cậu ta cố ý nhấn mạnh hai chữ "tro cốt".

Dù sao, chiếc vòng này chính là được thiêu từ xương trắng của Lưu Bá Ôn.

Mà ý đồ của chiếc vòng này, đã quá rõ ràng.

Hai bàn tay làm từ xương trắng nắm chặt vào nhau đó có ham

muốn bảo vệ quá mạnh mẽ, khiến họ không thể nào phớt lờ.

Đứng bên cạnh Lưu Bác Văn, Triệu Trạch Minh nghe thấy, không khỏi liếc nhìn Lưu Bác Văn một cái.

Cùng là fan cấp độ tro cốt.

Giữa Lưu Bác Văn và Lưu Bá Ôn, cái tên phát âm gần như giống hệt nhau này, thật sự chỉ là trùng hợp sao?

Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh cũng đã thấy cảnh tượng vừa rồi.

Khóe miệng Trương Khải Linh lộ ra một nụ cười rất nhạt.

Hách Liên Tĩnh bước lên, vỗ vỗ vai Diệp Phàm.

Nụ cười trên môi anh cũng trở nên dịu dàng hơn rất nhiều.

Tuy nhiên, anh chỉ vỗ vai Diệp Phàm, không nói gì.

Lúc này không lời còn hơn vạn lời.

Diệp Phàm nhìn chiếc vòng trên tay, cũng cười cười: "Biết rồi." Sau đó, Diệp Phàm trả Kinh Chập lại cho Trương Khải Linh.

Trương Khải Linh thu Kinh Chập lại vào bao đao của mình.

Lúc này, bảo đao đã vào vỏ, súng đã hạ nòng.

Các thành viên đội khảo cổ cũng đều nhận ra, chuyến đi này, đến đây, đã kết thúc.

Mấy vị giáo sư già còn nhớ nhiệm vụ của mình là một người làm công tác khảo cổ, sau khi nghỉ ngơi tại chỗ một lúc, liền bắt đầu sắp xếp cho học sinh của mình cùng thu thập tất cả tư liệu của mộ thất này.

Ví dụ như bức tranh Đăng Hỏa Sơn Hà trên bức tường này.

Họ tuy không có cách nào mang nó đi, nhưng vẫn phải lưu lại tư

liệu hình ảnh rõ ràng.

Mọi người tản ra.

Chuyến đi này Diệp Phàm không phải đến với thân phận thực tập sinh, tự nhiên không cần làm công việc mà thực tập sinh lúc này nên làm.

Vì vậy, hắn đứng cùng với "gia đình năm người".

Tuy nhiên, bên cạnh họ, còn đứng một cái đuôi nhỏ, Lưu Bác Văn.

Chương 352

Ba "phụ huynh" của gia đình năm người rõ ràng có chuyện riêng muốn nói.

Nhưng ngại vì Lưu Bác Văn không phải chỉ đứng một mình ở đây.

Cùng đứng với cậu ta, còn có hàng chục triệu khán giả trong phòng livestream.

Thế là gia đình năm người im lặng.

Ngay lúc Hách Liên Tĩnh chuẩn bị tự mình đuổi người, Triệu Trạch Minh vừa mới đi làm công việc của mình đã quay trở lại.

Và Hách Liên Tĩnh nhìn thấy Triệu Trạch Minh quay lại, ý nghĩ lúc này cũng chỉ biến thành đuổi cả hai tên oan gia này đi cùng lúc.

Triệu Trạch Minh đi tới.

Đầu tiên là cúi chào ba vị cố vấn đặc biệt từ khoảng cách ba bước.

Sau đó, cậu ta xách cổ áo sau của Lưu Bác Văn lên: "Cậu quên thân phận ban đầu của mình là gì rồi à?" Lưu Bác Văn ngẩng cổ lên, cực kỳ quật cường: "Đệ của đại ca?" Triệu Trạch Minh nuốt xuống câu chửi thề sắp buột ra khỏi miệng: "Là trợ lý của giáo sư Bạch." Sau đó, lại rất lịch sự chào tạm biệt ba vị cố vấn đặc biệt, xách cổ áo sau của Lưu Bác Văn, bắt cậu ta đi lùi, rời khỏi gia đình năm người này.

Lúc này, bên cạnh năm người đã không còn ai khác.

Mấy tay máy của tổ chương trình đã bị ánh mắt của hai vị cố vấn dọa cho chạy sang một bên.

Giữa những lời oán thán vang trời của khán giả trong phòng

livestream, họ lặng lẽ chĩa ống kính về phía các nhân viên đội khảo cổ đang thực hiện công việc khảo cổ thực sự.

Mà ba người gần như mở miệng cùng lúc.

"Tôi." "Diệp." "Ách." Chỉ nói một chữ, ba người lại đồng thời ngậm miệng.

Nhìn nhau một cái, cả ba đều mỉm cười.

Ngay cả Trương Khải Linh, người có biểu cảm nghèo nàn nhất, khóe môi cũng lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Hách Liên Tĩnh giơ nắm đấm lên, nói: "Oẳn tù tì không?

Ai thắng nói trước?" Diệp Phàm và Trương Khải Linh nhìn nhau, cả hai không nói gì nhưng đều giơ nắm đấm lên.

Ngầm đồng ý.

Hách Liên Tĩnh xoay xoay cổ tay, nói: "Thích cái vẻ người ngầu ít nói này của các cậu đấy." Nói rồi, gã lại quay đầu bổ sung một câu: "Nhưng mà Tiểu Diệp tử lúc cậu nói chuyện cũng đáng yêu lắm." Diệp Phàm rất lịch sự đáp lại: "Cảm ơn." Sau đó, ba bàn tay đồng thời hạ xuống.

Ba nắm đấm y hệt nhau.

Tiếp theo, không ai hô bắt đầu, ba người như chung một linh hồn, đã chủ động bắt đầu lại.

"Oẳn tù tì." Hạ xuống, lại là ba nắm đấm.

Sau một lúc im lặng, lại là một vòng mới.

Lần nữa nhìn thấy ba nắm đấm, ba người nhìn nhau.

Trên mặt ai cũng như viết dòng chữ: "Sao cậu vẫn ra búa thế." Hách Liên Tĩnh: "Đàn ông đích thực thì phải ra búa." Trương Khải

Linh không mở miệng, nhưng thái độ lười nói này đã chứng minh tất cả: Lười đổi.

Diệp Phàm nhìn hai người này.

Lòng thầm nghĩ: Hai người nói hết lời thoại của tôi rồi, tôi nói gì nữa?

Cướp lời thoại để tôi không còn gì để nói à?

Bởi vì hai lý do cậu luôn ra búa đúng là hai lý do này.

Lần đầu tiên là đàn ông đích thực thì phải ra búa.

Hai lần còn lại hoàn toàn là vì lười đổi.

Nhưng đối mặt với ánh mắt của hai người, Diệp Phàm vẫn nhìn nắm đấm của mình, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên lớp băng gạc trên tay.

Cuối cùng, cậu đã tìm được một lý do đường đường chính chính: "Bị thương, không tiện đổi." Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh gần như ngay lập tức đổi nắm đấm đã định hình của mình thành kéo.

Thế là Diệp Phàm chẳng tốn một binh một tốt đã thắng trận chiến oẳn tù tì vô cùng công bằng này.

"Ây da, tôi ra chậm quá, tôi đoán các cậu sẽ ra bao cơ." Hách Liên Tĩnh thu lại tay hình cây kéo của mình.

Trương Khải Linh cũng "Ừm" một tiếng, rồi nhìn về phía Diệp Phàm: "Diệp Phàm, cậu nói trước đi." Diệp Phàm cũng không khiêm nhường nữa.

Cậu đưa tay, dắt Niên Niên và Tuế Tuế đang học theo người lớn chơi oẳn tù tì ở bên chân mình ra phía trước: "Tiểu Ca, tôi phải nói thật với anh." Bị Diệp Phàm dắt lấy, Niên Niên và Tuế Tuế lập tức trở nên ngoan ngoãn.

Ngoan ngoãn đứng tại chỗ, ngẩng đầu nhìn ba người lớn.

Mà vẻ mặt của ba người lớn này, thật sự quá đặc sắc.

Nụ cười trên khóe miệng Hách Liên Tĩnh biến mất trong chốc lát.

Bởi vì bây giờ theo gã thấy, với vẻ trịnh trọng này của Tiểu Diệp tử, dù có nói ra hai đứa nhóc này thực ra là con riêng của Ách Ba Trương, gã cũng thấy hợp lý.

Trương Khải Linh cũng khẽ mím môi, khuôn mặt vốn đã lạnh lùng vì ít cảm xúc giờ càng trở nên nghiêm túc hơn.

Giống như đang chờ đợi một tin tức trọng đại nào đó.

"Không sao, cậu nói đi, Diệp Phàm." Diệp Phàm xoa xoa hai cái đầu nhỏ, nói: "Niên Niên và Tuế Tuế, thực ra là Đăng Tiên Hồn do tộc Thủ Long thuê tới." "Nhưng có vẻ vì máu của tôi, nên bây giờ chúng nó thân với tôi hơn." "Tôi muốn tìm cách đưa chúng nó rời khỏi đây." Trương Khải Linh phản ứng bình thản, ừ một tiếng.

"Được." Hách Liên Tĩnh vỗ tay khen hay: "Hay lắm, gia đình năm người mà." "Không có hai nhóc con này, sao gọi là gia đình năm người được?" Vừa khôi phục lại nụ cười rạng rỡ hơn, gã vừa dùng khuỷu tay huých vào người Trương Khải Linh bên cạnh: "Cậu nói có đúng không, Ách Ba?" Trương Khải Linh không để ý đến sự tương tác của Hách Liên Tĩnh, mà nhìn về phía Diệp Phàm: "Làm thế nào?" Ý của anh là, làm thế nào để đưa hai đứa trẻ ra ngoài, cần những thủ tục gì.

Mà Diệp Phàm sau khi nhận được sự cho phép của Trương Khải Linh, lập tức nói ra kế hoạch lớn của mình.

Rõ ràng là đã có chuẩn bị từ trước: "Làm hộ khẩu, gửi vào nhà trẻ, tiếp xúc xã hội hiện đại, kết giao nhiều bạn nhỏ." Trong mắt Trương Khải Linh thoáng thêm một tia ý cười: "Được." Diệp Phàm nhìn hai tiểu Đăng Nô bằng ngọc: "Lúc đi thì mang theo, nói với Bạch giáo sư

một tiếng, sẽ không giao nộp cho nhà nước." Trương Khải Linh lại gật đầu: "Được." Hách Liên Tĩnh cười vỗ vỗ vai Diệp Phàm: "Tiểu Diệp tử, có gì khó đâu." "Đồ lấy từ trong mộ ra, Hắc gia đây có bao giờ nộp cho nhà nước đâu?" Diệp Phàm nhìn cái micro nhỏ đã tắt đèn trên cổ áo của Hách Liên Tĩnh, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm: "Ổn." "Đúng rồi." "Tiểu Ca, Hắc Nhãn Kính, hai người vừa nãy định nói gì ấy nhỉ?" Trương Khải Linh lắc đầu: "Không vội, về rồi nói." Nhận ra Trương Khải Linh dùng từ "về" chứ không phải "ra ngoài", Diệp Phàm và Hách Liên Tĩnh đều gật đầu.

Đúng vậy, về mối quan hệ thân phận giữa họ, đúng là nên ngồi lại nói chuyện một cách nghiêm túc.

Sau đó, hai người lại nhìn về phía Hách Liên Tĩnh.

Hách Liên Tĩnh vừa nãy rõ ràng là có lời muốn nói với Trương Khải Linh.

"Hạt Tử." Hách Liên Tĩnh sờ cằm, nói đầy ẩn ý: "Cảm giác lúc nãy cậu định gọi Tiểu Diệp tử, nên tôi muốn gọi cậu một tiếng, hỏi cậu muốn nói gì với Tiểu Diệp tử." Diệp Phàm: ...

Trương Khải Linh: ...

Sau khi lườm Hách Liên Tĩnh một cái, Trương Khải Linh lại xoay người nhìn về phía quan tài vàng.

Sợi xích đồng to khỏe, mọc đầy gai ngược bên trong không còn bị bộ xương trắng tranh giành sự chú ý nữa, trông tổng thể lại giống như một con rồng đang cuộn quanh long cốt.

"Diệp Phàm, song long hiện thế, vốn dĩ tôi nên đi vào trong đó." Trong phút chốc, Diệp Phàm như thấy được Tiểu Ca năm đó đã thay Ngô Tà bước vào cánh cửa đồng.

Cậu nhíu mày.

Tiểu Thiên Chân lúc đó không có năng lực ngăn cản Tiểu Ca, chỉ có thể trơ mắt nhìn người anh em tốt của mình thay mình gác cánh cửa đồng chết tiệt kia.

Nhưng, Diệp Phàm cậu, là người đàn ông sẽ trở thành tộc trưởng Đồ Long!

Cho dù bây giờ Trương Khải Linh nói với cậu, rằng anh phải đi gác cửa đồng.

Cậu cũng sẽ lập tức hàn chết cánh cửa đồng đó từ bên ngoài.

Chương 353

Diệp Phàm không trả lời ngay câu hỏi của Trương Khải Linh.

Mà đi đến trước nắp quan tài vàng, gắng sức vịn vào mép, nhấc cái nắp đã bị khảm vào lớp băng dày lên.

Sau đó, cậu dùng một tay, đậy mạnh cái nắp quan tài vàng trông có vẻ cực kỳ nặng nề lên trên quan tài.

Quan tài phát ra một tiếng động lớn.

Các thành viên đội khảo cổ lập tức nhìn về phía Diệp Phàm.

Ngay cả Trương Khải Linh, Hách Liên Tĩnh và cả Niên Niên Tuế Tuế bên cạnh họ cũng không khỏi kinh ngạc.

Sau đó, bên trong quan tài cũng truyền ra tiếng kim loại vỡ vụn.

Rất rõ ràng, nạn nhân chính là sợi xích đồng kia.

Diệp Phàm thu tay lại: "Có Diệp Phàm tôi ở đây, gia đình năm người, tình bạn sống chết có nhau." "Ai dám hại các anh, kết cục sẽ như cái quan tài này." Cậu chắc chắn, giọng nói của mình nhất định đã thông qua livestream, truyền vào tai của rất nhiều người.

Thiên ý?

Thiên ý, ngươi có xem livestream không?

Lưu Bác Văn nhìn về phía đại ca nhà mình.

Sau đó, cậu ta vô thức chĩa ống kính về phía Diệp Phàm, ngón tay lướt lướt nút chụp, không được, mới nhớ ra đây là máy quay phim.

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream đã một lần nữa sôi sục.

“Tiểu tộc trưởng Diệp kết màn cũng ngầu quá đi!” “Chỉ một giây thôi, tôi xin đứng cặp này một giây thôi 111.” “Sao lại chỉ một giây, lúc Tiểu tộc trưởng Diệp solo với đại long không ngầu à?

Fan Diệp 1 như tôi phải vùng lên!” “Hu hu hu, Tiểu tộc trưởng Diệp tuy đối xử với bạn bè rất dịu dàng, nhưng mỗi lần buông lời cay độc với kẻ địch đều có thể đốn tim tôi!” “Chỉ sợ người ôn nhuận như ngọc lại có một bộ xương kiêu ngạo, ai mà không động lòng cho được?” “Nói đến đây, bây giờ đã đến hồi kết rồi nhỉ, livestream cũng sắp kết thúc rồi phải không?” “Đừng mà, tôi vẫn chưa xem đã!” “Một lời nói thức tỉnh người trong mộng!

Livestream lần này kết thúc, không biết lần sau khi nào mới được gặp lại họ nữa!” “Mặc dù vậy, lời này tôi cũng không phải nói lần đầu, khi nào Tiểu tộc trưởng Diệp mới xuất bản sách, tựa đề là Nghệ Thuật Nói Chuyện vậy?”.

Sau biến cố nhỏ này, các thành viên đội khảo cổ nhanh chóng thu thập toàn bộ tư liệu thông tin trong ngôi mộ thất này.

Hách Liên Tĩnh cũng đã âm thầm cất hai tiểu Đăng Nô bằng ngọc vào ba lô của mình.

Mặc dù kể cả khi các thành viên đội khảo cổ có nhìn thấy quá trình gây án của Hách Liên Tĩnh, họ cũng sẽ không truy cứu hành vi này của gã.

Nhưng Hách Liên Tĩnh dựa vào thủ pháp điêu luyện của mình, lại thật sự có thể làm được việc thần không biết, quỷ không hay mà bỏ đồ vào ba lô.

Diệp Phàm nhìn chiếc ba lô của Hách Liên Tĩnh có đường nét rõ ràng đã trở nên có chút không đều.

Cậu không khỏi có chút kinh ngạc.

Gã này vừa nãy hình như chỉ đứng bên bức tường hình sông núi được tạo nên bởi những ngọn đèn kia một lát thôi mà.

Trong lúc đó thậm chí còn rất thân thiện chào hỏi bọn Trương Cường.

Làm sao mà dưới con mắt của bao người, gã lại có thể bỏ hai tiểu Đăng Nô bằng ngọc vào ba lô của mình được nhỉ.

Ngay cả bây giờ, Hách Liên Tĩnh vẫn như không có chuyện gì xảy ra.

Cậu bây giờ có lý do để nghi ngờ, trong mấy mộ thất trước đó, Hách Liên Tĩnh cũng đã thu hoạch không ít.

Vậy thì dựa vào giá trị của những văn vật này, Hắc Nhãn Kính làm sao mà để mình nợ tiền thuê nhà được?

Chẳng lẽ chỉ vì căn nhà gã thuê là tứ hợp viện sao?

Rất nhanh, đội ngũ đã tập hợp lại.

Bạch Trường Minh nhìn lối vào lúc họ đi vào: "Nếu đã vậy, chúng ta quay về đường cũ?" Lưu Bác Văn nhớ lại tiền điện lúc họ đi vào.

"Bạch giáo sư, chúng ta đến giờ hình như vẫn chưa học được cách bay." Bạch Trường Minh bị câu nói này của Lưu Bác Văn làm khó.

Dù sao thì, lúc họ đi vào, là từ trên cao rơi xuống ao nước bằng ngọc bạch hán.

Mà ngay trên đỉnh mộ của tiền điện, còn treo hàng ngàn hàng vạn xác khô.

Chưa nói đến việc bây giờ họ hình như không có cách nào để lên đến lối vào cao như vậy.

Kể cả khi họ có cách lên đến độ cao đó, cũng phải đi qua những

xác khô như thịt xông khói trên đỉnh mộ!

“Lối ra ở trong ao nước.” Hai giọng nói có chút lạnh lùng hòa vào nhau.

Mọi người nhìn về phía nguồn phát ra âm thanh.

Chính là Trương Khải Linh và Diệp Phàm.

“Tiểu Diệp tiểu ca, Trương tiểu ca, hai người nói cơ quan rời đi ở trong ao nước ở tiền điện sao?” Trương Cường kinh ngạc nhìn hai người.

Lập tức, mọi người cũng nhớ lại, lúc đầu tiên, hai người này đúng là đã lặn xuống ao nước bằng ngọc bạch hán đó.

Cả hai người đều gật đầu một cách rất đương nhiên.

Nhưng nhìn dáng vẻ kinh ngạc của mọi người, bản thân Diệp Phàm cũng khá ngạc nhiên.

Lòng thầm nghĩ, sao biểu hiện của mọi người trông như không hề biết điều này nhỉ?

Đây không phải là đạo lý rất hiển nhiên sao?

Vì vậy, trên mặt Diệp Phàm cũng lộ ra một chút khó hiểu.

Hách Liên Tĩnh ở bên cạnh Diệp Phàm cười cười, sau đó làm phiên dịch chuyên nghiệp cho hai Ách Ba lớn nhỏ này: “Lối ra đương nhiên ở trong ao nước bằng ngọc bạch hán.” “Nếu không thì lúc đầu nước từ trong ao nước bằng ngọc bạch hán này trào ra từ đâu?” “Nước biển bên ngoài có thể từ cửa này trào vào, chúng ta đương nhiên cũng có thể từ đây ra ngoài.” Mọi người nhìn ba vị cố vấn đặc biệt tỉnh táo khác thường, dường như lập tức hiểu ra tại sao ba vị này từ đầu đến cuối đều không hề tỏ ra bối rối vì khó tìm lối ra.

Bởi vì kể từ khi ao nước bằng ngọc bạch hán đó trào ra một lượng

lớn nước, ba vị này đã biết đó chính là lối ra!

Nhớ lại sự hoảng sợ trên đường đi vì có thể không có cách nào rời khỏi ngôi mộ cổ này, sự áy náy với gia đình, sự tiếc nuối vì sứ mệnh có thể không hoàn thành và vân vân.

Các thành viên đội khảo cổ cho biết họ chỉ có sáu dấu chấm để bày tỏ quan điểm: ... ...

Mà bên này giải thích xong cho các thành viên đội khảo cổ, Hách Liên Tĩnh lại rất chu đáo giải thích cho thắc mắc của Diệp Phàm.

Dù sao thì, biểu cảm trên mặt Tiểu Diệp tử bây giờ rõ ràng rành là: Còn có ai không biết sao?

Hách Liên Tĩnh một tay bế Niên Niên đang dính ở bên tay trái của Diệp Phàm lên.

Tay còn lại, khoác lên vai Diệp Phàm.

Gã cười tủm tỉm hỏi Diệp Phàm một câu: "Tiểu Diệp tử, có một bệnh nhân tâm thần, cảm thấy mình đã khỏi bệnh và xin xuất viện." "Thế là, viện trưởng đưa anh ta đến một phòng tắm, trong bồn tắm đã chứa đầy nước." "Và, còn đưa cho bệnh nhân tâm thần này một cái muỗng rất nhỏ, và một cái gáo rất lớn." "Bảo bệnh nhân này nghĩ cách xả hết nước bên trong ra." Nói rồi, Hách Liên Tĩnh lộ ra một nụ cười bí ẩn, hỏi Diệp Phàm: "Tiểu Diệp tử, cậu nói xem anh ta nên chọn thế nào, mới có thể chứng minh mình đã đạt tiêu chuẩn xuất viện bình thường?" Diệp Phàm không nghĩ ngợi, buột miệng nói: "Rút cái nút chặn ra." Hách Liên Tĩnh cười run run vai, nói: "Đúng vậy." "Chẳng phải là thế sao, Tiểu Diệp tử." "Chỉ là một loại tư duy lối mòn thôi." "Còn vì cậu thông minh hơn." Diệp Phàm như có điều suy nghĩ gật đầu.

Cậu đúng là thông minh, dù sao thì, cậu cũng đã lăn lộn trong giới

này vài năm rồi.

Không thông minh, chẳng phải là đồ ngốc sao?

Nhưng, sau khi các đội viên nhận ra ao nước bằng ngọc bạch hán chính là lối ra.

Tinh thần của các thành viên đội khảo cổ cũng lập tức dâng cao.

Chương 354

Sau khi chỉnh đốn đội ngũ, các thành viên đội khảo cổ liền rút lui theo đường cũ.

Nguy cơ lúc đến đã được giải quyết hết.

Không có sự cản trở của nguy cơ, các thành viên đội khảo cổ mới nhận ra, con đường này thực ra không dài như trong ấn tượng của họ.

Lên bậc thang, đi qua lối đi đã bị bao phủ bởi những dây leo nở đầy hoa bạc cây lửa, trở về nhĩ thất trống không.

Từ nhĩ thất, trở về trung điện chất đầy hàng vạn quan tài và thi thể.

Lại từ trung điện rời đi, đến dũng đạo từng bị bách túc ô tặc chặn đường.

Tốc độ di chuyển của các thành viên đội khảo cổ rất nhanh.

Mỗi khi quay lại nơi họ đã đi qua, họ cũng sẽ nhớ lại những gì mình đã trải qua ở đây.

Và cả những gì ba vị cố vấn đặc biệt đã làm để bảo vệ họ.

Một người giữ ải, vạn người không qua.

Bất kể lúc đến hung hiểm thế nào, họ từ chủ mộ thất trở về tiền điện cũng chỉ mất chưa đầy một giờ.

Mọi người nhìn về phía ao nước bằng ngọc bạch hán, tất cả đều không khỏi hít sâu một hơi.

Rời đi từ đây, có nghĩa là, hành trình này đã kết thúc.

Hành trình này, nguy hiểm, nhưng lại mê người.

Họ đã tận mắt chứng kiến quá nhiều cảnh tượng cực kỳ nguy hiểm mà lại lãng mạn ở đây.

Họ...

"Đợi đã!" Lưu Bác Văn kinh hãi nhìn về phía ao nước bằng ngọc bạch hán: "Lúc đầu, thiết bị lặn chúng ta để ở đây đâu rồi?" Tiếng hét này của Lưu Bác Văn khiến các thành viên đội khảo cổ lập tức bừng tỉnh khỏi những hồi ức về chặng đường vừa qua.

Lúc họ rời khỏi tiền điện trước đó, họ đã để lại tất cả những thiết bị lặn tốn thể lực như bình dưỡng khí ở trong tiền điện này.

Nhưng bây giờ, bên cạnh ao nước bằng ngọc bạch hán, trống không!

Sau khi bừng tỉnh, các thành viên đội khảo cổ đã hoàn toàn không còn vẻ bình yên sắp rời đi như vừa nãy nữa.

Trương Cường và Khâu Ninh lập tức dẫn hai đội viên chạy đến bên cạnh ao nước bằng ngọc bạch hán.

Mấy đội viên đi vòng quanh kiểm tra bên cạnh ngọc bạch hán, mấy đội viên khác thì tìm cách trèo lên mép ao nước, muốn kiểm tra xem có phải ở trong ao nước không.

Mà các thành viên đội khảo cổ khác cũng đang bàn tán xôn xao.

Lưu Bác Văn dường như nhớ ra điều gì đó, tức giận nói: "Đúng rồi!" "Trước đó mấy tên lính đánh thuê nước ngoài xinh đẹp kia không phải đã chết mấy người ở đây sao?" "Sao bây giờ một người cũng không có!" "Nhất định là bọn này không có võ đức, đã trộm hết đồ của chúng ta rồi phải không?" Triệu Trạch Minh cũng khẽ siết chặt nắm đấm, nói: "Lúc đó còn tưởng chúng đã bị dọa mất khả năng tự chủ rồi chứ." "Không ngờ, chó sửa không được." Triệu Trạch Minh mắng một câu, dường như lại nhớ ra mình vẫn phải giữ hình tượng

học bá.

Cậu ta kịp thời dừng lại, đổi giọng nói: "Thật không ngờ, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời." "Chó sửa không được thói ăn phân!" Lưu Bác Văn tức giận ngắt lời kế hoạch tái tạo hình tượng học bá của Triệu Trạch Minh.

Mà những người khác trong đội khảo cổ, lúc này cũng tức giận như họ.

"Lúc đó chúng căn bản không còn lại mấy người sống, không nghĩ xem mình nên làm thế nào để sống lay lắt, lại còn nghĩ đến những chuyện hại người không lợi mình này!" "Đáng ghét, người sắp chết mà còn có ý nghĩ độc ác như vậy!" "Nhưng, nếu trang bị của chúng ta thật sự bị chúng trộm đi, chẳng lẽ đoạn đường còn lại, chúng ta phải bơi tay không về sao?" Trên đường trở về, ba vị cố vấn đặc biệt đã lặng lẽ giảm bớt sự tồn tại của mình lúc này cũng khẽ nhíu mày.

Nhìn về phía ao nước bằng ngọc bạch hán.

Hách Liên Tĩnh liếc nhẹ một cái về phía Diệp Phàm và Trương Khải Linh bên cạnh, giọng điệu vẫn không đứng đắn như mọi khi: "Tiểu Diệp tử, Ách Ba, hai người nghĩ sao?" Diệp Phàm nói: "Không phải lính đánh thuê." "Lúc đó mật của chúng đã bị dọa vỡ rồi, hơn nữa chỉ có mấy người, căn bản không có cách nào mang đi hết nhiều trang bị của chúng ta như vậy." Nghe thấy Diệp Phàm mở miệng, các thành viên đội khảo cổ lần lượt nhìn về phía Diệp Phàm.

Lắng nghe Diệp Phàm phân tích.

"Ở đây không giống hiện trường vụ án sau khi trộm cắp." "Quá sạch sẽ." "Bọn chúng căn bản không cần thiết phải dọn dẹp ở đây sạch sẽ như vậy." Diệp Phàm nói xong, mấy đội viên đi cùng Trương Cường và Khâu Ninh kiểm tra bên cạnh ao nước bằng ngọc bạch hán cũng đã quay lại.

Khâu Ninh lắc đầu, nói: "Đi vòng quanh ao nước một vòng, bên cạnh rất sạch sẽ, không có gì cả." "Kể cả khi chúng nghĩ ra lối ra ở trong ao nước, bên cạnh cũng nên để lại dây thừng để chúng vào ao chứ." Trương Cường lúc này đã ướt sũng, anh ta vừa mới từ trong ao nước trèo ra: "Không có, trong ao nước cũng không có gì cả." "Nhưng tôi lo bên trong có cơ quan gì đó, nên không lặn xuống sâu hơn." Nghe báo cáo của hai đội trưởng đội bảo vệ, sắc mặt của các thành viên đội khảo cổ cũng trở nên có chút khó coi.

"Những tên lính đánh thuê này, cứ thế bốc hơi khỏi nhân gian không một tiếng động sao?" "Đúng vậy, chúng căn bản không cần thiết phải dọn dẹp ở đây sạch sẽ như vậy." Các thành viên đội khảo cổ vừa có chút lo lắng nói, vừa căng thẳng nhìn trái nhìn phải một vòng.

Dường như vẫn còn hy vọng rằng những người đó không đi xa.

"Theo lý mà nói, chúng không thể đi xa được." "Liệu có phải bây giờ chúng đang cầm trang bị của chúng ta, trốn ở một góc nào đó trong mộ thất này không?" "Không phải." Chút hy vọng cuối cùng này của mọi người đã bị Trương Khải Linh vô tình dập tắt.

Các thành viên đội khảo cổ đành phải chuyển ánh mắt của mình từ bốn phía mộ thất, đặt lên người ba vị cố vấn đặc biệt.

Tuy nhiên, chỉ thấy, Hách Liên Tĩnh và Diệp Phàm lại đều đang ngẩng đầu nhìn về phía đỉnh mộ.

Sau đó, khóe miệng Hách Liên Tĩnh lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý, nói: "Ây u!" "Món Tây ăn kèm đây mà." "Thịt trên người mấy vị tráng sĩ này dai như vậy, không biết long gia nhà ta ở đây có ăn quen không nhỉ?" Mà nghe lời này của Hách Liên Tĩnh, các thành viên đội khảo cổ căn bản không cần đoán nữa, đã biết ý của gã là gì.

Nhưng, sau khi ý thức được Hách Liên Tĩnh đang nói gì, tâm trạng

của đội khảo cổ, ngược lại càng thêm căng thẳng.

Mọi người lần lượt ngẩng đầu, mặt đầy căng thẳng nhìn về phía đỉnh mộ.

Chỉ thấy, giữa một đám xác khô, có mấy khối thi thể so với chúng thì rất tươi mới, lại vì mặc trang phục tác chiến mà trông khá nổi bật, đang bị treo ngược trên đỉnh mộ!

Các thành viên đội khảo cổ dùng ánh sáng đèn pin làm ký hiệu, bắt đầu đếm: "1, 2, 3." "Vãi chưởng, tất cả đều ở trên đó rồi!" Tiếng đếm bị giọng của Lưu Bác Văn cắt ngang.

"Những tên lính đánh thuê này, sao lại bị treo ngược hết ở đây vậy?" Các thành viên đội khảo cổ không khỏi hít một hơi khí lạnh.

Kẻ trộm thiết bị mà họ vừa mới suy đoán, bây giờ lại đã bị treo cổ hết ở đây rồi!

"Trời ơi, là ai." Một đội viên cảm thán, nhưng lời anh ta chưa nói xong, một cái tên đã xuất hiện trong đầu anh ta: Từ Phúc.

"Từ Phúc đã đến đây!" "Là Từ Phúc đã treo cổ tất cả chúng ở đây!" "Cũng là Từ Phúc đã lấy đi tất cả trang bị của chúng ta!" Đưa ra kết luận này, các thành viên đội khảo cổ lập tức cảm thấy toát mồ hôi lạnh.

"Từ Phúc biết chúng ta ở đây." "Từ Phúc sẽ không phải vẫn đang lén lút theo dõi chúng ta ở đây chứ?" Các thành viên đội khảo cổ vốn đã cố định tầm mắt lại một lần nữa nhìn trái nhìn phải.

Một bên, Diệp Phàm lạnh lùng nói: "Không cần tìm nữa." "Chạy rồi." Diệp Phàm nhìn lại ao nước bằng ngọc bạch hán, từ kẽ răng nặn ra mấy chữ: "Thằng cháu." "Cũng biết chơi gớm nhỉ." Bên chân Diệp Phàm, Niên Niên và Tuế Tuế cũng đang đấm vào không khí.

Hách Liên Tĩnh cười vỗ vỗ vai Diệp Phàm, nói: "Lão yêu quái này,

hơn hai nghìn tuổi." "Nhận một đứa cháu, chẳng phải là xui xẻo sao?" Nói rồi, gã lại khẽ thở dài, nói ra vấn đề mà các thành viên đội khảo cổ hiện đang lo lắng nhất: "Nhưng, chúng ta không tiến hóa ra mang." "Ra ngoài như thế này, e là không dễ dàng đâu." Diệp Phàm liếc nhìn Hách Liên Tĩnh, biết gã này nói người tiến hóa ra mang chính là cậu.

"Tôi cũng không có." Sau đó, cậu nhìn ao nước bằng ngọc bạch hán, đưa hai tay ra: "Hai nghìn năm?" "Tôi tôn lão ái ấu, nhường nó hai chân." Các thành viên đội khảo cổ kinh ngạc nhìn về phía Diệp Phàm.

Chỉ thấy, những ngón tay thon dài của Diệp Phàm bắt thành một thủ quyết vô cùng đẹp mắt, trông nhẹ nhàng, nhưng lại có thể nhìn ra ngay bên trong có công lực tích lũy qua nhiều năm.

Sau đó, Diệp Phàm nói: "Khảm tự, trừu đao đoạn thủy." Tiếp theo, trong ao nước truyền ra một trận tiếng nước.

Hách Liên Tĩnh dùng khuỷu tay chạm vào cánh tay Trương Khải Linh, nói: "Lợi hại không." Trương Khải Linh đang khoanh tay trước ngực.

Anh nói: "Tôi biết." Niên Niên và Tuế Tuế dường như cũng biết chuyện gì đã xảy ra trong ao nước, vui vẻ nhảy lên tại chỗ.

Mà các thành viên đội khảo cổ chỉ có thể nghe thấy tiếng nước bên trong, chứ không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Nhưng dù vậy, vẫn có một cảm giác không hiểu nhưng thấy rất lợi hại.

Lưu Bác Văn như có điều suy nghĩ gật đầu, nói: "Cảm giác, là một ván cờ thần tiên." Một bên, Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh đã đều tiến lên một bước.

Trương Khải Linh quay đầu lại nhìn Diệp Phàm.

Hách Liên Tĩnh thì rất "làm màu" chắp tay với Diệp Phàm: "Tiểu tộc trưởng, ở đây chờ tin tốt, Hạt Tử đi trước dò đường cho ngài." Diệp Phàm với tư cách là một người anh em tốt nên phối hợp diễn xuất, cũng rất phối hợp: "Đi đi, tiểu Hạt Tử, tiếp tục dò đường, tiếp tục báo cáo." Hách Liên Tĩnh khựng lại đôi tay đang chắp lại, dường như lại khuếch đại động tác hành lễ này thêm mấy phần, nhanh nhẹn nói: "Tuân lệnh!" Sau đó, Hách Liên Tĩnh xoay người lại, ngẩng đầu nhìn ao nước bằng ngọc bạch hán.

Gã chạy lấy đà mấy bước, đến mép ao, nhảy lên một cách rất mạnh mẽ và có lực.

Sau đó, dựa vào lực bộc phát mạnh mẽ, nhảy đến một độ cao có chút khoa trương, lại một bước sang trái, một bước sang phải mượn lực trên thành ao.

Chương 355

Dựa vào thân hình cao lớn chân dài của mình, trước khi lực hút của trái đất kịp phản ứng, tay đã bám được vào mép ao nước.

Hai cánh tay và cơ bụng cùng phát lực, rất nhanh đã lên đến đỉnh, lật người qua.

Trong lúc đó, Trương Khải Linh cũng quay đầu lại nói với Diệp Phàm: "Tôi cũng đi xem." "Ở đây đợi tôi." Nói xong, liền giống như Hách Liên Tĩnh, chạy lấy đà mấy bước.

Chỉ thấy, động tác của Trương Khải Linh nhẹ nhàng hơn Hách Liên Tĩnh rất nhiều.

Hơn nữa tốc độ cực nhanh.

Trong phút chốc, mọi người đều tưởng Trương Khải Linh đã hóa thành kinh trập.

Thấy Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh xông ra, Niên Niên và Tuế Tuế như muốn tham gia tranh công.

Hai đứa nhóc bước những bước chân ngắn nhưng dài của mình.

Chưa chạy được hai bước về phía trước, đã bị Diệp Phàm xách lên từ phía sau, một trái một phải: "Hai đứa, cùng tôi ở đây chờ." Chỉ thấy, hai cánh tay của Diệp Phàm giơ ngang, hai chân của Niên Niên và Tuế Tuế đều lơ lửng ở một độ cao đáng kể.

Mặc dù bây giờ đã gần đến hồi kết, nhưng Lưu Bác Văn vẫn luôn cần mẫn vác máy quay của mình.

Cùng lúc đó, sự nhiệt tình của khán giả trong phòng livestream vẫn không hề giảm.

Đi suốt chặng đường này, sự chú ý của họ đã sớm từ ngôi mộ cổ này chuyển sang những người trong ống kính.

"Món Tây ăn kèm, Hắc gia, anh muốn cười chết tôi để cướp mộ của tôi à?" "Vãi chưởng, lúc Tiểu tộc trưởng Diệp và họ vượt ải, lão tặc Từ Phúc này lại ở đây làm món Tây, trộm thiết bị?" "Chúng ta có phải suýt nữa đã được thấy lão già sống hai nghìn năm trông như thế nào rồi không?" "Mặc dù vậy, trước thực lực tuyệt đối của Tiểu tộc trưởng Diệp, những thủ đoạn trộm cắp vặt vãnh này căn bản không thể lay chuyển được ngài ấy nửa điểm." "Việc tử tế duy nhất mà Từ Phúc này làm, chắc là treo cổ mấy tên lính đánh thuê nước ngoài này lên nhỉ?" "Đáng ghét, biến thành hổ, biến thành mèo, biến thành con chó ướt mưa, hội vẫn là hội thần tiên của các người, đáng đời các người có vợ." "Nói thật lòng, lật người vào trong ngầu như vậy, đây chẳng phải là thao tác ba bước lên rổ của mấy thằng nam nhất định phải biểu diễn trước mặt người mình thích sao?" "Đúng đúng đúng!

Thực ra có thể ném rổ trực tiếp, nhưng ba bước lên rổ ngầu hơn, nên nhất định phải biểu diễn trước mặt người mình thích." "Vào trong cũng có thể hợp tác hai người như đội trưởng Trương Cường, nhưng một mình lên ngầu hơn, nên một mình lên." "Có một số người, miệng thì nói đều là một gia đình, nhưng vẫn coi đối phương là tình địch, anh nói có phải không Hắc gia?" "Cười chết, một đứa trẻ to xác gia nhập hàng ngũ tranh sủng, hy vọng Hắc gia và Tiểu Ca cảnh giác một chút." "Hu hu hu, chẳng lẽ chỉ có mình tôi đang đau lòng, livestream của gia đình năm người thần tiên này, xem một lần là bớt đi một lần sao?".

Rất nhanh, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh lại một lần nữa xuất hiện trong tầm mắt của mọi người.

Chỉ thấy, tóc của hai người này, vẫn còn rất khô ráo.

Hách Liên Tĩnh bám vào mép ao nước, cười nhìn Diệp Phàm đang

xách hai tiểu đăng tiên: “Giờ phút cha con, không rủ tôi?” “Luyện sức hả Tiểu Diệp tử?” Diệp Phàm nhìn nụ cười có chút khiêu khích của Hách Liên Tĩnh.

Cậu cũng cười với Hách Liên Tĩnh, nói: “Đúng vậy.” “Bắt lấy.” Sau đó, ném hai đứa trẻ trong tay về phía Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh.

Các thành viên đội khảo cổ há hốc mồm nhìn Diệp Phàm ném Niên Niên và Tuế Tuế ra một đường parabol.

Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh cũng gần như phản ứng lại ngay lập tức.

Hai người nhắm chuẩn vào đường “bay” của hai đứa trẻ, sau đó, nhảy vọt lên.

Hai bóng người nhanh nhẹn chuẩn xác bắt được hai đứa trẻ rồi rơi trở lại vào trong ao nước.

Sau đó, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh đều xác nhận xem đứa trẻ trong lòng mình là đứa nào.

Sau khi phát hiện đứa trẻ trong lòng mình là phiên bản thu nhỏ của đối phương, họ lại ngầm hiểu ý đổi hai đứa trẻ cho nhau.

Các thành viên đội khảo cổ nhìn thao tác của hai vị trên, đều lộ ra vẻ mặt có chút bất lực.

Viện ca đầy ẩn ý gật đầu, nói: “Họ đã nhận ra con trai của mình rồi.” Lâm ca giáng cái tát “đánh thức não shipper” muộn màng nhưng vẫn đến lên đầu Viện ca: “Tỉnh lại đi.” “Đi.” Một bên, Diệp Phàm cũng đang chuẩn bị quay về đội ngũ gia đình năm người, định đi trước một bước.

Mà Thiến ca lại gọi cậu một tiếng: “Diệp Phàm, cậu có thích cái này không.” Diệp Phàm quay đầu lại, liền nhìn thấy “bẫy dụ Diệp

Phàm" phiên bản mới.

Đó là một cánh tay hổ trảo máy móc, nguyên lý chỉ là nguyên lý súng bắn dây đơn giản.

Nhưng khổ nỗi, hổ trảo này được làm bằng thép đen, chế tác phức tạp, hình dáng ngầu lòi.

Trông cứ như cánh tay máy móc trong phim cơ giáp.

Diệp Phàm dừng bước, gật đầu.

Thiến ca đưa hổ trảo vào tay Diệp Phàm.

Thế là, mọi người liền thấy một Diệp Phàm rõ ràng biết bay, lại không hề dựa vào thực lực của mình để lên ao ngọc bạch hán như Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh vừa rồi.

Mà rất ngoan ngoãn mượn sức kim cương hổ trảo, dùng dây kim loại tự động co rút được kết nối, "vận chuyển" mình lên một cách tuần tự.

Các thành viên đội khảo cổ không có bản lĩnh của gia đình năm người, đành phải chuẩn bị một cách quy củ.

Trước, sau mất gần nửa giờ đồng hồ, toàn bộ đội viên đã vào trong ao nước.

Mà đến khi vào trong ao nước, họ mới biết sự thật tại sao lúc đầu Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh không bị ướt.

Nước dưới chân họ, dường như mật độ đã bị thay đổi, lại đang nâng đỡ họ!

Mà cơ quan dưới đáy ao, cũng đã được mở ra.

Diệp Phàm chắp tay sau lưng, nói: "Chào tạm biệt nơi này đi." "Chúng ta phải xuất phát rồi." Khi nghe chính miệng Diệp Phàm nói lời từ biệt, các thành viên đội khảo cổ mới thật sự ý thức được.

Chuyến hành trình vừa kinh hiểm vừa lãng mạn này sắp kết thúc rồi.

Vẻ mặt ai nấy đều có chút xúc động.

Bạch Trường Minh nhìn những bức tường ngọc trắng xung quanh và dòng nước tồn tại ở một trạng thái vô cùng kỳ diệu.

Ông thở dài một hơi, nói: "Trải qua nguy hiểm thập tử nhất sinh, cũng đã thấy được biển sao bao la đẹp đến tột cùng." "Một nơi có thể mang lại cho người ta cảm giác như vậy, có lẽ người thường cả đời cũng không được thấy một lần." "Trường Minh may mắn, được chiêm ngưỡng cảnh này." Toàn bộ thành viên đội khảo cổ đều gật đầu tán thành với lời cảm khái của Bạch Trường Minh.

Diệp Phàm mỉm cười, nói: "Xuất phát thôi." Ngay sau đó, mọi người cảm nhận được mình đang được một sức mạnh kỳ diệu hộ tống tiến về phía trước trong nước.

Không cần bình dưỡng khí, không cần thiết bị lặn.

Trên người họ dường như có thêm một lớp màng bảo vệ cách ly với nước, hoàn toàn không bị ướt chút nào.

Đặc biệt là các nhiếp ảnh gia của tổ livestream.

Không còn túi chống nước, họ đã nghĩ rằng thiết bị quay phim của mình phen này coi như bỏ đi.

Không ngờ rằng, không chỉ người được bảo vệ, mà ngay cả thiết bị của họ cũng được bảo vệ.

Giữa vòng vây của nước như vậy, các đội viên cẩn thận hít thở.

Mặc dù lúc này trên người như có một lớp màng bảo vệ, các đội viên vẫn ngoan ngoãn ngậm miệng, không dám nói chuyện.

Trong chốc lát, các thành viên đội khảo cổ giống như được các

tinh linh trong nước vây quanh, nâng đỡ, đưa họ ra khỏi hồ nước bằng ngọc Hán bạch theo một cách vô cùng kỳ diệu, tiến vào biển sâu.

Và trong biển sâu, họ cũng thấy lại con nhện khổng lồ đã bị Diệp Phàm quát đuổi đi trong hồ nước bằng ngọc Hán bạch lúc mới vào tiền điện.

Cùng với đó là những con tàu cổ chìm sâu dưới đáy biển.

Bây giờ họ đã biết rõ lai lịch của những con tàu khổng lồ này.

Đây chính là đội thuyền năm đó mang danh nghĩa Trịnh Hòa hạ Tây Dương, nhưng thực chất là bị Từ Phúc lợi dụng để lấy tín vật.

Chỉ thấy, con nhện khổng lồ đang đậu gần chiếc tàu lớn.

Thấy các thành viên đội khảo cổ từ trong hồ ngọc Hán bạch đi ra, nó giống như một con sói phát hiện con mồi, khẽ nhấc cái thân hình đồ sộ của mình lên.

Tận mắt chứng kiến khác hẳn với việc nhìn qua màn hình trước đó.

Ở khoảng cách này, họ thậm chí có thể thấy rõ từng sợi lông đen cứng ngắc.

Chương 356

Mấy con mắt trên đỉnh đầu sáng bóng phản quang.

Các thành viên đội khảo cổ thậm chí có thể nhìn thấy hình ảnh phản chiếu của chính mình trong những con mắt đó.

Con nhện lông đen khổng lồ thấy các thành viên đội khảo cổ cũng khẽ cử động.

Cùng với chuyển động của nó, từng đợt sóng gợn lên trong nước.

Cảm nhận từng vòng sóng đó lướt qua người mình, rồi lại tiếp tục lan ra phía sau.

Ngay cả mấy chiếc tàu lớn đã chìm dưới đáy nước, trông như đã mất hết động lực khởi động, cũng khẽ lay động theo những gợn sóng này.

Con tàu khổng lồ, dưới tác động của những con sóng do con nhện khổng lồ tạo ra, vậy mà lại giống như mấy chiếc lá đáng thương trong gió.

Các thành viên đội khảo cổ lập tức cảm thấy tay chân lạnh toát.

Trong đội, có vài người vì quá sợ hãi đột ngột mà ho sặc sụa trong nước.

Dù họ vốn không bị sặc nước, nhưng phản ứng cơ thể theo tiềm thức lại giống hệt như bị sặc nước.

Mà bên cạnh Diệp Phàm, Niên Niên và Tuế Tuế dường như cũng rất sợ cái thứ to lớn kỳ hình quái trạng này.

Hai khuôn mặt nhỏ nhắn gần như sắp khóc thét lên.

Nhưng dù sợ hãi như vậy.

Hai đứa nhóc chưa cao bằng một nửa Diệp Phàm vẫn dứt khoát đứng trước mặt hắn.

Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh đồng thời nheo mắt lại.

Hai người họ ở trong hồ nước đều đã từng tận mắt thấy Diệp Phàm đuổi con nhện này đi.

Nhưng đồng thời cũng biết đó là do Diệp Phàm phải nói hai lần mới có hiệu quả.

Vì thế, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh hiện tại vẫn đề phòng con nhện lông đen khổng lồ này.

"Đừng sợ." Hai tay Diệp Phàm đặt lên đỉnh đầu Niên Niên và Tuế Tuế.

Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh quay đầu nhìn Diệp Phàm.

Chỉ thấy, Diệp Phàm đang ung dung nhìn về phía con nhện khổng lồ, nói: "Tài xế của chúng ta." "Trông hơi kỳ hình quái trạng." "Xấu quá." Ngay sau đó, mọi người cảm giác mình đang trôi về phía con nhện khổng lồ, được nước xung quanh bao bọc.

Đối với các thành viên đội khảo cổ mà nói, đây là một cảm giác vô cùng kỳ diệu.

Về mặt sinh lý, họ là con người, cảm thấy sợ hãi con nhện khổng lồ.

Nhưng vì biết người đưa họ qua đó là Diệp Phàm, nên trong lòng lại vô cùng bình tĩnh.

Rất nhanh, mọi người được nước bao bọc, lên một trong những chiếc tàu khổng lồ.

Mọi người nhìn Diệp Phàm đứng ở mũi tàu, cổ tay vung về phía trước, một sợi tơ bạc bắn thẳng ra.

Hướng về phía mấy chiếc tàu khổng lồ còn lại.

“Xuất phát.

Về nhà.” Con nhện khổng lồ đã lặn xuống dưới chiếc tàu mà các thành viên đội khảo cổ đang đứng.

Sau một tiếng ra lệnh của Diệp Phàm, chiếc tàu khổng lồ từ từ nổi lên, tiến về phía trước.

Và những chiếc thuyền khác được nối sau chiếc tàu này, cũng vì sợi Thiên Tằm Băng Ti kéo theo, cùng nhau từ từ tiến về phía trước.

Con tàu vì chuyển động mà phát ra âm thanh cổ xưa.

Cảnh tượng xếp thành hàng trong biển sâu, từ từ nổi lên tiến về phía trước, trông thật sự giống như người của trăm năm trước lại quay về.

Nhân viên công tác của đội khảo cổ đứng trên boong tàu, nhìn cảnh tượng này, ai nấy đều có chút rưng rưng nước mắt.

Rất nhanh, các thành viên đội khảo cổ đã xuất hiện trở lại trên mặt biển.

Con tàu lớn mà họ đi lúc đến vẫn đang đậu trên mặt biển.

Sau khi lên lại con tàu công nghệ hiện đại, các thành viên đội khảo cổ đều có một ảo giác như thể đã qua một kiếp người.

Các nhân viên của tổ livestream đều đang điều chỉnh máy móc.

Ra khỏi cổ mộ, cũng có nghĩa là buổi livestream đã đi đến hồi kết.

Bạch Trường Minh và Mạc Hồng Hiên, hai vị giáo sư dẫn đầu của hai nơi, đã nói một bài tổng kết công việc vô cùng chính thức.

Đạo diễn Khương đứng sau máy quay, nhíu mày vuốt cằm.

Cũng may đây là livestream.

Nếu là phim của ông, thì cảnh quay nhàm chán như thế này dưới tay ông chỉ có nước cắt bỏ.

Trừ phi thêm vào những màn chửi thề quốc túy như 《Mẹ nó》, có lẽ mới có thể trở nên thú vị hơn một chút.

Cuối cùng, ống kính hướng về ba vị cố vấn đặc biệt được quan tâm nhất từ đầu buổi livestream đến giờ.

Sau khi lên boong tàu, Diệp Phàm đã quan sát tình hình sức khỏe của Niên Niên và Tuế Tuế.

Dù sao đây cũng là hai đứa nhóc được đưa ra từ cổ mộ.

Môi trường trong cổ mộ và không gian bên ngoài vẫn rất khác biệt.

Diệp Phàm rất lo lắng hai đứa nhỏ trông có vẻ yếu ớt này sẽ không thích nghi được với môi trường bên ngoài.

Nhưng may mắn là, hai bản sao thu nhỏ của Tiểu Ca và Hắc Nhãn Kính này hiện tại không biểu hiện bất kỳ sự khó chịu nào.

Hơn nữa vì chưa từng thấy phương tiện giao thông công nghệ hiện đại như vậy, nên cứ đòi chạy lung tung khắp nơi.

Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh đang mỗi người một bên kiềm chế hai tiểu quỷ này.

Trương Khải Linh dùng Phát Khâu Chỉ ấn lên vai Tuế Tuế.

Hách Liên Tĩnh trực tiếp vác Niên Niên lên vai.

Niên Niên đá vào vai hắn một cái, hắn liền vỗ vào mông nhỏ của nó một phát.

Diệp Phàm nhìn sang Niên Niên, rồi lại nhìn Tuế Tuế.

Thấy hai đứa nhỏ hoạt bát khỏe mạnh, hắn cũng lặng lẽ thở phào nhẹ nhõm.

Đạo diễn Khương ở sau máy quay nhìn cảnh "ấm áp" này, cười gọi ba người một tiếng: "Diệp tiểu ca, Trương tiểu ca, Hách Liên tiểu gia." "Ba vị đến đây làm phần kết cho buổi livestream của chúng ta đi." Cùng lúc đó, phòng livestream đã nhận ra buổi phát sóng sắp kết thúc cũng sôi sục lên.

Dù đã gần đến hồi kết, sự nhiệt tình của khán giả không giảm mà còn tăng lên.

"Hu hu hu, thời khắc này cuối cùng cũng phải đến rồi sao?" "Tôi là bạn học của Tiểu Diệp tộc trưởng, không biết sau này còn có cơ hội gặp lại Tiểu Diệp tộc trưởng trong trường không nữa." "Bạn cùng lớp Tiểu Diệp tộc trưởng cho hay bốn học kỳ qua vốn đã rất ít khi gặp được mặt Tiểu Diệp tộc trưởng rồi." "Khảo cổ 101 có Weibo không!

Tôi follow ngay bây giờ!" "Bộ ba sắt khảo cổ!

Chương 357

Không có các anh tôi sống sao đây!" "Hu hu hu các anh dẫn em đi với Tiểu Diệp tộc trưởng!" "Bồ Tát có biết lòng tôi đau thế nào không?" "Mặc dù tôi biết rõ ràng họ vẫn ở đó, nhưng sao vẫn có cảm giác hụt hẫng mất mát thế này?" "Tiếc quá đi!" Đạo diễn Khương nhìn những bình luận trên màn hình, cũng không khỏi bộc lộ tình cảm thật, lộ ra vẻ mặt của một gã đàn ông cứng rắn nhưng đa cảm.

Ông ra hiệu cho nhiếp ảnh gia lia ống kính về phía Trương Khải Linh.

Chỉ thấy, một tay Trương Khải Linh đang đặt trên đỉnh đầu Tuế Tuế.

Anh lạnh lùng liếc nhìn ống kính một cái, đó đã là sự nể mặt lớn nhất mà anh dành cho ống kính rồi.

Sau cái liếc mắt lạnh nhạt đó, Trương Khải Linh liền dời tầm mắt đi.

Trong ánh mắt không còn thấy bất kỳ cảm xúc nào, chỉ lạnh lùng nhìn ngọn núi xa xăm.

Suốt chặng đường này, đạo diễn Khương cũng đã quen với phản ứng như vậy của Trương Khải Linh.

Ông lại cho người lia ống kính sang Hách Liên Tĩnh.

Ống kính vừa hay bắt được cảnh vai Hách Liên Tĩnh lại bị Niên Niên đá một cái, sau đó bàn tay to lại vỗ vào mông nhỏ của nó một phát.

Nhưng một lớn một nhỏ này không phải đang đánh nhau thật.

Lúc đầu, Niên Niên thật sự nghiêm túc đá vào vai Hách Liên Tĩnh,

cố gắng xuống khỏi độ cao hơn một mét tám này.

Hách Liên Tĩnh cũng thật sự nghiêm túc dùng phương pháp truyền thống là vỗ mông để dạy dỗ trẻ con.

Nhưng hai người một đá một vỗ, dường như lại tìm thấy niềm vui trong đó, vậy mà lại cứ thế chơi trò anh một cước tôi một phát.

Niên Niên đang bị đánh thậm chí còn rất vui vẻ cười thành tiếng trên vai Hách Liên Tĩnh.

Mà Hách Liên Tĩnh chú ý đến ống kính đang chĩa vào mình, phản ứng nhiệt tình hơn Trương Khải Linh rất nhiều.

Hắn lập tức tạm dừng tương tác thân thể với Niên Niên, tươi cười nhìn về phía ống kính, nói: "Kết thúc rồi à." "Vậy để tôi quảng cáo cho tiệm kính của tôi nhé." "Kính thưa quý khách, hoan nghênh quý khách bất cứ lúc nào ghé qua tiệm kính của tôi, chi tiết xin tìm kiếm tiệm kính Hắc Hạt Tử, giá cả hợp lý, mua bán sòng phẳng." "Khi đó tôi sẽ cùng Tiểu Diệp tử và ông chủ trại gà Ách Ba Trương này, hoan nghênh quý vị quang lâm." Đội khảo cổ: … Diệp Phàm, Trương Khải Linh: … Diệp Phàm: Tiệm kính Hắc Hạt Tử, Hạt Tử (người mù) và tiệm kính, thật sự không mâu thuẫn sao?

Khán giả phòng livestream: "Nhưng mà Hắc gia, ngài chưa nói địa chỉ!" Đạo diễn Khương ở sau máy quay cũng mỉm cười.

Vốn dĩ là một người làm trong ngành điện ảnh chuyên nghiệp, tự ý quảng cáo trong chương trình là điều cấm kỵ lớn của người làm truyền thông.

Nhưng may mắn là, Hách Liên Tĩnh không nói ra địa chỉ cửa hàng của mình.

Vậy thì không tính là tự ý quảng cáo.

Ừm.

Cuối cùng, ống kính hướng về Diệp Phàm.

“Diệp tiểu ca, cậu đến nói lời kết với mọi người đi.” Trong ống kính, sau khi được đạo diễn Khương gọi tên, Diệp Phàm vô tình nhìn về phía ống kính một cái.

Hắn đứng trong gió biển, vạt áo sơ mi bị gió thổi phần phật, mái tóc có chút rối và ẩm ướt đã bị hắn vuốt ngược lên đỉnh đầu.

Giữa đôi mày và mắt, vẫn còn lưu lại sự dịu dàng khi nhìn Niên Niên và Tuế Tuế lúc nãy.

Sau đó, Diệp Phàm làm một động tác ôm quyền: “Học tập tốt, mỗi ngày tiến lên.” “Núi xanh không đổi, nước biếc chảy dài.” Trong chốc lát, bình luận của khán giả trong phòng livestream cũng đồng loạt biến thành: “Núi xanh không đổi, nước biếc chảy dài.” Đạo diễn Khương nhìn dung lượng pin còn lại của máy quay, giữa một loạt bình luận từ biệt, ông đã tắt livestream.

Thổi gió biển, theo con tàu lớn từ từ tiến về phía trước.

Mọi người đã trở lại trạng thái bình tĩnh của xã hội bình thường.

Niên Niên và Tuế Tuế dưới sự áp chế vũ lực của Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh đã ngoan ngoãn hơn.

Diệp Phàm nhìn ngọn núi xa xăm.

Hắn lúc này, đã không còn là Diệp Phàm của lúc mới xuất phát.

Gắn kết với thân phận tộc trưởng Đồ Long, hắn không còn là người ngoài cuộc với thế sự thiên hạ nữa.

Đỗ nghiên cứu sinh, chỉ có thể xem là một mục tiêu trong đời hắn.

Mà tộc trưởng Đồ Long, lại là một sứ mệnh.

Từ một thư sinh, đột nhiên trở thành một đại tộc trưởng.

Điều này không chỉ có nghĩa là với tư cách tộc trưởng Đồ Long, bản thân hắn có sứ mệnh giống như các tộc trưởng tiền nhiệm.

Quan trọng nhất là, lời tiên tri cổ xưa đã ứng nghiệm.

Hai con rồng cuối cùng sẽ cùng lúc hiện thế.

Rồng chiến ngoài đồng, máu chảy vạn dặm không ngừng.

Một trong hai nhất định sẽ hại chết người còn lại.

Những điều này, ai nghe thấy cũng sẽ cảm thấy nặng nề.

Diệp Phàm lặng lẽ liếc nhìn về phía Trương Khải Linh.

Hắn nhớ lại những lời Trương Khải Linh không ngừng hứa hẹn trên đường đi rằng tuyệt đối sẽ không hại chết hắn.

Diệp Phàm có thể cảm nhận rõ ràng tinh thần tự hy sinh của Trương Khải Linh.

Có lẽ, để giữ lại Tiểu Ca, hắn cũng có thể lựa chọn như vậy?

Tuy nhiên, ý nghĩ này vừa nảy ra trong đầu, lập tức bị Diệp Phàm gạt đi.

Chúng sinh có nạn, dùng mạng của người tốt để đổi lấy thái bình cho chúng sinh, kịch bản cũ rích này Diệp Phàm đã xem chán ngấy rồi.

Nắm đấm của hắn khẽ siết lại.

Hắn thầm nghĩ: "Tiểu hành tinh rách, hai nghìn năm rồi, mày đã là một tiểu hành tinh rách trưởng thành.

Phải có thể gánh vác được sự thật song long hiện thế rồi.

Song long hiện thế, là phúc khí của mày.

Logic tự nhất quán, rất hợp lý." Mặc dù lúc Diệp Phàm mới gắn kết với thân phận tộc trưởng Đồ Long, còn cảm thấy có chút lâng lâng.

Nhưng bây giờ, hắn đã cảm nhận được sức nặng của sứ mệnh trên vai.

Đặc biệt là khi Hách Liên Tĩnh, người cao gần một mét chín, đặt cánh tay lên vai hắn.

Tựa gần như toàn bộ trọng lượng của mình lên người hắn, thì lại càng nặng hơn.

Hách Liên Tĩnh đẩy đẩy cặp kính râm, cùng Diệp Phàm nhìn mặt biển xa xăm: "Tiểu Diệp tử, sau khi về chúng ta…" Khi Hách Liên Tĩnh khoác vai Diệp Phàm và mở miệng, thông báo của hệ thống cũng đồng thời vang lên trong đầu hắn. [Ting!

Lời thoại "Cháu trai, mày... mày cũng biết chơi đấy nhỉ" của ký chủ phù hợp với nhân vật Vương Dã đạo trưởng, độ mô phỏng +5%, độ mô phỏng hiện tại là 75%.] [Điểm số tương ứng đã được nhân với 75% và chuyển vào ký chủ.] [Chúc mừng ký chủ, nhận được phần thưởng hệ thống.] [Ting!

Mặt nạ Thiên Diện Quỷ Tướng Quân.

Sau khi đeo vào, có thể hiệu lệnh âm binh.] Diệp Phàm đang định vui vẻ nhận phần thưởng này.

Chương 358

Nào ngờ, lời của hệ thống vẫn chưa nói xong. [Ting!

Ký chủ đối xử với cổ mộ có tính phá hoại, phù hợp với nhân vật trong Đạo Mộ Bút Ký, độ mô phỏng tăng lên.] [Nhận thấy ký chủ không hài lòng với nguyên tắc cộng thêm độ mô phỏng, nhưng phá hoại cổ mộ thực sự là chuyện lớn, do đó chiết trung cộng thêm 2.5%.] [Độ mô phỏng tương ứng đã được chuyển vào ký chủ.] [Chúc mừng ký chủ, nhận được phần thưởng hệ thống.] [Ting!

Năng lực soát sổ sách Hỏa Nhãn Kim Tinh, có thể nhìn ra bất kỳ vấn đề nào trong sổ sách, giúp ký chủ giảm bớt rất nhiều phiền phức.] Thần kinh của Diệp Phàm lập tức căng thẳng.

"Hành vi phá hoại cổ mộ?" "Chẳng phải chỉ là hun tường mộ một chút thôi sao?

Thế cũng gọi là phá hoại à." "Lúc tôi đi thậm chí còn đậy cả nắp quan tài lại!" "Mộ thất cuối cùng, là con rồng lớn đó tự nó đâm thành ra như vậy mà, không phải tôi còn kịp thời ngăn cản hành vi phá nhà của nó sao?" [Lúc ký chủ rời đi, đã quên đóng cửa mộ.] [Hiện tại, cổ mộ này đã bị nước biển tràn vào, ngập.] Lúc ý thức của Diệp Phàm quay trở lại, vừa hay nghe thấy Hách Liên Tĩnh cười tươi hỏi hắn: "Thế nào, Tiểu Diệp tử?" Thông thường, dù Diệp Phàm đang mặc cả với hệ thống, hắn vẫn có thể nghe thấy lời nói của người bên cạnh.

Nhưng lần này, bất ngờ mà hệ thống mang lại cho hắn thực sự quá lớn.

Cho nên hắn không nghe thấy Hắc Nhãn Kính vừa nói gì với mình.

Nhưng Hách Liên Tĩnh bây giờ trông rất hứng khởi, nụ cười cũng khá hiền lành.

Diệp Phàm tự thấy bên trong chắc không có âm mưu gì.

Hơn nữa, Hắc Nhãn Kính tuy trông có vẻ không đứng đắn.

Nhưng đối với những người bạn mà hắn đã công nhận, Diệp Phàm cảm thấy vẫn rất đáng tin cậy.

Thế là, Diệp Phàm cũng sảng khoái đồng ý: "Được thôi." Hách Liên Tĩnh lại khoác vai Diệp Phàm, vui hơn lúc nãy một chút: "Tốt lắm, vậy quyết định thế nhé!" Không lâu sau, tàu lớn cập bến, mọi người trở lại bờ biển nơi họ xuất phát.

Trên bờ biển, đã có khá đông người đứng đợi.

Đội khảo cổ vừa xuống tàu, liền có một đám người vây lại.

Diệp Phàm nhìn đám đông.

Trong đó, có không ít là nhân viên chính thức lúc xuất phát ở đại sảnh.

Còn có một số là truyền thông các nhà.

Đặc biệt điên cuồng, là đám người của các phương tiện truyền thông này.

Họ cầm micro, chen lấn xô đẩy nhau tiến về phía trước.

Gần như đẩy cả nhân viên chính thức sang một bên.

Miệng cũng đang hét lớn: "Tiểu Diệp tộc trưởng!

Tiểu Diệp tộc trưởng, trang web của chúng tôi muốn mời ngài một buổi phỏng vấn riêng có được không ạ?" "Trương tiểu ca!

Chúng tôi là truyền thông Sưu Miêu, xin hỏi nghề chính của anh có thật sự là chủ trại gà không ạ?

Xin hỏi trại gà của anh mở ở nơi nào vậy?" "Hắc gia, xin hỏi ngài có suy nghĩ gì về hành động lần này?

Theo tôi được biết ban đầu ngài không muốn tham gia hoạt động này đúng không, xin hỏi cơ duyên nào khiến ngài tham gia vậy?" "Tiểu Diệp tộc trưởng, xin hỏi tâm trạng của ngài khi gặp được tộc nhân của mình là gì?

Niên Niên và Tuế Tuế có quan hệ gì với ngài, sau này có dự định gì không?" Các phương tiện truyền thông nhao nhao hỏi như vậy, tại hiện trường có không dưới hai mươi nhà.

Hơn nữa mục tiêu chính của họ, chính là ba vị cố vấn đặc biệt.

Diệp Phàm đã có thể cảm nhận rõ ràng sự thiếu kiên nhẫn của Trương Khải Linh.

Ngay cả Hách Liên Tĩnh bình thường luôn tươi cười cũng tặc lưỡi, "chậc" một tiếng.

Phản ứng đặc biệt rõ ràng, là Niên Niên và Tuế Tuế.

Hai đứa trẻ đều trốn sau lưng Diệp Phàm.

Ở trong mộ cả nghìn năm, chúng chưa bao giờ thấy cảnh tượng như thế này.

Khi đối mặt với Kiến Văn Đế đã biến dị phát dục, chúng còn dũng cảm che chắn trước mặt Diệp Phàm.

Nhưng bây giờ, đối mặt với nhiều câu hỏi la hét của truyền thông như vậy, hai đứa trẻ lại cảm nhận được một nỗi sợ hãi khác.

Bản thân Diệp Phàm, là bệnh nhân giai đoạn cuối của chứng lười giao tiếp xã hội, đặc biệt là còn có sự trợ giúp từ việc nhập vai Đại Trương ca.

Hiện tại cũng đặc biệt ghét cảnh tượng như thế này.

Giống như Niên Niên và Tuế Tuế, đối mặt với nguy cơ quỷ thần trong cổ mộ, hắn đều có thể bình thản không chút gợn sóng.

Nhưng đối mặt với nhiều câu hỏi như vậy, hắn bây giờ chỉ muốn "chuồn".

Diệp Phàm lặng lẽ dẫn Niên Niên và Tuế Tuế lùi lại hai bước sau đám người của đội khảo cổ.

Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh, hai ông già trăm tuổi cũng cực kỳ ghét không khí hiện trường, kịp thời đứng ở hai bên phía trước Diệp Phàm.

Không chút che giấu mà tỏa ra khí thế của mình.

Dường như, ai dám bước vào trong một bước, đều sẽ chết hoặc bị thương.

Hai người nghe thấy tiếng thở dài của Diệp Phàm phía sau: "Chào mừng trở lại, thế giới của loài người." Một bên, Trương Cường và Khâu Ninh đã dẫn theo đội viên của mình, hùng hổ đứng ở phía trước nhất.

Trang bị đầy đủ, mặt mày hung tợn.

Trong mộ, họ có thể làm cho ba vị cố vấn quá ít.

Nhưng ở bên ngoài, họ có thể làm rất nhiều điều cho những vị cố vấn đã bảo vệ họ suốt chặng đường.

Trương Cường dẫn đội viên của mình đứng ở phía trước nhất, nhìn quanh quát lớn: "Hôm nay ai phụ trách an ninh?" "Ngay cả việc duy trì trật tự hiện trường đơn giản như vậy cũng làm không tốt sao?" Đối mặt với vẻ mặt hung thần ác sát của Trương Cường được trang bị đầy đủ, đám phóng viên đang vây quanh đều vô thức im lặng trong giây lát.

Một bên, Lưu Bác Văn ở phía sau đội bảo vệ không khỏi lắc đầu, nói: "Tại sao đám phóng viên này so với đại ca, lại có vẻ sợ đội trưởng Trương hơn nhỉ?" "Khí thế lúc nãy đúng là dọa chết tôi rồi còn

gì?" Vừa nói, Lưu Bác Văn không nhịn được rụt rụt vai.

Triệu Trạch Minh đứng bên cạnh cậu ta khẽ cau mày, nhìn đám phóng viên bên ngoài, nói: "Bởi vì họ tin tưởng Diệp Phàm." Lưu Bác Văn rất nghi hoặc: "Việc này thì có liên quan gì đến việc họ tin tưởng đại ca?" "Còn một chuyện nữa, gọi là đại ca, biết chưa hả sư đệ họ Sa, cậu có biết vị trí này bao nhiêu người đỏ mắt không.

Còn không phải là tôi giành cho cậu." Triệu Trạch Minh nói: "Bởi vì họ tin rằng, tộc trưởng Đồ Long đã bảo vệ Đại Việt vạn năm tuyệt đối sẽ không làm hại họ." "Nhưng có lẽ còn một điểm nữa." Lưu Bác Văn vốn đang bất bình vì lời giải thích đầu tiên, cậu ta vội vàng hỏi dồn: "Gì?" Triệu Trạch Minh đáp: "Đại ca bọn họ… đẹp trai quá." Lưu Bác Văn quay đầu lại nhìn mấy khuôn mặt của Diệp Phàm bọn họ, gật đầu lia lịa vô cùng tán thành: "Anh hùng có cùng suy nghĩ mà học bá." Cùng lúc đó, đám đông phía trước đột nhiên tản ra.

Nhiều đội viên hộ vệ hơn đã đi tới.

Và đi trước những hộ vệ này, là hai lão giả trông có vẻ rất có thân phận.

Hai người này, các thành viên đội khảo cổ không hề xa lạ.

Ngay cả Diệp Phàm cũng không hoàn toàn xa lạ.

Chính là Hình bộ trưởng và Ôn viện trưởng đã đến đón họ khi ra khỏi mộ Vương Mãng.

Một người là sếp của đám đội viên bảo an như Trương Cường.

Một người là sếp của đám giáo sư khảo cổ như Bạch Trường Minh.

"Là chúng tôi đến muộn, tôi xin lỗi các vị." Hai vị này vừa đến, đám phóng viên vốn đang chen chúc thậm chí không dám tiến lên một bước nữa, tất cả đều ngoan ngoãn đứng thành một vòng bên ngoài.

Không dám lớn tiếng đặt câu hỏi, chỉ đành đứng tại chỗ thay đổi các góc độ khác nhau để chụp ảnh hiện trường.

Nhìn thấy Hình bộ trưởng và Ôn viện trưởng, hai vị đại nguyên lão, Trương Cường cũng thu lại vẻ hung hăng lúc nãy đối với đám phóng viên.

Chương 359

Anh ta định tiến lên báo cáo sơ bộ kết quả của chuyến đi này cho hai vị.

Tuy nhiên, hoàn toàn không cần anh ta tiến lên.

Hai vị lão nhân gia trông có vẻ rất uy nghiêm này, vẫn giống như lần trước.

Bề ngoài cười bình thản, nhưng thực chất bước chân như đang chạy đua, đi nhanh về phía họ.

Trương Cường đứng tại chỗ, vừa định chào theo nghi lễ: "Hình bộ…" Tuy nhiên, động tác của anh ta lập tức bị Hình bộ trưởng đã đi nhanh đến bên cạnh chặn lại.

Hình bộ trưởng nhìn chằm chằm lão thư sinh Ôn viện trưởng đang đi nhanh ngang mình, đẩy Trương Cường sang một bên, qua loa nói: "Được được được." "Tiểu Trương mau đi đỡ Ôn viện trưởng của các cậu đi, lớn tuổi rồi, đi nhanh thế này cẩn thận ngã." "Đi đi đi." Mệnh lệnh vừa bất ngờ vừa hợp lý này khiến Trương Cường ngây ra một lúc mới nhớ ra phải hành động.

Anh ta biết hai vị này lại sắp giành người rồi.

Trương Cường đương nhiên một lòng đứng về phía đội hộ vệ.

Anh ta vội vàng làm theo chỉ thị của Hình bộ trưởng, đi "đỡ một chút" Ôn viện trưởng: "Ôn viện trưởng, ngài cẩn thận dưới chân." Mà Ôn viện trưởng trước giờ luôn nho nhã lúc này cũng đang nhìn chằm chằm Hình bộ trưởng.

Ông đưa tay đẩy Trương Cường sang một bên: "Ây da tiểu Trương cậu đừng có không biết điều." Trương Cường rất bất ngờ lảo

đảo lùi lại hai bước, được đội viên của mình là Hắc Hùng đỡ lấy.

Hắc Hùng đỡ đội trưởng nhà mình xong, cũng vô cùng ngạc nhiên: "Đội trưởng, ngài vừa bị Ôn viện trưởng đẩy à?" "Có phải ở trong mộ mệt quá rồi không?" Trương Cường lúc này trán đầy mồ hôi lạnh đứng thẳng người lại, nói với Hắc Hùng một cách đầy ẩn ý: "Con người nếu có một thứ gì đó muốn đến cực hạn, thì thật sự chuyện gì cũng sẽ làm ra được." Hắc Hùng nhìn bóng lưng của hai lão nhân tóc bạc đi nhanh như bay, gật đầu vô cùng tán thành.

Rất nhanh, hai người lại qua loa tiếp nhận lời chào hỏi của Khâu Ninh, Bạch Trường Minh, Mạc Hồng Hiên, mấy người dẫn đầu trong đội.

Đến trước mặt Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh ở cuối đội.

Còn Diệp Phàm, Diệp Phàm được hai vị hộ pháp che chắn phía sau, họ không nhìn thấy mặt.

Hình bộ trưởng có chút kích động nhìn Trương Khải Linh mặt lạnh và Hách Liên Tĩnh tươi cười, không nhịn được xoa xoa tay: "Biểu hiện xuất sắc của hai vị trong mộ tôi đều đã thấy cả rồi!" "Hai vị thật sự là sự tồn tại trăm năm khó gặp của Đại Việt chúng ta!" "Tôi biết, hai vị đều có sứ mệnh của riêng mình." Hình bộ trưởng vừa nói, vừa len lén nghển cổ, nhìn qua phía sau hai người.

Và theo hướng ông nghển cổ, Trương Khải Linh lặng lẽ dịch sang một bên một bước nhỏ, hoàn toàn chặn tầm nhìn của ông.

Hình bộ trưởng nghển cổ mấy lần, đều đối mặt với khuôn mặt lạnh lùng của Trương Khải Linh.

Đành phải có chút ngượng ngùng dừng lại hành động của mình.

"A ha ha, Trương tiểu ca, Hách Liên tiểu ca, và cả Diệp tiểu ca.

Lần này tôi đến một là để đón chào các vị khải hoàn trở về." "Hai

là cũng muốn hỏi các vị có ý định đến đội hộ vệ làm cố vấn đặc biệt không." "Không phải toàn thời gian đâu, chỉ là tranh thủ thời gian đến chỉ điểm cho các đội viên một chút về kỹ thuật chiến đấu và sử dụng súng ống." "Đãi ngộ nhất định…" Lời chưa nói xong, Trương Khải Linh đã cắt ngang lời của Hình bộ trưởng: "Không có thời gian." Mà Hách Liên Tĩnh bên cạnh lại tỏ vẻ: "Thêm một công việc, thêm một phần bảo đảm." Hình bộ trưởng có chút mong đợi nhìn về phía Hách Liên Tĩnh.

Hách Liên Tĩnh vuốt vuốt cằm, tiếp tục nói: "Nhưng mà Tiểu Diệp tử đã hứa với tôi là đưa tôi về nhà ăn cơm rồi." "Tôi không thể thất hứa được." Hình bộ trưởng tuy không hiểu rõ hai việc mà Hách Liên Tĩnh nói có liên quan gì đến nhau.

Nhưng ông cũng hiểu, mình đã bị từ chối.

Ôn viện trưởng đứng bên cạnh ông cười hai tiếng.

Hình bộ trưởng nghe ra trong hai tiếng cười đó có chút ý cười trên nỗi đau của người khác.

Ông cũng lập tức không hề yếu thế ném cho Ôn viện trưởng một ánh mắt "anh giỏi thì anh lên".

Ôn viện trưởng trước tiên rất lịch sự chào hỏi Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh, rồi giới thiệu: "Tôi là viện trưởng của Viện Khảo cổ Quốc gia, tôi họ Ôn." "Lâu rồi không gặp Tiểu Diệp tộc trưởng, không biết có vinh hạnh được gặp lại Tiểu Diệp tộc trưởng một lần không." Hình bộ trưởng nhìn Ôn viện trưởng, lập tức hiểu ra ý của ông.

Thầm nghĩ: "Lão hồ ly nhà ông, bắt giặc phải bắt vua trước có phải không?" Tuy phép ví von này không thích hợp lắm, nhưng trong mắt Hình bộ trưởng, đây chính là âm mưu của Ôn viện trưởng!

Quả nhiên, đã bị điểm danh, Diệp Phàm liền từ sau lưng Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh bước ra.

"Ôn viện trưởng." "Lâu rồi không gặp." Ôn viện trưởng đánh giá Diệp Phàm từ trên xuống dưới một lượt, rồi lại nhìn sang Niên Niên và Tuế Tuế đi ra cùng Diệp Phàm.

Niên Niên và Tuế Tuế lại nép sát vào người Diệp Phàm.

Ôn viện trưởng có chút ẩn ý nhìn Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh một cái.

Sau đó, lại cười tủm tỉm nhìn Diệp Phàm: "Tiểu Diệp tộc trưởng, không biết tương lai cậu có dự định gì không." Mặc dù Diệp Phàm bây giờ đã gắn kết với thân phận tộc trưởng Đồ Long.

Nhưng ở giữa chốn đông người như thế này, bị gọi là Tiểu Diệp tộc trưởng.

Đối với Diệp Phàm mà nói, giống hệt như bị gọi một cái biệt danh mạng trung nhị nào đó giữa chốn đông người.

Hắn chỉ cảm thấy mình đã rất lâu rồi không ngượng ngùng như vậy.

Diệp Phàm ho khan hai tiếng: "Ôn viện trưởng, cứ gọi tôi là Diệp Phàm là được." "Không có dự định gì cả." "Cứ làm việc tốt, đừng hỏi tiền đồ." Ôn viện trưởng cúi đầu cười cười.

"Vậy lần này…" Hách Liên Tĩnh ở một bên nhìn Ôn viện trưởng này.

Không biết tại sao, nhìn Ôn viện trưởng cười tủm tỉm này, khiến hắn cảm thấy rất không thoải mái.

Ví dụ như hai con rối ngọc nhỏ mà hắn lén bỏ vào ba lô bây giờ dường như nặng hơn lúc nãy.

Hắn liếc nhìn Trương Khải Linh bên cạnh, rõ ràng đối phương cũng rất ghét những dịp như thế này.

Khi Ôn viện trưởng đang nói, Hách Liên Tĩnh cúi người bế Niên Niên lên.

Trương Khải Linh cũng rất ăn ý một tay bế Tuế Tuế lên.

Sau đó, Hách Liên Tĩnh hoảng hốt la lên: "Trời ơi!

Nhện khổng lồ lên bờ rồi kìa!" Tiếng của Hách Liên Tĩnh cắt ngang lời của Ôn viện trưởng, nụ cười ôn hòa trên mặt Ôn viện trưởng lập tức cứng đờ.

Ông lập tức nhìn về phía biển.

Sự chú ý của mọi người cũng ngay lập tức bị thu hút qua đó.

Mà Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh cũng một trái một phải nắm lấy tay Diệp Phàm.

"Đi thôi ~~" Giữa một tràng cười xen lẫn của người lớn và trẻ con, mọi người mới hoàn hồn lại, nhìn về hướng Diệp Phàm bọn họ đang rời đi.

Chỉ thấy, ba vị cố vấn đặc biệt đi nhanh như bay, vậy mà thật sự trong khoảnh khắc ngắn ngủi này, đã chạy được một khoảng rất xa.

Hình bộ trưởng định cho người đuổi theo: "Này, này còn chưa kịp xin công cho ba vị mà." Ôn viện trưởng lại ngăn ông lại, cười lắc đầu: "Lão Hình, có duyên ắt sẽ gặp lại." Ba người dùng tốc độ không thể tin nổi chạy ra khỏi tầm mắt của mọi người, rồi mới dừng lại.

Sau khi đứng lại, cả ba người đều có chút thở gấp.

Diệp Phàm đột nhiên nhớ ra điều gì đó, nghĩ đến lời nói lúc nãy của Hách Liên Tĩnh: "Mình đã nói là đưa hắn về nhà ăn cơm à?" Nhưng yêu cầu này đối với quan hệ thân thiết của họ cũng không phải

là cao.

May mà Hắc Nhãn Kính còn có lương tâm, không lợi dụng lúc hắn lơ đãng để bắt hắn trả tiền thuê nhà tứ hợp viện kếch xù.

Hách Liên Tĩnh bế Niên Niên, tại chỗ chơi trò máy bay quay hai vòng: "Vui không nhóc Niên." Niên Niên cười rất vui vẻ, cặp kính râm hơi lớn trên khuôn mặt nhỏ nhắn rung rinh.

Một bên, Tuế Tuế cũng đã được Trương Khải Linh cho ngồi trên cổ.

Lúc này đang ôm đầu Trương Khải Linh chơi tóc.

Diệp Phàm liếc nhìn một cái, hoàn toàn xác nhận tóc của Tiểu Ca đều là thật.

Hơn nữa còn khá rậm rạp, chất tóc rất tốt.

Hách Liên Tĩnh cười, nhìn về phía Diệp Phàm: "Vậy thì Tiểu Diệp tử, tiếp theo chúng ta làm gì?" Diệp Phàm "hừm" một tiếng: "Đầu tiên, tôi phải gọi một cuộc điện thoại." Hắn cũng không né tránh Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh, bấm số đầu tiên trong danh sách liên lạc gần đây.

Điện thoại rất nhanh được kết nối, giữa đôi mày và mắt Diệp Phàm lộ ra nụ cười ấm áp: "Vâng, ba à, mẹ con đâu?" Trong điện thoại là giọng của một người đàn ông trung niên mà Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh đều không hề xa lạ.

Giọng nói ấy có sự ngạc nhiên và vui mừng rất rõ rệt.

Chương 360

Dường như ông không ngờ sẽ nhận được cuộc gọi này của Diệp Phàm.

"Diệp Tử à, vừa tắt livestream là mẹ con không thấy con đâu, đang lo lắng cho con đấy!" Sau đó, người đàn ông cao giọng gọi: "Bà xã, bà xã, là con trai gọi!" Rất nhanh, giọng của người đàn ông đã được thay thế bởi giọng một người phụ nữ trung niên: "Alo?

Là Tiểu Diệp Tử à.

Các con ra ngoài rồi sao?

Không cùng ăn một bữa cơm với bên chính quyền à?" Giọng của người phụ nữ cũng tràn đầy niềm vui mừng.

Thậm chí còn có chút cảm giác mừng đến phát khóc, giọng nói cũng run rẩy.

Điều này khiến người ta có thể dễ dàng tưởng tượng ra hình ảnh một người mẹ trung niên đang cẩn thận cầm điện thoại ở đầu dây bên kia.

Bên cạnh bà mẹ này, chắc hẳn còn có một người đàn ông trung niên đang len lén nghe lỏm.

Muốn nói gì đó, nhưng lại bị bà mẹ ngăn lại.

Dường như, đây chính là hình mẫu phổ biến trong mỗi gia đình bình thường.

Diệp Phàm nghe giọng của hai ông bà, khóe miệng cũng nở một nụ cười nhàn nhạt.

"Không cần ăn cơm với họ đâu.

Mẹ, mẹ và ba cất kỹ chuông đồng đi.

Con sẽ về nhanh nhất có thể.” Nói rồi, Diệp Phàm lại liếc nhìn Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh đang nhìn mình chằm chằm.

“Tiện thể, con dắt hai người bạn về nhà ăn cơm.

Cả hai đứa nhỏ nữa.” Ở đầu dây bên kia, mẹ Diệp Phàm bật cười.

“Mẹ biết, mẹ biết rồi.

Còn một người ăn chay nữa đúng không, mẹ chuẩn bị hết cho các con rồi.

Chuông đồng cũng cất cho con rồi, Diệp Tử à, khi nào con về?

Đợi con về, mẹ lại...” Người phụ nữ chưa nói hết câu, dường như bị âm thanh nào đó cắt ngang.

Cách xa ngàn dặm lại qua xử lý của điện thoại, dù Diệp Phàm có thính lực cực tốt, thứ hắn nghe được cũng chỉ là âm thanh đã qua xử lý.

Ngay sau đó, người phụ nữ thúc giục người đàn ông bên cạnh: “Ông nó, mau ra mở cửa đi.” Rồi bà lại cười nói với Diệp Phàm: “Tiểu Diệp à, nhà mình có khách đến.

Giọng bà tràn đầy vui sướng và tự hào: “Con không biết đâu, ba mẹ giờ sắp thành người nổi tiếng rồi đấy.

Rất nhiều hàng xóm, họ hàng gọi điện hỏi ba mẹ về tình hình của con.

Con yên tâm, đây là chuyện của con, ba mẹ không nói gì hết.” Diệp Phàm nghe giọng nói trong điện thoại, mày hơi nhíu lại.

Vì hắn biết chuông đồng là một trong những tín vật, nên mới gọi điện bảo ba mẹ cất đi, còn phải vội vàng về nhà như vậy.

Vốn dĩ hắn nghĩ lão già Từ Phúc kia cũng vừa mới ra khỏi ngôi mộ cổ này, nên thời gian phản ứng chắc cũng tương đương với hắn.

Hơn nữa, Từ Phúc còn không biết địa chỉ nhà hắn ở đâu, không lẽ nào lại ra tay nhanh như vậy.

Nhưng bây giờ, trong lòng Diệp Phàm lại dấy lên một dự cảm không lành.

Bảo ba mẹ đừng mở cửa?

Nếu lỡ như bên ngoài thật sự chỉ là hàng xóm và họ hàng nghe danh mà đến, thì sẽ càng trông có vẻ kỳ quặc hơn.

Lòng bàn tay Diệp Phàm hơi đổ mồ hôi.

Trong điện thoại, mẹ hắn đã cười nói đi ra đến cửa.

Nghe phản ứng của bà, rõ ràng người ngoài cửa bà cũng không quen biết.

"Ai đấy ạ?" "Chào anh?

Xin hỏi anh tìm ai?" Giọng một người đàn ông truyền vào tai Diệp Phàm: "Chào ông Diệp, bà Triệu.

Chúng tôi là nhân viên của Viện Khảo cổ Quốc gia, đây là giấy tờ công tác của chúng tôi.

Vì được biết hai vị đang giữ một món văn vật quốc gia, nên lần này chúng tôi đến để giám định một chút.

Khi thích hợp cũng sẽ căn cứ vào cấp bậc của văn vật để xử lý thỏa đáng." Nghe những lời này, tay Diệp Phàm lập tức nắm chặt lại.

Hắn nhíu mày thật sâu.

Những người này tuyệt đối không phải nhân viên của Viện Khảo cổ Quốc gia!

Một con yêu quái đã đi lại trên nhân gian hơn hai nghìn năm, sao có thể không có tổ chức và mạng lưới quan hệ của riêng mình!

Bây giờ Diệp Phàm cũng không thể bảo ba mẹ đóng cửa, từ chối những người này.

Một bên, Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh cũng có chút lo lắng nhìn về phía Diệp Phàm.

Trương Khải Linh hạ giọng, nói một câu: "Diệp Phàm, những người này..." Diệp Phàm cũng hạ giọng đáp, nhưng ngữ khí lại lạnh lùng lạ thường: "Không sao, cứ để họ lấy.

Tôi xem họ có mạng để nghe thấy tiếng chuông vang lên không.

Chúng ta..." Bỗng nhiên, Diệp Phàm ngừng nói.

Trong điện thoại, đột nhiên truyền đến tiếng đánh nhau!

Không phải là tiếng đánh nhau giữa người đàn ông lạ tự xưng là người của Viện Khảo cổ Quốc gia và bố mẹ hắn.

Mà là có bên thứ ba đột nhiên xuất hiện!

Tiếng đánh nhau này chỉ kéo dài vỏn vẹn vài phút.

Xen lẫn trong đó là giọng của ba mẹ Diệp Phàm: "Ối dồi ôi, cậu trai trẻ này sao thế, sao vừa đến đã đánh người vậy?

Đừng đánh nữa.

Này, cẩn thận cái giá hoa nhà tôi!

Đó là của Tiểu Diệp đấy, cũng không được đụng vào!" Diệp Phàm nghe giọng ba mẹ mình tuy có nghi hoặc nhưng dường như vẫn rất bình tĩnh, không khỏi có chút bất lực.

Phản ứng bình thường nhất lúc này, chẳng phải nên là báo cảnh sát sao?

May mà, tiếng đánh nhau rất nhanh đã kết thúc.

Ngay lúc Diệp Phàm đang có chút căng thẳng muốn biết ai là người thắng.

Đầu dây bên kia truyền đến một giọng nam khác: "Thuộc hạ, Đệ Tam Đao, truyền nhân Hãn Đao, Phan Chí, hộ giá đến chậm!" Diệp Phàm chau mày, trong phút chốc giãn ra vài phần.

Trong điện thoại, rõ ràng ba mẹ Diệp Phàm vẫn chưa phản ứng lại.

Diệp Phàm liền mở miệng nói: "Mẹ, đưa điện thoại cho chú ấy đi." Mẹ Diệp làm theo, giọng nói thô ráp, trầm thấp mà lạnh lùng của người đàn ông truyền ra từ điện thoại rõ ràng hơn: "Tộc trưởng!" Giọng Diệp Phàm bình tĩnh: "Phan Chí, ở nguyên tại chỗ đợi tôi.

Chương 361

Tôi sẽ đến rất nhanh." Đối diện, giọng Phan Chí cũng lập tức đáp lại: "Rõ!

Thuộc hạ lĩnh mệnh!" Diệp Phàm cúp điện thoại, khóe miệng tuy vẫn còn mang ý cười, nhưng ánh mắt đã rõ ràng sắc bén hơn lúc nãy một chút.

"Từ Phúc, gan lớn thật." Hách Liên Tĩnh nhíu mày: "Lão già này, sao hành động nhanh thế?" Một bên, Trương Khải Linh hơi chau mày, nói: "Diệp Phàm.

Từ Phúc, có thể không chỉ có một người." Diệp Phàm và Hách Liên Tĩnh đều nhìn về phía Trương Khải Linh.

Trương Khải Linh nói: "Hơn mười năm trước, người cùng tôi đến ngôi mộ dưới biển này, chính là Từ Phúc." Lần này, Hách Liên Tĩnh nhíu mày càng sâu hơn.

"Từ Phúc cùng cậu đến?

Vậy Từ Phúc đáng lẽ đã chết rồi chứ.

Tường đồng cũng không giết được lão ta à?" Trương Khải Linh nhíu mày hồi tưởng lại một chút, quả quyết nói: "Lão ta chết rồi." Trương Khải Linh nhớ lại Từ Phúc mà mình gặp trong ảo cảnh do Thùy Thằng Hương tạo ra.

"Nhưng tôi không chết." "Hay nói cách khác, người chết, không phải là tôi." Trương Khải Linh lặp lại hai câu này.

Hách Liên Tĩnh đang định hỏi Trương Khải Linh lại mắc bệnh nghề nghiệp "ảnh đế" gì.

Trương Khải Linh lại mở miệng trước: "Đây là nguyên văn lời

của Từ Phúc." "Chết không phải là lão ta?

Vậy người chết lúc đó là ai?" Hách Liên Tĩnh sờ cằm, nói: "Chẳng lẽ con yêu quái già này, sống hơn hai nghìn năm, đã chiêu mộ được tín đồ của riêng mình?" Trương Khải Linh nhíu chặt mày, lắc đầu, tỏ ý mình cũng không biết.

"Lão ta muốn có được sự trường sinh thật sự." "Nhưng, lão không đủ tư cách." Đôi mắt sau cặp kính râm của Hách Liên Tĩnh nheo lại, có chút ý vị sâu xa nói: "Theo đuổi trường sinh à.

Tôi thì lại biết một lão già." Trương Khải Linh, Diệp Phàm cùng với Niên Niên và Tuế Tuế đều vô thức nhìn về phía Hách Liên Tĩnh.

"Ai?" Hách Liên Tĩnh lộ ra vẻ mặt khinh bỉ, nói: "Các cậu nói xem, lão già Từ Phúc này, có khi nào sống lâu quá, đột nhiên biến thành một lão già nước ngoài không?" Trương Khải Linh và Diệp Phàm dùng ánh mắt trả lời câu hỏi của anh ta: Anh nói xem?

Anh có muốn nghe thử xem mình đang nói cái gì không?

Hách Liên Tĩnh cười hai tiếng, nói: "Ây da, hai cậu đừng có thiếu khiếu hài hước như thế chứ.

Nhưng mà, một cơ quan có tổ chức, có quy mô theo đuổi trường sinh, Hạt Tử tôi đây lại biết một người.

Lão ngốc Từ Phúc này, lại có thể mở rộng môn phái của mình ra nước ngoài, cũng có tiền đồ đấy chứ." Nói rồi, Hách Liên Tĩnh chỉ chỉ vào mắt mình: "Nhờ lão già đó ban cho, Hạt Tử tôi đây được trẻ đẹp vĩnh viễn.

Biến thành một Hạt Tử trẻ đẹp." Diệp Phàm không bị câu đùa này của Hách Liên Tĩnh chọc cười.

Trong ba người lớn, chỉ có một mình Hách Liên Tĩnh đang cười.

Bởi vì hắn biết, đối với Hắc Nhãn Kính mà nói, đây căn bản không phải là một câu đùa.

Trẻ đẹp là thật.

Nhưng mù, cũng là thật.

Mà lão già nước ngoài này, Diệp Phàm cũng có thể đoán ra được bảy tám phần.

Diệp Phàm vỗ vỗ vai Hách Liên Tĩnh, nói: "Tôi biết rồi.

Đến lúc đó, tôi sẽ móc tròng mắt của lão già nước Đức kia ra đền cho anh." Nụ cười trên khóe miệng Hách Liên Tĩnh cứng lại trong giây lát.

Đây là lần đầu tiên anh ta nhắc đến mối quan hệ giữa đôi mắt của mình và sự trường sinh với người khác.

Trước đây hợp tác với Trương Khải Linh rất lâu, tuy Trương Khải Linh chắc chắn cũng đoán được, nhưng cậu ta về cơ bản sẽ không làm những việc sến sẩm như tự vạch vết sẹo của mình ra.

Càng chưa từng nhắc đến quốc tịch của lão già kia với ai.

Nhưng Diệp Phàm, vừa mở miệng đã nói chính xác là nước Đức!

Hách Liên Tĩnh đột nhiên nhớ lại, trong ảo cảnh, cái bản thân thời niên thiếu đó.

Tuy cuối cùng biến thành một con quái vật nhỏ.

Nhưng lúc đầu, nó quả thực đã nói ra người mà nó đang chờ đợi, người sẽ chữa trị đôi mắt cho nó.

Anh ta nhìn về phía Diệp Phàm, cố gắng tìm kiếm hình bóng của thiếu niên này trong ký ức của mình.

Anh ta không nên quên một thiếu niên đã hứa sẽ chữa khỏi mắt

cho mình.

Đặc biệt, còn là một thiếu niên mạnh mẽ và ưa nhìn.

Nhưng mà, trong ký ức.

Từ Tề vương phủ thời thơ ấu, đến phòng thí nghiệm thời niên thiếu, cuối cùng đến các ngôi mộ hung hiểm hiện tại, tứ hợp viện, tiệm kính.

Hoàn toàn không có bóng dáng của thiếu niên này.

Hách Liên Tĩnh khẽ nhíu mày, rất nhanh lại điều chỉnh lại biểu cảm của mình.

"Được thôi, tròng mắt của lão già đó màu xanh lam, móc ra chắc có thể bán được không ít tiền đâu nhỉ." Nghe vậy, hai lớn hai nhỏ đều lộ ra vẻ mặt ghét bỏ không hề che giấu.

Ngay cả Trương Khải Linh ít khi có biểu cảm, vẻ mặt cũng rõ ràng hơn bình thường một bậc.

Diệp Phàm cũng ho khan hai tiếng, nói: "Không phải đi ăn cơm sao?

Đi thôi." Nói rồi, ba người họ xoay người, nhìn về phía phong cảnh trước mặt.

Một con đường rộng mở, nhưng thật sự không có chiếc xe nào đi qua.

Hách Liên Tĩnh nói: "Quên dắt theo một con cừu rồi." Con cừu này, tự nhiên là chỉ công cụ di chuyển của bọn họ.

Khu vực này vốn dĩ đã khá hẻo lánh, dân cư thưa thớt.

Lại thêm việc chính quyền đã sớm phong tỏa nghiêm ngặt nơi này, xe cộ bên ngoài dù có đến cũng phải đi đường vòng.

Nếu không phải vậy, thì lúc trước khi họ vừa từ trên con tàu khổng lồ xuống.

Người đến vây xem, chắc chắn không chỉ đơn giản là hai mươi mấy phóng viên.

Cùng lúc đó, ở một nơi khác.

Bên bờ biển, các thành viên đội khảo cổ vẫn chưa rời đi ngay.

Họ còn cần xử lý một số công việc hậu kỳ.

Bỗng nhiên, Bộ trưởng Hình nhớ ra điều gì đó, ngắt lời Trương Cường đang báo cáo công tác.

Ông quay đầu hỏi một đội trưởng phụ trách an ninh lần này: "Tiểu Cao, công tác phong tỏa khu vực này làm thế nào rồi?" Tiểu Cao tự tin giơ ngón tay cái lên với Bộ trưởng Hình, nói: "Rất tốt ạ, đảm bảo không có ai tự ý xông vào.

Hơn nữa mọi người cũng rất hợp tác với công việc của chúng ta." Nhưng câu trả lời của anh ta, lại khiến Bộ trưởng Hình nhíu mày sâu hơn.

Ông quay đầu nhìn Trương Cường: "Tiểu Trương, cậu hành động cùng ba vị cố vấn lâu như vậy, chắc cũng hiểu rõ về họ rồi chứ?" Trương Cường lập tức gật đầu, nói: "Ba vị đều là cao thủ, thần tiên hạ phàm, nhưng người rất hòa nhã, biết lo cho đại cục, thân thế trong sạch." Bộ trưởng Hình hít một hơi thật sâu, giơ tay ngắt lời những lời khen có phần nịnh nọt của Trương Cường, có chút do dự hỏi: "Vậy ba vị cố vấn này, họ có biết ngự kiếm phi hành không?" Trương Cường: ???

"Chưa thấy bao giờ, nhưng mà, chắc là... có?" Bộ trưởng Hình còn chưa kịp nói gì, Tiểu Cao bên cạnh ông đã nhận được một tin nhắn.

Anh ta đặt điện thoại xuống, lo lắng nói với Bộ trưởng Hình: “Bộ trưởng Hình!

Chương 362

Tiền tuyến báo về, có một chiếc trực thăng đã đột phá phòng tuyến của chúng ta, bay vào trong rồi!" Bộ trưởng Hình lập tức hỏi: "Là ai!" Tiểu Cao trả lời: "Anh ta nói anh ta là Tiểu Cửu Gia của Cửu Môn.

Nếu làm lỡ việc anh ta đón người, thì..." Trương Cường nhìn vẻ mặt có chút do dự của Tiểu Cao, tức giận nói: "Thì thế nào cậu cũng không thể để người lai lịch không rõ ràng này vào đây được!" Hắc Hùng ở một bên nói: "Đội trưởng, Tiểu Diệp, Tiểu Ca họ rất lợi hại, chắc họ sẽ không sao đâu.

Nhưng mà, tôi vẫn sẽ dẫn người đi xem thử." Trương Cường nhíu mày, nói: "Tôi đang lo cho các cố vấn chắc?

Tôi đang lo cho chủ nhân của chiếc trực thăng kia kìa!

Đó là Tiểu Diệp đấy!

Một người đàn ông có thể solo với cả rồng đồng khổng lồ đấy!

Một chiếc trực thăng thì là cái gì?" Hắc Hùng mím môi gật đầu, nói: "Vậy nên càng cần phải dẫn người đi xem." Trương Cường thúc giục: "Mau đi mau đi." Đợi Hắc Hùng chạy đi tập hợp người, Trương Cường lại hỏi Tiểu Cao: "Đúng rồi, lúc nãy cậu còn chưa nói hết mà Tiểu Cao.

Không cho vào thì sẽ thế nào?" "Thì thế nào cậu cũng không thể để người ta cho anh ta vào chứ!" Tiểu Cao mặt mày khó xử, giải thích: "Anh ta nói, nếu trong vòng một phút không cho anh ta vào, anh ta sẽ rút vốn khỏi các công trình quân sự của chúng ta." Bộ trưởng Hình đột ngột quay đầu, nhìn về phía Tiểu Cao.

Trương Cường càng tức giận hơn: "Cậu chắc chắn trên trời bay là

máy bay trực thăng không?" Tiểu Cao gật đầu: "Chắc chắn ạ." Trương Cường: "Không phải là anh ta chém gió chứ?" Bộ trưởng Hình lại lần nữa giơ tay, ngắt lời Trương Cường, nói: "Không.

Anh ta thật sự có thực lực kinh tế đó." Ba người nhìn nhau một cái, sau đó nhìn về phía ngọn núi xa xa bên kia biển.

Cùng lúc đó, tại chỗ ba vị cố vấn đặc biệt đang được quan tâm.

Ba người nhìn chiếc trực thăng đang đậu trước mặt, nhìn cửa khoang máy bay từ từ mở ra.

Từ trên bậc thang bước xuống một người đàn ông mặc vest, một người đàn ông hoàn toàn có thể dùng từ "xinh đẹp" để hình dung.

Chỉ thấy người đàn ông này, toàn thân toát lên một vẻ cao quý và tinh tế, hoàn toàn lạc lõng với ba kẻ vừa mới chui ra từ mộ cổ như họ.

Hơn nữa, trên người người này còn mang một khí chất cao quý và kiêu ngạo bẩm sinh.

Tuy dùng từ "xinh đẹp" để hình dung người đàn ông này cũng không hề mạo phạm, nhưng người này lại không hề tỏ ra ẻo lả.

Anh ta bước những bước tao nhã, đi về phía ba người.

Diệp Phàm, Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh, ba người lớn có phản ứng khác nhau.

Trương Khải Linh nhíu mày, mặt lạnh như băng, lộ ra vẻ mặt vô cùng không thân thiện, đứng chắn trước mặt Diệp Phàm.

Diệp Phàm bị Trương Khải Linh che mất tầm nhìn, đành phải ló đầu ra từ sau lưng Trương Khải Linh, nhìn người đàn ông mà mình đã đoán được thân phận nhưng không biết tên của anh ta trong thế giới này lại là một trò chơi chữ đồng âm như thế nào.

Mà Hách Liên Tĩnh, người thường ngày luôn cùng Trương Khải

Linh bảo vệ trước mặt Diệp Phàm, lại một tay bế Niên Niên, một tay bế Tuế Tuế.

Dùng hai đứa trẻ che mặt mình, rồi đứng sau lưng Diệp Phàm.

Và theo động tác ló đầu trái phải của Diệp Phàm, di chuyển cơ thể mình, cố gắng dùng Diệp Phàm để che chắn.

Diệp Phàm cảm nhận được Hách Liên Tĩnh phía sau đang đồng bộ bước chân với mình.

Suy nghĩ sâu xa về mối quan hệ giữa hai người, hắn không khỏi lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý: "Hắc Nhãn Kính, anh trốn cái gì vậy?" Hắn quay đầu lại định đón lấy Niên Niên và Tuế Tuế.

Thầm nghĩ bế con nhà người ta thế này, ra thể thống gì?

Mà Hách Liên Tĩnh lại ôm Niên Niên và Tuế Tuế chặt hơn, anh ta trước tiên để hai đứa trẻ chừa ra một khe hở cho mặt mình, vẫn là nụ cười rạng rỡ.

Nhưng tiếng cười này, lại nặng nề hơn trước rất nhiều: "Đương nhiên là trốn nợ rồi, Tiểu Diệp Tử." Phía trước, tiếng bước chân của người đàn ông đã đến gần.

Diệp Phàm nhìn Hách Liên Tĩnh với ánh mắt đầy thâm ý, rồi quay đầu lại.

Người đàn ông phía trước đầu tiên đưa tay về phía Trương Khải Linh: "Mạch Thủ Long, tộc trưởng Trương gia đời này, ngưỡng mộ đã lâu." Diệp Phàm nhìn ánh mắt xinh đẹp nhưng có phần khinh bạc của người đàn ông kia, cùng với khí chất kiêu ngạo của một thiên chi kiêu tử.

Đột nhiên cảm thấy, người này có lẽ vẫn chưa nói hết ý.

Đằng sau có lẽ còn nửa câu: "Ồ, tộc trưởng Trương gia, mấy năm

không gặp, sao lại thảm hại thế này?" Nếu lùi lại vài trăm năm, đây quả thực là kẻ tình nghi lớn nhất cho tội mưu quyền soán vị.

Trương Khải Linh không có ý định bắt tay lại.

Người đàn ông nheo lại đôi mắt đào hoa xinh đẹp, không vì thế mà tức giận, mà lại nghiêng người, nhìn về phía Diệp Phàm đang ló đầu ra ngoài.

Diệp Phàm không ngờ người đàn ông này lại có phản ứng như vậy, lập tức đối mắt với anh ta.

Nhìn đôi mắt đó, Diệp Phàm không khỏi cảm thán.

Thầm nghĩ, không hổ là cậu, Tiểu Hoa muội muội!

Tuy nhiên, Diệp Phàm hiện tại đã có khả năng quản lý biểu cảm vô cùng tốt.

Cho nên bề ngoài, hắn không hề biểu lộ bất kỳ cảm xúc nào.

Mà sau khi bị nhìn một cái, hắn thong dong bước ra từ sau lưng Trương Khải Linh.

Theo hắn thấy, Tiểu Hoa này đối với người đứng đầu Cửu Môn, tộc trưởng Thủ Long còn cao ngạo như vậy.

Bị tộc trưởng nhà người ta che ở phía sau, thật sự không ra thể thống gì.

Tuy nhiên, chuyện mà Diệp Phàm dự đoán lại không hề xảy ra.

Nhìn thấy Diệp Phàm, "Tiểu Hoa" này lập tức hai tay ôm quyền, hơi cúi người, hành lễ với Diệp Phàm: "Cửu Môn, Giải Dữ Thần, cung nghênh tiểu tộc trưởng quy vị." Diệp Phàm lộ ra vẻ mặt có chút kinh ngạc.

Nếu hắn nhớ không lầm, tộc trưởng Thủ Long lãnh đạo, mới là Cửu Môn chứ?

Tộc trưởng Đồ Long, lãnh đạo phải là Thất Đao mới đúng!

Đao Đồ Long, Hộ Thủ Long.

Chẳng lẽ, là do mình nhớ nhầm?

Phản ứng của Giải Dữ Thần trước mặt, sao lại giống như hắn, tộc trưởng Đồ Long này, mới là thủ lĩnh của Cửu Môn vậy?

Không lẽ nào, hắn đã hiểu sai về Cửu Môn?

Cửu Môn này, thực ra là Văn Toán Anh Lý Hóa Sinh Sử Địa Chính?

Hơn nữa, Giải Dữ Thần này lại là trò chơi chữ đồng âm của ba chữ nào đây?

Diệp Phàm dẹp đi những nghi hoặc trong lòng, đưa tay ra với Giải Dữ Thần, nói: "Rất hân hạnh, Diệp Phàm." Giải Dữ Thần cười đứng thẳng người, nắm lấy bàn tay Diệp Phàm đưa ra.

Diệp Phàm nghĩ một lúc, vẫn hỏi: "Người anh đợi là..." Giải Dữ Thần cười đáp: "Tiểu tộc trưởng mạch Đồ Long, Diệp Phàm." Anh ta cười nhướng mày, liếc nhìn Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh, nói: "Tiểu tộc trưởng, thời gian tôi tìm ngài, không ngắn hơn Ách Ba này và Hạt Tử này đâu.

Chỉ là sau vụ Vương Mãng, tôi có chút việc vặt trong kinh doanh, nên mới để Hạt Tử này tiếp nhận vụ làm ăn này." Trương Khải Linh nghe vậy, quay đầu nhìn Hách Liên Tĩnh.

Tuy nhiên, cậu không nhìn thấy mặt Hách Liên Tĩnh.

Mà là nhìn thấy hai đứa trẻ đang được ôm vào nhau.

Cậu cũng nhớ lần đầu tiên ở mộ Vương Mãng biết được sự tồn tại của Diệp Phàm, Hách Liên Tĩnh không có phản ứng gì lớn.

Lời mời của đội khảo cổ, Hạt Tử này cũng không lập tức đồng ý.

Sau đó lại tham gia vào hành động này, hóa ra ở giữa còn có một tầng quan hệ như vậy.

Diệp Phàm cũng quay đầu lại, nhìn Hách Liên Tĩnh với ánh mắt đầy thâm ý.

Chương 363

Hắn cũng nhớ, lúc đầu mình được Trương Cường mời, trên danh sách cố vấn đặc biệt không hề có thông tin của Hách Liên Tĩnh.

Hóa ra là vậy.

Vừa nghĩ đến mối quan hệ sinh tử chi giao của mình với Hắc Nhãn Kính, lại nghĩ đến bộ ba Hắc-Hoa-Quan phương đã tập hợp đủ.

Diệp Phàm nhìn Giải Dữ Thần, cảm thấy thân thiết hơn nhiều.

Lập tức cộng thêm cho anh ta một lớp lăng kính thần kỳ coi như em dâu.

Tâm trạng kỳ diệu không gì sánh bằng khi hóng drama mà lại là thật này, khiến Diệp Phàm trực tiếp lờ đi bàn tay của Giải Dữ Thần hiện tại vẫn chưa buông ra.

Hắn thậm chí còn nắm chặt tay Giải Dữ Thần thêm vài phần, rồi dừng lại một chút, nói: "Hóa ra là như vậy!

Chúng tôi đã mang Hắc Nhãn Kính về cho cậu nguyên vẹn rồi." Tuy nhiên, khi Giải Dữ Thần nhìn về phía Hách Liên Tĩnh, lại không có bất kỳ biểu cảm ôn hòa nào.

Mà là thay đổi thái độ, liếc một cái sắc lẹm, nói: "Kết quả, lão Hạt Tử này báo cho tôi tin tình báo giả.

Không đưa ngài đến nơi chúng ta đã hẹn trước trong thời gian sớm nhất.

Mà lại chạy về hướng ngược lại đến đây.

Wechat không trả lời, điện thoại không nghe.

May mà, khoa học kỹ thuật chính là sức mạnh." Giải Dữ Thần

nhìn về hướng Hách Liên Tĩnh, nguy hiểm nheo mắt lại.

Diệp Phàm cũng có thể cảm nhận được áp suất không khí xung quanh anh ta dường như đã giảm đi vài phần.

Tuy lúc đầu có chút không hiểu, nhưng vừa nghĩ đến câu "Wechat không trả lời, điện thoại không nghe" của Giải Dữ Thần.

Cái đầu óc nhanh trí của hắn lập tức tự cho là mình đã nắm được trọng điểm.

Quay đầu lại nói với Hách Liên Tĩnh đang dùng "con nhà người ta" che kín mình: "Hắc Nhãn Kính, đây là anh không đúng rồi." Mà một bên, Trương Khải Linh lại quan tâm đến một vấn đề khác.

Ánh mắt cậu dừng lại một lát trên bàn tay đang nắm chặt của Giải Dữ Thần và Diệp Phàm, hỏi: "Anh đã cho hắn ta cái gì." Giải Dữ Thần đáp: "Mang tiểu tộc trưởng đến nguyên vẹn.

Một căn tứ hợp viện, tặng hắn." Diệp Phàm nghe vậy, ho khan hai tiếng.

Hắn vốn tưởng tiền thuê nhà nửa năm đã là một sự cám dỗ không nhỏ rồi.

Không ngờ, Giải lão bản giàu có lại trực tiếp đặt cược cả một căn tứ hợp viện!

Hắn đáng giá như vậy sao?

Ngay sau đó, Diệp Phàm lại có một suy nghĩ chắc chắn hơn.

Không, không phải hắn, một người lạ mặt chưa từng gặp, đáng giá.

Mà là tình huynh đệ vĩ đại!

Hách Liên Tĩnh nghe vậy, cuối cùng cũng đặt Niên Niên và Tuế Tuế xuống đất.

Lộ ra nửa khuôn mặt của mình.

"Được rồi được rồi." Anh ta trước tiên đi đến bên cạnh hai người, gỡ hai bàn tay ra.

Sau đó nói: "Tôi chẳng phải đang nghĩ, trước tiên đến nhà Tiểu Diệp Tử ăn một bữa cơm, rồi mới giao người cho cậu sao, Giải lão bản.

Bây giờ, người cậu cũng đã gặp rồi." Sau đó anh ta một tay nắm lấy tay Diệp Phàm, giơ lên cho Giải Dữ Thần xem: "Đây, đây là tiểu Ách Ba." Ngay sau đó, lại nắm lấy một tay của Trương Khải Linh, đặt thẳng tay này vào tay Giải Dữ Thần một tiếng "bốp", nói: "Mua một tặng một, đây là đại Ách Ba." Nhìn Giải Dữ Thần ngơ ngác nắm lấy tay Trương Khải Linh, hai bàn tay cứ thế bị động nắm vào nhau.

Diệp Phàm đầu tiên có chút không hiểu.

Nhưng rất nhanh lại vô cùng "thông minh" ý thức được: đây là Hách Liên Tĩnh đang dùng cách thức EQ cao để giúp Giải Dữ Thần gỡ gạc lại mặt mũi vì lúc nãy Trương Khải Linh không bắt tay với anh ta!

Không hổ là anh!

Hắc Nhãn Kính!

Hắn vô cùng tán thưởng nhìn Hách Liên Tĩnh một cái, và tỏ ý mình đã học được.

Diệp Phàm chân thành nói với Hách Liên Tĩnh một câu: "Không hổ là anh, Hắc sư phụ!" Hách Liên Tĩnh rất tùy ý xua tay, nói: "Chuyện nhỏ như con thỏ." Tuy Hách Liên Tĩnh cũng không biết cái não bộ thần kỳ của Tiểu Diệp Tử đang nói cái gì.

Nhưng xem phản ứng này, chắc là đã bị mình làm cho lóa mắt.

Có thể trước mặt lão Ách Ba và Giải lão bản này mà tỏa sáng một

mình, làm lóa mắt Tiểu Diệp Tử, quả thực là anh ta quá ưu tú!

Một bên, Trương Khải Linh và Giải Dữ Thần vô cùng ăn ý buông ra, hay nói đúng hơn là, ném tay đối phương đi.

Trương Khải Linh hỏi Giải Dữ Thần: "Anh tìm Diệp Phàm, làm gì." Giải Dữ Thần cười cười, nói: "Chỉ là trả lại chút ân tình của Đồ Long mà thôi, đây không phải là ân tình của một mình tộc trưởng, tộc trưởng không cần căng thẳng.

Hơn nữa, với thực lực của Giải gia, có thể cung cấp tài nguyên tốt nhất." Nói rồi, anh ta quay đầu nhìn Diệp Phàm, nói: "Tiểu Diệp tộc trưởng, Giải gia Cửu Môn, có lời mời." Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh đồng thời nhìn về phía Diệp Phàm.

Hách Liên Tĩnh một bộ dáng muốn nói lại thôi.

Diệp Phàm nghe ra ý của Giải Dữ Thần.

Ân tình này, tám phần cũng là ân tình của tộc trưởng Đồ Long ngàn năm trước đã không để cho mạch Thủ Long toàn bộ tuẫn táng theo long mạch.

Diệp Phàm nói: "Cảm ơn, tôi xin nhận tấm lòng của Giải đương gia.

Ở nhà tôi, ba mẹ tôi đã mua sẵn thức ăn rồi." Diệp Phàm trịnh trọng nói: "Đừng để sự chờ đợi, trở thành tiếc nuối." Giải Dữ Thần nhìn phản ứng này của Diệp Phàm, không tiếp tục ép buộc.

Mà là cười cười, nói: "Được, nếu đã như vậy, vậy tôi tiễn cậu một đoạn.

Nói rồi nghiêng người, nhường cho Diệp Phàm một con đường: "Mười dặm tám làng ở đây đều bị phong tỏa rồi.

Tiểu tộc trưởng nếu không lên máy bay của tôi, có lẽ thật sự phải

ngự kiếm phi hành, bay về." Diệp Phàm khẽ thở dài, chắp tay sau lưng đi về phía trước: "Giải đương gia nói đùa rồi, không có kiếm nữa." Giải Dữ Thần quay đầu nhìn người đang dắt theo hai đứa nhỏ giống hệt con ruột mà chính mình cũng không thể sinh ra được.

Thầm nghĩ hai tên này thật sự quá hời.

Nhìn một cái, liền theo kịp bước chân của Diệp Phàm: "Không có kiếm nữa?

Lẽ nào thật sự có thể ngự kiếm mà bay?" Diệp Phàm đã bước lên bậc thang: "Toàn bộ đều bị Hắc Nhãn Kính bán đi rồi." Diệp Phàm cố ý dùng từ "bán" rất trực quan này, ba người phía sau đều nghe hiểu.

Giải Dữ Thần bật cười, theo sau Diệp Phàm vào khoang máy bay.

"Đúng thật, Hạt Tử, bán kiếm cũng là một tay nghề cao siêu." Trương Khải Linh dắt Tuế Tuế, theo sát phía sau, "Ừ" một tiếng.

Hách Liên Tĩnh dắt Niên Niên đi cuối cùng, nhưng lại không hề để ý: "Tôi chẳng phải cũng nghĩ ngự kiếm phi hành, không thoải mái bằng máy bay lớn của Giải lão bản sao?" Trong lúc đùa giỡn, tất cả mọi người đều đã lên chiếc trực thăng mà Giải Dữ Thần chuẩn bị.

Máy bay khởi động, rời khỏi mặt đất.

Hoàn toàn tạm biệt vùng biển Tây Nam.

Cùng lúc đó, Hắc Hùng dẫn đội viên đến kịp thời nhưng đã muộn.

Anh ta lập tức báo cáo tin tức cho Trương Cường: "Đội trưởng!

Làm sao bây giờ?

Ở đây không còn gì cả!" Trương Cường nói: "Không sao, thần tiên đánh nhau, chúng ta không xen vào được.

Chương 364

Về đi, Hắc Hùng.” Ba tiếng đồng hồ sau, Diệp Phàm đã đứng trước cửa một căn hộ trong khu dân cư bình thường.

Hắn hít một hơi thật sâu.

Đứng yên khoảng một phút.

Hách Liên Tĩnh nghĩ đến việc Diệp Phàm tạm thời biết được mình không phải con ruột, đưa tay nhẹ nhàng vỗ vai Diệp Phàm, nói: “Căng thẳng à?” Diệp Phàm đáp: “Không mang chìa khóa.” Một bên, Trương Khải Linh nói: “Để tôi.” Sau đó, dưới ánh mắt có chút kinh ngạc của Diệp Phàm, Trương Khải Linh dùng ngón tay Phát Khâu của mình, tháo ổ khóa có chút cũ kỹ này xuống.

Trước sau chưa đến mười giây.

Ngón tay Phát Khâu đường đường, lại dùng để tháo khóa nhà mình?

Mà Hách Liên Tĩnh chỉ tỏ vẻ rằng lúc đạn của mình bị Trương Khải Linh dùng ngón tay Phát Khâu thuận tay dắt dê, anh ta cũng nghĩ như vậy.

Diệp Phàm không lộ vẻ gì, dừng lại động tác định gõ cửa.

Thực ra, gặp phải chuyện này, gõ cửa cũng được mà, Tiểu Ca.

Nhưng Diệp Phàm quyết định câu này để dành sau này khi tư liệu lại rồi mới nói với Trương Khải Linh.

“Két” một tiếng, cánh cửa tự nhiên mở ra trước mắt họ.

Ở cửa, một người đàn ông cường tráng thô kệch đang cảnh giác cao độ nhìn họ.

Tóc húi cua, người rất cao, da rất sậm, vừa nhìn đã biết là người thường xuyên hoạt động ngoài trời.

Cơ bắp rắn chắc, trông càng giống loại hình người cứng rắn như Hắc Hùng, Bạch Hổ trong đội bảo vệ có thể chất mạnh mẽ.

Hai hàng lông mày nhíu lại, giữa trán là một nếp nhăn sâu hình chữ "xuyên".

Trong ánh mắt, một khắc trước là sự cảnh giác đã tan biến, khắc sau liền là ánh sáng mang theo niềm vui bất ngờ.

Nhìn thấy Diệp Phàm đi đầu, anh ta lập tức lùi lại một bước, quỳ một gối xuống đất.

Một tay chống lên đầu gối chưa quỳ, một tay chống trên đất, đầu cúi thật sâu: "Đệ Tam Đao!

Hãn Đao Phan Chí!

Ra mắt tiểu tộc trưởng!" Thấy vậy, Diệp Phàm thầm nghĩ, may mà không để Khương Đạo nhìn thấy cảnh này.

Nếu mà nhìn thấy, thể nào cũng gào lên một tiếng: Không được quỳ!

Hoàng thượng cũng mất rồi, không ai đáng để các người quỳ!

Diệp Phàm không học theo Khương Đạo, mà nói: "Vất vả rồi, đứng lên đi." Ánh mắt hắn liếc về phía bức tường cạnh cửa, chỉ thấy ba người đàn ông mặc vest chỉnh tề đang đứng ngay ngắn cùng nhau.

Nhìn vào trong nữa, trên chiếc bàn ăn tròn lớn chỉ khi có khách mới được bày ra, hiện đã có vài đĩa đồ nguội.

Từ trong cánh cửa nhỏ của nhà bếp, hai ông bà đang bưng thức ăn bước ra.

Nhìn thấy Diệp Phàm, họ vội vàng đặt thức ăn lên bàn, chạy đến

trước mặt Diệp Phàm.

Phan Chí cũng kịp thời đứng dậy, nhường không gian cho ba mẹ Diệp Phàm.

Diệp Phàm nhìn đôi vợ chồng trung niên trước mặt, không phải là dáng vẻ của ba mẹ kiếp trước, nhưng hắn cũng không hề thất vọng.

"Ba, mẹ, hai người sợ lắm phải không?

Con về rồi đây." Cặp vợ chồng trung niên nhìn thấy Diệp Phàm, trong mắt đều đã rưng rưng lệ.

Mẹ Diệp Phàm nắm lấy hai cánh tay cậu, bắt cậu xoay một vòng tại chỗ.

Sau khi xác nhận trên người Diệp Phàm quả thực ngoài một miếng băng gạc ra thì không còn vết thương nào khác, bà mới thở phào nhẹ nhõm.

Vừa thở phào xong, vành mắt bà liền đỏ lên: "Diệp nhà ta, từ nhỏ đã sợ đau." "Bây giờ lại phải gánh vác trọng trách như vậy." Người phụ nữ nhẹ nhàng vuốt ve cánh tay Diệp Phàm, trong ánh mắt tràn đầy sự đau lòng: "Một đứa trẻ lúc nhỏ ngã một cái cũng phải khóc, sao ở nơi mẹ không nhìn thấy, con lại thoắt cái đã lớn thế này?" Diệp Phàm cười, dùng tay còn lại nhẹ nhàng nắm lấy tay mẹ mình: "Không sao đâu ạ, bây giờ đã không đau nữa rồi." Còn ba người đàn ông đứng sau lưng Diệp Phàm thì nhìn nhau.

Đặc biệt là Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh, hai người họ cùng Diệp Phàm đi suốt chặng đường, biết rõ nhất Diệp Phàm đã làm những chuyện lớn gì.

Sau khi nghe lời mẹ Diệp Phàm nói, một gương mặt lạnh lùng, một gương mặt tươi cười, đều lộ ra vẻ áy náy.

Đứng bên cạnh họ, Giải Vũ Thần có chút khinh miệt cười một

tiếng, nhỏ giọng nói với hai người: “Ha~” “Đồ vô dụng, cho nên sau này vẫn là giao Tiểu Diệp tộc trưởng cho tôi đi.” Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh nghe vậy, đồng thời nhìn về phía Giải Vũ Thần.

Giải Vũ Thần không đáp lại ánh mắt của hai người, đôi mắt hoa đào chỉ nhìn vào bóng lưng Diệp Phàm.

Hách Liên Tĩnh cũng cười khẽ một tiếng, chỉnh lại biểu cảm của mình, sau đó từ sau lưng Diệp Phàm bước lên phía trước.

Anh ta vô cùng nhiệt tình giới thiệu bản thân: “Chào bác gái, cháu là bạn được Tiểu Diệp tử dẫn về nhà ăn cơm, bác cứ gọi cháu là Tiểu Hắc là được.” “Cháu xin đảm bảo với bác, sau này tuyệt đối sẽ không để Tiểu Diệp tử sợ đau bị thương nữa đâu.” Hách Liên Tĩnh nói xong, cười vô cùng chân thành.

Ánh mắt của mẹ Diệp Phàm rời khỏi cánh tay bị thương của cậu, dừng lại trên người Hách Liên Tĩnh.

Bà hơi nhíu mày, dường như đang nhớ lại điều gì đó.

Sau đó, bà nói: “Là cậu à.” Hách Liên Tĩnh nghe câu này, nhất thời có chút không hiểu, nhưng vẫn gật đầu: “Là cháu ạ, bác.” Mẹ Diệp Phàm nói: “Chính là cậu, đã bắn hai phát súng vào Diệp nhà tôi.” Nhớ tới chuyện này, bà thuận tiện nhớ đến Trương Khải Linh cũng có hành động tương tự, ánh mắt lại chuyển sang người anh.

Khóe miệng Hách Liên Tĩnh lập tức cứng đờ.

Trương Khải Linh cũng hơi cụp mắt xuống.

Giải Vũ Thần nhìn phản ứng của hai người, lộ ra một biểu cảm đầy ẩn ý.

Diệp Phàm vội vàng nắm lại tay mẹ mình: “Không phải đâu mẹ, Hắc Nhãn Kính với Tiểu Ca là đang giúp con thử trang bị thôi.” “Kiểm tra trước, có chuẩn bị thì không lo hoạn nạn.” “Hiệu quả vượt trội, đi

thôi đi thôi, chúng ta mau vào nhà đi." "Đừng đứng mãi ở cửa nữa." Diệp Phàm vừa dắt mẹ mình định đi vào trong, vừa quay đầu lại ra hiệu cho ba người phía sau vào nhà.

Tuy nhiên, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh đều không động đậy.

Trương Khải Linh đưa tay ra, nắm lấy cánh tay Diệp Phàm.

Diệp Phàm có chút nghi hoặc nhìn Trương Khải Linh.

Trương Khải Linh nhìn Diệp Phàm một cái, rồi lại nhìn về phía mẹ cậu, cực kỳ trịnh trọng và nghiêm túc: "Xin lỗi bác." "Sau này, sẽ không như vậy nữa." Mẹ Diệp Phàm cũng nhìn Trương Khải Linh.

Chỉ thấy, trên mặt Trương Khải Linh tuy vẫn không có biểu cảm gì, nhưng vẫn có thể nhìn ra sự chân thành của anh.

Đặc biệt là bây giờ, trong tay kia của anh, còn đang dắt một bé Tuế Tuế.

Mẹ Diệp Phàm hơi nhíu mày.

Cái cảm giác con rể hứa hẹn với mình rằng sau này tuyệt đối sẽ không làm vợ buồn, xin mình là mẹ vợ cho phép anh ta đưa vợ về nhà này là sao vậy?

Nhưng nhà bà là con trai cưng cơ mà!

Bên kia, Hách Liên Tĩnh cũng như vậy: "Bác gái, cháu xin đảm bảo với bác." "Sẽ không có lần thứ hai đâu." Hách Liên Tĩnh này còn quá đáng hơn, thậm chí còn huy động cả Niên Niên: "Nhóc Niên, mau qua cho bà xem nào." Mà Niên Niên thường ngày không mấy khi nghe lời Hách Liên Tĩnh, lần này lại vô cùng phối hợp.

Cậu bé ngoan ngoãn bước lên hai bước, bàn tay nhỏ bé nhẹ nhàng vịn vào cánh tay người phụ nữ.

Mẹ Diệp: ...

Cái cảm giác "hóa ra mình là bà nội" này, hình như còn mãnh liệt hơn trước.

Nhưng bà vẫn rất thích trẻ con.

Mẹ Diệp Phàm nở một nụ cười, cúi xuống xoa đầu Niên Niên: "Đi, bà dẫn các cháu đi rửa tay." "Mấy ông bố ngốc này đều không biết chăm sóc trẻ con, đúng không?" Nói rồi, bà lại vẫy tay với Tuế Tuế đang được Trương Khải Linh dắt, mắt trông mong nhìn về phía này: "Tuế Tuế cũng qua đây nào." Thế là Tuế Tuế lập tức buông tay Trương Khải Linh, chạy về phía "bà nội".

Chương 365

Diệp Phàm lộ ra vẻ mặt vô cùng ngạc nhiên: "Mẹ, mẹ phân biệt được chúng nó ạ?" Thấy hai đứa trẻ, tâm trạng của mẹ Diệp Phàm rõ ràng đã tốt hơn rất nhiều.

Bà cười dắt hai đứa trẻ: "Đương nhiên rồi, làm bà nội, sao lại không phân biệt được cháu trai của mình chứ?" Vừa nói, bà vừa quay đầu lại nói với chồng mình: "Ba nó, đi lấy đồ chơi lúc nhỏ của Diệp ra đây." Người đàn ông trung niên nãy giờ vẫn không có cơ hội xen vào, bây giờ cuối cùng cũng có cơ hội lên tiếng: "Được thôi!" "Ở đâu vậy?" Mẹ Diệp Phàm thành thạo nói: "Trong cái thùng lớn ở tầng thứ hai bên tay phải của tủ trong phòng chứa đồ." Bố Diệp Phàm vừa nghe vừa ghi nhớ, gật đầu: "Được." Xoay người định đi lấy, ông lại quay đầu nói với Diệp Phàm: "Diệp, con mời bạn bè ngồi xuống trước đi, lát nữa thức ăn sẽ xong ngay thôi." Sau khi bố mẹ Diệp Phàm đều đi làm việc của mình, Diệp Phàm mới thở phào một hơi.

Cậu tháo hết trang bị sau lưng xuống, tiện tay đặt bên cạnh giá để giày ở cửa: "Nhà không lớn, mọi người cứ tự nhiên ngồi." Mấy người đều đi theo Diệp Phàm ngồi xuống chiếc bàn tròn giữa phòng khách.

Diệp Phàm nhìn Phan Chí đang ngồi cách mình một Trương Khải Linh: "Phan Chí, sao anh lại xuất hiện ở đây?" Phan Chí lập tức cúi đầu cung kính nói: "Thưa tộc trưởng, là Cửu gia bảo tôi đến!" "Không ngờ, quả nhiên ở đây gặp được mấy con chó giả dạng này." Cửu gia, tự nhiên chính là môn thứ chín của Cửu Môn, Giải gia.

Diệp Phàm nhìn Giải Vũ Thần đang ngồi cách mình một Hách Liên Tĩnh.

Giải Vũ Thần cười, từ trong túi mình lấy ra một chiếc hộp nhung màu đen, đặt lên bàn.

Hộp cỡ hộp nhẫn, trông khá quý giá.

Nhưng Diệp Phàm có thể mơ hồ cảm nhận được, thứ bên trong không phải là chiếc nhẫn kim cương lớn mà hàng triệu cô gái mơ ước.

Chỉ thấy, Giải Vũ Thần mở hộp ra, bên trong là một chiếc nhẫn ban chỉ bằng đồng thanh.

Trên ban chỉ dường như còn khắc những hoa văn vô cùng phức tạp, một nửa thân chìm trong lớp đệm nên bây giờ vẫn chưa nhìn thấy hoàn chỉnh.

Giải Vũ Thần cười nói: "Tiểu Diệp tộc trưởng, bây giờ cậu nợ tôi một ân tình nhé." Lần nữa bị gọi biệt danh trên mạng trước mặt mọi người, Diệp Phàm vẫn có chút không quen, đặc biệt là bây giờ còn đang ở nhà mình.

Cậu giơ tay ngăn lại: "Cứ gọi tôi là Diệp Phàm là được." Sau đó, cậu nheo mắt nhìn chiếc nhẫn ban chỉ đồng thanh mà Giải Vũ Thần đẩy về phía mình.

Bên cạnh, Phan Chí giải thích: "Tín vật của Tam Đao, ban chỉ Lệ Quỷ bằng đồng thanh." Nghe vậy, Hách Liên Tĩnh cầm cốc nước trước mặt lên, uống một ngụm, nói: "Giải lão bản, cái này nhiều nhất cũng chỉ là vật về với chủ cũ." "Sao có thể tính là nợ ân tình được." "Cái tật cho vay nặng lãi bừa bãi của cậu phải sửa đi đấy." Diệp Phàm nhìn hành vi "cùi chỏ quay ra ngoài" này của Hắc Nhãn Kính.

Lòng thầm nghĩ: Anh bạn à, cảm giác tồn tại không phải tìm như thế đâu!

Diệp Phàm liếc nhìn biểu cảm của Giải Vũ Thần, giữ thái độ quan thanh liêm khó xử chuyện nhà, không nói gì, lẳng lặng uống một

ngụm nước.

Mà Giải Vũ Thần cũng cười khẽ một tiếng, nói: "Hai trăm sáu mươi triệu." "Tám triệu bốn trăm nghìn, là số lẻ của thứ này." "Là tôi đấu giá được." Nghe thấy con số này, Diệp Phàm lập tức cảm thấy thân phận tộc trưởng Đồ Long trên vai mình càng thêm nặng nề.

Hách Liên Tĩnh lại như không quan tâm đến con số này, thuận miệng nói: "Cái này có gì đâu?" "Ghi sổ đi." Giải Vũ Thần khinh thường cười khẽ một tiếng.

Diệp Phàm không để hai người này tiếp tục "tán tỉnh nhau" nữa, mà hỏi: "Tín vật này, sao lại lưu lạc đến sàn đấu giá?" Bên cạnh, Phan Chí trả lời: "Tiểu tộc trưởng thứ tội!" Diệp Phàm xua tay, nói: "Tôi không có ý trách anh, chỉ là thấy lạ thôi." Giải Vũ Thần nói: "Đồ Long và Thủ Long không thể đồng thời xuất hiện, Diệp Phàm cậu cũng nghe nói rồi đúng không." Diệp Phàm gật đầu.

Giải Vũ Thần nói: "Tộc trưởng Đồ Long và Thủ Long sống rất lâu, cho nên luôn có vài trăm năm, hoặc là tộc trưởng Đồ Long không thể xuất hiện, hoặc là tộc trưởng Thủ Long không thể xuất hiện." "Và trong vài trăm năm tộc trưởng không thể xuất hiện đó, tộc nhân mất đi sự che chở, cũng sẽ mất đi một phần sự bảo vệ tương ứng." "Mà trong lịch sử mấy nghìn năm của Đại Việt, trong những cuộc chiến tranh thay triều đổi đại, tộc nhân Đồ Long và Thủ Long cũng sẽ bôn ba phục vụ trong những cuộc chiến đó." "Người gặp bất trắc, cũng có rất nhiều." "Khiến cho các tín vật cũng bị tổn thất ở mức độ khác nhau." Diệp Phàm gật đầu.

Giải Vũ Thần tiếp tục nói: "Mấy năm gần đây, Giải gia chúng tôi xoay xở ở các sàn đấu giá mấy chục năm, cũng chỉ lấy được chiếc ban chỉ này." "Theo tôi được biết, có lẽ còn có một số thứ, đang ở trong tay một lão già người nước ngoài." Giải Vũ Thần nói đến đây thì

không nói nữa.

Mẹ Diệp Phàm đã dắt hai đứa trẻ đã được rửa sạch sẽ đi tới.

Bố Diệp Phàm cũng ôm một cái thùng lớn đi vào.

Thấy bố mình bê thùng lớn vào, Diệp Phàm cũng lập tức đứng dậy chuẩn bị đỡ giúp.

Mà cậu vừa đứng dậy, bên cạnh liền vang lên ba tiếng kéo ghế.

Là Trương Khải Linh, Hách Liên Tĩnh và Phan Chí.

Bố Diệp Phàm nói với mấy người: "Không cần không cần, các cậu đừng vào đây thêm loạn." "Cũng không nặng." Biểu cảm của Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh đều hơi thay đổi.

Hai người họ đã đi qua vô số nơi nguy hiểm, giết chết vô số quái vật.

Từ trước đến nay đều là người khác cầu họ đến giúp, cầu họ đi cứu mạng.

Có ai dám nói với Nam Hạt Bắc Ách trên giang hồ là "thêm loạn"?

Nhưng bố Diệp Phàm nói ra câu này, lại khiến họ không thể phản bác.

Bố Diệp Phàm đặt thùng xuống, phủi bụi trên tay: "Dù sao bây giờ cũng không dùng đến, đợi ăn cơm no rồi để Niên Niên và Tuế Tuế qua chơi." "Thức ăn đều đã chuẩn bị xong rồi, sắp lên bàn được rồi." Mẹ Diệp Phàm cũng bế Niên Niên và Tuế Tuế ngồi vào bàn ăn.

Lúc này, bên cạnh Diệp Phàm đã không còn chỗ trống.

Hay nói cách khác, những người ngồi quanh bàn tròn đều đang chen chúc ở một nửa bàn.

Nửa còn lại thì trống không.

Mẹ Diệp Phàm đành phải đặt Niên Niên và Tuế Tuế vào vị trí trống ở nửa bàn kia: "Đúng vậy, Diệp khó có khi dẫn bạn về nhà chơi." "Các cậu đừng động tay nữa." "Trước khi ăn cơm, chăm sóc tốt hai nhóc này là được rồi." Diệp Phàm nhìn hai đứa trẻ được mẹ mình dắt qua.

Mặc dù Niên Niên và Tuế Tuế bây giờ trông hoàn toàn giống như những đứa trẻ bình thường.

Nhưng Diệp Phàm không quên, lai lịch của hai nhóc này.

Dù sao cũng là tiểu Đăng Tiên, không biết, trước khi cho hai nhóc này ăn cơm, có cần phải thắp cho hai nhóc này nén nhang trước không?

Trong lúc Diệp Phàm đang suy nghĩ, mẹ cậu đã lấy cho Niên Niên và Tuế Tuế mỗi đứa một quả chuối.

Sau đó, mẹ Diệp Phàm cùng bố cậu đi vào bếp.

Trương Khải Linh, Hách Liên Tĩnh và Phan Chí lại muốn đi theo.

Diệp Phàm nhìn ba người đàn ông đang tranh nhau làm con hiếu với mình, bất đắc dĩ cười cười, nói: "Được rồi được rồi, các anh xem cái nhà nhỏ của tôi đi." "Nhà bếp mà chen thêm ba người các anh vào thì không cần xoay người nữa." "Ngồi xuống đi, đừng vào đó thêm loạn nữa." Giải Vũ Thần vắt chéo chân, cầm ly nước lọc nguội lên thổi thổi, không uống rồi lại đặt xuống.

"Tôi có thể cung cấp cho bác trai bác gái một căn nhà tốt hơn ở đây một trăm lần để ở." Diệp Phàm nhìn ra những hành động nhỏ tỏ vẻ sạch sẽ của Giải Vũ Thần, cũng không vạch trần anh ta, mà nói: "Bạn bè sự nghiệp của bố mẹ tôi đều ở đây, cậu đừng làm khó họ." Cậu thấy ba người đàn ông đứng dậy đã ngồi xuống cả, liền rời khỏi chỗ ngồi.

Vòng qua nửa bàn, ngồi vào giữa Niên Niên và Tuế Tuế.

Hai tiểu Đăng Tiên này từ trong bụng mẹ chưa đầy tháng đã bị bỏ vào trong đèn, cho đến tận bây giờ, vừa ra ngoài đã phải đối mặt với xã hội hiện đại này.

Cho nên một quả chuối mân mê nửa ngày, coi như đồ chơi.

Diệp Phàm không đưa tay bóc chuối cho chúng, mà lại lấy một quả mới, trình diễn cho hai đứa trẻ xem quá trình bóc vỏ ăn chuối.

Niên Niên và Tuế Tuế học được ngay lập tức.

Thấy hai tiểu Đăng Tiên ăn miếng chuối đầu tiên mà không có phản ứng bất thường nào.

Xác nhận hai đứa nhỏ sau này không cần phải ăn nhang khói, cậu không khỏi lộ ra một nụ cười vui mừng.

Trong bếp làm rất nhanh, bố mẹ Diệp Phàm lần lượt bưng hết các món ăn lên.

Mãi cho đến khi trên bàn ăn không còn chỗ để đĩa, bố mẹ Diệp Phàm mới ngồi xuống.

Mà món thịt heo xào ớt xanh mà Hách Liên Tĩnh hằng mong nhớ cũng có trong đó.

Trên bàn ăn, mấy người đàn ông đều ngầm hiểu không tiếp tục vấn đề Đồ Long Thủ Long.

Chỉ có, một đứa con lâu ngày không về nhà báo cáo thành tích học tập trong năm của mình.

Mấy người đàn ông nâng cốc cạn chén, tâng bốc lẫn nhau.

Bố mẹ Diệp Phàm nghe chính miệng con trai nói ra tin tốt được tuyển thẳng cao học thành công, vui mừng đến mức ngay tại chỗ gọi điện cho các họ hàng khoe khoang.

Mà họ hàng nhận được điện thoại đều nói: Đây đã là lần thứ bảy mình nghe tin này rồi, không cần cuốn nữa đâu, con trai con gái đã được gửi đến lớp học thêm rồi.

Sau bữa ăn, mẹ Diệp Phàm cũng không để mấy người bạn mà con trai dẫn về rửa bát.

Dù sao trong số những người đàn ông này, hoặc trông như thiếu gia mười ngón không dính nước xuân, hoặc trông như lưu manh không đứng đắn cho lắm.

Còn có hai người trông cũng không giống người biết rửa bát.

Chương 366

Dùng một câu "khách đến là nhà", đã đuổi hết mọi người đi.

Mấy người đành phải đi theo Niên Niên và Tuế Tuế đến sofa, xem chúng kế thừa đồ chơi lúc nhỏ của Diệp Phàm như thế nào.

Thùng được dán băng dính lại.

Mấy tiếng rút dao ra khỏi vỏ đồng loạt vang lên.

Hách Liên Tĩnh rút ra cây Đại Bạch Cẩu Thối của mình, Trương Khải Linh giơ ra thanh Kinh Trập, trong tay Giải Vũ Thần cũng đang mân mê một con dao bướm được chế tác tinh xảo, trong tay Phan Chí cũng có một con dao găm quân dụng.

Diệp Phàm: ...

Không đến mức đó, thật sự không đến mức đó.

Cái thùng này không có chân, nếu có chân thì bây giờ đã chạy sang tỉnh bên cạnh rồi.

"Nó mà có nhận thức, chắc chưa bao giờ thấy cảnh tượng lớn như vậy." "Các vị hảo hán, vẫn là tha cho nó đi." Nghe Diệp Phàm nói vậy, mấy người đàn ông đang đối mặt với một cái thùng được dán băng dính với vẻ mặt sát khí mới thu lại vũ khí sắc bén của mình.

Cùng lúc đó, bố Diệp Phàm cũng đã bị mẹ Diệp Phàm đuổi ra khỏi bếp khi đang giúp đỡ.

Lý do là: Bình thường chai dầu tương đổ cũng không biết đỡ một cái, bây giờ bạn của con trai đến nhà chơi, anh lại tích cực lên rồi.

Đừng ở đây ngứa mắt!

Thế là, bố Diệp Phàm khi đối mặt với vợ mình trong bếp thì gật

đầu cúi lưng nói "đúng đúng đúng".

Ra khỏi cửa bếp, liền vung tay, nói: "Ai, mẹ con cũng thật là." "Nói ba là trụ cột gia đình, mà công việc rửa bát lại không cho ba là trụ cột gia đình này làm." Diệp Phàm nhìn kỹ năng diễn xuất quá rõ ràng trên người ông bố già của mình, không khỏi cảm thán.

Tính cách của ông bố này quả thực giống hệt ông bố ở kiếp trước của cậu.

Dùng bốn chữ đơn giản để hình dung thì là: cả đời hiếu thắng.

Bố Diệp Phàm đến phòng khách thì thấy mấy người đàn ông cao trung bình trên một mét tám, lúc này lại còn chưa mở được cái thùng giấy mà ông mang ra.

Ông nhìn quanh một vòng, từ trên bàn trà cầm lấy một cây kéo: "Nào, để ba làm." Mấy người đàn ông đang vây quanh thùng, vì công cụ ban đầu rút ra quá dọa người, nên bây giờ mất cơ hội mở thùng, nhường một vị trí cho bố Diệp Phàm.

Bố Diệp Phàm cầm cây kéo bình thường, trịnh trọng đến bên thùng.

Ông trước tiên cười với Niên Niên và Tuế Tuế đang háo hức nhìn bên cạnh, hiền hòa nói: "Cháu trai lớn, tuyệt đối đừng chạm vào những thứ sắc bén này nhé." Bên cạnh, Trương Khải Linh không động thanh sắc giấu thanh Kinh Trập ra sau lưng thêm một chút.

Diệp Phàm bất đắc dĩ nói: "Ba, đây không phải cháu trai lớn." Hành động mở thùng của bố Diệp Phàm dừng lại, như đang suy nghĩ điều gì.

Sau đó quay đầu, kiên định nói với Diệp Phàm: "Cháu ngoại, cũng là cháu trai lớn." Diệp Phàm: ???

"Ba, đây càng không phải cháu ngoại." Bố Diệp Phàm cầm kéo

vẫy vẫy tay, nói: “Không thể nào, tuyệt đối không thể nào.” “Đặc biệt là Tuế Tuế, con xem nó trông giống hệt con lúc nhỏ.” Diệp Phàm thấy vậy, liền không tranh cãi với bố mình nữa.

Bố Diệp Phàm cũng bắt đầu mở hộp, dùng giọng điệu rất thoải mái hỏi Diệp Phàm: “Diệp à.” Diệp Phàm nhìn cái thùng, “ừm” một tiếng.

Bố Diệp Phàm nghiêng cằm, chỉ vào mấy gã mặc vest bị Phan Chí đánh ngất: “Mấy người này làm sao đây?” “Bọn họ suýt nữa làm hỏng chậu hoa mẹ con trồng đấy.” Diệp Phàm cũng trả lời một cách bình thường: “Bồi thường theo giá.” “Không bồi thường không thả người.” Bố Diệp Phàm gật đầu, “ừm” một tiếng, rồi hào hứng nói: “Nào, Niên Niên Tuế Tuế cháu trai lớn, đến xem đồ chơi lúc nhỏ của Diệp nào.” Khi bố Diệp Phàm mở thùng ra, mấy người đàn ông vây quanh đều tò mò ngó vào.

Niên Niên và Tuế Tuế càng bám vào mép thùng, mong đợi nhìn những thứ bên trong.

Diệp Phàm cũng ôn hòa nhìn những món đồ chơi tuổi thơ mà mình ở thế giới này chưa từng trải qua: chú hổ con bằng nhựa, đi lại còn nhấp nháy phát ra ánh sáng nhiều màu sắc.

Chiếc trống bỏi nhỏ được vẽ hoa văn đẹp mắt, thân trống vẫn căng phồng, bóng loáng, không cần thử cũng biết âm thanh nhất định không tồi.

Chiếc yo-yo màu đỏ lửa và xe đua bốn bánh, một số thứ khiến Diệp Phàm cảm thấy hoài niệm, khiến cậu cũng không nhịn được mà mỉm cười.

Thật là những năm tháng tươi đẹp.

Đó là lứa tuổi còn chưa biết nội quyển là gì!

Lúc đó chỉ cuốn xem yo-yo của ai giống Hỏa Lực Thiếu Niên Vương nhất, xe bốn bánh của ai có thể qua được bốn khúc cua.

Diệp Phàm rất tán thành gật đầu.

Không tệ không tệ, là một tuổi thơ trọn vẹn.

Nhìn chiếc chuông đồng thanh này xem, nó...

Chuông đồng thanh?!!

Diệp Phàm còn chưa chủ động nhắc tới, bây giờ lại thấy nó trong đống đồ chơi này.

Biểu cảm trên mặt cậu cứng đờ.

Cậu có thể vô cùng chắc chắn, đây chính là chiếc chuông đồng thanh đã xua tan bầy sâu đồng trong mộ thất.

Lại bị ông bố già cả đời hiếu thắng của mình cứ thế để trong thùng đồ chơi, ngang nhiên mang ra.

Mà nếu nhìn kỹ, cái thùng này thậm chí còn là thùng táo Hồng Phú Sĩ!

Táo Hồng Phú Sĩ sáu đồng tám một cân!

Nhìn thấy chiếc chuông đồng, biểu cảm trên mặt mấy người đàn ông khác cũng hiện lên một tia kinh ngạc.

Khóe miệng Giải Vũ Thần hơi giật giật, dường như cũng không ngờ lại được thấy thần khí khế ước như chuông đồng thanh theo cách này.

"Bác trai thật là, coi tiền tài như phân thổ." Bố Diệp Phàm cười cười, nói: "Tiền tài, sống không mang đến, chết không mang đi." Giải Vũ Thần gật đầu, nói: "Bác trai thật có tấm lòng rộng lớn." Mà Diệp Phàm lại vô thức liếc nhìn Hách Liên Tĩnh một cái.

Dù cách cặp kính râm, nhưng ánh sáng lóe lên trong khoảnh khắc vừa rồi, vẫn quá rõ ràng.

Mà trong thùng, lại không chỉ có mỗi chiếc chuông đồng thanh.

Bên cạnh, có một đôi cốc nhỏ văn rồng bằng đồng thanh.

Diệp Phàm lập tức dùng kỹ năng giám định niên đại cổ vật.

Câu trả lời nhận được là: 【Một đôi cốc nhỏ văn rồng bằng đồng thanh, sản xuất vào thời Tây Chu.】【Có thể đập cốc làm hiệu, triệu âm binh.】 Nghe hệ thống giới thiệu, Diệp Phàm không khỏi cười cười, nói móc với hệ thống: "Quỷ Tỳ cũng có thể lệnh cho âm binh, mặt nạ Quỷ tướng quân cũng có thể triệu hoán âm binh, bây giờ lại còn có đập cốc làm hiệu triệu hoán âm binh." "Vậy thì âm binh cũng bận rộn quá nhỉ?" Hệ thống nghiêm túc giải thích cho Diệp Phàm: 【Quỷ Tỳ, đại diện cho đế vương, do đó âm binh phục mệnh đế vương, là ra lệnh cho âm binh.

Quỷ tướng quân cũng nghe lệnh nó.】【Mặt nạ Quỷ tướng, là thủ lĩnh âm binh, do đó âm binh nghe theo sự điều phối của Quỷ tướng quân.】【Còn đập cốc làm hiệu, là tín hiệu thỉnh cầu chi viện, âm binh đến, chỉ là hỗ trợ chi viện, chứ không nghe theo điều phối.】 Diệp Phàm "ừm" một tiếng, nhưng tỏ ra mình vẫn có suy nghĩ riêng: "Vẫn là âm binh rất bận." "Đây chính là nhân viên cấp cơ sở trong biên chế sao?" Hệ thống: ...

Tuy nhiên, biết được đặc tính của đôi cốc văn rồng đồng thanh này, Diệp Phàm cũng ý thức được.

Đôi cốc văn rồng đồng thanh và chuông đồng thanh, mặt nạ đồng thanh, ban chỉ đồng thanh, đều là tín vật của Thất Đao.

Bây giờ, Diệp Phàm cũng tổng kết ra được đặc điểm chung của các tín vật đã xuất hiện.

Chất liệu đồng thanh, và còn có thêm chút công năng đặc dị.

Bên cạnh đôi cốc nhỏ văn rồng đồng thanh, còn có nửa chiếc quạt đao bằng đồng thanh.

Mỗi một nan quạt, đều được tạo thành từ những lưỡi đao đồng thanh mỏng mà sắc bén, dài khoảng hai mươi centimet.

Trên mặt đao, còn có những đường chạm khắc rỗng phức tạp, chế tác vô cùng tinh xảo.

Diệp Phàm lại một lần nữa nhận được thông tin về nó: 【Quạt hoa đao bằng đồng thanh, sản xuất vào thời Tây Hạ.】 【Bảng xếp hạng ám khí, nằm trong top đầu.】 Diệp Phàm nhìn chiếc quạt tinh xảo này.

Đáng tiếc, chỉ có nửa chiếc.

Ngoài mấy món đồ đồng này, trong thùng còn có không ít hàng hóa có thể nhìn thấy bằng mắt thường là có giá trị.

Chương 367

Ngọc như ý, gối đầu hổ bằng phỉ thúy, chim sẻ bằng vàng ròng.

Bố Diệp Phàm rất tùy ý lấy những thứ lỉnh kỉnh này ra: "Đây đều là đồ chơi lúc nhỏ của Diệp, Niên Niên và Tuế Tuế thích cái nào?" Mấy người đàn ông xung quanh đều có chút mong đợi nhìn phản ứng của Niên Niên và Tuế Tuế, giống như đang xem trẻ con bốc đồ thôi nôi vậy.

Thế là, Niên Niên và Tuế Tuế dưới ánh mắt mong đợi của mọi người.

Một đứa đưa tay chộp lấy chiếc yo-yo, một đứa đưa tay chộp lấy chiếc xe đua bốn bánh.

Niên Niên và Tuế Tuế sau khi lấy được món đồ chơi mình thích nhất, liền chạy đến một chỗ ít người hơn để chơi.

Nhìn bóng lưng hai nhóc rời đi, Diệp Phàm cảm thấy mình rất có thể hiểu được.

Dù sao, Niên Niên và Tuế Tuế đã ở trong cổ mộ hơn hai nghìn năm.

Canh giữ một cỗ quan tài vàng lớn, có lẽ vàng bạc châu báu gì cũng đã thấy qua rồi.

Bây giờ chúng còn nhỏ, chỉ biết giá trị của đồ vật đối với bản thân mà không biết thuộc tính giá cả của nó.

Cho nên, phải nhanh chóng gửi con đi nhà trẻ.

Nhìn những vật phẩm trong thùng, tình phụ tử của bố Diệp Phàm dâng trào, liền bắt đầu muốn hồi tưởng lại một đoạn ký ức gia đình: "Ba còn nhớ, lúc Diệp còn nhỏ, thích nhất là." Diệp Phàm giơ tay lên:

“Được rồi ba, ba mau đi dạy Niên Niên Tuế Tuế cách chơi đồ chơi đi.” “Đừng để chúng nó ăn mất.” Bố Diệp Phàm cũng ý thức được điều gì đó, vội vàng đứng dậy: “Chết rồi, quỹ đen giấu từ năm 2008, vẫn còn ở dưới ghế phụ lái xe bốn bánh của con!” Giải Vũ Thần chỉ cảm thấy triết lý mà bố Diệp Phàm vừa nói: “Tiền tài, sống không mang đến, chết không mang đi.” dường như vẫn còn văng vẳng bên tai.

Hách Liên Tĩnh sờ cằm, nói: “Năm 2008, giấu quỹ đen mười bốn năm.” “Nghị lực thật tốt.” Diệp Phàm khẽ thở dài, nhìn những thứ trong thùng.

Có một số thứ trong đó, cậu bắt buộc phải mang đi.

Để lại đây, thực sự quá nguy hiểm.

Cậu lấy ra chuông đồng thanh, đôi cốc nhỏ văn rồng và nửa chiếc quạt đao.

Bất chợt, Diệp Phàm nhanh chóng quay đầu lại.

Ánh mắt lạnh băng, tầm nhìn như lưỡi dao lạnh, nhìn về phía mấy người mặc vest bị trói ở cửa.

Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh lập tức hiểu ý.

Hách Liên Tĩnh từ trong thùng lấy ra một viên bi thủy tinh nhỏ, là loại bi thủy tinh mà trẻ con ngày xưa rất thích chơi.

Anh ta cầm viên bi nhỏ lên trước mắt nhìn kỹ.

Bằng cảm giác tay, anh ta có thể cảm nhận được viên bi nhỏ này nhất định trong suốt, lấp lánh.

Đáng tiếc, mắt anh ta không nhìn rõ được những thứ này.

Ngay sau đó, Hách Liên Tĩnh mỉm cười.

Đưa tay, bắn viên bi thủy tinh đó ra.

Mục tiêu trúng thẳng vào đùi một người, người đó lập tức hét lên một tiếng thảm thiết.

Giải Vũ Thần có chút tò mò liếc nhìn Diệp Phàm.

Diệp Phàm chắp hai tay sau lưng, quay đầu nhìn mấy người này, nói: "Tiếng hít thở không đúng." "Bọn họ đã tỉnh rồi." Phan Chí liếc nhìn lòng bàn tay của mình, rồi lập tức chắp tay xin tội với Diệp Phàm: "Tiểu tộc trưởng, là tôi ra tay quá nhẹ!" Diệp Phàm trước tiên liếc nhìn về phía bố mình.

Chỉ thấy bố cậu vẫn như không có chuyện gì xảy ra, nhân danh dạy Niên Niên và Tuế Tuế cách chơi xe bốn bánh, tìm kiếm quỹ đen mười bốn năm tuổi.

Cậu có thể chắc chắn, ông bố già của cậu nhất định đã nghe thấy động tĩnh bên này.

Nhưng lúc này lại có thể coi như không có chuyện gì xảy ra.

Hơn nữa, không phải diễn.

Bố cậu, là thật sự bình tĩnh!

Diệp Phàm nhẹ nhàng giơ tay, ra hiệu cho Phan Chí "miễn lễ": "Ra tay vừa đúng." "Nặng thêm chút nữa là chết rồi." "Vừa hay, tôi cũng muốn từ miệng lưỡi của mấy người này, hỏi ra chút chuyện." Nói xong, những người đàn ông đứng bên cạnh Diệp Phàm đồng thời nhìn về phía cửa.

Mấy người đó, quả nhiên đã tỉnh cả.

Hiện tại, đang dùng ánh mắt vô cùng kinh hoàng, nhìn năm gã rất không dễ chọc này.

Phan Chí tiến lên một bước: "Tiểu tộc trưởng, không cần phiền ngài ra tay." "Sẽ làm bẩn tay ngài." Diệp Phàm chắp hai tay sau lưng,

đơn giản "ừm" một tiếng.

Giải Vũ Thần nói: "Thẩm vấn sơ qua là được." "Nếu không khai ra được cái gì, thì gửi đến Giải gia." Diệp Phàm biết Giải Vũ Thần từ nhỏ học hí kịch, đặc biệt còn là vai đán, nên giọng nói của anh ta đặc biệt hay.

Nhưng, trong giọng nói du dương đó, sát khí lại không hề che giấu.

Bọn họ mấy người, hẳn đều biết bị gửi đến Giải gia là hậu quả gì.

Không chết cũng bị thương, hoặc sống không bằng chết.

Nhưng khi Giải Vũ Thần nói câu này, lại nhẹ nhàng như đang nói bữa khuya ăn gì.

Giải Vũ Thần cười khẽ một tiếng, tiếp tục nói: "Ở đây nhổ lưỡi bọn họ, sẽ làm bẩn sàn nhà của tiểu tộc trưởng cậu." Phan Chí tiến lên một bước, nắm chặt khớp xương kêu răng rắc: "Vâng." Khi Phan Chí bước lên, chỉ có Trương Khải Linh, mày hơi nhíu lại.

"Diệp Phàm." Anh thấp giọng gọi tên Diệp Phàm một tiếng.

Diệp Phàm lập tức quay đầu: "Sao thế, Tiểu Ca." Trương Khải Linh nhíu mày sâu hơn một chút, hơi nghiêng đầu, dường như đang nhớ lại điều gì đó.

Nhưng trạng thái hiện tại rất rõ ràng, hồi ức này khiến anh không thoải mái.

Một số ký ức hỗn loạn khiến anh không có manh mối chắc chắn nào, thậm chí chính anh cũng không biết, tại sao lại gọi Diệp Phàm một tiếng trước khi nghĩ ra được ý tưởng cụ thể.

Tiếng gọi này, dường như chỉ là một phản ứng vô thức của anh.

Giải Vũ Thần và Hách Liên Tĩnh cũng nhìn về phía Trương Khải Linh.

Hai người cũng hơi nhíu mày.

Diệp Phàm dứt khoát xoay người đối mặt với Trương Khải Linh, vịn vào vai anh.

Cậu có thể cảm nhận được cảm xúc hiện tại của Trương Khải Linh, hỗn loạn, và có chút bất lực.

Nhưng trong sự bất lực đó, dường như lại đang cố gắng nắm lấy cái gì đó.

Thanh Kinh Trập trong vỏ đao của Trương Khải Linh lúc sáng lúc tối.

Diệp Phàm nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay rắn chắc của Trương Khải Linh: "Không nhớ ra cũng không sao." "Tôi tìm giúp anh." Phản ứng bất thường của Trương Khải Linh khiến Phan Chí đang đi phía trước cũng dừng lại động tác, đứng trước mặt mấy người kia, xoay người lại.

Bố Diệp Phàm đặt chiếc xe bốn bánh đã bị tháo mui, biến thành xe mui trần xuống.

Ôm Niên Niên và Tuế Tuế, nhìn về phía Trương Khải Linh.

Trong ánh mắt, cũng đầy lo lắng.

Ông thương yêu xoa đầu Tuế Tuế: "Bệnh này không di truyền chứ?" "Tuế Tuế, sau này con phải ngủ sớm, tuyệt đối không được thức khuya đâu đấy!" Tuế Tuế ngẩng đầu nhìn ông, gật đầu như hiểu như không.

Bên cạnh, Trương Khải Linh lật tay nắm chặt cổ tay Diệp Phàm.

Diệp Phàm nhìn cổ tay mình bị Trương Khải Linh nắm chặt,

không khỏi nhớ lại sau khi Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh trúng Thùy Thằng Hương.

Khoảnh khắc hai người tỉnh lại, cũng muốn nắm lấy cái gì đó.

Chương 368

Chỉ là lúc đó phản ứng của cậu nhanh, kịp thời cứu được cổ tay mình khỏi hai bàn tay đó.

Không ngờ, bây giờ cổ tay mình, vẫn là kiếp nạn khó tránh!

Không biết hai mươi năm trước, vị lão tiên sinh thần bí vì bói mệnh cho mình ba ngày ba đêm mà qua đời, có nói với bố mẹ cậu rằng: cổ tay con trai ông bà, có kiếp nạn này không!

Diệp Phàm hơi nhíu mày.

Hách Liên Tĩnh lập tức tiến lên một bước, nắm lấy cổ tay Trương Khải Linh, cố gắng kéo người ra, anh ta hỏi Diệp Phàm: "Tiểu Diệp tử, có đau không?" Diệp Phàm thẳng thắn nói: "Đau thì không đau, chỉ là bị nắm chặt thế này, có chút căng thẳng." Mà Trương Khải Linh như không nghe thấy cuộc đối thoại của Hách Liên Tĩnh và Diệp Phàm.

Anh ngẩng đầu lên, đầy mồ hôi lạnh, vành mắt đỏ hoe.

Một đôi mắt nhìn thẳng vào Diệp Phàm: "Không còn thời gian nữa rồi." Nghe câu nói này của Trương Khải Linh, Diệp Phàm cũng nhíu mày sâu hơn.

Nếu không phải Trương Khải Linh cuối cùng nói một câu "Không còn thời gian nữa", Diệp Phàm suýt nữa đã cho rằng phản ứng này của Trương Khải Linh là do mấy tên chó săn của Từ Phúc đã hạ loại cổ độc "Ô nhĩ cốt" gì đó lên người anh.

Nếu Trương Khải Linh mắc di chứng sang chấn tâm lý sau câu nói "Hai người các cậu ở bên nhau, sớm muộn gì cũng có một người hại chết người kia", thì chắc chắn mỗi fan của cặp đôi Linh-Thôi đều

mắc di chứng sang chấn tâm lý với câu "Không còn thời gian nữa".

Mỗi khi tỉnh giấc lúc nửa đêm, Diệp Phàm đều muốn hỏi thăm cái tên "Bàn Tử không hiểu đạo mộ" kia: Giải thích xem, cái gì gọi là, ngọt ngào, cái gì gọi là ngọt ngào chung cực!

Đằng sau cánh cửa đồng Thanh Đồng rốt cuộc có cái gì!

"Nó" là ai!

Tại sao lại khiến Tiểu Ca và Tiểu Tam Gia phải sinh ly tử biệt?

Tiểu Ca rốt cuộc đã nhìn thấy gì trong vẫn ngọc!

Diệp Phàm nhìn thẳng vào mắt Trương Khải Linh, giằng cổ tay thoát khỏi sự kìm kẹp của anh.

Hắn lật tay lại, nắm lấy vai Trương Khải Linh, nhìn thẳng vào mắt anh: "Tiểu Ca, nhìn tôi này." "Anh nói, cái gì mà không còn thời gian nữa?" "Chúng ta tương lai còn dài, đừng sợ hãi." Trương Khải Linh nhìn vào mắt Diệp Phàm, sắc đỏ trong vành mắt đang từ từ tan đi.

Anh hít sâu mấy hơi, cơ bắp trên người cũng không còn căng cứng như vừa rồi.

"Không còn thời gian nữa." "Đây là câu nói trước khi chết của Từ Phúc." "Không, là của Từ Phúc đã từng cùng tôi xuống mộ biển trước khi chết." Lúc này, mồ hôi lạnh của Trương Khải Linh đã chảy từ trán xuống gò má, nhỏ giọt xuống đất.

Diệp Phàm gật đầu, may mà Trương Khải Linh không định đi xử lý cái cánh cửa đồng Thanh Đồng chết tiệt kia ngay bây giờ.

Nếu không, hắn lại phải chạy đến núi Trường Bạch để hàn chết cánh cửa đó.

"Được rồi, Tiểu Ca, anh ngồi xuống trước đi." Diệp Phàm đỡ

Trương Khải Linh ngồi xuống ghế sofa, sau đó lại móc một gói khăn giấy trong túi ra đưa vào tay anh: "Không sao đâu, lau mồ hôi đi Tiểu Ca." "Còn khó chịu không?" Trương Khải Linh lắc đầu: "Không nghiêm trọng." Diệp Phàm lại cầm lấy ấm nước và cốc trên bàn trà, rót cho Trương Khải Linh một cốc nước lọc: "Uống chút nước đi, chúng ta từ từ phân tích." Trương Khải Linh khẽ gật đầu, nhận lấy cốc nước từ tay Diệp Phàm.

Giải Vũ Thần và Hách Liên Tĩnh đứng bên cạnh quan sát.

Thấy Diệp Phàm chăm sóc Trương Khải Linh chu đáo, Giải Vũ Thần nhướng mày, hỏi Hách Liên Tĩnh: "Hạt Tử." Hách Liên Tĩnh "Ừm" một tiếng.

Giải Vũ Thần tiếp tục hỏi: "Triệu chứng này của anh ấy có từ trước hay mới xuất hiện?" Hách Liên Tĩnh cười nửa miệng, nói một câu hai nghĩa: "Bệnh mới." Ở cửa, Phan Chí cúi đầu nhìn mấy kẻ đã mồ hôi đầm đìa, rồi lại quay đầu nhìn về phía bốn vị đại lão.

Do dự một lúc, anh ta vẫn lên tiếng: "Tiểu tộc trưởng, vậy tôi tiếp tục thẩm vấn bọn chúng nhé?" Diệp Phàm mím môi: "Cứ để đó đã." "Cho chúng một cơ hội tố giác lẫn nhau, lấy công chuộc tội." Hắn đứng dậy từ bên cạnh Trương Khải Linh, sờ cằm.

Hồi tưởng lại phản ứng của Trương Khải Linh vừa rồi, Diệp Phàm luôn cảm thấy có một mối liên kết nào đó.

Tại sao Tiểu Ca lại nhìn thấy mấy người này mà liên tưởng đến Từ Phúc?

Hơn nữa, người mà anh liên tưởng đến không phải là Từ Phúc đang đối đầu với họ, mà là Từ Phúc đã chết trong mộ biển.

Nhưng câu nói này bản thân nó đã mâu thuẫn.

Nếu nói người từng cùng Tiểu Ca xuống mộ biển cũng là Từ

Phúc, vậy nếu hắn ta đã chết trăm phần trăm, sao bây giờ lại có một Từ Phúc khác?

Chẳng lẽ, hai nghìn năm qua, Từ Phúc cũng giống như Trương Khải Linh, đã trở thành một danh hiệu rồi sao?

Chẳng lẽ môn thứ mười của Cửu Môn không phải Tà Môn, mà là Từ Môn?

"Ta không chết, hoặc nói, người chết không phải là ta." Diệp Phàm hồi tưởng lại ký ức của Trương Khải Linh về Từ Phúc, vừa nhìn Trương Khải Linh.

Chỉ thấy, hình xăm Kinh Trập trên lưng Trương Khải Linh vẫn đang lúc sáng lúc tối.

Điều này rõ ràng cho thấy Trương Khải Linh đang điều chỉnh cảm xúc của mình.

Quá rõ ràng, dù không có cảm ứng tình cảm giữa Thần Đồ và Úc Lũy, hắn cũng có thể nhìn ra qua phản ứng của Kinh Trập.

Điều này đã đủ chứng minh, sự việc này đã gây ra một cú sốc sâu sắc cho Trương Khải Linh.

Trương Khải Linh đã dùng khăn giấy mà Diệp Phàm đưa để lau mồ hôi lạnh trên trán.

Trong tay vẫn còn lại mấy tờ khăn giấy gần như mới.

Ánh mắt Diệp Phàm lập tức dừng lại trên mấy tờ khăn giấy còn lại.

Quá mới.

Tờ khăn giấy hắn móc ra từ trong túi này quá mới.

Bộ quần áo này của hắn từ trong cổ mộ ra vẫn chưa thay.

Hơn nữa, bây giờ Diệp Phàm mới hoàn hồn, hắn không có thói quen mang theo khăn giấy bên mình.

Hắn móc khăn giấy ra chỉ vì cảm thấy nên đưa cho Tiểu Ca lau mồ hôi mà thôi.

Diệp Phàm lập tức nghĩ đến một trong những kỹ năng của mình: Vật chất hóa.

Hắn lập tức quay đầu nhìn mấy người ở cửa.

Và lại một lần nữa nhớ lại câu nói mà Từ Phúc để lại trong ký ức của Trương Khải Linh: Ta không chết, hoặc người chết không phải là ta.

Diệp Phàm tiếp tục lật lại ký ức của mình, truy ngược về tận trung điện trong mộ biển.

Nội dung bức bích họa được khắc trên bức tường đồng chết tiệt đó.

Bức bích họa đó trông như thể là quá trình đúc bức tường đồng.

Nhưng bây giờ nghĩ kỹ lại, bên trong còn có một thông tin rất quan trọng: Cây Đồng Thần Thụ.

Nguồn gốc của vật chất hóa!

Lúc này, trong đầu Diệp Phàm đang diễn ra một cơn bão não.

Hắn xâu chuỗi tất cả các manh mối lại, liền hiểu tại sao Trương Khải Linh lại phản ứng mạnh như vậy với mấy tên "chó săn của Từ Phúc" mà ngay cả Phan Chí cũng có thể đánh cho một trận rồi trói lại.

Và phản ứng của Kinh Trập lúc này cũng không hoàn toàn là vì cảm xúc của Trương Khải Linh, mà còn là phản ứng của Kinh Trập đối với mấy tên thuộc hạ này!

Diệp Phàm lập tức cảm thấy bừng tỉnh ngộ.

“Tôi biết rồi.” Diệp Phàm nhìn về phía sofa.

Chỉ thấy, trong lúc hắn đang bão não, Hách Liên Tĩnh và Giải Vũ Thần không biết từ lúc nào cũng đã ngồi trên sofa.

Hai người ngồi hai bên Trương Khải Linh.

Biểu cảm vừa bừng tỉnh ngộ của Diệp Phàm lập tức lại trở nên nghi hoặc.

Chương 369

Hắc Nhãn Kính và Giải lão bản này có mâu thuẫn gì sao?

Sao không ngồi cùng nhau, lại còn ngồi cạnh Tiểu Ca?

Nhưng Diệp Phàm rất nhanh đã nghĩ thông: Dù sao giữa họ còn có những tổ hợp như "Nam Hạt Bắc Ách", "Ngô Sơn Tứ Mỹ" và "Nộn Ngưu Ngũ Phương".

Quan tâm Tiểu Ca một chút, rất hợp lý!

Giải Vũ Thần mỉm cười vỗ vỗ vào chỗ trống bên cạnh mình: "Diệp Phàm, ngồi xuống nói." Hách Liên Tĩnh vỗ vỗ vào đùi mình: "Tiểu Diệp tử, ngồi xuống nói." Trương Khải Linh đặt cốc nước lên bàn trà, trong không gian chật chội do hai người bên cạnh tạo ra, anh dùng tỏa cốt công của mình.

Trong nháy mắt, anh đã thoát khỏi sự kìm kẹp của hai người, đứng dậy: "Diệp Phàm, cậu phát hiện ra điều gì?" Diệp Phàm nhìn ba người thân mật không kẽ hở, nhường nhịn lẫn nhau mà cảm thấy vô cùng vui mừng.

Chỉ là Hắc Nhãn Kính kiếp này có vẻ sẽ không bao giờ nghiêm túc được.

Và sự chen chúc của cặp đôi Hắc-Hoa này lại khiến Tiểu Ca phải dùng đến thuật co xương để thoát thân.

Mình đã được chứng kiến một cảnh tượng kinh điển rồi.

Diệp Phàm ho khan hai tiếng, nói: "Các cậu có nghe nói về Cây Đồng Thần Thụ chưa?" "Cây Đồng Thần Thụ?" Ba người đàn ông gần như đồng thanh lên tiếng.

Giải Vũ Thần lên tiếng trước tiên, nói: "Nghe các bậc trưởng bối

trong nhà nói qua." "Nghe nói, đó là một thần tích." "Chỉ là chuyện này giống như truyền thuyết, đến nay vẫn chưa có ai thực sự chứng minh được sự tồn tại của Cây Đồng Thần Thụ." Hách Liên Tĩnh tiếp lời: "Là cái cây trên bích họa ở mộ biển?" Diệp Phàm gật đầu.

Hách Liên Tĩnh sờ cằm, nói: "Lúc nhỏ tôi hình như cũng nghe ông già trong nhà nhắc đến thứ này." "Nhưng đó là chuyện một hai trăm năm trước rồi, lúc đó tôi vẫn còn là một đứa trẻ." Diệp Phàm nhìn Hách Liên Tĩnh, quyết định không vạch trần lời khoe mẽ tinh vi nhưng có vẻ vô dụng của anh ta.

Nhưng, hắn không ngờ Hách Liên Tĩnh vẫn chưa nói hết.

"Tuy nhiên, lần gần nhất nghe thấy về Cây Đồng Thần Thụ là từ miệng lão già nước D kia." "Lão ta hình như cũng đang tìm thứ đó." Diệp Phàm khẽ nhíu mày.

Hắn biết lão già Cừu năm đó bắt Hắc Nhãn Kính đi cũng là để nghiên cứu trường sinh.

Không ngờ lão già Cừu cũng có quan hệ với Từ Phúc.

"Lão quỷ Từ Phúc này, có thể sống sót lâu như vậy trong hai nghìn năm." "Bên cạnh chắc chắn có người giúp đỡ." Giải Vũ Thần nói: "Và rất có khả năng là hành động có tổ chức, có quy mô." "Có lẽ vì hai nghìn năm đối với một kẻ trường sinh cũng quá dài, nên từ cuối Minh đến cuối Thanh, thậm chí đến trước khi cậu xuất hiện, Diệp Phàm ạ." "Hắn ta vẫn luôn hành động trong bóng tối, không có bất kỳ hành vi bứt dây động rừng nào." "Mãi cho đến khi bí mật về song long hiện thế bị phơi bày, Từ Phúc mới không thể ngồi yên được nữa, để lộ ra cái đuôi sói của mình." "Trong hai nghìn năm này, đủ để hắn ta chiêu binh mãi mã, tiến hành công tác tẩy não rồi." "Đây chẳng phải sao?" Giải Vũ Thần dùng đôi mắt hoa đào liếc nhìn mấy kẻ đang bị Phan Chí đè dưới đất, nói: "Người của hắn." "Chỉ là thật sự không ra

gì, sao loại hàng nào cũng lôi vào đội ngũ của mình vậy?" Nói xong, Giải Vũ Thần lại nhìn về phía Diệp Phàm: "Nhưng mà, chuyện này thì có liên quan gì đến Cây Đồng Thần Thụ?" Diệp Phàm trước tiên liếc nhìn Kinh Trập đang lúc sáng lúc tối sau lưng Trương Khải Linh, rồi úp mở với Giải Vũ Thần.

"Kinh Trập, ra." Trong nháy mắt, Kinh Trập biến thành màu đỏ vàng thuộc về Diệp Phàm.

Giải Vũ Thần nhìn Kinh Trập bay vào tay Diệp Phàm, không khỏi nhướng mày.

Trước đây chỉ thấy qua livestream, tuy là hình chiếu toàn ảnh nhưng cảm giác trải nghiệm chắc chắn không thể so sánh được với việc tận mắt chứng kiến bây giờ.

Chỉ thấy sau khi Diệp Phàm triệu hồi Kinh Trập, hắn không cầm lấy.

Mà đồng thời xoay người, hai tay chỉ về phía mấy người ở cửa: "Đi!" Trên mặt mấy người kia đều lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Bởi vì theo họ thấy, Diệp Phàm tuyệt đối sẽ không giết người sống.

Nhưng bây giờ, hành vi của Diệp Phàm, giống như muốn ra tay lấy mấy cái mạng tiện này ngay trong nhà mình.

Hách Liên Tĩnh và Giải Vũ Thần đều hơi nhổm người dậy khỏi ghế sofa.

Chỉ thấy, Kinh Trập lướt qua Phan Chí, ánh sáng đỏ vàng chiếu thẳng vào mặt một trong số đó.

Người đó trợn tròn mắt, đồng tử trong nháy mắt co rút lại thành một điểm nhỏ.

Sau đó, Kinh Trập lướt qua da mặt người này, rạch một vết cắt sâu trên mặt hắn.

Giải Vũ Thần và Hách Liên Tĩnh đều khẽ nhíu mày.

Không phải vì đồng tình với gã này, mà là nhìn cảnh này, thực sự cũng cảm thấy đau như chính mình bị.

Dù sao Giải Vũ Thần và Hách Liên Tĩnh, một người thì vô cùng để ý đến khuôn mặt của mình, một người thì từng bị Kinh Trập vô tình tấn công.

Nhưng ngay sau đó, đôi mày nhíu lại của hai người liền giãn ra.

Thay vào đó, là đôi mắt hơi mở to, lộ ra vẻ kinh ngạc.

Chỉ thấy, gã bị Kinh Trập rạch mặt, vết thương lại không hề chảy một giọt máu!

Hơn nữa, rất nhanh, vết thương đó lại dính liền lại với nhau.

Toàn bộ quá trình trông vô cùng quỷ dị, giống như người này được Nữ Oa trực tiếp nặn ra từ bùn, còn chưa trải qua công đoạn gia công tinh xảo về sau.

Lần này, Hách Liên Tĩnh và Giải Vũ Thần hoàn toàn không ngồi yên được nữa, cả hai đồng thời đứng dậy khỏi ghế sofa.

Giải Vũ Thần hỏi: "Chuyện gì thế này?" Hách Liên Tĩnh cũng như đang tự lẩm bẩm hỏi: "Chẳng lẽ, đây là sản phẩm thí nghiệm của lão già chết tiệt kia?

Bây giờ đã đạt đến trình độ này rồi sao?" Vì một số lý do, Trương Khải Linh đã đứng dậy trước họ một bước, đã biết ý của Diệp Phàm.

Anh lạnh nhạt lên tiếng, nói ra một cái tên: "Từ Phúc." Hách Liên Tĩnh và Giải Vũ Thần lộ rõ vẻ kinh ngạc trên mặt.

Giải Vũ Thần đi vòng qua bàn trà, đến bên cạnh Diệp Phàm, nhìn

về phía trước.

Lúc này, trong ba người kia có hai người đang nhìn về phía họ, một người đang cúi đầu ôm lấy vết thương vừa bị rạch trên mặt.

Chỉ có điều, vết thương đó lúc đầu đã lành lại trong chốc lát, nhưng trạng thái lành lặn chỉ duy trì chưa đầy hai giây đã lại nứt ra.

Diệp Phàm giơ Kinh Trập trong tay lên, nói: "Vô dụng thôi, đây là Kinh Trập." Người kia lúc này mới bỏ tay khỏi vết thương.

Diệp Phàm nói với Giải Vũ Thần đã đến bên cạnh mình: "Đây chính là năng lực của Cây Đồng Thần Thụ." "Vật chất hóa." "Có điều Từ Phúc chắc chắn chưa hoàn toàn nắm giữ được năng lực vật chất hóa, nên mới vật chất hóa ra mấy tên gà mờ này." "Thân thủ chưa phát triển hoàn toàn, đầu óc chắc cũng chẳng tốt hơn đi đâu được." "Tiểu Hoa, cậu có tin không, cho dù bây giờ tôi nói cho chúng biết những lời tiếp theo của tôi đều là kế ly gián, chúng cũng tuyệt đối sẽ mắc câu?" Thực tế, khi Diệp Phàm thốt ra hai chữ "Tiểu Hoa", biểu cảm trên mặt Giải Vũ Thần đã có sự thay đổi rất lớn.

Thậm chí trọng điểm của anh cũng không đặt vào nửa câu sau có phần đắc ý của Diệp Phàm, mà là níu lấy cái tên này hỏi: "Diệp Phàm, cậu gọi tôi là gì?" Diệp Phàm vẫn đang đắm chìm trong sự đắc chí khi muốn trêu ngươi Từ Phúc đang lén lút theo dõi họ, nên không hề ý thức được mình vừa gọi Giải Vũ Thần là gì.

Hắn cười quay đầu lại, "Hửm?" một tiếng, nhìn Giải Vũ Thần một cái.

Tuy nhiên, Diệp Phàm lại nhìn thấy trong đôi mắt hoa đào của Giải Vũ Thần một tia chân thành và hoài niệm.

Đúng vậy, đây là tình cảm mà Diệp Phàm chưa từng thấy trong đôi mắt xinh đẹp này của Giải Vũ Thần.

Cho dù Giải Vũ Thần lần đầu gặp hắn, không nể mặt cả lão đại Cửu Môn, tộc trưởng giữ rồng Trương Khải Linh mà tiến lên nói bái kiến tiểu tộc trưởng.

Cho dù Giải Vũ Thần đã bỏ ra hơn hai tỷ để mua ba tín vật thuộc về Thất Đao Đồ Long.

Cho dù hắn đã thêm cho Giải Vũ Thần một lớp filter "em gái thần kỳ".

Tất cả những tiền đề này đặt chung một chỗ, Diệp Phàm cũng không hề nhìn thấy thành phần chân thành nào trong mắt Giải Vũ Thần.

Ba phần kinh diễm, ba phần giả dối, ba phần kiêu ngạo, và một sự đề phòng khó nhận ra nhất nhưng Diệp Phàm đã nhanh chóng chú ý được.

Cho dù, Giải Vũ Thần không có địch ý với hắn.

Nhưng sự đề phòng đã khắc sâu vào xương tủy của anh.

Sự chân thành như vậy, khiến Diệp Phàm vô cùng ngạc nhiên.

Và, biểu cảm này của Giải Vũ Thần, giống như thật sự khiến Diệp Phàm xuyên qua không thời gian, gặp được Tiểu Hoa muội muội thời thơ ấu.

Biểu cảm trên mặt hắn ngây ra nửa khắc.

Giải Vũ Thần lại hỏi một lần nữa: "Tiểu tộc trưởng, cậu vừa gọi tôi là gì?" "Tiểu Hoa." Diệp Phàm trả lời thật câu hỏi của Giải Vũ Thần.

Mặc dù, hắn cũng không biết phải giải thích thế nào, rõ ràng chưa từng quen biết, nhưng lại biết Giải Vũ Thần còn có một thân phận như vậy.

Chương 370

Tiểu Hoa muội muội.

Giải Vũ Thần nhìn Diệp Phàm, mỉm cười.

Hách Liên Tĩnh đưa tay ôm trán: "Ách Ba, hỏng rồi." "Tiểu Diệp tử hình như đoán đúng mật mã rồi." Trên mặt Trương Khải Linh lại không có bất kỳ thay đổi biểu cảm nào.

Giống như cho dù Diệp Phàm làm ra chuyện gì bất ngờ, anh cũng sẽ không ngạc nhiên.

"Cậu ấy cũng nói trúng nước D." Trương Khải Linh nói không trực tiếp.

Nhưng Hách Liên Tĩnh vẫn hiểu ý của người bạn già này.

Chuyện này cũng giống như việc Diệp Phàm trước đây từng nói trúng về con gà vàng nhỏ.

Bây giờ lại nói trúng cái tên này của Giải Vũ Thần.

Có lẽ, trong ký ức đã mơ hồ vì thời gian xa cách của họ, Diệp Phàm thật sự đã từng xuất hiện bên cạnh họ.

Nhưng, Hách Liên Tĩnh cũng không vì thế mà yên lòng.

Anh ta nhỏ giọng nhưng khẩn thiết nói với Trương Khải Linh: "Anh có biết Giải lão bản này gia thế dày cỡ nào không?" Giọng Trương Khải Linh vẫn bình thản: "Trương gia, cũng rất có tiền." Hách Liên Tĩnh: "..." Về mặt kinh tế, chỉ có Hắc Hạt Tử tôi là người bị tổn thương trong thế giới này thôi phải không?

Phía trước, Giải Vũ Thần cười với Diệp Phàm xong, liền nói: "Vậy tại sao trước đây lại gọi tôi là Giải đương gia?" Diệp Phàm

thầm nghĩ lúc cậu hét giá hai tỷ sáu, tôi suýt nữa đã gọi cậu là bố rồi.

Cậu không tự kiểm điểm lại xem, khí chất khi cậu xuất hiện, có điểm nào giống Tiểu Hoa không?

Tất nhiên, hắn không nói như vậy, mà dùng ma pháp đánh bại ma pháp, nói: "Ban đầu, không phải cậu cũng gọi tôi là tiểu Diệp tộc trưởng sao?" Giải Vũ Thần quả nhiên bị Diệp Phàm dồn vào thế bí, sau đó lại cười thoải mái: "Nhị gia đi rồi, tôi chính là Tiểu Cửu Gia, Giải đương gia rồi." "Rất lâu rồi không có ai gọi tôi như vậy." Giải Vũ Thần lại nhìn Diệp Phàm, biểu cảm trên mặt rõ ràng linh động hơn trước rất nhiều: "Sau này, cậu cứ gọi tôi như vậy đi, tiểu tộc trưởng." Diệp Phàm gật đầu: "Được thôi." Thấy phản ứng này của Diệp Phàm, Giải Vũ Thần lại có chút tinh nghịch nháy mắt với hắn: "Người gọi tôi như vậy, là phải bảo vệ tôi đấy nhé." "Cứ quyết định vậy đi nha." Diệp Phàm: "..." Có một cảm giác như mình bị lừa, nhưng lại không hoàn toàn bị lừa.

Tuy nhiên, Diệp Phàm vẫn hào sảng nói: "Chuyện này có gì khó." Vòng hào quang em gái thần kỳ mà tiểu tộc trưởng ta ban cho cậu, không phải để trưng đâu.

Giải Vũ Thần nhìn biểu cảm trên mặt Diệp Phàm, lại cười đầy ẩn ý.

Anh vốn dĩ rất giỏi đọc vị qua những biểu cảm vi tế trên mặt người khác, huống chi Diệp Phàm tuy phần lớn thời gian có chút lạnh lùng, nhưng vẫn có những lúc, chỉ cần nhìn mặt là biết trong đầu hắn lại đang hợp hành cái gì rồi.

Tuy bây giờ anh không biết Diệp Phàm đang nghĩ gì, nhưng có thể chắc chắn rằng, đó nhất định là chuyện nói ra sẽ rất thú vị.

Sau đó, Giải Vũ Thần hỏi: "Kế ly gián?" Diệp Phàm gật đầu, nói: "Gã Từ Phúc này chơi âm mưu với chúng ta, vậy thì tôi sẽ chơi dương

mưu với hắn." Giải Vũ Thần hỏi: "Dương mưu?" Diệp Phàm nói: "Dương mưu, chính là cho dù hắn biết đây là kế ly gián, bọn chúng cũng sẽ mắc câu." Nói xong, Diệp Phàm nói với mấy người kia: "Chỉ là mấy kẻ tồn tại đã định trước mệnh không dài, làm vật cản đường cũng không xứng." "Các ngươi, không muốn thay thế bản thể chính chủ của cái thân xác này sao?" Nghe câu nói này của Diệp Phàm, mấy kẻ bị trói đều nhíu mày.

Rõ ràng, chúng thật sự đang nghiêm túc suy nghĩ về đề nghị này của Diệp Phàm.

Còn mấy người đứng về phía Diệp Phàm đều bừng tỉnh ngộ.

Diệp Phàm nói hoàn toàn không sai.

Là những kẻ được vật chất hóa ra, tự nhiên biết mình chỉ là hàng nhái.

Nếu mục tiêu cả đời của bản thể chúng là trường sinh, thì mấy kẻ hàng nhái này chắc chắn cũng có mục tiêu như vậy.

Nhưng, trước đó, chúng phải dẹp bỏ hòn đá tảng trước mắt, thứ còn quan trọng hơn cả trường sinh.

Thân phận của một kẻ tồn tại được vật chất hóa.

Mà lời nói này của Diệp Phàm, đã trực tiếp vạch trần hoàn toàn mâu thuẫn giữa bản thể và sản phẩm vật chất hóa.

Chúng cho dù biết đây là kế ly gián, cũng nhất định sẽ trúng kế ly gián này!

Diệp Phàm nhìn phản ứng suy nghĩ nghiêm túc của mấy người này, cũng không khỏi bật cười: "Tôi nói gì mà." "Cho dù chúng biết đây là kế ly gián, chúng cũng tất nhiên sẽ trúng kế." Ngay sau đó, Diệp Phàm ngoắc tay với Phan Chí, nói: "Phan Chí, quay lại đi." Phan Chí quay đầu lại, có chút nghi hoặc: "Tiểu tộc trưởng, chúng ta không

thẩm vấn nữa sao?" Diệp Phàm lắc đầu, đi vòng qua bàn trà, quay lại ngồi trên sofa, nói: "Không thẩm vấn nữa." Diệp Phàm tiếp tục nhìn những thứ trong chiếc hộp đựng "đồ chơi tuổi thơ" của mình, lần lượt lấy ra xem, thuận miệng nói: "Người chết, không có giá trị gì để thẩm vấn nữa rồi." Bỗng nhiên, Diệp Phàm lại ngẩng đầu lên, nói: "Nói một cách nghiêm túc, hình như cũng không thể nói là người chết.

Vì chúng cũng không được tính là người." Phan Chí làm theo lời dặn của Diệp Phàm, vừa đứng dậy, liền nghe thấy mấy tiếng "cộp cộp" bên chân mình.

Anh ta quay đầu lại, mấy người vừa rồi bây giờ đã ngã hết xuống đất.

Và rất nhanh, chất liệu của chúng đều đã thay đổi.

Những người sống động ban đầu, tất cả đều hóa thành một đống thứ như bột mì trắng.

Diệp Phàm đang định nói gì đó, Phan Chí liền chủ động nói: "Tôi biết rồi, tôi, tôi sẽ dọn dẹp!" Diệp Phàm lựa chọn, dùng kỹ năng giám định cổ vật xem qua tất cả những thứ bên trong.

"Từ Phúc, cũng sợ bị những kẻ hàng nhái này thay thế à." Nói xong, hắn cười khinh miệt.

Hắn nhanh chóng giám định xong những món cổ vật trong đống đồ chơi này.

Tuy chúng không thể so sánh với những thần khí như tín vật, nhưng về niên đại và độ tinh xảo, đều rất có giá trị.

Xét thấy mình hiện tại còn có một Tây Linh Ấn Xã cần nuôi, Diệp Phàm cuối cùng quyết định của nhà không để lọt ra ngoài.

Hơn nữa nói đến Tây Linh Ấn Xã, Diệp Phàm cũng còn nhớ bên trong có bản đồ cổ mộ tiếp theo.

Diệp Phàm nhìn về phía bố mình.

Bố hắn đối với việc người sống biến thành hai đống bột mì dường như ngoài sự ngạc nhiên ban đầu, cũng không có phản ứng gì lớn hơn.

Hiện tại vẫn đang chuyên tâm cùng Niên Niên và Tuế Tuế nghiên cứu sách hướng dẫn và lắp ráp xe đua bốn bánh.

Nhưng rất nhanh, Diệp Phàm cũng tỏ ra thông cảm.

Dù sao, hắn không phải là Diệp Phàm đầu tiên đến với cơ thể này.

Diệp Phàm đến với cơ thể của đứa trẻ Diệp Phàm, là từ nhỏ đã nghe tiếng chuông đồng Thanh Đồng như tiếng trống bỏi.

Rất khó nói, những Diệp Phàm bị loại bỏ khỏi cơ thể này đã không làm ra những chuyện khiến trái tim của bố mẹ mình ngày càng trở nên mạnh mẽ.

Nhưng, bỗng nhiên, bố Diệp Phàm có chút bi thương nói một câu: "Gặp ma rồi." "Gặp ma rồi." "Ba trăm tệ tôi giấu ở đây, đi đâu rồi?" Mẹ Diệp Phàm từ phòng bếp lau tay đi ra, vừa chỉ cho Phan Chí chỗ để dụng cụ vệ sinh, vừa trả lời câu hỏi của ông xã: "Tiêu rồi." "Năm mười tám, lúc mua tài liệu cho con trai ôn thi một trăm ngày nước rút đại học đã tiêu rồi." Cả nhóm ở lại nhà Diệp Phàm ba ngày.

Trong ba ngày này, Phan Chí luôn trung thành tận tụy đóng vai vệ sĩ gia đình.

Mỗi sáng tối, anh ta không ở nhà, mà đi tuần tra xung quanh, cảnh giác với mọi nhân vật khả nghi.

Trương Khải Linh cũng đi sớm về muộn.

Một hôm bị Diệp Phàm bắt gặp đang đứng xem mấy ông già trong khu chơi cờ.

Hách Liên Tĩnh thường xuyên đi cùng bố Diệp Phàm, hoặc là đi

câu cá, hoặc là đánh bài.

Có một lần Diệp Phàm nghe thấy hai người đang thảo luận về việc quỹ đen nên giấu ở đâu thì hợp lý.

Bố Diệp Phàm đề nghị là những góc khuất.

Đương nhiên càng khuất càng tốt, như vậy, cho dù có bị phát hiện giấu tiền tiêu vặt, đối phương muốn tìm cũng phải tìm rất lâu.

Còn Hách Liên Tĩnh thì đưa ra ý kiến ngược lại.

Anh ta cho rằng thứ như quỹ đen, đương nhiên vẫn là mang theo bên người an toàn nhất.

Góc khuất, không chỉ đối phương khó tìm, mà lúc mình cần cũng khó lấy.

Rất dễ lộ ra sơ hở.

Hơn nữa, cho dù ở góc khuất, nó cũng là vật tĩnh.

Không bằng để trên người, đến lúc đó tùy cơ ứng biến, tính cơ động rất mạnh.

Chương 371

Hách Liên Tĩnh nói với bố Diệp Phàm như vậy, còn không quên kéo khóa áo khoác của mình ra.

Đưa cho bố Diệp Phàm xem cả một dàn kính râm treo bên trong lớp lót áo khoác: "Tính cơ động này, rất mạnh." Diệp Phàm khi nhìn thấy cảnh này, chỉ tỏ ra không thể hiểu nổi.

Ngay cả Giải Vũ Thần, mấy ngày nay cũng không hề quay về.

Vẫn luôn ở cùng họ trong nhà Diệp Phàm.

Thân thể ngàn vàng buổi tối cùng nhau thay phiên nằm đất, ngủ sofa, ngủ phòng khách.

Mà anh mấy ngày nay, không phải đang gọi điện thoại xử lý những thương vụ mấy trăm vạn trong vài phút, thì là cùng mẹ Diệp Phàm nói chuyện.

Sau khi biết được từ miệng mẹ Diệp Phàm một số chuyện thú vị thời thơ ấu mà hoàn toàn không phải của Diệp Phàm hiện tại, anh lại rất nhiệt tình mua tặng mẹ Diệp Phàm một lô sản phẩm chăm sóc da.

Diệp Phàm mấy ngày nay cũng không có bất kỳ hành động nào.

Hắn chuyên tâm nghiên cứu hai tiểu đăng tiên mang ra từ mộ thất.

Trong thời gian đó, hắn đã thử thắp lại tiểu đăng nô, muốn xem Niên Niên và Tuế Tuế có thổi tắt nữa không.

Kết quả là không.

Lại cho Niên Niên và Tuế Tuế ăn vặt.

Bắt đầu từ những loại đồ ăn vặt thường thấy thời cổ đại: mứt quả, bánh ngọt...

Lại đến bây giờ là khoai tây chiên, que cay, coca, Wahaha thậm chí là kem.

Mỗi lần thử một loại, đều vô cùng cẩn thận quan sát phản ứng của hai đứa trẻ.

Kết quả cuối cùng là Niên Niên dường như rất thích đồ ăn vặt như kem.

Và ăn nhiều sẽ bị tiêu chảy giống như những đứa trẻ bình thường.

May mà Diệp Phàm bây giờ đã có thể làm một bác sĩ chuyên nghiệp cho trẻ em.

Sau khi tìm được thuốc tiêu hóa cho trẻ em ở nhà cho Niên Niên, một viên là có hiệu quả.

Bữa sáng ngày thứ tư, điện thoại của Diệp Phàm reo lên.

Trên điện thoại hiển thị một dãy số mà Diệp Phàm chưa từng thấy.

Mấy người trên bàn ăn đồng thời nhìn về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm nhấn nút nghe: "A lô?" Bên kia điện thoại, truyền đến một giọng nói có chút thê thảm: "A lô?

Có phải ông chủ không ạ?" Diệp Phàm có chút nghi hoặc "Hửm?" một tiếng: "Anh là ai?" Đối phương khổ sở nói: "Ông chủ, trên hợp đồng lao động của chúng ta có ghi, công ty..." Diệp Phàm không đợi người này nói xong, cười lạnh một tiếng, nói: "Ta mà ngươi cũng dám lừa?" "Ngươi biết ta là ai không?" Đối phương dường như hoàn toàn không hiểu ý của câu nói này, vô cùng nghi hoặc "A?" một tiếng.

"Ông chủ..." Không đợi đối phương nói ra chữ thứ hai, Diệp Phàm liền nói: "Ta, Tần Thủy Hoàng, đưa tiền." Nói xong, hắn liền không chút lưu tình cúp máy.

Sau khi cúp máy, Diệp Phàm cũng không lập tức cầm lại đũa, mà cúi đầu thao tác gì đó trên điện thoại.

Hách Liên Tĩnh tò mò nhìn về phía Diệp Phàm, phát hiện Diệp Phàm đang tải ứng dụng chống lừa đảo quốc gia trên điện thoại.

Thanh tiến trình đã đến hơn tám mươi phần trăm rồi.

Đối diện, mẹ Diệp Phàm nhìn phản ứng của con trai mình, cũng có chút lo lắng hỏi: "Tần Thủy Hoàng, sao thế con?" Diệp Phàm nghe câu hỏi này của mẹ, không nhịn được cười.

Hắn đặt điện thoại xuống: "Không sao đâu mẹ, lừa đảo qua điện thoại thôi ạ." Bỗng nhiên, hắn lại nhớ ra điều gì đó.

Nhóm đối tượng bị lừa đảo qua điện thoại chủ yếu không phải là người trung niên và người già sao?

Hắn lập tức nghiêm túc hỏi: "Bố, mẹ, điện thoại của bố mẹ đã cài ứng dụng chống lừa đảo quốc gia chưa ạ?" Thấy bố mẹ mình liên tục gật đầu, Diệp Phàm lúc này mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

Tuy nhiên, ngay khi hắn vừa cầm lại đũa, chuông điện thoại lại một lần nữa vang lên.

Vẫn là dãy số vừa rồi.

Diệp Phàm lại một lần nữa nghe máy: "A lô?" Giọng nói bên kia điện thoại vẫn vừa lo lắng vừa tủi thân: "Tần lão bản, ngài không phải họ Diệp sao?

Sao lại thành Tần lão bản rồi ạ?

Ngài đừng cúp máy vội!" Anh ta phàn nàn xong câu đó, vội vàng giải thích mục đích của cuộc gọi này: "Ông chủ, hôm nay có một đơn hàng." "Khách hàng nói, đệ ngũ đao, Nhạn Linh Đao Nhiễu Chỉ Nhu, Bạch Xà, bái kiến tiểu tộc trưởng." Nói xong, người thanh niên này

lại hạ thấp giọng, ngữ khí trở nên thần bí: "Ông chủ, tôi thấy miếng ngói trong tay người đó là đồ tốt đấy ạ.

Nhưng khách hàng nói chỉ muốn gặp ngài thôi." Lúc này, Diệp Phàm cuối cùng cũng nhận ra người này là ai: "Tây Linh Ấn Xã?" Bên kia điện thoại vô cùng tích cực trả lời: "Đúng vậy ông chủ.

Khi nào ngài về ạ?" Diệp Phàm chỉ biết hệ thống thưởng cho mình tiệm Tây Linh Ấn Xã này, chứ hệ thống đâu có nói còn thưởng cho mình một nhân viên đâu!

Đây chẳng lẽ là NPC trong truyền thuyết sao!

"Tôi biết rồi, nói với Bạch Xà, đợi tôi ở đó." Diệp Phàm cúp điện thoại.

Cả bàn người đều đang nhìn về phía hắn.

Giải Vũ Thần nói: "Phải về rồi sao?" Diệp Phàm thở dài, nói: "Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng." Giải Vũ Thần gật đầu: "Diệp Phàm, tôi sẽ tìm cho bác trai bác gái một nơi ở tuyệt đối an toàn." Diệp Phàm suy nghĩ một chút, nói: "Không cần đâu." "Chút bản lĩnh của mấy kẻ vật chất hóa kém chất lượng của Từ Phúc, Niên Niên và Tuế Tuế là có thể đối phó được rồi.

Nhưng có một chuyện, đúng là cần cậu giúp." Trong đôi mắt hoa đào của Giải Vũ Thần lộ ra một nụ cười xinh đẹp: "Cứ nói đừng ngại." Diệp Phàm nói thẳng: "Làm hộ khẩu cho Niên Niên và Tuế Tuế." Giải Vũ Thần theo phản xạ liếc nhìn Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh, rồi lại cười nhìn Diệp Phàm: "Diệp Niên Niên, Diệp Tuế Tuế?

Họ Diệp?" Diệp Phàm liếc nhìn Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh.

Tình yêu thương như núi của hai người này dành cho Niên Niên và

Tuế Tuế, Diệp Phàm cũng nhìn thấy.

Lão già trăm tuổi có một đứa cháu nhỏ vui vầy dưới gối thực ra cũng tốt.

Nhưng mà...

Diệp Phàm khẽ thở dài: "Nhưng Tiểu Ca và Hắc Nhãn Kính rõ ràng là hộ khẩu đen!

Làm hộ khẩu cho Niên Niên và Tuế Tuế, là để chúng nó đi học mẫu giáo đó!" Diệp Phàm gật đầu: "Họ Diệp." Dù sao hắn cũng đã sớm chứng thực, họ Diệp, vĩnh viễn là thần.

Ngày thứ hai sau khi nhận được điện thoại từ nhân viên của Tây Linh Ấn Xã, mọi người tạm biệt nhau ở nhà Diệp Phàm.

Diệp Phàm tiễn Giải Vũ Thần đến bên cạnh chiếc trực thăng mà họ đã dùng để đến đây.

Giải Vũ Thần phải trở về Kinh Đô.

Là người đứng đầu nhà họ Giải bận rộn trăm công nghìn việc, có thể ở lại đây ba ngày đã là điều không hề dễ dàng.

Giải Vũ Thần đưa tay ra với Diệp Phàm, nói: "Không thể đưa cậu về nhà họ Giải, thật là đáng tiếc." "Nhưng tôi tin rằng chúng ta sẽ sớm gặp lại thôi." Giải Vũ Thần nói với vẻ đầy ẩn ý: "Cây muốn lặng mà gió chẳng ngừng." "Sẽ sớm thôi." Diệp Phàm cũng đưa tay ra, nắm lấy tay Giải Vũ Thần và nói: "Nhưng cây tồn tại, chẳng phải là để chắn gió giữ cát sao?" Hai người ngầm hiểu ý nhau qua những lời nói ẩn dụ.

Ý của Giải Vũ Thần là "cậu sinh ra trong thời loạn lạc".

Diệp Phàm đáp lại rằng "tôi sinh ra chính là vì thời loạn lạc này".

Cùng trở về Kinh Đô với Giải Vũ Thần còn có Hách Liên Tĩnh.

Hách Liên Tĩnh bước lên trước một bước, bế Niên Niên lên tung hứng vài cái, sau đó lại đặt cậu bé xuống, rồi lại lôi ra ba cặp kính râm từ trong áo.

Anh ta đeo ba cặp kính râm này lên khuôn mặt nhỏ nhắn của Niên Niên.

Lúc này Diệp Phàm mới nhận ra, ba cặp kính râm này lại có kích cỡ khác nhau.

Chương 372

Trông hệt như búp bê Matryoshka của Nga.

Diệp Phàm hoàn toàn là dân ngoại đạo về kính râm, nên đây là lần đầu tiên anh thấy kính râm lại còn phân chia các cỡ M, L, XL.

Chỉ là, nhìn bốn lớp kính râm dày cộp trước mắt Niên Niên, Diệp Phàm giờ đây rất nghi ngờ liệu cậu bé có còn nhìn thấy gì không.

Hách Liên Tĩnh xoa đầu Niên Niên, nói: "Nhóc Niên, ta cho một con số, ba năm, phải đeo vừa được cặp kính lớn nhất này đấy." Niên Niên ngẩng cằm lên, đưa tay quờ quạng về phía trước.

Diệp Phàm khe khẽ thở dài, rõ ràng là bây giờ Niên Niên không còn nhìn thấy gì nữa rồi.

Cái đầu bé nhỏ phải gánh chịu sức nặng mà lứa tuổi này không nên gánh chịu.

Hách Liên Tĩnh nắm lấy bàn tay nhỏ đang quờ quạng lung tung trong không khí của Niên Niên, tiếp tục dặn dò: "Phải cao hơn nhóc Tuế Tuế đấy nhé." "Bảo vệ ông bà nội cho tốt." Niên Niên gật đầu thật mạnh, hai trong bốn cặp kính râm rơi xuống đất, chỉ còn lại cặp đầu tiên.

Còn một cặp kính tuy gọng vẫn đang vững vàng trên tai Niên Niên, nhưng tròng kính đã trượt xuống miệng cậu bé.

Bất đắc dĩ, Niên Niên đành phải chu môi ra để giữ cặp kính sắp rơi xuống.

Hách Liên Tĩnh cười, nhặt hết kính râm lên cho Niên Niên, gài ngay ngắn lên cổ áo.

Anh ta đứng dậy, cười nhìn Diệp Phàm.

Đột nhiên, anh ta dang rộng cánh tay: "Tiểu Diệp tử." Diệp Phàm nhìn hành động này của Hách Liên Tĩnh, nói: "Không sao, tôi tin tưởng anh, Hắc Nhãn Kính." Tuy nhiên, miệng nói vậy nhưng cơ thể Diệp Phàm vẫn rất thành thật bước lên phía trước.

Nhân lúc Hách Liên Tĩnh đang dang rộng hai tay, anh đã thực hiện một màn khám xét vô cùng gọn gàng dứt khoát.

"Cho nên, tôi không thể phụ sự thẳng thắn của anh được, Hắc sư phụ." Lúc nói câu này, Diệp Phàm đã sờ thấy một vật cứng như thẻ bài trong tay áo Hách Liên Tĩnh.

Lấy ra xem, đó lại là một thẻ bài nhân vật game mà hồi nhỏ hay sưu tầm.

Lớp phản quang trên đó trông đã lốm đốm, rất cũ kỹ.

Diệp Phàm ngẩng đầu, nhìn Hách Liên Tĩnh với ánh mắt cực kỳ khó hiểu.

Tuy nói rằng đạo chích không bao giờ về tay không.

Nhưng tại sao Hắc Nhãn Kính lại đi trộm một tấm thẻ bài như thế này?

Hách Liên Tĩnh sờ cằm: "Cái này là Niên Niên bỏ vào tay áo ta đúng không?" Dưới ánh mắt "anh có muốn nghe xem mình đang nói gì không" của Diệp Phàm, Hách Liên Tĩnh đành phải thành thật khai báo: "Thứ này rất có giá trị sưu tầm." "Đặc biệt là những món đã tuyệt bản như thế này, lại càng đáng giá." "Nhưng phải sưu tầm theo bộ, vừa hay trong tiệm của Hắc gia ta còn một bộ." "Để tấm thẻ nhỏ này cũng không quá cô đơn." "Hơn nữa, khi ta nhìn thấy nó, cứ như nhìn thấy những năm tháng của gần hai mươi năm trước, khi Tiểu Diệp tử vẫn còn đáng yêu như nhóc Niên vậy." Diệp Phàm đưa tay ra, cắt ngang ý định ba hoa chích choè của Hách Liên Tĩnh: "Được rồi, tôi tin." "Lần

sau gặp lại sẽ liên lạc với anh ngay.” Hách Liên Tĩnh cười, cất tấm thẻ vào túi.

Anh ta theo sau Giải Vũ Thần cùng bước lên thang máy bay.

Máy bay vẫn chưa cất cánh, đang đợi Trương Khải Linh từ biệt Diệp Phàm.

Khi Diệp Phàm nhìn về phía Trương Khải Linh, ánh mắt vẫn lộ ra vẻ lo lắng: “Tiểu Ca, hay là anh cùng tôi đến Hàng Thành đi.” Trương Khải Linh nói: “Tôi phải đi một chuyến lên phía Bắc.” Giống như Hách Liên Tĩnh, anh cũng nhìn Tuế Tuế và Niên Niên một lát.

Tuế Tuế rất tự giác bước đến trước mặt Trương Khải Linh.

Trương Khải Linh xoa đầu Tuế Tuế, nói: “Hành trình ngàn dặm, bắt đầu từ một bước chân.” Tuế Tuế gật đầu như hiểu như không.

Trương Khải Linh lại nói: “Phải ngoan ngoãn.” Lần này Tuế Tuế nghe hiểu, gật đầu thật mạnh.

Trương Khải Linh bế Tuế Tuế lên, vỗ nhẹ vài cái rồi đặt cô bé xuống.

Anh nhìn về phía Diệp Phàm, nói: “Lần này, tôi sẽ không hại cậu.” “Cũng sẽ không quên cậu.” Diệp Phàm gật đầu: “Được, tôi cũng vậy.” Trương Khải Linh bước lên một bước, nhẹ nhàng ôm Diệp Phàm: “Diệp Phàm, tạm biệt.” Diệp Phàm cũng ôm lại Trương Khải Linh: “Tiểu Ca, sau này sẽ còn gặp lại.” Diệp Phàm còn đưa tay vỗ vỗ vào cây Kinh Chập sau lưng Trương Khải Linh.

“Kinh Chập, nhớ giao ước quân tử của chúng ta đấy.” Sau lưng Diệp Phàm, nơi anh không nhìn thấy, Trương Khải Linh nở một nụ cười nhạt.

Trong khoang máy bay, Hách Liên Tĩnh đứng ở cửa vẫy tay với Trương Khải Linh, thúc giục: “Ách Ba Trương, anh đừng lề mề nữa.”

“Anh bị dính chặt xuống đất rồi à?” Giọng của Giải Vũ Thần cũng uể oải vọng ra: “Tiền xăng tính theo giờ đấy.” Hách Liên Tĩnh im lặng.

Trương Khải Linh buông Diệp Phàm ra, nhìn anh thật sâu một cái rồi nói: “Diệp Phàm, bảo trọng.” Diệp Phàm gật đầu, chắp tay với mấy người trên trực thăng: “Sông núi hữu duyên tương ngộ, mong các vị bảo trọng.” Sau khi tiễn mấy người đi, Diệp Phàm cũng rời khỏi quê hương vào buổi sáng hôm đó.

Niên Niên và Tuế Tuế được giữ lại.

Một mặt là để bảo vệ bố mẹ đang ở đây.

Mặt khác, so với việc thuê bảo mẫu chăm sóc con, Diệp Phàm vẫn quyết định giao con cho bố mẹ trông.

Hơn nữa vì anh đã hoàn toàn có đủ thực lực kinh tế, tiện thể cho hai ông bà nghỉ hưu sớm.

Có Niên Niên và Tuế Tuế, bố mẹ anh cũng không đến nỗi quá cô đơn.

Diệp Phàm nghe theo lời khuyên của Giải Vũ Thần tối hôm trước, trang bị kín mít bằng kính râm, khẩu trang và mũ.

Dẫn theo Phan Chí, anh đáp máy bay xuống Hàng Thành.

Tất cả trang bị của anh sẽ được đóng gói và gửi đến Tây Linh Ấn Xã bằng một phương thức đặc biệt.

Bây giờ Diệp Phàm lên đường nhẹ nhàng, mặc bộ đồ thường ngày từ quê lên, đeo cặp kính râm Hách Liên Tĩnh tặng.

Trông anh chẳng khác gì một sinh viên đại học.

Tuy nhiên, khi lướt qua một người đi đường, người đó vẫn níu lấy áo Diệp Phàm: “Anh là Tiểu Diệp tộc trưởng phải không?” Diệp Phàm nhìn cô gái đang níu lấy mình.

Trông cô gái này cũng có vẻ là sinh viên đại học.

Tóc mái không quá lông mày, hai bên dài đến tai, phía sau cũng chỉ vừa đủ che nửa gáy.

Vóc người trung bình, dáng người cũng rất mảnh khảnh.

Đôi mắt tròn xoe, chứa đầy sự mong đợi.

Diệp Phàm hơi nhíu mày.

Trước khi đi, anh đã nghe theo lời khuyên của Giải Vũ Thần, che mặt mình càng kín càng tốt.

Tuy anh vẫn luôn cảm thấy mình cũng chẳng phải ngôi sao gì, chỉ là một anh chàng đẹp trai bình thường.

Nhưng thêm một chuyện không bằng bớt một chuyện, tình huống bị gọi toạc thân phận giữa chốn đông người như thế này, Diệp Phàm vẫn cảm thấy tốt nhất là không nên xảy ra.

"Không phải." Phan Chí ở phía sau Diệp Phàm cũng phản ứng rất nhanh.

Anh ta bước lên một bước, nắm lấy cổ tay mảnh khảnh của cô gái, nói: "Cô nương, xin tự trọng." Cô gái liếc anh ta một cái.

Đối mặt với một Phan Chí to hơn mình mấy vòng, lại còn bị anh ta nắm cổ tay, ánh mắt cô lại không hề có chút sợ hãi.

Ngược lại, dường như còn trở nên phấn khích hơn lúc nãy.

Cô lập tức lùi lại một bước, dễ dàng rút cổ tay mình ra khỏi tay Phan Chí.

Dưới ánh mắt có phần kinh ngạc của Phan Chí, cô chắp tay cúi đầu với Diệp Phàm: "Đao thứ hai, truyền nhân Kim Ti Cửu Hoàn Đại Khảm Đao, Bạch Hạo, bái kiến tiểu tộc trưởng!" Diệp Phàm có chút bất ngờ nhìn cô gái tự xưng là một trong Thất Đao.

Trước hết là vóc người của Bạch Hạo, anh hoàn toàn không thể liên kết cô gái này với những từ như "Kim Ti Cửu Hoàn Đại Khảm Đao".

Tuy nhiên, ở nơi công cộng đông người như thế này, vị trí đứng của ba người họ thực sự quá lạc lõng.

Diệp Phàm vô thức kéo khẩu trang lên cao hơn một chút, nói nhỏ: "Vậy thì cùng lên xe với chúng tôi đi." Tuy nhiên, những người qua lại xung quanh rõ ràng đã nghe thấy động tĩnh của Bạch Hạo.

Tất cả những người nghe thấy động tĩnh bên này đều đổ dồn ánh mắt về phía Diệp Phàm.

Và những người không nghe thấy tiếng động bên này cũng vì phản ứng của những người xung quanh mà nhìn về phía Diệp Phàm.

Chương 373

Vì phản ứng dây chuyền này, gần như tất cả người qua đường xung quanh đều nhìn về phía Diệp Phàm.

Dựa vào thính lực cực tốt của mình, Diệp Phàm đã nghe thấy tiếng xì xào bàn tán của mọi người xung quanh.

"Tiểu tộc trưởng?

Đây là thành viên của gia tộc lớn nào vậy, lẽ nào có camera ẩn đang quay phim ở đây?" "Trời ơi, không lẽ đây là Tiểu Diệp tộc trưởng?" "Tiểu Diệp tộc trưởng!?

Chúng ta có thể lên chào hỏi không?

Lúc đội khảo cổ chính thức tổ chức họp báo, Tiểu Diệp tộc trưởng họ còn không tham gia trực tiếp đâu!" "Nhìn dáng người, đúng là Tiểu Diệp tộc trưởng rồi!" Diệp Phàm vốn còn hơi căng thẳng.

Tuy nhiên rất nhanh, những lời bàn tán xung quanh lại đổi chiều.

"Không thể nào là Tiểu Diệp tộc trưởng được?

Tiểu Diệp tộc trưởng sẽ đi máy bay đến Hàng Thành sao?

Chắc chắn phải là ngự kiếm phi hành chứ!" "Tiểu Ca Khải Linh và Hắc gia đều không có ở đây, đây chắc không phải Tiểu Diệp tộc trưởng đâu nhỉ?" "Khảo cổ 101 lúc nào cũng dính lấy nhau, sao Tiểu Diệp tộc trưởng lại có thể hành động một mình được?" "Không phải trên mạng đồn Tiểu Diệp tộc trưởng đưa Niên Niên và Tuế Tuế đi nhập gia phả rồi sao?" "Người bên cạnh Tiểu Diệp tộc trưởng hình như tôi chưa từng thấy, chắc chỉ là người có ngoại hình giống thôi." "Ghen tị với bạn nam này ghê, lại có thể giống Tiểu Diệp tộc trưởng đến thế." "Hy vọng bạn nam này không lợi dụng điểm này để tham gia

mấy show giải trí rẻ tiền rồi diễn mấy kịch bản rẻ tiền, nếu không thì thật sự quá có lỗi với phúc khí mà Tiểu Diệp tộc trưởng ban cho anh ta!" "Haiz, hy vọng bạn nam này có thể xứng với ngoại hình và khí chất của Tiểu Diệp tộc trưởng." "Làm sao có ai có thể sánh được với Tiểu Diệp tộc trưởng chứ?" Diệp Phàm nghe những âm thanh này, không khỏi có chút bất đắc dĩ: "Cho nên, mình đây là đang tự mắng mình sao?" Tuy nhiên, Tiểu Diệp tộc trưởng của anh, trong lời đồn dân gian, rốt cuộc đã biến thành một tồn tại như thế nào rồi?

"Không ngờ mình lại bị chửi bởi chính mình?" Tuy nhiên, cái danh "Tiểu Diệp tộc trưởng" này của anh, trong lời đồn đại của dân gian, rốt cuộc đã biến thành một tồn tại như thế nào rồi chứ?

Internet!

Ngươi đã làm gì vậy?

Tuy nhiên, Diệp Phàm vẫn tương kế tựu kế, trước tiên nói nhỏ với Bạch Hạo: "Lát nữa cứ đi theo tôi là được." Sau đó, anh lại cao giọng, nói với vẻ vô cùng kinh ngạc: "Cậu cũng thấy tôi rất giống Tiểu Diệp tộc trưởng sao?" "Rất nhiều bạn của tôi cũng nói vậy đó!" Hai câu nói đã khiến mọi người hoàn toàn tin rằng, người trang bị kín mít này căn bản không phải là Tiểu Diệp tộc trưởng.

"Tôi đã nói rồi mà, quả nhiên không phải Tiểu Diệp tộc trưởng." "Nhưng mà, ngay cả giọng nói cũng giống đến thế!" "Giải tán đi, giải tán đi, không phải Tiểu Diệp tộc trưởng, muộn nữa là không kịp máy bay!" "Không chiếm được con người Tiểu Diệp tộc trưởng, tôi phải có được người thay thế cũng được!

Lên xin số liên lạc thôi!" "Đúng là hàng nhái mà." "Nhanh lên, đừng để anh đẹp trai đó chạy mất, tôi cũng muốn lên xin WeChat." "Vãi chưởng, anh bạn này được đấy, thật sự có thể giống đến vậy sao, rốt cuộc là đẻ kiểu gì thế nhỉ." Nghe những âm thanh này, Diệp

Phàm vội vàng đi về phía lối ra, vừa đi vừa xem đồng hồ, tỏ ra rất vội vã.

"Ây da, muộn nữa là không kịp rồi." Tốc độ phản ứng của Phan Chí cũng rất nhanh.

Anh ta trước tiên nhanh chóng quay đầu lại, hơi chắp tay về phía Bạch Hạo.

Trong lòng cũng vui mừng vì gặp được tộc nhân cùng thuộc Thất Đao.

Sau đó, anh ta lập tức đi theo về phía Diệp Phàm.

Bạch Hạo cũng nở một nụ cười rạng rỡ, cất bước đi theo sau Phan Chí.

Diệp Phàm bước ra khỏi lối ra, liền vẫy một chiếc taxi.

Anh nhanh chóng đọc địa chỉ: "Khu Tây Hồ, Tây Linh Ấn Xã." Sau đó, anh ngồi xuống ghế sau.

Phan Chí và Bạch Hạo theo sát phía sau.

Thấy hai người đã lên xe, Diệp Phàm nói với tài xế: "Sư phụ, đủ người rồi." Tài xế nhìn ra ngoài cửa sổ xe, thấy có khoảng hơn chục người đang đuổi theo về phía này.

Lại nhìn Diệp Phàm trong gương chiếu hậu, không khỏi cười nói: "Hóa ra là ngôi sao à!" "Con gái tôi thích cậu lắm đấy!

Anh đẹp trai, lúc xuống xe có thể ký cho tôi một chữ không, tôi về đưa cho con gái." Vừa nói, tài xế vừa khởi động xe.

Diệp Phàm chỉ cười hai tiếng: "Người thường thôi." Bạch Hạo thì nhoài người lên lưng ghế phụ, nói với tài xế: "Ngôi sao sao có thể so với tiểu tộc trưởng của chúng tôi được?" "Tiểu tộc trưởng của chúng tôi, thiên hạ đệ nhất!" Nghe phát ngôn "fan cuồng" của Bạch Hạo, tài

xế nghi hoặc một chút: "Tiểu tộc trưởng?" "Là Tiểu Diệp tộc trưởng sao?" Bạch Hạo gật đầu.

Tài xế lập tức nói: "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào." "Tiểu Diệp tộc trưởng sao có thể đi taxi được?" "Tộc nhân của ngài ấy, chắc chắn sẽ sắp xếp một đoàn xe đến đón." Diệp Phàm: "…" Cho nên trong truyền thuyết dân gian, "Tiểu Diệp tộc trưởng" rốt cuộc đã biến thành một tồn tại như thế nào rồi?

Internet!

Ngươi đã làm gì thế này?

Bạch Hạo lập tức nhận ra mình hình như đã làm sai, cắn môi, quay đầu lại nói với Diệp Phàm: "Tộc trưởng, lần sau ngài đến, nhất định phải thông báo trước cho tôi." Diệp Phàm cười cười: "Lần sau nhất định." Gần một tiếng đi xe, chiếc taxi cuối cùng cũng dừng lại ở cửa Tây Linh Ấn Xã.

Ba người xuống xe, ngẩng đầu nhìn tấm biển hiệu của Tây Linh Ấn Xã.

Nhìn cửa tiệm trước mặt, Diệp Phàm thầm nghĩ: "Hệ thống tuy có lúc hơi nghịch ngợm, giống như một tên lưu manh già, nhưng hào phóng thì cũng thật sự hào phóng." Chỉ thấy, tấm biển hiệu Tây Linh Ấn Xã trước mặt còn hoành tráng hơn bất cứ tấm biển nào anh từng thấy trong các bộ phim ảnh ở kiếp trước.

Bốn chữ theo phong cách Sấu Kim thể, nét bút mảnh mai mà có lực, gầy mà không mất đi sự đầy đặn, ở những chỗ chuyển nét đều có thể thấy rõ kỹ thuật vận bút giấu ngòi, lộ ngòi, nhấc bút, dừng bút.

Theo lẽ thường, dùng trên một tấm biển lớn như vậy, đáng lẽ sẽ không đẹp, không phù hợp.

Nhưng mà, bốn chữ này đặt trên tấm biển, lại phối hợp với cách

trang hoàng thanh nhã của cửa tiệm.

Trông tấm biển này không những không có chỗ nào không phù hợp.

Ngược lại, từ bốn chữ này, có thể nhìn ra khí tiết của chủ nhân cửa tiệm.

Diệp Phàm tháo kính râm và khẩu trang, hai tay chắp sau lưng, đi trước một bước, nói: "Đi thôi." Anh vừa đẩy cửa, một chuỗi âm thanh chuông gió trong trẻo vui tai liền vang lên.

Âm thanh đó mang lại cho người ta cảm giác đặc biệt thoải mái.

Phối hợp với cách trang hoàng cổ kính trong tiệm, thoáng chốc mang lại cho người ta cảm giác như đã cùng với tiếng chuông này xuyên không về quá khứ.

Lúc này, trong tiệm đã có hai người đang đợi.

Một người đang ló đầu ra từ sau quầy máy tính, một người đang đứng bên giá sách cổ, lật xem một cuốn sách cổ trong đó.

Nhân viên đang ló đầu sau máy tính, ăn mặc theo kiểu sinh viên khoa học tự nhiên điển hình – tóc ngắn, áo sơ mi kẻ caro, đeo kính.

Là kiểu người ném vào đám đông sẽ không tìm thấy được.

Còn người đứng bên giá sách, đặc điểm hình tượng rất rõ ràng.

Da cực trắng, là một màu trắng bệch có chút bệnh tật, trông như thể ngâm mình trong nước quanh năm, không thấy ánh mặt trời.

Vóc người cực cao, tay chân rất dài, trông còn cao hơn Hắc Nhãn Kính một chút, nhưng người lại rất gầy.

Nhưng khác với những người cao gầy thường thấy, tay chân trông rất cứng.

Cơ thể người này trông lại rất mềm dẻo, không phải là sự mềm dẻo do luyện súc cốt công.

Mà là một cảm giác bẩm sinh khung xương nhỏ và mềm hơn người bình thường.

Tóc của anh ta cũng rất dài, chất tóc rất mềm, buộc một bím tóc sau gáy.

Hai mắt hẹp dài, đuôi mắt xếch lên, trông như mắt phượng.

Ánh mắt đầu tiên nhìn qua lộ ra vẻ lạnh lùng như loài động vật máu lạnh đang nhìn chằm chằm vào con mồi.

Tuy rằng sau khi nhìn thấy Diệp Phàm, ánh mắt đó đã lập tức thu lại.

Cả con người, đúng như tên gọi.

Bạch Xà.

Nhìn thấy Diệp Phàm, Bạch Xà cũng lập tức đặt cuốn sách trong tay xuống, bước nhanh về phía Diệp Phàm.

Bạch Xà chắp hai tay, cúi đầu hành lễ với Diệp Phàm: "Đao thứ năm, Nhạn Linh Đao Nhiễu Chỉ Nhu, Bạch Xà, bái kiến tiểu tộc trưởng." Sau khi ra khỏi ngôi mộ cổ, Diệp Phàm đã được bái kiến rất nhiều lần.

Từ lúc đầu không quen, bây giờ đã có thể bình thản chấp nhận cách chào hỏi này của tộc nhân nhà mình.

Chương 374

Anh thầm nghĩ: "Cứ coi như là văn hóa doanh nghiệp đi." Diệp Phàm xua tay, nói: "Miễn lễ." "Chuyện của các anh lát nữa tôi sẽ nói." Diệp Phàm nghiêng đầu, nhìn về phía nhân viên đã đứng dậy từ sau máy tính.

Người đó đã đi vòng ra từ chỗ ngồi ở quầy lễ tân, có chút tủi thân gọi Diệp Phàm: "Ông chủ!" "Cuối cùng ngài cũng về rồi!" Diệp Phàm nhìn nhân viên này bước nhanh về phía mình, vẻ mặt như chứa đầy nỗi niềm cay đắng.

Vừa đến trước mặt Diệp Phàm, anh ta liền nắm chặt tay Diệp Phàm: "Ông chủ, ngài mà không về nữa, tôi sẽ tưởng mình bị lừa vào tổ chức đa cấp mất!" Diệp Phàm nhìn cách chào hỏi hoàn toàn khác biệt của người này với đám Bạch Xà, lập tức phán đoán người này tuyệt đối không phải là một trong Thất Đao.

"Sao cậu lại đến đây." "Tên là gì?" Diệp Phàm thầm nghĩ thằng nhóc này chắc không phải mở mắt ra đã xuất hiện ở đây chứ?

Nếu là như vậy, thì người này hoặc là NPC, hoặc cũng là người xuyên không.

Chỉ thấy, nhân viên này lấy điện thoại từ trong túi ra, mở một giao diện cho Diệp Phàm xem.

Trên trang đó, lại là thông tin tuyển dụng rất chính quy.

Thậm chí còn có cả đoạn chat xin việc của nhân viên này.

Tên trên hồ sơ nhân viên ghi là: Vương Manh Manh.

Diệp Phàm bây giờ rất nghi ngờ Vương Manh Manh cho dù không phải là NPC do hệ thống tự dưng biến ra, thì cũng chắc chắn là đã cố

tình tìm người tên này để gửi thông tin tuyển dụng.

Diệp Phàm gật đầu, nhớ lại lúc đầu nhận được điện thoại của Vương Manh Manh, yêu cầu đầu tiên hình như là hợp đồng lao động.

Anh rất không có võ đức mà mở miệng nói: "Hợp đồng lao động đúng không." "Tự soạn một bản, mang đến cho tôi ký tên đóng dấu." Vương Manh Manh có chút không thể tin được: "Nhưng mà ông chủ, tôi chỉ là lễ tân thôi mà." Diệp Phàm gật đầu, nói: "Chúc mừng cậu, Manh Manh." "Cậu được thăng chức rồi, bây giờ cậu còn là giám đốc nhân sự của Tây Linh Ấn Xã nữa." Vương Manh Manh lúc này mới ngẩng đầu lên, muộn màng nhận ra điều gì đó: "Ngài là, Tiểu Diệp tộc trưởng!" Diệp Phàm đặt hết khẩu trang, mũ, kính râm trong tay vào tay Vương Manh Manh, và học theo những gì đã thấy đã nghe trên đường đi: "Sao tôi có thể là Tiểu Diệp tộc trưởng được?" "Tiểu Diệp tộc trưởng chắc chắn sẽ ngự kiếm phi hành bay về." "Tôi đi taxi về mà, Manh Manh." "Đi đi, bây giờ cậu lại được thăng chức rồi, trợ lý ông chủ." "Giúp tôi sắp xếp những thứ này, dọn ra mấy phòng khách, chính là ký túc xá nhân viên." Vương Manh Manh nhận lấy những thứ Diệp Phàm đưa, nhìn dáng vẻ của Diệp Phàm.

Lại ngó đầu ra sau lưng Diệp Phàm.

Ấn tượng của anh ta về Tiểu Diệp tộc trưởng là: sau lưng nhất định phải đeo Hắc Kim Cổ Đao và Thiên Cơ Tán.

Phong cách ăn mặc tiên khí lãng đãng hoặc vô cùng ngầu.

Bên cạnh nhất định phải có hai đại hộ pháp Nam Hạt Bắc Ách.

Mà những điều này, ông chủ đẹp trai của mình hình như đều không có.

Trông bộ đồ thường ngày đã là kiểu của mấy năm trước, một bộ dạng ỷ mình đẹp trai nên mặc bừa cũng được, trên người không có

bất kỳ vũ khí nào.

Mấy người bên cạnh trông tuy cũng không tầm thường, nhưng không có khí chất áp đảo người khác như Nam Hạt Bắc Ách.

Vương Manh Manh gật đầu, nói: "Thần kỳ thật ông chủ, hai người trông giống nhau như đúc." Diệp Phàm xua tay, nói: "Đi đi." Vương Manh Manh đã không còn lo lắng mình vào tổ chức đa cấp nữa, lập tức mang theo lời dặn của ông chủ, cùng với thân phận liên tục được thăng chức của mình, biến mất khỏi tầm mắt của họ.

Diện tích cửa hàng rất lớn, hai phần ba không gian dùng để trưng bày hàng hóa.

Một phần ba còn lại là nơi tiếp khách.

Diệp Phàm đưa ba người của Thất Đao đến khu vực tiếp khách.

Khu vực tiếp khách có một chiếc bàn gỗ lớn, trên đó bày những món đồ chơi trà bằng tử sa có giá trị không nhỏ.

Xung quanh bày mấy chiếc ghế da mềm đồng bộ.

Mấy người lần lượt ngồi xuống.

Diệp Phàm lấy mấy món tín vật bằng đồng xanh ra, đặt lên bàn: "Trong này, có của các anh không?" "Tiện thể, tự giới thiệu về mình đi." Phan Chí đầu tiên lấy chiếc nhẫn ban chỉ của mình ra: "Không biết chiếc còn lại, bây giờ ở đâu." "Tam Đao Hãn Đao, Phan Chí, xin chào các vị huynh đệ." "Đao mang theo người không tiện, đợi đến nơi sẽ cho các vị xem." Tiếp theo, Bạch Hạo cũng chắp tay nói: "Tôi là Bạch Hạo, Nhị Đao Kim Ti Cửu Hoàn Đại Khảm Đao." "Giống như Phan ca, đao quá lớn, không mang theo người." "Đây là tín vật của tôi." Vừa nói, Bạch Hạo vừa cúi đầu, kéo khóa áo khoác của mình ra.

Mấy người đàn ông xung quanh đồng thời lịch sự quay đầu đi.

Bạch Hạo nghi hoặc hỏi: “Các anh không xem tín vật của tôi sao?” Bạch Xà uể oải mở miệng, nói: “Phi lễ vật thị.” Bạch Hạo vội vàng giải thích: “Tôi có mặc áo bên trong mà!” Mấy người đàn ông lúc này mới từ từ quay đầu lại.

Chỉ thấy, trên người Bạch Hạo quả thực còn có một chiếc áo bó thấm mồ hôi.

Và tín vật của cô, ở trên vai cô.

Là một chiếc giáp vai bằng đồng xanh rất mỏng.

Trên đó khắc những hoa văn phức tạp, trông vô cùng tinh xảo nhỏ nhắn.

Trên người Bạch Hạo, nó vô cùng vừa vặn.

Giống như được đặt làm riêng cho cô vậy.

Mấy người cũng sau khi nhìn thấy chiếc giáp vai này mới hiểu, tại sao một cô gái có vóc người mảnh khảnh như Bạch Hạo lại có thể là một trong Thất Đao.

Diệp Phàm đưa mắt nhìn vào chiếc giáp vai của Bạch Hạo.

Rất nhanh, kỹ năng giám định niên đại cổ vật đã cho anh câu trả lời: 【Giáp vai Lực Vương, xuất từ đầu thời Tây Chu.】 【Người đeo giáp vai này, có sức mạnh của vượn thần thông tí.】 Như vậy, Diệp Phàm cũng biết tại sao Bạch Hạo trông không hề liên quan gì đến sự cường tráng lại là truyền nhân của Kim Ti Cửu Hoàn Đại Khảm Đao.

Bạch Hạo kéo khóa áo của mình lên, nói: “Giáp vai vốn dĩ nên có một đôi.” “Bây giờ truyền đến đời tôi, chỉ còn lại một chiếc này.” “Chiếc còn lại, gia đình tôi đã tìm kiếm mười mấy đời người, đến nay vẫn bặt vô âm tín.” Sau đó, mấy người liền cùng nhau nhìn về phía Bạch Xà.

Bạch Xà đặt nửa mảnh đao bằng đồng xanh lên bàn, sau đó, lại cởi tóc của mình ra: "Ngũ Đao, Nhận Linh Đao Nhiễu Chỉ Nhu, Bạch Xà." "Đây là đao của tôi, Nhiễu Chỉ Nhu." Nói rồi, Bạch Xà đặt "dây buộc tóc" mà anh ta vừa tháo từ trên tóc xuống lên bàn.

Chỉ thấy, dây buộc tóc vốn trông mềm mại nhẹ nhàng đặt trên bàn, lại phát ra một tiếng va chạm của vật cứng.

Và "dây buộc tóc" đó, cũng duỗi ra, biến thành một lưỡi đao màu trắng bạc.

Bạch Hạo kinh ngạc trợn to mắt, miệng cũng há ra: "Oa." "Anh mang cái này không sợ qua cửa an ninh à?" Bạch Xà gật đầu: "Đây không phải kim loại, đây là một loại ngọc sống." "Nhưng chuôi đao là kim loại, nên không thể qua cửa an ninh." Mấy người nhìn mảnh đao trên bàn, nhận ra đúng là nó không có chuôi đao.

Bạch Hạo chớp chớp mắt: "Chuôi đao đâu?" Bạch Xà nghiêm túc trả lời: "Không thể qua cửa an ninh." Phan Chí sờ sờ mái tóc ngắn của mình, nói: "Không có chuôi đao, còn làm được gì?" Bạch Xà đáp: "Buộc tóc." "Có lúc, có thể dùng làm dây garo tạm thời." Ở một bên, Diệp Phàm vẫn luôn im lặng dùng hai ngón tay kẹp lấy mảnh đao, cánh tay vung ra rồi duỗi thẳng, mảnh đao theo đó rung lên.

Sau đó cổ tay anh linh hoạt xoay mấy vòng, lưỡi đao xé gió gần như để lại vệt sáng: "Lấy người làm chuôi." Bạch Xà kinh ngạc nhìn Diệp Phàm, nói: "Tiểu tộc trưởng, lực tay tốt, đao pháp tốt!" Sau đó, anh ta giới thiệu với Phan Chí và Bạch Hạo: "Nhiễu Chỉ Nhu, gặp mạnh thì cứng, gặp yếu thì mềm." "Nghĩa là, dùng sức lớn, thân đao sẽ cứng vô cùng, dùng sức nhỏ, thân đao sẽ trở nên mềm mại uyển chuyển." "Vì vậy lưỡi đao mới cần mượn chuôi đao để khống chế." "Và đại đa số người, cho dù có mượn chuôi đao, cũng hoàn toàn không có cách nào khống chế được Nhiễu Chỉ Nhu!" Phan Chí và

Bạch Hạo cũng vô cùng kinh ngạc nhìn Diệp Phàm.

Diệp Phàm đặt Nhiễu Chỉ Nhu trở lại bàn, nhìn ba người, nói: "Các người, đều làm thế nào tìm được tôi?" Phan Chí mở miệng trước tiên, nói: "Thưa tiểu tộc trưởng." "Tôi vẫn luôn làm việc dưới trướng Tiểu Cửu gia, Tiểu Cửu gia sau khi thấy tín vật chuông đồng xanh trong tay ngài trên livestream, liền trả lại nhẫn ban chỉ cho tôi." "Cậu ấy nói, ngài nhất định sẽ trở về trong thời gian sớm nhất." "Kẻ chủ mưu cũng vậy!" "Chỉ là lúc đó chúng tôi đều không biết, người này là Từ Phúc." "Tiểu Cửu gia dặn dò, ở nhà của ngài, chỉ cần người đến không phải là tiểu tộc trưởng, đánh chết thì cứ tính cho cậu ấy." Diệp Phàm gật đầu.

Hai trăm sáu mươi triệu cho chiếc nhẫn ban chỉ chẳng qua chỉ là giao dịch tiền bạc.

Còn Giải Vũ Thần để Phan Chí đi trước đến nhà anh, đây mới là món nợ ân tình mà anh nợ Giải Vũ Thần.

Tiền bạc dễ trả, ân tình khó hoàn.

Đặc biệt là với một thiên chi kiêu tử như Giải Vũ Thần, Diệp Phàm thậm chí còn có chút không biết làm thế nào để đáp lại.

Anh lại nhìn về phía Bạch Hạo và Bạch Xà.

Bạch Hạo nói: "Tôi chỉ là không biết tiểu tộc trưởng ngài ở đâu thôi." "Nhưng lúc xem livestream, ngài nói có thể đưa Hắc Hạt Tử kia về nhà ăn cơm." "Tôi liền nghĩ đến việc ôm cây đợi thỏ." Nói rồi, Bạch Hạo lấy ra tấm vé máy bay đã hết hạn từ trong túi.

"Không ngờ thật sự để tôi nhìn thấy ngài!" Diệp Phàm lại nhìn về phía Bạch Xà.

Bạch Xà nói: "Tôi vốn vẫn luôn tìm kiếm tung tích của nửa còn lại của mảnh đao đồng xanh." "Kể từ khi kế thừa Nhiễu Chỉ Nhu, tôi đã

đi khắp các thành phố, chủ yếu bao gồm các cửa hàng đồ cổ lớn." "Vừa hay đến đây, lật xem sách cổ ở đây, lại có ghi chép về mảnh đao Nhạn Linh bằng đồng xanh." "Tôi liền nhờ nhân viên ở đây tìm số điện thoại trên thông tin tuyển dụng, gọi cho ngài." Nghe xong lời của ba người, Diệp Phàm gật đầu.

Có duyên, Thất Đao tự sẽ hội tụ.

Diệp Phàm không nói nhiều nữa, sắp xếp cho ba người này ở lại Tây Linh Ấn Xã.

Tây Linh Ấn Xã tổng cộng có bốn tầng, gồm cả tầng hầm và tầng trên mặt đất.

Tầng hầm một, có ba phòng kho dưới lòng đất.

Tầng một, là mặt tiền cửa hàng, nơi tiếp khách và trưng bày.

Tầng hai, là phòng làm việc, dùng để bảo dưỡng và sửa chữa văn vật, các loại công cụ đều rất đầy đủ.

Tầng ba, là khu sinh hoạt, tổng cộng ba căn hộ, bố trí theo kiểu năm phòng ngủ, một phòng khách, hai bếp, ba nhà vệ sinh.

Chương 375

Sau khi tìm hiểu qua bố cục của Tây Linh Ấn Xã, Diệp Phàm lại một lần nữa cảm khái sự hào phóng của hệ thống.

Phan Chí và Bạch Hạo đều phải đi lấy đao của mình, Bạch Xà cũng phải đi lấy chuôi đao của Nhiễu Chỉ Nhu.

Vương Manh Manh tự mình in hợp đồng lao động đưa cho Diệp Phàm xem qua.

Diệp Phàm liếc nhìn, bản hợp đồng do Vương Manh Manh soạn thảo hoàn toàn giống với bản hợp đồng tuyển dụng mà hệ thống đã gửi.

Cột mức lương không có các vị trí giám đốc nhân sự mà anh đã thăng chức cho cậu ta.

Giải quyết xong vấn đề hợp đồng của người làm công, Vương Manh Manh lại trở về quầy lễ tân.

Diệp Phàm ở phòng khách, cũng được coi là khu vực làm việc của ông chủ nhỏ này, cuối cùng cũng có được thời gian một mình.

Anh nằm trên chiếc ghế bập bênh, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần.

Sau khi nghỉ ngơi xong, anh mới triệu hồi hệ thống đã im lặng một thời gian dài trong đầu.

"Hệ thống." Hệ thống trả lời rất kịp thời: 【Tôi đây.】【Chúc mừng ký chủ, đã hoàn toàn thích ứng với thân phận tộc trưởng Đồ Long.】【Lòng người hướng về.】 Diệp Phàm nói: "Được rồi, đừng nịnh hót nữa." "Địa chỉ ngôi mộ cổ tiếp theo, ở Tây Linh Ấn Xã?" Hệ thống trả lời: 【Ở đây, tự sẽ có người mang đến cho ký chủ.】 Diệp Phàm không vội biết manh mối về địa chỉ, mà gật đầu: "Nghĩa là, tiếp

theo, vẫn phải xuống mộ." "Vậy nên bây giờ xuất hiện một vấn đề lớn." Hệ thống nói: 【Xin mời nói.】 "Hắc Kim Cổ Đao, ở quê, không ai nhấc nổi, tôi phải về một chuyến sao?" Hệ thống nói thẳng: 【Hắc Kim Cổ Đao, sẽ ở trên đường đến.】 Có hệ thống đảm bảo, Diệp Phàm cũng không tiếp tục bận tâm về những chuyện này nữa.

Hắn sống yên ổn ở Tây Linh Ấn Xã một thời gian.

Chờ đợi tấm bản đồ cổ mộ tiếp theo mà hệ thống nói sẽ được gửi đến Tây Linh Ấn Xã.

Cùng với thanh Hắc Kim Cổ Đao cuối cùng cũng sắp đến tay.

Đương nhiên, mấy ngày này Diệp Phàm cũng không hề rảnh rỗi.

Hắn dùng kỹ năng giám định văn vật, kiểm tra toàn bộ đồ cổ trong Tây Linh Ấn Xã một lượt.

Sau khi xác nhận tất cả đồ cổ trong tiệm đều là hàng thật, Diệp Phàm bảo Vương Manh Manh tất tả đi mua một cái bảng trắng.

Trên tấm bảng trắng, hắn viết như rồng bay phượng múa, không chút chột dạ sáu chữ lớn: "Nếu có giả, đền ông chủ." Nhưng cũng chính vì sáu chữ này mà Phan Chí, Bạch Hạo, Bạch Xà – ba người của Thất Đao vừa trở về – lại trở nên đặc biệt cảnh giác.

Tây Linh Ấn Xã khai trương may mắn, lượng khách trong tiệm rất khả quan.

Diệp Phàm đã có bài học ở sân bay, cộng thêm việc là ông chủ nên thật sự không muốn tự mình làm việc.

Vì thế, khi có khách đến tiệm, hắn không hề lộ diện.

Hắn chỉ ung dung ở trong văn phòng, nằm trên ghế bập bênh, vừa lật xem một cuốn sách cổ tìm được trên giá hàng, vừa dùng thính lực tuyệt vời của mình để nghe ngóng động tĩnh trong tiệm.

Vương Manh Manh đang cần mẫn tiếp khách ở quầy trước đã lén lút phàn nàn: "Ông chủ cứ như hoàng đế buông rèm nhiếp chính." Tuy nhiên, cũng đồng thời vì sáu chữ kia, chỉ cần có khách hàng nào định mặc cả mà nói một câu: "Món này của anh chắc không phải hàng giả đấy chứ?" là sẽ nhận được ba cái nhìn chằm chằm đầy hung dữ.

Lúc này, Vương Manh Manh sẽ gõ gõ vào tấm bảng trắng: "Bảo đảm hàng thật." Ba "vệ sĩ" mặt mày dữ tợn này trừng mắt nhìn những khách hàng nghi ngờ hàng giả, đối với việc kinh doanh của Tây Linh Ấn Xã mà nói, vừa có lợi lại vừa có hại.

Có những khách hàng quả thật bị ba người họ trừng mắt dọa cho chạy mất.

Nhưng cũng có mấy vị khách vừa nhìn đã biết là dân sành sỏi, chỉ vì ba ánh mắt hung hãn kia mà nhận ra ngay ông chủ tiệm đồ cổ này tuyệt đối không phải người tầm thường.

Chỉ có những kẻ đổ đấu hạ mộ thật sự bản lĩnh mới có ánh mắt như vậy.

Vì thế, họ cũng vô cùng tin tưởng rằng đồ cổ của Tây Linh Ấn Xã tuyệt đối đều là hàng thượng phẩm.

Cuối cùng, họ sẽ trả tiền rất sảng khoái.

Vì lý do này, Tây Linh Ấn Xã mới khai trương vài ngày mà việc kinh doanh đã tốt hơn hẳn so với mấy tiệm đồ cổ xung quanh.

Trong mấy ngày này, Diệp Phàm cũng nhận được điện thoại của những người bạn cũ.

Diệp Phàm nhận được điện thoại của Trương Cường sau khi huấn luyện kết thúc.

Trong điện thoại, Trương Cường nói rất nhiều lời cảm ơn với Diệp Phàm. "Tiểu Diệp tiểu ca, suốt chặng đường vừa qua, thật sự vô

cùng cảm ơn cậu." "Bất kể là việc cậu bảo vệ tính mạng cho chúng tôi, giúp chúng tôi hoàn thành nhiệm vụ, cho đến ý nghĩa sứ mệnh của cậu đối với Đại Việt." "Tôi, Trương Cường, đều không biết lấy gì báo đáp, sau này nếu cậu có cần gì, xin hãy nhất định liên lạc với tôi." "Trương Cường tôi nhất định sẽ vì cậu mà vào sinh ra tử, không một lời oán thán." Lúc ấy, Diệp Phàm đang định nói rằng Trương Cường đã quá lời.

Thì nghe thấy trong điện thoại truyền đến một giọng nói thô kệch: "Tiểu Diệp tiểu ca!

Tôi cũng vậy!" Gương mặt cười đáng yêu hồng hào nhưng biểu cảm lại đen tối như quỷ súc quen thuộc lại ùa vào tâm trí Diệp Phàm.

Diệp Phàm mím môi mới nhịn được cười. "Hai anh khách sáo quá rồi, đội trưởng Trương, Hắc Hùng đại ca." Hắc Hùng và Trương Cường lại ca ngợi thực lực của Diệp Phàm một phen qua điện thoại, đồng thời chân thành bày tỏ mong muốn mời Diệp Phàm thỉnh thoảng đến chỗ họ chỉ dạy trình độ chiến đấu cho các đội viên.

Cuối cùng, sau khi nhận được lời hứa "lần sau nhất định" của Diệp Phàm, họ vui vẻ cúp máy.

Trong thời gian đó, Diệp Phàm cũng nhận được điện thoại của Bạch Trường Minh.

Ông cũng đại diện cho tổ chức bày tỏ lòng cảm ơn chân thành đến Diệp Phàm.

Diệp Phàm nhân cơ hội này liền xin Bạch Trường Minh cho nghỉ phép.

Bạch Trường Minh đầu tiên phê duyệt cho Diệp Phàm, sau đó lại hỏi: "Tiểu Diệp tộc trưởng, cậu lại sắp đi mộ nào nữa à?" Diệp Phàm thành thật trả lời: "Chuyện này không vội." "Tôi phải xử lý việc kinh

doanh của cửa tiệm, chuyện gia đình." Bạch Trường Minh đại khái hiểu ý của Diệp Phàm: không học hành cho tốt thì phải về nhà kế thừa tiệm đồ cổ. "Không biết, tiệm của tiểu Diệp tộc trưởng có nhã danh là gì?" Diệp Phàm nói: "Tây Linh Ấn Xã." Sau khi cuộc điện thoại này kết thúc, tiệm của Diệp Phàm lại có thêm mấy đơn hàng lớn.

Đều là những người mang theo văn kiện có dấu đỏ của cơ quan nhà nước đến.

Một lần đã giúp Tây Linh Ấn Xã của Diệp Phàm hoàn thành KPI gần một năm của một tiệm đồ cổ thông thường.

Nhận được đơn hàng này, Vương Manh Manh lập tức đặt làm một con mèo chiêu tài cực kỳ hoành tráng trên mạng.

Vì là thiết kế riêng nên cần ảnh.

Lúc ông chủ "buông rèm nhiếp chính" nhà mình ra đổi sách, Vương Manh Manh đã chụp cho Diệp Phàm mấy tấm ảnh.

Tất cả đều là chụp trộm.

Không có chút kỹ thuật nào.

Nhưng tấm nào cũng khiến người ta phải trầm trồ.

Vì vậy, Vương Manh Manh cực kỳ chắc chắn rằng, gương mặt của ông chủ nhà mình đẹp trai không góc chết!

Vương Manh Manh gửi những tấm ảnh chụp trộm của mình cho người bán hàng.

Lại hỏi giá của con mèo chiêu tài thiết kế riêng này, tính toán rằng đây là sắm sửa cho cửa tiệm, nên phải dùng công quỹ.

Kết quả là.

Người bán hàng gần như trả lời ngay lập tức: "Trời ơi!

Là ảnh của tiểu Diệp tộc trưởng chưa từng thấy!" "Tiểu ca ca, cậu chụp được ảnh tuyệt đẹp này của tiểu Diệp tộc trưởng ở đâu vậy!

Chụp thêm đi, tôi miễn phí đơn hàng này cho cậu!" Vương Manh Manh liền nói: "Anh nhận nhầm rồi, đây không phải tiểu Diệp tộc trưởng." "Đây là ông chủ nhà tôi, ông chủ nhà tôi họ Tần." Nhưng cuối cùng, người bán vẫn miễn phí đơn hàng này cho Vương Manh Manh.

Từ đó, Vương Manh Manh bắt đầu cân nhắc sau này có nên in thẳng mặt ông chủ nhà mình lên quần áo rồi đi mua đồ không?

Ông chủ nhà cô có thể "quẹt mặt" được mà!

Trong thời gian này, Diệp Phàm dĩ nhiên cũng nhận được điện thoại của Lưu Bác Văn.

Chương 376

Giọng nói bên cạnh cậu ta rất ồn ào.

Diệp Phàm nghe ra cậu em này vừa mới tan học.

Lưu Bác Văn la lối om sòm: "Đại ca, em nhớ anh quá!" "Cảm giác những người xung quanh đột nhiên không ai biết bay cả, cả thế giới trở nên kỳ quái!" Diệp Phàm vừa lật xem thu nhập trên sổ sách, vừa an ủi cậu em này: "Loài người vốn là sinh vật đi bằng hai chân." "Nếu ngày nào cũng thấy có người ngự kiếm phi hành đi học, thế mới là kỳ quái." Lưu Bác Văn lập tức tán thành: "Đại ca nói đúng quá!" Lời vừa dứt, trong điện thoại lại truyền đến giọng của Triệu Trạch Minh.

Nhưng không phải nói với Diệp Phàm, mà là đang chất vấn Lưu Bác Văn: "Chẳng phải cũng gần giống như lời tôi nói sao?" "Tôi chẳng đã bảo cậu là nếu ai cũng biết bay thì mới là bất thường à?" Lưu Bác Văn lý lẽ hùng hồn nói: "Chỉ có người biết bay nói vậy mới có sức thuyết phục." Tuy nhiên, sau khi biết Diệp Phàm đã xin nghỉ phép, Lưu Bác Văn lại buồn rầu cả buổi.

Và bày tỏ rằng nếu sau này còn có cơ hội hạ mộ, cậu ta vẫn sẵn lòng đi cùng, để ghi lại tất cả những khoảnh khắc tuyệt vời của đại ca.

Diệp Phàm lại dùng câu "lần sau nhất định" để kết thúc.

Thế là mấy ngày liền, Diệp Phàm đều trôi qua trong việc xem sách, xem sổ sách và nghe điện thoại.

Không còn cảnh Thất Đao gõ cửa nữa.

Một tuần sau, khi Diệp Phàm đang lướt xem giao diện "Thứ Năm điên cuồng", hắn nhận được điện thoại từ Giải Vũ Thần. "Diệp Phàm,

đến Kinh Đô đi." "Tân Nguyệt Phạn Điếm, một lệnh bài thanh đồng khác, và chuông thanh đồng, đã xuất hiện." Nghe lời của Giải Vũ Thần, Diệp Phàm không khỏi chấn động.

Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Diệp Phàm liếc nhìn doanh thu trên sổ sách trong tay.

Không biết đi tranh giành một phen, có phải KPI năm nay coi như công cốc cả rồi không.

Diệp Phàm mang theo tâm trạng hơi nặng nề đặt sổ sách xuống, hỏi qua điện thoại: "Ai mang ra?" Giải Vũ Thần nói: "Lưu Ly Tôn." "Một tay đổ đấu trong giới ở Kinh Đô." Diệp Phàm nghe thấy tiếng hít sâu của Giải Vũ Thần trong điện thoại, dường như cũng đang cân nhắc điều gì đó, rồi nói: "Nhưng, ông ta không có bản lĩnh lớn như vậy." "Ông ta chỉ là một cái bình phong thôi." Nhưng ngay sau đó, Giải Vũ Thần lại cười khẽ một tiếng, nói: "Nhưng cậu cũng không cần lo lắng, Diệp Phàm." "Bây giờ người trong giới ở Kinh Đô, vẫn biết trong cái giới này, ai mới là người họ không thể đắc tội." "Bất kể ông ta là dẫn rắn ra khỏi hang, hay là mời quân vào hũ." "Tôi đều sẽ xử lý những phiền phức này cho cậu ngay khi cái đuôi ngựa của ông ta vừa lộ ra." Giọng nói xen lẫn tiếng cười của Giải Vũ Thần khiến người nghe cảm thấy vô cùng dễ chịu như gió xuân.

Mà Giải Vũ Thần đã nói đến nước này, Diệp Phàm cũng không đời nào lùi bước.

Hắn một tay chỉnh lại vạt áo của mình, nói: "Tôi đã ra mặt thế này rồi." "Ông ta còn phải bày thêm trò dẫn rắn ra khỏi hang." "Lão yêu quái này, xem ra sợ tôi lắm đây." "Không cần lo cho tôi đâu, Tiểu Hoa." Diệp Phàm chống tay vịn ghế đứng dậy, sau đó vươn vai vận động gân cốt một chút: "Được rồi, tôi cũng đã ở trong tiệm quá lâu rồi." "Ông ta dám đưa ra hai con bài là lệnh bài thanh đồng và chuông

thanh đồng trên địa bàn của cậu." "Chứng tỏ ông ta vẫn dám lộ ra cái đuôi ngựa của mình." "Tôi đến đó, là để bắt ông ta phải giấu kỹ từng cọng lông tơ trên địa bàn của cậu." Giải Vũ Thần lại cười khẽ trong điện thoại, tiếng cười nhẹ nhàng và dễ nghe. "Giết gà sao phải dùng dao mổ trâu." "Nếu cậu thấy ông ta chướng mắt, tôi có thể tìm người xử lý ông ta ngay bây giờ." Diệp Phàm vô thức hỏi một câu: "Tìm ai?" Giải Vũ Thần đáp: "Gã mù đó." Diệp Phàm cười một tiếng.

Hắn dĩ nhiên biết cuộc mua bán đã được treo ở Tân Nguyệt Phạn Điếm thì tuyệt đối không thể xảy ra chuyện người bán đột ngột biến mất giữa chừng.

Đây là quy tắc sắt của Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Phá vỡ nó, chẳng khác nào không nể mặt Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Giải Vũ Thần không thể tạo ra tiền lệ này. "Không cần." Giọng Diệp Phàm cũng rất nhẹ nhàng, nói: "Hắn muốn một tay che trời trong bóng tối." "Vậy thì tôi sẽ thắp cho hắn một ngọn đèn trong bóng tối đó." Giải Vũ Thần nghe lời Diệp Phàm, đầu tiên là im lặng một lúc, sau đó lại bật cười. "Quan trọng nhất thực ra không phải là ông ta." Diệp Phàm thẳng thắn nói: "Tôi biết." "Quan trọng nhất, là con rùa già vẫn đang rụt đầu trong mai kia." Giải Vũ Thần ngắt lời Diệp Phàm, nói: "Quan trọng nhất là, tương tư dài lại nhớ nhung dài, tương tư ngắn lại vô cùng tận." "Ngoài lão già đó ra, ở đây cũng có người rất muốn gặp cậu đấy." Diệp Phàm còn chưa kịp phản ứng, đã nghe thấy trong điện thoại đổi sang giọng người khác. "Tiểu Diệp tử ~" "Đến Kinh Đô chơi đi ~" Hách Liên Tĩnh và Giải Vũ Thần ở cùng nhau, vừa bất ngờ lại vừa có vẻ hợp lý.

Diệp Phàm im lặng một lúc, nói: "Như vậy không hay lắm nhỉ." "Hay là, để Lưu Ly Tôn đó tự đến Hàng thành tìm tôi?" Hách Liên Tĩnh nói: "Ở đây giương oai thì thôi." "Đến địa bàn của cậu mà

giương oai, Hắc gia tôi sẽ bắt hắn tự đẩy xe lăn đến Hàng thành bái kiến cậu." Diệp Phàm còn chưa nói gì, đầu dây bên kia lại đổi sang giọng của một người khác. "Diệp Phàm." Diệp Phàm lập tức giật mình. "Tiểu Ca?" "Anh vẫn luôn ở cùng Hắc Nhãn Kính họ sao?" Trương Khải Linh nói: "Không." "Mới đến." Tuy không biết Trương Khải Linh trước đó đi lên phía Bắc rốt cuộc là đến đâu.

Nhưng may là, lần này Trương Khải Linh không im hơi lặng tiếng mà chơi trò mất tích.

Diệp Phàm đại khái hiểu được tại sao sau khi trở về Trương Khải Linh lại đến Kinh Đô.

Dù sao trước khi Giải Vũ Thần xuất hiện, hắn vẫn luôn cho rằng Nam Hạt Bắc Ách có lẽ vẫn luôn hành động cùng nhau.

Bây giờ Diệp Phàm đột nhiên cảm thấy có chút vi diệu rằng "giới nhà giàu thật loạn".

Tuy nhiên, Diệp Phàm cũng thật sự rất nhớ mấy người này.

Hắn nói: "Tôi sẽ đến muộn một chút." "Về quê, lấy chút đồ." Thanh Hắc Kim Cổ Đao của hắn vẫn còn để ở quê.

Vốn dĩ hệ thống nói với hắn rằng Hắc Kim Cổ Đao sẽ đến tay hắn trên đường.

Bây giờ xem ra, vẫn là chuyện của mình phải tự mình làm.

Phía đối diện, Trương Khải Linh hỏi trong điện thoại: "Hắc Kim Cổ Đao?" Diệp Phàm đầu tiên là gật đầu, nhưng đột nhiên nhận ra Trương Khải Linh trong điện thoại không nhìn thấy.

Thế là lại "ừm" một tiếng.

Trương Khải Linh nói: "Tôi mang đến rồi." Diệp Phàm: ??? "Lúc nào?" Trương Khải Linh trả lời: "Hôm qua." Diệp Phàm càng không

hiểu: "Vậy sao anh biết tôi không mang theo bên mình, Tiểu Ca?" "Anh mang qua bằng cách nào?" Trương Khải Linh thành thật trả lời: "Trên đường về tôi có ghé qua xem Tuế Tuế Niên Niên." "Mẹ cậu nói, chúng nó sẽ cãi nhau." Diệp Phàm đầu tiên là vui mừng một chút: "Chúng nó cãi nhau?" "Niên Niên Tuế Tuế biết nói rồi sao?

Hôm kia gọi video với tôi chúng nó còn chưa nói được mấy câu hoàn chỉnh." Trương Khải Linh dừng lại một chút, nói: "Đánh nhau." Diệp Phàm: ...

Trương Khải Linh tiếp tục nói: "Tuế Tuế nhấc được Hắc Kim Cổ Đao, Niên Niên rất nguy hiểm." Trương Khải Linh vừa nói xong, lời của Hách Liên Tĩnh lại truyền vào ống nghe: "Ách Ba Trương, anh đừng có kiêu ngạo quá." "Niên Niên nhà chúng ta sao lại nguy hiểm được." "Sao anh lại mặc nhận là Niên Niên sẽ nguy hiểm?" Trương Khải Linh không trả lời câu hỏi của Hách Liên Tĩnh, mà tiếp tục nói với Diệp Phàm: "Tôi đến Kinh Đô, là vì tôi nhớ ra một người." Ngay sau đó, Diệp Phàm nghe thấy tiếng điện thoại được chuyển giao.

Tiếp theo, trong ống nghe truyền đến một giọng nam mà Diệp Phàm chưa từng nghe qua: "Ha ha!" "Để Bàn gia tôi tìm vất vả quá!

Tiểu tộc trưởng!" "Thủ Đao, Thiên Quân Yển Nguyệt Đao!

Vương Nguyệt Bán, giang hồ gọi Bàn gia, ra mắt tiểu tộc trưởng!" Giọng nói của người đối diện rất đặc biệt.

Âm thanh nghe rất vang và lớn, có thể ngay lập tức hình dung ra một thân hình to lớn trong đầu.

Nhưng giọng nói này lại không hề hung dữ, cũng không có chút gì ngốc nghếch.

Mà lại toát ra một sự tinh ranh của gian thương.

Diệp Phàm nghe thấy giọng nói này cũng vô cùng vui mừng.

Hắn không ngờ Trương Khải Linh lại tìm được cho hắn một trong những truyền nhân của Thất Đao.

Càng không ngờ, trong số truyền nhân Thất Đao, lại có một người chính là Bàn Tử của Thiết Tam Giác!

Cuối cùng điện thoại lại quay về tay Giải Vũ Thần: "Diệp Phàm, tôi cho người đến đón cậu." Diệp Phàm xua tay vào không khí, nói: "Không cần." Sau đó, Diệp Phàm quay đầu lại, cao giọng nói với Vương Manh Manh đang ngáp ở quầy trước: "Manh Manh!" "Đặt vé máy bay!

Từ Hàng thành đi Kinh Đô!

Bốn vé!" Cùng lúc đó, Giải Vũ Thần và Trương Khải Linh cùng Hách Liên Tĩnh đang đứng bên cạnh anh, vẫn đang dùng ánh mắt vô hiệu để giao lưu hiệu quả xem Niên Niên và Tuế Tuế ai lợi hại hơn, cùng với Giải Vũ Thần nheo mắt lại.

Manh Manh?

Bàn Tử liền cười gian xảo, nói: "Manh Manh?" "Ây da?

Chẳng lẽ có tiểu tộc trưởng phu nhân rồi sao?" Cộng thêm thời gian đặt vé và chờ ở sân bay, Diệp Phàm đến Kinh Đô vào tối hôm đó.

Ngoài sân bay, ba người gọi điện cho Diệp Phàm đã đợi sẵn.

Vì Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh do nguyên nhân khảo cổ trực tiếp nên bây giờ cũng được coi là "hot Tiktoker" di động.

Hơn nữa đặc điểm của hai người lại quá rõ ràng.

Để tránh gây ra những phiền phức không cần thiết, Giải Vũ Thần đã dùng lý do này để giữ hai người ở trong xe.

Một mình anh đứng đợi bên ngoài.

Chương 377

Tuy nhiên, khi anh vừa nhìn thấy Diệp Phàm trang bị đầy đủ với mũ đen, khẩu trang đen và kính râm đen, thì cũng đồng thời nghe thấy tiếng bước chân cố ý hạ thấp từ phía sau mình.

Giải Vũ Thần vô thức quay đầu lại.

Phát hiện ra lại là Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh cũng dùng những cách khác nhau để che nửa dưới khuôn mặt của mình.

Hách Liên Tĩnh thì dựng cổ áo da của mình lên, trên mặt còn đeo một cặp kính râm.

Đôi mắt dường như đang lén lút quan sát bên ngoài qua cặp kính râm.

Còn Trương Khải Linh thì dùng một miếng vải tam giác màu đen.

Giống như một tên trộm mặc đồ dạ hành thời cổ đại, che kín nửa dưới khuôn mặt.

Đôi mắt phẳng lặng không một gợn sóng, không nhìn ra bất kỳ cảm xúc nào.

Khoanh tay, đứng tại chỗ như không có chuyện gì xảy ra.

Khóe miệng Giải Vũ Thần khẽ giật giật.

Đây rõ ràng là ngụy trang vô hiệu!

Cho dù hai người họ không trở thành "hot Tiktoker" đi chăng nữa.

Chỉ riêng cách ăn mặc vô cùng khả nghi này cũng đủ khiến người qua đường vô thức báo cảnh sát rồi phải không?

Còn mình ăn mặc bình thường, đứng cạnh hai người này, trông thật là lạc lõng. "Hai vị." "Chỉ là đón người thôi, không phiền đến hai

vị đại giá." "Ở trong xe đợi không được sao?" Vừa nói, Giải Vũ Thần còn có chút ghét bỏ mà liếc nhìn hai người từ trên xuống dưới. "Sau này, hai người cứ đeo mặt nạ da người ra đường đi." Nhưng Hách Liên Tĩnh lại chẳng hề để tâm.

Anh ta vừa kéo cổ áo của mình, vừa đẩy kính râm lên, ra vẻ nghiêm túc nói: "Tôi nói này, Tiểu Diệp tử hình như không chỉ mang theo một mình Phan Chí đâu nhỉ?" Một bên, Trương Khải Linh hiếm khi đứng cùng chiến tuyến với Hách Liên Tĩnh: "Ba người." Không biết từ lúc nào, ngay cả Bàn Tử cũng đã xuống xe. "Ây da, khí chất của tiểu tộc trưởng đúng là khác biệt." "Cậu ấy vừa đi như vậy là tôi đã nhận ra ngay." Ngay sau đó, anh ta rất tự nhiên nói ra những lời mà Giải Vũ Thần, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh đều muốn nói nhưng lại không nói ra: "Cô nhóc kia, chắc không phải là Manh Manh tiểu phu nhân đấy chứ, ha ha ha ha!" Phía trước, Diệp Phàm gặp lại mấy người đã một thời gian không gặp, cũng rất vui mừng.

Giữa những ánh mắt nghi hoặc nhưng lại có phần không dám tiến lên xác nhận của người qua đường xung quanh, Diệp Phàm tăng tốc bước chân.

Hướng về phía mấy người đang đợi mình ở phía trước.

Mà những người qua đường xung quanh tuy lúc đầu không thể xác định được Diệp Phàm trang bị đầy đủ có phải là tiểu Diệp tộc trưởng mà họ quen thuộc hay không.

Nhưng khi nhìn thấy Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh đang đi về phía chàng trai trang bị đầy đủ này.

Gần như ngay lập tức họ đã xác định được!

Trong số người qua đường không biết là ai đã hét lên một tiếng: "Là tiểu Diệp tộc trưởng!" "Còn có Khải Linh tiểu ca và Hắc gia!" Câu nói này, khiến tất cả người qua đường gần như bừng tỉnh.

Mọi người gần như đổ xô về phía Diệp Phàm.

Trong đám đông, gần như toàn là những giọng nói vui mừng đến khó tin: "Trời ơi!

Lại có thể gặp được tiểu Diệp tộc trưởng ở đây!" "Tiểu Diệp tộc trưởng!

Định mệnh của tôi, tiểu Diệp tộc trưởng!" "Tiểu Diệp tộc trưởng lại đi cùng chuyến bay với tôi, hôm nay về tôi không tắm nữa!" "Tiểu Diệp tộc trưởng lại có thể đi máy bay giống chúng ta!

Tiểu Diệp tộc trưởng thật gần gũi quá đi." "Tiểu Diệp tộc trưởng!

Khải Linh tiểu ca!

Hắc gia!

Tôi là fan cứng của các người!" Hầu hết mọi người đều vừa hét lên một cách phấn khích, vừa bước nhanh về phía Diệp Phàm, lại vừa lấy điện thoại ra chụp về phía Diệp Phàm.

Cũng có người, chụp về phía Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh.

Nghe thấy những âm thanh xung quanh, Diệp Phàm vốn định kéo vành mũ xuống thấp một chút.

Giống như chiêu trò trước đây, giả vờ mình chỉ là một người qua đường có ngoại hình giống "tiểu Diệp tộc trưởng".

Tuy nhiên, ngay khi hắn định làm vậy, lại thấy mấy người đang đợi mình đã nhanh chóng bước về phía hắn.

Đặc biệt là Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh vẫn đang mang bộ ngụy trang vô hiệu của mình.

Mấy người đi ngược dòng người, chạy về phía hắn.

Trong khoảnh khắc, dường như lại quay về trong ngôi mộ cổ đầy cơ quan.

Sau lớp khẩu trang, Diệp Phàm nở một nụ cười.

Hắn sải bước, chạy về phía mấy người.

Bây giờ phi diêm tẩu bích đối với Diệp Phàm đã dễ như trở bàn tay, nên khoảng cách này đối với hắn chẳng là gì.

Họ gần như chỉ mất chưa đến vài giây đã đến trước mặt nhau.

Ba người chạy về phía Diệp Phàm đồng thời đưa tay ra, kéo Diệp Phàm vào vòng vây của họ.

Phan Chí, Bạch Xà, Bạch Hạo là vòng vây thứ hai.

Lúc này, những người qua đường xung quanh cũng đã có người đến rất gần họ.

Ai nấy đều kéo hành lý của mình, giơ điện thoại lên.

Tuy vẫn rất muốn tiếp tục tiến về phía trước, nhưng khi đến khoảng cách này, họ lại chỉ dám đứng ở vị trí đó mà nhìn.

Và cũng chính trong tình huống này, những người qua đường xung quanh mới nhận ra một cách rõ ràng: Diệp Phàm, Trương Khải Linh, Hách Liên Tĩnh.

Tuy họ gần như đã là những nhân vật nhà nhà đều biết.

Nhưng, họ không giống như những ngôi sao diễn viên trên truyền hình.

Trên người họ, có khí chất thu hút người khác đến gần.

Nhưng, cũng có khí trường cự tuyệt người khác ngàn dặm vì thực lực mạnh mẽ.

Giống như hoa sen tuyết trên núi cao, chỉ có thể ngắm từ xa chứ

không thể đùa giỡn.

Họ sẽ đuổi theo đến trước mặt ngôi sao, để chụp ảnh, chen lấn xô đẩy để tiếp cận họ.

Nhưng đối mặt với ba người này, họ lại chỉ dám đứng ở khoảng cách này.

Thậm chí, ngay cả âm thanh cũng có chút không dám phát ra nữa.

Trong một lúc, tất cả mọi người đều theo một trình tự: đuổi theo, đến gần, im lặng.

Những người qua đường dừng lại ở không xa không biết là ai khởi xướng.

Trong đám đông lại vang lên những tiếng nức nở nhỏ. "Tiểu Diệp tộc trưởng, các người nhất định phải chú ý an toàn!" "Khải Linh tiểu ca, Hắc gia, các người phải chăm sóc tốt cho tiểu Diệp tộc trưởng đấy!" "Tiểu Diệp tộc trưởng, các người nhất định phải bình an nhé, tôi nhất định sẽ cầu phúc cho các người." Lúc này, ba người đang vây quanh Diệp Phàm nhìn những người qua đường xung quanh tụ tập ngày càng đông.

Chương 378

Cảm xúc của mọi người cũng rất dâng trào.

Trương Khải Linh, Hách Liên Tĩnh thậm chí là Giải Vũ Thần.

Ba người bình thường, hoặc là ở trong mộ cổ đối phó với tống tử và cơ quan, hoặc là đối phó với những con cáo già tâm cơ sâu nặng trên thương trường.

Hoặc dứt khoát, không giao tiếp với ai cả.

Đối mặt với tình huống như thế này, hàng chục thậm chí hàng trăm người bình thường, dùng ánh mắt như nhìn thần minh mà nhìn họ.

Dùng những lời nói bình dị nhất để truyền đạt sự quan tâm và chúc phúc chân thành nhất.

Trong một lúc, họ đều có chút ngây người.

Không biết phải xử lý tình hình hiện tại như thế nào. "Tiểu Diệp tử, tôi đếm ba hai một, tôi sẽ đưa cậu bỏ trốn nhé." Hách Liên Tĩnh khẽ nhíu mày, nụ cười trên mặt có chút phức tạp.

Tiện thể, lại kéo cổ áo của mình lên một chút, cố gắng tiếp tục trò ngụy trang vô dụng này đến cùng.

Trương Khải Linh cũng đã căng cứng toàn bộ cơ bắp.

Rất rõ ràng, rất đồng tình với đề nghị của Hách Liên Tĩnh.

Tuy nhiên.

Diệp Phàm ở phía sau họ lại khẽ cười một tiếng.

Sau đó, hắn tháo tất cả những thứ ngụy trang như kính râm, khẩu trang khỏi mặt mình.

Mấy người đang vây quanh Diệp Phàm, che chắn cho hắn chỉ cảm thấy có đôi tay nhẹ nhàng đẩy mình sang hai bên.

Và khi cảm nhận được động tác của Diệp Phàm, những cơ bắp căng cứng trên người Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh cũng dần thả lỏng.

Trên mặt Giải Vũ Thần cũng lộ ra một nụ cười nhạt.

Tuy mấy người không biết ý đồ của Diệp Phàm là gì.

Nhưng họ đều biết, Diệp Phàm làm như vậy, chứng tỏ Diệp Phàm bây giờ biết phải làm gì.

Sau đó, Trương Khải Linh, Hách Liên Tĩnh và Giải Vũ Thần đầu tiên là bước sang hai bên một bước, mở ra hàng rào đầu tiên cho Diệp Phàm.

Phan Chí, Bạch Xà, Bạch Hạo đứng ở vòng ngoài cũng nghe thấy tiểu tộc trưởng ở phía sau họ nói: "Không sao, họ không có ác ý." Sau đó, lớp rào cản ngoài cùng này cũng mở ra cho Diệp Phàm.

Trong mắt những người qua đường xung quanh, tiểu Diệp tộc trưởng mà họ hằng mong nhớ đã tháo bỏ lớp ngụy trang, từ phía sau mấy người chậm rãi bước về phía họ. "Tiểu Diệp tộc trưởng." "Thật sự là tiểu Diệp tộc trưởng!" "Tiểu Diệp tộc trưởng ra rồi, là tiểu Diệp tộc trưởng ra rồi!" Nhìn thấy Diệp Phàm, cảm xúc của mọi người còn dâng trào hơn lúc nãy.

Trong giọng nói kích động của họ, mang theo nụ cười rõ ràng, cũng mang theo tiếng nức nở đậm đặc.

Cảm giác này hoàn toàn khác với việc gặp diễn viên, ngôi sao trong phim ảnh!

Sự sùng bái và yêu mến như vậy, so với những ngôi sao lưu lượng cũng được người hâm mộ theo đuổi, căn bản không cùng một đẳng

cấp!

Diệp Phàm có chút bất đắc dĩ nhìn những người qua đường xung quanh.

Không hiểu tại sao, nghe những lời như "tiểu Diệp tộc trưởng ra rồi".

Luôn có cảm giác mình giống như nhân vật chính trong một vụ án oan vừa mãn hạn tù.

Lúc này, Trương Khải Linh, Hách Liên Tĩnh và Giải Vũ Thần đi theo Diệp Phàm về phía trước vài bước, đến trước mặt Phan Chí, Bạch Xà và Bạch Hạo.

Ba người, đứng ở phía sau bên cạnh Diệp Phàm.

Không ai bước lên trước một bước.

Vị trí đứng như vậy, dường như đang tuyên bố với tất cả mọi người, sau lưng Diệp Phàm có họ chống lưng và bảo vệ.

Mà ở phía sau họ, còn có Phan Chí, Bạch Xà trông vô cùng khó chơi.

Cùng với một Bạch Hạo vì vóc dáng và ngoại hình rất lạc lõng so với mấy người đàn ông to lớn này, nhưng lại giống như một chú chó nhỏ nhe răng bảo vệ chủ nhân.

Diệp Phàm đứng ở phía trước nhất, chậm rãi mở miệng, nói: "Tâm ý đã nhận, quyết không phụ lòng mong đợi." "Các vị bạn bè trên đường, đừng bỏ lỡ thời gian nhé." Sau đó, Diệp Phàm ôm quyền, nói: "Cảm ơn đã ưu ái." "Diệp Phàm xin cáo từ." Giải Vũ Thần, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh đứng sau Diệp Phàm cũng làm động tác ôm quyền theo hắn.

Phan Chí, Bạch Xà, Bạch Hạo ở phía sau họ càng làm như vậy.

Những người qua đường xung quanh lúc này đều đã đỏ hoe mắt.

Không cần ai khởi xướng, họ tự mình dùng nghi thức bái biệt truyền thống nhất của Đại Việt.

Hai tay chắp lại trước sau, sau đó cúi người, đưa hai tay về phía trước.

Trong đám đông, một người dẫn đầu nói: "Tiểu Diệp tộc trưởng, Khải Linh tiểu ca, Hắc gia, còn có các vị tiên sinh và cô nương bên cạnh tiểu Diệp tộc trưởng." "Lên đường bảo trọng." Ngay sau đó, mọi người liền cùng nhau, trong tình huống không hề được huấn luyện lại nói bốn chữ này vô cùng đều đặn: "Lên đường bảo trọng!" Nói xong, họ đứng thẳng lại, theo lời Diệp Phàm nói, mỗi người tự đi con đường của mình.

Giải Vũ Thần nhìn đám đông xung quanh bắt đầu tự giác giải tán, ánh mắt sâu thẳm nhìn vào bóng lưng của Diệp Phàm.

Anh biết Diệp Phàm bây giờ nhất định rất nổi tiếng, nhưng sức ảnh hưởng của hắn đã đến mức độ này, vẫn có chút ngoài dự đoán của Giải Vũ Thần.

Giải Vũ Thần hỏi Hách Liên Tĩnh bên cạnh: "Đây là lý do các người đi theo cậu ấy sao?" Hách Liên Tĩnh vốn đang mỉm cười nhìn tình hình xung quanh.

Nghe lời của Giải Vũ Thần, cười càng thêm ý vị sâu xa. "Cũng sẽ là của cậu thôi." Cùng lúc đó, Diệp Phàm với thính lực vốn đã rất nhạy bén cũng nghe được nội dung cuộc đối thoại hạ giọng của hai người này.

Hắn quay đầu lại, đầy ẩn ý nói: "Trọng trách nặng nề, đường đi còn xa." "Tuy không thể cùng các vị huynh đệ đến, nhưng cầu có thể cùng các vị đồng hành, cùng trở về." Giải Vũ Thần cười cười, nói:

"Cậu nhất định sẽ cầu được ước thấy." Hách Liên Tĩnh cũng cười nhìn Diệp Phàm, nói: "Vâng, em đồng ý." Tâm trạng của Trương Khải Linh lại nặng nề hơn hai người này một chút.

Trên người anh, không chỉ có thân phận đồng bạn, mà còn có vận mệnh song long.

Trương Khải Linh nhìn sâu vào Diệp Phàm, cuối cùng vẫn rất trịnh trọng "ừm" một tiếng.

Những người qua đường xung quanh vẫn chưa hoàn toàn giải tán.

Vẫn còn một số người, giơ ống kính lên ghi lại toàn bộ những hình ảnh này.

Rất nhanh, những hình ảnh này liền được truyền lên mạng.

Trên mạng, lại gây ra một trận sóng gió. "Vãi chưởng!

Tiểu Diệp tộc trưởng họ vẫn còn ở đó à?

Tôi cũng muốn đi tình cờ gặp tiểu Diệp tộc trưởng!" "Huhuhu tôi biết ngay là họ sẽ không tan rã mà!" "Tiểu Diệp tộc trưởng đối xử với mọi người thật dịu dàng!" "'Cùng chàng đồng hành, cùng chàng trở về', đây là lời tỏ tình kinh thiên động địa quỷ khóc thần sầu gì thế này!" "Lãng mạn thì lãng mạn, nhưng anh ấy nói là huynh đệ, tỏ tình rồi, nhưng chưa hoàn toàn tỏ tình, rất tốt, tiểu Diệp tộc trưởng vẫn là khúc gỗ chưa khai khiếu kia." "Giải lão bản!

Tài năng trẻ Giải lão bản!

Doanh nhân trẻ tài tuấn trên bảng xếp hạng Forbes Giải lão bản lại gia nhập chiến đội của tiểu Diệp tộc trưởng rồi!" "Chúc mừng chiến đội của tiểu Diệp tộc trưởng đã mở rộng!" "Hy vọng vẫn có thể xem được livestream của tiểu Diệp tộc trưởng và mọi người." "Nói đến livestream, lại không khỏi khiến tôi nhớ đến streamer nhỏ Bác Văn của chúng ta, con đường gia nhập chiến đội của đại ca của cậu ấy

dường như lại xa vời hơn một chút rồi." Từ sân bay đến Giải Trạch, cũng mất hơn một tiếng đi đường.

Đến Giải Trạch rồi, Diệp Phàm mới giới thiệu với mấy người bạn cũ thành viên vừa mới gia nhập "chiến đội Thất Đao" của mình: "Tiểu Ca, Hắc Nhãn Kính, Tiểu Hoa, Bàn Tử." "Giới thiệu với mọi người một chút, đây là Thất Đao vừa mới gia nhập đội." Phan Chí nói trước tiên: "Phan Chí, Trương tộc trưởng và Hắc gia, Cửu gia đều đã gặp rồi." Bạch Xà nói tiếp: "Bạch Xà, đệ ngũ đao." Đến lượt Bạch Hạo, cậu ta còn chưa kịp mở miệng, Hách Liên Tĩnh đã nheo mắt lại, sờ cằm, "xì" một tiếng, hỏi: "Cậu chính là Manh Manh?" Nụ cười trên mặt Bạch Hạo lập tức tắt ngúm, giận dỗi nói: "Tôi không phải Manh Manh!" "Tôi là tiểu Bạch đệ nhị đao, tên là Bạch Hạo!" Vẻ mặt của Hách Liên Tĩnh hòa nhã hơn một chút, nhưng lại xác nhận thêm một lần: "Tên ở nhà của cậu là Manh Manh?" Bạch Hạo: "..." "Tên ở nhà của tôi là Tiểu Bạch!" Ánh mắt của Hách Liên Tĩnh lúc này mới rời khỏi người Bạch Hạo, nhìn về phía Diệp Phàm: "Tiểu Diệp tử, Manh Manh là ai?" Diệp Phàm hoàn toàn không liên hệ Hách Liên Tĩnh với nhân viên của mình là Vương Manh Manh.

Buột miệng đáp: "Chu Du và ngựa con của Tiểu Kiều?" Câu nói dịu dàng kia "Manh Manh, đứng lên đi" vẫn còn văng vẳng bên tai.

Chương 379

Giải Vũ Thần nghi hoặc nói: "Ngựa?" Diệp Phàm nghiêm túc gật đầu: "Ngựa con." Ba người nhìn vẻ mặt của Diệp Phàm, nhận ra Diệp Phàm không hề nói dối.

Tuy có chút khoa trương.

Nhưng nghĩ đến thân phận đồ long tiểu tộc trưởng của Diệp Phàm, lại nghĩ đến chuyện con ngựa của hắn có thể mua vé máy bay.

Chuyện này liền hợp lý hơn nhiều rồi.

Sau đó, Giải Vũ Thần mới nói đến chuyện chính: "Diệp Phàm, cậu ở đây nghỉ ngơi ba ngày." "Ba ngày sau, Tân Nguyệt Phạn Điếm." Ba ngày trước buổi đấu giá, Diệp Phàm vẫn luôn ở trong nhà họ Giải.

Bốn người trong Thất Đao dưới trướng hắn cũng đã làm quen với nhau trong ba ngày này.

Thất Đao không giống Cửu Môn.

Dưới trướng Thủ Long, Cửu Môn đã có liên lạc với nhau suốt ngàn năm qua, có Kinh đô làm đại bản doanh.

Còn Thất Đao thì ngàn năm nay đã phân tán khắp bốn bể.

Chỉ khi tộc trưởng xuất hiện, khi có nhu cầu, họ mới tụ họp lại.

Thất Đao và Cửu Môn có mối liên hệ rất mạnh mẽ với tộc trưởng của mình.

Từ xưa đến nay, các bậc thiên tử đều chú trọng hơn vào việc tìm kiếm và trọng dụng Thủ Long và Cửu Môn.

Thủ Long và Cửu Môn đa phần đều bôn ba phục vụ cho những người "ở trên cao trong triều đình".

Trong khi đó, những người dám tìm kiếm và trọng dụng Đồ Long lại vô cùng ít ỏi.

Thậm chí, những bậc đế vương thiên tử biết đến sự tồn tại của Đồ Long và Thất Đao thì phần lớn đều giữ kín như bưng, vô cùng kiêng kỵ.

Vì vậy, trong dòng chảy lịch sử ngàn năm, mối liên hệ giữa Thất Đao dưới trướng Đồ Long là rất ít.

Mãi cho đến thế hệ này, giữa các thành viên Thất Đao sớm đã không biết ai trong biển người mênh mông này là người mang sứ mệnh giống mình.

Thế là, Thất Đao trở thành những du hiệp "xa lánh nơi giang hồ".

Trong ba ngày này, không có thêm thành viên Thất Đao nào gia nhập đội.

Nhưng Diệp Phàm có thể cảm nhận được một cách mơ hồ rằng, tuy họ chưa xuất hiện trước mặt mình, nhưng họ cũng đang từ những nơi khác nhau tiến lại gần hắn.

Đó là sự sắp đặt của vận mệnh đã gắn kết họ lại.

Trong ba ngày này, Trương Khải Linh cũng ở lại nhà họ Giải.

Hách Liên Tĩnh có tứ hợp viện của riêng mình, nhưng cũng thường xuyên chạy qua nhà họ Giải.

Và trong ba ngày này, Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh cũng đã hoàn thành lời giao ước bất thành văn trong mộ biển: không dùng Kinh Trập, tỉ thí một trận.

Hơn nữa, những trận tỉ thí như vậy không chỉ có một.

Tỉ lệ thắng thua của Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh là khoảng ba trên chín mươi bảy.

Trong ba trận thắng đó, một trận thắng vì không giảng võ đức, hai trận thắng vì vô học.

Diệp Phàm xem rất nhiều màn kịch hay, tỏ vẻ mình đã học được thế nào gọi là "binh bất yếm trá".

Sáng ngày đấu giá, Diệp Phàm thay bộ quần áo mà Giải Vũ Thần đã chuẩn bị cho hắn.

Một bộ trường bào màu trắng được đặt may riêng.

Trên áo dùng chỉ vàng và chỉ đỏ thêu một con kỳ lân sống động như thật.

Mặc trên người Diệp Phàm, ba phần thanh cao, hai phần ôn hòa.

Chín mươi lăm phần còn lại, tất cả đều là vẻ uy nghiêm không giận mà uy của tộc trưởng Đồ Long.

Khi Diệp Phàm mặc bộ đồ này bước ra khỏi phòng, Bàn Tử, Phan Chí, Bạch Hạo, Bạch Xà đã đợi sẵn bên ngoài.

Bạch Hạo nhìn thấy Diệp Phàm, lập tức ôm tay thốt lên: "Oa!

Tộc trưởng!

Anh mặc màu gì cũng đẹp thật đấy!

Sau này anh cứ mặc dính bộ này trên người luôn đi!" Bạch Xà cũng gật đầu, rất thành thật nói: "Bộ này đẹp thật." Phan Chí cười sảng khoái: "Tiểu tộc trưởng nhà ta mặc gì cũng đẹp." Bàn Tử sờ sờ cằm, ra vẻ trầm tư nói: "Câu kia nói thế nào nhỉ.

Thanh tân thoát tục tiểu lang quân, xuất thủy phù dung." Vào lúc mọi người không để ý, khóe miệng Diệp Phàm hơi giật giật.

Hắn có cảm giác, cái hệ thống "lão lục" tự cho mình là ưu tú của hắn lúc này chắc chắn đã rục rịch lắm rồi.

Chỉ cần Bàn Tử nói hết câu, hệ thống sẽ rất ân cần nhảy ra, báo cho hắn biết đã hoàn nguyên *Đạo Mộ Bút Ký* thành công.

Diệp Phàm thầm nghĩ: Đây là đi Tân Nguyệt Phạn Điếm, không phải lúc để hoàn nguyên *Đạo Mộ Bút Ký* đâu.

Nếu lúc đó thật sự đập phá Tân Nguyệt Phạn Điếm, thì tám phần là hắn sẽ lại vinh dự nhận được một danh hiệu chủ nợ giống hệt Hắc Nhãn Kính và Tiểu Tam Gia.

Chỉ là không biết lúc đó sau khi nhận được danh hiệu chủ nợ giống Hắc Nhãn Kính này, có được tính là hoàn nguyên độ của Hắc Hạt Tử hay không.

Ngay lúc Diệp Phàm đang hơi lo lắng, Bàn Tử lại không nói hết câu.

Anh ta kịp thời nuốt lại ba chữ "nhược quan nhân": "Chà, tiểu tộc trưởng có vẻ chẳng 'nhược' chút nào.

Chậc." Bàn Tử lại tìm kiếm trong kho thơ từ nhỏ bé nhưng vô cùng hỗn tạp của Đại Việt một lượt: "Câu kia nói thế nào nhỉ." Bàn Tử không cần phải vắt óc suy nghĩ quá lâu, một giọng nói rất dễ nghe đã vang lên từ sau lưng anh ta: "Mạch thượng nhân như ngọc, công tử thế vô song." Bàn Tử lập tức vỗ đùi một cái: "Đúng rồi!" Sau đó, mấy người đang đứng trước cửa phòng Diệp Phàm đều quay đầu lại, liền nhìn thấy ba người đang đi về phía họ.

Dẫn đầu là Trương Khải Linh, hai bên là Giải Vũ Thần và Hách Liên Tĩnh.

Câu nói vừa rồi chính là của Giải Vũ Thần.

Diệp Phàm cũng nhìn thấy ba người họ.

Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh ăn mặc rất khác ngày thường.

Hai người này đã thay hết mấy bộ áo hoodie và áo da mua sỉ bằng một bộ vest đen.

Bộ vest vừa vặn tôn lên tỉ lệ cơ thể hoàn hảo của cả hai một cách thích hợp. "Cửu gia, Trương tộc trưởng, Hắc gia?" Phan Chí nhìn mấy người, đánh giá một lượt từ trên xuống dưới rồi nói: "Mấy vị đây là chuẩn bị đi xem mắt à?" Hách Liên Tĩnh khoanh tay, nghiêng người, ánh mắt xuyên qua mấy người đang đứng trước mặt Diệp Phàm, dừng lại trên người hắn rồi nói: "Hộ tống cho tiểu Diệp tộc trưởng chứ." Bạch Hạo nhìn ba vị phía trước, rồi lại nhìn ba đồng nghiệp của mình, nói: "Bảy vệ sĩ, chà, quá hoành tráng." Giải Vũ Thần nói: "Tân Nguyệt Phạn Điếm, mỗi khách mời vào cửa chỉ được mang theo tối đa hai vệ sĩ." Hách Liên Tĩnh cười tủm tỉm chắp tay với bốn thanh đao trước mặt: "Nhường cho bọn tôi nhé, các vị." Không đợi bốn người đáp lại, Diệp Phàm đã bước lên một bước: "Vậy làm phiền rồi." Sau đó, mấy người họ rời đi dưới ánh mắt hoặc là tiếc nuối, hoặc là có chút không yên tâm, hoặc là có chút oán niệm của bốn thanh đao.

Diệp Phàm ngồi ở ghế sau, khẽ nhắm mắt dưỡng thần.

Giải Vũ Thần nói: "Diệp Phàm, hôm nay đấu giá, cậu cứ giơ biển bao nhiêu lần, nhà họ Giải đều gánh cho cậu." Diệp Phàm đầu tiên là thầm cảm thán ông chủ Giải đúng là lắm tiền nhiều của.

Nhưng lúc này, hắn dường như đột nhiên nghĩ thông suốt điều gì đó, nói: "Chuyến này tôi đến Kinh đô, chỉ làm ba việc.

Điểm đăng, hội hữu, dục cầm cố túng." Hai việc đầu, ba người đi cùng xe đều nghe hiểu.

Giải Vũ Thần nói: "Được, cậu muốn điểm thiên đăng.

Cứ thắp lên, tôi gánh cho cậu.

Nhưng dục cầm cố túng, ý cậu là Từ Phúc bảo cậu đến đây là có

mai phục?" Diệp Phàm mở mắt ra, đôi mắt trong veo và sáng ngời: "Nếu tôi không trúng kế điệu hổ ly sơn của ông ta, làm sao để bản đồ được đặt vào trong tiệm của tôi?" Mấy người trong xe gần như đồng thanh lên tiếng: "Bản đồ?" Diệp Phàm nói: "Chuyện giang hồ, giang hồ lo.

Chương 380

Chuyện trong mộ, trong mộ giải quyết.

Ông ta biết đó là mời quân vào rọ.

Tôi sẽ cho ông ta biết, thế nào là thả hổ về rừng." Trương Khải Linh nói: "Mộ biển cũng là do Từ Phúc ngầm thao túng, để thuyền ma ra khơi.

Để dụ chúng ta qua đó!" Hách Liên Tĩnh gật đầu: "Nói thì nói vậy, nhưng tiểu Diệp tử, làm sao cậu biết ông ta sẽ đặt bản đồ vào tiệm của cậu?" Diệp Phàm đáp: "Thiên ý." Cùng lúc đó, Diệp Phàm thầm nói với hệ thống: "'Hệ thống ưu tú có cầu tất ứng' cái tên này thật sự quá dài, lại có ý câu chữ.

Sau này ngươi cứ gọi là Thiên Ý đi." Hệ thống, lúc này là Thiên Ý: "..." Cùng lúc đó, trong lúc nói chuyện, xe đã dừng ở cửa Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Sau khi xe dừng, Giải Vũ Thần nói: "Diệp Phàm, tôi có chỗ của mình.

Lát nữa sẽ không ngồi cùng cậu.

Tóm lại, cậu cứ điểm thiên đăng, tôi nhất định không để nó cháy đến người cậu.

Cứ làm điều cậu muốn làm." Diệp Phàm cũng cười, nói: "Tôi điểm thiên đăng, thì sẽ khiến họ không giơ nổi biển." Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh đóng vai vệ sĩ rất tròn vai, xuống xe trước Diệp Phàm một bước, đón hắn cùng xuống xe.

Hai người vai rộng chân dài như người mẫu đã đủ thu hút ánh mắt của người qua lại.

Mà khi Diệp Phàm xuống xe, lại càng khiến nhiều người phải ngoái nhìn.

Chỉ thấy, trong số người qua lại.

Hoặc là dắt theo một cô nàng yểu điệu thướt tha, đeo vàng đeo bạc ra vẻ trọc phú.

Hoặc là vừa nhìn đã biết là nhân vật giang hồ không sạch sẽ.

Hoặc là những lão giả tóc đã hoa râm, tư lịch sâu dày.

Diệp Phàm đứng giữa những người này, tựa như một dòng nước trong.

Và sự xuất hiện của Diệp Phàm cũng ngay lập tức dấy lên những cuộc thảo luận nhỏ của những người xung quanh. "Đây không phải là tiểu tộc trưởng vừa mới ra khỏi mộ biển cách đây không lâu sao?" "Là cậu ta, sao cậu ta lại đến đây?" "Vậy xem ra lời đồn quả nhiên là thật." "Tiểu tộc trưởng này đã đích thân đến, hy vọng rất mong manh rồi." "Không sao, nghe nói người nhận nuôi tiểu tộc trưởng này không phải người giàu sang gì, trước đây lúc tộc trưởng này đi học, cuộc sống cũng rất giản dị." "Đúng vậy, thứ đấu giá hôm nay không phải đồ cổ bình thường, thần khí như vậy, dù có khuynh gia bại sản cũng phải đoạt lấy, một vốn vạn lời mà!" "Kẻ ngoại đạo ngây thơ, nhìn cho kỹ xem người đứng bên cạnh tiểu tộc trưởng kia là ai đi." Diệp Phàm nghe tiếng bàn tán xung quanh, bất giác cười một tiếng. "Hôm nay đông người nhỉ." Hách Liên Tĩnh đi sau hắn, cũng hạ thấp giọng nói: "Khoảng thời gian này, chuông đồng và lệnh bài đồng đã bị đồn thổi thành tiên đan trường sinh bất lão rồi.

Lần này đến tranh giá với cậu, không chỉ có những người yêu thích đồ cổ văn vật đâu.

Vé vào cửa lần này, so với trước đây, đúng là khó tìm được một

vé.

Lần này chúng ta phải đối mặt với..." Hách Liên Tĩnh liếc mắt một vòng sau cặp kính râm.

Và vì cảm thấy ghê tởm trước những ánh mắt đó, nên anh ta dừng lại một chút, không nói hết câu.

Diệp Phàm đi phía trước, thản nhiên nói nốt câu mà Hách Liên Tĩnh chưa nói xong: "Lần này chúng ta phải đối mặt với lòng tham trường sinh của thế nhân." Trương Khải Linh ở sau lưng Diệp Phàm, nhàn nhạt nói: "Cái giá.

Bọn họ không gánh nổi." Ba người vừa cúi đầu nói chuyện, vừa đã đến cửa Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Trước cánh cửa được trang hoàng lộng lẫy, hai người phục vụ đang kiểm tra tư cách vào cửa của khách.

Lúc này, ở cửa đã có mấy vị công tử trông ăn mặc khá xa hoa bị chặn ở ngoài. "Ngươi nói vé vào cửa này bao nhiêu tiền, thiếu gia đây trả gấp ba, không, gấp mười cho ngươi!" "Đúng vậy, chúng ta không phải không có tiền, chỉ là đến muộn thôi, đồ bên trong ta có thể bao hết cho ngươi!" "Ngươi có biết ba ta là ai không?

Mau cho ta vào, sau này ngươi còn muốn lăn lộn ở Kinh đô nữa không." Tuy nhiên, mặc cho mấy vị thiếu gia nhà giàu này lớn tiếng uy hiếp ở cửa, hai người phục vụ vẫn không hề lay chuyển.

Cũng không vì những cái tên mà mấy người này lần lượt báo ra để uy hiếp mà sinh ra bất kỳ sự sợ hãi nào.

Thế nhưng, khi Diệp Phàm dẫn Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh đứng ra phía trước, hắn còn chưa kịp hỏi Hách Liên Tĩnh có vé mời không, người phục vụ phía trước đã tự động nhường đường.

Diệp Phàm khẽ gật đầu rồi đi vào.

Mấy công tử phía sau thấy ba người Diệp Phàm không cần vé vào cửa đã đi vào, cảm xúc lập tức trở nên kịch liệt hơn: "Người phía trước!

Đứng lại!" Một người chỉ về phía Diệp Phàm lớn tiếng hét lên.

Diệp Phàm không thèm để ý đến người này, không cho anh ta bất kỳ phản ứng nào.

Người phục vụ cũng đưa tay ra, làm động tác mời: "Xin lỗi, ngài không có vé vào cửa của buổi này, nếu có hứng thú với sàn đấu giá của chúng tôi, hoan nghênh ngài lần sau ghé qua." Người kia vì thế mà càng thêm tức giận: "Mẹ nó chứ mày lừa ai ở đây?

Ai mà không biết, đồ trong buổi đấu giá này đều là thần khí hiếm có khó tìm?

Ba tên mặt trắng phía trước đã cho mày lợi lộc gì!

Không phải bọn họ cũng không có vé vào cửa sao?" Người phục vụ nói: "Công tử, đừng chọc vào họ, đây là lời khuyên chân thành của tôi dành cho ngài." Lúc này, Diệp Phàm đã sắp biến mất khỏi tầm mắt của mọi người.

Thấy nói không thông với người phục vụ, người kia liền lớn tiếng nói: "Ba tên mặt trắng phía trước!

Đứng lại!

Nói chúng mày đấy, thằng nhóc mặc đồ trắng!

Chúng mày điếc à?" Diệp Phàm dừng lại.

Trước khi Diệp Phàm quay người, người phục vụ đã nhanh chóng quay đầu lại, cúi gập người thật sâu về phía Diệp Phàm, nói: "Xin lỗi tiểu Diệp tộc trưởng!

Là tôi không cản được anh ta!" Người kia nghe người phục vụ gọi

Diệp Phàm, không khỏi bật cười: "Tao còn tưởng là ai.

Tổ trưởng?

Tổ trưởng mới nhậm chức của tổ kiểm tra nào à?

Mày có biết ba tao là ai không, ngay cả lãnh đạo của mày gặp tao cũng phải nể mặt mấy phần, mày là cái thá gì." "!!" Lời của người này còn chưa nói xong, đã lập tức ngậm miệng lại.

Chỉ thấy, Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh đã nghiêng người qua.

Kinh Trập không biết từ lúc nào đã bay đến trước mặt người này, lúc này đang phát ra ánh sáng xanh lam dừng lại ở chóp mũi của anh ta.

Ép nửa câu sau của người này nuốt ngược trở vào.

Hách Liên Tĩnh cười tủm tỉm nhìn người này, nói: "Tiểu công tử nhà Vương Lão Tam phải không?

Về nói với ba cậu, bảo cuối tuần này Hắc gia gia đến tìm ông ấy uống hai chén trà.

Kiếp sau, bảo ba cậu đổi cho cậu mạng 5G rồi hẵng ra đường." Vị tiểu công tử nhà Vương Lão Tam kia mồ hôi lạnh đã chảy đầy mặt.

Mấy người vừa rồi còn đứng bên cạnh anh ta rục rịch giờ đã co rúm lại một bên, không dám nói gì nữa.

Trương Khải Linh ngước mắt lên, lạnh lùng liếc anh ta một cái: "Cút." Người phục vụ vội vàng nói với nhân viên an ninh vừa mới chạy tới: "Còn đứng ngây ra đó làm gì?

Mau lôi người đi!" Đợi người bị lôi đi, người phục vụ lại xin lỗi Diệp Phàm: "Tiểu Diệp tộc trưởng, thật sự xin lỗi.

Mấy vị công tử này, mắt mũi đều đặt cả vào tin tức bên lề của

giới giải trí, không quan tâm đến tin tức khác.

Vẫn chưa biết ngài." Diệp Phàm không quay đầu lại, nói: "Không sao.

Bị loại người này biết đến, mới phiền phức." Nói xong, liền tiếp tục đi về phía trước.

Khi Diệp Phàm bước vào hội trường, đã có một cô gái mặc sườn xám bó sát, tóc búi trang trọng đang đợi hắn.

Chương 381

Vừa nhìn thấy Diệp Phàm, cô gái liền giơ tay vẫy vẫy: "Tiểu Diệp ca ca!" Cô đi đôi giày cao gót, nhanh nhẹn bước về phía Diệp Phàm.

Hách Liên Tĩnh "hừ" một tiếng, nói: "Ách Ba, sao ở trước mặt tộc nhân Cửu Môn, ngươi lại chẳng có chút uy nghiêm nào vậy?" Trương Khải Linh nhíu mày, nói: "Người nhà họ Hoắc." Diệp Phàm nghe vậy, liền lập tức đoán được người đến là ai.

Chỉ thấy, cô gái kia đi đến bên cạnh Diệp Phàm, đầu tiên là chắp tay đặt sang một bên, khẽ khụy gối hành lễ với Trương Khải Linh: "Tú Tú ra mắt Cửu Môn tộc trưởng." Trương Khải Linh "ừm" một tiếng.

Sau đó, Tú Tú liền hành lễ tương tự với Diệp Phàm: "Ra mắt tiểu Diệp tộc trưởng." Diệp Phàm gật đầu.

Hách Liên Tĩnh nhìn Tú Tú, dường như cũng đang mong đợi điều gì đó.

Mà Tú Tú lúc này đã đứng thẳng người, nói với Hách Liên Tĩnh: "Không thấy tiền thuê nhà, thì tính lãi gấp ba cho anh.

Hoa ca nói đấy." Hách Liên Tĩnh: "..." Sau đó, Tú Tú tinh nghịch nháy mắt với Diệp Phàm, nói: "Tiểu Diệp tộc trưởng, Hoa ca còn có việc phải làm, bảo em ở đây đón anh, đưa anh đến chỗ của mình." Diệp Phàm gật đầu: "Làm phiền rồi." Tú Tú đưa Diệp Phàm đến ngồi ở một vị trí khách quý thượng đẳng.

Trên chiếc bàn tròn nhỏ bằng gỗ được điêu khắc tinh xảo, đã bày sẵn ấm trà bảy mươi vạn một ấm.

Tấm biển gỗ nhỏ làm tinh xảo thuộc về hắn: Ghế khách quý: Tộc

trưởng tộc Đồ Long, Diệp Phàm.

Tú Tú tươi cười rót cho Diệp Phàm một chén trà.

Diệp Phàm dùng phép nhân phân số đơn giản nhất học ở tiểu học để tính, một chén này, ít nhất cũng gần chục vạn rồi.

Không khỏi thầm cảm thán đây chính là cuộc sống của nhà tư bản.

Tú Tú vừa rót trà, vừa nhỏ giọng nói với Diệp Phàm: "Tiểu Diệp tộc trưởng, Hoa ca bảo em chuyển lời với ngài.

Ngài muốn làm gì, cứ mạnh dạn làm.

Giải gia và Hoắc gia của Cửu Môn, sẽ ở đây chống lưng dọn dẹp hậu quả cho ngài." Nghe những lời này, với tư cách là vệ sĩ, Hách Liên Tĩnh đứng sau lưng Diệp Phàm không khỏi cười một tiếng, nói: "Ông chủ Giải cũng quá không coi Hạt Tử và Ách Ba ra gì rồi." Không ngờ, Tú Tú lại tinh nghịch nháy mắt với Hách Liên Tĩnh, nói: "Hoa ca nói rồi, phải tôn lão ái ấu." Hách Liên Tĩnh cười càng thêm phóng túng: "Lúc dí sát mông Hạt Tử đòi tiền thuê nhà sao không thấy hai đứa nhóc các người tôn lão ái ấu nhỉ." Tú Tú lại nói: "Đây không phải là sợ ngài tuổi già, quý nhân hay quên sao." Nói rồi, Tú Tú đặt ấm trà xuống.

Trước khi đứng thẳng người, Tú Tú nói với Diệp Phàm: "Tiểu Diệp tộc trưởng, thứ ngài muốn, sẽ được đưa lên cuối cùng.

À đúng rồi, còn một chuyện nữa." Khi nói câu này, giọng điệu của Tú Tú trở nên bí ẩn hơn.

Diệp Phàm cũng trịnh trọng nói: "Xin mời nói." Tú Tú bí ẩn hỏi: "Sau này em có thể gọi anh là tiểu Diệp ca ca không?" Diệp Phàm không ngờ lại là yêu cầu này.

Gật đầu: "Được." Tú Tú lúc này mới cười đứng thẳng người, nói: "Được rồi, em còn có việc khác, có chuyện gì cứ nói thẳng với người

phục vụ là được." Nói xong, Tú Tú liền rời đi.

Hách Liên Tĩnh nhìn bóng lưng thướt tha của Tú Tú, bỗng nhiên nhớ ra điều gì, ra vẻ suy tư sờ cằm, nói: "Tiểu Diệp tử." Diệp Phàm lúc này đang cầm chén trà mấy chục vạn, "Ừm?" một tiếng.

Hách Liên Tĩnh hỏi: "Cậu thấy Tú Tú với Manh Manh, ai xinh hơn?" Diệp Phàm theo bản năng nhìn bóng lưng của Tú Tú.

Lại nhớ lại Vương Manh Manh thường ngồi trước máy tính một cách chán chường.

Hắn có chút không hiểu, hai người này có gì để so sánh sao?

Diệp Phàm cầm chén trà lên, uống một ngụm trà hai vạn: "Tiểu Hoa xinh hơn." Hách Liên Tĩnh: "..." Rất nhanh, tiếng chuông trên lầu hai vang lên, cả đại sảnh đều im lặng.

Buổi đấu giá chính thức bắt đầu.

Món đầu tiên được đưa lên là một bức danh họa tuyệt bản từ thời Tống.

Bức tranh sạch sẽ, thanh tân thoát tục, khiến người xem có tác dụng ngưng thần tĩnh khí.

Giá tiền nhanh chóng được đẩy lên.

Từ ba mươi vạn tăng lên một trăm ba mươi vạn, sau đó được một vị lão tiên sinh mua được.

Món thứ hai là một pho tượng Phật ngọc, cao một mét, trên thân đã có nhiều vết nứt, dấu vết tu sửa rất rõ ràng.

Người dẫn chương trình dựa theo nội dung trên giấy giới thiệu: "Di Lặc mặt cười, thời Tấn, được khai quật từ chiến trường xưa.

Trên chiến trường, có tác dụng ổn định lòng quân.

Khai quật năm 2013, tu sửa tám năm.

Giá khởi điểm, ba triệu." Diệp Phàm nghe vậy, nhướng mày.

Hắn cầm chén trà lên, mượn động tác uống trà để che giấu động tác nói chuyện, nhỏ giọng nói với Hách Liên Tĩnh sau lưng: "Tân Nguyệt Phạn Điếm sao lại có hàng giả?" Hách Liên Tĩnh hơi cúi người, nghe được lời của Diệp Phàm.

Anh ta cười cười, nói một câu rất triết lý: "Người tin nhiều rồi, tự nhiên sẽ biến thành thật." Diệp Phàm gật đầu, cảm thấy làm chủ tiệm đồ cổ, cũng nên nắm vững đạo lý này.

Món thứ ba và thứ tư đều là những món văn vật bình thường, cũng đều được bán đấu giá với giá vài triệu.

Món đấu giá thứ năm là một cây cổ cầm.

Thân đàn là một loại gỗ màu rất nhạt, phần trục chỉnh dây được làm từ mấy khúc xương.

Trên màn hình lớn đang chiếu cảnh trưng bày 360 độ của cây cổ cầm này.

Dưới đáy cổ cầm, có khắc một chuỗi tiếng Phạn.

Giá khởi điểm là bảy mươi vạn.

Tuy nhiên, những người còn lại dường như cũng đang chờ đợi thần khí bằng đồng cuối cùng, và đã dồn hết vốn liếng của chuyến đi này vào thần khí bằng đồng.

Vì vậy, càng về sau, người tham gia đấu giá càng ít.

Đặc biệt là đến cây cổ cầm này, lại nhất thời không có ai ra giá.

Diệp Phàm cầm chén trà, lắc lắc ngụm trà hai vạn đồng bên trong, đang đắn đo điều gì đó.

Sau đó, hắn đặt chén trà lên bàn, lần đầu tiên giơ tấm biển trong tay lên: "Tám mươi vạn." Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh đều có chút kinh ngạc cúi đầu nhìn Diệp Phàm một cái.

Trương Khải Linh nhỏ giọng hỏi: "Muốn sao?" Hách Liên Tĩnh cũng liếc nhìn cây cổ cầm kia, dùng thị lực cực tốt và khả năng phán đoán nhạy bén của mình, cũng không cảm thấy cây đàn này có gì đặc biệt. "Cây đàn này có gì hay ho à tiểu Diệp tử?

Còn không bằng mấy món trong hộp đồ chơi của cậu." Diệp Phàm nhỏ giọng đáp: "Tôi có một tiệm, Tây Linh Ấn Xã.

Cảm thấy lời của Hắc sư phó vừa rồi rất có lý.

Cây đàn này, nhìn có vẻ bình thường, thực ra là pháp khí của Đông Phương Trì Quốc Thiên Vương Ma Lễ Hải." Nghe Diệp Phàm nói vậy, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh đều lộ ra vẻ mặt hơi kinh ngạc.

Đông Phương Trì Quốc Thiên Vương, Ma Lễ Hải, pháp khí là một cây tỳ bà.

Cả hai đều nhìn về phía cây cổ cầm trên đài đấu giá.

Muốn tìm dấu vết của Ma Lễ Hải trên cây cổ cầm này.

Diệp Phàm lại cầm chén trà lên, uống trà rồi nói: "Người tin nhiều rồi, sẽ biến thành thật.

Nếu lúc đó nói vậy quá vô lý, thì nói đây là thứ Chiêu Quân xuất tái đã mang theo." Nghe Diệp Phàm nói vậy, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh mới hiểu ý của hắn.

Hóa ra, tên gian thương nhỏ này muốn vớ bở, đặt trong tiệm của mình, mua rẻ bán đắt.

Đến lúc đó, sẽ dùng cây đàn này là pháp khí của Tứ Đại Thiên

Vương, hoặc là vật tùy thân của Chiêu Quân xuất tái để lừa khách hàng.

Hắn thậm chí còn cân nhắc đến tính vô lý của pháp khí Ma Lễ Hải, mà đã tính đến phương án hai là Chiêu Quân xuất tái.

Đúng là gian thương bẩm sinh!

Chương 382

Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh đều không khỏi bật cười.

Tuy nhiên, sự tương tác của ba người này trong mắt người ngoài lại không đơn giản như vậy.

Món đồ mà tiểu Diệp tộc trưởng muốn, lại khiến hai vệ sĩ Diêm La phía sau hắn lộ ra nụ cười như vậy.

Vậy cây cổ cầm này, chắc chắn không đơn giản!

Một bộ phận khách mời trên ghế bắt đầu thấp thỏm không yên. "Tiểu Diệp tộc trưởng đã đích thân xuất hiện, hai món thần khí bằng đồng kia có thể không lấy được rồi, lấy được cây cổ cầm này cũng tốt!" "Đúng vậy, cây cổ cầm này nói thế nào cũng được coi là món áp chót, nhất định không đơn giản!" "Lỡ đây là chiêu tung hỏa mù thì sao?" "Đúng thế, lỡ đây là thủ đoạn Điền Kỵ đua ngựa, chính là muốn ở đây tiêu hao hết vốn liếng của chúng ta, chẳng phải chúng ta sẽ hoàn toàn không có hy vọng lấy được thần khí bằng đồng cuối cùng sao?" "Đây là, đây là món đồ mà ngay cả tiểu tộc trưởng này cũng muốn có được mà!" Giữa một tràng bàn tán khe khẽ.

Người dẫn chương trình bắt đầu đếm: "Tám mươi vạn lần thứ nhất.

Tám mươi vạn lần thứ hai." "Một triệu rưỡi!" Có người này mở đầu, những người phía sau lập tức cũng tranh nhau hô giá: "Hai triệu!" "Ba triệu!" "..." "Tám mươi chín triệu!" "Tám mươi chín triệu, chốt giá." Nhìn cây tỳ bà bị người khác mua mất, Hách Liên Tĩnh ở sau lưng Diệp Phàm cười cười, nhỏ giọng nói: "Tiếc thật tiểu Diệp tử, tỳ bà của Ma Lễ Hải bị người ta mua mất rồi." Diệp Phàm lại rất dửng dưng, nói: "Thấy lá trà này không.

Là phần còn lại lúc Thần Nông nếm thử trăm loại cỏ.

Hiện chỉ còn chưa đến mười lá.

Bình mới rượu cũ thôi." Hách Liên Tĩnh: "..." Gian thương, đúng là tiểu gian thương bẩm sinh!

Cùng với việc cây cỏ cầm được bán với giá cao, người dẫn chương trình lại một lần nữa rung chuông.

Toàn trường lập tức im lặng.

Sự chú ý của mọi người đều trở nên tập trung cao độ, những người có mặt đều biết.

Bây giờ, mới là lúc buổi đấu giá này thực sự bắt đầu.

Lúc này, tuy cùng với tiếng chuông vang lên, toàn trường đã im lặng.

Nhưng Diệp Phàm có thể cảm nhận rõ ràng, cảm xúc của những người xung quanh lại nóng nảy hơn lúc nãy rất nhiều.

Tiếng tim đập hỗn loạn truyền vào tai Diệp Phàm.

Đó đều là những ham muốn mãnh liệt đối với sự trường sinh.

Sau đó, hai cánh cửa sổ vốn đóng kín ở lầu hai đều được mở ra.

Diệp Phàm ngẩng đầu nhìn qua.

Một bên, ngồi đó là một người đàn ông trung niên gầy gò, nếp nhăn trên mặt hằn sâu, ngũ quan bình thường.

Ông ta mặc một bộ áo gấm màu bạch kim, tóc được búi gọn gàng sau đầu, trong tay ra vẻ xoa nắn hai viên ngọc châu.

Trên mặt đeo một cặp kính gọng vàng, đang nheo mắt nhìn xuống phía Diệp Phàm.

Tuy nhiên, khi Diệp Phàm ngước mắt lên đối diện với ông ta, ông

ta lại theo bản năng dời tầm mắt của mình đi.

Để che giấu sự chột dạ, ông ta bắt chéo chân, đổi tư thế ngồi.

Trên tấm biển trên bàn của ông ta, viết: Chủ vật: Lưu Ly Tôn.

Hai vệ sĩ cao to lực lưỡng đứng sau lưng ông ta cũng bị khí thế của Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh làm cho lùi lại một bước.

Phía bên kia bàn, là Giải Vũ Thần.

Giải Vũ Thần đang mỉm cười nhìn về phía Diệp Phàm.

Cửa sổ mở ra ở phía bên kia, ghế lại trống không.

Bên cạnh một chiếc ghế, có treo một cái chuông.

Ngồi trên ghế, có thể dễ dàng chạm tới.

Diệp Phàm gật đầu với anh ta, rồi đứng dậy khỏi chỗ ngồi.

Sau đó, dưới sự dẫn dắt của người phục vụ, hắn bước lên cầu thang ở phía bên kia dưới ánh mắt của mọi người.

Lúc này, tất cả mọi người có mặt đều nhận ra: "Anh ta muốn điểm thiên đăng!" Trong khoảng thời gian Diệp Phàm bình tĩnh bước lên cầu thang, tất cả mọi người trên ghế cuối cùng cũng bắt đầu lên tiếng thảo luận: "Tiểu tộc trưởng này, lại đến để điểm thiên đăng!" "Không phải nói vợ chồng nhận nuôi cậu ta đều là người bình thường sao?" "Mấy chục năm rồi không có ai điểm thiên đăng này." "Thiên đăng này, bất kể gia thế có dày đến đâu, điểm một lần tuyệt đối cũng phải lột của người ta một lớp da!" "Nhưng mà, tiểu tộc trưởng này chỉ nhìn một bóng lưng thôi, cũng khí chất phi phàm thật!" Trong đó, cũng có không ít lão giả hiểu chuyện lên tiếng: "Ngươi không thấy người đi theo sau lưng cậu ta là ai à?

Nam Hạt Bắc Ách!

Này gia của Giải gia, tiểu thư của Hoắc gia, đều xoay quanh cậu

ta, thực lực này, người ta đây là chơi bài ngửa với ngươi đấy.

Bất kể là so tài lực, hay là so vũ lực, hai món đồ này, đều là thứ cậu ta thế nào cũng phải có được.

Những người trẻ tuổi có chút mắt nhìn, muốn làm gì, phải suy nghĩ kỹ vào!" Diệp Phàm không nhanh không chậm đi lên lầu hai, trực tiếp ngồi vào vị trí điểm thiên đăng.

Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh đứng một trái một phải sau lưng hắn.

Một người mặt lạnh, một người mặt cười.

Một trắng, hai đen.

Khí chất của ba người, trông hệt như một vị thiên thần, bên cạnh có hai vị Diêm La.

Tuy lúc này là Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh đang không hề che giấu mà tỏa ra khí thế của mình.

Nhưng trong cảnh tượng này, tất cả mọi người đều có một cảm giác.

Người đáng sợ nhất thực sự, là người trẻ tuổi mặc đồ trắng, trông không có chút sức tấn công nào đang ngồi trước mặt họ, thong thả uống trà!

Thấy Diệp Phàm ngồi xuống, người phục vụ bắt đầu rung chuông ở đại sảnh lầu một: "Yên lặng!" Cả đại sảnh lại một lần nữa im lặng.

Từng đôi mắt, đều ngẩng đầu nhìn chằm chằm về phía Diệp Phàm.

Những ánh mắt đó, hoặc là chấn động, hoặc là tham lam, hoặc là không cam tâm.

Sau đó, phía Lưu Ly Tôn, cũng rung chuông bên cạnh mình.

Tiếng chuông vang lên, hai chiếc lồng nhỏ tinh xảo được treo từ trên không từ từ hạ xuống, mãi đến khi ngang tầm mắt của lầu hai.

Mà bên trong, chính là nửa còn lại mà Diệp Phàm đã tận mắt nhìn thấy, chuông đồng và lệnh bài đồng.

Diệp Phàm khẽ ngước mắt lên, dùng năng lực giám định văn vật liếc nhìn món đồ bên trong.

Sau khi xác nhận đồ bên trong là hàng thật, hắn còn chẳng thèm đặt chén trà xuống.

Cũng không có bất kỳ động tác thừa thãi nào, liền dùng năng lực ngự vật của mình, rung chiếc chuông bên cạnh.

Cùng lúc đó, mọi người dưới sảnh, đều kinh ngạc trợn tròn mắt.

Có mấy người thậm chí suýt nữa thì đứng bật dậy khỏi ghế của mình. "Chuông này tự nó kêu à?

Tân Nguyệt Phạn Điếm đổi chuông điểm thiên đăng này thành điều khiển từ xa từ bao giờ vậy?" "Không thể nào, chuyện điểm thiên đăng nghiêm ngặt như vậy, nhất định phải do người điểm đăng tự tay rung chuông, không được phép có chút sai sót nào!" "Không thể nào, vậy anh ta làm sao rung chuông được?" Giọng của một lão giả lại vang lên: "Các ngươi đừng quên, anh ta là thân phận gì.

Vị tộc trưởng của gia tộc đã kéo dài vạn năm này, đã là sự tồn tại sánh ngang với tiên nhân rồi." Những người trẻ tuổi ngồi gần ông ta đều im lặng.

Chương 383

Lão giả lại bổ sung một câu: "Lát nữa, lúc giơ biển, suy nghĩ cho kỹ, các ngươi đang đối đầu với ai." Ông ta nói rồi, liền úp tấm biển của mình xuống.

Ý tứ đã rất rõ ràng, ông ta từ bỏ việc đấu giá.

Cùng ông ta từ bỏ việc đấu giá, còn có mấy lão giả khác.

Lúc này, người dẫn chương trình ở giữa hội trường cao giọng nói: "Chủ vật, Lưu Ly Tôn.

Người điểm đăng, tộc trưởng tộc Đồ Long, Diệp Phàm.

Chuông hai bên đã vang, hiệp định quân tử đã thành, mời các vị khách có mặt ra giá." Diệp Phàm không nhìn xuống dưới sảnh, mà lắc lư chén trà trong tay.

Thích thú nhìn hai lá trà trong đó đuổi nhau.

Thái độ của Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh sau lưng hắn lúc này lại hoàn toàn trái ngược.

Cả mặt đều viết: Tao xem đứa nào dám giơ biển.

Mọi người ngẩng đầu nhìn ba người phía trên.

Tuy khí thế của Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh là đáng sợ một cách rõ ràng, nhưng Diệp Phàm ngồi trước mặt họ, đang lắc chén trà trông còn đáng sợ hơn họ!

Những người vốn muốn thực hiện quyền tự do giơ biển, lúc này hai tay không biết vì sao, lại trở nên nặng trĩu.

Lưu Ly Tôn ngồi đối diện Diệp Phàm sắc mặt lập tức trở nên vô cùng khó coi.

Ông ta có chút bực bội nhìn xuống dưới một cái, sau đó, ho khan một tiếng, phát tín hiệu giơ biển cho người mình đã sắp xếp.

Nghe thấy tiếng tín hiệu của Lưu Ly Tôn, Diệp Phàm lúc này mới cuối cùng dời tầm mắt khỏi hai lá trà "mày chạy mày trốn, chúng mày đều chắp cánh khó bay" kia.

Tầm mắt của hắn dừng lại trên tay của hai người đang ở giữa đại sảnh, nhận được tín hiệu của Lưu Ly Tôn chuẩn bị giơ biển.

Diệp Phàm thầm nghĩ: Thật không ngờ có một ngày năng lực ngự vật còn có thể dùng như thế này.

Nghĩ vậy, hai tay của hai người kia như bị rót chì ngàn cân, hoàn toàn không thể nhấc lên được nửa phân!

Lưu Ly Tôn thấy vậy, lại vội vàng ho khan một tiếng.

Tuy nhiên, hai người mà ông ta tốn công sắp xếp trong hội trường lại không có bất kỳ phản ứng nào.

Giải Vũ Thần bên cạnh ông ta khẽ cười một tiếng, nói: "Tôn gia, không cần vội.

Tôi giúp ông một tay." Lưu Ly Tôn còn chưa phản ứng lại được câu này của Giải Vũ Thần có ý gì, liền thấy Giải Vũ Thần chậm rãi giơ biển lên, nói: "Chín đồng." “Chín đồng?!” Nghe thấy mức giá Giải Vũ Thần đưa ra, Lưu Ly Tôn lập tức định đứng bật dậy khỏi ghế.

Nhưng ngay khi lão ta vừa chống tay vào tay vịn, cơ thể mới rời khỏi ghế chưa đến hai tấc thì một bàn tay rắn chắc đã đặt lên vai lão.

Bàn tay đó ấn thẳng Lưu Ly Tôn ngồi trở lại ghế.

Đó chính là bàn tay của Giải Vũ Thần, người đang ngồi ở phía bên kia bàn.

Lưu Ly Tôn mặt mày kinh hãi nhìn Giải Vũ Thần đang mỉm cười

như gió xuân ấm áp.

Chỉ nhìn vào khuôn mặt tao nhã tinh tế đó, hoàn toàn không thể tưởng tượng được sức mạnh không cho phép chối từ đang đặt trên vai lão lúc này!

Biểu cảm trên mặt Giải Vũ Thần vẫn cười tủm tỉm, trông vẫn là dáng vẻ của một vị công tử quý phái tao nhã: "Tôn gia." "Ngài cũng là khách quen của Tân Nguyệt Phạn Điếm rồi, có một vài quy tắc chắc không cần tôi phải tìm người đến dạy riêng cho ngài nữa chứ?" "Hay là…" "Ngài muốn tôi đích thân dạy ngài?" Giải Vũ Thần nói rồi dùng đôi mắt đào hoa xinh đẹp liếc nhìn lão ta một cái.

Đôi chân vốn đang căng cứng cơ bắp của Lưu Ly Tôn lập tức mềm nhũn ra dưới cái nhìn ấy.

Giải Vũ Thần thấy phản ứng của Lưu Ly Tôn, bèn thu tay về.

Lúc này, hắn và Diệp Phàm ngồi đối diện nhau, cách một khoảng đại sảnh tầng một, lặng lẽ nhìn nhau từ xa.

Thoạt nhìn, trên mặt cả hai đều mang nụ cười như gió xuân ấm áp.

Ánh mắt nhìn đối phương cũng vô cùng hòa nhã và tin tưởng.

Cứ như thể thứ ngăn cách giữa họ không phải là buổi đấu giá với những con sóng ngầm dữ dội, không phải là những lão cáo già trên giang hồ với thủ đoạn chẳng mấy sạch sẽ.

Mà là mặt nước hồ Tây mùa xuân.

Ánh mắt của hai người tựa như cơn gió nhẹ lướt qua hồ Tây ngày xuân, chỉ khiến mặt hồ gợn lên những con sóng lăn tăn.

Cơn gió này lại còn vô cùng dịu dàng, ngay cả những chú cá đang nô đùa dưới nước cũng không hề bị kinh động.

Nhưng đó chỉ là ánh mắt họ dành cho đối phương.

Còn với những người như Lưu Ly Tôn ngồi bên cạnh Giải Vũ Thần, hay những cặp mắt tham lam đang ngồi dưới sảnh nhìn chằm chằm vào chiếc chuông đồng và lệnh bài đồng...

Khi họ thấy biểu cảm của Diệp Phàm và Giải Vũ Thần lúc này, lại có thể cảm nhận được một loại sát khí giấu trong nhung.

Ánh mắt đó không phải là gió nhẹ trên hồ Tây.

Mà là tuyết lạnh phương bắc sắc như lưỡi dao!

Trong phút chốc, sau khi Giải Vũ Thần hét lên "chín đồng", cả hội trường ngoài sự kinh ngạc ra thì cũng chìm vào một khoảng lặng như tờ.

Cho dù, con số Giải Vũ Thần hét lên chỉ là chín đồng.

Cho dù, đây là một ngọn Thiên Đăng mà vốn dĩ có thể khiến tất cả khán giả bên dưới tự do giơ bảng cuồng hoan.

Thế nhưng tại đây, lại không có tấm bảng đấu giá thứ hai nào được giơ lên.

Lúc này, ánh mắt của Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh cũng đang đổ dồn vào lệnh bài đồng và chuông đồng.

Diệp Phàm ngồi phía trước họ, bưng chén trà lên, mượn động tác uống trà để che giấu hành vi đang nói chuyện của mình: "Vật về nguyên chủ, Tiểu Hoa còn phải hét giá chín đồng tiền." "Cậu ta có phải là quá lương thiện rồi không?" Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh nghe vậy, ánh mắt lập tức thu về từ hai món tín vật bằng đồng kia, dời lên đỉnh đầu Diệp Phàm.

Lúc này, Diệp Phàm không nhìn thấy ánh mắt của hai vị này trông như thế nào.

Nhưng Giải Vũ Thần ở đối diện lại thấy rất rõ.

Đó là ánh mắt vô cùng muốn bổ cái đầu này ra xem bên trong chứa những ý tưởng kỳ diệu gì.

Còn Giải Vũ Thần, người đang đối mặt với họ từ xa, thì nhấp một ngụm trà, sau đó cúi đầu nghịch điện thoại của mình.

Hoàn toàn là một biểu cảm không còn lo lắng người khác sẽ tiếp tục tăng giá trên con số chín đồng này nữa.

Điều mà người khác không biết là, trên màn hình điện thoại của Giải Vũ Thần là một giao diện trò chuyện. 【Bên Diệp Phàm nói gì vậy?】 [Nhận được.

"Câu mà ngài chỉ định ấy"?】 【Nhiều không?】 [Nhận được.

"Không nhiều, rất thú vị."】 【Biết điều chút đi.】 [Nhận được.

"Kể hết sao?"】 【Kể cái gần thôi, nói xem tại sao tên Hạt Tử kia với Ách Ba lại có ánh mắt như vậy là được rồi.】 [Nhận được.

"Tiểu Diệp tộc trưởng khen ngài lương thiện, có lẽ hai vị gia này có chút dị nghị."】 Nhìn tin nhắn trả lời này, Giải Vũ Thần nhướng mày.

Khi nhìn sang phía đối diện lần nữa, Hách Liên Tĩnh đang cúi người, nhỏ giọng nói gì đó với Diệp Phàm.

Lúc này, Hách Liên Tĩnh đang thì thầm với Diệp Phàm: "Tiểu Diệp tử, cậu tin tôi đi, đây là một sự hiểu lầm to lớn." "Tiểu Cửu gia này, cậu ta chẳng có chút liên quan nào đến hai chữ lương thiện cả." "Đặc biệt là hôm nay khi quyết định tăng tiền lãi thuê nhà của Hắc gia lên gấp ba lần, quả thực là vô cùng ác độc!" Giải Vũ Thần nhìn Diệp Phàm ở phía đối diện đang nghe Hách Liên Tĩnh thì thầm, đầu tiên là nở một nụ cười không nhịn được.

Chương 384

Sau đó lại là một ánh mắt đầy ẩn ý, thâm sâu nhìn hắn?

Giải Vũ Thần lại cúi đầu gửi một tin nhắn: 【Lão Hạt Tử kia lại lẩm bẩm gì nữa vậy?】 [Nhận được, trả lời trong giây lát.

"Nói ngài ác độc đấy."】 Giải Vũ Thần cười cười, rồi chuyển sang giao diện trò chuyện với một người khác.

Tin nhắn trên giao diện trò chuyện này không phải là đối thoại qua lại như vậy, mười mấy tin nhắn chưa đọc đều đến từ đối phương. 【Hoa ca, Tiểu Diệp tộc trưởng bảo em gọi anh ấy là anh Diệp ca ca đó, hehehe!】 【Huhuhu, Hoa ca, Tiểu Diệp tộc trưởng đẹp trai quá!

Em phải làm sao để có được người đàn ông ưu tú này đây!】 【Huhuhu, Hoa ca, anh nghĩ cách giữ anh Diệp ca ca lại đi!

Hay là thế này, cho anh ấy vay một khoản tiền lớn thì sao?】 【Hoa ca, anh nói gì đi chứ, Hoa ca!】 … 【Vãi chưởng?

Chín đồng?

Hoa ca, anh… trạng thái tinh thần của anh có bình thường không vậy?】 Giải Vũ Thần đầu tiên trả lời một câu: 【Vật về nguyên chủ thôi, tiện thể cho mọi người ở đây biết, cậu ta ở Kinh đô, sau lưng có ai chống đỡ.】 Câu thứ hai: 【Tiền thuê nhà của lão Hạt Tử kia, tăng thêm ba lần nữa.】 【Không có ý gì khác, khoản hoa hồng không nhận được ở đây, cứ lấy từ trên người lão Hạt Tử đó bù lại.】 Sau khi gửi xong tin nhắn này, Giải Vũ Thần liền đặt điện thoại xuống.

Điện thoại trong tay hắn lại rung lên mấy lần, nhưng Giải Vũ Thần không xem tin nhắn nữa.

Bởi vì người dẫn chương trình đã bắt đầu hô giá.

“Giải gia Cửu gia ra giá.” “Chín đồng lần thứ nhất.” “Chín đồng lần thứ hai.” “Chín đồng…” Giọng của người dẫn chương trình bị ngắt lời.

“Chín đồng rưỡi.” Hách Liên Tĩnh hô xong, cúi đầu hỏi Diệp Phàm: “Thế nào Tiểu Diệp tử, tôi có phải là lương thiện hơn không?” Diệp Phàm cúi đầu, chiến thuật uống trà: “Hơi mất mặt.” Giải Vũ Thần: … Cuối cùng, sau khi mức giá chín đồng rưỡi được đưa ra, cả hội trường không có giá nào cao hơn.

Hai món thần khí bằng đồng liên quan đến trường sinh mà ai cũng thèm muốn cuối cùng đã được chốt với mức giá chín đồng rưỡi, một mức giá chưa từng có trong lịch sử Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Chuyện này, trong giới đồ cổ ở Kinh đô, đã trở thành một tin tức bùng nổ.

Thậm chí, ngay khoảnh khắc hai món thần khí bằng đồng được chốt giá chín đồng rưỡi, tin tức này đã leo lên top tìm kiếm.

Trước sau chưa đầy một phút, đã vọt lên đứng đầu bảng xếp hạng.

Sau khi tất cả các cuộc đấu giá văn vật kết thúc, là một vài màn biểu diễn kinh kịch.

Diệp Phàm mang thái độ “đã đến thì ở lại”, cũng không rời đi.

Một khúc kịch chưa hết, cậu đã nhận được tin nhắn từ Vương Manh Manh: “Lão bản, trong tiệm có một tên ngốc lớn đến.” “Em đã mua được cho anh một món đồ tốt đấy!” Diệp Phàm nhìn nội dung tin nhắn trên điện thoại, nở một nụ cười thấu hiểu.

Tuy Vương Manh Manh không nói cụ thể là món đồ tốt gì, nhưng Diệp Phàm cũng đã đoán được đó là gì rồi.

Giải Vũ Thần ngồi đối diện chú ý đến nụ cười ranh mãnh thoáng

qua của Diệp Phàm, cũng nhìn cậu mỉm cười.

Hắn thở phào nhẹ nhõm, bưng chén trà đã hơi nguội lên.

Dù thời gian tiếp xúc với Diệp Phàm không dài.

Nhưng Giải Vũ Thần quen thuộc với nụ cười này.

Nụ cười này, là nụ cười của bọ ngựa bắt ve, chim sẻ rình sau, thắng lợi đã nắm chắc trong tay.

Diệp Phàm cúi đầu nhìn điện thoại, trả lời Vương Manh Manh một tin nhắn đơn giản: "Thưởng, sau này cho em tăng lương." Cùng lúc đó, tại Tây Lãnh Ấn Xã.

Vương Manh Manh nhìn tin nhắn ngắn gọn súc tích mà ông chủ nhà mình gửi đến.

Không biết tại sao, cậu ta có cảm giác như nghe thấy tiếng "ộp ộp ộp".

"Kỳ lạ, sao gần đây còn có người nuôi ếch vậy nhỉ?" Vương Manh Manh lại một lần nữa khoe công với Diệp Phàm: "Lão bản, anh đoán xem em dùng bao nhiêu tiền để mua được món đồ tốt này cho anh?" Diệp Phàm đang ở Tân Nguyệt Phạn Điếm xa xôi tại Kinh đô cảm thấy mình đã tu luyện đến một trình độ nhất định.

Lại có thể từ hai dòng tin nhắn ngắn ngủi này mà nhìn thấy cả màn hình đầy chữ: "Mau khen em đi, mau khen em đi!" Diệp Phàm suy nghĩ một lát, định bụng tùy tiện gửi một chuỗi số.

Trước khi cậu bấm gửi, tin nhắn khoe công không thể chờ đợi của Vương Manh Manh đã lại được gửi tới.

Tốc độ rất nhanh.

"Thôi thôi, lão bản không cần đoán đâu." "Anh chắc chắn không đoán được em dùng giá nào để mua được món đồ tốt này cho anh

đâu!" "Hai vạn tám!" "Không ngờ tới phải không lão bản!

Món đồ này nếu bán ra, chắc chắn có thể tăng giá ít nhất ba trăm lần không chỉ!

Em dùng hai vạn tám đã mua được về tay cho anh rồi đấy!" Diệp Phàm nhìn màn hình điện thoại của mình, nheo mắt lại.

Cậu đầu tiên cảm thán một phen về kỹ năng thần kỳ tốc độ gõ tin nhắn của Vương Manh Manh.

Trong lòng thầm nghĩ, gã này giống như cậu em Bác Văn, tuy trông có vẻ là người bình thường không có gì nổi bật.

Nhưng trên người dường như luôn mang theo một số kỹ năng tuy trông rất lợi hại, nhưng đặt vào chuyện chính sự lại chẳng có tác dụng gì.

Chẳng lẽ, đây chính là tốc độ tay của một trạch nam độc thân hơn hai mươi năm sao?

Sau đó, lại âm thầm xóa đi dòng chữ "mười đồng tiền?" vừa gõ ra.

Và trong lòng cũng âm thầm đơn phương thu hồi lời hứa tăng lương cho Vương Manh Manh vừa rồi.

Lâu không nhận được tin nhắn trả lời của ông chủ, Vương Manh Manh cũng không hề nản lòng.

Ngồi trước máy tính, cậu ta sung sướng nghĩ về vô số lý do mà Diệp Phàm lúc này không trả lời tin nhắn: Lão bản trăm công nghìn việc, chắc vừa rồi cũng là trong lúc bận rộn mới vội vàng trả lời tin nhắn cho mình?

Không đúng, lão bản chắc chắn là cảm thấy có một nhân viên như cậu ta vô cùng yên tâm, cho nên đã không cần tiếp tục quan tâm đến tin nhắn trên điện thoại nữa rồi.

Hoặc là, lão bản bây giờ chắc chắn là vui mừng khôn xiết, đang nghĩ xem nên tăng lương cho mình lên mức nào rồi!

Ngay lúc Vương Manh Manh vừa lướt mạng, vừa sung sướng nghĩ xem cuối năm mình nên mua vé hạng nhất hay ghế hạng nhất về quê ăn Tết.

Cậu ta thấy trên Weibo đầy rẫy những tin hot search đang sôi sục: "Tiểu Diệp tộc trưởng ra tay, Thiên Đăng rẻ nhất trong lịch sử Tân Nguyệt Phạn Điếm, chín đồng!" "Giải – Diệp liên thủ, tôi nói một con số, Thiên Đăng điểm chín đồng!" "Tin vui!

Thiên Đăng chín đồng tiền, để thần khí bằng đồng vật về nguyên chủ!" Vương Manh Manh lướt qua nội dung các bài viết bên trong, mở đầu là: "Chín đồng tiền, trong tay bạn có thể làm gì?" "Mua hai hộp mì tôm?

Mở một tháng hội viên của một app chim cánh cụt nào đó?

Lĩnh một tờ giấy đăng ký kết hôn ở cục dân chính?" "Nhưng trong tay Tiểu Diệp tộc trưởng, chín đồng tiền, có thể dùng để thắp một ngọn Thiên Đăng." … Sau khi lướt qua từng bài viết và các bình luận bên dưới.

Vương Manh Manh đứng dậy từ chiếc ghế ở quầy lễ tân, chân tay cứng đờ, đi như một con robot đến nơi "buông rèm nhiếp chính" của ông chủ nhà mình trong phòng trong.

Cậu ta mặt mày đờ đẫn, cầm lấy tờ hóa đơn hai vạn tám ở vị trí dễ thấy nhất trên bàn.

Sau đó như thể đang giấu tiền riêng, đặt nó vào nơi khó thấy nhất trên bàn.

Hoàn thành xong những việc này, Vương Manh Manh mới như thu hồi lại linh hồn của mình, tỉnh táo trở lại.

Nhìn vào tin nhắn cuối cùng trên màn hình điện thoại mà mình mãi không đợi được ông chủ trả lời, Vương Manh Manh thở dài một hơi.

Lúc này, bên trong Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Hai vở kịch kết thúc, trong đại sảnh tiệc tan người tản.

Diệp Phàm cũng rời khỏi vị trí Thiên Đăng mà đối với người bình thường chính là ghế hổ.

Nhìn Tân Nguyệt Phạn Điếm vẫn còn nguyên vẹn, cậu không khỏi thấy vui mừng.

Trong lòng thầm nghĩ, xã hội hài hòa, phải lấy đức phục người.

Chương 385

Diệp Phàm bước ra khỏi đại sảnh của Tân Nguyệt Phạn Điếm, Phan Chí, Bạch Xà, Bạch Hạo và Bàn Tử đã đợi họ ở cửa.

Bốn người nhanh chóng bước đến chào đón Diệp Phàm.

Bạch Hạo nhìn Diệp Phàm như một fan cuồng: "Tiểu tộc trưởng, dáng vẻ anh dùng chín đồng tiền thắp Thiên Đăng thật sự rất ngầu!" Diệp Phàm có chút ngạc nhiên nhìn Bạch Hạo: "Mọi người cũng nghe thấy chuyện xảy ra bên trong rồi à?" Bạch Hạo lắc đầu, giơ điện thoại của mình lên, nói: "Đã lên top tìm kiếm rồi ạ!" Khóe miệng Diệp Phàm khẽ giật giật.

Nhìn thấy một loạt các từ khóa về Tân Nguyệt Phạn Điếm trên top tìm kiếm, Diệp Phàm lại một lần nữa thấy may mắn vì đã không đập phá Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Nếu không, e rằng mình không chỉ nhận được một chủ nợ Giải Ngữ Hoa giống hệt Hắc Nhãn Kính.

Mà còn bị trường cũ của mình, Đại học Khảo cổ Kinh đô, cảnh cáo thẻ đỏ với tội danh gây rối trật tự công cộng.

Và rất nhanh sẽ nhận được một lá thư hỏa tốc từ trường cũ: Diệp Phàm, mau nói, ngươi chỉ đến Đại học Khảo cổ Kinh đô tham quan thôi.

Vậy thì cái suất tuyển thẳng cao học khó khăn lắm mới có được, sẽ lâm nguy mất!

Nghĩ vậy, Diệp Phàm có chút lòng còn sợ hãi mà từ từ thở ra một hơi.

Phan Chí cũng tiến lên một bước, nhìn ra sau lưng Diệp Phàm một

cái, nói: “Tiểu tộc trưởng, Trương gia và Hắc gia đâu ạ?

Họ không ở bên cạnh ngài sao?” Dù Phan Chí tôn xưng Nam Hạt Bắc Ách một tiếng “gia”, nhưng trong giọng điệu, lại có chút không hài lòng thật sự.

Bàn Tử đứng sau anh ta lắc đầu, biểu thị: Có chút tôn kính, nhưng không nhiều.

Diệp Phàm cười cười, nói: “Hai người họ đi lấy hàng rồi.” “Chúng ta cũng phải thu dọn, chuẩn bị về.” Lời của Diệp Phàm còn chưa nói xong, nụ cười trên mặt lập tức biến mất.

Khi cậu đột ngột quay đầu lại, sau lưng đang truyền đến một tiếng loảng xoảng của đồ sứ và bàn ghế bị đổ vỡ.

Dù âm thanh thực tế là “loảng xoảng Duang Duang Duang”, nhưng trong đầu Diệp Phàm, toàn là tiếng tiền bạc kêu leng keng!

Đồng thời, bên trong truyền ra tiếng người ồn ào: “Bảo an đâu!

Mau đến đây!

Có người đánh nhau ở đây này!” Diệp Phàm định lao vào tiệm xem tình hình thế nào.

Vừa quay người, chân chưa nhấc lên, trước mắt đã có một người bay ra.

Diệp Phàm theo bản năng muốn né tránh.

Nhưng không biết tại sao, nhìn bóng lưng đó, cậu vẫn quyết định đưa tay ra, từ phía sau đỡ lấy người rõ ràng là bị ném ra này.

Để người đó va vào lòng mình, cậu lùi lại hai bước.

Diệp Phàm một tay đỡ lấy người bị ném ra, lùi lại hai bước.

Sau đó, cậu ngẩng đầu lên, nhìn về phía người đã ném người này

ra.

Đối diện, chính là Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh vừa đi lấy lệnh bài đồng và chuông đồng.

Đứng bên cạnh họ, còn có Giải Vũ Thần với vẻ mặt âm trầm.

Khi ba người thấy Diệp Phàm, biểu cảm trên mặt mới dịu đi một chút.

Diệp Phàm cảm nhận được trọng lượng va vào lòng mình.

Dù người đó mặc một bộ đồ đen, trông như xã hội đen.

Nhưng, Diệp Phàm vẫn có thể cảm nhận rất rõ ràng.

Vừa rồi va vào, là một bộ xương của thiếu niên.

Trên đỉnh đầu có hai xoáy tóc, lại còn là hai xoáy ngược.

Bộ xương thiếu niên này không biết còn có thêm mấy cân mấy lạng xương phản nghịch nữa.

Diệp Phàm nhìn ba người Hắc Bình Hoa đối diện, nhất thời có chút không hiểu.

Ba người này cho dù là lúc đơn đả độc đấu, cũng không có lý nào lại đi bắt nạt một đứa trẻ.

Sao bây giờ, lại còn hợp sức bắt nạt một đứa trẻ thế này.

Một đứa trẻ con con thế này, đã chạm vào vảy ngược nào của ba vị đại lão này vậy?

Nhưng có một điều Diệp Phàm đã làm rõ, tiếng đánh nhau vừa rồi từ trong Tân Nguyệt Phạn Điếm truyền ra.

Chính là do bốn vị này ban tặng.

Phan Chí đứng sau Diệp Phàm đầu tiên đưa tay ra, phòng trường hợp Diệp Phàm bị thiếu niên bị ném ra này làm ngã.

Tuy nhiên, hạ bàn của Diệp Phàm rất vững.

Đỡ lấy người bay ra này, giống như tay không đỡ lấy một con gà con vậy.

Thấy tộc trưởng nhà mình không sao, Phan Chí mới hỏi ba vị đại lão đối diện: "Hắc gia, Trương gia, Tiểu Cửu gia." "Có hiểu lầm gì không ạ?" Bàn Tử sờ sờ cằm, nói: "Không biết tại sao, cảm giác đứa trẻ này có chút quen mắt." Đối diện, Hách Liên Tĩnh nói: "Thằng nhóc khốn kiếp này, lại dám đến cướp lệnh bài đồng và chuông đồng." "Hơn nữa, các người xem trên mặt nó là cái gì kìa." Thiếu niên vừa rồi còn dựa vào người Diệp Phàm để thở dốc, nghe vậy, liền như gắn lò xo, "vèo" một tiếng bật dậy, chỉ vào ba người phía trước mà chửi ầm lên: "Phỉ!

Lũ lão tặc vô liêm sỉ các người!" "Tao muốn lấy lại đồ của nhà mình!

Các người có biết những thứ này có ý nghĩa gì không?" "Kết quả các người dùng chín đồng mua được tín vật, còn muốn cướp đồ của tao?!" Đứa trẻ này vừa chửi, vừa tức giận quay người, nhìn về phía Diệp Phàm.

Khi nhìn thấy mặt đứa trẻ này, mi tâm Diệp Phàm cũng khẽ nhíu lại.

Vừa rồi đứa trẻ này bay ra với gáy hướng về phía cậu.

Bây giờ, cậu mới thấy trên mặt đứa trẻ này, lại đeo một chiếc mặt nạ đồng.

Mà chiếc mặt nạ đó, giống hệt như cái đã thấy trong mộ Vương Mãng!

Chiếc mặt nạ đồng này, là một khuôn mặt trông vô cùng nghiêm túc và hung dữ.

Mà bộ xương của thiếu niên này lại thon dài.

Đeo trên mặt cậu ta, trông thật sự có cảm giác của một tiểu tướng quân thiếu niên.

Đứa trẻ này, lại cũng là một trong những truyền nhân của Thất Đao!

Diệp Phàm không khỏi bật cười.

Hóa ra duyên phận giữa Thất Đao Đồ Long, thật sự là cố tình trồng hoa hoa không nở, vô tình cắm liễu liễu xanh um!

Phía trước, Hách Liên Tĩnh khoanh tay, đáp lại lời chất vấn của thiếu niên: "Thằng nhóc khốn kiếp, ngươi có biết chúng ta là ai không?" Thiếu niên đó hung hăng quay đầu, lại nhìn về phía ba người phía trước: "Ban ngày ban mặt đeo kính râm, chắc chắn không phải người đàng hoàng!" Hách Liên Tĩnh không mấy để tâm mà đẩy gọng kính của mình, nhưng nụ cười trên mặt rõ ràng đã có chút nguy hiểm.

Anh ta lại chỉ vào Diệp Phàm: "Vậy ngươi có biết vị ân nhân cứu mạng đã đỡ lấy ngươi này là ai không." Thiếu niên quay đầu nhìn Diệp Phàm, nói: "Tên mặt trắng mạo danh tộc trưởng." Diệp Phàm: ???

Thiếu niên cảnh giác nhìn mấy người, nói: "Muốn lấy được tín vật của chúng ta, đừng…" Cậu ta còn chưa nói xong, đã bị bàn tay của Diệp Phàm đưa ra ngắt lời.

Cổ của thiếu niên vô cùng linh hoạt né sang một bên: "Tên mặt trắng nhà ngươi, muốn làm gì?!" Diệp Phàm không trả lời câu hỏi của cậu ta, mà hỏi ngược lại: "Có phải cậu hiện đang học cấp ba không?" Thiếu niên có chút ngơ ngác, sau đó từ từ gật đầu: "Học cấp ba thì sao?" Tay của Diệp Phàm tiếp tục từ từ tiếp cận chiếc mặt nạ trên mặt thiếu niên.

“Lúc đi học không mang điện thoại, thật là một đứa trẻ ngoan.” Vừa nói, ngón tay của cậu đã chạm vào chiếc mặt nạ trên mặt thiếu niên.

Thiếu niên dường như cũng ý thức được Diệp Phàm rốt cuộc muốn làm gì.

Chương 386

Cậu ta có chút khinh thường hừ lạnh một tiếng, nói: "À." "Ngươi không phải nghĩ rằng mặt nạ của ta cũng giống như mấy thứ đồ chơi nhỏ này chứ?" "Cái mặt nạ này của ta, ngươi không thể lấy…" Lời của cậu ta còn chưa nói xong, chiếc mặt nạ đồng đã bị Diệp Phàm dễ dàng tháo ra.

Để lộ ra dưới mặt nạ là một đôi mắt đầy kinh ngạc và khó tin.

"Làm sao ngươi lấy ra được?!" Dù trên mặt thiếu niên vẫn còn mang chút non nớt đặc trưng của học sinh cấp ba, nhưng khuôn mặt nửa trưởng thành đã có thể thấy được khí chất vô cùng sắc bén của cậu ta.

Rất rõ ràng, trông không giống một học sinh ngoan.

Diệp Phàm cười, đeo chiếc mặt nạ lên mặt mình.

Cậu không đeo hẳn, mà dùng tay nhẹ nhàng đỡ chiếc mặt nạ đồng, tay kia thì nhẹ nhàng chắp sau lưng.

Rõ ràng là một thân áo trắng tinh khôi như ánh trăng, sau khi đeo chiếc mặt nạ này vào, lại còn mang sát khí hơn cả thiếu niên kia.

Hơn nữa, đây không phải là sát khí bình thường.

Dáng vẻ gọn gàng sạch sẽ đó, lại cho người ta một cảm giác "thập bộ sát nhất nhân, thiên lý bất lưu hành"!

"Hành bất canh danh, tọa bất cải tính." "Diệp Phàm, xin chào." Thiếu niên không thể tin nổi mà mở to mắt.

Môi cậu ta mấp máy, nói: "Tộc trưởng?!" Diệp Phàm không trả lời, nhưng Thất Đao sau lưng cậu đã bắt đầu tự giới thiệu.

“Tam Đao, Hãn Đao, Phan Chí.” “Thủ Đao, Thiên Quân Yển Nguyệt Đao, Vương Nguyệt Bán, giang hồ gọi là Bàn gia.” “Nhị Đao, Kim Ti Cửu Hoàn Đại Khảm Đao, Bạch Hạo!” “Ngũ Đao, Nhạn Linh Đao Nhiễu Chỉ Nhu, Bạch Xà.” Sự kinh ngạc trong mắt thiếu niên từ từ biến thành một niềm vui mừng nhàn nhạt.

Nhưng, cậu ta đầu tiên đếm số người xung quanh.

Những người vừa tự giới thiệu, tổng cộng bốn người.

Vừa rồi đánh nhau với cậu ta trong Tân Nguyệt Phạn Điếm, có ba người.

“Ba cộng bốn… bảy người?” Ta thành người ngoài tộc rồi sao?

Ý nghĩ này len lỏi vào đầu thiếu niên.

Biểu cảm vui mừng trên mặt cậu ta trong nháy mắt lại biến mất.

Bàn Tử hỏi: “Tiểu huynh đệ, ngươi cũng có tín vật, ngươi là đao thứ mấy?” Thiếu niên dùng một giọng điệu vô cùng tự nghi ngờ nói: “Thất Đao, Tú Xuân Đao, Lê Thốc.” “Nhưng các người hình như đã có bảy người rồi!” Trương Khải Linh nhìn Giải Vũ Thần và Hách Liên Tĩnh bên cạnh, nói: “Thủ Long, Cửu Môn, Trương Khải Linh.” Giải Vũ Thần nói: “Cửu Môn, Giải gia.” Hách Liên Tĩnh cũng nói: “Yên tâm đi, Thất Đao vẫn có vị trí của ngươi.” Lê Thốc lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Giải Vũ Thần khoanh tay, nheo mắt lại, hỏi: “Tại sao ngươi lại đến cướp tín vật?” “Ngươi không biết đây là Diệp Phàm sao?” Nghe câu hỏi này của Giải Vũ Thần, Lê Thốc cũng nghiến răng nghiến lợi nói: “Bạn học của tôi rõ ràng nói, tộc trưởng đi đường đều là bay!” Diệp Phàm gỡ chiếc mặt nạ Quỷ tướng quân bằng đồng từ trên mặt xuống, trả lại vào tay Lê Thốc: “Bạn học của cậu lừa cậu đấy.” “Học hành chăm chỉ, có thể giảm bớt xác suất bị lừa một cách thích hợp.”

Trong Thất Đao lại có Lê Thốc, một thiếu niên nổi loạn này, đây là điều Diệp Phàm chưa từng nghĩ tới.

Mà bây giờ đối với Diệp Phàm, vấn đề lớn nhất không phải là trong đội ngũ Thất Đao của cậu xuất hiện một học sinh cấp ba chưa đủ mười tám tuổi.

Mà là tai họa mà cậu một lòng né tránh, cuối cùng vẫn xảy ra!

Chẳng lẽ Tân Nguyệt Phạn Điếm đã định sẵn số kiếp này?

Cuối cùng vẫn không thoát khỏi vận mệnh bị đập phá.

Theo như cậu hiểu về Lê Thốc, loại trừ khả năng Lê Thốc sẽ đem bán đấu giá chiếc mặt nạ đồng, đây là điều mà Lê Thốc tuyệt đối không làm.

Vậy thì nhốt Lê Thốc ở Tân Nguyệt Phạn Điếm làm công ba trăm năm, có lẽ vẫn có khả năng trả hết món nợ này.

Đương nhiên, công lao đập phá Tân Nguyệt Phạn Điếm này còn có một phần của Tiểu Ca và Hắc Nhãn Kính.

Nhưng hai người này, một là ông già hay bị mất trí nhớ, có lẽ đã quên cả mật khẩu thẻ ngân hàng.

Một là ông chủ tiệm kính kiêm nghề mát-xa cho người mù, vốn đã nợ Tiểu Hoa một đống tiền và thường xuyên kinh doanh thua lỗ.

Trong phút chốc, Diệp Phàm cảm thấy có gánh nặng nào đó, dường như đã đặt lên vai của một nghiên cứu sinh chưa tốt nghiệp như cậu.

Tính toán các phương pháp có thể nhanh chóng kiếm được nhiều tiền của mình.

Hình như trong kho phục dựng nhân vật đã có không ít hàng tồn kho.

Hay là lựa chọn một vài cái, phục dựng để kiếm tiền trả nợ?

Trước đó hệ thống đã nhắc nhở cậu, không được thanh lý kho nhân vật, sẽ có hiệu quả bất ngờ vào lúc không ngờ tới.

Chẳng lẽ ý là có thể phục dựng nhân vật để trả nợ sao?

Nhìn xa trông rộng thật!

Đúng là nhìn xa trông rộng!

Nhưng khi nghĩ đến kho nhân vật gần như toàn là những ngôi sao quỷ súc.

Diệp Phàm lại cảm thấy thà để thằng nhóc Lê Thốc này ở đây làm công ba trăm năm còn hơn.

Hoặc là, chấp nhận lời mời của Hình bộ trưởng và Ôn viện trưởng, treo một cái biển ở cơ quan nhà nước, nhận lương bổng miễn phí?

Rất nhanh, Diệp Phàm lại phủ định ý nghĩ này.

Thi công chức còn cạnh tranh hơn thi nghiên cứu sinh rất nhiều.

Cậu không muốn trong những năm tháng tươi đẹp của mình, cuối cùng lại vì thi công chức mà thành công phục dựng lại Trương Ngốc.

Ngay lúc Diệp Phàm đang tính toán trong lòng, Tú Tú từ đại sảnh bước ra.

Cô bé đầu tiên mỉm cười ngọt ngào, chào hỏi Diệp Phàm và Thất Đao sau lưng cậu.

Sau đó, lại đưa vật trong tay cho Giải Vũ Thần.

“Hoa ca, đây là tổn thất vừa được bộ phận tài vụ thanh toán xong.” Diệp Phàm nhìn tờ hóa đơn quá dài đó, mi tâm khẽ nhíu lại.

Cậu cố gắng không nhìn Giải Vũ Thần, mà hướng ánh mắt nghi

hoặc về phía Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh.

Rõ ràng, ánh mắt này là đang hỏi họ: Hai người rốt cuộc đã đập bao nhiêu thứ?

Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh nhận được ánh mắt của Diệp Phàm, đều im lặng nhìn về phía tờ danh sách trong tay Giải Vũ Thần.

Ánh mắt dừng lại ở con số cuối cùng.

Hai người vô cùng ăn ý mà giơ hai ngón tay với Diệp Phàm.

Nhưng Trương Khải Linh giơ ngón trỏ và ngón út.

Hách Liên Tĩnh giơ ngón trỏ và ngón cái.

Diệp Phàm nhìn những ngón tay giống nhau, nhưng cử chỉ hoàn toàn khác nhau: … Hai người này, có chút ăn ý, nhưng không nhiều.

Giải Vũ Thần trực tiếp lờ đi những hành động nhỏ của hai người bên cạnh, nhìn vào hóa đơn, cười khẩy một tiếng.

Sau đó, cầm tờ danh sách đi đến bên cạnh Diệp Phàm, đặt tờ danh sách vào tay cậu, nói: “Không sao đâu, Diệp Phàm.” “Giải gia tạm ứng cho cậu.” “Ngày tháng còn dài, xem ra sau này chúng ta vẫn cần phải liên lạc nhiều hơn.” Diệp Phàm nhận lấy tờ danh sách có trọng lượng thực tế nhẹ như lông hồng, nhưng con số trên đó lại nặng hơn Thái Sơn.

Con số trên đó ghi rõ ràng một con số chói lọi: sáu trăm triệu.

Đồng tử của Diệp Phàm khẽ co lại.

Sao lại tăng giá rồi?

Lúc trước món nợ của Tà trong Đạo Mộ Bút Ký rõ ràng chỉ có hai trăm sáu mươi triệu!

Chương 387

Đến tay mình, sao lại tăng gấp đôi còn hơn thế nữa?

Diệp Phàm hồi tưởng lại xem lần này của mình và lần của Tà trong kiếp trước rốt cuộc có gì khác nhau.

Đạo Mộ Bút Ký, là Thiết Tam Giác đập phá Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Lần này của mình… Là Nam Hạt Bắc Ách hợp thể đập phá Tân Nguyệt Phạn Điếm!

Thêm cả Lê Thốc này, cậu ta không phải là Lê Thốc làm con tin và dự trữ lương thực trong sa mạc.

Đây là một trong Thất Đao, đeo mặt nạ Quỷ tướng quân bằng đồng, tiểu Lê Thốc.

Sức phá hoại và sát thương không thể nào so sánh được với Lê Thốc, một học sinh cấp ba bình thường bị Tà Đế coi là con tin trong sa mạc.

Cho nên, sức chiến đấu của mấy người này cộng lại tăng gấp bội, là nguyên nhân chính khiến con số trên hóa đơn này tăng gấp bội. 《Về việc vì thực lực quá mạnh mà nợ nhiều hơn ở Tân Nguyệt Phạn Điếm》.

Sau đó, hệ thống đã im lặng trong đầu Diệp Phàm một thời gian dài, cuối cùng cũng vang lên. 【Ting!

Chúc mừng ký chủ, nhận được quý nhân giống hệt trong Đạo Mộ Bút Ký: chủ nợ Giải Ngữ Hoa.】【Do đã đạt được độ phục dựng, nên theo yêu cầu của ký chủ, không tăng thêm độ phục dựng nữa, nhận được phần thưởng hệ thống.】【Ting!

Niêm diệp phi hoa, giai khả thương nhân.】 Diệp Phàm nghe báo cáo của hệ thống, không khỏi chất vấn trong đầu: "Tại sao lại là phục dựng quý nhân giống hệt Đạo Mộ Bút Ký?" "Tại sao không thể là chủ nợ giống hệt Hắc Nhãn Kính?" Hệ thống dùng một giọng điệu vô cùng máy móc, lại nói ra một cảm giác đầy ẩn ý: 【Bẩm báo ký chủ, Hắc Hạt Tử, không nợ nhiều như vậy.】 【Sáu trăm triệu, thực sự là quá nhiều rồi.】 Diệp Phàm nhìn Giải Vũ Thần đang cười như gió xuân bên cạnh mình.

Trong lòng thầm nghĩ, làm chủ nợ thật sự vui vẻ như vậy sao?

Chẳng lẽ, làm chủ nợ còn vui hơn làm một người có tiền đơn thuần?

Cậu im lặng cất tờ hóa đơn đi, nói: "Được, liên lạc nhiều hơn." Sau đó, Diệp Phàm lại nói: "Chuyện ở Kinh đô đã xong, tôi cũng nên về Hàng Thành." "Đã có người, gửi một món quà lớn đến tiệm của tôi rồi." Nghe lời này của Diệp Phàm, Giải Vũ Thần cũng nhớ lại câu "dục cầm cố túng" mà Diệp Phàm đã nói trên xe trước đó.

Hắn hỏi: "Ý cậu là, thứ mà Từ Phúc dùng kế điệu hổ ly sơn để muốn đưa cho cậu?" Diệp Phàm gật đầu.

Giải Vũ Thần lại hỏi: "Cậu nghĩ đó sẽ là gì?" Diệp Phàm nói: "Bất kể là gì, chắc chắn là thông tin dẫn tôi đến ngôi mộ tiếp theo." Trương Khải Linh nhìn về phía Diệp Phàm, nói: "Tôi đi cùng cậu." Hách Liên Tĩnh cũng sờ cằm, nói: "Chuyện tốt thế này sao có thể không có Hắc gia tôi chứ." "Vừa hay, tôi còn muốn xem Manh Manh mua vé máy bay như thế nào nữa." Giải Vũ Thần hai tay đút túi, nói: "Có liên quan đến Thủ Long, Cửu Môn Giải gia tự nhiên sẽ không khoanh tay đứng nhìn." "Hơn nữa, tôi phải bảo vệ an toàn tính mạng cho con nợ của tôi chứ." Nói xong, còn rất tinh nghịch mà nháy mắt với Diệp Phàm.

Tú Tú cũng nhanh chóng chạy đến bên cạnh Giải Vũ Thần, níu lấy

cánh tay hắn, nói: “Hoa ca em cũng muốn đi!” Nụ cười của Giải Vũ Thần biến mất, nghiêm túc nhìn Tú Tú một cái: “Em không được đi.” “Đây không phải là đi nghỉ mát.” Diệp Phàm nhìn Giải Vũ Thần thay đổi sắc mặt.

Dù biết Giải Vũ Thần nói có phần đúng, nhưng như vậy có phải là quá nghiêm túc rồi không.

Lê Thốc cũng đưa tay ra, nắm lấy cánh tay Diệp Phàm: “Tôi cũng muốn đi.” Diệp Phàm cũng nghiêm túc nhìn về phía Lê Thốc: “Cậu không được đi.” “Cậu không đi học nữa à?” Lời của Diệp Phàm khiến Lê Thốc nghẹn họng.

Cậu ta hít một hơi ngắn rồi mới nói: “Tôi nghỉ hè rồi.” Diệp Phàm lại hỏi: “Bài tập nghỉ hè làm xong chưa?” Trên mặt Lê Thốc hiện lên vẻ khó tin.

Diệp Phàm tiếp tục nói: “Cậu vẫn còn đi học, cấp ba là giai đoạn then chốt nhất trong thời học sinh của cậu.” “Đặc biệt là kỳ nghỉ hè, chính là thời điểm tốt để âm thầm nỗ lực, len lỏi vượt lên.” Vẻ khó tin trên mặt Lê Thốc ngày càng rõ rệt hơn theo mấy câu lải nhải của Diệp Phàm.

Nhưng ngay sau đó, Lê Thốc hùng hồn đáp: “Tôi không thích âm thầm nỗ lực sau lưng người khác.” “Làm vậy giả tạo quá.” Diệp Phàm nhìn Lê Thốc trước mặt, cảm giác như đang thấy một đứa trẻ hư.

Hắn khoanh tay, nhướng mày hỏi Lê Thốc: “Ồ?” “Để không phải giả tạo âm thầm nỗ lực, nên cậu chọn cách lười biếng một cách quang minh chính đại à?” Tâm tư nhỏ nhặt này bị Diệp Phàm vạch trần, mặt Lê Thốc đỏ bừng lên trong giây lát.

Ánh mắt cậu ta né tránh cái nhìn của Diệp Phàm, nói: “Bố tôi lâu rồi không về, tôi nghĩ tìm được anh thì có thể tìm được bố tôi.” “Hơn

nữa.” Lê Thốc đột nhiên ngẩng đầu lên, trong mắt là một cảm xúc vô cùng phức tạp.

Giống như nhiệt huyết của tuổi trẻ, lại có chút cố chấp với điều gì đó.

Diệp Phàm nhanh chóng phân tích, quy nó vào loại cảm giác thiếu niên đặc biệt chỉ có ở “lứa tuổi nổi loạn”.

Cùng lúc đó, Lê Thốc cũng tiếp tục nói: “Anh để tôi và bố tôi chờ lâu như vậy, lâu đến mức tôi còn tưởng câu chuyện về Thất Đao mà bố kể chỉ là cái cớ để ông ấy không về nhà.” “Bây giờ lại muốn tiếp tục vứt tôi một mình ở đây, không đưa tôi đi cùng.” Câu cuối cùng, Lê Thốc dùng giọng điệu gần như chất vấn.

Đồng thời, cánh tay thon dài của thiếu niên duỗi sang một bên, chỉ về phía Hách Liên Tĩnh, người “ban ngày ban mặt còn đeo kính râm, chắc chắn không phải người đứng đắn gì”.

“Mà lại đi với người nào khác?” Vô cớ nằm cũng trúng đạn, Hách Liên Tĩnh đẩy kính râm của mình, rồi nở một nụ cười nguy hiểm, đi thẳng về phía ngón tay của Lê Thốc.

“Thằng nhãi con, không thể vì tao ném mày ra ngoài mà công kích cá nhân rõ ràng như vậy được.” “Hắc gia tao sao lại là người nào khác chứ?” “Lúc ông nội này còn lăn lộn trong giới, cái thứ nhỏ bé kia còn không biết đang bị phạt đứng ở văn phòng giáo viên nào đâu.” Nghe lời Hách Liên Tĩnh, vẻ mặt của những người xung quanh đều có chút phức tạp.

Mặc dù hắn nói Lê Thốc đừng công kích cá nhân.

Nhưng bất kể là việc hắn ném Lê Thốc từ trong ra, hay là cách xưng hô không mấy lịch sự này.

Hình như đều là Hách Liên Tĩnh đang công kích cá nhân thì phải.

Còn trong mắt Diệp Phàm, cảnh tượng này lại càng phức tạp hơn một chút.

Nếu đặt ở kiếp trước, dựa trên mối quan hệ của hai người này mà xét.

Đây chẳng phải là hiện trường sư tổ và đồ tôn làm tổn thương nhau hay sao?

Tuy nhiên, những lời của Lê Thốc vẫn khiến Diệp Phàm và mấy người Thất Đao đứng sau lưng hắn có chút động lòng.

Bạch Hạo nhỏ giọng nói: "Tiểu tộc trưởng, thực ra em cũng có thể hiểu được những gì cậu nhóc Lê Thốc nói." "Em cũng lớn lên cùng những câu chuyện như vậy, cho đến khi xem livestream của anh và tình cờ gặp anh ở sân bay." "Em mới cảm thấy mình thực sự là truyền nhân của Thất Đao như lời các bậc trưởng bối trong nhà nói." Vương Nguyệt Bán cũng cảm thán: "Bàn gia tôi cũng rất xúc động đây." "Hơn nữa, triệu chứng này càng trẻ thì càng nghiêm trọng." "Bàn gia tôi cũng từng là một thiếu niên nhiệt huyết mà!" Thực ra, không cần họ khuyên, bản thân Diệp Phàm cũng đã có chút dao động khi Lê Thốc nói rằng cha cậu ta đã lâu không về nhà.

Diệp Phàm quay đầu nhìn Lê Thốc, ra vẻ người lớn, nói: "Có một điều kiện." Lê Thốc vốn đang hung hăng nhìn "sư tổ" của mình, nghe thấy lời Diệp Phàm thì lập tức quay đầu lại nhìn hắn.

Quá trình này, trong mắt mấy vị đại lão có khả năng quan sát đặc biệt nhạy bén, trông vô cùng thú vị.

Chỉ thấy, Lê Thốc trong nháy mắt đã thu lại vẻ hung hãn như sói con trong mắt mình.

Trong lúc quay đầu, rõ ràng là vô cùng vui mừng và mong đợi.

Nhưng khi chính thức nhìn về phía Diệp Phàm, sự vui mừng và

mong đợi lấp lánh ấy lại biến thành vẻ gượng gạo và kiêu ngạo: cứ như thể trong cơ thể thiếu niên này thực sự có hai nhân cách hoàn toàn trái ngược nhau.

"Điều kiện gì, tại sao tôi còn cần điều kiện?" Diệp Phàm nói: "Đoán không ra sao?" "Tôi nói một con số, một kỳ nghỉ hè, tiến bộ hai mươi hạng." Lê Thốc mở to mắt, dường như có chút nghi ngờ những gì mình vừa nghe thấy.

Cho đến khi Diệp Phàm nói thêm: "Tiến bộ hai mươi hạng trong lớp." Lần này Lê Thốc cuối cùng cũng bùng nổ: "Sao anh không nói thẳng là bắt tôi thi đứng nhất luôn đi?" Đến lượt Diệp Phàm lộ ra vẻ ngạc nhiên, sau đó hỏi với vẻ chân thành và vui mừng: "Hóa ra cậu xếp hạng hai mươi trong lớp à?" Thế này thì giỏi hơn nhiều so với hình ảnh đội sổ mà mình biết.

Trong ánh mắt Diệp Phàm nhìn Lê Thốc, đã mang theo chút vui mừng của một người cha già.

Nhìn phản ứng này của Diệp Phàm, mấy người xung quanh đều ngầm hiểu mà mỉm cười.

Bạch Hạo không biết từ lúc nào đã đứng cạnh Tú Tú.

Anh ta nhỏ giọng nói với Tú Tú: "Đây chính là khắc tinh tự nhiên của tính kiêu ngạo." "Cậu xem, cậu nhóc Lê Thốc này sẽ bị Tiểu tộc trưởng nắm trong lòng bàn tay cho xem." Tú Tú nhẹ nhàng đập tay với Bạch Hạo: "Năm đó lúc thầy Bạch rút khỏi văn đàn, tôi đã cực lực phản đối." Lê Thốc khinh bỉ liếc Diệp Phàm một cái.

"Có phải anh lâu lắm rồi không học cấp ba không?" Diệp Phàm đưa tay, vỗ nhẹ lên đầu Lê Thốc: "Sợ gì." "Tôi dạy cậu." Lê Thốc cảm nhận được xúc cảm từ trên đỉnh đầu, cúi đầu xuống nói: "Không thi được thì sao?" Diệp Phàm nghĩ một lát, nhớ đến cậu em trai nóng nảy của mình: tự nhiên lại nghĩ đến Triệu Trạch Minh.

“Không sao, tôi còn quen một học bá khá đáng tin cậy.” Lê Thốc: “Hả?” Cậu ta còn muốn hỏi Diệp Phàm điều gì đó, nhưng lúc này sự chú ý của Diệp Phàm đã rời khỏi người cậu ta.

“Vậy cứ thế đi.” “Ngày mai, xuất phát đến Hàng Thành.” Trên mặt mọi người đều hiện lên một nụ cười.

“Được.” Trưa ngày hôm sau, cả nhóm hạ cánh xuống Hàng Thành.

Phương tiện di chuyển do Giải Vũ Thần thân tình tài trợ, bao trọn một chuyên cơ.

Vì vậy, mọi người tránh được việc bị fan hâm mộ vây kín lần nữa.

“Tây Linh Ấn Xã?

Tên hay đấy.” Giải Vũ Thần ngẩng đầu nhìn tấm biển hiệu, khen ngợi: “Nghe thanh nhã hơn Tân Nguyệt Phạn Điếm nhiều.” Diệp Phàm cười, nói: “Cậu thích à?” “Hai chúng ta đổi đi?” Diệp Phàm nói đùa một câu, rồi đi đầu, bước vào cửa.

Khi tiếng chuông gió ở cửa vang lên, Diệp Phàm lên tiếng: “Tôi đưa khách về đây.” “Manh Manh, ra tiếp khách.” Hắc Bình Hoa: ???

Ngựa con gì thế?

Chương 388

Sao lại nuôi trong nhà?

Với sự tò mò về cửa tiệm của Diệp Phàm, cũng như về "Manh Manh" thần kỳ này.

Mọi người cũng lập tức bước vào Tây Linh Ấn Xã.

Vương Manh Manh đang ngồi sau máy tính ở quầy lễ tân nghe thấy tiếng Diệp Phàm, cũng vội vàng đứng dậy khỏi ghế.

Mấy người nghe thấy tiếng động từ chiếc ghế cũng nhìn về phía phát ra âm thanh.

Mà Vương Manh Manh vừa mới đứng dậy từ trên ghế với nụ cười vô cùng niềm nở, bị ba ánh mắt sắc bén nhất trong số đó nhìn chằm chằm đến mức ngã ngồi trở lại ghế.

Đồng thời, toàn thân đã bắt đầu đổ mồ hôi lạnh.

Một mặt, lúc ông chủ nhà mình đi, rõ ràng chỉ mang theo Phan Tử, Bạch Hạo và Bạch Xà ba người.

Bây giờ trở về, trong đội ngũ lại có thêm năm người.

Hơn nữa năm người này trông ai cũng không dễ chọc.

Đặc biệt là Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh, Vương Manh Manh, một người lướt mạng 5G, vẫn nhận ra.

Ba gương mặt mới còn lại, trong đó có khuôn mặt của Giải Vũ Thần, Vương Manh Manh cũng không xa lạ gì.

Đây chính là nhân vật chính khác trong vụ đèn trời chín đồng của Tân Nguyệt Phạn Điếm đang hot gần đây, Giải lão bản.

Mặc dù cô biết những người này bản thân đã rất không dễ chọc.

Nhưng trực giác của Vương Manh Manh cho cô biết, ánh mắt muốn xiên người của mấy người này vừa rồi không thể giấu được.

Nhưng mà.

Thứ nhất, cô đâu có chọc giận ai trong số họ.

Mặc dù việc bỏ ra một vạn tám để mua được một tấm bản lụa Chiến Quốc so với việc bỏ ra chín đồng để có được hai món thần khí bằng đồng, đúng là không nên khoe công.

Nhưng, ông chủ nhà mình cũng không đến mức vì chuyện này mà trực tiếp tìm mấy vị này đến để diệt khẩu mình chứ?

Vương Manh Manh trong nháy mắt bắt đầu lo lắng cho an toàn tính mạng của mình.

Run rẩy ngồi trên ghế, nhất thời không dám đứng dậy đối mặt với mấy vị đại lão này.

Bên ngoài quầy, vang lên mấy tiếng bước chân nhẹ nhàng.

Vương Manh Manh có chút hoảng sợ ngẩng đầu lên, đối diện ngay với khuôn mặt nhìn từ trên xuống của Diệp Phàm.

Cô đang định nói gì đó.

Lại nghe thấy Diệp Phàm nói: "Dính vào ghế rồi à?" "Đợi bị trừ lương à?" Vương Manh Manh nghe vậy, vội vàng đứng dậy khỏi ghế: "Ông chủ!

Tôi sai rồi!" Diệp Phàm nhìn vẻ kinh hãi trên mặt Vương Manh Manh rõ ràng không phải là diễn, không khỏi nghi hoặc.

Mình đáng sợ đến vậy sao?

Không phải ông chủ nào trên đời cũng là nhà tư bản vạn ác đâu.

Ngay sau đó, Diệp Phàm nghe thấy tiếng bước chân từ phía sau.

Hách Liên Tĩnh đứng ngang hàng với Diệp Phàm, đôi mắt sau cặp kính râm nheo lại: "Đây là Manh Manh à?" Vương Manh Manh rụt đầu lại, cảm thấy sát khí của vị Hắc gia này đối với mình dường như đã nhạt đi rất nhiều so với lúc nãy: "Chào Hắc gia, tôi là Vương Manh Manh." Hách Liên Tĩnh lại nhìn dáng vẻ của Vương Manh Manh, nhận ra câu "Tiểu Hoa trông ưa nhìn hơn" mà Tiểu Diệp tử nói với hắn lại là một câu nói thật.

Diệp Phàm khoanh tay, nhìn nhân viên mất mặt này của mình.

"Đi đi đi, lấy thứ cô thu được qua đây, tiện thể kể lại chuyện này." Diệp Phàm nghĩ một lát, nhớ lại cách Vương Manh Manh miêu tả người đó: "Kể lại câu chuyện giữa cô và tên ngốc đó." Vương Manh Manh nghe vậy, lập tức vòng ra khỏi bàn, tìm được thứ cần lấy trên một cái giá.

"Ông chủ xem này!" "Tôi đã xem rồi, cái này tuyệt đối là đồ tốt!" Lúc Vương Manh Manh quay đầu lại, phát hiện mấy vị hoạt thần tiên mà ông chủ nhà mình mang về đang tụ tập ở một chỗ, cúi người xem gì đó.

Đó không phải là một nơi đặc biệt bắt mắt.

Chính Vương Manh Manh cũng không nhớ ra ở đây đặt thứ gì.

Cho đến khi cô nghe thấy câu nói đầy tự hào của ông chủ nhà mình: "Tất cả đồ trong tiệm này, đều đảm bảo là thật." "Nếu có đồ giả, đền ông chủ." Vương Manh Manh lúc này mới nhớ ra, hóa ra nơi đó đặt tấm biển "Nếu có đồ giả, đền ông chủ".

Sau đó, một câu của Hách Liên Tĩnh khiến Vương Manh Manh lập tức rùng mình.

"Ai nói ở đây không có đồ giả?" Câu nói này khiến tay Vương Manh Manh cứng đờ, theo phản xạ nhìn xuống thứ trong tay mình.

Chẳng lẽ, thứ này mua phải đồ giả rồi?

Cô tự nhiên biết mắt của Hách Liên Tĩnh rất tốt.

Nhưng mắt của Hắc gia đã tốt đến mức không cần quay đầu lại nhìn cũng biết được thật giả của thứ trong tay mình sao?

Không chỉ Vương Manh Manh, mấy người đang cùng hắn xem tấm biển "Nếu có đồ giả, đền ông chủ" cũng lộ ra vẻ ngạc nhiên.

Diệp Phàm cũng quả quyết nói: "Không thể nào." "Tuyệt đối không thể nào." Chỉ thấy, Hách Liên Tĩnh chỉ vào mình, nói: "Tên của Hạt Tử ta đây là giả." Diệp Phàm: ...

Hách Liên Tĩnh nói xong, Lê Thốc cũng bước lên một bước nhỏ về phía trước: "Giày của tôi cũng là giả." "Hàng hiệu bốn nghìn mua lại bốn trăm." Diệp Phàm: ...

Ngay cả Bạch Hạo cũng chỉ vào mí mắt của mình, nói: "Cái này cũng là giả, là tôi dán, nhưng có thể giả như thật." "He he." Diệp Phàm nhìn mấy người đang báo cáo đồ giả trên người mình, có chút lo lắng liếc nhìn Trương Khải Linh một cái.

Hắn sợ Trương Khải Linh sẽ chỉ vào tóc mình, dùng khuôn mặt nghiêm túc đó nói với hắn: "Giả." Hình như đã nhận được ánh mắt của Diệp Phàm, Trương Khải Linh thực sự chậm rãi mở miệng.

Giọng điệu rất bình tĩnh.

Dưới tâm trạng thấp thỏm lo âu của Diệp Phàm, anh bình tĩnh nói: "Mười giờ rồi." Mấy người đều quay đầu nhìn về phía cửa.

Chỉ thấy, ở cửa tiệm người qua kẻ lại, là ban ngày ban mặt sáng trưng.

Trương Khải Linh bình tĩnh nói: "Câu này, là giả." Mọi người: ...

Nghe câu này giả, câu kia giả, đều không liên quan đến thứ trong

tay mình.

Vương Manh Manh lúc này mới yên lòng trong trạng thái thấp thỏm lo âu.

Nhưng mà, nhiều đồ giả như vậy, ông chủ nhà mình chỉ có một người thôi!

Vương Manh Manh bây giờ lo lắng cho mình đã chuyển sang lo lắng cho ông chủ nhà mình.

Lo lắng không biến mất, nó chỉ chuyển từ người này sang người khác.

Diệp Phàm vững như chó già, nói: "Không sao, lời hứa trên tấm biển này của tôi cũng là giả." "Chúng ta thường bồi thường theo giá gốc." "Xã hội hài hòa, chúng ta đều đi theo trình tự pháp luật." Vương Manh Manh nhìn thứ trong tay mình, nhận ra đã đến lúc mình anh hùng cứu mỹ nhân rồi!

Cô hai tay dâng thứ trong tay, vội vàng chạy qua: "Ông chủ, ở đây!" Diệp Phàm quay đầu lại, đang định khen Vương Manh Manh một câu làm tốt lắm.

Tuy nhiên, khi ánh mắt của hắn rơi vào thứ trong tay Vương Manh Manh, sự tán thưởng trong mắt và nụ cười trên môi đều biến mất trong giây lát.

Vừa dùng kỹ năng giám định đồ cổ thật giả nhìn lướt qua thứ trong tay Vương Manh Manh, hệ thống liền lập tức cho ra đáp án. 【Bản lụa Chiến Quốc, sản xuất vào thời Hậu Tấn.】【Trong đó bao gồm văn tự đặc thù, là một tấm bản đồ cổ mộ bằng văn tự.】 Nói cách khác, đây là bản lụa do người Hậu Tấn phỏng theo thời Chiến Quốc làm ra.

Không thể nói là hoàn toàn giả, nhưng cũng không thể coi là thật.

Chương 389

Diệp Phàm chỉ cảm thấy mình như trở về kiếp trước trong phút chốc, nhìn thấy nơi bắt đầu của giấc mơ Đạo Mộ Bút Ký.

Thiên Chân đánh giá về tấm bản lụa Chiến Quốc đó: đồ dỏm trong các loại đồ dỏm.

Vương Manh Manh thấy vẻ mặt của ông chủ nhà mình có chút thay đổi rõ rệt, trong lòng thấy lạnh gáy.

Ngay sau đó, cô nghe thấy Giải Vũ Thần, người không hề lôi ra món đồ giả nào trên người, nói: "Nếu tôi nói sai, thì chỉ có thể coi là tôi mắt kém." "Thứ trong tay Manh Manh này, là đồ giả phải không?" Tay Vương Manh Manh run lên một chút.

Nhưng không biết tại sao, thấy cô lấy ra món đồ giả này, thái độ của mấy người trước mặt đối với cô lại thay đổi một trăm tám mươi độ.

Từ lúc đầu sát khí đằng đằng, đến bây giờ dường như còn vô cùng tán thưởng cô.

Bạn của ông chủ, thật sự quá kỳ quặc.

Diệp Phàm ngoắc tay với Vương Manh Manh.

Vương Manh Manh vội vàng tiến lên, hai tay dâng thứ trong tay: "Ông chủ, sao thứ này lại là giả được?" "Lúc đó tôi đã kiểm tra rất kỹ rồi mà!" Diệp Phàm cầm bản lụa trong tay, thở dài một hơi, nói: "Đây không phải là đồ giả của thời đại chúng ta, mà là đồ giả của thời Hậu Tấn." "Nói cách khác, tuy là đồ giả, nhưng cũng tạm coi là một món đồ cổ." "Cô không nhận ra cũng là chuyện có thể hiểu được." Vương Manh Manh gật đầu, trong lòng cảm khái ông chủ nhà mình thật chu

đáo với nhân viên.

Diệp Phàm lại tiếp tục bổ sung: "Cho nên, tạm thời chỉ trừ một tuần lương thôi." "Bảo kế toán trưởng ghi sổ cho cô." Giải Vũ Thần, người đã vạch trần món "đồ giả" này, nghe vậy "hử" một tiếng, nói: "Còn có cả kế toán trưởng nữa cơ à?" Vương Manh Manh gật đầu, theo phản xạ cũng muốn hỏi đi đâu tìm kế toán trưởng.

Nhưng rất nhanh Vương Manh Manh lại nhận ra, kế toán trưởng hình như lại chính là cô.

Cô trả lời câu hỏi của Giải Vũ Thần, nói: "Cũng là tôi." Giải Vũ Thần có chút không nhịn được cười.

Lúc này Diệp Phàm cũng đã nghiên cứu qua nội dung trên bản lụa.

Hắn xua tay với Vương Manh Manh, nói: "Lui xuống đi." Vương Manh Manh cố gắng vùng vẫy một phen, nói: "Ông chủ, không phải lúc nãy anh còn muốn nghe chuyện của tôi và người đó sao?" Diệp Phàm nói: "Tôi nói là nghe chuyện của cô và tên ngốc." Bây giờ xem ra, tên ngốc đó hẳn là cô nhân viên xui xẻo này của mình.

Diệp Phàm cũng không trách tội Vương Manh Manh, nhưng dù sao bây giờ đang ở trước mặt nhiều người như vậy.

Nếu nhân viên của mình biểu hiện quá kém thông minh, thì mình làm ông chủ cũng sẽ cảm thấy rất mất mặt.

Diệp Phàm nói một câu: "Pha trà cho mọi người đi." Sau đó, hắn đi về phía phòng khách sau rèm mà mình thường dùng để tiếp khách.

Mấy người kia cũng đi theo Diệp Phàm vào trong.

Bạch Hạo và Phan Tử không đi vào cùng họ, mà ở lại giúp Vương Manh Manh chuẩn bị trà nước.

Vào phòng khách, mấy người ngồi quanh chiếc bàn trà bằng gỗ

lớn nhất.

Diệp Phàm trải tấm bản lụa ra trên mặt bàn, nói: "Tuy tấm bản lụa này là giả, nhưng những thứ trên đó, hẳn là không giả." "Đây là địa chỉ một ngôi mộ cổ." "Hắn đã muốn tôi đến đó, chắc chắn sẽ không cho tôi một địa chỉ giả." Mấy người xung quanh bàn trà đều gật đầu.

Hách Liên Tĩnh nhìn nội dung trên bản lụa, nói: "Chưa từng thấy loại này, không giống như loại chữ có thể tiến hóa thành văn tự Thăng Long." "Đây là mật ngữ gì sao?" Diệp Phàm lắc đầu, nói: "Không phải mật ngữ, nhưng đây đúng là không phải chữ Thăng Long." "Trông giống văn tự Tây Hạ thời đó hơn, nhưng loại văn tự này xuất hiện sớm hơn văn tự Tây Hạ một chút." "Thay vì nói là văn tự, không bằng nói những thứ này thực ra đều là ký hiệu." Mọi người xung quanh đều gật đầu.

Lê Thốc nghe mà như vịt nghe sấm.

Trong ấn tượng của cậu, mấy triều đại sâu sắc nhất là Đường, Tống, Nguyên, Minh, Thanh.

Xa hơn nữa, cũng biết Tần, Hán là hai triều đại thống nhất Đại Việt.

Đối với Tây Hạ mà Diệp Phàm nói, lại vô cùng xa lạ.

Nhớ lại chuyện Diệp Phàm vừa nói sẽ đích thân dạy mình, Lê Thốc liền cảm thấy việc học hành tương lai của mình dường như sẽ phức tạp hơn trước rất nhiều.

Cậu có chút khó tin nói: "Mấy cái này, đối với việc tiến bộ hai mươi hạng, chắc là không có tác dụng gì." Giọng cậu rất nhỏ, nghe như đang tự nói với mình.

Nhưng Diệp Phàm đang nghiên cứu bản lụa vẫn nghe thấy, nói: "Yên tâm đi." "Tôi sẽ bắt đầu dạy cậu từ việc vạn vật bất biến, ký

hiệu nhìn như trứng gà." Nếu có một ngày cậu xuyên không, những thứ này vẫn rất hữu dụng.

Câu này Diệp Phàm không nói ra.

Lê Thốc lẩm bẩm: "Cái này đương nhiên tôi cũng biết." "Trên bản lụa này viết gì vậy?" "Chẳng lẽ là dùng văn tự viết thành một tấm bản đồ sao?" "Không phải là viết, đi thẳng theo con đường này, phía trước có một cái cây, rẽ trái, gặp một cái giếng, rồi đi xuống chứ?" Nghe phỏng đoán rõ ràng là để chuyển chủ đề của Lê Thốc, Diệp Phàm cười.

Câu thoại này của cậu ta Diệp Phàm không hề xa lạ.

Đây chẳng phải là lúc Thiên Chân mới có được bản lụa Chiến Quốc, mang đến cho Tam thúc xem, để giả heo ăn thịt hổ.

Trước mặt Tam thúc giả ngốc giả ngoan, nói một tràng thoại sao?

Quả nhiên, Tà Đế nói không sai.

Lê Thốc lúc trẻ, giống hệt cậu ta.

"Đây là một loại ký hiệu." Diệp Phàm nói: "Sự khác biệt với văn tự vẫn rất lớn." "Không có ý nghĩa và quy luật cụ thể, nhưng có thể truyền đạt được một số thông tin." Trương Khải Linh nhìn về phía Diệp Phàm, hỏi: "Có thể nhìn ra ngôi mộ này ở đâu không?" Diệp Phàm gật đầu: "Chính là nơi vương triều Tây Hạ phát triển, Ninh Hạ." Lê Thốc như có điều suy nghĩ gật đầu, nói: "Vậy đây chẳng phải là mộ cổ của vương triều Tây Hạ sao?" Diệp Phàm liếc nhìn Lê Thốc một cách sâu xa, nói: "Lê Thốc, kiểm tra cậu một chút." Lê Thốc căng thẳng trong giây lát, nhưng Diệp Phàm đã nói ra câu hỏi của mình: "Tây Hạ được thành lập vào thời nào?" "Cùng tồn tại với Tây Hạ, là triều đại nào?" Lê Thốc "A?" một tiếng, theo phản xạ trả lời: "Tây Hạ, không phải là thời đại của Phong Thần Bảng sao?" Để che giấu

sự chột dạ của mình, Lê Thốc cố tình khoanh tay, ra vẻ ngạo mạn, nêu ra mấy ví dụ: "Khương Tử Nha, Tô Đát Kỷ, Na Tra, Dương Tiễn, Đại Vũ trị thủy, Tinh Vệ lấp biển, Hình Thiên gì đó." Diệp Phàm nhìn bộ dạng nói năng lung tung của Lê Thốc, vẫn phải cố gắng lắm mới nhịn được cười.

Bởi vì bộ dạng này của Lê Thốc, thực sự rất giống mình năm đó khi còn là một thanh đồng, phản ứng khi làm bài thi xã hội.

Gặp câu hỏi không biết làm, thì cứ viết hết những gì mình biết lên.

Đoán trúng được cái nào hay cái đó.

Nhưng sau này, khi hắn đã trở thành vương giả trên con đường nội quyển nghiên cứu sinh.

Đã nắm vững phương pháp cao cấp hơn: gặp câu không biết làm, thì bỏ qua.

Hắn lắc đầu, nói với Lê Thốc: "Nếu trình độ chỉ có thế này, thì tiến bộ hai mươi hạng vẫn rất dễ làm được." Lê Thốc hiểu được ẩn ý của Diệp Phàm: không gian tiến bộ lớn là vì điểm xuất phát thấp.

Với tư cách là một giáo viên tốt, Diệp Phàm vẫn giải thích cho Lê Thốc: "Tây Hạ, tiền kỳ cùng tồn tại với Liêu, Bắc Tống, hậu kỳ cùng tồn tại với Kim." "Đây là bản lụa Hậu Tấn phỏng theo Chiến Quốc, nên triều đại này muộn nhất, cũng không muộn hơn triều Tấn." "Không phải là mộ của vương triều Tây Hạ." Một bên, Hách Liên Tĩnh thở dài một hơi, nói: "Ngụy Tấn và Chiến Quốc." "Hai thời đại này đều là những năm tháng vương triều thay đổi thường xuyên, đoán mò thì không dễ đâu." Lời của Hách Liên Tĩnh khiến những người xung quanh cũng rơi vào trầm tư.

Hắn nói không sai, bất kể là Ngụy Tấn hay Chiến Quốc, đều là những năm hỗn loạn nhất trong lịch sử Đại Việt.

Trong hai giai đoạn này, quần hùng nổi dậy, người xưng vương không phải là ít.

Mà điều đã biết là, hai ngôi mộ mà Từ Phúc liên tục dính líu đến đều là lăng hoàng đế.

Hắn muốn mượn long mạch long vận, nên mới hao tâm tổn trí không ngừng dùng các thân phận khác nhau để tham gia vào việc xây dựng lăng mộ.

Tuy nhiên, bất kể là thời Chiến Quốc, hay thời Ngụy Tấn.

Thân phận vương, so với các triều đại đã hoàn thành thống nhất khác, lựa chọn đều quá nhiều.

Đừng nói là những vị vua kế thừa ngôi vị cùng họ, ngay cả trong cùng một thời kỳ, cũng có không ít người tự lập làm vua.

Giải Vũ Thần hơi cau mày, một bên giơ tay nhận lấy chén trà mà Vương Manh Manh bưng lên.

Ngón tay anh khẽ xoa lên chén trà.

Đây là động tác quen thuộc của anh khi suy nghĩ.

Tay của Giải Vũ Thần rất đẹp, ngón tay thon dài, khớp xương rõ ràng, lại được bảo dưỡng rất tốt.

Nhưng đầu ngón tay và lòng bàn tay lại không thiếu một lớp chai sạn dày.

Giải Vũ Thần vô thức thực hiện những động tác nhỏ của mình, một bên nói: "Nếu lùi về thời Chiến Quốc." "Trong đó nổi tiếng nhất hẳn là bảy nước Tề, Sở, Tần, Yên, Triệu, Ngụy, Hàn." "Nếu là Hậu Tấn, gần Hậu Tấn hơn có Đại Ngụy, cùng tồn tại với Đại Ngụy, còn có Tam Quốc." Giải Vũ Thần nói xong, mọi người cũng đều im lặng một lúc.

Hách Liên Tĩnh chậc lưỡi một tiếng, nói: “Lão già Từ Phúc này, đi cũng không ít nơi nhỉ.” Một bên, Vương Nguyệt Bán cũng nói: “Để tôi nói nhé, chúng ta bây giờ chưa thấy gì cả, phân tích cũng không có chứng cứ gì.” “Mọi chuyện, cứ vào trong mộ là rõ cả thôi.” Diệp Phàm cũng gật đầu, sau đó đưa tay, xoa đầu Lê Thốc, nói: “Cũng không thể nói là không có tác dụng gì.” “Coi như là bổ túc cho bạn học nhỏ của chúng ta.” Lê Thốc vẻ mặt không vui nghiêng đầu, né sang một bên, nói: “Đừng gọi tôi là bạn học nhỏ, đừng xoa đầu tôi, tôi không phải là chó.” Diệp Phàm nói: “Gọi cậu là bạn học nhỏ, là để cậu không quên hai mươi hạng của mình.” Lê Thốc: ...

Một bên, Hách Liên Tĩnh đặt tay lên bàn, chống cằm, nghiêng đầu nói: “Hạt Tử cho xoa, đến xoa đầu tôi đi.” Diệp Phàm nhìn cái đầu đang nghiêng về phía mình của Hách Liên Tĩnh.

Tóc của Hách Liên Tĩnh khá mềm, tóc sau gáy hơi dài.

Đôi khi, để tiện lợi, hắn sẽ buộc những lọn tóc này thành một bím nhỏ sau gáy.

Chương 390

Nhưng hôm nay không có chuyện gì đặc biệt, Hách Liên Tĩnh không buộc lên.

Lúc này mái tóc bồng bềnh, mái tóc dài ở sau gáy trông lại không phải là kiểu tóc để bừa không có hình dáng.

Có chút giống kiểu tóc đuôi sói đang thịnh hành mấy năm nay.

Bây giờ tóc của Hách Liên Tĩnh trông sờ vào có vẻ thích.

Diệp Phàm thầm cảm khái trong lòng: "Vẫn là một Hạt Tử sành điệu." Tuy nhiên, hắn rất nhanh lại nghĩ thông: rất hợp lý, dù sao Tiểu Hoa trông đẹp như vậy, nếu Hắc Nhãn Kính tiếp tục quê mùa, thì nhất định phải có chút cảm giác nguy cơ.

Đây chính là đạo lý lớn "phụ nữ vì người mình yêu mà làm đẹp" nhưng áp dụng cho cả nam và nữ a.

Khi cảm khái những điều này.

Diệp Phàm không biết, Hách Liên Tĩnh bình thường phần lớn thời gian đều buộc bím tóc nhỏ đó lên.

Bởi vì hắn bình thường rất ít khi buông lỏng cảnh giác như vậy.

Diệp Phàm đưa tay ra, xoa xoa lên cái đầu đó.

"Xoa xoa lông, không sợ hãi." Nghe thấy câu này, mọi người đều quay đầu nhìn về phía Vương Nguyệt Bán đang lồng tiếng cho cảnh tượng này.

Vương Nguyệt Bán nhận được ánh mắt của mọi người, khoanh tay: "Sao thế, không phải không khí đã đến mức này rồi sao?" "Mọi người không cảm thấy, lúc này nếu không nói câu này thì khó chịu

lắm à?" Diệp Phàm rút tay mình về, nói: "Đã xác nhận chất tóc, ít nhất cái này đảm bảo là thật." Hách Liên Tĩnh cười, nói: "Cái này nếu có giả, thì đền ông chủ à?" Hắn vừa nói câu này, vừa đưa bàn tay đen của mình về phía Trương Khải Linh.

Diệp Phàm thật sự có chút tò mò nhìn về phía Trương Khải Linh.

Tuy nhiên, Trương Khải Linh không để Hách Liên Tĩnh chạm vào tóc mình.

Anh khoanh tay, nghiêng đầu liền né được tay của Hách Liên Tĩnh.

Khi tay Hách Liên Tĩnh lướt qua trước mắt anh, anh còn dùng cả Kinh Trập.

Kinh Trập lóe lên ánh sáng xanh, dừng lại ngay ở vị trí cổ tay của Hách Liên Tĩnh.

Trên mặt Trương Khải Linh không có biểu cảm gì thay đổi, nhưng Diệp Phàm vẫn nhìn thấy một hàng chữ chửi thề trên khuôn mặt đó.

Chuỗi chữ chửi thề đó dịch theo cách văn minh hơn là: Mày động thử xem.

Hách Liên Tĩnh có chút ngượng ngùng thu tay về, nhưng cái miệng cứng đầu cả đời vẫn vô cùng quật cường: "Đừng chột dạ chứ Ách Ba." "Nếu có giả, đền ông chủ, bất kể là thật hay giả, thế nào cũng không lỗ mà." Diệp Phàm đưa tay ngăn lời của Hách Liên Tĩnh: "Lời này cũng chỉ dùng để lừa khách hàng thôi." Nhìn Diệp Phàm lần thứ hai ngang nhiên thừa nhận mình cũng là một kẻ lừa đảo nhỏ trong kinh doanh.

Có mấy người đều cảm thấy vừa thú vị, lại vừa có chút tiếc nuối.

Hách Liên Tĩnh cười, lại hỏi: "Chúng ta khi nào khởi hành?" Giải Vũ Thần nói: "Không vội." "Ý của tôi là, nếu chuyến đi này, các vị không phải vì trộm mộ." "Thì vẫn nên xin phép cấp trên một tiếng."

“Có một thân phận chính thức, sẽ bớt cho chúng ta rất nhiều phiền phức.” “Đặc biệt là với danh tiếng hiện tại của các anh, muốn không bị người khác nhận ra.” Giải Vũ Thần nhớ lại cảnh tượng của mấy vị này ở sân bay, cũng như Nam Hạt Bắc Ách lừng danh, với kỹ năng ngụy trang vụng về đến mức mất mặt.

Theo phản xạ cau mày, Giải Vũ Thần hỏi ngược lại hai người họ: “Hai người muốn hành động với mặt nạ da người mãi sao?” Phản ứng của Trương Khải Linh là im lặng.

Hách Liên Tĩnh thì sờ cằm, lại thật sự đang nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề này.

“Thực ra, cũng không phải là không được.” “Dù sao, tôi cũng rất nhớ một số thân phận ngụy trang cực đoan của Ách Ba.” Nói rồi, hắn vô cùng phấn khích nói với Diệp Phàm: “Tiểu Diệp tử, cậu cũng chưa từng thấy, Ách Ba này giả gái đâu.” Diệp Phàm nhìn Hách Liên Tĩnh, hy vọng Hách Liên Tĩnh có thể hiểu được ám hiệu của mình: Hắc Nhãn Kính, đừng nói nữa.

Trước đây hắn đúng là đã miễn nhiễm với Trương Ngốc vì di ngôn của Lưu Bác Văn.

Nhưng bây giờ xem ra, đây chỉ là hiệu quả tạm thời.

Miễn nhiễm vẫn chưa đủ triệt để.

Nhưng may mắn là, không đợi Hách Liên Tĩnh nói xong, Trương Khải Linh đã lên tiếng trước, ngắt lời Hách Liên Tĩnh tiếp tục thi pháp: “Được.” Lời của Hách Liên Tĩnh bị một chữ này chặn lại, hắn quay đầu nhìn Trương Khải Linh, hỏi: “Cái gì được?” Trương Khải Linh nói: “Xin suất khảo cổ.” Nói xong, anh còn hiếm hoi đưa ra một lời giải thích hợp lý hơn: “Diệp Phàm, vẫn còn là sinh viên.” “Cậu ấy có thể xin được tư cách này.” “Hơn nữa, mặt nạ đồng lấy ra từ mộ Vương Mãng, vẫn còn trong tay chính quyền.” Diệp Phàm gật đầu,

cũng cảm thấy ý tưởng này vừa hợp lý lại vừa hợp pháp.

Nhưng quan trọng nhất là, Tiểu Ca thật sự đã nói rất nhiều lời.

Trân trọng những lời Tiểu Ca nói, không sai đâu.

Không chỉ Diệp Phàm nhận ra Trương Khải Linh nói nhiều hơn bình thường.

Hách Liên Tĩnh phảng phất như đã nhìn thấu điều gì đó, bật cười tại chỗ.

Nhưng hắn cũng không nói thêm gì.

Tuy phần lớn thời gian hắn là một kẻ không có võ đức lại thiếu tố chất, nhưng đối mặt với Ách Ba Trương, vẫn phải chừa lại ba phần nể mặt.

Một bên, Vương Nguyệt Bán có chút khó xử nói: "Hành động cùng quan phương à?" "Vậy quan phương có điều tra lý lịch ba đời nhà mình không?" Giải Dữ Thần đáp: "Chuyện này rất đơn giản." "Tộc trưởng Cửu Môn chúng ta và gã mù này, chẳng phải cũng bình an vô sự đi ra đó sao." Ý ngoài lời, hai tên trộm mộ lão làng này cũng có bị gì đâu.

Bàn Tử liếc nhìn Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh, cười ha hả rồi ôm quyền với hai người, nói: "Đều là đối tác lâu năm cả mà." "Vừa rồi bất cẩn quên mất hai vị, thật ngại quá." Hách Liên Tĩnh ôm quyền đáp lại: "Khách sáo rồi." "Hắc gia tôi đã cải tà quy chính rồi đấy." Diệp Phàm nhìn hai người qua lại, chỉ cảm thấy chuyến đi này chắc chắn sẽ còn náo nhiệt hơn chuyến trước rất nhiều.

Lúc này, Phan Chí và Bạch Hạo vừa giúp Vương Manh Manh pha trà cho mọi người cũng đã ngồi vào những vị trí còn trống.

Phan Chí nhìn về phía Diệp Phàm, hỏi: "Tiểu tộc trưởng, khi nào chúng ta khởi hành?" Diệp Phàm hơi nhíu mày, hắn nhìn một vòng

những người bên bàn trà.

Hiện tại, Thất đao đã tụ họp được năm người, còn thiếu hai người nữa.

Theo lý mà nói, nếu ngay cả một học sinh cấp ba như Lê Thốc, người còn chẳng nhận ra được mặt mình, cũng đã biết đến sự tồn tại của hắn và tìm được hắn.

Thì hai người còn lại, ít nhất cũng phải có chút tin tức rồi chứ.

Tại sao đến giờ vẫn chưa thấy tăm hơi đâu?

Chẳng lẽ, hai người còn lại còn nhỏ hơn cả Lê Thốc sao?

Diệp Phàm nói: "Chờ thêm chút nữa." "Hai ngày sau đi." Giải Dữ Thần hỏi: "Tại sao lại là hai ngày?" Diệp Phàm ho khan hai tiếng, nói: "Theo tôi biết, đây là thời gian cần thiết để hoàn tất thủ tục xin giấy phép." Nghe lời giải thích này, Giải Dữ Thần mỉm cười.

Trong mắt cậu, điểm thú vị của vị tiểu tộc trưởng Đồ long này cũng nằm ở đây.

Sự tồn tại của hắn, vốn dĩ đã định sẵn hắn phải là một người cực kỳ phức tạp.

Nhưng rất nhiều lúc, câu trả lời của Diệp Phàm lại đơn giản đến lạ thường.

Cứ như thể dù là thế cục phức tạp, thân phận nặng nề, hay kẻ địch tâm cơ khó lường muốn thay thế hắn.

Tất cả đều không thể lay chuyển được linh hồn trong sạch của hắn.

Hắn là tộc trưởng Đồ long.

Nhưng cũng chưa bao giờ quên mình là Diệp Phàm.

Vừa gánh vác cả hai điểm này, là điều mà cậu, Hách Liên Tĩnh hay thậm chí là Trương Khải Linh đều không làm được.

Như cậu và Trương Khải Linh, cả hai đều gánh vác thân phận tộc trưởng Thủ long và đương gia Giải gia.

Liền bỏ quên linh hồn của bản thân Trương Khải Linh và Giải Dữ Thần.

Còn như Hách Liên Tĩnh.

Gã mù này lại hoàn toàn trái ngược với cậu và Trương Khải Linh.

Hắn bây giờ hứng thú hơn với việc làm Hách Liên Tĩnh, hoặc là Hắc Hạt Tử trên giang hồ.

Chứ không quan tâm đến thân phận người kế vị Tề gia của Cửu Môn.

Còn Diệp Phàm, lại dung hòa được tất cả.

Ngay khi Giải Dữ Thần định trêu chọc rằng thủ tục phức tạp của quan phương trước mặt đồng tiền chẳng đáng một xu.

Chương 391

Diệp Phàm lại nói tiếp: “Hơn nữa, Thất đao đã tốn quá nhiều thời gian để tìm tôi.” “Họ đã cho tôi rất nhiều thời gian, lần này tôi lại chỉ có thể cho họ một khoảng thời gian ngắn như vậy để chờ đợi.” “Hai ngày, đã là rất áy náy rồi.” Lời giải thích này khiến Giải Dữ Thần không thể nói ra câu trêu chọc vừa rồi.

Cậu hơi sững sờ, nói: “Được, vậy thì hai ngày.” Diệp Phàm gật đầu.

Một bên, Lê Thốc, người từ nãy đến giờ không có cơ hội chen vào cuộc nói chuyện, đột nhiên nhận ra điều gì đó.

Cậu ta lập tức quay đầu, nhìn Diệp Phàm.

Vừa khó tin, vừa có chút tức giận, lại có chút tủi thân: “Anh đợi họ, nhưng trước đó lại không muốn dẫn tôi theo?” Diệp Phàm không ngờ trọng điểm của Lê Thốc lại nằm ở đây.

Nhưng hắn cũng nhớ lại một chút về hiểu biết của mình đối với những nhân vật có thể xuất hiện ở kiếp trước.

Thế hệ mới, hình như chỉ có Lê Thốc và hai người bạn nhỏ của cậu ta.

Nhưng lần này đến tìm hắn, chỉ có một mình Lê Thốc.

Điều đó có nghĩa là, hai người bạn kia không phải là truyền nhân của Thất đao.

Thế là, Diệp Phàm dùng giọng điệu vô cùng chắc chắn nói với Lê Thốc: “Theo tôi biết, trong đội của chúng ta sẽ không có người vị thành niên thứ hai đâu.” “Cậu là đứa nhỏ nhất trong đội, phải nghe lời chứ.” Lê Thốc nhất thời bị câu nói này của Diệp Phàm làm cho á

khẩu.

Cậu ta ngập ngừng một lúc, rồi cố chấp tìm ra lỗ hổng duy nhất trong câu nói của Diệp Phàm: "Tôi sắp thành niên rồi!" Diệp Phàm nhìn thấy bốn chữ to trong mắt Lê Thốc: Cả đời hiếu thắng.

Hắn nở một nụ cười rất đẹp, nụ cười này vô cùng thoải mái và tùy ý.

Là bị chọc cười một cách tự nhiên.

Diệp Phàm nâng tách trà lên, lắc nhẹ cặn trà bên trong, nói bâng quơ: "Nhóc con." Hai chữ nhẹ tênh, biến Lê Thốc từ một quả lê bình thường thành một quả táo đỏ.

Cuộc họp bàn tròn ngắn ngủi này, cứ thế kết thúc trong cảnh Lê Thốc biến thành quả táo đỏ.

Cùng ngày, Diệp Phàm sắp xếp tất cả mọi người ở lại Tây Linh Ấn Xã.

Cửa tiệm mà hệ thống thưởng cho đủ lớn, để mọi người đều có phòng riêng để ngủ.

Hách Liên Tĩnh nhìn mọi người vào ở mà vẫn còn thừa ra mấy phòng, vậy mà lại có chút bất mãn, nói: "Một cửa hàng đồ cổ, sao lại chuẩn bị nhiều phòng thế?" Diệp Phàm nghe vậy, liếc nhìn về phía hắn.

Phát hiện sự bất mãn trên mặt gã này không phải là diễn.

Hắn nghĩ đến quy mô của tứ hợp viện, thầm nghĩ: Tứ hợp viện cũng không thiếu phòng mà, cửa hàng đồ cổ nhỏ của mình lại làm sai cái gì rồi?

Cùng lúc đó, Giải Dữ Thần cũng đã xem qua phòng của mình, từ trong đi ra, nói: "Nơi này không nhỏ nhỉ." "Là chuẩn bị riêng cho Thất

đao sao?" Diệp Phàm lập tức cảm thấy mình đã biết được lý do Hách Liên Tĩnh đối xử phân biệt giữa nhà hắn và tứ hợp viện.

Hắn "ừ" một tiếng, coi như trả lời câu hỏi của Giải Dữ Thần.

Sau đó, lại không thể chờ được mà liếc nhìn Hách Liên Tĩnh với vẻ khinh bỉ, nói: "Hắc Nhãn Kính, theo kinh nghiệm ôn thi cao học bao nhiêu năm nay của tôi." "Việc chỉ dựa vào hoàn cảnh để tìm cơ hội là rất không đáng tin, cơ hội sẽ dành cho người chủ động tấn công." Cửa hàng của tôi không có vấn đề!

Là tư tưởng của anh có vấn đề!

Nghe xong lời của Diệp Phàm, Hách Liên Tĩnh như có điều suy nghĩ gật gật đầu, nói: "Tôi sẽ suy nghĩ kỹ, Tiểu Diệp tử." "Thụ giáo không ít nha." Nói rồi, Hách Liên Tĩnh quay đầu lại, nhìn phòng của mình, bắt đầu có ý đồ với chiếc giường trông có vẻ khá chắc chắn kia.

Vì Diệp Phàm còn phải nộp đơn xin khảo cổ lần này, nên cũng không ở lại tầng trên lâu.

Sắp xếp cho mọi người xong, hắn lại quay về đại sảnh tầng một.

Chiếm dụng máy tính ở quầy của Vương Manh Manh xong, Diệp Phàm bắt đầu gõ thành thạo một dòng mở đầu: Báo cáo dự án khảo cổ Hạ Lan Sơn: Một: Lý do xin phép.

Vừa gõ đến đây, ngoài cửa liền truyền đến một giọng nói rất lịch lãm: "Xin hỏi, đây có phải là cửa hàng của tiểu tộc trưởng Diệp không ạ?" Nghe thấy giọng nói này, Diệp Phàm ngẩng đầu lên khỏi màn hình máy tính.

Chỉ thấy, lúc này đang đứng ở cửa, cũng là một thanh niên mặc vest chỉnh tề.

Người này mặc một bộ vest may đo cao cấp, trông cao gầy thanh tú.

Tóc không phải màu đen bình thường, dưới ánh đèn đã bật trong đại sảnh, trông có vẻ hơi giống màu xanh lam đậm se lạnh.

Nhưng nếu nhìn kỹ hơn, về bản chất vẫn là màu đen.

Tóm lại, trong mắt Diệp Phàm đó là một màu tóc vô cùng kỳ diệu.

Tóc anh ta khá mềm, chải chuốt vô cùng gọn gàng.

Ở sau gáy, có một bím tóc nhỏ, còn dài hơn của Hách Liên Tĩnh một chút.

Dưới mái tóc đó, là một "khuôn mặt hồ ly" cười híp mắt.

Lại có nét tương đồng kỳ diệu với Hách Liên Tĩnh.

Chỉ có điều Hách Liên Tĩnh trông giống như cười trong có dao, giấu chính là Đồ long đao.

Nhưng người này lại giống như trong bông giấu kim, giấu chính là kim thêu của Đông Phương Bất Bại.

Tuy Diệp Phàm đã nhận ra nguyên mẫu của người này là ai.

Nhưng hắn không thể nào ngờ được, lại gặp anh ta ở đây!

Hắn đứng dậy khỏi máy tính, nhìn người đang đi về phía mình.

"Có chuyện gì sao?" Người thanh niên cười híp mắt nhìn Diệp Phàm, sau khi xác nhận người đứng dậy chính là Diệp Phàm, tay anh ta khẽ lướt một vòng trước người.

Ngay sau đó, từ trong tay áo vest của anh ta, bay ra mấy mảnh lưỡi dao sắc bén màu bạc.

Mấy mảnh lưỡi dao đó lơ lửng trước người anh ta, xếp thành một đường cong.

Diệp Phàm nhận ra, những mảnh vỡ đó lại là mảnh vỡ của một lưỡi đao.

Lúc này, chúng không hề có bất kỳ vật chứa nào, cứ thế lơ lửng xuất hiện trước mặt anh ta.

Hơn nữa, với hiểu biết về binh khí của Diệp Phàm hiện tại, hắn có thể thấy được, bản thân thanh đao này bây giờ không có chút uy lực nào.

Diệp Phàm hơi nhíu mày, hắn thật sự không nghĩ ra mục đích của người này khi đến đây.

Trên cầu thang, lúc này cũng truyền đến tiếng bước chân dồn dập nhưng gọn gàng.

Nhanh hơn cả tiếng bước chân, là mấy bóng người trực tiếp nhảy từ trên lầu xuống.

Người nhảy từ trên lầu xuống là Trương Khải Linh và Giải Dữ Thần.

Trong tay Trương Khải Linh cầm Kinh Trập, còn trong tay Giải Dữ Thần là cây côn Long Văn mà Diệp Phàm chưa kịp thấy.

Hai người đứng trước quầy của Diệp Phàm, cầm vũ khí của mình, mặt đầy cảnh giác nhìn người trước mặt.

Giải Dữ Thần lên tiếng trước: "Quý khách từ đâu tới?

Có việc thất lễ không tiếp đón từ xa." Đối phương lại không vì địch ý của Giải Dữ Thần mà tức giận, ngược lại còn cười.

Anh ta cuối cùng cũng tự báo danh: "Thất đao, đao thứ tư, Toái Lân Đao, Gia Cát Thanh, bái kiến tiểu tộc trưởng." Vừa nói, vừa vẫy tay, thu toàn bộ mảnh đao màu trắng trước mặt về tay mình.

Trước khi mấy người kịp phản ứng, anh ta bước một bước, dưới chân lập tức xuất hiện một vòng sáng màu xanh lam mà mọi người đều vô cùng quen thuộc: "Nhưng, như các vị đã thấy." "Đao của tôi đã

vỡ, nên sở trường của tôi, không phải là dùng đao.” Lời của Gia Cát Thanh khiến cả Giải Dữ Thần và Trương Khải Linh đều hơi nhíu mày.

Đồng thời cũng thu lại một phần địch ý trên người.

Diệp Phàm nhìn biểu cảm hiện tại của Gia Cát Thanh, thầm nghĩ Hắc Nhãn Kính vẫn nên đeo kính râm thì hơn.

Chương 392

Dù sao thì đôi mắt híp cười này nhìn trực diện, thật sự là quá nguy hiểm.

Tuy Gia Cát Thanh đã tự báo danh, nhưng Diệp Phàm vẫn là lần đầu tiên, đối với một thành viên Thất đao tự báo danh mà bày tỏ sự nghi ngờ của mình: "Anh họ Gia Cát." Gia Cát Thanh hài hước đáp: "Đúng là có một số rất ít người cũng tưởng tôi họ Gia." Diệp Phàm vô thức sờ vào chiếc vòng tay trên cổ tay mình, được làm từ di cốt của Lưu Bá Ôn.

"Trong di ngôn của tiên sinh Bá Ôn, tiên sinh Gia Cát Khổng Minh, là người của phe Thủ long." Nghe vậy, Trương Khải Linh cũng hơi nhíu mày.

Ý ngoài lời, Gia Cát Thanh không phải là một trong Thất đao.

Gia Cát Thanh híp mắt cười.

Cùng lúc đó, tiếng bước chân trên cầu thang đã truyền xuống lầu.

Người đi xuống từ cầu thang, là năm thành viên còn lại của Thất đao do Vương Nguyệt Bán dẫn đầu.

Mấy người nhìn mảnh vỡ của Toái Lân Đao trong tay Gia Cát Thanh, đều bất giác bước lên một bước.

Không chỉ họ, Diệp Phàm cũng có thể cảm nhận được, Toái Lân Đao này chính là một trong Thất đao.

Nhưng Gia Cát Thanh, lại không giống truyền nhân của Thất đao.

Gia Cát Thanh cười nhìn một vòng người xung quanh, thu lại trận pháp dưới chân, lại hành lễ ôm quyền với Diệp Phàm, nói: "Nguyên truyền nhân đao thứ tư, Lưu Bá Ôn, bái kiến tiểu tộc trưởng." Nghe

thấy tên Lưu Bá Ôn, vẻ phòng bị trên mặt Diệp Phàm thu lại đôi chút: "Chuyện gì vậy?" Gia Cát Thanh đi theo Diệp Phàm, dưới mấy ánh mắt không thể coi là thân thiện, đến phòng khách.

Sau khi ngồi xuống, Gia Cát Thanh xắn tay áo lên, để lộ ra một đoạn khóa cài cổ tay bằng đồng xanh.

Hình dạng đó, lại giống hệt chiếc vòng tay xương trắng trên tay Diệp Phàm!

Diệp Phàm lập tức dùng kỹ năng giám định văn vật để giám định chiếc vòng tay này một lượt. 【Khóa cài cổ tay bằng đồng xanh, sản xuất vào thời nhà Thương.】 【Độc quyền dành cho thuật sĩ đeo, dùng làm vật dẫn cho trận pháp.】 Thấy những thông tin này, Diệp Phàm đã có thể xác định đây đúng là tín vật của Thất đao.

Nhưng, tại sao tín vật rõ ràng thuộc về phe Đồ long, lại xuất hiện trong tay người của phe Thủ long?

Hơn nữa, xem ra bây giờ, nhánh của phe Thủ long mà Tiểu Ca dẫn dắt, là Cửu Môn.

Trong Cửu Môn, không có họ Gia Cát.

Hắn lại hỏi một lần nữa: "Chuyện gì vậy?" Gia Cát Thanh lúc này mới nói: "Tôi vốn dĩ đúng là không phải một trong Thất đao." "Nhưng chắc hẳn tiểu tộc trưởng Diệp cũng đã thấy di ngôn của tiên sinh Bá Ôn rồi." "Khi ngài ấy tiến hành kế hoạch chém long mạch, đã gặp được tộc nhân của gia tộc Gia Cát chúng tôi." "Cũng chính là tộc nhân của tôi đã nói cho tiên sinh Bá Ôn, bốn chữ 'tiềm long vật nhiễu'." Diệp Phàm gật đầu.

Gia Cát Thanh tiếp tục nói: "Năm đó, tiên sinh Bá Ôn đã chém đứt long mạch mà tiên bối của tôi trấn giữ." "Họ đều lập lời thề, dù là lựa chọn Thủ long hay Đồ long, tuyệt đối không thể vi phạm ý chí của gia

tộc mình." "Cái giá mà tộc nhân của tôi phải trả, là 'tiềm long vật dụng' và long mạch đã canh giữ cả đời." "Cái giá của tiên sinh Bá Ôn, chính là tương lai của đao thứ tư." Gia Cát Thanh nói, nhận ra vẻ mặt phức tạp trên mặt năm người còn lại của Thất đao.

Diệp Phàm cũng nhận ra vẻ mặt của năm thanh tiểu đao này xuất hiện một chút tự nghi ngờ.

Rất rõ ràng, câu chuyện này của Gia Cát Thanh vừa bắt đầu, đã cuốn cả năm thanh tiểu đao còn lại vào.

Diệp Phàm, người từng chịu nhiều khổ sở vì bị cuốn vào vòng xoáy cạnh tranh nội bộ, bày tỏ sự thấu hiểu sâu sắc.

Lê Thốc lẩm bẩm trước tiên: "Nếu là tôi, tuyệt đối sẽ không giao ra đao của mình, liều cả cái mạng này cũng không." Bạch Hạo cũng tiếp lời ngay sau: "Tôi thấy bạn học Lê nói có lý." Bạch Xà gật đầu.

Ngay cả Phan Chí cũng nói: "Giao ra thân phận và tín vật của mình, đúng là có chút quá đáng." Vương Nguyệt Bán xoa xoa bụng, nói: "Chỉ cần tư tưởng không trượt dốc, cách làm luôn nhiều hơn khó khăn." "Có chuyện gì mà không thể vượt qua sao?" Nhìn năm người đột nhiên đồng lòng chống lại người không thể coi là ngoài, Diệp Phàm bất đắc dĩ liếc nhìn Gia Cát Thanh: Tôi hết cách với những người bị tổn thương vì cạnh tranh nội bộ rồi, anh giải thích tiếp đi.

Gia Cát Thanh cười nhìn năm thanh tiểu đao rõ ràng đang bị cuốn vào vòng xoáy, đồng thời cũng đọc được ánh mắt có phần bất đắc dĩ của Diệp Phàm.

Anh ta lấy toàn bộ mảnh vỡ của Toái Lân Đao trong tay áo ra, nói: "Thật ra, mọi người không cần phải tự ti." Gia Cát Thanh vừa nói, vừa đặt mấy mảnh vỡ song song trên bàn.

Không phải là sắp xếp tùy tiện, mà giống như một trò chơi ghép

hình, dựa theo vết nứt của chúng, cố gắng ghép các mảnh đao thành hình dạng một thanh đao.

Diệp Phàm nhìn hình dạng mà Gia Cát Thanh xếp.

Đó là một thanh đao có hình dạng không đều.

Lưỡi đao có phần giống răng cá mập.

Trông nó không giống như một vũ khí sắc bén để giết địch trên chiến trường, mà càng giống một loại biểu tượng nào đó.

Không giống đao của chiến sĩ, mà giống đao của quân sư hơn.

Có người bày mưu tính kế trong màn trướng, có người quyết thắng ngoài ngàn dặm.

Toái Lân Đao của Lưu Bá Ôn, rõ ràng thuộc về vế trước.

Gia Cát Thanh đặt tất cả mảnh vỡ lên bàn, cũng không ghép chúng thành một thanh đao hoàn chỉnh.

Nhưng qua những mảnh vỡ này, vẫn có thể tưởng tượng được hình dạng ban đầu của thanh đao.

Sau khi ghép xong tất cả những mảnh vỡ này, Gia Cát Thanh lại đan hai ngón tay vào nhau, đặt lên bàn.

"Tiên sinh Bá Ôn có thể làm được như vậy, cũng hoàn toàn là do đại thế thiên hạ quyết định." "Chém hết long mạch thiên hạ, đối với thời đại đó mà nói, vốn đã là một chuyện khó có thể tưởng tượng rồi." "Tiên sinh Bá Ôn, cũng chỉ là tình cờ bắt kịp thời đại đó mà thôi." Nói rồi, anh ta lại nhìn về phía năm người kia, nói: "Tôi nhớ trong mộ Vương Mãng, không phải cũng có một vị tiền bối vì để chém giết ác long, đã hiến tế toàn bộ huyết nhục của mình cho ao nước hóa cốt đó sao?" "Chết vì đại nghĩa, ai bắt kịp, thì là của người đó." Lê Thốc mím môi, chau mày không nói gì.

Người mà Gia Cát Thanh nói, cũng giống cậu ta, đều có mặt nạ tướng quân quỷ bằng đồng xanh.

Năm người còn lại cũng có chút xúc động vì câu nói này của Gia Cát Thanh.

Bởi vì đúng như lời Gia Cát Thanh nói.

Lưu Bá Ôn chỉ là sinh ra trong đại thế đó.

Đại thế mà ông ở, quyết định ông phải làm gì.

Đại thế năm đó, chính là hoàng mệnh 'chém đứt long mạch thiên hạ' mà phe Đồ long chưa từng có ai trải qua.

Một bên, khi cả năm người đều có chút xúc động, Giải Dữ Thần đưa tay gõ gõ lên bàn trước mặt, nói: "Đừng chuyển chủ đề." "Anh vẫn chưa nói, tại sao anh là đao thứ tư, và tại sao Toái Lân Đao lại biến thành thế này." Diệp Phàm nhìn về phía Giải Dữ Thần.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng địch ý của Giải Dữ Thần đối với Gia Cát Thanh mắt híp.

Đương gia Giải gia vốn luôn cẩn thận, dường như không hoàn toàn tin tưởng Gia Cát Thanh bỗng dưng xuất hiện này.

Nhưng ngoài lý do này, Diệp Phàm còn cảm nhận được một loại khí trường đồng loại tương khắc trên người Giải Dữ Thần.

Ánh mắt Diệp Phàm lướt qua lại giữa hai người.

Đây là hai người duy nhất trong số tất cả những người có mặt, mặc vest may đo cao cấp.

Cùng có khuôn mặt tinh xảo, cùng là người nhà giàu.

Chẳng lẽ.

Tiểu Hoa không chấp nhận có người giàu thứ hai xuất hiện bên

cạnh mình sao?

Thực tế, Diệp Phàm không hề phản đối việc Gia Cát Thanh gia nhập Thất đao.

Đầu tiên, chiếc vòng tay giống hệt của Lưu Bá Ôn trên cổ tay anh ta đã khiến Diệp Phàm buông xuống phần lớn sự cảnh giác.

Cùng với hiểu biết của hắn về nhân vật nguyên mẫu của Gia Cát Thanh ở kiếp trước, hắn vẫn rất tán thưởng Gia Cát Thanh.

Quan trọng nhất là, nếu Thất đao có sự gia nhập của Gia Cát Thanh, KPI bình quân đầu người của Thất đao có thể tăng vọt một đoạn dài.

Ánh mắt của Gia Cát Thanh rơi xuống thanh Toái Lân Đao đã vỡ nát trên bàn, nói: "Nếu không phải từ nhỏ tôi đã được tai nghe mắt thấy, thật ra cũng không biết chém đứt long mạch phải trả cái giá lớn đến mức nào." "Tuy xác suất này rất nhỏ, nhưng chuyện này đúng là đã xảy ra." "Tất cả những người dự bị cho vị trí truyền nhân đao thứ tư của thế hệ đó, đều chết trong việc chém đứt long mạch." "Toái Lân Đao, khi chém đứt long mạch mà gia tộc Gia Cát tôi bảo vệ, đã trở thành thế này." "Đây cũng là một trong những nguyên nhân tiên sinh Bá Ôn năm đó giao Toái Lân Đao cho gia tộc Gia Cát tôi." "Không chỉ là một giao dịch, mà còn là một lời phó thác." Nói rồi, Gia Cát Thanh cuối cùng cũng không còn là bộ mặt cười híp mắt kia nữa.

Anh ta đứng dậy khỏi ghế, lần đầu tiên dùng biểu cảm nghiêm túc, hành lễ với Diệp Phàm, nói: "Cùng là thuật sĩ, gia tộc Gia Cát, may mắn không làm nhục sứ mệnh." "Hiện là truyền nhân đao thứ tư, Toái Lân Đao Gia Cát Thanh, bái kiến tiểu tộc trưởng." Diệp Phàm sờ vào chiếc vòng tay xương trắng trên cổ tay, cũng đứng dậy.

Hắn nhìn sáu thành viên của Thất đao xung quanh, hai tay ôm quyền: "Các vị, bấy lâu nay, đã vất vả rồi." "Quãng đời còn lại, chúng

ta hãy cùng chỉ giáo cho nhau.” Thấy Diệp Phàm như vậy, mọi người quanh bàn lập tức đứng dậy.

Chương 393

Vẻ mặt của sáu thành viên Thất đao đều nghiêm túc và trang trọng chưa từng có.

Do Phan Chí và Vương Nguyệt Bán dẫn đầu, họ lùi lại một bước, quỳ một gối xuống.

Một tay đặt trên đầu gối, một tay nắm quyền chống xuống đất, cúi đầu.

Đây là một tư thế nhận lệnh.

Bất kể là người giang hồ như Vương Nguyệt Bán, hay thiếu gia gia tộc mặc vest chỉnh tề như Gia Cát Thanh.

Hay là thiếu niên trung nhị đầy phản nghịch như Lê Thốc.

Lúc này, sự khác biệt giữa những thân phận này đã không còn quan trọng nữa.

Khi phân tán khắp nơi, họ là trộm mộ, là đả thủ, là học sinh, là thiếu gia.

Nhưng khi tập trung trước mặt Diệp Phàm, họ đều là Thất đao như một.

"Thất đao, lên núi đao xuống biển lửa, nghĩa không thể chối từ." Cuộc "đại hội nhận người thân" tạm thời này kết thúc, đội ngũ Thất đao của phe Đồ long chỉ còn thiếu một người.

Diệp Phàm để Phan Chí đi sắp xếp cho Gia Cát Thanh, còn mình lại quay về trước máy tính ở quầy lễ tân.

Sự xuất hiện của Gia Cát Thanh, nằm ngoài dự liệu của Diệp Phàm.

Ban đầu hắn tưởng Thất đao chỉ có nhân vật trong thế giới Đạo Mộ Bút Ký.

Bây giờ, Diệp Phàm lập tức cảm thấy khả năng người cuối cùng là ai, đã được mở rộng ra một tầm cao mới.

Nhưng chỉ có hai ngày.

Nếu người cuối cùng có ý đến tìm hắn, thời gian đã đủ dùng.

Diệp Phàm vừa thành thạo gõ đoạn đầu tiên trên bàn phím, vừa tổng kết thực lực của đội ngũ hiện tại.

Từ việc gần như đơn độc chiến đấu trong mộ Vương Mãng, đến ba người kề vai trong mộ dưới đáy biển.

Cho đến bây giờ, sáu trong Thất đao cộng với ba trong Cửu Môn.

Cổ mộ nếu biết được, chắc sẽ không mọc chân chạy mất chứ?

Diệp Phàm vừa nghĩ, vừa đã gõ xong bản báo cáo xin phép dài gần hai nghìn chữ.

"Hai mươi ba phút." Hách Liên Tĩnh từ nãy đến giờ không xuất hiện, lúc này mới đủng đỉnh đi xuống lầu một.

Còn hứng thú tính thời gian cho Diệp Phàm.

Diệp Phàm giơ hai tay lên nhìn, thầm nghĩ: Không hổ là tốc độ tay của Diệp Bất Tu a.

Gửi email thành công, Diệp Phàm mới nhìn Hách Liên Tĩnh hỏi: "Sao lại xuống đây?" Hách Liên Tĩnh chỉ chỉ lên phía trên, nói: "Lên xem thử không?" Diệp Phàm theo Hách Liên Tĩnh đến phòng của hắn.

Chỉ thấy, chiếc giường vốn đang lành lặn bây giờ đã thiếu mất hai chân, góc trên bên trái và góc dưới bên phải.

Tuy vì chân giường vốn đã thấp, nên trông về mặt tạo hình không

có ảnh hưởng gì lớn.

Nhưng nằm lên, thì không khác gì nằm trên ván nhún.

Diệp Phàm có chút khó tin nhìn Hách Liên Tĩnh, đắn đo mãi vẫn không hỏi ra câu này: Mẹ nó chứ, mày là chó husky chuyên phá nhà à?

Tối hôm đó, vấn đề Hách Liên Tĩnh tạm thời không có giường ngủ được giải quyết bằng việc hắn trải nệm ngủ trên sàn trong phòng mình.

Và lúc này, Hách Liên Tĩnh ngoài chủ nợ lớn là Giải Dữ Thần, còn có thêm một chủ nợ nhỏ là Diệp Phàm.

Tuy một chiếc giường không đáng bao nhiêu tiền.

Nhưng Diệp Phàm chỉ cần nghĩ đến việc gã Hắc Nhãn Kính này cố ý phá giường nhà mình vì lý do gì, là lại thấy tức.

Thầm nghĩ, mọi người đều là anh em.

Anh có yêu cầu gì, cứ trực tiếp nói với Tiểu Hoa.

Anh em cũng sẽ không nhiều lời.

Nhưng anh vì diễn cho đạt, lại ra tay với giường nhà người khác, đó là anh không đúng rồi.

Trước tiên, cái giường này, nó không chọc giận ai cả.

Diệp Phàm lấy "anh em ruột, sòng phẳng tiền nong" làm tư tưởng chỉ đạo, lấy "dù sao Tiểu Hoa cũng không thiếu tiền và mình cũng nợ Tiểu Hoa một khoản lớn" làm số liệu tham khảo.

Bảo Vương Manh Manh ghi cho Hách Liên Tĩnh một khoản nợ trông giống như là ăn vạ.

Sự cố chiếc giường trong phòng Hách Liên Tĩnh, cứ thế mà kết thúc.

Buổi tối, sau khi cửa hàng đóng cửa, mọi người ai về phòng nấy.

Diệp Phàm một mình ở trong phòng, mới thực sự có thời gian để suy nghĩ một mình.

Hắn sắp xếp lại tất cả những chuyện đã xảy ra sau khi ra khỏi mộ dưới đáy biển.

Tuy từ trước đến nay, cách xử lý những chuyện này của hắn trông đều rất ung dung.

Nhưng không lâu trước đây, hắn vẫn chỉ là một sinh viên đại học bình thường.

Đang cảm khái về khả năng tiếp thu mạnh mẽ của mình, hệ thống đã im lặng từ lâu phá vỡ sự yên tĩnh. 【Ting, phát hiện ký chủ đã mở khóa tuyến nhiệm vụ chính mới, có muốn dùng điểm để rút thẻ, chọn nhân vật nhập vai hoàn toàn mới không.】 Diệp Phàm mở kho thẻ nhân vật phong phú trong giao diện hệ thống trong đầu.

Trong đó, hai nhân vật đã hoàn thành nhập vai ở vị trí sáng nhất.

Đặc biệt là thẻ nhân vật Đại Trương ca, đó là chiến tích mà Diệp Phàm vô cùng hài lòng.

Thẻ nhân vật Đạo Bút Tà đã hoàn thành nhập vai còn lại thì thuộc về vô tình cắm liễu liễu lại xanh.

Tuy phương diện phá mộ vì thuộc tính của Đạo Bút Tà mà được tăng cường rất nhiều.

Nhưng Diệp Phàm cũng không phủ nhận mình đã nhận được không ít phần thưởng hữu ích nhờ thẻ nhân vật Đạo Bút Tà.

Xuống dưới nữa, còn có nhân vật nhập vai Vương đạo trưởng Võ Đang đã hoàn thành phần lớn.

Còn lại, có thẻ nhân vật Hắc Hạt Tử, thẻ nhân vật Diệp Bất Tu đã

hoàn thành một phần nhưng không nhiều.

Thậm chí là thẻ Bàn Tử và thẻ Tang Bối Nhi chỉ hoàn nguyên được năm phần trăm.

Những thẻ còn lại, hoàn toàn chưa hoàn nguyên, đều là những nhân vật ngôi sao quỷ súc của năm.

Diệp Phàm nhìn kho thẻ nhân vật quá phong phú, thở dài, xoa trán nói: "Trời ơi, nói thẳng một câu đi, rốt cuộc có thể dọn dẹp một lần những nhân vật chưa hoàn nguyên không?" Hệ thống đáp: 【Để phòng khi cần dùng.】 【Nhưng ký chủ có thể chi mười vạn điểm tích lũy, để lựa chọn xóa những thẻ nhân vật mình không cần.】 Diệp Phàm nhìn vào kho điểm của mình.

Dùng phép toán tiểu học đơn giản nhất để tính cho mình.

Với tình hình điểm hiện tại, nếu chi phần lớn vào việc xóa các nhân vật quỷ súc, thì mình sẽ lại mất đi cơ hội tự chủ lựa chọn nhân vật cao cấp.

Nhưng, số điểm còn lại vẫn có thể tiến hành một lần rút năm thẻ.

Chương 394

Cái đầu óc gian thương nhỏ của Diệp Phàm vận hành nhanh chóng.

Theo kinh nghiệm của hắn, đến lúc đó có thể rút được một hộp mù nhân vật cao cấp, coi như lời.

Nếu không có nhân vật cao cấp, lại có thêm năm nhân vật quỷ súc.

Thì với số điểm của mình, có thể xóa được ít nhất mười nhân vật quỷ súc.

Trừ mười cộng năm, cuối cùng vẫn bớt được năm.

Hơn nữa, dù là năm nhân vật quỷ súc, đến lúc đó cũng là năm nhân vật quỷ súc mới.

Còn có thể tăng thêm chút cảm giác mới mẻ.

Không lỗ.

Thế là, Diệp Phàm rất hào phóng bày tỏ: "Xóa." Kho thẻ nhân vật lập tức xuất hiện trước mặt Diệp Phàm.

Nhìn một hàng thẻ nhân vật có độ hoàn nguyên bằng không, Diệp Phàm nhanh chóng đưa ra lựa chọn.

Thẻ nhân vật Đặc công Lão Phùng được chọn đầu tiên nhảy lên phía trước trang.

Dưới hình ảnh tĩnh kinh điển của nhân vật, còn có một dòng chữ nhỏ.

"Hu hu hu, tiểu chủ thật sự muốn xóa người ta sao?" Hai bên trái phải dưới dòng chữ nhỏ, cũng là hai lựa chọn.

Bên trái là lựa chọn mặc định "Để tôi nghĩ lại", bên phải là mấy

chữ nhỏ màu rất nhạt, phông chữ cực nhỏ, gần như khiến người ta không nhìn rõ: Nhẫn tâm xóa bỏ.

Mấy chữ nhỏ này, Diệp Phàm thậm chí cảm thấy nếu không phải đã hoàn nguyên thị lực của Hách Liên Tĩnh, có lẽ đã không nhìn thấy lựa chọn này.

Hắn nheo mắt lại, điều này cho hắn một cảm giác vô cùng quen thuộc.

Và không cần nghĩ nhiều, Diệp Phàm đã biết cảm giác quen thuộc này là từ đâu ra.

Cái trò này không phải chính là chiêu trò của các cửa sổ pop-up khi mình xóa các phần mềm rác trên máy tính sao?

Sắc mặt Diệp Phàm lập tức lạnh xuống, hắn không chút do dự chọn "Nhẫn tâm xóa bỏ".

Và chân thành chửi một câu: Phần mềm rác nhiều mưu mô quỷ quyệt!

Sau khi đưa ra lựa chọn, thẻ nhân vật đó xoay tròn và phóng to.

Hình ảnh tĩnh biến thành một đoạn video.

Trên màn hình, vẻ mặt nịnh nọt ban đầu của Đặc công Lão Phùng thay đổi, biến thành một bộ dạng hung ác.

"Uống!

Tại sao không uống!" Diệp Phàm nhìn Đặc công Lão Phùng đang hắc hóa online, mặt lạnh lùng lướt qua màn hình này.

Cái thứ hai là "Chuyên gia ẩm thực sạch sẽ vệ sinh Dung Tử".

Sau khi trải qua lựa chọn giống hệt Đặc công Lão Phùng, thẻ bài bị xóa hắc hóa tại chỗ.

Nhưng cách hắc hóa của thẻ bài này, thể hiện trên phụ đề: Dòng chữ "Sạch sẽ vệ sinh nha anh em" biến thành "Thêm gân cốt và vĩ đại nha anh em".

Diệp Phàm nhìn nội dung trên màn hình, không khỏi rùng mình.

Thẻ nhân vật quỷ súc thứ ba, Hoa Cường mua dưa hắc hóa, Diệp Phàm đã rất quen thuộc.

Sau khi xem xong đã đưa ra một đánh giá trung thực: "Vẫn nên diễn tiết chế một chút, anh ta không xấu đến thế".

Lần lượt lại nhấn mấy lần "Nhẫn tâm xóa bỏ", lần lượt lại xem mấy thẻ bài nhân vật quỷ súc hắc hóa.

Tấm cuối cùng, Thiệu Đại Nga.

Diệp Phàm mặt lạnh lùng nhấn vào lựa chọn nhẫn tâm xóa bỏ.

Hắn đoán Thiệu Đại Nga hắc hóa chắc không ngoài lời thoại kinh điển kia: "Điềm Mỹ, Lý Thành Tú!

Cô ta đi theo người khác rồi!

Cô ta đi theo người khác rồi!" Hoặc là phải trơ mắt nhìn Thiệu Đại Nga đau eo đến chết.

Tuy nhiên, khi thẻ bài nhân vật này đưa ra lựa chọn hắc hóa, vẫn ngoài dự liệu của Diệp Phàm.

Chỉ thấy, người trên màn hình dùng một ánh mắt vô cùng cao ngạo nhìn xuống hắn, nói: "Sao?

Nhân vật là tôi, anh không hài lòng?" Tuy biết thẻ bài nhân vật chắc không nghe được lời phàn nàn của mình, nhưng Diệp Phàm vẫn lạnh lùng nói: "Số ta do ta không do trời." Sau đó, lướt qua nhân vật quỷ súc thứ mười này khỏi tầm mắt mình.

Dọn dẹp xong những "phần mềm rác" này, Diệp Phàm cảm thấy

mình cũng nhẹ nhõm đi nhiều.

Hắn rất tùy ý ngả người ra sau, nói với hệ thống: "Rút năm lần, mang lên đây." Ngay sau đó, hệ thống bắt đầu báo cáo kết quả của năm lần rút liên tiếp như thường lệ. 【Đinh!

Chúc mừng ký chủ, nhận được thẻ bài nhân vật Huyên Huyên.

Thể lực: 20, Trí lực: Cung đấu thuật 100, Sở trường: Con đàn cháu đống.】 Tuy Diệp Phàm biết rằng những thẻ bài nhân vật ban đầu luôn có phần nào đó lố bịch.

Nhưng lố bịch đến mức này thì vẫn khiến hắn hơi bất ngờ.

"Năng lực của Huyên Huyên là con đàn cháu đống à?

Bản lĩnh của Huyên Huyên là xử lý mấy con trà xanh chứ!" "Bộ phận hậu đài của các người đọc hiểu sai rồi." "Cái tiếp theo." Hệ thống:. 【Đinh!

Chúc mừng ký chủ, nhận được thẻ bài nhân vật Trương Tam.

Thể lực: 25, Trí lực: 25, Sở trường: Dũng cảm, điên cuồng.】 Diệp Phàm hơi nheo mắt.

Đặc điểm của kẻ cuồng đồ ngoài vòng pháp luật là điên cuồng sao, phải là ngoài vòng pháp luật chứ!

Thẻ bài nhân vật này tuyệt đối không thể đụng vào!

"Dùng từ 'chúc mừng' cho thẻ bài này, không hợp lý lắm nhỉ." "Giờ trả điểm cho tôi để xóa nó đi." 【Đinh!

Chúc mừng ký chủ, nhận được thẻ bài nhân vật Tứ Lang.

Thể lực: 50, Trí lực: 50.

Sở trường: Hậu cung đông đảo.】 Diệp Phàm suy nghĩ một chút rồi nói: "Nhà Thanh mất rồi." "Cái tiếp theo." 【Đinh!

Chúc mừng ký chủ, nhận được thẻ bài nhân vật Hoa Đà.

Thể lực: 30, Trí lực: 80, Sở trường: Y thuật.】 Diệp Phàm thở dài: "Có cũng được, nhưng không cần thiết." "Cái tiếp theo." Lúc này, Diệp Phàm đã chẳng còn hứng thú gì với việc hệ thống báo cáo nhân vật mới nữa.

Nhưng trước khi hệ thống báo cáo thẻ bài cuối cùng, Diệp Phàm vẫn ngắt lời nó sau tiếng "Đinh": "Thiên Ý, tôi nghĩ chắc cậu cũng thấy rồi." "Bất kể là những kỹ năng tôi đã nhận được từ việc hoàn nguyên nhân vật, hay đội hình Lục Đao thêm Tam Môn của tôi hiện tại." "Nhân vật mới đối với tôi thực ra cũng chỉ là có cũng được, không có cũng chẳng sao." "Tôi hoàn toàn có thể giữ lại số điểm tích lũy này để đổi lấy tiền, hoặc xóa đi cái nhân vật quái gở mà cậu vừa đưa cho tôi." "Nhưng tôi vẫn chọn rút năm lần liên tiếp." "Cậu nghĩ là tôi ham hố thẻ bài nhân vật mới mà cậu đưa cho sao?" "Không, đây là sự tin tưởng của tôi dành cho cậu sau một thời gian dài chúng ta hợp tác." Diệp Phàm thong thả tựa vào đầu giường, khoanh tay, nhẹ nhàng nói: "Được rồi, tôi nói xong rồi." "Cậu tiếp tục đi." "Hệ thống ưu tú có cầu tất ứng, ha." Hệ thống im lặng một lúc.

Cuối cùng, mới phát ra một tiếng "Đinh".

Chương 395

【Đinh!

Chúc mừng ký chủ, nhận được thẻ bài nhân vật Tiêu lão bản, Thể lực: 999+, Trí lực: 999+, Sở trường: Thiên tài thiếu niên.】 Nghe báo cáo này, Diệp Phàm cuối cùng mới chịu ngồi thẳng dậy khỏi tư thế lười biếng tựa vào đầu giường.

Thế giới võ hiệp và bối cảnh đô thị hiện đại là hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Diệp Phàm cảm thấy mình lại "ổn áp" rồi.

Nhưng ngay sau đó, hệ thống lại báo cáo: 【Do Tiêu lão bản là nhân vật cấp quá cao, nên được chia thành hai hình thái là Tiêu lão bản và Vĩnh An Vương.】 【Ký chủ hiện đang ở giai đoạn sơ khởi, hình thái là Tiêu lão bản.】 【Trong quá trình hoàn nguyên, hệ thống sẽ căn cứ vào mức độ hoàn nguyên để nâng cấp và tiến giai cho Tiêu lão bản.】 So với những nhân vật quái gở thông thường, đối với nhân vật Tiêu lão bản này, Diệp Phàm đã vô cùng hài lòng.

Vì thế hắn rất dễ dàng chấp nhận thiết lập mới này.

Năm lần rút kết thúc, Diệp Phàm đang định thoát khỏi tiềm thức thì hệ thống lại lên tiếng. 【Đinh!

Hành vi tâm kế của ký chủ phù hợp với nhân vật Tiêu lão bản, độ hoàn nguyên +5%, điểm tương ứng đã được cộng 5% vào người ký chủ.】 【Chúc mừng ký chủ, nhận được phần thưởng hệ thống.】 【Đinh!

Đạp Vân Thừa Phong Bộ, khinh công cao cấp, ngự gió mà đi.】 Diệp Phàm mỉm cười, nói: "Biết điều đấy.

Lui đi.”.

Sáng sớm hôm sau, Diệp Phàm nhận được phản hồi về đơn xin của mình.

Phía chính phủ đầu tiên chúc mừng phát hiện của Diệp Phàm, cũng chúc mừng việc đội ngũ của hắn được mở rộng.

Thậm chí còn hỏi thăm tình hình hiện tại của những người bạn cũ của họ, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh.

Hơn nữa, còn gửi lời chúc tốt đẹp rằng mong Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh có thể hòa thuận với nhau.

Diệp Phàm nhìn bức thư hồi đáp dài ngoẵng.

Sau khi lướt qua hết những nội dung không quan trọng ở phần đầu, hắn mới thấy được ý đồ của phía chính phủ ở cuối thư.

“Hạng mục xin phép của nghiên cứu sinh khóa 21 Diệp Phàm được phê duyệt.” “Để mở rộng tầm ảnh hưởng của hoạt động lần này.” “Để tất cả sinh viên khoa khảo cổ của Đại Việt, cũng như tất cả những người yêu thích khảo cổ, và toàn thể công dân Đại Việt có hiểu biết sâu sắc hơn về khảo cổ và lịch sử chưa được biết đến.” “Phía chính phủ sẽ điều phối nhân viên liên quan đi cùng với bạn học Diệp Phàm.” “Mong các vị có thể phát huy tinh thần khổ công nghiên cứu, ý chí vững vàng bền bỉ, cũng như phẩm chất tốt đẹp giúp đỡ lẫn nhau trong hạng mục lần này.”.

Sau một bài diễn văn dài dòng mang đậm văn phong chính thống, Diệp Phàm mới thấy được câu cuối cùng: “Hy vọng tiểu tộc trưởng chiếu cố.” Diệp Phàm nhìn câu cuối, không hiểu sao lại cảm thấy có chút thương hại cho người đã gõ ra bức thư này.

Phần đầu dùng rất nhiều từ ngữ hoa mỹ để xây dựng sự uy nghiêm của chính phủ.

Đến câu cuối cùng, một chữ "chiếu cố" đã khiến mọi nỗ lực trở nên có phần thảm hại.

Nhưng Diệp Phàm cũng có thể hiểu được ý muốn đi cùng của phía chính phủ.

Dù sao, ngoài những nội dung đã nói trong thư hồi đáp.

Việc giao một ngôi mộ như vậy vào tay một người có thể có tiền án trộm mộ vẫn có một mức độ rủi ro nhất định.

Cây ngay không sợ chết đứng, Diệp Phàm cũng nhanh chóng trả lời: "Được." Sau khi nhận được hồi âm của Diệp Phàm, người phụ trách bên chính phủ lập tức gọi điện cho hắn.

Hai người dùng thời gian cực ngắn để xác định thời gian xuất phát và số lượng người tham gia rồi cúp máy.

Sau đó, Diệp Phàm lại đợi ở Tây Linh Ấn Xã thêm một ngày.

Trong ngày này, Diệp Phàm vẫn ngồi ở vị trí "buông rèm nhiếp chính" thường ngày của mình.

Tây Linh Ấn Xã không còn như trước, chỉ có Vương Manh Manh và Phan Tử.

Nơi đây bỗng chốc trở nên náo nhiệt hơn xưa rất nhiều.

Chỉ trong một ngày ngắn ngủi.

Diệp Phàm đầu tiên được chứng kiến Nam Hạt Bắc Ách tái đấu, rồi lại được chứng kiến Giải Vũ Thần và Gia Cát Thanh, hai nhân vật cáo già như nhau, đối đáp xã giao khách sáo.

Trong từng lời nói, Diệp Phàm đều cảm nhận được sự khoe của vòng vo của hai người.

Hắn còn được chứng kiến Bạch Hạo đã phụ đạo bài vở cấp ba cho cậu nhóc học dốt Lê Thốc bằng trình độ sinh viên đại học như thế

nào.

Cuối cùng, Diệp Phàm tổng kết lại là, Bạch Hạo học đại học cũng như không.

Và đưa ra kết luận cho Bạch Hạo: sinh viên đại học vẫn phải học cao học thì mới có động lực tiếp tục học tập.

Bạch Hạo nhìn tiểu tộc trưởng nhà mình dùng giọng điệu ôn hòa nói với mình câu: "Tiểu Bạch à, đợi lần này ra khỏi mộ thì đi học cao học đi nhé", nụ cười trên mặt lập tức biến mất.

Từ đó, trong Tây Linh Ấn Xã lại có thêm một sinh viên đau khổ.

Nhìn phản ứng của Bạch Hạo, Lê Thốc cũng thấm thía một đạo lý: quả nhiên, câu nói của giáo viên rằng "đỗ đại học là được giải thoát" thực ra vẫn là lừa người.

Ngoài ra, Diệp Phàm cũng đã xem rất nhiều màn chém gió náo nhiệt giữa hai người đàn ông trung niên là Phan Tử và Bàn Tử.

Nghe những kinh nghiệm của Bàn Tử mà hai chân đã dẫm lên bộ luật hình sự của Đại Việt.

Diệp Phàm quyết định, trước khi xuất phát nhất định phải dặn Bàn Tử, những lời này khi gặp đội viên của chính phủ, nhất định phải cẩn trọng lời nói.

Mãi đến hơn chín giờ tối, Tây Linh Ấn Xã đóng cửa.

Diệp Phàm vẫn không đợi được người thứ bảy.

Nhưng xem náo nhiệt cả ngày, Diệp Phàm cho biết ngày hôm nay trôi qua rất viên mãn.

Trên đoạn đường ngắn ngủi trở về phòng ngủ của mình.

Diệp Phàm lại chứng kiến cảnh Trương Khải Linh và Lê Thốc hai gương mặt cau có đối đầu nhau, Hách Liên Tĩnh và Gia Cát Thanh hai

con hổ mặt cười đi ngang qua nhau cười nhìn nhau trong một khung cảnh kỳ dị.

Ngay cả Giải Vũ Thần cũng dựa vào cửa phòng mình, với vẻ mặt xem kịch vui.

Chú ý đến biểu cảm của Giải Vũ Thần, Diệp Phàm mới chắc chắn mình không nhìn nhầm.

Giữa mấy người này, quả thực có một loại khí trường vi diệu muốn đánh nhau.

Mấy người này đối đầu nhau, đây là cảnh tượng mà kiếp trước Diệp Phàm gần như không bao giờ nghĩ tới.

Diệp Phàm lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên rồi lại đi thẳng về phòng mình.

Giải Vũ Thần gọi hắn lại giữa đường: "Diệp Phàm, cậu không tò mò kết quả sao?" Diệp Phàm trước khi mở cửa quay đầu lại nhìn mấy người này, nếu đánh nhau thì có thể khiến Tây Linh Ấn Xã của hắn trực tiếp tái hiện lại Tân Nguyệt Phạn Điếm.

Việc hắn ra tay ngăn cản là không thể, trên người mang một thẻ bài phá CP Đạo Mộ Bút Ký vượt quá 100%, hắn tuyệt đối không thể ra tay ngăn cản.

Nhưng, đồng thời là một chuyên gia phá CP, đầu óc của Diệp Phàm hắn cũng rất nhạy bén, là một gian thương.

Diệp Phàm nói thẳng: "Không sao, mọi người chắc chắn đều có chừng mực." Diệp Phàm thầm nghĩ, đối phó với mấy vị hễ ra tay là muốn dỡ nhà này, dùng bạo lực để chống lại bạo lực không thể giải quyết được bất kỳ vấn đề gì.

Thế là lần này, hắn trực tiếp dùng một câu nói, thực hiện một cuộc bắt cóc đạo đức vô nhân đạo đối với mấy người anh em tốt.

Sau đó liền yên tâm trở về phòng mình.

Khoảnh khắc đóng cửa phòng, Diệp Phàm lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Bên ngoài yên tĩnh khoảng hai phút, sau đó mới vang lên tiếng ai về phòng nấy.

Nghe thấy tiếng đóng cửa khóa trái cuối cùng, Diệp Phàm cũng nằm lại trên giường.

Chương 396

Thực ra, vào khoảnh khắc này, hắn mới cảm thấy kỳ diệu.

Những người như vậy lại tồn tại trong cùng một thời đại.

Nếu không ở cùng một phe, mà mỗi người một phái, thực sự tìm đến gây phiền phức cho nhau.

Thì việc xử lý từng người một, chắc cũng sẽ rất phiền phức.

Diệp Phàm để ý nghĩ có phần nguy hiểm nhưng bản thân hắn lại không ý thức được sự nguy hiểm đó lướt qua trong đầu một lúc, rồi lại lấy quần áo sạch, đi vào phòng tắm.

Tắm rửa xong, Diệp Phàm không nghỉ ngơi.

Hắn vừa mới rút được thẻ bài Tiêu lão bản, lại còn là phiên bản cần nâng cấp.

Nên bây giờ, Diệp Phàm cần phải chuẩn bị cho việc hoàn nguyên thẻ bài nhân vật này.

Đương nhiên, thẻ bài nhân vật Vương đạo trưởng của Võ Đang sắp hoàn nguyên xong Diệp Phàm cũng sẽ không từ bỏ.

Diệp Phàm hồi tưởng lại đặc điểm của nhân vật Tiêu lão bản trong đầu, và từ những đặc điểm đó sàng lọc ra những gì hắn có thể hoàn nguyên ngay bây giờ.

Có lẽ là do có thẻ bài Diệp Bất Tu, điều đầu tiên Diệp Phàm nghĩ đến lại là bắt đầu từ tên của mình.

Không biết sáng mai lúc xuất phát, nói với bạn đồng hành rằng từ nay hắn đổi họ thành Tiêu, có được không nhỉ.

Rất nhanh, Diệp Phàm đã dập tắt ý nghĩ này, bắt đầu suy nghĩ

nghiêm túc.

Đầu tiên, con đường hoàn nguyên hình tượng này, chắc chắn không dễ đi như những nhân vật hiện đại.

Hắn không thể nào trong tiết trời tam phục này, mặc một bộ đồ cổ trang có lông để hành động.

Nhưng hiệu ứng trang điểm của Tiêu lão bản trông khá đẹp mà nhỉ?

Diệp Phàm hồi tưởng lại hình tượng trong đầu, xác định rằng khuôn mặt đó ngoài yếu tố khí chất bẩm sinh, vẫn cần một mức độ trang điểm nhất định để hỗ trợ.

Nhưng mà trang điểm.

Chuyện này nên hỏi Bạch Hạo, vốn là một cô gái nhỏ, hay là nên hỏi Giải Vũ Thần đây?

Nghĩ đến cảnh tượng đó, Diệp Phàm tiện thể dứt khoát từ bỏ luôn con đường tắt hoàn nguyên này.

Cuối cùng, Diệp Phàm quyết định mở một trang web mua bán.

Hắn mua một mảnh đất hẻo lánh ở cực bắc của Đại Việt, nơi đó vốn cũng là một khách sạn rất hẻo lánh và cũ nát.

Nhưng vì vị trí xa xôi, nên vẫn luôn không có bất kỳ lợi nhuận nào.

Thế là đã bị Diệp Phàm nhanh chóng thu vào tay mình, và khi trao đổi với người bán đã đặt sẵn tên: Tuyết Lạc Sơn Trang.

Quả nhiên, khoảnh khắc giao dịch thành công, tiếng thông báo của hệ thống vang lên trong đầu Diệp Phàm. 【Đinh!

Sở hữu một Tuyết Lạc Sơn Trang đổ nát, phù hợp với nhân vật Tiêu lão bản, độ hoàn nguyên +5%, độ hoàn nguyên hiện tại là 10%, điểm tương ứng đã được cộng 10% vào người ký chủ.】 【Chúc

mừng ký chủ, nhận được phần thưởng hệ thống.】【Đinh!

Thanh Y, trang phục của Tiêu lão bản phiên bản cải tiến, vải vóc chắc chắn, có thể phòng ngự các loại đao kiếm, nước lửa thông thường, và có hiệu quả làm mát.】 Ngay sau đó, Diệp Phàm quay đầu lại, nhìn bộ thanh y đang trải trên giường mình.

Đúng như hệ thống nói, đây là một bộ hán phục nam phiên bản cải tiến.

Tay áo và ống quần đều được bó lại, để tiện cho việc chiến đấu.

Nhưng bên ngoài lớp áo trong, còn có một lớp sa mỏng nhẹ.

Trên áo trong có dùng chỉ vàng thêu một số hoa văn họa tiết.

Diệp Phàm đưa tay sờ thử, không khỏi cảm thán một câu: "Vân Yên Tế Miên à." Hắn nhanh chóng thay bộ quần áo này vào, chất liệu vải thoải mái ôm sát vào người hắn một cách hoàn hảo.

Khiến cả người trông cao ráo lạ thường, tông màu lạnh lại khiến hắn trông có vài phần sắc bén và xa cách.

Bỗng nhiên, âm thanh thông báo của hệ thống lại vang lên trong đầu Diệp Phàm:【Đinh!

Hệ thống đối chiếu, ký chủ hoàn nguyên một phần hình tượng Tiêu lão bản, độ hoàn nguyên +2%, độ hoàn nguyên hiện tại là 12%, điểm tương ứng đã được cộng 12% vào người ký chủ.】【Chúc mừng ký chủ, nhận được phần thưởng hệ thống.】【Đinh!

Hồ lô thuốc Băng Ngọc, nước đựng trong đó có thể giải bất kỳ loại độc nào.】 Nghe thấy báo cáo này, Diệp Phàm lại nhìn kỹ vào gương.

Ban đầu hắn đã từ bỏ con đường hoàn nguyên hình tượng, không ngờ con đường này vẫn còn đi được.

Hoàn nguyên hình tượng.

Diệp Phàm nhìn mình trong gương, giữa hai hàng lông mày quả thực có chút lười biếng nhàn nhã.

Hắn sờ cằm, thầm nghĩ đây không phải là hoàn nguyên hình tượng, mà nên là hoàn nguyên hội chứng lười giao tiếp xã hội thì hợp lý hơn.

Nhưng nghĩ đến vòng bạn bè rộng lớn xung quanh Tiêu lão bản.

Vậy thì Tiêu lão bản không phải là mắc hội chứng lười giao tiếp xã hội, gã này đơn thuần là lười thôi.

Nếu là tính cách của Tiêu lão bản, chắc sẽ không sống chết học cao học như hắn nhỉ.

Diệp Phàm nằm lại trên giường, nhìn bóng đèn trên trần nhà.

Thông báo của hệ thống lại vang lên. 【Đinh!

Đồng hành cùng Gia Cát Thanh, hoàn nguyên nhân vật Vương đạo trưởng của Võ Đang, độ hoàn nguyên +5%, độ hoàn nguyên hiện tại là 75%, điểm tương ứng đã được cộng 75% vào người ký chủ.】【Chúc mừng ký chủ, nhận được phần thưởng hệ thống.】【Đinh!

Kim Quang Chú, có thể hóa hình.】 Diệp Phàm gật gật đầu.

Đây không phải là Kim Quang Chú của Trương Bích Liên, đây là Kim Quang Chú của tiểu sư thúc à.

Diệp Phàm sắp xếp lại kho phần thưởng lại phong phú thêm một chút, độ hoàn nguyên còn lại phải vừa đi vừa tích lũy trên đường.

Hắn lấy cái hồ lô Băng Ngọc nhỏ bên cạnh, lớn hơn một chút so với cái mà Hách Liên Tĩnh định đưa cho hắn trước đây.

Bên trong hiện tại vẫn trống rỗng.

Diệp Phàm lắc lắc, quyết định sáng mai trước khi xuất phát sẽ mời Hắc Nhãn Kính một ly.

Nếu bất kỳ loại độc nào, bao gồm cả bệnh cũ lâu năm cũng có thể giải được, vậy thì thuốc của Hắc Nhãn Kính coi như đã tìm thấy.

Sáng sớm hôm sau, mọi người đều rất đúng giờ có mặt tại phòng khách ở tầng một.

Diệp Phàm cũng đã thay bộ trang bị do hệ thống thưởng, lần này, đổi Thiên Cơ Tán thành Vô Cực Côn, đang đợi ở vị trí "buông rèm nhiếp chính" của mình.

Khi nhìn thấy Diệp Phàm trong phòng khách, mỗi người đều ngầm hiểu mà nhìn thêm vài lần.

Mắt Bạch Hạo sáng lấp lánh, đi vòng quanh Diệp Phàm ba vòng, kinh ngạc nói: "Tộc trưởng, tối qua ngài đã làm gì vậy ạ?" "Sao mới một đêm không gặp, tôi đã cảm thấy ngài đẹp trai hơn rồi?" Diệp Phàm uống một ngụm trà, thản nhiên đáp: "Người đẹp vì lụa." Giải Vũ Thần trước tiên nhìn bộ quần áo trên người Diệp Phàm, rồi lại dời tầm mắt lên cao hơn, lên khuôn mặt của Diệp Phàm.

Tuy anh ta biết, câu nói "người đẹp vì lụa" của Diệp Phàm cũng không phải không có lý.

Nhưng anh ta cũng có thể cảm nhận rõ ràng, công lao không chỉ nằm ở bộ quần áo mà họ chưa từng thấy này của Diệp Phàm.

Chương 397

Khuôn mặt của Diệp Phàm, thậm chí là cả khí chất, dường như đều có một chút thay đổi nhỏ so với trước đây.

Trước đây cũng có chút lười biếng, nhưng bây giờ trong sự lười biếng đó, lại mang theo vài phần quý khí.

Trông có vẻ, hơi giống như một vị vương gia nhàn tản, tuy ở giữa dòng chảy quyền lực, nhưng lại không có tâm tranh quyền đoạt thế.

Tuy không có tâm tranh quyền đoạt thế, nhưng lại có thực lực tuyệt đối.

Nhưng mà, dùng quý khí để hình dung con nợ nhỏ của mình, có hợp lý không?

Bên kia, Gia Cát Thanh nhìn bộ quần áo của Diệp Phàm, cũng nói: "Tuyệt đối không phải vật phàm." Trương Khải Linh "Ừm" một tiếng.

Phan Tử cũng nói: "Bộ quần áo này nếu mặc trên người người khác, nhất định sẽ trông rất kỳ quái." "Nhưng mặc trên người tiểu tộc trưởng của chúng ta, quả thực quá hợp!

Nếu ở mấy trăm năm trước, chính là một tiểu công tử hoàng thân quốc thích đấy!" Bàn Tử cũng vỗ vỗ vai Phan Tử, nói: "Lời này của Đại Phan tôi đồng ý." Diệp Phàm thầm nghĩ mình mang theo một đội quân tâng bốc đến đây à?

Bảy Đao × Đội quân tâng bốc Tộc trưởng Đồ Long √?

Một bên, Hách Liên Tĩnh cũng trực tiếp ở đối diện Diệp Phàm, nhoài nửa người trên qua bàn, đưa cặp kính râm sắc sảo của mình đến trước mặt Diệp Phàm.

Điểm chú ý của hắn cũng giống như Giải Vũ Thần.

Nhưng hắn đã nói thẳng ra câu đó: "Không chỉ là quần áo đâu." "Tôi thấy, mặt của Tiểu Diệp tử cũng tuấn mỹ hơn trước một chút đấy." "Thật là thần kỳ." Nhìn Hách Liên Tĩnh ngay trước mắt, Diệp Phàm theo bản năng lùi lại một chút.

Hắn không đáp lại lời khen của Hách Liên Tĩnh, mà lấy một ly nước trên bàn trước mặt, đưa đến trước mặt Hách Liên Tĩnh.

Hách Liên Tĩnh nhìn ly nước gần trong gang tấc, nhướng mày: "Tiểu Diệp tử?" Đây là nước mà Diệp Phàm đã rót ra từ hồ lô ngọc nhỏ sau khi xuống lầu vào buổi sáng.

Sau khi rót ra, cũng đã dùng kỹ năng kiểm tra độc tố của mình kiểm tra qua, tuyệt đối an toàn.

Còn về tại sao nước này có thể giải bách độc, Diệp Phàm không rõ nguyên lý.

Chỉ có thể dùng câu nói "việc gì không quyết được, cứ đổ cho cơ học lượng tử" để giải thích vấn đề này.

Nên bây giờ mới yên tâm mạnh dạn đưa ly cho Hách Liên Tĩnh.

"Ly này, là đồ tốt." Hách Liên Tĩnh nhận lấy từ tay Diệp Phàm.

Hắn hoàn toàn không có chút nghi ngờ nào, ngửa cổ, rất hào sảng uống cạn nước bên trong.

Uống xong rồi, mới hỏi một câu: "Tại sao lại là đồ tốt?" Diệp Phàm ngoắc ngoắc ngón tay với Hách Liên Tĩnh, ra hiệu Hách Liên Tĩnh "lại đây".

Hách Liên Tĩnh cười đầy hứng thú, lập tức lại đưa đầu qua.

Diệp Phàm dùng tay che miệng, lại hạ giọng rất thấp.

Đảm bảo câu nói này chỉ có mình và Hắc Nhãn Kính nghe được.

Hành động nhỏ cố ý và hành vi nói thầm này, khiến những người xung quanh càng thêm tò mò.

Nhưng mấy người đều ngầm hiểu, không nhiều lời đi hỏi.

Chỉ dùng năng lực trinh sát nhạy bén gấp trăm lần người thường của mình, để xem phản ứng biểu cảm của Hách Liên Tĩnh.

Chỉ thấy, Hách Liên Tĩnh trước tiên cười đầy hứng thú và có chút đắc ý.

Nhưng rất nhanh khóe miệng lại xệ xuống.

Cho dù chỉ dùng khóe miệng để biểu đạt cảm xúc, hắn cũng đã thể hiện ra hoạt động nội tâm phong phú của mình: không hiểu, bối rối, kinh ngạc, thậm chí có chút kinh hãi.

Vì nội dung câu nói của Diệp Phàm rất ngắn, nên tốc độ biến sắc của Hách Liên Tĩnh cũng rất nhanh.

Để Hách Liên Tĩnh lộ ra biểu cảm như vậy, chỉ số độ khó có thể so sánh với việc để Trương Khải Linh lộ ra nụ cười tà mị dầu mỡ.

Diệp Phàm rốt cuộc đã nói gì với Hách Liên Tĩnh?

Mọi người nhìn phản ứng của Hách Liên Tĩnh, gần như nghĩ mãi không ra.

Dù là những người tinh tường có khả năng quan sát nhạy bén, các năng lực đều rất xuất chúng, cũng hoàn toàn không đoán ra được Diệp Phàm rốt cuộc đã nói gì với Hách Liên Tĩnh.

Ngay lúc mọi người đang nghĩ mãi không ra, Diệp Phàm chủ động ghé sát về phía Hách Liên Tĩnh, hỏi: "Hắc Nhãn Kính, thế nào?" Hách Liên Tĩnh trước tiên sững sờ, sau đó cuối cùng ý thức được một số thay đổi trên cơ thể mình.

Hắn đột nhiên đứng thẳng người dậy, kéo giãn khoảng cách giữa

mình và Diệp Phàm.

Sau đó lại ôm đầu, khom người, lảo đảo lùi lại mấy bước như đang chịu đựng đau đớn.

Hơi thở của Hách Liên Tĩnh run rẩy, nói giọng yếu ớt: "Trong nước." "Trong nước có." Thấy phản ứng này của Hách Liên Tĩnh, những người xung quanh cũng lập tức hoàn hồn từ những suy đoán vừa rồi.

Vương Nguyệt Bán, Phan Tử, Bạch Xà và Gia Cát Thanh, những người có chút tâm cơ trong Bảy Đao đều theo bản năng dùng ánh mắt có phần đề phòng nhìn về phía Trương Khải Linh và Giải Vũ Thần bên cạnh.

Rất rõ ràng, ý tứ chính là: tôi không quan tâm có phải là tiểu tộc trưởng hạ độc hay không, nhưng các người tốt nhất đừng hành động thiếu suy nghĩ.

Giải Vũ Thần và Trương Khải Linh cũng nhíu mày nhìn Hách Liên Tĩnh, sau đó hai người lại quay đầu nhìn Diệp Phàm.

Diệp Phàm đang xem Hách Liên Tĩnh biểu diễn, lại rót thêm một ly nước vào chiếc cốc đó, đang định đưa lên miệng uống.

Ánh sáng xanh trong tay Trương Khải Linh lóe lên, gần như ngay giây tiếp theo đã đến bên cạnh Diệp Phàm.

Khi Diệp Phàm ngẩng đầu lên, trong tay chỉ còn lại không khí.

Hắn thong thả uống một ly trà không khí.

Bên này Trương Khải Linh lấy được chiếc cốc trong tay Diệp Phàm, bên kia Giải Vũ Thần cũng túm lấy cổ áo Hách Liên Tĩnh.

Tuy động tác này rất không dịu dàng, nhưng bản ý của anh ta thực sự là để ngăn Hách Liên Tĩnh ngã.

Hách Liên Tĩnh lại cười một tiếng, rồi đứng thẳng người lại.

Hắn dùng một kỹ thuật khéo léo rút cổ áo mình ra khỏi tay Giải Vũ Thần.

Trên mặt lại treo lên nụ cười thương hiệu của mình, chắp tay với đám đông xung quanh nói: "Các vị khán giả, quý vị nếu thích màn biểu diễn vừa rồi, có tiền thì ủng hộ tiền, không có tiền thì vay tiền Cửu gia rồi ủng hộ tiền." Vừa nhận được mấy cái lườm, Hách Liên Tĩnh đã mất đi một ít tín nhiệm.

Lê Thốc rút dao chưa rút, cậu với tinh thần nghé con không sợ hổ, hỏi Hách Liên Tĩnh: "Chú, trạng thái tinh thần của chú có bình thường không?" Hách Liên Tĩnh cười khẩy một tiếng, nói: "Nhóc con, mi hiểu cái gì?" Cùng lúc đó, bên ngoài cửa, vang lên mấy tiếng còi xe.

Tiếng của Vương Manh Manh từ sảnh bên cạnh vang lên: "Lão bản!

Người của chính phủ đến đón rồi!" Diệp Phàm mỉm cười, đi phía trước, ra khỏi phòng khách.

Mọi người theo sau hắn.

Khi đi ngang qua Hách Liên Tĩnh, Bạch Hạo tò mò hỏi: "Hắc gia, vừa rồi tiểu tộc trưởng nói gì với ngài vậy?" Nghe câu hỏi của Bạch Hạo, Hách Liên Tĩnh liếc nhìn hành động của mấy người xung quanh.

Tuy bề ngoài mấy người này không có biểu hiện gì, nhưng Hách Liên Tĩnh vẫn có thể cảm nhận được: mấy gã này tuyệt đối đang nghe lén!

Nhất là cái gã mới đến tên Gia Cát Thanh kia.

Tuy khi ở nhà họ Tề hắn nghiên cứu thuật pháp không thông thạo, nhưng vừa rồi hắn thực sự đã thấy gã này dùng một thủ thế gì đó.

Nếu không nhớ nhầm, đây hẳn là Thính Phong Ngâm trong Kỳ Môn.

Cũng chính là thuật nghe lén chuyên dụng của thuật sĩ.

Chương 398

Hách Liên Tĩnh chỉ dâu mắng hòe nói lớn: "Nhóc con sao lớn thế này rồi mà còn nhiều chuyện vậy?" "Đây là bí mật giữa ta và Tiểu Diệp tử, ta không nói cho mi đâu." "He he ~" Diệp Phàm đi phía trước nhất đương nhiên cũng nghe thấy câu nói này của Hách Liên Tĩnh.

Không khỏi nhíu mày.

Hồi tưởng lại lời mình vừa nói với Hách Liên Tĩnh, sao cũng không cảm thấy đây là bí mật nhỏ giữa hai người họ!

Đây là bí mật nhỏ giữa Hắc và Hoa mà!

Vừa rồi, Hách Liên Tĩnh hỏi là: tại sao là đồ tốt?

Hắn trả lời Hách Liên Tĩnh là: "Đây là đồ Tiểu Hoa dùng hôm qua." Đây là hắn, người anh em tốt đã biết trước kịch bản, đang giúp anh ta che đậy mà.

Sao Hắc Nhãn Kính này lại đâm sau lưng hắn một nhát chứ?

Phía sau, Hách Liên Tĩnh cũng thầm nhắc lại câu trả lời của Diệp Phàm.

Đây là đồ Tiểu Hoa vừa dùng qua.

Đồ mà tỷ phú trăm tỷ đã dùng qua, sao lại là đồ tốt?

Nước bọt đó chẳng lẽ mạ vàng à?

Không được, mình phải tìm thời gian để chỉnh lại tam quan cho Tiểu Diệp tử.

Mọi người sinh ra đều bình đẳng, không phân cao thấp sang hèn.

Bất kể là chủ nợ của tỷ phú trăm tỷ, hay là ông già nợ nần chồng chất như hắn.

Mấy người mỗi người một tâm tư, đi đến sảnh trước của Tây Linh Ấn Xã.

Trong sảnh, những người đang đợi chính là người quen của họ, Trương Cường và mấy đội viên của anh ta.

Thấy Diệp Phàm đi ra đầu tiên, lại thấy những người bạn cũ và những gương mặt mới sau lưng Diệp Phàm.

Trương Cường và Hắc Hùng đều thốt lên vài tiếng kinh ngạc.

"Là ảo giác của em à, tiểu tộc trưởng Diệp hình như lại đẹp trai hơn trước rồi đội trưởng." Hắc Hùng nói nhỏ bên cạnh Trương Cường.

Trương Cường đang định phê bình Hắc Hùng tập trung sai chỗ, nhưng khi tầm mắt rơi vào khuôn mặt của Diệp Phàm, lại không nói ra lời phê bình.

Vì những gì Hắc Hùng nói, hoàn toàn không sai.

Ngũ quan của Diệp Phàm thực ra không có gì thay đổi, nhưng lại cho người ta một cảm giác so với trước đây, lại đẹp hơn rất nhiều.

Sự thay đổi như vậy nếu đặt trên người bình thường, có thể sẽ trông rất thần kỳ.

Nhưng nếu đặt trên người Diệp Phàm, thì lại hợp lý hơn rất nhiều.

Thậm chí bộ đồ trên người hắn, mà bây giờ trông hoàn toàn không phù hợp để mặc làm công việc vừa bẩn vừa nguy hiểm như xuống mộ.

Trông cũng rất hợp lý.

Trương Cường còn chưa kịp nói gì, đã thấy một bóng đen từ sau lưng Diệp Phàm lao ra.

Bóng đen đó nhanh chóng lao đến trước mặt anh ta, và nắm lấy tay

anh ta bắt: "Đội trưởng Trương, lâu rồi không gặp, lâu rồi không gặp." Trương Cường nhìn Hách Liên Tĩnh trước mặt, cũng vội vàng cười, nói: "Vâng, lâu rồi không gặp Hắc gia." Đợi Hách Liên Tĩnh cuối cùng cũng bắt tay xong, khi Trương Cường lại nhìn thấy cảnh tượng trước mặt.

Sáu người của Bảy Đao cộng với ba người của Cửu Môn, đã đồng loạt đứng bên cạnh Diệp Phàm.

Lần này, sự chú ý của Trương Cường và các đội viên hoàn toàn chuyển từ trên người Diệp Phàm sang một số người mà họ chưa từng thấy bên cạnh Diệp Phàm.

"Tiểu tộc trưởng Diệp, các vị đây là...?" Trương Cường nhìn những gương mặt mới trông ai cũng không mấy thân thiện trước mặt, nghĩ mãi không ra mình nên nói gì để hình dung mấy gương mặt mới này.

Vì trong số những gương mặt mới này, có đàn ông có phụ nữ, có người mập, có người gầy, có người trung niên, có người trẻ tuổi trông như học sinh, thậm chí còn có hai người đàn ông đẹp trai trông như tổng tài.

Tóm lại, là bao gồm không ít loại người.

Trương Cường và Hắc Hùng cũng như các đội viên bảo vệ khác làm sao cũng không nhìn ra, trong số những người này có bao nhiêu điểm chung.

Do đó, họ cũng không suy ra được, yêu cầu chọn đồng đội của tiểu tộc trưởng Diệp là gì.

Nhìn một số người, như Trương Khải Linh, Giải Vũ Thần, Gia Cát Thanh, cảm giác yêu cầu rất cao.

Nhìn một số người, như cậu học sinh, cô gái nhỏ và anh chàng

mập, cảm giác yêu cầu rất thấp.

Vì vậy, Trương Cường còn đặc biệt hỏi Diệp Phàm một câu: "Tiểu tộc trưởng Diệp, những người này đều là..." Diệp Phàm mỉm cười, trả lời: "Đều là đồng bạn của tôi." Nhận được câu trả lời như vậy của Diệp Phàm, Trương Cường cũng không hỏi thêm, mà làm một động tác mời với Diệp Phàm: "Tiểu tộc trưởng Diệp, mời cùng chúng tôi lên xe." "Bạch giáo sư và mọi người đã đợi ở trụ sở từ lâu." Diệp Phàm chắp tay sau lưng, bước đi phía trước.

Lớp sa mỏng màu xanh hồ bên ngoài cùng theo động tác của hắn mà bay về phía sau, dường như nơi nào bị hắn lướt qua, đều sẽ để lại một trận gió mát.

Khi tiếng chuông vang lên, lúc Diệp Phàm đi đến cửa, Vương Manh Manh ở quầy lễ tân gọi một tiếng: "Lão bản!" Diệp Phàm quay đầu lại nhìn cậu ta.

Thầm nghĩ thằng nhóc này không phải bây giờ định nói với mình, cậu ta cũng là một trong Bảy Đao chứ?

Nhưng, Vương Manh Manh không nói ra lời kinh người như vậy.

Cậu ta đi vòng ra khỏi quầy lễ tân, hơi nhíu mày, nhìn Diệp Phàm nói: "Tôi biết ngài là tiểu tộc trưởng Diệp, không phải họ Tần." "Lão bản, anh phải về sớm đấy nhé." Diệp Phàm nhìn sự lo lắng giữa hai hàng lông mày của cậu ta, nói: "Trông nhà cho tốt, về sẽ trả lương cho cậu." Nghe vậy, Vương Manh Manh càng tha thiết nói: "Vậy lão bản ngài nhất định phải về sớm nhé!" Diệp Phàm quay đầu đi, thầm nghĩ: thằng nhóc này rốt cuộc là mong mình về sớm, hay là mong mình về sớm để trả lương đây?

Bên ngoài tiệm, đậu một hàng xe màu đen, mỗi chiếc xe đều treo biển số đỏ.

Diệp Phàm chọn một chiếc rồi chui vào.

Một mạch từ xe ô tô của chính phủ chuyển sang máy bay của chính phủ, rồi lại từ máy bay của chính phủ chuyển sang xe ô tô của chính phủ.

Lại mất gần hai tiếng đồng hồ.

Diệp Phàm mới đến được đại sảnh quen thuộc của mình.

Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh đối với đại sảnh này cũng không xa lạ.

Lần trước, họ chính là ở trong đại sảnh người đến người đi, ồn ào náo nhiệt này.

Lần đầu tiên nhìn thấy Diệp Phàm bước ra từ trong đám đông.

Trong đại sảnh, nhìn thấy nhóm người Diệp Phàm, Bạch Trường Minh đi đầu ra đón.

"Tiểu tộc trưởng Diệp, Khải Linh tiểu ca, Hách Liên tiểu ca!" Bạch Trường Minh từ xa đã chìa cả hai tay ra.

Khi nhanh chóng đi đến trước mặt Diệp Phàm, ông nắm chặt tay hắn: "Cuối cùng cũng đợi được ngài đến!" Diệp Phàm khách sáo bắt tay với Bạch Trường Minh, chưa được hai cái, đã nghe thấy tiếng "Vãi chưởng" khe khẽ của cậu học sinh Lê Thốc từ phía sau.

Diệp Phàm bề ngoài cười khách sáo với Bạch Trường Minh, nhưng lại khẽ cử động môi, hơi nghiêng người về phía sau, nhỏ giọng hỏi Lê Thốc: "Sao thế?" Lê Thốc theo bản năng nép sau lưng Diệp Phàm, cúi đầu nói sát vào lưng hắn: "Đây không phải là ông già hay diễn thuyết trên TV sao?" "Mấy đứa đứng đầu lớp bọn em đều muốn thi vào trường của ông ấy, ngầu lắm." Diệp Phàm lại nhỏ giọng nói: "Cậu không phải vẫn chưa biết, học lực của tộc trưởng cậu là gì chứ?" "Tôi là nghiên cứu sinh đang theo học tại trường này." Lê Thốc

ở sau lưng Diệp Phàm lập tức trợn tròn mắt, lùi lại một bước lớn.

Bạch Trường Minh có chút nghi hoặc nhìn về phía Lê Thốc, người vừa giật lùi một bước dài, đâm sầm vào bụng Bàn Tử rồi lại bị bật ngược trở lại.

"Tiểu hữu Diệp Phàm, bạn học nhỏ này là?" Diệp Phàm cười cười, đáp: "Một cậu nhóc cần hoàn thành buổi thực hành ngoại khóa." Bạch Trường Minh như có điều suy nghĩ, gật gật đầu, rồi lại chào hỏi Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh vài câu.

Bỗng nhiên, một giọng nói vang dài từ trong đám đông phía xa vọng tới: "Đại ca!

Đại ca!" Diệp Phàm nhìn theo hướng phát ra âm thanh.

Ở phía xa, chính là cậu em Lưu Bác Văn đang kéo Triệu Trạch Minh chạy về phía bọn họ.

Điều kỳ lạ là tay kia của cậu ta vẫn đang vác một chiếc máy quay phim rất vững vàng.

Chương 399

Lưu Bác Văn chạy rất nhanh, lúc đến trước mặt Diệp Phàm, vì quán tính do phanh gấp, cậu ta suýt nữa đã bị chiếc máy quay kéo theo chúi đầu vào người Diệp Phàm.

Nhưng may mà Triệu Trạch Minh kịp thời túm lấy cổ áo, trán cậu ta mới dừng lại ngay khi sắp đập vào lòng bàn tay chìa ra từ bên cạnh Diệp Phàm.

Lưu Bác Văn rụt vai lại: "Bạch giáo sư, điều hòa trong sảnh của chúng ta có phải mở hơi lớn không ạ?" "Sao em cứ cảm thấy lành lạnh thế nhỉ?" Bạch Trường Minh ngẩng đầu nhìn vị trí của chiếc điều hòa trung tâm trên trần sảnh, nói: "Vậy sao?

Chắc là do hôm nay đông người quá." "Nếu không hạ nhiệt độ xuống một chút, điều hòa có lẽ sẽ không có tác dụng." Lưu Bác Văn đứng thẳng người, kích động nhìn Diệp Phàm từ trên xuống dưới.

"Đại ca đại ca!

Lâu rồi không gặp!" Diệp Phàm gật đầu, rồi lại nhìn chiếc máy quay trong tay Lưu Bác Văn: "Đây là?" Lưu Bác Văn nói: "Đây là em vừa mượn của anh quay phim, livestream còn chưa mở, em chiếm trước một máy đã." Nói rồi, cậu ta liếc nhìn những người đang đứng bên cạnh Diệp Phàm.

Vị trí bên cạnh đại ca nhà mình lại càng đông đúc hơn.

"A, tôi nhận ra cậu!" Bạch Hạo đứng cạnh Diệp Phàm bước ra, nói với Lưu Bác Văn: "Cậu là streamer nhỏ đó!" Sự chú ý của Lưu Bác Văn đã bị cô gái mới xuất hiện bên cạnh đại ca nhà mình thu hút.

Thế là cậu ta cùng Bạch Hạo ghé sát vào một bên, giống như hai

chú chó nhỏ đang họp, lẩm bẩm nói chuyện gì đó.

Bạch Trường Minh cũng đột nhiên nhớ ra điều gì, nói: "Đúng rồi, Tiểu Diệp tộc trưởng." "Trước khi xuất phát lần này, còn có người muốn giới thiệu cho các cậu làm quen." Diệp Phàm ngó ra sau lưng Bạch Trường Minh, hỏi: "Người nào vậy ạ?" Bạch Trường Minh nói: "Họ cũng vừa mới đến sáng nay thôi." "Từ Trường Sa đến." "Việc đầu tiên khi đến đây là tiến hành một loạt trao đổi với viện trưởng Ôn." Diệp Phàm thắc mắc: "Trao đổi gì ạ?" Bạch Trường Minh đáp: "Chiếc mặt nạ đồng thanh mà chúng ta mang về từ mộ Vương Mãng." "Theo lý mà nói, chúng ta không nên giao một văn vật như vậy vào tay tư nhân." "Nhưng vị tiên sinh đó nói ngài cần dùng đến, và cũng sẵn lòng dùng một văn vật có giá trị tương đương trong bộ sưu tập tư nhân để trao đổi." "Hiện tại, viện trưởng Ôn đã đồng ý, đang đi lấy rồi." Nghe Bạch Trường Minh nói vậy, Diệp Phàm cũng như tất cả mọi người sau lưng hắn đều khẽ nhíu mày.

Người này biết mặt nạ Quỷ tướng quân đồng thanh, vậy có nghĩa là, người này rất có khả năng chính là nhát dao cuối cùng vẫn chưa hề lộ diện!

"Lão Bạch à, sao không dẫn Tiểu Diệp tộc trưởng qua đây?" "Mọi người đều rất nhớ Tiểu Diệp tộc trưởng, thế mà lại để cậu giấu ở đây hưởng riêng à." Giọng nói này vừa vang lên, Diệp Phàm đã nhận ra là ai.

Người này chính là viện trưởng Ôn, người luôn ra đón bọn họ mỗi khi trở về từ lăng mộ.

Bên cạnh ông, còn có ba người nữa.

Một người là người đàn ông trung niên, trong ánh mắt có sự tinh tường của một người ngoài năm mươi, nhưng vì bảo dưỡng tốt nên trông không già.

Ông ta đeo một cặp kính gọng vàng, sau cặp kính, sự sắc bén trong đôi mắt đã thu liễm đi vài phần, nhưng sự tinh anh thì không thể che giấu được.

Một người là chàng trai trẻ tóc ngắn, tướng mạo trắng trẻo nhưng trông có vẻ từng trải, mặc một chiếc áo khoác dài, trông cao thẳng và rắn rỏi.

Một người là chàng trai trẻ trông có phần âm nhu, tóc buộc thành một bím nhỏ sau gáy, phần tóc mái phía trước không được chăm chút cẩn thận, gần như che cả mắt.

Mấy người này đi đến trước mặt Diệp Phàm.

Người đàn ông trung niên đầu tiên chắp tay hành lễ với Trương Khải Linh, nói: "Cửu Môn Ngô gia, Nhị Bách ra mắt Trương tộc trưởng." Trương Khải Linh gật đầu, coi như đáp lại.

Diệp Phàm nghe vậy, lập tức đoán ra thân phận của hai người trẻ tuổi bên cạnh ông ta.

Đây hẳn là Tiểu Tam gia và Lưu Tang!

Ngô Nhị Bách lại hành lễ với Diệp Phàm: "Đã lâu nghe danh Tiểu Diệp tộc trưởng tuổi trẻ tài cao, nay xem ra quả nhiên khí vũ phi phàm." Diệp Phàm khẽ gật đầu: "Nhị thúc quá khen." Tim hắn lúc này đang đập thình thịch.

Đây chính là Bình Tà tương ngộ rồi!

Ánh mắt Diệp Phàm rơi trên người Tiểu Tam gia này.

Thực ra, từ biểu cảm trên mặt người này có thể thấy, trên mặt anh ta đã không còn sự ngây thơ của Đạo Bút Tà nữa.

Giữa hai hàng lông mày, lại có chút tang thương và già dặn.

Dưới mí mắt, có quầng thâm nhàn nhạt.

Đường nét khuôn mặt cũng không còn vẻ mềm mại của Đạo Bút Tà vừa tốt nghiệp đại học không lâu.

Thay vào đó, là sự cương nghị như đã trải qua rất nhiều chuyện.

Trông không giống Đạo Bút Tà.

Mà giống Tà Đế!

Quả nhiên, người đối diện đầu tiên cũng giống như nhị thúc của mình, chào hỏi Trương Khải Linh.

Sau đó, lại nói với Diệp Phàm: "Tiểu Diệp tộc trưởng, lần đầu gặp mặt, tặng cậu một món quà." Diệp Phàm đang thầm đoán món quà mà Tà Đế tặng chắc là mặt nạ Quỷ tướng quân đồng thanh.

Trong lòng thầm nghĩ không hổ là bạn thân của Tiểu Hoa.

Vừa gặp mặt đã thích tặng những thứ quý giá như vậy.

Thế nhưng, chàng trai trẻ lại đưa đốt ngón trỏ vào miệng, huýt một tiếng sáo vang.

Ngay lập tức, một chú chó sư tử nhỏ đầu hổ não hổ vẫy đuôi chạy ra từ trong đám đông.

Lông của chú chó nhỏ vô cùng sạch sẽ, bộ lông dài vừa phải trông đặc biệt mềm mại mượt mà.

Hai mắt nó tròn xoe nhìn chàng trai trẻ và Diệp Phàm.

Bởi vì trong quá trình Diệp Phàm hoàn nguyên Đạo Bút Tà, có một kỹ năng là thuần phục động vật, đặc biệt là chó.

Thế là chú chó nhỏ đối mặt với hai "Ngô Tà", vô cùng thích thú với cảnh tượng này, vẫy đuôi đi qua đi lại giữa hai người.

Cái đầu nhỏ cũng cọ qua cọ lại giữa hai đôi chân.

"Tà Đế" cúi đầu cười, nói: "Thằng nhóc này vốn không dạn dĩ

như vậy đâu.” “Sao bây giờ lại biến thành một tên liếm chó thế này?” “Tự giới thiệu một chút, tôi là Quan Cấn của Cửu Môn, lần này sẽ cùng hành động.” Diệp Phàm nghe thấy cái tên này, đã hoàn toàn xác nhận, đây chính là Tà Đế.

Thầm nghĩ không hổ là đại đệ tử của Hắc Nhãn Kính, cũng thích dùng tên giả của mình.

Diệp Phàm đưa tay ra, bắt tay với anh ta.

Khi nắm lấy tay Quan Cấn, tầm mắt của hắn rơi trên người người đàn ông tóc dài uể oải kia.

Người đó lập tức chắp tay cúi người nói: “Lục đao Kim Ô Chiết Thiết Đao, Lưu Tang, tham kiến tiểu tộc trưởng.” Trong khoảnh khắc cúi đầu, Diệp Phàm cũng nhìn thấy tín vật của anh ta.

Buộc trên tóc của Lưu Tang, còn có một chiếc chuông đồng thanh.

Diệp Phàm nhìn Lưu Tang trước mặt, trong lòng vẫn rất vui mừng.

Bây giờ trong đội có Gia Cát Thanh và Lưu Tang, hai đôi tai thính này, đôi tai của mình có thể quang vinh về hưu rồi.

Một bên, Ngô Nhị Bách mở lời: “Đứa trẻ này từ nhỏ đã ở bên cạnh tôi.” “Tôi cũng cậy già lên mặt tự khen một câu, đứa trẻ này ở Ngô gia chúng tôi được bồi dưỡng rất tốt.” “Bây giờ tìm được Tiểu Diệp tộc trưởng, cũng coi như là hoàn bích quy triệu.” Diệp Phàm cười cười, tầm mắt từ trên người Lưu Tang đã đứng thẳng dậy dời xuống, chuyển sang Ngô Nhị Bách: “Làm phiền Nhị thúc đã chăm sóc Lưu Tang.” Món quà gặp mặt mà Quan Cấn tặng hắn đang cọ cọ vào mắt cá chân hắn.

Nghe thấy lời Diệp Phàm, nó ngẩng đầu lên sủa với hắn hai tiếng.

Diệp Phàm cúi đầu xuống, nhìn chú chó nhỏ.

“Nó có tên chưa?” Hắn chỉ hỏi với thái độ thử xem sao, dù sao chú chó cũng không còn là chó con mới sinh.

Theo lý mà nói thì phải có tên rồi.

Quan Cấn nói: “Chưa có.” “Con chó này rất có linh tính, nhận chủ trước, rồi mới nhận tên.” “Trước khi tìm được chủ nhân thích hợp cho nó, gọi là gì nó cũng không đáp lại đâu.” Diệp Phàm ngồi xổm xuống, nhìn chú chó nhỏ.

Chú chó nhỏ cũng ngẩng cằm lên, dùng đôi mắt sáng long lanh nhìn lại Diệp Phàm.

Diệp Phàm xoa cằm, nảy ra một ý: “Kháng Hạo?” Chú chó nhỏ lập tức vui vẻ “gâu” một tiếng.

Diệp Phàm vốn tưởng rằng có thể thông qua việc hoàn nguyên tên thú cưng để nhận được độ hoàn nguyên của Tiêu lão bản.

Nhưng âm thanh nhắc nhở của hệ thống không hề xuất hiện trong đầu hắn như mong muốn.

Chương 400

Thế này cũng không được sao?

Diệp Phàm thầm oán trách trong lòng, nhưng may là chú chó nhỏ bây giờ dường như đã thực sự nhận cái tên mới của nó.

Lúc này nó đang xoay vòng quanh Diệp Phàm, cái đuôi vẫy tít như cánh quạt.

Sau lưng hắn, Lê Thốc nhỏ giọng lẩm bẩm: "Kháng Hạo?" "Đây là chữ gì?

Có chữ nào đọc là 'kháng' đâu?" "Hơn nữa, ai lại đặt cho chó cái tên như vậy?" Bạch Hạo lại rất thích cái tên này, cô bé khoanh tay, ngượng ngùng nói: "Tên này thì sao chứ." "Sau này đây chính là tiểu sư đệ bối chữ 'Hạo' của tôi rồi." "Tiểu tộc trưởng đặt tên này thật là có văn hóa." Lê Thốc vẫn khoanh tay trước ngực, tỏ vẻ khinh thường việc Bạch Hạo thân thiết với một con chó, nói: "Tại sao phải đặt cho chó một cái tên có văn hóa?" "Chẳng lẽ đến lúc thi nó sẽ ngồi cùng phòng thi với tôi sao?" "Tôi thấy, con chó này cứ gọi thẳng là Đại Hoàng cho rồi." Lê Thốc vừa dứt lời, trong đầu Diệp Phàm liền vang lên một tiếng nhắc nhở của hệ thống. 【Đinh!

Chúc mừng túc chủ, đã hoàn nguyên tên và biệt danh của thú cưng 'Kháng Hạo', tương thích với nhân vật Tiêu lão bản, độ hoàn nguyên +5%, độ hoàn nguyên hiện tại là 17%.】 【Chúc mừng túc chủ, nhận được phần thưởng hệ thống.】 【Đinh!

Bôn Lôi Tỏa, dùng sấm sét làm xiềng xích, có thể trói buộc hung thần mãnh thú.】 Diệp Phàm nghe phần thưởng của hệ thống, thầm nghĩ không hổ là Tiêu lão bản.

Kỹ năng thưởng này thật sự ngày càng huyền ảo.

Nhưng nghĩ đến nơi sắp tới, Diệp Phàm vẫn vui vẻ chấp nhận phần thưởng này.

Dù sao, sa mạc kia cũng là vùng cấm của nhân loại trong truyền thuyết.

Khi Diệp Phàm bế Kháng Hạo đứng dậy, viện trưởng Ôn ở bên cạnh cũng đưa qua một chiếc hộp quen mắt.

"Đây là thứ mà Ngô tiên sinh muốn dùng tàng phẩm của mình để trao đổi với viện chúng tôi." "Nhưng tôi nghĩ, nếu đã là đồ của Tiểu Diệp tộc trưởng, chúng tôi không nên để Ngô tiên sinh phải dùng tàng phẩm của mình để giao dịch với chúng tôi nữa." "Chúng tôi cũng coi như có may mắn bảo quản nó giúp Tiểu Diệp tộc trưởng một thời gian, bây giờ cũng coi như hoàn bích quy triệu." Vừa nói, viện trưởng Ôn vừa mở hộp ra, trên tấm vải nhung đỏ bên trong, là một chiếc mặt nạ đồng thanh đang nằm yên tĩnh.

Lê Thốc, người vừa mới tỏ ra khinh thường cái tên của con chó, khi nhìn thấy chiếc mặt nạ, mắt liền trợn tròn.

Cậu cảm thấy chiếc mặt nạ trong ba lô của mình đang tạo ra một sự cộng hưởng vô cùng mạnh mẽ với chiếc mặt nạ này.

Viện trưởng Ôn tiếp tục nói: "Nhưng chắc Tiểu Diệp tộc trưởng cũng biết, chúng tôi không có cách nào lấy chiếc mặt nạ này ra khỏi hộp." "Chỉ có thể để nó đến tay chúng tôi thế nào, thì giao lại cho ngài như vậy." Diệp Phàm lúc này mới nhận ra tại sao chiếc hộp này lại quen mắt, bởi vì đây chính là chiếc hộp mà ban đầu hắn đã đặt nó vào.

Vì lúc đầu không ngờ tộc trưởng Đồ Long lại chính là mình, nên lúc đó hắn còn thắc mắc một chút: tại sao người khác không nhấc được chiếc mặt nạ này, nhưng lại nhấc được chiếc hộp đựng nó?

Bây giờ, chiếc mặt nạ cũng đang yên tĩnh nằm trong chiếc hộp ban

đầu.

Diệp Phàm đưa tay, lấy chiếc mặt nạ ra khỏi hộp.

Vẫn là cảm giác quen thuộc.

Hắn đưa chiếc mặt nạ lên mặt, hư không đặt vào một chút, lời này là nói cho Lê Thốc ở sau lưng nghe: "Quỷ tướng quân đồng thanh, quy vị." Biểu cảm của Lê Thốc lập tức trở nên nghiêm túc, trong khoảnh khắc đó, vẻ non nớt và trẻ con của một học sinh trung học đã biến mất.

Cậu ở sau lưng Diệp Phàm, cũng dùng âm lượng tương tự, nhỏ giọng nhưng kiên định đáp lại: "Mạt tướng, lĩnh mệnh." Sau khi trả lại mặt nạ cho Diệp Phàm, viện trưởng Ôn thu lại chiếc hộp, nói: "Tôi bây giờ đã già rồi." "Nếu điều kiện sức khỏe cho phép, tôi cũng muốn cùng các vị đi chuyến này." "Bây giờ, lão hủ chỉ có thể ở lại đây, chờ đợi ngày không xa, đón gió tẩy trần cho các vị." Quan Cấn dẫn theo Lưu Tang cũng đi vào đội ngũ của Diệp Phàm.

Cùng lúc đó, đội ngũ chính thức đã tập hợp xong trong đại sảnh cũng đã tập trung đầy đủ xung quanh họ.

Đội của Diệp Phàm cộng với đội chính thức, tổng cộng có hơn ba mươi người.

Trong đó, bảy đao của Cửu Môn, cộng thêm hai vị tộc trưởng, đã là mười hai người.

Đội ngũ chính thức có ba vị giáo sư già, hai thực tập sinh được tuyển chọn kỹ lưỡng ngoài Lưu Bác Văn.

Triệu Trạch Minh và một thanh niên khác.

Trương Cường dẫn theo hơn mười thành viên đội bảo vệ được trang bị vũ trang đầy đủ.

Và nhân viên quay phim đã mở livestream, vác máy quay.

Bạch Trường Minh giới thiệu: "Lần này không phải là đội của đạo diễn Khương nữa." "Vì hành động lần trước, đạo diễn Khương dường như có rất nhiều cảm hứng linh tinh, hiện đang bế quan sáng tác rồi." Diệp Phàm gật đầu, tổ livestream là ai thì hắn không quan tâm lắm.

Nhân viên đã đông đủ, mọi người liền đi ra ngoài sảnh.

Diệp Phàm chú ý thấy Lưu Tang mới gia nhập quả nhiên đi bên cạnh Trương Khải Linh.

Hơn nữa còn nghe thấy câu đó: "Khải Linh tiểu ca, thực ra anh là thần tượng của em." Trương Khải Linh im lặng liếc nhìn anh ta một cái, "ừm" một tiếng rồi không có bất kỳ phản ứng nào.

Hách Liên Tĩnh đi bên cạnh Diệp Phàm, khoác vai hắn, nói đầy ẩn ý: "Ôi chà, phong thủy luân chuyển rồi nhé, Tiểu Diệp tử." Diệp Phàm tự nhiên biết Hách Liên Tĩnh có ý gì.

Nhớ lại ngày xưa, Tiểu Hoa dường như cũng thiên vị hắn, một tộc trưởng ngoại tộc, hơn là Tiểu Ca, tộc trưởng chính tông.

Bây giờ thất đao nhà mình cũng xuất hiện một Lưu Tang thiên vị Tiểu Ca hơn.

Nhưng, Diệp Phàm hắn, là người biết trước kịch bản.

Vì vậy, Diệp Phàm không hề ngạc nhiên.

Hách Liên Tĩnh thấy Diệp Phàm không có phản ứng, liền nói tiếp: "Tiểu Diệp tử, hôm nay cậu mặc đồ màu xanh, rất đẹp." Diệp Phàm lúc này mới kinh ngạc nhìn Hách Liên Tĩnh.

Sau khi Hách Liên Tĩnh uống cốc nước đó, chỉ cho hắn xem một màn diễn xuất khoa trương.

Bây giờ, đây là đang nói cho hắn biết, đôi mắt đó đã hoàn toàn phân biệt được màu sắc!

Nhìn thấy Diệp Phàm lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Hách Liên Tĩnh đẩy đẩy cặp kính râm của mình, nói: "Nhưng mà, tôi vẫn không định tháo kính râm ra đâu." "Dù sao, ngoài Tiểu Diệp tử cậu và bác sĩ của tôi, những người từng thấy đôi mắt này, đều đã chết." Diệp Phàm cũng thử tưởng tượng cảnh Hách Liên Tĩnh không đeo kính râm.

Lập tức cũng cảm thấy Hắc Nhãn Kính nếu không đeo kính râm, thì cũng giống như Tiểu Ca không mặc quần lót con gà vậy.

Đều là rất không thuần túy.

Hơn nữa nghĩ đến nếu tháo ra, trong đội sẽ có thêm một tên mắt híp.

Chỉ cần mắt của Hắc Nhãn Kính chữa khỏi, đó đã là chuyện tốt quan trọng nhất, còn việc gã này có tháo kính râm hay không, thực ra cũng không quan trọng.

Một bên, Hắc Nhãn Kính vẫn tiếp tục nói: "Nhưng mà, mắt là cửa sổ giao lưu của tâm hồn." "Hạt Tử tôi đây, lắp cho cửa sổ của mình một lớp cửa chống trộm, cũng không quá đáng chứ nhỉ." Diệp Phàm lại liếc Hách Liên Tĩnh một cái.

Tuy trong ánh mắt mang theo chút khinh bỉ đối với câu nói này, nhưng Hách Liên Tĩnh vẫn nhìn thấy trong đôi mắt đó sự vui mừng chân thành dành cho mình.

Hách Liên Tĩnh lại kéo Diệp Phàm sát hơn, ghé vào tai thì thầm hỏi: "Cậu rất vui cho tôi phải không, Tiểu Diệp tử." Diệp Phàm khẽ cười một tiếng, nói: "Tôi vui vì y thuật tinh xảo của mình." Hách Liên Tĩnh không nhận được câu trả lời khẳng định, nhưng lại cười vui vẻ

hơn, nói: “Cậu cứng miệng.” Hai người vừa nói vừa đi ra khỏi cửa.

Bên ngoài, đoàn xe đã chờ sẵn.

Trọn vẹn hơn hai mươi chiếc xe địa hình chuyên nghiệp màu đen, trông vô cùng hoành tráng.

Diệp Phàm đang cảm khái về tài lực của quan phương cũng như mức độ coi trọng của Đại Việt đối với sự nghiệp khảo cổ, sự đầu tư hào phóng cho sự nghiệp khảo cổ.

Quả thực không thua gì hệ thống Thiên Ý hào phóng của mình.

Lúc này, Bạch Trường Minh ho khan hai tiếng, vô cùng trịnh trọng nói.

“Cảm ơn Giải tiên sinh Giải Vũ Thần đã hỗ trợ hết mình về phương tiện di chuyển cho hành động lần này.” “Đây chính là thanh niên tài tuấn của thời đại, doanh nghiệp có lương tâm và tinh thần gia quốc.” Khi Giải Vũ Thần khẽ cười lên tiếng, Diệp Phàm mới có chút muộn màng nhận ra, Tiểu Hoa đã đứng sau lưng mình.

“Bạch giáo sư quá lời rồi.” “Giải gia chúng tôi trước nay luôn rất ủng hộ công tác khảo cổ.” Nghe câu nói này của Giải Vũ Thần, các đội viên phía sau đều phát ra một tiếng hô trầm thấp.

Hắc Hùng và Trương Cường rất ăn ý nhớ lại lần đầu tiên họ nghe thấy cái tên này.

Lúc đó, là khi họ vừa ra khỏi lăng mộ dưới biển.

Khi Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh hai người dẫn theo Diệp Phàm cùng Niên Niên và Tuế Tuế chạy trốn.

Khi họ đang lo lắng gia đình năm người này không có phương tiện di chuyển, chỉ có thể ngự kiếm phi hành rời đi.

Chương 401

Giải lão bản này đã lái máy bay đến cứu viện.

Lúc đó dùng một câu "ai dám cản, thì hủy bỏ toàn bộ tài trợ cho các công trình của quan phương" đã trấn trụ được nhân viên bảo an lúc đó.

Và sau khi Hình bộ trưởng xác định vị tiểu Giải lão bản này thực sự sẽ làm ra chuyện như vậy, đã để Trương Cường không tiếp tục hành động.

Bây giờ xem ra, thật là đáng sợ.

Bởi vì bây giờ nhìn đoàn xe địa hình chuyên nghiệp cao cấp trước mặt, họ đã có thể hiểu rất rõ.

Giải lão bản, thực sự có thực lực kinh tế này.

Hách Liên Tĩnh nheo mắt sau cặp kính râm, cảm thấy không có gì ngạc nhiên khi nghe những chiếc xe này đều là của Giải gia.

Bây giờ hắn thậm chí còn cảm thấy những chiếc xe trước mặt không phải là xe, mà là Giải Vũ Thần đang nhắc nhở hắn về tiền thuê nhà còn nợ.

Hách Liên Tĩnh dùng khóe mắt liếc nhìn Diệp Phàm.

Biểu cảm trên mặt của chủ nợ đồng cảnh ngộ với mình, Tiểu Diệp tử, quả nhiên cũng có chút phức tạp.

Thậm chí có chút khổ não khó hiểu.

Mà hắn không biết là, nhận thức của Diệp Phàm về việc mình là một con nợ không hề rõ ràng như một lão con nợ như hắn.

Hắn không hề nghĩ đến khoản nợ khổng lồ mình nợ ở Tân Nguyệt

Phạn Điếm.

Mà là sau khi nhận ra mình vừa rồi không hề nhận thấy Giải Vũ Thần đã đi đến gần như vậy, hắn bắt đầu nghiêm túc tự kiểm điểm.

Có phải vì trong đội có Lưu Tang Thính Lôi và Gia Cát Thanh nắm giữ Thính Phong Ngâm, mà mình đã lơ là?

Lại thật sự cho hai tai của mình nghỉ phép, không chú ý đến việc Tiểu Hoa đến gần?

Nhưng rất nhanh, Diệp Phàm lại khéo léo tự bào chữa cho mình: nhất định là vì mình đặc biệt tin tưởng Tiểu Hoa, nên mới không đề phòng cậu ấy.

Vì vậy, khi Hách Liên Tĩnh chú ý thấy biểu cảm trên mặt Diệp Phàm lại lập tức trở nên rạng rỡ, hắn liền cảm thấy vô cùng kỳ diệu.

"Vãi chưởng, nhiều xe địa hình thế này á?" "Đều là anh tài trợ hết sao, Giải lão bản?" Lê Thốc trợn tròn mắt, tình yêu của con trai đối với xe cộ dường như là bẩm sinh, khiến mắt cậu gần như sáng rực lên.

Giải Vũ Thần khẽ cười một tiếng, nụ cười rất dễ nghe, nói: "Không sao." "Chuyện này không đáng là gì." Diệp Phàm vốn tưởng rằng Giải Vũ Thần bây giờ chỉ đang khiêm tốn khoe của, nên không nghĩ nhiều, định theo Hách Liên Tĩnh chui vào một chiếc xe.

Nhưng câu nói tiếp theo của Giải Vũ Thần lại nhắm vào hắn.

"Số tiền mà tộc trưởng nhà cậu nợ tôi có thể mua được bảy tám đoàn xe như thế này, ném cho cậu chơi." Diệp Phàm đột nhiên cảm thấy sau lưng mình lành lạnh.

Giải Vũ Thần gọi hắn một tiếng: "Tiểu con nợ, ngồi chung xe với tôi nhé?" Diệp Phàm trong đầu thầm niệm ba lần: "Giàu sang không thể dâm, nghèo hèn không thể đổi." Sau đó, liền tự giác quay người,

không nói một lời đi vào ghế sau cùng xe với Giải Vũ Thần.

Cùng lúc đó, Gia Cát Thanh nhanh tay nhanh mắt đã vào vị trí ghế phụ lái, còn Lưu Bác Văn thì bưng máy quay, mở cửa sau của chiếc xe này.

Nhìn hai mỹ nam thanh tú, cùng với đại ca của mình và vị bá đạo tổng tài này, cậu ta lộ ra một nụ cười vô cùng nịnh nọt, nói: "Đại ca, chen chúc một chút được không ạ?" Cậu ta cử động chiếc máy quay trong tay, nói: "Máy đã mở rồi, ngoài chúng em ra, khán giả cũng rất nhớ anh đó." Diệp Phàm bây giờ với tư cách là một "hot Tiktoker lâu năm", cũng không có ý kiến gì.

Hắn liếc nhìn Giải Vũ Thần.

Thầm nghĩ chuyện này phải xem ý của đại chủ nợ của mình rồi.

Dù sao vị bên cạnh này, chỉ cần vui lên, là có thể khiến bảng nhất đại ca trực tiếp phá sản mà.

Giải Vũ Thần liếc nhìn Lưu Bác Văn, dường như đã nhận ra cậu ta: "Cậu chính là streamer nhỏ đi theo Diệp Phàm?" Lưu Bác Văn gật đầu.

Không biết có phải người đẹp đều gây áp lực như vậy không, Lưu Bác Văn lập tức cảm thấy trên người truyền đến một cảm giác lành lạnh quen thuộc.

Diệp Phàm đang định giải vây cho cậu em của mình, định bảo cậu ta đi quay Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh.

Khán giả chắc cũng rất nhớ hai vị này.

Nhưng, Giải Vũ Thần lại vỗ vỗ vào chỗ trống giữa hai người họ, nói: "Diệp Phàm, cậu qua đây ngồi đi." Thế là, Lưu Bác Văn như ý nguyện ngồi vào ghế sau.

Cùng lúc đó, livestream vừa mới mở, đã hoàn toàn bùng nổ.

Nhìn trên màn hình một loạt bình luận như "Nằm yên trong hố mới của bá đạo tổng tài và tiểu con nợ" lướt qua.

Lưu Bác Văn lập tức hiểu ra, cái cảm giác lành lạnh quen thuộc vừa rồi là từ đâu mà có.

Livestream vừa bắt đầu, phòng livestream đã lập tức tràn vào mấy chục vạn khán giả.

Chỉ trong vài phút ngắn ngủi.

Trên màn hình đã bắt đầu cuồng nhiệt cuộn bình luận.

"Vãi chưởng vãi chưởng, xem tôi phát hiện ra cái gì hay ho này!" "Bà ơi!

Livestream bà theo dõi cập nhật rồi!" "Đội của Tiểu Diệp tộc trưởng lần này thật sự mở rộng ra nhiều quá!

Nhìn siêu có cảm giác an toàn luôn!" "Tiểu Diệp tộc trưởng lần này đẹp trai vãi!

Đây là tiểu vương gia sống vi hành tuần tra à!" "Hắc gia, Khải Linh tiểu ca, hai người thật có phúc lớn!" "Tiểu Diệp tộc trưởng, anh thích túi ni lông màu gì?" "Cười chết, Hắc gia hỏi anh thích canh Mạnh Bà vị gì." "Khải Linh tiểu ca hỏi anh thích kinh trập màu gì." "Vị bá đạo tổng tài này tôi biết!

Ở Tân Nguyệt Phạn Điếm đã gọi một ngọn thiên đăng chín đồng cho Tiểu Diệp tộc trưởng, Giải lão bản!" "Nghe đồn, Tân Nguyệt Phạn Điếm hiện đang được xây dựng lại, hình như cũng là Giải lão bản ứng tiền cho Tiểu Diệp tộc trưởng." "Cứ cưng chiều ảnh đi!" "Mẹ ơi, Giải lão bản tuy trông xinh đẹp, nhưng mà là bá đạo tổng tài đó!" "Nói thật nhé, anh trai ở ghế phụ lái cũng đẹp trai vãi!" "Cả đoàn xe đều do Giải lão bản tài trợ?

Tôi có phải đã chèo đúng thuyền thật rồi không?" "CP mới đã xuất hiện, sao có thể dừng lại không tiến tới, cái này phải nói sao nhỉ?

Sừng đao thịt bò thập cẩm?" "Tại sao hai mỹ nam tử đặt cạnh nhau lại gọi là sừng đao thịt bò thập cẩm?

Cứ gọi thẳng là Giải Diệp đi tôi xin." "Tag thẳng mấy ông ở 'Phẩm chất quý ông' vào đây, xem cái gì là bá đạo tổng tài thực sự đi?" "Mấy ông ở 'Phẩm chất quý ông' tỏ vẻ không tung tin đồn, không tin tin đồn." "Phẩm chất quý ông: Đúng đúng đúng, tôi chính là muốn diễn thành như thế này!" "Cảm ơn, cảm thấy bị bộ phim rác điểm 2.1 tấn công." Đoàn xe chạy trên đường gần năm tiếng đồng hồ.

Cảnh quan bên ngoài cửa sổ xe từ thành phố biến thành ngoại ô rồi lại biến thành thành phố, lại biến thành ngoại ô.

Sau mấy lần thay đổi như vậy, cảnh quan bên ngoài cửa sổ xe cuối cùng đã biến thành sa mạc.

Chiếc xe của Diệp Phàm và Giải Vũ Thần ở đầu đoàn xe.

Bởi vì trong số tất cả những người có mặt, cũng chỉ có Diệp Phàm có thể đọc hiểu được tấm Chiến quốc bạch thư bản sao kia.

Từ khi vào sa mạc, sự chú ý của Diệp Phàm liền tập trung vào tấm Chiến quốc bạch thư này.

Trên đầu gối của hắn ngoài tấm Chiến quốc bạch thư, còn có một chú Kháng Hạo.

Diệp Phàm vừa xem Chiến quốc bạch thư, vừa vuốt ve chó.

Vẻ mặt luôn rất thảnh thơi.

Giống như nơi họ sắp đến không phải là một ngôi mộ cổ hung ác trong môi trường khắc nghiệt như sa mạc.

Mà chỉ là đi dự một bữa tiệc.

Vì vậy, khi Diệp Phàm có chút tiếc nuối thở dài một hơi, lập tức thu hút sự chú ý của cả xe.

Biểu cảm trên mặt Giải Vũ Thần và Gia Cát Thanh lập tức trở nên nghiêm túc.

Cơ bắp toàn thân của Lưu Bác Văn và thành viên đội bảo vệ đang lái xe ở ghế lái cũng lập tức căng cứng.

Giải Vũ Thần nhìn về phía Diệp Phàm, hỏi: “Sao vậy, Diệp Phàm?

Chương 402

Bản đồ có vấn đề gì sao?" Diệp Phàm cầm bản đồ lên, thở ra một hơi nói: "Không." "Nếu bản đồ này không có vấn đề gì, thì phía trước có thể sẽ có vấn đề đó." Biểu cảm trên mặt Giải Vũ Thần cũng trở nên có chút nghiêm túc, anh ta khẽ nhíu mày, hỏi: "Sao vậy?" Diệp Phàm ngẩng đầu lên, nhìn kính chắn gió phía trước, hỏi: "Tiểu Hoa, kính chắn gió này của cậu, là hàng nội địa à?" Giải Vũ Thần bị hỏi đến ngẩn người: "Chắc là… vậy." Sau đó, lại khẳng định: "Chống đạn." Diệp Phàm đặt bản đồ xuống, đặt lại Kháng Hạo trên đùi, để nó có thể nằm vững trên đùi mình, nói: "Phía trước, bão sắp đến rồi." Giải Vũ Thần khẽ nhíu mày, anh ta không hề nghi ngờ lời nói của Diệp Phàm.

Diệp Phàm đã nêu ra vấn đề, phản ứng theo tiềm thức của anh ta là làm thế nào để đối phó và giải quyết vấn đề này.

Chứ không phải là đi chất vấn tính xác thực và hợp lý của vấn đề mà Diệp Phàm đột nhiên đưa ra.

Giải Vũ Thần nhìn quanh một vòng, nói: "Nếu vậy, trước tiên tìm chỗ trú gió xung quanh." Nhìn quanh qua cửa sổ xe, Giải Vũ Thần mới biết, tại sao Diệp Phàm không nói tìm chỗ trú gió, tạm thời tránh bão.

Mà là trực tiếp nói ngồi vững trong xe một chút.

Bởi vì không biết từ lúc nào, xung quanh họ đã biến thành một sa mạc bằng phẳng trải dài vô tận.

Không có một chút gợn sóng, thậm chí trong bán kính trăm mét, trong tầm mắt cũng không có mấy cây thực vật đặc trưng của sa mạc.

Diệp Phàm dường như biết Giải Vũ Thần đang nghĩ gì, nói: "Khoảng hai phút trước, đã biến thành như thế này rồi." Hắn quay

đầu nhìn về phía cửa sổ sau xe.

Sau xe của họ, là một đoàn xe dài.

Thị lực của Diệp Phàm bây giờ, thậm chí có thể nhìn thấy trong chiếc xe đi sau hắn, có Bàn Tử đang ngồi ở ghế phụ lái, và Nam Hạt Bắc Ách cùng Lưu Tang ở ghế sau.

Cùng Lưu Tang?

Trong đầu Diệp Phàm hiện lên ba dấu chấm hỏi lớn.

Tuy hắn biết Tiểu Ca là thần tượng của Lưu Tang, Lưu Tang là fan cuồng của Tiểu Ca.

Nhưng có Quan Cấn, Quan lão bản ở đây, tiểu đao Lưu Tang nhà mình có phải là hơi không biết điều rồi không?

Lưu Tang à, tộc trưởng phải dạy cậu thế nào đây, làm fan cuồng có thể, nhưng không thể làm fan độc duy được!

Cũng tương tự, chủ nhân của thị lực siêu phàm này, Hách Liên Tĩnh, cũng có thể nhìn thấy Diệp Phàm trong xe phía trước đang quay đầu lại nhìn.

Diệp Phàm thấy Hách Liên Tĩnh nhoài người về phía trước, kéo dây an toàn dài ra một cách khoa trương.

Hắn trực tiếp nhoài nửa thân trên đến vị trí ghế phụ lái, vươn tay, lấy được bộ đàm trên xe.

Giây tiếp theo, ở vị trí của Gia Cát Thanh, trong bộ đàm truyền đến giọng của Hắc Nhãn Kính: "Tiểu Diệp tử, cậu đang tra khảo à?" "Báo cho cậu một tin tốt, tiểu thất đao Lưu Tang nhà cậu ấy, với Ách Ba là vừa gặp đã thân, nhất kiến chung tình, một búa định âm đó." Ngay sau đó, giọng của Trương Khải Linh liền truyền ra từ bộ đàm.

Dù qua bộ đàm, giọng của Trương Khải Linh bị máy móc xử lý

vẫn cho người ta một cảm giác vô cùng lạnh lùng: "Hạt Tử." Chỉ gọi tên Hách Liên Tĩnh, đã khiến tất cả những người nghe thấy hai chữ này đều nghe ra được hai cặp từ khác.

Một là: "Câm miệng." Hai là: "Tìm chết." Tuy nhiên, sự uy hiếp như vậy của Trương Khải Linh đối với người bình thường có lẽ rất hữu dụng.

Nhưng đối với Hách Liên Tĩnh, chỉ khiến đối phương càng mạnh càng máu chiến.

Vì vậy, Diệp Phàm không hề ngạc nhiên khi nghe thấy từ trong bộ đàm một chuỗi tiếng cười rất đáng ăn đòn của Hách Liên Tĩnh.

Cười hai tiếng xong mới hỏi Diệp Phàm: "Tiểu Diệp tử, cậu quay đầu lại nhìn gì vậy?" Gia Cát Thanh cầm bộ đàm lên, đưa cho Diệp Phàm.

Diệp Phàm nhận lấy bộ đàm, mở kênh toàn đội: "Ai ở xe cuối cùng?" Giọng của Quan Cấn u ám truyền ra từ bộ đàm: "Tôi." "Và mấy người bạn nhỏ của Tiểu Diệp tộc trưởng." Sau đó, Diệp Phàm liền nghe thấy giọng có chút bực bội của Lê Thốc truyền ra: "Tôi không còn nhỏ nữa!" Nghe cuộc đối thoại của hai người này, Diệp Phàm bất giác như mộng hồi Sa Hải.

Tuy Tiểu Tam gia rất tốt, nhưng không thể không nói, Quan lão bản đã tự tay hủy diệt Uông gia năm đó, cũng thực sự rất có sức hút!

Nhưng, tại sao mình lại gặp phiên bản Quan lão bản đã tiến cấp này nhỉ?

Lẽ nào, là vì có một Đạo Bút Tà là đủ rồi sao?

Hệ thống lo lắng hai Đạo Bút Tà cộng lại, lăng mộ thật sự sẽ không giữ được sao?

Ngay lúc Diệp Phàm hoàn hồn, giọng của Quan Cấn lại vang lên

từ máy bộ đàm: “Sao thế, tiểu tộc trưởng Diệp.” “Ngồi trên chiếc xe cuối cùng, có nhiệm vụ gì sao?” Giải Dữ Thần, Gia Cát Thanh và cả Hách Liên Tĩnh ở xe phía sau đều nhìn về phía Diệp Phàm, chờ đợi hắn trả lời.

Diệp Phàm nói: “Xem vết bánh xe của chúng ta.” Máy bộ đàm im lặng trong giây lát.

Rõ ràng là người ở xe cuối cùng đang kiểm tra vết bánh xe.

Rất nhanh, trong máy bộ đàm lại có tiếng nói.

Đó là giọng kinh ngạc của Lê Thốc: “Vãi chưởng!

Sao cát đằng sau lại bằng phẳng thế này?” Sau đó mới là giọng của Quan Cấn, với tư cách là người lớn, anh ta có vẻ bình tĩnh hơn, nhưng cũng có chút bất ngờ trước tình huống này: “Vết bánh xe của chúng ta... biến mất rồi.” “Trên mặt cát phía sau, không còn một chút dấu vết nào cả.” Giọng nói chấn động của Lê Thốc lại vang lên từ máy bộ đàm: “Nhưng mà, sao có thể chứ?” “Nhiều xe đi qua như vậy mà lại không để lại một chút dấu vết nào.” “Chẳng lẽ Giải lão bản tài trợ không phải đoàn xe, mà là máy bay Bo-âm cỡ nhỏ bay là là mặt đất sao?” Lúc này, Diệp Phàm đang nhìn vào sách lụa Chiến Quốc trong tay.

Nghe Lê Thốc nói vậy, hắn lắc đầu, nói vào máy bộ đàm: “Không, không có loại máy bay Bo-âm bay là là mặt đất nào như vậy đâu.” “Vùng cát này, là cát sống.” Bởi vì hiện tại họ đang ở trên những chiếc xe khác nhau, nên Diệp Phàm chỉ có thể chỉ cho những người cùng xe với mình xem.

Đó là một phần trong cuốn sách lụa Chiến Quốc trên tay hắn.

Giải Dữ Thần và Gia Cát Thanh đều rướn người qua, Lưu Bác Văn cũng rất chuyên nghiệp mà chĩa ống kính lại gần.

Ngón tay thon dài của Diệp Phàm và phần sách lụa Chiến Quốc mà hắn đang chỉ vào đồng thời xuất hiện trong ống kính livestream.

Thứ mà ngón tay hắn chỉ vào là một loạt ký hiệu hoàn toàn không tìm ra bất kỳ quy luật nào.

Giải Dữ Thần và Gia Cát Thanh nhìn nhau, ngầm hiểu được một tia nghi hoặc trong mắt đối phương.

Nhưng ngay sau đó, cả hai lại vì sự nghi hoặc ngầm hiểu này mà âm thầm thở phào nhẹ nhõm.

Hai con người tinh ranh như hồ ly đều thầm nghĩ trong hơi thở phào đó: May quá, hắn cũng không hiểu.

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream nhìn thấy cảnh này cũng hoàn toàn mù tịt.

"Nhìn thấy những ký hiệu này, tôi lại một lần nữa cảm tạ Thương Hiệt đã tạo ra chữ viết." "Vậy tiểu tộc trưởng Diệp chỉ cho chúng tôi xem là muốn chúng tôi hiểu những ký hiệu này sao?" "Cái này không thể dùng từ 'ký hiệu' để hình dung được nữa rồi?

Cái này phải gọi là thiên thư chứ." "Tuy nhiên, tay của tiểu tộc trưởng đẹp thật đó!" "Tôi muốn xuyên hồn vào con chó kia!" "Tôi đang ở hiện trường, tôi chính là tấm bản đồ." "Đấm cho mỗi đứa một phát, còn tôi là ghế xe đây." "Đưa cho ông nội tôi xem, người đã nghiên cứu cổ văn mấy chục năm, ông xem xong chỉ lắc đầu, nói tôi đúng là cháu ruột." "Cát sống?" Câu nói này phát ra từ máy bộ đàm trên tay Diệp Phàm.

Chủ nhân của giọng nói này chính là Quan Cấn.

Giọng Quan Cấn có chút nghi hoặc.

Sau khi anh ta thốt lên tiếng nghi hoặc đó, con Kháng Hạo đang nằm trên đùi Diệp Phàm đột nhiên sủa lên hai tiếng giòn giã.

Ngay sau đó, Diệp Phàm lại nghe thấy giọng của Lê Thốc.

“Vãi?

Mấy thứ này cậu cũng nhận ra à?” “Nhưng mà, rốt cuộc trên này viết cái gì vậy?” Quan Cấn nhanh chóng trả lời: “Tôi cũng chỉ biết sơ sơ thôi.” “Chỉ có thể nhìn ra được một chút này.” “Nếu muốn dùng cuốn sách lụa này để dẫn đường thì vẫn phải trông cậy vào tiểu tộc trưởng Diệp thôi.” Việc Quan Cấn có thể nhận ra một phần nội dung trên đó, tuy Diệp Phàm có kinh ngạc, nhưng cũng chỉ là trong một khoảnh khắc ngắn ngủi mà thôi.

Dù sao thì, vị này bây giờ không còn là cậu nhóc ngây thơ mới ra đời nữa.

Đây là người đã trải qua muôn vàn sóng gió, mặc dù hiện tại hắn không biết ông chủ Quan này đã trải qua những gì.

Nhưng có lẽ vì Quan Cấn này không xuất hiện cùng Tam thúc, mà là xuất hiện cùng Nhị thúc.

Cho nên Diệp Phàm có thể cảm nhận được một sự tinh ranh đến từ việc được Nhị thúc dạy dỗ mà lớn lên.

So với sự ngây thơ khi được Tam thúc nuôi lớn, còn mang lại cho người ta cảm giác áp bức hơn một phần.

Dù sao thì, Ngô gia có một câu danh ngôn chí lý như thế này: Đáng sợ hơn quỷ thần, là lòng người.

Đáng sợ hơn lòng người, là Tam thúc.

Đáng sợ hơn Tam thúc, là Nhị thúc.

Chương 403

Bây giờ, trên người Quan Cấn đã thể hiện đầy đủ tầm quan trọng của phương pháp nuôi dạy con cái.

Ngón tay Diệp Phàm khoanh một vòng ở một chỗ, nói: "Cát sống tự dời, đi không dấu vết." "Không gió tự nổi, người thần đều mê." "Trời không lối vào, đất có thể ẩn náu." Nghe Diệp Phàm khẳng định về "cát sống" của Quan Cấn, Giải Dữ Thần và Gia Cát Thanh lần lượt lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Bởi vì hai người họ cũng được coi là khá am hiểu về văn hóa cổ mộ và văn hóa truyền thống.

Nhưng đối với nội dung trên cuốn sách lụa Chiến Quốc trong tay Diệp Phàm, họ lại hoàn toàn không hiểu.

Thực tế, không chỉ có hai người họ.

Lúc này, trên cùng một chiếc xe, Nam Hạt Bắc Ách cũng đang nhíu mày nhìn vào màn hình nhỏ di động.

Ngay cả hai người họ cũng không nhìn ra được manh mối gì trên cuốn sách lụa Chiến Quốc này.

Không ngờ Quan Cấn của Ngô gia lại có thể hiểu được đôi chút.

Cùng lúc đó, trong phòng livestream cũng như phát hiện ra một lục địa mới: "Vãi, lúc Quan Cấn bước ra là tôi đã thấy anh ta không đơn giản rồi!" "Ai còn nhớ con chó trên đùi tiểu tộc trưởng là do anh Quan tặng không?" "Nhớ ra rồi, con chó tên Kháng Hạo, đọc ngược lại có bất ngờ đó." "Đại lực thái dương thiên phải không?" "Thà không hiểu trong một giây." "Nói thật nhé, sao tôi lại cảm thấy trên người con chó Kháng Hạo có một cảm giác quen thuộc như Niên Niên và Tuế Tuế

vậy?" "Đùa gì thế?

Niên Niên và Tuế Tuế làm gì có ích như vậy?" "Cười chết mất, Niên Tể Tuế Tể, một đôi nhóc con sẽ đánh nhau túi bụi vì chủ nhân của tú cầu khi Tiểu Ca Khải Linh và Hắc gia tranh giành nó." "Câu chuyện này cho chúng ta biết điều gì?

Cho chúng ta biết không có chút bản lĩnh thì không thể gia nhập đội của tiểu tộc trưởng được đâu." "Sự việc đã đến nước này, còn nói gì nữa, cảm ơn đội khảo cổ đã nỗ lực, để chúng ta có thể xem thần tiên giao lưu qua livestream." "Chẳng lẽ chỉ có mình tôi để ý nội dung tiểu tộc trưởng nói sao?

Nghe có vẻ kinh dị lắm đó mọi người ơi!" Cùng lúc đó, tại sa mạc.

Như để chứng thực cho lời nói vừa rồi của Diệp Phàm, không khí bên ngoài cửa sổ xe bắt đầu dần trở nên vẩn đục.

Thành viên lái xe bật cần gạt nước, bắt đầu gạt đi lớp cát bám trên cửa sổ.

"Chỗ cát này không ổn." Gia Cát Thanh ngồi ở ghế phụ lái nói: "Hướng di chuyển của cát rất vô quy luật." "Không giống như bị một cơn gió từ hướng đông tây nam bắc nào đó thổi đến." Tay anh ta áp lên cửa kính xe, nói: "Không gió tự nổi." "Chẳng lẽ đám cát này đang tự di chuyển sao?" Cùng lúc đó, các thành viên trong những chiếc xe khác cũng nhận ra sự bất thường của cát xung quanh.

Cơ bắp trên người Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh lập tức căng cứng, cả hai theo phản xạ đặt tay lên vũ khí của mình.

Kinh Chập trong tay Trương Khải Linh lúc sáng lúc tối.

Trương Khải Linh khẽ nhíu mày nhìn ra ngoài cửa sổ, nói ngắn gọn: "Không có gió." Lưu Thương nhắm mắt, áp tai vào cửa sổ nghe ngóng một lúc, cũng lắc đầu nói: "Không có tiếng không khí lưu

động.” “Tiếng không khí lưu động rất nhỏ và hỗn loạn, không có tiếng gió, chỉ có tiếng không khí lưu động rất nhỏ do đám cát này tự di chuyển tạo ra!” Bạch Trường Minh ngồi ở chiếc xe giữa, cùng xe với ông là Trương Cường và Hắc Hùng.

Ông vô thức nắm chặt tay vịn trên nóc xe, có chút căng thẳng nhìn xung quanh, nói: “Chỗ cát này không phải bị gió thổi lên sao?” “Vậy thì tình hình này quái dị thật.” Trương Cường cũng căng thẳng nhìn ra ngoài cửa sổ, vừa chỉ huy Hắc Hùng lái xe cho ổn định: “Không có gió thì làm sao cát có thể tự di chuyển được chứ?” “Chẳng lẽ, chỗ cát này là cát sống, ý là đám cát này thật sự có sinh mệnh, có thể tự chủ di chuyển sao?” Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream cũng thông qua phản ứng trên những chiếc xe có nhân viên của tổ livestream đi theo mà thấy được cảnh tượng tại hiện trường.

Trên đạn mạc, mọi người cũng đang thảo luận sôi nổi về tình hình hiện tại: “Vãi, mới xuất phát thôi mà, sao đã tà môn thế này rồi?” “Nói thật, cổ mộ mà tiểu tộc trưởng đích thân ra tay thì chắc chắn không đơn giản.” “Cảm giác trên đường đi mà quá bình thường thì là cổ mộ không tôn trọng tiểu tộc trưởng rồi.” “Không có gió mà cát lại tự di chuyển?

Chuyện này có hơi phi khoa học không?

Cổ mộ Quan Vũ chỉ tôn trọng tiểu tộc trưởng mà không tôn trọng khoa học à?” “Khoa học: Mày có tôn trọng tao không?” “Tôi còn chưa chuẩn bị xong mà!

Sao đã bắt đầu rồi?” “Hồi hộp quá, phim chính bắt đầu rồi sao?” “Anh chàng Lưu Thương nghe giọng kia hình như thính lực cũng rất lợi hại!

Gia tộc của tiểu tộc trưởng, không có chút bản lĩnh thật sự thì không vào được đâu nhỉ?” “Bạn trên kia, vào xem lại lời nhắn của

Lưu Bá Ôn tiên sinh ở mộ đáy biển đi, năm đó đây là một nhánh của gia tộc Đồ Long, những người đã chặt đứt long mạch của thiên hạ đó!" Ngay lúc khán giả đang thảo luận, người trong xe cũng đang có chút căng thẳng vì tình hình bên ngoài.

Đột nhiên, đám cát đang không gió tự nổi bắt đầu trở nên náo động.

Cát vàng cuốn theo sỏi đá lao vào đoàn xe.

Chuyện xảy ra vô cùng đột ngột.

Lưu Thương đang áp tai vào cửa sổ nghe ngóng bị tiếng động này làm cho đau nhói, hét lên một tiếng rồi ngã về phía bên kia, tức là phía Trương Khải Linh đang ngồi.

Trương Khải Linh khoanh tay, không chút biểu cảm mà nghiêng người về phía Hách Liên Tĩnh.

Trán của Lưu Thương đập vào lưng ghế sau lưng Trương Khải Linh.

Hách Liên Tĩnh dường như không quan tâm đến tình hình kỳ lạ bên ngoài xe, mà chỉ như đang xem kịch vui nhìn hai người ngồi cùng hàng ghế sau với mình.

Anh ta khoanh tay, cười nói: "Nếu là Tiểu Diệp tử thì..." Lần này, Trương Khải Linh hiếm hoi bổ sung nội dung cho lời của Hách Liên Tĩnh, hơn nữa còn là theo kiểu cắt ngang lời của anh ta.

"Nếu là Diệp Phàm, không cần phải áp tai vào cửa sổ." Anh nói, ánh mắt rơi vào cửa sổ sau của chiếc xe việt dã phía trước.

Thị lực của anh không bằng Hách Liên Tĩnh, nhưng bây giờ vẫn có thể nhìn thấy cái gáy điềm tĩnh thản nhiên của Diệp Phàm.

Hách Liên Tĩnh liếc Trương Khải Linh một cái từ sau cặp kính

râm.

Lại kéo cặp kính râm xuống một chút, cúi đầu thu cằm lại, qua khe hở giữa kính râm và má quan sát sắc mặt của Trương Khải Linh.

Trước đây khi mắt anh ta chưa hồi phục, tuy có thể nhìn thấy những thứ người khác không thấy được, nhưng đối với màu sắc lại không có khái niệm giống như người bình thường.

Bây giờ, sau khi mắt đã có thể nhìn rõ cả màu sắc, Hách Liên Tĩnh lập tức cảm thấy ngay cả Ách Ba Trương nhàm chán nhất thường ngày cũng trở nên thú vị hơn rất nhiều.

Đương nhiên, sự thú vị này cũng chỉ là phản ứng đối với một người cụ thể mà thôi.

Nếu là bình thường, sắc mặt của Ách Ba Trương vẫn nhàm chán đến mức nào thì vẫn nhàm chán đến mức đó.

Sau khi nhìn rõ sắc mặt của Trương Khải Linh, Hách Liên Tĩnh khẽ cất lời.

Vừa là để bổ sung nội dung ban đầu cho câu nói của mình, vừa là để đáp lại lời của Trương Khải Linh: "Ý tôi là." "Nếu là Tiểu Diệp tử, Ách Ba chắc chắn sẽ không né cái này." Lưu Thương xoa trán, đầu tiên là có chút không hiểu nhìn Hách Liên Tĩnh một cái.

Trương Khải Linh cũng lạnh lùng liếc Hách Liên Tĩnh một cái, thản nhiên nói: "Diệp Phàm sẽ không phạm phải sai lầm như vậy." Lúc này, Bàn Tử ngồi ở ghế phụ lái phía trước họ cuối cùng cũng không nghe nổi nữa.

"Tôi nói mấy vị gia ơi!" "Lúc này rồi, chúng ta đừng có tâng bốc người này dìm người kia nữa!" "Đừng nói Thương Bối nhà chúng ta, Thất Đao nhà chúng ta cộng lại cũng thật sự không bằng tiểu tộc trưởng đâu!" "Hai người các cậu mở miệng vàng ngọc, đừng có chèn

ép Thương Bối nhà chúng tôi nữa." "Cái thứ này, giải quyết thế nào đây?

Mấy câu tiểu tộc trưởng vừa nói các cậu không suy nghĩ một chút nào à?" Chỉ thấy, Bàn Tử đang nắm chặt tay vịn phía trên đầu, thân hình vạm vỡ lắc lư trái phải theo sự rung lắc dữ dội của chiếc xe.

Thực tế, phản ứng của Bàn Tử mới là phản ứng bình thường của đa số người trên xe.

Cát cuốn theo sỏi đá không ngừng va đập mạnh vào xe.

Chỉ riêng âm thanh tạo ra đã đủ khiến người ta rợn tóc gáy.

Âm thanh đó nghe như thể đoàn xe đang bị người ta dùng Gatling-gun lửa xanh điên cuồng càn quét.

Bắn vào xe, chính là những viên đạn dày đặc!

Thứ âm thanh gần giống như tiếng đạn này nghe có vẻ cực kỳ điên cuồng, như thể sẽ không bao giờ dừng lại.

Đi cùng với những viên sỏi đá này không chỉ là những âm thanh đáng sợ nhưng không gây thương tích.

Bởi vì những viên sỏi đá này quá dày đặc, chúng tích tụ lại có thể làm chiếc xe chao đảo trái phải.

Cho người ta cảm giác, chiếc xe bất cứ lúc nào cũng có thể bị những viên sỏi đá này tháo dỡ ra thành từng mảnh.

Hơn nữa, chỉ trong một thời gian rất ngắn, biên độ lắc lư của chiếc xe đã trở nên khoa trương hơn rất nhiều.

Khiến cho Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh vừa rồi còn đang đấu võ mồm cũng phải nắm chặt tay vịn trên đầu.

Cả hai người vẻ mặt trở nên có chút nghiêm túc.

Hách Liên Tĩnh nhìn một vòng xung quanh, nói: “Tôi thì tin tưởng vào chất lượng xe của Tiểu Cửu gia, hơn nữa cậu ấy hẳn đã mua bảo hiểm cho tất cả những chiếc xe này.” “Nhưng nếu đến cuối cùng phát hiện ra, ài, công ty bảo hiểm cũng do Tiểu Cửu gia mở.” “Cảnh tượng đó chắc sẽ thú vị lắm.” Mấy người cùng xe đều có chút khinh bỉ nhìn Hách Liên Tĩnh một cái.

Mấy người họ không biết buổi sáng trước khi họ xuất phát từ Tây Linh Ấn Xã, Diệp Phàm đã nói thầm gì với Hách Liên Tĩnh.

Cho nên những người cùng xe cũng không biết, tại sao bây giờ Hách Liên Tĩnh này trông có vẻ như đang thật sự nhắm vào Giải Dữ Thần.

Bàn Tử một tay nắm chặt tay vịn trên nóc xe, thở dài nói: “Trông cậy vào các cậu còn không bằng trông cậy vào Bàn gia tôi.” Thế là, Bàn Tử tự mình dùng tay còn lại lấy được máy bộ đàm trên xe.

Chương 404

Chỉ nghe, sau khi Bàn Tử tự lực lấy được máy bộ đàm, anh ta bắt đầu gào lên vào micro với khí thế hừng hực: “Tiểu tộc trưởng, cậu có ở đó không tiểu tộc trưởng?” “Tôi thấy tình hình bây giờ rất phức tạp!” “Xe của chúng ta như đang bị lăng trì vậy, tình huống này, Tiểu Cửu gia có chiếc xe tăng nào tài trợ cho chúng ta không?” “Người không thể xuống xe được, xuống xe là bị thái thành thịt thái sợi sốt Bắc Kinh tươi sống, trực tiếp biến chúng ta thành vịt quay Bắc Kinh luôn!” “Trên cuốn sách lụa Chiến Quốc đó, có nói chỗ này nên đi qua thế nào không?” Lời của Bàn Tử vừa dồn dập vừa nhanh, mang theo khẩu âm đậm chất Bắc Kinh, nghe như đang nói tấu hài.

Không chỉ có Bàn Tử.

Trong máy bộ đàm còn truyền đến không ít giọng nói khác.

Giọng Bạch Trường Minh có chút lo lắng: “Tiểu tộc trưởng Diệp à, chúng ta có nên dừng lại tại chỗ nghỉ ngơi một chút không?” “Gặp phải thời tiết bão táp thế này, có phải không nên đi tiếp không?” Giọng Quan Cấn bình tĩnh hơn nhiều: “Chỗ cát sống này hình như không liên quan đến gió.” “Không gió tự nổi.” “Hơn nữa vết bánh xe của chúng ta đã biến mất được một lúc rồi.” “Điều đó chứng tỏ chúng ta đã sớm đi vào phạm vi của cát sống.” “Cho dù dừng lại tại chỗ, thậm chí là lùi lại, trong một chốc một lát cũng không ra ngoài được đâu.” Trong giọng nói bình tĩnh của Quan Cấn, có hai tiếng nền vô cùng ồn ào.

Lê Thốc không ngừng nói: “Vãi!

Đây đúng là cát tà môn mà!” “Không có gió còn tự di chuyển!

Phiền không cơ chứ!” “Tại sao tôi lại ở trong chiếc xe này?

Tộc trưởng!

Tôi muốn lên cậu vãi!" Chiếc xe của Lê Thốc lại một lần nữa rung lắc dữ dội, khiến cậu ta hét lên một tiếng rồi mới nói nốt nửa câu sau, giải tỏa một sự hiểu lầm to lớn: "...lên xe của cậu!" Trên chiếc xe của họ, người ngồi ghế phụ lái là Bạch Hạo.

Bạch Hạo là người nhỏ con nhất trong số mọi người, đã cùng chiếc xe rung lắc thành chế độ rung thuần túy: "Cậu, cậu, cậu cái đồ...

đồ Lê thối cậu nói cái lời hổ... lang gì thế?" Cùng lúc đó, Diệp Phàm ngồi ở phía trước nhất nghe thấy những âm thanh hỗn loạn này, khóe miệng không khỏi giật giật.

Giải Dữ Thần bên cạnh nhìn hắn một cái, nói: "Diệp Phàm, cậu thấy sao?" Diệp Phàm nhìn thân xe đang rung lắc dữ dội.

Với thính lực của hắn, thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng sỏi đá dày đặc va vào thân xe, sau tiếng đạn đó, là tiếng hư hại nhỏ của vật liệu xe.

Hắn lại liếc nhìn sách lụa, nói vào máy bộ đàm: "Phải dừng xe." "Cả khu vực này đều là cát sống như vậy, khoảng cách quá xa." "Một là gây hại rất lớn cho bản thân chiếc xe." "Hai là tình hình này sẽ chỉ ngày càng tồi tệ hơn, không thể tốt hơn." "Lái xe trong tình huống này, cho dù không bị sỏi đá bên ngoài làm bị thương, cũng rất dễ xảy ra tai nạn giao thông." "Dừng xe." Ngay sau đó, chiếc xe của Diệp Phàm đi đầu dừng lại.

Tuy nhiên, Giải Dữ Thần nhìn ra ngoài, lại phát hiện.

Tầm nhìn bên ngoài cửa sổ xe đúng như Diệp Phàm nói, sẽ ngày càng tồi tệ hơn, lúc này đã giảm xuống nhanh chóng.

Vừa rồi anh còn có thể nhìn thấy bóng của hai chiếc xe phía sau.

Nhưng bây giờ, bên ngoài cửa sổ xe đã là một vùng cát bay đá chạy.

Một màu trắng vàng mờ mịt, hoàn toàn không nhìn thấy bóng dáng của bất kỳ chiếc xe nào!

"Không nhìn thấy họ nữa." Máy bộ đàm trên xe trong tay Diệp Phàm cũng phát ra tiếng rè rè.

Hắn điều chỉnh mấy nút trên đó trước, Gia Cát Thanh ở ghế phụ lái cũng chỉnh lại các thông số trên bảng điều khiển.

Nhưng những thao tác này cũng không có tác dụng gì.

"Có phải tín hiệu ở đây bị cát nhiễu loạn rồi không?" Gia Cát Thanh hỏi.

Lúc này, Diệp Phàm càng thêm nhớ đến Thiến Ca có thể biến ra chim máy nhỏ từ tay không.

Một bên, Lưu Bác Văn nghe vậy, vội cúi đầu nhìn thiết bị trong tay mình.

Thấy trên màn hình vẫn đang cuộn những dòng đạn mạc dày đặc, cậu không khỏi thở phào nhẹ nhõm, nói: "Tín hiệu livestream không có vấn đề!" "Nhưng hình ảnh có vẻ khá giật lag!" "Và các máy khác cũng không nhìn thấy chúng ta." Gia Cát Thanh thở dài, nói: "Đây chính là không gió tự nổi, người thần đều mê." "Bây giờ các thành viên khác chắc cũng không liên lạc được với chúng ta." "Nhưng từ đầu chúng ta cách nhau không xa, nên chắc sẽ không có vấn đề gì đâu." Giải Dữ Thần khẽ nhíu mày, nói với thành viên ở ghế lái: "Bấm còi." Ngay sau đó, chiếc xe của họ phát ra một tiếng còi dài.

Tiếp theo, những chiếc xe phía sau cũng lần lượt bấm còi đáp lại.

Tiếng còi ngày càng xa, nhưng may mắn là vẫn có thể nghe rõ.

Lưu Bác Văn là người đầu tiên lên tiếng: "Xe đủ cả." Gia Cát Thanh và Giải Dữ Thần đồng thời nhìn về phía Lưu Bác Văn, Diệp Phàm giải thích cho cậu em của mình: "Về khoản đếm số, tôi cũng

không bằng cậu ấy.” Hai người không ngạc nhiên khi có người lại tinh thông về việc đếm số, mà là sau khi nghe Diệp Phàm nói “tôi cũng không bằng cậu ấy” mới đều lộ ra vẻ mặt vô cùng chấn động.

Lưu Bác Văn không nhận ra rằng tuyệt chiêu độc môn của mình đã được đại ca công nhận.

Thậm chí vì từ nhỏ thể chất đã như vậy, nên cậu hoàn toàn không ý thức được đây là một tuyệt chiêu độc môn.

Cậu có chút căng thẳng nhìn về phía Diệp Phàm, nói: “Đại ca, bây giờ chúng ta phải làm sao ạ?” “Em cảm giác chúng ta bây giờ như đang ở trong một trận động đất vậy.” Lúc Lưu Bác Văn đang nói, Diệp Phàm còn chưa kịp trả lời, thì từ phía ghế phụ lái đã vang lên tiếng mở khóa cửa.

“Thất Đao đã vào vị trí, không thể để tiểu tộc trưởng đi đầu được.” “Tôi sẽ làm tốt thí cho tiểu tộc trưởng.” Lúc Gia Cát Thanh nói câu này, khi quay đầu nhìn Diệp Phàm, đôi mắt anh ta vẫn đang cười híp lại.

Nhưng sau khi nói xong câu này, cùng với vẻ mặt kiên định, đôi mắt anh ta cuối cùng cũng mở ra với kích thước bình thường.

Gia Cát Thanh khi mở mắt ra giống như Hách Liên Tĩnh khi tháo kính râm.

Khí chất của cả người đều khác hẳn, so với trước đây quả thực như hai người khác nhau.

Diệp Phàm lặng lẽ thả lỏng cơ bắp đang căng cứng của mình, để mình ngồi lại vào ghế.

Hắn vẫn tin tưởng vào bản lĩnh của Gia Cát Thanh.

Diệp Phàm gật đầu: “Chú ý an toàn.” Lưu Bác Văn thấy vậy, vội vàng giơ máy quay lên trong lúc chao đảo.

Mặc dù không biết kẻ mắt híp lần đầu gặp mặt này định làm gì, nhưng thái độ của Diệp Phàm đã cho cậu biết, người này rất mạnh.

Rất nhanh, Gia Cát Thanh mở cửa xuống xe.

Ngay khi cửa mở, sỏi đá liền muốn chui vào trong xe.

Gia Cát Thanh vung tay, những mảnh vỡ của Toái Lân Đao từ trong tay áo bay ra.

Chúng bay vài vòng trước mặt anh ta, đánh bay tất cả những viên sỏi lớn.

Cùng lúc xuống xe, Gia Cát Thanh đóng cửa lại.

Khi Gia Cát Thanh xuống xe, cát bay đá chạy lấy anh ta làm tâm, xoay tròn xung quanh anh ta trong bán kính hai mét.

Lưu Bác Văn rướn người về phía ghế trước, chĩa ống kính máy quay vào cửa sổ ghế phụ lái.

Chỉ thấy, mặc dù cảnh vật bên ngoài vẫn là một vùng cát bay đá chạy, không nhìn thấy được hình ảnh rõ nét.

Nhưng sau khi Gia Cát Thanh xuống xe, vì cát bay đá chạy xoay tròn bao bọc lấy anh ta ở khoảng cách hai mét.

Cho nên so với trước đây chỉ có thể nhìn thấy cảnh cát vàng cuồn cuộn, bây giờ trong hình ảnh đã có thể nhìn rõ khu vực lấy Gia Cát Thanh làm trung tâm.

Chỉ thấy, trong hình ảnh.

Gia Cát Thanh đứng giữa cát vàng.

Cát vàng tự xoay tròn tạo ra gió thổi chiếc áo khoác vest của anh ta kêu phần phật.

Bím tóc sau gáy của anh ta cũng ở trong gió, giống như một sợi

dây leo cô độc trong cuồng phong.

Toái Lân Đao bay lên xuống xung quanh anh ta, thỉnh thoảng đánh bay những mảnh đá lớn bay về phía Gia Cát Thanh.

Trong tình huống như vậy, Gia Cát Thanh lại vẫn híp mắt.

Lưu Bác Văn cảm thán nói: "Trời ơi đại ca." "Anh đẹp trai này trong tình huống như vậy mà vẫn có thể cười híp mắt được à!" "Thật không hổ là..." Lưu Bác Văn nghĩ lại cách Gia Cát Thanh tự miêu tả mình, tìm một danh xưng thích hợp: "Thật không hổ là tốt thí của anh a đại ca!" Chỉ thấy, Diệp Phàm đang ở vị trí của mình, vừa thong thả vuốt ve Kháng Hạo, vừa vẫn đang nhìn vào cuốn sách lụa Chiến Quốc trong tay.

Nghe Lưu Bác Văn cảm thán, Diệp Phàm lười biếng nói: "Với quy mô cát bay đá chạy này." "Cậu ra ngoài, cậu cũng phải híp mắt thôi." Những người trong xe nghe Diệp Phàm nói, đều không khỏi ngẩn ra.

Dường như không ai ngờ được, đằng sau hiện tượng này lại là một nguyên lý đơn giản như vậy.

Cùng lúc đó, trong những chiếc xe khác.

Chương 405

Mặc dù các thành viên đã không thể liên lạc với nhau qua máy bộ đàm.

Nhưng thiết bị tín hiệu vệ tinh trên xe do Giải Dữ Thần cung cấp vẫn rất đáng tin cậy.

Nhân viên của tổ livestream đi cùng trong xe vẫn có thể thông qua livestream để xem chuyện gì đang xảy ra trong xe của Diệp Phàm lúc này.

Phan Chí vốn đã chuẩn bị sẵn sàng xuống xe bảo vệ tộc trưởng nhà mình, sau khi thấy lựa chọn của Gia Cát Thanh, mới thả lỏng cơ bắp đang căng cứng, ngồi lại vào ghế.

"Như vậy mới ra dáng chứ." Bạch Xà ngồi cùng hàng ghế sau với anh ta tạm thời cũng quấn lại Nhiễu Chỉ Nhu quanh eo làm thắt lưng.

Thành viên đội bảo vệ đi cùng họ tuy không thấy được toàn bộ cảnh các thành viên mới của Diệp Phàm ra tay, nhưng chỉ cần thấy cảnh này đã tin tưởng: đoàn người mà tiểu tộc trưởng Diệp mang theo bên mình, tuyệt đối không phải là hạng tầm thường.

Lê Thốc cũng đang nhìn vào màn hình livestream.

Nửa thân trên căng thẳng nghiêng về phía trước, tay bất giác đặt lên chuôi đao.

Một bên, Quan Cấn sờ cằm, nhìn vào màn hình, vì vấn đề góc quay, chỉ còn lại nửa con Kháng Hạo đang được vuốt ve: "Tiểu đông tây cũng hưởng thụ phết nhỉ." Lúc này, Lê Thốc đã cực kỳ nhạy bén với ba từ "tiểu đông tây", hay nói đúng hơn là với từ "tiểu".

Nghe Quan Cấn nói vậy, cậu đột nhiên quay đầu lại, hung hăng

nói: “Tôi đã nói rồi, tôi không nhỏ nữa!” Quan Cấn đầu tiên là có chút bất ngờ nhìn Lê Thốc một cái, phản ứng một lúc, mới bị câu trả lời này của Lê Thốc chọc cười.

Anh ta đưa tay chỉ vào chỗ mình vừa nhìn trên màn hình nhỏ.

Đó là cái đuôi nhỏ của Kháng Hạo đang vẫy thành một bông hoa theo tay vuốt ve của Diệp Phàm.

“Đúng là rất giống cậu.” Quan Cấn khẳng định đánh giá, nghĩ một lát lại bổ sung: “Nhưng có vẻ hiểu chuyện hơn cậu.” “Mà trọng điểm của cậu sao lại là tiểu đông tây vậy, chẳng lẽ cậu thật sự rất hưởng thụ sao?” Ánh mắt Lê Thốc lập tức lộ ra vẻ khinh bỉ cực độ, trợn tròn mắt, mấp máy môi mới nói được thành lời: “Anh bị bệnh à?” Cùng lúc đó, trên chiếc xe ngay sau Diệp Phàm.

Hách Liên Tĩnh buông tay khỏi tay nắm cửa xe bên mình.

Anh ta nhìn vào màn hình, đôi mắt sau cặp kính râm híp lại: “Thằng nhóc này.” Trương Khải Linh nhìn về phía Hách Liên Tĩnh.

Anh đã được chứng kiến Kỳ Môn của Gia Cát Thanh.

Lần đầu tiên gặp Gia Cát Thanh đã thấy trận pháp dưới chân anh ta.

Là trận pháp rất truyền thống.

Khác với trận pháp của Diệp Phàm là, trận pháp của anh ta không thể giống như Diệp Phàm, lấy bản thân làm phương vị, lấy bản thân làm thời gian.

Mà ở đây, vốn dĩ còn có một người khác có lẽ cũng tinh thông Kỳ Môn.

Trương Khải Linh nhìn Hách Liên Tĩnh, không biết trong lòng anh ta đang nghĩ gì.

Ngay cả Lưu Thương cũng cảm nhận được khí trường khác thường trên người Hách Liên Tĩnh.

Tuy nhiên, Hách Liên Tĩnh chỉ im lặng một lát, liền thở dài một hơi: "Thằng nhóc này xem ra gia thế rất vững, có thể đấu một trận với Giải lão bản đấy." Nói rồi, anh ta kéo khóa áo khoác của mình ra, để lộ hai cặp kính râm bên trong: "Hiếm khi gặp được cơ hội kinh doanh thiên thời địa lợi nhân hòa thế này." "Trước khi xuất phát lại không chào hàng sản phẩm của mình." Nghe trong giọng điệu đó có sự tiếc nuối chân thành, Lưu Thương cảm thấy mình cần phải nói gì đó.

Nghĩ một lát, cậu nói: "Nhưng mà Hắc gia, chỉ có bán chạy rồi mới gọi là bán chạy." "Còn chưa bán, thì không gọi là bán chạy." Bàn Tử ở ghế trước cũng quay đầu lại, bàn tay to thô ráp chìa ra về phía Hách Liên Tĩnh: "Hạt Tử, cho Bàn gia một cặp." Hách Liên Tĩnh kéo khóa lại: "Không được đâu, tôi còn nợ tiền Tiểu Diệp tử." "Đến lúc đó nói với Tiểu Diệp tử, lấy chút gì đó đổi với tôi, tôi sẽ đưa cho cậu." Nhìn phản ứng như vậy của Hách Liên Tĩnh, Trương Khải Linh mới nhàn nhạt nói: "Ra là vậy." Cả xe đều không hiểu ý của Trương Khải Linh.

Lưu Thương nhìn anh: "Thần tượng, ra là thế nào ạ?" Trương Khải Linh nói: "Hắn không nhìn thấy." Cái "hắn" này, chỉ Hách Liên Tĩnh.

Còn chưa đợi mấy người kia hiểu được câu đố thứ hai của Trương Khải Linh là gì, thân thể Hách Liên Tĩnh đã đột nhiên nghiêng về phía trước.

"Đó là cái gì." Giọng điệu của Hách Liên Tĩnh bây giờ đã hoàn toàn khác với lúc nãy.

Anh ta nhìn vào, chính là màn hình mờ ảo trên livestream.

Chỉ thấy, trong hình ảnh, Gia Cát Thanh đã đạp ra một đạo trận

pháp màu xanh lam dưới chân.

Hai ngón tay anh ta chụm lại trước mặt, nói: "Tốn tự, Phong Diệp Tiềm Long." Ngay sau đó, trong trận pháp dưới chân anh ta, xuất hiện những cơn gió có hình dạng mà mắt thường có thể nhìn thấy được.

Gió có hình dạng nghe có vẻ là một khả năng vô cùng phi lý, bởi vì gió chính là luồng không khí.

Mà không khí thì không thể có hình dạng.

Nhưng bây giờ, cơn gió xuất hiện từ dưới chân Gia Cát Thanh, quả thực có hình dạng vô cùng cụ thể.

Đó là những con giao long.

Giao long phá không mà đến, chui vào giữa đám cát vàng đang gào thét xung quanh họ.

Giao long như đang tàn sát trong cát vàng, theo từng tiếng gió sắc bén, đánh tan tác đám cát vàng mịt mù xung quanh.

Cát vàng xung quanh không gió mà nổi, gặp gió lại tan.

Hách Liên Tĩnh híp mắt, khẽ nắm tay: "Kỳ Môn à." Bàn Tử nhìn phản ứng của Hách Liên Tĩnh ở ghế sau, có chút nghi hoặc: "Hạt Tử, phản ứng của cậu sao cứ như bị sốc thế?" Bàn Tử chỉ về phía Lưu Thương, nói: "Trông như lần đầu tiên cậu thấy cái bím tóc nhỏ đó vậy." Lúc này, Lưu Thương phản ứng vô cùng kinh ngạc, cơ thể cũng nghiêng về phía trước một góc lớn, nhìn chằm chằm vào màn hình trực tiếp.

"Kỳ Môn?

Gia Cát tiên sinh lại là người của Kỳ Môn?" "Trước đây tôi nghe Nhị gia nói, hiện tại Cửu Môn và Thất Đao mỗi bên có một người nắm giữ Kỳ Môn." "Cửu Môn có Tề gia, Thất Đao có Toái Lân." "Hóa

ra Gia Cát tiên sinh là Toái Lân!" "Nhưng Nhị gia cũng nói, bất kể là Cửu Môn hay Thất Đao, Kỳ Môn mà họ nắm giữ cũng không bằng một phần mười của Tiểu tộc trưởng." Hách Liên Tĩnh nhìn ra ngoài cửa sổ.

Kỳ Môn của Cửu Môn, có lẽ đã kết thúc ở thế hệ của hắn rồi.

Bây giờ, hắn cũng biết vì sao Trương Khải Linh nói hắn không nhìn thấy.

Hắn không nhìn thấy, là cảnh Gia Cát Thanh lần đầu xuất hiện tại Tây Lãnh Ấn Xã.

Cho nên đã bỏ lỡ màn ra mắt của Gia Cát Thanh.

Thực tế, đúng như Vương Nguyệt Bán nói, đây đúng là lần đầu tiên hắn thấy Gia Cát Thanh dùng Kỳ Môn.

Tại sao hôm đó hắn không kịp xuống lầu nhỉ?

Hách Liên Tĩnh hồi tưởng lại xem lúc Gia Cát Thanh xuất hiện thì mình đang làm gì.

Hắn đóng chặt cửa, nhét mấy bộ quần áo vào khe cửa.

Sợ âm thanh rung giường của mình bị Tiểu Diệp tử thính tai nghe thấy.

Thế nên hậu quả kéo theo là người bên ngoài cũng không chú ý đến động tĩnh của hắn.

Và tương ứng, vì chuyên tâm tạo cơ hội cho mình nên hắn cũng không để ý động tĩnh bên ngoài.

Hách Liên Tĩnh thở dài, đây đều là số mệnh cả!

Hắn nhìn những hạt cát đã bay lả tả ngoài cửa sổ, nói với Trương Khải Linh: "Ách Ba Trương à, Cửu Môn có lẽ đúng là không đồng lòng bằng Thất Đao rồi." Trương Khải Linh nhìn ra ngoài, không nói

nhiều.

Nhưng Hách Liên Tĩnh biết, Trương Khải Linh chắc chắn đã đồng tình với câu nói này của hắn.

Bởi vì hiện tại, đây chính là kết quả chứng minh cho điểm này.

Thất Đao bây giờ vẫn còn Kỳ Môn, còn Tề gia, chỉ còn lại một mình hắn, Hách Liên Tĩnh, người từ nhỏ đã bị gửi ra khỏi vương phủ.

Người của Thất Đao đã đến đủ cả, còn Cửu Môn, chỉ đến bốn nhà.

Trong những chiếc xe khác, rất nhiều thành viên khi thấy tình hình bên ngoài cũng đều trợn mắt há mồm.

Bạch Trường Minh có chút sợ hãi nhìn những hạt cát đã lắng xuống ngoài cửa sổ, miệng há ra, gần như hai giây không phát ra âm thanh nào.

Cuối cùng yết hầu động đậy, mới cất tiếng: "Đây là Kỳ Môn?" Bạch Trường Minh vội vàng dùng hai tay tìm kiếm, cầm lấy chiếc máy tính bảng ông đã xem suốt cả chặng đường.

Trên màn hình máy tính bảng, hiển thị danh sách nhân sự mà Diệp Phàm đã xin cho chuyến hành động khảo cổ lần này.

Chương 406

Ông tìm đến trang của Gia Cát Thanh.

Phần giới thiệu nhân vật trên đó ngoài những thông tin cơ bản như tên, tuổi, còn có cả kinh nghiệm cá nhân.

“Không hổ là hậu nhân của Gia Cát Khổng Minh tiên sinh.” “Khổng Minh tiên sinh nếu thấy hậu nhân của mình có thực lực và thành tựu như vậy, hẳn cũng sẽ cảm thấy vui mừng.” Bạch Trường Minh cảm thán.

Chỉ thấy, trên phần kinh nghiệm cá nhân của Gia Cát Thanh ghi là CEO của một công ty niêm yết nào đó.

Sau đó, còn có một gia tộc lớn là Gia Cát đại gia tộc.

Gia tộc này Bạch Trường Minh cũng có chút hiểu biết.

Có rất nhiều thành tựu.

Nhưng cho đến bây giờ, cả gia tộc dường như đã ở ẩn, rất ít khi có động thái lớn nào.

Mặc dù nói tiểu ẩn ẩn vu lâm, nhưng để thực sự làm được chữ "ẩn" đã là vô cùng khó.

Nếu thế hệ lớn tuổi của nhà Gia Cát còn ra ngoài hoạt động, thì thành tựu cao nhất của giới khảo cổ Đại Việt trong những năm này, không thể nào là vinh dự của ông, Bạch Trường Minh.

Bạch Trường Minh cũng không ngờ, gia tộc Gia Cát mà ông vốn tưởng cuối cùng sẽ tiến hóa thành đại ẩn ẩn vu thị.

Cuối cùng vào thời điểm mấu chốt này, lại để một nhân tài trẻ tuổi tài cao như vậy trong gia tộc ra ngoài hoạt động.

Triệu Trạch Minh ngồi bên cạnh ông đột nhiên nhớ ra điều gì, hỏi Bạch Trường Minh: "Bạch giáo sư, lúc chúng ta ở mộ dưới biển." "Nội dung của quan tài vàng, không phải Lưu Bá Ôn tiên sinh nói, Gia Cát tiên sinh là hậu nhân của Thủ Long tộc sao?" Bạch Trường Minh cũng nhớ lại di ngôn của Lưu Bá Ôn mà ông đã vừa đọc vừa dịch từng chữ một lúc ở mộ dưới biển.

Ông cũng nhớ lại mối quan hệ giữa Gia Cát Khổng Minh và Lưu Bá Ôn.

Quân sư tiền triều Gia Cát Lượng, là Thủ Long tộc.

Quân sư hậu triều Lưu Bá Ôn, là Đồ Long nhất mạch.

Mà biểu hiện của Gia Cát Thanh này, nhìn thế nào cũng là đi theo bên cạnh Diệp Phàm.

Vừa rồi cũng nói muốn làm lính tiên phong cho Diệp Phàm.

Chẳng lẽ bọn họ nhớ nhầm?

Tiểu Diệp tộc trưởng mới là Thủ Long nhất mạch?

Bạch Trường Minh lại suy ngẫm một chút, sau một hồi suy tư ngắn ngủi, nói: "Có lẽ là, tộc trưởng của Đồ Long và Thủ Long hòa thân rồi chăng." Triệu Trạch Minh liếc nhìn Bạch Trường Minh.

Cậu ta biết người ở tuổi Bạch giáo sư, ý muốn biểu đạt tuyệt đối không phải ý mà cậu ta đang nghĩ bây giờ.

Nhưng, cho dù Bạch giáo sư không nói như vậy, cậu ta cũng chỉ nghĩ đến khả năng này thôi.

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream đã hoàn toàn sôi sục: "Vãi chưởng, anh ấy mặc bộ vest đặt may sáu chữ số bảo với Tiểu tộc trưởng là muốn làm lính tiên phong cho anh ấy kìa!" "Thanh lịch, quá thanh lịch!" "Vãi, mấy lưỡi dao gió đó là em trai em gái của Kinh

Trập à?

Cũng biết bay nữa!" "Ý định muốn gia nhập team Tiểu tộc trưởng trong khoảnh khắc này đã hoàn toàn bị dập tắt, cảm ơn." "Quả nhiên, mấy người mắt híp đều là quái vật." "Đây không phải là trận pháp mà Tiểu tộc trưởng cũng biết sao?

Vãi chưởng, đây là đội hình thần tiên gì vậy?" "Hu hu hu không có ý gì khác đâu, nhưng nghĩ đến việc sau này Tiểu tộc trưởng không cần phải một mình xông lên tuyến đầu nữa, tự nhiên thấy cảm động quá." "Nhưng anh ấy gọi Tiểu tộc trưởng là Tiểu tộc trưởng kìa, là cách xưng hô giống Lưu Bá Ôn tiên sinh đó!" "Rõ ràng, đây chính là tộc nhân của Tiểu tộc trưởng rồi!" "Vãi!

Đó là rồng gió phải không?

Đúng là chỉ có người như thần tiên mới có tư cách bảo vệ Tiểu tộc trưởng nhỉ?" "Đại Việt ta hùng mạnh, có thần tiên không lạ, thêm mấy vị nữa thì có sao?" "Chuyến hành động khảo cổ lần này đúng là quá an toàn đi!" Cùng lúc đó, nhìn thấy cát xung quanh đã hoàn toàn rơi xuống đất.

Đôi mắt híp của Gia Cát Thanh cuối cùng cũng mở ra một chút.

Nhưng khi nhìn thấy ánh nắng chói chang bên ngoài, anh lại nhắm mắt lại.

Cát trong phạm vi trăm mét đã hoàn toàn ngừng bay.

Anh hơi ngẩng đầu, nhìn về nơi xa hơn.

Cát vàng ở xa không hoạt động như cát vàng mà họ vừa trải qua.

Nhưng trên mặt đất, cũng có những hạt cát đang nhảy lên cao nửa mét, rục rịch muốn nổi dậy.

Mấy con rồng gió lượn hai vòng trên mặt đất, rồi tụ lại dưới chân

Gia Cát Thanh.

Gia Cát Thanh nhìn cát ở xa, khẽ nhíu mày.

Chỉ đứng bên ngoài một lát, lưng và tóc anh đã ướt đẫm.

Gia Cát Thanh nói với âm lượng như đang lẩm bẩm: "Không biết khoảng cách này có được không." Vừa nói xong, anh lại bước thêm một bước.

Cùng lúc đó, Diệp Phàm đang xem xét kháng hạo trong xe bỗng dừng tay.

Ánh mắt hắn dừng lại ở một chỗ trên tấm bạch thư Chiến quốc.

"Không ổn." Diệp Phàm đột ngột ngẩng đầu, quay sang nhìn Gia Cát Thanh ngoài cửa sổ.

Chỉ thấy, dưới chân Gia Cát Thanh lúc này đã xuất hiện một vòng sáng lớn hơn.

Và dưới chân anh ngẫu nhiên xuất hiện, cũng là những con giao long không khí trông hung dữ hơn lúc nãy.

Theo sau câu niệm của Gia Cát Thanh: "Tốn tự, Long hành thiên hạ." Mấy con giao long không khí có thể nhìn thấy bằng mắt thường chui ra từ trận pháp, nhanh chóng lao ra xa hơn về bốn phương tám hướng.

Giao long không khí hóa thành cuồng phong gào thét, lao ra bốn phương tám hướng.

Hơn nữa tốc độ của chúng rất nhanh.

Chỉ trong vòng chưa đầy nửa phút, chúng đã lao đến nơi cát vàng chưa lắng xuống cách đó hơn trăm mét.

Và nơi du long đi qua, cát vàng đang hoạt động trên mặt đất dường như đều bị chấn nhiếp.

Tất cả đều bay lả tả rồi rơi xuống đất.

Nhìn thấy thành quả của Gia Cát Thanh, Giải Vũ Thần và Lưu Bác Văn nghe thấy tiếng "không ổn" của Diệp Phàm đều lộ vẻ khó hiểu.

Giải Vũ Thần quay đầu nhìn Diệp Phàm, hỏi: "Diệp Phàm, sao vậy?" Tuy nhiên, không cần Diệp Phàm đích thân trả lời, tình hình bên ngoài đã cho Giải Vũ Thần và họ câu trả lời rất trực quan.

Ngay khi cát vàng vừa lắng xuống, Gia Cát Thanh đang định quay đầu lại.

Nơi mà rồng gió vừa đi qua, lại bất ngờ bùng lên một ngọn lửa hừng hực không hề báo trước.

Bao gồm cả nơi đoàn xe đang đỗ và nơi Gia Cát Thanh đang đứng.

Ngọn lửa này không có bất kỳ dấu hiệu báo trước nào, cũng không cho mọi người bất kỳ sự chuẩn bị nào.

Ngọn lửa màu đỏ rực gần như ngay lập tức bùng lên từ mặt cát.

Lửa bốc cao đến hai ba mét.

Từ đoàn xe đến sa mạc cách nơi rồng gió của Gia Cát Thanh đi qua hơn trăm mét, tất cả đều bùng lên ngọn lửa dữ dội như vậy.

Cả đoàn xe ngay lập tức rơi vào tình trạng vô cùng nguy hiểm.

Đối với các thành viên đội khảo cổ, tin tốt nhất lúc này là trong biển lửa này, nơi ngọn lửa yếu nhất chính là chỗ đoàn xe của họ.

Nhưng dù vậy, gần đoàn xe cũng lửa cháy khắp nơi, thậm chí có những ngọn lửa cháy ngay dưới gầm xe.

Chương 407

Hơn nữa, vì cát ở đây là cát sống, nên ngọn lửa dường như cũng biến thành di động.

Mang theo ngọn lửa hừng hực, đang lan rộng khắp sa mạc.

Và mục tiêu cũng rất rõ ràng, những ngọn lửa dữ dội hơn ở hàng sau, đang tiến gần về phía đoàn xe.

"Khảm tự, Thủy." Trận pháp của Gia Cát Thanh chỉ niệm được nửa câu, chân mày đã nhíu chặt lại.

Chưa đợi anh niệm xong, hay nói đúng hơn là chưa đợi anh chuẩn bị xong, dưới chân anh đã bùng lên một con rồng lửa.

Nó gầm thét chui ra từ trận pháp dưới chân anh, mục tiêu nhắm thẳng vào Gia Cát Thanh.

Hình tượng con rồng lửa đó vô cùng cụ thể, ngay cả khi nó gầm thét há miệng, Gia Cát Thanh cũng có thể đếm rõ từng chiếc răng bên trong.

Thậm chí, Gia Cát Thanh cảm thấy bây giờ mình còn có thể nghe thấy tiếng gầm của con rồng lửa này đang nhắm vào mình.

Anh vội vàng quay đầu nhìn vào trong xe, sau đó chạy ngược hướng với chiếc xe việt dã, nhảy hai bước lớn.

Mặc dù anh vẫn giữ vẻ mặt cười như lúc nãy, nhưng rõ ràng, đôi mắt híp đã mở ra thêm một chút.

Nhiệt độ sa mạc vốn đã rất khắc nghiệt, cộng thêm sức nóng của ngọn lửa bây giờ.

Gia Cát Thanh lúc này chỉ cảm thấy lục phủ ngũ tạng của mình

như đang bị lửa thiêu đốt.

"Khảm tự, Thủy đạn." Gia Cát Thanh vừa né tránh ngọn lửa một cách linh hoạt, vừa nhanh chóng đạp ra trận pháp dưới chân, sau đó lại nhanh chóng chuẩn bị, niệm khẩu quyết.

Chỉ thấy, từ sau lưng anh lại ngưng tụ thành mấy chục viên đạn nước to bằng bong bóng.

Sau đó, tất cả đạn nước đều ném vào ngọn lửa đang tấn công anh.

Tuy nhiên, mặc dù đạn nước đã đủ dày đặc.

Nhưng so với ngọn lửa xung quanh anh, cũng chỉ như muối bỏ biển.

Gia Cát Thanh vừa một lần nữa né tránh ngọn lửa muốn bùng lên từ dưới chân, vừa nghiến răng kèn kẹt.

Cùng lúc đó, trong đoàn xe cũng đã có người lần lượt xuống xe.

Khi Gia Cát Thanh niệm nửa câu khẩu quyết mà chưa xong, Hách Liên Tĩnh đã nhận ra có điều không ổn.

Hắn khẽ nhíu mày, nói: "Hỏng rồi." Lưu Thương hỏi: "Sao vậy?" Tay Hách Liên Tĩnh lập tức đặt lên tay nắm cửa xe, nói: "Ngọn lửa này, Kỳ Môn của Gia Cát Thanh không dập được đâu." Lúc này, tay nắm cửa trong tay hắn đã bị lửa lớn trên sa mạc nung đến nóng bỏng.

"Đây là sa mạc, dùng được Khảm tự đã là rất khó rồi." "Nhưng muốn dùng Khảm tự này để dập lửa, hoàn toàn không có khả năng." Trương Khải Linh cũng nắm chặt Kinh Trập trong tay, nói với Hách Liên Tĩnh đang mở cửa: "Hạt Tử, mở cửa xuống xe." "Dập lửa." Hách Liên Tĩnh hiểu ý.

Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh lần lượt xuống xe, Bàn Tử và Lưu Thương cùng thành viên đội bảo vệ phụ trách lái xe cũng theo

sát phía sau.

Họ vừa xuống xe, liền nghe thấy thêm nhiều tiếng mở cửa.

Ngọn lửa hừng hực trước mặt đã bốc cao hơn đầu người hai ba mét.

Mấy người xuống xe đều cảm thấy tóc mái trước trán mình đang bị hơi nóng phía trước thổi ngược lên.

Vì đoàn xe vẫn giữ một khoảng cách nhất định.

Nên các thành viên có thể nhìn thấy qua ngọn lửa hừng hực rằng các đội viên ở xe khác cũng đã lần lượt xuống xe.

Nhưng ở khoảng cách này, có ngọn lửa dữ dội cản đường, các đội viên không thể tụ lại với nhau, cùng nhau hợp sức dập tắt ngọn lửa này.

Bàn Tử vô thức sờ lên cái đầu đã đầy mồ hôi của mình.

Ngọn lửa này mới bùng lên chưa đầy một phút, sa mạc vốn đã rất nóng nực này lại càng bị ngọn lửa nung đến một nhiệt độ vô cùng biến thái.

"Mẹ nó chứ." "Sao trên bãi cát trống không này lại bùng lên ngọn lửa lớn như vậy?" "Đến củi cũng không có, chẳng lẽ lão già Từ Phúc đó đã đổ xăng lên bãi cát này từ trước rồi à?" Hách Liên Tĩnh đeo súng ra sau lưng, rút ra một cây xẻng Lạc Dương cầm tay, nói: "Cứ cháy tiếp thế này, chúng ta thành củi sống trong sa mạc này mất." Vừa nói, hắn vừa có chút lo lắng nhìn về phía trước, tức là chiếc xe đầu tiên của Diệp Phàm và họ: "Ách Ba, đào về phía đó." "Giải lão bản bị bệnh sạch sẽ, cậu em quay phim lại là một tên ngốc." "Đến lúc đó, có lẽ chỉ còn lại một mình Tiểu Diệp tử đào cát." Vừa nói, mấy người cũng không chần chừ nữa, tất cả đều bắt đầu cúi đầu chịu đựng nhiệt độ cao mà xúc cát, muốn đào một đường ranh ngăn lửa trên bãi cát

này.

Trương Khải Linh không vội dùng xẻng, mà rút Kinh Trập ra.

Kinh Trập trong tay Trương Khải Linh lóe lên một luồng sáng xanh.

Sau đó Trương Khải Linh cắm Kinh Trập vào trong cát vàng.

Nửa thân đao của Kinh Trập đều bị Trương Khải Linh cắm vào trong cát.

Lúc này, ngọn lửa trước mặt họ chỉ cách một bước chân.

Sau khi Kinh Trập chìm vào trong cát, lấy Kinh Trập làm tâm, một vòng sáng xanh khổng lồ khuếch tán ra xung quanh.

Nơi vòng sáng xanh đi qua, ngọn lửa đang di chuyển dường như bị vòng sáng xanh này dọa cho một phen, lại ngừng lại trong giây lát.

Bàn Tử thấy cảnh này, lập tức trợn tròn mắt, lớn tiếng nói: "Vãi chưởng!" "Lửa này có phải đã dừng lại rồi không!" "Tiểu Ca anh đỉnh quá!" Trương Khải Linh nhanh chóng đứng thẳng người, tạm thời để Kinh Trập lại trong cát.

Tay kia từ một bên ba lô của mình rút ra một cây xẻng Lạc Dương, nói: "Không phải lửa, là cát." Câu nói ngắn gọn.

Ý là không phải lửa dừng lại, mà là cát đang chảy bây giờ đã dừng lại.

Trương Khải Linh một xẻng xúc vào cát, đổ một xẻng cát lên ngọn lửa bên cạnh.

Hách Liên Tĩnh và Vương Nguyệt Bán cũng không nhiều lời nữa, hai người cũng cúi đầu bắt đầu xúc cát.

Mấy người không có nhiều trao đổi dư thừa.

Nhưng mấy người đều ngầm hiểu đào ranh ngăn lửa về cùng một hướng.

Tức là để ranh ngăn lửa kéo dài theo hướng xe phía trước của họ.

Cứ như vậy, dùng cát đào lên, phủ lên cát đang cháy gần nhất.

Vì có Kinh Trập trấn nhiếp, nên cát đang chảy trong khoảng thời gian này, vẫn luôn không tiếp tục di chuyển nữa.

Tương ứng, ngọn lửa vừa rồi như bị trúng tà điên cuồng di chuyển cũng ngoan ngoãn mặc cho người ta xử lý.

Ngọn lửa trên cát đang cháy rất nhanh sẽ bị cát mới đào lên dập tắt.

Cùng lúc đó, các đội viên xuống từ xe phía sau không hề bàn bạc với Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh, cũng đều bắt đầu tự giác đào ranh ngăn lửa trên bãi cát.

Vì gần như mỗi nhân viên chiến đấu, bất kể là thành viên của Cửu Môn Thất Đao, hay thành viên đội bảo vệ.

Đa số đều có năng lực sinh tồn ngoài trời khá phong phú.

Do đó, các thành viên hành động rất nhanh.

Chẳng mấy chốc, một đường ranh có thể ít nhất ngăn cách đoàn xe và ngọn lửa sắp được đào xong.

Tuy nhiên, cảnh đẹp không kéo dài.

Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh vừa rồi còn có thể nhìn thấy bóng dáng màu xanh lam mờ ảo của Diệp Phàm ở phía đối diện qua ngọn lửa đang nhảy múa.

Mặc dù nhìn không rõ, nhưng rõ ràng, động tác của Diệp Phàm không giống họ.

Diệp Phàm không giống họ, đang cúi người đào cát.

Mà là đứng thẳng, dường như còn đang nhìn về một hướng nào đó.

Chương 408

Chỉ để lại cho họ một bóng lưng.

Giải Vũ Thần và Lưu Bác Văn đứng hai bên trái phải, một người bên cạnh, một người phía sau Diệp Phàm.

Vạt áo nhẹ nhàng của Diệp Phàm bay lượn không theo quy tắc trong hơi nóng do ngọn lửa mang lại.

Lúc này, trên mặt của mấy người Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh đang đào cát đã đầm đìa mồ hôi nóng.

Bởi vì họ thậm chí còn không biết củi đốt trong ngọn lửa này là gì, nên một ngọn lửa không có bất kỳ tro bụi nào không làm cho mặt họ biến thành màu đen xì như thường thấy trong các đám cháy.

Chỉ là bị nhiệt độ cao do ngọn lửa mang lại nung đến có chút hồng nhuận.

Hách Liên Tĩnh kéo khóa áo khoác da, cởi ra ném sang một bên.

Chiếc áo ba lỗ màu đen bó sát bên trong đã ướt đẫm mồ hôi, phác họa ra hình dáng cơ bắp rắn chắc của hắn.

Có thể thấy, lồng ngực Hách Liên Tĩnh lúc này đang phập phồng nhẹ theo nhịp thở của hắn.

Bản thân chiếc áo da không quá nặng.

Nhưng vì hai bên trong áo của hắn gần như treo cả một cửa hàng kính râm.

Nên khi chiếc cửa hàng kính râm di động này rơi xuống đất, đã phát ra một tiếng động nặng nề, chắc nịch.

Khi Hách Liên Tĩnh mở miệng, mọi người mới nhận ra, tiếng

động nặng nề chắc nịch này không chỉ vì bên trong có một số lượng đáng kể kính râm.

Trong âm thanh này, còn có một chút cảm xúc cá nhân của Hách Liên Tĩnh.

Chỉ thấy, Hách Liên Tĩnh vừa xúc xẻng sâu hơn vào cát, vừa tăng tốc độ đào cát của mình, miệng chửi rủa: "Tôi đã nói rồi mà, mấy người đi bên cạnh Tiểu Diệp tử chẳng có ai hữu dụng cả." Tuy nhiên, Hách Liên Tĩnh vừa xúc xuống xẻng thứ ba, chân mày Trương Khải Linh đã nhíu chặt lại.

Anh ta đột ngột quay đầu lại nhìn Kinh Trập.

Cùng lúc đó, Hách Liên Tĩnh dường như cũng cảm nhận được điều gì, động tác đào cát của hắn dừng lại.

Trương Khải Linh phản ứng nhanh chóng.

Chỉ thấy, trên người anh ta lóe lên một luồng sáng xanh.

Giây tiếp theo, dưới ánh mắt có phần kinh ngạc của Lưu Thương, Vương Nguyệt Bán và thành viên đội bảo vệ lái xe, anh ta đã xuất hiện ngay bên cạnh Kinh Trập.

Khi Trương Khải Linh rút Kinh Trập ra khỏi cát, Hách Liên Tĩnh cũng lập tức ngẩng đầu lên.

Hắn nhìn Diệp Phàm và những người khác ở phía đối diện ngọn lửa, hét lớn qua ngọn lửa: "Tiểu Diệp tử!

Tránh ra!" Tuy nhiên, khoảnh khắc hắn ngẩng đầu lên, trên kính râm chỉ còn lại hình ảnh phản chiếu của một mảng lửa màu vàng cam.

Trước mặt Hách Liên Tĩnh cũng từ chỗ hắn vừa xúc xẻng bùng lên một ngọn lửa cao hơn hai người.

Vương Nguyệt Bán và Lưu Thương cùng nhau đưa tay về phía

Hách Liên Tĩnh.

Người đầu tiên đến bên cạnh Hách Liên Tĩnh, kéo hắn ra sau, là Trương Khải Linh mang theo Kinh Trập biến đến bên cạnh Hách Liên Tĩnh.

Hách Liên Tĩnh bị Trương Khải Linh kéo lùi về sau ba bước liền.

Mấy người họ nhìn quanh.

Chỉ thấy, đường ranh ngăn lửa họ vừa dọn ra, lại trong phút chốc bị ngọn lửa bao phủ lần nữa.

Hơn nữa, ngọn lửa lần này còn cao hơn ngọn lửa lúc nãy.

Và, vòng vây của ngọn lửa dành cho họ càng nhỏ hơn.

Năm người đứng sát vào nhau, đã chỉ còn cách ngọn lửa một bước chân.

Lưu Thương khẽ nhắm mắt, sau đó nói: "Tiểu tộc trưởng không bị thương." "Nhưng trong các xe khác có thành viên khác dường như đã bị thương." "Tiểu tộc trưởng đang nói chuyện." Trương Khải Linh lập tức nhìn về phía Lưu Thương, hỏi: "Diệp Phàm nói gì?" "Tiểu tộc trưởng đã nghe thấy có người bị thương rồi." "Anh ấy nói anh ấy có cách!" Cùng lúc đó, trong vòng lửa của Diệp Phàm.

Diệp Phàm một tay vẫn cầm kháng hạo, tay kia đang xem tấm bạch thư Chiến quốc.

"Bác Văn, ném." Lưu Bác Văn lập tức ném chai nước trong tay mình đến trước mặt Diệp Phàm.

Khoảnh khắc chai nước rời tay, Lưu Bác Văn đã nhận ra mình hình như đã làm sai.

Diệp Phàm trước đó đã dặn, phải ném chai nước về hướng Gia Cát Thanh vừa chạy qua.

Nhưng vì bây giờ cậu quá căng thẳng, tay tuột lực, chai nước lại chỉ ném ra chưa được một mét rưỡi.

Nhìn thấy nó sắp rơi xuống đất không xa mình.

Bất chợt, một cây gậy kim loại đột nhiên xuất hiện ở nơi chai nước sắp rơi xuống.

Cây gậy kim loại đó chính xác đập vào chai nước, chai nước ngay lập tức bay về phía ngọn lửa một lần nữa.

Lưu Bác Văn chỉ cảm thấy cây gậy đó dường như không phải đập vào chai nước, mà là đập vào người cậu.

Vừa ngẩng đầu lên liền bắt gặp ánh mắt đang lườm mình của Giải Vũ Thần.

Cậu từ đôi mắt đẹp đó nhìn thấy tám chữ "Thành sự không đủ, bại sự có thừa".

Và khoảnh khắc chai nước vừa bay vào trong ngọn lửa, dưới chân Diệp Phàm lập tức xuất hiện một vòng sáng màu xanh lam.

"Khảm tự, Nghịch Thủy Sinh Lưu." "Tốn tự, Phùng Xuân." Trong chốc lát, chai nước nổ tung trong ngọn lửa.

Một chai nước nhỏ, sau khi nổ tung gần như bị thiêu thành một mảng hơi nước trong ngọn lửa hừng hực.

Trong ngọn lửa xuất hiện một lượng lớn tiếng xì xì.

Xì xì xèo xèo, giống như tiếng nước ngọt có ga vừa mở nắp.

Nhưng giây tiếp theo, những hơi nước phân tán thành một mảng lớn này lại lập tức sinh ra nước.

Không phải là ngưng tụ những hơi nước này lại với nhau, tạo thành nước lỏng.

Mà là lấy phân tử nước làm đơn vị, những phân tử hơi nước này, giống như một cửa ra của nước mới.

Ngọn lửa ngay lập tức bốc hơi nước mới sinh thành vô số phân tử nước.

Vô số phân tử hơi nước trong không khí lại lần nữa biến thành cửa ra của nước mới.

Nước trong ngọn lửa, giống như đang tiến hành một cuộc phân bào nguyên nhiễm cấp tốc.

Không ngừng phân tách, lại sinh thành, phân tách, lại sinh thành.

Và tốc độ của chu kỳ này là vô cùng nhanh, Chỉ trong vòng chưa đầy nửa phút.

Một chai nước khoáng lại không ngừng phân tách trong ngọn lửa, tạo ra một con rồng nước.

Lưu Bác Văn và Giải Vũ Thần cùng thành viên đội bảo vệ lái xe thấy vậy, đều không khỏi trợn to mắt.

"Đây là, chai nước khoáng của tôi lúc nãy sao?" Lưu Bác Văn lại lấy ra một chai nước khoáng từ ba lô của mình.

Cậu so sánh chai nước khoáng trong tay mình với con rồng nước đang gầm thét trong ngọn lửa.

Chương 409

Dựa vào tài năng đếm số bẩm sinh của mình, con rồng nước trong ngọn lửa này, chỉ riêng đường kính thân rồng đã ít nhất hơn một mét.

Chưa kể đến đầu rồng khổng lồ và chiều dài cơ thể.

Ít nhất cũng phải bằng lượng nước của hàng vạn chai nước khoáng như vậy.

Còn Giải Vũ Thần lười dùng những con số lẻ phiền phức như vậy để tính toán lượng nước của con rồng nước sinh ra từ chai nước khoáng nhỏ này.

Anh dùng phương pháp mộc mạc nhất để ước tính, đó là dùng một đơn vị đo lường hơi phù hợp mà đơn giản để so sánh.

Cuối cùng rút ra kết luận: một chai nước khoáng nhỏ này, trong tay Diệp Phàm biến thành con rồng nước nếu tất cả đều biến thành nước bình thường.

Sẽ ra một kết quả số liệu vô cùng mộc mạc.

Đại khái ít nhất có thể lấp đầy bốn cái bể bơi hơi lớn nhà anh.

Con rồng nước trong ngọn lửa này không trực tiếp dập tắt lửa.

Nó phát ra tiếng xì xèo của chất lỏng bị nung nóng bốc hơi thành khí trong ngọn lửa.

Mà chất lỏng trên thân con rồng nước càng bốc hơi, thì càng có nhiều nước mới từ hơi nước chui ra.

Thể tích của rồng nước giống như một quả cầu tuyết lăn, ngày càng lớn trong ngọn lửa này.

Giải Vũ Thần âm thầm nắm chặt Long Văn Cổn trong tay:

“Nghịch Thủy Lưu.” Nhìn con rồng nước mượn sức lửa như mượn gió đông này, Giải Vũ Thần biết tại sao chiêu này lại được gọi là Nghịch Thủy Lưu.

Diệp Phàm đứng bên cạnh anh, chân mày khẽ nhíu lại nhìn về hướng chai nước vừa nổ.

Chân mày khẽ nhíu, nói: “Vẫn không kịp.” Vừa nói, trong lúc mọi người bên cạnh anh còn chưa kịp phản ứng, anh đã đặt kháng hạo vào lòng Giải Vũ Thần.

Giải Vũ Thần vừa ngơ ngác nhận lấy kháng hạo, trước mắt liền lóe qua một bóng dáng màu xanh lam.

Đó là Diệp Phàm!

Diệp Phàm lại lao vào biển lửa đó!

Đồng tử của Giải Vũ Thần co rút lại trong chốc lát, lập tức muốn đuổi theo bắt Diệp Phàm lại.

Thành viên đội bảo vệ lái xe cho họ cũng lập tức đuổi theo.

Ngay cả người trông có vẻ yếu nhất trong mấy người là Lưu Bác Văn, cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp vác máy quay, vừa hét một tiếng “Đại ca”, vừa đuổi theo.

Mấy người đuổi theo chỉ đi được hai bước, ngọn lửa trước mặt lại bùng lên cao thêm hơn một mét.

Nó cũng lan rộng ra theo chiều ngang, hoàn toàn chặn đường đi của họ.

Giải Vũ Thần đang định giao kháng hạo cho Lưu Bác Văn, để đổ nước lên người rồi xông vào.

Liền nghe thấy tiếng Diệp Phàm hét lên từ trong ngọn lửa: “Đừng gây rối!” Mấy người đang nhìn ngọn lửa đều sững lại.

Hành động của họ đều dừng lại vì câu nói này của Diệp Phàm.

Câu nói này của Diệp Phàm rất trực tiếp, không chỉ đơn thuần là bảo họ đừng qua đó, mà là nói cho họ biết, bây giờ qua đó, không khác gì gây thêm phiền phức.

Giải Vũ Thần cưỡng ép dừng lại hành động của mình, đôi mày đẹp nhíu chặt lại.

Anh đứng rất gần ngọn lửa, ngọn lửa nóng rực khiến làn da trên mặt anh được chăm sóc kỹ lưỡng hàng ngày vô cùng khó chịu.

Giải Vũ Thần mặc dù đã dừng lại hành động của mình theo lời hét khẩn cấp của Diệp Phàm, nhưng anh không từ bỏ ý định nếu Diệp Phàm gặp bất trắc gì bên trong, sẽ lập tức xông vào biển lửa.

Mấy người bị chặn bên ngoài biển lửa đều biết, Diệp Phàm xông vào biển lửa là để cứu Gia Cát Thanh, người ban đầu làm lính tiên phong cho Tiểu tộc trưởng.

Cùng lúc đó, trái tim của khán giả trong phòng livestream cũng thắt lại: "Vãi chưởng, tại sao trên sa mạc này lại tự dưng bốc cháy chứ?

Cát vốn không phải là vật dễ cháy mà!" "Cái này cũng quá tà môn rồi!

Chẳng lẽ thật sự như Bàn gia nói, có người đã đổ dầu hỏa lên sa mạc này từ trước sao?" "Tiểu Diệp tộc trưởng là đi cứu Gia Cát Thanh phải không!" "Đây đâu phải là lính tiên phong gì nữa!

Tôi tuyên bố đây chính là vì nhau mà bất chấp tất cả!" "Một người biết rõ xuống xe là núi đao, nhưng vẫn kiên quyết xuống trước, một người biết rõ phía trước là biển lửa, nhưng vẫn dũng cảm xông vào." "Tôi khóc rồi, nếu có người sẽ vì bạn mà dũng cảm xông vào biển lửa khi bạn gặp nguy hiểm, thì việc sẵn sàng vì người đó mà lên núi đao cũng là rất bình thường phải không?" "Không dám tưởng tượng nếu

Hắc gia và Khải Linh tiểu ca nhìn thấy Tiểu Diệp tộc trưởng xông vào biển lửa sẽ có phản ứng như thế nào, không dám nghĩ đâu." "Vãi, fan team gốc đây, đau lòng quá đi mất!" "Nói thật, Tiểu Giải tổng bây giờ trông cũng rất đau lòng, đây là tam giác tình yêu ba mỹ nam gì thế này." "Đừng nói là Tiểu Giải tổng, tôi bây giờ cũng đau lòng chết đi được!" Diệp Phàm dùng ống tay áo có phần rộng che miệng mũi xông vào biển lửa.

Bộ quần áo mà hệ thống thưởng này ở trong biển lửa, quả thực có khả năng chống cháy nhất định.

Khi Diệp Phàm ở trong đó, nhiệt độ cao của ngọn lửa xung quanh không thể ảnh hưởng đến hành động của hắn.

Hắn nheo mắt, cuối cùng trong một mảng lửa, nhìn thấy một vòng sáng màu xanh lam trên bãi cát.

Trên vòng sáng, trận pháp sáng lên là Khảm trận.

Nhưng ở trong biển lửa, lại còn là sa mạc.

Diệp Phàm có thể nhìn ra Khảm trận của Gia Cát Thanh ở đây vô cùng yếu ớt.

"Gia Cát Thanh!" Diệp Phàm hét về phía Gia Cát Thanh.

Trong ngọn lửa, Gia Cát Thanh toàn thân đã bị nước làm ướt sũng, nhìn về phía phát ra tiếng của Diệp Phàm.

Lúc này anh đang hơi cúi lưng, ôm lấy cánh tay bị thương trong ngọn lửa lúc nãy.

Chân mày anh khẽ nhíu, mắt híp lại.

Trong khoảnh khắc, anh còn tưởng mình lại dùng Thính Phong Ngâm, mới nghe thấy tiếng của Diệp Phàm.

Nhưng rất nhanh, sau khi nhận ra đây là âm thanh truyền ra từ

trong biển lửa, mắt của Gia Cát Thanh đột nhiên mở to.

Đôi mắt màu xanh lam đậm, giống như màu tóc của hắn, tràn ngập sự nghi hoặc và kinh ngạc.

Diệp Phàm sao lại ở đây?

Giải Vũ Thần kia sao lại để tiểu tộc trưởng vào nơi nguy hiểm như vậy?

Lông mày của Gia Cát Thanh lập tức nhíu chặt lại.

Hắn đang định nói gì đó thì chiếc vòng tay bằng đồng xanh trên cổ tay đột nhiên rung lên dữ dội.

Gia Cát Thanh lập tức dùng tay kia giữ chặt chiếc vòng lại.

Đây là phản ứng mà chiếc vòng này chưa từng có trước đây.

Chỉ thấy, chiếc vòng đồng xanh vừa rung lên, vừa phát ra một luồng ánh sáng màu lục.

Mà theo sự biến động đột ngột của chiếc vòng, trận pháp dưới chân Gia Cát Thanh cũng đột nhiên được tăng cường.

Gia Cát Thanh còn chưa kịp nói gì đã nghe thấy giọng Diệp Phàm: "Cung Khảm, sông chảy ngoài đất trời." Gia Cát Thanh vô cùng chấn động nhìn trận pháp dưới chân mình.

Vòng sáng trận pháp màu lam vừa rồi lại khuếch tán ra thêm hai vòng, vốn dĩ không thể nào xuất hiện hình thức tổ hợp trận pháp Càn tự cường hóa Khảm tự, Khảm tự cường hóa Tốn tự ở đây được.

Cùng lúc đó, trong phạm vi vòng sáng dưới chân hắn, dường như đã biến thành một dòng sông cuồn cuộn.

Nhưng khi đứng trong đó, hắn vẫn có cảm giác như đang đứng trên mặt đất bằng phẳng.

Ngọn lửa lúc nãy gần như đã bao trùm lấy hắn bị dòng sông này đẩy lùi.

Chương 410

"Gia Cát Thanh!" Diệp Phàm đưa tay về phía Gia Cát Thanh.

Gia Cát Thanh nhìn thấy, trên cổ tay bên trong ống tay áo rộng của Diệp Phàm, chiếc vòng tay bạch cốt cũng đang tự động rung lên.

Giống như đang cảm ứng với chiếc vòng trên cổ tay hắn vậy.

Gia Cát Thanh đứng thẳng người, nhìn thấy khuôn mặt của Diệp Phàm.

Hắn đưa tay ra, nắm lấy bàn tay Diệp Phàm đang chìa về phía mình.

Cùng lúc đó, hắn cũng chú ý tới trên người Diệp Phàm, vậy mà không có một giọt nước nào bảo vệ.

Cứ thế, không chút phòng bị lao vào biển lửa, không có bất kỳ biện pháp bảo vệ nào.

Gia Cát Thanh đang định nói gì đó.

Diệp Phàm lại mở lời trước: "Sao lại chạy đến nơi xa thế này một mình?

Lỡ như cậu chỉ có một mình, không có ai hỗ trợ thì phải làm sao?" Diệp Phàm kéo Gia Cát Thanh dậy.

Những lời Gia Cát Thanh định hỏi lúc nãy đều bị câu nói mang giọng điệu quan tâm phê bình của bậc trưởng bối này chặn lại.

Trong phút chốc, cái miệng mà hắn tự cho là đã nhìn thấu vô số người, có thể xem là một con cáo già trong giới trẻ đương đại, vậy mà lại trở nên vụng về.

Há miệng mà không nói nên lời, dáng vẻ ngốc nghếch này lại xuất

hiện trên người Gia Cát Thanh hắn.

Nhưng Diệp Phàm dường như không để ý đến sự khác thường của Gia Cát Thanh.

Bởi vì hắn vừa liếc mắt đã thấy vết bỏng trên cánh tay của Gia Cát Thanh.

Diệp Phàm liếc nhìn ngọn lửa vẫn đang bùng cháy dữ dội xung quanh, nói: "Cậu đã dẫn hết lửa về phía này rồi, tôi phải đưa cậu ra ngoài." Sau đó, hắn nắm chặt hơn bàn tay mà Gia Cát Thanh định rút về: "Đều là đàn ông cả, đừng ngại ngùng." Gia Cát Thanh đang định giải thích gì đó, nhưng vẫn bị vẻ mặt "trai thẳng lòng dạ quang minh" của Diệp Phàm làm cho nghẹn lời.

Diệp Phàm nhanh chóng niệm: "Thiên Địa Huyền Tông, Vạn Khí Bản Căn." "Quảng Tu Ức Kiếp, Chứng Ngô Thần Thông." "Tam Giới Nội Ngoại, Duy Đạo Độc Tôn." "Thể Hữu Kim Quang, Phúc Ánh Ngô Thân." Theo dứt lời của Diệp Phàm, trên người hắn và Gia Cát Thanh nhanh chóng được bao phủ bởi một lớp ánh sáng vàng.

Nhưng ngay sau đó, Diệp Phàm đột nhiên nhớ ra, đây là Kim Quang Chú của tiểu sư thúc, không phải Kim Quang Chú của Trương Bích Liên.

Kim Quang Chú của tiểu sư thúc có thể hóa hình, cho nên không cần nắm tay Gia Cát Thanh chắc cũng được mà!

Nhưng bây giờ mà buông tay ra, hình như càng thêm mờ ám.

Diệp Phàm đành đâm lao phải theo lao, không buông tay.

Cùng lúc đó, con thủy long ngày càng hùng vĩ trong biển lửa cũng đã có động tác khác.

Nó đột nhiên quẫy mình, xuyên qua ngọn lửa một vòng.

Mỗi lần quẫy mình, nó lại văng ra một mảng nước lớn sang hai bên.

Mà những tia nước đó lại bị ngọn lửa đốt cháy thành một làn hơi nước.

Hơi nước bốc lên sẽ hình thành những con rắn nước nhỏ bên cạnh con thủy long khổng lồ.

Những con rắn nước ở bên cạnh thủy long khổng lồ liên tục bốc hơi và lại được tái tạo.

Từ những con rắn nước nhỏ bé, chúng biến thành những con mãng xà cỡ trung.

Hơn nữa, kích thước của chúng vẫn không ngừng lớn lên.

Theo sự lớn mạnh của thủy long, nhiệt độ của ngọn lửa đã giảm đi rất nhiều.

Chúng quẫy mình men theo hướng đoàn xe tiến về phía sau.

Vẻ mặt căng thẳng của các đội viên đã xuống xe lập tức được giãn ra.

Sau khi rắn nước biến thành mãng xà khổng lồ, mỗi khi đi qua một chiếc xe, chúng sẽ quấn quanh thân xe.

Mục tiêu chính xác, bám vào vị trí bình xăng của xe việt dã.

Vừa dán lên thùng xăng, liền phát ra tiếng "xèo xèo" như tiếng thịt nướng.

Bằng cách này, chúng làm giảm nguy cơ thùng xăng phát nổ trong ngọn lửa như vậy.

Khi rắn nước lướt qua, Hách Liên Tĩnh đưa tay sờ thử một cái.

Làn nước mát lạnh khiến hắn cảm thấy vô cùng dễ chịu.

Hách Liên Tĩnh cười nói: “Lát nữa phải gọi điện cho cô chú Diệp, bảo họ nhớ xem livestream.” “Nhất là bảo Niên Tể nhà chúng ta cũng phải xem, nếu Niên Tể học được chiêu này, Tuế Tuế chắc chắn đánh không lại nó.” Trương Khải Linh buông tay đang kéo Hách Liên Tĩnh lùi lại một bước, nói: “Giải Vũ Thần, mua máy tính cho chúng nó rồi.” Hách Liên Tĩnh lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Nhưng điều hắn kinh ngạc không phải là việc Giải Vũ Thần sẽ mua máy tính cho Niên Niên và Tuế Tuế, mà là...

Ách Ba này lại còn biết cả thứ như máy tính.

Ngay sau đó mới là một phản ứng có chút bất mãn: “Hắc gia ta không có tiền mua máy tính cho Niên Tể sao?” Ngụ ý là, cần đến Giải Vũ Thần nhà hắn lo chuyện bao đồng à?

Bàn Tử lau mồ hôi trên mặt, nói: “Hạt Tử, tôi nhớ trước đây ông đâu có ghét người giàu như vậy.” Thủy long mang theo bầy mãng xà nước đi một vòng qua đoàn xe.

Sau khi thùng xăng của mỗi chiếc xe đều có mãng xà nước đến làm mát, thủy long liền lao đầu xuống đất cát.

Nước hoàn toàn thấm vào trong cát.

Đây là một lượng nước cực kỳ lớn.

Thậm chí còn khiến một phần cát đất bị dòng nước cuốn trôi về một hướng.

Nhưng lực xung kích cực lớn vẫn khiến phần lớn nước lao vào trong đất cát.

Khoảnh khắc thủy long chui vào trong đất cát, giữa ngọn lửa đang cháy trên sa mạc, vậy mà lại mọc ra những loài thực vật màu xanh lục.

Đó là một loại thực vật thân rễ màu xanh lục bám trên sa mạc, trông giống như những sợi tơ hồng thô ráp.

Ở nơi thực vật xanh mọc lên, ngọn lửa và cát vàng trong khu vực đó liền bị thay thế.

Cả một vùng lửa lớn cao hơn người đều bị loại thực vật xanh này bao phủ.

Tầm mắt của các đội viên lập tức trở nên quang đãng.

Không chỉ vậy, có lớp thực vật xanh này cố định cát, ngay cả cảnh cát bay đá chạy lúc trước cũng không có cơ hội tái diễn.

Tầm nhìn cuối cùng cũng sáng sủa, mọi người ngầm hiểu ý nhau nhìn về phía chiếc xe đầu tiên.

Tuy nhiên, họ chỉ thấy Giải Vũ Thần và Lưu Bác Văn đang nhìn về một hướng.

Chứ không thấy Diệp Phàm.

Lòng mọi người thắt lại, nhìn theo hướng mà Giải Vũ Thần đang nhìn.

Chỉ thấy, ở hướng đó, Diệp Phàm đang nắm tay Gia Cát Thanh, toàn thân bao bọc trong ánh sáng vàng, từ một nơi hơi xa đi ra.

Thấy cảnh này, ánh mắt của mọi người lập tức đổ dồn vào Diệp Phàm và Gia Cát Thanh.

“Bên đó, là trung tâm của đám cháy.” Trương Khải Linh khẽ nhíu mày.

Chương 411

Gương mặt của các thành viên khác cũng đầy lo lắng.

Vừa rồi bị đám cháy lớn ngăn cách, bọn họ cũng vì ngọn lửa trước mắt mà không lo được cho người khác.

Hơn nữa họ tin chắc rằng trận hỏa hoạn này là do Diệp Phàm dùng Kỳ Môn dập tắt.

Cho nên không ai nghĩ tới Diệp Phàm sẽ đi vào trung tâm của ngọn lửa vào lúc nó cháy dữ dội nhất.

Nhưng nhìn thấy Diệp Phàm và Gia Cát Thanh được bao bọc trong lớp ánh sáng vàng tượng trưng cho sự an toàn, trái tim đang treo lơ lửng của họ tạm thời được thả xuống.

Thế là, ánh mắt của mọi người từ trên người hai người đang bọc trong ánh sáng vàng, dời xuống đôi tay đang nắm chặt một cách sáng chói kia.

Hách Liên Tĩnh có thị lực tốt nhất buột miệng chửi thề một tiếng, nói: "Sao trông cứ như là Tiểu Diệp tử chủ động nắm tay người ta vậy nhỉ?" Vừa nói, Hách Liên Tĩnh vừa kéo kính râm xuống một chút, đôi mắt nhìn ra ngoài qua khe hở nhỏ giữa kính râm và sống mũi.

"Ánh sáng vàng." "Kim Quang Chú." Trương Khải Linh biết, nhà họ Tề rất am hiểu về chú thuật Kỳ Môn.

Nhưng với câu phán đoán chính xác về màu sắc ánh sáng của Hách Liên Tĩnh lúc nãy, trong mắt Trương Khải Linh lộ ra một tia bất ngờ không rõ ràng lắm nhưng có thật.

Thậm chí với tư cách là bạn cũ, còn có chút vui mừng.

"Mắt của cậu khỏi rồi." Đây là một câu trần thuật.

Hách Liên Tĩnh nghe thấy giọng của Trương Khải Linh, lại đẩy kính râm lên, che đi khe hở không rõ ràng mà mình vừa để lộ.

Hắn nở một nụ cười có chút đắc ý với Trương Khải Linh, nói: "Phải đó, Tiểu Diệp tử nhà chúng ta nói là làm." "Tiểu Diệp tử đã hứa với cậu điều gì chưa?" Trong câu hỏi này, có chút đắc ý.

Giống như một đứa trẻ đang khoe khoang thứ gì đó mà người khác không có còn mình thì có.

Trương Khải Linh hồi tưởng lại một chút.

Lãnh đạm nói: "Cậu ấy nói, sẽ không quên tôi." Tuy nhiên, Hách Liên Tĩnh lúc nãy dường như thật sự chỉ muốn khoe khoang chuyện này với Trương Khải Linh một cách đơn thuần.

Hoặc có lẽ chỉ muốn hỏi, nhưng không muốn nghe câu trả lời.

Hắn lập tức lại dời ánh mắt đến đôi tay đang nắm chặt ở không xa, nói: "Nhưng mà Kim Quang Chú này bắt buộc phải nắm tay mới có thể bao bọc cho người khác được à?" Cùng lúc đó, Diệp Phàm cũng đã nhìn thấy các thành viên khác trong đoàn xe.

Hắn vừa vẫy tay với các thành viên khác, vừa nói "Mọi người không sao chứ", vừa buông tay Gia Cát Thanh ra, nhanh chân đi đến bên cạnh Giải Vũ Thần.

Nhìn những dây leo cố định cát dưới chân Giải Vũ Thần, Diệp Phàm liền biết nơi Giải Vũ Thần đứng lúc nãy gần lửa đến mức nào.

"Tiểu Hoa, sao cậu lại đứng ở đây?" "Không phải đã bảo mọi người đứng phía sau sao?" Diệp Phàm nhìn Giải Vũ Thần từ trên xuống dưới một lượt để kiểm tra.

Bởi vì trận hỏa hoạn này thực tế không có bất kỳ vật liệu dễ cháy nào có thể tạo ra tro bụi, nên trên người Giải Vũ Thần vẫn sạch sẽ như cũ.

Chỉ là làn da của anh ở khoảng cách gần lửa như vậy, có chút ửng đỏ vì bị nướng.

Giải Vũ Thần nhìn Diệp Phàm, người chỉ xuất hiện sau khi ngọn lửa ngút trời biến mất, thần kinh căng thẳng cuối cùng cũng thả lỏng trong giây lát.

Anh chưa kịp trả lời câu hỏi của Diệp Phàm, cũng chưa chuẩn bị xong câu trả lời.

Diệp Phàm không đợi Giải Vũ Thần trả lời, cũng không để tâm.

Tuy quần áo của Giải Vũ Thần không có tro than đen cháy, nhưng vẫn có một ít cát bụi bị không khí nóng thổi lên.

Diệp Phàm giúp Giải Vũ Thần phủi bụi, cười nói: "Tiểu Phấn Hoa, cậu sắp bị nướng thành Tiểu Hồng Hoa rồi." Giải Vũ Thần lúc này mới bị Diệp Phàm chọc cười, khẽ đấm vào vai Diệp Phàm một cái, biết nên trả lời câu hỏi của Diệp Phàm như thế nào rồi: "Tiểu Diệp tộc trưởng chỉ bảo chúng tôi đừng gây rối, chứ nói phải lùi về sau từ lúc nào?

Trí nhớ không tồn tại của cậu lại tăng lên rồi à, hửm?" Diệp Phàm hồi tưởng lại những lời mình vừa nói.

Tình hình khẩn cấp, hắn nghe thấy tiếng bước chân phía sau nên chỉ nghĩ cách làm sao để Giải Vũ Thần không bị dính líu.

Còn về việc dùng cớ gì, trong tình huống lúc đó, dường như không phải là chuyện quan trọng nhất.

Nhưng ba chữ "đừng gây rối", dường như đối với Tiểu Hoa mà nói, vẫn có chút tổn thương.

Giải Vũ Thần nhìn phản ứng của Diệp Phàm, nụ cười trên mặt càng thêm rạng rỡ.

Ngay cả chính anh cũng không nhận ra.

Giải Vũ Thần cũng không đợi Diệp Phàm đáp lại, mà nhìn vào lớp ánh sáng vàng trên người Diệp Phàm, hỏi: "Tiểu Diệp, trên người cậu, là cái gì vậy?" Anh lại nhìn về phía Gia Cát Thanh đang có cùng một lớp Kim Quang Chú ở sau lưng Diệp Phàm.

Anh gật đầu với Gia Cát Thanh, coi như là bày tỏ lòng biết ơn lúc trước.

Gia Cát Thanh cũng gật đầu lại với anh, hoàn thành màn giao tiếp giữa hai người đàn ông trẻ tuổi cáo già.

Diệp Phàm nhìn lòng bàn tay đang được bao bọc bởi một lớp ánh sáng vàng của mình, vừa vung tay, vừa nói bừa với Giải Vũ Thần: "Ồ, nướng trong lửa lớn đến khi vàng ruộm." Theo cái vung tay của Diệp Phàm, Kim Quang Chú trên người hắn và Gia Cát Thanh cùng lúc biến mất.

Giải Vũ Thần thấy ánh sáng vàng trên người cả hai cùng biến mất, nheo mắt lại.

Điều này có nghĩa là, lớp ánh sáng vàng này là do Diệp Phàm ra tay.

Thế là Giải Vũ Thần hỏi ra một vấn đề khác mà anh quan tâm hơn: "Có cần phải để hai người nắm tay nhau, thì mới nướng đều hơn được à?" Diệp Phàm vốn đã có chút chột dạ khi nhận ra Kim Quang Chú của mình là phiên bản của tiểu sư thúc, hoàn toàn không cần nắm tay.

Bị Giải Vũ Thần hỏi một câu thẳng thắn như vậy, Diệp Phàm càng cảm thấy có gì đó kỳ quặc.

May mà, các thành viên ở phía sau đoàn xe cũng đồng loạt đi tới.

Trước khi Diệp Phàm trả lời, các thành viên trên xe thứ hai và thứ

ba đã đến vòng tròn của chiếc xe đầu tiên.

"Tiểu Ca, mọi người không sao chứ?" Diệp Phàm nhìn thấy mấy người, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc vui mừng.

Trương Khải Linh "Ừ" một tiếng, sau đó nhìn chằm chằm Diệp Phàm một lúc.

Dưới ánh mắt này, Diệp Phàm bất giác đứng thẳng người.

Cảm giác mình bây giờ giống như đang đứng trước một nhân viên kiểm tra an ninh vậy.

Trương Khải Linh quả thực đang kiểm tra cơ thể Diệp Phàm, sau khi xác nhận Diệp Phàm đi ra từ trong biển lửa vẫn bình an vô sự, mới gật đầu: "Không sao." Trong chốc lát, Diệp Phàm cũng không chắc, Tiểu Ca đây là đang trả lời câu hỏi vừa rồi của hắn, hay là đang báo cáo kết quả kiểm tra của mình.

Nhưng nghĩ lại, đây hẳn là một câu nói hai nghĩa.

Không hổ là Tiểu Ca, không chỉ dùng một câu để biểu thị hai ý, mà còn chỉ dùng hai chữ.

Chế độ tiết kiệm năng lượng này, thực sự là phúc âm cho hội lười giao tiếp.

Diệp Phàm gật đầu, ánh mắt dời đến các thành viên đang đi tới từ phía sau.

Hách Liên Tĩnh bước một bước về hướng thẳng với tầm nhìn của Diệp Phàm, cắt ngang tầm nhìn của hắn: "Tiểu Diệp tử, mau trả lời câu hỏi của Tiểu Giải tổng đi chứ." Diệp Phàm nhìn Hách Liên Tĩnh, nheo mắt lại.

Thầm nghĩ: Lão già này, từ khi Tiểu Hoa xuất hiện.

Lại bắt đầu bênh người nhà rồi à.

“Không cần thiết.” “Nhưng cũng được.” Nhận được câu trả lời này, Hách Liên Tĩnh vẫn cười toe toét.

Hắn đi đến bên cạnh Giải Vũ Thần, cười vỗ vỗ vai anh, nói: “Tiểu Giải tổng, hỏi hay lắm.” “Lần sau hỏi cái khác.” Diệp Phàm nhìn màn tương tác của Hắc-Hoa, không biết tại sao, chữ “thảo” (cỏ) trong đầu như hiện lên trên mặt hai người họ.

Hai người mỗi người đều mang một vẻ mặt đầy câu chửi thề “vãi”, Hắc-Hoa tại chỗ biến thành “hắc hóa” (trở nên đen tối).

Giải Vũ Thần cười như không cười nhìn Hách Liên Tĩnh: “Bỏ cái tay bẩn ra.” Diệp Phàm nghe thấy câu này, lập tức cảm thấy: Ừ, bây giờ chẳng phải là có mùi Hắc-Hoa rồi sao?

Sau khi Hách Liên Tĩnh bỏ tay ra, Giải Vũ Thần lại hỏi: “Tú Tú bảo tôi hỏi cậu, tiền thuê nhà trước Tết có thể trả được bao nhiêu?” Nụ cười trên khóe miệng Hách Liên Tĩnh cứng lại trong giây lát.

Chương 412

Sau đó, hắn đi đến sau lưng Diệp Phàm: "Tiểu Diệp tử, cậu nói nó đi." "Lúc này, nhắc đến tiền bạc tổn thương tình cảm lắm." Diệp Phàm thầm nghĩ: Chỉ bằng cái kiểu bênh người nhà của ông lúc nãy, tiểu gia đây thật sự muốn tổn thương tình cảm của hai người đấy.

Nhưng, lương thiện như Diệp Phàm, cuối cùng vẫn bày tỏ sự tôn trọng, thấu hiểu, chúc phúc.

Hơn nữa, sau khi nhận được lời cầu cứu của Hách Liên Tĩnh, Giải Vũ Thần cũng rất phối hợp nhìn về phía Diệp Phàm.

Dường như cũng thật sự rất mong đợi, muốn nghe xem Diệp Phàm sẽ "nói" anh như thế nào.

Sau lưng Diệp Phàm, Hách Liên Tĩnh đã giống như một con chó lớn, toàn bộ trọng lượng đều đè lên người Diệp Phàm.

Quần áo trên người Diệp Phàm vốn mỏng nhẹ, làm cho cả người Diệp Phàm trông có phần gầy gò.

Bây giờ lại bị một con chó lớn đen tuyền đè lên, khung cảnh trông vô cùng không hài hòa.

Mặc dù biết thực lực của Diệp Phàm, nhưng nhìn cảnh này, vẫn khiến người ta không khỏi lo lắng con chó lớn này có đè bẹp Diệp Phàm không.

Lông mày của mấy người đang xem đều nhíu lại.

Diệp Phàm cuối cùng cũng mở lời.

Không phải vì lời thỉnh cầu của Hách Liên Tĩnh, mà là vì ánh mắt của Giải Vũ Thần.

Thầm nghĩ: Xin lỗi nhé Hắc Nhãn Kính, với tư cách là một con nợ giống ông, tôi nợ Tiểu Hoa còn nhiều hơn ông.

Sau khi không biểu cảm mà xin lỗi Hắc Liên Tĩnh trong lòng, Diệp Phàm bình tĩnh mở miệng nói: "Tiểu Hoa thật đúng là một người tốt có cầu tất ứng." Vừa nói, vừa giơ cánh tay đang bị sức nặng của Hách Liên Tĩnh đè lên, giơ ngón cái về phía Giải Vũ Thần.

Bảo hỏi cái khác, liền không đợi được đến lần sau.

Đây không phải là có cầu tất ứng thì là gì?

Diệp Phàm cảm thấy lời bình của mình rất xác đáng, vì vậy câu nói này không hề có chút chột dạ nào.

Giải Vũ Thần ở đối diện cúi đầu cười, vẻ u ám trên mặt lúc nãy lập tức bị xua tan.

Hách Liên Tĩnh còn định đưa tay bắt lấy ngón tay cái mà Diệp Phàm giơ lên, thì cảm thấy sau gáy mình có một luồng sức mạnh truyền đến.

Luồng sức mạnh đó dễ dàng nhấc bổng hắn ra khỏi người Diệp Phàm.

Hách Liên Tĩnh thậm chí còn cảm thấy hai chân mình có một khoảnh khắc rời khỏi mặt đất.

Trong tình huống bình thường, người có thể làm được đến mức này chỉ có Ách Ba Trương và chính Diệp Phàm.

Nhưng Trương Khải Linh đang đứng bên cạnh Diệp Phàm, vẫn còn trong tầm mắt của hắn.

Còn chưa đợi Hách Liên Tĩnh đoán ra người này là ai, người đó đã không nhịn được mà phê bình: "Mau xuống khỏi người tiểu tộc trưởng của chúng tôi!" Đây là giọng của Bạch Hạo, người phụ nữ

duy nhất trong đội.

Sau khi Hách Liên Tĩnh đáp đất, có chút chấn động liếc nhìn "chú chó nhỏ" đã vòng ra trước mặt Diệp Phàm, lo lắng nhìn hắn.

"Tiểu tộc trưởng, thật sự dọa chết em rồi!" "Anh không sao chứ?" "Em cảm thấy khí trường ở đây căng thẳng quá, lát nữa anh ngồi cùng xe với bọn em nhé?" Bên cạnh Bạch Hạo, Lê Thốc cũng gật đầu, nói: "Sao anh còn chạy vào trong biển lửa thế?" Giống như một ông cụ non, quan tâm tộc trưởng nhà mình một cách gượng gạo.

Bạch Hạo gật đầu như gà mổ thóc, nói: "Quan lão bản rất dễ nói chuyện, để Tiểu Áp Lê đổi chỗ cho anh." Lê Thốc đẩy bờ vai gầy của Bạch Hạo ra, khinh bỉ liếc cô một cái: "Tiểu thư, trạng thái tinh thần của cô có bình thường không vậy?" Một bên, Quan Cấn cũng cười nói: "Tôi không có ý kiến gì đâu." Những người trên chiếc xe cuối cùng như Lê Thốc, Quan Cấn cũng đã đến, các thành viên khác cũng đã tới.

Các thành viên đội khảo cổ nhìn mấy người đang dùng cách đấu võ mồm để quan tâm lẫn nhau.

Họ không biết mối quan hệ giữa các thế lực như Thất Đao, Cửu Môn trong số những người này, chỉ biết đây đều là người trong đội của Tiểu Diệp tộc trưởng.

Phản ứng của những người này quả nhiên hoàn toàn khác với họ.

Họ gần như ngay lập tức chấp nhận và thích ứng với sự xuất hiện của khủng hoảng.

Sau khi khủng hoảng được giải quyết, lại ngay lập tức điều chỉnh tốt tâm thái của mình.

Dù là đấu khẩu hay quan tâm lẫn nhau, nhưng tuyệt đối dành cho đối phương sự tin tưởng một trăm phần trăm.

Trạng thái hiện tại cũng hoàn toàn không phải là sống sót sau tai nạn hay vẫn còn sợ hãi.

Thật sự quá mức thoải mái rồi.

Trương Cường đứng bên cạnh Bạch Trường Minh, không khỏi sờ sờ chóp mũi, nói: "Bạch giáo sư, sao tôi cứ có cảm giác chúng ta ở đây có hơi thừa thãi nhỉ?" Bạch Trường Minh gật đầu, trầm giọng nói: "Cứ coi như là đến để học hỏi đi." Hắc Hùng còn nói một câu thật hơn: "Đội trưởng, tôi cảm thấy chúng ta chuyên đến để kéo chân sau." "Suy nghĩ này của tôi có bình thường không?" Trương Cường lộ ra một nụ cười bất đắc dĩ.

Trong đội của họ, các giáo sư đều là những người có uy tín nhất trong giới học thuật Đại Việt.

Đội bảo vệ cũng là những đội viên được tuyển chọn qua từng lớp sau khi trải qua huấn luyện ma quỷ, chuyên thực hiện những nhiệm vụ quan trọng nhất.

Nói thế nào đi nữa, cũng không nên là sự tồn tại kéo chân sau trong đội ngũ này.

Nhưng sự thật bây giờ là, so với các thành viên đủ mọi thành phần trong đội của Diệp Phàm, chỉ riêng về mặt tâm thái, họ đã thua một đoạn dài.

Mà cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream cũng đã sớm sôi sục: "Trước khi mở livestream này, tôi không ngờ sẽ được thấy nhiều cảnh tượng kinh điển như vậy." "Mở miệng là hỏi chuyện nắm tay, ghen tị quá đi." "Cười chết mất, tại sao lúc nãy trên người Tiểu Diệp tộc trưởng lại thấy được bóng dáng của một người đàn ông đang dỗ bạn gái vậy." "Tôi biết rồi, phen này Diệp công của tôi sắp vùng lên rồi, tôi nói Diệp-Hoa là real liệu có ai phản đối không?" "Mặc dù tôi từng là một fan trung thành của Linh Diệp, nhưng anh ấy gọi cậu kia

là Tiểu Hoa kìa.” “Diệp công vùng lên?

Đó chẳng phải là do Tiểu Giải tổng của chúng ta nuông chiều sao?” “Được rồi được rồi, tôi đã biết yêu đương với Tiểu Diệp tộc trưởng ngọt ngào đến mức nào rồi, đã ghen tị lắm rồi, nên các vị đại lão tha cho tôi đi!” “Hắc gia: Sớm biết cậu trả lời như vậy, Giải lão bản đã không nên hỏi.” “Cái màn đổ vỏ này, không hổ là Hắc gia ngài.” “Vẫn là Hắc gia biết cách nhất, ghen tuông là ông ấy đè người thật đấy.” “Không thấy Tiểu Diệp tộc trưởng thật sự rất thiên vị Tiểu Giải tổng sao?

Có cầu tất ứng?

Phải tốn bao nhiêu tế bào não mới nghĩ ra được cách khen người này vậy.” “Thương đội khảo cổ chính quy ba giây, lập đội với đám thần tiên này thật sự là khổ cho Bạch giáo sư rồi.” “Biết rồi, ý nghĩa lớn nhất của mỗi người mà Tiểu Diệp tộc trưởng mang đến là để cho tôi biết khoảng cách giữa tôi và thần tiên.” “Là tôi, tôi muốn xin lỗi vì đã từng ship cặp với hoa khôi.” “Thì ra phiên bản cao cấp của Diệp-Hoa, là Tiểu Giải tổng Hoa à.” Lúc này, Diệp Phàm không biết có phải mình đã tái hiện Đạo Mộ Bút Ký quá triệt để rồi không.

Hắn cảm thấy mình bây giờ như vừa chọc vào ổ chó.

Lê Thốc và Bạch Hạo là cuộc chiến giữa một con sói con và một con chó nhỏ.

Giữa Hách Liên Tĩnh và Giải Vũ Thần là khí chất của một con chó lớn và một con mèo quý tộc.

Lưu Bác Văn là một con chó nhỏ vác máy quay nhảy nhót khắp nơi.

Vừa quay phim vừa hỏi han hắn về những người trong ống kính của cậu ta, giống như một con chó ta lọt vào giữa bầy chó chuyên

nghiệp.

Phan Chí, người đang tỉ mỉ kiểm tra lại vết thương của hắn, là một con chó bảo mẫu cỡ lớn.

Mà Quan Cấn đang cười tươi ôm Kháng Hạo, con chó thật duy nhất tại hiện trường, có lẽ chính là thủ phạm khiến hắn chọc phải ổ chó này.

Rốt cuộc, chính là vì tái hiện tiền thân của cậu ta, tái hiện quá thành công rồi.

Diệp Phàm thậm chí có một thoáng ảo giác.

Lý do Quan Cấn bây giờ là Quan Cấn mà không phải là Ngô Tà ban đầu.

Công lao lớn nhất thực ra không phải là người nuôi lớn cậu ta là chú Hai chứ không phải chú Ba.

Công thần lớn nhất hẳn là Diệp Phàm, người đã sớm tái hiện nhân vật Ngô Tà đến mức hơn cả một trăm phần trăm.

Kháng Hạo cảm nhận được ánh mắt của Diệp Phàm, vẫy vẫy cái đuôi nhỏ về phía hắn, vui vẻ sủa hai tiếng.

Và còn trong tư thế sẵn sàng phóng đến bên cạnh Diệp Phàm bất cứ lúc nào.

Quan Cấn vỗ vào mông nhỏ của Kháng Hạo, nói: "Đồ phản bội nhỏ." Trong trận hỏa hoạn vừa rồi, cũng có vài đội viên bị lửa táp bị thương, hiện đang được bác sĩ của đội cứu chữa.

Diệp Phàm nhìn về phía Gia Cát Thanh, người lúc nãy một mình ở trung tâm đám cháy.

Cánh tay của Gia Cát Thanh cũng bị bỏng, trên bộ vest cao cấp đắt tiền có một vết rách rõ ràng.

Nhưng hắn dường như sau khi ra khỏi biển lửa, có chút xuất thần.

Chương 413

Đến bây giờ vẫn chưa tự giác đi tìm bác sĩ của đội để bôi thuốc.

Mà chỉ đang ôm lấy chiếc vòng tay của mình, đứng ở chỗ cũ.

Diệp Phàm gọi hắn một tiếng: "Lão Thanh." Gia Cát Thanh phản ứng một lúc, mới nhận ra "Lão Thanh" mà Diệp Phàm gọi là mình.

"Tiểu tộc trưởng?" Diệp Phàm chỉ về phía các đội viên đang bôi thuốc ở một bên, nói: "Mau đi xếp hàng đi." Nói rồi, Diệp Phàm chỉ vào cánh tay của mình, nơi Gia Cát Thanh bị bỏng.

Gia Cát Thanh lúc này mới nhìn xuống vùng da đang hơi đau rát của mình.

Vừa rồi hắn cứ mãi hồi tưởng lại cảnh tượng trong biển lửa.

Trong thế hệ này của gia tộc Gia Cát, hắn được xem là người nổi bật nhất trong đám bạn đồng lứa.

Bất kể là về phương diện thuật pháp, hay là về phương diện tâm kế đối nhân xử thế, chưa từng có thất bại.

Vị tiên tổ mà Gia Cát Thanh kính phục nhất là Gia Cát Khổng Minh.

Trong hơn hai mươi năm qua, hắn vẫn luôn theo đuổi bước chân của vị tiên nhân ngàn năm trước này.

Nhưng điều khác biệt là, Khổng Minh tiên sinh đến chết vẫn là người thủ long, tận trung với minh quân mà mình đã chọn.

Giữ một phương minh quân, hộ một đời an khang.

Cuối cùng được vạn người kính ngưỡng, lưu danh trăm đời.

Nhưng hắn lại từ nhỏ đã được cho biết mình là Thất Đao đồ long.

Hắn không giỏi dùng đao, hắn giỏi dùng trận.

Trong ấn tượng từ nhỏ của hắn, người dùng trận giỏi nhất chính là Khổng Minh tiên sinh.

Nhưng hắn vẫn lớn lên với tư cách là truyền nhân của Thất Đao.

Giống như gia tộc Gia Cát, mang theo bí mật thủ long và đồ long cuối cùng sẽ cùng xuất hiện, tìm kiếm hai vị tộc trưởng.

Nhưng điều này vẫn luôn chỉ được hắn coi là một sứ mệnh gia tộc mà thôi, lý do hắn phải làm như vậy, là vì hắn là truyền nhân của nhà Gia Cát.

Thậm chí không phải vì hắn là truyền nhân của Thất Đao, vì Thất Đao không nhận họ.

Hắn cũng đã xem livestream của đội khảo cổ trong ngôi mộ dưới đáy biển.

Nhưng điều này đối với việc hắn chấp nhận thân phận Thất Đao hơn, không có tác dụng lớn lắm.

Thậm chí cho đến khi hắn đến Tây Linh Ấn Xã, gặp được tiểu tộc trưởng của mình.

Một người mà chỉ cần không ra tay, trông giống như một sinh viên đại học bình thường nhưng rất đẹp trai.

Sẽ cùng với cô nhân viên duy nhất của mình là Vương Manh Manh tính toán những khoản sổ sách vớ vẩn.

Lúc đối chiếu sổ sách, hoàn toàn không có dáng vẻ của tộc trưởng đồ long, đó chính là một tiểu gian thương tìm mọi cách để tối đa hóa lợi ích.

Hơn nữa, tiểu gian thương này dường như còn vì nợ Giải Vũ Thần một khoản tiền lớn, mà thái độ đối với Giải Vũ Thần đặc biệt

tốt.

Mặc dù khoản tiền này rất lớn, nhưng chỉ cần hắn muốn, vẫn có thể giúp tiểu tộc trưởng nhà mình trả hết.

Nhưng tiểu tộc trưởng nhà mình dường như hoàn toàn không nhận ra còn có con đường này để đi, vì vậy hắn cũng không chủ động đề cập.

Mà hắn xuống xe, làm lính tiên phong cho Diệp Phàm, cũng vẫn luôn cảm thấy đó là lựa chọn nên làm với thân phận này của mình.

Cho đến khi Diệp Phàm không mang theo bất kỳ thiết bị chống cháy nào mà một mình đi vào biển lửa này.

Gia Cát Thanh chưa từng gặp người nào như vậy, có thể thay đổi trận pháp của hắn, hay nói đúng hơn là tăng cường trận pháp của hắn.

Đây là một loại sức mạnh cường đại mà hắn hoàn toàn không thể hiểu nổi.

Khi tín vật là chiếc vòng đồng xanh trên cổ tay hắn rung lên dữ dội, trong lòng hắn nảy sinh một cảm giác thuộc về mãnh liệt chưa từng có.

Một giọng nói trong lòng bảo hắn, có thể vì người trước mắt này mà chết, không sao cả.

Khi người sở hữu sức mạnh cường đại như vậy hợp nhất với hình ảnh của tiểu gian thương tính toán chi li trong tiệm đồ cổ, biến thành tộc trưởng đồ long Diệp Phàm.

Trái tim của Gia Cát Thanh cũng đập lên dữ dội.

Mà phản ứng đầu tiên của Diệp Phàm khi đến trước mặt hắn càng hoàn toàn ngoài dự liệu của hắn.

Diệp Phàm vậy mà lại hỏi hắn tại sao lại chạy xa như vậy.

Nhưng mà, đây không phải là điều nên làm sao?

Sau đó, Diệp Phàm đưa hắn rời khỏi biển lửa.

Diệp Phàm đối xử với những người khác đang vây quanh hắn, cũng bất đắc dĩ và thân thiện như đối với hắn vậy.

Trên người hắn có một sức hấp dẫn kỳ lạ, thu hút những người kỳ lạ.

Bây giờ bộ dạng Diệp Phàm thúc giục hắn đi bôi thuốc, cũng thực sự không giống như tộc trưởng đồ long quyết đoán mà hắn tưởng tượng.

Nhưng Gia Cát Thanh cảm thấy không sao cả.

"Mau đi đi." Diệp Phàm lại thúc giục một tiếng.

Gia Cát Thanh khôi phục lại nụ cười híp mắt an phận của mình, nhưng không đi đến nơi bôi thuốc trước, hắn vừa rút ra một mảnh của Toái Lân Đao, cắt đi ống tay áo vest bị cháy hỏng, vừa đi về phía Diệp Phàm.

Giải Vũ Thần và Hách Liên Tĩnh đang đối đầu trong sóng ngầm dữ dội cũng nhìn về phía Gia Cát Thanh.

Trương Khải Linh cũng quay đầu lại.

Gia Cát Thanh rất nhanh đi đến bên cạnh Diệp Phàm: "Đúng rồi tiểu tộc trưởng." "Nghe nói anh và Giải lão bản có một số món nợ phải trả, tôi nghĩ, tôi có thể trả thay cho anh." Diệp Phàm bị nhắc đến chuyện buồn này, nhưng không biểu hiện ra ngoài.

Rốt cuộc, chủ nợ đang ở ngay bên cạnh.

"Từ nợ Tiểu Hoa chuyển thành nợ cậu." "Nợ nần không biến mất, nó chỉ chuyển từ người này sang người khác thôi." Giải Vũ Thần cũng nheo đôi mắt hoa đào xinh đẹp cười với Gia Cát Thanh, nói:

“Không vội, không tính lãi.” Đối với việc không tính lãi này, Diệp Phàm cảm nhận được sự ấm áp đến từ Tiểu Hoa.

Gia Cát Thanh lại cười nhìn Diệp Phàm, nói: “Tiểu tộc trưởng, nếu có nhu cầu thì cứ nói với tôi bất cứ lúc nào nhé.” “Nợ nần sẽ không chuyển dời, chỉ có thể biến mất.” Diệp Phàm bật cười nói: “Bị bỏng một phen sao lại trở nên dẻo miệng thế, mau đi bôi thuốc đi.” Sau khi Gia Cát Thanh đi, Diệp Phàm nhìn quanh một vòng, xác định Lưu Bác Văn không có ở đây.

Hắn lại xác nhận với Giải Vũ Thần một lần nữa: “Tiểu Hoa, không tính lãi?” Giải Vũ Thần cười nhìn hắn, nói: “Đương nhiên.” “Hoặc là, tôi giúp anh trả hết, để món nợ biến mất?” Diệp Phàm liếc nhìn nụ cười như gió xuân của Giải Vũ Thần, không hiểu lắm logic của việc Giải Vũ Thần tự trả tiền cho chính mình là như thế nào.

Một bên, Trương Khải Linh ngồi xổm xuống, vạch những dây leo trên mặt đất ra, bốc lên một nắm cát.

“Cát không thể cháy.” “Thứ bốc cháy lúc nãy, là cái gì?” Nghe thấy câu hỏi của Trương Khải Linh, Diệp Phàm đi về phía anh.

Hắn ngồi xổm xuống bên cạnh Trương Khải Linh, nhìn vào đám cát trong tay anh.

Bên cạnh, Bạch Trường Minh và những người trong đội ngũ chính thức cũng ghé lại gần.

Dù sao thì lần này họ đến đây chính là để học hỏi.

Mà cảnh tượng hiện tại, trông như thể thầy Diệp sắp giảng bài.

Chỉ thấy lúc này, đám cát trong tay Trương Khải Linh vẫn đang khẽ lay động, trông như những con côn trùng bay nhỏ li ti dạng hạt cát.

Chương 414

Nhưng Trương Khải Linh, người đã tự tay nhặt nắm cát này lên, biết rằng đây tuyệt đối không phải là côn trùng bay gì cả.

Đây chính là cát thật trăm phần trăm.

Hiện tại, biên độ chuyển động của đám cát này rất nhỏ, chỉ có thể lơ lửng cách lòng bàn tay anh khoảng một hai milimet, hơn nữa cũng không có lực gì.

Không còn giống như lúc họ mới đến nơi này, cát đá bay mù mịt, điên cuồng tấn công họ.

Nhìn những hạt cát vẫn đang khẽ lay động trong lòng bàn tay Trương Khải Linh, các thành viên đội khảo cổ vẫn còn hơi sợ hãi.

Bạch Trường Minh nuốt nước bọt, nói: "Tiểu Diệp tộc trưởng, Khải Linh tiểu ca, đây chính là đám cát đã tấn công chúng ta lúc nãy sao?" Trương Khải Linh và Diệp Phàm đang ngồi một chân trên đất đồng loạt gật đầu.

Diệp Phàm trả lời câu hỏi vừa rồi của Trương Khải Linh: "Thứ bốc cháy không phải là đám cát này." Hắn đưa tay, gạt những hạt cát còn chưa bay lên trong lòng bàn tay Trương Khải Linh.

Ngón tay Trương Khải Linh khẽ cong lại.

"Là gì?" Câu hỏi của Trương Khải Linh luôn rất trực tiếp.

Diệp Phàm thu tay lại, một tay bắt quyết.

"Tốn tự, phong động." Trương Khải Linh nhìn đám cát trong lòng bàn tay mình.

Những hạt cát vừa rồi còn nằm yên trong tay anh, tức thì lại rời

khỏi lòng bàn tay.

Nắm cát này tạo thành một cơn lốc xoáy nhỏ trong lòng bàn tay anh, xoay tròn như một con quay nhỏ.

Diệp Phàm nói: "Rơi." Đám cát lại rơi trở lại lòng bàn tay Trương Khải Linh.

Trương Khải Linh nắm tay lại, nghiêng đầu nhìn Diệp Phàm.

Diệp Phàm nhìn những dây leo phủ trên mặt đất phía xa, nói: "Đây không phải là lửa vật lý." "Đây là lửa thuộc tính." "Bản thân sa mạc này là một trường Ly tự khổng lồ." "Lão Thanh tuy cũng dùng Kỳ Môn, nhưng Kỳ Môn của lão Thanh chủ yếu là trường Tốn tự." "Phong, Mộc, đều là chất trợ cháy cho Hỏa cả." "Nơi này bốc cháy, là do Ly Hỏa, Tốn Phong, Mộc." Bên cạnh, Lưu Bác Văn đang chăm chú quay phim nhìn thấy một dòng bình luận, liền hỏi: "Đại ca, có người hỏi có phải lúc nãy không có Tốn tự thì sẽ không cháy lớn như vậy không?" Diệp Phàm chau mày.

Lời này nghe như thể đang đổ hết trách nhiệm về trận hỏa hoạn vừa rồi cho Gia Cát Thanh.

Hắn lạnh mặt, liếc nhìn vào ống kính.

Không phải nhìn Lưu Bác Văn, mà là nhìn thẳng vào ống kính.

Đây là một phản ứng rất hiếm thấy ở hắn.

Bởi vì ngày thường, hắn cũng không mấy quan tâm đến nội dung trong bình luận.

Cho nên bình thường hắn cũng không tương tác nhiều với khán giả trong phòng livestream.

Lần này, là một trong số ít lần hắn nhìn thẳng vào ống kính như vậy, đây là phản ứng trực tiếp nhất dành cho khán giả đã hỏi câu đó:

Hỏi không hay, sau này đừng hỏi nữa.

Ngay cả Lưu Bác Văn đang nhìn màn hình trong ống kính cũng bất giác lùi lại một bước khi thấy ánh mắt này của Diệp Phàm.

Đại ca của cậu không phải chưa từng lộ ra ánh mắt như vậy.

Chỉ là lần trước lộ ra ánh mắt này, hình như là đối với Từ Phúc.

Trong khoảnh khắc này, Lưu Bác Văn thậm chí có chút thương cảm cho lão già ngàn tuổi Từ Phúc kia.

Tuổi đã cao, vậy mà lại tìm đúng đại ca nhà mình làm đối thủ.

Diệp Phàm thản nhiên mở lời, nói: "Bản thân nơi này là một trường Ly Hỏa hoàn chỉnh." "Cho dù Lão Thanh không xuống xe, trận hỏa hoạn này vẫn sẽ bùng lên." "Nếu cậu ta không dùng Tốn Phong để trấn áp cát đá, đoàn xe đã bị xé nát trong trận bão cát vừa rồi." Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream trực tiếp đối diện với ánh mắt này của Diệp Phàm lập tức sôi trào: "Đây là đang bênh người nhà đúng không?

Tiểu Diệp tộc trưởng đang bênh người nhà đúng không?" "Nói thật lòng, tuy ánh mắt của Tiểu Diệp tộc trưởng nhìn qua rất dữ, nhưng mà đẹp trai vãi!" "Chỉ một ánh mắt này, tôi 'Diệp Nhất Nhân' trực tiếp đứng hình." "Tiểu Diệp tộc trưởng biết nhiều thật đấy!" "Huynh đệ trên lầu nói thừa thế, Tiểu Diệp tộc trưởng, được ngài Lưu Bá Ôn chứng nhận là thuật sĩ mạnh nhất hành tinh đấy." "Không hiểu thì hỏi, có phải bây giờ chúng ta đang ở góc nhìn của Từ Phúc không?" "Từ Phúc ơi, tôi thay ông liếc một cái rồi, nếu ông đang xem livestream thì mau đầu hàng đi." Nói xong, Diệp Phàm liếc về phía Gia Cát Thanh.

Hắn hy vọng bây giờ Gia Cát Thanh không xem livestream.

Bên kia, Gia Cát Thanh đang được bác sĩ của đội kiểm tra vết

thương, dường như thật sự không xem livestream.

Mà đang cười tủm tỉm nói gì đó với bác sĩ.

Về mặt giao tiếp với người khác, đối với Gia Cát Thanh mà nói vẫn là vô cùng dễ dàng.

Diệp Phàm tạm thời thở phào nhẹ nhõm.

Vừa định đứng dậy, đột nhiên, một tiếng thông báo quen thuộc của hệ thống vang lên trong đầu hắn. 【Ting!

Chúc mừng ký chủ, nhận được sự đối đãi chân thành của Gia Cát Thanh, phù hợp với vai diễn đạo trưởng Vương Dã của Võ Đang, độ hoàn nguyên +5%, độ hoàn nguyên hiện tại là 80%, điểm tương ứng đã được chuyển cho ký chủ.】 【Chúc mừng ký chủ, nhận được phần thưởng hệ thống.】 【Ting!

Sa Phược Cữu.

Có thể khiến cát nhanh chóng tiếp cận mục tiêu, bao bọc mục tiêu trong cát khiến không thể hành động, sau đó dùng áp lực cực mạnh để phá hủy mục tiêu.】 Diệp Phàm nghe hệ thống giới thiệu chính xác về phần thưởng này, xua xua tay, nói với hệ thống: "Ai hồi trẻ mà chưa xem Naruto chứ." Sau đó, Diệp Phàm lại nghĩ đến độ hoàn nguyên này.

Nhận được sự đối đãi chân thành của Gia Cát Thanh.

Vẻ mặt của Diệp Phàm lập tức lộ ra một biểu cảm vô cùng phức tạp.

Hóa ra, bây giờ hắn mới nhận được sự đối đãi chân thành của Gia Cát Thanh sao?

Rõ ràng lúc Gia Cát Thanh mới xuất hiện, giới thiệu mình là một trong Thất Đao, trông đã rất chân thành rồi mà?

Lẽ nào trước đây, sự chân thành của Gia Cát Thanh đều là diễn xuất sao?

Vừa nghĩ đến sự chân thành mà những người Thất Đao khác thể hiện với mình, Diệp Phàm chợt có một cảm giác càng nghĩ càng thấy rợn người.

Cho nên Gia Cát Thanh nghe thấy mình biện hộ cho cậu ta, mới cuối cùng mở lòng?

Diệp Phàm lại suy ngẫm một chút, lập tức nhận ra một vấn đề.

Hắn không muốn cho Gia Cát Thanh biết nội dung bình luận vừa rồi, nhưng nếu Gia Cát Thanh vì chuyện này mới mở lòng.

Vậy chẳng phải cậu ta đã biết những bình luận trong đó rồi sao?

Diệp Phàm thoát khỏi giao diện hệ thống, được Trương Khải Linh kéo từ dưới đất đứng dậy, lại liếc nhìn về phía Gia Cát Thanh.

Gia Cát Thanh dường như cảm nhận được điều gì, quay đầu lại bắt gặp ánh mắt của Diệp Phàm.

Diệp Phàm dùng ánh mắt chất vấn Gia Cát Thanh: Cậu nhóc này, có phải đã lén dùng Thính Phong Ngâm không?

Gia Cát Thanh cúi đầu cười cười, cảm giác vị tiểu tộc trưởng mạnh mẽ bây giờ lại biến thành tên gian thương nhỏ trong Tây Lãnh Ấn Xã.

Trương Khải Linh chú ý đến ánh mắt của Diệp Phàm, tay vẫn không buông khỏi cánh tay hắn.

Mà kéo hắn quay lại bên cạnh chiếc xe việt dã lúc nãy.

Vừa đi vừa nói: "Cậu ta không sao." Diệp Phàm "ừ" một tiếng, thầm nghĩ: Cậu ta đúng là không sao, chẳng phải còn có thể dùng Thính Phong Ngâm trộm nghe ngon ơ đó sao?

Diệp Phàm cùng Trương Khải Linh và Bạch Trường Minh quay lại bên cạnh chiếc xe việt dã đầu tiên.

Ngoài những đội viên đang xử lý vết thương, mọi người đa số đều tập trung ở đây.

Họ đang vây quanh chiếc xe việt dã để kiểm tra.

Thấy Trương Khải Linh đưa Diệp Phàm quay lại, Giải Vũ Thần nói: “Bão cát và nhiệt độ cao vừa rồi đã làm hỏng xe.” “Anh em vệ sĩ vừa đi thống kê, bây giờ chỉ còn lại bốn chiếc có thể chạy được.” “Nếu muốn sửa hết, có lẽ cần thêm vài tiếng nữa.” “Nhưng cũng không có cách nào khác.” “Chúng ta có nhiều người như vậy.” “Cho dù để Hạt Tử này, Gia Cát Thanh, Ách Ba Trương chạy bộ bên ngoài, cũng không thể nhét hết mọi người vào xe được.” Mấy người xung quanh nhìn Giải Vũ Thần.

Chương 415

Vẻ mặt Giải Vũ Thần thản nhiên như không, dường như chỉ đang thuật lại một phương pháp.

Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh bị điểm danh cũng nheo mắt nhìn về phía Giải Vũ Thần.

Vương Nguyệt Bán sờ sờ cằm hai ngấn của mình, nói với Phan Chí bên cạnh: "Đại Phan này, cậu nói xem mấy cái tên Tiểu Cửu gia điểm danh, có phải nhắm vào hơi rõ ràng quá không?" Phan Chí có chút khinh bỉ nhìn Vương Nguyệt Bán, nói: "Đừng dùng cái suy nghĩ bẩn thỉu của cậu để suy đoán ý nghĩ của Tiểu Cửu gia." "Ý tưởng này của Tiểu Cửu gia rất hợp lý mà, Trương gia, Hắc gia còn có Gia Cát, mấy người trông đều nhanh nhẹn khỏe mạnh." "Không điểm danh họ, lẽ nào điểm danh cậu chạy bộ bên dưới à?" Vương Nguyệt Bán bỗng nhớ ra, Phan Chí trước đây hình như từng làm việc dưới trướng Tiểu Cửu gia này.

Một ý nghĩ xấu xa từ từ dâng lên trong lòng Vương Nguyệt Bán.

Anh ta khoác vai Phan Chí, ghé sát vào, bí ẩn hỏi: "Đại Phan, hỏi cậu một vấn đề nhé." Phan Chí gật đầu, chuẩn bị nghiêm túc lắng nghe câu hỏi nghe có vẻ trang trọng này của Vương Nguyệt Bán.

Vương Nguyệt Bán đầu tiên nhìn xung quanh một vòng, không có ai chú ý.

Anh ta cố gắng hạ thấp giọng, nhỏ tiếng nói với Phan Chí: "Nếu, tôi nói là nếu thôi nhé." Phan Chí gật gật đầu.

Vương Nguyệt Bán tiếp tục nói: "Nếu, tiểu tộc trưởng của chúng ta và Tiểu Cửu gia cùng rơi xuống nước, cậu sẽ cứu ai?" Phan Chí nghe câu hỏi này, lập tức đứng thẳng người dậy, rời khỏi bên cạnh

Vương Nguyệt Bán.

Anh ta khinh bỉ liếc Vương Nguyệt Bán một cái, lại nhìn về phía Diệp Phàm và Giải Vũ Thần.

Cuối cùng lại nhìn lại Vương Nguyệt Bán, nói: "Cậu có phải không hiểu rõ thực lực của hai người họ không?" "Thực lực của Tiểu Diệp tộc trưởng và Tiểu Cửu gia, sao có thể cùng lúc rơi xuống biển được?" Nghe câu hỏi ngược lại này của Phan Chí, Vương Nguyệt Bán cũng cảm thấy giả thiết của câu hỏi mình nên kết hợp với thực lực của Diệp Phàm và Giải Vũ Thần cùng với sự thẳng thắn của Phan Chí để đưa ra.

Lẽ ra anh ta nên hỏi, nếu Tiểu Cửu gia và tiểu tộc trưởng cùng bị quái vật lớn bắt đi, Phan Chí sẽ cứu ai trước mới đúng.

Chưa kịp thay đổi điều kiện giả thiết của mình, Phan Chí đã lại nghiêm túc nói: "Hơn nữa, nếu có Tiểu Cửu gia ở đó, anh ấy chắc chắn sẽ không để tiểu tộc trưởng rơi xuống nước đâu." "Tiểu tộc trưởng cũng sẽ không để Tiểu Cửu gia rơi xuống nước." Vương Nguyệt Bán gật gật đầu, quyết định ngay cả giả thiết vừa đổi cũng không hỏi nữa.

Bên cạnh, Trương Cường nói: "Tiểu Diệp tộc trưởng, Giải lão bản, hai vị yên tâm." "Tay nghề sửa xe của chúng tôi cũng khá lắm, không cần ba tiếng đâu, xe chắc chắn sẽ sửa xong." Diệp Phàm xua xua tay, từ trong tay áo rộng của mình rút ra tấm lụa trắng thời Chiến Quốc.

"Không vội." Hắn cúi đầu liếc nhìn tấm lụa, rồi lại ngẩng đầu nhìn sa mạc giao thoa giữa màu vàng và xanh lục phía trước, nói: "Đoạn đường tiếp theo, chúng ta có lẽ không cần dùng đến xe nữa." Mọi người đều lộ vẻ nghi hoặc.

Hách Liên Tĩnh cười đến rung cả vai.

Anh ta cười khoác vai Diệp Phàm, đối mặt với Giải Vũ Thần, ra vẻ cáo mượn oai hùm: "Giải lão bản à, kế hoạch A của cậu có lẽ phải đổ bể rồi." "Cậu có lẽ phải cùng chúng tôi chạy bộ bên ngoài đấy." Giải Vũ Thần không hề bị những lời này của Hách Liên Tĩnh kích động.

Anh ta cười khoanh tay, nói: "Được thôi, con nợ bị chủ nợ bắt được, có phải nên trả tiền tại chỗ không?" Hách Liên Tĩnh lùi lại một bước nhỏ, cố gắng giấu thân hình cao lớn của mình sau lưng Diệp Phàm.

Anh ta huých vào vai Diệp Phàm, nói: "Tiểu Diệp tử, cậu nói cậu ta đi." Diệp Phàm cũng lùi lại một bước nhỏ theo kiểu chiến thuật, sau khi lưng dán vào ngực Hách Liên Tĩnh thì bị chặn đường lui.

Hắn thầm nghĩ: Hắc Nhãn Kính, rốt cuộc tự tin ở đâu ra mà tìm tôi chống lưng thế?

Là vì tôi nợ nhiều hơn anh à?

Có khả năng nào, trong câu nói của Tiểu Hoa, người bị nhắm đến không chỉ có mình anh không?

Nếu trong câu nói này thật sự chỉ có một người bị nhắm đến, vậy có khả năng nào là tôi không?

Hai con nợ ôm nhau sưởi ấm, Giải Vũ Thần cười nhìn hai người đối diện.

Lại một lần nữa tỏ ra tò mò xem Diệp Phàm sẽ đáp lại như thế nào.

Diệp Phàm nhìn phản ứng của Giải Vũ Thần rõ ràng là đang chờ xem mình sẽ phản ứng ra sao, liền biết mình đoán không sai.

Nếu trong lời nói vừa rồi của Tiểu Hoa chỉ tìm một người để nhắm vào, thì đó nhất định là hắn, con nợ nần nhiều hơn.

Nghĩ đến đây, phản ứng đầu tiên của Diệp Phàm là so sánh tính cách của Giải Vũ Thần và Gia Cát Thanh trong đầu, xem ai xấu tính hơn.

Tuy rằng nếu để Gia Cát Thanh đổi món nợ này, thân phận chủ nợ không biến mất, chỉ là chuyển sang cho Gia Cát Thanh.

Nhưng có khả năng nào, Gia Cát Thanh sẽ thân thiện hơn Tiểu Hoa không?

Nhưng Diệp Phàm lại nghĩ đến việc Gia Cát Thanh vừa rồi lại lén dùng Thính Phong Ngâm nghe trộm hắn nói chuyện, hơn nữa sự chân thành trước đó lại đều là diễn.

Ý nghĩ này lại nhanh chóng bị dập tắt.

"Hắc Nhãn Kính." Diệp Phàm dùng cùi chỏ huých Hách Liên Tĩnh sau lưng, nói: "Lát nữa chạy thì đừng có dừng lại." Hách Liên Tĩnh búng một cái không đau không ngứa vào sau gáy Diệp Phàm: "Nhóc con cùi chỏ quay ra ngoài à?" Diệp Phàm dùng cái cùi chỏ "quay ra ngoài" đó thúc cho Hách Liên Tĩnh một cái, nhỏ giọng nói đầy ẩn ý: "Anh trở nên có ích một chút, chúng ta đều không cần thảm hại như vậy." Hách Liên Tĩnh ôm lấy chỗ bị Diệp Phàm huých, suy nghĩ một chút về ý nghĩa của từ "có ích" này, nhỏ giọng nói: "Tuy có hơi khó, nhưng cũng làm được." "Tôi giúp cậu chôn chủ nợ ở đây nhé?" Thế là Hách Liên Tĩnh lại nhận thêm một cú thúc của Diệp Phàm.

Bên cạnh, Kháng Hạo trong lòng Quan Cấn cũng đang sủa lớn về phía Hách Liên Tĩnh.

Quan Cấn vỗ về Kháng Hạo, ngẩng đầu hỏi Diệp Phàm: "Nếu không dùng xe, đoạn đường còn lại phải đi bộ sao?" "Đi bộ?" Vương Nguyệt Bán bên cạnh bị dọa đến mức cằm nảy ra lớp thứ ba.

Ông ta vỗ về hai lớp "thổ dân" trên cằm mình, rồi lại nhìn về phía

sa mạc vàng mênh mông không thấy điểm cuối trước mắt, nói: "Tiểu tộc trưởng, cái sa mạc này căn bản không nhìn thấy điểm cuối." "Không dựa vào bốn bánh xe, mà dựa vào hai cái chân của chúng ta." "Nếu đi bộ, có phải là hơi không ổn không?" Để lời nói của mình nghe có sức thuyết phục hơn, Vương Nguyệt Bán lại đưa tay chỉ về phía Bạch Trường Minh và mấy vị giáo sư già khác, cùng với các nhân viên tổ chương trình đang đi theo bên cạnh họ, nói: "Trong đội của chúng ta, chẳng phải còn có các lão tiên sinh và các đồng chí công tác vác máy móc nặng thế này sao." "Tôi thấy nhé, hay là cứ ở đây đợi ba tiếng đi." "Chúng ta đi bộ ba tiếng đồng hồ, có khi đi xe chưa đến nửa tiếng là đuổi kịp rồi." Trương Cường cũng gật đầu bên cạnh, nói: "Đúng vậy tiểu tộc trưởng, vừa hay bây giờ cũng có mấy đội viên đang xử lý vết thương." "Chúng ta có thể tranh thủ thời gian các đội viên bị bỏng xử lý vết thương để sửa xe." "Thời gian còn lại các vị cứ ở đây nghỉ ngơi một chút, tôi và các đội viên sẽ khẩn trương sửa xe." "Đến lúc đó không cần sửa hết tất cả xe, chỉ cần sửa gấp mấy chiếc bị hỏng nhẹ." "Lúc xuất phát mọi người chen chúc một chút, chúng ta chắc có thể xuất phát trong vòng một tiếng." Hách Liên Tĩnh ở sau lưng Diệp Phàm, nháy mắt đã quên đi kinh nghiệm bị Diệp Phàm thúc một cú lúc nãy, lại khoác lên cổ Diệp Phàm, vui vẻ nói: "Được thôi, tôi gầy, có thể chen chúc với Tiểu Diệp tử." Diệp Phàm vừa nghĩ đến việc người ngồi cùng hàng với mình còn có Giải Vũ Thần, liền lập tức hiểu ra điều gì đã khiến Hắc Nhãn Kính xóa bỏ hận thù nhanh như vậy.

Nhưng mà, việc này Diệp Phàm không giúp được.

Diệp Phàm mở tấm lụa trắng thời Chiến Quốc ra, nói: "Không, cho dù bây giờ tất cả xe đều còn nguyên vẹn, lát nữa chúng ta cũng phải xuống hết." "Dù sao, chúng ta vẫn phải dựa vào những chiếc xe này để về nhà." Nghe Diệp Phàm nói vậy, mọi người đều lộ ra vẻ mặt

nghi hoặc.

Giải Vũ Thần nheo mắt lại, làm ra vẻ mặt suy tư, sau đó nói: "Ý của cậu là, không phải những chiếc xe này hiện tại không lái vào được." "Mà là đoạn đường tiếp theo, chúng ta không thể lái xe vào." "Hơn nữa nếu lái xe vào, sẽ gặp phải mối đe dọa lớn hơn là không lái xe?" Diệp Phàm gật đầu, nói: "Đúng." "Thương binh trong đội có thể tiếp tục nghỉ ngơi tại đoàn xe, không cần đi tiếp cùng chúng ta." Trương Cường quay đầu nhìn mấy đội viên bị thương.

Vừa rồi bị lửa đốt có tổng cộng bảy tám người, có giáo sư già, cũng có mấy đội viên của anh ta.

Còn có Gia Cát Thanh mà Diệp Phàm mang đến.

"Được, vừa hay nếu chúng ta thật sự phải xuống xe, cũng cần có người ở lại trông coi vật tư của chúng ta." Bên cạnh, Lê Thốc nhìn Gia Cát Thanh đang bôi thuốc xong, nhắm mắt dưỡng thần ở bên kia, nói: "Vậy chẳng phải Gia Cát Thanh cũng phải ở lại đây sao?" Giải Vũ Thần nói: "Gia Cát tiên sinh ở lại đây cũng tốt, vết bỏng của cậu ấy chắc cũng không nhẹ." Hách Liên Tĩnh cũng lập tức bổ sung: "Đúng vậy, sao chúng ta có thể để người bị thương tăng ca chứ?" "Hơn nữa Gia Cát tiên sinh này trông cũng là thân thể vàng ngọc, bị thương rồi thì cứ ở đây nghỉ ngơi cho tốt đi." "Ở đây lỡ có chuyện gì bất ngờ, còn có thể giúp một tay." Bên cạnh, Trương Khải Linh đã im lặng rất lâu nghe vậy, cũng hiếm hoi gật đầu, "ừ" một tiếng.

Ừ xong, còn bổ sung thêm một câu: "Đủ người." Đối với phản ứng của mấy người này, Diệp Phàm vẫn có chút bất ngờ.

Từ lúc Gia Cát Thanh bước vào cửa Tây Lãnh Ấn Xã, hắn đã có thể cảm nhận được mấy người này dường như không hợp với Gia Cát Thanh lắm.

Bây giờ từng người một, lại tích cực quan tâm đến sức khỏe của

Gia Cát Thanh như vậy.

Tiểu Hoa là một thương nhân, có phải đã liệt Gia Cát Thanh vào danh sách đối tượng hợp tác của mình rồi không?

Hắc Nhãn Kính tích cực như vậy, chẳng lẽ là muốn Gia Cát Thanh giúp anh ta trả nợ sao?

Nếu là như vậy, thì hắn phải giảng cho Hắc Nhãn Kính một đạo lý đơn giản dễ hiểu: chủ nợ sẽ không biến mất, chỉ chuyển dời mà thôi.

Còn về Tiểu Ca.

Diệp Phàm sờ cằm, hắn không nghĩ ra Tiểu Ca có tư tâm gì.

Cho nên Tiểu Ca có lẽ chỉ đơn thuần là lương thiện thôi.

Khi nhận ra điều này, Diệp Phàm chợt cảm thấy mình hình như không xứng để hoàn nguyên vai Đại Trương ca.

Bởi vì hắn không có một trái tim thuần túy lương thiện như vậy.

Khi làm việc và suy nghĩ vấn đề, hắn vẫn không tự chủ được mà đi phỏng đoán động cơ của đối phương.

Mặc dù vậy, Diệp Phàm lại không muốn để Gia Cát Thanh ở lại đây.

Không phải hắn muốn sai khiến Gia Cát Thanh.

Mà là bản thân Gia Cát Thanh vốn có chút xa cách với Thất Đao.

Hắn có thể nhìn ra, Gia Cát Thanh với tư cách là hậu nhân của Gia Cát, từ thủ long biến thành đồ long, bất kể là thực lực kinh tế hay thực lực tác chiến, đều mạnh hơn rất nhiều so với các thành viên Thất Đao khác.

Đối với các thành viên khác trong đội, đây có thể là công việc khảo cổ, có thể là để tìm Từ Phúc tính sổ, có thể là tìm kiếm phương pháp

để song long cùng xuất hiện.

Nhưng đối với cậu ta, ngoài những lý do trên, còn có một ý nghĩa vô cùng quan trọng.

Đây là một lần team building của Thất Đao!

Vốn dĩ Thất Đao đã tản lạc khắp nơi, trước lần này, chưa từng gặp gỡ những người đồng đội kề vai sát cánh với mình.

Chương 416

Hành động lần này, chính là một cơ hội team building rất tốt của Thất Đao.

Tăng cường tình huynh đệ tỷ muội giữa Thất Đao.

Diệp Phàm nghĩ thầm, liếc mắt về phía Gia Cát Thanh.

Mà Gia Cát Thanh vừa rồi đang nhắm mắt dưỡng thần lúc này đã mở mắt, chăm chú nhìn về phía hắn.

Diệp Phàm quay đầu lại, vừa vặn đối diện với ánh mắt của Gia Cát Thanh.

Do đó, Diệp Phàm càng thêm xác nhận, cậu nhóc này không sao, chẳng phải còn có thể dùng Thính Phong Ngâm nghe trộm đó sao.

Cậu ta không nên gọi là Gia Cát Thanh, nên gọi là Gia Cát Hóng.

Diệp Phàm khẽ nhíu mày, thầm nghĩ có phải những người có liên quan đến gió đều thích hóng chuyện không?

Thương Tiên Trường Phong, cũng chính là bố vợ của Tiêu lão bản.

Tuy là Thương Tiên, nhưng người ta gọi là Hóng Tiên, luôn ở tuyến đầu hóng chuyện.

Thính Phong Ngâm, giờ đây cũng trở thành công cụ hóng chuyện của Gia Cát Thanh.

Gia Cát Thanh chăm chú nhìn về phía Diệp Phàm, chờ nghe câu trả lời của hắn.

Hắn cũng quay đầu lại, nói với Giải Vũ Thần và những người vừa đồng ý để Gia Cát Thanh ở lại: “Gia Cát Thanh bắt buộc phải đi

cùng.” “Đội của chúng ta, có cậu ấy mới hoàn chỉnh.” Chú ý đến đôi mày khẽ nhíu lại của Giải Vũ Thần và Trương Khải Linh, Diệp Phàm lại an ủi mấy người vừa đồng ý để Gia Cát Thanh ở lại: “Không sao, tôi sẽ bảo vệ cậu ấy.” Nhưng vẻ mặt của mấy người dường như không vì thế mà tốt hơn.

Diệp Phàm cảm thấy uy tín của mình hình như đã bị tổn hại.

Bên cạnh, Trương Cường hít một hơi, do dự một lát, nói: “Nhưng mà tiểu tộc trưởng, nếu lát nữa cát này lại động, không có Gia Cát tiên sinh ở đây, các đội viên ở lại của chúng ta có phải là hơi nguy hiểm không?” Diệp Phàm giẫm giẫm lên dây leo dưới chân, nói: “Không sao, những thứ này chính là dùng để làm việc đó.” “Chắn gió cố định cát.” Nói xong, Diệp Phàm rất chu đáo nhìn về phía mấy người vừa rồi đặc biệt quan tâm đến tình hình sức khỏe của Gia Cát Thanh, nói: “Bây giờ, mọi người yên tâm rồi chứ?” Hắc Bình Hoa vừa rồi giữ ý kiến ủng hộ Gia Cát Thanh ở lại: ...

Cùng lúc đó, Gia Cát Thanh cũng băng bó một cánh tay đi vào giữa đám đông.

Cậu ta đứng bên cạnh Diệp Phàm, cười tủm tỉm nói: “Tiểu tộc trưởng, tôi nghe theo cậu.” Diệp Phàm nhìn cánh tay của Gia Cát Thanh.

Vừa rồi để tiện băng bó, một bên tay áo vest của Gia Cát Thanh đã bị cắt đi.

Bây giờ một cánh tay lộ ra ngoài.

Tuy rằng khi Gia Cát Thanh ăn mặc chỉnh tề, cả người trông rất thanh mảnh.

Nhưng bây giờ cánh tay này lộ ra, những đường cơ bắp trên cánh tay vẫn rất săn chắc.

Hơn nữa làn da dưới bộ vest tuy rất trắng, nhưng trên đó vẫn có một số vết sẹo khá rõ.

Những vết sẹo lớn nhỏ này có mới, có cũ.

Diệp Phàm khẽ nhíu mày.

Hắn biết, không chỉ Trương Khải Linh, Cửu Môn.

Thất Đao đồ long của hắn, mỗi người đi đến bước này, chắc chắn đều đầy chông gai.

Bây giờ cánh tay này của Gia Cát Thanh để tránh cử động lung tung, đã được treo lên bằng một dải băng.

Diệp Phàm liếc nhìn cậu ta, nói: "Thế nào?" Gia Cát Thanh cười nói: "Còn phải phiền tiểu tộc trưởng trên đường đi, chăm sóc tôi một chút rồi." Giải Vũ Thần cười nhìn mặt Gia Cát Thanh, nói: "Nếu thật sự bất tiện như vậy, ở lại đây cũng được." "Mọi người đều là anh em, không cần khách sáo." Gia Cát Thanh cũng cười tủm tỉm nhìn lại Giải Vũ Thần, nói: "Giải đương gia nói quá lời rồi, chút vết thương nhỏ này đối với người luyện võ chúng tôi mà nói, căn bản không đáng là gì." Hách Liên Tĩnh sau đó liền tiếp lời Gia Cát Thanh: "Nếu chút vết thương nhỏ này không đáng là gì, vậy thì tự chăm sóc bản thân cho tốt đi." Diệp Phàm bây giờ đã nhìn ra, Hắc Nhãn Kính và Tiểu Hoa hiện tại đã thống nhất chiến tuyến.

Bề ngoài là quan hệ chủ nợ và con nợ, nhưng con nợ thực sự tại hiện trường, có lẽ chỉ có một mình hắn, Diệp Phàm.

Diệp Phàm nghĩ đến sáu trăm triệu nợ ở Tân Nguyệt Phạn Điếm thực ra cũng có phần của Hắc Nhãn Kính.

Trách nhiệm không thể đổ hết lên đầu con nhà người ta được, Hắc Nhãn Kính thế nào cũng phải chiếm năm trăm triệu trách nhiệm.

Nghĩ như vậy, Diệp Phàm nháy mắt cảm thấy món nợ trên người

mình cũng nhẹ đi rất nhiều.

"Được, cứ quyết định như vậy đi." "Các đội viên ở lại không cần lo lắng, đám cát này không gây ra sóng gió lớn được đâu." "Trương đội trưởng, phiền anh sắp xếp một chút." Trương Cường gật đầu.

Thực ra không cần Diệp Phàm chứng minh thêm gì nữa, chỉ cần hắn nói câu này, Trương Cường đã tin tưởng một trăm phần trăm.

"Được, tiểu tộc trưởng." "Vậy tôi đi thông báo cho các đội viên một tiếng." "Vừa hay, nơi này cũng có thể làm hậu cần ở xa hơn một chút cho chúng ta." Nói rồi, Trương Cường liền quay đầu, chạy nhanh về phía các thương binh.

Bên cạnh, Thất Đao cũng tụ tập lại bên cạnh Diệp Phàm.

Phan Chí vỗ vỗ vai Gia Cát Thanh, nói: "Huynh đệ, vất vả rồi." Gia Cát Thanh lắc đầu, nói: "Chút vết thương ngoài da thôi." Thấy Thất Đao đã tụ họp lại, mấy vị của Cửu Môn đều tự giác bắt đầu thu dọn đồ đạc của mình.

Giải Vũ Thần có chút bất đắc dĩ lắc đầu, đi đến bên xe, mở cốp xe ra, bắt đầu thu dọn đồ đạc từ bên trong.

Hách Liên Tĩnh cũng vỗ vỗ vai Diệp Phàm, nói: "Đi bộ cũng tốt, ngồi cạnh Ách Ba nhớ cậu lắm." Trương Khải Linh đi ngang qua bên cạnh Diệp Phàm, nói: "Rất nhanh sẽ quay lại." Hai người đi về phía chiếc xe phía sau.

Quan Cấn bế Kháng Hạo đến trước mặt Diệp Phàm: "Tiểu gia hỏa này cũng nhớ cậu chết đi được." Diệp Phàm bế Kháng Hạo từ tay Quan Cấn: "Lúc nó ở chỗ tôi cũng nhớ cậu chết đi được." Quan Cấn lộ ra một nụ cười đầy ẩn ý nói: "Vì Đại Hoàng, xem ra chúng ta cần phải qua lại nhiều hơn." Diệp Phàm nhìn Kháng Hạo trong lòng, nói: "Đại Hoàng cũng được, nhưng nó tên là Kháng Hạo." Quan Cấn đưa

tay, xoa xoa đầu chó của Kháng Hạo, nói: "Chẳng trách lúc gọi Đại Hoàng nó đều không để ý đến tôi." "Thằng nhóc Áp Lê nói có thể gọi nó là Đại Hoàng." Diệp Phàm gật đầu, nói: "Ừ, vậy là đúng rồi." "Bởi vì lúc Áp Lê gọi như vậy, Kháng Hạo cũng không thèm để ý đến cậu ta." Lê Thốc vô cớ bị đạn lạc ở bên cạnh khinh bỉ "Hả?" một tiếng, nói: "Các người." "Các người có phải bắt nạt trẻ con quá không?" Sau khi chào hỏi Diệp Phàm xong, Quan Cấn cũng đi về phía chiếc xe của mình.

Trong chốc lát, xung quanh Diệp Phàm chỉ còn lại Thất Đao và Lưu Bác Văn đang cầm máy quay.

Bàn Tử cười sảng khoái, nói: "Lời của tiểu tộc trưởng tôi thích đấy." "Chúng ta khó khăn lắm mới tụ tập lại được, trong đội này, thiếu ai cũng không hoàn chỉnh." "Anh em chúng ta, nhân dịp này, đoàn kết thành một khối đi." Bạch Xà gật đầu, nói: "Toàn lực bảo vệ an toàn cho tiểu tộc trưởng." Bạch Hạo đầu tiên lo lắng nhìn cánh tay của Gia Cát Thanh, dường như đã có thể đồng cảm với cơn đau trên cánh tay cậu ta, hít một hơi thật sâu, nói: "Thanh ca, anh thật sự không sao chứ?" Gia Cát Thanh lắc đầu, nói: "Vết thương ngoài da nhỏ thôi." Cậu ta liếc nhìn Diệp Phàm, rồi lại liếc nhìn Thất Đao xung quanh, nói: "Vừa rồi vì tôi mà để tiểu tộc trưởng gặp nguy hiểm, đây mới là điều tôi áy náy nhất." Phan Chí thở dài, nói: "Chúng ta vừa rồi đều bị biển lửa ngăn cách, không nhìn thấy tình hình bên các cậu." "Bộ đàm lại không dùng được, cũng tại chúng ta, hoàn toàn không nắm được thông tin." Bạch Hạo cũng gật đầu mạnh, nói: "Đúng vậy!

Tộc trưởng, lúc thấy anh từ trung tâm ngọn lửa đi ra thật sự dọa chết tôi rồi!" Bạch Xà cũng gật đầu nói: "May mà tiểu tộc trưởng không sao." Ngay cả Lê Thốc nhỏ tuổi nhất, cũng nhìn Diệp Phàm, nói: "Tiểu tộc trưởng lần sau anh chú ý nhé, lớn thế này rồi, sao còn có thể tự mình đi vào chỗ nguy hiểm chứ?" Diệp Phàm nhìn cái điệu

bộ này của Lê Thốc, hoàn toàn là kiểu nhân lúc đông người vượt đèn đỏ.

Nếu không có mấy vị tiền bối xung quanh cậu ta làm nền, Lê Thốc chắc sẽ không kiêu ngạo như vậy.

Hắn nheo mắt với Lê Thốc, dùng móng vuốt của Kháng Hạo vỗ vào vai Lê Thốc, nói: "Cậu thì không cần gọi là tiểu tộc trưởng nữa nhỉ?" Diệp Phàm nhấn mạnh vào chữ "tiểu".

Mà điều hắn không biết là, ở chiếc xe cuối cùng đang thu dọn trang bị, Quan Cấn cười cười, nhỏ giọng nói: "Không hổ là tộc trưởng của thằng nhóc này." "Sao ai cũng để ý đến chữ tiểu này thế?" Bên này, Lê Thốc giả vờ ghét bỏ phủi phủi vai mình chỗ vừa bị móng vuốt của Kháng Hạo tấn công, nói: "Chỉ là nghiên cứu sinh thôi mà." Cậu ta nhìn Diệp Phàm, lộ ra một nụ cười đắc ý, nói: "Tôi rất nhanh sẽ đuổi kịp anh." Diệp Phàm nhướng mày.

Mà Bạch Xà và Bạch Hạo bên cạnh Lê Thốc, cặp đôi song Bạch rất ăn ý vỗ một phát vào sau gáy Lê Thốc.

Bạch Hạo nói: "Nhóc con nói khoác gì đấy?" Bạch Xà cũng nói: "Không biết quy củ." Diệp Phàm thì giả vờ làm động tác bấm đốt ngón tay tính toán, sau đó nhìn Lê Thốc một cái đầy ẩn ý, giơ một ngón tay lên.

Mắt Lê Thốc sáng lên trong chốc lát.

Diệp Phàm nói: "Vậy thì cậu còn kém tôi một tờ giấy báo trúng tuyển của Đại học Khảo cổ Kinh Đô." Cùng lúc đó, Lưu Bác Văn đã rất chuyên nghiệp ghi lại toàn bộ những hình ảnh này vào phòng livestream.

Khán giả trong phòng livestream lúc này đã sôi trào.

"Tôi thề, đây là Tu La tràng hùng vĩ nhất tôi từng thấy trong đời,

không có cái thứ hai.” “Xin lỗi Khải Linh tiểu ca, cho tôi đu couple Hoa-Diệp một giây, song mỹ nhân thật sự quá đỉnh.” “Tại sao không thể là Diệp-Hoa, tiểu tộc trưởng của chúng ta A bá cháy được chưa!” “Tôi tuyên bố, trong buổi livestream này, thứ có thể đánh bại Hoa-Diệp, chỉ có Diệp-Hoa!” “Thậm chí có một khoảnh khắc tôi còn cảm thấy tiểu tộc trưởng nhà ta trước mặt Giải lão bản lại trở nên ngoan ngoãn, các ông có tin không?” “Thanh ca của chúng ta không xứng đáng có tên sao?

Một người đàn ông thành công khiến cả ba đại nhân vật chính của Tu La tràng là Hắc, Trương, Giải phải ghen tị.” “Thật sự không ai nhắc đến Quan lão bản một câu à?

Dùng chó để ngoại giao, câu ‘nên đi lại nhiều hơn’ kia chẳng phải là ý đồ của Tư Mã Chiêu quá rõ rồi sao?” “Xin lỗi, cho tôi hỏi một câu, đây có phải livestream khảo cổ không, tôi không vào nhầm chỗ chứ?” “Đừng sợ, trong phần lớn trường hợp thì đây là một buổi livestream khảo cổ đàng hoàng.” “Tôi là fan 101 đời đầu, mãi mãi kiên định đứng về phía Hắc gia và Khải Linh tiểu ca!” “Áp-Lê không thơm sao các chị em, đây là niên hạ đó!” “Thật sự hy vọng họ sẽ là anh em tốt cả đời.” “GATO với dàn anh em chất lượng của tiểu tộc trưởng, mọi người ai cũng tốt thật sự.” “Gia đình ơi, hình như có hai tài khoản clone của tiểu tộc trưởng trà trộn vào đám đông, mọi người để mắt đến họ nhé.” Cùng lúc đó, tại hiện trường sa mạc.

Những thành viên có thể tiếp tục lên đường cùng đội cũng đã chuẩn bị xong xuôi.

Vừa rồi, ngoài Gia Cát Thanh ra thì có tổng cộng tám thành viên bị thương trong ngọn lửa.

Cộng thêm hai người ở lại chăm sóc họ, đội ngũ tiếp tục tiến lên đã thiếu mười người.

Đội hình so với trước kia đã ngắn đi một chút.

Các thành viên đội đầu đội nắng gắt, chân đạp lên cát và dây leo tiếp tục tiến về phía trước.

Diệp Phàm cầm theo Chiến quốc bạch thư đi đầu.

Kháng Hạo đã được Diệp Phàm thả xuống, nhanh chóng đảo đôi chân ngắn của mình đi trước Diệp Phàm khoảng hai mét.

Chương 417

Nó vừa đi vừa cúi đầu ngửi ngửi thứ gì đó trên mặt đất.

Xung quanh Diệp Phàm tụ tập không ít người.

Ngoài Diệp Phàm ra, người duy nhất có thể hiểu đôi chút về Chiến quốc bạch thư là Quan Cấn, anh đi sát bên tay phải của hắn.

Hai người thỉnh thoảng lại cúi đầu nghiên cứu bạch thư, thỉnh thoảng lại trao đổi điều gì đó.

Trương Khải Linh với tư cách là tộc trưởng canh giữ lăng mộ, tự nhiên đi ở phía bên kia của Diệp Phàm, song song với hắn.

Giải Vũ Thần khoanh tay đi ở vị trí hơi lùi về sau một chút.

Còn Hách Liên Tĩnh dường như thực sự lo ngại bị Giải Vũ Thần bắt kịp sẽ phải trả tiền ngay tại chỗ, nên luôn đi trước mặt Giải Vũ Thần.

Vì không gian đặc biệt rộng rãi nên mọi người cũng không đứng thành hàng ngũ quy củ gì, chỉ cần đảm bảo không ai bị tụt lại phía sau là được.

Đi cuối đội là mấy thành viên đội bảo an giống như những chú chó chăn cừu, việc tập trung nhất trên đường đi của họ là đếm đầu người.

Vương Nguyệt Bán cũng lững thững ở cuối đội, chém gió với mấy người bảo vệ.

Anh ta bắt đầu kể từ lúc mình lăn lộn giang hồ mười năm trước, Diệp Phàm nghe anh ta kể từ mối tình đầu Tiểu Nhã cho đến Quyên Nhi, A Lệ, A Mai Mai.

Ngay khi Vương Nguyệt Bán sắp cao hứng kể đến sự nghiệp của

mình, hắn đã kịp thời cứ Phan Chí và Bạch Xà qua đó.

Hắn không hy vọng lúc Bàn Tử quay về trên tay sẽ có thêm một đôi còng bạc.

"Chậm đã." "Chỗ này là sao?" Diệp Phàm và Quan Cấn gần như đồng thanh lên tiếng.

"Biến số." Diệp Phàm trước tiên nhanh chóng trả lời câu hỏi của Quan Cấn, rồi lập tức nhắc nhở các thành viên trong đội: "Dừng lại đã, đừng cử động lung tung." Diệp Phàm vừa dứt lời, mọi người liền dừng lại theo lời hắn.

Cùng lúc dừng bước, các thành viên cũng đều chuẩn bị sẵn vũ khí của mình.

Trương Cường nhìn mấy gương mặt mới đi cùng Diệp Phàm.

Mấy người đó vốn dĩ luôn giữ vẻ thoải mái vui vẻ, nhưng sau khi Diệp Phàm dứt lời, họ đều lần lượt rút ra binh khí mang theo bên mình.

Nếu là bình thường, những thứ này đều đã được xếp vào danh mục hung khí bị kiểm soát.

Điều kinh ngạc nhất là, trong số những người này, bất kể là Bàn Tử hay Bạch Hạo nhỏ nhắn, bất kể là Phan Chí đã ngoài bốn mươi hay Lê Thốc chưa đầy mười tám tuổi, vậy mà ai cũng có vũ khí riêng.

Ở phía trước nhất, Diệp Phàm cũng đã rút Hắc Kim Cổ Đao ra khỏi vỏ.

Nhìn mấy người cầm đao trong tay, cùng với sự ủng hộ của họ dành cho Diệp Phàm suốt chặng đường, Trương Cường cảm thấy mình dường như đã hiểu ra điều gì đó.

Trương Khải Linh vẩy vẩy thanh Kinh Trập trong tay, đánh thức

nó, lưỡi đao liền phát ra ánh sáng xanh lam.

Giải Vũ Thần và Hách Liên Tĩnh cũng lần lượt lấy ra Long Văn Côn và súng của mình.

Mọi người cảnh giác nhìn về bãi cát phía trước.

Thực tế, cho dù họ không nhìn Chiến quốc bạch thư, chỉ cần nhìn bãi cát trước mắt cũng có thể thấy cảnh tượng phía trước đã thay đổi.

Vì phía trước chính là nơi ngọn lửa lớn vừa rồi thiêu rụi đám dây leo kết thúc.

Dưới chân mọi người đã là khu vực rìa được bao phủ bởi dây leo.

"Gâu gâu gâu!" Ngay khi mọi người vừa yên tĩnh được một lúc, Kháng Hạo ở phía trước nhất đột nhiên sủa lớn về một hướng.

"Kháng Hạo!" Quan Cấn nhíu mày gọi Kháng Hạo lại, cùng lúc đó Diệp Phàm cũng đã ra tay.

Một sợi chỉ bạc từ trong ống tay áo của hắn phóng ra, quấn mấy vòng quanh chiếc bụng mềm mại của Kháng Hạo.

Sau đó, sợi chỉ bạc căng thẳng, kéo Kháng Hạo về phía mình.

Cùng lúc đó, ngay khi bốn chân của Kháng Hạo vừa rời khỏi mặt đất, tại nơi nó vừa đứng, một xúc tu dây leo to khỏe tức thì phá cát chui lên.

Sợi dây leo đó quật sượt qua lông của Kháng Hạo rồi vung lên không trung.

Chiều cao và chiều dài của nó phải đến cả chục mét.

Lực quấn của nó trông cũng vô cùng đáng sợ, gần như có thể tự vắt ra nước.

Ngay khoảnh khắc Kháng Hạo trở về tay Diệp Phàm, Trương

Khải Linh đã phóng Kinh Trập ra.

Kinh Trập chém một vết rất sâu ở gốc dây leo.

Khi Kinh Trập quay trở lại tay Trương Khải Linh, phần dây leo trên cao đã không chịu nổi dưới vết cắt khổng lồ này, gãy gục xuống bãi cát.

Dây leo khổng lồ rơi xuống bãi cát, làm tung lên một mảng cát bụi lớn.

Trương Khải Linh nhíu mày, dùng Kinh Trập chắn ngang trước người, đã hoàn toàn tiến vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu: "Lùi lại trước." Quan Cấn nói: "Không lùi được." "Chỉ có một con đường này để đi." "Sa mạc này, chỉ cần quay đầu là có thể bẫy chết tất cả mọi người." Cùng lúc đó.

Ở phía trước, dây leo khổng lồ ngay khi rơi xuống bãi cát liền lún xuống vài phân.

Sau khi lún xuống, dây leo liền bị một lực cực lớn kéo xuống dưới cát.

Mà trên vết cắt mà Trương Khải Linh vừa chém, lại nhanh chóng mọc ra ba sợi dây leo hoàn toàn mới!

Dây leo vừa bị kéo xuống cát giống như đã bón phân cho bãi cát này vậy.

Ngoài những dây leo mới mọc ra từ vết cắt, trong bãi cát phía trước cũng không ngừng chui ra những dây leo tương tự.

Dây leo khổng lồ lắc lư trái phải, che kín toàn bộ con đường phía trước.

Hách Liên Tĩnh chửi một câu bậy rồi nói: "Mẹ kiếp, đây là tóc của Kiến Văn Đế thành tinh rồi à?" Trương Khải Linh nhanh chóng liếc

nhìn Diệp Phàm.

Nhưng khi Trương Khải Linh quay đầu lại, thứ anh thấy lại không phải là Diệp Phàm.

Thứ đầu tiên đập vào mắt anh là hai bóng đen.

Hai bóng đen này lao ra từ phía sau.

Đợi hai bóng đen này đứng vững, anh mới nhìn thấy chân diện mục của họ.

Một người là Hách Liên Tĩnh từ phía sau Diệp Phàm bước lên phía trước, một người là Giải Vũ Thần thay vào vị trí của Hách Liên Tĩnh lúc nãy.

Hai người này che chắn Diệp Phàm kín kẽ ở phía sau.

Những thành viên Thất Đao phía sau Diệp Phàm cũng đều hành động.

Hầu như mỗi người đều theo bản năng tụ lại về phía Diệp Phàm.

Bạch Hạo và Lê Thốc vốn là hai người ở gần Diệp Phàm nhất.

Họ cũng đều vào tư thế sẵn sàng chiến đấu ở không xa phía sau Diệp Phàm.

Vương Nguyệt Bán, người vốn không thích đi bộ nên luôn đi cuối đội, và Phan Chí, người đi phía sau để đảm bảo Vương Nguyệt Bán có thể trở về như một công dân hợp pháp, cũng đều cầm đao tiến lên.

"Cái gì thế này, Đại Hoàng ngốc nghếch đạp phải cơ quan trong cát à?" Lê Thốc siết chặt thanh Tú Xuân Đao trong tay, ngẩng đầu nhìn những sợi dây leo đang uốn éo trên cao.

Kháng Hạo trước nay chưa bao giờ đáp lại cái tên Đại Hoàng, giờ đây dường như cuối cùng cũng biết rằng Đại Hoàng có thêm tiền tố 'ngốc nghếch' ở đầu là đang gọi nó.

Chương 418

Vốn đang ở trong lòng Diệp Phàm điên cuồng sủa về phía dây leo, Kháng Hạo đột nhiên chuyển hướng công kích, dùng 'cẩu ngôn cẩu ngữ' tấn công Lê Thốc ở phía sau.

Hách Liên Tĩnh nghe thấy mấy tiếng chó sủa liền cười rung cả vai, khẽ nói: "Khá lắm, chửi bậy thật đấy." "Khó nghe quá, một chú chó tuấn tú sao lại có thể nói bậy được chứ?" Lê Thốc lộ ra vẻ mặt có chút phức tạp.

Vì trong chốc lát, cậu ta lại không biết mình nên nhắm vào Đại Hoàng ngốc nghếch trước, hay nên nhắm vào tên thần kinh đeo kính râm từng đá cậu ta ra khỏi Tân Nguyệt Phạn Điếm, rõ ràng không phải Thất Đao nhưng lại cứ thích lượn lờ trước mặt tiểu tộc trưởng nhà mình.

Lê Thốc xoay xoay chuôi đao trong tay, quyết định không chấp chó, nên nhắm vào Hách Liên Tĩnh, nói: "Tôi cá là ông chẳng hiểu Đại Hoàng đang nói gì đâu." Hách Liên Tĩnh cười càng vui vẻ hơn.

Diệp Phàm nghe giọng điệu tự tin mà kiên định của Lê Thốc, cảm giác như mình vừa nghe thấy Lê Thốc nói: Tôi cá trong súng của ông không có đạn!

Hắn bất đắc dĩ cười cười, vỗ về cảm xúc của Kháng Hạo: "Tiểu Lê ngốc." Quả nhiên, cảm xúc của Kháng Hạo đã được ba chữ đơn giản này xoa dịu.

Lê Thốc trước tiên lộ ra vẻ mặt khinh bỉ, nhìn về phía Diệp Phàm.

Nhưng khi nhận ra Diệp Phàm thực sự đang vỗ về con Đại Hoàng ngốc nghếch trong mắt cậu ta, cậu ta gần như xù lông ngay lập tức: "Cậu mới nhỏ!" Nghe Lê Thốc nói lung tung không đúng trọng tâm,

Diệp Phàm cười cười, đưa Kháng Hạo đã được dỗ dành cho Quan Cấn tay không tấc sắt bên cạnh.

"Tiểu tam gia, trông chừng Kháng Hạo." Quan Cấn nhận lấy Kháng Hạo từ tay Diệp Phàm, vẻ mặt thoáng ngạc nhiên.

Cách xưng hô quen thuộc này, đến cả chính anh cũng không phản ứng lại ngay lập tức.

Danh xưng Tiểu tam gia, từ lâu đã bị danh xưng Quan Cấn thay thế hoàn toàn.

Quan Cấn nhìn Diệp Phàm, vẻ mặt Diệp Phàm vẫn thản nhiên như thường.

Rõ ràng, Diệp Phàm không cố ý gọi anh như vậy.

Quan Cấn quan sát phản ứng của Diệp Phàm vài giây.

Biểu hiện của Diệp Phàm bây giờ, giống như chính hắn cũng không nhận ra mình vừa nói gì.

Giống như một người bạn cũ quen biết nhiều năm, rất tự nhiên gọi ra cái tên quen thuộc nhất của anh mà thôi.

Quan Cấn tuy có chút chấn động, nhưng anh không nhắc nhở Diệp Phàm, mà phối hợp với hắn, nhận lấy Kháng Hạo, nói: "Tiếp theo phải làm gì?" "Tôi có thể làm gì đó không?" Diệp Phàm múa một đường đao hoa với thanh Hắc Kim Cổ Đao trong tay, nói: "Ở lại đây." Thấy Diệp Phàm múa đao hoa, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh ở bên cạnh cũng tức thì tiến vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu.

Với kinh nghiệm hành động cùng Diệp Phàm trong mộ dưới đáy biển trước đây, hai người đã quá quen thuộc với những động tác nhỏ này của hắn.

Đồng thời, cả hai cũng chú ý đến phản ứng giống hệt mình của

đối phương.

Sau khi vô thức sững lại một giây, họ lại dời ánh mắt khỏi mặt đối phương.

Cả hai đều có chung một suy nghĩ: không ngờ khả năng trinh sát nhạy bén của đối phương lại dùng để quan sát những thứ này.

Sau khi ngầm châm chọc người bạn cũ của mình, hai người liền bắt đầu nghe Diệp Phàm nói.

Diệp Phàm nói: "Các vị chắc cũng đã chú ý rồi." "Những dây leo này không thể ra khỏi bãi sa mạc toàn cát phía trước." Lúc này, Lê Thốc đã không còn so đo hành vi Diệp Phàm gọi cậu ta là 'Tiểu Lê ngốc' nữa.

Cậu ta lộ ra vẻ mặt bừng tỉnh ngộ, dường như vừa mới chú ý đến điểm này, nói: "Đúng vậy, mấy thứ này trông đáng sợ thật, nhưng đến giờ vẫn chưa chủ động tấn công chúng ta." "Hóa ra là vì không thể ra khỏi bãi sa mạc phía trước à?" Phản ứng này của Lê Thốc khiến Diệp Phàm nhận ra lời nói vừa rồi của mình có chút đường đột.

Hóa ra không phải ai cũng nhận ra điểm này.

Hắn ho khan một tiếng, quyết định không đưa ra bất kỳ quan điểm nào về lời nói đường đột của mình.

"Đúng vậy." "Nội dung trên bạch thư là: Ly tự ký thất, đằng mãng giai xuất." "Khuyến quân hành chỉ, phương hữu lai nhật." Gia Cát Thanh bên cạnh nghe vậy, nhìn về phía Diệp Phàm, hỏi: "Nói vậy là, những đằng mãng này kỵ Ly hỏa?" "Cho nên những đằng mãng này đến giờ vẫn chưa tấn công chúng ta đang đứng trong Ly trận?" Gia Cát Thanh vừa nói, dưới chân đã xuất hiện một vòng sáng trận pháp màu xanh lam, sau đó dùng cánh tay khỏe mạnh của mình chỉ về phía đằng mãng: "Ly tự, Hỏa Lật Tử." Mấy quả cầu lửa bay về phía Gia

Cát Thanh chỉ.

Cầu lửa lần lượt rơi xuống mấy sợi đằng mãng.

Tuy nhiên, chúng chỉ đốt ra một vòng màu vàng cháy xém mờ nhạt trên bề mặt rồi hoàn toàn tắt ngấm.

Gia Cát Thanh tặc lưỡi một tiếng.

Giải Vũ Thần vẩy vẩy Long Văn Côn trong tay, nói: "Sao cậu không lấy bật lửa ra châm nó luôn đi?" Diệp Phàm lắc đầu, thay Gia Cát Thanh trả lời: "Không thể dùng lửa lớn đốt." "Những thứ này đều là củi có sẵn." "Hơn nữa Ly tự tương liên, các thành viên đội xe ở lại phía sau canh chừng chúng ta sẽ gặp nạn." "Đến lúc đó, không phải là Ly tự của tôi đánh đằng mãng ở đây, mà là dùng Ly tự của tôi để đốt Cố Sa Tuần Tự của tôi ở đội xe." Nghe Diệp Phàm nói vậy, Trương Cường lập tức nói: "Không được, tuyệt đối không được." "Còn cách nào khác không, tiểu tộc trưởng?" Diệp Phàm nhớ lại tài liệu mà mình đã xem trong Bách khoa toàn thư về các loài dị trân khi lừa chó, nói: "Những thứ này gọi là đằng mãng." "Phát triển đến mức này, ít nhất cũng phải có tuổi đời nghìn tám trăm năm rồi." "Những con phía trước này đều là lính quèn của đằng mãng." "Sau khi chặt đứt, chúng sẽ mọc ra những thân mới." "Nhưng phía sau chúng, sẽ có một con đằng mãng xà vương màu đỏ cung cấp dưỡng chất cho chúng." "Cầm tặc tiên cầm vương." Nghe Diệp Phàm giải thích, mọi người lập tức có phản ứng.

Đầu tiên là Thất Đao đều cầm đao, từ các vị trí khác nhau đứng chắn trước mặt tiểu tộc trưởng của mình.

Trước đó, vì không thể mang đao lên tàu cao tốc và máy bay, nên khi mọi người lần đầu gặp mặt, họ đều lấy ra tín vật bằng đồng để nhận nhau, chứ không phải đao của mình.

Bây giờ, cả bảy thanh đao mới có cơ hội nhìn thấy sáu thanh đao

còn lại.

Trong đó, đao của Vương Nguyệt Bán, Phan Chí, Bạch Hạo, ba người này không chỉ nằm trong phạm vi hung khí bị kiểm soát, mà là hung khí hạng nặng.

Thanh Yển Nguyệt Đao của Vương Nguyệt Bán trông nặng ít nhất cũng phải trăm cân.

Cán đao màu đen được bao phủ bởi hoa văn vảy của một loại thần thú nào đó.

Nơi nối giữa cán đao và thân đao có hai đầu lâu, một mặt khóc, một mặt cười.

Hãn Đao của Phan Chí là một thanh hắc đao cán vừa, đầu vuông.

Phần trước nhất của thân đao có một khuyết hình bán nguyệt to bằng miệng bát.

Diệp Phàm thoáng cảm thấy thanh đao này có chút quen mắt.

Rất nhanh, Diệp Phàm, một otaku chính hiệu, liền nhớ ra mình từng thấy thanh đao tương tự Hãn đao này ở đâu rồi.

Trong Naruto, thanh Trảm Thủ Đại Đao của Zabuza cũng có hình dạng thế này!

Trong phút chốc, Diệp Phàm lại có chút cảm động.

Kể từ khi Boruto xuất hiện, hắn gần như đã quên mất, thế hệ cha chú của đám nhóc này vốn là một đám thiếu niên nhiệt huyết sôi trào như vậy.

Hóa ra, lời chúc 'Nguyện cậu đi hết nửa đời người, quay về vẫn là thiếu niên' lại cảm động đến thế.

Nhìn thanh Hãn Đao có chút tương tự Trảm Thủ Đại Đao, Diệp Phàm cũng bắt đầu có chút hoài niệm về những thiếu niên nhiệt huyết

ở thời điểm câu chuyện mới bắt đầu.

Hắn chớp mắt, rồi lại nhìn về phía Cửu Hoàn Đại Khảm Đao của Bạch Hạo.

Nếu thanh đao này nằm trong tay Bàn Tử, có lẽ trông sẽ không đáng sợ đến mức nhức mắt như khi Bạch Hạo đang cầm nó bây giờ.

Cửu Hoàn Đại Khảm Đao là một thanh đại đao truyền thống của Đại Việt có hình dáng bình thường.

Trên sống lưng ở phần trên của thân đao có sáu lỗ xuyên.

Trên đó treo sáu chiếc vòng tròn, khi vung lên sẽ phát ra âm thanh kim loại va chạm.

Ba chiếc vòng còn lại ở phần dưới của cán đao.

Điều không bình thường của thanh đao này là kích thước của nó.

Nếu Cửu Hoàn Đại Khảm Đao được dựng thẳng trước mặt Bạch Hạo, thân đao thậm chí có thể che khuất hoàn toàn cậu ta.

Thân đao này còn rộng hơn cả lưng của Bạch Hạo.

Dù Diệp Phàm biết Bạch Hạo là truyền nhân của Lực Vương Kiên Giáp, nhưng khi nhìn thấy Bạch Hạo mảnh mai cầm thanh Cửu Hoàn Đại Khảm Đao này, hắn vẫn không khỏi có chút rùng mình.

Bốn người còn lại, kích thước đao của họ bình thường hơn nhiều so với ba thanh trước.

Nhưng sự chấn động mà chúng mang lại không hề kém cạnh ba thanh đao kia.

Thanh Nhiễu Chỉ Nhu của Bạch Xà được lấy trực tiếp từ trên eo của cô.

Khi Bạch Xà cúi đầu tháo thanh Nhận Linh Đao Nhiễu Chỉ Nhu

trên thắt lưng, nhân viên quay phim của tổ trực tiếp thậm chí còn tự giác hướng ống kính lên trời.

Chương 419

Nhưng sau khi Bạch Xà tháo Nhận Linh Đao Nhiễu Chỉ Nhu ra khỏi eo, chiếc quần không hề tuột xuống như các thành viên đang xem tưởng tượng.

Cô chỉ rút ra một cán đao không có thân đao từ trong vỏ đao của mình.

Sau đó, lắp thân đao vừa quấn trên eo vào cán đao, lúc này mới tạo thành một thanh đao hoàn chỉnh màu bạc.

Lê Thốc bên cạnh cô trước tiên nhìn thanh đao trong tay Bạch Xà, rồi lại kinh ngạc nhìn chiếc vỏ đao dài treo trên người Bạch Xà.

Chỉ nhìn vỏ đao, Lê Thốc vẫn luôn tưởng rằng bên trong là một thanh đao thon dài đẹp đẽ.

Nhưng bây giờ, đao của Bạch Xà lại không hề ở trong vỏ đao này!

Lê Thốc há hốc miệng, mãi mới tìm lại được giọng nói của mình, nói: "Chị có thể buộc đao vào eo, tại sao còn phải chuẩn bị thêm cái vỏ đao này làm gì?" Vỏ đao mà Bạch Xà mang trên người trông vô cùng đẹp đẽ.

Trên chất liệu da màu đen tuyền, dùng ngọc và bạc khảm thành hình rắn hai màu xanh trắng.

Không chỉ trông đắt tiền mà còn có giá trị thẩm mỹ rất cao.

Bạch Xà nhìn vỏ đao của mình, khẽ nói: "Tôi có sở thích sưu tầm vỏ đao." "Đao của tôi, dùng vỏ nào cũng được." Lê Thốc tỏ ra đây là lần đầu tiên cậu ta nghe nói công dụng lớn nhất của vỏ đao là để trang trí.

Cậu ta nhìn thanh đao trong tay mình.

Cán đao màu đen rất ngắn, thân đao rất dài, tiến có thể công, lùi có thể thủ, những cánh hoa được điêu khắc trên đó tú lệ như chính tên của thanh đao vậy.

Bên cạnh cậu ta, thanh Toái Lân Đao của Gia Cát Thanh vẫn lơ lửng bên cạnh anh như thường lệ.

Gia Cát Thanh buông thõng một cánh tay, tay kia đút trong túi quần.

Vẻ mặt vô cùng nhàn nhã.

Mỉm cười.

Diệp Phàm nhìn Lưu Thương ở ngoài cùng.

Trong tay Lưu Thương là một đôi đao ngắn nhất.

Trông chúng có kích thước như dao gọt hoa quả, màu đen tuyền, có thể gập lại.

Nhưng đây không phải là công nghệ chế tạo hiện đại, trên đao không có bất kỳ ốc vít lò xo nào để gập nó lại.

Thứ có thể khiến đao gập lại là những viên nam châm nhỏ giữa thân đao và cán đao.

Là một thứ vũ khí tốt để ám sát.

Có thể nói, nếu năm đó Kinh Kha ám sát Tần Vương dùng thanh đao gập này, thì cuối cùng ai là người thống nhất Lục quốc có lẽ thật khó nói.

Mặc dù có suy nghĩ như vậy, nhưng Diệp Phàm vẫn rất tôn trọng vị hoàng đế thiên cổ này.

Cho nên hắn cũng rất may mắn, Kinh Kha năm đó hắn không phải là người của gia tộc Đồ Long, nên không có được những thanh đao này.

Bảy thanh đao, tuy mỗi thanh một vẻ, nhưng cũng có những điểm chung.

Mặc dù mỗi thanh đao trông vẫn còn rất sắc bén, phản chiếu ánh đao lạnh lẽo trên sa mạc nóng bỏng này, nhưng bất cứ ai nhìn vào bảy thanh đao này đều thấy chúng đã trải qua trăm trận chiến.

Ở phía bên kia, khi Trương Khải Linh vẩy vẩy Kinh Trập trong tay, Giải Vũ Thần và Hách Liên Tĩnh cũng như nhận được tín hiệu nào đó.

Hách Liên Tĩnh thành thạo kéo cò súng.

Mọi thứ trong tầm bắn của hắn chưa bao giờ trượt.

Giải Vũ Thần đặt ngang Long Văn Côn trước người, nắm chặt phần giữa của nó.

Cùng với một tiếng 'cạch', Long Văn Côn bị Giải Vũ Thần chia làm hai.

Giữa cây côn, lại là hai lưỡi đao nhọn.

Lưỡi đao sắc bén dài hơn nửa mét, trông vô cùng sắc bén.

Nhìn đội ngũ đi cùng Diệp Phàm, các thành viên đội khảo cổ chính phủ đều hít một hơi khí lạnh.

Ngay cả Trương Cường cũng nhìn khẩu súng trong tay mình, cảm thấy giữa một đám vũ khí lạnh, khẩu súng của mình lại lạc lõng đến thế.

Nhưng rất nhanh, anh ta cũng đi đầu, kéo cò súng.

Một bên, ống kính của Lưu Bác Văn lấy Diệp Phàm làm trục đối xứng, lúc thì quay sang trái, lúc thì quay sang phải.

Nhưng dù ống kính của cậu ta di chuyển thế nào, trục đối xứng là đại ca nhà mình tuyệt đối sẽ không rời khỏi ống kính.

“Vãi chưởng vãi chưởng, cháy lên nào gia đình ơi.” Phía sau, Triệu Trạch Minh vỗ vai Lưu Bác Văn, nói: “Tôn trọng lượng khán giả tám chữ số trong phòng livestream một chút.” “Đây là tài khoản chính thức, không phải tài khoản cá nhân ‘Gọi tôi là Bác Văn nhị ca’ của cậu.” Lưu Bác Văn tranh thủ quay đầu lại liếc Triệu Trạch Minh một cái, nói: “Thứ nhất, học bá, đây là chín chữ số.” Triệu Trạch Minh: ...

Mặc dù số lượng khán giả này quả thực có chút khoa trương, nhưng cậu ta thực sự tin vào khả năng đếm số của Lưu Bác Văn.

Sau đó, Lưu Bác Văn lại nở một nụ cười ranh mãnh với cậu ta.

Triệu Trạch Minh dường như nhận ra điều gì đó, vẻ mặt lập tức cứng đờ.

“Không ngờ đấy học bá.” “Cậu lại theo dõi tài khoản cá nhân của tôi à?” Nhìn phản ứng mặt cứng đờ của Triệu Trạch Minh, nụ cười trên mặt Lưu Bác Văn càng thêm vênh váo.

Cậu ta biết mình chắc chắn đã đoán đúng.

Sự nhiệt tình của Lưu Bác Văn đối với việc mình đoán đúng thậm chí còn vượt qua cả sự nhiệt tình khi ghi lại cảnh tượng nổi tiếng hiện tại.

Cậu ta đưa tay chỉ vào Triệu Trạch Minh, có chút đắc ý nói: “Học bá à học bá ơi.” “Thường đi bờ sông, làm sao không ướt giày.” “Cậu lần nào cũng gọi thẳng tên đại ca của chúng tôi, nhưng lại lén lút theo dõi tài khoản cá nhân của tôi.” “Có phải cậu, rất muốn làm tam ca không?” Triệu Trạch Minh nhìn vẻ mặt đã hoàn toàn nhìn thấu mình của Lưu Bác Văn, nghiến răng.

Mặc dù cái đầu thông minh của cậu ta cũng không hiểu tại sao mình lại cứng đờ một lúc, nhưng nghe suy đoán có phần tự cho là đúng của Lưu Bác Văn, Triệu Trạch Minh vẫn có thể khẳng định một

điều: ít nhất tuyệt đối không phải là lý do mà tên ngốc này đắc ý nói ra.

Vì điều kiện tiên quyết này đã sai.

Từ khoảnh khắc Niên Niên và Tuế Tuế xuất hiện, thậm chí là từ khi Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh xuất hiện bên cạnh Diệp Phàm, trong gia đình này đã rất khó có chỗ cho tên ngốc này.

Nhìn lại đội ngũ của Diệp Phàm hiện tại.

Mấy người bất kể tuổi tác lớn nhỏ, học lực cao thấp, cũng bất kể thân phận quý tiện, giới tính nam nữ.

Mức độ trung thành của mỗi người đối với Diệp Phàm tuyệt đối không thua kém Lưu Bác Văn.

Nhưng thực lực của mỗi người lại tuyệt đối trên Lưu Bác Văn.

Bây giờ, trong đại gia đình của Diệp Phàm, ngay cả Kháng Hạo, một chú chó thật sự cũng đã có.

Lưu Bác Văn, người nhị ca này, gần như không còn khả năng nào chen chân vào đại gia đình này.

Triệu Trạch Minh cảm thấy công việc trọng điểm tiếp theo của mình là làm thế nào để an ủi Lưu Bác Văn khi cậu ta có thể nhìn thấu sự thật này trong tương lai.

Cho nên cậu ta tuyệt đối không phải xuất phát từ điểm muốn làm tam đệ của Diệp Phàm mà theo dõi tài khoản cá nhân của Lưu Bác Văn.

Triệu Trạch Minh nhớ lại nội dung trên tài khoản cá nhân của Lưu Bác Văn.

Từ vlog của một sinh viên đại học ban đầu biến thành nội dung liên quan đến cổ mộ, biến thành nội dung liên quan đến Diệp Phàm.

Không chỉ là một nhiếp ảnh gia livestream có năng lực, mà còn là một tay dựng phim rất chuyên nghiệp.

Chương 420

Đặc biệt là những cập nhật gần đây của tài khoản này lại biến thành một số thông tin pháp luật liên quan đến đặc vụ.

Nghĩ đến những nội dung này, Triệu Trạch Minh một mặt lo lắng Lưu Bác Văn sẽ đi vào con đường lầm lỗi.

Mặt khác lại nghĩ rằng với năng lực nghiệp vụ của tên ngốc này, cho dù có đi vào con đường lầm lỗi, chắc cũng không gây ra sóng gió gì lớn.

Tối đa, ba năm tù, phạt hai vạn thôi.

Trong lúc Triệu Trạch Minh suy nghĩ, Lưu Bác Văn đã tự ý đóng đinh Triệu Trạch Minh rồi.

Sự chú ý của cậu ta đã rời khỏi Triệu Trạch Minh, hai mắt theo ống kính tiếp tục theo dõi hướng Diệp Phàm đã gần như chuẩn bị xong.

Vừa chuyên nghiệp làm công việc nhiếp ảnh của mình, vừa an ủi Triệu Trạch Minh nói: "Học bá, thật ra cậu theo đuổi cũng không cần phải cẩn thận như vậy đâu." "Đại ca của chúng tôi tuy thực lực là trần nhà, nhưng người thật sự rất tốt." "Tuy giữa các cậu có hiểu lầm trước đây, nhưng cậu yên tâm, thần tiên và người không thể yêu nhau được." "Cậu cứ..." Lưu Bác Văn đang lảm nhảm, Diệp Phàm trong ống kính của cậu ta lại đột nhiên quay đầu lại.

Diệp Phàm không phải quay đầu nhìn ống kính, mà là nhìn Lưu Bác Văn đang cầm ống kính.

Lưu Bác Văn tức thì im bặt, cười gọi Diệp Phàm một tiếng: "Đại ca!" Diệp Phàm gật đầu, nói với Lưu Bác Văn: "Bác Văn này, lát nữa

cậu ở lại đây.” Lưu Bác Văn lập tức hỏi: “Hả?

Tại sao vậy đại ca?” “Anh có nhiếp ảnh gia khác ở bên ngoài rồi à?” Diệp Phàm bị phản ứng này của Lưu Bác Văn làm cho bật cười.

Hắn tiện tay dùng đao của mình chỉ về phía đám đằng mãng đang điên cuồng phía trước, nói: “Bên trong, cuộn lắm đấy.” Chữ ‘cuộn’ này không phải là nội quyển (cạnh tranh nội bộ).

Mà là ‘cuộn’ theo đúng nghĩa đen.

Mức độ này, cho dù là Phan Chu Đan vào cũng sẽ bị cuộn chết.

Lưu Bác Văn nhìn vào màn hình bình luận trong phòng livestream.

Vừa rồi khi bảy người đều rút đao ra, lúc Lưu Bác Văn cảm thấy cháy lên, khán giả trong phòng livestream cũng đã sôi trào: “Vãi chưởng vãi chưởng!

Tuyệt vời, người yêu thích vũ khí lạnh phát ra âm thanh sung sướng của kẻ được ntr!” “Vẫn phải là đội ngũ chuyên nghiệp của tiểu tộc trưởng a!” “Vãi, sao tôi lại có cảm giác xúc động như xem thất kiếm hợp bích thế này!” “Tuyệt vời, tiểu tộc trưởng chắc chắn đã mang theo tộc nhân của mình đến!

Tồn tại giống như Bá Ôn tiên sinh vậy!” “Nhớ lại di ngôn của Bá Ôn tiên sinh và tiểu tiên nam trong mộ Vương Mãng, cảm thấy nước mắt không kìm được mà chảy xuống.” “Tiểu tộc trưởng mà họ đều không chờ được, cuối cùng ở thời đại ngày nay, đã được hậu nhân của mình chờ đợi rồi!” “Nhìn thấy tộc nhân Đồ Long có người kế thừa, hơn nữa bên trong còn có cả những người trẻ như Tiểu Lê ngốc và tiểu thư Bạch Hạo, cảm giác như ngọn lửa được truyền thừa vậy!” “Cái gì cái gì?

Cái gì mà cuộn lắm?

Tôi có nghe nhầm không?

Từ chối nội quyển bắt đầu từ tôi.” “Đúng vậy, streamer nhỏ hình như không thể vào trong quay phim, vậy chẳng phải chúng ta sẽ bỏ lỡ những cảnh tượng nhiệt huyết sôi trào hơn sao?” “Đừng mà!

Tôi thật sự muốn xem!” “Nói thật, tiểu tộc trưởng thật sự rất chu đáo, anh ấy lại còn đặc biệt nhắc nhở streamer nhỏ đừng đi sát phía sau anh ấy.” “Cảm giác mỗi tiếng ‘đại ca’ của Bác Văn đều rất xứng đáng.” Lưu Bác Văn nhìn những bình luận này, vẫn muốn tranh thủ một chút.

“Đại ca, là một người làm tin tức, phải tiếp cận hiện trường vô hạn mới đúng.” Diệp Phàm chỉ vào máy quay của cậu ta, dùng một chiêu bắn người trước bắn ngựa: “Máy quay cũng bị cuộn nát đấy.” Lưu Bác Văn nghe vậy, cảm thấy mình như bị đại ca nhà mình túm gáy.

Tuy nhiên, người túm gáy cậu ta là Triệu Trạch Minh.

“Tôi sẽ trông chừng cậu ta.” Diệp Phàm gật đầu.

Nhưng nhìn thấy Triệu Trạch Minh lại nhanh chóng nhớ ra điều gì đó.

Trong đội của hắn, còn có một thí sinh sắp thi đang ảo tưởng muốn đuổi kịp bước chân của hắn, nhưng lại còn cách hắn một tờ giấy báo trúng tuyển của Đại học Khảo cổ Kinh Đô!

Diệp Phàm nói: “Đúng rồi học bá.” Triệu Trạch Minh đứng thẳng người.

Diệp Phàm nói: “Lần này trở về, giới thiệu cho cậu một học sinh.” Triệu Trạch Minh: ???

Học sinh mà Diệp Phàm giới thiệu cho mình, thật sự có cần thiết phải tìm mình học không?

Triệu Trạch Minh thậm chí còn cảm thấy học sinh mà Diệp Phàm

giới thiệu đến lúc đó có thể sẽ trực tiếp ngồi cùng phòng thi cao học với cậu ta.

Diệp Phàm liếc nhìn gáy của Lê Thốc phía trước.

Quyết định dù sao lát nữa cũng phải ra trận chém giết, vẫn không nên đả kích đứa trẻ.

Hắn quay đầu lại, quả quyết nói với Triệu Trạch Minh: "Đứa trẻ này đầu óc vẫn rất thông minh." "Hơn nữa còn có chí tiến thủ." Vừa nói, Diệp Phàm vừa dùng khóe mắt liếc nhìn gáy của Lê Thốc.

Không biết tại sao, hắn cảm thấy mình như nhìn thấy một đôi tai nhỏ đang vểnh lên trên cái gáy đó.

Đôi tai nhỏ đó cử động liên tục, bất cứ lúc nào cũng quan sát xem mình sẽ tiếp tục nói gì.

Khi nghe thấy nội dung hắn nói đại khái phù hợp với ý của nó, nó lại đắc ý vểnh lên.

"Tóm lại, sau khi trở về tôi sẽ giới thiệu cho cậu." Triệu Trạch Minh bề ngoài bình tĩnh gật đầu: "Được, tôi nhất định sẽ biết gì nói nấy, nói không giữ lại." Trong lòng, lại đã bắt đầu lật ra Tứ thư Ngũ kinh, Biểu niên đại năm nghìn năm của Đại Việt, hàm số lượng giác và cả IELTS TOEFL các loại kiến thức lung tung.

Không biết với kho kiến thức này, đối mặt với học sinh mà Diệp Phàm giới thiệu, có quá bình thường không.

Sau khi trở về, học thêm cả giải phẫu học, phương pháp chế tạo bom các thứ nữa vậy.

Khi Diệp Phàm quay đầu lại, hắn không hề biết rằng một câu nói của mình đã đẩy Triệu Trạch Minh lên con đường phát triển toàn diện hơn.

Triệu Trạch Minh nhìn bóng lưng của Diệp Phàm, trong tay vẫn còn nắm lấy cổ áo sau gáy của Lưu Bác Văn.

Cậu ta đột nhiên nhận ra, những suy luận có vẻ hợp tình hợp lý của mình dường như không hoàn toàn chính xác.

Nếu Lưu Bác Văn muốn gia nhập đại gia đình này, hình như cũng chẳng có gì khó khăn.

Bởi vì bất kể thực lực của Lưu Bác Văn thế nào, mỗi lần cậu ta gọi Diệp Phàm là đại ca, Diệp Phàm cũng sẽ nghĩ đến người đàn em có chút ồn ào này.

Bên cạnh hắn đã có rất nhiều người ưu tú.

Nhưng Lưu Bác Văn, người đầu tiên đứng bên cạnh hắn, cũng sẽ không bị Diệp Phàm lãng quên.

Triệu Trạch Minh giật giật cổ áo Lưu Bác Văn, nói: "Đứng yên ở đây đi." Thậm chí cậu còn có tâm trạng đùa giỡn với Lưu Bác Văn bằng câu nói mà Lưu Bác Văn thường dùng để tâng bốc Diệp Phàm: "Không gây thêm phiền phức cho thần tiên chính là cống hiến lớn nhất của đám phàm nhân các cậu rồi." Lưu Bác Văn, trong tư thế cổ áo vẫn còn bị người khác túm, cố hết sức quay đầu lại: "Cuối cùng cậu cũng thừa nhận đại ca là thần tiên rồi à?" Triệu Trạch Minh nói: "Thời gian sẽ cho cậu câu trả lời." Lưu Bác Văn sửa lại lỗi dùng từ của cậu ta: "Tất cả chúng ta đều là phàm nhân, cậu nên dùng 'chúng ta', và 'tôi'." Triệu Trạch Minh không tiếp tục tranh cãi về đại từ nhân xưng với cậu ta nữa mà nhìn về phía trước.

Diệp Phàm đang chuẩn bị xuất phát, Trương Cường gọi hắn từ phía sau: "Tiểu tộc trưởng Diệp!" Diệp Phàm quay đầu lại.

Trương Cường đưa cho Diệp Phàm một thứ mà hắn không hề xa lạ.

Đó là một chiếc camera không dây nhỏ có thể mang theo người.

Ưu điểm của thứ này là tiện lợi, chống nước, chống cát.

Nhưng nhược điểm của nó là vĩnh viễn chỉ có một góc nhìn, không thể điều chỉnh kích thước khung hình như máy quay chuyên nghiệp.

Thường được dùng cho các điệp viên nằm vùng phá án, nên chất lượng hình ảnh quay được còn không bằng camera giám sát.

Trước đây trong ngôi mộ dưới đáy biển, khi Diệp Phàm một mình lặn xuống hồ nước bằng bạch ngọc để đóng cơ quan dưới đáy, hắn đã từng thấy qua thứ này.

Nó rất nhỏ, một bàn tay to của Trương Cường cầm cả chục cái cũng không đầy lòng bàn tay.

Trương Cường nói: "Video của mỗi lần hành động chúng tôi đều sẽ xem lại và phân tích cẩn thận để tiện cho việc tiến bộ.

Vì vậy mỗi lần hành động đều cố gắng lưu lại thông tin hình ảnh." Diệp Phàm cầm lấy một cái từ tay ông, thành thạo gắn lên quai ba lô của mình.

Trương Cường cũng nhanh chóng phát những chiếc camera còn lại cho các thành viên khác.

Diệp Phàm xoay nhẹ chuôi đao, hướng lưỡi đao ra ngoài, nói: "Chuẩn bị xong cả chưa?" Những người đứng bên cạnh hắn lần lượt đáp lại: "Nóng lòng lắm rồi!" "Sẵn sàng bất cứ lúc nào!" Hách Liên Tĩnh giơ súng lên, bắn liên thanh: "Để tôi bắn vài phát khai mạc cho mọi người nghe tiếng cho vui nào." Một sợi dây mây trăn dưới làn đạn của Hách Liên Tĩnh nhanh chóng quằn quại lại.

Mặc dù bị đạn bắn thủng một lỗ lớn nhưng nó vẫn không từ bỏ tính công kích đối với vật thể lạ.

Thậm chí nó còn cuộn mấy viên đạn còn lại vào trong thân mình.

Chương 421

Hách Liên Tĩnh không mấy để tâm, tiếp tục bắn thêm hai phát nữa vào khe hở lộ ra trên sợi dây mây đã xoắn lại như nút thắt.

Phần còn lại đang cố gắng kết nối cũng bị đạn bắn đứt một cách chính xác, đổ rạp xuống đất.

Ngay sau đó, trước khi sợi dây mây trăn này mọc lại, các thành viên chiến đấu còn lại đều kiên định chạy nhanh về phía trước dưới ánh mắt dõi theo của đội ngũ hỗ trợ phía sau.

Cảm giác rời khỏi khu vực an toàn dưới chân và tiến vào địa bàn của dây mây trăn hoàn toàn khác với khi đứng trong khu an toàn trước đó.

Thân hình của dây mây trăn tuy khổng lồ nhưng phản ứng lại cực kỳ nhanh nhẹn, không hề có sự nặng nề mà kích thước này đáng lẽ phải có.

Mọi người vừa đặt chân vào khu rừng dây mây trăn này, ngay lập tức đã có những sợi dây mây trăn từ bốn phương tám hướng phát động tấn công dữ dội về phía họ.

Những sợi dây mây trăn khổng lồ giống như những con trăn linh hoạt, sau khi phát hiện con mồi đã vào tầm bắn của mình liền bắt đầu tấn công với mục tiêu rõ ràng.

Diệp Phàm vung đao chém xuống, vừa chặt đứt một sợi dây mây trăn thô to đang cuộn về phía mình thì sau lưng hắn, lại có một sợi dây mây trăn hai đầu quất tới.

Trước khi sợi dây mây trăn hai đầu đó quất trúng người, Diệp Phàm đã đi trước một bước chặt đứt nó.

Ánh mắt của hắn vẫn đang quan sát các thành viên khác xung quanh.

Tiếng lưỡi dao sắc bén cắt qua dây mây trăn và tiếng súng dày đặc vang lên xen lẫn vào nhau, trong đó còn có tiếng hét của mọi người.

"Đừng hoảng!

Lưng dựa lưng!" "Để mắt đến tất cả các hướng cho tôi!" Đây là tiếng Trương Cường đang ra lệnh cho các vệ sĩ.

"Tuyệt vời, cái thứ này dai thật đấy!" "Hay là mang một cọng về, xem có thể cho thêm tiêu, đại hồi, đường phèn, thịt ba chỉ, xì dầu, dầu hào, chút mirin, rồi hầm lửa lớn ba mươi phút được không nhỉ?" "Tái chế nó một cách hiệu quả đi?" Đây là lời trêu chọc của Bàn Tử.

Phan Chí nhanh chóng lớn tiếng đáp lại: "Giờ nào rồi?" "Trong đầu cậu còn nghĩ đến chuyện ăn uống à?

Lát nữa cẩn thận cái thứ này nó cuộn cho cậu nát bét bây giờ!" Bàn Tử vừa vòng cán Yển Nguyệt Đao qua sau lưng, xoay một vòng rồi chém về phía sợi dây mây trăn đang quất tới từ bên cạnh, vừa nói: "Vãi!

Làm Bàn gia giật cả mình, dù gì cũng là lão yêu tinh ngàn tám trăm tuổi, sao lại không có võ đức, chơi đánh lén thế hả?" Hắn chém phần thân còn lại của sợi dây mây trăn thành nhiều đoạn như đầu bếp thái rau, nhìn những đoạn thân cây đang quằn quại đau đớn trên mặt cát, chán ghét nói: "Đầu tiên loại trừ khả năng món này có thể làm sashimi!" Cách họ không xa, bên tay phải Bạch Hạo có một sợi dây mây trăn ba đầu quấn tới.

Bạch Hạo một tay cầm đao, tay kia liền túm lấy sợi dây mây trăn ba đầu đó, quấn sợi dây thô to một vòng quanh cánh tay mình.

Vì tay nhỏ không nắm chắc được nên Bạch Hạo còn định quấn

thêm vài vòng.

Nhưng khổ nỗi kích thước của sợi dây mây trăn này quá khủng, chỉ một vòng thôi đã chiếm hết cả cánh tay cậu.

Một trong ba đầu dây còn có xu hướng tuột xuống.

Thấy vậy, Bạch Hạo từ bỏ ý định quấn cả ba sợi lên tay.

Cậu kéo cánh tay về phía trước người, ba sợi dây mây trăn liền bị kéo căng ra.

Cửu Hoàn Đại Khảm Đao trong tay kia vung lên, chém xuống hai đầu rưỡi.

Nửa đầu còn lại là do một sợi kịp thời thoát khỏi lực kéo kỳ lạ kia nên mới giữ được nửa cái mạng.

Thế là nó mang theo nửa thân còn lại, quất ngược về phía Bạch Hạo.

Cùng lúc đó, Bạch Hạo cũng nghe thấy tiếng gió từ sợi dây mây trăn sau lưng đang quất về phía mình.

Cậu nghiến răng, quyết định chọn cái ít hại hơn trong hai cái hại, quay người vung đao về phía sợi dây mây trăn hoàn chỉnh sau lưng.

Nhưng đòn tấn công trong tưởng tượng không hề giáng xuống người cậu.

Hai viên đạn của Hách Liên Tĩnh bắn trúng ngay điểm nối của nửa sợi dây mây trăn kia.

Bạch Hạo nhanh chóng nhìn về phía Hách Liên Tĩnh.

Chỉ thấy, Hách Liên Tĩnh đang đứng bên tay phải của tiểu tộc trưởng nhà mình, nhanh chóng hất cằm về phía cậu, nói: “Đều trong tầm bắn.

Ngoài bảy bước, súng nhanh hơn.” Cùng lúc đó, khi Hách Liên Tĩnh bắn yểm trợ, Diệp Phàm cũng chặt đứt sợi dây mây đang cuộn về phía hắn ta.

“Trong bảy bước, đao nhanh hơn.” Ngoài bảy bước, súng nhanh hơn.” Hách Liên Tĩnh vừa nói, vừa lập tức xoay người dứt khoát, bắn chính xác về phía sau lưng Diệp Phàm.

Diệp Phàm nghe thấy tiếng rễ cây bị chặt đứt từ sau lưng mình.

Lúc này Diệp Phàm cũng không hề rảnh rỗi.

Hắn đổi Hắc Kim Cổ Đao từ tay phải sang tay trái, một nhát chém đứt sợi dây mây trăn đang quất tới từ bên trái.

Cùng lúc sợi dây mây trăn sau lưng rơi xuống đất, Hách Liên Tĩnh cũng quay họng súng, bắn một loạt đạn dày đặc vào sợi dây mây trăn gần đó.

“Trong bảy bước, súng vừa nhanh vừa chuẩn.” Giọng nói vừa dứt, một vật thể lạ màu đen bay vút qua trước mắt Hách Liên Tĩnh.

Vật thể lạ màu đen đó cắm vào một sợi dây mây trăn gần hắn ta rồi mới dừng lại.

Phần trên của sợi dây mây trăn bị cắm xuống cát, biến thành hình dạng một vòm cung cong.

Diệp Phàm một tay dùng Hắc Kim Cổ Đao chém đứt gốc một sợi dây mây trăn bên cạnh, tay kia vươn về phía sợi dây mây trăn hình vòm.

Ngón tay hắn chỉ xuống, con dao găm màu đen liền nghe lệnh điều khiển từ xa, lại ấn sâu xuống cát thêm một chút, cho đến khi chìm hẳn xuống dưới.

Sau đó, Diệp Phàm gồng cứng cơ bắp, thu tay về phía trước

người.

Con dao găm màu đen lập tức phá cát chui ra từ phía bên kia của sợi dây mây trăn hình vòm, và cùng lúc Diệp Phàm thu nó về tay, sợi dây mây trăn hình vòm cũng đột ngột đổ rạp xuống.

Hách Liên Tĩnh tranh thủ huýt sáo một tiếng về phía sợi dây mây trăn vừa đổ.

Mặc dù hắn ta luôn biết Diệp Phàm lợi hại, nhưng thao tác điều khiển vật thể cắt đứt dây mây trăn ngay dưới lớp cát vẫn khiến hắn ta kinh ngạc.

Thu đao lại, Diệp Phàm nhận ra đây chính là dao gấp của Lưu Thương.

Hắn lập tức quay đầu nhìn về hướng con dao bay tới.

Chỉ thấy, Trương Khải Linh đang túm cổ áo sau gáy của Lưu Thương, kéo cậu ta lùi lại một bước lớn, né một sợi dây mây trăn quất qua.

Lưu Thương lúc này rõ ràng có chút không chống đỡ nổi, không lo được cho bản thân.

Còn sắc mặt Trương Khải Linh thì bình tĩnh hơn Lưu Thương rất nhiều, rõ ràng đã quen với những cảnh tượng lớn như thế này.

Trước mặt anh, trong bán kính năm mét, những sợi dây mây trăn chỉ còn lại phần gốc vừa mới nhú lên.

Một sợi dây mây trăn từ xa hơn ở bên cạnh tấn công tới, che khuất khuôn mặt lạnh lùng nhưng thanh tú của Trương Khải Linh.

Mà cánh tay Trương Khải Linh vung ngang trước mắt, Kinh Trập lóe lên một tia sáng màu xanh lam.

Sợi dây mây trăn đứt phựt, vết cắt ánh lên màu lam tím nhàn nhạt

đặc trưng của Kinh Trập.

Diệp Phàm nhìn khuôn mặt Trương Khải Linh, động tác bất giác khựng lại.

Hắn thấy rằng, mặc dù Trương Khải Linh đang đối phó với dây mây trăn, nhưng ánh mắt lạnh lùng mà nghiêm túc đó, lại đang nhìn vào mặt hắn.

Diệp Phàm trong thoáng chốc có một ảo giác: thứ Tiểu Ca vừa chém đứt không phải là dây mây trăn, mà là hắn!

Hắn rụt cổ lại, cảm thấy lông tơ trên người dựng đứng.

Giữa hai người cách nhau gần mười mét.

Chương 422

Diệp Phàm xông lên phía trước, còn Trương Khải Linh thì xử lý phía sau lưng hắn, nơi dễ bị bỏ qua nhất.

Trương Khải Linh nhìn Diệp Phàm linh hoạt né qua từng đòn tấn công kinh tâm động phách, và tung ra những đòn phản công ổn định, chuẩn xác, tàn nhẫn.

Nhìn hắn phân thân cứu người mà có khả năng bỏ lỡ cơ hội né tránh sợi dây mây trăn.

Không, Diệp Phàm sẽ không bỏ lỡ cơ hội né tránh.

Nhưng trong phạm vi tấn công của sợi dây mây trăn còn có Hách Liên Tĩnh.

Diệp Phàm sẽ không tự mình né tránh.

Lúc đó, Trương Khải Linh đã túm lấy Lưu Thương đang có chút chật vật né tránh.

Lưu Thương vừa kinh ngạc vừa vui mừng vừa gọi một tiếng "thần tượng", một con dao gấp ô kim trong tay cậu liền bị thần tượng của mình rút lấy, bay thẳng về một hướng.

Cậu trơ mắt nhìn con dao gấp của mình xuyên qua mấy sợi dây mây trăn thô to.

Con dao gấp nhỏ bé dưới lực va chạm cực nhanh, vậy mà lại rạch ra những vết cắt sâu hoắm trên mấy sợi dây mây trăn nó đi qua.

Nhưng vì mục tiêu của Trương Khải Linh không phải là chúng, nên những sợi dây mây trăn này chỉ là vô tình xuất hiện trên con đường mà con dao gấp phải đi qua nên mới thảm thương bị vạ lây mà thôi.

Cho đến khi con dao gấp cắm thẳng vào mục tiêu mà Trương Khải Linh đã chọn, Lưu Thương nhìn con dao nhỏ của mình cắm vào sợi dây mây trăn thô khỏe khiến nó ngã về một hướng khác, còn trực tiếp biến thành một cây cầu vòm.

Lưu Thương tròn xoe đôi mắt có vẻ uể oải của mình.

Lúc này Lưu Thương vẫn chưa biết được tính phức tạp của tình hình.

Cho đến khoảnh khắc tiếp theo, khi tiểu tộc trưởng nhà cậu vậy mà lại trực tiếp điều khiển con dao gấp từ xa, cắt đứt cả gốc rễ của sợi dây mây trăn dưới lòng đất, rồi thu nó về tay mình.

Lưu Thương hít một hơi khí lạnh thật sâu.

Con dao gấp nhỏ của cậu đã bị hai vị tộc trưởng dùng để biểu diễn xiếc rồi phải không?

Hóa ra dao của mình còn có thể dùng như vậy nữa à?

Lưu Thương cảm thấy hai mươi mấy năm gắn bó với con dao gấp, đặt dưới thực lực tuyệt đối, bỗng nhiên có vẻ thật đáng thương.

Đang lúc Lưu Thương kinh ngạc nhìn Diệp Phàm, Diệp Phàm vung tay, ném con dao gấp trở lại.

Lưu Thương nhìn bóng đen đó bay sượt qua mặt mình.

Quay đầu lại, con dao gấp đã chặt đứt một sợi dây mây non vừa mới nhú ra từ vết cắt của sợi dây mây trăn cũ.

Lưu Thương không cúi xuống nhặt, mà dùng nam châm trên một con dao gấp khác trong tay để hút nó về.

Diệp Phàm nói với Lưu Thương: “Lưu Thương!

Dao gấp không thích hợp để tác chiến ở đây!

Cậu ra ngoài!

Bảo vệ Ngô...!

Quan lão bản!" Diệp Phàm kịp thời sửa lời.

Lưu Thương siết chặt con dao gấp trong tay.

Nếu vừa rồi không nhìn thấy thao tác của thần tượng và tiểu tộc trưởng, cậu cũng cảm thấy dao gấp quả thực không nên dùng ở nơi này.

Nhưng cậu vừa nhìn thấy thao tác đó, Lưu Thương đột nhiên cảm thấy vấn đề có lẽ thật sự không nằm ở con dao.

Cùng lúc đó, trong khu vực an toàn mà dây mây trăn không dám bén mảng tới.

Quan Cấn đang ôm Kháng Hạo, ghé sát vào thiết bị livestream của Lưu Bác Văn, xem hình ảnh được truyền về từ các thành viên trong rừng dây mây trăn.

Hình ảnh truyền về từ chiếc camera dùng cho công tác nằm vùng hoàn toàn không thể so sánh với thiết bị livestream chuyên nghiệp.

Khung hình rung lắc dữ dội theo chuyển động của các thành viên.

Nghe Diệp Phàm dặn dò Lưu Thương, các đội viên đang xem livestream đều lộ vẻ mặt nghi hoặc.

Lưu Bác Văn lại ghé sát vào màn hình, thắc mắc: "Ngô Quan lão bản?

Vũ nữ Ngô Quan lão bản?" Triệu Trạch Minh vỗ vỗ vai cậu ta, nhìn Quan Cấn cũng đang có chút ngây người.

Lưu Bác Văn nhìn Quan lão bản đang vuốt ve con chó, bừng tỉnh ngộ: "Cháu trai của Ngô Nhị gia, Quan lão bản!" Cậu ta xoa cằm: "Đại ca nói chuyện nghiêm túc vậy sao?" Mà một bên, Quan Cấn đã

hơi nheo mắt lại, vẻ mặt như đang suy nghĩ điều gì đó.

Nếu như trước đó Diệp Phàm không vô thức gọi anh một tiếng "Tiểu Tam Gia", thì khả năng "cháu trai của Ngô Nhị Bách, Quan lão bản" mà tên streamer này nói cũng có thể tồn tại.

Nhưng với tiền lệ "Tiểu Tam Gia" trước đó, Quan Cấn cảm thấy, người mà Diệp Phàm muốn gọi, có lẽ thật sự là tên thật của anh.

Diệp Phàm lần lượt vô thức gọi ra tên cũ của anh, khiến anh có một ảo giác rằng Diệp Phàm quen thuộc với thân phận trước đây của anh hơn.

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream cũng đang sôi sùng sục.

"Vãi, bên trong với bên ngoài đúng là hai thế giới khác nhau!" "Nói thật, góc nhìn này kích thích quá, cảm giác mấy sợi dây mây trăn này có thể quất thẳng vào mặt tôi luôn ấy!" "Câu Bàn gia nói coi mấy thứ này như nguyên liệu nấu ăn để nghiên cứu là nghiêm túc thật hả?" "Việc mấy thứ này không làm sashimi được đúng là làm tôi cười chết mất." "Cảm giác thật sự nguy hiểm quá!

Tôi bắt đầu lo lắng thật rồi, tiểu tộc trưởng Diệp và mọi người nhất định phải an toàn nhé!" "Ngoài bảy bước, súng nhanh.

Trong bảy bước, súng vừa nhanh vừa chuẩn, Hắc gia, vẫn phải là anh." "Chuyện làm thế nào mà Hắc gia lại có thể biến mình thành một pháp sư cận chiến tài tình như vậy." "Vãi vãi!

Xuất hiện rồi!

Màn phối hợp thần sầu của tiểu tộc trưởng Diệp và Khải Linh Tiểu Ca!

Tuy muộn nhưng vẫn có!" "Mọi người có tìm được góc quay nào thấy được phản ứng của bạn học Lưu Thương không, cái vẻ mặt như

đang nhìn một con dao không phải của mình đó thật sự đáng yêu quá." "Bạn học Lưu Thương: Ủa, dao của mình dùng như vậy à?" "Ban đầu tôi cũng thấy hai con dao nhỏ của Lưu Thương không hợp để chiến đấu với thứ có kích thước lớn như vậy, cho đến khi tôi thấy màn phối hợp thần sầu của tiểu tộc trưởng Diệp và Khải Linh Tiểu Ca." "Tiểu tộc trưởng Diệp, một người mà dù dùng kim thêu cũng có thể biến thành vũ khí giết người." "Khải Linh Tiểu Ca, một người dùng ánh mắt cũng có thể giết người." "Người mà tiểu tộc trưởng Diệp chỉ đích danh bảo vệ là Quan lão bản kìa, tuy không thích hợp lắm, nhưng thật sự muốn xem phản ứng của Khải Linh Tiểu Ca và Hắc gia, Giải lão bản." Cùng lúc đó, trong rừng dây mây trăn.

Lưu Thương còn chưa kịp phản ứng tại sao Diệp Phàm lại bảo cậu chuyên đi bảo vệ Quan Cấn, Trương Khải Linh đã túm lấy cổ áo sau gáy của cậu.

Rõ ràng, tư thế này của thần tượng cậu là muốn ném thẳng cậu ra ngoài vòng!

Lời của tiểu tộc trưởng dường như chỉ là một thông báo, thần tượng của cậu hoàn toàn không có ý định hỏi ý kiến của người trong cuộc là cậu.

Ngay lúc Trương Khải Linh chuẩn bị dùng sức, Lưu Thương lập tức phản tay nắm lấy cánh tay của Trương Khải Linh.

Cậu hét về phía Diệp Phàm: "Tiểu tộc trưởng, tôi cũng có thể giúp được ở đây mà!" Diệp Phàm lúc này vừa chém một đao đứt cả hai sợi dây mây trăn.

Nghe thấy tiếng của Lưu Thương, hắn nói với cậu: "Nghe tôi, bảo cậu bảo vệ Quan lão bản là vì tốt cho cậu." Diệp Phàm liếc nhìn phản ứng của Trương Khải Linh hiện tại, trong lòng khẽ thở dài.

Hắn thầm nghĩ: Đứa ngốc Lưu Thương này.

Biểu hiện thế nào trước mặt một người có thực lực chạm nóc nhà cũng khó mà được thần tượng chú ý.

Chi bằng đi bảo vệ người anh em tốt rất quan trọng của thần tượng cậu.

Cậu xem, thần tượng của cậu bây giờ chẳng phải cũng đang vội vàng muốn đưa cậu ra ngoài sao?

Đây chẳng phải là vì tốt cho cậu à.

Tuy nhiên, Diệp Phàm cân nhắc một chút về sức tay của Trương Khải Linh.

Chương 423

Thân hình nhỏ bé của Lưu Thương nếu bị Trương Khải Linh ném thẳng ra như vậy, có lẽ thương tích nhận phải cũng không nhỏ hơn bị dây mây trăn quất thẳng vào người.

Mặc dù Diệp Phàm biết hiện tại Trương Khải Linh có lẽ là đang lo lắng cho Ngô Tà, nhưng vì thuộc hạ của mình, hắn vẫn lên tiếng khuyên can: "Tiểu Ca, để Lưu Thương tự mình ra ngoài là được rồi." Trương Khải Linh nghe vậy, liền buông tay khỏi cổ áo sau gáy của Lưu Thương.

Sau đó, anh ném Kinh Trập về hướng Lưu Thương cần rời đi, nói: "Nhanh." Nhìn Kinh Trập đã chém đứt hai sợi dây mây trăn mới mọc ra phía trước, cùng với vẻ mặt không cho phép phản đối của thần tượng, Lưu Thương siết chặt con dao gấp trong tay, chạy về hướng mà Kinh Trập đã mở đường cho cậu.

Chưa đầy một phút, sau khi Kinh Trập chém loạn xạ mở ra một con đường lảo đảo cho Lưu Thương, nó đã quay trở lại tay của Trương Khải Linh.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, Diệp Phàm đã tiến thêm được hai ba mét.

Những sợi dây mây trăn sau lưng hắn bị chặt đứt rồi lại mọc ra những sợi mới.

Đặc tính này của dây mây trăn làm chậm tốc độ của hắn rất nhiều.

Hơn nữa, những sợi dây mây trăn này càng ngày càng nhiều.

Chẳng mấy chốc, hơn một nửa số dây mây trăn sau lưng họ do bị chặt đứt rồi mọc lại, đã biến thành những sợi dây mây trăn ba đầu,

thậm chí là hơn ba đầu.

Hách Liên Tĩnh để lại một đường vỏ đạn dưới chân.

Hắn ta đeo súng ra sau lưng, rút ra thanh đại khảm đao màu trắng bạc, nói với Diệp Phàm: "Tiểu Diệp tử, tôi ở phía sau lo cho cậu, cậu cứ yên tâm tiến về phía trước." Diệp Phàm quét ngang qua hai sợi dây mây trăn đang quấn vào nhau quất tới, chém đứt chúng, không quay đầu lại, gật đầu với Hách Liên Tĩnh, nói: "Cẩn thận đấy Hắc Nhãn Kính!" Hách Liên Tĩnh nói một cách rất nhẹ nhàng: "Tuân lệnh!" Diệp Phàm quả nhiên giao phó hoàn toàn phía sau lưng mình cho Hách Liên Tĩnh.

Việc hắn cần làm bây giờ là nhanh chóng tiến về phía trước, tìm ra con Mây Trăn Vương mà những sợi dây mây này đang bảo vệ, bắt giặc phải bắt vua trước.

Không còn lo lắng về những sợi dây mây trăn phía sau, tốc độ của Diệp Phàm nhanh hơn gấp đôi so với lúc nãy.

Tuy nhiên, tình huống không còn nỗi lo về sau này chỉ kéo dài chưa đầy hai phút.

Sau khi đi về phía trước được gần năm mét, Diệp Phàm lại nghe thấy tiếng gió từ sau lưng.

Mà Diệp Phàm không hề quay đầu lại để đối phó với tiếng gió từ sau lưng này.

Bởi vì cùng lúc đó, hắn cũng nghe thấy tiếng bước chân đang chạy tới.

Hai tiếng lưỡi dao sắc bén xé qua không khí rồi lại xé qua dây mây trăn truyền vào tai Diệp Phàm.

Sau đó là hai giọng nói quen thuộc.

Bạch Hạo, Phan Chí và Vương Nguyệt Bán, ba người sở hữu những thanh đao hạng nặng, gần như cùng lúc đến bên cạnh Diệp Phàm.

Tiếng xé gió của ba thanh đại đao hạng nặng chỉ nghe thôi cũng đủ khiến người ta cảm thấy rợn tóc gáy.

Vương Nguyệt Bán tay nắm cán Thiên Quân Yển Nguyệt Đao, chém chéo xuống từ phía trước.

Yển Nguyệt Đao dài hơn một tấc, mạnh hơn một tấc, mang lại cho cậu ta ưu thế rất lớn về phạm vi tấn công, một đao này đã chém bay nửa đoạn của ba sợi dây mây trăn ba đầu.

Còn đao của Phan Chí và Bạch Hạo không có phạm vi tấn công rộng như Yển Nguyệt Đao, thì lại phối hợp ăn ý chém giết những sợi dây mây trăn ở gần hơn.

Vương Nguyệt Bán nói: "Tiểu tộc trưởng, phía sau cứ giao cho chúng tôi, lão Hắc bên kia cũng không sao." Phan Chí cũng nói theo: "Tiểu tộc trưởng, cậu cứ mạnh dạn tiến về phía trước, không cần quay đầu lại!" Diệp Phàm cười cười, chém đứt sợi dây mây trăn trước mặt, nói: "Làm phiền các vị!" Sau đó, hắn tiếp tục tăng tốc tiến về phía trước.

Lần này, ba thanh đao hạng nặng đã trụ vững phía sau cho Diệp Phàm được ba phút.

Khi lại nghe thấy tiếng gió sau lưng, Diệp Phàm cũng đã có sự chuẩn bị tâm lý này.

Tuy nhiên, hắn vẫn không cần quay đầu lại.

Lê Thốc, Gia Cát Thanh và Bạch Xà cũng từ phía sau hắn đuổi tới.

Gia Cát Thanh chỉ có một cánh tay có thể cử động, nhưng may mắn là đao của anh ta cũng không cần anh ta phải cầm.

Phối hợp với Kỳ Môn, Gia Cát Thanh đã sử dụng Toái Lân Đao đến mức có thể điều khiển vật từ xa.

Các mảnh đao di chuyển rất nhanh, tuy không thể một đòn chí mạng, nhưng có thể hoàn toàn khống chế hành động của dây mây.

Nhiễu Chỉ Nhu của Bạch Xà giống như một con rắn trắng linh hoạt, sau khi quấn quanh thân thể dây mây trăn rồi lại duỗi thẳng ra là có thể chặt đứt dây mây trăn thành nhiều đoạn.

Tú Xuân Đao của Lê Thốc tuy nhẹ nhưng nhanh, thân pháp của cậu cũng thông minh linh hoạt hơn đầu óc, vì vậy so với hai người trưởng thành bên cạnh, cậu cũng không hề thua kém.

Gia Cát Thanh nói: "Suýt nữa không đuổi kịp, tiểu tộc trưởng, đi đi!

Phía sau có chúng tôi rồi." Diệp Phàm cười cười, nói: "Chăm sóc tốt bản thân, tôi sẽ quay lại nhanh thôi." Càng đi về phía trước, Diệp Phàm càng nhận ra mình đã ngày càng gần Mây Trăn Vương.

Bởi vì càng đi về phía trước, các cuộc tấn công của dây mây trăn càng trở nên hung bạo và nhanh chóng hơn.

Gần như có cảm giác như muốn liều mạng, phá nồi dìm thuyền cũng phải cản hắn lại.

Các cuộc tấn công của dây mây trăn đã từ hành động đơn lẻ trước đó, biến thành ba bốn sợi cùng lúc, hoặc dệt thành một tấm lưới, hoặc xoắn thành một sợi dây thừng thô to hơn, trực tiếp lao tới hoặc quất về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm gặp chiêu nào phá chiêu đó, nhưng không bao giờ né chiêu.

Một là vì, hắn có thể cảm nhận rõ ràng, càng đến gần mục tiêu, tính nhắm đích trong các cuộc tấn công của những sợi dây mây trăn

này cũng ngày càng mạnh hơn.

Càng đến gần mục tiêu, dây mây trăn dường như đã nhận ra ai mới là người cuối cùng sẽ đồ long.

Cho dù Diệp Phàm né được những đòn tấn công từ phía trước của những sợi dây mây trăn này, những sợi dây mây trăn bị hắn đi qua, cũng sẽ tập trung tấn công hắn từ phía sau.

Hai là vì sau lưng hắn, còn có rất nhiều đồng đội đang khống chế những sợi dây mây trăn mới nhiều đầu mọc ra sau khi hắn chặt đứt.

Đây đã là một khối lượng công việc không hề nhẹ nhàng.

Diệp Phàm đã có thể nghe thấy các đồng đội phía sau đang đối phó với dây mây trăn đã không còn ung dung như lúc nãy nữa.

Lê Thốc trong lúc bị quấn lên đã được Hách Liên Tĩnh chạy đến cứu bằng vài phát đạn, trước khi rơi xuống đất được Gia Cát Thanh dùng Tốn tự tạm thời đỡ một chút, không để Lê Thốc bị thương quá nặng trong quá trình rơi xuống.

Còn Hách Liên Tĩnh thì lúc sắp bị dây mây trăn quất trúng đã bị Trương Khải Linh, người vẫn luôn dọn dẹp phía sau, túm cổ áo kéo sang một bên.

Trong cú kéo đó, không thể nói là không có chút ân oán cá nhân nào giữa Nam Hạt và Bắc Ách.

Cú kéo đó của Trương Khải Linh khiến Hách Liên Tĩnh lăn hai vòng trong một đống dây mây đứt lìa, va vào một đôi chân mặc quần tây rồi mới dừng lại.

Mà đôi chân mặc quần tây đó không hề chào đón hắn ta, mà còn đá nhẹ vào eo hắn ta một cái, nói: “Cái chân bẩn thỉu của cậu tránh ra.” Hách Liên Tĩnh cười không thèm để ý.

Hắn ta chống một tay xuống đất, tay dính đầy cát trộn lẫn với dịch của dây mây trăn.

Sau đó, hắn ta kêu "ái u" một tiếng rất khoa trương, rồi bám bàn tay đầy bùn cát đó lên chiếc quần tây tinh xảo của Giải Vũ Thần.

"Ách Ba Trương ném chết tôi rồi.

Giải lão bản, ngài cho tôi mượn chút sức để đứng dậy là được." Giải Vũ Thần chưa kịp nổi giận, Hách Liên Tĩnh đã để lại một cặp dấu tay bẩn thỉu của mình trên chiếc quần tây đắt tiền đó và nhanh chóng đứng dậy.

Chỉ trong tốc độ nhanh nhẹn này mới còn sót lại một chút kính sợ đối với chủ nợ.

Điều đó cũng gián tiếp cho thấy, vừa rồi Trương Khải Linh không hề ném chết hắn ta.

Nhưng cái giọng rên rỉ giả vờ của Hách Liên Tĩnh lại khiến Diệp Phàm, người vẫn luôn lắng nghe động tĩnh phía sau, thót tim.

Sau khi suýt bị một sợi dây mây trăn quất trúng, nghe thấy giọng của Hách Liên Tĩnh và Giải Vũ Thần, xác nhận Hách Liên Tĩnh chỉ là không bệnh mà rên, hắn lại chửi thầm trong lòng: Giờ nào rồi còn tán tỉnh nhau, phi, đôi cẩu nam nam.

Tất nhiên, kẻ chó nhất vẫn là Hắc Nhãn Kính, Tiểu Hoa chỉ là người bị vạ lây vô tội.

Nghĩ đến thân phận con nợ của mình, Diệp Phàm lại tự bổ sung trong lòng một câu như vậy.

Chương 424

Để tránh mình nghĩ quen, có một ngày sẽ nói xấu chủ nợ ngay trước mặt chủ nợ.

Nhưng những tình huống nguy hiểm như vậy, đều được mấy người phía sau hội tụ lại, dựa vào sự ăn ý "có, nhưng không nhiều" giữa họ mà hóa nguy thành an.

Cùng lúc đó, bình luận của khán giả trong phòng livestream cũng đang cuộn điên cuồng.

"Nói thật, cảnh Hắc gia và mọi người lần lượt xuất hiện sau lưng tiểu tộc trưởng Diệp để bọc hậu cho cậu ấy thật sự quá cảm động!" "Có ai để ý không, khi họ đứng sau lưng tiểu tộc trưởng Diệp và nói rằng phía sau cứ giao cho họ, tiểu tộc trưởng Diệp thật sự không hề nhìn lại tình hình phía sau nữa." "Đây chính là mối quan hệ có thể hoàn toàn yên tâm giao phó sau lưng cho đối phương đó!" "Tiểu tộc trưởng Diệp thật sự rất tin tưởng đồng đội của mình." "Một người có thực lực đã đủ mạnh, lại còn có sự tin tưởng trăm phần trăm vào người khác, đã đủ để nói lên con người này trong sạch đến mức nào rồi phải không?" "Tuy bình thường mọi người hay đấu khẩu, nhưng lúc phối hợp thì thật sự quá mạnh!" "Đây chính là lúc đấu đá nội bộ thì không ai nhường ai nửa phần, nhưng lúc nhất trí đối ngoại thì lại thật sự đoàn kết!" "Tôi đếm rồi, bây giờ hình như chỉ có một mình tiểu tộc trưởng Diệp ở phía trước nhất thôi!" "Xem góc quay của mọi người là biết thôi, bóng lưng của tiểu tộc trưởng Diệp đã biến mất từ lâu rồi!" "Tôi vẫn luôn xem góc nhìn từ camera trên người tiểu tộc trưởng Diệp, những sợi dây mây trăn tấn công tiểu tộc trưởng Diệp hung tợn hơn những sợi phía sau rất nhiều!" "Người anh em ở trên tôi cũng vậy, ngọt ngào thật, cứ xem góc nhìn của tiểu tộc trưởng Diệp,

quá kinh hiểm và kích thích, hoàn toàn không thể gửi được những bình luận vui vẻ như 3ta ở trên!" "Không biết có phải là ảo giác của tôi không, vừa rồi lúc Hắc gia kêu một tiếng, tiểu tộc trưởng Diệp hình như loạng choạng một chút." "Hu hu hu, đó không phải là làm tiểu tộc trưởng Diệp ngã, đó là làm trái tim nhỏ bé của tôi ngã đó!" Cùng lúc đó, Trương Khải Linh cũng dừng động tác của mình.

Khi sợi dây mây trăn quất tới trước mặt, anh chỉ nắm chặt Kinh Trập dịch sang bên cạnh một bước, né được đòn tấn công đó.

Giải Vũ Thần theo sát phía sau dùng song đao ẩn trong Long Văn Côn chặt đứt nó.

Anh ta cũng đã phát hiện ra tình hình mà Trương Khải Linh phát hiện.

"Dây mây trăn ở đây chậm lại rồi." "Tình huống này có hai nguyên nhân." Giải Vũ Thần nhíu mày, đôi mắt hoa đào xinh đẹp trở nên lạnh lùng và nguy hiểm: "Một là, Diệp Phàm đã sắp hoàn thành mục tiêu cuối cùng.

Hai là, những sợi dây mây trăn này đã biết bây giờ nên tập trung tinh thần chủ yếu tấn công ai." Ánh mắt Trương Khải Linh trở nên sắc bén, siết chặt Kinh Trập, nói: "Tôi đi tìm cậu ấy." Giải Vũ Thần chặt đứt một sợi dây mây trăn, nói: "Một mình không qua được đâu, tuy những thứ này yếu hơn lúc nãy một chút, nhưng càng đến gần phía trước, thực lực của những sợi dây mây trăn này càng mạnh." "Chúng tôi mở đường cho cậu." Trương Khải Linh siết chặt Kinh Trập, ánh sáng lam tím trên thân đao trở nên sáng hơn một chút.

Anh nhìn những sợi dây mây trăn dày đặc phía trước, nói: "Tôi có thể." "Chỉ cần Diệp Phàm ở đó." Lời của Giải Vũ Thần bị Trương Khải Linh cắt ngang, lộ ra vẻ mặt hơi kinh ngạc.

Trương Khải Linh không giải thích cho mấy người họ, anh chỉ hơi

cao giọng hơn một chút, giống như đang lớn tiếng đối thoại với Diệp Phàm: "Diệp Phàm, nếu có thể nghe thấy tôi nói.

Thì hãy gọi Kinh Trập qua đây." Trương Khải Linh không dùng cách hét lên.

Bởi vì có dây mây trăn cản trở, cộng thêm khoảng cách vốn có giữa họ và Diệp Phàm.

Nếu Diệp Phàm không lắng nghe, thì dù có hét lên cũng vô dụng.

Nhưng với thính lực của Diệp Phàm, chỉ cần hắn đang lắng nghe, thì âm lượng như vậy đã quá đủ.

Quả nhiên, ngay khoảnh khắc Trương Khải Linh nói xong câu đó, Kinh Trập trong tay anh, sau một thời gian dài, đã biến thành màu đỏ vàng thuộc về Diệp Phàm.

Khóe miệng Trương Khải Linh lộ ra một nụ cười nhàn nhạt.

Bởi vì anh có thể cảm nhận rõ ràng, Kinh Trập cũng rất hưởng thụ cảm giác này.

Khoảnh khắc nhìn thấy Kinh Trập biến thành màu vàng hồng, Hách Liên Tĩnh và Giải Vũ Thần lập tức nhận ra Trương Khải Linh muốn làm gì.

Giải Vũ Thần từng xem livestream của bọn họ trong mộ dưới đáy biển.

Còn Hách Liên Tĩnh lại là người đã đích thân trải nghiệm chuyện đó.

Hai người lúc này bỗng ăn ý lạ thường, ngay khi Kinh Trập biến thành màu vàng hồng của Diệp Phàm, cả hai đồng thời chạy nhanh về phía Trương Khải Linh.

"Ách Ba!" "Trương Khải Linh." "Tôi cũng muốn đi xem Tiểu

Diệp tử!" "Tôi đi giúp một tay." Trương Khải Linh khẽ nhíu mày, anh không nhìn hai người họ mà nhanh chóng nói: "Nhanh." Giải Vũ Thần và Hách Liên Tĩnh một trái một phải níu lấy cánh tay Trương Khải Linh.

Ngay sau đó, họ cảm thấy cả người chao đảo.

Cả hai đều là lần đầu tiên đi ké Kinh Trập trong tình huống thế này.

Hách Liên Tĩnh tuy trước đó đã được Kinh Trập đưa bay một lần, nhưng hoàn cảnh lúc đó là ở trong nước biển.

Sức cản trong nước biển và trong không khí đương nhiên không thể so sánh với nhau được.

Vì vậy, dù đã có kinh nghiệm được Kinh Trập đưa bay dưới đáy biển, nhưng đến bây giờ, nó cũng giống như ôn tập trước kỳ thi mà trúng ngay vào phần kiến thức không thi.

Tuy đã có kinh nghiệm học qua, nhưng hoàn toàn không có tác dụng gì.

Cảm giác này giống như cả người thoát ly khỏi một thứ khoa học tất yếu tồn tại như trọng lực, một cảm giác chưa từng có.

Không chỉ là hai chân rời khỏi mặt đất, mà dường như cả người không còn tồn tại ở dạng sinh vật, mà là ở dạng một loại hạt bị phân tách nào đó.

Nhưng khi hai chân họ chạm đất, cả hai đều rất ăn ý không biểu lộ sự khó chịu này ra ngoài.

Họ ép mình đứng vững trên mặt đất, giữ gìn thể diện của cường giả.

Một người cao quý tao nhã, một người phóng túng bất cần.

Vẻ mặt đều tỏ rõ: “Kinh Trập quèn, cũng chỉ đến thế mà thôi.” “Tiểu Ca?” Giọng Diệp Phàm truyền vào tai hai người: “Sao anh lại đưa cả Tiểu Hoa và Hắc Nhãn Kính tới đây?” “Cơ thể họ không chịu nổi đâu.” Nghe thấy giọng Diệp Phàm, Hách Liên Tĩnh và Giải Vũ Thần mới nhận ra mình đã đến nơi.

Nhưng giọng nói của Diệp Phàm lúc này trong tai họ vẫn còn hơi mơ hồ.

Hách Liên Tĩnh nói về một hướng: “Đi nhờ xe thôi mà, có chuyện gì được chứ?” “Tiểu Diệp tử, tình hình bên cậu thế nào?” Hách Liên Tĩnh vừa hỏi xong, liền cảm thấy một đôi tay từ bên cạnh đẩy vai mình, đẩy hắn sang một hướng khác.

Cùng lúc xoay người, thị lực và thính lực của Hách Liên Tĩnh cũng đã khôi phục bình thường.

Hóa ra vừa rồi bị ảnh hưởng của Kinh Trập, hắn đã rơi vào trạng thái mù và điếc tạm thời, nên hướng mặt lúc nãy không có một bóng người.

Giải Vũ Thần cũng ngay lập tức nhận ra điều này, nhưng cậu tuân theo nguyên tắc ít nói ít sai khi cơ thể rơi vào trạng thái bất thường nên không lên tiếng.

Trương Khải Linh giải thích với Diệp Phàm: “Họ đến giúp.” Trương Khải Linh vừa nói vừa đánh giá Diệp Phàm từ trên xuống dưới.

Lúc này, những sợi dây leo xung quanh đã bị chặt đứt phần lớn, số còn lại lại tạm thời không tấn công Diệp Phàm và bọn họ.

Vì chất liệu quần áo của Diệp Phàm, dù trước đó có trải qua va chạm hay vận động mạnh gì, cũng gần như không nhìn ra điều gì bất thường.

Vì vậy Trương Khải Linh không phát hiện ra manh mối nào từ quần áo của Diệp Phàm.

Nhưng, Trương Khải Linh lại chú ý đến tóc và ba lô của cậu.

Trên ba lô của Diệp Phàm có một vết hằn rất rõ, đó là vết bị dây leo quất qua.

Phần rìa của vết hằn hình dây leo đều là cát bị hất tung lên, đủ để chứng minh lực quất lúc đó mạnh đến mức nào.

Trương Khải Linh khẽ nhíu mày.

Vết hằn trên ba lô của Diệp Phàm cho thấy đòn tấn công đến từ phía sau cậu.

Mà phía sau của Diệp Phàm, vốn dĩ phải là nơi bọn họ bảo vệ mới đúng.

Lúc này Diệp Phàm không hề biểu hiện ra bất kỳ trạng thái bị thương nào, ngược lại còn đang lo lắng cho cơ thể của Hách Liên Tĩnh và Giải Vũ Thần.

Cậu nắm lấy cổ tay hai người, đồng thời bắt mạch cho họ.

Tuy Kinh Trập đã gây ra ảnh hưởng nhất định đến cơ thể họ trong thời gian ngắn.

Nhưng may là thể chất của hai người này vốn đã phi thường, nên cơ thể họ hồi phục rất nhanh.

"Lần sau đừng đi ké Kinh Trập của Tiểu Ca nữa." "Cơ thể hai người không chịu nổi đâu." Diệp Phàm vừa nói vừa buông cổ tay hai người ra.

Giải Vũ Thần ho khan một tiếng, nói: "Vẫn ổn." Nói là vẫn ổn, nhưng trong giọng điệu lại là: cũng thường thôi mà.

Diệp Phàm nghe giọng điệu có chút kiêu ngạo của Giải Vũ Thần,

thầm nghĩ: Miệng cậu thì kiêu ngạo, nhưng mạch của cậu lại rất thành thật đấy.

Hách Liên Tĩnh cũng nhẹ nhàng nói: "Chỉ là Kinh Trập quèn thôi." "Tiểu Kinh Trập chỉ là chưa quen chúng ta thôi, sớm muộn gì tôi cũng sẽ làm nó phát ra ánh sáng đen ngũ sắc." Diệp Phàm liếc nhìn Kinh Trập đã quay về tay Trương Khải Linh.

Lúc này Kinh Trập đang ở trong trạng thái giao thoa giữa màu vàng hồng và màu xanh tím.

Nghĩ đến việc nếu thêm một lớp màu đen ngũ sắc lên trên, hình như cũng khá có tính thiết kế.

Diệp Phàm đang suy nghĩ về khả năng mà Hách Liên Tĩnh đề xuất, thứ mà chỉ có bên A độc ác mới đề xuất, Trương Khải Linh đột nhiên gọi cậu một tiếng: "Diệp Phàm, cậu bị thương ở đâu?" Nghe Trương Khải Linh hỏi vậy, Hách Liên Tĩnh và Giải Vũ Thần cũng không còn hứng thú đùa giỡn.

Chương 425

Hai người lập tức đến gần Diệp Phàm.

Họ vừa chạm đất đã rơi vào trạng thái mù và điếc tạm thời, không kịp quan sát Diệp Phàm ngay từ đầu.

Sau khi thị lực và thính lực hồi phục, Diệp Phàm trông còn khỏe mạnh hơn cả họ, những người vừa đi ké Kinh Trập tới.

Vì vậy hai người cũng không nghĩ đến khả năng Diệp Phàm sẽ bị thương.

Nhưng họ tin rằng, Trương Khải Linh tuyệt đối sẽ không nhìn nhầm.

Bất kể là dựa vào khả năng quan sát của bản thân Trương Khải Linh, hay dựa vào mức độ coi trọng của Trương Khải Linh đối với Diệp Phàm, tuyệt đối sẽ không có bất kỳ sai sót nào.

"Tiểu Diệp tử, cậu bị thương à?" "Tiểu Diệp, để tôi xem." Diệp Phàm vội né tránh hai người Hắc-Hoa đang đưa tay sờ soạn mình.

Dù sao thì cảnh hai người này cùng lúc đưa tay về phía mình, thật sự quá giống cảnh mưu tài hại mệnh.

Một người mưu tài, một người hại mệnh, mỗi người một việc, bổ trợ cho nhau.

Diệp Phàm vội nép vào bên cạnh Trương Khải Linh, người đáng tin nhất về nhân phẩm, nói: "Tôi không bị thương." "Đằng Mãng Xà Vương nó…" "Tiểu Ca?" Diệp Phàm chưa nói hết câu, liền có chút bất ngờ quay đầu lại.

Trương Khải Linh đã rất thuần thục tháo ba lô sau lưng cậu xuống.

Khi tay kia của anh đã túm lấy cổ áo cậu, hơi nóng hầm hập của sa mạc xuyên qua lớp Cẩm Y Vân Yên truyền đến sau lưng.

Diệp Phàm nhanh chóng đưa tay ra sau nắm lấy bàn tay đeo Phát Khâu Chỉ đang có ý đồ xấu xa kia: "Tiểu Ca, anh làm gì vậy?" Trương Khải Linh thản nhiên nói: "Kiểm tra vết thương." Cùng lúc đó, Hách Liên Tĩnh và Giải Vũ Thần nhìn hành động của Trương Khải Linh.

Cả hai đều tiến lên một bước, nhưng lại đồng thời lo lắng về vết thương có thể có trên người Diệp Phàm, nên lại dừng bước.

Nhưng hai cặp mắt, đều không tự chủ được mà dán chặt vào bàn tay đang túm cổ áo Diệp Phàm của Trương Khải Linh.

Mà cảnh tượng này, cũng thông qua camera di động trên người hai người truyền vào phòng livestream.

Trong chốc lát, cả phòng livestream đều sôi sục.

"Vãi chưởng, vãi chưởng, đây thật sự là cảnh tượng tôi có thể xem mà không mất tiền sao?" "Tiểu Ca cứ mạnh dạn lên, có gì Hắc gia gánh hết!" "A đúng đúng đúng, Khải Linh tiểu ca, cứ kiểm tra vết thương như thế, có vết thương là phải kiểm tra như vậy." "Hội shipper Trương-Diệp đời đầu thực sự rơi lệ!

Ai còn nhớ Khải Linh tiểu ca mới là người đầu tiên đến bên cạnh Tiểu Diệp tộc trưởng không!" "Thấy chị em hội shipper trong bình luận rồi!

Thanh xuân trở về!

Bốn chữ này đã bao lâu không thấy rồi!" "Dù bên cạnh cậu có xuất hiện bao nhiêu người đi nữa, tôi vẫn sẽ là người ở gần cậu nhất!" "Khải Linh tiểu ca này được đấy, có quần áo là anh ấy xé thật!" "Đời đầu mãi đỉnh!" "Song Long Tộc trưởng mới là mãi đỉnh nhé, song long hiện thế, đây vốn dĩ là vận mệnh!" "Tuy nhiên, hội

shipper Hắc-Diệp đời đầu bày tỏ có bị tổn thương, nhưng tôi cũng phải nói một câu CP Song Long, anh là thần của em!" "Đến con kiến đi ngang qua cũng phải thốt lên là real!" "Hu hu hu!

Khải Linh tiểu ca anh là thần của em!

Tiểu Diệp tộc trưởng vừa rồi bị đánh một phát nặng quá!

Lúc Tiểu Diệp tộc trưởng đơn thương độc mã ở đây em thật sự lo lắng lắm!" "Có Khải Linh tiểu ca bọn họ ở đây, Tiểu Diệp tộc trưởng chắc sẽ không bao giờ có tình huống đơn thương độc mã đâu nhỉ." "Tiểu Diệp tộc trưởng, ngoan nào!

Mau để Khải Linh tiểu ca bọn họ kiểm tra vết thương /chảy nước miếng (đùa thôi)." "Cười chết tôi mất, người trên kia, chỉ gõ mỗi cái dấu chấm than thôi chắc cũng phải dùng hết 8/80 phần can đảm của bạn rồi nhỉ?" Cùng lúc đó, Diệp Phàm vẫn đang nắm lấy bàn tay của Trương Khải Linh trên cổ áo mình.

Đó là bàn tay đeo Phát Khâu Chỉ.

Diệp Phàm cũng không ngờ, Trương Khải Linh lại dùng bàn tay bình thường kia để thực hiện hành động tương đối phức tạp hơn là tháo ba lô của cậu, còn dùng bàn tay đeo Phát Khâu Chỉ để xé cổ áo cậu.

Hơn nữa bây giờ Diệp Phàm cảm nhận được lực trên tay Trương Khải Linh, cảm giác Tiểu Ca hình như thật sự đang nghiêm túc sử dụng đôi Phát Khâu Chỉ này.

Dù cho, hành động bây giờ chỉ là túm cổ áo cậu.

Diệp Phàm lại một lần nữa cảm thán về chất lượng của đạo cụ phần thưởng mà hệ thống cho.

Nếu là quần áo bình thường, bây giờ cổ áo của cậu có thể đã trực tiếp rộng ra một vòng.

“Kiểm tra vết thương anh cũng không thể…” Diệp Phàm nói được nửa câu, cuối cùng cũng nhận ra Trương Khải Linh muốn làm gì.

Cậu đột nhiên nhận ra, trọng điểm bây giờ không phải là Trương Khải Linh lại dùng Phát Khâu Chỉ để xé cổ áo cậu.

Trọng điểm bây giờ là, Diệp Phàm cậu đã hiểu sai trọng điểm vấn đề.

Người ta quang minh chính đại quan tâm, cậu lại hiểu lầm Tiểu Ca.

Vậy thì là tư tưởng của cậu có vấn đề rồi!

Diệp Phàm mặt già đỏ ửng.

Cậu có chút ngượng ngùng né tránh ánh mắt thẳng thắn của Trương Khải Linh, ho khan hai tiếng, nói: “Tôi thật sự không bị thương, Tiểu Ca.” Cậu hoạt động vai của mình, dùng động tác linh hoạt để chứng minh tứ chi mình hiện tại lành lặn, cơ thể khỏe mạnh: “Anh xem.” Vừa nói, cậu vừa làm một bộ động tác vươn vai cơ bản nhất.

Trương Khải Linh nhìn động tác của Diệp Phàm, xác thực không có bất kỳ phản ứng nào do vết thương bị kéo căng.

Nhưng phản ứng này của Diệp Phàm lại không khỏi khiến anh cảm thấy có chút thú vị.

Diệp Phàm, một người có thể phi diêm tẩu bích, làm ra các loại động tác võ học phức tạp, phản ứng đầu tiên để chứng minh mình không bị thương lại có chút giống như động tác cơ bản trong bài thể dục giữa giờ của học sinh.

Tuy nhiên, Trương Khải Linh không vì thế mà từ bỏ.

Anh chỉ buông tay đang nắm cổ áo Diệp Phàm ra.

Vừa rồi, Trương Khải Linh đã có thể cảm nhận rõ ràng sức mạnh của Diệp Phàm khi kiềm chế anh.

Dù anh có cố gắng kiểm tra, chỉ cần Diệp Phàm không muốn, anh cũng không đạt được mục đích gì.

Anh nhìn Diệp Phàm, làm một động tác đưa một bên vai và cánh tay ra sau.

"Làm thế này." Diệp Phàm làm theo.

Trương Khải Linh lại làm một động tác nghiêng người gập eo.

Diệp Phàm vẫn làm theo.

Những động tác này đều là cơ bản nhưng lại có chút phức tạp, không quá khó để hoàn thành, nhưng vẫn cần sự phối hợp của tứ chi, cũng như sự điều động linh hoạt của toàn bộ cơ bắp trên cơ thể.

Khi làm động tác thứ hai, Diệp Phàm đã hiểu ý đồ của Trương Khải Linh.

Tiểu Ca đang dùng những động tác này để kiểm tra xem trên người cậu rốt cuộc có bị thương hay không.

Chỉ cần trên người cậu có chỗ đau, dù vẫn có thể hoàn thành bộ động tác này, nhưng cậu nhất định sẽ có phản ứng.

Diệp Phàm cùng Trương Khải Linh làm tổng cộng bảy tám động tác, kiểm tra toàn bộ tứ chi, lưng, cổ và eo.

Trương Khải Linh cuối cùng cũng có thể xác định, cơ thể Diệp Phàm quả thực không có vấn đề gì lớn.

Diệp Phàm cũng có chút buồn bã nghĩ: Rốt cuộc là bài thể dục giữa giờ không xứng đáng nữa rồi.

Dùng bộ động tác này kiểm tra xong cơ thể Diệp Phàm, Trương Khải Linh trả lại ba lô cho cậu.

Sau đó anh nói với Giải Vũ Thần và Hách Liên Tĩnh đang nhíu mày ở bên cạnh: “Diệp Phàm không sao.” Biểu cảm trên mặt hai người lúc này mới giãn ra một chút, nhưng không nhiều.

Giải Vũ Thần đứng bên cạnh Diệp Phàm, nhìn những sợi dây leo có chút yên tĩnh xung quanh, hỏi: “Tiểu Diệp, những sợi dây leo này là sao vậy?” “Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?” Diệp Phàm để ý đến sự thay đổi trong cách xưng hô của Giải Vũ Thần.

Hắc Nhãn Kính và Tiểu Hoa đều gọi cậu có thêm chữ “tiểu”.

Đối với điều này, Diệp Phàm chỉ thấy may mắn hai điều.

Chương 426

Một là may mà cậu không phải Lê Thốc, không hề nhạy cảm đặc biệt với chữ "tiểu".

Hai là may mắn Hắc-Hoa hai người đều không đụng đến chữ "Phàm" của mình.

Bởi vì không nhạy cảm với chữ "tiểu", nên Diệp Phàm không để ý đến cách gọi mới này của Giải Vũ Thần.

Cậu xoay người, nhìn một khoảng đất trống trên mặt đất, nói: "Đằng Mãng Xà Vương vừa rồi bị tôi làm bị thương, bây giờ chạy rồi." "Tôi đang tìm nó." "Ngay trước khi mọi người đến." Nghe vậy, Hách Liên Tĩnh và Giải Vũ Thần đều nhìn xung quanh.

Hách Liên Tĩnh kéo kính râm xuống một chút, nhìn ra ngoài từ khe hở giữa gọng kính và sống mũi.

Hắn nhớ Diệp Phàm từng nói, Đằng Mãng Xà Vương có màu đỏ.

Mà hắn bây giờ không chỉ thị lực rất tốt, mà còn vừa hay có thể nhìn thấy màu sắc.

Trương Khải Linh cũng nắm chặt Kinh Trập, Kinh Trập lập tức biến thành màu xanh tím hoàn toàn.

Anh nhìn Diệp Phàm, nói: "Nó để lại dấu vết gì." "Kinh Trập có thể tìm thấy." Diệp Phàm nhìn Trương Khải Linh bây giờ dường như muốn dùng Kinh Trập như chó nghiệp vụ, Hách Liên Tĩnh đã tự coi mình là chó nghiệp vụ, bèn xua tay nói: "Không ở đây." Sau đó, Diệp Phàm chỉ xuống dưới, nói: "Ở dưới." "Ở dưới?" Hách Liên Tĩnh đẩy kính râm trở lại sống mũi, khe hở lộ ra trước đó bây giờ cũng không còn thấy nữa.

Hắn đi đến nơi Diệp Phàm ra hiệu bằng mắt, ngồi xổm xuống, nhìn mặt đất bằng phẳng.

Chỉ thấy, bãi cát này trông khá bằng phẳng, tạo thành một sự tương phản rất rõ rệt với tình hình bãi cát bị dây leo chui lên xung quanh.

Bãi cát bị dây leo chui lên xung quanh đầy những hố cát, hang cát khổng lồ, cũng như bãi cát bị dây leo quất qua sẽ hất tung lên một lớp tạo thành vết hằn rất rõ.

Cộng thêm những cành dây leo gãy nát nằm la liệt trên mặt đất chưa bị kéo trở lại vào cát.

Toàn bộ giống như một hiện trường tái thiết sau thảm họa.

Mà nơi Diệp Phàm vừa ra hiệu bằng mắt, nơi Đằng Mãng Xà Vương chạy trốn, lại là một vùng bằng phẳng.

Trong tầm mắt của Hách Liên Tĩnh, chỉ có một cái lỗ to bằng ngón tay cái.

Hách Liên Tĩnh dùng ngón tay mình ướm thử, nhận ra đây là một cái lỗ nhỏ chỉ to bằng ngón áp út.

Nhìn thế nào cũng không giống như kích thước mà một Đằng Mãng Xà Vương có thể điều khiển nhiều dây leo khổng lồ như vậy nên có.

Dù sao thì nó không chỉ là boss của những sợi dây leo này, mà tên còn gọi là Xà Vương.

Bãi cát bằng phẳng này trông một vẻ "gia hòa vạn sự hưng".

So với đám "lính lác" xung quanh, nhìn thế nào cũng không giống như cảnh tượng mà một Đằng Mãng Xà Vương nên có.

Chẳng lẽ Đằng Mãng Xà Vương không đánh mà lui?

Diệp Phàm đi đến bên cạnh Hách Liên Tĩnh, nói: "Đúng vậy, nó đã chạy trốn từ cái lỗ này." Hách Liên Tĩnh khá bất ngờ liếc nhìn về phía Diệp Phàm.

Phát hiện biểu cảm trên mặt Diệp Phàm rất tự nhiên.

Không có ý đùa giỡn, cũng không phải cố tình tỏ ra nghiêm túc, thật sự chỉ là đang tự nhiên trần thuật một câu trả lời mà thôi.

Không có bất kỳ thành phần diễn xuất nào trong đó.

Lần này, ngay cả Giải Vũ Thần và Trương Khải Linh cũng ngồi xổm xuống trước cái lỗ nhỏ này.

Bốn người ngồi xổm xung quanh cái lỗ nhỏ như vậy, khoảng cách đều rất gần.

Giải Vũ Thần nói: "Đây là nơi Đằng Mãng Xà Vương chạy trốn?" Diệp Phàm gật đầu, nói: "Đúng vậy." Hách Liên Tĩnh nhìn kích thước của miệng lỗ, lộ ra vẻ mặt có chút khó hiểu, nói với Diệp Phàm: "Thứ lỗi cho Hạt Tử ta có một thắc mắc." Diệp Phàm: "Xin mời nói." Hách Liên Tĩnh nghĩ một lúc, cuối cùng cũng tìm được một phép so sánh thích hợp: "Cái Đằng Mãng Xà Vương này, thực tế chẳng lẽ là một sợi tơ hồng của Nguyệt Lão à?" "Có thể dễ dàng điều khiển thứ mạnh như vậy, đến không hình đi không bóng." "Quan trọng nhất là…" Hách Liên Tĩnh có chút bí ẩn kéo dài âm cuối của mình.

Ba người xung quanh đều có chút tò mò liếc nhìn Hách Liên Tĩnh.

Phép so sánh này của hắn, cả ba người đều không nghĩ tới.

Đặc biệt là phía sau Hách Liên Tĩnh còn có bốn chữ "quan trọng nhất là".

Càng đặc biệt hơn, là sau khi Hách Liên Tĩnh nói xong bốn chữ này, còn liếc nhìn Diệp Phàm một cách đầy ẩn ý.

Diệp Phàm nhận ra Hách Liên Tĩnh đang nhìn mình, càng tò mò hơn.

Trương Khải Linh và Giải Vũ Thần cũng vậy, dù sao thì họ cũng có chút không nghĩ ra, sợi tơ hồng của Nguyệt Lão và cái liếc mắt của Hách Liên Tĩnh bây giờ đối với Diệp Phàm, rốt cuộc có quan hệ gì.

Diệp Phàm với tư cách là người trong cuộc, lại càng không hiểu cái liếc mắt này của Hách Liên Tĩnh.

Cậu cũng có chút nghi hoặc liếc nhìn Hách Liên Tĩnh.

Hách Liên Tĩnh thở dài một hơi, dường như đang tiếc nuối điều gì đó, nói: "Quan trọng nhất là, Tiểu Diệp tử lại không nhìn thấy." Câu nói này, ba người vừa rồi còn tò mò lập tức đều có cách hiểu của riêng mình về nội dung nhấn mạnh trong bốn chữ "quan trọng nhất là" của Hách Liên Tĩnh.

Giải Vũ Thần và Trương Khải Linh đều đã biết tại sao Hách Liên Tĩnh lại liếc nhìn Diệp Phàm, giữa Diệp Phàm và sợi tơ hồng có quan hệ gì.

Hóa ra, Hách Liên Tĩnh không phải vì giữa Diệp Phàm và sợi tơ hồng có quan hệ gì mới liếc nhìn Diệp Phàm.

Mà chính xác là vì giữa Diệp Phàm và sợi tơ hồng không có quan hệ gì, Hách Liên Tĩnh mới liếc nhìn Diệp Phàm như vậy.

Diệp Phàm cũng khẽ nheo mắt, nhìn Hách Liên Tĩnh.

Cậu quá quen thuộc với kiểu thao tác này của Hách Liên Tĩnh rồi.

Đây chẳng phải là sự tồn tại trong truyền thuyết "có những người một khi yêu đương, sẽ trở nên đặc biệt đáng ghét" sao?

Hành vi này của Hắc Nhãn Kính hẳn là thuộc loại "có những người tự mình yêu đương, liền cảm thấy mọi người đều nên yêu

đương" trong số các hành vi khoe ân ái.

Diệp Phàm không biết thế giới này có tồn tại Basi Tương hay không, nếu không cậu bằng mọi giá cũng phải tìm cách cho Hắc Nhãn Kính xem video đó.

Sau đó tự biết đường mà liệu.

Sau khi thầm mắng hai câu trong lòng, Diệp Phàm lại nhanh chóng chỉnh đốn lại biểu cảm, nói với Hách Liên Tĩnh: "Trí giả bất nhập ái hà." (Người khôn không sa vào lưới tình) Hách Liên Tĩnh nhìn Diệp Phàm, thở dài một hơi, nói: "Gia nã thiết mộc đầu một triệt." (Ta chịu thua khúc gỗ này rồi) Diệp Phàm thầm mắng trong lòng: Lão Hạt Tử không có võ đức.

Chỉ có mình ngươi biết gieo vần thôi à?

Diệp Phàm sau đó nối câu: "Khảo hoàn nghiên tái độc bác." (Thi xong thạc sĩ rồi học lên tiến sĩ) Ba người: ...

Giải Vũ Thần nghe giọng điệu có vẻ không phục của Diệp Phàm, không khỏi bật cười, nói: "Kim thiên hoàn trái bát chiết." (Hôm nay trả nợ giảm hai mươi phần trăm) Biểu cảm trên mặt Diệp Phàm và Hách Liên Tĩnh lập tức thống nhất.

Mặc dù bình thường giảm hai mươi phần trăm có vẻ không có ưu đãi gì nhiều, nhưng khổ nỗi số nợ của hai người quá lớn.

Giảm hai mươi phần trăm trên một con số khổng lồ, đó không phải là giảm hai mươi phần trăm bình thường nữa.

Mà là giảm giá trên giấy nợ của Giải lão bản.

Đặc biệt là Diệp Phàm, số tiền được giảm đi hai phần đã đủ để mua hai căn nhà rộng rãi rất tươm tất ở thành phố hạng nhất mới nổi trong những năm gần đây rồi.

Trong chốc lát, hai người ngoài việc khinh bỉ chủ nợ, lại có chút động lòng.

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream cũng giống như cùng ba người bước vào hiện trường đại hội thơ.

"Cười chết mất, Hắc gia hay là anh đọc thẳng số căn cước công dân của Tiểu Diệp tộc trưởng luôn đi." "Cách màn hình tôi cũng có thể cảm nhận được oán niệm tràn trề của Hắc gia." "Đây có được coi là chính chủ đóng dấu, Tiểu Diệp tộc trưởng là một khúc gỗ nổi tiếng không?" "Tiểu Diệp tộc trưởng, cậu sao thế, có phải cậu còn muốn cuốn chúng ta vào học vị tiến sĩ không?" "Đừng cuốn nữa, đừng cuốn nữa, người bị cuốn thật sự sẽ chết đấy." "Là tôi nhìn nhầm sao, các người thật sự có thể bị thần tiên cuốn vào sao?

Thôi đi, đó là thần tiên đấy, sao có thể cuốn chúng ta là người phàm thật sự được?" "Cười chết, Giải lão bản ngay cả đối vần cũng giàu sụ thế à?" "Anh em, đến với đại hội thơ, tôi chỉ muốn xem, rốt cuộc còn có thể lố bịch đến mức nào, xin nói trước, mấy câu cũ rích như 'oan chủng trọng đạo phúc triệt' không được tham gia nhé, bắt đầu." "Tôi trước, trí giả bất nhập ái hà." "Thiết oa khả đôn đại nga." (Nồi sắt hầm được ngỗng to) "Niên khinh nhân bất giảng võ đức." (Người trẻ không có võ đức) "Hạ tiết khóa thượng mã triết." (Tiết sau học Triết học Mác) "Nam vô a di đà phật." (Nam Mô A Di Đà Phật) "《Ngã tính Hách Liên bất tính Hách》" (Tôi họ Hách Liên không phải họ Hách) "Nội quyển cổn xuất hạ quốc!" (Cuốn xéo khỏi Hạ quốc!) "Từ Phúc tàng hảo liễu khả?" (Từ Phúc trốn kỹ chưa?) "Tiểu Diệp tộc trưởng ngã!" (Tiểu Diệp tộc trưởng tôi!) "Tiểu Ca nói có thể hỏi Kinh Trập." "Tại hạ thị Vương Cảnh Trạch." (Tại hạ là Vương Cảnh Trạch) "…" "Mẹ nó, nhìn ra rồi, các người thật sự có thể gieo vần." "Chào mừng quý vị đến với hình ảnh quý giá về việc loài người khuất phục văn tự thời kỳ đầu." Cùng lúc đó, sau khi nghe xong màn

gieo vần giàu sụ của Giải Vũ Thần, Diệp Phàm và Hách Liên Tĩnh hai con nợ hình như cuối cùng cũng nhớ ra rằng hai người họ mới nên cùng một chiến tuyến.

Hai người dùng tư thế ngồi xổm, đi những bước nhỏ nhích lại gần nhau.

Giải Vũ Thần và Trương Khải Linh nheo mắt.

Chương 427

Cảnh tượng này, trông giống như một con chó đen hoang dã và một con chó Samoyed sạch sẽ đang ôm nhau sưởi ấm.

"Diệp Phàm." Trương Khải Linh, người duy nhất không tham gia vào nghệ thuật gieo vần, gọi cậu một tiếng.

Diệp Phàm ngồi xổm bên cạnh Hách Liên Tĩnh, quay đầu nhìn về phía Trương Khải Linh: "Sao vậy Tiểu Ca?" Hách Liên Tĩnh cũng quay đầu nhìn Trương Khải Linh, muốn nghe xem Ách Ba Trương có phải muốn cùng bọn họ gieo vần câu "Trí giả bất nhập ái hà" hay không.

Không biết tại sao, có lẽ là dựa vào nhiều năm hợp tác với Trương Khải Linh, sự hiểu biết về Trương Khải Linh của hắn.

Cũng có thể là đến từ sự ám thị từ trường giữa những người cùng loại.

Hách Liên Tĩnh luôn cảm thấy Ách Ba Trương bây giờ dù không phải muốn cùng bọn họ gieo vần, cũng tuyệt đối sẽ không nói những lời đứng đắn phù hợp với hình tượng của anh.

Nghĩ vậy, Hách Liên Tĩnh nheo mắt.

Chỉ thấy, Trương Khải Linh không lập tức mở miệng trả lời Diệp Phàm, mà đưa tay chỉ về phía Giải Vũ Thần.

Lần này, không chỉ Diệp Phàm, mà Giải Vũ Thần cũng lộ ra ánh mắt có chút nghi hoặc.

Ngay sau đó, khoảnh khắc môi Trương Khải Linh vừa mở ra, trong lòng Giải Vũ Thần đột nhiên nảy sinh một dự cảm rất không tốt.

Quả nhiên, Trương Khải Linh mở miệng nói: "Giải Vũ Thần, là

người Cửu Môn.” Biểu cảm trên mặt Diệp Phàm càng thêm nghi hoặc.

Điều này cậu đương nhiên biết, Giải Vũ Thần là đương gia của Giải gia Cửu Môn, điều này cậu đã biết từ kiếp trước rồi.

Tiểu Ca tại sao còn phải đặc biệt nhấn mạnh với cậu vấn đề này một lần nữa?

Chẳng lẽ Tiểu Ca cảm thấy Tiểu Hoa đối với cậu, Đồ Long tộc trưởng này, hình như thân thiết hơn một chút, nên đang tuyên bố chủ quyền sao?

Mà Giải Vũ Thần nghe thấy câu nói này của Trương Khải Linh, liền biết dự cảm không tốt vừa rồi của mình không hề sai, sắc mặt trên khuôn mặt tuấn tú cũng càng lúc càng đen lại.

Sau đó, Trương Khải Linh nhìn biểu cảm nghi hoặc của Diệp Phàm, nghiêm túc nói: “Tôi là tộc trưởng trông coi Cửu Môn.” “Có thể không cần trả.” Diệp Phàm ngẩn ra, không ngờ Tiểu Ca còn có lúc lạm dụng chức quyền như vậy.

Một bên, sắc mặt Giải Vũ Thần đã hoàn toàn đen sì, Hách Liên Tĩnh cũng lộ ra một nụ cười vô cùng âm hiểm.

Nụ cười của Hách Liên Tĩnh đã có chút nghiến răng nghiến lợi, hắn cười tủm tỉm nhìn về phía Trương Khải Linh, nói: “Ách Ba, anh cũng biết tôi nợ tiền Giải lão bản đã một thời gian rồi phải không?” Trương Khải Linh dời ánh mắt khỏi người Diệp Phàm, nhìn Hách Liên Tĩnh, nghiêm túc gật đầu: “Biết.” Hách Liên Tĩnh nghiến răng nghiến lợi khẽ mắng câu gì đó, sau đó chất vấn Trương Khải Linh: “Vậy nhiều năm qua, anh đều không nhớ ra, mình là tộc trưởng Cửu Môn sao?” Trương Khải Linh thành thật có hỏi có đáp nói: “Từng nhớ ra.” Diệp Phàm cũng xua tay, nói: “Không sao đâu Tiểu Ca, Tiểu Hoa vẫn là một chủ nợ khá thân thiện.” Nói xong, lại quay đầu tìm Giải Vũ

Thần xác nhận một chút, nói: "Phải không Tiểu Hoa?" Giải Vũ Thần bị Diệp Phàm nhìn đến ngẩn ra, sau đó lại rất nhanh phản ứng lại, nói: "Đúng vậy, Tiểu Diệp, không vội trả." Đột nhiên, mắt Diệp Phàm sáng lên.

Mấy người đều thấy rõ biểu cảm kinh hỉ thoáng qua trên mặt Diệp Phàm, cũng đều nhìn về phía cậu.

Ánh mắt Diệp Phàm nhanh chóng rơi xuống cái lỗ nhỏ nơi Đằng Mãng Xà Vương chạy trốn, nói: "Đuổi kịp rồi!" Lần này, đến lượt Trương Khải Linh, Giải Vũ Thần và Hách Liên Tĩnh lộ ra vẻ mặt có chút nghi hoặc.

Hách Liên Tĩnh hỏi: "Đuổi kịp Đằng Mãng Xà Vương rồi?" Diệp Phàm gật đầu, nói: "Đúng vậy, ở trong cát, chạy rất nhanh." Vừa nói, Diệp Phàm vừa cử động ngón tay.

Một sợi tơ bạc từ miệng lỗ thò vào.

Ba người tập trung tinh thần nhìn Diệp Phàm thao tác.

Khoảng một phút sau, sợi tơ bạc cuối cùng cũng có xu hướng thu về.

Rất nhanh, thứ ở đầu kia của sợi tơ bạc đã lộ ra.

Đó là một quả cầu nhỏ tròn vo được bọc trong tơ bạc và một thứ đang ngọ nguậy to bằng ngón tay út.

Cả hai thứ đều được Diệp Phàm dùng Thiên Tàm Băng Ti bọc lại, bây giờ còn chưa nhìn thấy dung mạo thật.

Đến nỗi ba người bây giờ còn có chút không phân biệt được, trong hai thứ này, rốt cuộc thứ nào mới là Đằng Mãng Xà Vương.

Nhưng chỉ nhìn kích thước của hai thứ này, bất kể ai là Đằng Mãng Xà Vương, cũng đã là một sự tồn tại vô cùng chấn động rồi.

Nhưng may là, cả ba người đều là người có kiến thức rộng, biết có một số sinh vật sống theo bầy đàn, chúng không chiếm ưu thế về kích thước, ngược lại còn rất nhỏ.

Trước Đằng Mãng Xà Vương này, cũng không phải là không có tiền lệ như vậy.

Ví dụ như bầy Thi Miết to bằng nắm tay thậm chí còn lớn hơn, Thi Miết Vương chỉ to bằng móng tay.

Lại ví dụ như, trong một thành phố động vật nơi một con cáo và một con thỏ phá án, lão đại của một đám gấu Bắc Cực và sói Bắc Cực, Đại Tiên Sinh, là một con chuột không to bằng bàn tay chúng.

Thứ nhỏ bé trước mắt họ, chỉ là sự chênh lệch về kích thước với những sợi dây leo xung quanh càng khoa trương hơn mà thôi.

Cùng lúc đó, Diệp Phàm cũng cử động ngón tay, tơ bạc trước tiên tháo ra khỏi thứ có hình quả cầu nhỏ.

Lớp kén Thiên Tàm bên ngoài được tháo ra, hình dạng bên trong đã có thể lộ ra.

Thứ nhỏ bé đó mấy người đều không xa lạ, đặc biệt là Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh.

Không phải thứ gì khác, lại chính là Tiểu Hỏa Trùng đã mặc mấy lớp Thiên Tàm Băng Ti làm lớp cách lửa!

Ba người nheo mắt nhìn kỹ một chút.

Lớp Thiên Tàm Băng Ti này không phải là trực tiếp bọc một cách vô trật tự trên người Tiểu Hỏa Trùng, mà là để lộ ra mấy cái chân của nó, chủ yếu là quấn quanh cái đuôi nhỏ béo ú phát ra ánh lửa như đom đóm kia.

Trông giống như là được mặc một lớp áo giáp nhỏ làm bằng Thiên

Tàm Băng Ti vậy.

Diệp Phàm vừa điều khiển ngón tay vẽ vòng tròn trong không khí, Thiên Tàm Băng Ti liền từng vòng từng vòng tháo ra khỏi người Tiểu Hỏa Trùng.

Ba người ngầm hiểu liếc nhìn Diệp Phàm, cảm thấy mình như nhìn thấy cảnh Diệp Phàm dùng ngón tay xoay vòng tròn để tận tình mặc cho Tiểu Hỏa Trùng lớp áo giáp cách lửa này.

Hóa ra, Diệp Phàm vẫn luôn đứng ở đây, không phải là không làm gì cả, mà là đã thả "chó nghiệp vụ nhỏ" của mình ra rồi.

Rất nhanh, Tiểu Hỏa Trùng đã được giải thoát khỏi Thiên Tàm Băng Ti.

Nó vẫy vẫy đuôi, bay đến mu bàn tay kia của Diệp Phàm, nghiêm trận chờ đợi.

Hách Liên Tĩnh sờ cằm, nhìn Tiểu Hỏa Trùng trên mu bàn tay Diệp Phàm, hít một hơi thật sâu, nói: "Tên nhóc này có phải béo hơn lần trước gặp một chút không." Trương Khải Linh cũng gật đầu.

Tiểu Hỏa Trùng với cái đuôi tròn vo vểnh lên đậu trên mu bàn tay Diệp Phàm lúc này trông vô cùng đáng yêu.

Diệp Phàm lại tiếp tục giải thoát thứ bị Thiên Tàm Băng Ti quấn lại kia.

Đối với việc bọc thứ này, Diệp Phàm không có tâm huyết như đối với Tiểu Hỏa Trùng.

Thiên Tàm Băng Ti chỉ là tùy ý quấn một lớp lên trên.

Rất nhanh, toàn bộ diện mạo của nó đã lộ ra.

Khi nhìn thấy bộ mặt thật của thứ này, cả ba người bất giác lại ghé sát vào Đằng Mãng Xà Vương thêm một chút.

Vẻ mặt ai nấy đều có chút kinh ngạc.

Bởi vì dáng vẻ của con hàng này và cái tên của nó thật sự quá khác xa một trời một vực.

"Thứ này mà là Đẳng Mãng Xà Vương ư?" Hách Liên Tĩnh chỉ vào thứ trên mặt đất, giọng điệu có phần khinh bỉ.

Diệp Phàm gật đầu, nói: "Có một đoạn đã bị đứt rồi, ban đầu nó khá dài." Hắn đưa tay ra, ước lượng một khoảng dài chừng một mét, nói: "Lúc đầu nó phải dài thế này." Ba người lại nhìn thứ đang ngọ nguậy trên mặt đất, tất cả đều có chút cạn lời.

Chỉ thấy thứ này bây giờ chỉ dài bằng ngón út của người trưởng thành, thậm chí so với những người có ngón tay thon dài như ba người họ thì còn ngắn hơn cả ngón út một chút.

Dù tên gọi là Đẳng Mãng Xà Vương, nhưng thực chất trông nó chỉ giống như một con sâu màu đỏ, trên thân mang từng vòng từng vòng mai cứng.

Bốn chữ Đẳng Mãng Xà Vương hoàn toàn chẳng liên quan gì đến nó.

Nếu chỉ nghe tên mà đi tìm Đẳng Mãng Xà Vương này, thì có lẽ dù nó bò ngay trước mặt cũng chẳng thể nhận ra nổi.

Chương 428

Giải Vũ Thần liếc nhìn Đằng Mãng Xà Vương bây giờ chỉ còn lại kích thước bằng ngón út, rồi lại nhìn quanh những dây leo đã mất sức chiến đấu, nói: "Bởi vì Đằng Mãng Xà Vương bị..." Giải Vũ Thần suy nghĩ một hồi, tìm được một cách miêu tả khá thỏa đáng: "...bị trọng thương như vậy, nên đám dây leo ở đây mới chậm lại phải không?" Diệp Phàm gật đầu, đáp: "Đúng vậy." "Thứ này giống như giun đất, cơ thể bị đứt sẽ không chết.

Nó có một phần cơ thể bỏ lại phía sau, cho nên đám dây leo phía sau vẫn còn khả năng tấn công." Giải Vũ Thần lộ vẻ ngạc nhiên, nói: "Nó bỏ lại phần thân dài như vậy ở phía sau ư?

Chỉ để chúng ta không có cách nào đến hỗ trợ cậu sao?" "Bây giờ đến một con sâu cũng học được thế nào là phá phủ trầm châu rồi à?" Diệp Phàm vừa cử động ngón tay, để con bọ lửa nhỏ trông có vẻ đáng yêu bay từ mu bàn tay mình xuống, vừa nói: "Không phải, nó chỉ để lại một phần rất nhỏ ở bên ngoài thôi." "Nếu thật sự để lại một phần dài như vậy, ít nhất đội bảo vệ phía sau chắc chắn đã có thương vong rồi." "Phan Chí và những người khác cũng sẽ không dễ chịu gì." Giải Vũ Thần nhìn Đằng Mãng Xà Vương dài bằng ngón út đang ngọ nguậy trên mặt đất, nói: "Vậy là vì..." Nhưng rất nhanh, không đợi Diệp Phàm trả lời, anh đã biết được nguyên nhân qua cảnh tượng trước mắt.

Chỉ thấy, con bọ lửa nhỏ đáng yêu bay từ tay Diệp Phàm xuống, như hổ đói vồ mồi lao vào thân thể đang ngọ nguậy của Đằng Mãng Xà Vương.

Lần này, con bọ lửa nhỏ không chọn thiêu cháy Đằng Mãng Xà

Vương đến mức không còn một hạt tro.

Mà nó bám trên người Đằng Mãng Xà Vương, ăn một bữa buffet tươi sống tại chỗ tuyệt đối tươi ngon.

Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh cũng gần như hiểu ra ngay lập tức, tại sao con bọ lửa nhỏ này trông có vẻ béo hơn trước một chút.

Diệp Phàm cho nó ăn uống rất tốt.

Đồng thời, Diệp Phàm giải thích: "Vốn dĩ đã xử lý gần xong rồi." "Nhưng tiểu gia hỏa này vẫn còn đốt đồ lung tung, lúc tôi khoác cho nó lớp cách lửa thì để Đằng Mãng Xà Vương chạy mất." Ba người bất giác cùng gật đầu.

Trong đầu họ đã mường tượng ra một khung cảnh tương tự.

Hách Liên Tĩnh dùng cùi chỏ huých vào Giải Vũ Thần bên cạnh, nói: "Ban đầu chúng ta đáp nhờ xe Kinh Trập đến đây để làm gì nhỉ?" Giải Vũ Thần đáp: "Đừng hỏi nữa, tôi không muốn nghe đâu." Hách Liên Tĩnh gật đầu, hiếm có lần nào trong đời không hát ngược lại với chủ nợ của mình.

Trương Khải Linh cũng thả lỏng thanh Kinh Trập trong tay, để nó thoát khỏi trạng thái nghiêm trận chờ địch ban nãy.

Bốn người cứ thế nhìn con bọ lửa nhỏ bám trên thân Đằng Mãng Xà Vương thỏa mãn ăn buffet.

Cả quá trình kéo dài khoảng một phút rưỡi.

Mà một phút rưỡi này cũng trở nên có chút dài đằng đẵng vì cảnh xem một con sâu mukbang cũng không đặc biệt thú vị.

Cho đến một phút rưỡi sau, cái đầu của Đằng Mãng Xà Vương vốn chỉ còn lại cỡ móng tay dường như vẫn muốn giãy giụa lần cuối.

Nó vậy mà lại như một con cá vừa lên bờ, bật tại chỗ lên cao hơn một mét.

Tuy cả ba người đều không nói gì, nhưng trước mắt họ đều sáng lên một tia mong đợi vì cảnh tượng đột ngột thay đổi này.

Ngay cả những dây leo xung quanh đột nhiên cùng với sự giãy giụa hấp hối của Đằng Mãng Xà Vương mà trỗi dậy cũng trở nên thú vị hơn trong mắt họ.

Thế nhưng, khoảnh khắc tiếp theo, con bọ lửa nhỏ lại một lần nữa như mãnh hổ vồ mồi, đè chặt Đằng Mãng Xà Vương trên mặt cát.

Mặc dù con bọ lửa nhỏ chỉ là một con sâu trông rất ngây thơ, nhưng khi xé nát cái đầu cuối cùng của Đằng Mãng Xà Vương, nó lại mang đến một cảm giác hung tàn và máu tanh đến lạ.

Cú nhảy vừa rồi của Đằng Mãng Xà Vương dường như cũng là tia sáng cuối cùng trước khi lụi tàn.

Những dây leo xung quanh còn chưa kịp phát động tấn công, chỉ vừa mới ngẩng đầu lên, đã lại gục xuống lần nữa.

Lần này, những dây leo xung quanh không chỉ gục đầu xuống, mà toàn bộ thân thể chúng đều đã ngã rạp trên mặt cát.

Giống như từng cây đại thụ sừng sững ầm ầm đổ sập.

Nhìn mặt cát đã hoàn toàn không còn màu đỏ, Diệp Phàm ngoắc ngoắc ngón tay với con bọ lửa nhỏ.

Con bọ lửa nhỏ lập tức ngoan ngoãn quay đầu lại.

Vẻ hung tàn khi ăn mồi ban nãy dường như đã biến thành một con sâu khác khi nó quay đầu về phía Diệp Phàm.

Vẫy vẫy cái đuôi nhỏ, nó chui vào trong tay áo của hắn.

Hách Liên Tĩnh bất đắc dĩ cười cười, nói: “Trà xanh nhỏ.” Cùng lúc đó, khi Đằng Mãng Xà Vương đã hoàn toàn chui vào bụng con bọ lửa nhỏ, cả một vùng dây leo xung quanh họ đã đổ rạp hết.

Tầm nhìn xung quanh tức thì trở nên quang đãng.

Sau lưng Diệp Phàm truyền đến tiếng gọi của các đội viên: “Tiểu tộc trưởng!” “Tiểu tộc trưởng, anh vẫn ổn chứ?” “Ha ha!

Tôi đã nói rồi, mấy thứ này không phải là đối thủ của Bàn gia tôi.” “Kiểu gì tôi cũng phải mang về một cân làm món kho tàu.” “Sao nào, để nó vào bụng ông mà đánh ông à?” Diệp Phàm nghe đoạn đối thoại của các thành viên Thất Đao ở lại phía sau dọn dẹp cho mình, hắn phóng khoáng ngoắc tay với họ, nói: “Qua đây đi.

Cẩn thận dưới chân.” Cùng lúc đó, phía sau hắn, bất kể là người của tộc Thất Đao vừa dọn dẹp cho hắn, hay là nhân viên chính thức bị hắn để lại khu vực an toàn, tất cả đều đang chạy về phía hắn.

Trong quá trình chờ đợi ngắn ngủi này, trong đầu Diệp Phàm vang lên một tiếng thông báo của hệ thống. 【Đing!

Chúc mừng ký chủ, hành vi niệm thi bị hiểu lầm là phù hợp với nhân vật Tiêu lão bản, độ hoàn nguyên +5%, độ hoàn nguyên hiện tại là 17%, điểm số tương ứng đã được chuyển cho ký chủ.】 【Chúc mừng ký chủ, nhận được phần thưởng hệ thống.】 【Đing!

Tám vạn lạng bạc trắng.】 Nghe nội dung báo cáo phần thưởng của hệ thống, Diệp Phàm đầu tiên là phản ứng một lúc.

Độ hoàn nguyên mười bảy phần trăm quả thực vẫn còn hơi ít, nhưng dù sao thế giới huyền vũ cổ đại của Tiêu lão bản và đô thị hiện đại mà hắn đang ở vẫn có sự khác biệt.

Cho nên Diệp Phàm cũng không nóng vội.

Điều đầu tiên thu hút sự chú ý của hắn là giá trị quy đổi của tám

vạn lạng bạc trắng ra tiền tệ.

Sau khi não bộ vận động nhanh hai vòng, Diệp Phàm vẫn chưa tính ra được con số cụ thể, vì vậy hắn quyết định tận dụng mọi thứ.

Lát nữa Lưu Bác Văn đến, hắn sẽ đưa cái này coi như bài toán ứng dụng, giao cho cậu em thiên tài toán học này làm thử.

Vừa quyết định xong, Diệp Phàm lại nhớ ra một chuyện còn quan trọng hơn.

Đây hình như không phải là lần đầu tiên hắn nhận được phần thưởng kinh tế từ hệ thống.

Nếu tua lại ký ức xa hơn một chút, trong mộ dưới đáy biển, hắn đã nhận được một trăm triệu của Vương đạo trưởng.

Bao gồm cả mỗi lần hoàn thành hoàn nguyên một nhân vật, đều sẽ nhận được phần thưởng kinh tế tương ứng.

Tuy nhiên, vì trong tình cảnh nguy hiểm lúc đó, sức hấp dẫn của phần thưởng tiền bạc thực sự không thể thu hút sự chú ý của hắn bằng phần thưởng kỹ năng và đạo cụ.

Không chỉ vậy, một số phần thưởng kỹ năng và đạo cụ bây giờ hắn cũng đã có chút không nhớ rõ.

Diệp Phàm dùng phép cộng trừ số nguyên đơn giản nhất tính toán một hồi, năng lực kinh tế hiện tại của mình, hoàn toàn có thể trả hết nợ cho Tiểu Hoa!

Trong chốc lát, Diệp Phàm thậm chí còn cảm thấy ý nghĩa thực sự của phần thưởng tám vạn lạng bạc trắng này không nằm ở bản thân tám vạn lạng bạc trắng.

Mà là ở chỗ nó khiến hắn nhớ ra, hắn, Diệp Phàm, cũng là một người có khả năng trả nợ cho Giải Vũ Thần!

Diệp Phàm có chút vui mừng liếc nhìn Giải Vũ Thần.

Đang định hào phóng tỏ ý với Giải Vũ Thần rằng mình bây giờ đã có khả năng trả nợ.

Thông báo của hệ thống lại vang lên trong đầu Diệp Phàm: 【Đing!

Nhắc nhở thân thiện, nhận được quý nhân Giải Vũ Thần, việc nợ nần đã trở thành một trong những thuộc tính của ký chủ.】【Nếu ký chủ từ bỏ, sẽ gây ra thuộc tính nhân vật không hoàn chỉnh, phần thưởng tương ứng khi hoàn nguyên nhân vật cũng sẽ bị thu hồi.】【Qua tính toán của hệ thống, nếu thu hồi phần thưởng hoàn nguyên của Đạo Mộ Bút Ký, ký chủ sẽ không có tài sản tương ứng để trả nợ.】【Mà ký chủ không có tài sản tương ứng để trả nợ, phù hợp với vai diễn nhân vật Đạo Mộ Bút Ký, thuộc tính hoàn chỉnh nhận được phần thưởng hệ thống, nhận được phần thưởng kinh tế tương ứng.】【Ký chủ nhận được phần thưởng kinh tế tương ứng, sẽ có tài sản để thực hiện hành vi trả nợ.】 Diệp Phàm nghe một chuỗi lời thoại sắp rơi vào vòng lặp vô hạn của hệ thống, lập tức ý thức được hậu quả lớn nhất mà việc trả nợ cho Tiểu Hoa sẽ mang lại cho mình là gì.

Hắn sẽ cùng với hệ thống bị kẹt trong cái bug này.

Đây là một cái bẫy.

"Được rồi, bây giờ tôi không trả nữa." Quả nhiên, sau khi Diệp Phàm nói ra câu này, hệ thống đã dừng lại báo cáo vòng lặp vô hạn ban nãy.

"Đợi tôi hoàn nguyên xong Tiêu lão bản, cho dù không có phần thưởng kinh tế hoàn nguyên hoàn chỉnh của Đạo Mộ Bút Ký, cũng có thể trả được tiền cho Tiểu Hoa." "Lúc đó tôi sẽ trả tiền." Hệ thống: 【...】【Được rồi.】 Cùng lúc đó, Giải Vũ Thần cũng thấy được vẻ

mặt vui mừng của Diệp Phàm khi nhìn anh.

Tuy không biết Diệp Phàm phát hiện ra điều gì, nhưng ánh mắt của Giải Vũ Thần bất giác dịu đi một chút.

Chương 429

Bên cạnh, Hách Liên Tĩnh cũng nhanh nhạy phát hiện ra điều này, liền khoác vai Diệp Phàm, bắt Diệp Phàm quay người lại.

Cùng anh ta quay đầu nhìn các thành viên đang chạy nhanh về phía họ.

Tuy Phan Chí và Vương Nguyệt Bán đều đang cố gắng chạy nhanh về phía Diệp Phàm, nhưng lúc này tốc độ nhanh nhất lại là Kháng Hạo.

Nó chỉ mải vừa sủa "gâu gâu", vừa phi tốc bốn vó trước sau.

Liên tục vượt qua mấy người vốn dĩ đang đi trước nó.

Ngay cả Quan Cấn cũng đã bị nó bỏ xa tít phía sau.

Nhưng Quan Cấn không vội đuổi theo nó, mà yên tâm thong thả đi ở vị trí rất xa phía sau.

Diệp Phàm khẽ nhíu mày, nhìn Kháng Hạo mỗi lần nhảy qua một sợi dây leo còn to hơn cả nó cũng không khỏi thót tim.

Niềm vui sướng vì ảo tưởng có thể trả nợ ban nãy tức thì biến mất khỏi khuôn mặt Diệp Phàm, thay vào đó là sự lo lắng cho tiểu gia hỏa đang chạy nhanh về phía mình.

Khi Kháng Hạo chạy qua người khác, nó nhận được ánh mắt tán thưởng và lời cảm thán của mọi người.

Còn khi Kháng Hạo chạy qua Lê Thốc, thứ nó nhận được lại là sự khinh bỉ và cạnh tranh của Lê Thốc.

"Cái thứ nhỏ bé này có phải là một thằng liếm chó không, sao lại chạy vội thế?" "Bốn cái chân cộng lại còn chưa dài bằng bắp chân

của tôi, chạy cũng tích cực ghê.” Sự tích cực của Kháng Hạo trong phút chốc đã có ba phần chuyển thành sự nhắm vào Lê Thốc.

Nó vốn chạy một mạch không quay đầu, lúc chạy qua Lê Thốc, vậy mà lại phá lệ quay đầu lại.

Hơn nữa còn chuẩn bị sủa về phía cậu ta.

Thế nhưng khoảnh khắc tiếp theo, Kháng Hạo liền đâm sầm vào một sợi dây leo to khỏe, ngã một cú trời giáng.

Vì gia tốc quá nhanh, nên cú này Kháng Hạo bị bật ra một khoảng rất xa.

Nó lăn liên tục hai ba vòng trên cát, hất tung cả một mảng cát lớn, sau đó mới dừng lại bên chân Phan Chí sau khi đâm vào một sợi dây leo khác.

Diệp Phàm nhíu mày, gạt cánh tay đang khoác trên vai mình của Hách Liên Tĩnh ra, nhanh chân đi về phía Phan Chí.

Hách Liên Tĩnh khẽ thở dài, nói: “Ai, có thời gian phải để Đại Hoàng dạy cho cậu nhóc một bài học.” Nói xong, anh ta quay đầu liếc nhìn Giải Vũ Thần đang cười như không cười nhìn mình, khẽ cười một tiếng, rồi lại quay đầu đi, bước những bước chân nhẹ nhàng, cất lên giọng quan tâm khoa trương với Kháng Hạo: “Ây da, tiểu Kháng Hạo có bị ngã đau không.” “Mau xem mấy cái chân chó nhỏ có bị ngã gãy không.” Diệp Phàm rất nhanh đã đi đến bên cạnh Kháng Hạo.

Lúc này, Kháng Hạo đang được Phan Chí dùng bàn tay rộng lớn đỡ lấy, kẹp cái đuôi ngắn tủi thân kêu ư ử.

Tội phạm chính Lê Thốc đứng bên cạnh, cảm thấy mình vô cùng vô tội: “Chuyện này không trách tôi được chứ?” “Đại Hoàng tự đi đường không nhìn đường, ai mà chạy như nó ở chỗ này cũng đều sẽ ngã sấp mặt thôi.” Diệp Phàm đưa tay ra, kiểm tra Kháng Hạo đang

được Phan Chí cẩn thận đỡ trong tay.

Bốn cái chân chó nhỏ mà Hách Liên Tĩnh vừa quan tâm khẩn thiết đều không có vấn đề gì, cái bụng mềm mềm cũng không có vấn đề gì.

Vẫn là một chú chó nhỏ rất khỏe mạnh.

Nhưng sở dĩ bây giờ vẫn kêu thảm thiết như vậy, Diệp Phàm nghi ngờ trên người Kháng Hạo này ít nhiều có chút tài năng diễn xuất.

Trong tiếng kêu thảm thiết đó, tám phần khả năng là vì cú ngã vừa rồi, thực sự quá mất mặt chó.

Phan Chí cũng nói: "Đúng vậy tiểu tộc trưởng, tiểu Lê Thốc nói không sai." "Đại Hoàng vừa rồi là chạy quá vội, một con vật nhỏ như vậy, ở trên địa hình thế này mà chạy còn nhanh hơn chúng ta, chắc chắn là sẽ ngã thôi." Kháng Hạo lập tức ngẩng cái đầu chó nhỏ trong tay Phan Chí lên, bắt đầu rúc vào người Diệp Phàm.

Diệp Phàm đưa tay, nhận lấy Kháng Hạo từ tay Phan Chí.

Chỉ là nhất thời không biết, Kháng Hạo này rốt cuộc là không vui vì Phan Chí gọi nó là Đại Hoàng, hay là không vui vì Phan Chí nói giúp cho Lê Thốc.

Nhưng bất kể là vì lý do nào, Diệp Phàm đều cảm thấy Kháng Hạo với tư cách là một chú chó, dường như có chút quá thông minh.

Bên cạnh, Vương Nguyệt Bán gan lớn nhưng tâm lại rất tỉ mỉ cũng phát hiện ra tình huống này.

Khi Lê Thốc gật đầu đồng tình với lời của Phan Chí, thậm chí còn không thèm để ý đến chữ "tiểu" trong cách xưng hô của Phan Chí đối với mình.

Vương Nguyệt Bán sờ sờ chiếc cằm ba ngấn của mình, khẽ cúi người nhìn Kháng Hạo.

Kháng Hạo ngừng tiếng kêu ư ử tủi thân trong lòng Diệp Phàm, chớp chớp đôi mắt tròn xoe nhìn Vương Nguyệt Bán.

"Sao tôi cứ cảm thấy con Đại Hoàng này có chút quá thông minh vậy?" Kháng Hạo lập tức sủa một tiếng trong trẻo về phía Vương Nguyệt Bán.

Dường như mình vô cùng bất mãn với lời đánh giá này của Vương Nguyệt Bán.

Bên cạnh, Phan Chí có chút không hiểu hỏi: "Thông minh không tốt sao?" "Ngô gia của Cửu Môn vốn dĩ là nhà nuôi chó lớn, những con chó nuôi ra đều thông minh con nào con nấy." "Hơn nữa, hành động như của chúng ta cũng không thích hợp mang theo một con chó ngốc." Vương Nguyệt Bán dùng đôi mắt trí tuệ của mình nhìn chằm chằm Kháng Hạo, sau đó lắc đầu, đứng thẳng người dậy một cách đầy ẩn ý, nói: "Không phải đâu, Đại Phan." "Tôi đang nói con Kháng Hạo này có chút quá thông minh rồi." Ông ta cố ý nhấn mạnh chữ "quá", sau đó lại nói: "Các cậu không cảm thấy sao, cho dù một con chó được huấn luyện tốt đến đâu, cũng không thể thông minh đến mức này được." "Nó dường như có thể hiểu được từng câu nói của chúng ta." "Đối với tên của mình nhạy cảm hơn chó bình thường rất nhiều." "Mỗi lần gọi nó là Đại Hoàng, phần lớn đều không vui, điểm này còn thông minh hơn cả tiểu Lê tử." "Vừa rồi cũng là nghe hiểu lời của tiểu Lê tử mới quay đầu lại tranh cãi với cậu ta, khiến mình bị ngã một cú." Lê Thốc vô cớ bị đạn lạc bên cạnh lập tức nhìn về phía Vương Nguyệt Bán: "Bàn gia, ông có bình thường không vậy?" "Tiểu Lê tử, đó không phải là cách gọi thái giám thời xưa sao?" "Hơn nữa, sang năm em vào đại học năm nhất rồi, em không nhỏ." Vương Nguyệt Bán lại nói: "Thế chẳng phải là đúng rồi sao?" "Tiểu Lê tử rất để ý người khác nói mình nhỏ, nhưng vừa rồi Đại Phan nói giúp cậu ta thì cậu ta lại không phản ứng kịp." "Đại Hoàng quả thực mỗi lần

đều không bỏ qua việc phản kích lại hai chữ Đại Hoàng a.” Kháng Hạo chớp mắt nhìn Vương Nguyệt Bán, lần này lại không phản ứng với hai chữ Đại Hoàng.

Lê Thốc lập tức phát hiện ra điểm này, có chút đắc ý cười nói: “Ha ha!” “Chó thông minh gì chứ, ông xem lần này nó không phản ứng với hai chữ Đại Hoàng rồi kìa?” “Chó làm sao có thể thông minh hơn người được?” “Nếu thông minh như vậy, sang năm cứ đi thi đại học cùng em luôn đi, ngồi cùng phòng thi với em, em sợ nó gian lận đấy.” Sau lưng Lê Thốc, Bạch Hạo có chút hả hê vỗ vỗ vai Lê Thốc, nói: “Biết đâu lại thật đấy nha, cậu đừng có nói nói, chuyện này lại thành thật bây giờ.” “Đến lúc đó nếu Kháng Hạo thi điểm còn cao hơn cậu, vậy thì sẽ rất mất mặt đấy nha.” Lê Thốc lập tức chuyển hướng nhắm vào Bạch Hạo, hỏi một cách rất không lịch sự: “Chị gái, tinh thần của chị có bình thường không vậy?” Bạch Hạo lập tức có chút giả vờ đấm đấm vào vai Lê Thốc, nói: “Sao lại nói chuyện với con gái như vậy chứ.” “Cẩn thận sau này như vậy không tìm được bạn gái đâu.” Lê Thốc bị cú đấm nhẹ này của Bạch Hạo, liền lùi lại mấy bước, cậu ta vô cùng khinh bỉ nhìn về phía Bạch Hạo.

Cảm thấy Bạch Hạo mới nên được gọi là Kháng Hạo thì đúng hơn.

Bên cạnh, Vương Nguyệt Bán lập tức tiếp lời của Lê Thốc ban nãy, nói: “Tiểu Lê tử à, chính vì Kháng Hạo không phản ứng với lời của tôi vừa rồi, mới chứng tỏ nó có chút quá thông minh đấy a.” Lê Thốc nghi hoặc “A?” một tiếng, lại quay trở lại.

Khẽ cúi người nhìn Kháng Hạo trong lòng Diệp Phàm.

Kháng Hạo lúc này đang chớp một đôi mắt tròn xoe, lúc thì nhìn Vương Nguyệt Bán, lúc thì ngẩng đầu nhìn Diệp Phàm.

Dường như đã bị Vương Nguyệt Bán một lúc Kháng Hạo một lúc

Đại Hoàng gọi đến ngơ ngác rồi.

Cho đến khi thấy Lê Thốc lại gần mình, Kháng Hạo mới lại lộ ra vẻ mặt nổi loạn của mình.

Hơi nhe răng về phía Lê Thốc.

Lê Thốc thầm lẩm bẩm một câu: "Rõ ràng là một con chó ngốc mà." Tuy Lê Thốc không hiểu, nhưng Diệp Phàm lại hiểu được ý mà Vương Nguyệt Bán muốn nói.

Kháng Hạo không phải là không phản ứng với hai chữ Đại Hoàng ban nãy, mà ngược lại, chính vì nghe hiểu được mấy câu nói này của Vương Nguyệt Bán có ý gì, nên mới không phản ứng với câu Đại Hoàng ban nãy.

Nhưng ngay cả Kháng Hạo cũng có thể hiểu được Vương Nguyệt Bán đang nói gì, mà Lê Thốc lại không hiểu lời của Vương Nguyệt Bán.

Diệp Phàm cũng cảm thấy dường như Kháng Hạo quả thực thông minh hơn Lê Thốc một chút.

"Đại Hoàng dường như quả thực thông minh hơn tiểu Áp Lê một chút a." Hách Liên Tĩnh không chút lưu tình nói ra lời trong lòng của Diệp Phàm.

Lê Thốc nhìn Hách Liên Tĩnh, lại nhớ lại cuộc thảo luận về trình độ thông minh của mình của Vương Nguyệt Bán và Bạch Hạo ban nãy.

Thiếu niên tức thì cảm thấy mình bị nhắm vào.

Cậu ta nhìn trái nhìn phải, nghĩ ra cách duy nhất: "Tộc trưởng, anh để họ bắt nạt em à?" Diệp Phàm thầm thở dài, nói: "Lê Thốc, vẫn rất thông minh." Hắn nhìn Lê Thốc, nói: "Anh đã tìm cho em một giáo viên rất đáng tin cậy, có thầy ấy dạy em, khả năng em đến Đại học

Khảo cổ Kinh Đô làm đàn em của anh là rất lớn." Lê Thốc rất nhanh đã chấp nhận chiếc bánh vẽ mà Diệp Phàm vẽ cho mình, nhưng cậu ta vẫn hỏi ra câu hỏi của mình: "Tại sao không phải là chính anh dạy em?" Diệp Phàm cười với Lê Thốc.

Thực tế, bây giờ tuy hắn là nghiên cứu sinh của Đại học Khảo cổ Kinh Đô, nhưng là thông qua suất tuyển thẳng cao học mà vào.

Hơn nữa, cái Đại học Khảo cổ Kinh Đô này, nói một cách nghiêm túc, cũng không phải do chính hắn thi đỗ.

Đây là trường đại học mà Diệp Phàm trước đây trong cơ thể này thi đỗ.

Kiếp trước, tuy hắn cũng học ở một trường đại học không tồi, nhưng không phải là một trường 985 như thế này.

Hắn vỗ vỗ vai Lê Thốc, nói: "Đợi em nhận được giấy báo trúng tuyển, anh sẽ dạy em cách thi đỗ nghiên cứu sinh." Nghe hai chữ "thi nghiên cứu sinh", Bạch Hạo bên cạnh từng bị tiểu tộc trưởng nhà mình dặn dò đi thi liền cẩn thận dịch sang một bên một bước, trốn sau lưng Gia Cát Thanh.

Còn bên cạnh, sự chú ý của Vương Nguyệt Bán lại từ đầu đến cuối chưa từng rời khỏi người Kháng Hạo.

Ông ta hít một hơi, nói: "Con chó này không phải là thông minh về mặt học lực này." "Con chó này..." Nghĩ đến thân phận địa vị của Kháng Hạo, Vương Nguyệt Bán vẫn đổi cách xưng hô của mình từ "con chó này" thành.

"Kháng Hạo à, tôi luôn cảm thấy nó thông minh như người vậy?" Lúc này, Quan Cấn phía sau đã cùng Lưu Thương và các đội viên chính thức đi tới.

"Bàn ca đề cao nó quá rồi." "Thông minh đến đâu, cũng chỉ là một

chú chó con khá thông minh." "Không bằng được tiểu Áp Lê đâu." Diệp Phàm nhìn Quan Cấn đối diện, đưa Kháng Hạo cho Quan Cấn.

Chương 430

Kháng Hạo ngoan ngoãn ở trong lòng Quan Cấn, tầm mắt của Vương Nguyệt Bán liền từ trên người tiểu tộc trưởng nhà mình chuyển sang trên người Quan Cấn.

Quan Cấn vuốt mấy cái trên lưng Kháng Hạo, Kháng Hạo liền lại thoải mái vẫy đuôi trong lòng Quan Cấn.

Vương Nguyệt Bán nhìn khoảng cách phía sau Quan Cấn.

Khoảng cách giữa họ không xa, nhưng Quan Cấn họ đến lại không nhanh.

"Tiểu đồng chí, sao các cậu bây giờ mới đến vậy?" Quan Cấn cười nói: "Trong đội chúng tôi toàn người già yếu bệnh tật, đường không dễ đi a Bàn gia." Bên cạnh, Lưu Thương vừa được tiểu tộc trưởng nhà mình giao phó chăm sóc Quan Cấn cũng gật đầu: "Đúng vậy, trên đường toàn là những dây leo này." "Phía sau chúng tôi đều là các giáo sư già và các anh em trong tổ quay phim, mọi người đi đều rất vất vả." Lưu Bác Văn cũng tích cực nói: "Mấy thứ này to quá, nhìn từ xa và nhìn ở khoảng cách gần thế này cảm giác thật sự không giống nhau a." "Trời ạ, những dây leo này rốt cuộc ăn cái gì mà lớn vậy, mọc to thế này." "Mà ở đây lại là sa mạc, ngoài cát ra, ngay cả nước cũng rất ít, lẽ nào là ăn cát mà lớn lên sao?" Diệp Phàm không trả lời thẳng câu hỏi của Lưu Bác Văn, mà nói: "Thích nghi thì tồn tại." Lúc này, Vương Nguyệt Bán cũng gật đầu, sự chú ý cuối cùng cũng từ trên người Kháng Hạo chuyển đi.

Dường như đã không muốn so đo với một con chó về việc nó có quá thông minh hay không nữa.

"Địa hình này, quả thực là không thể để đoàn xe của Giải lão bản

qua được a." "Nếu không phanh kịp thời, lúc này chúng ta có thể đã là hiện trường tai nạn xe cộ rồi." Phan Chí cũng gật đầu, nói: "Đây vẫn là quyết sách chính xác của tiểu tộc trưởng a." "Bây giờ ông còn muốn đi bằng bốn bánh xe à?" Vương Nguyệt Bán hừ một tiếng, nói: "Tôi còn muốn Giải lão bản trực tiếp tài trợ cho chúng ta mấy chiếc máy bay chiến đấu hai chỗ ngồi cơ." Diệp Phàm thở dài, nói: "Bay không vào được đâu." Sau đó, hắn quay đầu lại, liếc nhìn nơi mình vừa ở.

Giải Vũ Thần và Trương Khải Linh vẫn còn ở vị trí ban nãy.

Hai người đang chỉnh lý vũ khí của mình.

Giải Vũ Thần đã hợp hai thanh trường kiếm lại làm một, hợp thành cây côn long văn của mình.

Trương Khải Linh cũng đang cong cánh tay, đập sống đao Kinh Trập vào khuỷu tay, lau cát và dịch của dây leo trên đó vào tay áo mình.

Lúc này, hai người đang xử lý vũ khí của mình dường như đều chú ý đến ánh mắt từ Diệp Phàm, đồng thời quay đầu nhìn về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm liếc nhìn tổ hợp đối diện, Tiểu Ca và Tiểu Hoa.

Lại nhìn những người đang đứng bên cạnh mình, Hắc Nhãn Kính và Tà Đế.

Không ổn, tổ hợp này vô cùng không ổn.

Diệp Phàm nói: "Đi thôi, đêm dài lắm mộng." Vừa nói, Diệp Phàm vừa đeo lại Hắc Kim cổ đao sau lưng.

Các thành viên của Thất Đao cũng đều thu lại vũ khí của mình.

Đi về phía trước, Diệp Phàm đột nhiên nghĩ đến điều gì đó.

Hắn vẫy tay với Lưu Bác Văn cách hắn khoảng mười bước: "Bác

Văn ơi, qua đây.” Vốn dĩ vì bên cạnh Diệp Phàm đã đứng rất nhiều người vừa rồi đã chiến đấu đẫm máu trong rừng dây leo, nên đã không còn chỗ trống.

Mà thông qua những chiếc camera di động mà những người này mang theo truyền đến hình ảnh trong phòng livestream, lại đủ để chứng minh những người này thật sự nguyện ý vì Diệp Phàm mà vào sinh ra tử.

Vì vậy cho dù là một con chó nhỏ trung thành như Lưu Bác Văn, bây giờ cũng rất tự giác không đi tranh giành vị trí đó.

Lần đầu tiên trong livestream cách xa đại ca nhà mình như vậy, Lưu Bác Văn đi phía sau có chút cúi đầu ủ rũ.

Cậu ta cứ hỏi Triệu Trạch Minh, mình so với những người bên cạnh đại ca, có phải là quá vô dụng không.

Mình có phải là không xứng đứng bên cạnh đại ca không.

Triệu Trạch Minh một bên tận tình phổ cập cho Lưu Bác Văn kiến thức về việc mọi người sinh ra đều bình đẳng, một bên lại để Lưu Bác Văn chấp nhận hiện thực rằng giữa người với người quả thực có sự khác biệt.

Cho đến khi Diệp Phàm quay đầu gọi Lưu Bác Văn một tiếng, hai người đều lập tức ngẩng đầu, nhìn về phía Diệp Phàm phía trước.

“Đại ca!” Cái đuôi vô hình phía sau Lưu Bác Văn vừa rồi còn đang cúi đầu ủ rũ lập tức lại vẫy lên.

Diệp Phàm đồng thời nhìn thấy Triệu Trạch Minh bên cạnh Lưu Bác Văn, nghĩ đến tương lai đây chính là sự đảm bảo cho tấm giấy báo trúng tuyển Đại học Khảo cổ Kinh Đô của Lê Thốc, cũng gật đầu với Triệu Trạch Minh: “Học bá, cậu cũng qua đây một chút.” Triệu Trạch Minh ngẩn ra, cánh tay đã bị Lưu Bác Văn nắm lấy.

Khoảnh khắc bị Lưu Bác Văn kéo đi, Triệu Trạch Minh cảm thấy mình dường như đã xuyên không vào thế giới của mèo và chuột.

Vừa rồi có một khoảnh khắc, hai chân của mình có lẽ đều đã rời khỏi mặt đất.

"Đại ca, có gì phân phó ạ?" Lưu Bác Văn đến bên cạnh Diệp Phàm.

Diệp Phàm đầu tiên là vỗ vai Lê Thốc, giới thiệu Triệu Trạch Minh cho cậu ta, nói: "Áp Lê, sau này đây chính là giáo viên phụ đạo của em." "Có vấn đề gì không hiểu, hỏi thầy Triệu." Lê Thốc liếc nhìn Triệu Trạch Minh.

Trắng trẻo sạch sẽ, gầy một cách đơn thuần, trên người không có cơ bắp gì.

Trên sống mũi là một cặp kính không gọng bình thường, có chút dày, nhìn là biết độ cận không thấp.

Đúng là ấn tượng khuôn mẫu của cậu ta về học bá.

Cho dù Diệp Phàm không dùng học bá để gọi Triệu Trạch Minh, Lê Thốc cũng sẽ tự nhiên mà liên tưởng Triệu Trạch Minh với thân phận học bá này.

Trong lòng Lê Thốc, học bá đại khái là nên trông như thế này.

Chứ không phải...

Lê Thốc lại quay đầu liếc nhìn dáng vẻ của tiểu tộc trưởng nhà mình.

Không biết nên hình dung thế nào, cho dù đứng ở góc nhìn của một người đàn ông, tiểu tộc trưởng nhà cậu ta quả thực là vô cùng đẹp trai hiếm có.

Không những không giống học bá, cũng không giống người luyện

võ.

Người như thế này tại sao không đóng gói đưa vào đoàn làm phim đi?

Mà lại bị đưa đến sa mạc có hoàn cảnh khắc nghiệt như thế này?

Hơn nữa, trạng thái của tiểu tộc trưởng nhà cậu ta, thật sự là đang ở cùng một sa mạc với bọn họ sao?

Bây giờ trong đội này, bất kể là ai, cho dù là cô gái duy nhất Bạch Hạo, hay là Giải lão bản tinh tế.

Mỗi người trên mặt đều có sự khó chịu vì phải chịu đựng nhiệt độ cao.

Nhưng tiểu tộc trưởng nhà cậu ta, ngũ quan thư thái, như tắm gió xuân, trông dường như hoàn toàn không có phản ứng gì với hoàn cảnh khắc nghiệt hiện tại.

"Tiểu Lê tử, bảo em chào thầy đi kìa." Bên cạnh, Hách Liên Tĩnh khoác vào sau gáy Lê Thốc, bắt cậu ta quay đầu nhìn về phía Triệu Trạch Minh.

Lê Thốc vừa rồi chỉ nhìn Triệu Trạch Minh một cái thoáng qua, sau đó liền vô thức dán chặt tầm mắt vào người Diệp Phàm.

Điều cậu ta càng không biết là, lúc đó vẻ mặt của cậu ta còn vô cùng phong phú.

Triệu Trạch Minh nhận ra Lê Thốc cũng là một trong những người vừa chiến đấu với dây leo, thái độ đối với Lê Thốc liền vô cùng kính trọng.

Lê Thốc rất hưởng thụ thái độ của Triệu Trạch Minh.

Diệp Phàm trực tiếp vạch trần sau lưng: "Lê Thốc, tôn trọng thầy của em một chút, em có thể đến trường của anh đuổi kịp bước chân

của anh hay không, đều trông cậy vào thầy ấy, và em." Sau đó, Diệp Phàm khoác vai Lưu Bác Văn, hạ thấp giọng nói một cách bí ẩn với Lưu Bác Văn: "Bác Văn ơi, tám vạn lạng bạc, là bao nhiêu Nhân dân tệ?" Lưu Bác Văn bấm ngón tay tính toán, sau đó hỏi Diệp Phàm: "Đại ca, trước tiên chúng ta phải làm rõ, một lạng bạc là bao nhiêu tiền bây giờ." Diệp Phàm hơi sững lại, hình như trước đó hắn cũng không cân nhắc đến điều kiện tiên quyết này.

Bất chợt, một giọng nói truyền vào tai hai người.

"Đại khái là gần hai trăm tệ." Diệp Phàm quay đầu lại, nhìn Gia Cát Thanh đang từ phía sau đi tới.

Gia Cát Thanh cười tủm tỉm nhìn Diệp Phàm, nói: "Tiểu tộc trưởng, có phải Tây Linh Ấn Xã có bạch ngân muốn bán không?" "Nhà họ Gia Cát chúng tôi có thể trả giá cao hơn đó." Diệp Phàm hơi nheo mắt, thầm nghĩ: Gia Cát này, lại lén dùng Thính Phong Ngâm!

Thính Phong Ngâm là để ngươi dùng như vậy sao?

Bên cạnh, Lưu Bác Văn không hiểu chuyện gì đang xảy ra, kinh ngạc nhìn Gia Cát Thanh, rồi lại quay đầu nhìn về hướng Gia Cát Thanh vừa đi tới: "Gia Cát tiên sinh, tôi và đại ca nói nhỏ như vậy, các anh cũng nghe thấy được sao?" Lưu Bác Văn lại quay đầu nhìn quanh những người khác.

Gia Cát Thanh nheo mắt cười, nói: "Tôi nghĩ, chắc không phải tất cả mọi người đâu." Lưu Bác Văn gật đầu, "À" một tiếng, sau đó nói với Diệp Phàm: "Đại ca, nếu là hai trăm tệ, vậy thì khoảng mười sáu triệu nhỉ." Nếu Diệp Phàm bây giờ không phải là một con nợ, thì mười sáu triệu tuyệt đối không phải là một con số nhỏ.

Nhưng Diệp Phàm bây giờ không những là con nợ, mà còn là con nợ của Giải Dữ Thần.

Mười sáu triệu đối với tình hình nợ nần của hắn mà nói, chỉ là muối bỏ bể.

Chương 431

Diệp Phàm lắc đầu, nói: "Đi thôi, đi thôi." "Đường còn dài." Nói rồi, Diệp Phàm lại lôi tấm bạch thư thời Chiến Quốc từ trong túi ra, quay trở lại bên cạnh Quan Cấn.

Quan Cấn đang giúp hắn bế Kháng Hạo, thấy Diệp Phàm đã cầm bạch thư đi tới, cũng ghé đầu qua: "Sao vậy, trông có vẻ buồn rầu." "Con đường phía trước có vấn đề à?" Diệp Phàm lắc đầu, nói: "Đường phía trước chắc chắn có vấn đề, chuyện rõ như ban ngày rồi, không có gì đáng lo cả." Điều hắn buồn rầu là một tai bay vạ gió.

Ban đầu đã dùng phương thức vừa hòa bình vừa nói lý lẽ để lấy được thiên đăng của Tân Nguyệt Phạn Điếm, nhưng cuối cùng Tân Nguyệt Phạn Điếm vẫn rất không có chí khí mà bị đập phá.

Đúng là tai bay vạ gió.

Hơn nữa, điều Diệp Phàm uất ức nhất bây giờ là mình rõ ràng có khả năng trả nợ.

Nhưng trả nợ thì sẽ rơi vào cái bug mãi mãi thiếu nợ - trả nợ.

Mà cái bug này tồn tại, lại là vì tiền thân của vị bên cạnh hắn đây.

Nói đi cũng phải nói lại, hai trăm sáu mươi triệu của Tân Nguyệt Phạn Điếm so với ba mươi tỷ sau này, hình như cũng chỉ là chín trâu mất một sợi lông mà thôi.

Diệp Phàm có chút cảnh giác liếc nhìn Quan Cấn bên cạnh.

Hắn thầm tính toán: thứ mình hoàn nguyên là Đạo Mộ Tà, nên việc nợ tiền Tân Nguyệt Phạn Điếm cũng là một thuộc tính.

Nhưng ba mươi tỷ là món nợ của Tà Đế giai đoạn sau.

Bây giờ Tà Đế đã hóa thân thành vị Quan lão bản này đi bên cạnh mình, chắc là không có khả năng lại hoàn nguyên Tà Đế, nợ Tiểu Hoa ba mươi tỷ nữa đâu nhỉ.

Quan Cấn chú ý đến ánh mắt của Diệp Phàm, mỉm cười với hắn.

Anh ta hơi cúi người, đặt Kháng Hạo xuống đất lần nữa, để nó tự chạy phía trước.

Rồi lại ghé đầu qua, cùng xem tấm bạch thư thời Chiến Quốc trong tay Diệp Phàm.

Hai người vừa xem bạch thư trong tay Diệp Phàm, vừa nhìn quanh bốn phía để xác nhận phương hướng, tiếp tục đi về phía trước.

Các thành viên trong đội đi theo bên cạnh và phía sau họ cũng đi thành từng nhóm hai ba người.

Chỉ có Kháng Hạo, giống như một trinh sát đi đầu dò đường, lúc thì sang trái, lúc lại lệch sang phải.

Đôi khi nó sẽ tự mình đi nhầm hướng.

Nhưng thường thì sau khi thấy Quan Cấn và Diệp Phàm đi đúng hướng được vài mét, nó sẽ lập tức quay đầu đuổi theo.

Lúc đầu, Diệp Phàm còn gọi nó lại mỗi khi Kháng Hạo đi sai hướng.

Nhưng sau khi chứng kiến ý thức tự quản lý khá mạnh của Kháng Hạo, hắn cũng mặc kệ nó chạy lung tung.

Đi được một đoạn, Kháng Hạo lại men theo hướng sai mà tự mình đi về phía trước.

Không chỉ Diệp Phàm và Quan Cấn, các thành viên khác trong đội cũng đã quen với việc Kháng Hạo thông minh sẽ tự mình quay trở lại đúng hướng.

Vì vậy, khi đi ngang qua Kháng Hạo, cũng không ai gọi nó lại.

Lê Thốc đi ở phía sau cùng với Triệu Trạch Minh, có chút mất kiên nhẫn khi nghe học bá chia sẻ phương pháp học tập.

Ánh mắt cậu ta liếc thấy Kháng Hạo đã cúi đầu ngửi mùi, vẫy vẫy cái đuôi nhỏ.

Cậu ta ngẩng cổ lên, nhìn hướng đi của Quan Cấn và Diệp Phàm ở phía trước.

Rồi lại quay đầu, nhìn hướng đi của Kháng Hạo.

Trên mặt Lê Thốc lộ ra vẻ hơi khinh bỉ: Đại Hoàng sao lại biến thành kẻ dũng cảm đơn độc đi trong hẻm tối thế này?

Cậu ta gọi một tiếng: "Này!

Đại Hoàng ngốc nghếch!

Mày định đi đâu thế!" Không chỉ Kháng Hạo nghe thấy tiếng của Lê Thốc, mà các thành viên khác trong đội cũng nghe thấy lời cậu ta nói.

Ân oán cá nhân giữa Lê Thốc và Kháng Hạo mọi người đã quen không thấy lạ, nhưng việc Lê Thốc tốt bụng gọi Kháng Hạo quay lại thì lại rất hiếm thấy.

Vì vậy, điều thu hút sự chú ý của các thành viên phía trước không phải là việc Kháng Hạo một mình một chó đã đi ngày càng xa về hướng ngược lại với Diệp Phàm và Quan Cấn.

Mà là người đầu tiên lên tiếng gọi Kháng Hạo lại, lại là Lê Thốc.

Mọi người đều nhìn về phía Kháng Hạo.

Diệp Phàm và Quan Cấn cũng nhìn về phía nó.

Chỉ thấy, sau tiếng gọi của Lê Thốc, Kháng Hạo quả thực đã dừng

lại.

Nhưng, nó không quay lại, chỉ đứng yên tại chỗ, vẫy đuôi.

Nó quay đầu nhìn về phía Lê Thốc một cái, rồi lại quay đầu nhìn về phía Diệp Phàm và Quan Cấn.

Lê Thốc bất giác lùi lại một bước.

Bởi vì trước đây, nếu cậu ta gọi Kháng Hạo là Đại Hoàng, thì Kháng Hạo về cơ bản sẽ không thèm để ý đến cậu ta.

Nhưng nếu cậu ta gọi Kháng Hạo là Đại Hoàng ngốc nghếch, thì Kháng Hạo nhất định sẽ lao tới và có một trận tử chiến vô cùng tàn nhẫn với cậu ta.

Nhưng lần này, Kháng Hạo không lao về phía Lê Thốc để tử chiến như thường lệ.

Mà có chút lo lắng đi vòng vòng tại chỗ.

Đây là lần đầu tiên Kháng Hạo có phản ứng như vậy trong đội.

Diệp Phàm và Quan Cấn cũng có chút nghi hoặc nhìn về phía Kháng Hạo.

Quan Cấn hơi nhíu mày, ngồi xổm xuống vỗ tay về phía Kháng Hạo.

"Kháng Hạo, lại đây." Kháng Hạo sủa "gâu gâu" hai tiếng về phía Quan Cấn, nhưng không vui vẻ lao về phía anh ta như thường lệ.

Sau đó, Kháng Hạo sủa hai tiếng về hướng mà nó đang đi tới.

Diệp Phàm cũng nhíu mày, hắn nhận ra, phản ứng của Kháng Hạo bây giờ có chút lo lắng.

Cứ như thể ở hướng nó đang đi tới, có thứ gì đó mà con người không nhìn thấy được.

Hách Liên Tĩnh đẩy kính râm, nói: "Con chó này có phải ngửi thấy mùi gì không?" "Có ai để khúc xương nào ở hướng đó không?" Quan Cấn quả quyết nói: "Không thể nào, tuyệt đối không phải khứu giác của Kháng Hạo có vấn đề." "Thật sao?" Hách Liên Tĩnh vừa nói, vừa lục lọi thứ gì đó trong ba lô của mình.

Khi Diệp Phàm và Quan Cấn thấy Hách Liên Tĩnh lôi ra một hộp cơm rang thịt băm ớt xanh từ ba lô, họ liền hiểu ý nghĩa thật sự trong câu "Thật sao?" của gã chính là: *Thật không đấy, tôi không tin*.

Hách Liên Tĩnh mở hộp cơm có in mấy chữ to nổi bật "Cơm rang thịt băm ớt xanh ngon nhất thế giới", trước tiên tự mình ghé vào ngửi, sau đó nói: "Ừm, vì đã được xử lý sấy khô bảo quản, nên bây giờ mùi không được đậm đà như lúc mới ra khỏi chảo." "Nhưng với cái mũi của tiểu Kháng Hạo nhà ta, chắc vẫn ngửi được mùi vị thơm ngon của nó lúc mới ra khỏi chảo chứ nhỉ?" Nói rồi, Hách Liên Tĩnh đưa hộp cơm về phía Kháng Hạo, lại dùng một loạt kỹ năng gọi chó, "der" mấy tiếng.

Lê Thốc ở bên cạnh nhớ lại một bài văn đã học hồi cấp hai, liền châm chọc Hách Liên Tĩnh: "Trong kinh thành có người giỏi khẩu kỹ." Giải Dữ Thần đứng sau lưng Hách Liên Tĩnh, dùng mũi giày đá nhẹ vào lưng gã, nói: "Chó không ăn thứ này của anh đâu." Hách Liên Tĩnh bưng hộp cơm từ dưới đất đứng dậy, nói: "Không đúng nhỉ, Kháng Hạo nhà ta trông không giống chó cỏ bình thường." "Sao lại không có hứng thú với thứ tốt như vậy chứ?" Quan Cấn nhăn mũi, dường như đã ngửi thấy mùi thịt rang ớt xanh trong hộp cơm của Hách Liên Tĩnh.

Anh ta hơi lộ vẻ ghét bỏ, nói: "Kháng Hạo thường không ăn đồ chay như vậy." Hách Liên Tĩnh cười cười, đang định cất hộp cơm đi.

Một bóng người to béo linh hoạt từ phía sau lao tới nhanh như chớp, giật lấy hộp cơm từ tay Hách Liên Tĩnh.

Tay Hách Liên Tĩnh trống không, hộp cơm được hắn in dòng chữ "Cơm rang thịt băm ớt xanh ngon nhất thế giới" đã vào tay Vương Nguyệt Bán.

Vương Nguyệt Bán đã cúi đầu ăn lấy ăn để, nói: "Ai, Đại Hoàng không biết thưởng thức, vẫn là để Bàn gia ta nếm thử vài miếng thay Đại Hoàng vậy." "Hạt Tử, món cơm rang này của cậu làm không tệ nha." "Màu sắc vàng óng, hạt tơi đều, trông tay nghề rất chuyên nghiệp đấy." Hách Liên Tĩnh "hắc" một tiếng, trách móc nói: "Ngài còn không khách sáo hơn cơ." "Đây là cơm rang ớt xanh phiên bản giới hạn toàn quốc của tôi, chỉ có một nhà hàng này, độc nhất vô nhị." Vương Nguyệt Bán cúi đầu vào hộp cơm, không ngẩng lên mà nói: "Thôi đi, so với tay nghề của Bàn gia ta, thì còn kém xa vạn dặm." "Nói anh béo anh còn thở dốc à." "Ái chà, vừa mới đánh một trận với đám giun khổng lồ kia, lại còn đội nắng đi bộ trong sa mạc xa như vậy." "Thể lực tiêu hao thế này, không bổ sung thêm chút gì, Bàn Tử này sắp chết đói rồi." Nói rồi, Vương Nguyệt Bán lại lùa thêm một miếng cơm vào miệng.

Chương 432

Trông có vẻ, đúng là đã đói lắm rồi.

Hách Liên Tĩnh bất đắc dĩ cười cười, nói: "Vậy được thôi, bữa cơm này tôi ghi vào sổ của Tiểu Diệp tử nhé." Vừa nói, Hách Liên Tĩnh vừa cười nhìn Diệp Phàm, người vẫn đang chú ý đến Kháng Hạo ở cách đó không xa.

Diệp Phàm bị réo tên, quay đầu nhìn Hách Liên Tĩnh một cái.

"Anh nhất định phải ngang hàng ngang vế với Tiểu Hoa sao?" "Dựa vào một hộp cơm rang thịt băm ớt xanh?" Giải Dữ Thần cũng ném cho Hách Liên Tĩnh một ánh mắt kiểu "anh có muốn nghe xem mình đang nói gì không".

Hách Liên Tĩnh hoàn toàn không để tâm mình đang nói gì, cười cười, nói: "Dù sao Hạt Tử tôi cũng là người nợ nần chồng chất mà." "Cần một số nghề tay trái để duy trì mức sống cơ bản." "Tôi thấy cổ phiếu Tiểu Diệp tử của cậu không tệ, có thể đầu tư." Diệp Phàm nhìn Giải Dữ Thần, rồi lại nhìn Hách Liên Tĩnh.

Hắn cảm thấy Hắc Nhãn Kính có lẽ vẫn không biết mình rốt cuộc nợ Tiểu Hoa bao nhiêu tiền.

Sau đó, Diệp Phàm xua tay, nói: "Miễn cho anh món nợ cái chân giường rồi." Hách Liên Tĩnh lắc lắc ngón tay, nói: "Tiểu Diệp tử nói sai rồi." "Đây không phải là cơm rang thịt băm ớt xanh bình thường." Bên cạnh, tuyển thủ lướt mạng 5G Bạch Hạo tiếp lời, hỏi: "Đây là cơm rang ớt xanh trong thơ Vương Duy à?" Hách Liên Tĩnh liếc nhìn Bạch Hạo, rồi lại lắc đầu một cách bí ẩn, nói: "Trong thơ Vương Duy không phải cơm rang ớt xanh, là hồng đậu." Bạch Hạo nhìn Hách Liên Tĩnh dùng ánh mắt của kẻ nhìn học sinh dốt nát để nhìn mình, liền

biết, Hách Liên Tĩnh rõ ràng là không hiểu ý của cái meme này.

Cậu ta lắc đầu, nhỏ giọng lẩm bẩm một câu: "Ai, người già a." Hách Liên Tĩnh không nghe thấy câu lẩm bẩm của Bạch Hạo, tiếp tục nói với Diệp Phàm: "Đây là cơm rang ớt xanh đã qua xử lý sấy khô chuyên nghiệp, mà vẫn giữ được hương vị thơm ngon vốn có của nó." "Hơn nữa, đây còn là cơm rang ớt xanh giữa sa mạc mênh mông, trong môi trường cần phải tiết kiệm tài nguyên." "Quan trọng nhất, đây là cơm rang ớt xanh chan chứa đầy tình yêu của Hạt Tử tôi." Nghe những lời này, Vương Nguyệt Bán nôn khan một tiếng "Ọe".

Diệp Phàm cũng được chứng kiến thế nào là gian thương lòng dạ đen tối.

Một tên thương nhân đáng ghét đã gán cho sản phẩm một đồng giá trị mười đồng rồi cuối cùng bán với giá một trăm đồng.

Đương nhiên, khi hắn đang châm chọc Hách Liên Tĩnh như vậy, hắn đã quên mất hành vi gian thương của chính mình lúc ngồi ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, đã gán cho cây đàn tỳ bà vài triệu giá trị vài chục triệu, cuối cùng đấu giá lên tới hàng trăm triệu.

Bây giờ hắn chỉ có thể thầm chửi trong lòng: Đúng là CP Hắc-Hoa, không phải người một nhà không vào chung một cửa.

Đáng ghét.

Bên cạnh, Phan Chí bị câu "chan chứa đầy tình yêu" của Hách Liên Tĩnh làm cho ghê tởm, vỗ vào lưng Vương Nguyệt Bán một cái, nói: "Cậu thật sự để Hạt Tử ghi vào sổ của tiểu tộc trưởng à?" Sau đó, anh ta nói với Diệp Phàm: "Tiểu tộc trưởng, ngài không cần quan tâm đến tên béo này đâu." "Cơm là nó ăn, đến lúc đó để nó trả." Vương Nguyệt Bán ho sặc sụa mấy tiếng, quay đầu nói với Phan Chí: "Nếu vừa rồi tôi mà nghẹn chết, Hạt Tử còn phải bồi thường phí tổn thất tinh thần cho tôi đấy." Anh ta lại nhìn sang Hách Liên Tĩnh, nói:

“Hạt Tử à, cậu nói thì cứ nói, sao lại dọa người thế.” “Lúc nào về kinh đô, Bàn gia làm cho cậu món cơm rang Dương Châu chính hiệu nhất.” Vừa nghe mấy người pha trò, Diệp Phàm vừa quay đầu nhìn về phía Kháng Hạo.

May mà Kháng Hạo tuy trông có vẻ bất thường, nhưng cũng chỉ là đang do dự tại chỗ.

Biểu hiện của nó trông không giống như phía trước có thứ gì nguy hiểm, mà giống như phía trước có thứ gì đó đang hấp dẫn nó, khiến nó muốn phản bội tổ chức.

Lời của Hách Liên Tĩnh tuy thô nhưng lý không thô, Kháng Hạo bây giờ trông giống như đang bị một khúc xương mà mọi người không nhìn thấy ở phía trước hấp dẫn.

Diệp Phàm quay đầu nhìn các thành viên đội khảo cổ.

Thực ra, trạng thái của các thành viên Cửu Môn Thất Đao đi cùng hắn vẫn khá tốt.

Tuy Vương Nguyệt Bán miệng thì nói tiêu hao nhiều thể lực, nhưng tinh thần vẫn rất sung mãn.

Các thành viên đội bảo an do Trương Cường dẫn đầu tinh thần cũng rất tốt.

Những người có vẻ kiệt sức là các nhân viên của đội khảo cổ chính thức.

Đặc biệt là mấy vị giáo sư lớn tuổi.

Diệp Phàm liếc nhìn tấm bạch thư trong tay, quay đầu nói: “Mọi người nghỉ ngơi tại chỗ một lát đi.” Sau đó, lại nói với Quan Cấn: “Tôi qua xem Kháng Hạo.” Cả đội dừng lại tại chỗ.

Diệp Phàm đi về phía Kháng Hạo.

Quan Cấn đi theo bên cạnh hắn, vẻ mặt đầy nghi hoặc.

Hách Liên Tĩnh cũng đi theo, miệng còn lẩm bẩm: "Lạ thật, sao lại không muốn ăn cơm rang thịt băm ớt xanh chứ?" "Đại Hoàng không phải là bị bệnh rồi chứ?" Phan Chí vỗ vai Vương Nguyệt Bán đang định bưng hộp cơm đi theo, nói: "Ăn đi, tôi đi theo tiểu tộc trưởng." Lê Thốc quay đầu nói với Triệu Trạch Minh, người đã giảng cho cậu ta gần hai mươi phút về tâm lý học tội phạm nhân loại: "Triệu lão sư, em đi xem Đại Hoàng." Triệu Trạch Minh mím đôi môi khô nứt, gật đầu nói: "Được." Sau đó, cũng đi theo.

Lê Thốc nghe thấy tiếng bước chân phía sau, hoảng hốt quay đầu nhìn lại: "Triệu lão sư, thầy đi theo làm gì?" "Đây là tiết thực hành của môn tâm lý học tội phạm à?" Triệu Trạch Minh cũng bị Lê Thốc đột ngột quay đầu làm cho giật mình lùi lại một bước, ông vội xua tay, nói: "Tôi đi xem cậu ấy." Nói rồi, ông chỉ về một hướng.

Lê Thốc nhìn thấy người mà Triệu Trạch Minh đang chỉ.

Đó là Lưu Bác Văn đang vui vẻ vác máy quay phim, vẫy đuôi đi theo sau tiểu tộc trưởng nhà cậu ta.

Lê Thốc có chút nghi hoặc, nhưng vẫn gật đầu, nói: "Hai người tình cảm tốt thật." Triệu Trạch Minh cũng cứng ngắc gật đầu, nói: "Nhận nuôi một chú cún con một ngày nào đó sẽ tan nát cõi lòng khi nhìn rõ hiện thực." Lê Thốc nhướng mày, nói: "Sở thích của Triệu lão sư cũng thật đặc biệt." "Vậy thầy định nhận nuôi Đại Hoàng à?" Triệu Trạch Minh ngơ ngác "A" một tiếng, mới nhận ra Đại Hoàng mà Lê Thốc nói chính là Kháng Hạo, bèn nói: "Không, nó mạnh hơn con kia nhiều." Lê Thốc thực sự không thể hiểu nổi trên đời này lại có người còn tệ hơn cả Đại Hoàng, nhưng vẫn lịch sự gật đầu, nói: "Vậy thầy nén bi thương nhé." Triệu Trạch Minh cứng ngắc gật đầu.

Dù trong mắt Diệp Phàm và Hách Liên Tĩnh, Lê Thốc chỉ là một

quả lê ngốc nghếch.

Nhưng trong mắt Triệu Trạch Minh và những người bình thường khác, Lê Thốc lại là một người trẻ tuổi có chút sắc sảo.

Trông giống một chú sói con hơi hung dữ, mang lại cảm giác áp bức.

Đặc biệt là biểu hiện của Lê Thốc trong rừng đằng mãng, mọi người đều đã chứng kiến.

Thân thủ nhanh nhẹn, tàn nhẫn, động tác gọn gàng, dứt khoát.

Vì vậy Triệu Trạch Minh đối với người học sinh này của mình, vẫn có chút kiêng dè.

Thấy Lê Thốc cuối cùng cũng quay người đi tìm Kháng Hạo cùng Diệp Phàm, Triệu Trạch Minh mới thở phào nhẹ nhõm, bước nhanh về phía Lưu Bác Văn.

Khi Lê Thốc đi đến bên cạnh Diệp Phàm, thấy Diệp Phàm đã lật cả người Kháng Hạo lại, để lộ cái bụng mềm mại ra mà xoa.

Kháng Hạo cũng đã thoát khỏi vẻ do dự lúc nãy, đang được Diệp Phàm xoa cho sung sướng đến mức đạp chân.

Quan Cấn cũng đang xoa đầu Kháng Hạo.

Lê Thốc thở ra một hơi, ngồi xổm xuống, hỏi: "Đại Hoàng lúc nãy bị sao vậy, ngốc rồi à?" Quả nhiên, lời này vừa thốt ra, Kháng Hạo liền lật người từ dưới đất dậy, bốn chân hơi cong lại, trọng tâm dồn về phía sau.

Nó bắt đầu sủa gâu gâu về phía Lê Thốc, kẻ vừa nói lời không hay về nó.

Lê Thốc nhìn bộ dạng Kháng Hạo gào thét với mình, khinh thường hừ lạnh một tiếng.

“Mày sủa cái gì?” “Chó ngốc, bằng chứng mày ngớ ngẩn lúc nãy đều được lưu lại trong cái máy này rồi, hiểu không?” Nói rồi, Lê Thốc rất ngầu giơ tay chỉ sang bên cạnh.

Hướng tay cậu ta chỉ, chính là hướng của Lưu Bác Văn đang vác máy quay.

Lưu Bác Văn và Triệu Trạch Minh lúc nãy có phản ứng y hệt nhau, cũng là một cú lùi chiến thuật, nhưng bị Triệu Trạch Minh đỡ lại, nên không lùi hẳn.

Kháng Hạo lập tức quay đầu, nhìn về phía Lưu Bác Văn, lại sủa lớn về phía cậu ta.

Lưu Bác Văn đưa máy quay ra sau lưng, nghiêng người, nói: “Mày sủa không phải một mình tao đâu nhé.” “Mày sủa, là một trăm ba mươi lăm triệu năm trăm linh chín nghìn sáu trăm ba mươi ba người trong phòng livestream đấy.” Nghe vậy, Kháng Hạo quả nhiên ngừng sủa.

Triệu Trạch Minh ở sau lưng Lưu Bác Văn nhỏ giọng hỏi: “Thật sự có nhiều người vậy sao?” Lưu Bác Văn hơi nghiêng đầu, nhỏ giọng trả lời: “Không biết, em chém gió đấy.” “Em nói đại một con số lớn, dọa nó thôi.” Triệu Trạch Minh: “...” Lê Thốc dường như rất thích nhìn bộ dạng Kháng Hạo bị lép vế, rất không phúc hậu mà cười lớn thành tiếng: “Ha ha ha, mày cũng có ngày hôm nay à Đại Hoàng.” Hách Liên Tĩnh ngồi xổm một bên, chống cằm, hứng thú nói: “Cảm thấy hơn người đến thế à, tiểu lê ngốc.” Lê Thốc lập tức quay đầu lại, trừng mắt nhìn Hách Liên Tĩnh: “Lão già, tôi không còn nhỏ nữa.” Hách Liên Tĩnh hừ lạnh một tiếng, nói: “Già thì sao, ai rồi cũng sẽ già thôi, thằng nhóc con.” Lê Thốc không chịu thua, nheo mắt lại, nói: “Nhỏ thì sao, ai cũng từng nhỏ, đồ già khụ.” Diệp Phàm nhìn hai người này đấu võ mồm qua lại, vẫn có chút nghi hoặc.

Chủ yếu là nghi hoặc về cách xưng hô của Lê Thốc với Hắc Nhãn Kính.

Bởi vì theo hắn thấy, ngoại hình của Hắc Nhãn Kính thực ra không hề già, đặc biệt là khi không đeo kính râm, để lộ toàn bộ ngũ quan.

Đó là một anh chàng đẹp trai có chút phong tình dị vực.

Không hề già chút nào.

Hơn nữa, Lê Thốc chắc chắn sẽ không nói Tiểu Ca là đồ già.

Vậy nên, Hắc Nhãn Kính rốt cuộc là vì sao lại bị Lê Thốc nói là đồ già một cách chắc nịch như vậy?

Hai người đấu võ mồm, Kháng Hạo dường như cũng đã nhận ra sức chiến đấu của mình không thể gào thét với cái chuỗi số mà gã vác máy quay kia nói ra được.

Thế là nó quay đầu, sủa về phía Hách Liên Tĩnh và Lê Thốc.

Hai người bị Kháng Hạo chửi cho chia đều màu sắc, mưa móc thấm đều, không ai được Kháng Hạo tha cho.

Hai người đồng thời quay đầu, liếc nhìn Kháng Hạo.

Lê Thốc nói: "Đại Hoàng ngốc nghếch, mọi bằng chứng của mày đều được lưu lại rồi, sủa thì có ích gì?" Hách Liên Tĩnh cũng chọc chọc vào đầu con chó, nói: "Chó con." Diệp Phàm nhìn sự tương tác giữa hai người một chó này, đây là một mối quan hệ vô cùng kỳ diệu.

Chương 433

Là một loại cân bằng vi diệu kiểu ngứa mắt đối phương nhưng cũng không thể làm gì được nhau.

Ba bên kiềm chế lẫn nhau, nhắm vào nhau.

Hoàn toàn không có hành vi phi võ đức kiểu hai bên liên thủ nhắm vào một bên còn lại.

Nếu bỏ qua giống loài và tuổi tác thực lực mà nói, thì vẫn rất công bằng.

Nhưng nếu không bỏ qua những yếu tố này, thì Hắc Nhãn Kính bây giờ trông rất phi võ đức.

Nhưng hiện tại...

Diệp Phàm lại liếc nhìn tổ hợp bên cạnh mình.

Tà Đế và Hắc Nhãn Kính đang ở đây với mình, Tiểu Ca và Tiểu Hoa vẫn ở phía sau đội.

Tổ hợp này có phải không ổn lắm không?

Đây là cách kết hợp mới?

Hay là, mỗi gia đình chỉ cần cử một đại diện gia đình đến là được?

Cùng lúc đó, Trương Khải Linh và Giải Dữ Thần ở phía sau cũng chú ý đến ánh mắt của Diệp Phàm.

Hai người đều dừng công việc trong tay, đi về phía Diệp Phàm.

"Diệp Phàm, nó ổn rồi chứ?" Trương Khải Linh đi đến gần mấy người và một con chó, ngồi xổm xuống bên cạnh Quan Cấn.

Hách Liên Tĩnh liếc nhìn Trương Khải Linh, lại liếc nhìn Kháng

Hạo vẫn đang lớn tiếng chửi bậy với gã và Lê Thốc, "chậc" một tiếng, nói: "Cậu hỏi thừa rồi còn gì?" "Cậu cứ nhìn nó xem, tinh thần còn tốt hơn cả tôi, giống có chỗ nào không ổn à?" Phan Chí cũng ngồi xổm xuống, nghiêm túc nhìn bộ dạng chạy nhảy tung tăng của Kháng Hạo, sờ cằm nghi hoặc nói: "Kháng Hạo lúc nãy tinh thần cũng rất tốt, nhưng mà không bình thường." "Trông giống như bị con chó khác nhập vào vậy." "Bây giờ trông khá hơn nhiều rồi, lại là Kháng Hạo mà chúng ta quen thuộc." Lê Thốc tỏ vẻ khinh thường "Hứ" một tiếng với Kháng Hạo, nói: "Đại Hoàng đây là kiểu trẻ con nổi loạn điển hình." "Để thu hút sự chú ý của phụ huynh, mới làm ra những hành động bất thường như vậy." "Bây giờ đã thu hút được sự chú ý của phụ huynh rồi, lại trở thành tâm điểm của mọi người, nó liền khôi phục bình thường." Lê Thốc nói năng rất có lý, mấy người xung quanh đều nhìn cậu ta lúc này trông như một người rất có lý lẽ.

"Tiểu lê ngốc, cậu chắc chắn những gì cậu nói là triệu chứng của Đại Hoàng không?" Lê Thốc lập tức nhìn Hách Liên Tĩnh, lớn tiếng sửa lại: "Chú già, cháu không còn nhỏ nữa." Thấy Hách Liên Tĩnh và Lê Thốc lại sắp bắt đầu cuộc tranh cãi già trẻ này, Diệp Phàm kịp thời ngắt lời họ, nói: "Tiểu Ca, Kháng Hạo không sao rồi." Giải Dữ Thần không ngồi xổm xuống, mà dùng mũi giày đá nhẹ vào Kháng Hạo, con chó đã chán sủa Hách Liên Tĩnh và Lê Thốc, bây giờ đang lăn lộn dưới chân Diệp Phàm: "Vậy lúc nãy Kháng Hạo bị sao?" "Quan lão bản lúc nãy nói tuyệt đối không phải khứu giác của Kháng Hạo có vấn đề?" "Anh có phải hơi quá chắc chắn rồi không?" Diệp Phàm nghe ra được, trong lời nói của Giải Dữ Thần với Quan Cấn, ẩn chứa chút mỉa mai.

Đặc biệt là câu cuối cùng, gần như sắp nói thẳng ba chữ "không tin tưởng" vào mặt Quan Cấn.

Nghĩ đến mối quan hệ ban đầu giữa hai người này, lại nhìn cách hai người đối xử với nhau bây giờ.

Diệp Phàm thầm nghĩ Ngô Tam Tỉnh và Giải Liên Hoàn nghe xong chắc cũng phải lắc đầu nguầy nguậy, rồi dùng hai gương mặt giống hệt nhau chỉ trích đối phương không biết dạy dỗ cháu trai nhà mình.

Hai người bạn thân các người đề phòng nhau như vậy có ổn không?

Tuy nhiên, Diệp Phàm lại nghĩ: Nếu bây giờ Tiểu Hoa cứ đề phòng Tà Đế như vậy, thì ba mươi tỷ sau này, có phải là không còn gì để thương lượng nữa không?

Trong lúc Diệp Phàm đang lo lắng về ba mươi tỷ, Quan Cấn cũng mỉm cười.

Anh ta dường như hoàn toàn không để tâm đến sự sắc bén mà Giải Dữ Thần thể hiện với mình, rất hòa nhã trả lời: "Nếu là một con chó bình thường, tôi tự nhiên không dám chắc chắn như vậy." "Nhưng Tiểu Cửu gia, đây là con chó do Ngô gia chúng tôi nuôi dưỡng." "Tôi, Quan Cấn, tuy không có bản lĩnh gì khác, nhưng về sự hiểu biết đối với chó, chút tự tin này vẫn nên có chứ nhỉ." Nói rồi, Quan Cấn lại khẽ hít một hơi, khi nhìn về phía Kháng Hạo đang nằm ngửa bụng cầu xoa dưới chân Diệp Phàm, anh ta mới khẽ nhíu mày: "Nhưng mà, phản ứng lúc nãy của Kháng Hạo, quả thực có chút vấn đề." "Kháng Hạo nhất định không phải vì nổi loạn mà có phản ứng lúc nãy, Kháng Hạo thông minh hơn trẻ con nổi loạn nhiều." Vừa nói, Quan Cấn vừa có ý chỉ liếc nhìn Lê Thốc một cái.

Tuy nhiên, điều khiến Lê Thốc tức giận không phải là Quan Cấn liếc cậu ta một cái.

Mà là khi Quan Cấn có ý chỉ liếc cậu ta một cái, ánh mắt của mấy người xung quanh đều ngầm hiểu mà đổ dồn về phía cậu ta.

Lê Thốc lập tức trừng to mắt: "Nhìn tôi làm gì?" "Tôi không phải là loại trẻ con nổi loạn này!" Diệp Phàm cúi đầu, xoa xoa lớp lông

mềm trên bụng Kháng Hạo, nói: “Đúng là sa mạc ở đây có vấn đề.” “Kháng Hạo chắc không phải ngửi thấy gì, mà là nghe thấy gì đó, chó có thể nghe thấy sóng âm mà chúng ta không nghe thấy được.” Mấy người nghe vậy, đều khẽ nhíu mày.

“Trên bạch thư thời Chiến Quốc có nói gì không?” Hách Liên Tĩnh lại ghé sát vào bên cạnh Diệp Phàm, đưa tay xoa bụng Kháng Hạo.

Kháng Hạo gần như lập tức bật dậy từ dưới đất, lại bắt đầu khai hỏa với Hách Liên Tĩnh.

Hách Liên Tĩnh “chậc” một tiếng, nói: “Keo kiệt.” Diệp Phàm lôi bạch thư ra, trải phẳng trên mặt đất, nói: “Giải thích thế nào nhỉ, mọi người có thể hiểu đây là một tấm bản đồ thời gian thực.” “Bây giờ nó chỉ có thể cho chúng ta biết, con đường đúng nên đi về hướng nào.” “Nhưng có thể xác định bây giờ là, phía trước nhất định có tình huống.” “Mọi người cứ ở tại chỗ nghỉ ngơi một chút cùng đội đi, thứ tiếp theo, e là sẽ không đơn giản đâu.” Nói rồi, Diệp Phàm đứng dậy khỏi mặt đất.

Mấy người đều theo Diệp Phàm đứng dậy.

Kháng Hạo ngẩng đầu sủa mấy tiếng về phía trên, dường như muốn họ quay lại tư thế ngồi xổm như lúc nãy.

Lê Thốc hai tay chống hông, hơi cúi người, cười đắc ý, nói với Kháng Hạo: “Đây chính là sự chèn ép về giống loài, mày hiểu chưa Đại Hoàng.” Giải Dữ Thần đi lướt qua bên cạnh Lê Thốc, lạnh nhạt mở miệng nói: “Bạn học nhỏ, em vẫn chưa thực sự hiểu cái gì là chèn ép về giống loài đâu, nên mới đi tìm cảm giác hơn người trên một con chó.” Lê Thốc liếc nhìn Giải Dữ Thần.

Tuy nhiên Giải Dữ Thần không dừng lại bên cạnh cậu ta, chỉ để lại cho cậu ta một bóng lưng vô cùng cao quý và phóng khoáng.

Nhìn bóng lưng này, Lê Thốc nhất thời cảm thấy mình lúc nãy lại có chút không có tư cách phản bác.

Nhưng rất nhanh cậu ta lại lắc đầu, kiên định tự nhủ trong lòng: Đây chỉ là ảo ảnh do sức mạnh của tư bản tạo ra, đây là cạm bẫy của chủ nghĩa tư bản, tuyệt đối không thể cúi đầu trước tư bản!

Bên cạnh, Phan Chí cũng đi qua bên Lê Thốc, vỗ vai cậu ta, cười nói: "Đúng vậy tiểu Lê Thốc, cậu đừng lúc nào cũng chấp nhặt với một con chó nữa, đi thôi." Lê Thốc đang định phản bác một câu mình không còn nhỏ, thì Diệp Phàm đã đi đến bên cạnh cậu ta.

Diệp Phàm cười bóp vai cậu ta, nói: "Được rồi được rồi, đừng có tsundere nữa." "Biết cậu là một đứa trẻ tốt có lòng yêu thương, là quan tâm đến Kháng Hạo." "Nếu không thì lúc nãy cậu là người đầu tiên gọi tiểu Kháng Hạo bất thường lại, chẳng lẽ là để hy vọng sau khi ra ngoài Kháng Hạo có thể cắn hỏng tập 'Kỳ nghỉ hè vui vẻ' của cậu à?" Lê Thốc trong mắt sáng lên, nhìn thấy được một mặt hữu dụng của Đại Hoàng ngu ngốc.

Nhưng vẫn cứng miệng nói: "Hứ, tôi mới không thèm giao dịch kiểu này với Đại Hoàng ngốc nghếch." "Kỳ nghỉ hè vui vẻ, tôi không muốn viết thì không viết." Phương pháp đối phó với đứa trẻ nổi loạn này của Diệp Phàm chính là gậy ông đập lưng ông, hắn đưa ngón tay cái chỉ về phía Lưu Bác Văn đang đi ngay sau lưng.

Dùng hành động thực tế để nói cho Lê Thốc biết cái gì gọi là phong thủy luân chuyển: "Bằng chứng đã được lưu lại hết ở đây rồi." Lê Thốc cứng cổ, nói: "Không phải anh nói tiến bộ hai mươi hạng sao?

Tôi không cần viết 'Kỳ nghỉ hè vui vẻ' cũng có thể tiến bộ hai mươi hạng!" Diệp Phàm nheo mắt cười: "Thông minh thế?" Lê Thốc tự tin nói: "Thông minh như vậy đấy." Diệp Phàm liền nói: "Vậy thì

ba mươi hạng nhé.” Lê Thốc lập tức trừng to mắt, không thể tin nổi nhìn tiểu tộc trưởng nhà mình vừa thản nhiên nói ra những lời vô tình như vậy.

Giờ phút này, cậu cuối cùng cũng biết được, cái gì gọi là: xà hạt mỹ nhân trong tiểu thuyết!

“Tiểu tộc trưởng, cậu có muốn nghe thử xem mình đang nói cái gì không?” Ngay khi Lê Thốc chất vấn như vậy, âm thanh quen thuộc của hệ thống vang lên trong đầu Diệp Phàm: 【Đinh!

Hành vi hét giá trên trời vô liêm sỉ phù hợp với nhân vật Tiêu lão bản, độ hoàn nguyên +5%, độ hoàn nguyên hiện tại là 17%, điểm tương ứng đã được chuyển cho ký chủ.】 【Chúc mừng ký chủ nhận được phần thưởng của hệ thống.】 【Đinh!

Khiên Cát, tuyệt đối phòng ngự chuyên dụng trong sa mạc, có thể lợi dụng cát để hoàn thành phòng ngự tuyệt đối trước các đòn tấn công xung quanh.】 Diệp Phàm khẽ nhướng mày, hắn vốn đã chấp nhận sự thật rằng nhân vật Tiêu lão bản này có lẽ không dễ hoàn nguyên.

Nhưng không ngờ, đôi khi độ hoàn nguyên nhân vật cũng giống như những món đồ nhỏ mình hay làm mất vậy.

Cố tình đi tìm thì không thấy, lúc không cố ý tìm thì lại có thể xuất hiện từ một nơi không ngờ tới.

Độ hoàn nguyên khi nhập vai của mình cũng theo lý lẽ tương tự, vô tình trồng liễu liễu lại xanh.

Nhưng lần này, có phải là cậu nhóc Lê Thốc đã lập công lớn không nhỉ?

Về nhà nên thưởng cho một bộ ‘Ba năm luyện thi, năm năm mô phỏng’?

“Tiểu tộc trưởng, cậu nghiêm túc đấy à?” Lê Thốc xác nhận lại với Diệp Phàm một lần nữa.

Diệp Phàm liếc nhìn Lê Thốc, nói: “Lê con, nếu cậu muốn trở thành một trái lê thông minh, muốn làm đàn em và đuổi kịp tôi.” “Chỉ tiến bộ ba mươi hạng là không đủ đâu.” Vừa nói, Diệp Phàm vừa vỗ vai Lê Thốc: “Phải cố gắng lên nhé.” “Lê ngốc.” Cùng lúc đó, Lưu Bác Văn cũng quay đầu nhìn Triệu Trạch Minh bên cạnh, nói: “Học bá, cậu nghe thấy rồi chứ, đại ca đang nhắc nhở cậu đấy.” “Tuyệt đối đừng phụ lòng tin của đại ca dành cho cậu nhé!” Triệu Trạch Minh gật đầu, đồng thời trong lòng cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm, thầm nghĩ: Hóa ra yêu cầu thật sự chỉ đơn giản là tiến bộ ba mươi hạng thôi sao?

Vừa thở phào, Triệu Trạch Minh lại ngẫm lại lời Diệp Phàm nói với Lê Thốc: “Muốn làm đàn em của tôi.” Cái này đơn giản, chỉ cần để Lê Thốc thi đỗ vào trường của họ là được.

“Đuổi kịp bước chân của tôi.” !!!

Không ổn rồi!

Hơi thở của Triệu Trạch Minh lập tức nín lại.

Đuổi kịp bước chân của Diệp Phàm?

Chuyện này thật sự có thể thực hiện được sao?

Trong đầu Triệu Trạch Minh lóe lên hơn mười kế hoạch dạy học, gần như vừa xuất hiện đã bị anh ta loại bỏ.

Cuối cùng chỉ còn lại một kế hoạch: Sau khi trở về, nhất định phải xem trên thế giới này có tồn tại trường Hogwarts không, anh ta cần phải đến trường đó tu nghiệp thêm một thời gian.

Sau khi quay lại với đội, mấy người cũng tự tìm chỗ ngồi xuống đất nghỉ ngơi.

Diệp Phàm liếc nhìn xung quanh, đầu tiên đi đến bên cạnh Gia Cát Thanh.

Chương 434

Kiểm tra vết bỏng trên cánh tay cậu ta xong, hắn liền ngồi xuống bên cạnh nghỉ ngơi.

Gia Cát Thanh nhìn tình hình xung quanh mình đột nhiên trở nên náo nhiệt: Lê Thốc lúc thì cà khịa Hách Liên Tĩnh, lúc lại phải chịu sự đàn áp thực lực đơn phương từ Giải Vũ Thần.

Giải Vũ Thần và Hách Liên Tĩnh cũng không vừa, liên tục châm chọc mỉa mai nhau.

Quan Cấn thì cười cười đứng ra hòa giải, nhưng trông anh ta không hề thân thiện như vẻ bề ngoài.

Ngay cả Trương Khải Linh, người thường ngày rất im lặng, vậy mà cũng đỡ được chiêu của Hách Liên Tĩnh, còn dùng cách tứ lạng bạt thiên cân để phản đòn.

Mặc dù đa số trường hợp chỉ là vài từ ngắn gọn, nhưng những từ đó tuyệt đối vô cùng có sức nặng.

Thậm chí có thể đạt tới hiệu quả giết người tru tâm.

Ví như bây giờ.

Hách Liên Tĩnh đang ra sức giới thiệu món cơm rang thịt thái sợi ớt xanh của mình cho tiểu tộc trưởng nhà anh ta.

"Tiểu Diệp tử, có muốn thử một phần cơm rang thịt thái sợi ớt xanh không?" "Đây là món cơm rang thịt thái sợi ớt xanh độc nhất vô nhị, chuẩn vị nhất trên toàn thế giới, thậm chí là toàn vũ trụ." "Đến cả Ách Ba ăn xong còn phải khen Hạt Tử giỏi làm cơm rang thịt thái sợi ớt xanh." Trương Khải Linh khẽ nhíu mày, nói: "Giả." Hách Liên Tĩnh liếc nhìn Trương Khải Linh đang vạch trần mình, nói: "Ách Ba, là trí

nhớ của anh không tốt, trước đây anh đã nói rồi, tôi nhớ giúp anh." Trương Khải Linh lắc đầu, nói: "Bây giờ nhìn cũng không ngon." Không cần đến hình ảnh không hề tồn tại trong ký ức, ngay tại hiện trường, anh đã dùng thị giác, cảm giác của mình cùng với một vài ân oán cá nhân giữa Nam Hạt Bắc Ách để vạch trần không thương tiếc món cơm rang thịt thái sợi ớt xanh của Hách Liên Tĩnh.

Gia Cát Thanh nhìn những người xung quanh.

Cậu có một cảm giác, nếu không có Diệp Phàm, những người này có lẽ chẳng có khả năng nào tụ tập lại với nhau.

Có lẽ họ đều sẽ ở trên lãnh địa của riêng mình làm việc của mình.

Không chỉ cậu quan sát họ, mà ngay cả chính cậu cũng ở trong tình huống tương tự.

Cả nhóm nghỉ ngơi tại chỗ khoảng hơn hai mươi phút.

Đối với Diệp Phàm, hai mươi phút này trôi qua rất nhanh trong lúc hóng chuyện.

Lại lên đường.

Vẫn là Diệp Phàm và Quan Cấn đi đầu.

Vì sự cố trước đó của Kháng Hạo, lần này Diệp Phàm không để nó tự chạy lung tung phía trước nữa, mà cùng Quan Cấn thay nhau bế.

Lê Thốc khoanh tay, nhìn Kháng Hạo đang vẫy đuôi sung sướng trong lòng Diệp Phàm, nhăn mặt nói: "Mang nó theo làm gì chứ?

Để tăng thêm gánh nặng à?" Quan Cấn cười cười, đáp: "Chính vì có ích nên mới mang theo đó nha." Lê Thốc lẩm bẩm trong lòng: Chẳng biết ngoài việc xé nát mấy con chuột đồ chơi ra thì nó còn có tác dụng lớn nào khác không.

Đương nhiên, có bài học về việc tiểu tộc trưởng nhà cậu hét giá

trên trời trước đó, Lê Thốc không hề biểu lộ suy nghĩ này ra ngoài.

Bỗng nhiên, Kháng Hạo trong lòng Diệp Phàm ngẩng đầu lên, sủa về phía họ đang đi tới.

Cùng lúc đó, Diệp Phàm và Quan Cấn cũng chú ý đến nội dung trên Sách lụa Chiến Quốc.

Diệp Phàm nói: "Phía trước có biến." Đội ngũ tạm thời dừng lại.

Mọi người nhìn cảnh tượng trước mắt.

Lúc này, trước mặt họ không khác gì so với lúc nãy.

Hoàn toàn không nhìn ra có gì bất thường.

Ngoài sa mạc mênh mông vô tận, vẫn là sa mạc mênh mông vô tận.

Không những không thấy bất kỳ điều gì khác thường, thậm chí còn không thấy bóng dáng của bất kỳ ngôi mộ cổ nào.

Nhưng tiếng sủa của Kháng Hạo lại khiến mọi người cảm nhận được một sự căng thẳng như bão tố sắp ập đến giữa khung cảnh không đổi này.

Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh lập tức bước lên một bước, đứng trước mặt Diệp Phàm.

Các thành viên của Thất Đao cũng cảnh giác, vừa tự giác đứng ra sau và hai bên Diệp Phàm, vừa nắm chặt chuôi đao.

Trương Khải Linh rút Kinh Trập ra, không quay đầu lại, nói với Diệp Phàm: "Diệp Phàm, sách lụa nói gì?" Diệp Phàm cất sách lụa đi, nhìn về phía trước, nói: "Không thấy mặt thật của núi Lư, chỉ vì thân ở trong núi này." "Vào trận pháp phía trước, phải có quyết tâm và thực lực để giết chính mình." Mấy câu nói đã khiến mọi người căng thẳng.

Hách Liên Tĩnh nheo mắt, bắn hai phát về phía trước.

Thế nhưng khi đạn bay vào phía trước, chúng lại biến mất trong không trung.

Nhưng âm thanh của viên đạn không hề biến mất.

Đáp lại anh ta là tiếng đạn va vào vật gì đó rất cứng.

Nghe thấy âm thanh này, tất cả mọi người trong đội khảo cổ đều cảnh giác.

Hách Liên Tĩnh càng nhíu chặt mày.

Anh ta hiểu rõ đạn của mình, hít sâu một hơi, nói: "Tiểu Diệp tử, hai viên đạn này e là không phải ngẫu nhiên bắn trúng thứ gì đó." "Bên trong có thứ gì đó đã chặn đứng hai viên đạn này một cách chính xác." "Sao có thể?!" Lê Thốc có chút khó tin nhìn cảnh tượng trước mắt.

Trước mặt họ rõ ràng là một vùng sa mạc y hệt như đoạn đường họ đã đi qua.

Giữa bãi cát vàng trải dài vô tận, gần như không có vật tham chiếu nào.

Lê Thốc nhíu chặt mày, trên gương mặt thiếu niên là vẻ hung hăng và bốc đồng khó che giấu.

Tâm trạng nóng nảy khiến cậu không thể bình tĩnh lại được.

Bên cạnh, Trương Khải Linh đang định nói gì đó.

Anh vừa mới lấy thế, đã bị Diệp Phàm đưa tay ngăn lại.

Diệp Phàm kéo cánh tay Trương Khải Linh.

Trương Khải Linh hơi nghiêng đầu, quay lại nhìn Diệp Phàm một cách tĩnh lặng.

Diệp Phàm khẽ "suỵt" một tiếng với Trương Khải Linh rồi lắc

đầu.

Trương Khải Linh gật đầu, thả lỏng toàn bộ cơ bắp.

Sau đó, Diệp Phàm đặt tay lên vai Lê Thốc, bóp nhẹ, nói: "Lê Thốc, nhìn kỹ đi." Khi bàn tay Diệp Phàm đặt lên vai mình, tâm trạng bực bội của Lê Thốc đã kỳ diệu lắng xuống.

Tiểu tộc trưởng nhà cậu không gọi biệt danh của cậu bằng giọng điệu trêu trẻ con như trước đây.

Lê Thốc cảm giác như mình đã nghe thấy câu chất vấn không lâu trước đó của chính mình: "Tại sao anh không tự làm thầy của tôi?" Bây giờ, tiểu tộc trưởng nhà cậu đã cho cậu câu trả lời.

Hiện tại, Diệp Phàm đang tự tay dạy cậu điều gì đó.

Dùng sự nguy hiểm bí ẩn đến nóng nảy ở phía trước.

Mà sau khi biết mình là truyền nhân của Tú Xuân Đao, cậu gần như ngày nào cũng mong có một người như vậy có thể tự mình dạy dỗ cậu điều gì đó.

Trước đây, người đó là cha cậu.

Nhưng cha cậu dường như đã sớm mất đi sự kiên nhẫn và niềm tin trong sự chờ đợi dài đằng đẵng.

Không chỉ với vị tiểu tộc trưởng mà ông đã chờ đợi nửa đời người mà không có kết quả, mà còn với đứa con trai mà ông gần như không thấy được tương lai này.

Cậu dường như không phải là người thừa kế tốt nhất được cha mình chọn.

Chương 435

Lý do cậu có thể cầm Tú Xuân Đao bây giờ, chỉ vì cậu có thể nhấc lên chiếc mặt nạ đồng mà không ai khác nhấc nổi.

Vì vậy Lê Thốc chưa từng thực sự học được điều gì từ cha mình.

Thậm chí cho đến cuối cùng, cha cậu đã mất tích một cách kỳ lạ cách đây không lâu.

Bây giờ, người mà cha cậu đã không chờ được đang ở ngay sau lưng cậu, tự mình dạy cậu cách đối mặt với cảm xúc nóng nảy của mình.

Lê Thốc hít sâu một hơi, nắm chặt chuôi đao, để bản thân hoàn toàn bình tĩnh lại.

Sau đó, chân mày cậu giãn ra một chút so với lúc nãy, lặng lẽ nhìn cảnh tượng phía trước.

Phía trước, gần như không có vật tham chiếu nào.

Nhưng, phía trước chắc chắn có thứ gì đó không ổn, cậu có cảm giác này, chỉ là tạm thời chưa phát hiện ra vấn đề nằm ở đâu.

Sự chú ý của cậu cần phải tập trung hơn nữa.

Lê Thốc khẽ nhắm mắt, lại điều chỉnh hơi thở của mình đến một trạng thái ổn định hơn.

Trong khoảnh khắc này, Lê Thốc cảm giác trời đất chỉ còn lại mình và Diệp Phàm đang đặt lòng bàn tay ấm áp lên vai cậu.

Mà trước mặt cậu, cũng chỉ còn lại sa mạc cát vàng vô tận.

Không đúng!

Lê Thốc nhìn mặt đất sa mạc trước mắt.

Cát vàng phía trước không phải là không thay đổi.

Cách cậu không xa, có một chuỗi dấu chân hoa mai rất không rõ ràng!

Mà chủ nhân của cặp dấu chân đó, chính là Đại Hoàng đang được Diệp Phàm ôm trong lòng!

Trong chốc lát, cảnh tượng hiện về.

Một bóng dáng nhỏ bé lảo đảo gần như hòa làm một với cát vàng đang một mình đi phía trước.

Đi được vài bước, nó lại bắt đầu do dự tại chỗ, sủa "gâu gâu" về phía trước.

Không phải tiếng sủa với kẻ thù, mà là tiếng sủa với người quen.

Sau đó, Lê Thốc nghe thấy giọng của chính mình: "Này!

Đại Hoàng ngốc!

Mày định đi đâu thế!" Tiếng hét này đã đánh thức ý thức của Lê Thốc.

"Là ở đây!" "Chúng ta đã từng đến đây!" "Chỗ này, là hướng mà con Đại Hoàng ngốc nghếch vừa tự mình đi tới!" Khi thấy ánh mắt của Lê Thốc dừng lại trên những dấu chân nhỏ của Kháng Hạo phía trước, Diệp Phàm biết Lê Thốc đã bình tĩnh lại sau những cảm xúc nóng nảy.

Nghe Lê Thốc tìm ra đáp án, Diệp Phàm cũng cười, nhẹ nhàng vỗ vào gáy Lê Thốc.

"Thằng nhóc khá lắm." "Học cũng nhanh đấy." Nghe được lời khen từ tiểu tộc trưởng nhà mình, đôi mắt to của Lê Thốc sáng lên.

Trong khoảnh khắc này, trong mắt Diệp Phàm, cậu mới trông giống một cậu học sinh cấp ba vui vẻ hơn.

Trước đó, dù vẻ ngoài nổi loạn của cậu giống một đứa trẻ ngỗ ngược, nhưng phần lớn thời gian, cậu trông còn nhiều tâm sự hơn những đứa trẻ cùng tuổi.

Hơn nữa theo Diệp Phàm thấy, tâm sự của Lê Thốc thậm chí không phải là những phiền não về chuyện học hành mà một đứa trẻ ở độ tuổi này nên có.

Tâm sự nặng trĩu của Lê con đến từ thân phận mà Thất Đao đã trao cho cậu.

Nhìn Lê Thốc bây giờ đã trở lại dáng vẻ của một nam sinh cấp ba vui vẻ, Diệp Phàm cũng cảm thấy một sự vui mừng của một người phụ huynh tạm thời.

Thế nhưng ngay sau đó, Lê Thốc nhìn Kháng Hạo trong lòng Diệp Phàm nói: "Tôi biết rồi, Đại Hoàng thực ra là một tên phản bội nhỏ." "Gâu!

Gâu gâu!" Quan Cấn cười, đưa tay xoa đầu Kháng Hạo trong lòng Diệp Phàm, nói: "Kháng Hạo nói mình chỉ thông minh, không phải phản bội, là một chú chó nhỏ vừa thông minh vừa trung thành." Lê Thốc ném cho Quan Cấn một cái nhìn cực kỳ khinh bỉ, nói: "Nó chỉ sủa ba tiếng, sao lại nói nhiều chữ như vậy?" "Nó nói đó, thật mà!" Hách Liên Tĩnh quay đầu lại, u ám nói.

Lê Thốc trố mắt, nói: "Đây là anh tự muốn nói chứ gì?" Hách Liên Tĩnh lắc đầu, nói: "Không, đây chính là điều Kháng Hạo muốn nói." Hách Liên Tĩnh quay người lại, nhìn Kháng Hạo, nói: "Kháng Hạo nhà chúng ta vốn là một con chó nhỏ rất vô ý thức." Trong chốc lát, Lê Thốc lại rơi vào sự bối rối không biết có nên cà khịa Hách Liên Tĩnh hay không.

Anh ta hình như đang mắng Đại Hoàng ngốc, nhưng đồng thời lại có vẻ như đang mắng cậu.

“Hạt Tử, đừng quậy nữa.” Trương Khải Linh lặng lẽ liếc anh ta một cái, nói: “Nơi này rất không ổn.” Hách Liên Tĩnh quay đầu lại, nhìn về phía trước, nheo mắt, cũng hít một hơi, nói: “Chúng ta lại quay về chỗ cũ rồi sao?” “Quỷ đả tường trong sa mạc?” “Phạm vi này không nhỏ đâu.” Các thành viên đội khảo cổ không xa lạ gì với hiện tượng quỷ đả tường.

Họ đã từng chứng kiến cảnh quỷ đả tường trong mộ của Vương Mãng.

Nhưng lần quỷ đả tường đó là ở trong một mộ đạo hẹp dài.

Diện tích so với nơi này thì hoàn toàn là một trời một vực.

Phía sau đội, các thành viên đội khảo cổ chính thức của Kinh Đô đều bất giác nuốt nước bọt.

Bạch Trường Minh nói: “Lần quỷ đả tường trước chỉ ở trong mộ đạo mà đã suýt chút nữa nhốt chết chúng ta trong một tấc đất nhỏ bé đó.” “Sa mạc này so với mộ đạo trước kia còn đáng sợ hơn gấp trăm nghìn lần.” Cùng lúc đó, Diệp Phàm nheo mắt, nói: “Đây không phải là quỷ đả tường.” “Ở đây không có quỷ.” Nghe Diệp Phàm phía trước nói vậy, các thành viên đội khảo cổ phía sau đều khe khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Dù sao thì bây giờ, quỷ đả tường là tình huống đáng sợ nhất mà họ có thể nghĩ đến.

Con quỷ có thể tạo ra tình huống quỷ đả tường trong một môi trường lớn như thế này, chắc chắn cũng không phải là quỷ bình thường.

Nhưng sự tồn tại của quỷ đã đủ để gây ra hoảng loạn rồi.

“Vậy thì tốt quá, tốt quá.” “Không phải quỷ là được, không phải quỷ là được rồi.” “Sợ chết khiếp, cả đời này không muốn gặp lại quỷ

nữa.” Phía sau, các thành viên đội khảo cổ chính thức đều đồng loạt thở phào nhẹ nhõm.

Rõ ràng, với những người tôn sùng chủ nghĩa duy vật của thế kỷ hai mươi, ba mươi, thậm chí là năm mươi, sáu mươi, sự tồn tại của những thứ ma quái như quỷ vẫn có thể gây ra một sự áp chế về mặt tâm lý từ gốc rễ.

Tuy nhiên, ngay khi các thành viên phía sau đều đang thở phào nhẹ nhõm, Diệp Phàm ở phía trước lại khe khẽ thở dài, nói: “Ai.” “Đây không phải là tin tốt đâu.” Hắn rút thanh Hắc Kim Cổ Đao từ sau lưng ra.

Đối với tất cả mọi người, đây là một tín hiệu sẵn sàng chiến đấu.

Đặc biệt là câu nói vừa rồi của Diệp Phàm, đối với các thành viên đội khảo cổ mà nói, còn đáng sợ hơn cả việc gặp quỷ đả tường trong sa mạc này.

Các thành viên đội khảo cổ phía sau vừa mới thả lỏng được một chút, lại vì câu nói này của Diệp Phàm mà một lần nữa căng thẳng.

Trong đội vang lên từng tiếng hít vào một hơi khí lạnh.

Trong đội, Thất Đao, Cửu Môn và đội bảo vệ chính thức do Trương Cường dẫn đầu cũng đều chuẩn bị sẵn vũ khí của mình.

“Đại ca, ý của anh là, thứ ở bên trong còn đáng sợ hơn cả quỷ sao?” Lưu Bác Văn ở sau lưng Diệp Phàm, cẩn thận thò đầu ra nhìn về phía trước.

Giờ phút này, phía trước tuy vẫn là sa mạc quen thuộc, nhưng đã lan tỏa một luồng khí tức vô cùng nguy hiểm.

Cùng lúc đó, biên độ cảm xúc của khán giả trong phòng livestream cũng thay đổi rất lớn.

Từ cảm động khi thấy Diệp Phàm dạy dỗ Lê Thốc chuyển sang căng thẳng trước nguy cơ chưa biết mà các thành viên phải đối mặt.

"Nếu thầy giáo của tôi cũng dịu dàng như tiểu Diệp tộc trưởng, chắc môn Toán của tôi cũng không đến nỗi trượt nhỉ?" "Hu hu hu tôi cũng muốn một người thầy như tiểu Diệp tộc trưởng." "Có một tiểu tộc trưởng như vậy, ai mà không nguyện vì anh ấy vào sinh ra tử, đầu rơi máu chảy chứ?" "Cười chết, Hắc gia mở miệng là ra câu chất lượng." "《Kháng Hạo vốn là một con chó nhỏ rất vô ý thức》, Hắc gia, sao anh có thể dùng giọng điệu khen ngợi và tự hào như vậy để mắng tiểu Kháng Hạo chứ." "Tôi tuyên bố, Thố-Hạo thẳng thắn là đỉnh nhất, tôi tuyên bố Hách-Diệp từ nay lên hạng." "Hắc gia, đúng rồi!

Vợ là phải theo đuổi như vậy, thẳng thắn là phải như thế, anh ra tay sớm thì vợ đã là của anh rồi!" "Nhưng mà nói thật, Quan lão bản lừa Lê con học tu từ cũng đáng yêu ghê!" "Tôi cảm thấy ý của tiểu Diệp tộc trưởng là, thứ ở phía trước còn đáng sợ hơn cả quỷ." "Đến cả tiểu Diệp tộc trưởng cũng nói vậy, tôi tin thứ ở phía trước thật sự không đơn giản rồi." "Cảm ơn, lông tóc đã dựng đứng cả lên." "Yên tâm đi các anh em, phím cách đã bị tôi đè chết rồi, sẽ không có con quỷ nào hiện ra nữa đâu!" "Giữ màn hình để tăng tốc cho đội khảo cổ." "Cứu mạng, tại sao livestream không có tua nhanh vậy, cảm giác không khí bây giờ thật sự quá ngột ngạt." Diệp Phàm khẽ thở dài.

Bây giờ hắn không nhìn thấy thứ bên trong, nên không thể dùng Bách Khoa Toàn Thư Về Các Loài Quý Hiếm để phán đoán nguy cơ phía trước.

Nhưng trải qua nhiều chuyện như vậy, hắn đã rèn luyện được một loại trực giác đối với nguy cơ kiểu này.

Chương 436

Và trực giác này nói cho hắn biết, thứ ở bên trong chắc chắn phức tạp hơn con quỷ mà các thành viên đội khảo cổ đang sợ hãi.

Lúc này, Lưu Bác Văn vẫn đang cẩn thận nhìn về phía khung cảnh có vẻ yên bình phía trước.

Cậu ta lẩm bẩm sau lưng Diệp Phàm: "Sao lại có thứ còn đáng sợ hơn cả quỷ chứ." Quan Cấn cười nhìn Lưu Bác Văn một cái, nói: "Trên thế giới này, thứ đáng sợ hơn cả quỷ thần, là lòng người." Diệp Phàm liếc nhìn Quan Cấn.

Đây là một câu nói do Ngô gia truyền lại.

Chỉ có điều, trước đây người nói câu này đều là Ngô Lão Cẩu và Ngô Tam Tỉnh nói với tiểu Tam Gia.

Bây giờ, trước mặt hắn đã là phiên bản siêu cấp tiến hóa của tiểu Tam Gia, Tà Đế.

Bây giờ câu nói này do Tà Đế Quan Cấn đã thay đổi nói ra, không biết tại sao, trong lòng Diệp Phàm lại dâng lên một nỗi chua xót vì thời gian trôi đi.

Cảm giác này giống như đứa trẻ mà mình nhìn nó lớn lên từ nhỏ, sau khi trải qua bao gian nan khốn khổ đột nhiên trở nên cứng rắn và trưởng thành.

Mà hắn, với tư cách là người đã chứng kiến đứa trẻ này lớn lên.

Là người rõ nhất, để nó trở thành như bây giờ, đã phải trả giá những gì, mất đi những gì.

Thấy quen sinh tử ly biệt, không đổi lại được sự ngây thơ trong sáng thuở nào.

Diệp Phàm không biết trên cánh tay của Quan Cấn có phải cũng có mười bảy vết sẹo hay không.

Lúc này, Lưu Bác Văn vẫn đang cảm thán về câu nói của Quan Cấn.

Mà Quan Cấn bây giờ đã có thể nói ra câu này một cách rất thản nhiên.

Giống như đang nói về thời tiết hôm nay vậy, bình thường và không có gì đặc biệt.

Dường như câu nói này vốn dĩ nên là do anh ta nói ra, sẽ không có ai nghĩ đến anh ta đã trải qua những gì mới có thể nói ra những lời như vậy.

"Không sao." Diệp Phàm nói: "Đáng sợ hơn quỷ thần là lòng người." "Nhưng mạnh mẽ hơn quỷ thần, cũng là lòng người." "Đi thôi, dù sao đi nữa, chúng ta cũng chỉ có một hướng này để đi." "Bất kể thứ bên trong là gì, gặp nó là biết." Vừa nói, Diệp Phàm đã bắt đầu đi về phía trước.

Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh nghe thấy tiếng bước chân từ phía sau, cũng rất chủ động đi ngay trước tiếng bước chân đó.

Quan Cấn nheo mắt, nhìn bóng lưng của Diệp Phàm phía trước.

Trên bóng lưng có phần gầy gò nhưng thẳng tắp đó, Quan Cấn cảm giác như mình đã nhìn thấy một bóng hình có chút quen thuộc.

Chỉ là trong chốc lát, anh ta không tìm ra được hình ảnh cụ thể của bóng hình quen thuộc đó.

Đang suy nghĩ, người phía sau đã đi qua bên cạnh anh ta.

Đầu tiên là Lê Thốc khịt mũi một tiếng, nói: "Quỷ thần với lòng người gì chứ, mấy thứ đó có gì đáng sợ?" "Tôi còn chẳng sợ." Giải

Vũ Thần đi qua bên cạnh anh ta, nói đầy ẩn ý: "Lòng người mang theo mục đích của riêng mình, che giấu thực lực mà đến đây, còn đáng sợ hơn lòng người bình thường." Phan Chí cũng theo sát, liếc nhìn Quan Cấn rồi gật đầu với anh ta, nói: "Không cần sợ hãi." Quan Cấn cười cười, cũng đi theo.

Mà ở phía trước anh ta, dường như có một đường ranh giới, Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh đi vào đầu tiên đã biến mất trong không trung.

Nhìn Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh đột nhiên biến mất phía trước, Diệp Phàm khẽ nheo mắt.

Lưu Bác Văn đang quay phim bên cạnh hắn lập tức kinh ngạc kêu lên một tiếng nhỏ: "Vãi chưởng!" "Tiểu ca Khải Linh và Hắc gia đi đâu rồi?" "Sao lại biến mất trong không trung được?" Cậu ta vội vàng nhìn về phía đại ca nhà mình, người đang ở gần nơi Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh biến mất nhất.

Bóng dáng Diệp Phàm hoàn toàn không bị ảnh hưởng bởi sự biến mất của hai người.

Bước chân của hắn không hề dừng lại, đi thẳng về phía nơi đã khiến Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh biến mất.

Những người bên cạnh hắn cũng vậy.

Bám sát bước chân của Diệp Phàm, đi về phía nguy hiểm chưa biết.

Cho đến khi thấy bóng lưng của Diệp Phàm cũng giống như bóng dáng của Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh, biến mất trên đường ranh giới đó.

Lưu Bác Văn cũng nín thở, cắn răng đi về hướng đó.

Và khi bóng lưng của Lưu Bác Văn cũng biến mất trong mắt

những người phía sau, cậu ta cũng nhìn thấy lại Diệp Phàm và Trương Khải Linh vừa biến mất.

Tuy nhiên.

Vừa nhìn rõ tình hình phía trước, nụ cười vừa mới nở trên môi Lưu Bác Văn gần như lập tức cứng lại.

Bởi vì phía trước không chỉ có Diệp Phàm và Trương Khải Linh vừa biến mất trước mắt cậu.

Mà còn có một Diệp Phàm và Trương Khải Linh thứ hai.

Hoặc có thể nói, đứng ở phía trước là toàn bộ đội hình khảo cổ của họ.

Ngoài Diệp Phàm, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh đã vào, thậm chí cả chính cậu ta đang đứng sau một Diệp Phàm khác.

Còn có Trương Cường, Bạch Trường Minh và những người tạm thời chưa vào.

Mà những người xuất hiện thêm ở phía trước, gần như là một bản sao hoàn hảo của họ!

Nếu bây giờ Diệp Phàm đứng đối diện nói với cậu ta rằng, thực ra mình mới là đại ca thật, họ đã hoán đổi thân phận trước khi cậu ta vào.

Lưu Bác Văn cũng cảm thấy chắc không phải là giả.

Bởi vì giữa họ, thực sự quá giống nhau!

Lưu Bác Văn bất giác lùi lại một bước.

Cậu cảm thấy bây giờ mình đã hoàn toàn hiểu được lời đại ca vừa nói: Thứ ở bên trong phức tạp hơn cả quỷ thần.

Thật vậy, theo cậu thấy, trên thế giới này, không có gì đáng sợ hơn

việc có hai đại ca.

Nếu có, thì nhất định là giống như bây giờ, bên cạnh đại ca đối diện cũng đứng Nam Hạt Bắc Ách khiến người ta nghe danh đã sợ mất mật.

Cùng với những người đi cùng họ lần này, những người trung thành với đại ca như Lê Thốc, Gia Cát Thanh.

"Đại ca." "Đây là tình huống gì vậy?" Lưu Bác Văn lùi lại một bước nhỏ, đột nhiên phát hiện, phản ứng của người đối diện giống hệt như phản ứng của cậu ta.

Thấy họ đột nhiên xuất hiện, bắt đầu có chút căng thẳng lùi về phía sau vài bước.

Một cảm giác thắng thua khó hiểu đột nhiên dâng lên trong lòng Lưu Bác Văn.

Cùng với cảm giác thắng thua khó hiểu này, còn có một ngọn lửa vô danh khó hiểu hơn.

Nhìn phản ứng của chính mình từ góc nhìn thứ ba, sao lại hèn nhát thế này?

Hóa ra trước đây mỗi khi gặp nguy hiểm, cậu trốn sau lưng đại ca đều là cái dáng vẻ này sao?

Nghĩ vậy, lá gan của Lưu Bác Văn gần như lập tức lớn lên.

Cậu lập tức bước về phía trước một bước lớn.

Mặc dù bây giờ cậu rất muốn nói lời độc địa với người đối diện.

Nhưng dù cho Diệp Phàm phía trước có lẽ không phải là đại ca chính hiệu, cậu vẫn có một sự kính sợ vô thức đối với Diệp Phàm này.

Nhìn vào khuôn mặt bình tĩnh, lười biếng, tinh tế và đẹp trai của

Diệp Phàm, những lời độc địa mà Lưu Bác Văn muốn nói ra vẫn bị nuốt trở lại.

Chỉ có thể tập trung sự chú ý của mình vào cảm giác thắng thua khó hiểu với chính mình ở phía đối diện.

Chương 437

“Ây u, sao đối diện cũng có một Tiểu Diệp tử nhỉ.” “Còn nữa không, cho thêm đi.” Câu này là do Hách Liên Tĩnh bên đối diện nói.

Diệp Phàm nheo mắt, nhìn cảnh tượng trước mắt.

Không biết tại sao, hắn luôn cảm thấy Hắc Nhãn Kính này dường như phiền phức hơn Hắc Nhãn Kính bên cạnh mình rất nhiều.

Ánh mắt của hắn rời khỏi người Hách Liên Tĩnh, rơi vào người của chính mình ở đối diện.

Mà hắn vừa nhìn về phía mình, Trương Khải Linh bên kia lại bước lên một bước về phía trước, trực tiếp che khuất Diệp Phàm đó.

Lúc này, sát khí tỏa ra từ ánh sáng xanh tím trên thân đao Kinh Trập trong tay Trương Khải Linh đối diện đã rất nặng nề.

Sát khí trong mắt Trương Khải Linh đối diện còn nồng đậm hơn cả ánh sáng trên thân đao Kinh Trập.

Đây là lần đầu tiên Diệp Phàm gặp Trương Khải Linh mà bị anh dùng ánh mắt sát khí đằng đằng như vậy nhìn chằm chằm.

Kể cả trước đây ở trong mộ dưới đáy biển, khi Trương Khải Linh rơi vào ảo giác, cũng từng dùng ánh mắt thù địch nhìn hắn.

Nhưng lúc đó, Diệp Phàm biết rõ, ánh mắt sát khí đằng đằng đó của Trương Khải Linh không phải dành cho hắn, mà là dành cho người anh thấy trong ảo cảnh.

Vì vậy lúc đó Diệp Phàm không cảm thấy bị uy hiếp nhiều.

Bây giờ thì khác rồi.

Bây giờ sát khí trong mắt Trương Khải Linh đối diện là dành cho

hắn một cách rõ ràng.

Diệp Phàm không khỏi hít một hơi khí lạnh trong lòng.

Đây là lần đầu tiên sau khi được tuyển thẳng cao học thành công mà khiến hắn có tâm trạng căng thẳng như vậy.

Hóa ra bị Tiểu Ca nhắm vào, là cảm giác như thế này à.

Nhưng gần như ngay lập tức, tầm mắt của Diệp Phàm đã bị che khuất.

Trương Khải Linh bên cạnh hắn cũng đã đứng trước mặt hắn, che khuất hoàn toàn tầm mắt của Trương Khải Linh đối diện.

Mặc dù bây giờ Diệp Phàm không nhìn thấy biểu cảm của Trương Khải Linh trước mặt mình.

Nhưng chỉ cần dựa vào áp suất không khí đột nhiên giảm xuống bên cạnh Trương Khải Linh lúc này để suy đoán: Những lời chửi thề trên mặt Tiểu Ca lúc này, chắc chắn không dễ nghe chút nào.

Rất nhanh, sau khi thấy hắn biến mất, những người còn lại lập tức tăng tốc độ tiến vào cũng đã đi vào nơi tồn tại như kết giới này.

Lê Thốc ở bên cạnh Diệp Phàm, đầu tiên liếc nhìn tất cả mọi người ở đối diện, sau đó lại nhìn thấy chính mình ở đối diện.

Ai ngờ, Lê Thốc đối diện cũng nhìn thấy cậu.

Trước khi cậu mở miệng, Lê Thốc đối diện đã mở miệng trước.

"Mẹ nó!" "Sao lại còn có hàng nhái của ông đây nữa à?" "Còn tưởng chỉ có mấy người phía trước thôi chứ." Lê Thốc là người mà khi nổi nóng lên thì ngay cả chính mình cũng mắng, cậu ta trực tiếp dùng đao của mình chỉ vào Lê Thốc đối diện nói: "Chơi trò vừa ăn cắp vừa la làng với tao à?" "Đánh mày đến mức mẹ mày cũng không nhận ra, mày tin không?" Lê Thốc đối diện về mặt nóng tính không hề thua

kém Lê Thốc này.

Hắn cũng rút Tú Xuân Đao của mình ra khỏi vỏ, nói: "Tao ghét nhất là người khác bắt chước tao, tao không quan tâm đây là cơ quan hay huyễn thuật quái quỷ gì, dù sao hôm nay tao không đánh ai cả, chỉ đánh mày!" Lê Thốc cười: "Có ông đây mà mày còn muốn đánh người khác à, lát nữa ông đây sẽ cho mày biết thế nào là chỉ có nước ăn đòn!" Cùng lúc đó, những người khác ở hai bên cũng đều nhìn thấy chính mình ở đối diện.

Và suy nghĩ của mỗi người khi nhìn thấy chính mình ở đối diện đều gần như giống nhau: sự khó chịu giống hệt như đúc.

Mặc kệ người khác, trước tiên cứ nhắm vào bản thân mình đã.

"Vãi chưởng, mấy thứ quái quỷ gì đây?" Vương Nguyệt Bán liếc nhìn "người" trước mặt, sau đó cắm phần cán của thanh Yển Nguyệt Đao xuống đất cát, cuối cùng ánh mắt dừng lại trên chính mình ở phía đối diện.

Sau đó, gã hơi nghiêng người, hỏi Phan Chí bên cạnh: "Đại Phan, Bàn gia ta bình thường trông có phong độ thế này không?" Ánh mắt Phan Chí lúc này đang dán chặt vào bản sao của mình ở phía đối diện.

Anh ta có thể chắc chắn rằng, biểu cảm hiện tại của mình chắc chắn giống hệt với bản sao kia.

Vừa chấn động lại vừa nghiêm túc.

Cả hai đầy cảnh giác nhìn nhau.

Một bên, Vương Nguyệt Bán vẫn tiếp tục nói chuyện với Phan Chí, dường như rất để tâm đến câu trả lời cho câu hỏi của mình, kiên trì muốn có được một đáp án thẳng thắn từ miệng Phan Chí: "Này, Đại Phan, Đại Phan, cậu đừng có nhìn chằm chằm vào mình nữa, ngày nào cũng nhìn không thấy chán à?" "Bình thường cậu trông hung

dữ như vậy đấy, không, cậu còn hung ác hơn gã bên kia một chút." "Cậu mau xem Bàn gia ta với tên Bàn Tử bên kia đi, có phải Bàn gia ta trông thon thả hơn một chút không?" Phan Chí cuối cùng cũng có chút mất kiên nhẫn liếc nhìn Vương Nguyệt Bán.

Vương Nguyệt Bán đứng thẳng người hơn một chút, hiên ngang để Phan Chí nhìn mình.

Thậm chí còn hóp bụng, ưỡn vai, cố gắng làm cho chiều cao và chiều rộng cơ thể mình đối lập nhau một chút.

Mà Vương Nguyệt Bán ở phía đối diện dường như cũng rất để tâm đến vấn đề này.

Gã cũng ngẩng cằm, hóp bụng, ưỡn vai.

Hai gã Bàn Tử cùng lúc đứng nghiêm như quân nhân, cốt chỉ để mình trông thon thả hơn đối phương.

Nhưng dù hai người có cố gắng tạo dáng thế nào, trông họ vẫn chẳng liên quan gì đến hai chữ "thon thả".

Phan Chí có chút mất kiên nhẫn nói: "Cậu trông mập hơn." "Bình thường trông đã như vậy rồi." Bàn Tử nín hơi hóp bụng, vung tay, cố nén giọng nói: "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào." "Bàn gia soi gương thấy mình khá gầy mà." Phan Chí đảo mắt, không nhìn gã nữa, nói: "Đó là vì gương nó gầy." Cùng lúc đó, Vương Nguyệt Bán và Phan Chí ở phía đối diện cũng đang cãi nhau vài câu vì vấn đề vóc dáng.

Thậm chí Vương Nguyệt Bán bên kia còn bị Phan Chí đá vào mông một cái.

Lúc này, gã đang ôm mông, lẩm bẩm nói: "Hay là cậu đổi chỗ với Đại Phan bên kia luôn đi." "Đại Phan bên kia, người ta cũng đâu có hở ra là động chân động tay." Phan Chí phía đối diện nghe Vương Nguyệt

Bán kia càm ràm, cũng đảo mắt nói: “Tôi thấy tên Bàn Tử giả mạo bên kia cũng không nhiều lời như cậu.” “Tự cậu cút sang bên đó đi.” Vương Nguyệt Bán kia lập tức tỏ vẻ trung thần lương tướng, nghiêm túc nói: “Bàn gia ta một lòng son hướng về tiểu tộc trưởng, cậu là cái thá gì chứ.” “Sao lại còn biết chia rẽ ly gián thế nhỉ?” “Lát nữa để tiểu tộc trưởng nhà ta khai trừ đao tịch cho cậu.” Nghe hai người đối diện cãi nhau, Phan Chí và Vương Nguyệt Bán đều cau mày.

Vương Nguyệt Bán hít một hơi, có chút khinh bỉ: “Chậc, chuyện gì thế này?” “Mấy người này đang diễn ‘Tôi là diễn viên’ ở phía đối diện à?” “Sao nghe họ nói, cứ như chúng ta mới là đồ giả mạo vậy?” Phan Chí cũng có suy nghĩ tương tự.

Thực tế, gần như ai cũng nhận ra điều này.

Giải Vũ Thần nhìn bản sao cao quý tao nhã của mình ở phía đối diện, quan sát từ trên xuống dưới xem tên hàng giả này có chỗ nào làm giả quá lộ liễu không.

Dù sao thì, anh không cho phép trên người mình xuất hiện bất kỳ món đồ giả nào.

Đây cũng là lý do anh chịu thiệt thòi nhất trước tấm biển “Nếu có hàng giả, đền ông chủ” ở Tây Linh Ấn Xã.

Mà bây giờ, lại có một bản thân giả mạo, cứ thế nghênh ngang đứng trước mặt anh.

Điều này khiến anh ngoài khinh bỉ ra còn vô cùng chán ghét.

Trang phục trên người anh đều là hàng đặt may cao cấp.

Đồ đặt may, trong trường hợp không biết một số thông tin cá nhân cơ bản thì rất khó, hoặc có thể nói là hoàn toàn không thể làm giả.

Mà anh, trước nay luôn bảo vệ rất tốt sự riêng tư của mình.

Mức độ này, ngay cả những thần tượng nổi tiếng bề ngoài hào nhoáng cũng không thể sánh bằng.

Nhưng, điều khiến anh khó chịu lúc này là, gã ở phía đối diện, từ đầu đến chân, lại không có một món nào là hàng giả.

Bất kể là thương hiệu hay tay nghề, thậm chí là kích cỡ, đều hoàn toàn giống hệt anh.

Đây quả thực không phải là có người đóng giả, mà là trực tiếp tạo ra một bản sao của anh.

Và khi ánh mắt dò xét của Giải Vũ Thần dừng lại trên người Giải Vũ Thần phía đối diện, bản thân anh cũng đang bị Giải Vũ Thần bên kia dùng ánh mắt như kiểm tra đồ bẩn mà soi từ trên xuống dưới.

Dường như cả hai người hiện tại quan tâm nhất không phải đối phương là thứ gì.

Điều họ quan tâm nhất là, trên người kẻ đối diện có thứ gì không xứng với khuôn mặt tinh xảo và thân phận cao quý của mình, làm mất mặt mình hay không.

Bỗng nhiên, ánh mắt hai người chạm nhau.

Chương 438

Giải Vũ Thần "chậc" một tiếng, nói: "Nhìn cái gì, quay đi chỗ khác." Giải Vũ Thần phía đối diện trước tiên lộ ra vẻ mặt khinh bỉ, sau đó mở miệng nói: "Gương mặt này tuy đẹp thật, nhưng nghĩ đến là hàng giả thì vẫn thấy ghê tởm." Nghe vậy, Giải Vũ Thần khẽ nhíu mày.

Đây đúng là suy nghĩ thật của anh lúc này.

Nhưng anh không tỏ ra tức giận vì câu nói đó, anh chỉ cười khinh miệt, dùng đến thủ đoạn của mình trên bàn đàm phán.

Bất kể cảm xúc hiện tại thế nào, ai bị đối phương kích động mà thể hiện sự tức giận ra trước, người đó thua trước.

Mọi ân oán đều phải để lại sau khi cuộc đàm phán kết thúc với thắng lợi.

Bây giờ, Giải Vũ Thần cũng không để lộ sự tức giận trong lòng vì những lời vừa nghe thấy.

Anh cười nói: "Được thôi." "Hàng nhái, hàng nhái là một thứ tốt." Ánh mắt trong đôi mắt xinh đẹp của Giải Vũ Thần trở nên nguy hiểm: "Tôi không giết anh." "Dù sao bên ngoài kẻ thù của tôi nhiều như vậy, đến lúc đó tìm anh làm người sống thế thân." "Tôi tin không ai diễn tốt hơn anh đâu." "Không phải thích diễn sao, đến lúc đó cho anh diễn." Quả nhiên, sau khi anh nói những lời này, đồng tử của Giải Vũ Thần phía đối diện co rút lại một cách không rõ ràng.

Vì hiểu rõ chính mình, Giải Vũ Thần lập tức bắt được sự thay đổi chi tiết này.

Tuy nhiên, anh không biểu hiện sự đắc ý quá rõ ràng.

Hỉ nộ không lộ ra mặt, đây mới là tố chất cơ bản của một người đứng đầu mà anh đã rèn luyện được trong suốt thời gian làm gia chủ nhà họ Giải.

Phía đối diện, nghe lời của Giải Vũ Thần, Hách Liên Tĩnh cười lớn.

Gã vỗ vai Giải Vũ Thần kia, nói: "Giải lão bản à Giải lão bản." "Miệng của Giải lão bản bên kia, hình như còn lợi hại hơn cậu một chút đấy." Nghe thấy giọng của Hách Liên Tĩnh phía đối diện, Hách Liên Tĩnh bên này cũng cười cười: "Ối chà, xem ra người anh em này cũng có chút ân oán cá nhân với Giải lão bản nhỉ." Ánh mắt Giải Vũ Thần phía đối diện lạnh đi, nghiêng đầu liếc nhìn bàn tay trên vai mình, lạnh lùng nói: "Bỏ cái tay bẩn ra." Không biết tại sao, nghe thấy câu thoại quen thuộc này, ngay cả Hách Liên Tĩnh cũng không khỏi giật giật khóe miệng.

Gã quay đầu lại, nhìn Giải Vũ Thần, nói: "Giải lão bản, cậu nghe đi, có phải nghe rất đáng ghét không?" Giải Vũ Thần cười lạnh một tiếng, nói: "Nghe người khác nói ra, đúng là rất đáng ghét." Chưa đợi Hách Liên Tĩnh bày tỏ sự đồng tình với câu nói này cũng như tán dương việc Giải lão bản "cải tà quy chính", Giải Vũ Thần lại nói tiếp: "Cho nên vẫn là tự mình nói ra, nghe dễ chịu hơn." "Mấy món hàng nhái này, hôm nay phải biến mất." "Bên cạnh tôi, không được phép xuất hiện hàng giả." Lúc này Diệp Phàm đang bị Trương Khải Linh che khuất tầm mắt.

Tuy hắn không biết hiện tại Tiểu Hoa và Hắc Nhãn Kính phía đối diện đang tương tác với nhau thế nào, nhưng nghe cuộc đối thoại giữa họ, hắn vẫn cảm thấy thật kỳ diệu.

Tiểu Hoa và Tiểu Hoa lời ra tiếng vào cãi nhau, đây là cảnh tượng mà kiếp trước lẫn kiếp này hắn đều không thể tưởng tượng được.

Có điều, bây giờ nghe Tiểu Hoa nói ra lời hùng hồn không cho phép bên cạnh xuất hiện hàng giả, hắn vẫn có chút tò mò: Mặt nạ da người kia, rốt cuộc là người giả, hay là mặt nạ da thật?

Tuy nhiên, ánh mắt Diệp Phàm vừa len lén liếc về phía Giải Vũ Thần, đã chạm phải ánh mắt của chính Giải Vũ Thần đang quay đầu nhìn hắn.

Ánh mắt đó khiến Diệp Phàm giật nảy mình: Ánh mắt của mỹ nam tử đều sắc bén như vậy sao?

Giải Vũ Thần tiếp lời mình nói: "Đặc biệt là Tây Linh Ấn Xã, tuyệt đối không được có hàng giả." Giờ phút này, Diệp Phàm cảm nhận được sự uy nghiêm đến từ chủ nợ.

Tiểu Hoa không chỉ muốn mình trả tiền, mà còn muốn mình trả tiền sạch sẽ.

Tiểu Hoa từ khi nào đã trở thành một công dân hợp pháp như vậy?

Nói đi cũng phải nói lại, số tiền Tiểu Hoa cho mình vay, có thật sự đều sạch sẽ không?

Nhưng, gần như trong nháy mắt, Diệp Phàm bằng vào khả năng đồng cảm cao độ của một tiểu gian thương, lập tức hiểu được dụng tâm lương khổ của Tiểu Hoa khi nói với hắn như vậy.

Hiện tại đang là một buổi livestream quy mô lớn, vừa rồi nghe cậu em nói, bên trong có đến chín con số khán giả.

Tiểu Hoa bây giờ bảo hắn trong Tây Linh Ấn Xã không được xuất hiện hàng giả, đây thực chất là một quảng cáo ngầm!

Nếu không có kinh nghiệm lâu năm trong cả giới kinh doanh và giải trí, tuyệt đối không thể nghĩ ra được ý tưởng hay như vậy!

Diệp Phàm lập tức ném cho Giải Vũ Thần một ánh mắt vô cùng

tán thưởng.

Sau đó, hắn ra vẻ ông chủ, nói: "Tấm biển 'Nếu có hàng giả, đền ông chủ' vẫn luôn được đặt ở Tây Linh Ấn Xã." "Tự nhiên là sẽ không có hàng giả." "Sau này Tây Linh Ấn Xã nếu xuất hiện hàng giả, thì cứ như trên biển đã viết, nếu có hàng giả, đền ông chủ." Những lời này của Diệp Phàm không chỉ thu hút sự chú ý của Giải Vũ Thần, của các thành viên bên phe hắn, mà thậm chí còn thu hút sự chú ý của những người y hệt họ ở phía đối diện.

Hách Liên Tĩnh bên kia đầy hứng thú ló đầu ra sau lưng Trương Khải Linh bên này.

Trương Khải Linh trước tiên cũng quay đầu lại nhìn Diệp Phàm một cái, sau đó lại cảm nhận được ánh mắt từ Hách Liên Tĩnh phía đối diện, liền lạnh lùng nhìn lại.

Hách Liên Tĩnh phía đối diện bị Trương Khải Linh nhìn đến co rúm cổ, chọc chọc Trương Khải Linh bên cạnh mình, nói: "Ách Ba, anh mau quản lý tên hàng giả này đi." Nhưng Trương Khải Linh phía đối diện không hề để ý đến lời gọi của Hách Liên Tĩnh.

Hách Liên Tĩnh bên này thấy cảnh tượng của chính mình ở phía đối diện, quả thực không biết nên vui hay nên buồn.

Gã biết, đám người ở phía đối diện chắc chắn đều là hàng nhái của họ.

Nhưng đồng thời, những món hàng nhái này và bản thể của họ chắc chắn không phải không có quan hệ.

Chúng có thể bắt chước họ giống đến mức, thậm chí nếu trà trộn vào nhau, thì căn bản không thể nhận ra ai thật ai giả.

Cho nên hành vi của những món hàng nhái này, ở một mức độ nào đó, chắc chắn cũng phản ánh một số vấn đề.

Hách Liên Tĩnh có chút ưu sầu nghĩ, mình có nên tìm chút thời gian, chấn chỉnh lại không?

Còn Hách Liên Tĩnh phía đối diện thấy phản ứng của Trương Khải Linh, càm ràm vài câu về Ách Ba Trương lạnh lùng vô tình, rồi liền kéo Diệp Phàm vẫn luôn bị Trương Khải Linh che ở phía sau ra: "Tiểu Diệp tử, lại đây, cậu quản lý đám người bên kia đi." Trong phút chốc, các thành viên bên này cũng lập tức nghiêm túc trở lại.

Diệp Phàm phía đối diện vẫn luôn giữ im lặng, bị Trương Khải Linh che ở phía sau.

Họ chỉ mới thoáng thấy một lần trước khi vào đây.

Bây giờ, Diệp Phàm phía đối diện chỉ bị Hách Liên Tĩnh kéo ra, đã đủ khiến tất cả bọn họ im lặng.

Không phải họ sợ hãi tên hàng giả ở phía đối diện.

Đây chỉ là một phản ứng theo tiềm thức khi họ nhìn thấy một Diệp Phàm y hệt.

Chỉ thấy, Diệp Phàm phía đối diện không khác gì Diệp Phàm bên cạnh họ.

Bất kể là ngoại hình, hay khí chất trên người, đều không có chút thành phần diễn xuất nào.

Quan trọng nhất là, khí chất trên người Diệp Phàm, đó là thứ tuyệt đối không thể bắt chước được.

Cái loại khí chất rõ ràng trông như đóa tuyết liên trên núi cao xa cách ngàn dặm, nhưng khi đến gần lại có thể cảm nhận được sự ấm áp từ con người này.

Nhưng sự ấm áp đó lại không cụ thể, rất khó nắm bắt.

Khí chất này gần như không thể bắt chước.

Chỉ cần hơi cố ý một chút, sẽ trông có vẻ giả tạo.

Nhưng trên người Diệp Phàm phía đối diện, lại có khí chất y hệt như Diệp Phàm mà họ quen thuộc.

Lúc này, những người ở phía đối diện cũng đã cảm nhận được bầu không khí bây giờ đã khác lúc nãy.

Hai bên cách nhau khoảng bốn năm mét.

Dường như là vì tự mình hiểu rõ thực lực của mình, cũng vì lo ngại người đối diện thực sự giống hệt mình, giống hệt người mình quan tâm.

Không chỉ là khuôn mặt, giọng nói, hay phong cách nói chuyện, gần như đều giống hệt.

Do đó hai bên, tuy có người đã bắt đầu tranh cãi miệng lưỡi với đối phương, nhưng đều không ai ra tay trước.

Bây giờ sau khi Diệp Phàm phía đối diện bị Hách Liên Tĩnh kéo ra, tình tiết rối rắm này lại càng thêm sâu sắc.

Không chỉ là kiêng dè thực lực của Diệp Phàm, mà còn là kiêng dè thứ khí chất quen thuộc này.

Bên này, Trương Khải Linh nghe thấy tiếng bước chân sau lưng.

Anh hơi quay đầu lại, thấp giọng gọi một tiếng: "Diệp Phàm." Các thành viên xung quanh cũng đều nhìn về phía Diệp Phàm, trong mắt có chút lo lắng.

Diệp Phàm vừa cất Hắc Kim Cổ Đao ra sau lưng, vừa nói: "Không sao đâu, Tiểu Ca." Diệp Phàm nói xong, đã từ sau lưng Trương Khải Linh bước ra.

Chương 439

Hắn đứng ở vị trí phía trước nhất của đội mình, Diệp Phàm phía đối diện thấy vậy, cũng nheo mắt lại, tiến lên một bước.

Hai Diệp Phàm đứng ở vị trí tiên phong tương tự nhau trong đội hình của đối phương.

Cùng lúc đó, các thành viên phía đối diện, khi thấy Diệp Phàm, cũng biểu hiện ra phản ứng giống hệt họ lúc nãy.

Từ thờ ơ, đến kinh ngạc và rối rắm khi thấy Diệp Phàm bên này.

Bởi vì đối với họ, Diệp Phàm của họ, cũng là không thể bị bắt chước.

Cùng lúc đó, hai Diệp Phàm gặp nhau, bao gồm cả đội khảo cổ như thể bị sao chép dán ra một đội hình y hệt.

Cảnh tượng này đã khiến toàn bộ khán giả trong phòng livestream rơi vào trạng thái sôi sục.

“Vãi chưởng vãi chưởng!

Tình huống gì đây!

Đây là đang thêm hiệu ứng đặc biệt cho tôi xem à?” “Livestream của nhà đài đúng là khác bọt, còn thêm cả kỹ xảo xịn sò thế này cơ à?” “Ai cũng biết livestream không P-shop được, nên mẹ nó đây là thật!” “Vãi, cái này còn kinh khủng hơn cả quỷ đả tường!

Còn gì đáng sợ hơn việc kẻ địch chính là Tiểu Diệp tộc trưởng chứ!” “Điều đáng sợ hơn kẻ địch là Tiểu Diệp tộc trưởng chính là, bên cạnh kẻ địch Tiểu Diệp tộc trưởng còn đứng một kẻ địch Khải Linh tiểu ca và Hắc gia, cùng tất cả những người mà Tiểu Diệp tộc trưởng mang theo.” “Hiểu rồi, đáng sợ hơn cả quỷ thần chính là Tiểu

Diệp tộc trưởng." "Ai cũng biết, Tiểu Diệp tộc trưởng là cấp độ nguy hiểm cao nhất." "Bây giờ tôi thậm chí còn cảm thấy tất cả những nguy hiểm đã từng xuất hiện trong các ngôi mộ cổ trước đây, so với tình hình hiện tại, đều không đáng nhắc đến." "Nhưng mà, tôi vẫn muốn hỏi, nếu Tiểu Diệp tộc trưởng bây giờ đã có hai người, vậy tổ chức có thể chia cho tôi một người được không?" "Cái gì?

Mới đi vệ sinh một lát, quay lại đã thấy tin tốt là Tiểu Diệp tộc trưởng có hai người, còn có chuyện tốt như vậy sao?" "Tin tốt: Tiểu Diệp tộc trưởng có hai người.

Tin xấu: Khải Linh tiểu ca, Hắc gia, Giải lão bản, Quan lão bản, Tiểu Áp Lê bao gồm cả Gia Cát tiên sinh, vân vân và vân vân, cũng có hai người." "Cơ mà, sao tôi lại cảm thấy đám người bên kia cũng không cho rằng mình là hàng nhái nhỉ, hình như trong mắt họ, Tiểu Diệp tộc trưởng thật sự và mọi người mới là hàng nhái ấy." "Cảnh tượng này có chút quen thuộc, với tư cách là một fan cũ trong mộ Vương Mãng xin cho biết, đây không phải là Hoạt Lịch Tử sao?" "Nhưng mà nói thật, cảm giác hai bên hình như sẽ không đánh nhau đâu." "Rối rắm quá, biết là đám hàng giả bên kia bản thể rất lợi hại, nhưng nhìn những gương mặt quen thuộc đó, căn bản không ghét nổi!" "Thực ra, chỉ cần hai bên không động thủ, cãi nhau thế này cũng khá hay." "Cứu mạng, thật sự đừng đánh nhau mà, cho dù tôi biết đám người bên kia chắc chắn là hàng giả, nhưng cũng thật sự không muốn nhìn thấy những gương mặt này lộ ra vẻ đau đớn!" "Khoan đã, tôi đột nhiên nghĩ đến một chuyện vô cùng đáng sợ, có nhớ trước khi vào đây, Tiểu Diệp tộc trưởng đã nói cho mọi người biết trên tờ giấy trắng kia viết gì không?" "Đừng làm tôi nhớ lại!" "Muốn đi qua nơi này, thì phải có giác ngộ giết chết chính mình." Cùng lúc đó, tại hiện trường.

Không chỉ một số fan cũ từ mộ Vương Mãng trong phòng livestream nhớ lại đặc tính của Hoạt Lịch Tử.

Mà chính những thành viên đội khảo cổ đã từng trải qua còn nhớ như in Hoạt Lịch Tử họ đã gặp trong mộ Vương Mãng.

Trương Cường đang định đi đến bên cạnh Diệp Phàm, Trương Cường ở phía đối diện lập tức phản ứng, giơ súng lên nhắm vào Trương Cường.

Trong nháy mắt, các đội viên đặc nhiệm do Trương Cường bên này dẫn đầu cũng lập tức giơ súng, nhắm vào đội trưởng phía đối diện, cũng như chính bản thân mình ở phía đối diện.

Trương Cường trước tiên nhìn tình hình phía đối diện.

Anh ta có một trực giác.

Nếu tên hàng giả ở phía đối diện này thực sự giống mình đến vậy, thì anh ta tuyệt đối sẽ không tùy tiện nổ súng.

Vì vậy Trương Cường hít một hơi, đi về phía Diệp Phàm.

Mà Trương Cường phía đối diện, quả nhiên không nổ súng.

Nhưng phản ứng không nổ súng của Trương Cường phía đối diện mới là điều khiến Trương Cường cảm thấy đau đầu hơn.

Bởi vì điều đó cho thấy, tên hàng giả ở phía đối diện, thực sự không phải là hàng giả xuất hiện ở đây chỉ để giết họ.

Mà là mang theo mục đích khác.

Đáng sợ nhất là, có lẽ chúng thực sự nghĩ rằng mình mới là bản thể thật.

Trương Cường cau mày, thấp giọng nói sau lưng Diệp Phàm: "Tiểu Diệp tộc trưởng, những thứ này có phải là Hoạt Lịch Tử chúng ta đã gặp trước đây không?" "Không biết là ở đâu đã chạm phải chúng ta, nên bây giờ mới biến thành giống chúng ta?" Diệp Phàm lắc đầu, nói: "Đây không phải là Hoạt Lịch Tử." Nghe câu trả lời này của Diệp

Phàm, Trương Cường lại có cảm giác thở phào nhẹ nhõm.

Bởi vì nếu là Hoạt Lịch Tử, họ sẽ phải thực sự giết chết chính mình ở phía đối diện.

Nhưng bây giờ, bất kể là ai ở phía đối diện, đều giống hệt với dáng vẻ quen thuộc của họ.

Cho dù bỏ qua sự chênh lệch thực lực, cho dù Diệp Phàm thật sự chỉ là một sinh viên, Hách Liên Tĩnh thật sự chỉ là ông chủ tiệm kính, Trương Khải Linh thật sự chỉ là một người nuôi gà.

Họ ở trong mộ dưới đáy biển, bao gồm cả chặng đường đã qua.

Những chuyện cùng nhau trải qua, những ký ức đã tạo ra, đều khiến Trương Cường căn bản không thể nào thực sự đối đầu với họ.

Chỉ cần không phải giết họ, thì mọi chuyện đều dễ nói.

Trương Cường nhìn về phía đối diện, vẻ mặt cuối cùng cũng thả lỏng một chút, nói: "Tốt quá rồi, vậy thì, chúng ta có phải là không cần phải sinh tử đối đầu không?" "Nếu họ là thổ dân ở nơi này, chúng ta cứ để họ ở lại." Lời của Trương Cường cũng là suy nghĩ của tất cả thành viên đội khảo cổ.

Nghe đề nghị của Trương Cường, các đội viên đều rất đồng tình.

Nhưng, lời của Trương Cường còn chưa nói xong, đã bị Diệp Phàm cắt ngang.

"Không được." Lúc này, không chỉ là Trương Cường đang nói, cũng không chỉ là các thành viên bên phe họ.

Ngay cả những người y hệt họ ở phía đối diện, cũng lập tức nhìn về phía Diệp Phàm, trên mặt lộ ra vẻ có chút bất ngờ, lại có chút nghi hoặc.

Chỉ có Diệp Phàm ở phía đối diện, vẻ mặt vẫn bình tĩnh như cũ.

Không phải vì bản thân hắn không có phản ứng với Diệp Phàm, mà là vì hắn biết Diệp Phàm sắp nói gì.

Diệp Phàm nói: "Chúng không phải là người, mà là một loại Thận." "Nhưng chúng không biết mình là gì, bởi vì chúng đã trải qua tất cả những chuyện mà chúng ta đã trải qua sau khi bước vào sa mạc." Ngay khi vừa bước vào cái gọi là không gian này, nhìn thấy món hàng nhái ở phía đối diện trong nháy mắt đầu tiên, Diệp Phàm đã nhận được thông tin này từ Bách Khoa Toàn Thư Dị Trân Vật Chủng. 【Thận, một loại hiện tượng tối thượng.】 【Khi con mồi bước vào phạm vi săn mồi của Thận Thú, sẽ lấy trung tâm của Thận làm đối xứng, sao chép ra một bản sao y hệt.】 【Tất cả các bản sao được sao chép trong Thận Kính đều hoàn toàn giống hệt bản thể, có thể hiểu là, đây chính là con mồi thứ hai.】 【Con mồi được sao chép từ trong Thận Kính có tất cả các đặc tính trong ký ức của bản thể, từ đó tin chắc rằng mình mới là bản thể.】 【Cách phá giải duy nhất, giết chết bản sao trong Thận Kính.】 【Nếu không, theo sự tiến lên của bản sao trong Thận Kính, phạm vi của Thận Kính sẽ mở rộng theo nó, cho đến khi thay đổi cả một thế giới.】 Diệp Phàm rút ra từ đó thông tin có thể giải quyết tình hình hiện tại: giết chết bản sao giống hệt mình.

Từ lúc nhận được thông tin này, Diệp Phàm đã bắt đầu tiêu hóa những thông tin đó.

Bởi vì rất nhanh sau đó, hệ thống lại bổ sung cho hắn thông tin khác. 【Chỉ cần giết chết kẻ mạnh nhất trong bản thể, những người còn lại do Thận Kính hóa thành tự nhiên sẽ bị suy yếu.】 【Khi đó, không có từ trường mạnh nhất, chỉ cần cách xa những người còn lại do Thận Kính hóa thành một khoảng cách đủ xa, những Thận còn lại sẽ tự nhiên biến mất.】 【Hệ thống gợi ý, trong Thận Kính này, từ trường mạnh nhất bắt buộc phải giết là bảy người.】 Diệp Phàm tính toán các thành viên bên cạnh mình, trong đó có mấy người rất dễ nhận

ra.

Trương Khải Linh, Hách Liên Tĩnh, Giải Vũ Thần, Gia Cát Thanh, và cả hắn, Diệp Phàm.

Hai người còn lại, nằm trong số Cửu Môn và Thất Đao còn lại.

Nói cách khác, ở phía đối diện, năm người này đã có thể xác định, cộng thêm hai thành viên khác, là những người bắt buộc phải hiến tế.

Nhưng, trong gợi ý trước đó của hệ thống, Diệp Phàm cũng đã biết bản thân những Thận này, tuy không phải là bản thể thực sự của họ, nhưng cũng không phải là ảo ảnh đơn thuần.

Bởi vì những Thận này có cùng khuôn mặt, cùng tính cách, cùng ký ức, cùng năng lực trong ký ức.

Nói cách khác, những Thận này, thực chất chính là quá khứ của chính họ.

Nếu muốn tiêu diệt những Thận này, việc phải làm, chính là giết chết chính mình.

Không chỉ đối với những người khác, người ở phía đối diện là người quen thuộc, người họ quan tâm.

Đối với Diệp Phàm cũng vậy.

Do đó, thông tin hắn nhận được từ gợi ý của hệ thống, thông tin mà hắn chắt lọc ra, chính là thông tin nặng nề nhất trong tất cả những nguy cơ mà hắn từng trải qua: tự tay giết chết chính mình, và cả những người mà mình quan tâm nhất.

Cùng lúc đó, gần như tất cả mọi người ở cả hai bên đều đang nhìn về phía Diệp Phàm.

Bởi vì những lời vừa rồi của Diệp Phàm, không nghi ngờ gì chính là một lời tuyên chiến.

Đặc biệt là đối với Trương Cường, người chủ động đề xuất giải quyết vấn đề một cách hòa bình, càng khiến anh ta rối rắm.

Trương Cường nhìn Diệp Phàm.

Tuy những lời vừa rồi của Diệp Phàm giống như tuyên chiến, nhưng phản ứng đầu tiên của Diệp Phàm khi từ sau lưng Trương Khải Linh bước ra, chính là cất Hắc Kim Cổ Đao của mình đi.

Bây giờ hai tay Diệp Phàm đều trống không.

Chương 440

Cả người cũng không giống như sắp sửa khai chiến ngay lập tức.

Điều này càng khiến Trương Cường có chút khó hiểu.

Anh ta nói: "Tiểu Diệp tộc trưởng, ý của cậu là, chúng ta và họ, tất phải có một trận chiến sao?" Trong phút chốc, tất cả mọi người đều đang chờ đợi câu trả lời của Diệp Phàm.

Diệp Phàm "ừm" một tiếng.

Sau đó, hắn nhìn về phía chính mình ở đối diện: "Diệp Phàm, thông tin ngươi biết, chắc cũng không khác ta là mấy." "Nếu ngươi thông minh một chút, biết được chân tướng của mình là gì, thì tự kết liễu đi." "Chúng ta đều đã quen biết nhau như vậy, không muốn động thủ với các ngươi." Lời này của Diệp Phàm vừa thốt ra, trái tim của tất cả mọi người đều thót lên một tiếng.

Bởi vì Diệp Phàm dùng từ "kết liễu".

Sắc mặt của Trương Khải Linh và Giải Vũ Thần đứng bên cạnh Diệp Phàm phía đối diện cũng không được tốt cho lắm.

Mặc dù người nói ra những lời như vậy với họ là Diệp Phàm.

Hoặc có thể nói, sắc mặt của họ sở dĩ khó coi như vậy, chính là vì người nói ra câu nói đó với họ lại chính là Diệp Phàm.

Cùng lúc đó, Trương Cường cũng hít một hơi thật sâu, có chút không thể tin nổi nhìn Diệp Phàm một cái, nói: "Kết liễu?" Giải Vũ Thần, Hách Liên Tĩnh và Lê Thốc cũng liếc nhìn Diệp Phàm.

Phản ứng của Diệp Phàm vô cùng bình tĩnh, dường như đã hoàn toàn chấp nhận sự thật này.

Hắn khẽ gật đầu, nói: "Đúng, kết liễu." Lúc này, phản ứng của Diệp Phàm phía đối diện cũng rất bình thản.

Dường như đã đoán trước được Diệp Phàm sẽ nói như vậy.

Hắn cũng bình tĩnh nhìn về phía bên này, nói: "Câu nói này, cũng xin trả lại nguyên vẹn cho ngươi." "Ta cũng không muốn nhìn thấy cảnh tượng như vậy xảy ra." Nhưng Diệp Phàm phía đối diện vừa nói, đã vừa rút Hắc Kim Cổ Đao sau lưng ra.

Ngay cả chi tiết nhỏ như sau khi rút đao sẽ xoay một vòng trong tay trước khi tác chiến cũng giống hệt Diệp Phàm.

Các thành viên khác ở phía đối diện thấy động tác như vậy, cũng lập tức phản ứng.

Bởi vì đối với họ, đây cũng có thể là tín hiệu tác chiến.

Trong nháy mắt, tất cả các nhân viên tác chiến ở phía đối diện đều lấy vũ khí của mình ra, tiến vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu.

Bên này, Diệp Phàm thấy phản ứng của phía đối diện, liền biết hòa đàm vô hiệu.

Tay hắn trong nháy mắt đặt ra sau lưng, không rút Hắc Kim Cổ Đao, mà rút ra Hành Giả Côn từ lúc mang ra đến giờ chưa từng lộ diện.

Hắn nói: "Diệp Phàm, Trương Khải Linh, Hách Liên Tĩnh, Giải Vũ Thần, Gia Cát Thanh." Mấy người được gọi tên lập tức vừa rút vũ khí vừa nhìn về phía Diệp Phàm.

Ngay cả mấy người bị gọi tên ở phía đối diện cũng có chút nghi hoặc nhìn về phía Diệp Phàm.

Họ không chỉ nghi hoặc tại sao Diệp Phàm đột nhiên gọi tên họ.

Điều khiến họ cảm thấy có chút xa lạ hơn là, đây là lần rất hiếm

hoi Diệp Phàm gọi thẳng tên húy của họ.

Sau đó, Diệp Phàm nói: "Mấy người này ở phía đối diện, giết trước." Chữ "giết", sát khí còn nồng đậm hơn cả "kết liễu".

Diệp Phàm phía đối diện cau mày, sắc mặt lạnh lùng hơn mấy phần so với lúc nãy, giọng điệu vô cùng băng giá: "Chúng ta cũng vậy." "Năm người này, phải chết." Có sự chứng nhận của hai Diệp Phàm, chiến thư liền được hạ xuống.

Bên này, Hách Liên Tĩnh lập tức giơ súng, nhắm vào chính mình ở phía đối diện rồi bóp cò.

Viên đạn không trúng chính gã ở phía đối diện, khi đến trước mặt gã, đã bị Diệp Phàm phía đối diện dùng Hắc Kim Cổ Đao chặn lại.

Viên đạn va vào kim loại, phát ra âm thanh va chạm giòn giã.

Hách Liên Tĩnh nheo mắt lại.

Đối với âm thanh này, gã không lạ.

Trước đó, những viên đạn gã bắn ra phía trước, cuối cùng biến mất nhưng lại có thể phát ra âm thanh như va vào kim loại, kết cục chắc cũng giống như hai viên đạn này.

Diệp Phàm phía đối diện dùng Hắc Kim Cổ Đao chặn lại hai viên đạn đó.

Cùng lúc, Diệp Phàm phía đối diện cũng nhìn về phía gã, và nheo mắt lại.

Trong ánh mắt đã toàn là sự lạnh lùng.

Dù biết Diệp Phàm phía đối diện vốn là phe địch với mình.

Nhưng ánh mắt lạnh lùng đó thực sự toát ra từ đôi mắt mà gã vô cùng quen thuộc, Hách Liên Tĩnh vẫn cảm thấy khóe miệng có chút đắng chát.

Cũng vì phản ứng này của mình, Hách Liên Tĩnh lại ý thức được một vấn đề vô cùng nghiêm trọng khác.

Cho dù là người lòng dạ sắt đá, thông minh tuyệt đỉnh như gã, hình như cũng không thể hạ thủ nổ súng vào Diệp Phàm phía đối diện.

"Ngươi nhìn ta làm gì, Hắc gia bắn là cái này." Vừa nói, Hách Liên Tĩnh đã lại một lần nữa chĩa súng vào chính mình ở phía đối diện.

Nhưng cùng lúc đó, chính gã ở phía đối diện cũng đã bóp cò.

Viên đạn lại một lần nữa bắn vào kim loại, phát ra âm thanh giòn giã, đồng thời còn có một tiếng không khí bị đánh mạnh xé gió.

Hách Liên Tĩnh cười cười, Diệp Phàm đã đứng trước mặt gã.

Hai viên đạn bị hắn dùng Hành Giả Côn đánh bay.

Không phải chỉ đơn thuần là chặn lại, mà là đánh văng hai viên đạn đang bay với tốc độ cao sang một hướng khác, cắm sâu vào trong cát.

Khóe miệng của Hách Liên Tĩnh phía đối diện cũng cứng lại.

Bởi vì từ góc nhìn của gã, hai viên đạn đó nếu không bị Diệp Phàm đánh bay một cách chính xác, thì sẽ bắn vào cơ thể Diệp Phàm.

Hách Liên Tĩnh hai bên là người nổ súng trước, đây đã được xem như tín hiệu bắt đầu trận chiến.

Lê Thốc siết chặt chuôi Tú Xuân Đao, hung hăng dùng mũi đao chỉ vào bản thân ở đối diện và nói: "Tao đi xử thằng cha đeo kính râm kia, mày tốt nhất đừng có xen vào." "Dù sao tao thấy cả hai đứa chúng mày đều ngứa mắt, mày mà xen vào, tao bem luôn cả mày!" Trong khi đó, Lê Thốc ở phía đối diện đã lao về phía Hách Liên Tĩnh bên này, dùng giọng điệu y hệt đáp trả Lê Thốc bên này: "Đồ hàng nhái nhà mày, lắm mồm thật đấy!" Hách Liên Tĩnh ở cả hai bên lúc này đều bất

giác giật giật khóe miệng.

Hách Liên Tĩnh bên này liếc nhìn Lê Thốc bên này, nói: "Nhóc vịt, kẻ địch ở ngay trước mắt, chẳng phải nên nhất trí mục tiêu đối ngoại sao?" "Mày có phải đang mang theo ân oán cá nhân với tao vào đây không đấy?" Lê Thốc vừa lao nhanh về phía trước, vừa lớn tiếng nói những lời trái lòng mà chính cậu cũng không tin: "Không có!" Sau đó, cậu lướt qua vai chính mình.

Cùng lúc hai Lê Thốc lướt qua nhau, ánh mắt của cả hai đều liếc về phía đối phương.

Cuối cùng, cả hai đều không nhịn được, quay đầu lại chém cho bản thân bên cạnh một nhát.

Hai thanh Tú Xuân Đao trượt trên thân đao của nhau, phát ra một âm thanh vô cùng chói tai.

Vì thực lực gần như được sao chép hoàn toàn, nên họ cũng không làm đối phương bị thương.

Nhưng trong khoảnh khắc vung đao đó, cả hai đều nhận ra đối phương đáng ghét đến nhường nào.

Một lần nữa vô cùng ăn ý, cả hai đều chỉ đơn thuần cảm thấy đối phương rất đáng ghét, nhưng không ai tự tìm nguyên nhân trên chính cơ thể mình.

Ngay sau đó, tất cả mọi người ở cả hai bên đều đồng loạt hành động.

Thất Đao lần lượt lao về phía đối diện.

Diệp Phàm ở hai bên cùng lúc quay đầu dặn dò các thành viên đội khảo cổ chính phủ phía sau: "Lùi lại, đừng xen vào là được." Nói xong, hắn cũng tham gia vào trận hỗn chiến.

Năm người vừa được điểm danh, mục tiêu đều là bản thân ở phía đối diện.

Cùng lúc đó, những người không được điểm danh cũng đã chọn mục tiêu của riêng mình.

Chương 441

Lê Thốc và Hách Liên Tĩnh bên này đều nhắm vào Hách Liên Tĩnh.

Trong quá trình Lê Thốc lao lên, Hách Liên Tĩnh phía đối diện đã bắn hai phát súng.

Nhưng cả hai viên đạn của hắn đều bị hai viên đạn khác bắn trúng một cách chính xác.

Hách Liên Tĩnh bên này hét lớn vào bóng lưng Lê Thốc: "Thằng ngốc!" "Mày coi thường tài bắn súng của Hắc gia quá rồi phải không?

Cứ thế lao lên, làm bia đỡ đạn cho người ta à?" Lê Thốc cũng khựng lại trong khoảnh khắc tiếng súng vang lên, nhưng nhờ cơ hội Hách Liên Tĩnh vừa giúp cậu bắn hạ hai viên đạn, cậu đã có cơ hội lao đến bên cạnh Hách Liên Tĩnh.

Lê Thốc vừa chém mạnh một nhát về phía Hách Liên Tĩnh, vừa lớn tiếng đáp lại: "Mẹ kiếp, ai biết ông biến thái thế chứ!" "Không có võ đức, lại dám thật sự nổ súng vào một đứa trẻ không phòng bị!" "Còn bắn chuẩn như vậy!" Người đáp lại Lê Thốc không phải là Hách Liên Tĩnh bên này, mà là Hách Liên Tĩnh mà cậu đang nhắm tới.

"Thằng ngốc." "Bởi vì mày là kẻ thù của Hắc gia." "Đối với kẻ thù, Hắc gia xưa nay không bao giờ nương tay." Trong lúc nói chuyện, Hách Liên Tĩnh ở phía đối diện đã dùng Đại bạch cẩu thối đỡ được một nhát đao của Lê Thốc.

Lê Thốc lập tức cảm nhận được sức mạnh đến từ Hách Liên Tĩnh.

Cậu có chút bất ngờ liếc nhìn bản thân đang đối đầu với Hách Liên Tĩnh.

Dù cậu thường xuyên đấu võ mồm với tên thần kinh đeo kính râm này.

Nhưng chiến đấu trực diện thế này thì gần như chưa từng có.

Lần duy nhất trước đó là ở Tân Nguyệt Phạn Điếm, khi cậu muốn cướp tín vật Thất Đao mà tiểu tộc trưởng nhà mình đấu giá được.

Nhưng tình huống lúc đó và bây giờ lại khác.

Lúc đó họ chỉ muốn cướp một món đồ từ tay đối phương.

Bây giờ, họ muốn lấy mạng đối phương.

Trong cuộc so tài vừa phân cao thấp, vừa quyết sinh tử này, Lê Thốc cuối cùng cũng biết thực lực của tên thần kinh suốt ngày đeo kính râm cười toe toét này đáng kinh ngạc đến mức nào.

Hơn nữa, dù bây giờ Hách Liên Tĩnh vẫn đeo kính râm.

Nhưng cậu đã có thể cảm nhận được sát khí từ đôi mắt mà cậu không thể nhìn thấy đằng sau cặp kính đó.

Đây chính là sự khác biệt bản chất nhất giữa cậu và người đàn ông này.

Dù khi vung đao cậu đã xem Hách Liên Tĩnh là kẻ thù, nhưng vừa nghĩ đến khuôn mặt này là người của mình, Lê Thốc lại không thực sự muốn lấy mạng người này.

Nhưng Hách Liên Tĩnh ở phía đối diện, bất kể là sự quyết đoán khi nổ súng, hay sức mạnh khi đỡ đao.

Đều đang truyền đạt cho cậu cùng một thông điệp.

Hách Liên Tĩnh này, thật sự muốn giết cậu!

Cùng lúc đó, Lê Thốc ở phía đối diện cũng cảm nhận được khí tức y hệt từ Hách Liên Tĩnh bên này.

Họ đối mặt không phải là tên thần kinh thường ngày hay cười cợt, dùng thuật múa kiếm để chọc tức cậu, khiến cậu mất mặt trước tiểu tộc trưởng nhà mình.

Mà là một chiến binh thực thụ đã sớm quen với chiến trường như thế này, đã trải qua những trận chiến sinh tử.

Đồng thời, Hách Liên Tĩnh đã giao đấu với Lê Thốc cũng hét lên với người bên cạnh: "Ai đó qua giúp nhóc Lê ngốc đi!" "Nó đánh không lại tôi đâu!" Hách Liên Tĩnh ở cả hai bên đều có chút lo lắng nhìn Lê Thốc đang giao chiến với mình.

Đôi mắt dưới cặp kính râm lộ ra vẻ lo âu không ai phát hiện.

Cả hai dựa vào sự hiểu biết về bản thân, ăn ý nói nhỏ: "Còn tôi, sẽ đánh chết nó." Nói nhỏ xong câu này, Hách Liên Tĩnh ở cả hai bên đều không còn nương tay với Lê Thốc trước mặt nữa.

Hách Liên Tĩnh xoay cổ tay, Đại bạch cẩu thối liền trượt trên lưỡi Tú Xuân Đao.

Sự ma sát giữa hai kim loại thượng hạng không chỉ tạo ra âm thanh chói tai mà còn tóe ra những tia lửa li ti.

Lê Thốc nhíu mày, lập tức linh hoạt nghiêng người, co khuỷu tay giơ đao lên đỡ lấy cây Đại bạch cẩu thối đang bổ thẳng xuống của Hách Liên Tĩnh.

Tuy nhiên, tốc độ phản ứng của cậu tuy theo kịp, nhưng sức mạnh đỡ đao lại kém xa Hách Liên Tĩnh.

Cánh tay Lê Thốc truyền đến từng cơn đau nhói vì lực bổ xuống của Hách Liên Tĩnh.

Phan Tử và Bạch Hạo Thiên bên này, vốn đang cùng Trương Khải Linh đối đầu với Trương Khải Linh ở phía đối diện, nghe thấy tiếng hét của Hách Liên Tĩnh, cũng lập tức chạy đến hỗ trợ Lê Thốc.

Còn Hách Liên Tĩnh bên này thấy Vương Nguyệt Bán và Lưu Tang đang nhanh chóng tiến về phía mình và Lê Thốc, cũng nở một nụ cười: "Đúng, thế này mới ra dáng chứ." "Chỉ cử một nhóc con như cậu ra đối phó với Hắc gia, thật sự là quá coi thường thực lực của Hắc gia rồi." Lê Thốc nghiến răng nhìn hắn.

Nhưng bây giờ Tú Xuân Đao của cậu đang kìm hãm Đại bạch cẩu thối.

Hành động mà Hách Liên Tĩnh vừa rồi dễ dàng đánh bật đao của cậu, cậu vì chênh lệch thể lực nên căn bản không thể làm được như vậy.

Dù rất muốn phản bác Hách Liên Tĩnh, nhưng bây giờ đã nhận ra sự chênh lệch giữa mình và đối phương, Lê Thốc hiếm khi không tiếp tục cãi nhau với hắn.

Bởi vì sự chênh lệch giữa hai người là có thật.

Bây giờ, cậu vẫn chưa có tư cách đó.

Vương Nguyệt Bán và Lưu Tang ở phía đối diện nhanh chóng đến bên cạnh Hách Liên Tĩnh.

Yển Nguyệt Đao của Vương Nguyệt Bán bổ thẳng vào cánh tay Hách Liên Tĩnh.

Hách Liên Tĩnh vừa linh hoạt né tránh, vừa tiện thể tung một cú đá vào ngực Lê Thốc đang giằng co với mình.

Lê Thốc ở phía đối diện tuy kịp thời dùng Tú Xuân Đao chắn trước ngực, nhưng vẫn bị cú đá này của Hách Liên Tĩnh đá bay thẳng ra xa ba bốn mét.

Cậu lăn hai vòng trên cát mới dừng lại.

Hách Liên Tĩnh biết cú đá này của mình không hề kiềm chế, nếu

không có Tú Xuân Đao hộ giá trước ngực, nhóc vịt ở đối diện ít nhất cũng phải gãy hai cái xương sườn.

Tuy nhiên, dù có Tú Xuân Đao cản một chút dưới chân, nhóc vịt đối diện bây giờ chắc chắn cũng không dễ chịu gì.

Hách Liên Tĩnh thở dài, có chút lo lắng cho Lê Thốc bên này đang đối phó với mình.

Cùng lúc đó, Lê Thốc bên này cũng bị Hách Liên Tĩnh đối diện đá bay.

Cậu đâm sầm vào Lê Thốc đối diện vừa chống Tú Xuân Đao quỳ một gối đứng dậy được nửa người.

Hai Lê Thốc cùng lúc ngã xuống đất.

Việc đầu tiên mà hai Lê Thốc làm sau khi bò dậy là cùng nhau chửi Hách Liên Tĩnh ở phía đối diện: "Lão chú, ông bị bệnh à?" "Làm cái quái gì vậy lão chú!

Ông ném nó đi đâu thế?" Sau khi nghe thấy tiếng hét của đối phương, cả hai cùng lúc nhìn nhau, ánh mắt lập tức tràn ngập địch ý.

Lúc này Hách Liên Tĩnh đã lần lượt giao đấu với Vương Nguyệt Bán, Lưu Tang ở phía đối diện, và Phan Tử, Bạch Hạo Thiên ở bên này.

Trong khi đó.

Hai Giải Vũ Thần dùng Côn rồng đập vào Côn rồng của đối phương.

Sau khi cả hai cùng lùi lại một bước, họ đồng thời rút ba phi tiêu nhỏ từ đai vũ trang trên hông.

Ngay sau đó, họ dùng sức xoay eo, ném ba phi tiêu về phía Bạch Xà đang tiến lại gần.

Dù không có khả năng nhắm bắn tầm xa bách phát bách trúng như Hách Liên Tĩnh.

Nhưng độ chính xác ở cự ly gần lại vô cùng chuẩn xác.

Chương 442

Ba phi tiêu xé gió bay ra, phát ra tiếng vù vù.

Bạch Xà nhíu mày, đầu tiên nghiêng người né một cái.

Hai cái còn lại, cô lợi dụng đặc tính của đao mình, dùng đao làm roi, vừa vặn đánh bay hai phi tiêu còn lại.

Giải Vũ Thần hai bên ném phi tiêu ra, không thèm nhìn kết quả.

Thay vào đó, gần như ngay lập tức họ lại lao vào trận chiến với bản thân ở phía đối diện.

Phản ứng này, một là tin tưởng vào năng lực của mình, tuyệt đối không bắn trượt.

Hai là cũng rất hiểu và tin tưởng vào thực lực của bản thân đối diện, tuyệt đối không cần lãng phí thời gian xác nhận kết quả của phi tiêu.

Giải Vũ Thần dùng Côn rồng hung hăng giáng xuống bản thân ở đối diện.

Giải Vũ Thần đối diện rất linh hoạt nghiêng người né tránh.

Côn rồng đập xuống cát, làm bắn lên một lượng lớn cát.

Nhưng Giải Vũ Thần không lập tức nhấc cây côn lên.

Mà nhân lúc Côn rồng bị chôn trong cát, anh dùng nó quét nhanh trên mặt đất về phía Giải Vũ Thần đối diện.

Lượng lớn cát bị quét lên, Giải Vũ Thần đối diện linh hoạt lùi lại hai bước.

Đây là một động tác kinh điển trong hí kịch khi múa hoa thương.

Nếu là người khác dùng chiêu này, cách phá giải của anh có thể là lùi lại vài bước theo tốc độ đó, cuối cùng sẽ lập tức tăng tốc.

Khi tốc độ của mình đuổi kịp tốc độ đối phương, sẽ có cơ hội giẫm lên cây côn đó, giẫm thẳng nó vào cát, thậm chí là giẫm gãy vũ khí.

Nhưng, người này bây giờ không phải ai khác, mà chính là anh.

Giải Vũ Thần đối diện dựa vào sự hiểu biết về bản thân, lập tức phản ứng lại.

Anh không dùng cách phá giải thông thường nhất, mà tập trung sự chú ý vào cây côn đó.

Bỗng nhiên, cây côn đó ngừng động tác quét cát, mà được Giải Vũ Thần đối diện chống thẳng xuống đất.

Dựa vào sự hiểu biết tuyệt đối về bản thân, Giải Vũ Thần nhanh chóng nhận ra mình bây giờ muốn làm gì.

Phản ứng của anh cực kỳ nhanh chóng, lập tức giơ cây côn trong tay lên, dựng trước cổ mình.

Quả nhiên, gần như cùng lúc, một luồng gió sắc bén ập về phía mình.

Chân của Giải Vũ Thần xuyên qua lớp cát đang bay trước mắt, đáp lên cây Côn rồng mà anh dựng trước cổ.

Dù cú đá này là do chính mình đá, nhưng cảm giác đau âm ỉ truyền đến từ cánh tay vẫn khiến anh có cảm giác tim đập thình thịch.

Nếu anh không dự đoán được cú đá này, theo kế hoạch ban đầu của bản thân, nó sẽ đáp xuống cổ anh.

Bây giờ anh dù không chết, tiếp theo cũng sẽ vì trọng thương mà nhanh chóng chết dưới tay chính mình.

Lúc này, Giải Vũ Thần có cú đá bị dự đoán được cũng có chút không kiên nhẫn nhíu mày.

Cú đá này không giết chết được bản sao của mình khiến anh rất khó chịu.

Nhưng điều khiến anh khó chịu hơn là, vì bản sao này đã dự đoán được hành động của mình, khiến nó trông càng giống mình hơn.

Anh tạm thời dừng lại trên cây côn một lát, nhẹ nhàng đáp xuống một hướng mà mình không thường đáp xuống.

Cùng lúc đó, trên bãi cát ở hướng mà anh quen đáp xuống nhất, một cây Côn rồng giáng mạnh xuống.

Đó là sức mạnh mà nếu anh đáp xuống theo quỹ đạo kế hoạch ban đầu, thì chắc chắn sẽ bị đánh phế.

Cả hai người đều đã nảy sinh sát tâm rất lớn và tàn nhẫn đối với bản sao trong lòng mình.

Bên kia.

Xung quanh Gia Cát Thanh hai bên chỉ có chính mình.

Bạch Hạo Thiên và Phan Tử ban đầu muốn đến giúp đều bị họ khuyên lui.

Dù cả hai đều là Thất Đao, nhưng tuyệt kỹ sở trường nhất của họ lại không phải là thanh Toái Lân Đao đã vỡ nát.

Phải dùng ma pháp để đánh bại ma pháp.

Người có thể đánh bại thuật sĩ, chỉ có thuật sĩ mạnh hơn.

Gia Cát Thanh nheo mắt, trận pháp màu lam dưới chân phát ra ánh sáng nhàn nhạt.

“Ly tự, Hỏa Linh Châu.” Đối diện Gia Cát Thanh vừa dứt lời, sau

lưng Gia Cát Thanh lập tức xuất hiện mấy quả cầu lửa, và nhanh chóng tụ lại về phía cậu.

Gia Cát Thanh cũng lập tức niệm: "Khảm tự, Băng Bích." Trong nháy mắt, sau lưng Gia Cát Thanh mọc lên một bức tường băng dày.

Mấy quả cầu lửa đó đều rơi lên tường băng, tạo ra mấy cái hố lớn.

Gia Cát Thanh cẩn thận lắng nghe âm thanh tường lửa sau lưng bị tấn công.

Cậu nhận ra, bản thân ở đối diện cũng hiểu rằng khi hai thuật sĩ có thực lực hoàn toàn giống nhau đụng độ, về cơ bản sẽ bị kẹt trong một lỗi lặp.

Nếu không có chiêu bất ngờ để giành chiến thắng, thì chỉ có thể chờ đối phương kiệt sức trước.

Và cả hai người họ đều nằm trong danh sách phải chết của đối phương.

Vì vậy, đối phương đối với cậu mà nói, chính là con mồi phải giết.

Sau khi nhận ra vấn đề này, bản thân ở đối diện hẳn là đang nghĩ đến việc giành thế chủ động.

Tiên phát chế nhân, sau đó dùng tốc công.

Nếu hai người có thực lực hoàn toàn tương đồng đối đầu theo cách này, người ra tay trước quả thực sẽ chiếm ưu thế.

Gia Cát Thanh khẽ nhíu mày, nhìn bản thân ở đối diện.

Bản thân đối diện cũng giống cậu, dùng Kỳ Môn, một cánh tay bị treo lơ lửng.

Nhưng.

Người ở đối diện và bản thân hiện tại, thực lực có thật sự hoàn toàn giống nhau không?

Gia Cát Thanh mở mắt, liếc nhìn vòng tay bằng đồng trên cổ tay mình.

Từ lúc bước vào cái gọi là "thận kính" mà Diệp Phàm nói, nhìn thấy bản thân giống hệt mình này, Gia Cát Thanh đã suy nghĩ về vấn đề này.

Người đối diện này, có thật sự giống hệt cậu không?

Cậu quả thực có thể cảm nhận được một cảm giác quen thuộc kỳ diệu từ bản thân đối diện.

Nhưng đó lại không phải là cảm giác quen thuộc với bản thân hiện tại.

Chương 443

Trước khi bản thân đối diện ra tay, cậu vẫn luôn suy nghĩ về cảm giác này.

Vì vậy, dù là một người độc miệng như cậu, khi gần như mọi người đều đang cãi nhau với bản thân giống hệt mình lúc nãy.

Cậu nghe thấy những lời châm chọc mỉa mai từ bản thân đối diện, dù cũng cảm thấy người này đặc biệt đáng ghét, nhưng lại không có tâm trí nào để đấu võ mồm với hắn.

Nhưng, vì người đối diện thực sự rất giống mình, cậu không nghĩ ra được nguyên do.

Chỉ đơn thuần cảm thấy cảm giác này khiến cậu có chút bứt rứt khó chịu.

Cảm giác như câu trả lời ở ngay trước mắt, nhưng đưa tay ra lại không nắm được.

Mối manh nho nhỏ này khiến cậu có một cảm giác phiền não như gãi không đúng chỗ ngứa.

Cảm giác này kéo dài cho đến khi bản thân đối diện ra tay trước, và lựa chọn lối đánh tốc chiến tốc thắng.

Gia Cát Thanh cuối cùng cũng biết cảm giác này rốt cuộc có vấn đề ở đâu.

Cảm giác quen thuộc từ người đối diện quả thực là do người đó chính là cậu.

Điều khiến cậu luôn cảm thấy có gì đó không đúng, là vì cảm giác mà người này mang lại cho cậu là, đây là bản thân cậu trước đây.

Nếu phải truy ngược lại, nên nói rằng, đây là bản thân trong phần lớn ký ức của cậu.

Nghĩ thông suốt điểm này, Gia Cát Thanh lại nheo mắt lại.

Cùng lúc đó, Gia Cát Thanh đối diện lại nhanh chóng ra chiêu: "Cấn tự, Thổ Hà Xa." Gia Cát Thanh cảm nhận được sự rung động từ dưới chân.

Dù ở đây toàn là cát, nhưng Thổ Hà Xa vẫn có hiệu lực.

Con Thổ Hà Xa vốn dĩ là một con rồng bằng đá, đã biến thành một con rồng cát vừa rỉ cát ra ngoài, vừa ngẩng đầu lên như một con quái vật cát.

Gia Cát Thanh phản ứng lại, lập tức mở miệng niệm: "Tốn tự, Phong Đao." Cậu vừa nói, vừa nhảy ra khỏi phạm vi tấn công của Thổ Hà Xa mà Gia Cát Thanh đối diện phát động.

Đồng thời, hai lưỡi đao gió hình vòng cung ở không xa trực tiếp cắt chéo vào cổ con rồng cát này.

Gia Cát Thanh đối diện dường như đã dự đoán được điểm này, lộ ra một nụ cười có phần tự tin.

Sau đó, lập tức mở miệng nói: "Ly tự, Xích Luyện." Ngay lập tức, một dải lửa liền bao bọc lấy hai lưỡi đao gió còn chưa tan biến.

Gió trợ lực cho lửa, dải lửa đó lập tức trở nên hung hãn hơn.

Và vì Hỏa sinh Thổ, con rồng cát vốn đã bị hai lưỡi đao gió làm suy yếu phần lớn gần như ngay lập tức hồi đầy máu sống lại.

Hơn nữa, cát xung quanh lại tụ lại về phía con rồng cát.

Con rồng cát này trông còn rắn chắc và mạnh mẽ hơn lúc nãy, kích thước cũng lớn hơn một vòng.

Gia Cát Thanh đối diện cười tủm tỉm nhìn cậu, nói: "Đồ hàng

nhái, người khác có lẽ rất dễ bắt chước." "Nhưng để bồi dưỡng một thuật sĩ trưởng thành, là điều vô cùng khó khăn." "Mày chọn nhầm người rồi." "Vốn dĩ cũng muốn trân trọng cơ hội hiếm có này để tỉ thí với một thuật sĩ có trình độ tương đương với mình." "Nhưng xin lỗi, tộc trưởng của chúng ta đã nói, mày phải chết ở đây." Vừa nói, hắn vừa đưa tay chỉ vào con rồng cát lúc này toàn thân đã bọc trong lửa đang lơ lửng trên đầu Gia Cát Thanh, nhẹ nhàng nói: "Rơi." Gia Cát Thanh nhìn bản thân kiêu ngạo ở đối diện, liền biết mình hoàn toàn không đoán sai.

Người này là cậu, nhưng người này, là cậu của trước đây.

Cậu chạm vào chiếc vòng trên cổ tay mình.

Khẽ nhắm mắt lại, tập trung sự chú ý vào chiếc vòng.

Cảm giác tương ứng với chiếc vòng tay xương trắng trên tay Diệp Phàm trong đám cháy lại xuất hiện.

Gia Cát Thanh lập tức mở mắt, một tay nắm chặt chiếc vòng này và cổ tay mình, còn tay đeo vòng đồng nhanh chóng kết một thủ quyết, nói: "Tốn tự, Vạn Mộc Hàng Long." Gia Cát Thanh đối diện nghe thấy câu này của Gia Cát Thanh, lập tức trợn tròn mắt.

Không chỉ vì câu khẩu quyết này hắn chưa từng dùng qua.

Mà còn vì, nếu người đối diện thật sự là hắn, vậy thì hắn đã đưa ra một lựa chọn mà bản thân mình chưa từng làm và tương lai cũng tuyệt đối sẽ không làm.

Tốn tự sinh Hỏa, mà Hỏa lại sinh Thổ.

Trợ lực cho kẻ địch, đây là điều tối kỵ của thuật sĩ chúng ta.

Đưa ra đối sách như vậy, tuyệt đối là một tay mơ còn chưa làm tốt công việc nhập môn về tương sinh tương khắc vô hình.

Hoặc là có bệnh thì vái tứ phương trước khi chết, chỉ làm tăng nhanh tiến độ tử vong của mình.

Nhưng, hắn có thể cảm nhận được, người đối diện chính là hắn.

Bản thân hắn tuyệt đối sẽ không đưa ra lựa chọn có bệnh thì vái tứ phương như vậy.

Khả năng chưa làm tốt bài học cơ bản về quan hệ sinh khắc vô hình lại càng hoàn toàn bằng không.

Đôi mắt của Gia Cát Thanh đối diện lần này cuối cùng cũng mở ra.

Cùng lúc đó, lông mày hắn nhíu chặt lại.

Chỉ thấy, con rồng cát toàn thân bọc trong lửa bỗng nhiên ngẩng cổ lên.

Dù đây không phải là một con rồng thật sự, nhưng tiếng gió do kích thước khổng lồ xé qua không khí tạo ra, vẫn tạo ra âm thanh như con rồng cát này đang bi thương kêu gào.

Và trong ngọn lửa bao bọc thân rồng cát, mọc ra từng sợi dây leo to lớn có gai nhọn.

Ngọn lửa đỏ bị những sợi dây gai đó thay thế, biến thành những bông hoa khổng lồ màu đỏ như máu.

Từ góc nhìn của hắn, trông như thể từ những vết thương lớn trên thân con rồng cát, trào ra máu tươi một cách khoa trương.

Và con rồng cát cũng không thật sự cảm nhận được nỗi đau sinh lý của sinh vật.

Mà là vì, trên cổ con rồng cát, lúc này cũng quấn quanh một sợi dây gai to lớn.

Còn đầu kia của sợi dây gai, lúc này đang được Gia Cát Thanh nắm trong tay.

Lúc này, Gia Cát Thanh đang hạ thấp người trong tư thế tấn cung một góc rộng.

Eo và tấn hợp nhất, hạ bàn vững chắc, tay đang kéo căng sợi dây gai đó.

Con rồng cát lơ lửng trên đầu cậu lúc này vừa nở ra những bông hoa màu đỏ máu, vừa rơi xuống từng mảng cát lớn.

Vẻ mặt không thể tin nổi trên khuôn mặt của Gia Cát Thanh đối diện càng trở nên rõ ràng hơn.

Qua sự hiểu biết về bản thân trước đây, Gia Cát Thanh có thể thấy rằng, hành động này của mình đối với bản thân trước mặt chắc chắn là một cú sốc rất lớn.

Bởi vì chiêu số này từ gốc rễ đã đi ngược lại nhận thức của hắn.

Dù hắn có thể cũng đã từng thấy tiểu tộc trưởng của mình dùng những chiêu số không thể tưởng tượng nổi như vậy, nhưng hắn có lẽ không tin ai cũng có thể dùng được chiêu số như vậy.

Trong chốc lát, Gia Cát Thanh lại có chút đồng cảm với bản thân trước đây đang đứng trước mặt.

Cậu nhìn người đối diện, cười cười, kéo sợi dây gai trong tay chặt hơn một chút.

Sau đó, con rồng cát đó tan rã càng nghiêm trọng hơn.

Gần như đã không còn nhìn ra hình dạng ban đầu của con rồng.

Tiếp theo, Gia Cát Thanh bẻ gãy sợi dây gai trong tay, đầu nối với con rồng cát cắm vào trong cát, đầu kia dài khoảng một mét.

Chương 444

Những mảnh vỡ của Toái Lân Đao từ trong tay áo cậu tuôn ra, từng mảnh tụ lại trên sợi dây gai trong tay cậu.

Chẳng mấy chốc đã ghép lại thành một hình dạng đao tuy tàn phá nhưng trông rất có trình độ.

Gia Cát Thanh nhìn bản thân ở đối diện, cười nói: "Tôi và cậu quả thực không giống nhau." "Nói cho cậu một tin tốt, tôi đã tìm được tộc trưởng của mình rồi." "Tự giới thiệu một chút, tôi là Đồ Long Thất Đao, Toái Lân Đao, Gia Cát Thanh." Gia Cát Thanh ở đối diện nhìn thao tác của bản thân này, sắc mặt đã trở nên vô cùng khó coi.

Là Gia Cát Thanh, hắn vô cùng rõ ràng ý nghĩa của những lời tự giới thiệu mà bản thân ở đối diện đang nói.

Trước đây, Gia Cát Thanh dù kế thừa thân phận Thất Đao của Toái Lân Đao.

Nhưng, hắn luôn tự nhận mình là một thuật sĩ.

Nghe những câu chuyện đã lưu truyền mấy trăm năm, nhìn những trưởng bối trong nhà mình dùng tình cảm với một người đã chết mấy trăm năm để duy trì cảm giác thuộc về của mình.

Chờ đợi một tộc trưởng có thể căn bản sẽ không xuất hiện.

Theo hắn thấy, những thứ này đều là hư vô.

Dù hắn may mắn hơn tất cả các tiền bối của mình, thật sự đã chờ được một tiểu tộc trưởng như vậy.

Nhưng cho đến bây giờ, thân phận mà hắn công nhận hơn, vẫn là một thuật sĩ.

Là thuật sĩ mạnh nhất trong thế hệ trẻ bây giờ, ngoài tiểu tộc trưởng trẻ tuổi này.

Hắn sở hữu Toái Lân Đao, nhưng gần như rất ít khi lấy ra dùng.

Bởi vì hắn trước tiên là thuật sĩ mạnh nhất trong thế hệ trẻ này.

Thứ hai mới là một trong bảy Thất Đao.

Nhưng bản thân ở đối diện này, dường như đã đảo ngược thứ tự ưu tiên của thân phận này.

Cậu ta đang nói với mình, cậu ta trước tiên là một trong bảy Thất Đao quy thuận tộc trưởng, thứ hai mới là một thuật sĩ.

Đây không chỉ là một đòn giáng mạnh vào thực lực của hắn.

Mà còn là một sự lật đổ hoàn toàn nhận thức về bản thân của hắn.

Và điều quan trọng nhất là, người ở đối diện dường như đang kiêu ngạo khoe khoang với hắn về điều này.

Nhưng điều khoe khoang lại không chỉ là cậu ta bây giờ đã công nhận thân phận Thất Đao của mình, nắm giữ kỳ môn thuật pháp lợi hại hơn.

Mà ngay lúc này, cậu ta đang khoe khoang với mình rằng, trái tim cậu ta đã tìm được nơi thuộc về của mình.

Đây mới là một đòn chí mạng vào linh hồn hắn.

Cùng lúc đó, Gia Cát Thanh dùng thanh Toái Lân Đao đã ghép lại của mình vẽ một vòng cung trước người.

Khi cánh tay hạ xuống, tạo ra một luồng gió vô cùng sắc bén.

“Biết Toái Lân Đao chứ.” “Đây chính là Toái Lân Đao năm xưa Lưu Bá Ôn tiên sinh dùng để chặt đứt long mạch, vì chúng ta tự dùng nó một cách vụng về, nên vẫn luôn không có cơ hội thể hiện tốt.”

“Hôm nay, dùng nó để tiễn cậu đi nhé.” “Tôi cũng rất xin lỗi, cậu cũng là mục tiêu mà tôi phải giết.” Vừa nói, Gia Cát Thanh nhanh chóng nắm thanh Toái Lân Đao đã lắp ghép của mình lao về phía bản thân ở đối diện.

Gia Cát Thanh ở đối diện nhanh chóng hồi phục lại từ cơn chấn động.

“Tốn tự, Phi Sa!” Nhìn cát trước mặt bắt đầu bay lên từ mặt đất, Gia Cát Thanh không hề dừng lại.

Cậu một tay cầm đao, một tay kết quyết, cũng nhanh chóng nói: “Cấn tự, Thiên Quân.” Trong nháy mắt, lớp cát vừa bay lên từ mặt đất để cản tầm nhìn của cậu như thể được ban cho trọng lượng ngàn cân.

Tất cả lại nặng nề rơi trở lại mặt đất.

Khung cảnh trước mặt Gia Cát Thanh lại trở nên rõ ràng.

Lúc này Gia Cát Thanh đối diện cũng không định né tránh nữa.

Hắn cũng phóng thích Toái Lân Đao của mình từ trong tay áo ra.

Toái Lân Đao của hắn vẫn như trước, các mảnh đao bay lượn xung quanh hắn.

Vừa là phòng cụ, vừa là vũ khí tấn công.

Rất nhanh, Gia Cát Thanh đã xuất hiện trước mặt bản thân ở đối diện.

Ba mảnh đao lập tức bay về phía cậu.

Gia Cát Thanh nghiêng người né hai mảnh, lại vung đao đánh bay một mảnh.

Gia Cát Thanh ở đối diện cũng không chịu thua kém, thu hồi lại toàn bộ những mảnh đao bị Gia Cát Thanh né và đánh bay.

Những mảnh đao còn chưa đến trước mắt hắn, Gia Cát Thanh đã nặng nề giáng Toái Lân Đao xuống.

Gia Cát Thanh đối diện vung tay, chặn đứng thanh Toái Lân Đao đang giáng xuống một cách chính xác.

Tuy nhiên, những mảnh đao rời rạc căn bản không phải là đối thủ của Toái Lân Đao lúc này đã được ghép lại.

Gia Cát Thanh mở mắt cười cười, cánh tay khẽ dùng sức.

Mấy mảnh đao đang chặn trước mặt Gia Cát Thanh đối diện liền bị đánh bay ra ngoài.

Thấy Toái Lân Đao sắp rơi xuống cổ Gia Cát Thanh đối diện, một chiếc phi tiêu đột nhiên đánh bật Toái Lân Đao của cậu ra một khoảng cách nhỏ.

Hướng của Toái Lân Đao lệch đi mấy tấc, không rơi vào cổ Gia Cát Thanh, mà lướt qua vai hắn.

Cùng lúc Gia Cát Thanh đối diện hít vào một hơi, để lại một vết máu sâu hoắm.

Gia Cát Thanh đối diện ôm vai lảo đảo lùi lại hai bước.

Gia Cát Thanh cũng tạm thời dừng động tác của mình.

Hai Gia Cát Thanh đều nhìn về hướng phi tiêu bay ra.

Ở hướng đó, có hai Diệp Phàm đang đứng.

Lúc này, một Diệp Phàm cầm Hắc Kim Cổ Đao chắn ngang trước người, chặn lại cây Hành Giả Côn trong tay Diệp Phàm kia.

Người ném phi tiêu ra cứu Gia Cát Thanh đối diện, chính là Diệp Phàm cầm Hắc Kim Cổ Đao ở phía đối diện.

Diệp Phàm đối diện cũng vì phải rảnh ra một tay, cuối cùng đã lộ

ra sơ hở trước mặt Diệp Phàm bên này.

Cùng lúc Gia Cát Thanh bị một đao, vai của hắn cũng bị một gậy của Diệp Phàm bên này.

Diệp Phàm bên này lập tức thừa thắng truy kích: "Nếu cậu hiểu rõ thực lực của tôi nhất, thì nên biết, khi đối đầu với tôi, cấm phân tâm." Nhưng cùng lúc đó, Diệp Phàm đối diện cũng linh hoạt né qua, và hét về phía Gia Cát Thanh: "Lão Thanh!

Tập trung bảo vệ mình!" "Gia Cát Thanh!

Mày dám động thêm một đao nữa, tao nhất định sẽ giết mày!" Diệp Phàm lập tức vung một gậy về phía hắn, cũng lạnh lùng nói: "Mày dám." Diệp Phàm đối diện bị Diệp Phàm bên này vung một gậy, gần như ảnh hưởng đến trạng thái của tất cả mọi người ở phía đối diện.

Trương Khải Linh đối diện né một đòn của Trương Khải Linh, hét về phía hắn: "Diệp Phàm!" Hách Liên Tĩnh cũng hét lên trong vòng vây của ba người: "Cưng à!

Tiểu Diệp tử!" Diệp Phàm đối diện nhận ra điều này, lập tức hét lớn: "Tất cả đừng phân tâm!

Tôi không sao!

Chương 445

Nhớ kỹ người đối diện các cậu là ai!

Phân tâm là chết!" Cùng lúc đó, Gia Cát Thanh đối diện cũng có chút ngẩn ngơ nhìn tiểu tộc trưởng thuộc về phe mình.

Hắn thậm chí còn cảm thấy bây giờ vai không còn đau như lúc nãy.

Hơn nữa, hắn dường như có chút muộn màng hiểu ra cảm giác thuộc về mà bản thân đối diện này khoe khoang với mình là gì.

Người đối diện tìm được cảm giác thuộc về đó trước mình, lần này mình sẽ thua, sẽ chết.

Gia Cát Thanh đối diện ngẩng đầu nhìn lên trời.

Lúc này, hắn đột nhiên cảm thấy một vài chí hướng của mình dường như đều không còn quan trọng nữa.

Thậm chí là cái chết sắp tới, cũng không còn quan trọng nữa.

Quan trọng là, chết như thế nào, hắn nên chết với tư cách là ai.

Gia Cát Thanh đối diện ôm cánh tay, cười với bản thân đối diện, nói: "Tương lai của tôi, sẽ giống như cậu bây giờ sao?" Gia Cát Thanh không lập tức ra tay, cũng bình tĩnh nói: "Tôi hy vọng sẽ tốt hơn tôi." Gia Cát Thanh đối diện cũng cười cười, hắn lại đứng thẳng lưng lên.

Sau đó, tay đang ôm vết thương của hắn từ từ rời đi, nhưng không buông xuống.

Mà lơ lửng giữa không trung.

"Khảm tự, Băng Thích." Dưới lòng bàn tay hắn, máu đông kết thành một mũi gai băng màu đỏ dài khoảng một mét.

Toái Lân Đao lại bay múa, tụ lại về phía mũi gai băng.

Cánh tay bị treo của Gia Cát Thanh khẽ vung, vung bay dải băng trắng đi, nắm lấy thanh Toái Lân Đao có chuôi là lưỡi băng màu đỏ, nói với Gia Cát Thanh: "Tự giới thiệu lại một lần nữa." "Thất Đao, truyền nhân Toái Lân Đao, Gia Cát Thanh." "Xin chỉ giáo." Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream đã hoàn toàn sôi sục.

Barrage trên màn hình livestream dày đặc đến mức mắt thường không thể theo kịp tốc độ.

"Vãi chưởng!

Mấy người này thật sự giống hệt Tiểu tộc trưởng Diệp và mọi người mà chúng ta biết!" "Danh sách tử thần mà Tiểu tộc trưởng điểm danh hình như được chọn ra từ những thành viên mạnh nhất của phe đối diện." "Thật sự phải giết đối phương sao?

Dù biết phe đối diện không phải là Tiểu tộc trưởng Diệp thật, nhưng nghĩ đến cảnh người đó chết, thật sự buồn quá." "Hu hu hu, thật sự không thể giải quyết trong hòa bình được à?" "Sao thế nhỉ, nhìn thấy Tiểu Ca Khải Linh và Hắc gia bên kia bảo vệ Tiểu tộc trưởng Diệp của họ, tôi lại thấy có chút cảm động là thế nào?" "Tôi khóc rồi, dù ở vũ trụ song song nào, tôi cũng sẽ yêu các anh như vậy." "Nói thật lòng, tôi đã bị dáng vẻ nghiêm túc của Hắc gia khi đối phó với Áp Lê và Bàn gia Bạch Hạo bên kia làm cho đổ gục." "Phải đến lúc giao đấu với Áp Lê và Bàn gia bên kia mới thấy được, thực lực của Hắc gia đúng là cao hơn họ một bậc!" "Vẻ ngoài không đứng đắn, dễ dãi chỉ dành cho người mình xem, khi thật sự gặp phải tình huống cần trổ hết thực lực, Hắc gia đúng là tuyệt đối đáng tin cậy!" "Hắc gia, càng không đứng đắn, lại càng thâm tình." "Nhưng mà, bên phía Giải lão bản đánh nhau thật sự đẹp mắt!

Ai mà ngờ một người cao quý tao nhã như Giải lão bản khi đánh

nhau lại hung hãn như vậy chứ!" "Chẳng phải Giải lão bản trước giờ vẫn luôn rất hung dữ sao?

Tôi thấy Giải lão bản chỉ tỏ ra dịu dàng và bất đắc dĩ với Tiểu tộc trưởng thôi, còn với người khác hình như lúc nào cũng rất hung hăng." "Tôi nghĩ về việc Giải lão bản có hung dữ hay không, Hắc gia chắc chắn có lời muốn nói." "Nhưng cứ đánh thế này, đoán được chiêu của đối phương, hình như khó mà phân thắng bại." "《Sư đệ, dừng tay đi, cùng một sư phụ dạy cả, không qua được chiêu đâu.》" "Người ở trên, một bữa ăn mấy củ gừng thế, nhổ ra cho đạo diễn Khương lên dẫn dắt buổi livestream này đi." "Không biết đạo diễn Khương đang bế quan viết kịch bản ở nhà, sau khi xuất quan thấy buổi khảo cổ trực tiếp này, có cảm thấy mình đã sai lầm không." "Các homie ơi, bên Thanh ca tôi chịu không nổi nữa rồi, quá là lấy nước mắt." "Không hổ là Thanh ca trong danh sách tử thần, đúng là vừa ngầu vừa thảm." "Tuy không biết Thanh ca đã trải qua những gì, nhưng thật sự cảm nhận được sự chân thành của anh ấy." "Dùng dây leo làm cán dao, dùng máu tươi làm chuôi dao, đau lòng quá." "Tại sao tôi lại cảm thấy người bên kia cũng không giống người xấu nhỉ?

Thật sự phải giết đối phương sao?" Cùng lúc đó, trong đội khảo cổ, những thành viên ở lại phía sau không tham gia vào trận chiến cũng đang chau mày.

Bạch Trường Minh lúc này hai tay không biết nên đặt vào đâu.

Dù đã lớn tuổi, nhưng khi gặp phải tình huống hoàn toàn nằm ngoài dự liệu thế này, ông vẫn lúng túng như một đứa trẻ chưa từng trải sự đời.

Ông nhìn vào cảnh tượng phía trước, vẻ mặt vừa nặng nề, vừa căng thẳng, lại có chút đau buồn: "Chuyện này quả thực hoàn toàn khác với những 'Hoạt lịch tử' chúng ta gặp trước đây." "Lúc đó,

những Hoạt lịch tử kia đều tranh nhau chứng minh mình là thật." "Chúng càng sợ hãi hậu quả của việc mình là giả, thì càng chứng tỏ chúng là đồ giả." "Hơn nữa, những Hoạt lịch tử đó còn khiến bản thể thật vì quá nôn nóng chứng minh mình là thật mà để lộ ra bộ mặt xấu xí và ngu ngốc." "Còn bây giờ, những người mà Tiểu tộc trưởng Diệp và mọi người đang đối mặt, vốn dĩ cũng tin rằng mình mới là thật." "Kẻ địch như vậy sẽ khiến đối phương càng chiến càng mạnh." Trong khi đó, nhìn vẻ mặt của Gia Cát Thanh đối diện, Gia Cát Thanh cảm thấy con người này của mình cũng vô cùng quen thuộc.

Giống như là bản thân vừa mới hiểu rõ được mình phải đi đâu về đâu.

Thì ra khi mình thật sự muốn quy thuận, biểu hiện lại rõ ràng đến vậy.

Vậy sự không chân thành trước đây, có phải cũng dễ dàng bị nhìn thấu không?

Gia Cát Thanh lắc đầu, tạm thời gạt những suy nghĩ linh tinh này ra khỏi đầu.

Anh mỉm cười với bản thân ở phía đối diện, nói: "Điều quan trọng nhất, đã được thử rồi." "Rất vui vì cậu học rất nhanh." Lúc này, anh đã có thể cảm nhận rõ ràng, mình và bản thân ở đối diện không còn là quan hệ địch thù như vừa rồi nữa.

Dù không cần tiếp tục giao đấu, thắng bại giữa họ cũng đã được phân định.

Hơn nữa, đó là một chiến thắng khiến đối phương thua tâm phục khẩu phục.

Bây giờ, anh rất muốn hỏi bản thân ở đối diện một câu: Gia Cát Thanh, ngươi đã từng bại chưa?

Nhưng hiện tại không cần hỏi, anh cũng đã biết được câu trả lời.

Có điều dù thắng bại đã phân, anh vẫn không thể tha cho bản thân ở đối diện.

Vì đối với những người cùng nằm trong danh sách tử thần, cuộc so tài này vừa phân cao thấp, cũng quyết sinh tử.

Gia Cát Thanh ở đối diện khẽ thở hổn hển hai hơi để ổn định lại thể lực, cũng như làm dịu đi cơn đau rát từ vết thương trên vai.

Anh ta có chút yếu ớt nhìn bản thân đối diện, mỉm cười: "Sao trước đây không phát hiện ra mày đáng ghét như vậy nhỉ?" "Khen mày béo mày còn thở dốc à." "Khuyên mày tốt nhất đừng lơ là cảnh giác, vì rất có thể người giết mày chính là tao đấy." Vừa nói, anh ta vừa vung mạnh tay cầm Toái Lân Đao.

Không khí vang lên một tiếng như bị cắt đứt.

Âm thanh đó nghe còn sắc bén hơn cả tiếng lưỡi dao kim loại thông thường xé gió.

Tựa như trong không khí còn ẩn giấu những tiểu quỷ mà mắt thường không thấy được, đều bị một nhát dao này xua đuổi hoặc chém giết.

Âm thanh càng thêm sắc lạnh, nghiêm nghị.

Gia Cát Thanh nhìn bản thân ở đối diện, mỉm cười nói: "Như nhau cả thôi." "Tôi cũng không thích cậu lắm." "Đến đây." Gia Cát Thanh cũng siết chặt chuôi dao bằng cành gai trong tay.

Khi hai người vung dao về phía đối phương, họ ngầm hiểu ý không ai sử dụng Kỳ môn sở trường của mình, mà dùng bộ đao pháp đã luyện từ nhỏ nhưng gần như chưa bao giờ sử dụng trong thực chiến.

Toái Lân Đao của Gia Cát Thanh chém thẳng vào mặt của bản thân đối diện, nhưng đã bị người kia kịp thời dùng Toái Lân Đao chặn lại.

"Mày không hài lòng với khuôn mặt này của mình đến thế à?" "Lần sau đổi chỗ khác được không?" Gia Cát Thanh nghe lời càm ràm của đối phương, mỉm cười nói: "Sư phụ dạy thế, kỹ năng giết người của Toái Lân Đao không cần biết đẹp hay không." Vừa nói, cổ tay anh linh hoạt xoay một vòng.

Lưỡi dao trượt trên sống dao của Toái Lân Đao đối diện.

Gia Cát Thanh bên kia cũng phản ứng nhanh chóng.

Nhưng vì vết thương trên vai cản trở, anh ta không thể hoàn thành động tác phòng ngự tiếp theo.

Lưỡi Toái Lân Đao lướt qua cổ của Gia Cát Thanh đối diện.

Trong khoảnh khắc đó, cả hai Gia Cát Thanh đều cảm thấy thế giới của mình trở nên yên tĩnh.

Cho đến khi âm thanh của Gia Cát Thanh đối diện ngã xuống đất phá vỡ sự tĩnh lặng giữa hai người.

Gia Cát Thanh bỗng bừng tỉnh.

Gia Cát Thanh đối diện ngã xuống, phản ứng đầu tiên của anh lại là có chút luống cuống.

Thậm chí còn muốn theo bản năng đỡ bản thân này dậy, rồi đưa anh ta đến trước mặt tiểu tộc trưởng nhà mình, hỏi xem người này còn cứu được không.

Thì ra, đây là cảm giác tự tay giết chết chính mình sao.

Đương nhiên, Gia Cát Thanh không làm vậy.

Anh vẫn luôn nhớ, người này nằm trong danh sách tử thần của tiểu tộc trưởng.

Gia Cát Thanh ngã trên đất ôm lấy cổ, máu tươi đặc sệt đến bất thường trào ra từ kẽ tay.

Ánh mắt anh ta có chút tan rã, con ngươi đang hoang mang đảo qua đảo lại.

Vừa hoang mang, lại vừa có chút gấp gáp.

Chương 446

Dường như muốn nhìn một thứ gì đó lần cuối cùng trong khoảnh khắc hấp hối.

Cuối cùng, ánh mắt đã có phần tan rã của anh ta dừng lại trên khuôn mặt của Gia Cát Thanh.

Gia Cát Thanh trên đất mấp máy môi, muốn nói gì đó.

Nhưng vết thương trên cổ khiến anh ta không thể thốt ra một lời nào, vừa mở miệng là lại nôn ra một ngụm máu lớn.

Gia Cát Thanh nhận được ánh nhìn của bản thân trên mặt đất.

Không hiểu sao, anh dường như còn thấy được chút trách móc trong ánh mắt tan rã đó.

Ánh mắt đó như đang nói: Mày mà là người hiểu tao nhất à, không nhìn ra tao đang cần mày giúp sao?

Gia Cát Thanh không ngờ có ngày mình lại rơi vào tình cảnh này: bản thân đang hấp hối lại dùng vẻ mặt sắp chết để mắng anh không biết điều?

Tuy chuyện này nghe có vẻ rất kỳ quái, nhưng Gia Cát Thanh nghĩ lại.

Đây có vẻ đúng là chuyện mình có thể làm ra.

Anh ngồi xổm xuống trước bản thân trên đất.

Gia Cát Thanh trước tiên từ từ đỡ bản thân đang nằm trên đất dậy, nhẹ nhàng để anh ta dựa vào đầu gối mình.

Tận mắt nhìn thấy bản thân bị chính mình giết chết, đây là một cảm giác vô cùng kỳ diệu.

Gia Cát Thanh biết rõ, người cần đối mặt với cảm giác phức tạp này tuyệt đối không chỉ có mình anh.

Chỉ là hiện tại, anh là người đầu tiên phát hiện ra manh mối trên người của bản thân đối diện.

Cho nên anh cần phải là người đầu tiên trải nghiệm cảm giác này.

Gia Cát Thanh đưa tay, phủ lên bàn tay đang ôm vết thương chí mạng của người sắp chết.

Lúc này, mu bàn tay đó đã dính đầy máu nhớp nháp.

Hay nói đúng hơn, là một loại chất lỏng rất giống máu người.

Gia Cát Thanh cũng thà để mình tin rằng, đây là một loại chất lỏng rất giống máu người.

Dùng suy nghĩ này để xoa dịu đi nỗi chua xót âm ỉ trong lòng.

"Có phải không nên đâm vào cổ cậu không." Gia Cát Thanh bình thản mở miệng, hỏi một câu.

Người mà đã độc miệng thì ngay cả bản thân cũng không tha, cho dù bản thân này đã sắp chết.

Gia Cát Thanh đang hấp hối huy động chút sức lực ít ỏi còn sót lại trong cơ thể, gần như dùng đến bảy phần sức lực ít ỏi đó.

Anh dùng bảy phần sức lực quý giá ấy mở mắt, lườm một cái với người đang đỡ mình.

Nhìn thấy cái lườm đó, Gia Cát Thanh nheo mắt cười.

Anh thật sự có chút hối hận vì đã gây ra vết thương chí mạng ở cổ anh ta.

Vì ngay cả chính anh cũng có chút tò mò, khi mình hấp hối, rốt cuộc sẽ nói những lời gì.

Nhưng dựa trên sự hiểu biết của anh về bản thân, có bảy phần khả năng là sẽ không nói ra được lời nào hay ho.

Chỉ còn lại ba phần khả năng, anh ta mới nói ra những lời thật lòng mà ngay cả chính anh bây giờ cũng chưa từng nghe, thậm chí là không chắc chắn.

Cho nên anh có chút hối hận, nhưng không nhiều.

Gia Cát Thanh đang dựa vào chân anh sau khi lườm xong, lại cố gắng ngẩng cổ lên.

Nhưng động tác này càng làm động đến vết thương chí mạng của anh ta.

Khiến mỗi lần hô hấp đều đẩy nhanh quá trình tử vong của anh ta.

Mỗi hơi thở nặng nề đều khiến khóe miệng anh ta sủi bọt máu, trong cổ họng cũng phát ra những âm thanh đau đớn như người bị đuối nước.

Dù đau đớn như vậy, anh ta vẫn muốn hoàn thành động tác đó.

Gia Cát Thanh hiểu được điều mà bản thân đang hấp hối muốn làm.

Anh lại nâng người trên đầu gối lên một chút, bộ xương đó trông tuy gầy gò, nhưng vì cơ bắp có mật độ cao nên rất nặng.

Gia Cát Thanh giúp anh ta nghiêng người để có thể nhìn về phía hai Diệp Phàm.

Anh cũng nhìn về phía đó.

Hai Diệp Phàm lúc này vẫn chưa phân định thắng bại rõ ràng.

Lại vì người này dù sao cũng là Diệp Phàm, nên cũng không có sự chênh lệch rõ rệt nào giữa hai bên.

Hai người lúc này đều là gặp chiêu phá chiêu, nhưng mỗi chiêu đều nhắm vào tử huyệt của đối phương.

Lồng ngực của Gia Cát Thanh đang hấp hối phập phồng dữ dội hai lần, trong miệng trào ra nhiều máu tươi mang theo bọt khí nhỏ hơn.

"Đưa tiễn cậu xong, tôi nhất định sẽ quay lại giúp anh ấy." "Cho nên tiểu tộc trưởng của cậu sẽ sớm đoàn tụ với cậu thôi." Gia Cát Thanh rõ ràng là dùng giọng an ủi để nói ra câu này, nhưng đối với Gia Cát Thanh đang hấp hối, nó lại có tác dụng như dao đâm vào tim.

Anh ta đã có thể cảm nhận rõ ràng cơ thể mình đang dần lạnh đi.

Nhưng nhiệt lượng đó dường như không hoàn toàn biến mất khỏi cơ thể anh ta, mà chỉ chuyển đến khóe mắt.

Nước mắt ấm nóng lăn dài từ khóe mắt anh ta.

Lúc này, những thứ mà bộ não anh ta có thể suy nghĩ ngày càng ít đi.

Bất kể bây giờ làm gì cũng đều đang đẩy nhanh quá trình tử vong.

Nhưng cái chết đã là chuyện định sẵn.

Gia Cát Thanh đang hấp hối khó nhọc nhấc ngón tay lên.

Gia Cát Thanh thấy được động tác nhỏ này, nhưng không có chút phòng bị nào.

Toái Lân Đao có chuôi làm bằng máu, vốn đã rơi xuống cát cùng với cái chết của Gia Cát Thanh đối diện, khẽ động đậy.

"Mang..." "Mang..." Gia Cát Thanh đang hấp hối đã hoàn toàn biến thành Gia Cát Thanh đã chết.

Cảm nhận được sinh mệnh mình đang nâng đỡ đã trôi đi, Gia Cát Thanh cũng không nghe được lời trăn trối cuối cùng của bản thân này

rốt cuộc là gì.

Là bảo mình mang theo con dao của anh ta?

Hay là nói, đợi đến khi anh ta đông sơn tái khởi, quay lại báo thù cho mối thù giết thân này?

Nhưng mà.

Gia Cát Thanh nhìn xuống Toái Lân Đao trên mặt đất, nó đã ngừng động đậy cùng với cái chết của chủ nhân.

Chuôi dao này hình như đúng là đẹp hơn chuôi trong tay mình rất nhiều.

Chương 447

Gia Cát Thanh từ từ đặt thi thể của bản thân trong lòng xuống, nhặt Toái Lân Đao kia lên.

Anh nắm lấy chuôi dao làm bằng máu trong tay, cẩn thận xem xét cấu tạo của nó.

Lưỡi dao này và các mảnh vỡ của Toái Lân Đao mà anh sở hữu hoàn toàn giống nhau.

Cho nên anh vẫn không thể dùng những mảnh dao này để ghép lại một thanh Toái Lân Đao hoàn chỉnh.

"Càn tự, Giải." Một luồng sáng xanh nhạt hiện lên trong tay Gia Cát Thanh, ngay sau đó con dao liền giải thể trong tay anh.

Các mảnh dao trên chuôi dao làm bằng máu đều mất đi sức mạnh níu giữ, rơi xuống đất.

Sau đó, anh vung vẩy thanh Toái Lân Đao có chuôi làm bằng cành gai ở tay kia.

Các mảnh dao của Toái Lân Đao bay ra khỏi chuôi dao bằng cành gai, xoay vài vòng quanh chuôi dao bằng máu.

"Càn tự, Tụ đao." Gia Cát Thanh nắm chặt thanh Toái Lân Đao với chuôi dao hoàn toàn mới, cảm nhận xúc cảm lạnh băng trong lòng bàn tay.

Anh nhìn bản thân đã rõ ràng không còn dấu hiệu sinh mệnh trên mặt đất, thở dài một hơi.

Đồng thời, cái chết của Gia Cát Thanh đối diện cũng khiến sự chú ý của các thành viên khác xung quanh đều chuyển dời về phía anh trong giây lát.

Vì những người đang chiến đấu đều đang đối phó với kẻ địch rất khó nhằn, nên vừa rồi họ không cố ý chú ý đến tình hình bên này.

Cho đến khi một bên thật sự bị bên kia giết chết, cả hai bên gần như tất cả mọi người, trong chốc lát đều có chút không phân biệt được, người nằm trên đất đó rốt cuộc là Gia Cát Thanh của đối phương, hay là Gia Cát Thanh của phe mình.

Vì vậy cái chết của Gia Cát Thanh đối diện đã gây ra một cú sốc tinh thần rất lớn cho cả hai bên.

"Thanh ca!" "Gia Cát Thanh!" "Là ai!" Đây gần như là những tiếng hét không phân biệt địch ta của cả hai bên.

Gia Cát Thanh liếc nhìn xung quanh những ánh mắt phức tạp đang đổ dồn về phía mình.

Kỳ vọng và thù hận xen lẫn vào nhau, đây là một cảm giác khá phức tạp.

Vì bây giờ hai bên giao chiến đã hoàn toàn hỗn loạn, anh cũng có chút không phân biệt được, trong những người đang nhìn mình với ánh mắt phức tạp đó, ai mới là người của mình.

"Chết là hàng nhái." Anh chỉ có thể nói như vậy.

Một bên, giọng của Diệp Phàm truyền đến.

Lúc này anh đang dùng Hành Giả Côn chặn lại thanh Hắc Kim Cổ Đao chém ngang hông mình.

"Chết là hàng nhái." Tuy lời thoại giống hệt Gia Cát Thanh, nhưng anh mở miệng đã khiến cả hai bên đều biết, người chết là ai.

Vì lúc này tuy họ có chút không phân biệt được những người khác, nhưng Diệp Phàm lại rất dễ phân biệt.

Hai Diệp Phàm, một người dùng Hắc Kim Cổ Đao mà họ quen

thuộc nhất, một người dùng Hành Giả Côn mà họ chưa từng thấy Diệp Phàm dùng qua.

Cái chết của Gia Cát Thanh đối diện giống như thí nghiệm Schrödinger.

Trước khi Diệp Phàm mở miệng, ngoại trừ Gia Cát Thanh, những thành viên đang chiến đấu gần như không ai biết người chết rốt cuộc là Gia Cát Thanh bên mình, hay Gia Cát Thanh bên kia.

Họ muốn biết kết cục của con mèo Schrödinger là chết hay sống.

Nhưng vì họ cũng sợ nhìn thấy kết quả mình không muốn thấy, nên không muốn cánh cửa đó của Schrödinger mở ra.

Và lời của Diệp Phàm, giống như đã mở toang cánh cửa Schrödinger.

Kết quả hiện ra khiến họ có hai loại cảm xúc hoàn toàn trái ngược.

Người bên kia là sự bi thương, phẫn nộ và thù hận tột cùng.

Phan Chí nhìn về phía Gia Cát Thanh đang ngã trên đất, trong mắt nổi lên những tia máu đỏ li ti, gần như nghiến răng ken két nặn ra hai chữ: "Gia Cát." Lê Thốc cũng nhìn về phía Gia Cát Thanh đã không còn hơi thở, lần đầu tiên đối mặt với cái chết của đồng đội, đặc biệt là một đồng đội mạnh mẽ như vậy, khiến cậu ta có chút hoảng hốt trong giây lát.

"Gia Cát Thanh chết rồi?" Người chết lại là Gia Cát Thanh?

Và một giây hoảng hốt này đã khiến cậu ta suýt nữa ăn trọn một cú đá Đại Bạch Cẩu Thối của Hách Liên Tĩnh vào mặt.

Trong gang tấc đã được Vương Nguyệt Bán dùng Thiên Quân Yển Nguyệt Đao đỡ lại.

Vương Nguyệt Bán có chút tức giận nhìn Lê Thốc nói: "Bây giờ

đau lòng thì có ích gì!" "Lát nữa xử lý tên mù giả này trước, rồi đi xử lý tên đạo sĩ giả kia!" Anh ta vừa gầm lên với Lê Thốc, vừa dùng sức nâng thanh Yển Nguyệt Đao đang bị Hách Liên Tĩnh dùng Đại Bạch Cẩu Thối đè xuống, cố gắng hất sang một bên.

Hách Liên Tĩnh nheo mắt, nụ cười trông càng thêm nguy hiểm, anh ta nhìn hai người từ phía đối diện, nói: "Bàn gia vẫn mạnh miệng nhỉ." "Vừa hay, chưa lấy được first blood, Hạt Tử tôi cũng không sướng lắm." "Nếu đã nhớ hắn, vậy để các người sớm qua đó bầu bạn với hắn nhé?" Vương Nguyệt Bán nghe thấy Hách Liên Tĩnh dùng giọng điệu đề nghị khách sáo nói ra những lời đầy sát khí, lập tức cũng nổi trận lôi đình: "Bầu bạn với bà nội mày!" Anh ta đột nhiên bộc phát, dùng sức mạnh bùng nổ kinh người nâng cao Thiên Quân Yển Nguyệt Đao, hất văng Đại Bạch Cẩu Thối đang đè trên đao.

Sau đó, liên tục chém Yển Nguyệt Đao xuống ba lần.

Hách Liên Tĩnh bị khí thế bùng nổ của Vương Nguyệt Bán hất ra, linh hoạt lăn hai vòng trên đất, né được hai nhát dao đầu tiên.

Yển Nguyệt Đao để lại những vết chém sâu trên cát, gần như toàn bộ thân đao sắp lún vào trong.

Không khó để tưởng tượng, dưới sức mạnh như vậy, nếu thật sự có người ở đó, rất có khả năng sẽ bị chém thành hai mảnh cả xương lẫn thịt.

Cho dù là trên mặt đất đá, e rằng Vương Nguyệt Bán cũng sẽ dùng thanh Yển Nguyệt Đao này tạo ra hiệu quả như búa bổ núi.

Hách Liên Tĩnh dùng khóe mắt quét qua thanh Yển Nguyệt Đao sượt qua quần áo mình rơi xuống cát, khóe miệng cũng giật giật hai cái.

Sau đó, anh ta linh hoạt lật người, một chân quỳ trên đất, đặt

ngang Đại Bạch Cẩu Thối trên đỉnh đầu, đỡ lấy nhát dao thứ ba của Vương Nguyệt Bán.

Đỡ được nhát dao này, anh ta thậm chí còn cảm thấy cát dưới chân mình lún xuống vài phân.

Ngay trong khoảnh khắc bị Thiên Quân Yển Nguyệt Đao khống chế, Hách Liên Tĩnh lại nghe thấy một trận gió sắc bén từ sau lưng mình.

Khi nhát dao đó gần như sắp chém vào cổ anh ta, Hách Liên Tĩnh giậm chân một cái.

"Hỏa quyết." Lập tức, sau lưng anh ta truyền đến một tiếng kêu đau của Bạch Hạo.

Vương Nguyệt Bán và Lê Thốc đối diện đều lộ ra vẻ mặt khó tin.

Vì Hách Liên Tĩnh mà họ quen thuộc không phải là thuật sĩ, mà là một tay súng thiện xạ.

Lê Thốc ở đối diện khó khăn nuốt nước bọt, nói: "Gia Cát Thanh nhập xác mày rồi à?" Tuy câu nói này của Lê Thốc nghe có vẻ không mấy lịch sự với Gia Cát Thanh vừa mới chết, nhưng Vương Nguyệt Bán cũng chỉ nghĩ đến khả năng này.

Dù sao trong ký ức của anh ta, mình và Hạt Tử cũng quen nhau hơn mười năm, cũng từng hợp tác trong những ngôi mộ cổ vô cùng nguy hiểm.

Nhưng từ trước đến nay, không chỉ bản thân chưa từng tận mắt thấy, mà ngay cả những người có máu mặt trên giang hồ cũng chưa từng nhắc đến việc Hạt Tử này còn biết chiêu này.

Vương Nguyệt Bán còn chưa kịp nói gì, đã nghe thấy Lê Thốc bên cạnh hoảng hốt hét lên một tiếng: "Bạch tỷ!" Lê Thốc vừa hoảng hốt gọi Bạch Hạo, vừa chạy nhanh về phía cô.

Vương Nguyệt Bán cũng lập tức chuyển tầm mắt của mình về phía Bạch Hạo.

Chỉ thấy, Bạch Hạo đang ôm cổ mình, với đôi mắt đầy kinh hoàng ngã quỵ xuống.

Bàn tay cô không lớn, không thể che hết toàn bộ cổ.

Lúc này, một vòng da trên cổ đã biến thành bộ dạng bị thiêu cháy.

"Tiểu Hạo nha đầu!" Thì ra, hiệu quả công kích vừa rồi của Hách Liên Tĩnh, không phải để tự vệ cuối cùng, mà là để lấy mạng người!

Ngay trong khoảnh khắc đó, Hách Liên Tĩnh đã xoay cổ tay, dùng Đại Bạch Cẩu Thối chống đỡ thanh Thiên Quân Yển Nguyệt Đao nặng trịch phía trên, xoay một vòng trên không.

Ngay sau đó, vị trí trên dưới của hai thanh đao đổi chỗ, Đại Bạch Cẩu Thối dưới động tác xoay vòng của Hách Liên Tĩnh đã ở trên Yển Nguyệt Đao.

Chương 448

Trong khoảnh khắc chiếm được thế thượng phong, Hách Liên Tĩnh dùng sức cánh tay, dùng Đại Bạch Cẩu Thối đè Yển Nguyệt Đao, hung hãn chém về phía Vương Nguyệt Bán.

Đồng tử Vương Nguyệt Bán co rút lại trong giây lát.

Cú sốc vừa rồi đối với Hách Liên Tĩnh đã khiến trung bình tấn vốn vững chãi của anh ta bị dao động vài phần.

Và sự dao động này đã khiến anh ta hoàn toàn bị Hách Liên Tĩnh lúc này áp chế.

Hách Liên Tĩnh so với anh ta, tuy không có ưu thế về chiều rộng và độ dày, nhưng lại có ưu thế về chiều cao.

Cho nên nhát dao từ trên cao bổ xuống như vậy, khiến Vương Nguyệt Bán vốn đã không đứng vững trung bình tấn càng rơi vào thế yếu hoàn toàn.

Anh ta liên tục lùi lại mấy bước, Hách Liên Tĩnh liền mang theo Đại Bạch Cẩu Thối cùng tiến lên áp sát.

Ngay khi Yển Nguyệt Đao bị Đại Bạch Cẩu Thối đè xuống sắp chém vào bên cổ Vương Nguyệt Bán, một dải lụa trắng đột nhiên quấn quanh hai thanh đao đang giao nhau.

Động tác của Hách Liên Tĩnh dừng lại một chút, Vương Nguyệt Bán liền nhân cơ hội này linh hoạt ngã sang một bên, lăn một vòng trên cát né được kiếp nạn này.

Anh ta liếc nhìn ba món vũ khí vẫn đang quấn lấy nhau, cũng như Vương Nguyệt Bán và Bạch Xà đã đứng cùng nhau.

Vì hai người này đều là người anh ta quen thuộc, nên khi họ đứng

cùng nhau, phản ứng đầu tiên của Hách Liên Tĩnh lại là chú ý đến sự chênh lệch vóc dáng có chút hài hước giữa hai người.

Anh ta cúi đầu cười hai tiếng, nói: "Trước đây cũng không để ý, hai người một người béo tốt, một người thon thả nhỉ." "So sánh thế này đúng là có chút khoa trương." Tuy nhiên, đối với hai người đang bị trêu chọc về sự chênh lệch vóc dáng, vừa mất đi hai đồng đội, lúc này không thể cảm nhận được niềm vui toát ra từ khuôn mặt quen thuộc này.

Vẻ mặt của cả hai đều vô cùng lạnh lẽo.

Vương Nguyệt Bán nói: "Mày rốt cuộc là ai." Hách Liên Tĩnh biết đối phương nhất định sẽ hỏi câu này.

Anh ta nhìn bàn tay còn lại không cầm chuôi đao, với ánh mắt vừa như săm soi vừa như hồi tưởng, sau đó nói: "Chỉ là vài tuyệt kỹ nhỏ nhà dạy lúc nhỏ thôi." "Chẳng qua còn chưa học được chút da lông đã ra nước ngoài du học.

Chỉ biết có chút này, múa rìu qua mắt thợ thôi." Vừa nói, Hách Liên Tĩnh vừa hạ tay xuống.

Anh ta cười tươi rói nhìn hai người đối diện.

Ánh mắt của Vương Nguyệt Bán và Bạch Xà đối diện nhìn Hách Liên Tĩnh đều trở nên vô cùng hung ác.

Cả hai đều đã hình dung Hách Liên Tĩnh thành một hình tượng ma quỷ.

Người này rốt cuộc độc ác đến mức nào, lại có thể nói thủ đoạn giết chết đồng đội của họ một cách nhẹ nhàng thành "múa rìu qua mắt thợ"?

Nếu ánh mắt có thể giết người, Hách Liên Tĩnh bây giờ đã đang trên đường đầu thai lần thứ mười.

Nhưng vũ khí mà họ có thể giết người trước mặt, lúc này đang quấn lấy Đại Bạch Cẩu Thối của Hách Liên Tĩnh.

Và cả ba người đều không có ý định buông tay trước.

Vương Nguyệt Bán nghiến răng, nhìn về phía sau Hách Liên Tĩnh.

Lê Thốc quỳ ngồi trên đất, để Bạch Hạo đã mất hơi thở dựa vào chân mình.

Và vẫn đang vô ích ôm lấy vết thương đã cháy thủng da trên cổ Bạch Hạo.

"Tại sao trước đó không dùng với tao." "Bây giờ cũng không dùng với tao." "Tại sao lại chọn Tiểu Hạo nha đầu." Vương Nguyệt Bán nhìn ba món vũ khí đang quấn lấy nhau lúc này.

Bây giờ anh ta đã biết Hách Liên Tĩnh hoàn toàn không nhất thiết phải dùng đao và súng mới có thể chế ngự địch, nhưng điều anh ta không hiểu là tại sao Hách Liên Tĩnh ban đầu không chọn dùng với anh ta.

Hách Liên Tĩnh ngẩng đầu, làm động tác suy nghĩ, sau đó rất chu đáo giải thích vấn đề của Vương Nguyệt Bán: "Đã nói rồi, chỉ học được chút da lông thôi mà." "Hơn nữa, chuyện lúc nhỏ, đúng là có chút không nhớ rõ nữa." Hách Liên Tĩnh hồi tưởng lại tuổi thơ mơ hồ trong ký ức, tiếp tục nói: "Thời gian trôi qua quá lâu rồi, quên đi một số chuyện là rất bình thường, điều này rất phù hợp với cấu tạo não bộ con người." "Hơn nữa, trong ký ức của các ngươi, chắc cũng rất quen thuộc với tôi đúng không?" "Hắc gia tôi có phải là người rất trọng võ đức không?

Già yếu bệnh tật tàn phế ở trước mặt tôi, chẳng phải trước giờ đều được đối xử như nhau sao?" Vương Nguyệt Bán và Bạch Xà sau khi cảm thấy một luồng khí lạnh đến rợn người, đồng thời cũng cảm

nhận được sự khủng bố khi làm kẻ địch của người đàn ông này.

Tuy Hách Liên Tĩnh nói có phần hợp lý, nhưng Vương Nguyệt Bán và Bạch Xà lại không hoàn toàn tin tưởng.

Vì sau khi Hách Liên Tĩnh nói xong những lời này, lại có chút ý vị sâu xa nhìn về phía đối diện.

Mà đối diện anh ta, chính là Hách Liên Tĩnh khác đang giao đấu với Phan Chí, Lưu Thương và Lê Thốc bên mình.

Tình hình bên kia tuy không giống như bên họ đã xuất hiện thương vong.

Nhưng rất rõ ràng người chiếm thế thượng phong cũng là Hách Liên Tĩnh.

Sự thật cũng đã chứng minh, Hách Liên Tĩnh không chỉ là một tay súng giỏi, mà dùng đao cũng không hề thua kém Thất Đao.

Tuy nhiên.

Còn chưa đợi Vương Nguyệt Bán và Bạch Xà nghĩ thông suốt, Hách Liên Tĩnh bên này đã lắc đầu trước, nói: "Mấy người đó không giết được tôi đâu." Nghe câu nói này của Hách Liên Tĩnh, Vương Nguyệt Bán và Bạch Xà đều nảy sinh một dự cảm vô cùng xấu.

"Bàn gia, Bạch Xà, xin lỗi nhé." Hách Liên Tĩnh đang xin lỗi, nhưng bây giờ người căng thẳng hơn lại là hai người đang được xin lỗi.

Dự cảm bất an trong lòng Vương Nguyệt Bán và Bạch Xà theo lời xin lỗi nghe có vẻ rất lịch sự này của Hách Liên Tĩnh mà trở nên càng thêm mãnh liệt.

"Tiểu Diệp tử đã giao bài tập rõ ràng như vậy, tôi không thể để cậu ấy đợi quá lâu." Vừa nói, Hách Liên Tĩnh vừa buông chuôi đao

trong tay dưới ánh mắt kinh ngạc của hai người đối diện.

Cùng lúc hai người kịp phản ứng, anh ta đã hoàn thành hai phát bắn vào giữa trán họ.

Hai bóng người một béo tốt một thon thả đồng thời ngã xuống đất.

Hách Liên Tĩnh không quay đầu lại nhìn, mà nhặt Đại Bạch Cẩu Thối lên, đi về phía bản thân đối diện.

Lúc này, trên vẻ mặt anh ta thậm chí không lộ ra một chút khó chịu nào.

Việc tự tay giết chết hai gương mặt quen thuộc dường như không gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào đến anh ta.

Cùng lúc đó, những thành viên đội khảo cổ của cả hai bên đang chứng kiến tất cả từ phía sau đều hít một hơi khí lạnh.

Vì bất kể đối với bên nào, Hách Liên Tĩnh như vậy đều là lần đầu tiên họ thấy.

Trước mặt bản tôn, dù kinh ngạc, nhưng không ai mở miệng.

Còn khán giả trong phòng livestream không có sự e dè tại hiện trường, những barrage liên quan dày đặc lướt qua màn hình.

“Sao thế nhỉ, rõ ràng là phe của Thanh ca và Hắc gia thắng, nhưng sao tôi không vui nổi.” “Đừng nói nữa, lúc Thanh ca bên kia dùng máu làm chuôi dao, giới thiệu mình là Thất Đao Gia Cát Thanh, tôi đã khóc không thành tiếng rồi.” “Bây giờ tôi đã biết tại sao Thanh ca và Hắc gia đều có trong danh sách tử thần, hai người này thật sự quá mạnh.” “Hy vọng những hàng nhái đã chết hôm nay ở đối diện, trên thiên đường cũng có thể có một nơi chốn tốt đẹp.” “Tuy thật sự rất đau buồn, nhưng tôi vẫn phải nói, Niên Niên và Hắc gia bây giờ có thể xác nhận là cha con ruột rồi.” Khi Hách Liên Tĩnh lại lấy thêm hai cái đầu người nữa, những khán giả đang xem cận cảnh bên phía Hách Liên

Tĩnh trong phòng livestream đột nhiên im lặng trong giây lát.

Ngay cả Vương Nguyệt Bán và Bạch Xà ở phía đối diện cũng là lần đầu tiên nhìn thấy một Hách Liên Tĩnh như vậy.

Khán giả trong phòng livestream lại càng xa lạ hơn với Hách Liên Tĩnh đã có được ba mạng này.

Khung bình luận trên livestream ngừng lại trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, trông hơi giống như mạng bị lag.

Nhưng rất nhanh, bình luận trên màn hình đã khôi phục lại sự sôi nổi như trước.

"Vãi chưởng.

Hắc gia thế mà đã có ba mạng rồi." "Hắc gia này có hơi đáng sợ đó anh em?" "Tuy biết đối diện là kẻ địch của chúng ta, nhưng vừa nghĩ đến họ là ai thì vẫn thấy hơi khó chịu." "Hóa ra làm kẻ địch của Hắc gia lại là một chuyện đáng sợ như vậy, còn đáng sợ hơn cả tưởng tượng." "Ai đã bị Hắc gia thường ngày hay cười đùa tếu táo lừa rồi." "Đây có phải là Hắc gia mà tôi biết không?

Quả nhiên người càng không đàng hoàng, lúc nghiêm túc lại càng đáng sợ." "Nhưng mà, lần này thật sự bị Hắc gia phiên bản nghiêm túc làm cho đẹp trai chết mất." "Tâm lý của Hắc gia thật sự quá vững vàng, sau khi biết đối phương là kẻ địch, cho dù đối phương mang gương mặt quen thuộc của mình, cũng sẽ không chút do dự mà trừ khử." "Chẳng hiểu sao, tôi cứ cảm thấy thủ pháp này của Hắc gia thành thạo đến mức khiến người ta đau lòng." Cùng lúc đó, tại hiện trường.

Gia Cát Thanh nhìn quanh chiến trường một lượt, đánh giá tình hình khắp nơi.

Kết quả Hách Liên Tĩnh lấy được ba mạng cũng lọt vào mắt hắn.

Khi Hách Liên Tĩnh sử dụng Hỏa quyết, Gia Cát Thanh cũng có chút bất ngờ.

Chương 449

Mặc dù xét về mức độ phá hoại của Hỏa quyết này, đối với một thuật sĩ đã làm nghề hơn hai mươi năm như hắn thì không thể gây ra bất kỳ tổn thương nào.

Nhưng Gia Cát Thanh vẫn có thể nhìn ra, Hỏa quyết của Hách Liên Tĩnh tuyệt đối không giống như anh ta nói, chỉ mới học được chút da lông đã từ bỏ môn này.

Theo hắn thấy, trình độ này của Hách Liên Tĩnh có hai khả năng.

Một là đúng như anh ta nói, chỉ học qua một chút lúc nhỏ.

Nếu là như vậy, chứng tỏ Hách Liên Tĩnh từ nhỏ đã là một thiên tài trời cho trong việc làm thuật sĩ.

Cho nên chỉ cần dùng những thứ đã học lúc nhỏ là có thể đạt đến trình độ tấn công chính xác và một đòn lấy mạng kẻ địch như hiện tại.

Hai là, Hách Liên Tĩnh có tư chất này, sau khi rời khỏi môi trường có thể học Kỳ Môn lúc nhỏ, bản thân anh ta cũng không từ bỏ việc chăm chỉ khổ luyện.

Chỉ là tại sao Hách Liên Tĩnh có thể sử dụng Kỳ Môn, và tiếp xúc với Kỳ Môn bằng cơ duyên nào, Gia Cát Thanh hơi nghi hoặc một chút.

Sau đó hắn dựa vào hiểu biết của mình về các thế lực nổi tiếng nắm giữ thuật Kỳ Môn mà suy đoán một hồi, đưa ra một kết luận: tên thật của Hách Liên Tĩnh, tuyệt đối không phải là Hách Liên Tĩnh.

Nhưng vì Hách Liên Tĩnh đột nhiên dùng Kỳ Môn Hỏa quyết, khiến anh ta bây giờ trông chiếm ưu thế rõ rệt so với Hách Liên Tĩnh còn lại.

Không cần hắn phải nhúng tay.

Bên kia, Giải Dữ Thần và bản sao của mình đang giao đấu qua lại, chiêu nào chiêu nấy đều hiểm hóc.

Hai người này đối với chính mình cũng thật sự ra tay tàn nhẫn, chiêu thức đối phó với kẻ giống hệt mình này nếu không đỡ được thì cũng mất nửa cái mạng.

Nhưng Gia Cát Thanh cũng phát hiện ra một chi tiết khác.

Cả hai Giải Dữ Thần đều sẽ theo phản xạ mà tránh mặt của đối phương.

Bất kể người này có phải là mình hay không, họ tuyệt đối không để cho gương mặt này trở nên khó coi.

Thứ họ quan tâm không phải là tính mạng đối phương, mà là gương mặt giống hệt mình này.

Hơn nữa, hai người này không chỉ tung sát chiêu với đối phương, mà còn dùng lời nói để công kích tâm lý.

Một cuộc so tài độc miệng vừa phân cao thấp, vừa quyết sinh tử.

Chính là để đạt được hiệu quả vừa giết người, vừa tru tâm.

Gia Cát Thanh không muốn tham gia vào.

Dù sao, dựa theo những trao đổi của Giải lão bản với mình trên đường đi mà suy đoán.

Nếu hắn tham gia vào, thì rất có khả năng cuối cùng chính mình sẽ vừa phải chịu đựng đòn tấn công vật lý từ Giải Dữ Thần phía đối diện.

Lại vừa phải đối phó với đòn tấn công ma pháp từ Giải Dữ Thần bên mình.

Gia Cát Thanh nheo mắt, chạy về phía Diệp Phàm.

Lúc này hai Diệp Phàm cũng đang đánh nhau rất kịch liệt.

Diệp Phàm phía đối diện bị Diệp Phàm bên này dùng Hành Giả Côn hất cho một cú lộn nhào, đòn tấn công ngay sau đó lại bị hắn dùng tư thế lộn người trên không né được.

Diệp Phàm phía đối diện đáp đất ở hướng ngược lại với cây Hành Giả Côn của Diệp Phàm bên này.

Diệp Phàm bên này liền trực tiếp xoay Hành Giả Côn sau lưng một vòng điêu luyện như mây bay nước chảy, sau đó không chút lưu tình mà đập xuống người đối diện.

Cây gậy không hề rơi trúng người Diệp Phàm đối diện, mà bị hắn dùng Hắc Kim Cổ Đao đỡ được một cách vững vàng.

Hành Giả Côn đập vào sống đao của Hắc Kim Cổ Đao.

Hai thần khí va chạm kịch liệt, phát ra một âm thanh như tiếng chuông lớn vang vọng.

Năng lượng sinh ra từ sóng âm đó gần như đã có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Giống như cảnh trong phim điện ảnh được thêm kỹ xảo, lấy hai người làm trung tâm, từng vòng từng vòng lan ra ngoài.

Khi Gia Cát Thanh đến bên cạnh Diệp Phàm, cảnh tượng hắn bắt gặp chính là như vậy.

Hắn thậm chí còn cảm thấy, quần áo của mình cũng đang bay phần phật vì sức mạnh của sóng âm này.

Gia Cát Thanh siết chặt cán đao mới của thanh Toái Lân Đao trong tay, chuẩn bị phối hợp với tiểu tộc trưởng nhà mình để tung đòn kết liễu Diệp Phàm đối diện.

Nhưng khi cánh tay hắn vừa định dùng sức, Diệp Phàm đối diện đột nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt của hắn nhìn thẳng về phía mình.

Gia Cát Thanh nhìn thấy khuôn mặt của Diệp Phàm đối diện, động tác và hơi thở đồng thời ngưng trệ.

Chỉ thấy, lúc này ở phía đối diện, Diệp Phàm có khuôn mặt giống hệt tiểu tộc trưởng nhà mình, hai mắt đỏ ngầu, đang dùng một ánh mắt cực kỳ căm hận nhìn hắn.

Mà trong đôi mắt đó, gần như sắp rỉ ra máu.

Rất rõ ràng, trong đôi mắt đó, lúc này đang chứa đựng nỗi đau khổ và phẫn nộ đến tột cùng.

Gia Cát Thanh không chỉ chưa từng bị Diệp Phàm nhìn bằng ánh mắt như vậy, mà hắn thậm chí còn chưa từng thấy Diệp Phàm để lộ ra biểu cảm như vậy với bất kỳ ai khác.

Không chỉ là sau khi gặp Diệp Phàm.

Trong hai buổi livestream mà mình đã xem trước đó, Diệp Phàm cũng chưa bao giờ để lộ biểu cảm như vậy với bất kỳ ai, đối mặt với bất kỳ tình huống nào.

Trong ấn tượng của hắn, Diệp Phàm phần lớn thời gian đều ung dung tự tại.

Dường như vĩnh viễn đều có cách để đối phó với bất kỳ vấn đề nào nảy sinh.

Diệp Phàm như thế này, khiến hắn cảm thấy xa lạ, cũng khiến hắn đau lòng.

Thậm chí có một khoảnh khắc, Gia Cát Thanh cảm thấy mình có thể sẽ sợ hãi khi nhìn thấy cái chết của Diệp Phàm đối diện này.

Mặc dù Diệp Phàm đối diện vốn đã nằm trong danh sách tử vong

của tiểu tộc trưởng nhà mình.

Yết hầu của Gia Cát Thanh trượt lên xuống một cái, để cho luồng khí đang đè nén trong lồng ngực mình được giải tỏa, làm dịu đi cảm xúc có phần chua xót hiện tại.

Diệp Phàm đối diện không quan tâm phản ứng của Gia Cát Thanh khi nhìn thấy mình là gì.

Hắn nhìn Gia Cát Thanh, nghiến răng nghiến lợi nói: "Tao đã nói với mày rồi, tao nhất định sẽ giết mày." Diệp Phàm đối diện gần như là gằn từng chữ một để nói ra câu này.

Hắn nhấn trọng âm vào hai chữ "nhất định".

Nhưng mỗi một chữ nói ra, lại đều vô cùng dùng sức, dường như mỗi một chữ đều là chiến thư gửi cho người đối diện, cũng là lời hẹn ước với người đã ra đi.

Nhìn vào đôi mắt của Diệp Phàm đối diện, Gia Cát Thanh theo phản xạ lùi lại một bước.

Hắn nhận ra một vấn đề nghiêm trọng nhất.

Hắn bây giờ không có cách nào hoàn toàn xem Diệp Phàm đối diện là một kẻ địch mình phải giết.

"Nhớ hắn ta như vậy, tôi tiễn cậu xuống tìm hắn ta." Diệp Phàm dùng Hành Giả Côn lại ép thanh Hắc Kim Cổ Đao của bản sao xuống thêm vài tấc.

Sau đó, hắn nói với Gia Cát Thanh: "Lão Thanh, cậu đi giúp Tiểu Ca đi." Gia Cát Thanh vốn còn muốn nói mình muốn ở lại giúp Diệp Phàm.

Nhưng khi hắn lại nhìn về phía ánh mắt đau khổ và căm hận của Diệp Phàm đối diện, vẫn chùn bước mà dừng lại.

Chương 450

Sau đó có chút nặng nề nói một tiếng: "Được." Gia Cát Thanh vừa quay đầu, bước nhanh về phía Trương Khải Linh.

Liền nghe thấy tiếng Diệp Phàm cười một tiếng sau lưng.

Tiếng cười đó chứa đựng nỗi đau khổ tột cùng.

"Anh tiễn cậu ta đi cũng vô dụng." "Tôi vẫn sẽ giết cậu ta." Diệp Phàm cũng không chịu yếu thế đáp lại: "Tôi biết tiễn cậu ta đi vô dụng, cho nên tôi tiễn anh đi trước rồi nói sau." Hai người nói xong, phía sau lại truyền đến tiếng va chạm của thần khí.

Bước chân của Gia Cát Thanh khựng lại.

Hắn hít một hơi thật sâu, tiếp tục đi về phía trước.

Hắn bây giờ đã rõ một vấn đề, hắn không thể ra tay với Diệp Phàm đối diện, thì Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh bọn họ, chưa chắc đã có thể.

Có lẽ, những người đã ở bên Diệp Phàm lâu hơn, khi đối mặt với Diệp Phàm này, còn tệ hơn cả hắn.

Lúc này, trận chiến giữa hai Trương Khải Linh giống như được thêm hiệu ứng màu tím xanh.

Hơn nữa, tốc độ di chuyển của hai người, gần như mắt thường không thể bắt kịp.

Phần lớn thời gian, chỉ có thể nhìn thấy hai vệt sáng đang di chuyển nhanh chóng.

Nhìn vệt sáng di chuyển vài lần, Gia Cát Thanh phát hiện ra một vấn đề có phần nghiêm trọng.

Những người khác trong đội đang tham gia chiến đấu lúc này, hắn vẫn có thể phân biệt rõ ràng.

Bởi vì cái chết của Gia Cát Thanh, Vương Nguyệt Bán, Bạch Hạo và Bạch Xà phía đối diện đã gây ra ảnh hưởng rất lớn đến cảm xúc của nhiều người.

Đặc biệt là Diệp Phàm.

Cho dù Diệp Phàm không dùng Hành Giả Côn và Hắc Kim Cổ Đao để phân biệt mình, thì bây giờ hai Diệp Phàm cũng rất dễ phân biệt.

Nhưng hai Trương Khải Linh này, dường như không vì cái chết của bốn người kia mà có biến động cảm xúc lớn.

Vẫn dùng một khuôn mặt bình tĩnh đến mức có phần lạnh lùng để giao đấu với bản sao của mình.

Nhìn hai Trương Khải Linh như vậy, trong lòng Gia Cát Thanh có chút se lại.

Chẳng lẽ cái chết của bốn thành viên đó đều không gây ra biến động cảm xúc rõ rệt cho Trương Khải Linh sao?

Phản ứng như vậy của Trương Khải Linh, khiến Gia Cát Thanh không khỏi nhớ lại mối quan hệ giữa những người đã chết trước đó và Trương Khải Linh.

Cuối cùng kết luận, chỉ có một mình Vương Nguyệt Bán là tương đối thân thiết với Trương Khải Linh.

Mà cho dù như vậy, Vương Nguyệt Bán cũng không phải là thành viên Cửu Môn.

Cộng thêm Vương Nguyệt Bán, bốn người còn lại hình như đều là thành viên của Thất Đao bọn họ.

Nghĩ đến đây, Gia Cát Thanh không khỏi thở dài một hơi.

Mặc dù bản thể của những người này, đều là đồng bạn của hắn, hắn thực sự không nên có suy nghĩ như vậy.

Nhưng là một thương nhân, hắn vẫn không nhịn được mà dùng vấn đề tỉ lệ đơn giản nhất để tính toán một phen.

Thất Đao bọn họ tổng cộng có bảy người, lần này đã mất bốn.

Cửu Môn có chín nhà, tuy không đến đủ, nhưng bây giờ vẫn chưa tổn thất một binh một tốt nào.

Gia Cát Thanh đang nhìn hai vị Thủ Lĩnh tộc Trương giao chiến, cân nhắc về tỉ lệ thương vong của Cửu Môn và Thất Đao, thì nghe thấy một trong hai Trương Khải Linh lạnh lùng gọi hắn một tiếng: "Gia Cát Thanh!" Gia Cát Thanh ngẩng đầu nhìn.

Lúc này hai Trương Khải Linh vừa mượn sức mạnh của Kinh Trập đều đã vọt lên độ cao hơn ba mét.

Một người đang ở phía trên, dùng Kinh Trập chém về phía người kia.

Người còn lại, không định dùng Kinh Trập để chống đỡ cú này, mà ngửa người ra sau, né được cú chém.

Người gọi Gia Cát Thanh, chính là người ở phía trên, đang phát động tấn công người kia.

Trương Khải Linh đó tiếp tục gọi: "Cậu kiềm chế hắn." "Tôi đi giúp Diệp Phàm." Gia Cát Thanh gật đầu, lập tức đạp ra một vòng sáng màu xanh lam dưới chân.

Mặc dù theo hắn thấy, nếu Trương Khải Linh đi giúp tiểu tộc trưởng nhà hắn, nhìn thấy bộ dạng hiện tại của Diệp Phàm đối diện, trạng thái rất có thể còn không bằng hắn.

Nhưng hắn vẫn hy vọng bên cạnh Diệp Phàm có thể có một đối

thủ mạnh mẽ như Trương Khải Linh.

Chỉ vì kẻ địch mà Diệp Phàm đang đối mặt, theo hắn thấy, là kẻ nguy hiểm nhất trong danh sách tử vong.

Tuy nhiên.

Gia Cát Thanh vừa đạp ra vòng sáng màu xanh lam dưới chân, còn chưa kịp mở miệng.

Trương Khải Linh đã ngửa người né được một đòn Kinh Trập liền dùng một tư thế lộn người ra sau.

Trong lúc lộn một vòng, thuận tiện dùng mũi chân đá thanh Kinh Trập của mình về phía Trương Khải Linh phía trên.

Kinh Trập thẳng tắp và nhanh chóng bay về phía Trương Khải Linh phía trên, đồng thời, Trương Khải Linh này cũng nhanh chóng đáp đất.

Anh ta dùng một tư thế vô cùng nhẹ nhàng đáp xuống bên cạnh Gia Cát Thanh.

Và trong khoảnh khắc đáp đất, liền mượn tư thế hạ thấp người của mình, quét một chân vào chân của Gia Cát Thanh bên cạnh.

Gia Cát Thanh rất linh hoạt nhảy sang một hướng khác.

Cùng lúc đó, vòng sáng màu xanh lam mà hắn vừa đạp ra dưới chân cũng biến mất.

Khoảnh khắc Gia Cát Thanh nhảy ra đáp đất, lại đạp ra một vòng sáng màu xanh lam khác.

“Tốn tự.” Nhưng cùng lúc đó, Trương Khải Linh đáp đất cũng lập tức đứng thẳng người dậy.

Gia Cát Thanh nhìn Trương Khải Linh này lập tức đưa tay về phía mình.

Nhưng hướng ra tay này, khiến Gia Cát Thanh vô cùng bất ngờ.

Bởi vì đây là cách ra tay của Trương Khải Linh mà hắn vạn lần không ngờ tới.

Giây tiếp theo, trong lúc đôi mắt của Gia Cát Thanh bất ngờ trợn to, tay của Trương Khải Linh đã bịt chặt miệng hắn.

Cùng lúc đó, Trương Khải Linh nhanh chóng nói: "Là tôi." Mặc dù Trương Khải Linh chỉ nói hai chữ này, nhưng Gia Cát Thanh cũng hiểu Trương Khải Linh muốn nói gì.

Ý của Trương Khải Linh là, anh ta mới là Trương Khải Linh bên bọn họ.

Gia Cát Thanh theo phản xạ nhìn về phía Trương Khải Linh vẫn còn ở trên không.

Trương Khải Linh giữa không trung lúc này đang dùng Kinh Trập của mình đánh bay thanh Kinh Trập mà Trương Khải Linh này đá tới về một hướng ngược lại với Trương Khải Linh này.

Mặc dù điều này đối với Trương Khải Linh là vô hiệu.

Bởi vì giây tiếp theo, Trương Khải Linh đang bịt miệng hắn, đã biến mất trước mặt hắn với tốc độ ánh sáng.

Trong nháy mắt, anh ta lại nắm Kinh Trập, chặn đường Trương Khải Linh phía trên muốn đến giúp Diệp Phàm.

Nhìn hai Trương Khải Linh lại đối đầu, Gia Cát Thanh nhíu mày.

Chương 451

Bởi vì nói không ngoa, cho dù Trương Khải Linh vừa đáp đất đã trực tiếp nói cho hắn biết, anh ta mới là Trương Khải Linh bên bọn họ.

Hắn vẫn không thể phân biệt được hai Trương Khải Linh này rốt cuộc ai mới là Trương Khải Linh bên bọn họ.

Đồng thời, đây cũng là lần đầu tiên Gia Cát Thanh, kể từ khi bước vào chiếc gương thận trọng này, nhìn thấy những người giống hệt mình và đồng bạn, nảy sinh cảm giác như đang xem vở kịch "Thật giả Mỹ Hầu Vương".

Những người khác, mặc dù hai bên cực kỳ giống nhau.

Nhưng một là vì một bên đã có thương vong, cảm xúc hai bên sinh ra khác nhau, có thể phân biệt rõ ràng ai ở bên nào.

Mặt khác, chỉ cần cẩn thận lắng nghe cuộc đối thoại của hai bên, cũng có thể có một ý niệm đại khái trong lòng.

Chỉ có hai Trương Khải Linh này, hắn bây giờ thật sự hoàn toàn không phân biệt được.

Năm đó, Quan Âm Bồ Tát có khó xử như mình bây giờ không?

Gia Cát Thanh thở dài một hơi, nhận ra tiểu tộc trưởng nhà mình dường như đã giao cho mình một vấn đề nan giải.

Hắn vung vẩy thanh Toái Lân Đao trong tay, ngẩng đầu nhìn hai Trương Khải Linh đã lại đối đầu nhau giữa không trung.

Nheo mắt lại.

Tuy nhiên, chiêu thức dùng thân phận để lừa gạt này của Trương

Khải Linh, cũng nằm ngoài dự đoán của Gia Cát Thanh.

Dù sao Trương Khải Linh trước giờ đều trực tiếp dùng thực lực mạnh mẽ của mình, đường đường chính chính nghiền ép đối phương.

Bây giờ, gặp một kẻ địch có thực lực gần như hoàn toàn giống mình, và bên mình đã có tổn thất nghiêm trọng.

Trương Khải Linh cương trực như vậy, vậy mà cũng bắt đầu dùng thủ đoạn bẩn này.

Ngay từ cái nhìn đầu tiên khi thấy những người đối diện, Gia Cát Thanh đã nghĩ đến việc có thể sẽ có người dùng thủ đoạn bẩn như "Thật giả Mỹ Hầu Vương" để lừa gạt thân phận.

Vốn dĩ theo Gia Cát Thanh, người sẽ dùng chiêu này, không phải Vương Nguyệt Bán thì cũng phải là Hách Liên Tĩnh.

Hai người này, bất kể làm gì, trông cũng không quá kỳ lạ.

Nhưng hai người mà Gia Cát Thanh tưởng tượng, một người bản sao đã chết, mất đi điều kiện sử dụng "Thật giả Mỹ Hầu Vương".

Người còn lại, không những không sử dụng thủ đoạn gian xảo như vậy.

Thậm chí dường như căn bản không hề cân nhắc đến phương pháp này, trực tiếp không chút lưu tình mà nghiền ép đối phương về mặt thực lực.

Thủ đoạn vừa quang minh chính đại, lại trực tiếp bạo lực, thậm chí đến mức khiến người phe mình nhìn thấy cũng cảm thấy có chút run sợ.

Nhưng Gia Cát Thanh thế nào cũng không ngờ tới, khi hai người có khả năng nhất đều không dùng thủ đoạn này.

Người đã dùng thủ đoạn Thật giả Mỹ Hầu Vương, vậy mà lại là

người ít có khả năng nhất - Trương Khải Linh.

Nhưng mà, không biết tại sao.

Nếu thật sự giống như hắn tưởng tượng, là Vương Nguyệt Bán và Hách Liên Tĩnh dùng thủ đoạn như vậy.

Gia Cát Thanh có thể sẽ cảm thấy thủ đoạn này thắng không quang minh, vô cùng gian xảo.

Nhưng nếu như bây giờ, là Trương Khải Linh dùng ra.

Gia Cát Thanh lại nảy sinh một loại cảm thán "cậu ngay cả cái này cũng biết à".

Mặc dù bây giờ hắn vẫn chưa phân biệt rõ, rốt cuộc ai mới là Trương Khải Linh.

Nhưng bây giờ Gia Cát Thanh đã biết mình phải làm gì.

So với việc Trương Khải Linh bên mình có thể đến giúp tiểu tộc trưởng hay không, việc không để Trương Khải Linh đối diện giúp Diệp Phàm đối diện mới là chuyện quan trọng nhất.

Gia Cát Thanh đạp ra một vòng sáng màu xanh lam dưới chân, nói: "Tốn tự, Vân thủ." Ngay lập tức, hai Trương Khải Linh đang đối đầu giữa không trung đều cảm nhận được một lực nắm khổng lồ truyền đến từ trong không khí.

Lực nắm khổng lồ này nắm chặt lấy eo của hai người.

Cả hai đều tạm dừng động tác của mình, đồng thời cúi đầu nhìn về phía nguồn gốc của lực nắm này.

Chỉ thấy, hai tay của Gia Cát Thanh trên mặt đất đều ở trước người, lúc này đang làm một động tác nắm không khí.

Gia Cát Thanh không phân biệt được ai là Trương Khải Linh bên mình, bèn dứt khoát chặn cả hai Trương Khải Linh lại.

Và chính động tác này, khiến hắn bây giờ nhận thức sâu sắc về thực lực mạnh mẽ của Trương Khải Linh.

Nếu dùng Vân thủ để bắt người bình thường, Gia Cát Thanh gần như không cảm nhận được bất kỳ trở lực nào.

Ngay cả khi dùng Vân thủ để bắt những người có ưu thế về trọng lượng và thực lực như Bàn Tử hay Phan Tử, nhiều nhất cũng chỉ là hơi tốn sức một chút.

Nhưng, bây giờ Vân thủ đang giữ, là hai người có thân hình trông rất thanh mảnh cao gầy.

Chỉ nhìn thân hình, đáng lẽ phải là người rất dễ bắt mới đúng.

Nhưng trong cơ thể hai người này, lại ẩn chứa sức mạnh vô cùng đáng sợ.

Bây giờ chỉ là hạn chế động tác của hai người tại chỗ, mười ngón tay của hắn đã phát ra tín hiệu cảnh báo vô cùng nghiêm trọng.

Gia Cát Thanh nhận ra, mình căn bản không thể chặn hai người này quá lâu.

Hắn nhíu mày thật sâu, nheo mắt nhìn về phía Trương Khải Linh.

Muốn lợi dụng khoảng thời gian có lẽ không dài này, cố gắng nhìn ra sự khác biệt tồn tại giữa hai Trương Khải Linh, trước khi không thể giữ được hai người này, nhận ra ai là Trương Khải Linh bên mình.

Nhưng rồi, đột nhiên.

Trở lực giữa hai tay hắn đột nhiên biến mất.

Cùng lúc đó, hướng của hai Trương Khải Linh vừa bị Vân thủ giữ lại cũng chỉ còn lại một tàn ảnh của ánh sáng màu xanh lam.

Trong lúc hai tay của Gia Cát Thanh vì quán tính mà nắm thành

quyền, hai vệt tàn ảnh màu xanh lam đó cũng cùng lúc biến mất.

Gia Cát Thanh buông nắm đấm đang siết chặt xuống, lập tức nhìn về phía Diệp Phàm.

Chỉ thấy, hai vệt bóng sáng màu xanh lam đã vừa đánh nhau, vừa thuấn di đến bên cạnh tiểu tộc trưởng nhà hắn.

Gia Cát Thanh há miệng, cảm thấy có một số lời nói trong một buổi livestream như thế này mà nói ra, sẽ khiến mình trông quá vô văn hóa.

Hắn đành phải lại nheo mắt, nuốt lại một số lời chửi thề.

Hơn nữa, Gia Cát Thanh bây giờ cũng biết.

Cho dù hắn không chửi ra những lời muốn nói, thì sắc mặt của hắn hiện lên trên màn hình lúc này, cũng nhất định có thể giúp hắn truyền đạt một số lời lẽ không lịch sự.

Hai kẻ biết thuấn di này, thật sự quá đáng ghét.

Gia Cát Thanh từ từ mở mắt ra.

Hắn bây giờ có chút lo lắng cho tiểu tộc trưởng nhà mình và tộc trưởng còn lại.

Không phải lo lắng về thực lực của tiểu tộc trưởng, mà là lo lắng Trương Khải Linh bên này sẽ giống như mình, bị trạng thái của Diệp Phàm đối diện ảnh hưởng đến thực lực thật sự.

Chương 452

Lúc này, hai Trương Khải Linh đã lần lượt đến bên cạnh Diệp Phàm của phe mình.

Gia Cát Thanh nhìn cách đứng của hai Trương Khải Linh, muốn xem xem, Trương Khải Linh ở trên và ở dưới vừa rồi rốt cuộc ai mới là "Lục Nhĩ Mỹ Hầu".

Tuy nhiên, khi tầm mắt của hắn lướt qua lướt lại trên người hai Trương Khải Linh, Gia Cát Thanh đột nhiên nhận ra.

Bây giờ, hắn đã không thể phân biệt được rốt cuộc Trương Khải Linh nào là người ở trên mở miệng trước, người nào lại là người đáp đất sau để chứng minh thân phận.

Gia Cát Thanh có chút không kiên nhẫn mà "chậc" một tiếng.

Tại sao hai Trương Khải Linh lại giống nhau đến thế?

Hắn bây giờ đã có chút hiểu được câu nói mà Hách Liên Tĩnh đã nói không chỉ một lần "Ách Ba Trương thật vô vị".

Tuy nhiên giây tiếp theo, Gia Cát Thanh lại mở to mắt, lộ ra một biểu cảm có phần bất ngờ.

Bởi vì phản ứng đầu tiên của cả hai Diệp Phàm khi hai Trương Khải Linh đến bên cạnh mình đều là gọi một tiếng "Tiểu Ca".

Nhưng cả hai tiếng "Tiểu Ca" đều chưa được gọi hoàn chỉnh, giây tiếp theo đã bị tiếng vũ khí va chạm thay thế.

Cả hai Diệp Phàm đều gần như ngay lập tức nhận ra Trương Khải Linh đang đứng bên cạnh mình không phải là Trương Khải Linh thuộc phe mình.

Họ chỉ dùng một cái liếc mắt theo phản xạ, đã phân biệt được hai người mà đến bây giờ Gia Cát Thanh vẫn chưa phân biệt được!

Mặc dù biết giữa hai vị tộc trưởng có sự ăn ý ngầm mà người khác không thể bì được, nhưng đã đến mức độ này, vẫn khiến Gia Cát Thanh cảm thấy chấn động sâu sắc.

Và trong khoảnh khắc họ nhận ra đối phương, trận chiến giữa hai cặp tộc trưởng thật giả, liền bắt đầu.

Trương Khải Linh đối đầu với Diệp Phàm, cảnh tượng này đã thu hút sự chú ý của tất cả các thành viên đội khảo cổ ở phía sau.

Các thành viên đều vì chấn động, mà theo phản xạ bước lên một bước nhỏ.

Nhưng giây tiếp theo, nhận ra mình đang ở trong hoàn cảnh nào, lại vội vàng lùi lại bước nhỏ vừa rồi.

"Đây là, Tiểu Ca Khải Linh và tiểu Diệp tộc trưởng đối đầu nhau sao?" "Tiểu Diệp tộc trưởng làm sao phân biệt được hai Tiểu Ca Khải Linh vậy." Lưu Bác Văn há miệng, có chút phức tạp lẩm bẩm: "Tiểu Ca Khải Linh và đại ca, đây...

đây chẳng lẽ chính là trong truyền thuyết song long tộc trưởng không thể cùng lúc hiện thế sao?" Cùng lúc đó, cuộc gặp gỡ của hai người này, khiến sự chú ý của khán giả trong phòng livestream lập tức chuyển sang hai cặp người này.

"Mặc dù tôi cũng muốn biết Đồ Long và Thủ Long ai lợi hại hơn, nhưng không muốn thông qua cách này đâu!" "Ban đầu lúc mới xem livestream, còn tưởng đội hình này là đội hình vô địch, kết quả đến nơi thế này, đội hình là vô địch, nhưng kẻ địch gặp phải cũng là vô địch!" "Song long cùng hiện thế, máu chảy vạn dặm không ngừng, chẳng lẽ chính là bây giờ?" "Hay là cứ giữ lại cả tiểu Diệp tộc trưởng

và Tiểu Ca Khải Linh bên kia đi, nói là song long không thể hiện thế, nhưng không có nói bốn con rồng không thể cùng tồn tại trong một thế giới mà?" "《Trên mặt Hoàng Tứ Lang có bốn không?》" "Đúng vậy, lúc này đừng có bắt bẻ nữa đi, mắt tôi bây giờ nhìn thấy họ sắp phải sinh tử đối đầu, đã muốn bỏ chạy rồi." "Nói thật, từ lúc Tiểu Ca Khải Linh lần đầu tiên dùng kỹ năng Tốc biến với đối phương, tôi đã không phân biệt được ai là Tiểu Ca Khải Linh rồi." "Khoảnh khắc tiểu Diệp tộc trưởng một mắt nhận ra hai người đối với mình là Tiểu Ca Khải Linh giả thật sự quá tuyệt vời." "Tiểu Ca Khải Linh một lời cũng không giải thích đã đến bên cạnh tiểu Diệp tộc trưởng đối diện, nhất định cũng tin tưởng tiểu Diệp tộc trưởng của mình có thể nhận ra bản thân đối diện là giả đúng không." "Ai cứu tôi với, tôi nhìn thấy biểu cảm hiện tại của tiểu Diệp tộc trưởng đối diện cũng thật sự rất đau lòng thì phải làm sao?" "Tôi căn bản không dám xem nữa, không dám tưởng tượng tâm trạng hiện tại của tiểu Diệp tộc trưởng đối diện là gì." "Nhưng tiểu Diệp tộc trưởng của chúng ta quyết đoán cũng rất ngầu!

Đây không phải là diễn tập, đây chính là chiến trường sinh tử tương phùng thật sự!" "So với bản sao đối diện, tiểu Diệp tộc trưởng chắc chắn phải cân nhắc việc bảo toàn các thành viên thật sự bên mình!" Cùng lúc đó.

Diệp Phàm đã đối đầu với Trương Khải Linh đến từ phía đối diện.

Thế công của Trương Khải Linh vừa nhanh vừa mạnh.

Mà Diệp Phàm và Trương Khải Linh đối diện không hề có sự ăn ý ngầm như với Trương Khải Linh thật sự.

Hai người bây giờ cũng chính là dựa vào điểm này, để an ủi chính mình, người đang giao chiến với mình, không phải là đối phương quen thuộc đã sớm tối ở bên nhau rất lâu.

Diệp Phàm giơ gậy lên, đỡ lấy một nhát Kinh Trập nhắm thẳng vào mặt.

Kinh Trập trông có vẻ không lớn, nhưng khi rơi xuống Hành Giả Côn, vẫn khiến Diệp Phàm cảm thấy đòn tấn công của Kinh Trập không hề nhẹ nhàng hơn so với thanh Hắc Kim Cổ Đao có kích thước lớn hơn.

Liên tục dùng sức mạnh như vậy để đỡ những đòn hiểm của Trương Khải Linh, cách lấy bạo chế bạo này đã khiến cánh tay hắn có chút tê dại.

Diệp Phàm thậm chí còn tranh thủ cảm thán một câu trong lòng: "Không hổ là Tiểu Ca." Cú tấn công này của Trương Khải Linh, không nhanh chóng rời đi như những đòn tấn công trước đó.

Mà là dùng Kinh Trập nặng nề ép về phía Diệp Phàm, khiến mình cũng áp sát Diệp Phàm.

Diệp Phàm nhìn khuôn mặt Trương Khải Linh kề sát, nhận ra Trương Khải Linh này có lời muốn nói với mình.

Vì vậy, hắn không phản kích lại theo kế hoạch ban đầu.

Mà là chờ Trương Khải Linh này nói ra lời anh ta muốn nói.

Dù sao, bất kể là Tiểu Ca nào, những lúc anh ta chủ động nói chuyện với người khác đều rất quý giá.

Hơn nữa, Diệp Phàm rất rõ một điểm là, những người họ đang đối phó, không thể là những bản sao hoàn toàn thuần túy.

Họ là một loại tồn tại, một loại vật chứa ký ức của họ.

Có tam quan hoàn toàn giống họ, ý thức hoàn toàn giống họ.

Mà có hai thứ gần như hoàn toàn giống nhau này, thì gần như tương đương với việc có một linh hồn hoàn toàn giống họ.

Bây giờ Trương Khải Linh muốn nói gì với hắn, Trương Khải Linh thật sự gặp phải tình huống như vậy, cũng sẽ nói với hắn những lời tương tự.

Cho nên Diệp Phàm bây giờ phải nghe.

Nhìn ánh mắt của Diệp Phàm đối với mình đột nhiên trở nên thản nhiên và bao dung, Trương Khải Linh đối diện đột nhiên sững người.

Anh ta cảm thấy máu trong cơ thể mình trở nên có chút nặng nề, khiến động tác của anh ta cũng trở nên có phần chậm chạp.

Nhưng cảm giác này cũng chỉ là chuyện trong khoảnh khắc, rất nhanh anh ta đã điều chỉnh lại trạng thái của mình về bình thường.

Mặc dù cảm giác này khiến anh ta cảm thấy rất không thoải mái, nhưng anh ta biết người mình thật sự cần bảo vệ là ai.

Diệp Phàm nhìn Trương Khải Linh đối diện tiến lại gần mình, ánh mắt giống như trong một giếng cổ vốn bình lặng đột nhiên rơi vào một chiếc lá rụng.

Giếng cổ đó gợn lên những vòng sóng có chút bi thương.

Chuyện còn chưa xảy ra, kết quả còn chưa hiện hữu.

Nhưng hắn đã nhìn thấy trong đôi mắt này sự lưu luyến nhàn nhạt.

Khuôn mặt Trương Khải Linh dừng lại ở khoảng cách khoảng mười mấy centimet.

Đối với khoảng cách như vậy, Diệp Phàm vốn định theo phản xạ mà sử dụng chiến thuật lùi lại.

Nhưng biết làm sao được, ánh mắt của Trương Khải Linh này quá sâu, khiến hắn có cảm giác nếu bây giờ chiến thuật lùi lại, Trương Khải Linh sẽ không nói với hắn những lời vốn định nói.

Diệp Phàm không động.

Trương Khải Linh đối diện nhìn vào mắt Diệp Phàm, chậm rãi mở miệng, nói: "Diệp Phàm, xin lỗi." Diệp Phàm gật đầu, nói: "Tôi cũng vậy." Hắn biết Trương Khải Linh đã nói xong lời mình muốn nói.

Sau đó, nhanh chóng đạp một cái xuống chân.

Vòng sáng màu xanh lam khuếch tán ra từ dưới chân Diệp Phàm.

Trương Khải Linh đối diện quen thuộc với chiêu thức của Diệp Phàm, lập tức ngồi xổm xuống quét một chân vào Diệp Phàm.

Anh ta biết Diệp Phàm sẽ né được cú này, mà mục đích của anh ta, vốn dĩ cũng là như vậy, khiến Diệp Phàm rời khỏi mặt đất.

Diệp Phàm nhảy khỏi mặt đất theo suy nghĩ của Trương Khải Linh đối diện.

Tuy nhiên, vòng sáng màu xanh lam trên cát lại không hề biến mất trên mặt đất.

"Tốn tự, Đằng tỏa." Trương Khải Linh đối diện lập tức nhận ra sự khác thường truyền đến từ dưới chân.

Anh ta siết chặt Kinh Trập, ánh sáng xanh lóe lên, những dây leo mọc lên từ dưới đất chỉ trói được một vệt sáng màu xanh lam.

Chương 453

Trương Khải Linh đối diện vừa xuất hiện sau lưng Diệp Phàm, dưới chân anh ta lại xuất hiện thêm mấy sợi dây leo.

Trong lúc Trương Khải Linh né dây leo, Diệp Phàm cũng đáp xuống đất, vòng sáng màu xanh lam lại xuất hiện dưới chân hắn.

Diệp Phàm không lập tức ra tay với Trương Khải Linh đối diện lần nữa, mà đứng trong vòng sáng màu xanh lam, nhìn Trương Khải Linh đang chăm chú nhìn mình nói: "Xin lỗi, Tiểu Ca." "Tôi và Diệp Phàm mà cậu quen biết, thật ra vẫn không giống nhau." "Tôi mạnh hơn hắn." Trương Khải Linh nhìn Diệp Phàm, một tay anh ta cầm Hành Giả Côn, còn tay kia, lại đang bắt quyết.

Thật vậy, đây là một Diệp Phàm mà anh ta chưa từng thấy.

"Trương Khải Linh" nhìn Diệp Phàm đang tạm thời lơ lửng giữa không trung vì cú quét chân vừa rồi của hắn.

Nhìn người này gần như giống hệt Diệp Phàm mà mình quen thuộc, "Trương Khải Linh" nhất thời có chút hoảng hốt.

Dường như có một khoảnh khắc, hắn thực sự bị Diệp Phàm này thuyết phục.

Diệp Phàm này mới là Diệp Phàm thật sự.

Còn bọn họ mới là sự tồn tại hư ảo.

"Tiểu Ca!" "Trương Khải Linh" nghe thấy tiếng gọi của "Diệp Phàm" ở cách đó không xa, bỗng chốc hoàn hồn.

Theo tiếng gọi của "Diệp Phàm", phía sau lưng hắn vang lên tiếng lửa cháy lách tách.

“Trương Khải Linh” lập tức cầm Kinh Trập nhảy khỏi chỗ cũ.

Hắn liếc nhìn nơi mình vừa đứng.

Những dây leo vừa mọc lên ở đó đang bị một ngọn lửa thiêu đốt.

Rất rõ ràng, dây leo vốn là xiềng xích mà Diệp Phàm muốn dùng để giam cầm hắn.

Và người đã đốt cháy những sợi xích dây leo đó chính là “Diệp Phàm” đang giao chiến với Trương Khải Linh.

“Trương Khải Linh” nhìn về phía “Diệp Phàm”.

Lúc này, “Diệp Phàm” đang đứng trên mặt đất, dưới chân là một vòng sáng màu lam rực rỡ.

Hắn dùng sống đao để chống lại đòn tấn công từ Trương Khải Linh và Kinh Trập.

“Trương Khải Linh” khẽ nhíu mày.

Hắn nhận ra vấn đề lớn nhất mà cả hai bên đang phải đối mặt lúc này là gì.

Họ không thể ra tay giết đối phương một cách quyết đoán và tàn nhẫn như đối với kẻ thù thực sự.

Mặc dù cả hai đều biết, trong trận chiến này, đối phương bắt buộc phải chết.

Giống như “Diệp Phàm”, dù biết Trương Khải Linh trước mặt mình phải chết, nhưng khi vung đao về phía Trương Khải Linh, hắn vẫn vô thức xoay cổ tay, đổi từ lưỡi đao thành sống đao.

Ngược lại, lý do mỗi đòn tấn công của Trương Khải Linh và Kinh Trập đều bị “Diệp Phàm” chặn lại một cách chính xác là vì anh cũng chưa thực sự chuẩn bị sẵn sàng để tự tay giết chết “Diệp Phàm”.

Dựa vào sự hiểu biết về thực lực của chính mình, tốc độ tấn công hiện tại của Trương Khải Linh đối với "Diệp Phàm" tuyệt đối không phải là tốc độ muốn giết chết "Diệp Phàm".

Hình như chỉ muốn kìm chân "Diệp Phàm", không để hắn xen vào cuộc chiến bên mình mà thôi.

Nhưng xem xét kết quả hiện tại, "Diệp Phàm" vẫn có được kẽ hở đó.

"Trương Khải Linh" nhìn phản ứng của Trương Khải Linh ở phía bên kia, ánh mắt chạm phải chính mình.

Hai đôi mắt lạnh lùng đối diện nhau, "Trương Khải Linh" nhìn thấy một tia tiếc nuối trong mắt đối phương.

Dựa vào sự hiểu biết về bản thân, Trương Khải Linh lập tức hiểu nguồn gốc của sự tiếc nuối này.

Đó là tiếc nuối vì "Diệp Phàm" đã xen vào, mà không để Diệp Phàm giết chết cái bản thể này của mình.

"Trương Khải Linh" nhận ra vấn đề: mặc dù cả hai đều không muốn giết Diệp Phàm mà mình đang đối mặt, nhưng vẫn rất hy vọng nhìn thấy bản thể khó nhằn đối diện bị giải quyết.

Dù cả hai đều có suy nghĩ như vậy, nhưng có một điểm mà không ai có thể bỏ qua.

Đó là hai Diệp Phàm khi đối mặt với họ, cũng đều đang nương tay.

Giống như Diệp Phàm mà mình đang đối mặt, hắn tin rằng Diệp Phàm có thể dùng Kỳ Môn để tung ra bất kỳ đòn tấn công nào chí mạng hơn đối với mình.

Nhưng Diệp Phàm đã không làm vậy.

Thay vào đó, cậu ta dùng dây leo, một thủ đoạn muốn trói buộc

mình.

Tuy nhiên, dây leo vốn không thể trói được hắn, Gia Cát Thanh vừa rồi đã chứng minh điều đó.

Diệp Phàm tuyệt đối không thể không biết điều này.

Lý do cậu ta vẫn đi vào vết xe đổ của Gia Cát Thanh chỉ có một.

Diệp Phàm cũng không muốn sống chết với hắn.

Diệp Phàm đáp xuống đất, vòng sáng màu lam lại trở về dưới chân cậu.

"Trương Khải Linh" nhìn cậu, ánh mắt trở nên có chút phức tạp.

Đúng như Diệp Phàm đã nói, cậu ta còn mạnh hơn "Diệp Phàm" mà hắn quen biết.

Đây là nguồn gốc của sự dao động trong lòng hắn lúc này.

Đồng thời, nhận thức này cũng là nguồn gốc khiến hắn càng thêm kiên định với niềm tin rằng nhất định phải giết chết Diệp Phàm mạnh hơn này.

"Trương Khải Linh" nhìn Diệp Phàm mà mình đang đối mặt, vẻ bi thương trong mắt trở nên đặc biệt rõ ràng.

Diệp Phàm này mạnh hơn "Diệp Phàm" mà hắn quen thuộc.

Điều này một mặt đại diện cho khả năng đối phương là thật.

Nhưng mặt khác, nó cũng đang truyền tải một thông điệp khác khiến "Trương Khải Linh" hạ quyết tâm giết đối phương càng thêm kiên định: nếu bây giờ mình không giết Diệp Phàm đang đối mặt.

Vậy thì Diệp Phàm mạnh hơn này, có lẽ sẽ giết chết "Diệp Phàm" mà mình nhất định phải bảo vệ.

"Xin lỗi." "Trương Khải Linh" vung vẩy Kinh Trập trong tay, nhìn

Diệp Phàm, lại nói lời xin lỗi với cậu như vừa rồi: "Sẽ rất nhanh thôi." Diệp Phàm nhìn "Trương Khải Linh" đối diện, nghe thấy lời xin lỗi thêm một lần nữa, lộ ra vẻ mặt có chút nghi hoặc.

Lời xin lỗi này của "Trương Khải Linh" so với lần trước, nghe có vẻ bình tĩnh lạ thường.

Lời xin lỗi vừa rồi, Diệp Phàm còn có thể nghe ra ý tứ mà "Trương Khải Linh" muốn biểu đạt.

Nhưng lời xin lỗi lần này, lại khiến Diệp Phàm bối rối.

Tiểu Ca này lại đang xin lỗi vì cái gì đây?

Là giống như vừa rồi, xin lỗi lần nữa vì sắp giết mình?

Nhưng mình cũng đã xin lỗi hắn vì điểm này rồi, và còn chứng minh hắn không làm được điều đó.

Chẳng lẽ, Tiểu Ca lịch sự đến vậy, xin lỗi cũng theo lượt sao?

Hay là, Tiểu Ca này bây giờ đã nhận ra bản thân và "Diệp Phàm" mới là hàng giả, giờ đây đã biết quay đầu là bờ?

Chương 454

Xin lỗi vì hành vi bất lịch sự trước đó giữa bọn họ và những người thật này sao?

Ngay khi Diệp Phàm vừa nghi hoặc liếc nhìn "Trương Khải Linh" này một cái, Trương Khải Linh thật sự lại lập tức nhận ra bản thể kia của mình định làm gì.

Anh đang đối đầu với "Diệp Phàm", bỗng nhiên trợn tròn mắt.

"Diệp Phàm" vốn đang vô cùng đau buồn vì mất đi đồng bạn, giờ lại đang đối đầu với Trương Khải Linh với vẻ mặt nặng nề, khi thấy biểu cảm như vậy của Trương Khải Linh cũng cảm thấy có chút chấn động.

Bởi vì trong ký ức của hắn, Trương Khải Linh dường như chưa bao giờ lộ ra biểu cảm có biên độ lớn như vậy.

Thoáng đầu là ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó đã nhận ra điều gì đó, biến thành vẻ mặt cực kỳ kinh ngạc, thậm chí là kinh hãi.

Nếu không phải tận mắt nhìn thấy, "Diệp Phàm" thậm chí có chút không tin Tiểu Ca lại có thể lộ ra biểu cảm như vậy.

Nhưng có một điểm "Diệp Phàm" đã nhìn rõ, cũng đã đoán trước được.

Đó là Trương Khải Linh này muốn lao sang phía bên kia.

"Diệp Phàm" hiểu rằng những thủ đoạn như dây leo có thể trói buộc người bình thường đều vô hiệu đối với Trương Khải Linh, người được gia trì bởi các kỹ năng dịch chuyển tức thời và biến tốc.

"Thiên địa huyền tông, vạn khí bản căn.

Quảng tu ức kiếp, chứng ngô thần thông.

Tam giới nội ngoại, duy đạo độc tôn.

Thể hữu kim quang, phúc ánh ngô thân.” “Diệp Phàm” toàn thân kim quang lập tức dùng cánh tay mình làm gông xiềng, vẽ một vòng vây hãm Trương Khải Linh, người suýt chút nữa đã dịch chuyển tức thời rời đi.

Nhận ra mình vẫn còn ở tại chỗ, đồng tử của Trương Khải Linh co rút lại trong giây lát, khoảnh khắc đó, anh cảm thấy toàn bộ máu trong cơ thể mình như đang chảy ngược.

Toàn thân lạnh toát nhìn sự việc xảy ra.

Chỉ thấy.

Lúc này, toàn thân “Trương Khải Linh” đều bị ánh sáng lam tím của Kinh Trập bao phủ, và ánh sáng đó đã có hình thù cụ thể.

Đó là bóng của hình xăm Cùng Kỳ trên người hắn.

Trước khi Diệp Phàm kịp nhìn rõ hình dạng của cái bóng này, “Trương Khải Linh” đã như một chùm sáng, xuyên qua người Diệp Phàm.

“Diệp Phàm!” Theo một tiếng hét xé lòng của Trương Khải Linh mà chưa ai từng nghe thấy, Diệp Phàm cảm thấy cơ thể mình như bị một lưỡi đao sắc bén đâm xuyên.

“Trương Khải Linh” toàn thân bao phủ một lớp ánh sáng hình Cùng Kỳ xuất hiện sau lưng Diệp Phàm.

Trong khoảnh khắc cơ thể Diệp Phàm mềm nhũn, hắn quay đầu lại, đỡ lấy thân thể đang ngã xuống của cậu.

Trên người Diệp Phàm không có bất kỳ vết thương nào.

Khoảnh khắc cậu ngã vào lòng “Trương Khải Linh”, trông vẫn

tươm tất như vừa rồi.

Giây tiếp theo, huyết sắc gần như ngay lập tức rút đi khỏi khuôn mặt cậu.

Huyết sắc toàn thân cậu gần như đều tập trung vào lồng ngực, huyết áp cực mạnh đè nén trái tim đang đập điên cuồng của cậu lúc này.

Một lượng lớn máu tụ tập tại một chỗ, cần gấp một lối thoát để xông ra giải phóng áp lực này.

Cuối cùng, những dòng máu này đã tìm thấy một lối thoát chung.

Cơ thể Diệp Phàm run lên hai cái, lồng ngực phập phồng vô cùng dữ dội.

Một lượng lớn máu tươi từ miệng cậu tranh nhau tuôn ra.

Tiếng hét xé lòng của Trương Khải Linh cũng truyền vào tai Diệp Phàm.

Chỉ là, tiếng hét đó chỉ đọng lại trong đầu Diệp Phàm một khoảnh khắc rồi biến mất.

Thay vào đó là tiếng ù tai máy móc.

Trong chốc lát, Diệp Phàm có chút ngơ ngác mở to mắt.

Âm thanh này nghe có chút quen thuộc, nghe giống như tiếng điện tâm đồ của bệnh nhân ngừng tim cứu chữa thất bại trên giường bệnh ở bệnh viện.

Hình ảnh trước mắt Diệp Phàm trở nên có chút mờ ảo.

Cậu cảm thấy có một khoảnh khắc mình như quay trở lại giường bệnh, các bác sĩ đeo khẩu trang xanh và mũ trắng, chỉ để lộ một đôi mắt, đang bận rộn qua lại phía trên đầu cậu.

Diệp Phàm chớp chớp mắt, cố gắng hít một hơi thật sâu.

Ngay sau đó, lại có một hình ảnh khác chui vào đầu cậu.

Trong hình ảnh, vẫn là chính cậu ở thế giới này.

Nói đúng hơn là thân xác này của cậu ở thế giới này.

Trông có vẻ như đang học cấp ba, mặc đồng phục của một trường trung học trọng điểm nào đó, đi trên con đường tan học.

Thiếu niên đó cũng giống như cậu, gầy gò cao ráo.

Được một đám thiếu niên cùng tuổi vây quanh.

Trên mặt cậu ta tràn đầy nụ cười, vừa nói vừa cười cùng bạn bè, trông không khác gì những thiếu niên xung quanh.

Nhưng Diệp Phàm vẫn chú ý tới, Diệp Phàm lúc này đã có Phát Khâu chỉ rồi.

Diệp Phàm nhận ra, đây có lẽ chính là ý trời, cũng chính là Diệp Phàm khác mà hệ thống đã nói với mình, người được thân xác này lựa chọn.

Nhưng kỳ lạ là, cậu cũng cảm nhận được một cảm giác quen thuộc kỳ diệu từ trên người "Diệp Phàm" này.

Cậu nhìn "Diệp Phàm" cùng bạn bè dừng lại trước một quầy bói toán.

Nhìn thấy quầy bói toán này, Diệp Phàm lộ ra vẻ mặt khá ngạc nhiên.

Cậu không ngờ lão mù này lại thật sự từng gặp mình, hay nói đúng hơn là từng gặp "Diệp Phàm".

Càng không ngờ nghề tay trái của Hách Liên Tĩnh lại thật sự đa dạng như vậy.

Hách Liên Tĩnh mặc một bộ đồ đen, đeo một cặp kính râm tròn nhỏ, trông rất có cảm giác hoài cổ, cũng ra dáng phết.

"Diệp Phàm" ngồi xuống trước quầy bói toán của hắn, đưa cổ tay qua, nói: "Đợi tôi chữa khỏi mắt cho ông, có phải ông sẽ thất nghiệp không?" Hách Liên Tĩnh cười tủm tỉm nói: "Thầy bói mù và thầy bói lừa đảo, cũng như nhau cả thôi." Sau đó hắn ra vẻ nghiêm túc nhìn tay "Diệp Phàm" nói: "Ta thấy lòng bàn tay thí chủ lộn xộn, đường sự nghiệp này ở giữa bị đứt một đoạn, có lẽ thi đại học sẽ có biến a." "Lão mù ta ở đây có một tượng Khổng Tử bằng vàng, chỉ cần thường xuyên thờ cúng ở góc đông nam trong nhà, là có thể bảo đảm thí chủ bảng vàng đề danh a." "Diệp Phàm" ghé đầu qua, dường như đang xem đường sự nghiệp mà lão mù này nói.

Bạn bè của cậu ta cười ha hả vỗ vai Diệp Phàm, nói: "Tao đã nói mấy cái kiểu bói toán này đều là giả mà." Họ lại giới thiệu với Hách Liên Tĩnh: "Thầy bói rởm ca, người anh đang bói mệnh là siêu học bá của lớp tụi em đó." "Thằng này dù có dùng chân trái làm bài, cũng có thể thi đậu vào trường mình muốn." "Diệp Phàm" cũng tự mình khinh bỉ nói: "Ông rốt cuộc có được không vậy, đây không phải là đường sinh mệnh sao?" "Ông bói toán cho người ta như vậy, sẽ bị người ta tố cáo đó?" Sau đó, cậu ta thành khẩn giới thiệu với Hách Liên Tĩnh: "Thật sự không được, ông vẫn nên ra ven đường mua một cuốn 'Nhập môn xem tướng tay' đi." Vừa nói, "Diệp Phàm" vừa rút tay mình về.

Hách Liên Tĩnh cũng sờ sờ cằm mình, có chút cảm khái: "Đây là đường sinh mệnh sao?" "Không nên a." "Chậc." Hắn đột nhiên nhận ra điều gì, ngẩng đầu nhìn Diệp Phàm.

Cặp kính tròn nhỏ này tròng kính nhỏ hơn cặp kính râm hắn thường đeo, vì vậy ngoài đôi mắt ra, các cơ bắp khác trên mặt vẫn có thể biểu đạt rõ ràng cảm xúc hiện tại của hắn.

Hách Liên Tĩnh oán trách nhìn "Diệp Phàm", nói: "Sao cậu lại nói những điều này trước mặt khách hàng tiềm năng của tôi chứ?" Diệp Phàm bật cười, đứng dậy khỏi ghế, nói: "Chẳng phải ông vốn cũng chỉ lừa được mấy cô gái nhỏ bị nửa dưới khuôn mặt của ông dụ dỗ thôi sao?" "Tôi đi đây, lần sau mang cho ông cuốn 'Nhập môn xem tướng tay' đến." Hách Liên Tĩnh có chút không kiên nhẫn ngả người vào lưng ghế, lười biếng vẫy vẫy tay với cậu, nói: "Đi đi đi đi." "Trên đường chú ý an toàn." Diệp Phàm nhìn những hình ảnh này, nhất thời có chút muốn cười.

Nhưng giây tiếp theo, cậu nhìn thấy thiếu niên này chết trong một con sông ngầm.

Mặc dù không nhìn thấy người chết, nhưng Diệp Phàm suy đoán thời gian này và thời gian cuộc đối thoại giữa cậu ta và Hách Liên Tĩnh xảy ra cách nhau không xa.

Chương 455

Diệp Phàm đột nhiên cảm thấy một ảo giác bị chết đuối, giãy giụa trong đau khổ một lúc, Diệp Phàm lại đột nhiên ngồi dậy từ trong nước.

Cậu thở hổn hển mấy hơi, trước mắt đã đổi sang một khung cảnh khác.

Vẫn là cậu, nhưng trông còn nhỏ hơn cậu học sinh cấp ba trước đó, trên mặt đã xuất hiện một số đường nét đẹp trai, nhưng chưa hoàn toàn phát triển.

Diệp Phàm suy đoán đây là một học sinh cấp hai.

Cậu ta ngồi chồm hỗm trên một con đường nhỏ ở nông thôn, hai chân dạng ra, cánh tay đặt trên đầu gối.

Biểu cảm trên mặt trông có vẻ có chút ngang ngược rất phù hợp với lứa tuổi này.

Nếu trong miệng còn ngậm một cọng cỏ, thì đúng là một tên du côn đường phố.

Bỗng nhiên, thiếu niên nhỏ này liếc nhìn sang một bên.

Diệp Phàm tưởng mình bị phát hiện, vừa nín thở, đã thấy thiếu niên nhỏ này thật sự nhổ một cọng cỏ ngậm vào miệng.

Diệp Phàm: "…" Quả thật không ngoài dự đoán, cũng không hề làm người ta thất vọng a.

Xem ra, là một lứa tuổi rất "trẩu tre".

Bỗng, một con chó ngao Tây Tạng từ phía bên kia con đường lao tới, phía sau còn có một thiếu niên mặc đồ trắng đang chạy về hướng

này.

Diệp Phàm nheo mắt lại.

Nhận ra đây là Quan Cấn trạc tuổi với tên nhóc thối này.

Thiếu niên ngang ngược giang tay về phía con chó lớn đang chạy tới, cũng cười gọi một tiếng: "Tiểu Tam Gia!" Giây tiếp theo, thân hình gầy gò bị con chó lớn đứng lên còn cao hơn mình này bổ nhào ngã sấp mặt.

Một người một chó rất nhanh đã lăn thành một cục trên đất.

Quan Cấn được gọi là Tiểu Tam Gia cười dừng lại giữa đường, dường như vì cười không ngừng được, có chút mất sức, đành phải ở lại chỗ cũ chống gối cười.

Nhưng, tiếng gọi "Tiểu Tam Gia" này cũng khiến Diệp Phàm đoán được, trong cơ thể thiếu niên này, có lẽ không phải là linh hồn của một thiếu niên thực sự.

Bởi vì cậu chỉ xem "Đạo Mộ Bút Ký" sau khi tốt nghiệp cấp hai.

Nghĩ đến trong cơ thể thiếu niên "trẩu tre" này lại là một người có tuổi thật đã qua lứa tuổi này.

Diệp Phàm cảm thấy tư thế ngồi chồm hỗm như du côn vừa rồi dường như không phải là diễn.

Nếu bây giờ có ai nhìn thấy biểu cảm của cậu, nhất định có thể thấy sự khinh bỉ rõ rệt trên mặt cậu.

Nhưng mà, nghĩ lại nếu người này là mình.

Dù là một người rất giống mình, Diệp Phàm cũng cảm thấy cậu ta quả thực sẽ làm ra những chuyện như vậy.

Suy cho cùng, đàn ông đến chết vẫn là thiếu niên.

Câu nói này thực ra vẫn chưa hoàn chỉnh.

Nói chính xác hơn, phải là đàn ông đến chết vẫn là thiếu niên "trẩu tre".

Ngay cả bây giờ, cậu cũng cần phải tốn một chút sự chú ý để ngăn mình thực hiện động tác ném rổ không khí giữa nơi đông người.

Diệp Phàm tiếp tục nhìn hình ảnh trước mắt.

Việc thiếu niên Diệp Phàm cũng từng gặp gỡ Tiểu Tam Gia cũng là điều nằm ngoài dự đoán của cậu.

Và Tiểu Tam Gia này, và Quan Cấn mà cậu gặp bây giờ, dường như không phải là tuổi thơ của cùng một người.

Chỉ thấy, Tiểu Tam Gia tay chống gối, cúi người cười một lúc.

Mãi cho đến khi thiếu niên "Diệp Phàm" cuối cùng hoàn toàn chiếm thế yếu trong cuộc đại chiến người chó ôm nhau này, Tiểu Tam Gia mới cuối cùng thở hổn hển mở miệng, nói: "Lư Đản Đản, mày đừng quậy anh Diệp Phàm nữa." Nghe ba chữ "anh Diệp Phàm", mặt già của Diệp Phàm đỏ bừng.

Cậu mang theo chút oán niệm nhìn thiếu niên nhỏ vừa thoát khỏi móng chó, đã biến thành một đứa trẻ đất.

Thầm nghĩ dù đây là chính mình, lại để Quan Cấn gọi mình như vậy, có phải là hơi không biết xấu hổ không?

Chẳng lẽ, Diệp Phàm thời kỳ này, rút được thẻ bài nhân vật Trương Bất Dịch?

Hay là, trực tiếp hơn một chút, rút được thẻ bài nhân vật Hắc Hạt Tử, và quyết định hoàn mỹ tái hiện thẻ bài nhân vật này?

Thiếu niên nhỏ đó ngồi dậy, một bên đầu gối dựng lên, cánh tay đặt trên đầu gối dựng lên đó.

Lại là một dáng vẻ rất phóng khoáng.

Nhưng dùng góc nhìn của một người trưởng thành như Diệp Phàm bây giờ, Diệp Phàm cảm thấy người ở đó thấy cậu ta và tư thế này đều đẹp trai, có lẽ chỉ có đương sự mà thôi.

Con chó ngao Tây Tạng được gọi là Lư Đản Đản lúc này đang ở bên cạnh thiếu niên nhỏ như một con linh dương, nhảy tới nhảy lui.

Diệp Phàm lại nhíu mày, có cảm giác ngay cả cái tên Lư Đản Đản này cũng là do thiếu niên nhỏ này đặt.

Xa xa, Tiểu Tam Gia cười đủ rồi, lại tiếp tục đi về phía một người một chó này.

Hai thiếu niên nhỏ ngồi cạnh nhau, nhưng hai bóng lưng gầy gò trông đều không lớn bằng bóng lưng của Lư Đản Đản.

Lư Đản Đản ngoan ngoãn ngồi cạnh hai thiếu niên nhỏ.

Tiểu Tam Gia thở dài, nói: "Hôm nay chú ba lại bỏ mình một mình ở đây, chạy mất rồi." Thiếu niên nhỏ liền tiếp lời: "Không sao đâu, Tiểu Tam Gia." "Tương lai cậu sẽ trở thành một người lợi hại hơn chú ba của cậu." Tiểu Tam Gia nghe câu này, lộ ra vẻ mặt có chút khinh bỉ, nói: "Chú ba chẳng lợi hại chút nào, chú ấy trước mặt chú hai và ông nội giống như một con…" Ánh mắt Tiểu Tam Gia đảo một vòng xung quanh, cuối cùng dừng lại trên người Lư Đản Đản, kiên định nói: "Giống như Lư Đản Đản!" Trong đó tình cảm không chỉ chân thành đến mức trông không giống như diễn.

Nhìn từ biểu cảm đó, Diệp Phàm thậm chí còn cảm thấy Tiểu Tam Gia có lẽ thấy so sánh chú ba với Lư Đản Đản còn là oan uổng cho Lư Đản Đản.

Bên cạnh, thiếu niên Diệp Phàm liếc nhìn Lư Đản Đản, cười ngã ra đất, nói: "Không không không, Tiểu Tam Gia, chú ba của cậu rất lợi

hại.” Cười xong, cậu ta lại rất nhanh bình tĩnh lại.

Khoảnh khắc chuyển đổi cảm xúc này, bóng dáng thiếu niên “trẩu tre” trên người cậu ta đã nhạt đi rất nhiều.

Cậu ta thở dài, nói: “Mặc dù sau này cậu quả thực sẽ trở nên rất mạnh.” “Nhưng không sao đâu, Tiểu Tam Gia.” “Có tôi ở bên cạnh cậu, cậu sẽ mãi mãi có thể làm Tiểu Tam Gia.” Tiểu Tam Gia rõ ràng là không hiểu tầng ý nghĩa sâu xa hơn trong câu nói này của thiếu niên Diệp Phàm.

Cậu ta ngây thơ hỏi: “Vậy đợi tôi mười tám tuổi thì sao?” Thiếu niên Diệp Phàm trả lời: “Vẫn là Tiểu Tam Gia.” Thế là, hai người bắt đầu một đoạn đối thoại như vậy.

“Vậy đợi tôi ba mươi tuổi thì sao?” “Vẫn là Tiểu Tam Gia.” “Bốn mươi tuổi thì sao?” “Vẫn có thể là Tiểu Tam Gia.” “Tám mươi tuổi thì sao?” “Vẫn là.” Nghe câu trả lời này, Tiểu Tam Gia đột nhiên lại bật cười, cười rất vui vẻ.

Thiếu niên nhỏ hỏi cậu ta: “Tại sao lại cười vui như vậy?” Tiểu Tam Gia lau khóe mắt, nói: “Một ông già bị gọi là Tiểu Tam Gia, vui biết bao a.” Thiếu niên Diệp Phàm và Diệp Phàm bản thân rõ ràng đều không ngờ rằng điểm cười của Tiểu Tam Gia lúc này lại thấp như vậy.

Bỗng nhiên, Tiểu Tam Gia lại nghĩ đến điều gì, hỏi Diệp Phàm: “Vậy đợi chú ba tôi chết thì sao?” Biểu cảm trên mặt Tiểu Tam Gia rất nghiêm túc.

Khóe miệng thiếu niên nhỏ hơi giật giật, nói: “Lúc đó, tôi vẫn sẽ gọi cậu là Tiểu Tam Gia.” Tiểu Tam Gia lúc này mới gật đầu.

“Chắc là vậy, vì anh chắc sẽ mãi mãi là anh Diệp Phàm.” Nghe lời nói ngây thơ của Tiểu Tam Gia, Diệp Phàm nghĩ về cách mình và

Quan Cấn đối xử với nhau hiện tại.

Hơn nữa, theo dòng thời gian hiện tại, tuổi của Quan lão bản chắc chắn lớn hơn cậu.

Cảnh tượng năm đó để Tiểu Tam Gia gọi một tiếng anh Diệp Phàm, đối với Diệp Phàm cậu mà nói là một đi không trở lại rồi.

Diệp Phàm vừa thở dài, muốn tiếp tục thưởng thức dáng vẻ năm tháng tĩnh lặng của hai đứa nhỏ này.

Bỗng, hình ảnh trước mắt lại một lần nữa biến mất, Diệp Phàm lại một lần nữa không ngoài dự đoán nhìn thấy thi thể của thiếu niên Diệp Phàm này.

Thi thể của thiếu niên Diệp Phàm ở trong một khu rừng già ở làng quê đó, trên người là những vết dao trông rất kỳ lạ.

Chương 456

Diệp Phàm nhíu mày, cảm nhận được một nỗi bi thương vô cùng lớn lao từ trên người thiếu niên nhỏ này.

Cậu từ từ đến gần bên cạnh thiếu niên nhỏ này, muốn dùng kỹ năng của mình để xem vết thương chí mạng trên người cậu ta rốt cuộc ở đâu.

Tuy nhiên, cậu vừa bước một bước, đã cảm thấy tứ chi của mình như gãy lìa.

Cuối cùng, là một cơn đau dữ dội truyền đến từ vị trí tim.

Diệp Phàm mở to mắt, bị cảm giác này hành hạ một lúc, đến điểm giới hạn, lại một lần nữa hít sâu một hơi, mở mắt trở lại.

Trở lại trạng thái bình thường.

Lần này, hình ảnh trước mắt cậu lại một lần nữa thay đổi.

Thứ đầu tiên Diệp Phàm nhìn thấy là một thiếu niên còn nhỏ hơn cả thiếu niên Diệp Phàm mà Tiểu Tam Gia gặp.

Hoàn toàn có thể dùng từ thơ ấu để hình dung.

Trông chỉ khoảng bảy, tám tuổi.

Cậu bé mặc một bộ mã quái nhỏ, chống cằm ngồi trên ngưỡng cửa của một ngôi nhà lớn.

Với kinh nghiệm linh hồn lớn tuổi hơn sống trong cơ thể của thiếu niên Diệp Phàm "trẩu tre" kia.

Diệp Phàm ngay lập tức hiểu ra, trong cơ thể của đứa trẻ bảy, tám tuổi này, cũng nhất định có một người lớn không phù hợp với lứa tuổi này.

Tiểu Diệp Phàm thơ ấu nhìn trời ngoài cửa, dường như đang đợi ai đó.

Mấy người lớn ăn mặc như gia nhân đi ngang qua, đều cười trêu cậu: "Ối, tiểu cô gia lại đang đợi tiểu tức phụ à?" "Thích đến vậy sao, ha ha ha." Nghe những người lớn này trêu chọc, trong lòng Diệp Phàm dấy lên một dự cảm không lành.

Cậu dường như biết người mà tiểu Diệp Phàm này đang đợi là ai.

"Không phải tiểu tức phụ, bịa đặt là phạm pháp." Tiểu Diệp Phàm chống cằm, dường như không muốn để ý đến lời trêu chọc của mấy người lớn này.

Diệp Phàm đã có thể cảm nhận được sự kháng cự rõ ràng từ trên người tiểu Diệp Phàm này.

Nhưng mấy người lớn không để tâm đến sự kháng cự của tiểu Diệp Phàm.

Trong mắt họ, tiểu cô gia này chỉ giống như những đứa trẻ khác, xấu hổ mà thôi.

Nhưng Diệp Phàm dường như cảm thấy, mình biết lý do tiểu Diệp Phàm này kháng cự là gì.

Bởi vì chủ nhân linh hồn ban đầu của tiểu Diệp Phàm này, biết rằng "tiểu tức phụ" hiện tại chỉ là giả tượng mà thôi.

Mười mấy, hai mươi năm sau, "tiểu tức phụ" này lộ ra, có thể còn lớn hơn cả đàn ông bình thường.

Nghĩ đến điểm này, Diệp Phàm không khỏi có chút muốn cười.

Mấy người lớn vẫn đang trêu chọc cậu, nói: "Đúng đúng đúng, không phải tiểu tức phụ." "Tiểu cô gia của chúng ta còn khá hay xấu hổ." Có người nghĩ một lúc, nói: "Nhưng mà tiểu cô gia, tiểu Hoa

muội muội của con hôm nay bị sư phụ phạt, có lẽ hôm nay không thể đến chơi với con được đâu." "Con bé hôm nay không luyện xong công, còn không được ăn cơm nữa." Tiểu Diệp Phàm nghe vậy, tay nhỏ lập tức rời khỏi cằm, ngẩng đầu nhìn mấy người lớn, nói: "Phạt thế nào?" Diệp Phàm nhìn phản ứng của tiểu Diệp Phàm, vỗ vỗ trán mình, lắc đầu.

Thầm nghĩ, linh hồn sống bên trong có lẽ không lớn như mình tưởng tượng.

Mấy người lớn cũng vì phản ứng của tiểu Diệp Phàm mà bật cười.

Một người trong số đó nói: "Đánh vào lòng bàn tay." "Vì nhị gia gia nói bài tập hôm qua của con bé không làm tốt, bây giờ vẫn còn ở trong phòng luyện công." Vừa nói, người này dường như hồi tưởng lại cảnh tiểu Hoa muội muội bị phạt, nhíu mày lắc đầu: "Nhị gia ra tay quả thực có hơi nặng." Một người bên cạnh nói: "Ai, không còn cách nào, ai bảo con bé họ Giải chứ." Nhắc đến họ này, mấy người lớn đều im lặng một lúc.

Tiểu Diệp Phàm đã bật dậy khỏi mặt đất, vừa phủi bụi trên mông, vừa chạy vào bên trong.

Mấy người lớn đang im lặng nhìn thấy phản ứng của "tiểu cô gia", lại đều bật cười.

"Còn nói không phải tiểu tức phụ." Diệp Phàm cũng bất đắc dĩ lắc đầu đi theo.

Khi đi ngang qua mấy người lớn, nghe thấy.

Một người cười một lúc, lại thở dài, lắc đầu nói: "Ai, hy vọng tiểu cô gia lớn lên, đừng bị dọa sợ nhé." Nghe lời của người lớn này, Diệp Phàm có chút khinh bỉ quay đầu lại liếc hắn một cái.

Thầm nghĩ mấy người lớn này có phải là hơi xấu xa quá không.

Biết thân phận thật của "tiểu Hoa muội muội", lại còn trêu chọc một cậu bé có thể đang chớm nở tình đầu như vậy.

Quả nhiên, người lớn thật là quá tệ.

Vừa thầm phàn nàn như vậy, Diệp Phàm đã vội vàng đuổi theo hướng tiểu Diệp Phàm rời đi.

Theo tiểu Diệp Phàm chạy qua hai gian sân viện, Diệp Phàm cũng được chứng kiến quy mô và mức độ xa hoa của ngôi nhà này.

Ngay cả khi không có giá nhà ở Kinh đô hai mươi năm sau tăng vọt, ngồi không cũng lên giá.

Đặt ở hiện tại, ngôi nhà này cũng là thứ mà người bình thường phải bắt đầu làm việc từ thời người vượn trên đỉnh núi, cày cuốc tích cóp đến bây giờ mới có cơ hội mua được.

Diệp Phàm theo tiểu Diệp Phàm đến một sảnh đường.

Cửa sảnh đường đang mở.

Tiểu Diệp Phàm ở cửa nhìn vào trong một lúc, lại cẩn thận lắng nghe động tĩnh bên trong.

Sau đó, mới chắp tay sau lưng đi vào.

Trong phòng, rất trống trải, ngoài thiết bị luyện công, gần như không có bất kỳ vật dụng sinh hoạt nào.

Chỉ có một chiếc ghế trông như dành cho sư phụ ngồi và một chiếc bàn có thể ngồi hai người.

Chính giữa, là một cô bé đang dùng sợi dây lụa buộc vào cổ chân để luyện tập xoạc chân.

Trên mặt cô bé đã đẫm mồ hôi, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng đã đỏ

bừng lên.

Biểu cảm trông cũng đã rất khổ sở, nhưng lại không phát ra bất kỳ một tiếng đau đớn nào.

Tuy nhiên, mặc dù trạng thái hiện tại của cô bé trông có vẻ có chút thảm hại, nhưng cái nhìn đầu tiên vẫn khiến Diệp Phàm kinh ngạc.

Mặc dù cậu đã chuẩn bị tâm lý, nhưng khi thực sự nhìn thấy "tiểu Hoa muội muội" trong truyền thuyết này.

Vẫn cảm thấy mình quả thực đã đánh giá thấp trần nhà của vẻ đẹp nhân loại chất lượng cao nên ở mức độ nào.

Cậu thầm nghĩ, chẳng trách tiểu Diệp Phàm này dù rất kháng cự lời nói của mấy người lớn vừa rồi, nhưng vẫn ngay lập tức chạy tới.

Tiểu Hoa muội muội này ai nhìn mà không mê?

Tiểu Hoa muội muội đang luyện công nghe thấy tiếng bước chân của tiểu Diệp Phàm, ngẩng đầu lên nhìn cậu một cái.

"Tiểu Diệp ca ca, anh có mang kẹo đến không?" Tiểu Diệp Phàm gật đầu, từ trong túi mình mò ra một nắm kẹo sữa Thỏ Trắng.

Nhưng cậu chỉ lấy một viên trong lòng bàn tay, đưa cho tiểu Hoa muội muội: "Cho em." Tiểu Hoa muội muội nhìn Diệp Phàm lại cất số kẹo sữa còn lại vào túi, ánh mắt tối sầm lại.

Diệp Phàm bên cạnh nhìn biểu cảm này, đều muốn hét to một tiếng: "Cho em ấy, cho hết đi!" Nhưng lý trí nói với cậu, nếu là mình, cậu cũng sẽ làm giống như tiểu Diệp Phàm.

Tiểu Diệp Phàm vừa cất kẹo sữa, vừa nói: "Những viên này anh giữ cho em, ăn nhiều sẽ không tốt cho cổ họng của em, nhị gia gia biết sẽ phạt em." Tiểu Hoa muội muội hiểu chuyện gật đầu, nói: "Hy vọng sau này ngày nào cũng được ăn kẹo sữa." Tiểu Diệp Phàm cười cười,

nói: “Em lớn lên có thể mua một trăm nhà máy kẹo sữa rồi.” Đôi mắt tiểu Hoa muội muội sáng lên: “Mua nhà máy kẹo sữa có thể gả cho tiểu Diệp ca ca không?” Biểu cảm nhỏ của tiểu Diệp Phàm lập tức nghiêm túc, nói: “Không thể.” Nói xong, tiểu Diệp Phàm càng thêm trịnh trọng nắm lấy tay tiểu Hoa muội muội, nói: “Tiểu Hoa, em nhất định phải nhớ lời anh.” “Nhất định nhất định không được có suy nghĩ gả cho bất kỳ ai.” Diệp Phàm ở bên cạnh, rất tán thưởng gật đầu.

Tiểu Hoa nếu có nhận thức này sớm, thì tuổi thanh xuân sống không bằng chết chắc sẽ dễ chịu hơn rất nhiều.

Nếu đã không thể trực tiếp nói cho cậu ấy biết giới tính thật của mình, ít nhất có thể uyển chuyển nhắc nhở một chút như vậy.

Chương 457

Tiểu Diệp Phàm, không hổ là ta.

Bên cạnh, tiểu Hoa muội muội từ từ gật đầu, cúi đầu nói: "Vâng." Diệp Phàm rất tán thưởng hành động chính nghĩa của Diệp Phàm bé con.

Sau khi giao phó việc vô cùng quan trọng này, Diệp Phàm bé con liền yên tĩnh ngồi sang một bên.

Diệp Phàm nhìn cảnh này, cảm thấy thời gian còn lại của hai đứa trẻ có lẽ là yên tĩnh luyện công ở đây.

Hắn đang định tận dụng thời gian còn lại để xem xét kỹ hơn trong sân viện này còn có gì khác không, thì khung cảnh trước mắt lại lập tức thay đổi.

Thi thể của Diệp Phàm bé con được đặt trên giường bệnh, môi và da đều tím đen.

Rõ ràng là đã trúng một loại kịch độc nào đó.

Có kinh nghiệm từ hai lần trước, Diệp Phàm hít một hơi thật sâu.

Mặc dù vậy, khi cảm giác ngột ngạt ập đến, cơn đau đớn tột cùng vẫn như sóng biển bao trùm lấy hắn.

Diệp Phàm chỉ cảm thấy ngũ tạng lục phủ của mình như bị ném vào một loại dung dịch có tính ăn mòn cực mạnh.

Đây là một cảm giác đau đớn hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của hắn.

Như một cơn ác mộng, Diệp Phàm giãy giụa trong trạng thái đau đớn này rất lâu mới hít sâu một hơi rồi ngồi dậy tại chỗ.

Lần này, hắn tỉnh lại trong một sơn động.

Diệp Phàm nhìn quanh sơn động một vòng, bỗng nhiên có cảm giác quen thuộc đến khó tả.

Nhưng cảm giác quen thuộc này không giống như sự quen thuộc khi hắn nhìn thấy sân viện của cô bé Tiểu Hoa.

Cảm giác quen thuộc trong sân viện đó đến từ việc bản thân hắn đã có một hình dung sẵn về nơi Tiểu Hoa lớn lên thuở nhỏ.

Cho nên khi nhìn thấy sân viện, mới có cảm giác quen thuộc như vậy.

Nhưng sơn động này lại thực sự cho hắn một ảo giác rằng mình đã từng đến đây.

Cảm giác này giống như có một khoảnh khắc, một khung cảnh nào đó khiến người ta ngỡ rằng mình đã từng thấy nơi này trong mơ.

Nhưng điều kỳ lạ lần này so với trước đây là hắn không nhìn thấy bản thân mình ở một độ tuổi nào đó trong sơn động này.

Theo quy luật của mấy lần trước, Diệp Phàm đoán rằng không lâu sau hắn có thể sẽ nhìn thấy một Diệp Phàm phiên bản mẫu giáo.

Chỉ không biết Diệp Phàm phiên bản mẫu giáo này sẽ gặp ai ở đây.

"Diệp Phàm." Giọng Trương Khải Linh vang lên bên tai Diệp Phàm.

Diệp Phàm gật đầu, thầm tán thành trong lòng: Quả nhiên, Tiểu Ca chắc chắn là nhân vật chốt hạ rồi.

Nhưng mà, bản thân mình chỉ lớn bằng đứa trẻ mẫu giáo, trong hoàn cảnh như thế này, chẳng phải sẽ gây thêm phiền phức cho Tiểu Ca sao?

Diệp Phàm không dám tưởng tượng cảnh tượng đó.

"Diệp Phàm." "Cậu đang nghĩ gì vậy." Diệp Phàm quay đầu lại theo hướng phát ra âm thanh, nói: "Tôi đang nghĩ…" "Tiểu Ca?!" Diệp Phàm quay đầu lại, nhìn thấy Trương Khải Linh đang đứng sau lưng mình, vẻ mặt lộ rõ sự kinh ngạc.

Vừa rồi hắn còn tưởng đó là giọng nói trong đầu mình, không ngờ quay lại lại nhìn thấy Trương Khải Linh thật.

Diệp Phàm đánh giá từ trên xuống dưới tình trạng hiện tại của Trương Khải Linh.

Chỉ thấy Trương Khải Linh mặc một bộ đồ đen, áo hoodie đen và quần jean đen, đi đôi bốt dã chiến màu đen.

Tay cầm Kinh Trập, "bình cái" được đeo cẩn thận.

Tuổi tác trông gần như không có gì thay đổi so với hiện tại.

Vẫn là dáng vẻ quen thuộc nhất của anh.

Điểm duy nhất khác biệt là trong vòng tay Trương Khải Linh còn đang bế một đứa bé.

Đứa bé nằm trong một chiếc tã lót màu xanh, lúc này đang ngủ say.

Diệp Phàm đã nghĩ rằng bản thân mình gặp lại ở đây chắc chắn sẽ rất nhỏ.

Nhưng nhỏ đến mức này thì Diệp Phàm vạn lần không ngờ tới.

Ban đầu hắn tưởng nếu là một đứa trẻ mẫu giáo, sự tồn tại của hắn nhiều nhất chỉ là không giúp được gì.

Nhưng nếu hắn xuất hiện bên cạnh Tiểu Ca trong hình hài một đứa bé sơ sinh thế này, thì không những không giúp được gì, mà rất có thể còn gây thêm phiền toái!

Tuy nhiên, đây vẫn chưa phải là phát hiện kinh ngạc nhất của Diệp Phàm.

Quan trọng nhất là, lúc Trương Khải Linh gọi tên "Diệp Phàm", đôi mắt bình tĩnh đó không nhìn đứa bé trong vòng tay anh, mà là nhìn chính hắn.

Diệp Phàm quay đầu nhìn xung quanh, xác định người Trương Khải Linh đang nhìn chính là mình.

Trương Khải Linh nhìn phản ứng của Diệp Phàm, gật đầu nói: "Tôi thấy được cậu, Diệp Phàm." Diệp Phàm nhìn đứa bé trong vòng tay Trương Khải Linh, rồi lại nhìn Trương Khải Linh, hỏi: "Tiểu Ca, bây giờ anh có nhận ra tôi không?" Trương Khải Linh nhìn hắn, nghiêm túc gật đầu: "Nhận ra." Trong chốc lát, Diệp Phàm vẫn cảm thấy có chút kỳ diệu.

Kể từ khi nhìn thấy bản thân mình thời niên thiếu của Hách Liên Tĩnh, hắn giống như một sự tồn tại với góc nhìn của Thượng Đế.

Chưa bao giờ bị nhìn thấy.

Điều này khiến Diệp Phàm có cảm giác như mình đã chết, lúc này đang dùng góc nhìn của Thượng Đế để xem lại những đoạn hồi tưởng về cuộc đời mình.

Mãi cho đến bây giờ, Trương Khải Linh nhìn thấy hắn, mới khiến hắn có chút ảo giác trở về nhân gian.

Lúc này, Trương Khải Linh đang nhìn Diệp Phàm một cách sâu sắc.

Diệp Phàm lại nhìn đứa bé trong vòng tay Trương Khải Linh, có chút phức tạp mở miệng nói: "Tiểu Ca, đây là tôi sao?" Trương Khải Linh gật đầu, nói: "Tôi tìm thấy nó trong quan tài, không thể để nó phát hiện." "Diệp Phàm, lát nữa bố mẹ cậu sẽ đến đón cậu đi, yên

tâm.” Diệp Phàm gật đầu, ký ức của hắn quay về lúc ở trong lăng mộ dưới đáy biển, nghe được thân thế của mình qua điện thoại.

Được phát hiện trong một sơn động.

Cách xuất hiện ly kỳ như vậy, không ngờ lại là sự thật.

Hơn nữa, chính mình lại còn có mặt tại hiện trường.

Diệp Phàm nhìn Trương Khải Linh cẩn thận đặt đứa bé xuống đất.

Dáng vẻ cẩn trọng như đang đặt một báu vật dễ vỡ xuống đất.

Diệp Phàm cũng ngồi xổm xuống, chăm chú nhìn dáng vẻ của đứa bé.

Lúc này, đứa bé đang ngủ say, khuôn mặt nhỏ nhắn trong chiếc tã được sưởi ấm đến hồng hào.

Trong chốc lát, Diệp Phàm cũng cảm thấy vô cùng kỳ diệu.

Nếu Tiểu Ca thật sự nói với mình “Lúc nhỏ cậu tôi còn bế cậu đấy”, thì đó cũng là một câu nói thật.

Một bên, Trương Khải Linh đưa tay vào chiếc ba lô sau lưng lục lọi.

Diệp Phàm ngay từ đầu đã chú ý đến chiếc ba lô của Trương Khải Linh.

Trông nó căng phồng, rõ ràng là chứa đầy thứ gì đó.

Chương 458

Ngay sau đó, Trương Khải Linh lấy ra một bọc vải nhỏ màu vàng tươi từ ba lô.

Diệp Phàm lập tức nhận ra cái bọc nhỏ này!

Chẳng phải là cái bọc đựng mấy tín vật Thất đao sao!

Trương Khải Linh mở bọc vải nhỏ ra, những thứ bên trong đều yên lặng nằm đó.

Diệp Phàm nhận ra từng món đồ, tín vật Thất đao và những món đồ cổ quý giá.

Trương Khải Linh nói: "Thời gian gấp gáp, chỉ tìm được những thứ này." Diệp Phàm vô cùng ngạc nhiên nhìn Trương Khải Linh.

Hóa ra từ lúc này, Tiểu Ca đã bắt đầu tìm kiếm những thứ này cho mình.

"Đợi đã, Tiểu Ca." Diệp Phàm nắm lấy cánh tay Trương Khải Linh, hỏi: "Anh thật sự thấy được tôi, tin rằng tôi chính là đứa bé này sao?" Trương Khải Linh dừng động tác của mình, nhìn Diệp Phàm, cười một cái: "Tôi là tộc trưởng Thủ Long." "Tôi đã nói rồi, tôi sẽ nhớ cậu, Diệp Phàm." Nghe câu nói này của Trương Khải Linh, Diệp Phàm không khỏi ngẩn người.

Hắn có chút mờ mịt gật đầu, theo phản xạ trả lời Trương Khải Linh: "Vâng, Tiểu Ca, tôi cũng sẽ không quên anh." "Hóa ra, chúng ta đã quen nhau lâu như vậy rồi." Diệp Phàm vừa nói, vừa nhìn đứa bé đang ngủ say trong tã.

Dựa trên kinh nghiệm khi gặp Hắc Nhãn Kính và Tiểu Hoa, Diệp Phàm cảm thấy không lâu sau mình cũng sẽ chứng kiến cái chết của

đứa bé này.

Nghĩ đến khả năng này, Diệp Phàm không khỏi cảm thấy chua xót.

Đứa bé được Trương Khải Linh chăm sóc cẩn thận như vậy, không lâu sau có thể sẽ chết, điều này khiến Diệp Phàm cảm thấy nặng nề.

Nhưng, cũng cùng một đạo lý.

Nghĩ đến những thiếu niên mà Hách Liên Tĩnh, Quan Căn và Giải Ngữ Thần đã gặp đều đã rời xa họ, Diệp Phàm cũng cảm thấy có chút buồn bã.

"Diệp Phàm." Trương Khải Linh lại nhẹ nhàng gọi hắn một tiếng.

Diệp Phàm bình tĩnh ngẩng đầu lên, nhìn về phía Trương Khải Linh.

Chỉ thấy Trương Khải Linh trước mắt không chỉ có tướng mạo không khác gì Tiểu Ca mà hắn gặp, mà ngay cả khí chất cả người cũng rất giống với Tiểu Ca mà hắn quen biết.

Cứ như thể, trong mười mấy hai mươi năm qua, không có chuyện gì xảy ra khiến Trương Khải Linh thay đổi.

Nhưng có một điểm, Trương Khải Linh mà hắn gặp dường như ấm áp hơn người này một chút.

"Có chuyện gì không Tiểu Ca?" Trương Khải Linh nhìn hắn một cách sâu sắc, ánh mắt có chút phức tạp.

Dường như có chút đau buồn, lại có chút khó hiểu.

Sau một lúc im lặng, Trương Khải Linh cuối cùng cũng lên tiếng: "Diệp Phàm, tại sao bây giờ cậu lại ở đây?" Nghe câu hỏi này của Trương Khải Linh, Diệp Phàm cũng ngẩn người.

Hắn định trả lời theo phản xạ, nhưng khi vừa định mở miệng, lại

phát hiện mình dường như không biết phải trả lời câu hỏi này như thế nào.

Bỗng nhiên, Diệp Phàm cũng bừng tỉnh ngộ.

Đúng vậy!

Tại sao mình lại xuất hiện ở đây?

Diệp Phàm hơi hé miệng, có chút ngơ ngác nhìn Trương Khải Linh.

Trương Khải Linh nhìn phản ứng này của Diệp Phàm, cảm thấy có chút thú vị, trước tiên cúi đầu cười một tiếng, sau đó lại ngẩng đầu lên.

Khi nhìn lại Diệp Phàm, vẻ mặt anh đã trở lại vẻ bình tĩnh không gợn sóng.

Diệp Phàm nhìn thấy phản ứng hiếm có của Trương Khải Linh, nhận ra vẻ mặt hiện tại của mình trông chắc chắn rất ngốc nghếch.

Hắn vội vàng ngậm miệng lại, có chút phức tạp nhìn Trương Khải Linh.

Trong chốc lát, Diệp Phàm lại nảy ra một suy nghĩ xấu xa rằng việc Tiểu Ca bị mất trí nhớ cũng không hoàn toàn là một chuyện xấu.

Nhưng hắn vẫn nhanh chóng sắp xếp lại cảm xúc của mình, không để suy nghĩ xấu xa này hiện ra trên mặt.

Sau khi Trương Khải Linh không cười nữa, vẻ mặt trở nên nghiêm túc hơn rất nhiều.

"Diệp Phàm, tôi không biết tại sao tôi lại nhìn thấy cậu ở đây." Diệp Phàm gật đầu, thầm nghĩ chẳng phải vừa rồi Tiểu Ca mới trả lời hắn là vì mình là tộc trưởng Thủ Long nên mới thấy được hắn sao?

Sao bây giờ lại nói mình không biết?

Trương Khải Linh dường như đoán được Diệp Phàm đang nghĩ gì, anh lắc đầu với Diệp Phàm: "Tôi không biết tại sao cậu lại xuất hiện ở đây." Lần này Diệp Phàm mới gật đầu, nhưng miệng vẫn ngoan cố nói: "Tôi biết ý anh là gì, Tiểu Ca." Nói xong, hắn dùng một ánh mắt vô cùng kiên định và chân thành để che giấu sự bối rối mà nhìn Trương Khải Linh.

Trương Khải Linh "ừm" một tiếng, tỏ ý mình đã tin lời của Diệp Phàm, cũng tin vào ánh mắt chân thành hiện tại của Diệp Phàm.

Nhưng vẻ mặt anh vẫn không hề thả lỏng, nói: "Diệp Phàm, cậu không thể ở lại đây." Diệp Phàm nghi hoặc "Hả?" một tiếng.

Trương Khải Linh đưa tay về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm theo phản xạ muốn né đi.

Nhưng cổ hắn vừa có phản ứng lùi lại, đã bị Trương Khải Linh dùng tay kia chặn lại từ phía sau.

Diệp Phàm đành phải cứng cổ, dừng lại tại chỗ.

Ngón cái của tay kia của Trương Khải Linh quệt qua khóe miệng Diệp Phàm.

Còn bàn tay đặt trên cổ Diệp Phàm lúc này đang cảm nhận được cơ bắp cứng ngắc bên dưới lòng bàn tay.

Trương Khải Linh nhìn Diệp Phàm một cái, có chút nghi hoặc.

Không biết vào độ tuổi của Diệp Phàm, bản thân mình đã làm gì với hắn, mà lại khiến hắn có phản ứng theo phản xạ như vậy.

Trương Khải Linh rút cả hai tay khỏi người Diệp Phàm, sau đó đưa ngón tay vừa quệt qua khóe miệng Diệp Phàm cho hắn xem.

"Diệp Phàm, trạng thái hiện tại của cậu rất tệ." Diệp Phàm nhìn về phía ngón tay của Trương Khải Linh.

Chỉ thấy bàn tay đó dính đầy bụi bặm và đất cát từ lâu, bị một ít chất lỏng bám vào, trông rất bẩn.

Nhưng vẫn có thể nhìn ra, da của đôi tay này vốn rất trắng.

Trên ngón cái vừa quệt qua môi hắn, dính đầy vết máu đỏ tươi.

Diệp Phàm ngẩn người, theo phản xạ sờ lên khóe miệng mình.

Ngón tay hắn cũng chạm phải cảm giác nhớp nháp.

Đưa tay ra trước mặt, Diệp Phàm cũng nhìn thấy vết máu dính trên đó.

Trong lòng hắn kinh hãi, ký ức trước khi nhìn thấy những hình ảnh kỳ lạ này lập tức ùa về trong đầu hắn.

"Tôi vốn đang ở trên một sa mạc." "Tôi phải dẫn mọi người đi tìm một ngôi mộ cổ, tìm cách phá giải lời nguyền song long cùng hiện thế." "Sau đó, tôi gặp ảo ảnh." Diệp Phàm nhớ lại những gì mình đã gặp, hắn không ngờ "Trương Khải Linh" lại hạ sát tâm nhanh chóng và quyết đoán như vậy.

"Trương Khải Linh" đối diện đã đi trước một bước, hạ quyết tâm giết chết đối phương.

Diệp Phàm không nói tiếp, hắn không muốn để Trương Khải Linh biết tại sao mình lại đến đây, hắn chỉ nói một cách mơ hồ: "Chúng tôi đã gặp một số nguy hiểm." Sau đó, hắn có chút nặng nề nói: "Vậy bây giờ tôi đã chết rồi sao, Tiểu Ca?" Diệp Phàm vẻ mặt phức tạp nhìn đứa bé trong tã.

Cảm thấy mình dường như đã phụ lòng tất cả những gì Trương Khải Linh hiện tại đang làm.

Trương Khải Linh nghe câu hỏi của Diệp Phàm, lắc đầu, nói: "Cậu không chết, Diệp Phàm." "Cậu đã có thể xuất hiện ở đây, chứng

tỏ cậu không chết.” Anh nhìn vào mặt Diệp Phàm.

Chương 459

Thực tế, lúc này trên mặt Diệp Phàm, không chỉ khóe miệng đang chảy máu.

Từ giây trước, mũi và mắt hắn cũng đang chảy ra những dòng máu nhỏ.

Trương Khải Linh nhíu chặt mày, anh không biết tương lai ai đã làm Diệp Phàm bị thương thành ra thế này.

"Nhưng tình hình hiện tại của cậu chắc chắn rất tệ." "Diệp Phàm, cậu phải nhanh chóng trở về." Diệp Phàm thầm nghĩ, bây giờ hắn cũng muốn trở về.

Nhưng mỗi lần tỉnh lại, đều là sau khi cảm nhận được cái chết của bản thân ở một độ tuổi nào đó mới có thể tỉnh lại.

Nhưng sau khi tỉnh lại, cũng chỉ nhìn thấy bản thân mình lúc nhỏ hơn.

Bây giờ đã đến mức là một đứa bé sơ sinh rồi.

Diệp Phàm nghi ngờ, lần sau nhận được thẻ trải nghiệm cái chết của đứa bé, mở mắt ra nữa, có thể sẽ thấy được kiếp trước của mình.

Không chừng còn có thể thấy được lúc nhỏ của những ông già trăm tuổi như Tiểu Ca và Hắc Nhãn Kính.

Nhìn phản ứng của Diệp Phàm, Trương Khải Linh thở ra một hơi.

"Diệp Phàm, lần này cậu sẽ không chết." Trương Khải Linh vừa nói, vừa khoanh chân ngồi xuống đất.

Anh chống Kinh Trập xuống đất, Kinh Trập trong tay Trương Khải Linh phát ra ánh sáng tím xanh lúc tỏ lúc mờ.

“Cho đến khi cậu được bế đi, tôi sẽ luôn canh giữ ở đây.” “Có tôi ở đây, cậu sẽ không chết.” Diệp Phàm nhìn Trương Khải Linh, nhất thời không biết nên nói gì.

Hắn gật đầu: “Cảm ơn anh, Tiểu Ca.” Trương Khải Linh gật đầu.

Diệp Phàm còn muốn nói gì thêm, khoảnh khắc tiếp theo, hắn đột nhiên cảm thấy hình ảnh trước mắt đột nhiên bắt đầu xoay chuyển dữ dội.

Diệp Phàm ở trong đó, phảng phất như đang ở giữa một trận động đất trời đất quay cuồng.

Bỗng nhiên, Diệp Phàm lại nghe thấy tiếng bíp bíp báo động quen thuộc của máy thở.

Ngay sau đó, âm thanh nhắc nhở quen thuộc của hệ thống vang lên trong đầu Diệp Phàm.

Tiếng bíp bíp máy móc nghe có vẻ vô cùng khẩn cấp, khiến chính Diệp Phàm cũng có chút lo lắng theo, như thể thời gian còn lại thật sự không nhiều.

Nhưng thông báo quen thuộc của hệ thống vẫn giống như trước đây.

Không có chút cảm xúc khẩn cấp nào trong đó. [Ting!

Ký chủ bị thương nặng, hệ thống không phát hiện được ý thức của ký chủ.] [Ting!

Ký chủ bị thương nặng, hệ thống không phát hiện được ý thức của ký chủ.] Diệp Phàm trong trạng thái trời đất quay cuồng, nghe hệ thống lặp đi lặp lại mấy câu này.

Tuy nhiên, mặc dù giọng điệu của hệ thống nghe có vẻ không có cảm xúc như người sống, nhưng Diệp Phàm vẫn có thể từ tần suất

ngày càng nhanh đó, nghe ra được hệ thống đã đồng hành với mình rất lâu dường như cũng đang lo lắng.

Diệp Phàm gọi mấy tiếng: "Thiên Ý, Thiên Ý!" Cùng lúc đó.

Tại hiện trường sa mạc.

Cuộc chiến giữa Trương Khải Linh và "Diệp Phàm" đã trở nên kịch liệt hơn rất nhiều.

Thế công của anh ác liệt hơn trước rất nhiều, "Diệp Phàm" có mấy lần suýt chút nữa không chống đỡ nổi.

Nhưng thế công của Trương Khải Linh tuy ác liệt hơn trước, nhưng sự chú ý lại không thể tập trung như vừa rồi.

Bảy phần mười thời gian, ánh mắt của anh đều hướng về phía "Trương Khải Linh" và Diệp Phàm.

Chỉ thấy, lúc này "Trương Khải Linh" đang chăm chú nhìn Diệp Phàm ngã vào người mình.

Tuy hắn đã đi trước một bước hạ quyết tâm giết chết đối phương, nhưng rõ ràng, hắn không thực sự chuẩn bị cho điều này.

Khi Diệp Phàm thật sự ngã vào người hắn với tư thế mà hắn chưa từng thấy, hắn mới phát hiện, dường như bản thân không thể chấp nhận được cảnh tượng trước mắt.

"Trương Khải Linh" biết điều mình nên làm nhất bây giờ là đi giúp "Diệp Phàm" đối phó với Trương Khải Linh đã nổi điên kia.

Nhưng hắn không hề có phản ứng thuận lợi như mình dự đoán.

Diệp Phàm mà hắn đang đối mặt lúc này ánh mắt đã có chút tan rã, miệng phun ra một lượng lớn máu tươi.

Đây là dáng vẻ mà hắn chưa từng thấy, thậm chí không dám tưởng tượng.

Nhưng điều mỉa mai nhất đối với hắn là, trạng thái này của Diệp Phàm lại do chính tay hắn tạo ra.

Máu tươi từ miệng Diệp Phàm phun ra rơi trên khuôn mặt tái nhợt của hắn, rơi trên mắt hắn rồi từ từ chảy xuống, để lại hai vệt máu trông như hai hàng huyết lệ.

"Diệp Phàm!" "Diệp Phàm." Hai Trương Khải Linh đồng thời gọi hắn bằng những giọng điệu khác nhau.

"Trương Khải Linh" đã nghe ra trạng thái hiện tại của Trương Khải Linh đã ở trạng thái nổi điên.

Mà nếu "Diệp Phàm" còn có lòng trắc ẩn với Trương Khải Linh đang ở trạng thái nổi điên này, sẽ giống như Diệp Phàm, bị chính mình giết chết.

"Trương Khải Linh" hơi nhắm mắt lại, khi mở mắt ra lần nữa, nỗi bi thương đậm đặc trong ánh mắt vừa rồi đã bị hành động này của hắn che giấu đi.

Hắn từ từ đặt Diệp Phàm xuống đất, dùng tay nhẹ nhàng lau đi vết máu trên mặt Diệp Phàm.

Trong chốc lát, Trương Khải Linh cảm thấy trái tim mình như bị một vật cùn nào đó đập mạnh vào.

Bởi vì hành động nhẹ nhàng đặt Diệp Phàm xuống đất này, khiến hắn nhớ lại một hình ảnh vô cùng mơ hồ.

Không biết là mười mấy hay hai mươi mấy năm trước, mình dường như cũng đã từng trân trọng đặt một người như vậy xuống đất như một báu vật.

Bộ não của hắn tuy đã mất đi những ký ức này, nhưng cơ bắp của hắn lại có một sự quen thuộc vô cùng thân mật với động tác này.

“Diệp Phàm.” Khuôn mặt yếu ớt trước mắt và hình ảnh trong ký ức trùng khớp với nhau.

Trong ký ức, khuôn mặt nhỏ bé đó yên tĩnh và hiền hòa.

Không giống như bây giờ, yếu ớt và tái nhợt.

“Trương Khải Linh” cảm thấy có chất lỏng ấm áp chảy qua má mình, cảm giác này vô cùng xa lạ.

Hắn cố gắng điều chỉnh cảm xúc của mình, cảm thấy trong những phản ứng cảm xúc vốn đã ít ỏi của mình, cuối cùng cũng có thứ hắn không dám đối mặt.

“Trương Khải Linh” không nhìn Diệp Phàm trên mặt đất nữa, hắn đứng dậy.

Cùng lúc đó, gần như tất cả mọi người xung quanh đều đã phản ứng lại muộn màng.

“Trương Khải Linh!” Gần như trong nháy mắt, Giải Ngữ Hoa không còn chút tôn kính nào với cả hai vị tộc trưởng thật giả nữa.

Hắn vung Long Văn Côn quất mạnh về phía bản sao của mình.

Mà “Giải Ngữ Hoa” đối diện một mặt là không ngờ “Trương Khải Linh” lại thật sự ra tay với Diệp Phàm, có chút kinh ngạc.

Mặt khác, sức bộc phát lần này của Giải Ngữ Hoa quả thực là trên hắn.

Hai người vừa rồi còn bất phân thắng bại, vì cú đánh này mà lập tức phân ra chênh lệch thực lực.

Chương 460

Động tác của "Giải Ngữ Hoa" chậm một nhịp, Long Văn Côn trực tiếp giáng xuống vai hắn.

Hắn ngã xuống đất, lăn mấy vòng trên cát, mới chống Long Văn Côn khó khăn đứng dậy.

Mà động tác này cũng khiến hắn lộ ra vẻ mặt nhe răng trợn mắt.

Giải Ngữ Hoa đối diện đổi Long Văn Côn sang tay kia.

Rồi Giải Ngữ Hoa lạnh lùng nói với Bạch Xà, người vừa rồi không chen tay vào cuộc chiến giữa hắn và "Giải Ngữ Hoa", bây giờ đã muốn đỏ mắt xông về phía Diệp Phàm: "Bạch Xà, giết nó.

Nó gãy một tay rồi, dễ đánh hơn." Bạch Xà rõ ràng không muốn nghe theo câu nói này của Giải Ngữ Hoa, hay nói đúng hơn là mệnh lệnh.

Hắn "Tôi…" một tiếng, liền bị Giải Ngữ Hoa ngắt lời: "Cậu ở phía trước không giúp được nhiều.

Tôi đi giết bọn chúng." Bạch Xà nhìn Giải Ngữ Hoa, chỉ thấy Giải Ngữ Hoa lúc này lại còn bình tĩnh hơn lúc nãy vài phần.

Mà có những người, càng ở trong tình huống cực đoan, càng bình tĩnh, lại càng đáng sợ.

Bạch Xà nhận ra những lời này của Giải Ngữ Hoa không phải là thương lượng, mà là thông báo.

Hắn dùng giọng điệu gần như rỉ máu nói: "Giải lão bản, mau đi cứu tiểu tộc trưởng." "Giải Ngữ Hoa" không để ý đến trạng thái không còn thể diện của mình lúc này, lập tức dùng tay kia cầm Long Văn Côn chuẩn bị chặn Giải Ngữ Hoa.

Tuy nhiên, Bạch Xà lúc này đã thay thế vị trí của Giải Ngữ Hoa lúc nãy.

Trước mặt "Giải Ngữ Hoa" trắng xóa, hắn lập tức nghiêng người, né qua lưỡi đao màu trắng này.

Bạch Xà lúc này, sắc mặt tái nhợt, ánh mắt lạnh lùng.

"Giải Ngữ Hoa" thậm chí cảm thấy cả người Bạch Xà đều có chút phai màu, trở nên giống một loài động vật máu lạnh hơn.

Không chừng, lát nữa con rắn trắng này thật sự sẽ mọc ra vảy, biến thành một con rắn trắng thật sự trước mặt hắn.

Cùng lúc đó, hai Hách Liên Tĩnh đang đối đầu cũng cảm thấy trái tim mình như bị thứ gì đó đập mạnh vào.

Hai người trong chốc lát thậm chí còn quên mất mình đang ở trong phe địch, đồng thời quay đầu lại, cùng chửi một câu rất bậy về phía "Trương Khải Linh".

Nghe thấy phản ứng của đối phương, hai người lại quay đầu nhìn nhau một cái.

"Hách Liên Tĩnh" lúc này mới nhận ra, người bị thương nặng như vậy không phải là Diệp Phàm bên mình.

Nhưng dù vậy, hắn vẫn không vui lên được.

Theo lý mà nói, át chủ bài của địch đã bị hạ, hắn nên rất vui mừng mới phải.

Nên lớn tiếng khen Ách Ba "Trương Khải Linh" lập đại công.

Nhưng phản ứng đầu tiên của hắn cũng là muốn nói mấy câu bậy bạ với Ách Ba Trương.

"Xin lỗi nhé huynh đệ." Hắn nói với Hách Hạt Tử như vậy.

Mà lúc này, Hách Hạt Tử chỉ cảm thấy trong lồng ngực mình đã dồn nén một nỗi đau đớn tột cùng.

Ban đầu Lưu Thương, Phan Tử và Lê Thốc đang đối phó với "Hách Liên Tĩnh" đã ngay lập tức từ bỏ việc đối phó với "Hách Liên Tĩnh".

Thậm chí không nói một lời, đã để lại "Hách Liên Tĩnh" đối diện cho chính Hách Hạt Tử.

"Hách Liên Tĩnh" tự nhiên không muốn để bọn họ đi giúp đỡ, gây uy hiếp cho "Diệp Phàm" bên mình.

Hắn định theo phản xạ chặn lại, liền bị Hách Hạt Tử chặn đường.

Lúc này, Hách Hạt Tử dù có đeo kính râm che gần hết nửa khuôn mặt cũng không thể che giấu được vẻ đáng sợ của mình.

Hắn nghiến răng, lạnh lùng nói: "Cảm thấy xin lỗi, thì để tôi qua đó xem cậu ấy." "Hách Liên Tĩnh" đối diện lại trả lời một lần nữa câu vừa rồi: "Xin lỗi huynh đệ." Hách Hạt Tử tức giận nói: "Thế thì mày còn nói nhảm con mẹ nó làm gì?!

Chết đi!" Vừa nói, Hách Hạt Tử đã vung Đại Bạch Cẩu Thối chém thẳng về phía "Hách Liên Tĩnh" đối diện.

"Hách Liên Tĩnh" trước tiên lộ ra vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

Hắn biết mình có một thói quen xấu, chi tiết nhỏ này giống hệt Diệp Phàm: nếu dùng đao, trước khi ra tay sẽ múa một đường đao hoa mỹ.

Đây không đơn thuần là để ra vẻ.

Mà là vì hắn quen dùng súng hơn, trong khoảng thời gian ngắn múa đao hoa mỹ này, có thể giúp hắn chuyển đổi trạng thái chiến đấu.

Trong khoảng thời gian ngắn này, suy nghĩ kỹ cách phá giải kẻ

địch.

Trước đây, hắn thực sự muốn sửa thói quen xấu này.

Động tác nhỏ này tuy rất tiện để ra vẻ, nhưng nếu đối mặt với đối thủ có thực lực mạnh như Trương Khải Linh, hoặc là chính bản thân mình trước mắt, thì rất lãng phí thời gian.

Nhưng qua một thời gian dài, hắn dường như không những không cải thiện.

Ngược lại còn nghiên cứu ra nhiều thủ pháp múa đao hoa mỹ hơn.

Đã có thể đạt đến trình độ của một nghệ sĩ biểu diễn múa đao Đại Việt rồi.

Bây giờ, Hách Hạt Tử vậy mà lại đột ngột bỏ qua cả động tác nhỏ theo thói quen này, khiến cho "Hách Liên Tĩnh" bỏ lỡ thời cơ phòng ngự tốt nhất.

Bộ não của hắn xoay chuyển nhanh chóng, nhưng Hách Hạt Tử không cho hắn bất kỳ thời gian nào để cân nhắc được mất.

"Hách Liên Tĩnh" chỉ có thể dựa vào bản năng sinh tồn nguyên thủy nhất của mình, vừa vặn né được chỗ hiểm.

Vai trước tiên cảm thấy lạnh, sau đó là cơn đau thấu xương truyền đến.

Nửa vai của hắn gần như bị Hách Hạt Tử dùng Đại Bạch Cẩu Thối chém xuống.

"Hách Liên Tĩnh" không kịp thời để ý đến vết thương của mình.

Bởi vì theo sự hiểu biết của hắn về bản thân, nếu bây giờ hắn không phòng ngự lần nữa, đối phương sẽ lấy mạng mình trong nhát thứ hai.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Hách Hạt Tử lại vung đao lần

nữa, chém về phía yếu hại của hắn.

Tuy nhiên, lần này, Đại Bạch Cẩu Thối của Hách Hạt Tử không rơi xuống như dự kiến.

Một lưỡi đao dài và mảnh đã chặn dưới lưỡi đao của Đại Bạch Cẩu Thối.

Hai Hách Hạt Tử đều nhìn sang bên cạnh.

Bọn họ đều nhận ra thanh Tú Xuân Đao dài và mảnh này, nhưng khi nhìn mặt, lại không phải là thiếu niên có tướng phản trắc mà họ quen biết.

Mà là một chiếc mặt nạ quỷ bằng đồng xanh có vẻ mặt vô cùng hung ác.

Hách Hạt Tử thở dài, nói: "Vốn đã không dễ phân biệt, sao cậu còn đeo mặt nạ?" Giọng nói ồm ồm của "Lê Thốc" đối diện truyền ra từ sau mặt nạ: "Để giết mày." Đôi mắt sau kính râm của Hách Hạt Tử nheo lại.

Mà "Hách Liên Tĩnh" cũng nhờ "Lê Thốc" ra tay mà một lần nữa có được một tia hy vọng sống.

Hắn trước tiên nhìn về hướng "Lê Thốc" đến.

Chỉ thấy, ở đó còn có thi thể của "Bạch Hạo", "Bạch Xà" và "Vương Nguyệt Bán".

Nhưng không còn trong trạng thái đặt lung tung như lúc đầu nữa, ba thi thể được đặt ngay ngắn cạnh nhau.

Chương 461

Mặc dù có chút cảm động vì sự trọng tình trọng nghĩa của "Lê Thốc".

Nhưng khi nghĩ đến việc mình đang huyết chiến với bản thân đang nổi điên và mất đi nửa cái vai, thì "Lê Thốc" lại đang bận rộn với việc sắp xếp ba thi thể cho ngay ngắn.

Khóe miệng "Hách Liên Tĩnh" vẫn không khỏi giật giật.

Thậm chí, trong chốc lát hắn còn cảm thấy nếu không phải không có lựa chọn, thằng nhóc thối này có lẽ cũng sẽ không đến bên mình.

"Để ý tôi?

Qua bên kia, giúp Tiểu…" "Hách Liên Tĩnh" không thể nói ra cái tên đó.

Nhưng hắn không cần nói ra cái tên quen thuộc đó, cả hai người đều biết hắn muốn nói đến ai.

"Lê Thốc" sụt sịt mũi, giọng điệu vẫn có chút lạnh lùng, nói: "Tôi không muốn nhìn." Hách Hạt Tử nheo mắt, lạnh lùng hơn: "Cùng nhau chết ở đây đi." Vừa nói, vừa dùng Đại Bạch Cẩu Thối chống vào Tú Xuân Đao, dùng sức mạnh chênh lệch để khống chế động tác của Lê Thốc.

Cùng lúc đó, hung hăng đá một cước vào "Hách Liên Tĩnh" đã bị thương nặng.

"Hách Liên Tĩnh" lần này kịp thời giơ đao lên, chặn trước người.

Mặc dù chân của Hách Hạt Tử không trực tiếp đá vào người hắn, nhưng lực chân mạnh mẽ vẫn đá hắn lăn về sau mấy vòng.

“Hách Liên Tĩnh” vừa vặn chống người dậy từ mặt đất, mặc dù trạng thái hiện tại rất thảm hại, nhưng vẫn tự luyến đưa ra một đánh giá công bằng cho cú đá này: không hổ là tôi.

Mặc dù có đao chặn trước người, nhưng cũng không khiến hắn dễ chịu hơn nhiều so với việc không có đao mà bị đá trúng.

Hắn dùng cánh tay lành lặn còn lại chống xuống đất, có chút khó khăn ho mấy tiếng.

Mấy giọt máu tươi từ miệng hắn ho ra.

Đồng thời, hắn cũng nhận ra sâu sắc một vấn đề, “Lê Thốc” không đánh lại được trạng thái này của mình.

Hắn định đứng dậy từ mặt đất, chuẩn bị mang thân thể đã tàn tạ này trở lại chiến trường, thì tình huống bất ngờ đã xảy ra.

Chỉ thấy, bên cạnh “Lê Thốc” và Hách Hạt Tử, mấy luồng khí đen xuất hiện.

Khoảnh khắc tiếp theo, khí đen biến thành những thực thể người có hình dạng cụ thể.

Những “người” đó thân hình cao lớn, chiều cao trung bình hơn hai mét.

Trên người mặc áo giáp cổ đại, tay cầm vũ khí.

Điều đáng chú ý nhất là, khuôn mặt của những “người” này, không thể gọi là mặt người.

Hách Liên Tĩnh chau chặt mày.

Không phải vì lo lắng cho bản thân đang đối mặt với chính mình, mà là vì có chút kinh ngạc trước sức mạnh của “Lê Thốc”.

Hắn sớm đã biết mỗi người trong Thất Đao đều có năng lực riêng, giống như Gia Cát Thanh, sở hữu Kỳ Môn mà người thường không

thể nào lĩnh ngộ chỉ bằng cách cần cù khổ luyện.

"Lê Thốc", với tư cách là một thành viên của Thất Đao, năng lực lại là triệu hồi những thứ này.

Xem ra trước đây, hắn thật sự đã đánh giá thấp thực lực của "tiểu ngốc Lê" rồi.

Nghĩ đến đây, hắn chỉ có thể thầm cảm thán trong lòng: "May mà trước đây đầu óc thằng nhóc này không được lanh lợi cho lắm." Thấy âm binh xuất hiện, "Hách Liên Tĩnh" thở phào nhẹ nhõm, có thể yên tâm tạm thời xử lý vết thương chí mạng trên vai, cũng như giải tỏa sự dồn nén khó chịu trong lồng ngực.

Cùng lúc đó, Hách Liên Tĩnh đã bị âm binh do "Lê Thốc" triệu hồi bao vây.

Hắn chau mày thật sâu, lại liếc nhìn về phía Diệp Phàm.

Lúc này, "Trương Khải Linh" đã cẩn thận đặt Diệp Phàm xuống, Giải Vũ Thần cũng đã chạy đến bên cạnh Diệp Phàm.

Thực ra, khi thấy Giải Vũ Thần chạy về phía Diệp Phàm trước tiên, hắn có chút lo lắng Giải lão bản sẽ chọn tính sổ với "Trương Khải Linh" trước.

Nhưng may thay, Giải Vũ Thần ngay cả một ánh mắt cũng không thèm liếc "Trương Khải Linh", sự chú ý của anh đã hoàn toàn tập trung vào Diệp Phàm.

Phản ứng của Giải Vũ Thần bây giờ tuy bị bao phủ bởi một lớp bi thương vô hạn, nhưng trong đó cũng xen lẫn sự lo lắng và căng thẳng tột độ.

Sự căng thẳng này cũng mang đến cho Hách Liên Tĩnh một tin tức tốt nhất đối với hắn lúc này.

Đó là Diệp Phàm vẫn còn sống.

"Mẹ kiếp." Hách Liên Tĩnh chửi thầm một tiếng.

Trong lòng thầm nghĩ không biết tiểu Diệp tử nhà mình bị thương nặng như vậy, tên Ách Ba giả kia ở đó giả vờ đau khổ cái gì.

Hơn nữa, mức độ đau thương đó cứ như thể tiểu Diệp tử đã đi rồi vậy.

"Tên Ách Ba giả đúng là xui xẻo." Hách Liên Tĩnh quang minh chính đại chửi một câu.

Thế nhưng, hiện tại chỉ cần Diệp Phàm còn sống, bất kể bị thương đến mức nào, đối với hắn đều là tin tốt.

Thấy các thành viên Thất Đao phía sau cũng đã lần lượt chạy về phía Diệp Phàm, bác sĩ của đội ngũ chính thức cũng đã có mặt.

Ngay cả Lưu Bác Văn, người trông có vẻ vô dụng, thậm chí theo hắn thấy còn hơi ngáng đường, cũng đã la hét chạy đến vây quanh Diệp Phàm.

Tuy trong tình huống bình thường thì cậu ta chẳng có tác dụng gì, nhưng vào lúc này, chắc cũng có thể đỡ được một nhát dao hay gì đó.

Hách Liên Tĩnh thu hồi ánh mắt, nhìn vào "Lê Thốc" đang đứng trước mặt.

"Được rồi, chơi với ngươi trước vậy." "Vốn dĩ định để ngươi lại cho tiểu ngốc Lê luyện tay." "Nhưng bây giờ xem ra." Hách Liên Tĩnh nhướng mày, nhìn đám âm binh đang đứng xung quanh.

Rõ ràng hắn có lời muốn nói, nhưng vẫn ưu tiên màn tự trào của mình: "Ngươi triệu hồi ra cái thứ quái gì vậy, sao trông như trong phim kinh dị thế?" "Lê Thốc" không nổi điên như trước khi bị Hách Liên Tĩnh chọc tức.

Cái chết của ba người đồng đội dường như đã khiến cậu ta trưởng thành trong phút chốc.

Cậu ta bình tĩnh đáp: "Xấu, nhưng hữu dụng." Hách Liên Tĩnh lại nhìn "Lê Thốc" một lần nữa, gật đầu, rồi lại cười.

Nhưng khí chất nguy hiểm trên người hắn không hề giảm đi chút nào.

Ngược lại, với tư cách là đối thủ, "Lê Thốc" nhận ra, khi Hách Liên Tĩnh bắt đầu cười như vậy, cậu ta nên cảnh giác.

"Xem ra, hàng nhái nhà ngươi cũng có tiến bộ đấy nhỉ." "Tiểu ngốc Lê tạm thời có lẽ thật sự không phải là đối thủ của ngươi." "Lê Thốc" lạnh lùng nói: "Ngươi bây giờ cũng không phải." Hách Liên Tĩnh nhìn chiếc mặt nạ trên mặt "Lê Thốc".

Có chiếc mặt nạ này, hắn không biết vẻ mặt của đứa trẻ này bây giờ ra sao.

Nhưng trước hết, cái giọng điệu này thật sự khiến người ta ghét.

"Đừng có học Ách Ba Trương nói chuyện." "Tôi không có học hắn!" Lớp vỏ lạnh lùng của "Lê Thốc" cuối cùng cũng bị câu nói của Hách Liên Tĩnh chọc thủng trong giây lát.

Sau đó, cậu ta có chút không kiên nhẫn lùi lại một bước, để Hách Liên Tĩnh chỉ còn lại với gần hai mươi âm binh: "Chết đến nơi rồi mà còn nhiều lời." "Ra tay." Hách Liên Tĩnh nheo mắt nhìn "Lê Thốc" đối diện.

Trước khi đám âm binh lao vào tấn công, hắn lại liếc nhìn về phía Diệp Phàm.

Cái chết của ba người đồng đội đã khiến "Lê Thốc" này trưởng thành đến mức này.

Không biết việc tiểu Diệp tử nhà họ bị trọng thương có thể khiến tiểu ngốc Lê bên này trưởng thành đến mức nào.

Thật lòng mà nói, hắn hy vọng những người có ích cho Diệp Phàm đều có thể sớm tiến bộ, trở thành những người thực sự hữu dụng.

Nhưng tuyệt đối không hy vọng nhìn thấy sự tiến bộ của họ theo cách này.

Chương 462

Lúc này, Diệp Phàm đã bị đám người bên đó vây kín như nêm cối.

Thị lực của Hách Liên Tĩnh dù tốt đến đâu cũng không thể xuyên qua đám người quan tâm Diệp Phàm như hắn để tận mắt nhìn thấy tình trạng hiện tại của cậu.

Hắn có chút đau khổ nhắm mắt lại, nhận ra một sự thật có phần khó chịu.

Bây giờ dù hắn biết tin tốt là tiểu Diệp tử chưa chết, nhưng vẫn không thể nào xoa dịu được tâm trạng nặng nề của mình.

Khi Hách Liên Tĩnh ngẩng đầu lên lần nữa, hắn đã lập tức trở lại trạng thái sẵn sàng chiến đấu.

"Mẹ nó chứ, vẫn phải giải quyết nhanh gọn thằng nhóc nhà ngươi!" Lúc này, đám âm binh bên cạnh hắn cũng đồng loạt hành động.

Những binh khí cổ xưa nặng trịch bổ tới tấp về phía Hách Liên Tĩnh.

Hách Liên Tĩnh trước tiên linh hoạt né được hai thanh trường đao tấn công chéo từ bên trái và phía sau.

Khi hắn vừa nhảy lùi lại hai mét, lại nhạy bén nghe thấy tiếng gió từ sau lưng.

Hách Liên Tĩnh lập tức cúi người xuống.

Khi thanh trường đao lướt qua đỉnh đầu, hắn chợt cảm thấy gáy lạnh toát.

Nếu chậm hai giây nữa thôi, cái đầu của hắn bây giờ đã không giữ

được rồi.

Nhưng không kịp cảm thán hay tiêu hóa cảm giác thót tim này, hắn lập tức chuyển thế tấn công.

Lăn một vòng trên đất, sau đó rút ra Đại Bạch Cẩu Thối, quét ngang vào cẳng chân của mấy tên âm binh đang bước về phía hắn.

Mấy tên âm binh chỉ hơi lùi lại một bước.

Nhưng không phải vì đau đớn, mà đơn thuần là vì lực đẩy từ nhát dao này.

Hách Liên Tĩnh chau mày.

Đòn tấn công của mình không gây ra sát thương thực chất cho âm binh.

Nếu muốn thực sự đánh bại những âm binh này, mình chỉ có thể ra tay từ "Lê Thốc" trước.

Hách Liên Tĩnh nhìn "Lê Thốc" đang đứng cách hắn gần mười mét, cảm thấy có gì đó không ổn.

Hắn lại dùng Đại Bạch Cẩu Thối đỡ lấy đòn quét ngang từ binh khí cổ của hai tên âm binh.

Một mặt cảm nhận được lực tấn công của âm binh mạnh hơn bản thân "Lê Thốc" rất nhiều, mặt khác nhận ra nguồn gốc của sự bất thường.

Tên "Lê Thốc" này, thật sự không định quan tâm đến bản sao của chính mình đang bị thương nặng ở phía sau sao?

Cùng lúc đó, vì Diệp Phàm ngã xuống, toàn bộ khung cảnh đã trở nên hỗn loạn hơn lúc nãy.

Không chỉ các thành viên tại hiện trường mất đi sự bình tĩnh, gần như tất cả đều thay đổi vị trí.

Khán giả trong phòng livestream càng sôi sục hơn nữa.

Bão bình luận bùng nổ chưa từng có, thậm chí máy chủ của ban tổ chức cũng sắp không tải nổi độ hot của buổi trực tiếp này.

Buổi khảo cổ trực tiếp xuất hiện tình trạng giật lag chưa từng thấy.

Bình luận lướt qua màn hình nhanh đến mức mắt thường hoàn toàn không thể theo kịp.

Những bình luận có thể đọc rõ đều là nhờ tốc độ mạng bị giật lag do quá hot.

“Không không không!

Tiểu Diệp tộc trưởng!” “Vãi chưởng!

Tình hình gì đây!

Sao lại là Tiểu Diệp tộc trưởng của chúng ta ngã xuống!” “Được rồi, bây giờ không còn chút đồng cảm nào với đám hàng nhái bên kia nữa!

Từ Phúc có thể đợi, hàng nhái phải chết!” “Cứu mạng!

Không muốn thấy Tiểu Diệp tộc trưởng chiến tổn như thế này đâu!

Tôi sống sao nổi đây!” “Tại sao lại là Khải Linh tiểu ca ra tay trước chứ?

Tại sao vậy, rốt cuộc điều gì đã khiến Khải Linh tiểu ca biến thành như thế này?” “Rõ ràng là Tiểu Diệp tộc trưởng của chúng ta không phải đánh không lại hắn!

Chỉ là muốn giữ chút thể diện cho hắn thôi!

Kết quả thì sao?” “Chuyện gì vậy, tên hàng nhái này bây giờ trông

cũng đau lòng lắm!

Tôi còn không biết mình nên phản ứng thế nào nữa!" "Vẻ đau lòng của tên hàng nhái bây giờ trông không giống diễn, nhưng nếu Tiểu Diệp tộc trưởng có chuyện gì, tôi vẫn sẽ chửi hắn!" "Bây giờ thấy thương Khải Linh tiểu ca thật của chúng ta quá!

Tôi nghĩ Khải Linh tiểu ca bây giờ chắc đang hối hận chết đi được vì đã không ra tay trước phải không?" "Giải lão bản!

Cứu Tiểu Diệp tộc trưởng của chúng ta đi!" "Cảm giác đau lòng của Giải lão bản sắp tràn ra khỏi màn hình rồi!" "Tiểu Diệp tộc trưởng không sao đâu nhỉ?

Chắc chắn là không sao đâu nhỉ?

Đây là Tiểu Diệp tộc trưởng mà!" "Tuy chúng ta luôn nói Tiểu Diệp tộc trưởng là thần tiên, nhưng anh ấy cũng là người phàm, cũng sẽ bị thương, sẽ đau!" "Thân xác người phàm, sánh vai thần minh." "Hắc gia bây giờ chắc đang sốt ruột chết đi được, không thể tự mình đến chăm sóc tiểu Diệp tử." "Tuy Hắc gia trước giờ luôn không có võ đức, nhưng lần này là lần đầu tiên nói bậy nhiều như vậy!" "Sao một người có thể đang sống sờ sờ, xem livestream mà lại bị dí dao thế này chứ?" "Tôi có bình thường không vậy, bây giờ tôi nhìn ai cũng thấy thương, kể cả là hàng nhái, haiz." "Không phải lỗi của ai cả, mà là lỗi của cái thận chết tiệt này!" "Tín nữ nguyện dùng mười năm độc thân để đổi lấy Tiểu Diệp tộc trưởng bình an vô sự!" "Không dám xem, thật sự không dám xem, đây không phải là livestream khảo cổ sao?

Đây rốt cuộc có phải là một buổi livestream khảo cổ đàng hoàng không vậy?" Cùng lúc đó, tại hiện trường.

Giải Vũ Thần chau mày nắm chặt tay Diệp Phàm, sau lưng anh là trận chiến của hai Trương Khải Linh và một "Diệp Phàm".

Nếu là bình thường, anh dù không ra tay giúp cũng sẽ quay đầu lại hóng chuyện.

Nhưng bây giờ, âm thanh của thần khí giao phong sau lưng chỉ không ngừng kích động dây thần kinh phẫn nộ của anh.

Anh không động đậy, chỉ nhìn Diệp Phàm.

Thất Đao, trừ Bạch Xà và Lưu Thương ở lại giữa đường để giúp Bạch Xà, tất cả cũng đã tập trung bên cạnh Diệp Phàm.

Bác sĩ của đội đang chau mày dùng thiết bị có sẵn để kiểm tra cơ bản cho Diệp Phàm.

Ông ta di chuyển ống nghe trên người Diệp Phàm vài chỗ, vẻ mặt không hề giãn ra chút nào.

Lúc này, trên trán của vị bác sĩ đã lấm tấm mồ hôi lạnh.

Một mặt, sự lo lắng và căng thẳng này đến từ sự lo lắng của chính ông đối với Diệp Phàm.

Mặt khác, Giải Vũ Thần và các thành viên Thất Đao xung quanh cũng gây áp lực tâm lý cực lớn cho ông.

Ngay cả sự thúc giục của Lưu Bác Văn cũng khiến ông cảm thấy căng thẳng lạ thường.

Trong phút chốc, vị bác sĩ cảm thấy mình như đã đổi sang một bối cảnh khác.

Ông bây giờ chính là thái y trong hoàng cung.

Vị tổng tài bá đạo có gia thế sâu không lường được này chính là hoàng đế.

Xung quanh là những người thề chết trung thành với Tiểu Diệp tộc trưởng, chính là các đại tướng quân hoặc vương gia, a ca, cách cách từ biên cương trở về.

Chương 463

Nếu thật sự là bối cảnh này, thì tiếp theo hoàng đế có thể sẽ nói với ông: "Một lũ phế vật!" "Cứu không được hắn!

Trẫm cho cả Thái Y Viện các ngươi chôn cùng!" Mà khi hoàng đế nói ra câu này, căn bản không cần lôi ông đến Đại Lý Tự, cũng không cần ai khuyên hoàng đế suy nghĩ lại.

Căn bản sẽ không có cơ hội đó, đến lúc đó những vị đại tướng quân, vương gia, a ca, cách cách này sẽ trực tiếp ra tay, để ông, một thái y, trực tiếp chôn cùng ngay tại đây.

Nghĩ đến cảnh này, vị bác sĩ không nhịn được mà hít một hơi khí lạnh.

"Bác sĩ, Tiểu tộc trưởng của chúng tôi rốt cuộc sao rồi ạ?" Mặc dù biết bây giờ tốt nhất không nên làm phiền bác sĩ, nhưng vì vẻ mặt của ông lúc này thực sự khiến họ quá lo lắng, Bạch Hạo vẫn không nhịn được, nén giọng khóc hỏi một câu.

"Tiểu tộc trưởng của chúng tôi sẽ không sao chứ ạ?" "Phải làm sao mới chữa khỏi cho anh ấy được?

Chúng tôi có thể làm gì cho tiểu tộc trưởng ạ?" Bạch Hạo hỏi câu đầu tiên, liền không nhịn được hỏi tiếp, mặc dù mấy câu hỏi đều có cùng một ý.

Vương Nguyệt Bán vỗ vai Bạch Hạo, nói: "Tiểu Hạo nha đầu, cháu đừng lo, đừng thúc giục bác sĩ như vậy." "Đừng để bác sĩ bị áp lực quá lớn, như vậy không tốt cho tiểu tộc trưởng của chúng ta." Bạch Hạo cắn môi, cố nén tiếng khóc lại.

Nhưng những giọt nước mắt đang đảo quanh trong hốc mắt lại

không thể nào ngăn được, lăn dài trên khuôn mặt vốn đã lấm lem cát bụi, trông càng thêm thảm hại.

Tuy nhiên, Vương Nguyệt Bán không im lặng, ông lại bắt đầu nói với bác sĩ: "Ây da, bác sĩ ông làm thế này là không được rồi." "Ông cầm cái ống nghe nghe tới nghe lui thì có tác dụng gì với tiểu tộc trưởng của chúng ta?" "Phải mau cởi quần áo cậu ấy ra, xem trên người tiểu tộc trưởng có vết thương xuyên thấu nào không!" "Cậu ấy mất nhiều máu như vậy, còn phải…" "Bàn Tử!" Giải Vũ Thần quát lên một tiếng.

Vương Nguyệt Bán theo phản xạ ngậm miệng lại.

Mặc dù về thân phận, Giải Vũ Thần cũng giống như ông, là một trong Thất Đao, một trong Cửu Môn, trông có vẻ rất bình đẳng.

Nhưng bị Giải Vũ Thần quát một tiếng như vậy, Vương Nguyệt Bán vẫn theo phản xạ ngậm miệng.

Giải Vũ Thần kìm nén cơn tức trong lồng ngực, cố gắng để giọng nói của mình nghe bình tĩnh nhất có thể: "Bác sĩ, có gì ông cứ nói thẳng." "Đừng lãng phí thời gian." Câu trước là thông báo, câu sau đã là cảnh cáo.

Bác sĩ với vẻ mặt phức tạp nhìn Diệp Phàm, nói: "Tiểu Diệp tộc trưởng không có bất kỳ vết thương ngoài xuyên thấu nào, nhưng nội tạng dường như đã bị một áp lực cực mạnh tác động trong một khoảnh khắc." "Cảm giác này giống như ngũ tạng lục phủ của cậu ấy bị một áp suất cực lớn dồn nén lại trong nháy mắt, rồi xoắn một cái." "Nhưng, xét trên phương diện y học, trên thế giới căn bản không thể có loại thương thế này." "Từ góc độ khoa học mà nói, đây sẽ là một cảm giác còn tàn nhẫn hơn cả những hình phạt tàn khốc của Mãn Thanh." Nghe lời của bác sĩ, trong mắt mấy người đều không giấu được sự xót xa.

Loại thương thế này, họ ngay cả nghĩ cũng không dám tưởng tượng.

Mà Diệp Phàm, lại phải đích thân trải qua một lần.

Giải Vũ Thần hít một hơi thật sâu.

Hơi thở có chút dài này, lại vì run rẩy kịch liệt mà phát ra mấy tiếng giống như tiếng nức nở bị kìm nén.

Nghe thấy mình phát ra âm thanh này, ngay cả chính Giải Vũ Thần cũng giật mình.

Trong phút chốc có chút không phân biệt được mình là thật sự chỉ nghe nhầm, hay là thật sự đang nức nở.

Phản ứng này của Giải Vũ Thần khiến bác sĩ cũng lập tức căng thẳng.

Vị bác sĩ vừa mới tự nhập vai thái y cổ đại lập tức mơ màng trở về hiện đại.

Nhưng khi nhận ra mình đang đối mặt với một tổng tài bá đạo chính hiệu, ông cảm thấy hoàn cảnh của mình và thái y cổ đại thực ra cũng không có gì khác biệt.

Sự khác biệt duy nhất có lẽ là, lời thoại của hoàng đế cổ đại là "Nếu hắn có mệnh hệ gì, trẫm muốn cả Thái Y Viện các ngươi chôn cùng!".

Còn lời thoại của tổng tài bá đạo có lẽ là "Nếu hắn có mệnh hệ gì, tôi cho cả bệnh viện của các người đóng cửa!".

Mặc dù bệnh viện của ông thuộc quân đội, không dễ dàng bị đóng cửa như vậy.

Nhưng bây giờ, cảm giác đó vẫn rất chân thực.

Vị bác sĩ rùng mình, vội vàng có chút hoảng loạn giải thích: "Là

thế này, còn có một tin tức mà tôi không biết có nên nói là tin tốt hay không!" "Tình trạng cơ thể của Tiểu Diệp tộc trưởng trong khoảng thời gian này thực ra có chút kỳ lạ." Giải Vũ Thần và các thành viên Thất Đao khác đều theo phản xạ nhìn về phía bác sĩ.

"Kỳ lạ thế nào?" "Thế nào là tin tức không biết có nên nói là tin tốt hay không?" Mấy người đồng thời lên tiếng hỏi.

Bác sĩ vội vàng giải thích: "Tình trạng cơ thể của Tiểu Diệp tộc trưởng vừa rồi gần như tụt dốc không phanh, giống như nội tạng của cậu ấy trong thời gian vừa rồi lại bị một đòn tấn công cực kỳ nghiêm trọng." "Nhưng, khoảng một phút trước, cơ thể của Tiểu Diệp tộc trưởng dường như lại đang tự chữa lành." "Tình trạng này kéo dài đến tận bây giờ, luôn là một trạng thái chuyển biến tốt dần lên một cách chậm chạp." "Lý do tôi nói không biết có phải là tin tốt hay không, là vì tôi không biết khả năng tự chữa lành thần kỳ này có thể kéo dài mãi không." "Cũng không biết tình trạng cực kỳ tồi tệ của Tiểu Diệp tộc trưởng vừa rồi có tái diễn nữa không." Nghe bác sĩ nói xong, vẻ mặt của mấy người đều trở nên phức tạp.

Bây giờ, họ đã hiểu ý của bác sĩ khi nói không biết có nên gọi là tin tốt hay không.

Cơ thể Diệp Phàm đang hồi phục, nhưng sự thay đổi trong cơ thể hắn không có quy luật nào để tuân theo.

Giải Vũ Thần đưa tay, giống như một người mắc chứng sạch sẽ nặng đột nhiên khỏi bệnh, lại lau vết máu trên mặt Diệp Phàm.

Sau đó, dùng tay kia nắm chặt bàn tay đang có chút lạnh lẽo của Diệp Phàm: "Diệp Phàm, cố gắng lên." Sau đó, anh lại ngẩng đầu, nhìn bác sĩ, nói: "Vậy một lát nữa phiền ông chăm sóc cậu ấy nhiều hơn." "Ở đây tôi không giúp được gì, tôi còn có việc quan trọng hơn phải làm." Nói rồi, Giải Vũ Thần quay đầu lại liếc nhìn Trương Khải

Linh.

Lúc này, Trương Khải Linh đang giao chiến với "Diệp Phàm" và "Trương Khải Linh".

Bọn họ di chuyển rất nhanh, phần lớn thời gian đều không dừng lại ở một chỗ quá một phút.

Cả trận chiến giống như đã được nạp tiền, đầy ắp hiệu ứng đặc biệt màu tím lam và vàng đỏ.

Ban đầu khi Trương Khải Linh chỉ đối phó với một mình "Diệp Phàm", hai người còn không phân rõ cao thấp.

Nhưng bây giờ, "Trương Khải Linh" cũng đã tham gia vào chiến trường.

Và bất kể là bên họ, hay là hàng nhái của đối phương, nếu là người khác tham gia, có lẽ sẽ không đạt được hiệu quả hoàn hảo như vậy.

Nhưng nếu là tổ hợp song long tộc trưởng như "Diệp Phàm" và "Trương Khải Linh", hiệu quả đạt được sẽ là một cộng một lớn hơn mười, thậm chí còn nhiều hơn nữa.

Vì vậy bây giờ, một mình Trương Khải Linh đối mặt với cặp song long tộc trưởng "Trương Khải Linh" và "Diệp Phàm" của đối phương, thế yếu đã vô cùng rõ ràng.

Mặc dù Giải Vũ Thần bây giờ rất muốn tiếp tục ở lại đây, nhưng nếu "Trương Khải Linh" và "Diệp Phàm" của đối phương không chết, thì Diệp Phàm của họ, cũng như chính họ, đều có mối đe dọa lớn.

Tác dụng lớn nhất mà anh có thể phát huy lúc này, chính là tạo thành phòng tuyến bảo vệ nơi này.

Giải Vũ Thần đứng dậy khỏi mặt đất, rút ra cây côn rồng vằn của mình, nhanh chóng xoáy mở ở giữa, biến cây côn thành hai đoạn.

Chỗ gãy vẫn là hai mũi gai dài rắn chắc ánh lên ánh bạc.

Sau đó, ngón tay lại khởi động cơ quan ở một đầu cây côn đang cầm trong tay.

Giây tiếp theo, hai mũi gai dài ánh bạc đó lập tức biến thành màu đen.

Mọi người lập tức phản ứng lại.

Hai mũi gai này, bây giờ đã được tẩm kịch độc!

Các thành viên Thất Đao còn lại cũng tiến lên một bước, vẻ mặt âm trầm nhìn chiến trường không xa, và kẻ thù của họ trên chiến trường lúc này.

"Tiểu Hạo nha đầu và Áp Lê, hai người ở lại." Vương Nguyệt Bán nói: "Hai người ở lại chăm sóc tiểu tộc trưởng." Giải Vũ Thần nói: "Lê Thốc, đi giúp Hạt Tử." Lê Thốc được gọi tên theo phản xạ nhìn về phía Hách Liên Tĩnh.

Chỉ thấy, lúc này Hách Liên Tĩnh đang tìm cách phá vỡ phòng thủ của âm binh, muốn bắt giặc phải bắt vua trước, trực tiếp tiêu diệt "Lê Thốc" của đối phương.

Nhưng, hắn liên tục nổ súng mấy lần, cũng liên tục chém vào yếu hại của âm binh mấy lần, đều không làm cho bất kỳ một âm binh nào ngã xuống.

Hơn nữa quan trọng nhất là, thể lực của âm binh sẽ không bị tiêu hao, nhưng thể lực của Hách Liên Tĩnh sẽ liên tục mất đi.

Mặc dù Hách Liên Tĩnh bây giờ vẫn đang cười, nhưng trận chiến kéo dài như vậy đối với một người sống, tuyệt đối là bất lợi.

Nhưng bây giờ, mặc dù Lê Thốc cũng có chút lo lắng cho sự an nguy của Hách Liên Tĩnh, đồng đội của mình, nhưng đây không phải là điều cậu quan tâm nhất lúc này.

Cậu quan tâm hơn, là tên hàng nhái này, lại đi trước mình một bước, nắm vững được cách sử dụng mặt nạ Tướng quân Quỷ diện bằng đồng xanh!

Lê Thốc siết chặt thanh Tú Xuân Đao của mình.

Giải Vũ Thần nói: "Nếu là Diệp Phàm, cậu ấy nhất định cũng sẽ để cậu tự mình chiến thắng tên hàng nhái này." "Trên suốt chặng đường này, cậu luôn đi theo bên cạnh Diệp Phàm, cậu ấy chắc chắn đã dạy cậu không ít thứ." "Nghĩ lại đi, nghĩ kỹ lại xem, trên suốt chặng đường này Diệp Phàm đã dạy cậu những gì." "Hơn nữa, nếu lão Hạt Tử đó thật sự chết ở đây, Diệp Phàm tỉnh lại, sẽ tự trách rất lâu, cũng sẽ nhớ hắn cả đời." Lê Thốc sờ sờ chiếc mặt nạ trên eo, lại siết chặt chuôi Tú Xuân Đao, nói: "Biết rồi." Lê Thốc và Giải Vũ Thần cùng những người khác đi về hai hướng khác nhau.

Chương 464

Giải Vũ Thần, Gia Cát Thanh, Phan Chí và Vương Nguyệt Bán, bốn người cùng nhau chạy về phía chiến trường nơi "Diệp Phàm" và "Trương Khải Linh" đang phối hợp chiến đấu.

Tuy nhiên, dù vậy, đối phương vẫn hơn họ một "Diệp Phàm" nắm vững Kỳ Môn.

Lúc này, trên người hai Trương Khải Linh đều được bao bọc bởi ánh sáng màu tím lam đã có hình dạng cụ thể của Kỳ Lân.

Nhưng ánh sáng trên người Trương Khải Linh đang ở trong trạng thái gần như điên cuồng còn đáng sợ hơn, đối đầu với "Trương Khải Linh" rõ ràng chiếm thế thượng phong.

Thất Đao và Giải Vũ Thần đến sau tuy không phải là đối thủ của "Diệp Phàm", nhưng có thể tạo ra thời gian cho Trương Khải Linh chuyên tâm đối phó với "Trương Khải Linh" cũng khó nhằn không kém.

Cùng lúc đó, trong tiềm thức, Diệp Phàm vẫn đang nghe giọng nói lặp đi lặp lại của hệ thống.

Đúng lúc hắn đang tìm kiếm kênh khiếu nại hệ thống, thì âm thanh thông báo cơ thể hắn bị tổn thương nghiêm trọng đột ngột thay đổi. 【Ting!

Chúc mừng ký chủ, Diệp Phàm sống sót thành công.】 Hình ảnh trước mắt Diệp Phàm lại chao đảo một lần nữa.

Hắn nhìn thấy trong sơn động, Trương Khải Linh đã không còn ở đó.

Một cặp vợ chồng trẻ dường như đang tránh bão, đã tìm đến đây.

Từ đây nhìn thấy đứa trẻ trong tã, họ đã bế nó lên.

Khi Diệp Phàm mở mắt, hắn nghe thấy tiếng reo vui mừng của bác sĩ: "Tiểu Diệp tộc trưởng tỉnh rồi!" Tầm nhìn của hắn lúc đầu có chút mơ hồ.

Rất nhanh, Bạch Hạo đã ghé sát vào bên cạnh Diệp Phàm.

Diệp Phàm nhạy bén chú ý thấy, Bạch Hạo trước tiên có chút căng thẳng quay đầu nhìn về một hướng nào đó, dường như đang lo lắng cho tình hình bên đó.

Sau đó lập tức hỏi: "Tiểu tộc trưởng, anh ổn không?" "Bây giờ anh có thấy chỗ nào không thoải mái không, anh đau ở đâu?" "Bây giờ chúng tôi cần di chuyển anh đến vị trí nào, rồi em phải đi giúp Thanh ca bọn họ." "Em bế anh dậy trước, anh không thoải mái chỗ nào thì nháy mắt với em nhé!" Diệp Phàm còn chưa kịp phản ứng lại, cơ thể mình đã rời khỏi mặt đất.

Bạch Hạo rất nhẹ nhàng bế bổng hắn lên, còn nói: "Tiểu tộc trưởng anh nhẹ quá." Mặc dù biết Bạch Hạo vốn có thần lực bẩm sinh, nhưng bị một cô gái nhỏ nhắn như vậy bế kiểu công chúa một cách nhẹ nhàng, Diệp Phàm vẫn cảm thấy sĩ diện của mình dường như bị đe dọa.

Diệp Phàm đưa tay ấn vào vai Bạch Hạo, linh hoạt thoát khỏi lực lượng kỳ lạ đó.

Chống vào vai Bạch Hạo, nhào lộn trên không rồi đáp xuống đất.

Bạch Hạo, bác sĩ và các thành viên khác xung quanh đều lộ ra vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

Bởi vì động tác nhẹ nhàng của Diệp Phàm, trông hoàn toàn không giống một người vừa bị trọng thương!

Tuy nhiên, điều khiến họ kinh ngạc hơn, không chỉ có vậy.

Diệp Phàm sau khi đáp đất, đưa tay về phía chiến trường vẫn đang hỗn loạn.

Chỉ thấy, lòng bàn tay hắn mở ra.

"Sa Phược Cữu." Nhẹ nhàng niệm xong ba chữ, lòng bàn tay hắn lập tức nắm lại thành quyền giữa không trung.

Cùng lúc đó, "Diệp Phàm" và "Trương Khải Linh" trong trạng thái không chút phòng bị, đã bị Diệp Phàm đột ngột tỉnh lại tấn công lén thành công.

Mắt cá chân của hai người bị cát đột nhiên quấn lấy.

Đây không giống như dây leo, quấn lấy cơ thể họ theo cách của một sợi dây.

Sa Phược Cữu, là một đòn tấn công diện rộng.

Hơn nữa, hoàn toàn không có thời gian đệm như dây leo, mà chú trọng tốc chiến tốc thắng.

Khi tay Diệp Phàm nắm lại thành quyền, áp suất lập tức tăng đến giá trị tối đa.

Lớp cát dày bao phủ mắt cá chân của "Diệp Phàm" và "Trương Khải Linh" lập tức thấm ra máu.

Trong phút chốc, hai người vừa rồi còn đang ở trên chiến trường đều có chút kinh ngạc quay đầu nhìn về phía Diệp Phàm.

"Diệp Phàm!" "Tiểu tộc trưởng!" "Tiểu Diệp!" Thấy Diệp Phàm vừa rồi còn vô cùng yếu ớt bây giờ đã có thể đứng dậy, mặc dù sắc mặt vẫn còn trắng bệch rõ rệt do mất quá nhiều máu, nhưng hiện tại Diệp Phàm đã tỉnh lại, và ngay khi tỉnh lại đã có thể khống chế được hai kẻ khó nhằn như vậy, chứng tỏ sinh mệnh của Diệp Phàm tốt hơn họ tưởng tượng rất nhiều.

Gần như trên mặt mỗi người đều lộ ra vẻ vui mừng khôn xiết.

Nụ cười trên mặt Phan Chí và Vương Nguyệt Bán toát ra một cảm giác đặc biệt giống như những người cha già.

Nụ cười trên mặt hai con cáo già trẻ tuổi Giải Vũ Thần và Gia Cát Thanh lúc này cũng không có chút giả tạo nào.

Sự chân thành trăm phần trăm khiến hai người trông không còn giống như trước, cả người đầy mưu kế và tâm cơ.

Vẻ mặt hiện tại rất phù hợp với tuổi của hai người, trông dễ gần hơn rất nhiều.

Trương Khải Linh, người có biểu cảm nhạt nhất, trong đôi mắt bình tĩnh thường ngày cũng khó che giấu được ý cười.

Ngay cả "Trương Khải Linh" của đối phương, kẻ đầu sỏ khiến Diệp Phàm ngã xuống lúc đầu, lúc này trong mắt cũng mang theo vẻ vui mừng rõ rệt.

Nhưng "Diệp Phàm" của đối phương, vẻ mặt lại đầy kinh ngạc, như thể niềm tin mà hắn luôn kiên định đã sụp đổ vào khoảnh khắc Diệp Phàm tỉnh lại.

Mắt cá chân bị thương nặng thực ra không thể gây ảnh hưởng chí mạng cho hắn.

Nếu là tình huống bình thường, dù hắn chỉ còn lại một cái miệng cũng tuyệt đối không từ bỏ chiến đấu.

Nhưng bây giờ, Diệp Phàm tỉnh lại, đòn đả kích lớn nhất đối với hắn không phải là mắt cá chân bị thương nặng, mà là sự hình thành của một suy nghĩ khiến hắn cảm thấy có chút kinh hãi, giáng một đòn chí mạng vào ý chí chiến đấu của hắn.

"Diệp Phàm" nhìn Diệp Phàm từ từ đi về phía họ, hoàn toàn không

có bất kỳ phản ứng nào.

Hoặc là bây giờ, hắn không muốn có bất kỳ phản ứng nào.

"Trương Khải Linh" nhìn vẻ mặt của "Diệp Phàm" lúc này, cũng biết hắn đang nghĩ gì.

Hắn thả lỏng cơ bắp trên cánh tay, ánh sáng màu tím lam trên thanh Kinh Trập mờ đi.

Diệp Phàm vừa đi về phía "Diệp Phàm", vừa quan sát những nơi khác xung quanh.

Bây giờ, "Giải Vũ Thần" trong trạng thái mất một cánh tay, đã rõ ràng không phải là đối thủ của Bạch Xà và Lưu Thương.

"Hách Liên Tĩnh" đã rõ ràng mất quá nhiều máu, nhưng lúc này dường như cũng đã nghĩ thông suốt điều gì đó, hoàn toàn không quan tâm đến thắng bại hay thậm chí là sinh tử, đang ung dung ngồi trên đất, nhìn "Lê Thốc" một chọi hai.

Nhưng, sau khi nhìn thấy tình hình bên này, hắn vẫn có chút gắng gượng đứng dậy khỏi mặt đất, đi về phía "Giải Vũ Thần".

Ở phía khác, Quan Cấn, người ở xa nhất, thậm chí còn khiến người ta hiểu lầm là luôn đứng cùng với những người không tham chiến phía sau, lại từ một hướng đi về phía này.

Trong lòng còn ôm một con Kháng Hạo đang vẫy đuôi.

Trên mặt anh là nụ cười như gió xuân.

Diệp Phàm lại cố ý nhìn vào đội hình của đối phương, muốn tìm kiếm bóng dáng của "Quan Cấn".

Nhưng, các thành viên của đội đối phương khi thấy ánh mắt này của Diệp Phàm, đều theo phản xạ lùi lại một bước.

Trong đó, không có một "Quan Cấn" nào khác.

Điều này cho thấy, Quan Cấn đã giải quyết tên hàng nhái của mình một cách thần không biết quỷ không hay.

Về phần đã dùng thủ đoạn gì, trong lúc hỗn loạn bên này, chắc không ai chú ý đến bên đó đã xảy ra chuyện gì.

Chương 465

Diệp Phàm cũng rất muốn biết khi mình vừa rơi vào bug của hệ thống, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Quan sát xong hoàn cảnh xung quanh, Diệp Phàm đã đi đến bên cạnh bản sao của mình.

Trên đường đi, hắn lướt qua Phan Chí và Giải Vũ Thần cùng những người khác.

Họ rõ ràng là muốn nói gì đó với Diệp Phàm, và hiện tại rất cấp thiết muốn biết tình hình cơ thể của Diệp Phàm.

Diệp Phàm gật đầu với họ ra hiệu an ủi.

Mấy người cũng đều biết Diệp Phàm hiện tại có việc quan trọng hơn phải làm.

Vì vậy, họ không làm gián đoạn Diệp Phàm.

Nhưng, mấy người bây giờ đều đặc biệt cảnh giác nhìn "Diệp Phàm" và "Trương Khải Linh", đặc biệt là "Trương Khải Linh".

Mặc dù "Trương Khải Linh" bây giờ đã thu lại ánh sáng màu tím lam đầy sát khí trên thanh Kinh Trập, nhưng vì có tiền lệ, mấy người bây giờ vẫn coi hắn là nghi phạm tiềm tàng.

Diệp Phàm đi đến trước mặt bản sao này của mình, cẩn thận quan sát một lúc.

Quả thực, thoát khỏi nội quyển, cả người trông trẻ ra rất nhiều.

Nội quyển, hại người không cạn.

Diệp Phàm cứ thế đứng trước mặt "bản sao" của mình một lúc, cũng như đang soi gương mà ngắm nghía khuôn mặt này.

Gương mặt của "Diệp Phàm" đối diện dần dần lộ ra vẻ hơi khó chịu.

Lông mày hắn khẽ nhíu lại.

Một mặt là vì cơn đau truyền đến từ cổ chân.

Mặt khác là vì "chính mình" ở phía đối diện khiến hắn cảm thấy có chút không thoải mái.

Giờ phút này, "Diệp Phàm" thậm chí còn cảm thấy trong đầu Diệp Phàm đang nhìn mình đây có thể sẽ vang lên âm thanh thông báo của hệ thống như "Chúc mừng Quan Vũ, tăng thành công độ hoàn nguyên của Hắc Nhãn Kính và Diệp Bất Tu".

Ngay khi hắn định mở miệng nói gì đó, Diệp Phàm đột nhiên hành động.

Tay hắn vươn về một hướng bên cạnh.

Ngay sau đó, một đám cát bay lên cao nửa mét.

Tiếp theo, Diệp Phàm nắm chặt tay thành quyền.

Đám cát kia liền tức khắc tụ lại thành một khối cầu cát cực kỳ rắn chắc.

Dù chỉ quan sát khối cầu cát nhỏ này bằng mắt thường cũng có thể thấy được độ cứng của nó lúc này.

Những hạt cát vốn lỏng lẻo đã biến thành một khối cầu cát còn cứng hơn cả đá.

Tuy nhiên, giây tiếp theo, khối cầu cát nhỏ lại vỡ tan tành, giống như không chịu nổi áp suất tự thân mà nổ tung.

Hầu như mỗi hạt cát đều trở nên cực kỳ mạnh mẽ, nặng nề bắn xuống đất.

Cát rơi xuống nền cát vậy mà lại tạo ra những lỗ cát vô cùng nhỏ, khiến cho khu vực đó trông như vừa bị Dung ma ma dùng hình phạt, chi chít những "lỗ kim".

Chỉ bằng điều này cũng đủ thấy áp suất tự thân của khối cầu cát nhỏ lúc nãy đáng sợ đến mức nào.

"Diệp Phàm" nhìn mảnh đất cát lúc này đã chi chít "lỗ kim", đồng tử khẽ co lại.

Dựa vào sự hiểu biết về chính mình, hắn cảm thấy mình dường như đã hiểu ý đồ của Diệp Phàm.

Diệp Phàm làm vậy không phải để uy hiếp hắn.

Không phải đang nói: "Nếu ngươi không hợp tác với ta, không chủ động đầu hàng, thì kết cục của các ngươi sẽ giống như đám cát này." Hắn chỉ đang trình bày cho mình một sự thật, dùng một hiện tượng thực tế.

Quả nhiên, sau khi trình diễn năng lực này xong, Diệp Phàm chậm rãi mở miệng, nói: "Bây giờ ngươi đã nhìn ra chưa?" "Chúng ta mới là người thật ở đây." "Ngươi, là ta trong ký ức khi ta đặt chân lên sa mạc này." Đồng tử của "Diệp Phàm" đảo trong hốc mắt, trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Nhưng rất nhanh, gần như chỉ trong nháy mắt, hắn lại đột nhiên bình tĩnh trở lại.

Diệp Phàm thu tay lại, nhìn "Hách Liên Tĩnh" và "Giải Vũ Thần" đang dìu nhau đi tới.

Cả hai đều vô cùng thảm hại.

Một người bị đao chém mất nửa bả vai, dù mặc đồ đen cũng có thể thấy trên người chắc chắn không thiếu máu.

Một người bị gậy đánh gãy một cánh tay, trên người còn có vết thương từ lúc chiến đấu với rắn trắng và Lưu Tang.

Thật trùng hợp, cánh tay bị thương nặng nhất của cả hai lại cùng là một bên.

Vì vậy, hai người chỉ đìu nhau một lúc, khi hai Diệp Phàm nhìn sang, cả hai đều thấy phiền phức mà buông đối phương ra.

Nhưng sự thảm hại và đau lòng trong đó, đến mức Giải Vũ Thần thật ở bên này nhìn thấy cũng không nhịn được mà phải lắc đầu.

Thậm chí còn bắt đầu có chút hối hận lúc đầu không nên vung gậy mạnh như vậy.

Nếu không, "bản sao" này bây giờ cũng không đến nỗi mất mặt giống lão mù kia.

Cảnh tượng này cũng khiến hai Diệp Phàm trong một khoảnh khắc tạm thời gác lại ân oán cá nhân giữa họ.

Hai người thậm chí còn không nhìn nhau, liền ngầm hiểu bắt đầu cuộc đối thoại: Diệp Phàm: "Hai người họ, đang tránh hiềm nghi à?" "Diệp Phàm" đối diện khẽ nhíu mày, nói: "Đã lúc nào rồi, sao còn ngại ngùng." "Hách Liên Tĩnh" và Diệp Phàm đang đi tới đây không biết hai Diệp Phàm đang nói gì.

Chỉ biết bây giờ cả hai Diệp Phàm đều đang dùng ánh mắt rất quan tâm nhìn họ.

"Hách Liên Tĩnh" dùng cánh tay lành lặn của mình đẩy chiếc kính râm trượt xuống sống mũi, thở dài một hơi: "Phong cảnh này đẹp thật." Diệp Phàm thấy hai người đi tới, liền quyết định đợi họ đến nơi rồi nói tiếp.

Thực tế, hai người này tuy bây giờ đều bị thương nặng, nhưng không ai đi chậm cả.

Thậm chí, về sau, hai người còn có cảm giác cạnh tranh không ai muốn đi sau đối phương.

Càng đi càng nhanh, trông còn khỏe hơn rất nhiều so với lúc họ bắt đầu chuẩn bị qua đây.

Rất nhanh, "Giải Vũ Thần" và "Hách Liên Tĩnh" đều đã đến gần.

Diệp Phàm lại liếc nhìn về phía Hách Liên Tĩnh bên kia.

Chỉ thấy, bây giờ Hách Liên Tĩnh và Lê Thốc vẫn đang bị âm binh do "Lê Thốc" triệu hồi giam chân tại chỗ.

Hắn cũng không ngờ "Lê Thốc" bên kia lại tiến bộ trước cả tiểu ngốc Lê bên mình, điều này trong Thận Kính gần như không thể xảy ra.

Hắn không gọi cả mấy người này lại.

"Tình hình bây giờ đã rất rõ ràng." "Tuy rất đáng tiếc, nhưng rất xin lỗi phải nói." Diệp Phàm đang định nghĩ một cách nói lịch sự hơn, thì giọng nói có phần yếu ớt của Hách Liên Tĩnh vang lên: "Chúng ta là giả, phải không." Diệp Phàm có chút ngạc nhiên nhìn hắn.

Đối phương dễ dàng chấp nhận sự thật này như vậy khiến hắn có chút không ngờ tới.

Một là vì không thể nói họ thực sự không tồn tại, hai là không ngờ người đầu tiên giác ngộ lại là "Hách Liên Tĩnh".

Ngay cả "Diệp Phàm" cũng có chút ngạc nhiên nhìn "Hách Liên Tĩnh" bên mình.

Nhưng khi thấy bả vai bị thương của hắn, trong những nếp gấp quần áo toàn là máu đọng, hắn khẽ nhíu mày.

Chương 466

“Hách Liên Tĩnh” chú ý đến ánh mắt của hai người, lại đẩy kính râm, nói: “Gã kia, mắt của hắn được chữa khỏi rồi.” “Ta nhìn ra được.” Nghe vậy, trên mặt “Diệp Phàm” lộ ra vẻ kinh ngạc hơn nữa.

“Hách Liên Tĩnh” cười nhìn “Diệp Phàm”, nói: “Cảm ơn nhé, tiểu Diệp tử.” “Diệp Phàm” siết chặt lòng bàn tay, hắn nhìn về phía Diệp Phàm thật: “Cảm ơn.” Diệp Phàm xua tay, nói: “Các ngươi không phải là giả.” “Các ngươi chỉ là, một phần ký ức của chúng ta tạo thành.” “Tuy có hai bản thân quả thực rất tiện lợi, nhưng rất xin lỗi, Thận Kính ảnh hưởng không chỉ có chúng ta.” “Cho nên các ngươi không thể rời khỏi đây.” Diệp Phàm vừa dứt lời, trước mắt liền lóe lên một tia sáng màu lam tím cực nhanh.

Giây tiếp theo, “Hách Liên Tĩnh”, “Giải Vũ Thần” và “Diệp Phàm” vừa còn đang cười nói trước mặt hắn đã toàn bộ ngã xuống đất.

“Trương Khải Linh” đứng bên cạnh họ.

Mấy người xung quanh đều vô cùng kinh ngạc nhìn về phía “Trương Khải Linh”, chỉ có vẻ mặt của chính Trương Khải Linh vẫn bình tĩnh như thường.

Đặc biệt là mấy thành viên của Thất Đao vốn đang cảnh giác nhìn chằm chằm “Trương Khải Linh”.

Lúc này, trong lòng lại có một cảm giác may mắn vì thoát nạn.

“Trương Khải Linh” đứng trước mặt Diệp Phàm, nhàn nhạt mở miệng, nói: “Diệp Phàm, xin lỗi.” Khi mấy người vừa ngã xuống, trong đầu Diệp Phàm liền vang lên âm thanh thông báo của hệ thống. 【Ting!

Thông báo tiến độ.】【Chúc mừng ký chủ, người phải chết trong Thận Kính, đã chỉ còn lại ba người.】 Vốn là bảy người, bây giờ đã còn lại ba.

Diệp Phàm nhanh chóng tính toán số người thương vong hiện tại.

Rất nhanh suy ra, ngoài danh sách tử vong mà hắn đã liệt kê từ đầu.

"Trương Khải Linh", "Giải Vũ Thần", "Hách Liên Tĩnh", "Gia Cát Thanh" và chính hắn, những người rất dễ đoán.

Trong ba người còn lại, có thể có Quan Cấn hiện vẫn chưa thấy mặt, hoặc Vương Nguyệt Bán, người có sức tấn công rất cao.

Còn người cuối cùng.

Bây giờ trong Thận Kính đối diện, người còn sức chiến đấu, thậm chí trông còn đang chiếm thế thượng phong.

Chỉ còn lại "Lê Thốc".

"Diệp Phàm." "Trương Khải Linh" đưa "Kinh Trập" cho hắn.

"Giết ta đi." Trong chốc lát, Diệp Phàm không hành động.

Hắn vốn dĩ không thực sự muốn ra tay với "Trương Khải Linh".

Đặc biệt là bây giờ, Diệp Phàm nhớ lại mọi thứ mình đã thấy trong hang động khi bị thương nặng.

"Cậu đã trọng thương anh ta một lần." "Bây giờ còn muốn trọng thương anh ta lần thứ hai sao?" Một bên, Giải Vũ Thần đã hoàn hồn sau cú sốc khi "Trương Khải Linh" lại ra tay giết mấy người kia, khe khẽ lên tiếng.

Động tác của "Trương Khải Linh" khựng lại, thu "Kinh Trập" về.

Diệp Phàm khẽ nhíu mày, nhìn "Trương Khải Linh", nói: "Tiểu

Ca.” Nghe thấy cách xưng hô quen thuộc này, đồng tử của “Trương Khải Linh” khẽ động.

Hắn gật đầu, ừ một tiếng.

Diệp Phàm hỏi: “Tại sao ta không để mình ở lại cuối cùng?” Diệp Phàm có cảm giác, “Diệp Phàm” nhất định biết khoảnh khắc vừa rồi, “Trương Khải Linh” định giết hắn.

Dựa vào năng lực của hắn, chắc chắn sẽ không để “Trương Khải Linh” dễ dàng đắc thủ như vậy.

Nhưng, “Diệp Phàm” rõ ràng biết, cũng đã cảm nhận được.

Lại vẫn để “Trương Khải Linh” ra tay.

Nếu là bản thân hắn, dựa vào sự hiểu biết về chính mình, sẽ không để “Trương Khải Linh” ở lại cuối cùng.

Bởi vì người ở lại sau cùng, mới là người khổ sở nhất.

Cho nên trong thế giới quan của 《Đạo Mộ Bút Ký》 hiện tại, độc giả và Tiểu Tam Gia, Bàn Tử,... mới đặc biệt muốn Tiểu Ca cũng có thể từ từ già đi.

Như vậy, có thể sẽ không phải ở lại cuối cùng, trở thành người cô độc.

Cho nên bây giờ.

Diệp Phàm rất không hiểu lựa chọn này của “Diệp Phàm”.

Sao lại có thể dễ dàng để “Trương Khải Linh” đắc thủ, để hắn trở thành người ở lại cuối cùng?

Chẳng lẽ, quả nhiên dù là bản sao trong Thận Kính, cũng có khiếm khuyết sao?

Ngay khi Diệp Phàm còn đang vô cùng nghi hoặc, “Trương Khải

Linh" chậm rãi mở miệng, trả lời câu hỏi của Diệp Phàm: "Bởi vì Diệp Phàm biết, ta muốn xin lỗi cậu." "Nếu không, ta không giết được hắn." Nghe vậy, mấy người xung quanh đều khẽ nhíu mày.

Nhưng, nghe câu trả lời này, Diệp Phàm lại dường như đã hiểu ra điều gì đó.

Trong một thoáng, vẻ mặt hắn trở nên phức tạp.

Trong sự bừng tỉnh, lại mang theo một tia thanh thản.

Hắn biết trong ba người còn sống sót, còn có ai.

Diệp Phàm cười với "Trương Khải Linh", nói: "Vậy ta biết rồi." "Tiểu Ca, ta tha thứ cho anh." "Không sao, chuyện này vốn dĩ là nên làm." "Nếu ngay từ đầu anh nói, anh muốn ra tay với người ta vô cùng quan tâm, ta cũng sẽ trọng thương anh, thậm chí là giết anh." Vẻ mặt nặng nề của "Trương Khải Linh" lúc này mới dịu đi trong giây lát.

Tuy nhiên, giây tiếp theo, "Kinh Trập" trong tay hắn đột nhiên phát sáng.

Nhưng đó là màu đỏ vàng chuyên thuộc của Diệp Phàm.

"Trương Khải Linh" và gần như tất cả mọi người xung quanh đều không kịp phản ứng.

"Kinh Trập" đã từ trong tay "Trương Khải Linh" hóa thành một luồng sáng đỏ vàng cực nhanh.

Nó có hình dạng cụ thể của một thanh kiếm, mục tiêu rõ ràng xuyên qua cổ của "Trương Khải Linh".

Sau đó, "Trương Khải Linh" không hề báo trước mà ngã ngửa ra sau.

Nhưng cơ thể hắn không rơi thẳng xuống đất, mà được "Diệp Phàm" đang gắng gượng chống người dậy từ dưới đất đỡ lấy.

“Diệp Phàm” trên đất cũng đã không còn bao nhiêu sức sống.

Hắn ngẩng đầu nhìn những người đang đứng xung quanh.

Dường như vì những người này có khuôn mặt giống với người mà hắn quen thuộc, nên trong ánh mắt còn mang theo một tia không nỡ.

Cuối cùng, ánh mắt vẫn dừng lại trên khuôn mặt của chính Diệp Phàm.

Ngay khi tất cả mọi người đều lộ ra vẻ mặt vô cùng không nỡ, “Diệp Phàm” lại đột nhiên biến sắc: “Ngớ ra đó làm gì?” “Nhanh tay lên!” “Còn chờ ta đầy máu hồi sinh, diễn màn trùng sinh báo thù chi ‘ta mới là Diệp Phàm thật’ à?” Diệp Phàm: “…” Những người xung quanh cũng lộ ra vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

Mặc dù họ đã từng thấy Diệp Phàm thoi thóp như kẻ đang nằm trên đất này.

Nhưng cái dáng vẻ thúc giục người khác ra tay thế này.

Có thể nói là không những không hề dịu dàng, thậm chí còn có chút ngang ngược vô lý.

Dáng vẻ này là họ chưa từng thấy.

Khóe miệng Diệp Phàm khẽ giật giật.

Chương 467

Gã này trước khi chết còn phải bôi nhọ tính cách gốc của bản thể.

Đúng là hắn không sai vào đâu được!

Mặc dù gã này đã bôi nhọ tính cách của mình một cách tồi tệ như vậy.

Nhưng xét trên việc hắn quả thực rất chu đáo với "Tiểu Ca".

Diệp Phàm quyết định vẫn nên để hắn đi một cách thanh thản.

Hắn chợt nhớ ra điều gì đó, nói: "Lúc nãy khi ta ngất đi, ta đã có một giấc mơ." Sự chú ý của "Diệp Phàm" bị chuyển hướng trong giây lát.

"Mơ thấy gì…" Lời còn chưa nói hết, cổ hắn đã bị một lớp cát bao phủ.

Tay Diệp Phàm sau lưng tức khắc nắm chặt thành quyền.

Cơ thể "Diệp Phàm" mang theo "Trương Khải Linh", chậm rãi ngã xuống.

Âm thanh thông báo của hệ thống lại vang lên lần nữa. 【Ting!

Thông báo tiến độ phó bản.】 【Chúc mừng ký chủ, người phải chết trong Thận Kính, chỉ còn lại một.】 Báo cáo xong, hệ thống liền chiếu một hình ảnh trong tiềm thức của Diệp Phàm.

Điều Diệp Phàm nhìn thấy trong đầu không phải là "Lê Thốc" hiện tại.

Mà là một người trẻ tuổi mặc chiến giáp cổ đại, lúc này đang đứng quay lưng về phía Diệp Phàm.

Bên hông hắn, đeo thanh Tú Xuân Đao mà Lê Thốc đang dùng.

Người trẻ tuổi này, Diệp Phàm chưa từng gặp qua.

Nhưng Diệp Phàm cảm thấy, hắn rất quen thuộc với người này.

Người này một thân nhung trang, tóc dài đến eo.

Dường như cảm nhận được có người đang âm thầm quan sát mình.

Hắn chậm rãi quay người lại.

Sau khi quay lại, Diệp Phàm cũng không nhìn thấy mặt người này.

Bởi vì người này không ngoài dự đoán của hắn, đang đeo một chiếc mặt nạ tướng quân quỷ diện bằng đồng xanh.

Dường như đã nhìn thấy Diệp Phàm.

Hắn hướng về phía tầm nhìn truyền đến, cúi đầu chào một cách nghiêm túc.

Diệp Phàm nhận ra, người mà hệ thống cho hắn thấy không phải Lê Thốc.

Mà là Tú Xuân Đao.

Là mặt nạ quỷ diện bằng đồng xanh.

Mặc dù không biết người trẻ tuổi đối diện có thể nhìn thấy mình không.

Nhưng Diệp Phàm vẫn khẽ cúi đầu đáp lễ.

Diệp Phàm khẽ nhắm mắt trong tiềm thức, khi mở mắt ra lần nữa, người trẻ tuổi này đã biến mất khỏi đầu hắn.

Hắn thừa nhận Tú Xuân Đao và mặt nạ tướng quân quỷ diện bằng đồng xanh có tư cách lọt vào danh sách bảy người phải chết.

Nhưng, đối với hắn.

Điều quan trọng nhất, không phải là Tú Xuân Đao, và mặt nạ

tướng quân quỷ diện bằng đồng xanh.

Mà là Lê Thốc hiện đang cùng Tú Xuân Đao và mặt nạ tướng quân quỷ diện bằng đồng xanh mang lại ý nghĩa cho nhau.

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream đã sôi sục.

Độ hot của phòng livestream cũng cao chưa từng có.

Lượng fan online lên đến chín con số, đều là fan thật.

Hơn nữa tất cả đều đang theo dõi sát sao tiến độ livestream.

Trong phần bình luận, cũng đã bắt đầu xuất hiện chữ của các quốc gia khác.

"Tôi cảm thấy trạng thái tinh thần của mình không còn bình thường nữa rồi, có ai triệu chứng giống tôi không?" "Tìm một chị em đang ôm điện thoại khóc hu hu giống tôi!" "Nói thật, nước mắt tôi từ lúc tiểu tộc trưởng bị thương nặng đến giờ chưa ngừng chảy." "Ai thảm bằng tôi, tôi khóc từ lúc Thanh ca giả chết, giờ cặp mắt chó hợp kim titan này không dùng được nữa rồi." "Tôi biết rồi, đây là một âm mưu, là âm mưu của bệnh viện mắt phải không?" "Đầu tiên là show thao tác làm mù mắt chó hợp kim titan của tôi, bây giờ lại còn muốn trực tiếp khóc mù mắt chó hợp kim titan của tôi!" "Tôi khóc to thật sự, những bản sao đối diện thực ra cũng tồn tại thật phải không." "Vốn dĩ rất ghét bản sao Khải Linh tiểu ca, nhưng khi anh ấy chọn ở lại cuối cùng để xin lỗi tiểu tộc trưởng, tim tôi tan nát." "Là đàn ông, vốn chỉ cảm thấy bi tráng, nhưng cuối cùng thấy bản sao tiểu tộc trưởng giữ lại một hơi để tiễn Khải Linh tiểu ca đi, thật sự không kìm được." "Cảm giác như được tiểu tộc trưởng và mọi người dạy cho một bài học, trên đời làm gì có tốt xấu tuyệt đối." "Mặc dù tôi khóc rất thảm, nhưng cú cuối cùng của tiểu tộc trưởng giả thật sự làm tôi bật cười, anh ấy đáng yêu thật!" "Đúng vậy, bị cú cuối cùng làm cho bật cười, nhưng sau khi hoàn hồn lại khóc thảm hơn." Lúc này, không

chỉ cả phòng livestream.

Ngay cả toàn bộ hiện trường khảo cổ, không khí lúc này cũng vô cùng nặng nề.

Lưu Bác Văn hiếm khi không chú ý đến những gì đang được nói trên màn hình bình luận.

Lúc này hắn nhìn cảnh tượng không xa, thực ra đã không nhìn rõ gì nữa.

Cả hai mắt đều đẫm lệ.

"Lưu Bác Văn." Triệu Trạch Minh gọi hắn một tiếng.

Lưu Bác Văn không nhìn đối phương nói chuyện như thường lệ.

Vì hắn cảm thấy, bây giờ chỉ cần đầu mình cử động một chút.

Nước mắt đã kìm nén rất lâu sẽ rơi xuống.

"Gì vậy?" Triệu Trạch Minh nói: "Cậu có thể nhìn ra bây giờ trong phòng livestream có bao nhiêu bình luận không?" Nghe câu hỏi này, Lưu Bác Văn lộ ra vẻ mặt có chút khinh bỉ.

Thực tế, tâm trạng của hắn còn khoa trương hơn vẻ mặt hiện tại rất nhiều.

Nhưng, hắn bây giờ không muốn làm biểu cảm quá lớn.

Nước mắt vẫn sẽ rơi xuống.

"Tại sao cậu lại muốn biết bây giờ có bao nhiêu bình luận?" "Sao cậu không hỏi tôi bình luận của hoa khôi ở dòng thứ mấy?" Triệu Trạch Minh bị câu hỏi ngược của Lưu Bác Văn làm cho nghẹn họng.

Sau đó, có chút tức giận nói: "Vậy thì cậu đếm xem bình luận của hoa khôi ở dòng thứ mấy đi!" Nghe vậy, vẻ mặt khinh bỉ của Lưu Bác Văn biến thành kinh ngạc vô cùng rõ rệt.

Nước mắt vừa cố nén bỗng lã chã rơi xuống.

Điều này khiến cho vẻ mặt của Lưu Bác Văn lúc này vô cùng hài hước.

Vì hắn đang khóc với ánh mắt kinh ngạc.

Triệu Trạch Minh nhíu mày, cảm thấy vẻ mặt này của Lưu Bác Văn không ổn.

Trong lòng hắn có một dự cảm không lành.

Cảm giác lời tiếp theo Lưu Bác Văn muốn nói, tuyệt đối không phải là điều mình muốn nghe.

Lưu Bác Văn dường như thực sự rất kinh ngạc với câu hỏi này, nên bây giờ ngay cả nước mắt cũng không buồn lau.

Chương 468

Hắn mặt đẫm nước mắt hỏi: "Học bá, sao cậu lại gọi thẳng là hoa khôi?" Nghe câu hỏi này, Triệu Trạch Minh trong giây lát không phản ứng kịp.

Đây là câu hỏi gì?

Gì gọi là gọi thẳng là hoa khôi?

Chẳng lẽ hoa khôi, không phải lúc nào cũng là hoa khôi sao?

Không gọi hoa khôi, gọi là bạn học này à?

Triệu Trạch Minh dùng ánh mắt "cậu có bị sao không" nhìn Lưu Bác Văn.

Lưu Bác Văn nói: "Trước đây không phải cậu đều gọi thẳng là Khinh Nhứ sao?" Nghe hai chữ này, Triệu Trạch Minh thậm chí trong giây lát còn cảm thấy có chút xa lạ.

Nhưng khi phản ứng lại hai chữ này là tên của ai, sắc mặt hắn liền trở nên có chút phức tạp.

Lưu Bác Văn nói với hắn: "Đúng vậy, trước đây gọi thẳng tên người ta, thật sự là quá bất lịch sự rồi." Triệu Trạch Minh không ngờ Lưu Bác Văn lại còn đang lên lớp cho mình.

Hắn ngẩn người, chuyển chủ đề.

Đây cũng là câu hỏi mà hắn đã muốn hỏi từ nãy.

"Cậu muốn khóc thì khóc đi, rất nhiều người đang khóc, lại không có ai cười cậu đâu." "Cậu kìm nén làm gì." Vừa nói xong, lại nhanh chóng bổ sung một câu: "Cậu lại không kìm được." Sự chú ý của Lưu Bác Văn quả nhiên nhanh chóng bị chuyển hướng.

Hắn nói: “Bởi vì tôi cảm thấy tình cảm giữa đại ca bản sao và Khải Linh tiểu ca bên kia cũng là thật.” “Người bên kia thực ra cũng giống chúng ta.” “Tôi khóc vì tình anh em của họ.” Triệu Trạch Minh lại lặp lại trọng điểm trong câu hỏi của mình: “Vậy tại sao cậu lại kìm nén?” Lưu Bác Văn cắn răng, nói: “Bởi vì lúc nãy Khải Linh tiểu ca bản sao kia đã làm đại ca bị thương rất nặng, tôi không muốn vì họ mà rơi nước mắt.” “Đây là đại ca người hiền gặp lành, tỉnh lại rồi.” “Nếu đại ca không tỉnh lại, tôi chắc chắn muốn họ tất cả đều chết.” Triệu Trạch Minh gật đầu.

Biết được nguyên nhân.

Nhưng, lời của Lưu Bác Văn vẫn chưa nói hết.

Hắn rất nhanh lại chỉ về phía đối diện, chỉ vào “Lưu Bác Văn” đang khóc vô cùng thảm thương, bản thân cũng theo đó mà khóc thảm hơn: “Hơn nữa!

Cậu không thấy bên kia đã khóc thành cái dạng gì rồi sao?” “Tôi tuyệt đối không thể thua hắn!” “Bây giờ, có phải tôi không khóc thảm bằng hắn không!” “Còn nữa!

Tên đối diện kia sao mày lại trừng tao!” “Học bá!

Cậu mau trừng lại đi!” Triệu Trạch Minh: “…” Mặc dù cạn lời, nhưng vẫn rất nghe lời mà trừng lại.

Cùng lúc đó, Diệp Phàm và mấy người bên cạnh đều nhìn về phía chiến trường duy nhất còn đang giằng co.

“Lê Thốc” càng đánh càng hăng.

Lúc nãy bên cạnh chỉ có hai mươi mấy âm binh, bây giờ đã lên đến tám mươi mấy.

“Để tiểu ngốc Lê và lão mù kia tự giải quyết à?” Giải Vũ Thần đứng bên cạnh Diệp Phàm, hỏi.

Diệp Phàm nhìn về hướng Lê Thốc và Hách Liên Tĩnh.

Nếu trong tình huống hoàn toàn có phòng bị, Hách Liên Tĩnh chưa chắc đã không phải là đối thủ của âm binh do "Lê Thốc" triệu hồi.

Nhưng, Hách Liên Tĩnh hoàn toàn không lường trước và cũng hoàn toàn không phòng bị "Lê Thốc" đột nhiên triệu hồi.

Vì vậy, khi hắn hoàn hồn lại, hắn đã ở thế yếu trong toàn bộ cục diện.

Nếu muốn giành chiến thắng, việc duy nhất hắn có thể làm là đánh bại chính "Lê Thốc".

Nhưng, "Lê Thốc" bây giờ đã ở ngoài chiến trường của âm binh và Hách Liên Tĩnh.

Vì vậy, Hách Liên Tĩnh phải xuyên qua lớp lớp âm binh này.

Bây giờ, hắn là một người sống, trong tình huống thể lực đã có phần suy giảm, vẫn chưa hoàn toàn bị âm binh dồn vào chỗ chết.

Thậm chí còn có mấy lần muốn đột phá vòng vây của âm binh.

Điều đó đã chứng tỏ thực lực của Hách Liên Tĩnh mạnh mẽ đến mức nào.

Nhưng Lê Thốc lại mãi không đeo mặt nạ tướng quân quỷ diện bằng đồng xanh như "Lê Thốc" trong Thận Kính.

Mà chỉ đơn thuần dùng Tú Xuân Đao, run rẩy chiến đấu với bản thân đang đeo mặt nạ.

Mặc dù hai người hoàn toàn là cùng một người.

Nhưng có sự gia trì của mặt nạ tướng quân quỷ diện bằng đồng xanh.

Thực lực của "Lê Thốc" rõ ràng là trên Lê Thốc.

Diệp Phàm sờ vào chiếc mặt nạ tướng quân quỷ diện bằng đồng xanh khác trên eo mình.

Mặc dù lúc nãy hắn đang trong trạng thái hôn mê, nhưng hắn đại khái biết nguyên nhân căn bản của việc "Lê Thốc" này đột nhiên hắc hóa bật mode đại là gì.

Hắn đã nhìn thấy ba thi thể được xếp ngay ngắn ở phía bên kia.

Đầu tiên, loại trừ khả năng thi thể này vốn dĩ đã bị giết theo đội hình như vậy.

Tiếp theo loại trừ khả năng Hách Liên Tĩnh đột nhiên phát thiện tâm xếp người trong Thận Kính đối diện thành hàng ngay ngắn như vậy.

Dù nói thế nào đi nữa, cả hai Lê Thốc đều vẫn là đứa trẻ trong đội này.

Kiến thức và khả năng chịu đựng của họ đối với sinh mệnh, chắc chắn không thể so với Thất Đao và các thành viên khác trong Cửu Môn.

"Lê Thốc" hắc hóa, và thành công thăng cấp, xét cho cùng vẫn là vì hắn cho rằng mình đã mất đi thứ mà sinh mệnh rất khó chịu đựng.

Diệp Phàm rất rõ ràng, bây giờ chính là cơ hội tốt để tiểu ngốc Lê trong đội của mình trưởng thành.

Dùng chính mình để kích thích chính mình trưởng thành.

Nhưng.

Diệp Phàm đột nhiên nhớ lại những hình ảnh giống như ký ức xuất hiện trong tiềm thức khi hắn hôn mê.

Diệp Phàm thời thanh niên hứa sẽ chữa mắt cho gã mù.

Nhưng vẫn để hắn cho đến tận lăng mộ dưới đáy biển lần trước,

vẫn mang theo bệnh mắt của mình.

Diệp Phàm lúc nhỏ hứa sẽ để Tiểu Tam Gia mãi mãi có thể làm Tiểu Tam Gia.

Nhưng bây giờ, khi Tiểu Tam Gia xuất hiện, lại đã biến thành Tà Đế.

Hơn nữa còn dùng tên của Quan Cấn để nhận nhau.

Xa hơn nữa, Diệp Phàm lúc còn rất nhỏ cũng luôn là tiểu Diệp ca ca của hoa khôi muội muội.

Nhưng bây giờ.

Diệp Phàm cho rằng Giải Vũ Thần này có lẽ đã biết thế nào là "trời sắp mưa, thời tiết đổ máu" rồi.

Hắn biết lựa chọn tốt nhất của mình bây giờ là gì.

Nhưng hắn không muốn chọn như vậy.

"Trong đội của chúng ta, người lớn đã đủ nhiều rồi." Diệp Phàm lấy mặt nạ tướng quân quỷ diện bằng đồng xanh từ trên thắt lưng xuống, nói: "Muốn để một người trưởng thành, đột nhiên biến thành người lớn, là rất đơn giản." "Để hắn lột một lớp da là được." Giải Vũ Thần nghe lời của Diệp Phàm, ánh mắt khẽ lóe lên.

Chương 469

Hắn khẽ mím đôi môi mỏng của mình, cảm thấy mình bây giờ đã biết quyết định của Diệp Phàm.

Mặc dù có chút bất ngờ, nhưng không thể nói là không hợp lý.

Diệp Phàm không chú ý đến phản ứng của các thành viên xung quanh, tiếp tục nói: "Nhưng, muốn để một người có thể làm trẻ con thêm một thời gian nữa, lại rất khó khăn." "Điều đó cần sự đồng hành lâu dài, quan tâm lâu dài." "Trưởng thành, chỉ cần mất đi là đủ." "Nhưng giữ gìn sự ngây thơ, lại cần không ngừng nhận được." Diệp Phàm vừa nói, vừa đeo mặt nạ tướng quân quỷ diện bằng đồng xanh lên mặt mình.

Và lúc này, vẻ mặt của các thành viên bên cạnh hắn đều trở nên có chút chua xót, nhưng lại có chút vui mừng.

Đặc biệt là Giải Vũ Thần, Quan Cấn, Trương Khải Linh và Gia Cát Thanh.

Người bây giờ trông càng mạnh mẽ, càng có nghĩa là trên con đường trước đây của họ đã mất đi càng nhiều sự ngây thơ.

Đáng tiếc là.

Lúc đó khi họ đang mất đi, bên cạnh lại không có một người như Diệp Phàm.

Thà rằng bỏ lỡ cơ hội trưởng thành.

Cũng muốn bảo vệ những thứ họ vốn có.

Giải Vũ Thần có chút ngẩn ngơ nhìn Diệp Phàm.

Không biết tại sao, trên bóng hình này lại một lần nữa cảm nhận

được vài phần quen thuộc.

Nhưng, hắn cũng chỉ ngẩn ngơ trong hai giây ngắn ngủi đó.

Nhanh chóng điều chỉnh lại cảm xúc của mình, cười cúi đầu lắc đầu, dường như có chút bất đắc dĩ.

"Tiểu Diệp à, cha hiền sinh con hư đấy." Nụ cười của Diệp Phàm sau khi đeo mặt nạ có chút trầm, nhưng trong sự trầm lắng đó lại mang theo vài phần tinh nghịch.

"Một đứa, không tính là nhiều." Nói rồi, hắn cầm cây Vô Cực Côn của mình, vung sang một bên.

"Lê Thốc!" Diệp Phàm hét lớn về hướng đó.

Hai Lê Thốc nghe thấy tiếng của Diệp Phàm, đều đồng loạt quay đầu lại với cùng một biểu cảm, nhìn về phía Diệp Phàm.

Giây đầu tiên, biểu cảm trên mặt hai người là giống nhau.

Toàn bộ đều là biểu cảm kinh hỉ.

Nhưng giây tiếp theo, khi nhìn thấy người đứng bên cạnh Diệp Phàm, nhìn thấy cây Hành Giả Côn trong tay Diệp Phàm.

Biểu cảm trên mặt hai người tức khắc có sự phân biệt rất rõ ràng.

Một là kinh hỉ hơn cả kinh hỉ.

Một là tuyệt vọng hơn cả tuyệt vọng.

"Diệp Phàm!" "Diệp Phàm!" Hai người thậm chí cả lời thoại cũng giống hệt nhau.

Nhưng một người gần như mừng đến phát khóc, một người lại gần như hận đến khóc ra máu.

Cùng lúc đó, nụ cười trên khóe miệng Hách Liên Tĩnh cũng thả lỏng hơn một chút.

Nhưng, hắn bây giờ không rảnh để xem tình hình hồi phục của tiểu Diệp tử.

Chỉ có thể thông qua giọng nói vẫn còn khá nội lực của cậu, suy đoán ra tiểu Diệp tử bây giờ quả thực không có nguy hiểm đến tính mạng.

Thấy Diệp Phàm, đôi mắt vốn đã không nhỏ của Lê Thốc, bây giờ sáng lên, trông càng thêm tinh thần.

Một bên, Diệp Phàm vừa đi về hướng này, vừa quen tay xoay cây Hành Giả Côn trong tay, hơi cao giọng nói: "Nhìn cho kỹ đây, hai tiểu ngốc!" Không chỉ Lê Thốc, ngay cả động tác của "Lê Thốc" trong Thận Kính cũng ngẩn ra một lúc.

Giọng điệu này của Diệp Phàm, rõ ràng là muốn dạy họ điều gì đó.

Nhưng nghe có vẻ, lại còn tính cả hắn, một "Lê Thốc" đáng lẽ phải ở phe địch, vào cùng.

Chỉ thấy, Diệp Phàm vung gậy một vòng, cánh tay duỗi thẳng theo hướng chéo xuống dưới trong khoảnh khắc đó.

Bên cạnh hắn đã xuất hiện vô số bóng đen từ hư không.

Những bóng đen đó chính là điềm báo trước khi âm binh của "Lê Thốc" xuất hiện.

Nhưng, khác với điều đó.

Điềm báo trước khi âm binh của "Lê Thốc" xuất hiện, chỉ là một phần nhỏ khí đen xuất hiện bên cạnh hắn và Hách Liên Tĩnh.

Nhưng bên cạnh Diệp Phàm.

Khí đen lan ra hai bên của hắn, lại không nhìn thấy điểm cuối!

Đám hắc khí đó không chỉ trải dài theo chiều ngang.

Phía sau những lớp ngang đó còn có những luồng khí kéo dài theo chiều dọc trông vô cùng khoa trương.

Có vẻ như, dù đám hắc khí này tạm thời chưa biến thành âm binh, nhưng chỉ riêng sự tồn tại của chúng, đè nén cả vùng sa mạc này, gần như bao phủ hoàn toàn mọi thứ, cũng đã đủ hãi hùng rồi.

Không khó để tưởng tượng, một khi đám hắc khí này hóa thành âm binh, cảnh tượng ở đây sẽ khủng khiếp đến mức nào.

Nhìn thấy đại cảnh tượng như vậy, trong thoáng chốc, sự tuyệt vọng trong lòng "Lê Thốc" tạm thời biến thành phẫn nộ, bực bội và cả sự khinh bỉ mà hắn quen dùng nhất.

"Lê Thốc" dứt khoát buông thanh Tú Xuân đao của mình xuống.

Sự chú ý của hắn đã hoàn toàn không còn đặt trên người Lê Thốc nữa, mà chuyển sang Diệp Phàm.

Hắn lấy hết hơi gầm lên một tiếng: "Diệp Phàm!

Mày bị điên à!

Mày dùng nhiều thứ như thế này để giết tao à??

Trạng thái tinh thần của mày có bình thường không đấy?" Lê Thốc nghe thấy cái gã "Lê Thốc" bên cạnh có phong cách giống hệt mình thường ngày, liền dùng chuôi Tú Xuân đao đập vào đầu gã một cái: "Mày nói chuyện với tiểu tộc trưởng của tao thế à?" Bị "Lê Thốc" trừng mắt qua lớp mặt nạ.

Dù cách một lớp mặt nạ, Lê Thốc không thể thấy được ánh mắt của chính mình, nhưng dựa vào sự thấu hiểu bản thân, cậu vẫn cảm nhận được rằng mình chắc chắn đã bị lườm một cái.

Thế là, Lê Thốc không hề yếu thế mà trừng mắt lại.

Nào ngờ, hành động này của cậu, trong mắt người khác, lại chẳng

khác nào một con chó cáo mượn oai hùm, có chủ nhân chống lưng.

"Lê Thốc" nhất thời không thể nhịn được nữa, lại rút Tú Xuân đao ra chĩa về phía Lê Thốc.

"Hôm nay tao có chết cũng phải lôi mày đi cùng!" Hắn chém hai nhát về phía Lê Thốc.

Lê Thốc vội né sang hai bên.

Cậu phát hiện may mà mình né kịp, bởi vì hai nhát đao đó của "Lê Thốc" không phải là đùa giỡn.

Nếu trúng phải, chắc chắn sẽ mất mạng.

Hơn nữa, Diệp Phàm lại không hề có hành động thực chất nào để giúp cậu.

Sau khi tung ra chiêu lớn hắc khí dạo đầu, hắn lại không ra tay giúp cậu cản hai nhát đao này!

Chương 470

Nhát thứ ba, Lê Thốc dùng chuôi Tú Xuân đao đỡ lấy đòn tấn công.

Cùng lúc chuôi đao của cậu chặn được lưỡi đao của đối phương, cậu cũng rút thanh Tú Xuân đao của mình ra.

Cong cánh tay, cậu vẽ một đường cong bạc hình vòng cung trước ngực.

Nhưng nhát đao này đã bị một âm binh xuất hiện kịp thời bên cạnh "Lê Thốc" chặn lại, do chính "Lê Thốc" triệu hồi.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, âm binh đó liền giơ đại đao lên chém về phía Lê Thốc.

Trên trán Lê Thốc tức thì rịn ra một lớp mồ hôi lạnh.

Cậu theo phản xạ nhắm mắt lại.

Tuy nhiên, đòn tấn công trong dự kiến đã không giáng xuống người cậu.

Sau khi nghe thấy tiếng "Ngươi!" đầy kinh ngạc của bản thân ở phía đối diện, Lê Thốc liền mở bừng mắt.

Chỉ thấy, âm binh cao lớn vừa vung đao về phía cậu ban nãy, giờ đây hai chân đã rời khỏi mặt đất.

Thân thể ngửa ra sau, cằm hếch lên trời, trông như bị ai đó dùng thứ gì đó từ phía sau hất bổng lên.

Lê Thốc nhìn ra sau lưng nó.

Quả nhiên.

Đằng sau âm binh này, còn có một âm binh cao lớn khác đang

đứng.

Lúc này, gã đang dùng đầu thanh trường thương bằng đồng của mình hất vào gáy của âm binh kia.

Nhưng khác với phản ứng sau khi bị Hách Liên Tĩnh tấn công trước đó, trên mặt âm binh này đã hiện lên vẻ mặt vô cùng đau đớn!

Âm binh tấn công âm binh có hiệu quả!

Lê Thốc nhìn âm binh do Diệp Phàm triệu hồi, mắt mở to kinh ngạc.

Cậu lại nhìn về phía Diệp Phàm.

Khi thấy đại quân âm binh mênh mông cuồn cuộn bên cạnh hắn, mắt cậu càng mở to hơn.

Chỉ thấy, đi theo bên cạnh và phía sau Diệp Phàm, ít nhất là một đội quân âm binh lên đến hàng nghìn người!

Lúc này, Diệp Phàm đeo chiếc mặt nạ dường như được làm riêng cho mình, đi trước đám âm binh quái vật mặt xanh này, trông như một Quỷ vương sống vậy.

Nhưng sau cơn chấn động ban đầu, trong lòng Lê Thốc lại không còn phấn khích như vừa rồi nữa, mà có thứ gì đó chặn ở lồng ngực.

Cậu đột nhiên nhớ lại lời hùng hồn tráng chí mà mình đã nói với tiểu tộc trưởng nhà mình trước đây.

Chỉ là cái bằng cấp quèn, mình nhất định sẽ đuổi kịp bước chân của anh ấy về mọi mặt.

Trước đây Diệp Phàm vẫn luôn trêu chọc cậu, hơn nữa gần như không có chút sức tấn công nào đối với họ.

Thậm chí, phần lớn thời gian đều không có uy nghiêm của một tộc trưởng.

Trẻ hơn Phan Tử và Vương Nguyệt Bán thì thôi đi, thậm chí trông còn không có tâm cơ bằng Gia Cát Thanh kia.

Nhưng bây giờ, Lê Thốc cảm thấy lời hùng hồn tráng chí mà mình từng nói với tiểu tộc trưởng trước đây mới bất tài vô dụng làm sao.

Cậu bây giờ, thậm chí còn không bằng cả cái tên hàng nhái đối diện.

Cậu bây giờ, thậm chí còn không dám đeo chiếc mặt nạ Quỷ tướng quân Thanh Đồng này lên mặt.

Bởi vì cậu không chắc chắn, sau khi mình đeo chiếc mặt nạ này lên, liệu có thật sự trở thành chủ nhân của nó hay không.

Dù mỗi ngày cậu đều tỏ ra chẳng quan tâm đến điều gì, nhưng khi nhìn thấy gã hàng nhái kia đeo mặt nạ, triệu hồi ra âm binh, trong đầu cậu vẫn vang lên những lời gần như là giận dữ của người cha ruột.

"Lê Thốc!

Cứ cái bộ dạng này của mày cả ngày!

Mày đừng tưởng mày cầm được cái mặt nạ này lên thì mày chính là chủ nhân của nó!

Tao thật sự không hiểu, tại sao tao lại có một đứa con như mày!

Rốt cuộc tại sao mặt nạ Quỷ tướng quân Thanh Đồng lại chọn mày làm chủ nhân tiếp theo của nó!

Lẽ nào, chúng ta đã định trước là không đợi được tộc trưởng Đồ Long chân chính rồi." Cậu nhớ đêm trước khi cha mình biến mất.

Ông đứng ở cửa, như thể sắp ra ngoài, giống như động tác ông vẫn thường làm.

"Lê Thốc, cha quyết định vẫn phải thử lần cuối cùng.

Nhưng, nếu mặt nạ đã chọn con, cha sẽ để lại Tú Xuân đao cho con.

Cha hy vọng, sau này tốt nhất con phải xứng đáng với sự lựa chọn của chiếc mặt nạ này.

Nếu cuối cùng con vẫn không thể xứng với chiếc mặt nạ này, thì đừng nói mình là truyền nhân của Thất Đao." Khi thấy gã hàng nhái "Lê Thốc" đeo mặt nạ Quỷ tướng quân Thanh Đồng lên, Lê Thốc có một khoảnh khắc vui mừng.

Bởi vì người đó có khuôn mặt giống hệt mình, cậu có thể mặt dày cho rằng mình cũng có thể xứng với sự lựa chọn của chiếc mặt nạ đồng.

Nhưng, khi Giải Vũ Thần thật sự để cậu qua giúp Hách Liên Tĩnh, đối mặt với bản thân này, cậu đã đến.

Nhưng cậu vẫn không dám đeo mặt nạ.

Cậu vẫn sợ rằng, mình đeo chiếc mặt nạ này lên, cũng chỉ là trên mặt có thêm một cái mặt nạ mà thôi.

Bây giờ, tay Lê Thốc run run, chạm vào chiếc mặt nạ treo bên hông.

Năm đầu ngón tay cậu áp vào những chỗ lõm trên mặt nạ, nhẹ nhàng nhấc nó lên một chút.

Chiếc mặt nạ vốn đối với cậu chỉ nặng như một miếng kim loại bình thường, giờ đây lại trở nên nặng nề khác thường.

Cơ bắp trên cánh tay Lê Thốc căng lên trong giây lát, rồi lại đặt chiếc mặt nạ xuống.

Không đeo mặt nạ Quỷ diện Thanh Đồng, nhưng Lê Thốc lại đeo lên chiếc mặt nạ ngạo kiều của một đứa trẻ hư.

Cậu hét lớn về phía Diệp Phàm đang đi tới: “Sao lúc nãy ngươi không để đám âm binh này giúp ta đánh hắn?!

Ngươi muốn để kẻ mạnh sống, kẻ yếu chết à??” Cùng lúc đó, trong phòng livestream, cảm xúc căng thẳng và thương cảm của khán giả đã dịu đi phần nào.

Sự chú ý của họ đã bị Diệp Phàm và Lê Thốc hiện tại thu hút.

Không khí trong phần bình luận trở nên thoải mái hơn.

“Cha hiền sinh con hư, cười chết tôi mất ha ha ha ha, Giải lão bản dùng từ gì thế này.” “Hu hu hu, tôi khóc rồi, lời của tiểu Diệp tộc trưởng thật sự dịu dàng quá!” “Hy vọng trên con đường trưởng thành của mỗi người đều có một người như tiểu Diệp tộc trưởng, bảo vệ sự ngây thơ của bạn.” “Tôi phải nói lại lần nữa, cậu ấy xứng đáng!” “Quả nhiên, Tiểu Áp Lê nhà chúng ta thực ra chính là anh em ruột khác cha khác mẹ với Niên Niên Tuế Tuế!” “Áp Lê, Niên Niên Tuế Tuế, cát tường tam bảo, có.” “Rõ ràng Áp Lê nên là anh, nhưng cứ nghĩ đến Niên Niên Tuế Tuế một người theo Khải Linh tiểu ca, một người theo Hắc gia, lại cảm thấy Áp Lê sẽ là người bị bắt nạt nhỉ?” “Vãi chưởng!

Đám hắc khí này là cái gì vậy?” “Chỉ có thế giới tu tiên của tôi là không tồn tại?” “Nhân loại lén lút tiến hóa sau lưng tôi, đợt tiến hóa này lại không rủ tôi à?” “Thanh lịch, thật sự là thanh lịch.” “Hơi lo lắng nha, tiểu Diệp tộc trưởng vừa bị thương nặng, giờ đã phải tung chiêu cuối rồi sao?” “Tiểu Áp Lê bên kia trông có vẻ đáng thương thế nào ấy.” “Cười không ngậm được mồm, Tiểu Áp Lê miệng cứng lòng mềm à!

Tôi rõ ràng thấy trong mắt cậu lúc nãy có ánh sáng mà!” “Tiểu tộc trưởng nói là hai Tiểu Bổn Lê, vậy Tiểu Áp Lê này vốn không có trong danh sách tử vong, có phải là có thể giữ lại không?” “Nghĩ đến

cảnh hai Tiểu Áp Lê ở cùng nhau, cảm thấy cảnh tượng này ồn ào lạ thường." "Tiểu Áp Lê cũng muốn đeo mặt nạ mà." "Tiểu Diệp tộc trưởng chắc là muốn dạy Tiểu Áp Lê nên làm thế nào." Cùng lúc đó, nghe thấy tiếng hét của Lê Thốc, Diệp Phàm vẫn điềm tĩnh bước đi, nói: "Thế có phải là hơi không có võ đức không?" Lê Thốc: … Cậu nhìn về phía Hách Liên Tĩnh, người mà theo cậu là chẳng liên quan gì đến hai chữ "võ đức" nhất.

Phần lớn âm binh mà Diệp Phàm triệu hồi đều đã đổ về phía Hách Liên Tĩnh.

Chương 471

Điều này khiến Hách Liên Tĩnh, người vốn không có tâm trí trêu chọc cậu, cuối cùng cũng thoát ra khỏi đám âm binh.

Lúc này, gã đang thong thả đi về phía cậu!

Dù Hách Liên Tĩnh đúng là người phe mình, nhưng Lê Thốc bây giờ lại nảy ra một ý nghĩ vô cùng xấu xa.

Cậu quay đầu nhìn về phía "Lê Thốc", nói một cách hết sức tự nhiên: "Mày còn ngơ ra đó làm gì?

Mau triệu hồi thêm mấy âm binh ra đi!

Mày thấy lão mù kia tàn nhẫn thế nào rồi chứ!

Lát nữa lão qua đây việc đầu tiên là xử mày đấy!" "Lê Thốc" thấy Hách Liên Tĩnh đến gần, theo phản xạ siết chặt Tú Xuân đao trong tay.

Nhưng ngay sau đó, hắn lại nghĩ đến mối quan hệ giữa mình và "Hách Liên Tĩnh".

Nếu nghĩ đến tầng quan hệ này, "Lê Thốc" cảm thấy mình đang đối mặt với hai tình thế.

Một là, Hách Liên Tĩnh hiện tại thật sự đang đe dọa đến tính mạng của mình.

Nhưng tiền đề của tình thế này là, sự tồn tại của Diệp Phàm đã khiến tính mạng hắn đối mặt với mối đe dọa một trăm phần trăm rồi.

Còn tình thế thứ hai là, mình có thể sẽ bị chính mình lợi dụng để tấn công Hách Liên Tĩnh.

"Lê Thốc" nhất thời cảm thấy vô cùng phiền não.

Hách Liên Tĩnh đi trước Diệp Phàm một bước, cũng đi trước khi

“Lê Thốc” kịp phản ứng một bước, đến bên cạnh hai Lê Thốc.

“Lê Thốc” thấy Hách Liên Tĩnh tiếp cận, chuông báo động trong đầu lập tức vang lên.

Cảnh tượng lão mù này đã giết ba đồng bạn của mình như thế nào lại một lần nữa ùa vào đầu “Lê Thốc”.

Đôi mắt sau mặt nạ của hắn lập tức trở nên đỏ ngầu.

Suy nghĩ “có nên bị chính mình lợi dụng hay không” vừa rồi, thoáng chốc tan thành mây khói.

Bây giờ trong đầu hắn, chỉ còn lại sự thù hận và sợ hãi đối với Hách Liên Tĩnh.

“Lê Thốc” lập tức đâm Tú Xuân đao của mình ra.

Không ngoài dự đoán, đã bị Hách Liên Tĩnh dùng Đại Bạch Cẩu Thối chặn lại.

“Đừng căng thẳng.

Mày không có trong danh sách phải chết.

Cho nên xử lý mày thế nào, bọn tao nghe theo Tiểu Diệp tử.” Hách Liên Tĩnh vừa nói một cách nhẹ nhàng, vừa linh hoạt xoay cổ tay.

Tú Xuân đao của “Lê Thốc” ngay sau đó đã cắm vào trong cát.

Còn Lê Thốc cũng đang cảnh giác nhìn Hách Liên Tĩnh.

Mặc dù vừa rồi Hách Liên Tĩnh bị kẻ địch đông hơn mình gần hai mươi lần nhắm vào, hơn nữa đối phương còn là những âm binh không có cảm giác đau, cũng không biết mệt, nhưng trông gã bây giờ vẫn tràn đầy sinh lực.

Lê Thốc thậm chí có một khoảnh khắc cảm thấy, thực ra cái tên bệnh tâm thần đeo kính râm này cũng là một âm binh.

Lão âm binh rồi.

Quả nhiên không ngoài dự đoán.

Sau khi Hách Liên Tĩnh tước vũ khí của "Lê Thốc", việc đầu tiên gã làm lại chính là nhắm vào cậu.

Hách Liên Tĩnh đưa bàn tay đen về phía cậu, búng một cái rõ kêu vào trán cậu: "Tiểu Bổn Lê, mày làm sao thế?

Sao không đeo mặt nạ của mày?" Lê Thốc vốn có cả một bụng lời phản bác muốn nói, nhưng khổ nỗi, câu nói nghe có vẻ nhẹ nhàng này của Hách Liên Tĩnh lại đánh trúng vào điểm yếu của cậu.

Cho nên Lê Thốc chỉ đành cứng cổ, bướng bỉnh nói: "Mặt nạ của tao, tao thích thì đeo, không thích thì không đeo!

Mày quản được à?!" Hách Liên Tĩnh cười khẩy một tiếng, nói: "Mày thích đeo hay không thì tùy." Một bên, Diệp Phàm cũng đã thong thả đi tới.

Đám âm binh mênh mông mà hắn vừa triệu hồi ra, tất cả đều có mục tiêu rõ ràng, bao vây lấy đám âm binh do "Lê Thốc" triệu hồi.

"Tộc trưởng." Lê Thốc không nhìn thấy sắc mặt của Diệp Phàm sau mặt nạ, nhưng có thể qua cổ của hắn nhận ra, sắc máu của hắn vẫn chưa hồi phục được bao nhiêu.

"Lê Thốc" nhìn Diệp Phàm như vậy, trong chốc lát cũng có chút mờ mịt.

"Chúng ta đều là giả, đúng không." Diệp Phàm nhìn hắn.

Cảm thấy mình chỉ ngất đi một lúc mà "Lê Thốc" đã trưởng thành hơn rất nhiều.

Còn Lê Thốc đã đáp lời trước Diệp Phàm: "Mày không phải giả, lẽ nào tao là giả à?

Chẳng phải đã nói với chúng mày ngay từ đầu rồi sao!" Diệp Phàm lại nhìn phản ứng của Lê Thốc.

Nói một cách uyển chuyển, coi như đã giữ được sự ngây thơ của Lê Thốc.

Nhưng, vẫn chưa gỡ được nút thắt trong lòng cậu.

"Lê Thốc" nhìn những người của mình đã chẳng còn lại bao nhiêu.

Hắn giơ tay, gỡ chiếc mặt nạ trên mặt xuống, để lộ ra đôi mắt đỏ ngầu bên dưới.

Đôi mắt đó, thậm chí còn cho người ta cảm giác sắp chảy ra máu.

Ngay sau đó, từ đôi mắt ấy quả nhiên chảy ra hai hàng huyết lệ.

Hách Liên Tĩnh và Lê Thốc đều nhíu mày.

Sau khi "Lê Thốc" gỡ mặt nạ đồng xuống, đám âm binh hắn triệu hồi cũng lập tức biến mất.

Âm binh của Diệp Phàm cũng không còn ý nghĩa tồn tại, hắn cũng gỡ mặt nạ xuống sau Lê Thốc.

Biểu cảm hơi nhíu mày và sắc mặt có phần tái nhợt của hắn cũng lộ ra.

"Lê Thốc, tôi vẫn hy vọng, cậu có thể trưởng thành một cách chậm rãi, nhưng thuận lợi.

Mọi chuyện rồi sẽ thuận lý thành chương mà xảy ra." Diệp Phàm vừa nói, vừa giúp "Lê Thốc" lau đi hai hàng huyết lệ trên mắt.

"Lê Thốc" cảm nhận được, dường như có chuyện gì đó sắp xảy ra.

Nhưng, hắn lại hoàn toàn thả lỏng.

Giây tiếp theo, trước mắt hắn tối sầm.

Trong nháy mắt, mọi ý thức đều bị rút đi.

Thấy "Lê Thốc" ngã xuống, Lê Thốc và Hách Liên Tĩnh đều lộ ra vẻ mặt vô cùng bất ngờ.

Mà những người còn ở xa như Giải Vũ Thần và Trương Khải Linh, trên mặt cũng có chút chấn động.

Biểu cảm của Diệp Phàm vừa rồi, cùng với ngữ khí của hắn, thật sự quá dịu dàng.

Chương 472

Nếu phải hình dung, thì giống như đang đối mặt với một đứa trẻ vừa mất cả cha lẫn mẹ.

Ôn hòa nói với đứa trẻ đó rằng, nếu cha mẹ con còn sống, nhất định sẽ muốn cuộc sống của con thoải mái hơn một chút.

Hơn nữa, "Lê Thốc" ngay từ đầu cũng không nằm trong danh sách phải chết đó.

Khi Diệp Phàm dùng thái độ ôn hòa như vậy đối xử với "Lê Thốc", họ thậm chí còn tưởng rằng, đội của mình sắp có thêm một đứa trẻ, đội ngũ sau này sẽ trở nên ồn ào hơn.

Hơn nữa, còn có một hậu quả rất có thể xảy ra, đó là địa vị trong đội của Lê Thốc có thể sẽ bị giảm xuống.

Vì vậy, khi hắn dịu dàng để "Lê Thốc" ngã xuống như vậy, ngoài giác quan thứ sáu có phần huyền bí của chính "Lê Thốc" có dự cảm, những người khác đều không hề hay biết.

Nhưng, khoảnh khắc tiếp theo, mọi người liền biết tại sao Diệp Phàm cuối cùng vẫn không giữ lại "Lê Thốc".

Kể từ khoảnh khắc "Lê Thốc" hoàn toàn ngã xuống, cảnh tượng trước mắt họ đã xảy ra những thay đổi không rõ rệt.

Những người khác trong Thận Kính gần như biến mất trong nháy mắt.

Không phải là thực thể tan biến theo kiểu phim tiên hiệp, mà là cảm giác một hình chiếu công nghệ cao toàn diện biến mất.

Họ vẫn đang ở trong một sa mạc.

Cảnh vật xung quanh không có thay đổi đặc biệt rõ ràng.

Vết tích chiến đấu của họ vừa rồi vẫn còn đó.

Nhưng vẫn có một số vật tham chiếu vô cùng nhỏ bé đã thay đổi.

Ví dụ như những dấu chân khổng lồ mà ban đầu họ dùng để xác định nơi này họ đã từng đến, lúc này đã hoàn toàn biến mất.

Sự thay đổi này cũng khiến cả phòng livestream sôi sục.

"Tôi đã nói rồi, tiểu Diệp tộc trưởng sẽ không vô duyên vô cớ ra tay với Lê Thốc này đâu!" "Tiểu Diệp tộc trưởng nhất định cũng không muốn để Áp Lê này có thêm cảm xúc đau khổ, nên mới nói những lời gây ảo giác như vậy trước đó đúng không?" "Nhưng anh ấy thật sự quá dịu dàng!" "Tiểu Diệp tộc trưởng thật sự đã suy nghĩ rất nhiều, cho dù là làm những việc tàn nhẫn như vậy trong mắt người khác." "Hy vọng trưởng thành chậm rãi nhưng thuận lợi, đây thật sự là lời chúc phúc dịu dàng nhất mà tôi từng nghe!" "Nếu trưởng thành quá khó khăn, vậy chúc bạn bình an." "Mượn lời tốt của tiểu Diệp tộc trưởng!

Mọi chuyện rồi sẽ thuận lý thành chương mà xảy ra!" "Nói thật, tôi cũng thật sự bị tiểu Diệp tộc trưởng cảm động đó!" "Cuối cùng cũng có thể ra khỏi đây rồi sao?

Mà rốt cuộc nguyên lý là gì vậy!

Cảm thấy quá phi khoa học!" "Huynh đệ, đã xem đến đây rồi, cậu còn tin vào khoa học à?" "Tuy khoa học trước mặt huyền học chẳng là gì, nhưng vẫn cảm thấy thật kỳ diệu, rốt cuộc đây là nguyên lý gì vậy?" Cùng lúc đó, các nhân viên chính phủ chưa kịp thấy bản sao của mình tham gia vào cuộc chiến đã biến mất đều thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng đồng thời, họ cũng ý thức rất rõ ràng, những người vừa tham gia vào cuộc chiến này, đặc biệt là những người có bản sao đã

chết, đã phải chịu đựng điều gì.

Đó là tận mắt chứng kiến một người gần như hoàn toàn giống mình, thậm chí có thể nói chính là mình, chết ngay trước mắt.

Thậm chí tệ hơn, là bị chính tay mình giết chết.

Dù những người này hiện tại không biểu lộ quá nhiều cảm xúc, nhưng với tư cách là người bình thường, các thành viên đội chính phủ chỉ cần nghĩ đến cảnh tượng đó, nghĩ đến cảnh tượng một người hoàn toàn giống mình bị xóa sổ, vẫn cảm thấy đó tuyệt đối không phải là nỗi đau mà người thường có thể dễ dàng chịu đựng.

Mà nỗi đau như vậy, lại đã có người thay họ gánh chịu một lần rồi!

Vì vậy, các thành viên đội chính phủ bây giờ có bao nhiêu kinh hãi, thì đối với các thành viên vừa trải qua những chuyện này lại có bấy nhiêu kính trọng.

Bên cạnh Diệp Phàm, Hách Liên Tĩnh nhìn Lê Thốc.

Chỉ thấy Lê Thốc bây giờ đang có chút chấn động nhìn nơi "Lê Thốc" vừa ngã xuống.

Gã lại nhìn sang Diệp Phàm: "Thằng nhóc vừa rồi là mấu chốt à?" Hách Liên Tĩnh hỏi.

Diệp Phàm nhìn vết máu còn sót lại trên tay, vê vê ngón tay mình, nói: "Một trong những mấu chốt thôi.

Nếu phải giải thích thì từ trường của những người này là mạnh nhất, bản thân có thể coi là nguồn năng lượng chống đỡ cho từ trường của Thận Kính." Hách Liên Tĩnh nhìn Diệp Phàm, nhíu mày, nói: "Tiểu Diệp tử, trạng thái của cậu bây giờ rất không ổn." Cùng lúc đó, Diệp Phàm không nghe thấy câu này của Hách Liên Tĩnh.

Trong đầu hắn, vang lên một tiếng thông báo của hệ thống. 【Đinh!

Thân thể chịu trọng thương suýt mất mạng, hoàn nguyên nhân vật Quan lão bản.

Do độ khó hoàn nguyên quá cao, độ hoàn nguyên tăng lên 50%.】 【Hiện tại độ hoàn nguyên là 50%, điểm số tương ứng đã được chuyển vào vật chủ.】 【Chúc mừng vật chủ, nhận được phần thưởng hệ thống.】 【Đinh!

Thủ Hạc Sa Chi Thuẫn, một loại phòng ngự tuyệt đối trong sa mạc.】 Nghe thấy phần thưởng trong thông báo của hệ thống, Diệp Phàm cảm thấy tuy mình chưa rút được thẻ nhân vật Gaara, nhưng còn hơn cả rút được thẻ nhân vật Gaara!

Nếu vận may ban đầu của mình mà rút được thẻ nhân vật Gaara, thì độ hoàn nguyên nhân vật của hắn bây giờ nhất định sẽ cao hơn một chút.

Dựa theo thực lực của Gaara mà suy đoán, nhân vật này nếu hoàn nguyên thành công, số tiền đổi được cũng tuyệt đối không ít!

Ít nhất cũng trả được một nửa nợ cho Tiểu Hoa rồi!

Nghĩ đến thân phận nợ nần của mình bây giờ, Diệp Phàm cảm thấy còn nặng nề hơn cả thân phận bị thương.

May mà Quan lão bản là người của Cửu Môn, chứ không phải người của Thất Đao!

Nếu không sau này thật sự nợ ba trăm tỷ đó thì làm sao trả nổi?!

Diệp Phàm đang định khổ trong vui mà thoát khỏi giao diện hệ thống, tiếng thông báo của hệ thống lại vang lên. 【Đinh!

Hệ thống nhắc nhở thân thiện.】 【Vì cơ thể vật chủ đã bị tổn

thương dị thường nghiêm trọng, cần vật chủ chú ý tĩnh dưỡng.】【Tuy hệ thống sẽ âm thầm sửa chữa cho vật chủ, nhưng vết thương chí mạng rất khó chữa lành.】【Phía trước gian nan hiểm trở, hệ thống mong vật chủ bảo trọng.】【Chuyến đi này hung hiểm, vạn mong bình an.】Nói xong những lời này, giọng nói của hệ thống liền biến mất.

Diệp Phàm ngẩn người một lúc, nhất thời lại bị lời dặn dò cuối cùng của hệ thống làm cho cảm động.

Cái hệ thống này trước đây thỉnh thoảng lại giở trò lưu manh, sao bây giờ lại nâng cấp thành chế độ chiếc áo bông tri kỷ rồi nhỉ?

Tuy nhiên, sau khi trải qua một loạt hồi ức dường như ở những thời điểm khác nhau, Diệp Phàm cũng có rất nhiều câu hỏi muốn hỏi hệ thống.

Hắn quyết định tìm cơ hội trên đường đi, phải hỏi cho ra nhẽ.

Thoát khỏi giao diện hệ thống, Diệp Phàm hoàn hồn, liền thấy một khuôn mặt to của Hách Liên Tĩnh bị kính râm che mất một nửa.

Hắn cũng đột nhiên nhận ra, tay của Hách Liên Tĩnh đang ở dưới cằm mình.

Diệp Phàm cảm giác như đột nhiên tỉnh lại, mở miệng, lại phun ra một ngụm máu.

Mà trước đó, trong lòng bàn tay Hách Liên Tĩnh đã hứng được máu tươi mà Diệp Phàm phun ra rồi.

"Tộc trưởng!" Lê Thốc cũng đã hoàn toàn hoàn hồn.

Sự chú ý dồn vào người Diệp Phàm.

Cậu có chút luống cuống tay chân nhìn Diệp Phàm, lại nhìn về phía đám người đang chạy tới từ xa.

Tuy bác sĩ của đội cũng ở trong đó, nhưng nghĩ đến bộ dạng bó tay toàn tập của bác sĩ khi đối mặt với vết thương của tiểu tộc trưởng nhà mình, lại nhớ lại lời bác sĩ từng nói, không thể xác định cơ thể tiểu tộc trưởng nhà cậu có thể từ từ tốt lên được hay không, bởi vì sự chuyển biến xấu cực độ trước đó cũng không có quy luật nào để tuân theo.

Lời nói của bác sĩ trước đây, bộ dạng hôn mê mặt mày trắng bệch vì mất máu của Diệp Phàm lại ùa vào đầu Lê Thốc.

Lê Thốc nhất thời thậm chí quên cả việc mình vừa tận mắt chứng kiến tiểu tộc trưởng nhà mình đã dịu dàng kết liễu một bản thân mạnh hơn mình như thế nào.

Lúc này, Hách Liên Tĩnh đã một tay khoác vai Diệp Phàm, để hắn không đột nhiên ngã xuống.

Ngữ khí của gã vô cùng nghiêm túc và căng thẳng.

Chương 473

"Tiểu Diệp tử, cậu khó chịu ở đâu?

Phun ra đi, đừng nghẹn.

Có muốn ngồi xuống nghỉ một lát không?" Không còn giọng điệu cà lơ phất phơ thường ngày, giọng nói của gã cũng trầm xuống cả quãng tám, thậm chí khiến Lê Thốc có lúc cảm thấy như đang nghe thấy giọng của một người lạ.

Lê Thốc không biết mình có thể làm gì bây giờ, chỉ đành luống cuống đi tìm tay của Diệp Phàm, thậm chí không biết mình làm vậy là muốn truyền năng lượng của mình cho tiểu tộc trưởng, hay là muốn hèn mọn tìm kiếm chút cảm giác an toàn từ người tiểu tộc trưởng trông đã vô cùng yếu ớt.

Cùng lúc đó, tay của Diệp Phàm cũng giơ lên, vẫy vẫy.

"Tôi không sao." Lê Thốc nhìn bàn tay dính đầy vết máu đang vẫy trước mặt mình, hai mắt dán chặt vào quỹ đạo chuyển động của bàn tay đó.

Bất chợt, Lê Thốc vẫn bắt được nơi mà quỹ đạo chuyển động này sẽ rơi xuống trong giây tiếp theo.

Cậu nhanh chóng giơ tay lên, tóm lấy bàn tay đang vẫy qua vẫy lại của Diệp Phàm.

Nào ngờ, hành động này của cậu trong mắt Diệp Phàm và Hách Liên Tĩnh, chẳng khác nào chó vồ đồ chơi.

Đặc biệt là bây giờ, Lê Thốc còn dùng cả hai tay để vồ, càng khiến cho sự so sánh này trở nên sinh động hình tượng hơn.

Diệp Phàm: ???

Trong lúc Diệp Phàm có chút hoang mang nhìn bàn tay đã không còn thấy đâu của mình, Hách Liên Tĩnh phì cười một tiếng: "Tiểu Bổn Lê, mày là cún con à?

Mày đang làm gì đấy, vồ đồ chơi à?" Diệp Phàm có phần bất đắc dĩ giật giật khóe miệng.

Thầm nghĩ tuy mình cũng nghĩ vậy, nhưng dù sao cũng phải nể tình đứa trẻ vừa chịu kích động không nhỏ, không nói thẳng ra.

Mày cái đồ không có võ đức, sao lại nói thẳng ra như thế?

"Tiểu Diệp, bây giờ cậu lại có thêm một con cún nữa à?" Mấy người nghe tiếng quay đầu lại.

Giải Vũ Thần và Trương Khải Linh cùng Gia Cát Thanh đã đến trước.

Mà bên cạnh họ, còn có một bác sĩ của đội sắc mặt còn tái hơn cả Diệp Phàm bây giờ.

Tóc của bác sĩ có chút rối bời, như vừa bị gió lớn thổi qua.

Lúc này, đang bị Trương Khải Linh và Gia Cát Thanh mỗi người một bên dìu.

Trông có vẻ chân cũng rất mềm, dường như chỉ cần hai người hai bên buông tay ra, bác sĩ sẽ lập tức ngã xuống.

Mà câu nói vừa rồi, chính là của Giải Vũ Thần, người hai tay trống không, tuy ngoại hình trông không còn sạch sẽ, nhưng cả người vẫn rất tươm tất.

Diệp Phàm trước tiên thầm chửi hai tên Hắc-Hoa này ăn ý.

Ăn ý, thật sự quá ăn ý.

Ngay cả phản ứng vô lễ cũng ăn ý như vậy.

Sau đó, hắn lại vội vàng quan tâm đến tình hình của bác sĩ: "Tiểu Ca, anh mang bác sĩ theo, dùng Kinh Trập à?" Trương Khải Linh nghiêm túc nhìn Diệp Phàm, lắc đầu: "Không có." Bên kia, Gia Cát Thanh cũng đang dìu bác sĩ, nói: "Yên tâm đi, tiểu tộc trưởng.

Tôi đã kịp thời ngăn cản ý định này của Trương tiểu ca.

Tôi mang anh ấy cùng qua đây." Diệp Phàm nghĩ đến bản lĩnh của Gia Cát Thanh.

Kỳ môn chủ trường của Gia Cát Thanh vốn là Tốn, là gió, là mộc.

Nghĩ đến đây, Diệp Phàm càng cảm thấy không yên tâm.

Hắn trước tiên linh hoạt rút tay mình ra khỏi tay Lê Thốc, lại gỡ tay Hách Liên Tĩnh đang khoác trên vai mình ra.

Toàn bộ động tác mượt mà như nước chảy mây trôi, lại nhẹ nhàng bâng quơ, khiến Hách Liên Tĩnh và Lê Thốc thậm chí nhất thời không phản ứng kịp.

Đợi đến khi hai người nhanh chóng ý thức được tay mình đã trống không, Diệp Phàm đã đi đến trước mặt bác sĩ: "Bác sĩ, anh không sao chứ." Đương nhiên, sắc mặt của bác sĩ đã cho Diệp Phàm câu trả lời: không chỉ là không ổn, mà là vô cùng không ổn.

Sắc mặt bác sĩ bây giờ trắng bệch pha lẫn màu xanh xám, như thể vừa rồi không phải được hai người này mang qua từ bãi cát bằng phẳng, mà là được hai người ngự kiếm phi hành mang qua.

Hơn nữa hai người này nhất định còn ở trên không trung thực hiện không chỉ một vòng xoay 360 độ.

Diệp Phàm có chút đồng cảm nhíu mày, gật đầu tỏ vẻ thấu hiểu, sau đó lại nói với hai thủ phạm Trương Khải Linh và Gia Cát Thanh: "Tiểu Ca, Lão Thanh.

Hai người mau thả bác sĩ ra đi.

Anh ấy bây giờ có lẽ hơi muốn nôn.” Bác sĩ điên cuồng gật đầu.

Vừa gật đầu, lại ọe một tiếng.

Trương Khải Linh và Gia Cát Thanh đều hơi nhíu mày.

Chỉ là một người thì mặt lạnh, một người thì híp mắt.

Người bình thường làm thì không sao cả, nhưng hai người này làm, một người trông lạnh lùng đáng sợ, một người trông trong bông có kim, đều là bộ dạng sắp ra tay đến nơi.

Nhưng Trương Khải Linh và Gia Cát Thanh vẫn đồng thời thả bác sĩ ra.

Bác sĩ lập tức dùng cả tứ chi, lảo đảo chạy sang một bên, nôn thốc nôn tháo.

Khoảnh khắc thả bác sĩ ra, Trương Khải Linh lập tức nắm lấy cổ tay Diệp Phàm.

Sau đó, anh lật cổ tay Diệp Phàm lại, một đôi Phát Khâu Chỉ ấn lên mạch đập của Diệp Phàm.

Khoảng hai phút sau, Trương Khải Linh mới lên tiếng: “Diệp Phàm, cậu cần nghỉ ngơi.” Phía sau, các thành viên còn lại cũng chạy tới.

“Tiểu tộc trưởng!

Tiểu tộc trưởng!” Bạch Hạo như một con chó nhỏ, chạy vòng quanh Diệp Phàm kiểm tra một lượt: “Tiểu tộc trưởng, anh lại gầy đi rồi.” Diệp Phàm bị cách nói của Bạch Hạo chọc cười, nói: “Chúng ta mới xa nhau chưa đến hai mươi phút mà Tiểu Bạch.” Bạch Hạo nhíu mày, nói: “Nhưng cảm giác của em là như vậy.” Vương Nguyệt Bán đi đến bên cạnh Trương Khải Linh, hỏi: “Tiểu Ca, tiểu tộc trưởng của

chúng ta tình hình thế nào?" Các thành viên xung quanh đều có chút căng thẳng, thậm chí có phần nôn nóng nhìn Trương Khải Linh.

Ngón tay Trương Khải Linh vẫn ấn trên mạch của Diệp Phàm, sau đó nói: "Một trăm linh ba." Bạch Hạo chớp chớp mắt: "Một trăm linh ba, con số lớn quá, ý gì vậy Trương tiểu ca?" Cậu lo lắng nhìn Diệp Phàm, sợ Trương Khải Linh nói một trăm linh ba là số vết thương trên người tiểu tộc trưởng nhà mình.

Trương Khải Linh buông cổ tay Diệp Phàm xuống, nói: "Đến vừa rồi, là nhịp tim của Diệp Phàm." Nghe câu trả lời này của Trương Khải Linh, Bạch Hạo bất giác thở phào nhẹ nhõm.

Lê Thốc cũng hơi thả lỏng một chút.

Sau đó, cậu ta nhận ra vừa rồi tiểu tộc trưởng đã thoát khỏi tay mình lúc nào không hay, liền lại bắt đầu cảm khái, không hổ là Diệp Phàm.

Cậu ta lại bắt đầu cảm thấy hơi khó xử khi nhớ lại những lời ngông cuồng mình từng nói trước đây, đòi đuổi kịp Diệp Phàm.

Bạch Hạo thì vỗ vỗ ngực, thở hắt ra.

Vừa rồi thật sự làm cô căng thẳng muốn chết, bèn nói: "Không phải số lượng vết thương là tốt rồi." "Không phải vết thương là tốt rồi à." Tuy nhiên, phản ứng của Giải Vũ Thần, Gia Cát Thanh và Hắc Liên Tĩnh lại không hề khá hơn chút nào.

Nếu trong đội có năm mươi người thì có năm mươi cái đầu mưu mẹo, mấy người này cộng lại đã chiếm hết bốn mươi rồi.

Bây giờ, sắc mặt của họ không những không khá lên mà còn trở nên trầm trọng hơn lúc nãy.

Gia Cát Thanh ngẩng đầu nhìn góc độ của mặt trời trên trời, sau đó giẫm chân một cái, một trận pháp màu lam hiện ra.

Hành động này của anh ta khiến Lê Thốc và Bạch Hạo bất giác lùi lại một bước, cả người cũng trở nên căng thẳng tột độ.

Bởi vì thường thì khi trận pháp này xuất hiện, dù là dưới chân Diệp Phàm hay Gia Cát Thanh, đối thủ đều không chết cũng bị thương.

Chương 474

Bây giờ Gia Cát Thanh đột nhiên vô cớ khởi động trận pháp, thậm chí còn cho họ ảo giác rằng, gã này mới là hàng nhái thật sự.

Nhưng trận pháp này chỉ xuất hiện trong hai ba giây ngắn ngủi rồi nhanh chóng bị Gia Cát Thanh thu lại.

Sau đó, Gia Cát Thanh nói: "Bốn phút hai mươi ba giây." "Đây là khoảng thời gian từ lúc Trương tiểu ca bắt mạch cho tiểu tộc trưởng đến khi anh ấy nói ra con số một trăm linh ba." Nghe Gia Cát Thanh nói ra khoảng thời gian này, vẻ mặt của Hắc Liên Tĩnh, Trương Khải Linh và Giải Vũ Thần còn khó coi hơn cả lúc nghe Trương Khải Linh nói đó là nhịp tim của Diệp Phàm.

Cảm xúc trên mặt mấy người này bây giờ vô cùng rõ ràng, dường như họ đã rất ăn ý cùng lúc gỡ bỏ lớp mặt nạ ngụy trang thường ngày.

Phản ứng bây giờ mới là phản ứng chân thật nhất.

Phan Chí nhìn vẻ mặt của mấy người, cũng bắt đầu lo lắng: "Gia Cát, thế này là sao?" Lúc này, bác sĩ của đội vịn đầu gối, từ một bên đi tới.

Mặc dù trông trạng thái của ông cũng rất tệ, nhưng vẫn có thể nhận ra ông đang cố gắng đi về phía họ nhanh nhất có thể.

Vừa đi nhanh, bác sĩ vừa nói: "Nhịp tim bình thường… của con người." "Ọe." Ông vội vàng nuốt xuống cảm giác buồn nôn đang dâng lên trong cổ họng, nói tiếp: "Nhịp tim bình thường của con người, phải là từ sáu mươi đến một trăm nhịp mỗi phút." Bác sĩ lấy ống nghe từ trong túi ra, đi đến bên cạnh Diệp Phàm.

Bây giờ, chỉ cần nghĩ đến kết luận lúc kiểm tra sức khỏe cho Diệp Phàm, ông đã có thể đồng cảm sâu sắc với cơn đau đó.

Nhưng ông chỉ có thể dựa vào kiến thức y học của mình để cố gắng tưởng tượng cảm giác ấy, chứ không thể tự mình cảm nhận được nỗi đau này.

Chỉ cần tưởng tượng thôi cũng đã đủ khiến ông toát một thân mồ hôi lạnh.

Bây giờ thấy Diệp Phàm trông đã hồi phục bình thường, trong lòng bác sĩ càng trăm mối cảm xúc ngổn ngang.

Vừa có chút vui mừng, lại có đầy sự đau lòng, và càng có thêm sự kính trọng sâu sắc.

Ông nhìn vào mặt Diệp Phàm, nói: "Nhịp tim của tiểu Diệp tộc trưởng quá chậm.

Tốc độ này chậm hơn người bình thường rất nhiều.

Nói thật, nếu nhịp tim ở tốc độ này, đáng lẽ ngài phải đang nằm trên giường bệnh, gắn đủ thứ máy móc mới đúng." Bác sĩ vừa nói vừa giơ ống nghe lên: "Xin hãy để tôi kiểm tra cho ngài, tiểu Diệp tộc trưởng." Diệp Phàm tuy biết cơ thể mình vừa rồi bị tổn thương không nhỏ, điểm này hệ thống đã báo cho hắn trong thông báo, nhưng hắn cũng không ngờ nhịp tim lại chậm đến mức này.

Tuy nhiên, điều Diệp Phàm càng không ngờ tới là, Gia Cát Thanh lại dùng Kỳ môn để tính thời gian Trương Khải Linh bắt mạch cho hắn ư?

Dùng Thính phong ngâm để nghe bát quái, dùng Kỳ môn để tính toán một khoảng thời gian có vẻ chẳng có ý nghĩa đặc biệt gì thế này.

Thính phong ngâm và Kỳ môn là để ông dùng như vậy sao, lão Gia Cát?

Diệp Phàm thầm oán thán trong lòng.

Mặc dù hắn biết hệ thống đang âm thầm chữa trị cơ thể cho mình, nhưng những người đang tha thiết quan tâm hắn đây lại không biết.

Vì vậy, Diệp Phàm vừa nói "Tôi biết tình hình cơ thể mình, hiện đang dần hồi phục rồi", vừa rất phối hợp để bác sĩ kiểm tra.

Bác sĩ hít sâu mấy hơi để điều chỉnh trạng thái của mình, sau đó bắt đầu đặt ống nghe lên ngực Diệp Phàm.

Ở một bên khác, Hắc Liên Tĩnh lặng lẽ đi đến bên cạnh Trương Khải Linh.

Trương Khải Linh vốn đang quay lưng về phía Hắc Liên Tĩnh, lúc đầu nghe thấy tiếng bước chân từ sau lưng, anh bất giác căng cứng toàn bộ cơ bắp, tiến vào trạng thái sẵn sàng chiến đấu.

Mặc dù không nhìn thấy tình hình sau lưng, nhưng kinh nghiệm chiến đấu nhiều năm cho anh biết, tiếng bước chân phía sau là của kẻ không có ý tốt.

Sự "không có ý tốt" này vừa chỉ đối phương khó đối phó, vừa chỉ đối phương không thân thiện.

Nhưng ngay sau đó, nghe thấy một giọng nói bị đè thấp từ phía sau: "Ách Ba." Trương Khải Linh lại bất giác thu lại chiến ý vừa dâng trào trên người.

Anh biết Hắc Liên Tĩnh có chuyện muốn nói với mình, nên không cần Hắc Liên Tĩnh mở lời, anh đã tự khoanh tay đi ra chỗ vắng hơn vài bước.

Hắc Liên Tĩnh rất ăn ý đi theo.

"Cậu không biết mình là cái đức hạnh gì à?

Tiểu Diệp tử căn bản không nỡ ra tay với cậu, cậu bảo nó đối phó

với cái thứ xui xẻo kia thế nào?" Hắc Liên Tĩnh kìm nén giọng nói, bắt đầu vô cùng phạm thượng mà hỏi tội tộc trưởng của mình.

Trương Khải Linh nhìn về phía Diệp Phàm.

"Tôi tưởng, tôi có thể giết được hàng nhái đối diện." Nói xong, Trương Khải Linh im bặt.

Mặc dù đây là một câu nói không đầu không cuối, nhưng hợp tác với Trương Khải Linh nhiều năm như vậy, Hắc Liên Tĩnh đã quen với kiểu nói chuyện tiết kiệm lời của anh.

Anh ta nghĩ mình có thể ra tay với hàng nhái, nhưng cuối cùng lại không nhanh bằng tốc độ ra tay của hàng nhái Trương Khải Linh.

Giải mã xong câu nói này, lửa giận của Hắc Liên Tĩnh đối với Trương Khải Linh bỗng chốc tan biến đi không ít một cách kỳ diệu.

Ngược lại, tâm trạng càng trở nên phức tạp hơn.

Qua quan sát của bản thân về trận khủng hoảng này, anh ta đã phần nào hiểu được mấu chốt để chiến thắng nằm ở đâu.

Đó chính là bản thân luôn phải mạnh hơn bản thân trong ký ức.

Bất kể là Gia Cát Thanh, anh ta, hay là Diệp Phàm, đều dựa trên tiền đề đối phương hoàn toàn giống với bản thân trong quá khứ, thông qua một chút tiến bộ dù là nhỏ nhất sau khi trưởng thành để lấy mạng hàng nhái.

Đương nhiên, Lê Thốc là một trường hợp ngoại lệ.

Nhưng trong số đó, còn có một trường hợp đặc biệt hơn nữa.

Đối với Trương Khải Linh mà nói, anh đã gần như đạt đến giới hạn.

Vì vậy, phần lớn sự tiến bộ của anh không nằm ở thực lực cứng.

So với thực lực chiến đấu, sự tiến bộ của anh nằm ở nhân tình thế thái.

Một trái tim vốn đã lạnh như băng tuyết trên đỉnh núi cao, sau khi trải qua những gì họ đã trải qua, đã trở nên mềm mại hơn một chút.

Vì vậy, anh mới chậm hơn hàng nhái của mình một bước.

Sau khi đưa ra kết luận này, mặc dù trong lòng Hắc Liên Tĩnh vẫn còn tức giận, nhưng đối với Trương Khải Linh, người đồng đội cũ đã hợp tác nhiều năm này – hay nói theo gia tộc ban đầu của anh ta thì là tộc trưởng của mình – ngoài sự tức giận vì hàng nhái đã làm Diệp Phàm bị thương nặng mà trút lên bản thể Trương Khải Linh, trong lòng Hắc Liên Tĩnh lại có thêm một chút đồng cảm.

Nhưng rốt cuộc là đồng cảm cái gì?

Là đồng cảm vì trước đây trái tim Trương Khải Linh quá cứng rắn, hay đồng cảm vì bây giờ trái tim Trương Khải Linh không còn cứng rắn như xưa?

Hắc Liên Tĩnh chính mình cũng không nói rõ được.

Thậm chí sau khi suy nghĩ một lát, anh ta cuối cùng cũng nhận ra lý do Trương Khải Linh có sự thay đổi này, thực ra cuối cùng vẫn là vì Diệp Phàm đã thật lòng đối đãi.

Vì vậy, sau những năm tháng dài đằng đẵng đi lại trên cõi đời, đột nhiên lại mọc ra một điểm yếu, mà đối với loại người như họ, thực ra lại vô cùng bất lợi.

Nghĩ đến nguyên nhân trong đó, Hắc Liên Tĩnh lại cảm thấy mình bây giờ có chút ghen tị với Trương Khải Linh.

Nhưng đồng thời, anh ta cũng sờ sờ vào xương sườn của mình.

Mặc dù anh ta oán trách Trương Khải Linh, nhưng thực ra, ngay

từ đầu, anh ta đã vô thức né tránh đối đầu trực diện với hàng nhái của tiểu Diệp tử.

Cho dù anh ta một mình hạ gục được ba tên huyết thi có vẻ không quan trọng, nhưng cuối cùng vẫn không tiến thêm một bước nào về phía hàng nhái của tiểu Diệp tử.

Hắc Liên Tĩnh cảm thấy trong lòng có chút chua xót.

Có lẽ, về mặt này, mình thực sự không bằng đại Ách Ba.

Không đúng.

Chương 475

Hắc Liên Tĩnh chợt nhớ lại lần duy nhất anh ta đối đầu trực diện với hàng nhái của Diệp Phàm.

Khi hai bên chưa chính thức giao chiến, anh ta đã bắn hai phát súng về phía hàng nhái của mình.

Lúc đó, anh ta đã nhận được ánh mắt lạnh lùng từ "tiểu Diệp tử".

Khóe miệng Hắc Liên Tĩnh giật giật.

Hóa ra, ngay từ đầu, khi ánh mắt đó chiếu về phía mình, anh ta đã thua rồi.

Trong lòng Hắc Liên Tĩnh trăm mối ngổn ngang, bắt đầu hối hận tại sao mình lại lôi Ách Ba qua đây hỏi tội chứ?

Đây không phải là tự chuốc lấy bực mình sao?

Hắc Liên Tĩnh bỏ tay khỏi vị trí xương sườn.

Vừa rồi lúc giao đấu với âm binh do hàng nhái của Lê Thốc triệu hồi, anh ta cũng đã chịu thiệt thòi, nên bây giờ xương sườn đang âm ỉ đau.

Hắc Liên Tĩnh quay đầu nhìn về phía Diệp Phàm.

Lúc này, bác sĩ đã thu ống nghe lại, vẻ mặt cũng đã dịu đi nhiều so với lúc nãy.

Hắc Liên Tĩnh cũng thở phào nhẹ nhõm.

May mà điểm yếu mềm này của họ bản thân lại là một khúc xương cứng.

Anh ta lại tự mua vui cho mình mà nghĩ: Hắc gia mọc ra một điểm yếu mềm cũng khác người như vậy.

Không hổ là ta!

Lúc này, Trương Khải Linh vẫn đang hơi nhíu mày.

Vốn dĩ khuôn mặt vô cảm, chỉ cần có một chút thay đổi cảm xúc cũng sẽ trở nên vô cùng rõ ràng.

Vì vậy, vẻ mặt của Trương Khải Linh bây giờ rõ ràng cũng đang tự trách.

Nhưng Hắc Liên Tĩnh, người lôi người ta đến đây hỏi tội, lại nghĩ thoáng trước.

Anh ta lại khoác vai Trương Khải Linh thân thiết đi về: "Này, Ách Ba." "Cậu nói xem, nếu lúc đó tiểu Diệp tử phải đánh hàng nhái, mà hàng nhái đó là của tôi." "Nó có nỡ ra tay không?" Trương Khải Linh liếc anh ta một cái, rồi lạnh lùng nói: "Không." Hắc Liên Tĩnh khinh bỉ nhìn Trương Khải Linh, nói: "Cách nói của cậu có phải quá tuyệt đối rồi không?

Thời gian tôi quen tiểu Diệp tử cũng không ngắn hơn cậu đâu nhỉ?" Nghe vậy, Trương Khải Linh nhớ lại cảm giác vô cùng quen thuộc mà Diệp Phàm mang lại cho mình, nói: "Chưa chắc." Vẻ mặt của Hắc Liên Tĩnh càng thêm khinh bỉ.

Anh ta đột nhiên cảm thấy mình vẫn nên tiến hành mục hỏi tội này đến cùng.

Ít nhiều cũng phải dạy cho cái tên Ách Ba Trương cậy sủng mà kiêu này một bài học.

"Cậu nói không là không à?" Trương Khải Linh khẳng định: "Bản thân cậu, cũng chưa chắc." Dù là Hắc Liên Tĩnh, cái máy đọc Ách Ba phiên bản đầu, cũng phải mất hai giây để phản ứng với câu này.

Rất nhanh, anh ta đã hiểu ra.

Ý của Ách Ba Trương là: tiểu Diệp tử không chỉ không nỡ giết hàng nhái, mà đến lúc đó dù là bản thân anh ta đứng ở phía đối lập, tiểu Diệp tử cũng sẽ ra tay.

Khóe miệng Hắc Liên Tĩnh giật giật.

Anh ta đột nhiên cảm thấy suy đoán của mình về việc sự thay đổi lớn nhất sau khi Ách Ba Trương tiến hóa là trái tim trở nên mềm mại hơn là không chính xác.

Ách Ba Trương không chỉ vẫn rất cứng rắn, mà bây giờ còn tiến hóa đến giai đoạn mới là "sát nhân tru tâm".

Trở nên độc địa hơn trước một chút.

Cùng lúc đó, hai người cứ thế khoác vai nhau, ra vẻ anh em huynh đệ mà quay về với đội.

Người đầu tiên "đón tiếp" họ chính là Giải Vũ Thần.

Giải Vũ Thần khoanh tay trước ngực.

Những nếp nhăn và cát bụi trên bộ vest đã được anh ta tranh thủ phủi đi gần hết.

Anh ta hứng thú nhìn hai người quay lại, nở một nụ cười đầy ẩn ý: "Tôi còn tưởng hai người quay lại, ít nhất phải có một người bị thương chứ." Trương Khải Linh và Hắc Liên Tĩnh nhìn bộ dạng hóng chuyện của Giải Vũ Thần, sắc mặt đều không tự chủ được mà lạnh đi.

Trong khoảng thời gian ngắn ngủi trên đường về, Hắc Liên Tĩnh lại tích tụ thêm không ít ân oán cá nhân với Trương Khải Linh.

Anh ta vô cùng ân cần đẩy Trương Khải Linh về phía Giải Vũ Thần, nói: "Đây không phải là biết Giải lão bản anh cũng có ý này, nên đặc biệt chừa cơ hội này lại cho anh sao?" Trương Khải Linh và Giải

Vũ Thần rất ăn ý né về hai hướng ngược nhau, hoàn hảo tránh được va chạm có thể xảy ra.

Né được Giải Vũ Thần xong, Trương Khải Linh đi thẳng về phía Diệp Phàm.

"Diệp Phàm, thế nào rồi." Diệp Phàm xua tay: "Không sao, đang hồi phục." Trương Khải Linh tuy "Ừ" một tiếng, nhưng vẫn nhìn về phía bác sĩ của đội.

Diệp Phàm lặng lẽ nheo mắt.

Cảm giác Tiểu Ca tin tưởng mình, nhưng không nhiều lắm.

Bác sĩ lau mồ hôi trên trán, gật đầu với Trương Khải Linh, nói: "Cơ thể tiểu Diệp tộc trưởng hiện đang có xu hướng tốt dần lên.

Tuy nói là từ từ, nhưng đối với người bình thường, bị tổn thương đến mức này, tốc độ và mức độ hồi phục này đã là một kỳ tích rồi." Trương Khải Linh lúc này mới gật đầu, quay lại nói với Diệp Phàm: "Diệp Phàm, nghỉ ngơi ở đây." Diệp Phàm cảm thấy may mà Trương Khải Linh nói ít.

Nếu Trương Khải Linh không phải luôn dùng kiểu giao tiếp tiết kiệm lời, với giọng điệu này, câu thoại tiếp theo nếu không phải là "đây là thông báo, không phải thương lượng" thì đều không hợp lý.

Nhưng, Diệp Phàm có suy nghĩ của riêng mình.

Hắn lấy cuốn sách lụa từ trong túi ra: "Không được, chúng ta đã lãng phí quá nhiều thời gian ở đây rồi.

Nếu nghỉ ngơi ở đây sẽ không kịp nữa.

Không còn thời gian rồi." Trương Khải Linh hơi nắm chặt nắm đấm, rồi lại thả lỏng.

Đây là lần đầu tiên anh có cảm giác chống đối với câu thoại

“không còn thời gian rồi”.

Cùng lúc đó, bình luận của khán giả trong phòng livestream cũng đang sôi sục.

“Tiểu Diệp tộc trưởng bị sao vậy?

Tôi còn tưởng tiểu Diệp tộc trưởng đã hồi phục rồi chứ!” “Chị em ơi, nghĩ lại lời bác sĩ nói đi!

Đó là cực hình bị siết chặt nội tạng một lần đó!” “Tôi đã nói mà, vết thương nặng như vậy, sao có thể hồi phục hoàn hảo như thế được.” “Đau lòng chết mất!

Tôi đấm cho cái điện thoại hai phát!” “Tiểu Diệp tộc trưởng bây giờ có phải đã đau đến phát điên rồi không.” “Tiểu Diệp tộc trưởng sao lại giả vờ như đã khỏi hẳn vậy, cậu ấy thật là.” “Tôi thật sự hy vọng mọi người đừng thần thánh hóa họ nữa, dù là tiểu Diệp tộc trưởng, bị thương cũng sẽ chảy máu, cũng sẽ khó chịu!” “Hắc gia đi tìm Khải Linh tiểu ca tính sổ sau à?” “Tu la tràng như vậy thôi bỏ đi.” “Tôi thật sự phải phản ứng một lúc mới hiểu được ý của Khải Linh tiểu ca thông qua phản ứng của Hắc gia đó.” “Khải Linh tiểu ca bây giờ đã nắm vững nghệ thuật sát nhân tru tâm rồi sao?” “Gần mực thì đen mà.” “Tôi có cảm giác mãnh liệt rằng cái mực này, là đang nói tiểu Diệp tộc trưởng của chúng ta.” “Đợi đã, Hắc gia, sao lại tự dỗ mình được vậy?” “Có lẽ, đây chính là địa vị trong gia đình.” “Cái gì, tiểu Diệp tộc trưởng bây giờ vẫn chưa thể nghỉ ngơi sao?” “Vết thương nặng như vậy!

Theo lý là phải đưa đến bệnh viện dưỡng thương cho tốt chứ.” Cùng lúc đó, tại hiện trường sa mạc.

Các thành viên xung quanh Diệp Phàm nghe thấy câu “không còn thời gian rồi”, tất cả đều nhíu mày.

Hắc Liên Tĩnh và Giải Vũ Thần kết thúc cuộc đấu trí ngầm giữa con nợ và chủ nợ, đi vào trung tâm vòng vây.

"Tiểu Diệp, là không còn thời gian nữa, hay là thời gian không còn nhiều?" Giải Vũ Thần dùng logic của một thương nhân, mặc cả với Diệp Phàm: "Nếu là thời gian không còn nhiều, vậy thì vẫn còn cơ hội và dư địa.

Thời gian, bóp thế nào cũng ra được.

Nhưng cậu, bắt buộc phải nghỉ ngơi.

Khoảng thời gian này, dù gấp đến đâu, chúng tôi đều sẽ đuổi lại cho cậu." Khi Giải Vũ Thần nói những lời này, lời ngầm dường như đang nói: Cậu cứ việc nghỉ ngơi, không đủ thời gian thì đuổi kịp, cứ tính cho tôi.

Chương 476

Diệp Phàm đang định giải thích, bên kia, các thành viên Thất Đao cũng bắt đầu nhao nhao khuyên nhủ.

Gia Cát Thanh mở mắt, nụ cười trên khóe miệng cũng biến mất: "Tiểu tộc trưởng, bây giờ đối với chúng tôi, điều quan trọng nhất căn bản không phải là ngôi mộ cổ mà đến giờ vẫn chưa thấy.

Nếu bác sĩ nói cậu cần nghỉ ngơi, tôi không cần biết dùng thủ đoạn gì, cũng phải để cậu nghỉ ngơi cho tốt." Vương Nguyệt Bán đi đến trước mặt Diệp Phàm nhìn mấy cái.

Thấy khuôn mặt đã chẳng còn mấy phần huyết sắc của Diệp Phàm, anh ta lấy từ trong túi ra một bình rượu nhỏ bằng thiếc, đưa cho Diệp Phàm: "Ây da, còn đợi bác sĩ kết luận gì nữa!

Bàn gia tôi chỉ cần có mắt là nhìn ra được, tiểu tộc trưởng của chúng ta phải nghỉ ngơi ở đây!" "Tiểu tộc trưởng, làm một ngụm đi, uống cái này, ngủ một giấc, còn lại…" Lời của Vương Nguyệt Bán còn chưa nói xong, hành vi mời rượu cũng chưa thực hiện đến cùng.

Bình rượu nhỏ đã bị người ta nhanh chóng giật khỏi tay.

Phan Chí cầm bình rượu của Vương Nguyệt Bán trong tay, trừng mắt nhìn anh ta một cái: "Tên Béo chết tiệt!

Cậu muốn hại tiểu tộc trưởng à!" Sau đó, anh ta lại nhìn về phía Diệp Phàm, mày nhíu chặt, mặt đầy lo lắng: "Tiểu tộc trưởng, cậu chịu khổ rồi.

Cậu cứ nghe lời bác sĩ đi.

Ngôi mộ đó, nó ở đó, cũng không thể chạy được.

Mất bao nhiêu thời gian, chúng ta sau này sẽ bù lại.

Cậu cứ yên tâm nghỉ ngơi.” Bạch Hạo trong vòng vây của đám đàn ông này, giống như một con chó Phốc nhỏ đi lạc vào vòng vây của những con chó lớn.

Cô chen qua chen lại, nhảy tới nhảy lui.

“Tiểu tộc trưởng, cầu xin cậu, nghỉ ngơi ở đây đi!

Vừa rồi, cậu bị thương thật sự rất nghiêm trọng!

Nếu cậu cứ nhất quyết tiếp tục lên đường, vậy đoạn đường còn lại tôi bế cậu đi.” “Cũng được!” Nghe đề nghị này của Bạch Hạo, vẻ mặt ôn hòa có chút bất đắc dĩ của Diệp Phàm cuối cùng cũng có chút không kìm được.

Hắn lại nhớ đến trải nghiệm bị cô gái trông yếu đuối như chó con này bế kiểu công chúa lúc trước.

Khóe miệng không khỏi giật giật hai cái: Tuyệt đối không được!

Cảnh tượng này, tuyệt đối không thể xảy ra lần nữa!

“Tiểu tộc trưởng.” Nghe thấy giọng của Lê Thốc, Diệp Phàm lại quay đầu nhìn cậu ta.

Thấy phản ứng của Lê Thốc, Diệp Phàm lại có chút bất ngờ.

Vì so với một đám người đang khuyên hắn, vẻ mặt của Lê Thốc bây giờ lại là bình tĩnh nhất.

Thậm chí, bình tĩnh đến mức khiến Diệp Phàm cảm thấy, cậu bé Lê ngốc bên cạnh mình đã bị “Lê Thốc” thông minh hơn một chút kia đoạt xác rồi.

Nhưng gần như ngay lập tức, Diệp Phàm đã tìm thấy sơ hở trong vẻ mặt bình tĩnh của Lê Thốc.

Bây giờ, mắt của Lê Thốc thực ra căn bản không hề nhìn thẳng vào hắn.

Mặc dù trông có vẻ như đang nhìn vào mặt hắn, nhưng Diệp Phàm chỉ cần nhìn theo tầm mắt của Lê Thốc là sẽ phát hiện, hắn thực ra không thể tìm thấy ánh mắt của Lê Thốc đang đặt ở đâu.

Sự bình tĩnh, đều là giả vờ.

Cậu ta đang cố ý bắt chước hàng nhái trông có vẻ lợi hại hơn cậu ta một bước.

Diệp Phàm hơi nhíu mày.

Hắn nhớ lại lúc hệ thống đưa ra thông báo, hình ảnh xuất hiện không phải là Lê Thốc, mà là trải nghiệm về mặt nạ tướng quân quỷ mặt đồng và Tú Xuân đao.

Liên tưởng đến hiện tại, cậu bé Lê ngốc lại đang cố ý bắt chước một cái bóng, một thể ký ức.

Diệp Phàm không khỏi có chút đau lòng.

Vấn đề giáo dục trẻ em, thực sự là không thể chậm trễ.

Lê Thốc không biết, mình còn chưa bắt đầu ra sức, đã bị Diệp Phàm nhìn thấu trước một bước.

Nhưng chính vì không biết nên không sợ, nên điều này không cản trở cậu ta tiếp tục ra đòn: "Cậu có biết vừa rồi cậu bị thương nặng thế nào không?" Nghe Lê Thốc bình tĩnh hỏi câu này, Diệp Phàm cũng thành thật gật đầu: "Tôi biết." Lê Thốc không ngờ tiểu tộc trưởng im lặng nãy giờ, lại trả lời câu hỏi của mình.

Nhưng vấn đề lớn nhất là, đây là một câu hỏi tu từ, không cần trả lời.

Lê Thốc cảm thấy lớp vỏ ngụy trang của mình, dường như đã xuất hiện vết nứt trong khoảnh khắc này.

Mà thứ phá vỡ lớp vỏ này, là thái độ lý trí và hùng hồn đương

nhiên của Diệp Phàm.

Điều này khiến cậu ta cảm thấy vô cùng tủi thân.

Một luồng khí nóng hầm hập tức thời xông lên mắt Lê Thốc.

"Cậu biết?" "Cậu biết mà vẫn muốn đi?!" Giọng của Lê Thốc không biết đã cao hơn lúc nãy bao nhiêu.

Thấy thái độ này đối với tiểu tộc trưởng của họ, Bạch Hạo thực sự không thể chịu đựng được nữa.

Cô xắn tay áo lên định tiến lên dùng bạo lực trị bạo lực.

Nhưng lời còn chưa nói ra, vai cô đã bị một lực đạo không thể kháng cự ngăn lại.

Đối với việc mình không thoát khỏi được sức mạnh này, Bạch Hạo khá sốc quay đầu lại nhìn.

Quay đầu, đối diện với ánh mắt ôn hòa mà sâu thẳm của Quan Cấn.

Quan Cấn bình tĩnh nhìn cô, lắc đầu.

Giải Vũ Thần và Hắc Liên Tĩnh, những người trông có đến hơn trăm cái đầu mưu mẹo, cũng đều lắc đầu.

Theo họ, Diệp Phàm mềm cứng không ăn, phải trị bằng cách này.

Tuy Lưu Bác Văn và Trương Cường họ vẫn ngăn Lê Thốc một chút, nhưng năng lực của họ cuối cùng vẫn không bằng các thành viên Thất Đao.

Lê Thốc đẩy Lưu Bác Văn, người vừa tiến lên chất vấn cậu ta "sao lại nói chuyện với đại ca tôi như vậy", ra.

Nhìn Lưu Bác Văn lảo đảo lùi lại hai bước, đụng vào Triệu Trạch Minh, người thầy luyện thi mà tiểu tộc trưởng, cũng chính là đại ca

của cậu ta tìm cho, Lê Thốc lạnh lùng mở miệng: "Mày đừng xen vào, đồ chó ngốc." Lưu Bác Văn bị câu nói này của Lê Thốc cộng thêm thái độ kiêu ngạo của cậu ta đối với đại ca mình lúc nãy, tức đến khí huyết nghịch lưu.

Vô cùng không biết lượng sức mình mà muốn tiến lên phân cao thấp với tên học sinh cấp ba này.

Nhưng còn chưa đi được nửa bước, đã bị Triệu Trạch Minh túm lại.

Triệu Trạch Minh sau lưng Lưu Bác Văn thấp giọng quát một câu: "Đồ ngốc!

Mày có ngu không!

Mày không thấy Khải Linh tiểu ca và Hắc gia họ đều không ngăn cậu ta à?

Nếu tác dụng của cậu ta thật sự chỉ có thể gây phản tác dụng, mấy người đó sớm đã đánh Lê Thốc vùi vào cát rồi!" Lưu Bác Văn chớp chớp mắt, dường như đã phản ứng lại.

Nhưng cậu ta vẫn không thể nguôi giận.

Tên nhóc nhỏ hơn cậu ta này, vừa gọi cậu ta là chó ngốc đấy!

Nhưng bây giờ, cậu ta dường như không có cơ hội đòi lại thể diện nữa.

Chương 477

Vì lúc Triệu Trạch Minh kéo cậu ta lại, Lê Thốc đã tiếp tục quay lại đối mặt với Diệp Phàm.

Có thể nghe ra giọng nói của cậu ta đang cố gắng kiềm chế sự tức giận của mình.

Nhưng dù đã cố gắng kiềm chế, vẫn đã đến mức sắp vỡ giọng: "Cậu biết cái gì!?

Cậu biết cậu bị thương nặng thế nào không?

Vậy cậu có biết chúng tôi nhìn thấy cậu đột nhiên bị thương ngã xuống, tâm trạng thế nào không!" "Tôi thấy cậu mặt đầy máu nằm xuống, cái con chó…" Lê Thốc nhận ra bản thể của hàng nhái có thể một đấm đánh mình nửa sống nửa chết vẫn còn ở đây, chút lý trí còn sót lại cũng dùng để quản lý lời nói.

"Hắn!" Lê Thốc có chút khó khăn nuốt nước bọt, nuốt lại lời chửi thề vô cùng bất lịch sự.

"Hắn còn dùng ánh mắt như đã hối hận vì giết cậu để nhìn cậu!" Nói đến đây, cảnh tượng đó lại hiện về trong đầu Lê Thốc.

Sống mũi cậu ta cay xè, giọng nói cũng trở nên run rẩy, mang theo tiếng nức nở rất rõ ràng.

Mà qua giọng điệu mạnh mẽ gần như tố cáo của Lê Thốc, dù những người khác không muốn nhớ lại cảnh tượng đó, nó vẫn rất không đúng lúc mà chui vào đầu họ.

Vốn dĩ những người thông minh như Trương Khải Linh và Quan Cấn, mỗi người có đến hơn trăm cái đầu mưu mẹo, đều chỉ muốn lợi dụng một chút cảm xúc mà bây giờ chỉ có Lê Thốc mới biểu đạt

được.

Nhưng rõ ràng, người bị ảnh hưởng bởi cảm xúc mãnh liệt của Lê Thốc, không chỉ có Diệp Phàm.

Họ cũng khó tránh khỏi.

Không khí nhất thời trở nên có chút nặng nề.

Lê Thốc mím môi, dường như muốn kiểm soát giọng nói của mình.

Nhưng khi mở miệng lần nữa, đó chính là sự khởi đầu của thất bại.

“Tôi thấy cậu như vậy lúc đó, tôi còn tưởng cậu chết rồi.

Lúc đó tôi sắp sợ chết khiếp rồi.

Tôi không biết nếu cậu chết, tôi phải làm sao.

Tôi khó khăn lắm mới đợi được cậu, nhưng cậu vừa rồi, suýt nữa thì chết!” “Bác sĩ nói nội tạng của cậu đều bị áp lực cực mạnh siết qua một lần.

Tôi không biết đó là cảm giác gì, nhưng tôi biết nếu là tôi, tôi sẽ chết.” Lê Thốc ra đòn mở đầu với cảm xúc rất kịch liệt.

Nhưng sau đó, dường như vì chìm vào hồi ức, lại càng lúc càng bình tĩnh.

Đây không phải là cố ý bắt chước hàng nhái vì bình tĩnh nên trông mạnh mẽ hơn, mà là một sự bình tĩnh của sự nản lòng thoái chí.

Sự bình tĩnh này, khiến Diệp Phàm cũng không khỏi nổi da gà.

Hắn thậm chí còn cảm thấy sự nản lòng của Lê Thốc bây giờ, là vì Lê Thốc thật sự đã tự mình tưởng tượng ra cảnh hắn chết trong đầu.

Diệp Phàm đưa tay, vỗ vỗ vai Lê Thốc: “Tôi là tộc trưởng của cậu.

Ít nhất trước khi cậu đuổi kịp tôi, tôi đều không thể chết.” Lê Thốc ngẩng đầu, nhìn Diệp Phàm: “Không được!

Tôi đuổi kịp cậu, cậu cũng không được chết!” Diệp Phàm dùng ánh mắt của người lớn trêu chọc trẻ con nhìn Lê Thốc, có chút cao ngạo lại có chút khinh bạc.

“Cậu thật sự nghĩ tộc trưởng của cậu dễ đuổi kịp như vậy sao?

Đừng quá coi thường điểm chuẩn của trường chúng tôi, thiếu niên.” Lê Thốc nhìn vẻ mặt bây giờ của Diệp Phàm, cảm thấy trạng thái của Diệp Phàm dường như thật sự tốt hơn lúc nãy rất nhiều.

Một bên, Bạch Hạo đột nhiên bật khóc thành tiếng: “Oa…” Diệp Phàm có chút bất ngờ nhìn về phía Bạch Hạo: “Tiểu Bạch?

Em sao vậy?” Bạch Hạo lúc khóc lên, không có một chút hình tượng con gái nào.

“Tộc trưởng, tiểu Áp Lê nói đúng!

Anh không biết lúc em thấy anh trong livestream, rồi lại tình cờ gặp anh ở sân bay, em đã vui đến mức nào đâu!

Nếu lúc đó anh thấy em cảm thấy rất vui, thì em còn vui hơn anh một trăm lần!

Em chưa bao giờ sợ hãi như lúc nãy.

Thời gian gì chứ, ngôi mộ cổ đó lại không chạy được.

Anh cứ ngoan ngoãn nghỉ ngơi ở đây một chút đi mà!” Diệp Phàm một là không chịu được trẻ con khóc, hai là không chịu được con gái khóc.

Hắn nở một nụ cười bất đắc dĩ.

Hắn có chút phức tạp nhìn cuốn sách lụa Chiến Quốc, nói: "Nhưng, ngôi mộ cổ này sẽ di chuyển.

Nếu bỏ lỡ, tìm lại sẽ phiền phức hơn một chút." Bỗng nhiên, một bàn tay lấy cuốn sách lụa trong tay hắn đi.

Trương Khải Linh cuộn cuốn sách lụa trong tay mình lại, cất đi, nói: "Diệp Phàm, không ai sợ phiền phức." Hắc Liên Tĩnh cũng nói: "Chỉ là phiền phức thôi, tiểu Diệp tử, cậu không biết chúng tôi sợ cái gì hơn sao?" Thực ra, không cần Trương Khải Linh giật lấy cuốn sách lụa, Diệp Phàm cũng đã quyết định tạm thời nghỉ ngơi ở đây một chút.

Ít nhất, cũng cho đám Thất Đao đang chờ đợi tộc trưởng Đồ Long ăn một viên thuốc an thần.

Hắn nhìn Hắc Liên Tĩnh đang nhân cơ hội giáo huấn mình, có vẻ như đang thừa nước đục thả câu.

Hắn thầm nghĩ, tuy hắn không biết người khác sợ nhất cái gì, nhưng lão mù này bây giờ sợ nhất, chắc chắn là chủ nợ giống hắn.

Hắc Liên Tĩnh vốn dĩ đúng là đang ra vẻ, giữ hình tượng.

Nhưng nhìn thấy ánh mắt này của Diệp Phàm, lại cảm thấy sau lưng mình lạnh toát.

Anh ta lập tức bỏ đi cái vẻ của mình, trở lại bình thường.

Tiến lên đẩy vai Diệp Phàm, nói: "Đừng cố nữa, đừng cố nữa.

Một lát nữa trời tối, Hắc gia không muốn làm chó dẫn đường thuần chủng đâu, nghỉ ngơi đi, nghỉ ngơi." Anh ta vừa đẩy vai Diệp Phàm đi về phía sườn dốc tránh gió, vừa quay đầu tự ý nói với Trương Cường họ: "Trương đội trưởng, phiền mọi người đốt lửa dựng lều nhé!" Nói rồi, còn nháy mắt vô ích qua cặp kính râm.

Mặc dù không nhìn thấy Hắc Liên Tĩnh nháy mắt, nhưng Trương

Cường vẫn lập tức hiểu ý.

"Được rồi!" Trương Cường thậm chí còn vui hơn bình thường.

Vì ngoài niềm vui khi Diệp Phàm cuối cùng cũng chịu thua, anh ta cuối cùng cũng nhận ra, mình cuối cùng cũng có ích rồi!

Lều được dựng lên rất nhanh.

Tuy Trương Cường và các đội viên của anh ta không giỏi đối phó với những chuyện ma quỷ thần quái, nhưng về mặt sinh tồn nơi hoang dã thì họ đều là những tay cự phách đã trải qua huấn luyện nghiêm ngặt và tuyển chọn gắt gao.

Mấy cái lều này không phải loại lều nhỏ dùng cho gia đình đi cắm trại, cũng không phải loại lều lớn dùng làm sở chỉ huy khi tác chiến đội nhóm ngoài trời.

Chúng nằm ở khoảng giữa, thuộc dạng trung bình.

Một cái lều có thể chứa được khoảng năm sáu người.

Vừa đủ chắc chắn, đủ dày dặn, nhưng khi xếp vào hành lý lại không quá nặng nề.

Sau khi dựng lều xong, Trương Cường dẫn các đội viên của mình đi chuẩn bị đồ ăn nhanh dã chiến.

Cái lều đầu tiên vừa dựng xong, Diệp Phàm đã bị đẩy vào đầu tiên.

Hách Liên Tĩnh, người vừa đẩy Diệp Phàm vào, định theo sau thì thấy Diệp Phàm quay người lại nói với hắn: "Hắc Nhãn Kính, cậu gọi Lê Thốc vào giúp tôi." Dù đang đeo một cặp kính râm, sự ngạc nhiên khoa trương trong mắt Hách Liên Tĩnh vẫn không giấu được.

Chương 478

"Gọi nó vào làm gì?" "Hắc gia ta đây cũng coi như là nửa thầy thuốc vườn, gọi thằng nhóc đó vào thì có tác dụng gì chứ?" Lời này của Hách Liên Tĩnh nói không sai.

Trong số những người có mặt, tuy những người như Trương Khải Linh và Giải Vũ Thần thường xuyên bị thương nên lâu ngày thành thầy, có chút kiến thức cơ bản về xử lý ngoại thương, có thể sơ cứu đơn giản cho mình hoặc người bên cạnh.

Nhưng về mặt khám bệnh chuyên nghiệp, ngoài y sĩ của đội và bản thân Diệp Phàm ra, người có thể xếp vào hàng ngũ này có lẽ chính là Hách Liên Tĩnh.

Diệp Phàm còn nhớ, Tiểu Tam Gia vì muốn bắt chước pheromone, đã từng làm một cuộc phẫu thuật trên mũi để mất đi khứu giác.

Phẫu thuật đó chính là do Hắc Hạt Tử làm cho cậu ta.

Tuy nghe chuyện này có vẻ vô lý, giống như người mù mở tiệm kính vậy, nhưng Hách Liên Tĩnh quả thực có kinh nghiệm tu nghiệp ở nước ngoài, thậm chí còn có cả giấy phép hành nghề y.

Đương nhiên, đây cũng là lý do vì sao Giải Vũ Thần và Trương Khải Linh đang ở ngoài giúp đỡ, lại để Hách Liên Tĩnh trông có vẻ không đứng đắn nhất vào trong lều.

Hách Liên Tĩnh đang đắc ý về tài lẻ này của mình thì lại nghe Diệp Phàm bảo hắn gọi thằng nhóc Lê ngốc trông vô dụng nhất vào.

Vẻ đắc ý trên mặt hắn lập tức thu lại.

"Thằng nhóc này, bây giờ chắc đến cả kiến thức cơ bản như uống Cephalosporin thì không được uống rượu cũng không biết đâu nhỉ?"

“Gọi nó vào làm gì.” Hách Liên Tĩnh vừa nói, vừa định hạ tấm rèm dày của chiếc lều quân dụng xuống.

Tấm vải dày của rèm cửa còn chưa kịp rơi xuống theo lực hút trái đất thì đã bị một bàn tay chặn lại.

Trương Khải Linh vén tấm rèm dày lên, móc vào cái móc bên ngoài.

Anh nói một cách nghiêm túc: “Cần gì, cứ nói.” “Đậy lại, không nghe thấy.” Hách Liên Tĩnh nhìn khuôn mặt cực kỳ nghiêm túc đó, cười một tiếng: “Vừa hay, Tiểu Diệp tử bây giờ đang có việc cần đây.” Trương Khải Linh không nhìn mặt cười của Hách Liên Tĩnh, mà nhìn về phía Diệp Phàm sau lưng hắn, hỏi: “Diệp Phàm, cần gì.” Hách Liên Tĩnh trả lời thay Diệp Phàm: “Tiểu Diệp tử nói, mang thằng nhóc Lê ngốc vừa khóc như hoa lê đẫm mưa vào đây.” Dứt lời, ở phía bên kia lối vào lều, cái đầu của Lê Thốc ló ra.

Đôi mắt vốn trông rất có thần của cậu, vì trận khóc lóc chân tình thực cảm vừa rồi, bây giờ đã hơi sưng lên, trông nhỏ hơn bình thường một vòng.

So với lúc cậu ta trợn tròn mắt nhìn người khác thì nhỏ hơn đến hai vòng.

“Tiểu tộc trưởng, cậu gọi tôi?” Tuy chưa chắc chắn, nhưng Lê Thốc đã tự mình vòng từ phía bên kia lối vào đi thẳng vào trong lều.

Tốc độ phản ứng này khiến cả Hách Liên Tĩnh và Diệp Phàm đều có chút bất ngờ.

Cục diện hiện tại vì tốc độ phản ứng của mấy người này mà trông có phần kỳ quái.

Diệp Phàm thậm chí còn cảm thấy mấy người này như đang cầm kịch bản trong tay, cứ đến đúng thời điểm là phải xuất hiện kịp lúc.

Còn theo Hách Liên Tĩnh, mấy gã này tuy trông rất ra dáng chính nhân quân tử, nhưng chắc chắn vừa rồi đã nấp sau lều nghe lén!

Hách Liên Tĩnh nhìn Lê Thốc đi đến bên cạnh mình, rồi lại nhìn về phía Diệp Phàm, nói: "Để tôi kiểm tra cho cậu trước, Tiểu Diệp tử." Diệp Phàm nhìn Hách Liên Tĩnh, nở một nụ cười vô cùng tự tin, nói: "Tôi cũng có thể coi là một bác sĩ rất giỏi mà." Nhớ lại mắt của mình là do ai chữa khỏi, Hách Liên Tĩnh lại không thể nào phản bác được câu này.

Diệp Phàm giơ tay, làm một động tác xua tay tiễn khách: "Tôi đã nghỉ ngơi rồi còn gì?" "Tôi đã nghỉ ngơi rồi thì chắc chắn sẽ không lãng phí thời gian hiện tại." Nói rồi, hắn lại vẫy vẫy tay với Lê Thốc: "Áp Lê, lại đây." Hách Liên Tĩnh nghĩ đến bộ dạng khóc lóc vừa rồi của Lê Thốc, ý thức được Diệp Phàm có lẽ muốn làm công tác tư tưởng cho đứa trẻ rắc rối này.

Mà đúng vậy, ban đầu, họ chính là lợi dụng cảm xúc mãnh liệt của thằng nhóc Lê ngốc này mới khiến Diệp Phàm chịu nghe lời nghỉ ngơi một đêm ở đây.

Hách Liên Tĩnh lại nhìn Diệp Phàm một lần nữa.

Tuy lúc này sắc mặt Diệp Phàm vẫn không thể coi là tốt, nhưng may là so với lúc đầu, quả thực đang dần tốt lên.

Hắn gật đầu: "Cứ vén rèm lên đi, có chuyện gì thì gọi chúng tôi." Lê Thốc bên cạnh Hách Liên Tĩnh lẩm bẩm một câu: "Có thể có chuyện gì chứ?" Hách Liên Tĩnh lùi ra ngoài, tiện thể kéo cả Giải Vũ Thần, Trương Khải Linh, cùng với đám Vương Nguyệt Bán, Bạch Hạo của Thất Đao đang "tình cờ" xuất hiện gần lều đi luôn.

Hắn lại liếc nhìn Gia Cát Thanh đang đứng ở một khoảng cách có vẻ trong sạch hơn bọn Giải Vũ Thần.

Lạnh lùng cười một tiếng.

Tuy bây giờ trông người này có vẻ chính nhân quân tử nhất, nhưng ai hiểu biết về Kỳ Môn đều biết, với thủ đoạn như Thính Phong Ngâm, dù đang ở cách xa trăm mét, chỉ cần có một con muỗi vo ve, người thi triển thuật cũng có thể đếm rõ số lần con muỗi đó vỗ cánh.

Gia Cát Thanh bây giờ tuy đứng xa, nhưng chẳng hề ảnh hưởng đến việc gã ta nghe không sót một chữ.

Hách Liên Tĩnh liếc nhìn Gia Cát Thanh.

Gia Cát Thanh chú ý đến ánh mắt đó, vốn dĩ hắn đã có chút suy đoán về việc Hách Liên Tĩnh có thể sử dụng Hỏa quyết.

Vì vậy sau khi nhận thấy ánh mắt của Hách Liên Tĩnh, hắn liền đi về phía Hách Liên Tĩnh.

Nhưng Hách Liên Tĩnh ngược lại, khi Gia Cát Thanh đi tới, hắn không nhìn nữa.

Hắn nhìn quanh trái phải, tìm thấy mục tiêu của mình.

Khi Gia Cát Thanh đi đến bên cạnh, Hách Liên Tĩnh giơ tay ngăn động tác có vẻ như muốn mở miệng nói chuyện của đối phương.

Hắn đi về phía mục tiêu của mình, dưới ánh mắt căng thẳng, nghi hoặc lại có chút kinh ngạc của người nọ, xách cổ áo cậu ta lên.

Giống như xách một con gà con, ném vào trong lều.

Cùng lúc đó, trong lều, Diệp Phàm nhìn Lưu Bác Văn rõ ràng là bị ngoại lực ném vào: "Bác Văn?" Lưu Bác Văn giơ máy quay trong tay lên, nói: "Cái này có được quay không, đại ca?" Trong phòng livestream, bình luận của khán giả vẫn luôn rất sôi nổi.

Cho đến khi lều được dựng lên, tất cả thành viên đội khảo cổ rõ ràng đã bước vào trạng thái nghỉ ngơi, bình luận mới hơi lắng xuống

một chút.

Nhưng chỉ là trông không dồn dập như trước, còn độ hot thì vẫn luôn cao ngất ngưởng.

“Giải lão bản đúng là bá khí!” “Từ nay tổng tài bá đạo đã có một khuôn mặt để hình dung!” “Mấy ông bên Tây Bát Khu ơi, thấy chưa, tổng tài bá đạo phải như thế này mới đúng!” “Vị đạo diễn kiêm diễn viên chính bên Tây Bát Khu kia, anh thấy thế nào là một tổng tài bá đạo thực sự không dầu mỡ mà vẫn bá đạo chưa?” “Mấy huynh đệ ở trên sao lại có thể so sánh Giải lão bản với mấy ông Tây Bát Khu được, đây không phải là đang bắt nạt Tây Bát Khu một cách trắng trợn sao?” “Thứ quan trọng hơn cả thời gian, chính là cậu đó, Tiểu tộc trưởng!” “Quá đỉnh, đây là lời tỏ tình hay nhất tôi từng nghe!” “Tây Bát Khu: Ở đây là công nghệ và hàng chất!” “Cô em Bạch Hạo nói đúng, nếu Tiểu tộc trưởng không nghỉ ngơi, chúng ta cứ bế Tiểu tộc trưởng mà đi!” “Chết tiệt, tôi cũng muốn bế Tiểu tộc trưởng!” “Đây không phải đùa đâu!

Vết thương của Tiểu tộc trưởng mà ở trên người tôi, chắc tôi tái sinh luôn rồi.” “Nghe Áp Lê khóc, tôi cũng buồn quá đi!” “Tuy Tiểu tộc trưởng không nói rõ, nhưng tôi cảm thấy bọn Lê Thốc chính là tộc nhân của Tiểu tộc trưởng đó.” “Họ nhất định đã đợi Tiểu tộc trưởng rất lâu rồi!” “Nhớ lại Bá Ôn tiên sinh và chủ nhân của mặt nạ đồng trong mộ Vương Mãng trước kia, đều là những người không đợi được tộc trưởng của mình!” “Tiểu tộc trưởng, họ khó khăn lắm mới đợi được cậu!

Thật sự là ngàn vạn lần không được xảy ra chuyện gì đó!” “Đừng nói là tộc nhân khó khăn lắm mới đợi được Tiểu tộc trưởng, ngay cả một khán giả qua màn hình như tôi cũng đã khóc hết nước mắt rồi!” “Nhóc Lê ngốc lập công lớn!” “Đúng!

Tiểu ca Khải Linh!

Cứ phải giật lấy tờ giấy trắng đó của cậu ta!

Thể hiện uy quyền của người chồng đi chứ!" Bình luận bắt đầu trở nên yên tĩnh hơn một chút sau khi cả đội bước vào trạng thái nghỉ ngơi.

Nhưng khi thấy trong ống kính của Lưu Bác Văn đầu tiên là một Hách Liên Tĩnh đang phóng to không ngừng, ngay sau đó là một sự thay đổi góc quay cực lớn, rồi lại bắt đầu di chuyển về một hướng nào đó, cuối cùng, Diệp Phàm và Lê Thốc xuất hiện trong khung hình.

Bình luận lại bắt đầu sôi nổi trở lại.

"Bác Văn ơi, cách dùng từ của cậu là muốn chúng ta hiểu lầm gì sao?" "Tôi xin gọi cậu một tiếng Bác Văn thái thái!" "Cười không ngậm được mồm, vừa rồi lúc Hắc gia hùng hổ đi tới, tôi còn tưởng Hắc gia sắp chui ra khỏi màn hình đánh tôi nữa!" "Hắc gia: Tôi chỉ đi lắp một cái bóng đèn thôi mà." "Không hổ là anh, Hắc gia!" "Vẫn phải là Hắc gia, lúc không có việc gì thì xua Bác Văn nhà ta đi, lúc quan trọng thì lôi Bác Văn ra làm công cụ." "Bác Văn lập công lớn." Cùng lúc đó, Diệp Phàm nghe cách dùng từ của Lưu Bác Văn cũng không nhịn được mà giật giật khóe miệng.

Thầm nghĩ: Em trai ơi, cậu đang livestream chứ không phải nhà báo đi quay lén.

Đây là máy quay trực tiếp, không phải máy quay ẩn.

"Không sao, chúng ta là livestream khảo cổ, không phải chương trình 'Pháp luật và Đời sống'." Tuy đại ca của cậu lúc này trông như gió xuân ấm áp, nhưng biểu cảm của Lê Thốc hiện tại lại không có mấy thiện ý.

Lưu Bác Văn thấy vẻ mặt âm u của Lê Thốc đang nhìn chằm

chằm mình, cũng rất căm giận nhưng không dám nói gì mà nhìn lại.

Cậu vẫn chưa quên mối thù "chó ngốc" giữa mình và thằng nhóc còn chưa thi đỗ đại học này.

Thấy ánh mắt của Lê Thốc, Lưu Bác Văn cũng không chịu thua kém mà trừng mắt lại.

Cậu nghĩ đến việc Triệu Trạch Minh bây giờ hình như là gia sư mà đại ca tìm cho Lê Thốc.

Một ý nghĩ xấu xa nảy ra trong đầu Lưu Bác Văn.

Lát nữa, việc đầu tiên khi gặp học bá là phải dặn dò cậu ta: nhất định không được phụ lòng kỳ vọng của đại ca dành cho Lê Thốc!

Nhất định phải bồi dưỡng Lê Thốc thật tốt.

Mà để bồi dưỡng một sinh viên của trường danh tiếng, đầu tiên phải bắt đầu từ chiến thuật biển đề!

Chương 479

Nghĩ đến đây, Lưu Bác Văn lập tức cảm thấy máu trong người mình sôi sục.

Lưu Bác Văn cảm thấy chưa bao giờ có khoảnh khắc nào như bây giờ, cậu lại muốn gặp học bá đến thế!

Cùng lúc đó, Diệp Phàm ngồi xuống đất, chỉ vào phía đối diện mình: "Ngồi đây, Áp Lê." Lê Thốc thu lại ánh mắt đang nhìn Lưu Bác Văn.

Giống như một con chó đang được huấn luyện, cậu ngồi xuống phía đối diện mà Diệp Phàm chỉ.

"Gọi tôi đến làm gì?" Diệp Phàm tháo mặt nạ Quỷ tướng quân bằng đồng từ thắt lưng xuống, đặt trước mặt.

Hắn không đặt mặt nạ ở chính giữa, mà đặt lệch về phía tay trái của mình.

Rõ ràng, vị trí bên tay phải là để dành cho mặt nạ của Lê Thốc.

Tuy không biết Tiểu tộc trưởng nhà mình bây giờ có ý gì, nhưng Lê Thốc vẫn rất ngoan ngoãn làm theo ý của Diệp Phàm, đặt mặt nạ của mình vào vị trí mà Diệp Phàm đã chừa ra.

Diệp Phàm làm động tác này, Lê Thốc cũng đoán được phần nào điều mà Tiểu tộc trưởng sắp nói với mình.

Chắc chắn là liên quan đến vấn đề cậu không đeo mặt nạ.

Nhưng liên hệ với tính cách của Tiểu tộc trưởng nhà mình, Lê Thốc cảm thấy, tiếp theo cậu phải đối mặt có lẽ sẽ không phải là một trận phê bình xối xả.

Nhưng dựa vào kinh nghiệm sống không dài của mình, cậu chỉ có kinh nghiệm đối mặt với cha mình.

Vì vậy, đối mặt với tình huống một đối một như thế này, kinh nghiệm thường ngày của cậu chỉ là bị mắng một trận.

Nghe cha mình thất vọng thế nào về đứa con trai không có chí tiến thủ và người kế vị này.

Lê Thốc tưởng tượng một chút, nếu tình huống này xảy ra với cha mình, ông sẽ phản ứng thế nào.

Có một khả năng rất lớn là, người ngồi ở đây bây giờ sẽ không phải là cậu, mà là tên hàng nhái đã đeo mặt nạ và triệu hồi thành công âm binh kia.

Tuy gã đó cũng tuyệt đối không phải là bộ dạng mà cha cậu hài lòng, nhưng dù vậy, dù không muốn thừa nhận, chắc chắn cũng mạnh hơn đứa con trai này của ông một chút.

Cậu sớm đã biết cách đối mặt với người cha nổi trận lôi đình trong tình huống này.

Cứ cứng cổ không nói gì, hoặc là hát ngược lại với ông là được.

Nhưng nên đối mặt với một Diệp Phàm như thế này thế nào, Lê Thốc không tìm thấy cách đối phó đủ rõ ràng trong mười mấy năm kinh nghiệm sống của mình.

Chưa đợi Diệp Phàm mở miệng, Lê Thốc đã tự mình nói trước: "Này, cậu nói xem." "Chẳng lẽ tên hàng nhái đó đã trộm mất mặt nạ của tôi rồi?" "Thực ra cái này của tôi là đồ nhựa?" Diệp Phàm nhìn bộ dạng giả vờ không quan tâm của Lê Thốc, quay đầu nhìn Lưu Bác Văn, nói: "Bác Văn, cậu lại đây cầm thử xem." Lưu Bác Văn hiếm khi nhận được nhiệm vụ từ đại ca, lập tức rất ân cần mà sáp lại gần, nói: "Cầm cái này ạ?

Đại ca?" Diệp Phàm chỉ vào cái của Lê Thốc, nói: "Cái này." Nhìn Lưu Bác Văn đưa tay về phía mặt nạ của mình, Lê Thốc có chút căng thẳng nuốt nước bọt.

Lưu Bác Văn nhận ra cái mặt nạ này.

Đây là cái mặt nạ mở khóa bằng vân tay trong mộ Vương Mãng!

Chỉ có đại ca nhà cậu mới nhấc lên được!

Nhưng Lưu Bác Văn vẫn rất nghe lời mà đặt tay lên mặt nạ.

Thử từ mọi góc độ.

Mặt nạ vẫn nằm trên đất, như thể bị hàn chặt xuống đất, không hề nhúc nhích.

"Đại ca, cái này vẫn là mở khóa vân tay." "Không nhấc lên được." Nghe kết luận của Lưu Bác Văn, Lê Thốc hơi thở phào nhẹ nhõm.

Tuy khi đối mặt với Diệp Phàm, cậu đã nhận ra sự chênh lệch giữa mình và Tiểu tộc trưởng.

Nhưng… đối mặt với con "chó ngốc" Lưu Bác Văn này, Lê Thốc vẫn có rất nhiều cảm giác ưu việt.

Rõ ràng, hình tượng "chó ngốc" của Lưu Bác Văn đã ăn sâu vào tâm trí cậu.

Vì vậy Lê Thốc bây giờ thậm chí không coi Lưu Bác Văn là bạn học cùng trường với Tiểu tộc trưởng.

Cũng không ý thức được, xét về mặt học vấn hiện tại, Lưu Bác Văn thực ra hoàn toàn có thể đè bẹp cậu.

Lê Thốc bây giờ khoanh tay, thái độ có chút kiêu ngạo: "Mở khóa vân tay gì?" "Chỉ là mặt nạ không chọn cậu thôi." Lưu Bác Văn rút tay khỏi mặt nạ, nheo mắt, mang theo mười phần oán niệm nhìn Lê Thốc một cái.

Để tránh mình quên mất ý nghĩ xấu xa này, Lưu Bác Văn đã thầm niệm một câu trong lòng mười mấy lần: Học bá, đừng phụ lòng kỳ vọng của đại ca, giao thêm bài tập cho Lê Thốc!

Sau khoảng thời gian niệm mười mấy lần câu nói đó, Lưu Bác Văn thấy Diệp Phàm vẫy tay với mình, mới quay lại vị trí ban đầu.

Lưu Bác Văn đã trở về chỗ cũ.

Lê Thốc đành phải tiếp tục đối mặt với Tiểu tộc trưởng nhà mình.

Cậu nuốt nước bọt, vẫn cứng cổ, giả bộ một vẻ mặt hời hợt: "Mặt nạ là thật." "Chẳng lẽ, tôi mới là giả?" Thực ra khi Lê Thốc nói câu đầu tiên, Diệp Phàm đã nhìn ra tình huống hiện tại của Lê Thốc chính là vịt chết còn mạnh miệng.

Đợi đến khi đứa trẻ này được đưa đến nhà hỏa táng, cái miệng này nhất định vẫn còn có thể kiêu ngạo tuyên bố trong hũ tro cốt rằng không hổ danh là nó.

Bản thân Diệp Phàm không có con.

Tuy bây giờ Diệp Niên Niên và Diệp Tuế Tuế đều mang họ Diệp, và đều đang ở quê nhà, được cha mẹ hắn nuôi dưỡng.

Nhưng nếu tính toán nghiêm ngặt, Niên Niên và Tuế Tuế có khi lại cùng một thế hệ với lão yêu tinh Từ Phúc.

Lê Thốc, là đứa trẻ rắc rối đầu tiên mà hắn phải đối mặt.

"Vậy có khả năng này không." "Nếu cậu là giả, thì thực ra tôi, người đã xóa sổ một 'cậu' khác, cũng là giả thì sao?" Diệp Phàm nói câu này với giọng điệu vô cùng bình thường.

Không hề có vẻ gượng gạo rõ ràng như Lê Thốc vì mạnh miệng.

Giống như chỉ đang thuật lại một sự thật.

Trong chốc lát, cả Lê Thốc và Lưu Bác Văn đang ở cùng một

không gian với Diệp Phàm đều có một thoáng căng thẳng.

Nếu không phải Diệp Phàm hàng nhái trước đó đã tự mình thừa nhận sự thật, họ bây giờ có thể thật sự nghĩ rằng Diệp Phàm đang chơi bài người sói với họ.

"Tiểu tộc trưởng?" Lê Thốc kinh ngạc nhìn Diệp Phàm: "Tôi là thật." Diệp Phàm gật đầu: "Đương nhiên rồi." Lê Thốc thở phào nhẹ nhõm.

May mà Tiểu tộc trưởng nhà mình đối với cậu, vẫn có một chút tin tưởng.

Tuy nhiên, Diệp Phàm lại nói tiếp: "Tôi có sự tự tin đó." "Vào khả năng phán đoán của mình." Lê Thốc: ...

Cậu cảm thấy mình đã hiểu ra tại sao Tiểu tộc trưởng gọi mình vào đây.

Chẳng lẽ chỉ để bắt nạt cậu thôi sao?

Nếu người ở lại đây là lão Hạt Tử, với cái tính không biết võ đức của hắn, chắc chắn sẽ không dễ bắt nạt như mình!

Sự căng thẳng và bối rối của Lê Thốc đối với Diệp Phàm trong lòng vừa rồi, ngay lập tức bị một ngọn lửa vô danh thay thế.

"Nếu cậu không có việc gì thì tôi đi đây." Nói rồi, Lê Thốc chống tay xuống đất định đứng dậy.

Và xem ra, cậu ta không có ý định mang theo mặt nạ Quỷ tướng quân bằng đồng.

Cùng lúc đó, bên ngoài lều.

Gia Cát Thanh nhướng mày, nói với Hách Liên Tĩnh: "Tiểu tộc trưởng vừa rồi gọi Áp Lê vào làm gì vậy?" Lúc này, hai người họ đang ngồi bên một đống lửa.

Chương 480

Trên đống lửa có treo một cái nồi.

Hách Liên Tĩnh đang cầm muỗng, khuấy đảo vô nghĩa nồi súp bên trong.

"Tôi lại không phải giun trong bụng Tiểu Diệp tử." "Sao tôi biết được Tiểu Diệp tử vừa rồi gọi thằng nhóc ngốc này vào làm gì." Gia Cát Thanh hiểu rồi.

Tuy vừa rồi trước mặt Tiểu tộc trưởng nhà mình không biểu hiện rõ ràng, nhưng tên Hạt Tử này thực ra vẫn còn oán khí.

Hách Liên Tĩnh liếc nhìn Gia Cát Thanh một cái, rồi lại nhìn vào cái nồi đã bị nướng đổi màu: "Sao vậy, bên trong nói gì?" Gia Cát Thanh không quan tâm việc Thính Phong Ngâm của mình bị nhìn thấu.

Hắn nhớ lại nội dung mình vừa nghe được.

Đưa ra một đánh giá trung thực, nói: "Tiểu tộc trưởng có lẽ muốn trêu đùa trẻ con thôi?" Hách Liên Tĩnh lại khuấy muỗng súp hai cái một cách vô nghĩa, nói: "Cũng tại Niên Niên nhà chúng ta không ở đây." "Để người ta thừa cơ xen vào." Nhìn phản ứng của Hách Liên Tĩnh, Gia Cát Thanh cảm thấy Hách Liên Tĩnh có lẽ không hiểu ý mình.

Hắn quyết định đổi chủ đề: "Hách Liên Tĩnh, cậu có phải là đứa trẻ của Tề gia năm đó không?" Hách Liên Tĩnh phát ra một tiếng cười lạnh ngắn ngủi, liếc hắn một cái, nói: "Gia Cát Thanh." "Cậu có phải là người kế vị ban đầu của Đồ Long Thất Đao không?" Rõ ràng, Hách Liên Tĩnh đã dùng cách cùng làm tổn thương nhau để né tránh vấn đề này.

Nhưng Gia Cát Thanh không để tâm: “Tôi vội lắm rồi.” Hách Liên Tĩnh nhẹ nhàng đáp lại một câu: “Vậy cậu đừng vội.” “Tôi sẽ bảo vệ tốt Tiểu tộc trưởng của các cậu.” Gia Cát Thanh: ...

“Ây da, bị giữ lại rồi.” “Chắc là nắm tay.” Gia Cát Thanh tiến hành một buổi tường thuật trực tiếp mà Hách Liên Tĩnh không biết thật giả, nhưng lại vô cùng khó chịu.

Cùng lúc đó, trong lều.

Diệp Phàm nắm chặt cổ tay Lê Thốc: “Ngồi thêm lúc nữa.” Lê Thốc không hề giãy giụa, ngồi lại xuống.

Nhưng cái miệng còn cứng hơn cả Hắc Kim Cổ Đao lại không chịu khuất phục: “Tôi chỉ nghỉ ở đây một lát thôi.” Diệp Phàm đặt hai tay lên đầu gối, nhìn Lê Thốc đang bướng bỉnh: “Lê Thốc, cậu mạnh hơn hàng nhái rất nhiều.” “Điều đầu tiên tôi dạy cậu, cậu đã học được rồi.” “Bình tĩnh.” Lê Thốc nhìn Diệp Phàm trước mặt, có chút ngẩn ngơ.

“Nhưng, tôi bình tĩnh, cũng không giúp được cậu.” Ngọn lửa vô danh của Lê Thốc vừa rồi đã tắt, biến thành một sự bình tĩnh đột ngột.

Cậu nhìn khuôn mặt Diệp Phàm, lại một lần nữa nghĩ đến một bản thể khác của mình.

Nếu là cha cậu, nhất định sẽ hài lòng hơn với bản thể kia.

Ngay cả một kẻ bị người khác gọi là Lê ngốc như cậu, cũng nhìn ra được, người khác mạnh hơn cái bản nhái của mình.

Vì vậy Hách Liên Tĩnh, Giải Vũ Thần và Gia Cát Thanh mới có thể trọng thương thậm chí giết chết hàng nhái.

Mà cậu, là để cho hàng nhái mạnh hơn mình ở trước mặt.

Nhưng tại sao?

Ngay cả một thằng ngốc như cậu cũng có thể nhìn ra được.

Tiểu tộc trưởng của cậu, lại nói mình mạnh hơn?

Cùng lúc đó, bên ngoài lều.

Giải Vũ Thần và Trương Khải Linh, một người bên trái, một người bên phải, đứng sừng sững hai bên.

Hai người vốn không có bất kỳ giao tiếp nào với nhau.

Nhưng khi nghe Diệp Phàm nói với Lê Thốc rằng: cậu mạnh hơn cả tên hàng nhái trông có vẻ mạnh hơn kia.

Cả hai đều vô cùng đồng bộ mà vô thức liếc nhìn đối phương.

Cả hai đều nhìn thấy trong mắt đối phương vài phần nghi hoặc và kinh ngạc.

Rõ ràng, không chỉ bản thân Lê Thốc, mà cả hai người họ cũng không nghĩ như vậy.

Theo họ thấy, Lê Thốc hàng nhái vẫn mạnh hơn một chút.

Mà họ đi suốt chặng đường đến đây, dần biến thành bộ dạng bây giờ, những kinh nghiệm đó thực ra đều là những gì Lê Thốc hàng nhái đã trải qua.

Đầu tiên là thông qua không ngừng huấn luyện và thực chiến để tích lũy kinh nghiệm, tích lũy một lớp kén dày trên vỏ bọc của mình.

Sau đó thông qua một số kích thích và đả kích cực kỳ chí mạng, phá vỡ lớp kén này.

Không phải phá kén thành bướm.

Mà là phá kén thành một con bướm máu me đầm đìa.

Tình huống lúc đó rất rõ ràng.

Lê Thốc hàng nhái đối diện đã phá vỡ lớp kén đó trước tiên.

Hai người nghi hoặc một lúc, rồi nhận ra mình đã đồng bộ với đối phương.

Lại vô cùng đồng bộ mà quay đầu đi.

Cùng lúc nhìn về hướng ngược lại với người kia.

Mà ở bên đống lửa cách lều một khoảng.

Số người bên cạnh Gia Cát Thanh và Hách Liên Tĩnh cũng đông lên.

Thành viên của Thất Đao về cơ bản đã tụ tập đông đủ.

Thậm chí không cần đến Thính Phong Ngâm của Gia Cát Thanh, thính lực của Lưu Thương cũng đủ để nghe rõ mồn một cuộc đối thoại trong lều.

Và khác với Gia Cát Thanh, một chính nhân quân tử bề ngoài, Lưu Thương dưới sự xúi giục của các thành viên khác trong Thất Đao, vẫn luôn quang minh chính đại hóng chuyện.

Và giữ vững niềm tin pháp luật không trách số đông, vô cùng tròn vai mà tường thuật lại toàn bộ cuộc đối thoại bên trong.

Hóng chuyện thì phải hóng cùng nhau.

Lưu Thương cứ dũng cảm bay, có tội mọi người cùng gánh.

"Tiểu tộc trưởng nói, Lê Thốc của chúng ta thực ra mạnh hơn tên Lê Thốc giả kia." Tường thuật xong, Lưu Thương lại lộ ra vẻ mặt nghi hoặc, nhìn các đồng đội trong Thất Đao của mình, phát biểu ý kiến: "Thật sao?" "Tôi vẫn cảm thấy, Lê Thốc bên kia lợi hại hơn một chút." Phan Chí khoanh tay, vẻ mặt nghiêm túc, rõ ràng là đang nghiêm túc suy nghĩ về vấn đề này: "Đúng vậy, nếu xét từ chiến tích, Lê Thốc bên kia quả thực mạnh hơn bên chúng ta một chút." "Nhưng, nếu Tiểu tộc trưởng đã nói vậy, chắc chắn có lý của họ." "Dù sao Tiểu tộc

trưởng cũng là Tiểu tộc trưởng, góc độ suy nghĩ vấn đề khác với chúng ta." Vương Nguyệt Bán lại không cho là vậy, hắn đã kế thừa cái muỗng súp từ tay Hách Liên Tĩnh.

Lúc này đang vừa khuấy một cách hiệu quả, vừa đánh giá rất hào sảng: "Ha!" "Đại Phan cậu nghĩ chuyện này phức tạp quá rồi." "Tình hình này còn chưa rõ ràng sao?" "Vừa rồi Áp Lê khóc như hoa lê đẫm mưa, Tiểu tộc trưởng nhà ta, đây là đang làm công tác tư tưởng cho đứa trẻ thôi." "Nói trắng ra, là đang dỗ trẻ con thôi!" Bạch Hạo ôm đầu gối, cằm cũng tựa lên đầu gối, vừa hóng chuyện vừa sưởi ấm.

Nghe lời Vương Nguyệt Bán, lập tức bật dậy: "Cái gì?" "Nhưng vừa rồi tôi khóc cũng rất đau lòng mà!" "Hơn nữa tôi là con gái đó!" "Tiểu tộc trưởng chắc chắn không phải bên trọng bên khinh!

Chỉ dỗ Lê Thốc không dỗ tôi!" "Nếu không, tôi cũng muốn vào!

Tôi cũng muốn Tiểu tộc trưởng dỗ tôi!" "Tiểu tộc trưởng nói vậy, chắc chắn là vì Áp Lê mạnh hơn tên hàng nhái kia!" "Tôi cũng cảm thấy Áp Lê bên chúng ta chắc chắn lợi hại hơn, chính là Áp Lê của chúng ta lợi hại!" Nghe lời Bạch Hạo, mấy người đàn ông cao to xung quanh đều cười rộ lên.

Bạch Xà cùng họ Bạch giống như mọi người anh trai đều làm, châm chọc "em gái" của mình: "Dỗ em thế nào đây." "Em xem lúc nãy em bế Tiểu tộc trưởng nhà ta chạy đi, có chút nào giống con gái không?" "Tiểu tộc trưởng lúc nãy nghe em nói muốn bế cậu ấy đi đường, biểu cảm trên mặt còn kinh hãi hơn cả lúc bị Từ Phúc uy hiếp đó!" Lời đánh giá trung thực của Bạch Xà đối với Bạch Hạo, không phải anh ruột, mà hơn cả anh ruột.

Bạch Hạo "A?" một tiếng.

Rõ ràng, cô không chú ý đến điểm này mà Bạch Xà nói.

“Nhưng, lại có người không thích được bế kiểu công chúa sao?” “Sẽ không thích được một mỹ thiếu nữ thanh xuân hoạt bát như tôi bế kiểu công chúa sao?” Nghe câu này, một vòng đàn ông xung quanh vô cùng đồng bộ và ngay ngắn mà lớn tiếng và kiên định nói với Bạch Hạo: “KHÔNG THÍCH!” Bạch Hạo nghe vậy, lại co người lại.

Tựa cằm lên đầu gối, nhỏ giọng nói: “Không thích thì không thích thôi.” “Hung dữ làm gì.” Gia Cát Thanh nheo mắt.

“Tiểu tộc trưởng hình như lại nói tiếp rồi.” Bạch Hạo lập tức lại bật dậy: “Nói gì vậy?” Cùng lúc đó, ở một phía khác, Quan Cấn đang ôm kháng hạo cân ngồi cùng một đám giáo sư già sưởi ấm cũng liếc nhìn về phía lều.

Bạch Trường Minh đưa cho Quan Cấn một bình nước, hỏi: “Tiểu Quan lão bản à, hành động lần này cậu có quen không?” Quan Cấn nhận lấy bình nước, rất khách khí cười một tiếng, nói: “Thú vị hơn tưởng tượng.” Khi uống nước, trên mặt Quan Cấn xuất hiện một biểu cảm nghi hoặc không rõ ràng.

Tự lẩm bẩm một câu: “Dỗ trẻ con sao?” Mà cùng lúc đó, trong lều.

Chương 481

Lê Thốc có chút ngây ngẩn nhìn Diệp Phàm: "Cậu có phải đang dỗ tôi không?" Diệp Phàm hỏi: "Cậu có nhớ bộ dạng của bản thể kia khi tháo mặt nạ không?" Lê Thốc nhớ lại.

Khi người đó tháo mặt nạ, trạng thái trông rất tệ.

Sắc mặt trắng bệch, mắt bắt đầu chảy lệ máu.

Lê Thốc gật đầu.

Diệp Phàm nói: "Đó chính là kết quả của việc đột ngột phá vỡ sự ràng buộc của mặt nạ, triệu hồi âm binh mà không có sự chỉ dẫn, dẫn đến phản phệ." "Nếu cậu cũng bốc đồng đeo mặt nạ, và triệu hồi ra âm binh." "Thời gian chúng ta phải lãng phí ở đây, sẽ không chỉ là một đêm hôm nay." "Hơn nữa, sẽ có một khả năng lớn hơn." "Tôi sẽ để Lão Thanh và Tiểu Bạch hộ tống cậu quay về." Lê Thốc nghe lời Diệp Phàm, cơ mặt lập tức căng cứng.

Nếu như vậy, đội của họ sẽ trực tiếp thiếu đi ba sức chiến đấu vô cùng mạnh mẽ.

"Nhưng…" Cậu còn muốn nói gì đó.

Vì dù nhìn thế nào, từ bề ngoài, đều là mình không bằng người ta.

Diệp Phàm tiếp tục nói: "Lê Thốc, bốc đồng không làm nên chuyện lớn." "Khi tôi tỉnh lại, thấy cậu không đeo mặt nạ, tôi đã thở phào nhẹ nhõm." Lê Thốc mím môi.

Cậu không đeo mặt nạ, không phải vì cậu thực sự bình tĩnh.

Chỉ là vì hèn nhát.

Diệp Phàm nhặt mặt nạ của Lê Thốc lên, đặt vào tay cậu, nói:

“Vốn dĩ còn định để cậu đuổi kịp tôi về mặt học vấn trước đã.” “Tuần tự nhi tiến.” “Nhưng bây giờ xem ra, cậu phải bận cả hai đầu rồi, nhóc Lê ngốc ạ.” “Chuẩn bị tâm lý đi, trước khi cậu tiến gần tôi hơn một chút, những ngày tháng của cậu sẽ rất vất vả đó.” Mắt Lê Thốc lập tức sáng lên: “Cậu muốn dạy tôi?” Diệp Phàm gật đầu hỏi lại: “Tôi dạy cậu ít thứ lắm sao?” Lê Thốc nghi hoặc: “Có sao?” Một bên, cậu nhận lấy mặt nạ từ tay Diệp Phàm, treo lại lên thắt lưng.

Diệp Phàm liếc nhìn ra cửa lều.

Chỉ thấy, hai bóng người kia lúc này vẫn đứng ở hai bên lều.

Hai bóng đen thon dài, gầy gò, đặc điểm vô cùng rõ ràng.

Chính chủ là ai, rõ như ban ngày.

Diệp Phàm đột nhiên ý thức được điều gì đó, nói: “Bên ngoài, có phải đang nhóm lửa nấu cơm không?” Nghe câu hỏi của Diệp Phàm, Lê Thốc và Lưu Bác Văn đều gật đầu.

Lưu Bác Văn nói: “Lúc nãy em vào thì bên ngoài đang nấu nướng rồi.” Nhưng Lưu Bác Văn không hiểu tại sao đại ca nhà mình lại đột nhiên quan tâm đến chuyện bếp núc.

Cậu chỉ có thể nghĩ đến một khả năng: “Đại ca, anh đói rồi à?” Lê Thốc cũng tò mò nhìn Diệp Phàm.

Rốt cuộc, vị tiểu tộc trưởng nhà mình bình thường trông tiên khí ngời ngời, ra vẻ vô dục vô cầu.

Nếu không phải biết rằng điểm đến của họ có thể liên quan đến manh mối về song long, cậu thậm chí còn tưởng rằng chuyến đi này của tiểu tộc trưởng nhà mình chỉ là một chuyến du lịch sa mạc có phần mạo hiểm và kích thích mà thôi.

Bây giờ lại bắt đầu quan tâm bên ngoài có đang nấu cơm hay không?

Nhưng đây có phải là vấn đề mà một người nên bận tâm khi đang bày mưu tính kế trong lều chính không?

Lê Thốc nhìn tiểu tộc trưởng nhà mình lấy ba lô xuống.

Sau đó, lần lượt lôi từ trong ba lô ra những cuộn thịt có sẵn còn tươi, tôm tươi đã bóc vỏ, tiết vịt, nấm.

Lê Thốc đầu tiên là chấn động trong giây lát vì sức chứa của chiếc ba lô này.

Rất nhanh, cậu lại càng chấn động hơn bởi chính những thứ này!

Chiếc ba lô của tiểu tộc trưởng nhà cậu trông rõ ràng không nặng lắm.

Nhưng sao lại lôi ra được nhiều thứ như vậy?

Cảnh tượng này có thật không vậy?

Hơn nữa, tiểu tộc trưởng đúng là đến đây để du lịch rồi!

Sao lại có người nghĩ đến việc mang theo tiết vịt, thịt cuộn, những thứ đồ ăn lẩu này đến đây chứ!

Lê Thốc cảm thấy mình có cả một bụng lời muốn nói, nhưng bây giờ không biết nên bắt đầu từ đâu.

Mặc dù vẫn chưa biết trong ba lô này còn có gì.

Nhưng từ việc tiểu tộc trưởng nhà cậu vẫn đang không ngừng lấy đồ ra, Lê Thốc suy đoán một cách hợp lý: bên trong toàn là công nghệ cao và hàng khủng!

Còn bên cạnh, Lưu Bác Văn cũng trợn mắt há mồm nhìn những thứ trên mặt đất.

Và ngay lập tức nuốt nước bọt.

Cậu đột nhiên nhớ lại chuyện xảy ra trong mộ dưới biển.

Khi Tiểu Niên Niên và Tiểu Tuế Tuế vừa mới xuất hiện với cái mông trần.

Đại ca của cậu cũng không hề phòng bị mà lấy từ trong ba lô ra hai bộ đồ trẻ em vừa vặn với Niên Niên và Tuế Tuế!

Diệp Phàm lại lần lượt lấy ra thêm nhiều thực phẩm và vật tư khác hoàn toàn không tương xứng với thể tích ba lô của mình.

Sau đó, khi lượng đồ ăn đủ cho nhiều người ăn mà không gây lãng phí, hắn mới dừng lại.

Hắn nhìn hai người, xua tay nói: "Mau mang những thứ này ra ngoài đi." "Không cầm hết thì gọi người bên ngoài vào phụ một tay." Lưu Bác Văn và Lê Thốc có chút hồn lìa khỏi xác ôm lấy những thứ Diệp Phàm lấy ra.

Đồ tươi sống được Diệp Phàm lấy ra vậy mà vẫn còn được ướp lạnh!

Hoàn toàn loại bỏ khả năng bị hỏng trong sa mạc nóng nực như thế này!

Hai người vốn trông như còn có chút ân oán cá nhân, vậy mà vì quá chấn động đã tạm thời thống nhất chiến tuyến.

"Tộc trưởng." Lê Thốc đi đến lối ra, quay đầu hỏi: "Trong ba lô của anh có chứa một cái tủ lạnh à?" Diệp Phàm dùng ánh mắt kiểu "cậu nghe thử xem mình đang nói cái gì vậy" nhìn Lê Thốc.

Lê Thốc thấy ánh mắt này, lập tức rất ngoan ngoãn sắp xếp lại những thứ trong lòng mình.

Như thể đang đi sắm Tết, cậu ôm đồ bước ra khỏi lều.

Cùng lúc đó, trong phòng livestream: "Bé Lê Áp có người thầy cuộc đời như Tiểu Diệp tộc trưởng, đúng là phúc tu mấy đời đó nha!"

“Tôi cũng muốn có một người thầy như Tiểu Diệp tộc trưởng!” “Thẳng thắn mà nói, Tiểu Diệp tộc trưởng đúng là còn chu đáo hơn cả cha ruột nữa!” “Quả nhiên vẫn là con mình mình ngắm mới thấy tốt!” “Tiểu Diệp tộc trưởng thật sự quá dịu dàng!” “Còn nhớ Tiểu Diệp tộc trưởng nói muốn để Bé Lê Áp trưởng thành một cách từ từ nhưng thuận lợi, anh ấy thật sự không chỉ nói suông.” “Tôi biết hai Bé Lê Áp có gì khác nhau rồi!

Một người trưởng thành trong sự mất mát bất đắc dĩ, một người sẽ trưởng thành khỏe mạnh trong sự nhận lại không ngừng!” .

“Vãi chưởng?

Tiểu Diệp tộc trưởng, anh nghiêm túc đấy à, đây là những thứ anh vẫn luôn đeo trong ba lô sao?” “Tiểu Diệp tộc trưởng, anh đến đây du lịch phải không?” “Bình thường trông vô dục vô cầu, lúc ăn cơm đột nhiên lôi ra một đống lương thực dự trữ, sao lại có chút đáng yêu thế nhỉ?” “Điều này làm tôi nhớ lại câu chuyện Tiểu Diệp tộc trưởng đột nhiên lôi ra bộ đồ trẻ em từ trong ba lô.” “Tiểu Diệp tộc trưởng, một người dịu dàng trưởng thành, sát phạt quyết đoán, tộc trưởng một tộc, được chúng tinh phủng nguyệt nhưng lại để rất nhiều đồ ăn ngon trong ba lô của mình!” “Chờ chút đã, đây là số lượng mà một cái ba lô nên chứa sao?” “Tủ lạnh?

Đừng nói với tôi là cái ba lô này đã theo Tiểu Diệp tộc trưởng ở sa mạc lâu như vậy rồi, mà đồ bên trong vẫn còn lạnh đấy nhé!” “Nghĩ lại bức tường băng mà Tiểu Diệp tộc trưởng tạo ra trong mộ dưới biển trước đây, dường như việc giữ cho những thực phẩm này ở trạng thái ướp lạnh cũng không phải là vấn đề gì khó khăn đối với Tiểu Diệp tộc trưởng.” “Hợp lý, rất hợp lý.” “Mạnh như thần phật, nhưng lại là một tên ham ăn.” “Cái sự tương phản đáng yêu chạm đến trái tim tôi này là sao đây trời!” .

Cùng lúc đó, những người bên ngoài lều nhìn thấy Lê Thốc và Lưu Bác Văn ôm ra một đống vật tư thực phẩm gần như khiến người ta không thể hiểu nổi.

Trên mặt họ cũng lộ ra vẻ kinh ngạc tột độ.

Hắc Hùng đang nhóm lửa trước một cái lều khác.

Nhìn thấy những thứ trong lòng Lê Thốc và Lưu Bác Văn, anh ta không khỏi trợn tròn mắt.

Anh ta nhìn hai người, nói với Trương Cường đang nấu nướng bên cạnh: "Đội trưởng, trong số vật tư chúng ta chuẩn bị, có tiết vịt thịt cuộn gì đó không?" Trương Cường nghe Hắc Hùng nói, lập tức ngẩng đầu lên, nói với vẻ khá khinh bỉ: "Tiết vịt thịt cuộn?" "Cậu tưởng chúng ta đến đây để ăn lẩu xiên que à?" "Không có tiết vịt thịt cuộn, chỉ có bánh quy nén, các vị." Lời còn chưa nói hết, Trương Cường đã thuận theo ánh mắt của Hắc Hùng nhìn thấy Lê Thốc và Lưu Bác Văn.

Khoảnh khắc nhìn thấy hai người trẻ tuổi này, Trương Cường có ảo giác như mình đang ở một nhà hàng Haidilao chủ đề sa mạc.

Hai người này ôm đầy một lòng, chẳng phải là tiết vịt thịt cuộn và những thứ khác xuất hiện trong nồi lẩu thì rất bình thường, nhưng xuất hiện ở đây thì lại là những nguyên liệu cực kỳ kỳ quái sao?

Chương 482

Trong chốc lát, Trương Cường cảm thấy mình có chút không hiểu nổi.

Lẽ nào, là anh ta nhớ nhầm?

Bọn họ từ khi nào đã chuẩn bị cả một bộ nguyên liệu lẩu trong số vật tư sinh tồn ngoài trời?

Lúc này, Lê Thốc và Lưu Bác Văn hai người cũng đang ôm một đống nguyên liệu nhìn quanh.

Khi ánh mắt chạm phải ánh mắt của Trương Cường và Hắc Hùng, cả hai người đều lộ ra vẻ vui mừng trong chốc lát.

Lưu Bác Văn hướng về phía Trương Cường và Hắc Hùng, vui vẻ hét lên: "Trương đội trưởng!" "Anh Hắc Hùng!" "Trong lều còn nhiều nguyên liệu lắm, hai người mau dẫn người đến lấy đi!" Vẻ mặt của Trương Cường và Hắc Hùng càng thêm chấn động.

Trong số vật tư lại xuất hiện những thứ này đã là vô cùng phi lý rồi.

Sao bây giờ, đây vẫn chưa phải là toàn bộ sao?

Lại còn nữa?

Thậm chí còn rất nhiều?

Hắc Hùng vừa nghi hoặc, vừa đi về phía lều của Diệp Phàm: "Chúng ta chắc là không mang tủ lạnh đến đâu nhỉ?" Hắc Hùng và Trương Cường không biết "rất nhiều" mà Lê Thốc và Lưu Bác Văn nói là khái niệm như thế nào.

Nhưng nghĩ đến người bên trong là Diệp Phàm, liền cảm thấy cái

sự "rất nhiều" này, chắc là một sự miêu tả vượt ngoài lẽ thường.

Thế là hai người đều đi vào lều của Diệp Phàm.

Hai bên lều, còn có Trương Khải Linh và Giải Vũ Thần đứng gác như hai vị thần giữ cửa.

Hai người đầu tiên chào hỏi Trương Khải Linh và Giải Vũ Thần.

Sau đó liền đi vào trong lều.

Tuy nhiên, hai người vừa nhìn thấy tình hình trong lều, cảm xúc thả lỏng và nghi hoặc lập tức bị thay thế bởi sự căng thẳng và kinh hãi.

Chỉ thấy, lúc này trong lều.

Giữa đống nguyên liệu mà họ hoàn toàn không hiểu tại sao lại xuất hiện ở sa mạc.

Tiểu Diệp tộc trưởng của họ đang ngã sõng soài ở trong đó!

"Tiểu Diệp tộc trưởng!" Trương Cường và Hắc Hùng đồng thanh hét lên.

Hai người còn chưa chạy đến bên cạnh Diệp Phàm, bên cạnh họ đã vụt ra hai bóng đen.

Chính là Giải Vũ Thần và Trương Khải Linh vừa nãy còn làm thần giữ cửa ở lối vào.

Tốc độ của hai người này cực nhanh, giống như hai mũi tên bay vụt qua bên cạnh họ.

Chính xác xuất hiện bên cạnh Diệp Phàm.

Hai người đẩy đống nguyên liệu bên cạnh Diệp Phàm sang một bên.

Trương Khải Linh nhìn thấy Diệp Phàm nằm trên mặt đất, cảm

giác tay chân mình trong giây lát đều trở nên có chút lạnh buốt.

Nhưng máu đột nhiên hạ nhiệt, cũng không làm cho khả năng phản ứng của anh chậm lại.

Anh nghe tiếng tim mình đập nhanh hơn, nhíu mày đưa ngón tay đến dưới cánh mũi của Diệp Phàm.

Giải Vũ Thần nắm chặt quần áo của mình, nhìn Diệp Phàm một cái, rồi lại vô cùng căng thẳng nhìn phản ứng của Trương Khải Linh lúc này.

Thấy trên mặt Trương Khải Linh gần như không có biểu cảm gì thay đổi.

Giải Vũ Thần liền biết, mình đã đưa ra một quyết định sai lầm đến mức nào.

Trương Khải Linh cảm nhận được một luồng khí nhẹ nhàng thổi qua ngón tay mình, tạm thời thở phào nhẹ nhõm.

"Khải Linh tiểu ca, Tiểu Diệp tộc trưởng." "Ách Ba Trương!

Tiểu Diệp tử sao rồi!" Lời của Trương Cường còn chưa nói xong, đã bị giọng nói lo lắng của Hách Liên Tĩnh cắt ngang.

Cả Hắc Hùng và Trương Cường đều có giọng nói không nhỏ.

Dù không cần đến thuật Thính Phong Ngâm của Gia Cát Thanh, không cần thính lực của Lưu Thương, họ cũng có thể nghe thấy tiếng hét căng thẳng "Tiểu Diệp tộc trưởng" của Hắc Hùng và Trương Cường vừa rồi.

Sự ngạc nhiên và vui mừng khi nhìn thấy những nguyên liệu mà Lưu Bác Văn và Lê Thốc ôm trong lòng lúc nãy lập tức biến thành sự căng thẳng tột độ.

Trạng thái đám đông vây quanh xem náo nhiệt lúc nãy lập tức thay

đổi.

Những người vừa định đưa tay ra giúp Lê Thốc và Lưu Bác Văn đều đứng dậy, nhanh chóng chạy về phía lều của Diệp Phàm.

Và cảnh tượng đầu tiên họ nhìn thấy khi bước vào, chính là cảnh Trương Khải Linh đang thử hơi thở của Diệp Phàm!

Hách Liên Tĩnh gần như nghe thấy một tiếng ù tai.

Anh ta chen đến bên cạnh Trương Khải Linh, không đợi Trương Khải Linh trả lời, liền một tay nắm lấy cổ tay của Diệp Phàm.

Và khi ngón tay anh ta vừa đặt lên mạch của Diệp Phàm, liền nghe thấy Diệp Phàm đang nằm trên đất từ từ mở miệng, nói: "Làm quá rồi đấy." "Tôi chỉ mệt, muốn ngủ một lát thôi." "Tôi không sao cả." Vừa nói, Diệp Phàm vừa rút cổ tay của mình ra.

Hắn hiện tại quả thực ngoài mệt mỏi ra thì không có vấn đề gì.

Và trạng thái của hắn lúc này trong mắt mọi người, cũng quả thực là một người trẻ tuổi đang ngủ nướng.

Diệp Phàm lật người, từ nằm ngửa chuyển sang nằm nghiêng, tư thế trông thoải mái hơn một chút.

Trương Khải Linh thu lại bàn tay vừa nãy dùng để thử hơi thở của Diệp Phàm.

Giải Vũ Thần liếc nhìn Trương Khải Linh.

Cậu vừa định hối hận về hành vi sai lầm có vẻ như là biết rõ mà vẫn phạm của mình.

Thì nhận ra biểu cảm của Trương Khải Linh vốn không có biến đổi gì, bây giờ đã có sự thay đổi khá rõ ràng.

Lúc này, biểu cảm trên mặt Trương Khải Linh đã trở nên có chút dịu dàng.

Có một khoảnh khắc Giải Vũ Thần thậm chí còn cảm thấy mình vừa nhìn nhầm.

Nhưng cậu lại nhìn thêm một lần nữa, xác định cảm giác của mình lúc nãy không sai.

Giải Vũ Thần nhíu mày.

Nếu không phải vẫn còn chút tin tưởng vào nhân phẩm của Trương Khải Linh, cậu sẽ nghĩ rằng phản ứng của Trương Khải Linh lúc nãy là cố ý.

Cố ý làm cậu căng thẳng lo lắng, làm cậu có phản ứng giống như người có chỉ số IQ không cao mới có.

Nhưng chuyện như vậy, Trương Khải Linh không thèm làm.

Người sẽ làm như vậy, chỉ có thể là Hách Liên Tĩnh.

Giải Vũ Thần nhận ra, biểu cảm của Trương Khải Linh lúc nãy không thay đổi, chính là vì anh đã yên tâm.

Cho nên biểu cảm trên mặt không tệ đi.

Chương 483

Bây giờ lại dịu dàng trở lại, chỉ là vì nghe thấy lời của Diệp Phàm mà thôi.

Nhận ra điều này, Giải Vũ Thần nảy sinh một cảm giác mặc dù đối phương không cố ý, nhưng mình lại vô tình bị đối phương đùa giỡn.

Điều này làm cho cậu giống như đấm vào bông gòn, hoàn toàn không có cách nào xả giận.

Bên kia, Hách Liên Tĩnh và những người đến sau khi nghe lời của Diệp Phàm, cũng đều thở phào nhẹ nhõm.

Hách Liên Tĩnh dọn dẹp lại đống nguyên liệu bên cạnh Diệp Phàm, khi nhìn thấy mấy quả ớt xanh tươi và thịt thái sẵn, nụ cười trên mặt càng thêm rõ rệt.

Thậm chí còn nảy sinh ý nghĩ sẵn sàng chết vì tri kỷ.

Anh ta lại dọn dẹp những thứ bên cạnh Diệp Phàm, thu dọn cho Diệp Phàm một chỗ ngủ rộng rãi hơn.

"Lát nữa dậy ăn cơm rang thịt băm ớt xanh nhé, Tiểu Diệp tử." Diệp Phàm nhắm mắt gật đầu.

Hoàn toàn không suy nghĩ Hách Liên Tĩnh vừa nói gì với mình.

Dường như thật sự rất buồn ngủ, không cần biết đối phương nói gì với hắn, hắn cũng sẽ gật đầu cho qua chuyện.

Nhưng cho qua là cho qua, không cần biết mình gật đầu vì cái gì.

Cái gật đầu này hoàn toàn không tính.

Tuy nhiên, Trương Khải Linh đã rõ ràng nhìn thấu hành vi cho qua

chuyện này của Diệp Phàm.

Anh nhẹ nhàng đẩy cánh tay Diệp Phàm, nói: "Diệp Phàm, lát nữa dậy ăn cơm." Diệp Phàm lại gật đầu.

Trương Khải Linh nói: "Lúc ăn cơm, chúng tôi đợi cậu." Diệp Phàm: ...

Hắn hiện tại quả thực có chút buồn ngủ.

Cảm giác như mình đã trở về kỳ nghỉ đông hè ở đại học.

Buổi sáng lúc ngủ nướng, mẹ hắn cũng gọi hắn năm lần bảy lượt như vậy.

Diệp Phàm không biết những người xung quanh đã rời đi lúc nào.

Nhưng, hắn có thể cảm nhận được có thứ gì đó được đắp lên người.

Rất nhanh, Diệp Phàm đã ngủ thiếp đi.

Hoặc nói đúng hơn, không phải là ngủ thiếp đi, mà là bị một sức mạnh nào đó hút đi.

Bởi vì lúc giảng đạo lý cho Lê Thốc, hắn không có cảm giác buồn ngủ này.

Cảm giác này là đột nhiên xuất hiện.

Khi hắn mở mắt ra, nhìn thấy cảnh tượng trước mắt đã thay đổi, cũng không ngạc nhiên.

Từ lúc hắn còn không biết mình đang ở trong mộng cảnh, hay ảo cảnh, hay trong hồi ức nhìn thấy những cảnh tượng đó.

Thì đã nghĩ đến chuyện có thể xảy ra bây giờ rồi.

Hắn cảm thấy mình bây giờ giống như một cái TV bị va đập một lần, bắt đầu có chút chập chờn.

Thỉnh thoảng, lại có tín hiệu khác từ bộ thu của mình nhảy ra.

Diệp Phàm nhìn cảnh tượng trước mắt.

Vì đã sớm có chuẩn bị tâm lý, nên việc nhìn thấy những thứ này không có gì đáng ngạc nhiên.

Cho nên Diệp Phàm tỏ ra vô cùng bình tĩnh.

Hắn thong thả đi về phía trước, vừa nhìn cảnh vật xung quanh.

Nơi này trông giống như đang ở trong một ngôi mộ cổ.

Những bức tường xung quanh trông như đá được con người đục đẽo.

Cho nên thay vì nói nơi này trông giống một ngôi mộ cổ, không bằng nói nó giống một hang động hơn.

Nhưng những vách đá xung quanh rất bằng phẳng, dấu vết đục đẽo của con người khá rõ ràng.

Diệp Phàm đoán rằng, mình hiện tại hẳn là đang ở trong một hành lang của mộ cổ.

Hành lang không dài, hai bên cũng rất hẹp.

Chỉ có thể cho hai người đi song song.

Vì vậy hai bên không có cột đèn, ánh lửa vàng vọt đều được khảm trên vách tường này.

Và ngoài những ánh lửa vàng vọt này, trên vách tường hai bên còn có rất nhiều cái hốc lớn hơn.

Hình dạng của những cái hốc này giống như những cái kén tằm có kích thước khác nhau.

Kích thước của những cái hốc hình kén tằm này, cái lớn trông có thể chứa được một người trưởng thành cao trên một mét tám.

Còn cái nhỏ, trông có thể chứa được một đứa trẻ sơ sinh.

Phân bố một cách vô cùng không có quy luật.

Diệp Phàm nheo mắt lại.

Rõ ràng đây là đá kim cương có độ cứng cao nhất.

Nhưng mép của những cái hốc này lại rất tròn nhẵn.

Trông không giống như chỉ dùng dụng cụ sắc bén đục ra.

Càng giống như sau khi đục ra những cái hốc này, phần mép lại bị người ta mân mê mấy trăm năm vậy.

Những cái hốc như vậy kéo dài trên hai bên tường mộ.

Trên vách tường phía sau Diệp Phàm cũng là cảnh tượng tương tự.

Lúc này, Diệp Phàm cuối cùng cũng có chút ghen tị với thiên phú đếm số của cậu em trai mình, trông thì rất lợi hại nhưng thực tế lại chẳng có tác dụng gì.

Hắn bây giờ cũng rất muốn biết rõ, trên hai bên tường này, rốt cuộc có bao nhiêu cái hốc như vậy?

Diệp Phàm tiếp tục đi về phía trước.

Rất nhanh, hắn đã đi đến cuối hành lang mộ này.

Cuối hành lang là lối vào của một gian mộ thất.

Vốn dĩ lối vào này là một khoảng tối đen.

Nhưng ngay khoảnh khắc Diệp Phàm đứng ở đây, lối vào này đột nhiên sáng lên.

Diệp Phàm nhướng mày, đi vào.

Chương 484

Đây là một không gian lớn hơn hắn tưởng tượng rất nhiều.

Thậm chí có thể nói, đã không còn là quy mô của một gian mộ thất.

Lối vào ở cuối hành lang lúc nãy không phải là lối vào, mà càng giống một lối ra.

Bởi vì nơi này trông đã giống như ở bên ngoài mộ cổ rồi.

Trước mắt là núi non trùng điệp.

Diệp Phàm lúc này, giống như đang đứng ở một nơi rất cao.

Phía sau núi, vẫn là núi.

Nhưng những ngọn núi này trông lại không giống như những ngọn núi trong cùng một không gian.

Diệp Phàm nhìn thấy cả một dãy núi xanh biếc, thấy những ngọn núi tuyết phủ trắng xóa.

Thậm chí còn có những ngọn núi toàn đá màu vàng xám, không có bất kỳ thảm thực vật nào, chỉ còn lại tử khí mịt mù.

Thậm chí không có bất kỳ manh mối nào, Diệp Phàm đột nhiên nhớ lại lời nói mà hắn nghe được trong điện thoại của cha mình năm xưa.

Lời quẻ mà lão gia tử gần trăm tuổi kia đã tính cho mình ba ngày ba đêm: Ngọ Mộng Thiên Sơn, Song Âm Nhất Tiễn.

Mặc dù lúc đó nghe có vẻ hơi vô lý.

Nhưng bây giờ xem ra, lão gia tử này cũng không phải là hoàn toàn nói mò.

“Đây là nơi nào?” Vì ở đây chỉ có một mình, nên Diệp Phàm liền trực tiếp mở miệng hỏi hệ thống.

Tuy nhiên, trả lời hắn lại không phải là giọng nữ máy móc của hệ thống.

Mà là giọng nói của chính hắn.

“Đây là những nơi ngươi đã chết đó.” Diệp Phàm khẽ cau mày.

Giọng nói này, không giống như hệ thống, sẽ truyền ra trong đầu hắn.

Giọng nói này nghe như có người đang ghé sát vào người hắn, nói ngay bên tai hắn!

Cùng lúc đó, Diệp Phàm cũng nhìn thấy sự thay đổi trên những ngọn núi trước mặt.

Sự thay đổi không nằm ở bản thân những ngọn núi.

Mà là trên những ngọn núi này, bắt đầu xuất hiện những người khác nhau.

Theo lý mà nói, những người này cách Diệp Phàm hiện tại rất xa.

Nhưng, Diệp Phàm lại có thể nhìn rõ từng khuôn mặt trên núi lúc này.

“Có kinh ngạc không?” “Nhìn thấy dáng vẻ của chúng rồi chứ?” Giọng nói bên tai bây giờ nghe càng lúc càng bệnh hoạn.

Mặc dù giọng nói này vốn dĩ là giọng của chính Diệp Phàm.

Nhưng Diệp Phàm vẫn không nhịn được mà cau mày sâu hơn.

Hắn nói: “Không kinh ngạc.” Giọng nói bên tai lập tức phát ra một tiếng chất vấn: “Cái gì?” Sau đó, lại rất nhanh nghĩ thông điều gì đó, thoải mái mà khinh miệt hừ cười một tiếng, nói: “Ngươi cứng

miệng.” “Ta không tin.” Giọng của bản thân Diệp Phàm lại vô cùng tự nhiên nhàn nhã: “Có gì đáng kinh ngạc đâu?” “Không phải trước đó ta đã nhận được độ hoàn nguyên của Hắc Hạt Tử sao.” “Có được thị lực của Hắc Nhãn Kính rồi mà?” “Nhìn rõ những khuôn mặt này, có vấn đề gì à?” Mặc dù Diệp Phàm biết, trọng điểm của đối phương thực ra không phải là tại sao mình có thể nhìn rõ cảnh tượng xa như vậy.

Mà là nội dung cảnh tượng trước mắt họ bây giờ.

Những người đang ở trên những ngọn núi kia, đều có khuôn mặt giống hệt hắn.

Chỉ là có người mặc trang phục hiện đại, có người mặc áo ngắn thời Dân quốc, có người mặc chiến giáp của mấy trăm năm trước.

Thậm chí có người là thanh niên cùng tuổi với hắn, có người là thiếu niên mới mười mấy tuổi, có người là đàn ông trung niên rõ ràng đã ba bốn mươi tuổi.

Nhưng trạng thái của những người này đều đã cận kề cái chết.

Hơn nữa trông có vẻ, đều là đang cố gắng níu kéo một hơi thở cuối cùng để chạy thoát ra khỏi núi.

Nhưng rõ ràng hơi thở này không thể kéo dài được bao lâu.

Những “chính mình” như vậy, có mấy chục người.

Lúc này, Diệp Phàm lại một lần nữa dành ánh mắt ngưỡng mộ cho kỹ năng đếm số mà mình từng rất xem thường.

Tuy nhiên.

Mặc dù hắn không thể đếm rõ số lượng cụ thể trong nháy mắt.

Nhưng, hắn vẫn cảm thấy có hai người trong số đó, mình quen biết.

Một người là người giống hệt mình vô tận mà hắn đã thấy trong chủ mộ thất ở mộ Vương Mãng.

Vị tiểu tộc trưởng trong ký ức của tộc nhân mặt nạ đồng để lại trong mộ Vương Mãng năm xưa, hóa ra là thật sự tồn tại.

Người còn lại, là ở bên bờ biển được bao quanh bởi núi non.

Chỉ có hai người.

Nhưng chỉ có một người sống.

Người sống đang cầm, chính là Kinh Trập.

Điều này khiến Diệp Phàm nhớ lại những lời mà Lưu Bá Ôn đã ghi lại trên nắp quan tài.

Thời đại ông ta sống, không phải là lần đầu tiên song long cùng xuất hiện.

Mà sớm từ cuối thời Tần, đã xuất hiện cục diện như vậy.

Và một trong hai bên đã được xác nhận là đã chết vì bên còn lại.

Đó chính là tộc trưởng Đồ Long lần đầu tiên xuống mộ dưới biển, cứu ra tộc trưởng Thủ Long.

Diệp Phàm nhận ra hai người này, bất động thanh sắc cau mày.

Giọng nói gần như thì thầm bên tai hắn dường như đã chú ý đến sự im lặng ngắn ngủi này của Diệp Phàm.

Hắn ta vừa định nói gì đó, muốn từ điểm đột phá này, phá vỡ lớp phòng tuyến của Diệp Phàm.

Nhưng, Diệp Phàm không cho hắn ta cơ hội này.

“Này, ngươi học cái kiểu phát ngôn của tổng tài bá đạo bệnh hoạn dầu mỡ ở đâu ra vậy.” “Rảnh rỗi thì bớt đọc mấy thứ văn học tổng tài bá đạo đi được không?” “Dù sao cũng sống hơn hai nghìn năm rồi.”

“Còn càng sống càng thụt lùi thế.” “Từ Phúc.” Giọng nói bên tai Diệp Phàm im lặng trong giây lát.

Trong hai giây ngắn ngủi, dường như đã hoàn toàn biến mất.

Diệp Phàm có một khoảnh khắc thậm chí còn cảm thấy gã này chưa từng xuất hiện.

Khoảnh khắc tiếp theo, cảnh tượng trước mắt hắn liền thay đổi.

Cảnh tượng quay trở lại trong mộ cổ.

Chương 485

Một ngôi mộ cổ rất bình thường.

Diệp Phàm vẫn đứng ở nơi không xa lối vào mộ thất vừa bước vào.

Mộ thất trước mặt chỉ có kích thước bằng một phòng học.

Chính giữa đặt giường quan tài và quan tài.

Quan tài là một chiếc quan tài bằng đồng dày nặng.

Mà trong cả gian mộ thất, một cái bàn thờ cũng không có.

Diệp Phàm nhẹ nhàng buông lời châm chọc: "Không có bàn thờ, không có đồ cúng." "Nhân phẩm của ngươi, đúng là có vấn đề." "Thợ thủ công ăn trộm hết đồ cúng của ngươi rồi à?" Cuối cùng, giọng nói vừa biến mất lại một lần nữa quay trở lại bên cạnh Diệp Phàm.

Giọng nói này là một tiếng hít khí kéo dài, dường như đang tự điều chỉnh cảm xúc.

Người này hít một hơi khí dài đằng đẵng cả một phút.

Mới điều chỉnh tốt cảm xúc của mình.

Sau đó, khi mở miệng lần nữa, đã không còn ở bên tai Diệp Phàm.

Mà là ở phía sau Diệp Phàm không xa.

Hơn nữa, cũng đã không còn là giọng của Diệp Phàm.

Mà là một giọng nói nghe rất già nua.

Nghe có vẻ, ít nhất đã sáu bảy mươi tuổi.

"Tộc trưởng Đồ Long." "Ngươi vẫn giống như trước đây." "Thấy ngươi vẫn là ngươi, lão hủ cảm thấy rất vui mừng." Diệp Phàm hừ

cười một tiếng, nói: "Ông tốt nhất vẫn nên coi tôi là một người xa lạ đi." "Đây coi như là lời khuyên mà tôi phát huy mỹ đức truyền thống kính già yêu trẻ dành cho ông." "Nếu không, ông sẽ thua rất thảm." Mà giọng nói già nua sau lưng cũng bắt đầu cười khì khì.

Đối với Diệp Phàm mà nói, giọng của ông ta thật sự rất già.

Tiếng cười như vậy, nghe giống như một cái ống bễ cũ kỹ.

Vì lâu ngày không được sửa chữa, bên trong đã bám đầy bụi bẩn.

Diệp Phàm cũng cười một tiếng.

Giọng nói già nua đó hỏi Diệp Phàm một câu: "Ngươi cười cái gì?" Diệp Phàm nói: "Ông có biết tôi nghe ra được gì từ tiếng cười của ông không?" Giọng nói già nua đầu tiên là ngẩn ra, sau đó lại suy nghĩ một lúc.

Là nghiêm túc suy nghĩ một lúc, trả lời: "Nghe ra thân phận của ta?" "Hay là nghe ra mục đích của ta?" Diệp Phàm nghe hai câu hỏi này, lại cười hai tiếng.

"Từ Phúc, ông đã lộ hết bài tẩy rồi, tôi còn cần phải nghe ra thân phận của ông từ tiếng cười sao?" "Mục đích của ông, chẳng phải cũng đã rõ như ban ngày rồi sao?" "Không phải những thứ đó." Giọng lão già lại im lặng một lúc.

"Nghe ra mục đích ta đưa ngươi đến đây?" Diệp Phàm lắc đầu, trực tiếp công bố đáp án: "Tôi nghe ra ông có ít nhất ba loại bệnh về phổi." Lão già im lặng một lúc, lại hít một hơi khí dài.

Hơi khí này, dường như còn dài hơn hơi khí trước một chút.

Diệp Phàm nghe thấy sự run rẩy trong tiếng hít khí này, không khỏi có chút cảm khái.

Hiện tại không phải là đang ở hiện trường trực tiếp.

Cũng không phải ở trước mặt người quen của mình.

Diệp Phàm hoàn toàn không ngại để lộ ra mặt vô cùng thiếu tố chất không kính già yêu trẻ này của mình.

Vì vậy, không châm chọc trong lòng.

Mà là thẳng thừng nói ra trước mặt đương sự: "Lão gia tử, nếu ông cứ động một chút là nổi nóng như vậy." "Thì tôi khuyên ông vẫn nên sớm giơ cờ trắng đầu hàng đi." "Ông ngay cả cái miệng này của tôi cũng không chịu nổi, ông chắc chắn không qua được ải của các đồng đội tôi đâu." Khi Diệp Phàm nói câu này, đã rất tự giác xếp hạng độc miệng của mình trong đội sau Hách Liên Tĩnh và Giải Vũ Thần.

Hắn thậm chí còn cảm thấy những người như Vương Nguyệt Bán và Gia Cát Thanh cũng không hơn không kém mình về mặt này.

Quan Cấn Quan lão bản bây giờ chỉ là không có cơ hội ra tay.

Nhưng dựa theo tính cách ban đầu của anh ta mà nói, thực lực châm chọc của Quan lão bản chắc chắn không dưới Diệp Phàm hắn.

Thậm chí, có lúc ngay cả Tiểu Ca cũng có thể làm cho một tay già đời như Hách Liên Tĩnh không có sức phản kháng.

Cho nên, Diệp Phàm nói câu này, vừa có nguyên nhân là thiếu tố chất.

Mặt khác, cũng là thực sự suy nghĩ đến điểm này cho lão gia tử Từ Phúc.

Rốt cuộc, Từ Phúc này tuy cũng là người trường sinh.

Nhưng cuối cùng lại vẫn biến thành một lão già như vậy.

Vậy thì sự trường sinh của ông ta về cơ bản là không có ý nghĩa gì.

Chỉ có những người như Tiểu Ca và Hách Liên Tĩnh, bất kể là về

tuổi thọ, thực lực hay độ bền của nhan sắc.

Đều có thể được giữ lại, mới là trường sinh có ý nghĩa.

Vừa nghĩ như vậy, Diệp Phàm vừa nói ra những lời này.

Tiếng hít khí của lão già trở nên càng khô khốc hơn.

Dường như sắp chết đến nơi.

Diệp Phàm thậm chí còn cảm thấy, mình không cần phải tiếp tục thám hiểm mộ nữa.

Trực tiếp ở đây, là có thể tiễn lão yêu tinh trường sinh này đi được rồi.

Lão già hít hai hơi khí, miễn cưỡng bình tĩnh lại.

Ông ta nói với Diệp Phàm: "Không, ngươi nói không đúng." Diệp Phàm gật đầu: "Đợi ông gặp họ, ông sẽ biết tôi nói đúng hay không." Lão già phát ra một tiếng cười khẩy, nói: "Ta đã sớm gặp họ một lần rồi." "Ta nói ngươi nói không đúng, không phải là chỉ việc này." "Tộc trưởng Đồ Long, ngươi có thể không nhớ." "Nhưng, trong mắt ta, ngươi quả thực chưa từng thay đổi." Diệp Phàm khẽ nhíu mày.

Trong lòng nghĩ: Sao vậy, tộc trưởng Đồ Long trước đây đều có đức hạnh giống mình sao?

Nếu thật sự giống mình, vậy thì quả thực không uy nghiêm bằng tộc trưởng Thủ Long rồi.

Chẳng trách Thủ Long tộc Cửu Môn là Thủ Long, ở thời cổ đại là làm việc cho hoàng thượng.

Mà Thất Đao dưới sự lãnh đạo của tộc trưởng Đồ Long như hắn, thì lại là lang bạt giang hồ.

Có một người đứng đầu như hắn, người dưới trướng quả thực không thích hợp ở trong quan trường.

Lão già lại cười hai tiếng sau lưng Diệp Phàm, nói: “Quay đầu nhìn lại con đường ngươi đã đi đi.” “Đồ Long.” Diệp Phàm nghe vậy, đầu tiên là suy nghĩ một lúc, nói: “Tôi sẽ không quay đầu lại và nhìn thấy khuôn mặt già nua của ông chứ?” “Đặt trong phim kinh dị, đây là cảnh kinh dị kinh điển.” Lão già: ...

“Đường đường tộc trưởng Đồ Long!” Lớp vỏ bình tĩnh của lão già cuối cùng cũng không chịu nổi, bắt đầu trở nên vô cùng rõ ràng là cáu kỉnh: “Sao có thể sợ những thứ giả tạo được quay ra này!” Diệp Phàm lại hoàn toàn không để ý, quyết tâm từ đây làm lão già này mất đi một nửa tuổi thọ: “Ông từng này tuổi rồi, không phải cũng còn đọc văn học tổng tài bá đạo bệnh hoạn sao?” Im lặng một lúc, lão già thỏa hiệp: “Được, sẽ không.” “Ngươi quay đầu lại.” Nghe tiếng “sẽ không” thậm chí có chút yếu ớt từ phía sau, Diệp Phàm cảm thấy nếu mình kiên trì không quay đầu.

Có lẽ thật sự có thể thắng không cần đánh mà làm lão già này tức chết.

Nhưng, Diệp Phàm cũng thực sự muốn biết, sau lưng rốt cuộc có cái gì, vẫn quay đầu lại.

Hắn chậm rãi quay người.

Sau lưng quả thực không có bản thể già nua của Từ Phúc.

Nhưng, trên con đường vừa đi qua, trong những cái hốc hai bên tường, đã không còn trống rỗng.

Chương 486

Lúc này, bên trong những hang động kia, gần như mỗi hang đều đã đặt một người đang nằm thẳng.

Mặc dù ánh đèn mờ tối, nhưng với thị lực có thể nhìn rõ trong bóng tối, Diệp Phàm vẫn có thể dễ dàng nhìn thấy rõ tất cả những người này.

Bọn họ chính là những vị tộc trưởng Đồ Long trông giống hệt hắn mà hắn vừa nhìn thấy trên núi!

Trong số đó, lại còn bao gồm cả những phiên bản của chính hắn mà hắn từng thấy trong giấc mơ lúc ngất đi, những lần gặp gỡ Hách Liên Tĩnh và mọi người!

Phiên bản mặc bộ đồng phục cấp ba đã thấm đẫm máu.

Phiên bản mười mấy tuổi ướt sũng, cơ thể trông đã cứng đờ và lạnh lẽo.

Thậm chí cả phiên bản bốn năm tuổi gặp Tiểu Hoa cũng ở đây.

Diệp Phàm men theo quy luật, bắt đầu đi tìm phiên bản mà Tiểu Ca đã gặp trong sơn động.

Theo lý mà nói, phiên bản này hẳn là rất dễ tìm.

Bởi vì những thi thể này thực ra đều được sắp xếp theo thứ tự thời gian.

Mấy thi thể này tuy cùng một thời đại nhưng ở những độ tuổi khác nhau đều được đặt rất gần nhau.

Đi về phía trước nữa, còn có thi thể mặc trường sam thời Dân Quốc, thi thể mặc đồng phục Tôn Trung Sơn thời Dân Quốc.

Xa hơn nữa là những niên đại còn cổ xưa hơn.

Mỗi niên đại đều có ít nhất một thi thể.

Nhưng không phải niên đại nào cũng tồn tại.

Diệp Phàm suy đoán, trong số những thi thể này, những niên đại bị thiếu có lẽ là do Thủ Long và Đồ Long không thể cùng lúc xuất hiện trên đời.

Đó là những niên đại chỉ có tộc trưởng Thủ Long.

Vì vậy, quy luật này đáng lẽ phải rất dễ tìm.

Hắn chỉ cần tìm trong niên đại của mình, ở phía trước nhất của hàng ngũ, tìm thấy thi thể thời còn bé của mình là được.

Hơn nữa, các hang động ở hai bên vách tường dường như đều được làm riêng dựa theo kích thước của thi thể.

Trong số những hang động đa phần đều có kích thước của người trưởng thành, một hang động có kích thước của trẻ con đáng lẽ không khó tìm mới phải.

Tuy nhiên, Diệp Phàm lại không nhìn thấy sự tồn tại của một hang động như vậy.

Điều này có lẽ cho thấy rằng, bản thân hắn ở độ tuổi đó đã không bị giết chết.

Dù vậy, đột nhiên nhìn thấy nhiều thi thể trông giống hệt mình như vậy.

Dù là Diệp Phàm, lúc này trong lòng cũng có chút ngũ vị tạp trần.

Nhưng, hắn không hề biểu hiện tất cả những phản ứng này ra ngoài.

Diệp Phàm khẽ cười một tiếng, nói: “Ông có bị biến thái tâm lý

không vậy?" "Sao ông còn có sở thích sưu tầm nữa thế?" "Còn bày trò với tôi." "Ông có thật sự đang nghiên cứu văn học tổng tài bá đạo không?

Chiêu trò thế thân này ông xài rành quá rồi nhỉ?" Giọng của lão già sững lại một chút, sau đó dùng giọng điệu của bậc trưởng bối trách mắng hậu bối, nói: "Nói năng gì thế?" "Ta đang nói chuyện nghiêm túc với ngươi!" Diệp Phàm đột nhiên cảm thấy một bàn tay đặt lên vai mình.

Mặc dù cái vai này đã bị Hách Liên Tĩnh khoác không biết bao nhiêu lần.

Nhưng bây giờ vừa nghĩ đến bàn tay đặt trên vai mình có thể là của một lão già.

Diệp Phàm liền cảm thấy cả người nổi da gà.

Hắn lập tức theo phản xạ có điều kiện tóm lấy bàn tay trên vai.

Dùng một lực không thể nghi ngờ, hắn quật mạnh chủ nhân của bàn tay đó vào tường.

Tuy nhiên, đó chỉ là một khối năng lượng hư vô.

Đó là khuôn mặt của chính Diệp Phàm đang phát ra ánh sáng xanh lam.

Nhưng dù vậy, khi khối năng lượng hư vô đó bị Diệp Phàm dùng sức mạnh như vậy quật vào tường.

Vẫn tạo ra một vết nứt rất rõ ràng trên vách đá.

Lão già đó thậm chí còn hít một hơi khí lạnh trong khoảnh khắc ấy.

Diệp Phàm nhìn vết nứt mà khối năng lượng tạo ra trên tường, nhất thời cảm thấy bình thường mình đối xử với Hách Liên Tĩnh dịu

dàng biết bao khi khoác vai bá cổ.

Hắn thầm nghĩ: Làm sao để cảnh này tình cờ bị Hắc Nhãn Kính nhìn thấy, để phát huy tác dụng giết gà dọa khỉ nhỉ?

"Nói chuyện thì nói chuyện, đừng có động tay động chân." Diệp Phàm chắp hai tay sau lưng.

Giọng điệu cũng lạnh đi mấy phần.

Rõ ràng là đang biểu lộ sự chán ghét của mình đối với việc tiếp xúc như vậy.

Nói xong, hắn còn bồi thêm một câu: "Lão biến thái." Lão già lại trầm thấp cười hai tiếng, nói: "Được." "Vậy ngươi cứ đi về phía trước đi." "Theo ta." Ánh mắt Diệp Phàm rơi xuống mặt đất.

Mặt đất vốn trống không, bây giờ lại xuất hiện hai hàng dấu chân đang đi về phía trước.

Hai hàng dấu chân đó trông rất hẹp và nhỏ.

Diệp Phàm đầu tiên loại trừ khả năng bản thể của Từ Phúc là một gã béo lực lưỡng.

Từ Phúc này, có lẽ là một lão già rất gầy gò.

Hai hàng dấu chân đi về phía trước khoảng mười mấy bước rồi dừng lại.

Giọng của lão già truyền đến từ nơi dấu chân dừng lại: "Sao ngươi không đi?" Diệp Phàm đứng tại chỗ: "Ông bảo tôi đi là tôi đi à?" "Ông coi tôi là nữ chính ngốc nghếch ngọt ngào trong mấy cuốn truyện tổng tài bá đạo của ông chắc?" Lão già im lặng một lát.

Vì Diệp Phàm không nhìn thấy mặt lão già này, nên không biết lão ta đang có biểu cảm gì.

Nhưng, hắn không phải là không có kinh nghiệm với phản ứng

như vậy.

Bởi vì hệ thống của hắn, Thiên Ý, cũng là một tồn tại như thế.

Diệp Phàm chỉ có thể nghe tiếng mà không thể thấy người.

Dựa trên kinh nghiệm phong phú của mình để suy luận, thường thì khi Thiên Ý im lặng trong một khoảng thời gian ngắn như vậy, phần lớn là đang chửi người.

Vì vậy Diệp Phàm suy đoán, lão già này bây giờ, chắc chắn không có lời nào tốt đẹp.

Lão già im lặng suốt hai phút đồng hồ.

"Tộc trưởng Đồ Long, nếu ngươi muốn ra khỏi đây, chỉ có thể đi theo ta." "Hơn nữa ta biết, ngươi bây giờ không muốn lập tức rời khỏi đây." "Ngươi còn muốn biết rất nhiều thứ từ ta." Nói xong, lão già cười một cách đắc thắng.

Lại là cái kiểu tiếng cười như ống bễ cũ kỹ.

Diệp Phàm chắp hai tay sau lưng, đi theo những bước chân một cách thong dong.

"Vậy thì ở lại với ông thêm một lúc." "Chuyện khác tôi không dám đảm bảo." Diệp Phàm vừa nói, vừa đi đến nơi dấu chân sắp kết thúc.

Chương 487

Tiếng cười đắc thắng của hắn nghe đáng tin hơn tiếng cười già nua kia rất nhiều: "Nhưng ít nhất có một điều tôi có thể nói rất rõ ràng cho ông biết." "Người cuối cùng hối hận vì để tôi ở lại đây thêm một lúc, nhất định là ông." "Từ Phúc, ông nhất định sẽ hối hận vì đã gọi tôi đến cái nơi quỷ quái này, còn để lộ cho tôi nhiều thông tin như vậy." Giọng nói già nua không tiếp tục nói.

Nhưng tiếng thở của lão ta lại đặc biệt rõ ràng.

Dường như, thật sự đã bị câu nói này của Diệp Phàm làm cho dao động, bây giờ đang suy nghĩ điều gì đó.

Nhưng Diệp Phàm lại không cho lão ta cơ hội nghĩ thông suốt.

Hắn rời khỏi lộ trình của hai hàng dấu chân nhỏ, tiếp tục đi thẳng về phía quan tài ở chính giữa: "Ông có phải vẫn đang đứng ở đây không?" "Tôi không muốn chạm vào ông, nên không đi cùng ông nữa." "Dù sao trong căn phòng này ngoài cái quan tài ra, cũng chẳng có thứ gì khác." "Ông có phải là muốn cho tôi xem cái này không?" "Còn làm ra vẻ huyền bí làm gì?" Diệp Phàm vừa nói, vừa đi vượt qua hai hàng dấu chân nhỏ.

Cùng lúc đó, giọng nói già nua bị đè nén kia đã càng thêm nặng nề.

Âm thanh này truyền vào tai Diệp Phàm, chỉ nhận được một tiếng cười khẩy đáp lại: "Ông không chỉ phổi yếu, mà tim cũng có chút vấn đề." "Tim phổi không tốt thì vẫn phải rèn luyện thân thể." "Cái thể trạng này của ông, mà kiểm tra thể chất ở đại học, cũng không thể cho ông đạt yêu cầu đâu." "Kiểm tra thể chất." Lão già lặp lại hai từ này với giọng thấp, mang theo một sự khó tin và oán hận không biết trút vào đâu.

Diệp Phàm nghe ra sự oán niệm trong hai từ này.

Nếu không phải hắn biết với tuổi của lão già này, bây giờ thi đại học tại chức chắc cũng không kịp nữa.

E là hắn sẽ tưởng gã này cũng là một thành viên trong liên minh nạn nhân từng bị hành hạ bởi bài kiểm tra thể chất của sinh viên đại học.

Hắn không để ý đến sự tức giận của gã này.

Chỉ tiếp tục đi về phía quan tài.

Lúc mới nhìn thấy quan tài, hắn đoán bên trong có thể là bản thể của Từ Phúc.

Còn lo lắng mình vừa mở nắp quan tài ra sẽ nhìn thấy một cỗ thi thể cổ xưa đã khô quắt.

Nhưng khi nhìn thấy những thi thể của chính mình đầy trên tường.

Diệp Phàm lại có một ảo giác rằng người nằm trong quan tài này có thể là mình.

Tuy nhiên.

Cho đến bây giờ.

Khi Diệp Phàm đã đích thân đứng trước chiếc quan tài này.

Hắn có một dự cảm rất mãnh liệt.

Hai loại suy đoán trước đó của mình đều sai!

Bên trong quan tài này, không phải là hắn, cũng không phải là Từ Phúc!

Người nằm trong quan tài có một sức mạnh vô cùng mãnh liệt đang tương tác, hô ứng với hắn!

Diệp Phàm dừng lại trước quan tài.

Rất nhanh, những dấu chân kia cũng bắt đầu tiếp tục đi tới.

“Không xem thử bên trong quan tài là ai sao, tộc trưởng Đồ Long.” Diệp Phàm đặt tay lên trên quan tài.

Nắp quan tài bằng đồng xanh vô cùng lạnh lẽo.

Không chỉ vì nhiệt độ của kim loại vốn dĩ đã như vậy.

Bên trong quan tài này còn có một luồng khí lạnh đang tỏa ra.

Bởi vì luồng khí lạnh này, lớp đồng xanh kia mang lại cho người ta cảm giác như đã mất đi đặc tính dẫn nhiệt của kim loại.

Cảm giác như vĩnh viễn không thể được sưởi ấm.

Có một người, chính là mang lại cảm giác như vậy.

Sự tồn tại của cậu ấy, chính là núi xanh phủ tuyết.

Diệp Phàm rút tay khỏi quan tài.

Hắn quay đầu nhìn về phía có dấu chân, hướng về người đáng lẽ phải ở đó.

“Tôi đột nhiên nghĩ ra một vấn đề.” “Mục đích của ông là thay thế cả hai tộc trưởng.” “Không phải chỉ thay thế tộc trưởng Đồ Long, đúng không.” Lão già im lặng một lát, lại từ trạng thái tức giận, thành công chuyển đổi cảm xúc sang trạng thái nắm chắc phần thắng: “Đương nhiên!” “Nỗ lực ngàn trăm năm nay của ta, đều chỉ vì một việc này.” Diệp Phàm cười khẩy một tiếng: “Ngàn trăm năm.” “Ông mà bỏ công sức này ra để bon chen.” “Đến lúc đó đừng nói thi cao học, ông thi công chức cũng đỗ.” Diệp Phàm cong ngón tay, gõ gõ lên quan tài.

Bên trong truyền ra tiếng vang của không khí.

“Nếu ông muốn thay thế cả hai tộc trưởng, tại sao trên con đường này.” “Chỉ có thi thể của tộc trưởng Đồ Long?” “Ông đã nỗ lực ngàn

trăm năm rồi, mà chỉ bắt được tộc trưởng Đồ Long thôi sao?" Lời của Diệp Phàm vừa dứt, trên nắp quan tài bằng đồng xanh đột nhiên bùng lên một lớp bụi.

Giống như một khối năng lượng vô hình đột nhiên tấn công quan tài.

Sau đó là giọng nói đột nhiên nổi giận của lão già: "Cái này còn không phải là nhờ ngươi ban cho sao!

Tộc trưởng Đồ Long." Trong tiếng gầm giận dữ này, Diệp Phàm thậm chí có thể cảm nhận được một sự uất ức không rõ ràng.

Giống như bên trong còn có một câu thoại ngầm: Ngươi hỏi ta!

Ta còn muốn hỏi ngươi đây này!

Nhưng, Diệp Phàm ngay sau đó cũng đã hiểu ra.

Xem ra, cho dù các đời tộc trưởng Đồ Long đều đã ra đi.

Thậm chí có thể đều là do lão già này ban cho.

Nhưng họ lại không để cho lão già này được như ý mà hại luôn cả tộc trưởng Thủ Long.

Vì vậy, nơi này của lão ta chỉ có một buổi triển lãm thi thể của các đời tộc trưởng Đồ Long.

Chứ không có một ai là tộc trưởng Thủ Long.

Mà điều này đối với lão già Từ Phúc mà nói, nhất định là một mắt xích vô cùng quan trọng trong kế hoạch của lão.

Nếu không, Diệp Phàm trước đó đã khích tướng lão rất nhiều lần.

Có những lúc thực sự rất vô lễ, vô văn hóa.

Nhưng, chỉ có lần này, là thật sự khiến lão già này không nhịn nổi nữa.

Diệp Phàm điều chỉnh lại trạng thái và biểu cảm của mình.

Hắn nhướng mày, có chút tò mò nhìn về phía lão già đang thở hổn hển vì tức giận.

Nơi đó vẫn trống không.

Chỉ có những dấu chân đã không còn di chuyển trên mặt đất và tiếng thở hổn hển rõ ràng của lão già này mới có thể chứng minh, nơi đây hiện tại vẫn đang có một người đứng.

Diệp Phàm nhướng mày, nói: "Tại sao ông lại sưu tầm nhiều thi thể của tộc trưởng Đồ Long như vậy?" "Đều là cùng một khuôn mặt, gom nhiều khuôn mặt giống nhau như vậy ở đây để chơi trò tìm điểm giống nhau, tìm được đồng loại là tiêu diệt à?" "Trong quan tài này, lại chứa ai?" Lão già thở hổn hển hai hơi, nói: "Tộc trưởng Thủ Long." "Trương Khải Linh." Mặc dù Diệp Phàm từ lúc cảm nhận được sự hô ứng mạnh mẽ từ trong quan tài đã có dự cảm này.

Trong khoảnh khắc chạm vào quan tài, Diệp Phàm thậm chí đã muốn trực tiếp bật nắp quan tài lên.

Cứu người bị nhốt bên trong ra.

Nhưng, bây giờ sau khi được lão già này xác nhận.

Chương 488

Diệp Phàm ngược lại không muốn trực tiếp mở quan tài này ra nữa.

Bởi vì hắn đã dự cảm được, sau khi mở quan tài, thứ chờ đợi mình bên trong, có thể không phải là Tiểu Ca.

Mà là một cái bẫy khổng lồ.

"Ông lớn tuổi thế này rồi, còn cần tôi dạy ông sao?" "Lão già." Nghĩ thông điểm này, giọng điệu của Diệp Phàm trở nên thoải mái hơn không ít.

Nếu Từ Phúc không nói thẳng trong quan tài này là Trương Khải Linh.

Diệp Phàm cảm thấy mình có thể không nhanh như vậy đã nhìn thấu cái bẫy này.

Nhưng lão ta lật bài quá nhanh.

Ý đồ của Tư Mã Chiêu bên trong, Diệp Phàm dù muốn cố tình lờ đi cũng cảm thấy không có cách nào giả vờ như không thấy.

Mà Từ Phúc cũng vì phản ứng này của Diệp Phàm mà cảm thấy vô cùng bất ngờ.

Lão dùng giọng nói già nua khó tin hỏi lại một câu: "Lão, lão già?" Từ lúc Diệp Phàm vạch trần lão đến giờ, vẫn luôn gọi là Từ Phúc.

Hoặc là gọi "ông".

Nhưng chưa từng dùng cách xưng hô vô lễ như "lão già".

Trong phút chốc, Từ Phúc còn tưởng mình có phải đã nghe nhầm không.

Diệp Phàm lại không hề để ý đến cách xưng hô vô lễ vừa rồi của mình, mà tiếp tục nói: "Phép khích tướng, không phải dùng như vậy." "Hơn nữa, tôi cũng không phải là người để ông tùy tiện khích được." Diệp Phàm nhìn quanh bốn phía.

Vừa rồi hắn còn muốn trực tiếp mở cái quan tài đồng xanh này ra.

Nhưng bây giờ, với phép khích tướng của Từ Phúc, hắn ngược lại không muốn mở quan tài nữa.

Diệp Phàm bắt đầu hỏi hệ thống trong đầu: "Thiên Ý, có đó không." Tiếng thông báo của hệ thống rất nhanh đã đáp lại Diệp Phàm: 【Đinh, hệ thống luôn ở bên ngài.】 Diệp Phàm nói với hệ thống trong đầu: "Không phải tôi đã không bị trúng ảo giác nữa rồi sao?" "Nơi này là đâu?" "Là giấc mơ của tôi, hay là bug của hệ thống?" "Làm sao để ra khỏi đây, lão già này làm sao liên lạc được với tôi?" Cùng lúc đó, Từ Phúc cũng sau vài giây im lặng tại chỗ, đột nhiên cười trầm thấp mấy tiếng: "Tộc trưởng Đồ Long à." "Cho dù đây là phép khích tướng đi chăng nữa." "Không khích được ngươi, chẳng lẽ ngươi không nên tự kiểm điểm lại, có phải là nguyên nhân từ chính ngươi không?" "Nếu ngươi đã không còn quan tâm trong này có phải là tộc trưởng Thủ Long hay không." "Vậy lần này, rất có khả năng ta sẽ thực sự giết được cậu ta." Diệp Phàm nghe giọng của lão già, sắc mặt lập tức lạnh đi mấy phần.

Nhưng.

Hắn gần như ngay lập tức điều chỉnh lại cảm xúc của mình từ trạng thái sắp bị chọc giận.

Tức giận thì vẫn có.

Diệp Phàm chỉ là tạm thời để mình bình tĩnh lại.

Việc hắn cần làm trước tiên bây giờ, là ra khỏi đây.

Cho nên, bề ngoài Diệp Phàm không hề biểu hiện ra điều gì.

Chỉ là trong đầu, yên lặng chờ đợi câu trả lời của hệ thống.

Lúc này, hệ thống cũng rất nhanh đưa ra câu trả lời cho một loạt câu hỏi vừa rồi của Diệp Phàm. 【Đinh, báo cáo ký chủ, nơi này không phải là ảo giác.】【Vì vậy, phần thưởng tránh ảo giác của hệ thống không hề có bất kỳ vấn đề gì, ký chủ cứ yên tâm, hệ thống lương tâm không bán hàng dỏm.】 Diệp Phàm nhếch mép.

Không biết Thiên Ý gần đây có phải gần mực thì đen không.

Diệp Phàm luôn cảm thấy, Thiên Ý gần đây ngày càng có phong thái gian thương của mình.

Một trong những đặc điểm khá rõ ràng là: cực lực chứng minh sản phẩm của mình không có bất kỳ vấn đề gì.

Vừa thầm phàn nàn, Diệp Phàm vừa nghe hệ thống tiếp tục nói.

"Không phải ảo giác?

Vậy đây là mơ của tôi à?" Diệp Phàm nghĩ đến khả năng này, lại lạnh lùng liếc nhìn nơi có dấu chân.

Trong một lúc, Diệp Phàm không hy vọng nơi này chỉ là một giấc mơ của mình.

Bởi vì, nếu nơi này chỉ là một giấc mơ của hắn.

Vậy tiếp theo hắn sẽ không thể gây ra bất kỳ tổn thương nào cho lão già thối đáng ghét này.

Thậm chí, những lần khích tướng liên tục của mình vừa rồi, những tổn thất gây ra cho lão già này, có thể đều không tồn tại.

May mà, hệ thống sau khi nghe câu hỏi này, lập tức phủ nhận suy đoán của Diệp Phàm: 【Nơi này không phải là giấc mơ của ký chủ.】 Không phải ảo giác cũng không phải giấc mơ.

Diệp Phàm ngược lại có chút không hiểu nổi, nơi này rốt cuộc là nơi nào.

Hệ thống tiếp tục trả lời: 【Nơi này, là hiện tượng chung cực.】 Chung cực, lại là chung cực.

Diệp Phàm nhớ lại những bản thể giống hệt mình mà họ vừa gặp.

Tấm gương Thận đáng đau đầu kia, chính là một loại hiện tượng chung cực.

Diệp Phàm vốn đã có lòng hiếu kỳ vô cùng mãnh liệt đối với chung cực.

Bây giờ, bản thân đã trải nghiệm chung cực, sắp bị hai chữ chung cực này làm cho rối não.

"Chung cực?" "Chung cực rốt cuộc là gì?" 【Đinh, chung cực là tuyến nhiệm vụ của ký chủ, cần ký chủ tự mình phá giải.】 【Nhưng hệ thống có thể cung cấp tài liệu về tình cảnh hiện tại.】 【Loại hiện tượng chung cực này, là khi cơ thể và hình thái ý thức của mục tiêu đều tương đối yếu, sẽ triệu hồi ý thức thể của mục tiêu và ý thức thể của mình đến một nơi nào đó.】 【Điều kiện tiên quyết là, nơi này, cũng như phần lớn nội dung bên trong nơi này, bản thân nó phải thực sự tồn tại.】 【Trong hiện tượng chung cực, bên nào có niềm tin mạnh hơn, sẽ có thể trở thành bên chủ đạo trong hiện tượng này.】 【Nhắc nhở thân thiện, tổn thương phải chịu trong hiện tượng chung cực sẽ phản ánh lên bản thể.】 【Ký chủ có thể hiểu là, một loại nội thương.】 Nghe xong nội dung báo cáo của hệ thống, Diệp Phàm đã gật đầu một cách rõ ràng.

Hắn lập tức thoát khỏi giao diện hệ thống.

Bây giờ, hắn đã biết cách để ra ngoài.

Từ lúc bắt đầu bị triệu hồi đến nơi này.

Hắn đã mặc định coi đối phương là chủ nhân điều khiển cảnh tượng này.

Cho nên, khi hoàn toàn không hiểu gì về hiện tượng chung cực.

Hắn chỉ có thể đi theo lối suy nghĩ của lão già này.

Vì vậy Diệp Phàm nhận ra, những gì hắn đang thấy, đều là lão già này muốn hắn thấy.

Và chỉ cần hắn luôn có suy nghĩ này, thì hắn sẽ mãi mãi không thể nắm được quyền chủ đạo trong hiện tượng chung cực này.

Nhưng dù vậy.

Diệp Phàm vẫn chú ý đến một điểm trọng yếu khác trong câu trả lời vừa rồi của hệ thống.

Cho dù nơi này là hiện tượng chung cực.

Nhưng, phần lớn nội dung trong cảnh tượng này đều phải tồn tại.

Nói cách khác, lão già này thật sự đã sưu tầm nhiều thi thể của tộc trưởng Đồ Long như vậy.

Lão biến thái!

Diệp Phàm ngẩng mắt, nhìn về hướng có dấu chân.

Ánh mắt của hắn hoàn toàn lạnh đi.

Mà sau khi nhìn thấy ánh mắt này của Diệp Phàm, không khí ở hướng có dấu chân trong một khoảnh khắc truyền đến một tiếng thở rất ngắn nhưng dồn dập.

Chương 489

"Giết cậu ta?" "Ông sợ mình cuối cùng chết chưa đủ thảm sao?" Hướng có dấu chân truyền đến một tiếng cười trầm thấp, nghe như đang nén cười.

Giống như nếu không tự kiềm chế một chút, sẽ cười một cách rất vô duyên: "Tộc trưởng Đồ Long, có phải ngươi muốn nói, ngươi tin vào thực lực của tộc trưởng Thủ Long không?" "Vậy thì ta nói cho ngươi biết nhé." "Nếu hôm nay ở đây không phải là ngươi, mà là tộc trưởng Thủ Long." "Nếu ta nói với cậu ta bên trong này là ngươi, cậu ta tuyệt đối sẽ làm theo ý ta, mở cái quan tài này ra." "Ai." Lão già như vừa xem một vở kịch hay, mang theo tiếng cười có chút tiếc nuối thở dài một hơi, nói: "Người đời nay đều nói, tộc trưởng Đồ Long là một người lòng dạ mềm yếu." "Nào ngờ, bỏ đi lớp vỏ ôn hòa đó, ngươi thực ra mới là người có lòng dạ sắt đá nhất." "Nói thế này đi." "Hôm nay ở đây, bất kể là tộc trưởng Thủ Long, viên ngọc quý của nhà họ Tề, đương gia nhà họ Giải, người nhà họ Ngô, hậu duệ Gia Cát, Quỷ Diện tướng quân." "Bất kỳ ai trong số họ." "Họ đều sẽ mở quan tài ra." "Ta cũng không ngờ, lại chỉ có ngươi là không." Diệp Phàm nghe lão già này đọc ra một chuỗi tên.

Hắn lập tức tìm ra quy luật trong chuỗi tên này.

Sáu người này, cộng thêm cả hắn.

Không phải chính là những người trên danh sách tử vong trong tấm gương Thận vừa rồi sao?

Lão già nói xong chuỗi tên này, lại đưa ra dự đoán và đánh giá về hành vi của mấy người này.

Rồi im lặng một lát.

Diệp Phàm đang định phản bác.

Lão già này lại mở miệng lần nữa.

Lần này, sự khó tin trong giọng điệu của lão đã bộc lộ ra.

"Sao lại là ngươi?!" "Tại sao người có lòng dạ sắt đá nhất lại là ngươi?!" Dù là Diệp Phàm đầu óc tỉnh táo lại lạnh lùng, thậm chí còn bị chỉ trích là người có lòng dạ sắt đá nhất.

Bị hỏi ngược lại như vậy, cũng có chút ngoài cuộc.

Bởi vì câu chất vấn này, nghe thực sự quá giống phản ứng của fan khi đối mặt với việc thần tượng nhà mình sụp đổ hình tượng.

Diệp Phàm nhớ lại chiếc xe buýt trong ký ức, trong bộ phim《Khởi Đầu》.

Nữ chính khi biết người tài xế xe buýt mà mình luôn tin tưởng nhất lại là một trong những hung thủ giết người, cũng đã phát ra câu chất vấn như vậy.

Diệp Phàm lắc đầu, vứt hình ảnh này ra khỏi đầu mình: "Ông bình tĩnh lại đi." "Hai chúng ta ai mới là nhân vật phản diện?" "Xác định rõ vị trí của mình đi!" Diệp Phàm vừa nói, vừa rút Hắc Kim Cổ Đao từ sau lưng ra.

Hắn vung Hắc Kim Cổ Đao ra bên cạnh mình, nói: "Tôi đương nhiên tin tưởng với thực lực của Tiểu Ca, tuyệt đối sẽ không để ông giết chết." "Nhưng đồng thời tôi cũng tin tưởng chính mình, có thể giống như Thủ Long trước đây bảo vệ cậu ấy chu toàn." "Còn một chuyện nữa." "Lượt của ông kết thúc rồi, lão già." "Cái gì?" Trong khoảnh khắc giọng của lão già trở nên kinh ngạc, cảnh tượng xung quanh họ đã xảy ra sự thay đổi vô cùng rõ rệt.

Chỉ thấy, mật thất vốn tối tăm, ánh sáng trong nháy mắt trở nên vô cùng sáng sủa.

Mà những vách đá cheo leo và núi non trùng điệp vừa rồi cũng lập tức trở nên mơ hồ.

Toàn bộ không gian đều bị bóp méo một cách dữ dội.

Khoảnh khắc tiếp theo, cảnh tượng xung quanh lại trở nên vô cùng rõ ràng.

Căn phòng sáng sủa vuông vức.

Phía trước nhất là bảng đen đa phương tiện, phía trên bảng là chiếc đồng hồ đang chậm rãi quay.

Ánh đèn hiện đại vô cùng sáng.

Xung quanh đều là những chiếc bàn sạch sẽ, nhẵn bóng.

Trước mỗi chiếc bàn đều có không gian rất rộng rãi.

Diệp Phàm cũng có chút bất ngờ nhìn cảnh tượng xung quanh.

Vừa rồi, hắn chỉ dùng niềm tin mãnh liệt để biến hiện tượng chung cực này thành một nơi đáng sợ nhất.

Nhưng nhìn cảnh tượng xung quanh này.

Trời ạ.

Đây không phải là phòng thi sao?

Không ngờ mình đi nửa đời người, trở về vẫn là một thiếu niên sợ thi cử.

Cái chung cực này thật sự đã nắm thóp hắn rõ rành rành.

“Đây là nơi nào?” Giọng nói già nua lại vang lên.

Diệp Phàm nhìn về hướng phát ra âm thanh.

Chỉ thấy, hướng đó vẫn không một bóng người.

Diệp Phàm nheo mắt lại.

Theo lý mà nói, dưới sự khống chế của hắn.

Lão già này cũng nên hiện hình.

Nhưng, cho dù đây là hiện tượng chung cực do hắn khống chế.

Lão già này lại vẫn ở trong trạng thái không có thực thể.

"Ông không muốn gặp tôi đến thế à?" Giọng nói già nua cười hai tiếng, nói: "Như ngươi thấy đấy, đây chính là ta." "Ta là vạn vật, vạn vật là ta." Nghe vậy, Diệp Phàm lạnh lùng cười một tiếng, nói: "Nghe xong Khang Hạo cũng phải lắc đầu." Hắn quay đầu nhìn lại bục giảng.

Trên đó quả nhiên đã đặt sẵn phiếu trả lời và đề thi.

Diệp Phàm thong thả bước qua, cầm lấy đề thi và phiếu trả lời trên đó xuống.

Một xấp rất dày.

Trông không chỉ có một môn.

Diệp Phàm đặt toàn bộ đề thi và phiếu trả lời lên chiếc bàn nơi giọng nói đang ở: "Làm đi." Giọng nói đó im lặng một lát, sau đó mới muộn màng nhận ra: "Ngươi đã biết đây là nơi nào rồi." Diệp Phàm gật đầu.

"Nhưng có lẽ ông còn chưa biết." "Đây là phòng thi cao học." "Làm không đạt, ông không được rời đi." Diệp Phàm nói xong, cảm nhận được phòng thi này đã bắt đầu rung nhẹ.

Giống như một trận động đất nhỏ.

Nhưng hắn không quan tâm đến trận động đất này.

Chỉ bình tĩnh nhìn xấp đề thi dày cộp trên bàn đang rung theo.

Đặt ở trên cùng, lại là môn tiếng Anh.

Diệp Phàm nhìn thấy phần nghe quen thuộc, trong lòng vẫn có chút cảm khái.

Hắn lạnh lùng nhìn chiếc ghế trống không.

Bất chợt, loa ở phía trước phòng học bắt đầu phát lên bản nhạc nhẹ quen thuộc.

Vì không có tế bào nghệ thuật gì, Diệp Phàm đến nay vẫn chưa từng cố ý tìm hiểu xem bản nhạc nhẹ phát trước phần thi nghe là kiệt tác của vị nhạc sĩ đại tài nào.

Nhưng, vì đã trải qua rất nhiều lần thi như vậy.

Nên khi đoạn nhạc này vang lên.

Diệp Phàm vẫn ý thức rất rõ ràng.

Cuộc thi sắp bắt đầu.

Và ngay khoảnh khắc đoạn nhạc này vang lên.

Chương 490

Cả phòng học ngừng rung lắc.

Từ chỗ ngồi truyền đến một giọng nói vô cùng khó tin: "Tại sao!" Lão ta ý thức rõ ràng, cảnh tượng này, đã không còn bị mình khống chế nữa!

Diệp Phàm cười khẩy một tiếng: "Tôi vừa mới nói với ông rồi còn gì?" "Lượt của ông đã kết thúc." "Chúng ta là chế độ theo lượt." "Chế độ theo lượt nghĩa là ông không hạ được tôi, thì đến lượt tôi hạ ông." Hắn bây giờ đóng vai giám thị, vui không kể xiết.

Dùng ngón tay nhẹ nhàng gõ lên đề thi: "Làm bài cho tốt." "Không đạt, ông không thể rời khỏi đây đâu." Diệp Phàm nghe nhạc nền đã dần chậm lại, dấu hiệu phần nghe sắp bắt đầu.

Hắn khẽ cười một tiếng.

Đừng có coi thường ám ảnh bon chen của dân thi cao học chứ!

Diệp Phàm không biết Từ Phúc ngàn trăm năm qua, ngoài việc tìm mọi cách để thay thế hai tộc trưởng, rốt cuộc có theo kịp thời đại mà học hành tử tế không.

Hắn quay đầu nhìn lại cửa phòng học.

Sau đó, hắn lại nhìn lại đề thi trên bàn, nói: "Làm bài cho tốt." "Thi đạt rồi, chúng ta gặp nhau ở cửa ải tiếp theo." Nói xong, Diệp Phàm giống như một giám thị, chắp tay sau lưng đi ra cửa phòng học.

Rời khỏi căn phòng này.

Khoảnh khắc tiếp theo, Diệp Phàm mở mắt.

Lúc này, hắn đã rời khỏi hiện tượng chung cực.

Xung quanh là chiếc lều quen thuộc của hắn.

Bên cạnh hắn, những thành viên vừa mới chạy vào vẫn chưa rời đi.

Hách Liên Tĩnh thấy Diệp Phàm đột nhiên mở mắt ngồi dậy, cũng có chút bất ngờ: "Không ngủ nữa à tiểu Diệp tử?" Phan Chí đang ôm đống thực phẩm bên cạnh Diệp Phàm, thấy hắn tỉnh lại, cũng nói: "Đúng vậy tiểu tộc trưởng, vốn dĩ chúng tôi chỉ muốn để anh nghỉ ngơi cho tốt." "Một lát nữa ăn cơm, chúng tôi sẽ gọi anh." Nghe lời của Phan Chí, Diệp Phàm cũng có chút bất ngờ: "Mọi người còn chưa ăn cơm?" Phan Chí nhìn đống thực phẩm trong lòng, nói: "Chúng tôi vừa mới vào mà, tiểu tộc trưởng." Diệp Phàm nhìn tình hình xung quanh.

Nhíu mày.

Ngay sau đó, hắn bấm ngón tay tính toán.

Trong quá trình hắn bấm ngón tay, một vòng sáng màu xanh lam cũng khuếch tán ra từ dưới thân Diệp Phàm.

Hành vi dùng Kỳ Môn để tính thời gian của Gia Cát Thanh mà hắn vừa mới phàn nàn không lâu trước đây, đã bị Diệp Phàm áp dụng lại một cách rất tiêu chuẩn kép.

Chưa đến một phút.

Thậm chí chưa đến nửa phút.

Vừa rồi mình rõ ràng đã ở trong hiện tượng chung cực rất lâu.

Lâu đến mức hắn cảm thấy đêm nay sắp qua rồi.

Nhưng ở hiện thực, lại chỉ có một khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy.

Khoảng thời gian chưa đến nửa phút này, vừa đúng là thời gian

hắn nhắm mắt rồi lại mở mắt ra.

Chẳng trách Hắc Nhãn Kính và Phan Chí đều hỏi hắn, có cần nghỉ ngơi thêm không.

Hiện tượng này, khiến Diệp Phàm lại một lần nữa nghĩ đến câu nói của lão thầy bói kia: "Ngọ mộng thiên sơn, song âm nhất tiễn." Diệp Phàm vốn tưởng "song âm nhất tiễn" là chỉ những tiền bối Đồ Long ở các độ tuổi khác nhau đã chết mà hắn nhìn thấy trong hiện tượng chung cực.

Nhưng bây giờ xem ra, hắn là không phải chỉ họ.

Mà là chỉ chính hắn.

Ý thức được quẻ của lão thầy bói có lẽ không phải là không có căn cứ, Diệp Phàm lại có chút áy náy với lão.

Đồng thời, cũng có chút tôn kính đối với thực lực của lão thầy bói này.

Lúc này, Diệp Phàm đã hoàn toàn tỉnh táo lại.

Hắn đứng dậy, nói: "Không sao, tôi nghỉ ngơi cùng mọi người." "Mọi người cứ làm việc của mình đi." Mọi người thấy sắc mặt Diệp Phàm quả thực đã tốt lên rõ rệt.

Lúc này mới khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Hách Liên Tĩnh đưa tay, nắm lấy cổ tay Diệp Phàm, ngón tay ấn lên mạch của hắn.

Cảm nhận được nhịp đập mạnh mẽ dưới đầu ngón tay, Hách Liên Tĩnh mới thực sự thở phào.

Cái khúc xương cứng đầu này, quả thực đã hồi phục không ít.

Anh ta nằm xuống bên cạnh chỗ Diệp Phàm vừa nằm.

Diệp Phàm cúi đầu nhìn qua: “Anh mệt rồi à Hắc Nhãn Kính?” Hách Liên Tĩnh vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình: “Không phải nói là nghỉ ngơi cùng mọi người sao?

Tôi nằm ở đây là được rồi.” “Cứ để anh ta nằm đây đi.” “Không cần quan tâm anh ta.” Giải Vũ Thần đi đến bên cạnh Diệp Phàm, lại cẩn thận quan sát sắc mặt của hắn.

Hiện tại sắc mặt Diệp Phàm trông đã tốt hơn lúc nãy rất nhiều.

“Đi thôi Tiểu Diệp, nồi lẩu đã chuẩn bị xong rồi.” Lê Thốc đột nhiên cũng trở nên tinh ý lạ thường.

Cậu ta đứng ở lối vào, vén rèm cửa lên rồi nói: “Tiểu tộc trưởng, cậu phải thông cảm cho chú Hách chứ.” “Dù sao thì thể lực của chú ấy chắc là không bằng đám trẻ chúng ta được.” “Cứ để chú ấy nghỉ ngơi một lát đi.” Hách Liên Tĩnh nghe vậy liền lập tức ngồi bật dậy.

Dù bây giờ anh ta đang nhìn Lê Thốc từ dưới lên, nhưng vẫn toát ra một cảm giác áp bức đến từ thực lực: “Thằng nhóc thối, sao mày vô lễ thế?” Lê Thốc lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, kỹ năng diễn xuất trên mặt vô cùng rõ ràng và khoa trương: “Cháu gọi là chú Hách rồi mà!” “Chẳng lẽ còn phải gọi chú là ông Hách sao?” Trương Khải Linh, người vẫn luôn im lặng, đột nhiên lên tiếng, nhàn nhạt nói: “Anh ta họ Hách Liên.” Lê Thốc nghe thấy giọng của Trương Khải Linh, đầu tiên là theo phản xạ co rúm người lại.

Nhưng khi nhận ra Trương Khải Linh không cùng một phe với cái kẻ dù đang ở trong lều vẫn đeo kính râm ra vẻ này, cậu ta lại lập tức vênh váo.

“Ồ!” “Ngài nên nghỉ ngơi cho tốt, chú Hách Liên!” Sau khi họ của Hách Liên Tĩnh được sửa lại, Trương Khải Linh liền khoanh tay đứng sang một bên, không nói thêm với Hách Liên Tĩnh một lời nào nữa.

Dường như vừa rồi anh chỉ đơn thuần mở miệng vì lòng từ bi để sửa lại nhận thức sai lầm của Lê Thốc về họ của Hách Liên Tĩnh.

Nhưng đối với cách xưng hô là chú hay thậm chí là ông, anh không có bất kỳ ý kiến nào.

Hách Liên Tĩnh liếc nhìn Trương Khải Linh đang tỏ vẻ bình tĩnh một cách đầy khinh bỉ.

Thầm nghĩ, lão câm nhà ngươi bình tĩnh cái gì?

Hai chúng ta mà đặt cạnh nhau, chưa chắc ai đã lớn tuổi hơn ai đâu.

Dù đối với người cùng thế hệ như Trương Khải Linh, Hách Liên Tĩnh sẽ thể hiện rõ sự oán niệm của mình, nhưng anh ta sẽ không để bản thân bị một đứa nhóc con trong mắt mình như Lê Thốc bắt nạt.

Hách Liên Tĩnh điều chỉnh một tư thế trông có vẻ thoải mái hơn.

Anh ta co một chân lên, người ngả về sau, khuỷu tay chống bên cạnh.

Trông thực sự giống như đã quyết định sẽ nghỉ ngơi cho thật tốt.

Anh ta lên tiếng, giọng điệu cũng nhẹ bẫng: "Biết rồi, cháu trai lớn." "Cơm chín thì gọi ta." Tu vi của Lê Thốc còn quá nông cạn, ngay lập tức bị câu "cháu trai lớn" của Hách Liên Tĩnh làm cho nghẹn họng, lại còn không tìm được chỗ nào để phản bác.

Bởi vì đúng là chính cậu ta cứ nhất quyết đòi gọi người ta là ông Hách Liên.

Cách xưng hô nhắm vào tuổi tác của đối phương này chỉ sướng miệng khi mình gọi người ta là ông.

Còn khi đối phương thản nhiên thừa nhận thân phận ông nội này, rồi thuận thế dùng từ "cháu trai" để mắng lại mình, thì chẳng khác nào

khiến cậu ta rơi vào cái hố do chính mình đào.

Chuyện này diễn ra vô cùng hợp tình hợp lý, giống như game theo lượt vậy.

Điều khiến Lê Thốc càng khó chịu hơn là: cách gọi "cháu trai" rõ ràng nghe giống chửi người hơn là "ông nội"!

Chương 491

Cậu ta chẳng chiếm được chút lợi lộc nào cả!

Một bên, Diệp Phàm nhìn hai người họ tương tác với nhau, có chút bất lực.

Hắn nhận ra mức độ thù dai của hai người này.

Từ Tân Nguyệt Phạn Điếm đánh nhau tới tận đây.

Hắc Nhãn Kính bắt nạt trẻ con, không có võ đức.

Lê Thốc liên tục chịu thiệt mà không nhớ bài học.

Một người vô văn hóa, một kẻ không có não.

Hắn lắc đầu.

Thật hết nói nổi.

Tuy nhiên, dù mang theo chút ân oán cá nhân quá rõ ràng, nhưng lời của Lê Thốc đúng là có lý.

Được Lê Thốc nhắc nhở, Diệp Phàm cũng nhớ ra.

Trong trận chiến vừa rồi, ngoài việc hắn bất cẩn không né đòn, Hắc Nhãn Kính, người bị một con Áp Lê cưỡng ép tiến hóa dùng âm binh nhắm vào, hắn là người tiêu hao thể lực nhiều nhất.

Diệp Phàm đi đến bên cạnh Lê Thốc, lấy từ trong ba lô của cậu ta ra hai thanh socola đưa cho Hách Liên Tĩnh: "Anh ăn cái này trước đi." "Lát nữa để bác sĩ kiểm tra cơ thể cho anh." "Cơm chín tôi sẽ gọi anh." Vừa nói, Diệp Phàm vừa vỗ vỗ vào tay Hách Liên Tĩnh đang cầm socola, nói đầy ẩn ý: "Đây là socola vị lê đấy." Ngụ ý là: hai người mau chóng biến chiến tranh thành tơ lụa, thông qua hai thanh socola này mà làm hòa đi.

Hách Liên Tĩnh nhìn ra được ý đồ nhỏ của Diệp Phàm.

Anh ta dứt khoát nằm ngửa ra sau, thật sự nghỉ ngơi.

Những người trong lều lần lượt quay trở lại sa mạc bên ngoài.

Nhiệt độ trên sa mạc về đêm cực thấp.

Sau khi ra khỏi lều, mọi người đều rất tự giác tụ tập bên đống lửa mà Trương Cường và các đội viên của anh ta đã nhóm lên.

Gia Cát Thanh ngồi sưởi ấm bên cạnh Lê Thốc, người trông vẫn còn hơi ngẩn ngơ.

Anh ta thấy ánh mắt Lê Thốc tuy đang nhìn chằm chằm vào chiếc nồi treo, nhưng trong mắt lại không có sự khao khát đối với đồ ăn.

Tuy người ngồi đây nhưng hồn không biết đã bay đi đâu.

"Chỉ vì hai thanh socola mà cậu buồn đến thế à?" Lê Thốc nghe thấy lời của Gia Cát Thanh, dường như cuối cùng cũng hoàn hồn.

Cậu ta quay đầu nhìn Gia Cát Thanh, trong mắt có hình ảnh phản chiếu của đống lửa đang nhảy múa: "Thanh ca, anh có biết trong ba lô của tôi có socola không?" Mắt Gia Cát Thanh híp lại, nhưng biểu cảm "cậu đang nói cái quái gì vậy" trên mặt lại vô cùng rõ ràng: "Tôi có phải giun trong bụng cậu đâu." Ánh lửa nhảy múa trong mắt Lê Thốc càng sáng hơn: "Nhưng Tiểu tộc trưởng biết đấy!" "Có phải anh ấy đang âm thầm quan tâm trong ba lô tôi mang theo những gì không?" Gia Cát Thanh cảm thấy có chút hiểu ra tại sao đứa trẻ này vừa rồi lại ngẩn người.

Nhưng nếu chỉ vì một chuyện nhỏ như vậy, phản ứng này có hơi khoa trương quá không?

"Chỉ vậy thôi?" Biểu cảm của Lê Thốc càng trở nên đắc ý hơn: "Đương nhiên không phải." "Tiểu tộc trưởng đã kiểm tra những thứ

tôi chuẩn bị trong ba lô, nhưng lại không hề đề xuất chỗ nào cần sửa." "Điều đó chứng tỏ lần đầu tiên tôi đi xa, những thứ tôi chuẩn bị đã vô cùng chính xác." Gia Cát Thanh: … Theo anh ta thấy, lý do ban đầu Tiểu tộc trưởng nhà mình lấy socola từ ba lô của Lê Thốc, làm một việc hoàn toàn không liên quan như vậy là muốn làm người hòa giải giữa cậu ta và Hách Liên Tĩnh.

Chẳng lẽ, không phải vì lý do đó?

Lý do thật sự lại chỉ đơn giản là vì trong ba lô của Lê Thốc có socola thôi sao?

Gia Cát Thanh liếc nhìn những cuộn thịt bò tươi ngon đang sôi trong nồi.

Tiểu tộc trưởng của họ là người có thể lấy ra cả những thứ này cơ mà!

Chỉ là hai thanh socola?

Còn phải đặc biệt lấy từ ba lô của Lê Thốc?

Đây quả thực là một vấn đề nan giải không thể dùng bộ não của một người thông minh như anh ta để đoán được!

Gia Cát Thanh hỏi Lê Thốc: "Cậu xem trong ba lô cậu bây giờ còn bao nhiêu socola?" Lê Thốc lôi hết socola ra.

Gia Cát Thanh nhận ra nhãn hiệu này, là Dove.

Ít nhất cũng phải mười mấy thanh.

"Cậu mang nhiều thế này à?" Lê Thốc cũng lộ ra vẻ mặt nghi hoặc: "Lạ thật, đáng lẽ tôi chỉ mang bảy thanh thôi mà." Nghe vậy, Gia Cát Thanh lập tức hiểu ra.

Anh ta vỗ vai Lê Thốc, không nói gì thêm.

Có chút thương cho đứa trẻ ngốc Lê Thốc này, nhưng cũng hơi

ghen tị.

Đêm đó nghỉ ngơi, họ quyết định vài người sẽ thay phiên nhau trực đêm.

Đề nghị của Diệp Phàm rằng mình sẽ trực ca cuối cùng vào nửa đêm sau đã bị thẳng thừng từ chối tại chỗ.

"Tiểu tộc trưởng, vốn dĩ chúng tôi muốn anh nhân tối nay nghỉ ngơi thật tốt." "Để hồi phục sức khỏe." "Sao có thể để anh cùng chúng tôi gác đêm được." Phan Chí nói: "Tối nay anh cứ nghỉ ngơi cho tốt, không cần lo lắng gì cả." Vương Nguyệt Bán cũng đứng bên cạnh Diệp Phàm, bàn tay to lớn vỗ một cái lên vai hắn.

"Chúng tôi ở đây chính là để làm việc này." Đây vốn dĩ nên là một động tác vỗ liên tục.

Nhưng bàn tay to của ông ta còn chưa kịp đặt xuống vai Diệp Phàm lần thứ hai, đã bị Bạch Hạo nhỏ nhắn xinh xắn bên cạnh dùng cầm nã thủ khống chế tại chỗ: "Bàn ca, tay của anh bây giờ cấm đặt lên vai Tiểu tộc trưởng của chúng tôi." Sự chênh lệch về vóc dáng giữa Vương Nguyệt Bán và Bạch Hạo rất lớn.

Điều này dẫn đến việc khi bị Bạch Hạo khống chế, tư thế của Vương Nguyệt Bán vô cùng gượng gạo và khó chịu.

Vương Nguyệt Bán nhe răng nhếch mép quay đầu cúi xuống nhìn Bạch Hạo nhỏ nhắn: "Cô nhóc Tiểu Hạo." "Dù sao chúng ta cũng là người thẳng thắn." "Em có thể thục nữ một chút không, cẩn thận bạo lực như vậy sau này không tìm được nhà chồng tốt đâu." Phan Chí bên cạnh đá một phát vào mông Vương Nguyệt Bán: "Bảo anh bây giờ đừng có vỗ lung tung thì đừng vỗ nữa." "Tên mập chết tiệt, đừng có suốt ngày động tay động chân với Tiểu tộc trưởng của chúng tôi." "Cái tay thô kệch của anh không biết nặng nhẹ." Vương Nguyệt Bán gào lên một tiếng, nói: "Tôi chẳng phải là muốn thúc đẩy quan hệ với

Tiểu tộc trưởng của chúng ta sao?" "Bàn gia tôi đây là Trương Phi thêu hoa, thô mà có tế, trong tay có chừng mực lắm đấy!" "Đại Phan, cái chân to của cậu đá vào mông Bàn gia mới là thật sự không biết nặng nhẹ đó!" "Cô nhóc Tiểu Hạo, em thả Bàn gia ra." "Bàn gia tôi hôm nay phải cùng tên Đại Phan này quyết một trận sống mái!" Bạch Hạo dùng ánh mắt dò hỏi nhìn về phía Phan Chí, nhỏ giọng nói: "Phan ca?" Phan Chí lại đá một phát vào mông Vương Nguyệt Bán: "Có biết nói chuyện không hả, còn quyết một trận sống mái." "Anh tự đi mà sống mái một mình đi!" Diệp Phàm bất lực nhìn mấy thành viên Thất Đao trông có vẻ hơi "không đoàn kết" của mình.

Cảm giác sau này nếu cần công bố giới thiệu chính thức về Thất Đao, dưới trang web chính thức của họ, có lẽ nên viết một câu như thế này: Đồ Long Thất Đao, là một tổ chức có nội bộ tương đối bất hòa.

Hy vọng hoạt động "team building" lần này, có thể giúp các thành viên Thất Đao đã lưu lạc khắp nơi từ lâu có thêm chút gắn kết.

Diệp Phàm nghĩ vậy, lại liếc nhìn ba người vẫn đang kiềm chế lẫn nhau, chưa ai chịu buông ai ra.

Hắn mở miệng nói: "Vốn dĩ tôi đã nghỉ ngơi một lúc rồi." "Hơn nữa, cơ thể tôi cũng đã hồi phục rất tốt, tôi biết tầm quan trọng của mình đối với nhiệm vụ lần này." "Cho nên tôi sẽ không để mình dễ dàng gục ngã." "Quan trọng nhất là, tôi gác ca cuối cùng, tiện cho chúng ta ứng biến vào phút chót." "Đêm nay, vốn dĩ không nằm trong kế hoạch trên bản đồ sách trắng kia." "Cho nên tôi nói tôi sẽ gác ca cuối." Những lời này của Diệp Phàm, có lý có cứ, quả thực rất khó để người khác phản bác.

Các thành viên xung quanh im lặng một lúc.

Khoảng thời gian im lặng ngắn ngủi này, chính là lúc họ vắt óc

suy nghĩ để tìm ra một lý do phản bác.

Diệp Phàm từ biểu cảm của các thành viên Thất Đao, đã nhìn ra được những suy nghĩ nhỏ nhặt này của họ.

Hắn thở dài, nói: "Không cần nghĩ nữa, cứ quyết định như vậy đi." "Tôi là Tiểu tộc trưởng, chẳng lẽ không có chút quyền quyết định nào sao?" Nghe vậy, các thành viên của Thất Đao càng không có cớ để phản bác.

Dù sao thì, Tiểu tộc trưởng của họ bây giờ lại đang dùng thân phận của mình để áp chế giai cấp đối với họ.

Mấy người nhìn Diệp Phàm, trong lòng đều ngầm hiểu mà nảy ra một câu: Tiểu tộc trưởng bề ngoài vô hại thực ra là một kẻ phúc hắc, xấu bụng lắm nha.

Trương Khải Linh đi đến bên cạnh Diệp Phàm, đứng song song với hắn, nhàn nhạt mở miệng nói: "Không sao." "Tôi sẽ canh chừng cậu ấy." Hách Liên Tĩnh ở một bên kêu lên một tiếng có chút khoa trương, nói: "Ách Ba, không phải anh gác ca đầu tiên sao?" "Anh là lực lượng chiến đấu chính của chúng ta, nửa đêm sau vẫn nên nghỉ ngơi cho tốt đi." Vừa nói, Hách Liên Tĩnh vừa đeo kính râm, trong đêm tối đen như mực chỉ có ánh lửa mờ ảo, ra hiệu bằng ánh mắt càng thêm vô hiệu với mấy thành viên Cửu Môn: "Giải lão bản, Quan lão bản, các vị nên học hỏi Đại Phan và Bàn gia bọn họ đi." "Mau lên, khuyên tộc trưởng của các vị nghỉ ngơi cho tốt đi." "Nhưng mà Hạt Tử tôi đây, vừa hay lại gác ca cuối cùng." "Canh thêm một Tiểu Diệp Tử nữa, tinh lực này cũng là vô cùng dư dả ha." Vừa nói, Hách Liên Tĩnh đã đi đến bên cạnh Diệp Phàm, khoác vai bá cổ hắn.

"Tiểu Diệp Tử, chúng ta lại hợp tác vui vẻ nhé." Diệp Phàm nghe âm cuối lả lướt trong câu nói của Hách Liên Tĩnh, cho dù là trong đêm tối đen kịt này, hắn đều cảm thấy mình dường như nhìn thấy ánh sáng

xanh lục nguy hiểm sau cặp kính râm của Hách Liên Tĩnh.

Hắn không khỏi rùng mình một cái.

Suy nghĩ một chút, trên người mình hẳn là không còn thứ gì trông có vẻ rất giá trị nữa.

Hơn nữa hắn hy vọng Hắc Nhãn Kính có thể nhớ rằng, món nợ mà mình đang gánh trên người, nặng hơn anh ta rất nhiều.

Một bên, Giải Vũ Thần u uất mở miệng, nói: "Để lão mù nhà ngươi canh chừng mới là nguy hiểm nhất." "Sói mà lại đi canh một miếng thịt sao?" Hách Liên Tĩnh chậc lưỡi một tiếng: "Hầy, sao lại nghĩ về Hắc gia như vậy?" "Giải lão bản, chúng ta đang nói chuyện công việc đó." "Anh đừng có đưa quá nhiều ân oán cá nhân vào đây." Giải Vũ Thần nhẹ nhàng hừ lạnh một tiếng.

Chương 492

Tiếng hừ lạnh này, đều toát ra một vẻ cao quý của một bá đạo tổng tài, tạo ra sự áp chế giai cấp đau lòng nhất đối với Diệp Phàm và Hách Liên Tĩnh.

Hai người đang khoác vai bá cổ không khỏi co rúm người lại.

Một bên, Gia Cát Thanh nói: "Tiểu tộc trưởng cân nhắc thực ra rất đúng." "Ca cuối cùng, chắc chắn là lúc cần ứng biến nhất." "Tuyển thủ như tôi, gác ca cuối cũng hợp lý." Diệp Phàm gật đầu về phía Gia Cát Thanh.

Lão Thanh, bá đạo tổng tài của Thất Đao bọn họ!

Có Gia Cát Thanh có thể hơi đối chọi lại với chủ nợ của mình, Diệp Phàm cảm thấy trong lòng dễ chịu hơn nhiều.

Gia Cát Thanh nhìn ánh sáng hy vọng đột nhiên lóe lên trong mắt Tiểu tộc trưởng nhà mình, cố gắng nhịn không cười thành tiếng.

Cái gã này, rõ ràng vừa rồi còn dùng thân phận tộc trưởng, tiến hành áp chế tàn nhẫn về bản chất đối với họ.

Trước và sau cách nhau chưa đến hai phút, đã vứt bỏ hết gánh nặng của một tộc trưởng.

Sự tương phản này, rốt cuộc là làm thế nào mà tự nhiên đến vậy?

Gia Cát Thanh híp mắt cười cười, gật đầu với Diệp Phàm, không tiếng động biểu thị: "Tiểu tộc trưởng, có tôi đây." Cuối cùng, thứ tự gác đêm cứ như vậy được định ra.

Một đêm nghỉ ngơi bảy tiếng, chia thành bốn tổ thay phiên nhau gác đêm.

Tổ thứ nhất do Trương Khải Linh dẫn đầu, tổ thứ hai là Phan Chí, tổ thứ ba là Giải Vũ Thần.

Tổ thứ tư, cũng là tổ cuối cùng, do Diệp Phàm đích thân dẫn dắt.

Rất nhanh, các nhiếp ảnh gia của đội ngũ livestream cũng đều đi nghỉ ngơi, chỉ để lại vài máy quay cố định vẫn đang cần mẫn làm việc.

Trong ống kính, chỉ còn lại Trương Khải Linh, Quan Cấn, Bạch Xà và Vương Nguyệt Bán đang phụ trách gác đêm ở bên ngoài lều.

Giữa sa mạc vô tận, đường chân trời vốn đã rất thấp.

Ban ngày, khi nhìn về phía trước, rìa sa mạc vốn đã nối liền với bầu trời.

Đến tối, hiệu ứng thị giác này càng trở nên chấn động hơn.

Bởi vì những vì sao đầy trời cũng vì thế mà bị ép xuống rất thấp.

Nơi đây hoàn toàn không có sự ồn ào của thành phố, không có bất kỳ dấu vết nào bị công nghệ hiện đại phá hủy.

Sức mạnh tự nhiên ở đây, có thể phá hủy bất kỳ thành quả khoa học kỹ thuật nào mà nhân loại tự hào.

Không có tầng mây dày che khuất, không có những tòa nhà cao tầng cản trở.

Những vì sao đầy trời hiện ra không sót một ngôi, toàn bộ bầu trời đen như mực gần như biến thành một khối đá quý màu đen lấp lánh.

Mặt trăng và các vì sao bị ép xuống rất thấp, dường như đưa tay ra là có thể chạm tới.

Trương Khải Linh ngẩng đầu nhìn lên.

Bỗng nhiên, chiếc lều bên cạnh truyền đến tiếng sột soạt.

Anh cảnh giác nhìn về phía phát ra âm thanh.

Chỉ thấy, một cái đầu thò ra từ chiếc lều đó.

“Lưu Bác Văn.” Trương Khải Linh nhàn nhạt mở miệng, nói ra tên của chủ nhân cái đầu này.

Lưu Bác Văn nhìn ánh mắt của Trương Khải Linh vừa rồi ngay lập tức hướng về phía mình, cổ không khỏi co lại một cái.

Tình huống bình thường, phản ứng của cậu ta không nhanh như vậy.

Cậu ta không có khả năng phản ứng ngay lập tức khi có người nhìn mình.

Nhưng, đây là ánh mắt của Trương Khải Linh!

Lại còn là ánh mắt của Trương Khải Linh trong tình trạng đề phòng.

Sự tồn tại mạnh mẽ của ánh mắt mang theo sát khí của Trương Khải Linh, quả thực khiến người ta không có cách nào phớt lờ!

Cho nên dù là Lưu Bác Văn chậm chạp, cũng ngay lập tức chú ý đến ánh mắt này.

Phản ứng đầu tiên của cậu ta, là cười ngượng ngùng với Trương Khải Linh, dùng tốc độ cực nhanh nói một câu “Tiểu ca Khải Linh chào buổi tối”.

Sau đó nhanh chóng rụt đầu lại.

Ánh mắt Trương Khải Linh tối sầm lại.

Một bên, Quan Cấn rất không nể mặt mà bật cười.

“Tộc trưởng, anh nói xem nếu vừa rồi thằng nhóc này nhìn thấy không phải là anh, mà là một con sói đói mắt sáng xanh lè.” “Phản ứng

của nó có nhanh như vậy không?" Ngụ ý: sự tồn tại của anh còn đáng sợ hơn cả một con sói đói mắt sáng xanh lè trong sa mạc.

Trương Khải Linh liếc nhìn Quan Cấn đang cười đến rung cả vai.

Không nói gì.

Ánh mắt của anh vẫn dừng lại ở hướng chiếc lều mà Lưu Bác Văn vừa thò đầu ra.

Bởi vì trong lều lúc này vẫn còn một trận tiếng sột soạt.

Quả nhiên, không lâu sau, một cái đầu khác lại thò ra.

Trương Khải Linh lại một lần nữa nhàn nhạt mở miệng: "Triệu Trạch Minh." Triệu Trạch Minh thò đầu ra từ trong lều cũng theo phản xạ co vai lại một cái.

Nhưng cậu ta không hèn nhát từ đầu đến cuối như Lưu Bác Văn.

Triệu Trạch Minh cung kính bò ra khỏi lều, sau đó đứng dậy, cúi đầu chào về phía Trương Khải Linh: "Chào buổi tối, tiểu ca Khải Linh, Quan lão bản." Lưu Bác Văn sau đó cũng chui ra khỏi lều.

Trực tiếp cúi đầu chào: "Tiểu ca Khải Linh, Quan lão bản chào buổi tối!" Quan Cấn hứng thú nhìn hai người này chui ra khỏi lều giống như hai tên trộm đang lén lút vượt biên.

Thực tế, chỉ có Lưu Bác Văn giống như tên trộm lén lút.

Trên người Triệu Trạch Minh vẫn có cốt cách của một người đọc sách và khí chất đàng hoàng.

Chỉ là vì ra ngoài nhìn thấy Trương Khải Linh, một sự tồn tại còn đáng sợ hơn cả sói đói mắt sáng xanh lè, nên ban đầu mới có chút chột dạ.

Quan Cấn mở miệng hỏi: "Hai cậu đêm hôm khuya khoắt, không nghỉ ngơi cho tốt, lén lút ra ngoài làm gì?" "Nhân lúc phong cảnh đẹp,

hẹn hò à?" Trong bóng tối, Triệu Trạch Minh nghe thấy câu nói đùa rõ ràng này, mặt đỏ bừng.

Nhưng may là, nhờ có màn đêm, hoàn toàn không nhìn rõ màu sắc trên mặt cậu ta.

Lưu Bác Văn xua tay, nói: "Chúng tôi ra đây để chỉnh lại máy quay." "Phong cảnh ở đây đẹp quá, vẫn còn khán giả chưa ngủ muốn xem." Quan Cấn cười cười, nói: "Cậu cũng chu đáo đấy." "Thích hợp làm nghề này." Lưu Bác Văn cười hì hì hai tiếng, nói: "Dù sao thì, mọi người đã đồng hành cùng chúng tôi lâu như vậy rồi." "Cảm giác buổi livestream như thế này thực sự rất kỳ diệu." "So với bất kỳ loại hình livestream nào khác, giống như là đang cùng những người này hành động vậy." "Tâm trạng của mọi người đều được kết nối với nhau, rất thân thiết." "Không phải là kinh doanh, cũng không phải để mưu cầu độ hot hay lưu lượng." "Giống như tất cả mọi người đều là những người bạn đồng hành trên cùng một con đường." Khi Lưu Bác Văn nói những lời này, đã không còn rụt rè như lúc mới ra nữa.

Giọng điệu đã trở nên rất thản nhiên.

Trương Khải Linh gật đầu với cậu ta: "Đi đi." Lưu Bác Văn được Trương Khải Linh chấp thuận, vội vàng vừa vỗ vai Triệu Trạch Minh vừa đẩy cậu ta về phía trước: "Học bá mau mau mau, hoạt động lên hoạt động lên!" Triệu Trạch Minh bị cậu ta đẩy đi, sự cung kính và lễ tiết vừa rồi đối với Quan Cấn và Trương Khải Linh cũng biến mất.

Có chút không kiên nhẫn mở miệng nói: "Biết rồi biết rồi, cậu vội cái gì?" "Sao trời ở ngay đây, cũng không chạy được." Lưu Bác Văn hoàn toàn không quan tâm đến sự không kiên nhẫn của Triệu Trạch Minh, tự mình đẩy cậu ta về phía trước.

Hai người hướng hai máy quay bên ngoài về phía bầu trời.

Giữa chừng còn xảy ra một chút sự cố nhỏ.

Chương 493

Triệu Trạch Minh là một học bá tiêu chuẩn, nhưng lại không biết cách lấy nét cho máy quay chuyên nghiệp.

Lấy nét hai lần đều thất bại.

Hoặc là hình ảnh sẽ trở nên vô cùng mờ ảo, hoặc là toàn bộ hình ảnh sẽ trở nên rất nhỏ, chỉ có thể quay được một góc rất nhỏ của bầu trời đêm, hoàn toàn không có cảm giác của bầu trời đêm sa mạc.

Lưu Bác Văn hiếm khi tìm được điểm yếu của Triệu Trạch Minh so với mình.

Với bộ dạng ra vẻ sư phụ rất quá đáng, cậu ta dạy cho Triệu Trạch Minh một bộ kỹ xảo nhiếp ảnh vô cùng phức tạp.

Mục đích của cậu ta, là để Triệu Trạch Minh chịu thua, sau đó mình sẽ dạy lại cho cậu ta từ những điều cơ bản nhất.

Từ đó, mình sẽ có một đệ tử học bá.

Thế nhưng, Triệu Trạch Minh xem cậu ta thao tác một lần.

Chính mình cũng thử một lần.

Sau đó, một lần thành công!

Cuối cùng còn đưa ra nhận xét trung thực: "Nhiếp ảnh quả thực rất thú vị." "Sau này cậu có thể theo đuổi ngành này." "Hơn nữa bây giờ ngành này, triển vọng rất tốt, cậu…" Triệu Trạch Minh đang nói, sư phụ của cậu ta, Lưu Bác Văn, đã quay người đi về phía lều.

Lưu Bác Văn chắp tay sau lưng, vừa lắc đầu vừa thở dài: "Trí thông minh thì có thừa." "Nhưng EQ thì rất thiếu." "Rất thiếu." Triệu Trạch Minh nhìn xung quanh đã không còn ai, đuổi theo: "Cậu tự đi

sao không nói một tiếng?" "Không có EQ." Lưu Bác Văn đưa một ngón giữa ra sau lưng về phía Triệu Trạch Minh.

Quan Cấn nhìn hai người họ, có chút nghi hoặc: "Sao mới ra ngoài có một lúc." "Đã giận nhau rồi?" Đưa mắt tiễn hai người anh em tốt có vẻ như đã giận nhau trở về lều.

Quan Cấn cười một cách đầy ẩn ý, nói: "Những người bạn nhỏ bên cạnh Tiểu Diệp tộc trưởng đều thú vị như vậy sao?" Trương Khải Linh không trả lời câu hỏi của anh ta, mà giành thế chủ động, hỏi lại: "Ngô Hài, tại sao cậu lại giả vờ đây là lần đầu tiên gặp tôi." "Còn cả cái tên giả này nữa." Quan Cấn, hay đúng hơn là Ngô Hài, lộ ra một biểu cảm ngạc nhiên có chút giả tạo.

Dấu vết diễn xuất vô cùng rõ ràng.

Không có cảm xúc, hoàn toàn dựa vào kỹ xảo.

"Tộc trưởng, anh không quên à?" Trương Khải Linh khẽ "ừm" một tiếng.

Quan Cấn ngẩng đầu nhìn lên bầu trời sao rộng lớn mà Lưu Bác Văn vừa đặc biệt ra ngoài để chia sẻ với khán giả, nói: "Cái tên Ngô Hài này không hay." "Không có niềm vui, không có sự hài hòa." "Làm nghề của chúng ta, mê tín một chút cũng có thể hiểu được mà, phải không?" Ánh mắt Trương Khải Linh tối sầm lại.

Anh biết, Quan Cấn tuyệt đối không nói thật.

Ít nhất, tuyệt đối không hoàn toàn là sự thật.

Trương Khải Linh không tiếp tục truy hỏi, mà dùng giọng điệu trần thuật vô cùng bình thản nói: "Nếu cậu không nói thật, tôi sẽ luôn để mắt đến cậu." Quan Cấn cảm thấy tộc trưởng của mình đã học được từ Diệp Phàm cái gọi là EQ cao.

Anh ta không biết Trương Khải Linh còn nhớ hay không, nhưng

anh ta thì nhớ rất rõ lúc đầu Hoắc lão thái thái quỳ xuống đầu hàng nhận anh làm tộc trưởng.

Tộc trưởng của anh ta lúc đó đã nói một câu vô cùng dứt khoát: "Tôi không tin bà." Bây giờ, lại không nói với anh ta: "Nếu cậu không nói thật, tôi sẽ không tin cậu." Mà lại nói: "Tôi sẽ luôn để mắt đến cậu"?

Quan Cấn thì không quan tâm việc bị tộc trưởng của mình để mắt.

Mà lại tò mò một vấn đề khác: "Vậy anh có biết Hách Liên Tĩnh cũng là tên giả không?" Trương Khải Linh nói: "Anh ta, không phải tên giả." "Không hoàn toàn là." Quan Cấn gật gật đầu.

Cảm thấy không có gì để nói thêm với tộc trưởng của mình nữa.

Tuy nhiên.

Lời của Trương Khải Linh hôm nay, lại nhiều và chủ động một cách lạ thường: "Tại sao Diệp Phàm lại gọi cậu là Tiểu Tam gia." Nghe thấy câu hỏi ngắn gọn nhưng cũng không hoàn toàn ngắn gọn này, Quan Cấn đầu tiên là phản ứng một chút.

Ban đầu, anh ta nghĩ rằng tộc trưởng của mình đã quên rằng mình từng có danh hiệu "Tiểu Tam gia".

Nhưng anh ta lại nhanh chóng phủ nhận khả năng này.

Không vì gì khác, chỉ vì tính cách không tò mò nhiều chuyện của tộc trưởng mà anh ta biết, đã có thể hoàn toàn phủ định suy nghĩ này.

Điều mà tộc trưởng của anh ta tò mò không phải là tại sao anh ta có danh hiệu Tiểu Tam gia.

Trương Khải Linh tò mò, là tại sao Diệp Phàm lại biết danh hiệu này của anh ta.

Tuy nhiên, nếu Trương Khải Linh thật sự chỉ đơn thuần tò mò tại

sao anh ta có danh hiệu Tiểu Tam gia, Quan Cấn nghĩ mình còn có thể giải thích được.

Nhưng, nếu anh ta tò mò tại sao Diệp Phàm lại biết danh hiệu này, Quan Cấn cảm thấy mình với tư cách là người trong cuộc, còn tò mò hơn cả Trương Khải Linh.

Hơn nữa, việc Diệp Phàm biết danh hiệu này không phải là điều khiến anh ta bận tâm nhất.

Điều khiến anh ta bận tâm nhất là, khi danh hiệu này lần đầu tiên được Diệp Phàm vô thức đề cập đến, chính Quan Cấn cũng không cảm thấy kỳ lạ.

Phản ứng đầu tiên của anh ta, là ngay lập tức quen với cách gọi này của Diệp Phàm.

Thậm chí hơn, sâu trong tâm trí anh ta, lại nảy sinh một chút ý niệm hoài niệm.

Dường như trước đây, anh ta thật sự đã từng được Diệp Phàm gọi như vậy.

Vì vậy, đối với câu hỏi mà Trương Khải Linh muốn biết nhất này, Quan Cấn không thể giải thích được.

Nhưng anh ta lại không muốn giống như mình của mấy năm trước, đối với vấn đề không biết thì ngoan ngoãn trả lời mình cũng không biết.

Giống như một kẻ ngốc.

Thế là, Quan Cấn giả ngốc, trả lời câu hỏi mà anh ta biết rõ Trương Khải Linh không hứng thú: "Không phải anh nhớ tôi họ Ngô sao, tộc trưởng." "Vậy anh hẳn là nhớ lúc đầu chúng ta gặp nhau, người dẫn tôi đi không phải là chú hai của tôi, mà là chú ba của tôi mà, phải không?" Nghe đến đây, Trương Khải Linh đã biết Quan Cấn

không muốn trả lời trực diện câu hỏi của anh.

Mặc dù Quan Cấn vẫn đang kể câu chuyện hồi nhỏ anh ta thích đi theo chú ba của mình, nhưng Trương Khải Linh đã rất tự giác bắt đầu phớt lờ những lời tiếp theo của anh ta.

Không nghe nữa.

Nhưng Trương Khải Linh có thể cảm nhận rõ ràng.

Quan Cấn và Ngô Hài mà anh từng biết, tồn tại một sự thay đổi khá lớn.

Ca gác đầu tiên rất nhanh đã trôi qua.

Trong suốt thời gian đó không xảy ra bất kỳ sai sót nào.

Ca thứ hai rất đúng giờ đến đổi ca với họ.

Phan Chí và Bạch Hạo tiếp quản vị trí của Trương Khải Linh và Quan Cấn vừa rồi.

Hai người đều rất tò mò quay đầu nhìn lại hướng Trương Khải Linh và Quan Cấn rời đi.

Xác định Trương Khải Linh và Quan Cấn đều đã vào lều, Bạch Hạo mới mở miệng nói: "Người của Cửu Môn có phải quan hệ đều không tốt lắm không?" "Phan ca, trước đây không phải anh làm việc cùng Giải lão bản sao?" "Cảm giác Giải lão bản đối với tộc trưởng của mình cũng không có chút tôn kính nào nhỉ?" Phan Chí nhếch mép, nói: "Cái này, có lẽ đây là một loại…" Phan Chí cũng không biết nên dùng từ gì để hình dung, suy nghĩ một lúc, anh ta mới nhớ ra một từ mà ông chủ cũ của mình là Giải Vũ Thần thường hay nhắc đến: "Có lẽ đây là một loại văn hóa doanh nghiệp chăng." Bạch Hạo vẫn còn hơi mơ hồ, và tỏ ra không đồng tình với cách nói này của Phan ca.

Ca gác đêm của họ, không có thành viên Cửu Môn.

Ngoài Phan Chí và Bạch Hạo, còn lại là Lê Thốc, Gia Cát Thanh và nhất định đòi giúp đỡ là Trương Cường và Hắc Hùng.

Do đó, Bạch Hạo không chút kiêng dè hừ một tiếng, nói: "Em thấy, bọn họ chỉ là cảm thấy Tiểu tộc trưởng của chúng ta tốt hơn." "Muốn cướp Tiểu tộc trưởng của chúng ta đi thôi!" "Nếu là em, em cũng thích Tiểu tộc trưởng của chúng ta hơn." "Hừ!" Mặc dù lời của Bạch Hạo, có lý trong cái vô lý, nhưng Phan Chí vẫn nhắc nhở: "Tiểu Bạch, những lời này nói trước mặt chúng ta thì thôi." "Tuyệt đối đừng để mấy người họ nghe thấy nhé." Bạch Hạo gật đầu, nói: "Ây da, em đương nhiên biết rồi mà Phan ca." "Hơn nữa, có nhiều người bảo vệ Tiểu tộc trưởng của chúng ta hơn cũng tốt." Bạch Hạo nói, giọng điệu đột nhiên trở nên bi thương: "Mặc dù, cảm thấy có Tiểu tộc trưởng ở đây, có tộc trưởng của Thủ Long Cửu Môn ở đây." "Chúng ta nhất định có thể thuận lợi tìm ra phương pháp song long cùng tồn tại mà các tiền bối ngàn trăm năm trước đều không tìm thấy." "Nhưng nếu thật sự đến cuối cùng, em nói là nếu." "Chúng ta không thành công, em thật sự hy vọng Tiểu tộc trưởng của chúng ta sẽ ở lại." Phan Chí thở dài một hơi thật sâu, nói: "Yên tâm đi, chúng ta đều ở đây, không ai động được vào anh ấy đâu." "Chúng ta sẽ không nhìn thấy Tiểu tộc trưởng chết trước." "Bởi vì, đến lúc đó, chúng ta nhất định sẽ chết trước mặt anh ấy." Bạch Hạo kiên định gật đầu, "ừm" một tiếng.

Giọng nói chuyện của hai người rất nhỏ.

Một cơn gió bất kỳ trong đêm sa mạc cũng có thể thổi tan.

Nhưng cả hai đều biết rõ, lời hứa này, rất nặng.

Nặng hơn cả màn đêm thăm thẳm này.

Chương 494

Không có chuyện gì xảy ra, ca thứ hai thuận lợi hoàn thành nhiệm vụ của mình.

Khi Giải Vũ Thần đến nhận ca.

Anh ta chú ý thấy Bạch Hạo lại dùng ánh mắt của một con chó con giữ đồ ăn nhìn mình.

Mặc dù Bạch Hạo rất nhanh lại khôi phục dáng vẻ của một thiếu nữ xinh đẹp tràn đầy sức sống thanh xuân.

Nhưng Giải Vũ Thần vẫn chú ý đến điểm này: "Các người đang nói xấu tôi phải không?" Bạch Hạo lập tức lắc đầu như trống bỏi.

"Không có, sao có thể chứ, chúng tôi tuyệt đối không nói xấu cậu đâu, Giải lão bản." Bạch Hạo chối bay chối biến, nhưng trong mắt Giải Vũ Thần lại càng thêm khả nghi.

Giải Vũ Thần lại liếc nhìn Phan Chí đang đứng bên cạnh.

Chỉ dùng ánh mắt hỏi: Các người vừa nói gì thế?

Phan Chí lợi dụng sự tin tưởng của ông chủ cũ dành cho mình, dứt khoát nói với ông chủ cũ: "Chúng tôi vừa nói có nhiều người bảo vệ Tiểu tộc trưởng như vậy, chúng tôi rất yên tâm." Giải Vũ Thần bán tín bán nghi liếc nhìn hai người, hất cằm, chuẩn bị cho họ đi.

Lê Thốc đang định quay về lều thì đi ngang qua mấy người.

Cậu dừng lại, nói với Giải Vũ Thần: "Bạch tả nói các người đứng quá gần Tiểu tộc trưởng của chúng tôi, Giải lão bản." "Các người không có tộc trưởng à?" "Đây là Bạch tả họ nói đấy, chúc ngủ ngon Giải lão bản." Lê Thốc nói xong, lập tức vội vã rời đi, không mang theo một hạt cát nào.

Gia Cát Thanh đi theo sau Lê Thốc.

Nghe Lê Thốc mách lẻo, Gia Cát Thanh nheo mắt quay lại nhìn nơi họ vừa gác đêm.

Khoảng cách không gần chút nào.

Giọng của Phan Chí và Bạch Hạo rất nhỏ, dù thỉnh thoảng có vài câu của Bạch Hạo vẫn có thể nghe thấy được.

Nhưng phần lớn cuộc đối thoại của hai người đều rất nhỏ tiếng.

Vì gác đêm, để giám sát tình hình xung quanh, Gia Cát Thanh vẫn luôn dùng Thính Phong Ngâm để theo dõi động tĩnh.

Cho nên tự nhiên cũng nghe được toàn bộ cuộc đối thoại của Bạch Hạo và Phan Chí.

Nhưng chuyện này chẳng có gì hay ho, nên Gia Cát Thanh không tường thuật lại cho Lê Thốc nghe.

Nhưng mà… Nghe Lê Thốc mách lẻo thế này, cứ như thể cậu ta cũng nghe được cuộc đối thoại của hai người vậy.

Theo lẽ thường, với thính lực của Lê Thốc thì không thể nghe được cuộc đối thoại vừa rồi của Phan Chí và Bạch Hạo.

Gia Cát Thanh nghi hoặc một lúc.

Trong lòng thầm nghĩ: Chẳng lẽ cái cậu nhóc Lê Thốc này, thân thật sự là một con chó sao?

Tuy nhiên, sự tin tưởng của Giải Vũ Thần dành cho Lê Thốc rõ ràng không bằng Phan Chí.

Vì vậy anh lại nhìn Phan Chí.

Bị ông chủ cũ nhìn, toàn thân Phan Chí dựng tóc gáy.

Anh có chút bất đắc dĩ cười cười, nói với Giải Vũ Thần: “Tiểu

Cửu gia, thằng nhóc ngốc Lê Thốc này nghe gió tưởng mưa thôi." "Cậu đừng tin lời nó." Phan Chí vừa nói vừa liếc nhìn Gia Cát Thanh.

Theo anh thấy, nếu Lê Thốc biết cuộc đối thoại vừa rồi giữa anh và Bạch Hạo.

Vậy thì chỉ có khả năng là Gia Cát Thanh tường thuật trực tiếp cho cậu ta thôi!

Gia Cát Thanh vô tội nằm cũng trúng đạn, nhưng trước mặt Giải Vũ Thần cũng không thanh minh gì.

Anh giả vờ ngáp một cái, đi lướt qua mấy người: "Vừa rồi đã dùng Thính Phong Ngâm nghe rồi, trong vòng trăm mét chắc không có uy hiếp gì." "Giải lão bản, các người cố lên." Mặc dù mấy người rõ ràng đang phối hợp với nhau, nhưng Giải Vũ Thần cũng lười so đo với họ.

Anh vẫy tay, cho mấy người đi cả.

Bạch Hạo lập tức chạy nhanh về phía Lê Thốc, dùng cánh tay kẹp cổ Lê Thốc đang định vào lều.

Anh ta nhỏ giọng chất vấn Lê Thốc: "Thằng nhóc thối, sao mày lại bán đứng đồng đội thế?" "Mày có phải là cùi chỏ quay ra ngoài không?" Lê Thốc bị kẹp cổ bất ngờ.

Cậu đập mấy cái vào tay Bạch Hạo.

Phan Chí và Gia Cát Thanh cũng theo sau đến nơi.

Bạch Hạo cũng không thật sự muốn siết chết Lê Thốc, nên rất có chừng mực mà thả cậu ra.

Lê Thốc thở hổn hển mấy hơi, khinh bỉ nhìn Bạch Hạo: "Bạch tả, anh muốn giết tôi à?" "Suýt nữa thì bị anh siết chết rồi." Bạch Hạo hừ một tiếng, nói: "Tao mới dùng có không phẩy một phần trăm sức

thôi.” “Lê củ cải.” “Nói, mày vừa rồi làm gì mà bán đứng đồng đội thế hả.” Phan Chí và Gia Cát Thanh cũng tò mò về vấn đề này.

Điều Phan Chí tò mò giống hệt Bạch Hạo.

Còn Gia Cát Thanh thì tò mò tại sao Lê Thốc lại nghe được cuộc đối thoại của Bạch Hạo và Phan Chí.

Vì anh rất chắc chắn, mình không hề tường thuật trực tiếp cho Lê Thốc.

Chẳng lẽ, gã này còn nắm giữ cả thuật đọc tâm sao?

Bị ba người đồng thời nhìn chằm chằm, Lê Thốc càng thêm hoang mang, đầu óc mơ hồ: “Mọi người đang nói gì vậy?” Cậu lại nhớ lại lời chất vấn của Bạch Hạo vừa rồi.

Đột nhiên nhận ra điều gì đó, có chút kinh hãi.

Nhưng Diệp Phàm đã dạy cậu phải kiềm chế cảm xúc.

Cho nên Lê Thốc vẫn giữ lại chút bình tĩnh cuối cùng, hạ thấp giọng kinh ngạc của mình, hỏi ngược lại Bạch Hạo và Phan Chí: “Không phải chứ, Bạch tả, Phan ca.” “Hai người thật sự nói vậy à?” “Trùng hợp thế sao?

Tôi cũng nghĩ vậy đó.” Lê Thốc vừa nói ra lời này, thân phận vô tội nằm cũng trúng đạn của Gia Cát Thanh đã được làm trong sạch.

Hóa ra, hành vi vừa rồi của Lê Thốc không phải là mách lẻo.

Mà là dùng cách bịa chuyện về Bạch Hạo và Phan Chí để nói ra lời trong lòng mình với Giải Vũ Thần.

Kịch tính ở chỗ, đối với Phan Chí và Bạch Hạo biết sự thật mà nói, đây không phải là bịa chuyện.

Cuộc đối thoại vừa rồi của họ, quả thực cũng có ý này.

Càng trùng hợp hơn là, bên cạnh Lê Thốc, lại có một người thật sự có thể nghe được cuộc đối thoại giữa họ là Gia Cát Thanh.

Thế là, hiểu lầm cứ như vậy mà nảy sinh.

Sự thật sáng tỏ, mấy người đều có chút cạn lời.

Lê Thốc lại có chút phấn khích: "Phan ca, Bạch tả, hai người cũng nghĩ vậy phải không?" "Tôi đã nói mà, chắc chắn không chỉ có mình tôi nghĩ vậy." "Tốt quá rồi, suy nghĩ này của tôi là bình thường." Lê Thốc lòng vui phơi phới chui vào trong lều.

Ba người còn lại cũng nhìn nhau.

Rồi ai về chỗ nấy ngủ.

Giải Vũ Thần nhận ca gác đêm không ngồi dưới đất như những người trước.

Mà là khoanh tay, đứng tại chỗ.

Ca của anh rất ngắn.

Giải Vũ Thần thậm chí cảm thấy mình còn chưa đứng ngoài này được bao lâu, lều phía sau đã có tiếng sột soạt.

Chương 495

Rất nhanh, có người đi tới.

Giải Vũ Thần quay đầu lại, một bóng người nếu không nhìn kỹ sẽ rất khó thấy trong đêm tối bị đẩy ra từ trong lều.

Người đó mặc đồ đen toàn thân.

Giải Vũ Thần nheo mắt, nhìn Hách Liên Tĩnh bị đẩy ra khỏi lều: "Anh bây giờ ra đây làm gì?" Hách Liên Tĩnh vốn còn muốn chui lại vào lều.

Giải Vũ Thần có chút không hiểu nhìn về phía cái lều.

Chỉ nghe, phía lều truyền đến một tràng tiếng chó sủa giòn giã.

Tiếng chó sủa vô cùng dồn dập.

Giải Vũ Thần cảm thấy lúc Kháng Hạo mắng Hách Liên Tĩnh, lời mắng thật sự rất bẩn.

Hách Liên Tĩnh lầm bầm gì đó với con chó, cuối cùng từ bỏ ý định chui lại vào lều.

Kéo chặt quần áo, đút tay vào túi quần đi về phía Giải Vũ Thần.

Mặc dù anh ta co rúm vai, nhưng trông vẫn rất to con.

Thấy Giải Vũ Thần vẫn còn đứng ở đây, Hách Liên Tĩnh cười một tiếng rồi ngồi xuống bên cạnh anh.

"Giải lão bản, với gia sản của cậu, sao mua vẫn là vé đứng thế?" Giải Vũ Thần nghe vậy, cũng lạnh lùng cười một tiếng, nói: "Lão Mù, anh tuổi này rồi, sao còn để chó mắng vậy?" Nghe Giải Vũ Thần trêu chọc, Hách Liên Tĩnh ngượng ngùng.

"Chết tiệt." "Tôi nghi con chó này là do cháu trai lớn của Cẩu Ngũ

gia cố ý đặt trong lều Tiểu Diệp tử.” “Cứ một mực dúi vào lòng Tiểu Diệp tử.” Giải Vũ Thần liếc nhìn thời gian.

Phát hiện ra thực ra vẫn chưa đến giờ đổi ca.

Mà Hách Liên Tĩnh rõ ràng là bị Diệp Phàm đuổi ra trước.

Nguyên nhân có thể là do Hách Liên Tĩnh cãi nhau với Kháng Hạo, ảnh hưởng đến việc nghỉ ngơi.

Hách Liên Tĩnh vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình, nói: “Tôi nghe Tiểu Diệp tử nói, chúng ta muộn nhất là trưa nay phải vào mộ rồi.” “Đến lúc đó cậu vẫn sẽ mất mặt thôi.” “Bây giờ thích nghi trước một chút, không có hại cho cậu đâu.” Giải Vũ Thần không trả lời trực diện lời mời này của Hách Liên Tĩnh, mà hỏi: “Trưa nay xuống mộ?” Hách Liên Tĩnh nghiêm túc nói: “Muộn nhất.” “Nhưng Tiểu Diệp tử không nói sớm hơn một chút, sẽ là lúc nào.” “Thời gian để cậu thích nghi không còn nhiều đâu.” Giải Vũ Thần nói: “Tôi không có bệnh sạch sẽ, nếu có bệnh sạch sẽ tôi đã không ở vị trí này, lần này cũng sẽ không tự mình đến đây.” “Tôi chỉ là không thích chạm vào đồ bẩn thôi.” Hách Liên Tĩnh nghe Giải Vũ Thần biện giải, nhún vai, nói: “Gì chứ, đây không phải vẫn là bệnh sạch sẽ sao?” Tuy nhiên, nếu Giải Vũ Thần không muốn ngồi xuống, anh ta cũng không khuyên.

Mà tự mình nói: “Trước đây Bàn Tử nói không sai.” “Con chó vàng lớn mà Quan lão bản mang đến, quả thực có chút quá thông minh rồi.” “Cho dù nhà lão Ngô vốn là nhà nuôi chó lớn.” “Hắc gia ta những năm đầu cũng đã thấy qua chó do chính Cẩu Ngũ huấn luyện.” “Cũng chưa từng thấy con chó nào giống Đại Hoàng, chỉ thiếu điều mọc ra cái miệng người thôi.” “Mắng thật khó nghe.” Giải Vũ Thần nghe Hách Liên Tĩnh than thở.

Cũng không khỏi khẽ nhíu mày.

Bởi vì anh cũng có thể cảm nhận được.

Nói Đại Hoàng thông minh hơn cả Lê Thốc, câu này thực ra không phải là một câu nói đùa.

Sự thông minh khác thường của Kháng Hạo, giống như việc Quan Cấn một mình giải quyết vấn đề nhân phẩm của mình mà không ai chú ý, đều rất bí ẩn.

Đồng thời.

Cũng giống như vậy, với tư cách là đồng bạn của họ, họ cảm thấy rất không an toàn.

Cảm giác không an toàn này, không phải là chắc chắn có thể định nghĩa đối phương là kẻ thù của mình.

Bởi vì Quan Cấn không thể là người của Từ Phúc.

Hắn giống như một người đồng hành mang theo mục đích của riêng mình.

Trên đường đi luôn đóng vai một ông già tốt bụng hay cười.

Đợi đến khi họ KO Từ Phúc xong.

Gã này sẽ đâm sau lưng họ một nhát.

Sau đó cao cao tại thượng nói với họ: "Cảm ơn các người đã giúp tôi đánh bại hắn." "Bây giờ, tôi có thể thay thế hắn, ha ha ha ha!" Giải Vũ Thần trước tiên ghép nụ cười tà ác của tên trùm cuối khi đắc thắng vào mặt Quan Cấn.

Tuy rất kỳ quặc, nhưng lại hợp đến lạ.

Anh lại ghép nụ cười này vào mặt Kháng Hạo.

Khoảnh khắc tiếp theo, Giải Vũ Thần nổi cả da gà.

Hách Liên Tĩnh không biết Giải Vũ Thần đang nghĩ gì.

Lúc này vẫn còn tự mình than thở: "Sớm biết có người mang chó."

“Thì đã mang cả Niên Tể nhà chúng ta đến rồi.” “Một con Đại Hoàng, làm sao thơm bằng Niên Tể nhà chúng ta?” Hách Liên Tĩnh lại quay đầu nhìn Giải Vũ Thần: “Giải lão bản, cậu chưa thấy Niên Tể nhà chúng ta bao giờ phải không?” Giải Vũ Thần khẽ nhắm mắt, khóe miệng giật giật.

Anh cảm thấy mình dường như biết tại sao Hách Liên Tĩnh lại bị Diệp Phàm đuổi ra sớm.

Rõ ràng là Hách Liên Tĩnh và Kháng Hạo cãi nhau, nhưng bị đuổi ra chỉ có một.

Rất rõ ràng, trong hai cái hại chọn cái nhẹ hơn.

Giải Vũ Thần khoanh tay, dùng tư thế đứng để nhắm mắt dưỡng thần: “Nếu tôi chưa từng thấy Niên Niên.” “Chẳng lẽ các người ra khỏi mộ biển, là ngự kiếm phi hành bay về sao?” Sau đó, Giải Vũ Thần mở mắt, nói ra một điểm trọng yếu khác: “Hộ khẩu của Niên Niên sớm đã nhờ người đăng ký xong rồi, họ Diệp không họ Tể.” “Không phải Niên Niên nhà anh.” Hách Liên Tĩnh lập tức coi lời này của Giải Vũ Thần như gió thoảng bên tai.

Tiếp tục than thở về Kháng Hạo: “Không ngờ, Hắc gia ta có một ngày lại phải chuyên đi để ý một con chó.” “Chẳng lẽ con Đại Hoàng này, không nguy hiểm hơn Hắc gia ta sao?” Nghe Hách Liên Tĩnh nói vậy.

Giải Vũ Thần lại không cho là như thế.

Mặc dù sự thông minh đến mức sắp thành tinh của Kháng Hạo quả thực rất đáng ngờ.

Nhưng Giải Vũ Thần vẫn cảm thấy, sự trung thành của Kháng Hạo đối với Diệp Phàm là không cần nghi ngờ.

Hai người một ngồi một đứng ở bên ngoài thêm một lúc.

Lều phía sau họ, lại một lần nữa vang lên tiếng sột soạt.

Hai người theo tiếng nhìn qua.

Không phải lều của Diệp Phàm động.

Rất nhanh, họ thấy Trương Khải Linh từ trong lều đi ra.

Hách Liên Tĩnh và Giải Vũ Thần đều không lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên.

Đây là chuyện ngoài dự liệu, nhưng lại nằm trong tính toán.

Hách Liên Tĩnh trực tiếp ngả ra sau, nói: "Ách Ba à, anh thật đúng là không cho tôi chút bất ngờ nào cả." Trương Khải Linh "ừ" một tiếng, rồi ngồi xuống bên cạnh Hách Liên Tĩnh.

Không nói nữa.

Cùng lúc đó, Diệp Phàm đang nằm thẳng trong lều.

Hắn giơ Kháng Hạo lên trên đỉnh đầu mình.

Cuộc đối thoại vừa rồi của Giải Vũ Thần và Hách Liên Tĩnh đều bị Diệp Phàm nghe thấy.

Diệp Phàm, một người vốn mang ý định hóng hớt, dùng thính lực của mình, lại nghe được một câu chuyện âm mưu.

Nếu hắn là Hách Liên Tĩnh và Giải Vũ Thần.

Trong trường hợp không hiểu rõ về Quan Cấn, mà tùy tiện tiếp cận người này.

Cũng sẽ nghi ngờ mục đích của người như vậy.

Chương 496

Nhưng Diệp Phàm thì hiểu rõ Tiểu Tam Gia.

Không chỉ là sự hiểu biết của hắn về nhân vật này ở kiếp trước.

Mà còn có Tiểu Tam Gia mà hắn thấy khi hôn mê.

Những điều này đều có thể khiến Diệp Phàm tin tưởng vào thành phần của Quan Cấn, tuyệt đối không có tính uy hiếp như Hách Liên Tĩnh và Giải Vũ Thần nghĩ.

Diệp Phàm giơ Kháng Hạo lên, nhỏ giọng nói: "Ngươi nói xem rốt cuộc ngươi ngốc hay thông minh?" "Nếu thật sự thông minh như vậy, sao lại không biết, giả ngốc mới là thông minh nhất?" "Vẫn là chưa đủ thông minh." Mà Kháng Hạo sau khi Hách Liên Tĩnh bị đuổi ra khỏi lều, rõ ràng rất vui vẻ.

Đối với câu nói này của Diệp Phàm, nó áp dụng hành vi giả ngốc học được tại chỗ.

Trợn tròn đôi mắt, vui vẻ lè lưỡi, vẫy đuôi.

Tuy nhiên, hành vi giả ngốc học được tại chỗ này cũng bị Diệp Phàm nhìn thấu.

Hắn không khỏi bật cười, nói: "Vậy xem ra ngươi quả thực thông minh hơn Lê Thốc một chút rồi." Diệp Phàm đang dạy dỗ Kháng Hạo thì nghe thấy tiếng Trương Khải Linh cũng đi ra khỏi lều.

Hắn tính toán, Trương Khải Linh là người gác đêm ca đầu tiên.

Bây giờ căn bản không phải là thời gian xuất phát.

Bây giờ thậm chí còn không phải là thời gian hắn nhận ca.

Diệp Phàm đột nhiên nhớ ra, mình bị Từ Phúc triệu hồi vào hiện

tượng chung cực, nhìn thấy màn trình diễn thi thể của Tộc trưởng Đồ Long.

Chẳng trách như Từ Phúc nói, Tộc trưởng Đồ Long ngàn năm qua đều có đức hạnh như vậy.

Người ta Tộc trưởng Thủ Long đều biết dậy sớm.

Mà hắn Diệp Phàm, lại còn nghĩ đến việc ra ngoài đúng giờ.

Diệp Phàm nhanh chóng ngồi dậy từ trên đất.

Không ngờ, đã lên bờ rồi.

Trở thành Tộc trưởng Đồ Long, còn bị Tộc trưởng Thủ Long cuốn theo.

Hắn đặt Kháng Hạo xuống, đứng dậy vén lều lên.

Diệp Phàm đứng ở cửa lều, nhìn ba người đàn ông bên ngoài trong đêm tối.

Trong đó, nổi bật nhất chính là Giải Vũ Thần.

Vì đứng, nên trên người anh thậm chí không có một nếp nhăn.

Hơn nữa tư thế đứng của Giải Vũ Thần, mang theo sự giáo dưỡng và địa vị.

Vì vậy, so với Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh đang ngồi trên đất lúc này.

Giải Vũ Thần trông không giống như một người gác đêm.

Mà là một người đến giám sát.

Khí thế của anh, trông lại giống như một tộc trưởng.

Diệp Phàm rất tán thành gật đầu, trong lòng thầm nghĩ: Quả không hổ là Tiểu Hoa.

Tao nhã, thật sự là tao nhã.

Sau đó, hắn đi về phía ba người.

Cùng lúc đó, ba người bên ngoài cũng đều nghe thấy tiếng của Diệp Phàm phía sau.

Bây giờ cũng chưa đến thời gian giao ca.

Nhưng ba người nghe thấy tiếng bước chân này, đều không quay đầu lại với vẻ đề phòng như vừa rồi.

Ba người ngầm hiểu mang theo chút áy náy và tự kiểm điểm mà quay đầu lại.

Nhìn Diệp Phàm đang từ từ đi tới, Giải Vũ Thần hỏi: "Sao vậy Tiểu Diệp, bây giờ vẫn chưa đến giờ giao ca." "Là chúng tôi làm ồn đến cậu nghỉ ngơi à?" Diệp Phàm xua tay, tiến lại gần ba người, nói: "Không có, tôi nghỉ ngơi xong rồi." "Tỉnh cũng là tỉnh rồi." Hắn đến gần Giải Vũ Thần và Hách Liên Tĩnh, ánh mắt lướt qua người hai người.

Ngược lại hỏi hai người họ: "Tiểu Hoa, tôi với Tiểu Ca không làm phiền hai người chứ?" Câu nói này, dù là Giải Vũ Thần mưu trí, cũng có chút không hiểu được câu hỏi đọc hiểu này.

Đầu tiên, cách phân nhóm mà Diệp Phàm đưa ra trong câu nói này, Giải Vũ Thần không hiểu lắm.

Câu nói này của Diệp Phàm, rõ ràng là đặt mình và Ách Ba Trương vào cùng một loại.

Đặt anh và lão Mù này vào cùng một loại.

Giải Vũ Thần trong lòng suy nghĩ một lúc, vẫn rất không hiểu, quy luật phân nhóm này rốt cuộc là gì.

Điểm chung lớn nhất giữa Trương Khải Linh và Diệp Phàm.

Đó chính là hai người đều là tộc trưởng.

Nhưng, vì hai người bình thường gần như không bao giờ dùng thân phận này để nói chuyện với họ.

Cho nên bỏ qua sự chênh lệch về thực lực, cách họ đối xử với nhau không có cái kiểu phân chia cấp bậc trên dưới phong kiến.

Vì vậy, Diệp Phàm cũng tuyệt đối sẽ không lấy thân phận này ra nói chuyện.

Vậy rốt cuộc là vì sao, Diệp Phàm lại đặt mình và Ách Ba Trương vào cùng một loại chứ?

Theo Giải Vũ Thần thấy, sự khác biệt giữa Diệp Phàm và Trương Khải Linh đúng là có thể so sánh với sự khác biệt giữa lão Mù này và Kháng Hạo.

Ít nhất, thái độ của anh đối với hai người cũng rất khác nhau.

Chẳng lẽ, là hai người đều biết dùng Kinh Trập?

Giải Vũ Thần khẽ nhíu mày.

Mặc dù anh tạm thời vẫn không nghĩ ra tại sao Trương Khải Linh lại bị Diệp Phàm xếp vào nhóm của mình.

Nhưng anh đột nhiên cảm thấy, trong câu nói vừa rồi của Diệp Phàm, đáng sợ hơn là nhóm còn lại.

Tại sao anh lại bị xếp vào cùng nhóm với lão Mù?

Nếu nói sự khác biệt giữa Diệp Phàm và Trương Khải Linh giống như sự khác biệt giữa lão Mù này và Kháng Hạo.

Vậy thì, sự khác biệt giữa anh Giải Vũ Thần và lão Mù này.

Đơn giản chính là sự khác biệt giữa Trương Khải Linh và Kháng Hạo!

Trăm điều không thể giải thích được, Giải Vũ Thần lại hỏi một

câu: “Ai làm phiền ai?” Không đợi Diệp Phàm trả lời, Trương Khải Linh đã thay họ trả lời câu hỏi ban đầu của Diệp Phàm: “Không làm phiền họ.” Họ.

Giải Vũ Thần liếc nhìn Trương Khải Linh.

Lão Ách Ba này, bề ngoài trông như thanh phong minh nguyệt.

Thực tế, một bụng nước độc giấu rất sâu, mới là kẻ xấu nhất!

Chương 497

Dùng một chữ "họ", đã tách mình ra khỏi cái nhóm bè phái xấu xa này.

Giải Vũ Thần cúi đầu, rất bất kính mà liếc nhìn tộc trưởng nhà mình.

Hách Liên Tĩnh ngồi bên cạnh Trương Khải Linh cũng cười cười, quay đầu liếc nhìn Trương Khải Linh.

Trong nụ cười này, không có mấy phần chân tâm.

Nếu bây giờ đặt máy quay trước mặt mấy người này, quay lại toàn bộ cảnh này.

Đơn giản có thể coi là cảnh kinh điển trong Vô Gian Đạo.

Đến lúc đó, các giáo viên biểu diễn của các trường truyền thông lớn sẽ dùng đoạn phim kinh điển này làm sách giáo khoa trên lớp.

Câu hỏi đưa ra sẽ trở thành: Đã biết, trong đoạn phim này tồn tại số lượng thế lực chưa biết.

Vậy thì, xin hãy nói ra trong đoạn phim này, tổng cộng có mấy phe phái.

Và, ai là nội gián của phe phái đó.

Hách Liên Tĩnh nhìn Trương Khải Linh cười hai tiếng, rồi lại quay đầu nhìn Diệp Phàm.

Anh ta dịch lại gần Trương Khải Linh, khiến cho khe hở giữa anh ta và Trương Khải Linh không còn đủ chỗ cho một người ngồi.

Sau đó, vỗ vỗ vị trí trống bên cạnh mình, nói: "Đến đây, Tiểu Diệp tử, ngồi xuống nói chuyện." "Có phải sau khi đuổi tôi ra ngoài, một

mình quá cô đơn không?" Diệp Phàm không ngồi xuống như Hách Liên Tĩnh tưởng tượng.

Hắn đứng tại chỗ, không động, nói: "Đầu tiên, tôi không ở một mình trong lều." "Thứ hai." Diệp Phàm đứng sang một bên, để lộ Kháng Hạo đi ra cùng hắn, lúc này đang ở sau chân hắn, cắn ống quần hắn chơi.

"Hai người không thể ở quá gần nhau." "Nếu không sẽ thật sự trở nên rất ồn ào." Diệp Phàm vừa nói ra lời này, Hách Liên Tĩnh và Kháng Hạo dường như mới đồng thời chú ý đến sự tồn tại của đối phương.

Một người một chó đồng thời nhìn về phía đối phương.

Một con nhe răng gầm gừ.

Một người qua cặp kính râm lạnh lùng nhìn.

Hách Liên Tĩnh lợi dụng ưu thế biết nói chuyện của mình, nhẹ nhàng nói: "Hắc gia ta còn không đến nỗi so đo với một con chó nhiều như vậy chứ?" "Ta nhường nó hai câu là được." Nghe tiếng gầm gừ của Kháng Hạo trở nên hung dữ hơn, Diệp Phàm quyết định không chấp nhận lời mời của Hách Liên Tĩnh.

Bên kia, Trương Khải Linh vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình, nhàn nhạt mở miệng nói: "Diệp Phàm, ngồi bên này." Xét đến việc Trương Khải Linh tuyệt đối sẽ không cãi nhau với Kháng Hạo.

Diệp Phàm ngồi xuống vị trí bên cạnh Trương Khải Linh.

Hách Liên Tĩnh cười cười, liếc nhìn Trương Khải Linh.

Lại một lần nữa lộ ra kỹ năng diễn xuất của nhân vật phản diện sẽ xuất hiện trong sách giáo khoa của các học viện truyền thông lớn.

Nhưng vấn đề lớn nhất là, nụ cười này của Hách Liên Tĩnh,

không phải là diễn.

Sau khi Diệp Phàm ngồi xuống, lấy ra bạch thư.

Giải Vũ Thần đi vòng ra bên cạnh Diệp Phàm, ngồi xuống trong ánh mắt đặc biệt khinh bỉ của Hách Liên Tĩnh: "Tiểu Diệp, vừa rồi lão Mù này nói, chúng ta muộn nhất là trưa nay phải đến cổ mộ." "Cậu trước đây nói cổ mộ này sẽ di động, là sao vậy?" Diệp Phàm liếc nhìn bạch thư, nói: "Chính xác mà nói, di động không phải là cổ mộ chúng ta tìm." "Là lối vào của cổ mộ." "Đây cũng coi như là một ký hiệu của cổ mộ đi." "Không tìm được ký hiệu này, chúng ta sẽ rất khó tìm được cổ mộ." Giải Vũ Thần gật đầu, lại hỏi: "Tại sao lại là trước buổi trưa?" Diệp Phàm liếc nhìn Hách Liên Tĩnh, hỏi: "Hắc Nhãn Kính, anh không nói cho Tiểu Hoa biết à?" Hách Liên Tĩnh lúc này mới nhún vai, nói: "Tiểu Diệp tử nói rồi, trưa nay ở đây sẽ có mưa bão lớn." "Mưa bão lớn?" Giải Vũ Thần có chút khó tin lặp lại một câu.

Anh vốn đã xem xét mấy khả năng.

Ví dụ như sự di động của cổ mộ này không có quy luật, không có kỳ hạn.

Sau buổi trưa, có thể ngay cả bạch thư này cũng không tìm được vị trí của cổ mộ.

Nhưng anh làm sao cũng không ngờ, nguyên nhân trong đó lại là buổi trưa sẽ có mưa bão lớn.

Một nguyên nhân đơn giản và thô bạo đến mức khiến người ta không nghĩ ra được lời nào để phản bác.

Hơn nữa, quan trọng nhất là.

Lúc đó Hách Liên Tĩnh nói với anh như vậy cũng dùng giọng điệu thần bí như thế.

Rất rõ ràng, lúc đó lão Mù này chính là muốn tạo ra một bầu không

khí như vậy.

Giải Vũ Thần tổng kết ra một nguyên nhân: Chết tiệt.

Lão Mù này, là cố ý!

Giải Vũ Thần nheo mắt, ánh mắt nhìn về phía Hách Liên Tĩnh trở nên có chút nguy hiểm.

Theo anh thấy, trời sáng rồi.

Đã đến lúc tăng tiền thuê cho lão Mù này.

Hách Liên Tĩnh rụt cổ, cố ý nói một câu: "Sao cảm giác sau lưng lạnh lẽo thế nhỉ." "Tiểu Diệp tử, cậu chắc chắn mưa bão này là trưa nay mới có, không phải là một lát nữa sẽ có chứ?" Câu hỏi này của Hách Liên Tĩnh biểu hiện quá mức chân thật.

Diệp Phàm vốn rất tự tin vào kết quả tính toán của mình.

Nhưng, thời tiết thứ này, thường là kế hoạch không theo kịp thay đổi.

Thế là, Diệp Phàm làm một động tác bấm đốt ngón tay tính toán.

Cùng lúc đó, dưới chân hắn xuất hiện một vòng sáng màu xanh mà mọi người đều rất quen thuộc.

Nhìn thấy vòng sáng này, Giải Vũ Thần và Trương Khải Linh cũng hiểu Diệp Phàm làm sao tính ra trận mưa bão lớn vào buổi trưa.

Kỳ Môn tính toán thời gian, việc lớn làm việc nhỏ như vậy họ đều đã thấy qua.

Kỳ Môn tính toán thời tiết, so ra thì hợp lý hơn nhiều so với tính toán thời gian.

Diệp Phàm khẽ nhắm mắt, im lặng chưa đến một phút.

Sau đó mở mắt, nói: "Không sai, mưa bão lớn là vào lúc trưa."

“Nhưng mà.” Diệp Phàm vừa nói, vừa đặt tay xuống, nhoài người ra, qua Trương Khải Linh nhìn Hách Liên Tĩnh ở bên kia.

Hách Liên Tĩnh ló đầu, nhìn Diệp Phàm, cười hỏi: “Nhưng mà sao Tiểu Diệp tử?” “Yên tâm, cái áo da này của lão Mù, áo da thượng hạng, hàng thật giá thật, chống nước chống gió.” “Đến lúc đó có thể dùng làm áo mưa cho cậu.” Diệp Phàm lắc đầu, nói với Hách Liên Tĩnh: “Tôi không có ý đó.” “Hắc Nhãn Kính, vị trí của anh là Kiếp Tài hào Dậu Kim, là tướng phá tài.” “Hơn nữa, có chút nghiêm trọng.” Nụ cười trên khóe miệng Hách Liên Tĩnh trở nên có chút cứng đờ.

Anh ta lập tức nghiêm túc, rất chân thành hỏi: “Diệp sư phụ, có cách nào hóa giải không?” Diệp Phàm nhớ lại lúc mình hôn mê, nhìn thấy Hách Liên Tĩnh đang ngồi bói toán ở vỉa hè khi còn là học sinh trung học.

Không biết Hách Liên Tĩnh cuối cùng có nhận được cuốn sách tu dưỡng cơ bản của thầy bói mà Diệp Phàm muốn cho anh ta học không.

Nhưng, xuất phát từ sự đồng cảm của những người cùng mắc nợ, Diệp Phàm vẫn tính toán cho Hách Liên Tĩnh.

Sau đó, nói: “Cái này của anh là không thể đảo ngược, vì Kim đã bị phá.” “Chỉ có thể mất bò mới lo làm chuồng thôi.” “Bây giờ có thể làm, là tá thổ sinh kim, điều dưỡng sinh tức.” “Mà tỳ tạng thuộc Thổ, miệng liền với tỳ tạng.” “Hắc Nhãn Kính, bây giờ anh có thể làm, chính là giữ mồm giữ miệng.” Diệp Phàm đặt tay xuống, nói thật với Hách Liên Tĩnh.

Hách Liên Tĩnh ý vị sâu xa gật đầu: “Cậu nói đúng một nửa, Tiểu Diệp tử.” “Dân làm ăn chúng ta, miệng là công cụ kiếm tiền.” “Lão Mù ta phải làm, không phải là giữ mồm giữ miệng.” “Mà là nên tận dụng cái miệng lanh lợi này của ta, ra sức mời chào làm ăn, mới là

đạo sinh tài a.” Một bên, Giải Vũ Thần ngồi bên cạnh Diệp Phàm, qua hai người, u u nói với Hách Liên Tĩnh: “Lão Mù, anh vẫn nên nghe lời Tiểu Diệp đi.” “Có lợi cho anh.” Hách Liên Tĩnh đương nhiên tin tưởng vào thực lực bói toán của Diệp Phàm.

Nhưng, anh ta vẫn cảm thấy quẻ này của Tiểu Diệp tử là do một số yếu tố nào đó, không tính hết cho anh ta.

Hách Liên Tĩnh tự mình rút dao găm ra, vạch mấy đường trên cát.

Giống như liệt kê công thức tính, viết ra một số thứ.

Ký hiệu cuối cùng viết xong, Hách Liên Tĩnh nhíu mày.

Quả thực, những gì Tiểu Diệp tử nói ra, quả thực không sai chút nào.

Nhưng Tiểu Diệp tử không nói hết cho anh ta.

Chương 498

Quẻ này của anh ta, là hào huynh đệ.

Nói cách khác, phá tài, không phải vì bản thân anh ta.

Nguyên nhân chủ yếu, là do người khác gây ra.

Người này, quan hệ giữa họ không phải là người xa lạ.

Quan hệ giữa họ nên là rất thân thiết.

Và bây giờ người này cách anh ta rất gần.

Sự gần gũi này có hai cách nói.

Một cách nói là rất gần về mặt huyết thống.

Hoặc là anh em gia đình, hoặc là anh em cùng họ.

Nhưng nhà họ Tề của anh ta sớm đã suy tàn, bây giờ chỉ còn lại một mình anh ta là chỉ huy độc thân.

Cho nên Hách Liên Tĩnh loại trừ khả năng này.

Mà một cách nói khác là, người này hiện tại cách anh ta rất gần về khoảng cách.

Tình huống thông thường, nếu xuất hiện quẻ tượng như vậy, đều sẽ không xem xét khả năng này.

Bởi vì người sắp khiến bạn phá sản lớn đang ở ngay tại hiện trường bói toán, thậm chí là bên cạnh bạn, khả năng này bản thân nó đã rất nhỏ.

Hơn nữa cho dù có khả năng cực nhỏ này.

Với tư cách là một thầy bói thâm niên, cũng sẽ không lập tức nói cho người đến bói biết.

Mà sẽ đưa cho khách hàng một cái cẩm nang, dặn dò anh ta nhất định không được kinh động bất kỳ ai, một mình lén lút mở ra.

Hách Liên Tĩnh nhếch khóe miệng.

Anh ta bày sạp bói toán bao nhiêu năm nay.

Quẻ tượng như của mình, thật đúng là có một không hai.

Anh ta nhìn chữ quẻ đại diện cho khoảng cách.

Ngọ Hỏa hóa Thân Kim, Thân Kim chi tài cư Cấn quái, Cấn là số 7.

Kết hợp với kiến thức toán thuật, tính toán chính xác người khiến mình phá tài, đang ở cách anh ta trong vòng bảy bước.

Hách Liên Tĩnh rất chính xác tìm ra được vị trí của người này.

Giải Vũ Thần.

Chẳng trách Tiểu Diệp tử bảo anh ta giữ mồm giữ miệng!

Diệp Phàm nhìn quẻ mà Hách Liên Tĩnh vẽ trên đất, liền hiểu Hách Liên Tĩnh đã tính ra nguyên nhân phá tài của mình rồi.

Hắn gật đầu về phía Hách Liên Tĩnh.

Không phải muốn biểu đạt sự khẳng định đối với quẻ này.

Mà là biểu đạt "huynh đệ hiểu cậu".

Hy vọng cậu cũng hiểu huynh đệ.

Không phải huynh đệ không muốn tính hết quẻ này cho cậu.

Thật sự là vì tôi nợ anh ta nhiều hơn cậu nợ nhiều lắm!

Tôi mới là con nợ lớn nhất của anh ta!

Hách Liên Tĩnh thở dài một hơi.

Thu lại dao găm, sau đó, dùng tay xóa đi quẻ vừa đau tình lại đau

lòng kia.

Mấy người đồng thời rơi vào sự im lặng ngắn ngủi.

Lúc này, lều phía sau họ truyền đến một tràng tiếng sột soạt.

Hơn nữa, không phải là một hướng.

Mấy người đồng thời quay đầu lại.

Ba cái lều đồng thời được vén lên.

Mà Gia Cát Thanh, Quan Cấn và Lê Thốc thò đầu ra từ ba cái lều khác nhau, cũng có chút bất ngờ nhìn nhau.

Nhưng, chỉ có trên mặt Lê Thốc là tràn đầy sự bất ngờ.

Bởi vì, trong ba người, chỉ có cậu là chui ra mà không hề nghe thấy trước bất kỳ âm thanh nào xung quanh.

Sau khi ánh mắt đảo qua mặt hai người bên ngoài một vòng, Gia Cát Thanh và Quan Cấn cũng nhận ra mình nên quản lý biểu cảm cho hợp lý.

Thế nên hai người phản ứng rất nhanh, gần như ngay lập tức đổi sang vẻ mặt "Sao các cậu cũng ra đây vậy?" giống hệt Lê Thốc, một biểu cảm mà người bình thường nên có vào lúc này.

Khi Lê Thốc chú ý lại lần nữa, hai người đã đổi sang vẻ mặt y như mình.

"Hai người ra đây làm gì?" Vừa dứt lời, bên cạnh cậu lại ló ra một cái đầu khác.

Cái đầu này mang một vẻ mặt ngơ ngác y hệt Lê Thốc phiên bản gốc.

Lưu Bác Văn vác máy quay, mặt đầy kinh ngạc nhìn mấy người đang mắt to trừng mắt nhỏ ở cửa lều.

“Gia Cát tiên sinh và Quan lão bản, hai người cũng tỉnh rồi à?” Gia Cát Thanh và Quan Cấn đều bước ra khỏi lều của mình.

Gia Cát Thanh nói: “Ra ngắm cảnh.” Quan Cấn đáp: “Ra xem Kháng Hạo.” Ngay cả Lê Thốc cũng biết hai người này đang nói dối.

Tinh thần phải bất ổn đến mức nào mới nửa đêm không ngủ chạy ra ngắm cảnh?

Đầu óc phải không bình thường đến mức nào mới nửa đêm không ngủ chạy ra xem Đại Hoàng?

Lê Thốc cười lạnh trong lòng, thầm mỉa mai một câu: “Ha, người lớn giả tạo.” Dù trong lòng cậu tỏ ra vô cùng khinh bỉ và chế giễu Gia Cát Thanh và Quan Cấn, nhưng lòng hiếu thắng và tính kiêu ngạo sẵn có trong gen không cho phép cậu nói ra sự thật.

Cậu đang định bịa một cái cớ nghe có vẻ thờ ơ hơn hai người kia.

Thì bên cạnh cậu, Lưu Bác Văn gật gù một cách nửa hiểu nửa không, rồi lại nhìn Lê Thốc.

Hắn nhớ lại những lời Lê Thốc lẩm bẩm trước khi bò dậy trong lều.

“Sao tiểu tộc trưởng lại xếp mình chung nhóm với lão rắn thần kinh kia chứ?” “Chẳng lẽ là để phát huy tinh thần kính lão yêu trẻ à?” “Không được, bên cạnh anh ấy chỉ có lão rắn thần kinh là không ổn.” Lê Thốc lại lẩm bẩm mấy câu lấy “tiểu tộc trưởng” làm chủ ngữ, sau đó liền bò dậy, rồi mới có cảnh tượng tiếp theo.

Thế là Lưu Bác Văn chỉ vào Lê Thốc rồi nói với Quan Cấn và Gia Cát Thanh: “Em và Lê Thốc đến thăm đại ca.” Lê Thốc lập tức quay đầu, nhìn Lưu Bác Văn bằng ánh mắt không thể tin nổi.

Người này không có chút tinh ý nào sao?

Chương 499

Lê Thốc cứng cổ nói: "Tôi ra ăn khuya!" Lưu Bác Văn nghi hoặc nhìn Lê Thốc: "Hả?

Ngoài này có gì ăn khuya đâu?" Hắn nhìn quanh hiện trường đã được Trương Cường và đội viên dọn dẹp sạch sẽ sau bữa tối, không còn lại bất kỳ dấu vết nào của con người.

Hoàn toàn không có điều kiện để Lê Thốc ăn khuya.

Thứ duy nhất hắn có thể nghĩ đến là Hách Liên Tĩnh và đại ca của hắn mà Lê Thốc vừa nhắc đi nhắc lại.

Chẳng lẽ cậu ta nghĩ đại ca muốn ăn khuya?

Nhưng cậu ta lại nói không phải đến thăm đại ca.

Lưu Bác Văn nghi hoặc nhìn Lê Thốc, hỏi: "Chẳng lẽ là đến tìm Hắc gia?

Để đòi lại thanh sô cô la Dove lúc trước à?" Nghe thấy tiếng cười cố nén của Gia Cát Thanh và Quan Cấn, mặt Lê Thốc lập tức sa sầm.

Cậu đột ngột quay đầu, nhìn Triệu Trạch Minh đang đi theo sau Lưu Bác Văn, vô cùng hỗn xược và cáu kỉnh nói: "Triệu lão sư!

Quản cho tốt con chó ngốc nhà thầy đi!" Sắc mặt cậu ta đen kịt, giọng điệu đáng sợ.

Nếu đặt trong phim tiên hiệp, đây chính là một thiếu niên phản diện khi sư diệt tổ điển hình.

Lưu Bác Văn lại một lần nữa bị hai chữ "chó ngốc" chọc giận.

Hắn và Lê Thốc vốn đã có ân oán cá nhân từ trước vì một câu "chó ngốc".

Bây giờ, chuyện cũ nhắc lại khiến Lưu Bác Văn vốn chưa nguôi giận càng thêm tức tối.

Tuy nhiên, hắn vừa định nổi nóng thì đã bị Triệu Trạch Minh ở phía sau kéo lại.

Cách đó không xa, Diệp Phàm cũng khẽ nhíu mày.

Hắn hạ giọng, quát khẽ: "Mọi người còn đang nghỉ ngơi, ồn ào cái gì.

Không ngủ được thì qua đây gác ca hết đi!" Lê Thốc lẩm bẩm: "Gác thì gác." Rồi rất "miễn cưỡng" đi về phía Diệp Phàm.

Gia Cát Thanh và Quan Cấn xem kịch vui xong, cũng mang nụ cười như gió xuân của người lớn tinh ranh mà đi lại gần.

Lưu Bác Văn giãy ra, Triệu Trạch Minh liền buông hắn.

Hắn nhìn bóng lưng của Lê Thốc đã ngồi xuống, cảm thấy vẫn chưa cam tâm.

Sau đó, Lưu Bác Văn gọi Triệu Trạch Minh: "Học bá." Triệu Trạch Minh bị điểm danh, đang định đưa ra một bộ lý do tại sao mình lại dậy vào giờ này thì nghe thấy Lưu Bác Văn không hề hỏi vấn đề đó.

Cậu ta đã chuẩn bị sai đáp án.

"Thằng nhóc Lê Thốc kia thành tích học tập thế nào?" Triệu Trạch Minh nhớ lại mấy câu hỏi thăm dò mà mình đã hỏi trên đường đi, cùng với tình hình trả lời của Lê Thốc.

Cậu ta uyển chuyển đáp: "Còn không gian tiến bộ rất lớn.

Nhưng Lê Thốc đầu óc không ngốc, học hỏi chắc là nhanh lắm." Lưu Bác Văn gật đầu, nói: "Học bá, cậu tin tôi đi.

Chiến thuật biển đề chắc chắn là phương pháp nâng cao thành tích

hiệu quả nhất đối với Lê Thốc.

Vì kỳ vọng của đại ca chúng ta, cậu tuyệt đối đừng nương tay.

Đến lúc đó tôi sẽ cung cấp bộ đề cho Lê Thốc, cứ giao hết cho tôi là được!" Giọng Lưu Bác Văn vô cùng kiên định.

Triệu Trạch Minh do dự một lát rồi nói: "Nhưng đây là học sinh do Diệp Phàm giới thiệu.

Chiến thuật biển đề chỉ dùng để đối phó với học sinh bình thường thôi." Lưu Bác Văn vỗ vai Triệu Trạch Minh, nói: "Không phải đâu.

Phương pháp giáo dục cao cấp nhất thường sử dụng những bộ đề Hoàng Cương mộc mạc nhất.

Cứ yên tâm giao cho tôi." Nói xong, Lưu Bác Văn vác máy quay, vừa nói với thiết bị "Chào buổi sáng các cú đêm, đây là Bác Văn mang đến cho mọi người tin tức nóng hổi.", vừa đi về phía Diệp Phàm.

Hắn không hề hỏi tại sao Triệu Trạch Minh lại dậy lúc nửa đêm.

Triệu Trạch Minh há miệng, nhưng không nói nên lời.

Sau đó, lẳng lặng đi theo bước chân của Lưu Bác Văn.

Mà Triệu Trạch Minh vừa ngồi xuống, Diệp Phàm liền mượn Triệu Trạch Minh để giáo dục Lê Thốc: "Lê ngốc, thấy chưa.

Nếu muốn trở thành học bá, thì phải quen với cường độ học tập này.

Ba giờ sáng thấy Los Angeles, hai giờ sáng ở thư viện.

Đây chính là tinh thần nỗ lực." Lê Thốc cứng cổ đáp: "Chẳng phải tôi đã thấy sa mạc lúc bốn giờ sáng rồi sao?" Diệp Phàm nghiêm túc nói: "Bốn giờ sáng dậy ăn khuya khác với ba giờ sáng thấy Los Angeles.

Cậu đang diễn kịch bản của Quán ăn đêm đó.” Lê Thốc mở to mắt, nhìn Diệp Phàm.

Cậu không ngờ mình nói ra ngoài ăn khuya mà Gia Cát Thanh và Quan Cấn rõ ràng không tin, mới lộ ra vẻ mặt cáo già xem kịch vui như vậy.

Người duy nhất tin lại chính là tiểu tộc trưởng của cậu!

Nhìn đôi mắt của Lê Thốc đang cứng cổ bỗng nhiên trợn tròn, viết đầy vẻ khó tin và khinh bỉ, Diệp Phàm nghiêm túc nhìn cậu một lúc.

Ngay khi Lê Thốc cứng cổ mãi mà vẫn không biết nên nói gì, cuối cùng định nói ra câu đại nghịch bất đạo với tiểu tộc trưởng nhà mình: “Tiểu tộc trưởng, tinh thần của anh có bình thường không vậy?”.

Diệp Phàm đột nhiên bật cười thành tiếng.

Lê Thốc nhìn dáng vẻ cười vui vẻ của Diệp Phàm, nhận ra mình vừa bị tiểu tộc trưởng nhà mình trêu chọc.

Nhưng rất nhanh, Lê Thốc lại tự mình nghĩ thông suốt.

Ngay cả con chó ngốc Lưu Bác Văn còn nhìn ra cậu không thật sự ra ngoài ăn khuya, tiểu tộc trưởng nhà cậu thông minh như vậy sao có thể tin cái cớ vụng về đó?

Nghĩ thông suốt điểm này xong, Lê Thốc lại nghĩ thông suốt một chuyện khác.

Tiểu tộc trưởng của cậu không tin lời nói dối cậu ra ngoài ăn khuya, nhưng cậu lại tin lời nói dối rằng tiểu tộc trưởng tin cậu ra ngoài ăn khuya.

Lê Thốc so sánh hai bên, cuối cùng rút ra kết luận.

Tiểu tộc trưởng của họ tuy trông hiền lành vô hại, nhưng bổ ra thì còn đen hơn cả cặp kính râm của gã rắn thần kinh Hách Liên Tĩnh!

Lê Thốc đỏ bừng mặt trong buổi sáng sớm đã hơi hửng sáng.

Diệp Phàm sau khi trêu chọc đứa trẻ xong, tâm trạng rõ ràng vui vẻ hơn.

Hắn vỗ vỗ vị trí trước mặt mình, nói: "Lê ngốc đừng đứng đó nữa, lại đây ngồi đi." Lê Thốc bĩu môi, nhưng vẫn rất ngượng ngùng đi về phía Diệp Phàm vừa vỗ, ngồi xuống đối diện hắn.

"Tôi chính là ra ăn khuya, có vấn đề gì à?" Lê Thốc cứng miệng nói.

Vừa nói, cậu còn giả vờ quay đầu tìm xem ở đây có thật sự có thứ gì cho cậu ăn khuya không, ánh mắt nhất quyết không nhìn Diệp Phàm đang cười càng vui vẻ hơn.

Trong khi đó, Trương Khải Linh và Giải Dữ Thần ngồi hai bên cậu cũng nhìn về phía Diệp Phàm.

Suốt chặng đường này, Diệp Phàm cười không ít.

So với một Diệp Phàm gánh vác tính mạng của cả đội khảo cổ mà họ thấy lần đầu trong mộ Vương Mãng, Diệp Phàm trên chặng đường này thật sự đã cười nhiều hơn.

Chương 500

Nhưng phần lớn thời gian, Diệp Phàm cũng chỉ mỉm cười ôn hòa, đó là nụ cười của một người lãnh đạo.

Tuy đang cười, nhưng vẫn là đang cười với tư cách là người gánh vác trọng trách trong đội.

Hơn nữa, nếu nhìn kỹ, tìm hiểu sâu hơn, sẽ phát hiện ra gánh nặng trên vai hắn thực ra còn nặng hơn cả lúc ở trong mộ Vương Mãng.

Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh ban đầu gia nhập, cùng với một bộ phận thành viên Cửu Môn và tất cả thành viên của Thất Đao gia nhập, quả thực đã san sẻ rất nhiều áp lực cho cả đội khảo cổ và cho Diệp Phàm trong việc giải quyết nguy cơ.

Nhưng tương ứng với đó, trên vai Diệp Phàm cũng gánh thêm sinh mạng của nhiều người quan trọng hơn.

Cho nên có lúc Diệp Phàm quả thực đang cười, nhưng nụ cười lại không hoàn toàn nhẹ nhõm, thoải mái.

Giải Dữ Thần nhìn Diệp Phàm lúc này.

Trong đội của họ, có rất nhiều người cười không hề thuần túy, bao gồm cả anh.

Điển hình là tiếu diện hổ Hách Liên Tĩnh và tiếu diện hổ mắt híp Gia Cát Thanh.

Mấy người đều như vậy.

Nhưng bây giờ, nụ cười của Diệp Phàm lại khác.

Hắn cười đến mức vai run lên, là niềm vui phát ra từ tận đáy lòng.

Một niềm vui rất thuần túy, không có bất kỳ tạp niệm nào, cũng

không có ý trêu chọc Lê Thốc, chỉ là một tiếng cười rất đơn thuần.

Giải Dữ Thần có một suy nghĩ, cho dù là người bị trêu chọc là Lê Thốc, chắc cũng sẽ không cảm thấy tiếng cười này khó chịu.

Mà anh không phải Lê Thốc, cho nên bây giờ, Giải Dữ Thần thậm chí còn nảy sinh một chút ghen tị với Lê Thốc.

Anh đã đứng ở vị trí này, sẽ không có ai trêu chọc anh như vậy nữa, và cũng không vì thành công của một trò đùa dai như vậy mà phát ra tiếng cười chân thành đến thế.

Giải Dữ Thần nhìn Diệp Phàm đang cười, đôi mắt hoa đào vốn diễm lệ đến sắc bén giờ cũng dịu đi rất nhiều.

Anh biết Diệp Phàm có một điểm khác biệt căn bản nhất với những người đã ở vị trí cao như họ.

Đó là tuy vai gánh trọng trách như vậy, nhưng hắn vẫn có thể vì một chuyện nhỏ như thế mà phát ra tiếng cười từ tận đáy lòng.

Khi họ đã đứng ở vị trí này, phong cảnh ở nơi cao nhất, phong cảnh ở nơi cao hơn nữa đã không còn là thứ hiếm có.

Đối với họ, thứ quý giá nhất là sự chân thành và thuần khiết mà họ mang theo lúc khởi đầu vẫn còn lưu lại được.

Bên kia, Trương Khải Linh nhìn Diệp Phàm như vậy, cũng nở một nụ cười rất không keo kiệt.

Độ cong của khóe miệng không cần dùng thước đo pixel để tính, đó là một nụ cười rất rõ ràng.

Ngay cả đương sự là Lê Thốc cũng không còn cứng cổ đấu võ mồm với Diệp Phàm nữa, mà ngồi xuống đối diện Diệp Phàm, co chân lại, đặt tay lên đầu gối, cằm lại gác lên mu bàn tay.

Giống như một chú chó nhỏ hung dữ bỗng nhiên bị thuần phục,

cậu ngượng ngùng và cẩn thận hỏi: “Có đáng cười đến thế không.” Diệp Phàm cười gật đầu, uyển chuyển đáp: “Có một chút.” Lê Thốc khẽ “chậc” một tiếng.

Cùng lúc đó, Lưu Bác Văn cũng dùng một biểu cảm vô cùng khoa trương và chấn động để ghi lại cảnh này.

Lúc này, vì lý do thời gian, khán giả trong phòng livestream không náo nhiệt như ban ngày, nhưng cũng đã có mấy chục vạn người đang xem.

“Đây là lợi ích của việc thức đêm sao?

Nụ cười của tiểu tộc trưởng Diệp làm tim tôi rung động.” “Là ảo giác của tôi à, là một fan cứng, tôi cảm giác đây là lần đầu tiên tôi thấy tiểu tộc trưởng Diệp cười như vậy.” “Tôi xem từ mộ Vương Mãng qua đây, so sánh với tiểu tộc trưởng Diệp lúc đó, đột nhiên thấy thương anh ấy không biết tại sao.” “Triệu chứng này của tôi không biết có cứu được không, tiểu tộc trưởng Diệp rõ ràng đang cười, nhưng tôi lại muốn khóc.” “Vãi chưởng, tôi vừa thấy cái gì thế này, tiểu tộc trưởng Diệp và cả tiểu ca Khải Linh đều cười?” “Còn ngơ ra đó làm gì, chụp màn hình đi chứ!” “Song long mỉm cười, Diêm Vương né đường.” “Cảm giác khi tiểu tộc trưởng Diệp và tiểu ca Khải Linh cười, giống như là trên sông băng ngàn năm trước tiên được rắc lên một vạt nắng, sau đó nở rộ một đóa tuyết liên.” “Giải lão bản bây giờ cười cũng dịu dàng quá!

Khác với bình thường đúng không!” “Hình như bây giờ mọi người đều đang cười!

Tôi thật sự muốn khóc rồi, mọi người cười thật sự dịu dàng quá!” “Đây là phúc lợi của hội cú đêm sao?” “Cảm giác họ cười một cái, trời liền sáng.” “Khung cảnh đẹp nhất trên đời này chính là, người ấy đang quậy, người ấy đang cười.” “Hu hu hu, lúc em quậy như vậy

người yêu em còn không cười với em như thế!

Anh ta chỉ giả vờ không quen biết em rồi lướt qua đời em thôi!" "Không biết nữa, nhưng chắc Trương Phi sẽ không nhìn Lưu Bị cười như vậy đâu." "Lý Quỳ chắc cũng không." Lê Thốc vùi mặt vào cánh tay, ngượng ngùng nói: "Khó ngủ quá, đều tỉnh cả rồi, chi bằng bây giờ gọi mọi người dậy hết, xuất phát luôn đi." Nghe Lê Thốc nói vậy, Lưu Bác Văn cũng nhìn một vòng các thành viên đang ở bên ngoài.

Thực ra nếu tính cả đại đội, số người đang nghỉ ngơi trong lều chiếm đa số, không phải như Lê Thốc nói là đều ra ngoài cả.

Nhưng mấy người đang ở ngoài lều bây giờ, dường như đều là những nhân vật rất quan trọng trong đội.

Trong đội của họ, ngoài đại ca và tiểu ca Khải Linh, những người còn lại cũng đều có năng lực quyết sách nhất định.

Cảnh tượng này khiến Lưu Bác Văn nhất thời nảy sinh một ảo giác, cứ như thể hoàng đế, nhiếp chính vương, tướng quân, tể tướng bây giờ đều đang đứng gác bên ngoài, còn quan nhỏ lính quèn, thậm chí là dân thường không có năng lực gì thì đang an nhàn nghỉ ngơi.

Trên đầu Lưu Bác Văn hiện ra mấy dấu hỏi vô hình.

Tình huống của họ bây giờ, hình như không giống lắm với trong phim truyền hình.

Sau khi nhận ra ai đang thức gác, ai đang nghỉ ngơi, Lưu Bác Văn lập tức trở nên lúng túng.

Hắn nhìn trái ngó phải, nhìn những chiếc lều chưa sáng đèn, nói: "Đúng vậy, hay là em đi gọi mọi người dậy nhé.

Đại ca, chúng ta nghỉ ngơi một chút rồi xuất phát luôn được không?" Nghe lời của Lê Thốc và Lưu Bác Văn, Diệp Phàm không trả lời ngay, mà ngẩng đầu nhìn bầu trời xa xăm.

Lúc này, trời đã bắt đầu hửng sáng.

Diệp Phàm nhẹ nhàng đá một cái vào Lê Thốc đang ngồi đối diện mình.

"Lê ngốc, quay đầu lại đi." Lê Thốc bị đá rất không tình nguyện, nhíu mày không quay lại mà né sang một bên: "Tiểu tộc trưởng, tinh thần của anh có bình thường không vậy?

Đá em làm gì?" Diệp Phàm "chậc" một tiếng, lại duỗi chân dài ra đá thêm hai cái về phía Lê Thốc đã né ra, nói: "Không phải đã nói rồi sao, bảo cậu quay đầu lại." Lê Thốc liên tục bị đá hai lần.

Cậu thực sự không hiểu tại sao tiểu tộc trưởng nhà mình lại khăng khăng bắt cậu quay đầu lại.

Cậu vừa né, vừa bắt gặp ánh mắt từ phía đối diện bên kia.

Hách Liên Tĩnh đang nhìn cậu.

Sau khi chạm mắt với Lê Thốc, Hách Liên Tĩnh liền tặc lưỡi một cái, nói: "Tự mình quay đầu lại, hoặc là Hắc gia giúp cậu quay đầu lại.

Tự chọn đi." Dù câu này Hách Liên Tĩnh nói với nụ cười, nhưng Lê Thốc vẫn nổi cả da gà.

Cậu cứng cổ, có chút cứng ngắc lấy mông mình làm tâm, từ từ tự xoay nửa vòng.

Vừa xoay người theo lời Diệp Phàm, vừa lẩm bẩm: "Tại sao cứ phải quay đầu về phía này chứ." Nói vậy, Lê Thốc lại rất không cam tâm quay đầu lại, hỏi ngược: "Ở đây có máy quay đang hoạt động, các người muốn làm chuyện gì mờ ám à?" Nói xong, lại nhận được một cú đá thân thiết của tiểu tộc trưởng.

"Vì đối diện cậu là hướng đông.

Lê ngốc.” Diệp Phàm còn muốn đá hai cái vào Lưu Bác Văn và Triệu Trạch Minh cũng đang ngồi đối diện.

Nhưng nghĩ đến trong máy quay của cậu em mình không biết còn có bao nhiêu khán giả, không thể để một cú đá của mình đi xuống, rồi lại có tin đồn tộc trưởng Đồ Long tấn công người thường.

Mà Triệu Trạch Minh lại là giáo viên mình tìm cho Lê Thốc.

Tuy thầy trò bình đẳng, nhưng nếu trước mặt học sinh mà đá giáo viên một cái thì sẽ làm gương xấu cho Lê Thốc.

Diệp Phàm nén lại xung động muốn đá người, lại vì tính chất đặc thù của hai người như đã nói, nên hòa nhã nói với hai người: “Bác Văn, Triệu lão sư, hai người cũng quay người lại đi.” Lưu Bác Văn và Triệu Trạch Minh cũng có chút không hiểu.

Nhưng nghĩ đến đãi ngộ không quay đầu lúc nãy của Lê Thốc, hai người đều tự nhận thấy với thể chất của mình, tuyệt đối không thể so được với Lê Thốc có thể cầm Tú Xuân Đao nhảy lên nhảy xuống, còn có thể nhấc được mặt nạ Quỷ Diện tướng quân.

Do đó, hai người không có bất kỳ hành động phản kháng nào, cũng không có bất kỳ ý nghĩ phản bác nào, rất ngoan ngoãn đồng bộ quay người lại.

Mà người lanh lợi như Lưu Bác Văn, tuy người và đầu đều quay đi, nhưng vẫn để ống kính máy quay hướng về phía Diệp Phàm.

Chương 501

Hắn khẽ hỏi Triệu Trạch Minh bên cạnh: "Học bá, mặt hướng về phía đông có gì đặc biệt không?

Có phải liên quan đến gió mùa ôn đới, nhiệt đới gì đó không?

Không khí bên này trong lành hơn à?" Triệu Trạch Minh đối với mệnh lệnh này của Diệp Phàm cũng mù tịt.

Cậu ta phân tích từ góc độ địa lý, sinh vật học và công thái học, cuối cùng không tìm được bất kỳ căn cứ nào, đành phải quy nguyên nhân này về phương diện huyền học mà cậu ta không quen thuộc nhất.

Triệu Trạch Minh nói: "Có lẽ là, ngồi tây hướng đông, sẽ không phá hoại vận thế của chúng ta." Cùng lúc đó, Diệp Phàm và ống kính máy quay mà Lưu Bác Văn để lại đối diện nhau, mắt to trừng mắt nhỏ một lúc.

Vì trên chặng đường này, chiếc máy quay này gần như là Lưu Bác Văn đi đến đâu thì sẽ mang đến đó.

Có lúc, thậm chí bước chân của Lưu Bác Văn còn chưa tới, ống kính máy quay đã tới trước.

Trong mắt Diệp Phàm, nó gần như đã trở thành một phần cơ thể của Lưu Bác Văn.

Bây giờ, ống kính máy quay vẫn đang đối diện hắn.

Cảnh tượng này quái dị đến mức, khiến Diệp Phàm có cảm giác Lưu Bác Văn chỉ xoay người đi, nhưng vẫn để lại đầu và mắt của mình ở đây nhìn hắn.

Suy nghĩ này khiến Diệp Phàm không khỏi nổi da gà.

Hắn rụt vai, giũ hết da gà trên người xuống.

Tuy nhiên, hắn vừa rụt vai hai cái, trên người liền đồng thời được khoác lên hai chiếc áo.

Chính là Trương Khải Linh và Giải Dữ Thần đang ngồi hai bên hắn.

Lê Thốc ở phía trước phản ứng còn nhanh hơn Diệp Phàm.

Cậu ta kinh hãi hét lên một tiếng: "Sao lại có tiếng cởi quần áo?

Các người ở phía sau làm gì vậy!" Lê Thốc bây giờ vừa muốn quay lại, lại vừa không dám quay lại.

Cảm giác mình bây giờ như biến thành Schrödinger vậy, quay người đối với cậu ta chính là mở cánh cửa xác định con mèo trong hộp có còn sống hay không.

Lê Thốc chỉ có thể cứng cổ, hét về phía trước.

Diệp Phàm còn chưa kịp nói với Giải Dữ Thần và Trương Khải Linh trông còn lạnh hơn mình rằng mình không lạnh, thì đã bị tiếng hét này của Lê Thốc dọa giật mình.

Diệp Phàm không hiểu tại sao Lê Thốc đột nhiên xù lông.

Nhưng tiếng hét này của Lê Thốc thực sự quá chân thật.

Diệp Phàm đành vội vàng trả hai chiếc áo khoác cho chủ nhân của chúng, nhoài người về phía trước, có chút lo lắng lay Lê Thốc: "Lê ngốc, gặp ác mộng à?" Diệp Phàm lay vai Lê Thốc để cậu ta quay đầu lại.

Mà bị Diệp Phàm hỏi như vậy, Lê Thốc hoàn hồn, chính mình cũng ngơ ngác.

Cậu cũng không biết tại sao phản ứng vô thức lúc nãy của mình lại có thể mất mặt như vậy.

Nhưng vẫn cứng cổ, cứng miệng chuyển chủ đề: "Đang yên đang lành, tại sao lại bắt chúng tôi quay người lại chứ?

Phía trước rốt cuộc có gì vậy?" Xác nhận con vịt ngốc vừa gặp ác mộng không sao, Diệp Phàm mới buông vai cậu ra.

Hắn ngẩng đầu nhìn phía trước, đưa linh hồn của Lưu Bác Văn, cái máy quay, cho Lưu Bác Văn: "Bác Văn, đừng để nó một mình một bên.

Nhìn phía trước đi, sắp bắt đầu rồi." Lưu Bác Văn nhận lấy máy quay từ tay Diệp Phàm, tay nặng trĩu.

Hắn cúi đầu nhìn bình luận trên màn hình.

Lúc này, chỉ mới trôi qua chưa đầy mười phút, trong phòng livestream đã có gần một triệu khán giả.

Tuy độ hot này hoàn toàn không thể so với lúc ban ngày, nhưng vào thời điểm này, khi mọi người đều đang ngủ, một phòng livestream có thể có độ hot như vậy, tuyệt đối là thành tích trước nay chưa từng có.

Bình luận trở nên náo nhiệt hơn lúc nãy một chút.

"Hu hu hu tôi vừa xem được bản ghi màn hình tiểu tộc trưởng Diệp và tiểu ca Khải Linh cười, không xem được trực tiếp tôi khóc mất!" "Bác Văn à, cậu không cho tôi ngủ một chút nào đúng không?

Ai mà nhịn được không xem trực tiếp để đi ngủ chứ?" "Vãi, sao có cảm giác đang bị tiểu tộc trưởng Diệp nhìn chằm chằm vậy, hình như tôi yêu rồi." "Cười chết, có phải Bác Văn để máy quay trước mặt tiểu tộc trưởng Diệp, rồi tự mình quay đầu lại không?" "Tưởng tượng ra cảnh này, cảm thấy có chút đáng yêu." "Thì ra cảm giác được tiểu tộc trưởng Diệp nhìn một cách bình tĩnh là như thế này à, tôi tuyên bố đây là vợ tôi." "Là Hắc gia của tôi bắn không chuẩn, hay

Kinh Trập đánh người không đau nữa?" "Chị em ở trên sao dám nói vậy, lời này tôi còn không dám nói ở nơi mà Hắc gia, tiểu ca Khải Linh và Giải lão bản có thể thấy." "Có phải quá coi thường chúng ta rồi không, đừng nói Hắc gia và tiểu ca Khải Linh, tôi có khi còn không đánh lại được Bác Văn một tay cầm máy quay nữa." "Cảm ơn, đây là một sinh viên đại học ngay cả Kháng Hạo cũng không đánh lại." "Lúc nãy tiểu tộc trưởng Diệp nhìn qua thật sự quá kinh diễm, đôi mắt này thật sự rất trong sạch!" "Chỉ nhìn đôi mắt này, thật khó tưởng tượng cậu ấy mới là người lãnh đạo của đám cáo già này (không có ý nói cáo già là không tốt)!" "Nhưng tôi cũng muốn biết, tại sao lại bắt Lê ngốc quay đầu lại nhỉ." "Lê ngốc vội rồi, tôi biết rồi, cậu ta sa vào lưới tình rồi." "Người trí không sa vào lưới tình, Lê ngốc không phải người trí." Lưu Bác Văn nhìn chiếc máy quay yêu quý của mình, theo lời đại ca, để máy quay và mình cùng hướng về một phía.

Diệp Phàm quay trở lại vị trí của mình ngồi xuống.

Ngay khoảnh khắc hắn ngồi xuống, trên cát lấy hắn làm trung tâm, bắt đầu lan ra một vòng sáng màu xanh lam.

Diệp Phàm ngẩng đầu nhìn bầu trời xa xăm.

"Còn ba mươi sáu giây." Diệp Phàm nói, rồi bắt đầu đếm ngược từ ba mươi sáu.

Mà mỗi lần hắn đếm ngược, vòng sáng màu xanh lam đó lại từ từ xoay chuyển một chút.

Cùng với tiếng đếm ngược của Diệp Phàm, bầu trời xa xăm đã từ từ sáng lên.

Thứ đầu tiên được nhìn rõ là những đám mây trên trời xa.

Khi trời còn một màu đen kịt, họ không nhìn rõ.

Bây giờ, họ mới nhận ra, thì ra mây trên trời lúc này đã dày đặc

như vậy.

Chẳng trách Diệp Phàm tính được buổi trưa sẽ có một trận mưa lớn.

Nhưng may là, đám mây ở xa này bây giờ vẫn là màu trắng bình thường, chỉ vì dày đặc nên trông như treo thấp cả bầu trời xa xăm.

Cùng lúc đó, mặt đất cát ở xa cũng sáng lên theo.

"5, 4, 3." Cùng với mấy tiếng đếm ngược cuối cùng của Diệp Phàm, tất cả những người bị Diệp Phàm dặn dò phải nhìn về phía trước đều đã biết tại sao Diệp Phàm lại muốn họ nhìn về phía đông.

Không phải là gió mùa gì đó, công thái học mặt hướng về phía đông tốt cho cơ thể gì đó, càng không phải là huyền học.

Chỉ đơn giản là vì một đạo lý mà đứa trẻ ba tuổi cũng biết: mặt trời mọc ở hướng đông.

"1." Khi Diệp Phàm đếm đến con số cuối cùng, bầu trời xa xăm như thể bị giọng nói của Diệp Phàm điều khiển.

Trên đường chân trời vô tận hiện ra một đường cong màu đỏ.

Sau đó, đường cong màu đỏ này từ từ xuyên qua tầng mây xa xăm.

Ánh nắng ấm áp chiếu thẳng vào người mấy người.

Tuy buổi sáng ở sa mạc, ngay cả ánh nắng cũng lạnh lẽo, nhưng nhìn thấy cảnh này, mọi người đều đã bị phong cảnh trước mắt thu hút.

Lưu Bác Văn vác máy quay đứng dậy, vội vàng điều chỉnh ống kính sang chế độ chụp ảnh mặt trời mọc chuyên nghiệp.

Hắn chấn động cảm thán: "Đẹp quá.

Đại ca, hình như em chưa bao giờ thấy mặt trời lớn như vậy!

Thật sự quá chấn động!" Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh cũng bị cảnh tượng trước mắt thu hút.

Hai người trăm năm qua đã đi không ít nơi, sa mạc như thế này không phải là chưa từng đến.

Sa mạc Gobi, sa mạc, rừng rậm, núi cao.

Chương 502

Vân vân.

Nhưng trải nghiệm bình tĩnh thưởng thức phong cảnh như thế này thì chưa bao giờ có.

Quy trình nhiệm vụ của họ dường như vĩnh viễn là xuất phát, đối phó nguy cơ, chạy trốn, có được hoặc không có được thứ mình muốn.

Sau đó mỗi người biến mất trên con đường này, rồi lại bước lên một con đường khác.

Cũng chưa bao giờ có ai nhắc nhở họ, sa mạc lúc rạng sáng, sẽ có một bình minh như vậy.

Càng không có ai nói với họ, không phải lúc nào cũng vội vàng xuất phát, trên đường có thể dừng lại cùng bạn bè ngắm cảnh.

Ánh nắng của mặt trời vừa mọc thực ra không hề chói mắt.

Hách Liên Tĩnh bây giờ thậm chí còn muốn tháo kính râm xuống, để ngắm cho kỹ phong cảnh mà tiểu Diệp tử muốn họ xem.

Hắn nghĩ vậy, và quả thực đã làm vậy.

Nhưng hắn không tháo kính râm xuống hoàn toàn, mà chỉ lặng lẽ kéo kính râm xuống một nửa, để lộ ra một chút con ngươi màu nhạt.

Hách Liên Tĩnh nheo mắt, nhìn cảnh tượng chấn động ở xa.

Hắn bỗng nhiên có chút không nhớ ra, lần trước mình nhìn mặt trời như vậy rốt cuộc là khi nào.

Cũng không biết lần cuối cùng trong tuổi thơ của mình nhìn mặt trời là tâm trạng gì.

Có lẽ là vì lần cuối cùng lúc nhỏ nhìn mặt trời, hắn không hề nghĩ

đó lại là lần cuối cùng hắn nhìn thấy mặt trời trong cuộc đời sau này, cho nên mới không nhớ được tâm trạng lúc đó.

Nhưng Hách Liên Tĩnh lại cảm thấy, nếu lần cuối cùng đó hắn cũng có thể nhìn thấy một mặt trời như thế này, cho dù lúc đó không nghĩ đó là lần cuối cùng nhìn thấy mặt trời trong quãng đời dài đằng đẵng sau này, hắn cũng sẽ ghi nhớ tâm trạng lúc đó.

Hách Liên Tĩnh đứng dậy rời khỏi vị trí của mình, đi thẳng hai bước ngồi xuống sau lưng Diệp Phàm.

Đôi chân dài chen vào giữa Trương Khải Linh và Giải Dữ Thần.

Toàn bộ động tác trông như thể đang bao bọc lấy Diệp Phàm.

Diệp Phàm vốn đã dựng hết cả lông tơ lên, nhưng vừa quay đầu lại, nhìn thấy cặp kính râm của Hách Liên Tĩnh đã tháo xuống một nửa.

Hắn bỗng nhiên nghĩ đến đây là lần đầu tiên Hách Liên Tĩnh ở trong một hoàn cảnh đông người như vậy, lại hào phóng để lộ ra một nửa đôi mắt của mình.

Một người bệnh đã trăm năm, lần đầu tiên muốn để lộ ra vết thương của mình, nhưng vẫn chỉ là che che đậy đậy, chỉ để lộ ra một nửa.

Cho nên phản ứng đầu tiên của hắn, chính là đến nơi gần bác sĩ của mình nhất.

Đây cũng coi như là một biểu hiện của việc không có cảm giác an toàn.

Diệp Phàm không khỏi cảm thán trong lòng: Quả nhiên, sức mạnh của tự nhiên, thật vĩ đại.

Cứ thế, Diệp Phàm rất ân cần vỗ vỗ vào cái chân dài đang đặt bên

cạnh mình để tỏ ý an ủi.

Hách Liên Tĩnh liếc nhìn gáy của Diệp Phàm phía trước, mỉm cười.

Sau đó, hắn chống hai tay ra sau, để cơ thể hơi ngả về phía sau.

Hắn đặt tấm lưng gầy gò nhưng đang gánh vác một sứ mệnh khiến người thường phải rợn tóc gáy và cảnh mặt trời mọc ở đằng xa vào chung một khung cảnh mà mình đang thưởng thức.

Bên cạnh, Giải Vũ Thần khẽ cau mày.

Anh ta lộ ra một vẻ chán ghét khá dễ nhận thấy.

Sau đó, một tiếng kim loại ma sát sắc lẻm vang lên.

Giải Vũ Thần rút một nửa cây gậy Long Văn bên cạnh mình ra, để lộ lưỡi đao sắc bén bên trong.

Anh ta dùng nửa còn lại của cây gậy Long Văn làm vỏ đao, ướm thử lên chân của Hách Liên Tĩnh rồi nói: "Nên cưa từ đâu thì cái thứ này mới không vướng víu nhỉ?" Nhìn cây gậy Long Văn sáng loáng ánh thép, Diệp Phàm bỗng nhớ đến lời nhận xét của mình về Giải Vũ Thần: Tiểu Hoa là một chủ nợ hiền lành.

Trong tình huống thông thường, người ta hay nói con nợ mới là bố thiên hạ.

Nhưng bây giờ, Diệp Phàm mới nhận ra một vấn đề.

Trước một nhà tư bản tuyệt đối như Tiểu Hoa, câu nói này hoàn toàn không đúng.

Bởi vì chủ nợ thực ra chẳng hề quan tâm đến mấy đồng bạc lẻ mà bạn nợ anh ta.

Cho nên Tiểu Hoa chưa bao giờ nể mặt con nợ của mình là Hách Liên Tĩnh dù chỉ một chút.

Nhưng, Diệp Phàm hắn thì khác.

Món nợ của hắn không phải là bạc lẻ.

Tộc trưởng Đồ Long đường đường là Diệp Phàm hắn đây, nợ những gần mười tỷ.

Cho nên thái độ của Tiểu Hoa đối với hắn tốt hơn so với con nợ vặt vãnh như Hách Liên Tĩnh, thế mà lại là trong họa có phúc!

Tổng kết ra được đạo lý này, Diệp Phàm lập tức quyết định: tiền của Tiểu Hoa tuyệt đối không thể trả góp.

Hoặc là, không nợ một xu nào, có thân phận bình đẳng với Tiểu Hoa.

Hoặc là, phải nợ một con số mà một tổng tài lớn như Tiểu Hoa cũng phải tôn trọng hắn, con nợ này.

Đầu óc Diệp Phàm xoay chuyển điên cuồng, cảm thấy việc có được sự tôn trọng của Tiểu Hoa bây giờ còn khó hơn đối phó với lão già Từ Phúc kia nhiều.

Lúc này, cơ bắp trên chân Hách Liên Tĩnh đã căng cứng hoàn toàn.

Nhưng một ham muốn thắng thua kỳ lạ không cho phép hắn nhấc chân lên ngay lúc này.

Hách Liên Tĩnh thầm dùng tổ huấn "Phú quý bất năng dâm, bần tiện bất năng di, uy vũ bất năng khuất, thử nãi vị chi đại trượng phu"* để tẩy não chính mình.

Đương nhiên, tư tưởng chủ yếu vẫn là "bần tiện bất năng di", chữ "di" này, bây giờ chỉ chính là chân của hắn tuyệt đối không được di chuyển!

Nghĩ vậy, Hách Liên Tĩnh cứ coi như chân mình bây giờ đã dính chặt vào cát rồi.

Hắn nở một nụ cười bất cần trên mặt, nói với Giải Vũ Thần: "Làm gì thế Giải lão bản?" "Sao nào, nhà anh sự nghiệp lớn, mua luôn cả sa mạc này rồi à." "Chân của Hạt Tử tôi đây còn không được đặt ở chỗ này sao?" Diệp Phàm nghe ở phía trước mà cũng thấy thót tim.

Hắn lén bấm ngón tay ở phía trước, lại bói cho Hách Liên Tĩnh một quẻ nữa.

Ngồi bên cạnh, Gia Cát Thanh chú ý đến thủ thế của Diệp Phàm.

Cũng dựa vào thế bấm tay của Diệp Phàm mà xem quẻ đó một lượt.

Thấy kết quả quẻ cuối cùng.

Diệp Phàm vừa có chút đồng cảm vừa có chút hận rèn sắt không thành thép mà cau mày.

Gia Cát Thanh thì hít một hơi đầy ẩn ý.

Cậu ta nhìn Hách Liên Tĩnh với ánh mắt vô cùng kính nể.

Tuy không biết Tiểu tộc trưởng nhà mình sao lại nợ Giải lão bản nhiều tiền như vậy.

Nhưng Hách Liên Tĩnh này, thật sự là dựa vào bản lĩnh để khiến mình ngày càng nghèo đi.

Chương 503

Diệp Phàm thở dài, thầm nghĩ: Mình vừa mới nói với Hắc Nhãn Kính rồi mà?

Tài sản đã mất tuy đã mất, không quay lại được nữa.

Nhưng mất bò mới lo làm chuồng vẫn còn kịp mà!

Quản cái miệng khó đến thế sao?

Diệp Phàm không khỏi lắc đầu.

Giải Vũ Thần nheo mắt lại.

Ban đầu anh ta đúng là không có ý định cưa chân Hách Liên Tĩnh thật.

Nhưng bây giờ, anh ta cảm thấy nếu mình không ra tay.

Con nợ này có vẻ rất khó tôn trọng mình.

Tuy nhiên, anh ta còn chưa kịp ra tay.

Hách Liên Tĩnh đã hét lên một tiếng đau đớn trước.

Sau đó, cái chân vướng víu trước mặt anh ta, vừa rồi như dính chặt xuống đất bỗng giật lại như bị điện giật.

Khoảnh khắc tiếp theo, nghe thấy Trương Khải Linh xin lỗi, Giải Vũ Thần liền hiểu ra nguyên do.

Chỉ nghe thấy giọng nói có phần lạnh lùng của Trương Khải Linh truyền đến: "Xin lỗi." "Cầm không chắc." Giải Vũ Thần lập tức học được, đối phó với người như Hách Liên Tĩnh, uy hiếp là thừa thãi.

Hách Liên Tĩnh đã bò dậy, có chút tức tối nhảy lò cò tại chỗ.

Hắn hét vào bóng lưng của Trương Khải Linh: "Cậu lừa con nít

à?" "Trương Khải Linh cậu đây dù quần có tuột thì Kinh Trập cũng không rơi!" Trương Khải Linh nghe vậy, cúi đầu nhìn thanh Kinh Trập trong tay.

Lúc này, trên thân đao Kinh Trập đang phát ra ánh sáng màu lam tím nhàn nhạt.

Mà đối với lời tố cáo của Hách Liên Tĩnh, Trương Khải Linh đúng là vô tội thật.

Vừa rồi, anh chỉ là không làm gì cả, cảm nhận được động tĩnh của Kinh Trập xong thì buông tay ra thôi.

Và khoảnh khắc tiếp theo, Kinh Trập không ngoài dự đoán mà "rơi" xuống chân Hách Liên Tĩnh.

Nghe Hách Liên Tĩnh tố cáo, Trương Khải Linh cảm thấy lời xin lỗi vừa rồi của mình cũng là thừa.

Nên không thèm để ý đến Hách Liên Tĩnh đang nhảy dựng ở sau lưng.

Lê Thốc phía trước quay đầu lại.

Trên mặt đeo một chiếc mặt nạ vui vẻ rõ ràng.

Cậu ta vạch trần Hách Liên Tĩnh, nói: "Chú Hách, cháu thấy Kinh Trập làm đúng." "Nếu Kinh Trập không làm chú đứng dậy, chân của chú đã bị Giải lão bản cưa mất rồi." Hách Liên Tĩnh đẩy lại kính râm của mình, đôi mắt sau cặp kính nheo lại.

Hắn cảm thấy, con vịt Lê này, hình như hay thông minh vào những lúc không nên thông minh.

Dù Hách Liên Tĩnh đang đeo kính râm.

Nhưng Lê Thốc vẫn rất nhạy cảm mà nhận ra ánh mắt nguy hiểm sau cặp kính.

Cậu ta rất tự giác mà dịch lại gần phía Diệp Phàm.

Tuy cơ thể đang rất thành thật tìm kiếm sự che chở đáng tin cậy nhất trong lòng cậu, hoàn toàn để lộ ra cái tính nhát gan của mình.

Nhưng cái miệng cứng như thể có cùng nguồn gốc với Hắc Kim Cổ Đao kia vẫn kiên trì khiêu khích Hách Liên Tĩnh: "Chú Hách, chú nên nói cảm ơn với Kinh Trập." Một Lê Thốc ở trước mặt, một Hách Liên Tĩnh ở sau lưng.

Diệp Phàm cảm thấy thế giới này bắt đầu trở nên ồn ào.

Mà Hách Liên Tĩnh bây giờ thậm chí còn không muốn sửa lại cái lỗi thường thức cơ bản là mình không mang họ Hách.

Hắn chỉ nở một nụ cười trông rất nguy hiểm, nói với Lê Thốc: "Cháu trai lớn, cháu nên nói tạm biệt với thế giới đi." Diệp Phàm ngẩng đầu nhìn mặt trời ở phía xa.

Một nửa mặt trời ẩn trong tầng mây, nhuộm những đám mây dày đặc xung quanh thành màu vàng và đỏ.

Trông giống hệt như màu sắc của Kinh Trập trong tay hắn.

Giờ phút này, Diệp Phàm bắt đầu tự kiểm điểm.

Mục đích ban đầu của mình, muốn mọi người cùng nhau ngắm mặt trời, hình như không phải thế này thì phải.

Trước đó không phải vẫn hòa thuận lắm sao?

Quả nhiên, sức mạnh của tự nhiên thật vĩ đại.

Đúng lúc Diệp Phàm đang tự kiểm điểm.

Trương Khải Linh bên cạnh hắn quay đầu nhìn hắn một cái, khẽ gọi tên hắn: "Diệp Phàm." Diệp Phàm "Hửm?" một tiếng, quay đầu nhìn Trương Khải Linh.

Lúc này, ánh nắng chiếu lên nửa bên mặt của Trương Khải Linh.

Nhưng lại không khiến anh trông ôn hòa hơn bao nhiêu.

Ngược lại, nó càng làm nổi bật khí chất lạnh lùng trên người Trương Khải Linh.

Diệp Phàm bỗng nhớ đến cỗ quan tài cuối cùng mà mình nhìn thấy trong hiện tượng chung cực.

Trương Khải Linh nhàn nhạt mở miệng, nói với hắn: "Cảm ơn." Bất ngờ bị Trương Khải Linh cảm ơn, Diệp Phàm cảm thấy thế giới ồn ào vừa rồi trong khoảnh khắc này đều trở nên yên tĩnh.

Đương nhiên, một phần nguyên nhân cũng là do cuộc chiến giữa Lê Thốc và Hách Liên Tĩnh đã dừng lại vì câu cảm ơn này của Trương Khải Linh.

Diệp Phàm nhìn Trương Khải Linh trước mặt, nghe câu cảm ơn thực ra rất đỗi bình thường này.

Nhưng, không hiểu sao.

Dòng suy nghĩ của Diệp Phàm lại quay về cỗ quan tài trong hiện tượng chung cực mà Từ Phúc cho hắn xem.

Hắn lúc này mới nhận ra.

Tuy trước mặt Từ Phúc, mình có thể tỏ ra hoàn toàn không bị hiện tượng chung cực mà lão ta tạo ra khống chế.

Nhưng thực ra trong lòng hắn vẫn có gợn sóng.

Điều này đối với hắn, tuyệt đối không phải là không có chút ảnh hưởng nào.

Diệp Phàm nghĩ đến những khuôn mặt của chính mình mặc quần áo của những thời đại khác nhau, cách chết cũng khác nhau.

Nghĩ đến nơi đó trước nay chỉ có thi thể của tộc trưởng Đồ Long.

Tuy Diệp Phàm biết, Trương Khải Linh cảm ơn là vì nhìn thấy mặt trời hôm nay rất đẹp.

Nhưng, trong lòng Diệp Phàm nghĩ, lại là một lời hứa khác.

Hắn nhớ lại câu nói chắc như đinh đóng cột của Từ Phúc: "Nhưng nếu ngươi không quan tâm đến cậu ta, thì lần này, rất có khả năng cậu ta sẽ bị ta giết chết." Diệp Phàm khẽ siết chặt nắm đấm.

Hắn cười với Trương Khải Linh, nói: "Không cần cảm ơn, Tiểu Ca." Ta phải khiến lão già Từ Phúc kia vĩnh viễn không thể thu thập đủ một cặp song long tộc trưởng!

Chương 504

Câu sau, Diệp Phàm nghiến răng nghiến lợi thầm nói trong lòng.

Trương Khải Linh nhìn Diệp Phàm, lặng lẽ nhíu mày.

Cảm ứng Thần Đồ Úc Lũy giữa anh và Diệp Phàm nói cho anh biết.

Diệp Phàm không chỉ đơn thuần trả lời cho lời cảm ơn đơn thuần "ánh nắng thật đẹp" này.

Nhưng, anh chỉ có thể cảm nhận được nội tâm của Diệp Phàm lúc này bỗng nhiên trở nên kiên định hơn.

Lại không thể giống như thuật đọc tâm thật sự, đọc hiểu được suy nghĩ trong đầu Diệp Phàm.

Trương Khải Linh cho rằng mình sẽ không ghét bất kỳ phương diện nào của Diệp Phàm.

Nhưng bây giờ, anh dường như có chút không thích cái lý do cụ thể mà anh không đọc được đã khiến Diệp Phàm đột nhiên kiên định này.

Và vì đôi mắt, Hách Liên Tĩnh cũng có cảm ứng tương tự với Diệp Phàm, cũng cảm nhận được điều giống như Trương Khải Linh.

Nhưng khác với Trương Khải Linh là.

Trương Khải Linh không thích lý do khiến Diệp Phàm đột nhiên kiên định.

Còn hắn ngoài việc ghét lý do này, bây giờ còn có chút ghét tên Ách Ba này nữa.

So với lý do này, con vịt Lê thông minh vào lúc không nên thông

minh vừa rồi.

Đối với hắn quả thực chỉ là chuyện vặt vãnh.

Sự chán ghét không biến mất, chỉ là chuyển dời.

Lê Thốc ở trước mặt Diệp Phàm cũng đột nhiên nhớ ra điều gì.

Cậu ta nhìn Diệp Phàm, nói: "Tiểu tộc trưởng, vừa rồi anh đạp em hai cái, là muốn em xem mặt trời bây giờ sao?" Nghe câu hỏi của Lê Thốc.

Diệp Phàm cũng chuyển sự chú ý khỏi ánh mắt của Trương Khải Linh.

Sự chú ý của hắn ngay lập tức bị Lê Thốc thu hút.

Diệp Phàm vỗ vai Lê Thốc, nói: "Anh là muốn nói với em." "Nếu thật sự phải dậy lúc bốn giờ sáng." "Thì đừng chỉ nhìn Los Angeles lúc bốn giờ sáng." "Em còn có thể xem mặt trời lúc bốn giờ sáng." "Nếu nhà em bốn giờ sáng không có mặt trời, em cũng có thể chỉ vì ăn bữa đêm lúc bốn giờ sáng mà dậy." Diệp Phàm lật lòng bàn tay, như làm ảo thuật, bên trong xuất hiện hai thanh sô cô la Dove.

Chống nội quyển, phải bắt đầu từ con trẻ.

Nhất là với một đứa trẻ có giáo viên là học bá như Lê Thốc!

Lê Thốc nhìn hai thanh sô cô la, im lặng một lúc.

Cậu ta bây giờ đột nhiên nhớ lại suốt chặng đường này, Tiểu tộc trưởng nhà mình đã cố ý hoặc vô ý giảng cho cậu một vài đạo lý.

Trong những đạo lý đó, chưa bao giờ thúc giục cậu nhất định phải làm gì.

Lê Thốc cầm hai thanh sô cô la vào tay mình.

Cúi đầu nhìn hai thanh sô cô la không giống như đã bị cầm lâu

trong tay, mà như vừa mới lấy ra từ trong hộp.

Diệp Phàm vỗ vai cậu, nói: "Có anh ở đây, em vội cái gì?" Giải Vũ Thần ở bên cạnh nheo mắt lại.

Không biết vì sao, hình ảnh Diệp Phàm đưa sô cô la cho Lê Thốc vừa rồi khiến tim anh ta đột nhiên lỡ một nhịp.

Cứ như thể, hình ảnh này đã từng thấy trong một giấc mơ sâu thẳm trong ký ức.

Cảm giác này, cho anh ta một sự quen thuộc đến rợn người.

Nhưng, sự quen thuộc này chỉ là một cảm giác.

Nếu nghĩ kỹ, hoàn toàn không thể nhớ ra được những bằng chứng cụ thể hơn như hình ảnh và âm thanh.

Anh ta liếc nhìn Diệp Phàm, hỏi: "Tiểu Diệp, cậu còn kẹo không?" Diệp Phàm nghe câu hỏi của Giải Vũ Thần, rất muốn hỏi lại một câu: Kẹo có trừ nợ được không?

Nhưng mà, có vết xe đổ của Hách Liên Tĩnh trước đó.

Diệp Phàm đã tự đặt ra trong lòng hai nguyên tắc khi đối mặt với Giải Vũ Thần.

Một, tuyệt đối không được quản không nổi cái miệng, mồm mép với chủ nợ của mình.

Hai, nhất định phải giữ vững ưu thế của con nợ lớn này, tuyệt đối không được trả góp.

Sự bao dung và ôn hòa của Tiểu Hoa đối với mình bây giờ, đều là sự tôn trọng đổi lấy từ mười tỷ tiền nợ đó!

Nhưng, Diệp Phàm cũng có thể nhận ra, sự tôn trọng này có chút thái quá.

Nhất là sự đối lập giữa thái độ của Giải Vũ Thần với Hách Liên Tĩnh, người cũng là con nợ, và với chính mình.

Bên kia là con thuyền nhỏ sắp chìm trong giông bão.

Còn bên mình thì quả thực có thể xem là chốn dịu dàng rồi!

Sự khác biệt này thậm chí khiến Diệp Phàm muốn nợ Giải Vũ Thần thêm mười tỷ nữa.

Nhưng mà, tuy nghĩ là vậy.

Nhưng đối mặt với Tiểu Hoa đòi kẹo này, Diệp Phàm không khỏi nghĩ đến em gái của Tiểu Hoa mà hắn gặp khi hôn mê.

Hắn làm động tác móc đồ trên bộ quần áo không có túi của mình.

Sau đó, xòe lòng bàn tay ra, trong lòng bàn tay là hai viên kẹo sữa: "Vừa hay có mang theo." Giải Vũ Thần nhìn hai viên kẹo sữa được bọc trong giấy gói màu xanh trắng xen kẽ, con ngươi co lại trong giây lát.

Thực tế, đối với anh ta mà nói, hai viên kẹo sữa này chẳng là gì cả.

Nếu anh ta thật sự muốn ăn hai viên kẹo sữa này.

Dựa vào thực lực hiện tại của anh ta, có thể mua luôn cả hãng kẹo sữa này và thương hiệu kẹo sữa Mỗ Tử của đối thủ về vứt chơi.

Nhưng nhìn thấy hai viên kẹo sữa còn chưa bán được một đồng này.

Anh ta lại cảm thấy một tình cảm trân quý, khó hiểu.

Khi Giải Vũ Thần hoàn hồn lại, hai viên kẹo sữa đã nằm trong lòng bàn tay anh ta.

Vừa rồi lúc giao ca, Lê Thốc đã hỏi anh ta một câu "Anh không có

tộc trưởng của mình sao?" lại ghé sát vào mặt anh ta, nói một câu: "Giải lão bản, anh còn chưa nói cảm ơn." Lần hiếm hoi trong đời Giải Vũ Thần đứng cùng chiến tuyến với Hách Liên Tĩnh, nhìn Lê Thốc, nói: "Tôi hình như nhớ ra rồi." Anh ta cất hai viên kẹo sữa đi.

Tuy anh ta rất muốn điều mình nhớ ra là tại sao lại bị chấn động lớn như vậy bởi hai viên kẹo sữa không đáng tiền.

Nhưng, đáng tiếc là, điều anh ta nhớ ra, lại là chuyện khác: "Bản chất việc tôi ứng trước cho Tiểu Diệp mười tỷ." "Là do cậu đập phá Tân Nguyệt Phạn Điếm." Ở phía bên kia, Lưu Bác Văn đứng gần nghe cuộc đối thoại của mấy vị đại lão mà không khỏi rụt cổ lại.

Tuy bình thường, cậu là một người rất thích tìm kiếm sự tồn tại trước mặt đại ca mình.

Nhưng bây giờ, tại hiện trường thần tiên đánh nhau, Lưu Bác Văn đã ngày càng biết cách hạ thấp cảm giác tồn tại của mình xuống mức thấp nhất.

Để mình có thể yên tĩnh hóng hết drama tại hiện trường.

Trước đó, ở cổ mộ dưới đáy biển.

Chương 505

Triệu chứng này vẫn chưa nghiêm trọng như vậy.

Vì lúc đó chỉ có ba vị thần tiên, chỉ có hai vị khá thích nội chiến.

Một trong số đó, còn là một vị thần tiên im lặng còn hơn cả lên tiếng.

Cho nên khả năng bị vạ lây là rất nhỏ.

Nhưng, bây giờ thì khác rồi.

Nhóm thần tiên sống này khi gặp nguy hiểm thì nhất trí đối ngoại, giống như một tấm sắt.

Vô cùng đoàn kết, vô cùng mạnh mẽ và cũng vô cùng đáng tin cậy.

Nhưng trong phần lớn thời gian không cần đối phó với nguy hiểm, mấy vị thần tiên này lại vô cùng bất hòa.

Cứ như thể: Ta nhất định, từ mấy trăm năm trước đã không ưa ngươi rồi.

Có thể ngươi đã quên.

Nhưng ta dù quên cũng không ưa ngươi lắm.

Cho nên Lưu Bác Văn bây giờ, sống như một phóng viên chiến trường.

Cố gắng hết sức hạ thấp cảm giác tồn tại của mình.

Để mình có thể trong cuộc chiến không khói súng này, dẫn dắt khán giả trong phòng livestream hóng được một quả dưa trọn vẹn mà không bị vạ lây.

Lúc này, theo thời gian trôi qua, một lượng lớn khán giả lại tràn

vào phòng livestream.

Bình luận lại một lần nữa trở nên vô cùng náo nhiệt.

“Tiểu tộc trưởng Diệp đang dùng ma pháp trận pháp của mình để đếm ngược sao?

Nếu ở hiện trường, chắc chắn sẽ rất lãng mạn!” “Nhớ lại, Tiểu tộc trưởng Diệp thật sự đã tạo ra rất nhiều khung cảnh lãng mạn mà tất cả mọi người cả đời cũng không có cơ hội thấy!” “Chỉ đường cho mọi người, trên Bilibili đã có video tổng hợp những cảnh lãng mạn do Tiểu tộc trưởng Diệp tạo ra rồi đó!” “Điểm danh: Huyết đằng băng giá trong mộ Vương Mãng, quan tài hoa tuyết đỏ ngập trời!” “Ai còn nhớ tiền điện của cổ mộ dưới biển!

Ánh sao đom đóm đầy trời!” “Cây lửa hoa bạc trong đường hầm cổ mộ dưới biển!” “Còn có mặt trời to bây giờ nữa!

Tôi thật sự lần đầu tiên thấy mặt trời to như vậy!” “Đã biết, Tiểu tộc trưởng Diệp là một khúc gỗ, cho nên anh ấy hẳn không phải lãng mạn, anh ấy chỉ là dịu dàng thôi.” “Hu hu hu, Tiểu tộc trưởng Diệp cố ý đưa máy quay cho Bác Văn để cậu ấy quay phía trước đó!” “Anh ấy thật sự nói được làm được, ngay cả chúng ta, anh ấy cũng không quên!” “Cả đời này tôi sẽ không hối hận vì đã mê Tiểu tộc trưởng Diệp!” “Hu hu hu lúc Tiểu tộc trưởng Diệp ngã xuống tôi đã đặc biệt hối hận!

Vì quá sợ hãi và đau lòng!” .

“Cười chết mất, Giải lão bản với Hắc gia không lẽ cuối cùng chỉ có một người trở về à?” “Từ góc độ chuyên ngành khí tượng của tôi, Tiểu tộc trưởng Diệp có lẽ vì ở trung tâm xoáy nước, nên mới không cảm nhận được sự tồn tại của xoáy nước.” “Tiểu Ca Khải Linh lúc nói cảm ơn thật sự rất dịu dàng!” “Tôi giương cao lá cờ CP song long tộc trưởng!” “Nhìn là biết fan mới, chúng tôi những người đã xây biệt

thự dưới đáy hố đều gọi đây là Cung Trường Khẩu Thập!" "Cậu nói Cung Trường Khẩu Thập, lá cờ Xích Xích Khẩu Thập của tôi liền vẫy lên!" "CP này real lắm, dù sao Hắc gia bây giờ đã tiến hóa thành một tuyển thủ tấn công trực diện rồi." "Hắc gia, một kiểu người biết tự mình theo đuổi vợ, hoàn toàn không cần fan lo lắng." "Còn không lo?

Tôi đây làm fan sắp lo chết rồi được không!

Nhìn địa vị của Hắc gia nhà ta xem, còn không bằng Đại Hoàng!" "Vì địa vị ngày càng đi xuống của Hắc gia, bảo bối này đã phản chiến gia nhập vào phe của Giải lão bản rồi!" "Tổng tài bá đạo tao nhã, tấn công trực diện mà không dầu mỡ, ai mà không yêu chứ?" "Người hâm mộ Hắc gia không yêu." .

"Vãi, ra là Tiểu tộc trưởng Diệp nợ mười tỷ?" "Bạn ở trên ơi, đổi mạng nhà mình thành 5G đi!" "Tiểu vịt Lê giỏi thật, tuổi còn trẻ đã có thể dựa vào bản lĩnh khiến Tiểu tộc trưởng của mình nợ nần chồng chất." "Thế thì Giải lão bản hình như thật sự nên nói cảm ơn Tiểu vịt Lê rồi." "Nói thật, mười tỷ, đây là livestream mà người lương tháng ba nghìn như tôi nên xem sao?" "Tôi biết gia thế của Giải lão bản rất khủng, nhưng thật không ngờ lại khủng đến mức này, bị nợ mười tỷ mà vẫn ung dung như vậy!" "Mười tỷ á, cả nhà tôi từ đời người vượn Nguyên Mưu bắt đầu đi làm, không biết có kiếm đủ mười tỷ không." .

Lưu Bác Văn nhìn bình luận trên màn hình, có chút dở khóc dở cười.

Đây đều là những lời trong lòng cậu muốn nói!

Khán giả trong phòng livestream, quả thực chính là phát ngôn viên trên mạng của cậu!

Lúc này, Lê Thốc vì bị mười tỷ của Giải Vũ Thần đè bẹp, đã hoàn

toàn không còn đất để phản bác.

Chỉ có thể lủi thủi quay đầu đi, tiếp tục xem mặt trời mà Tiểu tộc trưởng của cậu muốn họ cùng xem.

Diệp Phàm nhìn gáy của Lê Thốc phía trước, không khỏi có chút đồng cảm.

Vốn là để đứa trẻ này giải tỏa lo âu.

Bây giờ vì câu nói này của Tiểu Hoa, không biết đứa trẻ này có trở nên lo âu hơn trước không.

Nhưng người này lại là Tiểu Hoa.

Chủ nợ chung của họ.

Diệp Phàm với tư cách là Tiểu tộc trưởng, cũng là yêu mà không giúp được gì.

Cả không gian hiếm hoi yên tĩnh được một lúc.

Nhưng, sự yên tĩnh này còn chưa kéo dài được hai phút.

Sắc mặt Diệp Phàm và Gia Cát Thanh đột nhiên biến đổi.

Hai người gần như đồng thời đứng dậy, cùng lúc nhìn về một hướng.

Không đợi hai người giải thích, những người khác có mặt cũng ngay lập tức phản ứng lại.

Tuy trong mắt họ, bây giờ căn bản không có bất kỳ điều gì bất thường.

Nhưng dựa vào sự hiểu biết về năng lực của Diệp Phàm và Gia Cát Thanh.

Họ liền biết chắc chắn là hai người này đã nghe thấy âm thanh gì đó mà họ bây giờ vẫn chưa nghe thấy.

Trương Khải Linh vung thanh Kinh Trập trong tay, ánh sáng xanh trên thân đao càng rực rỡ hơn.

Mấy người khác cũng ngay lập tức chuẩn bị sẵn vũ khí của mình.

Bầu không khí vốn yên tĩnh hòa bình, mấy vị thần tiên còn có thừa thời gian đấu võ mồm đánh nhau, gần như trong nháy mắt đã trở nên căng thẳng.

Lưu Bác Văn và Triệu Trạch Minh, hai người tay không tấc sắt, càng thêm lúng túng.

Vì họ không biết bây giờ nên làm gì mới có ích.

Lưu Bác Văn nhìn khán giả trong phòng livestream gần như đều đang thắc mắc đã xảy ra chuyện gì.

Nhớ lại câu châm ngôn mà thần tượng trong ngành truyền thông của cậu đã nói: Đôi khi bạn không có được sự thật, là vì bạn còn chưa đủ gần hiện trường.

Thế là, cắn răng một cái, cậu tiến lên hai bước.

Tuy nhiên, vừa đi được hai bước đã bị Triệu Trạch Minh túm cổ áo kéo lại.

Triệu Trạch Minh nói rất nhanh, cậu ta nói nhỏ nhưng khẩn cấp: "Thần tượng của cậu chưa trải qua cảnh tượng như thế này đâu!" "Lúc này vứt thần tượng của cậu ra khỏi đầu đi!

Đừng có gây thêm rối!" Lưu Bác Văn thoạt đầu cảm thấy lời của học bá rất có lý.

Dù sao thì trước khi qua đời, thần tượng của cậu chắc chắn không biết con người có thể ngự kiếm phi hành.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, Lưu Bác Văn lại phản ứng lại ngay.

Hình như cậu chưa nói cho học bá biết mình vừa nghĩ gì mà!

Từ lúc nào cậu trở nên dễ đoán vậy!

Phía trước, Gia Cát Thanh đang định nói gì đó, lại bị Diệp Phàm kéo tay áo.

Vẻ mặt Diệp Phàm lạnh lùng, không còn vẻ ôn hòa như trước.

Chương 506

Hắn "suỵt" một tiếng, nói với Gia Cát Thanh: "Phía sau, còn có tiếng động." Nghe lời của Diệp Phàm, Gia Cát Thanh lập tức im lặng.

Cậu ta tuyệt đối tin tưởng vào thực lực của Tiểu tộc trưởng nhà mình.

Giờ phút này, cậu ta thậm chí đã bình tĩnh lại giữa sự cảnh giác khi nghe thấy âm thanh đại diện cho nguy hiểm.

Mà mấy người khác tạm thời vẫn chưa nghe thấy âm thanh mà Diệp Phàm và Gia Cát Thanh nghe được.

Cũng rất ăn ý không lập tức hỏi hai người họ, rốt cuộc đã nghe thấy tiếng gì.

Họ chỉ lẳng lặng siết chặt vũ khí trong tay, căng cứng cơ bắp toàn thân.

Chuẩn bị sẵn sàng xông lên phía trước bất cứ lúc nào.

Để nghênh địch.

Bỗng nhiên, một chiếc lều đột nhiên bị vén lên.

Lưu Thương vừa mặc áo khoác, vừa nhanh chóng bước ra.

"Tiểu tộc trưởng!

Tiểu Ca Khải Linh!" Lưu Thương vừa gọi tên hai người, vừa nhanh chóng đi về phía họ.

Thấy vào thời điểm này, những người không nên ở ngoài lại đều ở ngoài.

Lưu Thương, người đã hóng drama cả đêm trong lều, không hề tỏ ra ngạc nhiên.

Nhưng, thấy những người bên ngoài đều đã trong trạng thái nghiêm trận chờ địch, Lưu Thương cũng im lặng lại.

Lưu Thương đầu tiên liếc nhìn mấy người tuy nghi hoặc và căng thẳng, nhưng vẫn rất bình tĩnh.

Ngay cả Lưu Bác Văn và Triệu Trạch Minh, hai người trông hoàn toàn không giúp được gì.

Cũng không hề hoảng loạn.

Do đó, Lưu Thương đoán rằng Tiểu tộc trưởng nhà mình vẫn chưa nói rõ mình đang nghe thấy tiếng gì.

Cho nên, họ bây giờ chỉ là căng thẳng và nghi hoặc.

Vẫn chưa biểu hiện ra sự sợ hãi sau khi biết đây là âm thanh gì.

Nhưng.

Lưu Thương liếc nhìn bóng lưng của Tiểu tộc trưởng nhà mình.

Cậu ta biết, Tiểu tộc trưởng nhà mình nhất định đã nghe thấy âm thanh này rồi.

Nhưng bóng dáng gầy gò đó không hề có chút nao núng.

Mà tràn đầy một niềm tin khiến người ta vô cùng an tâm.

Lưu Thương đứng tại chỗ một lúc, nhìn bóng dáng của Diệp Phàm.

Trong ánh sáng mờ ảo của bình minh, chiếc áo xanh lam trên người Diệp Phàm vì độ rủ tuyệt vời mà càng thêm ôm sát người, trông càng gầy hơn.

Đây là khung cảnh mà tất cả mọi người bây giờ đều có thể nhìn thấy.

Nhưng.

Lưu Thương lúc này so với những người này, còn có thể nghe thấy âm thanh mà Diệp Phàm có thể nghe thấy.

Nghĩ đến bóng lưng của Tiểu tộc trưởng nhà mình đang đứng giữa âm thanh khiến người ta rợn tóc gáy thậm chí là chấn động.

Lưu Thương liền cảm thấy một sự kính sợ từ tận đáy lòng.

Bóng lưng gầy gò đó và âm thanh mà cậu ta có thể nghe thấy lúc này tạo thành một sự tương phản vô cùng rõ rệt.

Giống như ngọn hải đăng sừng sững giữa sóng to gió lớn!

Mà điều cậu ta không biết là.

Hiện trường còn có ít nhất hai người, có thể nhìn thấy cùng một loại phong cảnh với cậu ta.

Và tâm trạng của họ, gần như y hệt, hoặc có thể nói là còn hơn cả Lưu Thương bây giờ.

Lưu Thương nhìn một cái, không lãng phí thời gian nữa, lập tức đi đến bên cạnh Diệp Phàm.

Cậu ta biết, đối sách mà Tiểu tộc trưởng của cậu ta đang suy nghĩ, rốt cuộc là để đối phó với một trận đại nạn như thế nào.

"Tiểu tộc trưởng." Lưu Thương đứng bên cạnh Diệp Phàm.

"Bây giờ những thứ đó cách chúng ta còn khoảng mười mấy phút đường." "Chúng ta có nên nhanh chóng đổi hướng, rút lui không?" Nghe Lưu Thương nói vậy, Diệp Phàm liền hiểu ra.

Âm thanh mà Lưu Thương nghe được và của Gia Cát Thanh là giống nhau.

Nghe đến mười mấy phút đường này, mấy người tạm thời chưa nghe thấy âm thanh này khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Vì đối với thực lực của họ mà nói, mười mấy phút thời gian, đủ để làm rất nhiều việc.

Trương Khải Linh hỏi: "Diệp Phàm, tiếng gì." Vì âm thanh mà Diệp Phàm nghe được, là âm thanh sau âm thanh mà Lưu Thương và Gia Cát Thanh nghe được.

Cho nên anh bây giờ không thể lập tức nghe hiểu đó rốt cuộc là âm thanh gì.

Vì vậy Diệp Phàm không lập tức trả lời câu hỏi của Trương Khải Linh.

Lưu Thương nghe thấy tiếng của thần tượng mình, lập tức quay đầu lại, trả lời: "Tiểu Ca Khải Linh." "Đây là âm thanh của một cuộc di cư chạy loạn của động vật siêu lớn." "Hướng thẳng về phía căn cứ của chúng ta." "Bên trong có thể có rất nhiều động vật có tính công kích rất mạnh, hình thể cũng rất lớn." "Cho nên tôi nghĩ, chúng ta có thể cần phải nhanh chóng chuyển trận địa." Nghe lời của Lưu Thương, Gia Cát Thanh cũng gật đầu, nói: "Âm thanh tôi nghe được, cũng là những thứ này." "Nhưng, Tiểu tộc trưởng nói, âm thanh này hẳn không đơn giản như vậy." "Nghe Tiểu tộc trưởng." Gia Cát Thanh nói, nhìn về phía bóng lưng của Diệp Phàm.

Bóng lưng của Diệp Phàm vô cùng yên tĩnh.

Rất rõ ràng, hiện vẫn đang phân tích âm thanh phía sau âm thanh này.

Lúc này, Lưu Bác Văn nghe hai người miêu tả về âm thanh mà đôi tai cún của cậu hoàn toàn không nghe thấy.

Cả người tê dại.

Cậu liếc nhìn phòng livestream lúc này.

Khán giả trong phòng livestream cũng đã bắt đầu căng thẳng theo.

Và bắt đầu cách màn hình hiến kế cho họ.

“Vãi, bất ngờ quá, xảy ra chuyện gì vậy?” “Sáng sớm thế này, tôi bị dọa cho tỉnh luôn, nhân lúc tỉnh táo vội vàng bò dậy dọn giường.” “Có ai giống tôi không, vặn âm thanh to hết cỡ mà chỉ nghe thấy tiếng thở dốc căng thẳng.” “Bắt tay huynh đệ ở trên, ban quản lý ơi, dỡ ra đi, cảm ơn.” “Vãi, tôi căng thẳng quá, cảm giác đã lâu lắm rồi không thấy Tiểu tộc trưởng Diệp cũng căng thẳng như vậy!” “Chỉ cần tôi ấn nút tạm dừng, thì sẽ không có chuyện gì xảy ra!” “Cái nút tam giác tạm dừng ở đâu!” “.” “Lưu Thương giọng cậu làm chói tai tôi đang vặn âm lượng to nhất rồi.” “Bảo Quyên!

Tai tôi!

Tai tôi!” “Động vật di cư??

Vãi, đây là sa mạc đó, nghe nói động vật trong sa mạc đều là hàng khủng!” “Vấn đề là, đây có phải sa mạc bình thường đâu!

Thơ của Vương Duy cũng không tả được sa mạc như này!” “Nói trong sa mạc này, trong đám động vật đang chạy loạn có cả xác ướp tôi cũng tin!” “Hàng nghìn hàng vạn!!

Chương 507

Tôi tê hết cả người rồi, livestream tiếp theo tôi còn xem được không?" "Hay là vừa rút lui vừa nghĩ cách đi Tiểu tộc trưởng Diệp, tôi xem mà sợ thật đó hu hu hu." "Đúng đúng đúng!

Cách có thể vừa rút lui vừa nghĩ mà!" "Mười mấy phút lận, chỉ cần chúng ta chạy nhanh, nguy hiểm sẽ không đuổi kịp chúng ta!" .

Lưu Bác Văn vốn đã rất căng thẳng.

Bây giờ nhìn thấy những bình luận này lại càng có chút tay chân không biết đặt vào đâu.

Cậu ta nghe lời của Gia Cát Thanh và Lưu Thương phía trước, căng thẳng xen vào: "Đại ca, chúng ta hay là trốn trước, trên đường nghĩ cách?" Lưu Bác Văn vừa nói, vừa căng thẳng liếc nhìn những chiếc lều trời còn chưa sáng hẳn.

Có thể thấy, sự tin tưởng của các thành viên đội khảo cổ đối với đại ca của cậu đã đến mức độ nào.

Lúc này, Diệp Phàm cũng cuối cùng nghe được tiếng động phía sau là gì.

Hắn lập tức mở miệng nói: "Không thể rút lui." "Hơn nữa phía sau chúng ta, còn có những anh em ở lại nghỉ ngơi." "Họ cách chúng ta không xa, cho dù chúng ta kịp, họ cũng không kịp." "Hơn nữa, rút lui vô dụng." "Vấn đề lớn nhất không phải là những động vật đang chạy loạn này." "Mà là nguyên nhân khiến chúng chạy trốn." "Chúng, là đang chạy trối chết." Nghe Diệp Phàm giải thích, mấy người còn lại càng nhíu chặt mày.

Bởi vì đúng như lời Diệp Phàm nói.

Ở phía sau họ, vẫn còn những người bị thương đang dưỡng sức do trận hỏa hoạn khi mới vào sa mạc.

Khoảng cách này là một khoảng cách vô cùng khó xử.

Nói gần thì không gần, họ bây giờ căn bản không kịp quay lại cứu viện.

Nói xa cũng chẳng xa, nếu những người đi trước rút lui, thì với tốc độ của những người bị thương phía sau, họ hoàn toàn không thể thoát khỏi tai họa ngập đầu sắp ập tới.

Tuy nhiên, dù vấn đề tiến thoái lưỡng nan là vậy, đó vẫn chưa phải là tình cảnh khó khăn nhất mà họ phải đối mặt.

Bởi vì qua lời giải thích của Diệp Phàm, điều nguy hiểm nhất thậm chí không phải là đàn động vật khổng lồ đang chạy tán loạn này.

Điều nguy hiểm nhất, chính là nguyên nhân khiến chúng phải bỏ chạy!

Lúc này, dù là những người thần thông quảng đại như Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh cũng không thể nghĩ ra cách nào tốt hơn trong phút chốc.

Trương Khải Linh nắm chặt Kinh Trập trong tay, nói: "Diệp Phàm, cậu đưa họ rút lui." "Tôi ra sau." "Tôi qua đó được." Mấy người xung quanh đều tỏ ra đồng tình với đề nghị này của Trương Khải Linh.

Rốt cuộc, Trương Khải Linh có thể sử dụng Kinh Trập, sở hữu năng lực dịch chuyển tức thời.

Giải Vũ Thần cau mày, nói: "Hiện tại, cũng không còn cách nào tốt hơn." "Nếu lúc nãy là mười lăm phút." "Thì bây giờ chúng ta chắc chỉ còn lại khoảng mười phút." "Mà chúng ta từ chỗ đỗ xe đi đến đây đã mất gần nửa ngày trời." Ngoại trừ những người có thể sử dụng buff

dịch chuyển tức thời của Kinh Trập như Trương Khải Linh và Diệp Phàm, không ai có thể đạt được hiệu quả như vậy.

Hơn nữa, ngay cả đối với Trương Khải Linh và Diệp Phàm, yêu cầu đi hết quãng đường nửa ngày trong mười lăm phút vẫn là vô cùng phi thực tế.

Giải Vũ Thần không biết Trương Khải Linh có thật sự đi hết quãng đường nửa ngày của họ trong mười phút được không.

Kể cả có đến được đó, liệu anh có thật sự hỗ trợ được tất cả những người bị thương đến nơi an toàn hay không.

Nhưng, Giải Vũ Thần biết một điều.

Nếu bắt buộc phải chọn một trong hai người là Trương Khải Linh và Diệp Phàm, thì Trương Khải Linh là sự lựa chọn thích hợp hơn Diệp Phàm.

Dù Diệp Phàm và Trương Khải Linh đều là tộc trưởng, thực lực của Diệp Phàm cũng không hề thua kém Trương Khải Linh.

Nhưng, Diệp Phàm vẫn còn non nớt hơn Trương Khải Linh ở một vài điểm.

Vị tiểu tộc trưởng trông vẫn còn như một nam sinh đại học này không có niềm tin phải sống sót bằng mọi giá như tộc trưởng của họ.

Điều này có thể thấy rõ qua việc "Trương Khải Linh" trong Thận Kính lại thật sự ra tay trước với Diệp Phàm, suýt chút nữa khiến họ tưởng rằng đã mất đi Diệp Phàm mãi mãi.

Nếu thật sự đến thời khắc cuối cùng vạn bất đắc dĩ, dù có bị trọng thương, dù không thể bảo toàn tất cả thành viên, Trương Khải Linh nhất định sẽ giữ lại một hơi thở để mình tiếp tục sống sót.

Giải Vũ Thần không phải lần đầu tiếp xúc với Trương Khải Linh,

nên anh có sự tự tin này.

Nhưng nếu là Diệp Phàm thì Giải Vũ Thần không dám chắc.

Đối với anh, Diệp Phàm là một sự tồn tại vô cùng kỳ diệu.

Lần đầu gặp mặt đã có cảm giác thân quen như đã biết từ lâu.

Hơn nữa, Diệp Phàm còn có thể gọi chính xác cái tên Tiểu Hoa, thậm chí còn có độ ăn ý rất cao với anh.

Nhưng, phần lớn thời gian, anh vẫn không thể hiểu được trong đầu Diệp Phàm đang nghĩ gì.

Vì vậy, khi đối mặt với nguy cơ tuyệt đối, liệu Diệp Phàm có lựa chọn để mình sống sót hay không, Giải Vũ Thần không biết Diệp Phàm sẽ đưa ra lựa chọn như thế nào.

Do đó, hiện tại, đối với anh hay đối với cả đội, cách nói của Trương Khải Linh là tốt nhất, và cũng là cách duy nhất trước khi nghĩ ra được giải pháp thực sự.

Hách Liên Tĩnh biểu đạt trực tiếp hơn.

Anh ta quay đầu nhìn Trương Khải Linh, nói: "Ách Ba, cẩn thận nhé." Anh ta trực tiếp tiễn biệt Trương Khải Linh.

Nhưng trong lời tạm biệt của Hách Liên Tĩnh không hề có chút ân oán cá nhân nào.

Trước đại nghĩa, họ chính là Nam Hạt Bắc Ách trong truyền thuyết.

Nụ cười trên môi Hách Liên Tĩnh cũng không còn vẻ cà lơ phất phơ như thường ngày.

Đây là loại biểu cảm giữa những người anh em tốt thật sự nghiêm túc: Tôi hy vọng cậu có thể bình an trở về.

Nhưng nếu cậu gặp bất trắc, tôi cũng sẽ xử lý tốt mọi công việc cậu để lại.

Dù đặt cảm giác này lên người Hách Liên Tĩnh thì độ tin cậy rất thấp, nhưng lúc này Hách Liên Tĩnh thật sự không có bất kỳ tạp niệm nào.

Bởi vì, cho dù Trương Khải Linh bây giờ trông như sắp đi thực hiện một nhiệm vụ gần như không thể hoàn thành, những người ở lại phía trước cũng không có nghĩa là đã an toàn.

Vẫn là câu nói đó.

Mối nguy lớn nhất hiện tại không phải là hàng chục ngàn con động vật hay dã thú đang bỏ chạy, mà là nguyên nhân khiến chúng phải chạy trốn tán loạn như vậy.

Trương Khải Linh gật đầu với Hách Liên Tĩnh.

Anh liếc nhìn Diệp Phàm một cái.

Hách Liên Tĩnh liền nhận được tín hiệu: "Trông chừng cậu ta." Hai người họ luôn có sự ăn ý rất cao khi đối ngoại.

Mối thù riêng vì Hách Liên Tĩnh bị Kinh Trập tấn công vào đùi lúc nãy giờ đã tan thành mây khói.

Lúc này, Diệp Phàm liếc nhìn hoàn cảnh xung quanh, nói: "Tiểu Ca, anh không thể đi được." Diệp Phàm không phải người chỉ biết nói suông.

Khi hắn nói câu này, Kinh Trập đã nằm trong tay hắn.

Vì Trương Khải Linh không lường trước được hành động này của Diệp Phàm.

Anh cho rằng Diệp Phàm sẽ không cản mình ra phía sau giúp những người bị thương di dời, nên hoàn toàn không phòng bị việc

Diệp Phàm sẽ giật lấy Kinh Trập.

Trương Khải Linh phản ứng chậm mất nửa nhịp, liếc nhìn lòng bàn tay trống không của mình.

“Diệp Phàm.” Phản ứng đầu tiên của anh là Diệp Phàm có thể sẽ thay mình đi ra phía sau.

Nhưng, Trương Khải Linh lại mơ hồ cảm thấy, Diệp Phàm sẽ không đưa ra lựa chọn như vậy.

Dù có cảm giác đó, Trương Khải Linh cũng không hề yên tâm.

Chương 508

Ngược lại, anh có một dự cảm còn tồi tệ hơn.

Nếu Diệp Phàm không làm theo lựa chọn mà anh nghĩ ban đầu, không phải là Diệp Phàm sẽ không chọn như vậy, mà là Diệp Phàm có thể sẽ đưa ra một lựa chọn khiến họ càng khó chấp nhận hơn.

Nghĩ đến đây, tim Trương Khải Linh thắt lại.

Anh thậm chí còn quên mình vừa mới gọi tên Diệp Phàm.

Trương Khải Linh lại gọi hắn một lần nữa: "Diệp Phàm!" Tiếng gọi này còn gấp gáp hơn tiếng gọi lúc nãy, thậm chí còn mang theo một chút trách móc cho một việc chưa xảy ra.

Diệp Phàm quay đầu lại nhìn Trương Khải Linh, nói: "A, Tiểu Ca." Hắn liếc nhìn thanh Kinh Trập đang tỏa ra ánh sáng vàng đỏ trong tay, thầm nghĩ phần thưởng Sức mạnh Uất Lũy này quả thật quá tiện lợi.

Nếu không, lúc nãy nếu Tiểu Ca thật sự đột ngột rời đi, hắn có lẽ đã không kịp ngăn cản!

"Sẽ trả lại Kinh Trập cho anh mà, Tiểu Ca." Trương Khải Linh nghe Diệp Phàm trả lời, mày nhíu lại.

Anh biết, Diệp Phàm cũng biết ý của anh không phải là muốn đòi lại Kinh Trập.

Nhưng Diệp Phàm đang giả ngốc với anh.

Cơ bắp toàn thân Trương Khải Linh căng cứng.

Anh không biết Diệp Phàm định làm gì.

Theo lý, anh biết Diệp Phàm sẽ ra tay, và trước khi Diệp Phàm ra

tay, anh không thể ngăn cản được.

Điều anh có thể làm là phản ứng nhanh nhất khi hậu quả xảy ra.

Trước đó, anh không thể lãng phí thêm khoảng thời gian quý báu này nữa.

Năm chữ "không còn thời gian nữa", đối với họ bây giờ, vô cùng đau lòng.

Bầu không khí tại hiện trường trong nháy mắt trở nên căng thẳng và phức tạp hơn.

Bởi vì gần như tất cả mọi người đều nhìn ra, Diệp Phàm muốn làm gì đó.

Nhưng, ngay cả một người đầu óc đơn giản như Lê Thốc, dù có duỗi thẳng mấy nếp nhăn trong não ra cũng không dài bằng Hách Liên Tĩnh, cũng biết rằng bây giờ không thể làm phiền tiểu tộc trưởng của mình.

Lê Thốc bất giác đưa tay sờ lên chiếc mặt nạ Tướng quân Quỷ diện bằng đồng xanh ở bên hông.

Cậu không biết mình có thể làm gì cho tiểu tộc trưởng, nhưng chỉ cần chiếc mặt nạ này còn trên người cậu, và chỉ có cậu mới nhấc nó lên được, cậu có thể tìm thấy một chút cảm giác an tâm từ nó.

Lê Thốc hiểu rằng, nếu là cậu của ngày xưa, bây giờ nhất định đã bất chấp tất cả mà xông lên lớn tiếng chất vấn: "Diệp Phàm!

Cậu định làm gì!" "Có phải cậu lại muốn tự mình làm chuyện lớn gì không?!" "Có phải cậu muốn một mình đi tìm cái chết không!?" Hoặc có thể vì quá lo lắng và sợ hãi mà nói ra những lời còn quá đáng hơn.

Ví dụ như: "Tôi, Lê Thốc này có chết!

Dù có từ đây lao lên!

Cũng tuyệt đối không để cậu cứu tôi một mạng!" Nhưng, những lời vô tâm có thể lường trước này, Lê Thốc đã không nói ra.

Cậu cảm thấy sự bình tĩnh mà Diệp Phàm luôn muốn dạy cho cậu đều có tác dụng.

Lê Thốc hít sâu vài hơi, vô thức xoa xoa chiếc mặt nạ Tướng quân Quỷ diện, đè nén cảm xúc đã dâng lên đến đỉnh đầu.

Đứng phía sau, Lưu Bác Văn vẫn còn có chút mơ hồ nhìn các vị thần tiên tại hiện trường.

Có thể nói, Lưu Bác Văn là người hoảng loạn nhất.

Không chỉ vì trong số tất cả mọi người có mặt, Lưu Bác Văn là một con gà mờ chính hiệu, mà việc cậu còn phải chịu đựng cảm xúc của khán giả cũng là một trong những nguyên nhân.

Dù mấy vị đại lão tại hiện trường đều tỏ ra vô cùng bình tĩnh, nhưng khán giả cách xa ngàn dặm không có mặt tại đó đã bắt đầu lo lắng.

"Bầu không khí này là sao vậy?" "Sáng sớm thức dậy mà lạnh sống lưng." "Sự thay đổi này có đột ngột quá không, mới nãy không phải còn đang ngắm mặt trời sao?" "Tiểu tộc trưởng Diệp không muốn để Tiểu Ca Khải Linh một mình đi mạo hiểm đúng không?" "Thường trong phim truyền hình, lúc này sẽ có kịch bản một đổi một cực gắt đó!" "Mấy cái mồm quạ ở trên cút ra ngoài!" "Mẹ nó!

Đừng có nhắc đến phim truyền hình!

Lũ biên kịch rác rưởi biết cái quái gì về một đổi một!" "Không đâu không đâu!

Tôi xem livestream này cả đêm rồi, mấy đại ca đều nói sẽ bảo vệ

tốt cho tiểu tộc trưởng Diệp!" "Tín nữ nguyện dùng mười năm độc thân để đổi lấy mọi người đều bình an!" "Chị em, tôi chân thành chúc phúc cho cô độc thân mười năm, không có ác ý." "Lần trước tôi dùng mười năm độc thân để đổi lấy việc tiểu tộc trưởng Diệp tỉnh lại, vì mẹ tôi cũng thích tiểu tộc trưởng Diệp, nên giờ bà cũng không giục tôi kết hôn nữa." "Sáng sớm mà cú sốc này thật sự chịu không nổi!" Điều này dẫn đến việc khi Lưu Bác Văn nhìn vào tấm lưng kiên định của đại ca nhà mình thì có thể bình tĩnh lại.

Nhưng khi nhìn vào những người bình thường giống mình trong khung bình luận, vì biết rằng bình luận của mình sẽ không làm phiền đến các vị thần tiên đang tìm cách đối phó với khủng hoảng, nên không cần phải ép mình bình tĩnh, có thể thoải mái bày tỏ sự hoảng loạn của mình trong khung bình luận.

Những bình luận này sẽ kéo Lưu Bác Văn trở lại vòng xoáy sợ hãi cùng với những khán giả giống mình, chỉ có màn hình làm lớp vỏ bảo vệ.

Vì nguyên nhân mâu thuẫn như băng với lửa này, tay chân Lưu Bác Văn bây giờ đều có chút mềm nhũn.

Cậu theo bản năng muốn đi về phía có thể cho mình cảm giác an toàn.

Thế là, Lưu Bác Văn bước về phía trước hai bước, về hướng tấm lưng của Diệp Phàm.

Cậu vừa đi được hai bước thì đã bị hai người một trước một sau đồng thời chặn lại.

Người chặn phía trước là Lê Thốc.

Cậu ta lạnh lùng quay đầu lại, liếc Lưu Bác Văn một cái.

Ánh mắt này khác với Lê Thốc lúc tức giận trước đây.

Trước đây khi Lê Thốc tức giận, phần lớn thời gian giống như một con chó xù lông.

Tuy cũng hung dữ, nhưng bên trong vẫn mang một chút đáng yêu của lứa tuổi cậu, có thể thuần phục được.

Nhưng ánh mắt của Lê Thốc bây giờ đã hoàn toàn trút bỏ khí chất trẻ trâu đó.

Đó là một loại biểu cảm mà những người như Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh đều sẽ có.

Không phải Lê Thốc bắt nạt kẻ yếu sợ kẻ mạnh, chỉ dám ra oai với một con gà thật sự như Lưu Bác Văn để áp chế đơn phương trên chuỗi thức ăn.

Hiện tại bất kể là ai muốn chạy lên phía trước làm phiền tiểu tộc trưởng của cậu, cậu đều sẽ đối xử như nhau.

Chỉ là vì lúc này, cũng chỉ có Lưu Bác Văn mới làm như vậy, nên cũng chỉ có Lưu Bác Văn trúng đạn.

Lê Thốc không dám làm phiền Diệp Phàm, cậu mở miệng uy hiếp mà gần như không có âm thanh: "Lui lại." Vì ánh mắt đó, Lưu Bác Văn theo bản năng lùi lại hai bước.

Triệu Trạch Minh ở phía sau đang kéo áo cậu.

Lưu Bác Văn lùi lại như vậy, suýt nữa giẫm phải chân anh ta.

Triệu Trạch Minh có chút chật vật né mấy bước, vừa vặn tránh được gót chân của Lưu Bác Văn.

Anh ta nhận ra, mình cứ chạy đông chạy tây cùng đội khảo cổ, đặc biệt là đội ngũ của đám thần tiên như Diệp Phàm, khả năng phản ứng đã tiến bộ không ít.

Nếu bây giờ vẫn là ở mộ Vương Mãng, hai cú giẫm này có lẽ anh

ta đã không tránh được cú nào.

Nhưng, Triệu Trạch Minh không hề so đo những điều này.

Anh ta đỡ lấy Lưu Bác Văn, người vốn đã cực kỳ mâu thuẫn và căng thẳng, giờ lại bị học sinh của mình là Lê Thốc dọa mất nửa cái mạng chó còn lại.

“Lưu Bác Văn!” Triệu Trạch Minh cũng thấp giọng nhưng nghiêm nghị nói.

Chương 509

“Bây giờ, đừng xem bình luận nữa.” “Hãy nhìn những tấm lưng phía trước đi.” “Đừng sợ.” Lưu Bác Văn hít thở hai lần, làm theo lời Triệu Trạch Minh, nhìn về những tấm lưng phía trước.

Triệu Trạch Minh tiếp tục thấp giọng dẫn dắt: “Diệp Phàm, đại ca đáng tin cậy nhất của cậu.” “Tiểu Ca Khải Linh, Hắc gia, những người đã cùng Diệp Phàm giúp chúng ta thoát chết trong mộ dưới biển.” “Giải lão bản, Gia Cát tiên sinh, Lê Thốc, Lưu Thương ca.” “Những người đang mở đường cho chúng ta trong đám dây leo.” “Quan lão bản.” “Người đầu tiên giết chính mình trong Thận Kính.” Giọng Triệu Trạch Minh rất nhỏ.

Nói đến đây, không biết có phải là trùng hợp hay không, tấm lưng của Quan Cấn khẽ động đậy.

Lưu Bác Văn theo sự dẫn dắt của Triệu Trạch Minh, nhìn mấy người.

Cậu tưởng Triệu Trạch Minh sẽ nói rằng những người mạnh mẽ này sẽ giải quyết cuộc khủng hoảng lần này, sẽ bảo vệ tốt cho họ.

Lưu Bác Văn thậm chí còn nghĩ sẵn lời để phản bác.

Nhưng, khi Triệu Trạch Minh mở miệng, anh ta lại không nói những điều đó.

Anh ta thấp giọng nói: “Dù có phải chết cùng những người này vì một sứ mệnh vĩ đại,” “cũng không có gì hối tiếc, phải không?” Câu nói cuối cùng của Triệu Trạch Minh đã khiến mọi lời lẽ của Lưu Bác Văn nghẹn lại.

Tình hình không diễn ra như cậu dự đoán khiến Lưu Bác Văn có

chút không phản ứng kịp.

Cậu chỉ nuốt nước bọt, ánh mắt cứ thế dán chặt vào tấm lưng của mấy vị thần tiên phía trước.

Còn Triệu Trạch Minh đứng cuối cùng thì nhìn tấm lưng của tất cả mọi người, bao gồm cả Lưu Bác Văn.

Anh ta khẽ thở dài.

Sau đó, nhân lúc Lưu Bác Văn đang ngẩn người, anh ta lặng lẽ nhận lấy chiếc máy quay trong tay Lưu Bác Văn.

Nhìn thấy bình luận trên màn hình, Triệu Trạch Minh cũng nhận ra, mình cũng giống như khán giả trong phòng livestream, chỉ là một sinh linh nhỏ bé đang đối mặt với cuộc khủng hoảng mà sức người gần như không thể chống cự.

Nhưng, may mắn là anh ta có nhiều não hơn con chó ngốc Lưu Bác Văn này một chút, nên bây giờ vẫn có thể giữ được sự bình tĩnh.

Chẳng mấy chốc, Triệu Trạch Minh nhìn thấy trên màn hình xuất hiện những bình luận liên quan đến mình: "Fan cũ từ mộ Vương Mãng đây, học bá thay đổi thật sự rất lớn." "Lời của học bá thật sự khiến người ta rơi nước mắt, không hổ là học bá huhuhu!

Cách suy nghĩ đúng là khác chúng ta!" "Không phải đâu, anh ấy suy nghĩ như vậy không phải vì anh ấy là học bá, thật ra trong mộ Vương Mãng, học bá càng giống một học bá hơn, kiêu ngạo tự phụ, cái gì cũng sẽ nghi ngờ." "Fan cũ đây, học bá thay đổi thật sự rất lớn, anh ấy đã trưởng thành rất nhiều." "Quả nhiên thoát khỏi cảnh lụy tình, con người sẽ trở nên sảng khoái hơn rất nhiều!" "Thoát rồi sao?

Chưa chắc đâu, phải xem là đối với ai." "Chủ yếu là học bá bây giờ thật sự trở nên rất dịu dàng, nói trúng tim đen của tôi rồi!" "Huhuhu, bạn cùng trường cho hay học bá bây giờ đã trở thành hình

mẫu bạn trai lý tưởng rồi, nhưng không biết tại sao lại cảm thấy mình không có cơ hội!" "Cảm ơn học bá đã khai sáng!" Nhìn thấy những bình luận này, Triệu Trạch Minh cũng khẽ nhíu mày.

Bị đột nhiên nhắc nhở, Triệu Trạch Minh cũng nhớ lại bản thân mình trong mộ Vương Mãng.

Bởi vì có thể làm đúng rất nhiều vấn đề, có thể chứng minh rất nhiều vấn đề, nên lúc đó anh ta kiêu ngạo tự phụ, nghi ngờ tất cả những gì trái với suy nghĩ của mình.

Cộng thêm một chút tình cảm trai gái, tranh giành ghen tuông vô dụng, nên đã làm rất nhiều chuyện mà khi nhớ lại thấy rất ngốc nghếch.

Anh ta biết mình bây giờ đã thay đổi rất nhiều.

Nhưng anh ta trước đây không hề cảm thấy sự thay đổi này là ổn định và tích cực.

Theo anh ta, anh ta trở nên nhút nhát hơn trước, suy nghĩ ít hơn trước.

Nhưng, trong mắt người khác, anh ta dường như đã trở nên tốt hơn trước.

Sự nhút nhát mà mình nghĩ, lại là sự dịu dàng trong miệng người khác.

Triệu Trạch Minh không xem bình luận nữa.

Dù đánh giá của người khác quả thực có thể chứng minh điều gì đó, nhưng nếu cứ sống mãi trong đánh giá của người khác, thì anh ta vẫn là anh ta của trước đây.

Không chỉ cần dịu dàng, mà còn phải mạnh mẽ.

Cùng lúc đó, Diệp Phàm sờ sờ ngực mình.

Chính xác mà nói, là sờ vào chỗ bị thương suýt bị "Trương Khải Linh" lấy mạng.

Thiên Ý trước đó đã nói với hắn, lần này hắn không chết, hệ thống sẽ ở hậu trường giúp hắn từ từ phục hồi.

Dù hắn bây giờ đã tỉnh lại, trông không khác gì người bình thường.

Bác sĩ của đội, Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh lần lượt đều đã kiểm tra cho hắn, cũng không phát hiện ra vấn đề gì.

Nhưng, Diệp Phàm rất hiểu rõ tình hình cơ thể mình bây giờ.

Dù không cần hỏi lại hệ thống một lần nữa, chỉ dựa vào y thuật của mình, hắn cũng biết cơ thể hiện tại không thích hợp để tung chiêu lớn.

Cùng lúc đó, dường như cảm nhận được ký chủ của mình muốn làm gì, hệ thống Thiên Ý, vốn đã tự phong là hệ thống ưu tú tận tâm có cầu tất ứng nhưng vẫn bị ký chủ lươn lẹo của mình đặt tên như vậy, đột nhiên lên tiếng, thậm chí không cần Diệp Phàm triệu hồi. [Đinh, phát hiện sóng não ký chủ, tiến hành dự đoán hành vi của ký chủ.] [Hệ thống không khuyến nghị ký chủ thực hiện hành vi được dự đoán sắp tới.] Bất ngờ nghe thấy hệ thống đột nhiên xuất hiện, Diệp Phàm cũng có chút ngạc nhiên.

Nhưng nghe nội dung hệ thống nói, Diệp Phàm vẫn không nhịn được mà phàn nàn: "Biết chức năng cơ thể của ký chủ không thích hợp để tung chiêu lớn, mà vẫn sắp xếp những thứ phiền phức như vậy ở phía trước." "Sau này thưởng thêm mấy thứ để bảo mệnh đi." Hệ thống: … Lời của Diệp Phàm tuy là phàn nàn, nhưng ngữ khí lại rất thoải mái, nghe giống như thật sự chỉ đang chơi một ván game.

Thứ hắn gặp phải bây giờ, chỉ là NPC trong game.

Diệp Phàm vừa nói, vừa bước một bước.

Ngay sau đó, dưới chân hắn xuất hiện một vòng sáng lớn hơn bất kỳ lần nào trước đây.

Vòng sáng này lan ra một phạm vi cực kỳ rộng lớn, là một phạm vi mà tất cả mọi người đều chưa từng thấy.

Từ dưới chân họ, lan thẳng đến lều trại nghỉ ngơi của các đội viên ở không xa, rồi lại lan ra xa hơn nữa.

Đường kính của vòng sáng gần hai, ba trăm mét!

Trong vòng sáng màu xanh lam đó, những văn tự phức tạp liên tục thay đổi.

Nhìn thấy phạm vi của vòng sáng lớn đến vậy, sắc máu trên mặt Hách Liên Tĩnh và Gia Cát Thanh, những người cũng hiểu Kỳ Môn, gần như biến mất ngay lập tức.

Hai con hổ cười thường ngày cộng lại còn không đủ một cặp mắt, đồng thời mở to mắt, và nụ cười trên môi cũng theo đó biến mất.

Một mặt, là chấn động vì diện tích bố trận của Diệp Phàm đã vượt quá sức tưởng tượng của họ.

Mặt khác, là vì họ đồng thời nghĩ đến một hậu quả mà bản thân tuyệt đối không thể chịu đựng được.

Cùng lúc đó, ngoại trừ hai con hổ cười vốn đã hiểu Kỳ Môn, những người khác dù không hiểu Kỳ Môn cũng đều bị cảnh tượng này làm cho chấn động.

"Cấn Tự." "Tiểu Diệp Tử!" "Tiểu tộc trưởng!" Ba người gần như mở miệng cùng lúc.

Giọng của Hách Liên Tĩnh và Gia Cát Thanh vì mang theo một tia kinh hoàng và căng thẳng mà có chút xé lòng, lại hoàn toàn át đi giọng

nói tiếp theo của Diệp Phàm.

Những người còn lại chỉ nghe thấy tiếng hét xé lòng mà hai con hổ cười này gần như không bao giờ phát ra, chứ không nghe thấy câu thứ hai bình tĩnh của Diệp Phàm là gì.

Lúc này, Quan Cấn khẽ cau mày, nhẹ nhàng vỗ vỗ đầu con chó Kháng Hạo trong lòng, nhỏ giọng nói hai chữ: "Di sơn." Ngu Công di sơn, chí không đổi.

Mọi người nghe thấy tiếng hét rõ ràng đã mất bình tĩnh của Hách Liên Tĩnh và Gia Cát Thanh, tim lập tức thắt lại.

Họ biết rằng, điều khiến họ có phản ứng này không phải là bản thân âm thanh, mà là nội dung trong đó.

Tuy nhiên, không đợi họ phản ứng, khoảnh khắc tiếp theo, đất rung núi chuyển.

Mặt đất dưới chân họ lại bắt đầu di chuyển theo phương ngang.

Trong giây đầu tiên, mấy người đều suýt bị lắc ngã xuống đất.

Cùng lúc đó, đèn trong các lều trại ở không xa lần lượt sáng lên.

Chương 510

Vương Nguyệt Bán, Phan Tử và mấy người khác ló đầu ra đầu tiên.

“Sao thế!

Động đất à?” “Động đất rồi!” Các thành viên trong lều trại lần lượt tỉnh lại trong cảm giác đất rung núi chuyển.

Lúc này, mặt đất dưới chân họ đã dâng lên cao gần ba mét.

Lúc này, những người trong lều đều bắt đầu hoảng hốt chạy ra ngoài.

Phản ứng đầu tiên của gần như mọi người đều giống hệt nhau: Động đất rồi!

Nhìn phản ứng hoảng loạn của các thành viên đội khảo cổ, Giải Vũ Thần và Quan Cấn đều không khỏi nhíu mày.

Họ thậm chí còn khác với Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh, họ không tham gia hành động ở mộ dưới biển cùng các thành viên đội khảo cổ.

Do đó, đối với các thành viên đội khảo cổ, họ cũng không có tình cảm đồng đội từng kề vai sát cánh.

Nhìn phản ứng này của các thành viên đội khảo cổ, hai người đều nhận ra cùng một vấn đề: những người này quá ỷ lại vào Diệp Phàm và bọn họ.

Trước khi Diệp Phàm sử dụng Kỳ Môn, động tĩnh bên ngoài lều trại thực ra không hề nhỏ.

Hơn nữa lại đang ở trong sa mạc đầy rẫy nguy hiểm như thế này,

đại bộ phận thành viên lại có thể thật sự hoàn toàn yên tâm nghỉ ngơi, gần như không có chút cảnh giác nào đối với những rủi ro chưa biết!

Trong phút chốc, cùng lúc cảm thấy có chút tức giận một cách đơn phương, hai người cũng ngầm có một cảm khái khác: họ gần như sẽ không hợp tác với loại người này.

Bình thường, đối tượng hợp tác của họ, phần lớn đều là những con cáo già ngang tài ngang sức.

Trong số những người này, có người toan tính rõ ràng, mục đích và tâm cơ gần như đều viết hết lên mặt.

Có người được xem là lão mưu thâm toán, vừa mang lại lợi ích, lại vừa phải đề phòng.

Dù là đối tác hợp tác, hai bên đều không thể không vừa hợp tác, vừa tính toán làm sao để thu được lợi ích lớn nhất từ đối phương.

Nhưng bây giờ, họ lại đang dẫn theo một đám ngốc nghếch đơn thuần đến mức dường như chưa bao giờ suy nghĩ đến những rủi ro trong tương lai!

Giải Vũ Thần giữa lúc đất rung núi chuyển, vội vàng liếc nhìn tấm lưng của Diệp Phàm, trong lòng suy nghĩ: có phải chỉ có loại đối tượng hợp tác ngốc nghếch này, mới toàn là một đám ngốc nghếch không?

Nhưng, người có thể tạo ra hiệu quả đất rung núi chuyển như hiện tại, làm sao có thể là một kẻ ngốc được?

Cùng lúc đó, theo thời gian trôi đi, lượng khán giả trong phòng livestream ngày càng đông.

Trên màn hình rung lắc dữ dội, bình luận trong phòng livestream cũng sôi sục, nhanh chóng cuộn trên màn hình: “Tôi vừa mới dậy, đã xảy ra chuyện gì vậy?” “Vãi chưởng!!

Tôi thấy hot search nên mò qua, tình hình gì đây!

Tiểu tộc trưởng Diệp và mọi người gặp động đất à?" "Mẹ ơi, con hình như thấy thần tiên rồi!" "Vừa véo ông chồng bên cạnh, ổng tỉnh rồi, xác nhận tôi không đang nằm mơ." "Thay đổi trực tiếp địa hình?!

Tiểu tộc trưởng Diệp mà không có vai vế gì trên bảng phong thần là tôi không tin đâu." "Đây không phải livestream khảo cổ, đây là phim khoa học viễn tưởng bom tấn à?" "Ai cũng biết livestream không thể P.S, nên tôi tin đây là thật." "Lúc nãy tôi có nghe thấy tiếng hét của Hắc gia và Gia Cát tiên sinh không?

Thật sự không sao chứ?" "Đù má tôi cũng đang lo đây!

Sợ đến mức tôi còn tưởng tiểu tộc trưởng Diệp gặp chuyện gì rồi!" "Huhuhu, Hắc gia, Gia Cát tiên sinh, đừng dọa người như vậy!

Tôi suýt nữa bị hai vị thần tiên các ngài dọa cho đi luôn đó!" "Tôi mới tỉnh, hôm qua thức cả đêm hóng drama, ai có thể cho tôi biết họ hét cái gì không, tôi bây giờ xem bình luận của các bạn mà sợ quá anh em ơi!" Cùng lúc đó, tại hiện trường sa mạc.

Lưu Bác Văn chấn động đến mức trợn tròn mắt.

Cậu liếc nhìn về phía cách mình hai bước chân.

Chỉ thấy, nơi cách đó hai bước, đã có một cái rãnh rộng ít nhất cũng phải hai mươi mét.

Theo mặt đất dưới chân dâng cao, độ sâu cũng đã lên tới gần năm mét.

Lưu Bác Văn không thể tin nổi mà trừng mắt nhìn cái rãnh này.

Đây lại là do đại ca của cậu tạo ra từ không khí!

Đây có phải là sự thật không?

Lưu Bác Văn đưa tay, nhẹ nhàng véo vào cánh tay mình một cái.

Cảm giác đau nhẹ truyền đến từ cánh tay.

Không phải mơ!

Lưu Bác Văn vội vàng quay đầu lại.

Triệu Trạch Minh sau lưng cậu cũng đang vô cùng chấn động.

Trên khuôn mặt trông có vẻ là một học bá, lúc này đang lộ ra một vẻ mặt như thể nhìn thấy một cộng một được chứng minh là bằng ba.

Nhìn thấy Lưu Bác Văn đột nhiên quay đầu, Triệu Trạch Minh mới thở phào một hơi.

"Sao…" "Á!" "Chó ngốc!" Triệu Trạch Minh ôm lấy cánh tay đang cầm thiết bị của Lưu Bác Văn.

Anh ta tưởng Lưu Bác Văn vừa bị kích động quay đầu lại là để tìm kiếm sự đồng cảm và an ủi của những kẻ yếu gà.

Không ngờ, việc đầu tiên con gà mờ này làm khi quay đầu lại lại là "cắn anh ta một miếng".

Lưu Bác Văn nghe thấy tiếng hét của Triệu Trạch Minh, cuối cùng cũng hoàn toàn tỉnh táo lại: "Học bá, đây không phải là mơ." Triệu Trạch Minh nhíu mày, nói: "Nói thừa.

Sau này loại chuyện này cậu tự làm thí nghiệm trên người mình đi!" Tuy nhiên, nghe thấy câu nói này của Triệu Trạch Minh, trên mặt Lưu Bác Văn không hề lộ ra vẻ nhẹ nhõm như vừa tỉnh mộng, ngược lại còn lộ ra một biểu cảm còn kinh hoàng hơn lúc nãy.

Sắc máu trên mặt gần như biến mất ngay lập tức.

Triệu Trạch Minh không biết có phải Lưu Bác Văn vì câu "chó ngốc" của mình mà trở nên như vậy không.

Anh ta cảm thấy lời khai sáng của mình lúc nãy dường như hoàn toàn mất tác dụng.

Nhưng, Triệu Trạch Minh có thể cảm nhận được, sự kinh hoàng của Lưu Bác Văn bây giờ không phải xuất phát từ sự lo lắng cho sức khỏe tính mạng của chính mình.

Lý do bây giờ, đã thay đổi.

"Lưu Bác Văn, cậu sao vậy?" Trong ánh mắt Lưu Bác Văn lộ ra một nỗi buồn sâu sắc: "Học bá, anh có biết không, cảnh tượng như thế này nếu đặt trong các tác phẩm văn học nghệ thuật," "đại ca sẽ gặp chuyện đó!" Triệu Trạch Minh nhíu mày, có chút vẻ mặt phức tạp nhìn về phía Diệp Phàm.

Chỉ thấy, phía trước anh ta, vẫn còn rất nhiều người đang nhìn về phía trước.

Và hướng phía trước nhất, chính là hướng của Diệp Phàm.

Lúc này, Diệp Phàm đứng ở chính giữa trận pháp.

Sự rung lắc xung quanh đã dừng lại.

Sáng sớm ở sa mạc không có gió.

Vạt áo của Diệp Phàm rũ xuống rất đẹp, lúc này đang ngoan ngoãn thuận theo tác dụng của trọng lực, rủ xuống.

Điều này khiến thân hình vốn đã thanh mảnh cao gầy của Diệp Phàm trông giống như một cây cờ.

Hắn đứng ở đó, niềm tin của tất cả mọi người xung quanh cũng có thể theo đó mà được dựng lên.

Chương 511

Xung quanh yên tĩnh trong chốc lát.

Triệu Trạch Minh ngây người nhìn tấm lưng phía trước, cảm giác trong chốc lát thân phận của mình và Lưu Bác Văn như thể đã hoán đổi.

Anh ta trở thành phái lạc quan hoàn toàn tin tưởng Diệp Phàm: "Diệp Phàm không phải vẫn đang đứng vững ở phía trước sao?" "Cậu đừng có áp đặt mấy cái trò trong phim truyền hình vào hoàn cảnh của chúng ta bây giờ." "Còn mồm quạ nữa, Hắc gia và Tiểu Ca Khải Linh họ sẽ qua đánh cậu đó." Tuy nhiên, Lưu Bác Văn bây giờ dường như không nghe lọt tai.

Lời nói này không hề có tác dụng an ủi đối với cậu.

Thậm chí hai người Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh trong câu nói này cũng không có tác dụng uy hiếp đối với Lưu Bác Văn.

Đôi mắt cụp xuống của Lưu Bác Văn trống rỗng và có chút tuyệt vọng.

"Không phải đâu." "Tôi thật sự có dự cảm." "Lần này, đại ca sẽ gặp chuyện." Nghe Lưu Bác Văn nói, Triệu Trạch Minh cũng im lặng.

Ông không biết phải phản bác lại lời của Lưu Bác Văn như thế nào.

Bởi vì nỗi buồn này của Lưu Bác Văn vô cùng chân thật, vô cùng thành tâm.

Hơn nữa, lý do cậu ta đau lòng lại là một khả năng có thật.

Đó là một khả năng mà nếu nó xảy ra, sẽ khiến tất cả mọi người cùng đau lòng trong một thời gian dài.

Nỗi buồn chân thành như vậy có một sức lây lan vô cùng mạnh mẽ.

Triệu Trạch Minh nhìn Lưu Bác Văn trước mặt.

Cảm giác như cho dù không biết chuyện gì đang xảy ra, không biết lý do Lưu Bác Văn đau lòng, chỉ cần nhìn thấy vẻ mặt này của cậu ta, cũng sẽ không kìm được mà buồn theo.

Triệu Trạch Minh không nói gì thêm.

Bởi vì hiện tại ông không có tư cách để đảm bảo bất cứ điều gì với Lưu Bác Văn.

Đặc biệt là cái lý do khiến Lưu Bác Văn đau lòng nhất lúc này.

Ông không dám nói với cậu ta: "Nói gì vậy?

Diệp Phàm sao có thể xảy ra chuyện được!

Đây chính là Diệp Phàm mà!" Bởi vì, Diệp Phàm chỉ có lúc này mới giống như một vị thần.

Nhưng một vị thần thực sự, sao có thể đối xử với một kẻ phàm nhân như ông một cách hòa ái như gió xuân và nói: "Triệu giáo sư, Lê Thốc đứa nhỏ này vẫn còn không gian tiến bộ rất lớn." Triệu Trạch Minh cụp mắt xuống.

Ông im lặng, không nói gì thêm, chỉ vỗ vỗ vào vai Lưu Bác Văn.

Lúc này, cả không gian xung quanh họ hoàn toàn chìm vào tĩnh lặng.

Phía trước, Hách Liên Tĩnh và Gia Cát Thanh, những người vừa dùng tiếng hét của mình át đi giọng nói của Diệp Phàm, sắc mặt đều vô cùng khó coi.

Gia Cát Thanh, một trong Thất Đao, tồn tại như đối thủ cạnh tranh của Giải Vũ Thần.

Vì bình thường rất chú trọng dưỡng da mặt nên nước da vốn đã trắng.

Trong mắt người bình thường, đáng lẽ đã không thể trắng hơn được nữa.

Nhưng hiện tại, Gia Cát Thanh đã dùng bản lĩnh phá vỡ ấn tượng cố hữu về nước da này.

Sắc mặt của hắn lúc này còn trắng hơn bình thường mấy phần.

Giống như vừa trải qua một trận bệnh nặng, sắc máu trên mặt đều đã bay biến.

Nhưng những sắc máu này không phải hoàn toàn biến mất.

Đôi mắt thường ngày híp lại của hắn đã mở to.

Sắc máu trên mặt đều tập trung vào đôi mắt này.

Đôi mắt đỏ rực gần như sắp rỉ máu.

Ở phía bên kia, khóe miệng của Hách Liên Tĩnh thường ngày luôn chống lại trọng lực của trái đất giờ cuối cùng cũng hạ xuống.

Mặc dù không nhìn thấy cảm xúc trong mắt hắn lúc này là gì, nhưng nắm đấm siết chặt của Hách Liên Tĩnh đã run rẩy rất rõ ràng.

Mà điểm cuối trong tầm mắt căng thẳng thậm chí là hoảng sợ của hai người, Diệp Phàm, lại trông không có bất kỳ dị thường nào.

Thậm chí sau khi làm ra chuyện lớn như vậy, cậu cũng không có phản ứng gì.

Cậu chỉ cầm Kinh Trập, đứng ở phía trước nhất, nhìn về phương xa.

Sự tương phản này khiến những người khác càng thêm căng thẳng.

Trương Khải Linh không nhìn thấy biểu cảm của Diệp Phàm ở phía trước.

Nhưng anh nhìn thấy sắc mặt của Hách Liên Tĩnh, và sắc mặt của anh cũng lạnh đi.

Mặt trời khiến anh nở nụ cười hiếm có trong trăm năm cuộc đời mình vẫn treo ở vị trí ban nãy.

Ánh nắng cũng vẫn chiếu lên nửa bên mặt của Trương Khải Linh.

Nhưng bây giờ, nụ cười rộng lượng của Trương Khải Linh đã hoàn toàn biến mất.

Giống như người ôn hòa ban nãy chưa từng tồn tại.

Khí tràng như vậy, ngay cả những đồng đội cùng phe cũng nảy sinh ý nghĩ lùi lại ba thước.

Lưu Thương vừa nãy còn một lòng muốn đứng bên cạnh thần tượng của mình thậm chí còn không hiểu vì sao, bất giác lùi về hướng ngược lại với Trương Khải Linh hai bước.

Lúc này, Trương Khải Linh nhìn về phía Diệp Phàm.

Trên thực tế, ngay cả khi không nhìn phản ứng của Hách Liên Tĩnh và Gia Cát Thanh, những người thông thạo Kỳ Môn, anh cũng đã có một dự cảm rất xấu.

Sự ăn ý giữa sức mạnh của Thần Đồ Úc Lũy, tuy không thể khiến anh hiểu rõ suy nghĩ cụ thể trong lòng Diệp Phàm, nhưng bình thường Trương Khải Linh vẫn có thể cảm nhận được tâm trạng của Diệp Phàm lúc này.

Hoặc có thể nói, đó là một loại tâm ý tương thông.

Kể từ khi gặp Diệp Phàm trong mộ dưới đáy biển, sau khi phát hiện ra điểm này, Trương Khải Linh trên đường đi đã có thêm rất

nhiều niềm vui.

Có lúc có thể cảm nhận được Diệp Phàm đang suy tính điều gì trong lòng.

Ví dụ như lúc đi cùng Quan Cấn xem bản lụa trắng thời Chiến Quốc.

Có những lúc, dù bề ngoài Diệp Phàm trông có vẻ lạnh lùng, nhưng Trương Khải Linh có thể cảm nhận được dường như trong lòng Diệp Phàm đang âm thầm phàn nàn điều gì đó.

Anh thậm chí còn cảm thấy mình có thể nhìn thấy bên cạnh biểu cảm bình tĩnh của Diệp Phàm, có một người tí hon đang bay lượn, chỉ trỏ vào đối tượng mà Diệp Phàm đang phàn nàn trong lòng.

Trương Khải Linh cảm thấy khá thú vị là biểu cảm của Diệp Phàm lúc đó thật sự có thể lừa được tất cả mọi người.

Có lúc, Trương Khải Linh cũng có thể cảm nhận được nỗi bi thương trong lòng Diệp Phàm.

Ví dụ như lúc Diệp Phàm nhìn anh.

Nỗi bi thương như vậy thường khiến Trương Khải Linh rơi vào trạng thái căng thẳng một cách khó hiểu.

Chương 512

Bởi vì Trương Khải Linh tuy không biết nội dung và nguyên nhân cụ thể của sự căng thẳng đó là gì, nhưng anh mơ hồ cảm nhận được.

Nỗi bi thương này, không hoàn toàn là vì lời tiên tri cổ xưa, về số mệnh song long không thể cùng tồn tại.

Trong ánh mắt bi thương của Diệp Phàm, điểm cuối không phải là thân phận tộc trưởng Thủ Long.

Điều khiến Trương Khải Linh chấn động mỗi lần là, người mà Diệp Phàm đang nhìn chăm chú lúc đó, chính là con người Trương Khải Linh này.

Nhưng bây giờ.

Trương Khải Linh không cảm nhận được tâm trạng của Diệp Phàm lúc này.

Mà cảm giác như vậy lần trước xuất hiện.

Vẫn là lúc ở trong Thận Kính, "Trương Khải Linh" hàng nhái đã gây ra một vết thương gần như chí mạng cho Diệp Phàm!

Khí tràng xung quanh Trương Khải Linh gần như lạnh đến mức khiến sa mạc sắp vào đông.

Anh định tiến lên một bước.

Để ngăn cản, hoặc là để kiểm tra tình trạng cơ thể hiện tại của Diệp Phàm.

Anh vừa tiến lên một bước, Giải Vũ Thần bên cạnh cũng đồng bộ tiến lên một bước mà không hề có bất kỳ sự bàn bạc nào.

Tuy nhiên.

Hai người lại bị Hách Liên Tĩnh và Gia Cát Thanh ngầm hiểu ý chặn lại tại chỗ.

"Xin lỗi, Cửu Môn tộc trưởng, anh không thể qua đó." "Tiểu Cửu gia, cậu không thể qua đó." Lời thoại của hai người gần như giống hệt nhau.

Giọng điệu cũng là sự lạnh lùng tuyệt vọng đang kìm nén đau khổ vô cùng tương tự.

Giải Vũ Thần cúi đầu nhìn cánh tay đang chặn trước mặt mình.

Sắc mặt lạnh đi.

Một cơn gió sắc lẻm ngắn ngủi lướt qua.

Giải Vũ Thần rút Long văn côn của mình ra, cánh tay và Long văn côn cùng duỗi thẳng: "Hạt Tử, tránh ra." "Tha cho ngươi không chết." Biểu cảm của Hách Liên Tĩnh lúc này đã vô cùng lạnh lùng nghiêm nghị.

So với bình thường, giống như đã biến thành một người khác.

Cùng lúc đó, sau lưng Giải Vũ Thần truyền đến tiếng bước chân dồn dập và giọng của Lê Thốc: "Có thời gian dọa suông, mười tên hắn cũng đã tránh ra rồi!" Nhưng Lê Thốc còn chưa đi được hai bước, trên cát cách chân cậu không xa đã cắm hai lưỡi đao.

Đó là Toái lân đao của Gia Cát Thanh.

Lê Thốc khó tin nhìn về phía Gia Cát Thanh một cái.

Lại bị đôi mắt đỏ rực của Gia Cát Thanh dọa cho khí thế giảm đi một nửa.

Hách Liên Tĩnh dùng giọng nghiêm túc mà bình thường không bao giờ có để mở miệng: "Tôi có thể chết." "Nhưng các người qua đó, cậu ấy sẽ chết." "Giải lão bản, Trương tộc trưởng." "Hắc gia nói không

sai.” Gia Cát Thanh bổ sung sau lời của Hách Liên Tĩnh.

Hắn lại liếc nhìn Lê Thốc đang bị Toái lân đao chặn ở phía sau, không nói gì.

Thấy Lê Thốc đã vì lời nói vừa rồi của Hách Liên Tĩnh mà im lặng.

Gia Cát Thanh mới coi như thở phào nhẹ nhõm.

Theo hắn thấy, bây giờ có thể khiến Lê Thốc dễ dàng nghe lọt tai đạo lý như vậy, những lần Diệp Phàm kiên nhẫn dạy dỗ cậu ta đều có tác dụng.

Tầm mắt của hắn rơi vào thanh Tú Xuân đao trong tay Lê Thốc.

Trên chuôi đao màu đen, đã bắt đầu lờ mờ tỏa ra một ít khí đen.

Nếu những khí đen này biến thành âm binh, Gia Cát Thanh không thể đảm bảo mình thật sự có thể chặn được đám binh đoàn người chết không còn đau đớn và sợ hãi đó.

Lúc này, không chỉ có Trương Khải Linh, Giải Vũ Thần và Lê Thốc mấy người muốn đi về phía Diệp Phàm.

Sắc mặt của các thành viên khác trong đội khảo cổ cũng lập tức trở nên căng thẳng và lo lắng.

Họ sở dĩ không lập tức tiến lên.

Chỉ là vì so với mấy người đi đầu này, họ còn chưa có tư cách đó.

Bây giờ, nếu ngay cả những người như Trương Khải Linh và Giải Vũ Thần cũng không được phép tiến lên phía trước.

Vậy thì họ đi, chỉ càng thêm phiền phức mà thôi.

Bạch Hạo nghe vậy, căng thẳng nhìn về phía Diệp Phàm, biểu cảm lập tức trở nên hoảng loạn.

Cô bé bất giác nhìn về phía Phan Chí và Vương Nguyệt Bán gần mình nhất.

Giọng nói đã run rẩy kịch liệt, mang theo tiếng khóc rõ ràng: "Phan ca, Bàn gia, lời anh Thanh vừa nói là có ý gì vậy?" "Tiểu tộc trưởng của chúng ta bây giờ không phải vẫn đang ổn sao, đúng không?" Phan Chí mím chặt môi, siết tay thành nắm đấm.

Anh không lập tức trả lời câu hỏi của Bạch Hạo.

Lúc này, anh chợt nhớ lại cuộc đối thoại với Bạch Hạo lúc hai người gác đêm.

Cả hai đã thề son sắt rằng.

Tuyệt đối sẽ không để tiểu tộc trưởng xảy ra chuyện trước mặt mình.

Nhưng bây giờ, nhìn cả Gia Cát Thanh và Hách Liên Tĩnh, những người mạnh hơn họ rất nhiều, cũng lộ ra biểu cảm như vậy.

Nỗi kinh hoàng của sự bất khả kháng, sự tuyệt vọng của việc bất lực.

Họ chỉ càng bất lực hơn so với hai người mạnh mẽ hơn này.

Lúc này, Phan Chí mới có chút tuyệt vọng nhận ra.

Cho dù họ có quyết tâm thề thốt bảo vệ tiểu tộc trưởng của mình đến đâu.

Nhưng khi tai họa hoàn toàn không thể chống lại này ập đến.

Đừng nói là bảo vệ tiểu tộc trưởng của họ.

Họ thậm chí còn không có khả năng ngăn cản tiểu tộc trưởng hy sinh sự an toàn của chính mình để bảo vệ họ.

Vương Nguyệt Bán đặt tay lên vai Bạch Hạo, nói: "Hạo nha đầu,

càng là lúc này, chúng ta càng không được hoảng." "Nếu tiểu tộc trưởng đã dốc sức ở đây." "Vậy thì những việc sau này chúng ta phải làm nhiều hơn một chút." "Tiểu tộc trưởng rất yên tâm về chúng ta, đừng phụ lòng cậu ấy." Bạch Hạo nghe lời Vương Nguyệt Bán, nhìn về phía bóng lưng của Diệp Phàm ở phía trước.

Cô bé sụt sịt mũi, học theo tiểu tộc trưởng nhà mình, ưỡn thẳng đôi vai vừa mới rũ xuống.

Khiến cho thân thể của mình đứng thẳng tắp.

Giây phút này, Bạch Hạo đột nhiên nhận ra.

Thì ra trong tình huống nguy cấp như vậy, việc ưỡn thẳng lưng lại là một chuyện khó khăn đến thế.

Hô hấp của cô bé bây giờ nặng nề, lồng ngực thường ngày vì bằng phẳng mà đặc biệt nhẹ nhàng lúc này lại như bị một tảng đá nặng đè lên.

Nhưng đây chỉ là phản ứng thường thấy nhất của tiểu tộc trưởng mà thôi.

Chương 513

Bạch Hạo không dám tưởng tượng, trên bóng lưng gầy gò này, rốt cuộc ẩn chứa một sức mạnh như thế nào!

Cùng lúc đó, các thành viên đội khảo cổ chui ra từ lều sau đó cũng im lặng nhìn bóng lưng của Diệp Phàm ở phía trước nhất.

Mặc dù, họ không hiểu rõ tình hình.

Nhưng, khí tràng của mấy người trụ cột lúc này nói cho họ biết.

Lúc này, tuyệt đối không phải là lúc họ có thể nhiều lời.

Bạch Trường Minh đẩy lại gọng kính.

Nhìn con mương đột nhiên xuất hiện cách đó không xa.

Lại nhìn về phía bóng lưng của Diệp Phàm ở phía trước.

Suy nghĩ của ông bất giác trôi về lần đầu tiên gặp Diệp Phàm.

Những người trẻ tuổi nhường nhịn nhau đều đang tranh nhau chứng minh ưu điểm của mình với ông.

Một chàng trai trẻ với khí chất lạnh lùng, hoàn toàn không hợp với môi trường xung quanh đang đi về phía họ.

Bạch Trường Minh đã không còn nhớ được lời thoại mà Diệp Phàm nói khi lần đầu gặp họ là gì.

Hình bóng lúc đó và bóng lưng hiện tại chồng lên nhau.

Bạch Trường Minh đã sớm không còn dùng ánh mắt của một người cha vợ tương lai để nhìn Diệp Phàm nữa.

Nhưng, sau khi không còn tầng quan hệ thân thích là con rể tương lai này.

Hình bóng của Diệp Phàm lại không hề vì thế mà trở nên xa lạ.

Ông vẫn cảm thấy trên người chàng trai trẻ này có một sự thân thiết vô cùng ấm áp.

Lời nói của Hách Liên Tĩnh và Gia Cát Thanh ban nãy lại vang lên trong đầu Bạch Trường Minh.

Điều này khiến ông đối với hai hình bóng chồng lên nhau này nảy sinh một tâm trạng vô cùng kỳ lạ.

Hai hình bóng trong hai không gian thời gian lệch nhau này.

Một là dáng vẻ đang bước về phía thế giới này.

Mà cái còn lại, là dáng vẻ đang rời đi.

Bạch Trường Minh bị suy nghĩ đáng sợ này của mình dọa cho giật nảy mình.

Lập tức tay chân lạnh ngắt, hoàn hồn trở lại.

Cùng lúc đó, không khí vừa chìm vào tĩnh lặng tuyệt đối đột nhiên lại trở nên xáo động.

Mặt đất dưới chân mọi người lại bắt đầu rung chuyển.

Lần này, không phải là rung động do rung chuyển trên diện rộng như lúc đầu.

Mà là một loại rung động nhẹ của mặt đất như thể có ngàn quân vạn mã đi qua.

Mặc dù các thành viên đội khảo cổ ra sau không biết đây là tình huống gì.

Nhưng mấy người ở bên ngoài từ đầu gần như đều lập tức hiểu ra đây là tình huống gì.

Âm thanh này, chính là âm thanh mà Gia Cát Thanh và Lưu

Thương nghe thấy lúc đầu!

Là âm thanh của hàng ngàn hàng vạn động vật hoang dã trên sa mạc đang lao đến!

Hoặc có thể nói, đây chính là cái mà Diệp Phàm gọi là, tiếng chạy trốn của động vật hoang dã trên sa mạc!

Trương Khải Linh thở ra một hơi, không còn đối đầu với Gia Cát Thanh nữa.

Thứ hai là anh tin tưởng vào thực lực của Gia Cát Thanh.

Đầu tiên là anh tin tưởng vào đôi mắt đỏ ngầu của Gia Cát Thanh khi nói ra những lời đó.

Trương Khải Linh chỉ khẽ ngoắc ngón tay.

Kinh Trập lập tức xuất hiện trong tay Trương Khải Linh.

Khi nhìn thấy Kinh Trập trong tay Trương Khải Linh, Gia Cát Thanh bất giác nuốt một ngụm nước bọt khô khốc.

Chỉ thấy, mặc dù bề ngoài Trương Khải Linh đã không còn nhìn ra bất kỳ cảm xúc nào.

Nhưng Kinh Trập trong tay anh, ánh sáng tím xanh lại đặc biệt chói mắt.

Cực hạn lạnh lùng, cực độ nguy hiểm!

Giống như Trương Khải Linh đã trút hết mọi cảm xúc lên Kinh Trập vậy.

Gia Cát Thanh thậm chí còn nảy sinh một ý nghĩ.

Nếu vừa rồi Kinh Trập không bị tiểu tộc trưởng của hắn đoạt lấy trước.

Vừa rồi, hắn căn bản không thể ngăn được Trương Khải Linh!

Cho nên, đây mới là lý do mà tên Hách Liên Tĩnh này chọn đi chặn Giải Vũ Thần chứ không phải Trương Khải Linh sao?

Nhưng, bây giờ đã không còn thời gian để nghĩ những chuyện này.

Gia Cát Thanh quay người lại.

Phía xa, đã không chỉ còn là âm thanh.

Phía xa, trong con mương mà Diệp Phàm tạo ra.

Xuất hiện một mảng bóng có màu sắc rất gần với sa mạc, nhưng màu lại đậm hơn một chút.

Tốc độ di chuyển của mảng bóng khổng lồ đó cực kỳ nhanh.

Và vì số lượng đông đảo, lại có kích thước lớn.

Chúng tạo ra thanh thế vô cùng lớn.

Khi chúng di chuyển, chúng cuốn theo một lượng lớn cát.

Trong chốc lát, khiến người ta không nhìn rõ trong con mương, thứ đang cuồn cuộn lao tới, rốt cuộc là gì!

Tuy nhiên, mặc dù tầm nhìn bị cản trở do khoảng cách tạm thời và mảng cát vàng đang cuồn cuộn này.

Nhưng âm thanh trong con mương mọi người lại nghe rất rõ.

Trong tiếng bước chân cuồn cuộn, còn có tiếng kêu rất rõ ràng của động vật.

Tiếng kêu thảm thiết của chim bay thú chạy được truyền qua con mương như một kênh truyền âm.

Chương 514

Từ xa nhanh chóng truyền đến.

Và một phần năng lượng của những âm thanh này, va vào hai bên thành mương.

Năng lượng sóng âm mạnh mẽ gần như đã hóa thành thực thể.

Va vào hai bên thành mương tạo ra âm thanh nghe càng thêm thê thảm.

Lại còn khiến mặt đất dưới chân mọi người rung lên nhè nhẹ.

Những âm thanh mạnh mẽ này cũng đang chứng minh đầy đủ sự chính xác trong lời nói của Diệp Phàm ban nãy: cái gọi là tiếng dã thú lao đến mà Gia Cát Thanh và Lưu Thương nghe được.

Chính là những con vật này đang chạy trốn!

Nghe thấy âm thanh này, các thành viên đội khảo cổ ra khỏi lều sau đó lập tức căng thẳng.

Họ không dám, cũng không có ý định tiến lên làm phiền mấy người trụ cột đang đứng phía trước.

Chỉ đành cùng những người đồng đội cũng đang mù mờ như mình ôm nhau sưởi ấm, thông qua việc hỏi han vô ích lẫn nhau.

Để nhận được một chút an ủi từ "đồng loại" của mình.

"Bạch giáo sư, tôi không nghe nhầm chứ?" "Đây vẫn là nơi chúng ta vừa ở đúng không?" Bạch Trường Minh quay đầu lại nhìn chiếc lều vẫn còn nguyên vẹn, rồi lại nhìn con mương đột nhiên xuất hiện trước mặt.

Mặc dù trong tình huống bình thường, ông cũng không dám chắc

vừa xảy ra chuyện gì.

Nhưng, đây không phải là tình huống bình thường.

Phía trước họ, là một đám thần tiên hạ phàm quên rút xương tiên!

Bạch Trường Minh liếc nhìn người trẻ tuổi vừa đặt câu hỏi.

Đây là một nhiếp ảnh gia mặt mới trong đội.

Trong cả đội, ngoài Phan Chí và những người khác do Diệp Phàm lần này mang đến.

Cũng chỉ có mấy nhiếp ảnh gia này là có gương mặt khá xa lạ.

Phần lớn các nhiếp ảnh gia cùng họ xuống mộ dưới đáy biển đều do đoàn làm phim của đạo diễn Khương tự mang theo.

Lần này đạo diễn Khương không tham gia hành động này, vì vậy đội đã đổi một nhóm nhiếp ảnh gia khác.

Nhìn sự mờ mịt và kinh hoàng trong mắt người đàn ông trung niên này.

Bạch Trường Minh lại cảm thấy có chút hoài niệm.

Đã từng có lúc, khi họ đối mặt với những cảnh tượng lớn như vậy, trong mắt cũng lộ ra sự đơn thuần và ngây thơ như thế!

Bạch Trường Minh mở miệng nói: "Đừng lo, chúng ta vẫn ở nơi ban nãy." "Ở đây không có động đất, anh cũng không nằm mơ." Cùng lúc đó.

Lưu Bác Văn nghe thấy âm thanh, đột nhiên quay đầu lại.

Cậu đi về phía trước hai bước.

Triệu Trạch Minh cũng lập tức phản ứng lại, định tiến lên một bước túm lấy cánh tay Lưu Bác Văn.

Lưu Bác Văn lại tự mình quay đầu lại.

Triệu Trạch Minh phản ứng kịp thời, lại vội vàng lùi lại hai bước mới không va phải Lưu Bác Văn.

Lưu Bác Văn trước tiên ngẩng đầu nhìn Triệu Trạch Minh một cái.

Triệu Trạch Minh cũng cúi đầu nhìn cậu một cái.

Con chó ngốc vừa rồi còn suy sụp dường như lại có một niềm tin kiên định nào đó.

Ánh mắt kiên định này của Lưu Bác Văn gần như khiến Triệu Trạch Minh nghĩ rằng gã này sẽ nhảy thẳng xuống từ mép con mương này.

Thế là.

Hai người không cùng tần số đồng thời đưa tay về phía đối phương.

Triệu Trạch Minh đưa tay nắm lấy cánh tay Lưu Bác Văn.

Lưu Bác Văn đưa tay nắm lấy chiếc máy quay mà Triệu Trạch Minh vừa nhận lấy.

Cả hai đồng thời lộ ra một biểu cảm nghi hoặc ngắn ngủi.

Lưu Bác Văn lên tiếng trước: "Bây giờ em đã đủ gần hiện trường rồi." "Hiện trường mà đại ca đã tạo ra cho em." Triệu Trạch Minh lập tức cảm thấy một cảm giác kỳ lạ đến quái dị.

Sóng não của ông dường như đã nảy sinh tia lửa với con chó ngốc này.

Hiếm khi hiểu được câu nói không đầu không cuối này.

Triệu Trạch Minh nhớ lại mình đã xem buổi livestream phổ cập kiến thức của Lưu Bác Văn trong ký túc xá của cậu ta.

Trên bức tường đối diện bàn của Lưu Bác Văn, có dán một tấm poster đen trắng.

Dòng chữ trên poster là: "Nếu bạn không có được tin tức chân thực nhất, đó chắc chắn là do bạn chưa đủ gần hiện trường.".

Cùng lúc đó.

Mặc dù những người gác ca đêm cuối cùng đều không nghe thấy, nhưng cũng đã sớm biết đến sự tồn tại của âm thanh này qua lời của Gia Cát Thanh và Lưu Thương.

Giải Vũ Thần nhíu mày, dùng Long văn côn gạt Hách Liên Tĩnh đang chặn trước mặt mình.

Hách Liên Tĩnh biết Giải Vũ Thần không phải là người không biết chừng mực.

Vì vậy, lần này không hề có bất kỳ sự kháng cự nào, rất nhẹ nhàng đã bị chủ nợ cũ của mình một gậy gạt ra.

Giải Vũ Thần liếc nhìn Hách Liên Tĩnh bị gạt ra một cách dễ dàng, bất giác dừng lại một chút.

Bởi vì anh không ngờ Hách Liên Tĩnh lại dễ dàng bị anh gạt ra như vậy.

Anh vẫn còn nhớ thái độ tuyệt vọng của Hách Liên Tĩnh khi chặn trước mặt anh ban nãy.

Thái độ tuyệt vọng đó, khiến anh tin rằng: cho dù lúc đó thật sự như lời anh nói, muốn lấy mạng của lão Hạt Tử này cũng phải đi qua.

Thì Hách Liên Tĩnh cũng tuyệt đối sẽ giữ anh lại phía sau.

Bất kể trong quá trình đó, ai sẽ lấy mạng ai.

Nhưng bây giờ, anh lại bị gạt ra như thể hoàn toàn không có xương cốt vậy.

Điều này hoàn toàn không khiến Giải Vũ Thần cảm thấy một chút thả lỏng nào.

Ngược lại.

Điều này khiến trái tim của Giải Vũ Thần càng thắt chặt hơn.

Thời gian anh quen biết Hách Liên Tĩnh không hề ngắn.

Chương 515

Nhưng, anh chưa bao giờ thấy lão Hạt Tử này lộ ra vẻ mệt mỏi như vậy.

Dường như có một khoảnh khắc nào đó.

Lão Hạt Tử này, người mà từ trước đến nay ngay cả khi là con nợ vẫn có thể có bộ xương phản kháng cứng cỏi này, cũng đã có lúc phải đối mặt với hoàn cảnh khốn cùng hoàn toàn bất lực.

Hắn trơ mắt nhìn một sự việc xảy ra, nhưng hoàn toàn không có khả năng giải quyết.

Giống như một lão thủy thủ keo kiệt bủn xỉn cuối cùng lúc lâm chung đột nhiên buông tay khỏi tất cả số tiền mình đang nắm giữ.

Phản ứng bất lực như vậy, mới là bằng chứng thực sự cho thấy cục diện này thật sự không thể cứu vãn, không thể làm gì được.

Giải Vũ Thần không đồng cảm với sự bất lực của Hách Liên Tĩnh lúc này.

Anh chỉ nhìn sâu vào Hách Liên Tĩnh một cái, đôi mắt đào hoa xinh đẹp lập tức phủ đầy những tơ máu đỏ rực.

Cưỡng ép nén cơn giận xuống, Giải Vũ Thần run rẩy thở ra một hơi vừa rồi: "Lấy lại tinh thần đi." "Hách Liên lão sư." Nói xong, Giải Vũ Thần ưỡn thẳng lưng, sau Trương Khải Linh, đi đến mép con mương này.

"Có lẽ ngươi rõ hơn ta, cậu ấy không có thời gian đợi ngươi dỗ dành bản thân mình đâu." Giải Vũ Thần chống Long văn côn xuống đất, chống đỡ thân hình thẳng tắp của mình.

Hách Liên Tĩnh đẩy đẩy cặp kính râm, liếc nhìn về phía Giải Vũ

Thần và Trương Khải Linh.

Sau đó, lại quay đầu nhìn về phía Diệp Phàm.

Hắn không đi về phía Giải Vũ Thần và Trương Khải Linh, mà đi về phía Diệp Phàm.

Tuy nhiên, hắn vừa đi được hai bước, thì thấy Diệp Phàm, người nãy giờ vẫn im lặng, quay lưng về phía hắn và cử động ngón tay.

Chỉ thấy, Diệp Phàm đặt tay sau lưng, làm một động tác xua đuổi nhẹ nhàng.

Bước chân của Hách Liên Tĩnh dừng lại.

Gia Cát Thanh ở phía sau hắn cũng lập tức mở to mắt.

Trong đôi mắt đỏ rực của hắn, tất cả đều là biểu cảm khó tin.

"Tiểu tộc trưởng." Vì chấn động và khó tin, giọng của Gia Cát Thanh rất nhỏ.

Thậm chí đã bị âm thanh từ dưới con mương truyền đến át đi.

Sự chú ý của những người có mặt gần như đều đổ dồn vào đàn thú đang lao về phía họ từ dưới con mương.

Vì vậy không ai nghe thấy câu nói gần như là một tiếng thở dài của Gia Cát Thanh.

Tuy nhiên.

Diệp Phàm lại nghe thấy tiếng "tiểu tộc trưởng" này.

Cậu đứng ở phía trước, khẽ nhíu mày.

Không quay đầu lại, nên Diệp Phàm hiện tại không biết biểu cảm của Gia Cát Thanh là gì.

Nhưng cậu bây giờ không thể quay đầu, chân cũng không thể động loạn.

Cậu hiện tại chính là trận nhãn của trận pháp này.

Mặc dù không nhìn thấy biểu cảm hiện tại của Gia Cát Thanh, nhưng Diệp Phàm luôn cảm thấy giọng của Gia Cát Thanh bây giờ rất giống tiếng khóc.

Diệp Phàm thở dài, dừng lại động tác xua đuổi nhẹ nhàng của bàn tay ban nãy.

Cổ tay xoay một cái, dùng ngón cái và ngón trỏ, làm một động tác bắn tim rất không chuyên nghiệp cho Gia Cát Thanh.

Đặc biệt là, vì có Phát Khâu Chỉ, ngón trỏ của Diệp Phàm vốn đã dài hơn một chút.

Trái tim này làm ra trông lại càng kỳ dị hơn.

Gia Cát Thanh trước tiên là sững sờ một chút.

Sau đó nhìn thấy bàn tay đó của Diệp Phàm vẫn còn đang ngập ngừng.

Hắn lại nhìn kỹ một lần, phát hiện ra tiểu tộc trưởng nhà hắn lại đang dùng cử chỉ bắn tim này, để xua đuổi hắn.

Diệp Phàm dùng cử chỉ bắn tim này xua đuổi một lúc, không nghe thấy tiếng bước chân phía sau.

Cậu âm thầm thở dài.

Dứt khoát thu lại động tác bắn tim, biến thành một cử chỉ chỉ rõ một hướng rất rõ ràng.

Gia Cát Thanh nhìn về hướng mép mương mà Diệp Phàm đang chỉ.

Lặng lẽ thở phào.

Mặc dù không biết tiểu tộc trưởng nhà hắn làm thế nào, nhưng

hiện tại, trạng thái của tiểu tộc trưởng nhà hắn tốt hơn nhiều so với hắn dự đoán.

Gia Cát Thanh cắn răng, sau đó tập trung sự chú ý vào mép con mương.

Hắn biết, chủ nhân của âm thanh cách đó không xa sắp đến rồi.

Gia Cát Thanh đi đến mép con mương, đứng bên cạnh Trương Khải Linh và Giải Vũ Thần.

Cùng lúc đó, biên độ rung động dưới chân họ đã ngày càng rõ ràng hơn.

Lớp cát đang cuồn cuộn dưới con mương đã ngày càng gần họ hơn.

Cùng với sự tiến lại gần của lớp cát cuồn cuộn, cảm giác rung động dưới chân ngày càng mạnh mẽ.

Lớp cát cuồn cuộn đó cũng ngày càng rõ ràng hơn.

Mọi người cũng có thể cảm nhận rõ hơn sự nguy hiểm ở dưới con mương, cũng chính là trên mặt đất bằng phẳng mà họ vừa đứng.

Hiệu ứng thị giác do hàng ngàn hàng vạn động vật sa mạc chạy trốn trên sa mạc tạo ra, giống như một trận bão cát trời long đất lở.

Cảm giác áp bức như vậy.

Ngay cả những người đã từng trải qua sóng to gió lớn như Giải Vũ Thần và Hách Liên Tĩnh cũng không khỏi siết chặt vũ khí trong tay.

Sắc mặt trên mấy gương mặt ưa nhìn đều trở nên có chút khó coi.

Giải Vũ Thần liếc nhìn Gia Cát Thanh bên cạnh, trầm giọng hỏi: "Vừa rồi, các ngươi nghe thấy chính là âm thanh này?" Gia Cát Thanh nhếch mép, nói: "Cho nên lúc nghe tiểu tộc trưởng nói, đây còn chưa phải là chuyện đáng sợ nhất." "Mới thật sự đáng sợ." Giải Vũ Thần

mím môi.

Anh nhớ lại phản ứng của Diệp Phàm khi nghe thấy âm thanh này.

Ngay cả khi biết trước âm thanh đằng sau âm thanh này, Diệp Phàm vẫn bình tĩnh tự chủ đứng ở phía trước nhất.

Bóng lưng bình tĩnh đó thậm chí đã lừa được cả những con cáo già tự cho là tâm cơ nặng nề như họ.

Cho nên khi Diệp Phàm âm thầm làm ra chuyện lớn như vậy, không ai trong số họ phản ứng kịp.

Ở nơi mà họ không thể nghe thấy, khi Diệp Phàm một mình đối mặt với những âm thanh không xác định đáng sợ này.

Trong lòng cậu là sự căng thẳng và cô độc khi một mình đối mặt với nguy cơ như vậy nhiều hơn một chút.

Chương 516

Hay là, trong lòng cậu nghĩ nhiều hơn về cách giải quyết vấn đề hiện tại?

Khi nhận ra rằng vào lúc họ không nghe thấy gì, ngay cả Gia Cát Thanh và Lưu Thương cũng không nghe thấy âm thanh sau những âm thanh này.

Diệp Phàm thực ra đều một mình đối mặt với những nguy cơ không xác định này, suy nghĩ trước về cách giải quyết vấn đề.

Giải Vũ Thần không khỏi cảm thấy hô hấp của mình cũng trở nên có chút nặng nề.

Cùng lúc đó, Lưu Bác Văn cũng đã đứng ở nơi gần mép con mương hơn.

Cậu cầm máy quay phim quay lại cảnh cát cuồn cuộn ngày càng gần.

Trong ống kính độ nét cao, đã có thể lờ mờ nhìn rõ những con vật ẩn trong lớp cát bay có những gì.

Chỉ thấy, không gian phía trên lớp cát đang bay này rộng hơn một chút.

Nồng độ cát ở đây thấp hơn, và chiếm lĩnh không gian này, đều là những động vật lớn.

Vì vậy rõ ràng hơn một chút.

Trong không gian thấp hơn một chút, vô cùng đông đúc.

Chân của những con vật lớn và toàn thân của những con vật nhỏ đều chen chúc ở nơi này.

Đại khái nhìn thấy những con vật này là gì, Lưu Bác Văn khó khăn nuốt một ngụm nước bọt khô khốc.

Trong ống kính.

Phần dưới, đang cố gắng chạy về phía trước là những con thằn lằn khổng lồ có hoa văn rất kỳ lạ.

Hai chân của chúng chạy về phía trước theo một tư thế chân chữ bát rất khoa trương.

Nếu không phải là tình thế nguy hiểm hiện tại.

Động tác của những con thằn lằn này sẽ trông rất buồn cười.

Nhưng Lưu Bác Văn bây giờ hoàn toàn không cười nổi.

Kích thước của thằn lằn rất lớn, nhìn từ trong ống kính, ít nhất cũng cao hai ba mét.

Mà những con thằn lằn lớn như vậy, trong quần thể sinh vật đang chạy phía dưới, nhiều vô số kể.

Tuy nhiên, dù nhiều vô số kể, nhưng cậu là Lưu Bác Văn.

"Thằn lằn, không gọi được tên loài, hiện tại có thể nhìn thấy, đã có bảy mươi chín con!" Lưu Bác Văn lại nhìn sang bên cạnh.

Lạc đà màu nâu nhạt rất giống với màu cát, lúc này cũng vì kích thước khổng lồ mà trông rất nổi bật.

Những con lạc đà này trông có vẻ cao lớn hơn so với lạc đà trong ấn tượng của cậu.

Nhưng cũng gầy hơn rất nhiều so với lạc đà trong ấn tượng của cậu.

Lưu Bác Văn trong ống kính độ nét cao này, thậm chí còn cảm thấy những con lạc đà này bây giờ đã đói đến mức chỉ còn da bọc

xương.

Điều kỳ lạ là, bộ da gầy gò của lạc đà, không phải là một trường hợp cá biệt.

Số lạc đà đang chạy có khoảng mấy trăm con.

Không có một con nào trông có vẻ đã ăn no.

Mặc dù vậy, Lưu Bác Văn vẫn có thể cảm nhận rõ ràng năng lượng đáng sợ ẩn chứa trong cơ thể những con lạc đà này.

Giống như trên đường chạy trăm mét, những người chạy ở phía trước, đều là những vận động viên tay dài chân dài, trông có vẻ rất gầy.

Xuống nữa, cùng chạy trốn với những gã to con quá khổ này.

Còn có không ít động vật cỡ trung.

Giới, ngành, lớp, bộ, họ, chi, loài, Lưu Bác Văn không thể gọi tên cụ thể của mỗi con vật, cũng không thể phân loại chính xác cho chúng.

Chỉ có thể vụng về phân biệt: đây chắc là sói, đây trông giống cáo.

Đây trông có vẻ là ăn thịt, đây trông có vẻ là ăn cỏ.

Bên cạnh nữa, còn có những con rắn sa mạc đang ưỡn nửa thân trên, cố gắng vặn vẹo cơ thể về phía trước.

Số lượng những con rắn này còn nhiều hơn cả thằn lằn.

Trong đó lớn nhỏ không đều.

Độ dày mỏng cũng không giống nhau.

Trông có vẻ hơi dày một chút, dày bằng cánh tay đến đùi của người trưởng thành.

Mỏng hơn, gần như không nhìn thấy, còn có những con rắn đầu

dẹt chỉ dày bằng ngón tay cái.

Lưu Bác Văn không khỏi hít một hơi thật sâu.

Lúc này, những con vật này.

Bất kể là ăn thịt, hay ăn cỏ.

Bất kể bình thường là kẻ đi săn, hay là con mồi.

Lúc này, sự phân biệt trong chuỗi thức ăn của chúng dường như đã biến mất.

Tất cả đều chung một mục đích, vì chúng đang sợ hãi cùng một thứ mà chạy trốn.

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream cũng theo chân Lưu Bác Văn, nhìn rõ tình hình bên dưới khe núi.

Hiện tại, lượng khán giả trong phòng livestream đã tăng vọt lên gần tám triệu người.

Mà bây giờ, còn chưa tới tám giờ sáng.

Vào một khoảng thời gian như vậy, việc số người trong phòng livestream đạt đến con số này gần như là chưa từng có!

Khán giả trong phòng livestream đều sôi sục vì cảnh tượng hiện tại: "Vãi chưởng, tôi vừa mới mở livestream, sao đội khảo cổ đã đến hẻm núi lớn rồi!

Đây là đi suốt đêm à?" "Anh em nào mới ngủ dậy thì nên tự xem lại phát lại đi, vì chuyện này bản thân nó cũng không dễ giải thích đâu." "Đúng vậy, chuyện này dù tôi có giải thích cho cậu, nếu không tận mắt thấy thì chắc cậu cũng không tin đâu." "Vãi, tôi đang xem livestream khảo cổ hôm qua mà?

Sao giờ lại thành kênh Thế Giới Động Vật rồi?" "Có chuyện gì vậy?

Bầy thú ở dưới sao thế?" "Đù.

Tôi xem từ lúc mặt trời mọc hơn năm giờ đến giờ, hiểu rõ đầu đuôi câu chuyện rồi, giờ chỉ thấy tim đập chân run." "Tay chân tôi mềm nhũn cả rồi!

Với mức độ thú chạy tán loạn thế này, dù đội khảo cổ có rút lui trước cũng chẳng thể nào thoát được!" "Thật khó tưởng tượng, nếu Tiểu Diệp tộc trưởng không phát hiện ra trước thì hậu quả sẽ thế nào." "Chả trách Tiểu Diệp tộc trưởng phải bày trận lớn như vậy, đây thật sự là sức mạnh dời non lấp bể mà!" "Tiểu Diệp tộc trưởng nhất định không được có chuyện gì đấy!" "Tiểu Diệp tộc trưởng chắc chắn sẽ không sao đâu!

Tôi vừa còn thấy Tiểu Diệp tộc trưởng lén thả tim cho Thanh ca nữa đó!" "Đã làm thành meme rồi, quả tim ngốc nghếch của Tiểu Diệp tộc trưởng!" "Meme gửi cho tôi với, tôi ở trong nhóm chat lớp của Tiểu Diệp tộc trưởng, meme về tộc trưởng và đội khảo cổ bay đầy trời rồi!" "Cậu không nói đến nhóm chat lớp, tôi còn sắp quên mất Tiểu Diệp tộc trưởng hình như vốn là sinh viên ấy chứ." Cùng lúc đó, khi bầy thú đang chạy tán loạn đến gần, đám người Giải Vũ Thần đang đứng bên bờ khe núi cũng siết chặt vũ khí trong tay.

Mọi người đã cảm nhận rõ ràng sự hoảng loạn mà bầy thú này đang truyền đến.

Chương 517

Gia Cát Thanh khẽ nhíu mày.

Những âm thanh này, cậu đã dùng thuật Thính Phong Ngâm nghe rõ mồn một từ lâu.

Nhưng cho đến tận bây giờ, cậu vẫn không hiểu rõ lắm.

Những loài động vật trong sa mạc này rốt cuộc đang sợ hãi điều gì.

Hiện tại, dù là thính giác hay thị giác, cậu đều có thể cảm nhận được sự hoảng loạn của chúng.

Chỉ là, kẻ hoảng loạn không chỉ có thỏ và chuột sa mạc, những con mồi thường ngày bị săn đuổi, mà cả những kẻ đi săn như sói sa mạc và rắn sa mạc cũng đang liều mạng chạy trốn.

Chúng thậm chí còn chẳng thèm để ý đến những con mồi đang chạy cùng bên cạnh.

Mà những con chuột sa mạc và thỏ, bình thường phải đào hàng trăm cái hang để đảm bảo an toàn, không bị lộ mục tiêu, lúc này cũng hoàn toàn không có ý định ẩn nấp.

Chúng hoàn toàn không lo lắng mình đã bị phơi bày trước mắt những loài ăn thịt này, cứ thế chạy cùng hướng với kẻ thù tự nhiên của mình.

Gia Cát Thanh nhíu mày, khẽ nói: "Chúng rốt cuộc đang sợ cái gì?

Phía sau rốt cuộc có thứ gì?" Vừa nghi hoặc, Gia Cát Thanh vừa bước một bước tại chỗ.

Ngay lập tức, dưới chân cậu xuất hiện một vòng sáng màu xanh

lam có diện tích rất nhỏ.

Vòng sáng này nằm trong vòng sáng còn lớn hơn mà Diệp Phàm vừa tạo ra để dời núi, trông ánh sáng vô cùng yếu ớt.

So sánh với nhau, nó còn mang theo chút cảm giác đáng thương như một đứa trẻ suy dinh dưỡng.

Giải Vũ Thần cúi đầu, liếc nhìn vòng sáng dưới chân Gia Cát Thanh một cái.

Ánh mắt chán ghét đã không thể che giấu được nữa, dường như đã viết hai chữ "Thế thôi?" lên đôi mắt hoa đào xinh đẹp đó.

Phản ứng đầu tiên của Gia Cát Thanh cũng là có chút ngỡ ngàng.

Dường như cậu không ngờ trận pháp quang quyển mà mình tạo ra lại mất mặt đến thế.

Gia Cát Thanh chỉ nhớ, lần trước nhìn thấy vòng sáng nhỏ và mờ nhạt như vậy là khi cậu còn nhỏ, lúc mới bắt đầu học Kỳ Môn.

Cậu đã thấy vòng sáng nhỏ như thế này dưới chân một sư đệ ngoại môn.

Vị sư đệ này còn lớn hơn cậu tới hai mươi tuổi.

Lúc đó, Gia Cát Thanh bé nhỏ không dùng lời nói để biểu đạt điều gì.

Cậu chỉ cười tủm tỉm, ngay trước mặt vị sư đệ lớn hơn mình hai mươi tuổi này, biểu diễn ngay tại chỗ một chiêu Thổ Hà Xa mà thôi.

Đêm đó, vị sư đệ liền thu dọn hành lý, để lại một câu "Thuật nghiệp hữu chuyên công, đệ tử vô phúc", rồi từ biệt sư môn.

Không ngờ, phong thủy luân phiên chuyển, thiên đạo hảo luân hồi.

Không phải không báo, chỉ là giờ chưa tới.

Bây giờ, ở tuổi hai mươi sáu, cậu lại phải trả giá cho hành vi vô lễ của mình năm sáu tuổi.

Nhưng may là, Gia Cát Thanh cũng nhanh chóng nghĩ thông suốt.

Vừa rồi cậu đạp ra là Tốn quái.

Nhưng lúc này, chủ trận của trận pháp này lại là Khôn tự.

Nghĩ thông suốt điểm này cũng không khiến Gia Cát Thanh khá hơn chút nào.

Bởi vì cậu đã nghĩ đến điều này từ trước, nên mới muốn sử dụng Tốn tự.

Cậu suy nghĩ rằng Mộc khắc Thổ, nên cho dù đây không phải là sân nhà của Tốn tự, cũng nên vì mối quan hệ tương sinh tương khắc này mà không ảnh hưởng quá nhiều đến việc phát huy của mình.

Tuy nhiên, vừa đạp ra một bước, Gia Cát Thanh mới nhận ra suy nghĩ của mình hoàn toàn sai lầm.

Cho dù là Mộc khắc Thổ, nhưng trên một trận pháp mạnh mẽ như vậy, nó hoàn toàn không có chút ưu thế nào.

Gió có thể thổi bay đất thường, nhưng thứ trước mặt ngọn gió của cậu bây giờ là một ngọn núi cao vững chãi.

Hơn nữa, dùng trận pháp Mộc khắc Thổ mà đã như vậy, Gia Cát Thanh càng trực tiếp từ bỏ lựa chọn các trận pháp khác.

Các trận pháp khác, có lẽ ngay cả vòng sáng dưới chân cậu bây giờ cũng không đạp ra nổi!

Đối mặt với sự coi thường của Giải Vũ Thần, Gia Cát Thanh không nói nên lời.

Vì cậu phải thừa nhận, chính là mình tài không bằng người.

Ngọn gió tạo ra từ trận pháp này, có lẽ còn chưa đủ để thổi rối kiểu tóc tinh xảo của Giải lão bản.

Gia Cát Thanh thở dài, đang định thu lại trận pháp của mình, định nghĩ cách khác thì bỗng nhiên, cậu cảm thấy cổ tay mình truyền đến một cảm giác vô cùng quen thuộc.

Cảm giác này, cậu đã từng cảm nhận được khi vừa tiến vào bãi lửa trong sa mạc.

Đó là cảm giác khi cậu thực sự để mình thuộc về vị tiểu tộc trưởng kia.

Lần trước, thời gian ngắn ngủi, hơn nữa cậu còn có chút phản cốt, nên chưa kịp cảm nhận kỹ.

Bây giờ, cậu đã cảm nhận rõ ràng cảm giác này rốt cuộc là như thế nào.

Đó là cảm giác tiểu tộc trưởng của cậu từng bước kiên định, bước vào bãi lửa, nắm lấy cổ tay cậu, dẫn cậu đi.

Cùng lúc đó, vòng sáng dưới chân Gia Cát Thanh cũng tức thì sáng rực lên, lấy Gia Cát Thanh làm tâm, khuếch trương ra ngoài hơn mười mét.

Đây là mức độ mà bình thường Gia Cát Thanh cũng không đạt tới được.

Gia Cát Thanh lập tức ngẩng đầu lên, nhìn về phía đám bụi cát bay mù mịt đã đến dưới chân bọn họ ở khe núi phía trước, nói: "Tốn tự, Tiềm long vu uyên!" Tiếng nói vừa dứt, không khí dưới chân cậu lưu chuyển nhanh hơn, luồng khí màu trắng có thể nhìn thấy bằng mắt thường, hóa thành một con rồng gió linh hoạt, gầm thét lao vào trong khe núi.

Con rồng gió gầm thét lao vào trong khe núi, tiếng rống cuốn theo

đám bụi cát bay mù mịt, mang chúng sang phía bên kia của khe núi.

Mà những con vật đang chạy trốn cũng lộ rõ khuôn mặt của mình trong tức khắc.

Không còn cát bụi cản trở, bầy thú đang chạy tán loạn dưới khe núi trở nên rõ ràng hơn.

Khoảnh khắc tiếp theo, một tiếng gầm không thuộc về con rồng gió của Gia Cát Thanh từ trong khe núi truyền ra.

Âm thanh đó va vào vách khe núi, tạo ra tiếng vang dữ dội.

Khác với tiếng rồng gió, tiếng gầm của rồng gió của Gia Cát Thanh là sự chấn động của không khí, trong trẻo và thuần khiết hơn.

Còn tiếng gầm này, rõ ràng là phát ra từ lồng ngực của một loài động vật, mang đặc tính sinh vật mạnh mẽ.

Có thể cảm nhận được sự nhầy nhụa khi thành cổ họng của nó rung động.

Tiếng gầm đinh tai nhức óc, hoàn toàn át đi tiếng kêu thảm thiết của tất cả những con vật đang chạy trốn.

Chỉ dựa vào âm thanh, người nghe cũng có thể đoán được chủ nhân của âm thanh này có thân hình to lớn đến mức nào.

Mấy người đứng bên bờ khe núi lập tức siết chặt vũ khí trong tay, đồng thời cơ bắp căng cứng, tập trung tinh thần cao độ.

Chương 518

Gia Cát Thanh cũng vung tay mạnh sang bên, rồng gió liền cuốn theo đám bụi cát bay mù mịt hoàn toàn rời khỏi tầm mắt của họ.

Khoảnh khắc tiếp theo, một cái đầu rắn khổng lồ từ trong khe núi ngẩng lên.

Đó là một con rắn lớn màu nâu nhạt gần như hòa làm một với màu cát, thân hình cực kỳ to lớn.

Chỉ riêng cái đầu ngẩng lên này đã chiếm gần một nửa chiều rộng của khe núi!

Độ dày của thân rắn phải mười người đàn ông trưởng thành mới miễn cưỡng ôm xuể.

Cả con rắn thực ra trông khá đẹp.

Tuy là màu nâu nhạt, một màu sắc tương đối trầm, nhưng không có một chút hoa văn nào, vảy rắn xếp ngay ngắn và dày đặc.

Sinh vật vốn nên thích ở trong môi trường tối tăm ẩm ướt, nhưng thân rắn lại cực kỳ khô ráo.

Cát từ trên lớp vảy trơn bóng của nó chảy xuống từng dòng như những dòng nước nhỏ.

Từng dòng cát rất mỏng manh, hoặc là ánh sáng lọt ra từ khe hở của cát, hoặc là chính những hạt cát phản chiếu ánh sáng, khiến cho khung cảnh này trông có một chút gì đó tuyệt mỹ.

Trông nó giống như một vị thần sinh vật cổ đại, trên người đang rò rỉ ánh sáng.

Kết hợp với tiếng gầm của con mãng xà khổng lồ, toàn bộ khung

cảnh trông vô cùng chấn động.

Nhưng đối với những người đang ở trong hoàn cảnh đó, khung cảnh này chấn động bao nhiêu thì nguy hiểm bấy nhiêu.

"Đây chính là lý do bầy thú này chạy trốn sao?" Giải Vũ Thần cau mày, muốn thu lại cây Long văn côn, đổi sang vũ khí nóng có hỏa lực mạnh hơn.

Khóe miệng Hách Liên Tĩnh cũng giật giật.

"Độ cao của chúng ta chỉ có thể đảm bảo không bị mấy con vật này giẫm chết, nhưng không chống được con hàng này.

Tiểu Diệp tử bây giờ còn chưa thể động đậy, bên phía Tiểu Diệp tử!" Một bên, Lê Thốc đã nhịn rất lâu.

Cậu rất muốn túm lấy Hách Liên Tĩnh hoặc Gia Cát Thanh để hỏi rốt cuộc đây là chuyện gì.

Cảnh tượng hoành tráng mà tiểu tộc trưởng nhà cậu tạo ra, rốt cuộc tổn hại đến cậu ấy lớn đến mức nào.

Ngoài những điều này ra, cậu còn một bụng câu hỏi.

Nhưng bây giờ không phải là lúc để hỏi những điều này.

Đợi giải quyết xong phiền toái trước mắt, cậu có thể tận mắt nhìn thấy đáp án cho những câu hỏi đó.

Nhưng có một điều cậu biết rõ.

Cái tên tâm thần như thể hàn chết cặp kính râm lên mặt này tuy trạng thái tinh thần phần lớn thời gian có vẻ không bình thường, nhưng hiện tại, lại là một trong số ít những lúc bình thường.

Lê Thốc lập tức nắm chặt thanh Tú Xuân đao của mình, theo sau Hách Liên Tĩnh, chạy về phía Diệp Phàm.

Vừa chạy, cậu vừa sờ lên mặt nạ của mình.

Nhưng rất nhanh, tay cậu lại rời khỏi chiếc mặt nạ đồng.

Bây giờ, cậu đã không còn lo lắng việc mình đeo mặt nạ có thể sẽ không nhận được hiệu quả mà chủ nhân của nó đáng ra phải có.

Lý do cậu bỏ tay xuống lúc này là vì Lê Thốc nhớ rằng tiểu tộc trưởng của cậu đã hứa với cậu, có một số chuyện sẽ dạy dỗ cậu đàng hoàng.

Nghĩ đến phản ứng thất khiếu chảy máu của Nhạn Phẩm khi mạo muội đeo mặt nạ, Lê Thốc quyết định không gây thêm phiền phức cho Diệp Phàm vào lúc này.

Cậu bám sát theo hướng của Hách Liên Tĩnh, nhanh chóng chạy qua.

Cùng lúc đó, các thành viên đội khảo cổ đứng ở vị trí lùi về sau hơn, sắc mặt vốn đã không được hồng hào cho lắm.

Sau khi thưởng thức ánh sáng rò rỉ từ trên người con mãng xà cổ đại, khoảnh khắc tiếp theo họ lập tức hoàn hồn và trở nên trắng bệch.

Sự chấn động lập tức bị kinh hoàng thay thế.

Người quay phim đứng bên cạnh Bạch Trường Minh dùng một tay còn rảnh níu lấy ông, môi run rẩy nói: "Bạch giáo sư, ngài vừa mới bảo tôi là tôi không phải đang nằm mơ, đúng không?" Bạch Trường Minh nhớ lại thái độ tự tin ban nãy, lập tức trở nên không còn tự tin nữa.

Ông phản ứng một lát rồi nói: "Đầu tiên, chúng ta hẳn là không cùng mơ một giấc mơ." Ông đang định nói tiếp điều gì đó thì mấy người bảo an cao to như Trương Cường và Hắc Hùng đã đứng trước mặt họ.

Một bóng râm phủ xuống, che khuất tình hình phía trước.

Mấy người bảo an do Trương Cường dẫn đầu vẫn không ngừng thay đổi vũ khí của mình.

Trương Cường đeo súng ra sau lưng, lấy ra hai quả lựu đạn.

Trước đây, trong những hoạt động khảo cổ như thế này, họ sẽ không mang theo loại vũ khí có tính sát thương quá mạnh.

Nhưng dù sao đây cũng là hoạt động khảo cổ đi cùng Tiểu Diệp tộc trưởng.

Trang bị lần này của đội bảo an không còn ôn hòa như trước nữa.

Súng máy hạng nhẹ, lựu đạn, những vũ khí trước đây tuyệt đối không xuất hiện trong cổ mộ đều được họ mang theo.

Trương Cường chỉ huy một bộ phận đội viên ở lại đây bảo vệ các thành viên đội khảo cổ.

Sau đó, anh ta lại dẫn theo Hắc Hùng và mấy đội viên khác đi đến bên cạnh Phan Chí và Vương Nguyệt Bán.

"Anh Phan, anh Vương, con hàng to xác này cứ giao cho đám cầm súng chúng tôi đi.

Cả chặng đường rồi, cũng nên để chúng tôi làm chút gì đó." Trương Cường nói, siết chặt lựu đạn trong tay.

Đối mặt với con mãng xà khổng lồ như vậy, anh ta mang theo thái độ quyết tử mà đứng ra đây.

Anh ta và các đội viên đã đứng dưới sự che chở của những người này quá lâu rồi.

Mà trước đây, những kẻ mặc bộ quân phục này như họ mới là người phải xông lên phía trước.

Anh ta đang định nói thêm gì đó thì thấy mắt Vương Nguyệt Bán nhìn anh ta đột nhiên sáng lên.

Có một khoảnh khắc, Trương Cường bị ánh mắt nhiệt tình này nhìn đến toàn thân khó chịu.

Thậm chí, khi Vương Nguyệt Bán đưa tay về phía mình, anh ta còn lùi lại một bước theo phản xạ.

Tuy nhiên, tay của Vương Nguyệt Bán không phải đưa về phía anh ta, hay nói đúng hơn, không phải đưa về phía con người anh ta.

Tay của Vương Nguyệt Bán cuối cùng dừng lại trên mấy quả lựu đạn treo bên hông anh ta.

Một đôi ngón tay có phần mập mạp thô ráp, lại dùng một thủ pháp điêu luyện đến đáng sợ, lấy đi lựu đạn của anh ta!

Chỉ thấy ánh mắt nhiệt tình của Vương Nguyệt Bán cũng theo những quả lựu đạn bị lấy đi mà thu lại.

Hắn vuốt ve hai quả lựu đạn một cách yêu thích không buông tay, nói: "Ây da, Bàn gia trước đây chính là lính phá bom trong đội đó.

Được, giao cho Bàn gia.

Mẹ nó chứ, thằng mù với tiểu Gia Cát kia gào hai tiếng làm Bàn gia sợ mất hồn.

Có gì to tát đâu, đợi Bàn gia cho nổ tung con hàng này, hầm canh cho tiểu tộc trưởng bồi bổ!" Vừa nói, Vương Nguyệt Bán vừa nhìn về phía con mãng xà.

Chương 519

Ánh mắt nhiệt tình không biết từ lúc nào đã trở nên hung ác.

Biểu cảm của Vương Nguyệt Bán chuyển đổi trong nháy mắt, khiến Trương Cường và Hắc Hùng vừa đi tới đều toát mồ hôi lạnh.

Hai người nhất thời không phản ứng kịp, thậm chí suýt nữa quên mất ý định ban đầu của mình khi tới đây.

Vương Nguyệt Bán liếc con mãng xà một cái rồi lại quay đầu lại.

Khi nhìn về phía Trương Cường và Hắc Hùng, ánh mắt lại trở nên hòa nhã như trước.

Hắn cười hỏi: "Anh em, còn bao nhiêu lựu đạn?" Nhìn Vương Nguyệt Bán chuyển đổi biểu cảm nhanh chóng, Trương Cường và Hắc Hùng ngầm hiểu với nhau, liên hệ hắn với những kẻ côn đồ hung ác.

Khí chất phản diện gần ngay trước mắt này thậm chí trong một khoảnh khắc còn vượt qua cả cảm giác áp bức mà con mãng xà khổng lồ ở không xa mang lại cho họ.

Nhưng hai người nhanh chóng phản ứng lại.

Dù sao, bản thân họ cũng thường xuyên phải đối đầu với những nhân vật phản diện như vậy, nên vốn không sợ hãi.

Hơn nữa, Vương Nguyệt Bán cũng không thực sự là nhân vật như vậy.

Trương Cường nhìn Vương Nguyệt Bán cầm hai quả lựu đạn trong một tay, tay kia đưa về phía mình.

Mấy năm tố chất nghề nghiệp khiến suy nghĩ đầu tiên của anh ta là

hỏi Vương Nguyệt Bán tại sao lại quen thuộc với lựu đạn như vậy, trước đây đã tiếp xúc với những loại vũ khí quân dụng này qua con đường nào, bên cạnh còn có đồng bọn gây án nào khác không.

Nhưng cuối cùng Trương Cường đã không hỏi câu hỏi này.

"Vẫn còn." Trương Cường siết chặt đai vũ trang trên hông: "Nhưng anh Vương, đây vẫn là công việc của tôi.

Chúng tôi đến đây là để làm việc này." Nói rồi, Trương Cường cũng không vội lấy lại hai quả lựu đạn của mình từ tay Vương Nguyệt Bán.

Lời nói vừa rồi của Vương Nguyệt Bán đã cho thấy hắn biết dùng lựu đạn.

Hơn nữa, với ánh mắt hung ác như phản diện mà Vương Nguyệt Bán vừa nhìn con mãng xà, Trương Cường cũng cảm thấy việc đòi lại lựu đạn từ tay người này không phải là một lựa chọn sáng suốt.

Tuy nhiên, Vương Nguyệt Bán nói: "Đây là công việc của các cậu, nhưng đây là ân oán cá nhân của Bàn gia tao." Vừa nói, Vương Nguyệt Bán đã tự mình đi về phía trước.

Phan Chí, Bạch Hạo và Bạch Xà vốn đi bên cạnh hắn cũng theo sát bước chân của hắn.

Chỉ có Phan Chí khi đi ngang qua Trương Cường và Hắc Hùng mới quay đầu nói một tiếng cảm ơn, rồi dặn dò thêm một câu: "Đội trưởng Trương, đây là công việc của các anh, nhưng đây là mạng của chúng tôi.

Hơn nữa, công việc quan trọng nhất của các anh là bảo vệ tốt các nhân viên đội khảo cổ.

Các anh và các nhân viên đội khảo cổ nếu có mệnh hệ gì, tiểu tộc trưởng chắc chắn sẽ càng đau lòng hơn.

Nếu chúng tôi xảy ra chuyện, các anh hãy quay về.” Lời dặn dò của Phan Chí còn khiến Trương Cường chấn động hơn cả ánh mắt lạnh lùng ban nãy của Vương Nguyệt Bán.

Trương Cường gần như ngay lập tức hiểu ra sự khác biệt bản chất nhất giữa họ.

Giống như Phan Chí đã nói, đây là công việc và nhiệm vụ của đội bảo an, nhưng đây là mạng của họ.

Hơn nữa, nói cho dễ nghe, trong cuộc khủng hoảng này, họ có vẻ vô tội hơn.

Nhưng nói khó nghe, họ thực ra lại thừa thãi hơn.

Nhìn biểu cảm của mấy người đi ngang qua mình, Trương Cường cau mày.

Mấy người này, ngày thường có người ôn hòa hòa nhã, có người linh động hoạt bát, có người giảo hoạt thông minh.

Khi đó, họ là Bạch Xà, là Phan Chí, là Bạch Hạo, là Vương Nguyệt Bán.

Nhưng bây giờ, biểu cảm của họ đều trở nên lạnh lùng và kiên định như một.

Vì cùng một việc, đi về cùng một hướng.

Lúc này, họ chỉ có một thân phận.

Trương Cường ngẩn người một lát, rồi vội vàng đuổi theo.

Anh ta không nói lời thừa, nhét hết lựu đạn trên đai vũ trang vào tay Phan Chí, nói: “Anh Phan, anh yên tâm.

Nhiệm vụ của chúng tôi và mạng của các anh, về bản chất đều là một.

Cho dù chúng tôi không có thân phận này, nhưng trong việc bảo vệ các anh và những thứ mà Tiểu Diệp tộc trưởng bảo vệ, đội bảo an Đại Việt, nhất định không lùi một bước!" Phan Chí không từ chối, hay nói đúng hơn, còn chưa kịp từ chối.

Một đôi tay to mập mạp thô ráp nhưng lại cực kỳ linh hoạt đã vơ lấy toàn bộ lựu đạn của Trương Cường vào tay mình.

Vương Nguyệt Bán vội vàng nói: "Ây da, cái này nên đưa cho Bàn gia tao chứ.

Bàn gia tao mới là lính phá bom chuyên nghiệp có chứng chỉ đấy!" Hắn vừa đi vừa treo hết những quả lựu đạn này lên người: "Lựu đạn này, hợp với Bàn gia tao nhất." Phan Chí có chút khó xử nhìn Trương Cường một cái, không nói gì, gật đầu cảm ơn.

Trương Cường đứng tại chỗ, giơ tay chào mấy người này.

Cùng lúc đó, ở phía trước, gần con mãng xà nhất, chính là Trương Khải Linh đang đối mặt với nó.

Anh nhìn con mãng xà với ánh mắt lạnh nhạt, nhưng lại không có sát ý mạnh mẽ như vậy.

Kinh Trập trong tay anh phát ra ánh sáng màu tím xanh mạnh mẽ, nhưng cũng chậm chạp chưa ra tay.

Giải Vũ Thần nhíu chặt mày, nhìn mặt đất xung quanh, muốn tìm kiếm một điểm tựa nào đó trên mặt đất bằng phẳng.

Tìm một vòng, cuối cùng vẫn đặt hy vọng vào vị tộc trưởng nhà mình bên cạnh.

Giải Vũ Thần hồi tưởng lại kinh nghiệm đi nhờ xe Kinh Trập lần trước, khẽ nhíu mày.

Nếu có thể, cả đời này cậu cũng không muốn trải nghiệm lại cảm

giác tan xương nát thịt như vậy nữa.

Nhưng bây giờ, ngoài cách này ra, dù là một Giải Vũ Thần chiếm hết nửa tâm nhãn của cả đội, cũng không nghĩ ra cách nào tốt hơn.

Cậu vung vẩy cây Long văn côn trong tay, nắm chặt nó như một chiếc đai an toàn: "Đi nhờ xe nhé?

Tộc trưởng?" Lúc này mới cung kính gọi một tiếng tộc trưởng.

Vừa nói, Giải Vũ Thần vừa quay đầu liếc nhìn về phía Trương Khải Linh một cái.

Nhìn một cái này, cậu cũng thấy được ánh mắt hiện tại của Trương Khải Linh.

Trong sự thờ ơ đó, không có một tia sát khí, lại mang theo vài phần thương cảm khó hiểu.

Trong lòng Giải Vũ Thần lập tức dấy lên một tia nghi hoặc.

Cậu thậm chí còn mơ hồ có cảm giác, ánh mắt này của tộc trưởng cậu không phải đang truyền đạt suy nghĩ của chính mình.

Trương Khải Linh cũng nhanh chóng có phản ứng, nhàn nhạt nói: "Tôi không muốn giết nó." Giải Vũ Thần không hiểu, một bên Gia Cát Thanh càng không hiểu.

Trương Khải Linh mím môi.

Anh xác định rằng ban đầu mình muốn giải quyết ngay con mãng xà này, để tranh thủ thời gian cho Diệp Phàm hồi phục.

Nhưng ý niệm này vừa dấy lên trong đầu, lập tức bị một lòng trắc ẩn vô cùng nồng đậm thay thế.

Tình cảm trắc ẩn này, một phần đến từ Kinh Trập trong tay anh, một phần khác, đến từ Diệp Phàm vừa mới ngắt kết nối sóng não với anh!

Chương 520

Do đó, Trương Khải Linh vốn luôn tốc chiến tốc thắng lại đứng yên tại chỗ chờ đến bây giờ.

“Diệp Phàm không muốn giết nó.” Giải Vũ Thần và Gia Cát Thanh đồng thanh ngẩn người.

Trên hai gương mặt thông minh xuất hiện một biểu cảm mà trong tình huống bình thường chỉ có Lê Thốc mới làm ra: Cậu có muốn nghe xem mình đang nói cái gì không?

Cùng lúc đó, mấy người Vương Nguyệt Bán đã nhanh chóng đuổi đến bên cạnh họ.

Vương Nguyệt Bán chen vào giữa mấy người, vỗ vỗ lựu đạn trên người, nói: “Có phải xa quá không?

Không cần lo, tôi sẽ ra tay!” Nói rồi, hắn liền định rút ra một quả lựu đạn.

Lúc này, Hách Liên Tĩnh và Lê Thốc đã đến cách Diệp Phàm khoảng một mét.

Đến đây, Hách Liên Tĩnh liền đưa tay cản Lê Thốc lại.

Lê Thốc còn chưa kịp mở miệng, giọng của Diệp Phàm đã từ phía trước họ truyền đến: “Tiểu Ca!

Cứu nó!” Cùng lúc Diệp Phàm hét lên câu này, con mãng xà khổng lồ trước mặt Trương Khải Linh và mọi người cũng đột nhiên vươn thân mình lên cao hơn.

Thân thể khổng lồ vượt qua khe núi gần mười mét, trực tiếp che khuất toàn bộ tầm nhìn trước mặt Trương Khải Linh và mọi người.

Cùng lúc vươn người lên, con mãng xà lại há cái miệng lớn như chậu máu, phát ra một tiếng gầm vang như sấm.

Tiếng gầm này át cả âm cuối trong câu nói của Diệp Phàm.

Sóng âm mạnh mẽ biến thành một loại vũ khí vật chất hữu hình.

Những con vật sa mạc chạy phía trước nó trước con mãng xà này nhỏ bé như con kiến.

Tiếng gầm này truyền đến, khiến cho bầy thú chạy phía trước bị sóng âm quét qua một lượt.

Những con vật trên cùng một chuỗi thức ăn không phân biệt đối phương mà ôm thành một khối.

Chuột sa mạc bị rắn quấn lấy lăn đến bên miệng sói, sói cũng không hề động lòng trước món ăn ngon miệng bổ dưỡng này.

Sau khi đứng dậy, chúng lại càng hoảng sợ chạy về phía trước.

Cảnh tượng này khiến con mãng xà khổng lồ trông càng thêm đáng sợ.

Nhưng "cứu nó" trong miệng Diệp Phàm lại không phải là "cứu chúng nó".

Mục tiêu đã rất rõ ràng chỉ về phía sinh vật nổi bật nhất trước mắt mọi người.

Và ngay khi mọi người còn đang trong tình trạng bất ngờ, ánh mắt vốn còn do dự của Trương Khải Linh lập tức trở nên sắc bén.

Anh siết chặt Kinh Trập trong tay.

Khi Giải Vũ Thần và Gia Cát Thanh còn chưa kịp phản ứng, anh đã biến mất khỏi bên cạnh họ.

Khoảnh khắc tiếp theo, Trương Khải Linh tay cầm Kinh Trập,

không ngoài dự đoán xuất hiện trên đỉnh đầu con mãng xà.

Lúc này, con mãng xà như thể bị kinh hãi điều gì đó, quằn quại thân hình khổng lồ, há cái miệng lớn như chậu máu, quay đầu lại muốn cắn xé thứ gì đó.

Mọi người nhìn Trương Khải Linh đứng trên đỉnh đầu con mãng xà, cảm giác lúc này Trương Khải Linh giống như một con thuyền nhỏ đơn độc đang đi trên biển cả sóng to gió lớn bão bùng.

Nhưng con thuyền nhỏ này lại đứng vững vàng trên đầu ngọn sóng.

Nhỏ bé, nhưng lại là một niềm tin vô cùng kiên định.

Vương Nguyệt Bán vừa chạy đến đã kéo chốt lựu đạn.

Sự việc xảy ra đột ngột, hắn vốn mang ý định giết con rắn lớn để hầm canh bồi bổ cho tiểu tộc trưởng nhà mình mà xông tới.

Do đó, hắn không ngờ rằng, câu đầu tiên tiểu tộc trưởng nhà mình nói lại là bảo họ rằng, con rắn lớn này lại là đối tượng cần bảo vệ.

Vương Nguyệt Bán nhìn Trương Khải Linh đứng trên đầu con rắn lớn hai cái mới hoàn hồn lại, nhớ ra mình vừa mới kéo chốt lựu đạn.

Hắn lập tức hoàn hồn, vội vàng muốn ném quả lựu đạn trong tay về một hướng an toàn.

Tuy nhiên, khi hắn dùng sức định ném quả lựu đạn này đi, Vương Nguyệt Bán lại phát hiện, trong tay hắn chỉ còn lại một cái chốt.

Bàn tay cầm lựu đạn bây giờ đã trống không.

Trên mặt Vương Nguyệt Bán lộ ra một biểu cảm có chút kinh hoàng.

Chẳng lẽ, hắn đã ném lựu đạn đi rồi sao?

Trước sau chưa đầy một phút mà!

Năm nay hắn mới bao nhiêu tuổi, sao lại không nhớ được chuyện xảy ra trong vòng một phút trước sau chứ?

Vương Nguyệt Bán ngơ ngác nhìn cái chốt trong tay.

Rất nhanh lại nghĩ đến điểm không đúng của chuyện này.

Một phút thời gian, quả lựu đạn này bây giờ cũng nên nổ rồi chứ!

Đây là lựu đạn chuyên dụng của quan phương, sao có thể bị tịt ngòi được chứ!

Phát hiện này không những không khiến Vương Nguyệt Bán khá hơn chút nào, mà còn khiến hắn phát hiện ra một khả năng đáng sợ hơn: hắn có thể không chỉ quên mất mình đã ném lựu đạn đi, mà hắn thậm chí còn quên mất lựu đạn đã phát nổ rồi!

Nếu không thì chuyện này căn bản không có cách nào giải thích!

Bất kỳ loại bom nào đối với hắn, tính chất của nó đều giống như thanh Thiên Quân Yển Nguyệt Đao trong tay hắn, đó là những người bạn tốt không bao giờ phản bội hắn!

Vương Nguyệt Bán không dám chạm vào đống lựu đạn treo đầy người nữa, hắn cầm lại thanh Thiên Quân Yển Nguyệt Đao vào tay.

Cùng lúc đó, Giải Vũ Thần và Gia Cát Thanh liếc nhìn nhau.

Hai người đồng thời thu lại sự công kích của mình đối với con mãng xà này.

Nhưng hai người đồng thời nhìn thấy trong mắt đối phương một chút không cam lòng giống như mình.

Và hai người cũng không cần chứng thực điều gì, liền biết nguồn gốc của sự không cam lòng trong mắt đối phương đều giống như mình.

Không phải là không cam lòng vì mục tiêu tấn công của mình biến thành đối tượng bảo vệ.

Mà là vì vừa rồi họ cuối cùng cũng nghe thấy tiếng đáp lại gần như có chút xé lòng của người mà họ đang lo lắng nhất.

Nhưng trong tiếng đáp lại đó, chỉ có tên của một người.

Hai người nhìn nhau, đối với sự không cam lòng nhưng bất lực này của đối phương mà biểu đạt sự mỉa mai của mình.

Bạch Hạo cầm thanh đại đao của mình đứng bên trái một chút, lại đi sang phải một bước.

Giống như một con chó nhỏ đang không ngừng đảo chân trên chiếc chảo nóng.

Không nghĩ ra cách, Bạch Hạo đành phải hướng ánh mắt cầu cứu về phía hai người mà theo cậu là đáng tin cậy nhất trong mấy người hiện tại.

Nhưng vừa đến gần hai người này, cậu đã nhạy bén nhận ra một cảm giác đối đầu gay gắt giữa họ.

Chương 521

Bạch Hạo khó tin nhìn hai người đang dùng ánh mắt trong đôi mắt xinh đẹp của mình công kích đối phương.

Cậu đứng ở phía sau giữa hai người, sau đó vô cùng đại nghịch bất đạo mà chém thanh đại đao của mình xuống khoảng không giữa hai người họ.

Ánh sáng lạnh lẽo của thanh Kim Ti Cửu Hoàn Đại Khảm Đao lóe lên trước mắt Giải Vũ Thần và Gia Cát Thanh, tuy theo bản năng nổi một lớp da gà, nhưng chân lại không hề di chuyển nửa phân.

Bạch Hạo dùng một giọng điệu hận sắt không thành thép nói: "Hai người các cậu!

Đừng đứng chung với nhau!" Một bên, Phan Chí vốn đang lo lắng đứng nhìn về phía tiểu tộc trưởng nhà mình.

Theo ông thấy, Hách Liên Tĩnh ở gần Diệp Phàm nhất nếu không có phản ứng gì đặc biệt lớn, thì chứng tỏ vấn đề không phải là không thể giải quyết được.

Trước đây trong mắt ông, Hách Liên Tĩnh, Gia Cát Thanh, Trương Khải Linh và lão đông gia Giải Vũ Thần, bốn người này tuy thực lực trong đội ngũ này, là sự tồn tại đỉnh cao chỉ sau tiểu tộc trưởng của ông, nhưng phản ứng của mấy người này khi đối mặt với vấn đề, là ít có giá trị tham khảo nhất.

Mà trong đó, đặc biệt là Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh.

Giá trị phản ứng của họ trong mắt Phan Chí, có thể nói là một xu cũng không đáng.

Bởi vì biểu cảm của hai người này trong phần lớn tình huống,

giống như bị hàn chết trên mặt vậy.

Phản ứng thu được từ hai chiếc mặt nạ nguyên bản này không có bất kỳ ý nghĩa nào.

Nhưng bây giờ, tiểu tộc trưởng của ông là ngoại lệ.

Cho nên, nhìn phản ứng hiện tại của Hách Liên Tĩnh, Phan Chí hơi thở phào nhẹ nhõm.

Hơi thở này vừa mới thả lỏng, ông liền thấy Bạch Hạo trực tiếp vung đao chém về phía Giải Vũ Thần và Gia Cát Thanh.

Cơ bắp trên mặt Phan Chí vừa mới thả lỏng lập tức lại căng cứng.

Nghe thấy lời Bạch Hạo ra lệnh cho hai người đứng tách ra, Phan Chí cảm thấy mình bây giờ đã vì kinh hoàng mà không nghe thấy cậu ta cụ thể đang nói gì nữa.

Ông chỉ nghe thấy mấy tiếng chó sủa trong trẻo.

Phan Chí vội vàng nhìn phản ứng hiện tại của Giải Vũ Thần và Gia Cát Thanh, thấy hai người mặt mày cười tủm tỉm.

Đầu Phan Chí lại bắt đầu đau.

Đây chính là phản ứng điển hình không có bất kỳ ý nghĩa tham khảo nào!

Ông vội vàng tiến lên, kéo Bạch Hạo đang hùng hổ ra sau một bước.

"Thôi nào, thôi nào, tiểu Bạch nha đầu.

Xem chúng ta có gì giúp được Trương tộc trưởng không." Bạch Hạo bị Phan Chí Duệ đẩy lùi về sau hai bước.

Hai bước này cũng khiến Bạch Hạo hoàn hồn.

Hình như ban nãy cậu ta đã làm một chuyện vô cùng ghê gớm!

Bạch Hạo liếc nhìn vẻ mặt cười tủm tỉm của Giải Dữ Thần và Gia Cát Thanh.

Bỗng nhiên cậu cảm thấy, mình chẳng làm gì sai cả!

Tuy nhiên, nghĩ thì nghĩ vậy.

Cảm xúc bốc đồng ban nãy của Bạch Hạo đã nhanh chóng nguội đi.

Đương nhiên.

Một phần nguyên nhân là vì như Phan Chí nói, cậu phải lấy đại cục làm trọng.

Một phần nguyên nhân khác, thật sự là vẻ mặt cười tủm tỉm của hai người này khiến người ta cảm thấy từng cơn gió lạnh thổi qua.

Bầu nhiệt huyết của Bạch Hạo ban nãy đã bị cơn gió lạnh này thổi tắt mất một nửa.

Cậu bướng bỉnh lẩm bẩm một câu: "Lúc thế này rồi thì đừng cãi nhau nữa chứ." "Bây giờ tôi thật sự rất lo cho tiểu tộc trưởng và Trương tộc trưởng của chúng ta!" "Hai người vậy mà còn ở đây liếc mắt đưa tình." Điều Bạch Hạo muốn diễn đạt không phải là bốn chữ "liếc mắt đưa tình".

Nhưng quá trình cảm xúc của cậu lên xuống quá nhanh.

Khiến cho đầu óc cậu còn chưa kịp phản ứng lại.

Nghĩ gì nói đó.

Tuy nhiên, người nói vô tình, người nghe hữu ý.

Bốn chữ "liếc mắt đưa tình" khiến cho vẻ mặt đang tươi cười như đeo mặt nạ của Giải Dữ Thần và Gia Cát Thanh vỡ tan trong nháy mắt.

Họ thoáng để lộ ra vẻ mặt chân thật nhất của mình lúc này.

Vừa rồi Bạch Hạo dùng Cửu hoàn kim ti đại khảm đao chém xuống cũng không thể làm lay chuyển vị trí của hai người.

Bây giờ cả hai đồng thời lùi một bước về hướng ngược lại với đối phương.

Đồng thời đưa ra lời mời vô cùng chân thành với Bạch Hạo.

Gia Cát Thanh: "Bạch Hạo nói đúng, chúng ta không thể đánh nhau." Hắn rất chủ động thừa nhận rằng mình và Giải Dữ Thần ban nãy chính là đang đánh nhau.

Thể hiện rằng quan hệ giữa hai người không hề thân thiết.

Giải Dữ Thần cũng nói: "Tiểu Bạch đứng ở đây đi." "Hai chúng tôi quả thực không thể đứng cùng nhau." Hắn cũng rất chủ động thừa nhận rằng quan hệ trước đó của hai người không tốt đẹp gì.

Thậm chí là không thể đứng cùng nhau.

Hai con cáo già có tâm tư gấp mười người thường, gấp hai mươi lần Bạch Hạo.

Lúc này đều rất chủ động thừa nhận với Bạch Hạo rằng cậu đã nắm được điểm yếu của họ.

Mặc dù trong mắt Bạch Hạo và Phan Chí, họ dường như đột nhiên trở nên hiểu chuyện và khiêm tốn hơn rất nhiều.

Nhưng cả hai người họ đều hiểu rằng, mình làm vậy không phải vì khiêm tốn hay có tố chất.

Mà là đang cố gắng hết sức phủ nhận tính từ mà Bạch Hạo vừa dùng để miêu tả họ: liếc mắt đưa tình.

Bạch Hạo có chút bất ngờ, đồng thời cũng có chút thụ sủng nhược kinh trước sự khiêm tốn và tố chất đột ngột nảy sinh của hai người.

Cậu có chút do dự đứng vào vị trí mà hai người nhường ra.

Quay đầu lại nhìn Phan Chí.

Lại phát hiện, Phan Chí bây giờ cũng lộ ra vẻ mặt có chút khó tin.

Bạch Hạo dứt khoát không nghĩ đến những nguyên do phức tạp trong đó nữa.

Cậu lại nhíu mày nhìn về hướng của Diệp Phàm.

Thấy phía sau Diệp Phàm, Hách Liên Tĩnh và Lê Thốc đang đứng đó.

Bạch Hạo lại quay đầu lại.

Cùng mấy người kia, ngẩng đầu nhìn con rắn khổng lồ trước mặt.

Chương 522

Chỉ thấy, lúc này, Trương Khải Linh đã đứng vững trên đầu con rắn lớn.

Anh ta đang chăm chú nhìn về một hướng.

Nhưng so với con rắn lớn, diện tích mà Trương Khải Linh chiếm giữ thực sự quá nhỏ.

Họ không thể nhìn thấy phản ứng hiện tại của Trương Khải Linh.

Bạch Hạo sụt sịt mũi, nói: "Vừa rồi tiểu tộc trưởng bảo Khải Linh tiểu ca cứu con rắn lớn này à?" "Tôi thấy nó bây giờ sinh long hoạt hổ thế này." "Trên sa mạc này, ngoài tiểu tộc trưởng và Khải Linh tiểu ca của chúng ta ra, còn có thứ gì có thể làm hại nó chứ?" "Khải Linh tiểu ca nếu muốn cứu nó, chỉ cần không ra tay là được rồi phải không?" Bạch Hạo vừa nói, vừa tưởng tượng ra khung cảnh hợp lý nhất dưới logic này của mình.

Đó là sau khi tiểu tộc trưởng nhà mình hét lên một tiếng, Trương Khải Linh liền lập tức thu Kinh Chập tức hỏa lại.

Rồi thản nhiên nói một câu: "Không cần lo lắng, tôi sẽ đi trước." Đây là khung cảnh bình thường trong logic của Bạch Hạo.

Nhưng Bạch Hạo vẫn tự khiến mình nổi hết da gà.

Rụt vai lại, cậu nói: "Mấy con vật này đều đang chạy trốn nó phải không?" Mặc dù Bạch Hạo lẩm bẩm thể hiện sự không hiểu của mình về việc cứu con rắn lớn này.

Nhưng cậu vẫn rất chân thành đưa ra đề nghị của mình: "Tôi nghĩ nếu chúng ta muốn cứu nó, có thể đi ngăn cản những con vật mà nó đang săn bắt." "Để con rắn lớn no bụng, chẳng phải là cứu nó sao?"

Trong lúc Bạch Hạo nhỏ giọng lẩm bẩm, Gia Cát Thanh và Giải Dữ Thần cũng đang hơi nhíu mày, suy nghĩ về vấn đề này.

Hai người nhìn Trương Khải Linh đã ở trên cao hơn mười mét so với họ.

Ở góc độ này, họ không chỉ không nhìn thấy biểu cảm của Trương Khải Linh.

Họ thậm chí còn nhìn không rõ cả người Trương Khải Linh nữa.

Mặc dù tạm thời chưa hiểu tại sao Diệp Phàm lại muốn Trương Khải Linh cứu con rắn lớn này.

Và con rắn lớn trông có vẻ gần như bất khả chiến bại trên sa mạc này rốt cuộc có gì đáng cứu.

Nhưng cả hai đều rất rõ.

Bất kể nguyên do là gì.

Tuyệt đối sẽ không phải là nguyên nhân vô lý như Bạch Hạo tưởng tượng.

Cùng lúc đó.

Trương Khải Linh đứng trên đỉnh đầu con rắn khổng lồ, nơi cao nhất hiện tại.

Vừa giữ vững cơ thể giữa những cú quằn quại của con rắn, vừa từ trên cao nhìn xuống sa mạc xa hơn.

Nhìn thấy mặt đất sa mạc ở xa, đồng tử của Trương Khải Linh co rút lại trong giây lát.

Chỉ thấy, cách đó khoảng hai ba mươi mét về phía trước, là một con dốc xuống.

Đó là do Diệp Phàm vừa dùng Kỳ Môn tạo ra.

Từ con dốc đó đến rãnh sâu khoảng mười mét về phía trước, đã không còn bất kỳ sinh vật nào.

Các sinh vật sống đều đã tập trung trong cái rãnh này.

Bản thân con rắn khổng lồ này đã chiếm một diện tích vô cùng khoa trương.

Những sinh vật sống còn lại, phần lớn đều tụ tập chạy trốn phía trước con rắn.

Con rắn khổng lồ dưới chân anh ta không hề săn bắt bất kỳ một sinh vật nào xung quanh.

Tuy nhiên.

Nguyên nhân khiến đồng tử Trương Khải Linh co rút lại không phải là những cảnh tượng phía trước.

Mà là từ chỗ dốc thoai thoải ra ngoài hơn mười mét.

Trên mặt cát bằng phẳng, la liệt xương trắng!

Trương Khải Linh đơn giản nhận diện chủ nhân của những bộ xương trắng này.

Kích thước của lạc đà, kích thước của sói.

Nhỏ hơn còn có kích thước của chuột cát và thỏ.

Còn có những bộ xương rắn lớn nhỏ khác nhau, không có tứ chi chỉ có một bộ xương sống hoàn chỉnh.

Mà trên những bộ xương trắng này, mặc dù đã trống trơn không còn chút da thịt nào.

Nhưng máu trên đó trông vẫn còn rất tươi!

Cảnh tượng như vậy so với sa mạc mà họ đi qua trước đó, quả thực giống như luyện ngục!

Trương Khải Linh nheo mắt lại.

Anh ta chú ý đến một tình huống bất thường khác trên mảnh sa mạc này.

Cát ở đó trông như đang di động.

Hay nói đúng hơn là, thứ gì đó trong cát đang di động.

Những điểm sáng phản quang dày đặc, trông như cả mảng sa mạc đều đang chuyển động!

Nếu không nhìn kỹ, rất dễ bỏ qua những điều này.

Di chuyển trong tĩnh lặng!

Đây chính là điều Diệp Phàm nói, âm thanh đằng sau âm thanh!

Khi Trương Khải Linh nhìn thấy tất cả những điều này, con rắn khổng lồ dưới chân anh ta cũng đang không ngừng quằn quại cơ thể một cách bất an.

Thân rắn khổng lồ vươn cao lên không trung rồi quật qua lại.

Mỗi một cú quật đều như dốc hết toàn lực.

Giống như muốn hất văng thứ gì đó trên người xuống.

Nhưng mà.

Những cú quẫy mình như vậy dường như vô hiệu với nó.

Bởi vì trong mắt những người trên mặt đất.

Cảm xúc của con rắn khổng lồ không hề được xoa dịu bởi những cú quẫy mình đó.

Liên tục quẫy thân hình khổng lồ mấy lần cũng không khiến con rắn trở nên bình tĩnh hơn chút nào.

Ngược lại, dường như vì không đạt được mục đích, nó trở nên càng thêm hung bạo.

Nó lại ngẩng cao đầu, thân hình hơi ngửa ra sau, làm ra tư thế dồn sức.

Sau đó, nó há cái miệng lớn như chậu máu, gầm lên không khí phía trước để trút giận nỗi tức giận không được giải tỏa trong lòng.

Đàn động vật đang chạy trốn tán loạn phía trước lại ngã rạp một mảng lớn, lăn về phía trước một khoảng khá xa.

Chương 523

Sau khi con rắn khổng lồ gầm lên một tiếng, dường như vẫn chưa giải tỏa được cảm xúc hiện tại.

Nó lại quằn quại thân mình, dồn sức gầm rống liên tiếp mấy tiếng về mấy hướng khác nhau.

Đàn động vật vừa ngã rạp thậm chí còn chưa kịp đứng dậy từ mặt đất để tiếp tục chạy trốn.

Lại bị năng lượng sóng âm từ tiếng gầm này một lần nữa đẩy ngã xuống đất.

Kẻ săn mồi và con mồi ôm thành một cục, con có lông thì lông bay tứ tung trên đất, con không có lông thì vảy lật tung trên đất.

Cả cảnh tượng trông vừa thương tâm, vừa có chút hài hước.

Cùng lúc đó, mặt đất dưới chân mọi người cũng vì sóng âm mạnh mẽ này mà rung chuyển dữ dội.

Các đội viên phía sau theo chỉ thị của Trương Cường đều ngồi xổm xuống để không bị ngã.

Mấy người Giải Dữ Thần và Gia Cát Thanh đứng ở rìa cũng loạng choạng mấy bước.

Nhưng mấy người lại dựa vào sức mạnh cốt lõi cường đại của mình, rất nhanh đã đứng vững lại trong trận rung chuyển này.

Lúc này, không chỉ tố chất cơ thể cao cường của họ không cho phép họ mất mặt.

Mà lòng hiếu thắng không hẹn mà gặp của họ cũng không cho phép họ ngã xuống đây.

Dù sao thì.

Ngay cả Trương Khải Linh đứng trên đầu con rắn khổng lồ vẫn vững như núi Thái Sơn.

Họ đứng trên mặt đất, càng không cho phép mình có bất kỳ dáng vẻ chật vật nào.

Giải Dữ Thần "xì" một tiếng.

Nhìn con rắn khổng lồ lúc này trông có vẻ đang trong cơn thịnh nộ.

Giải Dữ Thần cảm thấy không chỉ mình hắn, mà cảnh tượng này bất cứ ai nhìn vào cũng sẽ cho rằng hành vi đứng trên đỉnh đầu con rắn khổng lồ của Trương Khải Linh đã chọc giận nó.

Hắn hỏi ngược lại một câu: "Anh ta lên đó thật sự là để cứu rắn sao?" Bên cạnh hắn, Bạch Hạo vóc dáng nhỏ bé từ đầu đến cuối không hề loạng choạng một bước.

Vững như núi đứng tại chỗ.

Nhìn con rắn lớn trước mặt mấy lần như sắp bổ nhào xuống, cậu cũng khó hiểu nói: "Khải Linh tiểu ca đứng trên đầu nó, khiến nó khó chịu đến vậy sao?" "Đối với con rắn lớn này, Khải Linh tiểu ca đáng ghét đến vậy à?" Giải Dữ Thần và Gia Cát Thanh không hề trao đổi, rất đồng bộ cho Bạch Hạo một câu trả lời khẳng định.

"Chắc chắn là có." Ánh mắt Bạch Hạo lướt qua hai người này một lượt.

Cuối cùng trong lòng đưa ra một nghi vấn không dám hỏi thành lời: "Mấy người nhà giàu bọn họ có phải đều như vậy không nhỉ?" Cùng lúc đó.

Trương Khải Linh nắm chặt Kinh Chập trong tay, giúp mình vững như núi Thái Sơn trong cơn rung lắc dữ dội này.

Mà đứng ở trên cao, nhìn thấy tình cảnh thê thảm ở xa.

Dù là Trương Khải Linh đã quen với những cảnh tượng lớn, thậm chí coi sinh tử là chuyện nhỏ.

Cũng không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Trên sa mạc này có thứ này!

Có thể nhanh chóng nuốt chửng máu thịt của tất cả sinh vật!

Gần như không có thiên địch, giống như một loại virus chí mạng di chuyển cực nhanh!

Cho nên, đối mặt với loại virus chí mạng này.

Đối với các sinh vật trên sa mạc này mà nói, giống như một trận thiên tai.

Trong trận thiên tai này, điều chúng có thể làm, chỉ còn lại việc chạy trốn.

Cho nên, họ mới nhìn thấy cảnh tượng quỷ dị như vậy trong rãnh sâu.

Kẻ săn mồi và con mồi cùng nhau chạy trốn, dù là miếng mồi đã đến tận miệng, cũng làm như không thấy.

Bất kể là động vật ăn cỏ hay động vật ăn thịt, bất kể kích thước lớn nhỏ.

Toàn bộ đều là vật trong lòng bàn tay của loại virus chí mạng này.

Trương Khải Linh bây giờ đã hoàn toàn hiểu tại sao Diệp Phàm lại phải tạo ra cảnh tượng lớn như vậy.

Không chỉ để giúp họ tránh khỏi những con thú khổng lồ đang chạy trốn trên sa mạc.

Mà còn bởi vì, ngoài việc làm như vậy, họ căn bản không còn cách

nào khác.

Đây không phải là phương pháp tốt nhất, đây là phương pháp duy nhất.

Nếu theo kế hoạch trước đó của họ.

Rút lui sớm, cố gắng tránh khỏi những con vật sa mạc đang điên cuồng này, anh ta hành động một mình để hỗ trợ các thương binh đang nghỉ ngơi phía sau.

Chưa nói đến việc cuối cùng họ có thực sự đạt được thành tích lý tưởng nhất hay không.

Dù cho họ thực sự tránh được đàn động vật đang điên cuồng này.

Cũng tuyệt đối không thể tránh khỏi trận tai nạn giống như virus lây lan này!

Trương Khải Linh hiếm khi cảm thấy lòng còn sợ hãi sau khi tạm thời xử lý được tình thế khó khăn trước mắt.

Nhưng, cảm xúc này chỉ thoáng qua trên người anh ta trong chốc lát.

Trương Khải Linh lập tức bình tĩnh lại.

Diệp Phàm vừa rồi nói với anh ta rất rõ ràng, là "cứu nó".

"Nó" mà không phải "chúng nó", đây mới là mấu chốt.

Trương Khải Linh vung Kinh Chập trước người một đường cong sắc bén.

Khi cánh tay hạ xuống, ánh sáng trên Kinh Chập đã bao bọc lấy Trương Khải Linh.

Không chỉ Kinh Chập, cả người Trương Khải Linh cũng bị một luồng sáng màu xanh tím bao phủ.

Mấy người Giải Dữ Thần và Gia Cát Thanh đứng trên mặt đất, khi ngẩng đầu nhìn thấy cảnh tượng này, tất cả đều không nhịn được mà siết chặt vũ khí trong tay.

Gân xanh trên đôi tay siết chặt vũ khí nổi lên, còn có chút run rẩy.

Lần trước họ nhìn thấy trạng thái này của Trương Khải Linh.

Vẫn là trên người "Trương Khải Linh" hàng nhái trong thận kính.

Mà việc đầu tiên "Trương Khải Linh" đó làm sau khi biến thành hình thái này, chính là trọng thương Diệp Phàm!

Mấy người đều nghe thấy tiếng hít thở có chút run rẩy truyền đến từ bên cạnh mình.

Ngay cả những người trong mắt người khác mạnh hơn cả người thường này.

Chương 524

Lại đều vì cùng một cảnh tượng, mà mắc phải di chứng sang chấn tâm lý.

Khoảnh khắc tiếp theo, mấy người lại kinh ngạc mở to mắt hơn một chút.

Chỉ thấy, tia sáng màu xanh tím kia vậy mà từ dưới chân Trương Khải Linh lan ra.

Từ từ bao bọc lấy đầu của con rắn khổng lồ.

Sau khi đầu rắn được bao bọc, cảm xúc của nó rõ ràng đã ổn định hơn rất nhiều so với vừa rồi.

Ít nhất, bây giờ con rắn khổng lồ này đã từ từ ngừng gầm rống.

Chỉ có thân hình khổng lồ vẫn không ngừng cố gắng quằn quại.

Mọi người trên mặt đất chấn động nhìn cảnh tượng trên cao.

Chỉ thấy, sau khi ánh sáng màu xanh tím bao bọc toàn bộ đầu rắn, nó vẫn đang từ từ lan xuống dưới.

Chảy dọc theo thân hình khổng lồ của con rắn, giống như đang mạ một lớp hiệu ứng đặc biệt màu xanh tím lên lớp vảy của con rắn này.

Khi lớp ánh sáng này lan xuống được khoảng hai ba mét, tất cả mọi người trên mặt đất đều lộ ra vẻ mặt vô cùng bất ngờ.

Chỉ thấy, trong khe hở giữa các lớp vảy của con rắn khổng lồ, có thứ gì đó, đang dày đặc rỉ ra ngoài!

"Đây là cái gì?" Giải Dữ Thần lại tiến lên một bước.

Để nhìn rõ hơn, hắn trực tiếp đứng ở rìa của rãnh sâu.

Hắn nheo mắt, nhìn về phía con rắn khổng lồ.

Vẻ mặt có chút bất ngờ, nhưng rất nhanh đã trở nên nghiêm túc.

Cẩn thận nhìn chằm chằm vào thân hình khổng lồ của con rắn một lúc, Giải Dữ Thần mới nhìn rõ cảnh tượng trước mắt.

Chỉ thấy.

Bên trong lớp vảy của con rắn khổng lồ, có vô số con côn trùng nhỏ đang bò ra.

Những con côn trùng nhỏ này có màu nâu rất nhạt.

Nhạt đến mức gần như màu da người.

Trông chúng có một lớp vỏ ngoài khá cứng, phản chiếu ánh sáng nhàn nhạt dưới ánh mặt trời.

Về hình dáng, chúng cho người ta cảm giác rất giống một loại kiến cỡ lớn.

Kích thước lớn nhỏ không đều.

Với khoảng cách hiện tại của Giải Dữ Thần, trong số tất cả những con côn trùng mà hắn thấy.

Con nhỏ cũng to hơn kiến thường hai vòng.

Con lớn hơn một chút, vậy mà đã to bằng ngón út của một người đàn ông trưởng thành!

Thực tế, trong biển côn trùng dày đặc như vậy.

Nếu không phải những con côn trùng có kích thước lớn hơn, Giải Dữ Thần cũng không thể nhìn rõ hình dáng của chúng: giống như kiến, phía trước là một cái đầu tròn, được bao bọc bởi một lớp vỏ giáp trông cứng nhất trên toàn bộ cơ thể.

Ở giữa là một cái eo cực nhỏ, trông gần như chỉ dùng một sợi chỉ

nối đầu và thân lại với nhau.

Phần thân sau là bộ phận chủ yếu của những con côn trùng này, một hình bầu dục căng phồng.

Phần này cũng được bao phủ bởi vỏ giáp.

Nhưng, phần này khác với phần đầu.

Lớp vỏ giáp của phần này trông rất mỏng, gần như đã mỏng đến mức trong suốt, có thể nhìn thấy dịch bên trong.

Số lượng những con côn trùng này vô cùng lớn.

Khi tia sáng màu xanh tím do Trương Khải Linh phát ra bao phủ lớp vảy rắn, chúng hoảng loạn chui ra từ khe hở của vảy.

Vì số lượng quá lớn, khiến cho những con côn trùng này thậm chí trông không phải là lác đác rơi ra từ khe hở của vảy.

Con này giẫm lên con kia, ở giữa không có một chút kẽ hở nào.

Trông giống như từng dòng chất lỏng màu da thịt chảy ra từ khe hở của vảy rắn!

Khiến cho cả cảnh tượng trông vô cùng quỷ dị.

Nhìn rõ cảnh tượng này, Giải Dữ Thần lập tức mở to đôi mắt hoa đào xinh đẹp của mình.

Bây giờ hắn đã hiểu tại sao Diệp Phàm lại muốn Trương Khải Linh cứu con rắn khổng lồ này!

Cùng lúc đó, Lưu Bác Văn phía sau đã ngồi xổm xuống đất.

Nhưng vẫn rất chuyên nghiệp cầm chắc máy quay trong tay, cố gắng giữ cho khung hình ổn định.

Khán giả trong phòng livestream đã theo dõi rõ ràng từ lúc con rắn khổng lồ này xuất hiện cho đến những biến đổi hiện tại.

Vì quá chấn động, bình luận thậm chí còn chậm hơn so với lúc nãy.

"Vãi chưởng, tôi bắt đầu nghi ngờ tính chân thực của thế giới mà mình đang sống rồi!" "Cứ tưởng mình đang mơ, đánh thức thằng bạn cùng phòng dậy, giờ bị nó đấm cho một trận, đau lắm, chắc không phải mơ đâu." "Cảnh này, thật sự là tôi không mất tiền cũng xem được sao?" "Xong rồi, lần này Đại Việt có thần tiên là chắc kèo rồi!" "Nghĩ đến chuyện có thể xảy ra nếu không có tiểu Diệp tộc trưởng nâng mặt đất lên, tôi lại thấy sợ hãi!" "Lúc đầu nhìn thấy vảy của con rắn này, hội chứng sợ lỗ của tôi đã tái phát, giờ nhìn thấy mấy con côn trùng này, đúng là độc chồng thêm độc!" "Da đầu tôi tê rần rồi, đây là cái quái gì vậy, là ký sinh trùng trong cơ thể con rắn khổng lồ à?" "Dưới lớp vảy có nhiều côn trùng như vậy, nghĩ thôi đã thấy khó chịu rồi!" "Đây là cực hình gì vậy trời ơi!" Lưu Bác Văn nhìn vào khung hình trong máy quay, trông còn rõ nét hơn so với nhìn bằng mắt thường.

Lông mày cũng nhíu chặt lại.

Triệu Trạch Minh bên cạnh liếc nhìn vẻ mặt của Lưu Bác Văn, theo phản xạ hỏi: "Đếm không xuể à?" Lưu Bác Văn thuận miệng nói: "Bốn nghìn năm trăm sáu mươi bảy con." Triệu Trạch Minh nhìn vào khung hình trong máy quay của Lưu Bác Văn.

Côn trùng dày đặc, nhìn thế nào cũng không giống con số có thể dùng đơn vị "nghìn" để đo lường.

Triệu Trạch Minh nhận ra điều gì đó, có chút nghi hoặc nhìn Lưu Bác Văn, khinh bỉ nói: "Không lẽ mỗi lần cậu báo số, đều là đoán bừa chứ?" "Dựa vào con số lớn như vậy, chúng tôi không đếm xuể?" Hỏi câu này xong, chính Triệu Trạch Minh cũng có chút khó tin.

Bởi vì với đầu óc của Lưu Bác Văn, hẳn là không nghĩ ra được

cách ra vẻ như vậy.

Nhược điểm của con chó ngốc là ngốc.

Nhưng quý ở chỗ trước nay vẫn rất thật thà.

Có gì nói đó, vừa được người tốt yêu quý, lại vừa không hề kiêng dè mà đắc tội với kẻ xấu.

Nhưng, lúc Lưu Bác Văn nói ra con số hơn bốn nghìn này, vẻ mặt lại vô cùng nghiêm túc.

Không có diễn xuất, toàn là cảm xúc.

Lưu Bác Văn nghe thấy câu hỏi này của Triệu Trạch Minh, có chút không vui: "Chuyện đơn giản như vậy, tại sao tôi phải đoán bừa một con số?" "Đoán bừa một con số lừa đại ca tôi, lỡ bị đại ca phát hiện thì sao?" Triệu Trạch Minh nghĩ lại những lần Lưu Bác Văn báo số trước đây, tốt bụng nhắc nhở cậu ta: "Không, đại ca cậu chắc sẽ không phát hiện đâu." "Chỉ có cậu mới làm được." "Nếu cậu có thể làm được." Lưu Bác Văn càng thêm kiên định nói: "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào." "Đến tôi còn đếm rõ được, sao đại ca lại không đếm được chứ?" Triệu Trạch Minh nhìn khung cảnh xung quanh.

Chuyện mà sức người tuyệt đối không thể làm được, thậm chí dựa vào sức mạnh tự nhiên cũng rất khó làm được, Diệp Phàm đều đã làm được.

Trong một khoảnh khắc, hắn vậy mà cũng cảm thấy câu nói của Lưu Bác Văn rất có lý.

Chuyện thần kỳ như vậy, Diệp Phàm còn làm được.

Chương 525

Vài con số cỏn con?

Sao anh ta có thể không làm được chứ?

Triệu Trạch Minh còn chưa nhận ra logic của mình đã bị Lưu Bác Văn dẫn đi lệch hướng.

Hắn lại quay về trọng điểm của mình, nói: "Sao lại chỉ có hơn bốn nghìn con côn trùng được?" "Chẳng lẽ đơn vị cậu nói không phải là 'con'?

Là 'ức'?" Lưu Bác Văn cũng khó hiểu nhìn Triệu Trạch Minh một cái.

Cái nhìn này khiến Triệu Trạch Minh cảm thấy trước đó có thể bắt được sóng não trên mặt con chó ngốc này đều là ảo giác!

Lưu Bác Văn liếc nhìn Triệu Trạch Minh xong, chỉ cho hắn một con côn trùng rất lớn trên màn hình, nói: "Cậu không thấy con côn trùng này à học bá?" "Nó cứ đẻ trứng không ngừng." "Từ lúc nó xuất hiện đến giờ, tôi đã thấy nó đẻ sáu nghìn một trăm ba mươi hai quả trứng rồi." Nghe con số này từ hơn bốn nghìn, biến thành hơn sáu nghìn hiện tại.

Triệu Trạch Minh đầu tiên là chấn động trước sự chú ý thần kỳ của Lưu Bác Văn.

Hắn theo chỉ thị của Lưu Bác Văn, nhìn con côn trùng cỡ lớn ngây ra hai giây rồi biến mất khỏi ống kính.

Thấy con côn trùng này quả thực lúc đang chạy trốn xuống dưới, vẫn như lời Lưu Bác Văn nói, không ngừng đẻ trứng.

Triệu Trạch Minh kinh ngạc một lúc.

Nhưng khoảnh khắc tiếp theo, Triệu Trạch Minh lại nhận ra một trọng điểm khác.

Lưu Bác Văn vậy mà trong lúc nói chuyện với hắn, vẫn tiếp tục chú ý đến số lượng trứng mà con côn trùng này đẻ ra!

Đây rốt cuộc là loại thiên phú kỳ quái gì!

"Bác Văn." "Thiên phú đếm số này của cậu, bắt đầu xuất hiện từ khi nào?" "Người nhà cậu không thấy kỳ lạ à?" Nghe vậy, Lưu Bác Văn suy nghĩ một lát.

Triệu Trạch Minh nhìn vẻ mặt đang suy nghĩ của Lưu Bác Văn, cũng đang nghiêm túc chờ đợi một câu trả lời.

Trước đó hắn cảm thấy kỹ năng này của Lưu Bác Văn dường như chẳng có tác dụng gì.

Dù sao thì, một con chó biết đếm số, nơi tốt nhất để đến là đưa ra thảo nguyên lớn chăn cừu.

Nhưng bây giờ, Triệu Trạch Minh đã có cái nhìn khác hẳn về kỹ năng này của Lưu Bác Văn.

Cho nên bây giờ hắn vô cùng tò mò về phương thức rèn luyện kỹ năng này của Lưu Bác Văn.

Lưu Bác Văn chỉ suy nghĩ chưa đến nửa phút, đã trả lời câu hỏi của Triệu Trạch Minh: "Tôi từ nhỏ đã vậy rồi." Nghe câu trả lời này.

Triệu Trạch Minh cảm thấy nửa phút này đã bị Lưu Bác Văn lãng phí.

Hắn nói với Lưu Bác Văn: "Sau này câu trả lời như vậy, cứ nói thẳng ra là được rồi." Nói xong, Triệu Trạch Minh lại tiếp tục nhìn tình hình phía trước.

Tuy nhiên, hắn vẫn suy xét câu trả lời "trời sinh đã vậy" mà Lưu

Bác Văn nói.

Từ góc độ khoa học mà nói.

Chắc chắn vùng não phụ trách việc đếm số của Lưu Bác Văn phát triển hơn.

Hoặc nói là quá phát triển.

Nên đã chiếm một vùng lớn, khiến cho Lưu Bác Văn ở các phương diện khác, trông giống như một con chó ngốc.

So với hắn, người luôn được gọi là học bá.

Người như Lưu Bác Văn mới nên được gọi là thiên tài.

Tuy nhiên, nhờ phát hiện của Lưu Bác Văn, Triệu Trạch Minh cũng bắt đầu chú ý đến những con côn trùng có kích thước lớn hơn trong khung hình rõ nét.

Những con côn trùng có kích thước lớn hơn này đều có khả năng sinh sản vô cùng mạnh mẽ.

Nhưng may mắn là, những quả trứng này không nở ra côn trùng mới ngay lập tức.

Những quả trứng cứng màu trắng như hạt gạo lẫn trong biển côn trùng, lăn xuống dưới.

Triệu Trạch Minh hơi nhíu mày.

Nếu không phải Lưu Bác Văn nhắc nhở, có lẽ bây giờ hắn vẫn chưa chú ý đến việc những con côn trùng lớn này đang liên tục đẻ trứng.

Lúc này, vì những con côn trùng này đã bắt đầu hoảng loạn chạy trốn khỏi cơ thể con rắn khổng lồ.

Con rắn đã ngừng hành vi điên cuồng lúc nãy.

Không còn ảnh hưởng từ cơn điên cuồng của con rắn, mặt cát dưới chân mọi người đã trở nên yên tĩnh hơn rất nhiều.

Triệu Trạch Minh đứng dậy khỏi mặt đất, ngẩng đầu nhìn con rắn khổng lồ trên cao.

Lúc này, tia sáng màu xanh tím đã bao phủ một nửa thân hình của con rắn.

Vẫn đang tiếp tục lan xuống với tốc độ rất chậm.

Triệu Trạch Minh ngẩng đầu nhìn cảnh tượng này, chỉ cảm thấy hiệu ứng thị giác như vậy, hắn chỉ từng thấy trong game online của bạn học.

Bây giờ, con rắn khổng lồ cùng với Trương Khải Linh được bao phủ trong ánh sáng màu xanh tím mang lại cho hắn, không chỉ đơn thuần là một cảm giác áp bức.

Mà còn mang theo một cảm giác thần thánh, bí ẩn khiến người ta muốn chiêm bái.

Lúc này, con rắn khổng lồ trong mắt hắn không còn là một con quái vật.

Mà là một con thần thú đang gặp nạn.

Cùng lúc đó.

Giải Dữ Thần đứng ở rìa rãnh sâu nhìn những con côn trùng đang không ngừng rơi xuống.

Giải lão bản ưa sạch sẽ vốn dĩ đã có một sự ác cảm bẩm sinh với những thứ như côn trùng.

Hắn nhìn cảnh tượng trước mắt với vẻ mặt đầy ghê tởm.

Nhưng, dưới chân không lùi lại nửa bước.

Khi hắn đã làm một việc gì đó, đã sớm ném yêu ghét ra sau đầu rồi.

“Những thứ này là gì?” “Là ký sinh trùng ký sinh trên người con rắn khổng lồ này à?” Giải Dữ Thần không hỏi rõ ai.

Chỉ hỏi một câu như vậy.

Bỗng nhiên, một giọng nói nghe có vẻ vô cùng bình tĩnh đã cho hắn câu trả lời.

“Đây là Tỳ Nghĩ.” Giải Dữ Thần quay đầu lại.

Quan Cấn đã im lặng từ rất lâu đi tới từ phía sau.

Trong lòng hắn còn đang ôm Kháng Hạo đang run rẩy không ngừng khi nhìn con rắn khổng lồ.

Giải Dữ Thần nhìn chằm chằm vào Quan Cấn, người đã giảm cảm giác tồn tại từ rất lâu, đột nhiên nheo mắt lại.

Vẻ mặt của Quan Cấn hiện giờ vô cùng bình tĩnh.

Chương 526

Sự bình tĩnh này không giống như Trương Khải Linh, vì thiếu biểu cảm nên trông có vẻ bình tĩnh.

Biểu cảm của Quan Cấn so với Trương Khải Linh, vẫn phong phú hơn rất nhiều.

Ít nhất, diễn xuất của Quan Cấn là trên Trương Khải Linh.

Hắn vẫn hiểu nhân tình thế thái, sẽ làm ra biểu cảm phù hợp vào thời điểm thích hợp.

Cũng sẽ đưa ra phản ứng phù hợp trước mặt người thích hợp.

Ví như lúc nói chuyện với đám giáo sư già hai bên thái dương đã lốm đốm bạc, biểu cảm của Quan Cấn vô cùng khiêm tốn.

Lúc nói chuyện với Lê Thốc, Quan Cấn lại mang theo sự ranh mãnh của người trưởng thành.

Lúc nói chuyện với những người như Bạch Hạo, một fan cuồng, Quan Cấn lại thể hiện ra vẻ đẹp của một người đàn ông trưởng thành.

Lúc nói chuyện với đám người bọn họ, Quan Cấn phần lớn thời gian sẽ tự động giảm cảm giác tồn tại của mình.

Hiện tại, phản ứng của Quan Cấn chính là biểu cảm bình thường khi hắn nói chuyện với họ.

Cho nên bây giờ, Quan Cấn không phải vì biểu cảm bản thân như vậy giống Trương Khải Linh.

Mà là bản thân hắn vốn không bất ngờ trước tình huống hiện tại.

Giải Dữ Thần nghĩ lại biểu hiện của Quan Cấn trên suốt chặng đường.

Trong số tất cả mọi người có mặt, ngoài Diệp Phàm, chỉ có Quan Cấn mới có thể cùng Diệp Phàm đọc hiểu được bản Chiến quốc bạch thư này.

Mặc dù đám người bọn họ không phải chuyên nghiên cứu những loại cổ văn tự này.

Nhưng kinh nghiệm nhiều năm, khiến cho mức độ quen thuộc của họ với phần lớn cổ văn tự, tuyệt đối mạnh hơn người bình thường rất nhiều.

Thậm chí, những người như Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh, có ưu thế về tuổi thọ và kinh nghiệm.

Cho nên mức độ hiểu biết của họ về những loại cổ văn tự này, có thể nói là tuyệt đối trên trình độ của các vị giáo sư già.

Diệp Phàm có thể đọc hiểu được bản bạch thư này, Giải Dữ Thần có thể hiểu.

Dù sao thì thân phận và thực lực của Diệp Phàm đã bày ra ở đó.

Nhưng, nếu phải chọn ra thêm một người trong số họ có thể nhận ra những chữ này.

Giải Dữ Thần nghĩ thế nào cũng sẽ không chọn Quan Cấn đầu tiên.

Trương Khải Linh, Bạch Trường Minh, thậm chí là lão mù Hách Liên Tĩnh.

Đều hợp lý.

Quan Cấn, trẻ hơn họ, nhiều năm như vậy cũng chưa từng thể hiện ra tài năng gì trong giới.

Có thể nhận ra chữ trên bản bạch thư này, quả thực quá đáng nghi.

Đặc biệt là bây giờ.

Ban đầu, ngay trước khi nguy cơ xuất hiện, Diệp Phàm thậm chí còn đang dẫn họ đi ngắm mặt trời mọc.

Hơn nữa, Diệp Phàm cũng đã lắng nghe một lúc, mới xác định được âm thanh đằng sau âm thanh mà Gia Cát Thanh và Lưu Thương nghe thấy.

Là thông qua âm thanh đột ngột đến.

Chứ không phải bạch thư.

Con Tỳ Nghĩ này, không phải là nội dung trên bạch thư!

Bản thân Quan Cấn đã biết sự tồn tại của Tỳ Nghĩ!

Một ý nghĩ táo bạo nảy sinh trong đầu Giải Dữ Thần: Quan Cấn không phải là có thể đọc hiểu bạch thư, mà hắn vốn dĩ đã từng đến đây rồi!

Vốn dĩ đã từng đến đây, so với việc hắn có thể đọc hiểu được bạch thư mà chỉ có Diệp Phàm mới đọc hiểu được, hợp lý hơn nhiều!

Giải Dữ Thần nheo mắt lại.

Che giấu sự nghi ngờ trong mắt.

Thời cơ chưa đến, cho nên Giải Dữ Thần bình tĩnh mở miệng: "Tỳ Nghĩ, là gì?" Quan Cấn nói: "Tỳ Nghĩ, là một thứ còn đáng sợ hơn bất kỳ loại virus nào." "Thứ này tham lam vô độ, trong cuộc đời ngắn ngủi chỉ có ăn và sinh sản." "Vừa nuốt chửng con mồi, vừa sinh sôi nảy nở." "Cho đến khi nơi này biến thành một thành phố chết." "Nếu bắt đầu có cả Tỳ Nghĩ đực và cái, một tháng là có thể khiến một thành phố diệt vong." Nói xong những điều này, Quan Cấn còn dùng giọng điệu có chút tinh nghịch nói: "Văn minh nhân loại, chẳng là cái thá gì cả." Nghe thấy câu châm chọc cuối cùng của Quan Cấn, Giải Dữ Thần khẽ nhếch mép mà không để lộ cảm xúc.

Lúc Quan Cấn nói câu này, vẻ mặt thản nhiên của hắn ẩn chứa một tia tinh ranh và bất cần.

Giải Dữ Thần cảm thấy dường như mình vừa vô tình nhìn thấy con người thật sau lớp mặt nạ của vị Quan lão bản này.

Anh lại quan sát Quan Cấn từ trên xuống dưới một lần nữa.

Gạt đi những nghi ngờ trong lòng, anh tập trung suy nghĩ về vấn đề họ đang phải đối mặt. "Kiến tỳ?" Đặc tính của loài kiến tỳ được thốt ra từ miệng Quan Cấn khiến Giải Dữ Thần cảm thấy có chút rợn tóc gáy.

Ở bên cạnh, Bạch Hạo đang đứng gần đó cũng không khỏi rụt cổ lại: "Vậy, nếu chúng ta rút lui theo kế hoạch ban đầu, có phải là hoàn toàn không khả thi không?" Quan Cấn cười tủm tỉm nói: "Vậy thì chúng ta sẽ biến thành những bộ xương vô cùng tươi mới." Bạch Hạo nhìn biểu cảm hiện tại của Quan Cấn.

Bất chợt cảm thấy người đàn ông ôn hòa lịch sự này trong phút chốc trở nên có chút đáng sợ.

Dùng giọng điệu dịu dàng như vậy để nói ra những lời kinh khủng như thế.

Quan Cấn không hề để tâm đến việc một mặt khác của mình bị mấy người này nhìn thấy.

Hắn đứng tại chỗ, lực tay vô cùng nhẹ nhàng vỗ về con chó săn đang run rẩy kịch liệt trong lòng.

Biểu cảm trên mặt vẫn vô cùng bình tĩnh.

Trông hắn thậm chí không giống người đang trực tiếp trải qua cơn nguy hiểm này, mà giống một người ngoài cuộc đang theo dõi câu chuyện.

Ở góc nhìn của người xem truyện này, thậm chí còn có cảm giác như đang hồi tưởng lại điều gì đó.

Nhìn Quan Cấn như vậy, Giải Dữ Thần càng chắc chắn hơn với suy nghĩ vừa rồi của mình.

Quan Cấn tuyệt đối không phải lần đầu tiên đến sa mạc này!

Ít nhất, thông tin mà Quan Cấn nắm được về sa mạc này nhiều hơn bọn họ.

Thậm chí còn nhiều hơn cả những thông tin trên cuốn Bạch thư Chiến Quốc trong tay Diệp Phàm.

Nghĩ vậy, Giải Dữ Thần híp mắt lại.

Anh không còn che giấu sự nghi ngờ của mình đối với Quan Cấn nữa.

Bây giờ không phải là lúc để nói thẳng với Quan Cấn.

Nếu nói ra, khó tránh khỏi việc khiến đội ngũ nảy sinh bất đồng vào thời điểm cần đoàn kết này.

Nhưng anh cũng phải để Quan Cấn biết lập trường của mình.

Người thông minh như Quan Cấn có thể từ phản ứng của anh mà nhận ra thái độ hiện tại: Khuyên anh đừng có hành động gì lớn, tôi đã biết bí mật của anh rồi.

Chương 527

Và tôi đã để mắt đến anh.

Sự thật cũng như Giải Dữ Thần dự đoán.

Quan Cấn quả thật đã chú ý đến sự nghi ngờ, thậm chí là ác ý mà Giải Dữ Thần đột nhiên thể hiện với hắn.

Hắn mỉm cười, không nói gì.

Bạch Hạo không hiểu được sự đối đầu ngầm giữa hai người, cậu chỉ biết một điều: Nếu không phải vì Tiểu tộc trưởng của cậu, thì tất cả những người còn đang đứng trên vùng đất cao này đều đã biến thành một đống xương tươi mới.

Đồng thời, sau khi biết con rắn khổng lồ này không phải là kẻ thù, sự sợ hãi và địch ý của Bạch Hạo đối với nó cũng tan biến ngay tại chỗ.

Thay vào đó là cảm giác đau đầu vì hoàn toàn không còn cách nào khác.

Bạch Hạo xách đao, bắt đầu đi vòng quanh tại chỗ trong một phạm vi nhỏ.

Cậu không ngừng lo lắng nhìn về phía Tiểu tộc trưởng của mình, đồng thời cũng liên tục nhìn xuống dưới khe rãnh.

Nhận ra kẻ thù thực sự mà họ đang đối mặt là lũ kiến tỳ vô tận, Bạch Hạo chỉ cảm thấy tình hình càng trở nên tồi tệ hơn. "Nếu kẻ thù chúng ta đối mặt bây giờ là kiến tỳ... thì thà đối mặt trực tiếp với con rắn khổng lồ này còn hơn." Bạch Hạo đổi qua đổi lại thanh đao trong tay trái và tay phải để giải tỏa sự lo lắng trong lòng, vội vã dùng cái đầu không mấy lanh lợi của mình để suy nghĩ đối sách. "Vậy bây giờ

chúng ta phải làm sao đây?

Kinh Trập dường như có thể đuổi lũ kiến tỳ này xuống khỏi người con rắn khổng lồ, nhưng hình như không giết được chúng!" Bạch Hạo lo lắng sờ ba lô của mình: "Tôi có mang theo rất nhiều thuốc chống côn trùng, để tôi thử xem!" Tay cậu vừa đặt lên ba lô đã bị Quan Cấn giữ lại.

Quan Cấn hỏi: "Tiểu Bạch, cậu có nghĩ nguyên nhân chính mà tôi nói lúc nãy, rằng chỉ cần hai con kiến tỳ khác giới tính là có thể tiêu diệt một thành phố, là vì thành phố đó không có thuốc trừ sâu không?" Bạch Hạo nhìn Quan Cấn, chớp chớp mắt, ngây thơ hỏi: "Chẳng lẽ, câu chuyện đó không phải là một phép ẩn dụ đơn thuần sao?

Một hình thức ngôn ngữ?" Quan Cấn buông tay, thở dài một hơi.

Hắn biết mình đã để lộ rất nhiều trước mặt Giải Dữ Thần.

Mà lý do hắn vẫn còn che giấu không phải vì hắn không muốn góp một tay, mà hoàn toàn là vì phần còn lại theo hắn thấy không giúp ích được gì cho mọi người.

Cho nên hắn chỉ nói đến đó là dừng.

Nhưng điều Quan Cấn không ngờ tới là, hắn có thể thái cực với tộc trưởng của mình, có thể đối phó qua loa với con cáo già trẻ tuổi Giải Dữ Thần, nhưng cuối cùng, lại phải để lộ thêm thông tin mình biết trước mặt Bạch Hạo.

Quan Cấn nhìn khuôn mặt nghiêm túc của Bạch Hạo đang viết đầy hai chữ ngây thơ, đành chấp nhận số phận mà thở dài.

Sự ngây thơ tự nhiên khắc chế tất cả, quả không phải không có lý. "Đây không phải là một hình thức nghệ thuật ngôn ngữ.

Đây là một đoạn câu chuyện lịch sử có thật." Quan Cấn vừa dứt lời, sau lưng hắn đột nhiên vang lên giọng nói cười của một người.

"Nói năng trôi chảy thế, cậu định thi cao học à?" Không chỉ Quan Cấn, mà cả Giải Dữ Thần, Gia Cát Thanh và Bạch Hạo cũng vừa kinh ngạc vừa vui mừng nhìn về phía phát ra âm thanh. "Tiểu tộc trưởng!

Tốt quá rồi, anh không..." Bạch Hạo mới hét được nửa câu thì dừng lại.

Nhìn rõ khuôn mặt của Diệp Phàm lúc này, những lời còn lại Bạch Hạo không tài nào thốt ra được.

Chỉ thấy sắc mặt của Tiểu tộc trưởng nhà cậu, bây giờ trông đâu có giống người không sao?

Khuôn mặt trắng bệch gần như không còn một giọt máu!

Màu xanh hồ lam vốn dĩ là một màu cực kỳ tôn da trắng.

Nếu không phải bây giờ con rắn khổng lồ đã che khuất ánh mặt trời trên cao, Bạch Hạo còn tưởng Tiểu tộc trưởng nhà mình sắp biến thành trạng thái bán trong suốt!

Nhìn thấy Diệp Phàm như vậy, mắt Bạch Hạo đỏ lên trong chốc lát.

Những lời còn lại không thể nói ra được nữa.

Ngay cả Quan Cấn, trong ánh mắt cũng xuất hiện sự kinh ngạc và vui mừng chân thật hiếm thấy.

Lúc này, khi thấy Diệp Phàm, Giải Dữ Thần đã không còn tâm trí để giải mã những sơ hở trong biểu cảm của Quan Cấn nữa.

Anh bước lên một bước nhỏ.

Nhưng sau bước nhỏ đó, anh lại nhớ đến lời cảnh cáo của Hách Liên Tĩnh khi ngăn cản mình trước đó, và kịp thời dừng lại.

Nhìn Diệp Phàm hiện tại, cho dù trước đó Hách Liên Tĩnh không cảnh cáo, Giải Dữ Thần cũng không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Giải Dữ Thần khẽ nhíu mày, đứng tại chỗ, trầm giọng gọi tên Diệp Phàm.

Diệp Phàm gật đầu, sau đó nhìn sang Gia Cát Thanh bên cạnh, nói: "Lão Thanh, đi hỗ trợ Hắc Nhãn Kính đi." Nghe vậy, Gia Cát Thanh kinh ngạc nhìn về nơi Diệp Phàm vừa đứng.

Chỉ thấy lúc này nơi đó không hề trống rỗng vì Diệp Phàm đã rời đi.

Hách Liên Tĩnh không biết từ lúc nào đã đứng ở đó!

Gia Cát Thanh nhìn Diệp Phàm với vẻ khó tin, với kiến thức của ông, hoàn toàn không thể hiểu được tình huống hiện tại!

Diệp Phàm vỗ vỗ vai Gia Cát Thanh: "Yên tâm đi, sẽ không lâu đâu." Ánh mắt Gia Cát Thanh dừng lại trên cổ tay của Diệp Phàm.

Chiếc vòng tay do xương cốt của Lưu Bác Ôn hóa thành, giờ đã không còn trên cổ tay Diệp Phàm nữa!

Diệp Phàm chú ý đến ánh mắt của Gia Cát Thanh, gật đầu, nói: "Nhờ cả vào Bác Ôn tiên sinh đấy." Gia Cát Thanh gắng sức gật đầu, sau đó nhanh chóng chạy về phía Hách Liên Tĩnh.

Diệp Phàm cũng quay đầu lại nhìn về phía Hách Liên Tĩnh.

Bây giờ, trong mắt người khác, hướng đó chỉ có Hách Liên Tĩnh, Lê Thốc và Gia Cát Thanh đang chạy tới.

Nhưng trong mắt Diệp Phàm, lúc này sau lưng Hách Liên Tĩnh, còn có một bóng lưng lão giả đứng sừng sững bất động.

Lão giả này mặc trang phục kiểu nhà Minh, nhưng lại là màu trắng hiếm thấy.

Thân hình ông không cao lớn, nhưng sống lưng thẳng tắp, mái tóc hoa râm và vạt áo không có gió mà tự bay.

Diệp Phàm nhớ lại chuyện xảy ra mấy phút trước.

Chuyện xảy ra trước khi anh mở miệng gọi Trương Khải Linh đi cứu con rắn lớn.

Trong khoảnh khắc dùng Kỳ Môn tạo ra cảnh tượng lớn như vậy, cùng với phản ứng trời rung đất chuyển, Diệp Phàm cũng cảm nhận được nỗi đau chưa từng có.

Mỗi một cơ quan trong cơ thể anh đều đang nói với anh rằng, làm như vậy tuyệt đối là sai lầm.

Trong khoảnh khắc đó, Diệp Phàm cảm nhận được thế nào là nỗi đau khi từng cơ quan và tế bào trong cơ thể lần lượt bị giết chết.

Nỗi đau này thậm chí còn vượt qua nỗi đau suýt bị "Trương Khải Linh" giết chết không lâu trước đó.

Không lâu trước, đó là một loại tổn thương từ bên ngoài gây ra một cú sốc mạnh mẽ cho cơ thể hắn.

Nếu miêu tả cụ thể, Diệp Phàm cảm thấy giống như một vụ tai nạn xe hơi nghiêm trọng.

Nhưng điều đó tuyệt đối không thể so sánh với nỗi đau của anh lúc này.

Chương 528

Nỗi đau này giống như có một quả bom nguyên tử đang phát nổ trong cơ thể anh, khiến mỗi tế bào của anh đều không thể tránh khỏi bị ảnh hưởng bởi vụ nổ.

Lúc đó, Diệp Phàm tuy đã lường trước được lựa chọn này sẽ khiến anh đau đớn, nhưng nỗi đau như vậy vẫn khiến anh cảm thấy đau đớn trong dự liệu nhưng lại ngoài sức tưởng tượng.

Anh vốn tưởng rằng dù đau đớn đến đâu, anh vẫn có thể nói được vài lời, có thể giao tiếp với Trương Khải Linh và những người khác về việc phải làm tiếp theo.

Nhưng không ngờ, khi nỗi đau này thực sự ập đến, anh lại thật sự không còn sức lực để nói.

Trước đó, Diệp Phàm cho rằng trên đời này không có nỗi đau nào mà ý chí không thể chiến thắng.

Ý chí thực sự không chiến thắng được nỗi đau, chỉ khi nỗi đau kết thúc, đó chính là cái chết.

Vì vậy anh mới có một sự may mắn rằng chỉ cần còn sống, anh có thể tiếp tục cùng đồng đội giải quyết khó khăn hiện tại.

Nhưng, trong mấy phút vừa rồi, anh lại thật sự không nói được lời nào.

Chỉ dùng thân thể này chống đỡ trận pháp Kỳ Môn hiện tại đã gần như rút cạn tâm trí của anh.

Mỗi lần anh hít thở và muốn mở miệng nói chuyện, đều không thể biểu đạt được bất kỳ thông tin nào, chỉ có mùi máu tanh nồng nặc thi nhau trào ra.

Vì vậy, khi nghe thấy Giải Dữ Thần và Trương Khải Linh bị Hách Liên Tĩnh và Gia Cát Thanh ngăn lại, Diệp Phàm thở phào nhẹ nhõm.

Hiếm khi trong cơn nguy kịch lại có phản ứng sợ hãi.

Nếu vừa rồi Trương Khải Linh và Giải Dữ Thần thật sự xông lên, có lẽ anh thật sự sẽ bị tiễn đi ngay tại chỗ.

Vậy thì tiếp theo, hệ thống sẽ lựa chọn lại một Diệp Phàm mới phù hợp.

Và, theo suy đoán của Diệp Phàm, mỗi khi một Diệp Phàm chết đi, những người trong thế giới này từng quen biết Diệp Phàm có lẽ sẽ bị xóa đi phần ký ức đó.

Vì vậy cho dù Diệp Phàm từng xuất hiện bên cạnh Hách Liên Tĩnh, Tiểu Tam Gia và Giải Dữ Thần, nhưng khi gặp lại, đối với họ đều là lần đầu gặp gỡ.

Tuy nhiên, điều khác biệt giữa anh và các "Diệp Phàm" trước đây là, lần này anh may mắn hơn, thời đại này, livestream đã trở nên phổ biến.

Anh vừa mới ra mắt đã có livestream hàng chục triệu người xem.

Đến lúc đó, nếu hệ thống còn muốn xóa ký ức của những người nhận ra anh, thì khối lượng công việc chắc chắn không hề nhỏ.

Dựa vào lợi thế do sự tiến bộ của thời đại này mang lại, Diệp Phàm cho rằng hệ thống tuyệt đối sẽ không dễ dàng để anh chết ở đây.

Sự thật chứng minh, Diệp Phàm đã không cược sai.

Khi anh dùng hơi thở cuối cùng ra hiệu bằng tay đuổi Gia Cát Thanh đi, rồi lại trợ giúp Gia Cát Thanh đến mức chỉ còn lại nửa hơi thở thoi thóp, âm thanh thông báo của hệ thống đã vang lên. 【Đinh!

Chúc mừng ký chủ, hành vi trọng thương vẫn cố gắng tung chiêu cuối đã tái hiện hoàn hảo Tiêu lão bản, độ tái hiện tăng lên.】【Vì cái giá ký chủ phải trả quá lớn, do đó độ tái hiện +30%, độ tái hiện hiện tại là 80%.

Điểm số tương ứng đã được chuyển vào người ký chủ.】【Chúc mừng ký chủ, nhận được phần thưởng hệ thống.】【Đinh!

Câu Linh Khiển Tướng.

Ký chủ có thể thu phục các linh hồn cần thiết, và phái họ phục vụ cho ký chủ.】【Hệ thống thông báo: Trước khi phái đi cần ký chủ thu phục linh hồn, trước khi được phái đi, những linh hồn này không có bất kỳ ý thức nào.】【Hệ thống thông báo: Hiện tại ký chủ đã sở hữu hai linh hồn có thể phái đi.】Trong giao diện thông báo của hệ thống, Diệp Phàm có thể tạm thời trốn tránh nỗi đau mà cơ thể đang mang lại cho anh.

Nhìn phần thưởng hệ thống này, Diệp Phàm ban đầu cho rằng nó không giúp ích được gì nhiều cho tình cảnh hiện tại của anh, vì xung quanh anh bây giờ đều là người sống.

Anh đang định thương lượng thêm với hệ thống thì lại nhìn thấy thông báo cuối cùng.

Anh hiện tại lại đã có hai linh hồn có thể phái đi?!

Chẳng lẽ đây là quà tặng kèm của hệ thống sao?

Dù biết hệ thống trước nay vẫn luôn khá hào phóng, nhưng thưởng Câu Linh Khiển Tướng lại tiện thể thưởng luôn hai linh hồn có thể phái đi.

Ưu đãi như vậy chẳng khác gì mua bánh tráng vợ tặng kèm luôn một cô vợ thật!

Diệp Phàm lập tức kiểm tra hai linh hồn này.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy dáng vẻ của hai linh hồn này, Diệp Phàm không còn tâm trạng đùa cợt nữa.

Đứng trước mặt anh là hai người này, dù trong cuộc sống thực tế anh chưa từng gặp mặt họ lần nào, nhưng khi nhìn thấy họ, Diệp Phàm lại không hề cảm thấy xa lạ.

Anh nhận ra hai người này!

Hai người ở trạng thái linh hồn này, một trái một phải đứng trước mặt anh.

Một trắng một đen, một già một trẻ, một văn một võ.

Trong tay họ cầm vũ khí tượng trưng cho thân phận của mình.

Toái Lân Đao và Tú Xuân Đao!

Hai người này chính là chủ nhân của vòng tay đồng và mặt nạ tướng quân quỷ đồng trước đây!

Một người là Lưu Bác Ôn, người đã dùng gai đồng tự trói buộc mình trong quan tài vàng dưới đáy biển suốt năm trăm năm để trấn giữ rồng.

Một người là tộc nhân đã dùng máu thịt của mình làm mồi dẫn, triệu hồi vô số ảo ảnh của tộc trưởng để bảo vệ long mạch trong lăng mộ Vương Mãng!

Nhìn hai người này, hốc mắt Diệp Phàm chợt nóng lên.

Thì ra, linh hồn của họ đã luôn ở bên cạnh anh lâu như vậy!

Và khoảnh khắc hai linh hồn này nhìn thấy Diệp Phàm, họ đều nhìn anh và mỉm cười hiền hòa.

Cả hai người cúi mình hành lễ với Diệp Phàm.

Nhìn cảnh tượng trước mắt, sống mũi Diệp Phàm cay xè.

Có một thoáng, Diệp Phàm thậm chí còn cảm thấy Câu Linh Khiển Tướng đối với họ là vô cùng tàn nhẫn.

Anh đã từng thấy thi thể của các đời tộc trưởng Đồ Long trong hiện tượng Chung Cực.

Và anh không phải là tộc trưởng mà hai vị này cuối cùng chờ đợi. "Xin lỗi, đã không để các vị gặp được người muốn gặp." Người thanh niên áo choàng đen mỉm cười, nói: "Không, anh giống hệt như những gì chúng tôi tưởng tượng." Nghe vậy, Diệp Phàm ngẩn ra.

Lại một lần nữa xác nhận một điều: Các đời tộc trưởng Đồ Long đều có cùng một đức tính như mình!

Thậm chí đến đời anh, lại không có chút tiến bộ nào!

Diệp Phàm có chút xấu hổ sờ sờ mũi mình.

Anh biết hai người này cuối cùng đều không tìm được tộc trưởng của mình đã hy sinh vì sự nghiệp của tộc trưởng.

Nhưng ở phương diện khác, anh chắc chắn có điểm mạnh hơn các đời tộc trưởng Đồ Long! "Khụ khụ." Diệp Phàm sắp xếp lại ngôn từ của mình, nói: "Ít nhất bây giờ tôi đã là người được tuyển thẳng cao học rồi." Sợ hai người không biết từ hiện đại "tuyển thẳng cao học" này, Diệp Phàm sau đó còn đặc biệt giải thích thêm một câu, nói: "Ý là, đã thi đỗ Thám hoa rồi." Bởi vì trên mình còn có tiến sĩ, viện sĩ, sau này còn có thi công chức, Diệp Phàm không dám mạnh miệng nói mình đã qua kỳ thi Đình bây giờ là Trạng nguyên.

Nhưng Diệp Phàm cũng vô cùng không khiêm tốn mà ví mình với Thám hoa.

Nghe Diệp Phàm nói vậy, hai người trước mặt anh đều mỉm cười nhìn nhau.

Chương 529

"Tiểu tộc trưởng xưa nay đều xuất chúng như vậy." Diệp Phàm nghe hai người tổng kết như vậy, nhớ lại phiên bản Diệp Phàm học sinh trung học mà anh từng thấy bên cạnh Hách Liên Tĩnh.

Bạn bè của cậu ta cũng từng nhắc đến, Diệp Phàm này cho dù dùng chân trái làm bài thi cũng tuyệt đối có thể thi đỗ vào trường đại học hàng đầu.

Xem ra, mỗi đời tộc trưởng Đồ Long đều không thoát khỏi thảm cảnh ganh đua nội bộ!

Diệp Phàm ngừng hành vi trẻ con so sánh với các đời tộc trưởng.

Kiếp trước bị bạn học của mình cuốn vào vòng xoáy cạnh tranh, kiếp này bị Trương Khải Linh, tộc trưởng Thủ Long này cuốn vào.

Ở đâu cũng bị người khác cuốn vào là do Diệp Phàm số không tốt.

Nhưng nếu anh còn phải tự cuốn mình vào, thì đó là do đầu óc Diệp Phàm có vấn đề.

Nhìn hai người này, Diệp Phàm vẫn cảm thấy vui mừng từ tận đáy lòng.

Cho dù không có mối quan hệ Câu Linh Khiển Tướng và cơn nguy kịch hiện tại, Diệp Phàm vẫn vui mừng.

Tuy nhiên, bây giờ vẫn chưa phải là lúc có thể hoàn toàn thả lỏng để vui mừng.

Diệp Phàm nhìn Lưu Bác Ôn, nói: "Bác Ôn tiên sinh, Diệp Phàm có một việc muốn nhờ." Lưu Bác Ôn vội vàng cúi mình hành lễ, nói: "Tiểu tộc trưởng nói quá lời rồi!

Có thể lại vì Tiểu tộc trưởng mà phục vụ, đã là đại hạnh của Bác Ôn này!" Diệp Phàm muốn tiến lên đỡ ông dậy, nhưng không có cách nào chạm vào thực thể của Lưu Bác Ôn.

Lưu Bác Ôn dùng tay hờ những ngăn Diệp Phàm lại, nói: "Bác Ôn đã là người chết, có gì phân phó, Tiểu tộc trưởng cứ trực tiếp gọi tôi ra là được." Người thanh niên mặc áo choàng đen cũng nói: "Tiểu tộc trưởng, hãy để Bác Ôn đi.

Đây vốn là việc chúng tôi nên làm, đợi khoảnh khắc này, tôi cũng đã đợi ngàn năm." Diệp Phàm thu tay lại, nhìn người thanh niên đang nói chuyện.

Người thanh niên áo choàng đen này trông trạc tuổi anh.

Nhưng vì đây là nhân vật của hơn hai nghìn năm trước, nên Diệp Phàm luôn có cảm giác người này thực ra là một lão tiền bối.

Vì vậy bây giờ, cho dù Lưu Bác Ôn trông lớn hơn người thanh niên áo choàng đen này vài chục tuổi, nhưng mối quan hệ giữa hai người, trông lại giống như Lưu Bác Ôn kính trọng người thanh niên áo choàng đen này hơn.

Lưu Bác Ôn gật đầu, nói: "Không sai.

Tiền bối nói đúng." Thấy hai người như vậy, Diệp Phàm cũng không nói nhiều thêm với họ nữa, anh chắp tay với hai người nói: "Vậy tôi xin đưa Bác Ôn tiên sinh đi trước.

Chỉ cần vượt qua phiền phức lần này, sau này chúng ta sẽ nói chuyện tiếp." Hắc bào chắp tay với Diệp Phàm, nói: "Xin kính cẩn chờ đợi." Lưu Bác Ôn cũng chắp tay với người thanh niên áo choàng đen nói: "Tiền bối, Bác Ôn đi trước một bước." Sau đó, chính là những chuyện xảy ra tiếp theo.

Diệp Phàm dùng Câu Linh Khiển Tướng triệu hồi Lưu Bác Ôn ra.

Khi linh hồn Lưu Bác Ôn nhìn thấy cảnh tượng hiện tại, cũng vô cùng chấn động.

Nhưng điều khiến ông chấn động hơn, hay nói đúng hơn là khiến ông có phản ứng lớn nhất, chính là trạng thái hiện tại của Diệp Phàm.

Có Lưu Bác Ôn trợ giúp, Diệp Phàm có thêm dư lực.

Việc đầu tiên anh có thể lên tiếng chính là bảo Trương Khải Linh cứu con rắn khổng lồ.

Đây là việc quan trọng nhất đối với anh.

May mà Trương Khải Linh phản ứng rất nhanh, và có sự tin tưởng tuyệt đối vào anh.

Sau khi nhận được tín hiệu này, hoàn toàn không do dự, lập tức đưa ra phản ứng. "Hắc Nhãn Kính." Khi Hách Liên Tĩnh nghe Diệp Phàm gọi mình, cũng bất giác tiến lên một bước.

Diệp Phàm còn có dư lực hiện tại là điều hắn hoàn toàn không lường trước được.

Khi đứng sau lưng Diệp Phàm, Hách Liên Tĩnh gần như đã cầu xin tất cả các vị thần tiên mà bình thường mình hay trêu chọc.

Thậm chí đã bắt đầu tính toán, dùng tốc độ nhanh nhất trở về nhà cũ của mình, tìm những món đồ cũ vô dụng do tổ tiên để lại sẽ mất bao lâu.

Tổ tiên hiện còn của Gia Cát Thanh đầy đủ hơn mình, tổ tiên của ông ấy có cách nào khác cho tình huống hiện tại không.

Vì vậy khi nghe Diệp Phàm gọi tên mình một cách bình tĩnh như vậy, trên mặt Hách Liên Tĩnh lập tức nở một nụ cười vui mừng.

Nửa dưới khuôn mặt đều cười đến nhăn lại.

Lê Thốc đứng bên cạnh hắn thậm chí không châm chọc nụ cười

vui mừng sến súa này của hắn.

Bởi vì mức độ phong phú của biểu cảm trên mặt Lê Thốc lúc này hoàn toàn không kém hắn.

Hách Liên Tĩnh lập tức tiến lên một bước nhỏ, vừa vui mừng vừa có chút cẩn thận: "Tiểu Diệp Tử!" Diệp Phàm xoay người tại chỗ, gật đầu với Hách Liên Tĩnh, nói: "Hắc Nhãn Kính, tôi cần anh.

Dùng bản lĩnh anh học được ở Tề gia." Hách Liên Tĩnh không ngạc nhiên khi nghe thấy hai chữ "Tề gia" từ miệng Diệp Phàm.

Dù sao thì, hắn đã sớm nói rõ với Diệp Phàm rồi.

Hách Liên Tĩnh kiên định nói: "Xin sẵn lòng." Diệp Phàm tháo chiếc vòng tay xương trắng trên cổ tay xuống, đưa cho Hách Liên Tĩnh, nói: "Giúp tôi trấn giữ.

Chỉ cần duy trì tình hình hiện tại, còn lại, giao cho tôi." Hách Liên Tĩnh nhìn Diệp Phàm.

Dù tình hình của Diệp Phàm tốt hơn hắn nghĩ rất nhiều, nhưng hắn cũng đồng thời chú ý thấy, trên mặt Diệp Phàm hiện tại gần như không có chút huyết sắc nào.

Cả người trông giống như một con búp bê sứ không thể bị ngoại lực chạm vào.

Hắn không do dự nhận lấy chiếc vòng tay xương trắng từ tay Diệp Phàm. "Không cần lo lắng, tôi sẽ ra tay." Khoảnh khắc nhận lấy chiếc vòng tay, Hách Liên Tĩnh liền nhìn thấy linh hồn Lưu Bác Ôn đang đứng bên cạnh Diệp Phàm.

Đồng tử của hắn rung động một thoáng, sau đó vô cùng kính cẩn hành lễ về phía linh hồn đó: "Vãn bối Tề Mặc, ra mắt tiên sinh." Lê Thốc đứng tại chỗ, mắt chữ A mồm chữ O nhìn Hách Liên Tĩnh biểu diễn.

Dựa vào sự tin tưởng thấp độ của cậu đối với nhân phẩm của Hách Liên Tĩnh, phản ứng đầu tiên của cậu lại là gã này đang lừa mình.

Nhưng cậu biết bây giờ là tình thế gì.

Thế là, không hiểu tại sao lại cúi đầu hành lễ theo Hách Liên Tĩnh.

Sau đó, cậu nhìn Hách Liên Tĩnh đổi vị trí với Diệp Phàm.

Lê Thốc nhìn Diệp Phàm định đi về phía sau, khẽ kéo lấy tay áo Diệp Phàm.

Cậu cũng không dám lỗ mãng như trước nữa.

Lần này, thật sự đã nắm được Diệp Phàm.

Diệp Phàm quay đầu lại nhìn thiếu niên đã nắm lấy tay áo mình, lại quay đầu lại nhìn linh hồn Lưu Bác Ôn.

Nhớ ra điều gì đó, mỉm cười với Lê Thốc, nói: "Đúng rồi, Áp Lê, tôi đã tìm cho cậu một người thầy phù hợp hơn tôi." Lúc đó, câu nói này của Diệp Phàm khiến Lê Thốc lập tức dấy lên một dự cảm vô cùng xấu.

Trong cuộc đời ngắn ngủi của cậu, kết hợp với kinh nghiệm từ vài bộ phim truyền hình và tiểu thuyết cẩu huyết không nhiều, thông thường trong tình huống này, khi có người nói ra câu "tôi đã tìm cho cậu một người phù hợp hơn", thì điều đó có nghĩa là người này sắp kết vai và biến mất!

Bây giờ Tiểu tộc trưởng nhà cậu lại nói đã tìm cho cậu một người thầy phù hợp.

Dùng khuôn mặt trắng bệch như vậy để nói với cậu câu này.

Điều này có khác gì nói lời trăng trối trực tiếp với cậu không?

Ý của câu nói này chẳng phải là: Tôi sắp đi rồi, nhưng cậu đừng

lo, tôi đã tìm cho cậu một nơi tốt rồi.

Chương 530

Sau đó là sau khi tôi đi cậu đừng lười biếng, tôi còn tìm cho cậu một người thầy tốt, sau này cũng phải cố gắng.

Lê Thốc lướt qua tất cả những tình tiết này trong đầu, như bị sét đánh ngang tai.

Lập tức cả người bị những tình tiết kịch bản mà bình thường cậu châm chọc tám trăm lần đánh cho tơi tả từ trong ra ngoài.

Khi Diệp Phàm đi ngang qua cậu, cậu liền nắm lấy cánh tay Diệp Phàm.

Nhưng xét đến trạng thái hiện tại của Diệp Phàm, cậu lại buông cánh tay Diệp Phàm ra, hờ hững kéo lấy tay áo Diệp Phàm.

Không có cánh tay của Diệp Phàm để nắm, chỉ có thể hờ hững nắm lấy tay áo Diệp Phàm.

Lê Thốc chỉ cảm thấy việc hờ hững nắm lấy tay áo Diệp Phàm thế này, còn thử thách kỹ thuật của cậu hơn cả việc nắm chặt.

Lê Thốc đỏ mắt, cứng cổ, nói: "Anh không được đi!

Tôi không thích thầy giáo khác!

Anh mà đi, tôi mỗi ngày..." Lê Thốc cũng không nghĩ ra mình có thể làm gì, nhưng bắt nạt thầy giáo lại là việc cậu thường làm ở trường trước đây.

Bây giờ rõ ràng là đang nói về việc mình giỏi nhất trước đây, nhưng trước mặt Diệp Phàm lại có chút ngại ngùng.

Lê Thốc sụt sịt mũi, nói: "Tôi sẽ mỗi ngày bắt nạt con chó ngốc Lưu Bác Văn kia!

Triệu lão sư chắc chắn sẽ không dạy tôi đàng hoàng!

Tôi mỗi ngày đều khi sư diệt tổ!" Diệp Phàm nghe lời đe dọa không chút uy hiếp nào của Lê Thốc, có chút không hiểu: "Cậu bắt nạt Bác Văn làm gì?

Cùng là cún con một nhà, sao lại nỡ lòng nào?" "Triệu lão sư là một giáo viên có trách nhiệm.

Lại còn có thể dạy cậu dùng thành ngữ nói chuyện trong thời gian ngắn như vậy." "Nhưng mà Áp Lê này, cậu vẫn còn là trẻ con à?

Tự mình đi học còn cần tôi là phụ huynh luôn ở bên cạnh trông chừng cậu sao?" Lê Thốc nghe Tiểu tộc trưởng nhà mình trực tiếp hiểu sai trọng điểm.

Lời nói vừa rồi giống như đấm vào bông gòn.

Lê Thốc cắn răng, không để Diệp Phàm cứ thế đường đường chính chính lôi cậu vào tròng.

Cậu nghiến răng nghiến lợi tiếp tục nói: "Dù sao đi nữa, tôi không cho anh đi.

Anh không được đi.

Anh mà đi, tôi sẽ mỗi ngày đánh Lưu Bác Văn!" Diệp Phàm vô thức nhìn về phía Lưu Bác Văn đang cầm máy quay.

Lúc đó, Lưu Bác Văn đang quay đầu lại nói gì đó với Triệu Trạch Minh.

Nhìn biểu cảm khinh bỉ trên mặt Triệu Trạch Minh, anh biết cậu em trai nhỏ của mình có lẽ lại đắc tội với học bá ở đâu đó rồi.

Tuy nhiên, Lưu Bác Văn không giống như những gì được miêu tả trong bất kỳ tác phẩm văn học nào.

Cậu không hắt xì khi bị mắng và bị nhớ đến.

Trong khi Lê Thốc nhận ra "tình tiết trong phim truyền hình lại xảy ra với mình", Diệp Phàm đồng thời nhận ra và đưa ra kết luận "quả nhiên những gì trong phim truyền hình đều là lừa đảo".

Anh lại quay đầu lại nhìn Lê Thốc, nói: "Đứa trẻ này, sao đột nhiên lại bám người thế?

Tôi đi rồi sẽ về ngay, được chưa?" Nói rồi, Diệp Phàm đưa tay xoa xoa đầu Lê Thốc: "Cậu ở đây trông chừng chú Hách của cậu đi." Nghe lời này của Diệp Phàm, Lê Thốc nửa tin nửa ngờ ngẩn ra một lúc, cuối cùng khi tay Diệp Phàm rời khỏi đỉnh đầu mình, mới miễn cưỡng lẩm bẩm một câu: "Ông ta không phải họ Hách Liên sao?" Diệp Phàm nhướng mày, nói: "Cậu biết mà, phải không?" Lê Thốc sờ mũi: "Tôi cố ý đấy." Diệp Phàm vỗ vỗ vai cậu, thầm nghĩ: Lừa một kẻ lừa đảo chuyên nghiệp, đúng là nghé con không sợ hổ, tiểu Áp Lê, tôi kính cậu là một hảo hán.

Sau đó, anh liền rời khỏi trước mặt Lê Thốc.

Cũng chính là lúc nãy, sau khi nghe được lời tổng kết của Quan Cấn, anh mới trêu chọc Quan Cấn một câu.

Dù không cố ý dùng thính lực của mình, Diệp Phàm cũng đã nghe được gần hết lời của Quan Cấn.

Và lời của Quan Cấn khiến Diệp Phàm có cùng suy nghĩ với Giải Dữ Thần.

Những nội dung Quan Cấn nói về kiến tỳ, trên bản Bạch thư Chiến Quốc trong tay họ không có.

Quan Cấn không phải lấy thông tin từ bản Bạch thư Chiến Quốc này.

Chưa kể bản thân anh đã có một lớp màng lọc rất dày đối với Tiểu Tam Gia.

Cho dù là vì sự đoàn kết nội bộ hiện tại, Diệp Phàm cũng sẽ không lập tức thể hiện sự nghi ngờ trong lòng ra ngoài.

Lúc này, mấy người bên bờ khe rãnh đều vừa kinh ngạc vừa vui mừng nhìn Diệp Phàm.

Giải Dữ Thần nhìn Diệp Phàm, hiếm khi lộ ra một biểu cảm vô cùng đơn thuần.

Trong sự vui mừng lại mang theo một chút bối rối không biết mình nên làm gì bây giờ. "Sao cậu lại đến đây, Tiểu Diệp?" Sau đó, anh lại nhìn về phía Diệp Phàm vừa đứng.

Nói: "Lão Mù kia còn có thể trợ giúp cậu sao?" Diệp Phàm nghĩ đến mối quan hệ giữa Giải Dữ Thần và Hách Liên Tĩnh, để lấy lòng vị chủ nợ lớn này của mình, anh cũng rất không keo kiệt mà nói tốt cho Hách Liên Tĩnh vài câu trước mặt Giải Dữ Thần: "Hắc Nhãn Kính người này, vẫn là rất biết giấu nghề.

Lúc quan trọng, thật sự rất có ích." Giải Dữ Thần mỉm cười, nói: "Vậy coi như hắn còn có chút tác dụng.

Quay về bảo Tú Tú gia hạn thêm cho hắn hai ngày tiền thuê nhà." Diệp Phàm chợt thấy tính toán này của mình thật không tồi.

Chỉ cần gã Hắc Nhãn Kính này không mở miệng, vẫn rất khó bị phá sản.

Quay về phải tìm cơ hội nói cho Hắc Nhãn Kính biết công lao này của mình.

Ân tình lớn như vậy, Hắc Nhãn Kính không phải nên dập đầu với mình một cái sao?

Ở phía không xa, giọng nói vui mừng của Lưu Bác Văn cũng truyền đến: "Đại ca!" Cậu vác máy quay chạy về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm nhìn Lưu Bác Văn gật đầu.

Sau đó, trước khi Lưu Bác Văn chạy đến trước mặt anh, Diệp Phàm đã biến mất trước mặt Giải Dữ Thần.

Anh đến đây không phải để tán gẫu.

Mức độ nói nhiều của cậu em trai Bác Văn, Diệp Phàm ít nhiều cũng hiểu rõ.

Trước khi Lưu Bác Văn kịp đến, Diệp Phàm đã xuất hiện trên đỉnh đầu con rắn khổng lồ, đứng sóng vai cùng Trương Khải Linh.

Trương Khải Linh nhìn thấy Diệp Phàm, cũng lộ ra một biểu cảm vui mừng nhàn nhạt.

Nhưng chú ý đến sắc mặt của Diệp Phàm, mi tâm Trương Khải Linh lại khẽ nhíu lại: "Diệp Phàm, cậu xuống đi." Diệp Phàm cười chào Trương Khải Linh, coi mệnh lệnh bảo anh xuống đi của Trương Khải Linh như gió thoảng bên tai.

Anh cúi đầu nhìn lớp ánh sáng màu xanh tím dưới chân, nói: "Không hổ là chủ nhân thực sự của Kinh Trập, Tiểu Ca à.

Tôi biết ngay anh và Kinh Trập nhất định có thể làm được." Trương Khải Linh không phải Lê Thốc, không thể dễ dàng bị Diệp Phàm chuyển chủ đề.

Anh kiên định với trọng điểm của mình, nói với Diệp Phàm: "Diệp Phàm, xuống đi.

Lũ côn trùng này, tôi sẽ xử lý." Đúng lúc này, Lưu Bác Văn chậm hơn Diệp Phàm một bước, vội chạy đến nơi Diệp Phàm vừa đứng.

Cậu ta vác máy quay, lia ống kính về phía Diệp Phàm trên cao.

Vẻ mặt đau thương và tuyệt vọng khi đứng trước mặt Triệu Trạch Minh lúc nãy đã biến mất trong nháy mắt.

Chương 531

"Tuyệt quá!" "Đại ca đúng là người tốt có trời phù hộ!" "Thì ra là do cảm giác của mình sai!" "Lạ thật, sao mình lại có cảm giác đó nhỉ?" Lưu Bác Văn vừa vác máy quay vừa lẩm bẩm một mình.

Giải Vũ Thần sau khi Diệp Phàm biến mất chừng hai giây mới hoàn hồn lại.

Nghe thấy câu hỏi của Lưu Bác Văn, anh ta hỏi lại: "Trước đó cậu có cảm giác gì?" Lưu Bác Văn lại chĩa ống kính vào gương mặt cao quý lạnh lùng của Giải Vũ Thần.

Chỉ thấy, lúc này Giải Vũ Thần đã không còn nét ngây thơ đột nhiên xuất hiện khi đối mặt với Diệp Phàm nữa.

Khi đối diện với Lưu Bác Văn và ống kính của cậu ta, anh lại biến thành vị tổng tài bá đạo mà mỗi biểu cảm đều trông rất đắt giá.

Ban đầu Lưu Bác Văn còn cười toe toét chĩa ống kính vào mặt Giải Vũ Thần, định kể cho anh ta nghe về chuyện hiểu lầm do mình suy nghĩ lung tung lúc nãy.

Nhưng khi thấy biểu cảm này của Giải Vũ Thần, Lưu Bác Văn lập tức hiểu ra.

Giải lão bản căn bản không thật tâm hỏi cậu!

Đây không phải là một câu nghi vấn, hỏi cậu vừa rồi nghĩ gì.

Đây là một biểu cảm đe dọa.

Ý là: Nhóc con, mày đang nghĩ cái quái gì thế?

Mày thử nghĩ lại xem?

Lưu Bác Văn bất giác rụt cổ lại.

Cậu cảm thấy người thường xuyên nở nụ cười nguy hiểm thế này đáng lẽ phải là Hách Liên Tĩnh, là Hắc gia mặt cười lòng không cười kia mới đúng.

Cậu ta cười gượng hai tiếng, nói: "Em không nghĩ gì đâu Giải lão bản." "Nhưng đại ca không sao thật tốt quá rồi." "Em vui quá nên nói năng lộn xộn." Vừa nói, Lưu Bác Văn vừa chuyển ống kính khỏi người Giải Vũ Thần.

Sau đó, cậu ta hướng ống kính về nơi Diệp Phàm vừa đứng, vừa lẩm bẩm để đổi chủ đề: "Lạ thật, lúc nãy đại ca qua đây mà mình chẳng nghe thấy tiếng động gì cả." "Chắc là do con rắn khổng lồ này to quá." Giải Vũ Thần không so đo với Lưu Bác Văn nữa, mà ngẩng đầu nhìn lên Diệp Phàm và Trương Khải Linh trên đầu con rắn khổng lồ.

Nghĩ lại phản ứng của Lưu Bác Văn lúc nãy, anh ta đoán ra sở dĩ Lưu Bác Văn bây giờ vẫn có thể vui mừng ngây thơ như vậy là vì cậu ta hoàn toàn không nhìn thấy chính diện của Diệp Phàm.

Gương mặt trắng bệch, gần như không còn một giọt máu.

Bất cứ ai nhìn thấy cũng sẽ không thể nào thản nhiên nói ra câu "Anh ấy không sao thật tốt quá" như Lưu Bác Văn được.

Bởi vì, sắc mặt như vậy, nhìn thế nào cũng không giống người không có chuyện gì.

Bàn tay buông thõng của Giải Vũ Thần lặng lẽ siết thành nắm đấm.

Tay kia cũng siết chặt cây côn rồng trong tay.

Cùng lúc đó, Lưu Bác Văn nhìn vào màn hình.

Hách Liên Tĩnh và Gia Cát Thanh đã đứng cạnh nhau.

Lê Thốc đứng một bên, giống như một tiểu đồng hộ pháp trẻ tuổi.

Lúc này, khán giả trong phòng livestream cũng đã thả lỏng sau vài câu nói của Lưu Bác Văn.

“Tốt quá tốt quá!

Tiểu Diệp tộc trưởng không sao thật tốt quá!” “Bác Văn ngọt ngào ơi!

Lúc nãy cậu dọa tôi chết khiếp!” “Không chỉ có Bác Văn đâu!

Phản ứng của Hắc gia và Thanh ca lúc nãy cũng đáng sợ lắm!” “Không sao là tốt rồi!

Không sao là tốt rồi!” “Bây giờ tôi có thể nói một câu là song long tộc trưởng đứng cạnh nhau quá hợp, đỉnh của chóp, tuyệt phối không?” “Fan đời đầu xin bày tỏ, couple nào cũng không bằng couple gốc!” “Tôi nguyện phong Tiểu ca Khải Linh là Thuần Nguyên Linh!” “Song long tộc trưởng, đây là trời se duyên cho tôi đó!

Thế này mà không ship à?” “*Phát ra âm thanh máy tính*, về không về không về không!” “Cười chết mất, Giải lão bản chính là cái miệng thay tôi!

Bác Văn không được suy nghĩ lung tung nữa!” “Giải lão bản!

Lúc nãy tôi nghe thấy hết cách anh nói chuyện với Tiểu Diệp tộc trưởng rồi!

Rõ ràng lúc nãy anh không phải thế này!” “Bản chất của con người là tiêu chuẩn kép mà.” “Lúc Hắc gia nghiêm túc, trông cũng nghiêm túc phết.” “Hắc gia sẽ không sao chứ?” “Nhìn Hắc gia và Thanh ca có vẻ không sao, nếu có chuyện, Tiểu Diệp tộc trưởng tuyệt đối sẽ không để họ đứng ở đó!” Lưu Bác Văn vừa nhìn vào màn hình trong máy.

Trong thiết bị livestream của cậu, phần lớn màn hình đã bị những bình luận dày đặc che mất.

Lưu Bác Văn không tắt bình luận đi, mà dời mắt khỏi máy, trực tiếp nhìn cảnh tượng phía trước.

Cậu vốn chỉ định liếc mắt qua hướng Hách Liên Tĩnh và Gia Cát Thanh một cái rồi nhanh chóng quay cảnh trên đầu con rắn khổng lồ.

Tuy nhiên.

Khi ánh mắt cậu vừa rơi xuống người Hách Liên Tĩnh, đồng tử đột nhiên co rút lại.

Lưu Bác Văn cố gắng chớp chớp mắt mình.

Mấy giọt nước mắt sinh lý bị cậu ép ra từ đôi mắt hơi khô.

Nhưng, khi mở mắt ra lần nữa, vẻ mặt cậu càng thêm khó tin.

Thậm chí có phần kinh hãi.

Lưu Bác Văn không tin vào mắt mình, lại nhìn vào màn hình một lần nữa.

Chỉ thấy, hình ảnh trên màn hình vẫn bình thường.

Bình luận cũng bình thường.

Lưu Bác Văn kinh hãi liếc nhìn về phía Hách Liên Tĩnh một lần nữa.

Sau khi xác nhận mắt mình không nhìn nhầm, cậu cứng đờ cổ, máy móc quay đầu, nhỏ giọng gọi Triệu Trạch Minh hai tiếng: "Học bá, học bá." Triệu Trạch Minh đi về phía Lưu Bác Văn, nói: "Sao thế, máy nặng quá, vẹo cổ à?" Lưu Bác Văn không xù lông, khiến Triệu Trạch Minh càng cảm thấy kỳ lạ.

"Chẳng lẽ vẹo cổ thật?" Nói rồi, anh ta định tự nhiên đưa tay ra

nhận lấy máy quay từ tay Lưu Bác Văn.

Thấy tay Triệu Trạch Minh đưa tới, Lưu Bác Văn vội né sang một bên, nói: "Không không không, cái này để tôi cầm đi." "Nếu cậu không nhìn thấy thì thôi, tôi chỉ nhìn qua ống kính thôi vậy." Triệu Trạch Minh thu tay lại, có chút kỳ lạ nhìn về hướng tầm mắt của Lưu Bác Văn: "Cái gì?" Lưu Bác Văn nhìn vẻ nghi hoặc chân thành trên mặt Triệu Trạch Minh.

Cậu nhận ra đúng là bản thân mình có vấn đề.

Cậu nhỏ giọng nói: "Toi rồi, chắc là tôi gặp ma thật rồi." Triệu Trạch Minh thuận miệng hỏi: "Cậu định nói ở đó có một nữ quỷ áo đỏ à?" Lưu Bác Văn vừa kinh ngạc vừa liếc nhìn Triệu Trạch Minh, hỏi lại: "Dựa vào đâu?" Triệu Trạch Minh càng nghi hoặc: "Cái gì mà dựa vào đâu?" Lưu Bác Văn lẩm bẩm: "Cùng là gặp ma, dựa vào đâu mà cậu gặp được mỹ nữ áo đỏ, còn tôi lại gặp ông già áo trắng?" Lưu Bác Văn nói xong câu này, lập tức rụt cổ lại.

Sau đó, với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, cậu quay đầu nhìn về phía Diệp Phàm.

Tìm kiếm cảm giác an toàn từ người đại ca trên cao.

Mặc dù bây giờ Diệp Phàm căn bản không để ý đến cậu.

Nhưng Lưu Bác Văn nhìn bóng người trên cao, vẫn thở phào một hơi.

Triệu Trạch Minh nhìn loạt động tác của Lưu Bác Văn, cảm thấy mình bị trêu chọc: "Sao thế?" Lưu Bác Văn rụt cổ nói: "Ông già đó liếc tôi một cái." Triệu Trạch Minh nhìn thấy cả ba người họ đều quay lưng về phía mình.

Hách Liên Tĩnh và Gia Cát Thanh đứng phía trước.

Lê Thốc khoanh tay đứng phía sau.

Chẳng có ai đang nhìn Lưu Bác Văn cả.

Chương 532

Anh ta đang nghi hoặc.

Lê Thốc đứng phía trước dường như cảm nhận được ánh mắt từ phía sau, quay đầu lại nhìn.

Chỉ thấy, sắc mặt Lê Thốc rất lạnh.

Triệu Trạch Minh nhất thời quên mất quan hệ thầy trò giữa mình và Lê Thốc.

Mà Lê Thốc thấy ánh mắt phía sau chính là Triệu Trạch Minh.

Nhớ tới câu nói lúc nãy của Diệp Phàm "tôi đã tìm cho cậu giáo viên thích hợp hơn rồi".

Mặc dù không biết vị giáo viên mới này là nhân vật thế nào.

Nhưng có một điều có thể khẳng định, Triệu Trạch Minh cũng nằm trong phạm vi những giáo viên thích hợp hơn mà Diệp Phàm nói.

Cho nên Triệu Trạch Minh vì quên mất quan hệ thầy trò giữa mình và Lê Thốc nên mới bị ánh mắt kia làm cho có chút e dè.

Nhưng Lê Thốc lại hoàn toàn ngược lại, vì đột nhiên nhớ ra quan hệ thầy trò giữa hai người.

Cho nên ánh mắt vốn bình thường, lại trở nên hung dữ hơn một chút.

Phản ứng của Triệu Trạch Minh cũng giống như Lưu Bác Văn, dứt khoát quay đầu đi nhìn Diệp Phàm trên cao.

Nếu lúc nãy Lưu Bác Văn cũng nhìn thấy ánh mắt này của Lê Thốc, thì phản ứng vừa rồi cũng vô cùng hợp lý.

Nhưng nếu Lưu Bác Văn lại nhìn một học sinh cấp ba như Lê

Thốc thành một ông già, thì thật là vô lễ.

Lúc này, hai người đồng loạt nhìn về phía Diệp Phàm trên cao.

Lưu Bác Văn cũng chuyển ống kính về hướng Diệp Phàm.

Chỉ thấy, trong màn hình, Trương Khải Linh đang nắm lấy cổ tay Diệp Phàm.

Lưu Bác Văn "Ể?" một tiếng, tròn mắt nhìn, lập tức zoom ống kính lại gần hơn.

Đồng thời chuyển tần số âm thanh chính về kênh của Diệp Phàm và Trương Khải Linh.

Lúc này, Trương Khải Linh đang nắm cổ tay Diệp Phàm, ngón tay Phát Khâu Chỉ đặt lên mạch đập của hắn.

Chưa đầy một phút, Trương Khải Linh đã nhìn Diệp Phàm, nói: "Hồ đồ!" Diệp Phàm bất giác rụt vai lại.

Sau khi có phản ứng vô thức này, hắn lập tức cảm thấy mình thật mất mặt.

Hắn bất giác quay đầu nhìn về phía Hách Liên Tĩnh.

Dù sao ở đó vẫn còn linh hồn Lưu Bá Ôn do Câu Linh Khiển Tướng triệu đến.

Nếu để lão nhân gia Lưu Bá Ôn biết mấy trăm năm sau, đồ long tộc trưởng nhà mình lại bị thủ long tộc trưởng quát một tiếng đã rụt cổ lại.

Vậy thì mặt mũi của hắn chẳng phải là mất sạch về đến mấy triều đại trước rồi sao?

Người ta mất mặt nhiều nhất cũng chỉ mất một đời.

Hắn đây trực tiếp là người đầu tiên mất mặt xuyên thời đại!

Kết quả, Diệp Phàm vừa nhìn về hướng Lưu Bá Ôn.

Cái nhìn thấy đầu tiên không phải là lão nhân gia Lưu Bá Ôn, mà là cậu em trai của mình, Lưu Bác Văn, cùng với cái máy ảnh mà Diệp Phàm luôn nghi ngờ là bản thể của cậu ta.

Diệp Phàm nheo mắt lại.

Hiếm khi cảm thấy mình cũng gặp phải sao Thủy nghịch.

Vị trí này, hẳn là vị trí đại hung của hắn rồi.

Trước là đứng ở đây làm thân thể mình bị thương không nhẹ.

Bây giờ, hắn cảm thấy linh hồn mình cũng bị tổn thương.

Diệp Phàm dời tầm mắt khỏi vị trí đại hung này, nói với Trương Khải Linh: "Tiểu ca, tôi đến đây là để diệt côn trùng." Nghe vậy, Trương Khải Linh dường như đã đoán được Diệp Phàm sẽ dùng cách gì.

Cách mà Diệp Phàm nghĩ đến, cũng giống như cách của anh!

Thái độ của Trương Khải Linh càng kiên quyết hơn.

"Không được!" Diệp Phàm nhìn về phía xa.

Lúc này, lấy con rắn khổng lồ mà họ đang đứng làm ranh giới.

Sa mạc phía trước xương trắng chất đống, tựa như luyện ngục trần gian.

Diệp Phàm nói: "Tiểu ca, anh nghe tôi nói." "Chúng ta phải dùng cái giá nhỏ nhất để đạt được thành quả lớn nhất." Ánh mắt Trương Khải Linh nhìn thẳng vào mắt Diệp Phàm, ngắt lời hắn, nói: "Diệp Phàm, cậu chính là cái giá lớn nhất." Những lời tiếp theo của Diệp Phàm bị Trương Khải Linh chặn họng.

Hắn nghĩ thầm, có lẽ hiện tại mình đối với Giải Vũ Thần mới là

cái giá lớn nhất.

Tuy nhiên, Diệp Phàm cũng có thể nghe ra sự lo lắng của Trương Khải Linh dành cho mình trong câu nói này.

Sau khi thật lòng cảm thán sự lương thiện của Trương Khải Linh, Diệp Phàm vô cùng phũ phàng vạch trần suy nghĩ ban đầu của anh: "Tiểu ca." "Cái giá nhỏ nhất mà anh nói, không lẽ là tắm máu cả sa mạc này chứ?" Suy nghĩ của mình bị đoán trúng, Trương Khải Linh không hề chột dạ.

"Tôi có thể." Lần đầu tiên Diệp Phàm muốn đối mặt với Trương Khải Linh mà phải đeo mặt nạ Lê Thốc.

Dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn Trương Khải Linh, rồi hỏi anh một câu: "Trương Khải Linh, anh có muốn nghe xem mình đang nói gì không?" Dù sao, sự bình thản hiển nhiên trong giọng điệu của Trương Khải Linh lúc này thật sự quá đáng ghét.

Một việc đối với người thường tuyệt đối sẽ mất mạng, lại bị anh nói ra một cách nhẹ như mây bay gió thoảng.

Diệp Phàm vô cùng hiểu cho Thiên Chân đã xù lông sau khi Tiểu ca liên tục mất tích.

Đúng lúc Diệp Phàm đang dùng biểu cảm và trong lòng đơn phương lớn tiếng giáo huấn Trương Khải Linh.

Cổ tay hắn lại bị Trương Khải Linh nắm chặt.

Sau đó, Trương Khải Linh đặt Kinh Trập vào tay Diệp Phàm, nói với hắn một câu: "Cầm lấy." Diệp Phàm lập tức nhận ra Trương Khải Linh định làm gì.

Hắn nắm chặt Kinh Trập, Kinh Trập lập tức biến thành màu đỏ vàng.

Kéo theo đó, lớp giáp bảo vệ màu xanh tím bao phủ trên thân con rắn khổng lồ cũng thoáng qua một lớp sóng ánh sáng đỏ vàng!

Sau đó, Diệp Phàm lật tay nắm lấy cổ tay Trương Khải Linh, lại bước một bước nhỏ về phía anh, dùng cẳng chân của mình chặn cẳng chân Trương Khải Linh.

Ngay sau đó, Diệp Phàm dùng đầu gối của mình thúc vào khoeo chân Trương Khải Linh, cứ thế khống chế anh ta bên cạnh mình.

"Tiểu ca, anh mà chạy lung tung nữa là tôi bắt anh đấy!" Lúc đầu Trương Khải Linh mang ý niệm không muốn làm Diệp Phàm bị thương.

Trương Khải Linh, người luôn lấy tốc độ làm ưu thế tuyệt đối của mình, không lập tức đứng dậy phản kháng.

Nhưng, khi anh thực sự bị Diệp Phàm khống chế.

Trương Khải Linh mới phát hiện, cho dù Diệp Phàm đang ở trong trạng thái này, nhưng thực lực vẫn còn đó.

Anh ta nhất thời không thể thoát khỏi sự kìm kẹp của Diệp Phàm!

Chương 533

Trương Khải Linh dùng đôi mắt lạnh nhạt của mình nhìn vào mắt Diệp Phàm.

Chỉ thấy, Diệp Phàm hiện tại đúng là đang tức giận thật sự.

Nhưng, đây không phải là sự phẫn nộ dành cho kẻ địch.

Trương Khải Linh không lạ gì với biểu cảm này.

Anh ta hồi tưởng ngắn gọn xem đã thấy biểu cảm có phần quen thuộc này ở đâu.

Rất nhanh, anh ta nhớ ra hai tình huống.

Một là sự phẫn nộ khi Lê Thốc trước đây quở trách Diệp Phàm vì đã ở lại nghỉ ngơi một đêm.

Một là mấy ngày ở nhà Diệp Phàm sau khi ra khỏi mộ dưới đáy biển.

Nhìn thấy mẹ Diệp Phàm quát mắng khi gọi Niên Niên Tuế Tuế đừng đánh nhau.

Kết hợp hai tình huống này lại một chút, chính là cảm xúc của Diệp Phàm hiện tại.

Cảm giác và mối quan hệ vai vế này khiến Trương Khải Linh cũng cảm thấy có chút kỳ diệu.

Anh ta bình thản nhìn vào mắt Diệp Phàm, nói: "Cậu đã bắt rồi." Diệp Phàm đang nổi nóng.

Thầm nghĩ ước mơ "nhất định phải đè được anh ta" nảy sinh từ sự đồng cảm với Thiên Chân trong sách kiếp trước, cuối cùng đã thành hiện thực.

Nhưng vì phản ứng bình thản mà chân thành này của Trương Khải Linh, khí thế của Diệp Phàm lập tức bị phá vỡ.

"Ồ, xin lỗi nhé Tiểu ca." Miệng thì xin lỗi chân thành, nhưng tay lại rất thành thật không buông ra.

"Tiểu ca, nghe tôi nói, tôi có cách." "Tiểu ca, anh nghe tôi nói." "Chúng ta có thể." Nói đến chuyện nghiêm túc, biểu cảm trên mặt Diệp Phàm trở nên nghiêm túc, giọng điệu cũng trở nên nghiêm nghị.

Nghe có vẻ, đúng là có chuyện lớn cần nói.

Nhưng, Trương Khải Linh vẫn mở miệng, ngắt lời Diệp Phàm.

"Diệp Phàm." Lúc này, sự ăn ý giữa Diệp Phàm và Trương Khải Linh dường như đã biến mất vì lo lắng quá mức cho đối phương.

Diệp Phàm tưởng Trương Khải Linh lại định bỏ chạy.

Hắn càng siết chặt Kinh Trập trong tay, ánh sáng đỏ vàng trên thân đao càng sáng hơn một chút.

Đồng thời cũng nắm chặt cánh tay Trương Khải Linh hơn một chút.

Cùng lúc đó, mọi người trên mặt đất ngẩng đầu nhìn cảnh tượng trên đầu con rắn khổng lồ.

Trong mắt họ, một vòng sáng đỏ vàng cực sáng lại lướt qua thân con rắn.

Lưu Bác Văn nhìn màn hình độ nét cao trong thiết bị livestream, không khỏi rụt cổ lại.

"Tuy biết đại ca và Khải Linh tiểu ca là vì lo cho đối phương nên mới có màn này." "Nhưng có phải là nếu người đối diện họ không phải là đối phương, thì bây giờ người đó đã xong đời rồi không?" Triệu Trạch Minh cũng liếc nhìn màn hình trong tay Lưu Bác Văn, vô

cùng đồng tình gật đầu.

Cùng lúc đó.

Bình luận trong phòng livestream cũng sôi sục.

“Mở lên là thấy cảnh bạo hành gia đình à?” “Bắt đầu suy nghĩ, là nguy cơ hiện tại gây tổn hại cho Khải Linh tiểu ca lớn hơn, hay là màn bạo hành của Tiểu Diệp tộc trưởng.” “Bạn trên ơi, là tình trạng của Tiểu Diệp tộc trưởng lúc nãy không biết có an toàn hay không đó.” “Hồi xưa lúc giáo sư ở trên kia rút khỏi giới ship couple là tôi đã cực lực phản đối rồi!” “Bạo hành gia đình là không nên, nhưng song long tộc trưởng tuyệt đối là real.” “Bắt đầu nghi ngờ có phải tôi đã lật thuyền không, thủ long tộc trưởng mới là tộc trưởng phu nhân?” “Tôi ship Diệp - Trương từ lâu rồi!

Ha ha!” “Em gái ngây thơ, Diệp sư phụ từng nói, không có đàn ông sợ vợ, chỉ có đàn ông tôn trọng vợ!

Quả này là Trương - Diệp chắc kèo rồi!” “Diệp sư phụ này là ai nữa vậy?” “Chỉ đường Diệp Vấn, tôi muốn đánh mười người!”.

Cùng lúc đó, vòng sáng vàng đỏ lại lướt qua thân con rắn khổng lồ.

Mang theo một luồng năng lượng lan tỏa ra.

Khiến cát dưới chân các thành viên trên mặt đất cũng bật tung ra.

Mấy người đang đứng bên mép rãnh không tự chủ được lùi lại hai bước.

Lúc nãy, khi đối mặt trực diện với bóng đen của con rắn khổng lồ và những con tỳ nghĩ kinh khủng, mấy người đứng bên mép rãnh cũng không lùi một bước.

Bây giờ, con rắn khổng lồ đã yên tĩnh lại.

Những con tỳ nghĩ trên mặt đất cũng tạm thời không uy hiếp được họ, thậm chí, cả những con vật đang chạy trốn dưới rãnh lúc nãy cũng đã yên tĩnh lại.

Nhưng việc Diệp Phàm và Trương Khải Linh ở cùng một chỗ lại có vẻ như xảy ra tranh chấp.

Khiến mấy người lúc nãy đứng yên như núi đều rất tự giác lùi lại hai bước.

Cùng lúc đó, trên đầu con rắn.

Trương Khải Linh cảm nhận được cái khóa do Diệp Phàm dùng chính mình tạo ra lại siết chặt hơn một chút.

Không khỏi thở dài.

Nói: "Diệp Phàm." "Cậu định nói chuyện với tôi như thế này sao?" Nghe Trương Khải Linh nói vậy, Diệp Phàm mới như bừng tỉnh khỏi cơn mê.

Hắn vội cúi đầu nhìn Trương Khải Linh một cái.

Sau khi nhận ra tư thế này của mình có vẻ rất bất lịch sự, hắn cũng không buông Trương Khải Linh ra.

Mà không yên tâm hỏi Trương Khải Linh một câu: "Tiểu ca, tôi buông anh ra, anh sẽ không tự mình chạy đi chứ?" Trương Khải Linh im lặng một lát, nói: "Phải nghe phương pháp của cậu trước." Diệp Phàm lập tức hiểu được ẩn ý trong câu nói này của Trương Khải Linh.

Ý của Trương Khải Linh là: nếu phương pháp của cậu làm tôi hài lòng, tôi sẽ không chạy.

Nhưng nếu tôi cảm thấy phương pháp của cậu không được, tôi vẫn sẽ chạy.

Diệp Phàm không nới lỏng cái khóa của mình, nói: "Vậy chúng ta cứ thế này nói chuyện đi." Trương Khải Linh lại im lặng một lát.

Cuối cùng, cái miệng đó cũng chịu thỏa hiệp với Diệp Phàm: "Không đâu." Diệp Phàm lúc này mới buông Trương Khải Linh ra.

Trương Khải Linh đứng thẳng người, nhìn thẳng Diệp Phàm, hỏi: "Phương pháp gì?" Diệp Phàm cười cười, chìa tay ra, nói: "Lấy sở trường của địch để trị địch." Trương Khải Linh nhìn lòng bàn tay chìa ra của Diệp Phàm.

Tầm mắt anh vẫn luôn dừng lại trên những đường chỉ tay lộn xộn trong lòng bàn tay hắn.

Rất nhanh, hơn mười con côn trùng nhỏ tròn vo như đom đóm chui ra từ trong tay áo Diệp Phàm.

Tầm mắt Trương Khải Linh lại rơi xuống những con đom đóm nhỏ đang đứng trong lòng bàn tay Diệp Phàm.

"Chúng nó." Trương Khải Linh nhìn những con đom đóm nhỏ này.

Lại cúi đầu nhìn xuống vùng sa mạc bằng phẳng ở phía xa.

Anh có chút không chắc chắn khi thả những con đom đóm nhỏ này ra, rốt cuộc là ai ăn ai.

Hay là, Diệp Phàm muốn để những con đom đóm nhỏ này của hắn ăn chút đồ chín?

Nhưng trực giác của Trương Khải Linh, Diệp Phàm sẽ không để mặc những con trùng lửa này đốt cháy cả sa mạc.

Nếu dùng lửa có thể giải quyết vấn đề.

Chương 534

Thì không cần Diệp Phàm tự mình ra tay, Hách Liên Tĩnh và Gia Cát Thanh cũng có thể giải quyết được.

Hơn nữa, bây giờ bên dưới không chỉ có tỳ nghĩ.

Mà còn có những con vật sa mạc còn sống sót đang chạy trốn.

Trương Khải Linh yên lặng chờ đợi hành động tiếp theo của Diệp Phàm.

Chỉ thấy, mấy con côn trùng nhỏ này rất quy củ đứng thành một hàng trong lòng bàn tay Diệp Phàm.

Diệp Phàm đưa tay kia ra, giống như lần trước hắn truy đuổi Đằng Mãng Vương, mặc cho những con côn trùng nhỏ dễ cháy này một lớp chống cháy.

Trương Khải Linh nhìn cảnh này, chỉ cảm thấy có chút thần kỳ lại có chút đáng yêu.

Mỗi lần đối với kẻ địch đều ra đòn mạnh.

Nhưng hiện tại lại ngoan ngoãn chờ đợi "mặc quần áo" trong lòng bàn tay Diệp Phàm.

Khiến người ta hoàn toàn không thể tưởng tượng được khi những con côn trùng nhỏ này tấn công sẽ tạo ra một cảnh tượng hung tàn thế nào.

Trương Khải Linh yên lặng chờ đợi Diệp Phàm mặc xong lớp chống cháy này cho hơn mười con trùng lửa.

Trước khi Diệp Phàm chủ động mở miệng nói với anh phải làm thế nào, anh không hỏi thêm gì.

Nhưng cũng luôn cảnh giác Diệp Phàm sẽ làm ra chuyện gì nguy hiểm trong lúc anh im lặng.

Diệp Phàm hoàn thành công việc "mặc quần áo" cho trùng lửa, ngẩng đầu nhìn Trương Khải Linh một cái.

Phát hiện Trương Khải Linh đang rất nghiêm túc nhìn chằm chằm hắn, ánh mắt tràn đầy cảnh giác và phòng bị.

Dùng hết mười phần tập trung.

Diệp Phàm nhận ra cú khống chế vừa rồi của mình dường như đã để lại bóng ma tâm lý cho Trương Khải Linh.

Cảm thấy mối quan hệ giữa song long tộc trưởng dường như đã xuất hiện rạn nứt.

Diệp Phàm lập tức lại trở nên ngoan ngoãn: "Tiểu ca, tôi muốn mượn anh chút đồ." Đối mặt với sự ngoan ngoãn đột ngột của Diệp Phàm, Trương Khải Linh càng cảnh giác hơn một chút: "Ừ, cậu lấy đi." Diệp Phàm tùy tay lấy ra một cây ám khí hình kim từ trong tay áo, nói với Trương Khải Linh: "Tiểu ca, tôi muốn mượn anh một ít máu." "Vài giọt là được rồi." Trương Khải Linh không ngờ thứ Diệp Phàm muốn mượn lại là máu của anh.

Nhìn những con trùng lửa đã mặc lớp chống cháy trong lòng bàn tay Diệp Phàm.

Trương Khải Linh hiểu Diệp Phàm muốn làm gì.

Trương Khải Linh sẽ không keo kiệt máu của mình.

Cho dù bây giờ Diệp Phàm không nói mượn anh vài giọt máu, trong kế hoạch của anh, cũng là muốn như lúc nãy, gần như tắm máu cả sa mạc này.

Nhưng, côn trùng dính phải máu của anh, chắc chắn sẽ chết.

Anh ta bình thản nói: "Không sao chứ?" Diệp Phàm gật đầu: "Chúng ta có giáp phản thương." Dường như để phối hợp với câu nói này của Diệp Phàm, con trùng lửa đứng đầu trong lòng bàn tay hắn còn cố ý xoay một vòng.

Thể hiện lớp giáp phản thương trên người mình.

Khóe miệng Trương Khải Linh lộ ra một nụ cười không rõ ràng, gật đầu: "Được." Trương Khải Linh gật đầu, nhận lấy cây kim bạc ám khí mà Diệp Phàm đưa qua.

Anh không lập tức động thủ, mà liếc nhìn tay áo của Diệp Phàm, nói: "Diệp Phàm." Diệp Phàm lập tức tập trung tinh thần.

Vì mình đuối lý trước, nên thái độ đặc biệt nghiêm túc: "Tôi đây." Trương Khải Linh nhìn Diệp Phàm với thái độ nghiêm túc, cũng nghiêm túc nói: "Đừng để kim trong tay áo." Diệp Phàm không ngờ Trương Khải Linh lại dặn dò mình chuyện này.

Hắn nghĩ thầm, ám khí không phải nên để ở những nơi có thể lấy ra dễ dàng như thế này sao?

Lời dặn dò này của Trương Khải Linh, trong tai Diệp Phàm nghe giống như bố đang dặn con không được làm rách quần.

Liên tưởng như vậy, Diệp Phàm cảm thấy rất có khả năng Trương Khải Linh sẽ tự mình dùng kim chỉ vá lại cái quần rách của đứa trẻ.

Tuy nghĩ là vậy.

Nhưng Diệp Phàm không cãi lại lời Trương Khải Linh, gật đầu để mình trông đặc biệt ngoan ngoãn: "Vâng ạ, Tiểu ca." Để phòng Trương Khải Linh quá hào phóng trong việc cho máu, Diệp Phàm cố ý bổ sung một câu: "Tiểu ca, lát nữa anh đừng cho nhiều máu quá nhé." "Một chút máu thì chúng nó còn chịu được." "Nhiều quá, chúng nó có

thể sẽ xuất quân chưa thắng đã chết.” Trương Khải Linh quả nhiên cũng nghe theo, sau khi gật đầu, liền cúi đầu dùng cây kim Diệp Phàm đưa cho đâm vào tay mình một cái.

Máu tươi từ vết thương nhỏ rỉ ra.

Không cần cố ý nặn, thể chất của Trương Khải Linh là như vậy.

Vết thương rất khó lành.

Rất nhanh, trên ngón tay anh đã tụ lại một giọt máu rất lớn.

Mà đây, còn là kết quả sau khi Trương Khải Linh nghe thấy lời bổ sung cuối cùng của Diệp Phàm mà đã tiết chế lại.

Diệp Phàm nhíu mày, nhìn giọt máu lớn này, càng thêm kiên định quyết định: nếu không phải cần thiết như bây giờ, tuyệt đối không thể để Tiểu ca cho máu!

Nghĩ vậy, Diệp Phàm vội lắc lắc cổ tay, thả những con trùng lửa mặc giáp phản thương trong lòng bàn tay ra.

“Nhanh nhanh nhanh, đến giờ ăn rồi.” “Ăn được thì ăn, ăn không được thì giết.” Trong lời dặn dò của Diệp Phàm, những con trùng lửa xếp hàng bay lên từ lòng bàn tay hắn.

Sau đó rơi xuống tay Trương Khải Linh.

Không phải là hạ cánh hoàn toàn, mà là như chuồn chuồn lướt nước.

Cái mông tròn vo đã được bọc bởi giáp phản thương tơ băng thiên tằm chấm một chút vào giọt máu trên ngón tay Trương Khải Linh.

Rồi lập tức bay đi.

Nhìn con côn trùng cuối cùng cũng rời khỏi tay Trương Khải Linh, Diệp Phàm lại lắc lắc tay áo.

Trong tay lập tức xuất hiện một miếng băng dán cá nhân.

Đây là thứ hắn vật chất hóa ra.

Mặc dù việc vật chất hóa những thứ như thức ăn đông lạnh vào buổi tối cần phải thương lượng với Thiên Ý vì mức độ vô lý của nó.

Nhưng những thứ nhỏ như băng dán cá nhân.

Diệp Phàm vẫn có thể tự mình quyết định.

Chỉ là, khi hắn cầm miếng băng dán cá nhân lên trước mắt mới chú ý thấy.

Miếng băng dán này lại còn là hình con gà con màu vàng đáng yêu!

Sau khi thầm khen hệ thống chu đáo, Diệp Phàm liền dán miếng băng lên vết thương vẫn đang rỉ máu của Trương Khải Linh, nói: "Tiểu ca, tôi bảo đảm với anh." "Sau này nhất định, không, cố gắng hết sức, sẽ không để anh phải cho máu nữa." Trương Khải Linh cúi đầu, nhìn miếng băng dán cá nhân hình con gà con trên ngón tay.

Khóe miệng lộ ra một nụ cười không rõ ràng, rồi lặng lẽ buông tay xuống, nói: "Được." Hai người đứng cạnh nhau trên đầu con rắn khổng lồ, nhìn cảnh những con trùng lửa bay đi xa.

Cùng lúc đó, giọng của Lưu Bác Văn từ dưới đột nhiên vọng lên.

"Đại ca." "Khải Linh tiểu ca." "Có thể mang cả máy quay lên được không ạ?" "Mọi người cũng muốn xem ở xa rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì." Diệp Phàm và Trương Khải Linh nhìn xuống Lưu Bác Văn, cậu ta đang vác máy quay vẫy tay với hai người.

Cái máy quay màu đen đó đang hướng về phía họ trên cao.

Nhất thời, lại khiến Diệp Phàm có ảo giác rằng người đang nói chuyện bây giờ căn bản không phải là cậu em trai của mình, mà là cái đầu to màu đen này.

Tuy nhiên, đối với hắn, mang một cái máy quay lên không phải là chuyện gì khó khăn.

Chương 535

Diệp Phàm gật đầu, đưa tay ra.

Định dùng sức mạnh ngự vật, mang cái máy quay này lên.

Tuy nhiên, khoảnh khắc tiếp theo, hắn cảm thấy có gì đó không ổn.

Khi máy quay, Lưu Bác Văn và Triệu Trạch Minh đang ôm eo Lưu Bác Văn từ phía sau cùng xuất hiện trước mặt.

Diệp Phàm mới biết vấn đề nằm ở đâu.

Trước khi dùng sức mạnh ngự vật, hắn lại quên bảo Lưu Bác Văn buông tay ra.

Tuy nhiên, theo logic và diễn biến kịch bản thông thường.

Chẳng phải chỉ cần hắn ngoắc tay, máy quay sẽ tuột khỏi tay cậu em Bác Văn, bay đến tay hắn sao?

Vấn đề nằm ở đâu?

Cái máy quay này không lẽ thật sự là bản thể của cậu em Bác Văn sao?

Nắm chặt thế.

Còn nữa, tại sao học bá lại bị mang lên cùng?

Diệp Phàm nhìn tư thế của hai người, liền đại khái biết được trong khoảnh khắc vừa rồi đã xảy ra chuyện gì.

Triệu Trạch Minh hẳn là thấy Lưu Bác Văn đột nhiên bay lên cùng máy quay, nên muốn ôm eo giữ Lưu Bác Văn lại trên mặt đất.

Nhưng, một là không ngờ Lưu Bác Văn lại nắm chặt máy quay

như vậy, hai là cũng không ngờ sức mạnh ngự vật của Diệp Phàm lại có thể chịu được trọng lượng lớn như thế.

Cho nên bị cái máy quay này mang cùng lên đầu rắn.

Diệp Phàm hơi nhíu mày.

Hắn lại bắt đầu suy nghĩ về logic bình thường trong khả năng này.

Đáng lẽ là không ôm được Lưu Bác Văn, học bá có thể sẽ bị ngã do quán tính.

Nhưng.

Cậu ta lại cùng với Lưu Bác Văn với vẻ mặt ngơ ngác bay lên.

Cậu em Bác Văn nắm máy quay chặt đến đâu, thì học bá hẳn là cũng ôm chặt đến đó!

Học bá thề chết bảo vệ Lưu Bác Văn?

Mà hai người vừa đáp xuống đầu con rắn khổng lồ cũng ngây người.

Lưu Bác Văn nhìn quanh một vòng, nhận ra mình bây giờ đã ở vị trí cách mặt đất lúc nãy hơn mười mét.

Cách mặt đất của rãnh hơn mười lăm mét.

Đột nhiên ở trên cao khiến chân Lưu Bác Văn mềm nhũn.

Cậu ta vội vác máy quay đến gần Diệp Phàm tìm cảm giác an toàn.

"Đại ca, sao em cũng lên đây rồi?" "Lúc nãy em bay lên à?" Vừa đến bên cạnh Diệp Phàm, lời nói của Lưu Bác Văn bắt đầu tự động nhiều lên.

Chưa nhận được câu trả lời của Diệp Phàm, Lưu Bác Văn đã bị Triệu Trạch Minh kéo lùi lại một chút.

Triệu Trạch Minh vừa kéo Lưu Bác Văn lùi lại, vừa rất lịch sự gật

đầu chào Trương Khải Linh vốn có thói quen lạnh lùng.

Trương Khải Linh nhìn anh ta, cũng lặng lẽ gật đầu.

Đối với việc Lưu Bác Văn và Triệu Trạch Minh cũng xuất hiện ở đây, sự ngạc nhiên của Diệp Phàm không kém gì hai người trong cuộc.

Hắn trước tiên sắp xếp lại ngôn từ, sau đó trả lời câu hỏi của Lưu Bác Văn, nghiêm túc nói: "Đúng, cậu bay lên đấy." "Nhưng thường thì một người chỉ có một cơ hội duy nhất." "Lần này cậu đã dùng hết rồi, sau này tuyệt đối không được dễ dàng thử lại, đã dùng hết rồi, biết chưa?" Trương Khải Linh nghe Diệp Phàm nói nhảm một cách nghiêm túc, khẽ cười.

Triệu Trạch Minh cũng biết Diệp Phàm đang bịa chuyện, cảnh cáo Lưu Bác Văn không được dễ dàng thử các môn thể thao mạo hiểm trên cao.

Mà Lưu Bác Văn nghe vậy, lộ ra vẻ mặt vô cùng tiếc nuối: "A, nhanh vậy đã dùng hết rồi à?" Diệp Phàm nghiêm túc gật đầu: "Dùng hết rồi." Nhìn Lưu Bác Văn trở nên thất vọng như vậy.

Triệu Trạch Minh không lộ vẻ gì thở dài một hơi.

Diệp Phàm và Lưu Bác Văn, cặp đôi đại ca và tiểu đệ này.

Thật đúng là một người dám nói, một người dám tin.

Nhìn ánh mắt chân thành của Lưu Bác Văn, Diệp Phàm xác định tên đàn em này sẽ không thật sự đi thử bay trên không trung nữa.

Hắn hài lòng gật đầu với Lưu Bác Văn, nói: "Vì cậu đã lên rồi, vậy thì tự cậu quay đi." Nói xong, Diệp Phàm liền xoay người, hướng tầm mắt ra sa mạc phía xa xa.

Lưu Bác Văn nghe vậy, đang định xoay người, làm theo lời đại ca

dặn, bắt đầu công việc của mình.

Thế nhưng, cậu ta vừa định xoay người, cảm giác kỳ lạ lúc nãy lại xuất hiện trong đầu.

Lưu Bác Văn cảm thấy tim mình như bị siết chặt lại trong giây lát.

Cậu ta bất giác kinh ngạc liếc nhìn về phía Diệp Phàm.

Chỉ thấy, Diệp Phàm đang đứng ngay bên cạnh.

Hắn đang bình tĩnh nhìn về phía xa.

Tuy sắc mặt trắng bệch, trông có vẻ không khỏe mạnh lắm, nhưng bỏ qua sắc mặt tái nhợt thì đại ca của cậu vẫn vô cùng mạnh mẽ.

Ví dụ như vừa rồi chỉ ngoắc ngón tay một cái, đã đưa cậu và cả Triệu Trạch Minh cùng lúc đáp xuống đây.

Lưu Bác Văn tất nhiên biết rằng lý lẽ "con người chỉ có một cơ hội bay lượn" của Diệp Phàm lúc nãy là để lừa cậu.

Nhưng cậu vẫn rất hưởng thụ cái cảm giác được đại ca dỗ dành như trẻ con này, nên cũng bằng lòng phối hợp diễn xuất với Diệp Phàm.

Vì Lưu Bác Văn trong lòng hiểu rất rõ.

Cơ hội bay lượn đối với con người mà nói, chỉ có không lần và vô số lần.

Những người bình thường như cậu và cậu bạn học bá kia thì thuộc về trước.

Còn đại ca cậu và Tiểu Ca Khải Linh thì thuộc về sau, là những người có vô số cơ hội bay lượn.

Làm sao có thể tồn tại chuyện chỉ có một lần bay được chứ?

Cậu đến được đây, chắc chắn là do đại ca dùng thực lực mạnh mẽ

đưa lên.

Cho nên, tuy đại ca trông có vẻ mặt tái nhợt, nhưng rõ ràng vẫn tràn đầy sức sống!

Nghĩ đến đây, Lưu Bác Văn lắc đầu, cố gắng vứt bỏ những suy nghĩ linh tinh vừa chui vào đầu.

Cậu thầm nghĩ, may mà Giải lão bản không cùng lên đây.

Nếu không, vừa bị Giải lão bản dọa không được suy nghĩ lung tung xong, giờ lại bắt đầu có những ý nghĩ nguy hiểm này, chắc chắn sẽ bị Giải lão bản dùng gậy đánh văng khỏi đây mất.

Chương 536

Lưu Bác Văn có chút sợ hãi, tập trung vào tình hình trong phòng livestream.

Cậu chú ý đến bình luận trên màn hình trước tiên.

Hàng chục triệu khán giả lại có tâm trạng giống hệt cậu, đều thở phào nhẹ nhõm.

Lưu Bác Văn nhất thời không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

Cậu lại lướt lên vài dòng.

Lúc này mới hiểu ra, tuy cảm xúc của khán giả cũng là thở phào nhẹ nhõm như cậu, nhưng lý do của họ lại hoàn toàn khác.

"Các homie ơi, thiết bị đã về tay Bác Văn rồi, mọi người có thể tiếp tục 'đẩy thuyền' một cách vui vẻ." "Khụ, không 'đẩy thuyền' CP thì tôi còn 'hít' cái gì?" "Ai bịa chuyện?

CP của tôi là real!" "Bảo CP của tôi là bịa chuyện à?

Mày hỏi cây Kinh Trập trong tay Tiểu Ca Khải Linh có đồng ý không?" "Ai bảo Hách-Diệp CP là bịa chuyện chắc chắn là fan mới, mọi người hãy trân trọng những fan mới đáng yêu như vậy." "Gì cơ, fan mới, bây giờ gia nhập Hoa-Diệp, tương lai bạn chính là fan cứng!" "Team Thanh Ca tuy ít người, nhưng tôi nói cho các bạn biết, Thanh ca nhà chúng tôi đã nắm tay rồi đó!" "Tiểu Bổn Lê, không phải mẹ không ủng hộ con, mà con xem mấy đại lão ở trên toàn là ai đi!" "Tổ tiên của Khảo Cổ 101 không có một suất à?

Fan mới mau vào đây, hầm riêng dưới đáy hố vừa to vừa chắc, quan trọng là đường siêu nhiều!" Lưu Bác Văn nhìn những bình luận này, sự chú ý lúc nãy cũng bị phân tán.

Lý do khán giả thở phào nhẹ nhõm, đơn thuần là lo lắng hành vi "đẩy thuyền" của mình bị chính chủ phát hiện!

Không thể không nói, lứa fan này vẫn rất có tố chất.

Lưu Bác Văn điều chỉnh lại góc quay, lấy nét xong, rất nhanh, hình ảnh phía dưới khe rãnh đã hiện ra rõ nét trong phòng livestream.

Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, sự thoải mái khi đọc bình luận của Lưu Bác Văn lúc nãy đã hoàn toàn biến mất.

Cậu ta không thể tin nổi nhìn vào màn hình, lộ ra vẻ mặt vô cùng chấn động.

Chỉ thấy, phía dưới màn hình rõ ràng vẫn là sa mạc quen thuộc.

Nhưng, trên sa mạc phía trước lại rải rác những bộ xương trắng có thể tính bằng đơn vị "vạn"!

Những bộ xương này không ngoại lệ đều vô cùng hoàn chỉnh.

Trông như thể toàn bộ máu thịt trên người đều đã bị tan chảy!

Qua những bộ xương này, cậu thậm chí có thể nhận ra hình dạng ban đầu của những nạn nhân là gì, thậm chí cả trạng thái hành động của họ trước khi chết.

Phần lớn các bộ xương, trông đều đang trong quá trình chạy trốn thì biến thành bộ dạng như bây giờ.

Không chỉ có những bộ xương trắng khắp nơi.

Cát phía trước cũng không bình thường!

Lúc này, lớp cát ở phía xa đang chảy với tốc độ mắt thường có thể thấy được.

Nhưng nếu nhìn kỹ sẽ phát hiện, thứ đang chảy không phải là cát, mà là những con côn trùng giống hệt như những con vừa hoảng loạn

chạy trốn khỏi con mãng xà khổng lồ này!

Chỉ là, những con tỳ nghĩ rút lui từ trên người con mãng xà khổng lồ này có kích thước lớn hơn một chút, thậm chí có con còn đang trong trạng thái đẻ trứng.

Nhưng những con tỳ nghĩ trong cát phía xa có kích thước nhỏ hơn.

Không tồn tại những con tỳ nghĩ vừa chạy trốn vừa đẻ trứng to bằng ngón út của một người đàn ông trưởng thành.

Tuy nhiên, số lượng tỳ nghĩ trong sa mạc so với những con vừa rút lui từ trên người con mãng xà khổng lồ thì đáng sợ hơn nhiều!

Chính vì số lượng tỳ nghĩ này cực kỳ kinh người, nên bây giờ thoáng nhìn qua, cảnh tượng chúng di chuyển trên cát trông như thể cả sa mạc đang chảy màu!

Lưu Bác Văn nổi cả da gà.

Giờ phút này, cậu mới thực sự ý thức được, tình huống mà họ vừa đối mặt, rốt cuộc là một trận đại họa diệt vong đến mức nào!

"Nếu lúc nãy chúng ta đối đầu với bọn này…" "Chắc chắn đã bị diệt cả đoàn rồi nhỉ?" Lúc Lưu Bác Văn nói câu này, cả người vẫn còn sợ hãi.

Răng trên dưới va vào nhau, da đầu cũng tê dại.

Vừa nghĩ đến việc đội khảo cổ nếu sớm gặp phải đám này, hậu quả cũng không khác gì bị đám cát này ăn sống nuốt tươi, Lưu Bác Văn liền cảm thấy, cho dù cậu có tua lại tất cả những bộ phim kinh dị đã xem trong đầu, cho dù Kayako, Sadako, bút tiên và cả lão già áo trắng kia có xếp hàng đứng trước mặt, bóng ma tâm lý mà chúng gây ra cũng không bằng một cái nhìn vào biển cát không thấy điểm cuối phía trước.

Có điều, cảnh tượng cũng đang thay đổi.

Vài con côn trùng nhỏ lảo đảo xuất hiện từ các hướng khác nhau.

Tốc độ di chuyển của chúng cực nhanh.

Dù Lưu Bác Văn dùng thiết bị chuyên nghiệp để quay, cũng không thể có được hình ảnh hoàn chỉnh độ nét cao.

Nhưng có một điểm cậu vẫn có thể nhìn rõ.

Những nơi côn trùng nhỏ này đi qua, lớp cát đang chảy sẽ dừng lại.

Mà trên lớp cát đã dừng chảy toàn là xác tỳ nghĩ màu trắng.

Trông như thể cả mảng cát đều biến thành màu trắng!

"Đó là gì vậy!" Lưu Bác Văn đưa tay dụi mắt, rồi lại mở to mắt nhìn.

Chỉ thấy trong màn hình, liên tục có xác tỳ nghĩ màu trắng nổi lên như mặt nước, lên trên bề mặt sa mạc.

Cả khung cảnh trông như thể mảng sa mạc phía trước đang bị phai màu.

Lưu Bác Văn kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt, sắc mặt vì kinh ngạc và sợ hãi mà cùng sa mạc hoàn thành quá trình phai màu.

Nhưng mặt cậu trắng bệch không giống vẻ bệnh tật của Diệp Phàm, đây là một màu trắng tái do kinh ngạc và hoảng sợ.

Bên cạnh cậu, Diệp Phàm với gương mặt tái nhợt lại có biểu cảm vô cùng bình tĩnh.

Hắn nhìn xuống cảnh tượng bên dưới, trong ánh mắt ngoài sự bình thản còn có một chút bi thương nhàn nhạt.

Trương Khải Linh chú ý đến biểu cảm của Diệp Phàm, quay đầu

hỏi: “Sao vậy?” Diệp Phàm lắc đầu, nói: “Chết đi chỉ là thân thể của tỳ nghĩ.

Trong sa mạc này, còn không ít trứng côn trùng.

Sau này nếu bị lật lên hoặc nở ra, đối với sinh vật ở đây, lại là một trận đại họa diệt vong.” Lưu Bác Văn nghe vậy, lập tức kinh hãi nhìn về phía Diệp Phàm: “Đại ca, ý anh là, cho dù những con tỳ nghĩ này bây giờ đều chết hết, sa mạc này cũng không thực sự an toàn?” Diệp Phàm gật đầu: “Đây là một biến số không xác định.

Có thể là sau khi chúng ta rời khỏi sa mạc này, có thể là mười năm sau, cũng có thể là sau khi chúng ta hoàn toàn rời khỏi thế giới này.

Cho nên con người sau này nếu không cần thiết, tốt nhất đừng đến quấy rầy sa mạc này.” Lưu Bác Văn nuốt nước bọt đánh “ực” một tiếng, rụt cổ lại, cảm giác sau lưng lạnh toát.

Cậu nhìn Diệp Phàm, thăm dò hỏi: “Đại ca, anh nói vậy là để bảo vệ môi trường sinh thái ở đây, lừa em đúng không?

Dù sao ở đây có nhiều động vật quý hiếm như vậy, anh lo có người sẽ nhắm vào chúng, đến đây săn trộm à?” Diệp Phàm cười cười, nói: “Tôi không lừa người.

Không sợ chết thì cứ việc quay lại.” Lưu Bác Văn vội vàng lắc đầu, nói: “Cho dù không có đám tỳ nghĩ này, em nghĩ chắc cũng không ai dám tự mình đặt chân lên sa mạc này.

Nhưng nếu có đám tỳ nghĩ này, thì những người tự cho mình là lợi hại chắc cũng không dám tùy tiện đến đây.” Lưu Bác Văn lại nghĩ đến điều gì đó, hỏi Diệp Phàm: “Nhưng mà, đại ca, nếu tỳ nghĩ nở ra, sinh vật xung quanh không bị ảnh hưởng sao?” Diệp Phàm liếc nhìn Lưu Bác Văn một cái.

Hắn chỉ đơn giản trả lời một câu “không”, nhưng không giải thích

lý do.

Tuy không biết tại sao, nhưng Lưu Bác Văn vô cùng tin tưởng Diệp Phàm.

Chương 537

Chỉ cần đại ca cậu nói như vậy, Lưu Bác Văn liền tin rằng sinh vật bên ngoài chắc chắn không có nguy hiểm.

Chỉ là, bây giờ sắc mặt Diệp Phàm thực sự quá tái nhợt, khiến Lưu Bác Văn nhìn mà trong lòng vô cùng khó chịu.

Sau khi nhận được câu trả lời như vậy, cậu dứt khoát quay đầu đi.

Bằng cách không nhìn vào khuôn mặt mà cậu vẫn luôn cho là rất đẹp trai này để trốn tránh cảm giác kỳ lạ của mình.

Lưu Bác Văn nhìn vào những bình luận trên màn hình, để chuyển hướng sự chú ý của mình.

Lúc này, khán giả trong phòng livestream rõ ràng cũng đang bị chấn động bởi cảnh tượng trong video.

Vừa nãy còn đang lo lắng làm phiền chính chủ, bây giờ đã hoàn toàn chỉ còn kinh ngạc trước cảnh tượng trước mắt.

Cảm xúc chuyển biến vô cùng nhanh chóng.

"Trời ơi, rốt cuộc phía trước đã xảy ra chuyện gì vậy?" "Thảo nào Tiểu tộc trưởng Diệp phải nâng hai bên mặt đất lên!" "Anh em ơi, nghĩ kỹ mà sợ!

Trên xương thật sự không còn một chút da thịt nào!

Dù là sư tử hổ báo cũng không thể gặm sạch như vậy được!" "Vãi chưởng!

Đám tỳ nghĩ này bây giờ có thể dùng đơn vị lớn nhất mà tôi biết để đếm không?" "Phim kinh dị cũng không dám quay như vậy!" "Hu hu hu tôi tin Tiểu tộc trưởng Diệp, may mà thứ này không ra khỏi sa mạc

được, nếu không sau này tôi đi ngủ cũng phải mở một mắt!" "Tộc trưởng Song Long 666!" "Mấy bé hỏa trùng từ trước đến nay đều là những bé đáng yêu rất hữu dụng!" "Hu hu hu có Tộc trưởng Song Long ở đây, thật sự là phúc của chúng ta!" Cùng lúc đó, sau khi trả lời câu hỏi của Lưu Bác Văn.

Diệp Phàm nghĩ đến lúc mới vào sa mạc, trận đại hỏa bùng lên do Trận Ly Tự ở rìa sa mạc.

Lúc đầu, Diệp Phàm còn tưởng đây là trò quỷ của Từ Phúc.

Nhưng bây giờ, thấy trên bạch thư không nhắc đến tỳ nghĩ, Diệp Phàm có một ý nghĩ mới.

Theo hắn thấy, ngoài những người đầu óc không thích hoạt động, đơn thuần chỉ thích chơi như cậu em Bác Văn, chắc hẳn không ít người có thể nghĩ đến cùng một hướng với hắn.

Có lẽ, Trận Ly Tự ở ngoại vi sa mạc ngoài việc ngăn người ngoài tiến vào, còn có một tác dụng vô cùng lớn, đó là ngăn đám tỳ nghĩ này rời khỏi sa mạc, gây hại cho sinh vật bên ngoài.

Diệp Phàm nhìn sa mạc đang dần phai màu, và những bộ xương trắng cũng không còn nổi bật trên bề mặt sa mạc do sa mạc phai màu, ánh mắt tràn đầy sự đồng cảm.

Chỉ là, đại hỏa ở ngoại vi chỉ có thể bảo vệ sinh vật bên ngoài sa mạc này.

Nếu một ngày nào đó trứng tỳ nghĩ lại nở ra, động vật trong sa mạc này vẫn phải đối mặt với trận đại họa diệt vong.

Diệp Phàm bắt đầu hồi tưởng lại tất cả những phần thưởng mình đã nhận được trên đường đi, muốn tìm ra một phương pháp có thể bảo toàn được động vật sống trong sa mạc này sau khi mình rời đi.

Diệp Phàm mở giao diện hệ thống trong đầu, tìm kiếm trong kho

phần thưởng phong phú.

Đang lúc Diệp Phàm tìm kiếm, một tiếng thông báo của hệ thống vang lên trên giao diện. 【Đinh!

Phát hiện ký chủ lòng mang thiên hạ nhưng không thể hiện ra lời, phục hồi nhân vật Tiêu lão bản, nhận được 5% độ phục hồi.】 【Hiện tại độ phục hồi nhân vật Tiêu lão bản là 85%, điểm số tương ứng đã nhân 85% và chuyển cho ký chủ.】 【Chúc mừng ký chủ, nhận được phần thưởng hệ thống!】 【Đinh!

Trùng Cốc Tướng quân, trứng của Vạn Trùng Chi Vương, có thể khống chế tất cả các loại côn trùng.】 【Thông báo hệ thống: Thân thể hiện tại của ký chủ không đạt đến trình độ ấp nở trứng Trùng Cốc Tướng quân, hy vọng ký chủ nhanh chóng hồi phục.】 Thông báo kết thúc, âm thanh của hệ thống cũng biến mất.

Diệp Phàm nhìn quả trứng Trùng Cốc Tướng quân giống như một hạt đậu vàng đang trôi nổi trên bảng huỳnh quang màu xanh trong giao diện hệ thống, cảm thán một tiếng Thiên Ý gần đây ngày càng nhân tính hóa, lại còn có thể cung cấp phần thưởng hệ thống mới theo nhu cầu!

Sau khi chung sống với hệ thống một thời gian dài, còn đặt cho hệ thống một cái tên phù hợp là Thiên Ý, bây giờ thấy Thiên Ý cùng mình tiến bộ, Diệp Phàm trong lòng cũng cảm thấy vô cùng vui mừng.

Cậu vui vẻ chấp nhận sự thật là trứng Trùng Cốc Tướng quân hiện tại vẫn chưa thể ấp nở ngay lập tức.

Bây giờ vẫn có đám tiểu hỏa trùng của hắn đang bận rộn, quả trứng này không thể ấp nở ngay cũng không ảnh hưởng gì.

Sau khi nhận được phần thưởng của hệ thống, Diệp Phàm không còn tìm kiếm đối sách trong các phần thưởng trước đó nữa.

Hắn thoát khỏi giao diện hệ thống trong đầu.

Lúc này, Lưu Bác Văn nhìn sa mạc phía trước.

Cậu chú ý đến một hiện tượng rất kỳ lạ.

Màu trắng trên sa mạc không phải bao phủ toàn bộ, có vài chỗ xuất hiện những khoảng trống rất nhanh.

Bên dưới lớp xác côn trùng trắng là hình dạng ban đầu của sa mạc.

Việc có những chỗ không có xác tỳ nghĩ thì cậu có thể hiểu được.

Nhưng tình huống hiện tại là, những nơi không có xác côn trùng trắng này, đều xuất hiện thành từng mảng trong khu vực màu trắng, trông như bị lốm đốm, rất kỳ lạ.

Lưu Bác Văn nghi hoặc hỏi: "Đại ca, có phải có con nào chạy thoát không?

Sao lại lốm đốm thế này?" Diệp Phàm nhàn nhạt đáp: "Chúng nó ăn rồi." Lưu Bác Văn "Hả?" một tiếng, cậu ngây người một lúc mới nhận ra ý nghĩa của câu nói này.

Những nơi xuất hiện hiện tượng lốm đốm, không phải là đám tỳ nghĩ chạy thoát, mà là bị những con côn trùng nhỏ mà đại ca cậu thả ra ăn mất!

Đám tỳ nghĩ bây giờ căn bản không dám chạm vào những con tiểu hỏa trùng mang máu của Trương Khải Linh.

Cho nên bây giờ đám tỳ nghĩ chỉ còn lại hai lựa chọn: hoặc là chết vì máu của Trương Khải Linh, hoặc là bị tiểu hỏa trùng ăn ngược lại.

Diệp Phàm còn cố ý quan sát kỹ một chút, sau đó có chút bất ngờ đưa ra một kết luận: "Hóa ra chúng nó thích ăn đồ non." Những con bị tiểu hỏa trùng của hắn ăn mất, phần lớn đều có kích thước rất nhỏ,

trông như mới nở ra không lâu.

Cùng lúc đó, con mãng xà khổng lồ đã hoàn toàn yên tĩnh trở lại.

Cùng yên tĩnh với nó, còn có đám động vật lúc nãy không ngừng chạy trốn trong khe rãnh.

Chúng ngừng hành động chạy trốn một cách mù quáng, do dự một lúc tại chỗ.

Sau đó, lục tục quay đầu, chậm rãi đi về hướng chúng đến.

Con mãng xà khổng lồ chậm rãi di chuyển thân thể to lớn của mình, trong khe rãnh hoàn toàn không thể gọi là rộng rãi đối với kích thước của nó, từ từ xoay người lại.

Những động vật khác trong khe rãnh bây giờ không nhìn thấy chuyện gì đang xảy ra trên sườn dốc, nhưng chúng có một loại cảm ứng, nguy hiểm ở đó đang biến mất.

Con mãng xà khổng lồ được bao bọc bởi một lớp vỏ màu tím xanh có thể nhìn rõ cảnh sắc trên sườn dốc.

Con ngươi hình sợi chỉ của nó kích động di chuyển qua lại.

Cùng lúc đó, Giải Vũ Thần và những người khác đứng bên bờ khe rãnh nhìn phản ứng của động vật bên trong, tất cả đều khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Bạch Hạo ngẩng đầu nhìn Diệp Phàm và Trương Khải Linh trên đỉnh đầu con mãng xà khổng lồ, nói: "Những con vật này đã yên tĩnh lại rồi.

Chuyện Tiểu tộc trưởng muốn làm, chắc chắn đã làm được rồi nhỉ?" Quan Cấn nhìn ra xa, cười nói: "Chuyện cậu ấy muốn làm, chắc chắn đều sẽ làm được." Một lát sau.

Con mãng xà khổng lồ đột nhiên từ từ nâng thân mình lên một chút

nữa, đưa Diệp Phàm và bọn họ đến một độ cao cao hơn.

Lúc này, nguồn gốc của sự đau đớn lúc nãy đã biến mất một nửa.

Nó không còn vươn mình lên cao để giảm bớt đau đớn nữa, mà là tự nhiên vươn đến một độ cao mang lại cảm giác áp bức vô cùng mạnh mẽ.

Những người đứng bên bờ khe rãnh phải ngẩng đầu cao hơn.

Lúc này, con mãng xà khổng lồ đối với họ đã hoàn toàn không còn sự đáng sợ ban đầu nữa.

Thân thể to lớn của con mãng xà phản chiếu ánh sáng nhàn nhạt của mặt trời.

Chương 538

Mặc dù vừa bị tỳ nghĩ hành hạ, lại vừa chui ra từ trong cát, nhưng trên lớp vảy của nó, lại không dính một hạt cát nào.

Cộng thêm lớp vảy của nó vốn chỉ có một màu, trên thân thể khổng lồ không có bất kỳ hoa văn nào.

Tắm mình dưới ánh nắng tám chín giờ, trông không chỉ sạch sẽ, mà còn đặc biệt thánh khiết.

Lớp ánh sáng màu tím xanh bao bọc bên ngoài thân thể khổng lồ đã mờ đi.

Bây giờ trông nó không còn giống như con quái vật mãnh thú mà mọi người tưởng tượng ban đầu, mà toàn thân toát ra một loại thần tính, khiến người ta không nhịn được phải ngẩng đầu ngưỡng vọng.

Trong một lúc, những người đứng trên mặt đất có chút không phân biệt được, rốt cuộc họ đang ngưỡng vọng con mãng xà khổng lồ này, hay là Tộc trưởng Song Long đang đứng trên đỉnh đầu nó.

Chỉ thấy, con mãng xà khổng lồ đưa mấy người trên đỉnh đầu lên đến một độ cao nhất định thì dừng lại.

Đám động vật đang do dự trong khe rãnh cũng yên tĩnh lại.

Nhìn đám động vật hoàn toàn yên tĩnh và bình tĩnh lại, kẻ săn mồi và con mồi không còn vì cùng một yếu tố khiến chúng sợ hãi mà chạy trốn.

Bạch Hạo có chút căng thẳng, nhỏ giọng nói: “Lát nữa chúng nó không tự tàn sát lẫn nhau chứ?

Dù sao bây giờ, thịt thật sự đã đến miệng rồi.” Bạch Hạo lo lắng nhìn những con vật có kích thước chênh lệch khá lớn trong khe rãnh.

Sói và thỏ, chuột cát đứng cùng nhau mà vẫn chưa bắt đầu săn mồi.

Cảnh tượng như vậy cậu chỉ thấy trong phim hoạt hình.

Quan Cấn đứng bên cạnh Bạch Hạo, cũng cúi đầu xuống, nhìn phản ứng của động vật trong khe rãnh.

Anh có thể cảm nhận rõ ràng, Kháng Hạo trong lòng mình đã ngừng run rẩy kịch liệt như lúc nãy.

Thông qua cảm nhận của Kháng Hạo, Quan Cấn trả lời câu hỏi của Bạch Hạo, nói: "Sẽ không.

Chúng có nỗi sợ chung, nhưng cũng có thần minh chung.

Tất cả sinh vật đều có đặc tính giống nhau, trước mặt thần minh, không nhắc đến sát sinh." Quan Cấn nói xong câu này, liền đặt Kháng Hạo trong lòng xuống.

Bạch Hạo có chút không hiểu nhìn Quan Cấn một cái, rồi lại chú ý đến Kháng Hạo bị đặt trên đất, căng thẳng một chút.

Cậu "Aiya" một tiếng, lo lắng vật nhỏ tròn vo này sẽ vì ham chơi hoặc tìm kiếm động vật bốn chân có lông giống mình, mà rơi xuống từ rìa khe rãnh.

Con chó nhỏ béo mập như vậy sẽ trở thành một trong những món ăn của động vật ăn thịt bên dưới.

Bạch Hạo vội vàng theo bản năng cúi người, muốn ôm Kháng Hạo vào lòng, khu vực an toàn của mình.

Tuy nhiên, tay Bạch Hạo còn chưa chạm đến Kháng Hạo, đã dừng lại.

Chỉ thấy, Kháng Hạo sau khi đáp đất, không hề như Bạch Hạo nghĩ.

Sẽ không vì nhìn thấy động vật bốn chân có lông trong khe rãnh mà cảm thấy hưng phấn, làm chuyện ngu ngốc chạy ra rìa khe rãnh.

Nó chỉ cong bốn chân của mình, thân thể tròn vo gần như dán sát mặt đất, cái đầu tròn vo cũng thu lại, cúi thấp xuống.

Đây là một động tác thần phục của động vật bốn chân.

Tay Bạch Hạo dừng lại trước khi chạm vào Kháng Hạo.

Đồng thời, cậu cũng thấy được cảnh tượng dưới khe rãnh.

Chỉ thấy, trong khe rãnh, tất cả động vật đều hướng về phía con mãng xà khổng lồ, bất kể là kẻ săn mồi hay con mồi, đều làm động tác giống hệt Kháng Hạo.

Bạch Hạo lập tức hiểu ra, đây là động tác triều bái của động vật bốn chân!

Cả sa mạc đều yên tĩnh lại.

Bạch Hạo lặng lẽ đứng thẳng người, kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt.

Bây giờ so với cảnh bách thú chạy như điên lúc nãy, yên tĩnh hơn rất nhiều.

Nhưng Bạch Hạo lại cảm thấy, cảnh tượng hiện tại, so với cảnh tượng lúc nãy, còn chấn động hơn nhiều!

Cùng lúc đó, tại trung tâm trận pháp mà Diệp Phàm vừa đứng.

Hách Liên Tĩnh nhìn Tộc trưởng Song Long quen thuộc nhất của mình trên cao, cười cười.

Sau đó, anh ta quay đầu nhìn về phía sau, nói: "Tiểu Diệp Tử mà làm thêm một vòng như vậy nữa, có lẽ thần tiên cũng khó cứu." "Lão gia tử, phiền ngài ra tay giúp chúng tôi." Lê Thốc nhìn người phía trước đột nhiên quay đầu lại, nói một câu kỳ quặc với không khí phía

sau, mi tâm nhíu chặt lại.

Nhưng lúc này cậu nhíu mày không phải vì chú Hách này lại nói chuyện với không khí, mà là nội dung trong câu nói của Hách Liên Tĩnh.

Diệp Phàm mà làm thêm một vòng nữa, thần tiên cũng khó cứu.

Điều này khiến trái tim vừa mới thả lỏng của cậu, trong nháy mắt bị siết chặt lại.

Nếu là lời nói khác, Lê Thốc bây giờ nhất định sẽ không chút nể nang mà chất vấn chú Hách có phải đã già lẩm cẩm, sao lại nói chuyện ngớ ngẩn với không khí.

Nhưng cậu biết, Hách Liên Tĩnh sẽ không lấy sức khỏe của tiểu tộc trưởng nhà cậu ra đùa.

Thân hình Lê Thốc đứng tại chỗ đột nhiên cứng đờ, khoanh tay cắn môi nhìn Hách Liên Tĩnh phía trước.

Cậu đột nhiên nghĩ đến lời dặn của Diệp Phàm lúc nãy.

Quả nhiên những lời như tìm cho cậu một người thầy phù hợp hơn trong hoàn cảnh này nghe thật xui xẻo!

Lê Thốc nắm chặt tay áo, không dám nhìn về phía Diệp Phàm, chỉ có thể nhìn chằm chằm vào phản ứng của Hách Liên Tĩnh.

Chỉ thấy, Hách Liên Tĩnh phía trước sau khi nói câu đó với không khí, im lặng một lúc.

Trông như đang chờ không khí trả lời.

Hách Liên Tĩnh biểu hiện vô cùng khiêm tốn, thật sự giống như một học sinh đang kính cẩn chờ đợi sự chỉ dạy của tiền bối.

Nếu là bình thường, Lê Thốc nhất định sẽ lấy trạng thái hiện tại của Hách Liên Tĩnh ra làm trò.

Nhưng bây giờ, cho dù Hách Liên Tĩnh có công khai thừa nhận mình là chó biến thành, cậu cũng không có hứng thú, hay nói đúng hơn là không có sức lực để trêu chọc.

Lê Thốc bây giờ gần như toàn bộ tâm trí đều đặt vào câu nói mà Hách Liên Tĩnh vừa nói với không khí.

Lúc này, Hách Liên Tĩnh sau khi nghe một hồi giáo huấn từ không khí phía trước, liền hướng ánh mắt về phía cậu.

Lê Thốc ngẩng đầu lên, không chút yếu thế nhìn lại.

Nhưng khi Hách Liên Tĩnh nhìn cậu, lại lộ ra một biểu cảm khá bất ngờ.

Đây là điều mà Lê Thốc vô cùng không hiểu.

Cậu có thể cảm giác được, biểu cảm này của Hách Liên Tĩnh dường như có liên quan đến mình, nhưng lại không phải vì cậu mà có.

Lúc này, Lê Thốc không thấy Lưu Bá Ôn cũng cười quay đầu lại nhìn cậu một cái.

Câu trả lời lúc nãy của ông cho Hách Liên Tĩnh là: "Lão phu đã đến, tuyệt không để tiểu tộc trưởng phải tự mình chịu khổ.

Tiểu tộc trưởng cát nhân tự có thiên tướng, lão phu đã tính qua, ngài ấy sẽ ở lại." Hách Liên Tĩnh vô cùng nhạy bén nhận ra trong cách nói này của Lưu Bá Ôn, có chỗ nghe hơi kỳ lạ.

Chương 539

Lưu Bá Ôn nói không phải là Diệp Phàm có thể sống sót, mà là ở lại.

Nhưng, anh ta chỉ kỳ lạ một lúc, rất nhanh liền vì câu nói của Lưu Bá Ôn mà có chút yên tâm.

Anh vừa tin tưởng thực lực bói quẻ của Lưu Bá Ôn, người được mệnh danh là "Quân sư hậu triều Lưu Bá Ôn", vừa rất tin tưởng lòng trung thành của lão nhân đã dùng máu thịt của mình nuôi dưỡng gai đồng suốt năm trăm năm để tìm cách cho Song Long cùng tồn tại, giữ vững tín vật của Thất Đao Đồ Long, đối với Diệp Phàm.

Cho nên anh ta tự nhiên hiểu câu nói này theo ý là Diệp Phàm sẽ không sao.

Gia Cát Thanh ở bên kia rõ ràng cũng vì câu nói này mà vui mừng.

Trên khuôn mặt luôn tươi cười lộ ra một biểu cảm kinh hỉ rất rõ ràng.

Lưu Bá Ôn nói xong câu đó, lại quay đầu nhìn về phía Lê Thốc.

Ông nhìn ra ánh mắt Lê Thốc tuy ở hướng này, nhưng không phải đang nhìn ông, mà là đang hung hăng thông qua ông, nhìn Hách Liên Tĩnh.

Ánh mắt Lưu Bá Ôn dừng lại trên chiếc mặt nạ đồng treo bên hông Lê Thốc.

Ông cười cười, nói: "Đây chính là truyền nhân của tiền bối Thanh Diện à.

Quả nhiên rất có tinh thần.

Nếu có cơ hội, tiền bối Thanh Diện chắc cũng sẽ gặp được hậu nhân của mình." Lúc này Hách Liên Tĩnh mới nhìn Lê Thốc lộ ra vẻ mặt có chút kinh ngạc.

Cũng chính là lúc Lê Thốc nhìn Hách Liên Tĩnh phía trước, cảm giác đối phương tuy đang kinh ngạc nhìn mình, nhưng cảm xúc như vậy lại không phải vì mình mà có.

Sau đó, Hách Liên Tĩnh nhìn Lê Thốc cười một cái, lại cười hỏi không khí trước mặt Lê Thốc, cũng chính là Lưu Bá Ôn: "Lão gia tử, vị đó cũng đến rồi sao?" Lưu Bá Ôn hiền từ cười gật đầu, nói: "Phải.

Nhưng bây giờ vẫn chưa phải lúc tiền bối Thanh Diện ra tay." Hách Liên Tĩnh và Gia Cát Thanh nhìn về hướng Lưu Bá Ôn.

Thực tế, khi hai người nhìn thấy bản thân Lưu Bá Ôn, cũng vô cùng bất ngờ.

Một là bất ngờ linh hồn Lưu Bá Ôn lại thật sự được triệu hồi ra.

Mặt khác là thuần túy bất ngờ về hình tượng của Lưu Bá Ôn.

Lưu Bá Ôn, người như tên, trông giống như một lão nhân hiền hòa ôn nhu.

Tóc bạc trắng, có chút còng lưng, nụ cười rạng rỡ trông tính tình và giáo dưỡng đều rất tốt.

Trên xe buýt tàu điện ngầm, là loại người khiến người ta rất sẵn lòng nhường chỗ.

Trên người ông, không cảm nhận được bất kỳ tính công kích nào, cũng không cảm nhận được bất kỳ địch ý nào.

Là một loại lão nhân khiến người ta rất muốn tiếp cận.

Hoàn toàn không thể tưởng tượng được, đây lại là người đã viết trên nắp quan tài vàng ít nhất không dưới mười từ như "lừa ngốc yêu

tăng".

Lúc này, Lưu Bá Ôn cười, liếc nhìn về hướng Gia Cát Thanh một cái.

Mặc dù ấn tượng đầu tiên của Gia Cát Thanh về Lưu Bá Ôn là "lão già không có chút tính công kích nào", nhưng khi Lưu Bá Ôn không mang theo bất kỳ tính công kích nào nhìn về phía anh, Gia Cát Thanh vẫn biểu hiện như một học sinh bị giáo viên đột xuất kiểm tra bài.

Anh có chút căng thẳng nhìn về hướng Lưu Bá Ôn, biểu cảm trên mặt nghiêm túc hẳn lên.

Lưu Bá Ôn cười cúi đầu về hướng Gia Cát Thanh, coi như chào hỏi.

Gia Cát Thanh vội vàng cúi đầu thấp hơn, đáp lại Lưu Bá Ôn theo lễ số mà hậu bối nên có.

"Bá Ôn tiên sinh, vãn bối Thất Đao, truyền nhân Toái Lân Đao, Gia Cát Thanh." Nghe vậy, Lê Thốc vốn đang mơ hồ lập tức trợn tròn mắt.

Cậu ngây ra như phỗng nhìn vào khoảng không khí trước mặt.

Lúc Diệp Phàm xuống mộ dưới biển, cậu vẫn còn đang đi học ở trường.

Vì cậu vốn không quan tâm đến livestream khảo cổ, cũng không thích liên lạc nhiều với bạn học.

Cho nên thông tin về tiểu tộc trưởng nhà mình, đều là những thông tin rời rạc nghe được từ miệng một số bạn học.

Đoạn quan tài vàng, vì nhân vật chính là truyền nhân của Toái Lân Đao, Lê Thốc gần như hoàn toàn không có chút ấn tượng nào.

Cậu dùng khả năng lý giải đơn giản của mình, kinh hãi nhận ra, hai người này nói có lẽ là con chó ngốc Lưu Bác Văn!

Lê Thốc lộ ra một biểu cảm kinh hãi.

Cậu vội vàng quay đầu lại nhìn về hướng Lưu Bác Văn trên đỉnh đầu con mãng xà khổng lồ.

Tuy ở khoảng cách này, cậu không nhìn thấy biểu cảm hiện tại của Lưu Bác Văn, nhưng cậu vẫn có thể đếm rõ ràng ở đó thực sự chỉ có bốn người!

Một trong số đó, chính là Lưu Bác Văn trong miệng Gia Cát Thanh.

Cùng lúc đó, Lê Thốc không thấy Lưu Bá Ôn lộ ra nụ cười hiền hòa với Gia Cát Thanh, nói: "Gia Cát gia, quả thực xứng đáng với thanh Toái Lân Đao này.

Năm đó, những người có thể sánh với thanh đao này đều đã vì long mạch tứ phương mà đi trước lão phu.

Tuy có tiếc nuối cho thân giả, nhưng đối với nơi quy về của thanh đao này, lão phu không có tiếc nuối.

Chỉ là khi ta đi, còn có một đứa cháu tuổi còn nhỏ." Lưu Bá Ôn hít một hơi, đầy ẩn ý nhìn lên đỉnh đầu con mãng xà khổng lồ, nói: "Xem ra sau này chúng nó không đi con đường này." Nghe mấy câu này của Lưu Bá Ôn, Hách Liên Tĩnh và Gia Cát Thanh vốn không có suy nghĩ thừa thãi gì.

Nhưng sau khi Lưu Bá Ôn nói xong lại liếc nhìn về phía con mãng xà khổng lồ.

Hay nói chính xác hơn, là liếc nhìn về phía mấy người trên đỉnh đầu nó.

Điều này khiến Hách Liên Tĩnh và Gia Cát Thanh bắt đầu để ý.

Chỉ thấy trên đỉnh đầu mãng xà có tổng cộng bốn người đang đứng.

Đầu tiên, loại trừ khả năng hậu duệ mà Lưu Bá Ôn nói là Diệp Phàm và Trương Khải Linh.

Tiếp theo, loại trừ khả năng hậu duệ này là con mãng xà kia.

Vậy thì, chỉ còn lại hai lựa chọn vô cùng rõ ràng, đó là Triệu Trạch Minh và Lưu Bác Văn.

Thông qua phương thức suy luận đơn giản nhất là dựa vào họ, cả hai người đều nghĩ đến cùng một người.

Hách Liên Tĩnh và Gia Cát Thanh ngầm hiểu ý nhau, nhướng mày.

Vẻ mặt cả hai lộ rõ sự bất ngờ.

Hách Liên Tĩnh có phần kinh ngạc nói: "Là thằng nhóc ngốc này à?" Lúc nói câu này, Hách Liên Tĩnh đã vứt cái phẩm chất tốt đẹp "tôn kính tiền bối" vừa mới nảy sinh trong đầu mình lên chín tầng mây.

Hoàn toàn không để ý rằng, cái thằng nhóc ngốc này rất có thể là hậu duệ duy nhất của vị lão tiền bối kia.

Gia Cát Thanh cũng chấn động y như Hách Liên Tĩnh.

Chỉ là thân là truyền nhân của Thất đao, Toái Lân đao, đối với anh ta, Lưu Bá Ôn còn là một tiền bối trực tiếp hơn so với Hách Liên Tĩnh.

Có thể nói ngoài mối quan hệ tiền bối, còn có một tầng quan hệ sư tổ trực hệ.

Vì vậy, cảm xúc mà Gia Cát Thanh thể hiện ra có phần thu liễm hơn Hách Liên Tĩnh rất nhiều.

Anh ta chỉ lộ ra một vẻ mặt đầy ẩn ý, nghĩ đến biểu hiện của Lưu Bác Văn suốt chặng đường vừa qua.

Chương 540

Một kẻ mà đến cả Lê Thốc, cái thằng nhóc ngốc đó, cũng có thể gọi là "con chó ngu", một sự tồn tại đến Lê Thốc còn tranh không lại.

Có thể nói, nếu những người trong vòng mười mét quanh tiểu tộc trưởng nhà anh ta là một chuỗi sinh vật, thì Lưu Bác Văn chính là kẻ đứng ở đáy chuỗi thức ăn.

Thế nhưng, con chó yếu ớt ở đáy chuỗi thức ăn này thỉnh thoảng cũng có thể phát huy ra trình độ kinh người như kiến càng lay cây.

Ví dụ như bây giờ.

Ngay cả bọn họ cũng phải ở dưới xa xa ngước nhìn Diệp Phàm, nhưng con chó yếu ớt ở đáy chuỗi thức ăn này lại có thể đứng trên đỉnh đầu mãng xà, kề vai sát cánh cùng Diệp Phàm.

Gia Cát Thanh uyển chuyển hỏi Lưu Bá Ôn: "Tiền bối, ngài không nhận nhầm chứ?" Lưu Bá Ôn nhìn phản ứng của Gia Cát Thanh và Hách Liên Tĩnh, cũng đoán được đại khái hình tượng thường ngày của Lưu Bác Văn trong mắt họ.

Ông nhớ lại lúc sinh thời mình đã nghiêm khắc với con cháu ra sao.

Khi đó, con cháu của ông quả thực ưu tú hơn chàng trai trẻ này cả trăm nghìn lần.

Người nào người nấy đều có tư cách kế thừa y bát của ông, thậm chí không hề thua kém Gia Cát Thanh hiện tại.

Nhưng, cũng chính vì cách giáo dục như vậy của ông, đã khiến cho không một đứa con nào của ông chịu tụt lại phía sau trên con đường ông đang đi.

Dẫn đến cảnh người đầu bạc tiễn kẻ đầu xanh không biết bao

nhiêu lần.

Những đứa trẻ ưu tú đó, tất cả đều đã chết vì cùng một sự nghiệp với ông.

Bây giờ, nhìn thấy Lưu Bác Văn đứng bên cạnh Diệp Phàm, có thể kề vai sát cánh cùng tiểu tộc trưởng mà mình đã chờ đợi cả đời, có thể quang minh chính đại trốn sau lưng tiểu tộc trưởng tìm kiếm sự che chở.

Tiểu tộc trưởng của ông cũng không hề có chút đề phòng nào với người như vậy, thậm chí còn sẵn lòng bỏ ra nhiều tâm sức hơn để quan tâm đến cậu ta.

Đây là đãi ngộ mà cả đời họ nỗ lực cũng chưa từng tưởng tượng tới.

Lưu Bá Ôn không khỏi có chút cảm khái, thầm nghĩ: Đây chính là kẻ ngốc có phúc của kẻ ngốc nhỉ.

Ông cười đáp lại câu hỏi của Hách Liên Tĩnh và Gia Cát Thanh: "Biết đâu cậu ta còn làm tốt hơn chúng ta." Hách Liên Tĩnh liếc nhìn Lưu Bác Văn đang đứng cùng đại tiểu Ách Ba như thường lệ, đột nhiên hiểu ra ý của Lưu Bá Ôn.

Anh ta gật đầu, nói: "Lão tiên sinh nói đúng." Cùng lúc đó, Lê Thốc chỉ có thể nhìn thấy phản ứng của Hách Liên Tĩnh và Gia Cát Thanh.

Cậu ta khinh bỉ nhìn hai người họ, lại thấy cả hai đều liếc mắt về phía đỉnh đầu mãng xà.

Mặc dù ở đó có tiểu tộc trưởng nhà cậu, Cửu Môn tộc trưởng, thầy dạy văn hóa tạm thời của cậu và cả con chó ngu kia, tổng cộng bốn người.

Nhưng Lê Thốc vẫn có thể cảm nhận được, cả hai người này đều đang nhìn Lưu Bác Văn.

Bởi vì, hai người này sẽ không bao giờ dùng ánh mắt như vậy để nhìn tiểu tộc trưởng của cậu.

Biểu cảm này, rõ ràng là có thông tin thật nào đó của một kẻ yếu ớt đã vượt quá dự đoán trong lòng họ.

Phù hợp với ánh mắt như vậy, chỉ có thầy giáo tạm thời và Lưu Bác Văn.

Nhưng tổng hợp lại mấy chữ "tiền bối của Lưu Bác Văn" mà cậu vừa nghe được, Lê Thốc vô cùng lanh trí phán đoán ra được hướng mà ánh mắt của hai con cáo già này nhắm tới.

Nhưng, sau khi phán đoán ra điểm đến của ánh mắt này, Lê Thốc lại lộ ra vẻ mặt còn chấn động hơn.

Chẳng lẽ Lưu Bác Văn thật sự là một cao nhân thâm tàng bất lộ nào đó?

Lê Thốc cảm thấy thông tin này còn gây chấn động hơn cả tin Hách Liên Tĩnh và Trương Khải Linh thực ra là anh em ruột. "Là con chó ngu đó sao?" Lê Thốc nhìn về phía con mãng xà, không thể tin nổi mà thốt ra câu này.

Nghe vậy, cơ miệng của Lưu Bá Ôn co giật một cái.

Mặc dù đã nghĩ rằng Lưu Bác Văn chắc chắn không thể bằng những đứa trẻ do chính tay ông dạy dỗ lúc sinh thời, nhưng đến mức độ "chó ngu" thì vẫn có chút thấp hơn dự đoán thấp nhất của ông.

Tuy nhiên, Lưu Bá Ôn rất nhanh đã điều chỉnh lại vẻ mặt của mình.

Ông cười nhìn về phía Lê Thốc, nói: "Không biết tiền bối Thanh Diện sẽ có tâm trạng gì khi thấy đứa trẻ này." Sau đó, ông nhìn về phía Hách Liên Tĩnh và Gia Cát Thanh.

Lưu Bá Ôn đặt tay lên vai Hách Liên Tĩnh.

Hách Liên Tĩnh lập tức cảm nhận được chiếc vòng tay xương trắng trên cổ tay mình đang có một phản ứng vô cùng mãnh liệt.

Tiếp đó, dưới chân anh ta xuất hiện một vòng sáng màu xanh lam vô cùng chói mắt.

Cùng lúc đó, Gia Cát Thanh cũng cảm nhận được phản ứng mãnh liệt truyền đến từ cổ tay mình.

Nhưng, phản ứng này không giống với phản ứng trợ trận của Diệp Phàm trước đó.

Lúc trước khi Diệp Phàm trợ trận, anh ta có thể cảm nhận được sự trung thành và thần phục mãnh liệt truyền đến từ vòng tay.

Nhưng bây giờ, thứ truyền đến từ cổ tay lại là một cảm giác thân thiết và quen thuộc vô cùng mãnh liệt.

Cứ như thể chiếc vòng tay này đã gặp lại chủ nhân ban đầu của nó vậy.

Lúc này, Gia Cát Thanh nhìn lại Lưu Bá Ôn.

Anh ta đột nhiên ý thức được cảm giác thân thiết và hình ảnh ông lão hiền từ trên người Lưu Bá Ôn ban nãy đã hoàn toàn biến mất!

Thay vào đó là một cảm giác áp bức mãnh liệt đến rợn người!

Đây là cảm giác do chênh lệch thực lực tuyệt đối mang lại!

Chỉ thấy, Lưu Bá Ôn nói: "Trận pháp lớn thế này, ta không bằng tiểu tộc trưởng." "Hậu nhân Gia Cát, đao của ngươi đâu." "Trợ trận." Gia Cát Thanh nghe vậy, nhanh chóng phản ứng lại.

Anh ta rút ra chuôi đao ngưng tụ từ máu tươi trước: "Toái Lân!" Ngay sau đó, những mảnh đao từ trong tay áo anh ta bay ra.

Những mảnh đao phản chiếu ánh sáng lạnh lẽo lượn lờ quanh chuôi đao một lúc, rồi lập tức ngay ngắn gắn vào chuôi đao.

Biến thành hình dạng một thanh đao tuy có hư tổn, nhưng lại vô cùng hoàn chỉnh.

Lưu Bá Ôn nhìn thanh Toái Lân đao mà Gia Cát Thanh lấy ra, lộ ra ánh mắt kinh ngạc.

Ông biết Toái Lân đao vốn dĩ nên có hình dạng thế nào.

Rốt cuộc, thanh Toái Lân đao này, sở dĩ biến thành Toái Lân đao thực sự bị vỡ vụn, cũng là nhờ ơn ông lúc chém long mạch ban tặng.

Không ngờ, bây giờ lại có thể nhìn thấy một thanh Toái Lân đao gần như hoàn chỉnh.

Rất nhanh, Lưu Bá Ôn chú ý đến chuôi của Toái Lân đao lại được ngưng tụ từ máu tươi. "Đây là..." Lưu Bá Ôn lộ ra vẻ mặt có chút bất ngờ.

Gia Cát Thanh ý thức được Lưu Bá Ôn đang nói đến chuôi đao ngưng tụ từ máu tươi trong tay mình.

Anh ta bất giác nhớ lại lai lịch của chuôi đao ngưng tụ từ máu này.

Nghĩ đến cái đồ dỏm có mọi khuyết điểm y hệt mình, Gia Cát Thanh không khỏi nảy sinh một ý nghĩ xấu xa.

Không biết chờ nhiệm vụ này kết thúc, hay nói đúng hơn là chờ qua được nguy cơ trước mắt, nói cho chuôi đao này biết mình đã gặp được chủ nhân ban đầu của Toái Lân đao là ngài Lưu Bá Ôn.

Không biết chàng trai trẻ có tính cách tồi tệ y hệt mình kia dưới suối vàng có nghe được không.

Chẳng hiểu là do một loại ham muốn thắng thua kỳ quái nào đó, Gia Cát Thanh vẫn rất hy vọng người kia biết được chuyện này.

Chương 541

Thậm chí, ham muốn thắng thua như vậy bây giờ còn có xu thế ngày càng mãnh liệt.

Anh ta bây giờ thậm chí còn muốn chủ nhân ban đầu của Toái Lân đao cũng cảm thấy Toái Lân đao của mình ưu tú hơn một chút.

Nhưng Gia Cát Thanh hiện tại vẫn còn một chút lý trí.

Anh ta lộ ra một nụ cười khiêm tốn giả tạo, nói: "Thanh đao này, là lần đầu tiên tìm được chuôi đao hợp ý như vậy, nên chưa chuẩn bị vỏ đao cho nó." "Chỉ có thể tạm thời mang theo như vậy thôi." Lưu Bá Ôn lại nhìn thấu tâm tư nhỏ này của Gia Cát Thanh, ông mỉm cười thấu hiểu, sau đó nói với Gia Cát Thanh: "Lão phu lúc để lại đao ở nhà Gia Cát đã tính ra rồi." Gia Cát Thanh ngẩn người: "Tiền bối tính ra điều gì?" Lưu Bá Ôn cười nói: "Nhà Gia Cát các ngươi, sớm muộn gì cũng có một ngày, phải tự tay nắm lấy thanh đao này." Nghe vậy, Gia Cát Thanh ngây người một lúc.

Anh ta lúc này mới ý thức được một vấn đề.

Trước đây, thanh đao này dù ở trong tay ai, cũng đều tồn tại dưới dạng những mảnh đao như vậy.

Mãi cho đến bây giờ, nó mới được xem là một lần nữa biến thành một thanh đao thực sự!

Một chuôi đao, tụ trăm lưỡi.

Những mảnh đao này mới được xem là đã tìm được bến đỗ thực sự.

Mà năm đó khi Lưu Bá Ôn giao đao cho nhà Gia Cát, đã tính ra khả năng này rồi.

Gia Cát Thanh cúi đầu cười, lần này là một nụ cười khiêm tốn thật lòng.

Anh ta nói: "Tiền bối dạy phải." Lưu Bá Ôn lắc đầu, nói: "Ta rất vui khi lại được thấy Toái Lân đao thực sự." "Thanh đao này, đẹp hơn rất nhiều so với khi ở trong tay lão phu." "Tốt, chủ nhân mới của nó, đến trợ trận!" Lưu Bá Ôn nói xong, liền dậm chân một cái.

Ngay lập tức, vòng sáng dưới chân ông càng sáng hơn.

Gia Cát Thanh cũng ý thức được điều gì đó, ánh mắt trở nên kiên định, anh ta ngồi xổm xuống cắm Toái Lân đao vào trong cát.

Khoảnh khắc Toái Lân đao được cắm vào cát, dưới chân mấy người cuồng phong nổi lên dữ dội.

Lê Thốc bị cát bay làm cay mắt, cậu ta lập tức giơ tay áo lên che mặt.

Sau đó, cậu ta nghe thấy một giọng nói vô cùng già nua, nhưng lại vô cùng bình tĩnh và mạnh mẽ vang lên.

Giọng nói này, không phải đến từ một hướng cụ thể nào, mà là đến từ toàn bộ môi trường xung quanh.

Giọng nói già nua đó chậm rãi nói: "Cấn tự.

Điền hải." Giọng nói này không chỉ có Lê Thốc nghe thấy.

Tất cả mọi người có mặt tại hiện trường đều nghe thấy.

Không ai tìm ra được phương hướng cụ thể của giọng nói đó.

Mọi người chấn động ngẩng đầu lên, nhìn về phía bầu trời.

Cùng lúc đó, mặt đất dưới chân họ bắt đầu lún xuống.

Cảm giác trời rung đất chuyển như động đất lại ập đến, các thành viên đội khảo cổ lập tức thành thạo ngồi xổm xuống hoặc nằm rạp

trên mặt đất.

Có kinh nghiệm từ lần mặt đất nâng lên trước đó, lần này họ không hoảng loạn lắc lư theo như trước.

Sau khi giữ vững trọng tâm, các thành viên đội khảo cổ đều theo bản năng nhìn về nơi Diệp Phàm từng đứng, cũng chính là nơi Hách Liên Tĩnh và Gia Cát Thanh đang đứng bây giờ.

Chỉ thấy, phương hướng đó bây giờ giống như đang có một trận cuồng phong thổi lên từ dưới chân họ.

Cát vàng bay mịt mù, khiến bóng dáng mấy người trở nên vô cùng mơ hồ.

Nhưng, dù phương hướng của họ vì cát bay mà không thể nhìn rõ hình ảnh cụ thể, mọi người vẫn có thể dựa vào màu sắc và diện tích màu sắc của mấy người để phân biệt đại khái ai là ai.

Cái bóng cao lớn thuần một màu đen chiếm diện tích lớn nhất là Hách Liên Tĩnh.

Một bóng người khác màu sắc nhạt hơn một chút và có vẻ thanh mảnh hơn là của Gia Cát Thanh.

Cái bóng màu nâu sẫm hơi ấm một chút, thanh mảnh cao gầy là Lê Thốc.

Ngoài ba người mà họ có thể nhận ra, họ còn nhìn thấy một bóng người thuần trắng khác chưa từng thấy trong đội của họ!

Cái bóng thuần trắng này mặc một bộ trường bào, thông qua vạt áo bay phấp phới trong cuồng phong có thể phán đoán.

Quần áo trên người này, không phải là quần áo hiện đại!

Bạch Hạo đứng vững vàng trên mặt đất giữa cơn rung lắc dữ dội.

Cậu ta mở to mắt, nhìn về phía bốn cái bóng, chấn động nói: "Là

tôi nhìn nhầm sao?" "Hay đây là phản xạ quang học gì đó?" "Tại sao tôi lại thấy một người mặc đồ trắng?" Nói rồi, Bạch Hạo bụm miệng: "Tôi không phải là gặp ma rồi chứ?" Phan Chí bên cạnh cậu ta nhíu chặt mày thành hình chữ Xuyên, cũng cảm thấy có chút kỳ lạ nói: "Tôi cũng thấy rồi." "Kỳ lạ, Bá Đao không cảm nhận được địch ý từ bóng người này." Giải Vũ Thần chăm chú nhìn về phía bốn cái bóng, vẻ mặt bình tĩnh hơn Phan Chí và Bạch Hạo rất nhiều. "Trận pháp này, rất có thể là do vị lão tiên sinh này bày ra." Bạch Hạo có chút nghi hoặc nhìn Giải Vũ Thần, hỏi: "Sếp Giải, anh còn hiểu về trận pháp sao?" Giải Vũ Thần thản nhiên đáp: "Tôi không hiểu trận pháp." "Nhưng vẫn có chút hiểu biết về thực lực của Lão Hạt Tử về phương diện này." Bạch Hạo nghe xong, cảm thấy câu nói này của Sếp Giải tuy nói trúng tim đen, nhưng không phải là khách quan, mà ít nhiều có mang theo chút ân oán cá nhân giữa hai người.

Bạch Hạo như có điều suy nghĩ gật đầu, ngẩng đầu nhìn cái bóng trắng cách đó không xa, có chút tò mò hỏi: "Vị lão tiên sinh này, là ai vậy?" "Tôi cũng cảm thấy ông ấy rất thân thiết." Giọng của Quan Cấn từ một hướng thấp hơn họ truyền đến: "Tôi nghĩ, người có cơ hội và bản lĩnh thế này, chắc chỉ có lão tiên sinh Lưu Bá Ôn thôi." Mấy người đều lộ ra vẻ mặt vô cùng chấn động.

Bạch Hạo cúi đầu nhìn Quan Cấn đang ôm kháng hạo, ngồi xếp bằng trên đất, ngơ ngác chớp mắt: "Sếp Quan, sao anh lại ngồi trên đất?" Quan Cấn bình tĩnh như thường đáp: "Cơ bụng của tôi không đáng sợ như mấy người." "Đứng thế này, tôi sẽ ngã mất." Nghe câu này của Quan Cấn, vẻ mặt Bạch Hạo trở nên chấn động.

Trực giác của cậu ta mách bảo rằng, Sếp Quan đang nói dối.

Nhưng, vẻ mặt của Quan Cấn lại bình tĩnh và thản nhiên, không có bất kỳ kỹ năng diễn xuất khoa trương nào.

Trông như thể đang kể lại một chuyện vô cùng bình thường.

Bạch Hạo ngơ ngác gật đầu, vẫn chọn tin tưởng câu nói này của Quan Cấn.

Sau đó, cậu ta mới nhận ra muộn màng rằng, trọng tâm của mình đã bị dời đi.

Hơn nữa, lúc trọng tâm của cậu ta bị dời đi, chính cậu ta cũng không hề ý thức được, không cảm thấy có bất kỳ điều gì kỳ quái.

Bạch Hạo càng chấn động hơn nhìn về phía Quan Cấn.

Trong nhất thời, không biết mình nên kinh ngạc về bản lĩnh chuyển dời sự chú ý của người khác một cách lặng lẽ của Quan Cấn, hay nên chấn động về nội dung trong lời nói của anh ta ban nãy.

Ngay lúc Bạch Hạo còn đang rối rắm tại chỗ, Giải Vũ Thần ở một bên khẽ lên tiếng, hỏi: "Lưu Bá Ôn tiên sinh?" "Chẳng phải ông ấy đã..." Giải Vũ Thần đã chú ý đến việc sự chú ý của Bạch Hạo đã bị Quan Cấn chuyển đi một cách không động thanh sắc.

Anh ta một lần nữa ý thức được sự đáng sợ dưới lớp mặt nạ của người này.

Vì vậy anh ta lên tiếng, một mặt là muốn có được câu trả lời cho nghi hoặc trong lòng, một mặt là muốn Quan Cấn chuyển sự chú ý của mọi người trở lại.

Quan Cấn cười cười, ngồi ngay ngắn trên đất, nói: "Chắc là một vài bản lĩnh của Diệp Phàm." "Dù sao, nếu cậu ta không nắm chắc mười phần, thì không thể nào để Hạt Tử và Gia Cát Thanh lại trong cái trận pháp suýt lấy mạng cậu ta này." "Hạt Tử và Gia Cát có thể không ổn định được trận pháp này, nhưng lão tiên sinh Lưu Bá Ôn, nhất định là làm được." "Tiểu Cửu gia chắc cũng từng nghe qua bản lĩnh này rồi chứ?" "Bản lĩnh triệu hồi linh hồn người đã khuất để

mình sử dụng." Giải Vũ Thần gật đầu. "Từng nghe người đời trước nói qua." "Nhưng nói thì nói vậy, đến nay cũng chưa thấy ai thật sự làm được." "Nghe nói, muốn thật sự làm được điều này." "Không chỉ phải nắm vững bản lĩnh đó, mà còn cần có một linh hồn vô cùng mạnh mẽ nguyện ý bị thu phục." Giải Vũ Thần không lạ gì với cách nói này, nên việc Diệp Phàm thật sự có thể nắm vững năng lực như vậy cũng có thể hiểu được.

Nhưng, điều anh ta không hiểu là, tại sao Quan Cấn có thể chắc chắn như vậy rằng linh hồn này chính là Lưu Bá Ôn.

Từ xưa đến nay ở Đại Việt, Lưu Bá Ôn quả thực là người nổi bật trong số tất cả những người sử dụng trận pháp.

Nhưng, không có nghĩa là, người ở trình độ này chỉ có một mình Lưu Bá Ôn.

Thậm chí, người lợi hại hơn ông cũng tồn tại.

Nhưng Quan Cấn lại chắc chắn như vậy rằng người này chính là Lưu Bá Ôn.

Hơn nữa Giải Vũ Thần có thể mơ hồ cảm nhận được, lý do này không phải vì danh hiệu của Lưu Bá Ôn từng xuất hiện trong lăng mộ dưới đáy biển.

Cho dù không có chuyện lăng mộ dưới đáy biển, Quan Cấn cũng có thể chắc chắn nhận định, người này chính là Lưu Bá Ôn.

Chương 542

Giải Vũ Thần khẽ nhíu mày, nói ra nghi hoặc trong lòng: "Sao anh biết, đây chính là lão tiên sinh Lưu Bá Ôn?" Quan Cấn ngẩng đầu lên, nhìn về phía bóng dáng bốn người phía trước.

Thực ra, sự thật không phức tạp như Giải Vũ Thần tưởng tượng.

Anh ta sở dĩ có thể nhận định đây là Lưu Bá Ôn, không phải vì anh ta thần cơ diệu toán, hay có kịch bản trong tay, mà đơn thuần là vì anh ta nghe được cuộc đối thoại của Hách Liên Tĩnh và Gia Cát Thanh mà thôi.

Nếu Gia Cát Thanh bây giờ ở đây, mọi chuyện sẽ rất dễ giải thích.

Mặc dù Quan Cấn biết, nói thẳng ra sẽ xóa tan rất nhiều nghi ngờ trong lòng Giải Vũ Thần, nhưng, suốt chặng đường này Giải Vũ Thần đã chất vấn anh ta quá nhiều lần rồi.

Quan Cấn nhất thời không muốn để Giải Vũ Thần hiểu rõ chuyện này.

Đã đối phương có nhiều nghi ngờ với mình như vậy, thậm chí đã suy đoán ra được một chút nội dung.

Dứt khoát cứ để anh ta nghĩ nhiều thêm một chút.

Đấu không lại hai con cáo già là chú Ba và chú Hai của mình thì thôi, chẳng lẽ anh ta còn không đấu lại được con cáo non Giải Vũ Thần này sao?

Ý nghĩ xấu xa bén rễ nảy mầm trong lòng Quan Cấn, anh ta nói với Giải Vũ Thần: "Chỉ là tình cờ thấy trong một vài quyển sách cổ thôi." "Sếp Giải đừng nghĩ nhiều." Quan Cấn bề ngoài cười toe toét, nhưng trong lòng đã nảy sinh một con người nhỏ bé vô cùng xấu xa.

Con người nhỏ bé xấu xa này bay lượn xung quanh anh ta, không ngừng lẩm bẩm cùng một câu: "Sếp Giải nhất định phải nghĩ nhiều vào!" "Sếp Giải ngàn vạn lần nhất định phải nghĩ nhiều vào!" Lúc này, Giải Vũ Thần cúi đầu nhìn vẻ mặt của Quan Cấn.

Mặc dù không biết trong đầu người này đang nghĩ gì, nhưng anh ta cảm thấy tiếng hạt bàn tính của người này gảy cũng khá vang.

Cho dù bây giờ tiếng động đất núi rung không nhỏ, nhưng anh ta vẫn nghe thấy tiếng hạt bàn tính vang dội của người này.

Một bên Bạch Hạo lại vỡ lẽ gật đầu, nói: "Tôi cũng thấy người này rất có khả năng là lão tiên sinh Lưu Bá Ôn!" "Ông ấy không phải là người của Thất Đao chúng ta sao?" "Cho nên tôi mới cảm thấy rất thân thiết, cho dù lợi hại như vậy, cũng không cảm nhận được một chút uy hiếp nào!" Bạch Hạo thông suốt: "Hơn nữa trong lăng mộ dưới đáy biển, hài cốt của lão tiên sinh Lưu Bá Ôn cuối cùng đã biến thành một chiếc vòng tay trên cổ tay tiểu tộc trưởng mà!" Nghĩ thông điểm này, Bạch Hạo cũng càng thêm tin chắc cái bóng trắng phía trước chính là Lưu Bá Ôn.

Cậu ta nhìn bóng lưng của Gia Cát Thanh và Lưu Bá Ôn, lộ ra ánh mắt hâm mộ. "Không biết tôi có cơ hội gặp được lão tiền bối của mình không nữa." "Thanh ca thật may mắn." Quan Cấn gật đầu, nói: "Đây cũng coi như là viên mãn tâm nguyện cả đời của Bá Ôn tiên sinh rồi nhỉ." Lúc mấy người đang nói chuyện, các thành viên đội khảo cổ phía sau không rõ chân tướng nghe thấy giọng nói ban nãy, vẻ mặt càng thêm kinh hãi hơn.

Người quay phim bên cạnh Bạch Trường Minh nhìn bóng người màu trắng phía trước, đã rõ ràng có chút hoảng sợ.

Anh ta đầu tiên là không thể tin nổi mà dùng mắt thường quan sát hình ảnh phía trước.

Hỏi Bạch Trường Minh: "Bạch giáo sư, theo ngài thấy, chuyện này có khoa học không?" Bạch Trường Minh cũng đầy mồ hôi nhìn bóng lưng màu trắng phía trước.

Ông cân nhắc trong lòng một phen, rốt cuộc là dựa vào sức người để tạo ra địa chấn dời non lấp biển ở đây không khoa học hơn, hay là việc phía trước đột nhiên xuất hiện một bóng lưng màu trắng chưa từng thấy, tương đương với việc gặp ma không khoa học hơn.

Bạch Trường Minh còn chưa so sánh ra kết quả, người quay phim này đã tự mình nghĩ ra một cách.

Anh ta vội vàng vỗ mấy cái vào Bạch Trường Minh, nói: "Bạch giáo sư, tôi biết rồi." "Máy quay có thể quay được những thứ chúng ta không thấy." "Để tôi xem trong này!" Nói rồi, người quay phim chuẩn bị nhìn vào màn hình ống kính trong máy quay của mình.

Bạch Trường Minh nghe vậy, cảm thấy anh chàng quay phim mới vào nghề này vẫn có chút đáng tin cậy.

Tuy nhiên...

Chỉ thấy anh chàng quay phim này hít một hơi thật sâu, sau đó nín thở, với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, nhanh chóng liếc mắt một cái vào màn hình, lập tức dời tầm mắt của mình khỏi hình ảnh, sau đó thở hổn hển nói với Bạch Trường Minh: "Thấy rồi thấy rồi." Bạch Trường Minh nhìn biểu hiện của người quay phim, vô cùng tò mò trong khoảng thời gian ngắn ngủi như vậy, chàng trai trẻ này rốt cuộc đã thấy được cái gì.

Ông quan sát chàng trai trẻ này một chút.

Chỉ thấy, cơ mặt của chàng quay phim trẻ tuổi đang căng cứng lại, vẻ mặt trông vô cùng nghiêm túc.

Vẻ mặt như vậy rất khó để người khác nghi ngờ lời anh ta nói.

Nhưng, nếu quan sát kỹ.

Sẽ phát hiện, đồng tử của chàng quay phim trẻ tuổi này đang giãn ra, trông hoàn toàn trống rỗng, không có bất kỳ tiêu cự nào.

Ánh mắt như vậy thì có thể nhìn thấy cái gì chứ?

Bạch Trường Minh thử hỏi: "Thấy gì rồi?" Người quay phim kiên định đáp: "Tôi chỉ liếc một cái, nhưng tôi tuyệt đối đã thấy." "Bạch giáo sư, chúng ta thật sự không đang mơ đúng không?" Lúc người quay phim nói như vậy, vẫn là đôi mắt trống rỗng nhìn về phía trước.

Bạch Trường Minh thở dài.

Ông vốn rất tin lời của chàng quay phim trẻ.

Nhưng, bây giờ nhìn phản ứng này của người quay phim, ông bắt đầu có chút hoài nghi.

Bạch Trường Minh vẫn rất có thể hiểu được tâm trạng của người quay phim này.

Rốt cuộc, người quay phim này là người mới gia nhập đội khảo cổ.

Trước đây, anh ta có lẽ chỉ thấy hình ảnh đội khảo cổ của họ trong livestream.

Nhìn qua màn hình, và nhìn tại hiện trường, sự chênh lệch cảm giác vẫn vô cùng lớn.

Bạch Trường Minh cũng không tiện vạch trần sự chột dạ hiện tại của người quay phim này, ông ho khan một tiếng, uyển chuyển nói: "Hay là, để tôi xem thử?" "Cái máy này nên xem như thế nào?" "Hình ảnh có giống như chúng ta đang xem không?" Chàng quay phim trẻ do dự một chút, anh ta nhận ra Bạch Trường Minh quả thực không tin lời anh ta vừa nói là đã thấy.

Thực tế, lúc anh ta nhìn vào màn hình máy quay ban nãy, quả thực là muốn trốn tránh.

Nhưng, tố chất chuyên nghiệp của anh ta lại không cho phép anh ta xảy ra bất kỳ sai sót nào vào thời điểm vô cùng chuyên nghiệp này.

Một nhiếp ảnh gia ưu tú, làm sao có thể để hình ảnh xảy ra bất kỳ sai sót nào khi mắt mình đã dán vào màn hình chứ?

Cho nên cái liếc mắt ban nãy tuy vô cùng vội vã và ngắn ngủi, nhưng anh ta vẫn thật sự đã nhìn thấy nội dung trong hình ảnh.

Hơn nữa, vô cùng tận tụy trong khoảng thời gian ngắn ngủi này, đã điều chỉnh cho hình ảnh một góc độ vô cùng chuyên nghiệp.

Để đảm bảo không chỉ anh ta, mà cả khán giả trong phòng livestream cũng có thể nhìn thấy hình ảnh rõ nét.

Thậm chí, để hình ảnh mà khán giả trong phòng livestream nhìn thấy, còn rõ nét hơn cả những gì họ nhìn thấy tại hiện trường!

Đây chính là tố chất chuyên nghiệp của anh ta với tư cách là một nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp.

Tuyệt đối không phải là muốn kéo khán giả cùng rơi vào cảm xúc quỷ dị này. "Bạch giáo sư, tôi thật sự đã thấy." "Tôi rất chuyên nghiệp!" Nghe người quay phim nói như vậy, Bạch Trường Minh cũng ý thức được sự nghi ngờ EQ cao của mình ban nãy đã bị đối phương nhìn thấu.

Trong nhất thời, có chút lúng túng.

Nhưng, gần đây Bạch Trường Minh ở cùng đám trẻ này lâu, hơn nữa bên cạnh còn có những người như Diệp Phàm, Trương Khải Linh có trình độ cao hơn ông cả một trời một vực, điều này khiến Bạch Trường Minh sớm đã vứt bỏ cái giá của một vị giáo sư cao hơn người khác.

Nhưng đồng thời với việc vứt bỏ cái giá giáo sư cao hơn người khác, Bạch Trường Minh cũng vứt bỏ một số yêu cầu siêu cao từng có với bản thân.

Thiếu đi một chút thanh cao và kiêu hãnh gồng gánh, Bạch Trường Minh cũng có thêm một chút ranh mãnh.

Ông ho khan một tiếng, phát huy phẩm chất ranh mãnh không biết học được từ ai: chỉ cần mình không thừa nhận, thì đó là không có chuyện gì.

Bạch Trường Minh học rất nhanh ở điểm này.

Ông ho khan một tiếng, nói: "Đương nhiên là tôi tin vào trình độ của cậu." "Thực ra vẫn là lão già này hơi tò mò, muốn xem khán giả bây giờ đang thấy hình ảnh gì." Chàng quay phim trẻ nhìn Bạch Trường Minh.

Đầu tiên, anh ta rất tin tưởng vào nhân phẩm của Bạch Trường Minh.

Đã Bạch Trường Minh nói không phải ý đó, vậy nhất định ông ấy không có ý đó!

Bạch giáo sư sao có thể lừa người chứ?

Bản thân người quay phim lại có chút ngượng ngùng cười một tiếng, nói: "Vậy ngài nói với tôi một tiếng là được rồi Bạch giáo sư." "Ngài cứ nhìn chằm chằm vào cái màn hình nhỏ này là được." Người quay phim chỉ cho Bạch Trường Minh một cái màn hình nhỏ bên cạnh, cái màn hình nhỏ đó trông có kích thước bằng hai chiếc điện thoại.

Chương 543

Hình ảnh bên trong cũng giống như hình ảnh trong phòng livestream, trôi đầy những bình luận dày đặc.

Sau đó, lại chỉ cho Bạch Trường Minh một cái màn hình khác nhỏ hơn một chút.

Trên màn hình này không có bất kỳ bình luận nào.

Chỉ có một khối vuông nhỏ màu đỏ ở giữa, phía trên hiển thị bốn chữ "Đang ghi hình".

Phần còn lại là một số dữ liệu dày đặc, trông vô cùng khó hiểu. "Dữ liệu này đừng động vào, ngài cứ xem cái màn hình nhỏ kia là được rồi." Thấy người quay phim giới thiệu cho mình chi tiết và nghiêm túc như vậy, Bạch Trường Minh lại thật sự nghiêm túc học hỏi.

Quên mất việc mình vừa nói muốn xem khán giả có thể thấy hình ảnh gì chỉ là lời nói bừa của mình.

Ông gật đầu, vẻ mặt chuyên chú, tầm mắt di chuyển theo tay người quay phim.

Sau đó, nghe người quay phim giới thiệu xong, Bạch Trường Minh liền nhìn thấy hình ảnh trên màn hình.

Chỉ thấy, trên màn hình có thể thấy hình ảnh phòng livestream, thứ đầu tiên đập vào mắt, không phải là hình ảnh hiện tại, mà là những bình luận dày đặc và tốc độ cực nhanh của khán giả. "Vãi chưởng, tôi còn đang thắc mắc giọng nói từ đâu ra, cái giọng ông lão này tôi còn tưởng là giọng của giáo sư già trong đội khảo cổ nhà mình chứ!" "Không không không, tôi thấy giọng này còn già hơn giọng các giáo

sư, không phải già hơn, mà là có nội dung hơn." "Chỉ có mình tôi giật mình, tưởng là giọng của ông trời sao?" "Xin lỗi huynh đệ trên lầu, giọng ông trời tôi thật sự cười không nổi nữa." "Tôi thậm chí còn cảm thấy đây không phải là âm thanh trong livestream, mà là âm thanh ngay bên cạnh tôi!" "Vãi chưởng vãi chưởng!

Vốn dĩ tôi không nhìn rõ, sao đột nhiên bóng lưng ma quái phía trước lại rõ nét thế này!" "Cái bóng ma trắng đứng sau lưng Hắc gia và Thanh ca là gì vậy!

Có cần gọi Hắc gia và Thanh ca chạy mau không!" "Nhiếp ảnh gia có tâm quá, nhất định phải cho tôi thấy rõ con ma này!" "Có tâm, nhưng không cần thiết." "Xuất phát điểm là tốt, lần sau đừng xuất phát nữa." "Đây không phải là người trong đội khảo cổ của chúng ta đúng không?

Không phải chứ?" "Vãi chưởng, tôi nghe thấy âm thanh của Sếp Quan ban nãy!

Anh ấy nói đây là lão tiên sinh Lưu Bá Ôn!" "Lưu Bá Ôn tiên sinh?

Là Lưu Bá Ôn tiên sinh mà tôi biết đó sao?" "Nếu là Lưu Bá Ôn tiên sinh, xin nhận của hậu bối một lạy!" "Nghe thấy cái tên này tôi trực tiếp rưng rưng nước mắt luôn cả nhà ơi!" "Khốn nạn thật, có phải vì có từ trường của Lưu Bá Ôn tiên sinh nên không nghe thấy âm thanh bên phía Hắc gia không, tôi muốn biết Hắc gia họ đã nói gì quá!" "Bất kể thế nào, nếu là lão tiên sinh Lưu Bá Ôn, vậy lần này ông ấy nhất định có thể gặp được tiểu Diệp tộc trưởng rồi!" Bạch Trường Minh khẽ nhíu mày, nhìn những bình luận này.

Thiết bị livestream đều đã tắt âm thanh, nên ông không nghe thấy tiếng đối thoại của Quan Cấn và những người khác.

Nhưng ông tin rằng những bình luận này đều là thật.

Bạch Trường Minh nhìn bóng lưng trắng bệch phía sau những bình luận, ánh mắt lay động.

Chỉ cảm thấy bóng lưng vốn dĩ âm u ma quái, bây giờ lại trở nên thần thánh.

Bạch Trường Minh đang xem hình ảnh trong video.

Bỗng nhiên, ông cảm thấy xung quanh mình, đột nhiên bắt đầu trở nên có chút ồn ào.

Bạch Trường Minh kinh ngạc ngẩng đầu lên, dời tầm mắt khỏi màn hình video.

Ngay khoảnh khắc nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, sắc mặt Bạch Trường Minh lập tức trắng bệch.

Chỉ thấy, họ đã bất giác quay trở lại mặt đất.

Mà xung quanh ông, bây giờ chính là những con vật vừa rồi còn đang tháo chạy trong khe rãnh.

Điều khiến ông cảm thấy sởn gai ốc hơn nữa là, khi đứng trên mặt đất bằng phẳng mà ngước nhìn con mãng xà khổng lồ này, cảm giác áp bức còn mãnh liệt hơn nhiều so với lúc đứng trên cao nhìn xuống nó.

Một lớp mồ hôi lạnh toát ra trên người Bạch Trường Minh.

"Bạch giáo sư." Lúc này, anh chàng nhiếp ảnh gia trẻ tuổi rón rén lại gần Bạch Trường Minh.

Lũ động vật đang triều bái Diệp Phàm và Trương Khải Linh lúc nãy cũng đã hoàn hồn vì tiếng động của mặt đất xung quanh đang hạ xuống.

Một số con vì tò mò đã đi đến bên cạnh họ.

Mặc dù trong khe rãnh lúc nãy có cả động vật ăn thịt và động vật

ăn cỏ trộn lẫn, nhưng lúc này, lũ động vật ăn cỏ đều đang cẩn thận quan sát nhóm "dị loại" "từ trên trời rơi xuống" này.

Những kẻ thực sự dám vì tò mò mà tiến lại gần họ đều là những con vật có thân hình to lớn và mang theo hàm răng sắc nhọn.

Hiện tại, đứng bên cạnh Bạch Trường Minh và anh nhiếp ảnh gia là hai con thằn lằn cát đang cúi đầu, tò mò ngửi ngửi bọn họ.

Trước đó khi đứng trên cao, tuy họ có thể dựa vào sự chênh lệch kích thước vốn có giữa các loài động vật này để ước tính kích thước thật của chúng, nhưng trong đầu họ vốn đã có những ấn tượng định sẵn về chúng.

Vì vậy, khi đứng trên cao, lại thêm yếu tố khoảng cách, họ không hề nghĩ đến kích thước thật sự của những con vật này.

Mà hiện tại, con thằn lằn cát khổng lồ đang đứng bên cạnh hai người, đứng lên gần như cao bằng một người rưỡi trưởng thành!

Dáng vẻ từ trên cao nhìn xuống bọn họ, chẳng khác nào một con khủng long cỡ nhỏ đã tuyệt chủng!

Bạch Trường Minh và anh nhiếp ảnh gia bất giác nuốt một ngụm nước bọt khô khốc.

"Đây cũng là hiện tượng bình thường thôi nhỉ?" Ngay cả Bạch Trường Minh lúc này cũng không dám đưa ra câu trả lời chính xác cho anh nhiếp ảnh gia.

Ông ho khan hai tiếng, sau đó nói nhỏ: "Cái này, cần phải phân tích tình hình cụ thể." Anh nhiếp ảnh gia và con thằn lằn cát khổng lồ mắt to trừng mắt nhỏ, gần như không dám nhúc nhích.

Anh ta vừa tự an ủi mình vừa an ủi Bạch Trường Minh: "Không sao đâu Bạch giáo sư." "Em nghe nói những loài động vật này đều là động vật cảm ứng nhiệt." "Chỉ cần nhiệt độ của chúng ta thấp hơn

nhiệt độ sa mạc là được." "Chúng ta đừng động đậy." Bạch Trường Minh nghe vậy quả thực cũng không động đậy, vốn dĩ ông cũng không định cử động.

Anh nhiếp ảnh gia nói tiếp: "Hơn nữa, em cảm thấy bây giờ toàn thân em lạnh toát." "Nhiệt độ của em chắc chắn rất thấp." Bạch Trường Minh gật gật đầu, tạm thời tin lời của anh nhiếp ảnh gia tận tụy này.

Sau đó, ông vô thức nhìn về phía trên cao.

Vì đã xuống mặt đất, cộng thêm việc lúc nãy trong cơn chấn động, để giữ thăng bằng, ông đã nằm rạp xuống đất.

Bây giờ, ông muốn ngước nhìn bóng lưng Diệp Phàm thì phải ngẩng đầu cao hơn nữa.

Dù vậy, Bạch Trường Minh vẫn biết một vấn đề.

Vấn đề giữa họ còn xa hơn cả khoảng cách vật lý hiện tại.

Chỉ thấy, lúc này Diệp Phàm và Trương Khải Linh đang dẫn theo Lưu Bác Văn và Triệu Trạch Minh đứng trên đỉnh đầu con mãng xà khổng lồ.

Dù ông đã ngẩng đầu cao như vậy, vẫn không thể nhìn rõ tình hình cụ thể của Diệp Phàm.

Cùng lúc đó, khi vùng đất cao do Diệp Phàm nâng lên quay trở lại mặt đất.

Hách Liên Tĩnh và Gia Cát Thanh cũng loạng choạng bước về phía trước một bước.

Trông họ như thể thể lực đã không còn chống đỡ nổi để đứng vững tại chỗ nữa.

Cả hai người đều làm cùng một động tác, cúi đầu chống tay lên

đầu gối, thở hổn hển.

Nghe thấy tiếng thở dốc của đối phương, cả hai bất giác nhìn nhau.

Mối ân oán tích tụ giữa hai người này thường ngày là ít nhất trong đội.

Dù sao mỗi khi họ đối mặt, trên mặt ai cũng là nụ cười rạng rỡ.

Nhưng ngay khoảnh khắc ánh mắt giao nhau, cả hai đều nảy ra một ý nghĩ: Dù thế nào đi nữa, nhất định phải đứng thẳng người trước đối phương.

Tuy nhiên, một người đeo kính râm, một người mắt híp cười tủm tỉm.

Hai người gộp lại cũng không đủ một đôi mắt hoàn chỉnh.

Giao tiếp bằng ánh mắt đối với hai người họ là vô hiệu.

Chương 544

Trong tình huống như vậy, hai người giằng co một lát.

Sau đó nhanh chóng nhận ra một vấn đề nghiêm trọng.

Bất kể lòng hiếu thắng của họ mạnh mẽ đến đâu, họ đều không có cách nào lập tức đứng thẳng người dậy từ trạng thái hiện tại.

Trận pháp vừa rồi không gây tổn thương lớn cho cơ thể họ, chỉ ảnh hưởng cực kỳ nghiêm trọng đến thể lực của họ.

Cảm giác như trong khoảnh khắc trận pháp khởi động, toàn bộ linh hồn đã bị rút ra khỏi thể xác này, sau khi tác động lên trận pháp rồi mới được lắp lại.

Tuy không cảm nhận được bất kỳ tổn thương nào, nhưng linh hồn của họ quả thực cần một lúc để hòa hoãn mới có thể thích ứng lại với cơ thể vốn quen thuộc nhất này.

Hai người thở hồng hộc nhìn đối phương.

Vừa nhận ra sự đáng sợ thực sự của trận pháp này, họ cũng nghĩ đến một vấn đề khác.

Sở dĩ bây giờ họ đến mức này, hoàn toàn là vì có Lưu Bá Ôn cùng với hai chiếc vòng tay và sự phối hợp của Toái Lân Đao.

Còn phải cộng thêm việc Diệp Phàm đã bố trí sẵn trận pháp ban đầu ở đây.

Việc họ cần làm, cũng không phải là thay đổi, mà là khôi phục.

Chỉ vậy thôi mà đã khiến họ bây giờ ngay cả sức lực đứng thẳng cũng không có.

Nhưng ban đầu, người khiến mặt đất hai bên dâng lên, tạo ra sự

thay đổi địa hình khổng lồ là Diệp Phàm, lại mặt không đổi sắc đi ngang qua họ, rồi lên đỉnh đầu mãng xà, thậm chí bây giờ đã xử lý xong con Tỳ Hưu.

Hai con cáo già cười mà như không cười bây giờ đều có chút không cười nổi.

Họ không dám tưởng tượng từ đầu đến giờ, cơ thể Diệp Phàm rốt cuộc đã phải chịu đựng những đả kích như thế nào.

Hách Liên Tĩnh cúi người chống tay lên gối, nhìn xuống mặt đất.

Trận pháp màu xanh lam dưới chân lúc này đã biến mất, những giọt mồ hôi li ti rơi xuống bãi cát vàng.

Nơi giọt mồ hôi rơi xuống, khiến màu cát vốn nhạt trở nên sẫm hơn.

Hách Liên Tĩnh nuốt nước bọt, tim bắt đầu đập nhanh hơn.

Ngay khoảnh khắc tim đập nhanh, Hách Liên Tĩnh hồi phục được một chút thể lực.

Anh ta chống tay lên gối đứng dậy, có chút khó nhọc quay đầu nhìn Lưu Bá Ôn.

Mà Gia Cát Thanh cũng đứng dậy ngay sau đó, không chậm hơn Hách Liên Tĩnh bao nhiêu.

Cả hai đều không để tâm đến tâm lý ganh đua ban đầu nữa.

Kẻ chuyên lừa bịp xấu tính như Hách Liên Tĩnh cũng không cố ý nhấn mạnh thắng thua với Gia Cát Thanh.

Cả hai đứng dậy đều vì một việc, họ nhìn về cùng một hướng.

Hướng đó có Lưu Bá Ôn đang đứng.

Hách Liên Tĩnh lên tiếng hỏi trước: “Lão gia tử, Tiểu Diệp tử…”

Lưu Bá Ôn không đợi Hách Liên Tĩnh hỏi hết câu đã đưa ra câu trả lời.

"Tiểu tộc trưởng, cậu ấy sẽ ở lại." Hách Liên Tĩnh lại hỏi: "Đây cũng là do ngài tính ra sao?" Lưu Bá Ôn lập tức đáp: "Cậu ấy vốn dĩ sẽ như vậy." Hách Liên Tĩnh nghe câu trả lời này, trong lòng dấy lên một cảm giác vô cùng kỳ lạ.

Câu trả lời của Lưu Bá Ôn rõ ràng nghe có vẻ là một câu trả lời rất tốt.

Hơn nữa anh ta tin tưởng vào thực lực của Lưu Bá Ôn cũng như sự trung thành của Lưu Bá Ôn đối với Diệp Phàm.

Nhưng anh ta lại luôn cảm thấy, câu nói này của Lưu Bá Ôn, thực ra là có ẩn ý.

Hơn nữa, câu trả lời của Lưu Bá Ôn thực ra không trực tiếp nhắm vào câu hỏi ban đầu của anh ta.

Điều anh ta muốn hỏi là, khi Diệp Phàm bắt đầu điều khiển trận pháp này, cơ thể rốt cuộc sẽ bị ảnh hưởng lớn đến mức nào.

Và tại sao Diệp Phàm bây giờ trông như không có chuyện gì xảy ra.

Lưu Bá Ôn trả lời không phải là điều anh ta muốn hỏi lúc đó, mà cho anh ta một câu trả lời rất mơ hồ.

Hách Liên Tĩnh có một dự cảm không tốt.

Cùng lúc đó, suy nghĩ của Gia Cát Thanh gần như y hệt Hách Liên Tĩnh.

Sau khi câu hỏi của Hách Liên Tĩnh bị Lưu Bá Ôn cắt ngang, Gia Cát Thanh nhanh chóng lên tiếng, hỏi: "Lão tiền bối, chúng tôi còn muốn hỏi…" Lần này, Gia Cát Thanh cũng không có cơ hội hỏi hết

vấn đề mà họ muốn hỏi ban đầu.

Anh ta mới nói được một nửa, Lưu Bá Ôn đã biến mất trước mặt họ.

"Ông ấy đâu rồi?" Lê Thốc ở phía sau kinh ngạc nhìn về nơi Lưu Bá Ôn vừa đứng.

Khi Hách Liên Tĩnh và Gia Cát Thanh hiếm hoi tỏ ra thảm hại như vừa rồi, Lê Thốc đã không nắm lấy cơ hội này để châm chọc hai người, đặc biệt là Hách Liên Tĩnh, vài câu.

Mặc dù cậu và Hách Liên Tĩnh ngay từ khi mới quen đã tích tụ rất nhiều ân oán cá nhân, nhưng dù sao bây giờ Hách Liên Tĩnh cũng không phải vì lừa bịp mà biến thành bộ dạng này.

Hơn nữa họ đang nói về vấn đề liên quan đến Diệp Phàm.

Lê Thốc bèn im lặng lắng nghe ở một bên.

Mãi cho đến khi Lưu Bá Ôn đột nhiên nói một câu mà cậu nghe thấy rất kỳ lạ rồi biến mất, Lê Thốc mới lên tiếng.

Cậu có chút kinh ngạc nhìn về hướng Lưu Bá Ôn biến mất, rồi lại nhìn Gia Cát Thanh và Hách Liên Tĩnh, hỏi: "Thế nào là tiểu tộc trưởng sẽ ở lại?" "Cậu ấy không ở lại, còn định đi đâu nữa?" "Nói rõ rồi hẵng đi chứ!

Người đâu rồi?" Lê Thốc nhìn hai người, truy hỏi.

Biểu cảm trên mặt Gia Cát Thanh và Hách Liên Tĩnh cũng sững sờ trong giây lát sau khi Lưu Bá Ôn đột nhiên rời đi.

Tuy nhiên, dù thông minh như hai con cáo già này, cũng không thể trả lời câu hỏi nghe có vẻ rất đơn giản của Lê Thốc.

Sau khi hai người im lặng một lát, Hách Liên Tĩnh đột nhiên nhận ra điều gì đó.

Anh ta nhanh chóng ngẩng đầu, nhìn về phía đỉnh đầu con mãng xà.

Cùng lúc đó, ở hướng mà Hách Liên Tĩnh đang nhìn.

Bốn người đứng trên đỉnh đầu mãng xà đã im lặng từ lúc vạn thú triều bái.

Ngay cả Lưu Bác Văn, cũng vì chấn động và sự nghiêm túc của tình hình hiện tại mà không phát ra một tiếng động nào.

Họ chỉ lặng lẽ nhìn những con vật đang triều bái về phía mình.

Không có bất kỳ biểu hiện nào.

Hoặc có thể nói, cũng không có cách nào biểu hiện.

Dù sao cũng không thể nói với lũ động vật này là: "Mọi người đừng khách sáo như vậy, bây giờ là xã hội mới rồi, không cần hành đại lễ như vậy." Hoặc là bắn hai phát súng lên trời, khí thế hừng hực hét lên một câu: "Tất cả đứng dậy!

Không được quỳ!" "Hoàng đế chết cả rồi, không ai đáng để các ngươi quỳ!" "Ta, cũng không đáng để các ngươi quỳ!" Nhưng khi nghĩ đến điều này, người ta sẽ không khỏi nghĩ đến, trong số họ, người duy nhất có công cụ gây án, có thể bắn súng lên trời, chính là Hách Liên Tĩnh.

Và gã này, thật sự có khả năng làm ra chuyện như vậy.

Khi mấy người có phản ứng lại, cũng là lúc mặt đất hai bên bắt đầu lún xuống.

Chương 545

Lũ động vật trong khe rãnh bắt đầu từ từ đứng dậy, kinh hãi nhìn về hai phía.

Lưu Bác Văn cũng vào lúc này mới bắt đầu lên tiếng.

Cậu ta đến gần Triệu Trạch Minh, nói nhỏ với hắn: "Học bá, cậu xem giúp tôi bên Hắc gia đi." Triệu Trạch Minh có chút khinh bỉ liếc nhìn Lưu Bác Văn.

Vì tên này bình thường luôn miệng gọi đại ca, cứ như về nhà là tìm mẹ đầu tiên.

Đợi đến lúc mẹ không có ở đó, mới hỏi một câu: "Ba, mẹ con đâu rồi." Cho nên Lưu Bác Văn bình thường chủ động tìm những người như Hách Liên Tĩnh hay Trương Khải Linh, cũng đều là lúc Diệp Phàm không ở bên cạnh cậu ta, hoặc là lúc Diệp Phàm cần những người đó ở bên cạnh.

Mà hiện tại, Diệp Phàm đang đứng ngay bên cạnh, hành vi Lưu Bác Văn còn đi tìm "ba", khiến Triệu Trạch Minh có chút không hiểu.

Nhưng, nghi hoặc thì nghi hoặc, Triệu Trạch Minh vẫn quay đầu nhìn về phía Hách Liên Tĩnh.

Ở độ cao này của họ, càng không thể nhìn thấy chuyện gì đang xảy ra ở phía Hách Liên Tĩnh.

Khi Triệu Trạch Minh quay đầu nhìn xuống, chỉ có thể thấy cát vàng bay mù mịt.

Hắn quay đầu lại, hỏi: "Sao vậy, bên Hắc gia nổi gió à." Lưu Bác Văn rụt cổ, rùng mình một cái: "Thế à?" "Sao tôi cứ có cảm giác như có người đang nhìn tôi từ phía Hắc gia vậy." Triệu Trạch Minh nhếch

mép, nói: "Đó là đang nhìn Diệp Phàm, không cẩn thận nhìn sang cậu thôi chứ gì?" "Hơn nữa," Triệu Trạch Minh nhớ lại người vốn đứng ở hướng đó.

Sau đó nói với Lưu Bác Văn: "Chắc chắn không phải Hắc gia đang nhìn cậu đâu." "Với thị lực của anh ta, cho dù cậu và Diệp Phàm bây giờ đứng cách một cây số, anh ta cũng có thể nhìn rõ biểu cảm của Diệp Phàm hiện tại là gì." "Cho nên, xét theo quan hệ nhân vật, có thể là Lê Thốc đang nhìn cậu." Nói đến quan hệ giữa Lê Thốc và Lưu Bác Văn, Triệu Trạch Minh không thể không bổ sung một câu: "Sau này cậu bớt chọc tức Lê Thốc đi, lỡ bị đánh, cậu đánh không lại cũng chạy không thoát đâu." Lưu Bác Văn lập tức lườm Triệu Trạch Minh một cái.

"Cậu ta đánh tôi làm gì?" "Hơn nữa, chắc chắn không phải cậu ta nhìn tôi đâu." "Tôi cứ có cảm giác…" Lưu Bác Văn phân tích cảm giác bị nhìn lúc nãy, tổng kết: "Tôi cứ có cảm giác đó là ánh mắt ông nội nhìn cháu trai." Nghe Lưu Bác Văn tổng kết như vậy, Triệu Trạch Minh càng thêm chắc chắn suy nghĩ vừa rồi của mình.

Hắn kiên định gật đầu, nói: "Không sai, vậy thì tuyệt đối là Lê Thốc không sai." Lưu Bác Văn đang định phản bác câu nói này của Triệu Trạch Minh.

Bỗng nhiên, cậu ta lại dừng lại một chút, định nói với Triệu Trạch Minh rằng cảm giác đó đã biến mất.

Nhưng một cảm giác mãnh liệt khác, mà cậu ta đã cố tình lờ đi lúc nãy, bây giờ đã mạnh đến mức không thể nào phớt lờ được nữa đột nhiên ùa vào trong đầu.

Lưu Bác Văn lập tức dời tầm mắt khỏi người Triệu Trạch Minh.

Sự khinh bỉ trong mắt biến thành một nỗi kinh hoàng chực trào.

Cậu ta vừa quay người vừa hoảng hốt hét về phía Diệp Phàm: "Đại ca!" Tiếng hét này, đầu tiên lập tức thu hút sự chú ý của Trương Khải Linh.

Anh lập tức nhìn về phía Diệp Phàm đã im lặng rất lâu bên cạnh mình.

Cùng lúc đó, cơ thể Diệp Phàm đột nhiên mềm nhũn, ngã xuống từ đỉnh đầu con mãng xà.

Hách Liên Tĩnh đang nhìn về phía này từ dưới mặt đất, thứ anh ta nhìn thấy, chính là cảnh tượng Diệp Phàm rơi từ trên cao xuống.

"Diệp Phàm!" "Tộc trưởng!" Hách Liên Tĩnh và Gia Cát Thanh đồng thời hét lớn về phía Diệp Phàm ngã xuống.

Lúc này, hai người này thậm chí còn bỏ đi chữ "Tiểu" thân mật khi gọi Diệp Phàm.

Lê Thốc cũng lập tức quay đầu lại, nhưng khi cậu quay lại, chỉ thấy một luồng sáng xanh lam vô cùng sắc bén lao xuống từ đỉnh đầu mãng xà.

Dù không tận mắt nhìn thấy Diệp Phàm ngã xuống, Lê Thốc chỉ cần nghe tiếng hét xé lòng của Gia Cát Thanh và Hách Liên Tĩnh, trái tim cũng lập tức rơi xuống điểm đóng băng.

Cậu phản ứng ngay lập tức, chạy về phía đám động vật khổng lồ.

Trước đó, Lê Thốc chưa bao giờ cảm thấy khoảng cách ngắn ngủi hơn hai mươi mét lại khiến người ta bất lực đến vậy.

Trái tim cậu đập thình thịch trong lồng ngực, như thể một lòng muốn nhanh chóng lao đến nơi người mà cậu đang vô cùng lo lắng.

Nó chê tốc độ chạy bằng hai chân của Lê Thốc quá chậm, nên gần như muốn trực tiếp lao ra khỏi lồng ngực đang trói buộc nó.

Lê Thốc chỉ cảm thấy ngực mình đau nhói, hơi thở cũng trở nên nặng nề và vụng về hơn bình thường rất nhiều.

Cậu thậm chí không phân biệt được, rốt cuộc là tim cậu đập vào lồng ngực gây đau, hay là tim cậu tự đập vào lồng ngực mà đau.

Trong khoảng cách ngắn ngủi hơn hai mươi mét, trong đầu Lê Thốc đã nghĩ đi nghĩ lại mấy lần tất cả những câu nói gở mồm như điềm báo mà Diệp Phàm đã từng nói.

"Trước khi cậu đuổi kịp tôi, tôi sẽ không chết đâu." "Cậu thật sự nghĩ đuổi kịp tôi dễ vậy sao?" "Tôi đã tìm cho cậu một người thầy phù hợp hơn rồi." Lê Thốc gần như nghiến nát cả hàm răng, trong lòng vừa tức giận vừa đau nhói.

Một chút bình tĩnh mà cậu tưởng mình đã học được trước đây, giờ đã hoàn toàn bị phá vỡ.

Trong khoảng cách ngắn ngủi hơn hai mươi mét, cậu đã vứt bỏ tất cả sự bình tĩnh ra sau đầu.

Cùng lúc đó, Gia Cát Thanh và Hách Liên Tĩnh cũng chạy về cùng một hướng với Lê Thốc.

Cơ thể hai người chưa hoàn toàn hồi phục, bây giờ tứ chi đều mềm nhũn.

Khi chạy về phía trước, thậm chí còn có cảm giác như đang giẫm trên bông.

Hách Liên Tĩnh nhìn bóng lưng Lê Thốc phía trước.

Anh ta bây giờ muốn dùng tốc độ nhanh nhất có thể để chạy về phía đích, đã hoàn toàn không phải vì lòng hiếu thắng có phần trẻ con khi họ ở bên nhau thường ngày.

Anh ta chỉ đơn thuần muốn lập tức đến nơi anh ta muốn đến mà

thôi.

Suy nghĩ của Gia Cát Thanh hoàn toàn giống với Hách Liên Tĩnh.

Nụ cười trên khóe môi anh ta đã biến mất, cộng với Hách Liên Tĩnh, cuối cùng cũng có thể ghép thành một đôi mắt hoàn chỉnh.

Ngoài họ ra, các thành viên còn lại cũng phản ứng lại ngay lúc Hách Liên Tĩnh và Gia Cát Thanh hét lên.

Sau khi vùng đất cao dưới chân họ hạ xuống, sự chú ý của họ đều bị những con vật sa mạc đến gần thu hút.

Khi nghe thấy tiếng hét của Gia Cát Thanh và Hách Liên Tĩnh, tất cả đều vô thức ngẩng đầu, nhìn về phía đỉnh đầu mãng xà.

Hầu hết mọi người đều nhìn thấy cảnh tượng giống như Lê Thốc.

Một luồng sáng màu tím xanh rực rỡ lao xuống từ đầu con mãng xà, cùng lúc đó lớp ánh sáng tím xanh trên người con mãng xà cũng nhanh chóng rút đi.

Giải Vũ Thần nhíu mày, trong số những người đứng bên cạnh anh lúc nãy, là người phản ứng lại đầu tiên.

Anh không nói một lời, nhanh chóng chạy về phía con mãng xà.

Quan Cấn cũng nghe thấy tiếng động, lập tức bật dậy khỏi mặt đất.

Ngay lúc anh đứng dậy, Kháng Hạo đột nhiên muộn màng nhận ra điều gì đó.

“Gâu gâu!” Quan Cấn không kịp phản ứng, không kịp thời thả Kháng Hạo ra khỏi lòng.

Kháng Hạo cúi đầu, cắn một phát vào tay đang ôm nó.

Một cơn đau nhói truyền đến từ lòng bàn tay Quan Cấn.

Nhưng Kháng Hạo không giống như chó điên cắn người, lúc cắn xuống không hề nương nhẹ.

Nó không cắn rách lòng bàn tay Quan Cấn, lực độ này, giống như là một lời nhắc nhở đầy trách móc.

Quan Cấn vì đau nhói, hít một hơi khí lạnh, thả lỏng tay đang ôm Kháng Hạo.

Khi tay Quan Cấn còn chưa hoàn toàn buông ra, Kháng Hạo đã lập tức nhảy xuống từ nơi cao đối với nó.

Nó thay đổi hoàn toàn bộ dạng co rúm lúc nãy khi vừa đáp đất và nhìn thấy những con thú bốn chân lớn hơn nó gấp mấy chục lần.

Vừa đáp đất, lông chó trên người Kháng Hạo đã dựng đứng cả lên, gần như biến từ một con chó thành một con mèo xù lông.

Chương 546

Vừa sủa điên cuồng, vừa kẹp đuôi tiếp tục trốn vào lòng Quan Cấn.

Đây cũng là lý do Quan Cấn lại ôm chặt Kháng Hạo vào lòng.

Nhưng bây giờ, Kháng Hạo dường như hoàn toàn không để ý trên đường đi của nó còn có rất nhiều kẻ to xác.

Bốn cái chân ngắn cũn cỡn lao đi như một cơn lốc.

Bám sát theo sau Giải Vũ Thần đã đi trước một bước.

Bạch Hạo tròn mắt, cả người sững sờ.

Anh ta vẫn chưa phản ứng lại được chuyện gì đang xảy ra.

Chỉ cảm thấy vừa rồi vẫn còn ổn.

Và tiểu tộc trưởng của anh ta vừa rồi còn đứng trước mặt họ, nói đùa một câu.

Lại còn rất ngầu lòi đi lên đỉnh đầu mãng xà, thậm chí còn giải quyết con Tỳ Hưu mà họ hoàn toàn bó tay trong tình huống trông có vẻ rất nhẹ nhàng.

Thậm chí hơn nữa, chẳng phải vừa rồi anh ta đang nghe nói tiểu tộc trưởng còn triệu hồi được linh hồn của Lưu Bá Ôn lão tiên sinh sao?

Lúc nguy hiểm như vậy, tiểu tộc trưởng vẫn nhẹ nhàng và đẹp trai như thế.

Bây giờ không phải đã ổn cả rồi sao?

Trong lúc Bạch Hạo đang ngẩn người, Quan Cấn cũng đã nghiêm túc nói nhỏ một câu "Không ổn rồi".

Vung đôi chân dài mà trong miệng anh ta là "yếu ớt không chịu nổi gió", chạy về cùng một hướng với Giải Vũ Thần và Kháng Hạo.

Phan Chí và Vương Nguyệt Bán theo sát phía sau.

Nhìn từng người vội vã lướt qua bên cạnh mình, Bạch Hạo mới lập tức hoàn hồn.

Sắc mặt anh ta trắng bệch, vừa lớn tiếng gọi "Tiểu tộc trưởng", vừa chạy theo.

Cùng lúc đó, các thành viên đội khảo cổ cũng gần như phản ứng lại cùng lúc với Bạch Hạo.

Đội y lúc này đang định đứng dậy từ tư thế nằm rạp trên đất, thì cảm thấy quần áo sau lưng mình bị ai đó túm lên.

Sau đó, ông nghe thấy giọng của Trương Cường: "Bác sĩ, mạo phạm rồi." Đội y cảm thấy ông không phải tự mình đứng dậy, mà giống như một món hàng, bị người ta túm lên rồi đặt ngay ngắn.

Còn chưa kịp đứng vững, hai chân còn chưa tìm được quy luật vận động của mình.

Hai chân ông đã rời khỏi mặt đất trong tình huống không theo ý muốn.

Khi bị hai người kẹp nách lôi về phía trước, khiến đội y lại nhớ đến nỗi sợ hãi khi bị Trương Khải Linh và Gia Cát Thanh chi phối trước đây.

Nhưng hồi tưởng lại cảm giác bị Trương Khải Linh và Gia Cát Thanh chi phối, đội y đột nhiên cảm thấy: cảnh tượng lớn như vậy trước đây còn thấy qua rồi, trạng thái này bây giờ, hình như cũng không có gì to tát.

Hắc Hùng và Trương Cường dìu ông chạy, chỉ là nhanh hơn một

chút so với tốc độ tự chạy của ông.

Nhưng khi bị Trương Khải Linh và Gia Cát Thanh dìu chạy, thì đó thật sự là hai chân trực tiếp đến không gian khác.

Người bay phía trước, hồn đuổi phía sau!

Cùng lúc đó.

Lưu Bác Văn và Triệu Trạch Minh hai người vẫn còn đứng trên đỉnh đầu mãng xà.

Việc Diệp Phàm ngã xuống và Trương Khải Linh dịch chuyển tức thời khiến cảm giác an toàn như đi trên đất bằng của hai người lập tức biến mất.

Lưu Bác Văn đang định vô thức đuổi theo bước chân của Trương Khải Linh, bị Triệu Trạch Minh kịp thời túm lấy cổ áo sau.

"Điên à!" Triệu Trạch Minh vẫn còn sợ hãi, tức giận mắng cậu ta một tiếng.

Lưu Bác Văn lúc này mới chú ý, họ đã đến mép đỉnh đầu của con mãng xà.

Dưới chân, là độ cao mười mấy mét!

Nhìn thấy độ cao hiện tại của mình so với mặt đất, Lưu Bác Văn hai chân mềm nhũn.

Nếu vừa rồi Triệu Trạch Minh không kịp thời túm cậu ta lại, e rằng bây giờ cậu ta đã biến thành một cái bánh trên mặt đất.

Cậu ta nói với Triệu Trạch Minh một câu: "Cảm ơn cậu nhé học bá." Triệu Trạch Minh cũng có chút lo lắng nhìn xuống dưới.

Nghe Lưu Bác Văn cảm ơn, nhưng vẫn chưa nguôi được cơn tức giận khi thấy Lưu Bác Văn hoàn toàn không hề do dự mà đi về phía trước lúc nãy.

Hắn có chút bực bội nói: "Cậu có não một chút đi, tôi mới phải cảm ơn cậu đấy!" "Cậu có thể tỉnh táo một chút được không?" "Không nhìn xem mình đang ở đâu à?" "Diệp Phàm có thể lúc nào cũng lo cho một mình cậu được sao?" "Vừa rồi lỡ cậu rơi xuống thì làm sao?" Lưu Bác Văn nghe Triệu Trạch Minh chỉ trích một tràng như súng liên thanh, nếu là bình thường nhất định sẽ phản bác lại từng câu một.

Dù là chuyên nhắm vào cái mác học bá của Triệu Trạch Minh mà tấn công, cũng tuyệt đối có thể khiến Triệu Trạch Minh biết thế nào là: học trò gặp lính, có lý cũng không nói lại được.

Nhưng bây giờ, Lưu Bác Văn lại không nói được một lời nào.

Bởi vì Triệu Trạch Minh đã trực tiếp tìm ra điểm yếu của cậu ta trong tình huống không hề có chút tâm cơ hay suy nghĩ nào.

Nếu vừa rồi cậu ta rơi xuống, quả thực là đang gây thêm phiền phức cho mọi người.

Lưu Bác Văn nhỏ giọng nói: "Tôi biết rồi, sau này sẽ chú ý." Vừa nói, Lưu Bác Văn vừa lùi lại một bước nhỏ.

Đứng ở một vị trí an toàn hơn so với mép rìa, nhưng vẫn có thể nhìn thấy tình hình trên mặt đất.

Lưu Bác Văn ngồi xổm xuống, biểu cảm trên mặt vừa lo lắng lại có chút mất mát.

Nhưng, khi nhìn thấy trên mặt đất, đại ca của cậu ta đang nằm trên đùi Trương Khải Linh, xem ra là đã được Trương Khải Linh đỡ lấy.

Lưu Bác Văn khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Triệu Trạch Minh nhìn Lưu Bác Văn đã ngồi xổm xuống, đầu tiên là ngạc nhiên một lúc.

Theo sự hiểu biết của hắn, Lưu Bác Văn tuyệt đối sẽ không chấp nhận lời phê bình của hắn.

Nếu hắn nói Lưu Bác Văn một câu, Lưu Bác Văn có thể có năm câu phản bác đang chờ hắn.

Cho nên trong dự đoán của hắn, với một tràng phê bình vừa rồi, rất có khả năng sẽ khiến cuộc đấu võ mồm giữa họ leo thang thành đấu võ thật.

Triệu Trạch Minh thậm chí còn nghĩ đến, nếu thật sự xuất hiện tình huống như vậy.

Hắn dù có đè Lưu Bác Văn xuống, cũng tuyệt đối không thể để hai người rơi xuống từ đây vào lúc này.

Dù sao, bình thường hai người nếu rơi từ trên cao xuống, còn có người chú ý đến.

Bây giờ sự chú ý của mọi người đều đã đặt vào Diệp Phàm.

Thậm chí sự chú ý của hai người họ thực ra cũng đều đặt vào Diệp Phàm.

Lúc này rơi xuống, nhất định sẽ không bị ai phát hiện.

Và ngay khi hắn đã chuẩn bị sẵn tâm lý như vậy, lại phát hiện Lưu Bác Văn vậy mà đã im hơi lặng tiếng.

Triệu Trạch Minh cúi đầu nhìn Lưu Bác Văn, chỉ cảm thấy như có thể nhìn thấy đôi tai chó cụp xuống trên đỉnh đầu cậu ta.

Chương 547

Giây phút này, Triệu Trạch Minh đột nhiên hiểu ra, tại sao Lê Thốc lại chấp nhất gọi Lưu Bác Văn là chó ngốc.

Sự ngoan ngoãn đột ngột của Lưu Bác Văn khiến Triệu Trạch Minh có chút bất ngờ.

Triệu Trạch Minh tự kiểm điểm lại xem vừa rồi mình có phải thật sự nói quá nặng lời không.

Hồi tưởng lại vài giây, Triệu Trạch Minh cũng thừa nhận vừa rồi mình quả thực là quá lớn tiếng.

"Tôi không có ý đó." "Tôi biết cậu rất lo cho Diệp Phàm." "Tôi cũng lo lắng như cậu, tất cả mọi người đều rất lo cho cậu ấy." "Những người có thể giúp được Diệp Phàm, bây giờ đều ở dưới đó cả." "Việc chúng ta có thể làm bây giờ, không phải là không gây thêm phiền phức cho họ sao?" Vừa nói, Triệu Trạch Minh vừa đưa tay vuốt vuốt tóc trên đầu Lưu Bác Văn.

Cảm giác như mình có thể sờ thấy đôi tai chó vô hình, đang cụp xuống.

Cảm nhận được sự động chạm trên đầu, Lưu Bác Văn lập tức lắc đầu.

Cậu ta hất tay đang dùng thủ pháp sờ mèo con chó con trên đỉnh đầu mình xuống, nói: "Cậu đừng quá đáng nhé." "Đợi đại ca tôi khỏe lại, tôi còn có thể đại chiến với cậu ba trăm hiệp." Triệu Trạch Minh đứng sau lưng Lưu Bác Văn, nghe thấy câu này, biểu cảm vừa dịu đi trên mặt lập tức cứng lại.

Quả nhiên, chó vẫn là chó.

Dù tỏ ra ủ rũ, chán nản đến đâu cũng vẫn là chó.

Mèo phải vuốt ve, chó thì phải vỗ, câu nói xưa này thật không phải không có lý.

Triệu Trạch Minh lập tức đổi từ vuốt thành vỗ, đánh một cái 'bốp' lên gáy Lưu Bác Văn.

Nhìn Lưu Bác Văn ôm đầu, quay lại nghiến răng nghiến lợi nhìn hắn một cái.

Triệu Trạch Minh cảm thấy trong lòng mình thoải mái hơn nhiều.

Cùng lúc đó.

Trên mặt đất.

Trương Khải Linh gần như đã đỡ được Diệp Phàm ngay lúc hắn ngã xuống.

Vừa đưa Diệp Phàm đáp đất, Trương Khải Linh lập tức đưa tay thăm dò hơi thở của Diệp Phàm.

Khi cảm nhận được hơi thở yếu ớt của Diệp Phàm, biểu cảm đơn giản trên mặt Trương Khải Linh lập tức trở nên phức tạp.

Anh không biết đây là tin tốt hay tin xấu.

Bởi vì anh dùng Phát Khâu Chỉ của mình để thăm dò hơi thở của Diệp Phàm.

Mà Phát Khâu Chỉ của anh vốn dĩ nhạy cảm hơn ngón tay bình thường của người khác rất nhiều.

Cho nên anh có thể dùng Phát Khâu Chỉ cảm nhận được hơi thở yếu ớt của Diệp Phàm.

Nhưng, hơi thở của Diệp Phàm hiện tại thực sự quá yếu ớt.

Nếu đổi lại là người bình thường, đặc biệt là những người như

Lê Thốc và Bạch Hạo vốn rất dễ bị cảm xúc chi phối, nên tương đối bốc đồng.

Có lẽ ngay khoảnh khắc đặt ngón tay dưới mũi Diệp Phàm, đã bắt đầu tuyệt vọng đau buồn vì mất đi Diệp Phàm rồi.

Nhưng, bây giờ ngay cả anh, khi cảm nhận được chút hơi thở này của Diệp Phàm mà chỉ có Phát Khâu Chỉ mới dò được, cũng không vui nổi.

"Sao vậy?" "Gâu gâu!

Gâu!" Giải Vũ Thần và Kháng Hạo là những người đầu tiên đến bên cạnh hai người.

Sau khi đến bên, Giải Vũ Thần lập tức ngồi xổm xuống.

Anh nhìn Diệp Phàm đang được Trương Khải Linh đỡ, nằm trên đùi anh, đôi mày thanh tú nhíu chặt lại.

Chỉ thấy, biểu cảm của Diệp Phàm bây giờ vô cùng an tường.

Nếu không phải sắc mặt hắn trông vô cùng tái nhợt, dưới ánh nắng trắng xóa của sa mạc gần như có chút trong suốt.

Người ta sẽ hiểu lầm rằng Diệp Phàm bây giờ thực ra chỉ đang ngủ mà thôi.

Mặc dù Giải Vũ Thần đã hỏi Trương Khải Linh vấn đề này, nhưng vẫn làm việc giống như Trương Khải Linh.

Anh hỏi xong, liền đưa tay thăm dò dưới mũi Diệp Phàm.

So với sự nhạy cảm của Trương Khải Linh chỉ cần dùng Phát Khâu Chỉ nhẹ nhàng thăm dò là có thể cảm nhận được hơi thở yếu ớt của Diệp Phàm, Giải Vũ Thần lúc đầu gần như không cảm nhận được gì cả.

Anh thậm chí còn cảm thấy, tiếng tim đập của chính mình, đã át đi

cảm giác trên ngón tay.

"Còn sống." Trương Khải Linh nhàn nhạt đáp.

Anh không ngăn cản động tác của Giải Vũ Thần.

Giải Vũ Thần không phải Lê Thốc, sẽ không bốc đồng phán đoán tình trạng của Diệp Phàm.

Anh chỉ nắm lấy cổ tay Diệp Phàm, không nói chuyện với Giải Vũ Thần nữa, lặng lẽ cảm nhận nhịp đập chậm rãi và nhẹ nhàng của mạch máu dưới ngón tay.

"Diệp Phàm!" Lê Thốc là người thứ hai đến sau Giải Vũ Thần và Kháng Hạo.

Cậu nhìn động tác của Giải Vũ Thần và Trương Khải Linh, một người thăm dò hơi thở một người bắt mạch.

Đây đều là những động tác xác nhận đối phương còn sống hay không.

Lê Thốc lập tức siết chặt nắm đấm, im lặng.

Cậu nghiến răng nghiến lợi nói nhỏ: "Tốt nhất là mày đừng lừa tao." Sau Lê Thốc, Bạch Xà cũng nhanh chóng đuổi kịp mọi người.

Vừa thấy Diệp Phàm nằm trên đất, anh ta lập tức cúi xuống, quan sát kỹ lưỡng.

Theo sau Bạch Xà là Phan Chí và Vương Nguyệt Bán.

Tiếp đó là Quan Cấn, Bạch Hạo, cùng với bác sĩ của đội bị Trương Cường và Hắc Hùng ép phải mang theo.

Mọi người lần lượt đến nơi, ai nấy đều lo lắng nhìn về phía Diệp Phàm.

Trong lòng họ có rất nhiều câu hỏi và vô vàn nỗi lo, nhưng vào lúc

này, không ai dám lên tiếng làm phiền mấy người đang kiểm tra dấu hiệu sinh tồn của Diệp Phàm.

Vị bác sĩ vừa chạm chân xuống đất, sắc mặt vẫn không khá hơn là bao.

Mái tóc của ông trông như vừa bị một cơn cuồng phong thổi qua, sau khi dừng lại vẫn thở hổn hển không ngừng.

Trải qua đoạn đường cấp tốc này, vị bác sĩ đã rút ra được sự khác biệt giữa việc bị Trương Khải Linh và Gia Cát Thanh kéo đi so với việc bị Trương Cường và Hắc Hùng kéo đi.

Khi bị Trương Khải Linh và Gia Cát Thanh kéo, đó là một cảm giác xa lạ và đau đớn đến từ tận sâu trong linh hồn.

Cứ như thể linh hồn của ông đang phải trải qua một cú va chạm ở một chiều không gian khác.

Vì vậy khi dừng lại, thứ đau đớn hơn chính là linh hồn ông.

Còn khi bị Trương Cường và Hắc Hùng kéo đi như thế này, thứ bị hành hạ lại là thể xác.

Bởi vì ông có thể hiểu được tốc độ này.

Nhưng, dù hiểu rằng đây là tốc độ cao mà con người nên có, nó lại không phải là tốc độ cao mà cơ thể ông nên xuất hiện.

Chương 548

Cho nên, dù nỗi đau khi bị Trương Cường và Hắc Hùng kéo đi là một nỗi đau có thể dự đoán trước, nhưng có thể dự đoán không có nghĩa là mức độ đau đớn sẽ giảm nhẹ.

Sau khi dừng lại, vị bác sĩ đứng tại chỗ thở dốc, quãng đường chỉ vài chục mét mà khiến ông cảm thấy như vừa chạy nước rút bài kiểm tra một nghìn mét.

Vừa thở hổn hển, ông vừa lê đôi chân mềm nhũn đi về phía Diệp Phàm.

Khi vừa đến bên cạnh Diệp Phàm, Bạch Xà nói: "Bác sĩ, ông cứ nghỉ ngơi một chút đi." "Để tôi kiểm tra cho tiểu tộc trưởng trước." Nghe những lời này của Bạch Xà, vị bác sĩ ngẩn người.

Mặc dù Bạch Xà cũng là một thành viên không chính thức trong chuyến đi lần này cùng Diệp Phàm.

Nhưng so với những người vốn đã thân thuộc với Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh hơn, cùng với Vương Nguyệt Bán và Bạch Hạo có lợi thế về tính cách; hay Gia Cát Thanh và Giải Vũ Thần có lợi thế về thực lực và sức hút, và Lê Thốc không biết có lợi thế về mặt nào; sự tồn tại của Bạch Xà trong nhóm có thể nói là rất mờ nhạt.

Vì vậy khi Bạch Xà đề nghị kiểm tra cho Diệp Phàm, vị bác sĩ lộ ra vẻ mặt vô cùng bất ngờ.

Không chỉ có bác sĩ, ngay cả Trương Khải Linh và Giải Vũ Thần cũng ngạc nhiên nhìn Bạch Xà.

Họ cũng không ngờ rằng một Bạch Xà bình thường có phần mờ nhạt lại có bản lĩnh như vậy.

Mọi người kinh ngạc nhìn anh ta.

Chỉ thấy, so với vẻ lo lắng hiện rõ trên mặt mọi người, Bạch Xà quả thực bình tĩnh hơn họ rất nhiều.

Thậm chí trông còn bình tĩnh hơn cả biểu cảm trên mặt Trương Khải Linh lúc này.

Mà sự bình tĩnh này, tuyệt đối không phải vì anh ta không quan tâm đến Diệp Phàm, mà là vì anh ta thực sự hiểu biết điều gì đó, không giống như họ chỉ có thể nhìn thấy tình hình bề ngoài hiện tại.

Giải Vũ Thần nhìn Bạch Xà lúc này.

Chỉ thấy, làn da của Bạch Xà thực ra không khác mấy so với vẻ trắng bệch của Diệp Phàm lúc này.

Nhưng, anh không cảm thấy vẻ trắng bệch đó có gì kỳ lạ.

Vẻ trắng bệch ấy dường như vốn dĩ nên tồn tại trên người Bạch Xà.

Mái tóc của Bạch Xà trông còn nhạt màu hơn người khác rất nhiều.

Dưới ánh mặt trời phản chiếu, nó trông có phần bạc trắng.

Giải Vũ Thần bất giác nhìn vào mắt Bạch Xà.

Khoảnh khắc nhìn thấy đôi mắt đó, đồng tử của Giải Vũ Thần co rút lại.

Chỉ thấy, đôi mắt của Bạch Xà lúc này không giống người thường với con ngươi hình tròn.

Lúc này, lòng trắng mắt của Bạch Xà đã biến thành một màu vàng kim trong suốt, còn con ngươi bên trong biến thành một đường chỉ mỏng sẫm màu.

Đôi mắt này trông vô cùng máu lạnh.

Đây tuyệt đối không phải là mắt người, mà là mắt của một con rắn thực thụ!

Trong chốc lát, Giải Vũ Thần cảm thấy đôi mắt này vô cùng quen thuộc.

Cảm giác quen thuộc này không phải vì anh quen thuộc với mắt rắn.

Mà là, anh chắc chắn đã từng thấy bộ dạng này của Bạch Xà!

Anh chỉ cần hồi tưởng một chút liền lập tức nhớ ra mình đã thấy đôi mắt này của Bạch Xà cách đây không lâu!

Hoặc nên nói là trạng thái này của Bạch Xà!

Khi đối phó với bản sao trong gương, anh đã để Bạch Xà ở lại, phụ trách giết chết bản sao của mình.

Cảm giác mà anh cảm nhận được từ Bạch Xà lúc đó, chính là loại khí chất đến từ động vật máu lạnh này!

Đồng tử của Giải Vũ Thần khẽ rung động.

Lúc này, Bạch Xà vươn bàn tay trắng bệch của mình ra, nắm lấy tay Diệp Phàm.

Bàn tay anh trông còn trắng hơn cả Diệp Phàm, mềm mại như không có xương.

Bạch Xà nhìn thẳng vào Diệp Phàm.

Mọi người xung quanh nhìn Bạch Xà, không dám lên tiếng làm phiền.

Nhưng nhìn ánh mắt của Bạch Xà, ai nấy đều ngầm hiểu đó là ánh mắt của một con rắn đang nhìn chằm chằm vào con mồi của nó.

Rất nhanh, trán và thái dương Bạch Xà bắt đầu rịn ra những giọt mồ hôi li ti, nhưng biểu cảm trên mặt anh từ đầu đến cuối không hề thay đổi.

Dường như lúc này anh đã thực sự biến thành một con bạch xà không có tình cảm.

Trong lúc Bạch Xà kiểm tra cho Diệp Phàm, Hách Liên Tĩnh và Gia Cát Thanh cũng đã dìu nhau đi đến bên cạnh mọi người.

Hai người là những người đầu tiên phát hiện Diệp Phàm ngã xuống, nhưng bây giờ vì trận pháp ban nãy, họ lại là những người cuối cùng đến bên cạnh Diệp Phàm, không tính các thành viên đội khảo cổ.

Với tính cách và phong cách làm việc của Hách Liên Tĩnh, bình thường trong vòng bạn bè này, anh ta đi khắp nơi gây chuyện, kẻ thù không ít.

Nếu là bình thường, với bộ dạng thảm hại này của anh ta, chắc chắn sẽ bị Giải Vũ Thần trêu chọc trước, sau đó đến Lê Thốc, cuối cùng Trương Khải Linh sẽ ra đòn sát nhân tru tâm không một tiếng động.

Mà cho dù bị vây công, anh ta cũng sẽ phát huy tài năng lưỡi chiến quần nho, đặt mình vào vị thế của Lã Bố trong Tam Anh chiến Lã Bố, không lùi một bước.

Nhưng bây giờ, mọi người dường như đã xóa bỏ hiềm khích trong khoảng thời gian ngắn ngủi này.

Giải Vũ Thần nhìn thấy Hách Liên Tĩnh, hỏi: "Đã giải quyết xong cả chưa?" Hách Liên Tĩnh và Gia Cát Thanh dìu nhau đi đến bên cạnh Giải Vũ Thần.

Hách Liên Tĩnh gật đầu, khẽ đáp, như thể sợ làm kinh động Diệp

Phàm đang say ngủ: "Giải quyết rồi." Cùng lúc xóa bỏ hiềm khích còn có Gia Cát Thanh và Giải Vũ Thần, những người trước đó bị Bạch Hạo hiểu lầm là "liếc mắt đưa tình" nên chán ghét nhau.

Hai thành viên chuyên phụ trách KPI của Cửu Môn và Đồ Long này nhìn nhau gật đầu.

Ba người đứng sóng vai nhau.

Giải Vũ Thần khẽ hỏi: "Là vì trận pháp trước đó?" Anh vẫn nhớ lúc Hách Liên Tĩnh cản anh lại khi anh định đi về phía Diệp Phàm đang bày trận, đã uy hiếp anh rằng: "Bây giờ cậu qua đó, cậu ta sẽ chết." Hách Liên Tĩnh gật đầu: "Nếu là tôi, Gia Cát Thanh, hay thậm chí là lão gia tử Lưu Bá Ôn." "Lúc đó đã chết rồi." Nghe câu hỏi này của Giải Vũ Thần, Hách Liên Tĩnh không trả lời ngay.

Anh im lặng một lúc.

Cảnh tượng anh và Giải Vũ Thần nhớ lại gần như giống nhau.

Đều là lúc Diệp Phàm bắt đầu khởi động trận pháp.

Hách Liên Tĩnh cảm thấy mình dường như chưa bao giờ chấn động và sợ hãi đến thế.

Anh biết Diệp Phàm làm vậy thì hậu quả phải gánh chịu là gì.

Kỳ Môn, trong một phạm vi nhất định, thời gian, không gian và cát hung đều có thể do người thi thuật tự do điều khiển.

Nhưng khi vượt quá giới hạn này, người thi thuật phải trả một cái giá tương ứng.

Nhẹ thì tẩu hỏa nhập ma, nặng thì bỏ mạng đột ngột, thậm chí còn ảnh hưởng đến con cháu đời sau.

Và một bằng chứng sắt đá chính là Tề gia của họ.

Đời cuối cùng trong Cửu Môn tinh thông thuật pháp.

Chương 549

Tuân thủ quy củ mấy chục năm, nhưng đến lúc tuổi già con cháu đầy đàn lại không biết đã nghĩ gì.

Cuối cùng không biết đã phạm phải thiên cơ nào, lúc lâm chung không có được một kết cục tốt đẹp.

Kết cục không tốt này vô cùng nghiêm trọng.

Ảnh hưởng đến cả Tề gia suy tàn, cuối cùng đến mức tan nhà nát cửa.

Đây cũng là lý do vì sao anh rõ ràng có thiên phú không thua kém Gia Cát Thanh, nhưng giữa chừng lại bị ra lệnh không bao giờ được đụng đến Kỳ Môn, không được bước vào vòng tròn này.

Và sau này còn bị đưa đi xa xôi vạn dặm.

Nhưng không ngờ cuối cùng, dù ở nơi xa xôi, anh vẫn không thoát khỏi bánh xe số phận.

Ở dị quốc xa xôi, anh cũng nhìn những người đồng đội bên cạnh mình lần lượt chết đi, hoặc biến thành quái vật.

Hách Liên Tĩnh đã đổi tên, nhưng không thể thoát khỏi những gì họ Tề mang lại cho anh.

Không thể thoát khỏi những gì anh phải gánh vác.

Cuối cùng, anh cũng phải trả giá bằng việc mất đi đôi mắt bình thường và sự trôi chảy của thời gian, biến thành bộ dạng như bây giờ.

Hơn nữa, trước khi gặp Diệp Phàm, trong lòng anh luôn có một dự cảm rằng một ngày nào đó mình sẽ biến thành thứ giống như quái vật trong phòng thí nghiệm.

Từ khi Tề gia còn tồn tại, cho đến trăm năm sau là hiện tại, hoặc nói là khoảng thời gian trước khi gặp Diệp Phàm, lời nguyền này vẫn luôn như hình với bóng.

Vì vậy, với tư cách là người đã từng trải qua, Hách Liên Tĩnh biết để làm được đến mức này, cái giá mà Diệp Phàm phải trả là như thế nào.

Hơn nữa, quy tắc của Kỳ Môn chính là chỉ cho bạn cơ hội trước khi lựa chọn.

Nói cách khác, Kỳ Môn chỉ cho bạn lựa chọn làm hoặc không làm.

Kỳ Môn, trận pháp, cho đến cả cuộc đời con người, đều trải qua trong sự lựa chọn không ngừng.

Mà Kỳ Môn vì thực sự có thể mang lại cho con người rất nhiều thứ, nên nó còn tàn nhẫn hơn cả cuộc đời.

Nó chỉ cho bạn lựa chọn làm hoặc không làm, chứ không cho bạn lựa chọn tiếp tục làm hay dừng lại sau khi đã làm.

Khi đã đưa ra lựa chọn đầu tiên là làm hay không làm, bạn phải trả cái giá tương ứng cho lựa chọn đó.

Nếu chọn không làm, bạn phải gánh chịu hậu quả của việc không làm.

Nếu chọn làm, bạn phải gánh chịu cái giá phải trả sau khi đã đưa ra quyết định này.

Nếu lúc đó Giải Vũ Thần và Trương Khải Linh đi cắt ngang Diệp Phàm, người đã đưa ra lựa chọn, thì tổn thương mà Diệp Phàm phải chịu tuyệt đối không nhỏ hơn bây giờ.

Đây là lý do cho tất cả sự lo lắng và sợ hãi của Hách Liên Tĩnh đối với lựa chọn này của Diệp Phàm.

Vì đã từng trải qua, anh biết lựa chọn này đáng sợ đến mức nào.

Dĩ nhiên, ví dụ không chỉ có mỗi Tề gia nhà họ.

Khi Lưu Bá Ôn nói về những đứa con ưu tú của mình đều vì sự nghiệp của ông mà đi trước ông.

Hách Liên Tĩnh thực ra không hề ngạc nhiên chút nào.

Dù sao, những gì Lưu Bá Ôn đã làm còn nghiêm trọng hơn Tề gia rất nhiều.

Chặt đứt long mạch thiên hạ.

Đến tận bây giờ, vẫn có thể để Lưu Bá Ôn lại một người hậu duệ có vẻ là Lưu Bác Văn.

Đã gần như là một kỳ tích.

Bao gồm cả hài cốt cuối cùng của Lưu Bá Ôn mà họ nhìn thấy trong mộ dưới biển.

Dùng chính thân xác máu thịt của mình để nuôi dưỡng xiềng xích đồng xanh trói rồng.

Nỗi đau kéo dài năm trăm năm như vậy, tuyệt đối là hình phạt tàn nhẫn hơn cả lăng trì gấp vạn lần.

Nghĩ đến Lưu Bá Ôn, Hách Liên Tĩnh lại nhớ đến câu cuối cùng Lưu Bá Ôn để lại cho họ trước khi đi.

"Cậu ấy sẽ ở lại." Hách Liên Tĩnh vừa nghĩ, vừa khẽ nói ra câu này với âm lượng tự lẩm bẩm.

Giải Vũ Thần không nhận được câu trả lời cho câu hỏi của mình, nhưng lại nghe thấy Hách Liên Tĩnh nói một câu như vậy.

Anh lập tức cảm thấy có chút nghi hoặc.

Vì Hách Liên Tĩnh rõ ràng không phải đang dùng những lời ông nói

gà bà nói vịt để lừa anh.

Trông như thể chính Hách Liên Tĩnh cũng đang nghĩ đến điều gì đó kỳ quái.

Điều có thể khiến một người có tư duy nhảy vọt như Hách Liên Tĩnh cũng phải nghiêm túc đặt câu hỏi, vấn đề này khiến Giải Vũ Thần càng thêm nghi hoặc.

"Cái gì ở lại?" "Ai sẽ ở lại?" "Tiểu Diệp?" Giải Vũ Thần vừa hỏi, vừa nhìn về phía Diệp Phàm đang bị Bạch Xà nhìn chằm chằm.

Khác với Hách Liên Tĩnh.

Khi Giải Vũ Thần nghe câu này, Hách Liên Tĩnh chỉ dùng giọng điệu có chút không hiểu, có chút nghi hoặc tự lẩm bẩm.

Còn khi Hách Liên Tĩnh nghe câu này, có thể nghe ra sự vui mừng và an tâm trong giọng điệu của Lưu Bá Ôn.

Hách Liên Tĩnh có thể đưa ra một dự đoán tích cực cho câu nói này.

Nhưng Giải Vũ Thần thì không.

Anh không nghe ra được sự vui buồn của Hách Liên Tĩnh, chỉ nghe ra sự không hiểu, nghi hoặc và sự suy tư về câu nói này.

Giải Vũ Thần tự nhiên sẽ đưa ra hai phán đoán trái ngược nhau cho hai từ "ở lại".

Một là Diệp Phàm sẽ sống lại, ở lại bên cạnh họ.

Ý nghĩ này giống với phán đoán mà Hách Liên Tĩnh đưa ra vì đã nghe được sự an tâm và vui mừng trong lời nói của Lưu Bá Ôn.

Nhưng, còn có một ý nghĩa khác.

Hoàn toàn trái ngược.

Ý nghĩa khác, là ở lại đây.

Diệp Phàm sẽ không bao giờ có thể đưa họ đi bất cứ đâu nữa, cậu ấy sẽ vĩnh viễn ở lại trong sa mạc này.

Sự khác biệt to lớn giữa hai hàm ý này khiến Giải Vũ Thần nhíu mày ngay lập tức.

Giải Vũ Thần nhanh chóng liếc nhìn Hách Liên Tĩnh, nghiêm giọng hỏi: "Nói cho hết lời!" "'Ở lại' là có ý gì?" Hách Liên Tĩnh im lặng một lúc, rồi kể lại đơn giản tình hình lúc đó cho Giải Vũ Thần: "Tôi hỏi lão gia tử Lưu Bá Ôn, vì sao tiểu Diệp tử vừa rồi còn có thể làm nhiều việc như vậy." "Cơ thể cậu ấy bây giờ rốt cuộc có sao không." "Tiểu tộc trưởng sẽ ở lại, cậu ấy vốn dĩ sẽ ở lại." Trong chuyện của Diệp Phàm, Hách Liên Tĩnh hiếm khi lợi dụng thông tin chênh lệch để đố Giải Vũ Thần.

Mặc dù sự thật thà hoàn toàn không liên quan gì đến Hách Liên Tĩnh, nhưng anh ta quả thực đã thuật lại những điều này một cách thành thật.

Giải Vũ Thần nghe câu trả lời này của Hách Liên Tĩnh cũng khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Ít nhất, câu trả lời này là "ở lại" theo hướng tốt.

Chương 550

"Nhưng, tại sao Bá Ôn lão tiên sinh nói là 'ở lại', không phải là 'sống lại'?" Tuy nhiên, Giải Vũ Thần không quá băn khoăn về việc một thuật sĩ nói "ở lại" hay "sống lại" như Hách Liên Tĩnh.

Anh chỉ khẽ thở phào, nói: "Sống lại là tốt rồi." "Ở lại, tốt hơn bất cứ thứ gì." Một bên, Gia Cát Thanh cũng nghe thấy cuộc đối thoại giữa hai người.

Với tư cách là truyền nhân của Thất Đao Toái Lân Đao, Gia Cát Thanh nói với Giải Vũ Thần và Hách Liên Tĩnh: "Bá Ôn tiên sinh đã an tâm rời đi, chứng tỏ tiểu tộc trưởng tuyệt đối sẽ không sao." Hách Liên Tĩnh và Giải Vũ Thần chú ý thấy, khi Gia Cát Thanh nói câu này, nắm đấm buông thõng của anh ta đã siết chặt lại.

Rất rõ ràng, mặc dù lý trí của anh ta tin tưởng vào thực lực của Lưu Bá Ôn và câu nói của ông, nhưng khi nhìn thấy bộ dạng này của Diệp Phàm, trong lòng vẫn không khỏi thắt lại.

Trong những chuyện mà bản thân thực sự quan tâm, ngay cả đối với những thuật sĩ luôn dòm ngó thiên cơ như họ cũng vậy.

Biết trước kết quả là một chuyện.

Nhưng nhìn thấy quá trình trước khi kết quả đó xảy ra, lại là một chuyện khác.

Giống như bây giờ, cho dù họ biết Lưu Bá Ôn đã nói Diệp Phàm sẽ ở lại.

Nhưng khi họ nhìn phản ứng của Bạch Xà, vẫn một người còn căng thẳng hơn người kia.

Cùng lúc đó, Bạch Xà đang quan sát Diệp Phàm đột nhiên cúi đầu,

ôm lấy ngực mình.

Khoảnh khắc này, biểu cảm như động vật máu lạnh của anh ta dường như cuối cùng cũng xuất hiện vết nứt.

Bạch Xà nhíu mày, lộ ra vẻ mặt có chút đau đớn.

Trương Khải Linh lập tức hỏi: "Diệp Phàm sao rồi?" Giải Vũ Thần, Gia Cát Thanh và Hách Liên Tĩnh, những người đã biết lời của Lưu Bá Ôn, cũng bất giác bước lên một bước.

Dù đã ăn một viên thuốc định tâm, họ vẫn căng thẳng nhìn Bạch Xà đang có biểu hiện khác thường.

Bạch Hạo và Phan Chí cũng lập tức ngồi xổm xuống, một trái một phải đỡ lấy Bạch Xà.

Phan Chí lo lắng liếc nhìn về phía Diệp Phàm, hỏi: "Bạch Xà, chuyện gì thế này?" Bạch Hạo cũng sốt ruột nhìn Bạch Xà: "Xà ca, anh có cảm nhận được gì không?" "Hay là chúng ta cứ để bác sĩ qua xem cho tiểu tộc trưởng đi?

Thật sự không được thì chúng ta quay về." "Có chuyện gì mà không thể bàn bạc kỹ lưỡng hơn chứ?" Đối mặt với một loạt câu hỏi, Bạch Xà không trả lời ngay.

Mà cong lưng, có chút khó nhọc hít sâu.

Cùng lúc đó, đặc tính giống động vật máu lạnh trên người anh cũng đang dần biến mất.

Cho đến khi đôi mắt của anh không còn giống mắt rắn, không có lòng trắng, chỉ có một tròng mắt màu vàng kim và một con ngươi mảnh, mà biến thành đôi mắt người có lòng trắng và con ngươi đen bình thường, trên người Bạch Xà cuối cùng mới có chút hơi người.

Anh lập tức cố nén cảm giác khó chịu trên người, ngẩng đầu lên

nói với Trương Khải Linh: “Tôi thấy tiểu tộc trưởng!” Trương Khải Linh lập tức hỏi dồn: “Ở đâu?” Bạch Xà suy nghĩ một chút, trên mặt lộ ra vẻ mơ hồ, nói: “Tôi cũng không chắc đó là nơi nào.” “Nhưng tiểu tộc trưởng nói với tôi, cậu ấy sẽ sớm quay lại.” Nói rồi, Bạch Xà nhìn Diệp Phàm đang nằm yên tĩnh với ánh mắt vô cùng lo lắng.

“Tôi còn thấy, vết thương của tiểu tộc trưởng rất nặng.” Bạch Xà lại nhíu mày nhớ lại hình ảnh mình vừa thấy, biểu cảm trở nên có chút đau đớn.

Anh lặp lại lời mình vừa nói: “Vết thương của tiểu tộc trưởng rất nặng, nghiêm trọng hơn rất nhiều so với những gì chúng ta đang thấy.” Khi Bạch Xà trở lại trạng thái bình thường, biểu cảm trên mặt anh phong phú hơn rất nhiều so với khi anh biến thành một con rắn máu lạnh.

Vừa rồi, biểu cảm của Bạch Xà lạnh lùng và bình thản, thậm chí trông còn có chút nguy hiểm, cho người ta cảm giác Diệp Phàm hoàn toàn không sao.

Bây giờ, biểu cảm trên mặt Bạch Xà là sự đau đớn có thể nhìn thấy bằng mắt thường.

Dù anh không nói câu này, cũng đủ để những người xung quanh cùng căng thẳng theo.

Một bên, Vương Nguyệt Bán nghe thấy lời này của Bạch Xà, không nhịn được nói: “A Xà à, có phải cậu vừa mơ một giấc không?” “Sao lại thấy được tiểu tộc trưởng của chúng ta chứ?” “Có phải nhìn nhầm rồi không?” Vương Nguyệt Bán vẫn hy vọng tiểu tộc trưởng của họ, dù có giống như những gì họ đang thấy, cũng tốt nhất là không giống như lời Bạch Xà nói: vết thương còn nặng hơn những gì họ đang thấy.

Bạch Hạo cũng nói: “Đúng vậy Xà ca, tiểu tộc trưởng chẳng phải

vẫn luôn ở đây sao?" "Anh thấy tiểu tộc trưởng ở đâu vậy?" Không thể hiểu được những gì Bạch Xà đang nói, gần như tất cả mọi người đều chọn cách trốn tránh khả năng này.

Phan Chí cũng thở dài, sau đó gật đầu nói: "Hay là chúng ta cứ để bác sĩ chuyên môn xem cho tiểu tộc trưởng đi?" "Thật sự không được, chúng ta đi đến đây thôi." "Còn núi xanh thì không lo thiếu củi đốt." "Hơn nữa chúng ta đến đây một lần rồi, sau này nên chú ý điều gì cũng đã biết." "Bây giờ an nguy của tiểu tộc trưởng mới là quan trọng nhất." Vừa nói, anh ta vừa ngẩng đầu nhìn về phía bác sĩ: "Bác sĩ?" Bác sĩ cũng lập tức nhận được tín hiệu từ Phan Chí, cầm theo trang bị của mình đi lên: "À, à đúng, tôi đây, để tôi kiểm tra cơ thể cho tiểu Diệp tộc trưởng trước." Tuy nhiên.

Bạch Xà lắc đầu, nói: "Anh có thể không tin vào cảm ứng của một người." "Nhưng anh không thể nghi ngờ năng lực cảm ứng của Bạch Xà Vương." Vương Nguyệt Bán nói: "Bạch Xà Vương gì?" "Xà Vương chẳng phải là vị ở bên cạnh chúng ta đây sao?" Nói rồi, Vương Nguyệt Bán chỉ về phía con cự xà.

Mọi người cũng bất giác liếc nhìn về phía con cự xà.

Ánh mắt này, không chỉ nhìn thấy con cự xà, mà còn thấy cả Lưu Bác Văn và Triệu Trạch Minh vẫn còn trên đỉnh đầu nó.

Vương Nguyệt Bán nhìn hai cái đầu đang cẩn thận ló ra, nói: "Đúng rồi, ai có thể đưa hai cậu bạn nhỏ này xuống được không?" "Có phải đã bỏ quên hai đứa nó trên đó rồi không?" Anh ta vừa nói, vừa nhìn về phía Trương Khải Linh.

Rất rõ ràng, hiện tại ngoài Diệp Phàm chưa tỉnh và không biết thương tích ra sao, chỉ có một mình Trương Khải Linh có thể tay không đi lên nơi cao như vậy, đưa hai người xuống.

Trương Khải Linh cũng gật đầu, sau đó vung Kinh Trập ra bên

cạnh mình.

Thấy hành động này của Trương Khải Linh, Giải Vũ Thần và Hách Liên Tĩnh, những người từng có kinh nghiệm đi nhờ xe trên Kinh Trập, lập tức lên tiếng ngăn cản: "Ách Ba, anh không định dùng Kinh Trập đưa hai đứa nhỏ này xuống đấy chứ?" "Chúng nó không chịu nổi đâu." Giải Vũ Thần cũng nhíu mày nói: "Kinh Trập đưa chúng nó xuống, có thể tiễn chúng nó đi luôn đấy." Anh liếc nhìn Diệp Phàm, bổ sung: "Chúng nó là bạn của Tiểu Diệp phải không, đợi Tiểu Diệp tỉnh lại, anh nói với cậu ấy thế nào, đổ tội cho Kinh Trập à?" Nghe vậy, Trương Khải Linh lạnh nhạt nói: "Không cần." Hai chữ ngắn gọn như vậy, nhất thời khiến người ta không hiểu Trương Khải Linh đang trả lời câu hỏi nào.

Rốt cuộc là không cần giải thích với Diệp Phàm, hay là không cần đổ tội cho Kinh Trập.

Tuy nhiên, sau khi Trương Khải Linh nói xong, sau lưng anh đột nhiên cũng xuất hiện một bóng ảnh khổng lồ.

Đó cũng là bóng của một con cự xà.

Nhưng so với rắn, nó trông giống một con giao long hơn.

Bóng ảnh này chỉ xuất hiện một thoáng rồi biến mất.

Và khoảnh khắc tiếp theo, con cự xà kia lại từ từ cúi đầu về phía họ.

"Kinh Trập, chính là vua của vạn rắn." Bạch Xà nói.

Mọi người đầu tiên là có chút ngạc nhiên nhìn về phía Bạch Xà.

Sau đó, bên cạnh họ có tiếng động.

Con cự xà bên cạnh họ lại từ từ cúi cái đầu khổng lồ của mình xuống.

Kèm theo tiếng hét kinh hãi của Lưu Bác Văn: “Vãi chưởng?

Cái con này định đưa tôi đi đâu thế?” “Sao tự nhiên lại động đậy thế?” Tiếng hét kinh hoàng của Lưu Bác Văn ngày càng gần với mọi người trên mặt đất.

Cái đầu khổng lồ của cự xà cũng ngày càng gần đám đông.

Rất nhanh, con cự xà đã đưa Lưu Bác Văn và Triệu Trạch Minh đến độ cao chỉ cách mặt đất bằng độ dày của một cái đầu rắn.

Chỉ là cái đầu rắn này dù có áp sát hoàn toàn xuống đất, chỉ riêng độ dày của nó cũng đã cao gần hai mét.

Đối với Giải Vũ Thần và những người khác, đây là độ cao như đi trên đất bằng.

Nhưng đối với người bình thường, đây vẫn là một khoảng cách không dễ kiểm soát.

Hai người đứng trên cái đầu rắn khổng lồ này vẫn còn có chút kinh hồn bạt vía, sắc mặt trắng bệch nhìn xuống đất.

Thực tế, khi đầu con cự xà đột nhiên bắt đầu từ từ hạ xuống, hồn của hai người đã bay mất một nửa.

Bây giờ, dù có đến được đất bằng, chân cũng sẽ mềm nhũn.

Huống chi, hiện tại vẫn đang ở trên đỉnh đầu con cự xà cao hơn hai mét.

Lưu Bác Văn đứng ở mép, sắc mặt trắng bệch nhìn mọi người bên dưới.

Chỉ thấy, đại ca mà cậu ta hằng mong nhớ đang được mọi người vây quanh.

Nhưng bên cạnh đại ca của cậu không phải là bác sĩ, mà là Bạch Xà, người mà cậu không có ấn tượng sâu sắc.

Cậu ta đang định từ độ cao này hỏi bác sĩ tại sao không nhanh chóng kiểm tra cho đại ca mình.

Chương 551

Dựa vào linh cảm không tốt không thể xua đi vừa rồi, Lưu Bác Văn cảm thấy chỉ có người không cần bác sĩ kiểm tra nữa mới có vị trí đứng như hiện tại.

Tuy nhiên, Lưu Bác Văn vừa định mở miệng, tầm mắt đã rơi vào người Diệp Phàm.

Khoảnh khắc này, linh cảm cực kỳ quỷ dị không tốt đó lại thần kỳ biến mất.

Cậu có thể cảm nhận rõ ràng sinh khí đang từ từ quay trở lại trên người Diệp Phàm, người trông như đang ngủ một cách yên bình.

Mọi người trên mặt đất nhìn biểu cảm thay đổi của Lưu Bác Văn trong khoảng thời gian chưa đầy một phút.

Trong mắt Hách Liên Tĩnh và Giải Vũ Thần, biểu cảm lúc sợ hãi lúc lại cười của Lưu Bác Văn trông như bị kích động quá lớn.

Nhưng Trương Khải Linh nhìn sự thay đổi biểu cảm trên mặt Lưu Bác Văn, trong đôi mắt lạnh lùng, lại lộ ra một tia vui mừng.

Mặc dù không biết tại sao, nhưng Trương Khải Linh vẫn nhớ khi đứng trên đỉnh đầu cự xà, mọi cảm giác của Lưu Bác Văn đều giống như một điềm báo.

Ngay cả khi anh cũng nghĩ rằng sau khi xử lý xong Tỳ Hí, Diệp Phàm sẽ không sao.

Lưu Bác Văn lại là người đầu tiên cảm nhận được điều gì đó, hoảng hốt hét lên một tiếng "Đại ca".

Sau đó, Diệp Phàm thực sự như mất đi tất cả sinh khí, từ trên đỉnh đầu cự xà rơi xuống.

Sự thay đổi này vô cùng đột ngột.

Dù anh vẫn luôn chú ý đến Diệp Phàm, trước khi Diệp Phàm ngã xuống, cũng không nhìn ra bất kỳ điều gì khác thường.

Diệp Phàm ngã xuống, không phải là năng lượng trên người bị tiêu hao dần dần, mà giống như vẫn luôn hoạt động ổn định, biểu hiện hết sức mình.

Cuối cùng khi một nhiệm vụ nào đó hoàn thành, đột nhiên bị ai đó tháo pin đi vậy.

Ngoài việc cậu ta ngã xuống, trước đó không có bất kỳ điềm báo nào.

Nhưng Lưu Bác Văn lại dự đoán được trước đó.

Vì vậy Trương Khải Linh nhìn thấy Lưu Bác Văn lộ ra biểu cảm này khi thấy Diệp Phàm, đã vui mừng trong thoáng chốc.

"Giải Vũ Thần, đưa họ xuống." Nghe tộc trưởng nhà mình lần đầu tiên dùng thân phận tộc trưởng ra lệnh cho mình, Giải Vũ Thần liếc nhìn về phía Trương Khải Linh.

Anh nhìn thấy sự lạnh nhạt trong mắt Trương Khải Linh, nhưng vì tộc trưởng nhà anh bình thường biểu cảm trên mặt và tình cảm trong mắt vốn đã vô cùng hiếm hoi.

Cộng thêm bản thân anh có khả năng quan sát nhạy bén hơn người, nên dù niềm vui đó chỉ có một chút, Giải Vũ Thần cũng rất dễ dàng quan sát được.

Giải Vũ Thần biết rõ ánh mắt như vậy của Trương Khải Linh vào lúc này không phải là vô cớ, vì vậy không nói nhiều.

Anh vung cây côn Long Văn của mình, chạy lấy đà hai bước rồi chống côn xuống đất, còn bản thân thì nương theo lực chống của côn

mà nhảy lên không.

Mọi người chỉ thấy Giải Vũ Thần xoay người trên không, dùng một động tác vô cùng nhẹ nhàng nhưng thực ra lại đầy sức mạnh nhảy lên đỉnh đầu cự xà.

Lưu Bác Văn nhìn Giải Vũ Thần xuất hiện giữa mình và Triệu Trạch Minh, đang định chào hỏi.

Và báo cáo cho Giải lão bản tin tốt là linh cảm không tốt của mình đã biến mất.

Nhưng Giải Vũ Thần đã không nói lời nào mà nắm lấy cánh tay cậu ta.

Bên kia, Triệu Trạch Minh cũng giống Lưu Bác Văn, nắm lấy cánh tay còn lại của cậu ta.

Bạch Hạo ngẩng đầu nhìn ba người trên đó một cái.

Vì cậu và Lưu Bác Văn là đồng trang lứa, và vì Lưu Bác Văn là một người phát cơm chó có tâm.

Thêm vào đó, họ đều là những giống chó nhỏ yếu thế hơn trong số những người bên cạnh Diệp Phàm, nên mối quan hệ giữa Bạch Hạo và Lưu Bác Văn vẫn luôn tốt.

Bây giờ cậu cũng có chút lo lắng không biết Giải Vũ Thần sẽ đưa Lưu Bác Văn và Triệu Trạch Minh xuống như thế nào.

Tuy nhiên, khoảnh khắc tiếp theo, sau khi Giải Vũ Thần nắm lấy cánh tay hai người, liền trực tiếp từ đỉnh đầu cự xà nhảy xuống.

Bạch Hạo lập tức lộ ra vẻ mặt chấn động và nghi hoặc.

Dẫn theo hai người nhảy xuống như vậy, có gì khác với việc để hai người họ tự nhảy xuống không?

Bạch Hạo có chút ngạc nhiên quay đầu lại nhìn tộc trưởng của

Giải Vũ Thần, người đã giao nhiệm vụ này cho anh ta, Trương Khải Linh.

Chỉ thấy, biểu cảm trên mặt Trương Khải Linh không có bất kỳ biến động nào, cũng không có bất kỳ sự phản đối hay ngạc nhiên nào.

Anh ta đồng ý với cách làm này!

Không hổ là tộc trưởng đồng môn!

Nhưng may mắn là, có Giải Vũ Thần dẫn theo, Lưu Bác Văn và Triệu Trạch Minh quả thực có nhiều tự tin hơn là tự mình nhảy.

Ít nhất, hai người được Giải Vũ Thần dẫn theo, đều tiếp đất bằng hai chân.

Mặc dù sau khi Giải Vũ Thần buông tay, cả hai đều loạng choạng về phía trước vài bước rồi ngã xuống đất, nhưng có một lớp đệm nên không thực sự bị thương.

Giải Vũ Thần đặt hai người trong tay xuống, quay trở lại bên cạnh Diệp Phàm, nói với Bạch Xà: "Anh nói tiếp đi, Bạch Xà." "Tình hình của Diệp Phàm rốt cuộc thế nào rồi." "Cái gì gọi là, tệ hơn cả những gì chúng ta thấy." Bạch Xà nhíu mày, nói: "Ý tôi là, bây giờ chúng ta tuy không nhìn ra được vết thương của tiểu tộc trưởng." "E là sờ cũng rất khó sờ ra." "Nhưng, tôi thấy tiểu tộc trưởng, vết thương trên người đều rất rõ ràng, và rất đáng sợ." "Khi tôi muốn gọi tiểu tộc trưởng ra khỏi cảnh ngộ đó, đã bị cậu ấy đuổi ra." "Đó là sức mạnh mà tôi không thể chống cự." "Nhưng cuối cùng tiểu tộc trưởng nói với tôi, cậu ấy sẽ sớm quay lại, bảo tôi chuyển lời, không cần lo lắng." "Hơn nữa, tôi nghe thấy, nơi đó, được gọi là Chung Cực Hiện Tượng." Nghe xong lời của Bạch Xà, các thành viên xung quanh đều có phản ứng khác nhau.

Trương Khải Linh im lặng đọc lại mấy chữ cuối cùng mà Bạch

Xà vừa nhắc đến: "Hiện tượng chung cực." Bạch Xà gật đầu, nói: "Không sai, chính là hiện tượng chung cực." "Nhưng tôi không biết đây là hiện tượng gì, Tiểu tộc trưởng không nói cho tôi biết." "Dường như, chính cậu ấy cũng không hiểu rõ rốt cuộc nguyên lý của nó là gì." Nghe Bạch Xà nói vậy, Trương Khải Linh nhíu chặt mày.

Trong đầu hắn hiện lên rất nhiều hình ảnh hỗn loạn.

Cảm giác này giống như những mảnh vỡ ký ức đã biến mất lại một lần nữa quay về trong tâm trí hắn.

Nhưng vô số mảnh vỡ khiến hắn hoàn toàn không thể nhìn rõ.

Hắn chỉ biết, mình thật sự có phản ứng với bốn chữ "Hiện tượng chung cực".

Trương Khải Linh cúi đầu, nhìn gương mặt Diệp Phàm như đang ngủ say một cách yên bình.

Những mảnh vỡ trong đầu khiến hắn càng ngày càng cảm thấy, từ rất lâu rất lâu về trước, mình thật sự đã quen biết Diệp Phàm.

Bỗng nhiên, một hình ảnh nhanh chóng lóe lên trong đầu Trương Khải Linh.

Hình ảnh đó giống như một đoạn video đang phát.

Trương Khải Linh chỉ kịp vội vàng liếc qua một cái, hình ảnh đó lại trở nên mơ hồ.

Nhưng chỉ một cái liếc mắt này, Trương Khải Linh cũng nắm bắt được rất nhiều thông tin.

Hắn thấy hình ảnh đó là ở trong một sơn động tối tăm.

Một người giống hệt hắn, hoặc có thể nói, chính là bản thân hắn trong quá khứ, đang ôm một cái tã lót màu vàng kim trong lòng.

Đứa bé trong tã lót trông như thế nào, hắn không nhìn rõ.

Nhưng hắn nhìn rõ chính mình đang ôm đứa bé vững vàng bước về phía trước, thì đối mặt với một người trẻ tuổi đang đứng ngơ ngác trong sơn động.

Người trẻ tuổi đó bây giờ đang nằm trên đùi hắn, ngay cả bộ quần áo trên người cũng chính là bộ mà cậu đang mặc hiện tại.

Trương Khải Linh gần như cùng lúc với bản thân trong hình ảnh nhận ra Diệp Phàm đang đứng phía trước với vẻ mặt khó hiểu và mờ mịt.

“Diệp Phàm.” “Diệp Phàm.” Bản thân trong đầu Trương Khải Linh và hắn ngoài đời thực cùng lên tiếng.

Chương 552

Hai âm thanh trùng khớp vào nhau.

Chỉ là, thiếu niên trong hình ảnh nghe tiếng liền quay đầu lại, vui mừng gọi một tiếng: "Tiểu Ca!" Còn Trương Khải Linh ngoài đời thực lại không nhận được một lời hồi đáp nào từ Diệp Phàm đang say ngủ.

Trương Khải Linh khẽ nắm tay thành quyền.

Hắn một lần nữa khẳng định suy đoán trước đó của mình, rằng từ rất lâu rất lâu về trước, hắn đã gặp Diệp Phàm, cũng đã quen biết Diệp Phàm.

Chắc chắn là vào thời điểm còn sớm hơn cả ký ức lần này, sớm hơn cả lúc hắn quen biết đứa trẻ này.

Bởi vì cho dù Diệp Phàm mà hắn đang ôm vẫn còn là một đứa trẻ, nhưng bản thân hắn lúc đó cũng đã nhận ra ngay thiếu niên như từ trên trời rơi xuống kia.

Chính là Diệp Phàm trong ký ức của hắn.

Mà ký ức, đối với Trương Khải Linh, là thứ quý giá nhất.

Những người xung quanh không có phản ứng lớn như Trương Khải Linh đối với bốn chữ "Hiện tượng chung cực".

Họ chỉ suy ngẫm một lát, rồi chuyển trọng tâm sang những điểm khác trong lời nói của Bạch Xà.

Phan Chí nói: "Nếu vết thương của Tiểu tộc trưởng nghiêm trọng như vậy, hay là để bác sĩ của đội đến kiểm tra cho cậu ấy đi." "Chúng ta cứ nhìn thế này cũng chẳng nhìn ra được manh mối gì." Bác sĩ của đội cũng hoàn hồn, vội vàng tiến đến trước mặt Diệp Phàm.

Lần này, Bạch Xà không ngăn cản bác sĩ kiểm tra, chỉ nói: "Vừa rồi tôi đã giúp Tiểu tộc trưởng kiểm tra một lần rồi." "Dựa vào những thứ này, không kiểm tra ra được gì đâu." Nghe lời của Bạch Xà, bác sĩ vừa gật đầu tỏ vẻ đồng ý, nhưng tay vẫn rất thành thật lấy ra dụng cụ y tế của mình.

Bạch Xà nhìn bác sĩ dùng tay kiểm tra khắp người tiểu tộc trưởng của mình, im lặng thở dài một tiếng.

Bác sĩ không tin, dùng dụng cụ của mình kiểm tra khắp người Diệp Phàm một lượt, sau đó vô cùng khó tin nhìn về phía Bạch Xà.

"Tiểu tộc trưởng Diệp, chức năng cơ thể dường như thật sự không có vấn đề gì." Bác sĩ khó tin nhìn lại dụng cụ của mình.

Sau đó, để xác định dụng cụ vẫn có thể sử dụng bình thường, bác sĩ đặt nó lên người mình.

Ngay khoảnh khắc tiếp xúc với cơ thể, dữ liệu trên dụng cụ lập tức có sự thay đổi mới.

Nhìn dữ liệu rõ ràng đang giảm xuống, bác sĩ biết vấn đề không nằm ở dụng cụ của mình.

Một bên, cơ thể của Hách Liên Tĩnh và Gia Cát Thanh đã dần hồi phục trong khoảng thời gian ngắn ngủi này.

Hai người gần như đồng thanh nói: "Dùng những thứ này không tra ra được đâu." "Máy móc không kiểm tra ra là rất bình thường." Hách Liên Tĩnh cũng đi về phía Diệp Phàm vài bước.

Nghe được lời của Bạch Xà, giờ đây anh ta hoàn toàn tin tưởng câu nói mà Lưu Bác Văn để lại trước khi đi: "Anh ấy vốn dĩ sẽ ở lại".

Hách Liên Tĩnh ngồi xổm bên cạnh Diệp Phàm, cầm lấy tay cậu ta lắc lắc.

Cảm nhận được bàn tay này vẫn còn nhiệt độ của người bình thường, anh ta cười cười, nói: "Cậu ta không bị ngoại thương." "Đây là một loại phản phệ mà Kỳ Môn mang lại cho cậu ta." "Các người có thể hiểu là, đây là một loại hình phạt nghiêm khắc mà Thiên ý giáng xuống cho cậu ta vì đã tự ý thay trời đổi đất." "Đã vượt qua mức độ nghiêm trọng mà người phàm có thể kiểm tra được." Hách Liên Tĩnh nắm chặt tay Diệp Phàm, dường như muốn thông qua hành động này để truyền đi năng lượng gì đó cho người đang say ngủ.

"Cậu ta sẽ tỉnh lại thôi." "Nhưng trước khi cậu ta tỉnh lại, chúng ta thật sự chẳng có cách nào cả." Hách Liên Tĩnh nói xong, các thành viên xung quanh đều im lặng.

Một loại đau đớn mà sức người không thể quan sát được, đó là mức độ như thế nào, họ căn bản không thể tưởng tượng.

Sau một lúc yên tĩnh, Giải Dữ Thần tiến lên hai bước, đá Hách Liên Tĩnh đang nắm tay Diệp Phàm ra.

"Anh đừng có chắn ở đây." "Cản trở Tiểu Diệp hít thở không khí trong lành." Hách Liên Tĩnh bị Giải Dữ Thần đá ngã một cách rất mất mặt, nhưng lại kiên trì ngồi xổm lại.

Anh ta phủi cát trên người, nói: "Tôi phải ở đây với Tiểu Diệp tử." "Mọi người có thể không biết sự phản phệ của Kỳ Môn đáng sợ đến mức nào đâu, tôi phải ở đây với cậu ấy." Nghe vậy, Bạch Hạo, Lê Thốc và Lưu Bác Văn cũng rất tự giác ngồi xổm bên cạnh Diệp Phàm.

Bạch Hạo nói: "Tôi cũng phải ở đây với Tiểu tộc trưởng!" "Tôi phải đợi Tiểu tộc trưởng tỉnh lại, rồi đưa anh ấy về bệnh viện!" Lê Thốc ngồi cùng cậu ta gật đầu, nói: "Lần này bất kể cậu ta nói gì, cũng không thể để cậu ta tiếp tục đi xuống nữa." Lưu Bác Văn ngược lại là người ít lo lắng nhất trong ba người.

So với lo lắng, cậu ta bây giờ càng thêm nghi hoặc.

Không biết vì sao, lúc đại ca của cậu ta đứng vững, trong lòng cậu ta toàn là dự cảm không tốt.

Bây giờ, Diệp Phàm nằm như vậy, không thể cho họ một chút phản ứng nào, cậu ta lại không còn lo lắng thấp thỏm như vừa rồi nữa.

Tuy nhiên, ba người vừa ngồi xuống, đã bị Hách Liên Tĩnh không phân biệt nam nữ già trẻ đẩy ra một loạt.

Ba người như những quân cờ domino, chồng lên nhau ngã xuống.

Hách Liên Tĩnh hùng hồn nói: "Mấy người đều vây ở đây, không khí xung quanh Tiểu Diệp tử sẽ không còn trong lành nữa." Cả đám người bị Hách Liên Tĩnh đẩy ngã xuống đất, khi nhìn anh ta đều mang theo vẻ mặt giống hệt Lê Thốc.

Ngay cả Lưu Bác Văn thường ngày nhát gan nhất cũng không nhịn được mà liếc Hách Liên Tĩnh một cái đầy khinh bỉ.

Không phải lá gan của cậu ta đột nhiên lớn lên, mà thật sự là Hắc gia đúng là không thích làm chuyện tử tế mà!

Sự khoan dung mà Lê Thốc tích góp được cho Hách Liên Tĩnh vừa rồi cũng tan biến trong nháy mắt.

Cậu bây giờ vô cùng hối hận vì đã không nhân lúc Hách Liên Tĩnh yếu nhất mà vứt anh ta vào đám động vật ăn thịt đang vây xem xung quanh.

Lê Thốc tin rằng, nếu lúc đó cậu ta thật sự làm vậy, tất cả mọi người có mặt bây giờ đều sẽ khen cậu là một đứa trẻ hiểu chuyện và có thể san sẻ lo lắng cho người lớn.

Nhưng bây giờ, đã bỏ lỡ cơ hội tốt trước đó, để đợi cơ hội tốt tiếp

theo, Lê Thốc không biết mình còn phải đợi bao lâu nữa.

Cậu vừa mở miệng, lại nhớ ra điều gì đó, bất giác nhìn về phía Diệp Phàm dường như vẫn đang ngủ say.

Lại bất giác thả lỏng cơ bắp đang căng cứng toàn thân, sau đó cũng hạ thấp giọng, nhỏ tiếng hỏi Hách Liên Tĩnh: "Tinh thần của chú có bình thường không?" Giọng nói cẩn thận như thể sợ làm người đang ngủ say tỉnh giấc.

Nhưng sự khinh bỉ và châm biếm trong ngữ khí lại không hề che giấu chút nào.

Hách Liên Tĩnh đưa tay còn lại đang rảnh ra, làm động tác xua đuổi, nhỏ giọng nói: "Đi đi đi, chuyện người lớn, trẻ con đừng xen vào." Cùng lúc đó, Diệp Phàm quả thực cũng giống như Bạch Xà đã nói, một lần nữa xuất hiện trong hiện tượng chung cực.

Thời gian quay trở lại khoảnh khắc Diệp Phàm vừa rơi khỏi đỉnh đầu con rắn khổng lồ.

Hoặc có thể nói, là khoảnh khắc Lưu Bác Văn hét lên một tiếng "Đại ca".

Cậu gần như ngay lập tức đến một vùng đất xa lạ.

Thậm chí đối với Diệp Phàm, còn không có giai đoạn đệm là ngất đi.

Cậu chỉ chớp mắt một cái, hình ảnh trước mắt đã hoàn toàn thay đổi.

Có kinh nghiệm từ hai lần trước, Diệp Phàm gần như ngay lập tức thích ứng với hoàn cảnh hiện tại của mình.

Lúc này, dưới chân cậu không còn là đỉnh đầu con rắn khổng lồ cao hơn mặt đất mười mấy mét nữa.

Tuy nhiên, khác với hai lần trước là cậu không ở một nơi cụ thể nào.

Môi trường xung quanh là một khoảng trắng xóa, cậu không tìm thấy bất kỳ vật tham chiếu nào để nhận biết đây rốt cuộc là nơi nào.

Nơi này, giống như một không gian hoàn toàn hư vô.

Diệp Phàm không căng thẳng, cũng không sợ hãi.

Cậu chắp tay sau lưng, định đi dạo vài vòng xem nơi này có thể đi đến tận cùng hay không.

Hơn nữa, với kinh nghiệm bị Từ Phúc thừa cơ xâm nhập triệu hoán vào trong hiện tượng chung cực trước đây, Diệp Phàm lần này cũng tự nhiên đổ hết tội lên đầu Từ Phúc.

“Từ Phúc?

Ông thi cao học đậu rồi à?” “Nhanh hơn tôi tưởng đấy, không hổ là người làm việc cho Tần Thủy Hoàng a.” “Thế nào, có phải thời thế đã thay đổi rồi không?” Mặc dù giọng điệu của Diệp Phàm khi hỏi những điều này có chút hứng thú, nhưng vừa nghĩ đến việc Từ Phúc lại thật sự nhanh như vậy đã làm xong bộ đề thi cao học từng hành hạ cậu, trong lòng vẫn có chút không cam tâm.

Nhưng ngay sau đó cậu lại nghĩ, dù sao đi nữa, Từ Phúc cũng thật sự đã sống trên đời hơn hai nghìn năm.

Chương 553

Đặc biệt là chuyên ngành lịch sử của cậu, quả thực là đụng ngay vào sở trường của Từ Phúc!

Đối với họ, đó có thể là lịch sử.

Nhưng đối với Từ Phúc, đó có thể chỉ là những hồi ức tự mình trải qua!

Họ bây giờ đọc Tứ Đại Danh Trứ, lão già Từ Phúc kia không chừng năm đó còn từng hóng chương mới nữa là.

Nghĩ đến ưu thế tự nhiên của Từ Phúc, Diệp Phàm không khỏi cảm thấy cân bằng hơn một chút, tâm trạng cũng thoải mái hơn.

Và quyết định, lần này sẽ nhốt Từ Phúc trong phòng thi toán cao cấp, hoặc bắt Từ Phúc đi làm cơ học lượng tử.

Ông sống lâu đến mấy, gặp phải đề thi toán cao cấp, cũng phải ngoan ngoãn đọc đề từ đầu thôi.

Trong lúc đang tính toán như vậy, Diệp Phàm cũng không nghe thấy phản ứng của Từ Phúc như trong tưởng tượng.

Hơn nữa, lần này thậm chí còn không nghe thấy tiếng lão già đó hít một hơi khí lạnh.

Diệp Phàm không khỏi nghi ngờ, lẽ nào trải qua một lần chiến trường thi cử, đã khiến linh hồn lão già này được thăng hoa rồi sao?

Hay là, hành động lúc đó của mình, tuy đã làm tổn thương ông ta, nhưng cũng rèn luyện tâm trí của lão già này?

Bây giờ ông ta đã không còn dễ dàng tức giận nữa sao?

Diệp Phàm không biết lần này mình rốt cuộc là lỗ hay lãi.

Cậu đành nhớ lại lần trước, trong hiện tượng chung cực, gặp Từ Phúc.

Không, cậu không nhìn thấy dáng vẻ của Từ Phúc, nên chỉ có thể nói là lúc tiếp xúc với Từ Phúc.

Lần trước tiếp xúc với Từ Phúc, câu nói nào khiến Từ Phúc suy sụp nhất nhỉ?

Diệp Phàm nghĩ một lát, lập tức có câu trả lời, cậu ngay lập tức buột miệng nói ra ba chữ đó.

Dùng để thử xem Từ Phúc có phải thật sự đã vì cậu vô tình mà hoàn thành quá trình tiến hóa hoàn mỹ hay không.

"Lão già, sao ông không nói gì nữa?" "Sao, trên đề thi có độc, độc chết câm ông rồi à?" Nói xong câu này, Diệp Phàm chờ nghe phản ứng của Từ Phúc.

Nhưng, như mọi khi, xung quanh chỉ có mình cậu nói chuyện.

Lần này, Diệp Phàm không khỏi thật sự có chút bất ngờ.

"Trời ạ, cú sốc mà việc thi cử mang lại cho người ta lớn đến vậy sao?" "Lẽ nào, ông bây giờ đã thoát thai hoán cốt, quyết định rửa lòng đổi dạ rồi sao?" "Nếu là như vậy, ông cứ yên tâm sống nốt những ngày cuối cùng của cuộc đời mình là được rồi." Diệp Phàm thầm nghĩ: Hóa ra đây mới là tri thức thật sự thay đổi vận mệnh sao?

Đương nhiên, cho dù Từ Phúc cho cậu một câu trả lời khẳng định cho những nghi ngờ này, cậu cũng sẽ không dễ dàng tin đối phương.

Dù sao, âm mưu hơn hai nghìn năm, sao có thể thật sự vì một lần thi cử mà khiến ông ta thay đổi suy nghĩ chứ?

Đặc biệt là, ông ta còn tốn công tốn sức thu thập nhiều thi thể tuyệt bản của tộc trưởng Đồ Long như vậy.

Lẽ nào, là mình đoán sai rồi?

Đây căn bản không phải là hiện tượng chung cực, đây là giấc mơ của mình sao?

Diệp Phàm đang nghĩ như vậy, bỗng nhiên, ngực cậu truyền đến một cơn đau xé dữ dội.

Cậu bất giác ôm lấy ngực, lập tức sờ thấy cảm giác dính nhớp.

Cảm giác buồn nôn mãnh liệt dâng lên lồng ngực Diệp Phàm, hắn cúi người về phía trước, nôn ra một ngụm máu tươi.

Máu tươi bắn tung tóe dưới chân Diệp Phàm thành một đóa hoa máu vô cùng diễm lệ.

Cảm giác quen thuộc này, lập tức khiến Diệp Phàm nhận ra đó là gì.

Lúc "Trương Khải Linh" trong gương đâm xuyên qua cơ thể hắn, cũng là cảm giác như vậy.

Chỉ là lúc đó, tuy hắn bị thương rất nặng, nhưng bề ngoài trông lại không có bất kỳ thay đổi nào.

Cảm giác bây giờ, mới thật sự là cảm giác bị đâm xuyên!

Diệp Phàm dùng tay tìm thấy vết thương trên ngực, lập tức dùng tay bịt chặt vết thương đang chảy máu.

Lòng bàn tay và quần áo của cậu nhanh chóng bị nhuộm thành màu đỏ máu.

Nhưng, Diệp Phàm không hề hoảng loạn, mà thở hổn hển, bình tĩnh nói: "Từ Phúc, lão già âm binh." "Sau này gặp tôi, nhớ đi đường vòng." Nói rồi, cậu định lấy đồ trong ba lô ra xử lý vết thương, thì giọng nói quen thuộc của Thiên Ý lại vang lên. 【Ting!

Nhắc nhở ký chủ, người đưa anh đến đây là hệ thống.】 Nghe hệ

thống báo cáo nội dung như vậy, Diệp Phàm lại nôn ra một ngụm máu tươi nữa.

Trong một lúc, Diệp Phàm không biết ngụm máu này của mình thật sự là từ vết thương trên người, hay là vì cú sốc khi nghe câu nói này của hệ thống.

Nghe tin là hệ thống đưa mình đến nơi quái quỷ này, phản ứng đầu tiên của Diệp Phàm là vô cùng chấn động.

Có cảm giác như gặp trước con boss phản diện cuối cùng.

Diệp Phàm hít sâu vài hơi.

Mặc dù phản ứng đầu tiên là chấn động và bất ngờ, nhưng sau khi suy nghĩ một lát, Diệp Phàm vẫn bình tĩnh lại, và thở phào nhẹ nhõm.

Cậu bây giờ như thế này, bên cạnh là Thiên Ý, ít nhất còn tốt hơn là bên cạnh là Từ Phúc.

Dù sao, nếu bên cạnh cậu là Thiên Ý, lựa chọn của cậu sẽ trực tiếp hơn.

Nếu Thiên Ý ở phe cậu, vậy cậu không cần làm gì cả, chỉ cần nghe Thiên Ý giải thích rõ ràng ngọn ngành là được.

Nếu Thiên Ý không ở phe cậu, mà đến để xóa sổ một Diệp Phàm sắp bị đào thải nữa, vậy cậu càng không cần phải giãy giụa.

Mà tình huống này nếu đổi thành Từ Phúc thì sao?

Rắc rối cậu phải đối mặt sẽ có rất nhiều.

Cho nên bây giờ người xuất hiện bên cạnh là Thiên Ý, bất kể là địch hay bạn, đều khiến Diệp Phàm cảm thấy vô cùng nhẹ nhõm.

Ngay cả cảm giác đau đớn liên tục trên người, cũng không còn rõ rệt như trước nữa.

Diệp Phàm khống chế hơi thở của mình, ôm vết thương, từ từ ngồi xuống.

Cậu sờ soạng sau lưng, muốn mò ra bất cứ thứ gì có thể cầm máu.

Nhưng, tay cậu cuối cùng vẫn không có gì quay lại ngực, chỉ dùng lòng bàn tay của mình bịt lấy vết thương đang rỉ máu.

Cơn đau ở ngực khiến cậu không thể nói lớn, thậm chí không thể nói chuyện với âm lượng bình thường.

Cậu chỉ có thể dùng giọng nhẹ như tiếng thở dài để hỏi: "Thiên Ý, đây là nơi nào?" Giọng nhắc nhở của hệ thống trả lời: 【Hiện tượng chung cực.】【Là tôi đưa ký chủ đến nơi này.】 Diệp Phàm gật đầu, nói: "Ừ, tôi biết là cậu đưa tôi đến nơi này." "Chương trước cậu đã nói rồi." Thiên Ý: ...

Là một hệ thống, nó chưa từng gặp phải tình huống như thế này.

CPU đang vận hành với tốc độ cao, không biết phải xử lý thông tin này của ký chủ gian manh của mình như thế nào.

Diệp Phàm nghe Thiên Ý rơi vào im lặng hiếm hoi, liền rất thông minh đưa ra đáp án: mình bị chửi rồi.

Chương 554

Diệp Phàm cố gắng cười hai tiếng, nói: "Tôi đùa cậu thôi." "Nhưng cậu chửi tôi mà còn chưa xử lý tôi, chứng tỏ cậu vẫn đứng về phía tôi, đúng không, Thiên Ý." Thiên Ý lại im lặng một lát, trả lời: 【Thiên Ý vĩnh viễn đồng hành cùng ký chủ.】 Nghe hệ thống báo cáo câu này, Diệp Phàm cũng im lặng một lát.

Cậu dùng CPU phát triển của mình vận hành một hồi, đưa ra một thông tin vô cùng quan trọng đối với cậu hiện tại: Hệ thống trước đây đều tự xưng là "Hệ thống tốt ưu tú có cầu tất ứng".

Lần này lại dùng cái tên "Thiên Ý" ngắn gọn như vậy để tự xưng.

Nó đã dùng cái tên mà cậu đặt cho nó để tự xưng, cộng thêm việc hệ thống sẽ không nói dối cậu.

Thiên Ý không đến để xóa sổ cậu, một Diệp Phàm sắp bị đào thải.

Thiên Ý đang cứu cậu!

Diệp Phàm nén đau, ấn chặt bàn tay trên vết thương ở ngực hơn một chút.

Thiên Ý không có ý định xóa sổ cậu, vậy cậu càng phải cố gắng sống sót ở nơi này.

Diệp Phàm có thể cảm nhận rõ ràng, rất nhiều nơi trên cơ thể cậu bây giờ đều bị phá hủy rất nghiêm trọng.

Không chỉ có vết thương ở ngực đang đe dọa tính mạng cậu.

Ngũ tạng lục phủ của cậu, đều như đang thối rữa.

Đây là một hiện tượng trúng độc rất rõ ràng.

Mà phần lớn da của cậu, đều đang ở trong cảm giác căng đau.

Giống như bị thứ gì đó đập mạnh vào.

Có hiện tượng tương tự, còn có xương của cậu.

Mà nghĩ kỹ lại, những vết thương này dường như đều có nguồn gốc.

Đây đều là những vết thương cậu phải chịu khi bật hack, bây giờ tất cả đều tác động lên cơ thể không bật hack này.

Diệp Phàm trước tiên đau khổ cảm thán một câu mạng mình thật sự cứng, thế này mà vẫn sống được.

Nhưng cậu cũng không dám thả lỏng, sợ rằng giây tiếp theo một trong những yếu tố nào đó ở đây sẽ lấy mạng cậu.

Tuy nhiên, bây giờ có một tin tốt nhất, Thiên Ý đứng về phía cậu.

Diệp Phàm lấy lại tinh thần, nhìn quanh bốn phía trắng xóa, nói: "Hiện tượng chung cực à." "Tôi cũng không phải lần đầu tiên vào." "Nhưng tại sao ở đây không có gì cả?

Trí tưởng tượng của cậu có phải là quá thiếu thốn không Thiên Ý?" "Cậu xem, trắng xóa, ngay cả Bạch Xà cũng…" Nói đến đây, Diệp Phàm lập tức mở to mắt.

Sắc máu trên mặt cậu cũng vì khoảnh khắc kinh ngạc này mà hồi phục một chút: "Bạch Xà?" Ý nghĩ đầu tiên lóe lên trong đầu Diệp Phàm là Thiên Ý đang thầm yêu Bạch Xà.

Dù sao, trong hiện tượng chung cực lớn như vậy, Thiên Ý ngoài một mảng trắng xóa này, lại chỉ tưởng tượng ra một hình tượng duy nhất là Bạch Xà.

Sự phát triển này là điều cậu không bao giờ có thể tưởng tượng được.

Nhưng, nhìn thấy dáng vẻ của Bạch Xà bây giờ, Diệp Phàm cảm

thấy cũng có phần có thể hiểu được.

Chỉ thấy, Bạch Xà bây giờ không phải là dáng vẻ cậu thường thấy.

Làn da trắng bệch của Bạch Xà không có một tia máu, gần như có thể nhìn thấy những mao mạch màu xanh tím mờ nhạt bên dưới.

Đôi mắt vốn đã có chút hẹp dài của anh ta biến thành tròng mắt màu vàng, đồng tử biến thành một đường chỉ mảnh.

Nhãn cầu và đồng tử biến thành đường chỉ mảnh hẹp này, khiến đôi mắt bây giờ trông càng thêm hẹp dài.

Mà trên trán và hai bên gò má, được bao phủ bởi một lớp vảy trắng mỏng.

Trên mặt Bạch Xà không có biểu cảm gì, thậm chí có chút máu lạnh, trông thật sự có chút xa lạ.

Nhưng Diệp Phàm vẫn nhận ra anh ta ngay lập tức.

Vì chấn động, Diệp Phàm hô hấp lại khó khăn hơn một chút.

Cho nên cậu không thể không nén cơn đau toàn thân, gắng sức hít một hơi.

Khó khăn tổng kết ra một kết luận: Thiên Ý, thích bạn trai hệ rắn.

Vừa nghĩ đến Bạch Xà trong tưởng tượng của Thiên Ý, bị biến thành hình dạng rắn này.

Diệp Phàm lại có một cảm giác ngượng ngùng như phụ huynh bắt gặp con gái mình lén xem thứ không nên xem.

"Thiên Ý à." Diệp Phàm cố gắng sắp xếp ngôn từ của mình, cuối cùng cũng biết thế nào gọi là chỉ cần đối phương không ngại, người ngại chính là mình.

“Bạch Xà, Bạch Xà anh ấy không phải…” Diệp Phàm đột nhiên cảm thấy nếu nói cho Thiên Ý biết Bạch Xà không phải như thế này, mức độ tàn nhẫn trong đó không kém gì nói cho một đứa trẻ biết thế giới không có ông già Noel và thế giới không có Ultraman.

Nhưng, Diệp Phàm lại tự hỏi mình một câu: “Thế giới, sao có thể không có Ultraman chứ?” Thế giới chỉ là không có ông già Noel mà thôi.

Đưa ra được câu trả lời này, Diệp Phàm thở phào nhẹ nhõm.

Cậu đang định tìm cách uyển chuyển bày tỏ ý này với hệ thống, thì nghe thấy “Bạch Xà bị hệ thống ảo tưởng ra” này lo lắng nói: “Tiểu tộc trưởng!

Anh sao rồi!” Bạch Xà vừa nói với Diệp Phàm, vừa định chạy về phía cậu.

Ở trạng thái này, Bạch Xà giống như một động vật máu lạnh thực sự, nhiệt độ trên người vốn đã rất lạnh.

Bây giờ, nhìn thấy Diệp Phàm trong nháy mắt, lại còn có thể giảm xuống giới hạn thấp hơn!

Trong đầu Bạch Xà như có dòng điện chạy qua, thậm chí suýt nữa thoát ra khỏi trạng thái hiện tại.

Anh ta dùng một ý chí cực lớn, mới khiến mình không rơi vào hoảng loạn hoàn toàn.

Cảm xúc trào dâng kịch liệt, khiến đôi mắt vốn màu vàng kim của anh ta gần như sắp biến thành màu đỏ rực.

Trở thành màu sắc vô cùng nổi bật trên khuôn mặt trắng bệch.

Giống như toàn bộ máu trong cơ thể anh ta đều tập trung vào đôi mắt đỏ rực này, giây tiếp theo sẽ chảy ra máu.

Hơn nữa Bạch Xà có thể cảm nhận rõ ràng, trong môi trường này, hoặc nói là trong không gian này, cơ thể hắn không hề thoải mái.

Giống như đang ở trong một thế giới khác, cơ thể mới đến này đột nhiên bị thế giới khác này coi là dị chủng mà bài xích.

Mà anh ta ở trong trạng thái tăng cường của chính mình, đã cảm thấy khó chịu như vậy.

Trạng thái hiện tại của tiểu tộc trưởng của anh ta, lại ở trong môi trường như vậy, chịu đựng nỗi đau như thế nào, Bạch Xà quả thực không dám tưởng tượng!

Bạch Xà bất giác bước chân, muốn chạy về phía Diệp Phàm.

“Tiểu tộc trưởng anh đừng sợ!

Tôi sẽ đưa anh rời khỏi đây ngay!” “Nguy hiểm bên ngoài đã được giải trừ, chúng tôi đều đang đợi anh, tôi sẽ đưa anh rời khỏi đây ngay!” Tuy nhiên, anh ta càng muốn đến gần Diệp Phàm, lực cản xung quanh lại càng mạnh.

Nơi này đang bài xích anh ta một cách sâu sắc.

Nhưng cùng lúc đó, càng cảm nhận được sự nguy hiểm của nơi giống như thế giới khác này, tâm tình muốn đưa Diệp Phàm rời đi của Bạch Xà lại càng mãnh liệt.

Mà cảnh tượng này rơi vào mắt Diệp Phàm, giống như nhìn thấy một người đang giãy giụa trong đầm lầy.

Chương 555

Bạch Xà ở trong đó còn có thể trực quan hiểu được trạng thái hiện tại của mình.

Nhưng là người ngoài cuộc, Diệp Phàm lại có thể nhìn rõ Bạch Xà càng giãy giụa trong đầm lầy này, lại càng chìm sâu vào tình cảnh khó khăn.

Cậu vội vàng lên tiếng ngăn cản Bạch Xà giãy giụa: "Bạch Xà!" "Anh đừng manh động!

Cũng đừng kích động!" Diệp Phàm lớn tiếng nói xong hai câu này, cơ ngực bị xé rách, khiến cậu lại cúi đầu nôn ra một ngụm máu.

Cậu bây giờ đã có thể xác định đây là Bạch Xà, chứ không phải Bạch Xà do Thiên Ý tưởng tượng ra.

Tình cảm của Bạch Xà hiện tại quá mãnh liệt.

Khiến Diệp Phàm cảm thấy nếu đây là Bạch Xà do Thiên Ý tưởng tượng ra, trừ phi Thiên Ý hiện tại đang 'ship' CP lố bịch của cậu và Bạch Xà!

Đối diện, Bạch Xà vốn còn muốn tiếp tục giãy giụa trong cảm giác bị bài xích này.

Nhưng sau khi nhìn thấy trạng thái của Diệp Phàm sau khi gọi anh ta, vẫn ngoan ngoãn dừng lại.

Bạch Xà cách một khoảng cách nói dài không dài, nhưng nói ngắn cũng không ngắn nhìn Diệp Phàm.

Ánh mắt của anh ta rơi vào người Diệp Phàm đầy máu, rồi nhanh chóng rời đi, nhưng rất nhanh lại nhìn lại, nhìn một cái rồi lại nhanh chóng rời đi.

Giống như một đứa trẻ không dám đối mặt với hình ảnh kinh hoàng, nhưng lại không thể không nhìn.

Ánh mắt di chuyển qua lại trên người tiểu tộc trưởng của anh ta mấy vòng, cuối cùng vẫn dừng lại trên người Diệp Phàm.

Bạch Xà thử thăm dò khẽ gọi một tiếng: "Tiểu tộc trưởng." "Anh nói cho tôi biết, tôi phải làm sao để đưa anh ra ngoài?" "Nơi này…" Diệp Phàm chú ý đến ánh mắt né tránh nhiều lần của Bạch Xà, đột nhiên có chút đau lòng.

Tần suất xuất hiện của Bạch Xà bên cạnh cậu không cao.

Nhưng, trong ấn tượng của Diệp Phàm, những nhân vật như Bạch Xà, Phan Chí và Vương Nguyệt Bán, đều là những nhân vật anh cả trong đội.

Mặc dù cậu cũng được những người này gọi một tiếng tộc trưởng.

Nhưng so với Bạch Hạo là một cô gái, Lê Thốc là một thiếu niên có vấn đề, Gia Cát Thanh là người khiến cậu bất giác phải tôn trọng gánh vác KPI.

Sự quan tâm của Diệp Phàm đối với Bạch Xà và họ, quả thực ít hơn sự quan tâm của những người anh cả này trong mắt cậu.

Nếu là mấy người trên, thấy cậu lộ ra biểu cảm như vậy, Diệp Phàm sẽ không đặc biệt ngạc nhiên.

Hơn nữa cũng biết mình nên an ủi họ như thế nào.

Nhưng Diệp Phàm lần đầu tiên nhìn thấy Bạch Xà lộ ra biểu cảm như vậy, lại cảm thấy khó chịu hơn một chút.

Diệp Phàm thở dài một hơi, thậm chí cảm thấy vết thương trên người mình bây giờ cũng không đau như vừa rồi.

“Bạch Xà, tôi sẽ nhanh chóng trở về.” Câu nói này của Diệp Phàm không thể coi là nói dối.

Bởi vì có cuộc đối thoại với Thiên Ý trước đó, cậu xác định mình tuyệt đối có thể trở về.

Tuy nhiên có nhanh hay không, điểm này dựa vào vết thương trên người, Diệp Phàm chính mình cũng không có cách nào đưa ra phán đoán chính xác.

Nhưng để Bạch Xà yên tâm, Diệp Phàm nói câu này đến chính mình cũng tin.

Sau đó, Diệp Phàm lại dùng giọng điệu vô cùng chắc chắn, hứa với Bạch Xà: “Tôi sẽ trở về, tôi lấy tất cả của tôi ra để đảm bảo với anh.” “Bạch Xà, anh đến đúng lúc lắm.” “Nhớ giúp tôi chuyển lời cho mọi người, không cần lo lắng, tôi sẽ nhanh chóng trở về.” Bạch Xà nhìn Diệp Phàm, mặc dù tiểu tộc trưởng của anh ta, dùng trạng thái hiện tại nói ra những lời này, chỉ nghe nội dung thì rất không đáng tin.

Nhưng, cho dù là bây giờ, trên người Diệp Phàm cũng mang một vẻ kiên định không thể nghi ngờ.

Không thể nghi ngờ, không phải là trạng thái hiện tại của Diệp Phàm.

Không thể nghi ngờ, là lời hứa Diệp Phàm nói sẽ trở về thì nhất định sẽ trở về.

Bạch Xà mím môi, gật mạnh về phía Diệp Phàm.

“Tiểu tộc trưởng, nếu anh không trở về, tôi sẽ quay lại tìm anh.” Diệp Phàm cười nhìn về phía Bạch Xà.

Cậu biết Bạch Xà đã nói như vậy, thì nhất định sẽ làm như vậy.

“Vậy anh không có cơ hội đó đâu.” “Nơi này của tôi rất bí ẩn.”

Bạch Xà còn muốn bổ sung thêm gì đó, anh ta vẫn muốn hỏi, nếu anh không trở về sớm, chúng tôi làm thế nào mới có thể giúp được anh?

Mà Diệp Phàm lại dùng ba chữ ngắn ngủi cắt ngang anh ta.

"Tin tôi." Bạch Xà nghe ba chữ ngắn ngủi này, gật mạnh đầu.

Diệp Phàm cũng gật đầu với anh ta, sau đó nói với hệ thống: "Đưa anh ấy ra ngoài." Trong khoảnh khắc Bạch Xà lộ ra ánh mắt kinh ngạc, cảnh vật trước mắt đã thay đổi.

Sau đó mới có chuyện anh ta thuật lại tình hình cơ thể của Diệp Phàm cho chủ nhân của mình.

Mà điều Bạch Xà không biết là, sau khi nhìn bóng dáng Bạch Xà biến mất trong một vầng sáng trắng xóa, Diệp Phàm liền kiệt sức quỳ sụp xuống đất.

Một ngụm máu tươi từ ngực cậu dâng lên miệng, cuối cùng nôn ra đất.

Diệp Phàm mới cố gắng nói với hệ thống: "Thiên Ý, Bạch Xà làm sao vào được đây." "Hiện tượng chung cực này của cậu sẽ không có ảnh hưởng gì đến cơ thể anh ấy chứ." Hệ thống dường như không ngờ Diệp Phàm sẽ hỏi câu này đầu tiên.

Sau khi im lặng một lát liền lập tức trả lời. 【Không có.】 Nghe được câu trả lời này của hệ thống, Diệp Phàm mới hơi thở phào nhẹ nhõm.

"Vậy cơ thể tôi bây giờ là sao?" "Đây là hiệu quả thương tổn từ tất cả các đòn tấn công mà tôi đã rút được trước đây sao?" 【Vâng.】 Diệp Phàm gật đầu, ít nhiều cũng hiểu ra được chuyện gì đang xảy ra.

Hắn từ từ ngồi xuống đất, nói: "Nhưng mà, Thiên Ý, sao cậu lại kéo tôi đến nơi này?" "Tôi nhớ, hiện tượng tối hậu có một đặc điểm, là dựa vào trải nghiệm của người khởi động nó mà hình thành." "Diệp

Phàm mà cậu từng đi theo trước đây, không dẫn cậu đi đây đi đó sao?" Hệ thống lập tức trả lời: 【Hệ thống chỉ là một bộ dữ liệu, hoặc có lẽ tôi chỉ là một chuỗi ký hiệu.】 【Không tồn tại năng lực tự tưởng tượng, vì vậy đây là hiện tượng tối hậu tôi tạo ra cho ký chủ.】 【Trong hiện tượng tối hậu này, ảnh hưởng của thời gian đối với ký chủ sẽ được giảm xuống mức tối thiểu.】 【Nói cách khác, bất kể ý thức của ký chủ ở đây bao lâu, khi quay về thế giới thực, đều sẽ tốn ít thời gian nhất.】 【Và gây ra tổn thương nhỏ nhất cho cơ thể ký chủ.】 【Hệ thống không có ký ức, chỉ có dữ liệu đã được lưu trữ.】 【Sau khi trải qua quá trình thanh lý dữ liệu hệ thống, chỉ còn lại một số lưu trữ quan trọng.】 【Những nơi cậu từng đưa tôi đến trước đây, đa phần là những nơi cực kỳ hung hiểm, trong kho dữ liệu không tìm thấy được hoàn cảnh nào phù hợp để ký chủ dưỡng thương hiện tại.】 【Cơ thể ký chủ đã không thể chịu đựng thêm ảnh hưởng từ môi trường bên ngoài.】 【Vì vậy, tôi đặc biệt đưa ký chủ đến nơi này.】 Diệp Phàm nghe những báo cáo này, khẽ thở phào nhẹ nhõm.

Báo cáo này cũng cho thấy, lời hứa của hắn với Bạch Xà lúc nãy thật sự có hiệu lực.

Bất kể hắn phải ở đây bao lâu, rất nhanh sau đó hắn có thể quay về thế giới thực với tổn thương nhỏ nhất.

Diệp Phàm gật đầu, tĩnh tâm lại, cố gắng chuyển sự chú ý khỏi cơ thể mình.

Lúc hệ thống báo cáo những nội dung này, ngoài việc cho Diệp Phàm biết hắn có thể ra ngoài sớm, còn có một điểm khiến hắn để tâm.

Hệ thống vừa nói, "những nơi cậu từng đưa tôi đến trước đây".

Lúc mới nghe, Diệp Phàm không cảm thấy có gì không ổn.

Bởi vì hắn đã vô thức hiểu "cậu" ở đây là chỉ chung cho cái tên

“Diệp Phàm”.

Vì vậy trong tai hắn, ý nghĩa của câu nói này là, những Diệp Phàm trước đây đã đưa hệ thống đến những nơi hung hiểm.

Hiểu theo ý này, Diệp Phàm tự động liên kết nó với màn trưng bày thi thể các đời tộc trưởng Đồ Long mà Từ Phúc cho hắn xem.

Diệp Phàm không khỏi nhớ lại lần đầu tiên hắn tiếp nhận thân phận tộc trưởng Đồ Long ở mộ đáy biển.

Hệ thống cũng dùng cách nói rằng hắn là người được chọn trong số các đời Diệp Phàm để nói về thân phận này.

Mà lúc đó, hắn thật sự chỉ là một nghiên cứu sinh bình thường vừa được tuyển thẳng.

Hắn còn ngây thơ cho rằng những Diệp Phàm kia sau khi đưa ra lựa chọn sai lầm, đã bị hệ thống đào thải, đưa trở về thế giới của họ, đối mặt với cái chết thực sự của bản thân.

Còn hắn lúc đó, ngoài nền tảng đại nghĩa thiên hạ, còn có một phần lý do không muốn từ bỏ suất tuyển thẳng cao học mà mình cuối cùng cũng có được.

Cuối cùng đã nhanh chóng đưa ra lựa chọn xác nhận thân phận tộc trưởng Đồ Long.

Chương 556

Nhưng bây giờ nghĩ lại những thông tin đã nghe, Diệp Phàm mới biết có lẽ mình thật sự quá nông cạn vì ít trải nghiệm.

Những Diệp Phàm bị hệ thống nói là "đào thải", có lẽ không thực sự bị đào thải.

Mà là họ đã cùng hắn bước trên một con đường, chỉ là chết trên con đường đó trước hắn một bước mà thôi.

Cuối cùng, biến thành vật sưu tầm của lão biến thái Từ Phúc.

Họ vì cùng một điểm đến, mang theo hệ thống hết lần này đến lần khác đặt chân đến những nơi hung hiểm.

Diệp Phàm nặng nề thở ra một hơi.

Hắn bây giờ cảm thấy rất áy náy vì nhận thức vô lễ của mình đối với các đời Diệp Phàm trước đây.

Thậm chí, hắn bây giờ còn có một ý nghĩ rất kỳ diệu.

Nếu có cơ hội, hắn rất muốn gặp mặt, xem các đời Diệp Phàm là những người như thế nào.

Hệ thống lúc yên tĩnh lại, có từng mắng họ không.

Nghĩ đến đây, Diệp Phàm mới đột nhiên nhớ lại.

Vừa rồi hệ thống nói là "cậu".

Cậu trước đây đưa tôi đi, đều là những nơi hung hiểm.

Diệp Phàm nhíu mày, suy nghĩ về khả năng hệ thống có vấn đề trong việc tổ chức ngôn ngữ.

Suy nghĩ một lát, hắn mở miệng hỏi hệ thống: "Thiên Ý, cậu có

chức năng phát lại video không?" Hệ thống lập tức có chút cao ngạo trả lời: 【Đây chỉ là chức năng nguyên thủy cơ bản nhất trước khi tất cả các chức năng của hệ thống được nâng cấp.】 【Là công việc mà ngay cả chiếc điện thoại cấp thấp nhất của ký chủ cũng có thể làm được.】 Đương nhiên, lúc hệ thống nói câu này, thực ra không hề mang theo bất kỳ cảm xúc nào.

Sự kiêu ngạo trong đó, chỉ là Diệp Phàm tự mình tưởng tượng ra dựa trên nội dung câu nói.

Hắn cười khổ một tiếng, nói: "Thiên Ý, ngay cả cậu cũng muốn chê điện thoại cùi của tôi à?" "Được rồi, được rồi, điện thoại của tôi là công nghệ thấp, cậu là công nghệ cao." "Nể mặt ngài, dùng công nghệ cao của ngài, phát lại cho tôi một đoạn video nguyên thủy nhất." "Chúng ta xem video giải sầu." Hệ thống im lặng một lát, cảm giác như mình đã nhận ra hành vi Diệp Phàm đang dỗ nó vui.

Nhưng mà, nó vừa mới nhấn mạnh với ký chủ một lần rồi.

Nó là một hệ thống không có cảm xúc, là một bộ dữ liệu không có phản ứng.

Tại sao ký chủ của mình vẫn làm hành vi như vậy chứ?

Hệ thống công nghệ cao Thiên Ý, khi suy nghĩ về vấn đề trông không mấy phức tạp này, suýt nữa đã làm cháy hết cả CPU của mình.

Tuy nhiên, nó cũng thật sự rất muốn cho ký chủ của mình xem một vài hình ảnh.

Cho dù Diệp Phàm không chủ động đề xuất, nó cũng sẽ chủ động phát những thứ này. 【Được.】 Hệ thống nói xong, trước mặt Diệp Phàm liền xuất hiện một thứ giống như màn hình chiếu phim lơ lửng.

Và không hề báo trước, nó bắt đầu phát một vài hình ảnh.

Diệp Phàm nhìn hình ảnh xuất hiện trước mặt, đó là cảnh một con

sông ngầm.

Cảnh tượng này, khiến Diệp Phàm cảm thấy có chút quen thuộc.

Quả nhiên, giây tiếp theo, hắn nhìn thấy một thi thể quen thuộc đang trôi nổi trong dòng sông đen kịt.

Đó là Diệp Phàm phiên bản học sinh cấp ba, người đã hứa sẽ mang cho Hắc Nhãn Kính một cuốn "Sách xem chỉ tay toàn tập" để chuẩn bị cho kỳ thi đại học!

Diệp Phàm có chút nghi hoặc hỏi: "Này, Thiên Ý, không thể để tôi tự chọn một vài đoạn để xem trước sao?" "Tôi muốn xem một vài cảnh gương mặt này của mình trông anh minh thần võ một chút." "Hơn nữa, cảnh này, không phải tôi đã xem rồi sao?" Hệ thống nhanh chóng trả lời: 【Ting!

Ký chủ chưa từng xem.】 Diệp Phàm hoàn toàn chắc chắn mình tuyệt đối đã xem qua cảnh này.

Hắn không chỉ biết ở đây có Diệp Phàm này, mà còn biết cậu ta trước đó đã gặp Hách Liên Tĩnh.

Nhưng giây tiếp theo, Diệp Phàm nghe thấy một trận tiếng lội nước vô cùng dữ dội.

Diệp Phàm lập tức tập trung tinh thần.

Thiên Ý nói không sai, lúc đó hắn quả thực chưa xem hết.

Thi thể này sau đó đã xảy ra chuyện gì, Diệp Phàm không hề biết.

Bởi vì thi thể này cuối cùng cũng xuất hiện trong bộ sưu tập, nên Diệp Phàm vô thức cho rằng mình sẽ nhìn thấy Từ Phúc.

Tuy nhiên, giây tiếp theo, hắn nghe thấy giọng của Hách Liên Tĩnh.

"Tiểu Diệp tử!" Diệp Phàm nghe thấy giọng Hách Liên Tĩnh và

tiếng lội nước vội vã.

Hắn khẽ nhíu mày.

Mặc dù không phải tất cả ký ức đều rõ ràng, nhưng mấy dạng Diệp Phàm mà hắn từng gặp, hắn vẫn nhớ rất rõ.

Mấy thi thể này, hắn đều đã gặp trong bộ sưu tập của Từ Phúc!

Tại sao lúc này, người đến tìm thi thể cậu ta lại là Hách Liên Tĩnh?

Chẳng lẽ ngay cả Hách Liên Tĩnh cũng là người của Từ Phúc?

Nếu Cửu Môn có người phản bội, việc đầu tiên hắn làm khi tỉnh lại có lẽ là gửi một tin nhắn: Có nội gián, dừng giao dịch.

Đương nhiên, Diệp Phàm không cho rằng đây là một suy luận chính xác.

Hắc Nhãn Kính, hay nói cách khác, những người đồng hành cùng hắn, hắn tin tưởng một trăm phần trăm.

Mặc dù nói lòng người khó đoán, nhưng đồng đội của hắn thì khác.

Diệp Phàm trăm mối không có lời giải, chỉ có thể tiếp tục xem trong hình ảnh tiếp theo sẽ xảy ra chuyện gì.

Diệp Phàm nhìn một đôi chân đang chạy rất nhanh tiến vào trong khung hình.

Đôi chân này rất nhanh đã tiếp cận thi thể Diệp Phàm phiên bản học sinh cấp ba.

Cùng lúc tiếp cận thi thể Diệp Phàm, chủ nhân đôi chân dừng lại, sau đó cúi người xuống.

Lúc này, Diệp Phàm nhìn thấy khuôn mặt của người này.

Chính là chủ nhân của tiếng hét vừa rồi, Hách Liên Tĩnh.

Hách Liên Tĩnh bế ngang thi thể Diệp Phàm phiên bản học sinh cấp ba lên khỏi mặt nước.

Khoảnh khắc nhìn thấy khuôn mặt của Hách Liên Tĩnh, trên mặt Diệp Phàm lộ ra một biểu cảm vô cùng chấn động.

Trong khoảnh khắc này, hắn thậm chí cảm thấy cơn đau từ vết thương của mình cũng biến mất.

Chỉ thấy, khuôn mặt Hách Liên Tĩnh lúc đó không hề đeo kính râm, cũng không che khăn đen.

Anh ta cứ thế để lộ ra đôi mắt có màu cực nhạt.

Trong môi trường tối tăm không ánh sáng như vậy, đôi mắt đó cũng không hề có chút ánh sáng nào.

Diệp Phàm không biết tình huống này là do bản thân đôi mắt đó vốn dĩ đã như vậy, hay là do môi trường tối tăm không ánh sáng hiện tại.

Chương 557

Hoặc có lẽ, là do biểu cảm gần như tuyệt vọng, hay phải nói là chính bản thân sự tuyệt vọng trên mặt Hách Liên Tĩnh bây giờ.

Diệp Phàm trước đây từng cho rằng: kính râm mới là bản thể linh hồn của Hách Liên Tĩnh.

Nó giống như một vật chứa nhân cách thứ hai của anh ta.

Khi đeo kính râm, Hách Liên Tĩnh chính là phiên bản "tên thần kinh ban ngày cũng đeo kính" trong miệng Lê Thốc, phiên bản Hách Liên Tĩnh bình thường.

Bởi vì anh ta lúc nào cũng mang biểu cảm cười.

Nên cho người khác cảm giác trong miệng anh ta không có một câu nào là thật.

Mặc dù nửa dưới khuôn mặt vẫn có thể nhìn ra được nền tảng nhan sắc.

Nhưng, khi Hách Liên Tĩnh tháo kính râm ra, dường như lại là một nhân cách khác.

Tháo kính râm ra mới phát hiện.

Vẻ ngoài của Hách Liên Tĩnh thực ra vô cùng xuất chúng.

Ngũ quan sâu sắc, mang theo một chút vẻ đẹp của người ngoại tộc.

Và khi nhìn thấy đôi mắt màu cực nhạt kia, cũng không cho người ta cảm giác đôi mắt này là bệnh tật.

Ít nhất, theo Diệp Phàm thấy, cảm giác đầu tiên mà đôi mắt này mang lại cho hắn chính là đẹp.

Đây là một vẻ đẹp vô cùng hiếm thấy.

Vẻ ngoài của Hách Liên Tĩnh khi tháo kính râm ra, sẽ trông quý phái hơn rất nhiều so với khi anh ta đeo kính.

Diệp Phàm chỉ từng thấy Hách Liên Tĩnh hoàn toàn tháo kính râm ra hai lần.

Một lần là trong mộ đáy biển, lúc giải độc mực rết ngàn chân cho Hách Liên Tĩnh.

Một lần là bây giờ.

Hai lần này, Hách Liên Tĩnh đều không ở trong trạng thái cười.

Nhưng Diệp Phàm có thể rất dễ dàng tưởng tượng ra, nếu Hách Liên Tĩnh không đeo kính râm mà cười lên thì sẽ thành bộ dạng gì.

Mặc dù cùng là cười.

Lời nói của Hách Liên Tĩnh không đeo kính râm sẽ có độ tin cậy cao hơn rất nhiều so với phiên bản Hách Liên Tĩnh đeo kính râm.

Diệp Phàm cho rằng, đây chính là bản chất tiêu chuẩn kép của con người.

Nhưng, hai lần này Hách Liên Tĩnh đều không cười.

Lần đầu tiên, Hách Liên Tĩnh vì đau đớn thể xác, mày nhíu chặt lại theo bản năng.

Nhưng lần này, biểu cảm trên mặt Hách Liên Tĩnh, khiến Diệp Phàm nhìn vào cũng cảm thấy vô cùng khó chịu.

Hắn gần như chưa từng tận mắt thấy, thậm chí chưa từng tưởng tượng ra trên mặt Hách Liên Tĩnh sẽ xuất hiện biểu cảm mặt xám như tro tàn như vậy.

Hách Liên Tĩnh đã tháo bỏ lớp ngụy trang tươi cười.

Dường như đã biết thiếu niên mà anh ta đang ôm sẽ không đột nhiên mở mắt ra chơi khăm, rồi trêu chọc anh ta: Ha ha, bị tôi lừa rồi nhé?

Vì vậy Hách Liên Tĩnh không hề che giấu bộ dạng đau khổ thảm hại hiện tại.

Đó là một biểu cảm đau đớn khi mất đi một thứ vô cùng quan trọng.

Diệp Phàm thở ra vài hơi thật nặng nề.

Không biết là do nhìn thấy biểu cảm như vậy của Hách Liên Tĩnh nên mới đau khổ như thế, hay đơn thuần chỉ là do cơ thể tan nát này của hắn.

Cùng lúc đó, hình ảnh vẫn tiếp tục diễn ra.

Hách Liên Tĩnh sau khi vớt cậu ta lên khỏi mặt nước, liền lội nước đi về phía bờ.

Anh ta đi rất nhanh, dường như đang vội vã làm gì đó.

Chẳng mấy chốc, Hách Liên Tĩnh đã đưa Diệp Phàm này lên bờ đất bằng.

Anh ta đặt thiếu niên xuống đất.

Nhìn thấy chuyện xảy ra tiếp theo, Diệp Phàm đột nhiên trợn tròn mắt.

Chỉ thấy, Hách Liên Tĩnh cắn rách ngón tay mình, đưa giọt máu từ đầu ngón tay vào miệng thi thể Diệp Phàm này.

Đúng là đút vào.

Bởi vì Diệp Phàm thấy anh ta ấn mạnh vào ngực thi thể Diệp Phàm này một cái.

Sau đó, thi thể Diệp Phàm này làm một động tác nuốt vô cùng máy móc.

Trên mặt Hách Liên Tĩnh lúc này mới lộ ra một nụ cười: "Tôi đến cứu cậu." Diệp Phàm nhìn nụ cười trên mặt Hách Liên Tĩnh, ý thức được suy nghĩ vừa rồi của mình quả nhiên không sai chút nào.

Hách Liên Tĩnh khi tháo kính râm, lời nói ra đáng tin hơn rất nhiều so với khi đeo kính.

Ví như bây giờ, Hách Liên Tĩnh nói anh ta sẽ cứu Diệp Phàm này.

Diệp Phàm liền thật sự cảm thấy, giây tiếp theo, Diệp Phàm này sẽ thật sự sống lại tại chỗ.

Sau đó, lại vì chuyện gì đó mà chết đi.

Cuối cùng thi thể bị Từ Phúc thu nạp vào bộ sưu tập của ông ta.

Vừa nghĩ như vậy, hình ảnh trước mắt Diệp Phàm vừa tiếp tục diễn ra.

Chỉ thấy, Hách Liên Tĩnh sau khi đút máu từ đầu ngón tay mình vào miệng Diệp Phàm, anh ta liền ngậm phần máu còn lại đang chảy ra từ đầu ngón tay vào miệng mình.

Sau đó, Hách Liên Tĩnh đứng dậy.

Khoảnh khắc anh ta đứng dậy, dưới chân Hách Liên Tĩnh xuất hiện một vòng sáng màu đỏ.

Bên trong vòng sáng cũng là những ký tự trông vô cùng khó hiểu.

Vòng ngoài cùng, là bát môn của Kỳ Môn Độn Giáp rất dễ nhận ra.

Mặc dù Diệp Phàm bây giờ là một người bình thường không có kỹ năng hỗ trợ và đang bị Hoa Hậu đòi nợ.

Nhưng hắn vẫn nhận ra ngay tác dụng của trận pháp dưới chân

Hách Liên Tĩnh.

Diệp Phàm gần như lập tức đứng dậy từ trên mặt đất.

Ý nghĩ đầu tiên của hắn bây giờ là đi về phía trước, ngăn cản Hách Liên Tĩnh làm chuyện ngu ngốc tiếp theo.

Hệ thống dường như cũng ngạc nhiên khi Diệp Phàm bây giờ đã nhận ra tác dụng của trận pháp này, hỏi Diệp Phàm: 【Ký chủ nhận ra trận pháp này?】 Diệp Phàm biết hệ thống cho rằng kỹ năng của hắn đã trở lại.

Hắn nhanh chóng trả lời: "Chỉ là nhận ra thôi." "Thật sự nghĩ tôi sau khi được tuyển thẳng thì không cần học nữa à?" "Đây chính là sức mạnh của việc học." "Cho nên dù cơ thể tôi bây giờ không thể chiến đấu được." "Nhưng cái đầu này của tôi, vẫn còn rất tốt." "Tôi không chỉ muốn được tuyển thẳng thành công, tôi còn muốn tốt nghiệp thuận lợi." Diệp Phàm vừa nói, vừa đi về phía trước hai bước.

Chương 558

Mà hệ thống sau khi xử lý mấy câu này trong bộ xử lý của mình, đã đưa ra một kết luận như sau.

Ký chủ của mình mặc dù miệng nói từ chối nội quyển.

Nhưng bản chất vẫn sẽ âm thầm cố gắng sau lưng.

Nói chung, loại người bề ngoài đi đầu trong việc từ bỏ, sau lưng lại âm thầm nỗ lực này trong đám đông là một sự tồn tại rất đáng ghét.

Nhưng ký chủ của nó có một điểm khác.

Nó từ chối nội quyển, chỉ là sẽ điên cuồng than vãn trong lòng.

Mà khi thật sự gặp phải tình huống này, vẫn sẽ xông lên hàng đầu.

Điểm quan trọng nhất là, loại người rất đáng ghét này đều có một đặc điểm.

Đó là khi miệng nói từ chối nội quyển, ủng hộ buông thả.

Là thật sự có kỹ năng diễn buông thả trên người.

Trong mắt mọi người, đây chính là kẻ lừa đảo miệng nói buông thả, bề ngoài cũng rất buông thả, cuối cùng lại vô sỉ lấy đi hạng nhất của lớp.

Nhưng ký chủ của nó, trên người không có loại kỹ năng diễn này.

Mặc dù nó trong lòng than vãn từ chối nội quyển, nhưng chưa bao giờ đi đầu trong việc buông thả.

Thậm chí, vì thực lực mạnh mẽ.

Nên thực ra nó mới là vua nội quyển trong mắt mọi người.

Hoàn toàn không tồn tại bất kỳ thành phần giả tạo nào.

Hệ thống xử lý xong những thông tin này, đưa ra một tổng kết cuối cùng: ký chủ của nó là một người đáng yêu.

Nhưng, nó vẫn tận tình nhắc nhở Diệp Phàm đang đi về phía trước: 【Ký chủ, đây đều là những hình ảnh đã được ghi lại, được tạo ra từ trước.】 【Hành vi của ngài sẽ không gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào đến hình ảnh đã được tạo ra.】 Bước chân đang đi về phía trước của Diệp Phàm khựng lại, nói: "Tôi biết, tôi chỉ là đang tập phục hồi chức năng để sớm quay về thế giới thực thôi." Nói xong, hắn dừng lại, chỉ có thể nhíu mày nhìn những hình ảnh video mà hệ thống lưu trữ.

Chỉ thấy, trong hình ảnh, vòng sáng màu đỏ trở nên cực kỳ sáng.

Thi thể Diệp Phàm bên trong đang nằm trên chữ "Tử" sáng rực đó.

Mày của Hách Liên Tĩnh nhíu chặt lại.

Sau đó, anh ta mở miệng niệm: "Linh Bảo Thiên Tôn, an úy thân hình." "Đệ tử hồn phách, ngũ tạng huyền minh." "Thanh long bạch hổ, đội trượng phân vân.".

Diệp Phàm nhìn theo lời chú Tịnh Thân mà Hách Liên Tĩnh niệm, chữ "Tử" bên dưới thi thể Diệp Phàm này cũng đang từng chút một xoay theo chiều ngược kim đồng hồ.

Ý niệm đầu tiên của hắn, không phải là chấn động vì Hách Liên Tĩnh lại có thể nắm vững Kỳ Môn như vậy.

Lão mù này, kẻ đã không chút kiêng dè bày quầy sờ cốt bói toán gần trường cấp ba của Diệp Phàm.

Người mà ngay cả cuốn "Sách xem chỉ tay toàn tập" cũng phải nhờ Diệp Phàm này nghĩ cách mua cho.

Việc anh ta có thể nắm vững thuật Kỳ Môn như vậy, Diệp Phàm không cảm thấy quá chấn động.

Điều khiến hắn chấn động nhất, là hành vi nghịch hành sinh tử Kỳ Môn của Hách Liên Tĩnh.

Đơn giản là đi ngược lại với lẽ thường trời đất.

Đảo ngược sinh tử của một người, cho dù là hắn Diệp Phàm, hay là tiền bối Lưu Bá Ôn, thậm chí là Gia Cát tiên sinh thời xa xưa hơn.

Đều không thể làm được.

Hay nói cách khác, cho dù họ thật sự có năng lực làm được, họ cũng không có năng lực gánh chịu hậu quả do việc đảo ngược sinh tử của một người mang lại.

Một người chính là một thế giới nhỏ.

Mối quan hệ của thế giới nhỏ này với các thế giới khác nhiều hay ít, mặc dù không thể trực tiếp quyết định bởi mức độ quan trọng của thân phận người này.

Nhưng, giữa chúng cũng có mối quan hệ chằng chịt.

Mối quan hệ giữa người với người vô cùng phức tạp.

Cưỡng ép thay đổi sinh tử của một người, đối với tất cả các thế giới nhỏ trong mạng lưới quan hệ này đều có ảnh hưởng vô cùng nghiêm trọng.

Cho nên làm chuyện như vậy, hậu quả mang lại cho những người khác trong mạng lưới quan hệ này là không thể lường được.

Diệp Phàm nhìn hình ảnh trước mắt.

Mặc dù hắn có thể nhìn ra sự tuyệt vọng và đau khổ của Hách Liên Tĩnh hiện tại.

Nhưng hắn vẫn chân thành hy vọng, Hách Liên Tĩnh đừng thành công.

Mặc dù đây chỉ là một đoạn video hồi ức đã xảy ra.

Bất kể Diệp Phàm bây giờ hy vọng thế nào, hình ảnh vẫn sẽ phát theo quá trình đã từng xảy ra.

Sẽ không vì hy vọng chân thành của Diệp Phàm mà thay đổi điều gì.

Diệp Phàm nhìn chữ "Tử" vẫn đang cố gắng rung động ngược chiều.

Lúc này, trên trán Hách Liên Tĩnh đã lấm tấm mồ hôi.

Trong môi trường tối tăm như vậy.

Diệp Phàm thậm chí có thể tưởng tượng ra nhiệt độ của những giọt mồ hôi này, nhất định đã trở nên lạnh buốt.

Và, trên mặt Hách Liên Tĩnh cũng xuất hiện biểu cảm đau khổ và kiệt sức rõ rệt.

Diệp Phàm có thể đoán được, tình trạng cơ thể của Hách Liên Tĩnh lúc đó nhất định không phải ở giai đoạn đỉnh cao.

Diệp Phàm này đã chết, trên người Hách Liên Tĩnh không thể nào không có vết thương nào.

Nhưng, mặc dù Hách Liên Tĩnh đã rất nỗ lực.

Chữ "Tử" trên thi thể Diệp Phàm này, vẫn chỉ rung động với biên độ rất nhỏ.

Mỗi lần, chỉ có thể rung động khoảng một đến hai milimet.

Và, sau khi cuối cùng dùng tốc độ chậm chạp như vậy tiến về phía trước một đoạn ngắn.

Lại sẽ lùi về sau khoảng ba milimet.

Trông giống như thuyền đi ngược nước, không tiến ắt sẽ lùi.

Tuy nhiên, dường như vì khoảng cách tiến về phía trước đã được lưu lại.

Nên cho dù đã lùi lại một đoạn lớn, giây tiếp theo lại sẽ trở về vị trí trước khi lùi.

Nếu không phải như vậy.

Diệp Phàm còn nghĩ, với tính cách gian thương xảo quyệt của Hắc Nhãn Kính.

Chương 559

Có thể thật sự đang lợi dụng bug này.

Đợi chữ "Tử" này bật về sau một khoảng cách lớn hơn, trực tiếp theo chiều kim đồng hồ bật đến chữ "Sinh" phía sau chữ "Tử".

Tuy nhiên, chữ "Sinh" theo chiều kim đồng hồ này, là chuyện phải xảy ra theo lẽ thường.

Nếu Hách Liên Tĩnh thật sự khống chế Kỳ Môn này, để chữ "Sinh" này chuyển đến trên người Diệp Phàm này.

Theo quy trình bình thường, hẳn không phải là sống lại tại chỗ.

Mà là đầu thai chuyển thế.

Trong video, Hách Liên Tĩnh biểu hiện sự kiên nhẫn chưa từng có.

Mặc dù biên độ và khoảng cách rung động của chữ "Tử" này đều vì thể lực của anh ta cạn kiệt mà ngày càng nhỏ đi.

Nhưng Hách Liên Tĩnh không hề có chút vội vã nào.

Diệp Phàm nhíu mày, nhìn Hắc Nhãn Kính với biểu cảm vô cùng xa lạ đối với hắn.

Hắn ý thức rõ ràng, sự kiên nhẫn của Hách Liên Tĩnh bây giờ không phải vì sự tự tin của anh ta.

Mà là xuất phát từ sự thành kính và chân thành của anh ta.

Chân thành đến mức, Diệp Phàm cho dù bây giờ biết đây là hình ảnh quá khứ.

Cũng không dám phát ra tiếng động gây ra sự quấy rầy từ xa.

Diệp Phàm không biết mình đã duy trì sự yên tĩnh như vậy trong

bao lâu.

Hắn chỉ thấy chữ "Tử" đó cuối cùng cũng rời khỏi thi thể Diệp Phàm này.

Vòng tròn chuyển đến chữ "Kinh".

Và khoảnh khắc thi thể Diệp Phàm này rời khỏi chữ "Tử".

Hách Liên Tĩnh cũng cuối cùng không chống đỡ nổi, ngã xuống.

Sau đó, video chìm vào sự im lặng kéo dài.

Ngay khi Diệp Phàm nghĩ rằng đây chính là kết thúc của video.

Một trận tiếng bước chân lại vang lên.

Hắn lập tức tập trung tinh thần.

Trước khi chủ nhân của tiếng bước chân này đến, Diệp Phàm từ Tử môn bị nghịch thiên cải mệnh đến Kinh môn, đã mở mắt trước.

Diệp Phàm cùng với Diệp Phàm trong hình ảnh đồng thời trợn tròn mắt.

Chỉ thấy, ánh mắt của Diệp Phàm trong video kiên định và lạnh lùng.

Nhưng nếu nhìn kỹ hơn, sẽ phát hiện.

Sâu thẳm trong ánh mắt cậu ta, là sự thản nhiên và thanh thản khi đối mặt với kết cục.

Và việc đầu tiên cậu ta làm sau khi tỉnh lại, không phải là thực hiện hành vi tấn công vô hiệu định mệnh nào đó đối với chủ nhân của tiếng bước chân.

Cậu ta chỉ vô cùng bình tĩnh chập ngón trỏ và ngón giữa lại, ngay lập tức, bên dưới Hách Liên Tĩnh đang nằm, xuất hiện một vòng sáng màu xanh lam chói mắt.

So với bát môn cực kỳ chậm chạp do Hách Liên Tĩnh đi ngược chiều.

Tốc độ điều khiển Kỳ Môn của Diệp Phàm này lại vô cùng thuận lợi, như thể đã nạp tiền vậy.

Động tác của Diệp Phàm vừa tỉnh lại cực nhanh.

Diệp Phàm chỉ thấy cậu ta điểm một cái lên trán Hách Liên Tĩnh, liền biết cậu ta đang làm gì.

Khi Hách Liên Tĩnh tỉnh lại lần nữa, sẽ không nhớ bất cứ chuyện gì liên quan đến Diệp Phàm này.

Và, cũng có thể đảm bảo, chủ nhân của tiếng bước chân này tuyệt đối không thể làm tổn thương Hách Liên Tĩnh nửa phần.

Gần như cùng lúc, chủ nhân của tiếng bước chân đã đến trong khung hình.

Khung hình tối tăm, Diệp Phàm không nhìn rõ bóng của người này.

Nhưng có thể xác định, vóc dáng của người này không cao lớn.

Là một bóng người vô cùng thanh mảnh.

Khi quần áo trên người bị gió nhẹ thổi qua, liền sẽ lắc lư theo gió.

Mỗi bước đi, lại vô cùng vững chắc.

Thậm chí còn hơn rất nhiều thanh niên bây giờ vì thói quen sinh hoạt không lành mạnh mà bước chân phù phiếm.

Không biết vì sao, Diệp Phàm luôn có một cảm giác đã từng gặp bóng người này ở đâu đó, lúc nào đó.

Và, bóng người này luôn rất mơ hồ.

Mơ hồ hơn rất nhiều so với bóng của Hách Liên Tĩnh và Diệp Phàm này.

Người này đến trước mặt hai người, dường như đã cúi đầu nhìn một cái.

Sau đó, ông ta khẽ thở dài, dùng giọng nói của lão Từ Phúc mà Diệp Phàm vô cùng quen thuộc nói: "Sao vẫn như vậy?" "Chỉ cần ta có được ngươi, bọn họ đối với ta mà nói, chẳng có chút uy hiếp hay trở ngại nào cả." Nghe câu này, hai Diệp Phàm trong và ngoài hình ảnh đồng thời nhíu mày.

Bóng của lão Từ Phúc tiếp tục nói: "Tộc trưởng Đồ Long, lão phu chỉ là có chuyện mình phải hoàn thành." "Không phải là người thích giết chóc." "Chỉ là có được tộc trưởng Song Long, đối với ta mà nói mới là chuyện quan trọng nhất." "Tuy nhiên, cho dù ngươi không làm vậy, ta cũng sẽ để nó quên ngươi." "Dù sao, các cuộc tranh đấu từ trước đến nay, động lực lớn nhất, vẫn là hận thù." Diệp Phàm nhìn khuôn mặt Diệp Phàm trong hình ảnh lộ ra một biểu cảm vô cùng ghét bỏ.

Nhìn biểu cảm này, Diệp Phàm lại một lần nữa xác định: các đời tộc trưởng Đồ Long đều không phải là người trầm ổn gì.

Diệp Phàm trong hình ảnh không hề kiêng dè việc mình bây giờ trông vô cùng vô lễ và thiếu tố chất so với lão Từ Phúc nói năng từ tốn này: "Tôi thừa nhận tôi bây giờ quả thực có chút không chống đỡ nổi nữa." Diệp Phàm trong hình ảnh nói xong, lại nặng nề thở hổn hển mấy hơi, nghe có vẻ trạng thái đã rất tệ rồi: "Nhưng mà." "Tôi thật sự không muốn chết vì bị mấy lời của ông làm cho ghê tởm." "Nếu ông không nói được tiếng người, thì đừng nói nữa." Nghe mấy câu này, Diệp Phàm lại một lần nữa vô cùng chắc chắn với suy nghĩ vừa rồi của mình.

Người có thể nói ra lời này, tuyệt đối không phải là kẻ trầm ổn gì.

Mà lão Từ Phúc trong hình ảnh, cũng im lặng một lát.

Diệp Phàm nhìn bóng người mơ hồ đang khẽ run rẩy, dường như đang dùng một loại định lực vô cùng mạnh mẽ để nhẫn nhịn điều gì đó.

Bây giờ hắn có thể nhìn thấy bóng người mơ hồ này.

Liền có thể một trăm phần trăm xác định, mình trong hiện tượng tối hậu mặc dù không nhìn thấy thực thể của lão già Từ Phúc này.

Nhưng, lúc ông ta im lặng, hẳn là thật sự đang chửi thầm.

Từ Phúc im lặng một lát như vậy, bỗng nhiên cười một tiếng, chậm rãi mở miệng nói: "Tộc trưởng Đồ Long, ngươi nói lời tuyệt tình như vậy." "Thật sự không sợ ta bây giờ sẽ giết nó trước sao?" Diệp Phàm trong hình ảnh vô cùng khinh miệt cười một tiếng, nói: "Ông nghĩ ông làm được sao?" "Nếu ông thật sự muốn thử, thì cứ thử đi." "Nhưng nhắc nhở ông, một lần thử này của ông, có thể sẽ mất đi năm trăm năm công lực." Cậu ta nói câu này rất nhẹ nhàng.

Ngay cả Diệp Phàm nhìn vào, cũng không phân biệt được, đây rốt cuộc là đang khích tướng, hay là đang phản khích tướng.

Khích tướng, là để lão Từ Phúc thật sự thử, tổn thương năm trăm năm công lực của ông ta.

Phản khích tướng, chính là để lão Từ Phúc nghe xong câu này, cho dù thật sự muốn thử, cũng không dám động đến Hách Liên Tĩnh.

Chương 560

Diệp Phàm thấy Từ Phúc chìm vào im lặng, liền biết, bất kể đây là khích tướng hay phản khích tướng.

Mục đích tầng thứ nhất của cậu ta đã đạt được.

Chính là để Từ Phúc rơi vào tình trạng rối rắm và suy nghĩ.

Đương nhiên, nếu không phải đang cận kề cái chết, điều này nhất định có thể phát huy tác dụng rất tốt.

Tuy nhiên, bây giờ cũng không hẳn là không có tác dụng gì.

Dù sao, lỡ như lão Từ Phúc thật sự vì câu nói này mà tự nghĩ đến chết thì sao?

Bây giờ Diệp Phàm đã biết tại sao lúc lão Từ Phúc kéo hắn vào hiện tượng tối hậu, lại nói với hắn: "Không, đối với ta, ngươi và trước đây giống hệt nhau." Nguyên lai các tộc trưởng Đồ Long trước đây, miệng lưỡi cũng thật độc địa a!

Mặc dù không biết mục đích cuối cùng của Diệp Phàm này rốt cuộc là khích tướng hay phản khích tướng.

Nhưng có một chuyện, Diệp Phàm vẫn vô cùng chắc chắn.

Diệp Phàm này, chắc chắn sẽ chết.

Rất nhanh, Từ Phúc trong hình ảnh cuối cùng cũng đưa ra câu trả lời.

Ông ta gật gật đầu, nói: "Ta biết, ngươi nói với ta như vậy, ta quả thực, cho dù muốn động đến nó, cũng sẽ không động đến nó." "Huống hồ, ta cũng quả thực không thích giết chóc." Diệp Phàm quan sát phản ứng của Diệp Phàm trong hình ảnh.

Tình huống bình thường.

Nếu Diệp Phàm này dùng khích tướng, sẽ vô cùng khoa trương nói một câu: "Thật sự không thử sao, lỡ như là thật thì sao?" Nếu là phản khích tướng, cũng sẽ có dấu vết biểu diễn của phản khích tướng.

Nhưng Diệp Phàm cũng phải tự cảm thán một câu: "Không hổ là mình." Diệp Phàm trong hình ảnh không có một chút phản ứng nào.

Không biết là cố ý làm vậy, hay là trạng thái cơ thể của cậu ta hiện tại đã không đủ để chống đỡ cho cậu ta làm thêm phản ứng nào nữa.

Diệp Phàm có thể vô cùng xác nhận là, ngay cả chính hắn cũng không nhìn ra phản ứng.

Lão Từ Phúc trong hình ảnh này cho dù có đốt hết CPU của mình, cũng không nghĩ ra được.

Lão Từ Phúc im lặng một lát, nói: "Nếu đã như vậy, ta không động đến nó." Diệp Phàm trong hình ảnh vẫn không có bất kỳ phản ứng nào.

Lão Từ Phúc đi đến bên cạnh cậu ta, vớt Diệp Phàm đã mất hết mọi phản ứng từ trên mặt đất lên.

Nhìn cánh tay Diệp Phàm trong hình ảnh buông thõng xuống, Diệp Phàm mới ý thức được, cậu ta đã đi rồi.

Có lẽ, là đã trở về thế giới của mình, đối mặt với cái chết thực sự.

Từ Phúc không thành công vớt Diệp Phàm lên ngay một lần.

Một cổ chân của Diệp Phàm bị Hách Liên Tĩnh nắm chặt trong tay.

Từ Phúc bẻ tay anh ta ra, một vệt máu trượt qua cổ chân Diệp Phàm.

Diệp Phàm nhíu mày nhìn cảnh tượng trước mắt.

Chẳng hiểu vì sao, dù tiềm thức mách bảo rằng đây là chủ nhân cũ của cơ thể này, nhưng khi nhìn thấy vệt máu xẹt qua mắt cá chân của Diệp Phàm trong hình ảnh, hắn lại cảm thấy một cảm giác nóng rát rõ rệt truyền đến từ cùng một vị trí trên mắt cá chân của mình.

Gân xanh ở mắt cá chân hắn giật lên liên hồi, như thể đang kích động nhắc nhở hắn điều gì đó.

Diệp Phàm đứng ngây người tại chỗ một lúc rồi mới nhận ra, cảnh tượng trước mắt đã thay đổi.

Khung cảnh này cũng diễn ra trong một nơi tối tăm.

Môi trường xung quanh là một khu rừng.

Khu rừng này cũng từng xuất hiện trong ký ức của Diệp Phàm.

Nhưng bây giờ, hắn mới ý thức được cảm giác quen thuộc đến lạ lùng này là gì.

Cảnh tượng này, bao gồm cả cảnh trong con sông ngầm lúc nãy, đều cho Diệp Phàm cảm giác như đang xem một bộ phim tài liệu câm trong một tang lễ.

Diệp Phàm nhìn cảnh tượng, nhớ lại tình huống khi thấy nó lần đầu.

Hắn nghiến răng, nhận ra đây thực sự giống như một bộ phim câm được chiếu trong tang lễ.

Bởi vì cảnh tượng này chính là cảnh tượng cái chết của 'Diệp ca ca' bên cạnh Tiểu Tam Gia.

Chỉ là lần đầu tiên nhìn thấy cảnh này, Diệp Phàm đang ở trong góc nhìn của người trong cuộc.

Hắn có thể nhìn từ phía để tìm kiếm chủ thể trong khung cảnh.

Nhưng bây giờ, hắn chỉ là người ngoài cuộc quan sát.

Mọi hình ảnh đều có một khoảng cách màn hình với hắn.

Hình ảnh phẳng lặng nhắc nhở Diệp Phàm về sự thật rằng bây giờ hắn chỉ là một kẻ ngoài cuộc bất lực.

Chỉ thấy, trong khung cảnh là một cảnh tượng được ghi lại từ góc nhìn thứ nhất.

Hình ảnh di chuyển lên xuống dữ dội theo tầm nhìn của người ghi hình.

Tốc độ di chuyển nhanh, biên độ cực lớn.

Trông có vẻ như người này đang nhảy nhót nhanh chóng trên các cành cây trong khu rừng này.

Nhìn cảnh tượng này, Diệp Phàm lộ vẻ mặt vô cùng nghi hoặc.

Kết hợp với tình hình trong con sông ngầm vừa thấy, cũng như những hình ảnh về Diệp Phàm này cùng Hách Liên Tĩnh và cảnh tượng cái chết lần trước, Diệp Phàm đã có một suy đoán sơ bộ.

Theo hắn, đây có lẽ là những ghi chép về nơi chốn của thi thể các Diệp Phàm sau khi chết.

Nhưng nhìn vào góc nhìn thứ nhất đang nhảy nhót trên cành cây cao như một ninja trong Naruto, Diệp Phàm cảm thấy người có thể làm được việc này, ngoài hắn ra, chắc sẽ không có ai khác.

Vì vậy, đây không phải là những ghi chép về nơi chốn của thi thể các Diệp Phàm sau khi chết như hắn nghĩ ban đầu.

Diệp Phàm nhìn cảnh tượng có phần khó hiểu này, cố gắng bình ổn lại tâm trạng sau khi chứng kiến Diệp Phàm bên cạnh Hách Liên Tĩnh đã chết hoàn toàn như thế nào.

Rất nhanh, sau khi cảnh tượng nhảy lên nhảy xuống này diễn ra khoảng hai ba phút, cuối cùng cũng xuất hiện một biến cố lớn đầu

tiên.

Một giọng nói non nớt kêu lên một tiếng "A".

Nghe thấy giọng nói này, Diệp Phàm khẽ nhíu mày, vẻ mặt có chút nghi hoặc.

Mặc dù không chắc chủ nhân của cơ thể này đang gặp chuyện gì, nhưng Diệp Phàm có thể chắc chắn một điều, giọng nói này tuyệt đối không phải của hắn.

Hắn đã qua cái tuổi có giọng nói này gần mười mấy năm rồi.

Mặc dù không nhớ rõ giọng mình ở tuổi đó cụ thể như thế nào, nhưng cảm giác về âm thanh thì Diệp Phàm vẫn rất rõ.

Giọng nói này ngoan ngoãn hơn hắn lúc nhỏ rất nhiều.

Trong lúc Diệp Phàm đang nghi hoặc, hình ảnh cũng bắt đầu rơi xuống.

Có vẻ như đây không phải là một cú hạ cánh có kiểm soát, mà là mất đi sự kiểm soát đối với cơ thể và rơi tự do.

Chương 561

Nhìn cảnh tượng rơi xuống trong khoảnh khắc, tim Diệp Phàm thắt lại.

Bởi vì hắn vẫn nhớ, khu rừng này có những cây cao đến lạ thường.

Chiều cao của những cây này hoàn toàn có thể được miêu tả là cây cổ thụ chọc trời.

Lần đầu tiên nhìn thấy cảnh tượng này trong giấc mơ của mình, Diệp Phàm đã cảm thán sâu sắc: Khu rừng này đúng là thiên đường trong mơ của bọn lâm tặc!

Thậm chí, nó còn không giống như chiều cao của một cái cây khổng lồ có thể mọc trên đời.

Rơi từ độ cao này, chín phần mười là không có cơ hội sống sót.

Diệp Phàm nhìn quá trình rơi xuống của cảnh tượng.

Hắn gần như có thể đoán được nhân vật chính đang rơi xuống chắc chắn là cậu thiếu niên từng nằm trên đường đất làm màu, cuối cùng bị một con chó lớn xô ngã.

Bởi vì cảnh tượng này không phải là rơi thẳng đứng.

Từ góc nhìn thứ nhất, nó giống như một chiếc lá nhỏ bé bị gió thổi bay khỏi cây.

Vì không có trọng lượng lớn, nên nó lảo đảo trong gió.

Một cục tức nghẹn lại trong lồng ngực Diệp Phàm.

Hắn đang định đau buồn nhắm mắt lại thì thấy cảnh tượng lại thay đổi.

Chỉ thấy, trong quá trình rơi xuống, hình ảnh lật lên lật xuống một vòng.

Diệp Phàm lại bất ngờ mở mắt ra.

Suy nghĩ một lúc, Diệp Phàm mới hiểu ra nguyên nhân của hình ảnh này.

Hắn đoán, có lẽ cậu thiếu niên này trong lúc rơi xuống đã thực hiện một động tác xoay người ba trăm sáu mươi độ giữa không trung.

Nhận ra điều này, sự nghi hoặc của Diệp Phàm đã vượt qua nỗi bi thương.

Hắn không hiểu ý nghĩa của việc xoay người này là gì.

Mặc dù hắn đã thấy dáng vẻ của cậu thiếu niên này khi còn sống.

Dưới góc nhìn của một người trưởng thành như hắn, đúng là có một sự nghịch ngợm và đáng yêu đến mức thiếu não.

Nhưng, đã đến lúc này rồi, tên nhóc chết tiệt này còn muốn biểu diễn xiếc hay sao?

Diệp Phàm bây giờ muốn chui vào màn hình này, lôi cái tên nhóc chết tiệt sắp chết đến nơi còn không quên thể hiện này ra.

Sau khi lôi tên nhóc này ra, còn phải đặt nó lên bánh xe chạy của chuột hamster, cho nó xoay một vòng cho đã.

Diệp Phàm mường tượng ra cảnh tượng đó.

Khi đặt tên nhóc chết tiệt này lên bánh xe, hắn còn phải đứng bên cạnh hỏi: "Xoay vui không?" "Xoay đi, danh tiếng và thể diện của Tộc trưởng Đồ Long chúng ta chính là bị mày xoay cho mất hết đấy." "Ít nhất thì, công lao của mày về mặt này không thể không kể đến." Mặc dù trong lòng nghĩ vậy, nhưng Diệp Phàm nhìn cảnh tượng vẫn đang rơi xuống, trái tim vẫn thắt lại.

Vào khoảnh khắc cuối cùng, hình ảnh lại lật một vòng nhanh chóng, sau đó là một tiếng "bịch" của vật nặng rơi xuống đất.

Diệp Phàm đang nhìn màn hình tối đen.

Sau đó, góc nhìn tối tăm cuối cùng cũng chuyển thành góc nhìn của người quan sát thứ ba.

Nằm trên mặt đất, không chỉ có một đứa trẻ!

Chỉ thấy, cậu thiếu niên mà hắn từng gặp đang nằm dang tay dang chân trên mặt đất.

Mà trên hai cánh tay vừa mới mọc mầm của cậu, còn có một thiếu niên khác và một con chó lớn.

Lồng ngực của cậu bé thiếu niên phập phồng dữ dội, dường như đang thở rất khó khăn.

Nhưng kỳ lạ là, trên người cậu lúc này lại không có những vết dao mà Diệp Phàm từng thấy trước đây.

Nhìn vào cảnh tượng tĩnh lặng này, Diệp Phàm hồi tưởng lại những gì đã xảy ra khi hình ảnh rơi xuống lúc nãy.

Đã biết, hình ảnh này có hai lần lật lên lật xuống.

Nói cách khác, Diệp Phàm và người đang nằm trên tay cậu, được cậu bảo vệ theo cách này, đã có hai lần trao đổi vị trí trên dưới.

Và kết quả cuối cùng là cậu thiếu niên Diệp Phàm này nằm trên mặt đất, trở thành lớp đệm dưới cùng.

Diệp Phàm bất giác mím chặt môi.

Cho dù lúc nãy không nhìn thấy chuyện gì đã xảy ra ở góc nhìn thứ ba.

Nhưng, hắn cảm thấy mình đã đoán được diễn biến của sự việc.

Lần đầu tiên, bị hắn chửi thầm là "đến lúc này còn muốn biểu diễn tấu hài", cú lật lên lật xuống đó không phải do cậu thiếu niên Diệp Phàm chủ đạo.

Rất có khả năng, là Tiểu Tam Gia đã đổi vị trí trên dưới, muốn tự mình làm lớp đệm dưới cùng.

Đương nhiên, cũng có một khả năng rất nhỏ, là do con chó lớn nằm trên cánh tay kia của cậu thiếu niên Diệp Phàm làm.

Dù sao, bây giờ Tiểu Tam Gia cũng là một đứa trẻ.

Mà chó, vốn dĩ là động vật thông minh.

Dựa trên cơ sở này, con chó này lại là chó của Ngô gia.

Vì vậy con chó lớn này có thể làm ra chuyện gì, Diệp Phàm cũng không thấy lạ.

Nhưng đến cuối cùng, khi sắp tiếp đất, cậu thiếu niên Diệp Phàm vẫn đổi lại vị trí trên dưới cuối cùng.

Cho nên, bây giờ là cậu nằm ở dưới cùng, che chở cho một người một chó này.

Nhưng, rơi từ độ cao như vậy, cho dù có cơ thể của cậu thiếu niên Diệp Phàm bảo vệ làm đệm, hy vọng Tiểu Tam Gia và con chó lớn này có thể bình an vô sự cũng gần như là vô cùng mong manh.

Nhận ra quá trình đảo ngược vị trí trên dưới này đã xảy ra chuyện gì, mắt Diệp Phàm trở nên cay xè.

Đến nỗi, hắn quên cả việc phàn nàn như thường lệ: Tại sao không đi trên mặt đất, nhất định phải đi ở nơi cao như vậy?

Cảnh tượng chìm vào một khoảnh khắc yên tĩnh ngắn ngủi, Diệp Phàm cũng hồi tưởng lại cảnh tượng cái chết của cậu thiếu niên Diệp Phàm này mà mình từng thấy trước đây.

Đầu tiên, hắn không thấy Tiểu Tam Gia và con chó lớn này ở hiện trường.

Thứ hai, cũng là một điểm quan trọng khác.

Dựa vào cảnh tượng hắn thấy lúc đó, cậu thiếu niên Diệp Phàm này không chết vì rơi từ trên cao.

Mà chết vì một loại vết dao rất kỳ lạ.

Chú ý đến điểm này, mắt Diệp Phàm lại một lần nữa mở to.

Hắn nhớ rất rõ, mình từng thấy trên thi thể cậu thiếu niên Diệp Phàm này những vết dao rất kỳ lạ.

Bởi vì những vết dao đó trông thực sự quá kỳ quái, đặc biệt là trên người một đứa trẻ, chúng càng thêm nổi bật.

Chương 562

Thậm chí, bây giờ nghĩ lại kỹ, Diệp Phàm cũng không thể chắc chắn trăm phần trăm, những vết sẹo trên người cậu thiếu niên đó có phải là vết dao hay không.

Bởi vì cảnh tượng lúc đó vừa quỷ dị vừa chấn động.

Cho nên đến tận bây giờ, ấn tượng của Diệp Phàm vẫn vô cùng sâu sắc.

Nhưng trong cảnh tượng trước mắt hắn, mặc dù trên người cậu còn có một đứa trẻ và một con chó lớn, Diệp Phàm vẫn có thể xác định, trên người đứa trẻ này không có những vết dao quỷ dị và nổi bật như trong ấn tượng của mình.

Hắn lập tức ôm lấy vết thương của mình đi về phía trước hai bước.

Bây giờ hắn thực sự chỉ là một thân xác phàm trần đầy sẹo.

Cho nên Diệp Phàm ban đầu còn cho rằng là do mình đã mất đi thị lực phục hồi từ Hắc Nhãn Kính, nên không nhìn rõ.

Mỗi bước hắn đi về phía trước, đều phải chịu đựng nỗi đau đớn mà tất cả các tế bào trên cơ thể mang lại.

Thiên Ý vang lên trong không gian này nhắc nhở Diệp Phàm: 【Ting, ký chủ, ngài cần nghỉ ngơi thật tốt ở đây.】 【Thiên Ý sẽ giúp ngài trở về không gian thực tế sớm nhất có thể.】 【Cơ thể của ngài không thích hợp để tiếp tục hoạt động ở đây, cần phải nhanh chóng trở về.】 Mà Diệp Phàm cũng là một người rất nghe lời khuyên.

Nghe xong mấy câu này của Thiên Ý, hắn thực sự dừng lại, không

còn cố chấp đi về phía trước nữa.

Bây giờ điều đầu tiên hắn biết rõ chính là, bất kể hắn bây giờ có làm gì đi nữa, hắn cũng không thể thay đổi được kết quả đã định sẵn của quá khứ.

Hơn nữa, hắn chỉ có thể thoát khỏi nơi này sau khi kết thúc thuận lợi sự phản phệ do Kỳ Môn mang lại.

Trở về thế giới thực, hoàn thành những việc mà các vị Tộc trưởng Đồ Long, các Diệp Phàm đã hy sinh vì nó.

Diệp Phàm đứng tại chỗ, nhìn cảnh tượng trước mắt.

Hắn có một trực giác, cậu thiếu niên Diệp Phàm này không chết ngay tại đây.

Những vết sẹo kỳ lạ trên người cậu thiếu niên Diệp Phàm, nhất định có nguyên nhân!

Điểm quan trọng nhất là, Diệp Phàm có một dự cảm rất rõ ràng, Từ Phúc nhất định sẽ xuất hiện ở đây.

Thi thể của cậu thiếu niên này, cũng từng xuất hiện trong bộ sưu tập của lão Từ Phúc.

Mà sự thật trong hình ảnh cũng giống như Diệp Phàm dự liệu.

Sau một lúc yên tĩnh, cậu thiếu niên Diệp Phàm trong hình đột nhiên rất vất vả lật người lại.

Khoảnh khắc cậu lật người, một người một chó đang nằm trên tay cậu cũng lần lượt trượt xuống.

Cậu thiếu niên Diệp Phàm rất vất vả lật người, nằm sấp trên đất, sau đó chống tứ chi của mình lên.

Quỳ trên đất, hai tay cũng chống xuống đất, từng ngụm máu tươi từ miệng cậu phun ra.

Cậu dùng tư thế này ho khan thêm mấy tiếng trên đất, phun ra hết mấy ngụm máu tươi cuối cùng mà theo cậu có vẻ như đang vướng trong cổ họng.

Sau đó, cậu thiếu niên Diệp Phàm dường như đã hồi phục lại một chút, lấy lại chút thể lực rồi vội vàng đi kiểm tra một người một chó vừa được cậu làm đệm.

Cậu vừa quay đầu lại nhìn thoáng qua tình hình của Tiểu Tam Gia, cơ thể cũng nghiêng về phía này.

Bỗng nhiên, con chó lớn nằm ở bên kia phát ra tiếng kêu ư ử.

Hai Diệp Phàm trong và ngoài màn hình đồng thời nhìn về phía con chó lớn.

Chỉ thấy, con chó lớn này không thành công bò dậy khỏi mặt đất, mà đang cố gắng duỗi cổ về một hướng.

Trong cổ họng phát ra tiếng kêu ư ử.

Hai tiếng kêu đầu tiên rất ấm ức, nghe như đang cố gắng xoa dịu một loại đau đớn nào đó.

Nhưng rất nhanh, nó đã biến thành một loại uy hiếp trầm thấp rõ ràng.

Hơn nữa, con chó lớn này cũng không còn chỉ duỗi cổ để vươn tới hướng đó nữa.

Tứ chi của nó đều bắt đầu giãy giụa tại chỗ.

Dùng tư thế nằm nghiêng cố gắng đạp, run rẩy bốn chân của mình.

Trông có vẻ như rất muốn đứng dậy, chạy về phía mà nó đang gầm gừ.

Bởi vì bây giờ chỉ là hình ảnh ghi lại, và Diệp Phàm bị thương

nặng cũng không nghe được những âm thanh nhỏ hơn.

Cho nên con chó lớn đang gầm gừ về phía nào có cái gì, Diệp Phàm cũng không đoán ra được.

Trong hình, cậu thiếu niên Diệp Phàm cũng cảnh giác về hướng đó.

Cậu tiến lên một bước nhỏ, sờ vào cổ con chó lớn, an ủi nó, khiến nó bình tĩnh lại.

Sau đó, cậu thiếu niên Diệp Phàm lại đưa tay về phía Tiểu Tam Gia phía sau, tóm được một cổ tay của cậu bé.

Mà khoảnh khắc nắm được cổ tay Tiểu Tam Gia, lông mày của cậu thiếu niên Diệp Phàm đã nhíu lại một cách rất già dặn.

Nhìn thấy biểu cảm của cậu thiếu niên Diệp Phàm thay đổi, Diệp Phàm đang xem cảnh tượng này cũng căng thẳng nhíu mày.

Trong lòng hắn dâng lên một dự cảm rất xấu.

Nhưng, đối với Diệp Phàm mà nói, cảm giác tồi tệ nhất bây giờ chính là, hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn cảnh tượng này xảy ra, mà hoàn toàn bất lực trước những gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Diệp Phàm siết chặt nắm đấm.

Bây giờ, Diệp Phàm không thể điều động bất kỳ cảm xúc kích động nào trong lòng.

Mỗi lần cảm xúc kích động cuộn trào trong lồng ngực, đều sẽ kéo theo tất cả các tế bào trên toàn thân đau đớn như bị xé rách.

Vì vậy, Diệp Phàm hít một hơi thật sâu và chậm rãi thở ra.

Tiếp tục ngẩng đầu, nhìn cảnh tượng trước mắt.

Và cùng lúc đó, thấy phản ứng như vậy của ký chủ, hệ thống cũng

hỏi: 【Xin hỏi ký chủ, có chọn dừng xem ngay bây giờ không?】 【Trạng thái cơ thể hiện tại của ký chủ không còn thích hợp để xem những hình ảnh như vậy.】 Diệp Phàm nghe giọng nói của Thiên Ý, chậm rãi hít thở, nói: "Thiên Ý, ta bây giờ đã biết ý nghĩa của việc ngươi cho ta xem những hình ảnh này rồi.

Đã cho ta xem, thì hãy cho ta xem hết những thứ còn lại đi." Nghe Diệp Phàm nói vậy, Thiên Ý cũng không lên tiếng nữa.

Trong toàn bộ không gian, lại một lần nữa chỉ còn lại âm thanh trong hình ảnh và tiếng thở của chính Diệp Phàm.

Trong hình ảnh.

Sau khi cậu thiếu niên Diệp Phàm chạm vào cổ tay của thiếu niên Tiểu Tam Gia, vẻ mặt trên mặt ngay lập tức không còn thoải mái.

Cậu trước tiên quay đầu lại an ủi con chó lớn đang gầm gừ.

Sau khi xác nhận con chó lớn sẽ không tiếp tục kích động như vừa rồi, cậu thiếu niên Diệp Phàm lập tức quay người lại.

Cậu bò hai bước về phía thiếu niên Tiểu Tam Gia, sau đó, dừng lại bên cạnh cậu ta.

Mặc dù cậu thiếu niên Diệp Phàm trông không lớn hơn thiếu niên Tiểu Tam Gia này bao nhiêu.

Nhưng, bây giờ đối mặt với tình cảnh như vậy, vẻ mặt của cậu thiếu niên Diệp Phàm lại còn bình tĩnh hơn cả phiên bản Diệp Phàm đã trưởng thành đang xem cảnh tượng này.

Cậu chỉ khi mới bắt đầu chạm vào cổ tay của thiếu niên Tiểu Tam Gia, mới lộ ra vẻ mặt chấn động và đau lòng.

Chương 563

Mà bây giờ, ánh mắt của cậu đã hoàn toàn bình tĩnh lại.

Không có bất kỳ biểu hiện bối rối hay hoảng loạn nào, trong ánh mắt toàn bộ là lý trí, thậm chí còn có một tia quyết liệt.

Phiên bản Diệp Phàm trưởng thành tự mình xem cảnh tượng này, ngược lại lại đầy vẻ chấn động.

Nhưng, điều hắn không biết là, Thiên Ý với tư cách là góc nhìn thứ ba của người quan sát như hắn, có thể thu cả hắn vào trong tầm mắt.

Theo hệ thống, nó không hiểu rõ tại sao ký chủ của mình khi thấy cảnh tượng này lại có phản ứng kinh ngạc như vậy.

Bởi vì khi chính hắn gặp phải cảnh tượng như vậy, hoặc là những cảnh tượng tương tự sau này, Diệp Phàm chính mình cũng sẽ có phản ứng tương tự.

Hoặc có thể nói, đây vốn dĩ là phản ứng của chính hắn.

Thiên Ý dùng dữ liệu của mình phân tích những điều này, hòa trộn với lập trình tình cảm sơ cấp của con người.

Nhưng cuối cùng, vẫn không thể có được một đáp án chính xác.

Trong lúc Thiên Ý và Diệp Phàm đều đang kinh ngạc, cảnh tượng vẫn tiếp tục diễn ra.

Cậu thiếu niên Diệp Phàm từ trong túi của mình mò ra một thứ rất quen thuộc với Diệp Phàm.

Đó là một túi vải nhỏ rất tinh xảo, được cuộn lại.

Sau khi mở ra, bên trong là một hàng kim bạc dài ngắn không đều.

Diệp Phàm mở to mắt.

Phần thưởng này, hắn cũng đã nhận được.

Nhưng, hắn không biết lúc này dùng kim bạc, những cây kim bạc giải độc này có thể có tác dụng gì.

Bởi vì nếu hắn không nhớ nhầm, bây giờ vết thương nặng nhất trên người thiếu niên Tiểu Tam Gia là do rơi từ trên cao.

Mặc dù bên dưới họ đều có cậu thiếu niên Diệp Phàm làm đệm thịt.

Nhưng dù sao đây cũng là độ cao gần mấy chục mét.

Người bình thường rơi từ độ cao như vậy, chỉ có một người ở dưới đỡ, tác dụng cũng chẳng khác nào muối bỏ bể. "Cậu ta đang làm gì vậy?" Thiên Ý lập tức có hỏi có đáp: 【Cố hồn.】 Diệp Phàm hồi tưởng một lúc, nói: "Cố hồn?

Sao ta không biết kim bạc này còn có tác dụng này?" Lúc này, trong hình, cậu thiếu niên Diệp Phàm đã cắm kim bạc vào giữa hai lông mày của thiếu niên Tiểu Tam Gia.

Mà cậu không giống như lúc giải độc, chỉ cắm kim bạc vào một phần.

Cây kim bạc mà cậu thiếu niên chọn rất dài, gần hai mươi centimet.

Cậu từ từ khống chế cây kim, kiên nhẫn cắm cây kim ngày càng sâu.

Cho đến khi cây kim này gần như cắm hết vào giữa hai lông mày của thiếu niên Tiểu Tam Gia, Diệp Phàm đều không nhịn được kinh ngạc, đường kính ngang của đầu thiếu niên Tiểu Tam Gia thật sự dài như vậy sao?

Hắn còn lo rằng cây kim quá dài này cắm vào giữa hai lông mày của thiếu niên Tiểu Tam Gia như vậy, liệu cuối cùng có trực tiếp ghim đầu cậu ta xuống đất không.

Nhưng, khi cậu thiếu niên Diệp Phàm đẩy cây kim vào giữa hai lông mày của thiếu niên Tiểu Tam Gia, toàn bộ quá trình trông rất thuận lợi, không giống như bị mặt đất bên dưới cản trở.

Do đó, Diệp Phàm cho rằng tác dụng của cây kim này có lẽ không phải là xuyên qua toàn bộ đầu của thiếu niên Tiểu Tam Gia.

Nó hẳn là một loại vật chất tan ra khi vào cơ thể.

Sau khi kiên nhẫn hoàn thành công việc này, cậu thiếu niên Diệp Phàm lại kéo thiếu niên Tiểu Tam Gia đi một khoảng, để cậu ta gần hơn với con chó lớn đang đau đớn rên rỉ.

Từ đó Diệp Phàm đã hoàn toàn có thể xác định, cây kim dài này quả thực là một loại vật chất tan ra khi vào cơ thể, không hề ghim đầu của thiếu niên Tiểu Tam Gia xuống đất.

Ngay sau đó, cậu thiếu niên Diệp Phàm lại quay đầu lại, xoay người đối mặt với con chó lớn đang nằm bên cạnh.

Cậu lại từ trong túi vải nhỏ vừa rồi lấy ra một cây kim bạc.

Sau đó, vô cùng yêu thương sờ lên con chó lớn trước mắt.

Diệp Phàm nhìn phản ứng này của cậu thiếu niên, càng thêm không hiểu.

Lúc nãy nhìn thiếu niên Tiểu Tam Gia trông như đã chết, cậu cũng không lộ ra vẻ mặt như vậy, mà vô cùng bình tĩnh tiến hành công việc của mình.

Sao bây giờ, nhìn con chó lớn này, lại lộ ra vẻ mặt không nỡ như vậy?

Diệp Phàm nhớ lại cảnh tượng khi hắn gặp Quan Cấn.

Thiếu niên Tiểu Tam Gia trải qua lần này, đáng lẽ là không chết.

Nhưng lần này bên cạnh cậu không phải là con chó lớn này, mà là chó con Kháng Hạo.

Diệp Phàm nảy sinh một dự cảm.

Sự kiện lần này, người cuối cùng xảy ra chuyện có lẽ không phải là Tiểu Tam Gia, mà là con chó lớn này.

Con chó lớn đang nằm trên đất rên rỉ như thể đã hiểu được ý đồ của Diệp Phàm.

Lưu luyến không rời cọ vào lòng bàn tay của cậu thiếu niên Diệp Phàm.

Trong tiếng rên rỉ chỉ có sự không nỡ miên man, thậm chí còn có sự an ủi dành cho cậu thiếu niên, không có một chút đau khổ trách móc nào.

Cậu thiếu niên Diệp Phàm gãi gãi bộ lông dài trên cổ con chó lớn này, lộ ra một nụ cười, nói: "Xin lỗi nhé.

Lần này, một nửa của mày phải đi cùng tao rồi." Một nửa?

Diệp Phàm chú ý đến điểm khó hiểu trong câu nói này của cậu thiếu niên.

Hắn lộ ra vẻ mặt nghi hoặc, tiếp tục nhìn cảnh tượng trước mắt.

Diệp Phàm đột nhiên nhận ra một vấn đề.

Hắn vốn tưởng rằng mình đã biết ý đồ của Thiên Ý khi cho hắn xem những hình ảnh này.

Đó là để hắn biết rằng các Diệp Phàm đời trước tuy có bản lĩnh lợi hại gần như hắn, bên cạnh cũng có những người giúp đỡ như

Hách Liên Tĩnh.

Nhưng cuối cùng họ vẫn rời khỏi thế giới này.

Họ có tất cả hệ thống, tất cả năng lực hack.

Nhưng điều đó không có nghĩa là họ có thể dựa vào những thứ này để trốn tránh đau khổ và cái chết.

Thậm chí ngược lại.

Họ không những không thể trốn tránh những điều này, khi những đau khổ đó thực sự tìm đến họ, những đau khổ đó thậm chí còn mạnh hơn gấp trăm lần, thậm chí là ngàn vạn lần so với những gì người bình thường phải chịu.

Thậm chí hơn nữa, phần lớn những đau khổ này còn giày vò người ta hơn cả cái chết trực tiếp.

Ngoài điểm này ra.

Thiên Ý có lẽ còn muốn nói cho hắn biết, những người từng mất đi Diệp Phàm của họ, lúc đó đã phải đối mặt với loại đau khổ như thế nào.

Chương 564

Ví dụ như Hách Liên Tĩnh mà hắn vừa thấy.

Diệp Phàm đột nhiên nhận ra, giống như hắn không ngờ một nhân vật như đại ca Bạch Xà lại lộ ra vẻ mặt bất lực như vậy, nhìn thấy Hách Liên Tĩnh bỏ kính râm ra lộ vẻ mặt đau khổ tuyệt vọng đó, thực ra còn khó chịu hơn là nhìn thấy những người như Lê Thốc và Lưu Bác Văn, những người dễ dàng lộ ra vẻ mặt như vậy.

Mạng sống của hắn đã gắn bó chặt chẽ với những người này.

Mạng sống này, là sinh mệnh mà Hách Liên Tĩnh từng không tiếc đi ngược lại ý trời cũng muốn cứu vãn.

Là sinh mệnh mà trong quá trình rơi từ độ cao trăm mét, không biết là con chó lớn này hay thiếu niên Tiểu Tam Gia đột nhiên lật người muốn tự mình làm đệm thịt cũng phải giữ lấy.

Cho nên hắn càng phải trân trọng hơn nữa.

Vốn dĩ, suy nghĩ của Diệp Phàm chỉ đơn giản như vậy.

Nhưng, nghe thấy câu nói "một nửa" của cậu thiếu niên này, Diệp Phàm đột nhiên nhận ra, ngoài những gì hắn vừa hiểu, Thiên Ý hẳn là muốn cho hắn thấy nhiều thứ hơn nữa!

Hoặc có thể nói là nhiều manh mối hơn!

Ví dụ, hắn vẫn luôn tò mò Quan Cấn rốt cuộc có bí mật gì.

Tại sao trông rõ ràng chỉ là một quân sư của đội, một thư sinh tay không tấc sắt, nhưng lại có thể tự mình giải quyết được chính mình trong Thận Kính?

Ngay cả Tiểu Ca, Tiểu Hoa và Hắc Nhãn Kính, Gia Cát Thanh

thậm chí là hắn, khi giải quyết một người giống hệt mình, đều phải tốn rất nhiều công sức.

Hầu như không có ai là không bị thương.

Nhưng Quan Cấn, lại thực sự không hề hấn gì, ung dung như gió xuân kết thúc nguy cơ của chính mình.

Thậm chí hơn nữa, Quan Cấn thậm chí còn biết mình chính là người trong danh sách!

Điểm này mới là điều Diệp Phàm ban đầu muốn phàn nàn nhất.

Bởi vì ban đầu, ngay cả hắn cũng không đoán ra ngay được, Quan Cấn chính là một trong những người trong danh sách phải giết.

Nếu không phải Quan Cấn tự mình ra tay, có lẽ họ thực sự không thể nhanh như vậy đi ra khỏi Thận Kính.

Phát triển đến cuối cùng, giết người mạnh nhất trong Thận Kính cũng không phải là mắt xích khó khăn nhất trong cửa ải này.

Tìm ra người trong danh sách phải giết, mới là mắt xích khó khăn nhất của cửa ải này!

Mà Diệp Phàm có một cảm giác.

Những chuyện liên quan đến Quan Cấn mà hắn vẫn luôn tò mò trước đây, hôm nay có lẽ có thể có được một số manh mối vô cùng quan trọng ở đây.

Dù sao, em gái Tiểu Hoa làm thế nào biến thành tổng tài bá đạo bây giờ, Diệp Phàm thực ra vẫn có chút rõ ràng.

Nhưng Tiểu Tam Gia ngây thơ trong sáng làm thế nào biến thành Quan Cấn bây giờ, Diệp Phàm càng tò mò hơn.

Hơn nữa, câu nói một nửa mà cậu thiếu niên Diệp Phàm vừa nói, cũng rất khiến Diệp Phàm để ý.

Hắn đã thấy tình trạng cái chết của cậu thiếu niên Diệp Phàm này.

Cho nên hắn biết, cậu thiếu niên Diệp Phàm này nhất định sẽ rời đi.

Và cái rời đi này, nói chính là cái chết.

Nhưng cái chết, chính là cái chết triệt để.

Sao lại có cách nói chết một nửa chứ?

Diệp Phàm nhìn nội dung trên màn hình.

Mặc dù trong lòng hắn bây giờ còn có rất nhiều nghi hoặc, nhưng nhìn thấy cậu thiếu niên Diệp Phàm và con chó lớn nhìn nhau, trong lòng vẫn bị thắt lại.

Chỉ thấy, đầu con chó lớn dí sát vào cậu thiếu niên Diệp Phàm, nhẹ nhàng ngửi mùi của cậu thiếu niên Diệp Phàm.

Vô cùng không nỡ ư ử hai tiếng.

Trong mấy tiếng ư ử đó không có bất kỳ đau khổ nào, chỉ có sự không nỡ và quyến luyến sâu sắc.

Diệp Phàm thậm chí còn cảm thấy, con chó lớn này đã biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Nó có thể cảm nhận được kết cục của cậu thiếu niên là gì.

Cậu thiếu niên thở dài, nói: "Không sao, không sao.

Nó sẽ chăm sóc mày thật tốt." Nói rồi, cậu thiếu niên Diệp Phàm lại từ trong túi nhỏ đó, lấy ra một cây kim bạc dài.

Diệp Phàm lúc này mới nhận ra một điểm không ổn khác.

Cây kim bạc này đối với cái túi nhỏ này, bản thân nó đã rất dài.

Cây kim bạc này và cây kim bạc hắn nhận được thực ra là không giống nhau.

Diệp Phàm yên lặng nhìn cảnh tượng này.

Chỉ thấy, cậu thiếu niên Diệp Phàm cắm cây kim bạc vào cùng một vị trí của con chó lớn.

Con chó lớn trước tiên phát ra tiếng ư ử lưu luyến không rời như vừa rồi.

Nhưng, khi cây kim này cắm vào được một nửa, con chó lớn dường như đột nhiên nhận ra điều gì đó.

Đôi mắt tròn xoe của nó đột nhiên mở to.

Giống như hồi quang phản chiếu, từ dáng vẻ yên tĩnh vừa rồi đột nhiên giãy giụa trên mặt đất.

Diệp Phàm nhíu mày, càng thêm nghi hoặc.

Đồng thời, hắn cũng nhận ra một vấn đề.

Hóa ra, khi mình làm việc gì đó, dưới góc nhìn của người quan sát, lại khó hiểu đến vậy sao?

Cảnh tượng vẫn tiếp tục diễn ra.

Biên độ giãy giụa của con chó lớn rất lớn.

Rất rõ ràng, nó không giống như trước đây, vì một nguy cơ nào đó xung quanh mà giãy giụa cảnh giác.

Con chó lớn bây giờ giãy giụa, hoàn toàn là vì nó bây giờ đang kháng cự, chính là hành vi của bản thân cậu thiếu niên Diệp Phàm.

Biên độ giãy giụa của nó vô cùng kịch liệt, dường như đang dùng sinh mạng để kháng cự hành vi của cậu thiếu niên bây giờ.

Dựa vào tình trạng cơ thể của cậu thiếu niên Diệp Phàm hiện tại, gần như không thể giữ được con chó lớn đang giãy giụa này.

Chỉ thấy, cậu thiếu niên trực tiếp bước một chân ra, rất cứng rắn

đè lên người con chó lớn này, dùng sức nặng của thiếu niên của mình để chế ngự con chó lớn đang giãy giụa.

Cậu lớn tiếng hét lên: "Đừng động đậy!

Ta làm vậy là vì tốt cho mày, cũng là vì tốt cho nó!

Nghe lời nào, ngoan!" Nhưng con chó lớn dường như không muốn biết lợi ích như vậy là gì, nó vẫn giãy giụa vô cùng kịch liệt.

Chương 565

Mặc dù không biết con chó lớn bây giờ đang kháng cự điều gì, nhưng Diệp Phàm mơ hồ có một trực giác.

Con chó lớn bây giờ đang kháng cự, không phải là bản thân cái chết.

Trong hình, mặc dù con chó lớn vẫn giãy giụa vô cùng kịch liệt, nhưng cậu thiếu niên Diệp Phàm vẫn dùng vũ lực ép cây kim bạc dài đó cắm vào giữa hai lông mày của con chó lớn đang giãy giụa.

Khoảnh khắc cây kim bạc cắm hết vào, con chó lớn ngừng giãy giụa.

Nhưng, nó vẫn mở mắt.

Một đôi mắt màu nâu tròn xoe gắt gao nhìn chằm chằm vào người cậu thiếu niên Diệp Phàm.

Mặc dù có đau lòng có đau khổ thậm chí là có tuyệt vọng, nhưng, không có hận thù.

Cậu thiếu niên Diệp Phàm thở phào một hơi, nói: "Xin lỗi.

Vẫn là quên ta đi." Nghe thấy câu nói đó của thiếu niên, Diệp Phàm đang quan sát khung cảnh cũng phải trừng lớn mắt.

Hóa ra, hành động vừa rồi của cậu ta là muốn con chó lớn quên mình đi!

Nói xong câu đó, thiếu niên Diệp Phàm đột nhiên quỳ sụp xuống.

Máu tươi tuôn ra từ miệng cậu.

Biến cố dường như đến quá đột ngột, cậu thậm chí còn không kịp quay đầu đi để né ngụm máu đó.

Chỉ thấy cơ thể cậu đột nhiên nhoài về phía trước, ngụm máu phun thẳng lên người con chó lớn đang nằm trên đất nhìn mình.

Con chó lớn phát ra tiếng rên rỉ đau đớn.

Nhưng lúc này, nó đã không còn chút sức lực nào để giãy giụa.

Ngụm máu kia đã biến lớp lông mềm mại màu sáng trên bụng con chó thành màu đỏ sẫm.

Ngay sau đó, cơ thể thiếu niên bắt đầu chảy ra nhiều máu hơn.

Vết thương do dao kỳ lạ trong ấn tượng của Diệp Phàm bắt đầu xuất hiện trên người cậu thiếu niên.

Những vết máu đỏ thẫm thấm ướt quần áo cậu.

Vết thương như vậy không chỉ xuất hiện trên người thiếu niên Diệp Phàm, mà còn cả trên mặt và tay cậu.

Chí mạng nhất là trên cổ cậu ta cũng hiện ra một vết thương vô cùng khủng khiếp, như thể bị ai đó đột ngột cắt cổ.

Máu tươi như suối, thi nhau tuôn ra từ vết thương đó.

Thiếu niên Diệp Phàm ôm cổ ngã xuống.

Diệp Phàm đang xem cảnh tượng này lập tức cảm thấy một cảm giác mất máu vô cùng rõ rệt.

Đương nhiên, trạng thái hiện tại của hắn thực ra cũng chẳng khá hơn đứa trẻ trong hình ảnh là bao, thậm chí còn tệ hơn.

Diệp Phàm bất giác ôm lấy cổ mình, hỏi Thiên Ý: “Chuyện gì thế này?

Tại sao tôi không thấy có ai ra tay?” Hệ thống ưu tú luôn đáp ứng mọi yêu cầu, Thiên Ý lập tức trả lời Diệp Phàm: 【Khởi bẩm túc chủ, đây không phải là vết thương do dao.】 【Đây là độc.】 【Người

trúng phải loại độc này, toàn thân sẽ như bị lăng trì, da thịt sẽ tự động nứt ra.】 Diệp Phàm nghe hệ thống giải thích, mày lập tức nhíu chặt lại.

Loại độc này, ngay cả một người lớn như hắn nghe thôi cũng thấy kinh hãi.

Nghĩ đến việc độc tố như vậy lại tác động lên một đứa trẻ.

Mà đứa trẻ này sau khi trúng độc, vậy mà còn mang theo một người một chó, nhảy nhót trên cái cây cao mấy chục mét lâu như thế.

Diệp Phàm bất giác nảy sinh lòng kính trọng với đứa trẻ này.

Bây giờ, hắn cũng đã hiểu ra, tại sao với thân thủ của cậu thiếu niên, lại có thể ngã từ trên cây xuống.

Diệp Phàm nhớ lại Diệp Phàm phiên bản học sinh cấp ba cuối cùng đã cứu Hách Liên Tĩnh rồi lại khiến Hách Liên Tĩnh quên mình đi.

Hắn lại nhìn thiếu niên Diệp Phàm hiện tại.

Hắn nói với Thiên Ý: "Thiên Ý, bọn họ có phải rất ưu tú không?" Lần này, Thiên Ý im lặng một lát.

Nhưng sự im lặng lần này không phải là đang chửi người.

Sau một lúc im lặng, Thiên Ý mới trả lời: 【Ngươi và bọn họ, giống hệt như nhau.】 Không phải ngươi kém hơn họ, cũng không phải ngươi giỏi hơn họ.

Mà là ngươi và bọn họ, giống hệt như nhau.

Chỉ là, điều hấp dẫn Diệp Phàm bây giờ không phải là lời đánh giá của Thiên Ý, mà là những gì đang xảy ra trong khung cảnh.

Một chuyện còn chấn động hơn đã xảy ra.

Trong hình ảnh, Tiểu Tam Gia thiếu niên vừa nãy trông không còn chút sức sống nào, vậy mà lại nhanh chóng bò dậy từ mặt đất.

Không chỉ trông không có bất kỳ vết thương nào, thậm chí trông còn nhanh nhẹn hơn cả Tiểu Tam Gia thiếu niên khỏe mạnh trong ký ức của Diệp Phàm.

Sau khi bò dậy, trên mặt Tiểu Tam Gia thiếu niên thoáng hiện vẻ mơ màng, dường như không biết mình đang ở đâu.

Quả nhiên, cậu ta nhìn quanh một vòng, trên mặt lập tức lộ ra vẻ mặt như muốn khóc.

Sau đó, cậu ta nhìn về phía người duy nhất có mặt tại hiện trường, thiếu niên Diệp Phàm, vừa lo lắng vừa căng thẳng hỏi: “Cậu là ai... không phải.” “Cậu không sao chứ?

Chúng ta đang ở đâu vậy?” Tiểu Tam Gia thiếu niên lập tức ngồi xổm xuống, có chút luống cuống tay chân nhìn thiếu niên Diệp Phàm đầy vết thương: “Sao cậu lại thành ra thế này?” “Hay là tôi cõng cậu đi nhé?” “Đây là chó của cậu à?

Nó không sao chứ?” Ánh mắt Tiểu Tam Gia thiếu niên nhìn về phía con chó lớn tràn đầy sự đau xót.

Không biết là sợ hãi hay đau lòng, vành mắt cậu ta đỏ lên trong chốc lát.

Chỉ thấy, Tiểu Tam Gia thiếu niên lại sụt sịt mũi, vừa lau nước mắt vừa khóc nói: “Cậu yên tâm đi, ông nội tôi nuôi chó giỏi lắm!” “Chỉ cần tôi đưa hai người ra ngoài, bất kể là chó gì, trên người chó có vết thương gì.” “Ông nội tôi đều có thể chữa khỏi cho các cậu!

Cả cậu nữa, cũng sẽ chữa khỏi!” “Tôi đưa hai người về nhà!” Lúc này, vẻ mặt của thiếu niên Diệp Phàm lại vô cùng thản nhiên.

Dường như cậu đang vui mừng vì bản tính ngây thơ lương thiện

bẩm sinh của Tiểu Tam Gia thiếu niên.

Ngay cả ánh mắt cũng trở nên dịu dàng.

Diệp Phàm đang xem cảnh tượng này, ánh mắt cũng trở nên ôn hòa lạ thường.

Hắn muốn xin lỗi vì trước đó đã tưởng tượng ra cảnh đặt thiếu niên Diệp Phàm này lên bánh xe chạy của chuột hamster.

Không ngờ, thiếu niên Diệp Phàm này, có lẽ thực sự là người đáng tin cậy nhất trong số mấy Diệp Phàm bọn họ.

Trong khung cảnh.

Thiếu niên Diệp Phàm hỏi Tiểu Tam Gia thiếu niên: "Tiểu Tam Gia, cậu thật sự không nhớ tôi sao?" Tiểu Tam Gia thiếu niên trước tiên lộ ra vẻ ngạc nhiên, nhưng ngay sau đó lại thành thật gật đầu, rồi nhanh chóng giải thích: "Chỉ cần cậu nói cho tôi biết cậu là ai, tôi sẽ nhớ ra ngay!" "Hơn nữa, sau này sẽ không bao giờ quên cậu nữa!" Diệp Phàm nghe câu này, cũng cảm động vô cùng.

Không khỏi thầm cảm thán, sự lương thiện và ngây thơ, thật sự là thứ đã được khắc vào xương tủy của Tiểu Tam Gia, là gia giáo của nhà họ Ngô.

Vậy sau này Tiểu Tam Gia đã trải qua những gì, mới từ dáng vẻ này biến thành Quan Cấn mà họ biết bây giờ?

Chương 566

Diệp Phàm đang cảm thán.

Trong khung cảnh, thiếu niên Diệp Phàm cũng đột nhiên cười lớn lên.

Diệp Phàm đang cảm thán cũng nheo mắt lại, có chút khinh bỉ nhìn cảnh tượng trước mắt.

Vì tiếng cười này thực sự không phải là âm thanh mà một "anh Diệp" nên phát ra!

Tiếng cười này, thật sự không phải là bị Hắc Nhãn Kính và Diệp Bất Tu nhập xác rồi chứ?

Cười như vậy, không sợ dọa Tiểu Tam Gia thiếu niên bây giờ sao?

Trong lúc Diệp Phàm đang trăm mối không thể lý giải, thiếu niên Diệp Phàm trong khung cảnh cuối cùng cũng cười đủ.

Cậu ta vẫn cười và nói với Tiểu Tam Gia thiếu niên: "Không thể đâu, nếu không có gì bất ngờ, cả đời này cậu cũng không nhớ ra tôi là ai được đâu." "Ha ha ha ha." "Không hổ là tôi a." Nhìn vẻ mặt rõ ràng là bị dọa sợ của Tiểu Tam Gia thiếu niên trong hình, Diệp Phàm cũng âm thầm nheo mắt lại, thầm nghĩ: "Diệp Phàm, mày có bị gì không vậy?

Tấm thẻ nhập vai hoàn toàn đầu tiên mày rút được, chẳng lẽ là Hắc Nhãn Kính hay Diệp Bất Tu à?" Ngay lúc Diệp Phàm đang tàn nhẫn châm chọc trong lòng, trên mặt thiếu niên Diệp Phàm trong khung cảnh cuối cùng cũng lộ ra vẻ tiếc nuối.

Cậu ta thở dài một hơi, mở miệng nói: "Lư Đản Đản." "Đưa nó đi, đến tìm Tam thúc." Cùng lúc đó.

Tiểu Tam Gia thiếu niên vừa rồi còn vô cùng ngây thơ bỗng đứng bật dậy.

Và cùng lúc cậu ta đứng dậy, vẻ mặt cũng thay đổi trong chớp mắt.

Tất cả sự lo lắng và căng thẳng, cũng như sự áy náy vì đã quên mất thiếu niên này đều biến mất.

Cậu ta cúi đầu nhìn thiếu niên Diệp Phàm trên mặt đất.

Trong ánh mắt lập tức có thêm một tia đề phòng.

Ngay sau đó, cậu ta lại nhìn thấy con chó lớn nằm bên cạnh Diệp Phàm.

Ánh mắt lại tràn đầy cảnh giác.

Thiếu niên xua tay với cậu ta, nói: "Cậu thông minh như vậy, đừng đợi tôi giải thích." "Nên làm gì thì làm đi." Tiểu Tam Gia thiếu niên gần như đã biến thành một người khác, im lặng một lát rồi nói bằng giọng vô cùng lạnh lùng: "Bên phía Tam gia nói thế nào đây." Thiếu niên Diệp Phàm suy nghĩ một lát, nói: "Cứ nói, người ông ấy muốn tìm, đợi cậu lớn lên, sẽ xuất hiện." "Còn lại, tự cậu bịa ra." Nhìn cuộc đối thoại của hai người, Diệp Phàm nhíu chặt mày.

Hắn bây giờ dường như đã biết "một nửa" mà thiếu niên nói là gì.

Thiếu niên Diệp Phàm đã đưa một nửa linh hồn của Lư Đản Đản vào cơ thể của Tiểu Tam Gia thiếu niên.

Như vậy, cả người và chó mà cậu ta bảo vệ đều sẽ được cứu.

Hơn nữa, cậu ta cũng chỉ có thể làm như vậy.

Nếu dựa theo trạng thái cơ thể hiện tại, thiếu niên Diệp Phàm căn bản không đủ sức để hộ tống Tiểu Tam Gia thiếu niên rời đi.

Còn bản thân Tiểu Tam Gia thiếu niên thì sao?

Chưa nói đến trạng thái của cậu ta lúc đó chẳng khác gì người chết.

Cho dù cơ thể cậu ta thật sự có thể tự hồi phục đến trạng thái khỏe mạnh như bây giờ, với vẻ ngây thơ sau khi tỉnh lại, cũng tuyệt đối không thể thành công tìm được Tam thúc của mình một cách an toàn.

Thậm chí, cho dù bị thiếu niên Diệp Phàm đuổi đi, có lẽ cũng sẽ quay lại để vận chuyển thi thể của cậu và con chó lớn đi.

Đây là lựa chọn chính xác duy nhất.

Cho nên bây giờ, trong cơ thể của Quan Cấn, cũng là trạng thái hai linh hồn.

Diệp Phàm vừa hiểu ra điều này, trong khung cảnh, thiếu niên Diệp Phàm lại nói thêm: "Đúng rồi, với sự nhanh nhẹn của cậu, chắc không cần tôi nhắc nhở chứ?" "Đi phía trên." "Thứ ở dưới cậu không đối phó được đâu." Tiểu Tam Gia thiếu niên im lặng gật đầu, nói: "Biết rồi." Bất chợt, cả hai người cùng lúc nhìn về cùng một hướng.

Trên hai khuôn mặt non nớt đồng thời xuất hiện vẻ mặt vô cùng cảnh giác.

Nhưng đối với Diệp Phàm hiện tại, hắn lại không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào.

Diệp Phàm nhận ra, hai người này không biết đã thông qua một loại giác quan siêu phàm nào đó, có thể là khứu giác, cũng có thể là thính giác, đã nghe thấy nguy hiểm đến từ hướng đó.

Nhận ra điều này, Diệp Phàm lập tức hiểu ra một vấn đề khác.

Trong đội của bọn họ, người có thể dựa vào ưu thế của bản thân để hóng chuyện, không chỉ có Gia Cát Qua và Lưu Thương!

Quan Cấn, đường đường là Quan lão bản, trong việc âm thầm nghe lén cũng chẳng phải hạng vừa đâu!

Diệp Phàm đang nghĩ vậy, trong khung cảnh, Tiểu Tam Gia thiếu niên đã có hành động của riêng mình.

Cậu ta trước tiên nhìn thiếu niên Diệp Phàm một cái, hai người ngầm hiểu ý gật đầu.

Tiểu Tam Gia thiếu niên nhàn nhạt nói: "Tôi sẽ nói lại với Tam gia." "Tôi đi đây." Nói rồi, cậu ta tìm đến cái cây gần nhất, động tác linh hoạt như một con khỉ, trong nháy mắt đã leo lên rất cao.

Cả thiếu niên Diệp Phàm trong khung cảnh và Diệp Phàm với tư cách là người ngoài cuộc gần như đồng thời phát ra cùng một tiếng châm chọc: "Nhanh vậy, đây thật sự là một con chó sao?" Tuy nhiên, khi cả hai cùng phát ra âm thanh giống nhau.

Diệp Phàm ở ngoài khung cảnh sẽ kinh ngạc nhìn thiếu niên Diệp Phàm trong khung cảnh.

Mà thiếu niên Diệp Phàm trong khung cảnh lại không hề hay biết, lúc này ở bên ngoài, có một người lại có thể có sự ăn ý như vậy với mình.

Diệp Phàm cũng kinh ngạc nhìn cảnh tượng trước mắt, không biết mình nên có phản ứng như thế nào.

Mà nội dung trong khung cảnh, không vì sự kinh ngạc của Diệp Phàm mà dừng lại.

Chuyện đã từng xảy ra, vẫn tiếp tục diễn ra trong đó.

Thiếu niên Diệp Phàm sau khi châm chọc xong câu đó, liền không nhìn Tiểu Tam Gia thiếu niên đã không biết leo đi đâu nữa.

Cậu ta vô cùng thanh thản nằm xuống.

Vết thương đáng sợ trên cổ vẫn đang chảy máu.

Giây phút này, thiếu niên Diệp Phàm dường như đã buông bỏ được điều gì đó.

Hướng mà vừa nãy khiến cậu và Tiểu Tam Gia phiên bản cơ trí lạnh lùng cùng cảnh giác, dường như cậu đã không còn quan tâm nữa.

Thiếu niên Diệp Phàm có chút khó khăn xoay người, mặt hướng về phía con chó lớn.

Giống như một đứa trẻ phải ôm búp bê mới ngủ được, cậu ôm con chó lớn vào lòng.

Lúc này, Diệp Phàm nhìn cảnh tượng này trong mắt.

Tuy hắn cảm thấy cảnh tượng này, trong sự bi thương lại có chút ấm áp.

Nhưng đây là lần đầu tiên trong đời hắn đi ngược lại nguyên tắc xử sự của mình.

Hắn không muốn nhìn thiếu niên Diệp Phàm buông xuôi.

Mà muốn đứa trẻ này vùng lên, hành động, nỗ lực để mình sống tiếp!

Nhưng, hắn cũng đồng thời biết.

Thiếu niên Diệp Phàm có thể chống đỡ đến bước này, đã phải chịu đựng biết bao nhiêu.

Cho nên theo hắn thấy, nếu cảnh tượng này có thể kéo dài mãi, cũng rất tốt.

Tuy nhiên, khung cảnh vẫn tiếp diễn.

Chương 567

Người cần đến vẫn đã đến.

Một bóng người già nua, mặc một chiếc áo choàng đen rách rưới, lưng còng, chậm rãi đi vào trong khung cảnh.

Nhìn bóng người này, Diệp Phàm nắm chặt tay.

Chỉ là Diệp Phàm không hiểu tại sao, lão Từ Phúc này, trông còn già nua hơn cả lúc gặp Diệp Phàm phiên bản học sinh cấp ba sau này.

Hắn vẫn không nhìn thấy mặt của lão Từ Phúc.

Từ Phúc đi đến trước mặt thiếu niên Diệp Phàm, khẽ thở dài.

"Dùng thủ đoạn này để đưa nó đi sao?" "Lão phu rốt cuộc phải nói bao nhiêu lần, chỉ cần ta có được tộc trưởng Song Long, sẽ không đụng đến tộc nhân của họ." "Ngươi cho đứa trẻ này năng lực như vậy, đối với nó mà nói, chưa chắc đã là chuyện tốt." Mà thiếu niên Diệp Phàm như thể đã ôm con chó lớn ngủ thiếp đi.

Nụ cười trên mặt rất an tường, hoàn toàn không có bất kỳ phản ứng nào với lời nói của lão Từ Phúc.

Từ Phúc lại thở dài một hơi thật sâu, dường như cảm thấy tiếc nuối vì thiếu niên Diệp Phàm không nghe thấy câu nói này.

Lão cúi người xuống, thân hình vốn đã còng queo trông lại càng còng hơn.

Trong bóng tối, lão đã khô quắt đến mức chỉ còn lại một cái bóng.

Cái bóng này, trông giống như một ác quỷ đang vô lương tâm quấy rầy một đứa trẻ đang say ngủ.

Đây là một cảm giác vô cùng quỷ dị.

Sự tồn tại của lão ở đây đã định trước đây không phải là một câu chuyện tốt đẹp.

Nhưng lão ở đây, lại vừa vặn phù hợp.

Ngay khi Diệp Phàm tưởng rằng con ác ma này sắp sửa cướp đi một đứa trẻ đang say ngủ, con chó lớn trong lòng thiếu niên Diệp Phàm đột nhiên quay đầu lại, hung hăng cắn một miếng vào bàn tay đang từ từ tiếp cận đứa trẻ.

Lão Từ Phúc phát ra một tiếng hét thảm không ra hồn.

Tuy thân hình khô quắt, nhưng lão vung tay một cái, liền hất văng con chó lớn ra xa.

Nhưng ngay sau đó, thiếu niên Diệp Phàm ngay dưới mắt lão cũng biến mất.

Lão Từ Phúc lập tức nhìn về một hướng.

Ở hướng đó, thiếu niên Diệp Phàm đang nằm trên đất, trong lòng đang ôm một con chó lớn đang ngủ say.

Lão Từ Phúc nhìn về hướng này, phản ứng đầu tiên vốn là cực kỳ tức giận.

Cả cơ thể còng queo đều đang run lên dữ dội.

Gần như là nghiến răng kèn kẹt nặn ra hai chữ: "Đồ Long." Nhưng ngay sau đó, khi nhìn thấy một người một chó đã hoàn toàn yên tĩnh, và rõ ràng đã không còn chút sức sống nào.

Lão Từ Phúc lại thở dài một hơi thật sâu.

"Hà khổ a." "Hà khổ." Vừa nói, lão vừa kéo lê thân thể còng queo như bóng ma của mình.

Chậm rãi, đi về phía thiếu niên Diệp Phàm và con chó lớn.

Đi đến bên cạnh một người một chó đang ôm nhau, Từ Phúc im lặng một lát.

Cùng lúc đó, Diệp Phàm đang xem cảnh tượng này cũng nắm chặt tay.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng, con chó lớn và thiếu niên Diệp Phàm thực ra đã không còn sức để hành động như vậy nữa rồi.

Bọn họ vừa rồi sở dĩ có thể có phản ứng như vậy, một là khi chủ nhân của mình bị uy hiếp sẽ đột nhiên tấn công, lần cuối cùng bảo vệ tiểu chủ nhân của mình.

Một là khi con chó lớn trung thành của mình bị đá văng, lại kịp thời và chuẩn xác đỡ lấy.

Bản thân họ không thể có phản ứng như vậy, sở dĩ bây giờ có thể làm được, không phải dựa vào chức năng cơ thể của họ.

Mà là dựa vào một tia chấp niệm cuối cùng.

Lão Từ Phúc có lẽ cũng không nghĩ đến điều này, còn tưởng rằng thiếu niên Diệp Phàm và con chó lớn đang làm cuộc phản kháng cuối cùng.

Hai hàng nước mắt lạnh băng từ mắt Diệp Phàm chảy dài xuống má.

Thiên Ý nhanh chóng phát hiện ra sự đau buồn của túc chủ, hỏi: 【Túc chủ, có lựa chọn tiếp tục xem không?】 【Có cần ngắt phát video ngay bây giờ không?】 Diệp Phàm đưa tay ra, ngăn Thiên Ý lại, nói: “Không cần, tôi không sao.” “Con người khi nhìn thấy động vật bốn chân vì bảo vệ chủ nhân mà hy sinh tính mạng, quả thực sẽ có phản ứng như vậy.” “Không sao đâu.” Diệp Phàm nói xong, lau đi hai vệt nước trên mặt.

Tuy nhiên, hắn đã quên, tay hắn gần như dính đầy máu.

Cùng lúc lau đi nước mắt, máu trên tay cũng đều dính cả lên mặt hắn.

Cộng với vết thương trên người, trạng thái của hắn bây giờ chẳng khá hơn thiếu niên Diệp Phàm trong khung cảnh là bao.

Thậm chí, có thể nói là tệ hơn.

Bởi vì, thiếu niên Diệp Phàm bây giờ đã thoát khỏi trạng thái bị nỗi đau chi phối.

Còn hắn vẫn phải bị giam cầm trong cái vỏ bọc đầy thương tích, tàn tạ không chịu nổi này.

Một bên, Thiên Ý biết ý của Diệp Phàm, nên không ngắt video.

Trong khung cảnh.

Lão Từ Phúc đứng tại chỗ, im lặng gần ba bốn phút.

Sau đó, lão thở dài một hơi thật sâu.

Từ Phúc cúi người, bế con chó lớn trong lòng Diệp Phàm lên.

Bóng dáng khô quắt còng queo của lão ôm con chó trông còn to hơn cả sói này, cảnh tượng trông vô cùng quỷ dị.

Giống như một con tiểu quỷ đã trộm được mãnh thú địa ngục.

Sự chênh lệch này không chỉ là chênh lệch về hình thể.

Đối với Diệp Phàm mà nói, nói một cách đơn giản, chính là lão Từ Phúc không xứng với con chó lớn này.

Từ Phúc ôm con chó lớn nhìn quanh bốn phía, rồi đặt nó xuống dưới một cái cây.

Tay lão thò ra từ dưới áo choàng đen, đào đất dưới gốc cây.

Rất rõ ràng, là muốn đào một cái hố, để chôn xác con chó lớn dưới gốc cây này.

Nhưng, khi nhìn thấy đôi tay của Từ Phúc, Diệp Phàm lập tức trừng lớn mắt.

Chỉ thấy, đôi tay đó trông hoàn toàn không phải là chất liệu da người.

Trông, đúng là giống như vỏ cây khô!

Mà khi cả bàn tay của lão lộ ra hoàn toàn, Diệp Phàm mới nhận ra.

Lớp vỏ cây khô này không phải là trạng thái của cả bàn tay lão.

Trên người lão Từ Phúc, trạng thái cũng giống như thiếu niên Diệp Phàm hiện tại, có rất nhiều vết thương quỷ dị.

Chương 568

Lớp ngoài của lão vẫn có một lớp da người.

Chỉ là trạng thái của lớp da này cũng không phải là trạng thái cơ thể trẻ trung mà một người trường sinh hợp cách nên có.

Nếu chỉ nhìn lớp da này, thực ra cũng chẳng đẹp hơn lớp vỏ cây khô kia là bao.

Sau khi đôi tay như vậy lộ ra hoàn toàn, cơ thể lão Từ Phúc cũng run lên dữ dội.

Trông như thể bị chính tay mình dọa sợ, rùng mình một cái.

Hóa ra lão Từ Phúc bây giờ cũng không chấp nhận được trạng thái này của mình.

Không biết nếu thiếu niên Diệp Phàm nhìn thấy cảnh này, có từ chỗ cũ bò dậy, rồi dùng giọng điệu nghe rất đáng ăn đòn nói: "Ngươi không phải là không thích dáng vẻ hiện tại sao?" "Ngươi xem ngươi đi, đều hai nghìn năm qua rồi, vẫn là cái dáng vẻ mà chính ngươi cũng không thích." "Thế mà ngươi sống vẫn khỏe re." Có một khoảnh khắc, trong đầu Diệp Phàm thậm chí còn hiện ra giọng nói của thiếu niên này.

Giọng nói này vô cùng sinh động, Diệp Phàm thậm chí còn thật sự cảm thấy thiếu niên Diệp Phàm như sống lại tại chỗ.

Vừa nghĩ vậy, Diệp Phàm vừa nhìn về phía thiếu niên Diệp Phàm ở bên cạnh.

Chỉ thấy, ở hướng đó, thiếu niên Diệp Phàm vẫn đang yên bình nằm tại chỗ.

Cơ thể này đã không thể cử động được nữa rồi.

Mà cảnh tượng này, trùng khớp với cảnh tượng tử vong của thiếu niên Diệp Phàm mà Diệp Phàm nhìn thấy trong ký ức.

Hóa ra, đây mới là cảnh tượng hắn nhìn thấy lúc đó.

Kết cục sau đó Diệp Phàm cũng có thể đoán được.

Lão Từ Phúc sau khi chôn cất con chó lớn, sẽ mang thi thể của thiếu niên này đi.

Diệp Phàm không còn hứng thú với những nội dung sau đó nữa, mà nói với Thiên Ý: "Tôi thấy ngân châm của Diệp Phàm nhỏ này cũng khá lợi hại." "Tại sao tôi lại không lợi hại như vậy?

Trực tiếp cải tử hoàn sinh." Thiên Ý sau đó trả lời: 【Hệ thống phối hợp tất cả phần thưởng cho túc chủ, đều là hy vọng túc chủ có thể sống sót lâu hơn.】【Những gì túc chủ nhận được, toàn bộ đều là phiên bản cải tiến được phân tích từ những dữ liệu này.】【Bao gồm cả hiện tượng tối thượng mà túc chủ đang ở.】 Thông minh như Diệp Phàm, hắn chỉ suy ngẫm một lát là biết ý của Thiên Ý là gì.

Thiếu niên Diệp Phàm chết vì kịch độc, cho nên ngân châm và chén rượu nhỏ mà hắn nhận được từ hệ thống bây giờ đều dùng để giải độc.

Mà Diệp Phàm phiên bản học sinh cấp ba, tuy bị thương nặng, nhưng chí mạng nhất, chắc hẳn cũng là sự phản phệ như lời nguyền do Kỳ Môn nghịch thiên cải mệnh mang lại.

Cho nên bây giờ, khi hắn cũng vì Kỳ Môn mà bị phản phệ như vậy, hệ thống có thể kéo hắn vào hiện tượng tối thượng này, giảm thiểu tối đa tổn thương mà cơ thể hắn phải chịu.

Giống như để bù đắp cho những tổn thương mà tất cả các Diệp Phàm trước đây đã phải chịu đựng.

Hắn không nói gì nữa, mà ngẩng đầu lên, nhìn khung cảnh đã rõ

ràng thay đổi.

Cảnh tượng này Diệp Phàm cũng rất quen thuộc.

Bậc thềm nơi Diệp Phàm bé nhỏ từng ngồi đợi Tiểu Hoa muội muội luyện công xong.

Chỉ là, lần này Diệp Phàm bé nhỏ chống cằm ngồi ở đây, đã không còn lạnh lùng như lần đầu hắn thấy nữa.

Cậu bé ngồi ở đây, hai trong số những người lớn từng trêu chọc cậu là tiểu cô gia đang đứng bên cạnh.

Hôm nay có rất nhiều khách qua lại.

Hai người lớn bên cạnh cậu không ngừng cười và nói với những người qua lại: "Chúc mừng, chúc mừng." Diệp Phàm bé nhỏ vẫn chống cằm ngồi trên bậc thềm, thấy người lớn qua lại cũng không chào hỏi.

Dường như còn vì cảm thấy cảnh tượng này nhàm chán, nên thỉnh thoảng lại thở dài thườn thượt.

Tuy Diệp Phàm bé nhỏ bây giờ trông chỉ mới năm sáu tuổi.

Nhưng lúc lắc đầu thở dài, lại thật sự có một chút phong thái ông cụ non.

Hơn nữa, nhờ có khuôn mặt trông vô cùng đáng yêu kia.

Khi cậu bé lắc đầu thở dài, không có ai muốn đánh cậu.

Ngược lại còn có một suy nghĩ cảm thấy đứa trẻ này rất thú vị và đáng yêu.

Trong mắt những người lớn này, đây là một đứa trẻ khác biệt so với những đứa trẻ cùng tuổi xung quanh.

Sẽ khiến người lớn xung quanh không khỏi suy đoán trong đầu

đứa trẻ này rốt cuộc đang nghĩ gì.

Đương nhiên, đây chỉ là suy nghĩ của người lớn trong khung cảnh này.

Nhưng, trong mắt Diệp Phàm lúc này.

Đứa trẻ nghịch ngợm đang ngồi trên bậc thềm thở dài này vẫn có chút đáng ăn đòn.

Tuy không biết trong cái sân lớn này bây giờ đang làm gì, nhưng nhìn nụ cười trên mặt khách và lời chúc mừng trong miệng.

Diệp Phàm vẫn có thể đoán ra, hôm nay chắc là một ngày tốt lành.

Kết quả là đứa trẻ nghịch ngợm này lại ngồi đây thở dài.

Đến bây giờ, vẫn chưa bị tóm đi đánh vào mông.

Vậy chỉ có thể nói là người lớn trong cái sân lớn này vẫn rất có tố chất.

Diệp Phàm so sánh ba Diệp Phàm nhỏ hơn hắn mà hắn đã gặp.

Hắn tự so sánh mình với những Diệp Phàm nhỏ hơn này.

Cuối cùng phát hiện ra, hắn và những Diệp Phàm nhỏ này, mức độ hiểu chuyện tăng dần theo tuổi tác.

Đối với kết quả tổng kết này, Diệp Phàm vẫn rất hài lòng.

Ít nhất, điều này cho thấy một vấn đề đã có thể xác định: hắn vẫn ngày càng hiểu chuyện hơn.

Nghĩ đến đây, Diệp Phàm nhìn Diệp Phàm bé nhỏ trong khung cảnh, cũng cảm thấy đứa trẻ không hiểu chuyện này trông thuận mắt hơn một chút.

Trong khung cảnh, lại có một nhóm khách đi lên bậc thềm.

Đi đầu là một ông lão mặc một bộ Đường trang cách tân.

Ông lão bước đi như gió, lớp vải tốt rũ xuống trên người ông ta phấp phới trông có mấy phần tiên phong đạo cốt.

Tuy tuổi đã cao, nhưng ông lão này trông ôn văn nho nhã lại mang theo một chút sắc bén.

Trông tuy rất hiền hòa, nhưng cử chỉ cũng đang thể hiện một khái niệm với người khác: tôi không dễ chọc đâu.

Mà phía sau ông ta, còn có hai người trẻ tuổi.

Hai người trẻ tuổi này vừa nhìn đã biết là anh em.

Nhìn thấy một trong hai người, Diệp Phàm liền nhận ra mấy người này là ai.

Người anh trông thừa hưởng sự ôn văn nho nhã của cha.

Nhưng chỉ thừa hưởng phong thái văn nhân này, chứ không thừa hưởng sự sắc bén ẩn dưới vẻ nho nhã của cha mình.

Mà người em trai, cũng chính là Ngô Nhị thúc mà Diệp Phàm nhận ra.

Chương 569

Không giống anh trai mình.

Lúc này, có thể nhìn ra ngay, sự sắc bén trong xương cốt của cha anh ta đều được anh ta thừa hưởng toàn bộ.

Có lẽ, là vì lúc đó anh ta còn trẻ.

Ngô Nhị thúc lúc đó vẫn chưa thể hoàn toàn thu liễm hết những sự sắc bén này.

Vẫn có thể cảm nhận rõ ràng khí chất anh hùng thiếu niên trên người anh ta lúc đó.

Nhưng đến bây giờ, cùng với tuổi tác tăng lên, đã có thể rất thành thạo thu liễm những sự sắc bén bên ngoài này lại.

Học được chút vỏ bọc nho nhã của cha mình.

Chỉ là không biết là vì Ngô Nhị thúc so với Ngô Cẩu Gia sắc bén hơn, hay là Ngô Cẩu Gia so với con trai mình ẩn giấu sâu hơn.

Cho nên Ngô Nhị thúc sau này trông còn khó chọc hơn Ngô Cẩu Gia lúc này.

Diệp Phàm vừa nhận ra những người này, và đang tò mò Ngô Tam thúc bây giờ đi đâu rồi, người lớn đứng ở cửa đón khách cũng mở miệng nịnh nọt: "Chào mừng Ngũ gia, Nhị gia vẫn đang tiếp khách ở bên trong, mời ngài vào trước." "Tôi đưa ngài đến chỗ ngồi trên." Ngô Cẩu Gia cười xua tay, nói: "Cậu ở đây tiếp khách đi, ở đây không thể thiếu người được." "Nhà của Nhị gia tôi đã đến bao nhiêu lần rồi, đường quen lối thuộc." Nói rồi, Ngô Cẩu Gia cười cúi đầu nhìn Diệp Phàm bé nhỏ vừa lén lút đánh giá ông ta một cái.

Thực tế, với tư cách là người ngoài cuộc ở góc nhìn thứ ba.

Diệp Phàm cũng đã nhìn thấy cảnh này.

Hắn đoán trong lòng Diệp Phàm bé nhỏ có lẽ cũng giống hắn.

Sở dĩ ngẩng đầu nhìn Ngô Cẩu Gia một cái, chủ yếu là vì kinh ngạc khi nhận ra người này là Ngô Cẩu Gia.

Dù sao, trong ký ức của hắn, Cẩu Ngũ gia luôn tồn tại như một nhân vật của quá khứ.

Nhưng, cái nhìn này vô cùng vội vàng và ngắn ngủi.

Hơn nữa lúc đó Cẩu Ngũ gia đang hàn huyên với người đón khách ở cửa.

Có thể nhận ra cái nhìn này, bản thân đã chứng minh khả năng quan sát của ông ta không phải dạng vừa.

Tuy nhiên, Ngô Cẩu Gia không có bất kỳ thái độ công kích nào với một đứa trẻ lén nhìn mình, ông ta bước lên trước, đưa tay xoa đầu Diệp Phàm bé nhỏ, hỏi: "Đây là con nhà ai." "Sao lại để đứa trẻ ngồi một mình ở đây?" Vừa nói, Cẩu Ngũ gia vừa hồi tưởng lại một lát, sau đó hít một hơi, nói: "Trước đây đến chúc Tết, chưa từng gặp đứa trẻ này." "Nhóc con, cháu tên gì?" Diệp Phàm bé nhỏ lúc này không có biến động cảm xúc lớn, trông rất bình tĩnh nói: "Hành không đổi tên, tọa không đổi họ." "Tôi tên Ngạn Tổ." Diệp Phàm không thể ngờ Diệp Phàm bé nhỏ tuổi còn nhỏ như vậy đã bắt đầu chém gió trước mặt trưởng bối.

Hắn ôm ngực ho khan hai tiếng, lại ho ra mấy giọt máu đen.

Nhưng Diệp Phàm lúc này dường như đã quen với trạng thái cơ thể này của mình.

Giống như không có chuyện gì xảy ra, sau khi nhổ sạch bọt máu trong miệng, hắn lại ngẩng đầu lên, xem trò vui nhìn cảnh tượng trước mắt.

Trong khung cảnh.

Ngô Cẩu Gia nghe thấy cái tên này, cũng nhẩm lại hai chữ này, sau đó nói: "Ngạn Tổ." "Tên hay đấy." "Vẫn rất hợp với cháu." Nghe đánh giá này của Ngô Cẩu Gia, Diệp Phàm cũng vô cùng tán thành gật đầu, ở ngoài khung cảnh bình luận: "Một mũi kim thấy máu." Trong khung cảnh, người lớn quen biết Diệp Phàm rất nhanh đã vạch trần trò đùa dai của Diệp Phàm bé nhỏ.

"Ngũ gia, ngài đừng để ý, thằng nhóc này tên là Diệp Phàm." "Diệp Lạc Phàm Trần, Diệp Phàm." "Là bạn và vệ sĩ nhỏ của Hoa thiếu gia." Nghe vậy, Ngô Cẩu Gia bật cười, nói: "Hóa ra là vậy." Sau đó, ông ta đưa tay, xoa đầu Diệp Phàm bé nhỏ, nói: "Nhóc con, Diệp Lạc Phàm Trần không kém Ngạn Tổ đâu, tên của cháu rất hay." Ngô Cẩu Gia đang nói, trong sân có một ông lão trông phong độ ngời ngời đi ra.

Diệp Phàm ngay lập tức bị ông lão phong độ này thu hút sự chú ý.

Giây phút người này bước ra, khiến Diệp Phàm biết thế nào gọi là "thời gian chưa từng đánh bại người đẹp".

Người đến mặc một bộ hí phục, nhưng trên mặt không trang điểm.

Ông ta mang theo một làn gió nhẹ nhàng đi tới, ngay cả Diệp Phàm bé nhỏ, đứa trẻ bốn mươi cân mà ba mươi chín cân là xương phản nghịch cũng phải nhìn đến ngẩn người.

"Tôi còn đang thắc mắc tại sao Ngũ gia cứ mãi không thấy người đâu." "Hóa ra là vì tôi không ra đón, nên cậu nhất quyết không chịu vào sao." Người vừa đến bước đi hoàn toàn không phát ra tiếng động.

Thậm chí, những hạt châu đính trên bộ hí phục của người đó tuy dao động nhưng biên độ rất chuẩn xác, hoàn toàn không va chạm vào

nhau.

Không hề có bất kỳ âm thanh nào.

Chỉ riêng điểm này thôi đã đủ thấy nền tảng cơ bản của người này tuyệt đối là hạng thượng thừa.

Thấy người vừa đến, hai người con trai đứng sau Ngô Cẩu gia lập tức quy củ cúi đầu chào hỏi: "Chào Nhị thúc thúc." Ngô Cẩu gia thấy người nọ cũng cười rạng rỡ, nói: "Không ngờ còn có thể tận mắt thấy lại tướng mạo hóa thân của Nhị gia." "Anh giữ gìn nhan sắc tốt hơn lũ già chúng tôi nhiều, trông chẳng thấy già đi chút nào." "Thời gian thật không công bằng mà." Hồng Nhị gia cúi đầu, dùng ống tay áo rộng nhẹ nhàng che miệng, mỉm cười.

Hành động này nếu đặt trên người một người đàn ông bình thường thì nhất định sẽ có vẻ rất ẻo lả, tuyệt đối không ai ưa nổi.

Nhưng hành động ấy đặt trên người Hồng Nhị gia thì lại vô cùng hợp lý.

"Ngũ gia à, đừng có trêu chọc tôi." "Tôi đã bảo là tổ chức sinh nhật thôi mà, làm gì phải bày vẽ trận thế lớn thế này." "Chẳng phải là để thiên hạ đều biết tôi cũng đang già đi từng năm sao." Nghe vậy, nụ cười trên mặt Ngô Cẩu gia có chút đắng chát, nói: "Nếu ngay cả anh cũng nói thế, thì đám già chúng tôi sau này còn ai dám tổ chức sinh nhật nữa." "Hiện tại trông anh vẫn còn trẻ trung nhất, anh đừng nói vậy nữa." Khi Ngô Cẩu gia nói câu này, ngữ khí còn mang theo một chút hờn dỗi không rõ ràng.

Nghe ra có chút vị chua chát ghen tị.

Diệp Phàm nhìn cảnh tượng này, tỏ vẻ rất thấu hiểu.

Dù sao thì việc Hồng Nhị gia than vãn mình già đi trước mặt Ngô Cẩu gia, nghe chẳng khác nào một học bá đang than vãn với các bạn

học trung bình rằng mình vừa phát hiện mình làm sai một câu trắc nghiệm khi đối chiếu đáp án.

Học nhiều năm như vậy, Diệp Phàm rất thấu hiểu tâm trạng của Ngô Cẩu gia lúc này, và dành cho ông một sự đồng cảm sâu sắc.

Hồng Nhị gia nghe Ngô Cẩu gia than vãn, nụ cười trên mặt càng thêm hòa nhã.

Rõ ràng là tâm cơ nhỏ của ông lên người bạn già đã nhận được phản hồi như ý.

Hồng Nhị gia đi tới bên cạnh Ngô Cẩu gia, dìu lấy cánh tay ông đưa vào trong sân: "Bên trong đã chuẩn bị nhã tọa cho cậu rồi, để Đường đường Ngũ gia dắt theo hai đứa con trai đứng ở cửa nói chuyện thế này thì ra thể thống gì?" Vừa nói, Hồng Nhị gia vừa xoa đầu Diệp Phàm nhỏ, nhẹ nhàng vò mái tóc mềm mại của cậu và bảo: "Tiểu Phàm, đi báo cho em gái Tiểu Hoa của cháu là bài học hôm nay luyện đến đây thôi." "Đừng ngồi đây đợi em ấy nữa, đi ăn chút điểm tâm với em gái Tiểu Hoa đi." Ngô Cẩu gia nghe vậy, lộ ra biểu cảm hơi chấn kinh, nói: "Hôm nay cũng không cho thằng bé nhà họ Giải nghỉ ngơi sao?" Hồng Nhị gia mỉm cười, không nhìn ra cảm xúc gì: "Ngũ gia à, vận mệnh của những đứa trẻ này, lão Thất năm đó e là thật sự không tính toán sai đâu." "Đám cún con nhà cậu, sớm muộn gì cũng có ngày phải lột một tầng da mới biến thành sói được." Hồng Nhị gia nói đoạn, nhìn thoáng qua Diệp Phàm nhỏ: "Đến lúc đó, cháu phải thay em gái Tiểu Hoa của cháu mà trưởng thành cho tốt nhé, Tiểu Phàm." Diệp Phàm nhỏ gãi đầu nói: "Các em ấy sẽ trưởng thành tốt thôi ạ." Hồng Nhị gia nhìn Diệp Phàm nhỏ mỉm cười.

Sau đó lại dìu cánh tay Ngô Cẩu gia đi vào trong phòng, hỏi: "Nhắc mới nhớ, thằng Ba nhà cậu và đứa cháu nhỏ đâu?" "Thằng Ba không đến thì thôi." "Cái lão già nhà cậu mà lại không dắt theo con cún con

nhà mình đến à?" Diệp Phàm nhỏ theo mấy người lớn bước vào cửa.

Ngô Nhị thúc cúi đầu nhìn Diệp Phàm nhỏ một cái.

Diệp Phàm nhỏ rõ ràng cũng nhận ra ánh mắt ấy, quay đầu lại nhìn chủ nhân của tầm mắt.

Tuy nhiên, hành động này giống như việc Ngô Cẩu gia vừa rồi chú ý tới việc cậu lén lút quan sát vậy.

Nó hoàn toàn làm lộ ra chuyện năng lực quan sát của cậu rất nhạy bén.

Hơn nữa còn là ở trước mặt một người như Ngô Nhị thúc.

Nhưng Diệp Phàm nhỏ lại không hề hoảng loạn, mà tự nhiên lộ ra ánh mắt có chút bất ngờ.

Sau đó, cậu lại đặt ánh mắt lên người con cả của Ngô Cẩu gia.

Thể hiện một bộ dạng "Em vốn định lén nhìn anh một cái, nhưng không ngờ anh cũng đang nhìn em".

Nhìn xong người con cả, Diệp Phàm nhỏ lại dời tầm mắt lên mặt Ngô Cẩu gia.

Chỉ thấy nụ cười trên mặt Ngô Cẩu gia rõ ràng cứng lại vài phần sau khi nghe câu nói của Hồng Nhị gia.

Diệp Phàm đứng ngoài nhìn nụ cười cứng ngắc này của Ngô Cẩu gia, lập tức đoán ra nguyên nhân.

Dù sao với mức độ yêu chó của Ngô Cẩu gia, chắc chắn ông sẽ không để ý việc cháu trai mình bị gọi là "con cún con".

Vì vậy, điều Ngô Cẩu gia để ý chính là cụm từ "lão già".

Có một khoảnh khắc, Diệp Phàm thậm chí còn liên tưởng Ngô Cẩu gia với lão Từ Phúc.

Dù sao thì hành động không phục lão, cứ nghe thấy chữ "già" là xù lông thì hai người này rất giống nhau.

Đặc điểm này cũng giống hệt như việc Lê Thốc cứ nghe thấy chữ "nhỏ" là sẽ xù lông vậy.

Chương 570

Quả nhiên, không muốn thừa nhận hiện trạng tuổi tác của mình là căn bệnh chung của tất cả mọi người sao?

Tuy nhiên, dù vẫn còn ác cảm với ba chữ "lão già" kia, nhưng tu dưỡng của Ngô Cẩu gia vẫn còn đó.

Ông lại mỉm cười nói: "Thằng Ba nhà tôi bảo là muốn dắt nó đi kiểm tra hệ thống chống trộm của Nhị gia." "Dắt theo Tiểu Tà trèo tường vào rồi." Lần này, đến lượt khóe miệng Hồng Nhị gia khẽ giật giật: "Chuyện này mà để người khác nhìn thấy thì..." Ngô Cẩu gia dường như biết Hồng Nhị gia đang lo lắng điều gì, lại mỉm cười đầy tự tin: "Không sao đâu." "Thằng Ba nói nếu bị ai nhìn thấy, nó sẽ bảo mình là Giải Liên Hoàn của nhà Cửu gia." "Dù sao hai đứa chúng nó đặt cạnh nhau, làm bố như tôi cũng khó mà phân biệt được trong một cái liếc mắt." Hồng Nhị gia cười cười, quay đầu nói với Diệp Phàm nhỏ: "Tiểu Phàm à, lần này cháu còn gặp được bạn mới đấy." "Cháu tự đi tìm bọn họ đi, đừng chạy lung tung, đi ăn điểm tâm với bọn họ đi." Diệp Phàm nhỏ dường như cũng không muốn ở lại giữa đám người lớn này nữa.

Đặc biệt là không muốn đứng dưới mí mắt của Ngô Nhị thúc thêm một giây nào.

Có câu nói này, Diệp Phàm nhỏ lập tức như được bôi mỡ dưới chân, bước đôi chân ngắn chạy biến về một hướng.

Người lớn vừa đứng đón khách bên cạnh cậu cười trêu chọc Diệp Phàm nhỏ đang chạy đi: "Tiểu cô gia chỉ khi đi gặp em gái Tiểu Hoa mới hăng hái thế này thôi!" Mấy người lớn đều bật cười nhìn theo bóng lưng nhỏ bé đang vội vàng rời đi.

Diệp Phàm nhìn cảnh này, cảm thấy trên người Diệp Phàm nhỏ tuy có chút tính phản nghịch, nhưng đám người lớn này quả thực cũng chẳng có dáng vẻ bề trên gì cả.

Tầm nhìn của Diệp Phàm thay đổi theo sự di chuyển của Diệp Phàm nhỏ.

Diệp Phàm vốn tưởng mình sẽ sớm thấy Tiểu Hoa nhỏ và Tam gia nhỏ.

Nhưng sau khi băng qua một khoảng sân, Diệp Phàm nhỏ lại dừng lại sau một bức tường.

Diệp Phàm có chút không hiểu tại sao Diệp Phàm nhỏ đột nhiên lại dừng lại sau bức tường cổng.

Thực tế, từ lúc Diệp Phàm nhỏ này xuất hiện đến giờ, cậu vẫn luôn cảm thấy có gì đó nằm ngoài dự tính.

Trước đó cậu đã thấy hai cảnh tử vong của Diệp Phàm lúc nhỏ hơn.

Và hai lần trước, các phiên bản Diệp Phàm nhỏ hơn đều xuất hiện trong cảnh tử vong của chính họ.

Trong ấn tượng của Diệp Phàm, cảnh tử vong của đứa trẻ này là trên giường bệnh ở bệnh viện.

Nhưng hiện tại, cảnh tử vong này so với bệnh viện trong ấn tượng của cậu thực sự là một trời một vực.

Hơn nữa cho đến trước khi Diệp Phàm nhỏ đột nhiên dừng lại sau bức tường này, Diệp Phàm thậm chí không cảm thấy sắp tới sẽ xảy ra chuyện gì có thể khiến Diệp Phàm nhỏ mất mạng.

Mãi cho đến khi Diệp Phàm nhỏ bỗng nhiên lộ vẻ cảnh giác dừng lại sau bức tường.

Diệp Phàm mới cuối cùng tìm lại được cảm giác khi thấy hai Diệp Phàm nhỏ trước đó.

Trong hình ảnh, Diệp Phàm nhỏ đứng yên lặng sau bức tường.

Thân hình nhỏ bé của cậu thậm chí không cần cố ý trốn tránh cũng có thể ẩn mình hoàn hảo trong bóng tối.

Tuy nhiên, cậu chỉ đứng đó yên lặng một lát, cúi đầu, trên mặt không có bất kỳ biểu cảm nào.

Mặc dù cậu không có biểu hiện gì, và Diệp Phàm hiện tại cũng không thể nghe thấy những âm thanh nhỏ nhặt xung quanh, nhưng cậu nhận ra biểu cảm này của chính mình.

Dù chính cậu cũng rất ít khi thấy mình làm bộ dạng này.

Diệp Phàm nhận ra, đây là biểu cảm khi Diệp Phàm nhỏ đang suy nghĩ điều gì đó.

Một lát sau, biểu cảm trên mặt cậu tuy không còn cảnh giác như lúc nãy, nhưng cũng không hề thả lỏng.

Tuy nhiên, cậu lại nghiêng tai nghe ngóng một hồi, dường như xác nhận sẽ không nghe thêm được thông tin gì hữu ích nữa mới lững thững rời khỏi sau bức tường.

Diệp Phàm nhìn cái bóng nhỏ bé ấy, vẫn cảm thấy đứa trẻ này thực sự có chút già dặn trước tuổi.

Rất nhanh, Diệp Phàm nhỏ tìm đến trước một phòng luyện công mà ngay cả Diệp Phàm cũng thấy quen thuộc.

Cậu vừa đi tới đây, trong phòng luyện công đã truyền ra một trận khóc lóc non nớt mà ngay cả Diệp Phàm cũng nghe thấy được.

Đôi tay nhỏ vốn đang chắp sau lưng của Diệp Phàm nhỏ lập tức vung lên, đôi chân ngắn lại bước nhanh lần nữa.

Diệp Phàm nhìn bóng lưng nhỏ bé đang chạy ấy, không hiểu sao lại thấy thấp thoáng bóng dáng của Niên Niên và Tuế Tuế.

Cậu thầm nghĩ, chẳng lẽ là vì trẻ con loài người đều đáng yêu như vậy sao?

Nhắc đến hai đứa nhóc kia, Diệp Phàm cảm thấy rất nhớ nhung.

Cậu thầm quyết định lần này trở về, nhất định phải về nhà bố mẹ ngay lập tức để thăm hai nhóc tì đó.

Sau khi quyết định xong, Diệp Phàm vội ngẩng đầu.

Đối với "Thiên Ý" mà cậu không nhìn thấy nhưng trong tiềm thức luôn cảm thấy đang trôi lơ lửng trên trời kia, cậu nói: "Thiên Ý, đây không tính là tôi đang lập flag đâu nhé, đừng có diễn giải tùy tiện đấy." "Chắc hẳn cô cũng thấy đứa nhóc này rất giống Niên Niên và Tuế Tuế phải không?" 【Thiên Ý lập tức đưa ra câu trả lời cho Diệp Phàm: Rất giống.】【Ký chủ đã biết flag đáng sợ thế nào, hy vọng ký chủ sau này có thể trân trọng cơ thể mình hơn.】 Bị hệ thống giáo huấn, Diệp Phàm vội vàng tự giác gật đầu, theo bản năng nói: "Thiên Ý, có phải cô luôn đi theo tộc trưởng đồ long không?" "Nhưng mà, nếu cô có nhiều đoạn phim về Diệp Phàm nhỏ như vậy, chắc chắn cô đã từng đi theo những Diệp Phàm nhỏ này phải không?" "Nếu nghĩ như vậy, thì cô thực sự giống như nhìn Diệp Phàm lớn lên vậy." "Chả trách cô thích giáo huấn tôi như thế." "Nhưng cô yên tâm đi, ít nhất tôi cũng là một người trưởng thành đã thi đỗ nghiên cứu sinh đại học khảo cổ, vẫn có chút ưu thế mà." "Tôi sẽ không dễ dàng rời xa cô đâu, yên tâm đi." Vừa nói, Diệp Phàm vừa nhìn vào màn hình trước mắt.

Cậu không nhận ra rằng hệ thống cũng im lặng theo, không hề giống như mọi khi, làm một hệ thống ưu tú "có cầu tất ứng, có hỏi tất đáp".

Tuy nhiên theo cách nhìn của Diệp Phàm, câu hỏi vừa rồi cũng

chẳng phải là vấn đề nhất định cần câu trả lời.

Cùng lúc đó, trong hình ảnh, Diệp Phàm nhỏ đã nhanh chóng chạy vào phòng luyện công mà Diệp Phàm cũng rất quen thuộc.

Lần trước, trong chính phòng luyện công này, Diệp Phàm nhỏ đã lén đưa cho em gái Tiểu Hoa một viên kẹo sữa.

Thành công khiến em gái Tiểu Hoa có chí hướng "mua một xưởng kẹo sữa" – một chí hướng thuần phác nhất so với những hoài bão sau này của cô ấy.

Tuy nhiên, sau khi Diệp Phàm nhỏ nhanh chóng chạy vào, cậu phát hiện Tiểu Hoa nhỏ khóc không phải vì luyện công.

Trên người cô bé không còn những sợi dây bắt buộc phải buộc khi luyện công nữa.

Hơn nữa, trong căn phòng này không chỉ có một mình em gái Tiểu Hoa.

Lúc này, trong phòng luyện công có hai cô bé đang khóc, một cậu bé đang bối rối, và một người lớn đứng giữa trông như đang dỗ dành nhưng thực chất là đang thêm dầu vào lửa, không có ý tốt.

Những người này là ai, Diệp Phàm đều đã nhận ra.

Hai cô bé đang khóc là Tiểu Hoa nhỏ và Tú Tú nhỏ.

Cậu bé đứng giữa đang lúng túng, trông cũng sắp khóc đến nơi là Tam gia nhỏ.

Nghĩ đến tính cách vốn có của Tam gia nhỏ, Diệp Phàm thậm chí cảm thấy sở dĩ cậu bé bây giờ chưa khóc hoàn toàn là vì phải giữ thể diện nam tử hán trước mặt "hai" cô bé.

Còn người lớn đang thêm dầu vào lửa kia chính là người mà Ngô Cẩu gia vừa nhắc tới – Ngô Tam thúc, người dắt cháu mình trèo

tường vào, nếu bị phát hiện sẽ tự xưng là Giải Liên Hoàn của nhà họ Giải.

Nhưng nghĩ đến việc Ngô Tam thúc ngay từ khi còn trẻ đã đầy dã tâm, là một con cáo già lừa cháu mình xoay như chong chóng, Diệp Phàm không khỏi nghi ngờ hiện tại ông ta là chú Ba của Tam gia nhỏ hay là chú của Tiểu Hoa nhỏ nữa, thật khó nói.

Thấy Diệp Phàm nhỏ vào cửa, phản ứng của mỗi người cũng khác nhau.

Ngô Tam thúc sững sờ một chút, trong mắt thoáng qua sự kinh ngạc, sau đó mới hỏi: "Đứa nhỏ nhà ai thế này?" Còn Tiểu Hoa nhỏ thì vừa khóc vừa chạy đến bên cạnh Diệp Phàm nhỏ, mách lẻo: "Chú ấy bảo em phải làm vợ anh Tiểu Tà!" Diệp Phàm nhỏ còn chưa kịp nói gì, Tam gia nhỏ đã dùng giọng nói non nớt nhưng kiên định lên tiếng: "Tôi đã nói rồi, đây là chú Ba của tôi!" "Hơn nữa chú Ba đã nói rồi, sẽ không để em chịu thiệt thòi đâu!" Tiểu Hoa nhỏ nấp sau lưng Diệp Phàm nhỏ.

Biểu cảm trên mặt Diệp Phàm nhỏ lúc này hoàn toàn trùng khớp với Diệp Phàm đang xem hình ảnh này.

Cả hai đều đang nghiêm túc suy nghĩ xem nên làm thế nào để nói cho Tiểu Hoa nhỏ một cách uyển chuyển rằng cậu bé sẽ không phải lấy chồng đâu, vĩnh viễn không cần lo lắng về chuyện lấy chồng này.

Tất nhiên, trong mắt Diệp Phàm - người đã quen biết Giải Vũ Thần và Hắc Nhãn Kính trưởng thành, còn có một khả năng khác.

Đó là khi đối phương trở thành cặp đôi chính thức với Hắc Nhãn Kính, có thể để gã mù nghèo kiết xác đó ở rể.

Với tư cách là anh Diệp của Tiểu Hoa nhỏ, Diệp Phàm nhỏ quay đầu vỗ vỗ vai cô bé.

Diệp Phàm thấy trên mặt Diệp Phàm nhỏ xuất hiện nụ cười dịu dàng chu đáo, lộ ra ánh mắt khích lệ.

Và Diệp Phàm nhỏ cũng không làm Diệp Phàm thất vọng, cậu an ủi Tiểu Hoa nhỏ: "Tiểu Hoa, em đừng sợ." "Sau này lớn lên, em sẽ không phải gả cho bất kỳ ai đâu." "Bởi vì em là một cậu bé hàng thật giá thật." Tất nhiên, vì nể tình có cả Tam gia nhỏ và Tú Tú nhỏ ở đó, câu cuối cùng Diệp Phàm nhỏ vẫn không nói ra.

Chương 571

Nghe thấy lời an ủi của Diệp Phàm nhỏ, Diệp Phàm hài lòng gật đầu.

Cậu thầm nghĩ, đứa trẻ tuy nhỏ nhưng chỉ số EQ vẫn cao đấy chứ.

Không hổ là chính mình lúc nhỏ!

Tuy nhiên, mặc dù Diệp Phàm – người đã biết đại nhân Giải Vũ Thần sau này – rất tán thành cách làm của Diệp Phàm nhỏ, nhưng Tiểu Hoa nhỏ lại hoàn toàn không được an ủi bởi câu nói đó.

Thậm chí, sau khi Diệp Phàm nhỏ nói câu đó với vẻ mặt như gió xuân và vô cùng dịu dàng, Tiểu Hoa nhỏ đầu tiên là chớp chớp đôi mắt đỏ hoe vì khóc nhìn Diệp Phàm nhỏ một cái.

Sau đó, bất thình lình, cô bé khóc càng dữ dội hơn.

Nụ cười đầy tự tin của Diệp Phàm nhỏ ngay lập tức biến thành một biểu cảm chấn kinh và bất ngờ.

Cậu hơi lúng túng giữ vai Tiểu Hoa nhỏ, chân thành hứa với cô bé: "Thật đấy, Tiểu Hoa, anh Diệp có bao giờ lừa em đâu phải không?" "Anh hứa với em được không?" Tuy nhiên, Diệp Phàm nhỏ càng nói chân thành bao nhiêu, Tiểu Hoa nhỏ lại càng khóc nghiêm túc bấy nhiêu.

Cô bé đưa đôi tay nhỏ bé đấm mấy cái vào vai Diệp Phàm nhỏ, nói: "Anh Diệp là đồ ngốc!" "Anh Diệp là đồ ngốc!" Diệp Phàm nhìn Tiểu Hoa nhỏ đấm mấy cái vào vai Diệp Phàm nhỏ, cũng có chút không hiểu chuyện gì.

Chẳng lẽ lời an ủi của Diệp Phàm nhỏ có gì sai sao?

Hay là Tiểu Hoa nhỏ chỉ không thích người anh Tam gia nhỏ này

thôi?

Nhưng trong ký ức của cậu, Tiểu Hoa ở tuổi này đáng lẽ phải rất thích người anh Tam gia nhỏ này mới đúng.

Chẳng lẽ cậu hiểu lầm rồi?

Hiện tại Tiểu Hoa thực sự rất thích anh Tam gia nhỏ?

Nhất thời, Diệp Phàm nhỏ trong hình ảnh và Diệp Phàm đang xem đồng thời lộ ra biểu cảm kinh ngạc.

Sau đó, Diệp Phàm nhỏ kiên định nhìn Tiểu Hoa nhỏ, nói vô cùng nghiêm túc: "Tiểu Hoa, em đừng có nghĩ đến chuyện gả cho người khác, biết chưa?" Diệp Phàm đang xem hình ảnh không kìm được lại gật đầu đồng ý.

Cậu rất tán thành cách làm của Diệp Phàm nhỏ lúc này.

Nhất định phải sớm nhất có thể khiến Tiểu Hoa nhỏ từ bỏ khái niệm "gả người" này.

Như vậy, sau này khi cô bé nhận ra sự thật về giới tính của mình, có lẽ sẽ cảm thấy nhẹ nhõm hơn một chút.

Và Tiểu Hoa nhỏ dường như phản ứng với câu này bình thản hơn hẳn câu "vĩnh viễn không phải gả cho bất kỳ ai" lúc nãy.

Cô bé ngẩng đầu lên, dừng những cú đấm nhỏ lên người anh Diệp.

Khi đôi mắt xinh đẹp từ từ nhìn vào mắt Diệp Phàm nhỏ, cô bé chậm rãi chớp mắt.

Sau đó, tiếng khóc của Tiểu Hoa nhỏ cũng dừng hẳn, cô bé cúi đầu xuống, chậm rãi gật đầu, nói khẽ một câu: "Vâng." Diệp Phàm nhỏ ngẩn người, sau đó trên mặt lộ ra chút biểu cảm khó hiểu.

Bởi vì theo cách nhìn của cậu, cô bé Tiểu Hoa này tuy miệng thì

ngoan ngoãn nói vâng, nhưng những gì mình vừa nói rốt cuộc có ý nghĩa gì, chắc hẳn Tiểu Hoa nhỏ vẫn chưa hiểu được.

Diệp Phàm nhỏ thắc mắc một lát rồi cũng bình tĩnh lại.

Dù sao thì bây giờ Tiểu Hoa nhỏ đã không còn khóc nữa.

Diệp Phàm nhìn cảnh tượng này, có chút tiếc nuối tự lẩm bẩm: "Nếu như chụp lại được biểu cảm này của Tiểu Hoa nhỏ...

Giờ mà mang đến trước mặt cậu ta cho cậu ta xem, biết đâu những khoản nợ khổng lồ chúng ta đang gánh vác có thể được xóa sạch ngay lập tức." "Tiếc thật, nhưng tâm tư của Diệp Phàm nhỏ vẫn còn quá đơn thuần, chắc cũng không biết sau này mình lại nợ em gái Tiểu Hoa nhiều tiền đến thế." Diệp Phàm đang cảm khái đầy tiếc nuối rằng trẻ con vẫn chỉ là trẻ con.

Bỗng nhiên, trước mặt cậu xuất hiện một khung hình.

Khung hình này không giống như đoạn phim chiếu lại mà cậu đang xem, nó giống như một màn hình điện thoại đặt dọc nằm cạnh màn hình chiếu lại.

Và trên cái khung hình dọc đó chính là nội dung mà Diệp Phàm vừa mới nghĩ tới.

Đó là bức ảnh Tiểu Hoa nhỏ hiện tại đang cúi đầu lau nước mắt.

Một chuỗi dấu hỏi hiện lên trên đầu Diệp Phàm, cậu hỏi Thiên Ý: "Hiệu quả tức thì vậy sao?" "Đây hình như không phải tính năng chụp màn hình nhỉ?" "Đây trông không giống như tầm nhìn hiện tại của tôi?" 【Thiên Ý lập tức trả lời: Khởi bẩm ký chủ, đây chính là những bức ảnh, nội dung lưu niệm do tiểu ký chủ chụp vào thời điểm đó.】 【Nhưng tôi nghĩ, dụng ý thì không hề thay đổi.】 Diệp Phàm nghĩ đến dụng ý của mình vừa rồi, tức khắc cảm thấy có chút xấu hổ.

Sau đó, hệ thống lại thay đổi cho Diệp Phàm vài bức ảnh khác trên

giao diện đó.

Những bức ảnh này rõ ràng đều là những góc nhìn quay lén.

Trong đó có vài tấm được chụp chính diện một cách quang minh chính đại.

Có tấm là cảnh Tiểu Hoa nhỏ đang há miệng khóc lớn một cách vô tư, không hề giữ hình tượng.

Dáng vẻ đau khổ hoàn toàn không có chút phong thái của người đứng đầu nhà họ Giải trong tương lai.

Miệng há rất to, đến mức Diệp Phàm hiện tại nhận thấy Giải Vũ Thần trưởng thành khi tức giận mắng người nhất cũng sẽ không há to đến mức đó.

Diệp Phàm thậm chí có thể đếm rõ được bên trong có bao nhiêu chiếc răng sữa.

Còn có cả ảnh Tiểu Hoa nhỏ đang ngủ say, biểu cảm vô cùng điềm tĩnh.

Trông đúng thực sự giống như một bé gái ngoan ngoãn.

Nếu chỉ nhìn bức ảnh này, thật khó có thể tưởng tượng được đứa trẻ này mười hai mươi năm sau sẽ trở thành dáng vẻ của một tổng tài bá đạo.

Tất nhiên, điều khó tưởng tượng hơn chính là vị tổng tài bá đạo này lại trở thành chủ nợ lớn nhất của anh Diệp năm nào.

Còn có vài tấm rõ ràng là góc nhìn quay lén.

Hình ảnh rất xa.

Một bóng dáng nhỏ bé bị buộc vào hai sợi dây để tập xoạc chân.

Xung quanh không có một người lớn nào, chỉ có chính mình

nghiến răng thầm khóc.

Có vài bức ảnh liên tiếp, ghép lại có thể tạo ra một hình ảnh hơi rung nhưng khá hoàn chỉnh.

Phía trước là bức ảnh chụp từ xa khi bóng dáng nhỏ bé này đang tự mình luyện công.

Phía sau là cảnh bóng dáng nhỏ bé này bỗng nhiên quay đầu lại, sau khi phát hiện ra tầm mắt từ hướng này thì bỗng lộ ra biểu cảm kinh ngạc xen lẫn vui mừng.

Sau khi lộ ra biểu cảm vui mừng như vậy, cô bé lại quay đầu đi, vội vàng chỉnh đốn lại biểu cảm trên mặt mình.

Dường như lo lắng biểu cảm lộ ra trên mặt sẽ bị xấu đi vậy.

Nhìn những phân đoạn như vậy, trên mặt Diệp Phàm không kìm được lộ ra một nụ cười hiền hậu.

Đây là nụ cười đúng nghĩa đầu tiên của cậu kể từ khi xem nhiều đoạn video chiếu lại như vậy.

Nhưng hễ nghĩ đến việc tại sao những bức ảnh này lại được đứa nhóc quậy phá kia chụp lại, sự dịu dàng trên mặt Diệp Phàm liền biến mất tăm.

Đứa nhỏ này từ bé đã có tiềm chất làm gian thương rồi!

Không thể kết giao sâu được!

Dường như nhận ra sự bất mãn của ký chủ hiện tại đối với những bức ảnh lưu trữ này, Thiên Ý rất chu đáo hỏi: 【Đây đều là nội dung trong kho ảnh mà ký chủ trước đây từng để vào thư mục không bao giờ thất lạc.】 【Hiện tại nhận thấy ký chủ có sự bất mãn với những bức ảnh này, xin hỏi có cần tiến hành xử lý xóa bỏ nội dung những bức ảnh này không?】 Mặc dù trong lòng Diệp Phàm có chút khinh bỉ

hành vi này của Diệp Phàm nhỏ, nhưng cứ nghĩ đến khoản nợ khổng lồ trên người mình hiện nay, tâm phàm của cậu vẫn lay động một chút.

Diệp Phàm thở dài một tiếng, nói: "Không cần đâu, dù sao đây cũng là những thứ quý giá mà đứa trẻ đó từng nhất định muốn để lại." "Bất kỳ ký ức nào cũng đều có giá trị cả." Để che giấu sự chột dạ của mình, Diệp Phàm còn đặc biệt xác nhận lại với Thiên Ý: "Phải không?" Tuy nhiên, Thiên Ý không cho cậu câu trả lời phải hay không phải, mà dùng giọng máy móc không cảm xúc nói: 【Toàn quyền do ký chủ quyết định.】 Diệp Phàm không nhận được câu trả lời đồng tình, đành đâm lao phải theo lao nói: "Sao tôi có thể quyết định được chứ." "Đây dù sao cũng là ký ức quý giá mà Diệp Phàm nhỏ đã đặc biệt để lại." Nói xong, cậu lại đưa cho Thiên Ý một bậc thang bằng một câu hỏi lựa chọn, cố gắng để Thiên Ý dùng câu trả lời của bậc thang đó để cậu có thể xuống đài: "Đúng không?" Tuy nhiên, chỉ số EQ của Thiên Ý trước mặt ký chủ lúc này dường như đã biến thành số không. 【Ký chủ có quyền xóa bỏ, ký chủ có thể toàn quyền kiểm soát Thiên Ý.】 Diệp Phàm xua tay, đẩy trách nhiệm đi: "Không được không được, tôi không thể tự ý xóa đồ của Diệp Phàm nhỏ được." "Tuyệt đối không phải vì tôi thực sự nợ Tiểu Hoa mười mấy tỷ đâu nhé." Và khi Diệp Phàm đang đùn đẩy trách nhiệm, cậu cũng bắt đầu nói năng không kiêng dè: "Sau này nếu tôi đi rồi, lại có một Diệp Phàm khác tiếp quản tôi, cô nhớ đừng để Diệp Phàm tiếp theo xóa ký ức của tôi đấy nhé." Diệp Phàm nói xong câu này, hệ thống im lặng một lát rồi mới phản hồi ký chủ: 【Ký chủ sẽ không rời đi.】 Diệp Phàm gật đầu nói: "Tất nhiên rồi.

Chương 572

Có bao nhiêu người muốn giữ tôi lại cơ mà.

Ba cái lão Từ Phúc bèn mọn." Diệp Phàm vừa nói vừa chậm rãi thở hắt ra một hơi.

Cậu không biết Thiên Ý có nhìn ra được không, hiện tại cậu đang thực sự nỗ lực trong môi trường này, dùng cơ thể tàn tạ này để nỗ lực sống tiếp.

Vì vậy, cho dù đã chứng kiến hai lần tử vong của chính mình, lại còn là những cuộc biệt ly với những người vô cùng quan trọng đối với mình như vậy, và tiếp theo đây rất có khả năng sẽ thấy lần thứ ba, nhưng Diệp Phàm hiện tại vẫn có thể ung dung tự tại mà cà khịa những hành vi của những phiên bản Diệp Phàm nhỏ hơn mình, không phải vì cậu thực sự sắt đá không thấy được nỗi bi thương bên trong, mà là hiện tại cậu buộc phải dùng những phẩm chất cá nhân vụn vặt so với chuyện sinh tử này để đánh lạc hướng sự chú ý của chính mình.

Nhưng cũng may, tuy so với sinh tử thì những hành vi phẩm chất cá nhân này quả thực không đáng nhắc tới, nhưng Diệp Phàm vẫn rút ra được một kết luận: Những điểm đáng để cà khịa trên người mình nếu nhìn từ góc nhìn thứ ba thì thực sự là quá nhiều!

Hơn nữa còn thực sự vô lý.

Nếu không, cũng chẳng đến mức khiến cậu dễ dàng thành công chuyển dời trọng tâm của chính mình như vậy.

Tất nhiên, đối với những người khác không phải là bản thân Diệp Phàm, việc Diệp Phàm lại có thể dễ dàng dùng những điểm cà khịa trên người mình để đánh lạc hướng sự chú ý, bản thân điều đó đã là

một điểm đáng cà khịa cực lớn rồi.

Thiên Ý biết, nhưng Thiên Ý không nói.

Và đối với Thiên Ý, nếu không phải như vậy, mình cũng sẽ không mạo hiểm cho ký chủ xem những video tuyệt đối có thể khiến cảm xúc dao động cực lớn này.

Lúc này, trong khi Diệp Phàm đang cà khịa, hình ảnh trước mặt vẫn tiếp tục diễn ra.

Tiểu Hoa nhỏ lúc này đã không còn khóc nữa, cô bé lau nước mắt một cách rất nội liễm trước mặt Diệp Phàm nhỏ.

Khi Tiểu Hoa nhỏ lau nước mắt, thấp thoáng có thần thái của sư phụ là Nhị gia gia trong đó.

Cũng chỉ dùng cửa tay áo khẽ nhấc lên một góc, dùng mảnh vải nhỏ xíu bằng đầu ngón tay khẽ chạm vào khóe mắt ẩm ướt để lau.

Rõ ràng là những động tác vô cùng cẩn trọng.

Nhưng Tiểu Hoa nhỏ làm những động tác như vậy tuy có chút thần thái của sư phụ, song vì tuổi còn quá nhỏ nên không thể học được những thứ trong cốt tủy của sư phụ mình.

Hồng Nhị gia làm những động tác như vậy không hề thấy ẻo lả, chỉ khiến người ta cảm thấy ông ưu nhã cao quý, cao không thể với tới.

Còn Tiểu Hoa nhỏ ở tuổi này làm động tác đó vẫn cực kỳ giống một bé gái hàng thật giá thật.

Thậm chí hơn thế, nếu đặt cô bé cạnh Tú Tú rồi bảo người khác chỉ ra trong đó có một cậu bé, gần như tất cả mọi người sẽ không ngần ngại mà chọn Tú Tú.

Diệp Phàm nhỏ dường như đã cân nhắc đến điểm này, để khiến

Tiểu Hoa nhỏ trông có thêm khí khái nam sinh, cậu nhấc tay hất mạnh tay áo lên trên, để lộ cả bàn tay và cổ trần.

Sau đó, đôi bàn tay nhỏ bé của cậu áp vào má Tiểu Hoa nhỏ.

Tiếp đó, Diệp Phàm nhỏ vô cùng hào sảng dùng hai ngón tay cái – đôi tay bẩn thỉu vừa mới chống lên bậc thang lúc nãy – quệt ngang dưới mắt Tiểu Hoa nhỏ.

Cùng lúc quệt đi những giọt nước mắt mà Tiểu Hoa nhỏ vừa rồi mãi không nỡ lau sạch, cậu cũng để lại trên khuôn mặt nhỏ vốn đang sạch sẽ của Tiểu Hoa nhỏ một dấu tay đen khá hoàn chỉnh.

Tiểu Hoa nhỏ dường như đã quen với việc này, vô cùng ngoan ngoãn để Diệp Phàm nhỏ dùng phương thức tràn đầy khí khái nam tử này lau đi nước mắt trên mặt mình.

Ở bên cạnh, Ngô Tam thúc khi đó còn rất trẻ nhìn hai đứa trẻ tương tác, bỗng nhiên lại cất tiếng hỏi lại câu hỏi mà Diệp Phàm nhỏ vừa hỏi: "Nhóc con, cháu là con nhà ai?" Từ lúc nãy, khi Ngô Tam thúc thời trẻ sững sờ một chút rồi hỏi Diệp Phàm nhỏ câu này, Diệp Phàm đã cảm thấy có chút kỳ lạ.

Bởi vì thái độ của Ngô Tam thúc khi hỏi câu này không giống như đang hỏi một đứa trẻ gặp lần đầu, mà giống như đang hỏi một người mà ông ta đã nghe nói qua bằng một kênh nào đó, nay lần đầu gặp mặt nên có chút chấn động vì mình sẽ gặp được đứa trẻ này.

Tuy nhiên, Diệp Phàm nhỏ không trực tiếp trả lời câu hỏi của Ngô Tam thúc mà hỏi ngược lại: "Hôm nay, người của Lão Cửu Môn đều sẽ đến phải không?" Ngô Tam thúc nghe câu hỏi này có chút không hiểu.

Ông ta không trả lời mà suy nghĩ xem nội dung đằng sau câu trả lời cho câu hỏi này là gì.

Tú Tú nhỏ vừa mới ngừng khóc lập tức tích cực trả lời: “Đúng thế ạ!

Nhị gia gia mừng thọ, bà nội nói các ông đều sẽ đến!” Ngô Tam thúc lập tức nắm bắt được trọng điểm, không hề giữ kẽ mà hỏi đứa trẻ trông chẳng kém cháu mình là bao này: “Mọi người đều sẽ đến, thì sao chứ?” “Tiểu tiên sinh, tôi có một câu hỏi.” Cách xưng hô của Ngô Tam thúc đối với Diệp Phàm nhỏ đã trở nên tôn trọng hơn, ông ta nói: “Thanh Đồng Môn, có phải do cậu mở không?” Nghe thấy đoạn đối thoại này, Diệp Phàm cũng xốc lại tinh thần.

Đặc biệt là sau khi nghe thấy ba chữ 'Thanh Đồng Môn', toàn bộ dây thần kinh của hắn đều căng như dây đàn.

Hắn giống như bị mắc chứng PTSD với Thanh Đồng Môn vậy, phản ứng cực kỳ nhạy cảm.

Trong màn hình, Diệp Phàm lúc nhỏ không trực tiếp trả lời câu hỏi của Ngô Tam Thúc là phải hay không.

Thay vào đó, cậu nói một câu nghe chừng chẳng liên quan gì đến câu hỏi của ông ta: 'Nếu người đã đến đông đủ rồi, mọi người hãy tiếp đón hắn cho tốt đi'.

Diệp Phàm gần như lập tức hiểu ra chữ 'hắn' này chỉ ai.

Đó chính là tộc trưởng của gia tộc Thủ Long — Trương Khải Linh!

Vì quá căng thẳng, Diệp Phàm vô thức rướn người về phía trước.

Câu nói của Diệp Phàm nhỏ thực chất đã trả lời câu hỏi của Ngô Tam Thúc.

Thanh Đồng Môn chính là do cậu mở ra!

Và vì trong lời nói của cậu có vẻ như Trương Khải Linh sắp xuất

hiện, trái tim Diệp Phàm cũng đập nhanh hơn vì hồi hộp.

Hắn đã thấy ba phiên bản Diệp Phàm nhỏ, nhưng đây là phiên bản đầu tiên nhắc đến tộc trưởng Thủ Long.

Có nghĩa là, đây có thể là vị tộc trưởng Đồ Long đầu tiên xuất hiện trong cục diện 'song long cộng tồn'.

Tuy nhiên, Diệp Phàm đã nhìn thấy kết cục của cậu bé này rồi.

Trong màn hình, phản ứng của Ngô Tam Thúc cũng kinh ngạc không kém gì Diệp Phàm.

Nghe xong câu đó, ông ta gần như ngây người tại chỗ.

Nhưng rất nhanh, ông ta phản ứng lại, cảnh giác hạ thấp giọng: 'Tiểu tiên sinh, không biết cậu là cao nhân phương nào?

Tại sao lại ở đây?

Không biết tôi có cơ hội mời tiểu tiên sinh ghé qua tệ xá một chuyến không?'.

Diệp Phàm nhỏ chưa kịp trả lời, Tiểu Hoa đang trốn sau lưng cậu lập tức dang hai cánh tay nhỏ bé chắn trước mặt cậu, nói: 'Chú Hoàn không được đưa anh Diệp về nhà!'.

Rõ ràng trong mắt Tiểu Hoa, Ngô Tam Thúc trước mặt vẫn là chú Giải Liên Hoàn của mình.

Câu nói 'ghé qua tệ xá' trong tai Tiểu Hoa không phải là về Ngô gia, mà là đưa Diệp Phàm nhỏ về Giải gia.

Hơn nữa, Tiểu Hoa vẫn còn chút sợ hãi đối với Giải gia của mình.

Cậu bé cúi đầu cắn môi, nói tiếp: 'Phải đợi em trở thành người lợi hại mới có thể để anh Diệp về nhà cùng em'.

Tiểu Tam Gia lập tức thò đầu ra từ phía sau, dùng giọng nói non

nớt đính chính lời Tiểu Hoa: 'Tớ đã nói rồi, đây là chú Ba của tớ!

Ông ấy không phải chú Hoàn!

Chú Hai nói ông ấy là chú xấu xa!

Đây là ông chú xấu xa!'.

Tiểu Tam Gia nói một tràng vô cùng chính nghĩa, hoàn toàn không cảm thấy câu nói của mình có gì sai trái.

Có thể nói là dùng một tông giọng rất chính trực để mắng chú ruột mình.

Thông thường, bị mắng như vậy, người ta không chỉ không biết nên phản ứng thế nào, mà thậm chí có khi còn chẳng nhận ra mình đang bị mắng.

Ngô Tam Thúc nghe thấy ba chữ 'chú xấu xa', khóe miệng giật mạnh hai cái.

Chương 573

Ông ta cười híp mắt quay đầu nhìn đứa cháu trai nhà mình một cái.

Nhìn cảnh này, Diệp Phàm giờ không còn thắc mắc tại sao lúc đó Tiểu Tam Gia lại có thể nói ra câu: 'Vậy đợi chú Ba cháu chết rồi, cháu vẫn là Tiểu Tam Gia chứ?'.

Đứa nhỏ này đúng là có 'máu hiếu thảo' từ bé.

Diệp Phàm nhỏ đứng sau lưng Tiểu Hoa, nhìn chằm chằm Ngô Tam Thúc trẻ tuổi qua khe hở của hai đứa trẻ.

Ngô Tam Thúc nhìn vào đôi mắt ấy, trên mặt vẫn không kìm được lộ ra vẻ chấn động.

Dù sao, hình ảnh Diệp Phàm nhỏ hiện tại chỉ là một đứa trẻ tầm tuổi đứa cháu trai mà ông ta hay lừa gạt, nhưng trong đôi mắt kia rõ ràng là ánh mắt của người đã trải qua muôn vàn sóng gió.

Diệp Phàm nhỏ thản nhiên đáp: 'Nếu có cơ hội'.

Nghe vậy, Tiểu Hoa lập tức quay lại dặn dò Diệp Phàm nhỏ một cách lo lắng: 'Anh Diệp, anh đợi em lớn lên rồi hãy đến nhà em nhé.

Anh đừng đi bây giờ'.

Ánh mắt Tiểu Hoa rất khẩn thiết.

Diệp Phàm biết hiện tại Tiểu Hoa đang sợ điều gì.

Đó là một Giải gia đang đấu đá nội ngoại kịch liệt vì vị trí gia chủ.

Dù hiện tại Tiểu Hoa đầy sợ hãi đối với Giải gia, nhưng sau này cậu ấy sẽ quản lý nơi đó đâu ra đấy.

Cả nhà họ Giải đều phải nghe lệnh 'cô bé' mặc váy hồng năm nào.

Diệp Phàm nhỏ đưa tay xoa đầu Tiểu Hoa: 'Được.

Sau khi Tiểu Hoa lớn lên, em sẽ trở nên cực kỳ lợi hại'.

Ngô Tam Thúc không hỏi thêm nữa mà nhìn Diệp Phàm nhỏ với thần sắc phức tạp.

Cùng lúc đó, lời của Diệp Phàm nhỏ vừa dứt, phía sau họ vang lên một chuỗi tiếng bước chân vội vã.

Tiếng bước chân này nghe rất lạ, giống như người đi không hề quen với cách di chuyển này.

Nhưng khi nhìn thấy người tới là ai, Diệp Phàm lập tức hiểu ra cảm giác đó là gì.

Người đến không phải ai khác, chính là chủ nhân của viện này, Hồng Nhị Gia.

Công phu cơ bản cường hãn của Hồng Nhị Gia là điều ai cũng thấy rõ.

Ông đi lại gần như không phát ra tiếng động.

Cho nên khi phát hiện tiếng bước chân dồn dập này là của Hồng Nhị Gia, ngay cả Ngô Tam Thúc cũng lộ vẻ chấn động.

Ông ta vô thức sờ vào tóc mai của mình.

Diệp Phàm nhận ra Ngô Tam Thúc đang nghi ngờ Hồng Nhị Gia này là hàng giả đeo mặt nạ da người.

Không chỉ Diệp Phàm nhận ra, Hồng Nhị Gia cũng đoán được tâm tư nhỏ nhặt của Ngô Tam Thúc.

Ông dùng đôi mắt đẹp đến mức kinh tâm động phách của mình liếc nhìn Ngô Tam Thúc một cái.

Chỉ cần một ánh mắt này, Ngô Tam Thúc đã có thể chắc chắn đây

tuyệt đối là Hồng Nhị Gia.

Bộ pháp nhẹ nhàng trên người Hồng Nhị Gia tuy khó học, nhưng chỉ cần người có căn cơ mạnh, bỏ thêm công sức vẫn có thể nắm bắt được.

Thế nhưng ánh mắt kinh diễm kia là thứ mà bất kỳ ai cũng không thể mô phỏng được.

Một phần là do công phu hát kịch nhiều năm, một phần là sự ưu ái của ông trời dành riêng cho ông, và phần cuối cùng là những trải nghiệm không ai thay thế được đã mài giũa ông thành bộ dạng như hiện tại.

Ngô Tam Thúc hơi gượng gạo gãi tóc mai.

Hồng Nhị Gia không chấp nhặt sự nghi ngờ vừa rồi, khí thế đầy mình lên tiếng: 'Liên Hoàn, đưa ba đứa nhỏ này ra tiệc đi'.

Ngô Tam Thúc kinh ngạc nhìn Hồng Nhị Gia, sau đó cười gượng hai tiếng: 'Nhị Gia, ngài nhìn nhầm rồi, tôi là lão Tam mà.

Chẳng lẽ cha tôi chưa đưa anh Cả anh Hai nhà tôi đến bái phỏng sao?

Tôi không đi vào từ cửa chính đâu.

Ngài xem này'.

Ngô Tam Thúc kéo Tiểu Tam Gia ra trước mặt, giới thiệu với Hồng Nhị Gia: 'Đây là cháu đích tôn của tôi, tiểu tử nhà họ Ngô đấy'.

Hồng Nhị Gia nói: 'Tôi biết chút tính toán của mấy người, tâm địa thì tốt đấy, nhưng không qua mắt được người lớn chúng tôi đâu.

Đưa ba đứa trẻ đi trước đi.

Tôi có chuyện muốn nói với tiểu tiên sinh'.

Ngô Tam Thúc im lặng một lát, không còn đính chính mình rốt cuộc là ai nữa.

Diệp Phàm không biết lúc đó bản thân mình khi nhỏ có nhận ra người này họ Giải hay họ Ngô không.

Hắn thực sự bái phục mức độ thuần thục trong việc hoán đổi thân phận của hai con cáo già này.

Trong màn hình, Ngô Tam Thúc đứng dậy.

Ông ta quay lại dắt Tiểu Tú Tú, rồi kẹp đứa cháu trai đang ngơ ngác của mình dưới nách.

Sau đó, ông ta dùng bàn tay còn lại định dắt Tiểu Hoa.

Tiểu Hoa thấy tay Ngô Tam Thúc đưa tới thì vô thức né tránh.

Cậu bé ngước nhìn Hồng Nhị Gia, nhỏ giọng hỏi: 'Ông Nhị, ông định nói gì với anh Diệp vậy?

Chúng cháu...'.

Lời Tiểu Hoa chưa dứt đã bị Hồng Nhị Gia ngắt lời.

Ông cúi xuống nhìn cậu bé, không vội vã cũng không quá thân thiết hay xa cách, nói: 'Tiểu Hoa, tại sao lại khóc?'.

Diệp Phàm nhỏ lên tiếng trả lời thay: 'Em ấy không khóc.

Tiểu Hoa chỉ là đang lợi dụng nước mắt để đạt được thứ gì đó thôi.

Đây không tính là khóc, chỉ là phải trả một cái giá nào đó cho thứ mình muốn.

Nước mắt hiện giờ là thứ có cái giá thấp nhất rồi.

Tiểu Hoa thông minh như vậy, những gì ngài dạy em ấy đều đang học rất tốt'.

Vừa nói, Diệp Phàm nhỏ vừa vỗ vai Tiểu Hoa: 'Đi theo chú Hoàn ra tiệc đợi anh, Tiểu Hoa.

Anh muốn ăn bánh dứa được bưng lên đầu tiên.

Lấy giúp anh ba cái nhé'.

Chương 574

Nhận được nhiệm vụ từ Diệp Phàm nhỏ, Tiểu Hoa mím môi, nắm lấy bàn tay đang đưa ra của Ngô Tam Thúc.

Thế là Ngô Tam Thúc tay dắt hai 'cô bé', dưới nách kẹp một thằng cháu trai.

Tất nhiên, điều này dựa trên giả định người đó thực sự là Ngô Tam Thúc.

Nếu là Giải Liên Hoàn, thì ông ta đang dắt cháu mình và kẹp cháu người khác.

Tiểu Hoa bị Ngô Tam Thúc dắt đi, cứ đi một bước lại ngoái đầu nhìn lại ba lần.

Khi rời đi, Ngô Tam Thúc còn tiện tay đóng cửa lại.

Ngay khoảnh khắc cánh cửa khép lại, Hồng Nhị Gia lập tức quỳ một gối trước Diệp Phàm nhỏ.

Đối mặt với đại lễ không báo trước từ một bậc tiền bối như vậy, sắc mặt Diệp Phàm nhỏ vẫn không hề gợn sóng.

Có vẻ như cậu đã đoán trước được ý định của Hồng Nhị Gia lần này.

Hồng Nhị Gia cúi đầu nói: 'Suốt một năm qua, không biết đó là ngài.

Đa tạ Tiểu tộc trưởng đã giúp chúng tôi mở Thanh Đồng Môn'.

Diệp Phàm trước tiên chấn động vì việc bản thân khi nhỏ đã ở đây suốt một năm.

Nghĩa là lúc mới đến viện của Hồng Nhị Gia, cậu còn là một đứa

trẻ nhỏ hơn nữa.

Tuy nhiên, chuyện Diệp Phàm nhỏ mở Thanh Đồng Môn lại không gây sốc bằng việc cậu đã đến đây từ một năm trước.

Diệp Phàm nhỏ hỏi: 'Vậy là ai đã nói cho ngài biết?'.

Vừa mở miệng, Diệp Phàm đã biết bản thân khi đó đang cố tình làm ra vẻ tộc trưởng Đồ Long trước mặt người của Cửu Môn.

Dù đang cố gồng khuôn mặt trẻ con để trông bình tĩnh, uy nghiêm như tộc trưởng Thủ Long, Diệp Phàm vẫn thấy được cái tôi nhỏ bé kia đã phải nỗ lực thế nào để duy trì uy nghiêm của tộc trưởng tộc Đồ Long.

Không kìm được, hắn cảm thấy hơi xúc động.

Nhưng dù vậy, cậu vẫn vô thức dùng kính ngữ 'ngài' với bậc tiền bối như Hồng Nhị Gia.

Uy nghiêm và lễ phép mỗi thứ chiếm một nửa.

Điều này khiến cả khung hình trông có chút hài hước kỳ quái.

Còn Hồng Nhị Gia hoàn toàn không chú ý đến điều đó.

Ông ngẩng đầu nhìn Diệp Phàm nhỏ: 'Tiểu tộc trưởng, sau khi Thanh Đồng Môn mở ra đã có vấn đề.

Vừa rồi tôi nhận được thứ này'.

Hồng Nhị Gia lấy từ trong ngực áo ra một vật được gói trong tấm lụa vàng rực.

Vật đó vuông vức, kích thước không hề nhỏ.

Gương mặt bình tĩnh của Diệp Phàm nhỏ lúc này mới lộ vẻ chấn động.

Nhưng theo hiểu biết của Diệp Phàm về chính mình, nếu các đời

tộc trưởng đều có đức tính như hắn, và Diệp Phàm nhỏ thực sự giống hắn, thì nguồn cơn sự chấn động của cậu bé không phải vì vật Hồng Nhị Gia lấy ra, mà là kinh ngạc vì một vật lớn như vậy làm sao Hồng Nhị Gia có thể giấu trong ngực mà trông vẫn phẳng phiu như thế.

Bởi vì hiện tại, đó cũng là điều khiến Diệp Phàm kinh ngạc nhất.

Trong màn hình, Diệp Phàm nhỏ nhìn gói đồ vàng, rồi lại nhìn vào chỗ Hồng Nhị Gia vừa lấy nó ra.

Có vẻ như trước và sau khi lấy ra thực sự không có gì thay đổi, thậm chí vạt áo trước của Hồng Nhị Gia hiện giờ chẳng có lấy một nếp nhăn.

Biểu cảm trên khuôn mặt phúng phính của cậu càng thêm phần không thể tin nổi.

Lúc này, cậu bé mới biểu hiện đúng phản ứng của một đứa trẻ tầm tuổi đó.

Tuy nhiên, Hồng Nhị Gia không biết tâm tư của Diệp Phàm nhỏ lúc này.

Ông trực tiếp mở tấm vải vàng ra.

Nằm lặng lẽ bên trong tấm lụa là một tôn Quỷ Tỳ bằng bạch ngọc.

Diệp Phàm rất quen thuộc với món Quỷ Tỳ này, vì sau này nó đã xuất hiện trong phần thưởng hệ thống của hắn.

Phía dưới Quỷ Tỳ còn có mấy dòng chữ đỏ tươi như máu.

Hồng Nhị Gia nhấc Quỷ Tỳ ra, những dòng chữ bên dưới lộ ra.

Dòng đầu tiên là một địa chỉ, đó là một ngôi nhà rất gần đình viện của Hồng Nhị Gia.

Những dòng tiếp theo là: 'Tộc trưởng Đồ Long, đã lâu không gặp.

Tìm ngài rất lâu, thực sự rất nhớ thương.

Mấy ngày trước tại Trường Bạch thoáng thấy ngài, mới biết ngài hiện giờ lại là một đứa trẻ vài tuổi.

Nhưng lần đầu gặp ngài đã phá hỏng kế hoạch của tôi, thật sự không nên chút nào.

Song long không thể cộng tồn, hẳn là nghịch thiên ý cưỡng ép mở Thanh Đồng Môn, cơ thể ngài cũng chịu tổn thương cực lớn.

Nhưng Quỷ Tỳ thật đang ở chỗ tôi, ngài biết đấy, nếu không có Quỷ Tỳ, cho dù là tộc trưởng Thủ Long cũng không thể bước ra khỏi cánh cửa đó đâu.

Đến đây gặp mặt đi, ngài biết đây là đâu mà'.

Diệp Phàm nhỏ đọc xong mấy dòng chữ này, liếc nhìn Nhị Nguyệt Hồng.

Nhị Nguyệt Hồng đưa cho Diệp Phàm thêm một tấm ảnh cũ vàng ố, nói: 'Đây là thứ nhận được còn sớm hơn cả gói đồ kia'.

Trên tấm ảnh cũ màu vàng úa là cảnh Diệp Phàm nhỏ đang ôm ngực, quỳ một gối bên cạnh Thanh Đồng Môn đã mở, đó là một tấm ảnh chụp nghiêng.

Trong ảnh, Diệp Phàm nhỏ đang ngẩng đầu nhìn về phía trước.

Diệp Phàm nhỏ cất tấm ảnh vào túi, nói với Hồng Nhị Gia: 'Được, tôi biết rồi.

Tôi sẽ đi đến đây một chuyến.

Đúng rồi, chỗ này là nơi nào?'.

Đối với câu hỏi 'Ngài biết đây là nơi nào mà' của Từ Phúc, Diệp Phàm nhỏ cũng hoang mang y như Diệp Phàm đang xem màn hình.

Hồng Nhị Gia lập tức phản ứng, trả lời: 'Nguyên là nhà cũ của Tề gia trong Cửu Môn.

Nhưng Tề gia đã lụi bại, hiện giờ ngôi nhà cũ này không biết đã thuộc về tay ai'.

Diệp Phàm nhỏ im lặng một lát rồi nói: 'Có thể mua lại không?

Chắc tầm mười mấy năm nữa thôi, hoặc sớm hơn, sẽ có một tên ngốc đến thuê nó đấy'.

Hồng Nhị Gia gần như không chút do dự đồng ý ngay: 'Được, tôi sẽ tìm người sắp xếp'.

Diệp Phàm nhận ra 'tên ngốc' kia chính là Hắc Liên Tĩnh.

Chương 575

Nhất thời hắn không biết nên đánh giá hành vi này của chính mình thế nào.

Cứ cảm thấy nếu ngôi nhà này không phải do Giải gia mua lại, hiện giờ nằm trong tay Giải Vũ Thần, thì có lẽ Hắc Liên Tĩnh cũng không đến mức sống hơn trăm năm mà vẫn nghèo rớt mồng tơi như vậy.

Tuy nhiên, lúc đó chắc Diệp Phàm nhỏ không biết rằng trong tương lai, chủ nợ của Hắc Liên Tĩnh cũng chính là chủ nợ lớn nhất của cậu.

Diệp Phàm tiếc nuối lắc đầu.

Hồng Nhị Gia đi theo sau cậu, hỏi: 'Tiểu tộc trưởng, không mang theo cái này sao?'.

Diệp Phàm nhỏ quay đầu lại, nhận ra 'cái này' mà Hồng Nhị Gia nói là món Quỷ Tỳ bọc trong cẩm đoạn vàng.

Mặc dù Quỷ Tỳ là giả, nhưng dù sao cũng là ngọc thật, giữ lại chắc cũng bán được vài đồng. 'Tôi đi đây'.

Hồng Nhị Gia gật đầu tán đồng khi nghe nửa câu đầu của Diệp Phàm nhỏ, nhưng khi nghe nửa câu sau, khóe miệng khẽ giật giật, dường như hoàn toàn không ngờ lý do không mang theo lại là vì thế.

Tuy nhiên, ông vẫn làm theo lời cậu bé, đặt miếng Quỷ Tỳ giả xuống, sau đó đi theo sau Diệp Phàm nhỏ.

Diệp Phàm nhỏ dừng lại nói: 'Hôm nay là thọ thần của ông Nhị, ông ở lại nhà đi'.

Hồng Nhị Gia cũng dừng lại theo, nói: 'Đồ Long và Thủ Long vốn

không phân chia, đây là quy củ do tổ tiên định ra.

Thất Đao không có ở đây, tôi chính là tộc nhân của ngài'.

Diệp Phàm nhỏ tiếp tục đi tới, không từ chối nữa: 'Cũng tốt.

Chắc là cần có người đưa Quỷ Tỳ ra ngoài'.

Trong đoạn thời gian còn lại, là cảnh một già một trẻ đi trên đường.

Nhưng đứa nhỏ thì chắp tay sau lưng thong dong đi trước, người già thì cung kính đi sau.

Trên đại lộ bên ngoài, người qua kẻ lại tấp nập.

Thấy hai người này, ai nấy đều không nhịn được mà dừng chân ngoái nhìn.

Nếu là một tổ hợp già trẻ bình thường, bố cục này sẽ rất kỳ quái.

Nhưng không biết vì sao, khi Diệp Phàm nhỏ và Hồng Nhị Gia đi theo cách này, người qua đường lại không hề tỏ ra quá chấn động hay ngạc nhiên.

Đa số mọi người đều bàn tán xem đây là ông cháu nhà ai mà trông khí vũ phi phàm đến thế.

Hai người đi trên đường gần mười phút, và dường như vẫn chưa có dấu hiệu đến nơi.

Vì trong khoảng thời gian dài đằng đẵng này chỉ có sự im lặng và bước đi, Diệp Phàm không còn cách nào để chuyển dời sự chú ý của mình nữa.

Những vết thương trên người hắn lại bắt đầu phát tác dữ dội.

Hắn ôm ngực, vết thương ở đó vừa rồi không biết là đã khép miệng cầm máu, hay là do máu đã tạm thời chảy cạn.

Vì thế lúc nãy khi sự chú ý của Diệp Phàm bị phân tán, chỗ này đã rất lâu không còn chảy máu nữa.

Nhưng hiện tại, Diệp Phàm thực sự không còn việc gì để làm, nỗi đau đớn khắp cơ thể lại một lần nữa ập đến.

Diệp Phàm dứt khoát xua tay, gọi Thiên Ý: 'Thiên Ý, tua nhanh, tua nhanh đi.

Cái hệ thống công nghệ cao của ngươi không thể trực tiếp kéo thanh tiến trình đến tình tiết tiếp theo sao?

Tìm việc gì đó cho túc chủ làm đi'.

Thiên Ý lập tức phản hồi: 【 Đây là phản ứng cơ thể của túc chủ lúc bấy giờ, túc chủ cần thời gian để thích ứng.

Túc chủ có muốn chấm dứt phát lại video ngay bây giờ không? 】 Diệp Phàm hỏi: 'Chấm dứt video thì sẽ thế nào?

Chẳng lẽ tôi không còn việc gì khác để đánh lạc hướng nỗi đau sao?'.

Thiên Ý trả lời: 【 Chấm dứt video, túc chủ sẽ phản ứng hoàn toàn với những thương tổn trên cơ thể lúc này. 】 Diệp Phàm so sánh bộ dạng thê thảm hiện tại của mình với trạng thái cơ thể của Diệp Phàm nhỏ đang đi bộ trong màn hình.

Vẫn thấy trạng thái thong dong đi bộ của Diệp Phàm nhỏ trông có vẻ ổn hơn một chút.

Tuy nhiên, hiện tại Diệp Phàm vẫn rất muốn biết chuyện gì đã xảy ra trong ngôi nhà ghi trên mảnh lụa.

Hơn nữa, Diệp Phàm vẫn rất tự tin mình có thể sớm rời khỏi hiện tượng Chung Cực này.

Vì lo lắng mình đã rời khỏi đây mà những thứ muốn xem vẫn

chưa xem hết, nên Diệp Phàm cố chấp xua tay nói: 'Thiên Ý tua nhanh đi, kéo thẳng đến tình tiết tiếp theo'.

Diệp Phàm nói xong, Thiên Ý dù không lên tiếng nhưng khung cảnh trước mắt hắn thực sự đã biến thành chế độ phát tốc độ cao.

Một già một trẻ vốn dĩ khá tao nhã, qua ống kính phát nhanh trông cực kỳ kỳ quặc.

Diệp Phàm đang thắc mắc tại sao Thiên Ý không hiểu ý mình.

Hắn muốn Thiên Ý, với tư cách là một hệ thống công nghệ cao, có thể trực tiếp nhảy qua đoạn đi bộ này.

Nhưng kết quả Thiên Ý trả về lại là phát nhanh.

Theo hiểu biết của hắn về cái hệ thống công nghệ cao này, Thiên Ý không lẽ nào ngay cả một yêu cầu đơn giản như vậy cũng không hiểu.

Quả nhiên, Diệp Phàm còn chưa kịp hỏi kỹ Thiên Ý tại sao lại phản hồi như vậy.

Phải chăng Thiên Ý là một hệ thống tối tân, vì ở thời đại 'thấp' như điện thoại nên căn bản không cân nhắc đến khả năng có thể kéo thanh tiến trình.

Phản ứng từ cơ thể khiến Diệp Phàm hiểu ra tại sao Thiên Ý chọn tăng tốc độ chứ không trực tiếp nhảy tiến trình theo ý túc chủ.

Cảm giác khó chịu trên cơ thể hắn đang tăng lên gấp bội theo tốc độ phát.

Điều này giống như khi đang truyền dịch mà đột ngột tăng tốc độ dòng chảy vậy.

Tốc độ bình thường cơ thể người chịu được, nhưng nếu để chảy quá nhanh, cơ thể căn bản không thể thích ứng kịp.

Diệp Phàm giờ mới hiểu tại sao Thiên Ý lại bảo hắn hãy để cơ thể thích ứng một chút.

Hắn không còn cậy mạnh bắt Thiên Ý kéo thanh tiến trình đến cuối đoạn nữa.

Để có thể thuận lợi rời khỏi hiện tượng Chung Cực này sớm hơn, Diệp Phàm ngoan ngoãn nhìn khung cảnh vô vị nhưng có chút kỳ quặc trước mắt.

Trong tình trạng tăng tốc này, Diệp Phàm lẳng lặng xem thêm gần mười phút nữa.

Một già một trẻ cuối cùng cũng dừng lại.

Hai người đứng trước một cánh cổng lớn màu đỏ.

Cánh cổng này giống hệt cổng của các phủ đệ vương gia mà Diệp Phàm từng thấy trong phim cổ trang.

Nền đỏ đại hồng, bên trên trang trí những núm kim loại vàng xếp hàng ngay ngắn.

Chương 576

Ở giữa là hai đầu thú ngậm vòng cửa.

Dưới bậc thang còn có hai con sư tử đá.

Khu vực lân cận không còn một bóng người qua đường.

Những ngôi nhà xung quanh thảy đều để trống.

Nếu không biết bên trong chắc chắn có người, Diệp Phàm đã tưởng phủ đệ này thực ra cũng bỏ hoang.

Hoặc có lẽ, sau ngày hôm nay, ngay cả phủ đệ này cũng sẽ trở thành một tòa nhà trống rỗng hoàn toàn.

Diệp Phàm không khỏi cảm thán gia thế của Hắc Nhãn Kính vốn dĩ rất thâm hậu.

Diệp Phàm nhỏ đứng ở cửa, ngẩng đầu nhìn tấm biển ngay phía trên.

Bên trên viết hai chữ 'Tề Phủ'.

Hồng Nhị Gia đứng cạnh Diệp Phàm nhỏ nói: 'Chính là chỗ này.

Để tôi gõ cửa'.

Hồng Nhị Gia định bước lên trước, Diệp Phàm nhỏ trực tiếp tiến lên nói: 'Không cần, nhớ sửa cửa là được'.

Nói xong, Diệp Phàm nhỏ xoay người, tung một cú đá vào cánh cổng đỏ cao như núi đối với một đứa trẻ.

Khi cánh cổng đỏ đổ rầm xuống đất, sắc mặt Hồng Nhị Gia trắng bệch trong thoáng chốc.

Cánh cổng đỏ đập xuống mặt đá xanh trong sân, bốc lên một trận

gió mạnh và bụi mù mịt.

Bộ hỷ phục của Hồng Nhị Gia bị trận gió này thổi bay phần phật.

Ông chấn động nhìn về phía Diệp Phàm nhỏ.

Có vẻ như ông không ngờ trong cơ thể nhỏ bé kia lại ẩn chứa năng lượng mạnh mẽ đến vậy.

Chỉ thấy gương mặt Diệp Phàm nhỏ lúc này lạnh lùng đến cực điểm.

Không có bất kỳ cảm xúc dao động nào, trông như việc đạp đổ cánh cổng mà kẻ thù phải dùng gỗ lớn hay xe chiến mới tông mở được, đối với cậu chỉ là chuyện thường ngày như cơm bữa.

Không chỉ là thể lực đã quen, mà ngay cả tâm thái của cậu cũng đã hoàn toàn quen với những cảnh tượng như vậy.

Nhưng chỉ có Diệp Phàm đang xem cảnh này mới thông qua phản ứng cơ thể của chính mình mà hiểu được trạng thái của Diệp Phàm nhỏ lúc này ra sao.

Từ lúc rời khỏi viện của Hồng Nhị Gia, hay nói đúng hơn là từ lúc nhìn thấy miếng Quỷ Tỳ giả kia, Diệp Phàm đã cảm thấy không ổn.

Đến tận đây, sự khó chịu và cảm giác tê liệt trong cơ thể hắn gần như đã đạt đến đỉnh điểm.

Diệp Phàm thậm chí cảm thấy lúc này chi bằng cứ ngừng xem đoạn video tiếp theo đi.

Những tổn thương tích tụ trên người hắn có lẽ còn nặng nề hơn cả trạng thái cơ thể của Diệp Phàm nhỏ hiện tại.

Nhưng bây giờ là cơ hội duy nhất để hắn có thể nhìn thấy manh mối về việc 'song long cộng tồn'.

Cho dù chỉ vì điểm này, Diệp Phàm cũng không thể để Thiên Ý

dừng việc phát lại video.

Trong màn hình, sau khi đạp đổ cánh cổng, Diệp Phàm nhỏ lạnh lùng bước vào trong sân.

Sắc mặt Hồng Nhị Gia cũng khôi phục lại đôi chút.

Ông vội vàng tiến lên, chuẩn bị giữ lấy vai Diệp Phàm nhỏ để ngăn cậu không lao vào sân một cách liều lĩnh như vậy: 'Tiểu tộc trưởng, cứ thế mà vào sao?

Cẩn thận trong sân này có bẫy của hắn!'.

Diệp Phàm nhỏ gạt tay ông ra khỏi vai mình bằng một sức mạnh nhẹ nhàng nhưng không thể lay chuyển: 'Nếu tôi sợ bẫy thì đã không đến đây'.

Cậu đi đến trước ngưỡng cửa nhưng không bước vào ngay mà đứng lại, quay lưng về phía Hồng Nhị Gia, nói: 'Ông Nhị, ông là người lớn, chắc tôi không cần phải để tâm đến cảm xúc của ông đâu.

Tôi biết tình trạng hiện tại của mình thế nào, tôi chắc chắn không thể quay về được nữa.

Nhưng tộc trưởng Thủ Long tuyệt đối không lâu nữa sẽ trở lại.

Tôi biết anh ấy đã trải qua những gì trong Thanh Đồng Môn, nên khi anh ấy trở về, anh ấy rất cần tộc nhân bang trợ và bảo hộ.

Còn Tiểu Hoa nữa, Giải gia đang ở tình thế này, vẫn cần ông hộ tống em ấy thêm một thời gian.

Nhưng đợi khi Thủ Long ra ngoài, tất cả sẽ ổn thôi.

Ông là một người thông minh lý trí, nên đừng vào đây để rồi hy sinh vô ích một mạng của ông.

Ông cứ nhớ rằng, một người tuyệt đối không thể quay về thì không có giá trị để vào theo đâu.

Ở đây, hãy lấy Quỷ Tỳ, đi mở Thanh Đồng Môn thêm một lần nữa, đón anh ấy về'.

Những lời của Diệp Phàm nhỏ khiến Hồng Nhị Gia đứng ngẩn người tại chỗ.

Khi ông phản ứng lại thì Diệp Phàm nhỏ đã bước qua ngưỡng cửa.

Hồng Nhị Gia nhìn cái bóng lưng nhỏ bé đang đi xa dần, vẫn gọi giật lại: 'Tiểu tộc trưởng!

Ý nghĩa tồn tại của hai vị tộc trưởng Đồ Long và Thủ Long có lẽ là đại nghĩa thiên hạ.

Nhưng ý nghĩa tồn tại của những tộc nhân như chúng tôi còn phải cộng thêm một điều nữa, đó là thủ hộ tộc trưởng.

Tôi từ trước đến nay vẫn vậy, sau này cũng sẽ dạy Tiểu Hoa như thế'.

Ngoài màn hình, Diệp Phàm nghe những lời này của Hồng Nhị Gia, bên cạnh sự xúc động, hắn lại nghĩ đến thái độ của Giải Vũ Thần đối với Trương Khải Linh hiện giờ.

Từ lần đầu gặp mặt, mỗi cử chỉ hành động của Tiểu Hoa đối với Tiểu Ca đều mang lại một cảm giác mãnh liệt về việc muốn 'mưu quyền đoán vị'.

Nghĩ đến đây, Diệp Phàm không khỏi cảm thấy Hồng Nhị Gia có lẽ giáo dục Tiểu Hoa về phương diện này vẫn chưa tới nơi tới chốn.

Hoặc có lẽ là về sau kỹ năng diễn xuất của Tiểu Hoa thăng tiến, đã qua mắt được Hồng Nhị Gia ở điểm này.

Thông qua việc diễn sâu mà lấy được tấm bằng tốt nghiệp này.

Cùng lúc đó, trong màn hình.

Diệp Phàm nhỏ nghe thấy những lời này của Hồng Nhị Gia thì thực sự đã dừng bước.

Hồng Nhị Gia do đó cũng cho rằng mình đã được phép đi theo.

Ông vừa định bước tới thì Diệp Phàm nhỏ phía trước rút từ trong tay áo ra một lá bùa vàng.

Cậu dùng hai ngón tay kẹp lá bùa, hất cánh tay về phía sau, lá bùa đó liền dính chặt lên khung cửa.

Hồng Nhị Gia ngẩn người, ông thử bước tới.

Tuy nhiên, Hồng Nhị Gia phát hiện ra hiện giờ dù ông có bước đi thế nào cũng chỉ có thể giậm chân tại chỗ.

Có thể lùi lại, nhưng không thể bước vào trong sân lấy một bước.

Chương 577

Không phải có thứ gì chắn ngang, mà là ông vẫn có thể bước đi nhưng con đường dưới chân giống như bị kéo dài ra vô tận vậy.

Hồng Nhị Gia lớn tiếng gọi một tiếng: 'Tiểu tộc trưởng!'.

Diệp Phàm nhỏ bình tĩnh quay đầu lại, biểu cảm trên mặt không còn lạnh lùng như lúc nãy mà thay vào đó là biểu cảm bình thường nhất của chính cậu.

Thoải mái và ung dung, như thể đang nói đùa vậy. 'Không phải nhắm vào những lời ông vừa nói đâu, ông Nhị.

Vốn dĩ tôi phải phong bế cánh cửa này lại, suýt chút nữa thì quên mất.

Nhưng ông Nhị này, đừng vào nhé'.

Vừa nói, Diệp Phàm nhỏ vừa nhìn về phía lá bùa vàng dán trên khung cửa.

Hồng Nhị Gia sốt sắng nói: 'Tiểu tộc trưởng, ngài nghe tôi nói này.

Mang được Quỷ Tỳ thực sự còn nguyên vẹn ra ngoài không phải là việc quan trọng nhất.

Có thể đưa ngài đi mới là thu hoạch lớn nhất.

Ngài nói phải bảo vệ tộc trưởng Thủ Long, hộ tống Tiểu Hoa hiện giờ.

Mười người như tôi cũng không bằng một mình ngài đâu'.

Diệp Phàm nhỏ nhìn Hồng Nhị Gia đang nhìn mình với vẻ lo lắng.

Người đàn ông này được thời gian ưu ái, dù đã ở tuổi làm ông nhưng gương mặt vẫn rạng rỡ động lòng người.

Diệp Phàm nhỏ lên tiếng, giọng điệu lại lạnh hơn lúc nãy một chút: 'Tôi không đến đây thì cũng chẳng quay về được.

Lần này tôi bắt buộc phải đến, chính là để lão già này ít nhất trong ba năm không thể tìm chút rắc rối nào cho Thủ Long.

Tất nhiên, nếu có thể một mũi tên trúng hai đích giết chết lão ta thì tốt nhất.

Ông Nhị, đợi một chút nhé'.

Nói xong, Diệp Phàm nhỏ dứt khoát quay đầu, đi sâu vào trong sân.

Diệp Phàm nghe thấy Diệp Phàm nhỏ vừa đi vừa lẩm bẩm một câu: 'Sao mình lại đạp đổ cửa nhỉ?

Đồ đạc thời Tiền Thanh cũng kém bền quá đi mất'.

Ngoài màn hình, Diệp Phàm gật đầu, đưa ra một nhận xét khách quan: 'Tinh xảo nhưng không bền'.

Cùng lúc đó, Diệp Phàm nhỏ vừa đi được vài bước liền thấy vài con hành thi bước ra từ một gian phòng.

Diệp Phàm nhỏ vung vài lá bùa vàng liền quật ngã đám hành thi này.

Cậu đứng tại chỗ, lạnh lùng nhìn về hướng căn phòng, nói: 'Ngươi thả mấy thứ này ra cũng chẳng ngăn được ta bắt ngươi đi đâu.

Hơn nữa nếu để ta ghét rồi thì ta không chỉ bắt ngươi đi mà còn khiến ngươi phải mất mặt đấy'.

Nghe câu nói này của nhóc Diệp Phàm, Diệp Phàm không nhịn được mà dùng đôi tay đầy máu của mình vỗ tay tán thưởng.

Đối với cái lão biến thái không có võ đức, lại có sở thích sưu tầm thi thể tộc trưởng Đồ Long này, đúng là không thể nói chuyện tử tế được.

Không những không thể nói lời hay ý đẹp, mà còn phải nói càng khó nghe, càng xoáy vào tim gan lão càng tốt.

Rõ ràng là, về việc xoáy vào tim gan của Lão Từ Phúc, các đời tộc trưởng Đồ Long nhỏ đều hoàn thành rất xuất sắc.

Là hậu bối về tư lịch, nhưng lại là đại ca về tuổi tác trong số các tộc trưởng Đồ Long này, Diệp Phàm quyết định mình không thể thua kém mấy nhóc Diệp Phàm kia được.

Bây giờ hắn vẫn còn ở đây, chứng tỏ nhóc Diệp Phàm đã không thành công tiễn Lão Từ Phúc này đi.

Vì vậy, với tư cách là đại ca về tuổi tác của nhóc Diệp Phàm, Diệp Phàm quyết định dù thế nào cũng phải hoàn thành tâm nguyện của cậu bé.

Không chỉ tiễn Lão Từ Phúc đi, mà còn phải khiến lão mất mặt vô cùng.

Cùng lúc đó, trong hình ảnh.

Sau khi nhóc Diệp Phàm nói xong câu đó, khung cảnh xung quanh chìm vào một khoảng lặng ngắn ngủi.

Nhưng, chỉ yên tĩnh trong chốc lát, tất cả các cánh cửa phòng đối diện với sân đều lần lượt "rầm" một tiếng mở ra.

Ánh mắt nhóc Diệp Phàm di chuyển theo những cánh cửa đang lần lượt mở.

Cậu bé đứng tại chỗ, có chút cảnh giác nhìn chằm chằm vào những cánh cửa này.

Đồng thời, cậu chủ yếu quan sát xem có thứ gì đằng sau những cánh cửa đã mở.

Nhưng, từ góc nhìn của nhóc Diệp Phàm, sau mỗi cánh cửa bây

giờ đều trống rỗng.

Ngoài hình ảnh, Diệp Phàm ngay khi nhìn thấy những cánh cửa mở ra liền phát hiện một yếu tố vô cùng quan trọng.

Các cửa phòng đối diện với sân, tổng cộng có tám cánh!

Diệp Phàm nhanh chóng nhớ lại, cái sân này là phủ của Tề gia trong Cửu Môn.

Mà Tề gia chính là môn phái nắm giữ Kỳ Môn Độn Giáp trong Cửu Môn.

Diệp Phàm nhìn những cánh cửa lần lượt mở ra, cho đến cuối cùng, quả nhiên có tổng cộng tám cánh cửa mở ra trước mặt nhóc Diệp Phàm.

Trong hình ảnh, nhóc Diệp Phàm cũng ngay lập tức chú ý đến điểm này, cậu khinh miệt cười một tiếng, nói: "Lão già, ai cho ông dũng khí múa may Kỳ Môn trước mặt tộc trưởng Đồ Long vậy?

Múa rìu qua mắt thợ à?" Nghe câu này của nhóc Diệp Phàm, tuy không biết Lão Từ Phúc nghĩ gì, nhưng Diệp Phàm gần như ngay lập tức có thể xác định, nhóc Diệp Phàm này chắc chắn cũng là người xuyên không.

Điều này chẳng khác nào đọc đúng ám hiệu "lẻ đổi chẵn không, dấu nhìn cung" cả!

Nếu lúc này Lão Từ Phúc đột nhiên đáp lại nhóc Diệp Phàm một câu: "Đại uy thiên long!", thì hai người cơ bản có thể tạm thời bắt tay giảng hòa rồi.

Tất nhiên, Lão Từ Phúc đã không đáp lại ám hiệu "Đại uy thiên long" mà chỉ Diệp Phàm mới biết.

Sau một lúc im lặng, giọng nói quen thuộc của Diệp Phàm vang

lên từ một căn phòng nào đó, khiến Diệp Phàm bây giờ vô cùng nghi ngờ, Lão Từ Phúc này có khi cũng là một hệ thống.

Giọng nói cứ lơ lửng trên trời. "Tiểu Đồ Long, nhiều năm không gặp, không ngờ bây giờ ngươi lại thật sự là một đứa trẻ." Nhóc Diệp Phàm cười lạnh một tiếng, nói: "Phải đó, có người càng sống càng trẻ, có thể cải lão hoàn đồng, mãi mãi tuổi mười tám.

Có người lại càng sống càng thụt lùi, trường sinh hai ngàn năm mà chẳng cống hiến được chút gì cho Đại Việt.

Kháng chiến giết giặc không thấy bóng dáng đâu, bây giờ lại thò đầu ra.

Kết quả nghiên cứu trường sinh hai ngàn năm, đến giờ vẫn là một lão già thối.

Ông nói xem ông có tức không?" Diệp Phàm nhìn dáng vẻ thoải mái của nhóc Diệp Phàm trong hình ảnh, cảm nhận sự đau đớn xé rách từ cơ thể mình truyền đến.

Dưới sự đối lập này, hắn lặng lẽ giơ ngón tay cái lên cho nhóc Diệp Phàm.

Đồng thời, trong lòng Diệp Phàm dấy lên một câu hỏi chân thành: Lão Từ Phúc đã bị nhiều tộc trưởng Đồ Long công kích tâm lý như vậy rồi, có thể nói trình độ công kích mỗi lần đều không thua kém hắn.

Chương 578

Vậy tại sao trước đây khi Lão Từ Phúc đưa hắn vào hiện tượng Cực Hạn với đầy thi thể tộc trưởng Đồ Long, vẫn có thể bị mình chọc tức đến mức đó?

Vẫn chưa quen à?

Nghĩ đến vấn đề này, Diệp Phàm thầm đưa ra một quyết định trong lòng: có cơ hội gặp Lão Từ Phúc, nhất định phải hỏi cho rõ chuyện này.

Không phải muốn đâm thêm nhát dao vào tim Lão Từ Phúc, mà thực sự là Diệp Phàm quá tò mò.

Sao lại có người bị mắng như thế ít nhất ba lần mà vẫn chưa thích ứng được?

Dĩ nhiên, nếu có thể vừa thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình, vừa đâm thêm nhát dao cho Lão Từ Phúc thì còn gì bằng.

Cùng lúc đó, trong hình ảnh cũng xuất hiện sự im lặng ngắn ngủi.

Nhóc Diệp Phàm không đợi Lão Từ Phúc chủ động trả lời câu hỏi của mình, liền mở miệng hỏi trước: "Sao ông không nói gì?

Ông đột tử rồi à?

Hay đang sau lưng chửi bới tôi?

Nếu thật sự muốn chửi thì nói ra đi, người cổ đại các ông không phải đều đề cao khí tiết quân tử sao?" Nhóc Diệp Phàm vừa quan sát xung quanh, vừa lặng lẽ, không biết có phải cố ý hay không mà bổ sung một câu: "Người cổ đại, đáng lẽ đều đã chết hết rồi mới phải." Nhìn vẻ mặt bình tĩnh của nhóc Diệp Phàm, Diệp Phàm không cần suy nghĩ cũng khẳng định: nhóc Đồ Long Diệp Phàm này ba trăm phần

trăm là cố ý!

Sau khi nhóc Diệp Phàm nói xong câu đó, hình ảnh rơi vào sự im lặng vô cùng ngượng ngùng đúng như Diệp Phàm dự đoán.

Đương nhiên, người gây ra tình cảnh này là nhóc Diệp Phàm lại không hề cảm thấy ngượng ngùng, cậu tỉnh bơ tiếp tục quan sát những cánh cửa phòng đang mở xung quanh.

Giọng nói của Lão Từ Phúc sau một lúc im lặng, cuối cùng cũng chậm rãi vang lên, mang theo tiếng thở có chút nặng nề.

Bây giờ Diệp Phàm chỉ là thân xác người thường, đã không thể dùng y thuật Diệu Thủ Hồi Xuân được thưởng để bắt mạch cho Lão Từ Phúc.

Nhưng, tiếng thở hổn hển như ống bễ cũ này thực sự quá rõ ràng.

Dù không có y thuật đỉnh cao đó, hắn cũng có thể dựa vào kiến thức cơ bản nhất mà nghe ra lão già này tuyệt đối có bệnh phổi.

Trong hình ảnh, không biết từ hướng nào truyền đến, Lão Từ Phúc chậm rãi nói: "Tiểu Đồ Long, ngươi không cần cố ý tỏ ra như vậy.

Bởi vì ta nắm rõ tình trạng cơ thể của ngươi trong lòng bàn tay.

Dù sao đi nữa, ngươi là tộc trưởng Đồ Long, dù có phải là một đứa trẻ hay không, ta đều tôn trọng tộc trưởng Đồ Long trăm phần trăm.

Cho nên ta đã mời ngươi đến đây, chỉ cần ngươi tìm được, và có thể lấy được, thì nó là của ngươi.

Đối với ngươi, ta sẽ không dùng thủ đoạn lừa gạt ngươi đến đây.

Nhưng ngươi cũng nên tự mình hiểu rõ, đã đến rồi thì không đi được nữa.

Ngươi phải dùng chính mình để trao đổi với ta." Nhóc Diệp Phàm

rất ngang bướng bịt tai lại: "Nếu ông muốn làm tôi buồn nôn chết thì đừng có gọi tôi từ xa đến đây.

Nghe ông nói chuyện thà không nghe còn hơn." Nhóc Diệp Phàm không hề che giấu sự chán ghét của mình đối với Từ Phúc, cậu lắc đầu như thể muốn giũ bỏ thứ gì đó khỏi người.

Sau đó, nhóc Diệp Phàm bỏ tay khỏi tai: "Phiền quá, tai bẩn rồi." Cùng lúc đó, Diệp Phàm ở ngoài hình ảnh cười đến ôm bụng.

Hắn bây giờ càng muốn trở lại trạng thái cơ thể ban đầu.

Vốn dĩ hắn cố ý chuyển dời sự chú ý của mình, nhưng hắn quên mất, bây giờ cười một cái sẽ càng đau hơn.

Diệp Phàm chỉ có thể vừa lau nước mắt vừa cười.

Có thể nói hắn bây giờ đã hiểu thế nào là thực sự vừa đau vừa sướng.

Nhìn thấy miệng lưỡi độc địa của nhóc Diệp Phàm, hắn thực sự vui vẻ, nhưng cười lên làm co kéo tất cả các cơ quan trên người, đau cũng là thật sự rất đau!

Diệp Phàm vừa quy công niềm vui hiện tại cho nhóc Diệp Phàm, vừa rất vô lý mà ghi nợ nỗi đau hiện tại lên đầu Từ Phúc.

Cùng lúc đó, trong hình ảnh.

Từ Phúc cười khẽ một tiếng, nói: "Tiểu Đồ Long, ta đã nói rồi.

Ngươi không cần phải dùng lời nói để che giấu điều gì.

Lão phu biết tình trạng cơ thể của ngươi hiện giờ ra sao.

Song Long không thể cùng tồn tại, đây là quy tắc từ vạn năm trước rồi.

Hai người các ngươi không thể cùng tồn tại, cho nên lão phu ta

không hiểu tại sao ngươi vẫn cố chấp thả Thủ Long ra.

Chỉ cần ngươi không thả hắn ra, chỉ cần ngươi không thả hắn ra..." Lão Từ Phúc nói đến đây, Diệp Phàm đã có thể nghe ra sự kiên nhẫn của lão đã đến giới hạn.

Rõ ràng, chuyện nhóc Diệp Phàm thả tộc trưởng Thủ Long ra mới là điều thực sự chạm đến xương sống của Lão Từ Phúc. "Ta không hiểu, lần nào cũng như vậy.

Chẳng lẽ ngươi cho rằng ý nghĩa tồn tại của Đồ Long, chính là để bảo vệ Thủ Long sao?

Ý nghĩa tồn tại của chính ngươi là gì, ngươi có rõ không?" Nhóc Diệp Phàm trả lời rõ ràng: "Không vì cái gì cả, nhìn ông không thuận mắt thôi.

Này, chẳng lẽ đến giờ ông vẫn không biết mình là vai phản diện à?

Ông làm phản diện hai ngàn năm, còn hỏi tôi, một nhân vật chính diện, tại sao lại nhắm vào ông sao?

Vậy thì ông giải thích cho tôi xem, cái quái gì gọi là phản diện?" Nghe đến đây, Diệp Phàm đã không còn muốn thầm trêu chọc về những ám hiệu của người xuyên không này nữa.

Bởi vì hắn đã cảm nhận rõ ràng nguyên nhân khiến cảm xúc của nhóc Diệp Phàm có chút biến động lớn.

Một mặt là vì cậu thực sự chán ghét lão già dai như đỉa Từ Phúc này.

Mặt khác, nhóc Diệp Phàm bây giờ cũng đang dùng điểm này để chuyển dời sự chú ý của mình.

Ở đây có một thứ gì đó, đang ảnh hưởng khiến cơ thể nhóc Diệp Phàm ngày càng tệ đi!

Sự quật cường và phản nghịch của nhóc Diệp Phàm, giống hệt Diệp Phàm đang xem hình ảnh này.

Diệp Phàm nhìn nhóc Diệp Phàm gần như không do dự đi về phía một trong những căn phòng.

Mặc dù thân xác người thường của hắn bây giờ đã không thể dùng Kỳ Môn Độn Giáp, không nhìn ra được cục diện Kỳ Môn hiện tại, nhưng đầu óc hắn vẫn còn nhớ nguyên lý của Kỳ Môn.

Nếu đây không phải là trận pháp có thể linh hoạt biến đổi như Phong Hậu Kỳ Môn, mà là Kỳ Môn Độn Giáp thông thường, Diệp Phàm có thể chắc chắn rằng, nhóc Diệp Phàm hiện đang hiên ngang đi về hướng Tử môn.

Hắn bất giác nhớ lại bản thể Diệp Phàm thời cao trung mà mình đã gặp.

Thiếu niên Diệp Phàm ở cùng Hắc Liên Tĩnh đã được Hắc Liên Tĩnh dùng Kỳ Môn Độn Giáp nghịch chuyển sinh tử để kéo dài hơi tàn.

Hắc Liên Tĩnh thời niên thiếu, chính là từ trong một cục diện chết chóc như vậy mà học được Kỳ Môn Độn Giáp.

Chỉ là ở tuổi vị thành niên đã bị đuổi ra khỏi nhà.

Sau đó, có lẽ không còn cơ hội được người như Tề lão gia tử đích thân chỉ dạy nữa.

Nhưng, anh ta vẫn có thể sử dụng được Kỳ Môn Độn Giáp nghịch chuyển sinh tử như vậy.

Diệp Phàm đã có thể tưởng tượng ra được thiên phú cực cao của Hắc Liên Tĩnh, và trình độ dạy dỗ của Tề lão gia tử năm đó.

Chương 579

Nhưng nghĩ đến kết cục cuối cùng của thiếu niên Diệp Phàm, Diệp Phàm vẫn không nhịn được thở dài.

Hắn vừa thở dài một hơi, hình ảnh trước mắt liền biến thành màu đen.

Diệp Phàm theo phản xạ muốn vỗ vỗ vào cái màn hình vô hình này, nhưng tay vừa đưa ra mới nhận ra đây là công nghệ cao của Thiên Ý.

Diệp Phàm rất tự nhiên, như không có chuyện gì xảy ra, thu tay về sau lưng, ho khan một tiếng.

Với chút diễn xuất khoa trương, hắn nói một cách châm chọc: "Thiên Ý à, công nghệ cao của ngươi cũng dùng dây tín hiệu à?

Sao ta thấy có vẻ hơi chập chờn thế nhỉ?" Thiên Ý sau đó trả lời: [Cực Hạn và Tử môn, không có ghi hình.] Nghe đến Cực Hạn, Diệp Phàm hỏi: "Cơ thể của nhóc Diệp Phàm trở nên như vậy, là vì Quỷ Tỳ bên trong Tử môn này sao?" Thiên Ý trả lời: [Có một phần nguyên nhân đó.] Diệp Phàm lại nói: "Vậy Quỷ Tỳ bên trong phần thưởng của ta..." Thiên Ý nói: [Là thứ mà ký chủ vốn đã sở hữu.] Diệp Phàm gật đầu, không hỏi nữa.

Hắn nhìn vào màn hình đen ngòm trước mặt, cảm thấy mình đã đoán được kết cục của nhóc Diệp Phàm.

Chết ở đây, tìm cách giao Quỷ Tỳ cho Hồng Nhị Gia ở bên ngoài.

Sau đó thi thể bị Từ Phúc thu thập.

Nhưng như vậy, hắn vẫn không hiểu được.

Tại sao trước đó hắn lại thấy hình ảnh nhóc Diệp Phàm ở trong

bệnh viện.

Đúng lúc Diệp Phàm đang hoang mang, màn hình tối đen đột nhiên lại sáng lên.

Chỉ thấy, trong căn phòng mà nhóc Diệp Phàm vừa vào, đã có thêm một người.

Người đó mặc một bộ hí phục rực rỡ, trong tay cầm một cây gậy Long Văn màu vàng kim mà Diệp Phàm vô cùng quen thuộc.

Đó chính là Hồng Nhị Gia vừa bị nhóc Diệp Phàm chặn ngoài cửa.

Lúc này, cánh tay không cầm gậy Long Văn của Hồng Nhị Gia đang ôm nhóc Diệp Phàm trông đã không còn mấy sinh khí.

Lồng ngực Hồng Nhị Gia phập phồng dữ dội, khuôn mặt trắng bệch không một giọt máu.

Dưới sự tương phản của bộ hí phục lộng lẫy, khuôn mặt này trông càng thêm nhợt nhạt.

Nhưng các bộ phận khác trên cơ thể ông lại không có chút nào lộn xộn hay thảm hại.

Mà ngoài Hồng Nhị Gia và nhóc Diệp Phàm đang nằm trong vòng tay ông, trên mặt đất còn có một thi thể khô quắt mặc áo bào đen.

Rất rõ ràng, đây chính là thi thể của Lão Từ Phúc.

Nhưng, Diệp Phàm cũng biết, đây không phải là thi thể thật của Lão Từ Phúc.

Thi thể này tồn tại ở đây, giống như người đã cùng Trương Khải Linh xuống mộ biển và cuối cùng chết trong đó trong mảnh ký ức của anh.

Từ Phúc không thật sự chết ở đây.

Dùng một tộc trưởng Đồ Long còn nhỏ tuổi, đổi lấy một Từ Phúc giả.

Diệp Phàm siết chặt nắm đấm.

Lúc này, trong lòng nhóc Diệp Phàm còn đang ôm một viên Quỷ Tỳ đang tỏa ra ánh sáng nhàn nhạt.

Da trên người cậu đã biến thành màu xanh tím, đang yếu ớt mấp máy môi, khẽ nói: "Nhị gia gia, ông không nên vào đây.

Sao ông lại đến?

Mang Quỷ Tỳ đi đi." Mà Hồng Nhị Gia tuy biết ý của nhóc Diệp Phàm, nhưng vẫn đánh lạc hướng, trả lời không đúng câu hỏi: "Đến bằng cách nào sao?" Hồng Nhị Gia vung cây gậy Long Văn trong tay, nói: "Nhị gia gia không chỉ biết hát vai đào đâu, nhóc con ạ." Trong khoảnh khắc đó, Diệp Phàm nhìn thấy bóng dáng của Giải Vũ Thần hiện tại trên người Hồng Nhị Gia.

Hoặc nói cách khác, hắn đã biết trên người Giải Vũ Thần hiện tại, có nhiều nhất là bóng dáng của ai rồi.

Lúc này, Hồng Nhị Gia ôm nhóc Diệp Phàm, lại nhẹ nhàng cười một tiếng.

Tiếng cười khẽ này vô cùng dịu dàng.

Diệp Phàm trong những hình ảnh trước đây, cũng đã từng thấy nụ cười của Hồng Nhị Gia.

Nhưng đó là nụ cười của Hồng Nhị Gia, đẹp đến kinh tâm động phách, đồng thời cũng khiến người ta e ngại.

Nhưng nụ cười hiện tại này, là nụ cười của "Nhị gia gia" trong miệng của Tiểu Hoa và nhóc Diệp Phàm, một nụ cười của bậc trưởng bối hiền hòa đang trêu đùa trẻ con.

Trong nụ cười của ông có chút tinh nghịch, thậm chí còn cúi đầu nháy mắt với nhóc Diệp Phàm, nói: "Người biết trèo tường vào không chỉ có Ngô Lão Tam đâu.

Nhị gia gia trèo tường còn giỏi hơn con chó con Tam thúc nhiều.

Ta còn chưa từng mang Hoa Nhi đi trèo tường đâu đấy." Khi Hồng Nhị Gia đang nói, ánh mắt của Diệp Phàm và nhóc Diệp Phàm đều đổ dồn vào cây gậy Long Văn trong tay ông.

Cả hai đều biết Tiểu Hoa tương lai chính là người kế thừa cây gậy Long Văn này.

Chỉ là một người chỉ từng gặp muội muội Tiểu Hoa ngày xưa, một người đã gặp được Giải Vũ Thần đã kế thừa thành công cây gậy Long Văn này.

Hồng Nhị Gia nói xong, đột nhiên cúi đầu xuống, ho ra hai ngụm máu đen.

Khuôn mặt vốn đã trắng đến mức Diệp Phàm nghĩ không thể trắng hơn, bây giờ trông lại càng thêm tái nhợt trên nền tảng ban đầu.

Nếu là bình thường, nhóc Diệp Phàm tuyệt đối sẽ rất phối hợp với Nhị gia gia xinh đẹp như vậy để đùa giỡn.

Nhưng bây giờ, không còn thời gian nữa.

Nhóc Diệp Phàm giãy giụa trong lòng Hồng Nhị Gia mấy cái, nói: "Buông cháu ra, mang Quỷ Tỳ đi.

Mau đi đi.

Đến sớm quá rồi, Nhị gia gia." Mà Hồng Nhị Gia chỉ cúi đầu thở hổn hển mấy hơi.

Bàn tay cầm gậy Long Văn của ông đã bắt đầu run rẩy dữ dội.

Nhưng, cánh tay đang ôm nhóc Diệp Phàm lại vững như sắt,

không hề lay động. "Ta vẫn đến quá muộn rồi.

Nếu không, cũng không cần phiền tiểu tộc trưởng tự mình giải quyết hắn.

Đừng sợ, Nhị gia gia đưa con về." Nhị Nguyệt Hồng vừa nói, vừa lặng lẽ quay người.

Ông đúng là dùng gậy Long Văn trèo tường vào, nhưng với thể lực hiện tại, ông chỉ có thể dùng gậy Long Văn làm gậy chống.

Hồng Nhị Gia chống gậy Long Văn đi từng bước một, nhưng bước chân kiên định đi ra ngoài.

Ông vừa đi, vừa nói: "Nhị gia gia đưa con về sân, ăn bánh dứa mà Hoa Nhi giành cho con.

Tiểu tộc trưởng biết không, Diệp ca ca nói gì, Hoa Nhi đều nghe lời Diệp ca ca của nó." Mà nhóc Diệp Phàm sau khi giãy giụa mấy cái cũng ngừng hành động chống cự vô ích trong lòng Hồng Nhị Gia.

Rốt cuộc, nếu Hồng Nhị Gia kiên quyết không buông cậu ra, mỗi lần cậu giãy giụa đều là tiêu hao thể lực của Hồng Nhị Gia.

Nhóc Diệp Phàm nghe lời Hồng Nhị Gia, thở ra một hơi dài.

Cậu từ trong tay áo lấy ra mấy lá bùa vàng, cầm trong tay. "Nhị gia gia." Nhóc Diệp Phàm ngắt lời Hồng Nhị Gia, nói: "Dán lên lưng Tiểu Hoa và các bạn ấy là được." Bước chân của Hồng Nhị Gia khựng lại một chút, rồi lại tiếp tục chậm rãi đi về phía trước: "Để Hoa Nhi và Tú Tú quên con, chưa chắc đã tốt cho chúng nó." Nhóc Diệp Phàm nói: "Cứ quên trước đi đã.

Chương 580

Sau này có lẽ còn có thể quen biết lại." Lúc này, giọng của nhóc Diệp Phàm đã nhẹ như tiếng thở dài.

Cậu nhắm mắt cười, nói: "Cháu không muốn sau này muội muội Tiểu Hoa gặp cháu, lại nhớ ra.

Nhớ ra cháu là cái tên bị người lớn trêu chọc đòi làm con rể của nó.

Nếu nó có nghĩ ra điều gì mà hỏi, thì cứ nói là Tam thúc nhỏ đi." Hồng Nhị Gia cười cười, gật đầu, đồng ý yêu cầu này của nhóc Diệp Phàm.

Ông đang ôm nhóc Diệp Phàm tiếp tục đi về phía bức tường mà ông vừa trèo vào, thì nhóc Diệp Phàm chỉ cho ông hướng cửa.

Hồng Nhị Gia hiểu ý, đi về phía cửa.

Giọng nói có chút tiếc nuối: "Nhị gia gia còn muốn thể hiện tài trèo tường trước mặt tiểu tộc trưởng cơ mà." Nhóc Diệp Phàm cười, trong lòng Hồng Nhị Gia chậm rãi giơ một tay lên, khẽ ngoắc ngón tay.

Lá bùa vàng vừa bị cậu phi lên khung cửa lập tức trôi nổi lên.

Giây tiếp theo, nó tự động bốc cháy thành hai ngọn lửa màu cam, rồi biến mất.

Hồng Nhị Gia ôm nhóc Diệp Phàm bước qua ngưỡng cửa, lại chậm rãi đi một đoạn.

Từ nơi không có người đón, đi đến con phố người qua kẻ lại, xe cộ tấp nập, cuối cùng mới chống gậy Long Văn dừng lại.

Nhiều người đi đường nhận ra Hồng Nhị Gia.

Dù không nhận ra Hồng Nhị Gia, cũng sẽ vì trang phục và tình trạng hiện tại của ông mà không khỏi dừng lại nhìn.

Trong mắt mọi người, sắc mặt tái nhợt của Hồng Nhị Gia và bộ hí phục rực rỡ tạo thành một sự tương phản vô cùng rõ nét.

Trên người ông tuy có vẻ mệt mỏi rã rời, nhưng lại không có một chút thảm hại nào.

Dù mặc hí phục vai đào, nhưng lại hoàn toàn không có chút yểu điệu hay mềm yếu nào.

Chỉ có sự cao quý thuộc về Hồng Nhị Gia và Võ Mỵ Nương, cùng với khí chất vương bá.

Trên người ông, vừa có nét "ngọc loạn cánh hoa rơi dính áo, sắc màu chưa vấy bẩn", lại vừa có nét "máu văng năm bước, đạp xác rút gươm".

Tuy nhiên, dù vậy, thứ thu hút sự chú ý hơn cả Hồng Nhị Gia, là đứa trẻ trong lòng ông.

Chỉ thấy, đứa trẻ lúc này như đang ngủ trong lòng ông.

Dù da của nó đã hoàn toàn biến thành một màu xanh tím trông rất đáng sợ, đặc điểm da này khiến đứa trẻ trông rõ ràng đã không còn bất kỳ dấu hiệu sự sống nào.

Nhưng, từ ngoại hình của đứa trẻ vẫn có thể nhìn ra, khi còn sống nó tuyệt đối là một đứa trẻ vô cùng xinh đẹp tinh xảo.

Trông không giống một đứa trẻ đã chết, mà là một con búp bê tinh xảo đang say ngủ.

Đặc biệt là, Hồng Nhị Gia trông vô cùng lộng lẫy động lòng người lúc này, dù đang trong tình trạng sinh mệnh nguy kịch, tư thế ôm đứa trẻ này vẫn như ôm một báu vật, khiến người ta càng thêm tò mò và

coi trọng đứa trẻ chưa từng gặp này.

Những người nhận ra Hồng Nhị Gia nhanh chóng đi về phía ông và nhóc Diệp Phàm. "Nhị gia!

Sao ngài lại ở đây?", "Hôm nay không phải sinh nhật ngài sao?

Nghe nói Hồng gia đã mở tiệc rồi mà!", "Nhị gia!

Nhị gia!" Mấy người xúm lại về phía Hồng Nhị Gia.

Cơ thể của Hồng Nhị Gia cuối cùng cũng không chống đỡ nổi, thuận theo cây gậy Long Văn mà từ từ ngã xuống.

Nhưng cho đến khi ông ngã vào người một người, trong lòng vẫn ôm chặt nhóc Diệp Phàm đã hoàn toàn không còn dấu hiệu sự sống. "Cứu nó.

Bằng mọi giá." Những hình ảnh tiếp theo diễn ra rất nhanh, như thể Thiên Ý lại một lần nữa tua nhanh.

Khi hình ảnh chuyển qua, đã đến cảnh tiếp theo.

Cảnh tử vong quen thuộc của nhóc Diệp Phàm, trên giường bệnh.

Nhưng so với cảnh tượng quen thuộc này của hắn, bên cạnh còn đứng một già một trẻ hai người.

Người nhỏ, là Tiểu Hoa mặc một chiếc váy màu hồng.

Người già, là Hồng Nhị Gia mặc áo trắng. "Nhị gia gia, đây là ai ạ?" Diệp Phàm chú ý thấy trên lưng Tiểu Hoa không có lá bùa vàng mà nhóc Diệp Phàm đã đưa cho cậu trước đó.

Hắn đoán, Hồng Nhị Gia có lẽ vừa gặp Tiểu Hoa đã dán lá bùa này lên lưng cậu.

Vì đã thấy mối quan hệ thân thiết giữa Tiểu Hoa và nhóc Diệp Phàm, nên Diệp Phàm vẫn có thể đoán ra được điểm này.

Tiểu Hoa ở bàn tiệc trẻ con hỗn loạn nhất, nghe lời Diệp ca ca của mình, giành được ba miếng, hoặc nhiều hơn, bánh dứa.

Giữ mấy miếng bánh dứa mà trẻ con đều thích ăn, tự mình không ăn trước, chờ Diệp ca ca về ăn cùng.

Có thể còn được Diệp ca ca khen giỏi.

Nhưng, cậu đợi mãi không thấy Diệp ca ca, cũng không thấy Nhị gia gia.

Điều này sẽ để lại bóng ma tâm lý lớn đến mức nào trong lòng Tiểu Hoa, Diệp Phàm có thể tưởng tượng được.

Cho nên Hồng Nhị Gia ngay khi nhìn thấy Tiểu Hoa, có lẽ đã dán lá bùa lên lưng cậu.

Vì vậy Tiểu Hoa bây giờ có thể thản nhiên đứng bên ngoài tấm kính, như đang nhìn một người lạ có hình thù kỳ quái.

Nhìn vào bên trong tấm kính, người từng thân thuộc nhất, thân mật nhất, Diệp ca ca.

Lúc này, Hồng Nhị Gia đưa bàn tay có chút run rẩy của mình ra, sờ vào gáy Tiểu Hoa, nói: "Hoa Nhi, Nhị gia gia sẽ giúp con kế thừa Giải gia tương lai.

Tương lai của con, sẽ là gia chủ của môn thứ chín trong Cửu Môn Thủ Long." Tiểu Hoa ngẩng đầu, có chút ngây ngô lại có chút căng thẳng nhìn Hồng Nhị Gia.

Nhưng, Diệp Phàm đồng thời cũng nhìn thấy một chút kỳ vọng trong ánh mắt non nớt đó.

Dã tâm, là thứ mà Giải Vũ Thần với tư cách là người của Giải gia trong Cửu Môn đã có sẵn trong xương từ nhỏ.

Dù rằng, Tiểu Hoa bây giờ trông vẫn là một cô bé mặc váy hồng.

Tiểu Hoa rất ngoan ngoãn gật đầu.

Hồng Nhị Gia tiếp tục nói: "Nhưng, tuy con là người của Cửu Môn Thủ Long, sau này, nếu con gặp được tộc trưởng Đồ Long, con phải nhớ, người đó là ân nhân của Nhị gia gia, cũng là ân nhân của Hoa Nhi.

Con tôn trọng người đó, phải như tôn trọng Nhị gia gia.

Có hiểu không?

Đương nhiên, đây là nếu Hoa Nhi may mắn, có lẽ sẽ gặp được tộc trưởng Đồ Long thần kỳ này." Vẻ mặt của Tiểu Hoa càng thêm hoang mang.

Dã tâm phừng phừng vừa rồi như đã biến mất.

Cậu dường như vẫn chưa hiểu Đồ Long Thủ Long là gì, cũng không hiểu người mà Nhị gia gia nói, người mà trong tương lai chỉ khi mình may mắn mới gặp được là ai.

Chương 581

"Nhị gia gia, con không biết người đó là ai." Hồng Nhị Gia cúi đầu, xoa xoa tóc Tiểu Hoa.

Sau đó, ông nhẹ nhàng nắm lấy bím tóc sừng dê được buộc bằng dây chun đỏ trên đỉnh đầu Tiểu Hoa. "Hoa Nhi à.

Những điều này lớn lên con sẽ hiểu.

Nhưng bây giờ, con phải hiểu một điều, từ hôm nay trở đi, con không phải là Tiểu Hoa nữa." Tiểu Hoa hơi sững người một chút.

Cuối cùng, đối với việc mình sắp mất đi thân phận "Tiểu Hoa", cậu cũng thể hiện ra sự sợ hãi và căng thẳng với những điều chưa biết mà một đứa trẻ nên có.

Đôi mắt hoa đào đã thành hình của cậu mở to: "Nhị gia gia..." Diệp Phàm nhìn cảnh này, có chút không nỡ quay đầu đi.

Hắn nghĩ rằng thời điểm này sẽ không đến sớm như vậy.

Không ngờ, bây giờ Tiểu Hoa đã phải đối mặt với biến cố to lớn như thay đổi giới tính.

Hồng Nhị Gia dường như không có những lo lắng như Diệp Phàm, ông rất bình thản nói với Tiểu Hoa: "Từ hôm nay trở đi, tên của con là Giải Vũ Thần.

Hoa Nhi là một nam tử hán đầu đội trời chân đạp đất, là một cậu bé không giống như Tú Tú.

Con là đương gia tương lai của Giải gia trong Cửu Môn Thủ Long, Giải Vũ Thần." Tiểu Hoa, hoặc nên nói, bây giờ cậu đã là tiểu Giải Vũ Thần.

Tiểu Giải Vũ Thần cắn cắn môi, nói: "Nhị gia gia, ông vẫn sẽ gọi con là Hoa Nhi chứ ạ?" Hồng Nhị Gia gật đầu, nói: "Nhị gia gia mãi mãi là Nhị gia gia của Hoa Nhi.

Nếu còn có người muốn gọi con là Tiểu Hoa, người đó nhất định phải là người có thể bảo vệ được Hoa Nhi." Nghe đến đây, Diệp Phàm đã có thể hiểu rõ rất nhiều chuyện mà trước đây hắn đã từng châm chọc.

Ví dụ như tại sao lần đầu tiên Giải Vũ Thần gặp hắn, lại tỏ ra thân thiết như vậy.

Thậm chí, lúc đó sự tôn trọng đối với hắn, một tộc trưởng Đồ Long, còn hơn cả tộc trưởng Thủ Long của chính mình một bậc.

Và, khi hắn gọi tên Tiểu Hoa, phản ứng của Giải Vũ Thần lại lớn như vậy.

Mọi chuyện đều có thể truy ra nguồn gốc.

Diệp Phàm hiểu ra, có lẽ từ ngày đó trở đi.

Ngoài Hồng Nhị Gia và Tú Tú có thể gọi anh là Hoa ca, tất cả những người còn lại đều phải cung kính gọi một tiếng Tiểu Cửu gia.

Chỉ là, dù bây giờ trên người Diệp Phàm đã không còn y thuật đỉnh cao, cũng có thể thông qua tình trạng cơ thể rõ ràng của Hồng Nhị Gia hiện tại mà nhìn ra.

Vị Nhị gia gia duy nhất có thể gọi cái tên Tiểu Hoa này, cơ thể cũng không chống đỡ được bao lâu nữa.

Diệp Phàm hỏi Thiên Ý: "Thiên Ý, sau này Hồng Nhị Gia thế nào rồi ngươi có biết không?" Thiên Ý sau đó trả lời: [Trước khi lên Trường Bạch, Hồng Nhị Gia bệnh mất.] Diệp Phàm lại nghi hoặc: "Hồng Nhị Gia không lên Trường Bạch sao?

Vậy ai đi?" Thiên Ý trả lời: [Thế hệ thứ hai của Cửu Môn, Ngô gia lão tam, Giải gia liên hoàn.] Diệp Phàm gật đầu, thở dài một hơi.

Mặc dù hình ảnh trước mắt hắn không tiếp tục cho hắn biết thi thể của nhóc Diệp Phàm này bị Lão Từ Phúc mang đi như thế nào, nhưng cũng không cần xem nữa.

Ở trong một bệnh viện như vậy, Từ Phúc trăm mặt muốn mang đi thi thể của một đứa trẻ, quả thực quá dễ dàng.

Diệp Phàm ngồi trên đất, cúi đầu hít thở có chút khó khăn một lúc.

Hắn biết, nếu hắn vẫn không thể rời khỏi hiện tượng Cực Hạn này, vậy thì tiếp theo, hắn sẽ thấy Tiểu Ca và Diệp Phàm bé con trong hang động.

Nhưng, Diệp Phàm bé con này khác với những Diệp Phàm nhỏ trước đó, đứa trẻ này không hề chết.

Diệp Phàm ngẩng đầu, chờ đợi xem mình sẽ thấy cảnh tượng gì, đồng thời chuẩn bị sẵn tâm lý để mất mặt.

Rốt cuộc, một đứa trẻ con, không gây thêm phiền phức cho Tiểu Ca đã là may mắn lắm rồi.

Tiểu Ca là Muộn Du Bình, mà đứa trẻ Diệp Phàm này chính là tiểu tha du bình.

Hai người đặt cạnh nhau, cuối cùng có thể thực hiện được tổ hợp song bình.

Cùng lúc đó, bên ngoài hiện tượng Cực Hạn.

Mặc dù Diệp Phàm dường như đã xem qua ba đời ba kiếp của mình, nhưng đối với những người bên ngoài, chỉ là chưa đầy mười phút ngắn ngủi.

Trong mười phút này, Bạch Xà đã thuật lại toàn bộ hình ảnh mà

mình thấy trong hiện tượng Cực Hạn cho mọi người. "Cô nói cái gì?!" Hắc Liên Tĩnh mặc dù đã có viên Tề Định Tâm của Lưu Bá Ôn, nhưng khi nghe Bạch Xà thuật lại toàn bộ hình ảnh cô thấy, sắc mặt anh ta đột ngột thay đổi.

Hắc Liên Tĩnh siết chặt nắm đấm, vẫn không nhịn được hỏi Bạch Xà: "Bạch Xà, tại sao cô không đưa cậu ấy ra ngoài?" Bạch Xà cúi đầu, nói: "Tôi đã nói rồi Hắc gia, không gian đó, không phải là nơi tôi có thể ở lại.

Nếu tiểu tộc trưởng không cho tôi đưa cậu ấy ra, tôi ở đó chỉ khiến cậu ấy khó xử hơn.

Thậm chí, chỉ hại cậu ấy mà thôi.

Các người không biết, đó là một không gian như thế nào đâu." Nghe Bạch Xà nói vậy, Hắc Liên Tĩnh im lặng.

Hắn cảm thấy có lẽ mình vẫn chưa rõ cái không gian mà Bạch Xà nói rốt cuộc là nơi thế nào.

Thế nên hắn vẫn không hiểu tại sao khi nhìn thấy Tiểu Diệp tử như vậy, cô ta lại không đưa cậu ấy về.

Hắc Liên Tĩnh nghĩ, nếu người có thể tiến vào thế giới đó là hắn, hắn sẽ làm gì.

Hắn không nghe lời như Bạch Xà.

Cho dù phải đánh đổi cái mạng già trăm tuổi này, hắn cũng phải lôi Diệp Phàm từ cái không gian quái quỷ đó về.

Nếu lúc đó Diệp Phàm dám phản kháng, hắn sẽ vứt bỏ cả liêm sỉ.

Không cướp về được thì dỗ, dỗ không được thì lừa, lừa không xong thì chính hắn cũng chẳng thèm về nữa.

Chỉ cần tư tưởng không bế tắc, cách thức luôn nhiều hơn khó

khăn.

Hắn có cả trăm cách để đưa Tiểu Diệp tử về.

Tệ nhất là liều cả mạng mình.

Nghĩ đến khả năng đó, trong lòng Hắc Liên Tĩnh dâng lên một cảm giác cực kỳ kỳ quái.

Đó là một sự quen thuộc lạ lùng.

Thứ khiến hắn thấy quen không chỉ là tâm trạng muốn liều mạng vì ai đó.

Mà quen thuộc ở chỗ, dường như hắn đã thực sự từng chết vì một người.

Chính vì sự quen thuộc quỷ dị này, Hắc Liên Tĩnh bỗng trầm mặc hẳn đi.

Cùng lúc đó, trên mặt Giải Vũ Thần và Quan Cấn cũng lóe lên một tia kinh ngạc.

Vì tia kinh ngạc này mà cả hai kẻ tinh minh như cáo già đều không chú ý thấy phản ứng của đối phương gần như y hệt mình.

Hay nói cách khác, vì những hình ảnh mà Bạch Xà vừa kể lại.

Những người đàn ông vốn thích quan sát đồng loại và ngấm ngầm so bì để thỏa mãn lòng hiếu thắng, giờ đây chẳng ai còn tâm trí để ý đến phản ứng của người khác.

Quan Cấn nhíu mày.

Chương 582

Hắn biết cơ thể mình khác với người thường.

Trong cơ thể hắn có hai linh hồn.

Nhưng đó không phải là tâm thần phân liệt.

Linh hồn kia nguyện ý phục tùng hắn, trung thành với hắn, nguyện ý giao cho hắn tất cả năng lực.

Trong đó bao gồm cả ký ức.

Trước chuyến hành động này, hắn chưa bao giờ cảm thấy ký ức của mình có vấn đề.

Nhưng khi nhìn về phía Diệp Phàm trong một khoảnh khắc nào đó, hắn chợt thấy dường như trong ký ức đã đánh mất thứ gì đó.

Hắn không phân biệt được là ký ức của linh hồn nào bị khuyết thiếu.

Bởi vì cả hai linh hồn đều cảm thấy phần nội dung bị mất kia vừa quen thuộc, thân thiết, nhưng cũng đau đớn thấu xương.

Biểu hiện vốn luôn bình tĩnh của Quan Cấn bỗng nứt ra một khe hở sâu sắc.

Giống như lớp vỏ đang phong ấn phần ký ức bị khuyết thiếu kia lúc này cũng đang từ từ nứt ra.

Và đằng sau lớp vỏ đó là thứ khiến cả hai linh hồn của hắn đều vô cùng hoài niệm.

Biểu cảm trên mặt Giải Vũ Thần rất giống Quan Cấn.

Tuy nhiên, khác với Quan Cấn, thay vì hoài niệm thì hiện tại hắn thấy nghi hoặc nhiều hơn.

Hắn bỗng nhớ lại một hình ảnh vốn dĩ không đáng kể trong tâm trí.

Ngày hôm đó, theo ấn tượng của hắn là một ngày vô cùng quan trọng.

Hắn nghe thấy Nhị gia gia nói với mình rằng hắn là Giải Vũ Thần, không còn là Tiểu Hoa nữa.

Dù thời gian trôi qua bao lâu, hắn vẫn mãi mãi nhớ rõ ngày hôm đó.

Nhưng đối với ngày đó, ấn tượng sâu sắc nhất của hắn chỉ là những lời Nhị gia gia nói.

Cũng vì những lời đó có sức ảnh hưởng quá lớn, nên Giải Vũ Thần đã ngó lơ những chuyện khác xảy ra vào hôm đó.

Giống như trong một khung cảnh tối tăm, một luồng ánh sáng sân khấu chỉ tập trung chiếu vào một điểm quan trọng nhất, khiến hắn chỉ có thể chú ý đến nơi đó.

Bây giờ, luồng sáng ấy dường như đang dịu đi, giúp hắn dần nhìn rõ những gì ở xung quanh.

Trên hành lang bệnh viện có lắp những tấm kính lớn, có thể nhìn thấu toàn bộ khung cảnh trong phòng bệnh.

Đó là một phòng bệnh tư nhân.

Bên trong chỉ có một đứa trẻ.

Đứa trẻ đó trông cũng xấp xỉ tuổi hắn lúc ấy, trông rất đáng thương.

Nếu là đứa trẻ bình thường, có lẽ lúc đó thậm chí không dám nhìn vào hình ảnh sau tấm kính.

Nhưng hắn là gia chủ tương lai của Giải gia.

Vì vậy, khi còn nhỏ hắn đã nhìn thấy dáng vẻ của đứa trẻ nằm trên giường bệnh.

Trông giống như một con búp bê xinh đẹp với làn da tím tái.

Giải Vũ Thần không biết tại sao mình lại đột ngột nhớ ra hình ảnh từng bị lãng quên này.

Hắn chỉ nhớ rằng lúc đó, khi nhìn thấy đứa trẻ ấy, hắn thực sự không có bất kỳ dao động cảm xúc nào.

Với tư cách là người cùng trang lứa, có lẽ có chút tiếc nuối.

Nhưng giờ đây, hắn đang cảm thấy một nỗi đau buồn sâu sắc muộn màng dành cho đứa trẻ đó.

Đó là nỗi đau thấu tim gan mà hắn hiếm khi cảm nhận được.

Lần trước có cảm giác đau đớn cụ thể như thế này là khi Nhị gia gia qua đời.

Giải Vũ Thần thấy cảm giác này vô cùng kỳ lạ.

Hắn nghĩ nếu lúc này mà nhớ đến một người đã chết thì đáng lẽ phải thấy xui xẻo hoặc có dự cảm chẳng lành mới đúng.

Nhưng không hiểu sao, hiện tại trong lòng hắn lại trào dâng một nỗi nhớ nhung mãnh liệt khôn tả.

Thậm chí, đó không phải là nỗi nhớ dành cho Nhị gia gia – người đã nói với hắn những lời kia, mà là nỗi nhớ về một cảm giác mà hắn đã hoàn toàn quên lãng.

Trong tâm trí hắn hiện lên hình ảnh mấy miếng bánh phượng lê tô bị cướp đến rơi vụn.

Cùng lúc đó, dù mọi người tại hiện trường đều bị bao trùm bởi những cảm xúc cực đoan như chấn động, buồn bã hoặc căng thẳng, nên sau khi Bạch Xà nói xong vài câu đó thì tất cả rơi vào im lặng,

nhưng kênh chat trong phòng livestream vẫn không ngừng sôi sục. "Cứu mạng, ai quản tôi với?

Tiểu tộc trưởng lúc nào cũng phong thái ung dung, làm tôi thậm chí không thể tưởng tượng được cậu ấy lại có khả năng bị thương nặng thế này." "Tôi nghẹt thở rồi mọi người ơi." "Tiểu tộc trưởng chắc chắn sẽ không sao đâu đúng không?" "Trước khi ngã xuống, cậu ấy thậm chí không hề để lộ vẻ đau đớn cho chúng ta thấy." "Đừng nói là trước khi ngã xuống, ngay bây giờ Tiểu tộc trưởng vẫn đang một mình chịu đựng thương tích ở nơi nào đó kìa!" "Bạch Xà." Một giọng nói thanh lãnh vang lên, Trương Khải Linh – người bình thường ít nói nhất – đã chủ động phá vỡ sự im lặng. "Cô vào đó bằng cách nào, dạy tôi đi." Bạch Xà lộ vẻ kinh ngạc, sau khi nhận ra Trương Khải Linh muốn làm gì, cô lập tức nói: "Trương tộc trưởng, ngài có thể đưa Tiểu tộc trưởng ra ngoài sao?!" Trương Khải Linh vung thanh Kinh Trập sang bên cạnh, phía sau hắn, một cái bóng rắn khổng lồ tỏa ánh sáng xanh tím từ từ ngẩng đầu lên.

Ánh sáng xanh phác họa con đại xà này vô cùng chi tiết.

Có thể thấy con đại xà này thậm chí không hề kém cạnh con đại bạch xà bên cạnh họ! "Nhưng mà..." Bạch Xà định nói ra nỗi lo lắng sau chữ nhưng.

Trương Khải Linh bình tĩnh nói: "Kinh Trập là vạn xà chi vương.

Hơn nữa, Thần Đồ Úc Lũy, Thủ Long Đồ Long.

Diệp Phàm sẽ chấp nhận tôi." Mọi ánh mắt tại hiện trường đều đổ dồn về phía Trương Khải Linh, đặc biệt là những người đang vây quanh Diệp Phàm.

Biểu cảm trên mặt Giải Vũ Thần, Hắc Liên Tĩnh và Quan Cấn đều vô cùng phức tạp.

Bởi vì trước hết, Trương Khải Linh trước mắt còn có một thân phận cực kỳ quan trọng khác, đó chính là Thủ Long tộc trưởng của họ.

Mặc dù hiện tại Hắc Liên Tĩnh và Quan Cấn đều dùng tên giả, nghe chẳng giống người Cửu Môn chút nào.

Hơn nữa, những gì Trương Khải Linh nói thường vô cùng hợp lý.

Cho dù câu nói đó nghe có vẻ "làm màu" đến mức nào đối với người bình thường, nhưng khi người nói là Trương Khải Linh thì lại rất có sức thuyết phục.

Bởi vì cơ bản hắn chưa bao giờ nói ra những việc mình không làm được.

Vì vậy, dù lúc này họ thấy bị lấn át và cũng hơi ghen tị, nhưng lại không thể nói được lời phản bác nào.

Quan trọng nhất là hắn nói có thể đưa Diệp Phàm ra thì chắc chắn sẽ đưa được Diệp Phàm ra.

Cùng lúc đó, các thành viên đội khảo cổ đứng phía sau chứng kiến cảnh tượng này, ai nấy đều lộ vẻ chấn động.

Anh thợ chụp ảnh mới luôn đứng cạnh Bạch Trường Minh, vừa điều chỉnh ống kính vừa kinh ngạc hỏi: "Bạch giáo sư, cảnh tượng này là bình thường chứ ạ?" Bạch Trường Minh, với tư cách là một giáo sư ưu tú thường xuyên giải đáp thắc mắc cho sinh viên, lại một lần nữa bị thợ chụp ảnh hỏi tới.

Chương 583

Tuy nhiên, ông nhớ lại dường như đây chẳng phải lần đầu mình thấy cảnh tượng thần kỳ thế này, nên lưỡng lự đưa ra câu trả lời khẳng định: "Chắc là bình thường thôi.

Những gia tộc lưu truyền từ thời Phục Hy, nắm giữ một chút tiên thuật cũng là lẽ thường." Thợ chụp ảnh bỗng nhiên tỉnh ngộ gật gật đầu, sau đó lại hỏi: "Vậy Khải Linh Tiểu Ca..." Anh ta suy nghĩ một lát, đôi mắt chợt sáng rực lên, kích động nhón chân tại chỗ, nhảy cẫng lên một chút. "Đây là xuất nguyên thần đúng không?

Là xuất nguyên thần đúng không Bạch giáo sư!" Bạch Trường Minh ban nãy khi nói mấy lời kia vẫn còn hơi chột dạ.

Nhưng khi nghe câu hỏi này, ông lập tức tự tin và kiên định đưa ra câu trả lời phủ định: "Không phải, đây không phải xuất nguyên thần." Thợ chụp ảnh nghe vậy liền nghiêm túc lại.

Bạch Trường Minh đính chính thái độ quá đỗi kiên định.

Dù anh ta vẫn hy vọng đây thực sự là xuất nguyên thần.

Là một người đam mê các trò chơi thần thoại lớn, nếu Khải Linh Tiểu Ca trước mắt đang xuất nguyên thần thì với anh ta chẳng khác nào theo đuổi thần tượng thành công, giấc mơ thành hiện thực vậy!

Nhưng cũng chính vì đam mê nên anh ta rất nghiêm túc trong phương diện này.

Vì Bạch Trường Minh đã nghiêm túc đính chính như vậy, nghĩa là cách nói kia đã sai.

Thợ chụp ảnh chân thành hỏi: "Chắc chắn như vậy sao Bạch giáo sư?" Bạch Trường Minh gật đầu nói: "Tôi đã thấy dáng vẻ xuất

nguyên thần của Khải Linh Tiểu Ca, đó là một thần thú Cùng Kỳ.

Dựa trên hình xăm Cùng Kỳ trên người cậu ấy mà suy luận thì thần thú Cùng Kỳ đó mới là hình thức biểu hiện khi Khải Linh Tiểu Ca xuất nguyên thần." Bạch Trường Minh tận tình phổ cập kiến thức cho thợ chụp ảnh, cuối cùng còn chu đáo bổ sung thêm một câu: "Đúng rồi, Tiểu tộc trưởng xuất nguyên thần chắc là thần thú Kỳ Lân.

Tôi cũng từng thấy qua rồi." Thợ chụp ảnh nghe xong liền gật đầu lia lịa, nói với Bạch Trường Minh: "Bạch giáo sư, vẫn là các giáo sư lâu năm như ngài làm việc nghiêm cẩn hơn." Bạch Trường Minh khiêm tốn cười nói: "Đâu có, tôi chỉ là trí nhớ tốt hơn mấy ông già bình thường một chút thôi." Thợ chụp ảnh vừa gật đầu lại sực nhớ ra điều gì, nghiêm túc nói với Bạch Trường Minh: "Bạch giáo sư, tôi cho rằng còn có một khả năng cực kỳ hợp lý khác.

Có lẽ...

đương nhiên tôi chỉ nói đây là một khả năng thôi nhé." Anh thợ chụp ảnh diễn đạt rất thận trọng: "Có lẽ Khải Linh Tiểu Ca có thể xuất được hai nguyên thần thì sao?

Đây cũng là một khả năng rất hợp lý mà." Bạch Trường Minh suy nghĩ một chút rồi cũng nghiêm túc gật đầu.

Ở bên cạnh, Triệu Trạch Minh nghe cuộc đối thoại của hai người này liền quay đầu nhìn lại.

Phát hiện chủ nhân của cuộc đối thoại lại là Phó viện trưởng Bạch Trường Minh và một anh thợ chụp ảnh.

Anh ta nhíu chặt lông mày, lộ vẻ vô cùng nghi hoặc.

Phó viện trưởng Đại học Khảo cổ Kinh đô đường đường chính chính mà giờ đây lại coi chuyện xuất nguyên thần như báo cáo công việc để phân tích sao?

Do vị Bạch giáo sư mà anh ta vô cùng kính trọng phân tích quá đỗi nghiêm túc, khiến Triệu Trạch Minh nảy sinh sự hoài nghi bản thân mãnh liệt: Chuyên môn của ông ấy thực sự là khảo cổ sao?

Chứ không phải thần thoại và huyền học?

Anh ta nghĩ thầm, người có triệu chứng này thực ra chẳng riêng gì Bạch Trường Minh và anh thợ chụp ảnh kia.

Lưu Bác Văn đang đứng cạnh anh ta, nhìn chằm chằm vào hình ảnh trong máy ảnh một cách kích động, cũng đã "bệnh nặng vô phương cứu chữa" từ lâu rồi.

Lưu Bác Văn chú ý thấy Triệu Trạch Minh đang nhìn mình, liền hào hứng nói: "Học bá, tôi biết ngay dự cảm của tôi sẽ không sai mà!

Đại ca tuyệt đối sẽ không sao đâu, tôi không hề có dự cảm đại ca sẽ rời bỏ chúng ta!

Tốt quá rồi, Khải Linh Tiểu Ca nhất định có thể đưa đại ca về!" Triệu Trạch Minh gật đầu hỏi: "Đồ ngốc, cậu tin vào dự cảm của mình, hay tin chuyện Khải Linh Tiểu Ca xuất nguyên thần?" Lưu Bác Văn nghe vậy thì hơi ngẩn người, chớp chớp mắt, thực sự nghiêm túc suy nghĩ vấn đề này.

Sau đó, cậu ta đưa ra một câu trả lời cực kỳ kiên định cho Triệu Trạch Minh: "Tất nhiên là dự cảm của tôi rồi.

Nguyên thần của Khải Linh Tiểu Ca trông thế nào cũng phải là thần thú Cùng Kỳ chứ?

À đúng rồi, nguyên thần của đại ca chắc chắn phải là thần thú Kỳ Lân." Triệu Trạch Minh nhìn Lưu Bác Văn, khoanh tay nghiêng đầu, quan sát biểu cảm nghiêm túc và kiên định này.

Anh ta bắt đầu nghi ngờ tên ngốc này thực sự là đứa con thất lạc của Bạch giáo sư.

Cùng lúc đó, sự chú ý của Lưu Bác Văn lại bị hút về phía khác.

Chỉ thấy phía trước, Trương Khải Linh đã nắm được cổ tay Diệp Phàm.

Sau đó, trên người Diệp Phàm phủ lên một lớp ánh sáng xanh tím.

Thấy cảnh này, mọi người đều nín thở căng thẳng.

Ai nấy đều kỳ vọng một kỳ tích sẽ xảy ra.

Ngay cả những người vừa rồi có biểu cảm quái lạ như Hắc Liên Tĩnh, Giải Vũ Thần và Quan Cấn, biểu cảm cũng vừa căng thẳng vừa mong chờ.

Và ngay khi mọi người tưởng kỹ xảo của Trương Khải Linh chỉ dừng lại ở đây, đột nhiên, từ chính người Diệp Phàm tỏa ra vài luồng ánh sáng đỏ vàng kim.

Những luồng sáng này như những dải lụa đẹp đẽ từ từ bay ra.

Sau khi khuếch tán ra một vùng nhất định, chúng bắt đầu giao hòa và lan tỏa bên ngoài lớp ánh sáng xanh của Trương Khải Linh.

Cuối cùng, chúng dệt thành một lớp bảo vệ mới.

Lớp ánh sáng đỏ vàng của Diệp Phàm nhạt hơn nhiều so với ánh sáng xanh, không thể che lấp được luồng sáng của Trương Khải Linh.

Nhưng chính lớp ánh sáng này đã khiến tầng sáng xanh tím vốn có vẻ vô cùng lạnh lẽo kia trở nên ấm áp hơn nhiều.

Bạch Hạo thấy vậy, mắt sáng lên: "Tiểu tộc trưởng đã tỉnh lại rồi sao?

Khải Linh Tiểu Ca thành công rồi?" Gia Cát Thanh bên cạnh lắc đầu nói: "Không phải.

Đây chắc là Tiểu tộc trưởng đang bảo vệ Thủ Long tộc trưởng

theo bản năng mà thôi." Cùng lúc đó, Hắc Liên Tĩnh cũng khoanh tay, nở một nụ cười có chút bất lực.

Hắn lắc đầu, cười thở dài nói: "Tiểu Diệp tử à Tiểu Diệp tử." Gọi tên Diệp Phàm hai lần, Hắc Liên Tĩnh lại nhìn về phía Trương Khải Linh nói: "Ách Ba, cậu cũng phải về cho hắn hoi đấy.

Đừng để phí công Tiểu Diệp tử dù thế này vẫn cứ theo bản năng bảo vệ cậu đầu tiên." Trương Khải Linh đang ngồi xổm bên cạnh Diệp Phàm, ánh mắt cũng khẽ động đậy.

Sau đó, hắn nắm cổ tay Diệp Phàm chặt hơn một chút.

Hắn trầm giọng nói: "Diệp Phàm, tôi đưa cậu về." Cùng lúc đó, Diệp Phàm – người đang cùng Thiên Ý tận hưởng thế giới hai người trong hiện tượng Chung Cực – đang đợi xem kịch bản: "Những năm đó, cậu bé Diệp Phàm đã gây vướng chân Tiểu Ca như thế nào".

Sau khi cơ thể của cậu bé Diệp Phàm chết đi, tình trạng cơ thể của Diệp Phàm đã quay về trạng thái hiện tại.

Vừa thoát khỏi trạng thái đau đớn của cậu bé Diệp Phàm, Diệp Phàm bỗng nhiên lại thấy nhớ những vết thương trong ngoài đầy mình của bản thân.

Bởi vì trạng thái cơ thể của cậu bé Diệp Phàm thực sự quá mức chịu đựng đối với hắn.

Đó không phải là bất kỳ vết thương trong hay ngoài nào có thể nhận biết được, mà là cảm giác cả con người bị một sức mạnh thần bí nào đó tháo rời rồi lắp ráp lại.

Nghĩ đến nỗi đau khổ như vậy mà cậu bé Diệp Phàm lúc đó phải gánh chịu, lòng Diệp Phàm không khỏi dâng lên một nỗi xót xa.

Nhưng đồng thời, Diệp Phàm cũng đột nhiên nghĩ đến một vấn đề khác.

Cậu bé Diệp Phàm này, và cả hài nhi Diệp Phàm mà hắn sắp thấy, đều quá nhỏ bé!

Họ đã tiếp nhận thân phận Đồ Long tộc trưởng khi còn nhỏ như vậy sao?

Dù sao thì Từ Phúc muốn có thi thể của họ cũng dựa trên một tiền đề lớn: Diệp Phàm này chính là Đồ Long tộc trưởng.

Mặc dù cậu bé Diệp Phàm với tư cách là Đồ Long tộc trưởng vẫn có chút điểm có thể hiểu được, nhưng còn hài nhi Diệp Phàm thực sự khiến Diệp Phàm cảm thấy vô cùng khó hiểu!

Nhận ra điểm này, Diệp Phàm ngẩng đầu hỏi Thiên Ý – thứ mà hắn cảm giác như đang bay lơ lửng trên trời: "Thiên Ý, làm sao những Diệp Phàm này lại chấp nhận thân phận Đồ Long tộc trưởng vậy?

Chương 584

Chẳng lẽ là vì không phải nói trực tiếp, không cần lo bị nhiều người hiểu lầm là mắc bệnh ảo tưởng, nên tiếp nhận dễ dàng hơn sao?" Thiên Ý im lặng trong chốc lát rồi trả lời: [Đinh!] Diệp Phàm nghe thấy tiếng "đinh" này thì thấy hơi khó hiểu.

Trong khoảng thời gian dài ở trong hiện tượng Chung Cực, cuộc trò chuyện giữa hắn và Thiên Ý cơ bản đã giống như bạn bè.

Mỗi khi Thiên Ý kêu "đinh" là đang báo cáo cho hắn những nội dung vô cùng máy móc.

Ví dụ như phần thưởng hệ thống và các dữ liệu hắn muốn.

Nghe lúc đó thực sự giống như một chuỗi dữ liệu đang nói chuyện với hắn vậy.

Cho nên khi Thiên Ý không kêu "đinh", trong mắt Diệp Phàm, nó giống như đã có năng lực tư duy của riêng mình.

Giờ đây Thiên Ý đột nhiên kêu một tiếng "đinh", khiến Diệp Phàm bỗng nảy sinh cảm giác như choàng tỉnh khỏi giấc mộng, thấy trống rỗng khôn tả. [Hệ thống phát hiện một phần dữ liệu bị mã hóa.] [Hiện đã phát hiện được từ khóa, đang giải tỏa bộ nhớ đệm cho ký chủ.] [Ký chủ vui lòng đợi trong giây lát.] Nghe Thiên Ý lại bắt đầu tự xưng là hệ thống, Diệp Phàm càng thêm thất vọng.

Tuy nhiên, cái "giây lát" mà Thiên Ý nói đúng thực chỉ bắt Diệp Phàm đợi một loáng mà thôi.

Nỗi hụt hẫng của Diệp Phàm còn chưa kịp tan biến thì giọng nói của Thiên Ý lại vang lên lần nữa. [Tôi tìm thấy rồi.] [Ký chủ, cậu là người đầu tiên không đến đây với thân phận Đồ Long tộc trưởng ngay

từ đầu.] Diệp Phàm nghĩ đến tính cách dễ dàng buông xuôi của mình, gật đầu vô cùng đồng tình với lựa chọn này của hệ thống, nói: "Tôi đúng là vẫn cần vào mộ để rèn luyện thì mới gánh vác nổi." Hệ thống lại ngắt lời Diệp Phàm.

Đây là lần đầu tiên hệ thống thiếu lịch sự như vậy trong việc lắng nghe. [Không phải.] [Ký chủ là Đồ Long tộc trưởng duy nhất sống sót và ở bên Thủ Long tộc trưởng trong thời gian dài như vậy.] Diệp Phàm im lặng, nghe Thiên Ý nói tiếp. [Tất cả các Đồ Long tộc trưởng mà ký chủ nhìn thấy đều đã chết vì gọi Thủ Long tộc trưởng trở về từ Chung Cực.] [Nguyên nhân chủ yếu là do không có tín vật, không có thời gian.] [Khi thời gian đến, Chung Cực sẽ triệu hồi một lần nữa.] [Thu thập tín vật sẽ kéo dài thời gian song long cùng tồn tại và thời gian Chung Cực triệu hồi Thủ Long tộc trưởng.] Mặc dù vừa rồi Diệp Phàm có chút hụt hẫng trước việc hệ thống đột ngột trở nên máy móc, nhưng sau khi nhận được thông tin quan trọng này, Diệp Phàm vẫn rất cảm ơn sự minh mẫn của Thiên Ý.

Đồng thời, hắn cũng cảm ơn tất cả các thành viên của Thất Đao đã hội tụ bên cạnh hắn lần này.

Điều này cũng khiến Diệp Phàm kiên định hơn với niềm tin xuống mộ.

Hắn không thể để Thủ Long tộc trưởng hết lần này đến lần khác mất đi người cộng sự định mệnh là Đồ Long tộc trưởng.

Càng không thể để Trương Khải Linh hết lần này đến lần khác bị Chung Cực triệu hồi trở về.

Hắn phải xuống mộ, phải nhanh chóng tìm thấy tín vật trong mộ.

Hoàn thành tâm nguyện mà tất cả những Diệp Phàm khác đều đồng lòng hy sinh để thực hiện! "Diệp Phàm!" Bất thình lình, một giọng nói quen thuộc vang lên từ phía sau Diệp Phàm.

Đầu tiên Diệp Phàm hơi kinh ngạc ngẩng đầu nhìn vào hình ảnh ban nãy.

Hắn vốn tưởng rằng âm thanh phát ra từ hình ảnh đó.

Dù sao thì lúc ở trong hang động nhìn thấy Trương Khải Linh, Trương Khải Linh cũng có thể nhìn thấy hắn.

Vì vậy Diệp Phàm nghĩ sẽ thấy chính mình – người đã đi lạc vào hang động lúc đó – từ trong hình ảnh.

Tuy nhiên, khi hệ thống báo cáo cho hắn thông tin quan trọng như vậy, hình ảnh đã biến mất từ lúc nào không hay. "Diệp Phàm!" Giọng của Trương Khải Linh lại vang lên từ phía sau Diệp Phàm một lần nữa.

Lần này, nó đã gần hơn một chút.

Diệp Phàm ôm vết thương của mình, hơi kinh ngạc quay đầu lại, nhìn về phía nguồn phát ra âm thanh.

Chỉ thấy ở hướng đó, Trương Khải Linh đang được bao phủ trong một lớp ánh sáng xanh tím, tay cầm Kinh Trập bước về phía hắn.

Hắn đang bước tới một cách vô cùng chật vật.

Diệp Phàm chưa bao giờ thấy Trương Khải Linh hành động khó khăn đến vậy.

Lúc này, Trương Khải Linh giống như đang đột phá từng lớp rào chắn, vung thanh Kinh Trập chém ngang lớp rào chắn vô hình trước mặt.

Lớp ánh sáng xanh trên người hắn giống như một lớp bảo vệ đang bị tiêu hao trong môi trường này.

Hiện tại, theo bước chân tiến lại gần của Trương Khải Linh, nó hóa thành những dải lụa xanh tím nhỏ vụn rời khỏi người hắn.

Và sau khi rời đi, khi bay đi càng xa, chúng lại bị mài mòn thành những bụi tro mịn hơn.

Trương Khải Linh bước tới trong tình cảnh đó, giống như được vây quanh bởi muôn vàn vì sao rơi rụng từ trên trời xuống.

Trông hắn chẳng khác nào một vị thần tiên từ cung trăng giáng trần.

Diệp Phàm không biết rằng, tâm cảnh của Trương Khải Linh lúc này chẳng phải là thần tiên giáng trần gì cả.

Mặc dù hắn đã nghe Bạch Xà mô tả về trạng thái của Diệp Phàm trong không gian này, nhưng khi tận mắt nhìn thấy, hắn mới biết nỗi đau đó rốt cuộc là như thế nào.

Tâm trạng hắn vô cùng phức tạp, có chấn động, có xót xa, có nỗi buồn nồng đậm, thậm chí còn có cả sự hận thù không tên.

Một kiểu hận thù nhắm vào thứ đã gây ra những đau thương này cho Diệp Phàm.

Dù cho một phần sự hận thù đó thậm chí còn chẳng có một mục tiêu cụ thể nào.

Tại sao Diệp Phàm lại trở nên như thế này?

Hiện tại trước mắt hắn, người bị thương đến mức này lại chính là Diệp Phàm sao?

Diệp Phàm không còn biểu cảm ung dung tự tại như thường ngày.

Khắp người hắn là máu và những vết thương rách nát.

Bộ quần áo xanh thẫm vốn dĩ giờ đây gần như không còn nhìn rõ màu sắc, lớp vải nhẹ tênh cũng vì thấm đẫm máu mà trở nên nặng nề khác thường.

Lúc này, chúng đang rủ xuống trên người Diệp Phàm, khiến cơ thể

vốn đã tan nát của hắn càng thêm lung lay sắp đổ.

Trương Khải Linh thậm chí không biết làm thế nào mà Diệp Phàm vẫn có thể giữ được tư thế đứng như vậy.

Hắn rất sợ Diệp Phàm lúc này chỉ là đang gắng gượng chút hơi tàn, chỉ cần làm phiền đến hắn, Diệp Phàm sẽ ngã xuống ngay lập tức.

Hành tẩu ở nhân gian hơn trăm năm, hắn đã chứng kiến quá nhiều kiểu trọng thương và cái chết của đủ loại người.

Trong số đó, có những người hoàn toàn xa lạ với hắn.

Cũng có những người thân thiết đến mức có thể coi là bạn bè, chẳng hạn như Hắc Liên Tĩnh.

Thậm chí là chính hắn cũng từng bị trọng thương đến cận kề cái chết.

Nhưng hắn chưa bao giờ thấy trạng thái nào như của Diệp Phàm hiện tại.

Một sợi dây đàn căng thẳng trong não Trương Khải Linh lúc này đã bị kéo dãn đến mức cực hạn.

Mỏng manh như sợi tóc, không thể chịu thêm bất kỳ sự chạm vào hay lôi kéo nào nữa.

Dường như chỉ cần một cái gảy nhẹ của móng tay, nó sẽ lập tức đứt đoạn ở giữa!

Thậm chí có vài vết thương hắn nhận ra được.

Lỗ đạn xuyên thấu trên vai Diệp Phàm đang rỉ máu, ngoài Hắc Liên Tĩnh ra thì cơ bản chẳng có viên đạn của ai có thể thực sự bắn trúng Diệp Phàm.

Chương 585

Một phần là vì thực lực của cả Diệp Phàm và Hắc Liên Tĩnh đều cực mạnh, Diệp Phàm có cách để né tránh, còn Hắc Liên Tĩnh có năng lực để bắn trúng.

Giống như ngọn giáo mạnh nhất gặp phải chiếc khiên kiên cố nhất.

Một phần là vì Diệp Phàm đủ tin tưởng Hắc Liên Tĩnh, vĩnh viễn sẽ không bao giờ có bất kỳ sự đề phòng nào trước họng súng của Hắc Liên Tĩnh.

Còn có lỗ máu kinh tâm động phách nhất trên ngực Diệp Phàm, khiến hắn cảm thấy lần này là lúc hắn suýt mất đi Diệp Phàm nhất.

Trương Khải Linh không biết phải miêu tả tâm trạng hiện tại như thế nào.

Có lẽ trong mắt mọi người, hắn là một người vô cùng giỏi kiềm chế cảm xúc.

Bất kể gặp phải tình huống gì, hắn đều có thể giữ được tâm thái bình tĩnh không chút gợn sóng.

Biểu cảm trên mặt cũng quanh năm duy trì ở một trạng thái duy nhất.

Nhưng thực tế, đó không phải là kết quả của việc hắn giỏi kiềm chế cảm xúc.

Mà là vì hắn gánh vác một sứ mệnh nặng nề, hành tẩu ở nhân gian bấy nhiêu năm.

Thậm chí thời gian hành tẩu ở những nơi đại hung còn lâu hơn cả thời gian ở chốn nhân gian phồn hoa khói lửa.

Hắn đã chứng kiến quá nhiều tai nạn tàn khốc gấp trăm lần những chuyện tàn nhẫn nhất trong mắt đa số mọi người.

Cho nên khi gặp phải những tình huống có vẻ đáng sợ, bi thảm, hắn vẫn giữ một gương mặt lạnh lùng.

Điều này không phụ thuộc vào thành quả học cách kiềm chế cảm xúc, mà là vì hắn đã quá quen với những điều đó, thực sự có thể đứng ở góc độ người ngoài cuộc để nhìn nhận mọi việc, không còn quá nhiều cảm xúc trồi sụt.

Hắn thường không thể đồng cảm với cảm xúc của một kẻ điên vì đánh mất một thứ gì đó hay một người nào đó.

Cảm xúc giống với con người bình thường nhất mà hắn có thể bộc lộ ra, chỉ là lòng bi mẫn của một kẻ hoàn toàn đứng ngoài cuộc.

Bi thiên mẫn nhân.

Giờ đây, nhìn thấy một Diệp Phàm như thế này, Trương Khải Linh mới bộc lộ ra khía cạnh cảm xúc không hề nằm trong tầm kiểm soát của mình.

Thậm chí, vì trạng thái hiện tại, Trương Khải Linh hoàn toàn không nhận ra thực tế là cảm xúc của mình đang phát triển theo một hướng cực đoan không thể kiểm soát.

Lúc này, toàn bộ máu trong người Trương Khải Linh đều sôi sùng sục vì sự giận dữ và nỗi đau không thể che giấu.

Da thịt hắn nóng rực.

Mặc dù lớp ánh sáng xanh tím bao quanh hắn trông có vẻ lạnh lùng và nhạt nhẽo, nhưng chỉ có chính hắn mới cảm nhận được, lớp vải quần áo trên người hắn sắp bị nhiệt độ cơ thể nóng hổi thiêu cháy.

Lúc này, hình xăm Cùng Kỳ bên dưới lớp áo của hắn đã rực cháy

lên.

Trương Khải Linh không hề kiềm chế cảm xúc cực đoan này của mình.

Hắn thả mặc cho ngọn lửa tà quái này chạy loạn trong cơ thể.

Và hắn càng tiến về phía trước, ngọn lửa tà này càng cháy rực rỡ hơn.

Thậm chí, lớp ánh sáng xanh tím đang bảo vệ hắn còn có xu hướng đỏ sẫm lại.

Cùng lúc đó, ở thế giới thực bên ngoài không gian này, mọi người đang có chút kinh ngạc nhìn Trương Khải Linh và Diệp Phàm.

Chỉ thấy lúc này, lớp ánh sáng xanh tím trên người Trương Khải Linh cũng đã bắt đầu có xu hướng chuyển sang màu đỏ.

Khác với màu đỏ trong ánh đỏ vàng kim phát ra khi Diệp Phàm cầm Kinh Trập, màu đỏ vàng kim của Diệp Phàm là một loại màu đỏ trông vô cùng ấm áp và thánh khiết lạ thường.

Nếu không phải Diệp Phàm dùng màu sắc đó để phát động tấn công, thì trong điều kiện bình thường, mọi người sẽ rất muốn lại gần màu sắc đó.

Còn sắc đỏ đang lộ ra ngày càng nhiều trong lớp ánh sáng xanh tím trên người Trương Khải Linh lúc này trông vô cùng bạo liệt, mang theo một luồng sát khí đẫm máu.

Khi màu đỏ đó hiện ra từ trong sắc xanh tím cực kỳ lạnh lùng của bản thân hắn, người ta nhìn thấy chỉ muốn bỏ chạy thật xa.

Nó giống như một điềm báo bất tường vô cùng nổi bật.

Những người vừa rồi còn ôm hy vọng vì Trương Khải Linh có thể đưa Diệp Phàm ra ngoài, bỗng chốc trái tim lại thắt chặt thêm một lần

nữa. "Anh..." Lê Thốc đầu tiên là hơi căng thẳng bước tới một bước, định hỏi thẳng xem Trương Khải Linh bị làm sao, tại sao lại trở nên như thế này.

Nhưng cậu nhanh chóng phản ứng lại rằng Trương Khải Linh hiện giờ chắc cũng giống Bạch Xà lúc trước, không nghe thấy họ nói chuyện.

Sau đó cậu lại nhìn về phía Giải Vũ Thần ở bên cạnh, hỏi: "Anh ấy bị sao vậy?" Hỏi xong, Lê Thốc liền biết mình không nên hỏi.

Bởi vì hiện tại trên mặt Giải Vũ Thần cũng là vẻ căng thẳng lộ liễu hiếm thấy.

Rõ ràng anh ta cũng không biết chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo.

Và giống như cậu, anh ta cũng cảm thấy cảnh tượng hiện tại không phải là một điềm báo tốt lành.

Bạch Xà ở bên cạnh trả lời: "Có phải Trương tộc trưởng cũng không thể thích nghi được với không gian mà Tiểu tộc trưởng đang ở không?

Nếu là vậy, Tiểu tộc trưởng chắc chắn sẽ để Trương tộc trưởng rời khỏi không gian đó." Gia Cát Thanh lắc đầu nói: "Không đúng, nếu là phản ứng bài xích thì quá nhanh rồi.

Như Trương tộc trưởng đã nói, Kinh Trập là vạn xà chi vương, hơn nữa với tư cách là Thần Đồ và Thủ Long tương ứng với Úc Lũy và Đồ Long, anh ấy chắc chắn sẽ kiên trì được lâu hơn cô, không thể nào xuất hiện phản ứng bài xích nhanh như vậy được." Bạch Xà gật đầu, đồng tình với cách nói của Gia Cát Thanh.

Nhưng đồng thời cô cũng thấy thắc mắc hơn: "Vậy rốt cuộc là vì sao nhỉ?

Chẳng lẽ Trương tộc trưởng đang đưa Tiểu tộc trưởng của chúng

ta ra ngoài sao?" Cùng lúc đó, chân mày Hắc Liên Tĩnh phía sau lớp kính râm nhíu chặt lại.

Lớp vỏ ký ức vốn đã bị va chạm làm cho nứt vỡ rướm máu đột nhiên khiến hắn nhớ lại một cảnh tượng.

Hắn và Trương Khải Linh thực sự quen biết nhau đã lâu.

Nhưng trong ấn tượng của hắn, hai người luôn đối đãi với nhau như những cộng sự theo kiểu "Nam Hạt Bắc Ách".

Tuy nhiên, có một hình ảnh Trương Khải Linh xuất hiện với tư cách là tộc trưởng của hắn.

Hắc Liên Tĩnh không nhớ ra sự việc cụ thể, mà là nhớ đến luồng ánh sáng đỏ đang lan tỏa trên người Trương Khải Linh.

Đây không phải lần đầu tiên hắn nhìn thấy nó! "Hỏng rồi." Tuy nhiên, những gì Hách Liên Tĩnh nhớ lại không nhiều.

Nhưng hiện tại hắn hiểu rõ một điều, trạng thái này của Trương Khải Linh tuyệt đối không phải điềm lành! "Cái gì hỏng rồi?" Giải Vũ Thần nghe thấy lời Hách Liên Tĩnh, cũng căng thẳng nhìn sang.

Lúc này, Hách Liên Tĩnh đang đưa tay định nắm lấy cánh tay Trương Khải Linh.

Giải Vũ Thần không hiểu hắn định làm gì, lập tức vươn tay ngăn cản: "Hạt Tử!

Cậu làm gì thế?" Giải Vũ Thần chộp lấy cổ tay đang vươn tới của Hách Liên Tĩnh.

Nhưng đúng lúc này, đầu ngón tay của Hách Liên Tĩnh đã chạm vào lớp quang màng bao quanh ngoài cùng của Trương Khải Linh.

Một cơn đau rát như bị thiêu đốt dữ dội truyền từ đầu ngón tay lên cánh tay hắn.

Không chỉ Hách Liên Tĩnh, ngay cả Giải Vũ Thần cũng theo bản năng rút tay về.

Chương 586

Giải Vũ Thần không thể tin nổi nhìn vào lòng bàn tay mình.

Chỉ thấy lòng bàn tay đỏ rực, trên đầu ngón tay xuất hiện vài vết phồng rộp trắng mọng, hệt như bị bỏng nước sôi.

Hắn ngẩng đầu nhìn tay Hách Liên Tĩnh.

Vết bỏng trên tay Hách Liên Tĩnh trông còn nghiêm trọng hơn nhiều.

Một chuỗi mụn phồng trắng trong lòng bàn tay đã bị bỏng đến mức bong tróc một lớp da trắng, và chúng dường như đang lan dần về phía ống tay áo, không biết đã lan đến đâu rồi.

Tuy nhiên, Giải Vũ Thần đoán rằng tình hình chẳng mấy khả quan, bởi ngay cả hắn – người chỉ chạm vào cổ tay Hách Liên Tĩnh – còn bị bỏng thành ra thế này, thì vết thương trên tay Hách Liên Tĩnh chắc chắn phải nặng hơn rất nhiều!

Giải Vũ Thần chấn kinh trước sức phá hoại từ lớp hồng quang trên người Trương Khải Linh.

Hắn nhìn Hách Liên Tĩnh, hỏi: "Hạt Tử, cậu biết gì đúng không?" Lúc này, mấy người đang vây quanh Diệp Phàm đều căng thẳng nhìn về phía Hách Liên Tĩnh.

Nhưng trong tình huống cực kỳ khẩn trương này, không ai nhiều lời hỏi lại, chỉ im lặng chờ đợi một câu trả lời.

Hách Liên Tĩnh dường như chẳng hề bận tâm đến vết bỏng trên tay, hắn rút thanh Đại Bạch Cẩu Thối ra, nghiêm túc nói với mọi người: "Phải hạ nhiệt cho Ách Ba!

Phá vỡ lớp hồng quang này đi!

Hiện tại nhiệt độ trên người Ách Ba rất cao, nó sẽ làm tổn thương chính anh ấy và cả Tiểu Diệp tử nữa!

Không biết Ách Ba đã nhìn thấy gì, nhưng chắc chắn là một hình ảnh gây kích thích cực lớn đến tinh thần!" Hách Liên Tĩnh nói, chân mày nhíu chặt hơn.

Tuy nói không biết Trương Khải Linh đã thấy gì, nhưng kết hợp với những lời Bạch Xà nói vừa nãy, lại nhìn trạng thái bạo tẩu hiện tại của một người vốn nổi tiếng bình tĩnh như Trương Khải Linh, hắn đã có thể đoán ra.

Chắc chắn trạng thái hiện tại của Diệp Phàm vô cùng tồi tệ thì Trương Khải Linh mới biến thành thế này.

Nếu đổi lại là hắn nhìn thấy những gì Trương Khải Linh đang thấy, có lẽ phản ứng còn mãnh liệt hơn.

Dù chưa tận mắt chứng kiến, nhưng tim hắn đã bắt đầu nhói đau vì cái viễn cảnh mà chính mình còn chưa thấy rõ đó.

Ngay khi Hách Liên Tĩnh vừa dứt lời, Giải Vũ Thần và Lê Thốc là những người phản ứng nhanh nhất.

Cả hai đều cố gắng dùng vũ khí của mình, né tránh Trương Khải Linh và Diệp Phàm, để gạt lớp vỏ bảo vệ mang sức phá hoại mạnh mẽ kia ra.

Tuy nhiên, giây phút Tú Xuân đao và Long Văn côn vừa chạm vào lớp vỏ bảo vệ, một tiếng "xèo xèo" vang lên.

Cả hai lập tức rụt vũ khí về.

Chỉ thấy những chỗ vừa chạm vào hồng quang trên Tú Xuân đao và Long Văn côn đã biến thành màu đỏ rực, hệt như vừa được lấy ra từ lò luyện thép nóng chảy!

Cảnh tượng này khiến mọi người kinh hãi.

Đến cả Long Văn côn và Tú Xuân đao còn thành ra thế này, thì những vũ khí thông thường khác chạm vào chắc chắn sẽ bị nung chảy ngay lập tức!

Điều này chứng minh một sự thật: nhiệt độ của lớp vỏ bảo vệ trên người Trương Khải Linh hiện giờ thực sự rất cao!

Lê Thốc nghiến răng nói: "Đến đao còn thành ra thế này, thân thể của Diệp Phàm và Thủ Long tộc trưởng làm sao chịu nổi nhiệt độ cao như vậy chứ!" Các thành viên khác của đội khảo cổ với thân phận người thường chỉ có thể đứng bên cạnh lo sốt vó.

Hắc Hùng lục lọi trên người một hồi, cuối cùng cầm bình nước hỏi Trương Cường: "Đội trưởng, hay là tôi dội ướt tay rồi đi phá cái lớp vỏ kia, anh thấy sao?" Vẻ mặt Trương Cường cũng vô cùng ngưng trọng, anh ấn bình nước trong tay Hắc Hùng xuống, nói: "Đến Giải lão bản và cậu Lê Thốc còn không chịu nổi, tay cậu mà chạm vào..." Trương Cường nói chưa dứt câu, Hắc Hùng đã ngắt lời với một niềm tin mãnh liệt: "Dù đôi tay này có biến thành gấu nướng thì tôi cũng cam lòng, đội trưởng ạ.

Dù sao thì cá và tay gấu không thể có cả hai, tôi hiểu đạo lý đó!" Vừa nói, Hắc Hùng lại định nhấc bình nước lên.

Trương Cường một lần nữa ấn bình nước xuống, đồng thời dùng lời lẽ sắc bén đập tan kỳ vọng không mấy tốt đẹp của hắn: "Hắc Hùng, tay cậu sẽ không biến thành gấu nướng đâu.

Ở cái nhiệt độ như lò luyện đan đó, tay gấu của cậu sẽ bị thiêu thành một nắm tro bụi đấy!" Hắc Hùng không nhấc bình nước lên nữa mà thở dài sườn sượt: "Đội trưởng, anh hiểu tôi mà!

Hắc Hùng tôi chỉ muốn góp chút sức giúp Khải Linh tiểu ca và

Tiểu Diệp tộc trưởng thôi!" Trương Cường nhìn dáng vẻ đấm ngực giậm chân của Hắc Hùng mà không nói gì.

Không chỉ Hắc Hùng, tất cả các thành viên đội khảo cổ ở đây, bao gồm cả chính anh, ai mà chẳng muốn giúp một tay?

Từ mộ Vương Mãng họ quen biết Diệp Phàm, đến mộ dưới đáy biển lại biết thêm Trương Khải Linh và Hách Liên Tĩnh, cho đến giờ là thêm nhiều người bên cạnh họ nữa.

Suốt chặng đường dài, với tư cách là đội bảo an, nhưng họ luôn được những người này che chở.

Đặc biệt là cặp bài trùng Thủ Long tộc trưởng này.

Có bao giờ họ thấy cả hai cùng rơi vào cảnh ngộ thế này đâu?

Nhưng ngặt nỗi, giữa người và thần luôn có một bức tường ngăn cách!

Nếu cái giá phải trả là đôi bàn tay biến thành tro bụi để đổi lấy việc Trương Khải Linh và Diệp Phàm thoát khỏi nguy hiểm, Trương Cường sẵn sàng dùng cả bản thân mình làm nhiên liệu.

Nhưng dù vậy, cũng chỉ là vô ích.

Không chỉ thực lực, mà ngay cả những khổ nạn họ phải chịu đựng cũng không nằm trên cùng một hệ quy chiếu để mà đo lường!

Một bên, bác sĩ của đội sau khi bàng hoàng về mặt chuyên môn y học cũng đã phản ứng lại, anh vội vàng mở hòm y tế: "Tôi có túi đá đây!

Cần hạ nhiệt đúng không?

Tôi có túi đá!" Ngay khi bác sĩ vừa hét lên, ở vị trí gần Trương Khải Linh và Diệp Phàm hơn, Gia Cát Thanh lên tiếng: "Khảm tự, Băng Thứ." Vừa dứt lời, một vòng tròn ánh sáng xanh lam xuất hiện

dưới chân hắn.

Đồng thời, xung quanh lớp vỏ bảo vệ đỏ rực của Trương Khải Linh, hàng loạt gai băng khổng lồ dần dần vươn tới.

Mỗi cái gai băng đều có kích thước đáng kể, đường kính to bằng một quả bóng rổ.

Những gai băng này gần như bao vây toàn bộ Trương Khải Linh.

Thấy cảnh đó, bác sĩ đội buông hòm y tế xuống, thầm hiểu thế nào là khoảng cách giữa người và thần.

Cùng lúc đó, Bạch Hạo thấy vậy cũng tiến lại gần Gia Cát Thanh, lo lắng hỏi: "Thanh ca, trận thế này của anh có làm bị thương Khải Linh tiểu ca không?" Gia Cát Thanh chậm rãi điều khiển gai băng, đáp: "Không đâu, tôi biết chừng mực." Khi đầu nhọn của gai băng vừa chạm vào lớp quang màng ngoài cùng, một làn khói trắng dày đặc tức thì bốc lên, hơi nước cuộn trào mãnh liệt.

Mọi người đều căng thẳng quan sát màn sương mù trắng xóa ấy.

Giữa sa mạc khô hạn tột độ, hơi nước ấm áp này khiến không gian trở nên dễ chịu hơn hẳn.

Nhưng điều khiến mọi người thắc mắc là, dù gai băng sắp tan hết nhưng Gia Cát Thanh vẫn chưa có ý định dừng lại!

Dựa vào khoảng cách từ đầu gai băng đến Trương Khải Linh và chiều dài của nó, nếu hắn không dừng lại thì khả năng cao gai băng sẽ đâm xuyên qua lớp hồng quang vào người Trương Khải Linh!

Bạch Hạo đứng cạnh căng thẳng nắm chặt tay, không biết có nên ngăn cản hay không.

Sau một hồi do dự, cậu vươn tay giữ lấy cổ tay Gia Cát Thanh: "Thanh ca!

Đâm tiếp là trúng đấy!" Khi bị Bạch Hạo giữ tay, sự chú ý của Gia Cát Thanh cũng bị dời đi.

Tuy nhiên, hắn lại có một phản ứng khiến Bạch Hạo hoàn toàn ngơ ngác.

Hắn thở dài đầy tiếc nuối và không cam lòng: "Không xuyên qua được.

Nhiệt độ quá cao." Vừa dứt lời, từ phía màn sương trắng truyền đến tiếng vật gì đó rơi bịch xuống cát.

Vì bị khói phủ kín nên không ai nhìn rõ là gì.

Một bên, Kháng Hạo chạy khỏi lòng Quan Cấn, lao vào làn khói trắng rồi nhanh chóng trở ra.

Nó vừa tha một thứ từ trong đó ra thì vật đó rơi xuống đất.

Chương 587

Đó là một lớp băng dày khoảng hai ba centimet.

Nó rơi ra là do một phần đã tan chảy trong miệng Kháng Hạo.

Nhìn thấy thứ đó, ai nấy đều nhíu mày.

Gai băng dài nửa mét đều đã tan chảy, giờ chỉ còn lại độ dày chừng đó mà vẫn không hề ảnh hưởng đến lớp hồng quang trên người Trương Khải Linh!

Đủ để thấy nhiệt độ của lớp hồng quang kia kinh khủng đến mức nào!

Hách Liên Tĩnh xua tay xua khói trắng, nói với Gia Cát Thanh: "Làm tan màn khói này đi, chúng ta còn chẳng biết trạng thái của hai người họ hiện giờ thế nào!" Gia Cát Thanh hiểu ý, đạp chân xuống một trận pháp khác: "Tốn tự, Gió Thổi Mây Tan." Lập tức, một luồng gió từ đâu hiện ra, thổi tan toàn bộ màn hơi nước dày đặc.

Một số hơi nước ngưng kết lại thành những giọt nước nhỏ rơi xuống đất, số khác tán vào người xung quanh.

Nhưng không ai có tâm trí đâu mà tận hưởng sự mát mẻ này giữa sa mạc.

Sự chú ý của họ đều dồn vào Trương Khải Linh và Diệp Phàm.

Chỉ thấy lớp bảo vệ quanh Trương Khải Linh không hề bị ảnh hưởng, thậm chí phạm vi màu đỏ còn lan rộng hơn lúc nãy!

Và Trương Khải Linh dường như cũng bắt đầu chịu tác động, quần áo nửa thân trên của anh đang dần tan biến!

Hay nói đúng hơn là bị nhiệt độ cao trên da thiêu cháy và biến mất

hoàn toàn.

Quần áo bị đốt cháy không để lại bất kỳ dấu vết nào, không có vết rách, không có vết cháy sém, cũng chẳng có tro bụi.

Chúng biến mất hư ảo như bị phân tách thành những phân tử nhỏ.

Tình cảnh này khiến Hách Liên Tĩnh và mọi người đổ mồ hôi lạnh.

Nhiệt độ cao đến mức không để lại tro bụi thế này chứng tỏ lớp hồng quang kia tuyệt đối không thể chạm vào!

Lúc này, da thịt nửa thân trên của Trương Khải Linh đã lộ ra hoàn toàn.

Hình xăm Cùng Kỳ trên người anh đang bùng cháy dữ dội.

Mực đen đậm đặc lạ thường, mãnh thú đạp lửa dường như sắp sống dậy ngay trên cơ thể anh!

Mực xăm gần như bị nhiệt độ nung chảy, khiến người ta dễ dàng tin rằng những hoa văn kia sẽ sớm chảy xuống khỏi người anh.

Cùng lúc đó, Triệu Trạch Minh không nhịn được nhìn Lưu Bác Văn.

Dường như muốn tìm kiếm chút cảm giác an toàn từ người mà hắn vốn chẳng coi ra gì này, hắn căng thẳng hỏi: "Bác Văn này, dự cảm của cậu thế nào?" Vẻ mặt Lưu Bác Văn có chút cứng nhắc, nhìn về cùng một hướng với mọi người: "Em chỉ cảm thấy, đại ca chắc chắn sẽ không sao.

Nhưng hiện tại, em cũng không biết nữa." Lưu Bác Văn vừa nói vừa nhìn vào bảng bình luận.

Lúc này, lượng người xem trực tiếp đã khôi phục được khoảng một nửa so với thời kỳ đỉnh cao.

Bảng bình luận đang bùng nổ: "Chuyện gì thế này??

Lúc nãy chỉ thấy Tiểu Diệp tộc trưởng nguy hiểm, sao giờ cảm giác cả Tiểu Diệp tộc trưởng và Khải Linh tiểu ca đều nguy hiểm thế này?", "Trời ơi, nhiệt độ kiểu gì vậy!", "Cứu mạng, ai cứu họ với, giúp Khải Linh tiểu ca và Tiểu Diệp tộc trưởng với!", "Tôi nguyện độc thân thêm mười năm nữa để đổi lấy bình an cho Tiểu Diệp tộc trưởng, lần này tôi nguyện dùng thêm hai mươi năm độc thân của con bạn thân để đổi lấy bình an cho cả hai!", "Tôi hứa từ nay không ngủ nướng nữa, ai nói cho tôi biết chuyện gì đang xảy ra không?

Căng thẳng quá!", "Bắt tay ông bạn phía trên, tôi vừa mở mắt ra đã bị cái buổi trực tiếp khảo cổ này làm cho thót tim rồi!", "Anh em ơi, đây không phải diễn tập đâu!

Mọi người không biết mình đã bỏ lỡ điều gì đâu!", "Ông trời ơi, cặp bài trùng Thủ Long tộc trưởng này làm phản thiên điều rồi sao?

Có thể tha cho họ được không!", "Nếu Khải Linh tiểu ca và Tiểu Diệp tộc trưởng có mệnh hệ gì, tôi sẽ đập đầu vào trời xanh cho xem!" Lưu Bác Văn nhìn màn hình, thở hắt ra một hơi run rẩy vì căng thẳng.

Triệu Trạch Minh nghe tiếng thở dài của cậu, vốn định tìm sự an ủi lại quay sang an ủi ngược lại: "Dù tôi không tin trên đời có ông trời, nhưng tôi tin kẻ khờ có phúc, dự cảm của cậu sẽ không sai đâu." Lưu Bác Văn ngẩng đầu nhìn Triệu Trạch Minh, dùng một tay che một bên máy quay.

Triệu Trạch Minh đang tò mò không biết cậu làm vậy có ý gì thì nghe cậu thì thầm: "Ông trời ơi, học bá không có ý đó đâu.

Nên ông phải bảo vệ đại ca và Khải Linh tiểu ca thật tốt nhé!" Triệu Trạch Minh nhìn phản ứng kỳ quặc của Lưu Bác Văn, não bộ hoạt động hết công suất một lúc mới hiểu ra động cơ của cậu.

Hóa ra cậu đột nhiên che một bên máy quay là vì muốn... bịt tai máy quay!

Chưa nói đến việc tai của máy quay phải là thiết bị thu âm chứ không phải cái mặt bên của nó, hành động này cho thấy: một là cậu tin vào sự tồn tại thực sự của ông trời – một nhân vật mà ngay cả các chuyên gia huyền học còn chưa thống nhất được danh tính; hai là cậu thậm chí còn nghĩ ông trời cũng đang xem buổi trực tiếp khảo cổ này!

Triệu Trạch Minh nhìn Lưu Bác Văn, không biết nên nhắc nhở điều gì nữa.

Cuối cùng, hắn chỉ có thể vỗ vai cậu: "Tai máy quay không mọc ở chỗ đó đâu." Lưu Bác Văn ngẩn người một lúc mới ngượng nghịu bỏ tay xuống: "Em biết mà." Sau khi nói chuyện với Triệu Trạch Minh, tâm trạng Lưu Bác Văn quả thực đã khá hơn một chút.

Nếu ngay cả học bá cũng tin dự cảm của cậu là đúng, thì cậu cũng sẵn sàng tin rằng bản thân không hề cảm nhận sai.

Đại ca và Khải Linh tiểu ca chắc chắn sẽ vượt qua được thôi!

Thế nhưng, chỉ mình Triệu Trạch Minh ủng hộ dự cảm của cậu thì chẳng có tác dụng gì.

Đứng gần Diệp Phàm và Trương Khải Linh nhất lúc này là những người giỏi nhất trong đội: Hách Liên Tĩnh, Giải Vũ Thần, Gia Cát Thanh... vẻ mặt ai nấy đều vô cùng nặng nề.

Giải Vũ Thần phá vỡ sự im lặng: "Hạt Tử, cậu thực sự biết điều gì đó đúng không?

Trong tình cảnh không có thông tin gì thế này, chúng ta không thể hành động mạo hiểm." Giải Vũ Thần quay đầu nhìn quanh.

Lúc này, đám sinh vật sa mạc vẫn đang nhìn về phía họ.

Nhờ có con đại xà kia, chúng không hề tuân theo bản năng săn mồi hay tấn công những kẻ ngoại lai như họ. "Lùi một vạn bước mà nói, nếu tính đến trường hợp xấu nhất..." Giải Vũ Thần thu lại sự bình tĩnh, nói tiếp: "Trường hợp xấu nhất là chúng ta sẽ phải đưa họ về trong tình trạng bị thương nặng.

Đến lúc đó, chúng ta buộc phải có đủ sức lực để bảo vệ họ.

Những sự hy sinh vô ích là ngu xuẩn." Tại hiện trường, không ai phản bác lời Giải Vũ Thần.

Phần lớn mọi người đều bình tĩnh lại nhờ câu nói đó.

Bởi họ đều có một nhận thức chung: Dù là trường hợp xấu nhất, cũng tuyệt đối không thể là mất đi họ.

Hách Liên Tĩnh gật đầu, thu thanh Đại Bạch Cẩu Thối lại: "Ách Ba biến thành thế này chắc chắn là vì những gì anh ấy thấy đã tác động cực mạnh đến cảm xúc.

Trong ký ức của tôi, tôi từng thấy anh ấy như vậy một lần." "Lần đó, tôi cùng Ngô..." Hách Liên Tĩnh nói đến đây thì liếc nhìn Quan Cấn một cái, lập tức đổi giọng: "Tôi đến núi Trường Bạch, đến Thanh Đồng Môn để đón Thủ Long tộc trưởng.

Anh ấy cũng đã nhìn thấy, đã mất đi thứ gì đó nên mới biến thành như hiện tại." Nghe Hách Liên Tĩnh nói, mắt Giải Vũ Thần sáng lên, hỏi tiếp: "Trương Khải Linh hiện giờ vẫn có thể cùng chúng ta tham gia hoạt động lần này, chứng tỏ lần trước đã được cứu đúng không?

Hạt Tử, cậu có nhớ cục diện lần đó kết thúc như thế nào không?" Tất cả mọi người xung quanh đều dồn ánh mắt đầy kỳ vọng vào Hách Liên Tĩnh.

Tuy nhiên, đối diện với những ánh mắt ấy, Hách Liên Tĩnh lại không thể đáp lại.

Hắn thành thật nói: "Là ai đã giúp Ách Ba thoát khỏi trạng thái đó, tôi không nhớ ra nổi." Lê Thốc lập tức chất vấn: "Không nhớ ra?

Chuyện quan trọng thế này, sao cậu lại quên đúng lúc này chứ!" Lê Thốc sốt ruột nhìn Diệp Phàm, ánh mắt đầy kỳ vọng lúc nãy biến thành bối rối và bất lực.

Cậu lắp bắp: "Thật sự không nhớ nổi sao?

Sao lại quên đúng chuyện này, hay là cậu biết nhưng chúng ta hiện tại không có thứ đó?" Gia Cát Thanh giữ lấy Lê Thốc đang bồn chồn, kiên nhẫn hỏi Hách Liên Tĩnh: "Hắc gia, có phải ông có nỗi khổ tâm gì không?" Theo hắn, chuyện quan trọng như vậy tuyệt đối không thể quên.

Nếu Hách Liên Tĩnh nói thế thì chỉ có một khả năng: hắn không muốn nói hoặc không thể nói.

Chương 588

Gia Cát Thanh tin vào sự chân thành của Hách Liên Tĩnh đối với Tiểu tộc trưởng, nên hắn thiên về khả năng không thể nói hơn.

Có lẽ việc đó đòi hỏi một cái giá quá đắt mà Hách Liên Tĩnh không muốn họ phải trả.

Gia Cát Thanh, với tư cách là người thừa kế Kỳ Môn của Thất Đao, lên tiếng: "Hắc gia, nếu ông cảm thấy cái giá phải trả quá lớn mà chúng tôi không chịu nổi nên không muốn nói, thì ông hoàn toàn không cần lo lắng.

Bất kể là cái giá nào, chỉ cần để tộc trưởng được an toàn, chúng tôi đều gánh vác được." Phan Chí cũng phụ họa: "Đúng thế!

Chỉ cần Tiểu tộc trưởng không sao, bắt tôi giao ra cái mạng này tôi cũng sẵn lòng!" Bạch Hạo cũng gật đầu mạnh: "Tôi cũng sẵn sàng đổi mạng mình cho Tiểu tộc trưởng, Hắc gia, ông cứ nói đi, đừng lo gì cả!" Lê Thốc mím môi: "Nếu làm vậy có thể khiến anh ấy tỉnh lại và nhớ tới tôi cả đời, thì cũng đáng." Vương Bàn Tử sốt ruột: "Lão Hắc à, sao lúc này ông lại lề mề như đàn bà thế, mau nói đi!" Hách Liên Tĩnh nghe mấy người bày tỏ lòng trung thành thì lại cười.

Nụ cười ấy không rõ vui buồn, trông chẳng khác gì một tên phản diện chính hiệu: "Các người đánh giá tôi cao quá rồi.

Tôi chẳng vĩ đại thế đâu.

Nếu có cách nào giúp anh ấy quay về thuận lợi, không cần các người đưa, tôi chắc chắn sẽ là người đầu tiên thực hiện." Hách Liên Tĩnh ngẩng đầu, nhìn mấy người qua lớp kính râm.

Họ lập tức cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Dù mắt hắn bị che khuất nhưng họ vẫn cảm nhận được sự lạnh lùng thấu xương bên trong.

Ánh mắt đó như muốn nói: Dù cái giá phải trả là mạng sống của các người, tôi cũng sẽ không do dự mà lấy đi.

Mọi người đổ mồ hôi hột.

Hách Liên Tĩnh lại cười: "Tất nhiên, bao gồm cả bất cứ thứ gì của tôi.

Tôi cũng rất muốn biết kết cục năm đó rốt cuộc là thế nào.

Nhưng, tôi thực sự không nhớ ra được nữa." Hách Liên Tĩnh cúi đầu nhìn Trương Khải Linh và Diệp Phàm trên mặt đất.

Lớp vỏ bảo vệ trên bề mặt ký ức đó đang vươn ra những xúc tu nhỏ li ti, khiến hắn cảm nhận được điều gì đó nhưng lại không thể nắm bắt.

Lê Thốc, Gia Cát Thanh và Bạch Hạo đều nhíu mày nhìn Hách Liên Tĩnh.

Nhưng không còn căng thẳng kỳ vọng như lúc nãy mà là một sự ngạc nhiên và đề phòng khó tả.

Không ai hỏi thêm Hách Liên Tĩnh về cách Trương Khải Linh thoát khỏi trạng thái đó nữa, vì họ tin những gì hắn nói là thật.

Không chỉ tin vào câu chuyện chắp vá này, mà chủ yếu là tin rằng Hách Liên Tĩnh thực sự sẽ chủ động lấy đi thứ gì đó từ họ vì Tiểu tộc trưởng.

Cùng lúc đó, vẻ mặt của Giải Vũ Thần và Quan Cấn cũng rất kỳ lạ.

Cả hai từ đầu đến cuối đều không truy vấn Hách Liên Tĩnh về cách giải quyết năm xưa.

Bởi vì họ vốn dĩ rất tin tưởng một điều: Hách Liên Tĩnh thực sự đã quên gì đó.

Và thông tin đó chắc chắn vô cùng quan trọng.

Sự quan trọng này không chỉ nằm ở bản thân thông tin, mà còn ở một thứ gì đó cũng rất quan trọng đối với Hách Liên Tĩnh.

Họ hiểu cảm giác đó, vì thỉnh thoảng nó cũng xuất hiện trên chính họ. "Ách Ba sẽ kiểm soát được thôi." Hách Liên Tĩnh nhìn Trương Khải Linh đang không có phản ứng gì với thế giới bên ngoài, nói: "Dù sao, trong không gian anh ấy đang thấy, vẫn còn có Tiểu Diệp tử mà." Ngay khi Hách Liên Tĩnh vừa nói xong, lớp hồng quang khủng khiếp trên người Trương Khải Linh bắt đầu có sự thay đổi.

Chỉ thấy, bên dưới lớp ánh sáng xanh tím nguyên bản, những tia sáng đỏ vàng nhỏ li ti như những xúc tu đang nhẹ nhàng vỗ về.

Họ đều quen thuộc với màu sắc ánh sáng đó.

Đó chính là ánh sáng của Diệp Phàm!

Mọi người xung quanh lập tức căng thẳng trở lại.

Họ chăm chú nhìn những tia sáng mỏng manh như tơ ấy.

Lê Thốc siết chặt nắm đấm, thì thầm: "Là anh ấy đúng không?

Xà ca, anh xem xem có phải anh ấy sắp bình phục rồi không?" Bạch Xà nhìn thấy những tia sáng đó cũng rất kích động.

Nhưng vì trước đó đã thấy trạng thái của Diệp Phàm trong hiện tượng nên hắn không dám kỳ vọng quá nhiều, chỉ thầm cầu nguyện: "Phải rồi, chắc chắn là Tiểu tộc trưởng rồi." Giải Vũ Thần ngồi xuống cạnh Hách Liên Tĩnh, khẽ nhíu mày.

Hắn cũng kỳ vọng như mọi người, nhưng đồng thời lại nghĩ ra một vấn đề khác, liền hỏi Hách Liên Tĩnh: "Hạt Tử." Hách Liên Tĩnh

"ừ" một tiếng.

Giải Vũ Thần hỏi: "Người đã vỗ về Thủ Long tộc trưởng bạo tẩu năm xưa... có phải cũng là tia sáng như thế này không?" Hách Liên Tĩnh hơi ngỡ ngàng quay lại nhìn Giải Vũ Thần.

Nhưng sự ngỡ ngàng đó phần lớn được che giấu sau lớp kính râm.

Rất nhanh, hắn lại quay sang nhìn Trương Khải Linh: "Những chuyện đó tôi thực sự không nhớ nổi nữa.

Nhưng trực giác bảo tôi rằng đúng là như vậy.

Ngoài cậu ấy ra, tôi không nghĩ còn ai làm được điều đó." Hách Liên Tĩnh khựng lại một chút, rồi lại nhìn Giải Vũ Thần: "Ví dụ như, tôi nhớ mình chưa bao giờ nói với Tiểu Diệp tử về việc đôi mắt mình biến thành thế này trong tay ai.

Nhưng cậu ấy lại bảo tôi hãy móc mắt của tên người Đức kia để bồi thường cho tôi.

Tất nhiên, Tiểu Diệp tử còn khen mắt tôi đẹp, nên đến lúc đó mắt lão già kia chỉ xứng làm bi ve cho tôi chơi thôi." Nghe Hách Liên Tĩnh kể đoạn đầu, Giải Vũ Thần còn có thể lý trí cùng phân tích, thậm chí định chia sẻ thông tin về việc Diệp Phàm từng vô thức gọi mình là Tiểu Hoa.

Nhưng khi nghe câu cuối mang đậm vẻ khoe khoang của hắn, Giải Vũ Thần cười nhạt: "Tiểu Diệp chỉ khen mắt cậu đẹp thôi sao?

Có khi nào vì người khác không thấy được, nên dù cậu ấy có nói dối cũng chẳng ai phản bác không?

À đúng rồi, Tiểu Diệp bảo cả người tôi đều đẹp cơ." Giải Vũ Thần mỉm cười nói với Hách Liên Tĩnh, sau khi có được một số thông tin hữu ích từ hắn, hắn quyết định không chia sẻ bí mật của mình nữa.

Dù sao thì việc dựa vào một lão Hạt Tử không đứng đắn làm quân sư cho đội khi chính mình cũng có mặt ở đây thì chẳng phải là nước đi sáng suốt, cũng không phải phong cách của hắn.

Giải Vũ Thần vừa đưa ra quyết định đó thì Quan Cấn, người mà hắn luôn đề phòng, bỗng ôm Kháng Hạo ngồi xuống cạnh hắn và Hách Liên Tĩnh: "Chắc chắn chúng ta đã quen biết nhau từ rất lâu trước đây rồi." Quan Cấn nói khẽ.

Giải Vũ Thần bị tiếng nói đột ngột của Quan Cấn làm cho giật mình.

Trong mắt người khác, câu nói của Quan Cấn có vẻ không đầu không cuối, hệt như đang tự lẩm bẩm.

Nhưng chỉ Hách Liên Tĩnh và Giải Vũ Thần mới hiểu, Quan Cấn đang trực tiếp ngửa bài với họ ở một mức độ nào đó.

Giải Vũ Thần và Hách Liên Tĩnh đồng thời quay lại nhìn Quan Cấn. "Ý ông là, ký ức của chúng ta cũng gặp vấn đề?" Quan Cấn nhìn lại, ánh mắt bình thản: "Hai người nghĩ cậu ấy không có bản lĩnh đó sao?" Hách Liên Tĩnh và Giải Vũ Thần không phản bác lời Quan Cấn.

Họ thực sự tin Diệp Phàm có khả năng khiến họ quên đi điều gì đó.

Nhưng đồng thời, điều họ không hiểu là nếu đúng như vậy thì động cơ của Diệp Phàm là gì.

Suy cho cùng, họ còn một điểm chung rõ ràng nhất: Sau khi khiến họ quên đi, Diệp Phàm chắc chắn đã rời đi chứ không tiếp tục ở bên cạnh họ như một người xa lạ.

Vì vậy, điều họ thắc mắc nhất chính là nguyên nhân Diệp Phàm rời bỏ họ.

Hách Liên Tĩnh hắng giọng vài tiếng, đưa câu chuyện trở lại vấn

đề ban đầu: "Vậy vấn đề hiện tại là, tia sáng này đến từ Diệp Phàm hiện tại, hay đến từ người trong ký ức của tôi đã bảo vệ Ách Ba lúc bạo tẩu?

Hay nói cách khác, nó đến từ Tiểu Diệp tử lúc đó?" Hách Liên Tĩnh hỏi, nhưng cả Quan Cấn và Giải Vũ Thần đều không trả lời.

Họ đều thiên về hướng là do Diệp Phàm của hiện tại đang làm việc đó.

Chương 589

Cùng lúc đó, trong không gian yên tĩnh nơi chỉ có Diệp Phàm và Trương Khải Linh.

Diệp Phàm đang kinh ngạc nhìn lớp ánh sáng xanh tím rực rỡ bao phủ trên người Trương Khải Linh.

Lúc này, lớp ánh sáng đó gần như đã chuyển hẳn sang màu đỏ tươi như máu.

Và trên lớp quang màng đỏ thẫm ấy, những tia sáng đỏ vàng mỏng manh đang tỏa ra, nhẹ nhàng vỗ về Trương Khải Linh đang bên bờ vực bạo tẩu.

Dù dịu dàng nhưng chúng cũng vô cùng yếu ớt.

Từ góc nhìn của Diệp Phàm, nó giống như một người sắp chết đang ôm lấy Trương Khải Linh từ phía sau một cách khẽ khàng nhưng không còn sức lực.

Tuy nhiên, lúc này trong mắt Trương Khải Linh gần như chỉ còn lại bóng hình Diệp Phàm mình đầy máu.

Anh hoàn toàn không chú ý đến sức mạnh yếu ớt đang bao quanh mình. "Diệp Phàm..." Trương Khải Linh từng bước tiến lên phía trước, nghiến răng thốt ra hai chữ đó, như thể đang nghiền ngẫm từng chút một.

Tại sao Diệp Phàm lại trở nên như thế này?

Trong đầu Trương Khải Linh hiện ra những cảnh tượng mỗi khi Diệp Phàm xông lên phía trước đầu tiên, sau đó lại thản nhiên quay đầu cười với mọi người.

Nụ cười ấy từng có khả năng trấn an hắn rất lớn.

Thế nhưng đột nhiên, hắn lại nhớ tới trong mộ dưới đáy biển, kẻ có gương mặt giống hệt Diệp Phàm trong ảo cảnh kia.

Kẻ đó mang gương mặt của Diệp Phàm, nở một nụ cười với góc độ vô cùng quỷ dị, dùng giọng nói của Diệp Phàm bảo hắn: Kẻ Đồ Long và người Thủ Long ở bên nhau, sớm muộn gì cũng có một người hại chết người kia.

Ngay sau đó, lời hứa hẹn "Sẽ không đâu" đầy chắc nịch của hắn vang lên trong đầu.

Đi kèm với câu nói đó là dáng vẻ tơi tả hiện tại của Diệp Phàm.

Lời hứa "Sẽ không đâu" năm đó giờ như một con dao cùn, cứa đi cứa lại trên trái tim vốn đã bất động như núi, kiên cố như đá và lạnh lẽo như băng sương của hắn.

Từng lớp băng sương rụng xuống dưới chân hắn, bị hắn giẫm nát, khiến con đường này như được phủ thêm một lớp băng.

Ở phía bên kia đối diện, Diệp Phàm nghe thấy Trương Khải Linh gọi tên mình, lập tức đáp lại một câu: "Tiểu Ca!

Tôi đây!" Cậu vội vàng tiến lên phía trước hai bước, máu trên người chảy ra, nhỏ xuống đất.

Tầm mắt Trương Khải Linh rơi vào những vết máu dưới chân Diệp Phàm, mọi sự chú ý đều dồn cả vào đó.

Hắn vẫn nghe thấy tiếng Diệp Phàm đáp lại, nhưng phối hợp với trạng thái hiện giờ của cậu, câu nói này chỉ khiến hắn càng muốn sớm tiếp cận cậu hơn.

Trương Khải Linh nắm chặt Kinh Trập, vung tay một cái, một đạo lam quang chói mắt hạ xuống, trảm nát những sức mạnh đang cản trở phía trước.

Nếu là tình huống bình thường, hoặc khi Diệp Phàm chưa biết Trương Khải Linh sẽ hết lần này đến lần khác bị Chung Cực triệu hồi, lựa chọn đầu tiên của cậu nhất định là bảo Trương Khải Linh rời đi trước.

Đợi đến lúc, cậu tự nhiên sẽ rời khỏi nơi này để hội ngộ với họ ở thế giới thực.

Thế nhưng hiện tại, dù dùng góc nhìn của một người bình thường, Diệp Phàm cũng cảm nhận được trạng thái của Trương Khải Linh đã ngàn cân treo sợi tóc.

Lớp vải ở thân trên của hắn đã hoàn toàn bị thiêu thành tro bụi, hay nói đúng hơn là bị đốt đến mức hư vô, không còn sót lại chút tàn tro nào.

Hình xăm Cùng Kỳ trên người Trương Khải Linh lúc này đang cháy rực, giống như sắp sửa từ trên người hắn sống dậy vậy.

Điều khiến Diệp Phàm kinh tâm động phách nhất là trên ngực Trương Khải Linh đang tỏa ra những tia sáng màu xanh tím hình phóng xạ.

Nhìn qua, chúng không giống như chỉ bám trên bề mặt ngực, mà giống như năng lượng trong cơ thể hắn đã không còn muốn bị giam cầm trong thân thể nhân loại này nữa, muốn trực tiếp xé toạc lớp vỏ bọc này để nổ tung ra!

Diệp Phàm nhíu chặt lông mày.

Cậu nắm chặt nắm đấm, biết rõ không thể dùng cách đối phó với Bạch Xà để ứng phó với Trương Khải Linh trong trạng thái này.

Nhưng với thân xác phàm nhân hiện tại, cậu căn bản không thể làm gì được hắn! "Diệp Phàm.

Trở về đi." Trương Khải Linh lẩm bẩm lặp lại hai câu này, vung

Kinh Trập tiến về phía trước.

Diệp Phàm lúc này đã bình tĩnh lại, cậu phải tìm cách đưa Trương Khải Linh ra ngoài.

Ánh mắt cậu rơi vào lớp quang tuyến màu hồng kim đang dịu dàng bao bọc lấy Trương Khải Linh. "Đây là sức mạnh mà vị tộc trưởng Đồ Long từng để lại sao?" Sau khi lẩm bẩm một mình câu đó, ánh mắt Diệp Phàm trở nên dịu dàng hẳn.

Cậu mỉm cười nói tiếp: "Nhưng những lúc thế này, dịu dàng quá là không được đâu." Nói đoạn, Diệp Phàm bước về phía Trương Khải Linh đang trong trạng thái bạo tẩu.

Giọng nói của Thiên Ý vang lên trong không gian này: 【 Ký chủ, cậu muốn làm gì? 】 Diệp Phàm hơi tò mò, không biết tiếng của Thiên Ý lúc này là ở trong không gian này hay chỉ ở trong đầu cậu.

Bình thường ở thế giới thực, cậu có thể phân biệt rõ ràng tiếng của Thiên Ý vang lên trong đầu, nhưng hiện giờ cậu có cảm giác nếu Thiên Ý là một con người thì nó đang mặt không cảm xúc bay trên trời vậy.

Diệp Phàm cũng tò mò không biết Trương Khải Linh có nghe thấy tiếng của Thiên Ý không, nhưng cậu biết rõ với trạng thái của hắn lúc này, e rằng nghe được lời cậu nói đã là rất khó khăn rồi.

Cậu ôm lấy vết thương của mình, kiên định bước về phía Trương Khải Linh, đồng thời trả lời câu hỏi của Thiên Ý: "Thiên Ý, tôi cảm thấy mình ở đây phục hồi cũng hòm hòm rồi.

Có phải chỉ cần rời khỏi nơi này là ổn đúng không?" Thiên Ý trả lời: 【 Về lý thuyết thì đúng là như vậy.

Nhưng thời gian Kỳ môn phản phệ của ký chủ vẫn chưa hết, theo lý thì khi thời gian phản phệ kết thúc, ký chủ sẽ tự động rời khỏi đây.

】 Diệp Phàm nghe vậy thì cười cười: "Được rồi, cũng nên có lúc kết thúc thôi.

Những vết thương trên người tôi chẳng phải đều bị cái Kỳ môn phản phệ này đòi lại rồi sao?

Còn đòi hỏi gì nữa?

Kỳ môn cũng phải biết đủ chứ, dù sao hiện giờ nó cũng chỉ có thể tìm kiếm cảm giác tồn tại trên người tôi và lão Thanh thôi nhỉ?" Diệp Phàm không biết mình nói vậy thì cái Kỳ môn phản phệ kia có hiểu được lối tư duy cao cấp của cậu không. "Có nợ thì cứ ghi sổ trước đi, chỉ cần tôi không chết, sau này thiếu gì thời gian tính sổ.

Cô nhìn xem Tiểu Hoa kìa, làm một chủ nợ ưu tú thì phải đối xử với con nợ của mình thế nào chứ.

Cùng là chủ nợ, cùng là chủ nợ chung của tôi và Hắc Nhãn Kính, tôi chân thành hy vọng cái Kỳ môn phản phệ này có thể có tâm một chút." Thiên Ý: 【...】 Điều nó muốn diễn đạt ban nãy, không, điều nó muốn diễn đạt từ đầu có giống như những gì ký chủ nói không vậy?

Trong lúc CPU của một sản phẩm công nghệ cao cấp như Thiên Ý đang hoạt động quá tải, Diệp Phàm đã kiên định bước đến gần Trương Khải Linh hơn. "Có nợ thì có thể tính, nhưng hiện tại, tôi phải đưa anh ấy rời khỏi đây." Khoảnh khắc Diệp Phàm tiến lại gần, động tác gạt bỏ chướng ngại phía trước của Trương Khải Linh khựng lại.

Diệp Phàm cảm thấy một luồng gió sắc lẹm lướt qua mang tai. "Diệp Phàm." Trương Khải Linh nhìn bóng hình hơi mờ ảo trước mắt.

Bóng hình này trùng khớp với cái "Diệp Phàm" cứ liên tục lặp đi lặp lại câu "Kẻ Đồ Long và người Thủ Long ở bên nhau sớm muộn gì cũng hại chết đối phương", rồi lại nhanh chóng tách ra.

Những tia sáng xanh tím trên người hắn lúc này giống như một bộ giáp đang bị mài mòn, từ từ tan biến khỏi cơ thể.

Diệp Phàm nhìn Trương Khải Linh, rồi lại nhìn thanh Kinh Trập trong tay hắn: "Kinh Trập nhỏ, mày nhận ra tao, hay chỉ nhận ra Úc Lũy?

Cùng tao đưa ông lầm lì này về đi." Diệp Phàm đưa tay ra phía Trương Khải Linh đang đứng khựng lại nắm chặt Kinh Trập, kiên nhẫn khẽ nói: "Cũng hãy cùng ông lầm lì của mày đưa tao về với.

Chương 590

Các người đến cứu Diệp Phàm, đúng không?" Lúc này, giọng nói của Diệp Phàm như một người thầy đang dạy bảo tận tình.

Trương Khải Linh sững sờ trong giây lát.

Trong giọng nói dịu dàng ấy ẩn chứa một sức mạnh không thể nghi ngờ, bao bọc lấy những cảm xúc bạo nộ của hắn, kiềm chế con mãnh thú đang đâm sầm hỗn loạn trong cơ thể hắn lại.

Sau đó, một luồng sức mạnh ôn hòa khiến những cái gai đang xù lên của hắn mềm xuống, từ từ chìm vào giấc ngủ sâu.

Đầu tiên là trấn áp, sau đó là thuần phục.

Nghe tiếng Diệp Phàm, hình ảnh trước mắt Trương Khải Linh dần trở nên rõ nét.

Hắn thấy Diệp Phàm đang từ từ đưa tay về phía mình.

Hắn theo bản năng muốn nắm lấy tay cậu.

Tuy nhiên, sức mạnh trong giọng nói của Diệp Phàm không chỉ xoa dịu con mãnh thú đang sôi trào trong máu hắn, mà đồng thời còn va chạm làm nứt ra một vài vết rạn nhỏ trên lớp vỏ ngoài cùng sâu trong ký ức của hắn.

Những hình ảnh ký ức bắt đầu len lỏi qua những vết rạn đó, giống như bàn tay Diệp Phàm đang dè dặt đưa ra phía hắn lúc này.

Trương Khải Linh chợt nhận ra, dường như đây không phải lần đầu hắn nhìn thấy một Diệp Phàm mang trọng thương, khắp người đầy vết máu như vậy.

Hắn nhìn thấy trong ký ức xa xôi hơn, cũng có một bóng hình đầy

thương tích, dịu dàng mà kiên định đưa tay về phía hắn lúc hắn đang bạo tẩu phá hoại, dùng cùng một giọng điệu nói những lời tương tự: "Tiểu Ca, đừng lo lắng nữa.

Tôi đến đưa anh về nhà." Trương Khải Linh sững sờ nhìn bàn tay đang đưa ra, nhất thời không biết hôm nay là ngày nào, bản thân đang ở đâu.

Cùng lúc đó, một bàn tay của Diệp Phàm đã nhẹ nhàng nắm lấy bàn tay đang cầm Kinh Trập của Trương Khải Linh.

Bàn tay còn lại của cậu khẽ chạm vào luồng sáng hồng kim đang bao bọc bảo vệ Trương Khải Linh một cách ôn hòa.

Dù hiện tại đúng là thân xác phàm nhân, nhưng Diệp Phàm tin rằng mình nhất định có thể thu hồi lại những sức mạnh vốn đã theo mình từ lâu này.

Thân xác phàm nhân thì sao chứ?

Con đường vốn dĩ đều do phàm nhân từng bước đi ra mà thôi!

Diệp Phàm nắm tay Trương Khải Linh chặt hơn.

Lúc này Kinh Trập như cảm ứng được điều gì đó, rung lên bần bật trong tay Trương Khải Linh.

Khi Kinh Trập có phản ứng, Diệp Phàm cũng cảm nhận được những luồng sáng hồng kim kia cũng có phản ứng với mình.

Cậu lặp lại với Trương Khải Linh: "Tiểu Ca, tôi sẽ đưa anh về." Diệp Phàm càng kiên định nắm lấy bàn tay đang giữ Kinh Trập của hắn.

Cậu thầm nhắm mắt lại, hồi tưởng lại tất cả cảm giác của Úc Lũy.

Sức mạnh của Úc Lũy tuy là phần thưởng hệ thống cho cậu,

nhưng vốn dĩ đó là năng lực mà tộc trưởng Đồ Long nên có.

Mà cậu, Diệp Phàm, chính là tộc trưởng Đồ Long!

Bảo vệ đồng đội, bảo vệ người mình quan tâm, hoặc bảo vệ một người tốt, đó chính là việc mà tộc trưởng Đồ Long phải làm khi sử dụng sức mạnh này!

Diệp Phàm cảm nhận luồng sức mạnh quen thuộc đó, đột ngột mở mắt, nhìn những luồng sáng hồng kim đang dần lan tỏa sang tay mình: "Các ngươi có nhận ta là tộc trưởng không?" Khoảnh khắc Diệp Phàm nói xong, luồng sáng hồng kim ấy hội tụ thành một sức mạnh, từ từ dung nhập vào cơ thể cậu.

Cùng lúc đó, trên người Diệp Phàm bắt đầu tỏa ra nhiều ánh sáng hồng kim hơn.

Nhưng cậu hiểu rõ, hiện tại sức mạnh này không còn là thứ ánh sáng mà một vị tiền bối nào đó để lại để bảo vệ Trương Khải Linh nữa, mà là sức mạnh thuộc về chính cậu.

Và khi những luồng sáng này trào ra từ cơ thể, cậu thậm chí cảm thấy vết thương trên người đang dần lành lại!

Cơ thể này giống như đang nỗ lực khôi phục về trạng thái bình thường của nó!

Chỉ cần hồi phục được một chút, cậu có thể đưa Tiểu Ca rời khỏi đây!

Không chỉ rời khỏi đây, cậu còn muốn đưa Trương Khải Linh rời khỏi cái gọi là Chung Cực này một cách triệt để!

Hơn nữa, Diệp Phàm đã thấy trạng thái của Hắc Liên Tĩnh, Tiểu Tam Gia và Tiểu Tiểu Hoa khi mất đi người tên Diệp Phàm là như thế nào rồi.

Các đời Diệp Phàm trước đây chỉ gặp được một trong số họ khi đi cùng người Cửu Môn để cứu viện tộc trưởng Thủ Long, và họ đều phải dùng cách khiến những người đó quên đi mình để an ủi họ lần cuối lúc lâm chung.

Nhưng hiện tại, cậu đã tập hợp được tất cả những người từng đánh mất mình một lần lại với nhau.

Không chỉ có người Cửu Môn, cậu còn có tất cả bảy thanh đao Đồ Long của mình.

Những người đã gắn kết sinh mạng của họ với cậu.

Sinh mạng của cậu giờ đây không còn chỉ liên quan đến một mình cậu nữa.

Cậu được rất nhiều người trân trọng, không ai có thể đoạt lấy thứ quý giá như vậy từ tay họ!

Thế nên lời nguyền hủ lậu rằng song long không thể cùng tồn tại, hãy để cậu phá vỡ nó!

Ngay khi Diệp Phàm đang kiên định với niềm tin đó, cánh tay Trương Khải Linh bỗng cử động.

Hắn xoay tay nắm lấy cổ tay Diệp Phàm, dùng lực kéo cậu vào lòng mình.

Diệp Phàm không kịp phòng bị, bị kéo vào một vòng ôm nóng bỏng lạ thường.

Khoảnh khắc va vào lồng ngực ấy, người Diệp Phàm cũng được bao phủ bởi một luồng sáng xanh tím.

Nhưng dù vậy, cậu vẫn cảm nhận được hơi nóng tỏa ra từ vòng ôm này.

Cậu thật khó có thể tưởng tượng được một vòng ôm nóng như

vậy lại là nhiệt độ cơ thể của Trương Khải Linh!

Và hiện tại, Trương Khải Linh đang dùng ánh sáng xanh tím để ngăn cách cậu với nhiệt độ nóng rực trên người hắn.

Trương Khải Linh ôm chặt lấy Diệp Phàm.

Lúc này hắn đã khôi phục thần trí, giọng nói vẫn đạm mạc như thường ngày nhưng tông giọng lại vô cùng dịu dàng.

Hắn nói với Diệp Phàm: "Diệp Phàm, tôi nhớ ra rồi.

Cậu đã cứu tôi." Diệp Phàm hiếm khi bị Trương Khải Linh ôm với lực đạo mạnh như vậy, vì bình thường người hay làm thế nhất là Hắc Liên Tĩnh – con nợ cùng cảnh ngộ với cậu.

Diệp Phàm thậm chí suýt quên mất niềm tin kiên định vừa nãy của mình là gì.

Nghe tiếng Trương Khải Linh, cậu ngẩn ra một lúc mới nhớ ra phải giải thích: "Tiểu Ca, người cứu anh trước kia có lẽ là một người giống tôi..." Trương Khải Linh ngắt lời: "Là cậu, Diệp Phàm." Nói đoạn, hắn thậm chí còn hiếm hoi vùi cằm vào hõm cổ Diệp Phàm.

Đây là một động tác thể hiện sự ỷ lại rất lớn.

Diệp Phàm cảm thấy mình như vừa mở ra một cái công tắc kỳ lạ nào đó.

Cậu đang định suy nghĩ xem cái công tắc này có phải là một loại hào quang mẫu tính mà con người, bất kể nam hay nữ, đều tỏa ra với người mình muốn bảo vệ hay không thì đột nhiên, sức mạnh quen thuộc hội tụ trên người cậu càng nhiều hơn.

Diệp Phàm cũng vỗ vỗ lưng Trương Khải Linh, thời gian gấp rút, cậu tạm quy kết đây là hào quang mẫu tính chung của nhân loại, nói: "Dù sao đi nữa, tôi cũng sẽ giống như họ, đưa anh về nhà, Tiểu Ca.

Và tôi sẽ cùng anh về nhà." Cùng lúc đó, ở thế giới thực bên ngoài hiện tượng Chung Cực, đám người đang vây quanh họ lộ ra vẻ mặt vô cùng kinh hỷ.

Trong mắt mọi người, trên người Diệp Phàm đang tỏa ra một vùng ánh sáng kim hồng rộng lớn.

Luồng sáng này leo lên lớp ánh sáng đỏ như máu trên người Trương Khải Linh, thôn tính toàn bộ lớp ánh sáng đó.

Chương 591

Rất nhanh, ánh đỏ trên người Trương Khải Linh đã bị ánh sáng hồng kim của riêng Diệp Phàm thay thế.

Đồng thời, cơ thể Diệp Phàm cũng được bao phủ bởi một lớp ánh sáng xanh tím rõ rệt hơn.

Hắc Liên Tĩnh rướn người về phía trước, khóe miệng nở một nụ cười rạng rỡ: "Đúng là như vậy rồi." Tuy hắn không nói rõ cái gì là như thế nào, nhưng Giải Vũ Thần và Quan Căn cảm thấy dường như mình đã biết câu nói đó ám chỉ điều gì.

Hắn đang nói về hình ảnh Trương Khải Linh bạo tẩu trong ký ức của hắn khi được cứu cũng có dáng vẻ như thế này.

Ánh mắt Giải Vũ Thần và Quan Căn cũng trở nên đầy mong đợi, nhìn hai người đang được bao phủ bởi ánh sáng của đối phương.

Ở bên cạnh, Bạch Hạo cũng xúc động nói: "Tiểu tộc trưởng và Tiểu Ca Khải Linh, hai người họ đang bảo vệ lẫn nhau phải không?

Như vậy có nghĩa là Tiểu tộc trưởng sắp tỉnh lại rồi đúng không?" Gia Cát Thanh gật đầu, trong mắt cũng thêm vài phần mong đợi.

Anh nắm chặt nắm đấm để xuôi hai bên người, vòng đồng trên cổ tay trượt xuống kêu lanh canh, nói: "Đây chính là Tiểu tộc trưởng của chúng ta mà." Bạch Xà vỗ vai Bạch Hạo: "Tiểu tộc trưởng nói cậu ấy sẽ sớm trở lại, tôi tin lời cậu ấy nói." Bạch Hạo kích động gật đầu.

Trong khi đó, bên trong hiện tượng Chung Cực, Trương Khải Linh dùng ánh sáng xanh tím bao phủ toàn bộ Diệp Phàm, tạo thành một lớp bảo vệ.

Hắn ôm chặt Diệp Phàm, nói: "Diệp Phàm, đưa cậu ra ngoài xong,

tôi sẽ đưa cậu về chữa thương." Diệp Phàm vỗ vai Trương Khải Linh: "Tiểu Ca, ra ngoài rồi tính." Sau khi biết mối quan hệ giữa tín vật, Chung Cực và Trương Khải Linh, Diệp Phàm tuyệt đối không thể dừng bước tại đây.

Nhưng việc này phải ra ngoài mới nói với mọi người được, không cần lãng phí quá nhiều thời gian ở đây nữa.

Trương Khải Linh chưa biết dự tính của Diệp Phàm, hắn gật đầu rồi buông cậu ra.

Sau đó, Trương Khải Linh nắm chặt Kinh Trập.

Cùng lúc đó, ánh sáng xanh tím trên người hắn hội tụ thành một con thần thú khổng lồ Cùng Kỳ màu xanh tím.

Con Cùng Kỳ vỗ cánh hai cái sau lưng Trương Khải Linh, ngay sau đó gầm lên một tiếng, lao về hướng phía trên phía trước.

Không gian trống rỗng của hiện tượng Chung Cực bị con Cùng Kỳ xé toạc, tạo ra những vết vặn vẹo mạnh mẽ.

Diệp Phàm nhìn theo hướng Cùng Kỳ lao đi, không nhịn được mà khẽ nhíu mày, rụt vai lại.

Cậu thầm gọi tên hệ thống trong đầu: "Thiên Ý, cô vẫn ổn chứ?" Tiếng của Thiên Ý nhanh chóng đáp lại: 【 Hệ thống vẫn ổn, ký chủ có yêu cầu gì không? 】 Nghe tiếng Thiên Ý, Diệp Phàm mới hơi thở phào nhẹ nhõm, nhưng cậu không trả lời câu hỏi đó nữa.

Dù sao cậu cũng không thể nói với Thiên Ý rằng mình từng tưởng nó là một hình ảnh NPC nào đó đang bay lơ lửng trên trời được.

Biết Thiên Ý không ở hướng mà mình tưởng tượng, Diệp Phàm không còn thu liễm sức mạnh của mình nữa.

Hiện tại, phần lớn sức mạnh đã quay về cơ thể cậu.

Cậu không biết nên giải thích thế nào về việc lấy lại sức mạnh sớm trong trạng thái này, nên đành quy cho cảm giác về niềm tin của chính mình.

Nghĩ đoạn, Diệp Phàm bước một bước dưới chân.

Ngay lập tức, dưới chân cậu xuất hiện một vòng sáng Kỳ môn của Phong Hậu, cũng là một trong những "chủ nợ" mặc định hiện tại của Diệp Phàm.

Thấy vị chủ nợ mới này xuất hiện, Diệp Phàm thầm nghĩ: "Nếu ngươi đã ra đây thì chứng tỏ ngươi đã mặc định cho chúng ta ghi nợ trước rồi.

Vậy ta không khách sáo đi trước một bước đây." Các chữ trong vòng sáng xoay chuyển, rất nhanh, từ trong vòng sáng, một con Kỳ Lân chân đạp lửa nhảy vọt ra.

Nó đạp trên ngọn lửa, giống như đang bước lên những bậc thang vô hình dẫn lên trên.

Chẳng mấy chốc, Kỳ Lân đã đuổi kịp Cùng Kỳ.

Một con đại diện cho Thụy thú, một con đại diện cho Hung thú, khi hai con đại thú gặp nhau ở trên cao, hoàn toàn không giống như hai thái cực chính tà đối lập.

Chúng không hề thù địch lẫn nhau.

Ngược lại, Cùng Kỳ nghe thấy tiếng Kỳ Lân thì dừng lại tại chỗ, đợi nó một lát.

Khi Kỳ Lân đuổi kịp, hai con mãnh thú giống như đôi bạn già lâu ngày gặp lại, cọ cổ vào nhau, phát ra những tiếng trầm đục.

Trong tiếng kêu đó có niềm vui khi gặp lại, có sự hoài niệm sau bao ngày xa cách, nếu nghe kỹ thậm chí còn có một nỗi buồn bị vận

mệnh cuốn đi.

Diệp Phàm hiểu nỗi buồn đó.

Song long tộc trưởng không thể cùng tồn tại, hai con thú này cũng không thể gặp mặt nhau.

Hai con hung thú to lớn khiến người khác phải khiếp sợ lúc này gần như biến thành hai con chó lớn, quấn quýt thân mật xoay quanh nhau vài vòng.

Nhưng rất nhanh, Diệp Phàm đã phát hiện ra điểm không ổn.

Con thần thú Cùng Kỳ của Trương Khải Linh dường như cứ đuổi theo ngửi đuôi con Kỳ Lân nhà cậu.

Mà con Kỳ Lân nhà cậu dường như vẫn chưa nhận ra cách chào hỏi quá mức nhiệt tình này, lúc này vẫn đang chìm đắm trong niềm vui gặp lại bạn cũ, không ngừng né tránh rồi lại muốn ngửi cổ Cùng Kỳ.

Diệp Phàm khẽ nhíu mày.

Nhìn con Kỳ Lân đơn thuần nhà mình, Diệp Phàm nghĩ có lẽ mình đã suy bụng ta ra bụng thú, đây có lẽ chỉ là cách chào hỏi bình thường nhất giữa các thần thú mà thôi.

Tư tưởng của cậu không đủ thuần khiết, dù sao thần thái của Tiểu Ca lúc này cũng rất bình tĩnh, vả lại Kỳ Lân nhà cậu cũng không có biểu hiện gì bất thường.

Cho đến khi Cùng Kỳ thành công vòng ra phía sau mông Kỳ Lân nhà cậu, hai chân trước đột nhiên đứng thẳng lên, gác lên mông Kỳ Lân.

Diệp Phàm trợn tròn mắt, vẻ nhẹ nhõm trên mặt tan biến sạch sành sanh.

Cậu hơi hoảng loạn xua tay nói: "Tiểu Ca, Kỳ Lân nhà tôi là con

trai mà!" Diệp Phàm lo lắng nhìn về phía Cùng Kỳ và Kỳ Lân.

Chỉ thấy Kỳ Lân lúc này đang ngơ ngác quay đầu nhìn về phía sau mình.

Diệp Phàm đã bỏ lỡ một nụ cười thoáng hiện rất nhẹ nơi khóe miệng Trương Khải Linh.

Cậu lúc này đang đau đầu nhức óc không biết phải giáo dục giới tính cho hai con thần thú xa cách nhiều năm này như thế nào, không biết có nên dạy Kỳ Lân nhà mình khi gặp tình huống này thì nên tặng cho Cùng Kỳ một nhát cào hay không.

Nhưng ngay sau đó, Trương Khải Linh cũng khẽ cảm thán một tiếng.

Hắn ngẩng đầu lên, nhàn nhạt nói: "Làm chính sự đi." Thần thú Cùng Kỳ lúc này mới từ trên người Kỳ Lân leo xuống.

Hai con thần thú một lần nữa khôi phục lại dáng vẻ oai phong khiến người ta kinh sợ.

Dưới sự xé toạc của Cùng Kỳ và Kỳ Lân, cả không gian xuất hiện cảm giác vặn vẹo càng mãnh liệt hơn.

Cùng lúc đó, ở nơi mà cả Trương Khải Linh và Diệp Phàm đều không nhìn thấy, một giao diện huỳnh quang màu xanh lam vốn rất quen thuộc với Diệp Phàm vụt sáng lên.

Trên giao diện đó ghi lại một chuỗi dữ liệu như nhật ký, những mã số dữ liệu và văn bản dày đặc nhanh chóng xuất hiện.

Sau khi lướt qua vài dòng chớp nhoáng, ở dòng cuối cùng hiện ra một chữ lớn vô cùng bắt mắt: DỰ TRẮC TỒN TẠI THÀNH CÔNG.

Đồng thời, không gian hiện tượng Chung Cực đã xuất hiện một vết rạn nứt rõ rệt dưới sự xé toạc của Cùng Kỳ và Kỳ Lân.

Rất nhanh, diện tích vết rạn này càng lúc càng lớn, lan rộng thành một cánh cửa.

Trương Khải Linh quay đầu nhìn Diệp Phàm một cái.

Diệp Phàm cũng chạm phải ánh mắt của Trương Khải Linh, cậu mỉm cười, gật đầu với hắn: "Đưa tôi đi đi, Tiểu Ca." Đối diện với một Diệp Phàm như thế, Trương Khải Linh cũng không tiếc nụ cười của mình.

Hắn gật đầu, nắm chặt Kinh Trập, bước đi trước Diệp Phàm.

Chương 592

Sự bài xích của Chung Cực đối với hắn lúc này đã hoàn toàn biến mất.

Chặng đường này Trương Khải Linh đi vô cùng thuận lợi.

Ánh sáng xanh tím trên người hắn không còn tan biến thành từng mảng như lúc nãy, nhưng vẫn có những đốm sáng như tinh tú tỏa ra từ người hắn.

Diệp Phàm nhìn những đốm sáng lấp lánh trên bóng lưng Trương Khải Linh, nở một nụ cười an tâm.

Cậu nghĩ đến việc mình vừa lợi dụng lớp quang tuyến bảo vệ mà vị tộc trưởng Đồ Long nào đó để lại trên người Tiểu Ca, bèn đưa tay ra, một luồng sáng hội tụ lại trong lòng bàn tay.

Cậu cử động ngón tay, luồng sáng đó nhảy từ tay cậu lên bóng lưng Trương Khải Linh, nhanh chóng phủ lên một lớp bảo vệ mỏng nhẹ.

Ngay khi Diệp Phàm tưởng mình đã làm tốt việc của mình, cậu bỗng chú ý đến bóng lưng Trương Khải Linh.

Luồng sáng hồng kim cậu vừa phóng tới dường như đã thu hút thêm nhiều luồng sáng khác hiện ra.

Những luồng sáng này đều vốn đã tồn tại trên người Trương Khải Linh.

Nếu phán đoán đơn giản qua màu sắc thì những luồng sáng này trước tiên không thuộc về Trương Khải Linh.

Thứ hai, qua trực giác huyền học, Diệp Phàm cảm thấy những luồng sáng này rất quen thuộc, nhưng không phải do cậu vừa phóng

lên, thậm chí chúng không được đặt lên người Trương Khải Linh cùng một thời điểm.

Nụ cười trên khóe miệng Diệp Phàm cứng lại trong chốc lát, lộ ra vẻ mặt chấn động.

Trong những luồng sáng đó, Diệp Phàm nhìn thấy vài gương mặt "Tiểu Diệp Phàm" mà cậu vừa thấy lúc nãy.

Dù là cậu học sinh cấp ba gặp Hắc Liên Tĩnh, hay cậu thiếu niên gặp Tiểu Tam Gia, thậm chí là Tiểu Tiểu Diệp Phàm gặp Tiểu Tiểu Hoa.

Diệp Phàm sững sờ giây lát.

Những luồng sáng này lúc này như hội tụ dệt thành một đường hầm thời gian, ngày càng nhiều luồng sáng hội tụ lại, giao thoa chảy tràn trên người Trương Khải Linh.

Nhìn bóng lưng như vậy, Diệp Phàm lại mỉm cười.

Hóa ra, lúc nãy cậu tưởng mình mượn sức mạnh của một tộc trưởng Đồ Long nào đó để lại trên người Tiểu Ca, nhưng thực tế, đó đều là sức mạnh mà các tiền bối của cậu để lại mà thôi, không phân biệt ai với ai.

Giống như những thi thể bị Từ Phúc thu thập một cách biến thái, lớp lớp người đi trước ngã xuống vì nó.

Kỳ vọng của tất cả mọi người là canh giữ để tộc trưởng Thủ Long đi qua quãng thời gian không có họ một cách bình an.

Đó chính là việc mà các đời tộc trưởng Đồ Long vẫn luôn canh giữ.

Thế nhưng...

Diệp Phàm nắm chặt nắm đấm.

Đây chắc chắn là lần cuối cùng trong mấy mươi năm qua có sự thay đổi sức mạnh như thế này trên người Tiểu Ca.

Diệp Phàm nghĩ vậy, vì cậu không định để bản thân cũng chết trong tay Chung Cực, hay chết trong tay lão Từ Phúc.

Chẳng mấy chốc, Trương Khải Linh và Diệp Phàm đã đi đến trước vết nứt do Cùng Kỳ và Kỳ Lân xé ra.

Cùng Kỳ và Kỳ Lân đang đứng ở hai bên vết nứt đợi chủ nhân của mình.

Hai con thần thú có thể hình vô cùng to lớn, cao gần bốn năm mét.

Thấy chủ nhân đến, Kỳ Lân và Cùng Kỳ đều cúi đầu xuống.

Trương Khải Linh và Diệp Phàm lần lượt xoa đầu Cùng Kỳ và Kỳ Lân.

Vì bản chất của chúng là những luồng sáng không có thực thể, nên hai người không chạm được vào bộ lông trên đỉnh đầu thần thú, mà chỉ cảm nhận được luồng không khí mát lạnh và ấm áp.

Cùng Kỳ và Kỳ Lân khi được chủ nhân xoa đầu cũng biến thành một luồng sáng chói mắt tại chỗ, quay trở lại cơ thể của hai người.

Khi Trương Khải Linh và Diệp Phàm cùng sóng vai bước ra khỏi lối thoát đó, ở thế giới thực, hai người cũng đồng thời mở mắt.

Khi Trương Khải Linh mở mắt, tay vẫn còn nắm chặt cổ tay Diệp Phàm.

Khoảnh khắc hắn tỉnh dậy, luồng sáng xanh tím trên người rút đi, con đại xà sau lưng hắn cũng biến mất ngay lập tức. "Trương tộc trưởng!" Bạch Xà là người đầu tiên kinh hỷ gọi Trương Khải Linh.

Trương Khải Linh không lập tức đáp lời Bạch Xà, việc đầu tiên hắn làm khi tỉnh lại là nhìn về phía Diệp Phàm.

Và khi hắn nhìn sang, Diệp Phàm đang nằm dưới đất cũng tỉnh lại như vừa thoát khỏi cơn ác mộng.

Thấy Diệp Phàm mở mắt, Trương Khải Linh không buông tay đang nắm cổ tay cậu ra, mà nắm chặt hơn, trực tiếp kéo cậu ngồi dậy.

Diệp Phàm bị Trương Khải Linh kéo ngồi dậy, giây tiếp theo, cậu đã bị hắn ôm vào lòng.

Lúc này, cả hai không còn cần đến ánh sáng của riêng mình để bảo vệ nữa.

Diệp Phàm áp sát vào làn da trần của Trương Khải Linh.

Trương Khải Linh đã thấy một Diệp Phàm gần như tan nát trong hiện tượng Chung Cực, nên lúc này hắn ôm cậu với tâm thế vẫn còn sợ hãi.

Thậm chí, hắn biết rõ việc mình đang làm là gì.

Đó là việc hắn chưa từng làm: thông qua cảm xúc như vậy để xác nhận mình có đang ở trong ảo cảnh hay không.

Hắn cũng chưa bao giờ nghi ngờ phán đoán của mình, nhưng hiện giờ, hắn đã thấy một Diệp Phàm đầy máu, thấy một Diệp Phàm chỉ còn thoi thóp một hơi tàn.

Vì thế, Trương Khải Linh lúc này cần thông qua cảm xúc như thế này để xác nhận Diệp Phàm thực sự đang ở trước mắt mình.

Diệp Phàm tỉnh lại, mọi năng lực đều quay trở lại, nên cậu có thể thông qua sức mạnh của Úc Lũy mà cảm nhận được sự bất an trong lòng Trương Khải Linh lúc này.

Cậu vỗ vỗ vai hắn, khẽ an ủi: "Anh đã đưa tôi về rồi, Tiểu Ca.

Cảm ơn anh." Ngay giây sau, trên người Diệp Phàm lại có thêm một sức nặng rất lớn.

Trong lúc cậu đang nằm đây, một Hắc Liên Tĩnh vốn đang nghiêm túc đã hoàn toàn khôi phục lại dáng vẻ quen thuộc nhất với Diệp Phàm.

Hắn ôm lấy cả hai cha con lầm lì (đại tiểu Ách Ba) đã cùng mình hành động trong mộ dưới đáy biển vào lòng, hay nói đúng hơn là đè toàn bộ trọng lượng của mình lên người hai người kia một cách không kiêng nể gì. "Ối chà chà, Tiểu Diệp tử à!

Nhớ chết Hắc gia ta rồi!" Hắc Liên Tĩnh vừa nói như đang diễn tấu hài, vừa ôm hai người lắc qua lắc lại.

Khi Diệp Phàm tỉnh lại, mọi người đều sững sờ trong chốc lát, mãi đến sau khi Hách Liên Tĩnh lên tiếng mới bừng tỉnh.

Hầu như tất cả mọi người đều không tiếc lời thể hiện vẻ mặt vô cùng kinh hỉ.

Giải Vũ Thần là người đầu tiên ra tay, lôi Hách Liên Tĩnh – kẻ vừa trải qua đại biến cố cùng tộc trưởng – ra khỏi người Diệp Phàm và Trương Khải Linh.

“Cậu đang làm trò gì ở đây thế?” “Cản trở Tiểu Diệp hô hấp rồi, mau đứng lên.” Tuy nhiên lúc này Hách Liên Tĩnh cứ như một con báo đen cỡ lớn thuộc họ mèo, người không xương vậy.

Giải Vũ Thần dù đã túm cổ áo lôi hắn ra một chút, khiến tấm lưng của hắn cũng bị kéo theo lực độ mà hơi còng lên, nhưng vì ưu thế chiều cao nên cánh tay hắn dài hơn người bình thường, vẫn cứ quấn lấy vai và cổ của hai người kia.

Cả người hắn trông giống hệt như một con mèo đen lớn bám dính lấy hai người không chịu đi.

“Tôi là bác sĩ chuyên nghiệp mà.” “Tôi cảm nhận được Tiểu Diệp tử hiện tại không bị tôi cướp mất không khí, đúng không Tiểu Diệp

tử?" "Nếu có cướp, cũng là Ách Ba cướp mất không khí ở chỗ Tiểu Diệp tử thôi." "Cậu đi mà lôi Ách Ba ra ấy." Hách Liên Tĩnh vừa mạo phạm trái chủ của mình, vừa mạo phạm cả tộc trưởng của mình, nhưng cả người trông chẳng có lấy một chút tự giác nào.

Chương 593

Giải Vũ Thần lại túm cổ áo sau của Hách Liên Tĩnh giật thêm mấy cái, phát hiện hiện tại căn bản không có cách nào lôi cái kẻ như kẹo mạch nha này lên được.

Đối diện với hắn, Bạch Hạo đang nở nụ cười rạng rỡ nhìn Diệp Phàm.

Sau đó, Bạch Hạo nghe thấy cuộc đối thoại giữa Giải Vũ Thần và Hách Liên Tĩnh, liền nhẹ nhàng bước đến bên cạnh hai người.

Cô vô cùng lịch sự hỏi Giải Vũ Thần: "Giải lão bản, anh có cần em giúp không?" Giải Vũ Thần nói một câu "vất vả cho em rồi", liền buông cổ áo Hách Liên Tĩnh ra, đứng tại chỗ khoanh tay lại.

Bạch Hạo rất cởi mở nói một tiếng: "Được ạ." Sau đó, cô cúi người xuống, luồn hai tay vào dưới nách Hách Liên Tĩnh, nhẹ nhàng nói: "Hắc gia, anh đứng dậy một chút nhé." Hách Liên Tĩnh chỉ cảm thấy thân thể nhẹ bẫng, ngay sau đó cả người hắn dường như thoát ly khỏi lực hút trái đất và trọng lực.

Hắn vậy mà lại bị cô nhóc Bạch Hạo này xốc nách bế bổng lên.

Trước khi tư thế của mình trở nên mất mặt hơn, Hách Liên Tĩnh kịp thời co duỗi gân cốt, để đôi chân chạm đất.

Hắn đứng vững bên cạnh Bạch Hạo, nói: "Tiểu nha đầu, em làm cái động tác thô lỗ này trước ống kính livestream, không sợ sau này mình gả không được à?" Còn Bạch Hạo sau khi nhấc bổng cái gã cao lớn lực lưỡng như Hách Liên Tĩnh sang một bên, liền thay thế vị trí lúc nãy của hắn.

Cô lập tức ngồi thụp xuống, nhào tới người tiểu tộc trưởng nhà

mình, ôm lấy vai Diệp Phàm vừa khóc vừa cười nói: “Em mới không sợ không gả được!

Làm gì có ai không thích một mỹ thiếu nữ thanh xuân đầy sức sống như em chứ!” “Anh cuối cùng cũng tỉnh rồi tiểu tộc trưởng!” “Bạch Xà kể với chúng em lúc anh mang trọng thương ở một nơi không người, em sợ muốn chết luôn!” So với nụ cười không đứng đắn lúc nãy của Hách Liên Tĩnh, Bạch Hạo vừa khóc vừa cười là thật sự mang theo nước mắt.

Vai Diệp Phàm nhanh chóng bị ướt một mảng.

Hắn đưa tay vỗ vỗ vai Bạch Hạo, nhẹ giọng nói: “Bây giờ tôi chẳng phải đã không sao rồi sao?” “Tay chân lành lặn.” “Một lát nữa kem chống nắng của em khóc trôi hết bây giờ, mặt trời sắp lên rồi đấy.” Bạch Hạo dụi nước mắt vào vai tiểu tộc trưởng nhà mình, sụt sịt nói: “Kem chống nắng của em là loại chống nước, chống oxy hóa.” “Lúc mua em đã nói với người bán rồi, em sẽ tham gia một buổi livestream có hàng chục triệu người xem.” “Họ không dám đưa hàng giả cho em đâu.” Diệp Phàm nghe Bạch Hạo sụt sịt tố cáo, cảm thấy vô cùng có lý.

Không hổ là thành viên Thất Đao của mình.

Một bên, Gia Cát Thanh cũng nhẹ nhàng gọi hắn một tiếng: “Tiểu tộc trưởng.” Tay Diệp Phàm vẫn đặt trên vai hai người trước mặt, hắn ngẩng đầu nhìn Gia Cát Thanh.

Lúc này, Gia Cát Thanh vốn có thói quen híp mắt cười vẫn đang cười, nhưng đôi mắt anh ta không híp lại như thường ngày, mà cong thành một hình trăng khuyết vô cùng ôn nhu.

Gia Cát Thanh, người luôn giỏi dùng nụ cười híp mắt để ngụy trang cảm xúc thật của mình, lúc này đang không hề dè dặt mà lộ ra tình cảm chân thực nhất.

Anh ta rất vui, cũng rất xót xa, và cũng rất lo lắng.

Ở hướng của anh ta, Phan Chí, Bạch Xà, Vương Nguyệt Bán, Lưu Thương đều có biểu cảm y hệt.

Chỉ có Lê Thốc là vẫn nhìn hắn với vẻ hơi khó chịu.

Hơn nữa, cậu ta còn có một sự thay đổi biểu cảm.

Trước khi Diệp Phàm nhìn về phía cậu ta, biểu cảm trên mặt cậu ta rõ ràng là kinh hỉ và mỉm cười.

Đó là nụ cười mang theo sự lo lắng vẫn còn sót lại, một sự vui mừng đơn thuần giống như Bạch Hạo vậy.

Thế nhưng, khi Diệp Phàm nhìn sang, cậu ta lập tức thu hồi nụ cười trên mặt, nhìn Diệp Phàm với vẻ vô cùng khó chịu, khoanh tay đứng tại chỗ.

Cậu ta hoàn toàn không biết lúc chuyển đổi biểu cảm vừa rồi, biểu hiện của mình lúng túng đến nhường nào.

Diệp Phàm cũng không vạch trần cậu ta, mà là đối mặt với Lê Thốc lè lưỡi làm mặt quỷ.

Lê Thốc thấy Diệp Phàm lại có phản ứng này, liền ngoảnh mặt đi, nhỏ giọng lẩm bẩm một câu: "Thật khó hiểu." Nhưng bản thân cậu ta không nhìn thấy được, nửa khuôn mặt lộ ra của mình lúc này đã đỏ bừng lên.

Diệp Phàm cười cười, nhỏ giọng nói một câu: "Nhóc con." "Đừng có coi thường người lớn chứ." Nói đoạn, hắn lại vỗ vỗ vai Trương Khải Linh và Bạch Hạo, trước tiên thoát ra một nửa thân mình từ trong vòng tay Trương Khải Linh.

Tuy nhiên, khi hắn muốn lặp lại chiêu cũ để thoát khỏi cái ôm của Bạch Hạo, lại phát hiện mình vậy mà không thể dễ dàng rút cánh tay

ra khỏi vòng tay của cô gái có dáng người mảnh mai đang treo trên người mình như một con búp bê vải này.

Diệp Phàm bất lực, chỉ đành nhẹ nhàng vỗ vỗ vai Bạch Hạo: "Tiểu Bạch, tôi không sao." Mà Bạch Hạo thì rụt vai lại, nhỏ giọng nói: "Tiểu tộc trưởng, không biết tại sao, em cảm thấy sau lưng cứ lành lạnh thế nào ấy." Diệp Phàm liếc nhìn phía sau Bạch Hạo.

Sau lưng cô là Hách Liên Tĩnh, Giải Vũ Thần và Quan Căn.

Cũng chính là toàn bộ thành viên của Thủ Long tộc Cửu Môn.

Diệp Phàm lại vỗ vỗ lưng Bạch Hạo, nói: "Thủ Long và Đồ Long là một nhà, người sau lưng em cũng giống như người trước mặt em thôi, đều là người nhà mình cả." Bạch Hạo lại cẩn thận ngước mắt lên, nhìn những người trước mặt mình.

Gia Cát Thanh cười híp mắt, Lê Thốc không biết tại sao mặt đỏ bừng nhưng vẫn rất khó chịu.

Cô bỗng nhiên cảm thấy, câu nói của tiểu tộc trưởng nhà mình về việc người sau lưng và người trước mặt đều giống nhau, ở một mức độ nào đó là chính xác.

Mà tiểu tộc trưởng nhà cô, căn bản không biết điều cô muốn diễn đạt là gì.

Lúc này, Trương Khải Linh đã buông Diệp Phàm ra, nhưng không đứng dậy mà vẫn giữ tư thế quỳ một gối bên cạnh Diệp Phàm và Bạch Hạo.

Anh vô cùng nghiêm túc gật đầu với Bạch Hạo, nói: "Đúng." Bạch Hạo có chút ngơ ngác "A?" một tiếng.

Trong một khoảnh khắc, cô cảm thấy mình nhìn thấy một tia tinh quái lướt qua trong mắt Trương Khải Linh.

Nhưng người này là Trương Khải Linh, Bạch Hạo cảm thấy chắc mình nhìn nhầm rồi.

Thế nhưng, khi nghe Trương Khải Linh nói gì, Bạch Hạo khẳng định chắc chắn mình tuyệt đối không nhìn nhầm!

Trương Khải Linh thản nhiên nói: "Đồ Long và Thủ Long là một nhà." Nghe Trương Khải Linh nói vậy, Diệp Phàm cũng mỉm cười đầy an ủi.

Thật ra hắn vốn không quá lo lắng về mối quan hệ giữa các thành viên Đồ Long và Thủ Long.

Trừ việc giữa Hắc Nhãn Kính và Lê Thốc có vẻ hơi có khoảng cách ra, việc chung sống giữa các thành viên khác của hai bên vẫn luôn rất vui vẻ.

Ngược lại, mối quan hệ giữa các thành viên Thủ Long nhất tộc do Trương Khải Linh dẫn dắt mới luôn khiến Diệp Phàm cảm thấy lo ngại.

Dù sao, trong đội ngũ lúc này, Thủ Long nhất tộc cộng thêm Tiểu Ca là có tổng cộng bốn thành viên.

Chỉ với bốn thành viên này thôi, mà trừ tộc trưởng Trương Khải Linh ra, trong ba người còn lại, có hai người thậm chí còn không dùng tên thật của mình.

Người duy nhất dùng tên thật là Giải Vũ Thần, thì ngay từ cái nhìn đầu tiên gặp tộc trưởng nhà mình, cả người đã tỏa ra một loại khí thế ngang ngược muốn quang minh chính đại mưu quyền đoán vị.

Nghĩ đến đây, Diệp Phàm bỗng nhiên có chút hiểu được cảm giác lành lạnh sau lưng mà Bạch Hạo nói.

Có lẽ, đây chẳng phải là ảo giác của cô con gái nhỏ Thất Đao Bạch Hạo, mà là do người Thủ Long Cửu Môn tự mang theo một loại

từ trường vậy.

Diệp Phàm nghĩ thế, nhưng vẫn vỗ vỗ vai Bạch Hạo, nói: "Không sao, có Tiểu Ca ở đây mà." Bạch Hạo nghe vậy, nhìn về phía Trương Khải Linh mà tiểu tộc trưởng vừa nhắc tới.

Chỉ thấy Trương Khải Linh lúc này đang vô biểu tình nhìn cô.

Tuy đôi mắt kia hiện tại trông có vẻ rất bình thản, không nhìn ra bất kỳ cảm xúc nào bên trong, nhưng không hiểu sao, cô dường như nhìn thấy trong mắt vị tộc trưởng Thủ Long này một ánh mắt giống hệt như mấy vị tộc nhân sau lưng cô.

Là một cảm giác lành lạnh thấu xương.

Bạch Hạo rụt vai lại, theo bản năng buông cánh tay Diệp Phàm mà cô đang ôm chặt ra.

Vì vậy, ở một mức độ nào đó, câu nói "Có Tiểu Ca ở đây" của Diệp Phàm quả thực đã có tác dụng trong việc khiến Bạch Hạo buông hắn ra.

Nhưng tác dụng này lại không phải theo cách mà Diệp Phàm vẫn nghĩ.

Sau khi Bạch Hạo buông Diệp Phàm ra, Bạch Xà cũng lập tức bước lên một bước.

So với những người khác, là người tận mắt chứng kiến tiểu tộc trưởng nhà mình mang theo những vết thương như thế nào trong hiện tượng Chung Cực, Bạch Xà lo lắng cho Diệp Phàm hơn bất cứ ai.

"Tiểu tộc trưởng, hiện tại anh vẫn ổn chứ?" Diệp Phàm nhìn Bạch Xà lúc này đã khôi phục trạng thái bình thường, bỗng nhớ lại Bạch Xà mà mình gặp trong hiện tượng Chung Cực.

Người đàn ông với những chiếc vảy trắng trên mặt đó so với Bạch

Xà bình thường hiện tại, quả thực khiến Diệp Phàm cảm thấy thần kỳ hơn nhiều.

Nếu chỉ nhìn trạng thái này của Bạch Xà, Diệp Phàm dù thế nào cũng không thể tưởng tượng nổi Bạch Xà còn có hình thái hóa xà như trong hiện tượng Chung Cực kia.

Chương 594

Diệp Phàm mỉm cười gật đầu với Bạch Xà, nói: "Tôi về rồi đây." Hốc mắt Bạch Xà nóng lên, nắm chặt nắm đấm, cũng hướng về phía Diệp Phàm dùng sức gật đầu, ừ một tiếng.

Mà câu nói "Tôi về rồi đây" của hắn cũng khiến tất cả các thành viên đội khảo cổ xung quanh hoàn toàn bừng tỉnh.

Các thành viên đội khảo cổ vây quanh hắn giống như vừa chứng kiến một kỳ tích.

Diệp Phàm đang định từ dưới đất đứng lên, thì Hách Liên Tĩnh vừa bị Bạch Hạo nhấc sang một bên lại ngồi xổm xuống.

Hắn nhẹ nhàng ấn lấy vai Diệp Phàm, nói: "Tiểu Diệp tử, đừng vội cử động." Lúc này, biểu cảm trên mặt Hách Liên Tĩnh vô cùng nghiêm túc, hoàn toàn không còn nụ cười như lúc mới thấy Diệp Phàm tỉnh lại.

Ngón tay hắn không cho phép phản kháng đặt lên mạch đập trên cổ tay Diệp Phàm.

Đồng thời, ánh mắt xuyên qua lớp kính râm, đối diện với mắt Diệp Phàm.

Diệp Phàm cảm nhận được ánh mắt nóng bỏng và chân thành này, theo bản năng cũng ngậm miệng lại, nhìn lại hắn.

Trong cơn hốt hoảng, hắn lại nhìn thấy dáng vẻ của Hách Liên Tĩnh khi mắt không che đậy bất cứ thứ gì.

Nhưng điều Diệp Phàm nhìn thấy trong lúc mơ màng này không phải là hình ảnh mà Thiên Ý cho hắn xem trong hiện tượng Chung Cực.

Hắn mơ hồ nhìn thấy Hách Liên Tĩnh lúc tháo kính râm ra, dáng vẻ không hề tuyệt vọng cùng cực như trong hình ảnh kia.

Hách Liên Tĩnh không đeo kính lúc đó chỉ mỉm cười nhàn nhạt với hắn.

Hách Liên Tĩnh dùng đôi mắt đẹp đẽ với đồng tử màu cực nhạt nhìn hắn, nói với hắn rằng: "Tiểu Diệp tử, thấy mắt tôi rồi chứ?" "Tôi tin cậu có thể chữa khỏi cho nó." Diệp Phàm thoáng chốc có chút nghi hoặc.

Một cảm giác vô cùng quỷ dị nảy sinh.

Hắn xác nhận rất rõ ràng đây không phải là hình ảnh ký ức của chính mình.

Nhưng hắn lại ẩn ước cảm thấy hình ảnh này đã thực sự xảy ra.

Hơn nữa, hắn không phải giống như trong hiện tượng Chung Cực mà Thiên Ý thiết kế cho hắn – đứng từ góc độ người ngoài cuộc để nhìn hình ảnh này, mà cảm nhận hiện tại của Diệp Phàm là những hình ảnh này đều do chính hắn, với tư cách là người trong cuộc, đã từng nhìn thấy.

Diệp Phàm lắc lắc đầu, lại nhìn kỹ một lần nữa.

Hình ảnh trước mắt quay lại hiện thực.

Hách Liên Tĩnh đeo kính râm đang chăm chú cảm nhận mạch đập của hắn, chăm chú nghe xem sinh mạng của hắn đang đập như thế nào.

Rất nhanh, Hách Liên Tĩnh hơi thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng hắn không vì thế mà buông cổ tay Diệp Phàm ra, mà từ cổ tay tìm xuống tận bàn tay Diệp Phàm.

Vì ưu thế chiều cao, tay Hách Liên Tĩnh lớn hơn tay Diệp Phàm

một vòng.

Ngón giữa và ngón trỏ của Diệp Phàm vì luyện Phát Khâu Chỉ nên thon dài hơn người thường, nhưng ngón tay Hách Liên Tĩnh dài đơn thuần là vì hắn có một chiều cao đáng tự hào.

Đặt cạnh nhau như vậy, thậm chí còn cho Diệp Phàm một loại ảo giác rằng kỳ thực cả năm ngón tay của Hách Liên Tĩnh đều là những tố chất có thể huấn luyện thành Phát Khâu Chỉ.

Và khi Hách Liên Tĩnh nắm lấy, Diệp Phàm mới nhận ra lúc này lòng bàn tay của Hách Liên Tĩnh toàn là mồ hôi lạnh.

"Tiểu Diệp tử, lần sau không được phép như vậy nữa." "Nếu không, tôi sẽ làm những chuyện đáng sợ hơn cậu gấp trăm lần để cứu cậu đấy." Trong mắt người khác, lời này của Hách Liên Tĩnh nói ra có vẻ cực kỳ phù phiếm, trông rất không đứng đắn, giống như giọng điệu trêu đùa, độ tin cậy cực thấp.

Hơn nữa, theo lời kể của Bạch Xà về một Diệp Phàm đầy vết thương trong hiện tượng Chung Cực, đó đã là trạng thái đáng sợ nhất rồi, cái giá phải trả lớn nhất rồi.

Cho nên mọi người cũng không tưởng tượng được chuyện đáng sợ hơn gấp trăm lần mà Hách Liên Tĩnh nói sẽ là chuyện gì.

Tuy nhiên, vì đã từng thấy dáng vẻ Hách Liên Tĩnh nghịch chuyển sinh tử cục trong hiện tượng Chung Cực, nên lúc này Diệp Phàm không mảy may nghi ngờ độ chân thực trong câu nói của hắn.

Hắn tin Hách Liên Tĩnh thực sự sẽ dùng một thủ pháp cực kỳ đoan để nghịch chuyển sinh tử của mình.

Để nghịch chuyển sinh tử của tộc trưởng Đồ Long, cái giá như vậy, e rằng ngay cả hắn cũng không thể hưởng thụ nổi.

Diệp Phàm giơ bàn tay còn lại lên, nắm lấy bàn tay Hách Liên Tĩnh

đang nắm tay mình.

Hắn vốn định an ủi Hách Liên Tĩnh vài câu như thường lệ và đảm bảo mình tuyệt đối không giống như Hách Liên Tĩnh nghĩ.

Nhưng vừa nghĩ đến việc nếu Hắc Nhãn Kính thực sự làm vậy thì sẽ phải trả giá thế nào, những lời thoại định nói đã bị Diệp Phàm nuốt ngược trở lại, hắn nhìn chằm chằm Hách Liên Tĩnh và gằn hai chữ: "Anh dám." Lúc Diệp Phàm nói câu này, khuôn mặt hầu như vô biểu tình.

Hách Liên Tĩnh sững sờ.

Phản ứng này của Diệp Phàm trông giống như hắn thực sự biết mình sẽ làm gì vậy.

Phối hợp với ngữ khí lúc này của Diệp Phàm, Hách Liên Tĩnh thậm chí cảm thấy Diệp Phàm không chỉ biết mình sẽ làm gì, mà thậm chí còn tóm gọn được việc mình sắp làm.

Mặc dù hiện tại hắn vẫn chưa làm được gì cả.

Hách Liên Tĩnh nảy sinh một cảm giác chột dạ khó hiểu.

Tâm trạng chột dạ này thậm chí khiến khí thế giáo huấn Diệp Phàm lúc nãy giảm đi mất một nửa.

Hách Liên Tĩnh chỉ chột dạ trong chốc lát, liền lấy lại khí thế của mình.

Dù sao thì hiện tại hắn cũng chỉ mới có kế hoạch như vậy thôi.

Chỉ cần Diệp Phàm nghe lời, không để mình rơi vào hoàn cảnh nguy hiểm như thế nữa, thì kế hoạch này của hắn chắc là sẽ chẳng có cơ hội thực hiện đâu.

Cho nên, kết luận hiện tại là vì Tiểu Diệp tử không nghe lời thì kế hoạch này mới có tiền đề để thực hiện.

Giả thiết được thiết lập, đạo lý nằm ở phía hắn.

Qua một hồi suy luận chẳng có chút logic nào như vậy, Hách Liên Tĩnh lập tức tìm lại được một nửa khí thế đã mất.

Bàn tay còn lại đang để trống của hắn cũng giơ lên, một tiếng "bạch" vang lên, vỗ lên bàn tay Diệp Phàm đang nắm lấy tay hắn: "Cậu cứ thử xem, nếu cậu thực sự làm vậy, tôi có dám làm thế không." Lúc này, trạng thái của hai người trông vô cùng kỳ quặc.

Rõ ràng là tư thế nắm tay hữu hảo, nhưng từ trường giữa hai người lại giống như đang đối đầu gay gắt với nhau vậy.

Thế nhưng ai cũng có thể nhận ra, đây không phải là đối đầu theo đúng nghĩa đen.

Đao kiếm của họ không phải để đâm bị thương đối phương, mà là để bảo hộ đối phương.

Chợt, trên cổ tay Hách Liên Tĩnh có thêm một bàn tay nữa.

Đó cũng là một bàn tay với những ngón Phát Khâu Chỉ y hệt.

Trương Khải Linh nắm lấy cổ tay Hách Liên Tĩnh, từ từ gỡ tay hắn ra khỏi tay Diệp Phàm.

"Hạt Tử, để bác sĩ kiểm tra cho Diệp Phàm." Khóe miệng Hách Liên Tĩnh giật giật một cách kín đáo.

Cảnh tượng này trong mắt người ngoài không có gì bất thường, thậm chí hiện tại thái độ của Trương Khải Linh đối với Hách Liên Tĩnh còn tốt hơn cả Diệp Phàm vừa mới nghiến răng nghiến lợi nói "Anh dám".

Tuy nhiên, chỉ có Hách Liên Tĩnh bị chính tay nắm lấy cổ tay mới cảm nhận được đây là một loại sức mạnh không thể phản kháng.

Hắn không mảy may nghi ngờ nếu mình phản kháng, cái cổ tay

này cũng sẽ bị Ách Ba Trương trước mặt bóp cho nát vụn.

Và hắn cũng chỉ là chọn giữa cái xương phản nghịch và cái xương cổ tay mà thôi.

Cho nên mới không phản kháng, ngoan ngoãn để Trương Khải Linh dùng sức mạnh không thể phản kháng đó dời đi.

Đồng thời, Hách Liên Tĩnh cảm thấy Diệp Phàm với tư cách là tộc trưởng Đồ Long, so với tộc trưởng Thủ Long Ách Ba Trương này thì vẫn còn quá ôn nhu.

Chương 595

Dù sao Tiểu Diệp tử bây giờ cũng chỉ mới buông một câu dọa dẫm "Anh dám", còn gã Ách Ba Trương này là thật sự có thể trực tiếp ra tay chứ chẳng thèm nói nhảm với hắn đâu!

Mặc dù hiện tại trong lòng Hách Liên Tĩnh có chút bất mãn với hành vi này của tộc trưởng nhà mình, nhưng vì giữ thể diện, ngoài mặt Hách Liên Tĩnh trông như một người phối hợp với lời Trương Khải Linh, trở nên vô cùng hiểu chuyện, buông bàn tay bị Trương Khải Linh nắm ra.

Nhưng bàn tay đang bị Diệp Phàm nắm lấy, Hách Liên Tĩnh không hề buông.

Hắn chỉ nở một nụ cười tinh quái với Trương Khải Linh, dùng nửa khuôn mặt không bị kính râm che khuất để nói với Trương Khải Linh rằng: Anh cao thượng, anh giỏi giang, anh nét căng 1080p, anh trâu bò thế thì cũng bỏ tay Tiểu Diệp tử ra đi xem nào.

Trương Khải Linh hơi híp mắt lại.

Khóe miệng Hách Liên Tĩnh lại giật giật: "Ách Ba, anh có nói võ đức không đấy, sao anh lại đánh người thế?" Trong lúc Hách Liên Tĩnh thốt ra những lời khoa trương, Trương Khải Linh đã buông tay.

Lúc này, bác sĩ quân y đã chuẩn bị xong.

Tuy nhiên, vừa nghĩ đến việc Gia Cát Thanh lúc nãy khiến mình nhận ra thế nào là cục diện "nhân thần hữu bích", bác sĩ quân y vẫn vô cùng cẩn thận hỏi một câu: "Thật sự có thể để tôi kiểm tra cho tiểu tộc trưởng Diệp Phàm chứ?" Diệp Phàm biết thân thể hiện tại của mình đã không còn gì đáng ngại.

Nếu là trạng thái thân thể trong hiện tượng Chung Cực, e rằng chỉ có nước làm bác sĩ quân y ưu tú nhất đi theo đội này sợ chết khiếp.

Sau khi mọi khổ nạn đã trải qua một lượt trong hiện tượng Chung Cực, hiện tại hắn đã sở hữu một thân thể vô cùng khỏe mạnh.

Hơn nữa, lúc này hắn cũng cần dùng biện pháp khoa học nhất để chứng minh thân thể mình không có vấn đề, để đồng đội được yên tâm.

Từ lời của Bạch Hạo lúc nãy, Diệp Phàm đã nghe ra được Bạch Xà đã kể lại trạng thái của hắn trong hiện tượng Chung Cực cho mọi người nghe.

Cho nên lúc này, hắn mới cần bác sĩ kiểm tra để chứng minh thân thể hiện tại đã không còn bất kỳ vấn đề gì.

Dù Trương Khải Linh không nhắc, bác sĩ không chủ động kiểm tra, thì chính Diệp Phàm cũng sẽ chủ động đề xuất.

"Tất nhiên rồi." Diệp Phàm mỉm cười với bác sĩ, nói: "Có bác sĩ chuyên nghiệp kiểm tra cho tôi, tôi cũng sẽ yên tâm hơn nhiều." Diệp Phàm vừa nói vừa buông bàn tay đang nắm lấy tay Hách Liên Tĩnh ra.

Nhưng hắn không lập tức hạ tay xuống, mà đặt tay lên cổ tay áo Hách Liên Tĩnh.

Sau đó, nắm lấy cổ tay áo hắn, vuốt ngược lên cánh tay Hách Liên Tĩnh.

Cánh tay Hách Liên Tĩnh vừa rồi vì muốn đánh thức Trương Khải Linh khỏi trạng thái bạo tẩu mà bị bỏng liền lộ ra.

Chỉ thấy cánh tay đó đỏ rực một mảng, diện tích lớn da dẻ đều ở trạng thái bị bỏng rộp.

Lông mày Diệp Phàm và Trương Khải Linh đồng thời nhíu lại.

Các thành viên xung quanh cũng lộ ra biểu cảm cực kỳ chấn động.

Mọi người đều ngầm hiểu mà nhớ lại nguyên nhân cánh tay Hách Liên Tĩnh bị bỏng như vậy.

Một mặt cảm thấy sợ hãi trước hành vi lúc nãy mình cũng định mạo hiểm chạm vào lớp vỏ bảo vệ màu đỏ kia, mặt khác cũng chấn động trước uy lực phá hoại của lớp vỏ bảo vệ đó, cũng như việc Hách Liên Tĩnh bị bỏng nghiêm trọng như vậy mà vẫn tỏ ra như không có chuyện gì.

Nếu không phải Diệp Phàm kéo tay áo Hách Liên Tĩnh lên, họ thậm chí còn không biết trên tay hắn có vết bỏng nghiêm trọng đến thế.

Vì đã chạm vào Hách Liên Tĩnh lúc đó nên bị bỏng gián tiếp, Giải Vũ Thần cũng cảm thấy huyệt thái dương của mình giật giật.

Tuy anh ta sớm đã dự liệu được vết bỏng trên tay Hách Liên Tĩnh dựa trên vết thương của chính mình, nhưng khi thực sự nhìn thấy trạng thái cánh tay hắn, anh vẫn cảm thấy mình đã đánh giá thấp tính phá hoại của luồng hồng quang kia.

Đồng thời, anh cũng có chút lo lắng nhìn về phía Diệp Phàm và Trương Khải Linh – những người lẽ ra bị ảnh hưởng lớn nhất bởi luồng hồng quang đó.

Anh bắt đầu thấy chấn động trước một loại sức mạnh đáng sợ nào đó có lẽ đang tồn tại trong cơ thể tộc trưởng Thủ Long.

Trương Khải Linh theo bản năng nhìn về phía cổ tay Hách Liên Tĩnh mà mình vừa mới bóp chặt lúc nãy.

Hách Liên Tĩnh giơ cái cổ tay vừa bị Trương Khải Linh bóp lên, lắc lắc nói: "Tôi có để lại cho mình một chiêu đấy." Cái gọi là để lại một chiêu này, chính là thực sự giữ lại được cái tay này.

Hách Liên Tĩnh dường như không cảm thấy đau đớn từ vết bỏng nghiêm trọng trên tay, hắn cười híp mắt nhìn Diệp Phàm, nói: "Tiểu Diệp tử, tôi đối với cậu tốt chứ?" Lúc Hách Liên Tĩnh nắm lấy cổ tay hắn ngay từ đầu, Diệp Phàm đã nhận ra điều bất thường trên người đối phương.

Chỉ là lúc đầu Diệp Phàm còn tưởng là do nguyên nhân mình giao Kỳ Môn trận lúc đó cho Hắc Nhãn Kính.

Nhưng khi nhìn thấy vết bỏng trên tay Hách Liên Tĩnh, Diệp Phàm và Trương Khải Linh lập tức đoán ra nguyên nhân.

Nhìn vẻ mặt cười cợt nhả của Hách Liên Tĩnh, tay Diệp Phàm khựng lại.

Diệp Phàm không dùng lời đùa cợt hay châm chọc để đáp lại như mọi khi, hắn dùng chính lời Hách Liên Tĩnh vừa nói với mình để đáp trả: "Lần sau không được thế nữa." Bên cạnh, bác sĩ quân y vừa được Diệp Phàm khích lệ lập tức tích cực nói: "Hắc gia, Diệp tộc trưởng, ở đây tôi có thuốc trị bỏng!" "Tôi sẽ tiêm cho Hắc gia một mũi tiêu viêm hạ hỏa trước, ai đó giúp Hắc gia làm sạch và băng bó lại là được!" "Sau này chăm sóc tốt thì về cơ bản sẽ không để lại sẹo quá rõ ràng đâu!" Bác sĩ vừa nói vừa lục lọi trong túi y tế của mình.

"Yên tâm đi Diệp tộc trưởng, tiêm cho Hắc gia không tốn bao nhiêu thời gian đâu!" Hách Liên Tĩnh rút tay khỏi tay Diệp Phàm, tự mình cởi áo khoác ra, nói: "Tôi dù gì cũng tính là nửa cái đại phu, việc nhỏ như tiêm thuốc này không cần làm phiền đâu, tôi tự làm được." Nhi khi Hách Liên Tĩnh cởi áo khoác, lộ ra những vết bỏng bên trong, mọi người mới biết vết thương trên người hắn nghiêm trọng đến mức nào.

Bên trong chiếc áo khoác đen, Hách Liên Tĩnh mặc một chiếc áo ba lỗ đen bó sát, tôn lên hoàn hảo thân hình vạm vỡ của hắn.

Cơ bắp của hắn đầy đặn hơn so với thể hình của Trương Khải Linh và Diệp Phàm, nhưng so với những gã to con như Hắc Hùng và Phan Chí thì lại không quá khoa trương.

Có thể nói là đứng đầu bảng xếp hạng trong số những người có mặt.

Thế nhưng lúc này, số người chú ý đến thân hình của hắn ít đến tội nghiệp.

Tuyệt đại bộ phận sự chú ý của mọi người đều bị những vết bỏng nghiêm trọng kia thu hút.

Chỉ thấy những vết bỏng nghiêm trọng như trên tay hắn đã lan đến vai và một nửa cổ.

Dưới lớp vải của chiếc áo ba lỗ đen, không biết còn bao nhiêu vết sẹo bỏng như thế nữa.

Trên người Hách Liên Tĩnh vốn đã phân bố rất nhiều vết sẹo mờ, phần lớn đều có thể dựa vào hình dạng vết sẹo để phán đoán nguồn gốc, nhưng những vết bỏng này đặt giữa đống đó trông vẫn cực kỳ kinh tâm động phách.

Ánh mắt Trương Khải Linh lóe lên, khẽ nắm chặt nắm đấm, giống như thầm hạ quyết tâm gì đó.

Diệp Phàm cảm nhận được một loại niềm tin bỗng nhiên kiên định tỏa ra từ người Trương Khải Linh.

Nhưng loại niềm tin này không phải là niềm tin của người bình thường theo hướng tích cực, mà là một loại niềm tin vô cùng băng lãnh, vô cùng cô độc.

Cảm nhận được loại niềm tin này từ Trương Khải Linh, Diệp Phàm bỗng nhớ tới một tình tiết.

Trong câu chuyện, hiếm khi Tiểu Ca chủ động xuất hiện tại Tây Linh Ấn Xã của Thiên Chân, nhưng anh không phải tìm bạn cũ để ôn chuyện, cũng không phải đến để mơ tưởng về tương lai.

Anh đến để từ biệt Thiên Chân.

Sau khi tự mình quyết định dùng một đời để đổi lấy mười năm thiên chân vô tà cho người kia, anh một mình dấn thân vào núi tuyết Trường Bạch quanh năm mây phủ.

Điều Diệp Phàm cảm nhận được chính là loại niềm tin cô độc và băng giá như vậy.

Tuy Diệp Phàm không rõ tâm trạng và ý nghĩ cụ thể hiện tại của Trương Khải Linh, nhưng hắn có thể khẳng định chắc chắn rằng, Trương Khải Linh lúc này nhất định đã tự mình đưa ra một quyết định nào đó.

Một quyết định sắp sửa một mình dấn thân vào một đoạn đường nào đó!

Giống như năm đó Đại Trương Ca quyết định một mình đi canh giữ Thanh Đồng Môn vậy.

Diệp Phàm cũng khẽ nắm chặt nắm đấm.

Hắn tuyệt đối sẽ không để cảnh tượng đó xảy ra lần nữa!

Ngay lúc Diệp Phàm hạ quyết tâm này, Trương Khải Linh cũng cảm nhận được một loại niềm tin tỏa ra từ người Diệp Phàm.

Anh nhận ra Diệp Phàm có lẽ đã cảm nhận được điều gì đó, liền khẽ buông nắm đấm vừa siết chặt của mình ra, điều chỉnh cảm xúc trở lại mức bình thản như nước thường ngày.

Đồng thời, các thành viên xung quanh nhìn thấy vết bỏng trên người Hách Liên Tĩnh cũng đều nhíu chặt mày.

Vương Nguyệt Bán chạy đến bên cạnh Hách Liên Tĩnh, nói: "Lão Hắc, sao người ngợm ông lại nghiêm trọng thế này?" "Hiện tại trông ông còn thê thảm hơn cả tiểu tộc trưởng nhà chúng tôi nữa đấy!" Béo nhíu mày, có chút sốt sắng bổ sung thêm: "Lão Hắc, có phải ông không nhìn thấy trạng thái của mình bây giờ không?" "Thật đấy, Bàn gia tôi không hù ông đâu, người ngợm thế này e là về sau phải đi ghép da đấy!" Hách Liên Tĩnh cười mấy tiếng, không nói gì, tùy tiện vắt chiếc áo khoác lên bờ vai không bị bỏng ở phía bên kia.

Chương 596

Hắn nhìn bác sĩ, hỏi: "Thuốc có đủ không?" Bác sĩ cũng bị diện tích vết bỏng ngoài ý muốn trên người Hách Liên Tĩnh làm cho giật mình, ngẩn người một lát mới gật đầu nói: "Đủ ạ." Anh ta cúi đầu lấy từ trong túi y tế ra mấy lọ thuốc dạng hũ và dạng bình.

Những loại thuốc này đều không có bao bì nhãn mác thường thấy trên thị trường, không có hướng dẫn sản xuất cụ thể hay thành phần dược liệu, trên vật chứa trơn màu chỉ ghi đơn giản tác dụng của thuốc và những điều cần lưu ý.

Trông không giống thuốc mà giống như các loại thuốc thử trong phòng thí nghiệm vậy.

Bác sĩ vừa lấy ra hai bình định đưa cho Hách Liên Tĩnh, Diệp Phàm đã ngắt lời: "Không cần lấy thuốc trị bỏng đâu bác sĩ." Diệp Phàm lấy từ trong ba lô ra hồ lô ngọc nhỏ dùng để giải kịch độc trên mắt Hách Liên Tĩnh.

"Hắc Nhãn Kính không phải bị bỏng." Diệp Phàm kéo tay Hách Liên Tĩnh lại, bắt hắn chìa cánh tay ra trước mặt mình.

Nhìn những vết sẹo bỏng kinh tâm động phách trên tay Hách Liên Tĩnh, chân mày và mũi Diệp Phàm đều nhăn lại.

Nhưng chủ nhân của những vết sẹo bỏng này là Hách Liên Tĩnh lúc này lại đang cười mỉm chú thị Diệp Phàm, dường như thực sự không cảm thấy đau, hoặc là nỗi đau đã bị thứ gì đó khác xua tan mất rồi.

Diệp Phàm cảm nhận được ánh mắt của Hách Liên Tĩnh nhưng không ngẩng đầu nhìn lại.

Hắn bỗng nhận ra, mình không nên chấn động vì Hách Liên Tĩnh lại bị thương nặng như thế, bởi vì trong quá khứ, đây vốn dĩ đã là một kẻ ngốc cam tâm tình nguyện gánh chịu phản phệ Kỳ Môn thống khổ nhất vì Diệp Phàm.

Diệp Phàm rỏ từng chút nước trong hồ lô ngọc lên tay Hách Liên Tĩnh, vừa thở dài vừa nhẹ giọng lặp lại lời mà Hách Liên Tĩnh nói với mình ban nãy: "Lần sau, không được phép như vậy nữa." Chất lỏng trong suốt rơi lên tay Hách Liên Tĩnh, cuối cùng hắn cũng cảm nhận được một chút mát lạnh giữa cơn đau rát thấu xương.

Đồng thời, những vết bỏng kinh hoàng trên tay hắn cũng bắt đầu tan biến một cách thần kỳ.

Chỉ là màu đỏ thẫm tan đi, còn lớp da rộp nứt nẻ thì không lập tức lành lại ngay.

Hách Liên Tĩnh nhìn Diệp Phàm đang chăm chú "bôi thuốc" cho mình, bỗng nhiên lại cảm thấy một loại cảm giác quen thuộc kỳ lạ.

Nhưng ngay lập tức hắn đã nghĩ thông suốt, không còn cảm thấy kỳ lạ nữa.

Đúng như Quan Căn đã nói, đối với tộc trưởng Đồ Long mà nói, việc khiến hắn quên đi một người là quá đơn giản.

Nhưng may mắn thay, hiện tại họ đã làm quen lại từ đầu.

Hách Liên Tĩnh đang cười, bỗng nhiên cảm thấy một luồng gió lạnh từ sau lưng.

Lúc này, hắn đồng cảm với Bạch Hạo lúc nãy.

Nhưng Hách Liên Tĩnh không hoảng hốt như cô bé, mà nhớ ra chuyện gì đó, cười nói với Diệp Phàm: "Đúng rồi Tiểu Diệp tử, Giải lão bản chắc cũng bị bỏng đấy." Giải Vũ Thần đứng sau lưng hắn lập tức nói: "Vết thương của tôi không bằng Hắc gia, không dám đưa ra

làm trò cười cho thiên hạ đâu.” Hách Liên Tĩnh cũng chẳng khách khí, đáp ngay: “Ồ, vậy thì đừng diễn nữa.” Hách Liên Tĩnh vừa dứt lời, liền cảm thấy cổ tay mình bị Diệp Phàm nắm lấy.

Hắn vừa kinh ngạc vừa vui mừng định nhìn Diệp Phàm một cái.

Trong lòng thầm nghĩ phen này, tuy rằng mười phần thì có đến tám chín phần là nợ nần và lãi suất của mình lại tăng thêm một đoạn, nhưng dù sao người đang nắm cổ tay hắn hiện tại là Tiểu Diệp tử mà!

Hơn nữa, hiện tại Tiểu Diệp tử đây là đã lựa chọn hắn giữa hắn và Giải lão bản đúng không?

Khi bản thân so với một đối thủ khá mạnh mà lại nổi bật hơn hẳn, điều đó mới càng thể hiện sự ưu tú của hắn!

Đúng thế, là hắn ưu tú, chứ không phải khổ nhục kế gì đâu.

Đang lúc Hách Liên Tĩnh tâm hồn treo ngược cành cây, lòng bàn tay hắn bỗng nhiên được Diệp Phàm xoay một vòng.

Từ tư thế lòng bàn tay hướng xuống, biến thành lòng bàn tay hướng lên trên.

Ngay sau đó, lòng bàn tay hắn vang lên một tiếng 'bạch', một vật nhỏ mát lạnh được đặt vào.

Diệp Phàm một tay nắm cổ tay hắn, một tay từ từ đẩy những ngón tay đang xòe ra của hắn khép lại, ôm lấy cái lọ nhỏ kia.

Hách Liên Tĩnh hơi ngạc nhiên liếc nhìn Diệp Phàm.

Chỉ thấy Diệp Phàm đang nháy mắt ra hiệu với hắn.

Trong mắt Hách Liên Tĩnh, Diệp Phàm đang dùng một cách mà cậu tự cho là không lộ liễu, nhưng thực tế là diễn sâu đến mức rõ mồn một để nháy mắt về phía phòng tuyến của Giải Vũ Thần.

Cậu khống chế cơ mặt, dùng một biểu cảm mà trong mắt Hách

Liên Tĩnh là vô cùng 'bất ổn' nhìn hắn, nói: "Hắc Nhãn Kính, anh mau đi bôi thuốc cùng Tiểu Hoa đi.

Ở đây tôi còn phải để bác sĩ đội y kiểm tra cơ thể nữa, hai người tự bôi thuốc chắc là không tiện đâu." Diệp Phàm vừa nói, vừa mỉm cười đầy an ủi rồi vỗ vỗ lên những ngón tay đã bị cậu ép nắm lại của Hách Liên Tĩnh.

Hách Liên Tĩnh hơi nhíu mày, thầm nghĩ biểu cảm này của Tiểu Diệp tử không đúng lắm.

"Đúng vậy." Hách Liên Tĩnh nghe thấy Giải Vũ Thần – người vừa nãy còn 'không muốn khoe xấu' – đáp lại một tiếng, sau đó liền cảm thấy dây áo ba lỗ sau lưng mình bị kéo mạnh lên.

Đó là thủ pháp túm chặt cả hai dây áo ba lỗ lại với nhau.

Mà vạt áo trước của hắn cũng theo lực đạo này trượt lên một mảng lớn.

Cái áo ba lỗ vốn trông rất soái khí, đầy nam tính, giờ đây dưới lực kéo của Giải Vũ Thần, trông chẳng khác nào một chiếc áo hai dây nhỏ xíu.

Hách Liên Tĩnh bị luồng sức mạnh này kéo về phía trước, đồng thời tay cũng được Diệp Phàm đẩy lên.

Cứ như thế, hắn bị kẻ tung người hứng đưa thẳng vào tay Giải Vũ Thần.

Giải Vũ Thần cười híp mắt vỗ vỗ lên bên vai không bị thương của Hách Liên Tĩnh, nói: "Không tin tôi sao?

Cứ để Tiểu Diệp an tâm kiểm tra cơ thể, tôi đến bôi thuốc cho anh." Không biết tại sao, Hách Liên Tĩnh cảm thấy bên vai bị Giải Vũ Thần bóp này, so với bên kia, thực ra càng cần bôi thuốc hơn.

Tuy nhiên, có một điểm Giải Vũ Thần nói mà hắn đồng ý, đó là thân thể Diệp Phàm hiện tại vẫn cần phải kiểm tra kỹ lưỡng.

Mặc dù Hách Liên Tĩnh thông qua việc bắt mạch cho Diệp Phàm vừa rồi đã có thể đưa ra một phán đoán tích cực, nhưng chỉ có những lúc như thế này, hắn mới nảy sinh sự thiếu tự tin như vậy.

Dù kiến thức và kinh nghiệm bảo hắn rằng Diệp Phàm đã không sao rồi, nhưng hắn vẫn cần thông qua cái gọi là 'quyền uy' để khẳng định chắc chắn với mình rằng Diệp Phàm đã ổn, để cho hắn một cảm giác an toàn mà người đời thường tìm thấy ở bác sĩ.

Hách Liên Tĩnh im lặng, dời tầm mắt sang phía bác sĩ đội y.

Chỉ thấy vị bác sĩ vừa mới lấy lại tự tin nhìn Diệp Phàm, một lần nữa lại bắt đầu do dự.

Ông nhìn thoáng qua cánh tay đã rõ ràng nhạt màu của Hách Liên Tĩnh, lại nhìn đống lọ chai trong tay mình.

Bác sĩ thừa hiểu, vết thương nghiêm trọng như trên tay Hách Liên Tĩnh vừa nãy, dựa vào đống thuốc ông mang theo, tuyệt đối không thể đạt được hiệu quả như thế này.

Dùng biện pháp y tế thông thường, ít nhất cũng phải mười ngày nửa tháng mới khôi phục được như trạng thái hiện tại của Hách Liên Tĩnh.

Đó còn là suy luận dựa trên dự đoán đơn giản nhất, tức là cánh tay của Hắc gia thực sự chỉ đơn thuần là bị bỏng.

Thế nhưng vừa rồi Tiểu Diệp tộc trưởng đã nói rõ ràng, trên tay vị Hắc gia này không phải là vết bỏng!

Vậy tình huống chính xác hiện tại là, ông thậm chí còn không biết nguồn gốc vết thương của vị Hắc gia này ở đâu, nhưng Tiểu Diệp tộc trưởng đã giải quyết gần xong rồi!

Cùng lúc đó, Diệp Phàm đang mỉm cười vẫy tay với ông, nói: "Vừa rồi làm lỡ chút thời gian, bác sĩ, vất vả ông kiểm tra cho tôi một chút." Bác sĩ hơi chần chừ nhìn hộp cứu thương cao cấp phổ thông trong tay, rồi lại nhìn Diệp Phàm: "Tiểu Diệp tộc trưởng, cậu chắc chắn là những thứ này có thể kiểm tra được chứ?" Diệp Phàm thắc mắc: "Là những thiết bị này trên đường đi xảy ra vấn đề gì sao?" Nếu không phải biểu cảm trên mặt Diệp Phàm lúc này thực sự là sự thắc mắc thuần khiết và chân thành, nếu không phải người này là Diệp Phàm mà là ai khác, bác sĩ thực sự sẽ cảm thấy mình đang bị mỉa mai một cách đầy 'khoe khoang'.

Ông lắc đầu nói: "Tiểu Diệp tộc trưởng, chỗ tôi e là chỉ có thể kiểm tra cho người bình thường thôi." Diệp Phàm xoa cằm nói: "Vậy thì vừa khéo, cơ thể tôi hiện tại đã khôi phục về mức bình thường rồi." Bác sĩ nhìn Diệp Phàm đang vẻ mặt rạng rỡ, chỉ cảm thấy Tiểu Diệp tộc trưởng dường như có chút hiểu lầm về khái niệm 'người bình thường'.

Diệp Phàm không biết bác sĩ lúc này đang vì khoảng cách giữa người và thần mà nảy sinh lòng tự ti, nhưng cậu đã cảm nhận được sự thiếu tự tin của ông.

Nhận ra điều đó, Diệp Phàm không khỏi thắc mắc.

Cậu tự hỏi lúc mình và Thiên ý đang 'song kiếm hợp bích' ngọt ngào trong hiện tượng Chung Cực, bác sĩ rốt cuộc đã trải qua những gì ở bên ngoài?

Sau một hồi suy luận đơn giản, cậu cảm thấy tình huống khả quan nhất là bác sĩ vì không chẩn đoán ra triệu chứng lúc cậu ngất xỉu nên mới thiếu tự tin.

Mà những thành viên cậu mang tới với tư cách là người nhà bệnh nhân, ai nấy trông cũng chẳng dễ chọc chút nào.

Cho nên mới gây ra đả kích nghiêm trọng như vậy cho bác sĩ.

Chương 597

Sau khi rút ra kết luận này, Diệp Phàm nhìn quanh một vòng.

Cậu quyết định giải quyết triệt để vấn đề bác sĩ mất tự tin vì những người nhà bệnh nhân trông không mấy thiện cảm này.

Nếu để người nhà bệnh nhân trông có vẻ mạnh nhất ra bậc thang cho bác sĩ, vậy thì tất cả người nhà bệnh nhân ở đây đều sẽ trở nên đặc biệt hòa nhã, dễ gần.

Kết luận: khả thi.

Diệp Phàm quay đầu, kéo kéo ống tay áo của Trương Khải Linh – người nhà bệnh nhân mạnh nhất, nói: "Tiểu Ca, anh mau mời bác sĩ đi." Trương Khải Linh sau khi thực hiện quyết định bị Diệp Phàm nhận ra thì đang có chút thất thần.

Nghe thấy yêu cầu của Diệp Phàm, anh không khỏi ngẩn người.

Anh mím môi, gật đầu với Diệp Phàm, khẽ đáp: "Được." Diệp Phàm mủi lòng trong chốc lát vì một Trương Khải Linh ngoan ngoãn như vậy.

Một lần nữa xác nhận rằng trong hiện tượng Chung Cực, chính là loại hào quang mẫu tính mà mọi 'linh thôi' đều sẽ sản sinh!

Đây là một loại hào quang vô cùng thần kỳ, sự mẫu tính phát tác không phân biệt giới tính.

Diệp Phàm nhìn Trương Khải Linh, bỗng nhiên mỉm cười đầy an ủi.

Đồng thời, Trương Khải Linh vô cùng cung kính và khách khí nói với bác sĩ: "Phiền ông mau chóng tiến hành kiểm tra cho Diệp Phàm." "Làm phiền ông rồi." Trương Khải Linh vừa dứt lời, Bạch Hạo cũng

lập tức chắp hai tay lại, nói: “Đúng đó!

Cháu lo lắng quá bác sĩ ơi, ông mau kiểm tra cho Tiểu tộc trưởng đi!” Lưu Thương đi bên cạnh Bạch Hạo, cũng làm động tác chắp tay tương tự.

Một mặt, hắn thực tâm hy vọng bác sĩ có thể nhanh chóng xác nhận Tiểu tộc trưởng nhà mình an toàn.

Mặt khác, đây cũng là lần đầu tiên hắn thấy thần tượng của mình ngoan ngoãn như vậy!

Đặc biệt là dưới lời thỉnh cầu cũng vô cùng ngoan ngoãn của Tiểu tộc trưởng nhà hắn!

Đối với Lưu Thương mà nói, đây đúng là song hỷ lâm môn!

Lưu Thương vừa lo lắng cho vấn đề sức khỏe của Tiểu tộc trưởng, vừa chìm đắm trong trạng thái nhân sinh đại viên mãn hiện tại.

Cả người hắn không còn vẻ u ám như thường ngày nữa, hoàn toàn tiến hóa từ 'trai u ám' thành 'trai tỏa nắng'.

Vì tiến hóa đột ngột nên khiến cả người trông càng thêm đáng sợ.

Bạch Hạo rụt vai, nhỏ giọng nói: “Anh Thương Bối nhi, anh bị kích động gì à?

Đừng có hù em nha, Tiểu tộc trưởng của chúng ta nhất định sẽ không sao đâu!” Lưu Thương nhìn Bạch Hạo một cách đầy rạng rỡ, nói: “Tiểu tộc trưởng đương nhiên sẽ không sao.

Không thấy thần tượng cũng chẳng hề sốt sắng à?

Theo hiểu biết của tôi về thần tượng, nếu Tiểu tộc trưởng hiện tại có chuyện, thần tượng nhất định không phải trạng thái này.

Cô không nhìn ra sao?

Tiểu tộc trưởng chính là thuốc an thần của thần tượng đấy.” Vừa nói, Lưu Thương vừa tự lắc đầu, lẩm bẩm: “Em gái à, em còn nhỏ quá, chuyện này đối với em vẫn còn sớm lắm.

Còn nữa, đừng có học theo Bàn Tử đặt biệt danh cho tôi, cứ gọi là anh Thương là được rồi.” Bạch Hạo nhìn bộ dạng nói năng hùng hồn của Lưu Thương, cũng không thèm vạch trần hắn.

Nhưng trong lòng thầm mỉa mai: “Đây chẳng phải là đang đẩy thuyền CP Song Long Tộc Trưởng sao?” Bạch Hạo nghĩ thầm, vì bản thân cô đã lỡ 'nhảy hố' cặp đôi Tổng tài bá đạo Hoa và Tiểu tộc trưởng nên sẽ không nói ra những lời vừa rồi, tránh gây ra sự bất hòa giữa các 'chị em'.

Một bên, Lê Thốc tuy không nói gì, nhưng cũng nhíu mày nhìn về phía bác sĩ.

Ánh mắt của thiếu niên trông đặc biệt phức tạp.

Bác sĩ thậm chí trong nhất thời không phân biệt được ánh mắt của Lê Thốc là thỉnh cầu nhiều hơn hay là đe dọa nhiều hơn.

Phan Chí, Vương Nguyệt Bán cùng với Bạch Xà – mấy vị đại ca trong đội Thất Đao – cũng theo đó nói: “Vất vả cho ông, bác sĩ.” Gia Cát Thanh suy nghĩ nghiêm túc một chút, chân thành nói: “Hay là, lần sau vẫn nên mang theo bác sĩ riêng của mình đi.” Giải Vũ Thần vẫn đang kéo dây áo ba lỗ của Hách Liên Tĩnh, tiến hành cải tạo thủ công chiếc áo ba lỗ đen thành áo hai dây, cũng lơ đãng nói: “Có thể để bác sĩ nhà anh so tài với bác sĩ của Giải gia một chút.” Hách Liên Tĩnh kéo lại chiếc áo ba lỗ vừa bị Giải Vũ Thần kéo thành áo hai dây của mình, chỉnh lại vạt trước về trạng thái bình thường.

“Hắc gia tôi đây cũng coi như nửa cái bác sĩ.

Các vị nếu không chê, hay là để tôi đích thân kiểm tra sát sao cho

Tiểu Diệp tử nhé.” Nghe vậy, Giải Vũ Thần lập tức kéo áo ba lỗ của Hách Liên Tĩnh trở lại trạng thái áo hai dây màu đen.

Diệp Phàm lại mỉm cười nhìn bác sĩ, nói: “Nhưng tôi vẫn cảm thấy phối hợp với ông là tốt nhất.” Bác sĩ lúc đầu nghe những lời phát biểu của 'người nhà bệnh nhân' trong mắt Diệp Phàm thì rơi vào tâm trạng cực kỳ căng thẳng và lúng túng.

Sau đó khi nghe Diệp Phàm khẳng định mình thì lại trở nên có chút ngại ngùng và bối rối.

Ông vội vàng xua tay nói: “Không phiền, không phiền đâu.” Bác sĩ vừa mở miệng, mấy thành viên xung quanh đều ngoan ngoãn im lặng.

Mọi ánh mắt đều đổ dồn về phía bác sĩ.

Không chỉ mười mấy vị đại lão bên cạnh Diệp Phàm, cũng không chỉ hai mươi mấy người của đội khảo cổ, mà trong phòng livestream, sự chú ý của hàng chục triệu khán giả lúc này cũng chuyển sang vị bác sĩ.

Chủ đề trên màn hình đạn đã chuyển từ chúc mừng Diệp Phàm tỉnh lại, trêu chọc mối quan hệ phức tạp giữa Thất Đao và Cửu Môn, sang việc chú ý đến phản ứng của bác sĩ.

“Khoan đã, tôi vừa thấy gì thế này?

Tiểu Diệp tộc trưởng đang làm nũng với Khải Linh Tiểu Ca sao?” “Đây có thực sự là thứ tôi có thể xem không?” “Tiểu Diệp tộc trưởng!

Đừng coi chúng tôi là người ngoài!” “Huhu, từ lúc Tiểu Diệp tộc trưởng đột ngột ngã xuống, đến khi Xà ca nói về trạng thái thực sự của Tiểu Diệp tộc trưởng, tới tận bây giờ, cuối cùng tôi cũng được ăn 'cẩu lương' ngọt ngào rồi!” “Vãi chưởng, được Song Long Tộc Trưởng thỉnh cầu, đây có tính là khoảnh khắc huy hoàng của bác sĩ không?” “Dù vậy, tôi thấy với tư cách là một người bình thường, tôi

khá là thấu hiểu bác sĩ, không phải là không muốn, mà là sợ bản thân không xứng đáng!" "Bác sĩ chắc cả đời này chưa bao giờ căng thẳng như thế đâu nhỉ." "Đây chẳng lẽ là múa rìu qua mắt thợ sao?" "Múa rìu qua mắt thợ?

Vãi, ai nói cho tôi biết nguyên từ là gì đi?" "Nhóc à, đúng rồi, từ đó chính là dùng như vậy đấy." Cùng lúc đó, Lưu Bác Văn nhìn màn hình đạn dày đặc, tầm mắt dừng lại ở cụm từ lạ lùng 'múa rìu qua mắt thợ'.

Hắn quay đầu nhìn Triệu Trạch Minh bên cạnh, hỏi: "Học bá, 'phủ môn lộng ban', có hợp lý không?" Khi Diệp Phàm tỉnh lại, Triệu Trạch Minh cũng thở phào nhẹ nhõm, thấy mấy vị đại lão xung quanh Diệp Phàm đều không có phản ứng bất thường nên cũng thả lỏng theo.

Sau đó, hắn có chút ngạc nhiên nhìn Lưu Bác Văn.

Nhớ lại vừa rồi, khi hầu như tất cả mọi người đều chìm trong trạng thái cực kỳ bi quan và căng thẳng, Lưu Bác Văn tuy cũng có những cảm xúc tiêu cực, nhưng luôn giữ vững niềm tin rằng cuối cùng Diệp Phàm nhất định sẽ không sao.

Hơn nữa, sự kiên định này không hoàn toàn đến từ sự sùng bái điên cuồng của hắn dành cho Diệp Phàm, mà phần lớn đến từ dự cảm của bản thân hắn.

Lúc này, Triệu Trạch Minh nhận ra sâu sắc rằng trên người Lưu Bác Văn có tố chất của một nhà tiên tri!

Hắn đang nhìn Lưu Bác Văn thất thần thì nghe thấy một câu kỳ quái như vậy, lập tức ngẩn ra: "Tại sao lại lộng ban?

Ban là ai?

Cái này có được phát sóng không thế?" Lưu Bác Văn nghe thấy câu 'Ban là ai' thì như ngửi thấy mùi 'xe chạy tốc độ cao'.

Hắn lập tức làm một động tác mà Triệu Trạch Minh hiện tại đã có thể nhìn thấu ngay lập tức: đưa tay che một bên của máy quay lại, như đang che 'tai' cho nó.

“Học bá, anh nói cái lời 'hổ lang' gì thế?” Triệu Trạch Minh lúc này mới phản ứng lại.

Mà hắn, vốn dĩ không có cái ý nghĩa như Lưu Bác Văn nghĩ.

Tay hắn buông thõng, nắm đấm run rẩy, nỗ lực khống chế cảm xúc của mình một chút, nói: “Thứ nhất, tai máy quay không mọc ở đây.

Tai của nó là cái này.” Nói đoạn, Triệu Trạch Minh chỉ vào cái micro nhỏ cài trên cổ áo mình.

Sau đó, hắn lại nói: “Thứ hai, tôi không có cái ý nghĩa đen tối như trong đầu cậu đang nghĩ.” Lưu Bác Văn 'ồ' một tiếng, bỏ tay khỏi máy quay, sau đó lại xoa xoa 'đỉnh đầu' máy quay, nói: “Không sao, chúng ta cứ coi như đã quên chuyện đó đi.” Triệu Trạch Minh: “...” Cùng lúc đó, bác sĩ đã bắt đầu kiểm tra cơ thể cho Diệp Phàm.

Mấy người bên cạnh cậu cũng im lặng hẳn lại.

Hách Liên Tĩnh quay đầu, giơ bình hồ lô nhỏ trong tay về phía Giải Vũ Thần nói: “Chỉ có một bình, Tiểu Cửu gia dùng trước đi.” Diệp Phàm vừa định gật đầu tán thưởng hành động này của Hách Liên Tĩnh, thì nghe thấy hắn nói tiếp: “Giảm cho tôi một nửa tiền lãi, được không?” “Đó là công lao của anh sao?” Giải Vũ Thần lạnh lùng liếc Hách Liên Tĩnh một cái, nhận lấy chiếc hồ lô ngọc nhỏ từ tay hắn.

Hách Liên Tĩnh lại có vẻ chẳng quan tâm mà nhún vai, nói một cách nhẹ tênh và đầy lý lẽ: “Tôi với Tiểu Diệp tử, chẳng phải đều như nhau sao?” Sau khi nhận lấy hồ lô ngọc, Giải Vũ Thần cầm trên tay, quan sát vẻ ngoài của nó một lát.

Đôi mắt đào hoa xinh đẹp của anh lộ ra vẻ kinh ngạc nhàn nhạt.

Chương 598

Rất rõ ràng, vẻ ngoài của chiếc hồ lô ngọc này thoạt nhìn đã không phải là vật phàm.

Hách Liên Tĩnh có chút đắc ý nói: "Quả thực không tệ đúng không?" Ánh mắt Giải Vũ Thần dời khỏi chiếc hồ lô ngọc, chuyển sang Hách Liên Tĩnh, chân thành thắc mắc: "Anh rốt cuộc là thực sự muốn tôi giảm lãi suất, hay là giả vờ muốn tôi giảm lãi suất vậy?" Nói đoạn, Giải Vũ Thần lộ ra một biểu cảm đầy ẩn ý, dùng ánh mắt kinh ngạc giả tạo nhìn Hách Liên Tĩnh, nói: "Anh không phải là muốn làm con nợ của tôi cả đời đấy chứ?" Nghe vậy, khóe miệng Hách Liên Tĩnh giật giật hai cái.

Trong thâm tâm hắn có một loại cảm giác.

Hình như hắn đã hiểu sự quỷ dị mà mỗi lần hắn cảm nhận được trong ánh mắt Tiểu Diệp tử nhìn hắn và Giải Vũ Thần là thế nào rồi.

Nhận ra điều đó, Hách Liên Tĩnh nhìn Giải Vũ Thần với vẻ mặt kinh hoàng.

Thông qua sự xảo quyệt thoáng qua trong mắt Giải Vũ Thần, Hách Liên Tĩnh biết một vấn đề vô cùng nghiêm trọng: Con cáo già Giải gia này, vậy mà lại nhận ra vấn đề đó trước hắn, thậm chí còn đem ra lợi dụng.

Hách Liên Tĩnh theo bản năng nhìn về hướng Diệp Phàm.

Chỉ thấy lúc này bác sĩ đang tiến hành các bước kiểm tra cơ thể bình thường cho Diệp Phàm.

Biểu cảm của bác sĩ tuy có chút kinh ngạc, nhưng Hách Liên Tĩnh có thể nhìn ra, đó là một loại kinh ngạc tích cực.

Không phải kinh ngạc vì mức độ nghiêm trọng của vết thương trên người Diệp Phàm, mà là kinh ngạc trước khả năng khôi phục mạnh mẽ của cậu.

Vì vậy, khi thấy biểu cảm của bác sĩ, Hách Liên Tĩnh không hề lo lắng.

Cho đến khi hắn nhìn thấy biểu cảm của Diệp Phàm.

Lúc này, Diệp Phàm đang dùng một ánh mắt từ kiểu 'hóa ra là thế' chuyển sang 'quả nhiên là thế' nhìn về phía hắn.

Khóe miệng Hách Liên Tĩnh bất giác giật giật vài cái.

“Hạt tử tôi đương nhiên là muốn nhanh chóng thoát khỏi đống nợ này rồi.

Nếu tôi với Tiểu Diệp tử không phân biệt anh em, vậy thì cứ để Tiểu Diệp tử cho tôi hưởng sái chút, Giải lão bản giảm giá cho cả hai luôn đi.” Giải Vũ Thần mỉm cười, không nói gì ngay mà cầm lấy cánh tay bị thương của Hách Liên Tĩnh.

Sau đó, anh từ từ rắc chất lỏng trong suốt còn lại trong hồ lô ngọc lên vai và cánh tay của hắn.

“Mau khỏe lại đi, đừng có ý định trà trộn trong đội ngũ để ăn không ngồi rồi.” Hách Liên Tĩnh cười nói: “Đúng là Giải lão bản, chẳng để ai lấy không của mình một xu nào cả.” Giải Vũ Thần vừa thong thả bôi thuốc cho Hách Liên Tĩnh, vừa quan sát sự thay đổi trên cánh tay hắn.

Vết tích màu đỏ sẫm trước tiên nhạt đi, sau đó từ từ biến mất.

Chỉ còn lại những vết thương ngoài da bị bong tróc sau khi bị nhiệt độ cao đốt cháy.

Hơn nữa không biết có phải do thể chất của Hách Liên Tĩnh khá

đặc thù hay không, vết thương ngoài da trên người hắn có triệu chứng hoàn toàn trái ngược với Trương Khải Linh.

Trương Khải Linh cầm máu khá khó khăn, còn vết thương trên người Hách Liên Tĩnh thì tốc độ lành lại rất nhanh.

Sự thay đổi này Giải Vũ Thần đã chú ý từ lúc Diệp Phàm bôi thuốc cho Hách Liên Tĩnh vừa nãy.

Lúc này một số vết thương trên người Hách Liên Tĩnh đã bắt đầu khép miệng.

Nhưng điểm chú ý của Giải Vũ Thần lúc này không nằm ở khả năng khôi phục dị thường này của Hách Liên Tĩnh, mà nằm ở câu nói đầu tiên Diệp Phàm nói với bác sĩ.

Giải Vũ Thần lặp lại câu nói đó của Diệp Phàm một cách nhỏ nhẹ: "Đây không phải vết bỏng." Hách Liên Tĩnh gật đầu đồng ý: "Tôi cũng cảm nhận được, vết thương vừa rồi không phải do bị bỏng." Giải Vũ Thần nhìn về phía Diệp Phàm.

Chỉ thấy lúc này sự chú ý của Diệp Phàm không còn đặt trên người bọn họ, mà đang nghiêm túc tiếp nhận sự kiểm tra của bác sĩ.

Bác sĩ lúc này với tư cách là một thầy thuốc, đang nghiêm túc dặn dò Diệp Phàm những điều cần lưu ý.

Tuy rằng trước khi bắt đầu công việc, bác sĩ trông có vẻ hơi lúng túng, nhưng một khi đã đứng ở vị trí bác sĩ, mặc dù người ông đối mặt là Tiểu Diệp tộc trưởng mà ông vô cùng tôn kính, ông cũng phải nghiêm túc giải thích tình trạng cơ thể hiện tại cho cậu.

Ông không còn vẻ do dự, lưỡng lự như ban đầu nữa.

Bác sĩ khi đối mặt với bệnh nhân của mình, nhất định phải là người kiên định nhất.

Giải Vũ Thần nhìn về phía Hách Liên Tĩnh, nhỏ giọng hỏi: “Vậy đó là gì?” Hách Liên Tĩnh thì nhìn về phía Trương Khải Linh.

Mà Trương Khải Linh ngay lập tức chú ý đến cái nhìn của Hách Liên Tĩnh, anh quay đầu lạnh lùng liếc nhìn hắn một cái.

Tuy trên mặt Trương Khải Linh không có biểu cảm gì, nhưng là cộng sự lâu năm, một 'cỗ máy đọc linh hồn', Hách Liên Tĩnh vẫn đoán được, tâm trạng của Trương Khải Linh lúc này nhất định không hề bình thản như biểu cảm hiện tại của anh.

“Độc.” Cân nhắc một lát, Hách Liên Tĩnh vẫn quyết định nói thật: “Một loại độc vô cùng kịch liệt.

Không chỉ da thịt bị tổn thương, mà cả ngũ tạng lục phủ đều có phản ứng.” Nghe Hách Liên Tĩnh nói xong, cả hai đều rơi vào im lặng.

Bởi vì loại độc tố lợi hại như vậy không phải đến từ quái vật hay xác chết nào cả.

Loại độc này đến từ chính vị tộc trưởng đang nổi điên của bọn họ, Trương Khải Linh.

Hách Liên Tĩnh và Giải Vũ Thần nhìn nhau một cái.

Hách Liên Tĩnh tìm thấy túi cứu thương từ trang bị của mình, bắt đầu băng bó vết thương, nói: “Giải lão bản, anh đưa Tiểu Diệp tử về đi.” Giải Vũ Thần cười lạnh một tiếng, hỏi ngược lại: “Anh nghĩ Tiểu Diệp sẽ bỏ mặc Ách Ba Trương, hay là sẽ bỏ mặc anh?

Anh cũng dám mở miệng thật đấy.” Hách Liên Tĩnh thở dài nói: “Dùng thân phận chủ nợ mà ép cậu ấy!

Tăng lãi suất cho cậu ấy, lãi mẹ đẻ lãi con, tính cả Hạt tử tôi vào nữa.

Biện pháp đối phó với Hạt tử tôi trước đây đâu rồi?

Đem thủ đoạn của nhà tư bản ra đi, chứ đừng dùng thủ đoạn của Tiểu Hoa!" Giải Vũ Thần lườm Hách Liên Tĩnh một cái, cho rằng hành vi của hắn có chút 'chỉ dâu mắng hòe'.

Quá đáng hơn nữa là, 'dâu' là chính mình mà 'hòe' cũng là chính mình.

Lúc này, Hách Liên Tĩnh chỉ cảm thấy không khí xung quanh lạnh hẳn đi.

Quả nhiên, ngay sau đó hắn nghe thấy Giải Vũ Thần lạnh lùng nói: "Gần đây nghe nói giá vàng lại tăng, hơn nữa Tú Tú gần đây lại tìm được một cửa hàng không tệ.

Cho nên lãi suất của anh tăng thêm ba phần." Hách Liên Tĩnh chỉnh lại kính râm, hỏi: "Mấy cái đó thì có liên quan gì đến việc tăng lãi suất của tôi?" Giải Vũ Thần không trả lời, và Hách Liên Tĩnh biết đó chính là câu trả lời: Không liên quan gì hết.

Đây là thông báo, không phải thương lượng.

Rất nhanh, bác sĩ cũng đã kiểm tra xong các hạng mục cho Diệp Phàm.

Ông thu hồi thiết bị vào hộp y tế, ánh mắt các thành viên xung quanh Diệp Phàm lại đồng loạt đổ dồn vào bác sĩ.

Vị bác sĩ vừa mới thả lỏng lại lập tức căng thẳng.

Nhưng ông cũng nhanh chóng điều chỉnh tâm trạng và ngôn từ, nói: "Tình hình cơ thể của Tiểu Diệp tộc trưởng hiện tại đang khôi phục rất bình thường.

Mọi người không cần căng thẳng." Diệp Phàm mỉm cười từ dưới đất đứng dậy, định nói về kế hoạch tiếp theo.

Trương Khải Linh đã lên tiếng cắt ngang lời cậu: "Diệp Phàm,

đưa bọn họ về đi.” Ngay khi Trương Khải Linh nói ra lời này, Hách Liên Tĩnh là người đầu tiên phản ứng.

Lúc này, hắn đã mặc lại áo khoác chỉnh tề.

Hách Liên Tĩnh khoác vai Diệp Phàm xoay người, để cậu quay lưng về phía Trương Khải Linh, ra vẻ như muốn nói chuyện bí mật đầy lấm lét với Diệp Phàm.

“Tiểu Diệp tử, cậu cứ đưa mọi người đi về trước đi, tôi với Ách Ba thu dọn đồ đạc ở đây một chút rồi cũng sẽ về ngay.

Đợi cậu dưỡng sức khỏe cho tốt, chúng ta lại quay lại đây sau.” Diệp Phàm xoay người một cách linh hoạt dưới cánh tay Hách Liên Tĩnh, không chỉ thoát khỏi sự kìm kẹp của hắn mà còn thuận tiện lột một nửa cái áo hắn vừa mặc xong ra.

Cậu kiểm tra lại vết thương trên tay Hách Liên Tĩnh, xác nhận đúng là đã giải được độc, và những chỗ cần băng bó cũng đã được hắn tự chăm sóc tốt.

Diệp Phàm lúc này mới buông tay Hách Liên Tĩnh ra.

Chương 599

Kế đó, cậu dùng một ánh mắt kiểu 'anh có muốn nghe xem anh đang nói cái gì không' nhìn Hách Liên Tĩnh.

Bởi vì theo Diệp Phàm thấy, bộ thuật thôi miên này của Hách Liên Tĩnh cơ bản là đang coi cậu như trẻ con mà lừa gạt.

Và sự thực là, trò lừa này ngay cả Lê Thốc cũng có thể nhìn thấu ngay lập tức.

Sau khi Hách Liên Tĩnh bị nhìn thấu, các thành viên khác cũng đồng thời phản ứng lại.

Họ vậy mà bắt đầu lần lượt phối hợp với trò lừa vụng về của Hách Liên Tĩnh một cách chậm chạp.

Vương Nguyệt Bán tiến lên trước, khoác lấy một bên tay của Diệp Phàm, làm bộ làm tịch nói: "Chúng ta đi thôi Tiểu tộc trưởng, việc mà Bàn gia tôi ghét nhất chính là dọn dẹp chiến trường đấy.

Đã có lão Hắc chủ động bao thầu rồi, chúng ta cứ cung kính không bằng tuân mệnh vậy." Vương Nguyệt Bán vừa kéo tay Diệp Phàm đi về hướng ngược lại, vừa nói như thật.

Ở phía bên kia, Lê Thốc vậy mà cũng đi tới, khoác lấy cánh tay còn lại của Diệp Phàm, cậu nhóc nói một câu đầu tiên: "Sao anh nhẹ thế?" Diệp Phàm thản nhiên đáp: "Đó là vì hiện tại anh khỏe mạnh, có thể tự đi đứng được.

Cho nên trên tay nhóc chỉ có trọng lượng cánh tay của anh thôi, thiếu niên à." Lê Thốc ngượng ngùng 'ồ' một tiếng, sau đó lại nói: "Vậy thì mau đi thôi, không biết lão xà tinh bệnh đeo kính râm kia đang âm mưu cái gì nữa.

Dù sao ông ta thích dọn dẹp thì cứ để ông ta dọn.” Lê Thốc như nhớ ra điều gì đó, nói với Diệp Phàm: “Bệnh của ông ta chắc là phát tác theo đợt đấy.

Vừa nãy còn đá em một cái nữa, anh nhìn xem, ở chỗ này này.” Lê Thốc nghiêm túc chỉ cho Diệp Phàm xem bên hông mình.

Diệp Phàm nhìn theo hướng Lê Thốc chỉ.

Chỉ thấy trên chỗ Lê Thốc chỉ có một dấu chân to tướng rõ mồn một.

Thực tế, dù Lê Thốc không nói ra hung thủ là ai, Diệp Phàm cũng có thể đoán được đó là tác phẩm của Hách Liên Tĩnh.

Dẫu sao thì kích cỡ dấu chân này đã đủ chứng minh vấn đề rồi.

Diệp Phàm nhìn dấu chân đó, gật gật đầu, ngoắc ngoắc ngón tay với Lê Thốc: “Anh có một kế.

Lại đây anh bảo.” Lê Thốc hơi bất ngờ trước phản ứng này của Diệp Phàm, nhưng vẫn ngoan ngoãn nghiêng đầu ghé tai lại gần.

Diệp Phàm đặt tay lên tai Lê Thốc, nói nhỏ đầy bí hiểm: “Sau này nhóc có thể tạo mối quan hệ tốt với Tiểu Hoa.” Lê Thốc rất khó hiểu trước lời khuyên này của Tiểu tộc trưởng nhà mình, lập tức ngẩng đầu hỏi: “Tại sao?

Em cũng không thích anh ta lắm.” Chữ 'anh ta' này tự nhiên là chỉ Giải Vũ Thần mà Tiểu tộc trưởng vừa nhắc đến.

Diệp Phàm lắc đầu nói: “Nhóc còn nhỏ quá, giờ chưa hiểu được đâu.

Nhưng cứ làm theo lời anh nói, tuyệt đối không sai.

Anh đều là vì muốn tốt cho nhóc thôi.” Diệp Phàm nói xong, định rút tay mình ra khỏi vòng tay của hai người này.

Từ phía sau, Giải Vũ Thần – người vừa xuất hiện trong cuộc đối thoại của bọn họ – cũng đi tới.

Giải Vũ Thần vỗ vỗ vai Diệp Phàm từ phía sau, nói: "Họ nói đúng đấy.

Tiểu Diệp, hiếm khi lão Hạt tử này chủ động đòi làm việc mà không thu thêm phí.

Chúng ta nên trân trọng sự 'phát hiện lương tâm' đột ngột này của anh ta." Nghe Giải Vũ Thần nói vậy, Diệp Phàm vẫn rất cảm động.

Bởi lẽ, e rằng chỉ có Tiểu Hoa mới trân trọng cái gọi là 'lương tâm đột ngột phát hiện' của Hách Liên Tĩnh mà thôi!

Một bên, ngay cả Phan Chí cũng đuổi kịp, hét lớn về phía Hách Liên Tĩnh: "Vậy thì vất vả cho anh trước nhé Hắc gia.

Lát nữa chúng ta hội quân, về Kinh Đô, để Bàn Tử mời anh ăn cơm!" Diệp Phàm cũng đồng thời rút tay mình ra khỏi vòng tay của Vương Nguyệt Bán và Lê Thốc.

Cậu đứng tại chỗ thở dài một hơi.

Trong lòng thầm nghĩ, kỹ năng diễn xuất vụng về của Hắc Nhãn Kính không phải cứ có nhiều người tin là sẽ trở thành sự thật đâu.

"Người dẫn đường vào cổ mộ đến rồi." Diệp Phàm quay đầu lại, nói với Trương Khải Linh: "Tiểu Ca, tôi không phải là muốn đưa những người đó về.

Tôi sẽ đưa tất cả mọi người cùng trở về.

Tôi từ trước đến nay nói lời luôn giữ lời đúng không?" Trương Khải Linh khẽ nhíu mày.

Các thành viên đội khảo cổ cũng chú ý đến 'người dẫn đường' mà Diệp Phàm nhắc tới.

Trương Cường đứng cùng Bạch Trường Minh, hỏi: “Bạch giáo sư, danh sách nhân viên lần này của chúng ta còn có người dẫn đường nữa sao?” Vẻ mặt Bạch Trường Minh cũng vô cùng mờ mịt, nói: “Người dẫn đường của chúng ta chẳng phải luôn là Tiểu Diệp tộc trưởng sao?” Trương Cường nhớ lại lời Diệp Phàm vừa nói, lại gật đầu: “Nhưng có người dẫn đường thì tốt hơn nhiều, cái sa mạc này thực sự quá quỷ dị, có người dẫn đường thì ổn hơn.

Tiểu Diệp tộc trưởng tìm được người dẫn đường thì chắc chắn là đáng tin cậy rồi.” Phía trước, Hách Liên Tĩnh quan sát xung quanh một vòng, lại nhìn Diệp Phàm, nói: “Tiểu Diệp tử, người dẫn đường cậu nói chắc không phải là cậu đấy chứ?” Diệp Phàm nhún vai nói: “Chẳng phải tôi vẫn luôn làm người dẫn đường cho đội sao?” Trước khi Hách Liên Tĩnh kịp thốt lên một tiếng 'Hắc' rồi định tiến lên gõ đầu cậu, Diệp Phàm lại nói: “Nhưng lần này, người dẫn đường tôi nói không phải là tôi.” Hách Liên Tĩnh lúc này đã đi tới trước mặt Diệp Phàm.

Hắn khoác vai Diệp Phàm rồi vỗ vỗ, nói: “Được, người dẫn đường ở lại.” Diệp Phàm nghiêng đầu, gọi: “A Ngân, lại đây.” Khắc sau, trước mặt Hách Liên Tĩnh xuất hiện một cái đầu rắn khổng lồ.

Đó chính là con trăn khổng lồ Xà Thần vừa được Diệp Phàm và Trương Khải Linh cứu thoát!

Ở khoảng cách quan sát gần thế này, Hách Liên Tĩnh thậm chí còn cảm thấy hai con mắt lớn của con trăn khổng lồ này lấp lánh sắc màu, nhìn thẳng vào hắn trông có vẻ rất hiền lành.

Con trăn khổng lồ nhìn chằm chằm Hách Liên Tĩnh một lát, rồi cọ cọ má vào Diệp Phàm.

Diệp Phàm nói: “Đây chính là kẻ có thể đưa chúng ta trực tiếp đến cổ mộ.” Mọi người nhìn con trăn khổng lồ có kích thước đồ sộ, không

khỏi nuốt nước miếng một cái.

Diệp Phàm lấy cuốn sách trắng từ trong túi ra, xem lại một lần nữa, nói: “Hèn gì tôi thấy phần ghi chép về lối vào cứ kỳ quái thế nào ấy.

Hóa ra cái gọi là 'lối vào luôn di động' chính là chỉ Xà Thần.” Cậu cất cuốn sách trắng đi, quay đầu nói với mọi người: “Mọi người mau lên đây, bão sắp tới rồi.” Giải Vũ Thần đứng bên cạnh lúc này mới nhớ ra, Diệp Phàm trước đó đã từng nói, không lâu nữa sẽ có một trận bão lớn.

Nghe Diệp Phàm nhắc đến chuyện cơn bão, Giải Vũ Thần liếc nhìn Hắc Liên Tĩnh một cái.

Hắc Liên Tĩnh lập tức đọc ra ý tứ trong ánh mắt của Giải Vũ Thần: "Có phải anh quên béng mất chuyện này rồi không?" Hắc Liên Tĩnh đẩy đẩy chiếc kính râm.

Hắn thực sự đã quên mất chuyện đó.

Nhưng điều này thực sự không thể trách hắn được.

Từ lúc bắt đầu gặp cảnh vạn thú chạy loạn, cho đến khi Diệp Phàm vì bị Kỳ Môn phản phệ mà ngã xuống, trái tim của Hắc Liên Tĩnh đã phải trải qua biết bao lần thăng trầm đại hỷ đại bi.

Hiện tại cũng vì một lòng muốn phối hợp với kế hoạch của Trương Khải Linh, muốn để Diệp Phàm quay về, nên trong nhất thời hắn lại quên mất yếu tố thời tiết mà Diệp Phàm đã tính toán ra trước đó.

Hắc Liên Tĩnh tính toán lại khoảng cách lúc họ đến, rồi tính tốc độ đi bộ bình thường để quay về.

Cuối cùng, hắn gãi gãi sau gáy, nói: “Vậy thì đúng là khó xử thật.” Bởi vì nếu thực sự để họ đưa Diệp Phàm quay về, một khả năng rất

lớn là họ sẽ gặp trận bão đó trước khi kịp hội quân với đội thương viên và vật tư ở phía sau!

Hắc Liên Tĩnh quay người lại nhìn Trương Khải Linh, im lặng hỏi bằng ánh mắt: "Vấn đề đơn giản như vậy mà cậu cũng quên sao?" Còn Trương Khải Linh thì thản nhiên giả vờ như vì Hắc Liên Tĩnh đang đeo kính râm nên không nhìn hiểu câu hỏi trên mặt hắn.

Ngay sau đó, Giải Vũ Thần chém đinh chặt sắt nói: "Không sao cả." Hắc Liên Tĩnh lại quay đầu lại nhìn Giải Vũ Thần.

Tầm mắt của các thành viên xung quanh cũng đều đổ dồn vào Giải Vũ Thần.

Mọi người mong chờ nhìn hắn, họ vẫn hy vọng có thể đưa Diệp Phàm về trước một cách thuận lợi.

Giải Vũ Thần đi đến bên cạnh Diệp Phàm, nói: "Liên lạc với các đội viên ở phía sau, những người ở lại chăm sóc thương viên và trông coi vật tư." "Bảo họ lái xe đón đường về phía này." "Chúng ta cũng vừa đi vừa lùi về phía sau, trước khi bão đến là có thể gặp nhau." "Đây là đoàn xe của nhà họ Giải đấy." Giải Vũ Thần vừa nói vừa đặt tay lên vai Diệp Phàm một cách không cho phép từ chối.

Nghe ngữ khí của Giải Vũ Thần, lúc này Diệp Phàm cảm thấy Tiểu Hoa muội muội đáng yêu đâu mất rồi?

Toàn bộ đều là uy nghiêm của đương gia nhà họ Giải!

Tuy rằng thân phận đương gia nhà họ Giải không hoàn toàn áp chế được Diệp Phàm, nhưng hắn đồng thời còn là chủ nợ lớn của Diệp Phàm.

Cái đặt tay này thậm chí khiến Diệp Phàm nhìn thấy hình bóng của Hồng Nhị Gia năm nào trên người Giải Vũ Thần.

Chương 600

Diệp Phàm lúc này có chút hoài niệm lạ thường về cô bé mặc váy hồng chạy theo sau lưng Tiểu Diệp Phàm ngày xưa.

Cậu rụt cổ lại, thử thương lượng: “Tiểu Hoa, cậu nghe tôi nói này.” Nhưng Giải Vũ Thần hoàn toàn không có ý định nghe Diệp Phàm nói gì, hắn tiếp tục cười híp mắt.

Cả người trông đặc biệt hòa nhã: “Hơn nữa, chẳng phải Tiểu Diệp cũng nói hiện tại đã tìm được hướng dẫn viên rồi sao?” “Một hướng dẫn viên to lớn như vậy, chắc chắn là rất đáng tin cậy.” “Tiểu Diệp chắc cũng không cần lo lắng cho những người còn lại.” Diệp Phàm nhìn nụ cười của Giải Vũ Thần, không khỏi cảm thấy lạnh sống lưng.

Tục ngữ nói Kỳ Lân nhất tiếu, Diêm Vương nhiễu đạo (Kỳ Lân cười một cái, Diêm Vương cũng phải né đường).

Vậy Thần Tài cười thì sao?

Diệp Phàm tạm thời chưa tìm được câu trả lời, dù sao thì tộc trưởng Đồ Long thuộc mạch Kỳ Lân như cậu cũng hơi chịu không thấu.

Dựa trên chuỗi thức ăn Kỳ Lân - Đại Vu - Diêm Vương, Diệp Phàm đoán lão gia hỏa Diêm Vương dưới nụ cười này của Thần Tài chắc cũng đủ thảm.

Trong khi Diệp Phàm đang dùng cái thứ khoa học như "chuỗi thức ăn" để mỉa mai cụ già Diêm Vương ở tận cùng huyền học trong lòng, thì ở phía bên kia, đội khảo cổ bao gồm cả nhóm Hắc Liên Tĩnh đều hướng về Giải Vũ Thần với ánh mắt đầy khẳng định.

Vừa gật đầu vừa tán đồng: Đúng là phong thái của nhà tư bản.

Lê Thốc ở bên cạnh liên tục gật đầu, lần nữa đỡ lấy một bên cánh tay của Diệp Phàm, nói: "Giải lão bản nói đúng, chúng ta mau đi thôi Tiểu tộc trưởng." "Vẫn là Giải lão bản có cách đối phó với Tiểu tộc trưởng, đúng là Giải lão bản có khác." "Đến lúc đó vừa đi vừa liên lạc với các đội viên phía sau, đừng để bị dính mưa." Diệp Phàm liếc nhìn Lê Thốc đang đỡ mình đi, ánh mắt có chút phức tạp.

Bởi vì dù thế nào cậu cũng tuyệt đối không đi ngược về theo cách của Tiểu Hoa hay Lê Thốc.

Nhưng phản ứng này của Lê Thốc vẫn khiến cậu có chút kinh ngạc.

Vì hành vi này của Lê Thốc rõ ràng là đã nghe theo lời khuyên vừa rồi của cậu: nhất định phải tạo quan hệ tốt với Giải Vũ Thần.

Câu khẳng định đầu tiên của Lê Thốc dành cho Giải Vũ Thần là lẽ thường tình.

Câu thứ hai nghe có vẻ hơi rườm rà, rõ ràng là đang nịnh bợ Giải Vũ Thần!

Thằng nhóc ngốc nghếch Lê Thốc này, từ khi nào lại trở nên biết điều thế này?

Diệp Phàm không khỏi cảm thán, thầm nghĩ đây lẽ nào là sức mạnh của đồng tiền?

Dù cảm thán nhưng Diệp Phàm vẫn thở dài, nhận ra sự quan tâm sâu sắc của các thành viên dành cho mình.

Cậu không thể dùng lý do nói lảng đi để ở lại, cũng giống như các đồng đội của cậu lúc này không thể dùng lý do nói lảng đi để đưa cậu đi.

Diệp Phàm dừng lại tại chỗ, rút cánh tay ra khỏi sự dìu dắt của Lê Thốc.

Cậu quay đầu lại, nhìn một lượt các thành viên xung quanh.

Dù là thành viên của Thất Đao, Cửu Môn hay đội khảo cổ.

Thậm chí Diệp Phàm cảm giác bây giờ có thể nhìn thấy ánh mắt truyền tới từ ống kính máy quay trong tay cậu em Lưu Bác Văn.

Cậu cũng không phân biệt được đó là tầm mắt của Lưu Bác Văn hay là của mấy chục triệu khán giả trước màn hình.

Những cảm xúc truyền đi trong những ánh mắt đó đều là sự quan tâm dành cho cậu.

Nếu sự việc không liên quan đến vấn đề "song long cộng tồn", Diệp Phàm có lẽ sẽ không muốn phụ lòng sự quan tâm này.

Nhưng hiện tại, cậu đã biết mấu chốt của song long cộng tồn.

Chuyến đi này, cậu bắt buộc phải đi.

Diệp Phàm chậm rãi mở lời: “Tôi biết mọi người đang quan tâm tôi.” “Nhưng tôi đi không phải để tìm cái chết, mà là tìm đường sống.” “Cách giải quyết hoặc giảm nhẹ việc song long không thể cùng tồn tại nằm ở trong ngôi mộ tiếp theo chúng ta sắp tới.” “Tôi sẽ đi nốt con đường mà các đời tộc trưởng Đồ Long chưa đi hết.” “Cũng sẽ đưa mọi người bình an trở về nhà.” Diệp Phàm nói xong, bước vài bước về phía con trăn khổng lồ Xà Thần rồi nhẹ nhàng nhảy vọt lên, đáp xuống đầu con trăn.

Hoàn toàn không giống dáng vẻ của một người vừa mới bình phục sau trọng thương.

Đỉnh đầu cự xà rất rộng rãi, đủ sức chứa cả đội ngũ đứng trên đó.

Diệp Phàm ngồi xổm xuống, mỉm cười ngoắc ngoắc tay với

những người bên dưới: “Nếu không ai đi nhờ xe thì mọi người phải tự chạy bộ ở dưới đấy nhé.” Mọi người nhìn Diệp Phàm lúc này đang ở độ cao ít nhất ba mét so với mặt đất, bắt đầu cân nhắc xem mình nên dùng phương pháp nào mới có thể leo lên đỉnh đầu cự xà một cách linh hoạt mà không mất thể diện.

Nhưng rõ ràng, những người có thể làm được điều đó chỉ đếm trên đầu ngón tay.

Tuy nhiên, tạm thời vẫn chưa có ai đáp lại lời mời của Diệp Phàm.

Diệp Phàm thầm nghĩ, những người này không lẽ thực sự đang dỗi mình đấy chứ?

Những gì cậu nói chẳng lẽ còn chưa đủ rõ ràng sao?

Đang lúc cậu nghĩ xem có nên tự thân bế hết họ lên để làm hòa hay không, thì từ phía xa, một giọng nói trẻ trung vui vẻ hét lên với cậu: “Đại ca đại ca, em cũng muốn lên!” Diệp Phàm nhìn theo hướng giọng nói, Lưu Bác Văn đang vui vẻ giang rộng vòng tay với cậu.

Diệp Phàm nhìn Lưu Bác Văn đang giang tay về phía mình giống như một con gà con đang vỗ cánh tìm mẹ.

Mà trong tay con gà con Lưu Bác Văn này còn cầm một chiếc máy quay chuyên nghiệp trông khá nặng nề.

Điều này khiến cả khung cảnh trông vô cùng kỳ quặc.

Tuy nhiên, Diệp Phàm vẫn nể tình con gà con có thể một tay xách máy quay một tay vỗ cánh này là người đầu tiên đứng ra ủng hộ mình, lập tức nhảy xuống từ đầu rắn.

Ngay sau đó, cậu nhanh chóng xuất hiện bên cạnh Lưu Bác Văn.

Lưu Bác Văn vẫn nhìn Diệp Phàm bằng ánh mắt đầy kinh ngạc

xen lẫn vui mừng.

Cậu ta không bày tỏ gì khác mà tự tiện ôm chầm lấy Diệp Phàm một cái.

Sau khi ôm lấy Diệp Phàm, Lưu Bác Văn bám trên người cậu vừa nhảy vừa nói: "Đại ca!

Anh không sao đúng là tốt quá rồi!" "Em biết ngay anh nhất định sẽ không sao mà!" "Hơn nữa đại ca à, vừa nãy em còn gặp ma đấy!

Em cứ tưởng đó là lão Diêm Vương đến bắt anh đi." "Nhưng ông lão đó cứ nhìn em mãi, lúc đó em mới nghĩ, thà để ông ta bắt em đi còn hơn là bắt anh." "Cho nên lúc đó em chẳng sợ ông ta tí nào!" "Cậu rõ ràng lúc đó sợ muốn chết." Triệu Trạch Minh tàn nhẫn đâm chọc sự thật.

Lưu Bác Văn quay đầu liếc nhìn Triệu Trạch Minh, rồi lại quay đầu nói với Diệp Phàm: "Đại ca, anh hiểu em mà." "Nếu em thực sự sợ hãi như vậy, chắc chắn việc đầu tiên em làm là đi tìm anh rồi." "Nhưng em vẫn luôn rất yên tĩnh đúng không?" Lời của Lưu Bác Văn vốn dĩ Diệp Phàm chỉ tin một nửa.

Nhưng vừa nghe thấy câu "vẫn luôn rất yên tĩnh", Diệp Phàm quyết định chỉ nên tin ba phần thôi.

Đối với cuộc đối thoại của hai người Lưu Bác Văn và Triệu Trạch Minh, Diệp Phàm mỉm cười, sau đó đứng vào giữa hai người, mỗi bên quàng lấy một cánh tay.

Khoảnh khắc tiếp theo, Lưu Bác Văn và Triệu Trạch Minh cũng được đưa lên đỉnh đầu cự xà.

Sau khi đáp xuống, Triệu Trạch Minh đưa ra một câu hỏi chất vấn linh hồn: "Sao tôi cũng ở trên này rồi?" Diệp Phàm lúc này mới nhớ ra, vừa rồi người cầu cứu cậu chỉ có mỗi mình cậu em Lưu Bác Văn.

Nhưng khi cậu đến bên cạnh Lưu Bác Văn, chẳng hiểu sao lại tiện tay đưa luôn cả Triệu Trạch Minh lên.

Không vì lý do gì cả, Diệp Phàm chỉ cảm thấy sắp xếp như vậy nhìn thuận mắt hơn.

Cậu nhìn Triệu Trạch Minh, cũng không có ý định thả người đã lỡ leo lên "thuyền giặc" xuống, bình tĩnh nói: “Lát nữa mọi người đều phải lên đây, Triệu lão sư cứ ở lại đây đi.” Nói xong, Diệp Phàm lại đứng ra mép đầu cự xà, một chân đạp ở rìa ngoài cùng, nửa bàn chân lơ lửng giữa không trung.

Cậu đặt tay lên đầu gối, tư thế trông vô cùng thong dong nói với các thành viên bên dưới: “Chỗ này rộng lắm, mọi người đừng khách sáo nữa, mau lên đây đi.” Thấy Diệp Phàm hiện tại thực sự không có vấn đề gì về sức khỏe, hơn nữa lời nói vừa rồi của cậu đã thành công thuyết phục mọi người.

Dù là Thất Đao hay Cửu Môn, trong tính cách của họ vốn dĩ rất ít khi có phe né tránh.

Đặc biệt là hiện tại, Diệp Phàm đã tiên phong xông lên phía trước, họ lại càng không có lý do để lùi bước.

Hắc Liên Tĩnh tiên phong học theo dáng vẻ của Lưu Bác Văn lúc nãy, giang rộng vòng tay về phía Diệp Phàm ở bên trên.

Diệp Phàm hơi nhíu mày, cảm thấy cảnh tượng này dường như đã từng thấy ở đâu đó.

Cậu nhanh chóng nhớ ra cảnh tượng tương tự này đã xảy ra ở đâu.

Chương 601

Trong lăng mộ dưới đáy biển, tại lối đi để lại dấu vết bằng cách đốt lửa, nơi lần đầu tiên cậu nghe thấy giọng nói của lão già Từ Phúc.

Cũng là nơi lần đầu tiên cậu nghe thấy câu nói đâm thấu tim gan về việc song long không thể cùng tồn tại.

Khi đó cậu cũng ở trên cao, còn Hắc Liên Tĩnh ở dưới thấp.

Hắc Liên Tĩnh là người đầu tiên nhảy xuống đứng trong đường hầm, giang tay với cậu, nói rằng sẽ đón lấy cậu ở bên dưới.

Nghĩ đến đây, Diệp Phàm lại nhớ đến một Hắc Liên Tĩnh bất chấp tất cả dùng trận pháp nghịch chuyển sinh tử để cứu mình.

Hắc Liên Tĩnh thực sự giống như những gì hắn nói, dù thế nào cũng sẽ đón lấy cậu.

Diệp Phàm không khỏi có chút động lòng.

Cậu biết với bản lĩnh của Hắc Liên Tĩnh, hắn chắc chắn có cách tự mình lên đây.

Nhưng nếu hiện tại Hắc Liên Tĩnh muốn giấu nghề, nói rằng mình cần giúp đỡ.

Diệp Phàm cũng sẽ đưa tay ra kéo hắn một cái.

Tuy nhiên, thứ mà Hắc Liên Tĩnh với bộ mặt hớn hở giang tay chờ đợi nhận được không phải là sự trợ giúp của Diệp Phàm.

Mà là một cú gõ gậy bạc.

Tàn ảnh bạc gõ nhẹ lên tay hắn một cái, sau đó chắn ngang trước mặt.

Sau khi bị Giải Vũ Thần – người mà hắn vô cùng tán thưởng –

dùng Long Văn Côn gõ vào hai bàn tay như đánh trẻ con, Hắc Liên Tĩnh mới hạ tay xuống.

Người bị đánh là tay, nhưng hắn lại xoa xoa cánh tay bị bỏng lúc trước của mình, cố tình diễn sâu nói: "Tôi vẫn còn là thương binh đấy, sao mà thô lỗ thế?" Giải Vũ Thần xoay Long Văn Côn một vòng, giống như Tôn Ngộ Không múa Kim Cô Bổng.

Hắn đầy hứng thú nhìn Hắc Liên Tĩnh, nói: "Đúng vậy, Hắc gia là thương binh." "Để tôi giúp anh lên nhé?" Giải Vũ Thần vừa nói vừa định dùng Long Văn Côn hất vạt áo trước của Hắc Liên Tĩnh.

Hắc Liên Tĩnh nhớ lại tình trạng thảm hại của chiếc áo ba lỗ vốn đã rách nát của mình, vội vàng bịt chặt cổ áo, nói: "Tiểu Cửu gia sao cứ phải làm khó quần áo của Hạt Tử thế nhỉ?" Cùng lúc đó, Diệp Phàm ở trên đầu rắn cũng thu tay lại, đứng xem kịch vui.

Lưu Bác Văn thấy đại ca nhà mình quả nhiên đang xem kịch với thần thái thư giãn, có chút căng thẳng nhỏ giọng hỏi: "Đại ca, cứ đứng nhìn thế này thực sự ổn chứ?" Diệp Phàm cũng nhỏ giọng, đầy vẻ thần bí nói: "Họ ấy à, không nỡ ra tay thật đâu." Lưu Bác Văn cảm thấy mình dường như nghe ra điều gì đó, một kiểu không chắc chắn nhưng lại thấy rất sai sai!

"Cậu không thấy họ đang liếc mắt đưa tình rất thú vị sao?" "Đặc biệt là khi thấy hảo huynh đệ như vậy?" Diệp Phàm bổ sung thêm một câu, Lưu Bác Văn liền xác định được, nhưng chỉ cảm thấy càng thêm không chắc chắn.

Giải Vũ Thần ở bên dưới cũng cười khẽ một tiếng, nói: "Không cần giúp sao?" "Vậy anh tự lên đi." Nói xong, Giải Vũ Thần chống Long Văn Côn xuống đất, mượn lực nhảy vọt lên một độ cao cực lớn.

Ngay sau đó đã xuất hiện bên cạnh Diệp Phàm, Long Văn Côn cũng được hắn thu lại.

“Vừa rồi cậu còn định kéo lão Hạt tử đó một cái à?” Nghe câu hỏi này của Giải Vũ Thần, Diệp Phàm bỗng cảm thấy sau lưng lạnh toát.

Cậu đoán đây là lúc chủ nợ lớn đang tính sổ với mình.

Dù sao thì vừa rồi cậu cũng đã làm mất mặt Giải Vũ Thần trước công chúng.

Diệp Phàm lập tức chủ động vỗ tay tán thưởng Giải Vũ Thần, nói: “Thân thủ của Tiểu Hoa quả nhiên lợi hại!” “Chuyện này mà để đội tuyển quốc gia phát hiện thì còn gì bằng!” Đứng sau lưng Diệp Phàm, Lưu Bác Văn lùi lại hai bước nhỏ, nói khẽ với Triệu Trạch Minh: “Học bá, tại sao rõ ràng tôi biết đại ca lợi hại hơn một chút, nhưng vẫn cảm thấy khí trường của Giải lão bản mạnh thế nhỉ?” Triệu Trạch Minh suy nghĩ một chút, nhỏ giọng đáp: “Có lẽ đó là lý do vì sao chữ 'Gia' luôn đứng sau tên của họ đấy.” Lưu Bác Văn lại nhìn bóng lưng của Diệp Phàm, không biết nên nhắc nhở đại ca nhà mình thế nào.

Khen người ta như vậy là không đúng rồi!

Đang lúc Lưu Bác Văn lo lắng đại ca nhà mình không có thiên phú trong việc khen ngợi người khác như vậy.

Giải Vũ Thần lại nở nụ cười, trông vô cùng chân thành và vui vẻ, hỏi: “Thật sao?” Diệp Phàm lập tức gật đầu như gà mổ thóc, nói: “Đúng đúng đúng!” “Bác Văn nhi, cậu nói xem có đúng không?” Lưu Bác Văn đang lúc lo sốt vó đột ngột bị gọi tên, cũng lập tức gật đầu lia lịa: “Đúng vậy Giải lão bản!” “Động tác đó của ngài mà ở Olympic thì chắc chắn phá kỷ lục nhảy sào luôn!” Dù trong lòng Lưu Bác Văn thầm chê bai cách khen của đại ca mình, nhưng khi phải trực diện đối mặt với sự đáng sợ từ Giải Vũ Thần, cậu ta vẫn thuận theo cách khen đó mà tán dương.

Thậm chí còn chỉ rõ ra cụ thể hạng mục Olympic nào.

Tuy nhiên, Giải Vũ Thần lại không ăn bộ khen ngợi này của Lưu Bác Văn.

Hắn có chút không hài lòng nheo mắt lại nhìn Lưu Bác Văn sau lưng Diệp Phàm, hỏi ngược lại: "Olympic?" "Nhảy sào?" Lưu Bác Văn thấy phản ứng này của Giải Vũ Thần, liền cảm thấy có gì đó không ổn.

Cậu ta rụt cổ lại, vội vàng nói: "Không không không, không phải nhảy sào." "Của Giải lão bản là đẳng cấp kỹ thuật và sự tinh tế!" Lưu Bác Văn vừa nói vừa chân thành giơ ngón tay cái với Giải Vũ Thần.

Giải Vũ Thần lúc này mới có chút hài lòng rời tầm mắt nguy hiểm khỏi người Lưu Bác Văn.

Lưu Bác Văn thở phào nhẹ nhõm, cậu ta cẩn thận vỗ vỗ ngực, bắt đầu hồi tưởng xem cách khen của mình với đại ca rốt cuộc có gì khác nhau.

Chẳng lẽ Olympic mà đại ca nói với cái cậu nói không phải là một sao?

Đến cả Olympic cũng có phân biệt đẳng cấp sao?

Nghĩ đến đây, Lưu Bác Văn chợt nhớ đến kết quả của một kỳ Thế vận hội mùa đông nào đó từ âm gian chứ không phải dân gian, tiễn đưa nhân dân chứ không phải vì nhân dân trước đây.

Lại nghĩ đến sự đối lập với Thế vận hội mùa đông của Đại Việt.

Lưu Bác Văn lập tức cảm thấy, chuyện Olympic có phân cấp cũng là điều bình thường.

Nhưng hiện tại, nhìn cảnh Giải lão bản nói cười vui vẻ với đại ca nhà mình, Lưu Bác Văn bỗng nhiên vỡ lẽ.

Cậu và đại ca không phải đối mặt với cái gọi là phân cấp Olympic.

Thứ mà cậu và đại ca đối mặt chính là vấn đề tiêu chuẩn kép rõ ràng!

Đại ca cậu có được không phải là địa vị cao hơn trong bảng phân cấp Olympic, mà là một lớp kính lọc dày cộp trong mắt Giải lão bản!

Ai mà biết được câu nói ban nãy của đại ca lọt vào tai Giải lão bản thì thành ra cái nghĩa gì cơ chứ!

Cùng lúc đó, ở bên dưới.

Mọi người đối diện với khoảng cách hơn ba mét, biểu cảm trên mặt mỗi người một vẻ.

Có người giống như Giải Vũ Thần, không hề để tâm đến ba mét này, biểu cảm trên mặt rõ ràng hiện lên chữ: chỉ là ba mét thôi mà.

Ví dụ như những người như Hắc Liên Tĩnh, Trương Khải Linh và Gia Cát Thanh.

Còn những người không thuộc tuýp linh hoạt mà thuộc hệ sức mạnh như Phan Chí, Vương Nguyệt Bán và Trương Cường thì đang ước lượng độ cao ba mét.

Trong đầu họ hiện ra đủ mọi phương án leo lên, ngoại trừ việc bắt cự xà cúi đầu xuống.

Hắc Hùng đứng cạnh Trương Cường, so sánh thân hình khổng lồ của cự xà trên mặt đất, nói: "Đội trưởng, hay là chúng ta cứ cùng các vị lão tiên sinh bên viện khảo cổ ngồi trên thân xà đi?" "Độ cao thế này, leo lên leo xuống cũng là cả một vấn đề đấy." Trương Cường hỏi Hắc Hùng: "Rắn di chuyển thế nào?" Hắc Hùng dùng cánh tay mô phỏng cách rắn bò, lượn lượn vài vòng rồi nói: "Em hiểu rồi đội trưởng, không được." "Dù sao chúng ta đi xe cũng không thể ngồi trên bánh xe hay động cơ được." Hắc Hùng vừa nói vừa hạ tay xuống, lại nói: "Khải Linh Tiểu Ca với thanh Kinh Trập chẳng phải là vạn xà chi

vương sao?" "Nếu có thể nhờ Khải Linh Tiểu Ca và Kinh Trập bảo con cự xà này cúi đầu xuống một chút thì tốt rồi." Trương Cường nghe vậy cũng cùng Hắc Hùng nhìn về phía Trương Khải Linh.

Nhưng chỉ thấy lúc này, Trương Khải Linh vừa rồi còn đứng dưới đất với họ, chẳng biết từ lúc nào đã xuất hiện trên đỉnh đầu Xà Thần, đứng sóng vai cùng Diệp Phàm và Giải Vũ Thần.

Trương Cường vẫy vẫy tay với Diệp Phàm và Trương Khải Linh trên đầu rắn, hét lớn: "Tiểu Diệp tộc trưởng!

Khải Linh Tiểu Ca!" "Vị Xà Thần này có cách nào hạ thấp đầu xuống thêm chút nữa không?" Hắc Hùng có chút ngạc nhiên nhìn đội trưởng của mình, nhỏ giọng nói: "Đội trưởng, cứ thế nói ra luôn sao?" "Không cần chúng ta thử sức với độ cao này trước à?" "Chẳng phải chúng ta luôn có truyền thống không có khó khăn cũng tạo ra khó khăn để giải quyết sao?" Trương Cường nói: "Đó là đạo lý dành cho đại chúng phổ thông." "Nhưng giữa người và thần luôn có khoảng cách." Hắc Hùng như suy tư điều gì đó rồi gật đầu, tỏ ý mình đã hiểu.

Cùng lúc đó, Diệp Phàm và Trương Khải Linh trên đầu rắn cũng nhìn về phía Trương Cường.

Trương Khải Linh nắm chặt thanh Kinh Trập trong tay, dường như định hành động.

Diệp Phàm ngăn cánh tay Trương Khải Linh lại, nói: "Cho dù Xà Thần có áp sát cằm xuống đất thì khoảng cách vẫn còn cao lắm, Tiểu Ca." Nói xong, Diệp Phàm nhìn về phía Gia Cát Thanh, hay nói đúng hơn, lúc này trong mắt cậu đối phương đã biến thành một đống drama đang chờ hóng.

Cậu thấy Gia Cát Thanh đang nheo mắt cười, vẻ mặt đầy thú vị, thầm nghĩ: Gia Cát Thanh ơi Gia Cát Thanh, đúng là cái drama nào anh cũng muốn hóng một miếng mà!

Drama này mà anh cũng hóng cho được!

Rõ ràng, Gia Cát Thanh chỉ muốn xem các đồng đội xung quanh sẽ dùng cách gì để đối phó với độ cao trước mắt.

Diệp Phàm hét lên về phía Gia Cát Thanh: "Lão Thanh, anh còn không ra tay thì tôi tự làm đấy." Nghe vậy, Gia Cát Thanh lập tức lộ ra vẻ mặt hơi tiếc nuối.

Chương 602

Thấy sự thay đổi biểu cảm này của Gia Cát Thanh, Diệp Phàm không khỏi thầm mắng tên này đúng là đang hóng hớt thật.

Cho dù anh ta không dùng Thính Phong Ngâm thì cũng không thay đổi được bản chất thích hóng hớt của nhà Gia Cát.

Ngay sau đó, Gia Cát Thanh lại mỉm cười nói: "Tiểu tộc trưởng, tôi mà thể hiện thì những người khác chẳng phải không có cơ hội thể hiện sao?" Diệp Phàm đứng ở mép đầu cự xà, hờ hững gật đầu, nhẹ nhàng nói: "Đúng đúng, anh mau tranh hết hào quang về phía mình đi." Gia Cát Thanh nhận ra Tiểu tộc trưởng nhà mình hiện tại thực sự đang vội xuất phát, cũng không lãng phí thời gian nữa.

Tuy rằng ban đầu anh ta cũng là một trong những người kiên quyết muốn ngăn cản Diệp Phàm tiếp tục tiến lên.

Nhưng hiện tại, khi Tiểu tộc trưởng đã có mục tiêu bắt buộc phải hoàn thành, thì việc anh ta có thể làm tiếp theo chính là luôn kiên định đứng bên cạnh Diệp Phàm.

Quét sạch mọi chướng ngại trước mắt cho Tiểu tộc trưởng.

Bao gồm cả chuyện hiện tại.

Gia Cát Thanh bước một bước chân, ngay sau đó quát khẽ: "Cấn tự, Vân Thê." Ngay lập tức, mặt đất dưới chân Gia Cát Thanh dâng cao lên.

Nhưng không phải giống như cách Diệp Phàm làm lúc đầu là khiến cả địa mạo thay đổi.

Mà là dưới chân anh ta xuất hiện một bậc thang diện tích nhỏ.

Vừa đủ để một đến hai người bước lên đỉnh đầu cự xà.

Nhìn thấy bậc thang do Gia Cát Thanh tạo ra, Hắc Hùng không khỏi hít vào một ngụm khí lạnh.

Tuy rằng từ khi hành động cùng Diệp Phàm, hắn đã thấy rất nhiều cảnh tượng chỉ có trong phép màu.

Nhưng hiện tại, khi thấy ngoài Diệp Phàm và Trương Khải Linh ra còn có người khác có thể làm được việc này, Hắc Hùng vẫn không tránh khỏi lộ ra vẻ chấn động.

Trương Cường vỗ vai Hắc Hùng, nói: "Đây chính là khoảng cách giữa người và thần đấy." "Nhưng khi chúng ta rời khỏi nhiệm vụ lần này, đối mặt với những đồng đội và kẻ thù bên ngoài thần tích, chúng ta vẫn nên dốc toàn lực." "Được rồi, đừng có làm bộ dạng chưa thấy sự đời như thế nữa, mau chóng phối hợp với nhân viên đội khảo cổ leo lên đi." Lời của Trương Cường nghe thì bình thường nhưng lại thức tỉnh Hắc Hùng.

Họ hiện tại cũng chỉ là những phàm nhân vô tình chứng kiến kỳ tích mà thôi.

Trên con đường này, tuy có Diệp Phàm, Trương Khải Linh và cả Gia Cát Thanh dường như có năng lực ngoài khoa học để giải quyết khốn cảnh giúp họ.

Nhưng khi họ bước ra khỏi câu chuyện này, trở lại với những người bình thường xung quanh, họ vẫn phải dựa vào nỗ lực của chính mình để đối mặt và giải quyết những khó khăn đó.

Có thể làm được việc không tự phụ cũng không tự ti chính là thử thách lớn nhất khi họ đối mặt với những người như thần tiên này.

Nghĩ đến đây, Hắc Hùng cũng bừng tỉnh đại ngộ.

Theo lời Trương Cường, hắn bắt đầu công việc chuyên môn của mình, phối hợp và giúp đỡ nhân viên đội khảo cổ leo lên đỉnh.

Có bậc thang đất do Gia Cát Thanh tạo ra, việc leo lên đầu cự xà trở nên thuận tiện hơn rất nhiều.

Đây cũng là lý do tại sao ngay từ đầu Diệp Phàm đã không để cự xà hạ xuống độ cao thấp hơn.

Ngay cả Hắc Liên Tĩnh, người lúc đầu không hề lộ vẻ bối rối trước độ cao của cự xà dù chưa có bậc thang này, cũng thông qua bậc thang của Gia Cát Thanh mà leo lên đầu rắn.

Việc đưa tất cả mọi người và trang thiết bị lên đỉnh mất khoảng chưa đầy nửa giờ.

Trương Cường nhanh chóng báo cáo kết quả tất cả mọi người đã có mặt trên đầu cự xà.

Diệp Phàm đứng ở phía trước nhất, nhìn những gương mặt đã quen thuộc trong đội ngũ.

Cậu chân thành nói từ tận đáy lòng: "Tôi nhất định sẽ đưa mọi người trở về nhà bình an." "Đoạn đường còn lại sắp tới, cũng mong mọi người chỉ giáo thêm." Mọi người nhìn về phía Diệp Phàm, ánh mắt vô cùng động dung.

Trong đội ngũ, một phần là những người đã cùng hành động với Diệp Phàm trong mộ Vương Mãng.

Phần lớn còn lại là những người đã theo Diệp Phàm trong mộ dưới đáy biển.

Lúc ban đầu, khi nghe thấy tiếng nói của Diệp Phàm trong đội ngũ, họ đều chọn tin tưởng vô điều kiện.

Bởi khi đó, dù họ chưa hiểu nhiều về Diệp Phàm, nhưng thông qua phản ứng bình tĩnh của cậu trước môi trường hiện tại, dựa vào ngữ khí kiên định của cậu, kết hợp với tâm lý trốn tránh tự nhiên khi đối mặt với nguy cơ, họ sẽ vô thức chọn tin tưởng người bình tĩnh và

kiên định nhất tại hiện trường.

Mà trong giọng nói của Diệp Phàm vốn dĩ đã có một loại sức mạnh thần kỳ như vậy.

Tuy nhiên, đó chỉ là phản ứng không qua suy nghĩ của họ.

Giống như phản xạ có điều kiện của động vật khi gặp nguy hiểm, đó chỉ là phản xạ sinh học.

Còn hiện tại, họ đã hiểu nhiều hơn về Diệp Phàm.

Dù là thân phận, năng lực hay phẩm cách của Diệp Phàm.

Sau khi trải qua nhiều khía cạnh suy nghĩ và phán đoán, họ vẫn tin tưởng vô điều kiện vào lời hứa của Diệp Phàm.

Mặc dù lời hứa này đặt trong những nguy cơ sắp tới, đối với một người bình thường mà nói, là cực kỳ khó thực hiện.

Nhưng họ vẫn nguyện ý tin tưởng vô điều kiện vào lời hứa đó.

Trước kia, sự tín nhiệm của họ dành cho Diệp Phàm là không có lý do.

Hiện tại, điều đáng quý nhất là họ đã có lý do để tin tưởng Diệp Phàm, và sự tín nhiệm đó vẫn không kèm theo bất kỳ điều kiện nào.

Cho dù có lẽ kết cục cuối cùng không được viên mãn như mong đợi ban đầu.

Bạch Trường Minh bước ra từ trong đám đông, ánh mắt nhìn Diệp Phàm cũng đặc biệt nhiệt tình.

“Tiểu Diệp tộc trưởng, hãy làm những gì cậu muốn!” Bạch Trường Minh nói xong, các thành viên khác của đội khảo cổ cũng đi theo sau ông, nhao nhao hưởng ứng: “Tiểu Diệp tộc trưởng, cứ làm những gì cậu muốn đi!” “Đúng vậy Tiểu Diệp tộc trưởng!

Dù chúng tôi không giúp được gì nhiều, nhưng dù sao chúng tôi cũng là đội khảo cổ chuyên nghiệp, làm chân chạy vặt trong cổ mộ thì vẫn dư sức!" "Đúng thế!

Khảo cổ vốn dĩ là sứ mệnh của chúng tôi!

Sao có thể bị những khó khăn trên đường làm cho sợ đến mức không dám đến gần cổ mộ được chứ!" Hắc Liên Tĩnh đi đến bên cạnh Diệp Phàm, vỗ nhẹ lên vai cậu.

Tuy rằng ban đầu hắn chính là tên "phản tặc" đầu sỏ vì lo lắng cho sức khỏe của Diệp Phàm mà muốn cậu quay về.

Nhưng hiện tại, hắn vẫn chọn kiên định đứng bên cạnh Diệp Phàm.

Một mặt hắn tin tưởng vào thực lực của Diệp Phàm, mặt khác hắn cũng tin rằng mình sẽ không khoanh tay đứng nhìn bất cứ chuyện gì của Diệp Phàm, và hắn cũng luôn tin tưởng vào thực lực của chính mình.

Đó là sự tự tin đã tích lũy trên người hắn hơn một trăm năm nay.

"Tiểu Diệp tử, chúng ta đi làm thôi." "Chuyện cậu muốn làm vốn dĩ cũng là chuyện chúng tôi muốn làm." "Cậu đưa họ về nhà, tôi đưa cậu về nhà." Ở phía bên kia, Giải Vũ Thần cười một tiếng mát mẻ, nói: "Trong tình cảnh anh vẫn còn đang nợ tiền thuê nhà của tôi, cái 'về nhà' mà anh nói chắc chắn phải tính là về nhà tôi rồi." Gia Cát Thanh nghe vậy, mỉm cười híp mắt nói: "Hay là về nhà Tiểu tộc trưởng của tôi đi?

Nhà tôi trả thẳng, không nợ nần gì." Hắc Liên Tĩnh nhìn hai nhà tư bản đang kéo chỉ số KPI trung bình của đội lên cao chót vót, cười khinh miệt: "Không nợ nần và có tiền thì ghê gớm lắm chắc?" Hai kẻ vốn đã thể hiện sự chán ghét đối phương đủ đường kể từ khi bị Bạch

Hạo hiểu lầm gì đó, lúc này lại bộc phát sự ăn ý giữa những kẻ cùng loại.

Gần như đồng thanh nói: "Thế nào, đúng là ghê gớm thật đấy." "Ngại quá, đúng là ghê gớm thật." Hắc Liên Tĩnh cũng cười âm hiểm: "Học người ta nói chuyện, đúng là đồ không biết xấu hổ." Hắn không chỉ trích hai người này học nhau nói chuyện, mà là đang nói hai người này cứ bám theo lời hắn mà nói leo.

Ở một bên, Diệp Phàm cảm thấy mấy người này đấu khẩu có chút ồn ào, nhưng sau khi nghe câu nói sẽ đưa mình về nhà, trong lòng vẫn thấy ấm áp.

Đội ngũ có thể dựa vào cậu, đồng thời cậu cũng có thể hoàn toàn giao phó tấm lưng của mình cho các đồng đội.

Sẽ có người đưa cậu về nhà, và không chỉ có một người.

Tất cả mọi người đều muốn đưa cậu về nhà.

Đó chính là lý do lần này cậu tuyệt đối sẽ không để thua thêm một lần nào nữa!

Diệp Phàm ho khẽ một tiếng, ngắt lời đấu khẩu của mấy người kia, nói: "Tôi mà không có nhà chắc?" "Trước khi xuất phát, chẳng phải mọi người vốn dĩ đều ở nhà tôi sao?" Diệp Phàm đang nhắc đến Tây Linh Ấn Xã.

Chương 603

Cậu lại nói: “Nhưng mà cứ về nhà tôi đi, cũng nên về xem Niên Niên Tuế Tuế có cao thêm chút nào không, để giới thiệu với mọi người nữa.” Vừa nói, Diệp Phàm vừa nhẹ nhàng dậm chân lên đầu cự xà, nói: “Mọi người đứng vững nhé, chúng ta xuất phát thôi.” Ngay sau mệnh lệnh của Diệp Phàm, con cự xà lập tức rời khỏi chỗ cũ, lao về một hướng.

Các thành viên đội khảo cổ phải mất một lúc mới đứng vững, thích nghi được với loại phương tiện giao thông thần kỳ này.

Ngồi trên đỉnh đầu cự xà, khi nhìn xuống môi trường xung quanh trong lúc nó lao đi, họ mới thực sự hiểu được cuộc khủng hoảng mà mình vừa đối mặt là gì.

Trên mặt sa mạc lúc này không còn trống trải như lúc họ mới đến nữa.

Ngoài những loài động vật sa mạc đang chạy trốn cùng hướng với họ, còn có vô số xương trắng chồng chất luy luy!

Tuy trước đó họ đã biết sự nguy hiểm của kiến tỳ, nhưng chưa bao giờ trực tiếp đối mặt với cảnh tượng sau khi chúng quét qua như thế này.

Xương cốt của các loài động vật trên mặt đất, bất kể lớn nhỏ, tư thế chết hầu như đều giống nhau.

Rõ ràng là trạng thái bị nuốt chửng và tử vong trong nháy mắt!

Những thi cốt động vật này chắc chắn có khả năng di chuyển nhanh hơn con người nhiều, nhưng cuối cùng vẫn không thể tránh khỏi kết cục này!

Diện tích xương trắng bao phủ cũng khiến mọi người không thể tưởng tượng nổi.

Biển xương trắng xóa mênh mông trông chẳng khác nào địa ngục trần gian!

Lưu Bác Văn đứng bên cạnh Diệp Phàm, lẩm bẩm: "Đại ca, nếu anh không ra tay, liệu chúng ta có biến thành thế này không?" Diệp Phàm nhìn đống xương trắng dưới đất, tưởng tượng về giả thuyết của Lưu Bác Văn.

Hắn lắc đầu bảo: "Không đâu.

Tiểu Ca sẽ không để chúng ta thành ra thế này." Diệp Phàm nghĩ đến phương pháp dùng máu rửa sa mạc mà Trương Khải Linh định dùng lúc đầu, không khỏi nhíu mày.

Cho dù không cứu được tất cả động vật trên sa mạc, Trương Khải Linh chắc chắn cũng sẽ bôi máu của mình lên người mỗi người để bảo vệ họ.

Diệp Phàm nói với Lưu Bác Văn: "Cậu thấy con đại xà dưới chân chúng ta không?" Lưu Bác Văn gật đầu, nhớ lại lời đại ca mình nói trước đó: "Anh nói phải cứu đại xà trước." Diệp Phàm gật đầu: "Vì Xà Thần cũng đang bảo vệ các sinh vật trên sa mạc này." Lưu Bác Văn hít sâu một hơi, nhớ lại lúc ở trong hẻm núi, Xà Thần đúng là đi sau cùng.

Không phải vì nó to lớn nên hành động chậm chạp, mà là nó đang dùng cơ thể khổng lồ của mình để yểm hộ cho những con vật còn sót lại phía trước!

Cùng lúc đó, người quay phim bên cạnh Bạch Trường Minh kinh ngạc nhìn dưới chân, phấn khích nói: "Bạch giáo sư, em chưa bao giờ nghĩ có ngày mình lại được cưỡi trên một con rắn lớn thế này!

Thật là quá thần kỳ!" Bạch Trường Minh chắp tay sau lưng, lúc này với tư cách là một "người cũ" đã đi cùng Diệp Phàm qua ba lần hành động, ông vẫn có chút kiêu ngạo: "Cậu không biết đâu Tiểu Triệu.

Hồi ở mộ dưới đáy biển, chúng ta còn cưỡi nhện khổng lồ làm phương tiện di chuyển cơ.

Đó chính là điểm thần kỳ khi hành động cùng Tiểu Diệp tộc trưởng!" Ánh mắt Bạch Trường Minh hơi xa xăm, rõ ràng đang hồi tưởng lại: "Tuy đi cùng cậu ấy nguy hiểm hơn nhiều, nhưng Tiểu Diệp tộc trưởng luôn có cách khiến những thứ vốn là kẻ thù hoặc thứ muốn lấy mạng chúng ta phải phục vụ cho mình!" Anh chàng quay phim mới nghe vậy, ánh mắt lộ vẻ hâm mộ: "Thật muốn tự mình trải nghiệm một lần quá!

Bạch giáo sư, nếu sau này có hành động thế này, ngài nhất định phải gọi em nhé!

Có kinh nghiệm lần này, em cũng được coi là quay phim có kinh nghiệm trong đội rồi nhỉ?" Bạch Trường Minh nhìn vẻ ngưỡng mộ chân thành của anh ta, bỗng nhớ lại lời đạo diễn Khương giới thiệu những người mới này trước khi lên đường.

Lúc đó, đạo diễn Khương rất tự tin nói rằng dù đội của ông phải ở lại quay phim, nhưng những người mới này chắc chắn sẽ khiến đội khảo cổ hài lòng.

Bạch Trường Minh lúc ấy còn tưởng đó là lời khách sáo, không ngờ đạo diễn Khương lại nói thật.

Ví dụ như cậu quay phim này, rất hợp với đội hiện tại: có lòng hiếu kỳ mạnh mẽ và trí tưởng tượng phong phú.

Hơn nữa, trí tưởng tượng này là một thứ rất tích cực, giống như

một thanh niên xem quá nhiều phim hoạt hình, không chỉ thần kỳ mà còn có niềm tin rất lớn.

Chẳng hạn như lúc đầu cậu ta nói về việc "xuất nguyên thần".

Bạch Trường Minh là một người làm khoa học mấy chục năm, lại là giáo sư đức cao vọng trọng, đương nhiên không dễ dàng tin vào chuyện xuất nguyên thần.

Nhưng trí tưởng tượng như vậy có thể xoa dịu căng thẳng trong cơn nguy biến, nên ông cũng sẵn lòng phối hợp một cách nghiêm túc.

Quan trọng nhất là cậu ta không gây rắc rối cho đội, biết giữ sự kính sợ cơ bản trước lãnh địa xa lạ.

Như vậy sẽ không vì tò mò mà táy máy tay chân gây phiền phức.

Tuy nhiên, Bạch Trường Minh nghĩ lại hành trình vừa qua, ông có một suy luận khác: sở dĩ người mới không gây loạn, ngoài sự kính sợ ra, còn vì mức độ nguy hiểm thực tế đã vượt quá tầm mà họ có thể gây loạn.

Đó cũng là lý do khiến họ dù tò mò đến mấy cũng phải giữ lễ.

Trong khi Bạch Trường Minh đang suy nghĩ, cậu quay phim cũng đang xem bình luận trên livestream.

Cậu ta cảm khái: "Bạch giáo sư, mọi người vẫn còn nhớ những trải nghiệm trước đây của các ngài kìa!" Bạch Trường Minh nhìn sang, thấy màn hình dày đặc bình luận: "Con nhện lớn trong mộ dưới đáy biển, ai còn nhớ không!", "Mộ dưới đáy biển 101 mãi đỉnh (yyds)!", "YYDS là gì?

Y dược đại hạ à?

Đuổi cái tên dùng mạng 2G bên trên ra ngoài đi!", "Ai mà chẳng là fan cứng từ hồi mộ dưới đáy biển chứ!", "Mộ dưới đáy biển mà gọi

là fan cứng?

Phải xem từ hồi mộ Vương Mãng mới có tư cách nói câu đó!", "Nhắc đến mộ Vương Mãng là muốn rơi nước mắt!

Đó là lần đầu Tiểu Diệp tộc trưởng xuất hiện trước mắt mọi người!", "Đi từ mộ Vương Mãng đến tận đây, thực sự cảm nhận được sự tiến bộ của cậu ấy.

Đã lợi hại thế rồi mà đáng sợ nhất là vẫn còn đang tiến bộ!", "Trong mộ Vương Mãng, bên cạnh cậu ấy chẳng có phụ tá nào đáng tin cả, ai cũng cần cậu ấy bảo vệ.

Bây giờ thấy từ Khải Linh Tiểu Ca, Hắc gia đến Giải lão bản và Thanh ca đều đã xuất hiện bên cạnh cậu ấy, thật tốt quá!", "Tôi nguyện đi theo Tiểu Diệp tộc trưởng đến cùng!", "Tôi muốn chứng kiến kỳ tích Song Long cùng tồn tại ở kiếp này!", "Song Long sinh ra là để ở bên nhau mà!".

Bạch Trường Minh nhìn những bình luận hoài niệm ấy, hốc mắt hơi ẩm ướt vì cảm động.

Cậu quay phim cũng bảo: "Bạch giáo sư, em cũng muốn đi cùng Tiểu Diệp tộc trưởng đến cuối cùng!" Bạch Trường Minh an lòng gật đầu: "Được, chúng ta nhất định sẽ đi cùng cậu ấy đến cuối cùng." Vừa nói xong, cả hai và những người xung quanh đều loạng choạng lao về phía trước theo quán tính.

Sau một hồi bò với tốc độ cao, cự xà đột nhiên dừng lại.

Vì Xà Thần dừng đột ngột, mọi người trên đầu nó cũng lâm vào trạng thái im lặng trong giây lát.

Thất Đao đứng cạnh Diệp Phàm theo bản năng nhích lại gần tộc trưởng nhà mình.

Các thành viên khác cũng thận trọng nép vào nhau.

Những người vốn đứng tản mát nhanh chóng thu hẹp diện tích đội hình.

Sau khi tụ lại, họ bắt đầu bàn tán nhỏ: "Chuyện gì thế?

Sao lại dừng đột ngột vậy?", "Đúng thế, chẳng kịp chuẩn bị gì cả.", "Có phải Xà Thần không muốn chở chúng ta đi tiếp nữa không?", "Hay là phía trước gặp nguy hiểm gì rồi?" Bên cạnh, Lê Thốc cũng nhích lại gần Diệp Phàm, cậu cảnh giác nắm chặt chuôi đao Tú Xuân, sẵn sàng rút đao nếu có biến cố.

Lê Thốc hỏi nhỏ: "Tiểu tộc trưởng, sao vậy?" Diệp Phàm nhìn quanh, hỏi ngược lại Lê Thốc: "Tiểu Áp Lê, cậu không thấy ở đây có gì khác với con đường chúng ta vừa đi qua sao?

Nhìn kỹ đi, đừng vội, rất rõ ràng." Lê Thốc nhìn Diệp Phàm, cậu nhận ra Diệp Phàm không chỉ dạy cậu cách quan sát môi trường, mà là đang dạy cậu cách giữ bình tĩnh để suy nghĩ khi gặp sự cố bất ngờ.

Đây là điều Diệp Phàm luôn dạy cậu suốt dọc đường, không trực tiếp bảo cậu phải bình tĩnh mà luôn nói: "Cái này không khó, từ từ nghĩ đi." Lê Thốc hít sâu vài hơi để trấn tĩnh rồi nhìn quanh một lượt.

Xung quanh vẫn là cát vàng mênh mông như trước, chỉ có điều những loài động vật chạy cùng họ lúc nãy không biết đã biến mất từ khi nào.

Không có công trình kiến trúc nào nổi lên, cũng không có dấu vết nhân tạo.

Đó là lý do tại sao khi cự xà dừng lại, phản ứng đầu tiên của mọi người không phải là đã đến đích.

Nhưng Lê Thốc cũng phát hiện ra điểm bất thường: "Xương trắng biến mất ở đây rồi.

Dù lúc nãy xương trắng đã thưa dần, nhưng đến chỗ này thì hoàn

toàn không còn nữa.” Diệp Phàm gật đầu, kiên nhẫn hỏi: “Biết tại sao không, Áp Lê?” Lê Thốc suy nghĩ một chút rồi nói vẻ khó tin: “Chẳng lẽ... kiến tỳ chui ra từ đây?” Hắc Liên Tĩnh từ đâu thò tay ra xoa đầu Lê Thốc: “Thông minh lắm Tiểu Lê tử.” Lê Thốc lập tức gạt tay hắn ra, khí chất bình tĩnh vừa mới có được lại biến thành vẻ ngạo kiều của thiếu niên: “Đừng có gọi tôi theo kiểu gọi tiểu thái giám như thế, lão chú Hạt Tử.” Sau khi bị gạt tay, Hắc Liên Tĩnh cười với Diệp Phàm: “Xem ra đứa nhỏ này vẫn cần phải rèn luyện thêm rồi Tiểu Diệp tử, quá dễ bị tác động bởi yếu tố bên ngoài.” Thực tế lúc này Diệp Phàm cũng có tâm trạng khá phức tạp.

Vì hắn hiếm khi, hoặc chưa bao giờ nghĩ rằng cách gọi “Tiểu...

Chương 604

tử" lại là cách gọi thái giám ngày xưa.

Tuy Diệp Phàm không kỳ thị nghề nghiệp này, nhưng hắn tự hỏi tại sao trước đây mình không để ý thấy cách xưng hô này có gì sai sai?

Chẳng lẽ vì "Diệp tử" là tên mọi người hay gọi, còn Hắc Nhãn Kính lại thích tự nâng vai vế mình lên nên hắn không thấy lạ?

Giờ Lê Thốc đã phản kháng, nếu hắn không có biểu hiện gì thì chẳng phải phản ứng còn chậm hơn cả Lê Thốc sao?

CPU của Diệp Phàm bắt đầu nóng lên.

Nhưng trước khi nó quá tải, hắn đã ngừng xoắn xuýt.

Nghĩ không ra thì thôi, không chọn được thì nằm im mặc kệ, hắn quyết định giả vờ câm điếc với cái tên gọi này.

Diệp Phàm đáp lời Hắc Liên Tĩnh: "Thằng bé đã có tiến bộ rồi." Nhưng Lê Thốc lại lộ vẻ kinh ngạc.

Tuy khó chịu vì bị trêu chọc, nhưng cậu nhận ra Hắc Liên Tĩnh nói đúng!

Cảm xúc bình tĩnh mà cậu vừa tìm thấy nhờ sự dẫn dắt của Diệp Phàm đã bị Hắc Liên Tĩnh phá hủy dễ dàng!

Tuy cậu không thực sự nổi giận, nhưng sự chú ý của cậu đúng là dễ bị đánh lạc hướng.

Dù hai người kia nói bằng giọng đùa giỡn, nhưng đó đúng là vấn đề của cậu!

Lê Thốc bắt đầu cảm thấy không cam tâm.

Lần này, không cần Diệp Phàm dẫn dắt, cậu tự bình tĩnh lại và

quan sát môi trường một lần nữa.

Nơi này còn có điểm khác thường khác.

Rất nhanh, Lê Thốc đã nhận ra và hưng phấn nói với Diệp Phàm: "Tiểu tộc trưởng, em thấy rồi!

Xương trắng chỉ kéo dài về một phía!

Chỉ có con đường chúng ta vừa đi là có xương, nhưng đến đây thì hết.

Nghĩa là kiến tỳ xâm nhập theo hướng về phía chúng ta, nên phía bên kia không sao." Nói đến đây, chính Lê Thốc cũng thấy lạ: "Nhưng sao xương trắng chỉ có ở một hướng nhỉ?

Chẳng lẽ kiến tỳ có phương hướng muốn đi riêng sao?" Ánh mắt Diệp Phàm lạnh lùng: "Có người cố tình dẫn dụ kiến tỳ về hướng này." Lê Thốc hỏi: "Dẫn dụ?

Dẫn dụ kiểu gì?" Ánh mắt Diệp Phàm dừng lại trên những mẩu xương thưa thớt: "Dùng thức ăn.

Cậu có thấy vật sống nào quanh đây không?" Lê Thốc lắc đầu.

Thực tế là đám động vật sa mạc chỉ đi theo họ một đoạn ngắn rồi tản ra hướng cũ.

Đến đây thì không còn con vật nào đi theo, cũng không có sinh vật nào vốn sống ở đây.

Nghĩa là nơi này vốn dĩ không nên có xương trắng!

Việc xương trắng xuất hiện ở đây chắc chắn là do có người cố ý.

"Kiến tỳ xâm nhập về phía chúng ta vì có người đặt thức ăn của chúng ở hướng này!" Lê Thốc nhận ra điều đó và thốt lên đầy chấn động.

Cùng lúc đó, sắc mặt Quan Căn cũng trở nên cực kỳ phức tạp.

Hắn nhìn đống xương trên đất, lòng bắt đầu thấp thỏm.

May mà lúc này không ai chú ý đến sự bất thường của hắn, vì ngay khoảnh khắc sau, lớp cát dưới thân cự xà bỗng nhiên chuyển động!

Diệp Phàm lập tức hét lên: "Nhảy xuống!

Đừng để Xà Thần bị lún vào!

Cửa mộ nằm ngay trong hố cát lún này!" Trong khi Diệp Phàm nói, Xà Thần cũng đang từ từ hạ thấp đầu mình xuống, dường như muốn giảm độ cao để mọi người nhảy xuống an toàn nhất.

Tuy nhiên Diệp Phàm lại quát: "Xà Thần!

Không cần điều chỉnh nữa!

Ngài mau rời khỏi đây đi!" Lưu Bác Văn đứng cạnh Diệp Phàm nhìn độ cao dưới chân mà bủn rủn cả chân.

Họ đang ở cách mặt đất ít nhất năm sáu mét!

Lưu Bác Văn căng thẳng đến mức líu lưỡi, nghĩ đến việc phải nhảy xuống từ độ cao này theo ý đại ca, cậu không những không dám mà còn nép sát vào Diệp Phàm hơn: "Đại ca, chúng ta cứ thế nhảy xuống sao?

Hay là bảo ông Xà Thần hạ thấp thêm chút nữa?" Trong lúc đó, Xà Thần đã bắt đầu gắng sức di chuyển thân hình đồ sộ của mình ra ngoài theo lời Diệp Phàm.

Cơ thể Lưu Bác Văn chao đảo dữ dội theo chuyển động của nó.

Cậu lập tức cùng Triệu Trạch Minh bám chặt lấy nhau để giữ thăng bằng.

Đúng lúc đó, bỗng có ai đó đá một phát vào mông cậu từ phía sau.

Lưu Bác Văn định quay lại xem kẻ nào đánh lén, nhưng chưa kịp nhìn rõ thì Triệu Trạch Minh đã bị cú đá đó làm loạng choạng, kéo theo cả Lưu Bác Văn ngã nhào khỏi đầu rắn.

Cả hai cùng phát ra một tiếng hét thảm thiết trong khi rơi.

Trong lúc rơi, Lưu Bác Văn thậm chí còn kịp nghĩ xem nên buông tay Triệu Trạch Minh để bảo vệ máy quay hay nắm chặt lấy hắn để lúc chạm đất có bạn đồng hành.

Cậu chợt nhớ đến nguyên lý hai quả cầu sắt rơi tự do: nặng hay nhẹ cũng rơi cùng lúc, nên dù có giảm cân nặng cũng chẳng thay đổi được thời gian rơi.

Ngoài ra còn một lý lẽ đơn giản thô bạo hơn: họ không biết bay, cũng chẳng có khinh công, dù có thay đổi thời gian chạm đất thì việc rơi xuống đất vẫn là sự thật.

Nhưng Lưu Bác Văn chưa kịp cảm thán xong thì cả hai đã rơi vào đống cát chảy trên mặt đất.

Cơn đau do va chạm với đất cứng mà họ tưởng tượng không hề xảy ra, thay vào đó là cảm giác bị bao bọc như trong dòng nước.

Cả hai chưa kịp phản ứng gì đã lún sâu vào cát chảy.

Lưu Bác Văn nỗ lực ngóc đầu lên khỏi cát, định quay lại hỏi tội kẻ đã đạp mình xuống, thì thấy những người khác cũng lần lượt rơi xuống.

Có người chủ động nhảy như Vương Nguyệt Bán và Bạch Xà – hai bóng dáng một béo một gầy rất dễ nhận ra.

Có người bị đẩy hoặc bị đạp xuống như những thành viên đội khảo cổ mặc đồng phục giống cậu và Triệu Trạch Minh.

Sau khi tiếp đất, phản ứng của mọi người đều giống nhau: họ không bị thương vì độ cao đó nhưng đều bị lún sâu trong cát.

Cảm giác mất trọng lượng và bị cát bao vây khiến tất cả rơi vào trạng thái căng thẳng.

Người rơi cạnh Triệu Trạch Minh là một vị giáo sư già của đội khảo cổ.

Nhìn tình trạng là biết ông cũng bị đạp xuống, ông nằm úp mặt xuống đất giống Triệu Trạch Minh và Lưu Bác Văn.

Chân tay và mặt vị giáo sư đã lún sâu vào cát.

Khác với hai thanh niên, vị giáo sư vì tuổi tác nên không thể nhanh chóng ngóc đầu lên được, ông chỉ có thể dồn hết trọng tâm vào phần mông để cố ngoi lên.

Triệu Trạch Minh kinh ngạc nhìn vị giáo sư đang cố rút mông ra để kéo đầu khỏi cát.

Đây là cảnh tượng mà cả đời hắn chưa bao giờ tưởng tượng nổi, nó quá đỗi quái dị!

Chương 605

Hắn ngẩn người ra, và chính sự khựng lại đó đã giúp hắn ngừng bị lún sâu thêm.

Còn vị giáo sư bên cạnh càng vùng vẫy càng lún sâu, cát vàng đã ngập đến đùi ông.

Triệu Trạch Minh cảm thấy nếu mình không ra tay thì mông của vị giáo sư cũng sắp bị cát vùi mất!

Lúc này cử động vùng vẫy của giáo sư đã yếu dần.

Triệu Trạch Minh không rõ là do ông bị thiếu oxy hay do áp lực cát quá lớn khiến không gian cử động bị thu hẹp.

Thấy vậy, hắn cố nhoài nửa người tới để kéo vị giáo sư.

Nhưng khi đưa tay ra, Triệu Trạch Minh mới nhận ra một vấn đề nghiêm trọng: giáo sư lún sâu quá rồi, chỗ duy nhất để hắn nắm được lúc này chỉ còn cái thắt lưng của ông!

Triệu Trạch Minh lộ vẻ mặt không nỡ nhìn thẳng, nhưng mạng người quan trọng!

Đây lại là giáo sư lão thành của trường!

Nếu cứu được giáo sư lúc này, coi như hắn cũng có đóng góp xuất sắc cho công tác khảo cổ!

Suất tuyển thẳng cao học (bảo nghiên) bị mất ở mộ Vương Mãng đến giờ vẫn chưa lấy lại được.

Tuy Triệu Trạch Minh biết mình có thể thi đậu bằng thực lực, nhưng thi đậu sau khi bị hủy suất bảo nghiên thì đối với một học bá như hắn, điều đó thật chẳng vẻ vang gì.

Thi cử có thể là một con đường, nhưng tuyệt đối không được là con đường thối lui cuối cùng của hắn!

Những gì hắn đánh mất ở cổ mộ, sớm muộn gì cũng phải tự tay đòi lại!

Hiện tại chính là thời cơ tốt nhất!

Nghĩ vậy, lòng Triệu Trạch Minh bừng bừng nhiệt huyết.

Hắn dùng hết sức bình sinh vùng vẫy thoát ra khỏi cát một chút, giải phóng được nửa thân trên rồi tóm chặt lấy thắt lưng giáo sư.

Là một thư sinh nhưng nhờ niềm tin mãnh liệt và sức mạnh bột phát, Triệu Trạch Minh thật sự đã nhấc được giáo sư lên một chút!

Hắn gồng hết gân cốt, trong khi kéo giáo sư lên thì chính hắn cũng từ từ lún xuống.

Tuy nhiên, ngay sau đó, đầu Triệu Trạch Minh bỗng bị một lực cực lớn ấn xuống một đoạn.

Lực này cộng với sức hút của cát chảy khiến phần lớn cơ thể hắn lập tức lún sâu trở lại.

Vị giáo sư vừa được kéo lên một phần cũng tuột khỏi tay hắn.

Triệu Trạch Minh kháng cự lại sức mạnh đó, cố ngẩng đầu lên để xem kẻ nào dám cản trở con đường giành lại suất bảo nghiên của mình.

Vừa ngẩng đầu lên, hắn đã chạm phải đôi mắt bình tĩnh của Diệp Phàm.

"Diệp Phàm?" Triệu Trạch Minh hỏi với vẻ chất vấn từ tận đáy lòng.

Hắn thực sự không tin Diệp Phàm sẽ làm chuyện hại họ.

Lời hứa đưa mọi người về nhà của Diệp Phàm trước khi xuất phát đã khiến Triệu Trạch Minh tin tưởng vô điều kiện.

Vì vậy khi thấy người ngăn mình cứu giáo sư là Diệp Phàm, sự nghi hoặc trong lòng hắn lập tức lấn át cả nỗi bất mãn.

Hắn thậm chí còn nghĩ người đang ấn đầu mình xuống cát không phải là Diệp Phàm thật.

Trong lúc nghi hoặc, cơ thể Triệu Trạch Minh chỉ còn hở mỗi đôi vai.

Hắn cố rướn cổ để có không gian nói chuyện, hỏi: "Cậu là ai?" Lúc này, Diệp Phàm đã đạp hết những thành viên không kịp phản ứng xuống cát chảy trước khi cự xà rút lui.

Nghe câu hỏi của Triệu Trạch Minh, hắn cũng thấy khó hiểu.

Hắn đưa tay sờ sờ mặt mình, cảm nhận đường nét không có gì khác ngày thường, rồi nghiêm túc trả lời: "Tôi là bạn cùng khóa đại học của cậu, là học trưởng cấp trên của cậu ở bậc thạc sĩ, là người ủy thác của sinh viên các cậu, Diệp Phàm." Nghe Diệp Phàm liệt kê một loạt danh phận đó, Triệu Trạch Minh cảm thấy tim mình bị đâm ba nhát đau điếng.

Nhưng vẻ mặt Diệp Phàm lúc này lại rất nghiêm túc, không có vẻ gì là đang khoe khoang hay mỉa mai, chỉ đơn giản là đang thuật lại sự thật.

Qua câu trả lời đó, Triệu Trạch Minh tin chắc người đang ấn đầu mình xuống chính là bản thân Diệp Phàm – một kẻ có thể đâm người khác một cách tỉnh bơ, đúng là khắc tinh của mọi loại người hung hãn!

Triệu Trạch Minh hít sâu vài hơi để điều chỉnh trạng thái trong cát.

Qua quan sát, hắn thấy Diệp Phàm thực ra là người khá dễ nói

chuyện.

Đó là phẩm chất đáng quý của một kẻ mạnh, và chỉ khi có phẩm chất đó mới xứng là kẻ mạnh thực thụ.

Triệu Trạch Minh thầm cảm thấy may mắn vì Diệp Phàm là kẻ mạnh chân chính.

Trong thời gian ngắn ngủi hắn hít thở, cả người hắn đã lún xuống chỉ còn hở mỗi phần cổ trở lên.

Cảm nhận áp lực của cát bóp nghẹt cổ, lòng Triệu Trạch Minh đắng chát.

Hắn thầm nghĩ, mình thế này chẳng khác nào đang nằm trong "cơ quan thẩm định mạng văn" (truyện mạng bị cắt bỏ), chỉ được để phần từ cổ trở lên ở bên ngoài!

Những nhân vật bị "trảm" một nhát thế này chắc cũng khó chịu như hắn lúc này sao?

Đang lúc Triệu Trạch Minh định tổ chức ngôn từ để nói chuyện với Diệp Phàm theo cách của những người thông minh, tránh dùng vũ lực, thì lực tay của Diệp Phàm trên đầu hắn lại tăng thêm một chút.

"Có gì xuống dưới rồi nói, không còn thời gian đâu." Nghe câu này, tim Triệu Trạch Minh lạnh toát.

Dù Diệp Phàm nói thế, hắn vẫn mong Diệp Phàm sống lâu trăm tuổi, chứ không muốn gặp cậu ta dưới "suối vàng" sớm thế này!

Hắn bắt đầu vùng vẫy định bảo Diệp Phàm rằng nếu muốn xuống thì cứ tự xuống một mình đi.

Nhưng càng vùng vẫy, tốc độ lún càng nhanh, đến mức không cần Diệp Phàm ấn thì hắn cũng tự chìm xuống.

Triệu Trạch Minh bỗng thấy nhẹ nhõm, vì như vậy Diệp Phàm sẽ

không bị liên lụy vì ấn hắn xuống, và họ sẽ không phải gặp nhau ở "dưới đó".

Chỉ tiếc là hắn không lấy lại được suất bảo nghiên, thậm chí cả cơ hội thi cử cũng không còn.

Một học bá mà cả đời chỉ có bằng đại học, thậm chí còn chưa kịp nhận bằng tốt nghiệp!

Hắn vẫn thấy không cam tâm.

Tuy nhiên, sau một lúc chờ đợi, ý thức của Triệu Trạch Minh không hề biến mất như hắn tưởng.

Sau cảm giác mất trọng lượng vì bị cát bao bọc, hắn từ từ mở mắt ra.

Hắn nhìn môi trường "dưới đất" xung quanh.

Cái "dưới đất" này khá giống với tưởng tượng của hắn: một mảnh tối đen như mực, giơ tay không thấy rõ năm ngón.

Nhưng nơi này không hề yên tĩnh, xung quanh có tiếng xì xào bàn tán.

Triệu Trạch Minh nhận ra đó là giọng của các thành viên đội khảo cổ: "Đây là đâu?

Có ai không?", "Dương giáo thụ?

Người vừa nói là ông phải không?", "Hình như chúng ta không sao?" Đang lúc Triệu Trạch Minh tự hỏi liệu đây là ảo giác lúc lâm chung hay là sự thật, thì một giọng nói quen thuộc lọt vào tai.

Đó là vị giáo sư già mà hắn định cứu để lấy lại suất bảo nghiên.

Chương 606

Nghe giọng nói này, hắn chắc chắn mạng mình vẫn còn gắn liền với vị giáo sư ở nơi này.

Nhưng hắn không ngờ trên đời lại có nơi giống địa ngục như trong phim thế này.

Theo mô típ phim ảnh, lát nữa chắc chắn sẽ có một vùng sáng lên, rồi chủ nhân địa ngục sẽ lộ diện.

Đang lúc Triệu Trạch Minh hồi tưởng xem đời mình có tích được chút công đức nào không, hay còn tâm nguyện gì chưa hoàn thành, thì giọng nói còn quen thuộc hơn của Lưu Bác Văn vang lên: "Học bá?

Cậu đứng ngây ra đó làm gì thế?" Triệu Trạch Minh nhìn về hướng tiếng nói của Lưu Bác Văn.

Hướng đó cũng tối đen như mực, nhưng hắn thấy một ánh đèn đỏ nhỏ đang nhấp nháy, giống như một con đom đóm nhỏ giữa màn đêm.

Triệu Trạch Minh nghi hoặc hỏi: "Cậu nhìn thấy tôi à?" Vừa nói, hắn vừa theo bản năng đưa tay về phía ánh đèn đỏ đó.

Hắn tự hỏi tại sao vào giây phút cuối đời mình lại nghe thấy tiếng Lưu Bác Văn.

Chẳng lẽ cái đèn đỏ đó chính là hình ảnh đại diện của Lưu Bác Văn trong tiềm thức của hắn?

Thấy Triệu Trạch Minh quơ tay về phía mình, cái đèn đỏ liền lùi lại như muốn tránh bị chạm vào.

Lưu Bác Văn nói: "Đừng có quơ tay lung tung học bá, suýt nữa trúng vào máy quay của tôi rồi.

Ở đây tối quá, cậu không nhìn thấy gì cũng thường thôi.

May mà máy quay có chế độ quay đêm.” Vừa nói, Lưu Bác Văn vừa bật lên một luồng ánh sáng trắng cực kỳ chói mắt trước mặt Triệu Trạch Minh.

Luồng ánh sáng trắng chói mắt hiện ra trước mặt đồng thời chiếu thẳng vào mắt Triệu Trạch Minh, cũng rọi vào trong đại não hắn.

Hắn quay đầu đi che mắt lại, lập tức bắt được từ khóa quan trọng trong câu nói vừa rồi của Lưu Bác Văn: Máy ảnh có chế độ ban đêm.

Triệu Trạch Minh nhận ra nơi này có lẽ không phải địa ngục Tu La sau khi chết.

Bởi lẽ địa ngục là nơi tận cùng của huyền học, việc xuất hiện kỹ thuật hiện đại như máy ảnh là cực kỳ phi lý.

Người ta đều bảo tận cùng của khoa học là huyền học, nhưng chẳng lẽ tận cùng của huyền học lại là khoa học sao!

Triệu Trạch Minh nhắm mắt lần mò trên người, cuối cùng cũng tìm thấy đèn pin ở túi bên của ba lô.

Trong lúc hắn chạm vào đèn pin, những âm thanh xung quanh dường như cũng nhớ ra sự tồn tại của thiết bị chiếu sáng.

Xung quanh bắt đầu rải rác bật lên những ánh đèn trắng.

Trong môi trường tối đen như mực không nhìn rõ năm ngón tay, các thành viên bật đèn pin lên khi chưa biết đồng đội đang ở hướng nào.

Một vài không gian sáng lên kéo theo những tiếng kinh hô ngắn ngủi.

Nhưng sau tiếng kêu vì chói mắt đó, mọi người lập tức im lặng.

Nhờ ánh đèn pin, nhìn thấy hình ảnh dưới ánh đèn, mọi người

nhanh chóng biết được mình hiện đang ở nơi nào.

Dưới chân họ là những viên gạch xanh lạnh lẽo cứng nhắc, xung quanh là một không gian khép kín cực kỳ rộng rãi.

Và ở một hướng nào đó – lúc này họ vẫn chưa thể phân biệt được hướng nào là chính diện trong không gian này, vì mỗi người đang đứng một hướng khác nhau – đang đặt một cỗ quan tài đen kịt!

Sự chú ý của mọi người gần như bị cỗ quan tài này thu hút ngay lập tức.

Vì cỗ quan tài này khiến họ nhớ lại thân phận vốn có của mình: đội khảo cổ.

Mọi người lập tức phản ứng lại, bãi cát lún vừa rồi chính là lối vào của cổ mộ này!

Đúng như lời Diệp Phàm đã nói lúc đầu, lối vào của cổ mộ luôn di động!

Không chỉ có cự mãng xà thần có thể đưa họ đến đây là luôn di động, mà lối vào cát lún này cũng luôn di động!

Chẳng qua là nó tự vận động tại chỗ mà thôi!

Và cỗ quan tài đen kịt toàn thân kia cũng đang nhắc nhở họ rằng hiện tại họ đã đến đích: bên trong cổ mộ!

Không có bất kỳ sự chuẩn bị nào, họ vậy mà lại xuất hiện bên trong cổ mộ như thế này!

Những người vừa rồi còn nghi hoặc bất an lập tức phấn chấn tinh thần.

Triệu Trạch Minh cũng quăng cái thuyết tận cùng của khoa học là huyền học ra sau đầu, quay trở lại với khoa học.

Hắn vô thức rọi đèn pin lên phía trên.

Bởi vì trước khi đến đây, hắn cảm nhận rõ rệt một cảm giác rơi tự do cực mạnh.

Nhưng nếu trên đỉnh đầu họ là cát lún thì không gian này lại trở nên phi thường phi lý!

Không gian hợp lý phải là khi họ rơi xuống, cát lún trên đỉnh đầu cũng phải đổ xuống quy mô lớn mới đúng.

Nhưng Triệu Trạch Minh nhìn lên đỉnh đầu mình, đôi mày không khỏi nhíu lại.

Trên đỉnh đầu hắn không hề có cát lún đang đổ xuống, mà là trần gạch xanh cùng chất liệu với dưới chân.

Sau đó, Triệu Trạch Minh lại nhìn xuống dưới chân mình.

Chỉ thấy gạch xanh dưới thân không hề nhẵn nhụi.

Hắn bốc một nắm cát vàng bên cạnh, đây chính là bằng chứng cho thấy họ thực sự đã rơi xuống cùng với cát lún trên mặt đất.

Nhưng hiện tại, cát lún vốn nên xuất hiện trên đỉnh đầu lại biến mất!

Cứ thế biến mất không dấu vết!

Sau khi nhận ra điểm này, Triệu Trạch Minh vô thức nhìn quanh.

Hắn đang tìm kiếm bóng dáng của Diệp Phàm và những người khác.

Triệu Trạch Minh nhanh chóng tìm thấy Vương Nguyệt Bán và Bạch Xà.

Bên cạnh họ còn có Lưu Thương, Phan Chí cùng với Quan Cấn và Gia Cát Thanh.

Nhưng những người còn lại gồm Diệp Phàm, Trương Khải Linh,

Hách Liên Tĩnh, Giải Vũ Thần, bao gồm cả Lê Thốc và Bạch Hạo, Triệu Trạch Minh đều không thấy đâu!

Và những người này cũng có phản ứng giống Triệu Trạch Minh, đang tìm kiếm bóng dáng của mấy người kia.

Bạch Xà nhìn quanh, có chút lo lắng hỏi: "Có ai thấy Tiểu tộc trưởng đâu không?" "Vừa rồi Tiểu tộc trưởng nói gì cuối cùng?

Cậu ấy không xuống cùng chúng ta sao?" Vương Nguyệt Bán cũng đảo mắt tìm kiếm, nghe Bạch Xà hỏi thì đáp: "Vừa rồi Tiểu tộc trưởng nói, ai xuống được thì phải xuống ngay lập tức." "Phải xuống thật nhanh trước khi có biến hóa gì đó xảy ra." Phan Chí cũng gật đầu nói: "Tiểu tộc trưởng lúc đó bảo chúng ta đừng sợ cát lún, bảo chúng ta nhanh chóng giúp nhân viên đội khảo cổ đều vào trong cát." "Càng kéo dài thời gian sẽ càng gây thêm nhiều rắc rối cho Tiểu tộc trưởng." "Cho nên vừa rồi tôi đã kéo mấy nhân viên cùng nhảy vào cát lún." Phan Chí vừa nói vừa nhìn về một hướng.

Ở hướng đó có mấy nhân viên khảo cổ cũng đang nhìn Phan Chí.

Rõ ràng mấy người này chính là những người vừa bị Phan Chí đưa xuống.

Vương Nguyệt Bán nghe vậy gật đầu lia lịa: "Đúng đúng đúng, tôi cũng nghe câu đó của Tiểu tộc trưởng mới xuống nhanh như vậy." "Sao lại không thấy Tiểu tộc trưởng nhà chúng ta nhỉ?" Vương Nguyệt Bán nói đoạn dùng khuỷu tay hích Quan Cấn đang im lặng bên cạnh: "Tiểu Ca cũng không đi cùng qua đây." "Không đúng, Cửu Môn chỉ có mình cậu tới thôi à Tiểu Quan!" Quan Cấn nhìn quanh một vòng, Vương Nguyệt Bán nói quả không sai.

Trong nhóm Cửu Môn, Hách Liên Tĩnh và Giải Vũ Thần đều không có mặt.

Thành viên Cửu Môn cùng hành động lần này hiện chỉ còn mình hắn ở hiện trường.

Chương 607

"Gâu gâu gâu!" Đáp lại Vương Nguyệt Bán là vài tiếng chó sủa phát ra từ phía Quan Cấn.

Vương Nguyệt Bán nhìn cái đầu chó ló ra từ lồng ngực Quan Cấn, ngạc nhiên: "Đại Hoàng?

Mày lại về bên cạnh Tiểu Quan rồi à?" Quan Cấn vuốt ve đầu chó, thành thật nói: "Lúc cát lún xuất hiện, Kháng Hạo nhảy xuống trước." "Tôi nhảy xuống theo Kháng Hạo, mở mắt ra đã rơi xuống chỗ này rồi." Vương Nguyệt Bán – người ban đầu nhận xét Kháng Hạo quá thông minh – xoa cằm nhìn con chó trong lòng Quan Cấn, hỏi: "Đại Hoàng biết đây là lối vào sao?" Nghe Vương Nguyệt Bán lần thứ hai nhắc đến tên Đại Hoàng, Kháng Hạo cố gắng chui đầu ra khỏi lòng Quan Cấn, sủa lớn về phía Vương Nguyệt Bán mấy tiếng.

Tiếng chó sủa thanh thúy vang vọng trong không gian rộng lớn này nghe đặc biệt vang dội, khiến sự chú ý của các thành viên đội khảo cổ đều dồn về phía mấy người họ.

Mọi người cũng lập tức phát hiện ra tình trạng Diệp Phàm, Trương Khải Linh và mấy người nữa không có mặt trong mộ thất này.

Trương Cường phản ứng đầu tiên, hô lên: "Hắc Hùng, kiểm tra xem quân số hiện tại có đủ không!" Trong lúc Trương Cường dẫn theo mấy thành viên đội bảo vệ kiểm điểm quân số, Gia Cát Thanh và Vương Nguyệt Bán cũng liếc nhìn nhau.

Thấy Gia Cát Thanh nhìn mình, Vương Nguyệt Bán bước tới bên cạnh anh ta, nói: "Lão Thanh à, may mà có cậu ở đây." "Chúng ta không đến nỗi chỉ có mình tôi là quân sư ở đây." Vương Nguyệt Bán

bằng thực lực của mình chỉ dùng một câu đã đắc tội hết mấy người xung quanh.

Phan Chí lập tức phản bác: "Cậu đừng có thừa dịp Tiểu tộc trưởng không có mặt ở đây mà dát vàng lên mặt mình." "Cậu mà là quân sư cái nỗi gì, quân sư tính theo thể tích à?" Lưu Thương cũng nói theo Phan Chí: "Tôi thấy quân sư thực thụ đều không có ở chỗ chúng ta, Bàn gia ạ." Nghe Lưu Thương nói vậy, mấy người cùng lúc phóng ánh mắt sắc lẹm về phía cậu ta.

Nếu Vương Nguyệt Bán dùng một câu đắc tội hết mọi người trừ Gia Cát Thanh, thì Lưu Thương lại bằng bản lĩnh của mình dùng một câu đắc tội không chừa một ai tại hiện trường.

Không khí im lặng trong chốc lát.

Tự xưng là quân sư, Vương Nguyệt Bán cảm thán vài tiếng rồi bước đến bên cạnh Lưu Thương.

Bàn tay gã vỗ vài cái thật mạnh lên vai Lưu Thương, nói: "Thương bối nhi à." "Trong mấy anh em già chúng ta, cậu không còn nể nang ai nữa rồi đúng không?" Lưu Thương thản nhiên đáp: "Là đồng đội, đương nhiên tôi quan tâm mọi người." "Nhưng những người tôi quan tâm nhất đều không có ở đây." Vương Nguyệt Bán lại cười híp mắt vỗ thêm mấy cái vào lưng Lưu Thương, khiến cậu ta loạng choạng bước tới vài bước.

Khi sự chú ý của mọi người đều bị lời nói vừa rồi của Lưu Thương thu hút, Vương Nguyệt Bán lại quay về bên cạnh Gia Cát Thanh.

Gã nói nhỏ với anh ta: "Không hề phủ nhận nhé." Gia Cát Thanh gần như không cần thời gian phản ứng đã hiểu ngay câu nói nhỏ này của Vương Nguyệt Bán ám chỉ ai.

Gã nói không phải là việc Lưu Thương không phủ nhận chuyện không quan tâm những người còn lại, mà Vương Nguyệt Bán đang nói đến Quan Cấn.

Quan Cấn vừa rồi không hề phủ nhận suy đoán của Vương Nguyệt Bán về việc Kháng Hạo có lẽ từng đến ngôi mộ này.

Gia Cát Thanh nhìn về phía Quan Cấn.

Chỉ thấy Quan Cấn đang cười híp mắt nhìn về phía mình, ánh mắt hai người chạm nhau.

Gia Cát Thanh khẽ ho một tiếng, nói nhỏ với Vương Nguyệt Bán: "Nếu tôi không đoán sai." "Quan lão bản cũng có bản lĩnh tương tự như Thính Phong Ngâm của tôi." "Thính lực của anh ta rất tốt." Vương Nguyệt Bán chẳng hề chột dạ, gã bảo: "Nghe thấy thì nghe thấy thôi." "Tôi có nói xấu gì đâu." Vương Nguyệt Bán nói đoạn quay người lại, không đứng quay lưng về phía Quan Cấn để nói nhỏ với Gia Cát Thanh nữa.

Nhưng vẻ lo lắng trên mặt gã không hề giảm bớt.

Vương Nguyệt Bán dùng đèn pin rọi xung quanh, lẩm bẩm: "Nhưng mà nói đi cũng phải nói lại, đây rốt cuộc là cái nơi quái quỷ gì vậy?" "Chúng ta rơi từ trên xuống." Vừa nói gã vừa lia luồng sáng đèn pin lên đỉnh đầu mình: "Sao đỉnh đầu chúng ta lại bị bịt kín thế này?" "Chẳng lẽ trong lúc rơi chúng ta từng bị mất ý thức sao?" "Trên mặt đất rõ ràng là cát rơi xuống cùng lúc với chúng ta vừa nãy mà." "Tiểu tộc trưởng họ cũng không có ở đây, chẳng lẽ họ kẹt ở phía trên rồi?" Quan Cấn nói: "Không, họ chắc chắn đã xuống rồi." Vương Nguyệt Bán lại nhìn lướt qua tất cả mọi người, bao gồm cả nhân viên đội khảo cổ.

Tuy nghe có chút bi thương nhưng sự thật là vậy.

Chỉ cần nhìn qua một lượt, gã biết ngay người mình cần tìm không có trong đó.

Người gã tìm vĩnh viễn không thể lẫn vào đám đông.

Cho dù hắn có mặc bộ quần áo bình thường nhất giữa biển người mênh mông thì cũng bị người ta nhận ra ngay từ cái nhìn đầu tiên.

Còn đại bộ phận mọi người đều hòa tan vào biển người, chỉ có thể để những người thân cận nhất nhận ra bóng dáng mình.

Nhưng đối với chúng sinh mà nói, được người quan tâm mình nhận ra giữa biển người đã là đủ rồi.

Vương Nguyệt Bán hỏi: "Xuống rồi sao?" "Thế cũng không thể một lúc lạc mất nhiều người thế được." Quan Cấn nói: "Nhóm Diệp Phàm hiện tại có lẽ đang ở mộ thất khác." Ngay khi Vương Nguyệt Bán định hỏi thêm gì đó, Trương Cường đã nhanh chóng xuất hiện bên cạnh mấy người, anh ta sốt sắng nói: "Mấy vị, vừa rồi tôi và các đội viên đã kiểm tra!" "Đội ngũ của chúng ta thực sự thiếu vài người!" "Tiểu Diệp tộc trưởng, Khải Linh Tiểu Ca, Hắc gia, Giải lão bản, cô nương Bạch Hạo và cậu Lê Thốc đều không có ở đây." "Còn có Bạch giáo sư của viện khảo cổ và một thợ ảnh tân binh cũng không thấy đâu." "Vừa rồi chúng tôi đã dùng bộ đàm liên lạc nhưng họ đều không bắt máy!" Gia Cát Thanh im lặng một lúc, dưới chân anh ta lan tỏa ra một vòng sáng xanh khổng lồ.

Trong vòng sáng không hề mang theo những chữ Sinh, Tử như lúc Diệp Phàm sử dụng.

Nhưng phạm vi lan tỏa của vòng sáng lại cực lớn, từ dưới chân Gia Cát Thanh lan ra tận rìa mộ thất này.

Mấy người im lặng chờ Gia Cát Thanh phản hồi.

Nhưng sau một lúc im lặng, Gia Cát Thanh lắc đầu nói: "Tuy hiện

tại vẫn chưa biết chủ nhân ngôi mộ này là ai." "Nhưng có một điểm tôi có thể khẳng định chắc chắn với mọi người, đây không phải là tin tốt cho chúng ta." Vương Nguyệt Bán cuống quýt: "Ái chà, giờ còn tin gì xấu hơn việc không tìm thấy Tiểu tộc trưởng nữa sao?" "Lão Thanh, cậu đừng có úp úp mở mở nữa, Tiểu tộc trưởng nhà chúng ta vừa mới khỏi bệnh xong, không đặt trước mắt là tôi thực sự không yên tâm." Gia Cát Thanh nói: "Không úp mở." "Chỉ là tiêm phòng trước cho mọi người thôi." "Kỳ môn của tôi ở đây bị hạn chế." "Thực ra ngay từ khi vào sa mạc này tôi đã có cảm giác đó, toàn bộ nơi này giống như được ai đó dày công bố trí." "Không chỉ sa mạc bên ngoài, tôi nghĩ cả ngôi cổ mộ này cũng vậy." "Chủ nhân ngôi mộ hiện vẫn chưa rõ là ai." "Nhưng người thiết kế và xây dựng ngôi mộ này tuyệt đối là một người cực kỳ am hiểu về Kỳ môn." "Ít nhất là trên trình độ của tôi, và trên cả tất cả các bậc trưởng bối hiện còn sống trong gia tộc của tôi." Nghe Gia Cát Thanh nói vậy, những người xung quanh lập tức căng thẳng.

Gia Cát Thanh trong nhận thức của họ đã là người mạnh nhất về phương diện Kỳ môn ngoài Diệp Phàm.

Vậy mà người thiết kế ngôi mộ này không chỉ trên tầm Gia Cát Thanh mà còn trên cả trưởng bối của anh ta!

Gia Cát Thanh tiếp tục: "Tuy thời đại của chúng ta đang tiến bộ." "Nhưng có rất nhiều thứ đang đối mặt với nguy cơ thất truyền, thực sự đang thụt lùi." "Đặc biệt là Kỳ Môn Độn Giáp, những thứ này chỉ có thể tìm thấy dấu vết trong từng ngôi cổ mộ." Gia Cát Thanh nhìn xung quanh, mở mắt ra: "Kết luận trực tiếp nhất hiện tại là tôi không thể dùng Kỳ môn của mình để đi ra khỏi mộ thất này." "Cũng không cảm nhận được sự hiện diện của Tiểu tộc trưởng trong phạm vi này." "Kỳ môn của tôi đang nằm trong bố cục của người thiết kế." Theo lời giải thích của Gia Cát Thanh, tâm trạng mọi người ngày càng trở nên

căng thẳng.

Trương Cường nhìn mọi người một lượt rồi nói: "Các vị, tôi nghĩ việc cấp bách hiện nay là tìm được Tiểu Diệp tộc trưởng và Bạch giáo sư." "Nếu họ cũng ở bên dưới thì có khi nào họ đang ở mộ thất khác không?" "Chúng ta gần như rơi xuống từ cùng một chỗ, nhưng cũng có thể tồn tại sai số, biết đâu Tiểu Diệp tộc trưởng và họ chỉ cách chúng ta một bức tường." Trương Cường vừa nói vừa rọi đèn pin quan sát môi trường xung quanh một vòng.

Dường như anh ta đang cố gắng tìm lối ra từ những bức tường xung quanh để sang mộ thất bên cạnh tìm những người bị lạc.

Thế nhưng khi nhìn thấy môi trường xung quanh, Trương Cường không nói tiếp được nữa.

Không phải vì anh ta chưa tìm thấy lối ra, mà vì anh ta nhận ra hiện tại họ không đứng ở rìa mộ thất.

Lúc này, tuy mọi người không ở chính giữa mộ thất nhưng cũng ở vị trí khá gần trung tâm.

Bốn bức tường cách họ rất xa.

Cho nên giả thuyết anh ta vừa nói về việc có sai số khoảng cách khiến họ rơi vào hai mộ thất khác nhau là không đứng vững.

Lúc ở trên mặt đất, mọi người cơ bản đều tụ lại một chỗ.

Cho nên dù có sai số khoảng cách khiến họ rơi vào các mộ thất khác nhau thì hiện tại họ cũng phải ở vị trí gần tường mộ mới đúng.

Như vậy họ có thể dễ dàng phán đoán đồng đội ở mộ thất khác đang nằm ở hướng nào.

Nhưng hiện tại họ đang ở vị trí cách tường bốn phía một khoảng rất xa.

Vì vậy không thể có chuyện tồn tại sai số khoảng cách khi họ rơi từ trên mặt đất xuống được.

Trừ phi lúc rơi xuống họ cách nhau mười mấy mét.

Trương Cường im lặng, đôi mày nhíu chặt hơn, anh ta nghi hoặc: "Sao có thể chứ?" "Chẳng lẽ sau khi rơi xuống chúng ta còn tự di chuyển một đoạn đường sao?" Trương Cường càng nghĩ càng không hiểu nổi: "Nơi này thật quá thần kỳ." Gia Cát Thanh nói: "Đây chính là điểm thần kỳ của Kỳ Môn Độn Giáp chính tông nhất của tổ tiên." "Không biết hiện tại phía Tiểu tộc trưởng tình hình thế nào." Lưu Thương khẽ nhíu mày, mặt đầy u sầu nói: "Thực ra tôi thấy Tiểu tộc trưởng đi cùng thần tượng của tôi, có cả Tiểu Cửu gia và Hắc gia nữa, chúng ta không cần quá lo cho họ." "Có khi Tiểu tộc trưởng xuống đây không thấy chúng ta cũng đang lo lắng cho chúng ta ấy chứ." "Dù sao thì những người mạnh nhất đội ngũ phần lớn đều không ở chỗ chúng ta." Trương Cường thở dài một tiếng: "Thực ra hiện tại chúng ta cũng không chắc Tiểu Diệp tộc trưởng có ở cùng họ hay không." Nói đến đây, mặt Trương Cường lộ rõ vẻ lo lắng: "Chỉ sợ là tuy họ không ở cùng chúng ta nhưng cũng chẳng ở cùng nhau." "Đặc biệt là Bạch giáo sư và Tiểu Triệu thợ ảnh, nếu họ bị rơi lẻ loi vào một mộ thất nào đó thì biết làm thế nào cho phải." Vương Nguyệt Bán gật đầu đồng tình: "Đúng vậy, Lão Bạch với cậu thợ ảnh mà bị rơi vào một chỗ thì đúng là khá nguy hiểm." Phan Chí vỗ mạnh vào lưng Vương Nguyệt Bán một cái: "Tôi hiện giờ vẫn lo cho Tiểu tộc trưởng nhà mình nhất!" "Vạn nhất cậu ấy rơi một mình vào một chỗ thì sao?" "Tiểu tộc trưởng còn vừa mới khỏi bệnh đấy!" "Đây đúng là một cái bẫy, lúc đó chúng ta nên nghe lời Tiểu Cửu gia, dù thế nào cũng phải đưa Tiểu tộc trưởng đi cùng." Vương Nguyệt Bán bị Phan Chí vỗ cho loạng choạng mấy bước, gã quay đầu lại bảo: "Đại Phan, sao cậu dễ cuống thế." "Tôi thấy lúc cậu cuống lên chẳng khác gì

thằng nhóc ngốc Lê Thốc kia cả." "Nhắc mới nhớ, không biết thằng nhóc ngốc Lê Thốc hiện có rơi cùng chỗ với Tiểu tộc trưởng không." "Nếu tôi đoán không lầm thì đây là lần đầu thằng nhóc đó xuống mộ đúng không?" "Nó mà cũng bị lạc một mình thì cái loại 'nghé mới đẻ' này ở trong cổ mộ có khi còn không bằng Lão Bạch với cậu thợ ảnh kia đâu." "Nghé con không sợ hổ, cái loại ranh con này nếu không có người lớn chỉ bảo, cậy mình có chút bản lĩnh mà làm càn thì càng đáng lo hơn." Trương Cường nghe Vương Nguyệt Bán phân tích, tuy sự lo lắng đang chiếm ưu thế nhưng vẫn cảm thấy có gì đó sai sai.

Nhanh chóng, Trương Cường nhận ra điểm bất thường trong lời nói của Vương Nguyệt Bán.

Theo lời Vương Nguyệt Bán thì chỉ có Lê Thốc là lính mới trong cổ mộ.

Nhưng xét theo góc độ thực tế thì những người có mặt ở đây, ngoại trừ nhân viên đội khảo cổ và Trương Khải Linh, Hách Liên Tĩnh từng hành động ở mộ dưới đáy biển, thì các thành viên còn lại lẽ ra đều phải là lính mới trong cổ mộ mới đúng!

Trương Cường nghĩ đến thân thủ của mọi người, không khỏi cảm thấy có chút rợn tóc gáy.

Anh ta đột nhiên bắt đầu tự kiểm điểm xem mình đang hành động cùng với những loại người nào.

Nhưng Trương Cường cũng biết đó không phải là trọng điểm cần chú ý lúc này.

Hiện tại, sự an nguy của các thành viên đội khảo cổ và việc có hoàn thành thuận lợi nhiệm vụ hay không mới là trọng điểm cần suy nghĩ.

Trương Cường gạt bỏ những ý nghĩ gây mất đoàn kết và rợn

người đó ra khỏi đầu.

Tuy nhiên, những lời vừa rồi của Vương Nguyệt Bán và Trương Cường cùng lúc khiến mọi người lo lắng hơn.

Vì họ hoàn toàn không có thông tin gì về hiện trạng của những người khác, cũng không có cách nào liên lạc được.

Cho nên tình huống tốt nhất hiện giờ là nhóm Diệp Phàm tuy không ở cùng họ nhưng cũng không bị lạc nhau.

Còn nếu họ bị phân tán ra, như trường hợp của Bạch Trường Minh và Lê Thốc: Một bên là Bạch giáo sư và thợ ảnh, tuy có chút kinh nghiệm trong cổ mộ nhưng về chỉ số võ lực thì gần như là yếu nhất; một bên là Lê Thốc, tuy có chút võ lực nhưng hoàn toàn không biết gì về cơ quan kiến trúc cổ mộ.

Chương 608

Những người còn lại: Diệp Phàm trọng thương mới khỏi – đương nhiên việc đã thực sự bình phục hay chưa cũng chỉ là lời nói từ một phía của cậu ấy.

Bạch Hạo tuy có sức mạnh thần kỳ, chỉ số võ lực không kém cạnh đám đàn ông nhưng về đầu óc dường như chỉ ngang tầm với Lưu Bác Văn và Lê Thốc.

Trương Khải Linh tuy là một trong hai vị tộc trưởng, nhưng luồng sáng đỏ rực phát ra từ người anh ta vừa nãy cũng là một mối lo ngại không nhỏ đối với các thành viên.

Giải Vũ Thần và Hách Liên Tĩnh là những người đầu tiên bị luồng sáng đỏ từ người Trương Khải Linh làm ảnh hưởng, trên người đều mang vết thương lớn nhỏ.

Đặc biệt là Hách Liên Tĩnh, đây là kiểu người mà cho dù trên người không có vết thương nào, nếu để anh ta hành động một mình cũng đủ khiến người ta lo lắng.

Chỉ có điều sự lo lắng đó không phải dành cho an nguy của Hách Liên Tĩnh, mà là cho an nguy của các bảo vật trong ngôi cổ mộ này.

Nghĩ đến đây, sắc mặt mọi người đều trở nên u sầu ở những mức độ khác nhau.

"Nghĩ kỹ lại thì dường như bất kỳ ai đi lẻ cũng đều không khiến người ta yên tâm được!" Đồng thời, các thành viên đội khảo cổ đã hoàn hồn cũng tụ tập lại phía Trương Cường.

Họ cũng phát hiện ra tình trạng những nhân vật nòng cốt của đội không có mặt tại hiện trường.

Lưu Bác Văn chạy đến đầu tiên, sốt sắng hỏi: "Trương đội trưởng, đại ca của em không ở cùng chúng ta sao?" "Em tìm một vòng rồi mà không thấy họ đâu!" Triệu Trạch Minh cũng đi bên cạnh Lưu Bác Văn, lo lắng bổ sung: "Tôi vừa nãy cũng không tìm thấy Bạch giáo sư!" Rất nhanh sau đó, các nhân viên khảo cổ khác và các đội viên bảo vệ cũng tụ lại.

Mọi người tranh nhau nói với Trương Cường: "Trương đội trưởng, người của chúng ta không đủ phải không?" "Đúng thế, tôi từ lúc xuống đã không thấy Tiểu Diệp tộc trưởng rồi, không biết sức khỏe cậu ấy đã ổn chưa." "Chúng ta thực sự rơi từ trên xuống sao Trương đội?

Sao Tiểu Diệp tộc trưởng không xuống cùng chúng ta?" Hiện trường nhất thời trở nên hỗn loạn.

Đại bộ phận thành viên gần như đều hỏi về hành tung của Diệp Phàm và Trương Khải Linh.

Bởi vì hai vị tộc trưởng không có mặt là sự thiếu hụt rõ rệt nhất của đội ngũ hiện tại.

Quan Cấn lúc này dường như mới định thần lại, hắn nghe những câu hỏi ồn ào mà không khỏi cảm thán.

Bởi vì thông thường trong môi trường nguy hiểm như thế này, lo lắng cho một kẻ mạnh đồng nghĩa với việc lo lắng cho sự an toàn của chính mình khi thiếu vắng kẻ mạnh đó.

Nhưng Quan Cấn nghe nội dung mọi người bàn tán, tuy đại đa số thực sự đang nhắc đến những kẻ mạnh nhất bị mất tích, nhưng họ lại không hề lo lắng xem liệu an toàn của mình có được đảm bảo khi thiếu vắng họ hay không.

Những gì các thành viên đang lo lắng lại chính là sự an toàn của

Diệp Phàm và Trương Khải Linh!

Với tư cách là những người được bảo vệ trong đội, lúc này họ lại lo lắng hơn cho sự an toàn của những người luôn bảo vệ mình.

Sự lo lắng này chẳng liên quan gì đến khoảng cách thực lực giữa họ cả.

Quan Cấn không khỏi cảm thán, sức hút của Diệp Phàm không chỉ đơn giản là giải quyết những cuộc khủng hoảng bề nổi.

Một bên, Trương Cường nghe mọi người hỏi dồn dập, vội xua tay ra hiệu cho mọi người im lặng: "Mọi người bình tĩnh đã, im lặng một chút!" "Chúng ta cứ loạn cả lên thế này không giải quyết được vấn đề đâu!" "Mọi người nghe tôi nói đây!" Đội khảo cổ dù sao cũng là một đội ngũ chính quy, sau khi Trương Cường duy trì trật tự vài câu, mọi người nhanh chóng im lặng.

Các thành viên không nói nữa, chỉ chăm chú nghe Trương Cường nói tiếp: "Vừa nãy chúng tôi đã điểm danh, quân số của đội quả thực không đủ." "Tiểu Diệp tộc trưởng, Khải Linh Tiểu Ca, Hắc gia, Giải lão bản, cô Bạch Hạo và Lê Thốc, cùng với Bạch giáo sư của viện chúng ta và thợ ảnh Tiểu Triệu đều không có mặt." "Việc cấp bách hiện nay của chúng ta là tìm thấy họ." "Nếu tạm thời chưa tìm được, chúng ta có thể để lại ký hiệu trên đường đi, tin rằng nếu Tiểu Diệp tộc trưởng thấy ký hiệu sẽ tìm được chúng ta để hội quân." "Vậy mọi người còn nhớ lần cuối nhìn thấy những đồng đội không có mặt ở đây là họ đang làm gì không?

Có thể xác nhận họ thực sự đã xuống đây cùng chúng ta không?" Trương Cường vừa dứt lời, nhóm Vương Nguyệt Bán cũng bắt đầu suy nghĩ.

Rất nhanh, trong đội ngũ lần lượt có người trả lời.

“Tôi được đích thân Tiểu Diệp tộc trưởng đưa vào đây, đó là lần cuối tôi nhìn thấy cậu ấy!” “Tôi bị Tiểu Giải lão bản đá xuống đây, Tiểu Giải lão bản nghe Tiểu Diệp tộc trưởng bảo phải xuống hết, không được để sót một ai nên đã đá tôi xuống!” Triệu Trạch Minh cũng trả lời: “Tôi cũng bị Diệp Phàm ấn xuống.” Nói đoạn, Triệu Trạch Minh nhớ lại một chi tiết cực kỳ quan trọng, hắn lập tức kêu lên: “Tôi nhớ ra rồi, Diệp Phàm chắc chắn đã xuống!” Khi Triệu Trạch Minh hô lên một cách kích động, mọi người cũng dồn ánh mắt về phía hắn.

Triệu Trạch Minh lập tức trở thành tâm điểm của mọi ánh nhìn.

Sở dĩ nói là tâm điểm vì lúc này Lưu Bác Văn cũng hướng ống kính máy ảnh về phía Triệu Trạch Minh.

Ống kính đen ngòm cũng thiết tha như ánh mắt của Lưu Bác Văn vậy.

Triệu Trạch Minh gần như cảm thấy mình có thể nhìn thấy hàng ngàn vạn đôi mắt thiết tha phía sau máy ảnh.

Khoảnh khắc này, Triệu Trạch Minh lại nảy sinh dự cảm mãnh liệt như lúc muốn kéo lão giáo sư ra khỏi cát lún trước đó.

Triệu Trạch Minh vội vàng nói: “Trước khi bị Diệp Phàm ấn xuống cát, tôi nghe cậu ấy bảo có gì thì xuống dưới rồi nói.” “Cho nên Diệp Phàm chắc chắn cũng đã xuống, chỉ là hiện giờ không ở cùng chúng ta thôi!” Triệu Trạch Minh nói xong, nhóm Vương Nguyệt Bán cũng gật đầu.

“Nếu Tiểu tộc trưởng đã nói vậy thì chắc chắn cậu ấy sẽ xuống.” “Và một khi Tiểu tộc trưởng đã muốn xuống thì việc xuống đây chắc chắn không làm khó được cậu ấy.” “Tiểu tộc trưởng xuống mà không thấy chúng ta chắc chắn cũng đang sốt sắng tìm chúng ta đấy.” Trương Cường cũng gật đầu hỏi: “Chúng ta nên đợi tại chỗ hay để lại

ký hiệu rồi đi tìm?" Lời Trương Cường chưa dứt thì bị một đợt rung chuyển dữ dội của mặt đất ngắt quãng.

"Chuyện gì thế này?!" "Động đất à?" "Có ai dẫm phải cơ quan không?!" Mọi người vô thức hạ thấp trọng tâm.

Hiện giờ, trải nghiệm mặt đất dưới chân đột ngột rung chuyển gần như đã khắc sâu vào bản năng của các thành viên.

Cho nên họ có thể vô thức dựa vào khả năng phản ứng của mình để khom lưng hoặc ngồi xổm xuống.

Các thành viên không bị ngã nhào, cũng không vì rung chuyển mà chạy loạn khiến hiện trường rối loạn.

Đồng thời, những thành viên Thất Đao còn lại và Quan Cấn cũng lập tức cảnh giác.

Quan Cấn nhíu mày: "Không xong rồi, chắc chắn là cơ quan!" "Tất cả tạm thời đứng yên tại chỗ, đừng cử động!" Các thành viên vốn đang không chạy loạn nghe Quan Cấn nói vậy càng căng thẳng đến mức nín thở.

Bản thân Quan Cấn cũng giữ vững thân hình trong cơn rung lắc kịch liệt, hắn dùng đèn pin rọi một lượt dưới chân mọi người.

Dưới chân họ đều là những viên gạch xanh bình thường có dính chút cát, trông không có vẻ gì là bị lún xuống.

"Có ai dẫm phải cơ quan không?" Dương giáo sư lên tiếng hỏi: "Nếu chúng ta không động vào chỗ khác thì chỉ có thể là cơ quan kích hoạt theo phương thức trọng lực." "Lúc mọi người đi tới đây có cảm thấy viên gạch dưới chân bị xê dịch không?" Các thành viên đội khảo cổ đều đứng yên tại chỗ, nhìn đồng đội bên cạnh dưới ánh sáng yếu ớt.

Họ đều thấy được sự phủ định trong mắt đối phương.

Không có ai dẫm phải cơ quan.

Tuy nhiên, sự rung lắc của mộ thất ngày càng trở nên kịch liệt. "Liệu đây có phải là cơ quan không, hay là động đất vậy giáo sư Dương?" một thực tập sinh trẻ tuổi đi bên cạnh giáo sư Dương hỏi: "Vùng sa mạc này vốn nằm ở phía tây bắc núi Hạ Lan, thiên tai tự nhiên ở đây vốn đã thường xuyên xảy ra." "Có khi nào chúng ta đen đủi, vừa đến nơi thì đúng lúc gặp động đất không?" Giáo sư Dương còn chưa kịp trả lời, môi trường xung quanh đã lập tức đáp lại câu hỏi của cậu thực tập sinh đó. "Chuyện gì thế này!" Thành viên phát hiện ra tình hình đầu tiên kêu lên một tiếng.

Anh ta dùng đèn pin soi về phía trước, soi vào sự cố bất thường đang diễn ra.

Các thành viên đội khảo cổ cũng lần lượt nhìn theo hướng ánh sáng.

Chỉ thấy tại nơi đèn pin soi tới, chỗ đáng lẽ phải được ánh sáng trắng chiếu rọi thì lúc này lại biến thành một màu tối tăm.

Ở nơi mờ mịt đó đã bị khuyết mất vài phiến gạch lát nền!

Phần tối tăm đó chính là không gian bên dưới mà ánh đèn pin không thể chiếu tới. "Gạch lát nền đâu rồi?" "Có ai chú ý chỗ này không?

Vốn dĩ đã không có gạch, hay là nó biến mất trong lúc rung lắc vậy?" Mọi người lo lắng thảo luận: "Không để ý chỗ này lắm, chẳng lẽ vừa mới biến mất sao?" "Vậy trận rung lắc hiện tại chắc là do có người dẫm phải cơ quan rồi?" "Trên sàn này thực sự có cơ quan sao?

Dù có người dẫm phải thì cũng phải tìm ra cơ quan trước mới phá giải được chứ?" "Tiểu tộc trưởng và Tiểu Ca không có ở đây, Bạch giáo sư cũng không, các chuyên gia cơ quan đều vắng mặt, khó giải

quyết rồi!" "Biến mất rồi!

Mặt đất đang biến mất!

Chỗ này cũng biến mất rồi!" Nghe thấy tiếng kêu này, mọi người lại nhìn về hướng thành viên kia đang chỉ đèn pin.

Cách chỗ mặt đất vừa biến mất khoảng năm sáu mét, tình trạng tương tự cũng xảy ra.

Và hai chỗ mặt đất biến mất này, giống như trận rung lắc dữ dội lúc này, chỉ là một màn dạo đầu ngắn ngủi.

Trong tâm trạng căng thẳng của mọi người, trận rung lắc bỗng nhiên dừng lại trong thoáng chốc.

Mọi người lập tức im lặng.

Chương 609

Thế nhưng ngay khi các thành viên tưởng rằng cơn sóng gió ngắn ngủi này đã qua đi, họ còn chưa kịp thở phào thì mộ thất lại một lần nữa rung chuyển dữ dội.

Lần rung lắc này còn mạnh hơn lúc nãy nhiều.

Dù các thành viên đang cố gắng hạ thấp trọng tâm theo kinh nghiệm, nhưng sự chấn động kịch liệt vẫn khiến vài người ngã nhào xuống đất. "Mọi người hỗ trợ lẫn nhau đi!" Trương Cường nhìn các thành viên đang bắt đầu hỗn loạn, hét lớn: "Nếu là cơ quan dưới chân thì mọi người đừng loạn!" Các thành viên đội khảo cổ làm theo lời Trương Cường, dìu dắt nhau trong cơn rung lắc.

Những người vừa ngã xuống cũng lần lượt được đồng đội kéo dậy.

Nhưng rung lắc dữ dội mới chỉ là khởi đầu của cơn nguy kịch.

Giữa lúc chấn động, những thành viên vừa kịp dìu nhau đứng vững còn chưa kịp thở phào thì bên trong mộ thất đã truyền đến những âm thanh bất thường rất rõ ràng.

Âm thanh đó giòn tan và ngắn ngủi, nghe như tiếng những viên gạch va chạm vào nhau.

Theo sau âm thanh đó, ngày càng nhiều gạch xanh trên mặt đất biến mất một cách hư không! "A!" Từ một hướng đột nhiên vang lên tiếng thét chói tai của một nhân viên khảo cổ. "Tiểu Lưu!" "Bám chắc vào!" Vương Nguyệt Bán và Trương Cường vội vàng chạy về hướng phát ra tiếng động.

Chỉ thấy hai thành viên đang quỳ rạp trên mặt đất, cố gắng kéo

một người vừa bị rơi xuống chỗ gạch xanh biến mất.

Người bị rơi xuống là một nhiếp ảnh gia của đoàn phim.

Anh ta vốn có thân hình khá hộ pháp, thiết bị trên người cũng cực kỳ nặng.

Còn hai người đang cố kéo anh ta ở gần đó là một cặp thầy trò của viện khảo cổ.

Một người đã ngoài sáu mươi, người kia là một thanh niên gầy gò.

May mắn là ngay khoảnh khắc rơi xuống, anh chàng nhiếp ảnh gia đã kịp bám vào mép mặt đất nên chưa bị rơi hẳn xuống.

Tuy nhiên, hai thầy trò ở gần đó phản ứng sớm nhất lại có sự chênh lệch lớn về thể lực và hình thể so với anh nhiếp ảnh gia này.

Lúc này, dù họ có thể miễn cưỡng giữ chặt để anh ta không rơi xuống không gian vô định bên dưới, nhưng vì sự chênh lệch đó, chẳng những không kéo được anh ta lên mà ngược lại còn suýt bị kéo rơi xuống theo.

Ngoài Vương Nguyệt Bán và Trương Cường, các thành viên đội bảo an gần đó cũng nhanh chóng phản ứng.

Trước khi hai người kia kịp đến, đã có hai nhân viên bảo an cao lớn lao tới kéo anh nhiếp ảnh gia bị rơi lên.

Cùng lúc đó, Vương Nguyệt Bán và Trương Cường vừa chạy song song được vài bước cũng đồng thời dừng lại.

Hai người cực kỳ ăn ý, đồng thời kéo các thành viên bên cạnh nhảy lùi lại một bước lớn.

Ngay khi họ vừa đưa mọi người nhảy ra, mặt đất nơi họ vừa đứng đã biến mất một cách hư không!

Diện tích mặt đất biến mất cực kỳ đáng sợ, chỗ vừa rồi có tới tận

năm người đang đứng!

Tim của mấy người vừa đứng đó đập loạn xạ, cảm giác sợ hãi sau khi thoát chết bao trùm lấy họ.

Ngay khoảnh khắc đó, vài người cũng đã nhìn rõ cách thức mặt đất biến mất.

Không phải như có người đoán là ban đầu ở đó vốn trống rỗng, cũng không phải gạch xanh bị sụp xuống.

Mà là biến mất theo một cách di chuyển ngang cực kỳ thần kỳ!

Trông giống như có một sức mạnh thần bí nào đó đã rút những viên gạch xanh trên mặt đất đi vậy!

Mấy người vừa đứng đó đồng thời dùng đèn pin soi về hướng này.

Nơi gạch xanh biến mất là một khoảng không mà ánh sáng đèn pin cũng khó lòng xuyên thấu!

Khi những viên gạch này biến mất, đồng thời sẽ phát ra một chuỗi âm thanh va chạm giòn giã.

Vương Nguyệt Bán dùng đèn pin soi vào cái hố lớn đó, thử thăm dò hét lên: "Tiểu tộc trưởng!

Tiểu Ca!" "Tiểu Lê Tử!

Tiểu Bạch nha đầu!" "Dưới kia có ai không!" Cùng lúc đó, Phan Chí cũng xuất hiện phía sau Vương Nguyệt Bán, vỗ mạnh một phát lên cái lưng dày của gã, nói: "Đừng có hét lung tung!" "Cái lão béo này, Tiểu tộc trưởng làm sao mà rơi xuống đây được!" "Đến ông còn chưa rơi xuống, Tiểu tộc trưởng bọn họ có để bản thân mình rơi xuống không?" Vương Nguyệt Bán xoa xoa lưng, nhưng lại không với tới chỗ vừa bị Phan Chí vỗ, đành khô khan đáp: "Sao lại không thể?"

"Có câu khi ngươi nhìn xuống vực thẳm, thì Tiểu tộc trưởng dưới vực thẳm cũng đang nhìn ngươi đấy." "Nhìn xong rồi còn muốn hỏi ngươi xem tại sao chưa xuống đây nữa." Phan Chí lại vỗ thêm một phát vào chỗ tay gã không với tới. "Ăn nói xằng bậy cái gì thế!" Trương Cường lại đang nghiêm túc suy nghĩ về tính khả thi trong lời Vương Nguyệt Bán nói: "Lời Bàn ca có khi lại có lý đấy!" "Có lẽ lúc Tiểu tộc trưởng xuống đây, đúng lúc mặt đất ở đây mở ra?" "Nên họ đang ở tầng mộ thất ngay dưới chúng ta chăng!" Nói đến đây, Trương Cường cảm thấy mình đã tự thuyết phục được chính mình.

Anh ta bỗng nhiên vỡ lẽ, cảm thấy cách giải thích này tràn đầy sự hợp lý vô hạn.

Trương Cường hiếm khi cảm nhận được niềm vui của việc suy luận thành công trong công tác khảo cổ mộ cổ.

Cảm giác này giống như đột nhiên giải đúng một bài toán cực kỳ phức tạp vậy.

Tuy làm toán là chuyện cực kỳ đau khổ, nhưng giải được nó lại là chuyện vô cùng sảng khoái.

Trương Cường không biết mô tả cảm giác này thế nào cho đúng.

Nói một cách bình dân thì anh ta thấy dường như mình vừa mọc thêm chút não vậy!

Cảm giác "mọc não" đột ngột này thậm chí còn khiến sự căng thẳng vì suýt rơi xuống vực lúc nãy của Trương Cường tan biến đi phân nửa.

Nhưng giây tiếp theo, Phan Chí đã phũ phàng dập tắt ý tưởng của Vương Nguyệt Bán và Trương Cường: "Dựa vào thính lực của Tiểu tộc trưởng nhà ta, cậu ấy lại không nghe thấy hai cái họng loa của các ông chắc?" "Nếu Tiểu tộc trưởng thực sự ở không gian bên dưới, thì

Tiểu Ca và cậu ấy thế nào cũng phải dùng Kinh Trập ra hiệu cho chúng ta chứ." Nghe vậy, sắc mặt Vương Nguyệt Bán trở nên ngưng trọng: "Hỏng bét." "Đại Phan, không lẽ Tiểu tộc trưởng và Tiểu Ca gặp nguy hiểm dưới đó rồi sao?" "Nên mới không đáp lại tiếng gọi của Bàn gia tôi?" Phan Chí nói: "Chúng ta mới xuống được bao lâu?" "Chúng ta còn chưa đến mức không thể đáp lại tiếng gọi của đồng đội, Tiểu tộc trưởng và Tiểu Ca đều ở đó, họ có để bản thân rơi vào cảnh bất lực như vậy không?" Dù Vương Nguyệt Bán và Trương Cường đều thấy giả thuyết Diệp Phàm và Trương Khải Linh ở không gian bên dưới là rất hợp lý, nhưng lý do bác bỏ của Phan Chí cũng khiến họ vô cùng tâm phục.

Thời gian họ xuống đây rất ngắn, trong khoảng thời gian ngắn như vậy, nếu có Diệp Phàm và Trương Khải Linh hợp thủ, chưa nói đến việc đã giải quyết xong vấn đề hay chưa, nhưng ít nhất sức lực để kêu cứu chắc chắn là phải có chứ!

Đúng lúc đó, dưới chân họ đột nhiên có một luồng hồ quang màu xanh lam lướt qua.

Mấy người đồng thời trợn tròn mắt.

Vương Nguyệt Bán nói: "Không lẽ Tiểu tộc trưởng thực sự ở dưới này sao?" "Là tôi." Giọng của Gia Cát Thanh vang lên từ phía sau mọi người.

Mấy người quay đầu nhìn về hướng Gia Cát Thanh.

Chỉ thấy dưới chân Gia Cát Thanh đang lan tỏa từng vòng hào quang màu xanh lam.

Và trên con đường họ vừa đi qua cũng có hai chỗ gạch xanh đã biến mất.

Vực thẳm đen ngóm đang nhìn chằm chằm vào họ.

Sau trận rung lắc dữ dội ngắn ngủi vừa rồi, mộ thất lại một lần nữa rơi vào trạng thái tĩnh lặng như chưa có chuyện gì xảy ra.

Sau khi rung lắc ngừng lại, mọi người cũng không dám cử động loạn xạ, vì không ai biết cơ duyên dẫn đến tình huống này là gì.

Vương Nguyệt Bán quay đầu hỏi Gia Cát Thanh: "Lão Thanh, cậu kiểm tra ra được gì chưa?" Gia Cát Thanh không trả lời ngay, chỉ để những vòng sáng xanh dưới chân lan tỏa ra ngoài từng vòng một.

Vương Nguyệt Bán và những người khác cũng không thúc giục, chỉ ngoan ngoãn đứng nguyên tại chỗ đợi Gia Cát Thanh trả lời.

Rất nhanh sau đó, Gia Cát Thanh mở mắt ra.

Anh lập tức lên giọng nói: "Không xong rồi!

Tất cả mọi người xốc lại tinh thần!

Chú ý dưới chân!" Lời Gia Cát Thanh vừa dứt, mộ thất lập tức bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Chương 610

Hơn nữa lần này mức độ còn nghiêm trọng hơn cả trước đó.

Nếu trước đó chỉ là trận động đất trung bình ngắt quãng, thì hiện tại là trận động đất cấp cao kéo dài liên tục.

Đến cả Phan Chí và Vương Nguyệt Bán cũng có chút đứng không vững.

Không ít thành viên đội khảo cổ ngã lăn quay ra đất.

Nhưng vì có lời cảnh báo của Gia Cát Thanh, những người ngã xuống cũng không dám nằm lâu, ai nấy đều lập tức bò dậy ngay tại chỗ.

So với sự rung lắc kịch liệt này, điều khiến mọi người cảm thấy bị đe dọa tính mạng hơn cả là tốc độ biến mất của gạch lát sàn nhanh hơn, diện tích lớn hơn!

Tình cảnh mặt đất biến mất trong bóng tối này đã đẩy bầu không khí rợn người lên đến đỉnh điểm.

Không có bất kỳ quy luật nào, nhưng tốc độ cực kỳ nhanh.

Chẳng mấy chốc, mặt đất dưới chân các thành viên đội khảo cổ cũng bắt đầu biến mất từng mảng. "A!

Cứu với!" "Chuyện gì thế này!" "Lại là ai dẫm phải cơ quan à?

Sao cái cơ quan này cứ theo từng đợt thế!" "Bạch Xà tiên sinh!

Tiểu...!" "Phải làm sao đây?

Làm thế nào mới dừng được cơ quan này lại!" Các thành viên đội khảo cổ lập tức rơi vào hoảng loạn.

Có thành viên thậm chí còn chưa kịp nói hết câu thì mặt đất dưới

chân đã như bị một sức mạnh thần bí nào đó rút đi.

Cùng lúc đó, một vòng sáng xanh khổng lồ lan tỏa từ dưới chân Gia Cát Thanh. "Tốn tự!

Ngự Long Tại Thiên!" Ngay lập tức, một luồng gió mạnh xoáy lên trong mộ thất, tựa như một con rồng tạo thành từ gió.

Nó bay vút từ dưới lên trên, rồi nhanh chóng phân tách thành vài con rồng gió nhỏ hơn.

Sau đó chúng tản ra, dùng gió nâng những thành viên đội khảo cổ đang bị rơi xuống lên.

Cùng lúc đó, Quan Cấn hét lớn: "Tất cả mọi người!

Chạy về phía quan tài!" "Chú ý dưới chân, đừng để bị rơi xuống!" Một thành viên bảo an bên cạnh anh hỏi: "Quan tiên sinh, giờ chạy về phía quan tài thì cái quan tài đó có nguy hiểm không?" Quan Cấn lập tức trả lời: "Ít nhất thì cái quan tài này tuyệt đối không bị rơi xuống đâu!

Nhanh lên!" Quan Cấn vừa nói vừa ra hiệu cho mọi người về phía quan tài.

Các thành viên đội khảo cổ cũng chẳng kịp suy nghĩ nhiều, tất cả đều lấy lời của Quan Cấn làm chuẩn.

Khi con người rơi vào khủng hoảng và bị sự căng thẳng cực độ chi phối, lúc này giọng nói của ai kiên định nhất, họ sẽ vô thức nghe theo người đó.

Trước đây, người đó là Diệp Phàm trong mộ Vương Mãng, là Diệp Phàm và Trương Khải Linh trong mộ dưới đáy biển.

Hách Liên Tĩnh vì cặp kính râm che mất cửa sổ giao tiếp giữa người với người, lại thêm khí chất "bất bình thường" nồng nặc nên

trong mộ đáy biển, so với "song long tộc trưởng" cực kỳ đáng tin cậy là Diệp Phàm và Trương Khải Linh thì anh không được liệt vào hàng ngũ này.

Còn hiện tại, người đó là Quan Cấn.

Các thành viên đội khảo cổ nghe theo giọng nói kiên định nhất lúc này, nhanh chóng chạy về phía quan tài.

Chỉ có một mình Gia Cát Thanh, vì phải bày trận nên đóng vai trò là trận nhãn, không thể di chuyển.

Trán anh đã lấm tấm mồ hôi mịn, biểu cảm trên mặt cực kỳ ngưng trọng.

Nhưng may mắn là lần này anh đã miễn cưỡng không dùng sai quái tự.

Rất nhanh, với sự phối hợp của Gia Cát Thanh, các thành viên đội khảo cổ đã tập trung bên cạnh quan tài.

Gia Cát Thanh cũng kịp nhảy vọt sang phía bên kia ngay trước khi mặt đất dưới chân biến mất một giây.

Lúc này, con đường để anh đến bên quan tài đã biến thành những khối gạch lẻ loi cách nhau hai ba mét.

Các thành viên đội khảo cổ đứng bên cạnh quan tài đen, lo lắng nhìn về hướng Gia Cát Thanh.

Khoảng cách này đối với người bình thường là khá nguy hiểm, nhưng đối với Gia Cát Thanh thì không đáng kể.

Chỉ thấy Gia Cát Thanh lấy đà từ chỗ đứng, nhảy nhẹ nhàng và nhanh chóng lên phiến gạch xanh thứ hai trước mặt.

Ngay khi anh vừa đáp xuống, phiến gạch đó bắt đầu rung lắc dữ dội.

Gia Cát Thanh chỉ dừng lại trên mặt đất rung lắc đó chưa đầy hai giây đã lại nhảy sang phiến đất phía trước.

Theo những bước di chuyển nhẹ nhàng của Gia Cát Thanh, những viên gạch xanh phía sau anh liên tục bị rút đi.

Con đường anh vừa đi qua gần như đã biến thành vực thẳm đen ngóm trống rỗng.

Quan Cấn đứng ở ngoài cùng đám đông, anh nhìn Gia Cát Thanh đang lao về phía mình và đưa tay ra.

Gia Cát Thanh cũng đưa tay về phía Quan Cấn khi thực hiện bước nhảy cuối cùng.

Tuy nhiên, ngay khi hai bàn tay sắp chạm nhau, chuẩn bị nắm lấy đối phương thì sắc mặt Gia Cát Thanh bỗng thay đổi.

Ngay lập tức, anh thay đổi hướng giữa chừng.

Anh vặn mình nhảy ngược lại hướng Quan Cấn đang đưa tay ra, thực hiện một cú nhào lộn về phía sau.

Trong lúc đổi hướng, anh còn hét lớn về phía các thành viên đội khảo cổ ở chỗ Quan Cấn: "Cẩn thận!" Thế nhưng, sự an toàn tạm thời ở hướng Gia Cát Thanh chọn cũng chỉ là giả tượng.

Ngay khi anh vừa đáp xuống, mặt đất nơi đó cũng đã biến mất.

Đồng tử Gia Cát Thanh co rụt lại trong thoáng chốc.

Nhưng giây tiếp theo, anh đã bị một người từ phía sau ôm ngang eo nhấc bổng lên.

Kế đó, Gia Cát Thanh được người này đưa đến đáp xuống một phiến gạch lát thực sự chắc chắn.

Cùng lúc đó, các thành viên đội khảo cổ cũng trố mắt nhìn cảnh tượng trước mắt.

Chỉ thấy ngay khoảnh khắc Gia Cát Thanh nhảy sang hướng khác, Quan Cấn – người mà trong mắt họ vốn là một trí thức nho nhã, không hề có sức chiến đấu như đám thực tập sinh – lại lao vút ra như một mũi tên rời cung!

Hình ảnh đó so với một Quan Cấn mà họ quen biết thường ngày hoàn toàn như hai người khác nhau!

Động tác của anh gọn gàng, dứt khoát và vô cùng sắc bén, không hề có chút động tác thừa nào, trông cực kỳ chuyên nghiệp.

Sau khi lao ra, Quan Cấn đã chuẩn xác ôm lấy eo Gia Cát Thanh khi anh sắp rơi xuống.

Anh đưa Gia Cát Thanh bay qua một khoảng không, đáp xuống một vùng mặt đất xa hơn, đứng đối diện với các thành viên đội khảo cổ ở chỗ quan tài đen cách đó bốn năm mét.

Bạch Xà và Phan Chí – những người chậm hơn Quan Cấn một bước – đứng nguyên tại chỗ, kịp thời dừng các động tác chuẩn bị của mình lại.

Cả Vương Nguyệt Bán và Lưu Thương đều lộ vẻ kinh ngạc nhìn về phía Quan Cấn.

Vì không ai có thể đoán được tại sao trước đó Quan Cấn lại che giấu thực lực như vậy.

Chương 611

Rõ ràng từ trước đến nay, Quan Cấn trong đội luôn thể hiện mình là một thư sinh yếu đuối "trói gà không chặt"!

Đặc biệt là Vương Nguyệt Bán, người ngay từ đầu đã thấy con chó Kháng Hạo mà Quan Cấn mang theo quá thông minh so với một con chó.

Gã chỉ sững sờ trong giây lát rồi lập tức chấp nhận thiết lập "Quan Cấn biết võ công" này.

Những người khác cũng không có thời gian để chìm đắm mãi trong sự kinh ngạc về việc Quan Cấn giấu nghề.

Bởi ngay khi Quan Cấn lao ra, trong vực thẳm đen ngòm trước mặt họ đã xuất hiện rất nhiều đốm sáng đỏ.

Nhìn kỹ những đốm sáng đỏ đó, chúng là những cặp mắt có hình dạng gần giống hình tam giác ngược.

Rõ ràng có thể thấy đó là từng đôi mắt một!

Tiếng "cẩn thận" mà Gia Cát Thanh nói lúc nãy không phải bảo họ cẩn thận với Quan Cấn đang giấu nghề, mà là bảo họ cẩn thận với những đôi mắt đỏ trong vực thẳm kia!

Ngay khi Quan Cấn và Gia Cát Thanh đáp xuống vùng gạch xanh an toàn, Vương Nguyệt Bán, Bạch Xà, Lưu Thương và Phan Chí đều đồng loạt rút đao ra.

Trương Cường cũng lập tức ra lệnh nhỏ nhẹ nhưng nghiêm túc cho các thành viên đội bảo an: "Chuẩn bị đạn!" Trong đám đông vang lên một chuỗi âm thanh lên đạn dày đặc.

Một bộ phận nhân viên bảo an tiến ra vòng ngoài cùng của đám

đông.

Một bộ phận khác ở lại sát quan tài bên trong cùng để phòng hờ bất trắc từ bên trong quan tài.

Dù lúc này cơn rung lắc dữ dội trong mộ thất đã ngừng lại, nhưng không ai dám thở phào nhẹ nhõm.

Gia Cát Thanh trước tiên quay lại nói lời cảm ơn với người phía sau.

Nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt của Quan Cấn, anh cũng vô thức lộ ra vẻ kinh ngạc.

Bởi chính anh cũng không ngờ người kịp thời đưa mình đến nơi này lại là Quan Cấn – kẻ ngày thường trông đầy tâm cơ nhưng tay không tấc sắt!

Tuy nhiên, Gia Cát Thanh cũng không hề tỏ thái độ ác ý.

Bởi dù Quan Cấn có giấu nghề nhưng từ đầu đến cuối anh ta chưa từng làm gì gây hại cho đội.

Việc để lộ thực lực lúc này cũng là để cứu anh.

Gia Cát Thanh vẫn làm theo ý định ban đầu, quay lại cảm ơn Quan Cấn: "Cảm ơn nhé, Quan lão bản." Quan Cấn cũng không hề thấy khó chịu hay bối rối khi bị lộ thực lực, anh không hề hoảng loạn cũng chẳng có ý định giải thích.

Anh chỉ gật đầu một cách tự nhiên, sau đó nhìn về hướng vực thẳm, nhỏ giọng hỏi: "Mấy thứ kia là gì vậy?" Gia Cát Thanh đáp: "Không biết, có lẽ là lũ dơi trốn ở bên dưới." Nói rồi Gia Cát Thanh lại liếc nhìn Quan Cấn một cái.

Chỉ thấy lúc này Quan Cấn không còn tay không nữa, trên tay anh từ lúc nào đã có thêm một chiếc hỏa chiết tử.

Thấy hỏa chiết tử, Gia Cát Thanh khẽ nhướng mày.

Bởi thứ này đúng là thứ mà phần lớn những tay đạo mộ đời cũ hay dùng.

Thực tế thì ngay cả giới đạo mộ, thế hệ trẻ cũng không còn dùng thứ truyền thống như hỏa chiết tử nữa.

Hiện nay đã có quá nhiều thứ có thể thay thế công dụng của nó.

Chỉ có những tay đạo mộ đời trước mới còn cố chấp với những phương pháp tổ tông truyền lại.

Và thực tế chứng minh, phương pháp của tổ tông tuy phiền phức hơn công nghệ hiện đại, nhưng quả thực cũng đáng tin cậy hơn không chỉ một chút.

Nhìn thấy một Quan Cấn nho nhã, trông như "con nhà người ta" lại móc ra cái hỏa chiết tử này, Gia Cát Thanh cảm thấy còn ngạc nhiên hơn cả việc thấy người ôm mình tới đây là Quan Cấn.

Anh hỏi một câu biết rồi còn hỏi: "Đây là gì thế?" Quan Cấn vung vẩy chiếc hỏa chiết tử trong tay, nói: "Gia Cát tiên sinh là con nhà quyền quý, chắc không biết cái này." "Đây là một loại gậy mồi lửa thiên về công nghệ dân gian." "Thợ săn thường dùng nó để xua đuổi thú dữ." Gia Cát Thanh nghe Quan Cấn nói nhảm một cách nghiêm túc nhưng cũng không vạch trần.

Đúng lúc này, họ lại nghe thấy một giọng nói tuyệt đối không nên tồn tại trong ngôi mộ này. "Lão Thanh có ở đó không?!" "Có nghe thấy tôi nói không?

Gia Cát Thanh có ở đó không?" Nghe thấy giọng nói này, cả Gia Cát Thanh và Quan Cấn đều nhìn về hướng phát ra âm thanh.

Tiếng nói đó truyền tới từ đám đông đối diện họ.

Và chủ nhân của giọng nói không ai khác chính là Diệp Phàm – người đã lạc mất họ ngay khi vừa rơi xuống ngôi mộ này!

Chỉ thấy mọi người ở phía đối diện lúc này cũng đang nhìn về một hướng với vẻ mặt đầy vui mừng.

Quan Cấn và Gia Cát Thanh không biết chuyện gì đang xảy ra, cũng không biết tại sao giọng của Diệp Phàm lại xuất hiện trong mộ thất này.

Họ chỉ thấy mọi người đều đồng loạt quay đầu lại.

Mà điểm nhìn của mọi người lúc này không phải là bản thân Diệp Phàm, mà là Lưu Bác Văn!

Nghe thấy giọng của Diệp Phàm, sự căng thẳng cực độ do những đôi mắt trong bóng tối gây ra vừa rồi cũng lập tức tan biến đi quá nửa.

Chỉ cần giọng của Diệp Phàm xuất hiện là có thể mang lại cho họ sự an tâm cực lớn.

Mọi người bắt đầu sốt sắng hỏi thăm Diệp Phàm qua máy quay: "Tiểu tộc trưởng, là cậu phải không Tiểu tộc trưởng?

Hiện giờ cậu vẫn ổn chứ?" "Tiểu tộc trưởng, Tiểu Ca bọn họ có đang ở cùng cậu không?

Hiện tại họ không ở cùng chúng tôi!" "Tốt quá rồi, là giọng của Tiểu tộc trưởng!

Cậu sinh viên này, mau đưa hình ảnh Tiểu tộc trưởng cho mọi người xem với!" "Đúng vậy, Tiểu tộc trưởng, cậu đang ở đâu thế, bên này chúng tôi chẳng thấy cậu với Tiểu Ca đâu cả!" "Tiểu tộc trưởng, bên phía cậu có gặp phải cơ quan như bên này không?" Lưu Bác Văn nghe tiếng mọi người nhao nhao, mắt vẫn dán vào máy quay của mình.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy hình ảnh của Diệp Phàm trong máy quay, Lưu Bác Văn không thể tỏ ra nhẹ nhõm như những người khác chỉ mới nghe thấy tiếng.

Trước tiên cậu hét lên với máy quay vài câu: "Đại ca!

Đại ca bên đó tình hình thế nào rồi!" "Hình ảnh bên phía anh trông có vẻ không được rõ lắm đại ca ơi!" "Bạch giáo sư có đang ở cùng anh không?

Chúng em giờ cũng không tìm thấy Bạch giáo sư đâu cả." "Không đúng, hiện giờ anh có thể dùng máy quay nói chuyện trực tiếp với em, chắc chắn là anh đã tìm thấy Bạch giáo sư và sư phụ nhiếp ảnh rồi." "Bên phía anh trông... không được ổn lắm đại ca ạ!" "Anh muốn tìm Thanh ca sao?

Anh ấy với Quan lão bản hiện giờ không ở chỗ chúng em, họ đang ở phía đối diện." Những lời Lưu Bác Văn nói, nhất là hai câu cuối, khiến tâm trạng vừa mới thả lỏng của đội khảo cổ lại lập tức căng thẳng.

Triệu Trạch Minh ghé sát lại chỗ Lưu Bác Văn, nhìn thấy hình ảnh trên máy quay cũng không khỏi nhíu mày nói: "Tình hình bên chỗ Diệp Phàm còn nguy hiểm hơn bên chúng ta nhiều." Chỉ thấy trên màn hình nhỏ của máy quay với những dòng bình luận dày đặc, tất cả đều phản ánh tình thế nơi Diệp Phàm đang đứng.

Thậm chí còn nghiêm trọng hơn bên phía họ.

Hình ảnh mờ ảo bị lấp kín bởi vô số bình luận: 'Cuối cùng cũng thấy Tiểu tộc trưởng rồi, Tiểu tộc trưởng đi đâu vậy nè!', 'Cả nhà ơi, hình như đây không phải ống kính của cậu em Bác Văn đâu, tôi vẫn luôn xem Tiểu tộc trưởng qua ống kính của Bác Văn mà!', 'Tôi biết cái này, đây là ống kính của thầy Triệu đi cùng Bạch giáo sư mà, Bạch giáo sư với thầy Triệu ở cùng Tiểu tộc trưởng thì tôi cũng yên tâm

hơn phần nào.', 'Tiểu tộc trưởng, cậu đang selfie ở góc độ nào thế này?', 'Trước đây tôi cũng dùng góc độ này gọi video với người yêu, giờ đã thành người yêu cũ rồi, cảm ơn.', 'Cái góc độ này đối với người bình thường đúng là góc độ chết chóc mà!', 'Hóa ra thực sự có người đẹp bất chấp góc độ này sao?

Đây chính là yêu cầu về nhan trị của song long tộc trưởng à?', 'Đừng nói người yêu biến thành người yêu cũ, tôi dùng góc này gọi cho mẹ, mẹ tôi cúp máy sau ba phút và bảo không có đứa con nào xấu xí thế này.', 'Mẹ bạn còn để lại cho bạn ba phút tình mẫu tử ở cái góc chết chóc đó, bạn còn mong cầu gì nữa, người ta kia kìa, thật sự biến thành người yêu cũ rồi đó!', 'Xét từ góc độ phối cảnh thì cái này không hợp lý, hoàn toàn không hợp lý.', 'Số người bị Tiểu tộc trưởng làm cho tức chết vì phản khoa học còn ít sao?

Huống hồ cái phối cảnh học cỏn con này?', 'Chờ chút!

Bối cảnh sau lưng Tiểu tộc trưởng hơi lạ nha!

Có phải tôi ảo giác không?', 'Tôi cũng để ý rồi anh em ơi, sao tôi cảm giác sau lưng Tiểu tộc trưởng đang bị sạt cát vậy?', 'Mộ thất nơi Tiểu tộc trưởng đang đứng có vẻ không giống chỗ Thanh ca cho lắm!'.

Đám đông trên sóng livestream phát hiện ra, và Triệu Trạch Minh cũng phát hiện ra.

Trên màn hình nhỏ, Diệp Phàm cũng trông rất nhỏ.

Lúc này Diệp Phàm có vẻ như đang hướng ống kính về phía mình, cúi đầu nhìn vào máy quay.

Chương 612

Đây là một góc nhìn cực kỳ thử thách nhan trị đối với người bình thường.

Thậm chí theo lý thuyết phối cảnh, rất ít người có thể vượt qua thử thách ở góc độ này.

Vậy mà Diệp Phàm ở cái "góc độ chết chóc" này vẫn giữ vững được nhan trị của mình.

Có thể nói đây là một kiểu "nhan trị bá đạo" chẳng thèm để phối cảnh học vào mắt.

Tuy nhiên, dù vậy, từ hình ảnh nhỏ này vẫn có thể thấy tình trạng hiện tại của Diệp Phàm còn tệ hơn cả họ.

Bởi lúc này có một lượng lớn cát đang liên tục rơi xuống từ phía sau Diệp Phàm.

Thỉnh thoảng còn có cát chảy rơi trúng vai anh.

Nhưng may mà chất lượng vải áo của Diệp Phàm cực tốt, cát rơi trúng vai cũng không đọng lại được mà trượt theo thớ vải trơn nhẵn xuống dưới.

Vì lúc này có lẽ Diệp Phàm đang tự cầm máy quay hướng về mình, lại thêm góc độ cúi đầu nhìn vào ống kính nên Triệu Trạch Minh tạm thời vẫn chưa thấy những người khác trên màn hình.

Nhưng đúng như lời Lưu Bác Văn nói, hiện tại Diệp Phàm đang cầm máy quay vốn luôn đi theo Bạch Trường Minh, nên rất có thể Bạch Trường Minh và người nhiếp ảnh gia đó đang ở ngay cạnh Diệp Phàm.

Nghĩ đến việc Bạch Trường Minh không bị lạc lẻ loi, Triệu Trạch

Minh vẫn có thể tạm thời thở phào một chút.

Rất nhanh sau đó, từ máy quay của Lưu Bác Văn lại truyền đến giọng của Diệp Phàm.

Diệp Phàm vừa rồi có vẻ vẫn luôn theo dõi những dòng bình luận dày đặc, nên trước tiên anh trả lời vài câu hỏi mà đại đa số khán giả thắc mắc: "Chúng tôi tạm thời không sao, mọi người đừng lo." "Tiểu Ca, Hắc Nhãn Kính, Tiểu Hoa, Tiểu Áp Lê, Tiểu Bạch, Bạch giáo sư và cả chủ nhân của máy quay này đều đang ở cùng tôi, bên đó chắc chỉ thiếu mấy người chúng tôi thôi đúng không." "Chúng tôi rơi xuống dưới rồi, hiện đang gặp chút rắc rối nhỏ." Sau đó, khi nghe thấy câu nói cuối cùng của Lưu Bác Văn, Diệp Phàm trước tiên thở phào nhẹ nhõm, nói: "Lão Thanh ở cùng các cậu là được rồi." "Lão Thanh có nghe thấy tôi nói không?" "Bác Văn, đưa máy cho Lão Thanh." Lưu Bác Văn nghe đại ca nhà mình dặn dò một cách tự nhiên như vậy, không hiểu sao cứ thấy lời này nghe như kiểu: "Không sao rồi, đưa máy cho bố cậu nghe đi." Lưu Bác Văn trước tiên ngẩng đầu nhìn về phía Gia Cát Thanh, thấy khoảng cách giữa mình và anh ta tầm bốn năm mét, bèn nói: "Đại ca, tuy Thanh ca hiện giờ đang ở cùng một mộ thất với tụi em, nhưng dường như việc đưa máy quay cho anh ấy có chút khó khăn." "Đại ca bên đó thật sự ổn chứ, tụi em phải làm sao mới tìm được anh đây?" Lưu Bác Văn vừa nói xong, Gia Cát Thanh ở phía đối diện đã lớn tiếng đáp lại Diệp Phàm: "Tiểu tộc trưởng, tôi nghe được ngài nói!" "Bên đó ngài vẫn ổn chứ?

Tại sao người anh em này lại nói bên đó trông không được ổn lắm vậy?" Cùng lúc đó, Diệp Phàm vẫn còn nửa bắp chân bị chôn trong cát.

Hắn nhìn vào màn hình nhỏ của máy quay, hoàn toàn không biết mình đang hiện diện trong phòng livestream dưới góc nhìn như thế nào.

Bởi vì hắn đang xem hình ảnh truyền về từ góc máy của Lưu Bác Văn.

Nói cách khác, lúc này hắn đang theo dõi với tư cách là một khán giả.

Thông qua phản ứng trên thanh bình luận, Diệp Phàm cảm thấy góc độ hiện tại của mình chắc không có vấn đề gì, nên cũng chẳng buồn thay đổi, cứ thế dùng tư thế thoải mái nhất mà xem.

Qua ống kính của Lưu Bác Văn, có thể thấy tại nơi họ đang đứng, các thành viên đội khảo cổ đang đứng san sát bên nhau, trông cực kỳ chật chội.

Dù Diệp Phàm không biết cấu tạo cụ thể của cổ mộ này, nhưng hắn cảm thấy không gian mộ thất không nên nhỏ hẹp đến mức đó.

Việc mọi người bị ép đến mức chen chúc thế kia chứng tỏ mộ thất nơi Lưu Bác Văn đang đứng chắc chắn đã gặp rắc rối.

Diệp Phàm khẽ nhíu mày, quay đầu nói với mấy người bên cạnh: "Trong cái cổ mộ này, chúng ta tốt nhất đừng tách nhau ra hành động.

Phải nhanh chóng tìm thấy họ để hội quân." Những người đứng quanh Diệp Phàm trạng thái vẫn ổn, không ai bị thương, chỉ là trên người dính đầy cát.

Ngay cả Giải Vũ Thần vốn luôn tinh tươm, lúc này trông cũng như vừa bị lôi ra từ hố cát.

Hắc Nhãn Kính và Trương Khải Linh vì mặc đồ đen nên những vệt cát vàng trên người trông càng thêm nổi bật.

Lê Thốc và Bạch Hạo đang đỡ Bạch giáo sư đứng ở phía sau một chút, thợ quay phim cũng đứng cùng họ.

Nhưng trạng thái của mấy người này trông nhếch nhác hơn nhóm

phía trước nhiều.

Không chỉ dính đầy cát, quần áo của họ còn nhăn nhúm, đầu tóc rối bời, thậm chí trong tóc còn vương lại cả đống cát.

Trông họ thật sự chẳng khác gì vừa bò ra từ hố cát cả.

Mà thực tế, chỉ những người có mặt trong mộ thất này mới biết, họ không phải "trông như" mà là "thật sự" vừa bò ra từ hố cát.

Đặc biệt là mấy người nhếch nhác phía sau, họ thật sự đã bị chôn vùi hoàn toàn dưới cát rồi mới được kéo lên!

Chuyện này phải kể từ lúc họ còn ở trên mặt đất.

Sau khi nghe Diệp Phàm ra lệnh cho mọi người nhảy xuống từ đầu con cự xà, Thất Đao và người của Cửu Môn là những người phản ứng nhanh nhất.

Những người như Vương Nguyệt Bán và Bạch Xà đã nhảy xuống trước để tiếp ứng bên dưới.

Nhưng cũng vì nhảy xuống trước nên hiện tại họ đã bị phân tán vào các mộ thất khác nhau.

Những người như Giải Vũ Thần và Hắc Nhãn Kính, vốn là những tồn tại không cần phải quá khách sáo với bất kỳ ai, nên họ không chọn cách dắt tay nhau nhảy xuống.

Thay vào đó, họ hoặc là quăng, hoặc là đẩy, đối với những người có thể lực tốt như thợ quay phim, họ thậm chí còn dùng cả chân đạp.

Tóm lại là vứt bỏ hết mọi lễ nghi khách sáo, dùng cách nhanh nhất để khiến những người đang đứng trên đầu rắn mà do dự trước độ cao này rơi thẳng xuống vùng lưu sa bên dưới.

Đó cũng là lý do khiến họ là những người cuối cùng nhảy xuống.

Còn Lê Thốc và Bạch Hạo thì luôn theo sát Diệp Phàm.

Khi đó, Lê Thốc đã tận mắt chứng kiến Diệp Phàm tự tay ấn Triệu Trạch Minh – người được tìm cho mình làm thầy giáo tạm thời – xuống đống lưu sa, cậu liền lộ ra một biểu cảm cực kỳ khó hiểu.

Diệp Phàm liếc mắt thấy Lê Thốc đang nhìn mình với vẻ mặt phức tạp, chẳng hiểu sao lại cảm thấy hơi chột dạ.

Hắn hùng hồn nói với Lê Thốc khi cậu còn chưa lún sâu xuống: "Trẻ con đừng có nhìn.

Nhắm mắt lại rồi mau xuống dưới mà đoàn tụ với thầy của cậu đi." Ban đầu Lê Thốc cũng chẳng nghĩ ngợi gì nhiều, chỉ thấy cảnh tượng đó hơi quái dị.

Nhưng khi câu nói đó nhắm vào mình, cậu vẫn thấy có gì đó sai sai.

Tuy nhiên, nghĩ đến người nói câu đó là Diệp Phàm, bất kể là xét về quan hệ thân sơ hay khoảng cách thực lực, Lê Thốc đều đưa ra một quyết định giống nhau.

Cậu vừa lắc đầu vừa nói với Diệp Phàm: "Tôi sẽ không nói gì ra ngoài đâu!" Nghĩ đoạn, Lê Thốc cảm thấy câu trả lời đó chưa phải là tốt nhất, bèn bồi thêm: "Không đúng, vốn dĩ tôi chẳng nhìn thấy gì cả!" Diệp Phàm bị phản ứng của Lê Thốc làm cho bật cười.

Lê Thốc thấy vị Tiểu tộc trưởng nhà mình trong tình huống căng thẳng thế này mà vẫn có thể cười phá lên từ tận đáy lòng, không khỏi cảm thấy lo lắng hơn.

Tiểu tộc trưởng của họ thật sự có tố chất của một đại phản diện.

Trong thoáng chốc, Lê Thốc đã điểm lại hết một lượt các nhân vật phản diện đầy mê hoặc trong đầu mình.

Diệp Phàm không hề biết cậu thiếu niên đang ở tuổi dậy thì này đang nghĩ vẩn vơ cái gì.

Hắn cười nói: “Tiểu Áp Lê, cậu cũng biết giữ mồm giữ miệng đấy.

Đã tự giác thế thì mau xuống đi.” Diệp Phàm vừa nói vừa quan sát tình hình xung quanh.

Lúc này trên mặt đất chỉ còn lại các nhân viên của Viện khảo cổ, Bạch giáo sư và thợ quay phim bên cạnh ông.

Bạch giáo sư đang nghiêm túc an ủi cậu thợ quay phim mới: “Tiểu Triệu, đừng căng thẳng, hít thở sâu vào.

Trong môi trường lưu sa thế này, chỉ cần cậu giữ bình tĩnh là có thể kéo dài đủ thời gian để tự cứu.” Bạch giáo sư không chỉ nói lý thuyết mà còn tự mình thực hành cho cậu thợ xem.

Và ông đã thực hành thành công.

Diệp Phàm lẩm bẩm một câu: “Thành công thật kìa.

Chỉ là thành công không đúng lúc thôi.” Sau đó hắn nói với Lê Thốc: “Tiện thể đưa cả Bạch giáo sư xuống luôn đi.

Có vẻ giáo sư vẫn còn căng thẳng, cậu đi cùng ông ấy chắc ông ấy sẽ dễ chấp nhận hơn.” Lê Thốc nhìn Tiểu tộc trưởng nhà mình với vẻ cực kỳ khinh bỉ.

Cậu định hỏi một câu đại nghịch bất đạo: “Tiểu tộc trưởng, anh có nghe xem mình đang nói cái gì không?” Tuy nhiên Diệp Phàm không cho cậu cơ hội đó.

Chương 613

Hắn vừa giao nhiệm vụ cho Lê Thốc xong đã lập tức bị một sự việc ở hướng khác thu hút sự chú ý.

Lê Thốc cũng nhìn theo hướng Diệp Phàm đang quay đầu lại.

Nụ cười trên mặt Diệp Phàm đã biến mất nhanh chóng, thay vào đó là một vẻ mặt vô cùng nghiêm túc.

Lê Thốc thậm chí còn không kịp kinh ngạc trước tốc độ lật mặt của Tiểu tộc trưởng.

Lúc này, hướng Diệp Phàm đang nhìn là con Cự mãng Xà Thần vừa rút lui theo ý của hắn.

Dù nó đã nghe theo lệnh của Diệp Phàm, không làm động tác cúi đầu lãng phí thời gian để đội khảo cổ leo xuống, nhưng việc rút lui lúc này vẫn là hơi muộn.

Một phần thân thể của Cự mãng Xà Thần đã lún vào trong lưu sa.

"Tiểu Ca, đừng để Xà Thần rơi vào lưu sa!" Diệp Phàm hét lớn về phía Trương Khải Linh.

Không chỉ Trương Khải Linh mà những người còn lại chưa chìm hẳn xuống lưu sa cũng nghe thấy tiếng của Diệp Phàm.

Lúc này giọng điệu của hắn không còn vẻ đùa cợt như khi nói chuyện với Lê Thốc lúc nãy nữa.

Diệp Phàm vừa nói vừa rút Hành giả côn từ sau lưng ra.

Lê Thốc chấn kinh nhìn Hành giả côn giống như Kim Cô Bổng của Tề Thiên Đại Thánh, khi Diệp Phàm đặt nằm ngang nó trên mặt cát, nó đột nhiên trở nên to và dài hơn hẳn so với lúc còn nằm yên sau

lưng hắn!

Ngay sau đó, Diệp Phàm tì vào Hành giả côn, rút nửa thân dưới ra khỏi đống lưu sa.

Hắn đứng vững trên cây côn, chạy thẳng về phía Cự mãng Xà Thần.

Ở bên kia, Giải Vũ Thần và Hắc Nhãn Kính cũng nhờ vào vũ khí của mình như những khúc gỗ nổi trên dòng nước, mượn lực để rút thân ra khỏi chỗ lưu sa đang lún.

Đối với người bình thường, lưu sa là thứ không thể thoát khỏi, nhưng đối với mấy người này, nó dường như chẳng cấu thành chút đe dọa nào.

Sở dĩ lúc nãy họ không tự cứu là vì họ tin lời Diệp Phàm, muốn vào bên trong lưu sa càng nhanh càng tốt.

Giờ Diệp Phàm cần họ ở bên ngoài, họ liền dùng cách của mình để thoát thân.

Ở phía khác, cách Trương Khải Linh thoát khỏi lưu sa càng khiến Lê Thốc trợn mắt há mồm.

Anh chỉ ngẩng đầu nhìn lên cao một cái, giây tiếp theo liền nắm chặt thanh Kinh Trập trong tay.

Lê Thốc chỉ thấy một luồng lam quang lóe lên, Trương Khải Linh đã không còn ở trong đống cát nữa.

Trương Khải Linh, một tồn tại như một lỗi của không gian và tốc độ, đống lưu sa này căn bản không làm gì được anh.

Khi cần thoát thân, anh cũng chẳng thèm nể mặt đống cát này chút nào, hoàn toàn chẳng tốn chút sức lực đã thoát ra ngoài.

Anh là người đầu tiên xuất hiện bên cạnh con cự xà.

Lê Thốc nhìn lại thanh Tú Xuân đao của mình, quyết định vẫn làm theo cách của người bình thường.

Lúc này, khi so sánh với Trương Khải Linh, cả Giải Vũ Thần, Hắc Nhãn Kính hay thậm chí là Diệp Phàm đều đã được Lê Thốc xếp vào nhóm "người bình thường".

Lê Thốc học lỏm ngay lập tức, mượn thanh Tú Xuân đao làm vật lót chân, thành công thoát ra khỏi lưu sa.

Ở một phía khác, Bạch Hạo đã lún đến tận vai.

Nhưng sau khi nghe tiếng gọi của Tiểu tộc trưởng, cô lại dùng sức mạnh thô bạo, rút cả hai cánh tay ra khỏi cát.

Để đề phòng, Bạch Hạo đã cầm sẵn thanh Kim Ti Cửu Hoàn Đại Khảm Đao trong tay, dùng vũ khí mượn lực và sức mạnh phi thường để nhấc bổng cơ thể mình ra ngoài.

Chứng kiến cảnh tượng đó, Bạch giáo sư và cậu thợ quay phim mới đều đờ người ra vì kinh ngạc.

Cậu thợ quay phim nghe theo chỉ dẫn của Bạch giáo sư, đã bình tĩnh lại nên tốc độ lún cũng chậm đi nhiều.

Cả hai lúc này đều bị cát lấp đến ngực.

Cậu thợ hít một hơi sâu hỏi: “Đây là cách xử lý đúng đắn cho tình huống này phải không Bạch giáo sư?

Hay là cháu cũng thử dùng xem.” Cậu thợ nhìn cánh tay còn thò trên mặt cát đang cầm máy quay.

Cậu nghiến răng, cũng học theo Diệp Phàm, tì vào máy quay định mượn lực để rút người ra.

Thế nhưng, ngay khi cậu vừa có động tác đầu tiên, cơ thể không thể tránh khỏi bị cát cuốn xuống sâu hơn.

“Bạch giáo sư!

Cứu mạng!

Sao không giống như cháu tưởng tượng vậy!

Cháu làm có khác gì Tiểu Diệp tộc trưởng đâu chứ?

Chẳng lẽ tại máy quay của cháu dày quá à?” Cậu thợ quay phim hét lớn.

Bạch giáo sư thầm nghĩ chỗ khác biệt thì nhiều lắm chứ!

Ở góc độ người đứng xem, ông có thể thấy rõ sự chênh lệch cực lớn giữa động tác của cậu thợ và nhóm của Diệp Phàm.

“Cái này... cái này vẫn có điểm khác biệt.

Khả năng vận động tứ chi và kiểm soát sức mạnh cốt lõi của Tiểu Diệp tộc trưởng, so với cậu thì...” Lời của Bạch giáo sư làm cậu thợ càng thêm sốt ruột.

Cậu cảm thấy tim mình như bị ông cụ đâm một nhát đau điếng, dù ông chỉ đang nói sự thật một cách chân thành.

Cậu thợ vội nói: “Bạch giáo sư, cháu biết rồi, xin giáo sư bớt nói lại một chút ạ.” Bạch giáo sư cũng nhận ra bây giờ không phải lúc trả lời câu hỏi, cát đã lấp đến nửa cổ cậu thợ rồi.

Ông vội vàng nói: “Tiểu Triệu, đừng căng thẳng, đừng căng thẳng!

Đừng có cựa quậy, trong lưu sa càng cựa quậy thì càng dễ lún sâu!” Thế nhưng, lúc này cát đã gần như chạm tới cổ cậu thợ.

Cậu cố ép mình bình tĩnh lại trong chốc lát, hít thở sâu vài hơi.

Nhưng đến mức này rồi, tâm trí cậu đã hoàn toàn rơi vào hoảng loạn.

Sự bình tĩnh ngắn ngủi chẳng có tác dụng gì, và cậu cũng chẳng

đợi được kết quả của việc bình tĩnh đó, bản năng sinh tồn mãnh liệt lại khiến cậu vùng vẫy trong cát.

Rất nhanh sau đó, cậu thợ quay phim bị cát nhấn chìm hoàn toàn.

Bạch giáo sư ở gần đó cũng bị ảnh hưởng bởi sự biến động của lưu sa.

Dù ông đã cố gắng giữ bình tĩnh hết mức nhưng tốc độ lún vẫn không giảm.

Không lâu sau khi cậu thợ biến mất, ông cũng bị cát vùi lấp hoàn toàn.

Cùng lúc đó, những người có thực lực mạnh mẽ đến mức chẳng coi đống lưu sa ra gì đã đến bên cạnh Cự mãng Xà Thần.

Trương Khải Linh là người đầu tiên tiếp cận, anh cắm thanh Kinh Trập xuống đất.

Từ thanh đao bắt đầu lan tỏa ra những luồng lam quang, nhưng điều này cũng chỉ làm tốc độ lún của lưu sa chậm lại đôi chút, không thể ngăn chặn hoàn toàn việc Xà Thần bị lún xuống.

Chương 614

Diệp Phàm, Hắc Nhãn Kính và Giải Vũ Thần cũng nhanh chóng có mặt bên cạnh con cự xà.

Hắc Nhãn Kính lên tiếng trước: "Các cậu có biết nguyên lý đòn bẩy không?

Hay là chúng ta tìm một điểm tựa rồi bẩy Xà Thần ra ngoài nhé?" Mấy người đồng loạt nhìn Hắc Nhãn Kính với ánh mắt đầy nghi hoặc.

Hắn nhún vai nói: "Nếu các cậu nghĩ chúng ta có thể bê con Xà Thần to thế này đi thì tôi cũng sẵn lòng góp sức." Giải Vũ Thần nhìn cây Long Văn côn trong tay, bảo: "Lấy cái này làm xà beng đi." Diệp Phàm không kịp cảm thán về sự ăn ý của hai người này, hắn thấy Bạch Hạo đã chạy tới liền vẫy tay bảo: "Tiểu Bạch, cô nâng một bên!" Sau đó, hắn quay sang Giải Vũ Thần và Hắc Nhãn Kính: "Hắc Nhãn Kính, Tiểu Hoa, hai anh mau xuống dưới đi.

Tôi để ý thấy Bạch giáo sư và thợ quay phim bị rơi xuống hơi muộn!

Hai người họ giờ chắc không ở cùng đại bộ đội đâu, tôi cảm giác cơ quan bên dưới đã thay đổi rồi.

Không biết hai người họ sẽ gặp phải thứ gì bên dưới, chúng tôi sẽ xuống ngay sau!" Giải Vũ Thần và Hắc Nhãn Kính nhìn Diệp Phàm với vẻ không thể tin nổi.

Họ hiểu ý của hắn: Hắn muốn dùng tay không khiêng con cự mãng ra khỏi lưu sa!

Họ trố mắt nhìn Bạch Hạo đã theo lời Diệp Phàm đi tới phía đối

diện của con rắn.

Lúc nãy Giải Vũ Thần hiếm khi không cãi lại Hắc Nhãn Kính, là vì anh thấy ý tưởng khiêng Xà Thần đi còn phi lý hơn cả ý tưởng dùng đòn bẩy bẩy nó đi.

Nhưng khi đề nghị đó thốt ra từ miệng Diệp Phàm, cả hai lại thấy nó thật hợp lý.

Hắc Nhãn Kính nhìn Cự mãng Xà Thần, lại hỏi Diệp Phàm: "Tiểu Diệp tử, ổn không đấy?

Không cần bọn tôi ở lại giúp à?" Diệp Phàm gật đầu, đồng thời đã cúi người xuống: "Tôi và Tiểu Bạch lo được, Hắc Nhãn Kính, Tiểu Hoa, hai vị giáo sư đành nhờ vào hai anh vậy." Hắc Nhãn Kính định nói gì đó, Diệp Phàm bổ sung thêm: "Hai anh ở dưới đó cũng phải chú ý an toàn, hẹn gặp lại bên dưới.

Nếu kịp lúc, chúng ta có thể sẽ gặp nhau tại một điểm." Hắc Nhãn Kính và Giải Vũ Thần dường như nhận ra điều gì đó trong lời nói của Diệp Phàm.

Dù cả hai rất muốn ở lại giúp đỡ, nhưng ý của Diệp Phàm là nếu không nhanh, rất có thể họ sẽ bị phân tán đến những nơi khác nhau.

Mà Bạch giáo sư và thợ quay phim hiện đã bị tách khỏi những người khác, nếu họ đơn độc trong cổ mộ này thì lành ít dữ nhiều.

Hắc Nhãn Kính tiến lên một bước, nhanh chóng ôm nhẹ Diệp Phàm đang chờ tín hiệu của Bạch Hạo một cái, rồi nói: "Xuống sớm nhé Tiểu Diệp tử.

Cậu không ở cùng tôi, tôi sợ lắm." Diệp Phàm theo bản năng liếc nhìn Giải Vũ Thần đứng sau lưng Hắc Nhãn Kính.

Quả nhiên hắn thấy sắc mặt Giải Vũ Thần chẳng tốt chút nào, một đóa Giải Ngữ Hoa xinh đẹp dường như sắp tiến hóa thành hoa ăn thịt

người.

Diệp Phàm tuy hiểu thói quen tìm cảm giác an toàn từ đồng loại của Hắc Nhãn Kính, nhưng làm trò này ngay trước mặt chủ nợ thì Diệp Phàm thấy hành vi này quá nguy hiểm.

Hắn vội vỗ vai Hắc Nhãn Kính bảo: "Đừng sợ.

Tiểu Hoa là người rất ôn nhu mà.

Mau đi đi." Giải Vũ Thần nghe vậy, từ phía sau Hắc Nhãn Kính cười nhạt một tiếng.

Hắc Nhãn Kính nghe tiếng cười đó, toàn thân nổi hết da gà trước cái sự "ôn nhu" này.

Ngay sau đó, hắn cảm thấy cổ áo sau của mình bị ai đó xách bổng lên.

Giải Vũ Thần nhìn Diệp Phàm với ánh mắt rất ôn hòa, nhưng lực tay xách cổ áo Hắc Nhãn Kính thì cực kỳ mạnh bạo.

"Tiểu Diệp, hẹn gặp bên dưới.

Đợi cậu." Diệp Phàm lập tức gật đầu.

Ở bên cạnh, phía Trương Khải Linh một luồng lam quang lóe lên, giây sau đã xuất hiện cạnh Diệp Phàm, nhìn Giải Vũ Thần và Hắc Nhãn Kính, thản nhiên nói: "Nhanh lên.

Đừng lãng phí thời gian." Giải Vũ Thần và Hắc Nhãn Kính hiếm khi cảm nhận được uy nghiêm của tộc trưởng từ người Trương Khải Linh.

Anh nhìn họ với ánh mắt không chút gợn sóng, nhưng lời thúc giục ngắn ngủi vừa rồi chẳng khác nào một mệnh lệnh không thể chối từ.

Hắc Nhãn Kính nhún vai, vừa quay đầu vừa lẩm bẩm: "Còn bày

đặt dịch chuyển tới đây nữa chứ.

Biết dịch chuyển là hay lắm hả?" Vừa nói, Hắc Nhãn Kính vừa giả vờ làm một thủ thế, hai ngón tay trỏ và giữa chụm lại bắt chéo trước ngực, lầm bầm rất nhanh: "Không phải ba giây, không phải hai giây, không phải một giây, dịch chuyển tức thời!" Giải Vũ Thần "ôn nhu" lên tiếng không chút nể tình: "Não anh bị thiếu hụt à?" Lê Thốc đứng bên cạnh, để trông không giống một kẻ rảnh rỗi bị tống xuống dưới, cậu liền giả vờ bắt đầu quan sát con cự mãng: "Để tôi khiêng bên này cho." "Được rồi, để tôi khiêng bên này, Tiểu tộc trưởng, bên này cứ giao cho tôi, anh cứ yên tâm đi." "Đừng có ai tranh với tôi nhé, tôi làm được." Diệp Phàm nhìn cái là thấu tâm tư của Lê Thốc.

Hắn biết Lê Thốc vốn không phải kiểu người thiên về sức mạnh, cũng biết Tú Xuân đao là loại đao nhẹ, tuyệt đối không phải lựa chọn để khiêng Xà Thần.

Tuy nhiên, Diệp Phàm cũng không có ý định để Lê Thốc đi cùng Hắc Nhãn Kính và Giải Vũ Thần.

Dù hắn tin mình và Bạch Hạo có thể giải quyết rắc rối này nhanh chóng, nhưng vẫn có khả năng cơ quan thay đổi nhanh hơn động tác của họ, khiến họ tạm thời bị chia cắt.

Lê Thốc là thành viên nhỏ tuổi nhất và nổi loạn nhất trong Thất Đao, lại là lần đầu xuống mộ, không để cậu ở trong tầm mắt thì hắn thật sự không yên tâm.

Dù biết Hắc Nhãn Kính và Giải Vũ Thần cũng sẽ bảo vệ cậu bé này như hắn, nhưng việc Lê Thốc có chịu hợp tác với lão oan gia thuộc hàng tiền bối như Hắc Nhãn Kính hay không thì chưa biết chừng.

Hơn nữa, Diệp Phàm cũng không muốn để thành viên Thất Đao của mình đi làm bóng đèn phát sáng giữa cặp đôi Hắc Hoa đã được

chính chủ xác nhận kia.

Thế nên Diệp Phàm không lập tức vạch trần hành động giả vờ của Lê Thốc.

Giải Vũ Thần và Hắc Nhãn Kính cũng nhanh chóng thu lại vũ khí, tự mình đi vào lưu sa và biến mất.

Cùng lúc đó, Bạch Hạo cũng đã sẵn sàng.

Cô ở phía đối diện nói với Diệp Phàm: "Tiểu tộc trưởng, bên tôi xong rồi!" Nhận được tín hiệu, Diệp Phàm cũng cúi người xuống.

Lê Thốc nhìn vị trí mà mình vừa dõng dạc tuyên bố phụ trách, lộ ra vẻ mặt khổ sở.

Cậu biết đây là việc quá sức mình, nhưng dù sao lời cũng đã nói ra rồi.

Với cái tính bướng bỉnh, lời mình đã nói thì dù có gãy răng cũng phải cắn cho bằng được!

Thế là Lê Thốc cũng bấm bụng đứng vào vị trí: "Tôi cũng chuẩn bị xong rồi." Lúc này Diệp Phàm đã sẵn sàng.

Hắn hô một tiếng "ba, hai, một", rồi dùng tay không nhấc một bên cự mãng ra khỏi lưu sa, đỡ nó trên lòng bàn tay mình.

Ở bên kia, Bạch Hạo cũng giống như Diệp Phàm, thành công nâng được phía bên kia của con rắn.

Lê Thốc nhìn con cự mãng trên lòng bàn tay mình, lộ ra vẻ mặt cực kỳ chấn kinh: Cậu làm được rồi!

Bây giờ con cự mãng đang nằm trên tay cậu!

Nhưng cậu hoàn toàn không cảm nhận được chút trọng lượng nào!

Lê Thốc theo bản năng liếc nhìn mặt nạ Thanh Đồng Tướng Quân dắt bên hông.

Chẳng lẽ Quỷ Diện Tướng Quân của cậu bắt đầu phát huy sức mạnh?

Hay là việc khiêng đòn bẩy cũng có thể luyện ra thiên sinh thần lực?

Vì quá khích động, tim Lê Thốc bắt đầu đập loạn nhịp.

Ngay khi cậu đang cân nhắc nên bước chân trái hay chân phải trước, con cự mãng liền dịch chuyển rời khỏi tay cậu.

Lê Thốc nhìn lòng bàn tay trống không, rồi lại ngơ ngác nhìn theo con Cự mãng Xà Thần đang được dịch chuyển đi.

Lúc này Lê Thốc lại nghĩ, chắc không phải cậu có thần lực của Quỷ Tướng Quân đâu, mà là cậu có thể giao tiếp với động vật rồi.

Bởi vì cậu cảm thấy trong mắt con Cự mãng Xà Thần cũng lộ ra vẻ chấn kinh và ngơ ngác y hệt mình!

Con Xà Thần hóa ra đang được Tiểu tộc trưởng nhà cậu và một "nữ nhi yếu đuối" như Bạch Hạo khiêng đi!

Chương 615

May mà quá trình tiến lên của Diệp Phàm và Bạch Hạo không hoàn toàn thuận lợi.

Theo từng bước chân, chân họ lại lún sâu hơn vào lưu sa.

Dù có thanh Kinh Trập cắm trong cát giúp ổn định cục diện và giảm tốc độ chảy của cát hết mức, nhưng vì trọng lượng của con cự mãng quá lớn, mỗi bước đi của Diệp Phàm và Bạch Hạo vẫn như dẫm trên một miếng bọt biển cực mềm.

Chân họ lún sâu xuống, nhưng mỗi lần như vậy, họ lại dùng sức mạnh thô bạo để rút chân ra.

Mỗi lần họ rút chân khỏi lưu sa, tim Lê Thốc lại thắt lại một cái.

Tuy biết là không nên, nhưng Lê Thốc lại cảm thấy...

đau thay cho đống lưu sa?!

Cái này chẳng khác gì đâm một nhát thật mạnh vào cát rồi lại rút ra thật phũ phàng!

Nhìn bóng lưng kiên định của Bạch Hạo và Diệp Phàm khiêng cự mãng tiến về phía trước, Lê Thốc bỗng thấy có lẽ con cự mãng và đám lưu sa này cả đời này chắc chẳng muốn gặp lại hai người họ lần thứ hai.

Sau chuyện này, cả hai bên đều chẳng còn mặt mũi nào.

Đặc biệt là đám lưu sa này, bị hành cho đến mức mất sạch cả nguyên lý khoa học.

Làm lưu sa đến mức này thì sau này còn mặt mũi nào nhìn các thảm họa tự nhiên khác nữa?

Diệp Phàm và Bạch Hạo từng bước một khiêng cự xà đi về phía bên kia, dù mỗi bước chân đều bị lưu sa phản kháng để giữ lấy tôn nghiêm mà lún xuống, nhưng bằng sức mạnh thô bạo, tốc độ của họ không hề chậm.

Chẳng mấy chốc, Diệp Phàm nói với Bạch Hạo ở phía đối diện: "Tiểu Bạch, chuẩn bị xong chưa?

Đến lúc buông tay rồi!" Bạch Hạo ở đối diện đáp lại dõng dạc: "Vâng!" Giây tiếp theo, Lê Thốc thấy hai người đặt Cự mãng Xà Thần xuống đất.

Khoảnh khắc nó chạm đất, bụi cát tung mù mịt khắp nơi.

Con cự mãng cúi cái đầu khổng lồ xuống, như muốn cảm ơn mọi người.

Diệp Phàm đứng trong lưu sa, lúc này cát đã ngập quá bắp chân hắn, nhưng hắn chẳng vội rút ra.

"Không cần khách khí, cảm ơn mày đã đưa bọn tao đến đây.

Về đi." Nghe vậy, con cự mãng cúi đầu, toàn bộ thân thể dán sát xuống mặt đất.

Nó không rời đi ngay mà bò chậm rãi dọc theo viền ngoài của bãi lưu sa.

Mấy người hiểu ra ý đồ của nó.

Cự mãng Xà Thần đang dùng thân thể khổng lồ của mình để bao bọc và bảo vệ bãi lưu sa này!

Như một con hào bảo vệ thành trì, nó ngăn chặn mọi thứ bên ngoài xâm nhập vào khu vực này.

Bạch Hạo chớp mắt, hơi ngạc nhiên nói: "Xà Thần đang bảo vệ chúng ta sao Tiểu tộc trưởng?

Nó lo có động vật khác rơi xuống làm gián đoạn hoặc gây hại cho chúng ta ở dưới mộ à?" Diệp Phàm nhìn hành động của con cự mãng, khẽ nheo mắt nói: "Không.

Vốn dĩ nó nên ở đây.

Đây chắc hẳn là việc nó vẫn luôn làm từ khi cổ mộ này được xây dựng.

Thủ hộ bãi lưu sa này, không để bất kỳ sinh vật sống nào rơi vào bên trong mộ." Bạch Hạo nghe vậy càng thêm thắc mắc: "Vậy chẳng phải Xà Thần đã ở đây từ rất lâu mà không hề di chuyển sao?

Nhưng trong cuốn sách trắng của anh nói lối vào cổ mộ luôn di động mà.

Chẳng phải Xà Thần chính là lối vào đang di động đó sao?" Diệp Phàm gật đầu: "Xà Thần đúng là có thể di động, đó chỉ là một cách chơi chữ thôi." Nghe Diệp Phàm nói chữ "chỉ là", Bạch Hạo thở phào nhẹ nhõm.

Nhưng giọng điệu của Diệp Phàm không hề thả lỏng, trái lại khí trường xung quanh hắn như lạnh đi vài phần.

Hắn tiếp tục nói một cách lạnh lùng: "Cho nên, đã có người từng đến đây và thả đám kiến tỳ nghĩ ra.

Mục đích là để dẫn dụ Xà Thần đi nơi khác.

Còn việc họ có cố ý dẫn đám kiến về phía chúng ta hay không, điểm này tạm thời chưa bàn tới." Mấy người đều nghe ra sự giận dữ trong giọng nói của Diệp Phàm.

Họ hoàn toàn hiểu và đồng cảm với tâm trạng của hắn lúc này.

Bởi vì nếu đám kiến kia không đi về phía họ, Cự mãng Xà Thần và các loài động vật trên sa mạc sẽ không gặp phải họ.

Và cuối cùng, những con vật đó, bao gồm cả Xà Thần, chỉ có hai lựa chọn: Một là bị kiến tỳ nghĩ ăn thịt như những bộ xương trắng dọc đường; hai là trước khi bị ăn thịt, chúng sẽ chạy đến trận pháp Ly Tự ở rìa sa mạc và chết trong ngọn lửa rực cháy.

Còn đám kiến tỳ nghĩ cuối cùng cũng chỉ có một kết cục là bỏ mạng trong biển lửa.

Dù thế nào đi nữa, điều này cũng gây ra tổn hại cực kỳ nghiêm trọng cho hệ sinh thái của vùng sa mạc này.

Và nó chứng minh một điều: Thật sự đã có người từng đến đây, và chỉ vừa mới đây thôi.

Diệp Phàm nhanh chóng quay đầu lại, nói với những người còn trên mặt đất: "Tiểu Ca, Tiểu Bạch, Tiểu Áp Lê.

Chúng ta mau xuống dưới thôi, xuống lúc này còn có thể bắt kịp nhóm Hắc Nhãn Kính." Trương Khải Linh nghe vậy, gọi một tiếng thanh Kinh Trập.

Thanh đao vốn đang cắm sâu trong cát lóe lên lam quang, giây sau đã hiện ra trong tay anh.

Lê Thốc nhìn quá trình thanh đao trở về tay Trương Khải Linh, rồi lại nhìn thanh Tú Xuân đao của mình, thầm nghĩ: Biết bay là hay lắm hả?

Anh thậm chí còn chẳng buồn cúi lưng tự tay nhổ nó ra khỏi cát sao?

Tú Xuân đao à, sau này mong anh cũng biết điều một chút mà giao lưu đi nhé.

Lê Thốc vừa lầm bầm tự nhủ, không hề biết tâm thái hiện tại của mình lại giống Hắc Nhãn Kính – người mà cậu ghét nhất – đến thế.

Mấy người nhanh chóng đứng tụ lại một chỗ giữa vùng lưu sa.

Để tránh việc cơ quan trong mộ kích hoạt bất ngờ khiến họ bị chuyển đến không gian khác, họ đứng rất cẩn thận tại đúng vị trí mà Hắc Nhãn Kính và Giải Vũ Thần đã biến mất.

Diệp Phàm gật đầu với ba người còn lại: "Tiểu Ca, Tiểu Bạch, Tiểu Áp Lê, hẹn gặp lại bên dưới." Ba người gật đầu đáp lại.

Không còn cố cưỡng lại sức hút của lưu sa, họ để mặc cơ thể chìm xuống.

Ngay trước khi bị cát lấp hoàn toàn, Diệp Phàm bỗng cảm thấy đầu mình được ai đó ôm lấy từ phía sau.

Hắn nhận ra có người đang bảo vệ để cát không lọt vào mũi miệng mình.

Khi đôi bàn tay đó áp lên mặt, Diệp Phàm liền nhận ra chủ nhân của nó.

Đôi bàn tay với những ngón tay dài phát khâu chỉ – là Trương Khải Linh!

Diệp Phàm chợt nhớ lại khi ở trong hiện tượng Chung Cực, hắn không thấy được quãng thời gian Diệp Phàm thuở nhỏ ở cùng Tiểu Ca.

Qua những ký ức từ lần đầu gặp mặt và lần ở trong Chung Cực do Từ Phúc tạo ra, có thể thấy Diệp Phàm lúc nhỏ gặp Trương Khải Linh đã không phải chết oan uổng.

Nhưng điều đó cũng có nghĩa là trong khoảng thời gian đó, Trương Khải Linh đã bị triệu hồi trở lại Chung Cực.

Diệp Phàm thầm nhắm mắt lại, dẹp bỏ ý định muốn ra vẻ cực ngầu của mình, để mặc cho người đã không phải lần đầu bảo vệ hắn

này, một lần nữa cố chấp bảo vệ hắn thêm một lần nữa.

Ngay khoảnh khắc chạm đất, Diệp Phàm đã nhận ra không gian mình đang đứng có gì đó không ổn.

Chương 616

Cảm giác nghẹt thở khi bị cát lún cuốn đi và cảm giác hẫng hụt khi rơi xuống nhanh chóng biến mất.

Tuy nhiên, dưới chân hắn không phải là độ cứng của sàn mộ thất, mà là cảm giác đôi chân đang tiếp tục lún xuống.

Trương Khải Linh đứng sau lưng Diệp Phàm, bỏ tay đang che trên mặt hắn xuống.

"Diệp Phàm, không đúng đâu." Trương Khải Linh quan sát xung quanh.

Lúc này, không gian xung quanh một mảnh tối đen, không có lấy một tia sáng.

Trương Khải Linh chỉ có thể nhìn rõ đường nét lờ mờ của Diệp Phàm đang ở ngay trước mắt.

Và cái "không đúng" mà anh nói cũng giống với những gì Diệp Phàm quan sát được.

Hắn hiện tại hoàn toàn không nhìn rõ môi trường xung quanh, nhưng cảm giác truyền lại từ dưới chân cho thấy bọn họ không hề rơi xuống sàn gạch cứng của mộ thất.

Trương Khải Linh vừa nói vừa vung thanh Kinh Trập trong tay rồi giơ cao lên, dùng nó làm đèn pin tạm thời.

Ngay khi Kinh Trập rực sáng, trước mắt hắn cũng đột ngột hiện lên luồng sáng trắng thuần của đèn pin.

Trong ánh sáng trắng đó còn có một khuôn mặt người trắng bệch như bị quét vôi.

Khuôn mặt ấy mang theo nụ cười âm trầm, ngoài ra còn đeo một chiếc kính râm cực kỳ dễ nhận diện.

"Ách Ba, lâu rồi không gặp, nãy tay đặt ở đâu đấy?" Ngay sau đó, Hắc Liên Tĩnh lại cười nhìn về phía Diệp Phàm, nói: "Đã lâu không gặp nhé Tiểu Diệp tử, lát nữa vẫn nên hành động cùng Hạt Tử này đi.

Quả nhiên không thể để cái lão già muộn tao này ở riêng với cậu được, đúng không Tiểu Diệp tử?" Diệp Phàm nhìn khuôn mặt góc cạnh của Hắc Liên Tĩnh đang phóng đại trong ánh sáng trắng.

Môi trường đen tối kết hợp với nụ cười của Hắc Liên Tĩnh lúc này khiến hắn trông như bước ra từ một bộ phim kinh dị đầy quỷ dị.

Diệp Phàm chú ý đến mắt của Hắc Liên Tĩnh trước tiên.

Hắn hiện tại đã có thể dùng đèn pin chiếu trực tiếp vào mặt mình để làm trò đùa này, điều đó chứng tỏ mắt của Hắc Liên Tĩnh thật sự đã có thể tiếp nhận ánh sáng.

Hơn nữa, lúc bọn họ vừa rơi xuống, mộ thất này vốn tối đen như mực.

Diệp Phàm nhìn thấy trạng thái của mấy người xuống trước trong bóng tối.

Hắc Liên Tĩnh và Giải Vũ Thần kẻ đứng người ngồi, còn Bạch giáo sư và cậu thợ ảnh xuống đầu tiên thì một người ngồi, một người nằm co quắp.

Bạch giáo sư và thợ ảnh trông khá thảm hại, quần áo nhăn nhúm, tóc tai rối bù, trong kẽ tóc và nếp áo đầy cát.

Trông cứ như vừa được ai đó lôi ra từ trong đống cát vậy.

Mà Hắc Liên Tĩnh lúc nãy đang cúi người bới móc gì đó trong đống cát, hình như là đang tìm đồ.

Dựa vào môi trường tối đen này, Diệp Phàm đoán thứ Hắc Liên Tĩnh tìm chính là chiếc đèn pin trong tay.

Điều này cũng cho thấy, tuy mắt Hắc Liên Tĩnh không còn sợ ánh sáng nhưng ưu thế nhìn thấu mọi vật trong bóng tối của hắn vẫn không mất đi.

Diệp Phàm cảm thấy mừng cho đôi mắt của Hắc Liên Tĩnh, hắn mỉm cười, lấy đèn pin từ trong trang bị của mình ra, bật lên chiếu xung quanh rồi trả lời Hắc Liên Tĩnh: "Tiểu Ca lúc nãy là đang bảo vệ tôi." "Hắc Nhãn Kính, các anh vẫn ổn chứ?" "Các anh ở dưới này đã trải qua những gì?" Bên cạnh Diệp Phàm, Trương Khải Linh nghe thấy cách xưng hô vô lễ của Hắc Liên Tĩnh dành cho mình thì khẽ nhíu mày.

Tuy nhiên, anh cũng giống như Diệp Phàm, cảm thấy mừng vì đôi mắt của Hắc Liên Tĩnh đã có thể nhìn thấy ánh sáng hoàn toàn.

Dù Trương Khải Linh không biết cơ duyên nào khiến mắt Hắc Liên Tĩnh khỏi hẳn, nhưng trực giác bảo anh chuyện này chắc chắn có liên quan đến Diệp Phàm.

Khi rời khỏi mộ dưới đáy biển, Hắc Liên Tĩnh thường xuyên khoe khoang với anh bằng giọng điệu đắc ý: "Tiểu Diệp tử đã hứa sẽ chữa mắt cho tôi rồi.

Thật xin lỗi nhé Ách Ba, vừa gặp là tôi với Tiểu Diệp tử đã bàn xong rồi." Nhớ lại những điều đó, Trương Khải Linh vốn nghĩ Hắc Liên Tĩnh chỉ cố tình khoe mẽ những lời hứa riêng giữa hắn và Diệp Phàm, nhưng giờ xem ra, Diệp Phàm thật sự đã thực hiện lời hứa với Hắc Liên Tĩnh.

Thế nhưng, đồng thời với việc mừng cho Hắc Liên Tĩnh, Trương Khải Linh cũng nhận ra đã đến lúc phải chấn chỉnh lại tộc quy.

Với tư cách là một tộc trưởng, lại bị thành viên trong tộc gọi là "lão già muộn tao" ngay trước mặt Diệp Phàm.

Không thể được, ít nhất là không nên như vậy.

Dù trước đây Trương Khải Linh không để tâm đến cách xưng hô có phần đại nghịch bất đạo này của Hắc Liên Tĩnh, nhưng hiện tại anh tạm thời chưa bộc lộ sự bất mãn đó ra.

Chính sự quan trọng hơn.

Anh cũng dùng Kinh Trập quét một vòng xung quanh, cùng Diệp Phàm quan sát môi trường mộ thất này.

Cùng lúc đó, Hắc Liên Tĩnh trả lời: "Tụi này vừa xuống tới nơi thì Bạch giáo sư đã chỉ còn sót lại một chỏm tóc ở bên ngoài thôi.

Anh thợ ảnh còn chẳng tìm thấy đâu nữa kìa!" Hắc Liên Tĩnh vừa nói vừa vỗ ngực, lại khoe công: "Cũng may Hắc gia tôi có đôi mắt có thể nhìn thấu mọi thứ trong bóng tối này nhé!

Bóng tối đối với Hắc gia mà nói thì có là cái đinh gì?

Hắc gia tôi liếc mắt một cái là thấy ngay chỏm tóc còn sót lại của Bạch giáo sư trong đống cát rồi!

Thế là Hắc gia tôi lập tức ra tay, yêu mã hợp nhất, nói thì chậm mà diễn ra thì nhanh, đã đào được Bạch giáo sư lên rồi!

Sau khi đào được Bạch giáo sư, ông ấy bảo chúng tôi là thợ ảnh Tiểu Triệu cũng ở dưới đó, Hắc gia tôi lại tung mình nhảy vào hố, đào luôn cậu Tiểu Triệu lên.

Dù có nguy cơ bị cát lún kéo vào, Hắc gia tôi vẫn bất chấp hiểm nguy cá nhân, nghĩ rằng đây là nhiệm vụ Tiểu Diệp tử giao phó, thế là nghiến răng một cái, mang luôn thợ ảnh Tiểu Triệu lên." Hắc Liên Tĩnh nói rất sống động, lại lắc lắc chiếc đèn pin trong tay: "Có điều

lúc đào người, đèn pin bị đặt sang một bên mặt đất.

Lúc các cậu rơi xuống, bên trên lại bắt đầu rò rỉ cát, cát lún lại chảy động.

Tôi với Tiểu Cửu gia mải kéo Bạch giáo sư và Tiểu Triệu lên nên đèn pin bị rơi mất.

Đương nhiên," Hắc Liên Tĩnh đổi giọng: "Vẫn cứ phải là Hắc gia tôi, đôi mắt trong bóng tối như hỏa nhãn kim tinh, thế là tìm lại được một cái đây." Hắc Liên Tĩnh vừa nói vừa đặt đèn pin dưới mặt mình, bật tắt liên tục mấy lần, ý đồ tạo ra bầu không khí kinh dị trong không gian tối tăm này.

Nhưng khi thân phận đã bị bại lộ, hành động này trông giống như trò đùa trẻ con, chẳng có chút kỹ thuật nào cả.

Vậy mà Hắc Liên Tĩnh vẫn làm một cách vui vẻ.

Bên cạnh, Giải Vũ Thần cũng bước tới, nói với Diệp Phàm: "Tiểu Diệp, vấn đề bên trên của các cậu giải quyết xong rồi chứ?" Diệp Phàm gật đầu, liếc nhìn Giải Vũ Thần một cái.

Chỉ thấy trên người Giải Vũ Thần cũng dính không ít hạt cát, nhưng rõ ràng là đã được chỉnh đốn lại.

"Giải quyết xong rồi, nơi này đã có người từng đến." Giải Vũ Thần cũng gật đầu, sau đó nói với Diệp Phàm: "Nơi này đúng như cậu nói đấy Tiểu Diệp.

Ngoại trừ mấy người chúng ta, những người khác đều không có ở đây.

Có lẽ," Giải Vũ Thần nghĩ một chút rồi mới nói: "Có lẽ họ không bị chôn dưới cát đâu." Khi Giải Vũ Thần nói câu này, trong lòng cũng có chút căng thẳng.

Bởi vì trước khi Diệp Phàm xuống đây, thực tế họ không hề diễn ra nhẹ nhàng và thuận lợi như lời Hắc Liên Tĩnh nói.

Phản ứng đầu tiên của cậu và Hắc Liên Tĩnh khi rơi xuống là bật đèn pin để quan sát.

Cả hai ban đầu không tìm thấy Bạch Trường Minh và thợ ảnh, cũng không thấy bất kỳ ai trong đội.

Đồng thời họ nhận ra ngay dưới chân là một lớp cát dày.

Ý nghĩ đầu tiên của cả hai là mọi người đều bị vùi dưới cát.

Họ dùng ánh đèn pin tìm một vòng nhưng không thấy.

Hắc Liên Tĩnh không lãng phí thời gian nữa, bảo Giải Vũ Thần tắt đèn pin để hắn tận dụng ưu thế thị giác trong bóng tối.

Rất nhanh hắn đã tìm thấy vài sợi tóc của Bạch Trường Minh.

Chương 617

Tuy những phần khác hắn nói có phần phóng đại rõ rệt, nhưng việc họ tìm thấy Bạch Trường Minh dựa vào một chỏm tóc là phần chân thực nhất trong đoạn hội thoại vừa rồi.

Còn những phần về việc đào bới thì có ít nhiều khoa trương.

Sau khi đào Bạch Trường Minh và thợ ảnh lên, Bạch Trường Minh kể lại với họ rằng lúc hai người rơi xuống không bị cát vùi lấp.

Chỉ là trong không gian này chỉ có hai người bọn họ, không tìm thấy đồng đội nào khiến họ rất căng thẳng.

Sở dĩ sau đó bị cát vùi là vì lúc Giải Vũ Thần và Hắc Liên Tĩnh rơi xuống đã kéo theo một lượng lớn cát lún, đồng thời khiến cát dưới chân họ bắt đầu chuyển động.

Cát từ trên và cát dưới chân như phối hợp trong ngoài, khiến họ lún sâu vào cát một lần nữa, đồng thời đỉnh đầu còn bị vùi lấp.

Lần này, hai người chỉ còn lại cảm giác nghẹt thở vì bị cát vùi, không còn cảm giác hẫng hụt như lúc đầu.

Tuy nhiên, cái cảm giác nghẹt thở khi bị vùi lấp này còn đáng sợ hơn nhiều so với cảm giác rơi tự do ban đầu.

Bởi vì lần này họ đã không còn đường lui.

Nếu không được phát hiện, họ sẽ đối mặt với một trong những cái chết tàn khốc nhất: bị chôn sống.

Khi Bạch Trường Minh nghe Hắc Liên Tĩnh mô tả cách tìm thấy mình cho Diệp Phàm nghe, rằng hóa ra đã nhìn thấy vài sợi tóc còn lộ ra ngoài đống cát, ông vẫn còn rùng mình khi cảm nhận đỉnh đầu của mình lúc này.

Không biết là do môi trường này vốn âm u lạnh lẽo hay là do bóng ma tâm lý sau khi nghe lời mô tả của Hắc Liên Tĩnh, Bạch Trường Minh cảm thấy đỉnh đầu mình lành lạnh.

Ông thầm may mắn vì cuộc khủng hoảng trung niên hai mươi năm trước không động đến tóc của mình.

Vốn dĩ mái tóc bạc không quá thưa thớt này đã khiến những người cùng tuổi cực kỳ đỏ mắt ghen tị.

Để duy trì cảm giác ưu việt về ngoại hình mà miệng thì không nhắc tới nhưng người khác nhắc đến là lại khiêm tốn đáp lễ này, Bạch Trường Minh thường ngày rất chú ý bảo dưỡng tóc.

Thậm chí ông còn hay bị bà vợ ở nhà trêu là một con công xòe đuôi không ai biết.

Đồng nghiệp và sinh viên của ông chắc chắn không biết vị Bạch giáo sư vốn trong mắt chỉ có học thuật, coi mọi thứ khác là hư vô này lại để con gái chọn hộ các sản phẩm chăm sóc tóc và da cho mình.

Hơn nữa hằng ngày đều sử dụng đúng giờ đúng lượng, có lẽ do tính cách nên làm những việc này cũng đặc biệt nghiêm túc.

Bạch Trường Minh hiện giờ bỗng nhiên có một cảm giác quỷ dị kiểu "tâm niệm không quên, ắt có hồi đáp".

Lúc này, dù cực kỳ căng thẳng nhưng trong đầu ông đã bắt đầu cấu tứ một câu chuyện vĩ đại về việc "một chỏm tóc đã cứu mạng mình và thợ ảnh" rồi.

Tuy nhiên, sau khi nhanh chóng phác thảo khung cảnh đại khái của câu chuyện vĩ đại đó, Bạch Trường Minh lại quay về trạng thái căng thẳng ban đầu, vội vàng nói với Diệp Phàm: "Tiểu Diệp tộc trưởng, lúc chúng tôi xuống đây cũng không nhìn thấy các thành viên khác." Vẻ mặt ông cực kỳ lo lắng: "Mọi người chắc là không bị chôn ở dưới

chứ?

Không lẽ lại biến mất không dấu vết trong không gian này sao?" Diệp Phàm bật đèn pin, soi một vòng xung quanh rồi nói: "Không đâu, họ không ở cùng một mộ thất với chúng ta.

Tuy không biết chủ nhân ngôi mộ cổ này là ai, nhưng người thiết kế ngôi mộ này chắc chắn là một cao thủ Kỳ Môn Độn Giáp cực kỳ lợi hại.

Lúc ở trên đống cát lún vừa rồi, tôi đã lờ mờ cảm nhận được cục diện Kỳ Môn ở đây rồi.

Đây là một mê cung Kỳ Môn lớn có thể di động song song." Diệp Phàm đưa một bàn tay ra, lật lòng bàn tay lên.

Chưa kịp nói gì, Hắc Liên Tĩnh đã rất thạo việc cúi người xuống, cười toe toét định đặt cằm mình lên đó.

Thế nhưng, ngay khoảnh khắc tiếp theo, một lực đạo cực kỳ quen thuộc truyền đến từ sau cổ áo hắn.

Lực đạo này thuộc loại rất dứt khoát, không giống kiểu sức mạnh hùng hậu dựa vào thể hình như Vương Nguyệt Bán hay Phan Chí.

Lực đạo của người này hoàn toàn dựa vào tốc độ và sự quyết đoán.

Cằm Hắc Liên Tĩnh vừa mới chạm vào lòng bàn tay Diệp Phàm đã bị Giải Vũ Thần không chút nương tay túm cổ áo lôi ra.

"Già đầu rồi còn ở đây làm trò.

Ghê tởm." Giải Vũ Thần vừa kéo Hắc Liên Tĩnh dậy vừa không quên buông lời mỉa mai.

Sau khi Hắc Liên Tĩnh đứng thẳng dậy, Giải Vũ Thần liền đầy vẻ chê bai buông tay khỏi cổ áo hắn, thậm chí còn phủi tay, dùng hành

động thực tế để biểu thị mình thực sự thấy ghê tởm chứ không phải nói chơi.

Nhìn loạt biểu hiện này của Giải Vũ Thần, Hắc Liên Tĩnh tặc lưỡi bất mãn, nhỏ giọng nói: "Sao cứ như tôi nợ tiền cậu thế nhỉ?" Giải Vũ Thần rất chu đáo, có hỏi có đáp: "Bởi vì tôi có tiền." Hắc Liên Tĩnh nhún vai bảo: "Sao mỗi cậu có tiền thế?" Lần này hắn không đợi Giải Vũ Thần đáp, tự mình đưa ra câu trả lời: "Đúng là gian thương hắc tâm." Giải Vũ Thần cười lạnh một tiếng: "Cũng như nhau cả thôi." Còn Diệp Phàm thì không ngăn cản hành vi "liếc mắt đưa tình" này của hai người.

Sự chú ý của hắn đã không còn đặt trên cặp bài trùng này nữa.

Ngay khi Hắc Liên Tĩnh bị ép đứng thẳng dậy, trong lòng bàn tay Diệp Phàm đã có thêm một nắm cát rơi ra từ cổ áo hắn.

Diệp Phàm vốn định hất đống cát này khỏi lòng bàn tay, nhưng hắn lập tức nhận ra những hạt cát này lúc này đang chuyển động nhẹ trong tay mình.

Hơn nữa, động cơ của sự chuyển động này rõ ràng là muốn bao phủ lấy lòng bàn tay hắn.

Diệp Phàm tìm trong Bách khoa toàn thư sinh vật dị thường nhưng không thấy thông tin về loại cát này.

Do đó, điều này đại diện cho việc đây không phải loại cát gì đặc biệt.

Sở dĩ chúng chuyển động như vậy không phải do bản thân cát đặc thù, mà là vì không gian nơi họ đang đứng rất đặc thù.

Diệp Phàm liền phủi sạch cát trong tay, lật bàn tay như làm ảo thuật, trong lòng bàn tay liền xuất hiện mấy đồng xu.

Thông thường khi lấy ra những thứ trông có vẻ bình thường và rẻ

tiền thế này, hắn không cần phải mặc cả với Thiên Ý.

Diệp Phàm di chuyển mấy đồng xu trong lòng bàn tay, giải thích cho mọi người: "Tôi thấy cơ quan ở đây có lẽ là thế này.

Bên dưới không chỉ có một gian mộ thất, hay nói cách khác, chúng ta hiện tại căn bản không ở trong mộ thất thực sự.

Đây là ổ khóa cuối cùng trước khi vào mộ thất thật.

Các không gian bên dưới đang thực hiện một kiểu vận động tịnh tiến.

Nếu kẻ ngoại lai không bị cuốn vào cát lún ở những thời điểm đồng bộ, họ sẽ không kịp theo sự biến hóa của cơ quan và bị phân tách vào các không gian khác nhau." Nghe vậy, mấy người đều gật đầu.

Bạch Trường Minh thở phào nhẹ nhõm: "Không bị chôn dưới cát là tốt rồi." Ông sờ sờ chiếc bộ đàm bên hông, nói: "Lúc nãy tôi đã dùng bộ đàm gọi Trương đội trưởng mấy lần nhưng không biết tại sao bộ đàm lại mất tác dụng." Vừa nói, Bạch Trường Minh vừa đưa bộ đàm cho Diệp Phàm.

Diệp Phàm tự nhiên nhận lấy bộ đàm, cũng gọi vào đó mấy tiếng: "Lão Thanh, Lão Thanh có đó không?" Thế nhưng đúng như lời Bạch Trường Minh nói, bộ đàm trong môi trường này dường như đã bị hỏng.

Diệp Phàm thở dài, đầy vẻ hoài niệm nói: "Nếu có Thiến ca ở đây thì tốt rồi." Bạch Trường Minh đẩy kính trên mặt, nói: "Nếu Tiểu Diệp tộc trưởng cảm thấy hợp tác với đội bảo vệ Tây Hải vui vẻ hơn, sau này nếu có cơ hội, chúng ta sẽ gửi yêu cầu hợp tác sang bên đó.

Hoặc là chỉ mượn Thiến ca qua đây." Diệp Phàm nghe vậy, trong đầu lập tức hiện lên hình ảnh Thiến ca dùng tay không bóp chết con

chim đen nhỏ.

Hắn đã nỗ lực đến giờ mà vẫn chưa nhận được phần thưởng của hệ thống về phương diện này.

Hơn nữa hiện tại vì phần thưởng vẫn đủ dùng nên hắn cũng không cố ý đi mô phỏng hoàn nguyên nhân vật, độ hoàn nguyên cũng đã một thời gian không tăng thêm.

Diệp Phàm hiện tại không lo mình thiếu kỹ năng, chỉ lo cái thân phận "con nợ" này của mình.

Thế nên hắn rất tâm lý mà dành thời gian cho Thiên Ý bổ sung nguyên khí ở hậu đài, dạo này cũng không thúc giục gì.

Vậy nên Diệp Phàm đối với kỹ năng hệ cơ khí mà mình không có nhưng lại cực kỳ ngưỡng mộ luôn giữ một sự kỳ vọng và kính trọng rất cao.

Nghe Bạch Trường Minh nói thế, mắt Diệp Phàm sáng rực lên.

Nhưng ngay khi mắt hắn sáng lên thì tay hắn cũng trống không.

Hắc Liên Tĩnh đã rất tự nhiên cầm lấy bộ đàm từ tay Diệp Phàm.

Thủ pháp điêu luyện đến mức Diệp Phàm cảm thấy nếu mình không có khả năng phản ứng của tộc trưởng Đồ Long thì có lẽ hoàn toàn không nhận ra bàn tay đen của Hắc Liên Tĩnh vừa đưa tới.

Chương 618

Nếu là người bình thường thì chắc chắn không phát giác được, mặc dù bộ đàm đang ở ngay trong tay mình.

Đây chính là trình độ "vô ảnh thủ" của giới đạo tặc lão luyện.

Nhận thức được điều này, Diệp Phàm bỗng nảy ra ý nghĩ sai lầm: "Cũng may đứa trẻ này chọn cái nghề đổ đấu này." Hắc Liên Tĩnh cầm bộ đàm vào tay liền bắt đầu màn hành hạ dã man.

Hắn liên tục vỗ bồm bộp vào loa, vào thân bộ đàm như vả sấp mặt nó vậy.

"Chẳng phải là cái bộ đàm thôi sao, để tôi sửa cho cậu, Tiểu Diệp tử.

Có Hắc gia ở đây, không có ngoại lệ đâu." Nghe Hắc Liên Tĩnh tuyên bố đầy tự tin, Diệp Phàm cảm thấy như đang thấy cảnh Hắc Nhãn Kính sửa cái tivi hỏng ở nhà vậy.

Nhưng vỗ mấy cái xong, bộ đàm trong tay Hắc Liên Tĩnh vẫn chỉ có tiếng rè rè tạp loạn.

Hắc Liên Tĩnh nhìn tới nhìn lui chiếc bộ đàm, sau đó đưa nó cho Trương Khải Linh, nói: "Ách Ba, anh vỗ thử xem." Bên cạnh, dù cách một lớp kính râm, Giải Vũ Thần vẫn cảm thấy mình thấy được một tia sáng ranh mãnh lóe lên trong mắt Hắc Liên Tĩnh.

Nếu Trương Khải Linh vỗ mà bộ đàm hoạt động, chứng tỏ sự tồn tại của Thiến ca không quá quan trọng.

Còn nếu Trương Khải Linh cũng không vỗ được, thì chứng tỏ không chỉ mình Hắc Liên Tĩnh vô dụng.

Vị tộc trưởng Đồ Long danh tiếng lẫy lừng cũng bó tay với cái bộ

đàm này thôi.

Hành động đưa bộ đàm cho Trương Khải Linh của Hắc Liên Tĩnh chỉ có hai kết quả: hại người lợi mình hoặc hại người mà chẳng lợi mình.

Nhìn chung, lợi mình hay không đối với hắn là chuyện phụ, có thể hại người, lôi đồng đội xuống nước cùng mới là quan trọng nhất.

Giải Vũ Thần nhìn về phía vị tộc trưởng nhà mình đang bị thành viên trong tộc gài bẫy.

Dù áp lực đang dồn lên tộc trưởng nhà mình nhưng Giải Vũ Thần cũng không định vạch trần.

Dù sao thì trai cò đánh nhau, ngư ông đắc lợi.

Đây chính là câu trả lời mà cậu định đáp lại câu "Sao mỗi cậu có tiền thế" của Hắc Liên Tĩnh lúc nãy.

Đây quả thực cũng là điều mà cậu thường xuyên làm suốt bao năm qua.

Ngay khi Giải Vũ Thần chuẩn bị tọa sơn quan hổ đấu thì Trương Khải Linh còn chưa kịp vỗ, Diệp Phàm đã nhanh tay cứu chiếc bộ đàm khỏi tay Trương Khải Linh.

Vừa ăn tát của Hắc Liên Tĩnh xong lại phải ăn tát của Tiểu Ca nữa, nếu vậy thì đây sẽ là cái bộ đàm thảm nhất mà Diệp Phàm từng thấy.

Nhớ lại trước kia Hắc Nhãn Kính và Tiểu Ca là cộng sự Nam Hạt Bắc Ách, Diệp Phàm chân thành hy vọng hai người này chưa từng có trải nghiệm cùng xem tivi với nhau.

Hoặc nếu có thì cái tivi đó tốt nhất đừng hỏng trước mặt hai người họ.

Trong dòng suy nghĩ đó, Diệp Phàm đã kịp thời cứu sống sinh mạng đầu tiên trong mộ: chiếc bộ đàm.

Hắn nói với Trương Khải Linh: "Tiểu Ca, bộ đàm chắc không hỏng đâu.

Do cơ quan trong mộ này, vì không liên lạc được với bọn Lão Thanh nên chắc chắn là họ hiện không nằm trong phạm vi tín hiệu.

Xem ra mê cung cơ quan này còn lớn hơn chúng ta tưởng tượng nhiều." Diệp Phàm thở dài, cất bộ đàm vào người.

Trương Khải Linh nhìn bàn tay trống không của mình rồi gật đầu với Diệp Phàm: "Được." Còn kẻ chờ xem kịch hay vốn dĩ không chỉ có mỗi Giải Vũ Thần.

Lê Thốc cũng đang đứng sau lưng Diệp Phàm, muốn xem cảnh tượng Nam Hạt Bắc Ách trong lời đồn chịu thua trước một cái bộ đàm.

Tuy nhiên Lê Thốc không thản nhiên được như Giải Vũ Thần.

Thấy Tiểu tộc trưởng nhà mình đã cất bộ đàm đi, đồng nghĩa với việc bóp chết cơ hội thấy Nam Hạt Bắc Ách cùng ăn hành, cơ hội này đối với Lê Thốc còn hiếm thấy hơn cả việc điểm số của cậu đủ để trở thành đàn em cùng trường của Tiểu tộc trưởng!

Lê Thốc lập tức tiến lên nói: "Thật sự không thử sao Tiểu tộc trưởng?

Nhỡ đâu là do bộ đàm thật thì sao?

Có lẽ bộ đàm bị cát lọt vào rồi, vỗ mấy cái là ra ngay ấy mà." Diệp Phàm nhìn Lê Thốc với vẻ mặt lo lắng, thầm nghĩ: A Lạc à, cậu muốn thấy đội mình hỏng mất một cái bộ đàm đến thế cơ à?

Trước tiên là cái bộ đàm này chẳng đắc tội gì với ai cả.

Ngay sau đó Diệp Phàm nói: “Không sao đâu, tôi sẽ ra tay.” Nói đoạn, Diệp Phàm dậm chân một cái, một vòng sáng xanh lam từ dưới chân hắn lan tỏa ra.

“Chỉ cần Lão Thanh còn ở đó thì không phải lo không liên lạc được.” Bạch Hạo mắt sáng rực nhìn Diệp Phàm, đầy vẻ sùng bái nhìn bóng lưng Tiểu tộc trưởng nhà mình: “Nên tộc trưởng mới bảo Thanh ca dù thế nào cũng phải xuống trước đúng không ạ!” Tuy Diệp Phàm quả thật có ý định đó nhưng hắn không lập tức trả lời Bạch Hạo.

Bởi vì ngay khi vòng sáng lan đến tường mộ thất rồi biến mất, Diệp Phàm đã nhận ra điểm không ổn của nơi này.

Rất nhanh, Diệp Phàm nhíu mày.

Hắn lập tức thu lại vòng sáng thăm dò dưới chân, nói: “Hỏng rồi.

Bên Lão Thanh có lẽ đã trúng chiêu.” “Bên đó bị làm sao vậy Tiểu Diệp tộc trưởng?” Bạch Trường Minh nghe vậy liền lo lắng hỏi.

Giải Vũ Thần và Lê Thốc cũng không còn vẻ mặt thong dong muốn xem Nam Hạt Bắc Ách mất mặt như lúc nãy nữa.

Hắc Liên Tĩnh và Trương Khải Linh cũng trở nên cảnh giác.

Dù sao lực lượng nòng cốt của đội thực tế vẫn nằm trong nhóm người rơi xuống cát lún đợt đầu.

Và ngay khi Bạch Trường Minh vừa dứt lời, mộ thất nơi họ đứng bỗng rung chuyển dữ dội.

Lớp cát dưới chân vốn đã dừng lại nay bắt đầu chảy động một lần nữa.

Chân mọi người ngay lập tức lún sâu vào cát.

Không chỉ vậy, cát trên đỉnh đầu họ cũng bắt đầu đổ xuống trên diện rộng!

Mấy người vốn đang đứng trên mặt đất lập tức bị vùi đến tận bắp chân.

Bạch Hạo và Lê Thốc ban đầu đang đứng nhưng vì bắp chân lún sâu, cộng thêm sự rung chuyển đột ngột nên không thể điều chỉnh khoảng cách giữa hai chân để giữ thăng bằng.

Cả hai đều ngã nhào trong cơn rung lắc kịch liệt, một người đổ về trước, một người ngửa ra sau.

Ngay khi cơ thể chạm đất, phần tiếp xúc với mặt đất liền bị cát bao phủ lấy.

Cát lún trong mộ thất này và cát lún trên mặt đất hoàn toàn không cùng một đẳng cấp.

Với cát lún trên mặt đất, ngay cả Lê Thốc cũng có thể dựa vào Tú Xuân đao để thoát ra.

Bạch Hạo lại càng có thể dùng tay không, chỉ dựa vào sức mạnh cơ bắp để kéo mình ra khỏi lớp cát đã lún đến tận vai.

Nhưng lực kéo của cát lún dưới mộ thất hoàn toàn không thể so sánh với trên mặt đất!

"Cái gì thế này!" "Sao tôi cảm thấy có cái gì đang kéo mình xuống thế này!" "Á!" Lê Thốc vừa kêu lớn vừa nỗ lực muốn rút cánh tay ra khỏi đống cát lún.

Cậu lúc nãy không đứng vững nên ngã sấp về phía trước.

Ngay khoảnh khắc ngã xuống, cậu chợt nhận ra cảm giác này căn bản không phải là ngã lên cát mà giống như ngã vào nước hơn!

Trên mặt đất hoàn toàn không có thứ gì để cậu lấy đà chống tay lên!

Và khi cậu nỗ lực muốn thoát khỏi cát lún, cậu mới nhận ra cảm

giác vừa rồi thậm chí không phải là ngã vào nước, mà là ngã trực tiếp vào keo dính!

Bất kể cậu vùng vẫy thế nào cũng không thể rút ra dù chỉ là một ngón tay!

Chương 619

Thậm chí, dưới lớp cát này dường như có một lực hút cực mạnh!

Không chỉ vì trọng lượng bản thân mà lún xuống, cái lực hút quỷ dị này cũng đang không ngừng kéo cậu xuống dưới.

Tình trạng của Bạch Hạo, người vừa ngã ngửa ra sau, cũng chẳng khá khẩm hơn Lê Thốc là mấy.

Cô vừa mới dùng sức mạnh kéo được một cánh tay ra đã bị một lực đạo mạnh hơn lôi ngược trở lại.

Sau khi bị lôi lại, Bạch Hạo lại bị một lực mạnh hơn nữa kéo vào trong đống cát.

Cánh tay Bạch Hạo gần như bị nện mạnh vào trong cát lún.

Do hai luồng lực quá mạnh, chỗ cánh tay Bạch Hạo nện xuống nổ tung như một vụ nổ nhỏ, cát bay mù mịt.

"A!" "Đáng ghét thật!" Bạch Hạo vừa vì đau đớn, vừa vì gặp phải đối thủ về sức mạnh nên giọng nói trở nên cực kỳ bạo táo.

Và vì bạo táo, sức mạnh phản kháng của cô cũng bắt đầu bùng phát.

Bạch Hạo nghiến chặt răng, lợi dụng sức mạnh cơ lõi cực mạnh để nhấc nửa thân trên khỏi đống cát.

Dù Bạch Hạo đã ngồi dậy được một chút nhưng lưng cô vẫn không có dấu hiệu gì là rời khỏi cát!

Đống cát lún đó giống như keo dính chặt lấy lưng Bạch Hạo!

"Cái, đồ, chết, tiệt, này!" Lúc này, vẻ dè dặt thiếu nữ thường ngày của Bạch Hạo gần như biến mất sạch sành sanh.

Cô nghiến răng nghiến lợi, thốt ra từng chữ một để hỏi thăm tổ tiên đối thủ mà chính cô cũng không biết là ai.

Và những lời "hỏi thăm" bạo táo đó giống như một sự gia trì sức mạnh cho cô vậy.

Cứ mỗi từ thốt ra, Bạch Hạo lại có thể nhích lên khỏi đống cát thêm một chút.

Thế nhưng, đáng tiếc thay, câu chửi này chỉ có mấy từ ngắn ngủi.

Mà góc độ Bạch Hạo muốn ngồi dậy ít nhất phải là chín mươi độ.

Mỗi từ không đủ để Bạch Hạo ngồi dậy được hai mươi độ.

Thế nên khi từ cuối cùng kết thúc, Bạch Hạo ngẩn ngơ trong giây lát.

Ngay sau đó, Bạch Hạo hét lên một tiếng, cái đầu nện mạnh vào trong đống cát lún.

Lê Thốc đang vùng vẫy bên cạnh trợn mắt há mồm nhìn Bạch Hạo bị đống cát kéo tuột vào trong, tạo nên một trận cát bay mù mịt.

Với mức độ này, Lê Thốc thậm chí còn nghĩ Bạch Hạo có khi đã tử vong trong đòn tấn công vừa rồi.

Chứng kiến tất cả những điều đó, Lê Thốc lập tức quyết định, nếu còn sống mà ra khỏi ngôi mộ này, cậu nhất định phải dạy cho bà chị Bạch Hạo này biết trên đời còn nhiều lời chửi thề dài hơn và trôi chảy hơn nhiều.

Và kẻ địch không chỉ có mỗi một người thân là "tổ tiên" để mà hỏi thăm đâu.

Lê Thốc vừa nghĩ vừa dùng sức chống đỡ thân thể để không lún sâu vào đống cát kinh hoàng.

"Bạch...!" Chữ tiếp theo còn chưa kịp thốt ra, nửa thân trên của Lê

Thốc cũng không trụ vững được nữa, bị cát kéo tuột vào đống cát lún dưới chân.

Còn Bạch giáo sư và thợ ảnh, vốn một người ngồi một người nằm trên đất, thậm chí chỉ kịp phát ra một tiếng kêu ngắn ngủi đã chìm nghỉm trong cát lún.

Cùng lúc đó, Hắc Liên Tĩnh và Giải Vũ Thần cũng đang cố hết sức để giữ ổn định trong đống cát.

Giải Vũ Thần ngay từ lúc bắt đầu rung chuyển đã cắm thanh Long Văn Côn vào trong cát, đồng thời dùng tốc độ cực nhanh đứng lên trên thanh côn đang dựng đứng.

Trong cơn rung lắc kịch liệt, cậu dựa vào một chân để giữ thăng bằng.

Những bài huấn luyện từ nhỏ đã giúp cậu sớm quen với việc giữ thăng bằng bằng một chân trong môi trường rung chuyển như thế này.

Giải Vũ Thần nhíu mày, khoanh tay nhìn Hắc Liên Tĩnh đang ở trong đống cát lún.

Đây là lần đầu tiên cậu thấy Hắc Liên Tĩnh dùng Kỳ Môn của nhà họ Tề trong Cửu Môn.

Khác với màu sắc Kỳ Môn của Diệp Phàm, màu trận pháp Kỳ Môn của Hắc Liên Tĩnh là màu đỏ.

Nhưng so với vòng sáng trận pháp của Gia Cát Thanh và Diệp Phàm, vòng sáng của Hắc Liên Tĩnh mờ nhạt hơn và cũng nhỏ hơn.

"Cậu không thể kéo Tiểu Lạc và Tiểu Bạch một tay à?" Trán Hắc Liên Tĩnh lấm tấm mồ hôi lạnh, khóe miệng hắn giật giật, nói: "Tiểu Cửu gia, cậu coi tôi là Tiểu Diệp tử hay là con hồ sơ mắt híp nhà Gia Cát kia à?

Hạt Tử tôi đây trình độ nhập môn, có thể tự vệ được là nhờ vào việc không có kỹ thuật, chỉ dựa vào chút ánh sáng của huyết thống thôi đấy.” Hắc Liên Tĩnh vừa nói vừa rút thanh Đại Bạch Cẩu Thối của mình ra, cắm vào lớp cát bên cạnh, nói: “Hay là tôi cắm thêm mấy cây gậy nữa trên mặt đất, Tiểu Cửu gia cậu dẫm lên cà kheo rồi đi qua vớt người lên nhé.” Giải Vũ Thần không khách khí tặng cho Hắc Liên Tĩnh một cái lườm trắng mắt.

Hắc Liên Tĩnh cười khẽ: “Mắt tôi không sợ ánh sáng nữa rồi, nhưng cũng không sợ bóng tối đâu nhé.

Tiểu Cửu gia cậu lườm tôi, tí nữa tôi sẽ đi mách Tiểu Diệp tử.

Loài người mà lườm nguýt trông xấu lắm đấy.” Giải Vũ Thần nhận thức rõ việc Hách Liên Tĩnh có thể nhìn thấy mọi cử động nhỏ nhất của mình trong bóng tối.

Thế nhưng, cậu chẳng hề bận tâm chuyện bị hắn nhìn thấy mình đang lườm nguýt.

Để chứng tỏ rằng mình "không phải thừa dịp tối trời mà lén lút lườm", sau khi Hách Liên Tĩnh một lần nữa khẳng định lợi thế thị giác của mình trong bóng tối, Giải Vũ Thần lại lườm hắn thêm một cái nữa.

Cậu dùng hành động thực tế để bảo cho Hách Liên Tĩnh biết: Tiểu Cửu gia lườm người không cần phải nhìn sắc mặt ai, càng không cần nhìn sắc trời xung quanh.

Còn Hách Liên Tĩnh cũng chẳng để tâm đến hai cái lườm cháy mắt đó của Giải Vũ Thần.

Hắn chỉ hối hận vì bản thân không có bản lĩnh của một chiếc máy ảnh sống.

Nếu có cơ hội ghi lại khoảnh khắc lườm nguýt kinh điển này của

Tiểu Cửu gia, hắn nhất định sẽ đưa cho những kẻ hay ca ngợi nhan sắc của Giải Vũ Thần xem ngay lập tức.

Thuận tiện hơn, có xác suất rất lớn là hắn có thể lợi dụng những bức ảnh chụp trộm này để giúp bản thân giảm bớt được khoảng một chữ số nợ.

Lúc này, Hách Liên Tĩnh không hề biết rằng, ý tưởng lợi dụng ảnh chụp góc dìm của chủ nợ để giảm gánh nặng nợ nần của mình lại không hẹn mà gặp với ý tưởng của một "con nợ" khác.

Tuy nhiên, Hách Liên Tĩnh cũng cảm thấy Tiểu Diệp tử nhà mình vốn là fan cuồng nhan sắc của Giải lão bản, chắc sẽ không có ý tưởng tà ác như vậy đâu.

Nếu không, hắn thật sự rất sẵn lòng cùng con nợ nhỏ kia tiến hành kế hoạch tà ác mà vĩ đại này.

Thế nhưng, khi Hách Liên Tĩnh nghĩ như vậy, hắn không biết rằng vị con nợ nhỏ kia không chỉ có ý tưởng đó, mà thậm chí từ mười mấy năm trước khi lần đầu gặp Tiểu Tiểu Hoa đã nhen nhóm ý định này rồi.

Thậm chí từ lúc đó, Tiểu Tiểu Hoa còn chưa trở thành Giải lão bản, và hắn cũng chưa trở thành kẻ gánh khoản nợ lên đến hàng tỷ, nhưng hắn đã rất biết lo xa mà biến ý niệm đó thành hành động thực tế.

Dù sao thì Hách Liên Tĩnh cũng từng học nghệ thuật vài năm ở Nam bán cầu, nên hắn vẫn rất nghiêm túc ghi nhớ hình ảnh này vào trong đầu.

Đợi đến khi điều kiện cho phép, có công cụ và thời gian trong tay, hắn sẽ dùng tế bào nghệ thuật của mình để giảm nợ.

Dùng hành động thực tế để chứng minh rằng, mỗi thứ Hắc gia học

được đều có tác dụng vô cùng thực tế trong cuộc đời sau này.

Vừa tiến hành đại kế hoạch trong đầu, Hách Liên Tĩnh vừa mỉm cười với Giải Vũ Thần.

Lúc này, tuy môi trường xung quanh vẫn rất âm u, nhưng nhờ quầng sáng dưới chân, Hách Liên Tĩnh với bộ đồ đen vẫn hiện rõ trong mắt Giải Vũ Thần.

Nhìn thấy nụ cười của Hách Liên Tĩnh, Giải Vũ Thần cười lạnh một tiếng.

Nụ cười lúc này của Hách Liên Tĩnh không hoàn toàn giống kiểu cười để lừa tiền bình thường của hắn, mà là một nụ cười tự giễu, thậm chí mang chút bất lực, lực bất tòng tâm.

Giải Vũ Thần cũng nhận thức rõ rành, nụ cười như vậy thực ra không phải dành cho cậu, mà là dành cho hai người thậm chí còn không có mặt trên mặt đất lúc này.

Chương 620

Tâm trạng của cậu và Hách Liên Tĩnh hiện giờ thực ra rất giống nhau.

Tuy hai người họ so với những người khác trong mộ thất này, thậm chí so với phần lớn những người có thực lực trên thế giới này đều mạnh mẽ hơn hẳn; có thể giữ mình đứng vững trong hoàn cảnh này khi mà Lê Thốc và Bạch Hạo đã chìm vào trong cát trắng, nhưng so với song long tộc trưởng trong mộ thất lúc này, họ vẫn cảm thấy xa vời không kịp đuổi theo.

Giải Vũ Thần khẽ thở hắt ra một hơi, nhìn về nơi Bạch Hạo và Lê Thốc biến mất trong bóng tối.

Mặc dù cậu vừa nói để giữ vững trạng thái hiện tại đã vô cùng tốn công tốn sức, nhưng cậu vẫn sẽ không đứng nhìn họ bị lún sâu vào cát trắng mà mặc kệ.

Đặc biệt là khi những người này rất quan trọng đối với Diệp Phàm.

Bảo vệ tốt sức khỏe thể chất và tinh thần cho con nợ nhỏ của mình sẽ giúp cậu ta trả nợ thuận lợi và hạnh phúc hơn - Giải Vũ Thần nghĩ thầm.

Ngay sau đó, cậu dậm mạnh chân, từ trên cây Long Văn Côn đang cắm trong cát nhảy vọt lên.

Giải Vũ Thần nhảy lên một độ cao khá lớn, đủ để cậu hoàn thành một cú lộn nhào tại chỗ trên không trung.

Sau khi thực hiện động tác khó như vậy, Giải Vũ Thần lộn ngược người, khi xoay được nửa vòng cuối, cậu nắm lấy một đầu của Long

Văn Côn, sau đó dùng lực vặn mạnh, cây gậy liền tách làm đôi.

Giải Vũ Thần đáp xuống đoạn Long Văn Côn ngắn hơn, đồng thời đâm đoạn còn lại vừa rút ra vào trong cát.

Hai đoạn Long Văn Côn đủ để Giải Vũ Thần đứng tách hai chân ra.

Giống như cách Hách Liên Tĩnh mượn thuật ngữ "đại bạch cẩu thối" lúc nãy, cậu muốn lợi dụng vũ khí của mình như đôi cà kheo để đi về phía Lê Thốc và Bạch Hạo không xa.

Nhìn Giải Vũ Thần đã bắt đầu hành động, Hách Liên Tĩnh cười nói: "Thân thủ của Tiểu Cửu gia khá đấy nha, không hổ là đệ tử cuối cùng của Hồng Nhị Gia." Lúc này, Giải Vũ Thần đang đứng một chân trên cây Long Văn Côn thứ hai cắm trong cát, và nhanh chóng tìm được thăng bằng giữa dòng cát lún cùng sự rung lắc dữ dội.

Cậu tung một cú đá lăng lệ, hất cây gậy mình vừa đứng lúc nãy lên khỏi cát lún.

Cây Long Văn Côn xoay mấy vòng trên không rồi rơi vào tay Giải Vũ Thần.

Cậu cầm lấy gậy, nhìn Hách Liên Tĩnh trong ánh sáng đỏ: "Mấy thứ này tôi đã bắt đầu tập luyện từ năm năm sáu tuổi rồi.

Trong phòng luyện công ở sân sau nhà Hồng gia gia đấy." Giải Vũ Thần định nói rằng các cơ quan trong phòng luyện công của Hồng Nhị Gia cậu vốn có nhắm mắt cũng qua được, nhưng đột nhiên, một hình ảnh rất mờ ảo xẹt qua não cậu.

Đó là khi cậu còn nhỏ, Hồng Nhị Gia vẫn chưa qua đời.

Lúc đó cậu chưa phải là Tiểu Cửu gia Giải Vũ Thần lừng lẫy giới hắc bạch, mà chỉ là Tiểu Hoa mà ai cũng có thể trêu ghẹo đôi câu.

Không ai biết rằng cậu đã sớm học được cách đi thoăn thoắt trên hai cây cọc gỗ cách xa nhau.

Để không phải lao vào giai đoạn huấn luyện ma quỷ tiếp theo quá nhanh, cậu còn dùng nước mắt để ngụy trang sự vụng về của mình.

Những ký ức xa xưa này, Giải Vũ Thần vốn đã từ lâu không nhớ lại.

Một là vì trong những ngày mang tên Tiểu Hoa đó có rất nhiều chuyện mà Tú Tú đến tận bây giờ vẫn lôi ra để làm lịch sử đen tối của cậu; mặt khác, cậu cũng phong tỏa ký ức về người mình quan tâm nhất trong khoảng thời gian đó.

Nhưng suốt bao nhiêu năm qua, trong đoạn ký ức này chỉ có vài người lớn do Nhị gia gia đứng đầu.

Lần này, không biết có phải do thân lâm kỳ cảnh, hay là vì lúc Diệp Phàm ngất đi, những thứ giống như gông xiềng sâu trong ký ức của cậu vốn dĩ đã suy yếu đi nhiều theo Diệp Phàm, Giải Vũ Thần thế mà lại thấy trong những ký ức đó bóng dáng mờ ảo của một đứa trẻ.

Giải Vũ Thần chỉ có thể thấy một khuôn mặt mờ mịt khi đứa trẻ đó ngẩng đầu lên, ngũ quan và biểu cảm trên mặt đều nhìn không rõ.

Đứa trẻ đó không phải cậu, cũng không phải Tú Tú, nhưng Giải Vũ Thần có thể cảm nhận rõ ràng rằng biểu cảm trên khuôn mặt đó chắc chắn rất ôn nhu.

Ôn nhu đến mức thậm chí không giống như vẻ nên có của một đứa trẻ ở lứa tuổi đó.

Việc bất chợt nghĩ đến hình ảnh mờ ảo trong ký ức khiến Giải Vũ Thần tạm thời im lặng.

Nhưng cậu chỉ tốn một khoảng thời gian rất ngắn để nhớ lại bóng dáng mơ hồ đó.

Sau khi nhận ra mình không thể nhớ lại ngũ quan cụ thể của người này, Giải Vũ Thần liền tạm thời từ bỏ ý định nhớ ra ngay lập tức.

Hiện tại, cậu chỉ cần biết rằng trong ký ức của mình từng có một người như vậy là đủ rồi.

Chỉ cần có thể thuận lợi sống sót rời khỏi cổ mộ này, dựa vào nhân lực và tài lực của mình, muốn biết thân phận của người đó là ai thì không phải là chuyện khó.

Giải Vũ Thần không để bản thân lãng phí thời gian vào cái bóng mờ ảo đó nữa.

Cậu cũng không tiếp tục chủ đề với Hách Liên Tĩnh lúc nãy, mà vừa phóng cây Long Văn Côn trong tay về phía trước một đoạn, vừa nói: "Chút bản lĩnh này của tôi không đáng là gì, bản lĩnh này của anh mới thực sự là chân nhân bất lộ tướng đấy." Giọng điệu của Giải Vũ Thần mang theo chút trêu chọc.

Hách Liên Tĩnh lập tức cười khẽ một tiếng, nói: "Tà môn thật đấy Tiểu Cửu gia, tôi có cảm giác trước đây bản lĩnh Kỳ Môn của tôi còn lợi hại hơn bây giờ nhiều." Hách Liên Tĩnh đứng trên mặt đất, gãi cằm rồi nhún vai, sau đó xòe tay ra, có chút bất lực nói tiếp: "Thế mà bây giờ lại chỉ có thể tự vệ để không gây thêm rắc rối cho mọi người.

Thật là kỳ quái.

Chẳng lẽ là lâu quá không dùng nên bị mai một rồi sao?" Hách Liên Tĩnh vừa nói vừa khẽ nhíu mày, độ cong của nụ cười nơi khóe miệng cũng nhạt đi rất nhiều.

Hắn dùng giọng điệu nửa đùa nửa thật để nói ra vấn đề mà hắn vẫn luôn thắc mắc suốt quãng đường qua.

Không biết từ lúc nào, hắn đã vứt Kỳ Môn của nhà mình ra sau

đầu như một lẽ đương nhiên.

Thậm chí, lần đầu tiên nhìn thấy Diệp Phàm sử dụng Phong Hậu Kỳ Môn trong mộ dưới đáy biển, chính hắn cũng thấy kinh ngạc.

Trong nhất thời, hắn lại quên mất trên đời này lại có một loại thuật pháp thần kỳ đến thế.

Hơn nữa, chính vào khoảnh khắc đó, hắn dường như đột nhiên nhớ lại ký ức rằng mình cũng từng nắm vững kỹ năng này.

Sau đó, lại quen biết Lưu Bá Ôn và Gia Cát Thanh cũng biết sử dụng Kỳ Môn ngoài Diệp Phàm ra, sự nghi hoặc trong lòng Hách Liên Tĩnh càng thêm đậm nét.

Hắn đã bắt đầu hoàn toàn không sử dụng Kỳ Môn của Tề gia trong Cửu Môn từ bao giờ nhỉ?

Cảm giác này vô cùng kỳ diệu.

Giống như một người sau khi đi vào giấc mơ, mọi thứ trông đều rất thuận lợi, chỉ có một điểm duy nhất có thể nhận ra đây là mộng cảnh, đó là người ta không cách nào nhớ lại mình đã rơi vào mộng cảnh từ khi nào.

Hách Liên Tĩnh cũng không tìm thấy sơ hở nào trong cuộc sống trước đây của mình, nhưng hắn dù thế nào cũng không nhớ nổi mình bắt đầu vứt bỏ Kỳ Môn từ bao giờ.

Nhưng khi hắn sử dụng lại thuật pháp Kỳ Môn này, hắn vẫn có thể nắm vững, chỉ là lực độ suy yếu hơn trước rất nhiều.

Còn tại sao Kỳ Môn của hắn bị suy yếu, và nó bắt đầu bị suy yếu từ khi nào, Hách Liên Tĩnh cũng không tài nào biết được.

Hắn đã hoàn toàn mất đi ký ức về nguyên do đó.

Hách Liên Tĩnh cúi đầu nhìn Kỳ Môn dưới chân mình, muốn tập

trung thêm khí lực.

Trong mắt Giải Vũ Thần, quầng sáng đỏ dưới chân hắn giống như một bóng đèn bị hỏng, chỉ lóe lên một cái rồi lại trở về vẻ ảm đạm như lúc nãy.

Giải Vũ Thần thầm nghi hoặc trong lòng: Chẳng lẽ lão mù này thực sự có tuổi rồi, bóng đèn cũng bị chập mạch sao?

Nhưng cậu biết câu chuyện về việc Tề gia trong Cửu Môn gửi đứa trẻ mang nhiều hy vọng nhất ra nước ngoài, nên khi thấy Kỳ Môn dưới chân Hách Liên Tĩnh có phản ứng như vậy, cậu thực ra không thấy lạ, cũng không chủ động hỏi han.

Tuy bình thường Hách Liên Tĩnh trông như kẻ muốn lừa tiền của cả thế giới, nhưng Giải Vũ Thần biết cái xương sườn mềm yếu nhất dưới lớp xương thép của hắn nằm ở đâu.

Đó chính là lý do Hách Liên Tĩnh đến nay vẫn dùng cái tên này để hành động.

Cho dù mỗi tháng đều phải mang danh con nợ, thiếu nợ tiền thuê nhà khổng lồ, hắn cũng không muốn khôi phục họ gốc của mình, không muốn nói cho họ biết hắn vốn dĩ nên là người kế thừa chính thức của dinh thự đó để giảm bớt nợ nần cho mình.

Đương nhiên, Giải Vũ Thần dù không hoàn toàn hiểu Hách Liên Tĩnh thì cũng hoàn toàn hiểu chính mình.

Cho dù Hách Liên Tĩnh thực sự làm vậy, cậu chắc cũng sẽ không nể tình họ Tề gốc của hắn mà miễn toàn bộ tiền điện nước hay giảm nửa tiền nhà đâu.

Đương nhiên, có lẽ hiện giờ cái xương sườn mềm yếu trên người Hách Liên Tĩnh đã biến thành hai cái rồi.

Chương 621

Chỉ là, hiện tại Giải Vũ Thần, thậm chí chính Hách Liên Tĩnh cũng chưa nhớ ra là cái xương sườn mềm yếu còn lại chính là nguyên nhân khiến Kỳ Môn bị suy yếu trong đoạn ký ức đã mất của hắn.

Tuy nhiên, trong mắt Giải Vũ Thần, sự thay đổi Kỳ Môn dưới chân Hách Liên Tĩnh giống như một bóng đèn chập mạch, nhưng trong mắt Hách Liên Tĩnh, Kỳ Môn của hắn lại là một cảnh tượng khác.

Ngay khoảnh khắc Kỳ Môn dưới chân sáng lên, Hách Liên Tĩnh nhìn thấy một trận pháp Bát Môn khiến hắn vô cùng khó hiểu.

Đó là một loại thuật pháp bậc cao, loại thuật pháp mà ngay từ lần đầu tiên học Kỳ Môn, hắn đã bị ông già nhà mình cảnh báo rằng bất kể rơi vào cảnh ngộ nào cũng tuyệt đối không được sử dụng trận pháp này.

Nghịch Bát Môn Hành, cải tử hoàn sinh.

Hách Liên Tĩnh lờ mờ nhớ lại lần đầu nghe thấy thuyết pháp này, ý nghĩ trong lòng hắn là: Dù đã cảnh báo như vậy nhưng ông già vẫn chọn truyền thụ thuật pháp này cho hắn, chứng tỏ tương lai hắn chắc chắn sẽ gặp cơ hội cần phải sử dụng nó.

Và ông già nhà hắn rõ ràng đã tính toán được điểm này, nên vẫn truyền thụ cho hắn, còn việc có thực sự sử dụng hay không là tùy ở hắn.

Lời cảnh báo của ông già là lời cảnh báo của một người thân, một bậc trưởng bối yêu thương con cháu; nhưng dù vậy vẫn truyền thụ trận pháp đó cho hắn với thân phận là người kế thừa của một trong Cửu Môn thủ long.

Lúc này, Hách Liên Tĩnh chấn động nhìn trận hình Nghịch Bát Môn Hành xuất hiện dưới chân mình.

Nụ cười nơi khóe miệng hắn vì trận hình này mà cứng đờ trên mặt.

Khoảnh khắc đầu tiên nhìn thấy trận hình này, hắn tưởng rằng chính mình hiện tại đang sử dụng nó.

Nhưng rất nhanh hắn nhận ra, dựa vào trình độ Kỳ Môn hiện tại của mình, hắn không có cách nào thi triển được trận pháp này.

Đây không phải là cảnh tượng hắn thấy đang xảy ra ở hiện tại, mà là một cảnh tượng vốn dĩ tồn tại trong ký ức của hắn.

Nhưng vấn đề là, hắn không có bất kỳ ấn tượng nào về việc mình từng dùng cái trận pháp đòi mạng này để cứu vãn sinh mạng của ai cả, cũng không nhớ mình từng gặp một sự hiện diện nào quan trọng với sinh mạng mình đến thế.

Hách Liên Tĩnh lập tức loại trừ khả năng người đó là Đại Ách Ba Trương Khải Linh.

Bởi vì nếu hắn thực sự từng vì Trương Khải Linh mà làm đến mức này, Trương Khải Linh sẽ không làm ra những chuyện đâm sau lưng hắn suốt ngày như vậy.

Và một kẽ hở khác nằm ở chỗ: Nếu hắn thực sự đã sử dụng trận pháp này, thì hiện tại hắn không nên còn sống mà xuất hiện ở đây.

Hách Liên Tĩnh nhớ lại những lời Quan Căn từng nói với họ: Hắn ta làm sao có thể không có bản lĩnh khiến chúng ta quên đi một người.

Cái "hắn" này tự nhiên là chỉ Diệp Phàm.

Bản thân Hách Liên Tĩnh cũng thấy rất có lý, chỉ là lúc đó hắn không có bằng chứng xác thực như bây giờ.

Tuy hắn không tận mắt nhìn thấy cảnh tượng mình sử dụng trận pháp đó lúc bấy giờ, nhưng chỉ cần nhìn thấy góc ký ức thực sự tồn tại này, hắn đã hoàn toàn có thể xác nhận: Mình chắc chắn đã từng gặp Diệp Phàm.

Không phải hắn khẳng định rằng trước đây Diệp Phàm đã quan trọng với hắn đến thế - khi chưa có bằng chứng xác thực, Hách Liên Tĩnh cũng không thể dày mặt mà đưa ra giả thiết như vậy - nhưng có một điểm Hách Liên Tĩnh hoàn toàn có thể xác nhận, đó là hắn chắc chắn đã sử dụng Nghịch Bát Môn Hành.

Mà hiện tại hắn vẫn còn sống sờ sờ, thậm chí ngay cả mắt cũng đã được Diệp Phàm chữa khỏi.

Người có năng lực cường hãn như vậy chỉ có thể là Diệp Phàm.

Hiểu rõ điểm này, Hách Liên Tĩnh càng thêm khẳng định mình trước đây nhất định đã gặp Diệp Phàm, và lần trước gặp gỡ, cậu đối với hắn chắc chắn cũng quan trọng như bây giờ.

Còn tại sao Diệp Phàm lại mang cả ký ức của hắn đi luôn, Hách Liên Tĩnh tuy nghĩ không thông, nhưng hắn cho rằng điều này chắc chắn có liên quan đến việc hắn từng sử dụng Nghịch Bát Môn Hành.

Đây có lẽ là lý do vì sao hiện tại hắn đã dùng Nghịch Bát Môn Hành mà vẫn còn sống.

Cũng giống như Giải Vũ Thần chọn lựa, Hách Liên Tĩnh không để bản thân cứ chìm đắm trong đoạn hồi ức bị Diệp Phàm đích thân phong ấn vào thời điểm nguy cấp như thế này.

Tuy nhiên, hiện tại hắn đã nắm giữ được một thông tin vô cùng quan trọng: đó là mình từng có ơn cứu mạng với một người.

Vậy thì theo quy tắc quốc tế, người đó nên chịu trách nhiệm với hắn.

Có ý niệm đó, Hách Liên Tĩnh không những không bị hồi ức mờ ảo trói buộc trong tâm trạng rối bời, trái lại, vì đoạn hồi ức này mà hắn trở nên vô cùng cởi mở.

Hách Liên Tĩnh rung vai cười thành tiếng.

Giải Vũ Thần nhìn Hách Liên Tĩnh bỗng dưng bật cười, lập tức nhận ra nụ cười của lão mù này là phát ra từ nội tâm, chứ không phải cái gọi là "nụ cười là lớp mặt nạ bảo vệ tốt nhất".

Cậu bỗng cảm thấy, dù bây giờ có hỏi Hách Liên Tĩnh tại sao Kỳ Môn của hắn lại như bóng đèn chập mạch, chắc cũng không gây ra tổn thương quá lớn cho tên tâm thần mỉm cười khó hiểu này.

Giải Vũ Thần khẽ nhíu mày hỏi: "Anh có cách rồi à?

Sao lại vui thế?

Anh là người của Từ Phúc à?" Hách Liên Tĩnh cười lắc đầu: "Mù tôi có chỗ dựa cho nửa đời sau rồi.

Tiểu Cửu gia, cậu đã bao giờ vì một người mà liều mạng chưa?" Giải Vũ Thần nhìn Hách Liên Tĩnh một cách khó hiểu.

Thực tế là phần lớn thời gian, cậu cũng chẳng phân biệt nổi lão mù này đang cố ý lừa tiền hay là đầu óc không bình thường thật.

Giải Vũ Thần không thèm quan tâm đến Hách Liên Tĩnh trông như vừa bộc phát bệnh ác tính nữa, mà tiếp tục phóng Long Văn Côn về phía trước một đoạn.

Và khoảnh khắc cây gậy chạm đất, nó phát ra một tiếng va chạm tuyệt đối không phải tiếng của gỗ đập vào cát, mà là tiếng lanh lảnh, sắc bén khi các vật chất cứng va vào nhau.

Hơn nữa, ngay sau đó, cây Long Văn Côn của cậu cắm sâu xuống mặt đất.

Không giống như lúc nãy chỉ cắm được một nửa, cây gậy như một ngọn giáo đâm xuống, cắm nông trên mặt đất.

Giải Vũ Thần lập tức trợn tròn mắt.

Cậu chấn động nhìn cảnh tượng trước mắt, rồi lại cúi đầu nhìn dưới chân mình.

Cây Long Văn Côn dưới chân cậu lúc này cũng đang cắm vững chãi trên đất, không còn giống như một khúc gỗ trôi trên mặt nước dữ dội nữa, mà cắm rất kiên định vào mặt đất cứng ngắc.

Ngay khi Giải Vũ Thần còn chưa kịp phản ứng, một luồng sáng xanh như mũi tên từ trên cao lao xuống.

Khắc tiếp theo, Kinh Trập cắm sâu xuống nơi cậu vừa định tới.

Hách Liên Tĩnh ở bên cạnh cũng nhướn mày, hắn thu lại quầng sáng đỏ dưới chân, đứng vững lại trên mặt đất.

Giây sau, Trương Khải Linh và Diệp Phàm - những người vừa biến mất trong làn ánh sáng xanh khi mặt đất mộ thất bắt đầu rung chuyển - cũng đáp xuống nơi Kinh Trập vừa cắm vào.

Ngay khi Diệp Phàm vừa đáp xuống, từ một phía bỗng phát ra tiếng vật cứng nứt vỡ kịch liệt, kèm theo tiếng hét giận dữ của Bạch Hạo: "Aaaa!" Theo tiếng hét đó, Bạch Hạo - người vừa bị chôn trong cát lún - phá lớp vỏ mà vọt ra.

Việc Bạch Hạo thoát ra và Diệp Phàm cùng Trương Khải Linh đáp xuống gần như xảy ra cùng lúc.

Thấy Bạch Hạo thoát ra nhanh như vậy, ngay cả Diệp Phàm và Trương Khải Linh vừa đáp xuống cũng đồng loạt lộ ra vẻ mặt khá chấn động.

Khi Bạch Hạo nhảy ra khỏi hố cát đã trở nên cứng ngắc, Giải Vũ

Thần và Hách Liên Tĩnh cũng hiểu được tình hình của những người bị lún vào cát lúc nãy.

Chỉ thấy nơi Bạch Hạo vừa thoát ra là một cái hố hình chữ nhật không mấy quy tắc.

Cát lún tuy trong phút chốc biến thành cứng ngắc như hiện tại, nhưng không hề bao bọc chết cứng những người vừa bị lún vào để biến họ thành bê tông cốt người, mà lại để lại không gian cho họ có thể cử động và hít thở.

So với tình trạng bị cát lún chôn sống hoàn toàn, không gian như vậy tuyệt đối có thể kịp thời cứu mạng các thành viên trong cát. "Tiểu tộc trưởng!" Bạch Hạo vẫn chưa thoát khỏi cơn giận dữ vì phải đấu sức với cát lún, giọng gọi Diệp Phàm vẫn còn rất phẫn nộ.

Diệp Phàm vừa đáp xuống bị tiếng gọi của Bạch Hạo làm giật mình: "Tôi đây." Bạch Hạo im lặng khoảng hai giây mới nhận ra cái giọng thô lỗ và đầy giận dữ vừa rồi, lại còn hét lên "Tiểu tộc trưởng", chính là từ miệng mình phát ra.

Chính Bạch Hạo cũng ngẩn người vì cái giọng đó.

Giây tiếp theo, khi hoàn hồn lại, Bạch Hạo lập tức khôi phục lại giọng nói còn ngọt ngào hơn bình thường, bóp nghẹt cổ họng một cách đầy khoa trương nói với Diệp Phàm: "Tiểu tộc trưởng, anh không sao chứ?

Chương 622

Anh vừa nãy không bị rơi xuống cát đấy chứ?

Mấy cái cát này lợi hại thật đấy, anh không sao thì tốt quá rồi!

Để em lôi Tiểu Áp Lê ra trước!" Trong phút chốc, Bạch Hạo giống như một đứa trẻ làm sai chuyện, vội vàng nhận lỗi để cứu vãn.

Bạch Hạo nói vừa nhanh vừa dồn dập, khi Diệp Phàm còn chưa kịp xen vào câu nào, cô đã giẫm một chân xuống một vị trí bên cạnh mình.

Lập tức, từ điểm dưới chân Bạch Hạo làm trung tâm, hàng loạt vết nứt bắt đầu lan tỏa ra xung quanh.

Rất nhanh sau đó, trong tiếng vật cứng vỡ vụn "răng rắc", kèm theo tiếng kêu kinh hãi của Lê Thốc: "Á!", Bạch Hạo thu chân lại, Lê Thốc đang ở trong cái hố hình khối hộp đó, mình đầy những mảnh cát cứng vỡ vụn, đang co rụt người lại che mặt.

Lê Thốc vừa mở mắt ra đã thấy bốn đôi mắt cộng thêm một chiếc kính râm đang đồng loạt nhìn mình chằm chằm.

Nhìn thấy cảnh tượng những người vừa mới cộng hoạn nạn với mình giờ chỉ còn mình mình chịu khổ, phản ứng đầu tiên của Lê Thốc không phải là phẫn nộ, mà là cảm giác hổ thẹn vô cùng mãnh liệt.

Đối với một thiếu niên nổi loạn ở lứa tuổi này, tuy phần lớn đều có nhược điểm là lỗ mãng kiểu "nghé mới đẻ không sợ hổ", nhưng thiếu niên tuổi này cũng có một ưu điểm gần như là điểm chung: đó là lòng tự trọng mãnh liệt và cái tôn nghiêm tuy chẳng để làm gì nhưng lại rất quan trọng.

Những thứ này sẽ biến mất sau khi trở thành những người lớn

xảo quyệt, đặc biệt là kiểu người xảo quyệt như Hách Liên Tĩnh.

Vì lòng tự trọng và tôn nghiêm của mình, Lê Thốc lập tức thực hiện một cú "cá chép quẫy mình", đứng thẳng dậy trong hố cát.

Ngay sau đó, bên chân cậu truyền đến tiếng đá vụn rơi xuống mặt đất kêu lạch cạch. "Tôi không sao!" Hách Liên Tĩnh đứng bên mép hố hình khối hộp, ra vẻ chào hỏi, cười híp mắt vẫy tay với Lê Thốc: "Vẫn chưa có ai hỏi cậu đâu nha Tiểu Lê tử." Lê Thốc lập tức nhảy dựng lên trong hố, quát: "Tôi nói lại lần nữa, đừng có gọi tôi theo kiểu gọi tiểu thái giám như thế!" Ở bên cạnh, Diệp Phàm vốn đang lo lắng nhìn Lê Thốc liền âm thầm dời tầm mắt đi.

Bởi vì hắn chưa bao giờ nhận ra cái kiểu gọi "Tiểu... tử" đặt vào mấy trăm năm trước là cách gọi tiểu thái giám.

Tuy bản thân hắn không hề có ý kỳ thị nhóm người này, nhưng việc phản ứng chậm hơn cả Lê Thốc thì càng ít người biết càng tốt.

Hách Liên Tĩnh cười hai tiếng, hỏi: "Cậu không sao chứ?" Lê Thốc nhìn Hách Liên Tĩnh bằng ánh mắt kiểu "Ông mới có sao ấy".

Sau đó, để chứng minh mình thực sự không sao, Lê Thốc rất nhẹ nhàng nhảy ra khỏi hố.

Cái hố chôn cậu sâu hơn một mét, lớp cát trên cùng dày gần hai ba centimet và có độ cứng khá lớn.

Lê Thốc đầu tiên là suýt bị ngạt chết trong cát lún, sau đó lại suýt bị những khối cát cứng như đá rơi từ độ cao khoảng một mét đập trúng.

Thế nhưng, khi nhảy ra khỏi hố, Lê Thốc hoàn toàn không tỏ ra có chút khó chịu nào.

Cậu ưỡn ngực ngẩng đầu đứng trước mặt Diệp Phàm, cố giữ kẽ, nói: "Tiểu tộc trưởng, chị Bạch Hạo, hai người không sao chứ?" Bạch

Hạo, với tư cách là công thần cứu Lê Thốc ra nhưng đồng thời cũng là thủ phạm giẫm nát lớp cát trên người cậu, vội vàng lắc đầu: "Chị không sao, Tiểu Áp Lê, em không sao chứ?" Lê Thốc lắc đầu, vẫn giữ cái vẻ đó: "Em không sao, dăm ba mấy hòn đá vụn thôi." Sau đó, cậu lại dời tầm mắt lên người Diệp Phàm bên cạnh, dường như rất cố chấp chờ đợi một câu trả lời từ Diệp Phàm.

Thực tế thì dù Diệp Phàm không trả lời, chỉ nhìn hiện trạng của hắn cũng có thể biết được đáp án.

Diệp Phàm và Trương Khải Linh là hai người tươm tất, sạch sẽ nhất trong nhóm.

Ngay khoảnh khắc cát lún dưới chân bắt đầu chuyển động, Diệp Phàm đã được Trương Khải Linh bảo vệ, dùng năng lực dịch chuyển của Kinh Trập để rời khỏi mặt đất.

Trong một khoảng thời gian ngắn sau đó, Diệp Phàm cũng nói với Trương Khải Linh rằng mình có lẽ biết cách xử lý, rồi dưới sự bảo vệ của Trương Khải Linh, hắn đã sử dụng chiêu thức "Sa bộc tống táng" (Sa mạc tang lễ) với độ khó cực cao đối với bãi cát lún này.

Hơn nữa, hắn còn tốn chút thời gian và tâm trí, dùng Kỳ Môn để kiểm tra phạm vi bên dưới lớp cát.

May mắn là mấy thành viên bị cuốn vào cát không trôi đi quá xa ngoài phạm vi kiểm tra.

Diệp Phàm nhanh chóng xác định được vị trí của mấy người dưới cát, dự lưu sẵn không gian để họ có thể hít thở và cử động, rồi lợi dụng Sa bộc tống táng để ngưng tụ bãi cát lại với nhau.

Và vì khi Diệp Phàm làm những việc này luôn được Trương Khải Linh cầm tay chỉ việc bảo vệ, nên hiện tại thậm chí so với Trương Khải Linh, Diệp Phàm còn sạch sẽ hơn một chút.

Một vẻ ngoài chắc chắn là không sao cả.

Lê Thốc có thể thấy rõ Tiểu tộc trưởng nhà mình nhất định được bảo vệ rất tốt, hoặc là được người khác bảo vệ tốt, hoặc là tự hắn bảo vệ mình tốt, là một bộ dạng hoàn toàn không cần ai phải lo lắng.

Thế nhưng, lúc nãy khi bị chôn trong cát, hơi thở hoàn toàn bị tước đoạt, cảm giác mình bị chôn sống, khi trước mắt bắt đầu hiện lên những thước phim quá khứ (tẩu mã đăng), người cậu lo lắng nhất chính là hai người: một là Bạch Hạo mà cậu tận mắt thấy gần như bị cát lún nuốt chửng, hai là Diệp Phàm vừa mới khỏi bệnh không lâu.

Thậm chí, sự khỏi bệnh đó cũng chỉ là vẻ bề ngoài mà thôi.

Ngay lúc bị chôn trong cát lún và ảo ảnh quá khứ hiện ra, trước mắt Lê Thốc chính là Bạch Hạo và Diệp Phàm.

Và hình ảnh cậu thấy Diệp Phàm ngã xuống lại khiến cậu càng thêm kinh hãi.

Cậu thấy Tiểu tộc trưởng vô sở bất năng của mình mình đầy máu tươi, khắp người đều là những vết thương cậu đã thấy hoặc chưa từng thấy qua.

Diệp Phàm không nhìn thấy cậu, chỉ ôm lấy một trong những vết thương chí mạng nhất trên người mình, nhìn về một hướng thẩn thờ.

Cậu không biết thứ gì đang thu hút ánh mắt của Diệp Phàm, nhưng cậu biết, một Tiểu tộc trưởng trong trạng thái như vậy chắc chắn tồn tại.

Bất kể là từ trực giác huyền học, hay là từ lời kể ban đầu của Bạch Xà.

Nhìn thấy một Diệp Phàm như vậy, Lê Thốc thậm chí cảm thấy cách hình dung sau này của Bạch Xà đã là rất nương tay rồi.

Khoảnh khắc đó, trong lòng Lê Thốc tràn đầy phẫn hận: một là phẫn hận đối với những kẻ thù đã biến Diệp Phàm thành ra như thế; hai là phẫn hận đối với bản thân vẫn chưa đủ mạnh mẽ, thậm chí so với những người bên cạnh Tiểu tộc trưởng nhà mình thì cậu vẫn chẳng đáng là bao.

Cậu thậm chí có chút hoài niệm về bản thân giả mạo trong Thận Kính kia.

Dù đó là giả mạo, dù sau khi bộc phát một lần là phải đối mặt với cảnh thất khiếu chảy máu, nhưng hắn thực sự đã đi trước cậu một bước qua ngưỡng cửa mặt nạ đó.

Lê Thốc trong bóng tối, tìm kiếm cánh cửa mà mình luôn không sao chạm tới được.

Và khi cậu còn chưa tìm thấy cánh cửa đó trong bóng tối, cảm giác ngạt thở bao trùm lấy cậu đã biến mất.

Những hạt cát đó giống như bị nam châm hút đi, sau đó được cố định thành một hình khối hộp rất xác định.

Khi bị Bạch Hạo giẫm một cái cứu ra, cậu biết đây nhất định là tác phẩm của Tiểu tộc trưởng nhà mình.

Ít nhất thì Bạch Hạo - người cố định cát và giẫm cứu cậu ra - cùng người cậu luôn lo lắng nhất định là an toàn.

Nhưng hiện tại, Lê Thốc không phải muốn có một đáp án hiển nhiên rằng Diệp Phàm có sao hay không mà ai cũng nhìn thấy được, cậu chỉ cần một cảm giác an toàn do chính miệng Diệp Phàm nói ra cho mình nghe.

Đồng thời, Diệp Phàm cũng nhận ra sự kinh hoàng trong ánh mắt Lê Thốc lúc này.

Đoán rằng nỗi sợ bị chôn sống đối với cậu bé lần đầu xuống mộ

này vẫn là quá kích thích, Diệp Phàm rất phối hợp trả lời Lê Thốc: "Không sao, tôi không sao.

Sau này, tôi vẫn có thể bảo vệ cậu." Diệp Phàm vừa nói vừa phủi cát trên người Lê Thốc.

Lê Thốc vốn đang nín thở, dưới tác động nhẹ nhàng này liền hụt hơi.

“Khụ khụ khụ!” Cậu lảo đảo tiến về phía trước vài bước, ngã nhào vào người Bạch Hạo.

Đối mặt với một chàng trai trẻ cao hơn mình nhào tới, trước khi não bộ kịp phản ứng, Bạch Hạo đã theo bản năng vung tay đẩy một cái.

Ngay lập tức, Lê Thốc lại đổ rầm sang một bên.

Diệp Phàm thốt lên hai tiếng “Ái chà”, kịp thời túm Lê Thốc lại bên cạnh mình.

Lúc này, Lê Thốc chỉ đứng bên cạnh Diệp Phàm thôi mà cũng đã lảo đảo sắp trụ không vững.

“Lê nhỏ, em còn ổn không?” Lê Thốc đầu óc choáng váng gật gật đầu, không nói nên lời.

Thấy cậu gật đầu, Diệp Phàm mới buông tay.

Chương 623

Nhưng vừa buông ra, đôi chân Lê Thốc lại nhũn xuống, có xu hướng đổ rầm lần nữa.

Trước khi cậu kịp ngã, Diệp Phàm lại xách cậu dậy.

“Diệp Phàm, đưa cho tôi.” Giọng nói của Trương Khải Linh đột nhiên vang lên từ phía sau Diệp Phàm.

Nghe giọng nói thanh lãnh này, Diệp Phàm thoáng ngẩn người.

Hắn nhất thời chưa phản ứng kịp Tiểu Ca muốn xin cái gì.

“Tiểu Ca?” Diệp Phàm hơi nghi hoặc quay đầu nhìn Trương Khải Linh.

Dù Diệp Phàm chưa hỏi cụ thể, Trương Khải Linh đã nhìn ra sự thắc mắc của hắn.

Anh mở lời giải thích: “Giao Lê Thốc cho tôi.” Đến khi Lê Thốc nhận ra “Lê Thốc” chính là tên mình, thì vị Tộc trưởng nhỏ của cậu đã giao cậu vào tay Trương Khải Linh rồi.

Lê Thốc cảm nhận được luồng khí trường vốn ôn hòa đột ngột biến thành một áp suất thấp đặc quánh, cậu cũng tỉnh táo lại.

Ý nghĩ đầu tiên của cậu là sau này tuyệt đối không được để họ gọi mình bằng biệt danh nữa.

Nhất là khi một người đàn ông đáng sợ như Trương Khải Linh nghiêm túc gọi tên cậu.

Do dạo gần đây toàn nghe thấy những tên gọi như “Tiểu Áp Lê”, “Lê ngốc” hay “Tiểu Lê tử”, cậu suýt chút nữa đã quên mất tên thật của mình là Lê Thốc!

Nếu đặt vào thế giới của Vùng Đất Linh Hồn, chắc cậu sẽ biến thành vật hy sinh vì quên mất tên mình mất.

Lê Thốc liên tưởng ngay đến cảnh cha mẹ của nhân vật chính Chihiro vì quên tên mà biến thành heo, không khỏi rùng mình đổ mồ hôi lạnh.

Ngay khi cậu đang thẩn thờ ngắn ngủi, một luồng lực quỷ dị truyền đến từ vai.

Lê Thốc cảm nhận được người sử dụng lực lượng này không hề có ý hạ nhẹ tay, vai cậu truyền đến một cảm giác đau nhức cực kỳ quái lạ.

Cậu không biết có phải mình bị bóp đúng huyệt vị nào không, nhưng cậu biết đối phương làm vậy chắc chắn mang lại hiệu quả gấp đôi.

Điều vô lý hơn là cậu cảm thấy có một luồng khí nghẹn ở cổ họng, hoàn toàn không kêu lên được!

Diệp Phàm giao Lê Thốc cho Trương Khải Linh, ban đầu còn thấy hành động này hơi khó hiểu.

Nhưng thấy Trương Khải Linh ấn vào huyệt vị của Lê Thốc, hắn lập tức hiểu ý.

Diệp Phàm an ủi Lê Thốc: "Lê nhỏ, có Tiểu Ca giúp em thư cân hoạt huyết thì anh yên tâm rồi." Lê Thốc nhìn vị Tộc trưởng nhỏ nhà mình đang cười ngây ngô nói lời cảm ơn với "Hắc diện thần" đang âm thầm hạ thủ với mình, nhất thời cảm thấy tức lồng ngực hơn cả lúc nãy.

Nhưng điều khiến cậu tuyệt vọng là Trương Khải Linh dường như thực sự đang giúp cậu thư cân hoạt huyết.

Luồng khí cậu vừa nghẹn lên đã bị Trương Khải Linh đẩy trúng

huyệt vị nào đó khiến nó thoát ra ngoài!

Cảm giác này giống như đấm một quyền vào bông vậy.

Đấm vào bông tuy không đau tay, nhưng thực sự là không giải tỏa được uất ức, trái lại còn khiến tâm phế tổn thương hơn!

Diệp Phàm sau khi đã hoàn toàn yên tâm vào độ tin cậy của Trương Khải Linh liền dời sự chú ý khỏi Lê Thốc.

Hắn nhìn nơi thanh kiếm Kinh Trập vừa đâm vào, nói: "Phải nghĩ cách đào Bạch giáo sư và sư phụ nhiếp ảnh lên mới được.

Còn phải tìm cách liên lạc với nhóm lão Thanh nữa.

Khoảng cách hiện tại của chúng ta hơi xa, bộ đàm không còn tác dụng.

Hơn nữa, trong ngôi mộ này, Kỳ môn không được phép tùy tiện sử dụng.

Phải nhanh chóng liên lạc với họ thôi." Nghe Diệp Phàm nói vậy, mấy người bên cạnh cũng bắt đầu căng thẳng theo.

Đặc biệt là Hách Liên Tĩnh, người vốn hiểu biết về Kỳ môn và thậm chí còn biết sử dụng.

"Tiểu Diệp, Kỳ môn không được phép tùy tiện sử dụng ở đây nghĩa là sao?" Diệp Phàm thở dài nói: "Thực ra lúc nãy cát lún bắt đầu hoạt động là lỗi tại tôi.

Xin lỗi." Giải Vũ Thần lập tức ngắt lời: "Xin lỗi cái gì, ở đây cậu là người ít cần phải xin lỗi nhất." Hách Liên Tĩnh ở bên cạnh nói bâng quơ: "Xin lỗi làm gì, ôm tôi này." Vừa nói, Hách Liên Tĩnh vừa thực sự dang rộng cánh tay.

Giải Vũ Thần và Trương Khải Linh đứng hai bên Hách Liên Tĩnh bỗng có một sự ăn ý hiếm thấy.

Một người ở bên trái giả vờ giơ tay đổi huyệt vị thư cân hoạt huyết cho Lê Thốc, một người bên phải giả vờ gập hai đoạn Long văn côn lại thành một cây.

Cả hai gần như cùng lúc huých vào cánh tay đang dang rộng của Hách Liên Tĩnh, khiến anh ta chỉ biết ôm lấy không khí trước mặt.

Nhưng vẻ mặt hai người không hề thay đổi, diễn xuất cực tốt như thể không có chuyện gì xảy ra.

Chứng kiến cảnh tượng này, Diệp Phàm, Lê Thốc và Bạch Hạo có ba tâm trạng hoàn toàn khác nhau.

Diệp Phàm chỉ chân thành cảm thán sự nghiêm khắc trong "gia giáo" của Tiểu Hoa đối với Hắc Nhãn Kính, đồng thời thấy may mắn vì mình không phối hợp diễn kịch với Hắc Nhãn Kính mà ôm anh ta thật.

Lê Thốc thì nhe răng trợn mắt thầm hỏi thăm Trương Khải Linh – người vừa mới ấn vào huyệt vị nào đó của cậu – tới mười mấy lần, đồng thời cũng hỏi thăm Hách Liên Tĩnh – kẻ khơi mào chuyện thị phi – nhiều lần hơn nữa.

Bạch Hạo thì cảm nhận rõ rệt luồng áp suất cực thấp đang lan tỏa giữa ba người kia.

Một mặt cô thấy diễn xuất của Giải Vũ Thần và Trương Khải Linh thực sự là đã chừa một đường sống cho đám nam diễn viên đang làm loạn trong giới giải trí hiện nay.

Mặt khác, cô cũng bày tỏ sự đồng tình với Lê Thốc – người đang nhe răng vì đau mà không biết "cuộc chiến" đã bắt đầu và tạm thời bị tước quyền thi đấu.

Bạch Hạo u u nhìn cậu em út trong nhóm Thất Đao, thầm nghĩ: Lê Thốc à, Tộc trưởng nhỏ là khối gỗ mục như vậy, e là chỉ có em mới

là người hưởng lợi cuối cùng thôi!

Vì "Thất Đao" nhà mình, Bạch Hạo tự thân vận động để đánh lạc hướng Diệp Phàm: "Tộc trưởng nhỏ, đừng lo lắng.

Để em ra tay!

Bạch giáo sư và những người khác vẫn còn dưới cát đúng không, em sẽ cứu họ ra!" Vừa nói, Bạch Hạo đã bắt đầu tìm kiếm vị trí của Bạch Trường Minh và nhiếp ảnh gia Chu Ti Mã Tích.

Cô dùng đèn pin soi xung quanh, nói: "Sau này hay là bảo Bạch giáo sư để tóc dài đi nhỉ?

Em nhớ hình như họ bị rơi xuống ở chỗ này?" Bạch Hạo vừa nói vừa đi đến một vị trí, sau đó giơ chân định làm động tác giống như lúc cứu Lê Thốc.

Nhìn thấy chân Bạch Hạo giơ lên, Diệp Phàm vội vàng gọi giật lại: "Tiểu Bạch!" Không chỉ gọi bằng miệng, hắn nhanh chóng đưa tay ra, Thiên tằm ngân ti từ cổ tay quấn từng vòng rồi lao vút về phía Bạch Hạo.

Ngay khi chân Bạch Hạo sắp chạm đất, sợi tơ đã kịp thời quấn lấy cổ chân cô.

Chân Bạch Hạo treo lơ lửng cách mặt đất chưa đầy một phân.

Thấy chân cô không dẫm xuống, Diệp Phàm mới thở phào nhẹ nhõm.

Bạch Hạo hơi ngơ ngác nhìn Diệp Phàm, sau đó ngoan ngoãn để chân lơ lửng theo lực kéo của sợi tơ.

"Tộc trưởng nhỏ, sao thế ạ?" Diệp Phàm cử động ngón tay, để sợi tơ Thiên tằm nhẹ nhàng hạ chân Bạch Hạo xuống đất, nói: "Chỗ Bạch giáo sư bị vùi khá sâu.

Từ độ cao của chúng ta, nếu một khối cát dày như thế đập xuống từ khoảng cách này, Bạch giáo sư sẽ 'đăng xuất' luôn đấy." Diệp Phàm vẫn còn sợ hãi nhìn chân Bạch Hạo hạ xuống đất, thầm nghĩ: Tiểu Bạch chắc chưa từng cùng mình trải qua ngôi mộ Vương Mãng đầu tiên, nên không biết suất tuyển thẳng cao học này khó khăn lắm mới có được.

Hơn nữa, khả năng cao là Tiểu Bạch không biết con gái rượu của Bạch giáo sư, nên cũng không biết Triệu Trạch Minh – một học bá đầy triển vọng – đã bị hủy suất tuyển thẳng như thế nào.

Vì vậy cô ấy không biết suất cao học ở Đại học Khảo cổ Kinh Đô đang ở tình trạng 'ngàn cân treo sợi tóc' đến mức nào đâu!

Tuy hiện tại hắn đã thành công "cập bến", nhưng trước khi tốt nghiệp thạc sĩ, lúc nào cũng phải thận trọng như đi trên băng mỏng!

Nghe lời giải thích của Tộc trưởng, Bạch Hạo cũng sợ hãi lùi lại hai bước, đưa tay bịt miệng kinh ngạc: "Hóa ra em thực sự tìm đúng chỗ rồi sao?!" Khóe miệng Diệp Phàm hơi giật giật.

Chương 624

Bởi vì hắn thấy trong sự sợ hãi của Bạch Hạo còn xen lẫn một chút đắc ý.

Tuy rất sợ vì suýt nữa đã đè chết Bạch giáo sư, nhưng cô ấy lại rất đắc ý vì mình thế mà lại đoán trúng chỗ hai người kia bị chôn.

Bạch Hạo cẩn thận đi lại vài bước, nỗi sợ đã hoàn toàn biến mất, thay vào đó là sự đắc ý một trăm phần trăm.

"Đấy là em đoán bừa thôi đấy Tộc trưởng nhỏ!

Quả nhiên giác quan thứ sáu của phụ nữ là thứ gì đó rất huyền học đúng không?" Bạch Hạo đầy mong đợi ngẩng đầu nhìn Diệp Phàm.

Diệp Phàm lẳng lặng thu hồi sợi tơ ngân ti, gật đầu với cô, cố gắng không làm cô mất hứng: "Tiểu Bạch, sức mạnh của em mới thực sự là huyền học." Câu này là lời khen ngợi chân thành của Diệp Phàm dành cho sức mạnh của Bạch Hạo.

Cô ấy đã thoát ra ngay khoảnh khắc cát lún bị hóa cứng.

Rõ ràng trước khi Diệp Phàm ra tay, Bạch Hạo chưa từng ngừng vùng vẫy trong đống cát.

Diệp Phàm thậm chí không phân biệt được là Bạch Hạo thoát ra trước hay hắn hóa cứng cát trước.

Nếu không phải vì Lê Thốc và Bạch Trường Minh vẫn còn mắc kẹt, Diệp Phàm thậm chí còn hơi hối hận vì đã hóa cứng cát quá sớm.

Có lẽ nếu cho Bạch Hạo thêm một chút thời gian, cô ấy có thể mượn cơ hội vùng vẫy thoát ra đó để hoàn thành một lần đột phá giới hạn, nâng cấp chất lượng sức mạnh của mình.

Tuy nhiên, năng lực hiện tại của Bạch Hạo đã đủ khiến Diệp Phàm tán thưởng rồi.

Hơn nữa tâm thái của cô ấy cũng rất đáng tin cậy.

Ví dụ như hiện tại, cô ấy đã vui vẻ trở lại dù thực tế chẳng có cái gọi là "giác quan thứ sáu" nào cả.

Diệp Phàm dùng chiêu "vừa đấm vừa xoa" hiệu quả nhất với những kẻ ngốc lạc quan: Khen ngợi sức mạnh của cô ấy để cô ấy phớt lờ sự thật mình không có giác quan thứ sáu.

Bạch Hạo quả nhiên không phụ sự kỳ vọng, cô ấy rất vui vì lời khen của Diệp Phàm.

Cô gồng bắp tay, giơ quá đầu làm tư thế lực sĩ, kiêu ngạo nói: "Tộc trưởng nhỏ, em cảm thấy sau chuyến này, công lực của em tăng tiến vượt bậc!" Ở bên cạnh, Hách Liên Tĩnh bật cười thành tiếng.

Rõ ràng anh ta đã nhìn thấu tiểu xảo của Diệp Phàm nên đã nhịn cười từ nãy đến giờ, thấy Bạch Hạo thực sự suy nghĩ theo hướng đó thì không nhịn nổi nữa.

Hách Liên Tĩnh vừa cười vừa nói: "Tiểu Bạch Hạo à, ở đây không còn người khác giới nào mà em quan tâm nữa sao?

Sức hấp dẫn của bọn tôi không đủ để em giữ hình tượng con gái nữa à?" Nhìn Hách Liên Tĩnh cười, Diệp Phàm không biết anh ta đã đánh mất bao nhiêu "công đức" rồi.

Bạch Hạo nghe vậy, mặt cũng xị xuống.

Cô híp mắt nhìn Hách Liên Tĩnh, thầm nghĩ: Tại sao ở đây không có người khác giới nào tôi quan tâm, các anh không tự biết sao?

Cái bụng đầy ý xấu của anh đối với Tộc trưởng nhỏ nhà tôi sắp hiện rõ trên mặt rồi kìa!

Có giỏi thì tháo kính râm ra mà nói chuyện này!

Bạch Hạo cân nhắc sự chênh lệch thực lực quá lớn, cộng thêm việc cô đã hạ quyết tâm: một là nằm ườn ở biệt thự Hoa Diệp, hai là trước khi Lê Thốc trở lại cuộc đua thì tuyệt đối không giúp Tộc trưởng nhỏ "khai khiếu".

Vì vậy cô chỉ đơn giản dùng nét mặt để diễn tả sự khinh bỉ cho Hách Liên Tĩnh xem.

Còn việc Hách Liên Tĩnh có đọc hiểu được hay không thì cô chỉ phụ trách ra đề, không phụ trách đáp án.

Cùng lúc đó, Hách Liên Tĩnh nhìn biểu cảm của Bạch Hạo mà cười rung cả người.

Ở phía bên kia, Lê Thốc – người vẫn đang bị Trương Khải Linh bóp huyệt – nhìn chân Bạch Hạo, khó tin hỏi Trương Khải Linh đang đứng sau lưng: "Lúc nãy, em cũng bị cứu ra như thế sao?" Trương Khải Linh dùng một chữ "Ừ" ngắn gọn để trả lời.

Vô cùng tự nhiên và hiển nhiên.

Lê Thốc lập tức thu hồi sự lo lắng dành cho Bạch Hạo lúc nãy.

Đồng thời, Diệp Phàm cũng thu hồi sự lo lắng về công đức của Hách Liên Tĩnh.

Giải Vũ Thần đã ghép hai đoạn Long văn côn làm một.

Dưới ánh mắt mong đợi của Bạch Hạo, anh đi đến bên cạnh Diệp Phàm, hỏi: "Nếu đã vậy, Tiểu Diệp, chúng ta đưa Bạch giáo sư ra bằng cách nào?

Cứ từ từ đào à?" Diệp Phàm lục lọi trên người, lấy ra hai cái bộ đàm.

Một cái của hắn, một cái vừa nhận từ tay Bạch Trường Minh.

Hắn thở dài nói: “Biết thế lúc nãy trả bộ đàm cho Bạch giáo sư rồi.

May mà ông ấy bị kẹt cùng sư phụ nhiếp ảnh.” Nói rồi, Diệp Phàm tìm kênh riêng của nhiếp ảnh gia, mở mic: “Bạch giáo sư, mọi người nghe thấy không?” Từ bộ đàm vang lên một tràng tiếng nhiễu sóng chói tai.

Diệp Phàm lập tức đưa bộ đàm ra xa tai.

Ngay sau đó, giọng nói hơi hoảng loạn của Bạch Trường Minh vang lên: “Tộc trưởng nhỏ, là cậu phải không?

May quá!

Cậu không sao là tốt rồi!” Bạch Trường Minh nói xong lại báo tin cho nhiếp ảnh gia bên cạnh: “Tiểu Triệu à, cậu nhất định phải trụ vững nhé, Tộc trưởng nhỏ họ không sao đâu.” Nghe câu cuối, Diệp Phàm cảnh giác hỏi: “Sư phụ nhiếp ảnh gặp chuyện gì sao?

Tình hình của mọi người hiện giờ thế nào, Bạch giáo sư?” Giọng Bạch Trường Minh lập tức truyền đến: “Tộc trưởng nhỏ, chúng tôi không sao, Tiểu Triệu có lẽ hơi mắc chứng sợ không gian kín, bị dọa sợ chút thôi.

Mọi người vẫn ổn chứ, Tộc trưởng nhỏ?” Diệp Phàm lúc này mới thở phào: “Không sao ạ.

Bạch giáo sư, đợi lát nữa Kinh Trập sẽ tới đó, mọi người hãy né sang hướng ngược lại, đừng cử động lung tung.” Đầu dây bên kia im lặng một lát, sau đó Bạch Trường Minh mới nói: “Tộc trưởng nhỏ, không gian chỗ chúng tôi hoàn toàn khép kín, Kinh Trập có lẽ...” Trong khi Bạch Trường Minh đang nói, Diệp Phàm vừa lắng nghe vừa chỉ tay về phía thanh kiếm Kinh Trập đang cắm dưới đất.

Kinh Trập nhanh chóng đổi sang màu hồng kim đặc trưng của

Diệp Phàm, sau đó ánh sáng hồng kim lóe lên, thanh kiếm biến mất khỏi mặt đất.

Dù Hách Liên Tĩnh và Giải Vũ Thần đã từng chứng kiến sức mạnh của Kinh Trập, nhưng nhìn thấy cảnh tượng kỳ diệu này vẫn không khỏi thán phục.

Cùng lúc đó, trong bộ đàm đột nhiên vang lên nửa câu sau đầy kinh ngạc của Bạch Trường Minh: "...không vào được.

Ấy, chẳng phải nó vào rồi sao?!

Kinh Trập?!" Ngay khi Bạch Trường Minh vừa dứt lời, giây tiếp theo, giọng nói còn chấn động hơn của ông lại vang lên: "Tiểu Ca?!

Khải Linh?!" Sau tiếng kêu đầy kinh ngạc của Bạch Trường Minh, giọng nói bình tĩnh của Trương Khải Linh cũng truyền qua bộ đàm: "Ừ." Nghe thấy giọng nói đó, lần này cả Hách Liên Tĩnh, Giải Vũ Thần và Lê Thốc – người vẫn đang bị bóp huyệt – đều trợn tròn mắt.

Giọng của Trương Khải Linh phát ra từ bộ đàm!

Nghĩa là anh hiện đang ở cùng một chỗ với Bạch Trường Minh!

Mấy người sững sờ quay nhìn về hướng Trương Khải Linh vừa đứng.

Chỉ thấy chỗ đó giờ chỉ còn lại Lê Thốc đang ngơ ngác quay đầu.

Ngay cả Lê Thốc, người đứng gần anh nhất, cũng không nhận ra anh rời đi từ lúc nào!

Chuyện đó xảy ra chỉ trong nháy mắt!

Lê Thốc dẫm dẫm xuống mặt đất.

Mặt đất cứng như xi măng, không khác gì mặt đường bình thường.

Thật khó tưởng tượng Trương Khải Linh đã dùng cách nào để đến được chỗ Bạch Trường Minh.

Đây là năng lực khiến cả Giải Vũ Thần và Hách Liên Tĩnh cũng phải hít một hơi lạnh.

Chương 625

Nhìn dáng vẻ bình thản của Diệp Phàm, họ nhanh chóng nhận ra đây chắc chắn là kết quả của sự phối hợp giữa Trương Khải Linh và Diệp Phàm.

Đặc biệt là Hách Liên Tĩnh, người đã từng chứng kiến cảnh hai người hợp tác trong mộ dưới đáy biển, anh nhìn Diệp Phàm rồi bất giác bật cười.

Anh lẩm bẩm: "Cái lão Từ Phúc kia, đúng là gan hùm mật gấu mới dám đối đầu với hai người này." Diệp Phàm cũng lập tức nói vào bộ đàm: "Tiểu Ca, thuận lợi chứ?" Bộ đàm nhanh chóng truyền lại tiếng "Ừ".

"Đều không sao.

Diệp Phàm, đợi một lát." Nghe vậy, Diệp Phàm cũng không hỏi lý do mà ngoan ngoãn làm theo lời anh, đứng chờ.

Cùng lúc đó, Trương Khải Linh đang ở cùng Bạch Trường Minh và nhiếp ảnh gia, anh quỳ một gối bên cạnh người nhiếp ảnh, quan sát nội dung trên máy quay.

Lúc này, màn hình máy quay hiển thị cảnh tượng trong mộ thất nơi nhóm Gia Cát Thanh đang ở, chính là góc nhìn từ máy của Lưu Bác Văn.

Cậu nhiếp ảnh gia trẻ tuổi co rúm một bên, nói: "Góc nhìn của Tiểu Lưu thường là góc gần Tộc trưởng nhỏ nhất, nên các góc máy phụ còn lại của bọn em đều được điều chỉnh theo góc của cậu ấy." Trương Khải Linh gật đầu, nhìn vào màn hình nhỏ.

Trên màn hình, các thành viên đang chen chúc trong một khu vực

rất hẹp để tìm chỗ đứng cho mình.

Lưu Bác Văn có vẻ bị đẩy về phía sau, nhưng đó lại là vị trí khá an toàn.

Ống kính của cậu đang hướng về phía Gia Cát Thanh đang nhảy nhót chạy tới.

Ngay khi Trương Khải Linh định báo cho Diệp Phàm biết có thể liên lạc với các thành viên ở mộ thất kia qua máy quay, thì biến cố xảy ra ngay hướng Gia Cát Thanh định nhảy tới.

Dưới ống kính chế độ quay ban đêm, trong hố sâu phía trước xuất hiện vô số đôi mắt đỏ rực dày đặc.

Trông như thể có vô số sinh vật đang ẩn nấp trong bóng tối.

Thấy Gia Cát Thanh sắp sửa theo quán tính nhảy qua phía trên những đôi mắt đó, dù chỉ nhìn qua màn hình, Trương Khải Linh cũng thoáng căng thẳng.

Đó là lý do anh bảo Diệp Phàm đợi một lát.

Nhưng ngay sau đó, anh thấy Quan Cấn lao vút về phía Gia Cát Thanh.

Quan Cấn vốn luôn tỏ ra văn nhã, nhưng trong cú lao người đó lại bộc lộ một sự dã tính hoàn toàn không giống con người.

Trương Khải Linh khẽ cau mày nhìn màn hình.

Nhưng anh cũng chỉ nhìn thêm hai giây.

Vì cục diện hiện tại rất rõ ràng, mộ thất nơi Gia Cát Thanh ở cần một thuật sĩ giỏi hơn cậu ta.

Tuy nhiên, chuyện anh cần thông báo cho Diệp Phàm đã tăng lên thành hai việc.

May là cú lao người của Quan Cấn là để cứu Gia Cát Thanh, và anh ta đã thành công.

Ở bên cạnh, Bạch Trường Minh cũng chấn động nói: "Đây...

đây là Quan tiên sinh sao?" Trong ấn tượng của ông, Quan Cấn chỉ là một thanh niên hiền lành, luôn đi cùng nhóm người già bọn ông suốt chặng đường.

Trông anh ta văn chất bân bân, khiêm tốn lễ phép.

Nếu không phải anh ta luôn cùng Diệp Phàm xem bản đồ, Bạch Trường Minh đã nghĩ Quan Cấn là kiểu con ông cháu cha đi theo đoàn rồi.

Nhưng khi nhớ lại chiếc mặt nạ đồng xanh thứ hai vốn là do chú của Quan Cấn muốn bỏ tiền mua tặng Diệp Phàm, Bạch Trường Minh nhận ra bảo Quan Cấn "mang vốn vào đoàn" cũng chẳng sai.

Hơn nữa, nhìn lại mười mấy nhân vật xuất thần nhập hóa mà Tộc trưởng nhỏ mang tới, chỉ tính riêng phương diện kinh tế, họ vốn dĩ không giống những người có thể xuất hiện cùng lúc trong một vòng bạn bè bình thường!

Sau đó, Trương Khải Linh quỳ tại chỗ, nói với Bạch Trường Minh: "Đứng yên ở đây, đừng cử động." Nghe vậy, Bạch Trường Minh vội vàng gật đầu.

Ông ôm lấy đầu gối, ngồi im tại chỗ với tư thế vô cùng ngoan ngoãn.

Mọi chuyện diễn ra rất nhanh.

Hơn nữa, vì người đột nhiên xuất hiện bên cạnh là Trương Khải Linh, nên bị áp chế bởi khí trường của anh, cả Bạch Trường Minh lẫn cậu nhiếp ảnh đều quên bẵng việc hỏi tại sao anh lại xuất hiện ở đây.

Họ chỉ biết rằng, lúc nãy họ đã suýt bị vùi lấp hoàn toàn trong cát lún.

Hơi thở bị tước đoạt, họ cảm nhận được mình đang rơi xuống vực sâu vô tận, không biết sẽ bị kéo đi đâu.

Thậm chí họ còn nghĩ mình sẽ chết vì áp lực và ngạt thở trước khi thấy được đáy vực.

Ngay khi họ đã chuẩn bị sẵn tâm lý cái chết, cát xung quanh đột nhiên bị một sức mạnh thần kỳ hút đi!

Không khí lập tức tràn vào phổi, họ có được một không gian cứu mạng rộng chừng hai cái quan tài đặt cạnh nhau, hay nói cách khác là bằng kích thước một chiếc giường đôi!

Khi họ còn chưa biết không gian này là tốt hay xấu đối với mình, giọng nói của Diệp Phàm vang lên mang lại cảm giác an toàn cực lớn.

Và sau khi xác nhận họ không sao, Kinh Trập mang theo ánh sáng hồng kim lập tức xuyên qua bức tường cát cứng ngắc – thứ tưởng chừng không thể xuyên thủng – hiện ra trước mặt họ.

Họ còn chưa hiểu nguyên lý Kinh Trập xuất hiện thế nào, thì ngay khoảnh khắc thanh kiếm chuyển sang màu xanh tím, Trương Khải Linh đã xuất hiện bằng xương bằng thịt ngay bên cạnh.

Bạch Trường Minh thậm chí còn chưa kịp phản ứng rằng khoa học đã bị chà đạp.

Dường như mọi chuyện xảy ra đều vô cùng hợp lý.

Chỉ thấy Trương Khải Linh một chân quỵ xuống, chân kia duỗi thẳng sang bên, hạ thấp trọng tâm.

Toàn bộ tư thế vừa thể hiện một sự dẻo dai kinh người, vừa ẩn chứa một sức mạnh bùng nổ cực mạnh.

Thậm chí về mặt thẩm mỹ, dáng vẻ đó cũng vô cùng mãn nhãn.

Giây tiếp theo, trên người Trương Khải Linh bùng phát một luồng ánh sáng xanh tím chói mắt trong không gian khép kín.

Anh bật nhảy lên, đồng thời vung đao, Kinh Trập vạch ra một vệt đao quang xanh rực rỡ trong không trung.

Bạch Trường Minh và nhiếp ảnh gia sợ hãi ôm chầm lấy nhau.

Vệt đao quang đó của Trương Khải Linh khiến không gian khép kín này bỗng dưng xuất hiện một trận cuồng phong dữ dội!

Bạch Trường Minh cảm giác phần tóc từng cứu mạng mình trong bóng tối đang bị trận gió này giật ngược ra sau, phát đi tín hiệu cầu cứu mãnh liệt trên đỉnh đầu.

Ông chân thành cảm thán: "Gió lớn quá." Mặt cậu nhiếp ảnh gia cũng bị gió thổi đến biến dạng.

Cậu nhe răng đính chính cho Bạch Trường Minh bằng bộ não trung nhị của mình: "Bạch giáo sư, đây không phải gió!

Đây là sóng năng lượng đấy!" Cùng lúc đó, Giải Vũ Thần – người đang lắng nghe tiếng động từ bộ đàm – khoanh tay hỏi: "Bên dưới xảy ra chuyện gì rồi sao?" Và ngay giây tiếp theo, anh đã thấy chuyện gì xảy ra.

Chỉ thấy mặt đất cách họ không xa bỗng xuất hiện những vết nứt phát ra ánh sáng xanh.

Giải Vũ Thần lập tức có một dự cảm chẳng lành.

Ngay sau đó, từ những vết nứt đó vang lên tiếng nổ như một vụ nổ địa chất nhỏ.

Mấy người trên mặt đất lập tức thủ thế phòng bị.

Diệp Phàm biết đây là do Trương Khải Linh làm dưới kia, và cũng

biết anh luôn có chừng mực.

Hắn định dùng dáng vẻ điềm tĩnh để đón tiếp Trương Khải Linh sắp vọt lên, nhằm thể hiện sự tin tưởng của mình đối với Tiểu Ca, cũng như khí phách của một người đàn ông đích thực không bao giờ quay đầu nhìn vụ nổ.

Khi Diệp Phàm đang dùng tư thế thoải mái nhất chuẩn bị đón nhận vụ nổ nhỏ tiếp theo, hắn bỗng cảm thấy sau lưng có hai luồng lực đang kéo mình về cùng một hướng.

Chương 626

Trong lúc Diệp Phàm đang ở trạng thái thả lỏng bị kéo lùi lại hai bước, chủ nhân của hai luồng lực đó cũng đồng thời vọt lên phía trước một bước.

Sau khi đứng vững, trước mặt Diệp Phàm xuất hiện một bức tường người do hai người tạo thành.

Tư thế của cả hai đều giống nhau đến lạ: chân hơi khuỵu để giữ vững trọng tâm, một tay gập lại che chắn những vị trí yếu hại trên đầu, tay kia cầm vũ khí đại diện cho thân phận mình – dao Đại Bạch Cẩu Thối và Long văn côn – chắn ngang bên hông.

Đó là một động tác bảo vệ vô cùng rõ rệt.

Diệp Phàm không chú ý thấy Lê Thốc và Bạch Hạo đứng xa hơn một chút cũng đã vươn tay về phía mình, nhưng cả hai đều khựng lại khi nhận ra mình chậm một bước.

Bạch Hạo chỉ khựng lại trong thoáng chốc đã lập tức lấy lại tinh thần.

Cô nhìn bàn tay đang giơ ra rồi khựng lại của Lê Thốc, nhận thấy ánh mắt không cam lòng của cậu, cô nhận ra cậu em út nhà Thất Đao vẫn còn hy vọng lọt vào "cuộc đua cuối".

Bạch Hạo kịp thời túm lấy cánh tay Lê Thốc, ném cậu về phía sau lưng Hách Liên Tĩnh và Giải Vũ Thần.

Không hoàn toàn vì đó là nơi diễn ra cuộc cạnh tranh mà cô nghĩ, nguyên nhân lớn hơn là vì theo cô thấy, đó là nơi an toàn nhất lúc này.

Ngay khoảnh khắc Lê Thốc bị ném về phía mình, Diệp Phàm đã chú ý đến cậu thiếu niên đang bay tới.

Khi Diệp Phàm đưa tay ra đón Lê Thốc, mặt đất đầy những vết nứt phát ra ánh sáng xanh phía trước họ bỗng nổ tung.

Một luồng ánh sáng xanh chói mắt bắn ra từ chỗ nổ.

Hách Liên Tĩnh và Giải Vũ Thần đứng chắn phía trước cuối cùng cũng hiểu thế nào là "cuồng phong" mà Bạch Trường Minh nói và "sóng năng lượng" mà nhiếp ảnh gia nhắc đến.

Cả hai lập tức cảm nhận được một luồng xung kích lực kỳ lạ.

Nhưng đó không giống như gió tự nhiên do không khí lưu động tạo ra, mà là sự chuyển động của chính năng lượng!

Có thể so sánh với cơ học lượng tử.

Ở giữa nồng độ năng lượng đặc quánh như thế, họ cảm nhận rõ rệt sự mạnh mẽ của nó.

Nhưng đồng thời, họ cũng cảm thấy luồng sức mạnh này hoàn toàn vô hại.

Dù biết là vô hại, họ vẫn không khỏi chấn động trước sức mạnh cường hãn này.

Đây chính là khoảng cách một trời một vực giữa họ và cặp đôi Tộc trưởng nhà mình.

Đống cát vốn đã cứng lại như xi măng trên mặt đất, ngay khoảnh khắc nổ tung đã trở lại trạng thái cát ban đầu, giống như một tảng đá lớn ném xuống nước tạo nên một cột sóng khổng lồ.

Giây tiếp theo, một tàn ảnh màu xanh loé lên.

Trương Khải Linh tay cầm Kinh Trập xuất hiện trước mặt Hách Liên Tĩnh và Giải Vũ Thần.

Giải Vũ Thần và Hách Liên Tĩnh hiếm khi cảm thấy một luồng uy áp mạnh mẽ từ Tộc trưởng nhà mình.

Trong thoáng chốc, cả hai thậm chí cảm thấy như mình vừa gặp lại một Trương Khải Linh đang bắt đầu tỏa ra ánh đỏ trên người.

Trương Khải Linh đối mặt với hai người, nhận ra họ đang bảo vệ Diệp Phàm ở phía sau, liền nhàn nhạt lên tiếng: "Làm tốt lắm." Theo sau lời nói của Trương Khải Linh, những lớp cát đang bùng nổ cũng đồng thời rơi xuống đất ngay phía sau lưng anh.

Cát chảy không ngừng bao quanh rìa hố nơi Trương Khải Linh đang đứng.

Hắc Nhãn Kính là người đầu tiên đứng thẳng dậy, nói với Trương Khải Linh: "Ách Ba à, lúc anh khen người khác thì đừng tỏa ra khí trường đáng sợ như vậy chứ.

Người không biết còn tưởng anh không cam lòng để chúng tôi bảo vệ Tiểu Diệp tử đấy." Dù nói vậy, nhưng Hắc Nhãn Kính vẫn không hề nhường đường cho Trương Khải Linh.

Trương Khải Linh ừ một tiếng, rồi cách một khoảng qua chỗ Hắc Nhãn Kính mà gọi Diệp Phàm: "Diệp Phàm, họ không sao." Lúc này Diệp Phàm đang hơi khom lưng, trong lòng còn ôm Lê Thốc – cậu nhóc vừa bị Bạch Hạo ném thẳng vào người.

Sau khi đón được Lê Thốc, Diệp Phàm vô cùng may mắn vì vừa rồi mình đã kịp thời đưa tay ra kéo Tiểu Áp Lê vào lòng.

Lực va chạm khi Lê Thốc bay tới thực sự quá mạnh.

Trong tình huống khẩn cấp, sức mạnh của Bạch Hạo sau khi được nâng cấp một phần đúng là không thể coi thường.

Nếu để Lê Thốc bay thẳng ra ngoài với lực va chạm đó, chắc chắn sẽ là một đòn thương hại thứ hai đối với cậu nhóc!

Diệp Phàm chậm rãi buông Lê Thốc ra, một tay xoa xoa ngực để làm dịu cơn đau âm ỉ do cú va chạm vừa rồi.

Đây là lần đầu tiên hắn chịu thương tổn kể từ khi vào ngôi mộ này.

Chiêu này đúng là gậy ông đập lưng ông, tự đả kích đồng đội.

Diệp Phàm không đợi Giải Vũ Thần và Hắc Nhãn Kính nhường đường, hắn tự mình lách qua sau lưng hai người bước lên phía trước.

Hắn vừa thở dốc vừa nói: "Sau này chúng ta có kế hoạch gì thì nhất định phải nói rõ tình hình trước khi hành động nha Tiểu Ca.

Nếu không, nội bộ chúng ta đã tự làm nên một trận rầm rộ thế này rồi." Trương Khải Linh hơi nhíu mày, hỏi: "Phía trên sao rồi?" Diệp Phàm xua tay: "Không sao, bị đám 'chó nhỏ' kia quấy rầy chút thôi." Trương Khải Linh biết Diệp Phàm lúc này chắc hẳn không chịu đả kích gì quá nghiêm trọng.

Thậm chí, tình huống như vậy nếu là Diệp Phàm bình thường thì căn bản chẳng tính là gì.

Tuy nhiên, dù cơ thể hiện tại của Diệp Phàm đã tốt hơn nhiều so với lần hắn gặp ở nơi quỷ dị gần như sắp chết kia, nhưng khả năng chịu đựng của cơ thể hắn vẫn bị giảm sút.

Diệp Phàm đơn giản xoa ngực vài cái, nói với Trương Khải Linh: "Bạch giáo sư và những người khác không sao là tốt rồi.

Hiện tại tôi lo lắng nhất là tình hình bên phía Lão Thanh.

Phải nghĩ cách nhanh chóng tìm được bọn họ." Trương Khải Linh nói: "Máy quay có thể dùng được." Vừa nói, Trương Khải Linh vừa giơ bàn tay không cầm thanh Kinh Trập lên.

Trong tay kia chính là máy quay của cậu nhiếp ảnh gia mới.

Mặc dù anh đã cân nhắc đến việc cơ thể người bình thường không thể chịu đựng được sức mạnh của Kinh Trập nên không đưa nhiếp

ảnh gia lên cùng Bạch giáo sư, nhưng anh vẫn cầm theo máy quay.

Khí trường xuất hiện lúc nãy của anh quá mạnh mẽ, khiến những người trên mặt đất hoàn toàn không nhận ra.

Người đàn ông vừa xuất hiện với khí thế như Diêm vương sống này, trong tay lại đang cầm một thứ đầy hơi thở đời thường như vậy.

Diệp Phàm nhìn Trương Khải Linh cầm máy quay, nhất thời cảm thấy hình ảnh này vô cùng quỷ dị.

Hắn vô cùng thấu hiểu tâm trạng của Tiểu Thiên Chân khi nhận được cuộn băng từ Đại Trương Ca.

Đúng như Tiểu Thiên Chân đã viết trong bút ký: nếu đặt Tiểu Ca cạnh quan tài, quỷ thần, hay cổ mộ thì cực kỳ hợp lý.

Họ đã quá quen với cảnh Tiểu Ca tay cầm Kinh Trập hay các loại vũ khí khác.

Thậm chí, nếu lúc này Trương Khải Linh xách một cái đầu khỉ biển thì nhìn còn hợp lý hơn là cầm một cái máy quay.

Chỉ là lúc này Trương Khải Linh không cầm vào tay xách của máy quay, mà dùng một tay bóp chặt lớp vỏ phía trên.

Động tác này còn khó hơn cả việc dùng một tay nhấc quả bóng rổ dưới đất lên.

Có thể nói là cậy mình có đôi ngón tay Phát Khâu mà làm càn.

Diệp Phàm lập tức quyết định, sau khi rời khỏi cổ mộ lần này, tuyệt đối không thể để Trương Khải Linh chạy lung tung khắp thế giới nữa.

Vì hắn đã quyết định sau này không để Trương Khải Linh bị "Chung Cực" triệu hồi, nghĩa là trước khi năng lực trường sinh bị hóa giải, Tiểu Ca sẽ ở lại nhân gian này lâu dài.

Vậy thì hắn phải bồi dưỡng mối liên kết giữa Tiểu Ca với thế giới này, bắt đầu từ việc để Trương Khải Linh làm quen với các thiết bị điện tử đơn giản, rồi từ từ xây dựng các mối quan hệ xã hội.

Diệp Phàm thậm chí đã lên kế hoạch cho cả trăm năm sau, đó là Niên Niên và Tuế Tuế đang nuôi ở nhà.

Chương 627

Hắn kiên định tin rằng chỉ cần cho chúng một môi trường trưởng thành lành mạnh, chúng có thể thoát khỏi thân phận tế phẩm được đưa ra từ cổ mộ, lớn lên thành những đứa trẻ ngoan.

Không chỉ có thể chăm sóc Tiểu Ca, mà còn có thể chăm sóc cho một vị "lão nhân" trăm tuổi khác là Hắc Nhãn Kính.

Nghĩ đến đây, Diệp Phàm tràn đầy hy vọng vào tương lai, đặc biệt là tương lai của Trương Khải Linh và Hắc Nhãn Kính.

Diệp Phàm tươi cười nhận lấy máy quay từ tay Trương Khải Linh, nói: "Tiểu Ca, anh làm tốt lắm!

Nhưng máy quay không phải cầm như thế này." Nói xong, Diệp Phàm cầm máy quay chĩa ống kính về phía mình, tạo ra một "góc nhìn tử thần" từ trên xuống dưới.

"Nếu tự quay mình thì phải cầm như thế này chứ nhỉ?" Cùng lúc đó, không chỉ Diệp Phàm, mà cả Hắc Nhãn Kính và Giải Vũ Thần đều ngây người một lúc khi thấy Trương Khải Linh cầm máy quay.

Khi thấy Diệp Phàm chĩa ống kính về phía mình như vậy, hai người mới sực tỉnh.

Giải Vũ Thần không nhịn được mà vỗ trán, anh vốn là một thanh niên ưu tú từng tiếp xúc với không ít giới truyền thông nên cũng khá quen thuộc với máy quay, thầm nghĩ: Máy quay cũng đâu có cầm như thế kia!

Còn Hắc Nhãn Kính, người từng du học ở hải ngoại nhiều năm, cái gì cũng học một chút, nghề tay trái nào cũng làm qua, nên cũng hiểu rõ cách sử dụng máy quay.

Thấy Diệp Phàm chĩa ống kính vào mình, Hắc Nhãn Kính nín cười, nghiêm túc phụ họa: "Đúng đúng đúng, Tiểu Diệp tử, cầm như vậy mới đúng.

Tôi đã học qua nhiếp ảnh chuyên nghiệp rồi, nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp đều cầm như thế cả." Diệp Phàm nghe vậy, mắt sáng rực lên: "Loại máy chuyên nghiệp này không có chế độ tự sướng sao?

Tiểu Ca, về nhà tôi dạy anh chơi điện thoại." Diệp Phàm vừa nói vừa thao tác trên máy quay, rất nhanh đã tìm ra cách xoay màn hình nhỏ để xem hình ảnh trực tiếp về phía mình.

Ở bên cạnh, Bạch Hạo nhìn cảnh này mà lắc đầu ngán ngẩm.

Cô quá biết đây là góc quay "tử thần".

Và trực giác phụ nữ mách bảo cô rằng Hắc gia và Tiểu Cửu gia nhất định cũng biết góc quay này cực kỳ thảm họa.

Hành vi của hai người này chẳng khác nào muốn nói: Góc quay chết chóc này khiến Tiểu Diệp tử/Tiểu Diệp nhà tôi không đẹp chút nào đâu, các người tuyệt đối đừng có mà thích cậu ấy.

Bạch Hạo định bước tới: "Tiểu tộc trưởng." Cô vừa định nhắc nhở Tiểu tộc trưởng rằng góc quay này đòi hỏi nhan trị cực cao, thì Hắc Nhãn Kính và Giải Vũ Thần đồng thời quay đầu nhìn cô một cách rất ăn ý.

Đáng sợ hơn là dù cả hai đều đang mỉm cười, nhưng Bạch Hạo vẫn cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Rất nhanh sau đó, khi Bạch Hạo còn chưa kịp chọn lựa giữa danh tiếng nhan trị của Tiểu tộc trưởng và tiền đồ tương lai của mình, biểu cảm của Diệp Phàm đã thu hút sự chú ý của cô.

Bởi vì ngay sau khi nhận máy quay với vẻ mặt ôn hòa, chỉ một khoảnh khắc sau, sắc mặt hắn đã trở nên vô cùng nghiêm túc.

Diệp Phàm im lặng một lát rồi bắt đầu nói: “Mọi người có thể thấy tôi trên livestream không?

Có thấy tình hình bên phía Bác Văn không?

Hãy bảo Bác Văn trong phần bình luận là hãy xem livestream dưới ống kính của tôi.” Lúc này, trên máy quay của Diệp Phàm không thể thấy trạng thái của chính mình, nhưng lại có thể thấy video từ góc nhìn của Lưu Bác Văn, và cả những bình luận trong đó.

Trong phòng livestream, khán giả đang xôn xao trước tình huống mà đội khảo cổ đang trải qua, cũng như lo lắng vì buổi phát sóng bị gián đoạn do nhiếp ảnh gia bị lún vào cát.

“Tiểu Diệp tộc trưởng và những người khác đi đâu rồi?

Trưởng đoàn Trương bên này gặp chuyện thế này, không biết bên Tiểu Diệp tộc trưởng sao rồi!” “Đúng vậy!

Livestream bên Tiểu Triệu sư phụ bị ngắt rồi!

Giờ không biết họ có ở cùng nhau không nữa!” “Nếu mọi người đều ở cùng nhau thì tốt quá.” “Mấy người trong ‘Thất Liên’ đúng là mạnh nhất, giờ tôi chẳng biết nên lo cho bên nào nữa.” “Tiểu Diệp tộc trưởng và Khải Linh Tiểu Ca đều không có mặt, cảm giác an toàn của tôi bị họ mang đi hết rồi!” “Tất nhiên tôi không có ý nói Thanh ca và những người khác không mạnh, ai tham gia cuộc khảo cổ này cũng không phải hạng tầm thường đâu.” “Vãi chưởng?

Quan lão bản?

Vừa rồi là Quan lão bản đấy à?” “Cú nhảy vừa rồi của Quan lão bản làm tôi cứ tưởng anh ấy bị nhập rồi chứ!” “Trước đây trong mắt tôi Quan lão bản là một thư sinh trói gà không chặt, chẳng lẽ tôi hiểu sai về từ ‘thư sinh’ rồi sao?” “Thư sinh trói gà không chặt xin mời bật mic giao lưu.” “Khoảng cách đó mà người bình thường nhảy qua

được sao?" "Đến cả Quan lão bản cũng là người văn võ song toàn à?" "Giờ có thể khẳng định, dù có muốn đột phá từ phía Quan lão bản – người trông có vẻ yếu nhất – để bắt Tiểu Diệp tộc trưởng đi thì cũng không xong đâu." "Đã rõ, cổ mộ nguy hiểm, Từ Phúc nguy hiểm." "Văn hóa Đại Việt thật uyên thâm: Ở đây, không một ai là không biết đánh!" "Tình hình thay đổi, thông tin đối thủ không đối xứng, kế hoạch A thất bại, kế hoạch A thất bại!" Diệp Phàm nhìn những bình luận kinh ngạc về thân thủ của Quan Cấn, không hề tỏ ra bất ngờ.

Dù sao, hắn đã thấy linh hồn khác trong cơ thể Tiểu Tam Gia qua các video ký ức trong "Chung Cực".

Đó là một "trung khuyển" với trực giác và sức bộc phát như dã thú.

Và người có tư cách làm vệ sĩ thân cận cho Tiểu Tam Gia do nhà họ Ngô huấn luyện, thực lực chắc chắn không thua kém sói rừng hổ báo.

Tuy nhiên, hắn hơi ngạc nhiên khi thấy có người đòi... bắt cóc mình trong bình luận.

CPU của Diệp Phàm hoạt động hết công suất một lát, hắn đưa ra một suy đoán rất hợp lý: Nếu một người biểu hiện quá mức phi thường, hoặc thường xuyên làm trái khoa học, sẽ bị bắt vào phòng thí nghiệm, bị lấy DNA để giám định, nghiên cứu, và cuối cùng chế tạo ra những siêu anh hùng như Captain Hạ Quốc!

Đây chính là tình huống hắn đang đối mặt.

Hắn không thể dùng Kỳ Môn để liên lạc với Gia Cát Thanh – người cũng biết dùng Kỳ Môn, và ngược lại.

Kỹ thuật Kỳ Môn của họ hoàn toàn mất tác dụng trong cục diện Kỳ Môn khổng lồ này.

Nhưng hiện tại, thiết bị livestream lại có thể thay thế Kỳ Môn, liên lạc với các thành viên khác bằng cách đơn giản nhất.

Đây chính là sức mạnh của khoa học!

Tận cùng của huyền học quả nhiên vẫn phải là khoa học.

Khoảnh khắc này, Diệp Phàm quyết định sẽ liên tục và vĩnh viễn tôn trọng khoa học ở mức tối đa.

Hiện tại nhiệm vụ chính của hắn là phá bỏ lời nguyền "song long không thể cùng tồn tại".

Một nhiệm vụ chính khác là trả món nợ khổng lồ cho Giải Vũ Thần.

Mặc dù Tiểu Hoa tỏ thái độ dù hắn không trả thì anh cũng không tính toán vì lời dặn dò trung thành của Nhị gia gia ngày trước dành cho tộc trưởng Đồ Long tương lai.

Nhưng với tư cách là tộc trưởng tộc Đồ Long, nếu hắn quỵt nợ trước mặt người tộc Thủ Long, sau này gặp lại các bậc tiền bối từng gửi gắm ý chí bảo hộ lên người Trương Khải Linh, hắn chắc chắn không ngẩng đầu lên nổi!

Hắn cuối cùng sẽ chẳng bằng nổi Tiểu Diệp Phàm trong bức ảnh bị Tiểu Hoa làm cho khóc nhè đâu!

Vì thế, Diệp Phàm đã sớm đưa việc "không quỵt nợ", "tộc trưởng tộc Đồ Long không làm kẻ ngoài vòng pháp luật" vào nhiệm vụ chính của mình.

Bây giờ, Diệp Phàm – kẻ luôn miệng đòi từ chối nỗ lực, kiên trì lười biếng – đã tự đặt thêm cho mình một nhiệm vụ nhánh: Mãi mãi tôn trọng khoa học.

Mãi mãi giữ mình tránh xa phòng thí nghiệm DNA.

Tuy nhiên lúc này, bình luận trong phòng livestream không còn bàn về việc bắt hắn vào phòng thí nghiệm gen nữa, mà theo lời hắn nói, bắt đầu truyền đạt lời của Diệp Phàm đến Lưu Bác Văn.

"Vãi!

Anh em ơi nhìn vào góc nhìn của Tiểu Triệu sư phụ kìa, chính là anh chàng nhiếp ảnh gia luôn đi theo Bạch giáo sư ấy!" "Mở góc nhìn Tiểu Triệu sư phụ ra, các bạn sẽ có một góc nhìn chưa từng thấy về Tiểu Diệp tộc trưởng." "Mở góc nhìn của Tiểu Triệu sư phụ, các bạn sẽ thấy góc nhìn 'mèo con tự sướng' của Tiểu Diệp tộc trưởng." "Bác Văn ơi!

Bạn tưởng lời này là nói với chúng tôi à, là nói với bạn đấy!

Đại ca đang tìm bạn kìa!" "Bác Văn, chẳng phải bạn thích giao lưu với khán giả nhất sao, giờ là lúc cần bạn đấy!" "Bác Văn!

Cơ hội lập công lớn đến rồi!" Diệp Phàm nhìn những bình luận đã đổi chủ đề, không khỏi thắc mắc góc quay của mình hiện tại trông như thế nào.

Nhưng nhớ lại sự khẳng định về tính chuyên nghiệp của Hắc Nhãn Kính và Giải Vũ Thần đối với một kẻ nghiệp dư như hắn, Diệp Phàm nghĩ dù họ Hắc kia có lừa mình, thì Tiểu Hoa nhất định là "thật lòng không gạt ta".

Vì vậy, Diệp Phàm không quá để tâm đến góc quay này.

Ngay sau đó, hắn thấy trên màn hình livestream nhỏ hiện ra khuôn mặt to đùng của Lưu Bác Văn.

Một khuôn mặt to y hệt góc nhìn của hắn hiện tại.

Chương 628

Không nhịn được, hắn cảm thấy tình anh em giữa mình với Giải Vũ Thần và Hắc Nhãn Kính có chút lung lay.

Diệp Phàm chỉ thoáng nghi ngờ nhân phẩm của Giải Vũ Thần trong chốc lát, nhưng nhanh chóng đổ hết tội lỗi lên đầu Hắc Nhãn Kính.

Sau khi Lưu Bác Văn xoay ống kính ra phía trước, Diệp Phàm không còn quan tâm góc quay của mình trong mắt khán giả ra sao nữa.

Hơn nữa, bình luận cũng xuất hiện nhiều câu như "nhan trị đè bẹp mọi góc nhìn khoa học", nên niềm tin của hắn dành cho Giải Vũ Thần lại được khôi phục.

Cùng lúc đó, Bạch Hạo và Lê Thốc cũng đi sau hắn, đưa Bạch Trường Minh và nhiếp ảnh gia mới ra khỏi hố cát.

Hai người phân công rất rõ ràng: Lê Thốc chịu trách nhiệm nhảy xuống hố, buộc dây an toàn cho Bạch giáo sư và nhiếp ảnh gia, đồng thời đề phòng bất trắc từ dưới đáy hố.

Bạch Hạo phụ trách ở phía trên, lần lượt kéo nhiếp ảnh gia và Bạch Trường Minh lên.

Đối với Bạch Hạo, sức nặng này chẳng thấm tháp gì.

Nhưng đối với Bạch Trường Minh và nhiếp ảnh gia, cảm giác đó chẳng khác nào bị một chiếc cần cẩu nhấc bổng lên không trung!

Mà chiếc "cần cẩu" này lại chỉ là một cô sinh viên đại học có chiều cao và thể hình nhỏ hơn họ nhiều.

Cho đến khi lên tới mặt đất, hai người vẫn chưa hoàn hồn.

Cú sốc này thậm chí còn không kém gì lúc thấy Trương Khải Linh đột ngột xuất hiện dưới hố.

Vì đối với họ, điều này thật không khoa học.

Cứ như thể một vị Cự Linh Thần nhưng lại mang gương mặt của Thất Tiên Nữ vậy!

Cuối cùng, Lê Thốc ở dưới hố không để Bạch Hạo kéo lên như cách làm với Bạch giáo sư.

Trước khi dây thừng ở thắt lưng căng ra, Lê Thốc đã lấy đà, đạp lên vách hố sâu.

Sau đó, cậu dùng cả chân tay, nhanh thoăn thoắt như một con khỉ linh hoạt.

Bằng những động tác leo trèo tốc độ cao, Lê Thốc nhanh chóng xuất hiện trên mặt đất.

Cậu đứng choãi chân, ngồi xổm xuống, hai tay buông thõng dưới đầu gối.

Trông giống hệt động tác kinh điển của Inuyasha.

Trong mắt một thiếu niên dậy thì trung nhị, bộ động tác này của mình có một vẻ phong trần và hoang dã không gì sánh kịp.

Cậu theo bản năng nhìn về phía Diệp Phàm.

Nhưng lúc này Diệp Phàm đang quay lưng về phía cậu, trò chuyện với Lưu Bác Văn ở phía bên kia màn hình, dường như không hề chú ý đến phía này.

Ngay khi Lê Thốc định từ bỏ việc làm màu vì người mình muốn khoe khoang không nhìn thấy, căn phòng mộ đột nhiên bắt đầu rung chuyển dữ dội.

Trên đỉnh đầu họ, một lượng lớn cát chảy bắt đầu trút xuống như

thác nước.

Dù lớp cát dưới chân đã được Diệp Phàm làm đông cứng hoàn toàn nên không bị cuốn vào lần nữa, nhưng dường như do những lớp cát sâu hơn chưa bị đông cứng vẫn đang chảy bên dưới, mặt đất nơi họ đứng truyền đến một cảm giác rung chấn như động đất.

Mặt đất dưới chân giống như một con thuyền lớn trong cơn sóng dữ, bị lớp cát sâu nhất nâng đỡ và di chuyển lên xuống, trái phải.

Lê Thốc – người vừa thực hiện màn làm màu vô ích ở rìa hố cát – lập tức mất thăng bằng trong cơn chấn động mạnh này.

Người cậu ngả ra sau, ngay khi sắp rơi lại vào hố và bị cát từ trên trời rơi xuống vùi lấp, một sức mạnh đột ngột xuất hiện quấn quanh eo cậu.

Lê Thốc có thể cảm nhận rõ ràng sức mạnh này nhanh chóng quấn từng vòng quanh thắt lưng mình, sau đó siết chặt lại ngay khi cậu sắp ngã ngửa ra sau.

Trong lúc hoảng loạn, Lê Thốc nhìn sợi dây thừng mềm mại và sợi tơ bạc căng thẳng trên eo mình.

Cậu nhận ra chủ nhân của hai sức mạnh này.

Sợi dây an toàn dày đang dao động theo mặt đất thuộc về Bạch Hạo, cô cũng chưa kịp phản ứng ngay với cơn rung chuyển nên đang cố gắng giữ thăng bằng.

Còn sợi tơ bạc cực mảnh đang căng cứng kia, chủ nhân của nó là Tiểu tộc trưởng của cậu, Diệp Phàm.

Sau khi bước tới vài bước tránh xa hố cát đã bị vùi lấp một nửa, Lê Thốc lập tức nhìn về phía Diệp Phàm.

Chỉ thấy Diệp Phàm vừa giữ thăng bằng, vừa tập trung nhìn vào

màn hình máy quay, tiếp tục trò chuyện với Lưu Bác Văn.

Trông hắn có vẻ không quá chú ý đến phía này, nhưng trên cổ tay Diệp Phàm đúng là đang kéo sợi tơ bạc đó.

Lê Thốc hơi nắm chặt tay lại.

Dù cậu đã nói nhiều lần rằng tương lai sẽ bảo vệ vị Tiểu tộc trưởng trẻ tuổi không hơn mình bao nhiêu tuổi này, nhưng thực tế, hết lần này đến lần khác đều là Diệp Phàm bảo vệ cậu.

Mặc dù trông Diệp Phàm có vẻ không quá để tâm đến cậu, nhưng vào khoảnh khắc cậu sắp rơi xuống, hắn vẫn cứu cậu lên.

Diệp Phàm luôn thực hiện được những lời hắn đã nói.

Giống như khi cậu vừa được Bạch Hạo kéo ra, khi cậu đang khao khát tìm kiếm cảm giác an toàn từ Tiểu tộc trưởng, Diệp Phàm đã vỗ vai cậu và nói: "Tiếp theo tôi cũng có thể bảo vệ cậu." Vì thực lực quá chênh lệch, mỗi lần cậu tuyên bố bảo vệ hắn đều giống như một lời nói khoác nực cười.

Lê Thốc nắm chặt tay, muốn đập tan khoảng cách như thiên hào giữa họ, đập tan sự không cam tâm mãnh liệt đang tích tụ trong lồng ngực.

Trong ngôi mộ đang rung chuyển, Bạch Trường Minh cũng lo sợ nghĩ đến một khả năng kinh hoàng: "Có phải nơi này đột ngột xảy ra động đất không?" Ngay lập tức, điều Bạch Trường Minh lo lắng không phải an nguy bản thân, mà cực kỳ khẩn trương nói: "Nếu là động đất, cổ mộ này rất có thể không giữ được nữa!

Phải làm sao đây!

Phải làm sao đây!" Bạch Trường Minh nói, mắt đã đỏ hoe.

Bất kỳ sự biến mất của nền văn hóa nào trong cổ mộ cũng khiến

ông đau xót khôn nguôi.

Nghe thấy tiếng Bạch Trường Minh, Diệp Phàm nói: "Bạch giáo sư không cần lo lắng.

Đây không phải động đất, là lớp cát ở sâu hơn đang chuyển động." Câu nói này của Diệp Phàm vừa giúp Bạch Trường Minh yên tâm vì cổ mộ vẫn được bảo tồn, vừa khiến ông và nhiếp ảnh gia rùng mình sợ hãi sau khi thoát nạn.

Bởi vì chính họ đã từng lún xuống rất sâu, và hiện tượng này chứng tỏ bên dưới nơi họ đứng còn có vực sâu thẳm hơn nữa.

Nếu không nhờ Diệp Phàm cố định lớp cát phía trên, có lẽ họ đã lún sâu hơn nữa.

Dù có chết vì ngạt thở giữa chừng, thi thể của họ vẫn sẽ không ngừng rơi, vĩnh viễn bị chôn vùi cùng mọi thứ trong cổ mộ này.

Thậm chí, nơi này còn chưa phải cổ mộ chính thức, theo lời Diệp Phàm, đây chỉ là một mê cung cơ quan để ngăn cản họ xâm nhập.

Đồng thời, họ cũng lắng nghe âm thanh từ phía Lưu Bác Văn.

Sau khi xác định đây không phải động đất có thể hủy hoại cổ mộ, Bạch Trường Minh hơi thở phào nhẹ nhõm.

Lúc này, ông vẫn chưa nhận ra một vấn đề: Diệp Phàm không chỉ hoàn toàn tái hiện bản lĩnh phá nhà của Tiểu Thiên Chân họ Ngô, mà thậm chí còn hoàn thành vượt mức nhiệm vụ đóng vai này.

Thậm chí, bản thân Quan Cấn – "Đại Thiên Chân" đã tiến hóa – cũng đang có mặt tại hiện trường.

Bạch Trường Minh, người không biết chuyện này, đã bắt đầu lạc quan trở lại về tương lai của cổ mộ.

Khi đã bình tĩnh lại, Bạch Trường Minh cuối cùng cũng nhớ ra

việc quan tâm đến các thành viên khác của đội khảo cổ, ông lập tức hướng về phía máy quay trên tay Diệp Phàm hỏi dồn dập: “Tiểu Lưu!

Bên đó mọi người vẫn ổn chứ?

Ngoài Tiểu Diệp tộc trưởng, Khải Linh Tiểu Ca, Hắc Nhãn Kính, Giải lão bản, Lê Thốc, Bạch Hạo, Tiểu Triệu sư phụ và tôi ra, còn ai bị thất lạc không?

Chương 629

Có ai gặp chuyện gì không?" Bạch Trường Minh hỏi rất gấp gáp.

Lưu Bác Văn ở đầu bên kia nghe thấy tiếng ông cũng thở phào nhẹ nhõm: "Mọi người ở cùng nhau thì tốt quá Bạch giáo sư.

Bên cháu chỉ thiếu mọi người thôi!

Đại ca!

Bên anh sao rồi?

Em cảm giác bên anh còn nguy hiểm hơn bên em nữa!" Thế là tín hiệu của hai bên cuối cùng đã hoàn toàn khớp nhau.

Cùng lúc đó, Diệp Phàm rũ sạch cát trên người.

Hắn nhìn vào màn hình livestream của Lưu Bác Văn.

Vốn dĩ hắn còn bị phân tâm bởi các bình luận, nhưng giờ đây, sự chú ý của hắn đã tập trung cao độ vào hình ảnh trên màn hình.

"Bác Văn, có liên lạc được với Lão Thanh không?

Đưa máy cho Lão Thanh." Diệp Phàm nhìn hình ảnh rung lắc qua ống kính của Lưu Bác Văn, hắn đã đoán ra Gia Cát Thanh nhất định cũng giống mình, sau khi xuống đây do bộ đàm mất tác dụng nên đã dùng Kỳ Môn để dò tìm tung tích mọi người, và cũng trúng kế của người thiết kế cổ mộ này y như hắn.

Lưu Bác Văn làm theo lời Diệp Phàm, đưa máy về phía Gia Cát Thanh.

Đồng thời, trong lúc đưa máy qua, cậu cũng quay qua một lượt hiện trạng của căn phòng mộ cho Diệp Phàm thấy.

Diệp Phàm nhìn qua màn hình, hơi nhíu mày.

Trong ống kính, các thành viên đội khảo cổ đang đứng chen chúc nhau.

Đội Thất Đao và một số vệ sĩ đứng ở vòng ngoài cùng, đánh rơi từng con dơi mắt đỏ đang lao về phía họ.

Khoảnh khắc nhìn thấy những con dơi mắt đỏ đó, Diệp Phàm lập tức tra cứu thông tin trong Bách khoa toàn thư về các loài trân kỳ dị thú. 【Dơi mắt đỏ Bính Tử: Chỉ hành động trong bóng tối, có khả năng hút máu cực mạnh.

Mang thuộc tính Tốn cực mạnh, khắc Kim và sợ Lửa.

Nếu sống theo bầy đàn, chúng có chức năng cung cấp dưỡng chất cho cá thể mẫu, bị dơi mẫu ăn thịt.】 Nhìn số lượng dơi khổng lồ trong hình, Diệp Phàm biết chắc chắn đây là trạng thái bầy đàn!

Vì thế, mối đe dọa lớn nhất mà nhóm Gia Cát Thanh đang đối mặt không phải là những con dơi nhỏ sợ lửa này, mà là con dơi mẫu đang được chúng nuôi dưỡng!

Diệp Phàm không đóng Bách khoa toàn thư ngay mà lập tức tìm kiếm thông tin về dơi mẫu. 【Dơi cát khổng lồ Trĩ Kiểm: Là dơi mẫu của dơi mắt đỏ Bính Tử.

Thể hình to lớn, hành động nhanh nhẹn, thính giác cực kỳ nhạy bén.

Thị lực dưới ánh sáng rất kém, có một dây thần kinh nằm giữa tai trong và sau gáy là điểm yếu của nó.】 Thấy những thông tin này, Diệp Phàm lập tức tổng hợp lại, nhìn vào ống kính máy quay, gấp gáp nói: “Lão Thanh, cậu nghe thấy tiếng tôi đúng không?

Bác Văn, nếu Thanh ca không nghe thấy, cậu phải ghi nhớ tất cả những gì tôi sắp nói để chuyển lời lại cho cậu ấy!” Nghe lời Diệp Phàm, Lưu Bác Văn cũng gần như tỉnh táo lại sau nỗi sợ hãi và lo

lắng.

Sự nghiêm túc của đại ca và việc giao nhiệm vụ trọng đại này khiến Lưu Bác Văn cảm thấy một niềm tin mãnh liệt.

Lưu Bác Văn vừa gật đầu, chuẩn bị trịnh trọng nhận nhiệm vụ thì Gia Cát Thanh ở phía đối diện lập tức nói với Lưu Bác Văn: "Tiểu tộc trưởng, cứ nói đi!

Tôi nghe thấy!

Cậu biết mà!" Ban đầu nghe câu đầu tiên của Gia Cát Thanh, Diệp Phàm chưa phản ứng kịp, nhưng khi nghe câu "Cậu biết mà", Diệp Phàm liền nhớ ra một danh phận khác của Gia Cát Thanh là "Gia Cát Quả".

Hắn sực tỉnh, với bản lĩnh Thính Phong Ngâm của Gia Cát Thanh, nghĩa là lúc hắn "hóng hớt" chuyện của mình thì mình đều biết cả.

Cho nên với Gia Cát Thanh, căn bản không có chuyện "lén lút hóng hớt", tên này toàn hóng hớt một cách đường đường chính chính!

Diệp Phàm cười mắng một câu: "Thằng ranh con." Sau đó hắn lập tức nói: "Lão Thanh, nghe cho kỹ đây!

Thứ nhất, đám dơi đang bay đầy trời kia gọi là dơi mắt đỏ Bính Tử, thuộc quẻ Tốn, sợ lửa!" Cùng lúc đó, Gia Cát Thanh theo bản năng quay lại nhìn Quan Cấn.

Bởi vì lúc này khi đối mặt với bóng tối, mọi người đều dùng đèn pin theo bản năng, và phản ứng khi đối phó với dơi là dùng đao chém hoặc súng bắn.

Chỉ duy nhất Quan Cấn là lấy ra một cái ống mồi lửa (hỏa chiết tử).

Dù là dùng để chiếu sáng hay để đánh rơi đám dơi kia, thì hành

động này cũng có phần quá mức tiên kiến.

Đồng thời, Quan Cấn – người cũng có thính lực rất tốt – cũng lập tức chú ý đến ánh mắt của Gia Cát Thanh.

Anh nhìn mồi lửa trong tay, nói: "Nếu tôi biết trước thì chắc chắn đã bảo mọi người dùng lửa giải quyết rồi.

Gia Cát tiên sinh, cậu đừng nhìn tôi bằng ánh mắt nhìn gián điệp phản diện như thế được không?" Gia Cát Thanh thu hồi ánh mắt, thầm nghĩ Quan Cấn chắc chắn đang nói dối.

Ít nhất hiện tại anh tuyệt đối không dùng ánh mắt nhìn gián điệp để nhìn Quan Cấn.

Vả lại, rất nhiều người từng phàn nàn là bình thường chẳng bao giờ thấy mắt anh đâu, chắc là Quan Cấn tự tưởng tượng ra ánh mắt "phản diện" đó thôi.

Tuy nhiên, không để Gia Cát Thanh suy nghĩ thêm, Diệp Phàm lại nói: "Lão Thanh, cậu nhất định biết tôi đang nói gì mà!

Đám dơi thích bóng tối này không sợ ánh sáng, chúng sợ lửa!

Còn nữa!

Đám dơi nhỏ này dễ giải quyết, các cậu phải đề phòng cái con to xác có thể sẽ xuất hiện sau chúng." Nghe thấy câu nói này của Diệp Phàm, Gia Cát Thanh ngay lập tức dời sự chú ý trở lại giọng nói của vị Tiểu tộc trưởng nhà mình.

Hắn hoàn toàn không nghi ngờ lời của Diệp Phàm.

Bởi vì lý do khiến hắn vừa rồi phải nhảy ra khi đang trên đường tới gần quan tài, rồi sau đó được Quan Cấn cứu kịp lúc, căn bản không phải vì lũ dơi mắt đỏ đang bay loạn xạ trên không trung kia.

Nếu chỉ đơn thuần là lũ dơi mắt đỏ liều mạng đó thì hoàn toàn

không đủ để khiến hắn phải nhảy ra giữa chừng.

Hắn sở dĩ vừa rồi chọn thay đổi phương hướng là vì trong vực sâu vô tận dưới chân mình, hắn đã cảm nhận được một sự tồn tại còn nguy hiểm hơn lũ dơi này.

"Tôi cũng nhận ra rồi, Tiểu tộc trưởng." "Phía sau lũ dơi này, e là còn có thứ gì đó rất lớn." Quan Cấn liếc nhìn Gia Cát Thanh.

Gia Cát Thanh gật đầu với Quan Cấn, nói: "Ngay bên dưới thôi." Ngay sau đó, Diệp Phàm cũng nói: "Cậu đoán không sai đâu lão Thanh." "Thứ to lớn bên dưới được gọi là Dơi khổng lồ mặt trĩ vùng cát." "Tốc độ cực nhanh, thính lực lại vô cùng nhạy bén." "Nhưng thị lực dưới ánh lửa sẽ rất kém." "Điểm yếu nằm ở tai trong và một dây thần kinh trên sau gáy." "Lão Thanh, cậu chắc chắn cũng nhìn ra rồi, người thiết kế ngôi cổ mộ này là một cao thủ Kỳ Môn." "Tôi không ở trong cục của các cậu hiện giờ nên không biết tình hình cụ thể của mọi người ra sao." "Cho nên cậu phải vạn lần cẩn thận, người thiết kế cổ mộ này rất nhắm vào những thuật sĩ hậu bối như chúng ta." Gia Cát Thanh gật đầu, trịnh trọng nói với máy ảnh trong tay Lưu Bác Văn: "Tiểu tộc trưởng để tôi đi trước một bước, chính là để tôi làm một thuật sĩ bảo vệ mọi người." "Tôi nhất định sẽ không phụ sự ủy thác." Bên cạnh, Quan Cấn nhìn dáng vẻ Gia Cát Thanh nói chuyện với máy ảnh, không nhịn được mà xoa xoa cái đầu chó trong lòng, nói: "Cái máy ảnh này thật sự có thể thay thế Tiểu Diệp tộc trưởng sao?" "Gia Cát tiên sinh, hãy nhớ lại dáng vẻ tự tin nắm chắc phần thắng lúc bình thường của anh, rồi so sánh với hành vi trịnh trọng quá mức đối với cái máy ảnh này hiện giờ mà xem." "Tôi thấy thật sự rất thần kỳ đấy." Gia Cát Thanh nhìn cái máy màu đen có thể phát ra giọng nói của Tiểu tộc trưởng nhà mình, rồi lại suy nghĩ một lát về thái độ phóng đãng không kiềm chế và đầy bụng dạ đen tối của Quan Cấn lúc này.

Hắn cảm thấy từ trên người Quan Cấn, hắn như nhìn thấy chính mình của trước kia — kẻ có kiến thức hạn hẹp, không bao giờ dùng đao mà chỉ chấp niệm sử dụng thuật pháp một cách đơn thuần.

Sau đó, Gia Cát Thanh nhìn về phía Quan Cấn bằng ánh mắt vô cùng đồng cảm.

Hắn thong thả mở lời, khôi phục lại dáng vẻ cười híp mắt khinh khỉnh thường ngày: "Anh không hiểu đâu." Cùng lúc đó, Diệp Phàm cũng đã thấy cuộc đối thoại giữa Gia Cát Thanh và Quan Cấn qua phòng livestream.

Hắn cũng không ngờ rằng Tiểu Tam Gia, sau khi công khai giá trị vũ lực thực sự của mình, lại có thuộc tính phúc hắc đến vậy.

Hắn hồi tưởng lại tất cả các thành viên Cửu Môn.

Các thành viên Cửu Môn trong hành động lần này, cộng thêm Tiểu Ca thì tổng cộng có hai cặp.

Bốn người này cộng lại, thế mà không tìm nổi lấy một lạng lòng dạ lương thiện!

Diệp Phàm có chút lo lắng liếc nhìn Trương Khải Linh đang đứng ngay sau lưng mình.

Để cứu vãn hình tượng cho Tiểu Tam Gia, hắn xoay người về hướng ngược lại, không để Trương Khải Linh nhìn thấy một Quan Cấn đột nhiên trở nên phúc hắc.

Chương 630

Thế nhưng hành động này xem chừng có chút muốn che giấu lại càng lộ rõ hơn.

Gia Cát Thanh sau đó nói với Diệp Phàm: "Tiểu tộc trưởng, bên này cứ giao cho tôi." "Dù có phải đánh đổi cả tính mạng." Diệp Phàm lập tức ngắt lời Gia Cát Thanh: "Không cho phép." "Lão Thanh, thuật sĩ phải biết xu cát tị hung (tìm lành tránh dữ), đây không chỉ là quy luật chúng ta vẫn luôn tuân theo." "Đó cũng là quy luật mà các thế hệ tiền bối luôn tuân thủ." "Vì vậy, người thiết kế cổ mộ này nhất định cũng tuân theo quy luật đó." "Tuyệt đối không được đánh đổi tính mạng, tôi đã bói cho cậu một quẻ rồi, mạng cậu là mệnh phú quý trường thọ trăm tuổi, đừng có làm hỏng bảng hiệu của tôi." "Đây là mệnh lệnh của Thất Đao." Diệp Phàm vừa nói vừa chỉ tay vào ống kính, nhấn mạnh từng chút một: "Đây là thông báo, không phải thương lượng." "Thu hồi ngay mấy lời nói và tâm tư đó đi." "Chỉ là mấy con bướm đêm to xác thôi mà, chẳng lẽ cần đích thân tôi phải qua đó xử lý sao?" Diệp Phàm vừa nói vừa gõ tới gõ lui vào vị trí đầu của Gia Cát Thanh trong màn hình.

Bên cạnh, Giải Vũ Thần và Hắc Liên Tĩnh đứng sóng vai, cảm thấy họ đã nhìn ra Diệp Phàm đang làm gì.

Hắn đang làm chuyện y hệt như lúc Quan Cấn mỉa mai Gia Cát Thanh.

Thật sự là coi cái máy ảnh này là vật thay thế cho Gia Cát Thanh rồi, cứ thế mà gõ đầu máy ảnh như gõ đầu hắn vậy.

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream đang xem góc nhìn của Diệp Phàm cũng phát hiện ra điều này.

“Tiểu Diệp tộc trưởng không hổ là Tiểu tộc trưởng của Thanh ca, hành vi đối xử với máy ảnh thật đúng là cùng một khuôn đúc ra, ha ha ha!” “Tiểu Diệp tộc trưởng, liệu có khả năng nào là cậu thực ra đang dùng góc nhìn thứ nhất để gõ đầu tôi không?” “Chuyện gì xảy ra thế này, vừa mở mắt ra đã thấy ngón tay của Tiểu Diệp tộc trưởng gõ ngay trên mặt tôi rồi.” “Ghi hình lại làm gì, ngẩn ra đấy à!” “Hu hu hu, nghe Tiểu Diệp tộc trưởng nói thế, tôi thật sự thấy an tâm hơn hẳn!” “Thanh ca!

Phải nghe lệnh Tiểu tộc trưởng đấy nhé!” “Đây mà là mệnh lệnh sao anh em?

Đây là Tiểu Diệp tộc trưởng đang làm nũng với Thanh ca đấy!” “Giáo viên ơi dắt em đi chèo thuyền (đẩy thuyền) với!” “Nhưng cái máy ảnh bảo là gõ nữa thì thật sự không lịch sự đâu nha.” “Ở hiện trường, tôi chính là cái máy ảnh đó!” “Bây giờ máy ảnh không được dùng tùy tiện đâu cả nhà, dù sao đây cũng là ngón tay từng đánh vỡ tường của Tiểu Diệp tộc trưởng đấy!”.

Cùng lúc đó, Hắc Liên Tĩnh đứng một bên khẽ ho một tiếng nhắc nhở Diệp Phàm: “Tiểu Diệp tử, nếu dùng ngón tay Phát Khâu để gõ cái máy ảnh này thì có lẽ lát nữa chúng ta sẽ không dùng nó để liên lạc với bên kia được nữa đâu đấy.” Diệp Phàm nghe vậy, lập tức thu tay lại.

Hắn làm như chưa có chuyện gì xảy ra, chắp hai tay sau lưng, bàn tay vừa gõ máy ảnh giấu đi.

Tay áo hơi rộng bay nhẹ theo làn gió, Diệp Phàm lại khôi phục dáng vẻ quang phong tễ nguyệt.

Cùng lúc đó, Gia Cát Thanh ở phía đối diện ống kính dù không nhìn thấy dáng vẻ của Tiểu tộc trưởng nhà mình lúc này ra sao, nhưng qua cuộc đối thoại của Hắc Liên Tĩnh và Diệp Phàm, hắn cũng đoán

được đại khái.

Hắn mỉm cười, ôm quyền về phía ống kính đang phát ra giọng nói của Diệp Phàm, nói: "Toái Lân Đao tuân lệnh." Ngay sau đó, Diệp Phàm lại nghe thấy tiếng hét của Vương Nguyệt Bán từ phía không xa Gia Cát Thanh: "Lão Thanh à!

Đừng có làm màu nữa!" "Qua đây châm lửa đi!" Gia Cát Thanh nhìn về hướng Vương Nguyệt Bán.

Chỉ thấy Vương Nguyệt Bán đang đứng ở vòng ngoài cùng, lấy từ trong ba lô ra hỏa chiết tử (que đánh lửa).

Gã đã chia vài que cho những người xung quanh.

Hiện giờ, gã cũng đang vẫy vẫy hai que hỏa chiết tử trong tay, hét về phía Gia Cát Thanh.

Rõ ràng là gã muốn ném hỏa chiết tử qua không trung cho Gia Cát Thanh.

Gia Cát Thanh trả lời: "Bàn ca, hãy giữ hỏa chiết tử cho mọi người dùng đi." "Tôi có cách của riêng mình." "Ly Tự!" Cùng lúc đó, Vương Nguyệt Bán — người luôn đứng cạnh Lưu Bác Văn và nghe Diệp Phàm dặn dò qua livestream — đã chia hết hỏa chiết tử mang theo cho những người xung quanh, bao gồm cả các đồng đội Thất Đao và vài nhân viên bảo vệ.

Lưu Thương vốn dĩ vẫn luôn nghe Diệp Phàm nói chuyện, tuy vì nghe thấy giọng nói của Diệp Phàm mà yên tâm hơn, nhưng vẫn không khỏi thất vọng nói nhỏ: "Thần tượng thật sự không dặn dò em câu nào sao?" "Giọng của thần tượng nghe như thế nào nhỉ?" Cậu ta vừa bày tỏ sự nuối tiếc xong thì nghe thấy từ sau lưng truyền đến một giọng nói giống hệt Trương Khải Linh: "Như thế này." Lưu Thương chấn kinh quay đầu lại.

Chỉ thấy người đứng sau lưng mình, người đàn ông tái nhợt gần như không có biểu cảm đó không phải là thần tượng của cậu.

Mà là Bạch Xà — người vừa được Vương Nguyệt Bán chia cho một que hỏa chiết tử.

Lưu Thương không thể tin nổi nhìn Bạch Xà đang cầm hỏa chiết tử: "Xà ca?

Vừa rồi là anh học theo sao?" Bạch Xà vừa gật đầu, vừa quẹt que hỏa chiết tử lên thắt lưng một cái.

Một vệt lửa sáng rực lóe lên từ thắt lưng của hắn, ngay lập tức, hỏa chiết tử trên tay Bạch Xà cũng bùng cháy.

Một ngọn lửa rực rỡ nhảy múa trên đầu hỏa chiết tử.

Theo bản năng, Lưu Thương định quẹt một cái lên thắt lưng mình như thế.

Nhưng cậu nhanh chóng tỉnh táo lại.

Bạch Xà làm được như vậy là vì thắt lưng của hắn chính là đao!

Lưu Thương lập tức dừng ngay hành động ngốc nghếch sắp làm, cậu rút ra một con dao nhỏ của mình, quẹt như quẹt diêm để châm sáng hỏa chiết tử.

"Làm sao anh làm được vậy Xà ca?" Bạch Xà bình tĩnh trả lời: "Có một loại rắn tên là Kê Quan Tử, có thể học tiếng người.

Những loại rắn tôi gặp, cơ bản tôi đều có thể nắm giữ được một chút bản lĩnh của chúng." Cùng lúc đó, Vương Nguyệt Bán cũng không quên Gia Cát Thanh đang đứng cách họ một đoạn.

Và cũng chính lúc này, cuộc đối thoại giữa gã và Gia Cát Thanh đã diễn ra.

"Ly Tự!" Theo tiếng nói của Gia Cát Thanh vang lên, dưới chân

hắn xuất hiện một vòng sáng xanh quen thuộc.

Vì không có bao kiếm nên Gia Cát Thanh vẫn dùng cách cũ để bảo quản Toái Lân Đao — để các mảnh lưỡi đao bay lơ lửng.

Hắn rút ra chuôi đao màu đỏ rực từ trên đai trang bị, lấy chính máu của mình làm dẫn.

Ngay sau đó, các mảnh lưỡi đao của Toái Lân Đao bay ra, cùng lúc Gia Cát Thanh vung cánh tay, chúng khảm chặt vào chuôi đao đỏ rực kia.

"Xích Luyện!" Gia Cát Thanh vung thanh Toái Lân Đao đã trở thành hình dạng hoàn chỉnh ngang qua trước mặt.

Ngay lập tức, một luồng hỏa diễm đỏ rực bùng phát từ lưỡi đao.

Luồng hỏa diễm đỏ rực đó giống như cách Gia Cát Thanh gọi tên nó, tựa như một dải lụa đỏ thắm kết bằng lửa, lao thẳng về phía lũ dơi mắt đỏ đang vây quanh phía trên không trung.

Lũ dơi vốn không hề sợ hãi những đòn tấn công bằng đao kiếm, khi nhìn thấy luồng hỏa diễm này thì lập tức vỗ cánh, phát ra những tiếng kêu chói tai, tháo chạy về hướng chúng vừa đến.

Xích Luyện của Gia Cát Thanh ngay lập tức đuổi kịp lũ dơi mắt đỏ đang định bay ngược về vực sâu để báo tin như lũ trẻ chạy về mách người lớn.

Sau khi đuổi kịp, Xích Luyện nhanh chóng cuốn lũ dơi vào trong ngọn lửa.

Trong không khí lập tức thoang thoảng mùi protein bị cháy khét.

Những bóng đen của lũ dơi mắt đỏ giãy giụa và kêu rít trong ngọn lửa vài giây rồi biến thành một làn khói trắng, hoàn toàn biến mất.

Ở phía đối diện, Lưu Bác Văn cũng đã thu được cảnh tượng này

vào trong ống kính.

Cùng lúc đó, khán giả đang theo dõi màn hình livestream cũng đều sôi sục hẳn lên.

“Thanh ca!

Anh là thần của lòng em!” “Ngọa tào!

Dù đã thấy Thanh ca dùng Kỳ Môn nhiều lần rồi, nhưng giờ xem lại vẫn thấy anh ấy đẹp trai vãi chưởng!” “Nhóm nam thần khảo cổ mãi đỉnh!” “Cảm ơn Thanh ca đã dẫn dắt em thoát khỏi thế giới khoa học một lần nữa!” “Tiểu Diệp tộc trưởng dẫn dắt mọi người cùng bay khỏi quỹ đạo khoa học!” “Xích Luyện: Không sao cả, tôi sẽ ra tay.” “Mang loa của Thanh ca ra đây, bây giờ phải bật nhạc nền của anh ấy!” “Cháy quá cháy quá!” “Ở hiện trường, tôi chính là con dơi đó, tôi đang cháy thực sự đây!” “Đoàn làm phim Đại Việt thấy chưa!

Kỹ xảo phải làm như thế này này!

Đừng có làm kỹ xảo năm xu cho tôi xem nữa!” “Đạo diễn bảo là không tung tin đồn, không tin tin đồn.” “Đạo diễn bảo cấm sử dụng tiên thuật trước mặt người phàm!” “Mấy bộ phim kỹ xảo kém chất lượng cút khỏi Đại Việt đi!

Đừng làm xấu mặt giới giải trí nữa!”.

Cùng lúc đó, Diệp Phàm cũng đang nhìn màn hình mà Lưu Bác Văn quay được trong phòng livestream.

Hắn cũng mỉm cười.

So với sự phấn khích của khán giả, nụ cười trên mặt Diệp Phàm mang nhiều phần an tâm hơn.

Hắn vẫn nhớ trước đây Thiên Ý từng nhắc nhở hắn về việc nhận được sự tin tưởng hoàn toàn từ Gia Cát Thanh.

Diệp Phàm cũng nhờ đó mà biết Gia Cát Thanh đi theo mình không phải vì Tiểu tộc trưởng là Diệp Phàm, mà vì Gia Cát Thanh mang thân phận là một trong Thất Đao.

Còn hiện giờ, Gia Cát Thanh đã hoàn toàn chấp nhận thân phận Thất Đao của mình.

Hắn đã sẵn sàng thực sự cầm đao lên để chiến đấu.

Chương 631

Diệp Phàm trả máy ảnh lại cho người quay phim, nói: "Trận chiến của họ đã bắt đầu, chúng ta bây giờ cũng phải nghĩ cách thoát khỏi mê cung này thôi." "Tiểu Triệu sư phụ, về quay phim thì anh vẫn là người chuyên nghiệp nhất ở đây." "Hiện giờ chỉ có mình anh là thợ quay phim, vậy thì vất vả cho anh rồi, hãy ghi lại tất cả thông tin bên phía chúng ta nhé." Người quay phim mới lập tức dùng hai tay tiếp nhận máy ảnh từ Diệp Phàm.

Anh ta không lao vào công việc ngay mà có chút ngẩn ngơ nhìn Diệp Phàm.

Tuy biết rằng bên cạnh Diệp Phàm luôn dễ dàng thu hút đủ loại người.

Mạnh mẽ như Trương Khải Linh, giàu có như Giải Vũ Thần.

Lớn tuổi như Bạch Trường Minh, trẻ tuổi như Lê Thốc.

Đương nhiên, đây là kết luận dựa trên việc anh ta không biết tuổi thật của Trương Khải Linh và Hắc Liên Tĩnh.

Và phía sau màn hình, hàng chục triệu khán giả cũng vô cùng đa dạng.

Anh ta vốn tưởng rằng phần lớn nguyên nhân là do tâm lý sùng bái kẻ mạnh tự nhiên của con người.

Nhưng hiện tại, người quay phim mới nhận ra, đó chỉ là một phần nguyên nhân mà thôi.

Nguyên nhân quan trọng nhất là, trên người Tiểu Diệp tộc trưởng có một loại sự dịu dàng bao dung cấp dưới.

Một người vốn dĩ nên đứng ở nơi cao nhất, nơi cao lạnh lẽo.

Khi cúi đầu xuống, thế mà lại có thể để cho người trên mặt đất, thậm chí là người đang ở dưới vực sâu chạm tới tay mình.

Có vẻ như lý do hắn đứng lên điểm cao nhất không phải để thống trị độ cao đó, không phải để ngắm phong cảnh ở đó.

Mà là chỉ khi đứng ở nơi cao như vậy, hắn mới có thể để ánh sáng của mình chiếu đến phạm vi rộng lớn hơn.

Một người như vậy, không chỉ những người vốn dĩ ở trên cao muốn tiếp cận hắn.

Mà càng là người lún sâu trong vực thẳm, càng là người đang giãy giụa trong bóng tối, lại càng muốn đến gần hắn hơn, cũng càng cần đến hắn hơn.

Khi người quay phim mới đưa ra kết luận như vậy, anh ta vẫn chưa biết rằng những gì mình nghĩ mới chỉ đúng một nửa.

Những người vốn được anh ta xếp vào nhóm đứng sẵn ở trên cao, thực chất ban đầu cũng là những người đang giãy giụa trong vực thẳm.

Người quay phim nhận lấy máy ảnh từ tay Diệp Phàm, nhìn bóng lưng Diệp Phàm chậm rãi xoay đi trước mặt mình.

Anh ta bỗng nhiên nhận ra ý nghĩa của chuyến đi này.

Khi trong đội ngũ có rất nhiều người quay phim đang làm công việc giống mình, anh ta không thấy công việc mình đang làm có gì đặc biệt.

Sự đặc biệt nằm ở những gì anh ta thấy và nghe được trong hành trình này.

Điều thực sự có ý nghĩa không nằm ở bản thân anh ta, mà nằm ở việc những kẻ mạnh này đang hoàn thành nhiệm vụ.

Vì vậy trên suốt quãng đường, khi hầu hết ống kính của các thợ quay phim khác đều đuổi theo Diệp Phàm, thì chỉ có mình anh ta luôn đi theo cạnh Bạch Trường Minh.

Gặp gì quay nấy, thuận theo tự nhiên.

Anh ta không chủ động tiến lại gần những kẻ mạnh chỉ để có được những thước phim gọi là đẳng cấp sử thi.

Vì vậy khán giả xem qua ống kính của anh ta luôn rất ít.

Một bộ phận khán giả đó thậm chí không phải vì muốn xem những hình ảnh anh ta quay mà tìm đến.

Chỉ đơn giản là vì ở những ống kính khác khán giả đã quá đông rồi.

Sự tồn tại của anh ta giống như một bộ phận phân luồng, để chứa những khán giả không còn chỗ chứa.

Nhưng vừa rồi Diệp Phàm đã nói với anh ta rằng, công việc anh ta đang làm là rất có ý nghĩa.

Anh ta phải ghi lại những thứ này.

Diệp Phàm đã nói với anh ta là "vất vả rồi".

Người quay phim nhìn bóng lưng Diệp Phàm, nâng máy ảnh lên lần nữa, thu trọn bóng lưng đang bước đi trong màn cát rơi vào khung hình.

Lúc này, người quay phim mới chợt nhớ lại những kiến thức chuyên môn về kỹ thuật nhiếp ảnh và nguồn gốc của cảm giác hình ảnh.

Tuy nhiên ngay lúc này, anh ta bỗng cảm thấy những con chữ trong sách vở đối với khung hình này đều là dư thừa.

Có những người chỉ cần đứng đó thôi đã tự thành một phong cảnh

tuyệt đẹp rồi.

Người quay phim nhìn những dòng bình luận dày đặc.

Đây là lúc ống kính của anh ta có nhiều bình luận nhất từ trước tới nay.

"Tiểu Triệu sư phụ vất vả rồi!" "May mà Tiểu Triệu sư phụ và Bạch giáo sư vẫn đi cùng Tiểu Diệp tộc trưởng!" "Huynh đệ lầu trên nói đúng lắm, nếu không thật sự chẳng biết làm sao liên lạc được với nhóm Thanh ca." "Lần này có phải là tổ quay phim lập công lớn không?" "Tán thành, cộng một, tổ quay phim lập công lớn!" "Tôi tuyên bố trước, người đầu tiên tôi muốn cảm ơn chính là Tiểu Triệu sư phụ đã giúp Tiểu Diệp tộc trưởng của chúng ta thoát khỏi cái góc nhìn chết chóc kia." "Dù góc nhìn của Tiểu Diệp tộc trưởng cũng chẳng sao, nhưng đúng là dưới ống kính chuyên nghiệp trông vẫn đẹp hơn hẳn!" "Vẫn cứ phải là thầy quay phim chuyên nghiệp, trời ạ cái bóng lưng này cho tôi cảm giác định mệnh quá!" "Dù góc nhìn thứ nhất của Tiểu Diệp tộc trưởng rất đáng yêu, nhưng không chịu nổi cảnh lần nào cậu ấy cũng gõ tay lên mặt tôi!" "Mọi người cùng nói nào, cảm ơn thầy quay phim!" "Thầy quay phim lập công lớn rồi!" "Trước đây chẳng mấy khi để ý đến ống kính của thầy quay phim này!

Hóa ra ống kính của thầy đẹp thật đấy!" "Cảm ơn thầy quay phim đã cho tôi biết, hóa ra Tiểu Diệp tộc trưởng cũng có điểm yếu ha ha!" "Cười chết mất, chỉ cần góc độ tự sướng của tôi tốt hơn Tiểu Diệp tộc trưởng, chứng tỏ về mặt này tôi lợi hại hơn cậu ấy rồi!" "Ông bạn ở trên kia cứ kéo thẳng cái đầu rắn ra rồi hãy nói nhé ha ha ha!" "Cả nhà ơi, đây không phải vấn đề lưỡi có kéo thẳng hay không, mà là vấn đề không dám nói hết câu đâu.".

Người quay phim nhìn nội dung trên bình luận, tay hơi run lên.

Dù khán giả không cố ý nói như vậy, dù anh ta biết vì có Diệp

Phàm ở đây nên trong tình cảnh vô cùng an toàn này, phong cách của khán giả luôn vui vẻ như thế.

Nhưng anh ta một lần nữa cảm nhận được rằng mình không bị ngó lơ trong đội ngũ này.

Mặc dù bình thường trông anh ta giống như một nhân vật có cũng được mà không có cũng chẳng sao.

Thậm chí anh ta từng nghĩ rằng, một người như mình đi cùng với đám người mang hào quang rực rỡ này, chỉ có cái chết mới khiến người khác nhận ra sự tồn tại của mình trong đội ngũ.

Nhưng giờ thì khác rồi.

Ngay cả một người như anh ta, trong mắt Diệp Phàm cũng là người có ý nghĩa.

Trong mắt khán giả cũng có giá trị tồn tại.

Chỉ cần là người xuất hiện trong đội ngũ này thì đều có ý nghĩa.

Sau khi nghĩ thông suốt, người quay phim im lặng giữ vững máy ảnh trong tay.

Và anh ta quyết định, nếu có thể ra khỏi ngôi cổ mộ này, nhất định phải dạy cho Tiểu Diệp tộc trưởng kỹ thuật nhiếp ảnh cơ bản nhất.

Dù sao thì vừa rồi Tiểu Diệp tộc trưởng còn dõng dạc tuyên bố sau này sẽ dạy kỹ thuật nhiếp ảnh cho Khải Linh Tiểu Ca cơ mà!

Sau khi trả máy ảnh cho người quay phim, Diệp Phàm bắt đầu bình tĩnh lại, suy nghĩ đối sách tiếp theo.

Cùng lúc đó, trong ngôi mộ nơi Gia Cát Thanh đang ở, thấy màn hình chuyển đi, Diệp Phàm đã trả máy ảnh cho thợ quay phim, Lưu Bác Văn vẫn chưa kịp phản ứng.

Lúc này, Xích Luyện đã thiêu rụi đợt dơi đầu tiên thành tro bụi.

Triệu Trạch Minh đứng cạnh vỗ vai Lưu Bác Văn, nói: “Không cần đổi ống kính sao?” “Ống kính của cậu không nằm trên đường tỷ lệ vàng nữa rồi.” Vừa nói, Triệu Trạch Minh vừa chỉ vào một điểm trên màn hình một cách tự nhiên.

Trước đây ở trong sa mạc, lúc Lưu Bác Văn nửa đêm dắt cậu ta ra ngoài quay bầu trời sao cho khán giả xem livestream, đã dạy cậu ta chiêu này.

Cậu ta vẫn nhớ rõ đến tận bây giờ, thậm chí còn vô cùng thành thạo.

Thế nên hiện tại chỉ cần nhìn qua là nhận ra ống kính của Lưu Bác Văn đã mất đi tính chuyên nghiệp vốn có, và cậu ta rất ân cần chỉ ra giúp.

Chương 632

Lưu Bác Văn trước tiên hơi cứng nhắc quay đầu nhìn Triệu Trạch Minh, nói: "Học bá, vừa rồi đại ca có phải vừa giao nhiệm vụ cho tôi không?" Triệu Trạch Minh gật đầu: "Không sao, Gia Cát tiên sinh thính lực rất tốt, đã không cần cậu chuyển đạt lại nữa rồi." "Yên tâm đi, chuyện đã qua rồi." Triệu Trạch Minh tưởng Lưu Bác Văn không tin vào trí nhớ của mình nên nãy giờ cứ ở trong trạng thái căng thẳng, vì thế mới ân cần an ủi vài câu.

Nhưng Lưu Bác Văn lại lẩm bẩm: "Vậy chẳng phải tôi vô dụng rồi sao?" "Học bá, tôi hết giá trị rồi." Lưu Bác Văn vừa nói vừa lắc đầu.

Giây tiếp theo, một cái tát của Triệu Trạch Minh giáng xuống sau gáy Lưu Bác Văn.

Trước khi Lưu Bác Văn nảy sinh tâm lý lạc lõng như người quay phim mới vừa nhận ra ý nghĩa của mình, có lẽ Triệu Trạch Minh nhạy cảm hơn Bạch Trường Minh, hoặc cũng có thể Lưu Bác Văn biểu hiện rõ ràng hơn người quay phim mới kia.

Thế nên cùng là cấu hình một học bá đi kèm một thợ quay phim, Triệu Trạch Minh đã phát hiện ra trạng thái tâm lý bất thường của Lưu Bác Văn.

Cậu ta tát một cái cho Lưu Bác Văn tỉnh táo lại, nói: "Cậu làm sao mà vô dụng được, Diệp Phàm dùng livestream, người đầu tiên cậu ấy liên hệ chính là cậu." "Cậu ấy chẳng phải đại ca của cậu sao." "Làm việc đi, đồ ngốc." Sau khi tát vào sau gáy Lưu Bác Văn, Triệu Trạch Minh lại tự kiểm điểm cách làm của mình.

Cậu ta bắt đầu hồi tưởng xem vừa rồi mình có nên dùng hành

động tát vào sau gáy để đánh thức Lưu Bác Văn lúc cậu ta đang yếu đuối như vậy hay không.

Vừa tự phản tỉnh, Triệu Trạch Minh vừa ân cần bày tỏ: "Nếu cậu vẫn không thể chấp nhận được thì cứ ra phía sau mà ngẩn ngơ đi." "Tôi sẽ làm thay công việc của cậu." Theo Triệu Trạch Minh thấy, hành động này của mình đã là vô cùng ân cần rồi.

Tuy nhiên, Lưu Bác Văn lập tức vì câu nói này mà vực dậy tinh thần.

Tinh thần của cậu ta gần như đã khôi phục một trăm phần trăm.

Lưu Bác Văn vô cùng kính nghiệp vác máy ảnh lên, nói với Triệu Trạch Minh: "Được rồi học bá, cậu quả nhiên biết chiêu khích tướng này là hữu dụng nhất đối với hạng người vô cùng cầu tiến như tôi." "Chẳng hổ là cậu, học bá, tôi bị chiêu khích tướng của cậu làm cho hừng hực khí thế rồi đây." Triệu Trạch Minh nhìn bóng dáng Lưu Bác Văn đột nhiên trở nên nghiêm túc, bắt đầu khó hiểu: Thứ nhất, mình dùng chiêu khích tướng với Lưu Bác Văn từ bao giờ?

Cách thức dịu dàng như vậy cũng gọi là khích tướng sao?

Thứ hai, chiêu khích tướng có tác dụng với tên ngốc Lưu Bác Văn từ bao giờ thế?

Không phải Triệu Trạch Minh chưa từng dùng chiêu khích tướng với Lưu Bác Văn.

Nhưng đối với một kẻ đầu óc đơn giản như Lưu Bác Văn, cậu ta căn bản không nhìn ra hàm ý thực sự của chiêu khích tướng là muốn cậu ta tiến bộ hơn.

Tên ngốc này trước đây toàn coi chiêu khích tướng của cậu ta là lời khiêu khích, nghiêm trọng hơn còn coi đó là ác ý.

Mặc dù cậu ta vốn dĩ không có ý đó.

Nhưng phần lớn thời gian, chiêu khích tướng qua sự hiểu sai của Lưu Bác Văn chỉ mang lại tác dụng hoàn toàn ngược lại với ý định ban đầu.

Hiệu quả tiêu cực hơn nữa là khiến mối quan hệ vốn dĩ không đặc biệt hòa thuận giữa họ trở nên tệ hơn.

Thế nên câu nói này của Lưu Bác Văn, dưới góc nhìn của Triệu Trạch Minh, dù nói thế nào cũng không hợp lý.

Bởi vì cậu ta vừa không dùng khích tướng, mà khích tướng cũng chẳng có tác dụng tích cực gì với Lưu Bác Văn.

Nhưng hiện giờ Lưu Bác Văn đã hiểu sai ý cậu ta một cách ngoạn mục và hăng hái trở lại, nên Triệu Trạch Minh cũng không buồn tìm hiểu sâu xem rốt cuộc Lưu Bác Văn đã bóp méo lời mình thế nào nữa.

Cậu ta không nhìn cái gáy của Lưu Bác Văn nữa mà quan sát xung quanh mộ thất này.

Nhờ cuộc gọi trực tiếp của Diệp Phàm vừa rồi, việc biết Diệp Phàm và các thành viên tạm thời tách ra đều bình an vô sự đã khiến họ an tâm, đồng thời cũng tăng thêm nhiều cảm giác an toàn và niềm tin.

Hơn nữa, nhờ những chỉ điểm vừa rồi của Diệp Phàm, tất cả thành viên đội khảo cổ đã không còn luống cuống tay chân như lúc nãy nữa.

Chỉ thấy lúc này, Vương Nguyệt Bán vừa chia hỏa chiết tử cho một số thành viên chiến đấu, vừa chia một phần cho những nhân viên khảo cổ không có khả năng chiến đấu.

Giáo sư Dương nhìn Vương Nguyệt Bán dạy mình cách dùng hỏa chiết tử, ánh mắt nhìn sâu vào đó, rồi lắc đầu nói: “Vương tiên sinh, những que hỏa chiết tử này để trong tay các anh thì có ý nghĩa hơn.” “Chúng tôi cầm trong tay, cùng lắm cũng chỉ coi như một que củi khô

để đốt." "Chỉ là để cầu lấy chút an tâm nhất thời mà thôi." "Nhưng thực ra các anh ở đây, cộng thêm việc Tiểu Diệp tộc trưởng và Bạch giáo sư có cách liên lạc được với chúng tôi, bấy nhiêu đó đã đủ khiến chúng tôi an tâm lắm rồi." Vương Nguyệt Bán nhìn que hỏa chiết tử trong tay mình, nói: "Cái thứ này thực ra đúng là dùng y như củi khô thật." "Được rồi, nếu các người gặp bất trắc gì thì cứ hét thật to gọi chúng tôi nhé!" Vương Nguyệt Bán cũng không khách sáo đẩy đưa làm gì, gã trực tiếp xoay tay, đưa que hỏa chiết tử cho một nhân viên bảo vệ đứng gần quan tài đen: "Đồng chí nhỏ." Vương Nguyệt Bán vô cùng nghiêm túc mở lời: "Hiện giờ chúng ta vẫn chưa biết bên trong chiếc quan tài này là thứ gì." "Nhưng cái quan tài này đen thùi lùi, chất liệu lại quái chiêu thế này." "Bên trong chắc chắn không phải thứ gì bình thường đâu." "Lát nữa dù có chuyện gì xảy ra, các cậu cũng đừng có chạm vào cái quan tài này, nghe rõ chưa?" Mấy nhân viên bảo vệ được Vương Nguyệt Bán dặn dò đều trịnh trọng gật đầu.

Vương Nguyệt Bán nhìn mấy nhân viên bảo vệ trẻ tuổi, an tâm vỗ vai họ: "Các cậu cũng đừng lo lắng quá." "Dù không bằng Tiểu tộc trưởng, nhưng bản lĩnh thật sự của mấy người chúng tôi vẫn chưa cho các cậu xem đâu." "Trước khi gặp được Tiểu tộc trưởng nhà tôi, bảo vệ các cậu vẫn không thành vấn đề." Gã vừa nói xong đã bị ai đó từ phía sau kéo ngược lại về phía trước, tức là vị trí đứng đầu tiên của cả nhóm, khiến gã loạng choạng mấy bước.

"Đừng có làm màu nữa!

Quay lại vị trí của anh đi!" Phan Chí kéo Vương Nguyệt Bán đi lên vài bước rồi mới buông tay.

Lúc này hỏa chiết tử trong tay anh cũng đã được thắp sáng.

Vương Nguyệt Bán lẩm bẩm oán trách vài câu rồi cũng lập tức quay đầu, bước theo Phan Chí.

Mấy nhân viên bảo vệ trẻ tuổi nhìn nhau, họ thấy trong mắt đồng bạn mình cũng cùng một ánh mắt như thế.

Bởi vì thực tế, trên người hai người này, họ nhìn thấy hai cái bóng vô cùng quen thuộc đối với họ.

Một người là Hắc Hùng — kẻ đang ở trong mộ thất này, đứng ngoài cùng sát cánh chiến đấu cùng họ.

Và một người khác là Bạch Hổ — kẻ đã hy sinh ở Tây Hải xa xôi.

Bất kể ở nơi đâu cũng luôn có những người đồng đội như vậy tồn tại.

Cùng lúc đó, Vương Nguyệt Bán và Phan Chí đã trở lại vị trí ngoài cùng của đội hình như lúc nãy.

Đợt dơi đầu tiên vừa rồi đã bị Xích Luyện của Gia Cát Thanh cuốn sạch vào trong lửa.

Những người đang cầm hỏa chiết tử đứng nhìn Gia Cát Thanh ở phía đối diện qua vực sâu đang bập bùng những dải lửa đỏ rực.

Nhóm người này tuy một tay cầm hỏa chiết tử nhưng cũng không hoàn toàn thu vũ khí lại.

Gia Cát Thanh ở phía đối diện nói: "Tôi sẽ trấn thủ ở đây, phần còn lại giao cho mọi người đấy!" Vương Nguyệt Bán đan chéo hỏa chiết tử và vũ khí trong tay quẹt qua trước mặt.

Thanh Đại đao Trường Bính Yển Nguyệt xé toạc không khí, tạo thành một vệt sáng xanh sắc lẹm.

Còn hỏa chiết tử mang theo lửa tạo thành một vòng cung đỏ rực nóng bỏng.

Hai vòng cung tạo thành một dấu X trước người Vương Nguyệt Bán.

Sau đó Vương Nguyệt Bán cũng đầy tự tin nói: "Được thôi!" "Anh em ơi, đánh combat nào!" Ngay sau khi Vương Nguyệt Bán dứt lời, các thành viên Thất Đao bên cạnh gã cũng lần lượt đáp lời đanh thép.

Bạch Xà gật mạnh đầu, buông một câu lạnh lùng: "Ừ!".

Lưu Thương nghe thấy tiếng "ừ" của Bạch Xà, lại lộ ra vẻ mặt kinh ngạc.

Cảm giác như mình lại được nghe thấy giọng của thần tượng.

Việc tìm được một vật thay thế (đại xan) khi thần tượng không ở bên cạnh khiến Lưu Thương ngay lập tức trở nên vui vẻ hẳn lên.

Cậu ta cũng xoay con dao nhỏ trong tay thành một vòng đẹp mắt, cực kỳ hớn hở "ừ" một tiếng: "Giao cho chúng tôi đi!" Cùng lúc đó, Phan Chí cũng có chút cảnh giác nhìn quanh, nói với các thành viên đội khảo cổ đang được bảo vệ phía sau: "Mọi người ơi, hiện tại chúng ta vẫn chưa có thiết bị chiếu sáng thống nhất, mà dưới chân thì hầu như toàn là cạm bẫy.

Vậy nên vất vả nhờ các vị soi sáng cho chúng tôi với!" Trương Cường cũng lập tức ra lệnh: "Đội bảo an phía sau, nghĩ cách dựng thêm mấy thiết bị chiếu sáng lớn ở đằng sau đi!" Rất nhanh, mấy nhân viên bảo an bên cạnh quan tài đồng thanh đáp: "Rõ!" Vương Nguyệt Bán cũng vội vàng dặn dò: "Nhớ kỹ lời Bàn gia ta vừa nói đấy nhé!

Bất kể làm gì cũng tuyệt đối không được chạm vào cái quan tài màu đen này!

Thông thường trong cổ mộ, thứ nằm trong quan tài mới là thứ tà môn nhất.

Cơ quan hay độc thi gì đó, chẳng ai biết mộ chủ nhân vì để bảo vệ đồ bên trong mà sẽ giở trò gì trên quan tài đâu.

Thế nên cái thứ này cứ phải đợi hạng chuyên nghiệp nhất như

Bàn gia đây tới khai mới được!" Vương Nguyệt Bán vừa dứt lời, mọi người xung quanh đều không tự chủ được mà dồn ánh mắt lên người gã.

Chẳng biết tại sao, nếu câu này là do Diệp Phàm hay Trương Khải Linh nói ra, người ta sẽ cảm thấy hợp lý hơn nhiều.

Nhưng khi nó phát ra từ miệng Vương Nguyệt Bán, người ta cứ có cảm giác gã đang tự thú mình là kẻ trộm mộ vậy.

Thậm chí trong môi trường này, ngay cả khi Bạch Trường Minh nói ra câu đó, mọi người vẫn thấy không đáng tin.

Bởi vì ở đây, tiên quyết phải là người của nhân thần, sau đó mới xét đến trình độ chuyên môn.

Chương 633

Trương Cường - người từng tận mắt chứng kiến cảnh Vương Nguyệt Bán đón lựu đạn một cách tự nhiên như thể nhân vật phản diện - lúc này nhìn gã với tâm trạng vô cùng phức tạp.

Hắn chợt nhớ lại mình đã từng cảm thấy cảm giác này ở đâu đó, một cảm giác như thể đang "mưu sự với hổ".

Đó chính là Hắc Liên Tĩnh, người hiện không có mặt ở đây.

Trương Cường vội lắc đầu, gạt phắt cái suy nghĩ sai lầm đang làm mình rối loạn ra sau đầu.

Người mà Tiểu tộc trưởng tin tưởng sao có thể là phần tử bất pháp được?

Tiểu tộc trưởng đã có quan hệ tốt với Giải lão bản như vậy, chẳng lẽ còn vì tiền mà để đàn em làm chuyện nhảy múa trên lằn ranh hình pháp sao?

Lúc này, Trương Cường - người không biết Diệp Phàm nợ Giải Vũ Thần bao nhiêu con số - vẫn ngây thơ nghĩ vậy.

Chắc là do vị Bàn ca này ăn nói dễ gây hiểu lầm thôi.

Trương Cường nhanh chóng tự thuyết phục bản thân.

Ngay lúc đó, một tiếng rít chói tai bỗng xé toạc không trung.

Mọi người bị tiếng động thu hút, ngẩng đầu nhìn về phía phát ra âm thanh.

Dù trên không vẫn tối đen như mực vì chưa có ánh sáng, nhưng họ có thể thấy được mấy đôi mắt đỏ rực.

Những đôi mắt đó mang theo sát ý trần trụi.

Khi tiếng rít bắt đầu dày đặc hơn từ khắp nơi truyền lại, những đôi mắt đỏ ngầu không hề che giấu sát cơ đó cũng bắt đầu xuất hiện chi chít trong bóng tối.

Mọi người không thể thấy được bản thân lũ dơi đen đang di chuyển, nhưng thông qua những đôi mắt đỏ rực đang dần tiến lại gần, họ có thể phán đoán được lộ trình của chúng.

Đó là một quỹ đạo dù trông như đang dò xét nhưng lại vô cùng kiên định tiến về phía họ!

Các thành viên đội khảo cổ lập tức sực tỉnh, đây chính là lũ dơi Bính Tử vừa nãy vọt ra từ vực sâu.

Có điều, lũ dơi vọt ra từ vực sâu trước đó đều đã bị chiêu Xích Luyện của Gia Cát Thanh thiêu thành tro bụi rồi.

Đống dơi này không phải từ vực sâu lúc nãy!

Đội khảo cổ nhất thời kinh hãi, rơi vào tâm trạng hoảng loạn: "Chuyện gì thế này?

Sao chỗ khác lại có dơi vọt ra nữa?" "Lũ dơi lúc nãy chẳng phải bị Tiểu Thanh ca thiêu chết hết rồi sao?" "Đống dơi này ở đâu ra thế?" "Bình tĩnh, bình tĩnh lại đi, nhớ lại xem lúc nãy Tiểu tộc trưởng mô tả đặc trưng của lũ dơi này thế nào." "Nhiều quá.

Lũ dơi này quá nhiều rồi!

Nhiều hơn chúng ta tưởng tượng rất nhiều!" Các thành viên đội khảo cổ rơi vào hoảng loạn ngắn ngủi, bắt đầu ăn nói lộn xộn.

Dù đã được Diệp Phàm tiêm thuốc trợ tim từ trước, nhưng việc tin tưởng khi đã dự báo là một chuyện, đến khi thực sự đối mặt với khốn cảnh lại là chuyện khác.

Giống như lúc đại hội thề quân thì hào hứng hăng hái, nhưng khi

thực sự vào phòng thi đối mặt với đề khó, đại não vẫn cứ trắng xóa như thường.

Nhưng rất nhanh, các thành viên Thất Đao và đội bảo an cầm hỏa chiết tử đã phản ứng lại.

Vương Nguyệt Bán hét lên: "Chú ý dưới chân!" Sau đó, gã xoay người lao về phía đôi mắt đỏ đang bay thấp nhất phía sau.

Gã gạt mấy người đằng sau ra, dừng lại rồi hét lớn: "Ngồi xuống!" Các thành viên đội khảo cổ gần đó phản ứng ngay lập tức, ôm đầu ngồi thụp xuống tại chỗ.

Trong bán kính hai ba mét, chỉ còn mình Vương Nguyệt Bán đứng thẳng như một vị Nộ Phật.

Sau đó, gã một tay vung thanh Yển Nguyệt Đao cán dài, lưỡi đao nặng nề sắc lẹm xẹt qua không trung một vòng cung ánh sáng xanh.

Ngay sau đó là những tiếng rít chói tai khó nghe vang lên.

Một vài người trong đội khảo cổ đang ngồi dưới đất phản ứng trước, lập tức dùng đèn pin chiếu lên trên, về phía đôi mắt đỏ.

Chỉ thấy ở nơi Vương Nguyệt Bán vừa vung đao qua, những đôi mắt đỏ không hề biến mất hoàn toàn.

Năm sáu con dơi đen hiện hình dưới ánh đèn pin.

Cú vung đao của Vương Nguyệt Bán rất nặng, nhưng lại không làm lũ dơi này mất mạng hoàn toàn.

Có con bị Yển Nguyệt Đao rạch nát bụng, có con bị chém đứt một bên cánh, thậm chí có con bị gọt mất nửa cái đầu.

Dù đã đến mức này, lũ dơi vẫn có thể lết thân thể tàn tạ trốn chạy vào bóng tối.

Rất nhanh, Vương Nguyệt Bán dường như chú ý tới điều gì đó, gã

chửi thề một tiếng, dùng hỏa chiết tử chỉ về một hướng, nói với nhân viên đội khảo cổ đang cầm đèn chiếu sáng: "Tiểu huynh đệ, soi cho tôi xem bên kia là cái gì." Hai luồng sáng lập tức chiếu theo hướng tay gã.

Trong bóng tối, những đôi mắt đỏ lộ ra dưới ánh sáng.

Nhìn thấy cảnh tượng thật sự ẩn giấu trong bóng đêm, các thành viên đội khảo cổ không khỏi hít vào một hơi khí lạnh.

Vương Nguyệt Bán cũng thốt ra một câu chửi thề trực tiếp hơn: "Lũ này còn sống chết có nhau thế cơ à?" Hóa ra, cú vung đao nặng nề lúc nãy của Vương Nguyệt Bán không phải không làm con dơi nào chết, mà là những con đã chết hoàn toàn không hề rơi xuống đất, mà bị đồng bọn của chúng quắp lấy, đang cố sức bay về một hướng.

"Chúng... chúng muốn đi đâu vậy?" "Chúng không muốn xác đồng đội rơi xuống đất sao?" Chứng kiến cảnh này, các thành viên đội khảo cổ bắt đầu run rẩy.

Không phải vì hình ảnh đó quá kinh dị, mà vì nó quá bất thường, mang lại một cảm giác vô cùng quỷ dị.

Họ hầu như chưa bao giờ thấy những thứ quái vật như thế này lại biết mang đồng đội đã chết cùng rời đi.

Huống chi, loại quái vật này trông như thể được sản xuất hàng loạt.

Những thành viên vốn còn chút trấn định thì sau khi thấy cảnh này, sự bình tĩnh cũng bay mất hơn một nửa.

Họ càng trở nên hoảng loạn hơn trước: "Chuyện gì thế này, lũ dơi Bính Tử này không lẽ đã có trí tuệ như con người rồi sao!" "Cảnh này quỷ dị quá!

Quá quỷ dị!" "Nguyên lý là gì vậy?" "Chúng còn biết hợp tác đồng đội, hay là đã có tình cảm không bỏ rơi đồng đội rồi?" Các thành viên

đội khảo cổ lại bắt đầu suy đoán lung tung.

Mấy vị giáo sư già trong đội cũng hít một hơi khí lạnh.

Giáo sư Dương lẩm bẩm: "Tôi đã thám hiểm ít nhất hơn hai mươi cổ mộ, cũng từng thấy đủ loại côn trùng, đủ loại quái vật trong mộ.

Nhưng đây là lần đầu tiên tôi thấy quái vật có tình cảm với nhau!

Chuyện này thật không thể tin nổi!" Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream cũng đang bàn tán xôn xao: "Ngọa tào!

Nhiều dơi thế này sao?

Hội chứng sợ lỗ nhìn mà muốn cứu mạng luôn!" "Nếu Hắc gia và Tiểu tộc trưởng ở đây, liệu có không bị hạn chế bởi bóng tối không?" "Vãi thật!

Đây là bao nhiêu cái tổ dơi vậy!" "Bàn gia vung đao ngầu bá cháy!" "Đây đúng là thịt của hiệu trưởng rồi!

Nhìn mà phát sầu." "Một tên béo linh hoạt." "Chuyện gì vậy, sao tôi lại thấy cảm động bởi một lũ dơi thế này?" "Dơi đang dạy tôi làm người à?" "Nói một câu vạn vật hữu linh có bị ăn đòn không?" "Vạn vật hữu linh, nhưng muỗi thì không." "Vạn vật hữu linh, trừ toán lý hóa ra." "Mấy đứa trà trộn câu hỏi toán học cút ra khỏi phòng live mau!" "Vạn vật hữu linh, nhưng Từ Phúc thì không." Bên kia, cách họ một vực sâu, Quan Cấn khẽ cười một tiếng.

Hắn cũng giống Gia Cát Thanh, một là có thính lực vượt xa người thường, nghe được âm thanh ở xa, hai là nghe được những âm thanh cực nhỏ trong một phạm vi nhất định.

Hắn có thủ đoạn để nghe thấy hết.

Thế nên tiếng của các thành viên đội khảo cổ vốn không ở quá xa đều lọt vào tai Quan Cấn và Gia Cát Thanh.

Chương 634

Nghe thấy những lời đó, Quan Cấn phát ra một tiếng cười khẽ mang chút tự giễu.

Gia Cát Thanh lập tức liếc nhìn Quan Cấn một cái.

Dù sao, tiếng cười khẽ này phối hợp với mức độ am hiểu của Quan Cấn về cổ mộ trước đó, thật sự quá giống âm thanh mà một trùm phản diện đứng sau màn sẽ phát ra.

Gia Cát Thanh hiện giờ chỉ muốn chỉ vào mũi Quan Cấn mà hỏi: Còn bảo anh không phải phản diện đi?

Nhưng hiện tại anh không có thời gian để làm những việc như đùa giỡn đó.

Vòng sáng xanh dưới chân Gia Cát Thanh lại sáng lên, anh nhanh chóng niệm: "Ly tự, Xích Luyện." Ngay lập tức, một dải lửa đỏ rực lại lao về phía lũ dơi vừa bị Vương Nguyệt Bán chém chết hoặc bị thương, vốn đang được đồng bọn tha đi.

Dải lụa đỏ nhanh chóng quấn lấy mấy con dơi Bính Tử đó không sót con nào.

Đồng thời, Gia Cát Thanh dùng tay kia khống chế ngọn lửa Xích Luyện ban đầu mà anh đặt làm dải phân cách trên vực sâu.

Quan Cấn bên cạnh không đợi anh hỏi đã chủ động nói ra lý do mình cười khẽ lúc nãy: "Lão Thanh." Hắn gọi một tiếng như vậy.

Gia Cát Thanh có chút ngỡ ngàng nhìn hắn.

Bởi vì đây là cách xưng hô hơi kỳ lạ mà ban đầu Diệp Phàm đặt cho anh.

Nhưng anh cũng hiểu lý do Tiểu tộc trưởng đặt cho mình cái tên đó.

Giống như Hắc Liên Tĩnh, anh cũng mang họ phức hợp (họ kép).

Thế nên để bày tỏ quan hệ thân thiết, rất khó để biến tấu trên họ.

Vì vậy Hắc Liên Tĩnh hầu như không nhắc đến họ của mình mà dùng biệt danh Hắc Hạt Tử để thay thế.

Còn họ Gia Cát của anh còn khó biến tấu hơn họ Hắc Liên.

Một là nếu lấy một chữ trong họ ra, dù gọi là Lão Gia hay Lão Cát đều không ổn.

Cái trước thì không lễ phép với người được gọi, cái sau thì khiến người gọi thấy không thoải mái.

Cộng thêm việc tổ tiên Gia Cát Khổng Minh của anh có tính biểu tượng quá mạnh.

Người ta thường gọi mấy vị là Tiểu Gia Cát, thậm chí còn chẳng coi Gia Cát là một cái họ.

Thế nên Tiểu tộc trưởng nhà anh trực tiếp dùng tên sau họ để gọi anh.

Hai thành viên Thất Đao sau này là Vương Nguyệt Bán cũng học theo.

Nhưng khi cách xưng hô này phát ra từ miệng Quan Cấn một cách đường hoàng như vậy, Gia Cát Thanh vẫn thấy nổi hết da gà.

Trước khi Quan Cấn kịp nói tiếp, Gia Cát Thanh vội vàng ngắt lời: "Anh cứ gọi tôi là Gia Cát đi." Quan Cấn nghe vậy thì cười, nói: "Tiêu chuẩn kép thế à?

Được rồi.

Lần sau nhất định.” Gia Cát Thanh hỏi: “Lúc nãy anh định nói gì, Quan lão bản?” Quan Cấn mỉm cười, khôi phục trạng thái phản diện lúc nãy.

“Gia Cát Thanh, cậu nghĩ đồng đội của chúng ta hiện tại đang sợ cái gì?” Gia Cát Thanh nghe vậy, thầm nghĩ: Dù không biết anh muốn diễn đạt điều gì về nỗi sợ của mọi người, nhưng hiện tại tôi sợ nhất là anh đột nhiên phản bội biến thành trùm phản diện thật đấy!

Đương nhiên, nỗi sợ này của Gia Cát Thanh không phải vì thấy Quan Cấn khó đối phó, mà vì anh nhận thấy Tiểu tộc trưởng nhà mình suốt quãng đường này có quan hệ khá tốt với Quan lão bản này.

Nếu anh thực sự bị buộc phải ra tay với tên “phản diện” này, thì thật không biết giải thích thế nào với Tiểu tộc trưởng.

“Dơi.” Gia Cát Thanh vẫn trả lời: “Sợ những thứ trong cổ mộ này trông chẳng giống gì với thế giới bình thường cả.” Quan Cấn mỉm cười lắc đầu: “Không hoàn toàn đúng.

Thứ họ sợ không phải là dơi, mà là lũ dơi trông như thế này.

Tại sao ngoài con người ra, còn có sinh vật khác cũng có thể sở hữu tình cảm như vậy.

Thứ họ sợ, e rằng không phải là dơi thật sự đâu.” Gia Cát Thanh nhìn Quan Cấn một hồi.

Tuy không hiểu tại sao Quan Cấn lại đang đồng cảm với lũ dơi này, nhưng anh vẫn giữ phẩm chất không hiểu nhưng tôn trọng.

“Hiện tại, tôi chỉ cần biết lũ dơi Bính Tử này sợ cái gì là đủ rồi.” Ngay sau đó, Gia Cát Thanh hét về phía đối diện: “Bàn Tử!

Tiểu tộc trưởng nói rồi, lũ dơi Bính Tử này sợ nhất là lửa!

Đây không phải cổ mộ do người bình thường thiết kế, đây là do

tiền bối Kỳ Môn thiết kế đấy!" Gia Cát Thanh hét thêm một câu: "Dùng hỏa chiết tử đi!

Vốn dĩ lũ dơi Bính Tử này không phải vì không bỏ rơi đồng đội mới làm vậy đâu!

Bên dưới còn có một gã to xác và nguy hiểm hơn nhiều, tuyệt đối không được để lũ dơi chết chóc này rơi xuống làm thức ăn cho gã đó!" "Được rồi!

Biết rồi!" Vương Nguyệt Bán lập tức quay đầu đáp lời Gia Cát Thanh.

Sau đó, gã cắm một đầu lưỡi đao của thanh Yển Nguyệt Đao xuống đất.

Khi một lưỡi đao nặng nề và sắc bén lướt qua bên cạnh, các thành viên đội khảo cổ gần đó vẫn rùng mình ớn lạnh.

Đặc biệt là mấy người ở gần đến mức có thể thấy ảnh ngược của mình trên lưỡi đao, lúc này càng thấy tim đập chân run.

Nhìn thanh đại đao nặng nề cắm phập xuống trước mặt mình, mọi người ai nấy đều thầm cảm thán: May mà mấy vị này đều bị Tiểu tộc trưởng thu phục rồi!

Đồng thời càng thấy may mắn vì Tiểu tộc trưởng là một nhân vật chính trực hơn tất cả bọn họ cộng lại!

Nếu thực sự như suy đoán ban đầu của họ ở mộ Vương Mãng rằng Tiểu tộc trưởng là một kẻ trộm mộ, thì e rằng hình pháp của Đại Việt đối với vị nhân gian thần tiên này chẳng khác gì một tờ giấy lộn!

Các đội viên thầm niệm phật trong lòng, sau đó bắt đầu quan tâm đến việc Vương Nguyệt Bán đang làm: "Bàn ca, có cần chúng em giúp gì không?" Lúc này, Vương Nguyệt Bán đang tranh thủ lúc lửa Xích Luyện của Gia Cát Thanh trên không trung chưa cháy hết, dùng băng

gạc mang theo quấn mồi lửa đang cháy vào cán thanh Yển Nguyệt Đao của mình.

Động tác của gã rất nhanh, quấn xong liền rút đại đao từ dưới đất lên, nói: "Không cần!

Hôm nay để lũ dơi này xem thế nào mới gọi là gậy đập lửa thật sự!

Người múa đại đao cán dài thì múa gậy cũng là hạng sành sỏi đấy!

Ha ha!" Vương Nguyệt Bán cười rất sảng khoái, dường như đối mặt với cục diện hiện tại gã chỉ coi như một trò chơi đang đợi phá đảo.

Không những không thấy chút căng thẳng nào, ngược lại gã còn thấy tình cảnh này rất có tính thử thách và thú vị.

Ở cách gã không xa, Bạch Xà và Lưu Thương cũng đang cải tạo vũ khí của mình.

Nhiễu Chỉ Nhu của Bạch Xà vốn đã có đặc tính như một sợi dây, nên dù có bao kiếm, anh vẫn quấn đao quanh eo mình.

Hiện tại, dùng vũ khí của mình để nối với hỏa chiết tử đối với anh thậm chí còn không cần đến ngoại lực như băng gạc.

Anh trực tiếp buộc Nhiễu Chỉ Nhu vào tay cầm của hỏa chiết tử.

Lưu Thương bên cạnh liếc nhìn, hỏi: "Đao của anh ngắn thế còn phải buộc lại à?

Hay là dùng băng gạc buộc đi, có khi tầm bắn còn xa hơn.

Hoặc là dùng cái thắt lưng thật của anh ấy, chứ đừng dùng cái thắt lưng giả này.

Dùng đao của anh thay thắt lưng đi." Lưu Thương vừa nói vừa quấn mồi lửa đang cháy lên con dao găm Ô Kim Chiết Thiết ngắn hơn

của mình.

Chương 635

Bên này Bạch Xà đã buộc xong hỏa chiết tử bằng Nhiễu Chỉ Nhu.

Đồng thời anh cũng dùng ánh mắt kiểu "cậu có muốn nghe xem mình đang nói cái gì không" nhìn Lưu Thương một cái, rồi lại nhìn con dao nhỏ trong tay Lưu Thương.

Sau đó hỏi vặn lại: "Sao cậu không cầm trực tiếp mồi lửa luôn đi?

Cầm chuôi đao của mình thì cảm giác tay tốt hơn à?" Cùng lúc đó, mấy nhân viên bảo an và khảo cổ đứng cạnh hai người không khỏi nhìn sang.

Dù có chút không hiểu, nhưng họ vẫn từ tận đáy lòng đồng thanh đặt câu hỏi: "Hai vị lão sư này, ở thời điểm mấu chốt này lại chọn cách tấu hài sao?" Tuy nội dung họ tấu hài đúng là những gì mọi người muốn phàn nàn.

Và cùng lúc đó, Bạch Xà và Lưu Thương cũng đã chuẩn bị xong xuôi những gì mà trong mắt đối phương và các thành viên đội khảo cổ là vô cùng vô dụng.

Bạch Xà xuất kích trước.

Một tay anh nắm chuôi kiếm, tay kia vẫn đỡ lấy cán hỏa chiết tử.

Sau đó, tay cầm chuôi kiếm vung mạnh về phía trước, đồng thời tay đỡ hỏa chiết tử buông ra.

Ngay lập tức, một luồng sáng trắng xẹt qua trước mặt họ.

Luồng sáng trắng đó trông dài hơn nhiều so với thanh Nhiễu Chỉ Nhu mà Bạch Xà thường dùng.

Rất nhanh, mục tiêu bị Bạch Xà tấn công phát ra một tiếng rít

nhọn, kèm theo đó là một cụm lửa đỏ rực rỡ hơn.

Rõ ràng là ngọn lửa trên mồi lửa đã có thêm vật dẫn cháy khác, nên ánh lửa trở nên mãnh liệt hơn.

Nhìn qua cứ như một dải lụa trắng dài, hoặc một con rắn trắng đang buộc một mồi lửa, đang ngậm một cụm lửa vậy!

Bạch Xà nắm lấy lưỡi đao của mình.

Lúc này lưỡi đao Nhiễu Chỉ Nhu trông như một dải lụa bạc trong tay anh.

Mềm mại và tinh tế, hoàn toàn không làm đứt lòng bàn tay chủ nhân.

Bạch Xà một tay cầm chuôi, một tay cầm lưỡi đao, vô cùng sắc lẹm một lần nữa thay đổi phương hướng của Nhiễu Chỉ Nhu đã xuất kích.

Nhiễu Chỉ Nhu vậy mà vung ra một mặt phẳng hình quạt màu trắng giữa không trung!

Và ở phía trên cùng của mặt phẳng màu trắng bạc đó, hình vòng cung của nó được tạo thành bởi một đường lửa!

Nơi đường lửa đó lướt qua, tiếng dơi rít lên đặc biệt chói tai.

Hơn nữa, theo những tiếng rít đó, ánh lửa trên đường vòng cung cũng ngày càng rực rỡ.

“Nhiễu Chỉ Nhu.” Sau khi quét qua một đường vòng cung, Bạch Xà lại tạm thời thu hồi Nhiễu Chỉ Nhu và hỏa chiết tử về tay để tích lực cho lần tấn công tiếp theo.

Một mặt anh cũng nói với Lưu Thương vừa mới cà khịa mình: “Không chỉ cương nhu phối hợp, có thể làm thắt lưng.

Nó còn có thể tự co giãn chiều dài, có một sức bền vô cùng mạnh

mẽ đấy.” Đó chính là lý do anh trực tiếp dùng Nhiễu Chỉ Nhu để buộc vào hỏa chiết tử.

Và Bạch Xà cũng chỉ đơn thuần là muốn giải thích cho Lưu Thương thôi.

Trong lúc nguy cấp này, phô diễn kỹ năng đối với Bạch Xà không phải là quan trọng nhất.

Hơn nữa, dù anh đã đạt đến mức độ thuần thục như vậy với thanh Nhiễu Chỉ Nhu theo mình nhiều năm, nhưng Bạch Xà luôn nhớ rằng người dùng Nhiễu Chỉ Nhu giỏi nhất thực ra không phải anh.

Anh mãi mãi nhớ cảnh ở Tây Linh Ấn Xã, Tiểu tộc trưởng nhà mình đã đùa nghịch thanh Nhiễu Chỉ Nhu trong tay một cách nhẹ nhàng và điêu luyện như thế nào.

Đồng thời, các thành viên đội khảo cổ bên cạnh cũng hiểu ra lý do tại sao Bạch Xà làm vậy, phát ra những tiếng ồ lên kinh ngạc.

Lưu Bác Văn đang ở trung tâm được bảo vệ đã quay lại khoảnh khắc tuyệt vời này, sau đó chuyển ống kính sang Lưu Thương.

Trên màn hình, khán giả đang thảo luận nhiệt liệt.

Vì Diệp Phàm hiện đã tách đoàn nên lượng người xem dưới ống kính này cũng ít đi nhiều so với trước.

Tuy nhiên sự nhiệt tình vẫn không hề giảm.

“Lại một lần nữa bị Xà ca làm cho mê mẩn!” “Ngọa tào, vậy mà cũng được sao?” “Nhìn cái thắt lưng của mình mà rầu rĩ.” “Tôi trực tiếp dí cái thắt lưng của mình lên màn hình bắt nó học!

Học cho bằng chết!” “Tôi nói này, có khi nào cái đó của Xà ca căn bản không phải thắt lưng không?” “Cười chết mất, vẫn còn nhớ lúc Xà ca lần đầu tháo đao xuống tôi đã sốc thế nào!” “Anh quay phim lúc

đó còn không nỡ quay nữa mà!" "Vậy giờ áp lực dồn sang phía Lưu Thương lão sư của chúng ta rồi?" Lưu Thương tuy không biết chuyện gì đang xảy ra trong phòng live, nhưng cũng đã chuẩn bị sẵn sàng.

Anh ướm thử con dao Ô Kim Chiết Thiết trong không trung, sau đó vung cánh tay một cái, con dao thoát tay bay ra.

Các thành viên đội khảo cổ và Bạch Xà đều có chút khó hiểu nhìn Lưu Thương.

Bởi vì nhìn thế này cứ như Lưu Thương đang dùng dao và mồi lửa như một loại đạn bắn ra một lần vậy.

Trừ phi lát nữa Lưu Thương còn chạy đến chỗ con dao rơi để nhặt lại.

Nhưng Bạch Xà đã không kịp để ý xem màn thể hiện này của Lưu Thương có khiên cưỡng quá không.

Anh chỉ tạm thời thay đổi hướng tấn công đã quyết định lúc nãy một chút, nói với Bạch Xà: "Không sao, Nhiễu Chỉ Nhu sẽ cố gắng nhặt lại cho cậu." Tuy nhiên, chưa đợi anh ra tay, hướng con dao Ô Kim Chiết Thiết buộc mồi lửa bay qua đã vang lên một tiếng dơi rít quen thuộc.

Ngọn lửa trên con dao Ô Kim Chiết Thiết lập tức bùng lên dữ dội.

Đó là dấu hiệu cho thấy con dao đã trúng mục tiêu.

Và ngay khoảnh khắc tiếp theo, khi Bạch Xà còn đang lo lắng nếu con dao rơi xuống những hố sâu đầy rẫy bây giờ thì nó sẽ thực sự trở thành vũ khí dùng một lần.

Tiếng dao rơi xuống đất như dự đoán đã không vang lên.

Hơn nữa, con dao cũng không có hiện tượng rơi thẳng xuống mà quay trở lại theo đường cũ, bay về phía Lưu Thương!

Lưu Thương giơ tay đang cầm một con dao Ô Kim Chiết Thiết khác lên, ngay khi con dao mang lửa sắp chạm vào con dao trong tay anh, Lưu Thương sắc lẹm vung tay, sau đó hai con dao va chạm vào nhau.

Khi hai con dao va chạm, mọi người xung quanh nghe thấy một tiếng kim loại va chạm rất thanh thúy.

Nhưng tiếng động này nghe lại không giống như sự va chạm đơn thuần giữa kim loại với nhau.

Bởi vì tiếng động này không chỉ thanh thúy mà còn mang một cảm giác linh thiêng và trống rỗng kỳ lạ.

Cứ như thể tiếng va chạm này không phải xảy ra trong môi trường ồn ào này, mà là ở một nơi vô cùng rộng lớn đối với âm thanh đó.

Không có bất cứ thứ gì cản trở sự truyền âm.

Hơn nữa khoảng cách truyền âm không xa, không gian không rộng lớn như hầm mộ này, mà là nơi có thể khiến âm thanh va vào vách tường không gian trước khi năng lượng sóng âm cạn kiệt, tạo ra tiếng vang nhỏ.

Với liên tưởng này, ánh mắt của Bạch Xà và nhân viên đội khảo cổ đều không hẹn mà gặp cùng đổ dồn về một nơi.

Đó là chiếc đuôi tóc nhỏ sau gáy Lưu Thương.

Nhưng tất cả những người chú ý đến điểm này đều không nhìn vào cái đuôi tóc, mà nhìn vào cái chuông đồng nhỏ buộc trên sợi dây cột tóc.

Tiếng động vừa nãy cứ như phát ra từ chính cái chuông đồng này vậy!

Chỉ là cái chuông đồng nhỏ đã truyền âm thanh nó phát ra lên con

đao của Lưu Thương mà thôi.

Thế nên tiếng động này nghe không giống tiếng va chạm giữa đao với đao lúc sau, mà là tiếng triệu hồi phát ra trước đó.

Chương 636

Khi Lưu Thương đánh bật con dao Ô Kim Chiết Thiết trở lại, giữa không trung lại phát ra một tiếng lửa bùng lên kèm theo tiếng dơi rít.

Cùng lúc đó, Lưu Bác Văn cũng thốt lên một tiếng "Oa tắc" đầy thán phục.

Triệu Trạch Minh cũng giật giật chân mày.

Suốt cả quãng đường, rõ ràng sự chú ý đều tập trung vào Diệp Phàm và những người luôn ở bên cạnh cậu.

Người rực rỡ hơn thực sự sẽ thu hút nhiều ánh nhìn hơn, ngay cả người được gọi là học bá như Triệu Trạch Minh cũng không ngoại lệ.

Thế nên suốt quãng đường này, cậu ta cũng không chú ý lắm đến hai người Bạch Xà và Lưu Thương.

Mãi cho đến lúc nãy khi Diệp Phàm ngã xuống từ đầu con trăn khổng lồ và ngất đi, cậu ta mới giống như đại đa số mọi người bắt đầu chú ý đến Bạch Xà.

Nhưng chính lúc này Triệu Trạch Minh mới nhận ra rằng: Những người có thể đi theo bên cạnh Diệp Phàm, có tư cách nói mình muốn bảo vệ Diệp Phàm, thực lực tuyệt đối không thể coi thường!

Bảo vệ Diệp Phàm, cùng Diệp Phàm bảo vệ đội khảo cổ, không phải là lời hứa suông dựa vào chút nhiệt huyết nhất thời.

Họ tuyệt đối có thực lực đó!

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream cũng sôi sục: "Ngọa tào!

Lưu Thương cũng mạnh thế này sao?!" "Lúc trước ở chỗ đám dây

leo, thấy Lưu Thương bị Khải Linh tiểu ca xách cổ ném ra ngoài, không ngờ Lưu Thương lại có thực lực thế này!" "Vãi!

Cái này cũng quá kinh diễm rồi!" "Quả nhiên người đi cạnh Tiểu tộc trưởng nếu không phải thần tiên như Tiểu tộc trưởng thì cũng là bán tiên rồi!" "Tôi xin gọi đây là nhóm nhạc nam mạnh nhất thời đại!

Ai nấy đều đẹp trai, thực lực cường hãn!

Nhóm nhạc nam thực lực mạnh nhất Đại Việt, tôi nói vậy mọi người không có ý kiến gì chứ?" "Không biết nói gì luôn, chỉ có thể thay mặt giới giải trí cảm ơn Tiểu tộc trưởng đã không dẫn đám đại lão này đi tranh cơm ăn." "Cảm ơn Song Long tộc trưởng đã để lại một bát cơm cho các CP trong giới giải trí của tôi." "Mọi người xem Weibo của đạo diễn Khương chưa?

Đạo diễn Khương gần đây bế quan nghiên cứu kịch bản lấy nguyên mẫu là Tiểu tộc trưởng và Khải Linh tiểu ca đấy!" "Đạo diễn Khương, ông quên Hắc gia của chúng ta cũng từng cùng ông xông pha mộ dưới đáy biển rồi à?" "Cái gì?

Không có Hắc gia sao?

Antifan lớn nhất của bộ phim này đã được đặt chỗ rồi, chính là Hắc gia!" "Cười chết, đây đúng là chuyện Hắc gia sẽ làm." "Tôi mạn phép giả thiết một chút, liệu Hắc gia có trực tiếp xông vào đoàn phim, đóng vai Khải Linh tiểu ca để tham gia bộ phim này không?" "Ngọa tào, suy nghĩ của cậu nguy hiểm quá đấy!

Chắc cậu phải ăn mất não Hắc gia rồi mới nghĩ ra cái khả năng phi lý thế này chứ?" "Nhìn qua thì không giống giả, nên đây chắc chắn là nick phụ của Hắc gia rồi?" "Cười chết, đây cũng là chuyện Hắc gia có thể làm được." "Tuy nhiên, hiện tại cổ phiếu Hoa - Diệp cũng đang tăng mạnh lắm nhé!

Tôi đã mua bất động sản ở khu biệt thự Hoa Diệp rồi!" "Ha ha, Giải lão bản cho hay: Vô tư đi, tôi sẽ mang vốn vào đoàn." "Xuất hiện rồi, năng lực mạnh nhất thế kỷ này, năng lực của tiền!" "Cảm ơn các cư dân mạng nhiệt tình trên đã cung cấp phương thức nhập cảnh cho Hắc gia và Giải lão bản, vậy có thể giúp Tiểu Áp Lê của chúng ta một chút được không?" "Cười chết, đã thấy một hiện trường tu la rất dễ dự kiến rồi." "Tiểu Áp Lê còn cần người khác giúp sao?

Cậu ấy mà mở miệng thì Tiểu tộc trưởng tự khắc sẽ đồng ý thôi?" "Hu hu tôi cũng muốn hồn xuyên vào Tiểu Áp Lê, cũng muốn được Tiểu tộc trưởng dạy cho thật nhiều thứ!" "Không nói nữa, tại hạ đi dạo một vòng dưới Weibo của đạo diễn Khương đây." Cùng lúc đó, tại hiện trường cổ mộ.

Tất cả các thành viên cầm vũ khí đã hoàn toàn bước vào trạng thái chiến đấu.

Vương Nguyệt Bán buộc hỏa chiết tử vào phần đuôi cán thanh đại đao Yển Nguyệt của mình, sau đó dùng nó như một cây gậy.

Hắn nắm chặt phần giữa hơi thiên lên phía trên của cán đao, đi tới đâu cũng dặn dò các nhân viên đội khảo cổ bên cạnh một câu: "Ngồi xuống!

Tất cả ngồi xuống cho Bàn gia!" Những người ở gần Vương Nguyệt Bán, bất kể là nhân viên khảo cổ hay là các thành viên đội bảo an, đều nghe theo mà ngồi xuống ngay lập tức.

Đây là một phản ứng theo bản năng, bởi trong nhiều trường hợp, đối với những cường giả như thế này, tiếng quát cũng là một loại sức mạnh vô cùng uy mãnh.

Vương Nguyệt Bán vung vẩy thanh đại đao Yển Nguyệt có buộc hỏa chiết tử một đầu, trông không khác gì một chiếc Phong Hỏa Luân rực cháy.

Hắn sải bước dài lao về phía nơi những đôi mắt đỏ lòm đang tụ tập dày đặc nhất, vừa chém vừa đốt.

Khi ngọn lửa của hỏa chiết tử chưa kịp thiêu tới, hắn liền dùng đao chặt đứt cánh của lũ dơi Bính Tử, hoặc để lại một vết chém sâu hoắm ở bất cứ nơi nào cản trở tốc độ của mình.

Ít nhất là sau khi lũ dơi bị trọng thương như vậy, chúng sẽ bay ngược lên tổ chứ không tiếp tục tấn công các thành viên đội khảo cổ nữa.

Bạch Xà và Lưu Thương lợi dụng vũ khí của mình biến hỏa chiết tử thành vũ khí tấn công tầm xa, phạm vi di chuyển của họ rất nhỏ.

Để tránh gây rắc rối không đáng có cho những người đang di chuyển, hai người đứng yên tại chỗ và bắt đầu lối đánh "du kích" di động.

Mục tiêu chính của Bạch Xà và Lưu Thương là ở phía xa, tiến hành đợt càn quét đầu tiên tại những khoảng cách mà thanh đại đao của Vương Nguyệt Bán không với tới được.

Do họ buộc hỏa chiết tử lên đao, nên thứ gây sát thương cho lũ dơi không chỉ có ngọn lửa chí mạng, mà lưỡi đao của họ cũng đủ sức làm suy yếu sức chiến đấu của chúng.

Cách họ không xa, chỉ có Phan Chí là không buộc hỏa chiết tử vào vũ khí.

Anh ta tuân thủ quy tắc, một tay cầm đại đao, một tay cầm hỏa chiết tử.

Những con cá lọt lưới mà Lưu Thương, Bạch Xà và Vương Nguyệt Bán bỏ sót gần như đều do Phan Chí giải quyết.

Phan Chí cầm đao và hỏa chiết tử bằng hai tay, động tác vô cùng linh hoạt và dứt khoát, hoàn toàn không có cảm giác chậm chạp dù

phải dùng cả tay trái và tay phải.

Anh ta thậm chí còn sử dụng hai loại công cụ này theo phong cách song đao lưu.

Vì phải giải quyết những con dơi ở gần, Phan Chí di chuyển với biên độ rất lớn.

Khi anh ta đi ngang qua Vương Nguyệt Bán, Bàn Tử thuận miệng hỏi: "Đại Phan, hai tay của cậu trông có vẻ thuận lợi nhỉ?

Tôi thấy cậu rất hợp dùng song đao đấy." Vương Nguyệt Bán vừa nói vừa nắm lấy phần giữa cán đao, khiến lưỡi đao và ngọn lửa vẽ lên một vòng tròn đỏ rực đầy sắc bén giữa đám dơi trên không trung.

Dù cú quét ngang của Vương Nguyệt Bán mang thế hoành tảo thiên quân, nhưng vẫn có vài đôi mắt đỏ chạy thoát khỏi vòng tròn đó.

Phan Chí với tốc độ cực nhanh, dùng hỏa chiết tử thiêu cháy một con dơi đang lao xuống ngang tầm người đứng, đồng thời đẩy nó ra xa.

Anh nói với Vương Nguyệt Bán: "Bởi vì đao của tôi vốn dĩ là song đao." Vương Nguyệt Bán tranh thủ nhìn lướt qua thanh Hãn đao của Phan Chí.

Nhìn thế nào thì đây cũng chỉ là một thanh đao.

Nếu chia thanh Hãn đao này làm hai, hai thanh đao trông sẽ có vẻ hơi thanh mảnh quá.

Vương Nguyệt Bán thật sự không thể tưởng tượng nổi cảnh Phan Chí cầm hai thanh đao thanh mảnh như vậy sẽ ra sao.

Để bảo vệ "CPU" của mình, Vương Nguyệt Bán quyết định cái gì nghĩ không ra thì bỏ qua luôn.

Hắn một lần nữa dồn sự chú ý vào lũ dơi.

Những thành viên đội bảo an còn lại cũng đang hỗ trợ bên cạnh mấy người họ.

Ở phía đối diện, Gia Cát Thanh lại tung ra thêm vài luồng Xích Luyện, bao quanh miệng vực sâu vừa nứt ra trên mặt đất bằng một vòng lửa đỏ rực.

Bất kể là lũ dơi mới chui ra từ vực sâu, hay những con bị thương từ phía đội tác chiến định bay trở về, gần như đều bị Gia Cát Thanh dùng Xích Luyện thiêu thành tro bụi.

Trong mộ thất, tình hình đang phát triển theo hướng ổn định.

Những nhân viên khảo cổ vốn đang cực kỳ căng thẳng lúc nãy, nay đã lập tức được trấn an bởi sự chiến đấu nỗ lực của các thành viên.

Nhờ vài tiếng quát và thân thủ linh hoạt của Vương Nguyệt Bán khi tung hoành khắp khu vực, hiện giờ các nhân viên khảo cổ gần như đều ngồi thụp dưới đất.

Giáo sư Dương đang ngồi xổm bên cạnh quan tài, cẩn thận dùng đèn pin soi vào chiếc quan tài màu đen.

Càng nhìn, ông càng thấy khó hiểu.

“Lạ thật, tôi cũng coi như có không ít kinh nghiệm hạ mộ, nhưng loại chất liệu quan tài như thế này, quả thực là lần đầu tiên nhìn thấy.” Một sinh viên thực tập ngồi bên cạnh khẽ nhắc nhở: “Giáo sư Dương, vừa rồi Bàn gia nói chúng ta đừng động vào quan tài mà.

Tôi cũng thấy chiếc quan tài đen thùi lùi này trông quỷ dị quá.” Nếu là trước đây, dưới sự dẫn dắt của khoa học, giáo sư Dương nhất định sẽ nghiêm khắc khiển trách sinh viên thực tập này, dùng những lời lẽ như “gặp khó khăn phải dũng cảm tiến lên” để giáo dục học sinh, thậm chí còn bắt sinh viên hệ lịch sử về nhà học thuộc lòng chủ nghĩa duy vật khoa học.

Chương 637

Nhưng nay đã khác xưa.

Giáo sư Dương đã tận mắt chứng kiến quá nhiều cảnh tượng vượt xa khoa học.

Cứ mù quáng tin vào khoa học thì thật là không tôn trọng những vị "thần tiên" đang bảo vệ họ.

Giáo sư Dương gật đầu, nói với học trò của mình: "Được rồi, em biết thế là tốt.

Theo ý tôi, trước khi Tiểu Diệp tộc trưởng liên lạc lại với chúng ta, chiếc quan tài này tạm thời đừng có đụng lung tung." Thấy giáo sư Dương không giống như trong các ngôi mộ cổ trước đây — cứ thấy quan tài là hưng phấn không kiềm lòng được mà muốn mở ra — cậu sinh viên thực tập cũng thở phào nhẹ nhõm.

Cậu cũng nhận thấy sự thay đổi trên người giáo sư Dương và tất cả các giáo sư già khác.

Lúc nãy khi khuyên giáo sư Dương đừng chủ động chạm vào quan tài, tâm trạng cậu thực ra rất hoảng loạn và thấp thỏm, đã chuẩn bị tâm lý bị mắng té tát.

Bởi trong ấn tượng của cậu, các giáo sư đều rất kiêu ngạo, đặc biệt là các giáo sư lão làng có uy tín thì càng khó chấp nhận việc người khác chỉ ra sai sót của mình.

Đa phần các giáo sư đều có lòng tự trọng rất cao, không bao giờ thừa nhận mình có điểm yếu trong lĩnh vực chuyên môn.

Những người như giáo sư Bạch Trường Minh có lẽ là ngoại lệ hiếm thấy.

Tuy nhiên, cậu không ngờ giáo sư Dương và các vị giáo sư khác lại bị ảnh hưởng triệt để đến vậy.

Mà sở dĩ nói là "gần như", vì cuối cùng giáo sư Dương vẫn dùng hành vi giáo dục cậu đừng chủ động chạm vào quan tài để phô diễn thân phận giáo sư của mình.

Cậu sinh viên thực tập vội vàng gật đầu, phối hợp với lời giáo huấn của giáo sư Dương: "Vâng, giáo sư Dương, em sẽ làm theo lời thầy ạ!" Giáo sư Dương được học trò "vuốt lông" đúng ý, tâm trạng cũng trở nên hòa nhã hơn nhiều.

Nhìn nụ cười hiền từ của giáo sư, cậu sinh viên hiểu rất rõ, đây không phải công lao của mình, mà là công lao của những thành viên đang dốc sức bảo vệ họ lúc này.

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream vẫn không ngừng sục sôi.

Sự chú ý của họ đã bị cuốn vào những hình ảnh này.

"Đây chính là Khảo cổ nam đoàn đó sao!

Tôi yêu mất thôi!" "Tiểu Diệp tộc trưởng sau khi ra khỏi mộ lần này, hãy mở ngay một công ty giải trí đi!

Như thế này thì ai mà không mê cho được?" "Nói nhỏ thôi, Công ty Giải trí Đại Việt nghe thấy câu này chắc đang run cầm cập rồi đấy." "Nếu thật sự có, tôi sẽ góp vốn ngay!" "Giải lão bản bảo không thành vấn đề, anh ấy sẽ ra tay." "Đừng cho tôi hy vọng như thế chứ!

Tôi sẽ mong chờ thật đấy!" "Đầu tiên tôi muốn xem Tiểu Diệp tộc trưởng và Khởi Linh Tiểu Ca tự mình diễn chính trong tác phẩm của đạo diễn Khương." "Nhưng mà thật lòng, giới giải trí không xứng với Tiểu Diệp tộc trưởng và Khởi Linh Tiểu Ca đâu, cả Khảo cổ nam đoàn nữa!" "Tôi không hiểu giới giải trí, nhưng tôi muốn nói là, đánh

phối hợp (combat) thì phải đánh như thế này chứ!

Đây chính là sự ăn ý!" "Combat phải như thế này +10086!" "Mấy anh em nói về combat ở trên, tôi hiểu các ông!" "Hồi đó nhóm Hiểu (Akatsuki) mà đánh phối hợp như thế này thì chắc làng Lá đã kết thúc từ tập 300 rồi nhỉ?" "Hồ Lô Anh Em hồi đó mà combat thế này thì ông nội chắc đã dời núi đi cùng với lũ rắn rồi." "Cực thích những hình ảnh vừa nhiệt huyết vừa khiến người ta yên tâm như thế này!" "Đúng là Nam đoàn biết combat, đợt này ổn rồi." "Không thể nói thuần túy là nam đoàn được, dù sao Bạch tiểu thư của chúng ta cũng là người có thể gánh Xà Thần đi khắp nơi mà." Cùng lúc đó, tại hiện trường mộ cổ.

Gia Cát Thanh đứng tại chỗ, mắt quan sát sáu hướng, tai nghe tám phương để theo dõi môi trường xung quanh.

Dù hiện tại cục diện có vẻ như họ đang ở thế thượng phong, thậm chí cho đến giờ vẫn chưa có thương vong nào, nhưng sau khi nói chuyện điện thoại với Tiểu tộc trưởng nhà mình, thứ anh lo lắng nhất không còn nằm ở lũ dơi Bính Tử này nữa.

Điều khiến anh cảm thấy bồn chồn nhất lúc này chính là "thứ to lớn" vẫn chưa lộ diện.

Mặc dù Tiểu tộc trưởng đã nói cho họ biết điểm yếu của thứ chưa xuất hiện đó, chẳng khác nào được cho xem trước đề thi, nhưng trong môi trường tối tăm này, lại còn là cạm bẫy cơ quan do tiền bối tổ sư của giới Kỳ Môn bố trí, anh không thể không lo.

Nếu là trước khi gặp Diệp Phàm, Gia Cát Thanh có lẽ sẽ không lo ngại nhiều đến thế.

Vì trước đó, anh chưa biết được rằng trên trình độ của mình vẫn còn có người giỏi hơn, và giỏi đến mức nào.

Khi anh tưởng mình đã là kẻ xuất chúng nhất trong lĩnh vực Kỳ Môn, Diệp Phàm lại cho anh thấy một chân trời khác.

Sau đó, Gia Cát Thanh mới hiểu thế nào là "cao xứ bất thắng hàn" (càng lên cao càng lạnh lẽo/cô độc).

Lúc này, Gia Cát Thanh cũng không biết mình nên cảm thấy may mắn vì điều đó hay không.

Nếu là mình trước đây, có lẽ bây giờ anh sẽ hoàn toàn không coi trọng cuộc khủng hoảng hiện tại và sắp tới, không phải chịu áp lực như lúc này.

Nhưng nếu thật sự là mình của trước kia, thì khi đối mặt với nguy hiểm, chắc chắn anh sẽ bị chính cái bẫy và vị tiền bối thiết kế ngôi mộ này "dạy cho cách làm người".

Ngay khi Gia Cát Thanh đang sắp xếp lại những suy nghĩ này, Quan Cấn ở bên cạnh anh đột nhiên hành động.

Người đầu tiên lấy ra hỏa chiết tử này, hiện tại lại không dùng nó để tấn công lũ dơi.

Mặc dù hành động lao ra cứu Gia Cát Thanh vừa rồi đã để lộ không ít lực chiến, nhưng ấn tượng mà Quan Cấn để lại vẫn là một người nho nhã.

Suốt chặng đường, anh ta hoặc là cùng Tiểu Diệp tộc trưởng xem bản đồ, hoặc là cùng các giáo sư già thảo luận về những món đồ cổ nghìn năm.

Khi gặp nguy hiểm cần ra tay, anh ta luôn tự giác ở lại phía sau cùng các giáo sư.

Do đó, đến giờ ngoài việc cứu Gia Cát Thanh ra, việc anh ta không có biểu hiện lực chiến rõ rệt nào thêm cũng không khiến ai ngạc nhiên.

Thậm chí, nếu Quan Cấn di chuyển nhẹ một chút, Gia Cát Thanh còn ném cho anh ta một ánh mắt không yên tâm.

Chính Gia Cát Thanh cũng không nhận ra rằng, dù vừa rồi anh có chút nghi ngờ vì hành vi giấu nghề của Quan Cấn, nhưng bất kể là vì thông tin Diệp Phàm truyền đạt rằng Quan Cấn là một nhân vật phe thiện, hay vì họ đã cùng nhau sớm tối trải qua bao nguy hiểm suốt chặng đường, trong tiềm thức, anh thực sự rất tin tưởng mọi thành viên, bao gồm cả Quan Cấn.

Không chỉ là tin tưởng, mà còn có một khát vọng bảo vệ mãnh liệt.

Vế trước là vì Diệp Phàm, Tiểu tộc trưởng mà anh tin tưởng nhất đã phát đi tín hiệu.

Vế sau là vì anh, với tư cách là một cường giả chính trực, từ nhỏ đã được gia tộc dạy bảo: Yếu tố của một cường giả không phải là khoe khoang thủ đoạn và kỹ thuật để chứng minh mình mạnh, mà là dùng thủ đoạn và kỹ thuật của mình để bảo vệ những người cần được bảo vệ, che chở cho những gì muốn che chở.

Vì vậy, sau khi mọi người bắt đầu hành động, Gia Cát Thanh vẫn thuận tay bảo vệ Quan Cấn, đồng thời luôn chú ý đến hướng đi của anh ta.

Khi Quan Cấn đột ngột cầm hỏa chiết tử chuẩn bị chạy về một hướng, Gia Cát Thanh lập tức chú ý đến động tác đó.

Anh hỏi ngay: “Cậu đi đâu thế?

Ở bên cạnh tôi mới là an toàn nhất!

Đừng rời khỏi tầm mắt của tôi!” Quan Cấn nghe vậy dừng lại, sau đó nhìn quanh một lượt rồi nói: “Chỗ này không nên đến một ngọn đèn cũng không có.

Tôi nghi ngờ trên tường mộ chắc chắn có cơ quan có thể kích hoạt

toàn bộ trường minh đăng!" Gia Cát Thanh khựng lại, hỏi: "Cậu chắc chắn chứ?" Quan Cấn nở một nụ cười ranh mãnh, ánh lửa vàng rực soi chiếu lên mặt anh ta, trông có vài phần quỷ dị.

Anh ta nói: "Nếu một ngọn trường minh đăng cũng không làm nổi thì ngôi mộ này cũng chỉ đến thế thôi.

Nhưng nếu là một ngôi mộ tầm thường thì đã không chia cắt chúng ta với Diệp Phàm rồi." Nghe Quan Cấn nói vậy, Gia Cát Thanh cũng gật đầu hỏi: "Tìm được không?" Quan Cấn cười cười: "Tuy không bằng Diệp Phàm, nhưng dù sao tôi cũng đã cùng cậu ấy xem 'Bạch thư' suốt dọc đường.

Thân thủ không bằng các vị, chỉ có cái đầu là dùng được chút đỉnh thôi." Gia Cát Thanh hồi tưởng lại những trải nghiệm trên sa mạc, nhớ lại những suy nghĩ của Quan Cấn khi giải thích về loài kiến tì.

Lúc đó anh cũng từng nảy sinh ý nghĩ rằng Quan Cấn thực ra không hiểu 'Bạch thư', mà vì đã từng đến ngôi mộ này trước đó nên mới biết đường.

Nhưng giờ nhìn lại, đó chỉ là suy nghĩ tự cho là thông minh của anh và Giải Vũ Thần lúc ấy.

Làm sao anh có thể khẳng định chắc nịch rằng Quan Cấn thực sự không có chút bản lĩnh nào, chỉ dám dựa vào việc tặng một con chó cho Tiểu tộc trưởng nhà mình để được tham gia hành động lần này?

Hơn nữa, nói cách khác, một người không có chút bản lĩnh nào, nếu thực sự đã đến ngôi mộ này trước đó, liệu có thể thuận lợi rời đi, để rồi đến giờ vẫn nói cười bình thường với họ, cả về thể chất lẫn tâm lý đều hoàn toàn không bị ngôi mộ này ảnh hưởng sao?

Nghĩ đến đây, Gia Cát Thanh hoàn toàn khẳng định thực lực của bản thân Quan Cấn.

Anh gật đầu với Quan Cấn, nói: “Tôi yểm hộ cậu.” Quan Cấn vẫy vẫy thanh hỏa chiết tử trong tay: “Gậy đốt lửa thì tôi vẫn miễn cưỡng biết dùng.” Khi Quan Cấn vẫy tay, ánh lửa dao động theo động tác của anh ta, trông vừa giống như từ chối, vừa giống như đang chào tạm biệt.

Không đợi Gia Cát Thanh nói thêm gì, Quan Cấn đã quay đầu đi thẳng.

Gia Cát Thanh cũng nhanh chóng dồn sự chú ý vào công việc mình đang làm, nhưng anh vẫn phân ra một chút tinh lực để để mắt đến tình hình bên phía Quan Cấn.

Chương 638

Chỉ thấy Quan Cấn tiến hành cực nhanh trong bóng tối.

Anh ta chạy nhanh suốt quãng đường, gặp những đoạn mặt đất bị hụt, anh ta hoặc sải bước dài nhảy vọt qua, hoặc lấy đà vài bước rồi lộn nhào giữa không trung.

Một chuỗi động tác diễn ra giống hệt như đang chơi Parkour, mỗi bước đều vô cùng gọn gàng dứt khoát.

Có thể thấy anh ta không hề do dự.

Có vẻ như khi thực hiện mỗi bước nhảy vọt, Quan Cấn không cần suy nghĩ mà hoàn toàn dựa vào trực giác dã tính của bản thân đối với môi trường này để phán đoán!

Dưới chế độ quay cảnh đêm, người quay phim có thể quay được bóng lưng của Quan Cấn rất rõ nét.

Khán giả trong phòng livestream đều nhìn thấy hình ảnh này vô cùng tường tận.

Vốn dĩ khán giả đang chú ý đến các thành viên Thất Đao, nhưng khi nhận ra bóng lưng linh hoạt này là Quan Cấn, màn hình đạn mạc lập tức bùng nổ một lần nữa.

"Vãi chưởng, cái bóng lưng đang Parkour này là Quan lão bản đấy à?" "Quan lão bản chơi Parkour?

Bạn đang kể một câu chuyện cười mới đấy à?" "Chấn động cả năm luôn, Quan lão bản đang Parkour thật kìa!" "Quan lão bản ơi, anh cũng định ngửa bài muộn thế này sao?

Người trước đó nói mình không biết võ công là Tiểu Diệp tộc trưởng đấy!" "Tiểu Diệp tộc trưởng, có phải là người luôn miệng

thanh minh mình không phải mộ tặc, không phải đại ca băng đảng, không phải truyền nhân cơ quan thuật, kết quả cuối cùng chứng thực là Tiểu Diệp tộc trưởng của tộc Đồ Long không?" "Cười chết mất, hồi đó ai cứ khăng khăng cho rằng Tiểu Diệp tộc trưởng là lão tổ tông của giới mộ tặc thế nhỉ?" "Thực ra Tiểu Diệp tộc trưởng đúng là không biết võ công thật, vì những gì cậu ấy dùng là tiên thuật." "Hậu táng hữu quân, kiếp sau học cách có gì nói nấy đi, đừng có dông dài mào đầu nữa." "Cười chết, có những người mồm thì bảo không biết võ công, kết quả vừa vào là bay lượn như chim, đó chính là Tiểu Diệp tộc trưởng và Quan lão bản đúng không?" "Thực ra nhớ kỹ lại thì Quan lão bản hình như cũng chưa từng nói mình không biết võ công mà." "Quan lão bản đúng là chưa nói thế bao giờ, anh ấy chỉ là lần nào đi đứng cũng đi cùng các giáo sư thôi." "Quan lão bản kiểu: Không thành vấn đề, tôi sẽ không ra tay đâu." "Quan lão bản đây không phải là không ra tay, mà là kiểu: Không thành vấn đề, tôi sẽ giấu một tay, được chưa!" "Theo tôi được biết, cái livestream này hình như cũng có rất nhiều bạn bè quốc tế đang xem phải không?" "Phen này thực sự không giấu nổi nữa rồi, sau này tôi biết giải thích thế nào với bạn bè quốc tế rằng ở Đại Việt không phải ai cũng biết võ công đây?" "Lầu trên sao lại có cả bạn qua thư là người nước ngoài thế, khai thật đi, ông có phải là cậu nhóc Lý Hoa trong sách tiếng Anh không?" "Lý Hoa?!

Tại sao ông lại lo lắng vấn đề này, rõ ràng lần nào thư của ông cũng là tôi viết hộ mà!" "Lý Hoa, đừng đưa ra lời khuyên cho bạn mạng nước ngoài nữa, vì tôi chọn khuyên hai người từ nay tuyệt giao đi." "Cuốn sách: 《Lý Hoa, Một Đời Không Được Chúc Phúc》." Cùng lúc đó, tại hiện trường mộ cổ.

Trên đường tiến gần đến bức tường mộ, Quan Cấn cũng bị vài con dơi Bính Tử tấn công.

Anh ta dùng hỏa chiết tử hỏa táng lũ dơi này ở cự ly cực gần một cách vô cùng chính xác.

Còn những con mà hỏa chiết tử không kịp xử lý, đều bị anh ta hoặc đá văng, hoặc dùng lòng bàn tay tát bay.

Tuy bình thường Quan Cấn trông rất nho nhã, nhưng khi ra tay với lũ dơi tấn công mình, anh ta vẫn rất tàn nhẫn.

Nếu ở cự ly cực gần với Quan Cấn, thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng xương gãy của lũ dơi Bính Tử khi va chạm với quyền cước của anh ta.

Vì vậy, lũ dơi này thực tế không thể gây ra ảnh hưởng quá lớn đến tốc độ tiến hành của Quan Cấn.

Hơn nữa, khi anh ta gặp phải đợt bao vây quy mô lớn của lũ dơi, phần tinh lực mà Gia Cát Thanh phân ra sẽ chú ý đến phía anh ta.

Một dải lụa đỏ nhỏ kết bằng ngọn lửa sẽ lập tức xuất hiện bên cạnh anh ta, cuốn tất cả lũ dơi Bính Tử mà anh ta không đối phó kịp vào trong lửa, thiêu thành tro bụi.

Đương nhiên, nhờ phần tinh lực phân ra này, Gia Cát Thanh cũng nhận thấy rằng, Quan Cấn không chỉ có thính giác nhạy bén hơn người thường rất nhiều, mà thị lực, hay nói cách khác là khả năng thích nghi với bóng tối của đôi mắt anh ta cũng tốt hơn hẳn người bình thường.

Tuy nhiên, mức độ biến thái của khả năng thích nghi này vẫn kém xa so với Hắc Nhãn Kính.

Nếu nói khả năng thích nghi với bóng tối của đôi mắt Hắc Nhãn Kính giống như một thiên thần sinh ra dành cho bóng tối, thì khả năng của Quan Cấn lại giống như một loài dã thú bẩm sinh sống trong bóng tối, có ưu thế hơn hẳn loài người.

Không chỉ thị lực, thính giác vượt trội người thường của Quan Cấn cũng mang lại cho Gia Cát Thanh cảm giác như vậy.

Không dựa vào thuật pháp, không dựa vào huyết mạch như Lưu Thương, dường như đó chỉ là bản năng của một loài dã thú.

Và hiện tại, thứ thu hút sự chú ý của anh nhất chính là quyền cước của Quan Cấn.

Thực tế, qua cái nhìn của một chuyên gia như anh, có thể thấy ngay Quan Cấn là kiểu cơ thể không phù hợp để tập võ.

Bẩm sinh xương cốt không tinh kỳ, không thích hợp luyện võ.

Hơn nữa nhìn tướng mạo thì cũng nên là một người giỏi tâm kế.

Vì vậy trước đây, khi Quan Cấn chưa ra tay, mới không bị tất cả bọn họ nghi ngờ.

Nhưng với điều kiện tiên thiên như vậy, Quan Cấn lại có thân thủ thế này.

Gia Cát Thanh không rõ chân tướng đã sắp tự mình tưởng tượng ra một câu chuyện về một kẻ ngốc nỗ lực, đã phải bỏ ra mồ hôi công sức gấp trăm lần, thậm chí gấp ngàn vạn lần người khác như thế nào.

Gia Cát Thanh lặng lẽ ghi nhớ tất cả những suy nghĩ này, chuẩn bị đợi đến khi hội quân với Tiểu tộc trưởng nhà mình sẽ tìm thời cơ thích hợp để báo cáo.

Tuy nhiên, để tránh gây ra những sự nghi kỵ không đáng có giữa các thành viên trong đội, Gia Cát Thanh kế hoạch sẽ tìm cơ hội nói chuyện riêng với Tiểu tộc trưởng về những phát hiện của mình trong thời gian này.

Nhất định phải nói riêng với Tiểu tộc trưởng mới được.

Tất cả đều là vì đại nghiệp có thể thành!

Và tiền đề để đại nghiệp thành công chính là họ phải đoàn kết!

Cùng lúc đó, về phía Quan Cấn.

Vì không còn nỗi lo sau lưng, Quan Cấn nhanh chóng đi tới cạnh một bức tường.

Anh ta nghỉ ngơi một lát bên cạnh mặt tường.

Quãng đường chạy Parkour vừa rồi cũng gây ra một mức độ tiêu hao thể lực nhất định cho Quan Cấn.

Anh ta tận dụng thời gian nghỉ ngơi này để đại não vận hành với tốc độ cao.

Ý định của Quan Cấn là muốn huy động mọi nội dung liên quan đến cơ quan trong trí nhớ của mình.

Tuy nhiên, khi suy nghĩ, trong đầu anh ta lại luôn vô thức nhớ lại cảnh lũ dơi Bính Tử bị anh ta dùng quyền cước đánh bay.

Anh ta nhớ lại rằng sau khi lũ dơi này bị đánh tàn hoặc đánh chết, hành vi của chúng đều giống hệt nhau: Quay trở về vực sâu!

Quan Cấn quay đầu nhìn về hướng các thành viên Thất Đao đang chiến đấu giữa đám đông.

Tình hình bên phía Bạch Xà cũng tương tự.

Thực tế, tính đến thời điểm hiện tại, mọi chuyện có vẻ diễn ra quá đỗi thuận lợi.

Nhờ khả năng nhìn đêm của động vật, anh ta có thể nhìn rõ tình trạng môi trường hiện tại của họ ra sao.

Trong mắt người khác, lũ dơi Bính Tử này có lẽ chỉ là những đôi mắt đỏ rực dày đặc, nhưng anh ta lại có thể nhìn thấy diện mạo thực sự của toàn bộ môi trường.

Lũ dơi Bính Tử dày đặc bao quanh phía trên họ, không ngừng hội tụ về từ tứ phương tám hướng.

Có những con bay ra từ vực sâu mà Gia Cát Thanh đang trấn áp lúc này.

Nhưng nhờ có sự trấn áp của Gia Cát Thanh, từ những vực sâu còn trống trên mặt đất đã không còn dơi bay ra nữa.

Tuy nhiên, số lượng dơi quả thực đang không ngừng tăng lên.

Lúc này, chúng đang bao quanh dày đặc phía trên đầu các thành viên đội khảo cổ, dệt thành một tấm lưới lớn mang màu sắc vô cùng nặng nề.

Và ham muốn tấn công của mỗi con dơi Bính Tử trông đều rất mãnh liệt.

Với thị giác của con người, không thể nhìn ra sự tấn công và khao khát khát máu mãnh liệt này trên người chúng.

Nhưng Quan Cấn còn có một nửa linh hồn của một chú chó trung thành, nên anh ta có thể nhìn nhận hiện trạng dưới góc nhìn của dã thú.

Và từ góc nhìn đó, anh ta có thể cảm nhận được cảm xúc mà lũ dơi Bính Tử này truyền đạt tuyệt đối không chỉ đơn giản là ham muốn tấn công, thậm chí không chỉ là sát khí.

Sát khí mà lũ dơi Bính Tử tỏa ra là một thứ mang theo cảm giác sứ mệnh mãnh liệt.

Chương 639

Một thứ mà nếu nhìn nhận bằng góc nhìn dã thú, sẽ khiến anh ta cảm thấy rợn tóc gáy, vừa nguy hiểm vừa quỷ dị.

Anh ta có thể cảm nhận được nửa linh hồn trung khuyển của mình đang sợ hãi thứ này trong tiềm thức.

Nhưng một chú chó trung thành sẽ tự mình chiến thắng và kiểm soát cảm giác sợ hãi đó, giống như con người vậy.

Đồng thời, suy nghĩ của Quan Cấn cũng là như thế.

Chẳng phải vì quy mô của lũ dơi này quá lớn, nên cục diện này đáng lẽ họ phải ở thế hạ phong mới đúng sao?

Nhưng bất kể là phía các thành viên Thất Đao hay phía đội bảo an, tình hình đều tốt đẹp một cách phản thường.

Đến giờ phút này, ngay cả một người bị dơi xâm hại hay bị thương nặng một chút cũng không có.

Lũ dơi này trông giống như những sinh vật sẽ bỏ chạy ngay khi gặp phải vết thương chí mạng hoặc vết thương ảnh hưởng đến hành động của chúng.

Đúng vậy, trông giống như đang bỏ chạy.

Nhưng chỉ là "trông giống" như đang bỏ chạy mà thôi.

Hình ảnh đó trong mắt người bình thường thì đúng là đào tẩu, nhưng khi Quan Cấn dùng phần tư duy dã thú của mình để suy nghĩ và cảm nhận, thì hoàn toàn không phải cảm giác đó.

Anh ta có thể cảm nhận rõ ràng rằng lũ dơi này không phải là chạy trốn, mà là đang lao tới một nơi nào đó.

Nếu nói sâu xa hơn, có lẽ nên nói là giống như một nghi lễ tế điển cổ xưa.

Cảm giác đó khiến Quan Cấn không nhịn được mà dựng tóc gáy, phía sau dường như có một luồng gió âm thổi qua khiến anh ta rùng mình.

Đây là phản ứng vô thức mà linh hồn trung khuyển mang lại cho anh ta.

Quan Cấn lắc lắc đầu, ép mình gạt bỏ nỗi sợ hãi với những điều chưa biết do trực giác dã thú mang lại.

Anh ta một lần nữa tập trung sự chú ý, toàn tâm toàn ý dùng đèn pin soi vào bức tường mộ trước mặt để quan sát.

Từ lúc họ mới rơi xuống đây, Quan Cấn đã chú ý thấy tường mộ xung quanh đặc biệt bằng phẳng, không có bất kỳ trang trí nào, không có bất kỳ hoa văn hay chữ viết nào.

Thậm chí, ngay cả kẽ hở giữa các viên gạch cũng gần như không thể thấy được, giống như đã được trát qua một lớp xi măng mỏng vậy.

Bức tường mộ bằng phẳng đến lạ lùng này cũng khiến ngôi mộ thất này trông vô cùng quỷ dị, khiến cho phần "âm trạch" này trông giống như một căn nhà xây thô của cõi dương vậy.

Quan Cấn dùng đèn pin rà soát bức tường mộ ở cự ly gần như vậy.

Trên tường mộ, Quan Cấn tạm thời chưa thấy có gì bất thường.

Sau đó, anh ta nhắm mắt lại, chậm rãi đi đi lại lại trước bức tường mộ.

Nửa linh hồn trung khuyển khiến ngũ quan của anh ta trở nên nhạy

bén khác thường, nhờ đó anh ta có thính giác vượt xa người thường và ưu thế thị giác trong bóng tối.

Nhưng giác quan nhạy bén nhất của anh ta lại là khứu giác.

Cũng chính vì vậy, anh ta mới có thể khẳng định chắc nịch với Gia Cát Thanh rằng trên các bức tường mộ xung quanh tuyệt đối có trường minh đăng.

Bởi vì anh ta đã ngửi thấy mùi dầu hỏa đã từng cháy rất mờ nhạt trong ngôi mộ thất này.

Hơn nữa, mùi này đối với anh ta còn rất mới, mới xảy ra cách đây không lâu, tối đa không quá một tháng.

Ánh đèn ở đây từng bị ai đó phát hiện và thắp sáng.

Mùi dầu hỏa cháy rất rõ rệt, Quan Cấn thậm chí còn có thể cảm nhận được chút hơi ấm còn sót lại trên đó.

Quan Cấn tập trung cảm nhận mùi hương trên bức tường mộ này, đồng thời thỉnh thoảng lại thiêu rụi hoặc đánh bay những con dơi Bính Tử đang tìm đến gây phiền phức xung quanh mình.

Một luồng Xích Luyện nhỏ mà Gia Cát Thanh để lại bên cạnh cũng giúp anh ta giải quyết không ít rắc rối.

Vì vậy, Quan Cấn sớm ngửi thấy trong mùi dầu hỏa cháy có ẩn giấu mùi kim loại không mấy rõ ràng.

Anh ta đứng khựng lại tại nơi mùi hương đó tỏa ra, mở mắt ra.

Ánh mắt khóa chặt vào một khu vực mà anh ta chỉ cần giơ tay là có thể chạm tới.

Và chỉ một cái nhìn, Quan Cấn đã nhận ra điểm bất thường của nơi này.

Tường mộ ở đây đơn điệu khô khan, không có bất kỳ điêu khắc

hay hoa văn chữ viết nào, nhưng chỉ riêng chỗ này có một khoảng bằng bàn tay từng bị đốt cháy.

Nếu không phải khứu giác giúp anh ta ngửi thấy mùi kim loại lạnh lẽo đằng sau vết cháy, thì dù dựa vào thị lực, anh ta cũng căn bản không để ý đến dấu vết mờ nhạt trên bức tường này.

Quan Cấn khẽ nhíu mày, thử đưa hỏa chiết tử trong tay lại gần khu vực đó.

Ánh lửa vàng từ hỏa chiết tử soi sáng khu vực này.

Vì đôi tay đang bận rộn với công việc đó, Quan Cấn không còn rảnh để để ý đến lũ dơi Bính Tử liên tục lao vào người mình.

Cùng lúc đó, lũ dơi Bính Tử xung quanh dường như cũng chú ý đến hành động này của Quan Cấn.

Những con dơi vây quanh anh ta lập tức trở nên hung bạo, bắt đầu phát ra những tiếng kêu chói tai hơn, lao vào người Quan Cấn dữ dội hơn.

Hơn nữa, ngay cả khi đang trong tình trạng sợ lửa như thế, trọng tâm tấn công của chúng lại chính là bàn tay đang cầm hỏa chiết tử của Quan Cấn.

Ngoài những con dơi vốn đã vây quanh gây rối, còn có nhiều con dơi khác đang tụ tập về hướng Quan Cấn, gần như dệt thành một tấm chăn đen dày đặc muốn bao trùm hoàn toàn anh ta vào trong.

May mắn thay, luồng Xích Luyện mà Gia Cát Thanh để lại bên cạnh anh ta vẫn phát huy tác dụng rõ rệt.

Dải lụa kết bằng ngọn lửa đỏ rực giống như một con phi long nhỏ, nhanh chóng lướt qua bên cạnh Quan Cấn.

Những đốm lửa này chỉ cần chạm vào người lũ dơi là sẽ lập tức

khiến chúng bốc cháy.

Vì mật độ dơi quá lớn, Quan Cấn thậm chí cảm thấy mùi khét của chúng đã xộc thẳng vào mũi mình.

Trong cảnh khói lửa mịt mù đó, cánh tay của Quan Cấn vẫn bị mấy con dơi cắn rách.

Ngay khi cánh tay bị cắn, Quan Cấn thông qua mùi vị nhận thấy máu của mình không có sự biến đổi rõ rệt nào.

Nói cách khác, những con dơi này thậm chí còn không có đủ độc tính gây chết người.

Chúng chỉ bám vào cánh tay hắn hút mạnh vài ngụm máu, rồi nhanh chóng bị Quan Cấn dùng tay kia tóm lấy hai bên cánh trên lưng, dùng lực ném sang một bên.

Nhìn mấy lỗ máu trên cánh tay, Quan Cấn chợt nhớ lại những gì Diệp Phàm đã dặn dò trước đó.

Lúc đó Diệp Phàm chỉ nhắc rằng những con dơi này rất thích hút máu, chứ không hề nói chúng có kịch độc hay không.

Khi ấy Quan Cấn còn tưởng rằng thông tin Diệp Phàm nắm bắt được về loài dơi này cũng có hạn, hoặc là mô tả không đủ toàn diện.

Dù sao dơi vốn dĩ cũng nằm trong nhóm ngũ độc.

Quan Cấn từng nghĩ có lẽ Diệp Phàm mặc định ai cũng biết chuyện đó nên mới không nhắc tới việc dơi có độc.

Nhưng hiện tại xem ra, không phải Diệp Phàm quên hay không biết, mà là vì những con dơi này thực sự không có độc!

Hồi tưởng lại, Quan Cấn không khỏi cảm thán: Nghiêm cẩn, thật sự quá nghiêm cẩn.

Chương 640

Chu mật, thật sự quá chu mật.

Những con dơi này thuần túy chỉ đến cánh tay hắn để "ăn cơm" thôi.

Trong lúc Quan Cấn đang suy nghĩ, đòn tấn công bằng cơ quan và lửa của hắn đã mang lại hiệu quả rõ rệt.

Đột nhiên, từ phía trên đầu họ vang lên một tiếng động cơ quan cực kỳ nặng nề.

Tiếng vang trầm đục ngắt quãng, giống như có vật gì đó rất nặng đang mở ra từng đốt một.

Giữa mộ thất, mọi người đang dốc sức đối phó với đám dơi cũng bị âm thanh này thu hút sự chú ý.

Đa số mọi người khi nghe thấy tiếng động trên đỉnh đầu đều cảm thấy sợ hãi.

Bởi vì lần trước ở trong cổ mộ, khi nghe thấy âm thanh tương tự là lúc họ đang ở trong Hải Đế Mộ.

Trong chủ mộ thất của Hải Đế Mộ, ngay phía trên chiếc quan tài vàng dựng đứng ở trung tâm, cũng từng có cơ quan Thanh Đồng Long phát ra tiếng động như thế.

Lúc đó, cơ quan Thanh Đồng Long suýt chút nữa đã làm cả mộ thất sụp đổ, khiến họ vĩnh viễn kẹt lại trong căn phòng cuối cùng.

Nhưng lúc bấy giờ, bên cạnh họ còn có Diệp Phàm và Trương Khải Linh, hai vị tộc trưởng như song long hiện thân, nên cuối cùng mọi chuyện đã được giải quyết một cách có kinh vô hiểm.

Tuy nhiên hiện tại, hai người đó đều không có bên cạnh.

Vì vậy, tiếng động cực lớn truyền đến từ đỉnh đầu chính là một thử thách đối với hệ thần kinh vốn đã yếu ớt vì từng chứng kiến nỗi sợ hãi tột cùng trước đây của họ. "Không lẽ cơ quan phía trên lại vô tình bị kích hoạt rồi chứ?" "Thâm hiểm quá, cái cổ mộ này thực sự quá thâm hiểm!" "Khắp nơi toàn là dơi, dưới đất thì sàn nhà biến mất, chúng ta không thể nào đứng yên một chỗ mà không chạm vào cơ quan được!" "Tiểu tộc trưởng lúc nãy hình như không nói với chúng ta là phía trên này cũng có cơ quan đúng không?" Các thành viên đội khảo cổ lo lắng bàn tán với người bên cạnh.

Và khi chủ đề này nhắc tới cuộc gọi lúc nãy của Diệp Phàm, lời của thành viên đó lập tức bị vài người bác bỏ. "Nói cái gì thế!

Nếu Tiểu tộc trưởng biết thì chắc chắn lúc nãy đã nói cho chúng ta biết rồi!" "Bị ma ám rồi à?

Tiểu tộc trưởng cũng là lần đầu tiên đến cổ mộ này mà!" "Đúng vậy, đúng vậy, đến giờ mà vẫn chưa học được cách nghiêm cẩn của đội khảo cổ sao?

Trong hoàn cảnh nguy hiểm thế này mà còn đòi bắt chẹt người mạnh hơn à?".

Các thành viên đang chiến đấu căng thẳng với đám dơi cũng chú ý đến tiếng động lớn trên đầu. "Chuyện gì thế này?" Vương Nguyệt Bán vung đại đao, một bên là lưỡi đao, một bên là ngọn lửa.

Hắn giống như một bánh xe phong hỏa khổng lồ, nhanh chóng chọc thủng một lỗ hổng đáng kể trên tấm màn đen do lũ dơi dệt nên trên đỉnh đầu.

Nhưng lũ dơi cũng nhanh chóng dùng những con dơi mới để vá lại lỗ hổng đó, khiến tấm màn đen lại một lần nữa bao trùm lên đầu

Vương Nguyệt Bán.

Vương Nguyệt Bán tặc lưỡi đầy bất mãn: "Sao mà phiền phức thế nhỉ?" "Tránh ra hết cho Bàn gia!

Để Bàn gia xem phía trên bị làm sao!" Mấy nhân viên khảo cổ đứng quanh Vương Nguyệt Bán có chút ngơ ngác.

Họ nhìn nhau, rồi một nhân viên khẽ hỏi: "Bàn gia đây là...

đang mặc cả với đám dơi đó sao?" Người đối diện lắc đầu.

Nhưng họ không cảm thấy hành động này ngu xuẩn chút nào.

Bởi vì chỉ có những kẻ mạnh, hoàn toàn không để mắt đến đám dơi đáng sợ này, mới có tư cách "mặc cả" vô hiệu với chúng như vậy.

Phía đối diện, Gia Cát Thanh cũng nghe thấy âm thanh từ bên trên.

Cách đó không xa, Lưu Thương vừa dùng con dao nhỏ buộc mồi lửa làm phi tiêu điều khiển từ xa, xé toạc màn đêm như sao băng để lại một vệt dài trên tấm màn đen phía trên, vừa dùng thính lực lắng nghe động tĩnh bất thường đó.

Hắn khẽ nhíu mày nói: "Cái này nghe không giống cơ quan ám khí trí mạng." "Tôi không nghe thấy tiếng các ám khí va chạm nhau trong lúc chuẩn bị." "Lạ thật, âm thanh này giống như một chiếc thang máy đang đi xuống!" Lưu Thương vừa nói vừa một lần nữa ném con dao nhỏ vừa bay về tay mình ra.

Hắn nhanh chóng bổ sung: "Không phải thang máy!" "Giống một loại thang máy cơ khí hơn, không có vẻ gì là được điều khiển bằng điện lực cả!" Nghe Lưu Thương nói vậy, các nhân viên khảo cổ gần đó đều lộ ra vẻ mặt vô cùng kinh ngạc.

Nguyên nhân là vì những âm thanh mà Lưu Thương nói, họ hoàn toàn không nghe thấy gì cả!

Trong tiếng gầm rú ồn ào này, họ chỉ có thể nghe thấy những tiếng ầm ầm.

Thậm chí tiếng tim đập dồn dập trong tai lúc này cũng giống như do họ tự tưởng tượng ra vậy.

Trước đây khi có Diệp Phàm, sự chú ý của họ đều đặt lên người cậu.

Tuy biết những người này ai cũng có bản lĩnh, nhưng đến tận lúc này họ mới thực sự nhận thức được rằng, sự tồn tại của những người này vốn đã là một kỳ tích.

Và chính vì những điểm thần kỳ trên người họ, càng chứng minh được rằng Diệp Phàm – người mà họ sẵn lòng dốc sức hiệu trung, sẵn lòng trao đi trái tim chân thành nhất – là một tồn tại khiến họ cảm thấy chấn động đến nhường nào.

Chẳng bao lâu sau, lời nói của Lưu Thương vừa khiến họ yên tâm đôi chút thì diện mạo thật sự của tiếng gầm rú phía trên đã lộ diện.

Mọi người nhìn rõ cảnh tượng trước mắt dưới ánh lửa vàng, thấy rõ sự thay đổi đang diễn ra trên đỉnh đầu.

Chỉ thấy từ bốn cạnh của trần mộ, bốn chiếc giá đèn đang từ từ hạ xuống!

Trên những giá đèn bằng kim loại là từng dãy ngọn lửa màu cam.

Đó chính là nguồn sáng của căn mộ thất này!

Mộ thất đột nhiên sáng rực lên.

Nhờ ánh lửa cam, các thành viên đội khảo cổ mới nhìn rõ toàn cảnh căn mộ lúc này.

Căn mộ thất này có không gian rất lớn, và hầu như không có bất kỳ đồ vật trưng bày nào.

Trong không gian rộng cỡ một giảng đường đại học lớn, ngoại trừ chiếc quan tài mà họ đang đứng gần, mặt đất mộ thất chỉ còn lại những người đang đứng đó.

Điều này khiến mộ thất có cảm giác trống trải lạ thường.

Và ngay khi ánh lửa bùng lên, đám dơi bình vốn đang bay lượn trên không trung dệt thành một tấm màn dày đặc, đột nhiên tản ra tứ phía, ngay lập tức trả lại ánh sáng cho các thành viên đội khảo cổ.

Việc này dẫn đến kết quả là căn mộ thất vốn đã trống trải, nay trông lại càng trống vắng hơn.

Hoàn cảnh đột nhiên trở nên trống rỗng như vậy lại khiến các thành viên đội khảo cổ càng thêm bất an.

Không còn dơi nữa, các thành viên Thất Đao cũng dừng động tác.

Các nhân viên khảo cổ từ từ đứng dậy từ dưới đất, vô thức xích lại gần đồng đội của mình hơn. "Cái mộ này sao chẳng có gì thế này, chỉ có mỗi một cỗ quan tài." "Đúng vậy, trông còn quỷ dị hơn cả lúc tối om vừa nãy nữa." Mấy nhân viên khảo cổ bắt đầu bàn tán xôn xao.

Giọng họ rất nhỏ, rõ ràng là vẫn chưa thoát khỏi trạng thái cảnh giác.

Ở một bên, Vương Nguyệt Bán nắm giữa thanh Yển Nguyệt Đao, xoay một vòng cán đao rồi cắm lưỡi đao xuống đất.

Mặc dù lúc nãy khi vướng víu với đám dơi, Vương Nguyệt Bán vẫn luôn tỏ ra dư dả sức lực, nhưng sau khi trải qua một lượng vận động lớn rồi đột nhiên dừng lại, cảm giác mệt mỏi chợt ập đến, tác động chậm trễ lên cơ thể hắn.

Mặt Vương Nguyệt Bán đã đẫm mồ hôi như mưa, áo trước ngực và sau lưng cũng ướt đẫm.

Hắn chống thanh Yển Nguyệt Đao đứng thở dốc, quẹt sạch mồ hôi trên mặt, nhìn quanh một lượt rồi nói: "Tiểu tộc trưởng nói đúng thật." "Mấy thứ đập cánh to xác này không sợ ánh sáng, chúng sợ lửa cơ." Bạch Xà cũng gỡ mồi lửa trên thanh Nhiễu Chỉ Nhu của mình xuống.

Chương 641

Thanh kiếm của hắn lại khôi phục độ dài bình thường, nhưng Bạch Xà không giắt nó lại vào thắt lưng.

Bởi vì trực giác của loài thú máu lạnh cho hắn biết, nguy hiểm không hề kết thúc ở đây.

Những người phụ trách đám dơi ở xa cũng không lập tức thả lỏng.

Hắn xoay hai con dao trong tay một vòng rồi nắm chặt lại, cảnh giác nhìn quanh.

Các thành viên khảo cổ đứng cạnh họ vốn định thả lỏng, nhưng thấy phản ứng của mấy người này, họ cũng vô thức căng thẳng theo.

Một thành viên đội bảo vệ lại gần Bạch Xà, nhỏ giọng hỏi: "Xà ca, sao anh trông vẫn nghiêm trọng vậy?" "Có phải phát hiện ra nguy hiểm gì không?" Bạch Xà nhìn thành viên bảo vệ này một cái.

Đây là người thuộc đội của Trương Cường, không mạnh về thể hình và sức mạnh mà thuộc kiểu linh hoạt.

Bạch Xà cũng lưu ý thấy suốt quãng đường đi, người này dường như rất thích bắt chuyện với hắn. "Vậy tại sao cậu lại phải nói nhỏ với tôi?" Người bảo vệ ngẩn ra, rồi suy nghĩ một chút: "Em cũng không biết tại sao." "Chỉ cảm thấy bầu không khí đã được đẩy lên mức này thì nên nói giọng như thế." "Nhưng mà không còn lũ dơi này nữa, tình cảnh của chúng ta chắc là an toàn hơn lúc nãy nhiều rồi nhỉ?" Giọng điệu người này vốn đã trở nên nhẹ nhõm, nhưng khi nói đến nửa sau, thấy vẻ mặt nghiêm túc của Bạch Xà, giọng hắn lại ngay lập tức trở nên không chắc chắn.

Bạch Xà lúc này đã biến thanh Nhiễu Chỉ Nhu trong tay thành một thanh tế đao đơn giản.

Trông nó vô cùng sắc bén, dù dưới ánh lửa cam nhu hòa, ánh đao vẫn lóe lên cái lạnh lẽo.

Người bảo vệ vô thức nuốt nước bọt.

Bạch Xà do dự một lát rồi nói: "Trực giác của tôi không cho là vậy." "Nguy hiểm của chúng ta vẫn chưa kết thúc." "Hơn nữa, không chỉ có vậy, hiện tại tôi cảm thấy mọi thứ mới chỉ vừa bắt đầu thôi." Nghe câu này, sắc mặt người bảo vệ lập tức trở nên căng thẳng. "Mới... mới bắt đầu sao?" Hắn gần như không thể tin vào tai mình.

Bạch Xà xưa nay luôn tin vào trực giác của loài động vật máu lạnh của mình.

Hắn gật đầu: "Mới bắt đầu thôi." Người bảo vệ không thắc mắc thêm nữa, hắn luôn tin tưởng tuyệt đối vào những người đã bảo vệ họ suốt thời gian qua.

Hắn chỉ xốc lại tinh thần, nhìn hai tay mình, giữa mồi lửa và súng, cuối cùng hắn chọn khẩu súng quen thuộc. "Đây là sự tĩnh lặng trước cơn bão sao?" Thành viên đó cảm thán.

Lưu Thương lắc đầu: "Không, không có sự tĩnh lặng nào cả." "Có tiếng động." Các thành viên xung quanh đều nhìn về phía Lưu Thương.

Ngay cả Gia Cát Thanh và Quan Cấn – những người vốn nhạy cảm với âm thanh – cũng nhìn về phía hắn từ đằng xa.

Hai người họ tuy có thính lực vượt xa người thường, thường xuyên có thể dễ dàng "hóng hớt" chuyện thiên hạ, nhưng so với thính giác của Lưu Thương và Diệp Phàm thì vẫn kém một bậc.

Lưu Thương dậm dậm chân xuống sàn, nói: "Dưới này có tiếng

thở." "Tôi cảm giác có một thứ to xác nào đó vừa tỉnh dậy bên dưới." Cùng lúc đó, nhờ ánh lửa hỗ trợ, các thành viên đội khảo cổ cũng chú ý đến mặt đất dưới chân mình.

Thực tế, những phần bị khuyết thiếu trên mặt đất đều có đường nét hình chữ nhật rất quy tắc.

Trông giống như vốn dĩ ở đó không hề có gạch lát vậy, hoàn toàn không phải dấu vết sụp đổ tự nhiên.

Những chỗ khuyết này có kích thước to nhỏ khác nhau, có chỗ chỉ nhỏ như cái bẫy sụp chân, nhưng có chỗ lại là một hố đen khổng lồ đủ sức nuốt chửng cả một chiếc xe tải nhỏ.

Giáo sư Dương nhìn quanh một vòng: "Nói mới nhớ, nơi này trống hoắc." "Chúng ta thậm chí không nhận ra nơi này dùng để làm gì." "Bốn phía trống không, chẳng lẽ thực sự chỉ dùng để vây khốn hoặc giết chết những kẻ ngoại lai như chúng ta thôi sao?" Phan Chí tiến lên một bước: "Bây giờ thì biết rồi đấy." "Tiểu tộc trưởng lúc nãy đã nhắc nhở, thứ đáng sợ không phải là đám dơi bình này." "Cái thứ to xác thực sự nằm ở phía sau cơ." Vương Nguyệt Bán dùng giọng điệu như diễn tấu hài nói: "Hừm." "Xem ra nơi này là một căn cứ chăn nuôi rồi." Dứt lời, mọi người nghe thấy một tiếng gầm của mãnh thú từ dưới lòng đất vọng lên.

Chỉ riêng năng lượng của âm thanh đó đã đủ khiến căn mộ thất này rung chuyển một lần nữa.

Cùng lúc tiếng động đó xuất hiện, các thành viên bảo vệ và bọn người Phan Chí cũng ngay lập tức chuẩn bị sẵn sàng.

Họ cầm chắc vũ khí của mình, lập tức tiến vào trạng thái chiến đấu.

Và khi họ còn chưa kịp chuẩn bị tâm lý đối mặt với nguy hiểm

chưa biết tên, chủ nhân của tiếng gầm đã xuất hiện trước mặt mọi người với tốc độ cực nhanh.

Chỉ thấy từ dưới hố đen lớn nhất trên mặt đất, một đôi cánh đen dựng đứng đột nhiên hiện ra!

Đôi cánh đen đó không có lông vũ như loài chim.

Trông nó giống như lớp da dày như bộ giáp phủ lên khung xương.

Chỉ nhìn mật độ mô trên lớp da đó cũng đủ cảm nhận được sức mạnh khủng khiếp của đôi cánh này.

Nhưng dù trông rất dày dặn, người ta vẫn có thể thấy rõ những đường gân và mạch máu phân bố dưới lớp da cánh.

Những mạch máu này chằng chịt phức tạp, màu máu bên trong trông rất đậm, gần như là màu đen.

Đôi cánh này tuy không có lông vũ, nhưng lại có một lớp lông nhung trông vô cùng chắc chắn.

Nếu nói lông nhung bình thường nên dùng từ "sợi" để miêu tả, thì lớp lông trên đôi cánh này phải dùng từ "rễ" để hình dung.

Trông chúng không giống lông động vật mà giống rễ cây hơn!

Hơn nữa chúng còn cực kỳ cứng cáp, các thành viên đội khảo cổ thậm chí có thể cảm nhận được sức nặng trên những sợi lông đó.

Đây là một đôi cánh dơi đen khổng lồ.

Lúc này, đôi cánh dơi khổng lồ đang khép lại, giống như một tấm khiên dày và cứng, đang bảo vệ hoặc che giấu chủ thể bên trong.

Chỉ từ hai mặt cánh này cũng có thể cảm nhận rõ ràng thực thể này lớn đến mức nào.

Với thể tích đó, nó chỉ có thể chui ra từ cái hố lớn nhất trên mặt

đất. "Vãi chưởng." Vương Nguyệt Bán nhỏ giọng cảm thán một tiếng, lập tức rút thanh Yển Nguyệt Đao vừa cắm dưới khe gạch ra.

Hắn nắm chặt cán đao, mắt nhìn chằm chằm vào đôi cánh dơi khổng lồ phía trước, đổi đao qua lại giữa hai tay.

Giống như người bảo vệ vừa nói chuyện với Bạch Xà, cuối cùng hắn vẫn chọn tư thế cầm đao thuận tay nhất.

Vừa tháo mồi lửa khỏi cán đao, Vương Nguyệt Bán vừa thở hổn hển lầm bầm: "Có phải Tiểu tộc trưởng nhà ta ngay từ đầu đã gọi thứ này là 'con bướm đêm đập cánh to xác' không?" "Cái này thuần túy là một con thằn lằn bay nhỏ mà!" "Quay về tôi phải tống Tiểu tộc trưởng vào lại mẫu giáo, cho cậu ấy nhận biết kỹ thế nào là Công viên kỷ Jura mới được." Phan Chí nghe Vương Nguyệt Bán lầm bầm, không nhịn được mà mỉa mai vài câu: "Tiểu tộc trưởng không phải ngay từ đầu đã nhấn mạnh phía sau đám dơi là một gã to xác sao?" "Tự ông cứ hùng hục đòi liều mạng với gã to xác này, Tiểu tộc trưởng trêu ông đấy." Cuộc đối thoại của hai người làm bầu không khí căng thẳng tạm thời dịu đi đôi chút.

Có lẽ vì họ lại nhắc đến tên Diệp Phàm.

Hiện tại, đó là cái tên có thể mang lại cảm giác an toàn cho họ ở một nơi khác.

Thứ này rốt cuộc lợi hại đến mức nào, họ không biết, nhưng khi không có Diệp Phàm ở đây, họ chỉ có thể tự mình chống đỡ. "Đừng đánh động nó, cẩn thận một chút." Đôi cánh đen khổng lồ hiện tại vẫn chưa có dấu hiệu tỉnh lại, trông có vẻ chưa có vấn đề gì.

Mấy người họ nhân cơ hội này cẩn thận quan sát. "Chuyện gì thế?

Các cậu làm gì ở đây vậy?" Giáo sư Dương từ phía sau đi tới, cảnh tượng rùng rợn lúc nãy lão không nhìn thấy nên chưa nhận ra

mức độ nguy hiểm lúc này. "Ông nhỏ tiếng thôi." Lưu Thương cau mày, trong lòng hơi bực bội, dù sao có chuyện gì xảy ra thì cũng chỉ có họ đứng ra giải quyết. "Đôi cánh lớn quá, cái này có giá trị nghiên cứu cực cao đấy." Giáo sư Dương nhìn đôi cánh mà không hề tỏ ra hoảng sợ, mặt lão đầy vẻ kinh ngạc, thậm chí trong ánh mắt còn có sự tham lam.

Điều này khiến người của Thất Đao cảm thấy kỳ lạ vô cùng. "Ý gì đây, ông muốn nghiên cứu nó?

Chương 642

Ông điên rồi à?" Thấy trạng thái của giáo sư Dương không ổn, mấy người họ cau mày chặt lại.

Cuối cùng, Phan Chí cẩn thận lên tiếng. "Ông có biết thứ này mà tỉnh lại sẽ gây rắc rối lớn thế nào cho chúng ta không?

Hơn nữa, chúng ta hiện tại còn chưa biết gã này lợi hại đến mức nào, đừng quên lời nhắc nhở của Tiểu tộc trưởng nhà tôi." Hiện tại họ chỉ có thể lôi tên Tiểu tộc trưởng ra để nhắc nhở giáo sư Dương rằng ý tưởng của lão đáng sợ đến mức nào.

Thế nhưng, giáo sư Dương căn bản không quan tâm, khóe miệng nở nụ cười, quay đầu nhìn họ đầy châm chọc: "Lũ nhát gan các người, khoa học nghiên cứu không cần những kẻ nhát gan." Nói đoạn, lão quay người định tiến tới. "Không đúng." Ngay khoảnh khắc lão quay đầu, Vương Nguyệt Bán phát hiện có gì đó không ổn. "Chặn ông ta lại." Thấy giáo sư Dương đã đến gần vật đó, mấy người họ sốt ruột, vội vàng lên tiếng: "Mọi người không thấy mắt của giáo sư Dương có vấn đề sao?" Vương Nguyệt Bán vừa nói vừa lao đến cạnh giáo sư, trực tiếp đánh ngất lão.

Nhìn giáo sư Dương ngã xuống đất, hắn mới lên tiếng: "Cẩn thận, khiêng ông ta ra sau." Mấy người khiêng giáo sư Dương ra phía sau, thấy giáo sư ngất đi, đám sinh viên của lão lập tức nhào tới: "Các anh đã làm gì giáo sư Dương vậy?" Thấy dáng vẻ lo lắng của họ, Vương Nguyệt Bán cười lạnh một tiếng. "Các người nên cảm ơn vì chúng tôi đã cứu mạng các người đi, không thấy giáo sư Dương của các người có điểm bất thường sao?" Nói xong, hắn vạch mí mắt giáo sư Dương ra: "Nhìn cho kỹ, mắt của ông ta." Lời nhắc nhở của Vương Nguyệt

Bán khiến mọi người phản ứng lại, vội vàng cúi đầu nhìn, quả nhiên phát hiện ra bí mật. "Mắt của giáo sư Dương sao lại biến thành màu hồng thế này?

Chuyện này là sao vậy?" Nhìn thấy sự biến đổi của giáo sư Dương, mọi người đều lo lắng. "Chắc là trúng độc rồi, trên người con dơi này có độc, giáo sư Dương trực tiếp tiếp xúc với nó nên mới trúng độc, các người tự mình cẩn thận đấy." Vương Nguyệt Bán chưa nói dứt lời, Trương Cường đã dẫn người chạy tới: "Vậy để tôi khống chế ông ấy lại." "Đúng đúng đúng, đừng để ông ấy làm hại người khác." Mấy người trong đội khảo cổ sốt ruột, sợ chuyện này sẽ ảnh hưởng đến mình nên vội vàng lên tiếng.

Vương Nguyệt Bán thấy vậy lắc đầu: "Các người yên tâm đi, không sao đâu, giáo sư Dương chỉ là thần trí không tỉnh táo, giống như lúc nãy thôi, chỉ là có mấy ý nghĩ kỳ quái, các người chú ý là được, sẽ không có hành động gây hại thực tế nào đâu, cứ yên tâm." Nghe lời Vương Nguyệt Bán, mọi người mới thở phào, quay lại kiểm tra tình trạng của giáo sư Dương. "Vậy bao giờ giáo sư mới tỉnh lại?" Thấy bên này không còn việc gì nữa, Vương Nguyệt Bán lắc đầu: "Không biết, chắc là nhanh thôi, tôi không dùng lực mạnh." Hắn vừa dứt lời, Bạch Xà đã mỉa mai: "Nếu ông mà dùng lực thật, thì lão ta cả đời này không cần dậy nữa đâu.

Các người yên tâm đi, người không sao, tỉnh lại là hết độc thôi." Nói xong, hắn đi đến cạnh Gia Cát Thanh. "Cái vật khổng lồ này chắc không tỉnh lại đâu nhỉ?" Mấy người hiện giờ lo lắng nhất là chuyện này, dù sao chuyện này cũng khá đặc thù.

Đám dơi nhỏ họ đã không chống đỡ nổi rồi, giờ cái vật khổng lồ này mà xuất hiện thì đừng hòng rời khỏi đây. "Chắc là không sao đâu, nhìn kìa, giờ nó vẫn đang yên đấy thôi?

Vậy là không có chuyện gì đâu." Nói đến đây, lòng mọi người đều trùng xuống.

Thứ này rốt cuộc là gì, không ai biết được.

Khán giả trong phòng livestream cũng đang thảo luận xôn xao. "Giáo sư Dương sẽ không làm hại mọi người chứ?" "Tôi nghĩ là không đâu, nhưng chuyện này hơi khó hiểu, với lại cái vật khổng lồ kia rốt cuộc là thứ gì vậy, chỉ đôi cánh thôi đã dọa người thế này rồi." "Thứ này mà ra ngoài thì e là không ai rời đi nổi." "Cũng không biết họ có làm được không." Hiện tại Vương Nguyệt Bán cũng không có chút tự tin nào, chỉ có thể dè dặt nhìn đôi cánh đen khổng lồ kia. "Nó không động đậy, chúng ta cẩn thận một chút, đừng làm nó thức giấc chắc là không vấn đề gì." Thấy cái vật to xác này ngoan ngoãn như vậy, nửa ngày trời không có động tĩnh gì, họ mới dám nhỏ giọng nói. "Không cần quá căng thẳng, chúng ta đều ở đây cả, yên tâm đi." Hai người nhìn nhau, đều thấy được sự quan tâm trong ánh mắt đối phương.

Cùng lúc đó, giáo sư Dương tỉnh lại. "Tôi bị sao thế này?

Lúc nãy không phải đang quan sát bức tường đằng kia sao?

Sao tôi lại ở đây?" Hiển nhiên, giáo sư Dương đã quên mất tại sao mình lại xuất hiện ở đây.

Lưu Thương nhìn giáo sư Dương, không nhịn được mà lên tiếng: "Lúc nãy ông trúng độc, cứ đòi đi tìm cái chết, còn định lôi cả bọn tôi theo, nên mới bị đánh ngất.

May mà chúng tôi đã bảo vệ mạng sống cho ông đấy." Nghe nói được cứu mạng, giáo sư Dương định nói cảm ơn thì chợt phản ứng lại: "Cậu nói cái gì?

Tôi bị cậu đánh ngất?" Lưu Thương ngẩng đầu nhìn lão một cái. "Tôi nói tôi làm khi nào?

Ông có chắc là muốn biết ai làm không?

Đừng quên chỗ này rất nguy hiểm, đến lúc đó không ai thèm quản ông đâu, đừng có mà uất ức đấy." Những lời hắn nói khiến giáo sư Dương có chút sợ hãi.

Thể diện quan trọng, nhưng cái mạng còn quan trọng hơn. "Hừ hừ, ông tự mình cẩn thận đi.

Hiện tại tình hình thế nào ông còn không rõ sao?

Giáo sư Dương, người của ông cũng phải cẩn thận đấy, ngộ nhỡ cái thứ to xác kia mà thức giấc thì không ai trong chúng ta thoát ra được đâu." Lưu Thương không hề nói đùa, sự việc đã rành rành trước mắt, xử lý thế nào thì chẳng ai biết.

Lúc quay người rời đi, đúng lúc hắn nghe thấy tiếng động từ xa truyền lại. "Các người đang làm gì thế?" Phan Chí giải quyết xong đám dơi phía sau, đi đến cạnh mọi người. "Cái gì đây?

À đúng rồi, lúc nãy Tiểu tộc trưởng chẳng phải nói phía sau có một gã to xác sao?

Chúng ta nghỉ ngơi ở đây một lát, ăn chút gì đó bổ sung thể lực rồi chuẩn bị giải quyết dứt điểm đi." Nói đoạn, khóe miệng hắn nở nụ cười, rõ ràng là đã nghĩ thông suốt cách giải quyết.

Mọi người quay lại ngồi xuống đất, ăn lương khô mang theo, dường như đang chờ đợi điều gì đó.

Thấy thời gian đã hòm hòm, Phan Chí mới đứng dậy nhìn đôi cánh đen, những đường mạch lạc trên đó càng thêm rõ nét.

Thấy vậy, mấy người phía sau lắc đầu: "Đừng nhìn nữa, dù sao nó cũng không động đậy, không đáng sợ đâu." Tuy nhiên, Phan Chí lại nhìn với vẻ kỳ quái. "Mọi người nói xem, cái thứ to xác này chẳng phải là một con bướm đêm khổng lồ sao?

Tại sao đầu nó trông lại giống một con chim nhỉ?

Thậm chí còn có mỏ nữa." Vương Nguyệt Bán cười, không nhịn được trêu chọc: "Ông có mắt X-quang à?

Sao ông biết gã này có mỏ?" Một câu nói khiến Phan Chí ngẩn người. "Cái này chẳng phải nhìn đại khái là ra sao?

Mọi người không thấy à?" Nhóm Vương Nguyệt Bán nghe vậy lập tức đứng dậy đi đến cạnh Phan Chí: "Ông đùa à?

Nhìn kiểu gì ra được?" Nhưng vừa dứt lời, mấy người họ đều đứng hình tại chỗ.

Ban đầu rõ ràng chỉ có một đôi cánh, nhưng hiện tại nửa cái đầu của gã này đã thò ra rồi.

Có thể thấy rõ mỏ của gã này hoàn toàn không giống dơi, mà giống hệt một con chim. "Sao có thể như thế được?

Tôi nhìn lầm à?" Vương Nguyệt Bán kinh ngạc nhìn những người phía sau, lúc nãy họ cũng thấy rõ ràng chỉ có hai cái cánh, không thể nào có mỏ được.

Giờ nhìn lại, thứ này dường như tự mọc ra vậy.

Chính xác mà nói, thứ này đang từ từ bò ra ngoài.

Biết chuyện, mọi người đồng loạt lùi lại, im lặng quan sát sự biến đổi của cái vật khổng lồ này.

Chương 643

Không chỉ họ, khán giả trong phòng livestream cũng phát khiếp. "Thứ này rốt cuộc là gì thế, không lẽ nó đang từ từ tỉnh lại sao?" "Tôi nghĩ nó sẽ bò thẳng ra ngoài luôn, hay là chúng ta ra tay trước đi?" "Lúc này mà ra tay, nhỡ không làm nó bị thương mà lại bị nó phản kích thì tính sao?" Nghe đến đây, Vương Nguyệt Bán bất lực nói: "Xử lý thế nào, mọi người nói đi." Quay đầu nhìn Bạch Xà và những người khác, Vương Nguyệt Bán lau mồ hôi trên đầu, nhất thời không nghĩ ra ý hay, đành cùng nhau bàn bạc. "Đằng nào cũng một đao, thò đầu ra cũng một đao mà thụt đầu lại cũng một đao, cứ trực tiếp ra tay đi.

Nhỡ lúc này gã này chưa có khả năng tấn công, chúng ta giải quyết luôn được nó thì sao." Nghe đến đó, Vương Nguyệt Bán gật đầu: "Tôi thấy được, cứ quyết định thế đi." Nói đoạn, hắn cầm thanh Thanh Long Yển Nguyệt Đao tiến tới, nhìn đôi cánh đen khổng lồ với những tĩnh mạch hiện rõ mồn một, Vương Nguyệt Bán lên tiếng với những người phía sau. "Mọi người chuẩn bị đi, tôi chuẩn bị ra tay đây." Nói xong, hắn trực tiếp hành động, chém một đao thật mạnh xuống.

Những người khác đều ở trạng thái sẵn sàng chiến đấu, chờ đợi đòn tấn công.

Ngay khoảnh khắc mấu chốt đó, không ngờ một tiếng "binh" vang lên, Yển Nguyệt Đao giống như chém vào thép nguội, Vương Nguyệt Bán bị bật lùi lại mấy bước, suýt chút nữa ngã nhào ra đất.

Thấy tình hình không ổn, Vương Nguyệt Bán vội vàng lùi lại, thanh Yển Nguyệt Đao suýt thì tuột khỏi tay, lực phản chấn cực lớn khiến cả cánh tay hắn tê rần. "Không sao chứ?" Mấy người chạy lại,

lo lắng hỏi. "Tôi không sao, nhưng cái thứ to xác này là tình hình gì thế này?" Đang nói thì không ngờ những đường mạch lạc vốn bình tĩnh kia đột nhiên như được bơm đầy máu, bắt đầu lưu động nhanh chóng.

Mỗi một mạch máu giống như một sinh vật sống, trông đặc biệt to lớn.

Trương Cường thấy có điềm chẳng lành, vội vàng bảo anh em lùi lại phía sau đến nơi an toàn hơn. "Chuyện này là sao, giải quyết thế nào đây?" Thấy tình hình bất ổn, mấy người sốt ruột nhỏ giọng nói.

Sự việc đến nước này, ai nấy đều lo sốt vó, mắt thấy tốc độ máu chảy trong mạch ngày càng nhanh, cái vật khổng lồ này rốt cuộc đã cử động. "Mẹ kiếp, mau lùi lại chạy đi, nhanh lên!" Đã không có cách giải quyết thì chỉ còn nước cố gắng rời khỏi đây thôi.

Thế nhưng, tất cả đã không còn kịp nữa rồi.

Nhìn con quái vật khổng lồ đang rục rịch chuyển động, lòng ai nấy đều bắt đầu nóng như lửa đốt.

“Xử lý thế nào đây?” Vương Nguyệt Bán hiện giờ cánh tay vẫn còn đau, hai bàn tay không ngừng run rẩy.

Bây giờ xử lý chuyện này ra sao mới là mấu chốt.

“Thân thể nó cứng thế kia, tấn công kiểu đó không có tác dụng sao?

Vậy phải làm thế nào?” Phan Chí đứng chắn trước mặt Vương Nguyệt Bán để đề phòng cậu bị thương.

Nhìn thấy cảnh này, Vương Nguyệt Bán càng thêm sốt ruột.

“Lông vũ bên ngoài của tên này cực kỳ cứng, cụ thể là thế nào tôi cũng không rõ, nhưng đánh chính diện chắc chắn không ổn, mọi

người tự chú ý nhé." Cậu lo lắng nói, không biết tiếp theo nên xử trí thế nào.

Vừa quay đầu định ra tay, Bạch Xà đột nhiên lên tiếng: "Mắt!

Mắt của con quái này không có lông vũ, có lẽ đó là nơi mềm yếu nhất, chúng ta tấn công vào mắt nó." Mấy người đồng thời quay đầu lại, nhận thấy tình hình không ổn, lòng càng thêm gấp gáp: "Hỏng bét, mắt nó mở ra rồi, xử lý chuyện này thế nào đây?" Lần đầu tiên, mấy người họ tỏ ra hoảng loạn.

Dù sao thì việc dùng vũ lực tấn công cũng không có tác dụng.

Đôi mắt của đại gia hỏa kia đã lộ ra, một đôi mắt trắng dã hình thành sự tương phản mạnh mẽ với thân thể đen ngòm, nhìn cực kỳ quỷ dị.

Vương Nguyệt Bán hét lớn: "Mau, tấn công!" Thấy con quái vật khổng lồ đã hoàn toàn tỉnh táo, họ không còn thời gian nữa.

Quả nhiên, mấy người vừa đến gần, thứ đó đã hành động.

Phành phạch!

Thấy nó động đậy, nhớ đến độ cứng của lông vũ trên người nó, họ không dám mạo hiểm, chỉ đành quay người lùi về phía sau đợi thời cơ.

"Tất cả cẩn thận cho tôi, nghe rõ chưa?" Cậu lớn tiếng dặn dò, những người phía sau gật đầu.

Cùng lúc đó, con quái vật trực tiếp bay lên, tạo ra một lực xung kích cực lớn.

"Gió mạnh quá." Cảm nhận được luồng gió mạnh thổi qua, mấy người đều nhíu chặt mày.

Thứ này có hình thù rất kỳ quái.

Toàn thân phủ đầy lông vũ đen, lông lại vô cùng cứng cáp, đao thương bất nhập, ngay cả Thanh Long Yển Nguyệt Đao cũng không thể chém ra một kẽ hở.

Nó còn có một cái mỏ chim, nhìn qua vô cùng sắc nhọn, hễ chạm vào đâu là chỗ đó nổ tung.

"Cái thứ to lớn này lợi hại quá mức rồi đấy?

Nếu bị nó đụng trúng, chắc chắn sẽ bị xuyên thấu, mọi người cẩn thận điểm." Vương Nguyệt Bán nhìn những người phía sau không nhịn được mà lên tiếng nhắc nhở, thứ này tính tình khát máu, hễ thấy người là sẽ bạo tẩu.

"Cẩn thận!" Thấy nó lao thẳng về phía anh em đội bảo tiêu, Vương Nguyệt Bán lớn tiếng cảnh báo.

Cùng lúc đó, Phan Chí và Bạch Xà cùng những người khác đã lao ra, thấy tình hình bất ổn, Lưu Thương cũng lên ứng cứu.

"Cứu tôi với!" Chỉ tiếc là khi họ đến nơi, người đó đã bị cái mỏ nhọn kia quắp lên.

Nó đâm xuyên qua cơ thể, nạn nhân thậm chí chưa kịp kêu một tiếng đã biến thành một quả cầu máu.

"Mọi người cẩn thận!" Vương Nguyệt Bán hét lớn, "Lùi lại, đừng qua đây!" Con quái vật một hớp nuốt chửng người đó vào bụng, toàn thân nó bỗng chốc biến thành màu đỏ.

Những mạch máu đen ban đầu giờ đây có máu tươi màu đỏ chảy qua.

Có lẽ cảm nhận được hương vị quen thuộc, đại gia hỏa này hoàn toàn bạo tẩu.

Nó quay người lao về phía người tiếp theo, Vương Nguyệt Bán

nhìn thấy mục tiêu của nó, biết mình phải ngăn nó lại.

“Mau ngăn nó lại, không thì to chuyện đấy, nhanh lên!” “Máu của nó đang lưu động nhanh hơn, tốc độ gia tăng sẽ ảnh hưởng đến lực chiến đấu, khiến nó mạnh lên đấy.” Lời của Vương Nguyệt Bán làm mọi người có mặt càng thêm sợ hãi.

“Ở đây có một cái hang nhỏ.” Không biết ai đã thốt lên một câu khiến họ thấy được hy vọng, “Ở đâu?

Mau qua đó xem, bảo vệ mọi người trước đã.” Ít nhất phải giữ an toàn cho mọi người, không để họ chịu thêm thương tổn nào.

“Cửa hang ở đây.” Vương Nguyệt Bán thu hút sự chú ý của con quái vật, còn Bạch Xà và Lưu Thương nỗ lực di tản mọi người.

“Mẹ kiếp, cái loại nhà ngươi chẳng qua là to xác thôi, thật sự tưởng bắt được ông đây sao?

Nằm mơ đi.” Nói đoạn, cậu quay người định cùng vào hang, không ngờ vừa đến cửa hang đã cảm thấy một trận cuồng gió rít gào, Vương Nguyệt Bán bị thổi bay ra ngoài, ngã sầm vào vách tường, phun ra một ngụm máu tươi.

“Vãi chưởng!” “Chuyện gì thế này?” “Cậu không sao chứ?” Mấy người đồng thanh hỏi, Vương Nguyệt Bán ngã đến choáng váng đầu óc, cả người ngây dại.

“Cẩn thận!” Nghe thấy câu này, Bạch Xà lập tức lao ra, định nhân cơ hội này kéo cậu vào trong, không ngờ chưa kịp ra tay thì đã bị người ta đẩy văng vào trong.

Đôi cánh của con quái vật này quá lợi hại, hoàn toàn vượt xa tưởng tượng của họ.

“Cẩn thận!” Thấy Bạch Xà cũng ngã xuống đất, mọi người trong lòng kinh hãi, lo lắng hỏi: “Làm sao đây?

Làm thế nào đưa họ ra ngoài?" Thấy họ sốt ruột, chỉ đành quay người đi ra, cố gắng thu hút sự chú ý.

"Mấy con dơi Bính Tử này là sao vậy?" Khi Gia Cát Thanh đi ra, đúng lúc thấy sau lưng quái vật có một lượng lớn dơi Bính Tử tràn ra từ nơi nó xuất hiện, giống như một vòi phun, cảm giác đó đặc biệt đáng sợ.

"Mọi người không sao chứ." Gia Cát Thanh đã đến bên cạnh Vương Nguyệt Bán, nhìn cơ thể cậu rồi nói: "Đừng gấp, tiên chậm rãi di chuyển, xem tình hình rồi rời khỏi đây." Hai người chậm rãi di chuyển về phía cửa hang, chẳng mấy chốc đã vào được một hang băng, bên trong tối đen như mực, không nhìn rõ có thứ gì.

Chương 644

Vừa đi sâu vào trong, đột nhiên cảm thấy không đúng.

“Mọi người đừng vội, tôi vào trong xem có thứ gì.” Nói xong, hắn quay người đi vào.

Vừa vào đã thấy những thứ khác thường.

“Họ có quay lại không?” Nhìn tình hình bên trong, Vương Nguyệt Bán lo lắng hỏi.

“Yên tâm, đã quay lại rồi, đừng gấp.” Tình hình của Vương Nguyệt Bán không ổn, chắc chắn đã xảy ra chuyện.

“Vào được rồi thì qua đây, xem đây là cái gì.” Mấy người sốt ruột quay người đi vào, lúc này mới phát hiện tình hình bất ổn.

“Đây là xương trắng?

Là người sao?” Nhìn thấy ba bộ xương khô bên trong, Lưu Thương nhíu chặt mày, thận trọng nói: “Rõ ràng có gì đó không ổn, từng có người trốn ở đây, họ vào đây bằng cách nào, từ lúc nào, vào làm gì?

Quá nhiều câu hỏi, không đúng chút nào.” Quần áo đã hoàn toàn mục nát, nơi này giống như một hầm băng, tuy không đạt đến điều kiện lưu trữ nhất định, nhưng tình hình hiện tại thực sự phức tạp.

“Nhìn quần áo và tình trạng hóa xương, chắc cũng lâu lắm rồi.” “Nhưng bên ngoài không có dấu hiệu bị phá hoại, con quái vật kia dường như cũng chưa từng bị kinh động.” Nếu chưa từng bị kinh động, vậy thì có vấn đề rồi.

“Hóa ra là vậy, chuyện này vượt quá dự liệu của tôi, không ổn.” “Vậy họ không phải người xâm nhập từ bên ngoài, mà chỉ có thể là

người vốn ở đây, chẳng lẽ là công nhân ở đây?" Công nhân?

Giáo sư Dương nghe thấy vậy thì gật đầu: "Đúng thế, rất nhiều nơi thời cổ đại, hoặc có thể nói là tất cả các lăng tẩm sau khi xây dựng xong, để ngăn chặn con cháu đời sau vào, họ sẽ trực tiếp giết chết công nhân để làm vật tế cuối cùng." "Rõ ràng ba người này đã trốn thoát từ khu vực tế lễ, nhưng chưa kịp rời đi thì thấy dơi Bính Tử bên ngoài nên không còn cách nào khác, đành vào đây lẩn trốn." "Họ phát hiện dơi Bính Tử không vào được nên rất vui mừng, tưởng rằng thế là thoát nạn, không ngờ lũ dơi đó cứ ở bên ngoài không chịu đi." "Mãi cho đến khi họ cạn kiệt lương thực cuối cùng, thậm chí đã bắt đầu ăn xác của nhau, nhưng cuối cùng họ vẫn chết." "Trong nỗi sợ hãi tột cùng." Giáo sư Dương có vẻ rất hưng phấn, nhìn thi thể mà bắt đầu phân tích.

"Không ngờ Giáo sư Dương lại hứng thú với tâm lý học như vậy nhỉ?" Phan Chí lạnh lùng lên tiếng.

"Cái đó còn phải nói sao?

Giáo sư của chúng tôi đọc rộng hiểu nhiều, tự nhiên sẽ đọc nhiều sách, yêu thích nhiều thứ." Những sinh viên bên cạnh không nghe ra sự mỉa mai trong lời nói, lập tức gật đầu: "Hơn nữa, Giáo sư Dương của chúng tôi là giáo sư nổi tiếng nhất, không chỉ tâm lý học mà còn liên quan đến tài chính, thị trường chứng khoán và nhiều thứ khác." Vương Nguyệt Bán gật đầu: "Chúng tôi không quan tâm Giáo sư Dương thích đọc sách gì, cũng không quan tâm mấy người này trước khi chết sợ hãi thế nào, chúng tôi chỉ muốn biết họ có phải luôn ở đây không?" "Nếu đúng vậy thì chúng ta không lấy được thông tin giá trị nào từ họ cả." Nghe đến đây, mọi người trầm mặc.

"Hỏng rồi." Lời còn chưa dứt đã nghe thấy tiếng 'đông đông đông đông' truyền đến, lớp băng chắn cửa ngày càng mỏng, thậm chí xuất

hiện vết nứt.

“Lũ dơi này sợ lửa, con quái vật kia có sợ không nhỉ?” “Có nên thử một chút không?” Hiện tại không có cách nào tốt hơn, chỉ đành làm vậy thôi.

“Thử xem sao, có lẽ được đấy.” Lưu Thương đứng dậy, nhìn Giáo sư Dương và những người khác: “Mọi người cởi áo khoác ra đi, chúng ta làm mấy cây đuốc dự phòng.” Nghe vậy, mấy người kia nhíu chặt mày: “Tại sao?

Chúng tôi chẳng còn bao nhiêu đồ nữa, đưa áo cho các anh thì chúng tôi chết rét mất.” Đã đến lúc này rồi mà còn lo lạnh hay không.

“Vậy mấy người cứ ở đây đợi bị dơi ăn thịt đi, chúng tôi không quản nữa.” Phan Chí tức giận nói, chính mình đã dốc hết sức giúp đỡ, vậy mà họ không màng mạng sống lại chỉ lo lạnh, Phan Chí sốt ruột, không muốn để tâm nữa.

“Thôi đi, đều là đám trẻ con không hiểu chuyện, chấp nhặt chúng làm gì?” Bạch Xà bước tới an ủi.

“Yên tâm đi, chuyện này vẫn có thể giải quyết được.” Bạch Xà cúi đầu nhìn Giáo sư Dương đang ngồi dưới đất: “Người của ông, ông tự quyết định đi.” Giáo sư Dương là người thông minh, biết cái gì là quan trọng nhất, liền quay sang đám sinh viên lạnh lùng nói: “Không cởi áo thì chỉ có thể giống như họ, cả đời ở lại đây, các trò có muốn không?” Thấy Giáo sư Dương đã nói vậy, họ dù lo lắng cũng chỉ đành gật đầu đồng ý: “Được rồi, chúng em cởi áo khoác ra vậy.” Mấy người vừa nói vừa cởi áo khoác giao cho Phan Chí.

Phan Chí gật đầu: “Được đấy, vẫn là lời nói của ông có trọng lượng.” Phan Chí gom quần áo lại, trực tiếp châm lửa làm thành những cây đuốc nhỏ chia cho mọi người.

“Mọi người nhớ lấy, hiện tại chúng ta chỉ biết dơi Bính Tử sợ lửa, còn con quái vật kia sợ cái gì thì chưa rõ, nên nhất định phải cẩn thận, đừng để bị thương.” Nói đoạn, cậu bước lại gần cửa hang, thứ bên ngoài dường như không định từ bỏ, đang hung hãn chuẩn bị tấn công.

“Tôi sẽ đi tiên phong, mọi người hỗ trợ họ rời khỏi đây, phải đảm bảo an toàn cho họ.” Vương Nguyệt Bán lau mồ hôi trên trán, thận trọng nói: “Mọi người hiểu chưa?” Mấy người gật đầu, đương nhiên là hiểu.

“Cậu cẩn thận một chút, đừng để mình bị thương, biết chưa?” Vương Nguyệt Bán gật đầu: “Tôi biết rồi, mọi người yên tâm đi.” Vương Nguyệt Bán đã đến cửa hang, trực tiếp cầm đuốc xông ra ngoài.

Lũ dơi Bính Tử thấy Vương Nguyệt Bán thì như phát điên, định quay đầu chạy nhưng không kịp.

Tay trái Vương Nguyệt Bán vung đuốc, tay phải múa Thanh Long Yển Nguyệt Đao, cả người như lên cơn, vung vẩy điên cuồng.

“Mau theo tôi ra ngoài.” Kỳ lạ là trước mặt họ chỉ có dơi Bính Tử, còn con quái vật khổng lồ kia dường như biến mất trong hư không.

Cảm giác này đặc biệt kỳ quái, không giải thích rõ được là chuyện gì, mọi người liền theo sau rời khỏi đó.

Thấy đã ra đến ngoài, Vương Nguyệt Bán nhìn Bạch Xà nói: “Tìm cách rời khỏi đây thôi, quá nguy hiểm.” Bạch Xà gật đầu, trong lòng hiểu rõ: “Tôi biết rồi.

Dù thế nào cũng phải bảo vệ bản thân trước, rõ chưa?” Hai người trao đổi ánh mắt, rồi quay người rời đi, không ai biết họ đang nghĩ gì, chỉ biết đây có lẽ là con đường mà mọi người đã dùng tính mạng để

đánh đổi.

“Ở đây, mọi người nhìn xem đây có phải một cánh cửa sắt không?” Ngay khi hai người đang thu hút lũ dơi, Gia Cát Thanh đột nhiên lên tiếng.

“Tìm thấy rồi sao?” Thấy tình hình có vẻ khả quan, mọi người sốt ruột chạy đến bên cạnh hắn: “Gì thế này?

Các người đang làm gì vậy?” “Nhìn này, ở đây có một cánh cửa sắt.

Không biết tình hình thế nào nên qua xem thử xem có cơ quan gì không.” Trong khi mấy người đang thảo luận, Giáo sư Dương đột nhiên lên tiếng: “Mọi người nhìn cho kỹ, kia mà là cửa sắt sao, rõ ràng là cửa thanh đồng, mọi người không phân biệt được à?” Thấy vậy, Vương Nguyệt Bán kinh ngạc.

Điều này có nghĩa là chỉ cần mở được cửa, họ có thể thoát khỏi lũ dơi để rời đi.

“Mọi người mau qua đó xem xem giải quyết chuyện này thế nào.” Nghĩ vậy, cậu nhìn Gia Cát Thanh: “Tôi và Phan Chí qua giải quyết lũ dơi, mọi người đứng đây đừng đi đâu hết, đợi tôi quay lại.” Nói rồi, cậu quay lại chỗ cũ.

Phan Chí đã hoàn toàn giết đến đỏ mắt, tay cầm hãn đao, chỉ đợi để tiêu diệt chúng.

“Phan Chí, cẩn thận phía sau.” Vừa đến bên cạnh, Vương Nguyệt Bán đã cảm thấy có gì đó không ổn.

Ngẩng đầu lên, đúng lúc thấy con quái vật khổng lồ kia vỗ cánh lao tới.

“Cẩn thận!” Vương Nguyệt Bán lập tức lao tới che chắn cho Phan Chí, cả hai bị đôi cánh quét trúng, đập mạnh vào vách tường rồi ngã

lăn ra đất, ngất lịm đi.

Thấy cảnh đó, những người phía sau đều hoảng loạn.

Nếu chỉ là dơi bình thường thì còn dễ nói, trọng điểm là tình hình hiện tại đã nằm ngoài tầm kiểm soát của họ.

"Cậu điên rồi sao?

Không cần mạng nữa à?" Thấy vậy, Phan Chí sốt ruột vô cùng, tình huống vừa rồi có lẽ cả cậu và Vương Nguyệt Bán đều phải bỏ mạng tại đây.

"Thế thì sao?

Tôi trố mắt nhìn cậu chết ở đây à?" Vương Nguyệt Bán biết đối phương định làm gì, thận trọng nói: "Nên cậu đừng lo, chuyện này tôi tự biết tính toán, yên tâm đi." Vương Nguyệt Bán lồm cồm bò dậy, trên người đã có vết thương, máu thấm ra ngoài khiến cậu lo lắng.

Quả nhiên, ngửi thấy mùi máu, con quái vật kia như phát điên, lao thẳng đến bên cạnh họ, hoàn toàn bùng nổ.

"Cẩn thận một chút, đừng gấp, hai chúng ta đã bị thương thì trực tiếp thu hút sự chú ý của chúng, để Gia Cát Thanh và mọi người có thêm thời gian." Nói đoạn, hai người quay người lại gần, bắt đầu chuẩn bị.

Con quái vật này thân hình to lớn, cũng may động tác hơi chậm, nên hai người dựa vào bộ pháp di chuyển vẫn có thể chống đỡ được một thời gian.

"Họ sắp không trụ được nữa rồi, mọi người nhanh lên." Gia Cát Thanh nhìn mấy người xung quanh, thúc giục.

Giáo sư Dương và vài người khác đã bò ra nghiên cứu.

"Chỗ này không đúng, theo lý thường thì đây phải là đường hầm,

không thể là cửa thanh đồng được.” Lời của Giáo sư Dương làm mọi người sốt ruột, không hiểu ý ông là gì.

“Không hiểu, ông nói lại xem, đây không nên là cửa thanh đồng thì nên là cái gì, nếu là cửa thanh đồng thì sẽ thế nào?” Gia Cát Thanh muốn làm rõ chuyện này.

“Rất đơn giản, đặt cửa thanh đồng ở đây chắc là để chặn thứ gì đó chăng?

Có khả năng nào sau cánh cửa này còn có thứ gì đó lợi hại hơn không?” Một câu nói khiến mọi người rõ ràng là hoảng sợ.

Hiện tại một con họ còn lo không xong, thêm một con nữa thì chắc phát điên mất.

Nghĩ đến đó thì khỏi chơi nữa, nằm ngửa chờ chết luôn cho rồi.

“Mẹ nó, ông chắc không?” Lưu Thương nhìn cửa thanh đồng, nghiêm túc hỏi.

Chương 645

"Không chắc, chỉ là đoán thôi." Nghe câu này, mấy người xung quanh nhíu chặt mày: "Ông có biết mình đang nói gì không?" Thấy vậy, Giáo sư Dương hơi bất lực, thận trọng nói: "Tôi chỉ nói là có khả năng đó thôi, dù sao trước đó cũng chưa ai hiểu được ý nghĩa của nó." Lời của Giáo sư Dương khiến Gia Cát Thanh hiểu ra: "Vậy có khả năng nào thứ mà chúng sợ hiện tại chính là con quái vật khổng lồ bên ngoài kia không, dù sao cũng chẳng ai biết khi nào nó sẽ tỉnh lại." Phân tích của Gia Cát Thanh làm mọi người sáng mắt ra, liền gật đầu đồng ý: "Có khả năng, khả năng rất lớn, vậy cứ thế đi." Nói đoạn, họ quay người bắt đầu tìm kiếm ở đây.

Quần áo Vương Nguyệt Bán đã ướt đẫm mồ hôi, hai người dần dần kiệt sức, cả người như sắp sụp đổ.

"Mọi người vẫn chưa xong sao, không trụ nổi nữa rồi." Thấy họ sắp hụt hơi, mấy người sốt ruột chạy đến bên cạnh, lo lắng nói: "Mọi người không nhìn rõ tình hình hiện tại à?

Nhanh lên đi, đừng gấp." Nói xong quay sang Giáo sư Dương: "Dù bên kia là cái gì cũng không quan trọng nữa, chúng tôi chỉ muốn biết khi nào ông mở được cửa thôi, đuốc cũng sắp tắt rồi." Nhìn những cây đuốc xung quanh, Lưu Thương sốt ruột định rời đi.

"Cậu đừng qua đây, mau giúp mở cửa đi, bên này chúng tôi vẫn chịu được." Hai người đã kiệt sức không muốn có thêm ai gia nhập để nộp mạng nữa.

"Nhưng chúng tôi không cách nào làm rõ được tình hình hiện tại, Vương Nguyệt Bán, cậu qua xem thử đi, hai người qua đó đi." Kỳ lạ là con quái vật khổng lồ kia căn bản không có hứng thú với người

khác, hiện tại chỉ nhìn chằm chằm vào hai người họ.

“Trên người chúng tôi có vết máu, mọi người mau rời đi đi.” Phan Chí lên tiếng, trong lòng đang rất gấp.

Đôi cánh đen ngòm kia không ngừng đập bên cạnh họ, tình hình có vẻ không ổn.

Anh thận trọng lên tiếng, nhưng đã không còn cách nào khác.

“A a a, rốt cuộc phải làm thế nào đây?” “Ông chẳng phải là giáo sư sao?

Vẫn chưa mở được à?” Giáo sư Dương cầm kính lúp, bò dưới đất không biết đang nghiên cứu cái gì.

Thấy tình hình bất ổn, ông chỉ đành quay người rời đi.

“Ông đi đâu thế?” Thấy Giáo sư Dương bỏ đi, rồi tìm kiếm trên vách tường xung quanh, sự kiên nhẫn của Gia Cát Thanh đã cạn sạch.

Hắn gằn giọng: “Vẫn chưa làm rõ được phải không?

Ông chạy ra đây làm gì?

Nói thẳng đi, đừng lãng phí thời gian.” Giáo sư Dương lẩm bẩm: “Không đúng chứ, đây là cửa cơ quan, xung quanh chắc chắn có cơ quan để mở, bên kia không có thì là ở đây, chắc là ở chỗ này rồi.” Thấy Giáo sư Dương lúc được lúc không, mọi người đều sốt ruột.

“Không ổn rồi, tôi đã bảo tên này vô dụng mà, giờ phải làm sao đây?” Khán giả trong phòng livestream thấy tình hình bất ổn cũng lo lắng theo.

“Cái ông giáo sư này cứ đến lúc mấu chốt là chẳng giúp được gì, mọi người thấy không?” “Đúng thế, tôi thực sự lo cho Vương Nguyệt Bán, giờ đã thế này rồi, thật sự quá nguy hiểm.” “Vạn nhất mở cửa ra mà có thứ gì lợi hại hơn thì sao?” “Chắc không đâu, nếu có thì để hai

con đó đánh nhau, bọn Vương Nguyệt Bán tọa sơn quan hổ đấu." Ý tưởng thì hay đấy, nhưng thực hiện có lẽ không dễ dàng như vậy.

"Đừng gấp, họ chắc chắn có cách, nhất định thế." "Tôi chỉ sợ không kịp thời gian thôi, Diệp Phàm giờ đang ở đâu nhỉ?" "Hy vọng Diệp Phàm có thể quay lại xem tình hình bên này, đến giúp sớm chút." "Mọi chuyện đã nằm ngoài tầm kiểm soát rồi, phải làm sao đây?" Trong lúc họ đang thảo luận, Vương Nguyệt Bán quay lại bên cạnh mấy người, thấy sự việc không ổn, chỉ đành dồn hết sự chú ý vào Giáo sư Dương.

"Còn đứng ngây ra đó làm gì, giúp tìm đi chứ?" Thấy thời gian không còn nhiều, Vương Nguyệt Bán đã sắp gục xuống đất, Phan Chí thì đầy vết thương, cộng thêm đuốc đã tắt, không thể tiếp tục cầm cự được nữa.

"Giáo sư Dương, cái đó trông thế nào?" "Đúng, đại khái là hình dáng gì, chúng ta cùng tìm." Đây không còn là chuyện của một hai người nữa, tất cả đều trông chờ vào việc rời khỏi đây để bảo toàn mạng sống.

Giáo sư Dương gật đầu: "Tôi không biết, chỉ là một cái công tắc thôi, mọi người thấy chỗ nào bất thường thì bảo tôi, tôi nhìn là biết ngay." "Ông nói như thể đã nói rồi, mà lại như chưa nói gì cả." Mấy người đến giờ vẫn không biết công tắc là gì, chỉ biết tìm kiếm loạn xạ.

"Cái này, là cái này phải không?" Đột nhiên, Bạch Xà nhìn một ký hiệu kỳ lạ trên mặt đất rồi nói.

Đó hóa ra là một biểu tượng hình mỏ chim.

Toàn bộ hiện lên màu đỏ sẫm, không ai chú ý nó là gì nên cảm thấy kỳ lạ.

“Sao vừa nãy không phát hiện ra cái này nhỉ?” Do màu đỏ sẫm hòa lẫn vào môi trường xung quanh nên rất khó phát hiện, thêm nữa lửa cháy ngút trời đều là màu đỏ, sự chú ý của mọi người đều đổ dồn vào lũ dơi Bính Tử, lấy đâu ra thời gian quan tâm đến cái này.

“Hỏng rồi, sắp hết lửa rồi.” Thấy thời gian đang cận kề, không có ánh lửa họ sẽ bị tấn công, lúc đó không thể rời đi trực tiếp được.

“Tiếp tục cởi áo đi, chỉ có vậy mới an toàn.” Nghe vậy, mọi người lập tức cởi áo khoác ngoài ném vào đống lửa.

“Như vậy có thể kéo dài thêm chút thời gian cho chúng ta.” Đã có thêm thời gian, họ chỉ đành nhìn vào ký hiệu kỳ lạ phía sau.

Nghiên cứu ký hiệu, dường như không còn ai chú ý đến cục diện chiến đấu phía trước.

“Đừng gấp, cứ từ từ thôi, vẫn kịp.” Vương Nguyệt Bán biết họ đang vội nên mới lên tiếng trấn an, tránh để vì quá vội mà hỏng việc.

“Tôi biết rồi, hóa ra là thế này.” Nhìn cửa thanh đồng, Giáo sư Dương cuối cùng cũng có phản ứng, ông đi tới bên cạnh, nhỏ giọng nói: “Nhìn kỹ chưa, cái điểm đánh dấu tương ứng đó, đập vỡ nó.” Một câu nói khiến Bạch Xà và những người khác ngẩn người, trong lòng thấy kỳ quái, không hiểu ra sao.

“Ông điên rồi à?

Nhìn rõ tình hình hiện tại chưa?

Đập vỡ nó là phá hỏng thiết bị bảo vệ ban đầu, chắc chắn sẽ xảy ra chuyện.” Thông thường loại thiết bị bảo vệ này rất có thể sẽ làm sụp đổ cả lăng mộ, nói đơn giản là ai cũng đừng hòng rời khỏi đây.

“Mấy người còn lựa chọn nào khác không?” Giáo sư Dương vẻ mặt nghiêm túc, lạnh lùng nói: “Không có lựa chọn thì hãy tin tôi, không vấn đề gì đâu, thật đấy.” Bạch Xà và Lưu Thương trao đổi ánh

mắt, hiện tại hai người không có cách nào tốt hơn, bên kia cũng đã sắp hết hơi rồi.

"Đã không còn cách nào thì đành vậy thôi." Nói rồi quay người rời đi.

"Cậu lại định làm gì?" Không hiểu sao, nhìn Giáo sư Dương có chút bất ổn.

Bạch Xà đi theo sau, sợ ông làm điều gì không nên làm.

"Tôi đi khởi động cơ quan, mọi người nhớ lấy, sau khi cửa mở phải vào thật nhanh, tôi có một suy đoán." Khán giả trong phòng livestream nhìn thấy mà sốt ruột.

"Ông ta có làm được không vậy, tôi thấy không ổn lắm." "Mọi người đừng quên ông ta chưa bao giờ đáng tin cả, giờ dồn hết vốn liếng vào ông ta, thật sự ổn không?" "Tôi hiện giờ cũng lo chuyện này." "Mọi người nói xem, có khi nào ông ta trúng độc vẫn chưa khỏi hẳn không, nếu thế thì tiêu đời." "Nhưng chúng ta quả thực không còn cách nào tốt hơn rồi." Thấy họ đã hành động, Vương Nguyệt Bán cuối cùng cũng mỉm cười.

Con quái vật khổng lồ kia đang chậm rãi tiến lại gần.

Ngay khoảnh khắc nó phát động tấn công, Vương Nguyệt Bán đã nhận ra.

Nhưng cậu đã cạn kiệt sức lực, thậm chí không thể di chuyển được nữa.

Chỉ đành trố mắt nhìn nó vồ tới, không còn đường lui.

Đúng lúc ngàn cân treo sợi tóc, đột nhiên nghe thấy có người quát: "Cẩn thận!" Bạch Xà đã kịp thời chộp lấy cậu, kéo thẳng đến nơi an toàn.

Con quái vật khổng lồ lập tức nổi giận.

Miếng thịt mỡ đến tận miệng còn mất, tự nhiên nó không chịu để yên.

Bên này, dưới sự chỉ dẫn của Giáo sư Dương, Gia Cát Thanh đã đập vỡ điểm đánh dấu đó, quả nhiên bên trong có một cái công tắc.

Công tắc này rất kỳ lạ, hình dạng giống như một cái bánh xe quay.

Cái bánh xe quay này đã vượt quá khả năng giải mã của hắn.

"Giáo sư Dương, tiếp theo làm thế nào?" Thấy cơ quan đã lộ ra, mọi người đều vui mừng tưởng cuối cùng cũng thoát được, không ngờ lại khựng lại.

"Đừng gấp, mọi người thử nghĩ xem cái này khởi động thế nào đi." Nghe câu này, Gia Cát Thanh nghệt mặt ra: "Ông nói gì, ông nói lại lần nữa xem?

Ông không biết khởi động thế nào ư?" Thấy họ có vẻ khó chịu, ông quay người bỏ đi.

Trong lòng sốt ruột, chỉ đành quay lại nhìn Vương Nguyệt Bán đang đẫm mồ hôi.

"Giao cho cậu đấy, dù sao anh em cũng tận lực rồi, cậu làm đi." Đã không còn cách nào, Vương Nguyệt Bán đành phải tự thân vận động.

Cậu đi tới bên cạnh hai người, lên tiếng: "Tôi thấy không ổn, mọi người không nghĩ xem chuyện này rốt cuộc là thế nào sao?" Vương Nguyệt Bán vừa nghỉ ngơi vừa phân tích tình hình.

"Đây chắc là một căn phòng an toàn thôi, Giáo sư Dương nói không sai, nơi này không thể xuất hiện cửa thanh đồng, trừ khi là để ngăn chặn cái gì đó.

Ở đây đã có cái thứ to xác kia rồi, bên trong không thể còn thứ gì khác nữa, chỉ có thể là nơi bảo vệ người của mình không bị thương tổn, có lẽ là lối thoát, cũng có lẽ là nơi có thể giải quyết được cái thứ kia." Phân tích của Vương Nguyệt Bán làm mọi người phấn chấn hẳn lên, lập tức quay người lại gần.

"Mọi người nhìn ra vấn đề nằm ở đâu chưa?

Chương 646

Tôi thấy không đúng, cái này không phải cơ quan, chỉ là một cái lẫy mở thôi.

Mọi người nghĩ xem, đã là phòng an toàn thì hơi đâu mà làm cơ quan rắc rối chứ?" Vương Nguyệt Bán nói tiếp: "Chuẩn bị di chuyển.

Tôi sẽ mở căn phòng an toàn này ngay, mọi người tự mình vào đi, yên tâm." Nghe vậy, mọi người chỉ đành chuẩn bị sẵn sàng.

"Vậy nếu cậu đoán sai thì sao?" Một người trong đó nhíu chặt mày, lạnh lùng hỏi: "Chẳng phải chúng ta đều tiêu đời sao?" Vốn dĩ mọi người đang sốt ruột, nếu không có họ liều mạng bảo vệ, những người này sớm đã thành vật tế rồi.

"Dễ thôi, vậy thì tất cả cùng xuống suối vàng." Không muốn trả lời, cậu dứt khoát đi thẳng đến cửa.

Vương Nguyệt Bán nắm lấy cơ quan, dốc hết sức lực.

Cùng lúc đó, cánh cửa quả nhiên mở ra.

Bên trong tối om, không nhìn rõ có gì, chỉ đành trực tiếp đi vào.

"Nhanh!" Họ sốt sắng chạy vào, không ngờ cánh cửa này mở được nhưng lại không đóng lại được.

"Phan Chí!" Vương Nguyệt Bán hét lớn, dùng chút sức lực cuối cùng, Phan Chí lao vọt vào trong.

Kỳ lạ là con quái vật khổng lồ kia không hề đuổi theo, nó dừng lại ngay cửa, vô cùng hung hãn.

"Sao nó lại ngừng tấn công rồi?" Thấy đại gia hỏa ngừng lại, mấy người cảm thấy kỳ quái.

“Không phải ngừng, mà là sợ, nó đang sợ hãi thứ gì đó bên trong này.

Rốt cuộc bên trong có cái gì nhỉ?” Có lẽ cũng thấy lạ, Giáo sư Dương nhìn Vương Nguyệt Bán gật đầu: “Cậu nói đúng, ở đây có thứ khiến nó sợ hãi, nhưng đó là cái gì?” Cả nhóm đồng loạt quay đầu lại, bật thiết bị chiếu sáng lên.

Họ phát hiện nơi này trống rỗng, trên mặt đất chẳng có gì cả.

“Chỗ này chẳng có gì hết, chúng sợ cái gì vậy?” Nghe thấy những lời đó, mấy người nhíu chặt lông mày.

Tình huống hiện tại có vẻ là thế này, địa phương này không lớn lắm, cả nhóm người tiến vào đều có cảm giác chật chội.

Thình thịch thình thịch.

“Nó đang làm gì vậy?” Nhìn vật thể khổng lồ bên ngoài đang lắc động nhanh chóng, trong lòng mọi người đầy nghi hoặc, không biết rốt cuộc là chuyện gì.

Muốn làm sáng tỏ chuyện này chẳng dễ dàng gì.

Vừa xoay người định rời khỏi đây, còn chưa kịp bước ra ngoài thì đã nghe thấy từ xa có tiếng người nói.

“Tôi khuyên các người đừng ra ngoài, giờ mà ra chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm, quá nguy hiểm rồi.

Cách tốt nhất là ở lại đây, chỗ này an toàn hơn các người tưởng nhiều, các người tự nhìn đi, dù sao tôi cũng nghĩ vậy.” Giáo sư Dương không dám nói gì thêm, chỉ sợ chuyện này sẽ liên lụy đến mình.

Nhìn dáng vẻ của giáo sư Dương, Bạch Xà lắc đầu: “Anh không sao chứ?

Lúc nãy tôi thấy tình hình anh không ổn, tôi lo cho vết thương của

anh.” Để kéo dài thời gian cho cả nhóm, hai người đã kiệt sức.

Phan Chí thì tình hình tốt hơn một chút, nhưng Vương Nguyệt Bán đã bị thương, vết thương khá nghiêm trọng.

“Không thể nào?

Bị thương sao?

Thế này thì nguy hiểm quá!” Thấy Vương Nguyệt Bán bị thương, những người phía sau nhanh chóng lùi lại hai bước, đặc biệt là người của đội khảo cổ, nhìn sắc mặt Vương Nguyệt Bán có chút không đúng.

“Vừa nãy Giáo sư Dương của chúng ta chỉ dính phải một ít máu của đám dơi tống tử đã xuất hiện ảo giác, suýt nữa gây ra họa lớn.

Các người thương thế thế này, không phải sẽ xảy ra chuyện chứ?

Hay là...” Lời của mấy người đó chưa kịp nói hết đã bị cắt ngang trực tiếp.

“Các người đợi chút, vừa nãy nói cái gì?

Xảy ra chuyện sao?

Các người chắc là quên mất ai đã cứu mạng mình rồi đúng không?

Không có chúng tôi giúp đỡ, bây giờ các người đã sớm thành một cái xác chết rồi, có tư cách gì mà chê bai người khác?” Bạch Xà nhìn bọn họ, thậm chí muốn động thủ, nếu không phải Vương Nguyệt Bán ngăn lại thì bây giờ bọn họ đã chết chắc.

“Đám con cháu rùa đen các người sẽ phải trả giá đắt thôi, không tin thì cứ thử xem!” Bạch Xà nói xong liền đưa người sang một bên, nhìn bọn họ chằm chằm như hổ rình mồi, sợ bọn họ sẽ giở trò.

Gia Cát Thanh đứng đó, khóe miệng nhếch lên.

“Rất tốt, sau này sẽ không có ai bảo vệ các người nữa đâu, dù sao các người cũng đã chê bai vị anh hùng cứu mạng mình rồi mà?” Nói xong, hắn nghiêng người nhìn mấy người xung quanh.

“Tôi nói có đúng không, Giáo sư Dương của chúng ta?” Giáo sư Dương nhận ra ý tứ không ổn trong lời nói của đối phương, chỉ đành lắc đầu.

“Đám học sinh dưới trướng không hiểu quy củ, cậu đừng chấp nhất với chúng.

Vả lại, bọn chúng không có tâm địa xấu, chỉ là muốn giúp một tay thôi.

Mọi người đừng nghĩ quá nhiều, kẻo đến lúc nảy sinh hiểu lầm thì không hay, các người thấy sao?” Nghe đến đây, mấy người đều nhíu chặt mày, trong lòng có chút sốt ruột.

Đây chẳng phải là lời lẽ tốt đẹp gì.

“Được rồi, Bạch Xà, cậu nói lý với bọn họ ở đây làm gì, không cần thiết đâu.

Chúng ta rời khỏi đây đi, đừng để ý đến bọn họ nữa.” Nghe vậy, Bạch Xà nhíu mày tức giận, nhưng Vương Nguyệt Bán đã nói thế, hắn cũng không thể biểu hiện quá lộ liễu, chỉ đành gật đầu.

“Được rồi, tôi biết rồi, anh yên tâm đi, chuyện này tôi tự có tính toán, nhất định không để bọn họ tùy ý làm bậy nữa.

Tôi chỉ muốn xem thử Giáo sư Dương rốt cuộc có thể quản lý đám người dưới trướng đến mức độ nào?” Bạch Xà cười lạnh lùng nói.

Vương Nguyệt Bán hiểu rõ đối phương đang muốn đòi lại công bằng cho mình, không muốn nói nhiều, liền xoay người rời đi.

Vừa đi được vài bước, tiếng của Giáo sư Dương đã truyền lại từ phía sau, rõ ràng là có chút sợ hãi.

“Xin lỗi nhé người anh em, chuyện này là vấn đề của chúng tôi, chúng tôi đã biết mình sai rồi, mọi người đừng vội, chuyện này chúng tôi tự xử lý được.

Vả lại, tình huống bây giờ khá đặc biệt!

Anh em chúng tôi chắc chắn không có ý muốn làm hại các người, chỉ là thuận miệng nói ra, có lẽ là do lo lắng thôi, mọi người đừng giận như vậy.” Thật ra Vương Nguyệt Bán vốn không có ý định tức giận, giờ nghe câu này liền gật đầu.

“Ân, hiểu rồi Giáo sư Dương, chúng tôi chỉ đùa chút thôi, ông không cần vội, chuyện này chúng tôi tự biết nên xử lý thế nào, ông cứ yên tâm.” “Được rồi, Bạch Xà, đừng đùa nữa, chúng ta rời khỏi đây trước đã.” Vương Nguyệt Bán trong lòng hiểu rõ, nếu bọn họ đã muốn gây sự thì không thể dễ dàng bỏ qua như vậy, lập tức gật đầu: “Đều hiểu ý tôi rồi chứ?

Chúng tôi không muốn gây sự, là người của ông đang gây sự với chúng tôi, chúng tôi không còn cách nào khác.

Cho nên các người tự xem đi, chuyện này xử lý thế nào, cứ thế mà bỏ qua chắc chắn là không thể, các người tự nói đi.” Vương Nguyệt Bán không làm khó bọn họ, chỉ muốn giải quyết dứt điểm chuyện này, nhưng tình hình hiện tại đã khiến bọn họ cảm thấy sợ hãi.

Giáo sư Dương là người thông minh, biết Vương Nguyệt Bán bây giờ đang thấy không thoải mái, giải quyết xong chuyện này là được.

Ông bước đến cạnh hai người kia, mở miệng nói: “Các người nói đi, muốn xử lý chuyện này thế nào?” Giáo sư Dương nhìn người của mình, nhịn không được mắng: “Các người đấy, chỉ biết gây chuyện,

không biết chuyện này rốt cuộc là thế nào sao?" Nói đoạn, Giáo sư Dương vung tay tát cho một cái: "Còn không mau xin lỗi đi?" Nghe câu này, người kia cuống cuồng, thấy Giáo sư thật sự nổi giận liền khép nép nói: "Chúng em sai rồi, chuyện này tùy anh quyết định được không?

Giáo sư, sau này em không dám thế nữa, thật sự không dám nữa." Bây giờ chuyện này nhìn thì chỉ là một câu nói, nhưng ai cũng hiểu, hiện tại đã không thể phân chia rạch ròi anh tôi được nữa.

Lúc mấu chốt chỉ có thể hợp tác, một câu nói của người khác có khi cũng có thể lấy mạng bọn họ.

Chương 647

Vương Nguyệt Bán quay lại, nhìn Giáo sư đã đi đến bên cạnh, biết ông ta đến để cầu tình.

"Xin lỗi, là vấn đề của chúng tôi, tha lỗi cho chúng tôi đi." Vương Nguyệt Bán gật đầu, nhìn bọn họ nói: "Tôi chỉ muốn bảo các người đừng có cuống lên, chúng ta đều ngồi chung một thuyền, ai cũng không chạy thoát được đâu.

Nếu thật sự có kẻ gây chuyện thì cứ cùng nhau đi gặp Diêm Vương cho xong." Lời của hắn tuy khó nghe nhưng lại là sự thật.

Hắn bước ra ngoài, cảm thấy tình hình không ổn, chỉ đành cúi đầu không nói gì.

"Đội khảo cổ cũng vậy, người khác cũng vậy, không phải mọi người đều ở bên nhau sao, các người không cần thiết phải như thế.

Làm cái gì vậy chứ, đúng không?" Nói xong, hắn rời khỏi chỗ đó.

Nhìn những người phía sau, Vương Nguyệt Bán biết bọn họ đã biết lỗi, liền rời đi.

"Đừng giận, chúng tôi hiểu rồi." Thấy Vương Nguyệt Bán quay lại, bọn họ mới yên tâm.

Vương Nguyệt Bán giải quyết xong chuyện, quay về bên cạnh mấy người kia, nhìn bọn họ lắc đầu: "Đừng có đứng ngây ra đây nữa, mau rời đi thôi, xem bên kia thế nào, chúng ta phải mau chóng rời khỏi đây, nếu không trong lòng tôi bồn chồn lắm." Người bồn chồn không chỉ có mình hắn.

"Trong phòng này cái gì cũng không có, các người muốn tìm gì vậy?" Nhìn căn phòng trống hoắc, Vương Nguyệt Bán nghi hoặc.

“Nhưng nếu cái gì cũng không có, thì thứ bên ngoài kia đang sợ cái gì chứ?

Rõ ràng là có gì đó không đúng, rốt cuộc chúng đang lo lắng điều gì, chúng ta nhất định phải làm cho rõ.” Nói xong câu đó, Vương Nguyệt Bán dẫn mọi người đi quanh quẩn một vòng, quả nhiên phát hiện ra vài thứ.

“Các người tìm lâu như vậy mà không phát hiện ra tình hình bên này không ổn sao?” Nghe vậy, mấy người thấy lạ, đi đến cạnh Vương Nguyệt Bán hỏi: “Gì thế?

Không hiểu?” “Các người nhìn lên tường đi, có phải có gì đó không.” Nghe câu này, mọi người lập tức quay đầu nhìn lên bức tường, trong lòng đầy kinh ngạc.

Rõ ràng là bích họa, nhưng trước đó bọn họ thật sự không hề thấy.

“Thật kỳ lạ, lúc nãy chúng ta đi qua rõ ràng không thấy mà.” Người của đội khảo cổ lại một lần nữa nghi ngờ nhân sinh, nhưng Vương Nguyệt Bán chỉ lắc đầu: “Không có gì đâu, các người đợi chút.

Tôi thấy bích họa này rõ ràng là do người vẽ ra, thời gian chắc là sau khi đặt quan tài, nhưng tại sao trong lăng mộ lại xuất hiện thứ này, thật kỳ quái.” Ai lại thiết kế một căn phòng an toàn trong chính lăng mộ của mình chứ, rõ ràng là có vấn đề.

“Có khi nào là chủ nhân nơi này không?” Nghe vậy, mấy người lắc đầu kỳ quái: “Chủ nhân?

Nếu thật sự là chủ nhân, tại sao không trực tiếp tống khứ cái thứ to xác kia đi, bày ra bao nhiêu thứ ở đây rồi còn phải thiết lập một căn phòng an toàn, có hợp lý không?” Bọn họ không hiểu, không rõ rốt cuộc là chuyện gì, nhưng chuyện này đã khơi dậy sự tò mò của mọi

người, phải làm cho rõ mới được.

Đi tới cửa, cái thứ to xác kia vẫn đang quấy nhiễu ở đó.

Hắn quay lại nói với mọi người: "Nó sợ hãi vì không có cách nào vào được, đây là chuyện rành rành ra đó rồi.

Cho nên các người tự nói đi, dù sao muốn rời khỏi đây cũng chỉ có thể là cửu tử nhất sinh, chọn một trong hai thôi." Vương Nguyệt Bán và Giáo sư Dương không tham gia thảo luận với bọn họ mà bắt đầu quan sát, chờ đợi cơ hội.

"Bích họa này nói về cái gì vậy?" Nhìn bích họa, Vương Nguyệt Bán quay đầu hỏi Giáo sư Dương.

"Ông chắc là hiểu rõ đoạn lịch sử này, nói xem, bích họa này vẽ cái gì?" Nghe vậy, đối phương quay người lại cười: "Tôi có hiểu, nhưng tôi nhìn không ra.

Rõ ràng đây là nói về một buổi tế tự, nhưng ở đây không có đồ dùng tế tự, cũng chẳng có chuẩn bị gì, nên tôi cảm thấy không phải tế tự.

Thế thì còn là cái gì được?" Trong lòng thấy lạ, nếu không phải vậy thì chỉ có thể là chuyện phóng sinh.

Nhưng Giáo sư Dương không tin, cảm thấy thật khó tin.

"Không thể nào, tôi chỉ thấy tế tự thôi, làm gì có cái gọi là phóng sinh bao giờ, đúng là chuyện cười." Nói đoạn, ông lắc đầu: "Không thể nào.

Anh cũng thấy rồi đúng không, không thể nào đâu?" Ông nhìn Vương Nguyệt Bán, hy vọng nhận được câu trả lời mình mong muốn.

Vương Nguyệt Bán lắc đầu: "Tại sao lại không thể?

Nếu người ta vốn là một kẻ không thích tế tự thì sao?" Tuy hắn

cũng thấy chuyện này thật khó tin, nhưng bích họa đã hiển thị như vậy, không cách nào thay đổi được.

Thấy vậy, mấy người xua tay.

"Các người nhìn ra cái gì chưa, chúng ta có thể ở đây bao lâu nữa?" Lưu Thương cẩn thận hỏi, không để ý đến sự biến hóa của Giáo sư Dương, bây giờ đối với chuyện này chính ông ta cũng không giải thích nổi.

Nhìn Vương Nguyệt Bán, Lưu Thương muốn có một câu trả lời chính xác, nhưng không ai muốn đưa cho hắn.

"Nếu tôi không nhìn lầm thì các người thất bại rồi, bởi vì các người căn bản không cách nào đóng cửa lại, cũng không tìm thấy thứ gì khiến nó sợ hãi, đúng không?" Vương Nguyệt Bán nói rõ tất cả, Lưu Thương gật đầu.

"Xem ra anh đã có ý tưởng rồi, cụ thể là gì?" Nhìn những bức bích họa ẩn hiện trên tường, hắn thật sự không nhìn ra được gì.

"Tôi thấy đây không phải đài tế tự, mà là một đài phóng sinh." Một câu nói khiến Lưu Thương ngẩn người.

"Phóng sinh?

Sao có thể chứ?

Anh nhìn nhầm rồi chăng?

Có ai lại đi lập đài phóng sinh trong lăng mộ mình để cho kẻ xâm nhập rời đi không?

Nực cười." Lần này ngay cả Lưu Thương cũng không tin.

"Để tôi thử một chút xem, cụ thể có đúng không thì tôi cũng chẳng biết nữa." Vương Nguyệt Bán nói rồi nhìn mọi người đang có mặt: "Mọi người nghe tôi, đều quỳ xuống hết đi, ngay bây giờ." Mấy

người thấy thật vô lý.

Đội khảo cổ nhìn Giáo sư của mình không nói gì, mà Vương Nguyệt Bán lại bắt bọn họ quỳ xuống, cứ tưởng Vương Nguyệt Bán muốn chiếm hời của bọn họ, lập tức thấy không ổn.

"Anh điên rồi à?

Lúc nào rồi còn chơi trò này?" "Đúng đấy, chính các người nói coi chúng tôi là anh em, coi anh em kiểu này đấy à?" Đến lúc này, sắc mặt mấy người đều rất khó coi.

Vương Nguyệt Bán không giải thích, nhìn anh em của mình, khẽ nói: "Quỳ xuống." Mấy người tuy thấy lạ nhưng tin vào cách nói của Vương Nguyệt Bán, liền gật đầu đồng ý: "Hiểu rồi." Mấy người trực tiếp quỳ xuống.

Khán giả trong phòng livestream không biết là chuyện gì, thấy kỳ quái mới bình luận: "Bọn họ đang làm gì thế, không hiểu ý gì luôn, dù sao chuyện này nhìn không thấu." "Đây là chuẩn bị nhận thua à?

Không phải chứ?

Thế này không hợp lý." "Đúng vậy, thực sự không hợp lý." Thấy mấy người đã quỳ xuống, Giáo sư Dương có chút sốt ruột, bất đắc dĩ cũng quỳ theo, những người phía sau cũng lần lượt quỳ xuống.

Đội ngũ chuyên gia thấy vậy cũng sốt ruột, phải làm sao đây?

Mọi người nhìn nhau rồi cũng ngoan ngoãn quỳ xuống.

Nhìn mấy người chuẩn bị xong, đội bảo vệ phía sau cũng quỳ xuống luôn.

Khoảnh khắc mọi người đều quỳ xuống, đã có người nhận ra điểm bất thường.

"Mọi người mau nhìn kìa, góc tường có thứ gì đó." "Tôi cũng thấy

rồi.” “Cái gì vậy?” Khán giả phòng livestream nhìn thấy vấn đề, bắt đầu thảo luận thận trọng.

Mấy người nhận ra vấn đề không ổn, trong lòng thầm hiểu.

Người Giáo sư Dương run rẩy, giống như nhìn thấy thứ gì đó không thể tin nổi, ông khẽ mở miệng: “Mọi người thấy chưa, hóa ra thật sự là phóng sinh, chuyện này là sao?

Tại sao chứ?” Bọn họ đi khảo cổ, vào rất nhiều quần thể mộ táng, đọc qua rất nhiều kinh thư cổ tịch, nhưng chưa bao giờ thấy trong lăng mộ lại có đài phóng sinh.

Chuyện này thật khó tin.

Vương Nguyệt Bán nhìn, trong lòng cũng thấy lạ, nhưng không tìm được nguyên nhân nên chỉ đành chấp nhận.

Chương 648

Hắn gật đầu, giờ mình chỉ có thể rời đi theo cách này.

"Được rồi, ở cái nơi này chuyện khó tin thường xuyên xảy ra lắm, các người không phải trường hợp đầu tiên, cũng chẳng phải cuối cùng đâu." Nói xong, Vương Nguyệt Bán đi tới gần quan sát.

Bích họa càng lúc càng rõ nét, trên đó dường như ghi lại một buổi tế tự cổ xưa.

Bọn họ tin vào thiên thần giáng lâm, nên cho rằng cái thứ to xác màu đen kia là thần linh của mình, mà đã là thần linh thì cần phải cung phụng và tế tự.

Đại tế ty cầm trong tay một cây thần trượng thông thiên, đứng đây niệm chú ngữ, hy vọng mưa thuận gió hòa.

Không ngờ vì động tĩnh quá lớn khiến cái thứ to xác kia kinh động.

Tên này đột nhiên nổi điên, lao thẳng vào đám đông, thấy tình hình không ổn, mọi người liền tháo chạy tán loạn.

Bích họa đến đây dường như vẫn còn bình thường.

"Đây chẳng phải là lúc tế tự xảy ra chuyện sao?

Không có gì đặc biệt cả?" Bạch Xà lắc đầu, nhìn bọn họ nói khẽ.

"Xem bức tiếp theo đi." Vương Nguyệt Bán chỉ vào bức bích họa phía sau hắn.

Bức bích họa này có chút không ổn.

Sau khi phát hiện ra vấn đề, có người muốn giải quyết cái gọi là thần linh này.

Thế là bọn họ mặc giáp trụ, chỉnh đốn sẵn sàng.

Tay cầm vũ khí chuẩn bị ra tay, nhưng chưa kịp hành động đã bị cái thứ kia nuốt chửng.

Người đi không thấy về, vị vua rất tức giận, phái người đi kiểm tra nhưng đều thất bại, không còn cách nào khác đành xây dựng lăng mộ này để nhốt thứ đó ở đây, bảo đảm an toàn cho người bên ngoài.

Ý tứ đại khái là vậy, nhưng chuyện này chẳng liên quan gì đến ngôi mộ lúc đầu bọn họ vào cả.

Trong lòng nghi hoặc, hắn mới nói: "Sao thế này?

Chúng ta vào nhầm chỗ rồi à?" Vương Nguyệt Bán gật đầu: "Vị trí chúng ta đang đứng hiện tại là lăng mộ của một vương quốc đã biến mất." "Sao có thể chứ?" Mọi người đều khó lòng tin nổi.

Vương Nguyệt Bán gật đầu: "Đừng vội, rất nhiều mộ huyệt để đảm bảo phương vị tốt đều sẽ xuất hiện tình trạng mộ trong mộ, chuyện bình thường thôi." Nói xong, hắn rời khỏi bức bích họa.

"Vị vua này sợ hậu duệ của mình vì tò mò hoặc lý do khác mà vào đây, nên mới tạo ra một căn phòng gọi là phòng an toàn, hiểu chưa?" Vài câu của Vương Nguyệt Bán khiến mọi người có mặt ngơ ngác.

Nhưng hiện tại không còn cách nào tốt hơn, chỉ đành gật đầu.

"Vậy làm sao ra ngoài đây, cái thứ kia giải quyết thế nào?" Giáo sư Dương và những người khác nhìn Vương Nguyệt Bán chờ đợi câu trả lời.

Vương Nguyệt Bán lắc đầu: "Nếu vị vua này biết cách giải quyết thì đã trực tiếp xử lý cái thứ to xác đó rồi, sao có thể để lại đến tận bây giờ?" Nói đoạn, hắn xua tay: "Bây giờ chuyện này giải quyết thế nào thì ai cũng không biết, nhưng chỗ này có thể bảo đảm chúng ta bình an vô sự, hiểu chưa?" Hắn lắc đầu nói tiếp: "Tức là có thể đợi Diệp Phàm tới rồi." Lúc này, nghe thấy cái tên đó lại mang đến cho

bọn họ một chút cảm giác an toàn.

"Được rồi, vậy thì đợi thôi." Trước khi có cách tốt hơn, bọn họ quyết định ở lại đây.

Vừa quyết định xong, Giáo sư Dương lại lên tiếng: "Tôi vẫn không hiểu, tôi thật sự lần đầu thấy tình huống này, quá khó tin." Càng nói càng thấy lạ, chuyện này nên giải quyết thế nào đây?

"Ông đừng quá kích động, đừng vội, chuyện này chúng tôi đã nắm rõ trong lòng rồi." Hắn cười nói: "Tôi hiểu ý ông bây giờ, nhưng lai lịch của đài phóng sinh đã nói rõ rồi, ông còn gì không tin nữa?

Ông đang phân tích lịch sử, nhưng tôi cũng đã giải thích với ông rồi, đây là một ngôi mộ trong mộ." Nói xong, Vương Nguyệt Bán đi tới gần bức tường.

"Đã là đài phóng sinh thì xem thử rốt cuộc giải quyết thế nào." Vài người tìm cách thoát ra ở đây, những người còn lại ngồi nghỉ ngơi bổ sung thể lực.

"Bọn họ chẳng phải đã nói là đài phóng sinh sao?

Tại sao còn tìm cái gì nữa?" "Tôi cũng thấy lạ, bọn họ đang tìm gì vậy?" Thấy thế, có người thấy không ổn, thảo luận trong phòng livestream: "Hay là lại phát hiện ra thứ gì mới?" "Nhưng nếu không có cách thì người xây căn phòng này bây giờ ở đâu?

Liệu bọn họ có ra ngoài được không?" "Tôi cũng nghĩ vậy, nhưng còn một khả năng nữa, còn nhớ ba cái xác mà bọn họ thấy trong hang lúc nãy không?

Có khi nào là mấy người đó không?

Cuối cùng vẫn không ra được nên chết ở đó?" "Không thể nào, bọn họ làm ra một nơi an toàn rồi tự mình chạy ra ngoài nộp mạng sao?

Chắc không đâu." "Dù sao chuyện này quá kỳ quái." "Giờ nói gì cũng không chứng minh được là thật, chỉ đành chờ xem thôi." "Tôi còn khá mong đợi Diệp Phàm đến dẫn bọn họ đi." "Đừng đùa nữa, bên kia cũng đã rất phức tạp rồi, lấy đâu ra thời gian quản bên này." Bọn họ thảo luận, còn bên này vẫn đang sốt sắng chuẩn bị.

Thấy tình hình không ổn, vài người đi tới gần bức bích họa.

"Mọi người nhìn đi, nhìn chỗ này này, có thấy chỗ nào không ổn không?" Nghe vậy, mấy người xua tay lắc đầu, không hiểu.

"Không hiểu, ý gì vậy, anh nói rõ xem." "Chỗ này phía trước đều có bích họa, nhưng riêng chỗ này lại không có, các người không thấy lạ sao?" Nói đoạn, hắn đi tới chỗ trống: "Mọi người nhìn chỗ này đi, chỗ này nhất định có thứ gì đó.

Nhưng là thứ gì, tại sao không xuất hiện, thứ này tôi muốn nhanh chóng tìm ra." Gia Cát Thanh cũng bước tới, nhìn bức tường nói: "Không đúng, chỗ này quả thực kỳ quái, rốt cuộc là thiếu thứ gì nhỉ?" Mấy người bàn bạc với nhau, lòng đầy nghi hoặc.

Suy nghĩ hồi lâu, Gia Cát Thanh nói: "Có khi nào chính là cách ra ngoài, nhưng vì lý do đặc biệt nào đó mà không thể viết trực tiếp ra vì sợ xảy ra vấn đề nên mới làm vậy không?" Nghe vậy, mấy người lập tức gật đầu.

Rất có thể là vậy.

"Thế thì mở thế nào?" Lúc nãy bọn họ đã quỳ rồi, giờ làm gì để cho thấy lòng thành đây?

Trong lòng thấy lạ, hắn bước ra ngoài, vừa đến cửa, nhìn đám dơi này, mấy người rơi vào trầm tư.

Tình hình bây giờ đã không thể đo lường được nữa.

"Liệu có liên quan đến thứ này không?" Giáo sư Dương lại một

lần nữa chỉ vào dấu ký màu đỏ sẫm kia, nếu là đường thoát thân thì phải có liên quan đến nó.

Gia Cát Thanh nhìn theo hướng Giáo sư Dương chỉ, sau đó mỉm cười.

Là một người trưởng thành đầy mưu mô và nửa là dân kinh doanh, Gia Cát Thanh rất hiểu cách nói chuyện để lấy lòng đối phương.

"Không hổ là Giáo sư Dương." "Rất giống với cách nhìn của Giáo sư Dương." Giáo sư Dương từ trước đến nay tuy làm không ít việc, nhưng toàn là được một nửa, chưa bao giờ được khen ngợi như vậy, lập tức vui vẻ hẳn lên.

Giáo sư Dương rõ ràng rất thích chiêu này.

Nhìn mấy người, ông nhịn không được nói: "Đâu có đâu có.

Cũng là nhờ mọi người cùng chung sức, cùng nhau phân tích thôi.

Tôi cũng chỉ là ăn may thôi." Thấy tâm trạng Giáo sư Dương đã trở nên tích cực không thể tả, mấy người ngầm hiểu ý nhau gật đầu.

Vương Nguyệt Bán thậm chí còn hăng hái hỏi: "Giáo sư Dương à, nếu theo lời ông nói thì bây giờ chúng ta nên xử lý chuyện này thế nào?" Một mặt, hắn hơi muốn trêu chọc vị đại giáo sư này.

Mặt khác, hắn cũng thật sự tin tưởng vào thực lực của giáo sư, muốn nghe thử ý tưởng của ông.

Nhập gia tùy tục, không có cách nào tốt hơn thì chỉ đành tùy cơ ứng biến.

"Đơn giản thôi, chúng ta xác nhận lại các dấu ký xem có liên quan đến thứ này không là được." Nghe vậy, mấy người bắt đầu bận rộn, không lâu sau đã thấy Giáo sư Dương bước tới.

Hiện tại không khí rất kỳ quái, Giáo sư Dương có suy nghĩ riêng

về chuyện này, chưa bao giờ thấy ông sốt sắng như vậy.

Bây giờ chuyện này đã ảnh hưởng đến phán đoán của ông, chỉ đành cố gắng bảo vệ hết sức.

"Trong đội ngũ chúng ta có rất nhiều hậu sinh lợi hại, tôi hy vọng các cậu có thể giúp đỡ bảo vệ bọn họ, được không?" Giáo sư Dương đến bên cạnh Gia Cát Thanh, Lưu Thương và những người khác, chuyện này đối với bọn họ đầy tính thử thách.

Thậm chí không biết liệu sự xuất hiện của bọn họ có làm sáng tỏ điều gì không.

Chương 649

Ông bước tới cạnh họ, thấy mấy người có vẻ không ổn, liền cẩn thận mở lời.

Mấy người kia đều không để ý lắm.

“Đây vốn là việc nên làm mà Giáo sư Dương, cũng là nhiệm vụ Tiểu tộc trưởng giao cho chúng tôi.” Giáo sư Dương do dự một lát rồi nói: “Không về nữa đâu, tôi có lẽ không ra được rồi.

Đài phóng sinh cần dùng người sống để tế tự.

Tôi già rồi, công việc này cứ giao cho tôi đi.” Vương Nguyệt Bán vỗ vai Giáo sư Dương như anh em tốt, nhưng lực tay có chút nặng nhẹ không đều: “Bây giờ cụ thể tình hình thế nào còn chưa biết, ông đừng có vội vàng hy sinh thế.

Tiểu tộc trưởng mà biết để ông làm thế thì cậu ấy buồn lắm đấy.” Gia Cát Thanh gật đầu: “Giáo sư Dương, giảm thiểu những hy sinh không cần thiết cũng là chìa khóa để chúng ta giành được thắng lợi lớn nhất.” Bên cạnh, Vương Nguyệt Bán sờ sờ cái cằm hai ngấn của mình, hơi do dự nói: “Nhưng cái này quả thật cho tôi một cảm giác...

Nếu xét từ góc độ nhân tình thế thái, tôi thấy không đúng.” Những người xung quanh lập tức vểnh tai lên nghe.

Phan Chí hỏi: “Không hiểu ý anh là gì, bây giờ anh biết bọn họ muốn làm gì rồi đúng không?

Còn cái vụ người sống tế tự gì đó, các người thấy ở đâu vậy, sao tôi không thấy?” Nhìn không gian trống rỗng xung quanh, vẫn là trạng thái cũ, không có gì đặc biệt.

Thực ra có rất nhiều người không hiểu tình hình.

Có kẻ thật sự không nhìn thấy, có kẻ lại không muốn đối mặt nên trốn tránh, không thèm nhìn.

Đúng kiểu tinh thần tự lừa dối mình.

Thế nhưng Vương Nguyệt Bán cũng giống Giáo sư Dương, không nói gì cả, chỉ nhìn và chờ đợi chuyện xảy ra.

Phan Chí tặc lưỡi một cái, vỗ mạnh vào lưng Vương Nguyệt Bán mắng: "Cứ úp úp mở mở làm gì, có gì thì nói mau." Cái lưng dày rộng của Vương Nguyệt Bán phát ra một tiếng đét khô khốc, sau đó hắn cười giả lả: "Vậy tôi nói nhé, tôi thấy không ổn, cũng chỉ là một phỏng đoán thôi.

Chuyện này chính là như Giáo sư Dương nói, hiện tại đã có người nhìn ra rồi, phải dùng người sống tế tự chúng ta mới rời khỏi đây được, nếu không thì tất cả chết dí ở đây." Chuyện này đã ảnh hưởng đến chính mình, những người phía sau đều chạy cả tới.

Người sống tế tự, ai cũng có khả năng trở thành vật tế, không cuống lên mới lạ.

Thấy xung quanh đông người hơn, Vương Nguyệt Bán mới nói: "Tất nhiên rồi, cũng không phải ai cũng có thể làm vật tế, bây giờ chúng ta phải tìm ra vật tế này." Lời của Vương Nguyệt Bán khiến Giáo sư Dương hơi ngơ ngác, ông thận trọng nhìn Vương Nguyệt Bán hỏi: "Ý gì đây, vật tế này không phải tôi sao?" Nhìn dáng vẻ hoảng hốt của ông, Vương Nguyệt Bán xua tay: "Không phải ông, bây giờ chúng ta cần tìm ra nó." Mọi người đều mờ mịt, Gia Cát Thanh và Lưu Thương đã không chờ nổi nữa, nhìn Vương Nguyệt Bán gắt: "Đã là anh em thì anh nói thẳng ra đi, làm gì vậy?

Mau nói cho chúng tôi biết, các người phát hiện ra chuyện này thế nào, tại sao lại bảo phải tìm người sống tế tự?" Thấy mọi người đều vây lại, Vương Nguyệt Bán chỉ vào bức tường trống không kia.

“Ở đó có câu trả lời các người muốn, hứa với tôi, chuyện này mọi người đừng vội, đừng để ý, tôi đã có tính toán rồi, đợi tôi trả lời được không?” Lời của Vương Nguyệt Bán làm bọn họ càng sợ hơn, vội chạy tới nhìn bức bích họa phía sau, lập tức đứng hình.

Trên bích họa vẽ rõ mồn một cảnh một người bị ném trực tiếp vào một cái hố không đáy, những người còn lại thì rời đi từ lối đi vừa mở ra.

Mấy người hoảng loạn tột độ.

“Chúng ta không nhìn lầm, quả thực là dùng người sống tế tự, nên mọi người đừng vội, chuyện này chúng ta bàn bạc lại.” Vương Nguyệt Bán lo chuyện này nói ra mọi người sẽ nảy sinh ý đồ riêng thì càng phiền phức.

Không ngờ mấy tên học trò không chịu nữa.

“Bích họa cũng đâu có nói là Giáo sư của chúng tôi, tại sao các người lại bắt Giáo sư qua đó, có phải các người muốn biến chúng tôi thành bia đỡ đạn, làm vật hy sinh để các người có thể rời khỏi đây không?” Mấy người này cảm xúc rất kích động, Gia Cát Thanh nghe vậy lập tức nổi giận: “Các người nói bậy bạ gì đó, nói chuyện nhớ phải biết chừng mực.” Nghe vậy, đối phương cười khẩy: “Chừng mực?

Các người đã quyết định biến chúng tôi thành bia đỡ đạn rồi mà còn đòi chúng tôi phải chừng mực?

Tôi nói cho các người biết, chúng tôi không cần chừng mực gì hết, tôi chỉ muốn mau chóng rời khỏi đây, không cần các người nữa.” Bọn họ sợ chuyện này liên lụy đến mình nên hoàn toàn hoảng sợ rồi.

Gia Cát Thanh trực tiếp túm cổ áo tên đó, lạnh lùng nói: “Nếu đã vậy thì chúng ta không cần tìm nữa, chính là bọn chúng đi, tôi thấy

bọn chúng khá thích làm anh hùng ở đây đấy, vậy để bọn chúng làm đi, hợp lý quá còn gì." Biết hắn đang nói lẫy nhưng những người xung quanh vẫn cuống lên, sợ hắn làm thật, liền vội vàng can ngăn: "Đừng quậy nữa, mau rời khỏi đây thôi." "Các người làm vậy tôi sợ lắm rồi, nhanh lên đi, đừng nói nữa." Giáo sư Dương sợ người của mình thật sự làm chuyện không nên làm, liền vội vàng kéo người về.

"Giáo sư Dương, người ta định đem chúng ta đi nộp mạng kìa, ông không sợ sao?" Giáo sư Dương xua tay, hỏi ngược lại: "Nếu thật sự muốn mạng của chúng ta, tại sao họ phải dốc toàn lực bảo vệ chúng ta?

Lúc nãy trực tiếp diệt chúng ta chẳng phải họ có thể thừa cơ chạy thoát sao?" Giáo sư Dương cuối cùng cũng thông minh được một lần, nói tiếp: "Tiểu tộc trưởng Diệp Phàm yên tâm để chúng ta tới đây trước chính là tin tưởng chúng ta có thể tin cậy lẫn nhau.

Lấy tín nhiệm để đổi lấy tín nhiệm." Thấy mọi người xung quanh tản ra, cả nhóm không thảo luận chuyện này nữa.

Giáo sư Dương đến bên cạnh mấy người kia, khép nép nói: "Tôi biết người của mình nói năng không đúng mực, mọi người đừng chấp, chuyện này là lỗi của tôi, tôi sẽ ra ngoài dạy dỗ lại bọn họ." Vương Nguyệt Bán không để tâm chuyện này, nhìn đối phương hỏi: "Lúc trước ông nói ông thấy vật tế chính là ông, tại sao vậy, ông nhìn ra từ chỗ nào?" Biết rõ vị giáo sư này chắc chắn đang che giấu điều gì đó, Vương Nguyệt Bán cau chặt mày, lạnh lùng lên tiếng: "Chắc chắn là có vấn đề, vấn đề rất lớn." Hắn quay sang nhìn giáo sư Dương: "Chúng tôi cảm thấy người đó không phải là ông.

Ông không nói ra, đến lúc tế tự sai lễ vật, tất cả chúng ta đều không ra ngoài được, mọi thứ coi như bỏ đi, ai cũng phải chết, ông hiểu không?".

Thấy hắn gay gắt, mọi người cũng sốt ruột phụ họa: "Nói cách khác, ông cũng không muốn người của mình mất mạng một cách vô ích chứ?".

Thấy tình hình căng thẳng, giáo sư Dương vội vàng giải thích: "Tôi cũng không muốn như vậy nên mới bảo mình sẽ xuống đó.

Tôi từng thấy loại hình này trong kinh thư cổ tịch, tôi biết nó có ý nghĩa gì." Nhìn bộ dạng cái gì cũng biết của ông ta, Vương Nguyệt Bán lắc đầu: "Ông chẳng biết cái gì cả, đừng ở đây nói nhảm nữa, tin tôi đi, chuyện này không đúng đâu." Giáo sư Dương bị Vương Nguyệt Bán chặn họng đến nghẹn lời.

Ông nhận ra lần này Vương Nguyệt Bán thực sự nổi giận, nhưng hắn vẫn đang kiềm chế, chưa bộc phát hoàn toàn cơn lôi đình mà chỉ mới lộ ra một chút lửa giận mà thôi.

Trong lúc mấy người đang tranh luận, Hắc Hùng bước tới, nhìn quanh với vẻ kỳ quái rồi hỏi: "Có gì đó không đúng, sao các anh đều ở đây, còn đội trưởng của chúng tôi đâu?".

Thiếu người sao?

Nghe vậy, mọi người vội vàng chạy ra ngoài, lòng đầy nghi hoặc. "Trương Cường vừa nãy chẳng phải còn ở đây sao?

Vừa quay đi một cái đã biến mất rồi?".

Mọi người đứng dậy, tỏa ra tứ phía tìm kiếm.

Căn phòng nhỏ thế này, liếc mắt một cái là thấy hết, sao có thể không tìm thấy được?

Nhận thấy tình hình bất ổn, Vương Nguyệt Bán đi tới gần, cẩn thận nói: "Không đúng, không lẽ người đã đi ra ngoài rồi?". "Không đời nào, ra ngoài thì đi đâu được?".

Thấy chuyện không lành, mấy người định rời đi tìm kiếm thì bỗng có người kêu lên: "Trương Cường, anh mau ra đây đi, đừng đùa nữa!".

Nhưng phía bên này không có bất kỳ phản hồi nào của Trương Cường, hắn ta đã hoàn toàn biến mất tăm hơi. "Mọi người nhìn cái này đi!".

Đột nhiên có người phát hiện ra điểm bất thường ở phía xa, Vương Nguyệt Bán quay người lại: "Hóa ra là ở đây." Phía sau họ, một cửa hang xuất hiện, bên trong đen ngòm, không nhìn rõ có thứ gì. "Đội trưởng!".

Thấy mấy người lao tới, Vương Nguyệt Bán mới phản ứng kịp, dẫn mọi người đến gần.

Nhận thấy tình hình không ổn, hắn lên tiếng: "Các cậu tự xem mà làm, cứu người lên đã, còn chuyện tế tự các cậu nói, chắc tôi còn phải nghiên cứu thêm." Ở một bên, Triệu Trạch Minh vốn im lặng nãy giờ đang nhìn chằm chằm về một hướng, ánh mắt u tối khó đoán, không biết đang tính toán điều gì.

Lưu Bác Văn tò mò nhìn cậu ta, vì cậu không đọc được cảm xúc hiện tại của Triệu Trạch Minh.

Bình thường cảm xúc của học bá này rất dễ đoán, hầu như đều viết hết lên mặt, nhưng giờ đây Lưu Bác Văn cảm thấy mình hoàn toàn không nhìn thấu được nữa. "Học bá, xin hãy cho biết suy nghĩ của cậu?".

Nói đoạn, Lưu Bác Văn quan sát biểu cảm của Triệu Trạch Minh, thầm nghĩ: Chẳng lẽ học bá cũng 'đổi đầu' (thay đổi tính cách) rồi?

Vương Nguyệt Bán đi ngang qua cũng dừng bước nhìn cậu thanh niên này.

Triệu Trạch Minh lên tiếng: "Phóng sinh đài dùng để làm tế tự?

Chẳng phải ngay từ đầu đây đã là một nghịch lý sao?".

Nghe đến đây, đối phương bật cười: "Đã gọi là phóng sinh, sao có thể còn tế tự được, chắc chắn là nhầm rồi.

Chương 650

Nhưng cái này rốt cuộc dùng để làm gì?".

Thấy tình hình có vẻ lạ, bọn họ đều hiếu kỳ vây quanh. "Đúng thế, đã là phóng sinh thì sẽ không dùng người sống tế tự, chẳng có ý nghĩa gì cả." Nghe thấy tiếng của Triệu Trạch Minh, mấy cậu sinh viên thực tập đều tự giác coi cậu ta là đồng loại, lần lượt vây quanh, tỏ thái độ muốn lấy Triệu Trạch Minh làm trung tâm.

Hiện tại vấn đề đã vượt quá nhận thức của họ, mấy người đứng đó đều không dám ho he.

Khi Triệu Trạch Minh định tiến tới chạm vào bích họa, mấy người kia lo lắng ngăn cản: "Cậu đừng chạm vào, xảy ra chuyện bây giờ!".

Triệu Trạch Minh chỉ vào một hình vẽ được cho là 'tế tự người sống': "Các người thấy người bị ném vào trong đó thì cho là tế tự sao?".

Thấy vậy, mấy người kia càng sốt ruột: "Cậu đừng có nói mấy lời đó nữa.

Rốt cuộc là thế nào, Triệu Trạch Minh, chúng tôi chỉ biết tin cậu thôi đấy?". "Rất đơn giản, các người nhìn xem trên người kẻ bị gọi là vật tế có cái gì?".

Nghe vậy, mấy người cầm thiết bị chiếu sáng soi kỹ, hồi lâu sau mới lên tiếng: "Đó là dây thừng.". "Chính xác, là dây thừng." Giáo sư Dương đã đi tới, nhìn họ đầy thắc mắc, dây thừng thì sao chứ? "Nếu là tế tự người sống, người ta chắc chắn sẽ không tự nguyện, tại sao lại không trói lại?".

Triệu Trạch Minh xua tay: "Nhưng tế tự là tín ngưỡng, bích họa

vẽ ra là để hậu nhân giữ vững tín ngưỡng, chắc chắn phải là tự nguyện mới được.

Dù không tự nguyện thì cũng phải vẽ ra sao cho giống như tự nguyện, đúng không?".

Đến lúc này, mọi người mới vỡ lẽ. "Vậy nghĩa là đây không phải tế tự, thế họ đang làm gì?". "Đúng vậy, họ thực sự đã ném người vào cái hang này." Lúc này, cửa hang giống như một hố đen, lặng lẽ nhìn mọi người như muốn nuốt chửng tất cả. "Đội trưởng Trương đã tỉnh chưa?

Tôi nghĩ anh ấy chắc hẳn phải biết gì đó.".

Triệu Trạch Minh vốn im hơi lặng tiếng bấy lâu nay đột nhiên đưa ra ý kiến, mọi người đương nhiên rất coi trọng.

Hắc Hùng thấy đội trưởng của mình vẫn hôn mê bất tỉnh thì lo lắng hỏi: "Đội trưởng của chúng tôi sẽ không sao chứ?".

Vương Nguyệt Bán đã tiến hành kiểm tra ngay từ đầu, xác định đối phương không có vấn đề gì mới lên tiếng: "Các cậu yên tâm đi, không sao đâu, tôi kiểm tra rồi, chỉ là hôn mê thông thường thôi, lát nữa là tỉnh.".

Lời nói của Vương Nguyệt Bán có trọng lượng nhất định nên mọi người đều tin tưởng, họ quay lại nhìn Trương Cường.

Cái hang này tại sao đột nhiên xuất hiện, họ không biết, nhưng có thể chắc chắn chuyện này liên quan đến Trương Cường. "Có phải đội trưởng Trương vô tình đụng trúng cơ quan mở cửa hang không?".

Trên livestream, rất nhiều người nảy sinh hiếu kỳ, bàn luận xôn xao. "Nãy giờ mải chú ý mấy người kia, không để ý chỗ này có người mở cơ quan.". "Chắc ai cũng vậy thôi, người đứng ngay cạnh còn chẳng phát hiện ra, huống chi là chúng ta.". "Thế giờ có xuống không,

hang lộ ra rồi, đội trưởng Trương thì không biết bao giờ mới tỉnh, nếu trong thời gian ngắn không tỉnh thì tính sao?". "Đừng có miệng quạ đen, người ta chẳng bảo rồi sao?

Không có việc gì đâu, chỉ là ngất đi thôi, đừng cuống.". "Sao mà không cuống được, rốt cuộc là chuyện gì các người không rõ sao?

Tôi thì đang mù tịt đây, rốt cuộc là thế nào thế?".

Hiện tại không còn cách nào khác, Vương Nguyệt Bán và mọi người đi tới gần cửa hang, cúi đầu nhìn xuống với vẻ kỳ quái. "Cái hang này nhìn tình hình xung quanh chắc là do nhân tạo.

Hiện tại tình hình khá đặc biệt, cụ thể là thế nào vẫn chưa rõ, tóm lại chuyện đã phơi bày ra đây, các người tự giải quyết đi." Vương Nguyệt Bán thấy đám giáo sư Dương vẫn khăng khăng chuyện tế tự thì lười lý luận, quay sang hỏi Triệu Trạch Minh: "Này cậu em, cậu thấy nên giải quyết thế nào?".

Triệu Trạch Minh thản nhiên đáp: "Không sao, cứ xem tình hình đã, em vẫn chưa nghĩ ra rốt cuộc là thế nào, phải chờ đội trưởng Trương tỉnh lại mới được, cứ đợi thêm chút nữa." Hai người đang nói chuyện thì phía bên kia đã xảy ra xô xát. "Tôi xem đứa nào dám động thủ, đúng là điên rồi!".

Nghe thấy tiếng động, Vương Nguyệt Bán vội vàng chạy qua xem náo nhiệt: "Làm cái gì đấy?

Không phân biệt được lúc này là lúc nào à?".

Tâm trạng Vương Nguyệt Bán có chút khó chịu, chuyện này không giải quyết được khiến hắn trở nên nóng nảy. "Đội trưởng Trương không phải bị chọn làm mục tiêu tế tự đấy chứ, nếu không sao lại vào trong hang?

Nếu thật sự như vậy thì tính sao đây?". "Tôi nghĩ nếu đúng là vậy,

đội trưởng Trương nhất định sẽ tự nguyện xung phong thôi.". "Cho nên tuyệt đối không được để đội trưởng Trương biết chuyện này!".

Mấy cậu sinh viên thực tập có lẽ vì quá căng thẳng và sợ hãi nên bàn tán không chút kiêng dè, đều lọt hết vào tai Vương Nguyệt Bán.

Hắn đứng sau mấy thanh niên đó, dùng đầu gối hích nhẹ vào lưng họ như bậc tiền bối, sau đó nhỏ giọng cảnh cáo: "Sợ người khác không nghe thấy hả?". "Động não thì phải dùng cho đúng hướng.".

CPU của mấy cậu sinh viên lập tức xoay chuyển sang hướng khác: "Bàn gia, chẳng lẽ ngài muốn tự mình...". "Á!".

Cậu sinh viên vừa thốt ra câu đó lập tức bị ngắt lời bởi một tiếng tát giòn giã và một tiếng hét thảm.

Lòng bàn tay Vương Nguyệt Bán dày và đầy lực, thịt ở lòng bàn tay rất săn chắc, trông như đã luyện Thiết Sa Chưởng đến tầng thứ 9 vậy. "Còn nghĩ vớ vẩn nữa là tôi đánh người đấy.".

Chàng trai bị tát đang xoa xoa bả vai, mếu máo nói: "Bàn gia, ngài đánh rồi còn đâu.".

Nhìn Vương Nguyệt Bán đang đắc ý ngắm nghía bàn tay mình, cậu sinh viên kia tự chèn thêm âm thanh trong đầu: "Cú tát này của ta mang theo công lực bốn mươi năm, không biết ngươi có đỡ nổi không.".

Nghĩ đoạn, cậu ta không khỏi rùng mình.

Cùng lúc đó, nghe lời đám thực tập sinh nói, Vương Nguyệt Bán giả vờ gật đầu: "Nếu đã phải chọn người sống tế tự, vì đại cục, chúng ta nên cân nhắc những ai mà sự biến mất của họ gây ảnh hưởng ít nhất đến công việc.".

Nói đoạn, Vương Nguyệt Bán nhìn về phía cậu thực tập sinh vừa mới hay suy diễn bằng ánh mắt đầy thâm ý: "Cho nên chắc chắn

không thể là đội trưởng Trương.". "Cũng không thể là tôi.". "Vậy sẽ là ai đây?".

Chương 651

Khi nói câu này, mắt Vương Nguyệt Bán nhìn chằm chằm vào cậu thực tập sinh.

Rõ ràng, đáp án nằm ngay đó.

Đương nhiên, Vương Nguyệt Bán không thực sự định lấy đám thực tập sinh này đi tế tự.

Nhưng nhân lúc Trương Cường - kẻ thực sự sẽ cam tâm tình nguyện hy sinh - chưa tỉnh lại, việc răn đe tất cả những người có mặt cũng không phải là điều xấu. "Đơn giản thôi, tôi còn phải bảo vệ mọi người ra ngoài, người bên phía chúng tôi đều rất lợi hại, nếu chúng tôi có chuyện gì thì không ai bảo vệ các cậu, sao mà ra ngoài được đúng không?". "Giáo sư Dương và mọi người có kiến thức, rất giỏi, đều có ích cả.".

Vương Nguyệt Bán lạnh lùng nhìn cậu ta: "Cho nên cậu em ạ, ích lợi lớn nhất của cậu bây giờ là đừng có gây thêm rắc rối cho công việc của chúng tôi.".

Nói đến nước này, đối phương hoàn toàn sợ hãi.

Chàng trai trẻ liên tục gật đầu, đáp lại nhanh chóng vì sợ chậm một bước sẽ bị coi là vô dụng: "Bàn gia nói đúng!". "Em sẽ tích cực tự quản lý bản thân thật tốt!".

Nhìn bộ dạng đó, Vương Nguyệt Bán gật đầu, trở lại hình tượng người anh tốt bụng quen thuộc, cười híp mắt nói: "Thế mới đúng chứ.". "Kẻ thức thời mới là tuấn kiệt.".

Nói xong, Vương Nguyệt Bán lại bắt đầu quan sát xung quanh.

Tuy rằng hắn không sợ mấy thứ này, cũng tuyệt đối không làm

như lời 'đe dọa' đám thực tập sinh hay suy diễn lung tung kia, nhưng vấn đề lớn nhất hiện giờ là hắn thực sự chưa tìm ra manh mối nào. 'Mộ trong mộ' ở Đại Việt vẫn còn quá hiếm.

Vốn dĩ cổ mộ đã không nhiều, xác suất xuất hiện mộ trong mộ chắc chắn chưa tới một phần trăm.

Xây mộ của mình lên trên âm trạch của người khác, chẳng phải công đức mấy chục năm trước đó sẽ tan thành mây khói sao?

Thậm chí tài liệu về ngôi mộ này cực kỳ ít ỏi.

Thông tin ít ỏi cộng với việc hắn chưa có kinh nghiệm về mộ trong mộ khiến cục diện hiện tại trở nên bế tắc và mông lung.

Nhưng không ngờ là, vị Tiểu tộc trưởng nhà hắn hiện tại có video ghi lại cảnh đi đổ đấu (trộm mộ) tổng cộng mới chỉ có ba lần, mà cả ba lần đều đụng phải mộ trong mộ.

Chẳng lẽ đây chính là thiên tuyển chi tử (người được trời chọn)?

Vương Nguyệt Bán thực sự nể phục cái xác suất này.

Hắn không tôn trọng khoa học, cũng chẳng nể phục xác suất, hắn chỉ nể phục cái 'mệnh' của Tiểu tộc trưởng nhà mình.

Nhưng nghĩ lại Tiểu tộc trưởng là tộc trưởng một tộc, cấu hình ngôi mộ thế này cũng không có gì đáng ngạc nhiên nữa.

Trong lúc Vương Nguyệt Bán đang cảm thán như vậy, các thành viên khác cũng giữ im lặng.

Những lời nửa thật nửa giả của Vương Nguyệt Bán ban nãy đã có tác dụng răn đe nhất định, nên giờ không ai bàn tán gì nữa.

Không gian lập tức trở nên yên tĩnh.

Ở phía xa, Quan Cấn đã im lặng từ lâu.

Sau khi mở đèn, anh ta không đưa ra thêm ý kiến nào.

Một phần là vì hiện tại chưa cần thiết phải ra tay.

Trong lúc chưa có manh mối, việc tham gia vào cuộc thảo luận hay tranh luận chỉ làm tình hình thêm hỗn loạn.

Thứ hai là vì trong lòng anh ta có một linh cảm kỳ lạ.

Linh cảm này một mặt đến từ trực giác của một 'trung khuyển', mặt khác đến từ dòng máu không thể giải thích được.

Nơi này chắc chắn đã có người từng tới.

Khi tìm thấy cơ quan mở đèn, Quan Cấn đã biết điều đó.

Thời gian thuốc súng cháy ở chỗ đó thực ra không lâu, người từng đến đây chỉ đi trước họ không đầy hai tuần.

Nhưng anh ta không tài nào nghĩ ra, với những cơ quan mật thất được gia cố tầng tầng lớp lớp thế này, kẻ đó làm sao vào được đây, rồi tìm thấy chỗ này, và liệu có còn sống sót ở đây hay không.

Và một người mà anh ta biết rõ không nên có năng lực làm được đến mức độ này.

Quan Cấn nheo mắt lại, cảm giác màn sương mù trước mắt mình lại dày thêm một chút.

Đột nhiên, sự yên tĩnh bị phá vỡ bởi tiếng gọi của Lưu Bác Văn: "Đại ca!". "Đại ca, đại ca!

Cuối cùng cũng liên lạc được với anh!

Mọi người vẫn ổn chứ?".

Nghe thấy tiếng Lưu Bác Văn, mọi người lập tức dồn ánh mắt về phía cậu ta.

Chỉ thấy Lưu Bác Văn đang nhìn vào màn hình máy quay với vẻ

mặt mừng rỡ.

Các thành viên đội khảo cổ tuy chưa tận mắt nhìn thấy hình ảnh trong máy quay, nhưng nghe thấy tiếng gọi của Lưu Bác Văn, trái tim lơ lửng bấy lâu cũng được hạ xuống.

Các thành viên của Thất Đao cũng lập tức đứng dậy hoặc đi thẳng về phía Lưu Bác Văn.

Mặc dù trước đó khi đối phó với đám dơi, họ trông rất ung dung, nhưng lúc này khi nghe tin về Diệp Phàm, trên mặt ai nấy đều ít nhiều lộ vẻ bồn chồn, có lo lắng, có hưng phấn.

Giọng của Diệp Phàm cũng nhanh chóng truyền ra từ thiết bị.

Đầu tiên hắn hỏi với vẻ kỳ lạ: "Bác Văn à, sao cậu lại có biểu cảm đó?".

Sau đó, không đợi Lưu Bác Văn trả lời, hắn hỏi tiếp: "Mọi người vẫn ổn chứ, Quan lão bản có ở đó không?". "Quan lão bản có ở đây!" Lưu Bác Văn trả lời câu hỏi cuối cùng của Diệp Phàm trước.

Nếu là bình thường, cậu ta có lẽ sẽ rất biết ý mà đi tới cạnh Quan Cấn hoặc gọi Quan Cấn lại gần mình.

Nhưng lần này Lưu Bác Văn không phát huy bản lĩnh quan sát sắc mặt thường ngày, mà lại có chút trầm xuống nói với Diệp Phàm qua ống kính: "Đại ca, mọi người đều ổn.".

Vừa nói, cậu ta vừa nhìn về phía Trương Cường - người vừa bị coi là vật tế và hiện vẫn đang hôn mê.

Cậu ta cũng không biết trạng thái của Trương Cường lúc này có được coi là ổn hay không.

Nhưng cậu ta biết chắc một điều, nếu lúc nãy ở đây không có Vương Nguyệt Bán và những kỳ nhân dị sĩ mà đại ca mang tới, đội

trưởng Trương có lẽ đã thực sự bị các thành viên đang kích động đẩy lên tế đàn lần nữa.

Và điều đáng sợ nhất khi nghĩ kỹ lại là, với tư cách là người trong cuộc, thậm chí là nạn nhân, Trương Cường tuyệt đối sẽ không cảm thấy bất mãn.

Anh ta sẽ cam tâm tình nguyện tự hy sinh.

Trong trạng thái đó, cảm xúc đầu tiên của các thành viên chắc chắn sẽ là mình đã được cứu, chứ không phải là đội trưởng Trương đã hy sinh vì họ.

Chương 652

Càng tích tụ nhiều cảm xúc như vậy, giá trị của sự hy sinh sẽ dần trở nên nhỏ bé.

Mà nếu ngay cả giá trị của sự hy sinh cũng trở nên nhỏ bé, thì nhân tính sẽ là một thứ cực kỳ nực cười.

Lưu Bác Văn rất sợ phải nhìn thấy cảnh tượng đó.

Vì vậy, một người vốn hoạt bát như cậu ta, trong cuộc tranh luận vừa rồi, ngoại trừ nói vài câu với Triệu Trạch Minh ra thì không giao lưu với bất kỳ ai khác.

Cậu ta đã nhận ra sự bất ổn của sự việc, nhưng lại không nói rõ được là bất ổn ở đâu.

May mắn thay, hiện tại Diệp Phàm cuối cùng đã liên lạc lại với họ.

Cảm giác an toàn mong manh của Lưu Bác Văn cũng theo đó mà được lấp đầy khi nhìn thấy gương mặt của Diệp Phàm.

Sau khi có lại cảm giác an toàn, sự uất ức ập đến như vũ bão.

Lưu Bác Văn gần như muốn chui tọt vào màn hình để kể cho Diệp Phàm nghe những gì vừa xảy ra. "Đại ca, bao giờ anh mới tới đây?". "Phía bên em...".

Nói đến đây, Lưu Bác Văn chú ý thấy trạng thái hiện tại của Diệp Phàm trong màn hình.

Hắn đang thở dốc, lồng ngực phập phồng dữ dội.

Rõ ràng có thể thấy Diệp Phàm lúc này không còn ở bãi cát vàng mù mịt sắp chôn sống bọn họ lúc nãy nữa.

Hiện tại, đại ca của cậu ta dường như đang ở trong một không gian không lớn lắm.

Mặc dù Diệp Phàm vẫn đang giữ góc quay tự sướng như lần trước, và theo lý mà nói thì góc quay này không thấy được nhiều bối cảnh xung quanh, nhưng nhìn thấy ngay cạnh Diệp Phàm là một bức tường, trần mộ phía trên cũng không xa, Lưu Bác Văn vẫn có thể phán đoán được đại ca mình đang ở trong một không gian khá hẹp.

Cậu ta chợt nhận ra rằng khi họ đang chiến đấu với nguy cơ ở đây, thì đại ca ở nơi khác cũng có chiến trường của riêng mình.

Anh ấy vẫn như lời đã hứa từ đầu, đang cố gắng chạy về phía họ.

Lưu Bác Văn nén lại nỗi uất ức, nhanh chóng chuyển sang quan tâm Diệp Phàm: "Đại ca, bên anh vẫn ổn chứ?". "Lúc nãy em mãi không liên lạc được với anh, khán giả trong livestream cũng không thấy được hình ảnh bên anh.".

Trong video, Diệp Phàm quan sát xung quanh rồi nói: "Bên tôi không sao, sẽ cố gắng đến đó sớm nhất có thể.". "Cậu vừa nói gì, bên đó xảy ra chuyện gì sao?".

Trong video, biểu cảm của Diệp Phàm lộ rõ sự căng thẳng.

Giọng điệu của hắn không còn vẻ thong thả như lúc nãy nữa.

Thực ra, một Diệp Phàm như thế này họ rất ít khi thấy.

Trong mắt họ, đại đa số thời gian Diệp Phàm đều ung dung tự tại, đối mặt với bất cứ chuyện gì cũng rất thong dong.

Thậm chí đối mặt với những nguy cơ mà họ coi là thảm họa diệt vong, Diệp Phàm vẫn luôn giữ trạng thái vân đạm phong khinh.

Thế nhưng khi lo lắng cho những người bình thường như họ, Diệp Phàm lại có thể bộc lộ biểu cảm căng thẳng chân thành đến thế.

Lưu Bác Văn quay đầu nhìn lại đội ngũ của mình.

Trong cả gian mộ, bất kể là nhân viên đội khảo cổ chính thức, hay những kỳ nhân dị sĩ do đại ca mang tới, hay các thành viên đội bảo vệ, và cả nhân viên tổ livestream...

Những thành viên vừa nãy còn ngồi dưới đất nghỉ ngơi trong tuyệt vọng, chỉ cần còn tỉnh táo, tất cả đều đã đứng dậy.

Vô số ánh mắt đổ dồn về phía Lưu Bác Văn.

Nhìn những đôi mắt ấy, Lưu Bác Văn bỗng có ảo giác như những người lầm đường lạc lối bỗng nhiên tỉnh ngộ.

Và gần như ai cũng đang đầy hy vọng thì thầm thảo luận: "Tốt quá rồi, là Tiểu Diệp tộc trưởng.". "Tiểu Diệp tộc trưởng giờ đã tới đâu rồi nhỉ?". "Tiểu Diệp tộc trưởng không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi.". "Tốt quá, thật là tốt quá!

Sao mà lại tốt thế này chứ?". "Vốn từ nghèo nàn thế sao?".

Lưu Bác Văn cũng vội quay lại nhìn thiết bị, nói: "Không sao đâu đại ca, bên này không có việc gì lớn.". "Chỉ là mọi người đều rất nhớ anh, đại ca ạ." Nói đến đây, mũi Lưu Bác Văn bỗng cay cay.

Diệp Phàm trong video gật đầu.

Có vẻ như nghe ra chút nghẹn ngào trong giọng nói của Lưu Bác Văn, giọng của Diệp Phàm cũng trở nên ôn hòa hơn, hắn nói: "Ừ, tôi cũng rất nhớ mọi người.". "Tin rằng chúng ta sẽ sớm gặp nhau thôi, tôi sẽ đưa mọi người về nhà.".

Diệp Phàm vừa dứt lời, một giọng nói khác lại vang lên từ thiết bị. "Phải đấy Tiểu Diệp tử, anh cũng nhớ món thịt heo xào ớt xanh mẹ làm lắm rồi!". "Lần này về phải làm một chầu thịt heo xào ớt xanh cho đã đời mới được.".

Sau câu nói của Hắc Liên Tĩnh là một tiếng nhổ nước bọt.

Vì trong màn hình chỉ có Diệp Phàm nên Lưu Bác Văn không biết chuyện gì đang xảy ra.

Nhưng ngay sau đó cậu ta đã rõ.

Giọng nói mất kiên nhẫn của Giải Vũ Thần truyền ra từ thiết bị: "Còn nhổ trước mặt tôi nữa là tôi bắt anh tự nhặt lên mà ăn đấy.".

Lưu Bác Văn cùng khán giả livestream và các thành viên đội khảo cổ đang nghe tiếng Diệp Phàm đều đoán được đại khái chuyện gì.

Trong đầu họ không hẹn mà cùng hiện lên một khung cảnh: Mấy người vừa thoát ra từ đống cát đang đứng cạnh nhau với bộ dạng lấm lem.

Hắc gia sau khi nói xong câu vừa nãy chắc là bị cát chui vào miệng, nên mới quay sang một bên nhổ cát ra.

Mà hướng đó, "không may thay" lại chính là hướng của Giải lão bản.

Giọng của Hắc Liên Tĩnh lại vang lên: "Giải lão bản, anh không thấy tôi ăn lại chỗ đó còn kinh tởm hơn sao?".

Nghe câu này, mặt Lưu Bác Văn hiện lên vẻ không nỡ nhìn thẳng.

Cậu ta thực sự không ngờ câu nói kia lại có thể đáp trả như vậy.

Một câu nói của Hắc Liên Tĩnh không chỉ khiến Lưu Bác Văn cảm thấy một luồng ớn lạnh, mà khán giả trong livestream cũng thấy đồng cảm sâu sắc.

Màn hình dày đặc bình luận lập tức trở nên vui vẻ nhờ sự xuất hiện của Diệp Phàm và cuộc đối thoại giữa Hắc Liên Tĩnh và Giải Vũ Thần.

Chương 653

"Không hổ danh là anh!

Hắc gia!". "Tại sao Hắc gia vừa xuất hiện đã khiến tôi cười sảng thế này!". "Vãi chưởng, trong đầu tôi có hình ảnh luôn rồi, cứu tôi với!". "Giải lão bản kiểu: Ta mặc kệ, ta sẽ ra tay.". "Tiểu Diệp tộc trưởng chúng em cũng nhớ anh lắm hu hu!". "Tốt quá!

Nghe bảo đã liên lạc lại được với Tiểu Diệp tộc trưởng là tôi yên tâm xem tiếp rồi đúng không?". "Không hiểu sao mới vắng bóng một lát mà tôi thấy Tiểu Diệp tộc trưởng hình như lại đẹp trai hơn rồi!". "Người đàn ông này sao đến thở dốc cũng đẹp thế nhỉ!". "Nhân lúc giờ ít người, chuẩn bị sẵn cái bao tải nhỏ thân yêu của tôi thôi.". "Bạn lầu trên chỉ có thể tự dùng bao tải gói chính mình lại rồi gửi đến trước mặt Tiểu Diệp tộc trưởng thôi.". "Tỉnh lại rồi sẽ có chuyện gì xảy ra nhỉ?". "Đoán bừa là tỉnh lại cái thấy ngay Hắc gia đang cười híp mắt với mình.". "Tôi đoán tỉnh lại sẽ thấy thanh Kinh Trập đang phát ra ánh sáng tím xanh.". "Tỉnh lại sẽ thấy Hắc gia cười híp mắt bảo: Chúc mừng em, giờ em đã biến thành con gái rồi nhé!". "Fan Hắc gia xác nhận đây đúng là chuyện lão ấy sẽ làm.".

Cùng lúc đó, tại hiện trường cổ mộ.

Lưu Bác Văn có chút không nỡ nhìn thẳng mà quay đầu sang một bên.

Nhưng rất nhanh sau đó, giọng nói của Giải Vũ Thần lại vang lên trong thiết bị: "Tôi chỉ thông báo thôi, không phải hỏi cảm nhận của anh.".

Lưu Bác Văn không nhịn được, nhân lúc Hắc Liên Tĩnh không thấy, lén giơ một ngón tay cái tán thưởng cho Giải Vũ Thần.

Tuy nhiên, cũng giống như Giải Vũ Thần không bận tâm việc Hắc Liên Tĩnh dùng lời lẽ để chọc ngoáy mình, Hắc Liên Tĩnh cũng chẳng màng việc Giải Vũ Thần đe dọa.

Trong thiết bị, Hắc Liên Tĩnh lại cười hai tiếng rồi nói: "Thì chẳng phải tôi đang quan tâm đến cảm nhận của Giải lão bản sao?".

Tuy cuộc đối thoại của hai người nghe có vẻ không mấy thân thiện, nhưng cách họ tương tác lại khiến các thành viên đội khảo cổ yên tâm.

Điều này chứng tỏ những người đi cùng Diệp Phàm, ít nhất là lúc này, không hề rơi vào tuyệt cảnh.

Nếu họ cũng rơi vào tình cảnh không lối thoát và bế tắc như bên này, tuyệt đối sẽ không dùng giọng điệu trêu đùa như vậy để nói chuyện với đồng đội.

Trong tình huống đó, con người ta một là sẽ cực kỳ đoàn kết để cùng sinh tồn, hai là sẽ vì lợi ích cá nhân mà trở nên cực kỳ chia rẽ.

Cả hai trạng thái này Lưu Bác Văn đều đã thấy trong đội ngũ hiện tại của mình.

Rất nhanh sau đó, trong màn hình truyền đến một giọng nói thanh lãnh nhưng có thể nghe ra sự ôn nhu: "Diệp Phàm.". "Người đó tỉnh rồi.".

Cùng lúc đó, Quan Cấn cũng đi tới cạnh Lưu Bác Văn, hỏi: "Diệp Phàm tìm tôi sao?".

Lưu Bác Văn lúc này mới nhớ ra, trước khi mải than khổ, câu hỏi của đại ca đúng là có hỏi Quan lão bản có ở đó không.

Cậu ta vội vàng lấy lại tinh thần, nói với Diệp Phàm qua ống kính: "Đại ca!

Quan lão bản tới rồi.".

Sau đó, Lưu Bác Văn đứng cạnh Quan Cấn, nói: "Quan lão bản, anh nói chuyện với đại ca đi.".

Quan Cấn gật đầu, lịch sự nói lời cảm ơn rồi cúi xuống cùng Lưu Bác Văn nhìn vào màn hình thiết bị.

Thấy Diệp Phàm trong màn hình có vẻ thực sự bình an vô sự, trái tim vốn đang thấp thỏm của Quan Cấn bỗng chốc được xoa dịu một cách kỳ diệu.

Sự an ủi này một mặt đến từ việc người mạnh mẽ có thể đưa họ thoát khỏi khốn cảnh vẫn bình an, mặt khác lại đến từ chính bản thân Diệp Phàm.

Gạt bỏ mọi thứ sang một bên, chỉ là bản thân Diệp Phàm thôi.

Không quan trọng Diệp Phàm có mạnh mẽ hay không, cảm giác này giống như một phản ứng tự nhiên theo bản năng.

Dường như đó là tâm lý của một đứa trẻ trong hoạn nạn gặp được người mình tin tưởng nhất.

Còn một phần nữa vẫn đến từ linh hồn 'trung khuyển' trong cơ thể anh ta.

Trung khuyển tuy được gọi là trung khuyển, nhưng không phải với ai cũng vẫy đuôi.

Ngược lại, những người mà trung khuyển có thể tin tưởng còn ít hơn cả các loài chó thông thường.

Huống chi, Quan Cấn cảm nhận được trong linh hồn trung khuyển này không chỉ có sự tin tưởng, mà còn có một loại thân cận khó diễn tả bằng lời.

Vì cảm giác này, Quan Cấn - người vốn đã lộ thực lực và trở nên

có chút phù phiếm trước mặt Gia Cát Thanh - lại một lần nữa trở nên nhu hòa.

Anh ta mỉm cười với Diệp Phàm trong màn hình.

Mặc dù anh ta biết với góc nhìn hiện tại, Diệp Phàm không thể thấy được biểu cảm này của mình. "Sao thế Tiểu Diệp tộc trưởng, còn đặc biệt gọi tôi một chuyến.". "Có phải lâu không gặp nên nhớ tôi rồi không?".

Quan Cấn ban đầu không định thêm câu cuối cùng đó, nhưng không biết vì tâm trạng gì, ma xui quỷ khiến thế nào anh ta vẫn trêu chọc Diệp Phàm một chút.

Sau đó Quan Cấn mới phản ứng lại, cảm thấy mình chắc là cậy Diệp Phàm không có mặt ở đây, mà dù có ở đây cũng chẳng làm gì được mình.

Thứ hai là cậy Trương Khải Linh và Hắc Liên Tĩnh - mấy vị đại phật kia - không có mặt, nên cũng chẳng ai làm gì được mình.

Có thể nói hoàn cảnh hiện tại tuy vô cùng căng thẳng, nhưng đối với những chuyện khác lại thoải mái lạ thường.

Diệp Phàm nghe thấy tiếng của Trương Khải Linh thì quay đầu lại nhìn.

Quan Cấn không biết cái người mà Trương Khải Linh bảo 'tỉnh rồi' là ai.

Hiện tại anh ta đã có thể xác định qua giọng nói rằng Diệp Phàm, Trương Khải Linh, Hắc Liên Tĩnh và Giải Vũ Thần đều không có vấn đề gì, vẫn luôn tỉnh táo.

Đi cùng Diệp Phàm còn có mấy người nữa, nhưng rất nhanh anh ta đã loại trừ được Lê Thốc và Bạch Hạo, vì trong thiết bị cũng nhanh chóng truyền đến tiếng của hai người này.

Đầu tiên là Lê Thốc có chút sốt ruột ngăn cản: "Chị Bạch, chị... chị đừng có ra tay nữa, chị làm thế là ấn chết người ta đấy!".

Chương 654

Giọng của Bạch Hạo lập tức vang lên: "Ái chà, cậu đừng có ở đây vướng chân vướng tay.". "Tôi từng học cấp cứu ở câu lạc bộ rồi, tôi có chừng mực, đợi cậu lên đại học cũng sẽ có cơ hội học thôi.".

Lê Thốc lại hỏi: "Mọi người toàn lấy người thật ra dạy học à?".

Bạch Hạo thản nhiên đáp: "Tất nhiên là không, đây là hồi sức tim phổi, phải hô hấp nhân tạo.". "Nụ hôn đầu của chị làm sao có thể hiến dâng trong lúc dạy học như thế được?". "Chúng tôi dùng mô hình người bằng nhựa.". "Cậu yên tâm đi, xương người cứng hơn nhựa nhiều.".

Tiếp đó, Quan Cấn nghe thấy một trận lôi kéo, dường như Lê Thốc cuối cùng đã dùng biện pháp vật lý để ngăn chặn hành vi này của Bạch Hạo.

Ở một bên, Triệu Trạch Minh cũng đang thực hiện suy luận giống như Quan Cấn.

Sau khi loại trừ những người kia, cậu ta chỉ còn lại một lựa chọn duy nhất.

Triệu Trạch Minh vội vàng tiến tới, lo lắng hỏi: "Giáo sư Bạch không sao chứ?!".

Nhưng rất nhanh, giọng của Bạch Trường Minh cũng truyền ra: "Tỉnh rồi, nhưng vẫn chưa có ý thức gì cả.".

Cậu thợ ảnh đi theo Tiểu Triệu lên tiếng: "Hay là cho ông ấy uống hớp nước?

Nhuận môi một chút?" Cho đến khi tiếng của Bạch Trường Minh và nhiếp ảnh gia Tiểu Triệu vang lên trong thiết bị, sắc mặt của Quan

Cấn, Triệu Trạch Minh cùng Lưu Bác Văn lập tức trở nên nghiêm túc.

Quan Cấn và Triệu Trạch Minh vốn đã đang tính toán xem người vừa "tỉnh lại" kia rốt cuộc là ai, còn Lưu Bác Văn thì đơn thuần là nhạy cảm với các con số.

Khi tiếng của tất cả những người mà họ đã biết đều xuất hiện trong khung hình, có thể đưa ra kết luận rằng người này vốn không thuộc về đội ngũ của họ!

Trong ngôi mộ này, vẫn còn người khác!

Triệu Trạch Minh và Lưu Bác Văn lúc này cực kỳ tâm đầu ý hợp.

Cả hai nhất trí cho rằng trong khoảng thời gian ngắn ngủi Diệp Phàm tách khỏi họ, hắn thế mà đã tìm thấy lão già Từ Phúc kia!

Bởi vì dưới sự giúp đỡ của Diệp Phàm, Trương Khải Linh cùng với Thất Đao của Cửu Môn do họ dẫn dắt, phải tốn bao công sức mới vào được đây.

Nếu nơi này còn có người thứ hai có thể tiến vào, thì ngoài lão Từ Phúc vốn luôn lẩn trốn trong lịch sử ra, họ thật sự không nghĩ ra được ai khác.

Nhưng Quan Cấn lại có một dự cảm khác.

Dự cảm này có liên quan đến việc Diệp Phàm đặc biệt hỏi anh có ở đó hay không.

Rất nhanh, trong màn hình, Diệp Phàm quay đầu nhìn thoáng qua, dường như đang xác nhận tình hình của "người vừa tỉnh".

Tiếp đó, màn hình chỗ Diệp Phàm lại di chuyển.

Có vẻ như hắn đang cầm máy quay để di chuyển, đồng thời chuyển chế độ "tự sướng ngớ ngẩn" đối diện với chính mình sang góc nhìn bình thường.

Cùng lúc đó, các thành viên khác nghe thấy tiếng của Diệp Phàm cũng tìm đến thiết bị livestream gần nhất, nhìn vào hình ảnh Diệp Phàm truyền về.

Lúc này, không còn tự sướng nữa, Diệp Phàm đã quay lại môi trường xung quanh mình.

Đúng như Lưu Bác Văn phán đoán ban đầu, nơi họ đang ở là một không gian rất nhỏ hẹp, thậm chí còn hẹp hơn cả đường hầm mà Lưu Bác Văn nghĩ lúc đầu.

Đây dường như là một không gian khép kín hình khối, rộng khoảng bằng một phòng ngủ phụ.

Toàn bộ không gian tuy không có đèn trường minh như trong mộ thất, nhưng vì diện tích nhỏ nên dùng đèn pin của họ cũng có thể soi thấu.

Những người đang xem livestream chú ý thấy tường bao quanh Diệp Phàm được xây bằng những phiến đá màu xanh.

Những phiến đá này không có hình chữ nhật quy củ.

Nhìn từ khe hở giữa các phiến đá, hình dạng của chúng không có quy luật nào, gần như toàn bộ đều là đa giác không đều cạnh, không đều góc.

Nhưng kỳ lạ ở chỗ, dù vậy, những phiến đá này thế mà vẫn có thể ghép lại với nhau một cách khít khao.

Ngay cả những khe hở lớn cũng được lấp đầy bằng một loại chất lỏng màu trắng, trông có vẻ rất chắc chắn sau khi đông đặc.

Thế nhưng, cảm giác kỳ quái mà nó mang lại chính là từ những phiến đá đa giác bất quy tắc này.

Ở một bên, Vương Nguyệt Bán hít một hơi, suýt xoa một tiếng.

"Thật là kỳ quái." Vương Nguyệt Bán nói đoạn lại ghé sát vào thiết bị mình đang xem, nhìn kỹ lại.

Đi bên cạnh gã, cậu thực tập sinh vừa bị gã giáo huấn nhỏ giọng hỏi: "Bàn gia, có gì kỳ quái ạ?

Có phải ngài cũng thấy người mới xuất hiện kia kỳ quái không?" Vương Nguyệt Bán đáp: "Không phải, Tiểu tộc trưởng còn chẳng thấy người đó kỳ quái, ý tôi là cái không gian này, phong cách kiến trúc rất lạ." Thực tập sinh hỏi: "Là vì nó quá nhỏ ạ?" Nói cũng lạ, tuy vừa rồi bị Vương Nguyệt Bán mắng cho một trận, nhưng về bản chất, cậu ta không sợ gã.

Có vẻ như từ tận xương tủy, cậu ta tin rằng Vương Nguyệt Bán là người tốt.

Vương Nguyệt Bán sờ cằm bảo: "Đây là loại đá gì?

Tại sao phải xếp chồng lên nhau như thế này?

Những phiến đá vuông vức đối với chủ nhân ngôi mộ cổ này khó tìm lắm sao?

Hắn đến cả Mãng Thần giữ mộ còn tìm được, lẽ nào lại không tìm được mấy phiến đá vuông vắn?" Thực tập sinh gãi đầu đoán: "Lẽ nào đây là một loại phong cách kiến trúc cổ đại mà chúng ta vừa mới khai quật được?

Kiểu mỹ thuật chắp vá?" Vương Nguyệt Bán nhìn cậu ta một cái rồi lắc đầu.

Thực tập sinh thấy ánh mắt đầy thâm ý của Vương Nguyệt Bán, cảm giác điều gã phủ nhận không chỉ đơn giản là cái suy đoán này của mình.

Nhưng cậu ta không muốn tự chuốc nhục nhã nên không hỏi thêm hàm nghĩa sâu xa của cái lắc đầu đó là gì.

Vương Nguyệt Bán tự mình nói tiếp: "Bốn bức tường này trông như một khối đá lớn bị đập vỡ, sau đó lại được ghép lại vậy.

Đó là một khối đá chuyên dụng." Thực tập sinh bỗng nhiên vỡ lẽ: "Đúng rồi Bàn gia!

Em cũng nghĩ thế!" Vương Nguyệt Bán thầm nghĩ: Thôi đi ông tướng, cậu mà nghĩ thế cái nỗi gì, chẳng phải vừa rồi còn đang đoán mò là phong cách kiến trúc mới phát hiện sao?

Nhưng Vương Nguyệt Bán không nói thẳng ra, vì trong màn hình, Tiểu tộc trưởng nhà gã đã bắt đầu lên tiếng.

Cùng lúc đó, Diệp Phàm cũng hướng ống kính về phía một người đang nằm trên mặt đất. "Quan lão bản, anh nhìn xem, đây có phải người anh muốn tìm không." Nhìn thấy người đang nằm đó, mọi người có những phản ứng khác nhau.

Đầu tiên là Lưu Bác Văn và Triệu Trạch Minh, cả hai nhìn người đàn ông trung niên nằm trên đất, trong đầu không tự chủ được mà nảy ra cùng một câu hỏi: Từ Phúc trông như thế này sao?

Tuy người này trông không còn trẻ, nhưng đối với Từ Phúc mà nói, liệu có phải là quá trẻ không?

Còn Vương Nguyệt Bán thì kinh ngạc thốt lên: "Sao ông ta lại ở đây?" Sắc mặt của Quan Cấn đứng cạnh Lưu Bác Văn và Triệu Trạch Minh thì càng khó coi hơn.

Nghe thấy Diệp Phàm rõ ràng là đang hỏi mình, Quan Cấn nhất thời không thể nói nên lời.

Môi anh run rẩy một lát mới thốt ra được: "Phải...

Chương 655

cảm ơn cậu, Tiểu Diệp tộc trưởng, ông ấy hiện giờ thế nào rồi?" Triệu Trạch Minh và Lưu Bác Văn lập tức quay đầu nhìn Quan Cấn, ánh mắt tràn đầy chấn kinh.

Quan lão bản thế mà lại quen biết Từ Phúc?!

Trên màn hình, khán giả cũng gửi một loạt dấu hỏi và dấu chấm than. "Vãi chưởng!

Chuyện gì thế này, tôi vừa hóng được cái drama gì đây?" "Ai mà hiểu được, đang lúc chèo thuyền Quan - Diệp thì lại hóng được cái biến kinh thiên động địa thế này." "Đừng có hoang đường quá chứ, Quan lão bản quen Từ Phúc sao?" "Trời ơi?

Người này là Từ Phúc à?

Từ Phúc hơn hai ngàn tuổi rồi, thật sự có thể trẻ thế này sao?" "Ông này là Từ Phúc?

Trông có vẻ chẳng có chút khả năng phản kháng nào." "Tôi có một ý tưởng táo bạo." "Tôi hiểu cái ý tưởng táo bạo của ông rồi, nếu lão già Từ Phúc đã đến mức này, hay là chúng ta..." "Đồng ý!" "Vì dân trừ hại." "Tiểu Diệp tộc trưởng, đừng cho Từ Phúc cơ hội nữa!

Cho lão cơ hội cũng chẳng tích sự gì đâu!".

Nhưng Quan Cấn nhanh chóng lên tiếng lần nữa: "Tam thúc của tôi, cậu tìm thấy ông ấy ở đâu?

Ông ấy giờ sao rồi?" Nghe thấy lời Quan Cấn, đầu tiên là Triệu Trạch Minh và Lưu Bác Văn đứng ngay cạnh anh lập tức lộ ra vẻ mặt rớt cả hàm.

Hai người lúc đầu còn liên tưởng người lạ mặt này với những kẻ

xâm nhập có bản lĩnh như đạo tặc, thậm chí còn nghĩ đến việc người này chính là lão Từ Phúc mà Diệp Phàm luôn tìm kiếm và muốn so tài.

Nhưng bây giờ, Quan lão bản thế mà lại nói đây chính là Tam thúc của mình!

Hai người nghĩ nát óc cũng không ngờ được người này lại là người thân của Quan lão bản!

Triệu Trạch Minh và Lưu Bác Văn chấn kinh nhìn Quan Cấn.

Chỉ thấy biểu cảm trên mặt Quan Cấn rất bình tĩnh, dường như việc người thân của mình ở đây không phải là điều gì quá bất ngờ.

Ở bên kia, tâm cơ của Gia Cát Thanh và Vương Nguyệt Bán cộng lại có khi còn nhiều gấp mười lần các thành viên khác trong đội khảo cổ hiện tại.

Cho nên ngay từ đầu họ đã chú ý đến hành vi của Quan Cấn.

Đặc biệt là sau khi Quan Cấn thực sự bộc lộ thực lực thật sự, hai người này càng thêm khẳng định.

Quan Cấn đồng hành cùng họ, ngoài đại kế hoạch Song Long Tộc trưởng ra, chắc chắn còn có toan tính riêng.

Hiện giờ, thấy Tiểu tộc trưởng nhà mình tìm thấy Tam thúc của Quan Cấn, cả hai ngoài sự chấn kinh ra thì lại cảm thấy không quá bất ngờ.

Thậm chí, kết quả này còn khiến cho những hành vi giống như phản diện đứng sau màn của Quan Cấn suốt dọc đường trở nên hợp lý hơn nhiều.

Sự xuất hiện của Tam thúc Quan Cấn ngược lại khiến hai người này hiện giờ tin tưởng Quan Cấn hơn.

Đặc biệt là Vương Nguyệt Bán.

Trước khi tìm thấy Tiểu tộc trưởng nhà mình, gã vốn thường xuyên cùng Tam thúc của Quan Cấn hợp tác xuống mộ.

Trong quá trình hợp tác, với tiền đề là không xâm phạm quyền lợi sống và sức khỏe của người sống, họ đã không ít lần mấp mé bên lề pháp luật.

Ý nghĩ đầu tiên của Vương Nguyệt Bán lúc này là không hy vọng gặp Tam thúc của Quan Cấn ở đây, càng không hy vọng gặp ông ta trong trạng thái trông có vẻ không được thông minh cho lắm như thế này.

Vương Nguyệt Bán nhỏ giọng nghi hoặc hít một hơi, thầm nghĩ: Cái lão này đã mất liên lạc một thời gian rồi, sao tự dưng lại chạy đến đây?

Bình thường nếu gặp nhau trong hoàn cảnh này, dựa vào cái bụng tám trăm cái tâm kế của lão hồ ly đó, dù có đen đến mấy lão cũng nói thành trắng được.

Có khi cuối cùng vị giáo sư già đơn thuần như Bạch viện trưởng còn phải trao cho lão cái giải thưởng tình nguyện viên nhiệt tình ưu tú ấy chứ.

Mình với tư cách là đối tác cũ cũng có thể được thơm lây.

Sau khi ra khỏi ngôi mộ tà môn này, biết đâu mình còn có thêm danh hiệu anh Vương, công dân nhiệt tình của thủ đô.

Thế nhưng, hiện giờ lão hồ ly này trông có vẻ không được thông minh lắm, rất dễ khai báo thành khẩn để được khoan hồng đây.

Nếu lúc gặp mặt lão lại nhận ra mình, chẳng phải mình sẽ bị bắt tại trận luôn sao?

Tuy Vương Nguyệt Bán đã bớt nghi ngờ Quan Cấn, nhưng sự nghi ngờ đó lập tức chuyển biến thành một loại cảm xúc tiêu cực

khác.

Gã bắt đầu lo lắng cho tương lai của mình một cách chưa từng có.

Các thành viên khác của đội khảo cổ, bất kể có quen biết Tam thúc của Quan Cấn hay không, đều nhìn Quan Cấn với ánh mắt chấn kinh.

Khán giả trong phòng livestream cũng đã bùng nổ ngay khi thân phận Tam thúc của Quan Cấn được tiết lộ: "Vãi thật!

Chuyện gì thế, đây không phải Từ Phúc sao?" "Đây có phải Từ Phúc hay không quan trọng gì, quan trọng là đây thế mà lại là Tam thúc của Quan lão bản!" "Tam thúc của Quan lão bản sao lại bị phát hiện ở đây?

Lẽ nào đi tiền trạm cho cháu trai mình à?" "Tôi có một ý tưởng táo bạo, liệu có phải Từ Phúc đã bắt người nhà Quan lão bản để đe dọa Tiểu Diệp tộc trưởng không?" "Điểm xuất phát của suy luận thì tốt, nhưng lần sau đừng xuất phát nữa." "Suy luận đừng có hoang đường quá." "Tôi thì hy vọng Tam thúc của Quan lão bản bị bắt đến để đe dọa Tiểu Diệp tộc trưởng rồi sau đó được cứu, chứ tôi thật sự không muốn Tam thúc là người xấu đâu." "Nói thật, tôi thấy Tam thúc với Quan lão bản, xét riêng ngoại hình thì thật sự không giống chú cháu lắm." "Tôi nghĩ cũng đừng nên quá bi quan, Quan lão bản lợi hại như vậy, chắc chắn người nhà của anh ấy cũng không phải hạng tầm thường, Tam thúc có năng lực vào được đây chứng tỏ ông ấy cũng có bản lĩnh!" "Trời ơi, tôi đột nhiên nhớ ra, Tiểu Diệp tộc trưởng trước đó khi còn ở trên mặt đất đã nói nơi này có người từng đến!" "Tiểu Diệp tộc trưởng nói đúng rồi!" "Nhưng Tiểu Diệp tộc trưởng nói là, người đến đây trước có ý định khiến bầy kiến bò về phía họ cơ mà.".

Nhất thời, khán giả trong phòng livestream bắt đầu bàn tán xôn xao.

Cậu thực tập sinh lúc nãy vẫn đi cạnh Vương Nguyệt Bán nhỏ

giọng hỏi: "Bàn gia, ý của ngài là ngài có quen Tam thúc của Quan lão bản ạ?" Vương Nguyệt Bán nhân lúc Tam thúc của Quan Cấn trông có vẻ chưa tỉnh táo hẳn, vội vàng lắc đầu nguầy nguậy bảo: "Không quen không quen.

Tôi sao có thể quen Tam thúc của Quan lão bản được chứ.

Không quen, Bàn gia tôi đây là người làm ăn chân chính, là công dân nhiệt tình của thủ đô khóa 39 đấy." Thực tập sinh đăm chiêu gật đầu.

Cùng lúc đó, Lưu Bác Văn cũng ghé sát màn hình nhìn kỹ.

Thật ra suy nghĩ của cậu ta cũng giống hệt khán giả.

Nhìn người đàn ông trên màn hình, Lưu Bác Văn lại quay đầu nhìn Quan Cấn để so sánh.

Chỉ thấy người đàn ông trên màn hình lúc này đang ngây người mở to mắt, trông như vừa mới tỉnh dậy sau một giấc ngủ dài, vẫn chưa biết chuyện gì đang xảy ra.

Thế nhưng dù ánh mắt của ông ta hiện giờ trông có vẻ không thông minh lắm, nhưng cách một lớp màn hình vẫn có thể truyền đến một loại tinh anh và tàn nhẫn khiến người ta không rét mà run.

Trông hoàn toàn giống như một tên trùm thổ phỉ.

Còn biểu cảm của Quan Cấn tuy là chấn kinh, nhưng lại không giấu nổi vẻ nho nhã thư sinh trên người.

Cho nên trong lúc anh chấn kinh vì người lạ này thế mà lại là Tam thúc của mình, anh cũng chấn kinh vì họ thế mà lại có quan hệ chú cháu.

Cùng lúc đó, trong khung hình, Diệp Phàm cũng khua tay trước mắt Tam thúc của Quan Cấn: "Tam gia, ông có thấy tay cháu không?

Có nghe thấy cháu nói gì không?" Tầm mắt của Tam thúc Quan Cấn di chuyển theo vị trí tay của Diệp Phàm một chút, sau đó gật đầu máy móc.

Không chỉ có Tam thúc, mà tầm mắt của Quan Cấn đang xem video cũng mạn mạn di chuyển theo tay của Diệp Phàm.

Sự tình có chút kỳ quái khiến anh hơi mất tập trung.

Sau khi thấy Tam thúc, Quan Cấn cảm thấy sự lo âu của mình càng nghiêm trọng hơn.

Diệp Phàm cũng trả lời câu hỏi của Quan Cấn: "Chúng tôi tìm thấy Tam gia trên đường đi.

Trạng thái của ông ấy hiện giờ vẫn chưa hồi phục hoàn toàn.

Tam gia chắc hẳn đã bị tế đàn chọn trúng, tôi có cách giải quyết nên không có gì đáng ngại.

Chương 656

Chuyện cụ thể thế nào, sau này hai chú cháu gặp mặt hãy nói kỹ." Nói đoạn, Diệp Phàm thu tay lại.

Nghe thấy lời giải thích này của Diệp Phàm, mắt các thành viên đội khảo cổ càng mở to hơn. "Tế tự?!" Mấy người đồng thanh kêu lên kinh ngạc.

Cái tế tự mà Diệp Phàm nói, bên họ cũng vừa mới trải qua mà!

Chẳng phải bây giờ Trương Cường chính là nạn nhân của tế tự sao!?

Diệp Phàm không hề biết các thành viên đội khảo cổ bên này đã trải qua những gì, đơn thuần nghĩ rằng họ chỉ kinh ngạc vì chuyện tế tự, nên tự nhiên đáp lại: "Đúng vậy, là một loại tế tự.

Đây cũng là một chuyện khác mà tôi muốn nói với mọi người." Ở bên cạnh, Hắc Hùng vốn luôn túc trực bên Trương Cường đang hôn mê lập tức bàn giao đội trưởng của mình cho đồng đội chăm sóc, sau đó sải bước đi tới bên cạnh Lưu Bác Văn.

Trước khi Diệp Phàm nói tiếp, anh ta sốt sắng lặp lại câu hỏi một lần nữa: "Tiểu Diệp tộc trưởng, ngài nói là tế tự đúng không?

Ngài vừa bảo ngài có cách giải quyết tình huống này phải không?" Diệp Phàm nhận ra tiếng của Hắc Hùng, cũng ý thức được tâm trạng cấp bách của anh ta, liền nói: "Đúng là tế tự.

Hắc Hùng ca, mọi người gặp phải chuyện gì ngoài ý muốn sao?" Diệp Phàm lập tức nghĩ đến người có khả năng nhất khiến Hắc Hùng lo lắng như vậy: "Hắc Hùng ca, có phải Trương đội trưởng xảy ra chuyện gì không?" Hắc Hùng vội vàng lắc đầu: "Đội trưởng của

chúng tôi chắc không có việc gì lớn, nhưng hiện giờ trạng thái cũng không tốt lắm." Nghe thấy câu này, Bạch Trường Minh đang ở cùng Diệp Phàm lập tức lo lắng: "Cái gì?

Trương đội trưởng gặp chuyện sao?

Đồng chí Hắc Hùng, anh nói chi tiết xem tình hình Trương đội trưởng hiện giờ thế nào.

Những người khác vẫn ổn chứ?" Hắc Nhãn Kính ở bên cạnh cười khẽ hai tiếng, an ủi Bạch Trường Minh: "Bạch giáo sư, ngài cứ tạm thời đừng lo lắng chuyện bên đó.

Bên đó ít nhất vẫn còn Gia Cát và Quan lão bản, nếu thật sự có chuyện thì họ đã nói ngay từ đầu rồi." Bạch Trường Minh thở dài gật đầu.

Nói là không lo thì tuyệt đối không thể nào.

Ông vừa mới cùng Diệp Phàm trải qua những kiếp nạn gần như thập tử nhất sinh!

Vì vậy, ông cũng biết mức độ đáng sợ của ngôi mộ cổ này, nên mới lo lắng như vậy sau khi nghe tin tình hình Trương Cường không được tốt.

Đồng thời, Hắc Hùng cũng không thật sự muốn kể lại tỉ mỉ chuyện vừa xảy ra bên mình cho Diệp Phàm nghe.

Một là vì làm vậy chắc chắn sẽ rất lãng phí thời gian, hai là vì bản thân anh ta cũng không muốn nhắc lại cảnh tượng lòng quân tan rã lúc nãy.

Anh ta thậm chí không dám tưởng tượng nếu không có Vương Nguyệt Bán cùng vài người khác khéo léo xoay xở, tiếp theo sẽ xảy ra thảm họa nhân tính như thế nào.

Sau đó, Hắc Hùng tóm tắt ngắn gọn những điểm chính của chuyện họ vừa trải qua cho Diệp Phàm.

Diệp Phàm yên lặng lắng nghe.

Hắc Hùng còn chưa nhận được câu trả lời của Diệp Phàm thì tiếng của Lê Thốc và Bạch Hạo đã vang lên.

Lê Thốc kinh ngạc bảo: "Cái gì?

Trương đội trưởng cũng trúng kế rồi sao?" Bạch Hạo nối tiếp ngay sau đó: "Đừng có hoang đường quá mà, loại đá quái dị đó trong mộ thất này thế mà vẫn còn cái khác sao?" Bên này, Hắc Hùng cùng tất cả thành viên đội khảo cổ đều nghe ra được ẩn ý.

Câu nói của Lê Thốc và Bạch Hạo có nghĩa là Diệp Phàm và những người khác trước đó đã trải qua chuyện giống như họ vừa gặp phải.

Hơn nữa nhìn trạng thái hiện giờ của nhóm Diệp Phàm vẫn còn khá thong thả, chứng tỏ đối phương đã giải quyết được nguy cơ mà họ đang đối mặt.

Mọi người đều vì thế mà khẽ thở phào nhẹ nhõm, nhưng đồng thời cũng cảm thấy vô cùng kỳ diệu.

Đối với họ, nguy cơ suýt chút nữa đẩy họ vào tuyệt lộ lại được Diệp Phàm và Trương Khải Linh giải quyết xong rồi!

Nhưng đồng thời, mọi người cũng ý thức được quá trình này không thể vì thời gian ngắn mà bị coi là đơn giản.

Bởi vì nếu quá trình này thực sự dễ dàng như những gì Diệp Phàm và mọi người ở đầu dây bên kia thể hiện, thì Diệp Phàm tuyệt đối không thể không truyền đạt bất kỳ thông tin nào cho họ suốt nửa ngày trời.

Ngay trước khi cuộc "gọi video" này của Diệp Phàm gọi tới, thậm chí họ đã từng nghĩ rằng sẽ không thể liên lạc lại với Diệp Phàm nữa.

Cho nên quá trình này chắc chắn chứa đầy gian nan hiểm trở, chính vì vậy Diệp Phàm đến tận bây giờ mới liên lạc được với họ.

Quan Cấn nhìn Hắc Hùng đang chấn kinh, sau đó bình tĩnh lên tiếng hỏi: "Tiểu Diệp tộc trưởng, trước đó các cậu đã gặp phải tình huống tế tự nào sao?

Ý cậu là Tam thúc của tôi cũng đã trải qua cuộc tế tự này rồi?

Bên phía chúng tôi, Trương đội trưởng dường như cũng trải qua tế tự tương tự.

Từ lúc chúng tôi cứu anh ấy lên, Trương đội trưởng luôn ở trong trạng thái hôn mê bất tỉnh.

Có cách nào giải quyết hoặc cải thiện tình hình hiện tại không?" Hắc Hùng nghe những câu hỏi rành mạch của Quan Cấn, tuy anh ta cũng rất quan tâm đến sự an nguy của đội trưởng nhà mình, nhưng những gì Quan lão bản nói đã quá rõ ràng, hoàn toàn không cần anh ta phải bổ sung thêm gì nữa.

Vì thế Hắc Hùng đã chuẩn bị sẵn một hơi trong cổ họng, nhưng cuối cùng chỉ có thể ậm ừ một tiếng sau một hồi lâu ấp úng.

Diệp Phàm cũng nhanh chóng trả lời câu hỏi của Quan Cấn.

Hắn nói vấn đề quan trọng nhất đối với các thành viên đội khảo cổ lúc này: "Hắc Hùng ca, chỉ cần Lão Thanh còn ở đó, Trương đội trưởng sẽ không có nguy hiểm đến tính mạng.

Anh không cần lo lắng." Rất nhanh, Gia Cát Thanh lập tức đi tới trước thiết bị của Lưu Bác Văn, nói: "Tiểu tộc trưởng, tôi đây.

Cần tôi làm gì không?" Nghe thấy tiếng Gia Cát Thanh, Diệp Phàm

lập tức nói: "Sở dĩ Trương đội trưởng hiện giờ cứ hôn mê bất tỉnh một cách bí ẩn là vì cuộc tế tự này là tế hồn.

Mà bản chất của tế hồn chính là sự thoát ly của khí trong bản thân.

Lão Thanh, việc cậu cần làm bây giờ là giữ khí của Trương đội trưởng ở lại trong không gian này, sau đó từ từ thu nhỏ không gian phong bế, trả khí lại vào cơ thể Trương đội trưởng." Gia Cát Thanh lập tức hiểu ra vấn đề, dưới chân anh ta lập tức xuất hiện một vòng sáng màu xanh lam.

Vòng sáng này khuếch tán với phạm vi rất lớn. "Tứ bàn hòa hợp." Sau đó, xung quanh toàn bộ mộ thất nơi họ đang đứng, trong nháy mắt như được thêm hiệu ứng kỹ xảo, bốn phía dựng lên những thứ giống như tường ánh sáng.

Những thứ như tường ánh sáng này bao vây cả bốn phía và đỉnh đầu của họ.

Cùng lúc đó, trong thiết bị, Diệp Phàm vẫn không quên nhắc nhở: "Lão Thanh, nhớ dưới chân nữa." Gia Cát Thanh sững người một thoáng, sau đó mỉm cười hất tay xuống dưới.

Lúc này, họ đã hoàn toàn bị lớp bình chướng như tường ánh sáng này phong tỏa trong một không gian kín mít.

Có điều lớp tường ánh sáng này chỉ hiện lên trong tích tắc rồi ẩn vào trong không khí.

Dựa vào vòng sáng xanh lam dưới chân Gia Cát Thanh vẫn còn đó, mọi người mới có thể phán đoán lớp tường ánh sáng này vẫn tồn tại trong không gian này. "Nếu là tụ khí thì..." Gia Cát Thanh tự nói nửa chừng, sau đó lại quát: "Tốn tự, Truy hồn." Lời Gia Cát Thanh vừa dứt, mọi người liền nhìn thấy vài luồng gió rất mờ nhạt hiện ra quanh người anh ta.

Những luồng gió này hoàn toàn khác với những luồng gió Gia Cát Thanh từng dùng trước đây.

Trước đó khi Gia Cát Thanh dùng gió, cảnh tượng đều rất hoành tráng, đa phần đều dùng gió tạo hình rồng để đạt được mục đích.

Phải nói rằng, Gia Cát Thanh không chỉ theo đuổi hình mẫu một thuật sĩ thực dụng, mà anh ta còn là một thuật sĩ cực kỳ chú trọng tính thẩm mỹ.

Hay nói cách khác, nhiều hành vi của anh ta ngoài mục đích đơn thuần là giành chiến thắng, còn rất chú trọng đến hiệu quả thị giác.

Ví dụ như những luồng phong long hay sa long trước đó.

Những chiêu số này không chỉ có thể chế ngự kẻ thù mà hiệu quả thị giác tạo ra còn vô cùng mạnh mẽ.

Cho nên, khi mọi người thấy quanh thân Gia Cát Thanh hiện ra vài luồng gió cực kỳ khiêm tốn này, nhất thời đều không phản ứng kịp, thậm chí còn tưởng Gia Cát Thanh bây giờ mới chỉ đang ở giai đoạn chuẩn bị.

Chương 657

Ngay cả Quan Cấn đứng cạnh cũng không kìm được quay đầu hỏi một câu: "Lần này sao lại khiêm tốn thế?" Gia Cát Thanh thong thả đáp: "Hiện giờ là cố hồn chứ không phải giết quái.

Chuyện này cũng giống như đồ tể dùng dao bầu, còn phẫu thuật phải dùng dao mổ vậy.

Nếu cảnh tượng quá khoa trương sẽ làm tổn thương đến khí của Trương đội trưởng, hay nói theo cách thông tục là hồn phách." Gia Cát Thanh giải thích như vậy, nhiều thành viên đội khảo cổ đều đã hiểu ra vấn đề.

Hắc Hùng đứng cạnh không khỏi gật đầu tán đồng, dùng giọng điệu vô cùng cảm kích nói: "Vẫn là Gia Cát tiên sinh chu đáo!

Tôi thay mặt Trương đội cảm ơn ngài, Gia Cát tiên sinh!" Gia Cát Thanh mỉm cười bảo: "Muốn cảm ơn thì hãy cảm ơn Tiểu tộc trưởng nhà tôi nhiều hơn đi.

Nếu không phải Tiểu tộc trưởng gọi video báo cho chúng ta biết chuyện gì đang xảy ra, thì Trương đội trưởng mới thực sự nguy hiểm." Vừa nói, Gia Cát Thanh vừa ngẩng đầu nhìn quanh một lượt. "Tóm lại, nơi này quả thực không phải nơi tầm thường.

Ngay cả thủ đoạn tán hồn để tế tự cũng có, thì sau này nếu chúng ta còn gặp phải chuyện gì bất ngờ cũng không có gì lạ." Sau lời nói này của Gia Cát Thanh, sự chú ý của các thành viên đội khảo cổ cũng tập trung trở lại.

Có người tán thưởng Gia Cát Thanh không chỉ bản lĩnh cao cường mà còn suy nghĩ thấu đáo, có người cũng bắt đầu lo lắng vì tình cảnh hiện tại của mình trong ngôi mộ cổ.

Các thành viên Thất Đao ở lại đây cũng đều xốc lại tinh thần.

Ít nhất hiện giờ đối với họ, việc liên lạc được với Tiểu tộc trưởng mà họ ủng hộ đã là một chuyện rất quan trọng.

Tuy nhiên, chỉ có những người ở cùng một mộ thất với Diệp Phàm, có thể trực tiếp nhìn thấy biểu cảm của hắn, mới biết lúc này Diệp Phàm đang lộ ra vẻ mặt có chút lo lắng.

Lúc này, Diệp Phàm đang ngồi xổm trên mặt đất, một tay quay cảnh Tam thúc vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, một tay nhìn hình ảnh dưới ống kính của Lưu Bác Văn.

Hắn nhìn thao tác của Gia Cát Thanh, đôi mày khẽ nhíu lại.

Bởi vì hắn biết rõ, đây chỉ là cách Gia Cát Thanh trấn an các thành viên đội khảo cổ.

Trạng thái thực sự của Gia Cát Thanh lúc này e rằng hoàn toàn không nhẹ nhàng như những gì anh ta đang thể hiện.

Đây chỉ là hình thái đơn giản nhất của Tốn tự Truy hồn, là một phương thức khá tốn thời gian nhưng rất tiết kiệm thể lực.

Hơn nữa, nếu Gia Cát Thanh thực sự còn nguồn năng lượng dự trữ dồi dào thì hoàn toàn không cần dùng phương thức dịu dàng như vậy để giải quyết vấn đề hiện tại.

Diệp Phàm đoán, một mặt là vì khi ở trên sa mạc, bản thân Gia Cát Thanh đã tiêu hao rất nhiều tâm lực, mãi đến bây giờ, trong một trạng thái vốn đã không sung mãn lại bước vào ngôi mộ cổ vốn đặc biệt nhắm vào thuật sĩ này.

Hai yếu tố kết hợp khiến thể lực của Gia Cát Thanh hiện giờ đang thâm hụt nghiêm trọng.

Vì vậy anh ta mới chọn phương thức Tốn tự Truy hồn này để duy

trì thể lực của mình.

Đây không phải là Diệp Phàm suy đoán vô căn cứ, mà là cảm nhận chân thực nhất của bản thân hắn khi cũng sở hữu năng lực của thuật sĩ.

Nhưng Diệp Phàm không vạch trần việc Gia Cát Thanh đang cố gượng để trấn an các thành viên đội khảo cổ, mà nói với anh ta: "Lão Thanh, cậu làm tốt lắm.

Suốt chặng đường này, thật sự vất vả cho cậu rồi." Đặc biệt là đối với Gia Cát Thanh, cảm xúc của Diệp Phàm vô cùng mãnh liệt.

Bởi vì phần thưởng Thiên Ý trao cho hắn trước đó chính là sự đối đãi chân thành của Gia Cát Thanh giữa chừng.

Cho nên Diệp Phàm biết, trong số tất cả các thành viên Thất Đao, chỉ có Gia Cát Thanh – người có đao đã bị vỡ – cũng giống như việc chính hắn làm vỡ đao vậy, bản thân anh ta trong số các thành viên Thất Đao là người ít có cảm giác đồng nhất với thân phận này nhất.

Đối với anh ta, đây chẳng qua là vì đang ở vị trí này nên phải tận nghĩa vụ mà thôi.

Thế nhưng hiện giờ, Diệp Phàm đã có thể cảm nhận rõ ràng.

Với tư cách là một thuật sĩ, Gia Cát Thanh đến ngôi mộ cổ này chắc chắn là người phải bỏ ra nhiều tâm lực nhất ngoài hắn ra.

Đặc biệt là hiện giờ, bên phía họ chỉ có Bạch Trường Minh và nhiếp ảnh gia là hai thành viên gần như không có khả năng tự vệ cần họ bảo vệ, nhưng Gia Cát Thanh hiện giờ lại phải gánh vác sự an toàn tính mạng của phần lớn thành viên đội khảo cổ. "Tin tôi đi, tôi sẽ sớm tìm thấy mọi người thôi." Gia Cát Thanh nghe tiếng Diệp Phàm trong thiết bị, khóe miệng lộ ra chút ý cười nhạt.

Thực tế, cũng giống như Diệp Phàm hiện giờ có thể dựa vào

những gì mình đang trải qua để phán đoán hiện trạng cơ thể của Gia Cát Thanh, Gia Cát Thanh cũng có thể làm được điều tương tự, tận dụng sự tiêu hao thể lực của chính mình trong hoàn cảnh đặc biệt này để suy luận ra tình cảnh của Tiểu tộc trưởng nhà mình.

Diệp Phàm có thể thấu hiểu Gia Cát Thanh, và Gia Cát Thanh cũng có thể thấu hiểu Diệp Phàm.

Anh ta khẽ cười hai tiếng, cũng nói với Diệp Phàm: "Tiểu tộc trưởng, cậu yên tâm, tôi biết ý cậu.

Cậu cũng vậy, vất vả cho cậu đã lặn lội đi tìm chúng tôi." Chỉ một câu nói này của Gia Cát Thanh đã khiến Diệp Phàm hiểu được ý anh ta muốn diễn đạt.

Hai người thông qua thiết bị, dùng những mật ngữ vô cùng đơn giản, lợi dụng sự tin tưởng của các thành viên xung quanh vào thực lực của mình để dành cho đối phương sự quan tâm và dặn dò về mặt sức khỏe.

Cả hai đều ngầm hiểu ý nhau, không nói thêm gì nữa.

Diệp Phàm lại nhanh chóng nói: "Vì ngôi mộ cổ này đang dùng sinh hồn để tế tự, nên tôi nghi ngờ ngôi mộ này đang nuôi dưỡng thứ gì đó.

Hơn nữa nơi này đã có người từng đến, và đã có sinh hồn được hiến tế thành công.

Linh hồn Trương đội trưởng không bị tán hoàn toàn chứng tỏ trong mộ thất của mọi người cũng đã có người từng bị hiến tế rồi.

Cho nên tôi nghĩ, tiếp theo có lẽ sẽ xuất hiện Khôi.

Nếu tình hình không quá nghiêm trọng, hy vọng mọi người khi khống chế được chúng thì hãy giữ toàn thây cho họ.

Đương nhiên, tất cả những điều này đều phải được tiến hành trên tiền đề các vị có thể đảm bảo an toàn tính mạng của chính mình." Quan Cấn nghe vậy khẽ nheo mắt lại.

Do dự giây lát, anh vẫn hỏi: "Tiểu Diệp tộc trưởng, Khôi... là những người đi cùng Tam thúc của tôi sao?" Nghe thấy Quan Cấn đặt câu hỏi này, các thành viên trong đội khảo cổ cũng gần như bừng tỉnh ngay lập tức.

Họ cũng nhận ra mình dường như đã bỏ qua một vấn đề cực kỳ nghiêm trọng.

Đó là sự xuất hiện đầy bí ẩn của nhân vật Tam thúc của Quan lão bản trong cổ mộ này, thậm chí ông ta còn đến sớm hơn họ một bước.

Rốt cuộc ông ta là người tốt hay kẻ xấu?

Thế lực đứng sau giúp ông ta tiến vào cổ mộ thành công đại diện cho chính nghĩa hay tà ác?

Lúc mới biết ngoài họ ra còn có người khác đã vào đây trước, cảm giác đầu tiên của họ là những người này có lẽ là những kẻ trộm mộ có bản lĩnh, hoặc có thể là người của Từ Phúc.

Nhưng hiện tại, Tiểu Diệp tộc trưởng lại nói cho họ biết, người đó là Tam thúc của Quan lão bản.

Trước hết, họ cực kỳ tin tưởng tất cả thành viên trong đội ngũ hiện tại.

Mặc dù suốt dọc đường Quan lão bản có vẻ như đang ẩn giấu thực lực thật sự, nhưng vào những lúc nguy cấp, anh vẫn ra tay bảo vệ họ.

Vì vậy, khi biết người đó là người thân của Quan lão bản, họ tự nhiên nảy sinh tâm lý yêu ai yêu cả đường đi lối về, cho rằng Tam thúc cũng chỉ là một nạn nhân của ngôi mộ này.

Đến khi Quan lão bản lên tiếng hỏi, họ mới lấy lại được lý trí để suy xét vấn đề.

Gạt bỏ mọi tình cảm sang một bên, đây vẫn là một kẻ xâm nhập cổ mộ trái phép.

Theo quy định, khi rời đi, họ phải đưa người này đến cơ quan chức năng để thẩm vấn về mục đích và động cơ thực sự.

Sau đó, dựa trên lời khai và chứng cứ để phán quyết xem người này có vi phạm pháp luật của Đại Việt hay không.

Tuy nhiên, việc tìm kiếm chứng cứ là công tác sau khi rời mộ.

Hiện tại, trước khi kết thúc chuyến khảo cổ, họ cần đưa ra phán đoán sơ bộ về người này.

Chương 658

Vừa rồi Diệp Phàm có nói, nếu gặp Hoạt khôi thì cố gắng để lại toàn thây.

Qua ngữ khí của hắn, mọi người có thể nhận ra hắn không thực sự muốn hủy diệt hoàn toàn Hoạt khôi.

Theo hiểu biết của họ về Diệp Phàm, tuy hắn luôn đối xử ôn nhu với họ và thiện lương với những sinh mạng vô tội, nhưng đối với kẻ địch, hắn lại rất rạch ròi yêu ghét.

Những kẻ cần tiêu diệt, Diệp Phàm chưa bao giờ nương tay.

Nếu những người vào đây trước thực sự là kẻ ác bất chấp thủ đoạn vì lợi ích cá nhân, Diệp Phàm tuyệt đối sẽ không dùng tông giọng tiếc nuối như vậy với thi thể của họ.

Và nếu những người này đi cùng Tam thúc, điều đó chứng minh Tam thúc không phải là đối tượng họ cần phòng bị hay đối phó.

Đó chính là lý do Quan Cấn hỏi Diệp Phàm liệu những Hoạt khôi này có đi cùng Tam thúc của mình hay không.

Tức thì, sự chú ý của mọi người đều tập trung lại.

Họ thậm chí còn cùng Quan Cấn nảy sinh một cảm giác hồi hộp chờ đợi kết quả.

Diệp Phàm dường như cũng hiểu được nỗi lo của Quan Cấn, hắn nhẹ nhàng nói: "Tôi nghĩ đúng là như vậy.

Yên tâm đi, Tam thúc không phải người xấu đâu." Nghe Diệp Phàm nói thế, nắm đấm đang siết chặt của Quan Cấn mới từ từ buông lỏng. "Được, tôi biết rồi, cảm ơn cậu, Tiểu Diệp tộc trưởng.

Tôi cũng có rất nhiều chuyện muốn hỏi ông ấy.

Vậy nên đa tạ cậu đã chiếu cố Tam thúc của tôi." Diệp Phàm, với tư cách là một người xuyên không biết rõ những câu chuyện về những cú lừa giữa Tiểu Tam gia và Tam thúc.

Tuy hiện tại hắn đã hoàn toàn hòa nhập vào thế giới này, nhưng nhớ lại những gì Tiểu Tam gia từng trải qua với ông chú của mình...

đó hoàn toàn có thể viết thành một cuốn sách mang tên "Tiểu Tam gia bị Tam thúc lừa cả đời" luôn ấy chứ!

Với định kiến đó, Diệp Phàm không khỏi cảm thấy thương thay cho Quan Cấn, người lúc này vẫn chưa thể trực tiếp đối chất với Tam thúc.

Hắn an ủi Quan Cấn: "Yên tâm đi Tiểu Tam gia, tôi nhất định sẽ đưa Tam thúc nguyên vẹn đến trước mặt anh." Các thành viên đội khảo cổ nhìn vào thiết bị trên tay Lưu Bác Văn với vẻ mặt đầy cảm động.

Dù qua màn hình họ không thấy được hình bóng hay biểu cảm của Diệp Phàm lúc này, nhưng họ cảm giác như Tiểu Diệp tộc trưởng đang đứng ngay cạnh bên.

Một người như vậy, dù cách xa ngàn dặm vẫn mang lại một cảm giác an toàn và bình tĩnh đến kỳ lạ.

Gặp được người nhà của đồng đội còn hứa sẽ chăm sóc tốt, mà lời hứa của Diệp Phàm thì luôn có giá trị cực cao.

Khán giả trong phòng livestream cũng vì thế mà liên tục bình luận cảm thán: - "Có Tiểu Diệp tộc trưởng đồng hành đúng là vinh hạnh của đời người mà!" - "Tại sao một người có thể vừa mạnh mẽ vừa ôn nhu đến thế?" - "Tôi nghĩ đại khái là vì Tiểu Diệp tộc trưởng quá mạnh nên mới đủ bao dung!" - "Tiểu Diệp tộc trưởng ơi, anh định

'thao túng' trái tim em đến bao giờ!" - "Quan lão bản ra khỏi mộ nhớ đi thăm Niên Niên và Tuế Tuế nhé, thế là anh trở thành người đầu tiên gặp phụ huynh hai bên rồi đấy." - "Ngọa tào, góc nhìn chèo thuyền (CP) này lạ lùng thật đấy." - "Con ơi, cái gì cũng chèo thuyền được chỉ hại con thôi." - "Không hiểu sao lầu trên lại không thích CP Quan lão bản và Tiểu Diệp tộc trưởng nhỉ?" - "Đừng đoán nữa, tôi đoán lầu trên là nick phụ của Hắc gia đấy." - "Nghĩ vậy thì thấy hợp lý hẳn." - "Phát hiện ra điểm mù rồi nhé." - "Ác thật, là fan cứng của Hắc gia, tôi thấy chuyện này đúng là phong cách của lão thật." Trong lúc khán giả đang thảo luận sôi nổi và đội khảo cổ đang cảm động, Quan Cấn cũng mỉm cười.

Gia Cát Thanh và Vương Nguyệt Bán đứng cạnh anh theo bản năng liếc nhìn một cái.

Hai người vốn nhạy bén lập tức nhận ra nụ cười này không phải là nụ cười cảm động như họ tưởng.

Thậm chí, nụ cười này còn khiến họ liên tưởng đến những trùm phản diện sau một âm mưu lớn.

Quả nhiên, sau khi cười xong, Quan Cấn nói: "Cảm ơn cậu, Tiểu Diệp tộc trưởng.

Chỉ cần cho tôi gặp được một Tam thúc còn biết nói chuyện là được rồi.

Nếu có thể, và nếu cậu muốn, cứ giúp tôi đạp lão ấy vài cái.

Tiện thể nhắn lại với lão: Lão hồ ly, lần này để tôi bắt được lão rồi nhé." Nói xong, Quan Cấn lại nở một nụ cười vô hại: "Đa tạ cậu nha, Tiểu Diệp tộc trưởng." Cùng lúc đó, tất cả thành viên đội khảo cổ đều ngã ngửa.

Họ nhìn Quan Cấn với vẻ khó tin: Quan lão bản, chẳng lẽ anh

đang chơi một kiểu 'bán bảo hiểm' lừa đảo mới à?

Phản ứng của Quan Cấn khiến mọi người tại hiện trường và khán giả livestream hoàn toàn không ngờ tới.

Bình luận trên màn hình gần như khựng lại trong chưa đầy một giây.

Có thể tưởng tượng được cảnh tượng hàng triệu khán giả đang ngẩn người trước màn hình.

Bởi vì ai cũng nghĩ đây sẽ là màn chú cháu gặp lại đầy cảm động, hoặc ít nhất là người cháu xác nhận chú mình bình an.

Kết quả cuối cùng lại diễn biến thế này!

Sau khoảnh khắc im lặng, màn hình bình luận bùng nổ: - "Cười chết tôi mất, ai nói cho tôi biết tôi có vừa chuyển kênh không thế?" - "Tôi còn phải phản ứng lại một chút, cảm giác Tam thúc này có khi không phải chú ruột của Quan lão bản đâu." - "'Chú ruột', cư dân mạng thời nay đúng là biết dùng từ." - "Hahaha, Quan lão bản bị tráo người rồi à?

Quan lão bản ôn văn nhã nhặn trước đây đâu mất rồi?" - "Quan lão bản bảo thôi bài ngửa luôn, không diễn nữa, hahaha." - "Quan lão bản ơi, anh đang chơi trò lừa bảo hiểm kiểu mới đấy à?" - "Tôi thấy không giống diễn đâu, đề nghị cơ quan chức năng điều tra xem người thụ hưởng bảo hiểm của Tam thúc có phải Quan lão bản không." - "Đúng là cháu ruột mới làm ra được chuyện này." Cùng lúc đó, Hắc Nhãn Kính đang ở trong mộ cùng Diệp Phàm cũng phì cười thành tiếng.

Hắn tiến lại gần Tam thúc rồi ngồi xổm xuống.

Hắn hơi cúi đầu, kéo kính râm xuống một chút, nhìn qua khe hở phía trên gọng kính với vẻ đầy hứng thú quan sát người đang ngồi ngây ngốc dưới đất.

Sau đó, hắn cười rồi vẫy tay với Diệp Phàm đang cầm thiết bị.

Chỉ là Diệp Phàm không rõ nụ cười không đứng đắn này là dành cho mình hay là cho Quan Cấn đang ở sau ống kính.

Qua thiết bị, Quan Cấn cũng thấy động tác của Hắc Nhãn Kính. "Chào nhé, Tiểu Diệp tử." Nghe câu này, Diệp Phàm mới biết gã này đúng là đang chào mình.

Diệp Phàm lịch sự đáp lại: "Chào anh." Hắc Nhãn Kính rung vai cười, nhìn vào ống kính hỏi: "Tiểu Diệp tử, tôi có ăn ảnh không?" Diệp Phàm nhìn Hắc Nhãn Kính qua màn hình nhỏ.

Chỉ thấy Hắc Nhãn Kính trong bộ đồ da đen bó sát làm nổi bật vóc dáng cao ráo.

Dù đang ngồi xổm nhưng không thấy chút mỡ thừa nào, ngược lại các đường cơ bắp càng thêm săn chắc.

Tuy kính râm và tóc mái đã che đi nửa khuôn mặt, nhưng đường xương hàm lộ ra vẫn cho thấy nhan sắc của hắn, ngay cả theo tiêu chuẩn thẩm mỹ của nam giới, cũng phải trên mười điểm.

Thế nên Diệp Phàm thành thật đáp: "Nhờ kỹ thuật quay phim tinh xảo của tôi nên anh lên hình khá lắm." Hắc Nhãn Kính phối hợp giơ ngón tay cái với Diệp Phàm: "Không hổ là Tiểu Diệp tử, giỏi lắm." Diệp Phàm nhìn Hắc Nhãn Kính, thầm nghĩ nếu trước mặt hắn lúc này không phải mình mà là một đứa trẻ ba tuổi, chắc lão già này cũng dùng chiêu tương tự để dỗ dành.

Thực tế, Diệp Phàm vẫn còn đánh giá quá cao đạo đức của Hắc Nhãn Kính.

Nếu trước mặt hắn là một đứa trẻ ba tuổi (trừ Niên Niên và Tuế Tuế) đang cầm máy quay, tám chín phần mười hắn sẽ tìm cách lợi dụng cái máy quay đó để trục lợi cho mình.

Một mặt Diệp Phàm thầm chê Hắc Nhãn Kính không đứng đắn, mặt khác Hắc Nhãn Kính sau khi xác nhận mình lên hình đẹp đã bắt đầu hành động.

Hắn lại vẫy tay chào vào ống kính: "Chào nhé, Quan lão bản." Thấy Hắc Nhãn Kính chào Quan Cấn, Diệp Phàm cũng im lặng và trở nên nghiêm túc.

Theo hắn biết, Hắc Nhãn Kính và Ngô Tam thúc chắc chắn không chỉ đơn giản là người quen.

Ít nhất họ đều là người của Cửu Môn và đều giao thiệp với cổ mộ.

Hơn nữa trong thời kỳ Sa Hải, Hắc Nhãn Kính theo lý còn là sư phụ của Quan lão bản nữa.

Ban đầu Diệp Phàm cứ ngỡ sẽ gặp một Tiểu Tam gia thời còn ngây thơ, không ngờ giờ đây Tiểu Tam gia đã tiến hóa đến trình độ Quan lão bản rồi.

Hắn không chắc ở thế giới này, trước khi trở thành Quan lão bản thì quan hệ sư đồ với Hắc Nhãn Kính đã tồn tại chưa.

Nếu đúng như hắn biết, việc Hắc Nhãn Kính với tư cách sư phụ muốn liên lạc với Tiểu Tam gia là rất cần thiết.

Diệp Phàm cảm thấy khá an tâm khi thấy Hắc Nhãn Kính hiếm hoi lắm mới chủ động làm một việc nghiêm túc thế này. "Có việc gì không?" Quan Cấn đáp lại qua thiết bị.

Chương 659

Diệp Phàm khẽ nhíu mày, cảm giác ngữ khí này không giống quan hệ sư đồ cho lắm.

Hắc Nhãn Kính giơ năm ngón tay ra trước ống kính: "Năm ngàn tệ, chỉ đâu đánh đó." Diệp Phàm lập tức nheo mắt nhìn Hắc Nhãn Kính.

Hắn chợt nhớ ra điều gì đó.

Dù sao thì người mang khuôn mặt này không chỉ có Ngô Tam thúc, mà còn có Giải Liên Hoàn của Giải gia nữa!

Nếu Hắc Nhãn Kính thực sự ra tay, xác suất đánh trúng Ngô Tam thúc chỉ là một nửa, nửa còn lại có khả năng trúng phải chú của Tiểu Hoa!

Diệp Phàm theo bản năng liếc nhìn Giải Vũ Thần.

Chỉ thấy Giải Vũ Thần đang nhìn Hắc Nhãn Kính với vẻ khinh bỉ.

Đó là sự khinh bỉ dành cho kẻ thừa nước đục thả câu, hoặc là khinh bỉ số tiền vỏn vẹn năm ngàn tệ, chứ không hề có vẻ lo lắng Hắc Nhãn Kính sẽ đánh nhầm chú của mình.

Diệp Phàm nhất thời không phân biệt được là Tiểu Hoa thực sự không biết người này có thể là chú của mình đang đeo mặt nạ, hay là anh cũng có cùng nhu cầu như Tiểu Tam gia?

Với thắc mắc không biết Hắc Nhãn Kính sẽ đánh trúng chú của ai, Diệp Phàm đã dùng kỹ năng của mình một cách hơi 'lãng phí'.

Hắn nhìn vào khuôn mặt đang ngây ngô của Ngô Tam thúc.

Với thực lực hiện tại, hắn có ít nhất năm cách để phân biệt thật giả.

Diệp Phàm chọn cách ít tốn sức nhất là "Tuệ nhãn thức châu".

Trước mắt hắn xuất hiện một màn hình đầy cảm giác tương lai với những dòng dữ liệu nhảy liên tục.

Trên mặt Ngô Tam thúc cũng hiện ra một chuỗi dữ liệu đang tính toán tốc độ cao.

Rất nhanh, Diệp Phàm đã có đáp án: Thật.

Người này chính xác là Ngô Tam thúc hàng thật giá thật.

Về điểm này, chính Diệp Phàm cũng thấy bất ngờ.

Hắn nghi ngờ đây là Giải Liên Hoàn không chỉ dựa vào kiến thức về nhân vật kiếp trước, mà còn dựa trên ký ức của hắn khi gặp Tiểu Hoa lúc nhỏ, Nhị gia cũng từng nói với người đóng giả Tam thúc như vậy.

Vì thế, khi xác nhận đây là Tam thúc thật, Diệp Phàm thực sự kinh ngạc.

Nghĩ đến việc người ở hiện trường là Ngô Tam thúc thật, Diệp Phàm không khỏi lộ ra vẻ kinh ngạc.

Bởi theo ấn tượng của hắn, Giải Liên Hoàn mới thường là người lộ diện làm việc, còn Tam thúc luôn là người thao túng sau màn.

Hiện tại bỗng dưng lộ diện thế này khiến Diệp Phàm thấy hơi lạ.

Giống như người kể chuyện sau cánh gà bỗng nhiên bước ra trước màn ảnh vậy.

Tuy giọng nói và hình ảnh giống hệt tưởng tượng, nhưng nó mang lại cho Diệp Phàm - người vốn là thính giả - một cảm giác rất xa lạ.

Bộ não của Diệp Phàm hoạt động hết công suất.

Hắn suy nghĩ một lát và chỉ nghĩ ra một tình huống duy nhất có

tầm quan trọng tương đương với kế hoạch ban đầu của họ, khiến Giải Liên Hoàn không thể thay thế mà đích thân Tam thúc phải ra mặt.

Đó là việc này chỉ liên quan đến Tam thúc, không liên quan gì đến Giải Liên Hoàn.

Nghĩ vậy, Diệp Phàm thò đầu ra sau máy quay, không nhìn qua ống kính nữa mà nhìn thẳng vào Tam thúc bằng đôi mắt đầy tò mò.

Lúc này, Quan Cấn đã trả lời về vụ làm ăn của Hắc Nhãn Kính: "Hắc gia, tôi biết anh có chừng mực." Sự ngầm đồng ý này khiến Hắc Nhãn Kính xắn tay áo lên, nói với Quan Cấn: "Quan lão bản, anh cứ chờ xem.

Tuyệt đối sẽ trả lại cho anh một Tam thúc tinh thần ổn định, cơ thể khỏe mạnh.

Massage nắn xương là nghề phụ chính tông của Hạt tử tôi đấy." Đúng lúc này, Ngô Tam thúc đột nhiên như hồi quang phản chiếu, ý thức quay lại, não bộ bắt đầu vận hành và cất tiếng hỏi: "Quan lão bản?

Là đại điệt tử của tôi sao?" Tam thúc xoa đầu như đang cố nhớ lại chuyện gì: "Sao tôi lại ở đây, đây là đâu?" Hắc Nhãn Kính nhướng mày sau lớp kính râm, nhìn Ngô Tam thúc diễn trò mất trí nhớ.

Hắn làm bộ khởi động cánh tay như thể sắp ra tay.

Ý đồ là muốn thử xem Ngô Tam thúc có thực sự mất trí nhớ hay không.

Tất nhiên, với hiểu biết của hắn, khả năng Ngô Tam thúc mất trí nhớ lúc này còn khó hơn việc bảo Trương Khải Linh tặng thanh Kinh Trập cho hắn chơi, bảo Giải lão bản xóa sạch nợ cho hắn, hay bảo Tiểu Diệp tử thông suốt tình cảm.

Ba việc đó đối với Hắc Nhãn Kính là khó nhất vũ trụ rồi, nhưng

vẫn dễ hơn việc lão hồ ly này bị mất trí nhớ.

Đương nhiên, hắn gọi Ngô Tam thúc là lão hồ ly không hẳn vì tuổi tác, mà là vì vẻ ngoài già dặn hơn hắn.

Ngô Tam thúc thấy động tác của Hắc Nhãn Kính, quả nhiên bị lộ tẩy, lập tức tỏ vẻ trí tuệ đã quay về.

Ông ta chào hỏi Hắc Nhãn Kính cực kỳ thân thiết: "Đây chẳng phải Hắc gia sao?

Thật khéo quá, sao anh cũng ở đây?

Lần cuối gặp nhau đến giờ đúng là lâu quá rồi!

Nghe nói anh mới tìm được 'mối' mới hả?" Khi Ngô Tam thúc nói đến đây, Diệp Phàm đã lưu ý thấy vẻ tinh quái xẹt qua trong mắt ông ta.

Ông ta nói rất chậm, như thể não bộ đang bị chậm sau khi vừa tỉnh dậy.

Mọi thứ trông cực kỳ bình thường, thuận theo tự nhiên và hợp tình hợp lý.

Nhưng Diệp Phàm nhận ra đó chỉ là diễn xuất cao siêu của Ngô Tam thúc.

Ông ta không hề phản ứng chậm, ông ta đang cố ý chừa khoảng trống cho Hắc Nhãn Kính cắt lời mình.

Từ mà Ngô Tam thúc định nói là "Kuaizi-tou" (Đầu lĩnh/Người cầm đầu).

Đây là tiếng lóng của dân đổ đấu, chỉ người đứng đầu tổ chức hoạt động.

Tam thúc đúng là luôn đảm nhận vai trò đó trong đội.

Ông ta đang ra ám hiệu cho Hắc Nhãn Kính: Nhóc con, nếu cậu dám động vào tôi, nếu dám phanh phui chuyện của tôi, thì hai ta cùng đi ăn cơm nhà nước hết!

Khóe miệng Hắc Nhãn Kính giật giật, lập tức phản ứng lại, nắm lấy tay Ngô Tam thúc lắc mạnh như hai người bạn lâu ngày gặp lại.

Thái độ của hắn xoay chuyển 360 độ, trở nên nhiệt tình đến mức nghiến răng nghiến lợi: "Đúng thế Tam gia!" Hắc Nhãn Kính nhiệt tình cắt ngang lời ông ta đúng như kế hoạch: "Tôi tìm được người mình yêu, sự nghiệp mình yêu rồi!

Tam gia vẫn quan tâm tôi thế sao?

Tôi cứ ngỡ chúng ta chưa thân đến mức đó chứ, thật làm tôi thụ sủng nhược kinh quá!" Đứng bên cạnh, Diệp Phàm có thể thấy Hắc Nhãn Kính đang hơi nghiến răng.

Những câu này gần như được rít qua kẽ răng.

Hơn nữa, Hắc Nhãn Kính rất thông minh khi lợi dụng tốc độ nói chậm của Tam thúc để tách từ "Kuaizi" (mối/đầu lĩnh) thành "Khốc ái" (yêu quý).

Thậm chí trong mắt mọi người ở đây và khán giả livestream, đó đều là lời nói thật lòng: Yêu quý sự nghiệp và yêu quý người.

Chỉ là mỗi người lại có cách hiểu khác nhau về lời thú nhận này của Hắc Nhãn Kính.

Diệp Phàm một lần nữa chứng kiến sự lớn mạnh của các cặp đôi do fan gán ghép (CP).

Chương 660

Để bày tỏ sự tôn trọng và chúc phúc, hắn giữ thái độ điềm nhiên như không có gì lạ.

Hắn không tập trung vào chuyện đó mà chú ý vào cách phát âm.

Việc tách từ "Kuaizi" thành "Khốc ái", chẳng phải là việc Tiểu Ca hay làm sao? "Kuaizǒu" (Chạy mau) bị Tiểu Tam gia nghe thành một thương hiệu điện thoại mới.

Việc luôn thấy bóng dáng Tiểu Ca trên người Hắc Nhãn Kính khiến Diệp Phàm thấy hơi có lỗi.

Nhưng nghĩ lại, hắn lại thấy hợp lý.

Giống như hồi ở Hải để mộ, hắn nghe thấy Hắc Nhãn Kính hét lên lời thoại của Trương Ngốc (Tiểu Ca giả dạng) với Tiểu Tam gia.

Chắc hẳn là do Tiểu Ca ở cạnh Hắc Nhãn Kính quá lâu nên học được vài thứ từ gã này rồi!

Trong lúc Diệp Phàm đang thầm thanh minh cho Trương Khải Linh và đổ hết tội lên đầu Hắc Nhãn Kính, khán giả livestream đã bùng nổ: - "Hắc gia!

Anh là thần của em!" - "Hắc gia, anh đúng là thẳng thắn vãi!" - "Chuyện Hắc gia yêu quý nghề nghiệp và người thương đã truyền đến tai cả người không thân lắm như Tam thúc rồi sao?" - "Hắc gia tuyên bố hôm nay anh phải 'bung lụa' cho bằng được!" - "Chính chủ đè đầu bắt mình chèo thuyền thế này thì hiếm thấy thật." - "Hét lên!

Cào đầu!

Bò lết một cách quang minh chính đại!" - "Ăn được 'cẩu lương' này là phúc phận của tôi!" Dù khán giả và một số thành viên đội khảo

cổ không hiểu rõ ân oán giữa Ngô Tam thúc và Hắc Nhãn Kính, nhưng Ngô Tam thúc - người vừa thực hiện giao dịch ngầm - đã hiểu ý của Hắc Nhãn Kính.

Tuy Hắc Nhãn Kính chấp nhận giao dịch nhưng không có nghĩa là hắn bị ông ta nắm thóp.

Thông điệp Hắc Nhãn Kính truyền đạt là: Ông hãy hợp tác tốt với tôi, đừng làm loạn, tôi sẽ không làm khó ông.

Nếu không, tôi có hàng tá cách khiến ông sống dở chết dở suốt dọc đường đấy.

Thế là hai người đạt được thỏa thuận ngầm, đồng thời tạo ra một thế gọng kìm đe dọa lẫn nhau.

Hắc Nhãn Kính cười híp mắt bắt tay Ngô Tam thúc, sau đó lại cười nhìn vào ống kính: "Quan lão bản, tôi chợt nhớ ra Hạt tử tôi là người kính lão đắc thọ.

Năm ngàn tệ này, xem ra tôi không thể nhắm mắt làm ngơ mà kiếm được, thật đáng tiếc." Nghe bốn chữ "kính lão đắc thọ" từ miệng Hắc Nhãn Kính, Diệp Phàm hơi ngẩn người.

Tuy Ngô Tam thúc trông già hơn Hắc Nhãn Kính ít nhất hai mươi tuổi, nhưng nếu tính theo tuổi thật...

Hắc Nhãn Kính đủ tuổi làm chú của Tam thúc rồi ấy chứ?

Nhưng nghĩ lại, Diệp Phàm bỗng thấy thông suốt.

Hắn nhận ra nếu trọng tâm không phải là "kính lão" mà là "đắc thọ" (yêu trẻ) thì cách nói của Hắc Nhãn Kính lại cực kỳ hợp lý!

Ngô Tam thúc đối với hắn đúng là trẻ con thật.

Hắc Nhãn Kính vừa nói vừa quay người ngồi xuống trước mặt Diệp Phàm, nhìn thẳng vào ống kính nói một cách nghiêm túc: "Hay là

thế này, tôi đổi dịch vụ 'chỉ đâu đánh đó' thành dịch vụ 'hộ tống Tam gia suốt chặng đường', thấy sao?

Nhưng công việc này phức tạp hơn nhiều so với việc chỉ đánh người đấy nhé." Hắc Nhãn Kính vừa nói vừa lôi từ trong túi ra một chiếc máy tính bỏ túi chỉ bằng bàn tay.

Chiếc máy tính trông rất lạc hậu, kích thước và hình dáng giống như một chiếc điện thoại đồ chơi của người già.

Nó mỏng và nhỏ, phím bấm bằng cao su trông cực kỳ cổ lỗ sĩ.

Không chỉ Diệp Phàm mà những người khác trong mộ thất cũng lộ vẻ kinh ngạc hoặc khinh bỉ.

Ngay cả Trương Khải Linh, người vốn lạnh lùng và quen biết Hắc Nhãn Kính lâu nhất, chứng kiến nhiều hành vi quái dị của gã nhất, cũng phải khẽ giật khóe miệng.

Dù không rõ ràng, có lẽ chỉ mình Diệp Phàm nhận ra được chi tiết nhỏ đó.

Lê Thốc bỗng thốt lên: "Trời ạ, thời đại nào rồi mà Hắc thúc thúc vẫn còn dùng Tiểu Linh Thông thế này?

Đây là Tiểu Linh Thông phải không, sao màn hình bé tí vậy?" Bạch Hạo cũng thắc mắc: "Đây là loại máy đời cổ của người già đúng không?

Nhiều phím thế kia, chắc không phải là bàn phím đầy đủ đâu nhỉ?" Hai đứa trẻ thế kỷ mới này từ khi có ký ức đã dùng điện thoại nắp gập rồi, mà loại đó cũng chỉ thịnh hành vài ngày là điện thoại màn hình lớn cảm ứng đã ra đời.

Thế nên cả hai đều thấy món đồ trên tay Hắc Nhãn Kính cực kỳ xa lạ.

Diệp Phàm tuy chỉ hơn bọn họ vài tuổi nhưng không hề lạ lẫm với thứ trông như điện thoại không thông minh này.

Đó chính là một chiếc máy tính bỏ túi!

Loại này không có nhiều ký hiệu chuyên nghiệp, chỉ làm được các phép tính cộng trừ nhân chia đơn giản, thậm chí không có cả dấu ngoặc đơn.

Lê Thốc và Bạch Hạo không biết chắc là vì sau này trong tiết toán họ toàn dùng máy tính chuyên dụng.

Tiếng bấm phím nghe đanh và sắc hơn các loại máy tính lớn, giống như âm thanh phát ra từ một loại nhạc cụ điện tử.

Nhớ lại việc Hắc Nhãn Kính từng học ở châu Âu và có bằng âm nhạc, Diệp Phàm nghi ngờ gã này dùng máy tính làm nhạc cụ để giải khuây.

Việc lôi chiếc máy tính này ra cũng chứng minh Hắc Nhãn Kính ít nhất không trẻ như vẻ bề ngoài.

Mà thực ra, nếu dựa vào tuổi thật của gã, dù gã có lôi ra một cái bàn tính thì Diệp Phàm cũng chẳng thấy lạ.

Nhanh chóng, ngón tay Hắc Nhãn Kính thao tác một hồi trên máy tính.

Diệp Phàm không hiểu vụ làm ăn này có gì cần phải dùng máy tính mới tính được.

Sau vài tiếng bíp bíp, Hắc Nhãn Kính giơ máy tính lên, hướng màn hình về phía ống kính: "Quan lão bản, vì việc bảo kê này phức tạp hơn nhiều so với việc chỉ đâu đánh đó, trách nhiệm nặng nề hơn, nên tiêu chuẩn thu phí của chúng tôi cũng phải tăng lên một chút." Diệp Phàm nhìn vào màn hình máy tính.

Mọi quá trình tính toán đã bị xóa sạch, chỉ còn lại một kết quả tính toán vô nghĩa mà không biết gã tính kiểu gì: Chín ngàn tám trăm linh ba tệ.

Lại còn có cả số lẻ nữa chứ.

Một mặt Diệp Phàm kinh ngạc trước sự tinh quái trong kinh doanh của Hắc Nhãn Kính, mặt khác hắn cũng thấy tiếc nuối.

Cùng là những kẻ gian thương nợ nần, sao Hắc Nhãn Kính lại nghĩ ra được cách kiếm tiền khéo léo thế này nhỉ?

Đường hoàng thu phí bảo kê ngay trên sóng livestream toàn quốc, trong một cuộc khảo cổ chính thức nghiêm túc!

Diệp Phàm thấy so với Hắc Nhãn Kính, điểm yếu của mình là quá coi trọng bộ luật hình sự.

Nhưng dù nhận ra điểm yếu này, hắn cũng không định thay đổi.

Dù sao thì sống theo xu thế của hàng tỷ người mới là đạo sinh tồn thực sự.

Nếu thực sự túng quẫn quá, hắn chỉ còn nước 'vặt lông' Vương Manh Manh thôi.

Cùng lúc đó, tại tiệm Tây Linh Ấn Xã bên bờ Tây Hồ xa xôi, Vương Manh Manh đang ngồi trước máy tính xem livestream của ông chủ nhỏ bỗng hắt hơi một cái rõ mạnh.

Cậu rùng mình, giữa mùa hè oi bức của vùng sông nước Giang Nam mà bỗng có một luồng gió lạnh lẽo thổi qua sau gáy.

Vương Manh Manh theo bản năng nhìn vào bức tượng mèo chiêu tài có hình dáng giống ông chủ nhỏ trên bàn, cảm thấy được an ủi đôi chút.

Tuy nhiên, cậu hoàn toàn không biết rằng luồng gió âm u đó thực

chất đến từ ý nghĩ của ông chủ nhỏ đang ở trong mộ cách xa ngàn dặm.

Vương Manh Manh ngây thơ nhìn tượng mèo, thầm cầu nguyện cho ông chủ bình an trở về.

Cùng lúc đó, Quan Cấn đang thông qua thiết bị quan sát cuộc đấu trí giữa Tam thúc nhà mình và Hắc Nhãn Kính, khẽ nheo mắt nhìn chuỗi con số lai lịch bất minh mà Hắc Nhãn Kính đang trưng ra.

Chương 661

Hắn không biết phải tính toán thế nào mới có thể ra được một con số tròn trịa và lẻ tẻ đến mức nhìn qua không thể chia hết như vậy.

Quan Cấn cười cười nói: "Nếu Hắc gia đã là người quen cũ của Tam thúc tôi, chắc cũng biết thực lực tài chính của ông ấy.

Chỉ cần anh có thể hộ tống ông ấy đến gặp tôi, Tam thúc tôi chắc chắn sẽ không thiếu vài vạn của anh đâu." Khi nói chuyện, Quan Cấn nhìn thẳng vào ống kính, như thể đang nhìn thẳng vào người ở phía sau nó.

Hắn chậm rãi nói: "Tam thúc, tỉnh lại rồi mà không muốn chào hỏi thằng cháu này một câu sao?" Ngô Tam Thúc biết lần này mình thực sự không còn đường lui, ông ta như sực tỉnh, nhìn về phía thiết bị đang phát ra giọng nói của cháu trai mình.

Mà người đang cầm thiết bị đó chính là Diệp Phàm.

Bởi vì nếu xét theo luật pháp nghiêm ngặt, Ngô Tam Thúc không nên xuống ngôi cổ mộ này.

Hơn nữa, hiện tại người ông ta gặp lại là nhân viên chính thức đang làm công tác livestream tại đây.

Lần này, dù làm gì thì cũng bị phơi bày trước mắt công chúng.

Ngay cả khi ông ta muốn giở trò gì đó, điều kiện hiện tại cũng hoàn toàn không cho phép bất kỳ hành động nhỏ nào.

Cho nên từ khi tỉnh lại, ánh mắt Ngô Tam Thúc luôn né tránh camera đang hoạt động, chứ đừng nói đến Diệp Phàm - người đang cầm nó.

Giờ đây, Ngô Tam Thúc nhìn vào thiết bị đang phát ra giọng nói

của cháu mình.

Có lẽ vì chột dạ, thái độ của ông ta lập tức trở nên nhiệt tình và nịnh nọt, thốt lên ba chữ "Đại điệt tử": "Không ngờ cháu vì giúp Tam thúc mà theo tận đến đây.

Chỗ này nguy hiểm thế này, cháu..." Nói đến đây, giọng Ngô Tam Thúc đột ngột khựng lại.

Trong lúc đó, không có ai ngắt lời ông ta.

Diệp Phàm ban đầu quan sát qua ống kính, nhìn cái vẻ Ngô Tam Thúc sau khi lừa cháu mình thì quay sang tạ lỗi.

Theo hiểu biết của hắn về Ngô Tam Thúc, chiêu trò quen thuộc của lão là dùng một lời nói dối để xin lỗi cho một lời nói dối khác đã bị vạch trần.

Tuy lần nào cách xin lỗi này cũng khiến Tiểu Tam gia tức nổ đom đóm mắt, nhưng với tư cách là một độc giả dành nhiều tình cảm cho bộ truyện, Diệp Phàm lại rất thích thú với những tình tiết này.

Bởi vì sau này, Tiểu Tam gia cũng không tìm được nơi chốn cuối cùng của Tam thúc mình.

Thế hệ đầu tiên này đã ôm tham vọng tiêu diệt uông gia, bỏ ra tâm huyết và cũng gánh chịu bao tiếng xấu.

Cuối cùng sống hay chết, thật hay giả, đang ở phương nào, gần như chẳng ai hay biết.

So với cái kết đó, Diệp Phàm thực sự thích nhìn cặp chú cháu này tếu táo, bóc mẽ nhau hơn.

Thích nhìn cảnh mọi người đều còn ở đây.

Đang lúc Diệp Phàm cảm thán trước khung cảnh này, Ngô Tam Thúc đột nhiên im bặt.

Hắn hơi thắc mắc ngẩng đầu lên khỏi thiết bị, trực tiếp nhìn thẳng vào Ngô Tam Thúc.

Không ngờ, hắn vừa ngẩng lên đã chạm ngay vào đôi mắt của Ngô Tam Thúc đang nhìn chằm chằm về phía mình.

Diệp Phàm không biết dùng từ gì để mô tả cảm xúc trong đôi mắt Ngô Tam Thúc lúc này.

Có chấn động, có kinh ngạc, thậm chí Diệp Phàm còn thấy cả sự bi thiết và hoài niệm thương cảm trong đó.

Tóm lại, tình cảm bộc lộ trong đôi mắt ấy lúc này vô cùng phức tạp.

Diệp Phàm chắc chắn rằng những cảm xúc này đều là dành cho hắn, chứ không phải dành cho Tiểu Tam gia ở phía sau thiết bị.

Ngô Tam Thúc đột nhiên cười, nói: "Hóa ra là ngài." Câu nói này của ông ta không chỉ khiến Diệp Phàm ngẩn người.

Những người đang ở cùng một mộ thất như Trương Khải Linh, Hắc Nhãn Kính và Giải Vũ Thần - vốn đều biết Ngô Tam Thúc và có mối liên hệ mật thiết với ông ta - cũng kinh ngạc trong chốc lát.

Cùng lúc đó, Quan Cấn, Gia Cát Thanh, Vương Nguyệt Bán và Phan Chí ở mộ thất khác cũng lộ vẻ vô cùng ngạc nhiên.

"Tam gia nói thế nghĩa là ông ấy vốn đã quen Tiểu tộc trưởng của chúng ta sao?" Vương Nguyệt Bán quay sang hỏi Phan Chí bên cạnh.

Phan Chí là người do Giải Vũ Thần đưa đến cho Diệp Phàm, nên vì mối quan hệ với Giải Vũ Thần, quan hệ của anh ta với Ngô Tam Thúc cũng có thể nói là rất mật thiết.

Anh ta chắc chắn rằng trước đây Ngô Tam Thúc biết mình luôn tìm kiếm Tiểu tộc trưởng.

Nhưng Ngô Tam Thúc chưa từng tiết lộ một chút nào về việc ông ta từng gặp Tiểu tộc trưởng.

Không phải Ngô Tam Thúc không chủ động nhắc tới, mà là khi anh ta hỏi, ông ta đã khẳng định chắc nịch rằng mình không biết có một người như vậy tồn tại.

Nhưng giờ đây, biểu hiện của Ngô Tam Thúc rõ ràng là đã từng quen biết Tiểu tộc trưởng nhà mình!

Phan Chí hồi tưởng lại một chút, nhận ra mình không thể nghĩ ra lý do tại sao Ngô Tam Thúc phải giấu giếm việc quen biết Tiểu tộc trưởng.

Ở bên kia, Vương Nguyệt Bán cũng sờ cái cằm ba lớp của mình, nói: "Chuyện này lạ quá.

Trước đây tôi có hỏi Tam gia, ông ấy bảo hoàn toàn không biết có Tiểu tộc trưởng cơ mà." Lời của Vương Nguyệt Bán hoàn toàn trùng khớp với suy nghĩ của Phan Chí.

Còn những người khác, dù không có mối quan hệ sâu sắc như Vương Nguyệt Bán và Phan Chí, cũng đều chấn động trước câu nói vừa rồi của Ngô Tam Thúc.

Quan Cấn khẽ nheo mắt.

Không hiểu sao lúc này hắn lại hoàn toàn không ngạc nhiên khi thấy Tam thúc của mình từng tiếp xúc với chuyện này.

Kể từ khi trong cơ thể hắn xuất hiện thêm nửa linh hồn chó săn, hắn đã biết rằng ngoài nửa linh hồn khác của chính mình, mình chắc chắn còn đánh mất thứ gì đó.

Nhưng từ ngày đầu tiên tỉnh lại cùng linh hồn chó săn, người nhà đã nói với hắn: Hắn bị thương rất nặng trong một cuộc tập kích của kẻ thù.

Con chó săn lớn lên cùng hắn đã cứu hắn.

Khi gia đình tìm thấy, cả con chó và hắn lúc nhỏ đều chỉ còn thoi thóp.

Hai người chú, cha và ông nội hắn đã dùng bí thuật gia tộc không truyền ra ngoài mới cứu được hắn về.

Cái giá phải trả là từ đó chó săn phải dùng chung một cơ thể với hắn, và hắn cũng chỉ còn lại nửa linh hồn.

Điều này đối với hắn lúc nhỏ thực chất lại là chuyện tốt.

Hắn dường như trưởng thành vượt bậc chỉ sau một đêm về kỹ năng sinh tồn, cả về thể lực lẫn tư duy.

Điều bất hạnh duy nhất là hắn cũng mất đi một người bạn có thể nhìn thấy, chạm vào được.

Quan Cấn lúc nhỏ, bao gồm cả Quan Cấn trước khi gặp Diệp Phàm, vốn chưa từng nghi ngờ tính xác thực của câu chuyện đó.

Nhưng hiện tại, việc Tam thúc và Diệp Phàm nhận ra nhau khiến hắn cảm thấy có những chuyện dường như đã bắt đầu có vết tích để lần theo.

"Tam thúc, hai người quen nhau sao?" Quan Cấn phá vỡ sự im lặng ngắn ngủi sau cơn chấn động của mọi người.

Mặc dù hiện tại hắn có lẽ là người ít ngạc nhiên nhất trong số những người đang kinh ngạc, nhưng với tư cách là cháu trai Ngô Tam Thúc, Quan Cấn vẫn thấy mình hỏi câu này là hợp lý nhất.

Dù sao, mấy người quen biết Tam thúc đang có mặt tại đây đều có mối quan hệ khá vi diệu với con cáo già này.

Giống như họ đang dùng những bí mật nào đó của nhau để đe dọa lẫn nhau, nhằm đạt được một sự hòa bình giả tạo ngầm định.

Nghe thấy giọng nói của cháu trai từ thiết bị trong tay Diệp Phàm, Ngô Tam Thúc cười.

Chương 662

Ông ta không còn vẻ căng cứng, ngồi đơ ra như lúc nãy nữa, mà toàn thân đã trở nên thả lỏng và thư thái hơn hẳn.

Ngô Tam Thúc cười nhìn Diệp Phàm một cái, cảm xúc phức tạp trong ánh mắt lúc này đã hoàn toàn được tiêu hóa, biến thành một sự vui vẻ ôn hòa thuần túy.

Sau đó, tầm mắt ông ta rời khỏi Diệp Phàm, ngẩng đầu nhìn về phía xa hơn.

Tuy trong không gian này, khoảng cách xa nhất cũng chỉ là nóc mộ cách đó khoảng hai mét, nhưng Diệp Phàm biết Ngô Tam Thúc không phải đang bắt chước sở thích của Tiểu Ca là "giao lưu xuyên loài" với trần nhà.

Đó là ánh mắt đang hồi tưởng lại điều gì đó.

Diệp Phàm có một cảm giác kỳ lạ.

Không biết có phải vì chỉ số mô phỏng quá cao nên hắn cũng thừa hưởng sự "thiên chân" của chính chủ hay không, mà vừa thấy Ngô Tam Thúc lộ ra vẻ mặt này, Diệp Phàm đã cảm thấy lão già này lại sắp sửa thêu dệt nên một câu chuyện không hề có thật rồi.

"Cũng không thể nói là hoàn toàn không quen biết được.

Đó là chuyện lúc cháu còn rất nhỏ, đại điệt tử à.

Một ngày nọ, cháu đột nhiên dẫn về nhà một tiểu ca ca, nhất quyết đòi giữ người ta lại trong nhà cho bằng được." Diệp Phàm nghe Ngô Tam Thúc kể, nhận ra phần này có lẽ không phải là giả.

Bởi vì khi Diệp Phàm lúc nhỏ gặp Tiểu Tam gia lúc nhỏ, thực sự là khi cả hai còn rất bé.

Chỉ có điều, với hiểu biết của Diệp Phàm về tính cách con cáo già này, hắn cũng cảm thấy phần này tuyệt đối không phải sự thật hoàn toàn.

Nhưng hiện tại hắn không cách nào kiểm chứng được, vì phần ký ức này không thuộc về hắn, mà thuộc về chủ nhân cũ của thân phận này.

Ngô Tam Thúc tiếp tục kể: "Chúng ta làm sao có thể giữ một đứa trẻ lại nhà mình như vậy chứ.

Người ta ăn mặc sạch sẽ, trông trắng trẻo kháu khỉnh, nhìn là biết không phải đứa trẻ không có người nhận nuôi.

Lúc đầu, chú với bố cháu, ông nội cháu, rồi Ngô Lão Nhị nữa, đều từ chối." Nghe thấy cách Ngô Tam Thúc gọi Nhị thúc, Diệp Phàm không nhịn được muốn nhắc nhở ông ta rằng Nhị thúc lúc này chắc chắn cũng đang xem buổi livestream này.

Dùng cách gọi đó để gọi anh trai mình trong hoàn cảnh này không phải là một lựa chọn sáng suốt cho lắm.

Ở phía bên kia, Quan Cấn đã cực kỳ tâm đầu ý hợp với Diệp Phàm mà nhắc nhở Tam thúc: "Tam thúc, Nhị thúc chắc chắn đang xem livestream đấy.

Chú đừng có gọi Nhị thúc như thế." Nếu Quan Cấn chỉ nói câu đầu, Diệp Phàm còn có thể hiểu là Tiểu Tam gia thực sự nhắc nhở chú mình chú ý lời ăn tiếng nói.

Nhưng khi nghe thêm câu sau, ý tứ của Quan Cấn liền trở nên vi diệu.

Quan Cấn bổ sung thêm câu đó không phải để nhắc nhở chú mình, mà là để chứng minh cho Nhị thúc đang xem livestream thấy rằng hắn vẫn luôn đứng về phía ông ấy!

Ý trong lời này rõ mười mươi: Nhị thúc thấy chưa, không phải cháu không quản, cháu thực sự đứng về phía chú đấy, là tại Tam thúc cứ nhất quyết nói thế thôi.

Nghĩ thông suốt điểm này, Diệp Phàm bỗng nảy sinh lòng tôn kính đối với chuỗi sinh học đầy sóng ngầm của nhà họ Ngô này.

Ngô Tam Thúc nghe thấy lời nhắc của cháu trai, cũng cảm thán vài tiếng, lập tức đổi giọng: "Đúng, người quan tâm đến đại sự quốc gia như Nhị thúc cháu đương nhiên sẽ theo dõi livestream này.

Điểm này chú và cháu đều phải học tập Nhị thúc đấy!" Sau đó, Ngô Tam Thúc tuôn ra một tràng những lời hoa mỹ đến mức khó tin là phát ra từ miệng ông ta để ca ngợi những điểm ưu tú của anh trai mình.

Khi nghe đến đoạn ca ngợi anh trai mình dù đã có tuổi mà vẫn "giữ thân như ngọc", Diệp Phàm không nhịn được mà lẳng lặng dời tầm mắt đi chỗ khác.

Hắn giờ đã thấy rõ Ngô Tam Thúc kiêng dè anh trai mình đến mức nào rồi.

Đúng là không từ thủ đoạn để tâng bốc Nhị thúc.

Nhưng thực sự không cần thiết phải nói đến mức đó đâu!

Quả nhiên, câu nói kia không sai chút nào: Thứ đáng sợ hơn quỷ thần là lòng người, đáng sợ hơn lòng người là Tam thúc, mà đáng sợ hơn cả Tam thúc chính là Nhị thúc.

Diệp Phàm cảm thán vài câu, ngắt ngang việc Ngô Tam Thúc định tiếp tục chủ đề "giữ thân như ngọc" của anh trai - cái chủ đề sắp chạm đến mức bị cấm sóng.

Ngô Tam Thúc cũng cảm thấy mình đã vớt vát được kha khá rồi, nên quay lại với câu chuyện của mình.

“Nói lại chuyện cũ, lúc đó ba anh em chú cùng ông nội cháu chắc chắn là không thể để cháu dẫn người ta về nhà như vậy.

Nhưng lúc đó cháu vừa khóc vừa náo, cháu cứ khăng khăng bảo tiểu ca ca này trước đây ở chỗ em gái Tiểu Hoa, giờ phải chơi cùng cháu.” Nghe đến đây, mấy người đang ở cùng một mộ thất với Diệp Phàm đều không hẹn mà cùng nhìn về phía Giải Vũ Thần.

Tuy có người không biết lai lịch của “em gái Tiểu Hoa”, nhưng với cái tên Tiểu Hoa, họ đều có một mục tiêu chung.

Tuy nhiên, những người chỉ hiểu biết hời hợt về Giải Vũ Thần thì không biết rằng “em gái Tiểu Hoa” chính là Giải Vũ Thần lúc nhỏ.

Bạch Trường Minh, Lê Thốc và mấy người khác nhất trí cho rằng “em gái Tiểu Hoa” này chính là em gái của Giải Vũ Thần.

Sau khi có suy đoán này, Lê Thốc quay đầu nhìn Diệp Phàm hỏi: “Lúc nhỏ anh chơi với em gái anh ta mà không đến tìm em sao?

Em cũng ở Kinh Đô mà!” Diệp Phàm nghe ra sự đố kỵ trẻ con đầy rẫy trong câu nói của Lê Thốc.

Hắn lập tức thấy vô cùng oan ức.

Nghĩ thầm, đừng nói là lúc tôi còn nhỏ, có khi cậu còn là một cái phôi thai ấy chứ.

Cho dù lúc đó cậu đã ra đời và biết chuyện rồi, thì người tôi tìm cũng không phải là cậu!

Lúc đó tôi phải tìm bố cậu mới đúng chứ!

Còn Giải Vũ Thần, với tư cách là người trong cuộc, đồng tử cũng co rụt lại trong thoáng chốc.

Trên gương mặt tinh xảo ấy lộ rõ vẻ chấn động và kinh ngạc.

Anh tất nhiên biết lúc nhỏ mình từng là “em gái Tiểu Hoa”.

Anh thậm chí còn nhớ một đoạn thời gian thơ ấu chơi đùa cùng Tiểu Tam gia nhà họ Ngô.

Nhưng trong đoạn ký ức tuổi thơ đó hoàn toàn không có hình bóng của Diệp Phàm!

Giải Vũ Thần phớt lờ những ánh mắt xung quanh, nói với Ngô Tam Thúc: "Tam thúc, chú nói tiếp đi." Giải Vũ Thần mở lời có chút cấp thiết.

Nếu nói mấy người đang nhìn anh bằng ánh mắt rực cháy, thậm chí là chất vấn kiểu: "Thằng nhóc này sao lại chạy trước thế" đang rất nóng lòng muốn biết câu chuyện giữa Tiểu Diệp Phàm và em gái Tiểu Hoa là thế nào, thì chính chủ Giải Vũ Thần - người hoàn toàn không có chút ấn tượng nào - sẽ chỉ càng thêm nghi hoặc.

Đồng thời, anh cũng càng bách thiết muốn biết bóng hình mờ nhạt trong thời thơ ấu đó rốt cuộc là chuyện gì.

Cùng lúc đó, sự chú ý của khán giả trong phòng livestream cũng bị thu hút hoàn toàn.

"Radar hóng hớt của tôi đã kích hoạt, tôi đánh hơi được mùi dưa rồi!" "Tiểu Áp Lê có phải ghen quá rồi không, sao tôi thấy cậu bây giờ như một quả lê chua loét thế?" "Tiểu Áp Lê kiểu: Em gái Tiểu Hoa lại là cô em gái tốt nào của anh nữa đây?" "Cái gì cái gì, Quan lão bản từ nhỏ đã quen biết Tiểu Diệp tộc trưởng sao?" "Đây là loại thanh mai trúc mã thần tiên cấp độ nào thế này!" "Lúc này đây, tôi chính là con lợn đang gặm dưa trong ruộng." "Hóa ra Tiểu tộc trưởng từ nhỏ đã là một tiểu ca ca bị tranh giành sao!" "Chỉ có mình tôi thấy cái sự sợ hãi Nhị thúc rõ mồn một của Tam thúc đối với Quan lão bản là cực kỳ buồn cười thôi sao?" "Nhìn không giống diễn chút nào, cứ như là sợ từ trong bụng mẹ sợ ra ấy." "Cười chết tôi mất, cuối cùng dưới lời nhắc của đại điệt tử, Tam thúc vẫn không thoát khỏi định luật vả

mặt!" "Tam thúc ơi, chỉ cần chú do dự một giây thôi thì nhìn cũng không lộ liễu đến thế đâu!" "Em gái Tiểu Hoa mà Tam thúc nói, không lẽ là em gái Giải lão bản sao!" "Đúng rồi!

Tiểu Diệp tộc trưởng chẳng phải luôn gọi Giải lão bản là Tiểu Hoa sao, tôi đoán Tiểu Hoa này chính là Tiểu Hoa đó." "Trên đời này chắc không tồn tại Tiểu Hoa thứ hai có thực lực cạnh tranh như vậy đâu!" "Giải lão bản kiểu: Lâm tẩu trước đây đổi tên cho tôi rồi, mấy đứa Điềm Mỹ gì đó sao cùng đẳng cấp mà dùng chung tên với tôi được." "Bạn ở trên ơi, là Cuồng Tiêu (Nổi loạn) chứ không phải Loạn Tiêu nhé." "Chỉ có mình tôi chú ý đến vẻ mặt hỏi tội của Hắc gia và Khải Linh Tiểu Ca sao?" "Tôi chính là vì chút giấm này mới gói cả đĩa sủi cảo đấy." "Nhà Tiểu Diệp tộc trưởng sau này chắc chẳng bao giờ thiếu giấm nữa rồi." "Vãi chưởng, đâu chỉ Hắc gia và Khải Linh Tiểu Ca thấy chua, thật ra tôi cũng thấy chua loét từ nãy đến giờ đây!" "Ước gì được hồn xuyên vào cái camera ngay lúc này!".

Trong khi khán giả livestream bàn tán xôn xao, Ngô Tam Thúc đã theo yêu cầu của Giải Vũ Thần mà kể tiếp.

Nhưng trước khi mở lời, Ngô Tam Thúc quay đầu, nhìn sâu vào mắt Giải Vũ Thần một cái.

Ánh mắt này vô cùng thâm thúy, khiến ngay cả một "con cáo non" đầy rẫy âm mưu quỷ kế như Giải Vũ Thần cũng không thể nhìn thấu được thâm ý trong đó.

Nhưng anh thấp thoáng cảm nhận được một điều.

Đó là anh thấy trong ánh mắt của Ngô Tam Thúc có một cảm giác như đang nhìn một người cùng hội cùng thuyền.

Tuy nhiên, Giải Vũ Thần cũng hiểu rằng, nếu nói sở thích làm người điều khiển đứng sau màn là một trong số ít điểm chung giữa họ, thì về phương diện này, anh vẫn còn kém xa Ngô Tam Thúc.

Chương 663

Thế nhưng, Diệp Phàm đang cầm camera lại nhìn thấu được.

Sở dĩ Ngô Tam Thúc nhìn Giải Vũ Thần sâu sắc như vậy là vì trong một khoảng thời gian rất dài, ông ta chính là Giải Liên Hoàn, mà Giải Liên Hoàn cũng chính là Ngô Tam Thúc.

Hai người hoán đổi cho nhau và cho đến nay, họ gần như đã nhầm lẫn đối phương với chính mình, không chỉ là gương mặt giống đến mức không ai nhìn ra sơ hở, mà còn là sự hoán đổi tất cả tài nguyên và các mối quan hệ xung quanh.

Và trong đó, tình thân tự nhiên cũng là một mắt xích vô cùng quan trọng.

Cho nên hiện tại Ngô Tam Thúc nhìn Giải Vũ Thần, có lẽ cũng giống như tâm cảnh của Giải Liên Hoàn nhìn thấy cháu trai mình vậy.

Sau cái nhìn đó, không đợi Giải Vũ Thần kịp suy nghĩ thêm, Ngô Tam Thúc nhanh chóng tiếp tục kể.

"Bởi vì lúc đó cháu còn nhỏ, chưa hiểu chuyện, nên bất kể chú hay Nhị thúc, bố cháu, thậm chí là ông nội cháu có khuyên thế nào, cháu cũng nhất quyết đòi giữ tiểu ca ca này lại.

Nhưng cháu lúc đó tuy tuổi còn nhỏ nhưng đã rất ranh mãnh rồi." Nghe Ngô Tam Thúc nói đến đây, cơ mặt Quan Cấn không nhịn được mà giật giật hai cái.

Hắn cho rằng không có một bậc trưởng bối tử tế nào lại dùng từ "ranh mãnh" để miêu tả thằng cháu mới vài tuổi đầu của mình cả.

Vương Nguyệt Bán đứng cách đó không xa đã phì cười một tiếng đầy thiếu đạo đức.

Quan Cấn quay đầu nhìn Vương Nguyệt Bán một cái, có chút không hài lòng.

Nhưng Vương Nguyệt Bán cũng có lý lẽ của mình, hắn nhún cái vai to rộng của mình nói: "Quan lão bản, chuyện này là anh với Tam thúc anh không tử tế nhé.

Chúng tôi đâu chỉ trên đoạn đường này, mà ngay cả trong những lần hợp tác với Tam thúc anh trước đây, tuy không thể nói là thành thật trăm phần trăm với nhau, nhưng lần nào cũng hoàn thành công việc theo đúng cam kết." Nói đến đây, Vương Nguyệt Bán khựng lại một chút, hắn đang suy nghĩ xem phải nói thế nào để việc hợp tác giữa mình và Ngô Tam Thúc nghe có vẻ hợp pháp hơn một chút.

Rất nhanh, Vương Nguyệt Bán đã nối tiếp lời mình, khoảng cách không quá lâu khiến hành động của hắn trông không quá khả nghi, tự nhiên như một lần vấp lời bình thường.

"Nói thế nào nhỉ, cũng là hoàn thành công việc với thành tích tốt trên 85 điểm theo thang điểm 100.

Kết quả là anh với Tam thúc anh biết rõ người chúng tôi hằng tìm kiếm, vậy mà đều bảo chúng tôi là chưa từng thấy bao giờ." Bình thường Quan Cấn sẽ không để Vương Nguyệt Bán chiếm ưu thế về mặt lý lẽ, nhưng lần này hắn cũng không thể phản bác.

Bởi vì những gì Tam thúc đang kể thực sự là bằng chứng cho thấy họ vốn đã biết thành viên của Thất Đao mà họ luôn khổ công tìm kiếm Diệp Phàm.

Nhưng những gì Tam thúc nói, hắn thực sự không có chút ấn tượng nào.

Hắn thậm chí còn nhớ mình từng dùng cái tên "em gái Tiểu Hoa" để gọi Giải đương gia lừng lẫy hiện tại.

Bây giờ không gọi hai chữ Tiểu Hoa nữa, một mặt là vì hắn tham gia hành động này với thân phận giả là Quan Cấn, mặt khác là vì hắn không giống Diệp Phàm, nếu Giải Vũ Thần thực sự vì cái tên này mà đánh nhau với hắn, khả năng thắng của hắn chắc chưa đến ba phần.

Quan Cấn im lặng một lúc, cuối cùng vẫn phải chịu thua trước Vương Nguyệt Bán.

Hắn thành thật nói: "Phần này Tam thúc nói, tôi đã quên rồi." Mà Vương Nguyệt Bán vốn cũng là người hiểu rõ Ngô Tam Thúc, nghe Quan Cấn nói vậy liền lộ ra vẻ mặt vô cùng chấn động: "Nếu anh vì không nhớ mà không có cách nào phân biệt thật giả, vậy chẳng phải Tam thúc anh muốn thêu dệt thế nào thì thêu dệt, muốn lừa anh thế nào thì lừa sao?" Quan Cấn: "..." Tuy không muốn để người khác biết mình cũng có lúc bị lừa trong hoàn cảnh này, nhưng xét theo sự thật, lời của Vương Nguyệt Bán đúng là hắn không thể phản bác!

Mặc dù từ kinh nghiệm thực chiến bị mắc lừa bao nhiêu năm qua, lời của Vương Nguyệt Bán là hoàn toàn không thể phản bác, nhưng xét về lý tính, Quan Cấn vẫn biết Tam thúc mình là loại người nào.

Hắn quay lưng về phía Vương Nguyệt Bán, lắc đầu nói: "Anh vẫn chưa đủ hiểu ông ấy rồi.

Tam thúc tôi cả đời này tuy đối với tôi hay đối với cộng sự đều nói dối rất nhiều lần.

Nhưng nếu trong hoàn cảnh này, chỉ cần ông ấy nảy sinh một chút ý nghĩ rằng mình có thể bị bóc trần, ông ấy sẽ không dùng lời nói dối thuần túy để lừa chúng ta đâu.

Lúc này ông ấy sẽ đưa ra một số lời nói thật, lấy thật làm giả.

Thậm chí có khả năng, lời nói dối chỉ chiếm hai phần, còn lời nói thật chiếm tới tám phần.

Tuy nhiên, lúc này điều chúng ta cần chú ý là phải đề phòng những lời nói thật trông giống như nói dối của ông ấy, đừng để bị ông ấy đánh lừa thành lời nói dối, từ đó bỏ lỡ thông tin chúng ta muốn biết." Quan Cấn nói những lời này với vẻ cực kỳ bình tĩnh.

Trông hắn như thể đã trải qua vô số lần những lời nói thật giả đan xen, giờ đã quá quen với cách thêu dệt câu chuyện này của Tam thúc rồi.

Vương Nguyệt Bán vừa mới bảo Quan Cấn và Tam thúc không tử tế, lập tức quay ngoắt sang phe Quan Cấn.

Hắn giơ ngón tay cái về phía Quan Cấn, nói: "Vẫn là Quan lão đệ em tử tế nhất.

Nhưng công khai thông tin quan trọng thế này có thực sự ổn không?

Trong số chúng ta ở đây..." Vương Nguyệt Bán nhìn quanh một lượt các thành viên xung quanh, những lời sau đó hắn không nói huỵch toẹt ra mà chỉ nháy mắt ra hiệu với Quan Cấn.

Ý là trong số chúng ta đây không phải ai cũng là đồng đội của Tam thúc anh đâu.

Quan Cấn cũng lĩnh hội được ý tứ trong cái nháy mắt của Vương Nguyệt Bán, hắn chẳng kiêng kỵ gì, nói: "Tôi bị Tam thúc lừa từ nhỏ đến lớn, nghe không dưới trăm lần những lời nói dối rồi.

Đến tận bây giờ vẫn không thể phân biệt rạch ròi câu nào là thật, câu nào là giả.

Cho nên có nói cho mọi người biết đặc điểm này cũng chẳng sao.

Ý nghĩa của kỳ thi đề mở không phải là để cậu dễ dàng đạt được điểm ưu tú, mà là để cho cậu biết rằng vấn đề này quá khó, dù có mở sách ra chép thì cũng chưa chắc đã đạt điểm trung bình đâu." Những

lời này của Quan Cấn khiến Diệp Phàm - người từng là một sinh viên cày cuốc trên con đường thi cao học - vô cùng đồng cảm.

Đôi khi, chính kỳ thi đề mở mới chứng minh được mức độ khó dễ của đề thi đó!

Cùng lúc đó, trên mặt Ngô Tam Thúc cũng lộ ra vẻ hơi khó xử.

Nghĩ thầm, thằng cháu đích tôn này sao cái gì cũng đem ra nói trong hoàn cảnh này thế không biết.

Ông ta hắng giọng hai tiếng, nói: "Đại điệt tử à, đôi khi là bậc phụ huynh nói dối con trẻ, đó gọi là lời nói dối thiện ý.

Tất cả đều là để cháu trưởng thành tốt hơn, là vì tốt cho cháu thôi." Nhìn Tam thúc mình nói ra những lời đường mật như vậy, Quan Cấn cười nhạt: "Không biết lấy cớ tự mình đi mua kem rồi xích thằng cháu nhỏ vào gốc cây có được tính là một loại lời nói dối thiện ý, để cháu được quang hợp, lớn nhanh như cái cây không?" Nghe Quan Cấn nói, Diệp Phàm cũng không nhịn được mà nhìn Quan Cấn trong thiết bị bằng ánh mắt đầy quan tâm và đồng cảm.

Ở bên kia, mấy người đang cùng ở trong một mộ thất với Ngô Tam Thúc cũng ném về phía người bị cáo buộc là Ngô Tam Thúc một ánh mắt kiểu "sao ông có thể làm ra chuyện như vậy".

Trong số đó, Diệp Phàm thấy Hắc Nhãn Kính hoàn toàn không cần thiết phải nhìn Tam thúc như vậy.

Vì theo hắn biết, khi Tiểu Tam gia bái Hắc Nhãn Kính làm sư phụ, thủ đoạn của Hắc Nhãn Kính còn đen tối hơn nhiều so với việc Tam thúc xích cháu mình vào gốc cây để đi đánh bài.

Trong đó, bao gồm cả việc quẳng Tiểu Tam gia trên đảo cá sấu ba ngày ba đêm.

Bên kia, Bạch Trường Minh cũng chân thành nói với Ngô Tam

Thúc: “Quan tiên sinh à, có lẽ vì ông không có con cái, nhưng với tư cách là một người cha, tôi vẫn phải nói với ông vài câu.

Trẻ con đang trong giai đoạn trưởng thành quan trọng, tuyệt đối không được...” Thấy Bạch Trường Minh sắp sửa thao thao bất tuyệt về chủ đề giáo dục trẻ em đúng cách, Giải Vũ Thần đã kịp thời ngắt lời, nói với Ngô Tam Thúc: “Tam thúc, bây giờ không phải lúc nói chuyện gia đình chú.

Chú nói tiếp đi.” Ngô Tam Thúc cũng vội vàng mượn việc kể chuyện để lảng tránh chủ đề về người chú hố cháu này: “Tuy nhiên chuyện này cũng không hẳn là rắc rối lớn đối với chúng ta.

Nếu cháu thực sự muốn chơi với tiểu ca ca này như vậy, chúng ta hoàn toàn có thể đến nói với người nhà cậu bé một tiếng.

Việc giúp người khác chăm sóc con cái chu đáo thì nhà họ Ngô vẫn dư sức làm được.

Hơn nữa chúng ta cũng không phải cướp đứa trẻ về luôn, mà chỉ là trong lúc cháu còn đang khăng khăng như vậy thì chăm sóc một thời gian thôi.

Đợi đến khi cháu hiểu chuyện, biết tiểu ca ca cũng có gia đình của mình thì chúng ta sẽ không để đứa trẻ ở lại nhà mình mãi nữa.

Vả lại như vậy, chúng ta cũng có thể kết thiện duyên với gia đình bên kia.

Nói chung, chuyện này đối với chúng ta vẫn rất dễ giải quyết.” Nghe Ngô Tam Thúc nói đến đây, mấy người ở cùng mộ thất với Quan Cấn nhìn thoáng qua biểu cảm trên mặt hắn.

Đặc biệt là hai người có tâm tư tỉ mỉ như Gia Cát Thanh và Vương Nguyệt Bán, họ càng nhận ra sự thay đổi vi diệu trong biểu cảm của Quan Cấn.

Hai người ngầm hiểu với nhau khi nhìn thấy một sự tiếc nuối trên mặt Quan Cấn.

Dường như hắn vẫn còn đang trách Tam thúc sao lại có ý định trả đứa trẻ này về cho gia đình gốc của nó.

Chương 664

Nhận ra điều này, cả hai đều lộ vẻ kinh ngạc, đồng thời lặng lẽ siết chặt vũ khí tự vệ của mình.

Cứng rồi, nắm đấm cứng rồi.

Cùng lúc đó, Ngô Tam Thúc tiếp tục chậm rãi kể: "Tuy nhiên, ngay ngày đầu tiên đứa trẻ này ở lại nhà họ Ngô, chúng ta đã phát hiện ra điểm khác thường của cậu bé.

Mọi phản ứng và biểu hiện của cậu bé đều cực kỳ thành thục.

Trông cứ như một người lớn có tâm trí chín chắn hoàn toàn.

Ở đứa trẻ này, chúng ta gần như không thấy một hành động nào phù hợp với vẻ ngoài đáng yêu đó cả.

Cháu chơi với cậu bé, nhưng hầu hết thời gian, trông cháu giống như đang bị một người trưởng thành trong lốt một đứa trẻ mười mấy tuổi dạy bảo vậy.

Hơn nữa, khi đối mặt với những người lớn xa lạ như chúng ta, đứa trẻ đó cũng hoàn toàn không có vẻ rụt rè của một đứa trẻ khi gặp người lớn.

Cậu bé gần như nhìn chúng ta với một thái độ từ trên cao nhìn xuống.

Tất nhiên, cái nhìn từ trên cao mà tôi nói không phải là vì cậu bé kiêu ngạo hay hống hách như một đứa trẻ hư.

Mà đó là một sự chín chắn được lắng đọng qua thời gian." Những lời này của Ngô Tam Thúc, nếu là dùng để hình dung một đứa trẻ bình thường, thì chắc chắn mọi người đang nghe ở đây đều sẽ hoài nghi tính chân thực của nó, bắt đầu nghi ngờ liệu Ngô Tam Thúc có đang

nói dối hay không.

Thế nhưng, bởi vì đứa trẻ mà ông ấy đang nhắc tới là Diệp Phàm, nên không một ai mảy may nghi ngờ.

Ngay cả Quan Cấn, kẻ bị Tam thúc lừa nhiều nhất, cũng là người hiểu rõ những lời nói dối của ông chú mình nhất, lúc này cũng cảm thấy những lời này chính là tám phần sự thật của Ngô Tam Thúc.

Thậm chí, anh còn có một dự cảm.

Vì Diệp Phàm hiện cũng đang có mặt tại hiện trường, nên Tam thúc không có cơ hội nói dối về chuyện này.

Có lẽ lần này, anh sẽ có cơ hội nghe được những lời nói thật trăm phần trăm hiếm hoi từ miệng ông chú mình.

Đối với điểm này, Quan Cấn thậm chí còn có chút không thích ứng kịp.

Bởi vì trong ấn tượng của anh, suốt bao nhiêu năm qua, anh chưa từng nghe thấy Tam thúc nhà mình nói được một câu nói thật hoàn chỉnh nào.

Dường như việc bịa chuyện để nói dối đã không còn là một kỹ năng để hình dung về Tam thúc nữa, mà phải dùng một loại "thuộc tính" thì đúng hơn.

Đó là thứ bẩm sinh đã mang theo trên người ông ấy rồi.

Đối với Tam thúc, nói dối cũng bình thường như việc người khác hít thở vậy.

Người bình thường nói dối thường sẽ có chút lo ngại.

Bởi vì rất nhiều khi, một lời nói dối xuất hiện thường cần nhiều lời nói dối hơn để che đậy.

Nói dối là một kỹ thuật gây áp lực rất lớn cho con người.

Nhưng Tam thúc vĩnh viễn không hề sợ hãi việc nói dối.

Giống như lời ông ấy vừa nói, trong mắt Tam thúc, nhiều khi lời nói dối chính là lời nói dối thiện ý.

Tuy nhiên, cái gọi là lời nói dối thiện ý của ông ấy không phải theo nghĩa truyền thống.

Phần lớn thời gian, lời nói dối của ông ấy đóng vai trò dẫn dụ người khác vào cái bẫy mà ông ấy đã dày công sắp đặt.

Nhưng mục đích cuối cùng của những lời nói dối này là vì một "đại kế hoạch" mà trong mắt Tam thúc là hoàn toàn chính nghĩa.

Vì vậy, vì chính nghĩa trong lòng mình, Tam thúc không hề sợ hãi bất cứ lời nói dối nào của chính mình.

Do đó, ông ấy có thể lồng ghép những mảnh vụn nói dối vào trong tất cả ngôn ngữ của mình, để lời nói dối lớn nhất nghe cũng thật tự nhiên như nhiên.

Thế nhưng lần này, Quan Cấn kinh ngạc nhận ra trong đoạn hội thoại dài như vậy của Tam thúc nhà mình đều là lời nói thật.

Xác suất này đối với anh mà nói, còn thấp hơn cả việc thấy cây sắt nở hoa.

Tuy nhiên, Quan Cấn lại không vì thế mà cảm thấy vui mừng.

Không biết vì sao, anh cảm thấy bản thân đối với câu chuyện mà Tam thúc đang kể lại có một loại tâm tình kháng cự.

Không phải anh kháng cự hành vi nói thật của Tam thúc, mà là anh đang kháng cự chính câu chuyện này.

Ngay cả bản thân anh cũng không biết tại sao, anh thậm chí hoàn toàn không nhớ rõ câu chuyện mà Tam thúc đang kể.

Trong tiềm thức của anh lại tự nhiên cảm thấy, câu chuyện này

tuyệt đối không phải là một kết cục mà anh muốn nghe.

Nếu câu chuyện này là một kết cục đại đoàn viên, anh không thể nào hoàn toàn không có chút ấn tượng gì về sự xuất hiện của Diệp Phàm.

Cho dù lúc đó anh còn nhỏ, hoặc có lẽ không nhớ được cái tên Diệp Phàm vốn rất phổ biến này, nhưng nếu trong đời mình thực sự từng xuất hiện một người kinh diễm đến thế, anh làm sao có thể quên sạch sành sanh như vậy được.

Mà người này, Giải Vũ Thần cũng từng quen biết.

Nhưng nhìn cách Giải Vũ Thần và Diệp Phàm đối đãi với nhau trước đó, Quan Cấn có một suy nghĩ: Giải Vũ Thần trong chuyện từng quen biết Diệp Phàm, thực chất cũng cùng cảnh ngộ hoàn toàn giống với anh.

Lần này, không có ai lên tiếng ngắt lời Ngô Tam Thúc, mà chính ông ấy tự trầm mặc trong chốc lát.

Sự trầm mặc của ông không khiến người ta hoài nghi rằng ông đang suy nghĩ cách bịa ra một câu chuyện giả dối, mà khiến mọi người cảm thấy ông cũng đang hoài niệm về những năm tháng đó.

Ngô Tam Thúc quả thực không có tâm tư xảo quyệt gì, ông đang thực sự nghiêm túc hoài niệm về những năm tháng thần kỳ lạ thường trong mắt một chàng trai trẻ tuổi là ông khi đó.

Tuy rằng hiện tại ông đã bước vào hàng ngũ trung niên, nhưng vào cái thời ông cũng trẻ trung như đứa cháu lớn của mình bây giờ, ông cũng đã từng như anh, được nhìn thấy một người kinh diễm cả năm tháng đến nhường nào!

Tuy nhiên, Ngô Tam Thúc không giống như đứa cháu lớn của mình suy đoán, thực sự nói thật trăm phần trăm.

Thực tế, trong những gì ông kể trước đó vẫn có tám mươi phần trăm là lời nói dối.

Đứa cháu lớn lúc nhỏ của ông, trong căn nhà cũ ở kinh đô, cũng chỉ thoáng thấy người bạn chơi cùng "em gái Tiểu Hoa" lúc bấy giờ.

Mà người chú Tam lúc đó cũng không có mặt tại hiện trường.

Hoặc có thể nói, người có mặt lúc đó không phải là Ngô Tam Thúc này, mà là Giải Liên Hoàn đang đeo mặt nạ da người.

Chuyện gặp gỡ vị Tiểu tộc trưởng mang theo Thất Đao trong phủ của Hồng Nhị Gia lúc bấy giờ, chính ông cũng là nghe Giải Liên Hoàn kể lại.

Nhưng trong lời kể của Giải Liên Hoàn, họ cũng không ở cùng nhau quá lâu trong phủ Hồng Nhị Gia.

Sau khi cùng mấy đứa trẻ diễn xong vở kịch "Em gái Tiểu Hoa rốt cuộc phải gả cho anh trai nhỏ nào", "Tam thúc" do Liên Hoàn đóng giả đã đưa những đứa trẻ khác rời đi, ngoại trừ vị Tiểu tộc trưởng này.

Chỉ còn lại Hồng Nhị Gia và Tiểu tộc trưởng ở riêng trong căn phòng lúc đó.

Sau đó nữa, họ chỉ nghe nói Hồng Nhị Gia dẫn theo một đứa trẻ đi đâu đó, rồi cả hai đều trở về với vết thương rất nặng.

Lúc đó, người biết được thân phận của đứa trẻ này, ngoài bản thân Hồng Nhị Gia ra, đại khái cũng chỉ có "Tam thúc giả" lúc bấy giờ.

Vì vậy, trọng tâm của mọi người khi ấy đều đặt vào việc Hồng Nhị Gia danh tiếng lẫy lừng lại bị thương nặng như vậy.

Vết thương này cũng chính là nguyên nhân chủ yếu khiến Hồng Nhị Gia qua đời sau đó.

Mà biện pháp bảo mật của Hồng Nhị Gia cũng cực kỳ cao.

Chương 665

Vì vậy, sau này dù bọn họ đã nghe ngóng nhiều nơi cũng không biết tung tích cuối cùng của đứa trẻ đó.

Mà cái nhìn thoáng qua lúc ấy căn bản không đủ để đứa cháu lớn của ông ghi nhớ "anh trai nhỏ" này.

Cho nên cũng không tồn tại chuyện đứa cháu lớn nhà mình vô cớ dẫn về một đứa trẻ từ bên ngoài rồi nhất định đòi nuôi trong nhà.

Lúc bấy giờ, ông còn có chút cảm giác "hận sắt không thành thép" đối với chuyện này.

Ngô Tam Thúc nhớ lại một chút tranh chấp nhỏ hiếm hoi giữa mình và "Tam thúc giả" Liên Hoàn.

Khi đó, Tam thúc giả đến báo tin cho ông với vẻ mặt vô cùng đắc ý: "Vẫn là hậu bối nhà họ Giải chúng ta giỏi hơn đấy Lão Tam." "Tuổi còn nhỏ mà đã thân thiết với Tiểu tộc trưởng như vậy rồi." "Tiểu Tà vẫn không có khả năng quan sát lòng người như Tiểu Giải nhỉ." Lúc đó ông cũng phản bác: "Đó là vì cháu ông ăn mặc như tiểu thư khuê các thôi." "Tôi mà là một đứa trẻ tầm tuổi Tiểu tộc trưởng, tôi cũng thích chơi với mấy bé gái xinh xắn." "Nhưng cháu ông rốt cuộc vẫn là một thằng nhóc." "Ông đây không phải là lừa đảo sao?" Tam thúc giả khi đó không cảm thấy có gì sai, thậm chí còn vô cùng kiêu ngạo mà nói: "Tôi nói cho ông biết, nếu không phải đại điệt tử của tôi thực chất là con trai, thì chưa biết chừng còn có thể cùng Tiểu tộc trưởng phát triển thành quan hệ bàn chuyện cưới xin ấy chứ." Khi nhớ lại những tranh chấp nhỏ nhặt giữa mình và Tam thúc giả lúc đó, khóe miệng Ngô Tam Thúc lộ ra một chút ý cười.

Khoảng thời gian đó, họ cũng từng trẻ trung như những người

trong đội khảo cổ chính thức này.

Lúc ấy, mặc dù họ biết những gì mình đang làm là gì, nhưng lại không ai rõ ràng như bây giờ, thứ mà mình phải đối mặt rốt cuộc là loại áp lực đến từ ngàn năm trước như thế nào.

Ngô Tam Thúc tiếp tục hồi tưởng lại việc mình thực sự đưa Tiểu Diệp tộc trưởng này vào nhà họ Ngô như thế nào.

Thực tế, cũng không phải ông chủ động tìm thấy vị Tiểu tộc trưởng đã mất tích bí ẩn từ mấy năm trước và không bao giờ lộ diện nữa này, mà là vị Tiểu tộc trưởng này đã chủ động tìm đến ông.

Lúc đó, ông đang dẫn theo người làm xem hàng.

Một đứa trẻ đi thẳng vào cửa hàng của ông.

Không một tiếng động, không bị bất kỳ ai bên ngoài phát giác, cứ thế đường hoàng bước vào căn phòng có ghi "Nơi để hàng quan trọng, người lạ miễn vào".

Theo phản ứng bình thường, lúc đó ông nên lập tức đuổi đứa trẻ "mạo phạm" này ra khỏi căn phòng bí mật, đồng thời lớn tiếng quát mắng tên người làm đang trông cửa bên ngoài mới đúng.

Thế nhưng, khi ánh mắt ngỡ ngàng xen lẫn phẫn nộ của ông chạm vào đôi mắt của đứa trẻ đó, tâm trạng lo âu trong lòng ông lập tức bình phục lại.

Tuy rằng lần trước người nhìn thấy vị tộc trưởng Đồ Long trẻ tuổi này ở phủ Hồng Nhị Gia là Tam thúc giả, ông cũng chỉ là sau này nghe Tam thúc giả miêu tả mới biết đến sự tồn tại của vị tộc trưởng Đồ Long trẻ tuổi này chứ chưa từng tận mắt nhìn thấy.

Thế nhưng, khi nhìn thấy đứa trẻ này, trong đầu ông lại nảy ra một cách thần kỳ cái tên tộc trưởng Đồ Long trẻ tuổi mà ông chỉ mới nghe danh.

Ông nhìn thấy trên người thiếu niên này một thứ lắng đọng của năm tháng, thứ mà chỉ những người đã trải qua muôn vàn thương tang mới có được.

Thứ đó là thứ mà một người đã sống gần ba mươi năm như ông khi ấy cũng chưa từng có.

Vì vậy, phản ứng đầu tiên của Ngô Tam Thúc lúc bấy giờ là kịp thời ngăn cản tên người làm đang định gây rắc rối cho đứa trẻ vì dám ở cùng phòng với mình.

Đồng thời giáng chức tên người làm đó xuống hai cấp.

Những kẻ không có chút tinh tường như vậy thì không nên làm việc trực tiếp với ông.

Thứ ông cần là những người tuyệt đối thông minh.

Vừa là vì kế hoạch của họ, vừa là vì tính mạng của chính tên người làm đó.

Những kẻ không đủ tinh minh thì không thể sống sót lâu bên cạnh ông được.

Mà khi vị tộc trưởng Đồ Long trẻ tuổi nhìn thấy ông, câu đầu tiên nói là: "Đưa tôi đi gặp Tiểu Tam gia." Ngô Tam Thúc lúc đó không tài nào ngờ tới, câu đầu tiên của vị tộc trưởng Đồ Long trẻ tuổi sau khi gặp mình lại là câu này.

Hơn nữa, điều khiến ông cảm thấy chấn động hơn là, vị tộc trưởng Đồ Long trẻ tuổi này vừa nhìn đã thấu trò đổi vai của ông và Tam thúc giả. "Sao lần này lại là Tam thúc thật ở đây thế?" "Liên Hoàn thúc đi làm nhiệm vụ khác rồi sao?" Chỉ một câu nói này thôi đã khiến Ngô Tam Thúc hoàn toàn có thể xác định, đứa trẻ này tuyệt đối chính là Tiểu tộc trưởng mà Tam thúc giả đã gặp năm đó.

Vì vậy, khi nghe thấy việc đầu tiên Tiểu tộc trưởng muốn làm khi

gặp mình là muốn gặp đứa cháu lớn của mình, trong lòng Ngô Tam Thúc vẫn có chút vui mừng thầm kín.

Nghĩ bụng, lần này cái lão Liên Hoàn nhà họ Giải kia không có gì hay ho để khoe khoang với mình nữa rồi.

Đúng là phong thủy luân hồi mà!

Hôm nay ông liền muốn liên lạc với người cộng sự tốt này của mình để báo tin vui này cho lão.

Hơn nữa, đứa cháu lớn của mình thậm chí còn không cần phải giả làm bé gái.

Có tầng quan hệ này, Ngô Tam Thúc càng nhìn vị Tiểu tộc trưởng này càng thấy yêu quý.

Thế là lúc đó ông quyết định giới thiệu Tiểu tộc trưởng cho đứa cháu lớn nhà mình.

Yêu cầu của Tiểu tộc trưởng là không được tiết lộ chuyện cậu ấy là tộc trưởng Đồ Long cho bất kỳ ai, bao gồm cả đứa cháu lớn nhà mình.

Ngô Tam Thúc đã đồng ý yêu cầu này, đồng thời cũng hiểu ra tại sao Hồng Nhị Gia khi đó lại phải giấu giếm sự tồn tại của Tiểu tộc trưởng ngay cả với họ.

Ngô Tam Thúc cũng biết đến sự tồn tại của Thất Đao của tộc Đồ Long, vì vậy giữa họ cũng có cuộc đối thoại thế này.

Lúc đó ông hỏi: "Tiểu tộc trưởng, tôi nghe nói tộc nhân của cậu hiện vẫn đang tìm kiếm cậu khắp thế giới đấy." "Cậu biết mà, tính chất của Thất Đao không giống với Cửu Môn chúng tôi, hiện tại rất nhiều người trong số họ vẫn chưa thể gặp mặt nhau.

Nhưng tôi tình cờ quen biết một người, đang ở kinh đô." Thế

nhưng Tiểu tộc trưởng lại lắc đầu nói: "Lần này tôi tới, không ở lại được bao lâu đâu." "Tam thúc, tôi biết ông có kế hoạch của ông, với tư cách là tộc trưởng, tôi cũng có kế hoạch của tôi." "Trong kế hoạch của ông, chẳng phải cũng có rất nhiều bí mật của riêng mình sao?" Nghe thấy câu này, Ngô Tam Thúc càng thấy kỳ lạ hơn, hỏi: "Kế hoạch mà ngay cả tộc nhân của mình cũng không thể nói sao?" Khi đó Tiểu tộc trưởng đã nói thế này: "Chỉ là chưa đến lúc, tôi cần họ hiện tại đều còn sống, đồng thời có thể thành công và thuận lợi chuyển giao thanh đao của mình cho người mà tôi sẽ gặp khi xuất hiện trong tương lai." "Nếu hiện tại họ đã đến bên cạnh tôi, thì tôi không thể chắc chắn liệu người mà tôi gặp sau này có còn thành công lấy được đao từ tay tiền bối của họ hay không." Ngô Tam Thúc vẫn nhớ biểu tình của vị Tiểu tộc trưởng lúc đó.

Trên khuôn mặt non nớt ấy mang theo vẻ bất lực và áy náy chỉ có ở người trưởng thành: "Tôi biết hiện tại họ đang vất vả thế nào.

Và tôi cũng vì thế mà cảm thấy có lỗi.

Nhưng họ sẽ không chờ đợi vô ích đâu.

Nếu kế hoạch của tôi thành công, thì con cháu đời đời của họ sau này đều không cần phải khổ công tìm kiếm Tiểu tộc trưởng của mình như vậy nữa.

Và tôi cũng tin tưởng tộc nhân của mình, họ sẽ không vì sự chờ đợi dài đằng đẵng mà từ bỏ việc truyền thừa thanh đao." Ngô Tam Thúc khi nghe thấy câu nói này đã thực sự cảm nhận được một sự chấn động sâu sắc.

Đừng nói là một đứa trẻ lớn chừng này như Tiểu tộc trưởng, ngay cả một người trưởng thành như ông, để đưa ra quyết định như vậy cũng là vô cùng khó khăn.

Mà khi nghe đoạn đối thoại này, ông cũng nảy sinh một nghi vấn

khác: "Nếu ngay cả tộc nhân của mình cũng không được tìm kiếm, tại sao lại phải tìm đến đứa cháu lớn của tôi?" Tiểu tộc trưởng đã nói với ông rằng: "Bởi vì đến lúc đó, chỉ có tôi mới cứu được anh ấy.

Tôi hy vọng, sau này cũng sẽ được trùng phùng với Tiểu Tam gia." Sau khi trải qua những chuyện đó, Ngô Tam Thúc ngay hôm đó đã đưa Tiểu tộc trưởng về nhà họ Ngô.

Và đúng như ông dự đoán, đứa cháu lớn nhà mình vì cái nhìn thoáng qua đó mà thực sự không nhớ được "anh trai nhỏ" này.

Tuy rằng ông đã hứa giữ kín thân phận của Tiểu tộc trưởng, nhưng vẫn không giấu được Nhị ca và Lão gia tử nhà mình.

Nhưng đối với chuyện này, vị Tiểu tộc trưởng lại tỏ ra vô cùng thấu hiểu một cách thần kỳ.

Dường như đã mặc định rằng ông nhất định sẽ cúi đầu trước Nhị ca vậy!

Chuyện này đến nay Ngô Tam Thúc vẫn thấy vô cùng phi lý.

Từ đó trở đi, Ngô Tam Thúc đã đưa Tiểu tộc trưởng về nhà mình.

Tuy nhiên, ngoại trừ ông, Nhị ca Nhị Bạch, và lão cha Ngô lão gia tử, ba người này ra, không ai biết rốt cuộc nhà họ Ngô đã đón một nhân vật như thế nào về.

Tất nhiên, trong ba người này cũng bao gồm cả "Tam thúc giả" Liên Hoàn biết chuyện.

Bởi vì hai người họ lúc này gần như đã trở thành một người.

Tuy rằng lúc bấy giờ trong việc tráo đổi thân phận vẫn còn chút non nớt, nhưng sau khi đã đưa ra quyết định như vậy, vì đại kế hoạch cuối cùng, họ quyết định không giấu giếm bất kỳ bí mật nào trước mặt đối phương.

Ngay cả anh cả của ông, tức là cha ruột của đứa cháu lớn, cũng không biết thiếu niên mỗi ngày bầu bạn vui chơi cùng con trai mình lại có một thân phận kinh người như thế nào.

Mọi người đều tưởng rằng bên cạnh tiểu thiếu gia nhà họ Ngô chỉ là có thêm một đứa trẻ xinh xắn giống như bạn học cùng tiến vậy.

Chương 666

Lần này, Ngô Tam Thúc chọn cách nói dối về việc tại sao Tiểu tộc trưởng Đồ Long lại đến nhà họ Ngô, không phải thật sự muốn lừa gạt đứa cháu lớn của mình, mà là để thực hiện lời hứa đã đáp ứng với Tiểu tộc trưởng năm xưa.

Mặc dù đã qua bao nhiêu năm, ông vẫn nhớ rõ những lời đứa trẻ đó đã nói với mình.

Không thể để người khác biết cậu ấy đã xuất hiện ở nhà họ Ngô như thế nào.

Chỉ là, những chuyện sau đó, Ngô Tam Thúc cũng đã tận mắt chứng kiến.

Trong ấn tượng của ông, vị Tiểu tộc trưởng này thực sự đúng như những gì cậu ấy đã nói.

Hành trình này tìm tới, chỉ là để bảo vệ đứa cháu lớn của ông mà thôi.

Mà vị Tiểu tộc trưởng này rốt cuộc đã phải trả giá những gì để bảo vệ đứa cháu lớn của ông, ông cũng đều nhìn thấy rõ.

Vì vậy, hiện tại gặp lại vị Tiểu tộc trưởng đã trưởng thành ở nơi này, cảm giác đầu tiên của ông mới phức tạp đến thế.

Bây giờ, ông đã hoàn toàn tỉnh táo và hồi phục lại rồi.

Tỉnh táo lại không chỉ là thần trí trước khi hôn mê, mà còn bao gồm cả ký ức từ rất lâu về trước, khi ông cũng trạc tuổi đứa cháu lớn của mình.

Cùng lúc đó, khán giả trong phòng livestream sau khi nghe câu chuyện xen lẫn nhiều lời nói dối mà Ngô Tam Thúc vừa kể đã hoàn

toàn sôi sục. "Vậy nên Quan lão bản thực ra vốn không nên tên là Quan Cấn, anh ấy họ Ngô!" "Vãi chưởng, họ Ngô, lại còn có hai người chú, một người ông nuôi chó!

Thế thì tôi biết thân phận thực sự của Quan lão bản là ai rồi!" "Bạn nói thế này chẳng lẽ tôi lại không biết sao!

Tiểu thiếu gia duy nhất của nhà họ Ngô mà!" "Quả nhiên, những người không thuộc biên chế chính thức mà có thể tham gia hành động khảo cổ này đều không phải là nhân vật đơn giản!" "Nhưng vẫn quen gọi là Quan lão bản hơn, cảm giác gọi Quan lão bản rất có khí chất!" "Cười chết tôi mất!

Quan lão bản từ nhỏ đã biết thế nào là gái ngoan sợ trai lì rồi sao?" "Truy vợ đã bắt đầu từ thời thơ ấu rồi à?" "Em gái Giải lão bản cho hay anh thanh cao, anh tuyệt vời, anh nắng tay trên nhé!" "Hết nắng tay trên lại còn về đích trước, Quan lão bản, CP Quan Diệp có anh là tuyệt vời nhất." "Không ai để ý áp lực cạnh tranh của Hắc gia thực sự đã rất lớn rồi sao?" "Hắc gia à, ngài chỉ có thể đi ở rể thôi!" "Làm ơn đi, Tiểu tộc trưởng nhà chúng ta soái như vậy, sao không thể là Diệp 1 chứ!".

Khi kênh chat đang náo nhiệt, Quan Cấn cũng không nghi ngờ tính chân thực trong đoạn hội thoại này của Tam thúc nhà mình.

Tuy nhiên, không phải xuất phát từ sự tin tưởng của anh đối với bản thân Tam thúc, mà là anh tự tin vào cái đức tính từ nhỏ đã thích đeo bám, không thèm nói lý lẽ để giữ lại một anh trai mà mình thích ở lại nhà mình sinh sống.

Vì vậy, anh hiếm khi không đưa ra nghi vấn về câu chuyện mà Tam thúc nhà mình đang kể, mà chỉ thúc giục: "Tam thúc, nói tiếp đi." Ngô Tam Thúc cũng thoát khỏi tâm thái hoài niệm vừa rồi.

Những câu chuyện phía sau...

Tuy Ngô Tam Thúc vẫn muốn làm theo lời dặn dò của Tiểu tộc trưởng Đồ Long năm đó, dùng lời nói dối để che giấu đi, nhưng ông không muốn hoàn toàn che giấu câu chuyện từng xảy ra.

Bởi vì hiện tại vị Tiểu tộc trưởng này đã xuất hiện, ông cảm thấy cũng nên cho đứa cháu lớn nhà mình biết vị Tiểu tộc trưởng này từng vì cứu anh mà đã phải trả giá những gì.

Không chỉ vì Tiểu tộc trưởng Diệp Phàm, mà còn vì chính đứa cháu lớn nhà mình.

Bao nhiêu năm qua, cháu lớn của ông vì đi theo bước chân của ông, đi theo cái bối cảnh thật giả lẫn lộn của hai người họ để tìm kiếm cái gọi là chân tướng, đã từng nhiều lần gặp nguy hiểm, đặt sự an toàn tính mạng của chính mình ra sau cái gọi là chân tướng.

Mà anh làm như vậy, cũng hoàn toàn không biết rằng đã từng có người vì cái mạng mà anh không xem là quan trọng nhất này đã phải trả giá những gì.

Ngô Tam Thúc lặng lẽ nhìn Diệp Phàm một cái, thầm xin lỗi vị Tiểu tộc trưởng hiện tại đã trở thành một thanh niên tuấn lãng này trong lòng.

Tuy rằng không thể hoàn toàn che giấu bí mật năm xưa, nhưng chỉ cần giấu đi động cơ của vị Tiểu tộc trưởng này, Ngô Tam Thúc cảm thấy cũng sẽ không gây ra ảnh hưởng xấu nào. "Sau đó nữa, Tiểu tộc trưởng đã làm bạn với cháu một thời gian rất dài.

Hai đứa đại khái đã ở bên nhau khoảng một năm, trong một năm này, chúng ta đều rất mừng vì Tiểu tộc trưởng có thể ở lại nhà họ Ngô.

Tuy rằng đứa cháu lớn này của chú trông vẫn đơn thuần như trước, nhưng những người làm cha làm mẹ như chúng ta biết rằng,

cậu ấy đã âm thầm dạy cho cháu rất nhiều thứ.

Khoảng hơn một năm sau, Nhị thúc của cháu dẫn về một đứa trẻ.

Đứa trẻ đó có thiên phú phi thường, là hậu duệ của Thất Đao Đồ Long.

Đôi tai của nó có thể nghe thấy những âm thanh mà tất cả chúng ta đều không nghe thấy được." Nghe đến đây, Lưu Thương đang đứng cùng Quan Cấn siết chặt nắm đấm.

Bởi vì anh biết đứa trẻ mà Ngô Tam Thúc đang nhắc tới là ai.

Đó chính là bản thân anh!

Bạch Xà đứng bên cạnh anh ngỡ ngàng mở to mắt, lập tức quay đầu nhìn về phía Lưu Thương bên cạnh mình.

Là thành viên của Thất Đao, họ đều biết người có thiên phú thính giác phi thường này là ai.

Chính là Lưu Thương bên cạnh anh! "Cậu đã gặp Tiểu tộc trưởng từ khi còn nhỏ rồi sao?" Bạch Xà không thể tin nổi hỏi.

Mà trên mặt Lưu Thương cũng là vẻ nghi hoặc hoàn toàn giống anh, anh nhỏ giọng trả lời, lại như đang vội vàng giải thích: "Hoàn toàn chưa từng gặp qua!

Lúc nhỏ tôi luôn sống cùng Nhị gia, chúng tôi không ở trong căn nhà cũ của họ Ngô.

Đừng nói là Tiểu tộc trưởng, ngay cả Quan lão bản là cháu lớn của Nhị gia mà mãi lâu sau tôi mới được gặp!" Đối với những lời Lưu Thương nói, Bạch Xà hoàn toàn tin tưởng.

Nhưng anh không biết tại sao, rõ ràng Tiểu tộc trưởng ở ngay gần như vậy, nhưng họ lại không nhận ra nhau.

Là nhà họ Ngô cố ý che giấu?

Hay là Tiểu tộc trưởng lúc đó không muốn gặp thành viên Thất Đao?

Hay là Tiểu tộc trưởng lúc đó cũng có nỗi khổ tâm nào khác?

Sau này tại sao Tiểu tộc trưởng không ở lại nhà họ Ngô cho đến khi trưởng thành?

Những câu hỏi này điên cuồng thiêu đốt bộ não của Bạch Xà.

Không kịp nghĩ nhiều, Ngô Tam Thúc đã tiếp tục kể. "Không sai, nếu chú không đoán nhầm, đứa trẻ đó hiện tại chắc cũng đã có mặt trong đội ngũ này rồi." Tuy rằng trong lòng mang theo nhiều nghi hoặc, nhưng nghe thấy giọng nói của Ngô Tam Thúc, Lưu Thương vẫn cung kính đáp lại: "Tam gia, cháu ở đây." Nghe thấy giọng nói của hậu bối này, Ngô Tam Thúc cũng hỏi: "Tiểu Lưu Thương à, ở cùng Tiểu tộc trưởng nhà cháu có quen không?

Chúc mừng cháu cuối cùng cũng tìm được Tiểu tộc trưởng của mình nhé.

Hiện tại vẫn ổn chứ?

Bảo cháu lớn của chú chăm sóc cháu cho tốt." Lưu Thương nghe thấy những câu hỏi này cũng không nhịn được mà thầm tào kháo trong lòng: Nếu lúc đó có thể cho anh biết thông tin về Tiểu tộc trưởng, chẳng phải anh đã sớm được gặp Tiểu tộc trưởng của mình rồi sao?

Cũng không cần phải dùng đến từ "cuối cùng" này.

Nhưng ngoài mặt, Lưu Thương vẫn khách khí trả lời: "Cháu không sao, Tam gia.

Cháu ở cùng Tiểu tộc trưởng và mọi người rất tốt, cháu sẽ chăm sóc tốt cho Quan lão bản." Nghe cuộc đối thoại này giữa Ngô Tam Thúc và Lưu Thương, Bạch Xà càng thêm tin tưởng những gì Lưu Thương vừa nói quả thực là lời nói thật.

Ngô Tam Thúc hỏi thăm Lưu Thương xong, cũng nghe ra được một chút oán niệm nhỏ trong giọng điệu của anh.

Nhưng ông cũng có thể thấu hiểu.

Ngô Tam Thúc không tiếp tục đề tài này nữa mà quay lại chuyện chính: "Ngày đầu tiên đứa trẻ này đến nhà họ Ngô, chú đã báo tin này cho Tiểu tộc trưởng.

Tuy nhiên, Tiểu tộc trưởng lúc đó nói vẫn chưa đến lúc, sau này cậu ấy nhất định sẽ gặp lại tộc nhân của mình.

Lúc đó chú cũng thực sự tin rằng Tiểu tộc trưởng nhất định sẽ làm được.

Chương 667

Hiện tại xem ra, các cháu đều đã lần lượt trở về bên cạnh cậu ấy." Khi Ngô Tam Thúc nói những lời này, ánh mắt đầu tiên rơi lên người Bạch Hạo, rồi từ Bạch Hạo lại rơi lên người Lê Thốc.

Tuy rằng ông chưa từng gặp hai người trẻ tuổi này, nhưng ông đã nhận ra hai thanh đao bên hông họ.

Một người là truyền nhân của Kim Ti Cửu Hoàn Đại Khảm Đao, một người là truyền nhân của Tú Xuân Đao.

Chỉ là điều khiến ông cảm thấy bất ngờ là truyền nhân của một thanh đao như Kim Ti Cửu Hoàn Đại Khảm Đao lại là một cô gái mảnh mai như Bạch Hạo.

Còn truyền nhân của Tú Xuân Đao, đứa trẻ này trông cũng thực sự quá trẻ tuổi.

Hơn nữa, khi nhìn Lê Thốc, thần tình trong mắt Ngô Tam Thúc có phần phức tạp hơn.

Dường như có lời gì đó rất quan trọng muốn nói với cậu.

Nhưng sau khi do dự một lát, Ngô Tam Thúc vẫn quyết định tạm thời chỉ nói với Lê Thốc một câu: "Nhóc Tú Xuân Đao, lát nữa có chuyện muốn nói với cháu." Lê Thốc có chút kinh ngạc nhìn Ngô Tam Thúc một cái.

Vừa rồi toàn bộ sự chú ý của cậu đều đặt vào việc Quan Cấn này trông thì văn nhã lịch sự nhưng lại biết dùng chiêu trò ăn vạ để giữ Tiểu tộc trưởng nhà mình ở lại nhà anh ta.

Nghe thấy "lão già" này nói có chuyện muốn nói với mình, Lê Thốc hoàn toàn không nghĩ ra nổi một người nhìn qua không biết có

bao nhiêu cách biệt thế hệ với mình thì có đề tài chung gì.

Nhưng trước mặt Diệp Phàm, Lê Thốc vẫn miễn cưỡng "ừ" một tiếng, cũng không đặc biệt để tâm đến câu nói này của Ngô Tam Thúc.

Cậu hiện tại vẫn thấy hứng thú với câu chuyện mà Ngô Tam Thúc đang kể hơn.

Ngô Tam Thúc nhìn phản ứng này của Lê Thốc cũng mỉm cười.

Sau đó, ánh mắt ông rời khỏi người Bạch Hạo và Lê Thốc.

Khi ánh mắt ông lướt qua người Giải Vũ Thần và Hắc Ngạn Kính, trong mắt không khỏi lộ ra vài phần khinh bỉ.

Nghĩ thầm người ta Thất Đao trở về bên cạnh Tiểu tộc trưởng của mình, câu chuyện ấm áp và cảm động biết bao, mấy người rốt cuộc tìm kiếm sự hiện diện gì trong câu chuyện này thế?

Vừa rồi Ngô Tam Thúc luôn trong trạng thái nhắm mắt dưỡng thần, nên chuyện gì xảy ra xung quanh tuy ông không nhìn thấy nhưng cũng đã nghe được đại khái, vì vậy cũng nghe ra được chuyện mấy người Cửu Môn này cứ xông lên phía trước, hoàn toàn không muốn cho hai đứa trẻ Thất Đao kia cơ hội thể hiện.

Nghĩ đến đây, vẻ khinh bỉ trong mắt Ngô Tam Thúc càng thêm lộ liễu.

Giải Vũ Thần và Hắc Ngạn Kính nhìn thấy ánh mắt này của Ngô Tam Thúc, đương nhiên là hiểu con cáo già này đang nghĩ gì.

Đồng thời cũng hiểu ra, vừa rồi con cáo già này đúng thực là đang giả vờ ngủ.

Hai người đồng thời nở một nụ cười nham hiểm với Ngô Tam Thúc.

Mà Ngô Tam Thúc nhìn nụ cười của hai người này, cũng lập tức

phản ứng lại được là chuyện gì.

Thầm nghĩ đúng là "khi bạn nhìn vào vực thẳm, vực thẳm cũng nhìn lại bạn", quả báo đến sớm thật!

Diệp Phàm nhìn thấy luồng sóng ngầm giữa mấy người họ, thầm cảm khái một chút về sự ăn ý phi thường giữa Hắc và Hoa.

Ngô Tam Thúc nhanh chóng dời ánh mắt khỏi người Hắc Ngạn Kính và Giải Vũ Thần, có chút cảm giác như kẻ trộm chột dạ.

Ông khẽ ho hai tiếng, tiếp tục nói: "Nói tiếp đi.

Chỉ là, sau khi Tiểu Lưu Thương đến nhà họ Ngô, chúng ta tạm thời sắp xếp nó đến chỗ Nhị ca của chú." Ngô Tam Thúc nhớ lại lời cảnh cáo của đứa cháu lớn, kịp thời sửa lại lời định thốt ra.

Hình như ba chữ "Ngô Lão Nhị" sẽ tấn công cái lưỡi của ông vậy.

Trên kênh chat cũng xuất hiện dòng chữ "Sự cố kịch bản gây đánh người" rất hài hước.

Ngô Tam Thúc điều chỉnh cái lưỡi của mình một chút, tiếp tục nói: "Một mặt là vì Tiểu tộc trưởng nói vẫn chưa đến lúc gặp nó.

Mặt khác, chúng ta cũng muốn bồi dưỡng Tiểu Lưu Thương một chút.

Khi đó, tiền bối của nó đã vì tuổi già sức yếu mà lâm bệnh nặng, không thể truyền thụ thêm gì cho nó nữa.

Nhưng tư chất của đứa trẻ này thực sự khiến người ta kinh ngạc.

Hơn nữa, Thất Đao Cửu Môn vốn dĩ nên là một thể song sinh, Thất Đao có nạn, là người Cửu Môn đương nhiên phải ra tay tương trợ.

Vì vậy, Tiểu Lưu Thương tạm thời được sắp xếp ở chỗ Nhị ca của chú.

Mà câu cuối cùng bậc trưởng bối của Tiểu Lưu Thương dặn dò chúng ta là nhất định phải tìm được chiếc chuông.

Điều này luôn trùng hợp với suy nghĩ của chú.

Chỉ là trước khi gặp Tiểu Lưu Thương và tiền bối của nó, chú vẫn chưa nghĩ ra cách sắp xếp sau khi tìm thấy chiếc chuông." Nghe Ngô Tam Thúc nói vậy, Diệp Phàm và các thành viên Thất Đao Cửu Môn khác cũng đều hiểu chiếc chuông này là thứ gì.

Đó chính là tín vật mà Lưu Thương khi gặp Diệp Phàm đã buộc trên tóc mang đến cho hắn.

Ngô Tam Thúc tiếp tục nói: "Mà mọi chuyện xảy ra cũng bắt đầu từ chiếc chuông này.

Trước khi tiền bối của Tiểu Lưu Thương nhắc đến chiếc chuông, chú đã thông qua một số kênh để biết đến sự tồn tại của nó rồi.

Sau nhiều năm tìm kiếm khắp nơi, cũng như một số manh mối mà tiền bối của Tiểu Lưu Thương cung cấp cho chúng ta.

Sau khi đưa Tiểu Lưu Thương về nhà họ Ngô, chú đã tìm thấy nơi ở của chiếc chuông đó.

Chỉ là, câu chuyện cửu tử nhất sinh trong quá trình lấy được chiếc chuông chú sẽ không kể rườm rà với các cháu nữa.

Chúng ta mang chiếc chuông này về nhà họ Ngô, nhưng để bảo vệ Tiểu Lưu Thương lúc bấy giờ, cũng như để che mắt thiên hạ, sau khi bàn bạc, nhà họ Ngô quyết định đặt chiếc chuông này ở một nơi mà khi đó trông có vẻ là nguy hiểm nhất." Nghe Ngô Tam Thúc nói câu này, không biết vì sao, mặc dù Diệp Phàm không biết, hay nói một cách nghiêm túc là đã không còn nhớ nữa, nhưng hắn vẫn ngay lập tức nghĩ đến việc nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, rốt cuộc là nơi nào.

Diệp Phàm có chút không dám tin nhìn về phía Ngô Tam Thúc.

Chỉ thấy Ngô Tam Thúc lặng lẽ cúi đầu.

Trong ánh mắt ông ấy là một loại cảm xúc hối hận nhưng không nuối tiếc.

Diệp Phàm nhận ra rằng, Ngô Tam Thúc đối với chuyện này chỉ có hối hận, nhưng không hề hối tiếc.

Đây là một loại tình cảm rất hiếm thấy.

Một người rất ít khi đối với một việc gì đó mà hối hận nhưng lại không nuối tiếc.

Hai loại cảm xúc này vốn dĩ phải tồn tại cộng sinh với nhau.

Trừ khi, người này có một niềm tin mãnh liệt rằng dù chết cũng phải hoàn thành việc đó.

Rõ ràng, Ngô Tam Thúc có niềm tin như vậy.

Và nhìn thấy phản ứng này của Ngô Tam Thúc, Diệp Phàm biết mình đã đoán đúng.

Nơi mà họ cho rằng nguy hiểm nhất cũng chính là nơi an toàn nhất, chính là trên người cháu trai của ông ấy - Tiểu Tam gia.

Giống như những gì hắn đã tìm hiểu ở kiếp trước, vì cái gọi là đại kế hoạch của họ, họ mang tâm thế không chỉ hy sinh thế hệ của mình, mà ngay cả khi phải đánh đổi cả thế hệ sau cũng nhất định phải hoàn thành.

Cho dù là Ngu Công dời núi, cũng nhất định phải làm xong.

Nhưng khi nghĩ đến kết cục của Tam Thúc mà mình biết ở kiếp trước, nhìn Tam Thúc trước mắt hiện tại, trong lòng Diệp Phàm vẫn dâng lên một chút đắng chát.

Nhưng may mắn thay, hiện tại khi tất cả những kết quả tồi tệ nhất vẫn chưa xảy ra, hắn đã gặp được những người này.

Chương 668

Cùng lúc đó, Quan Cấn cũng nhận ra điều gì đó.

Về việc Tam Thúc nhắc đến chiếc chuông, bản thân anh không có một chút ký ức nào.

Nhưng anh biết, thứ này tuyệt đối tồn tại.

Cho dù trước đây Tam Thúc có thể có những thành phần nói dối, nhưng chuyện quan trọng như chiếc chuông này, ở đây vừa có chủ nhân hiện tại của chiếc chuông là Lưu Thương, lại vừa có chủ nhân của chiếc chuông là Tiểu tộc trưởng Diệp Phàm, Tam Thúc tuyệt đối sẽ không nói dối về chuyện này.

Gia Cát Thanh vẫn luôn đứng bên cạnh Quan Cấn, khẽ dùng khuỷu tay chạm vào cánh tay anh, nghiêng người nhỏ giọng hỏi: "Quan lão bản, Tam Thúc của cậu nói nơi an toàn nhất cũng chính là nơi nguy hiểm nhất, không lẽ chính là cậu chứ?" Quan Cấn liếc nhìn Gia Cát Thanh một cái.

Chỉ thấy Gia Cát Thanh đang nheo mắt cười, trông giống hệt một con cáo già đang cười.

Anh thầm nghĩ, ý của Tam Thúc biểu đạt rõ ràng đến vậy sao?

Gia Cát Thanh tên này trông cũng không giống như hiểu biết nhiều về chuyện nhà mình cơ mà.

Hơn nữa, Tam Thúc rõ ràng nói nơi nguy hiểm nhất chính là nơi an toàn nhất, nhưng Gia Cát Thanh lại nói ngược lại hoàn toàn, nơi an toàn nhất chính là nơi nguy hiểm nhất.

Đây là Gia Cát Thanh lỡ lời, hay là tên này vốn dĩ đang mỉa mai mình?

Quan Cấn nheo mắt, lạnh lùng đáp lại Gia Cát Thanh ba chữ: "Không nhớ rõ." Gia Cát Thanh nhún vai, nhỏ giọng nói: "Tôi cũng chỉ đoán mò thôi." Lúc này, vòng tròn trận pháp màu xanh lam dưới chân hắn vẫn đang sáng rực.

Hắn vừa hăng hái nghe kể về vài chuyện thuở nhỏ của Tiểu tộc trưởng nhà mình, vừa tiếp tục công việc thu hồn cho Trương Cường.

Trong tình trạng một tâm hai dùng như vậy mà vẫn còn tâm trí để trêu chọc Quan Cấn vài câu.

Ngay cả Gia Cát Thanh cũng không nhịn được tự mỉa mai thầm trong bụng mình có phải chứa quá nhiều nước đen rồi không.

Ngô Tam Thúc im lặng nửa khắc để sắp xếp lại cảm xúc của mình.

Sau đó, ông hít một hơi thật sâu, chậm rãi thở ra rồi nói: "Cho nên, mấy anh em chúng tôi đã đặt chiếc chuông này lên người đứa cháu trai độc nhất của nhà họ Ngô, cháu trai của tôi." "Một mặt, lúc đó chúng tôi nghĩ rằng kẻ thù sẽ không ngờ chiếc chuông này lại ở trên người thằng bé." "Mặt khác, chúng tôi cũng cho rằng bên cạnh cháu trai còn có Tiểu tộc trưởng Đồ Long đi theo sát bên cạnh, chắc là sẽ không xảy ra chuyện gì quá lớn." "Nhưng chúng tôi đã đánh giá thấp việc kẻ thù mà mình đang đối mặt rốt cuộc là loại người như thế nào.

Cũng đánh giá thấp việc kẻ thù của chúng ta thực tế còn chấp nhất với chiếc chuông này hơn cả chúng ta tưởng tượng." Khi nói đến đây, trong giọng điệu của Ngô Tam Thúc hầu như không còn nghe ra vẻ thoải mái như lúc nãy nữa.

Dường như những ký ức này, chỉ cần được ông nhớ lại, cũng có thể mang đến một cảm giác vô cùng nặng nề.

Bị ảnh hưởng bởi cảm xúc của Ngô Tam Thúc, tất cả mọi người

trong hai phòng mộ đều im lặng.

Lúc đầu, còn có người nhỏ giọng thảo luận về câu chuyện Ngô Tam Thúc kể.

Nhưng bây giờ, mọi người đều im lặng, không còn tạo ra bất kỳ tiếng động nào nữa.

Hầu như ngay cả hơi thở của mình cũng được họ điều chỉnh chậm lại và nhẹ đi.

Chỉ còn lại khán giả trong phòng livestream là vẫn đang xôn xao không tiếng động: "Chuyện gì vậy, rõ ràng còn chưa biết toàn bộ câu chuyện là gì, mà tôi đã thấy căng thẳng rồi?" "Tôi thấy giọng điệu của Tam Thúc không đơn giản đâu, có khi lại là một câu chuyện buồn đấy." "Nếu là một kết thúc tốt đẹp thì Quan lão bản chắc chắn sẽ không đến tận bây giờ mới gặp lại Tiểu Diệp tộc trưởng." "Chiếc chuông này chính là loại chuông tìm thấy trong mộ dưới đáy biển đúng không?" "Trời ạ, nếu là thứ quan trọng cỡ đó thì tôi không dám tưởng tượng Tam Thúc và những người khác đã làm sao mới tìm thấy chiếc chuông này!" "Tam Thúc chẳng phải đã nói rồi sao, họ đã tìm kiếm rất lâu, lại có thêm tiền bối Lưu Thương giúp đỡ mới tìm được địa điểm." "Tiểu Diệp tộc trưởng và những người khác lúc đó ở mộ dưới đáy biển cũng phải trải qua bao nhiêu trắc trở mới lấy được thông tin về chiếc chuông, vậy Tam Thúc chắc chắn phải đánh đổi nhiều hơn thế." "Không chỉ có nhóm Tiểu Diệp tộc trưởng, cũng không chỉ có thế hệ mới này đang nỗ lực vì mục tiêu này đâu." "Đúng vậy, trước thế hệ của Quan lão bản, còn có những người như Tam Thúc đang đấu tranh với âm mưu ngàn năm." "Trước Gia Cát Thanh cũng có những tiền bối như Bá Ôn đang chờ đợi Tiểu tộc trưởng của mình." "Đây chính là cuộc hành trình dài của mỗi một thế hệ." "Hu hu hu mọi người đừng tìm nữa, thật ra chuông thanh đồng đã bay vào mắt tôi rồi, trong mắt tôi có chuông thanh đồng rồi nè (ý nói cảm động phát

khóc)!" Sự xôn xao không tiếng động trong phòng livestream không hề ảnh hưởng đến việc Ngô Tam Thúc kể lại câu chuyện khắc cốt ghi tâm này.

Đoạn câu chuyện này ông kể rất trôi chảy.

Rõ ràng đã qua rất nhiều năm, ba đứa trẻ trong câu chuyện năm đó giờ đều đã trưởng thành, đều có thể độc lập gánh vác một phương.

Nhưng ông lại không có bất kỳ khoảng trống hồi tưởng nào.

Tình huống như vậy chỉ có hai khả năng: Một là ông đã biên soạn sẵn lời nói dối này từ lâu, đã học thuộc lòng trong bụng.

Hai là đoạn câu chuyện này đối với ông thật sự khắc cốt ghi tâm, quấn quýt lấy linh hồn ông, khiến ông không những không thể quên mà còn không thể buông bỏ.

"Năm đó, cháu trai tôi vừa mới lên lớp hai." "Tiểu tộc trưởng ban ngày tuy không vào học cùng thằng bé, nhưng mỗi ngày đều cùng người trong nhà đưa thằng bé đi học, đón thằng bé về nhà." Nghe đến đây, trong phòng mộ không biết có bao nhiêu người lộ ra vẻ mặt có chút ngưỡng mộ.

Trong đó đặc biệt là Giải Vũ Thần.

Anh cảm thấy câu chuyện này cực kỳ phức tạp.

Bởi vì từ lời kể của Ngô Tam Thúc lúc nãy, anh đã biết Diệp Phàm không chỉ từng ở nhà họ Ngô.

Trong những năm tháng sớm hơn, khi thân phận của anh còn là 'em gái Tiểu Hoa', Diệp Phàm cũng từng chung sống với anh một thời gian.

Giải Vũ Thần không biết trong khoảng thời gian đó, Diệp Phàm có đối xử với anh như đối với Quan Cấn hay không.

Mặc dù lúc đó anh không phải đi nhà trẻ, nhưng theo tính cách của Diệp Phàm, chắc hẳn cậu ấy đã cùng anh luyện công.

Không hiểu vì sao, nghĩ đến đây, Giải Vũ Thần lại cảm thấy hoài niệm lạ thường về khoảng thời gian đầy rẫy những giọt nước mắt yếu đuối nhất trong đời mình.

Đồng thời đối với Giải đương gia hiện tại mà nói, đó là khoảng thời gian không muốn nhớ lại nhất.

Tuy nhiên, điều này đối với Giải Vũ Thần dường như là một loại trừng phạt, hoặc như một lời nguyền.

Bởi vì sau này anh thật sự quá muốn quên đi quãng thời gian gần như là 'lịch sử đen tối' đó, khiến hiện tại khi anh khát khao lấy lại những ký ức này, lại thật sự chẳng nhớ nổi điều gì.

Và bây giờ khi thật sự nhớ lại một vài hình ảnh chung sống cùng Tú Tú, thậm chí là với Quan Cấn lúc nhỏ, Giải Vũ Thần mới nhận ra rằng quãng thời gian này anh thực sự vui vẻ từ tận đáy lòng.

Anh nhìn về phía Diệp Phàm, muốn tìm thấy thông tin gì đó trên mặt hắn.

Muốn xem phản ứng của Diệp Phàm đối với quãng thời gian đó rốt cuộc là như thế nào, liệu hắn có đang hoài niệm về những năm tháng được coi là thực sự hạnh phúc đó hay không.

Tuy nhiên, khi nhìn thấy biểu cảm của Diệp Phàm, anh hơi sững lại.

Chỉ thấy biểu cảm của Diệp Phàm lúc này hoàn toàn là trạng thái của một người đang nghe câu chuyện của người khác.

Giải Vũ Thần mỉm cười, thầm nghĩ: Đúng là Diệp Phàm.

Tuy bình thường đối với một số chuyện mà họ cho là cực kỳ quan

trọng, phản ứng của hắn lại như một khúc gỗ sắt ngàn năm không nở hoa, nhưng khi họ thực sự muốn nhìn ra điều gì đó trên mặt hắn, hắn lại có thể bình thản che giấu cảm xúc thật của mình như vậy, hoàn toàn không để lộ một chút sơ hở nào về tình cảm.

Vừa không để lộ sơ hở cho kẻ thù, cũng không làm lung lay quân tâm của đồng đội là bọn họ.

Về điểm này, hai tộc trưởng Đồ Long và Thủ Long thể hiện rất giống nhau.

Giải Vũ Thần từ bỏ việc giải mã cảm xúc của Diệp Phàm, sự chú ý quay trở lại câu chuyện mà Ngô Tam Thúc đang kể.

"Một ngày nọ, cũng chính là ngày cuối cùng Tiểu tộc trưởng đón cháu trai tôi đi học về, biến cố đã xảy ra." "Hôm đó, tôi đưa Tiểu tộc trưởng cùng đi đến trường đón thằng bé." "Vẫn chưa đến trường học thì tôi nhận được tin nhắn của anh hai, Lưu Thương nhỏ đã bị người ta bắt cóc." "Hơn nữa, người bắt cóc Lưu Thương tuyệt đối không phải người bình thường." "Giọng nói của người đó, tai của Lưu Thương không nghe thấy được." "Chúng tôi lập tức phản ứng lại, kẻ thù quả nhiên là ra tay với Lưu Thương trước." "Mục đích đương nhiên chính là chiếc chuông thanh đồng." "Vì vậy hôm đó, tôi và Tiểu tộc trưởng chia quân làm hai đường, tôi dẫn người đi tìm Lưu Thương, Tiểu tộc trưởng dẫn theo con chó lớn vẫn luôn theo sát cháu trai tôi để đi đón nó." "Đối với chúng tôi, Lưu Thương cũng là một tồn tại quan trọng ngang hàng với chiếc chuông thanh đồng." "Sau đó, chuyện gì xảy ra sau khi Tiểu tộc trưởng và tôi chia làm hai đường, tôi không được biết." "Lần đó, kẻ tấn công dinh thự của anh hai và bắt cóc Lưu Thương là một người... nên dùng từ gì để miêu tả người này đây nhỉ." "Người này vô cùng kỳ lạ, hắn tồn tại gần như một cái bóng." "Không có bất kỳ màu sắc nào, không có bất kỳ phản ứng nào, không có bất kỳ cảm xúc nào, không có bất kỳ khí tức nào." "Thậm

chí, không có cả linh hồn." "Giống như một robot chỉ hành động theo một mệnh lệnh nào đó, nhưng đó chắc chắn là con người bằng xương bằng thịt." "Như một xác sống vậy, không biết đau, cũng không phát ra bất kỳ âm thanh nào." "Khi nhìn thấy sự tồn tại của một người như vậy, tôi biết thứ mà chúng tôi đang đối mặt, đang đấu tranh, là một loại tồn tại đáng sợ đến mức nào." "Và khi tôi nhận ra điều này, anh hai của tôi cũng đã nhận ra một điều khác còn quan trọng hơn." "Hắn không có tư duy, chỉ là một xác sống nghe lệnh hành sự, vậy thì chắc chắn tồn tại một người ra lệnh, kẻ vừa biết Lưu Thương ở nhà họ Ngô, vừa biết chiếc chuông thanh đồng ở nhà họ Ngô." Nói đến đây, Ngô Tam Thúc đột nhiên dừng lại.

Đầu tiên ông nhìn về phía Giải Vũ Thần, sau đó lại nhìn về phía chiếc máy quay mà Diệp Phàm đang cầm.

Diệp Phàm biết Ngô Tam Thúc hiện tại đang nhìn chằm chằm vào ai thông qua chiếc máy quay trong tay mình.

Cùng lúc đó, Quan Cấn cảm thấy nổi da gà một cách khó hiểu.

Anh nhìn vào thiết bị livestream, cảm nhận được ánh mắt của Tam Thúc, nhận ra mình hầu như rất ít khi cảm thấy áp lực như vậy từ Tam Thúc.

Vào khoảnh khắc này, Quan Cấn thực sự tin rằng Tam Thúc chắc chắn là em ruột của Nhị Thúc.

Nếu áp lực trên người hai người này cộng lại, có lẽ anh sẽ không có một tuổi thơ tương đối hạnh phúc.

Nhưng hiện tại chắc chắn anh cũng sẽ thông minh hơn, mạnh mẽ hơn.

Tuy nhiên cũng sẽ càng không giống một con người hơn.

Có được thành quả, nhưng chắc chắn cũng sẽ phải trả giá đắt hơn.

Chương 669

Quan Cấn không dám tưởng tượng, cái giá như vậy, anh liệu có sẵn lòng gánh vác hay không.

Một lát sau, Ngô Tam Thúc vì không thể thực sự nhìn thẳng vào cháu trai mình, liền dời tầm mắt sang Giải Vũ Thần - người vẫn luôn đóng vai ông, đứa cháu trai của 'Tam Thúc giả'.

Hợp tác với 'Tam Thúc giả' bao nhiêu năm nay, mối quan hệ giữa hai người không phân biệt lẫn nhau không chỉ có tầng lớp thân phận Tam Thúc này, mà còn có cả tình cảm dành cho nhau.

Và trong tất cả những tình cảm đó, tự nhiên cũng bao gồm cả tình thân.

Ngô Tam Thúc nói với Giải Vũ Thần: "Giải Tử, nếu là cháu, cháu sẽ suy nghĩ vấn đề này thế nào?" Giải Vũ Thần khẽ siết chặt nắm đấm của mình.

Tâm trạng anh có chút kỳ lạ.

Ngô Tam Thúc tuy cũng có thể coi là bậc tiền bối trong họ hàng của anh, nhưng trong một khoảnh khắc, anh lại cảm nhận được ở ông một loại sự thân thiết và áp lực đến từ huyết thống.

Cứ như thể, ông thực sự là chú của mình vậy.

Đè nén tâm trạng kỳ lạ đó xuống, Giải Vũ Thần giữ đầu óc tỉnh táo, bình tĩnh nói: "Bởi vì đối với kẻ thù của các chú, chiếc chuông thanh đồng quan trọng hơn nhiều so với một đứa trẻ vẫn chưa bộc lộ tài năng gì." "Và vì đối với hắn chiếc chuông thanh đồng quan trọng như vậy." "Nếu hắn khẳng định trên người đứa trẻ đó có chiếc chuông thanh đồng." "Hắn sẽ không chỉ làm việc đơn giản là ra lệnh

bắt cóc đâu.” “Nếu hắn không đưa ra một lớp bảo hiểm cuối cùng mà ngay cả khi các chú đánh đổi cả tính mạng cũng không đối phó được, thì chứng tỏ người này căn bản không hề nghĩ rằng trên người đứa trẻ đó có chiếc chuông thanh đồng mà hắn muốn nhất.” Nghe Giải Vũ Thần phân tích gần như y hệt Ngô Nhị Thúc năm đó, Ngô Tam Thúc không khỏi lộ ra một nụ cười đầy an ủi.

Ông rất công nhận tài năng của Giải Vũ Thần lúc này.

Ông cũng hiểu rõ tuổi tác của Giải Vũ Thần hiện tại chưa thể so sánh được với anh hai của mình năm đó.

Đối với tài năng xuất chúng của Giải Vũ Thần, Ngô Tam Thúc tuy có chút ghen tị với đứa cháu trai ưu tú của ‘Tam Thúc giả’ là Liên Hoàn, nhưng cũng đồng thời cảm thấy một chút chua xót.

Sở dĩ có được điều gì đó, chứng tỏ người đó đã từng phải đánh đổi tương ứng.

Như vậy mới công bằng.

Ngô Tam Thúc thầm nghĩ: Liên Hoàn à Liên Hoàn, hậu đại của chúng ta đã trở nên ưu tú như thế này.

Đây rốt cuộc là sự may mắn của những bậc làm tiền bối như chúng ta, hay là sự thất trách của chúng ta đây?

Ngô Tam Thúc lặng lẽ cười khổ một cái, sau đó nói: “Năm đó anh hai tôi cũng phân tích như vậy.” Và khi nghe Ngô Tam Thúc nói thế, Giải Vũ Thần đã mặc định đáp án của mình chính là đáp án chính xác cuối cùng.

Nhưng...

Sau khi Ngô Tam Thúc nói xong câu đó, ông lại lắc đầu, nói tiếp: “Nhưng lần này, anh hai tôi vẫn không nói đúng.” “Hoặc có thể nói là nói không hoàn toàn đúng.” Vẻ mặt Giải Vũ Thần lộ ra sự không thể

tin được.

Đây là đáp án tốt nhất mà anh có thể nghĩ ra rồi.

Ngoài khả năng này, anh không nghĩ ra được điều gì khác trông hợp lý hơn.

Và không chỉ Giải Vũ Thần, mà cả Lê Thốc và Bạch Hạo đang ở cùng phòng mộ, sau khi nghe lời giải thích của Giải Vũ Thần cũng đã bừng tỉnh đại ngộ.

Ngay cả Gia Cát Thanh, Vương Nguyệt Bán và những người khác ở phòng mộ bên kia, thậm chí là Quan Cấn, đều đã mặc định Giải Vũ Thần nói đúng.

Bạch Xà quay đầu nhìn Lưu Thương bên cạnh mình, nhỏ giọng hỏi: "Lưu Thương, những chuyện này cậu còn ấn tượng gì không?" Lưu Thương lúc này cũng đầy vẻ thắc mắc, nói: "Những gì Tam Gia nói, tôi thực sự đã trải qua." "Nhưng bao nhiêu năm qua, tôi vẫn luôn nghĩ rằng sau đó Tam Gia dẫn người vội vàng rời đi là để đi truy tìm nơi ở thực sự của chiếc chuông thanh đồng." "Ồ tôi biết rồi." Lưu Thương như chợt nhận ra điều gì, vỗ trán một cái, nhỏ giọng nói với Bạch Xà: "Chắc chắn là Tiểu Tam gia rồi!" "Bởi vì chiếc chuông thanh đồng lúc đó ở trên người Tiểu Tam gia mà!" "Hơn nữa, Tiểu Tam gia lần đó thực sự bị thương rất nặng." Lưu Thương nói vài câu xong lại lập tức nhắc nhở Bạch Xà: "À đúng rồi, có lẽ cậu không biết Tiểu Tam gia là ai." "Tiểu Tam gia chính là Quan lão bản hiện tại, chuyện năm đó nghiêm trọng lắm." Bạch Xà gật đầu, thấy lời Lưu Thương nói cũng có lý.

Nhưng trực giác của một loài động vật máu lạnh lại khiến anh cảm thấy sự việc tuyệt đối không đơn giản như Lưu Thương nói.

Nhưng cụ thể là gì, sự thật đối với anh dường như bị phủ lên một lớp vải thưa mỏng.

Khiến anh chỉ có thể nhìn thấy một cái khung ảnh, chứ không nhìn rõ được hình dáng nguyên bản của sự thật.

Anh chỉ biết rằng, hình dáng thực sự nhất của sự thật này tuyệt đối là thứ mà anh vô cùng không thích.

Nhưng Bạch Xà nhận ra một chuyện khác, anh nhìn Lưu Thương và nói: "Ngay từ đầu cậu đã biết Quan Cấn không phải là thân phận thực sự của Quan lão bản đúng không?" Lưu Thương ngẩn ra, rồi gật đầu.

Bạch Xà hỏi tiếp: "Cũng biết thực lực của Quan lão bản tuyệt đối không đơn giản chỉ là một thư sinh?" Lưu Thương lại gật đầu, nhưng nhanh chóng giải thích: "Có những người lợi hại như chúng ta ở đây, thực sự cũng không cần Quan lão bản thường xuyên ra tay mà." "Quan lão bản không phải không ra tay, mà là chúng ta quá lợi hại, không có cơ hội cho anh ấy ra tay thôi." Bạch Xà tuy có chút để ý việc Lưu Thương ngay từ đầu đã không thành thật với họ, nhưng cũng không trách cậu ấy.

Bởi vì thực tế đã chứng minh, Quan Cấn không nói rõ thân phận của mình không phải để hại họ.

Nhưng anh vẫn nói với Lưu Thương: "Cậu quên mất là ai đã tìm thấy và mở đèn cho chúng ta rồi sao?" Lưu Thương thật thà trả lời: "Quan lão bản." Cùng lúc đó, giọng nói của Ngô Tam Thúc truyền ra từ thiết bị: "Lúc đó đối với kẻ thù của chúng ta, điều quan trọng nhất không phải là Lưu Thương nhỏ, thậm chí cũng không phải chiếc chuông thanh đồng." "Mà là..." "Diệp Phàm." Giọng nói chậm rãi của Ngô Tam Thúc bị một giọng nói bình thản và lạnh lùng cắt ngang.

Trương Khải Linh, người đã im lặng từ lâu, đột nhiên lên tiếng, giọng điệu cực kỳ lạnh lùng.

Lạnh lùng vốn dĩ là sắc thái mà nhiều người đã quen thuộc ở

Trương Khải Linh.

Nhưng họ chưa bao giờ nghe thấy Trương Khải Linh gọi tên Diệp Phàm bằng giọng điệu như vậy.

Gần như mang theo một sát khí nồng đậm, không thể nghi ngờ.

Nếu Trương Khải Linh gọi tên người khác bằng giọng điệu này, thì người đó chắc chắn sẽ không nghi ngờ gì mà nghĩ rằng ngày tận số của mình đã đến.

Nhưng Trương Khải Linh dùng giọng điệu này nói ra hai chữ Diệp Phàm, lại không thực sự là đang gọi Diệp Phàm.

Anh chỉ đang trần thuật lại một sự thật mà Ngô Tam Thúc cứ mãi vòng vo, không chịu nói thẳng ra.

Và Ngô Tam Thúc càng không chịu nói ra sự thật này, Trương Khải Linh càng cảm nhận được Diệp Phàm đã phải chịu tổn thương lớn đến mức nào trong sự cố đó.

Cho nên hiện tại, anh mới dùng khẩu khí như vậy để nói ra sự thật này.

Thứ khiến anh mang theo sát khí không phải là cái tên Diệp Phàm, mà là kẻ chủ mưu đã gây ra sự kiện này.

Ở bên cạnh, Hắc Nhãn Kính - một lão già trăm tuổi giống như Trương Khải Linh nhưng mãi mãi giữ được vẻ thanh xuân - cũng gần như đoán ra đáp án chính là Diệp Phàm ngay sau Trương Khải Linh.

"Đối với hắn, điều quan trọng nhất căn bản không phải là truyền nhân của Tiểu Thất Đao có lẽ đang mang theo chiếc chuông thanh đồng, mà chính là tộc trưởng Đồ Long, người nhất định đang bảo vệ chiếc chuông thanh đồng." "Vì vậy, người mà Lưu Thương gặp mới là một đòn hỏa mù như vậy." Với tư cách là đối tác hợp tác, và cũng là một người trông trẻ hơn Ngô Tam Thúc rất nhiều, Hắc Nhãn Kính

xưa nay luôn rất khách khí với Ngô Tam Thúc.

Dù sao, nếu không có Ngô Tam Thúc thanh toán tiền lương, anh thực sự sẽ gặp nhiều khó khăn hơn trên con đường trả nợ.

Nhưng lần này, Hắc Nhãn Kính gần như nghiến răng nghiến lợi nói ra những lời này với Tam Thúc.

Cũng giống như Trương Khải Linh, điều anh đang căm thù không phải là Ngô Tam Thúc, mà là kẻ chủ mưu gây ra sự kiện này.

Anh nhìn Ngô Tam Thúc với vẻ u ám và nói: "Tam Gia, ông nói tiếp đi.

Sau đó, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Ngô Tam Thúc vốn cũng được coi là một kiêu hùng thực thụ.

Nhưng giọng điệu liên tiếp của Trương Khải Linh và Hắc Nhãn Kính khiến ông, nếu không biết mình không phải hung thủ, thì thực sự sẽ nghĩ mình sắp bị hai vị này băm thây vạn đoạn.

Nhưng nhớ lại sự kiện bị hai người căm hận này, ông cũng hận đến nghiến răng nghiến lợi.

"Thực tế, khi tôi tìm thấy họ thì đã là ngày thứ ba rồi." "Những con chó mà nhà họ Ngô huấn luyện ra còn hữu dụng hơn cả công nghệ lúc đó, thậm chí là bây giờ." "Tôi đã truy lùng suốt từ Hàng Châu đến tận Tần Lĩnh." Nghe Ngô Tam Thúc nói vậy, ngay cả Trương Khải Linh và Hắc Nhãn Kính - hai người vốn đã nghĩ xa hơn người khác một bước - cũng phải kinh ngạc trợn tròn mắt.

Họ không ngờ hành động của đối phương lại dứt khoát và nhanh chóng đến thế.

Nhưng rất nhanh hai người này lại nghĩ thông suốt.

Bởi vì không ai biết rõ hơn họ việc Diệp Phàm là một tồn tại quan

trọng đến mức nào.

Nếu là họ, đừng nói là Tần Lĩnh, ngay cả khi phải xuyên không ngàn năm về nhà Tần, họ cũng sẽ không từ nan.

Còn các thành viên khác thì càng chấn động hơn.

Lê Thốc không dám tin há hốc mồm nói: "Tần Lĩnh?!

Từ Hàng Châu đến Tần Lĩnh sao?!

Nhanh như vậy đã đưa anh và Quan lão bản đi rồi sao?" Lê Thốc kinh ngạc nhìn về phía Tiểu tộc trưởng nhà mình đang cầm máy quay, người rõ ràng đang nghe kể về ký ức mình từng trải qua mà mặt mày cứ như đang nghe chuyện của người khác.

Chương 670

Chữ "anh" này tự nhiên là chỉ Diệp Phàm.

Biểu cảm trên khuôn mặt Diệp Phàm lúc này cực kỳ bình thản, ngay cả Giải Vũ Thần lúc nãy cũng không nhìn ra một chút thay đổi cảm xúc nào trên mặt hắn.

Nhưng...

Nếu Diệp Phàm thực sự giống như bình thường, có lẽ hắn thực sự chỉ đơn thuần nghe một câu chuyện hoàn toàn không liên quan đến mình.

Nhưng hiện tại, trong tâm trí Diệp Phàm xuất hiện một số thứ không giống bình thường.

Những mảnh ký ức bỗng nhiên len lỏi hiện ra từ kẽ hở của bộ não.

Hắn nhớ lại đoạn ký ức mà Ngô Tam Thúc đang kể dưới góc nhìn ngôi thứ nhất.

Thời gian quay trở lại thời điểm câu chuyện của Ngô Tam Thúc bắt đầu.

Hắn tìm đến cửa tiệm mà Ngô Tam Thúc ở lúc đó.

Lúc bấy giờ, trước cửa tiệm và cả trong tiệm đều có vài người đàn ông trưởng thành trông rất vạm vỡ và không mấy thiện cảm.

Theo lẽ thường, bất kỳ địa điểm kinh doanh nào cũng nên đón tiếp khách hàng với nụ cười niềm nở.

Không cần thân hình quá nổi bật, chỉ cần cái miệng dẻo kẹo có thể thuyết phục khách hàng tiêu tiền ở đây là được.

Những người như vậy, về mặt ngoại hình, càng ít tính công kích càng tốt.

Tuyệt đối không nên là những người đang đứng trong tiệm Tam Thúc lúc đó.

Những người đứng trong tiệm Ngô Tam Thúc lúc ấy khiến nơi này trông không giống như một nơi dành cho doanh nhân kinh doanh đồ cổ, mà giống một điểm tụ tập của một băng nhóm tội phạm hơn.

Tuy nhiên Diệp Phàm nghĩ rằng sở dĩ Ngô Tam Thúc làm rầm rộ như vậy có lẽ là vì lúc đó không phải giờ kinh doanh.

Cho nên ngoài một đứa trẻ trông chưa đầy mười tuổi như hắn ra, trong tiệm không có bất kỳ vị khách nào khác.

Khi đó, Diệp Phàm che giấu khí tức của mình, bước vào tiệm đồ cổ trông có vẻ không mấy hợp pháp này.

Khi đi ngang qua vài người đàn ông đang nói cười trong tiệm, Diệp Phàm còn thầm mỉa mai Ngô Tam Thúc lúc bấy giờ vẫn còn trẻ, thuộc hạ vẫn còn rất non nớt.

Nhưng đồng thời hắn cũng cảm thán một hồi, Ngô Tam Thúc có thể từ sự non nớt như hiện tại mà đi đến trình độ lão luyện sau này, trong đó đã phải trải qua bao nhiêu gian nan khốn khổ, đó đều là những chuyện không cần bàn cãi.

Mãi cho đến khi Diệp Phàm chủ động lên tiếng, tất cả mọi người trong phòng, bao gồm cả Ngô Tam Thúc mới phát hiện ra sự tồn tại của vị khách không mời mà đến này.

Khi đó Ngô Tam Thúc chỉ nhìn hắn một cái, liền khiến Diệp Phàm biết rằng: Từ việc có thể nhìn ra sự không đơn giản của hắn qua một ánh mắt, Ngô Tam Thúc cũng tuyệt đối không phải hạng vừa!

Đây cũng là lý do tại sao Ngô Tam Thúc là người đứng đầu nhóm

người này, còn những người kia chỉ có thể nghe lệnh hành sự.

Khi những ký ức này tràn vào não bộ, Diệp Phàm cảm thấy vô cùng chấn động.

Bởi vì cảm giác này khác hẳn với việc trước đây hắn nhìn thấy những hình ảnh ký ức về việc các đời trước gặp gỡ Diệp Phàm.

Những hình ảnh đó khiến Diệp Phàm có cảm giác như một người đứng ngoài quan sát chuyện của người khác, đó đều là những hình ảnh mà hệ thống Thiên Ý cho hắn xem.

Nhưng những thứ này lại là một loại thứ có thể được gọi là hồi ức.

Hắn không chỉ biết nội dung của những hồi ức này, biết hình ảnh của những nội dung đó, mà quan trọng hơn là hắn có thể biết được suy nghĩ của mình, có thể hoàn toàn đồng cảm với những thứ đó.

Hồi ức và hình ảnh về câu chuyện của người khác là hai sự tồn tại khác nhau.

Cho nên lần này, Diệp Phàm không giống như đang nhìn qua mắt người khác hay nghe chuyện của người khác, mà là đang nhớ lại những nội dung đang dần hiện lên trong ký ức.

Bên cạnh sự chấn động và khó hiểu đối với những ký ức này, Diệp Phàm cũng cảm thán sâu sắc về hành vi nói dối của Ngô Tam Thúc với cháu trai mình trước đó.

Một mặt là cảm thán việc Ngô Tam Thúc nói dối gần như đã thành bản tính khó dời, có thể thêu dệt một câu chuyện căn bản không tồn tại một cách trôi chảy như vậy mà không hề có chút gánh nặng tâm lý nào.

Mặt khác, hắn cũng có chút cảm kích việc Ngô Tam Thúc thực sự đã giữ bí mật về động cơ của Tiểu Diệp Phàm năm đó cho đến tận

bây giờ.

Nhưng khi nghe đến đoạn sau, nội dung trọng tâm về chiếc chuông thanh đồng, Diệp Phàm vô cùng ngạc nhiên khi thấy Ngô Tam Thúc lại đang nói thật!

Hắn cứ nghĩ một nội dung quan trọng như vậy, thậm chí còn quan trọng hơn cả việc Tiểu tộc trưởng Đồ Long xuất hiện tại nhà họ Ngô như thế nào, Ngô Tam Thúc chắc chắn sẽ thêu dệt một câu chuyện ly kỳ hơn nữa.

Hoặc là bịa ra một câu chuyện hoàn toàn không liên quan, hoặc nếu có kể câu chuyện này thì chắc chắn mười câu thì có đến tám câu là giả.

Nhưng thực tế, ở phần này, Ngô Tam Thúc không hề nói dối một câu nào!

Và điểm mà Ngô Tam Thúc vẫn chưa kể đến là, không phải Từ Phúc đưa hắn và Tiểu Tam gia lúc đó đến Tần Lĩnh, mà là chính hắn đã đưa Tiểu Tam gia lúc đó đến Tần Lĩnh.

Điểm khác biệt giữa hồi ức và việc nhìn hình ảnh qua hệ thống chính là: Nếu hắn đang xem những hình ảnh này qua hệ thống, hắn cần phải xem video theo đúng trình tự các sự kiện đã xảy ra.

Nhưng nếu là hồi ức, hắn chỉ cần nghĩ đến là có thể huy động được phần mình muốn.

Diệp Phàm lần đầu tiên có cảm nhận nhất định về mức độ phức tạp của thân phận hiện tại của mình.

Khi Lê Thốc nhìn về phía hắn và hỏi câu hỏi đó, hắn không biết nên trả lời thế nào.

Nên thành thật trả lời rằng mình thực sự vốn dĩ không biết đoạn hồi ức này, và vốn dĩ cảm thấy người đó cũng không phải là mình,

hay là nói đoạn nội dung này hắn không nhớ lại được bao nhiêu?

Sự khác biệt mấu chốt giữa hai cách trả lời này nằm ở chỗ: Hắn có thừa nhận cậu thiếu niên Diệp Phàm năm đó và hắn hiện tại là cùng một người hay không.

Vì vậy Diệp Phàm chọn cách tạm thời im lặng.

Những người xung quanh không biết trong đầu Diệp Phàm lúc này đang suy nghĩ gì.

Họ chỉ suy nghĩ theo logic câu chuyện mà Ngô Tam Thúc kể.

Cho nên Bạch Hạo cũng đau lòng nhìn về phía Tiểu tộc trưởng nhà mình, nói: "Tiểu tộc trưởng, lúc đó ngài nhỏ như vậy mà đã phải chịu khổ rồi.

Ngài yên tâm, cái tên mẹ mìn đó mà để tôi gặp lại, tôi nhất định sẽ đấm hắn lún xuống tâm trái đất!" Ngô Tam Thúc lúc này tiếp tục lên tiếng: "Không, sau này theo điều tra của tôi, sự việc không đơn giản như vậy.

Ý tôi là, nỗi khổ mà Tiểu tộc trưởng các cậu phải chịu năm đó, không chỉ đơn thuần là gặp phải mẹ mìn đâu." Lời của Ngô Tam Thúc khiến lòng mọi người thắt lại.

Họ thừa hiểu người mà Diệp Phàm gặp năm đó tuyệt đối không đơn giản là kẻ buôn người.

Bạch Hạo vừa rồi nói 'kẻ buôn người' cũng không phải ám chỉ hạng người mất hết lương tâm thông thường.

Cậu ta chỉ dùng từ ngữ mà mình cho là thấp hèn và độc ác nhất để hình dung Từ Phúc mà thôi.

Ngô Tam Thúc tự nhiên cũng hiểu ý của Bạch Hạo.

Đôi bên đều hiểu rằng vấn đề không chỉ là đối phương có phải kẻ

buôn người hay không, mà là kẻ đó còn độc ác hơn bọn buôn người gấp nhiều lần.

Ngô Tam Thúc tiếp tục: "Nói chính xác thì không phải lão già Từ Phúc đưa Tiểu tộc trưởng đồ long đến Tần Lĩnh, mà là lão ta truy đuổi họ đến đó.

Tôi, anh hai và cả ông cụ khi đó vẫn còn sống đã huy động một mạng lưới quan hệ khổng lồ.

Cộng thêm việc Tiểu tộc trưởng dọc đường để lại rất nhiều manh mối, cuối cùng chúng tôi đã tìm thấy dấu vết chứng minh họ từng ở sâu trong Tần Lĩnh." Lê Thốc lập tức tò mò lẫn căng thẳng hỏi: "Dấu vết gì ạ?" Rốt cuộc là loại dấu vết gì mà có thể chứng minh rõ ràng là Tiểu tộc trưởng của họ đã từng đi qua?

Trong đầu Lê Thốc lóe lên hình ảnh về những dấu vết đánh nhau thảm khốc.

Cậu âm thầm siết chặt nắm đấm.

Chương 671

Tiểu tộc trưởng của cậu lúc đó chắc hẳn là một "Tiểu tộc trưởng" đúng nghĩa hơn bây giờ.

Một đứa trẻ mới mười mấy tuổi đầu đã phải đối mặt với một lão quỷ già nua cùng âm mưu ấp ủ ngàn năm.

Phải là cảnh tượng tàn nhẫn thế nào mới khiến Ngô Tam Thúc, người đang tốn bao công sức tìm kiếm, vừa nhìn qua đã nhận ra ngay đó là nơi họ từng đi qua chứ?

Ngô Tam Thúc thấy Lê Thốc căng thẳng, và ông đúng là có chuyện muốn nói cho cậu biết.

Vì vậy, ông an ủi: "Lúc đó cái chúng tôi thấy không phải dấu vết đánh nhau tàn nhẫn, mà là chiếc chuông đồng chúng tôi lén để trên người đại điệt tử.

Thấy chiếc chuông đồng, tôi biết chắc chắn họ đang ở gần đây.

Thế là tôi lập tức dẫn đám đàn em bắt đầu tìm kiếm trong khu rừng đó.

Chỉ là lúc ấy mọi người tản ra khắp nơi, dưới trướng tôi thực ra không tìm được mấy người tài nên công tác tìm kiếm không mấy thuận lợi." Bên cạnh, Bạch Trường Minh thở dài nói: "Ngô tiên sinh à, lúc đó đáng lẽ ông nên báo cáo cho chính quyền.

Nếu chính quyền biết thông tin quan trọng như vậy, nhất định sẽ bằng mọi giá cứu Tiểu tộc trưởng và Quan tiên sinh về." Ngô Tam Thúc cười nhạt một tiếng, hỏi Bạch Trường Minh: "Lão giáo thụ, nếu không phải bây giờ tận mắt nhìn thấy hai vị tộc trưởng này, ông có tin trên đời còn tồn tại những gia tộc truyền thừa ngàn năm, thậm chí vạn

năm chỉ vì một sự kiện không?" Bạch Trường Minh nghẹn lời.

Ngô Tam Thúc nói không sai.

Nếu đẩy ngược thời gian về mười mấy năm trước, lúc đó ông tuy không còn trẻ nhưng vẫn còn hăng hái hơn bây giờ.

Và những ngôi mộ cổ ông từng trải qua khi đó, so với những gì trải qua sau khi quen biết Diệp Phàm, chẳng khác nào "tiểu phù thủy gặp đại phù thủy".

Thế nên nếu là mười năm trước, bảo ông tin những gì đang xảy ra bây giờ chắc chắn là chuyện viển vông.

Nếu thật sự nhận được lời cầu cứu khẩn cấp như thế, có lẽ cũng vì vô vàn thủ tục xác minh, thậm chí là xác minh danh tính trong sạch của những người này mà làm chậm trễ rất nhiều thời gian, bỏ lỡ thời cơ quan trọng nhất.

Đối với câu hỏi của Ngô Tam Thúc, Bạch Trường Minh cảm thấy rất hổ thẹn.

Dù đứng từ góc độ hiện tại, chuyện năm đó chẳng liên quan gì đến ông.

Cùng lúc đó, người có biểu cảm không tự nhiên không chỉ có mình Bạch Trường Minh.

Chân mày Hắc Liên Tĩnh cũng nhíu lại.

Gã và Ngô Tam Thúc không chỉ mới quen biết vài năm, từ mười mấy năm trước, khi kế hoạch của Ngô Tam Thúc bắt đầu, họ đã quen nhau rồi.

Hắc Liên Tĩnh chợt nhớ lại, khi gã vừa từ nước D trở về Kinh Đô, một người trẻ tuổi nhà họ Ngô đã tìm người mời gã.

Lúc đó lời mời là: Tiểu thiếu gia nhà họ Ngô của Cửu Môn bị bắt

đi, hy vọng người trong giới có thể ra tay giúp đỡ, thù lao hậu hĩnh.

Chỉ là lúc đó, gã không còn ấn tượng tốt đẹp gì với Cửu Môn nữa.

Gã thậm chí không nhớ nổi tại sao lúc đó mình lại vội vã ra nước ngoài như vậy.

Hắc Liên Tĩnh gần như không có ấn tượng gì về nguyên nhân lần cuối mình xuất ngoại.

Sau này ở nơi đất khách quê người, mỗi lần nhớ lại, gã luôn có cảm giác mình đã đánh mất một thứ gì đó rất quan trọng, vội vã ra nước ngoài không phải để tìm nó mà là để trốn tránh cảm giác mất mát này.

Chỉ là trong trí nhớ của gã, gã thực sự không nhớ nổi còn thứ gì quan trọng hơn thế.

Những thứ trân quý trong tuổi thơ gã đều đã tự nhiên trôi đi theo năm tháng.

Chỉ còn mình gã lẻ loi mang theo huyết mạch Tề gia của Cửu Môn đi giữa nhân gian.

Nếu nói gã từng bị bắt đi thời thanh niên, thì những thứ trân quý nhất của gã đều đã để lại trong phòng thí nghiệm nồng nặc mùi thuốc sát trùng rồi.

Ví dụ như đôi mắt của gã, và thời gian có thể trôi chảy như người bình thường.

Còn về những người bị nhốt trong phòng thí nghiệm cùng gã, đối với Hắc Liên Tĩnh, sinh mạng của họ quá ngắn ngủi.

Người bạn lâu nhất mà gã quen trong phòng thí nghiệm cũng chưa đầy ba năm.

Hắc Liên Tĩnh trơ mắt nhìn "quỹ đạo thời gian" trên người những

người bạn trong phòng thí nghiệm.

Một thanh niên ngoài hai mươi tuổi từ từ biến thành thiếu niên mười mấy tuổi, rồi lại thành đứa trẻ vài tuổi.

Cuối cùng, cơ thể họ bị ngâm trong bể nuôi cấy đầy thuốc, không còn chút dấu hiệu sinh tồn nào.

Vì vậy, nhận ra sự mong manh của sinh mệnh, Hắc Liên Tĩnh rất ít khi kết bạn.

Mãi cho đến khi gã gặp được một Trương Khải Linh giống hệt mình.

Nhưng đó là chuyện sau này.

Lúc đó, Hắc Liên Tĩnh cũng muốn làm rõ thứ mà mình hằng mong nhớ rốt cuộc là gì.

Suy nghĩ rất lâu, gã xác định thứ đó vẫn ở lại đất nước của mình.

Thế là gã tạm thời xác định mục tiêu đầu tiên là nhà cũ của Tề gia, và từ đó gánh trên vai khoản nợ khổng lồ.

Nên khi người của Ngô Tam Thúc tìm đến, gã chỉ hơi động lòng trước bốn chữ "thù lao hậu hĩnh", nhưng vì đối phương là người Cửu Môn, gã vừa không muốn lộ thân phận, vừa không muốn tiếp tục dính dáng đến chuyện của Cửu Môn.

Thế nên lúc đó gã đã thẳng thừng từ chối yêu cầu của nhà họ Ngô.

Sau đó, có lẽ vì khó khăn mà nhà họ Ngô gặp phải thực sự khẩn cấp nên họ không tiếp tục nài nỉ gã ra tay nữa.

Hắc Liên Tĩnh cũng không để tâm chuyện đó nữa.

Sau này quen biết Trương Khải Linh, rồi bắt đầu làm việc cho Cửu Môn cả công khai lẫn bí mật, đều không liên quan gì đến lời mời của nhà họ Ngô năm đó.

Môi Hắc Liên Tĩnh khẽ run lên một chút.

Ngay lúc này, gã bỗng không dám nghe Ngô Tam Thúc tiếp tục kể về những gì Tiểu Diệp Tử đã trải qua sau đó.

Gã dán chặt ánh mắt lên người Diệp Phàm.

May mắn là mười mấy năm trước dù họ đã bỏ lỡ nhau vì sự phản nghịch của gã, thì mười mấy năm sau, ngày hôm nay họ vẫn có thể gặp lại.

Hắc Liên Tĩnh thậm chí nhất thời không phân biệt được là gã đã vượt vạn dặm để tìm thấy Tiểu Diệp Tử, hay là Tiểu Diệp Tử trước mắt đã xuyên qua thời gian để đến tìm gã.

Nhưng bất kể là vế nào, đối với Hắc Liên Tĩnh bây giờ, đó đều là đại hạnh cực kỳ hiếm hoi trong cuộc đời dài cả trăm năm của gã.

Đồng thời, Diệp Phàm dường như nhận ra điều gì đó.

Hắn nhìn về phía Hắc Liên Tĩnh.

Cái nhìn này vừa vặn chạm phải đôi mắt sau lớp kính râm của gã.

Gã Hắc Nhãn Kính này tuy nợ nần chồng chất nhưng về mặt hưởng thụ vật chất lại rất cầu kỳ.

Đặc biệt là vật bất ly thân như kính râm, gã chưa bao giờ để bản thân chịu thiệt.

Chất liệu kính của gã rất tốt, thông qua mắt kính hoàn toàn không thể nhìn thấy đôi mắt phía sau.

Thậm chí một chút đường nét của đôi mắt cũng không thấy được manh mối nào.

Nếu may mắn, người nhìn vào chỉ có thể thấy hình ảnh phản chiếu trên mặt kính.

Chương 672

Lúc này, Diệp Phàm nhìn hai hình ảnh phản chiếu của chính mình trên mặt kính.

Không hiểu sao, Diệp Phàm thấy hoa mắt, trong khoảnh khắc hắn cảm giác hai hình ảnh phản chiếu này không giống cùng một người.

Một cái là hình bóng hiện tại của hắn, cái còn lại dường như là bóng dáng thiếu niên nam sinh trung học mà hắn từng thấy trong hiện tượng "Chung Cực" khi gặp Hắc Liên Tĩnh.

Diệp Phàm sững sờ trong giây lát.

Cùng lúc đó, đôi mắt sau lớp kính râm của Hắc Liên Tĩnh cũng hơi mở to.

Bởi vì trong khoảnh khắc Tiểu Diệp Tử nhìn về phía gã, gã bỗng cảm thấy Tiểu Diệp Tử trước mặt đã thay đổi hình dạng.

Gã chắc chắn gương mặt đó vẫn là Tiểu Diệp Tử, tuyệt đối không đổi.

Chỉ có điều bộ đồ trên người Diệp Phàm không còn là bộ bào phục trông tiên khí thoát tục, cao quý và sạch sẽ này nữa, mà là một bộ đồng phục học sinh trung học rất bình dị.

Trẻ trung hơn không chỉ có bộ đồng phục mà còn cả gương mặt non nớt và cơ thể thiếu niên đang tuổi lớn.

Tuy chiều cao đã rất nổi bật so với bạn cùng lứa nhưng vẫn còn gầy gò.

Rất nhanh, bối cảnh xung quanh thiếu niên Diệp Phàm cũng thay đổi.

Không còn là ngôi mộ u ám chật hẹp thế này mà là bối cảnh hoàng hôn bao la.

Ánh mây đỏ rực phía sau gần như phản chiếu lên mặt cậu.

Chàng thiếu niên hăng hái đứng đối diện gã, cười rất ngạo nghễ, nói với gã: "Thiếu gia ta đây hai tay đút túi, không biết thế nào là đối thủ.

Anh sợ cái gì?" Nụ cười đó rạng rỡ lạ thường khiến Hắc Liên Tĩnh không tự chủ được mà nheo mắt lại.

Nhất thời gã thấy nụ cười này còn chói mắt hơn cả ánh hoàng hôn phía đối diện.

Nhưng cảnh tượng đó chỉ diễn ra trong nháy mắt, Hắc Liên Tĩnh nhanh chóng hoàn hồn.

Gã nhìn Tiểu Diệp Tử bằng xương bằng thịt đang đứng trước mặt mình, khóe miệng vốn luôn gồng lên cuối cùng cũng buông lỏng xuống vì không chịu nổi sức nặng.

Diệp Phàm sau giây phút sững sờ cũng lập tức tỉnh táo lại.

Hắn quan tâm hỏi Hắc Liên Tĩnh: "Hắc Nhãn Kính, anh có chỗ nào không thoải mái sao?

Có phải bị thương ở đoạn đường phía trước không?" Nghe giọng nói của Diệp Phàm, Hắc Liên Tĩnh cuối cùng cũng bật cười.

Bây giờ gã vô cùng chắc chắn, bóng dáng thiếu niên gã thấy và Tiểu Diệp Tử trước mặt là cùng một người.

Bởi vì dù là chàng thiếu niên ngạo nghễ đó hay chàng trai điềm tĩnh trước mặt, khí chất ôn nhu trên người họ là không thể sai được.

Trong đám đông, gã có thể nhận ra ngay ai là người mình để tâm.

Hắc Liên Tĩnh nói với Diệp Phàm: "Tiểu Diệp Tử, tôi đột nhiên

nhớ ra, chắc là mấy năm trước, Hạt tử tôi dường như đã đánh mất một thứ rất quan trọng.

Lần này rời khỏi đây xong, cậu giúp tôi cùng đi tìm nhé." Diệp Phàm sững người trước lời thỉnh cầu này.

Tuy hắn sẽ không từ chối lời thỉnh cầu nghe như chuyện nhỏ nhặt này, nhưng Diệp Phàm vẫn rất tò mò.

Hạng "vắt chày ra nước" như Hắc Nhãn Kính mà cũng có người vặt được một sợi lông của gã sao?

Hắc Nhãn Kính mà cũng mất được đồ à?

Cuối cùng Diệp Phàm vẫn không do dự gật đầu, nói với Hắc Liên Tĩnh: "Được, không vấn đề gì lớn.

Đến lúc đó anh cứ nói cho tôi biết đặc điểm đại khái là được.

Tôi nhất định sẽ tìm giúp anh như tìm đồ của chính mình." Nghe Diệp Phàm nói vậy, Hắc Liên Tĩnh cười càng tươi hơn.

Sự u ám lúc nãy dường như quét sạch chỉ nhờ một câu nói này của Diệp Phàm.

Giải Vũ Thần đứng cạnh không biết gã đang cười cái gì, chỉ là thấy lão Hạt tử này nhìn Diệp Phàm rồi cười như vậy khiến anh cảm thấy rất không thoải mái.

Giải Vũ Thần khẽ ho một tiếng, ra dáng người biết nhìn đại cục nói: "Hạt tử, bây giờ đang nói chính sự.

Chuyện riêng của anh để lúc nào rời khỏi đây rồi hãy nói." Hắc Liên Tĩnh xua tay: "Biết rồi Giải lão bản, tôi chỉ nói câu cuối cùng thôi." Sau đó, gã chẳng đợi Giải Vũ Thần cho phép đã nói với Diệp Phàm: "Vậy cứ quyết định thế nhé Tiểu Diệp Tử." Nghe vậy, Diệp Phàm còn tưởng ý của Hắc Liên Tĩnh là "nhất định phải tìm giúp gã

thứ đó".

Nhưng câu tiếp theo của Hắc Liên Tĩnh lại là: "Vậy cậu nhất định phải coi thứ đồ đó của tôi quan trọng như đồ của chính mình đấy nhé.

Nếu được như vậy, Hạt tử tôi kiếp này không còn gì hối tiếc nữa." Dù Diệp Phàm không biết thứ gì mà lại quan trọng với Hắc Nhãn Kính đến thế, nhưng hắn vẫn gật đầu: "Được, nếu biết thứ đó là gì, tôi nhất định nói được làm được." Hắc Liên Tĩnh không nói gì thêm.

Nhưng gã biết khả năng Diệp Phàm làm được là rất thấp.

Bởi vì chỉ cần trong mắt Tiểu Diệp Tử có thứ gì đó quan trọng hơn chính bản thân hắn, thì lời hứa này có lẽ là lần thất hứa hiếm hoi trong đời Diệp Phàm rồi.

Bên cạnh, Trương Khải Linh nãy giờ vẫn im lặng bỗng tự nhiên tiến một bước về phía Ngô Tam Thúc, và rất "tình cờ" đứng chắn giữa hai người đang đối diện nhau là Diệp Phàm và Hắc Liên Tĩnh.

Anh cũng "không chú ý" thấy khoảnh khắc tiếp theo oán khí của Hắc Liên Tĩnh gần như đã thực thể hóa.

"Ngô Tam Thúc, nói tiếp đi." Bên cạnh, Lê Thốc cũng nói: "Đúng đó, chú Hắc, chú đừng có ngắt lời mãi thế.

Tam thúc, chú nói tiếp đi, sau đó thế nào?" Lê Thốc thực ra cũng hơi không muốn biết chuyện xảy ra sau đó.

Tuy tò mò nhưng lại không dám biết nữa.

Không muốn, cũng không nỡ, nhưng vẫn phải đối mặt.

"Sau đó Tiểu tộc trưởng của chúng cháu thế nào?

Tại sao lại nói là Tiểu tộc trưởng nhà cháu đưa đại điệt tử của chú đến Tần Lĩnh?" Ngô Tam Thúc nhìn Diệp Phàm một cái, dường như

muốn trưng cầu ý kiến từ biểu cảm của hắn xem có thể nói tiếp hay không.

Ngay lập tức Giải Vũ Thần xen vào: "Tam thúc, chúng ta đều không phải người ngoài.

Nếu chú còn bí mật gì thì chúng ta có thể tạm thời tắt livestream đi." Cùng lúc đó, trong một ngôi mộ khác, Vương Nguyệt Bán nghe thấy giọng Giải Vũ Thần qua thiết bị liên lạc liền gào lên: "Ơ kìa Giải lão bản, anh làm thế là không quân tử nhé.

Ở đây chúng tôi còn có một đứa cháu ruột và Tiểu Thương Bối là hai người trong cuộc cũng muốn biết năm đó thế nào đây.

Anh cứ để Tam gia lựa chỗ nào nói được thì nói không phải xong rồi sao?

Hơn nữa, Tiểu tộc trưởng của chúng tôi đang ở cùng đám người Cửu Môn các anh, các anh mà ngắt livestream là bên này chúng tôi thấy không an toàn, không yên tâm đâu." Mấy người Cửu Môn bị điểm danh trong cùng ngôi mộ với Diệp Phàm đều không tự chủ được mà nheo mắt.

Câu nói này của Vương Nguyệt Bán nghe qua thì tưởng là có Diệp Phàm trên livestream sẽ khiến họ ở ngôi mộ khác cảm thấy an toàn, nhưng ngẫm kỹ thì hoàn toàn là đang mỉa mai họ!

Thứ khiến bọn họ không yên tâm không phải là nguy cơ chưa biết ở ngôi mộ khác, mà chính là mấy người Cửu Môn trong ngôi mộ này!

Hắc Liên Tĩnh "hừ" một tiếng, cười nhỏ với Trương Khải Linh: "Cái tên Bàn tử này chửi người đúng là có bài có bản thật.

Nhưng lời hắn nói hình như cũng không phải không có lý, đúng không Ách Ba?" Trương Khải Linh liếc gã một cái, không đáp lời.

Tuy nhiên, Ngô Tam Thúc lên tiếng: "Thực ra cũng chẳng có gì

nhất định phải giữ bí mật cả.

Dù sao đây cũng chỉ là một hồi ức mà thôi.

Lúc đó Tiểu tộc trưởng đồ long để chiếc chuông đồng này trên lối đi của chúng tôi, một mặt là để lại ký hiệu, mặt khác cũng là để bảo đảm an toàn cho chúng tôi.

Chương 673

Sâu nhất trong Tần Lĩnh là một khu vực không người quanh năm không có ai canh giữ, còn ở phía trước một chút có một khe nứt thung lũng cực dài.

Nghe nói là do một trận động đất từ mấy trăm năm trước tạo ra.

Nhưng cái khe nứt này từ mấy trăm năm trước đã bị những người biết đến gọi là thung lũng Ma Quỷ.

Đặc biệt là vào mùa xuân thu, trong mùa duy nhất thích hợp để lên núi, sẽ có một loại tiếng quỷ hú rất kỳ dị.

Đó không chỉ là tiếng gió thổi qua thung lũng tạo ra tiếng vang, mà ngoài những tiếng đó ra, nơi này còn thường xuyên phát ra tiếng đối thoại của con người rất rõ ràng.

Nhưng kỳ lạ ở chỗ, những tiếng đối thoại này đều cùng một tông giọng, nghe cứ như một người đang tự nói chuyện với chính mình vậy." Khi Ngô Tam Thúc kể đến đoạn này, những người đang nghe chuyện cũng thấy nổi da gà.

Dù đại đa số người ở đây không những không sợ quỷ mà còn từng đối đầu trực diện với những thứ tà môn quỷ dị, nhưng khi câu chuyện được kể ra theo cách này, họ vẫn không tự chủ được mà cảm thấy một luồng gió lạnh.

Bạch Hạo rụt vai nói: "Liệu có phải có người giả thần giả quỷ ở đó không ạ?" Ngô Tam Thúc lắc đầu: "Nếu là người giả thần giả quỷ thì tại sao hiện tượng này lại kéo dài mấy trăm năm?

Mấy trăm năm qua vẫn luôn là cùng một giọng nói tự đối thoại với chính mình." Lê Thốc thầm nghĩ chẳng lẽ ở đây đặt một cái máy ghi

âm chạy bằng năng lượng mặt trời sao.

Đang định nói ra quan điểm này thì Ngô Tam Thúc đã ngắt lời cậu.

"Trước đây tại sao lại có tiếng người đối thoại đối với chúng tôi không quan trọng.

Quan trọng là nơi này thực sự đã mấy trăm năm không có ai đặt chân tới.

Đối với chúng tôi, đó vừa là chuyện xấu vừa là chuyện tốt.

Chuyện xấu là nơi này không có cái gọi là người dân địa phương, thậm chí mấy trăm năm qua không có ai đến đây, lượng thông tin chúng tôi có thể thu thập trước là cực kỳ ít ỏi.

Chuyện tốt là nếu xác định không có ai đến, chúng tôi có thể thoải mái triển khai công việc mà không gây ảnh hưởng đến cuộc sống của người dân bình thường nằm ngoài kế hoạch, cũng không gây ảnh hưởng xã hội.

Ít đi sự can thiệp của các quy tắc và nhân viên chính quyền, chúng tôi làm gì cũng tiện hơn nhiều." Câu nói này của Ngô Tam Thúc tuy không nhắm vào nhân viên chính quyền tại hiện trường, nhưng vẫn khiến Bạch Trường Minh nghe xong có chút hổ thẹn cúi đầu: "Những điều này... hiện tại chúng ta đã có cái nhìn khác về vấn đề, sau này nhất định sẽ có những cải thiện tương ứng về mặt hòa hợp." Ngô Tam Thúc không để tâm câu nói đó, ông tiếp tục: "Chúng tôi đã tìm thấy khe nứt thung lũng trong truyền thuyết đó.

Khe nứt này phải nói là vô cùng hùng vĩ.

Tuy nhìn từ bên ngoài nó trông rất bình thường, không có gì nổi bật, nếu không biết trước đây là thung lũng Ma Quỷ quái dị thì có lẽ ngay cả chúng tôi cũng không để ý thấy có một thung lũng như vậy.

Nhưng khi chúng tôi đi đến ngay phía trên thung lũng, tất cả đều bị

cảnh tượng trước mắt làm cho chấn động.

Khe nứt này sâu không thấy đáy.

Điểm sâu nhất của nó không phải là đáy núi mà là thông xuống tận lòng đất sâu hơn.

Trông cứ như từ đây có thể đi thẳng xuống địa ngục vậy.

Và trong cái khe sâu không thấy đáy đó, tôi đã nhìn thấy một thứ mà cả đời này tôi không bao giờ quên.

Đó là một cây cổ thụ bằng đồng khổng lồ chọc trời.” Mọi người nghe vậy đều hơi mở to mắt.

Bạch Trường Minh chấn động nói: “Ngô tiên sinh, ông chắc chắn cây cổ thụ chọc trời đó làm bằng chất liệu đồng chứ?” Ngô Tam Thúc đáp: “Bạch giáo thụ, nghề của tôi vốn là xoay quanh đồ cổ.

Hiểu biết về văn vật Đại Việt của tôi có lẽ không ít hơn các vị chuyên gia đâu.

Không ít người đam mê cổ ngoạn, nhà sưu tập nổi tiếng, nếu có được món đồ nào cực phẩm mà không chắc chắn có nên mua hay không, họ đều phải mang đến trước mặt tôi để thẩm định.” Hắc Liên Tĩnh không biết từ lúc nào đã lách qua Trương Khải Linh, đi tới cạnh Diệp Phàm.

Gã nghiêng người nói nhỏ với hắn: “Lão hồ ly này nói câu này không sai đâu.” Diệp Phàm cũng biết bản lĩnh này của Ngô Tam Thúc.

Nhưng theo hắn, một mặt là bản lĩnh của Ngô Tam Thúc thực sự hơn người, mặt khác cũng vì có những thứ có lẽ không thể tìm chuyên gia giám định được.

Chuyên gia giám định xong thì món đồ đó chắc chắn sẽ nằm trong bảo tàng quốc gia rồi.

Diệp Phàm gật đầu, nói nhỏ với Hắc Liên Tĩnh: "Xuất hiện xong, có thể mời Tam thúc làm người đại diện cho cửa tiệm của chúng ta." Nghe vậy, Hắc Liên Tĩnh không nhịn được mà bật cười.

Vì gã nghe ra trong câu nói của Diệp Phàm có đến bảy phần nghiêm túc.

Nghĩa là Diệp Phàm vậy mà tin tưởng Ngô Tam Thúc tới tận bảy phần.

Tất cả những người ở đây từng tiếp xúc với Ngô Tam Thúc, kể cả đứa cháu ruột như Ngô Tiểu Tam Gia, cộng sự tin tưởng của họ lại với nhau cũng chẳng bằng ba phần còn lại.

Vậy mà Diệp Phàm lại hào phóng dành cho Ngô Tam Thúc bảy phần trọng lượng như vậy.

Tiểu Diệp Tử thực sự muốn gửi gắm phần lớn danh dự cửa tiệm lên người Ngô Tam Thúc.

Hắc Liên Tĩnh dùng vai huých nhẹ Diệp Phàm, rồi dùng ngón cái chỉ về phía mình, có chút đắc ý nói: "Để Hạt tử này quảng cáo có khi hiệu quả còn tốt hơn lão hồ ly kia gấp mấy chục lần ấy chứ.

Ít nhất gương mặt tuấn tú trẻ trung và đẹp trai hơn lão hồ ly kia mấy trăm lần của Hắc gia đã bày ra đây rồi." Diệp Phàm không cần suy nghĩ nói ngay: "Không được.

Mặt anh trẻ quá, lại hay cười cợt nhả, trông rất giống kẻ lừa đảo.

Hơn nữa ngành này của chúng ta, mặt càng già càng tốt." Nghe vậy, Hắc Liên Tĩnh sờ cằm, nghiêm túc nói: "Chuyện đó có gì đâu.

Tuổi của Hạt tử tôi cộng lại còn già hơn cả mấy đời nhà lão Ngô ấy chứ.

Luận tư lịch, khéo khi tiệc đầy tháng của bố lão hồ ly này Hắc gia

còn đi tiền mừng rồi cũng nên." Lời này nghe như nói đùa, nhưng Diệp Phàm lại cảm thấy có lẽ lời Hắc Liên Tĩnh nói hoàn toàn không có chút thành phần khoa trương nào.

Dù sao cái tên Hạt tử này ít nhất cũng là một di lão triều Thanh đã đi lại giữa nhân gian cả trăm năm.

Nhưng câu này nói ra thì cũng chỉ có những người vốn đã biết đến sự tồn tại của trường sinh như họ mới tin.

Người bình thường sao có thể tin gương mặt của Hắc Liên Tĩnh lại là một tồn tại có tuổi thọ cao hơn cả bố đẻ của Ngô Tam Thúc chứ?

Vì vậy, dù bản thân Hắc Liên Tĩnh có thể coi là một món đồ cổ sống, nhưng Diệp Phàm vẫn thấy gương mặt này thực sự không thích hợp để thu hút khách mua đồ cổ.

Là một ông chủ gian thương, Diệp Phàm "vẽ bánh" sơ sơ cho Hắc Liên Tĩnh: "Được rồi, đợi chúng ta ra ngoài rồi nói tiếp." Thấy Diệp Phàm nói thế, Hắc Liên Tĩnh cũng không quấy rầy hắn nữa.

Thực tế, sự chú ý của gã phần lớn vẫn nằm ở câu chuyện của Ngô Tam Thúc.

Sở dĩ vẫn luôn quan sát phản ứng của Diệp Phàm, một mặt là vì thói quen, không biết từ lúc nào ánh mắt gã đã quen thuộc việc đuổi theo hướng của Diệp Phàm; mặt khác, gã cũng thông qua phản ứng của Diệp Phàm để phán đoán xem Ngô Tam Thúc có hiềm nghi nói dối hay không.

Sự thật hiện tại là: có lẽ về động cơ xuất hiện của Tiểu Diệp Tử lúc trước, Ngô Tam Thúc nói không đúng, nhưng phần sau kể từ khi Tiểu Quan và Tiểu Diệp mất tích, Ngô Tam Thúc đều nói thật.

Lúc này, Ngô Tam Thúc sau khi "làm màu" một chút trước mặt vị

lão giáo thụ hàng đầu được chính quyền công nhận như Bạch Trường Minh, đã bắt đầu tiếp tục kể phần tiếp theo.

"Trải nghiệm trong thung lũng Ma Quỷ lúc đó thực sự là cảnh tượng mà cả đời này tôi không bao giờ quên.

Tôi mang theo gần ba mươi đàn em đi cùng.

Tuy thời gian gấp rút nhưng vì hai đứa trẻ này đều là ưu tiên hàng đầu của nhà họ Ngô chúng tôi, nên những đàn em chúng tôi tìm đều là hạng nhất về thân thủ.

Thế nhưng lần đó khi bước ra khỏi thung lũng Ma Quỷ, bên cạnh tôi chỉ còn lại hai người.

Những người còn lại đều đã bỏ mạng trong thung lũng đó." Nghe Ngô Tam Thúc nói vậy, Bạch Trường Minh lập tức chấn động hỏi: "Những người còn lại đều chết sạch trong thung lũng Ma Quỷ sao?" Ngô Tam Thúc nặng nề gật đầu: "Ngay cả tôi và hai đàn em còn lại cũng là mang theo đại điệt tử của tôi thoát chết trong gang tấc mới ra được." Nghe câu nói này của Ngô Tam Thúc, biểu cảm của gần như tất cả mọi người đều trở nên nghiêm trọng.

Đặc biệt là Quan Cấn, một người trong cuộc khác đang ở ngôi mộ bên kia.

Môi anh mím chặt lại, chân mày nhíu chặt thành hình chữ 'Xuyên'.

Quan Cấn gần như tìm ra trọng điểm ngay khoảnh khắc chú Ba của mình thốt ra câu đó: Người ra được chỉ có bốn người.

Chương 674

Chú Ba, hai đàn em chú ấy mang theo, và chính anh.

Những người bị bỏ lại trong thung lũng Ma Quỷ đó không chỉ có ba mươi mấy đàn em mà chú Ba mang theo, mà còn có cả Diệp Phàm – người ngay từ đầu đã chia đường với Ngô Tam Thúc, rồi dọc đường để lại rất nhiều ký hiệu để Ngô Tam Thúc tìm thấy họ!

Điểm này, những người khác trong ngôi mộ cũng đã chú ý tới.

Ngô Tam Thúc cũng nhận ra sự thay đổi cảm xúc của mấy người bên cạnh, nhưng ông không dừng lại mà tiếp tục kể: "Phải hình dung thế nào cho chính xác nhất với các vị đây...

Nhìn từ trên xuống, thung lũng Ma Quỷ hoàn toàn không thấy đáy, nên cây cổ thụ bằng đồng lúc đó trong mắt chúng tôi cũng cao đến không thể đo lường.

Trông nó cứ như tự mình mọc lên từ mặt đất sâu nhất của thung lũng Ma Quỷ vậy.

Nhưng dưới lòng đất sao có thể mọc ra thứ bằng đồng như vậy chứ?

Thế nên chúng tôi gọi nó là Cây Thần Bằng Đồng.

Mọi thứ ở đó giống như chỉ có thần tích mới có thể làm được.

Năm đó, chúng tôi chuẩn bị sẵn công cụ leo trèo để xuống thung lũng.

Vì cây cổ thụ bằng đồng này trông quá mức quỷ dị nên ban đầu chúng tôi định cố gắng tránh chạm vào nó.

Nhưng thung lũng này thực sự quá sâu, dây thừng chúng tôi chuẩn

bị thậm chí không dài bằng một phần ba độ sâu của thung lũng.

Cực chẳng đã, chúng tôi chỉ đành gửi gắm hy vọng lên cây thần bằng đồng này.

Cây thần bằng đồng này trông vô cùng sống động, không phải chỉ là một cái cột đồng trơ trọi.

Trên đó cành lá đan xen chằng chịt, rất dày đặc, vừa hay có thể cho chúng tôi đặt chân.

Nhưng trên những cành cây đó lại treo đầy những chiếc chuông đồng sáu cạnh.

Chúng lớn hơn nhiều so với món tín vật mà Tiểu Lưu mang theo, mỗi cái đều toát ra cảm giác bất tường.

Cảm giác bất tường đó nhanh chóng ứng nghiệm.

Khi chúng tôi đặt chân lên phần tán cây của cây đồng, một đàn em vô tình để góc ba lô quẹt vào chiếc chuông đồng, chiếc chuông đó lập tức phát ra một tiếng vang rất trống rỗng.

Tiếng vang đó vọng lại trong thung lũng, cảm giác như muốn cướp đi toàn bộ linh hồn con người.

Và kết quả sau đó đã chứng minh, chiếc chuông này thực sự có thể cướp đi linh hồn người ta.

Ngay khi tiếng chuông vang lên, người đàn em đó lập tức như biến thành một người khác.

Cậu ta dường như nhìn thấy những thứ mà chúng tôi không thấy, bắt đầu tấn công mọi thứ xung quanh.

Đồng đội của cậu ta đến ngăn cản, vậy mà lại bị cậu ta đánh văng khỏi cây đồng, rơi thẳng xuống dưới đáy, chết không toàn thây.” Cùng lúc đó, khán giả đang theo dõi câu chuyện này trong phòng livestream

cũng đã sớm bùng nổ.

“Vãi thật!

Câu chuyện này nghe cứ như truyện kinh dị vậy?” “Chỉ tưởng tượng thôi tôi đã thấy da đầu tê rần rồi, sao lại có người ở trong cái thung lũng như thế mà tự lẩm bẩm một mình suốt mấy trăm năm cơ chứ?” “Không biết bây giờ trong thung lũng đó còn có người nào đang tự lẩm bẩm nữa không.” “Nếu bên cạnh nhà mình mà có một cái Thung lũng Ma Quỷ như vậy, chắc chắn là phải dọn đi ngay thôi, tôi cảm giác nơi này chắc chắn đã mấy đời không có người ở rồi.” “Vậy chỗ đó thực sự có người ở sao?” “Đại Việt chúng ta mênh mông như vậy, nếu thực sự có vài vị thần tiên sống ở đó thì cũng chẳng có gì lạ.” “Liệu ở đó còn có chủng tộc hay dân tộc nào đến nay vẫn chưa được phát hiện không?” “Đào Hoa Nguyên Ký phiên bản đời thực à?” “...” “Chỉ có mình tôi chú ý đến cái cây thần bằng đồng mà Tam thúc nói sao?

Trên đời này sao lại có đồng xanh mọc từ dưới đất lên được chứ?” “Hay là đồng xanh vốn dĩ đã sinh trưởng theo hình dạng đó?” “Đồng xanh được luyện thành thế nào vậy?” “Anh em ơi, ở đây không có fan cứng của vụ mộ dưới đáy biển sao?

Mọi người còn nhớ tiền điện của mộ dưới đáy biển trước đó không!” “Vãi chưởng!

Ông nói thế tôi mới nhớ ra!

Tiền điện mộ dưới đây biển có một bức tường đồng khổng lồ chia tiền điện thành hai thế giới băng hỏa!” “Lúc đó Bạch giáo sư cũng nói bức tường đồng đó là văn vật chưa từng có tiền lệ mà!

Với trình độ khoa học văn minh hiện tại của chúng ta còn không có cách nào phục chế được thứ đó!” “Fan cũ ở đây!

Trên bức tường đồng đó cũng có một bức bích họa vẽ cây thần bằng đồng y hệt như thế!" "Chẳng lẽ loại cây đồng này còn được sản xuất hàng loạt sao?" "Liệu cây đồng trên bích họa có phải chính là cây thần bằng đồng mà nhóm Tam thúc gặp ở Tần Lĩnh không?" "Cây thần bằng đồng hóa ra là có thật!" "Tiểu tộc trưởng vừa mới từ mộ dưới đáy biển ra đã biết về câu chuyện cây thần bằng đồng này, tất cả chuyện này thực sự chỉ là trùng hợp sao?".

Trong khi khán giả trong phòng livestream đang bàn tán sôi nổi, Diệp Phàm lại nghe ra được trong đoạn chuyện nhỏ này của Ngô Tam Thúc có thành phần nói dối.

Thực tế, trong ký ức của hắn, khi hắn dẫn cậu thiếu niên là Tiểu Tam gia đi sâu vào bên trong cây thần bằng đồng, hắn đã biết những chiếc chuông đồng này có tính sát thương chí mạng.

Nhưng lúc đó hắn bị trọng thương, thời gian lại gấp rút, hắn chỉ có thể dùng chút thủ đoạn biến những chiếc chuông đồng ở những nơi hắn để lại ký hiệu thành "chuông câm".

Mặt khác, sự tồn tại của những chiếc chuông này cũng giúp ngăn chặn hiệu quả những kẻ có tâm địa bất chính dòm ngó nơi này.

Không chỉ ngăn được người của mình đi vào cấm địa, mà còn ngăn chặn kẻ địch lợi dụng bất kỳ tài nguyên nào ở đây một cách vô tội vạ.

Cho nên, nếu lúc đó Ngô Tam Thúc và đám thợ hạ thủ của ông ta có thể nhìn thấy ký hiệu hắn để lại và tìm ra quy luật, theo lý mà nói sẽ không chạm vào những chiếc chuông đồng chưa bị hắn xử lý.

Diệp Phàm suy luận ra rằng: Lúc đó chắc chắn không phải do một gã thợ hạ thủ vô ý chạm vào chuông đồng.

Thợ của Ngô Tam Thúc tuyệt đối không phải là những tay mơ

trong sạch, mà hầu hết đều là những kẻ đổ đấu lão luyện vì lợi mà làm.

Vì vậy, tình huống lúc đó hẳn là có kẻ nảy sinh ý đồ bất chính với những chiếc chuông này nên mới dẫn đến thảm cảnh như Ngô Tam Thúc kể.

Chẳng qua, hiện tại Ngô Tam Thúc e ngại phía chính quyền cũng đang xem buổi livestream này, nên đã thêm thắt, chỉnh sửa câu chuyện một chút.

Tuy nhiên, sau đó Ngô Tam Thúc cũng thành thật nói: "Thực ra, lúc đó Tiểu tộc trưởng họ Diệp đã để lại tín hiệu nguy hiểm cho chúng tôi trên những chiếc chuông đồng đó." "Nhưng lúc đó tôi thực sự còn quá trẻ, chúng tôi năm đó ai nấy đều còn trẻ người non dạ." "Không ai nghĩ rằng một chiếc chuông nhỏ bé chỉ có thể phát ra tiếng kêu lại có thể làm gì được chúng tôi." Nói đến đây, Ngô Tam Thúc thở dài một tiếng đầy não nề: "Nhưng trên đời làm gì có thuốc hối hận cơ chứ." "Gã thợ bị chuông đồng mê hoặc trong lúc phát điên đã chạm phải nhiều chuông đồng hơn." "Lúc đó trong cả Thung lũng Ma Quỷ đều vang vọng tiếng chuông đồng." "Tôi nhận ra rằng, vì Tiểu tộc trưởng đã để lại tín hiệu nguy hiểm trên chuông đồng, thì nhất định là muốn chúng tôi đề phòng tiếng chuông đó." "Vì vậy, phần lớn chúng tôi lúc đó đã lập tức tự phong tỏa thính giác của mình, nhờ đó mới giữ được mạng sống dưới tiếng chuông đồng." "Nhưng dù vậy, chúng tôi vẫn mất đi sáu người thợ." Ở bên cạnh, Bạch Trường Minh không nhịn được hít vào một hơi lạnh, nói: "Vậy xem ra chuông đồng này cũng có năng lực gây ảo giác giống như sâu nến đồng mà chúng ta gặp trong mộ dưới đáy biển rồi." "Thần kỳ quá, thật sự là quá thần kỳ!" "Không ngờ trong lịch sử Đại Việt chúng ta lại có nhiều năng lực thần kỳ đến vậy!" "Đây là một thông tin quan trọng đấy Ngô tiên sinh!" "Ông có thể phán đoán cây thần bằng đồng này thuộc niên đại văn vật nào

không?" "Nhưng vì ông đã nói ra ở nơi công khai thế này, tôi phải mau chóng liên hệ với phía chính quyền." "Phải lập tức cử đội ngũ đến đó để bảo vệ cây thần bằng đồng này!

Hơn nữa, nếu nghiên cứu sâu hơn về cây thần này, nó sẽ có ý nghĩa trọng đại đối với công tác nghiên cứu lịch sử thời kỳ sớm của chúng ta!" Ngô Tam Thúc nhìn Bạch Trường Minh, sau đó chậm rãi nói: "Nếu tôi không đoán sai, cây thần bằng đồng này hẳn là sản vật của thời Thương Chu." "À đúng rồi, có lẽ mọi người còn chưa biết về thời Thương Chu của Đại Việt chúng ta, đó là một thời đại đầy rẫy những huyền thoại." "Rất nhiều người cho rằng những câu chuyện thần thoại thời kỳ này đều là hư cấu, thậm chí còn có người cho rằng thời đại này chưa từng tồn tại." "Thậm chí, nhiều người còn hoàn toàn không biết đến sự tồn tại của thời đại này." "Nhận thức của chúng ta hiện nay về lịch sử chẳng qua chỉ là hạt cát trong sa mạc mà thôi." Bạch Trường Minh nghe vậy thì kích động gật đầu, cảm thấy bản thân lúc này vô cùng đồng cảm với câu nói của Ngô Tam Thúc: "Đúng!

Ngô tiên sinh nói rất đúng!" "Vì vậy, khảo sát lịch sử đối với chúng ta chính là một kế hoạch dời non lấp biển!" "Bây giờ đột nhiên có nhiều manh mối đặt ra trước mắt chúng ta như vậy." "Điều này cũng giúp cho những lão già như tôi có thể đóng góp nhiều hơn cho công tác bù đắp những khoảng trống lịch sử!" Ngô Tam Thúc lại lắc đầu: "Không, Bạch giáo sư, ông vẫn chưa hiểu ý tôi." "Ý của tôi là, nơi đó chính là cấm địa mà người phàm không được vào." "Ông không cần lo lắng sẽ có tên trộm mộ nào lấy đi được thứ gì từ đó đâu." "Ở nơi đó, thứ duy nhất bọn chúng có khả năng, có cơ hội lấy đi được chính là mạng sống của mình." "Nhưng tỷ lệ bọn chúng giữ được mạng trở về cũng vô cùng mong manh." "Và ông cũng đừng cử đội khảo sát xuống đó nếu không có sự giúp đỡ của hai vị này." "Chỉ

là dùng thịt ném chó thôi.” “Một đi không trở lại.” Bạch Trường Minh lầm bầm bổ sung sau lời Ngô Tam Thúc.

Câu nói này bình thường nghe như một lời chửi rủa, đặc biệt là đối với những người làm công tác văn hóa như các giáo sư khảo cổ, chưa từng có ai đưa ra đánh giá như vậy về công tác khảo cổ của họ.

Cho dù họ có không đưa được đồng đội ra khỏi cổ mộ, thì đối với thế gian, đó cũng là sự hy sinh, là cống hiến.

Nhưng trước cây thần bằng đồng và Thung lũng Ma Quỷ mà Ngô Tam Thúc vừa kể, cách ví von không mấy lịch sự này nghe sao mà thuận tai đến thế.

Nếu hiện tại họ đã biết Thung lũng Ma Quỷ và cây thần bằng đồng là một loại thần tích như thế nào mà vẫn cố chấp tiến hành cái gọi là khảo sát, thì đúng như lời Ngô Tam Thúc nói: Dùng thịt ném chó, một đi không trở lại.

Đó chỉ là một trò hề lấy trứng chọi đá mà thôi.

Ngô Tam Thúc không quan tâm đến tâm trạng xuống dốc của Bạch Trường Minh nữa, bởi theo ông, nếu có thể khiến Bạch Trường Minh nhìn rõ khoảng cách chênh lệch như trời với vực này thì cũng là một chuyện tốt.

Có những nơi vốn dĩ không dành cho người phàm đặt chân đến.

Bất kể mang theo lòng thành thế nào, nơi đó thực sự là vùng cấm của nhân gian.

Ngô Tam Thúc tiếp tục kể: “Chúng tôi mất khá nhiều thời gian mới phát hiện ra Tiểu tộc trưởng họ Diệp đã để lại cho chúng tôi một con đường an toàn.” “Trên con đường an toàn đó, tất cả chuông đồng đều là chuông câm.” Hắc Nhãn Kính và Giải Vũ Thần theo bản năng nhìn về phía Trương Khải Linh.

Sau đó mới sực nhớ ra, "Ách Ba" (kẻ câm) mà Ngô Tam Thúc nói không phải là Ách Ba mà họ đang nhìn.

Có lẽ vì cùng nghĩ đến một chuyện nên mặt Hắc Nhãn Kính và Giải Vũ Thần đồng thời lộ ra vẻ mặt ghê tởm.

Hắc Nhãn Kính nhắm mắt sau lớp kính râm, xua tan cái hình ảnh quái dị trong đầu đi, thầm nghĩ: Cả cái cây treo đầy "Ách Ba", hình ảnh này cũng quá âm gian rồi.

Nhưng nói đi cũng phải nói lại, nếu trên cây treo đầy "Ách Ba" thật, thì cái đội ngũ này chắc đến cả lão cáo già cũng không thoát ra nổi.

Nhưng nếu thực sự là như vậy, thì Tiểu Diệp tử năm đó chắc chắn có thể thoát ra được.

Hắc Nhãn Kính nghĩ vẩn vơ mấy chuyện không đâu.

Chương 675

Ngô Tam Thúc tiếp tục: “Cây đồng đó vô cùng cao lớn, cao lớn hơn nhiều so với những gì chúng ta từng thấy hay tưởng tượng.” “Trên đoạn đường này, chuông đồng chỉ là một phần rất nhỏ.” “Xuống sâu hơn, chúng tôi kinh ngạc thấy trên cây đồng còn treo cả lá cây bằng đồng.” Bạch Trường Minh dường như có thể tưởng tượng ra hình ảnh đó, ông cảm thán: “Ngay cả lá cây cũng làm bằng đồng sao?” “Vậy thì công nghệ chế tác này quá tinh xảo rồi!” “Kỹ thuật hiện tại của chúng ta hoàn toàn không thể phục chế được!” Ngô Tam Thúc cười khẩy một tiếng, dường như đang vô tình cười nhạo sự thiếu hiểu biết của Bạch Trường Minh.

“Bạch giáo sư à, so với kỹ thuật và công nghệ của Đại Việt chúng ta mấy nghìn năm trước, trình độ kỹ thuật và công nghệ hiện nay thực sự chẳng đáng là gì.” “Dù sao, mấy nghìn năm trước đã là sự tồn tại của kỷ nguyên thần thoại rồi.” “Đó thực sự là một loại sức mạnh của chân thần.” “Tuy nhiên, thứ chúng tôi nhìn thấy lúc đó không phải là lá cây bằng đồng.” “Mà là một loại bướm màu xanh đồng.” “Mỗi con bướm to khoảng bằng một lòng bàn tay của tôi thế này.” Ngô Tam Thúc vừa nói vừa đưa tay ra.

Tay ông là tay của một người đàn ông trưởng thành bình thường, nhưng nếu một con bướm có kích thước như vậy thì thật kinh người.

Bạch Hạo trợn tròn mắt, kinh hãi nói: “Bướm to như vậy sao?

Thế chúng có đẹp không ạ?” Ngô Tam Thúc thu tay lại, gật đầu nói: “Đúng vậy, những con bướm đó mang một vẻ đẹp cực hạn, nhưng cũng cực kỳ tàn nhẫn.” “Trên người chúng tỏa ra một thứ ánh sáng xanh u uẩn, nhìn không giống đồng xanh mà giống ngọc thạch

lung linh hơn." "Lúc đó đám thợ của tôi đã nghĩ, văn vật ở đây không được đụng vào, vậy bắt vài con bướm về nuôi chắc là được chứ?" "Nhưng có bài học từ chuông đồng trước đó, tôi vẫn nhắc nhở họ: Mọi thứ ở đây đều vô cùng quái dị, không được đụng vào bất cứ thứ gì." "Nhưng ngoài tầm mắt của tôi, vẫn có hai kẻ nảy sinh ý đồ không nên có với lũ bướm đó." "Bọn chúng tự ý bắt lấy hai con bướm." "Lúc đầu, khi bọn chúng chạm vào bướm, thậm chí là lúc bắt được, mọi chuyện vẫn bình thường, không có gì quái lạ xảy ra." "Vì vậy những người bên cạnh thấy lũ bướm này hoàn toàn vô hại nên không còn e dè nữa, số người bắt bướm từ hai người lập tức tăng lên thành bảy người." "Kết quả là, trước khi có thêm nhiều người tham gia, chuyện quái lạ cuối cùng cũng xảy ra." "Hai kẻ bắt bướm đầu tiên đã im lặng một lúc lâu." "Ban đầu cả hai vẫn lẳng lặng leo xuống dưới." "Bỗng nhiên, không một dấu hiệu báo trước, chúng thay đổi lộ trình hành động." "Bọn chúng đột nhiên giống như hai sinh vật kỳ dị, bắt đầu lao nhanh về phía chúng tôi ở bên trên." "Hơn nữa, trạng thái của bọn chúng lúc đó không còn được coi là con người nữa rồi." "Không biết từ lúc nào, da trên người bọn chúng đã biến thành màu xanh thối rữa, mắt xung huyết chuyển sang màu đỏ." "Trên mặt treo một nụ cười quái dị." "Tứ chi của bọn chúng cũng dài ra rất nhiều, ngón tay cứng ngắc như bằng đồng cắm chặt vào thân cây đồng." "Đó là một loại quái vật có hình thù vô cùng buồn nôn." "Mục tiêu của bọn chúng chính là những người còn ở phía trên như chúng tôi." Nghe đến đây, chân mày của cả hai nhóm trong mộ đều nhíu chặt.

Ngô Tam Thúc trong việc kể chuyện dường như có thiên phú không nhỏ, chắc là do nhiều năm phải bịa chuyện để lừa thằng cháu lớn của mình.

Nội dung ông kể khiến họ có thể liên tưởng đến hình ảnh lúc đó, thậm chí còn tự não bổ ra hình dạng của con quái vật.

Bạch Trường Minh, người vốn dĩ đang khao khát đến nơi này, giờ mặt mũi đã tái mét như màu đồng.

Ông run rẩy hỏi: "Là do lũ bướm đó sao?

Lũ bướm đó có thể biến người thành quái vật sao?" Ngô Tam Thúc gật đầu: "Mọi người có lẽ không thể tưởng tượng nổi, chỉ vì lũ bướm đó mà đội ngũ của chúng tôi chỉ còn lại mười hai người cuối cùng." "Có người vì chạm vào bướm mà biến thành quái vật, có người vì bị những kẻ biến thành quái vật tấn công." "Những người này đều là những tay lão luyện trong nghề cả đấy." Bạch Trường Minh khó hiểu hỏi: "Nghề gì?

Đúng rồi Ngô tiên sinh, những người thợ mà ông gọi đi cùng đều làm nghề gì vậy?" Ngô Tam Thúc lúc này mới nhận ra mình vừa tự đào hố chôn mình.

Ông hắng giọng một cái rồi nói: "Chúng tôi thuộc về một hội những người đam mê thám hiểm lòng đất, thích thám hiểm thôi, chúng tôi có hiệp hội chính thức." "Do anh hai tôi tổ chức." Cùng lúc đó, điều mà tất cả mọi người trong cổ mộ không biết là, ở tận Hàng Châu, Ngô Nhị Thúc - người vừa bị em trai mình đổ cho một cái "nồi" lớn không rõ nguyên do - đang điều động nhân thủ, chính thức thành lập cái hiệp hội nghe chừng cực kỳ không đáng tin trong miệng Ngô Tam Thúc.

Đồng thời, trên mạng cũng có hàng chục triệu người đang tò mò tìm kiếm xem hiệp hội này có thực sự tồn tại hay không.

Sai sót ngẫu nhiên, hay có lẽ Ngô Nhị Thúc đã sớm dự liệu được, hiệp hội này ngay khi vừa thành lập đã có gần mười triệu thành viên trên khắp cả nước.

Trong số những thành viên này, tuy có người chỉ hiểu biết sơ sài về công tác dưới lòng đất, nhưng cũng có một bộ phận đáng kể thực

sự là các nhà khảo cổ học rải rác khắp nơi, hoặc là những thổ phu tử có chút kỹ thuật trong người.

Một số ít còn là các giáo sư khảo cổ danh tiếng toàn quốc, và cả những người cầm đầu có tiếng tăm lớn trong giới đổ đấu.

Thậm chí còn có cả thành viên người nước ngoài.

Ngô Nhị Thúc nghe báo cáo số liệu, khi nghe thấy tiền hội phí thu được gần năm mươi triệu chỉ trong chưa đầy hai phút kể từ khi hiệp hội thành lập, ông đã tha thứ cho hành vi "bán anh" của thằng em ngốc nghếch kia.

Còn ở trong cổ mộ, tại mộ thất có quan tài đá, Vương Nguyệt Bán - kẻ biết rõ mười mươi Ngô Tam Thúc làm nghề gì - len lén tiến sát về phía Quan Cấn, hạ thấp giọng nói: "Tam thúc của cậu đang bốc phét cái quái gì thế không biết." "Nếu Tam thúc cậu bị bắt tại trận ở đây, thì vạn lần đừng có khai Bàn gia tôi ra nhé." "Lão Tam mà bị lộ thì khối người ở đây bị liên lụy đấy." Quan Cấn lại thản nhiên nói: "Tam thúc tôi chẳng phải đã nói rồi sao, có một hiệp hội như vậy." Vương Nguyệt Bán càng sốt ruột, nói nhỏ: "Ái chà!" "Cái nghề này của chúng ta có hiệp hội hay không cậu còn không biết sao?" "Đến lúc người ta tra ra được cái hiệp hội đó chỉ là do Tam thúc cậu bịa ra, căn bản không tồn tại thì tính sao!" Quan Cấn tự tin nói: "Sẽ có thôi." Vương Nguyệt Bán rõ ràng là không hiểu lời trấn an như đang "vẽ bánh" này của Quan Cấn có ý nghĩa gì.

Quan Cấn cũng rất tận tâm giải thích thêm cho Bàn Tử: "Bởi vì Tam thúc tôi đã quăng cái nồi này cho Nhị thúc tôi rồi." "Cậu biết Nhị thúc tôi là người thế nào mà." Vương Nguyệt Bán nhớ lại một chút rồi nói: "Nhị thúc cậu đúng là người rất có thủ đoạn, vậy thì sao?" Quan Cấn nói: "Nhị thúc tôi không chỉ có thủ đoạn, mà thủ đoạn của ông ấy nằm ở chỗ ông ấy vĩnh viễn không để ai có cơ hội nắm được

thóp của mình." "Vì vậy, nếu tôi không đoán sai, hiện tại hiệp hội này chắc đã được thành lập rồi." Hai con mắt của Vương Nguyệt Bán vốn hay bị thịt trên mặt ép thành hai đường chỉ, nay vì chấn kinh mà trợn tròn lên.

Đầu tiên gã thốt lên: "Cái gì?", sau đó vội vàng nhìn quanh một vòng, nhỏ giọng hỏi Quan Cấn: "Thành lập?

Ngay bây giờ á?" "Tam thúc cậu mới nói chưa đầy ba phút mà?" "Dù là ký tên đóng dấu từng cái một cũng không thể nhanh như vậy được!" Chuyện này đối với bất kỳ ai cũng là vô lý.

Thậm chí đối với Quan Cấn, nếu chuyện này xảy ra với người khác, anh cũng thấy vô lý.

Nhưng nếu chuyện này đặt lên vai Tam thúc và Nhị thúc của mình, Quan Cấn tin tưởng kiên định rằng: Bây giờ tuyệt đối có thể tìm thấy cái hiệp hội mà Tam thúc nói trên trang web chính thức của chính quyền.

Vương Nguyệt Bán vẫn không hiểu nổi: "Không phải, tại sao chứ?" Quan Cấn nhìn vào thiết bị, nhìn Tam thúc của mình bên trong đó.

Lúc này trong mắt và trong tâm trí anh là hình ảnh Tam thúc và Nhị thúc đối phó và lôi kéo nhau suốt bao nhiêu năm qua.

Quan Cấn nói: "Có lẽ, đó chính là sự ăn ý giữa anh em họ." "Tam thúc tôi là lão cáo già đi một bước nhìn trước một trăm bước." "Thì Nhị thúc tôi chính là người đi một bước nhìn trước một trăm linh ba bước." "Cáo có tinh khôn đến mấy cũng không đấu lại được thợ săn giỏi." "Có lẽ, ngay từ ngày đầu tiên Tam thúc tôi đến đây, hoặc khi ông ấy biết trong đội ngũ này có những ai, ông ấy đã chuẩn bị sẵn sàng mọi thứ cần thiết cho lúc này rồi." Vương Nguyệt Bán nghe Quan Cấn phân tích về Nhị thúc, rùng mình một cái, nói: "Nhị thúc cậu

đúng là đáng sợ thật đấy." "Nhưng quay lại chuyện chính, Bàn gia tôi cũng phải gia nhập cái hiệp hội này, sau này làm việc dưới lòng đất có cái danh phận này cũng tiện." "Hơn nữa, dựa vào giao tình giữa Bàn gia tôi với Tam thúc và cậu, kiểu gì cũng phải kiếm được cái chức ủy viên hiệp hội mà làm chứ nhỉ?" Quan Cấn mỉm cười đáp: "À đúng rồi, đồng thời Nhị thúc tôi còn là một doanh nhân vô cùng tinh quái nữa." Vương Nguyệt Bán nghe xong là hiểu ngay: "Nói cho cùng, vẫn phải nộp tiền chứ gì." Ở mộ thất bên kia, Bạch Trường Minh cũng nửa hiểu nửa không gật đầu, không hề nghi ngờ tính xác thực của hiệp hội trong lời Ngô Tam Thúc: "Hóa ra là vậy." "Xem ra là tôi kiến thức nông cạn rồi." "Nếu có cơ hội, tôi hy vọng cũng có vinh dự được đến hiệp hội đó làm khách." Ngô Tam Thúc không hề chột dạ mà nói: "Đó là phúc phận của lão nhị nhà họ Ngô chúng tôi." Sau khi có được câu trả lời mình muốn, Bạch Trường Minh hỏi: "Sau đó thì sao?" Ngô Tam Thúc kể tiếp: "Sau đó, chúng tôi cửu tử nhất sinh thoát khỏi tay những kẻ bị bướm biến thành quái vật kia." Bạch Hạo hỏi: "Thế còn lũ bướm đó?" "Nếu lũ bướm nhiều như lá cây thì việc các ông còn lại mười hai người đã là kỳ tích trong các kỳ tích rồi!" "Mà nói đi cũng phải nói lại, lũ bướm đó rốt cuộc là thứ gì vậy, nghe kỳ quái quá!" Ở bên cạnh, Trương Khải Linh nãy giờ vẫn im lặng nghe chuyện bỗng nhiên mở miệng nói: "Bướm lá khô hang quỷ." "Do vu sư nhà Thương luyện chế, là bướm biến dị." "Lần cuối cùng xuất hiện là khi nhà Thương diệt vong, bị thiêu rụi cùng với Thương Vương." "Trên người có kim độc gây mê hoặc tâm trí và khiến người ta biến dị." Bạch Hạo hít một hơi: "Vu sư thời đó thực sự có thể luyện chế ra loại quái vật như vậy sao?" Trương Khải Linh gật đầu: "Nhưng mà." "Nhưng mà sao?" Mấy người đồng thời mở miệng nghi hoặc.

Trương Khải Linh nhìn Diệp Phàm một cái rồi nói: "Loại sinh vật này có tính tấn công cực mạnh, phát hiện con mồi là sẽ ùa tới ngay." "Sẽ không ngoan ngoãn đậu yên một chỗ chờ các người đến bắt đâu."

Nghe Trương Khải Linh nói vậy, Ngô Tam Thúc cũng ngẩn người.

Nếu đúng như lời Trương Khải Linh nói, thì ông chắc chắn là một đi không trở lại rồi!

Trương Khải Linh nhìn về phía Diệp Phàm, nói: "Cho nên trước đó, đã có người dốc sức giải quyết những vấn đề này rồi." Diệp Phàm cũng nhìn lại Trương Khải Linh.

Trương Khải Linh nói không sai.

Khi đó, một cậu thiếu niên dẫn theo một người một chó rơi xuống đây, đã làm kinh động đến lũ bướm lá khô hang quỷ trên những cành cây đồng.

Trong ký ức của Diệp Phàm, đó thực sự là một hình ảnh vô cùng diễm lệ.

Những chiếc lá vốn đang đậu trên cây bỗng chốc bay lên không trung.

Từng đàn bướm đẹp như ngọc xoay quanh phía trên cửa hang.

Có khoảnh khắc, Diệp Phàm cảm thấy mình như lạc vào một thung lũng hoa.

Đó là hình ảnh mà người bình thường vĩnh viễn không có cơ hội nhìn thấy.

Cậu thiếu niên Diệp Phàm đã khống chế toàn bộ lũ bướm chí mạng đó, khiến chúng từ lũ bướm lấy mạng phút chốc biến thành những sợi dây thừng cứu mạng.

Từng đàn bướm bao quanh ba người họ, hộ tống họ đáp xuống đất an toàn.

Cậu thiếu niên Diệp Phàm biết Ngô Tam Thúc nhất định phải lần theo ký hiệu hắn để lại để tìm đến nơi này và đưa cậu thiếu niên Tiểu

Tam gia đi, nên hắn đã khiến lũ bướm tạm thời rơi vào trạng thái ngủ say.

Không ngờ cuối cùng vẫn có kẻ tham lam đụng vào chúng.

Nhưng Diệp Phàm không cảm thấy tiếc nuối cho những người đó.

Là một người trưởng thành, phải tự chịu trách nhiệm về lựa chọn của mình.

Ở bên cạnh, dưới sự nhắc nhở của Trương Khải Linh, Ngô Tam Thúc cũng chợt tỉnh ngộ.

Ông biết năm đó khi đi cứu thằng cháu mình, dù là những ký hiệu trên suốt dọc đường, hay những chiếc chuông đã không còn phát ra tiếng mà họ gặp trên cây thần bằng đồng, vị Tiểu tộc trưởng mới mười mấy tuổi năm đó đã giúp họ rất nhiều.

Nhưng không ngờ, những gì vị Tiểu tộc trưởng này giúp họ còn nhiều hơn cả những gì ông tưởng tượng.

Không ngoa khi nói rằng cái mạng này của ông là do Tiểu tộc trưởng cứu về.

Ngô Tam Thúc nhìn về phía Diệp Phàm.

Chàng thanh niên này đang nghe câu chuyện của chính mình nhưng từ đầu đến cuối không nói một lời, điều này khiến ông thấy vô cùng kỳ lạ.

Rõ ràng năm đó, đứa trẻ này trông chỉ lớn hơn cháu ông vài tuổi.

Nên năm đó, dù là thằng cháu lớn của ông hay gã "Tam thúc giả" cải trang thành cô bé của nhà họ Giải, đều gọi Tiểu tộc trưởng này là anh Diệp, anh Diệp.

Sao bây giờ nhìn lại, sau bao nhiêu năm xa cách, vị Tiểu tộc trưởng này trông còn trẻ hơn cả cô em Tiểu Hoa nhỏ tuổi nhất năm đó

vậy?

Nhưng Ngô Tam Thúc cũng khẳng định chắc chắn rằng, chàng trai trước mặt chính là cậu thiếu niên đã cứu mạng ông không chỉ một lần năm đó.

Người như vậy, thế gian không thể có người thứ hai.

Chẳng lẽ thời gian đã đặc biệt ưu ái hắn sao?

Ngô Tam Thúc không nghĩ sâu xa thêm về nguyên do, ông chỉ khẽ gật đầu với Diệp Phàm.

Ánh mắt chất chứa muôn vàn cảm xúc, gửi tới Diệp Phàm một lời cảm ơn sâu nặng tình nghĩa.

Cùng lúc đó, những người khác tự nhiên cũng hiểu được ý của Trương Khải Linh.

Hắc Nhãn Kính nói: "Nghe như vậy thì câu chuyện này hợp lý hơn nhiều rồi." "Nếu các người tự mình đối mặt với cái Thung lũng Ma Quỷ đó thì bây giờ đã chẳng còn ngồi đây mà kể chuyện nữa." Hắc Nhãn Kính giống như một chú chó lớn nũng nịu cọ cọ vào người Diệp Phàm, nói: "Tiểu Diệp tử à, sao cậu từ nhỏ đã tốt bụng như thế chứ." Diệp Phàm vốn định phản bác, vì trước đó hắn cho rằng đó không phải là mình mà là một Diệp Phàm khác được thiên ý lựa chọn.

Nhưng giờ đây, Diệp Phàm không có cách nào phản bác rằng người đó không phải là mình.

Chương 676

Tất cả những ký ức đó đang nỗ lực ngăn cản ý định phản bác của hắn.

Những ký ức này chính là một phần không thể tách rời trên cơ thể hắn.

Diệp Phàm vỗ vỗ vào lưng Hắc Nhãn Kính.

Trương Khải Linh nói với Ngô Tam Thúc: "Nói tiếp đi." Lời này của Trương Khải Linh mang ý nghĩa hoàn toàn khác so với người khác.

Nếu là Quan Cấn hay Giải Vũ Thần nói, thì đó có thể là đang truy hỏi Ngô Tam Thúc.

Nhưng câu này thốt ra từ miệng Trương Khải Linh, thì đó là mệnh lệnh của Thủ Long tộc trưởng đối với thành viên Cửu Môn.

Có mệnh lệnh của Thủ Long tộc trưởng Trương Khải Linh ở đây, lời của Ngô Tam Thúc nghe càng thêm đáng tin: "Mười hai người chúng tôi còn lại đã vượt qua phần cành cây, phần thân cây còn lại khó leo hơn phần cành nhiều." "Chúng tôi đã mất gần mười bốn tiếng đồng hồ trên thân cây đó." Nhiều người nghe đến đây đều nhíu mày.

Lê Thốc có chút không tin nổi hỏi: "Mười bốn tiếng đồng hồ chỉ leo trên thân cây thôi sao?" "Thể lực của các ông chịu nổi không?" Lê Thốc còn định nói rằng chuyện này nghe quá ảo.

Cùng lúc đó, phần lớn khán giả trong phòng livestream cũng thấy chuyện này vô cùng khó tin.

"Trời đất ơi, mười bốn tiếng đồng hồ liên tục bám trên thân cây, thể lực như vậy có thật không đấy?" "Đừng nói là mười bốn tiếng

trên cây, bảo tôi ngồi im trên ghế mười bốn tiếng thôi đã muốn lấy mạng tôi rồi!" "Dù là nằm trên giường mười bốn tiếng tôi cũng phải lật người chứ." Ngô Tam Thúc cũng nghe ra sự nghi ngờ của Lê Thốc, ông nhìn cậu ta, nhớ ra mình còn có lời muốn nói với Lê Thốc nên không dùng những từ như trẻ con ít kiến thức để mắng cậu.

Ông nói: "Cậu bây giờ còn trẻ, khi cậu gặp phải một việc không thể không làm, cậu sẽ biết kiên trì vì một việc trong mười bốn tiếng, kiên trì bốn mươi ngày, thậm chí là bốn mươi năm, cũng chẳng là gì cả." Lê Thốc lại không cho là đúng.

Làm sao cậu lại chưa thấy những người như vậy chứ.

Những người kiên trì mấy chục năm vì một việc, chẳng hạn như ông già nhà cậu đến giờ vẫn chưa biết sống chết ra sao.

Ngô Tam Thúc tiếp tục: "Hơn nữa, trong tình cảnh lúc đó, nếu không kiên trì mười bốn tiếng đó thì chúng tôi còn làm được gì nữa?" "Lựa chọn của chúng tôi lúc đó chỉ có kiên trì mười bốn tiếng này, hoặc là rơi xuống tan xác." "Nhưng tôi nói về mười bốn tiếng này không phải để khoe chúng tôi đã kiên trì vất vả thế nào." "Mà là, mười bốn tiếng đó đối với chúng tôi lúc bấy giờ thực sự quá dài đằng đẵng." "Vì vậy chúng tôi có đủ thời gian để chú ý đến những chi tiết khác trên thân cây đồng này." Nghe đến đây, ngay cả Diệp Phàm cũng lộ ra vẻ mặt ngạc nhiên.

Bởi vì hắn không phải kiên trì suốt mười bốn tiếng đó.

Hơn nữa tình hình lúc đó khẩn cấp, nên hắn không có thời gian chú ý xem trên thân cây rốt cuộc có chi tiết gì.

Ngô Tam Thúc nói: "Trên thân cây này có rất nhiều vết cào, rõ ràng là vết cào do con người tạo ra." "Hơn nữa, có những vết trông đã rất lâu đời, nhưng cũng có những vết trông còn rất mới." "Nhìn cứ như có ai đó dùng móng vuốt thép cào lên vậy." "Những dấu vết này rất

hỗn loạn, cảm giác đầu tiên của tôi khi nhìn thấy chúng là có ai đó vì muốn giải tỏa nỗi đau đớn nào đó, hoặc để phát tiết một cảm xúc nào đó." "Vả lại, những vết cào này ở vị trí rất cao so với mặt đất, nhìn vô cùng quái dị." "Mãi cho đến khi chúng tôi xuống đến đáy, đôi chân có thể chạm đất, thì chỉ còn lại tôi và năm người thợ nữa thôi." Giải thích đến đây, Ngô Tam Thúc lại nhìn về phía Lê Thốc, người vừa mới chất vấn về việc mười bốn tiếng đồng hồ kia, rồi nói: "Thực tế quả thực có những người không thể kiên trì vượt qua mười bốn tiếng đó, nói vậy chẳng phải sẽ hợp lý hơn nhiều sao?

Trong hoàn cảnh này, nếu không kiên trì đến cùng thì chỉ còn đường chết.

Chàng trai à, trên thế gian này quả thực tồn tại rất nhiều sự nghiệp và sứ mệnh xứng đáng để chúng ta hy sinh cả tính mạng.

Nhưng cũng có rất nhiều chuyện bắt buộc chúng ta phải vì nó mà kiên trì sống tiếp." Câu nói này của Ngô Tam Thúc hiện tại là nói cho Lê Thốc nghe, nhưng mục đích chính yếu là muốn nói cho người đang ở mật thất khác, nhìn qua livestream là đại điệt tử của mình.

Ngô Tam Thúc nhìn vào thiết bị trong tay Diệp Phàm, giống như có thể trực tiếp nhìn thấy đại điệt tử đang thông qua thiết bị đó liên lạc với họ.

Ông thở dài một tiếng, không biết đại điệt tử nhà mình có hiểu được tầng ý nghĩa này hay không.

Diệp Phàm đang cầm máy quay cũng nhìn Ngô Tam Thúc từ góc độ của một nhiếp ảnh gia.

Tuy nhiên, dù là vì một niềm tin mà vật lộn để sinh tồn, hay vì một niềm tin mà hiên ngang chịu chết, đó đều là những việc cần phải bỏ ra dũng khí rất lớn.

Kể từ khoảnh khắc những ký ức này xuất hiện trong đầu, Diệp Phàm đã biết một trong những mục đích Ngô Tam Thúc đến đây là gì.

Giống như năm đó ông đến Thanh Đồng Thần Thụ ở Tần Lĩnh, là để cứu Quan Căn.

Có điều, đây là chuyện sau khi Ngô Tam Thúc gặp thiếu niên Tiểu Tam Gia từ Thanh Đồng Thần Thụ.

Ngô Tam Thúc tiếp tục nói: "Dưới cây đồng xanh này, chúng ta không nhìn thấy mặt đất thực sự là gì.

Ngoài những gã hỏa kế đã ngã đến mức máu thịt nhầy nhụa mà tôi mang tới, thì còn có vô số thi cốt.

Có cái là động vật và dã thú sẩy chân rơi xuống, có cái là hài cốt con người.

Nhiều không đếm xuể.

Thế nhưng, có một điểm còn kỳ quái hơn.

Với độ cao của Thanh Đồng Thần Thụ, nếu là thi cốt rơi xuống thì xương cốt đáng lẽ phải gãy nát hết mới đúng.

Nhưng ở dưới gốc cây, chỉ có một bộ phận nhỏ thi cốt là bị vỡ nát.

Tuyệt đại bộ phận thi cốt đều cực kỳ hoàn chỉnh.

Một số hài cốt hoàn chỉnh có lẽ xuất hiện ở đây do tế tự, niên đại của chúng đã vô cùng lâu đời.

Nhưng cũng có những hài cốt có thể nhận ra thời gian chúng xuất hiện cách lần tế tự đầu tiên rất xa, thậm chí có những mẩu xương chỉ mới trong vài thập kỷ gần đây thôi." Nghe thấy thông tin này, mọi người đều kinh ngạc nhìn về phía Ngô Tam Thúc.

Giải Vũ Thần hỏi: "Xương cốt gần nhất là khoảng vài chục năm

sao?

Vậy ở đây ngoài những phần đã hóa thành xương trắng, có còn thi thể nào mang đặc điểm khác không?" Hách Liên Tĩnh cũng tiếp lời: "Đúng vậy.

Theo lý mà nói, nơi này không thấy ánh mặt trời, lại nằm trong vết nứt của thung lũng.

Tần Lĩnh không thiếu nước mưa.

Nếu ở đây có một núi xác thối rữa thì mới hợp lý chứ?

Tại sao lại chỉ còn lại bạch cốt?" Ngô Tam Thúc đáp: "Là bọ.

Dưới lớp bạch cốt bao phủ trên mặt đất này đầy rẫy những hang bọ.

Loại bọ này trên thân mang theo axit mạnh, chỉ cần dính vào, da thịt sẽ lập tức bị tan chảy.

Khi chúng tôi vừa đáp xuống, mặt đất vẫn là một dải bạch cốt trắng xóa.

Nhưng rất nhanh sau đó, trên mặt đất xuất hiện một lượng lớn những con bọ màu đen dày đặc.

Sau này tôi mới biết, thứ đó được gọi là Tỳ Nghĩ." Nghe thấy hai chữ Tỳ Nghĩ, phản ứng của mọi người đều vô cùng mãnh liệt.

Bởi vì thứ đó chính là quái vật mà họ vừa trải qua ở bên ngoài sa mạc!

Hơn nữa, Diệp Phàm từ lâu đã khẳng định trước khi hạ mộ rằng những con Tỳ Nghĩ này không phải tự nhiên từ cổ mộ chui ra, mà là có người cố ý dẫn dụ chúng lên con đường họ đi qua!

Điều khiến họ phẫn nộ nhất chính là Diệp Phàm vì để giải quyết cuộc khủng hoảng Tỳ Nghĩ mà đã phải chịu tổn thương nghiêm trọng

đến vậy.

Trong một mật thất khác, Gia Cát Thanh hỏi Quan Căn: "Anh biết về Tỳ Nghĩ như vậy sao?" Hắn nhớ lại lúc mới bắt đầu gặp Tỳ Nghĩ trên sa mạc, Quan Căn cũng nhanh hơn người khác một bước, nói ra cái tên Tỳ Nghĩ trước khi Diệp Phàm công bố đáp án.

Hiện tại nghĩ lại, với tư cách là người trong cuộc từng được đưa đến Thanh Đồng Thần Thụ năm đó, hoặc là đại điệt tử từng tận mắt chứng kiến những con Tỳ Nghĩ này, việc Quan Căn biết chúng là gì là điều vô cùng hợp lý.

Tuy nhiên, nếu Tỳ Nghĩ họ gặp là do có người cố tình thả ra, mà Ngô Tam Thúc lại tình cờ biết rõ chúng là gì cũng như nguyên lý tấn công của chúng, điều này khiến Gia Cát Thanh không thể không nghi ngờ Ngô Tam Thúc – người xuất hiện một cách khó hiểu ở đây.

Đối với câu hỏi của Gia Cát Thanh, Quan Căn gật đầu.

Anh quả thực biết về loại Tỳ Nghĩ này từ chỗ Tam thúc của mình.

Gia Cát Thanh hỏi tiếp: "Tam thúc của anh có biết anh có mặt trong đội ngũ lần này không?

Ông ấy có chủ tâm muốn hại anh không?" Quan Căn lập tức hiểu rõ ẩn ý sau câu hỏi của Gia Cát Thanh.

Gia Cát Thanh đang nghi ngờ Tam thúc của anh!

Quan Căn theo bản năng muốn phản bác.

Chương 677

Nhưng anh phát hiện mình căn bản không đưa ra được bất kỳ bằng chứng nào để chứng minh Tam thúc trong sạch trong chuyện này.

Bởi vì Tam thúc của anh, trong một số thời điểm, quả thực không giống một nhân vật chính diện chút nào!

"Tam thúc của tôi quả thực không phải hạng người tốt lành gì.

Nhưng chuyện này tuyệt đối không phải do ông ấy làm.

Ông ấy sẽ không hại tộc trưởng của mình đâu." Quan Căn nhìn chằm chằm Gia Cát Thanh, khẳng định: "Giống như các anh cũng tuyệt đối sẽ không hại Diệp Phàm vậy." Cùng lúc đó, Lê Thốc – người nóng nảy nhất – đang ở cùng một mộ thất với Ngô Tam Thúc.

Lúc đó chính Diệp Phàm đã hỏi cậu rằng cát phía trước và cát phía sau có gì khác nhau, rồi suy luận ra kết luận Tỳ Nghĩ là do con người mang ra.

"Ông biết loại Tỳ Nghĩ này sao?!" Lê Thốc chất vấn Ngô Tam Thúc: "Lần này có phải ông đã thả Tỳ Nghĩ ra không?!" Nghe Lê Thốc chất vấn, Ngô Tam Thúc lại lộ ra vẻ mặt vô cùng chấn động: "Cái gì?

Trong mộ này cũng có Tỳ Nghĩ sao?!" Ngô Tam Thúc thậm chí còn ngồi thẳng người dậy hơn lúc nãy, sau đó nhìn mọi người xung quanh rồi bật cười: "Tiểu Lê Thốc, cậu không biết Tỳ Nghĩ đáng sợ đến mức nào sao?" Lê Thốc sốt ruột nói: "Tất nhiên là tôi biết!" Sao cậu có thể quên được vì Tỳ Nghĩ mà họ đã trải qua những gì, và Tiểu tộc trưởng nhà mình đã phải chịu đựng những gì.

Ngô Tam Thúc vặn hỏi: "Nếu tôi chạm vào những thứ đó, sao tôi

còn có thể bình an ngồi đây nói chuyện với các cậu?

Đó không phải là thứ tôi có thể khống chế hay phóng thích được.

Thật không giấu gì các cậu, năm đó tôi chính là nhờ máu của Tiểu tộc trưởng các cậu mới sống sót ra khỏi Ma Quỷ Cốc.

Ban đầu để cứu Quan Căn, tôi chỉ có thể cùng những người còn lại tiếp tục đi vào thung lũng sâu, nhưng dưới chân đột nhiên hiện ra dày đặc những con mối trắng." Ánh mắt Ngô Tam Thúc thẫn thờ, dường như đang quay lại thời điểm đó.

Ba người đi cùng đều bị mối trắng nuốt chửng, nhưng máu lại quỷ dị chảy về cùng một hướng.

Đó là do Diệp Phàm đã nhỏ xuống từ trước.

Tỳ Nghĩ sợ loại máu này nên tự nhiên không dám lại gần nữa.

Sau khi tìm thấy tiểu Quan Căn, mới phát hiện cơ thể thằng bé vẫn là nửa người nửa hồn chó trung khuyển.

Nếu muốn Quan Căn tiếp tục sống, bắt buộc phải tìm được thứ dưỡng hồn.

Thậm chí Diệp Phàm còn vì việc đó mà đánh đổi cả sinh mạng.

Ngô Tam Thúc dứt lời, mọi người chìm vào sự im lặng thật lâu, ai nấy đều vô cùng cảm động.

Hồi ức kéo về thực tại, ánh mắt Ngô Tam Thúc dừng lại trên người Lê Thốc: "Năm đó cha cậu cũng thất lạc với chúng tôi vào lúc đó." Diệp Phàm nhướng mày: "Đừng nói nhiều như vậy nữa, hiện giờ thời gian gấp rút, chúng ta mau chóng lên đường thôi." Nói cũng đúng, ở lại trong cổ mộ càng lâu thì càng nguy hiểm.

Mọi người gật đầu, đi theo Diệp Phàm tiến sâu vào mộ đạo.

Đi đến giữa chừng, đột nhiên một cơn gió lốc nổi lên, một vị

tướng không đầu dẫn theo âm binh chặn đường mọi người.

Ngô Tam Thúc nhìn vị tướng không đầu chặn đường thì thốt lên kinh hãi: "Không xong rồi!

Đây là Vô Đầu Tướng quân!" "Vô Đầu Tướng quân?" Mọi người đều kinh ngạc, họ chưa từng nghe nói vị tướng này là sự tồn tại như thế nào.

Diệp Phàm nhíu mày, tuy hắn cũng chưa từng nghe danh nhưng hắn biết vị tướng này chắc chắn là một đối thủ cực kỳ khó đối phó.

"Mọi người mau trốn đi!" Diệp Phàm quát khẽ, định xông lên trước.

Tuy nhiên đúng lúc này, vị tướng không đầu đột nhiên đưa cánh tay phải ra quất mạnh về phía hắn.

Diệp Phàm sững sờ, hắn trước đây chỉ thấy người và dã thú xâu xé nhau, chứ chưa từng thấy cảnh tượng thế này.

Vị tướng không đầu này lại dùng lòng bàn tay tát về phía mình, như muốn nghiền nát mình đến chết!

Sắc mặt Diệp Phàm biến đổi kịch liệt, lập tức thi triển võ học muốn ngăn cản, nhưng tốc độ của vị tướng quá nhanh, trong chớp mắt đã đến trước mặt hắn.

Sau đó, thân hình Diệp Phàm bị hất văng ra ngoài, đâm đổ vài chiếc quan tài đá, ngã lộn nhào vào bên trong.

Vị tướng không đầu cũng không truy kích, chỉ lặng lẽ đứng cạnh quan tài đá.

Những người còn lại thì một phen hoảng loạn.

Diệp Phàm ho khan vài tiếng, bò ra khỏi quan tài, miệng đầy bùn đất, trông vô cùng thảm hại.

Nhưng hắn căn bản không màng đến chuyện đó, mà nhìn chằm chằm thi thể vị tướng không đầu: "Ngươi rốt cuộc là thứ quái quỷ gì vậy?!

Thế giới này bị làm sao thế này?

Tại sao mọi thứ đều biến thành quái vật cả rồi." Ngô Tam Thúc thấy Diệp Phàm bị thương, vội vàng chạy đến bên cạnh kiểm tra: "Thế nào rồi?

Có bị thương không?" "Tôi không sao, chú đừng lo." Diệp Phàm lau sạch bùn đất nơi khóe miệng rồi nói.

Nhưng lời này của hắn không làm Ngô Tam Thúc yên tâm, ông chỉ tay vào vị tướng không đầu trong quan tài đá, run rẩy nói: "Thứ này... nó còn sống." Nhìn thi thể vị tướng không đầu, ai nấy đều run rẩy.

Nhưng lúc này, một thiếu niên đột nhiên nhảy lên lưng vị tướng không đầu, hét lớn: "Đại bá!

Thứ này còn sống thật này!" Mọi người đều giật bắn mình, người hét lên chính là Vương Nguyệt Bán.

Ngô Tam Thúc cũng kinh ngạc trợn tròn mắt.

Không phải ông không thích sự lỗ mãng của Vương Nguyệt Bán, mà vì ông vốn đã đoán vị tướng này không còn sống, không ngờ nó lại thực sự cử động.

"Đây là cái quỷ gì thế?" Giải Vũ Thần ngồi bệt xuống vai vị tướng không đầu, hét lên với Ngô Tam Thúc: "Không phải chú bảo nó chết rồi sao?" "Tôi nói thế bao giờ!" Ngô Tam Thúc dở khóc dở cười.

Giải Vũ Thần lườm Ngô Tam Thúc một cái với vẻ mặt hận sắt không thành thép: "Chú lừa tôi!

Chú căn bản là muốn độc chiếm món đồ đó chứ gì!" Ngô Tam

Thúc giận quá hóa cười: “Cậu nói nhảm nhí cái gì đấy, tin tôi đập cậu một trận không!” “Tôi không quan tâm, tóm lại tôi biết chắc chắn chú muốn giấu đồ riêng!” Thái độ ngang ngược không lý lẽ của Giải Vũ Thần châm ngòi cơn giận của Ngô Tam Thúc, ông làm thế định đánh.

Đúng lúc này, Giải Vũ Thần đột nhiên tóm lấy cánh tay vị tướng không đầu mà cắn, trông như lên cơn điên.

Gia Cát Thanh thấy vậy vội lên ngăn cản: “Lão nhị, cậu bình tĩnh lại đi.

Đây dù sao cũng là món đồ tổ truyền của chúng ta, vạn lần không thể rơi vào tay người khác, nếu không họ Lê chúng ta coi như xong đời!” Sau khi nghe Gia Cát Thanh nói, Giải Vũ Thần cũng dần bình tĩnh lại: “Đúng nhỉ, món đồ quý giá thế này không thể để rơi vào tay kẻ khác được.

Nếu đã vậy, chúng ta hãy liên thủ đánh bại vị tướng không đầu này, rồi chia đồ.” Gia Cát Thanh gật đầu, cảm thấy lời Giải Vũ Thần cũng có lý: “Ừm, vậy phải làm thế nào?” “Đơn giản thôi, chúng ta băm nát vị tướng không đầu này ra là xong chứ gì?” Giải Vũ Thần cười hì hì nói, cứ như cách này rất vui vậy.

“Băm nát?

Đùa à, cậu tưởng đang xem phim kiếm hiệp đấy à?

Muốn băm người thành thịt vụn là băm được ngay chắc.

Cậu nhìn vị tướng không đầu này xem, nặng thế này, cậu băm thử tôi xem.” Giải Vũ Thần lắc đầu: “Vậy thì làm sao, chẳng lẽ đốt nó đi à, nó có phải que diêm đâu mà đốt được.” Nghe lời Giải Vũ Thần, trong đầu Ngô Tam Thúc chợt nảy ra điều gì đó.

Ông nhìn thi thể vị tướng không đầu, mắt lóe sáng, không tự chủ được mà nắm lấy con dao găm bên hông.

Ngô Tam Thúc từ từ di chuyển về phía vị tướng không đầu, tay nắm chặt dao găm.

Vị tướng không đầu nhận ra cử động của Ngô Tam Thúc, chậm rãi giơ tay lên tấn công.

Ngô Tam Thúc không né tránh, chỉ dừng lại ở khoảng cách không xa, sau đó giơ dao găm đâm tới.

Nhưng khoảnh khắc dao găm chạm vào vị tướng không đầu, nó liền hóa thành một làn khói biến mất, giống như cây nến bị nung chảy, hoàn toàn không còn tăm hơi.

Chương 678

“Sao lại thế này?

Đây là cái gì vậy?!” Ngô Tam Thúc kinh hãi hỏi.

“Đây là Vô Đầu Tướng quân!” Mọi người im lặng nhìn vị tướng không đầu triệu hồi ra một đám âm binh âm tướng đen kịt.

Chỉ có Diệp Phàm chú ý thấy vị tướng không đầu đang cầm một cây Thanh Long Yển Nguyệt Đao!

Đám âm binh âm tướng có đến hàng trăm người, mỗi tên đều tỏa ra oán khí ngút trời.

Chúng như những con quỷ bò ra từ địa ngục, toàn thân bao phủ bởi sát khí đỏ như máu.

Dưới mệnh lệnh của vị tướng không đầu, đám âm binh này lao vào xâu xé những người xung quanh.

“Mọi người liều một phen đi, giết hết lũ quái vật này đã rồi tính!” Lúc này, trong đám đông có người hét lớn một tiếng, dẫn đầu một nhóm người lao về phía đám âm binh, định liều mạng một mất một còn.

Tuy nhiên, những người này vừa mới tiếp cận vị tướng không đầu, cơ thể đã bắt đầu thối rữa, cuối cùng biến thành một vũng nước vàng rỉ ra đất.

“Á!

Cứu mạng!” Những người còn lại sợ hãi chạy tán loạn.

“Những thứ này rốt cuộc là gì vậy?!

Sao còn đáng sợ hơn cả cương thi thế này?” Giải Vũ Thần và

những người khác lúc này đã hoàn toàn ngây người.

Họ vốn tưởng bên trong quan tài không đầu chứa thi thể người chết hoặc xương cốt lâu năm, nhưng không ai ngờ cảnh tượng lại kinh hoàng đến mức này.

"Cái này tôi cũng không rõ, nhưng nó có vẻ là một người sống." Ngô Tam Thúc lúc này cũng có chút mờ mịt, ông nhìn quan tài không đầu một cái: "Chẳng lẽ thứ này chính là Hạn Khôi trong truyền thuyết sao?" "Tất cả lùi lại!" Đúng lúc này, Diệp Phàm đột nhiên đứng ra, quát lớn với mọi người: "Thứ này để tôi đối phó, các người lùi lại bảo vệ lão gia tử là được rồi." Người nhà họ Lê nghe vậy liền lộ vẻ kinh ngạc.

"Cậu đối phó thứ này?

Đây là cương thi đấy, một đứa nhóc như cậu lấy gì đối phó?" Giải Vũ Thần không nhịn được mà nhíu mày nói.

"Tôi là người dẫn đầu, tôi tự có cách!" Diệp Phàm hơi ngẩng đầu: "Mọi người không cần lo cho tôi, tôi đi xem thứ đó trước!" Nói xong, Diệp Phàm bước về phía chiếc quan tài không đầu.

"Đại ca!" Hách Liên Tĩnh thấy vậy, vẻ mặt đầy lo lắng: "Đại sư huynh!

Đừng đi!

Nguy hiểm lắm!" Diệp Phàm không đáp lời, chỉ từng bước tiến về phía quan tài.

Hách Liên Tĩnh tuy không yên tâm nhưng vẫn ngoan ngoãn giữ Giải Vũ Thần lại, ngăn cậu ta đuổi theo, bắt cậu ta đứng nguyên tại chỗ.

"Hai đứa mau ngăn cậu ấy lại, đừng để cậu ấy mạo hiểm!" Ngô Tam Thúc hét lên với Quan Căn và Giải Vũ Thần.

Nhưng Quan Căn và Giải Vũ Thần lại chần chừ không tiến lên.

Tuy họ không biết Diệp Phàm có cách gì để chống lại đám âm binh đó, nhưng họ hiểu rằng việc tiến vào chiếc quan tài không đầu kia tuyệt đối là con đường chết!

"Các ngươi làm cái gì thế!

Chẳng lẽ cả hai thằng khốn các ngươi cũng phản bội lão gia tử sao?!" Ngô Tam Thúc thấy hai đứa em không nghe lời mình thì nổi trận lôi đình.

Gia Cát Thanh cũng không để ý tới Ngô Tam Thúc, chạy thẳng đến chỗ Giải Vũ Thần, lo lắng hỏi: "Nhị ca, lão ngũ, chúng ta phải làm sao đây, trong quan tài này là Vô Đầu Tướng quân, thứ đó không dễ đối phó đâu!" "Sợ cái gì!

Cùng lắm thì liều mạng với nó!" Giải Vũ Thần rít một hơi thuốc lào thật mạnh: "Lần này nhất định phải làm rõ xem những đồng bạn kia chết như thế nào, chuyện này phải tra cho ra nhẽ!" "Nhưng mà..." "Nhưng nhị cái gì, mau lên đi, không lát nữa lũ quái vật này xông lên là tất cả chúng ta hôm nay đều xong đời đấy!" Giải Vũ Thần kiên quyết nói, những người còn lại cũng gật đầu, nắm chặt cuốc xẻng gậy gộc lao vào lũ tay sai của vị tướng không đầu.

Ở phía bên kia, Ngô Tam Thúc tay cầm đoản kiếm, xoay xở linh hoạt trước đám âm binh, mỗi chiêu thức đều mang theo những đường cung quỷ dị, vô cùng sắc bén.

Nhưng dù vậy, Ngô Tam Thúc vẫn bị ép phải lùi bước liên tục, trong khi vị tướng không đầu vung cây lưỡi hái khổng lồ, một đao chém xuống.

"Phập!" Ngực Ngô Tam Thúc lập tức bị rạch một đường, máu tươi phun ra, mặt ông hiện lên vẻ hãi hùng, sức mạnh của ông căn bản

không bằng đối phương.

Không chỉ vậy, khi lưỡi hái trong tay vị tướng vung lên, một luồng sát khí đen theo lưỡi hái lan ra, bao trùm lấy cơ thể Ngô Tam Thúc.

Luồng sát khí này cực kỳ bá đạo, như có tính ăn mòn, khiến Ngô Tam Thúc cảm thấy cơ thể mình đang nhanh chóng suy kiệt, thậm chí trên da còn xuất hiện những vết đen lốm đốm.

"Không ổn, độc tính của thứ này cực mạnh!" Sắc mặt Ngô Tam Thúc khó coi đến cực điểm, ông đạp chân một cái, thân hình nhanh chóng lùi lại.

Đúng lúc ông lùi lại, lưỡi hái của vị tướng không đầu cũng vung lên, quét ngang qua cổ ông.

Ngô Tam Thúc thấy vậy đồng tử co rụt, xoay người một cái, suýt soát né được đòn tấn công chí mạng.

"Hù... không xong rồi!

Âm binh nhiều quá!

Giết không hết!" Không biết ai đó hét lớn một tiếng.

Cảnh tượng này càng kích thích những người có mặt, họ thi nhau cầm vũ khí điên cuồng chém giết binh lính của vị tướng không đầu!

Chỉ có điều đám âm binh này quá nhiều, dày đặc như thủy triều, khiến mọi người khổ sở khôn cùng!

"Cứ thế này thì không ổn!" Ánh mắt Diệp Phàm lóe lên, khi thấy đám binh lính ngày càng đông như không có hồi kết, hắn hít sâu một hơi, chậm rãi bước lên phía trước.

Khi Diệp Phàm tiếp cận, đám âm binh lập tức gầm rú lao về phía hắn!

Đùng!

Nhưng ngay khi Diệp Phàm đấm vỡ đầu một tên âm binh, chiếc quan tài không đầu đột nhiên rung chuyển dữ dội, theo sau đó là một tiếng gầm rú âm u vang lên từ bên trong.

Ầm long!

Cùng với tiếng gầm giận dữ đó, nắp quan tài bị lật tung, một cánh tay khô héo đột nhiên thò ra.

Một tiếng rắc vang lên, tấm ván quan tài bay ra, sau đó bên trong quan tài lộ ra một cái đầu lâu khô khốc.

Cái đầu này đầy những nếp nhăn nhúm bao lấy xương, đặc biệt là đôi mắt trống rỗng vô thần, như thể không còn sự sống.

"Khặc khặc." Bên trong quan tài truyền ra tiếng cười âm hiểm: "Các ngươi dám hủy hoại nhục thân của ta, thật là tìm chết!" Bên trong chiếc quan tài không đầu lại có tiếng nói!

Mọi người thấy cảnh này đều giật mình, nhưng khi nhận ra đối phương chỉ là một cái đầu lâu không có hơi thở sự sống, họ mới thở phào nhẹ nhõm.

"Ngươi chính là Hạn Khôi phải không!" Đúng lúc này, giọng nói của Diệp Phàm vang dội lên.

Hạn Khôi?

Mọi người xung quanh đều sững sờ.

Hạn Khôi là một loại tà túy đặc biệt, nhục thân của chúng sau khi bị lửa thiêu hóa sẽ hình thành Hạn Khôi, loại này vô cùng hung hãn và thích ăn thịt người sống!

Hạn Khôi lúc này đã bị đánh thức, nhìn thấy mọi người đang chạy trốn tứ phía, khóe miệng nở một nụ cười tàn nhẫn, nó bật nhảy khỏi quan tài, lao đến vồ lấy Hách Liên Tĩnh ở gần nhất.

Tốc độ của con Hạn Khôi này cực nhanh, trong chớp mắt đã đến trước mặt Hách Liên Tĩnh, bộ móng sắc nhọn nhắm thẳng vào cổ họng cô mà vồ tới.

Hách Liên Tĩnh sợ đến mức mặt cắt không còn giọt máu, định né tránh nhưng vì vừa bị thương nên đã chậm mất nửa nhịp!

Chương 679

Đúng lúc Hách Liên Tĩnh nghĩ mình sắp mất mạng tại đây thì một cái xẻng sắt đột nhiên chắn ngang cạnh mình, cứu cô một mạng.

"Cảm ơn anh, Diệp Phàm!" Hách Liên Tĩnh mặt tái mét nhìn Diệp Phàm nói.

Diệp Phàm lắc đầu, rồi quay sang nhìn con Hạn Khôi trước mặt.

Con Hạn Khôi này cao đến hơn một mét, tay cầm lưỡi hái, toàn thân tỏa ra mùi tanh hôi nồng nặc, khuôn mặt hung tợn xấu xí còn lộ ra ánh mắt khát máu như muốn nuốt chửng người khác.

Trên vai nó còn vác một bóng người!

"Tên này lại dùng thi thể để luyện thành cương thi sao?" Diệp Phàm thầm chấn động, nhìn chằm chằm tôn Hạn Khôi trước mặt, mắt hơi nhe lại: "Các ngươi đến để tìm tôi sao?" Nói đoạn, Diệp Phàm búng ngón tay một cái, một tiếng vút vang lên, một viên đá lập tức xuyên qua trán con cương thi đó, nó ngã rầm xuống đất!

Chiêu này của Diệp Phàm khiến mọi người kinh ngạc, sau đó ai nấy đều phấn chấn tinh thần.

"Vị anh em này nói đúng, đám cương thi này đến để giết chúng ta, chúng ta phải đoàn kết lại, nếu không tất cả đều phải chết!" Ngô Tam Thúc lúc này cũng phản ứng lại, hét lớn với đám đông xung quanh, rồi lại cầm xẻng sắt lao vào đám cương thi.

Những người khác cũng làm vậy, điên cuồng chém giết cương thi.

Nhân lúc hỗn loạn, Ngô Tam Thúc lẻn đến cạnh Hách Liên Tĩnh đỡ cô dậy, còn bà lão nhà họ Lê thì kéo Hách Liên Tĩnh lùi về phía sau!

Lúc này mọi người đều đã hăng máu, điên cuồng chém giết.

Những tên âm binh bị chém đứt đầu ngã xuống đất lại có thêm nhiều cương thi bò dậy.

Cảnh tượng này vô cùng khủng khiếp, hơn nữa đám cương thi này giết không xuể, cứ giết sạch một đợt là đợt mới lại sinh ra.

Giống như một đàn chó hoang, hễ giết một con là con thứ hai, thứ ba lại xuất hiện.

Ngay khi mọi người dần rơi vào tuyệt vọng, một giọng nói trong trẻo đột nhiên lọt vào tai.

"Tất cả dừng tay!

Đừng đánh nữa!" Nghe thấy giọng nói quen thuộc này, mọi người đầu tiên là ngẩn ra, rồi từng người quay đầu nhìn lại, thấy Diệp Phàm đang đứng trước mặt họ.

"Anh Diệp Phàm!" Hách Liên Tĩnh thấy Diệp Phàm thì trên mặt hiện rõ vẻ mừng rỡ tột độ.

Cô không ngờ người duy nhất trong thị trấn nhỏ có thể giúp họ lại chính là hàng xóm của mình.

Vợ chồng Giải Vũ Thần cũng không ngờ Diệp Phàm lại xuất hiện vào lúc then chốt này, vội vàng lo lắng nói: "Diệp Phàm, chạy mau!

Đám cương thi này không giết được đâu!" "Đúng đấy!

Anh Diệp Phàm, tên này nguy hiểm lắm, chạy mau đi!" Những người đồng hành tuy ngưỡng mộ sự dũng mãnh của Diệp Phàm nhưng lúc này họ đều chọn tin tưởng hắn, mong hắn mau chạy thoát.

Diệp Phàm nhìn mọi người, xua tay: "Yên tâm đi, đã nhận lời Gia Cát Thanh và Ngô Tam Thúc thì tôi sẽ giúp họ báo thù!" Nói xong, Diệp Phàm tiến thẳng lên phía trước, vung con dao điên cuồng chém, nhưng cương thi quá nhiều, cục diện rơi vào thế giằng co.

Lê Thốc cuối cùng cũng bị lay động, đeo mặt nạ Vị Tướng Mặt Quỷ không đầu vào: "Âm binh xuất trận!" Cậu cũng muốn bảo vệ bạn bè mình.

Theo lệnh của cậu, âm binh hiện ra, nghe theo lệnh Lê Thốc lao vào tấn công Vị Tướng Mặt Quỷ.

Cùng lúc đó, con cương thi kia đột nhiên bùng nổ, lòng bàn tay vung vẩy mang theo sức mạnh cuồn cuộn, trong chớp mắt đã xé nát vài tên âm binh!

Những âm binh khác cầm trường mâu đâm thẳng vào bụng con cương thi!

Vút!

Những cây trường mâu này như những ngọn thương sắc lẹm xuyên qua da con cương thi, máu chảy ròng ròng!

Con cương thi gầm rú đau đớn, nhưng đôi mắt đỏ ngầu lại tràn đầy vẻ hưng phấn và tàn nhẫn!

"Ha ha... sướng quá!!!" Con cương thi như uống nhầm thuốc, gào thét điên cuồng, đạp một phát vào bụng một tên âm binh.

Bịch!

Tên âm binh bị văng xa vài trượng, con cương thi liền nhảy tới truy sát.

Thấy con cương thi sắp đuổi kịp và bóp nát tên âm binh, biến cố bất ngờ xảy ra!

Xoẹt!

Tên âm binh bị đá văng đột nhiên vung tay tự cắt đứt cổ tay mình!

Ngay sau đó, một dòng chất lỏng màu đen phun ra từ vết thương ở cánh tay đứt.

Chất lỏng đó vô cùng quỷ dị, vừa phun ra, nhiệt độ xung quanh liền giảm mạnh!

Thậm chí có vài tên âm binh bị ăn mòn, phát ra tiếng xèo xèo rồi tan thành tro bụi.

Ngay lúc đó, vài giọt chất lỏng đen như có mắt, nhắm thẳng mũi con Hạn Khôi mà bao phủ lấy.

Hạn Khôi cảm thấy khoang mũi có một mùi chua chát khó ngửi xộc vào, thần trí trở nên hỗn loạn!

Thừa cơ, đám âm binh còn lại ùa lên, trường mâu trong tay đâm sạch vào bụng con cương thi!

Phập phập!

Theo những tiếng động trầm đục, ngực con Hạn Khôi bị đâm nát bấy như cái sàng, máu chảy ròng ròng nhuộm đỏ cả mặt đất!

Con Hạn Khôi vùng vẫy một lát rồi gục xuống đất, không còn hơi thở.

Phù!

Thấy cảnh này, tất cả những người có mặt đều thở phào nhẹ nhõm, rồi ngồi bệt xuống đất, mồ hôi ướt đẫm áo!

"Mẹ ơi!

Suýt nữa thì chết!" "Đáng sợ quá!" "Tôi cứ tưởng hôm nay chết chắc rồi chứ!

May mà có anh Diệp Phàm!" Mọi người vẻ mặt chưa hoàn hồn, họ có nằm mơ cũng không ngờ trong cổ mộ này lại ẩn chứa nhiều cương thi đến thế.

Đặc biệt là khi nhìn đám cương thi này, trong lòng ai nấy đều dâng lên nỗi bất lực và sợ hãi tột cùng, chúng quá mạnh, căn bản không thể

kháng cự!

Dù họ có cầm đao thép trong tay thì cũng không chịu nổi một đòn!

Nghĩ đến đây, họ lại ngẩng đầu nhìn Diệp Phàm.

Họ không biết Diệp Phàm đã giết con Hạn Khôi đó bằng cách nào, nhưng họ biết chàng trai trước mắt này chắc chắn không đơn giản!

"Diệp Phàm, cảm ơn anh đã cứu chúng tôi!" Trong đôi mắt đẹp của Hách Liên Tĩnh hiện lên vẻ xúc động, cô cười ngọt ngào với Diệp Phàm, trông vô cùng kiều diễm!

Diệp Phàm khẽ cười: "Hách Liên Tĩnh, cô khách sáo quá.

Tôi và lão Tam là bạn, vả lại tôi cũng đang cần tiền mua xe!" Cái gì!

Câu nói này lọt vào tai Hách Liên Tĩnh khiến khóe miệng cô giật giật: "Anh Diệp Phàm, bây giờ chúng ta không có tiền đâu, anh cứ đi cùng chúng tôi rời khỏi đây đã!" "Đúng đấy, Diệp Phàm, một mình cậu ở lại đây nguy hiểm lắm!

Chúng ta mau rời đi thôi!" Những người đi cùng cũng thay nhau khuyên ngăn, vì loại cương thi này, ngoài Diệp Phàm ra thì ai đến cũng vô dụng!

Chương 680

Nghe vậy, Diệp Phàm chỉ cười nhạt: "Các vị, mọi người hiểu lầm rồi, tôi không có sợ!

Tôi chỉ muốn thử xem sức chiến đấu của cương thi ở đây đến đâu thôi!" Nghe lời Diệp Phàm nói, Hách Liên Tĩnh và những người khác hoàn toàn ngây người!

Họ căn bản không tin lũ cương thi này không có tính tấn công!

Hơn nữa ở đây nhiều cương thi và tang thi như vậy, tên nhóc này lại muốn thách thức chúng, đúng là điên thật rồi!

Hách Liên Tĩnh cảm thấy bất lực, cô nhìn quanh đám tang thi dày đặc, cuối cùng lắc đầu: "Anh Diệp Phàm, anh không cần lo cho chúng tôi đâu!

Chúng tôi không cần anh cứu!

Nếu anh cứ khăng khăng muốn đi nộp mạng thì cứ tự nhiên!

Dù sao chúng tôi cũng sống chán quá rồi!" Hách Liên Tĩnh nói xong, trên khuôn mặt rạng rỡ của hắn tràn đầy vẻ quyết tuyệt, dường như đã hạ quyết tâm, muốn liều mạng với tất cả mọi người ở đây!

Thấy Hách Liên Tĩnh kiên quyết như vậy, những người còn lại có mặt cũng nhao nhao hưởng ứng, hiển nhiên bọn họ đã chuẩn bị liều chết một phen!

Nhìn thấy cảnh tượng này, Diệp Phàm khẽ cười khổ, hắn có thể nhìn ra, những người này đã hoàn toàn nhận mệnh!

"Vì các cậu không muốn rời đi với tôi, tôi cũng không miễn cưỡng!

Đây là bùa trừ tà tôi luyện chế, dán lên người, chắc hẳn có thể chống đỡ một thời gian!

Mỗi người một lá, nhớ kỹ, ngàn vạn lần đừng vứt bỏ, nếu không hậu hoạn vô cùng!" Nói rồi, Diệp Phàm lấy ra mười lá bùa trừ tà đưa cho Hách Liên Tĩnh và đồng bạn, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Các đồng đội đi cùng hắn lúc này đều ngớ người, sau đó nhìn nhìn lá bùa trừ tà trong tay mình, lúc này mới hiểu ra: "Thì ra là Diệp Phàm huynh đệ luyện chế!

Chẳng trách mùi lá bùa này hoàn toàn khác với mùi bùa trừ tà thường thấy!" "Đúng vậy, bùa trừ tà của Diệp Phàm huynh đệ cao cấp hơn chúng ta dùng nhiều, loại linh phù này, cho dù gặp phải cương thi bình thường cũng có thể bảo toàn tính mạng!" "..." Lúc này mọi người càng thêm nhìn Diệp Phàm bằng ánh mắt khác xưa, còn Diệp Phàm thì vừa từ từ tiến về phía trước, vừa suy nghĩ, Vô Đầu Tướng Quân này không dễ đối phó, e rằng chỉ có thể mời vị kia ra thôi.

Hắn bấm phù quyết trong tay: "Câu Linh Khiển Tướng!" Xoẹt!

Theo ngón tay hắn khẽ búng, một lá bùa chú lập tức bay ra, lơ lửng giữa không trung.

Sau đó, lá bùa cháy rụi, ngay lập tức, một bóng người từ từ ngưng tụ hiện ra.

Đây là một người đàn ông mặc khôi giáp, lưng đeo cung lớn, áo giáp của hắn rất hoa lệ, nặng gần trăm cân, nhưng hắn lại đi như bay, tốc độ cực nhanh.

"Chủ công triệu hoán, thuộc hạ xin ra mắt!" Bóng người này vừa ngưng tụ xuất hiện, liền cung kính quỳ bái!

"Tôi hỏi cậu, chủ công của các cậu hiện tại ở đâu?" Diệp Phàm nhìn thấy đối phương, lập tức hỏi thẳng vấn đề.

“Bẩm chủ công!

Mạt tướng và những người khác phụng mệnh trấn áp chủ công, nhưng tu vi của chủ công cao thâm khó dò, ngay cả mạt tướng cũng không thể tới gần!” “Cái gì!!!” Lời này vừa thốt ra, sắc mặt Diệp Phàm hiện lên một tia chấn động, sau đó vội vàng hỏi: “Vậy tình hình chủ công của các cậu bây giờ thế nào?” “Chủ công hiện tại đã thoát khốn, chỉ là chủ công bị trọng thương, không thể phân thân, vì vậy phái thuộc hạ dẫn năm vạn tinh binh đến cứu viện!” Lời của người kỵ binh này mang theo sự lo lắng nồng đậm.

Chủ công của bọn họ là nhân vật cỡ nào, chính là đế vương cổ đại, từng thống lĩnh tám ngàn thiết kỵ chinh phạt thiên hạ đại nguyên soái!

Giờ đây, tuy đã thất bại và bị phong ấn dưới cổ thành, nhưng chỉ bằng một cương thi bé nhỏ lại đánh bại chủ công của mình!

Từ đó có thể thấy, đối phương lợi hại đến mức nào!

Nghĩ đến những điều này, người kỵ binh không dám chần chừ, lập tức vội vàng đáp lời: “Thân thể chủ công đã hồi phục được bảy, tám phần, ước chừng không lâu nữa sẽ phá đất mà ra!” “Phá đất mà ra?” Diệp Phàm khẽ nhíu mày, nhưng nghĩ đến đối phương sinh cơ bừng bừng, dường như đã tỉnh lại, cũng hơi yên tâm một chút!

Hắn gật đầu với người kỵ binh đó: “Được!

Nếu đã vậy, cậu cứ đi giúp những đồng bạn khác trước đi!” Nói xong, Diệp Phàm không đợi người kỵ binh này nói gì, quay người đi thẳng đến một lộ tuyến khác!

Nhìn Diệp Phàm đi xa, người kỵ binh này do dự một lát, sau đó nhìn về phía Hách Liên Tĩnh và những người khác: “Các cậu đi theo tôi đi!

Chúng ta trước hết cứ tránh mũi nhọn!" "Được!" Các đồng bạn đi cùng từ lâu đã không muốn ở lại đây nữa, lúc này đều đứng dậy, đi theo kỵ binh vào trong con đường hầm mà Diệp Phàm vừa chạy ra!

Trên đường đi, những đồng bạn này không ngừng nhìn người kỵ binh bên cạnh, mặt đầy kinh hãi!

Đối với ánh mắt của những đồng bạn này, người kỵ binh dường như đã quen, hắn không nói không rằng, lặng lẽ dẫn mọi người đi sâu vào cổ mộ!

Còn Diệp Phàm thì dọc đường tìm kiếm một lượt, sau khi xác định được suy đoán của mình, liền men theo đường hầm chạy về phía trước!

Ngôi cổ mộ này không hổ là lăng tẩm của vương thất chư hầu quốc, bên trong bảo tàng vô cùng phong phú!

Đặc biệt là sau khi Diệp Phàm khai quật được vài món cổ vật quý giá đáng giá liên thành từ sâu trong mộ huyệt, trong lòng càng thêm kinh hỉ!

Chỉ là ngay khi hắn đi vào một ngã ba, đột nhiên dừng bước!

Con đường ngã ba này rất dài và rộng, bên trong gió âm gào thét, quỷ khóc sói gào, thậm chí mơ hồ có thể nghe thấy có người đang gào thét ai oán, âm thanh chói tai sắc bén!

"Đây là đâu?

Chẳng lẽ lại đi vào mộ huyệt sao?" Sắc mặt Diệp Phàm có chút âm trầm, hắn biết, nơi này hắn là trung tâm nhất của toàn bộ mộ huyệt!

Nghĩ đến những cương thi đó đều tụ tập ở đây, thần sắc Diệp Phàm càng thêm thận trọng!

Lập tức, Diệp Phàm sờ sờ thanh kiếm gỗ đào và hoàng phù bên hông, sau đó hít sâu một hơi, từ từ đi vào bên trong!

Chỉ là hắn đi chưa được vài mét, liền đột nhiên cảm thấy không ổn!

Lúc này hắn có thể cảm nhận rõ ràng, mùi máu tanh và hôi thối ở phía trước, vậy mà càng ngày càng nồng nặc, hơn nữa kèm theo tiếng gào thét thê lương kia, khiến người ta dựng tóc gáy!

Không ổn!

Sắc mặt Diệp Phàm lập tức trở nên cực kỳ khó coi, thân thể hắn cuồng bôn, thoáng cái đã biến mất!

Mà vào lúc này, tiếng kêu thê lương đó cũng truyền vào tai Diệp Phàm!

Âm thanh này cực kỳ giống tiếng trẻ con khóc, tràn ngập bạo ngược, phẫn nộ, oán độc, thống hận!

Diệp Phàm rụt da mặt lại, hắn có thể khẳng định, những tiếng trẻ con khóc mà mình nghe thấy trước đó không phải ảo giác!

Chỉ là điều khiến Diệp Phàm kỳ lạ là, tiếng khóc này sao lại càng ngày càng gần vậy nhỉ?

Sắc mặt Diệp Phàm không ngừng biến đổi, trong lòng có một dự cảm nguy hiểm, hắn cắn răng một cái thật mạnh, chân đạp đất, thân hình hóa thành một đạo hắc ảnh phóng vút ra!

Xoẹt!

Nhưng hắn vừa mới xông ra được hai ba trăm mét, liền đột nhiên dừng bước!

Bởi vì hắn nhìn thấy, lúc này trước mặt mình, một bóng người đang đứng yên lặng ở đó!

Toàn thân đối phương tỏa ra khí tức hung sát đáng sợ, đôi mắt đỏ ngầu đầy sát khí, đang nhìn chằm chằm vào hắn!

Đây chính là một cỗ cán thi!

Chỉ là thân hình đối phương cực kỳ vĩ ngạn, uy nghi như một ma thần, toàn thân toát ra sát cơ ngút trời!

Đặc biệt là loại khí tức hung sát đó, khiến Diệp Phàm lông tơ dựng đứng, sắc mặt lạnh đi: "Võ giả!" Khí tức hung sát trên người cỗ cán thi này cực kỳ nặng, điều này tuyệt đối đã vượt qua Bán Bộ Tiên Thiên, đạt đến đỉnh phong Trúc Cơ Kỳ!

Hơn nữa, bên cạnh cỗ cán thi này, có từng cái đầu lâu to bằng nắm tay!

Chúng bay lượn quanh cán thi, nhe nanh xấu xí, uyển như ác quỷ!

Chương 681

"Kiệt kiệt." Nhìn con mồi trước mặt mình, khóe miệng cỗ thi khô kia nhếch lên một độ cong quỷ dị, lộ ra nụ cười lạnh lẽo âm u: "Ngươi có thể xông vào đây, thực lực quả là nghịch thiên!

Bất quá, bản quân vẫn cần một cỗ thân thể, nhục thân của ngươi cực kỳ cường hãn, có thể làm nhục thân của ta!" Nói xong lời này, chỉ thấy cánh tay hắn vung lên, một thanh chủy thủ đen như mực đột nhiên rơi vào tay hắn: "Tiểu bối, chết!" Ầm!

Theo lời nói của cán thi vừa dứt, thân thể hắn đột nhiên động!

Bóng dáng khôi ngô đó như dịch chuyển tức thời, chớp mắt đã đến gần Diệp Phàm, chủy thủ vung mạnh, đâm thẳng vào Diệp Phàm một cách tàn nhẫn!

Nhát đao này nhanh như chớp giật, hơn nữa cực kỳ xảo quyệt và sắc bén, nếu bị chém trúng, nhất định sẽ não tương bắn tung tóe, chết không toàn thây!

Diệp Phàm nhìn thấy cảnh tượng này, sắc mặt âm trầm, chân phải nhanh như điện đá ra, "bành" một tiếng, va mạnh vào cổ tay cán thi!

Rắc!

Cú đá này ẩn chứa sức mạnh vạn quân sấm sét, một chiêu đã đá gãy cánh tay cán thi!

Cùng lúc đó, trong tay Diệp Phàm loáng một cái, một lá phù triện bay vút ra, "bộp" một tiếng dán lên trán cán thi, sau đó một ngọn lửa hừng hực bùng nổ!

"Rống...!" Theo ngọn lửa này bùng nổ, cán thi đau đớn mặt mày vặn vẹo, phát ra từng trận gào thét, da mặt hắn nhanh chóng nứt nẻ,

từng mảng vảy rơi xuống đất!

Cùng lúc đó, thân thể hắn cũng đang nhanh chóng lão hóa, chỉ trong vài giây ngắn ngủi, cán thi liền hóa thành một đống xương khô!

Còn Diệp Phàm nhìn thấy cảnh tượng này, lại không kịp lau mồ hôi lạnh trên trán, mà là nhanh chóng chạy về phía cuối đường hầm!

Theo hắn thấy, cỗ thi khô này quá tà môn rồi!

Bất kể đối phương có phải thật sự là một võ giả sống hay không, chỉ riêng tốc độ thoảng qua vừa rồi của hắn, đã đủ để Diệp Phàm kiêng dè!

"Lần này nhất định phải tìm thấy quan quách Tần Thủy Hoàng, nếu không thì phiền phức lớn rồi!" Diệp Phàm lúc này tăng nhanh bước chân, phía sau hắn, vẫn truyền đến từng trận tiếng quái khiếu như quỷ khóc sói gào!

Chỉ là khi hắn chạy ra không xa, đột nhiên sắc mặt ngẩn ra, ngay sau đó đồng tử co rút lại thành hình kim: "Đây là..." Lúc này trước mặt hắn, dày đặc toàn bộ đều là xương trắng!

Những bộ hài cốt này đều mặc áo giáp, khôi giáp sáng loáng, hiển nhiên đều là tướng sĩ dưới trướng vị Chiến Thần kia, chỉ là không biết vì sao, tất cả đều tử vong, chỉ còn lại từng cỗ hài cốt!

Nhìn những bộ hài cốt này, trong lòng Diệp Phàm vô cớ dâng lên bi thương!

Đây đều là những anh hùng vì An Lạc mà đổ máu chiến đấu, bảo vệ gia quốc!

Chỉ là bây giờ, bọn họ đã chết!

Diệp Phàm trong lòng thở dài không ngớt, hắn nhìn nhìn hành lang trống rỗng bốn phía, sau đó bước tiếp đi sâu vào đường hầm!

Cùng lúc đó, bước chân hắn càng ngày càng chậm, cho đến cuối cùng bước chân hắn từ từ ngưng lại!

Chỉ thấy trước mặt hắn, có hai hàng cán thi, tổng cộng hơn hai mươi cỗ!

Những cán thi này thân hình đồ sộ, bộ xương làm bằng kim loại, phát ra ánh sáng lạnh u lục, từng đốt ngón tay thô to, xương sườn còn như gậy sắt, toát ra ý lạnh lẽo rợn người!

Mà khuôn mặt của mỗi cỗ cán thi đều mục nát như thật, dường như trước khi chết đã trải qua sự giãy giụa tột độ!

"Đây là cái gì!!!" Nhìn những cán thi này, da đầu Diệp Phàm tê dại!

Nơi đây sao lại có những tồn tại như thế này, hơn nữa, bọn chúng rốt cuộc là thi hài của ai!

Trong lòng Diệp Phàm kinh nghi bất định, hắn biết những cán thi này nhất định có vấn đề, nếu không thì cũng sẽ không canh giữ ở đây!

Nghĩ đến đây, Diệp Phàm lập tức không dám chần chừ, xông thẳng về phía những cán thi này!

Vút vút vút!

Ngay khi Diệp Phàm tiếp cận những cán thi này, chỉ thấy những cán thi này đột nhiên mở mắt, đôi mắt đỏ ngầu đầy vẻ khát máu, khóe miệng hiện lên nụ cười tàn nhẫn!

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Chỉ thấy từng cỗ thi khô đưa móng vuốt ra, chụp lấy Diệp Phàm!

Diệp Phàm giật mình, lập tức vội vàng né tránh!

Mà đúng lúc này, từng tiếng xé gió thê lương vang lên không ngớt, từng mũi tên xương đen như mực bắn tới!

Phụt!

Phụt!

Những mũi tên xương này có uy lực cực lớn, chỉ vài mũi đã khiến cánh tay Diệp Phàm xuất hiện vài vết thương!

Sau đó càng nhiều mũi tên xương bắn tới, Diệp Phàm không thể né tránh, lập tức nhảy vọt lên, lật tường chạy ra từ một phía khác!

Hô lạp lạp!

Những cán thi kia dường như mất mục tiêu, lập tức quay đầu lại, lần nữa nhìn về phía Diệp Phàm, đôi mắt đỏ ngầu khát máu đầy vẻ tàn bạo và trêu tức, sau đó điên cuồng đuổi theo!

Nhìn thấy cảnh tượng này, sắc mặt Diệp Phàm đại biến, vội vàng chạy ra ngoài đường hầm!

Đường hầm rất dài, quanh co uốn khúc, Diệp Phàm dọc đường lại gặp phải bảy tám cỗ thi thể, nhưng mỗi một cỗ thi thể, đều là cao thủ cấp bậc võ sư!

Thậm chí có một cỗ thi thể, khiến Diệp Phàm suýt nữa rơi vào nguy cơ sinh tử!

May mắn thay Diệp Phàm nhờ vào khả năng quan sát nhạy bén, hiểm hiểm mà thoát ra được!

Cho đến khi hắn chạy đến một bờ sông, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó nhìn đàn cán thi đang bám theo mình, lông mày nhíu chặt không ngớt!

Những thứ này cứ như xương bám vào, khiến Diệp Phàm tức giận đến cực điểm, đặc biệt là nghĩ đến mình vất vả tìm kiếm mấy ngày, cuối cùng lại bị một cỗ cán thi chặn lại, khiến hắn uất ức đến mức muốn hộc máu!

“Chết tiệt!

Cỗ thi khô kia rốt cuộc là thứ quái quỷ gì, chẳng lẽ là con rối do chủ nhân ngôi mộ đó để lại sao!” Sắc mặt Diệp Phàm âm trầm đến cực điểm, hắn vốn cho rằng, nơi đây trừ cỗ cán thi kia ra, hẳn sẽ không có bất kỳ nguy hiểm nào!

Chỉ là hắn vạn vạn không ngờ, con đường này lại hiểm trở đến vậy!

Đặc biệt là bây giờ mình đã bị thương nhẹ, càng khiến Diệp Phàm lo lắng, nếu mình không cẩn thận, rất có thể sẽ gục ngã tại đây!

“Không được!

Nhất định phải nhanh chóng rời khỏi đây!” Diệp Phàm suy nghĩ nhanh chóng chuyển động, mà ngay lúc này...

Rắc rắc!

Chỉ nghe trong đường hầm truyền ra một âm thanh kỳ dị, ngay sau đó từng tiếng kêu thảm thiết truyền đến!

Hửm?

Từng tiếng kêu thảm thiết này, đã thu hút sự chú ý của Diệp Phàm!

“Đây không phải là tiếng của những cán thi kia sao!!!” Diệp Phàm ngớ người, sau đó sắc mặt lập tức trở nên khó coi đến cực điểm!

Bởi vì hắn nhận ra những âm thanh kêu thảm thiết này, chính là của những cán thi trước đó, hơn nữa âm thanh thê lương đến mức hoàn toàn vượt ngoài sức tưởng tượng của hắn!

Đát đát đát!

Chương 682

Ngay khi tiếng kêu thảm thiết này vừa vang lên không lâu, chỉ thấy trong đường hầm, truyền đến một loạt tiếng bước chân.

Hơn nữa tiếng bước chân này càng ngày càng gấp gáp, giống như một đàn dã thú đang xông tới, toát ra vẻ hung tàn!

"Không hay rồi!!!" Sắc mặt Diệp Phàm đại biến, hắn có thể cảm nhận rõ ràng, luồng khí thế hung tàn này, vậy mà lại ẩn ẩn có xu thế không hề thua kém cỗ thi khô trước đó!

Điều này khiến Diệp Phàm kinh hãi đến cực điểm, hắn biết, e rằng những cán thi trước đó đã dẫn đến những kẻ địch mạnh khác!

Hoa!

Ngay khi Diệp Phàm muốn rút lui, toàn bộ lăng tẩm kịch liệt rung chuyển, giống như động đất vậy, còn trên vách đá phía trên đầu Diệp Phàm, từng viên đá lớn nhanh chóng rơi xuống, vùi lấp hai chân hắn, chặn đứng con đường thoát thân của hắn!

Mà điều này còn chưa xong, ngay lúc này, một tiếng gào thét khàn đục trầm thấp, đột nhiên vang lên!

Âm thanh này mang theo sự phẫn nộ vô tận, khiến người ta dựng tóc gáy!

Ầm ầm ầm!!!

Ngay khi tiếng gào thét này vừa vang dội, toàn bộ lăng tẩm lại một lần nữa kịch liệt rung chuyển, ngay sau đó, ở cuối cùng của con đường hầm này, một cánh cửa sắt khổng lồ từ từ mở ra!

Két... két... két!!!

Tiếng ma sát chói tai vang lên không ngớt, cánh cửa sắt này mở ra, từng luồng mùi hôi thối nồng nặc xộc tới, giống như một bãi tha ma khổng lồ, khiến người ta buồn nôn!

Bãi tha ma này lớn bằng ba tầng lầu, chỗ rộng nhất chiếm cả ngàn mét, chỗ hẹp nhất cũng chỉ vài trăm mét vuông!

Lúc này trong bãi tha ma này, sừng sững vài cỗ thi khô!

Hình dáng của bọn chúng không khác nhiều so với con người, điều quỷ dị duy nhất là, toàn thân bọn chúng bốc ra mùi hôi thối nồng nặc, còn trong tay bọn chúng, cầm từng thanh lợi nhận sắc bén vô song!

Và tất cả những điều này phía sau, kẻ chủ mưu đều là Vô Đầu Tướng Quân.

Nhưng hắn lại không chỉ huy quỷ binh tập kích.

Diệp Phàm nhướng mày, nhưng không nói gì.

Vô Đầu Tướng Quân trực tiếp quỳ một gối trước Diệp Phàm.

Đây là dấu hiệu của sự thần phục.

Diệp Phàm thở dài: "Cậu vẫn không nguyện ý siêu độ luân hồi sao?" Từ lúc bắt đầu với Thanh Long Yển Nguyệt Đao hắn đã nhận ra thân phận của ông ta rồi.

Quan Vũ!

Từ xưa anh hùng hào kiệt nhiều, nhưng Diệp Phàm vẫn bội phục nhân vật như vậy.

"Hãy để tôi cùng cậu bảo vệ thịnh thế này!" Diệp Phàm kiềm nén cảm xúc đang trào dâng trong lòng, thực hiện Câu Linh Khiển Tướng với Quan Vũ.

"Đinh, chúc mừng Ký chủ nhận được phần thưởng Túi Càn Khôn!" "Túi Càn Khôn: có thể chứa mọi vật không có khái niệm."

Diệp Phàm nhướng mày, thứ này tốt thật!

"Chúng ta tiếp tục đi thôi!" Tiếp tục đi về phía trước, lại phát hiện một đàn ong độc dày đặc bay tới.

"Mẹ kiếp, cái thứ quái quỷ gì thế này." Vương Nguyệt Bán kinh hãi.

Trương Khải Linh im lặng chuẩn bị phóng huyết, Diệp Phàm lại giữ tay hắn lắc đầu.

Túi Càn Khôn vừa động, bầy ong độc liền biến mất sạch sẽ.

Mọi người nhìn ánh mắt Diệp Phàm lại thay đổi.

Thiếu niên này còn có bao nhiêu thứ ngầu bá cháy nữa đây!

Mũi đao sắc nhọn kia, tỏa ra sát khí âm u, mà trên mũi đao đó, lại treo từng cái đầu lâu trẻ con, những cái đầu lâu trẻ con này nhe nanh xấu xí, chết không nhắm mắt!

Tiếp tục đi sâu vào mộ thất, lại phát hiện ở trung tâm có vài cỗ quan tài đen nằm im lìm.

"Đây là cái gì?" Diệp Phàm nhướng mày.

Gia Cát Thanh ngược lại rất gan dạ, vén mở quan tài đen.

Chỉ thấy một mùi vị quỷ dị truyền đến.

Sắc mặt Gia Cát Thanh hơi biến: "Là mùi thi thối!

Đây là mùi hôi thối chỉ có người chết mới có." "Chẳng lẽ là..." Gia Cát Thanh nhìn vào trong quan tài đen, ánh mắt kinh ngạc.

Diệp Phàm nhíu mày, đi qua xem thử.

Quả nhiên trong quan tài, nằm ba cỗ thi thể, mặc cổ phục.

Trong đó hai người đàn ông đều là dáng vẻ trẻ tuổi, nhưng bọn họ đều đã không còn hơi thở.

Còn người phụ nữ còn lại thì rất đặc biệt, khuôn mặt nàng đã hoàn toàn thối rữa, thậm chí còn có thể nhìn thấy sâu bọ và xương trắng trong hốc mắt nàng.

"Đây là cương thi, đây là một cương thi tà giáo!" Gia Cát Thanh trầm giọng nói.

Cương thi và lệ quỷ tương tự, nhưng bọn chúng không phải tồn tại thật sự, mà là do âm hồn ngưng tụ mà thành.

Tương truyền vào thời cổ đại, loại vật này đã cực kỳ hoành hành, giết người như ngóe, được gọi là "hành thi tẩu nhục".

"Đây hẳn không phải là hành thi tẩu nhục bình thường chứ?" Diệp Phàm hỏi.

Bởi vì hắn cảm giác trên người cương thi này ẩn ẩn có một luồng sinh mệnh lực đang dũng động.

Khuôn mặt kia từ từ biến ảo, vậy mà lại biến thành dáng vẻ của người quen bọn họ!

Diệp Phàm nhíu mày, kinh hãi nhận ra điều bất ổn.

"Không đúng!

Là ảo giác!" Hắn từ hệ thống lấy ra phù thanh tâm dán lên lưng mỗi người.

Mọi người lập tức tỉnh táo lại.

"Đây là..." Gia Cát Thanh không thể tin nói.

Ngô Tam Thúc tiến lên nhìn một cái, liền liên tục lùi về phía sau, hai tay nắm chặt cuốc xẻng.

"Đây...

đây là cha cậu mà!" Sắc mặt Lê Thốc cứng đờ, nhìn cỗ cương thi

xa lạ trước mặt.

Diệp Phàm dừng lại: “Cha cậu dùng chính thân thể mình làm đường dẫn giúp chúng ta tìm thấy lối vào cơ quan.” Nhìn kỹ, phía dưới thân ông quả nhiên là một cơ quan mộ đạo.

Lê Thốc khẽ nhắm hai mắt, khóe mắt chảy xuống một giọt lệ: “Tiểu tộc trưởng, có thể nhờ cậu...

Chương 683

thu nhận cha tôi vào Túi Càn Khôn không, ra ngoài tôi muốn an táng ông ấy một cách chu đáo." Diệp Phàm gật đầu, việc này hắn đương nhiên sẽ giúp.

"Không tệ, loại cương thi này có thể tu luyện thi thể của chính mình, khiến bản thân càng chiến càng mạnh.

Nếu tôi đoán không sai, nó hẳn đã tu luyện vài trăm năm rồi!" Gia Cát Thanh nghiêm túc nói.

"Lâu vậy sao?" Diệp Phàm cũng hơi chấn động.

"Ừm, cậu hãy nhìn kỹ, uy lực của loại hành thi tẩu nhục này tuyệt đối kinh khủng!" Lời của Gia Cát Thanh vừa dứt, liền nghe thấy từng trận tiếng gào thét thê thảm, vang vọng khắp toàn bộ sườn núi.

"Ầm ầm ầm ~~~~" Ngay sau đó, liền nghe thấy mặt đất kịch liệt rung chuyển.

Sắc mặt mọi người đều thay đổi, nhìn về phía trước, kinh ngạc nhìn thấy trong quan tài, vậy mà bò ra vô số con rết đen sì!

Bọn chúng dài gần một trượng, miệng nhả ra dịch nhầy, vô cùng đáng sợ.

Những con rết đó bò ra khỏi quan tài đen, lập tức xông về phía đám đạo mộ tặc, triển khai công kích điên cuồng!

Chỉ trong chốc lát, đã có vài người mất mạng tại chỗ.

"Nghiệt súc!" Gia Cát Thanh giận dữ gầm lên một tiếng, tay cầm lợi kiếm trực tiếp đâm thẳng vào một con rết khổng lồ.

Phụt một tiếng, con rết này liền bị đâm xuyên đầu, máu tươi văng

tung tóe khắp nơi.

Điều này khiến mọi người không khỏi thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó mọi người nhao nhao lấy ra binh khí, chém đứt những con rết bò tới.

“Gia Cát tiên sinh, bản lĩnh của ngài quả nhiên cao siêu!” Diệp Phàm tán thán.

Đội đạo mộ lần này trừ Gia Cát Thanh ra, những người khác thực lực đều không quá cao cường.

Gia Cát Thanh hừ lạnh một tiếng: “Tôi đây là nhờ vào uy lực của pháp khí, chứ không phải bản lĩnh của tôi cao siêu đến mức nào.

Thứ này tuy đáng sợ, nhưng muốn dựa vào cái này để vây khốn tôi thì nằm mơ đi!” Hắn nói xong, liền lấy ra la bàn, kim chỉ không ngừng lắc lư, cuối cùng dừng lại ở một chỗ.

“Chính là bên đó!” Sau đó Gia Cát Thanh liền dẫn đầu đi trước.

Trong ngôi mộ này cơ quan trùng trùng, nhưng đối với bọn họ mà nói lại không phải phiền phức gì lớn, rất nhanh liền đi đến chủ mộ thất.

Chỉ là khi bọn họ đến cửa chủ mộ thất thì lập tức sững người!

“Sao lại thế này?” Diệp Phàm kinh ngạc đến ngây người.

Bởi vì trong mộ huyệt, lại nằm sáu bảy cỗ thi thể.

Mà trong số những thi thể này, còn nằm một người phụ nữ toàn thân thối rữa.

Người phụ nữ này quần áo rách nát, da thịt thối rữa nghiêm trọng, căn bản không nhìn rõ nguyên dạng.

Nhưng đôi mắt nàng lại mở to, tràn đầy vẻ oán độc, trông đặc biệt

đáng sợ.

"Hít..." Diệp Phàm không nhịn được hít một hơi khí lạnh.

Hắn có thể cảm nhận rõ ràng, khí tức của cỗ thi thể này vô cùng cường hãn, tuyệt đối không phải người thường!

Điều này khiến hắn không khỏi nghi hoặc.

Rốt cuộc đây là người hung ác đến mức nào, vậy mà lại có thể bố trí ngôi mộ nguy hiểm đến vậy?

Phải biết, mục tiêu chuyến đi này của bọn họ chính là tìm kiếm bảo tàng, nếu cứ gặp phải tình huống như thế này, chẳng phải rất dễ mất mạng sao?

"Chư vị đừng sợ!" Gia Cát Thanh trấn định nói.

"Ừm, Gia Cát tiên sinh, rốt cuộc đây là chuyện gì?" Vương Bàn Tử hỏi.

"Ngôi mộ này là do phong thủy sư dùng Cửu U Địa Ngục để bố cục, còn những thi thể bên trong, là những người bảo hộ lăng mộ!" "Người bảo hộ?" Diệp Phàm kinh ngạc tột độ.

"Không sai, mỗi một đời người bảo hộ, đều là thiên tài xuất chúng!" Gia Cát Thanh thản nhiên nói.

"Những người này đều là ai?" Gia Cát Thanh lắc đầu: "Tôi không biết." "Vậy ngài làm sao mà biết?" "Cậu quên rồi sao, tôi là một phong thủy thuật sĩ!" "Thì ra là vậy!" Diệp Phàm gật gật đầu.

Trên thế giới này có rất nhiều nghề nghiệp kỳ quái, ví dụ như phong thủy sư, đại sư huyền học các kiểu.

Thủ đoạn của bọn họ thiên kỳ bách quái, nhưng tổng kết lại chỉ quy về một câu, đó là xem tướng, sờ xương, đoán chữ, bói toán.

"Thế giới này có rất nhiều kỳ nhân dị sĩ, bọn họ thích ghi chép

những thứ này vào sách vở.

Nhưng thực ra rất ít người biết, những kỳ nhân dị sĩ này thực ra chính là phong thủy sư!

Hơn nữa, còn đều có thành tựu cực cao!" "Bản lĩnh của phong thủy sư quả thật rất cao!" Diệp Phàm cười gật đầu.

"Cậu hãy nhìn kỹ, tôi sẽ trình diễn cho cậu xem một phen, thế nào là phong thủy sư!" Xoẹt!

Lời của Gia Cát Thanh vừa dứt, hắn liền bấm một thủ quyết phức tạp, miệng niệm chú ngữ.

"Ầm ~" Trong nháy mắt, cảnh tượng xung quanh đột biến, địa cung vốn đen như mực, chốc lát trở nên sáng sủa vô cùng, như ban ngày.

Ngay sau đó, Diệp Phàm liền nhìn thấy xung quanh địa cung, hiện lên vô tận phù văn.

Những phù văn đó lấp lánh kim quang, dường như tạo thành một cái lồng giam vậy.

Sau đó, từng con rắn đen khổng lồ từ trong tường chui ra, xông về phía mọi người cắn xé.

Những con rắn đen khổng lồ này dài hơn nửa thước, vô cùng hung tợn.

"Rầm rầm rầm ~~" Một con rắn đen khổng lồ há to miệng như chậu máu, cắn vào người hai tên đạo mộ tặc, trực tiếp nuốt sống bọn chúng!

A..." Hai tên đạo mộ tặc đó chết ngay tại chỗ.

"Gia Cát Thanh, cứu tôi!" Hai người bên cạnh lập tức cuống lên.

"Hừ!" Gia Cát Thanh hừ lạnh một tiếng, rồi tay bấm ấn quyết,

mạnh mẽ vung lên!

Trong nháy mắt những phù văn đó bùng phát ra ánh sáng vàng rực rỡ, như tia laser quét ngang bốn phía!

"Ngao ô ~~~" Từng con rắn đen khổng lồ liền hóa thành tro bụi, hoàn toàn chết đi.

Thủ đoạn này quả thật kinh người, ngay cả Diệp Phàm cũng nhìn ngây người.

Hắn không ngờ Gia Cát Thanh lại khủng bố đến vậy!

"Ha ha." Gia Cát Thanh cười lớn phóng đãng: "Diệp tiểu huynh đệ, thế nào, tôi đã nói những con rết khổng lồ này không làm gì được tôi mà." Diệp Phàm rất đồng tình gật đầu: "Gia Cát tiên sinh quả thật rất lợi hại, nhưng các ông có thấy người phụ nữ kia không?" "Bà ta là ai?" "Các ông có thấy không, trên người bà ta có rất nhiều vết sẹo.

Những vết tích này đều là do lúc còn sống để lại.

Hơn nữa nhìn dáng vẻ, giống như bị roi đánh đến chết!" Diệp Phàm chỉ vào thi thể người phụ nữ đó nói.

"Bị roi đánh đến chết?" Mọi người nghe vậy, đều hít một hơi khí lạnh.

Chương 684

Phải biết rằng con người rất sợ cái chết, đặc biệt là phụ nữ càng sợ hơn.

Trong tình huống bình thường, ai lại nỡ lòng nào dùng roi đánh chết cô gái mình yêu thương chứ?

Huống hồ, cỗ thi thể trước mắt này vẫn được bảo quản hoàn chỉnh, trên người không hề có chút tổn hại nào.

Từ đó có thể phán đoán, lúc còn sống nàng ta nhất định đã phải chịu đựng sự ngược đãi vô cùng tàn khốc, nếu không thì tuyệt nhiên khó có thể chịu đựng được!

"Chúng ta mau chóng rời khỏi đây đi!" Mọi người đều cảm thấy rợn tóc gáy.

Diệp Phàm gật đầu.

"Đi, theo tôi." Nói xong Gia Cát Thanh liền bước đi về phía một lối vào khác.

Mọi người lập tức đi theo.

Ngôi mộ này tổng cộng có ba tầng, môi trường tầng thứ hai hoàn toàn khác biệt so với tầng thứ nhất.

"Oa tắc, âm sát chi khí thật nồng đậm!" Vừa bước vào tầng thứ hai này, mọi người đều cảm thấy một luồng khí lạnh thấu xương ập đến.

"Gia Cát tiên sinh, rốt cuộc đây là chuyện gì?

Vì sao trong mộ huyệt này, lại có nhiều âm sát chi khí đến vậy?" Diệp Phàm hỏi.

“Âm sát chi khí bắt nguồn từ chủ nhân lăng mộ, lúc bọn họ chết oán khí cực sâu, âm sát chi khí sinh ra đương nhiên cũng rất nặng!” Nói rồi Gia Cát Thanh nhấc một tảng đá nhẹ nhàng gõ.

“Rắc rắc rắc.” Chỉ thấy tảng đá đó lập tức vỡ vụn, để lộ lớp đất phía dưới.

“Ở đây chôn một đường hầm, chúng ta đi theo đường hầm đó, là có thể đến được chủ mộ thất thật sự!” Mọi người nghe vậy đều phấn khích, lập tức đi theo hắn về phía trước.

“Gia Cát tiên sinh, người trong quan tài ở đây sẽ là ai?” Diệp Phàm hỏi.

“Tôi đoán hẳn là Tần Thủy Hoàng!” Mọi người vừa nghe, đều giật mình.

Phải biết, vị quân chủ nổi tiếng nhất trong lịch sử An Lạc, chính là Tần Thủy Hoàng Doanh Chính.

Trong truyền thuyết, ông ta từng xây dựng lăng tẩm, khiến nó được chôn vùi dưới lòng đất hàng trăm năm.

Những điều này đều chỉ là truyền thuyết mà thôi.

Dù sao Tần Thủy Hoàng đã bị giết từ cuối thời Hán, hơn nữa còn bị Lữ Trĩ tự tay giết chết.

“A a, tôi chỉ là đoán mà thôi.” Gia Cát Thanh khẽ cười.

“Gia Cát tiên sinh thần cơ diệu toán!” Diệp Phàm giơ ngón tay cái lên.

“Chút tài mọn thôi mà.” Gia Cát Thanh khiêm tốn cười.

Sau đó mọi người tiếp tục đi dọc theo hang động về phía trước, không lâu sau, một nhóm người đi đến một mật thất.

Trong mật thất, có một cỗ quan quách khổng lồ.

Nắp quan tài mở ra, bên trong nằm một người đàn ông mặc long bào.

Hắn ngủ say an lành, dường như đã chết từ hàng trăm năm trước, trên mặt không hề có bất kỳ biểu cảm nào, trông bình tĩnh không chút sóng gió.

Nhưng trên người hắn lại tỏa ra uy áp ngút trời, khiến người ta nhìn vào mà sợ hãi, như thể là đế vương bẩm sinh vậy.

"Hắn chính là Tần Thủy Hoàng sao?" Diệp Phàm không nhịn được nuốt nước bọt, mặt đầy vẻ chấn động.

"Không sai!" Gia Cát Thanh gật đầu, lập tức quỳ bái trước quan quách, cung kính khấu đầu ba lần.

Diệp Phàm và những người khác cũng đồng loạt quỳ phục trên đất, đối diện quan quách đỉnh lễ bái lạy.

"Đông đông đông ~~" Lúc này, một trận âm thanh quỷ dị phát ra từ bên trong quan quách.

"Chuyện gì thế?" Diệp Phàm nhíu mày.

Mọi người nhao nhao ngẩng đầu nhìn vào bên trong quan quách.

"Ngọa tào!" Diệp Phàm lập tức kinh hô một tiếng, cả người suýt chút nữa sụp đổ.

Ngay cả sắc mặt Gia Cát Thanh cũng đột nhiên đại biến.

"Xì..." Mọi người hít một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy bên trong quan tài, vậy mà bò đầy những con rắn đen dày đặc!

Chúng điên cuồng gặm nhấm quan tài.

Mà ở vị trí rắn đen gặm nhấm, chính là một cỗ thi hài.

Nói chính xác hơn, đó không thể gọi là thi hài, vì đó chỉ là một lớp da mà thôi, bên trong không hề có huyết nhục gân cốt.

"Đó là một nữ quỷ!" Gia Cát Thanh trầm giọng nói.

Tim Diệp Phàm đập kịch liệt, chỉ thấy trong cỗ da đó, vậy mà có từng luồng khói xanh bốc ra, như thể bị hút cạn tinh khí.

Hiển nhiên, đây chính là tinh khí của cỗ da đó!

"Gia Cát tiên sinh quả nhiên thần cơ diệu toán!

Vậy hai kiện pháp khí còn lại ở đây, liệu có linh tính không?" Diệp Phàm hỏi.

"Đương nhiên." Gia Cát Thanh đáp: "Cậu hãy quan sát kỹ, mỗi góc ở đây đều bố trí một đồng tiền, chúng dùng để trấn áp hai kiện pháp khí đó." Mọi người nghe vậy, lập tức làm theo.

Chỉ chốc lát, đã thu thập được tất cả đồng tiền ở đây.

"Gia Cát tiên sinh, ngài không phải nói cần năm loại đồ vật mới có thể thúc đẩy hai kiện pháp khí này sao?

Những đồng tiền này tuy quý giá, nhưng suy cho cùng cũng chỉ là vật phàm mà thôi." "Không, những thứ này mới là bảo bối, mỗi một đồng tiền ở đây, đều là đồ cổ cấp bậc." "Cấp bậc đồ cổ?" "Đúng!

Đồ cổ ở đây, đáng giá liên thành!" "Vậy chẳng phải nói, lần này chúng ta phát tài rồi sao?" Mọi người kinh hỉ tột độ.

"Ừm, quả thật là phát tài rồi!

Giá của những đồ cổ này tuyệt đối có thể bán được giá tốt!" Gia Cát Thanh gật đầu nói.

"Vậy còn đứng ngây ra đó làm gì, mau thu dọn đồ đạc rút lui thôi!" Mã lão bản hô.

“Hắc hắc.

Đừng vội.

Ở đây còn có hai tên nữa!” Gia Cát Thanh cười lạnh nói.

Mọi người ngớ người.

Chỉ thấy hắn từ từ quay người lại, nhìn chằm chằm vào bức tường phía sau.

Chương 685

Mọi người cũng theo đó quay đầu, lúc này mới phát hiện trên bức tường, treo một thanh trường kiếm!

Thanh trường kiếm này rỉ sét lốm đốm, tràn đầy khí tức của thời gian.

Điều khiến người ta kinh ngạc là, trên thanh trường kiếm này, lại cắm chín thanh phi đao.

Mỗi một thanh phi đao, đều có màu đỏ sẫm, mang theo vầng sáng màu xanh lam nhạt.

Trông cực kỳ sắc bén!

"Cái... cái này là Cửu Tinh Đoạt Mệnh Phi Đao!

Tương truyền nó được chế tác từ kỳ thạch dùng để đúc binh khí, vô cùng sắc bén!" Mã lão bản kinh ngạc nói.

"Không sai, thanh trường kiếm này chính là dùng loại dược liệu đó chế thành, độ sắc bén vượt xa thép thông thường!" Gia Cát Thanh tán thán nói.

Diệp Phàm nhìn Cửu Tinh Đoạt Mệnh Phi Đao, cũng vô cùng kích động.

"Tốt quá rồi!

Có thanh Cửu Tinh Đoạt Mệnh Phi Đao này, chúng ta chẳng khác nào thần binh lợi khí trên chiến trường!" "Không sai, có thanh phi đao này, là có thể giết địch ngoài ngàn dặm!" Những người xung quanh cũng nhao nhao kêu lên.

Diệp Phàm trong lòng kích động không thôi.

Nếu có được loại vũ khí như vậy, thì sức chiến đấu của bọn họ, sẽ tăng vọt đến một mức độ cực kỳ mạnh mẽ!

Trong hầm mộ này, ngoài cỗ quan quách kia ra, những thứ khác đều đã bị đám cương thi kia ăn sạch.

Và thứ thu hút sự chú ý nhất ở đây chính là cỗ quan tài khổng lồ ấy.

"Gia Cát tiên sinh, cỗ quan quách này là gì vậy?" Diệp Phàm tò mò hỏi.

"Cỗ quan tài này chứa di thể sư phụ tôi!" Vừa nói, Gia Cát Thanh vừa vươn tay nắm chặt lấy một cây trụ bên cạnh quan quách, mạnh mẽ kéo mạnh.

Ầm long long!

Cùng với một trận chấn động kịch liệt, nắp quan tài bị kéo ra một nửa!

Diệp Phàm vội vàng chạy qua kiểm tra.

"A!" Vừa nhìn qua một cái, hắn đã sợ tới mức thét lên một tiếng thảm thiết, hai chân nhũn ra.

Chỉ thấy bên trong quan tài, một bóng người tóc tai bù xù, trần trụi thân trên đang nằm ngang, trên ngực và bụng xăm hình đồ án sông núi.

Diện mạo của người này dữ tợn khủng bố, khắp người đầy vết sẹo.

Đáng sợ hơn là quanh cổ người này còn quấn một sợi dây thừng.

Đầu kia của sợi dây được buộc vào một vòng sắt phía ngoài quan tài.

Đây là một cảnh tượng vô cùng kỳ quặc, cứ như là...

đang giam giữ phạm nhân!

Thật khó có thể tưởng tượng, bên trong cỗ quan tài khổng lồ này lại phong ấn một tù nhân.

Diệp Phàm trừng lớn mắt, nhìn hồi lâu sau đột nhiên kinh ngạc phát hiện, tòa lồng giam kia chính là đáy của cỗ quan tài!

"Chẳng lẽ..." Trong lòng Diệp Phàm lóe lên một ý nghĩ.

"Không sai, đây chính là chiếc lồng giam hãm sư phụ tôi.

Bóng người này chính là sư phụ tôi, Hoàng Tuyền Thánh Giả!" Gia Cát Thanh nói đoạn kéo mạnh sợi dây xích kia.

Loảng xoảng!

Ngay sau đó là tiếng xích sắt va chạm vang dội.

Mọi người dõi mắt nhìn theo, tất cả đều hít một hơi khí lạnh!

Chỉ thấy bên trong tòa tù lao kia, một lão giả thân hình còng xuống bị trói chặt ở đó.

Lão tóc bạc trắng, da bọc xương, trên người đầy những vệt bạc mục nát.

Lúc này, lão đang nhắm nghiền mắt, nếu không phải lồng ngực vẫn còn phập phồng nhẹ thì có lẽ mọi người đã nghĩ lão đã tọa hóa từ lâu.

"Sư tổ gia gia, thực sự là Người sao?" Giây phút này, Gia Cát Thanh không thể kiềm chế nổi nỗi lòng, quỳ sụp xuống đất, nước mắt giàn giụa.

Diệp Phàm cũng ngây người đứng tại chỗ, hồi lâu không nói nên lời.

"Đây là... thần vật gia truyền đời đời của gia tộc Gia Cát chúng

tôi.” Gia Cát Thanh chậm rãi đứng dậy, lấy ra một miếng ngọc bội từ trong ngực.

“Miếng ngọc bội này khắc đồ án Bát Quái Âm Dương, là chí bảo của sư môn, tên gọi là ‘Càn Khôn Ngọc’.

Sư tổ gia gia tặng cho tôi tổng cộng ba miếng, hôm nay tôi mang theo miếng này.

Hai miếng còn lại vẫn luôn để ở gia tộc Gia Cát, lần này tôi đi Bắc Hải tìm kiếm cơ duyên nên đặc biệt mang theo một miếng.

Không ngờ lại gặp được sư tổ ở đây, thật là tốt quá.

Sư tổ gia gia, Người yên tâm, đợi vãn bối dung hợp miếng Càn Khôn Ngọc này với Cửu Tinh Đoạt Mệnh Phi Đao, nhất định sẽ giúp Người thoát khỏi khổ hải, thoát khỏi lũ độc vật chết tiệt kia!” Nói xong, Gia Cát Thanh cắn đầu ngón tay, nặn ra máu tươi.

Sau đó hắn quẹt lên miếng Càn Khôn Ngọc, máu tươi lập tức biến mất không thấy tăm hơi.

Miếng ngọc bội đột nhiên tỏa ra từng tia sáng vàng.

Tiếp đó, ánh kim quang ngày càng sáng, cuối cùng hóa thành một vòng sáng.

Gia Cát Thanh nhìn sâu vào vòng sáng đó, rồi lại nhìn về phía Cửu Tinh Đoạt Mệnh Phi Đao.

Ngay sau đó, hắn nghiến răng, giơ tay trái vỗ mạnh lên cánh tay phải.

Rắc!

Cả cánh tay gãy lìa theo tiếng động!

Phụt!

Máu tươi đỏ thẫm phun ra, bắn tung tóe đầy đất!

Sắc mặt Gia Cát Thanh tức khắc trắng bệch, mồ hôi trên trán chảy ròng ròng, vẻ mặt hiện rõ sự thống khổ.

Nhưng hắn vẫn nắm chặt nắm đấm, nghiến răng chịu đựng đau đớn, đấm mạnh một phát vào Cửu Tinh Đoạt Mệnh Phi Đao!

Bành!

Chương 686

Một tiếng nổ trầm đục vang lên, Cửu Tinh Đoạt Mệnh Phi Đao lập tức tỏa ra kim quang chói mắt.

Ong!

Một luồng nguyên khí bàng bạc tràn vào phi đao, khiến màu sắc của nó từ đen dần thay đổi, cuối cùng trở thành một luồng tím đen, sát khí nồng đậm đến cực điểm!

"Ha ha ha!

Thành rồi!" Thấy vậy, mọi người mừng rỡ vô cùng, vội vàng tiến lại gần chiêm ngưỡng thanh phi đao hung lệ tuyệt luân này.

Phi đao có hình vòng cung, thân đao đen kịt, trên đó khắc đầy những phù văn dày đặc.

"Chư vị, mời đi theo tôi!" Gia Cát Thanh chào hỏi mọi người, bước về phía đó.

Rất nhanh, cả nhóm đã xuyên qua căn mật thất này.

Trước mắt hiện ra một quảng trường nhỏ rộng tới vài trăm mét vuông.

Trên quảng trường dựng bốn hàng thạch trụ thô tráng, cao tới mười mấy trượng, thẳng chọc tầng mây.

"Đây là... tế đàn!" Diệp Phàm chấn động không thôi.

Đây là lần thứ hai hắn nhìn thấy những thạch trụ này, lần đầu tiên là trên chiếc hàng không mẫu hạm kia.

Lần trước hắn không chú ý, lúc này quan sát kỹ mới cảm thấy thạch trụ này tỏa ra một luồng khí tức cổ xưa mạnh mẽ.

“Đây chính là Tứ Long Sĩ Trụ trong truyền thuyết sao?” Diệp Phàm lẩm bẩm.

“Hừ, những thạch trụ này vốn là long mạch, cậu cư nhiên biết tên nó sao?” Gia Cát Thanh liếc hắn một cái, khóe miệng nở nụ cười khinh miệt.

“Long mạch.” Tim Diệp Phàm đập nhanh hơn, cảm thấy mọi chuyện thật khó tin.

Bởi vì những thứ này vốn chỉ là truyền thuyết, chưa bao giờ có bằng chứng xác thực.

Lúc này, Gia Cát Thanh đi tới trước một cột đá.

“Các vị, tôi muốn vào trong cứu sư tổ, các vị có nguyện ý đi cùng không?” Gia Cát Thanh dõng dạc hô.

Nghe vậy, mọi người đều im lặng.

“Sao thế, các vị sợ rồi à?” Gia Cát Thanh hừ lạnh: “Ban đầu nếu không có sư tổ tôi, e là các vị bây giờ đã hóa thành xương khô từ lâu rồi!” “Chúng tôi đương nhiên tin lời anh.

Nhưng mà... vạn nhất...” Một người do dự nói.

Dù sao đây cũng là bí cảnh truyền thừa gần trăm năm, ai dám đảm bảo bên trong ẩn chứa nguy hiểm gì?

“Chư vị không cần lo lắng, tôi đã đưa ra lời mời thì tất có nắm chắc tuyệt đối.

Hơn nữa, lối vào bí cảnh này ẩn giấu ngay sau tấm bia đá kia.

Chúng ta chỉ cần tiến vào là có thể kiến thức được phong cảnh bên trong, thậm chí còn có thể nhận được cơ duyên vô tận!

Nếu các vị thực sự sợ hãi thì cứ coi như lời tôi vừa nói chưa từng tồn tại!” Gia Cát Thanh ngạo nghễ nói.

“Hừ, chúng ta sao phải sợ chứ?” “Đi thôi, chúng tôi sẽ cùng anh tiến vào bí cảnh.” Mọi người nhìn nhau rồi quyết định cùng Gia Cát Thanh vào lăng tẩm này.

“Được, nếu đã vậy, chúng ta xuất phát ngay bây giờ.” Nói xong, hắn tiên phong bước vào.

Sau đó, Diệp Phàm và những người khác cũng lần lượt bước tới, tiến sâu vào bên trong.

Sau khi đi qua bức tường đá là một khoảng tối đen, giơ tay không thấy năm ngón.

“Đại ca ca, trong bức tường đá này có một loại sức mạnh rất tà ác.” Tiểu Linh đột nhiên nói.

Diệp Phàm hơi nhíu mày, tinh thần lực của hắn mạnh mẽ dị thường nên cũng nhận ra điều này.

Tuy trông có vẻ tối tăm nhưng Diệp Phàm vẫn dựa vào tinh thần lực mạnh mẽ của mình để dẫn đường phía trước, giúp mọi người xung quanh không bị lạc.

“Chúng ta tiếp tục đi thôi.” Diệp Phàm dẫn đầu đi lên.

Cả nhóm nương theo bậc thang từ từ leo lên, lòng ai nấy đều thỏ thẻ bất an.

“Ơ?” Chợt, Diệp Phàm kinh ngạc thốt lên.

Trước mặt mọi người hiện ra một cánh cửa đồng dày nặng.

Chất liệu cửa đồng tựa như được chế tạo từ loại kim loại đặc biệt nào đó.

Chỉ là ở chính giữa cửa đồng có khảm một viên linh thạch khổng lồ.

Linh thạch tỏa ra ánh huỳnh quang dịu nhẹ, chiếu sáng cả hang

động.

“Linh thạch?” Mọi người kinh ngạc nhìn viên linh thạch trước mặt.

“Tôi từng nghe ông nội nói, loại linh thạch này có tác dụng xua đuổi tà ma, là thứ vật phẩm bắt buộc của Luyện Khí Tông.” Gia Cát Thanh nói.

“Thảo nào bên trong bí cảnh này cứ cho người ta cảm giác không thoải mái!” Mọi người bừng tỉnh đại ngộ.

“Viên linh thạch này chính là chìa khóa mở cửa đá!” “Chỉ là không biết chìa khóa này có nằm bên trong cửa đá không nhỉ?” “Hoặc giả có tồn tại cũng không biết chừng.

Dù sao cửa đá này cũng phong ấn một vị Quỷ Tiên mà.” Mọi người bàn tán xôn xao.

Lúc này, Gia Cát Thanh lại đi thẳng về phía trước.

“Gia Cát huynh đệ, anh định làm gì?” Người bên cạnh giật mình, vội vàng hỏi.

“Các người không phải đang sợ sao?

Vừa hay tôi cũng sợ, chi bằng để tôi thử thăm dò trước, nếu mở được cửa đá này coi như lời lớn.

Nhỡ không mở được thì tôi cũng có đường lui.” Hắn vừa giải thích vừa đi tới trước cửa đồng.

Ầm long long!

Hắn dậm mạnh hai chân xuống đất, chân khí trong người bùng phát toàn bộ.

Tiếp đó, hắn giơ thanh trường kiếm trong tay chém mạnh lên cánh cửa.

Nhưng chuyện kỳ quái đã xảy ra, trường kiếm chém lên cửa đồng mà nó vẫn bất động.

"Cái gì?" Gia Cát Thanh đại kinh thất sắc.

Hắn bùng phát toàn lực, một lần nữa múa kiếm chém xuống.

Kết quả vẫn như vậy!

Chương 687

"Sao lại thế này, tại sao cánh cửa này lại kiên cố đến mức ngay cả binh khí cũng không chém nổi?" Gia Cát Thanh ngây người.

Những người còn lại cũng kinh hãi tột độ.

Theo lý mà nói, cửa đồng này chỉ là vật liệu kiến trúc thông thường, mà công kích của võ giả khủng bố đến mức nào, cho dù cửa có dày cũng không đến mức chém hai kiếm mà chẳng có phản ứng gì.

"Chẳng lẽ... sau cánh cửa này còn có huyền cơ khác?" Mọi người nhìn nhau, ai nấy đều tràn đầy kỳ vọng.

"Gia Cát huynh, chúng ta cùng liên thủ thử xem." Vương Thiên Thần đề nghị.

Mấy võ giả khác cũng đồng ý.

"Được!" Gia Cát Thanh đáp lời.

Sau đó sáu người tụ họp, cùng lúc phát lực oanh kích cánh cửa.

Bành bành bành!

Sáu tiếng nổ vang lên, cửa đồng vẫn sừng sững bất động.

Mọi người nhìn nhau ngơ ngác.

"Gia Cát huynh, chúng tôi đã cố hết sức rồi, hay là..." Mọi người lắc đầu thở dài, cho rằng lần vượt ải này đã hoàn toàn vô vọng.

"Không!

Tôi không tin!" Gia Cát Thanh gầm lên một tiếng, cơ bắp khắp người căng phồng.

Hắn nghiến răng dồn chút sức lực cuối cùng.

Rắc!

Cửa đồng cuối cùng cũng nứt ra một kẽ hở.

“Tốt quá rồi!” Mọi người vừa mừng vừa lo.

Vút!

Nhưng đúng lúc này, dị biến xảy ra!

Thân hình Gia Cát Thanh lóe lên, nhanh chóng lùi về phía sau.

Cùng lúc đó, một con dao găm sắc bén đâm sầm vào vị trí hắn vừa đứng.

Phụt!

Máu tươi bắn ra!

Gia Cát Thanh tránh được một kiếp nhưng vẫn bị thương ở cánh tay.

“A!

Chết tiệt!” Hắn phẫn nộ gào thét.

“Mọi người cẩn thận!” Mọi người hoảng loạn, muốn tháo chạy khỏi đây.

Nhưng ngay lúc đó, một luồng khí tức âm sâm quỷ quyệt ập tới khiến người ta nổi da gà.

“Là yêu thú kia tới rồi!” “Mọi người mau chạy đi, tuyệt đối đừng để bị bắt, nếu không chết chắc!” Mọi người kinh hãi kêu gào, liều mạng bỏ chạy.

Nhưng tốc độ của họ không thể nào bằng con yêu thú kia.

“Gào...” Tiếng gầm gừ trầm đục vang lên, sau đó một bóng đen to lớn từ trên vách đá chậm rãi hiện ra.

“Đù!” Mọi người đại kinh thất sắc.

Đây cư nhiên là một cái đầu khổng lồ, to bằng cả một tòa nhà.

Điều đáng sợ hơn là cái đầu dữ tợn ấy lại cấu tạo từ xương trắng.

Lúc này, đôi mắt đỏ ngầu của nó đang chằm chằm nhìn mọi người, tỏa ra sát cơ vô tận.

"Chạy mau!" Nhìn thấy con khô lâu yêu thú này, mọi người sợ đến mất vía, điên cuồng chạy trốn.

Nhưng con khô lâu yêu thú kia mạnh mẽ há miệng, lộ ra hàm răng sắc nhọn, vồ tới.

"Súc sinh, tìm chết!" Gia Cát Thanh mắng nhiếc một tiếng, rút thanh trường kiếm sau lưng ra chém một kiếm.

Thanh kiếm này là cấp bậc linh khí, uy lực phi phàm.

Choang choang!

Thế nhưng dưới móng vuốt của khô lâu yêu thú, trường kiếm tức khắc vỡ vụn, hóa thành bụi phấn bay đi.

Ngay sau đó, khô lâu yêu thú há cái miệng đỏ ngòm nhắm thẳng cổ Gia Cát Thanh lao tới.

"Hỏng bét!" Gia Cát Thanh mặt cắt không còn giọt máu, hắn quay đầu nhìn về phía Diệp Phàm: "Diệp Phàm, cậu còn đứng ngẩn ra đó làm gì, mau giúp tôi một tay!" Lúc này, chỉ có dựa vào Diệp Phàm mới có thể chế phục được con khô lâu yêu thú này!

"Tại sao tôi phải giúp anh?" Diệp Phàm đạm mạc đáp lại.

"Thằng khốn, chẳng lẽ cậu quên lời hứa trước đó rồi sao?" Gia Cát Thanh giận dữ quát.

"Tôi đâu có nói là sẽ giúp anh, anh thích làm gì thì làm." Diệp Phàm nhún vai.

Lúc này Gia Cát Thanh không còn rảnh để đôi co với hắn nữa.

Khô lâu yêu thú đã há miệng chuẩn bị cắn nát cổ hắn.

Nếu để nó cắn trúng, chắc chắn hắn sẽ bị xé thành từng mảnh.

Cảnh tượng này khiến mọi người sốt ruột như lửa đốt.

“Mau ngăn con súc sinh đó lại!” Có người hét lớn, lao lên phía trước.

Nhưng Diệp Phàm vẫn không ra tay.

Vút!

Chỉ thấy gã tráng sĩ kia vừa tới gần, còn chưa kịp chạm vào con yêu thú thì nó đã đột ngột thò lưỡi ra quấn lấy cánh tay gã.

“A... cứu tôi với!” Gã tráng sĩ gào khóc thảm thiết, vùng vẫy kịch liệt.

Thế nhưng dù gã có dùng lực thế nào cũng không tài nào thoát ra được.

Trong chớp mắt, cả cánh tay của gã đã bị xé đứt.

Chương 688

Máu tươi bắn tung tóe.

Con khô lâu yêu thú vẫn không buông tha cho gã.

Sau khi liếm thêm một ngụm máu, nó mạnh mẽ hất văng ra.

Thi thể gã tráng sĩ đập mạnh xuống đất.

"A!" Năm người còn lại đều hồn xiêu phách lạc, sợ hãi lùi liên tục.

Họ hoàn toàn không ngờ con khô lâu yêu thú này lại hung tàn đến thế.

"Chuyện này..." Diệp Phàm hơi nhíu mày.

Hắn vốn nghĩ ở đây có bảo tàng, có thể nhận được linh dược, không ngờ bên trong lại ẩn chứa yêu thú đáng sợ như vậy.

"Chư vị, nếu các người đã không muốn hợp tác thì lão phu sẽ tự mình vào!" Lúc này, mắt Gia Cát Thanh đảo liên tục, nảy ra một kế.

Hắn lấy từ thắt lưng ra một chiếc roi dài, quất mạnh về phía cánh cửa.

Chát!

Đầu roi quấn chặt lấy khung cửa, hắn dùng sức kéo mạnh, cố gắng đẩy cửa ra.

"Hửm?" Diệp Phàm nhướng mày, tâm niệm chuyển động: "Chẳng lẽ trên cánh cửa này còn có cấm chế gì?" Đây là lời giải thích duy nhất.

"Ha ha ha, Gia Cát huynh, tôi biết ngay chúng ta là châu chấu trên cùng một sợi dây mà.

Mọi người cùng vinh cùng nhục.

Tôi sớm đã biết anh không phải hạng tham sống sợ chết.

Thế này đi, bốn người chúng ta liên thủ phá cửa, cùng chia sẻ truyền thừa và bảo vật bên trong.

Thấy thế nào?" Một võ giả hô lớn.

"Hì hì, tôi không có vĩ đại như các người tưởng đâu.

Tôi chỉ cầu giữ mạng mà thôi." Gia Cát Thanh cười lạnh một tiếng, sau đó tiếp tục gắng sức kéo roi, cố đẩy cánh cửa ra.

"Hừ!

Nếu anh đã chấp mê bất ngộ thì đừng trách bọn tôi!" Nghe lời hắn nói, mấy người khác đều nổi trận lôi đình.

Vút vút vút!

Mấy người thi triển thần thông, lao vào tấn công.

Bành!

Gia Cát Thanh tuy đỡ được đòn của ba người, nhưng một người phụ nữ trẻ ở phía khác đã thừa lúc hắn lơ là, giật lấy chiếc roi trong tay hắn.

Khoảnh khắc cô ta nắm lấy chiếc roi, trên đó bỗng bừng lên ánh sáng chói mắt.

"A a a!" Sau đó là những tiếng hét thảm thiết.

Thì ra lòng bàn tay cô ta đã bị thiêu rụi, biến thành một màu đen kịt, thậm chí cả xương cũng bị tan chảy.

Và đó mới chỉ là khởi đầu.

Ngọn lửa chứa trong chiếc roi dường như là vô tận.

Cô ta không dám chạm vào nữa, vội vàng vứt chiếc roi đi.

“Hắc hắc hắc...

Đây là thuật ‘Viêm Độc’ độc môn của thế gia Gia Cát tôi, dù là cao thủ tông sư cảnh chạm vào cũng phải đau đớn nhiều ngày mới chết.

Các người nếu muốn sống thì tốt nhất nên ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói đi.” Gia Cát Thanh nhe răng cười.

“Anh... thật bỉ ổi!” Nghe vậy, ai nấy đều vô cùng phẫn hận.

“Các người đi trước đi, tôi sẽ chặn đám quỷ binh khô lâu này lại.” Gia Cát Thanh hét lên với mọi người.

Mọi người do dự một lát rồi quyết định rút lui.

Dù sao so với tính mạng thì bí tịch công pháp hay tài sản có đáng là gì?

Hơn nữa ở đây có tận hai cánh cửa đồng lớn, họ vẫn còn cơ hội đoạt lấy.

Vút!

Ngay khi mọi người chuẩn bị tháo chạy, đám quỷ binh khô lâu dường như cảm nhận được mối đe dọa.

Chúng đồng loạt quay đầu lại, đuổi theo mọi người.

“Hỏng rồi!

Chạy mau!” Mọi người mặt cắt không còn giọt máu, tháo chạy thục mạng.

Nhưng tốc độ của quỷ binh khô lâu cực nhanh.

Chúng rất thông minh, biết phối hợp hành động, một khi đã khóa mục tiêu là tuyệt không nương tay.

Từng người một bị xé thành mảnh vụn.

Chỉ trong chốc lát đã có ba võ giả mất mạng.

Họ sợ đến phát khiếp.

Lúc này chỉ còn biết cầu xin Diệp Phàm: "Tiểu ca, xin hãy cứu chúng tôi!" "Cứu mạng với!" Diệp Phàm nhíu mày.

Hắn không phải thánh mẫu nhưng cũng không thể khoanh tay đứng nhìn.

Hơn nữa, trong lòng Diệp Phàm cũng có chút mong chờ đối với tòa lăng tẩm này.

Vút!

Diệp Phàm rút trường kiếm, lao về phía quỷ binh khô lâu.

Tốc độ của hắn cực nhanh, như một tia chớp vạch qua một đường vòng cung, một cước đá bay một bộ khô lâu xuống đất.

Đám quỷ binh khô lâu còn lại dừng bước, vây quanh hắn.

"Chết tiệt!

Tại sao cậu lại hại tôi?" Gia Cát Thanh tức giận nhảy dựng lên, chỉ trích Diệp Phàm, đồng thời thúc giục mọi người chạy trốn.

Chương 689

Bản thân hắn cũng hoảng loạn vô cùng, chỉ lo giữ mạng mà quên sạch cả Diệp Phàm.

"Tại sao tôi lại hại anh?" Diệp Phàm lắc đầu thở dài, lạnh lùng nói: "Nếu anh không muốn chết thì hãy làm theo lời tôi." "Nói đi!" "Mở cửa ra, tôi sẽ cứu các người ra ngoài." Diệp Phàm bình tĩnh nói.

Cơ mặt Gia Cát Thanh giật giật, vẻ mặt vô cùng xoắn xuýt.

Nhưng rất nhanh, hắn nghiến răng quay trở lại.

"Được, nghe theo cậu, mở cửa ra!" Diệp Phàm gật đầu, tiên phong đi về phía cổ quan.

Hắn đứng bên cạnh quan tài, quan sát kỹ lưỡng một hồi rồi mạnh mẽ đá một cước vào nắp quan tài.

Ầm một tiếng, nắp quan tài bị hất bay.

"Ái chà, cậu điên rồi à?" Đám quỷ binh khô lâu lập tức bạo động, lao tới vồ Diệp Phàm.

"Cút!" Diệp Phàm quát khẽ.

Ầm long!

Dưới quyền phong lăng lệ bá đạo của Diệp Phàm, đám quỷ binh khô lâu tức khắc bị đánh chết, hóa thành một đống bột phấn.

Diệp Phàm hít sâu một hơi, bước vào bên trong đại điện, sau khi đảo mắt một vòng, trên mặt lộ ra vẻ vui mừng.

Hắn đã tìm thấy nơi để cuốn 《Cửu Thiên Huyền Đế Quyết》.

Chỉ là nhìn miếng ngọc bài hơi ố vàng kia, trong lòng Diệp Phàm đầy nghi hoặc.

Bởi nhìn phù văn khắc trên đó thì hẳn là một môn pháp tu luyện viễn cổ mới đúng, nhưng sao hắn cứ cảm thấy mình đã từng thấy qua ở đâu rồi?

Chẳng lẽ là ảo giác?

"Ơ, miếng ngọc bài này có chút kỳ lạ." Đang lúc Diệp Phàm băn khoăn không giải thích được thì trong đầu bỗng vang lên tiếng thông báo của hệ thống.

"Ting!

Chúc mừng ký chủ hoàn thành nhiệm vụ ẩn, phần thưởng 5000 tích phân." "Nhiệm vụ ẩn mở ra rồi sao?" Diệp Phàm tức thì mừng rỡ khôn xiết.

"Hệ thống, miếng ngọc bài này rốt cuộc là thứ gì?

Sao lại có thể khiến tôi hoàn thành nhiệm vụ ẩn?" Diệp Phàm hỏi.

Hệ thống im lặng hồi lâu rồi đưa ra câu trả lời: "Đây là ngọc bài lưu lại từ thời thượng cổ, có hiệu quả vô cùng mạnh mẽ." "Nói cụ thể xem nào." Diệp Phàm hứng thú bừng bừng.

Hệ thống trả lời: "Trong miếng ngọc bài này lưu giữ một đoạn ghi chép lịch sử, nếu ký chủ có thể lĩnh ngộ được tinh túy bên trong thì có thể nhận được lượng lớn điểm tín ngưỡng." "Ồ?" Diệp Phàm kinh ngạc trong lòng.

Điểm tín ngưỡng là thứ mà mọi người luân hồi đều mơ ước.

Đặc biệt là với một người xuyên không như Diệp Phàm, càng cần điểm tín ngưỡng để nâng cao thực lực.

Kiếp trước Diệp Phàm đã kinh doanh nhiều thế lực, thu thập tài nguyên khổng lồ nhưng dù vậy, khoảng cách để đột phá Chân Nguyên cảnh vẫn còn xa vời.

Nhưng điểm tín ngưỡng thì đủ để hắn đột phá thuận lợi.

Diệp Phàm lập tức tập trung sự chú ý vào miếng ngọc bài, xem xét kỹ lưỡng.

“Thì ra bên trong miếng ngọc bài này ghi lại một bí mật thượng cổ.

Đó là vào thời thượng cổ có một vị cường giả tên là ‘Vân Hải Vương’, chiến đấu với ma tộc ngoại vực.

Nghe nói thuở ấy vị Vân Hải Vương đó dẫn dắt thủ hạ quét sạch bắc cương, bát hoang lục hợp, giết sạch ngoại tộc, cuối cùng thống nhất cả đại lục!

Chỉ là sau đó có ma tộc ngoại vực lẻn vào đại lục loài người, rình rập báo thù, dẫn đến việc Vân Hải Vương tử trận, chỉ để lại một miếng ngọc bội.

Miếng ngọc bội này phong ấn đại quân ma tộc ngoại vực, chỉ cần bóp nát ngọc bài là có thể triệu hoán đại quân diệt sát ma tộc.” “Thì ra là thế.” Diệp Phàm gật đầu, mắt nhìn chằm chằm vào miếng ngọc bài, lộ ra vẻ bừng tỉnh.

Cuối cùng hắn cũng hiểu rõ mấu chốt ở đây rồi.

Nơi này chắc hẳn là nơi chôn cất thi hài của vị Vân Hải Vương kia.

Tuy nhiên miếng ngọc bội này chắc không thuộc về Vân Hải Vương, nếu không thì chẳng việc gì phải dùng cách này để giấu ngọc bài bên trong một thạch trụ cả.

“Vân Hải Vương...” Diệp Phàm lầm bầm cái tên này.

Tuy kiếp trước hắn cũng từng oai phong một thời nhưng vị Vân Hải Vương này tuyệt đối là một huyền thoại của Thần Châu.

“Nếu đã vậy, tôi sẽ giúp ông một lần.

Dù sao tôi cũng muốn biết thời thượng cổ rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì!

Hy vọng ông không làm tôi thất vọng.” Diệp Phàm thầm nghĩ.

“Cậu muốn làm gì?” Lúc này, Gia Cát Thanh đã đẩy mấy võ giả tới gần, bộ dạng đầy cảnh giác.

“Thiếu gia, chúng ta mau chạy thôi!

Lát nữa sợ là không giữ được mạng đâu.” Đồng bọn của Gia Cát Thanh sốt ruột nói.

“Đúng đấy!

Gia Cát huynh!

Chúng ta mau đi thôi!” Những kẻ đạo mộ khác cũng kêu lên.

Nhưng Gia Cát Thanh nhất quyết không chịu rời đi.

“Không được!

Tôi nhất định phải cứu lão tổ ra, Người là người thân duy nhất của tôi.

Gia Cát Thanh tôi cả đời quang minh lỗi lạc, sao có thể sống tạm bợ trên đời!” Đôi mắt hắn đỏ ngầu.

“Ai dà, Gia Cát huynh đệ, hà tất phải bướng bỉnh như vậy!” Diệp Phàm lắc đầu, thở dài một tiếng.

Hắn biết sự kiên trì của Gia Cát Thanh nên không ngăn cản, mà tiến lên phía trước cầm lấy miếng ngọc bài cổ phác kia.

“Cậu... cậu định làm gì?” Gia Cát Thanh trừng lớn mắt, có chút căng thẳng.

Diệp Phàm này quá quỷ dị khó lường, vừa nãy liên tiếp hai đao

chém chết quỷ binh khô lâu cứ như thần tích vậy.

Mà miếng ngọc bài này lại ẩn chứa một luồng uy áp mơ hồ khiến hắn cảm thấy nguy hiểm tột cùng.

“Gia Cát huynh, tôi muốn thử một chút.” Diệp Phàm mỉm cười lắc đầu.

Hắn đưa bàn tay phải ra, chậm rãi nắm lấy miếng ngọc bài.

Rắc!

Chương 690

Trong nháy mắt, tiếng động lạ lùng vang khắp cả sảnh.

Ngay sau đó, không gian trước mặt Diệp Phàm bỗng xuất hiện một vòng xoáy đen ngòm.

“Hỏng bét!” Tim Gia Cát Thanh thắt lại.

Vòng xoáy đen ngòm này chính là trận pháp dịch chuyển tới đáy sông Minh Hà.

Tên này muốn đi vào sao?

Nhưng rất nhanh, một cảnh tượng chấn động đã xuất hiện.

Từ bên trong vòng xoáy đó, một luồng u hồn từ từ bay ra.

Hắn đen kịt cả người, quanh thân bao phủ sương mù màu xám, tỏa ra khí tức khiến người ta rùng mình.

“Không!

Ngươi đừng qua đây!” “Ta cảnh cáo ngươi!” “Dám bước tới thêm nửa bước nữa, ta sẽ liều mạng với ngươi!” Những người kia đều sợ đến ngây dại, điên cuồng hét lên.

Nhưng Diệp Phàm hoàn toàn không đếm xỉa đến lời cảnh cáo của họ, đi thẳng về phía bóng đen kia.

“Khặc khặc!” Bóng đen phát ra tiếng kêu chói tai, dường như vô cùng giận dữ: “Loài người ngu xuẩn, ngươi cư nhiên dám mạo phạm Âm Linh Đại Tế Ti vĩ đại!

Hôm nay ta sẽ lột da rút gân ngươi!” Dứt lời, bóng đen đột nhiên tan biến, biến ảo thành vài đạo hư ảnh, đồng thời lao về phía Diệp Phàm.

“Hừ!” Diệp Phàm lạnh lùng hừ một tiếng, múa thanh trường kiếm.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Ba đạo trường kiếm vạch qua không trung, giao nhau với mấy đạo hư ảnh, phát ra tiếng kim loại va chạm giòn giã.

Diệp Phàm cứ thế nghiền ép đi qua.

Những hư ảnh này chỉ là quỷ binh khô lâu thông thường, dù Diệp Phàm không dùng đến Nguyên Dương kiếm khí và Âm Sát cương khí thì chỉ bằng thực lực nhục thân cũng có thể dễ dàng giải quyết.

Chỉ trong chớp mắt, Diệp Phàm đã lao tới trước mặt bóng đen.

“Chết đi!” Hắn đấm một phát cực mạnh vào bóng đen kia.

Phụt!

Bóng đen phát ra tiếng gào thét đau đớn, đột ngột vỡ vụn, tan thành vô số khói đen.

Tuy nhiên đám khói đen này lại nhanh chóng ngưng tụ lại thành một khối.

“Khặc khặc khặc...

Loài người hèn mọn, ngươi đã hủy hoại lớp vỏ của ta, vậy thì hãy cùng ta vĩnh viễn trầm luân dưới địa ngục đi!” Một giọng nói khàn khàn đầy oán độc vang lên từ tứ phía.

“Không!!!” Tiếng kêu thảm thiết của Gia Cát Thanh vang vọng khắp sảnh lớn lăng tẩm.

Tim Diệp Phàm khẽ run lên.

Những oán niệm này thực sự quá mạnh mẽ.

Nếu không sớm trừ khử tà túy này, e là Gia Cát Thanh chưa kịp ra

khỏi địa cung đã bị oán niệm nuốt chửng.

“Gia Cát huynh, anh còn không chạy sao?” Diệp Phàm quay đầu nhìn Gia Cát Thanh một cái, nhíu mày nói.

“Diệp Phàm, cậu đi trước đi, bất kể kết quả thế nào, xin hãy chăm sóc em gái tôi.” Gia Cát Thanh nghiến răng nói.

Hắn thà chết ở đây cũng không muốn thấy em gái gặp tai họa.

“Ai dà, cái anh chàng này...” Diệp Phàm bất lực gãi đầu.

Trong tình cảnh này, hắn cũng không nỡ bỏ mặc Gia Cát Thanh chạy trốn một mình.

Nhưng hắn biết mình phải lập tức xuống đáy sông Minh Hà để tìm manh mối mà Vân Hải Vương để lại, nếu không đợi đến khi họ rời khỏi lăng tẩm thì rắc rối to.

“Tôi khuyên anh đừng có ý đồ xấu, nếu không tôi sẽ không khách sáo đâu.” Diệp Phàm chỉ chỉ vào quả cầu lửa đang lơ lửng bên cạnh Gia Cát Thanh, nói với hắn.

Mặt Gia Cát Thanh đỏ bừng, hắn tự nhiên hiểu được ý tứ trong lời nói của Diệp Phàm nhưng vẫn cứng cổ nói: “Cậu mà giết tôi, cha mẹ tôi tuyệt đối sẽ không tha cho cậu!” “Ha ha, Gia Cát công tử không cần lấy họ ra dọa tôi.” Diệp Phàm cười rạng rỡ.

Hắn lấy từ trong ngực ra một viên đan dược nhét vào miệng Gia Cát Thanh.

Đây là đan dược giải độc hắn luyện chế, chuyên trị các loại lực lượng nguyền rủa, sau khi uống vào, sức mạnh nguyền rủa trong người Gia Cát Thanh lập tức dừng lại, vết thương dần ổn định.

Diệp Phàm không dám chậm trễ thêm chút nào.

Soạt!

Hắn nắm lấy ngọc bài, mạnh mẽ lao vào vòng xoáy kia.

Hù!

Diệp Phàm vừa bước chân vào vòng xoáy liền cảm thấy hụt chân, thân hình rơi tõm xuống nước sông Minh Hà.

Môi trường dưới đáy sông Minh Hà vô cùng khắc nghiệt, đâu đâu cũng thấy những bộ hài cốt mục nát cùng nhiều loài cá bơi lội, tỏa ra mùi hôi thối nồng nặc khiến người ta muốn nôn mửa.

"Ơ?

Đây là thứ gì?" Diệp Phàm đột nhiên nhìn thấy trên cánh tay của một bộ hài cốt treo một đồng tiền.

Đồng tiền có hình dáng cổ xưa, bề mặt ánh lên ánh xanh, cho thấy phẩm giai không hề tầm thường.

Diệp Phàm vẫy tay một cái, đồng tiền liền bay vào lòng bàn tay hắn.

Hắn lật đi lật lại xem xét nhưng không phát hiện ra điểm gì đặc biệt.

"Hửm?

Có chút thú vị." Đột nhiên, trên đồng tiền bừng lên ánh sáng tím nhạt, dưới sự chứng kiến của Diệp Phàm, đồng tiền cư nhiên từ từ tan chảy, biến thành một giọt máu tươi.

Đồng tử Diệp Phàm co rụt lại, đồng tiền này cư nhiên có thể tự hành dung hợp?

"Cái thứ này... dường như là một kiện pháp khí nào đó." Diệp Phàm lộ ra ánh mắt kỳ lạ.

"Thôi kệ, cứ thu lại đã." Hắn không nghiên cứu ra manh mối gì nên quyết định tiếp tục đi sâu vào sông Minh Hà.

Nơi này âm sâm quỷ dị, Diệp Phàm không muốn phát sinh thêm chuyện rắc rối.

Rào rào!

Diệp Phàm vừa bước chân lên bờ bỗng nghe thấy tiếng rẽ nước từ xa vọng lại.

Hắn quay đầu nhìn lại, chỉ thấy ở vị trí cách mình khoảng trăm mét, một con thuyền nhỏ đang lướt nhanh trên sóng nước.

Chương 691

Trên thuyền đứng một nam tử trẻ tuổi.

Nam tử đó mặc trường sam trắng ngà, thắt lưng đeo bảo kiếm, sau lưng cõng trường kiếm, anh tuấn tiêu sái, phong thái hiên ngang như một thư sinh.

Chỉ có điều ở giữa trán hắn lại xăm một con ác ma dữ tợn khiến diện mạo có phần hung ác, tỏa ra một luồng tà khí.

"Có người xâm nhập địa cung!" Nam tử trẻ tuổi kia nhìn thấy bóng dáng Diệp Phàm liền kinh ngạc thốt lên.

Sau đó, thân hình hắn thấp thoáng, bước nhanh trên những tấm gỗ đi tới.

"Bằng hữu, tại sao cậu lại tự tiện xông vào nơi này, chẳng lẽ không biết tòa địa cung này thuộc về cấm khu sao?" Diệp Phàm nhướng mày, có chút kinh ngạc.

Nam tử trẻ tuổi này tuy ăn mặc chỉnh tề, văn chất bân bân nhưng trong lời nói ẩn hiện một luồng lệ khí, hiển nhiên cũng chẳng phải hạng lương thiện gì.

"Cấm khu?" Hắn lắc đầu nói: "Nơi này là nơi đặt lăng tẩm sư tôn tôi, đương nhiên tôi phải tới thăm dò rồi." "Sư tôn của cậu chẳng lẽ là người xây dựng mộ táng này, người canh giữ địa cung?" Nam tử trẻ tuổi kia nghe vậy lập tức cười lớn.

"Bằng hữu, cậu thật là đáng yêu quá." "Cậu nghĩ nơi này chỉ đơn thuần là một lăng tẩm thôi sao?" "Nơi này là..." Sắc mặt Diệp Phàm kịch biến.

Ầm!

Đúng lúc này, một tiếng nổ lớn vang vọng khắp tám phương.

Bên trong địa cung vốn tịch mịch u ám đột nhiên tỏa ra ánh kim quang chói mắt, ngay sau đó thấy một bức tượng thần bí cao tới trượng dư, toàn thân như được đúc bằng vàng ròng, từ từ mọc lên từ mặt đất.

Quần áo trên bức tượng thần bí đã rách nát không chịu nổi, nhưng vẫn lờ mờ nhận ra thân hình vạm vỡ cường tráng, tràn đầy khí tức bá đạo uy nghiêm.

Thân hắn phủ đầy cát vàng dày đặc, chỉ có đôi mắt sáng rực rỡ, chiếu ra ánh sáng đáng sợ.

"Địa cung chi linh?" Đồng tử Diệp Phàm co rút mạnh, thốt lên.

Hắn không ngờ, bên trong địa cung này lại có một con Địa cung chi linh trấn giữ, thứ này còn nguy hiểm hơn cả cương thi.

Địa cung chi linh sở hữu trí tuệ rất cao, hơn nữa có thể câu thông địa mạch, mượn sức mạnh của nước Minh Hà và các loại ô uế để tăng cường tu vi.

Hơn nữa, ưu thế lớn nhất của nó là, dù bị trọng thương, vẫn có thể thi triển võ kỹ Địa giai!

Thậm chí còn có khả năng triệu hồi cường giả Minh giới!

Nhưng lúc này, Diệp Phàm không hề sợ hãi.

"Địa cung chi linh?

Ha ha, tôi muốn thử xem, Địa cung chi linh này mạnh đến mức nào." Diệp Phàm cười lớn, nhảy vọt ra khỏi Minh Hà, bay vút về phía Địa cung chi linh.

"Lũ kiến hôi!" Địa cung chi linh gầm gừ.

Ong!

Nó há miệng phun ra một cột máu, cột máu hóa thành mưa máu đầy trời đổ xuống Diệp Phàm.

Diệp Phàm liên tục vung song quyền, đánh tan những giọt mưa máu dày đặc, sau đó một quyền hung hăng đấm vào ngực Địa cung chi linh.

"Rắc!" Một quyền đánh nát xương sườn Địa cung chi linh, khiến nó đau đớn rên một tiếng, sau đó phản tay vung về phía Diệp Phàm.

Bốp!

Một tiếng vang giòn, bàn tay Địa cung chi linh vả vào má Diệp Phàm, lập tức đánh hắn bay ngang ra xa mấy chục mét.

Phụt.

Trên không trung, Diệp Phàm phun ra một ngụm máu tươi lớn.

Cú tát này khiến ngũ tạng lục phủ của hắn gần như xê dịch, má càng sưng vù.

Nhưng đồng thời, công kích của hắn cũng gây chấn động lớn cho Địa cung chi linh.

Thân thể Địa cung chi linh run lên, ánh mắt lộ ra vẻ kiêng dè.

Diệp Phàm trong lòng hơi rùng mình, phòng ngự của Địa cung chi linh này quả thực kinh người, chịu một đòn toàn lực của hắn mà lại chỉ bị thương nhẹ.

"Thằng nhóc, mày dám làm tao bị thương, tao sẽ cho mày tan xương nát thịt, hồn phách giam cầm trong Quỷ Lao của tao." Địa cung chi linh nổi trận lôi đình, phát ra tiếng gầm giận dữ.

"Ồ?

Ngươi lại còn có Quỷ Lao?" Diệp Phàm trong lòng đập loạn.

Cái tên Quỷ Lao nghe là biết không phải công pháp chính đạo gì, chắc chắn là không gian Quỷ Lao do Địa cung chi linh lợi dụng nguyên tố tử vong nồng đậm ở đây mà cấu tạo thành, bên trong giam giữ hẳn là những cô hồn dã quỷ, oán khí giao thoa, lệ khí ngút trời.

Một khi bị nhốt, sống không được, chết cũng không xong.

"Hắc hắc, sợ rồi chứ gì." Địa cung chi linh cười quái dị một cách âm hiểm: "Đã sợ rồi thì để lại cái mạng đi." Vù vù.

Nó vung hai tay, đầu ngón tay tỏa ra khí đen sắc bén như lưỡi đao, từng đạo đao khí bay ngang dọc, chém đứt hư không, xé toạc mặt hồ, cuộn lên sóng lớn ngập trời.

"Tôi sẽ không cho ngươi cơ hội đâu, bởi vì, ngươi sắp toi đời rồi!" Mắt Diệp Phàm nheo lại, một luồng tinh thần lực mạnh mẽ tuôn trào ra.

Trong nháy mắt, hắn dường như bước vào một thế giới khác, cảnh vật xung quanh trở nên rộng lớn vô tận, bốn phía đều là tinh thần mênh mông, còn Địa cung chi linh thì nhỏ bé không đáng kể trước mặt hắn.

"Ảo thuật?" Địa cung chi linh dường như cũng nhận ra điều bất thường, nó khẽ gầm một tiếng lạnh lùng, toàn thân khí tức bùng nổ, trường khí trên người càng lúc càng khủng bố, thân thể lần nữa bành trướng, cao lớn như ngọn núi, một vòng gợn sóng có thể nhìn thấy bằng mắt thường khuếch tán ra, hoàn toàn phá hủy ảo ảnh xung quanh.

"Địa cung chi linh này quả nhiên có chút thủ đoạn, lại phá được ảo thuật của tôi." Diệp Phàm lẩm bẩm một câu, sắc mặt vô cùng ngưng trọng.

"Tên này thực lực rất mạnh, lợi hại hơn tất cả kẻ địch mà tôi từng

gặp!" Lúc này, pho tượng cao lớn kia cuối cùng cũng ngẩng đầu lên.

Nó ngước nhìn bầu trời đêm, đôi mắt bắn ra ánh sáng chói lọi, như hai vầng mặt trời rực lửa, thiêu đốt khiến Diệp Phàm cũng cảm thấy đau nhói.

"Lũ phàm nhân các ngươi, dám quấy nhiễu giấc ngủ của ta, tìm chết!" Pho tượng phát ra tiếng gầm giận dữ, ngay sau đó, nó giơ tay về phía Diệp Phàm, không trung vồ tới.

Hô hô!

Trong nháy mắt, Diệp Phàm chỉ cảm thấy trời đất tối sầm, gió mây đột biến, áp lực vô tận từ trên trời giáng xuống.

Thân thể Diệp Phàm như lún vào vũng lầy, khó nhúc nhích một phân, thậm chí ngay cả hô hấp cũng trở nên vô cùng khó khăn.

"Chết tiệt!" Diệp Phàm liều mạng vận chuyển chân khí chống cự, nhưng rốt cuộc vô ích.

"Chết chắc rồi, lần này chết chắc rồi." Hắn nghiến răng nghiến lợi nhìn chằm chằm pho tượng, trong lòng vạn niệm đều tro tàn, không ngờ Địa cung chi linh này lại khó đối phó đến vậy, căn bản không phải thứ hắn hiện tại có thể ứng phó.

"Hả?

Đây là gì?" Ngay tại thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này, khóe mắt Diệp Phàm liếc thấy, ở cánh tay phải của pho tượng kia, một luồng hỏa diễm màu xanh lục đang lơ lửng.

Ngọn lửa xanh lam ở trạng thái bán trong suốt, bên trong bao bọc một viên đan hoàn lớn bằng quả trứng gà, tỏa ra mùi hương kỳ lạ, nhìn có chút quen mắt.

Diệp Phàm nhíu mày suy nghĩ một lát, đột nhiên trừng lớn hai mắt,

kinh ngạc hét lên.

“Vãi chưởng, là Địa linh châu!” Đây là thứ hắn từng thấy trong một bức tranh cổ tịch bị hư hại, trông khá giống viên trong tay hắn.

Điều khác biệt là, viên trong tay Diệp Phàm chỉ là một đoạn than gỗ được luyện chế thành.

Chương 692

Nhưng khối trong tay pho tượng kia, lại là bảo thạch được điêu khắc thật sự, ẩn chứa dao động nguyên khí thiên địa khổng lồ.

"Chẳng lẽ… Địa linh châu của Địa cung chi linh này là do khối bảo thạch này điêu khắc thành?" Trong đầu Diệp Phàm lóe lên ý nghĩ này, nhưng ngay lập tức lại bị hắn phủ quyết.

"Sao có thể được chứ, địa cung này đã tồn tại mấy trăm năm rồi, nếu thật sự là do một khối bảo thạch nào đó điêu khắc thành, tuyệt đối không thể giữ được nguyên vẹn đến mức này." "Hơn nữa tôi vừa tận mắt nhìn thấy, phù văn trên bề mặt bảo thạch này, giống hệt đồ án địa cung, tuyệt đối không sai!" "Chẳng lẽ nói, là một món đồ giả?

Nhưng món đồ giả này cũng quá lớn rồi." Diệp Phàm trong lòng nghi hoặc chồng chất.

Nhưng lúc này hiển nhiên đã không cho phép hắn suy nghĩ kỹ càng.

Vút!

Pho tượng kia lại lần nữa bùng phát một tầng quang mang đen kịt, luồng sáng này như có thực chất, mang theo từng luồng khí tức tử vong, quét về phía Diệp Phàm.

Tốc độ luồng sáng này nhanh như sấm sét, trong nháy mắt đã đến gần.

"Chết tiệt!" Diệp Phàm kêu lớn một tiếng, lập tức vận chuyển Cửu Dương Thánh Điển, phóng ra khí tức nóng bỏng, hình thành hộ thể cương khí.

Ầm!

Một tiếng va chạm kịch liệt truyền đến, bóng đen kịt kia hung hăng

đập vào cương khí.

Diệp Phàm lập tức cảm thấy thân mình như bay lên mây, lăn lộn văng ra, rơi vào trong hồ nước.

"Oa nha nha, chết tiệt thật." Hắn chửi rủa bò dậy, nhưng lại phát hiện pho tượng kia đã biến mất, chỉ còn lại một đống hài cốt trắng hếu, lơ lửng trong hồ nước.

"Cái này…" Diệp Phàm ngây người.

Tên này chạy đi đâu rồi, chẳng lẽ thật sự đã chết?

Nhưng, trận giao đấu vừa rồi, rõ ràng khiến hắn cảm nhận được sức mạnh đối phương đã suy yếu không ít, hơn nữa vừa rồi hắn đích xác nhìn thấy khi luồng ô quang kia tập kích tới, vai trái của pho tượng đã bị chém đứt một cánh tay.

Thế nhưng, mới chỉ mấy giây sau, cánh tay phải và chân của pho tượng đều đã khôi phục bình thường, cứ như chưa từng chịu bất kỳ công kích nào vậy.

Hơn nữa, sức mạnh của Địa cung chi linh này cũng kỳ lạ, lại có thể tự chữa lành vết thương trong thời gian ngắn, loại quỷ bí không thể tưởng tượng nổi này khiến người ta kinh ngạc.

Ánh mắt Diệp Phàm quét khắp xung quanh, muốn tìm kiếm nơi tên này ẩn náu.

Thế nhưng ngay lúc này, Địa cung chi linh lại một lần nữa ra tay.

Ầm ầm!

Lại là một tiếng vang lớn long trời lở đất, cả mặt hồ dâng lên sóng lớn ngập trời, một xúc tu khổng lồ dài đến hai ba mươi trượng, dày ba bốn trượng từ sâu trong địa cung chui ra, đột ngột quất về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm sớm đã cảnh giác, thân hình cấp tốc lùi lại, vừa vặn tránh được xúc tu cực kỳ hung ác này, nhưng còn chưa đứng vững, lại có thêm hai xúc tu khổng lồ hơn xuất hiện, lao về phía Diệp Phàm tấn công.

"Chết tiệt!" Diệp Phàm trong lòng thầm hận, hắn không ngờ Địa cung chi linh này lại xảo quyệt đến vậy, ban đầu cố ý tỏ ra yếu ớt, dụ hắn đến gần bờ hồ, thừa lúc hắn không đề phòng mà ra tay độc ác.

Mỗi xúc tu này đều vô cùng cứng rắn, hơn nữa còn có sức phá hoại siêu mạnh, nếu không tránh né, một khi bị quấn lấy, Diệp Phàm chắc chắn sẽ chết.

"Không được rồi, mình phải trốn thôi, thứ này quá nguy hiểm!" Diệp Phàm trong lòng vô cùng lo lắng.

Nhưng hắn vừa bước một bước về phía trước, pho tượng kia lại một lần nữa ra tay, hai bàn tay khổng lồ hung hăng vỗ xuống, lập tức phong tỏa đường lui của hắn.

Diệp Phàm lập tức hoảng sợ, lần này không cách nào tránh né, trơ mắt nhìn hai bàn tay khổng lồ kia, từ trên đỉnh đầu hung hăng giáng xuống.

Ầm!

Sau một trận chấn động long trời lở đất, nước hồ bốc hơi cạn khô, Diệp Phàm chật vật nằm ngã trên mặt đất.

Lúc này, Địa cung chi linh lại một lần nữa giơ tay phải lên, hung hăng vồ về phía bờ hồ.

Rắc!

Rắc!

Bùn cát hai bên bờ hồ nứt toác ra.

Sau đó, từng viên cầu màu vàng đất khổng lồ được đào lên.

Những viên cầu màu vàng đất này đều là những khối bảo thạch trong suốt tinh xảo, mỗi khối lớn bằng nắm tay, trên đó khảm đủ loại châu báu phỉ thúy, ngọc thạch mã não, còn có vàng bạc châu báu, v.v.

Mỗi khối bảo thạch, đều ẩn chứa nguyên khí thiên địa cực kỳ nồng đậm và thuần khiết.

Điều khiến người ta cảm thấy khó tin nhất là, trong số các bảo thạch chất đống trên bờ hồ, có một khối bảo thạch khổng lồ lớn bằng đầu người, toàn thân đỏ rực như máu.

Khối bảo thạch đỏ như máu này dường như được đúc bằng máu tươi, bên trong ẩn hiện một tia huyết quang nhàn nhạt.

"Huyết Tinh Thạch?" Diệp Phàm nhìn thấy khối bảo thạch này, đồng tử hơi co lại, không kìm được khẽ kêu một tiếng.

Mặc dù hắn không hiểu nhiều về các dược liệu trong thế giới tu sĩ, nhưng trực giác của một võ giả mách bảo hắn, những thứ trước mắt này chắc chắn không tầm thường.

Hắn nhanh chóng bơi đến bên cạnh Huyết Tinh Thạch.

Lúc này, luồng khí lưu thần bí bao quanh phía trên Huyết Tinh Thạch càng thêm nồng đậm.

Diệp Phàm cẩn thận quan sát một lát, liền phát hiện bề mặt Huyết Tinh Thạch phủ đầy những hoa văn dày đặc, những hoa văn này như những phù văn cổ xưa huyền ảo, trông vô cùng quỷ dị.

Diệp Phàm thử dùng tay chạm vào, những hoa văn này lập tức hóa thành một tia điện hồ, theo đầu ngón tay hắn dũng mãnh tiến vào cơ thể, sau đó nhanh chóng chạy khắp toàn thân hắn.

"Tê…" Trong nháy mắt, toàn thân hắn kịch liệt đau đớn, như có vô

số con dao đang cắt xẻ da thịt hắn, lại như có hàng ức vạn con kiến đang cắn xé cơ bắp hắn, khiến hắn phát ra tiếng kêu thảm thiết đến cực điểm.

"Không được!" Sắc mặt Diệp Phàm đột biến, vội vàng thu tay lại.

Hắn cảm nhận được bên trong Huyết Tinh Thạch dường như ẩn chứa uy áp khủng bố, căn bản không thể luyện hóa hấp thụ, nếu mạo hiểm sử dụng nó, ngược lại sẽ rước lấy tai họa.

Bất kể là ai, một khi dính phải những Huyết Tinh Thạch này, đều chắc chắn sẽ chết không toàn thây.

Hơn nữa những Huyết Tinh Thạch này, rất có thể được tế luyện bằng vô số sinh mệnh con người, lực oán niệm ẩn chứa trong đó cực kỳ mạnh mẽ, sơ sẩy một chút là kết cục hồn phi phách tán.

Vù vù vù.

Ngay khi Diệp Phàm vừa buông tay, từng luồng khói đen bốc ra từ đáy hồ, ngay sau đó từng con quái vật nanh ác vọt lên trời, há miệng phát ra tiếng gào thét thê lương.

Hóa ra vừa rồi Địa cung chi linh cố ý tỏ ra yếu ớt, chỉ là để mê hoặc Diệp Phàm, khiến hắn buông lỏng cảnh giác, thừa cơ tập kích bất ngờ.

"Mẹ kiếp, tên này rốt cuộc là người hay quỷ?" Diệp Phàm thầm nguyền rủa một câu, vội vàng cắm đầu chạy trốn.

Nhưng tên này tốc độ cực nhanh, trong chốc lát đã đuổi kịp, Diệp Phàm quay đầu nhìn về phía đôi mắt u lạnh như đèn lồng ở đằng xa.

"Các ngươi đều đi chết đi." Địa cung chi linh nói tiếng người, hai móng vuốt giơ cao, từ không trung chém xuống.

"Chết tiệt!

Tôi liều mạng với ngươi!" Diệp Phàm thấy vậy thì kinh hãi, biết tên này muốn liều mạng với mình, lập tức không dám chậm trễ, một chưởng Thiết Sa chưởng đánh ra, nhắm vào đầu Địa cung chi linh.

"Phụt." Đầu Địa cung chi linh, trong nháy mắt nổ tung thành bột mịn.

Nhưng chưởng này của Diệp Phàm, cũng khiến Địa cung chi linh hoàn toàn điên cuồng.

Chương 693

Xoẹt xoẹt.

Từng chùm xúc tu lớn từ dưới nước chui ra, che kín trời đất, như che cả mặt trời mà điên cuồng tấn công về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm sợ đến dựng tóc gáy.

Những xúc tu dày đặc như vậy, quả thực còn khoa trương hơn cả tầm bắn của đạn, cho dù với khinh công và tốc độ của Diệp Phàm, e rằng cũng sẽ bị đâm thành tổ ong vò vẽ.

Bang bang bang!

Diệp Phàm dốc hết toàn lực, từng đạo chưởng ấn đánh ra, va chạm với từng xúc tu.

Sức mạnh của hắn rất mạnh, nhưng tiếc là số lượng xúc tu đối phương quá nhiều, như những giọt mưa rơi xuống, Diệp Phàm chỉ chống đỡ được vài chiêu, thân thể đã bị trọng thương.

Phụt!

Ngực trúng một xúc tu, máu tươi văng tung tóe, Diệp Phàm bị thương lùi lại, suýt nữa ngã xuống hồ nước.

Nhưng may mắn là xúc tu kia chỉ xuyên qua lồng ngực hắn một chút rồi dừng lại.

Còn Diệp Phàm thì nhân cơ hội bay vọt lên, điên cuồng chạy ra bên ngoài.

Nơi này tuyệt đối không thể ở lâu.

Bởi vì Diệp Phàm cảm thấy, Địa cung chi linh càng lúc càng tức giận, hiển nhiên là sắp sửa phát động công thế mạnh mẽ hơn.

Hiện tại Diệp Phàm bị thương nặng, thực lực suy giảm, nếu tiếp tục ở lại đây, có khi tối nay phải bỏ mạng tại đây.

Điều hắn cần làm bây giờ là nhanh chóng rời khỏi đây, sau đó tìm một nơi yên tĩnh an toàn để trị thương.

Vút!

Vút!

Vút!

Thân ảnh Diệp Phàm như một con cá con, xuyên qua đáy hồ.

Khinh công của hắn cực kỳ xuất sắc, tốc độ cũng rất nhanh, trong nháy mắt đã phóng đi mấy trăm mét.

Thế nhưng, phía sau hắn, truyền đến một luồng gió tanh hôi thối, những xúc tu kia vẫn bám riết không tha.

Phạm vi tấn công của những xúc tu này thực sự quá rộng, căn bản không thể thoát được, Diệp Phàm chỉ có thể nghiến răng tiếp tục tiến về phía trước.

"Ngao ô…" Ngay lúc này, đột nhiên, một tiếng kêu thét chói tai truyền vào tai hắn, một đám khói đen ngưng tụ giữa không trung, trong nháy mắt hóa thành một con cá sấu khổng lồ.

Con cá sấu này dài mười mấy mét, toàn thân đen kịt, đuôi mọc đầy gai ngược, trên người phủ vảy, tỏa ra từng luồng hàn quang, trông như được đúc bằng thép.

Cá sấu há to miệng máu, lộ ra hàm răng lởm chởm, phát ra một tiếng gầm giận dữ.

"Mẹ kiếp!" Vương Nguyệt Bán sợ đến hồn vía lên mây, nhảy vọt lên không trung.

Con cá sấu này tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt đã áp sát Diệp

Phàm, hàm răng sắc bén mang theo từng trận tiếng xé gió, há miệng cắn về phía Diệp Phàm.

Trong lúc nguy cấp, Diệp Phàm không kịp chạy trốn, vận chuyển chân nguyên, mạnh mẽ vung tay trái lên, muốn chặn lại cú cắn chết người của cá sấu.

Ầm ầm!

Hàm răng cá sấu trực tiếp cắn vào cánh tay Diệp Phàm, phát ra một tiếng động trầm đục.

Một luồng kình lực hùng hậu, theo hàm răng cá sấu bùng phát ra, lập tức đánh bật Diệp Phàm lộn mấy vòng, ngã xuống đất.

"Vãi chưởng con mẹ nó!" Diệp Phàm ôm cánh tay trái đau nhức muốn nứt ra, chửi thề một tiếng.

Lực tấn công của con cá sấu này vượt quá năm nghìn cân, thậm chí hơn một tấn, xương cốt cánh tay trái của Diệp Phàm đã đứt lìa, đau đớn khó mà chịu nổi.

Hắn nghiến răng, cố gắng bò dậy.

Cá sấu tấn công một lần không thành công, hiển nhiên nổi giận, nhe nanh múa vuốt, vồ tới.

Diệp Phàm hít sâu một hơi, một bước nhảy vọt lên, vung Thiết Côn đập vào đầu cá sấu.

Con cá sấu này hiển nhiên bị Địa cung chi linh thao túng, có trí tuệ không tầm thường, vừa nhìn đã nhận ra Thiết Côn là binh khí của Diệp Phàm.

Đầu nó đột nhiên lắc một cái, lại cứng rắn chịu đựng đòn nặng của Thiết Côn, ngay sau đó, nó vươn chi trước cực kỳ thô tráng, một tay ôm chặt eo Diệp Phàm, há to miệng cắn xuống cổ Diệp Phàm.

“Tôi điên mất!” Cảnh này, quả thực kinh người.

Con cá sấu này khổng lồ vô cùng, hai cái răng nanh lớn bằng chiếc ô tô nhỏ, hơn nữa còn có sức phòng ngự mạnh mẽ sánh ngang với hung thú cấp năm, nếu bị nuốt chửng một miếng, e rằng ngay cả võ giả Tiên Thiên bát cửu phẩm cũng không còn mạng sống.

“Chết tiệt!

Cút ngay cho tôi!” Diệp Phàm mắt rực lửa, liều mạng vung Thiết Côn, hung hăng đập vào trán cá sấu.

Rắc.

Xương trán cá sấu bị đập nát bét.

Nhưng tình hình của Diệp Phàm lại càng tồi tệ hơn, chi trước của cá sấu quấn chặt lấy người hắn, hai hàng răng sắc bén khác thì hung hăng cắm vào vai, cổ tay, lồng ngực Diệp Phàm và các vị trí khác.

Diệp Phàm cảm thấy mỗi khối cơ bắp trên người đều đau nhói như bị kim châm, một luồng khí tức tử vong bao trùm toàn thân hắn.

Nhưng lúc này trên mặt Diệp Phàm lại không hề có chút sợ hãi nào, ngược lại còn nở một nụ cười: “A a, ngươi không phải thích nuốt chửng võ giả sao?

Bây giờ tôi cho ngươi cơ hội đây!” Hắn mạnh mẽ vươn tay phải ra, vồ lấy đầu con cá sấu này.

“A… Ngươi…” Cá sấu hiển nhiên cảm ứng được điều gì đó, phát ra một tiếng kêu hoảng sợ, sau đó đầu nó, liền bị Diệp Phàm một tay bóp nát, hóa thành một đống chất lỏng sệt, vương vãi trên mu bàn tay Diệp Phàm.

Một luồng âm sát chi khí lạnh lẽo xâm thực tới, khiến toàn thân Diệp Phàm lạnh như băng, như rơi vào đầm băng vạn năm, cả người

đều cứng đờ.

Nhưng ngay lúc này, Long Châu trong đan điền đột nhiên run lên một cái.

Sau đó, một luồng khí lưu ấm áp, từ tứ chi bách hài của Diệp Phàm dâng trào ra, xua đuổi tất cả âm sát chi khí, đồng thời khôi phục tri giác cho cơ thể bị đông cứng của Diệp Phàm.

"Ha ha!

Tôi cuối cùng cũng đột phá rồi!" Diệp Phàm mừng rỡ như điên.

Trong thời khắc nguy hiểm sinh tử vừa rồi, hắn cuối cùng lại một lần nữa thăng cấp, đạt đến Luyện Thần Cảnh tầng thứ hai, tu vi càng thêm tinh thuần mạnh mẽ.

Lúc này thể chất Diệp Phàm đã tăng lên gấp mấy lần so với trước, sức mạnh cũng tăng thêm rất nhiều.

Và lúc này, trong hồ nước, một vệt huyết quang đỏ sẫm lóe lên.

Chỉ thấy trên mặt nước hiện lên ba bộ xương khô, lần lượt là hài cốt của con người và yêu thú.

Trong đó có một bộ xương khô của nhân tộc lớn nhất, cao hơn hai mét, hai bộ xương yêu thú kia tuy nhỏ hơn một chút, nhưng cũng vô cùng khủng bố.

Diệp Phàm lập tức hiểu ra sự đáng sợ của hồ nước này.

Chương 694

Bề mặt hồ nước trông có vẻ bình thường, nhưng thực tế lại ẩn chứa vô tận hung sát oán niệm, người bình thường chỉ cần rơi xuống nước, lập tức sẽ gặp phải các loại cảnh tượng hung ác đáng sợ.

Tất cả mọi thứ ở đây, đều có thể là một cái hố sâu hoặc cạm bẫy khổng lồ, sơ sẩy một chút là sẽ bỏ mạng tại đây.

Những cảnh tượng quỷ dị này, khiến sắc mặt hắn trở nên nghiêm túc.

"Làm sao đây?" "Nơi quỷ dị như vậy, phải lập tức rời đi." "Nhưng con cá sấu chết tiệt này lại chắn đường." Diệp Phàm nhíu mày thành một cục.

Cá sấu tuy lợi hại, nhưng đối với chiến lực hiện tại của hắn thì không đáng là gì.

Chỉ là, hắn muốn thoát khỏi con cá sấu này, cần phải tốn rất nhiều thời gian, mà hắn đã lãng phí một số thời gian quý báu rồi, nếu bây giờ tiếp tục ở lại, chắc chắn sẽ bỏ lỡ cơ duyên.

Diệp Phàm không cam lòng, nhưng tiếc là cá sấu cứ bám riết không rời, khiến hắn khó mà nhúc nhích.

Diệp Phàm vừa khó khăn né tránh, vừa quan sát cảnh vật dưới đáy hồ, hy vọng tìm thấy một cơ hội để thoát thân.

Ngay lúc này, đồng tử Diệp Phàm co rút mạnh.

Hắn nhìn thấy đằng xa xuất hiện một con thuyền.

Thân thuyền đã mục nát, phủ đầy rỉ sét loang lổ, không biết đã trôi nổi dưới đáy nước bao nhiêu năm tháng.

Trên chiếc thuyền đánh cá tàn tạ đó, có một người đàn ông đang đứng, lạnh lùng nhìn chằm chằm Diệp Phàm và con cá sấu kia.

Diệp Phàm khẽ nheo mắt lại.

Đây là lần đầu tiên hắn gặp vật sống.

Hơn nữa, lại là vật sống hình người!

Diệp Phàm cẩn thận đánh giá người đàn ông này một phen.

Làn da người đàn ông này có màu xanh xám, đôi mắt phát ra ánh sáng xanh lục u uẩn, trông giống hình người, nhưng lại vô cùng quái dị.

"Thế giới này lại còn có loại người này?

Hắn không phải người?" Diệp Phàm nhíu mày.

Vút!

Ngay khi Diệp Phàm đang suy nghĩ, bóng người trên thuyền đánh cá tung người một cái, đáp xuống bên cạnh Diệp Phàm, sau đó dùng giọng điệu lạnh lùng nói: "Vứt con dao trong tay ngươi đi, ngoan ngoãn theo ta." Diệp Phàm ngẩn ra.

"Được thôi!" Nhưng hắn không từ chối, lập tức cất Thiết Côn đi, mặc cho đối phương kéo mình lên thuyền đánh cá, và theo ý đối phương ngồi vào trong khoang thuyền, châm một điếu thuốc lá.

Thuyền đánh cá tuy cũ nát, nhưng khoang thuyền trang trí xa hoa, bàn ghế đầy đủ.

Diệp Phàm nhìn người đàn ông này, hỏi: "Ngươi là ai?

Chỗ này rốt cuộc là nơi nào?" Người đàn ông liếc nhìn Diệp Phàm, thản nhiên nói: "Đây là Quỷ Động." Quỷ Động?

Diệp Phàm hơi ngạc nhiên.

Trong cổ tịch, hắn cũng đã đọc qua những ghi chép liên quan.

Tương truyền Quỷ Động là một khu vực đặc biệt, bởi vì ẩn chứa quá nhiều bí mật ở sâu trong lòng hồ, do đó mới được gọi là "Quỷ Động".

"Ngươi là Quỷ tộc?" "Ừm." Người đàn ông gật đầu.

"Vậy những người chết ở đây là sao?

Chẳng lẽ bị hung thú trong Quỷ Động ăn thịt?" Diệp Phàm chỉ vào những bộ hài cốt xung quanh hỏi.

Người đàn ông lắc đầu, "Tôi cũng không rõ, đây là nơi trung tâm của Quỷ Động, cũng là trung tâm của toàn bộ di tích, chúng tôi bị mắc kẹt ở đây, không thể rời đi." "Thì ra là vậy!" Diệp Phàm trầm ngâm hỏi, "Vậy ngươi tên gì?" "Tôi tên Lý Nguyên Khải." Lý Nguyên Khải đáp.

Diệp Phàm gật đầu, hắn chợt nghĩ đến điều gì đó, hỏi: "Lý ca, đã đây là trung tâm Quỷ Động, vậy có khả năng nào di tích này thực sự có liên quan đến Quỷ Vương trong truyền thuyết không?

Nếu không, tại sao lại có nhiều Quỷ tộc đến vậy?" Lý Nguyên Khải nghe vậy ngẩn ra, sau đó thở dài một tiếng: "Tôi không rõ, nhưng tôi có thể khẳng định, nơi đây từng sinh ra một kẻ cực kỳ mạnh mẽ, đó là một Quỷ Hoàng cấp Quân Chủ Hắc Ám." Diệp Phàm hít vào một hơi khí lạnh.

Cấp Quân Chủ Hắc Ám?

Thảo nào nơi đây lại có uy áp mạnh mẽ đến vậy, thậm chí ngay cả bản thân Luyện Hư kỳ của tôi cũng suýt bỏ mạng tại đây.

"Tôi đưa ngươi đến đây, là vì tôi biết một bí mật của di tích này." Lý Nguyên Khải chậm rãi nói: "Trong truyền thuyết, Quỷ tộc đều sinh sống trong một địa cung, lần này chúng tôi đến, chính là để thăm dò bí

mật địa cung đó." "Ồ, bí mật địa cung?" Diệp Phàm nhướng mày, lộ ra vài phần nghi hoặc.

"Ngươi vào địa cung, tự nhiên sẽ hiểu." Lý Nguyên Khải nhìn Diệp Phàm, từng chữ từng câu nói: "Trong địa cung có rất nhiều thứ đáng để ngươi lấy, ngươi chỉ cần giúp tôi giết một người, tôi có thể nói cho ngươi một thông tin về bảo bối." Trong mắt Diệp Phàm hàn quang lóe lên: "Vậy ngươi muốn tôi làm gì?" "Rất đơn giản, giúp tôi xử lý một người tên Dương Văn Hiên." Sắc mặt Lý Nguyên Khải nanh ác, ánh mắt lộ vẻ độc địa.

Dương Văn Hiên là tình địch của hắn, hai người tranh giành một cô gái, vẫn luôn ngang sức ngang tài, mà lần này Lý Nguyên Khải tiến vào di tích, cũng là nhằm vào Dương Văn Hiên.

Nghe lời này, Diệp Phàm khẽ gật đầu, cười nói: "Được, tôi giúp ngươi giải quyết Dương Văn Hiên, chúng ta trao đổi bảo vật nhé?" "Đương nhiên là được.

Nhưng Dương Văn Hiên có hai vị võ giả Kim Đan kỳ bảo vệ bên cạnh, muốn giết hắn không dễ." Lý Nguyên Khải trầm mặc một lát nói.

"Không thành vấn đề, những chuyện này tôi tự có kế hoạch!" Khóe miệng Diệp Phàm nhếch lên, trong đầu hắn, một ý niệm điên cuồng dần dần hình thành.

Lý Nguyên Khải nhìn Diệp Phàm, mắt nheo lại thành khe nhỏ, không biết trong lòng đang nghĩ gì, nhưng ngay sau đó hắn liền nói: "Đi thôi, tôi đưa ngươi đến một nơi an toàn, đợi ngươi nghỉ ngơi xong, sẽ đưa ngươi ra ngoài." Diệp Phàm cũng không phản kháng, đi thẳng theo Lý Nguyên Khải về phía trước.

Xuyên qua đường hầm dài, Diệp Phàm theo Lý Nguyên Khải đến một hang đá chật hẹp, bên trong hang đá có mấy chiếc giường gỗ, trên

đó nằm mấy người, đều mặc áo vải thô ngắn tay, mặt khô héo, trông có vẻ đều mới chết không lâu.

Diệp Phàm đi đến một chiếc giường gỗ trống nằm xuống, nhắm mắt dưỡng thần.

Lý Nguyên Khải đặt mấy cây cột gỗ xuống đất, thắp đèn dầu, sau đó canh giữ ở ngoài cửa.

Trong hang đá này âm khí lạnh lẽo, tràn ngập mùi hôi thối nồng nặc của sự mục nát, khiến người ta khó lòng chịu nổi, nhưng đối với Diệp Phàm mà nói, cảm giác này hoàn toàn không đáng là gì.

Hắn khoanh chân vận công, vận chuyển chân khí trong cơ thể một vòng, lại từ trong ngực lấy ra một viên thuốc trị thương uống vào, bắt đầu chữa trị vết thương ở ngực bị răng nanh đâm xuyên.

Cái răng nanh này là lá bài tẩy của hắn, vốn định để dành dùng cho trận chiến cuối cùng, không ngờ lại phát huy tác dụng ở đây, may mà hắn có tầm nhìn xa, sớm chuẩn bị thuốc trị thương.

Sau một đêm tĩnh dưỡng, đến khi trời sáng rõ, Diệp Phàm cuối cùng cũng hồi phục.

Hắn mở mắt ra, phát hiện Lý Nguyên Khải vẫn canh gác ở ngoài cửa.

Lý Nguyên Khải thấy vậy, cười cười nói: "Cậu tỉnh rồi sao?" Diệp Phàm khẽ gật đầu: "Vừa mới tỉnh, đa tạ Lý ca đã chiếu cố." "A a, không có gì phải khách sáo." Lý Nguyên Khải nói.

Diệp Phàm đứng dậy vận động gân cốt, sau đó nói: "Lý ca, bây giờ chúng ta có thể vào địa cung chưa?" "Được rồi." Lý Nguyên Khải vung tay một cái, ở lối vào địa cung mở ra một cánh cửa ẩn.

Sau khi hai người bước vào địa cung, ánh mắt Diệp Phàm tìm kiếm khắp nơi, bên trong địa cung rất trống trải, ngoài tường vách và

quan tài ở đỉnh ra, không còn vật gì khác.

Diệp Phàm một đường tiến vào, tìm thấy một căn thạch thất bên trong địa cung.

Bên trong thạch thất rất tối tăm, nhưng Diệp Phàm vừa bước vào, lập tức sáng bừng mắt, chỉ thấy ở giữa thạch thất, chất đống từng hàng linh thạch, số lượng lên đến mấy nghìn khối.

Những linh thạch này màu sắc khác nhau, có đỏ lửa, tím, xanh lam, nâu, v.v., mỗi viên linh thạch bề mặt đều tỏa ra từng đợt hào quang, khiến Diệp Phàm vô cùng kinh hỉ.

Đây đều là linh thạch cao cấp!

Người bình thường cả đời chưa chắc đã có thể có được một viên linh thạch cao cấp, mà ở đây lại chất đầy cả phòng!

"Quả nhiên như tôi dự liệu, di tích Quỷ Thành này là sào huyệt của Quỷ tộc." Trong mắt Diệp Phàm lộ ra vẻ nóng bỏng, lập tức cất bước đi vào.

Chương 695

"Hả?" Đi đến chỗ sâu nhất của thạch thất, hắn đột nhiên dừng bước.

Trước mắt hắn, bày mười tám pho tượng khổng lồ đen kịt, những pho tượng này sống động như thật, tinh xảo tuyệt vời, cứ như thật sự tồn tại.

Mỗi pho tượng đều tỏa ra khí tức Quỷ tộc nồng đậm.

"Đây chính là Quỷ tộc sao?" Diệp Phàm bước lên, nhìn chằm chằm những pho tượng đó quan sát một hồi, sau đó đột nhiên quay người nhìn Lý Nguyên Khải, "Lý ca, những pho tượng Quỷ tộc này… có huyền cơ gì?" Lý Nguyên Khải lắc đầu cười khổ: "Tôi cũng không biết, nhưng tôi đoán, mười tám Quỷ tộc này, hẳn là mười hai hộ pháp của Quỷ tộc Thánh Điện." "Mười hai hộ pháp?" Diệp Phàm nhíu mày.

"Không sai.

Mười tám pho tượng này, là hộ pháp của Quỷ tộc, thực lực đều là đỉnh phong Nguyên Anh kỳ, mỗi người bọn họ đều nắm giữ bí thuật Quỷ tộc, tương truyền, Quỷ Vương Đại Đế sáng tạo Quỷ tộc, chính là nhờ sự trợ giúp của mười hai hộ pháp này." "Mười hai hộ pháp…" Diệp Phàm lẩm bẩm một tiếng, rồi hỏi: "Trong mười tám pho hộ pháp này, ai là tâm phúc của Quỷ Vương Đại Đế?" "Cái này khó nói." Lý Nguyên Khải lắc đầu, nói: "Quỷ Vương Đại Đế thần long thấy đầu không thấy đuôi, ai cũng chưa từng tận mắt nhìn thấy, có lẽ trong mười tám vị hộ pháp này ẩn chứa Quỷ Vương Đại Đế." "Vậy những linh thạch này là sao?" Diệp Phàm chỉ vào mười tám khối linh thạch trong suốt tinh xảo bày trước mặt, mở miệng hỏi.

"Tôi chỉ nghe nói, trong Quỷ tộc, có một loại Quỷ Châu, ẩn chứa

năng lượng khổng lồ, có thể tăng tốc độ tu luyện, đồng thời, Quỷ Châu này còn có một số tác dụng đặc biệt, ví dụ như có thể tư dưỡng hồn phách, ngưng luyện hồn phách, khiến linh hồn của con người trở nên mạnh mẽ hơn." Diệp Phàm nghe vậy bừng tỉnh, thảo nào Lý Nguyên Khải lại mạo hiểm ẩn mình trong Quỷ tộc, e rằng chính là nhắm vào những Quỷ Châu này.

Mười tám pho tượng quỷ này đều có thân hình nửa người nửa cá, hơn nữa toàn thân vảy giáp rậm rạp, vóc dáng khôi ngô, hiển nhiên là chiến sĩ Quỷ tộc thời viễn cổ.

Bọn họ thủ hộ nơi đây, chắc chắn có trọng trách trên vai, cái gọi là Quỷ Châu chắc chắn là tài phú duy nhất trên người họ.

Lý Nguyên Khải đưa ánh mắt về phía Diệp Phàm, dường như đang thăm dò ý kiến của hắn, dù sao Quỷ Châu bên trong tuy hấp dẫn, nhưng nguy hiểm ở đây cũng cực cao, sơ sẩy một chút là sẽ chết dưới sự tấn công của những pho tượng quỷ này, hắn không dám một mình nuốt trọn những Quỷ Châu này.

"Lý ca, đã những thứ này là Quỷ Châu, vậy tôi không khách khí nữa." Diệp Phàm thản nhiên cười nói.

"Cậu nhóc, vậy những thứ này, tôi giao cho cậu nhé?" Lý Nguyên Khải ngẩn ra, hắn vốn còn lo lắng Diệp Phàm không muốn nhận.

Không ngờ tên này lại đồng ý sảng khoái như vậy.

Lý Nguyên Khải hắc hắc cười nói: "Vậy là tốt nhất, có những Quỷ Châu này trợ giúp, hai ta tiến vào địa cung mới có phần chắc chắn hơn." Diệp Phàm gật đầu.

Ngay lập tức Lý Nguyên Khải đi đến bên cạnh bệ đá, đưa tay ấn vào vách đá.

Cạch cạch ~ Một loạt tiếng cơ quan vang lên, vách đá nứt ra một

cánh cửa, bên trong cánh cửa tỏa ra ánh sáng xanh lục u tối.

Lý Nguyên Khải dẫn đầu bước vào, Diệp Phàm theo sát phía sau, sau khi vào thạch thất, Lý Nguyên Khải đóng cửa đá lại.

"Cậu nhóc, mời." Lý Nguyên Khải làm tư thế mời.

Ống kính livestream theo sát Diệp Phàm khi hắn từ từ tiến sâu vào mộ đạo.

Lúc này, trong phòng phát trực tiếp vô cùng náo nhiệt.

"Oa chưởng, nhiều bảo bối quá!" "Tôi đang thấy cái gì thế này?

Đây quả thực là một mộ thất." "Chẳng lẽ tòa cổ thành này từng thực sự tồn tại?

Chỉ là bị dòng chảy thời không cuốn đến tinh cầu khác thôi sao?" "Tôi cảm giác chúng ta đến đúng chỗ rồi đấy." Rất nhiều cư dân mạng bàn tán xôn xao, tỏ ra đặc biệt phấn khích.

Trong phòng livestream, đạn mạc bay ngập màn hình.

Còn trước màn hình, tất cả mọi người đều trợn tròn mắt, chằm chằm nhìn vào cánh cửa lớn vừa mở ra.

Lần này, họ được tận mắt chứng kiến kỳ tích ra đời.

Dưới sự chú ý đầy kinh ngạc của họ, hình ảnh livestream dần tối đi.

Hình bóng của Diệp Phàm và Lý Nguyên Khải hoàn toàn biến mất.

Ngay khoảnh khắc hai người biến mất, cánh cửa đá vốn đang đóng chặt đột nhiên tự động khép lại, phong tỏa hoàn toàn lối đi.

Trong đường hầm tối đen như mực, Diệp Phàm đi theo sau Lý Nguyên Khải.

Cuối hành lang xuất hiện ánh sáng.

“Sắp đến địa cung rồi, lát nữa ngàn vạn lần đừng nói lung tung, nghe rõ chưa?” Lý Nguyên Khải quay đầu nhắc nhở.

“Yên tâm đi.” Diệp Phàm giữ vẻ bình tĩnh đáp.

Sau đó, hai người tiếp tục đi về phía trước.

Càng đi gần về phía ánh sáng, lòng Diệp Phàm càng thấp thỏm, vì hắn luôn cảm thấy nơi đó có vấn đề.

Dự cảm này khiến hắn cảnh giác, thậm chí âm thầm vận chuyển linh lực trong cơ thể.

Cuối cùng, hai người cũng đến nơi có ánh sáng.

“Ơ, sao lại như thế này?” Diệp Phàm chấn động thốt lên.

Đập vào mắt hắn là một mảnh phế tích.

Nơi này từng là một hoàng thành phồn hoa, nhưng từ lâu đã mục nát không chịu nổi.

Trên các bức tường xung quanh đầy rẫy vết đao kiếm, một số ngôi nhà thậm chí đã sụp đổ.

Diệp Phàm biết Lý Nguyên Khải chắc chắn đã giấu mình một số bí mật, những bí mật này có lẽ liên quan đến lăng tẩm này.

Lý Nguyên Khải thần tình trang nghiêm, sau khi quan sát xung quanh thì khẽ lẩm bẩm: “Nơi này trước đây đúng là hoàng thành.” “Hoàng thành sao?” Diệp Phàm thắc mắc.

Lý Nguyên Khải giải thích: “Truyền thuyết nói lăng mộ này là một chiến trường viễn cổ, là nơi các tu tiên giả cổ đại và yêu thú chém giết lẫn nhau để lại.” “Phong cách kiến trúc ở đây y hệt thời viễn cổ, chỉ là vì năm tháng quá lâu đời nên mới trở nên tàn khuyết như vậy.” “Vậy chúng ta vào đây làm gì?” Diệp Phàm hỏi.

“Những di chỉ này chính là sản vật của cuộc chiến năm đó.” Lý

Nguyên Khải nghiêm túc nói: "Những thứ này có lẽ có cái chúng ta dùng được." Lý Nguyên Khải từ trong túi lấy ra đèn pin, chiếu rọi xung quanh để tìm kiếm manh mối có giá trị.

Diệp Phàm quan sát kỹ, trừ vài bộ xương khô héo thì chẳng thấy thứ gì đặc biệt.

"Chúng ta đi thôi." Diệp Phàm nói.

Lý Nguyên Khải gật đầu, chuẩn bị rời đi.

Ngay khoảnh khắc lão bước đi, đột nhiên một luồng hàn phong âm lãnh thổi qua.

Lý Nguyên Khải khựng lại, cau mày nhìn về một góc bên trái.

Ở đó đặt một chiếc bàn gỗ và hai chiếc ghế gỗ.

Diệp Phàm cũng nhìn về phía đó, hắn cũng chú ý tới điều này vì luồng gió lạnh vừa rồi thổi tới từ hướng đó.

Lý Nguyên Khải đi tới, cầm bình rượu trên bàn lên lắc lắc, phát hiện rượu đã cạn sạch, lại cầm hai chiếc ghế lên, rót vào hai chén rồi mới ngồi xuống, tiếp tục nói: "Hai chiếc ghế này không có ai động vào, trông không giống như có chủ nhân." Diệp Phàm đứng yên không nhúc nhích, chỉ lặng lẽ nhìn chằm chằm chiếc bàn và ghế gỗ, hắn đang chờ đợi.

Quả nhiên, lời Lý Nguyên Khải vừa dứt, lại có một luồng âm phong ập đến.

Lần này Diệp Phàm thấy rõ, luồng âm phong này không phải tự nhiên xuất hiện mà do hư ảo hình thành.

Cứ như thể ở đây có thứ gì đó, chỉ cần lại gần là sẽ bị nuốt chửng.

Trong lòng Diệp Phàm dâng lên sự cảnh giác cao độ.

“Hù ~” Âm phong rít gào, cảm giác lạnh lẽo thấu qua lớp áo, kích thích khiến hắn nổi da gà khắp người.

Diệp Phàm vô thức lùi lại nửa bước nhưng vẫn giữ vẻ trấn định.

“Cẩn thận một chút.” Hắn nhắc nhở.

Chương 696

Lý Nguyên Khải gật đầu, lão cũng phát hiện có điểm bất thường.

Âm phong rít gào qua đi.

Cả Diệp Phàm và Lý Nguyên Khải đều căng cứng cơ thể, nghiêm trọng quan sát xung quanh.

"Cạch!" Đột nhiên, đèn pin trong tay Lý Nguyên Khải tắt ngóm.

Điều này khiến sắc mặt Lý Nguyên Khải biến đổi thất thường, lão vội vàng bật lại đèn pin nhưng phát hiện hoàn toàn không sử dụng được nữa.

Pin của đèn pin đã cháy sạch.

Lão vội vàng móc ra một viên châu nhỏ cỡ hộp quẹt.

Viên châu này tỏa ra ánh sáng đỏ, giống như một chiếc đèn lồng máu.

Đây chính là hạt châu chiếu sáng mà Lý Nguyên Khải chuẩn bị, nó có thể phát ra ánh sáng đỏ mạnh mẽ để xua đuổi những vật âm tà xung quanh.

Tuy nhiên, lúc này ánh đỏ không hề sáng lên, lòng Lý Nguyên Khải chùng xuống tận đáy.

"Phải làm sao bây giờ?" Lý Nguyên Khải có chút lo lắng nói.

Không có ánh sáng, họ chỉ có thể mặc cho bóng tối xâm chiếm.

"Đừng sợ, để tôi xem." Diệp Phàm an ủi một câu, hắn ghé sát đầu xuống mặt đất.

Rất nhanh, trên mặt Diệp Phàm lộ rõ vẻ vui mừng.

Hắn ngẩng đầu, chỉ tay xuống đất nói: "Dưới này có thứ gì đó, anh hãy đào theo hướng này." "Ồ, được." Lý Nguyên Khải vội vàng đáp ứng.

Lão cẩn thận ngồi xổm xuống, bắt đầu đào dọc theo mặt đất.

Rất nhanh, lão đã chạm tới một tấm sắt kim loại, lão chộp lấy tấm sắt rồi mạnh dạn kéo mạnh.

Một tiếng nổ trầm đục vang lên.

Tấm sắt bị kéo đi, đồng thời đất đá vỡ vụn.

Một hang động hiện ra trước mặt hai người.

"Ha ha, đây chính là lối ra." Lý Nguyên Khải cười lớn một tiếng, chui vào trong hang.

Diệp Phàm theo sát phía sau.

Trong hang tối om, hai người nhờ vào ánh sáng đỏ lờ mờ (hoặc tận dụng chút ánh sáng còn sót lại) để từ từ bò vào trong.

Đi tới cuối, họ thấy một cái hố khổng lồ.

Sau khi kiểm tra, Lý Nguyên Khải phát hiện đây là một đường hầm dẫn xuống phía dưới.

Đường hầm rộng rãi, khúc khuỷu quanh co, không biết dẫn tới đâu.

Trong ba lô của Lý Nguyên Khải chứa đủ loại dụng cụ, lão rút ra một con dao găm và bắt đầu tiến lên trong đường hầm.

Diệp Phàm bám sát sau lưng Lý Nguyên Khải để đề phòng nguy hiểm.

Trong hầm cực kỳ ẩm ướt, hai bên tường đều là bùn đất sũng nước.

Họ đi chừng hai mươi phút thì phía trước đột nhiên có ánh sáng hắt tới.

"Đến rồi!" Diệp Phàm tinh thần phấn chấn, tăng tốc chạy lên.

Hai bên tường của hầm treo những ngọn đèn dầu.

Lý Nguyên Khải dùng đèn pin (đã sửa hoặc loại khác) chiếu sáng, một lối đi hiện ra trước mắt.

Hai người thuận lợi xuyên qua lối đi, tầm mắt bỗng chốc mở rộng, hóa ra là một mộ thất địa hạ khổng lồ.

Bên trong có vô số quan tài, trên mỗi chiếc đều điêu khắc những đồ án sống động như thật.

Những đồ án này đều là ký ức trước khi chết của một vị tuyệt thế cường giả, tràn ngập khí tức huyền diệu.

Diệp Phàm nhìn đến ngây người: "Tần Thủy Hoàng đã thiết lập Tần vương triều, nên đây được gọi là Tần vương mộ." "Miếng địa cung lệnh bài này có thể vào được Tần vương mộ không?" Lý Nguyên Khải kích động hỏi.

Diệp Phàm lắc đầu: "Theo truyền thuyết, đây là cổ lệnh do đích thân Tần Thủy Hoàng chế tác, đại diện cho quyền quản lý Tần vương mộ.

Nhưng thực tế có phải vậy không thì không ai biết." Lý Nguyên Khải thất vọng thở dài một tiếng rồi nói: "Nếu đã không vào được thì chúng ta ra ngoài trước đi." "Đợi đã." Lúc này Diệp Phàm đột nhiên ngăn lại, hắn đi tới bên một chiếc quan quách, lật một bộ xương trắng ra.

Bộ xương này đã mục nát, nhưng Diệp Phàm vẫn ngửi thấy mùi tanh hôi nhàn nhạt.

Hắn dùng một chiếc gậy dài khéo léo gạt bộ xương qua một bên, rút ra một cuốn sách cũ nát bên trong đưa cho Lý Nguyên Khải.

"《Thái Ất Thần Châm》?" Lý Nguyên Khải kinh hô: "Trời đất ơi, đây là kỳ môn y thuật đã thất truyền nhiều năm, không ngờ lại để tôi nhặt được bảo vật này!" "Đúng vậy, anh ngàn vạn lần đừng để lộ ra ngoài." Diệp Phàm dặn dò: "Nếu không sẽ rước họa sát thân đấy." "Ừ, tôi hiểu." Lý Nguyên Khải trịnh trọng đáp.

"Cuốn sách này để tôi giữ hộ anh cho, ngộ nhỡ ngày nào đó anh gặp nguy hiểm, biết đâu nó có thể cứu anh một mạng." Lý Nguyên Khải không từ chối, trực tiếp đưa cuốn Thái Ất Thần Châm qua, sau đó cẩn thận giấu vào túi quần.

Tiếp đó, hai người tiếp tục đi về phía trước.

Càng vào sâu, quan quách càng nhiều.

Lý Nguyên Khải quan sát những chiếc quan tài này, muốn tìm ra trân bảo tùy táng của Tần Thủy Hoàng.

Nhưng họ đã thất bại.

Bên trong tuy có không ít đồ tùy táng, thậm chí còn có đồ đồng Đại Việt, nhưng không thấy lăng tẩm chính của Tần Thủy Hoàng ở đâu.

Lý Nguyên Khải có chút chán nản thu dọn mấy món đồ tùy táng rồi nói: "Diệp Phàm, chỗ này không có gì hay đâu, chúng ta về thôi." "Đợi đã." Diệp Phàm đột nhiên gọi lão lại.

"Sao thế?" Diệp Phàm đưa ngón tay chọc chọc xuống mặt đất rồi nói: "Anh nghe xem.

Mặt đất này rất mềm, dường như có thứ gì đó." Lý Nguyên Khải ngẩn ra, cúi đầu nhìn xuống đất.

Quả nhiên trên mặt đất có một số vật thể dạng chất nhầy.

“Đây là cái gì?” Lý Nguyên Khải hỏi.

“Chắc là phân của loài động vật nào đó để lại.” Diệp Phàm nói đoạn dùng dao găm vạch vài đường trên đất, rồi chỉ vào một vết nứt: “Tôi đoán vết nứt này dẫn xuống phía dưới.” Lý Nguyên Khải do dự một chút rồi nói: “Đi, xuống dưới xem thử!” Diệp Phàm đi trước, Lý Nguyên Khải theo sau, hai người cẩn thận di chuyển về phía vết nứt.

Họ nhanh chóng đi đến tận cùng vết nứt.

Phía trước bỗng nhiên sáng sủa, hóa ra là một địa cung khổng lồ!

“Oa, đúng là có địa cung thật.” Lý Nguyên Khải phấn khích vô cùng, “Hèn chi ông nội tôi cả đời nghiên cứu phong thủy kham dư, hóa ra chỗ này ẩn chứa một tòa địa cung!” Diệp Phàm cũng khá chấn động.

Đây là một địa cung cực lớn, cao tới ba trượng, diện tích khoảng năm sáu trăm mét vuông.

Trong địa cung có đủ loại binh khí, áo giáp, còn có nhiều bình sứ và giá gỗ.

Trên mặt đất bày biện đủ loại đồ cổ tranh chữ, đan dược linh thảo.

Chương 697

Những đồ cổ này giá trị không nhỏ, nhưng Diệp Phàm tạm thời không tâm trí đâu mà nghĩ đến chúng.

"Ơ, bên kia còn có bàn đá kìa!" Lý Nguyên Khải kinh ngạc nói.

Diệp Phàm liếc nhìn, thấy trên bàn đá đặt một chiếc hộp ngọc, bên trong dường như chứa thứ gì đó.

Hắn bước lên, từ từ mở hộp ngọc ra, ngay lập tức một luồng ánh sáng rực rỡ lóa mắt lóe lên.

"Ở đây lại có nhiều châu báu ngọc sức thế này sao?" Diệp Phàm kinh ngạc nói.

Bên trong hộp ngọc xếp từng hàng đá quý, trong suốt lấp lánh, hút hồn người nhìn.

"Ngọa tào, phát tài rồi!" Lý Nguyên Khải không kìm được hét lên.

Lão nhanh chóng lao tới, lấy từng viên đá quý ra săm soi kỹ lưỡng, gương mặt đầy vẻ cuồng nhiệt và tham lam.

"Đây là mã não, ngọc Lam Điền, phỉ thúy, còn có san hô đỏ nữa." Diệp Phàm cũng kinh ngạc cực độ: "Trong này toàn là bảo bối hiếm thấy, e là bán được bộn tiền đấy!" "Hắc hắc, Diệp Phàm, lần này chúng ta trúng lớn rồi, mau chọn mấy thứ đáng tiền đi, rồi mang về làm của hồi môn." Lý Nguyên Khải hớn hở nói.

"Đừng vội, tôi thấy ở đây chắc chắn còn có thứ lợi hại hơn, chúng ta xem tiếp đi." Diệp Phàm nhắc nhở.

"Đúng đúng đúng, phải tìm thêm nữa." Lý Nguyên Khải gật đầu.

Hai người loanh quanh trong địa cung tìm kiếm đồ có giá trị.

Bỗng nhiên, Diệp Phàm nhìn thấy trong góc có hai bộ xương khô héo.

"Lý ca, anh nhìn xem, quần áo của hai người này y hệt cái xác lúc nãy." Diệp Phàm chỉ vào hai bộ xương nói: "Hai người này chắc chắn là tướng sĩ quân Tần!" "Thật sao?" Lý Nguyên Khải nhíu mày, chạy lại quan sát kỹ, "Đúng là y đúc thật." "Hai người này không đơn giản đâu." Diệp Phàm trầm giọng nói.

"Tôi hiểu rồi, hai người này hẳn là sĩ tốt canh giữ hoàng lăng!" Lý Nguyên Khải bừng tỉnh đại ngộ.

Hai người lính canh giữ Long quân lăng, đây là sự trung thành và trách nhiệm đến nhường nào?

Chỉ là, hai người lính này sao lại biến thành xương khô?

"Họ chắc chắn đã chết trong chiến tranh, hoặc có lẽ là tuẫn táng." Diệp Phàm giải thích: "Tần Thủy Hoàng thống nhất thiên hạ, uy thế lừng lẫy." Lý Nguyên Khải tán đồng gật đầu: "Tôi cũng thấy thế, dù sao trong mộ Tần Thủy Hoàng chôn cất toàn là vương tôn quý tộc mà." Diệp Phàm ngồi xuống kiểm tra kỹ những hài cốt này, hắn phát hiện ở giữa hai xác khô có một thanh đoạn kiếm cắm vào xương cốt.

Thanh đoạn kiếm rỉ sét loang lổ, nhưng lại ẩn chứa một luồng hàn ý sắc lẹm, tựa như phong mang khiến người ta khiếp sợ.

"Thanh đoạn kiếm này tuyệt đối không phải vật phàm tục!" Diệp Phàm nắm lấy đoạn kiếm, khẽ nhắm mắt cảm nhận khí tức của nó.

Đột nhiên, một luồng sức mạnh hạo hãn bàng bạc tràn ngập toàn thân Diệp Phàm.

"Bát!" Diệp Phàm mở mắt, trong con ngươi xẹt qua một tia kim quang.

Hắn mạnh mẽ vung đoạn kiếm, chém mạnh về phía bên trái địa

cung.

Ầm ầm...

Một luồng khí lãng khủng khiếp nổ tung, mảnh vụn bay tứ tung, bụi đất mịt mù.

Chỉ thấy mặt đất cứng rắn bị cắt ra như đậu phụ, tạo thành một khe hở hẹp.

"Cái... cái này là..." Lý Nguyên Khải trợn tròn mắt.

Chỉ thấy dưới khe hở lại là một lớp bùn mỏng.

Hơn nữa lớp bùn này khá dày, chừng nửa thước, khoảng ba mươi centimet.

Diệp Phàm đấm một cú, bùn đất rơi rụng đầy đất.

"Ha ha, cuối cùng chúng ta cũng tìm thấy kho báu rồi!" Lý Nguyên Khải mừng rỡ lạ thường.

Lão đá văng lớp bùn chắn đường rồi chui vào trong.

Diệp Phàm theo sát phía sau.

Rất nhanh, hai người đến một địa cung trống trải, bên trong trống không chẳng có gì cả.

"Ơ, đây không phải là hồ nước ngầm sao?" Lý Nguyên Khải thắc mắc.

Trên mặt đất có hai hồ nước ngầm nhỏ hình trăng lưỡi liềm, xung quanh chất đầy đá vụn.

"Không sai, đây chính là lăng tẩm Tần Thủy Hoàng!" Diệp Phàm kích động nói.

Thứ hấp dẫn nhất trong địa cung này không phải là những trang trí hoa lệ, mà là những thứ lộn xộn này.

Ví dụ như chiếc đỉnh lớn đen kịt kia, hay những tượng gốm (đào dũng) bày bên cạnh.

Những tượng gốm này sống động như thật.

Lý Nguyên Khải cầm một bức tượng lên, yêu thích không rời tay: "Diệp Phàm, tượng gốm này chế tác tinh xảo thật, có phải do đích thân Tần Thủy Hoàng nung không?" "Ừ, chắc là vậy." Diệp Phàm nói.

"Trong lăng Tần Thủy Hoàng chắc chắn giấu không ít bảo bối tốt!" Lý Nguyên Khải mắt sáng rực như sao: "Diệp Phàm, hai đứa mình phát tài rồi." "Đừng vội mừng." Diệp Phàm lắc đầu nói: "Chúng ta phải làm rõ tình hình trong này đã, mới biết được những thứ này bán được bao nhiêu tiền." "Được, nghe cậu hết." Lý Nguyên Khải liên tục gật đầu.

Diệp Phàm ngẩng đầu nhìn hai bộ xương khô héo kia.

Lý Nguyên Khải cũng nhìn theo tầm mắt của hắn.

Chỉ thấy ở vị trí giữa hai bộ xương có cắm một cây bút lông!

Cây bút lông này toàn thân đen kịt, tỏa ra vầng sáng quỷ dị, khiến người ta khi chạm vào có cảm giác như bị điện giật.

"Đây là cái gì?" Diệp Phàm chằm chằm nhìn cây bút lông này.

Hắn cảm nhận được trên cây bút này có sát khí vô cùng nồng đậm.

"Diệp Phàm, chúng ta mau khai quật một phen đi." Lý Nguyên Khải thúc giục.

"Được." Diệp Phàm đáp một tiếng, nhặt một hòn đá nhọn lên chuẩn bị phá hai cái xác khô này ra.

Nhưng đột nhiên Lý Nguyên Khải ngăn Diệp Phàm lại, rồi móc từ túi đeo hông ra một viên dạ minh châu.

Lão ném viên dạ minh châu vào vách động.

Ngay lập tức, cả tòa địa cung được chiếu sáng rực như ban ngày.

Lý Nguyên Khải nhìn thấy ở góc tường đặt một cỗ quan tài, trên đó viết mấy chữ lớn "Thủy Hoàng an nghỉ".

Ngoài ra, ở đầu kia của quan tài đặt một cuốn sách.

"Đây chắc là di chỉ của Tần Thủy Hoàng, hoặc là mật chiếu gì đó." Diệp Phàm nói.

"Diệp Phàm, mau lấy nó đi, biết đâu bên trong giấu bí mật lớn đấy." Lý Nguyên Khải cười híp mắt nói.

"Được." Diệp Phàm đưa tay chộp lấy cuốn sách.

"Rắc!" Nhưng ngay khoảnh khắc đó, một bóng đen mãnh liệt lao tới, một trảo đâm xuyên lòng bàn tay Diệp Phàm.

Chương 698

Diệp Phàm thảm thiết kêu một tiếng rồi buông cuốn sách ra, đau đớn lùi lại mấy bước.

"Cái quái gì thế này!" Lý Nguyên Khải sợ đến mức run cầm cập.

"Ngao ô!" Bóng đen này gầm gừ thấp, há cái miệng đỏ ngòm đầy máu, lộ ra răng nanh già nua, lao về phía hai người.

Diệp Phàm và Lý Nguyên Khải vội vàng né tránh.

"Bành!" Lý Nguyên Khải bị hất văng xuống đất.

"Phập!" Cùng lúc đó, bóng đen này nhảy vọt lên, cắn vào cổ Lý Nguyên Khải.

Những chiếc răng sắc nhọn màu đen đâm xuyên cổ họng Lý Nguyên Khải, máu tươi phun ra xối xả.

"Lý Nguyên Khải!" Diệp Phàm giận dữ quát một tiếng, rút đoạn kiếm chém mạnh vào đầu con quái vật.

Thứ này dường như sợ ánh sáng nên không dám trực diện nghênh địch.

Tuy nhiên, đòn tấn công của Diệp Phàm vẫn chậm một nhịp, để con quái vật thoát được.

Nó quay đầu chạy biến, chớp mắt đã mất hút trong màn đêm mịt mù.

"Mẹ kiếp!

Suýt chút nữa là đi đời nhà ma rồi!" Lý Nguyên Khải khó khăn che vết thương đứng dậy, sợ hãi lau mồ hôi lạnh trên trán.

Lão nhìn vũng máu trên đất, lẩm bẩm: "Máu này tanh hôi quá!" "Ừ,

là mùi máu của quỷ.” “Chỗ này có cổ quái, chúng ta mau rời khỏi đây thôi.” Diệp Phàm kéo Lý Nguyên Khải muốn rút khỏi địa cung.

Thế nhưng, ở mắt cá chân của họ đột nhiên xuất hiện một mạng nhện đen khổng lồ.

Mạng nhện này càng quấn càng chặt, trói chặt lấy hai người Diệp Phàm.

“Cái...

đây là mạng nhện sao?” Lý Nguyên Khải lập tức tái mét mặt mày.

“Không ngờ ở đây lại gặp phải nhện!” Diệp Phàm cũng kinh hãi trong lòng.

Trên mạng nhện này đầy kịch độc, tính kết dính cực mạnh, người bình thường chạm vào một cái là mất mạng ngay.

Tổ nhện này thật thần kỳ, lại dùng nhện để kết lưới.

“Diệp Phàm, chúng ta phải làm sao đây?” Lý Nguyên Khải mặt trắng bệch hỏi.

“Anh cứ ở đây, tôi qua kia xem rốt cuộc là chuyện gì.” Diệp Phàm nói.

“Cậu đi một mình có ổn không?” Lý Nguyên Khải do dự.

“Tất nhiên là không vấn đề gì.” Diệp Phàm đáp.

“Vậy được, chú ý an toàn.” Lý Nguyên Khải nhắc nhở.

Sau đó, Diệp Phàm âm thầm lần mò qua quan sát tổ nhện này.

Chỉ thấy những con nhện đen này, con nào cũng mọc răng nanh sắc bén, tỏa ra ánh xanh lục lạnh lẽo, rõ ràng là cực độc.

“Lũ súc sinh đáng chết này, lại dám thiết kế hãm hại chúng ta, thật đáng chết!” Lý Nguyên Khải phẫn nộ gào lên.

Những con nhện đen này rõ ràng đã túc trực ở đây từ nhiều năm trước, chỉ để chờ đám người Diệp Phàm vào nộp mạng.

"Vút!" Một con nhện đen từ bụi cỏ lao ra, nhắm thẳng Lý Nguyên Khải mà tập kích.

Lý Nguyên Khải vội vàng rút súng bắn.

Tuy nhiên, con nhện đen đó tốc độ cực nhanh, dễ dàng né được đạn rồi lao nhanh tới gần.

"Cút đi!" Lý Nguyên Khải giơ súng bắn tiếp.

Nhưng con nhện đen động tác còn nhanh nhẹn hơn, thân mình xoay nửa vòng trên không trung để né tránh rồi lại lao về phía lão.

Lý Nguyên Khải liên tục bóp cò, đạn bắn ra viên này nối tiếp viên kia.

Đáng tiếc, con nhện đen này thực lực cực mạnh, thân thủ linh hoạt như loài vượn, mặc cho lão nỗ lực thế nào cũng không làm gì được nó.

Độc dịch của nhện đen chạm vào da là lập tức ăn mòn một mảng.

Nếu bị răng nanh của nó cắn một cái, e là mất mạng ngay lập tức!

"Mẹ nó, lão tử không muốn chết ở cái nơi khỉ ho cò gáy này đâu!" Lý Nguyên Khải kinh hãi hét lên.

Diệp Phàm khẽ cau mày, sau đó mãnh liệt lao tới, một đao chém trúng bụng nhện đen.

Con nhện đau đớn nhả miệng ra, Lý Nguyên Khải thừa cơ nhảy tránh đi.

"Xoẹt!" Diệp Phàm lại bồi thêm một đao, chém đứt nửa thân con nhện.

“Uỳnh.” Thân thể nhện đen rơi xuống đất, tứ chi co giật vài cái rồi bất động.

“Diệp Phàm, cậu giỏi lắm!” Lý Nguyên Khải giơ ngón tay cái với Diệp Phàm.

“Đừng nói nhảm nữa, chúng ta mau ra ngoài thôi, nếu không một khi bị kẻ khác phát hiện thì chẳng ai chạy thoát được đâu!” Diệp Phàm trầm giọng nói.

“Ừ, chúng ta đi!” Hai người vừa đi được vài bước thì nghe thấy phía sau có tiếng “loạt xoạt”.

Quay đầu nhìn lại, kinh hãi phát hiện con nhện vừa bị Diệp Phàm chém làm đôi đang tự dính liền lại với nhau.

“Ngọa tào, không hổ là biến chủng, khả năng phục hồi quá bá đạo.” Lý Nguyên Khải chấn động nói.

“Đừng quản nhiều thế, mau đi thôi.” Diệp Phàm kéo Lý Nguyên Khải tiếp tục lao về phía cửa động.

“O vo vo.” Bỗng nhiên, phía sau truyền đến những tiếng vo ve.

Hai người ngoảnh lại thấy con nhện chỉ còn nửa thân kia đang bò cực nhanh, đuổi theo họ không ngừng.

Lý Nguyên Khải trợn tròn mắt, sợ đến hồn bay phách lạc: “Hỏng rồi, hai đứa mình tiêu đời rồi.” “Bốp!” Diệp Phàm không chút do dự, tung một cú đá khiến nó văng ra đất.

Lần này Lý Nguyên Khải không còn vùng vẫy nữa, nằm bệt dưới đất nhìn con nhện với vẻ mặt tuyệt vọng.

Diệp Phàm nghiến răng, ném ba lô của mình cho Lý Nguyên Khải.

“Mau thu dọn đồ đạc, đi theo tôi!” Diệp Phàm cấp thiết hét lớn một tiếng.

Lý Nguyên Khải bấy giờ mới phản ứng lại, vội vàng ôm ba lô chạy theo Diệp Phàm về phía cửa động.

Diệp Phàm vừa chạy vừa cảnh giác quan sát xung quanh.

Nhưng họ chạy hồi lâu mà không hề bị tấn công.

“Diệp Phàm, hình như chúng ta an toàn rồi.” Lý Nguyên Khải hưng phấn nói.

Chương 699

Diệp Phàm gật đầu, đúng là không còn nguy hiểm nữa.

Hắn dừng bước, quan sát kỹ lưỡng.

Quả nhiên lũ nhện đen kia không đuổi kịp.

"Ơ?" Lúc này, Diệp Phàm nhìn thấy một cánh cửa sắt ở nơi sâu nhất của địa cung.

Cánh cửa sắt đen kịt âm u, lộ ra vẻ quỷ dị và thần bí.

Diệp Phàm lờ mờ cảm thấy đây chắc chính là lối vào lăng tẩm Võ Vương thời cổ đại.

"Chúng ta đi thôi." Diệp Phàm nói.

"Đi đâu?" Lý Nguyên Khải hỏi.

"Trong này chắc chắn có bảo bối, tìm thấy bảo bối rồi tính sau." Diệp Phàm cười nói.

Lý Nguyên Khải nghe vậy cũng kích động theo, sau đó nói: "Đây là lăng tẩm Võ Vương, bên trong chắc chắn nhiều bảo vật lắm!" Diệp Phàm ha ha cười một tiếng: "Không sai!

Chúng ta phát tài rồi!" Hắn và Lý Nguyên Khải cẩn thận đi vào bên trong.

Rất nhanh, họ đi qua vách đá, tiến vào một đại sảnh.

Đại sảnh này vô cùng rộng rãi, bày biện những pho tượng sống động như thật.

Có đủ loại binh khí, áo giáp, còn có nhiều dược liệu và đan hoàn quý giá.

Thậm chí, Diệp Phàm còn thấy không ít dược liệu hiếm thế.

Chỉ là những thứ đó không có sức hút với Diệp Phàm cho lắm.

Dù sao hắn sở hữu truyền thừa Y Tiên, dược liệu thông thường căn bản không để vào mắt.

So với chúng, thứ Diệp Phàm hứng thú nhất chính là cỗ quan quách kia!

Diệp Phàm từ từ tiến về phía quan quách.

Hắn biết chỉ cần lấy đi thứ bên trong, đám thi khôi này sẽ không thể cản bước hắn rời đi.

"Rầm!" Quan quách cao khoảng năm mét, Diệp Phàm tung người đá văng nắp quan tài, thò đầu vào quan sát tình hình.

Bên trong tĩnh lặng, chẳng có gì cả.

"Chẳng lẽ Võ Vương không có ở trong?" Diệp Phàm thầm rủa một câu.

"Hù." Ngay lúc này, từ trong quan tài đột nhiên thổi ra một luồng gió lạnh.

"Không xong rồi!" Tim Diệp Phàm thắt lại.

"Bành!" Cùng lúc đó, từ khe hở quan quách thò ra một xúc tu nhện khổng lồ, nhanh như chớp đâm xuyên ngực Diệp Phàm.

"Rắc!

Rắc!" Trái tim Diệp Phàm lập tức vỡ nát, cơ thể hắn mềm nhũn ngã xuống đất.

Lý Nguyên Khải trợn mắt hốc mồm nhìn cảnh tượng này: "Diệp Phàm!

Diệp Phàm!" Lão điên cuồng gào gọi, nhưng Diệp Phàm đã hôn

mê, hoàn toàn không có ý định trả lời lão.

"U u u." Lúc này, một con nhện đen bò ra khỏi quan tài, lao về phía Lý Nguyên Khải.

Lý Nguyên Khải kinh hãi vô cùng, ra sức vung dao găm trong tay, hy vọng có thể giết chết con nhện đen.

Nhưng con nhện này kiên cố vô cùng, dao găm sắc bén căn bản không làm tổn thương được nó.

Hơn nữa nó còn có thể phun độc dịch khiến Lý Nguyên Khải tê liệt toàn thân.

"Bịch!" Cuối cùng Lý Nguyên Khải không trụ vững được nữa, ngã gục xuống đất.

"Chít chít." Con nhện đen há miệng định ngoạm lấy lão.

"Hống!" Ngay lúc này, từ xa bỗng vang lên một tiếng hổ gầm!

Con mãnh hổ kia dường như nghe thấy tiếng rít của nhện đen.

Thân hình nhện đen bỗng chốc cứng đờ, sau đó hóa thành một làn sương máu tan biến giữa trời đất.

"Hống!" Con mãnh hổ ngửa mặt lên trời gầm dài.

"Ầm!" Sơn băng địa liệt.

Khu rừng rậm này cứ như tận thế giáng xuống, cả mặt đất rung chuyển dữ dội!

Sau đó, những vết nứt lan rộng trên mặt đất.

Ngay sau đó, từng con mãnh hổ từ trong rừng nhảy vọt ra, gào thét bao vây lấy Lý Nguyên Khải và Diệp Phàm.

Số lượng cực nhiều, phải đến cả trăm con, như một dòng lũ đen ngòm!

“Mẹ ơi...” Lý Nguyên Khải lập tức ngồi bệt xuống đất, hồn siêu phách lạc.

Lão tuy là phú nhị đại nhưng chẳng có kỹ năng chiến đấu thực sự, càng không nói đến gan dạ.

Thế nên khi thấy mãnh thú tràn ra từ rừng rậm, lão suýt chút nữa là tè ra quần, không thể ngờ lại gặp phải chuyện này.

Lý Nguyên Khải gào khản cả giọng: “Cứu mạng, cứu mạng với!”
“Bốp!” Diệp Phàm vung chân đá một cú khiến Lý Nguyên Khải ngất đi.

Sau đó hắn nhặt lấy quả lựu đạn rơi bên cạnh.

Rút chốt nhấn một cái, Diệp Phàm lập tức ném ra ngoài.

“Xèo!

Xèo!

Xèo!” Lựu đạn xoay tròn lao vào giữa đàn mãnh hổ rồi nổ tung, một đám mãnh hổ lập tức chết tươi tại chỗ.

“Binh!” Tiếp đó Diệp Phàm lại đấm một cú khiến mấy con mãnh hổ khác nát đầu.

Diệp Phàm thừa biết gã nhát gan Lý Nguyên Khải này không dựa vào được, cách duy nhất là dựa vào chính mình.

“Đoàng!” Theo sau một tiếng nổ đanh gọn, Diệp Phàm lại dùng súng Desert Eagle bắn nát vài con nhện đen.

“Cạch!” Ngay lúc này sàn nhà sụp xuống, một cái hốc động lộ ra.

Diệp Phàm không do dự, xách Lý Nguyên Khải chui tọt vào trong.

“Xoẹt!

Chương 700

Xoẹt!

Xoẹt!" Sau khi vào hốc động, Diệp Phàm lập tức rút dao quân dụng chém loạn xạ về phía trước.

Vài giây sau hắn đã phát quang hết cỏ dại và dây leo, để lộ một con đường chỉ vừa đủ một người đi.

Diệp Phàm nhanh chóng vọt vào.

"Vút vút vút." Vừa đi được ba mét, vô số sợi chỉ đen từ dưới đất chui lên, quấn chặt lấy người Diệp Phàm.

Lý Nguyên Khải cũng bị một sợi chỉ quấn lấy, bị kéo trượt sâu vào trong hốc động.

Diệp Phàm không thèm để tâm, vẫn nắm chặt dao găm xông lên phía trước, hy vọng nhanh chóng đến được chủ mộ thất.

Chỉ là những sợi chỉ đen càng lúc càng nhiều.

Diệp Phàm sớm bị bao vây, đến cả đôi chân cũng không thấy đâu, chỉ có thể khó khăn nhích từng chút một.

"Diệp Phàm!" Lý Nguyên Khải gào thét khản giọng, cố gắng giật những sợi chỉ đen để giảm bớt gánh nặng cho Diệp Phàm.

"Vút vút vút..." Ngặt nỗi những sợi chỉ này dai vô cùng, dù Lý Nguyên Khải có dùng hết sức bình sinh cũng không thể làm đứt được sợi nào.

"Diệp Phàm!

Diệp Phàm!

Cậu ngàn vạn lần không được có chuyện gì đấy!" Nước mắt lão lã

chã rơi vì xót xa, muốn đưa tay giúp Diệp Phàm nhưng đôi tay đã bị trói chặt, căn bản không chạm tới được.

"Phập phập phập!" Diệp Phàm chỉ có thể nắm chặt dao găm chém mãnh liệt, mưu toan chém đứt những sợi chỉ đang trói buộc cơ thể.

Chỉ là loại tơ nhện đen này cực kỳ bền chắc, trừ phần đầu hơi yếu ra thì các bộ phận còn lại đều rất kiên cố.

Diệp Phàm chém đứt hai sợi dây thừng xong thì cũng bó tay.

Hắn nghiến răng tiếp tục lao về phía trước.

Rất nhanh, tầm mắt Diệp Phàm trở nên rõ ràng.

Hắn phát hiện phía trước xuất hiện một quảng trường khổng lồ.

Giữa quảng trường dựng một cỗ quan tài đồng.

Quan tài hình bát giác.

Mỗi một nắp quan tài là một lỗ tròn, trong lỗ cắm đầy ngân châm.

Bề mặt quan tài phủ đầy phù văn và chú ngữ.

Xung quanh quan tài còn có sáu người đang đứng.

Một cô gái trẻ dáng người gầy nhỏ, áo trắng phất phơ, đeo hộp kiếm sau lưng đang khoanh chân ngồi tu luyện trên bồ đoàn trước quan tài.

Lông mày và đôi mắt cô như vẽ, tư thái tao nhã, mái tóc đen mượt xõa xuống vai, mang lại vẻ đẹp thanh tao thoát tục.

Chỉ là vẻ đẹp ấy cũng không che giấu được sự lạnh lùng tuyệt đối, băng cơ ngọc cốt như trích tiên trên cửu thiên.

Đặc biệt là đôi mắt đẹp kia lại lộ rõ vẻ lãnh lệ, tựa như một thanh bảo kiếm vừa ra khỏi vỏ.

"Binh!" Thấy Diệp Phàm xuất hiện, cô gái trẻ mở mắt ra.

Giây tiếp theo cô vung tay phải, một cây ngân châm phóng ra.

Diệp Phàm vội lộn nhào sang bên để né tránh, đồng thời ném ra một hòn đá.

Ngân châm đâm trúng hòn đá bật ngược lại, sượt qua tai Diệp Phàm găm vào thân cây, bắn ra vô số tia lửa.

Diệp Phàm không khỏi nheo mắt lại, thầm than trong lòng: "Lực tấn công mạnh thật!" Nếu đổi lại là kẻ thù khác, e là một châm này đã xuyên thủng sọ mà chết rồi.

"U..." Không đợi Diệp Phàm kịp thở dốc, bốn lão già vọt mình từ trên không trung rơi xuống.

Mỗi người đều gầy gò khô héo, sắc mặt xám xịt như bị suy dinh dưỡng.

Chỉ là đồng tử của họ lại tỏa ra vầng sáng xanh lục u uẩn, khiến người ta cảm thấy vô cùng rợn người.

Họ cầm trên tay đủ loại vũ khí, từng bước từng bước ép sát Diệp Phàm.

"Vút vút vút." Thân pháp họ kỳ quái, thủ đoạn tàn nhẫn, không ngừng vung binh khí hoặc dao găm trong tay.

Những luồng hắc khí từ lòng bàn tay họ lan tỏa ra, biến ảo thành những hư ảnh quái vật dữ tợn giữa không trung.

"Tiểu tử, chịu chết đi!" Thấy Diệp Phàm ngoan cường như vậy, bốn lão già khô héo đồng thanh quát một tiếng rồi lại lao về phía Diệp Phàm.

Sắc mặt Diệp Phàm hơi trầm xuống, cổ tay run lên, quân đao bắn tới.

Chỉ nghe một tràng tiếng kim loại va chạm leng keng, bốn lão già

đều buộc phải dừng công thế.

Bọn họ đồng loạt lùi lại, sắc mặt vô cùng ngưng trọng, rõ ràng không ngờ Diệp Phàm lại dũng mãnh như vậy.

Diệp Phàm nhân cơ hội chạy ra bảy tám mét, sau đó đẩy Lý Nguyên Khải: "Cậu đi trước đi, chỗ này tôi cản một lát!" Lý Nguyên Khải kêu lên một tiếng: "Diệp Phàm, tôi không đi, chúng ta sống chết có nhau." Diệp Phàm cười: "Bớt nói nhảm!

Mau cút!" Nói xong, Diệp Phàm vung tay, một viên đá đánh trúng gáy Lý Nguyên Khải.

Lý Nguyên Khải rên khẽ một tiếng, mất tri giác ngất đi, ngay sau đó bị hai bảo tiêu kéo đi.

"Hỗn đản!" Bốn lão già tức giận không thôi: "Ngươi phá hoại cổ thi vương phi, tối nay nhất định phải đền mạng!" Sát khí đằng đằng, bọn họ xông về phía Diệp Phàm, dao găm trong tay không ngừng lóe lên, khiến người ta hoa mắt.

Diệp Phàm không hề hoảng loạn chút nào, tay trái vươn ra, Ngư Trường Kiếm xuất chiêu.

"Xoẹt xoẹt xoẹt!" Diệp Phàm không lãng phí chút thời gian nào, vung Ngư Trường Kiếm cùng bốn người giao chiến.

Hắn biết mình không phải đối thủ của bốn người liên thủ, nên chỉ cầu tốc chiến tốc thắng.

Vì vậy, mỗi kiếm Diệp Phàm đâm ra đều hiểm độc và sắc bén.

"Leng keng leng keng!" Bốn lão già đều là cao thủ, vô cùng cảnh giác đối phó với công kích của Diệp Phàm.

Chỉ là bọn họ rất nhanh kinh ngạc, Ngư Trường Kiếm trong tay Diệp Phàm quá tà môn.

Nó luôn chặn được dao găm và đoản thương của bốn người vào đúng thời điểm thích hợp nhất.

"Rầm!" Khi Lý Nguyên Khải bị mấy tên lính gác kéo đi, Diệp Phàm chớp lấy cơ hội đá hắn văng ra.

Lý Nguyên Khải ngã văng ra bảy tám mét, rơi vào một đường hầm.

"Rầm!" Ngay sau đó, Diệp Phàm liền cùng bốn lão già giao chiến.

Diệp Phàm không chỉ chiêu nào cũng đoạt mạng, mà còn một cước giẫm nát mấy bóng đèn chiếu sáng.

Lập tức, động huyệt chìm vào bóng tối mịt mùng, không nhìn thấy năm ngón tay.

Chương 701

Bốn lão già khẽ nhíu mày, nhưng tay chân càng thêm hung mãnh, không cho Diệp Phàm bất kỳ cơ hội nào để thoát thân.

Diệp Phàm tuy không nhìn rõ, nhưng bằng trực giác nhạy bén và phán đoán chiến đấu, vẫn có thể ung dung né tránh các cuộc tấn công của bốn người.

Thỉnh thoảng, hắn cũng dùng Ngư Trường Kiếm đâm bị thương đối phương.

Tuy nhiên, Diệp Phàm rất nhanh phát hiện, mình đã đánh giá thấp thực lực của bốn lão già này.

Dao găm của bọn họ vô cùng độc ác, lại không dính máu, như thể được tẩm kịch độc, Diệp Phàm đâm mấy nhát đều chỉ là vết thương ngoài da.

Hơn nữa, tay chân bọn họ linh hoạt, chỉ cần thân thể vặn vẹo xoay chuyển là có thể hóa giải công kích của Diệp Phàm.

Diệp Phàm cảm thấy hơi phiền phức, nhưng hắn không hề sợ hãi chút nào, ngược lại càng thêm hưng phấn.

Hắn vừa né tránh công kích của bốn người, vừa tìm kiếm cơ hội phá giải cục diện.

"Rầm!" Diệp Phàm đột nhiên đá bay một người, sau đó quét mắt nhìn bốn phía.

Tầm nhìn lập tức sáng rõ.

Bốn lão già gầy gò đang cầm dao găm vây công hắn.

Diệp Phàm nhếch mép khinh thường: "Đến đúng lúc lắm, ta tiễn

các ngươi lên đường.” Bốn người gào lên: “Đừng có kiêu ngạo!” Dao găm trong tay bọn họ run lên, đâm về phía Diệp Phàm như rắn độc.

“Xoẹt!” Diệp Phàm đột nhiên biến mất, bốn người ngẩn ra, sau đó vội vàng quay người.

Chỉ là lần này, bọn họ không thấy bóng Diệp Phàm.

“Hô!” Ngay khi bốn người kinh ngạc, một thân ảnh to lớn đột nhiên vọt đến trước mặt.

Chính là Diệp Phàm.

Hắn giơ nắm đấm phải lên.

“Bốp bốp bốp!” Bốn cái tát quất ra.

Bốn người kêu thảm một tiếng, cả người lẫn dao ngã lăn ra đất.

Khóe miệng bọn họ rỉ máu, mũi xanh mặt sưng, làm sao cũng không ngờ Diệp Phàm lại khó đối phó như vậy.

“Xoẹt!” Thừa lúc bốn người đầu óc choáng váng, Diệp Phàm di chuyển bước chân tiến lên.

Hắn nhấc chân quét ngang.

Bốn người theo bản năng đỡ đòn, kết quả lại bị Diệp Phàm một cước đá bay ra ngoài.

Bọn họ đập mạnh vào vách đá, lại rên khẽ một tiếng nôn máu, suýt chút nữa cả nội tạng cũng bị thương.

Bốn người khó khăn bò dậy, lại phát hiện Diệp Phàm đã vòng ra phía sau, lại bốn cái tát nữa quất tới.

Bốn người lại kêu thảm một tiếng, bay xa ba bốn mét, sau đó ôm má bị thương lùi lại.

Trên mặt bọn họ đầy vẻ đau đớn.

Bốn người vô cùng tức giận, muốn vây công lại, nhưng đã thấy Diệp Phàm không còn tung tích.

"Rầm!" Diệp Phàm thân hình triển khai, nhảy lên đôn đá bên cạnh quan tài.

Hắn nhìn chằm chằm vào bộ xương khô trong quan tài, trong mắt thêm một tia ngưng trọng.

"Kẹt kẹt..." Diệp Phàm đang suy nghĩ làm sao để mở quan tài thì, quan tài đột nhiên truyền đến một tiếng động lạ.

Một luồng gió lạnh theo khe hở phun ra, lạnh đến mức Diệp Phàm không khỏi run rẩy.

"Kẹt kẹt..." Tiếp đó, một cánh cửa sắt dày nặng từ từ kéo ra.

Gió lạnh càng thêm buốt giá.

"Cái quái gì vậy?" Diệp Phàm rùng mình, vội vàng lùi lại hai mét.

Chỉ là còn chưa đứng vững, cửa sắt đã mở ra, một luồng sương mù màu đỏ phiêu tán.

Âm u đáng sợ.

Luồng sương đỏ này không chỉ khiến cơ thể Diệp Phàm cứng đờ, mà còn biến cảnh vật xung quanh thành một thế giới trắng xóa.

Diệp Phàm hoàn toàn không phân biệt được phương hướng.

"Xoẹt xoẹt xoẹt..." Diệp Phàm đang định mò mẫm quay lại, lưng đột nhiên truyền đến khí tức nguy hiểm.

Một nhát dao không hề báo trước, lặng lẽ đâm tới.

Diệp Phàm nghiêng đầu.

Dao găm sắc bén sượt qua vai hắn.

Máu tươi lập tức tuôn ra.

“A...” Diệp Phàm rên khẽ một tiếng, nghiến răng, xoay người, chân phải giậm xuống.

Cả người hắn nhảy lên, cánh tay phải ép xuống, Ngư Trường Kiếm đâm ra.

Một luồng sắc bén xé gió, trong khoảnh khắc bao trùm lấy một kẻ tấn công.

“Xoẹt xoẹt xoẹt!” Tên đó thân hình liên tục lùi mạnh, đồng thời tay trái vung lên.

Một loạt ngân châm bắn ra như bầy ong.

Diệp Phàm thân hình vặn vẹo, cứng rắn né tránh ám toán của đối phương.

“Xoẹt xoẹt xoẹt!” Ngân châm toàn bộ ghim xuống sàn.

Diệp Phàm cũng rơi xuống đầu quan tài, nhìn người phụ nữ trên ngai vàng bên trong quan tài.

Người phụ nữ trên ngai vàng này có mái tóc đen nhánh buông xuống ngực, eo và bụng.

Nàng nhắm mắt tĩnh tọa, mặc một chiếc áo ngủ mỏng bằng lụa, đôi chân thon dài thẳng tắp, làn da trắng như tuyết mịn màng, dường như có thể thổi bay.

Đường nét cơ thể nàng cực kỳ mềm mại duyên dáng, đặc biệt là tư thế nằm nghiêng, càng tăng thêm một vẻ quyến rũ.

Nhưng trong vẻ quyến rũ này, còn toát ra sự lạnh lùng xa cách ngàn dặm.

“U u...” Lúc này, đường hầm phía sau Diệp Phàm, truyền đến một tiếng tù và quỷ dị, chấn động lòng người.

“U u...” Khi tiếng tù và vang lên, hang động vốn yên tĩnh thanh

bình trở nên âm u.

Cảm giác đó giống như giữa thâm sơn, đột nhiên xuất hiện một bầy yêu ma quỷ quái, đang gào thét khản đặc về phía nhân gian.

Diệp Phàm ngửi thấy một tia khí tức nguy hiểm.

Chương 702

Bốn lão già nghe vậy cũng ngẩn ra, dường như không ngờ lại có tiếng tù và.

Sau đó, bọn họ trợn mắt, quát lên một tiếng: "Không hay rồi!" "Tiếng tù và này là tín hiệu thúc giục chủ nhân tỉnh lại, nhanh chóng phóng hỏa đốt cái nữ thi này đi!" Bọn họ đồng loạt quay người xông về phía quan tài, còn gào thét ra hiệu cho Diệp Phàm phóng hỏa.

"Xuy!" Diệp Phàm cũng không nói nhảm, trực tiếp ném ra một quả cầu lửa.

Quả cầu lửa gào thét rơi xuống nữ thi.

Ngọn lửa bùng lên, nữ thi lập tức bốc cháy.

"A..." Nữ thi rất nhanh bị ngọn lửa nuốt chửng, phát ra tiếng kêu ai oán thê lương.

Bốn lão già thấy vậy sắc mặt đại biến.

Bọn họ muốn dập tắt ngọn lửa, nhưng phát hiện ngọn lửa này không thể dập tắt.

Bọn họ chỉ có thể chạy ra ngoài kiếm củi, hy vọng dùng củi lửa để khống chế thế lửa.

Diệp Phàm thấy đối phương đi xa, liền thu liễm cảm xúc, cầm Ngư Trường Kiếm tiếp tục khám phá ngôi cổ mộ này.

Chỉ là Diệp Phàm vừa mới bước vào mấy căn phòng đá, tai đã bắt được một tiếng động kỳ lạ.

"Xào xạc xào xạc!" Hắn căng thẳng thần kinh, từ từ tiếp cận nơi phát ra âm thanh.

Càng đến gần, tiếng động đó càng mạnh mẽ.

Khi Diệp Phàm dừng lại ở căn phòng đá cuối cùng, hắn cuối cùng cũng nghe rõ tiếng động đó là gì.

Hóa ra là tiếng bước chân.

Chỉ là tiếng bước chân này rất nặng nề, còn kèm theo một luồng sát lục chi khí.

"Ai?" Diệp Phàm cảnh giác nhìn quanh một vòng, xác định bên trong phòng đá trống rỗng chỉ có một cỗ quan tài.

Hơn nữa nắp quan tài cũng khóa chặt.

Lối ra vào duy nhất là vị trí hắn vừa đứng, và một lối ra vào khác.

Ngoài ra, không còn lối ra vào nào khác.

Diệp Phàm tự hỏi liệu có phải mấy lão già kia gây ra động tĩnh không?

"Xào xạc..." Diệp Phàm do dự một lát rồi quyết định qua xem rốt cuộc là gì.

Hắn nhẹ nhàng quen thuộc đi đến căn phòng đá cuối cùng, đẩy cửa chui vào.

"Ừm!" Ngay khi Diệp Phàm định đóng cửa, đồng tử hắn hơi co lại.

Hắn nhìn thấy rõ ràng, phía sau một đống cỏ khô ẩn nấp một cái bóng đen.

Bóng đen không nói gì, chỉ chậm rãi đưa tay từ trong cỏ khô ra.

Đầu ngón tay của nó lóe lên hàn quang, rõ ràng đã được tẩm kịch độc.

"Két két!" Nghe thấy lời này, bóng ma trong cỏ khô phát ra tiếng

cười, còn vươn tay chộp lấy cổ họng Diệp Phàm.

Nó muốn bóp nát Diệp Phàm!

"Xoẹt!" Mí mắt Diệp Phàm giật giật, tay trái mạnh mẽ đập xuống sàn.

"Rầm!" Sàn nhà nứt ra, lộ ra một cái lỗ.

Diệp Phàm không chút do dự lăn vào.

Quái vật cỏ khô không ngờ Diệp Phàm còn có chiêu này, động tác hơi chững lại một giây.

Chờ nó lại đuổi vào, Diệp Phàm đã trốn vào một căn phòng đá khác.

Hơn nữa Diệp Phàm còn tiện tay rút vũ khí ra.

Căn phòng đá này rất chật hẹp, chỉ có thể đặt một chiếc giường đá, hai ngọn đèn dầu lay động, còn vương vất khói bụi nhạt nhẽo.

Tường, trần đều phủ đầy bụi.

Không biết tồn tại bao lâu, mang đến một mùi ẩm mốc.

"Ngươi là thứ gì?

Vì sao lại tấn công ta?" Diệp Phàm nhìn chằm chằm quái vật cỏ khô hỏi: "Nếu ta đoán không sai, ngươi hẳn là người gác cổng của ngôi cổ mộ này." "Xoẹt!" Không đợi Diệp Phàm nói xong, quái vật cỏ khô thân thể bật ra, trực tiếp xông về phía Diệp Phàm.

Tốc độ cực nhanh, như mũi tên sắc bén.

Đồng thời, ngũ quan của nó trở nên vặn vẹo hung tợn, răng nanh dài ra, khiến người ta khiếp sợ.

"Chết tiệt!" Diệp Phàm kinh hãi, không ngờ thứ này lại khó đối phó đến vậy, nhưng vẫn giữ được bình tĩnh.

Tay phải hắn run lên, Ngư Trường Kiếm lập tức bắn ra, như sao băng xé gió.

Vừa nhanh vừa hiểm!

"Ô..." Quái vật cỏ khô dường như cảm nhận được nguy hiểm, thân thể nghiêng đi, tránh khỏi mũi kiếm sắc bén của Ngư Trường Kiếm, sau đó song trảo liên tục vung ra.

Ba luồng kình phong trong khoảnh khắc bao trùm khắp cơ thể Diệp Phàm.

Trong mỗi luồng trảo phong, ẩn chứa sức mạnh hung lệ và sắc bén vô cùng.

Thấy vậy, Diệp Phàm bản năng né tránh, tránh đòn tấn công của đối phương, đồng thời Ngư Trường Kiếm bay xoay tròn về hộ chủ.

Ngư Trường Kiếm nhanh chóng xoay tròn trong lòng bàn tay Diệp Phàm.

Lưỡi kiếm phát ra ánh sáng xanh u ám, khiến cả căn phòng đá thêm một vẻ âm u.

"Đinh đang!" Trảo phong của quái vật cỏ khô đánh vào Ngư Trường Kiếm, lập tức truyền đến tiếng kim loại va chạm chói tai.

Chỉ là tuy đã chặn được đòn tấn công của quái vật, nhưng đáng tiếc lại bị đẩy lùi bốn mét.

Diệp Phàm thầm kêu "cứng thật".

"Xoẹt!" Khi Diệp Phàm ổn định thân hình lùi lại mấy bước, quái vật cỏ khô đã xông qua cửa động, đứng trước mặt Diệp Phàm.

Trên người nó dính không ít bùn đất, má cũng có chút trầy xước.

Chỉ là quái vật cỏ khô không để ý đến những điều này, chỉ có ánh mắt oán độc trừng trừng nhìn Diệp Phàm quát lên một câu: "Ngươi

dám hủy hoại tế phẩm?" "Chết đi!" Nó gào lên một tiếng nhào tới.

Diệp Phàm quát khẽ một tiếng: "Giết!" Hắn siết chặt Ngư Trường Kiếm nghênh chiến, chuẩn bị cùng quái vật cỏ khô liều mạng sinh tử.

"Ầm!" Quái vật cỏ khô song quyền vũ động, cuốn theo một luồng gió mạnh, đánh thẳng vào ngực Diệp Phàm.

"Đương!" Đối mặt với đòn tấn công cuồng mãnh không chút sơ hở của đối phương, Diệp Phàm không những không sợ hãi chút nào, ngược lại còn vung trường kiếm quét ngang.

Chương 703

Hai chiêu cứng đối cứng, phát ra một tiếng vang lớn, khí lãng cuồn cuộn.

Quái vật cỏ khô không ngừng lùi lại ba bốn bước.

Trên mặt nó thêm một tia đau đớn, dường như không ngờ Diệp Phàm lại dũng mãnh như vậy.

"Giết!" Thừa thắng xông lên!

Diệp Phàm không bỏ lỡ cơ hội, thân hình thoắt cái, áp sát xông lên, một kiếm chém xuống!

Mí mắt quái vật cỏ khô giật giật, gầm lên một tiếng vung đao chống đỡ!

"Đương!" Một tiếng vang giòn, đao kiếm va chạm.

"Bộp!" Ngư Trường Kiếm gãy làm đôi, nhưng Diệp Phàm mượn sức mạnh từ thân kiếm, thân hình vọt tới áp sát quái vật cỏ khô, một chân đá ra!

"Rầm!" Quái vật cỏ khô không kịp chống đỡ, liền "rắc" một tiếng, đầu nổ tung như quả dưa hấu.

Máu tươi bắn ra!

Quái vật cỏ khô ngã xuống đất, mắt trợn trừng, đầy vẻ kinh ngạc và không cam lòng.

Diệp Phàm không dừng lại, tiện tay lấy bộ quần áo trên người quái vật cỏ khô.

Một bộ đồ tập màu đen.

Diệp Phàm thay vào, đội mũ giáp, còn đi giày vải.

Sau khi ngụy trang xong, hắn cầm Ngư Trường Kiếm đã gãy bước ra khỏi phòng đá.

“U u...” Ngay lúc này, bên ngoài đột nhiên vang lên một tiếng tù và.

Ngay sau đó, một tràng tiếng khóc thét thê lương và tiếng rên rỉ truyền đến, xen lẫn tiếng kêu thảm của không ít người.

Diệp Phàm nghe vậy giật mình, theo bản năng xông ra khỏi phòng đá.

Trong tầm mắt, chỉ thấy lối vào cổ mộ mười tám tầng, đã được hơn chục cây nến sáp tê giác chiếu sáng.

Mười sáu sợi xích sắt cũng đã được kéo lên.

Vô số xương trắng bị treo lơ lửng giữa không trung, còn mắc không ít vật sống.

Bọn họ hoặc quỳ trên mặt đất, hoặc nằm sấp trên mặt đất, từng người một run rẩy.

Mà từng đội nam nữ áo đen thì vây quanh đống lửa, vừa nướng xương trắng và vật sống, vừa tùy ý chà đạp và sỉ nhục bọn họ.

Miệng bọn họ còn ngậm thuốc lá, nhả khói mù mịt, không quên hành hạ vật sống một cách tàn nhẫn vô nhân đạo.

Cảnh tượng này vô cùng rợn người, vô cùng máu me, vô cùng tàn khốc.

Diệp Phàm không nhịn được gầm lên một tiếng: “Dừng tay!” “A...” Nghe thấy câu nói của Diệp Phàm, một đám ăn thịt người đều ngẩng đầu nhìn qua.

Nhìn thấy Diệp Phàm, bọn họ đầu tiên ngẩn ra, sau đó phá lên cười ha hả.

“Thằng nhóc, sao mày lại chạy ra ngoài?” “Chuyện này chẳng phải

nói nhảm sao?

Chắc chắn là đói bụng rồi, muốn ra ngoài trộm đồ ăn, kết quả lại đụng phải cơ quan." "Đúng là đồ ngu, bẫy rõ ràng như vậy cũng không hiểu, còn muốn trộm gà mờ chó, đơn giản là ngu xuẩn tột cùng!" "Thời buổi này, đúng là ngốc xít quá nhiều." Bọn họ chế nhạo Diệp Phàm, còn ném ra một miếng bít tết, rõ ràng cho rằng là Diệp Phàm gây rối.

Mí mắt Diệp Phàm giật giật: "Tôi đến để lấy đồ." "Lấy đồ?

Lấy thứ gì?" Một nam tử áo đỏ cười lạnh: "Đừng nói với tôi, cậu đã lấy được bảo bối rồi nhé?" "Cậu nghĩ mình vận khí nghịch thiên sao?" "Đừng nói nhảm nữa, mau cút đi, đừng làm lỡ bữa ăn của anh em." Hắn vẫy tay ra hiệu Diệp Phàm rời khỏi đây, để khỏi làm phiền mình thưởng thức bữa trưa.

Diệp Phàm lạnh lùng lên tiếng: "Tôi không cần phải lừa các người!" Hắn thấy xa xa có một đài cao, đài cao chính là nơi cúng tế thi cốt.

Nam tử áo đỏ khịt mũi coi thường: "Đừng diễn nữa, mau cút đi, đừng cản trở chúng ta ăn cơm!" Hắn vung tay ra hiệu, hơn chục gã hán tử áo đen liền tiến lại gần.

Các đồng bọn còn lại thì tiếp tục nướng thức ăn, thỉnh thoảng cho một miếng thịt vào miệng, nhai ngấu nghiến, thần sắc vô cùng say mê.

Bọn họ căn bản không tin bảo vật Diệp Phàm nói, càng không coi hắn là đối thủ cạnh tranh.

Bởi vì ở hiện trường ngoại trừ cái quái vật cỏ khô khô héo kia, thì chỉ còn lại bóng dáng một mình Diệp Phàm.

"Các người thật sự không tin tôi đã lấy được bảo vật sao?" Diệp Phàm nhìn rõ mồn một, đối phương không coi mình ra gì.

Nhưng hắn cũng không quá để tâm, dù sao bây giờ hắn là thân phận thợ săn.

“Thằng nhóc, mau cút đi, còn lảm nhảm nữa tao giết mày!” Thanh niên áo đỏ ngữ khí vô cùng mạnh mẽ.

Hắn còn vươn tay định kéo cánh tay Diệp Phàm.

“Rầm!” Diệp Phàm tiện tay hất một cái, hất hắn ngã lăn ra đất.

“Đồ hỗn trướng, muốn chết phải không?” Thanh niên áo đỏ tức giận vô cùng bò dậy.

“Rầm!” Diệp Phàm mũi chân móc một cái, trực tiếp đá trúng bụng đối phương, khiến hắn lại ngã văng ra mấy mét, đau đớn không thôi, suýt chút nữa ngất đi.

“Các người là ai?

Rốt cuộc chuyện gì đang xảy ra ở đây?” Diệp Phàm từng chữ từng câu quát ra: “Là ai muốn các người bắt người đến luyện chế tà thuật?” “Mày là cái thá gì?

Quản chuyện vớ vẩn của bọn tao?” Thanh niên áo đỏ ôm bụng rên rỉ: “Mau cút đi, đừng ở đây gây rối nữa.” “Tôi không quản các người là ai, cũng không muốn biết lai lịch của các người.” Diệp Phàm từ từ tiến đến gần thanh niên áo đỏ: “Nhưng các người làm hại những sinh mạng vô tội, tôi tuyệt đối không cho phép.” Thanh niên áo đỏ giận quá hóa cười: “Thằng nhóc, tao nói cho mày biết, cổ bảo này là do lão đại của bọn tao xây dựng.” “Mày không chỉ cướp đồ ăn của bọn tao, còn dám uy hiếp bọn tao, tối nay có thần tiên cũng không cứu được mày.” “Người đâu, chém chết nó cho tao!” Hắn gào lên một tiếng.

Hơn chục đồng bọn lập tức rút đao xông lên.

Diệp Phàm nhẹ nhàng vung Ngư Trường Kiếm.

“A...” Bảy gã hán tử cầm đao kêu thảm bay ra, cổ tay đồng loạt chảy máu tươi.

Diệp Phàm không thèm nhìn bọn họ, trực tiếp áp sát người cuối cùng.

Người này thấy vậy sợ run, bản năng muốn bỏ chạy, nhưng đột nhiên cảm thấy gáy lạnh buốt.

Diệp Phàm một kiếm phong hầu!

“Xoẹt!” Máu tươi bắn ra, nhuộm đỏ vách đá, cũng nhuộm đỏ tầm nhìn của mọi người.

Đồng bọn này thẳng cẳng ngã xuống đất.

Hắn đến chết cũng khó tin, Diệp Phàm lại bá đạo đến thế.

“Nhanh, nhanh lên!” Thanh niên áo đỏ và đồng bọn phản ứng lại, vội vàng vung đao xông về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm khẽ thở dài, tả xung hữu đột, lại đánh ngã mấy người xuống đất.

“Hỗn đản!” Thấy thủ hạ bị ngược như chó, thanh niên áo đỏ không nhịn được nữa, vớ lấy một khẩu đoản thương.

Hắn nhắm vào đầu Diệp Phàm bóp cò.

“Đoàng!” Một viên đạn gào thét bắn ra, thẳng vào trán Diệp Phàm.

Chương 704

Diệp Phàm không né tránh, xoay người tránh viên đạn.

"Xoẹt!" Viên đạn sượt qua tai Diệp Phàm, ghim vào vách đá phía sau.

Diệp Phàm tiện tay nắm lấy.

Ngư Trường Kiếm lóe lên, trực tiếp từ một bên đâm xuyên tim nam tử áo đỏ.

Thanh niên áo đỏ rên khẽ một tiếng, lảo đảo hai cái rồi đổ ập xuống đất.

"Giết, giết chết hắn cho tao!" Thấy Diệp Phàm liên tục giết ba người, các đồng bọn còn lại giận không kìm được, gào thét vây lên.

"Xoẹt!" Diệp Phàm không lùi mà tiến, Ngư Trường Kiếm vung lên, đâm xuyên cổ họng năm người.

Máu tươi bắn ra.

"Rầm rầm rầm!" Diệp Phàm lại hai kiếm nữa, xuyên thủng ngực những kẻ địch còn lại.

Máu chảy đầm đìa, thi thể bay ngang.

Kẻ cuối cùng sợ vỡ mật, quay đầu bỏ chạy.

Chỉ là Diệp Phàm không cho hắn cơ hội chạy trốn, hai chân đạp vách đá nhảy vọt ra, cổ tay run lên.

"Phập!" Ngư Trường Kiếm lóe lên, đâm vào thắt lưng đối phương.

Ngư Trường Kiếm lập tức đâm xuyên xương sống thắt lưng của hắn, trực tiếp nghiền nát xương sống, khiến cả người hắn "phịch"

một tiếng ngã xuống đất, sinh cơ dập tắt.

Hắn chết cứng ôm chặt Ngư Trường Kiếm không buông tay, rõ ràng là một bộ dạng thà chết cũng không từ bỏ.

Chỉ là Ngư Trường Kiếm quá sắc bén, trong khoảnh khắc đã đâm xuyên tim phổi hắn.

"Xoẹt!" Diệp Phàm lại phóng một cái, Ngư Trường Kiếm bay ra.

Lại hai tiếng vang sắc bén.

Hai đồng bọn nữa cũng ngã xuống đất mà chết.

Diệp Phàm giải quyết xong bọn này, mới đi về phía đài cao.

Trên đài cao, chất đầy các loại thi hài.

Giữa các thi hài, là một cái đầu người.

Đây là một nam tử trung niên, mặc áo vải xám, sắc mặt âm u.

Ánh mắt Diệp Phàm rơi trên người đàn ông, đồng tử co rút.

Bởi vì nam tử trung niên này lại là… Hắn không ngờ, lại còn có một nhân loại tồn tại, mà còn sống!

Trong lòng hắn kinh hãi vô cùng.

Nhưng hắn rất nhanh trấn tĩnh lại.

Bởi vì những thi hài này toàn bộ đều là quái vật cỏ khô khô héo, không thể là nhân loại.

Vậy người này là ai?

Diệp Phàm suy nghĩ rất lâu, đều không nhớ ra nơi này rốt cuộc là đâu, cũng không nghĩ tới đối phương lại còn có thể sống sót, thực lực mạnh mẽ vượt quá dự liệu.

Diệp Phàm không muốn đối địch với đối phương, nhưng cũng không chủ động thả người.

Hắn đi đến bên cạnh thi hài, cẩn thận quan sát một lát, nhíu mày: "Ồ?" Chỉ thấy giữa thi hài, bỗng nhiên có một đoàn hỏa diễm màu đen đang cháy.

"Đây là...

Tà Ma Chi Diễm!" Diệp Phàm nheo mắt, lập tức phán đoán đây là hỏa diễm tà ma, chứ không phải yêu hỏa!

Hắn không ngờ, lại ở nơi này gặp được Tà Ma Chi Diễm, còn có một cỗ thi hài tà ma còn sống, điều này thật sự quá trùng hợp.

Diệp Phàm đưa tay thăm dò vào trong ngọn lửa, cảm nhận một phen: "Ừm, không sai, quả thực là Tà Ma Chi Diễm, hơn nữa còn là Tà Ma Chi Diễm cấp cao." "Xem ra đây là bảo tàng mà Tà Ma Chi Vương để lại, không ngờ thật sự có Tà Ma Chi Diễm xuất thế." Ánh mắt hắn trở nên nóng rực: "Nếu đã như vậy, vậy ta sẽ không khách khí!" "Xoẹt!" Diệp Phàm bật người nhảy lên, một bước đã đến đỉnh của đống thi hài.

Hắn giơ lòng bàn tay lên, một luồng sức mạnh cuồng bạo từ lòng bàn tay bùng phát ra.

"Oanh!" Lực áp bách khổng lồ ập tới, khiến không gian vang lên tiếng ong ong.

"Rắc!" Một tiếng vang giòn truyền đến, đài cao bằng xương cốt cứng rắn, lại bị hắn một chưởng đập nát.

Diệp Phàm rơi xuống đài cao, nhìn xuống hàng trăm thi hài bên dưới, trong mắt hiện lên vẻ tham lam.

Những thi hài này đều là tu võ giả, hơn nữa còn là tu võ giả cao cấp, tùy tiện chọn một cỗ thi hài cũng đủ để tu vi của hắn thăng cấp đến cảnh giới Huyền Sư.

Lực hấp dẫn này, bất kỳ ai cũng không thể kháng cự.

Diệp Phàm hít sâu một hơi, đè nén lòng tham xuống.

“Không được, vẫn phải cẩn thận thì hơn, vạn nhất đối phương có mai phục thì sao?” Hắn không dám mạo hiểm.

Hắn lại cẩn thận tìm kiếm xung quanh, phát hiện không có mai phục nào, mới hơi thả lỏng.

Lúc này, hắn phát hiện một cái hộp ở góc đài cao.

Diệp Phàm trong lòng vui mừng, vội vàng đi tới.

Hắn mở nắp hộp ra, bên trong nằm mấy bộ quần áo rách.

Hắn lấy ra một chiếc áo dài cũ kỹ, vừa vặn với mình, liền thay vào.

Hắn nhìn thấy trong hộp còn có một chiếc nhẫn.

Hắn cầm chiếc nhẫn lên xem xét, phát hiện trên nhẫn khắc một đồ án: một vầng trăng sáng.

“Chiếc nhẫn này... hình như đã gặp ở đâu rồi thì phải.” Diệp Phàm nhíu mày trầm tư.

Đột nhiên, hắn linh quang lóe lên: “Phải rồi, ở thế giới đó, ta từng thấy loại hoa văn này, hình như gọi là 'Nguyệt Ảnh', y hệt hoa văn trên chiếc nhẫn này.” “Xem ra đây hẳn là một bộ pháp khí hoàn chỉnh, hoặc có thể nói, là pháp khí của một tông phái cổ đại nào đó!” Diệp Phàm đeo chiếc nhẫn vào ngón tay.

Chiếc nhẫn rất lớn, đeo vào tay hắn, vừa vặn che kín cả bàn tay.

Hắn đánh giá một lúc, thầm nghĩ: “Pháp khí này, chắc là dùng được.” “Chỉ là không biết uy lực của pháp khí này thế nào, liệu có thể chống đỡ được thiên lôi không?” Diệp Phàm có chút lo lắng.

Dù sao uy lực của thiên lôi, không phải pháp khí bình thường có thể chịu đựng được, thậm chí còn sẽ ảnh hưởng đến cơ thể hắn.

Nếu pháp khí này có thể đỡ được một lần sét đánh, vậy lần sau có thể chịu được thêm mấy lần nữa.

Nghĩ đến đây, Diệp Phàm liền thử thi triển pháp quyết được ghi lại trong 《Cửu Chuyển Kim Đan Quyết》.

Lập tức, hắn cảm thấy một tia sức mạnh kỳ dị đang trôi nổi trong cơ thể.

Chương 705

Luồng sức mạnh này, giống như một cây kim đâm vào cơ thể hắn, khiến hắn toàn thân đau nhói.

Nhưng hắn nghiến răng nhẫn nhịn, tiếp tục thử thi triển công pháp.

"Oanh long long ~~" Tiếng vang lớn như sấm sét phát ra từ trong cơ thể hắn.

Toàn thân cơ bắp hắn trương phồng lên, trán gân xanh nổi rõ, da thịt biến thành đen như mực, như thể đồng hun sắt đúc.

Ngay sau đó, Diệp Phàm lại vận khởi 《Kim Thân Thuật》, cường hóa cơ thể, đạt đến sức mạnh bảy ngàn cân, mạnh hơn trước gấp mười lần.

"Rắc!" Một đạo sét tím to lớn bổ xuống, hung hăng oanh kích lên người hắn, phát ra tiếng nổ long trời lở đất.

Khóe miệng Diệp Phàm rỉ máu, thân hình loạng choạng lùi lại phía sau.

"Rắc!" Gạch dưới chân hắn bị nổ tung thành vô số mảnh.

Diệp Phàm trong lòng rùng mình, đạo sét này, e rằng là tia sét mạnh nhất hắn từng thấy từ trước đến nay.

Cơ thể hắn, đã bị lôi điện đánh trọng thương.

"Oanh!" Chân nguyên trong cơ thể hắn cuồn cuộn, như sóng biển cuồn cuộn, lần nữa ngưng tụ ra con kim long thứ hai!

"Oanh long long!" Lại một đạo sét lớn giáng xuống, hung hăng đánh vào người hắn.

Diệp Phàm bị điện giật đến da thịt nứt toác, máu tươi phun ra, thân thể co giật ngã xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

"Oanh oanh oanh!" "Oanh oanh oanh!" Tiếp đó, lôi điện điên cuồng giáng xuống, không chỉ oanh kích lên người Diệp Phàm, mà cả thi hài tà ma trên đài cao cũng bị sét đánh đến toàn thân cháy đen, thảm không nỡ nhìn.

Kẻ gây ra tất cả những điều này, đương nhiên là người phụ nữ kia.

Người phụ nữ này trong di tích của Tà Ma Chi Vương, cũng tìm được một Tà Ma Chi Diễm, chỉ có điều không lợi hại bằng chiếc nhẫn này mà thôi.

Nàng đã tìm kiếm rất lâu trên đài cao này, cuối cùng cũng phát hiện một mật thất dưới lòng đất.

Khi nàng tiến vào mật thất, bị dọa giật mình, trong mật thất lại chất đống hơn trăm cỗ thi hài, tản mát mùi hôi thối nồng nặc.

Nàng vội vàng nín thở, cẩn thận từng li từng tí tiếp cận một tôn thi hài tà ma.

Phía sau nàng, còn theo sau hơn chục tôn thi hài tà ma.

Mật thất này rất rộng rãi, nhưng lại không có bao nhiêu tài phú.

Nàng cẩn thận xem xét những thi hài này, phát hiện quần áo trên người chúng đều cùng một kiểu dáng, rõ ràng là cùng một lô hàng.

"Chẳng lẽ là một quốc gia?

Không thể nào, đây toàn là tà ma, quốc gia nào sẽ dung nạp chúng, trừ khi đầu óc có vấn đề." Người phụ nữ lắc đầu, cảm thấy rất hoang đường.

Nàng đang định rời đi thì, đột nhiên nghe thấy cánh cửa đá phía sau

“két” một tiếng mở ra, phát ra âm thanh rất nhỏ.

Âm thanh này dường như có ma lực, khiến toàn thân nàng cứng đờ trong chốc lát.

“Vút!” Nàng đột nhiên quay người, nhìn chằm chằm Diệp Phàm đang xuất hiện phía sau.

Diệp Phàm cũng nhìn người phụ nữ, hai người đối mắt.

“Ngươi là ai?” Người phụ nữ sắc mặt tái nhợt, thân thể hơi run rẩy.

Mặc dù những tà ma này đã chết, nhưng nàng vẫn cảm thấy sợ hãi, bởi vì nàng phát hiện, khí tức tà ác trong những thi hài tà ma này, dường như vẫn còn sót lại.

Điều này có nghĩa là, những thi hài này khi còn sống tuyệt đối đều là bá chủ một phương, thậm chí rất có khả năng là tồn tại siêu cấp cấp bậc Thánh Nhân.

Những tà ma này, khi còn sống đều là những tồn tại cường đại!

Nghĩ đến đây, trong lòng người phụ nữ càng thêm run sợ vài phần.

Nàng bản năng cảm nhận được nguy hiểm.

“Tôi đến để giết cô.” Diệp Phàm ánh mắt băng lãnh, lạnh giọng nói.

Người phụ nữ giật mình, tức thì đại nộ: “Ngươi lại dám giết ta?

Ngươi biết ta là ai không?” Lời nói của nàng, khiến Diệp Phàm trong lòng rùng mình.

“Bất kể cô là ai, nhưng cô nhất định phải chết!” Diệp Phàm nói rồi, cất bước đi về phía người phụ nữ.

“Gầm!!!” Hắn quát khẽ một tiếng, toàn thân xương cốt kêu lách

tách.

“Không hay rồi, hắn là một tên quái thai!” Người phụ nữ sắc mặt hơi đổi, trong lòng dâng lên một tia kinh sợ, quay người bỏ chạy.

“Hừ, chạy được sao?!” Diệp Phàm cười lạnh một tiếng, nhanh chóng đuổi theo.

Nhưng rất nhanh, hắn dừng lại, trên mặt hiện lên một nụ cười khổ sở: “Những thứ này đều là thi hài, không có cách nào di chuyển được nữa.” Bề mặt cơ thể hắn phủ đầy những vết nứt chi chít, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể tan vỡ.

Hắn không cam tâm, hắn còn đang chờ luyện hóa những tinh phách tà ma này, khôi phục thực lực, tái tạo thân thể mới, trở thành cường giả trong truyền thuyết!

Nhưng bây giờ, hắn lại phải ngã xuống trong động huyệt dưới lòng đất này.

“Ta không cam tâm!” Diệp Phàm phẫn hận gào thét, song quyền nắm chặt, móng tay đều lún vào thịt.

Lúc này, một luồng hương thơm quen thuộc xộc vào mũi.

“Lạc lạc lạc ~~~~” Tiếng cười quyến rũ mềm mại vang lên.

Một thân váy đỏ, Tiêu Vũ Dao từ không gian u ám chui ra, xuất hiện trước mặt Diệp Phàm.

Diệp Phàm nhìn thấy Tiêu Vũ Dao, đồng tử co rút mạnh, thất thanh nói: “Là cô?” Tiêu Vũ Dao cười quyến rũ, nhẹ nhàng nói: “Sao vậy, anh không hoan nghênh tôi sao?

Hay là nói, tôi không nên đến?” Diệp Phàm tâm thần hoảng loạn, hắn không biết vì sao, ngay khoảnh khắc nhìn thấy Tiêu Vũ Dao, hắn cảm thấy cơ thể mình có chút nóng ran.

Hắn cố gắng khống chế cảm xúc của mình, hỏi: "Cô sao lại ở đây?" "Lạc lạc lạc ~~~~" Tiêu Vũ Dao "lạc lạc" cười duyên một trận, đôi mắt quyến rũ chớp chớp, thở ra như lan nói: "Anh có phải rất muốn biết, vì sao tôi lại ở đây không?" "Chẳng lẽ cô biết?" Diệp Phàm nghi hoặc nói.

Tiêu Vũ Dao gật đầu, khẽ vuốt ngực, một vẻ quyến rũ: "Anh đoán đúng rồi, tôi đến vì anh, tôi biết chiếc nhẫn này là của anh, nên mới xuất hiện ở đây." "Cô...

Cô biết chiếc nhẫn này là của tôi, tại sao còn muốn giết tôi, hơn nữa còn giết những tà ma này?!" Trong lòng Diệp Phàm dâng lên một tia tức giận.

Người phụ nữ này thật sự quá xảo quyệt, rõ ràng đã biết bí mật của chiếc nhẫn, lại cố tình giả vờ như không biết gì, ngược lại còn muốn giết chết mình.

Diệp Phàm cảm thấy Tiêu Vũ Dao thật sự quá âm hiểm.

Tiêu Vũ Dao nghe vậy, "lạc lạc" cười một tiếng, nói: "Bởi vì anh quá yếu, không xứng sở hữu chiếc nhẫn này, cho nên, anh phải chết!" Nàng ngữ khí băng lãnh vô tình, dường như đang tuyên án tử hình Diệp Phàm.

Sắc mặt Diệp Phàm lạnh lẽo như nước.

Tiêu Vũ Dao nói không sai, hắn hiện tại quả thực quá yếu, nếu hắn ở trạng thái toàn thịnh, có lẽ có thể xoay sở được với những thi hài tà ma này một chút.

Nhưng bây giờ, hắn hoàn toàn là cá nằm trên thớt, mặc cho Tiêu Vũ Dao định đoạt.

Nhưng, hắn tuyệt đối sẽ không từ bỏ.

Chương 706

Hắn biết rõ không thể địch lại, nhưng tuyệt đối sẽ không bó tay chịu chết. "Cô đừng ép tôi, nếu cô thật sự muốn giết tôi, đã giết từ lâu rồi." Diệp Phàm lạnh lùng nhìn cô ta.

Tiêu Vũ Dao mím môi, trầm mặc một lúc rồi nói: "Cậu nói đúng, tôi không hề có ý định giết cậu, tôi chỉ muốn cứu cậu, vì..." "Vì sao?" Diệp Phàm hỏi. "Vì, khí tức trên người cậu và khí tức tà ác trong xác tà ma khá tương đồng, nên tôi mới hủy diệt xác tà ma kia." "Cô lừa quỷ à?" Diệp Phàm lạnh lùng nói, "Nếu cô thật sự không giết tôi, tại sao lại muốn hủy diệt xác tà ma?" Tiêu Vũ Dao khẽ thở dài, nói: "Vì trên người cậu mang khí tức tà linh, tà linh không phải tà ma bình thường, chúng đều có tính cách độc đáo của riêng mình, sẽ không bị người khác thao túng như tà ma, chỉ biết giết chóc." "Vậy cô đang giúp tà ma giết người, cô không phải giúp tôi mà là hại tôi, vì xác tà ma là thức ăn của tà linh." "Tôi..." Tiêu Vũ Dao cắn môi, không biết phải nói gì.

Diệp Phàm nói rất đúng, cô ta thực sự đang hại hắn. "Tôi có thể giúp cô." Diệp Phàm nói rồi lấy ra viên châu trong lòng. "Hả?" Tiêu Vũ Dao sững sờ khi nhìn thấy viên châu này.

Cô ta từng tận mắt chứng kiến uy lực của xác tà ma, đó là một con tà ma ở đỉnh phong Thánh Cảnh, ngay cả cô ta cũng không dám chọc vào.

Nhưng viên châu trong lòng bàn tay của thanh niên trước mặt này lại hoàn toàn không hề hấn gì, hơn nữa, cô ta mơ hồ cảm thấy viên châu này dường như ẩn chứa một sức mạnh thần bí nào đó.

Diệp Phàm thản nhiên liếc cô ta một cái: "Nếu cô bằng lòng giúp

tôi, tôi sẽ tặng viên châu này cho cô." "Cậu... cậu nói thật ư?" Tiêu Vũ Dao kích động đến mức má đỏ bừng, hai mắt lóe lên ánh sáng hưng phấn, "Cậu thật sự bằng lòng tặng viên châu này cho tôi ư?" Diệp Phàm không trả lời mà hỏi: "Cô tên gì?" "Tôi tên Tiêu Vũ Dao, Vũ trong mưa, Dao trong ao Dao Trì, Dao trong Dao Hoa!" Tiêu Vũ Dao kích động nói, "Còn cậu?" "Diệp Phàm." "Diệp Phàm?" Tiêu Vũ Dao sững lại.

Cái tên này có vẻ rất bình thường, nhưng cô ta lại luôn cảm thấy có chút quen thuộc.

Lúc này, cô ta chợt nhớ ra. "Cậu chính là người đã cứu tôi và anh trai tôi trên đỉnh Thiên Cơ Sơn ngày trước!" "Không sai, hôm đó đa tạ các hạ ra tay tương cứu." "Cậu đã cứu anh trai tôi?" "Ừ." "Vậy tại sao tu vi của cậu lại thấp hơn anh trai tôi nhiều thế?" Diệp Phàm cau mày nói: "Chuyện này nói ra thì dài dòng, cô không phải muốn chiếc nhẫn của tôi sao?

Bây giờ tôi có thể giao cho cô, nhưng cô phải nói cho tôi biết, tại sao cô lại muốn hủy diệt những xác tà ma đó." Trong lòng hắn có rất nhiều nghi hoặc, nhất định phải tìm ra câu trả lời. "Haha, vấn đề của cậu nhiều quá, đợi khi cậu còn sống rời khỏi đây, tôi sẽ từ từ giải thích." Tiêu Vũ Dao duyên dáng cười rộ lên, sau đó nói: "Cậu yên tâm, tôi sẽ không làm hại cậu, dù sao thì tôi là vì muốn giúp cậu, cậu nên cảm ơn tôi mới phải." Nói rồi, Tiêu Vũ Dao lấy viên châu từ tay Diệp Phàm, trực tiếp thu vào nhẫn trữ vật. "Cô..." "Cậu đừng vội, vận mệnh của cậu không chỉ dừng lại ở đây." Nói xong, Tiêu Vũ Dao liền biến mất.

Diệp Phàm cau mày, không hiểu ý Tiêu Vũ Dao là gì.

Nhưng hắn bây giờ đã không còn lựa chọn nào khác, chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước, đi tìm ba xác tà ma còn lại.

Hắn vừa đi vừa chú ý đến hoàn cảnh xung quanh.

Đột nhiên, hắn phát hiện không xa phía trước, có một xác tà ma nằm ngã. "Hả?" Diệp Phàm kinh ngạc.

Hắn nhanh chóng tiến lại gần, phát hiện xác chết nằm trên mặt đất này chính là xác tà ma mà hắn đã cứu trên đỉnh Thiên Cơ Sơn ngày trước! "Thì ra là mày, mày vậy mà vẫn chưa chết." Diệp Phàm vui mừng khôn xiết, nhanh chóng tiến lên, một tay túm lấy xác tà ma này, cẩn thận kiểm tra.

Lần kiểm tra này khiến hắn hoàn toàn ngây người.

Hắn phát hiện, ở phần đầu của xác tà ma này, có một đoàn khí thể màu đen, luồng khí thể màu đen này phát ra oán niệm mạnh mẽ, dường như muốn nuốt chửng linh hồn của tất cả sinh vật trên thế giới!

Những oán niệm này, chính là những năng lượng tà ác mà hắn đã thu được từ miệng Tiêu Vũ Dao ngày trước! "Xác tà ma này ẩn chứa một lượng lớn năng lượng tà linh, hơn nữa còn bị phong ấn, bây giờ tôi đã luyện hóa nó, xác tà ma này sẽ thuộc về tôi." Diệp Phàm ha ha cười lớn.

Hắn thu xác tà ma này vào nhẫn trữ vật, sau đó tiếp tục đi về phía trước.

Nhưng ngay khi hắn vừa quay người, chuẩn bị tiếp tục tìm kiếm mấy xác tà ma còn lại, đột nhiên, bên tai hắn truyền đến một giọng nói. "Hắc hắc, nhóc con, đừng phí công vô ích, tất cả xác tà ma trên đảo này đều đã bị chúng ta hủy diệt rồi, bây giờ trên đảo này, ngoài những xác tà ma bình thường, đã không còn bất kỳ tà ma nào tồn tại nữa." "Các ngươi là ai?" Diệp Phàm trong lòng rùng mình, cảnh giác nhìn ra bốn phía.

Chỉ thấy không xa, có bốn người đang đứng.

Người dẫn đầu mặc một bộ trường bào trắng, không nhìn rõ mặt, thân hình cao lớn, mái tóc đen dài bay phía sau lưng, khuôn mặt vô cùng tuấn lãng, đôi mắt đen như mực, như vực sâu không đáy, lóe lên những gợn sóng quỷ dị. "Mày quản tao là ai, dù sao mày sắp chết rồi, hơn nữa, mày sẽ chết rất thảm!" Người đàn ông cười âm trầm, trong mắt lộ ra vẻ tàn nhẫn.

Nghe lời này, Diệp Phàm trong lòng dâng lên một dự cảm không lành.

Hắn cảm thấy, bốn người này hẳn là cùng một phe, hơn nữa, mục tiêu của bọn họ hẳn không chỉ đơn giản là xác tà ma. "Tao khuyên mày, tốt nhất nên thông minh một chút, đừng hòng chạy trốn, tao có thể tùy ý bóp nát xương cốt của mày, mày tin không?" Người đàn ông nói xong, thân hình thoắt cái xuất hiện trước mặt Diệp Phàm, đưa ngón tay ra, hung hăng chọc một cái vào cổ Diệp Phàm.

Diệp Phàm khẽ rên một tiếng, cổ họng ngọt lịm, phun ra một ngụm máu tươi, trong mắt lóe lên một tia kinh hãi.

Thực lực của gã này thật sự quá mạnh! "Hắc hắc, đây mới chỉ là món khai vị thôi, tiếp theo, để mày nếm thử sự lợi hại của tao." Người đàn ông nhe răng cười. "Ầm ầm!" Nói rồi, đầu mũi chân hắn đột nhiên giẫm mạnh xuống đất. "Ầm ầm!" Cả một dãy núi rung chuyển dữ dội mấy cái.

Đất cát bay lên, khói bụi cuồn cuộn, cả ngọn núi dường như bị một con quái thú khủng bố nào đó va chạm, rung đến mức tai muốn điếc.

Ngay sau đó, thân hình của người đàn ông kia đột nhiên biến mất! "Không ổn, hắn chạy rồi!" "Làm sao bây giờ?" "Mau đuổi theo, nhất định phải bắt được hắn!" "Đúng vậy, bắt được hắn, chúng ta sẽ có hy

vọng sống sót rời khỏi đây." "..." Nhóm người mặc đồ đen này điên cuồng lao lên đỉnh núi, muốn tìm kiếm bóng dáng kia.

Nhưng lúc này, một bóng người xuất hiện giữa không trung trong tầm nhìn của mọi người.

Người này mặc một bộ hồng bào, thân hình thẳng tắp cao lớn, dung mạo anh tuấn, mắt dài, khóe miệng nở một nụ cười cợt.

Đồng tử hắn đen thẳm, sâu hun hút, như một vòng tinh hà vũ trụ bao la. "Đây là ai?" "Hắn hình như không sử dụng linh khí, nhưng lại có một áp lực mạnh mẽ." "Hắn là ai?

Thực lực của hắn rốt cuộc đạt đến trình độ nào?" "Không biết.

Chẳng lẽ là một cường giả Quỷ Vương sao?" "Tôi thấy không giống lắm, nhưng thân pháp của hắn cực nhanh, tốc độ vượt xa nhận thức của tôi." "Tôi đoán, thực lực của hắn ít nhất cũng là Bán Quỷ Vương!" "Cái gì?

Bán Quỷ Vương!" "Sì ---!" Nhóm người áo đen này đều hít một hơi khí lạnh, mắt trợn tròn, khó mà tin được.

Ánh mắt Diệp Phàm lãnh đạm quét qua mọi người, sau đó xoay người rời đi.

Hắn không muốn lãng phí thể lực của mình, nên chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Nhưng, hắn vẫn chưa đi được bao xa, liền bị tấn công.

Mấy mũi châm đá, từ bốn phương tám hướng, bắn dày đặc về phía Diệp Phàm! "Bành bành bành!" Diệp Phàm vung quyền, đánh nát những mũi châm đá đó.

Lúc này, xung quanh vang lên một tràng cười lạnh. "Ha ha, nhóc con, không ngờ mày lại yếu như vậy, bốn anh em chúng ta liên thủ,

mày căn bản không phải đối thủ!" "Mày vẫn nên ngoan ngoãn bó tay chịu trói, nếu không, lát nữa sẽ không đơn giản là cụt tay đâu." "Ha ha ha!" Xung quanh truyền đến từng tràng cười quái dị.

Bọn họ dường như đã sớm có ý định, vây Diệp Phàm lại, từng người vung tay múa chân, rục rịch muốn động thủ.

Chương 707

Diệp Phàm lạnh lùng hừ một tiếng, hắn đã cảm nhận được thực lực của những người này, tất cả đều là cường giả Kim Đan kỳ, nhưng trong số những cường giả Kim Đan kỳ này, còn xen lẫn một số võ giả Trúc Cơ kỳ, thậm chí cả võ giả Kết Đan kỳ cũng có! "Bọn nhân tra các ngươi, ta nhất định sẽ không tha cho các ngươi!" Diệp Phàm nghiến răng nghiến lợi, trong mắt bùng cháy ngọn lửa hừng hực, sát ý cuồn cuộn bùng nổ! "Ha ha ha ha!" "Chỉ bằng cái loại rác rưởi như mày, cũng dám khiêu chiến với chúng ta sao?

Đơn giản là muốn chết!" "Nhóc con, tao khuyên mày vẫn nên ngoan ngoãn bó tay chịu trói, đừng ép chúng ta ra tay, nếu không, kết cục của mày nhất định sẽ rất thảm." "Phì!" "Bốn tên rác rưởi các ngươi, không xứng được gọi là con người!" Diệp Phàm phẫn nộ gầm thét. "Dám lắm!" "Tìm chết!" "Anh em, giết chết hắn!" Bốn người đàn ông Trúc Cơ kỳ giận tím mặt, tất cả lao về phía Diệp Phàm.

Khoảnh khắc này, Diệp Phàm cũng không chút khách khí, trên người hắn bắn ra khí tức thần thánh nóng bỏng vô song, như một vị thần vương cái thế, kiêu ngạo nhìn trời xanh, không ai có thể địch lại!

Hắn tay cầm Kiếm Long Hổ, toàn thân bao quanh một tầng điện hồ màu tím đen, như thần sấm, uy thế ngút trời. "Gầm!" Một tiếng gầm giận dữ, kèm theo sấm sét khắp trời, như một con chân long, nhe nanh múa vuốt, gào thét chín tầng mây. "Phụt!" Từng đạo thần lôi giáng xuống, như nước chảy, dễ dàng xuyên thủng thân thể của mấy tu tiên giả, để lại từng lỗ thủng máu me!

Diệp Phàm không để ý đến tiếng kêu thảm thiết của bọn họ, hắn vung Kiếm Long Hổ, một kiếm chém qua, chặt mấy tên xui xẻo này

thành hai đoạn.

Mấy cường giả này, trước mặt Diệp Phàm, căn bản không có bất kỳ sức chống cự nào!

Trong khoảnh khắc này, Diệp Phàm dường như hóa thân thành chiến thần, khinh thường thiên hạ, khinh thường chúng sinh! "Oanh!" Ngay lúc này, một đạo đao mang sắc bén, từ bên cạnh ập tới, thẳng tắp bổ về phía cổ Diệp Phàm.

Khoảnh khắc này, sắc mặt Diệp Phàm đại biến, vội vàng giơ kiếm đỡ. "Bành" một tiếng, thân thể Diệp Phàm đột nhiên lùi lại, sắc mặt hơi trắng bệch. "Đao ý thật mạnh, nhục thân thật mạnh!" "Chẳng lẽ hắn chính là..." Diệp Phàm trong lòng rùng mình.

Người đàn ông áo đen này, chính là thanh niên áo đen mà hắn đã đánh bại trước đó, hơn nữa, hắn còn nhớ tên đối phương là Trần Dương.

Diệp Phàm trong mắt tràn đầy sự ngưng trọng. "Tôi nói nhóc con, nếu biết điều thì ngoan ngoãn đầu hàng, nếu không, chúng ta sẽ động thủ đấy." Mấy người đàn ông áo đen nhe răng cười nói. "Hừ, một lũ chuột bọ hèn hạ, hôm nay ta Diệp Phàm, thề chết cùng các ngươi!" Diệp Phàm gầm lên một tiếng giận dữ, thân hình vụt lên, lao về phía một trong số những người đàn ông áo đen.

Kiếm Long Hổ trong tay Diệp Phàm, phát ra hàn quang chói mắt, như một lưỡi dao sắc bén, chém về phía đầu Trần Dương. "Kiếm pháp thật mạnh!" "Thằng nhóc này thực lực không tồi." Mấy người đàn ông áo đen trong mắt lộ ra vẻ kinh ngạc, vội vàng né tránh.

Diệp Phàm nắm chặt Kiếm Long Hổ, thân hình lùi nhanh, kéo giãn khoảng cách với mấy người đàn ông áo đen.

Nhưng, hắn vẫn không thể thoát khỏi sự quấn lấy của những

người đàn ông áo đen.

Bởi vì mấy người đàn ông áo đen kia, thực lực phi thường mạnh mẽ. "Ầm!" Mấy người đàn ông áo đen kia, không ngừng thi triển thần thông pháp thuật, giao chiến với Diệp Phàm.

Pháp thuật mà bọn họ thi triển, rõ ràng đều là pháp thuật cấp Địa phẩm hạ cấp, uy lực mạnh mẽ, không ngừng phóng thích ra những dao động năng lượng hủy diệt, san phẳng khu rừng.

Diệp Phàm tuy thực lực cường hãn, nhưng vẫn không thể chống lại bọn họ, chưa đến khắc, trên người Diệp Phàm đã đầy vết thương. "Nhóc con, mày đã không chống đỡ nổi nữa rồi, ngoan ngoãn bó tay chịu trói đi." Một người đàn ông áo đen nhe răng cười một tiếng, thúc đẩy thần thông pháp thuật, đánh về phía Diệp Phàm. "Bành" một tiếng, ngực Diệp Phàm lõm xuống, máu tươi phun ra.

Trên mặt hắn hiện lên vẻ hung dữ, gầm lên một tiếng: "Tôi sẽ không bó tay chịu trói!

Tôi thà cùng các người chết chung, cũng quyết không để các người vũ nhục cha mẹ tôi!" Nói xong, hắn mạnh mẽ vỗ vào nhẫn trữ vật, lấy ra một viên đan dược nuốt xuống.

Lập tức, linh khí trong cơ thể hắn lại hồi phục dồi dào.

Sắc mặt hắn cũng từ từ hồi phục hồng hào. "Hả?!" Mấy người áo đen trên mặt lộ ra vẻ kinh ngạc.

Bọn họ vạn vạn không ngờ, Diệp Phàm vậy mà còn có thể nuốt đan dược, tăng cường tu vi của bản thân.

Thằng nhóc này, trên người còn giấu rất nhiều bảo bối. "Không hổ là cường giả có thể giết chết hung thú cấp ba, quả nhiên có vài chiêu, trách không được có thể thoát khỏi sự truy đuổi của chúng ta!" Người đàn ông áo đen dẫn đầu trầm ngâm nói.

Thân phận Diệp Phàm đã được làm rõ, bọn họ không cần thiết phải tiếp tục che giấu, trực tiếp ra tay, muốn hạ Diệp Phàm.

Bọn họ không tin Diệp Phàm có thể chịu đựng được cuộc tấn công mạnh mẽ như vậy.

Nhưng ngay lúc này, lòng bàn tay Diệp Phàm đột nhiên thò ra, năm ngón tay siết chặt hư không, như một cái lồng giam vô hạn mở rộng, khóa chặt thần niệm của bọn họ! "Chuyện gì thế?!" Sắc mặt những người áo đen này kịch biến, kinh hô thành tiếng, muốn giãy giụa thoát khỏi sự cấm cố thần niệm của Diệp Phàm.

Nhưng rất nhanh, bọn họ kinh hãi phát hiện, pháp lực trong cơ thể mình, vậy mà không thể vận chuyển được nữa!

Trong khoảnh khắc này, bọn họ hiểu ra điều gì đó.

Diệp Phàm vừa rồi nuốt vào, chẳng qua là tinh nguyên của bọn họ!

Trong tình huống này, đừng nói là phản kháng, ngay cả di chuyển cũng không làm được! "Cái này..." "Không!" "Sao có thể thế này?!" "Mày dùng yêu pháp gì?" Mấy người áo đen lộ ra vẻ kinh hãi, kinh khủng bất an nhìn chằm chằm Diệp Phàm.

Bọn họ cảm nhận được, khí tức trên người mình, đang nhanh chóng giảm bớt.

Một mùi máu tanh nồng nặc bay tới, khiến bọn họ cảm thấy buồn nôn. "Ha ha ha ha!" Diệp Phàm cười lớn một tiếng, nói: "Một lũ kiến hôi các ngươi, vậy mà cũng vọng tưởng đối phó ta Diệp Phàm!?" "Thật nực cười!" "Bây giờ, để các ngươi chứng kiến sự lợi hại của ta!" Diệp Phàm hai chân dùng sức đạp mạnh xuống đất, cả người vọt lên, như đại bàng tung cánh, lao về phía người áo đen. "Nhóc con, mày quá ngông cuồng!" Người đàn ông áo đen kia trong mắt lóe lên ánh sáng âm ngoan, lạnh lùng hừ nói: "Vì mày kính rượu không uống lại

muốn uống rượu phạt, thì đừng trách chúng ta ra tay vô tình!" Nói xong, hắn thúc đẩy pháp quyết, một đoàn sương mù đen từ không trung sinh ra, bao quanh Diệp Phàm, hình thành một cơn lốc xoáy đen khổng lồ.

Diệp Phàm nhướng mày, cười lạnh nói: "Đây chính là cái gọi là pháp thuật cấp Địa phẩm, chẳng qua là lợi dụng lỗ hổng hiện tại của cổ mộ, để mê hoặc người ta bằng trò bịp bợm mà thôi." "Chết đến nơi rồi còn dám cứng miệng?

Giết chết hắn cho ta!" Người đàn ông áo đen kia hạ lệnh một tiếng, ba người đàn ông phía sau đồng thời ra tay, mỗi người đều sử dụng chiêu thức mạnh nhất của mình, tấn công về phía Diệp Phàm. "Phá trán bách xuất!" Diệp Phàm khẽ quát một tiếng, linh khí trong cơ thể vận chuyển, hai tay mở rộng, hóa thành một con trường long, cuộn về phía ba người.

Bành.

Kèm theo một trận va chạm kịch liệt, ba người bị đánh bay ra ngoài, ngã mạnh xuống đất. "Sao có thể?!" Người đàn ông áo đen kia trừng to mắt, mặt đầy vẻ kinh hãi. "Nhóc con, rốt cuộc mày là tu luyện giả loại gì?

Chẳng lẽ mày đã đạt đến Trúc Cơ kỳ trong truyền thuyết?!" Người đàn ông áo đen mắt lộ vẻ kinh hoàng, nhìn Diệp Phàm với vẻ mặt như gặp quỷ. "Không sai, hiện tại tôi tinh thông thuật Ngũ hành Bát quái, anh nghĩ anh có tư cách đấu với tôi sao?" Diệp Phàm nheo mắt, khóe miệng treo nụ cười bình tĩnh tự nhiên.

Chương 708

"Thiên...

Thiên sư cao thủ?" Người đàn ông áo đen nghe lời này, sợ đến mức toàn thân run rẩy.

Cao thủ Trúc Cơ, đối với người bình thường mà nói, đơn giản chính là tồn tại như thần tiên, căn bản không thể chọc vào được! "Tôi... tôi nhận thua!" Người đàn ông áo đen quỳ xuống đất, cầu xin: "Tôi biết các người đều muốn tìm vàng thỏi và quan tài đồng, nhưng đó chỉ là lời tôi nói dối họ thôi, thực ra bên trong không có vàng thỏi và quan tài đồng, hơn nữa tôi cũng chỉ phụ trách dẫn đường mà thôi." "Ha ha, đúng là tính toán hay!" Diệp Phàm thản nhiên nói. "Tiểu huynh đệ, tôi cũng là bất đắc dĩ, xin cậu tha cho tôi đi, tôi nguyện làm trâu làm ngựa báo đáp ân đức của cậu!" Người đàn ông áo đen khúm núm cầu xin. "Không cần." Diệp Phàm lắc đầu, lãnh đạm nói: "Tôi tuy rất tán thưởng sự dũng khí và can đảm của anh, nhưng việc anh lừa dối mọi người thì không đáng được tha thứ." Nói xong, hắn bước một bước về phía trước, đưa bàn tay phải ra, một trảo giữa không trung, luồng lốc xoáy màu đen kia liền bị hắn nắm chặt. "Không... không được, cầu xin cậu đừng giết tôi!" Cảm nhận được sát cơ của Diệp Phàm càng lúc càng nồng đậm, người đàn ông áo đen lập tức hoảng sợ, vội vàng cầu xin. "Ngươi tác ác đa đoan, hại người tính mạng, hôm nay ta nhất định phải giết ngươi, để tránh ngươi tái phạm làm hại vô tội." Diệp Phàm ngữ khí lạnh lẽo đến cực điểm.

Hắn bóp nát luồng sương đen trong tay, hóa thành những đốm sáng li ti tiêu tán, tiếp đó giơ tay đánh ra, chưởng phong gào thét, trực tiếp đánh thẳng vào đầu người đàn ông áo đen.

Bành.

Âm thanh trầm đục vang vọng khắp mật thất, trán người đàn ông áo đen lập tức nổ tung, máu tươi chảy đầm đìa, thi cốt toàn vô, hóa thành một cục than cháy đen đổ vật ra đất.

Tất cả những chuyện này đều hoàn thành trong chớp nhoáng, động tác của Diệp Phàm nhanh như sấm sét.

Hai người đàn ông áo đen khác thấy vậy, sợ đến mật xanh mật vàng, vội vàng quay đầu bỏ chạy. "Chạy đi đâu?" Diệp Phàm bước chân huyền ảo, tốc độ cực nhanh, trong nháy mắt, chặn trước mặt hai người đàn ông, lạnh lùng hỏi: "Các ngươi ai nói cho ta biết vị trí vàng thỏi và quan tài đồng, ta có thể tha cho kẻ đó một mạng!" "Tôi... tôi nói cho cậu!

Cầu xin cậu tha cho tôi đi, tôi bảo đảm sẽ nói hết cho cậu!" Một trong số những người đàn ông áo đen run rẩy trả lời: "Tôi tên Ngô Vũ Sâm, tôi từng làm việc ở cửa hàng đồ cổ mười năm, rất quen thuộc với các loại văn vật, tôi biết cái nào có giá trị, có thể bán tiền, cái nào là hàng nhái, chỉ cần nhìn là có thể phân biệt được." "Dẫn tôi đi tìm những cổ vật có giá trị đó!" "Vâng, vâng." Ngô Vũ Sâm liên tục gật đầu.

Hắn dẫn Diệp Phàm xuyên qua hành lang, rẽ ngang rẽ dọc, cuối cùng đi đến sâu bên trong địa cung.

Ở đó, trưng bày rất nhiều đồ sứ, đồ gỗ gia dụng, v.v.

Diệp Phàm sơ lược nhìn qua một lượt, phát hiện những thứ này đa số là hàng nhái, căn bản không có thứ gì đáng giá. "Đây là khu vực hàng nhái, tôi khuyên cậu đừng tùy tiện lấy, vạn nhất làm hỏng, thì thiệt lắm." Ngô Vũ Sâm nhắc nhở. "Yên tâm đi, hàng nhái tôi sẽ không chạm nửa tấc, chỉ cần xác định hàng thật là được." Diệp Phàm xua tay nói. "Được!

Tôi sẽ dẫn đường cho cậu ngay!" Ngô Vũ Sâm dẫn Diệp Phàm đến cạnh một chiếc đỉnh đồng ở phía ngoài cùng bên trái, chỉ vào nó, kích động giới thiệu: "Chiếc đỉnh đồng này là sản phẩm tinh xảo của lò quan nhà Minh, được đúc vào thời Khang Hy, trải qua năm đời mà không hỏng, chất liệu bền chắc, minh văn tinh xảo, tuyệt đối là hàng thật!" "Ừm, nhìn qua thì không tệ." Diệp Phàm gật đầu. "Đó là đương nhiên." Ngô Vũ Sâm hắc hắc cười nói, "Đây là bí quyết ông nội tôi truyền lại, tuyệt đối không thể sai!" "Ồ?

Vậy thì tôi càng nên kiểm tra một lượt mới được!" Diệp Phàm thản nhiên cười, sau đó đưa tay ra, theo phương pháp ghi lại trên bí quyết mà thao tác.

Sau một lát, chiếc đỉnh đồng kia đột nhiên rung lên mấy cái, sau đó từ từ bay lên, lơ lửng giữa không trung, một đạo ánh sáng chói mắt lóe lên.

Đồng thời, nắp đỉnh đồng cũng bật ra, một ấn chương màu vàng kim lơ lửng giữa hư không, phát ra dao động linh lực hùng hậu bao la. "Ha ha, quả nhiên là hàng thật, tốt quá!" Ngô Vũ Sâm đại hỉ, vội vàng lao lên, chuẩn bị thu lấy kim ấn.

Tuy nhiên Diệp Phàm lại hành động nhanh hơn hắn, đi trước một bước đã lấy kim ấn vào tay. "Ai u!" Ngô Vũ Sâm kêu thảm một tiếng, ngã vật xuống đất, mũi sưng mặt sưng, hiển nhiên là do Diệp Phàm giở trò quỷ. "Cậu làm gì!" Ngô Vũ Sâm tức giận đùng đùng đứng dậy, nghiến răng nghiến lợi nhìn Diệp Phàm. "Cái đồ khốn nạn này, tôi vất vả lắm mới dẫn cậu đến đây tìm bảo vật, cậu lại dám cướp đồ của tôi!" Ngô Vũ Sâm chửi rủa. "Ha ha, tôi đã nói rồi, tôi không thiếu tiền." Diệp Phàm thản nhiên nói: "Hơn nữa, anh vừa nói, kim ấn này là hàng thật!" "Cậu..." Ngô Vũ Sâm suýt nữa tức đến hộc máu, hắn hận không thể lao lên xé xác Diệp Phàm thành từng mảnh, tiếc là không có thực lực đó. "Nhóc con, nếu biết điều thì trả kim ấn lại cho

tao, nếu không, lão tử liều mạng, cũng phải giết chết mày!" Ngô Vũ Sâm gầm lên hung dữ. "Anh vẫn nên tỉnh táo lại đi." Diệp Phàm lắc đầu. "Không tin tà thì chúng ta thử xem!" Ngô Vũ Sâm nghiến răng nghiến lợi nói, rút dao găm ra, liền chuẩn bị quyết tử chiến với Diệp Phàm. "Ai." Diệp Phàm thở dài, "Vì anh cố chấp không nghe, vậy thì, tôi đành tiễn anh quy tây thôi!" Hắn vung tay, lại mấy viên châu thép bay ra, phụt phụt phụt phụt.

Trong chốc lát, châu thép xuyên thủng ngực Ngô Vũ Sâm, hắn trợn tròn mắt, chết không nhắm mắt.

Giải quyết xong hai người, Diệp Phàm lại lục soát một phen, ngoài một đống hàng nhái ra, không có thứ gì tốt. "Đi!" Diệp Phàm rời khỏi mật thất, quay lại đại điện, đặt khối ấn đồng đó vào ba lô.

Hắn men theo đường cũ quay trở lại. "Sao lại đi lâu vậy, em cứ tưởng anh lạc đường rồi chứ?" Đường Vận đón lên lo lắng hỏi. "Ừm, vừa nãy gặp mấy người áo đen, giao chiến một trận, chậm mất một chút thời gian, để em đợi lâu rồi." Diệp Phàm áy náy nói. "Không sao, dù sao những thứ này đều đã mua được rồi, anh mau đưa em rời khỏi đây đi." Đường Vận thúc giục. "Được." Diệp Phàm kéo tay cô đi ra ngoài.

Đột nhiên, dị biến xảy ra, các bức tường xung quanh hai người đột nhiên xoay chuyển, nhốt hai người bọn họ bên trong. "Các người là ai?

Sao lại ám toán tôi?" Đường Vận kinh hoàng kêu lên. "Tiểu nha đầu trông xinh đẹp thật đấy, trách không được thằng nhóc này liều mạng cứu cô." Kèm theo giọng nói âm trầm truyền đến, mấy người đàn ông đầy sát khí từ không trung xuất hiện trong đại sảnh, mỗi người bọn họ đều cầm đao vũ côn, mắt hổ thị dòm chằm chằm Diệp Phàm và Đường Vận. "Các người là ai?

Tôi khuyên các người đừng tự tìm cái chết, ngoan ngoãn bó tay chịu trói, may ra còn có cơ hội sống sót." Diệp Phàm thản nhiên nói. "Hắc hắc, mày đặc biệt bớt giả bộ đi, chỉ bằng một thằng nhóc ranh như mày, cũng dám ngông cuồng như vậy, chúng ta là người của Thiết Huyết Môn!" Người đàn ông dẫn đầu lạnh lùng hừ một tiếng. "Thiết Huyết Môn?" Diệp Phàm khẽ cau mày, môn phái này hắn chưa từng nghe nói đến. "Hừ, chưa từng nghe nói đến đúng không?

Thiết Huyết Môn của chúng ta là tổ chức của đệ tử chân truyền minh chủ võ lâm, chuyên môn diệt trừ bại loại giang hồ, đi đến đâu cũng vô địch!" Người của Thiết Huyết Môn kiêu ngạo nói. "Thì ra là bại loại võ lâm, vậy thì, hôm nay các người định sẽ chết ở đây." Nghe vậy, khóe miệng Diệp Phàm lộ ra một nụ cười cợt. "Ngọa tào, thằng nhóc thối, mày vậy mà dám coi thường Thiết Huyết Môn của chúng ta!" "Thằng tạp chủng, mày tìm chết!" "Anh em, lên, giết chết thằng nhóc thối ngông cuồng này." Người của Thiết Huyết Môn giận dữ đùng đùng, lũ lượt lao về phía Diệp Phàm.

Đồng tử Diệp Phàm lạnh đi, toàn thân bùng phát khí thế sắc bén, như một thanh kiếm sắc bén vừa ra khỏi vỏ.

Chương 709

Hắn hai tay nắm chặt, nắm đấm phát ra ánh sáng rực rỡ, mạnh mẽ vung ra.

Bành!

Bành!

Bành!

Sau ba tiếng nổ lớn, người của Thiết Huyết Môn đều bị đánh bay ra ngoài, từng người nằm trên mặt đất kêu la thảm thiết, khóc lóc thảm thương, đau đớn không muốn sống.

Bọn họ bị đánh trọng thương, mất đi sức chống cự.

Diệp Phàm nhặt một cây côn sắt từ dưới đất lên, khinh miệt liếc nhìn bọn họ một cái: "Rác rưởi." Sau đó, Diệp Phàm tiếp tục đi về phía trước, đi sâu vào đại điện.

Ở đó có một bậc thang vàng son rực rỡ, tổng cộng chín tầng lầu cao.

Diệp Phàm men theo bậc thang đi lên, rất nhanh đã đến đỉnh bậc thang.

Cung điện này chiếm diện tích cực rộng, đủ nghìn mét vuông, nhưng bên trong trống rỗng, không có vật gì khác. "Chẳng lẽ nói, đây là bảo vật duy nhất trong hoàng lăng sao?" Diệp Phàm lẩm bẩm một câu, cảm thấy có chút khó tin.

Bởi vì, trong địa cung này trống trải tĩnh mịch, không có bất kỳ cơ quan ám khí nào tồn tại. "Hoặc là, đây là giả?" Diệp Phàm nghi hoặc nói.

Hắn cẩn thận quan sát một lượt, nhưng vẫn không thể phát hiện bất kỳ dấu vết nào. "Mặc kệ, cứ tìm kỹ thêm." Nghĩ vậy, Diệp Phàm lại đi loanh quanh một lúc, nhưng vẫn không thấy manh mối có giá trị nào, đành hậm hực rời đi. "Hả?" Đột nhiên, ở phía bên phải đại điện, Diệp Phàm nhìn thấy mấy thứ kỳ lạ.

Những thứ này được sắp xếp hình tròn, trông như một bàn cờ, nhưng lại không phải bàn cờ, mà là được ghép từ từng khối gạch đá cổ kính, trông rất thần bí khó lường.

Diệp Phàm đi vòng quanh bàn cờ một vòng, không thể phát hiện có chỗ nào huyền diệu. "Không biết đây là cái thứ quái quỷ gì!" Hắn lẩm bẩm tự nói, sau đó ngồi xổm xuống, dùng tay sờ soạng bàn cờ, kết quả một cảm giác lạnh buốt đột nhiên truyền đến. "Thật quỷ dị!" Hắn trong lòng thầm kinh hãi, lập tức rụt tay về. "Ừm?

Chuyện gì thế!" Ngón tay hắn dường như chạm vào thứ gì đó, lập tức kinh hô lên.

Sau đó, hắn cúi đầu nhìn xuống, đồng tử đột nhiên co rút lại, cả người như bị sét đánh. "Ngọa tào, vậy mà là một bộ xương khô!" Diệp Phàm hít một hơi khí lạnh, sợ đến mức suýt nhảy dựng lên, vội vàng chạy ra khỏi đại điện.

Bên ngoài đại điện, Đường Vận đang sốt ruột chờ hắn, thấy vậy, vội vàng hỏi: "Thế nào rồi, phát hiện ra gì không?" Diệp Phàm sắc mặt khó coi, run rẩy nói: "Chị Vận, chúng ta có thể đã xông vào long đàm hổ huyệt rồi." "Sao thế?" Đường Vận không hiểu. "Chị xem!" Diệp Phàm đưa ngón tay chỉ về phía bên phải đại điện.

Ở đó bày mấy bộ xương, đều là xương khô, đỏ rực vô cùng, lóe lên ánh sáng xanh u ám. "A!" Dù Đường Vận khá dũng cảm, thấy cảnh này, vẫn không nhịn được kinh kêu một tiếng.

Ở đây, sao lại xuất hiện những bộ xương khô trắng hếu thế này?

"Chị Vận, chuyện này là sao?" Diệp Phàm trong lòng chấn động vạn phần. "Cái này... em cũng không rõ." Sắc mặt xinh đẹp của Đường Vận trắng bệch như tờ giấy, cố gắng đè nén nỗi sợ hãi trong lòng. "Chị Vận, chị nhìn vũ khí trong tay bọn họ." Diệp Phàm đột nhiên nhắc nhở.

Nghe vậy, Đường Vận nhìn về phía mấy bộ xương kia, lập tức hít một hơi khí lạnh. "Đó là binh khí." Cô ta kinh ngạc nói, tuy đã phong hóa, nhưng vẫn lờ mờ thấy đó là từng thanh đao dài, thương ngắn, côn sắt. "Binh khí?" Diệp Phàm kinh ngạc, không hiểu ý. "Đúng vậy, những binh khí này đều là vũ khí cổ đại, bảo tồn đến tận bây giờ, tỏa ra khí tức tang thương cổ xưa." Đường Vận trầm ngâm một lát, nói, "Không biết, tại sao lại xuất hiện ở đây?" "Đây hẳn là những thứ mà một vị tiền bối nào đó để lại." Diệp Phàm đoán. "Em thấy cũng vậy." Đường Vận đồng tình. "Vậy thì càng chứng thực phán đoán của chúng ta, ngôi mộ này quả thực không thể tách rời khỏi gia tộc Từ." "Ừm." Đường Vận gật đầu. "Chị Vận, chúng ta có nên hủy chúng đi không?" Diệp Phàm chỉ vào mấy bộ xương kia, hỏi. "Hủy chúng thì tiếc lắm, chi bằng mang ra ngoài bán tiền đi, ước chừng có thể bán được giá cao." Trên khuôn mặt xinh đẹp động lòng người của Đường Vận hiện lên một tia ranh mãnh. "Chị Vận, chị thông minh quá, đúng là một nữ anh hùng tài giỏi!" Diệp Phàm giơ ngón cái lên. "Đó là đương nhiên." Đường Vận mỉm cười duyên dáng, tinh nghịch lè lưỡi. "Chị Vận, chúng ta vẫn nên mau rút lui thôi." Diệp Phàm đề nghị. "Được, chúng ta đi." Thế là, hai người vội vàng chạy trốn khỏi đại điện.

Ra khỏi đại điện, Diệp Phàm thở phào nhẹ nhõm, cuối cùng cũng an toàn rồi.

Nhưng, khi bọn họ chạy ra khỏi sơn động, lại nghe thấy từng tràng âm thanh xé gió chói tai vang vọng tận mây xanh.

Ngay sau đó, một loạt mũi tên dày đặc xé toạc hư không, phủ kín trời đất bắn về phía hai người bọn họ. "Ngọa tào!" Diệp Phàm chửi thề.

Những mũi tên này quá đáng sợ, tốc độ lại cực nhanh, quả thực không thể né tránh. "Xong rồi!" Đường Vận cũng tuyệt vọng.

Cô và Diệp Phàm đều bị thương, căn bản không thể đỡ nổi nhiều mũi tên như vậy.

Diệp Phàm nghiến răng, liều mình chống chịu mấy mũi tên, bảo vệ Đường Vận trong vòng tay.

Phụt phụt phụt.

Trong khoảnh khắc, vai trái Diệp Phàm bị xuyên thủng, máu tươi bắn ra. "Diệp Phàm, anh sao thế?" Cảm nhận được máu tươi ấm nóng bắn vào má mình, khuôn mặt xinh đẹp của Đường Vận trở nên trắng bệch như tuyết.

“Tôi không sao.” Diệp Phàm lắc đầu chua xót, mặt đầy đau đớn nhưng vẫn không để Đường Vận nhìn thấy.

“Khốn kiếp, đi chết đi!” Ngay khi Diệp Phàm chuẩn bị đưa Đường Vận rời khỏi hang động, một tiếng gầm thét vang lên từ bên trong.

Ngay sau đó, hàng trăm người áo đen xông ra.

Tất cả bọn họ đều cầm binh khí, khí thế hung hãn.

Chương 710

“Không hay rồi!” Diệp Phàm thất sắc kinh hãi.

Những người này rõ ràng đã chuẩn bị từ trước, mai phục ở đây chờ đợi bọn họ.

“Diệp Phàm, cậu mau đi đi!” Đường Vận kéo Diệp Phàm lùi về phía xa.

“Chị Vận, chị buông em ra, em liều với bọn chúng.” Diệp Phàm vùng vẫy nói.

“Cậu điên rồi, đây đều là kỵ sĩ vong linh, hung tàn khát máu.” Đường Vận sốt ruột kêu lên.

“Không được, bọn họ là người, em không thể bỏ chị lại, nếu chết thì chúng ta chết cùng nhau.” Diệp Phàm kiên định từ chối.

“Đồ ngốc, ai nói với cậu đây là kỵ sĩ vong linh?” Đường Vận tức giận mắng: “Đây đều là người sống!” “Hả?” Diệp Phàm hơi sững sờ, sau đó mừng rỡ như điên, cười ha ha: “Người sống, ha ha ha, tốt quá rồi, tốt quá rồi, có người sống.” “Mấy năm nay, chúng ta không ngừng khai quật long mạch, tìm kiếm bảo bối, nhưng vẫn luôn chẳng thu được gì.” Ánh mắt Đường Vận lướt qua một tia ảm đạm, khẽ thở dài: “Bây giờ, cuối cùng cũng có thu hoạch.” “Tốt quá rồi, cuối cùng cũng tìm thấy.” Diệp Phàm mừng rỡ khôn xiết, kích động vô cùng.

“Tiểu huynh đệ, cậu là ai, sao lại ở đây?” Lúc này, một giọng nói âm trầm vang lên.

Diệp Phàm quay đầu nhìn, phát hiện một nhóm người đứng cách đó năm mét.

Bọn họ mặc áo đen, tay cầm lợi nhận, sát khí lạnh lùng, toát ra hơi

thở nguy hiểm.

"Các người là ai?" Diệp Phàm cau mày hỏi.

"Chúng ta là sát thủ Long Vương Điện." Gã áo đen cầm đầu kiêu ngạo trả lời.

"Thì ra là người của Long Vương Điện, thảo nào lợi hại như vậy." Diệp Phàm chợt hiểu ra.

"Vì mày biết Long Vương Điện, vậy thì mày phải hiểu quy tắc của chúng tao, giao bản đồ long mạch ra!" Gã áo đen nói từng chữ một: "Bằng không đừng trách kiếm của chúng tao vô tình!" Lời nói lạnh lẽo dứt khoát, tràn đầy sát ý.

"Cái bản đồ chó má gì!

Lão tử mới lười quản." Diệp Phàm bĩu môi, rất vẻ ghét bỏ nói.

"Hừ, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt, đừng trách bọn tao độc ác!" Ánh mắt gã áo đen lạnh như băng, đột nhiên vung võ sĩ đao, một đạo phong mang chói mắt chém ngang tới.

Diệp Phàm thần sắc bình tĩnh, nheo mắt lại.

Những người này sát khí cực nặng, chắc chắn là do thường xuyên chém giết mà thành, sát lục vô cùng.

Nếu không phải bản đồ long mạch đang ở trên người, Diệp Phàm có lẽ thật sự phải kiêng dè ba phần, nhưng bây giờ thì hắn vẫn không hề sợ hãi.

"Muốn bản đồ, trừ phi bước qua xác lão tử!" Diệp Phàm mặt mày lạnh lùng, dứt khoát nghênh địch.

"Ầm!" Hai bên va vào nhau, bùng phát một tiếng động như sấm rền.

Diệp Phàm bị chấn lùi vài bước, máu trong cơ thể sôi trào không

ngừng.

Ngược lại, gã áo đen kia chỉ lùi lại mấy bước, không hề bị thương.

"Mày rốt cuộc là ai?

Dám khiêu khích Long Vương Điện chúng tao?" Trong mắt gã áo đen bùng phát sát cơ nồng đậm.

"À à." Diệp Phàm lạnh nhạt cười khẩy một tiếng, nói: "Long Vương Điện ghê gớm lắm à?

Chọc giận tôi thì tôi vẫn giết mày thôi." "Giết tao?" Gã áo đen tức đến bật cười, nói: "Mày là thằng nhà quê từ đâu chui ra vậy, thật sự tưởng đánh thắng được một con chó sói là vô địch thiên hạ rồi sao?" "Đúng vậy, chẳng qua chỉ là một con kiến hôi mà thôi." Mấy gã áo đen khác bên cạnh lạnh lùng châm chọc.

"Bớt nói nhảm đi, động thủ." Diệp Phàm thúc giục.

"Hừ, tìm chết!" Gã áo đen hừ lạnh một tiếng, vung vẩy võ sĩ đao xông lên.

Xoẹt xoẹt xoẹt.

Từng đạo đao quang lạnh lẽo gào thét tới, sắc bén khiến người ta khiếp sợ.

Keng keng keng.

Diệp Phàm vung quyền chống đỡ, phát ra tiếng va chạm kim loại.

Thế nhưng, Diệp Phàm chỉ phòng thủ chứ không tấn công, dựa vào võ kỹ tinh xảo, giao chiến với gã áo đen.

Quyền pháp của hắn cương liệt bá đạo, mỗi lần ra đòn đều khiến bụi đất xung quanh bay mù mịt, đá vụn vỡ tan.

Diệp Phàm tuy là người bình thường, nhưng sức mạnh cường hãn, không hề thua kém gã áo đen.

Hơn nữa, hắn đã học Bát Quái Du Long Chưởng, thân hình phiêu dật linh động, chiêu thức quỷ dị tàn độc, ẩn chứa vài phần khó lường.

Hai bên vừa giao chiến, gã áo đen dần rơi vào thế hạ phong, bị Diệp Phàm áp chế.

Sức mạnh của Diệp Phàm vượt ngoài dự liệu.

"Làm sao bây giờ, cứ thế này thì tao chắc chắn không trụ được bao lâu." Mồ hôi lấm tấm trên trán gã áo đen.

Tuy bọn họ giỏi thuật hợp kích, nhưng đối mặt với cường giả như Diệp Phàm, chỉ có thể bị động phòng ngự.

"Mẹ kiếp, chỉ có thể dùng bài tẩy thôi." Gã áo đen thầm lẩm bẩm, trong lòng đã hạ quyết tâm.

Sau đó gã chấn cổ tay, võ sĩ đao lóe hàn quang, bổ mạnh vào ngực Diệp Phàm.

Nhát đao này thế lớn lực nặng, ẩn chứa vạn cân cự lực, đủ sức chém đứt một cây gỗ.

"Trò vặt!" Thấy vậy, Diệp Phàm bĩu môi khinh thường, bước chân liên tục di chuyển, vừa vặn tránh thoát phong đao của đối phương.

Đồng thời, hắn vươn tay phải, nắm chặt cổ tay đối phương.

"Rắc!" Tiếp đó, Diệp Phàm dùng sức bóp mạnh, trực tiếp bẻ gãy cổ tay gã áo đen.

"Phịch!" Gã áo đen ngã vật xuống đất, ôm cổ tay rên rỉ thảm thiết.

Bốn người còn lại thấy vậy vô cùng tức giận, đồng loạt vung võ sĩ đao xông tới.

Diệp Phàm thân ảnh chợt lóe, tránh thoát bốn nhát võ sĩ đao công kích, sau đó nhấc chân đá quét.

Một gã cao lớn không kịp tránh né, lập tức bay xa bảy tám mét.

Xương sườn gãy nát, kêu gào đau đớn.

Hai người còn lại sắc mặt đại biến, vội vàng thay đổi phương hướng tấn công.

"Vút!" Ngay khoảnh khắc bọn họ xoay người, Diệp Phàm đã áp sát phía sau một cô gái áo đen.

Một cú liệu âm cước đá ra.

Cô gái áo đen khẽ run, sau đó ngã sấp xuống đất.

Mặt cô tái nhợt, mất đi sức chiến đấu.

"Đồ khốn!" Gã áo đen thấy vậy bi phẫn tột cùng.

Gã cắn răng, nhặt nửa thanh võ sĩ đao đã gãy, bổ mạnh về phía Diệp Phàm.

Chương 711

Những gã áo đen còn lại thì rút dao găm ra.

Mặt Diệp Phàm không gợn sóng, không thèm nhìn bọn chúng, chân trái quét một cái.

Lại một người nữa bay ra.

Diệp Phàm thuận thế cướp lấy võ sĩ đao của đối phương, chém về phía gã áo đen đang xông tới.

"Rầm!" Gã áo đen vung võ sĩ đao chống đỡ.

Nhưng võ sĩ đao căn bản không chặn được vũ khí của Diệp Phàm, lập tức gãy làm đôi.

Mũi đao xuyên thủng da thịt, máu tươi đầm đìa.

Diệp Phàm thừa thắng truy kích, búng ngón tay một cái, bắn võ sĩ đao ra.

Mí mắt gã áo đen giật giật, theo bản năng lùi lại, nhưng đã không kịp tránh né, chỉ nghe một tiếng "phụt", cổ họng gã phun máu tươi.

Gã áo đen lảo đảo sắp ngã gục xuống đất.

Những người áo đen còn lại thấy vậy đại kinh.

"Khốn nạn, mày dám giết thành viên Long Vương Điện chúng tao!" "Tối nay không chỉ khiến mày sống không bằng chết, mà còn diệt cửu tộc của mày." Mấy gã áo đen tức giận như sấm, đồng loạt gào thét xông về phía Diệp Phàm.

Bọn họ thân hình vạm vỡ, tốc độ nhanh nhẹn, phối hợp ăn ý, lao ra như quỷ mị.

Đao quang lấp lánh, thế đao sắc bén, như muốn băm Diệp Phàm

thành thịt nát.

"Giết cửu tộc của tao?" Diệp Phàm nghe vậy tức đến bật cười: "Chỉ bằng đám ô hợp chúng mày, cho chúng mày mười mạng cũng không có tư cách ngang ngược!" Nói xong, Diệp Phàm vung Ngư Trường Kiếm, thân thể như sao băng lao ra.

"Giết!" Diệp Phàm khí thế ngút trời, xông thẳng vào đội hình địch nhân.

"Choang" Chỉ mấy giây sau, công thế của hắn gặp trở ngại.

Hàng chục viên cương châu đổ ập tới, đánh vào người Diệp Phàm đau điếng mấy cái.

Hắn suýt nữa thì ngã.

Gã áo đen thừa thắng xông lên, siết chặt võ sĩ đao trong tay, đánh lén từ bên cạnh tới.

Nhát đao này, mang theo uy lực vạn quân sấm sét.

"Cút!" Diệp Phàm gầm lên một tiếng giận dữ, vỗ đầu một cái, trong đầu hiện ra một bộ Thái Cực công phu.

Hắn tung một quyền.

Chính là Thái Tổ Chùy!

"Rắc!" Võ sĩ đao lập tức vỡ nát, gã áo đen cũng lùi lại lảo đảo mấy bước.

Vũ khí cuối cùng trong tay cũng tuột khỏi tay, cả khuôn mặt đều vặn vẹo.

"A…" Một luồng đau đớn khiến gã không thể chịu nổi.

Gã cúi đầu nhìn xuống ngực, một vết quyền ấn rõ ràng hiện ra, nhìn mà ghê người.

Cảnh này khiến những người áo đen còn lại sợ hãi.

Bọn họ đều ngừng tấn công lùi lại, khó tin nhìn Diệp Phàm.

"Giết!" Diệp Phàm không cho bọn họ cơ hội thở dốc, một bước phóng tới trước mặt bọn họ.

Hắn vung đao chém xuống, lại đánh bay năm sáu người.

Máu tươi bắn tung tóe, tàn chi vương vãi khắp nơi.

Những người áo đen từng người ngã vật xuống đất, mất đi sức chiến đấu, chỉ còn lại tên thủ lĩnh miễn cưỡng chống đỡ.

"Rầm!" Diệp Phàm không ngừng lại, lại tung một cú quét chân hung mãnh.

Tên thủ lĩnh vội vàng giơ đao chống đỡ.

Chỉ nghe một tiếng "choang" giòn giã, võ sĩ đao gãy rời.

Tiếp đó, Diệp Phàm tung một quyền.

Tên thủ lĩnh hừ một tiếng nặng nề, máu mũi máu miệng phun ra, bay ngược ra xa, ngã vật xuống bụi cỏ, sống chết không rõ.

"Mày rốt cuộc là ai?" Tên thủ lĩnh khó khăn bò dậy gào lên: "Mày có quan hệ với Đường Môn?" Diệp Phàm thần sắc do dự một chút, sau đó gật đầu: "Coi như là vậy, nhưng bất kể mày và bọn họ có ân oán gì, đây cũng không phải nơi để mày làm loạn!" "Đường Môn?

Mày nói dối!" Gã áo đen cười khẩy một tiếng: "Mày muốn tìm bọn họ che chở, cứ trực tiếp đến Long Đô là được, chạy đến cổ mộ này tìm phiền phức làm gì?" "Đừng giả điên giả dại nữa." Giọng Diệp Phàm lạnh đi: "Các người định làm gì thật sự cho rằng tôi không biết?" Hắn nghĩ đến Vương Nguyệt Bán, cũng nghĩ đến Lê Trúc, trong mắt trỗi dậy hận ý ngút trời.

Những súc sinh này, thiết kế cơ quan cổ mộ, khiến bọn họ phân

tán, bây giờ vẫn không biết an nguy thế nào.

Gã áo đen gầm lên một tiếng: "Nói bậy, mày sao có thể là người bên đó được, chúng tao với bọn họ không hề có giao thiệp nào." "Hơn nữa chúng tao giết đều là kẻ cùng hung cực ác, mày với bọn họ có nửa xu quan hệ à?" "Mày đúng là vu khống trắng trợn!" Gã gầm lên một tiếng: "Giết!" Ba tên thủ hạ không ngừng gào thét, không sợ chết xông về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm không để ý đến tiếng la hét của bọn chúng, vẫn siết chặt Ngư Trường Kiếm, từng bước tiến lại gần bọn chúng để tra hỏi.

"Phập!" Một gã áo đen vung võ sĩ đao chém tới.

Diệp Phàm phản tay vung lên, võ sĩ đao lệch đi.

Đao quang lóe lên, võ sĩ đao chém đứt cánh tay đối phương, máu tươi đầm đìa, nhìn mà ghê người.

Sau đó, Diệp Phàm vươn tay trái, bóp chặt cổ gã áo đen rồi vặn.

Cổ gã áo đen kêu "rắc" một tiếng, đầu nghiêng sang một bên.

Trước khi chết, hai mắt trợn tròn, đầy những cảm xúc phức tạp như kinh ngạc, sợ hãi, chấn động.

Hai đồng bọn khác thấy vậy nổi giận đùng đùng: "Đồ khốn!" Sau đó, bọn chúng vung võ sĩ đao chém về phía Diệp Phàm.

Đao quang gào thét, thế lớn lực nặng, rất đáng sợ.

Diệp Phàm không nói thừa, thân hình chợt lóe, lập tức rút ngắn khoảng cách.

"Vút!" Diệp Phàm không cho bọn chúng thời gian phản ứng, một kiếm phong hầu, trực tiếp đóng đinh hai người lên bia đá.

Sau đó, hắn xoay võ sĩ đao, "rắc" một tiếng, thi thể hai người từ từ trượt xuống đất.

Diệp Phàm không dừng lại, thân hình như điện, tiếp tục xông tới chém giết, nơi nào hắn đi qua, nơi đó đều nhuộm máu.

Hắn như hổ báo, càn quét qua.

Những gã áo đen ra sức chống cự, nhưng tiếc là thực lực hai bên chênh lệch quá lớn, bọn chúng chỉ kiên trì được chốc lát, đã bị Diệp Phàm chém ngã xuống đất.

Bọn chúng trừng mắt nhìn Diệp Phàm, hét lên một câu: "Mày rốt cuộc là ai?" Bọn chúng không thể ngờ được, những tinh anh cường đại như mình lại thua dưới tay một gã trẻ tuổi như vậy.

Diệp Phàm lạnh nhạt mở miệng: "Tôi tên Diệp Phàm!" "Chúng ta quen biết sao?" Khóe miệng gã áo đen giật giật không ngừng: "Tôi thật sự không biết chúng ta đắc tội mày lúc nào?" "Anh trai tôi Diệp Chấn Đông và chị dâu Đường Nhược Tuyết là do mày giết?" Diệp Phàm nhắc nhở gã một câu: "Hôm qua, các người ở Tấn Nghi Quán đã giết Đường Phong Hoa?" Hắn tuy không phải bác sĩ, nhưng cũng ít nhiều có thể phán đoán, Đường Phong Hoa quả thực là con rơi của Diệp Đường, cũng là người thân duy nhất của chị em Đường Nhược Tuyết.

Chương 712

"Diệp Phàm?" Gã áo đen hơi nheo mắt: "Thì ra mày chính là tên tiểu tử phế vật đó?" Diệp Phàm sững sờ, rất nhanh khôi phục bình tĩnh: "Tiểu tử phế vật cũng có thể giết chết bọn mày!" "Ha ha ha, giết chúng tao?" Gã áo đen cười điên dại một tiếng: "Chỉ bằng thằng nhóc Hoàng cảnh như mày?" "Đừng tưởng mày có võ kỹ gia trì mà nghĩ mình vô địch thiên hạ, chúng tao đã sớm tìm ra pháp môn tu luyện võ đạo." "Mày có lợi hại đến mấy cũng không bằng chúng tao." "Giết chúng tao?

Nằm mơ đi!" "Anh em, xông lên!" Gã gầm lên một tiếng, tay cầm đoản thương xông tới.

Mấy chục tên hán tử áo đen gào thét xông lên.

Diệp Phàm không nói nửa lời thừa thãi, nhấc tay lên.

Võ sĩ đao liên tiếp chém ra.

Ba tên địch nhân thân thể chợt loạng choạng, thét thảm bay ngược ra xa.

Máu tươi bắn tung tóe, nhìn mà ghê người.

Tiếp đó Diệp Phàm bước chân di chuyển, áp sát thủ lĩnh áo đen, đâm mạnh vào cổ họng gã.

Sắc mặt gã áo đen đại biến, cảm nhận được uy hiếp tử vong, theo bản năng lùi lại né tránh, nhưng Diệp Phàm còn nhanh hơn.

Võ sĩ đao ấn xuống, thẳng vào cổ họng.

"Phập!" Gã áo đen căn bản không thể giãy dụa, ôm vết thương ngã vật xuống đất.

Một vệt máu đỏ tươi chảy ra từ lòng bàn tay gã.

Gã tức giận không cam lòng gào lên: "Khốn nạn, đồ khốn nạn!" Diệp Phàm đi đến trước mặt gã, giẫm lên đầu gã, từ trên cao nhìn xuống hỏi một tiếng: "Ai phái bọn mày đến?" Gã áo đen nghiến răng nghiến lợi: "Không có ai chỉ thị!" "Rắc!" Diệp Phàm không chút khách khí giẫm gãy tay trái gã, sau đó lại một đao đâm xuyên tay phải gã.

Cơn đau kịch liệt lan khắp toàn thân.

"Nói hay không?" Diệp Phàm ngữ khí lạnh như băng: "Không nói, tôi sẽ từng đao từng đao đâm chết mày!" Gã áo đen kêu gào thảm thiết, nhưng vẫn cố chịu đựng không hé răng.

Diệp Phàm lại một đao đâm vào bụng gã.

"A…" Gã áo đen phát ra một tiếng kêu rên, sau đó nghiến răng không nói gì.

Diệp Phàm cau mày.

Hắn không thích những kẻ cứng đầu, đặc biệt là loại thà chết chứ không chịu khuất phục như thế này.

Hắn quyết định thay đổi cách khác.

Diệp Phàm rút võ sĩ đao ra, nhặt một tảng đá nhọn, đâm vào đầu gối gã áo đen.

"U…" Gã áo đen lập tức kêu thảm một tiếng.

Cơn đau thấu tim suýt nữa khiến gã ngất đi.

"Tôi ghét nhất những kẻ không sợ chết!" Diệp Phàm dùng hết sức đâm mấy nhát.

Gã áo đen vẫn kiên nhẫn chịu đựng không phát ra tiếng nào, kết quả đầu gối bị Diệp Phàm làm cho máu tươi đầm đìa.

Gã áo đen cũng vì thế mà hôn mê bất tỉnh.

"Khốn nạn!" Lúc này, lại có một nhóm người áo đen xông ra.

Bọn họ thấy đồng bọn chết thảm, từng người bi phẫn khôn xiết, sát ý sắc lạnh, như dã thú vậy.

Diệp Phàm lạnh lùng liếc nhìn bọn chúng một cái.

Hắn đang định xông tới giết chết những kẻ địch này, nhưng đột nhiên nghĩ đến mình hiện tại vẫn còn bị thương, liền bỏ đi ý định ra chiêu.

Diệp Phàm vồ lấy võ sĩ đao, xẹt một đường vào cổ gã áo đen.

Máu tươi bắn ra!

Gã áo đen lập tức bỏ mạng, nhưng trên mặt vẫn còn vẻ ngơ ngác.

Rõ ràng đến chết cũng không tin mình lại chết như vậy, dù sao gã cũng là một trong những sát thủ hàng đầu, là tồn tại xếp trong top ba của giới sát thủ.

Diệp Phàm vứt bỏ thanh võ sĩ đao dính máu, sau đó nhanh chóng lao ra khỏi rừng cây.

Hắn không dừng lại, vừa phân biệt phương hướng, vừa chạy về phía ngọn đồi.

Đêm nay trăng không chỉ tối tăm, mà còn lạnh lẽo bất thường, khi gió thổi qua khiến hắn không ngừng run rẩy.

Diệp Phàm vội vàng rút ô ra mở.

"Vút!" Ngay khi Diệp Phàm chạy vào một con đường nhỏ bên cạnh con sông, tai hắn bắt được một tiếng xé gió nguy hiểm truyền đến.

Hắn đột nhiên nghiêng người, một mũi nỏ tên sượt qua má hắn.

Lực mạnh đến mức trực tiếp cắt rách da Diệp Phàm.

Diệp Phàm nhìn rõ quỹ đạo của mũi tên nỏ xong lập tức gầm nhẹ một tiếng, bước chân di chuyển tránh khỏi công kích của mũi tên nỏ.

Vị trí hắn vừa đứng, "rắc" một tiếng giòn giã, vỡ nát thành bốn năm mảnh đá.

Đá vụn vương vãi khắp nơi.

Đây là một mũi tên nỏ tẩm độc.

Ánh mắt Diệp Phàm lạnh đi, không lùi bước nữa, ngược lại còn nghênh đón xông lên, tiện thể tìm kiếm tung tích kẻ tập kích.

Rất nhanh, hắn nghe thấy phía trước có một cây anh đào.

Hắn không do dự, bước chân di chuyển, cả người phóng lên không, võ sĩ đao trong tay vung lên, nhắm thẳng vào cây anh đào mà chém mạnh.

"Rầm!" Một đao chém xuống, mùn gỗ bay tán loạn, thân cây gỗ nổ tung.

Lá cây bay lả tả khắp trời!

Khi Diệp Phàm tiếp đất, vừa vặn nghe thấy cành cây rung lắc.

Hắn theo tiếng động nhìn qua, chỉ thấy phía sau một cây anh đào cách đó bảy mét, một cổ tay trắng nõn vươn ra.

Trên cổ tay đeo một chuỗi tràng hạt gỗ đàn hương, trên đó treo một chiếc nhẫn vàng rực rỡ, lấp lánh sáng.

Trung tâm chiếc nhẫn khảm một viên bảo thạch đỏ như máu.

Ánh sáng đỏ rực yêu dị.

"Vút!" Gần như ngay khi chiếc nhẫn lọt vào tầm mắt Diệp Phàm, một luồng tiếng xé gió rất nhỏ, đột nhiên vang vọng khắp màn đêm.

“Không hay rồi!” Diệp Phàm trong lòng chấn động, theo bản năng vặn eo né tránh.

“Leng keng!” Một cây kim bạc bay sượt qua trên ngực Diệp Phàm, mang theo một luồng khí lạnh lẽo thấu xương.

Tiếp đó, một viên đạn nhỏ va vào ngực Diệp Phàm, lại là một tiếng “rầm” lớn, khiến hắn đau đến hừ một tiếng.

Diệp Phàm lùi lại hai bước, ngực chấn động.

Chương 713

Một tia máu ngọt trào lên.

Hắn nheo mắt lại ngay lập tức, không ngờ đối phương lại lợi hại đến vậy.

"Hô!" Chưa kịp để Diệp Phàm thở một hơi, lại có hai tiếng xé gió vang lên, nhắm thẳng vào cổ họng và tim Diệp Phàm.

Sắc mặt Diệp Phàm đại biến.

Hai món lợi khí này quá khủng khiếp, tốc độ cũng quá nhanh, căn bản không kịp tránh né.

"Vút vút!" Ngay lúc này, Diệp Phàm đột nhiên ngửi thấy một mùi nguy hiểm.

Diệp Phàm theo bản năng vung võ sĩ đao chống đỡ.

Chỉ nghe một tiếng "keng", một mũi phi tiêu va chạm với võ sĩ đao.

Võ sĩ đao lập tức gãy thành mấy đoạn.

Diệp Phàm không để ý đến những điều đó, thừa cơ tung một quyền.

Chỉ thấy một gã nam tử vạm vỡ thét thảm bay ngược ra xa.

Diệp Phàm không ngừng lại, chân trái quét một cái, đá bay kẻ đánh lén.

Kẻ đánh lén ngã xuống đất, phun ra một ngụm máu, hôn mê bất tỉnh.

Diệp Phàm đang định truy kích, nhưng đột nhiên thân thể cứng đờ.

Sau đó, hắn khó khăn quay đầu, chỉ thấy phía sau ngọn đồi không xa, có một cô gái thân hình thon thả đứng đó.

Cô ta mặc đồ đơn giản, tóc dài ngang vai, tay cầm một cây cung nỏ.

Cô ta đang nhắm vào Diệp Phàm.

"Vút!" Khi sắc mặt Diệp Phàm trầm xuống định hành động, cô gái kia lại bóp cò, bắn ra ba chiếc đinh thép nhỏ về phía Diệp Phàm.

Ba chiếc đinh thép vừa nhanh vừa gấp, thoáng chốc đã đến nơi, khiến Diệp Phàm căn bản không thể chống cự, chỉ có thể dùng hai tay che đầu.

Đinh thép bắn xuyên quần áo, đâm vào cánh tay và chân Diệp Phàm.

Máu tươi bắn ra, khiến hắn thêm phần chật vật.

"Vút!" Chưa kịp để Diệp Phàm thở dốc, cô gái lại giương cung lắp tên, "vút vút vút" bắn ra sáu chiếc đinh thép.

Diệp Phàm chỉ có thể lăn lộn tránh né.

"Vút!" Tranh thủ lúc Diệp Phàm né tránh, cô gái lại một lần nữa giương cung kéo dây, "vút vút vút" bắn ra mười hai chiếc đinh thép về phía Diệp Phàm.

"Vút!" Đinh thép vừa nhanh vừa gấp.

Diệp Phàm không kịp tránh né, chỉ có thể ôm đầu ngồi xổm xuống.

Đinh thép bắn vào gần Diệp Phàm.

"Vút!" Gần như ngay khi đinh thép bắn xong, Diệp Phàm lại lăn mình đứng dậy.

Lần này, một chiếc đinh thép bắn trúng bắp chân hắn, khiến hắn bị

thương nhẹ một cái.

Chỉ là Diệp Phàm nghiến răng ổn định thân mình, tiếp tục lăn lộn.

Hắn không để ý đến vết thương, chỉ không ngừng chạy về phía trước.

Hắn muốn thoát khỏi phạm vi bắn tỉa của cô gái.

"Vút!" Cô gái thấy vậy khẽ quát một tiếng, lại "vút vút vút" bắn ra mười hai chiếc đinh thép.

Diệp Phàm cứ thế mà tránh né.

Chỉ là hắn né chậm nửa nhịp, hai chiếc đinh thép xuyên qua vai hắn, mang theo một vệt máu đỏ tươi.

Cô gái không ngừng lại, lại là ba phát súng liên tiếp.

Đạn toàn bộ ghim vào bụi cỏ ven sông, làm bốc lên một đám bụi trần, còn khiến thân thể Diệp Phàm hơi chấn động.

Diệp Phàm không bỏ cuộc, lợi dụng bụi cỏ che chắn, dốc toàn lực thoát khỏi phạm vi bắn tỉa.

Chỉ là hắn vừa ngẩng đầu, đã thấy phía trước lại có một người bịt mặt đi tới.

Trong tay cầm một thanh quân đao.

Người bịt mặt nhìn chằm chằm Diệp Phàm, nói từng chữ một: "Diệp Phàm?" "Không sai, là lão tử, đến tiễn mày lên đường!" Diệp Phàm không nói thừa, gầm lên một tiếng, vung Ngư Trường Kiếm lao tới.

"Đến đây, giết tao, giết tao!" Gã nam tử bịt mặt cười khẩy một tiếng, sau đó cũng cầm quân đao xông tới.

"Vút!" Gã nam tử bịt mặt xông vào sát chiêu của Diệp Phàm.

Diệp Phàm không chút lưu tình đâm ra một kiếm.

Nhưng gã nam tử bịt mặt đã sớm né đi rồi.

Thân hình Diệp Phàm khựng lại, cảm thấy đối phương trơn trượt như con lươn.

Sau đó, hắn một cước đá trúng ngực đối phương, chỉ nghe tiếng "rắc", xương sườn của người bịt mặt gãy lìa, phun máu bay ngược ra xa.

Gã ngã vật nặng nề vào một cái cây lớn, sau đó từ từ trượt xuống đất.

Diệp Phàm không dừng lại, chân phải giậm mạnh xông tới, chuẩn bị một cước giẫm gãy cổ gã.

"Xoẹt!" Ngay khi Diệp Phàm sắp chạm vào đối phương, gã nam tử bịt mặt đột nhiên giơ dao găm lên.

Một đạo đao mang sắc bén lập tức lóe lên trong mắt Diệp Phàm.

Đao mang sắc lẹm như cầu vồng, dường như có thể chém bay mọi vật cản.

Đồng thời, Diệp Phàm còn ngửi thấy một mùi thuốc nước quen thuộc.

"A…" Khi ánh mắt Diệp Phàm ngưng tụ thành tia sắc bén, gã nam tử bịt mặt đã áp sát cơ thể Diệp Phàm.

Tay phải gã run lên, dao găm đâm thẳng vào cổ họng Diệp Phàm.

Diệp Phàm tức đến bật cười, không chút do dự, cánh tay trái chặn ngang.

"Rầm!" Dao găm đâm mạnh vào cánh tay trái Diệp Phàm.

"A…" Diệp Phàm không kìm được kêu đau một tiếng, chỉ cảm

thấy cánh tay trái như bị thanh sắt nhọn đâm mạnh vào.

Hắn không kìm được buông tay phải ra, ôm cánh tay trái bị thương lùi lại.

Ánh mắt Diệp Phàm cũng rơi vào người bịt mặt.

Chương 714

Đó là một người phụ nữ trung niên mặc áo đen, đội mũ lưỡi trai.

Dung mạo cô ta nhìn không rõ ràng, nhưng trên trán lộ ra có một nốt ruồi chu sa, mang lại cho người ta cảm giác tà ác khó tả.

Người phụ nữ này mang đến cho Diệp Phàm một cảm giác uy hiếp khó tả.

Hắn cảm thấy một luồng áp lực ngột ngạt, khiến người ta có cảm giác bất lực, bó tay không biết làm sao.

Diệp Phàm nhướng mày nhìn người phụ nữ trước mặt: "Rốt cuộc cô đã khởi động cơ quan gì trong cổ mộ?

Ngô Tam Thúc và Bàn Tử bọn họ bị cô nhốt ở đâu rồi?" Người phụ nữ kia không nói gì, chỉ trừng mắt nhìn hắn.

Cười nham hiểm.

"Kiệt kiệt kiệt." Bốn phía cổ mộ bố trí phù văn quỷ dị.

Những phù hiệu đó lóe ra ánh sáng trắng nhạt, mà ở nơi người phụ nữ đứng, lại có vô số phù chú đan xen thành một tấm lưới lớn, giam chặt hắn lại!

Mà ở trung tâm tấm lưới lớn đó, trên một khối đá, khắc rõ mấy hàng chữ: "Tử tôn của ta, phải hiến tế trời, được vĩnh sinh." Tảng đá đó rất lớn, cao hơn nửa người.

Lúc này, trên đó còn ẩn hiện vết máu loang lổ.

Nhưng đó không phải trọng điểm.

Điều thật sự khiến Diệp Phàm cảm thấy sởn gai ốc là, ngay phía sau người phụ nữ cạnh tảng đá đó, lại xuất hiện một bóng đen khổng

lồ, bóng đen đó tướng mạo hung tợn, hai mắt đỏ ngầu, giống như ác ma giáng thế!

Toàn thân nó bị xiềng xích sắt trói chặt, tay chân đều bị dây thép buộc chặt, mà trán của nó thì gắn chặt vào một khối thủy tinh đỏ thẫm.

Khối thủy tinh đó hiện lên màu vàng óng, bên trong chảy dòng máu đỏ tươi.

Hơn nữa, trong dòng máu đó, còn xen lẫn từng tia hồ quang điện!

"Cái này… chuyện gì thế này!" Diệp Phàm trong lòng kinh ngạc muôn phần.

Chẳng lẽ là… Đinh quan tài Quỷ vương?

Không sai, đây tuyệt đối là Đinh quan tài Quỷ vương trong truyền thuyết!

Bởi vì thứ này, quá đỗi thần bí.

Truyền thuyết, Quỷ vương là thượng cổ thần linh, sở hữu năng lực thông thiên triệt địa.

Tương truyền hắn từng dùng đinh quan tài đóng chết mười hai vị thánh nhân, uy chấn thiên hạ!

Tuy cuối cùng bị đánh bại phong ấn, nhưng cũng gây ra tổn hại cực lớn.

Và mười hai vị thánh nhân kia cũng từ đó vẫn lạc, không còn xuất hiện nữa.

Mà chiếc Đinh quan tài Quỷ vương này, chính là thứ chuyên khắc chế những kẻ siêu thoát thế ngoại, trấn áp quỷ vật, oán khí, v.v.

Phàm là tu luyện giả, nếu muốn đột phá cảnh giới, liền cần hấp thu các loại cảm xúc tiêu cực mãnh liệt.

Nhưng thứ này quá tà tính.

Gọi là âm dương tương xung.

Nếu cưỡng ép hấp thu, nhẹ thì tẩu hỏa nhập ma, nặng thì trực tiếp bạo thể mà chết.

Nhưng thứ này lại quá mức nghịch thiên.

Cho nên, mới bị dùng để giam cầm Quỷ vương.

Hơn nữa, còn phải dùng tinh huyết của chính mình để hiến tế.

Kiểu hiến tế này, sẽ khiến bản thân phải chịu phản phệ cực kỳ nghiêm trọng, dẫn đến công lực tẫn thất, thậm chí trực tiếp biến thành phế nhân!

"Mẹ kiếp, rốt cuộc cô đã làm gì vậy?" Diệp Phàm điên cuồng chửi rủa trong lòng.

Nhưng người phụ nữ kia căn bản không hiểu Diệp Phàm đang nói gì, vẫn phát ra tiếng cười thảm thiết.

Diệp Phàm hít sâu một hơi.

Đã đến đây rồi, thì dù thế nào cũng phải thử một phen.

Thà làm còn hơn không.

Ầm ầm!

Diệp Phàm vận chuyển "Dịch Cân Kinh" trong cơ thể.

Lập tức, bề mặt cơ thể hắn tỏa ra từng trận thanh huy, chiếu sáng cả hang động.

Mà ở trung tâm hang động, lại có một viên dạ minh châu lớn bằng nắm tay, lấp lánh sáng.

"Đây chính là Đinh quan tài Quỷ vương sao?" Diệp Phàm nhìn chằm chằm chiếc đinh quan tài lơ lửng giữa không trung.

Chiếc đinh quan tài dài hơn nửa mét, đen tuyền bóng loáng.

Mà trên chiếc đinh quan tài, dày đặc, bao phủ những phù triện hoa văn phức tạp.

Những phù triện này hoàn toàn giống với hình ảnh Diệp Phàm đã thấy trên máy tính, nhưng rõ ràng huyền diệu hơn trăm lần.

"Thứ này rốt cuộc dùng để làm gì?" Diệp Phàm cau mày nhìn.

Hắn thử vươn tay phải ra, muốn nắm lấy chiếc đinh quan tài này.

Ầm!

Một trận sấm sét vang lên.

Chiếc đinh quan tài đột nhiên bắn ra.

"A!" Diệp Phàm thét thảm một tiếng.

Chiếc đinh quan tài xuyên thủng vai hắn ngay lập tức.

Máu tươi tuôn chảy.

"Chết tiệt!" Diệp Phàm thầm mắng một câu.

Hắn biết, chiếc đinh quan tài này tuyệt đối không phải vật tầm thường.

Nhất định phải tìm cách rút ra!

Bằng không, dù không bị hút cạn tinh huyết, e rằng hắn cũng sẽ gặp nguy hiểm.

"Ra!" Diệp Phàm mạnh mẽ nghiến răng.

Hắn liều mạng thúc đẩy Tiên Thiên Chân Nguyên trong cơ thể.

Chương 715

Ầm ầm.

Sức mạnh trong cơ thể dường như muốn nổ tung.

Theo sự dũng động của chân nguyên, chiếc đinh quan tài vốn ghim ở vai Diệp Phàm cũng kịch liệt rung động.

Rắc!

Diệp Phàm mạnh mẽ vung chưởng chém tới.

Chiếc đinh quan tài trực tiếp vỡ nát.

"Phụt!" Một ngụm máu tươi phun ra.

Sắc mặt Diệp Phàm tái mét.

Vai hắn càng đau đớn vô cùng.

"Kiệt kiệt kiệt." Người phụ nữ kia lại phát ra tiếng cười quái dị.

Dường như đang trêu tức Diệp Phàm vậy.

Diệp Phàm trong lòng phiền não không thôi.

"Mẹ kiếp!" Hắn hừ lạnh một tiếng.

Sau đó đột nhiên bước về phía trước, hung hăng va chạm vào ngực người phụ nữ kia.

Ầm!

Lần này, trực tiếp hất bay người phụ nữ kia ra.

Diệp Phàm cũng bị chấn động mà liên tục lùi lại mấy bước.

"Kiệt kiệt kiệt." Người phụ nữ kia ngã xuống đất, phát ra tiếng cười quái dị.

Khóe miệng cô ta rỉ máu.

Công thế vừa rồi, đối với cô ta mà nói, hoàn toàn vô dụng!

"Chuyện gì thế này?" Diệp Phàm kinh ngạc.

Chiếc Đinh quan tài Quỷ vương này, theo lý mà nói phải là bảo bối dùng để đối phó với Quỷ vương, sao ngược lại lại khiến hắn không thể làm gì được?

"Kiệt kiệt." Người phụ nữ kia đột nhiên ngửa đầu hú dài.

Kèm theo tiếng hú của cô ta, cả cổ mộ đều rung chuyển, sàn nhà nứt toác từng tấc, bụi đất bay mù mịt.

"Gay go, địa hình này dường như có vấn đề.

Hai chúng ta phải nhanh chóng rời đi!" Diệp Phàm vội vàng ôm Lâm Bắc Thần, hai người nhanh chóng rút khỏi hang động.

"Gầm!" "Kiệt kiệt kiệt." Mà lúc này, ở sâu trong hang động, thi thể Quỷ vương cũng từ từ mở mắt.

"Kẽo kẹt kẽo kẹt." Những chiếc đinh quan tài ghim trên vách đá, từng cái một gãy lìa.

Mà thi thể Quỷ vương, thì từ từ ngẩng đầu lên.

"Kiệt kiệt." "Lâu rồi… không nếm thịt người." Quỷ vương lẩm bẩm một mình.

"Ngươi là ai?" Diệp Phàm trợn tròn mắt.

Hắn có thể nhìn ra, thi thể Quỷ vương này đã chết không biết bao nhiêu năm rồi, nhưng lại có thể tỉnh lại?

Điều này quả thực không thể tưởng tượng nổi.

Chẳng lẽ… Quỷ vương này không hề bị trấn áp, hoặc có lẽ vì một số điều kiện ở đây, đã kích thích nó, nên nó mới có thể khôi phục ý

thức, hoạt động trở lại sao?

Tất cả những điều này, quả thực quá kinh khủng.

“Kiệt kiệt kiệt.

Ngươi muốn biết sao.

Nói cho ngươi biết cũng không sao.” “Vào thời thượng cổ, ta là Quỷ vương.” “Nhưng sau này, bị một đám nhân loại hèn hạ vô sỉ thiết kế, buộc phải phong ấn trong cổ mộ này.

Bao nhiêu năm nay, ta vẫn luôn chờ đợi cơ hội giải cứu mình.” “Bây giờ, ta đã chờ được rồi!” “Ngươi là người tộc đầu tiên đặt chân đến đây.

Nhưng mà… thực lực của ngươi, còn xa mới đủ!” “Bây giờ, ngươi lập tức rời đi!” “Nếu tiếp tục nán lại đây, sẽ khiến ngươi chết không có chỗ chôn.” Giọng Quỷ vương lạnh băng, vang vọng trong hang động.

“Rời đi?” Diệp Phàm cười khổ một tiếng.

Nếu hắn không đoán sai, Quỷ vương này chắc chắn có mưu đồ.

Người phụ nữ kia, hẳn là muốn dụ dỗ hắn ra ngoài.

Chỉ tiếc, Diệp Phàm không ngốc, sao có thể mắc bẫy của nó?

“Tôi cố tình không đi!” Diệp Phàm liếc mắt nhìn nó một cái, nhàn nhạt nói: “Có bản lĩnh, ngươi đừng trốn trong đó giả thần giả quỷ!” “A a a.” Người phụ nữ kia cười quỷ dị: “Nếu đã như vậy, thì đừng trách ta không khách khí!” Hắn chưa dứt lời, chợt hóa thành màn sương đen ngập trời, ùn ùn bao phủ lấy Diệp Phàm.

“Hoa Tử!” Diệp Phàm bỗng nổi giận đùng đùng.

Vụt!

Hắn dang rộng hai tay.

Một luồng chân khí cổ xưa, bành trướng cuồn cuộn hội tụ lại.

“Ngũ Lôi Bát Quái Chưởng, Tứ Phương Lôi Động!” Diệp Phàm khẽ quát một tiếng.

Trong chớp mắt, từng đạo quang mang màu thanh đồng lóe lên.

Diệp Phàm thi triển tuyệt học của mình, chiến đấu với bóng đen kia.

Bùm!

Sương đen tiêu tán.

Nữ tử kia lộ diện.

Nàng ta tóc tai bù xù, y phục tả tơi, hiển nhiên bị thương rất nặng, khắp người rỉ ra máu và nước.

Nhưng.

Trong miệng nàng ta, lại đang ngậm một con dao găm, chính là con dao vừa rồi cắm vào vai Diệp Phàm!

Hơn nữa, trên dao găm dính đầy máu tươi.

Đồng tử Diệp Phàm co rút mạnh.

Chương 716

"Sao có thể?" "Con dao găm này lại không bị ăn mòn?" Diệp Phàm cảm thấy vô cùng khó tin.

Phải biết rằng, chất lượng con dao găm kia tuyệt hảo, là một pháp khí cấp bậc linh khí, có thể chống đỡ đao kiếm thông thường.

Nhưng lại không thể làm gì được dao găm trong miệng nữ nhân đó dù chỉ một chút?

Thậm chí vết thương còn lành lại rồi.

"Kẹt kẹt kẹt." Nữ nhân kia quái dị cười một tiếng.

Nàng ta lại lần nữa lao về phía Diệp Phàm, một bộ dáng thề không bỏ qua.

"Chết tiệt!" Diệp Phàm nghiến răng.

Nữ nhân này âm hồn bất tán, luôn quanh quẩn bên cạnh hắn.

Hơn nữa, Diệp Phàm cũng có thể cảm nhận được, tu vi của nàng ta tuy chỉ còn lại cảnh giới Luyện Khí, nhưng so với võ giả thông thường, vẫn mạnh mẽ đến kinh người.

Cứ đánh thế này, sớm muộn gì cũng sẽ hao hết chân khí mà chết!

"Đồ chết tiệt!" Diệp Phàm vô cùng tức giận.

"Ngươi không phải muốn ăn thịt ta sao?

Đến đây!" Diệp Phàm phẫn nộ gào thét.

Đồng thời, hắn từ trong lòng ngực lấy ra vài cây ngân châm, phóng về phía nữ nhân kia.

Xuy xuy xuy!

Ngân châm đâm vào cơ thể nữ nhân.

Nhưng, hiệu quả rất yếu ớt.

Cơ thể nữ nhân này có độ cứng rắn cực cao.

Ngay cả khi Diệp Phàm cầm ngân châm linh khí đâm vào cơ thể nàng ta, cũng không thể gây ra bất kỳ tổn thương nào.

"Haha." "Mấy trò điêu trùng tiểu kỹ này, cũng dám múa rìu qua mắt ta sao?" "Hôm nay ta sẽ ăn thịt ngươi!" "Kẹt kẹt kẹt." Nàng ta quái dị cười, lao về phía Diệp Phàm.

"Các ngươi nam nhân đều yêu mỹ nhân, tiền tài và quyền lợi nhất!" "Hôm nay, ta ăn thịt ngươi, là có thể đoạt lấy ký ức của ngươi, đoạt lấy bí mật của ngươi." "Sau đó, là có thể đoạt xá thân xác của ngươi!" "Đến lúc đó, cái gì vinh hoa phú quý, quyền lực tài sản, đều dễ như trở bàn tay!" "Kẹt kẹt kẹt." Nghe tiếng nữ nhân kia gào thét chói tai, Diệp Phàm chỉ cảm thấy sống lưng lạnh toát.

"Ngươi rốt cuộc là thứ quỷ quái gì?" Diệp Phàm trầm giọng hỏi.

"Ngươi rất nhanh sẽ được nhìn thấy ta, tận mắt chứng kiến ta nuốt chửng thân thể ngươi thế nào!" "Kẹt kẹt kẹt." Vừa nói, nàng ta vừa vươn hai tay, chộp lấy Diệp Phàm.

Diệp Phàm lập tức hoảng loạn.

"Cút!" Hắn ra sức giãy thoát sự trói buộc.

Sau đó, quay người bỏ chạy.

"Kẹt kẹt kẹt, ngươi chạy không thoát đâu!" Nữ nhân kia quái dị gào thét, đuổi theo Diệp Phàm.

"Hô lạp lạp!" Gió núi gào thét, cuốn lên từng trận cát bụi.

Trong một nấm mồ, lại ẩn giấu một con lệ quỷ hung ác vô cùng!

Điều này khiến Diệp Phàm kinh hãi!

May mắn thay hắn có cảnh giác cao, kịp thời nhận ra điều bất thường, sớm rút khỏi ngôi mộ đó, nếu không thì e rằng đã sớm chết trong tay con lệ quỷ này rồi.

"Vút!" Diệp Phàm thi triển huyền công, tức thì lao đi trăm mét, trong nháy mắt đã trốn xa mấy trăm trượng.

"Hắc hắc hắc.

Ngươi chạy không thoát đâu!" "Cấm địa này đã bị ta bố trí đại trận.

Trừ khi ta bằng lòng thả ngươi đi, nếu không, ngươi căn bản không thể thoát ra ngoài!" "Kẹt kẹt." "Kẹt kẹt kẹt." Lúc này, nữ quỷ kia lại đuổi theo ra.

Nàng ta vẫn tóc tai bù xù, sắc mặt dữ tợn khủng khiếp, hệt như một con quỷ mị.

"Nữ quỷ này rốt cuộc là ai?" "Chẳng lẽ nàng ta chính là chủ nhân của ngôi cổ mộ này?" Diệp Phàm kinh hồn bạt vía.

Hắn chưa từng gặp phải tình huống thế này.

Một khi tiến vào trong cổ mộ, liền như trâu đất xuống biển, không còn dấu vết, bất kể hắn tìm kiếm thế nào, cũng không thể tìm thấy tung tích nữ nhân kia.

Cứ như thể bốc hơi khỏi không khí vậy.

Nhưng bây giờ, nữ quỷ này lại có thể đuổi giết tới, chứng tỏ nữ quỷ này chắc chắn là chủ nhân của ngôi cổ mộ này, cũng chỉ có nữ quỷ này mới có thể làm được điều đó.

"Thân phận của ngươi, rốt cuộc là ai?" Diệp Phàm lạnh lùng hừ một tiếng, quay đầu phản bác.

“À à, ngươi rất nhanh sẽ biết thôi.” Nữ quỷ quái dị cười, thân hình lướt đi, nhanh chóng tiếp cận Diệp Phàm.

“Hửm?” Đột ngột, đồng tử Diệp Phàm co rút.

Trong tầm mắt hắn, khu vực vốn hoang vắng bỗng nhiên biến đổi.

Cảnh tượng của khu vực này đột ngột thay đổi.

Nơi đây đâu còn là vùng sa mạc hoang vu lúc trước nữa chứ?

Mà là một bình nguyên đất vàng bạt ngàn.

Cây cối xanh tốt, cây xanh bao bọc.

Một tòa thành phố tọa lạc giữa đó.

Diệp Phàm kinh ngạc.

Mà đúng lúc này, hắn chợt nghe thấy, cách đó không xa, truyền đến một tiếng kêu thảm thiết.

“Phốc xuy!” “Rắc!” “Rắc rắc rắc!” Ngay sau đó, từng tiếng xương cốt vỡ vụn truyền đến.

Cùng với những âm thanh vang vọng này, Diệp Phàm nhìn thấy, một đám người đang vây công một thiếu niên.

Những người này đều mặc áo bào trắng, trên ngực thêu hình bộ xương khô.

Hình bộ xương khô, đại biểu cho tà ác.

Mà lúc này, bao vây thiếu niên kia, lại là một đám thi hài ghê rợn.

Chúng đều có vẻ ngoài quái dị, có chút giống dơi.

“Kẹt kẹt kẹt.

Các ngươi nhân loại bất nhân bất nghĩa, lại nhốt chúng ta ở đây, dùng để trông coi quan quách.” “Chúng ta không phục!” “Vì vậy, chúng ta nhất định phải thoát ra ngoài!” “Ta muốn sống, sống thật

tốt.” “Ta muốn báo thù rửa hận!” “Ta muốn các ngươi đều phải quỳ phục dưới chân ta!” Những con dơi đó từng con một phẫn nộ gào rít.

Chương 717

Hốc mắt chúng đỏ ngầu, trong con ngươi tràn ngập ý chí oán độc nồng đậm.

Diệp Phàm nhìn cảnh tượng trước mắt, lập tức chấn động không thôi.

Hắn không ngờ rằng, nấm mồ này lại có nhiều oán linh oán khí ngập trời đến vậy tồn tại.

Chúng bị phong ấn trong cổ mộ, cách một khoảng thời gian, sẽ bùng phát ra, tai họa nhân gian.

"Ngươi là ai?" Diệp Phàm trừng mắt nhìn nữ quỷ.

"Ta là ai không quan trọng." Nữ quỷ âm trầm nói: "Ngươi chỉ cần biết, tất cả của ngươi, đều sẽ thuộc về ta!" "Kẹt kẹt kẹt." "Đợi đi, lát nữa, ngươi sẽ biến thành thân xác của ta!" Diệp Phàm nhíu mày.

Tình hình hiện tại, nguy hiểm vô cùng.

Những con dơi kia, đều là thực lực bán bộ Trúc Cơ, có đến bốn năm mươi con.

Lại còn có ba con cảnh giới Trúc Cơ!

Mà Diệp Phàm, chỉ là Luyện Khí cảnh tầng tám đỉnh phong.

Chênh lệch giữa hai bên, quá lớn rồi!

Những con dơi này, tùy tiện chọn ra một con, cũng đều mạnh hơn hắn rất nhiều.

Hiện tại, hắn đối mặt với uy hiếp cực lớn.

Một khi bị đuổi kịp, nhất định chỉ có đường chết!

“Ầm ầm ầm!” Trời sụp đất nứt.

Sấm sét ngập trời lóe lên.

Mây đen cuồn cuộn.

Mây đen dày đặc, che khuất ánh dương.

Bầu trời nơi đây, dường như cũng ảm đạm đi không ít.

“Đây là kiệt tác của nữ quỷ kia sao?” Diệp Phàm nheo mắt lại.

Nữ quỷ này, lại có thể lợi dụng thiên tượng biến hóa, dẫn động thiên kiếp giáng lâm!

Mà thủ đoạn này, Diệp Phàm lại chưa từng nghe nói đến!

“Kẹt kẹt kẹt.” Tiếng nữ quỷ càng lúc càng rõ ràng.

Bóng dáng nàng ta trong mắt Diệp Phàm dần kéo dài ra.

Nàng ta đã sắp đuổi kịp rồi!

“Vút!” Diệp Phàm không dám dừng lại, lập tức tăng tốc cuồng chạy.

“Ầm ầm ầm” Sấm sét trên bầu trời, đã hội tụ thành một đạo lôi đình thô to.

Trực tiếp bổ xuống!

“A!” Nữ quỷ thê lương kêu thảm một tiếng, nhanh chóng né tránh.

Nhưng, uy lực lôi kiếp vô cùng, nàng ta tuy may mắn né tránh, thân thể lại vẫn bị thương nghiêm trọng, máu tươi đầm đìa, gần như bị nổ nát.

“Kẹt kẹt.” Nữ quỷ không ngừng phát ra tiếng cười quỷ dị.

“Ngươi chạy không thoát đâu!” “Thiên kiếp này, chính là đặc biệt chuẩn bị cho ta!” “Bây giờ, ngươi đã không còn cơ hội chạy trốn!” “Đi chết đi cho ta!” Nữ quỷ nhe nanh múa vuốt, hung hăng lao về phía

Diệp Phàm.

“Chết tiệt!” Diệp Phàm thần sắc ngưng trọng.

“Nếu ngươi muốn chơi trò lôi điện, vậy ta sẽ chơi với ngươi một trận cho ra trò!” Hắn nghiến răng nghiến lợi.

“Oanh!” Toàn thân hắn nguyên khí dũng động, điều động võ mạch hệ lôi, thi triển chiêu thức hệ lôi.

“Xuy lạp lạp” Trong nháy mắt, một đạo lôi đình màu tím, nhanh như chớp lao về phía nữ quỷ tấn công.

“Kẹt kẹt, không biết tự lượng sức!” Nữ quỷ không hề để đạo lôi đình mà Diệp Phàm phóng ra vào mắt.

Nàng ta nâng cánh tay lên, một tay tóm lấy đạo lôi đình này, sau đó hung hăng bóp nát!

“Bành!” Lôi đình bạo liệt, chiếu sáng xung quanh.

“Gát gát gát gát.” Nữ quỷ phát ra tiếng cười chói tai, sắc bén.

“Ta chính là Âm Sát chi thể!” “Vạn tà bất xâm!” Nàng ta ngửa mặt lên trời gào thét, vô tận u minh quỷ khí, cuồng dã quét tới.

“Rắc” Lôi đình nổ tung trong hư không.

Nhưng, nàng ta hoàn toàn không thèm quan tâm.

U minh quỷ khí tràn ngập, rất nhanh bao phủ lấy cơ thể Diệp Phàm.

Diệp Phàm cảm giác cảnh vật xung quanh mình trong chốc lát biến đổi.

Giây tiếp theo, mình lại xuất hiện ở một thế giới khác.

Cùng lúc đó, một luồng uy thế khủng bố, đột nhiên ập tới.

Diệp Phàm kinh hãi mở to hai mắt, nhìn về phía trước, phát hiện

mình xuất hiện trên một tế đàn.

Xung quanh, đứng chật ních những thi hài!

Trước mỗi thi hài, đều bày đủ loại vật phẩm.

Có đao, kiếm, đỉnh, lò,... v.v.

Lại còn có đủ loại chất liệu, hoặc kim loại, hoặc ngọc thạch,... v.v.

Thậm chí, cả quan quách và đồ tùy táng cũng đều ở đó!

"Đây là nơi quái quỷ gì?" Diệp Phàm chấn động, trong lòng dấy lên sóng to gió lớn.

"Kẹt kẹt kẹt." Mà cùng lúc đó, một tiếng cười âm lãnh truyền đến.

"Tiểu tử, đây là nơi chôn xương của chúng ta!" "Ở đây, chúng ta có thể đạt được vĩnh sinh!" "Chúng ta muốn hủy diệt cả ngôi cổ mộ này!" Một thi hài khô quắt toàn thân đen kịt, chậm rãi bò ra, phát ra tiếng cười âm u khủng khiếp.

Thi hài này, cao đến bảy tám mét.

Thân thể nó cứng nhắc, da thịt nhăn nheo.

Chương 718

Trông như một xác khô héo hon.

Nhưng, tròng mắt nó lại lóe lên quang mang đỏ rực.

Cho thấy lúc này nó, tuyệt đối không chỉ đơn giản như vẻ bề ngoài!

"Kẹt kẹt kẹt." Lại là một trận cười quỷ dị truyền đến.

Diệp Phàm quay đầu nhìn sang.

Chỉ thấy hai bên khác, cũng lần lượt xuất hiện ba thi hài.

Trước mặt chúng cũng bày biện đồ vật tương tự, chỉ là không tinh xảo bằng quan quách của lão ẩu áo đen kia.

Chúng chậm rãi bò tới, ép sát Diệp Phàm.

Lần này, mục tiêu của chúng là Diệp Phàm, không còn là quan quách nữa.

"Oanh!" Một con cán thi vung quyền đánh tới.

"Bành!" Diệp Phàm giơ xích sắt lên, đỡ lấy đòn tấn công hung hãn này.

"Rắc rắc rắc!" Cú va chạm này, xích sắt trong tay hắn, lại đứt từng khúc.

Con cán thi này, quá đáng sợ rồi.

"Gầm!" Hai con cán thi khác, đồng thời phát ra tiếng gầm gừ dữ tợn trầm thấp, từ hai bên lao tới, lần lượt tấn công đầu và eo bụng Diệp Phàm.

"Hoa Tử!" Diệp Phàm quát lớn một tiếng, vận chuyển công pháp

chân truyền Long Hổ Sơn 《Ngự Phong Quyết》.

"Hoa lạp lạp." Trong lúc gió giục điện xẹt, cả người hắn biến mất tại chỗ, khiến cán thi lao vào hư không.

"Xoẹt!" Giây tiếp theo, Diệp Phàm lại lần nữa xuất hiện.

"Oanh!" Lại một lần nữa, Diệp Phàm cầm lợi nhận, chém nát một trong số cán thi.

"Bành bành bành!" Trong nháy mắt, hai con cán thi đều bị đánh nát bét, chết thảm ngay tại chỗ.

Diệp Phàm thừa thắng truy kích.

Hắn một hơi, lại chém giết nốt hai con cán thi còn lại.

"Haha haha!" Con cán thi lớn nhất ở xa xa, thấy vậy không khỏi cười phá lên.

"Thằng nhóc thối tha, ngươi quả nhiên có chút bản lĩnh!" "Nhưng mà, hôm nay ngươi vẫn phải chết ở đây!" Nó gầm lên một tiếng.

"Ong ong ong!" Không gian bốn phía chợt sáng chợt tối, từng đạo sương đen từ không trung hiện ra, bao quanh cơ thể nó.

Khí tức của nó, từng chút từng chút tăng lên.

Cuối cùng, đạt đến một mức độ vô cùng khủng bố!

"Đây...

đây là chuyện gì?" Diệp Phàm ngây người.

Hắn căn bản không hiểu rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

"Hừ!" "Tiểu tử, ngoan ngoãn quỳ xuống dưới chân ta, dâng hiến thân thể của ngươi!" Con cán thi to lớn nhất kia, dùng thân thể tàn khuyết làm ra bộ dáng kiêu ngạo.

"Ta mới không thèm!" Khóe miệng Diệp Phàm cong lên một nụ

cười châm chọc.

Con cán thi này, tuy nhìn qua rất đáng sợ.

Nhưng, Diệp Phàm căn bản không hề sợ hãi!

Chỉ là một con quỷ mị, còn không làm hắn bị thương được!

Hắn hít sâu một hơi, thôi động tiên thiên chân khí trong đan điền.

Ngay sau đó, một quầng sáng xanh lục hiện ra quanh người hắn, hình thành hộ thuẫn, chống lại sự xâm thực của luồng khí tức khủng bố kia.

"Hửm?" Con cán thi kia ngẩn người.

"Chẳng lẽ...

đây chính là vũ khí bí mật của ngươi?" Nó có hứng thú nói: "Ta lại muốn thử xem sao!" Lời vừa dứt.

"Phốc thông!" Cơ thể Diệp Phàm liền run rẩy kịch liệt một cái.

Ngay sau đó, hắn liền cảm thấy toàn thân mềm nhũn vô lực, gần như ngã quỵ xuống đất!

"Toi rồi!" Sắc mặt Diệp Phàm đại biến.

Hắn biết mình đã trúng độc rồi!

Hơn nữa, là kịch độc!

Loại độc tố này, dường như ẩn chứa tính ăn mòn cực kỳ mạnh mẽ, trong nháy mắt phá vỡ phòng tuyến của Diệp Phàm.

Hắn chỉ cảm thấy khắp người, đau đớn như bị vạn con kiến gặm nhấm.

"Hắc hắc." "Không sai, chính là độc tố này!" "Tiểu tử, ngươi nên cảm ơn bản vương mới phải!" "Nếu không phải ta thì ngươi căn bản không sống được đến bây giờ!" Con cán thi ở xa xa âm trầm nói.

“À à.” Diệp Phàm khó khăn quay đầu nhìn sang.

“Ngươi chính là con xà yêu đó?” Cảnh này, hắn từng nhìn thấy trên TV.

Một con xà yêu ngàn năm phụ thân lên trên cán thi, điều khiển một đám cán thi chiến đấu.

Đây chính là do chủ nhân mộ huyệt này bố trí.

“Kẹt kẹt, tiểu tử, xem như ngươi biết điều!” “Ngươi là nhân loại có thực lực kém nhất mà bản vương từng gặp!” “Ta khuyên ngươi mau chóng đầu hàng ta, trung thành với ta!” Con xà yêu ngàn năm kia lạnh lùng cười.

Diệp Phàm khẽ nhíu mày.

Xem ra, đối phương đã sớm để mắt đến hắn.

“Các ngươi, rốt cuộc muốn làm gì?” Diệp Phàm hỏi.

“Kẹt kẹt.” Con lão xà yêu kia lộ ra nụ cười hiểm độc.

“Nói cho ngươi biết cũng không sao!” “Huyết nhục của ngươi, đối với ta mà nói, có tác dụng đại bổ a!” “Ăn tươi nuốt sống ngươi, tu vi của ta, có thể đột phá mãnh tiến!” “Đến lúc đó, ta sẽ có thể khôi phục đỉnh phong ngày trước!” “Nếu ngươi đồng ý thần phục ta, ta sẽ cho ngươi một cơ hội luân hồi lại!

Thế nào, ngươi có muốn không?” Nghe thấy câu này, Diệp Phàm lập tức trừng lớn hai mắt.

“Thì ra, ngươi là vì muốn ăn thịt ta mà đến?” Diệp Phàm lạnh lùng cười một tiếng: “Đáng tiếc, chỉ bằng con đỉa nhỏ như ngươi, còn không xứng sở hữu nhục thể của ta!” “Đồ hỗn trướng!” Lão xà yêu bỗng nhiên nổi giận đùng đùng.

Sự coi thường của Diệp Phàm, triệt để chọc giận nó.

Chương 719

“Tiểu tử, ngươi sẽ phải trả giá đắt cho tất cả những gì ngươi nói!” Nó gầm lên một tiếng.

“Hô hô hô” Sau đó, vô cùng âm khí nồng đậm xung quanh, trong nháy mắt hội tụ quanh cơ thể nó.

Con cán thi này, đang tích trữ năng lượng, chuẩn bị thi triển một số thần thông mạnh mẽ!

“Ầm ầm ầm!” Trên bầu trời, mây đen cuồn cuộn.

Một luồng khí tức vô cùng nguy hiểm, tràn ngập khắp mộ thất.

Âm sát ma âm càng thêm thê lương.

“Ngao!” Giây tiếp theo, một bóng đen khổng lồ, đột nhiên xuất hiện, nhe nanh múa vuốt, trực tiếp lao về phía Diệp Phàm tấn công.

“Không hay rồi!” Trái tim Diệp Phàm đập loạn xạ.

Đây chính là một con cán thi hình dạng mãng xà khổng lồ!

Nó há to miệng đầy răng nanh cũ kỹ, phun ra dịch độc, tốc độ nhanh hơn cả tia chớp!

“Bành!” Những dịch độc này rải xuống đất, trong nháy mắt ăn mòn mặt đất tạo thành một hố sâu, bốc lên khói trắng.

“Vút vút vút.” Cùng lúc đó, vô số cán thi cũng chuyển động.

Chúng vây hãm Diệp Phàm.

Sắc mặt Diệp Phàm cuồng biến, hai tay cùng động, nhanh chóng kết ấn.

Từng tầng kim quang, đột nhiên sáng lên, bao phủ toàn thân hắn.

“Đông đông đông.” Cán thi va vào tầng kim quang này, toàn bộ đều bị chấn lùi.

“Trò điêu trùng tiểu kỹ!” Lão xà yêu ngàn năm lạnh lùng cười một tiếng.

Ngay sau đó, nó lớn tiếng quát: “Nghiền nát đạo phòng hộ đó cho ta!” Lời vừa dứt.

Một đám cán thi lại lần nữa xung kích!

“Tê tê tê tê!” Trên người những cán thi này tản ra vầng sáng màu xanh nhạt, tựa như mặc giáp, cứng rắn vô cùng.

Kim quang của Diệp Phàm, hoàn toàn không thể ngăn cản chúng!

“Rắc.” Trên người Diệp Phàm, lại lần nữa bị xé rách một vết thương dài.

Đau đớn thấu tim.

“Chết tiệt!” Diệp Phàm nghiến chặt răng, tiếp tục duy trì kim quang.

“Haha haha haha.” Lão xà yêu ngàn năm cười phá lên.

“Vô dụng thôi, ngươi nhất định sẽ bị nuốt chửng!” Nó dường như đã nhìn thấy miếng huyết nhục ngon lành, sắp sửa vào bụng.

“Oanh!” Giây tiếp theo, kim quang trên người Diệp Phàm, trong nháy mắt tan rã.

Mà Diệp Phàm, cũng chịu trọng thương, ngã lăn ra đất.

Sắc mặt hắn tái nhợt, toàn thân co giật.

“Không!” Lâm Nhược Tuyết thét chói tai một tiếng.

Nàng ta ra sức giãy giụa bò về phía Diệp Phàm.

“Tiểu thư tỷ, không cần lo lắng, ta tạm thời không sao!” Diệp

Phàm yếu ớt lắc đầu nói.

Lúc này hắn, đã trúng độc rất sâu, khắp người tê dại.

Thậm chí, ngay cả đứng thẳng cũng trở nên khó khăn.

Nhưng dù vậy, hắn vẫn giữ vững trấn định, không chịu từ bỏ dù chỉ một chút hy vọng.

"Grào!

Grào!" Lão xà yêu ngàn năm há miệng, lưỡi rắn dữ tợn thè ra thụt vào, phát ra âm thanh khiến người ta buồn nôn.

"Tiểu tử, bản vương ghét nhất kẻ nào dám làm trái ý ta!" "Ta cho ngươi cơ hội cuối cùng, nếu ngươi chọn đầu hàng, ta có thể sẽ cân nhắc tha cho ngươi khỏi chết!" Nó lạnh lùng nói, mục tiêu đã khóa chặt vị trí tâm mạch của Diệp Phàm.

Chỉ cần tiến thêm một bước, là có thể dễ dàng xuyên thủng cổ họng yếu ớt của hắn!

Tuy nhiên, lần này, Diệp Phàm lại không hề phản ứng.

"Ngươi tên ngu xuẩn này, không sợ chết sao?" Lão xà yêu ngàn năm nhíu mày chất vấn.

"Sợ chết?" Diệp Phàm cười.

"Kể từ khi ta bước vào mộ huyệt này, ta chưa từng sợ hãi cái chết!" "Bất kể ngươi là ai, muốn giết ta, thì phải trả giá bằng máu!" "Oanh!" Lời hắn vừa dứt, một luồng khí thế ngút trời bộc phát.

"Gầm!" Ngay sau đó, tiếng long ngâm vang dội, kinh động bát hoang lục hợp.

Sau đó, một con giao long khổng lồ ngũ sắc rực rỡ, cuộn mình trong mộ huyệt, bễ nghễ thiên hạ.

“Gầm gầm gầm!” Con giao long này phát ra tiếng gào thét phẫn nộ, hung hăng lao về phía lão xà yêu ngàn năm tấn công.

“Chuyện gì thế này?” Diệp Phàm ngây người.

Hắn hoàn toàn không ngờ, lại dẫn phát dị biến của tiểu Thạch Long.

“Không thể nào!” Lão xà yêu ngàn năm chấn động đến cực điểm.

Nó không ngờ, nơi đây lại có chân long thủ hộ!

“Vút!” Tiểu Thạch Long chắn ngang trước mặt Diệp Phàm, thay hắn ngăn cản đòn tấn công của đám cán thi.

Đồng thời, há miệng phun ra, liền là thế lôi đình vạn quân!

“Phốc xuy!” Ngay tại chỗ liền có ba bộ xác khô, bị đánh cho tan nát.

“Hừ!” Lão xà yêu ngàn năm lửa giận bốc cao.

“Ta muốn luyện chế ngươi thành cương thi, khiến ngươi vĩnh sinh vĩnh thế đều phải chịu đựng sự tra tấn vô tận!” “Bành bành bành.” Trong chốc lát, đủ loại pháp thuật quỷ dị khôn lường, ùn ùn kéo đến, giáng xuống ngực Diệp Phàm.

Diệp Phàm miễn cưỡng chống đỡ hộ thể cương khí, vẫn cứ từng chút một bại lui!

Cuối cùng, hắn ngã xuống đất.

Toàn thân xương cốt vỡ vụn, da thịt nứt nẻ, gân đứt xương gãy!

“Phốc xích.” Một vệt máu tanh tưởi, chảy trên đất.

“A a a, máu tươi của ngươi, thật sự quá mỹ diệu rồi!” Lão xà yêu ngàn năm tham lam liếm lưỡi, một bộ dạng thèm thuồng chảy nước miếng.

Chương 720

Sau đó, nó vẫy vẫy răng nanh và móng vuốt, chậm rãi tiến gần Diệp Phàm.

Dường như chuẩn bị thưởng thức bữa tiệc ngon!

"Ta thảm rồi!" Diệp Phàm tuyệt vọng.

Hắn căn bản không có chút sức lực phản kháng nào.

"Hửm?" Tuy nhiên, ngay tại thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này.

"Vút vút vút!" Hai đạo kim quang lóe lên.

Hai viên đan dược, xuất hiện trong tay Diệp Phàm.

Chính là chu linh thảo mà hắn vừa lấy đi.

"Vút vút vút!" Đan dược màu vàng vừa vào miệng, một luồng linh khí khổng lồ, liền dâng trào trong cơ thể Diệp Phàm.

Vết thương nhanh chóng lành lại, xương cốt phát ra tiếng kêu răng rắc giòn giã.

Khí thế của hắn từng chút từng chút tăng lên, trong chớp mắt khôi phục đến trạng thái đỉnh thịnh.

"Đây là đan dược gì?" Cảm nhận được trạng thái của mình được nâng cao, Diệp Phàm mừng rỡ như điên.

Nhưng rất nhanh, hắn lại cười khổ một tiếng.

Dù đã khôi phục đến đỉnh phong, hắn cũng không cho rằng, có thể đối đầu trực diện với lão xà yêu ngàn năm!

Quả nhiên.

Trong ánh mắt của con lão xà yêu ngàn năm kia, lóe lên một tia

tham lam.

“Tiểu tử, ngoan ngoãn thúc thủ chịu trói đi!” “Ta sẽ luyện chế ngươi thành khôi lỗi, khiến ngươi trở thành nô bộc của ta!” Lão xà yêu quái dị cười một tiếng, sau đó, nhảy vọt lên, chộp lấy Diệp Phàm!

“Vút!” Diệp Phàm tung một quyền.

“Bành!” Quyền và móng vuốt va chạm, phát ra một tiếng động trầm đục.

Diệp Phàm lảo đảo lùi lại mấy bước.

Đối phương tuy là trạng thái hồn phách, nhưng dù sao cũng là cường giả Trúc Cơ cảnh.

Diệp Phàm hoàn toàn không phải đối thủ.

“Kẹt kẹt kẹt!” Lão xà yêu quái dị cười đuổi theo, muốn triệt để tiêu hao khí kình của Diệp Phàm.

“Không hay rồi!” Diệp Phàm thầm kêu không ổn, quay đầu bỏ chạy.

Hắn biết, cứ tiếp tục thế này, chỉ có một con đường là bị ăn thịt!

“Vút” Diệp Phàm thi triển Cửu Cung bí pháp, hóa thành một tàn ảnh lướt qua mộ thất.

“Hoa lạp!” Cửa mộ đột ngột mở ra.

“A?” Diệp Phàm hơi ngẩn ra.

Lúc này hắn mới nghĩ đến, hắn đã đi đến trung tâm nhất của cổ mộ.

“Haha haha, tiểu tử, ngươi còn có thể chạy đi đâu?” Lão xà yêu vô cùng hưng phấn, cuồng nhiệt đuổi theo, muốn tóm gọn Diệp Phàm.

“Vút” Diệp Phàm không hề do dự, lập tức bước vào thông đạo.

Sau một trận u tối lạnh lẽo, hắn đột nhiên mở mắt ra, phát hiện mình đã ở trong một lăng mộ khác.

"Ngọa tào." Đây là một thạch thất khổng lồ.

Rộng đến vài trăm mét vuông, chất đầy quan tài, lại còn chất chồng vô số xương khô.

Những bộ xương này hình thái khác nhau, đa số là loài thú, cũng có một số tồn tại đặc biệt.

"Hô!" Lão xà yêu gào thét đuổi tới.

"Bành bành bành." Diệp Phàm dốc hết sức lực, thi triển Cửu Cung bí pháp né tránh.

Nhưng vẫn không thể chống đỡ.

Trong chớp mắt, hắn toàn thân đầy vết thương, thảm hại đến cực điểm.

"Kẹt kẹt kẹt!" "Tiểu tử, lần này xem ngươi sống thế nào?" Lão xà yêu âm u đáng sợ.

Đòn tấn công của nó, càng thêm sắc bén.

Hơn nữa chiêu thức xảo quyệt hiểm độc.

Khiến Diệp Phàm căn bản không thể phòng bị kịp!

"Mẹ ơi!

Cứu mạng!" Diệp Phàm hoảng loạn kêu to.

Hắn liều mạng thôi động Cửu Cung bí pháp, cố gắng né tránh đòn tấn công.

Nhưng, lại không có chút hiệu quả nào.

"Bành!" Lại là một trận va chạm mãnh liệt.

Lần này, cả người Diệp Phàm đều bị đánh văng xuống đất.

Toàn thân xương cốt đều truyền đến cảm giác đau nhói.

“Khụ khụ khụ.” Diệp Phàm thổ huyết liên tục.

“Tiểu tử, ngươi đã dầu hết đèn cạn, còn dám cố chấp ngoan cố chống cự?” Lão xà yêu ngàn năm dữ tợn cuồng cười: “Nhưng mà cũng đúng thôi, loại kiến hôi như ngươi, vốn dĩ nên sống thoi thóp!” “Ngươi không phải muốn bảo vật sao?” “Ta nói cho ngươi biết, những bảo bối này, đều là của ta!” Lão xà yêu thè cái lưỡi rắn đỏ rực, liếm liếm khóe môi.

Nó há cái miệng rộng như chậu máu, trực tiếp lao tới, muốn cắn chết Diệp Phàm một ngụm.

“Ông!” Ngay lúc này, đột nhiên, một đạo kim mang rực rỡ bùng phát.

Một bóng người, đột nhiên xuất hiện.

“Oanh!” Bóng người kia một chưởng đẩy ra, trực tiếp ấn lên đầu lão xà yêu ngàn năm.

“Rắc rắc, rắc rắc!” Lập tức, đầu lão xà yêu nổ tung, chết thảm ngay tại chỗ.

“Tê.” Diệp Phàm sợ đến ngây người.

“Ai vậy?” Hắn ngẩng đầu nhìn, sau đó liền đứng sững tại chỗ.

Bởi vì, đứng trước mặt hắn, không phải tu tiên giả hay võ giả nào cả, mà là một cô bé.

Chương 721

Cô bé chỉ khoảng bảy tám tuổi, dung mạo tinh xảo, áo trắng phất phơ, như tiên đồng hạ phàm.

Điều đáng tiếc duy nhất là, khắp người cô bé toát ra hàn ý, sắc mặt tái nhợt, cho người ta cảm giác ốm yếu.

"Ngươi... ngươi là..." Diệp Phàm khó khăn lên tiếng: "Là ngươi đã cứu ta?" Hắn thật sự không thể tưởng tượng nổi, rốt cuộc là ai, có thể cứu mình khỏi tuyệt cảnh.

"Hửm?" Cô bé đầu tiên là quét mắt nhìn Diệp Phàm một lượt, dường như cũng rất kinh ngạc trước vẻ ngoài của hắn.

Tiếp đó, nàng ta lại cúi đầu nhìn cái bình sứ trong tay một cái, sắc mặt lập tức biến thành vui mừng như điên.

"Lạc Băng!

Lạc Băng!" Nàng ta bóp nát bình sứ trong tay, một viên đan dược lấp lánh sáng bóng lăn ra ngoài.

Viên đan dược có hình tròn, tổng cộng khoảng hai mươi viên.

Mỗi viên đều to bằng trứng ếch, hương thơm xộc vào mũi.

Diệp Phàm ngẩn ra, buột miệng thốt: "Ngọc Cơ Cao?" Cô bé không để ý, hai tay nâng bình sứ lên, ừng ực uống.

Rất nhanh, bình sứ đã cạn.

Nàng ta ợ một tiếng, hiển nhiên đã say.

"Ngươi là đệ tử Quỷ Cốc phái?" Diệp Phàm dò hỏi.

Quỷ Cốc Y Điển đã nói, một mạch Quỷ Cốc thiện trường phối chế các loại linh dược và độc dược, còn biết sử dụng một số tà đạo.

Cô bé không trả lời, chỉ nheo mắt trừng Diệp Phàm.

Diệp Phàm trong lòng run rẩy, cảm thấy cô nhóc này, có chút đáng sợ.

"Ơ, đây là..." Diệp Phàm còn chưa dứt lời, mắt cô bé đã sáng lên.

Nàng ta một tay cướp lấy linh chi trong lòng Diệp Phàm: "Thiên linh chi, Thiên linh chi!" Diệp Phàm vội vàng: "Trả lại cho ta!" "Vút!" Cơ thể cô bé nhảy vọt, lao ra khỏi thạch thất.

"Bành!" Một tiếng động lớn, vách đá sụp đổ, lộ ra một cửa hang chật hẹp.

Cô bé không hề dừng lại, theo động hang lao vào.

Diệp Phàm không khỏi kinh ngạc.

Mộ thất chính của cái địa huyệt này, lại có một động thiên khác sao?

"Vút!" Diệp Phàm nắm chặt Ngư Tràng kiếm đi theo.

Rất nhanh, hắn xuyên qua vài hành lang khúc khuỷu, cuối cùng đến một thạch thất rộng rãi.

Thạch thất chiếm diện tích không lớn lắm, chỉ khoảng năm sáu mét vuông, bốn phía tường vách khảm từng viên dạ minh châu.

Dạ minh châu chiếu sáng cả căn phòng lấp lánh rực rỡ.

Trên thạch đài bày một cỗ quan tài bằng thanh đồng.

Quan tài đen kịt, tỏa ra khí tức mục nát.

Nhưng trên đó, lại khắc đầy những phù văn và hoa văn dày đặc.

Chính giữa thì đặt một hộp thủy tinh.

Trên hộp dán giấy màu vàng, còn viết bốn chữ 'Vạn Niên Huyền Quy'.

“Đây chính là nơi có bảo tàng rồi!” Diệp Phàm kích động: “Tuyệt vời quá, cuối cùng cũng tìm thấy nó!” Hắn nhanh chóng quét mắt nhìn xung quanh, phát hiện thạch thất ngoại trừ mình ra, không còn bất kỳ thứ gì khác.

Hắn rất phấn chấn, thầm nghĩ lát nữa sẽ thu gom hết bảo bối.

“Ô...” Lúc này, cô bé đã ngồi xuống bên cạnh quan tài đá.

Nàng ta nhẹ nhàng thuần thục lấy ra một viên đan dược nhét vào miệng.

Rất nhanh, vẻ bệnh tật trên mặt cô bé biến mất, khuôn mặt xinh đẹp thêm một tia sinh khí.

“Ba tháp!” Sau đó, nàng ta liền mở hộp thủy tinh.

Nắp hộp bật mở.

Diệp Phàm định mắt nhìn sang.

Giữa hộp thủy tinh bày một chu thảo dược.

Thân thảo dược thẳng tắp, ba lá xanh biếc mơn mởn, còn mang theo khí tức tươi mới.

Chỉ là đỉnh của nó, mọc ra một đóa hoa nhỏ màu tím.

“Tụ Hồn Thảo!” Diệp Phàm không kìm được kinh hô một tiếng.

Hắn sao cũng không ngờ, ở phế tích cổ thành lại có thể phát hiện một chu Tụ Hồn Thảo có thể ngưng tụ thần hồn.

Tụ Hồn Thảo, có thể tụ tập thần hồn, đối với người thường mà nói, đây quả thực là vô giá chi bảo.

Chỉ cần dùng nó, hồn phách liền có thể từ từ ổn định, thậm chí còn có thể ngưng luyện ra hồn phách mới.

Hơn nữa Tụ Hồn Thảo không chỉ có hiệu quả đối với võ giả, mà

đối với người thường cũng có tác dụng rất lớn.

Nó không chỉ giúp người thường tăng tuổi thọ lên hai ba lần, còn có thể chữa lành các loại bệnh tật và thương thế.

Diệp Phàm tuy chưa từng được thấy, nhưng cũng từng nghe Tần Mục Nguyệt miêu tả về sự quý giá của nó.

"Ô!" Lúc này, Tụ Hồn Thảo đột nhiên rung động.

Diệp Phàm khẽ nhíu mày: "Đây là chuyện gì thế này?" Cô bé cũng đầy mặt chấn động, không ngừng vung quyền cước xua đuổi Tụ Hồn Thảo: "Trả Tụ Hồn Thảo lại cho ta, trả Tụ Hồn Thảo lại cho ta." "Ba!" Chỉ là Tụ Hồn Thảo càng rung động càng kịch liệt, sau đó, nó liền bay vút lên không, bắn thẳng ra ngoài cửa động.

Sắc mặt cô bé đại biến, vứt bỏ bình sứ đuổi theo.

Diệp Phàm muốn ngăn cản, kết quả bị nàng ta một quyền nặng đánh bay.

Diệp Phàm khẽ rên một tiếng ngã xuống đất, sau đó bò dậy gào lên: "Các ngươi muốn gì, ta đều có thể cho các ngươi, chỉ cần các ngươi giữ ta lại." "Cầu xin các ngươi!" Diệp Phàm biết, nếu bỏ lỡ đêm nay, e rằng sẽ vĩnh viễn vô duyên với Tụ Hồn Thảo, thậm chí còn sẽ chết ở đây.

Cô bé làm ngơ, đuổi theo Tụ Hồn Thảo ra khỏi sơn động.

Diệp Phàm nhân cơ hội chạy ra ngoài, chỉ là vừa mới rẽ qua một góc, Diệp Phàm liền dừng lại động tác.

Hắn quay đầu nhìn bức tường đá dày đặc phía sau.

Trong tầm mắt Diệp Phàm, bức tường đá chậm rãi mềm nhũn, như thể côn trùng đang gặm nhấm khối đá.

Rất nhanh, một cánh cửa đá hiện ra.

Chương 722

Trên cửa đá, cũng khắc đầy đủ loại phù văn, lóe lên quang mang u lạnh.

"Đây..." Diệp Phàm rất kinh ngạc, không ngờ tận cùng động huyệt còn có ám môn.

Nhưng hắn lập tức kiềm chế lòng hiếu kỳ, chuẩn bị tiếp tục chạy trốn ra ngoài.

Ngay lúc này, cửa đá chậm rãi mở ra, truyền đến một trận âm phong.

Diệp Phàm không ngừng ngoảnh đầu lại, vừa vặn thấy một khuôn mặt xuất hiện trong khe cửa.

Khuôn mặt đó khô gầy như củi mục, da dẻ khô quắt, nhưng đôi mắt lại cực kỳ sắc bén.

Hệt như ánh mắt của chim ưng khi săn mồi.

Toàn thân Diệp Phàm lông tơ dựng đứng.

Giây tiếp theo, mắt Diệp Phàm trợn tròn, đồng tử giãn ra ngay lập tức.

Hắn đổ vật xuống đất ngất xỉu.

Không biết qua bao lâu, Diệp Phàm tỉnh lại.

Nhưng đập vào mắt hắn lại không phải hang động, mà là một căn sương phòng cổ kính.

Hắn đang nằm trên một chiếc giường lớn chạm khắc hoa văn.

Trong phòng, không một hạt bụi, bàn ghế đồ đạc bày biện đầy đủ, còn có mùi đàn hương thoang thoảng.

Cửa phòng đóng kín, cửa sổ hé mở.

Diệp Phàm xoa xoa cái đầu đau nhức, cố gắng ngồi dậy.

Hắn quét mắt nhìn quanh một lượt, sau khi xác nhận đây là nơi mình đang ở, hắn mới thở phào nhẹ nhõm.

Tiếp đó, hắn ngửi thấy một mùi máu tanh nồng xộc vào mũi.

Diệp Phàm quay đầu nhìn, lập tức hít vào một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy cuối giường, nằm la liệt mấy chục thi thể.

Cơ quan cổ mộ biến hóa, thi thể lại đột nhiên biến mất không dấu vết.

Phía sau cánh cửa đá lại là Vương Nguyệt Bán và chú Ngô Tam Thúc!

Dù sao đi nữa, ít nhất họ cũng đã hội hợp trong cổ mộ.

"Mộ quan này là chuyện gì vậy?" Trương Khải Linh cau mày nói.

Lúc này, một bên khác của căn phòng đá đã chất đầy hàng chục món đồ cổ.

Có tranh thư pháp, đồ sứ, ngọc thạch, đồ bằng vàng bạc đồng các loại.

Rất nhiều món trong số đó có giá trị liên thành.

"Chắc là có liên quan đến đường hầm ban nãy." Diệp Phàm thở dài một hơi: "Tôi đoán chúng ta đã đi sai đường rồi." "Đáng tiếc không có máy thời gian, không thể điều tra rõ ràng." Hắn có chút tiếc nuối.

"Đừng nghĩ nhiều nữa, giữ được cái mạng là tốt rồi." "Căn mộ thất này âm u lạnh lẽo, cảm giác như một ngôi mộ, lại là một cổ mộ vô cùng nguy hiểm." Hoàng Thiên Kiều với khuôn mặt còn vẻ sợ hãi, sau đó chuyển lời: "Không đúng, theo suy đoán của cậu, nếu chúng ta

đi sai hướng, cùng lắm là rơi vào bẫy hoặc gặp độc trùng, sao lại trực tiếp đưa chúng ta lên đây được?" Cô ấy rất ngạc nhiên: "Lẽ nào trong mộ còn có người?

Còn chỉ dẫn lối ra cho chúng ta?" Mọi người đều gật đầu tán thành.

Mặc dù chủ nhân mộ huyệt đã chết, nhưng mộ thất vẫn đầy rẫy nguy hiểm.

Diệp Phàm lắc đầu: "Tôi không gặp người sống, nhưng lại phát hiện một bộ hài cốt." Hắn dùng đèn pin chiếu một cái, quả nhiên thấy ở góc tường có dựng một bức di ảnh đen trắng.

"À!" Thấy bức di ảnh này, mọi người lại kêu lên kinh ngạc một tiếng.

Lần này, họ còn chấn động hơn lần thứ hai.

Bởi vì chủ nhân bức di ảnh này, chính là chú Ngô Tam Thúc. , một đao chém đổ người phụ nữ.

Trương Tú Tuyết rên khẽ một tiếng, ngã vật xuống đất, ngực phun ra máu tươi, rõ ràng đã bị thương.

Diệp Phàm vội vàng gầm lên một tiếng rồi lao tới.

"Chết đi!" Một gã hán tử vạm vỡ giơ thanh đao võ sĩ trong tay lên, hung hăng chém vào cổ Diệp Phàm.

"Bốp!" Diệp Phàm đưa tay phải ra, nắm lấy lưỡi đao, sau đó siết mạnh.

Thanh đao võ sĩ "rắc" một tiếng gãy đôi!

Tiếp đó, Diệp Phàm đá chân trái, hất bay gã hán tử vạm vỡ.

Giây tiếp theo, thân hình hắn thoắt một cái, tránh khỏi đòn tấn công của một đồng bọn.

Rồi hắn lại vung song quyền.

"Rầm rầm rầm!" Mấy gã hán tử vạm vỡ kêu thảm thiết một tiếng, bay ngược ra đằng sau đâm vào cột rồi bất tỉnh.

Diệp Phàm thừa cơ đoạt lấy khẩu súng ngắn của đối phương.

Hắn vừa nắm chặt súng, vừa ngắm bắn, đề phòng bị đánh lén.

"Mày dám động vũ khí, có tin tao một phát súng tiễn mày không?" Thấy Diệp Phàm đoạt được súng, gã hán tử vạm vỡ cầm đầu gầm lên giận dữ.

Hắn rút ra một khẩu Desert Eagle chĩa vào Diệp Phàm: "Khôn hồn thì lập tức bỏ đồ trong tay xuống." Rõ ràng hắn lo lắng Diệp Phàm sẽ liều mạng bắn loạn xạ.

"Đoàng!" Ngay khi hắn chuẩn bị bóp cò, chỉ thấy Diệp Phàm thoắt cái đã xuất hiện trước mặt hắn.

Sắc mặt gã hán tử vạm vỡ kịch biến, bản năng muốn né tránh, nhưng kết quả lại chậm nửa nhịp.

"Rắc!" Một tiếng giòn tan, vai hắn gãy rời, khẩu súng cũng văng khỏi tay rơi xuống đất.

Giây tiếp theo, hắn bị Diệp Phàm nhấc bổng lên, rồi đấm hai quyền vào tường.

Gã hán tử vạm vỡ kêu thảm một tiếng, văng xa mười mấy mét, xương sườn gãy lìa, phun ra một ngụm máu tươi.

"A!" Những đồng bọn còn lại thấy vậy gầm lên một tiếng, vác đao xông lên vây công Diệp Phàm.

"Phanh phanh phanh!" Diệp Phàm không nói lời thừa, trực tiếp bắn ra sáu đồng tiền về phía kẻ địch.

Sáu đồng tiền xuyên chính xác vào cổ họng sáu người, khiến họ

ôm cổ kêu thảm rồi ngã xuống.

Máu tươi tuôn xối xả.

Diệp Phàm không ngừng nghỉ, rút ra dao Miêu Phong Lang Quân, đâm thẳng về phía những kẻ địch còn lại.

Lại sáu người nữa phun máu mà chết.

Chương 723

Cuối cùng, hắn vung ngược đao chém chết gã đàn ông vạm vỡ xông lên đầu tiên.

Gã hán tử vạm vỡ kêu thảm một tiếng, sau đó ngã xuống đất chết.

Diệp Phàm nhặt thanh đao võ sĩ lên, mò mẫm ở thắt lưng gã đó.

Tìm thấy chìa khóa, hắn mở cửa sắt, rồi bật đèn, cả nhóm chui ra ngoài.

Đây là một nơi giống như hang động.

Dài hun hút, sâu thẳm, còn tràn ngập mùi máu tanh.

Tuy nhiên, cả nhóm đều không để ý, chỉ nhanh chóng rời khỏi cái nơi quỷ quái này.

Họ không chỉ muốn tìm lối thoát, mà còn muốn dọn dẹp dấu vết để tránh rắc rối.

Rất nhanh, Diệp Phàm và bọn họ đã chạy đến cuối đường hầm, đi xa hơn nữa là họ sẽ đến tận cùng, hoàn toàn rời khỏi cổ mộ.

Nhưng ngay khi vừa bước ra khỏi đường hầm, họ đột nhiên nghe thấy một trận tiếng nước ào ào.

Một luồng khí lạnh buốt bao trùm lấy mỗi người.

“Cẩn thận một chút.” Diệp Phàm khẽ quát một tiếng, dẫn đầu lao ra.

Những người còn lại cũng nhanh chóng đuổi theo.

Họ nhanh chóng đứng ở bờ sông.

Chỉ thấy nước sông cuồn cuộn sóng dữ, dòng chảy ngầm xiết, còn

có mấy con cá lớn nổi lềnh bềnh.

Ngoài ra, bên bờ còn mọc một cây cổ thụ cao lớn, che khuất ánh nắng, khiến mặt nước lờ mờ phản chiếu một tia sáng yếu ớt.

Diệp Phàm nhìn chằm chằm về phía bờ đối diện, đột nhiên toàn thân run rẩy.

Đối diện là một khu rừng rậm rạp, xanh um tươi tốt, tán lá cây đan xen tạo thành bóng râm che phủ cả mặt trời, còn có hơi nước ẩm ướt nồng đậm.

Thế nhưng, cảnh tượng của khu rừng không phải là phong cảnh đặc biệt gì, mà là một vùng mây cháy đỏ rực.

Dưới ánh sáng của mây cháy, cả thế giới dường như được phủ một lớp màu máu.

Trên người Diệp Phàm và những người khác cũng phản chiếu một màu đỏ huyết.

Nhìn qua một cái, cứ như thể đang ở địa ngục.

"Đây là đâu vậy?" Hoàng Thiên Kiều và những người khác không khỏi kinh ngạc hét lên.

Họ chưa từng thấy cảnh tượng như vậy, càng chưa từng nghe nói đến, khó mà kiềm chế được sự run rẩy.

Viên Thanh Y cũng căng thẳng thần kinh.

Diệp Phàm khẽ nói một câu: "Đây là Phượng Hoàng Cốc." Phượng Hoàng Cốc?

Đây là nơi quái quỷ nào?

Hoàng Thiên Kiều và những người khác ngơ ngác nhìn quanh, nhưng vẫn loáng thoáng nhận ra một tảng đá lớn, cùng mấy bụi cỏ khô và vật tạp.

Đó đều là tàn tích do cổ mộ sụp đổ từ những năm trước.

“Tôi biết, đây là long đàm hổ huyệt, nhưng tại sao chúng ta lại đến đây chứ?” Chú Ngô Tam Thúc khó khăn thốt ra một câu: “Chúng ta đáng lẽ vẫn phải ở trong cổ mộ chứ.” Hắn cảm thấy đầu óc ong ong, như thể bị thiếu oxy.

Diệp Phàm khẽ thở dài: “Chúng ta e rằng đã lạc vào ảo cảnh.” Nơi này, căn bản không phải cổ mộ gì cả, mà là Phượng Môn Cấm Địa, Phượng Hoàng Trì.

“Cái gì?

Đây là ảo cảnh?” Chú Ngô Tam Thúc giật mình một cái: “Sao có thể chứ?

Sao chúng ta lại có thể lạc vào ảo cảnh này?” “Ảo cảnh này có độ chân thực cực cao, sống động như thật.” Diệp Phàm mỉm cười nhạt: “Không phải chú thường nói người già rồi thì gan sẽ nhỏ lại sao?

Mọi thứ ở đây đều rất chân thực, thậm chí ngay cả nỗi sợ hãi của chúng ta cũng là thật.” “Chúng ta từng bước kinh hãi, một đường chém giết, hoàn toàn chính là lịch sử chân thực.” “Những gì chúng ta đang thấy bây giờ, cũng đều là những chuyện đã xảy ra trong quá khứ.” “Nó nói cho chúng ta biết, hôm nay chúng ta sẽ bị người ta giết chết, ngày mai chú sẽ bị nổ thành tro bụi.” “Bất kỳ hành động nào chúng ta làm bây giờ, trong tương lai đều có thể phải chịu báo thù, hoặc đòn đánh hủy diệt.” “Tôi đoán đây chính là cục diện sát nhân do chủ mộ bố trí.” “Chúng ta muốn thoát ra ngoài, cách duy nhất là phá giải ảo cảnh này.” Ánh mắt Diệp Phàm lấp lánh nhìn về phía chú Ngô Tam Thúc, hy vọng tìm được vài manh mối từ hắn.

“Diệp Phàm, những gì cậu nói quá hoang đường.” Chú Ngô Tam Thúc dù thế nào cũng không tin đây là ảo cảnh: “Làm sao có người nào có thể bố trí một cục diện sát nhân lợi hại như vậy chứ?” “Cậu

đừng tự mình hù dọa mình." "Tôi thấy, chủ mộ là một cao thủ tu đạo, hiểu chướng nhãn pháp, còn giỏi bố trí huyễn thuật." "Hắn bày cục nhốt chúng ta, sau đó ném chúng ta vào cổ mộ, rồi mượn ảo cảnh để làm thịt chúng ta." "Nếu thật là như vậy, tôi nghĩ chủ mộ là bạn của tôi, hắn không nỡ nhìn tôi chết đi." "Tôi nói cho cậu biết, tôi và chủ mộ quen nhau mười tám năm, tuyệt đối là anh em chí cốt." Chú Ngô Tam Thúc lộ ra vẻ nhiệt tình, không ngừng khuyên Diệp Phàm đừng suy nghĩ lung tung.

Nhưng kiểu an ủi này nghe vào tai, luôn mang lại cảm giác giả dối.

Diệp Phàm khẽ thở dài: "Đường huynh đệ, tôi thừa nhận chủ mộ này có vài chiêu.

"Nhưng dù lợi hại đến mấy cũng chỉ là một người bình thường, làm sao hắn có thể bố trí loại ảo tượng này được chứ?" "Hơn nữa chú quên rồi sao, đây vẫn là một ngôi đại mộ." "Chủ mộ không thể chỉ nghĩ cách đưa chúng ta vào đây thôi đúng không?" "Nếu tôi đoán không sai, chủ mộ chắc chắn cũng là người vô tình lọt vào Phượng Hoàng Cốc này." "Bởi vì mộ thất của hắn cũng bị sụp đổ đè chết." "Điều này dẫn đến việc hắn không thể sống sót thoát ra ngoài." "Trước khi chết, hắn dùng bí pháp dụ dỗ chúng ta đến đây để 'tống tử' (chôn cùng), coi như tích lũy một chút vận may cho hậu bối, cũng coi như báo đáp ân cứu mạng của chúng ta." Diệp Phàm nói với giọng đầy chắc chắn, dường như đã phán đoán rằng tất cả mọi thứ này đều là thật.

Mọi người đều gật đầu tán thành.

"Diệp Phàm, đừng tự lừa dối mình nữa!" Chú Ngô Tam Thúc lay Diệp Phàm một cái: "Tôi nói cho cậu biết, chúng ta không ra ngoài được đâu." "Trừ khi cậu có thể chịu đựng được oán khí hơn ba ngàn

năm." "Cậu chịu đựng được, tôi sẽ phục cậu, cậu chịu không được, cậu và tôi đều chắc chắn phải chết." Hắn cố gắng tiêu hóa những lời Diệp Phàm vừa nói: "Bất kể ai trong các cậu thắng hay thua, cả đám chúng ta đều sẽ chết ở đây." Hắn không muốn chết trong cổ mộ, nên hy vọng Diệp Phàm và những người khác nhanh chóng rút lui.

Uông Kiều Sở cũng phụ họa một tiếng: "Đúng vậy, các cậu đừng cố chấp nữa." Viên Thanh Y thì không nói gì, chỉ chăm chú nhìn xung quanh với vẻ mặt ngưng trọng.

"Không thử một lần, các cậu sẽ không bao giờ biết ảo cảnh này thật hay giả." Diệp Phàm mỉm cười nhạt: "Nhưng tôi có thể nói cho các cậu biết, chúng ta hiện đang ở vị trí trung tâm của Cửu Cung Bát Quái." "Hơn nữa, đây là Phượng Hoàng Cốc!" "Truyền thuyết, Phượng Hoàng Cốc là một kho báu, chứa đựng hàng trăm món quốc bảo quý giá." "Những quốc bảo này giá trị liên thành, tùy tiện lấy ra một món thôi cũng đủ để các cậu ăn mặc không lo, giàu có một phương rồi." Diệp Phàm dụ dỗ từng chút một: "Các cậu có muốn đánh cược một ván không?" Ánh mắt Viên Thanh Y lóe lên một tia sáng, sau đó cô ta nhìn chằm chằm vào đám cỏ dại xung quanh rồi nói: "Diệp thiếu, nếu chúng ta có thể ra ngoài, tôi đề nghị, chúng ta chia thành nhiều đội." "Phượng Hoàng Cốc này đã là nơi chôn giấu bảo bối, kết quả cuối cùng của chúng ta cũng chỉ là khai quật chúng ra." "Thay vì chờ đợi thời cơ để cùng nhau thám hiểm, chi bằng nhân lúc này phân tán, như vậy có thể tránh được thương vong." "Hơn nữa, một khi phân tán, hệ số nguy hiểm cũng sẽ giảm đi rất nhiều, khả năng bị tập kích cũng sẽ giảm đi không ít." "Ở đây có không ít độc trùng, chướng khí và rắn rết, cả mấy chục người chúng ta mà chạm vào, chắc chắn sẽ gặp xui xẻo ngay lập tức." Viên Thanh Y đưa ra một quyết định: "Vì vậy tôi nghĩ, chúng ta tạm thời phân tán, không cần tranh giành thứ gì cả, trực tiếp tìm lối ra là tốt nhất." "Đây quả

thực là một đề nghị hay." Hoàng Tước thở phào một hơi: "Nơi này âm u lạnh lẽo, quả thật dễ dọa chết người." "Chúng ta chia nhau tìm lối ra, như vậy có thể giảm bớt tổn thất, cũng tránh được những thương vong không đáng có." "Diệp thiếu, cậu là người dẫn đầu, cậu quyết định đi." Cô ta quay đầu nhìn về phía Diệp Phàm: "Chúng tôi hoàn toàn nghe theo mệnh lệnh của cậu." "Được, vậy chúng ta sẽ chia nhau hành động." Diệp Phàm suy nghĩ một lúc, sau đó gật đầu: "Mỗi người một ngả, tôi phụ trách phía đông, Đường huynh đệ phụ trách phía nam và bắc, Uông huynh đệ phụ trách phía tây, Hùng sư phụ phụ trách chính diện." "Mọi người ai lo việc nấy, đừng lo lắng cho an nguy của nhau." "Nếu tìm thấy cơ quan, tôi sẽ báo hiệu cho các cậu." "Đương nhiên, vạn nhất thật sự không ra được, các cậu cũng phải đoàn kết lại, cùng nhau đột phá ra ngoài." "Như vậy mọi người cũng có thể để lại một con đường sống cho gia đình." Diệp Phàm dặn dò một tiếng, mặc dù hắn tràn đầy tự tin vào thực lực của mình, nhưng loại huyễn thuật thần kỳ quỷ quái này vẫn khiến hắn có thêm một chút kiêng dè.

Nghe thấy những lời này, Hoàng Phi Lang hơi cau mày.

Còn chú Ngô Tam Thúc thì mừng rỡ như điên: "Không thành vấn đề!" Viên Thanh Y do dự một tiếng: "Chúng ta tách ra, vạn nhất không ra được, thì có mấy người có thể sống sót rời đi?" "Yên tâm đi, chúng ta nhất định có thể bình an ra ngoài thôi." Chú Ngô Tam Thúc vỗ ngực: "Tôi có tình cảm sâu nặng với chủ mộ, hắn tuyệt đối sẽ không để chúng ta toàn quân bị diệt." Hoàng Phi Lang phụ họa một câu: "Tôi cũng tin hắn!" Diệp Phàm quét mắt nhìn họ một cái, lập tức quay người đi tìm kiếm lối ra vào.

Lăng mộ Phượng Hoàng Sơn này rất lớn, tổng cộng có năm tầng, mỗi tầng đều có một cánh cửa lớn màu đỏ thẫm nặng nề chặn lại.

Họ không rõ quy tắc mà chủ mộ thiết lập, rốt cuộc có phải là nhắm vào họ hay không.

Nhưng Diệp Phàm biết mình cần phải nhanh chóng tìm thấy lối ra.

Diệp Phàm vừa đi vòng quanh vừa gọi to: "Có ai không?

Có ai không?" Rất lâu sau, hắn không nhận được chút phản ứng nào, cũng không một ai lên tiếng, dường như cả không gian đều chìm vào tĩnh mịch.

"Mẹ kiếp!" Chú Ngô Tam Thúc không kìm được chửi một tiếng: "Chủ mộ này có phải bị úng não không?

Dẫn chúng ta đến đây, lại không cung cấp bất kỳ sự bảo vệ nào." "Không phải hắn bị úng não, cũng không phải hắn không muốn bảo vệ chúng ta, mà là chúng ta không xứng được hắn bảo vệ!" Diệp Phàm khóe miệng nhếch lên một nụ cười trào phúng: "Đổi lại chú là chủ mộ, chú có tốn hết tâm huyết để bày cục cho người ngoài xông vào không?" "Cậu nói cũng có lý." Chú Ngô Tam Thúc gật đầu: "Xem ra chúng ta vẫn phải tiếp tục mò mẫm, nhưng cậu cứ đi xem phía trước đi, tôi đi bên trái." Hắn nghĩ đến bức tường đá mình vừa đâm vào, lo lắng lần này vẫn không có lối ra.

"Được!" Diệp Phàm không từ chối, nhanh chóng đi về phía chính môn.

Hắn cẩn thận từng li từng tí, từ từ tiếp cận chính môn, còn tiện tay nhặt một viên đá, bóp nát, xoa vào lòng bàn tay.

Hắn muốn đề phòng các cơ quan ở đây.

"Rầm!" Diệp Phàm siết chặt nắm đấm, một cước đá vào cửa đá, "cạch" một tiếng giòn tan, cửa đá từ từ mở ra.

Hắn không dừng lại, giẫm lên viên đá nhọn nhô ra bên cạnh, "vụt" một cái lao vào mộ đạo.

Mộ đạo tối đen như mực, không có ánh đèn pin, chỉ có một ngọn đèn dầu lờ mờ phát sáng.

U tĩnh, tử khí, còn có một sự lạnh lẽo âm u.

Diệp Phàm vốn còn lo lắng ở đây sẽ có đủ loại cơ quan, nhưng đi được mười mấy mét mà không có chút biến hóa nào, hắn dần dần thả lỏng cảnh giác.

Chương 724

Hắn thầm nghĩ, lẽ nào ông trời muốn mình cùng nhóm Ngô Tam Thúc đồng sinh cộng tử?

Diệp Phàm nhanh chóng lắc đầu, nếu là như vậy thì mình đã sớm ra ngoài rồi, đâu còn bị kẹt ở đây?

"U…" Đúng lúc này, một trận gió rít thê lương truyền đến, sau đó, một đống tro bụi trên đỉnh mộ bốc lên, rơi xuống như sao băng.

Diệp Phàm rùng mình một cái, vội vàng lao ra khỏi hang.

Chỉ thấy một đống hài cốt khô trên đỉnh mộ lăn xuống, rơi lả tả như mưa.

"Rầm rầm rầm!" Chúng rơi vào trong động bắn ra vô số bụi khói, đồng thời còn làm mắt Diệp Phàm cay xè.

Nhưng chúng không tấn công Diệp Phàm, mà lăn lộn rồi lại lăn vào mộ thất.

"Ầm ầm!" Hầu như vừa tránh xong đống hài cốt, trung tâm mộ thất lại vang lên một tiếng sấm sét, khiến màng nhĩ Diệp Phàm đau nhức.

Sau đó, một cái hố đen khổng lồ hình xoáy nước xuất hiện.

Nó giống như một con mãnh thú chuyên ăn thịt người, nuốt chửng mọi vật thể dám mạo phạm.

"Phốc!" Diệp Phàm không dừng bước, một mạch chui tọt vào giữa xoáy nước.

Hắn vừa biến mất vào trong hố đen, hố đen lại lập tức khép lại, khôi phục trạng thái ban đầu, không để lại chút dấu vết nào.

Cảnh tượng này vô cùng quỷ dị, nhưng lại không gây ra quá nhiều sóng gió.

Bởi vì ba giờ trước đã từng có cảnh tượng tương tự xuất hiện, mọi người cũng đã quen với việc đó.

Bên dưới cũng là một mộ thất khổng lồ, giống như cái ban nãy, có bảy tám bộ hài cốt nằm la liệt trên đất.

Tuy nhiên hắn không kinh ngạc, đưa tay ấn vào nắp quan tài.

"Khuông đương!" Nắp quan tài bị Diệp Phàm nhấc lên.

"Ối!" Diệp Phàm khẽ kêu một tiếng, nữ thi trong quan tài đã biến mất.

"Sao cô gái này lại chạy ra ngoài được?" Diệp Phàm xoa xoa đầu đứng dậy: "Chuyện này cũng quá tà dị rồi." "Đừng quan tâm cô ta, mau xem ở đây có cơ quan gì, hoặc có lối ra không." Uông Kiều Sở rõ ràng nhận ra nữ thi này: "Nếu không có lối ra, e rằng chúng ta gặp rắc rối rồi." Diệp Phàm thở dài: "Chỉ có thể như vậy." Hắn đậy nắp quan tài lại, rồi bắt đầu lục soát toàn bộ mộ thất.

Rất nhanh, Diệp Phàm đã dọn sạch tất cả châu báu tài vật có thể mang đi, bao gồm một rương tiền mặt.

Hắn còn lấy đi ba cây vàng.

Mấy thứ này, còn giá trị hơn tiền bạc nhiều.

Tiếp đó, hắn lại đào một cái hố sâu trong mộ thất, ném cây vàng xuống chôn, còn nhét thêm hai viên dạ minh châu vào.

Xong xuôi những việc này, Diệp Phàm cùng mọi người rút lui về vị trí lối vào.

Mộ thất này ngoài lối ra, một đầu khác chính là lối vào mộ thất, còn bố trí một hàng rào sắt.

Diệp Phàm chuẩn bị chờ chú Ngô Tam Thúc và đồng bọn ra rồi cùng nhau bỏ chạy.

Chú Ngô Tam Thúc không để Diệp Phàm đợi lâu, rất nhanh đã vác Viên Huy Hoàng từ lối vào chui ra.

Chú Ngô Tam Thúc còn đưa cho Diệp Phàm một cái chìa khóa rồi cười nói: "Đây là tầng cuối cùng của mộ đạo, ra ngoài là một vùng bình nguyên hoang vắng." "Chúng ta phải thừa thắng xông ra ngoài, nếu không ở lại quá lâu rất dễ bị hao mòn thể lực." "Cậu đi trước dò đường đi." Chú Ngô Tam Thúc ném chìa khóa trong tay cho Diệp Phàm, sau đó lại rút ra một khẩu súng ngắn từ sau lưng.

Diệp Phàm không từ chối, nhận lấy chìa khóa, đội mũ bảo hiểm rồi lao thẳng về phía lối ra mộ đạo.

Lần này, Diệp Phàm không gặp bất kỳ cuộc tấn công nào, cũng không gặp bất kỳ độc trùng, cơ quan hay yêu ma nào, hắn thông suốt không trở ngại xông ra khỏi lăng mộ.

Vừa ra ngoài, Diệp Phàm lập tức xác định phương hướng, trong lúc xác định phương hướng, hắn không quên nhìn quanh một lượt.

Diệp Phàm suy nghĩ lối ra vào của mình nằm ở đâu.

Nhưng nhìn một lúc, Diệp Phàm thu lại ý nghĩ, sau khi xác định phương hướng, liền nhanh chóng chạy về phía nam.

Mặc dù lối ra vào có thể phán đoán là ở phía tây bắc, nhưng ai mà biết có lệch quá xa không chứ?

Vì vậy Diệp Phàm quyết định trước tiên chạy dọc theo hướng đông bắc.

"Hú!" Diệp Phàm vừa chạy được hơn trăm mét, đột nhiên cảm giác phía trước lóe lên hai chùm đèn xe, chao đảo chiếu tới.

Diệp Phàm quay đầu nhìn, chỉ thấy hai chiếc xe jeep đang từ từ lái đến.

Trong đó có một chiếc là loại việt dã, biển số xe hóa ra là của Quân khu Long Đô.

Diệp Phàm hơi nheo mắt, trùng hợp vậy sao?

Sau đó hắn lại xua đi chút nghi ngờ, dù sao nơi này quả thực khá gần thành Long Kinh.

Hơn nữa trên đường đi, hắn đã thấy không ít đội xe, có cảnh vệ, có phần tử vũ trang, cũng có xe tải thương mại vận chuyển vật tư và nhân viên.

Rõ ràng cả chính quyền Long Đô và các thế lực tư nhân đều đã phái đội ngũ đến cứu viện.

"Kít!" Chiếc xe nhanh chóng tiến lại gần, sau đó "kít" một tiếng rồi dừng hẳn.

Một nam tử trẻ tuổi mở cửa xe quát lên: "Này, thằng nhóc mặc đồ trắng kia, làm cái quái gì vậy?

Tối muộn thế này, lén lút làm gì hả?" Hắn còn rút ra một khẩu súng chĩa vào Diệp Phàm.

Diệp Phàm thản nhiên lên tiếng: "Tôi bị lạc đường." "Lạc đường sao?

Thế giới này thật sự có lạc đường à?" Trên mặt nam tử trẻ tuổi đầy vẻ nghi ngờ.

Chú Ngô Tam Thúc và những người khác cũng nhìn về phía Diệp Phàm, nhất thời nghi ngờ tên này nói dối.

Khu vực này là một quần thể cổ bảo, xung quanh toàn là đồi núi rừng cây, còn thường xuyên tích tuyết, làm gì có chuyện lạc đường

chứ?

“Đừng nói nhảm, các anh là bộ phận nào?

Có trách nhiệm gì?” Diệp Phàm dùng giọng điệu lạnh nhạt mở miệng: “Có công cụ và thiết bị không?” “Mẹ kiếp, ra vẻ ta đây ghê, đúng là một kẻ ngoại đạo mà, tôi còn tưởng là bảo tiêu của nhà nào giàu có chứ.” Nam tử trẻ tuổi hừ một tiếng khinh thường: “Cậu có phải muốn hỏi chúng tôi có thiết bị gì không?” “Nói cho cậu biết, chúng tôi là Tổ 6 An ninh Quốc gia, chuyên đối phó với điệp viên các nước, tức là, chúng tôi phụ trách bảo vệ nơi này.” “Còn về thiết bị, đương nhiên là có, chúng tôi đến đây để cứu người.” Hắn bổ sung một câu: “Chỉ là chúng tôi không có thời gian để ý đến cậu, cút ngay!” “Tổ 6 An ninh Quốc gia?

Chuyên nghiệp cứu người?” Nghe thấy những lời này, Diệp Phàm không khỏi lộ ra một nụ cười trào phúng, ngay sau đó hắn quay người lại: “Đường thúc, chúng ta đổi mộ huyệt khác đi, nơi này quá nguy hiểm rồi, vẫn là tìm một nơi an toàn mà ở.” Hắn vừa nhắc nhở chú Ngô Tam Thúc, vừa đâm con dao găm vào một tảng đá nhô lên trên mặt đất.

“A!” Hầu như cùng một lúc, cả mộ thất đột nhiên rung chuyển.

“Ầm ầm ầm!” Sàn nhà nứt toác sụp đổ, tiếp đó, những bia mộ xung quanh cũng “loảng xoảng” đổ xuống, từng tấm da người bay lả tả.

Tiếp đến là từng bộ hài cốt từ dưới đất trồi lên, còn có vô số bọ cạp, rết độc nhung nhúc, cảnh tượng vô cùng đáng sợ.

Một gã hán tử trung niên thậm chí còn đứng thẳng dậy, “cạch cạch cạch” gặm da người.

Đôi chân của hắn cũng trở nên dài và cứng cáp, như thể được đúc

bằng thép và xi măng.

Miệng hắn cũng há to hết cỡ, hàm răng già nhe ra trông khủng khiếp.

“Không hay rồi!” “Mau rút!” “Đây là Huyết cương!” Diệp Phàm phản ứng lại, hét to một tiếng.

Chú Ngô Tam Thúc vội vàng dẫn người tháo chạy về phía sau trong tình trạng hỗn loạn, còn vung xẻng đánh vào hài cốt và Huyết cương.

Chương 725

Vệ sĩ họ Uông đã sớm có chuẩn bị, nhao nhao rút đao ra chống đỡ.

"Vút!" Nhưng tốc độ của Huyết cương vượt xa tưởng tượng của mọi người.

Một vệ sĩ họ Uông còn chưa kịp vung mấy nhát, một móng vuốt của Huyết cương đã đập nát nửa cái đầu của hắn.

Tiếp đó, Huyết cương nhấc cánh tay trái lên, cắn vào cơ thể hắn một cái.

Một vũng máu tươi lập tức phun ra.

Huyết cương liên tục lè lưỡi ba lần, ăn sạch máu thịt, sau đó lại lao vào tên đệ tử Hoắc gia thứ hai.

Đệ tử Hoắc gia kêu thảm một tiếng, dao chém bị gãy, tiếp đó bị Huyết cương cắn đứt cổ họng.

Uông Thanh Vũ thì một cước đá trúng bụng Huyết cương, khiến nó lảo đảo lùi lại ba bước.

Diệp Phàm thừa cơ nhặt một khẩu súng săn lên, không chút khách khí bóp cò.

Sau một tràng súng nổ, đầu Huyết cương máu me be bét văng trở lại quan tài.

"Bộp bộp bộp!" Mấy chục mũi nỏ đều bắn ra.

Quan tài một trận loạn xạ, sau đó là một trận rên rỉ, lại có bảy tám con Huyết cương rơi vào quan tài.

"Đoàng!" Đúng lúc này, một tiếng súng nổ vang lên.

Huyết cương kêu thảm một tiếng, thân thể lảo đảo ngã vào phần

mộ, ngực xuất hiện một vết thương.

"Đoàng!" Chưa kịp để Diệp Phàm vui mừng, một viên đạn đã xuyên qua vai hắn.

Trong cơn đau kịch liệt, Diệp Phàm khẽ quát một tiếng, nhịn đau tiếp tục bắn quét.

"A!" Khi Diệp Phàm tiêu diệt nốt mấy con Huyết cương còn lại, một cô gái trẻ lại phát hiện một bóng đen lao tới.

Cô ta theo bản năng né tránh, nhưng lại chậm nửa nhịp, khuôn mặt xinh đẹp ngay lập tức đau nhói.

Diệp Phàm đưa tay kéo một cái, ôm cô ta vào lòng.

Một mùi hương u buồn nồng đậm xộc vào mũi Diệp Phàm.

Diệp Phàm cúi đầu nhìn, chính là Viên Thanh Y, chỉ là khuôn mặt cô ta trắng bệch, môi đen sì, giữa trán còn chảy máu tươi.

Rõ ràng là đã bị độc châm làm bị thương!

Viên Thanh Y khó khăn thốt ra một câu: "Diệp thiếu, xin lỗi, tôi đã lầm rồi!" Sắc mặt Diệp Phàm trầm xuống: "Cô trúng độc rồi?" "Đây là độc của Cửu Tiết Thảo, tôi vốn dùng để đối phó với cổ sư, nhưng không ngờ lại không đối phó được Huyết cương, chỉ có thể đối phó với người sống thôi." Viên Thanh Y cười khổ một tiếng: "Tôi đã áp chế độc tính, còn phong tỏa khứu giác, nhưng vẫn không thể xua tan độc tố đang lan rộng." "Cô sao lại ngốc như vậy?" Diệp Phàm mắng một tiếng, sau đó đặt Viên Thanh Y nằm ngang trên một tảng đá.

Hắn nhặt một cành cây khô, cởi áo Viên Thanh Y, ép độc tố ra ngoài, sau đó xé một mảnh tay áo băng bó lại.

"Không còn cách nào, tôi lo lắng cho sự an nguy của Đường tổng và Tống lão, chỉ có thể mạo hiểm thử một chút." Viên Thanh Y khẽ

giải thích: “May mà Diệp thiếu đến kịp thời, nếu chậm thêm năm phút nữa, e rằng thần tiên cũng khó mà chữa trị được.” “Cảm ơn Diệp thiếu đã cứu mạng!” Nước mắt cô ta không ngừng tuôn rơi, kiếp này chưa từng nợ ai ân tình.

Diệp Phàm đặt cô ta trên tảng đá, sau đó cầm vũ khí lao về phía mộ đạo ở một bên khác.

Hắn vừa chạy, vừa báo cáo tình hình cho chú Ngô Tam Thúc và Đường Nhược Tuyết.

Rất nhanh, chú Ngô Tam Thúc liền đi theo Diệp Phàm xông vào một căn phòng đá có lối vào ẩn.

“Đây là…” Diệp Phàm ngẩn ra: “Đây là mộ huyệt nào?” Hắn thề, mình tuyệt đối chưa từng đến đây, thậm chí chưa từng nghe nói về nơi này.

Chú Ngô Tam Thúc cũng ngơ ngác: “Tôi cũng không biết, chúng ta đi nhầm rồi sao?” Hắn lấy điện thoại ra xem vị trí, sau đó lại nhìn chằm chằm vào bản đồ mộ thất quét vài lần.

“Đây đáng lẽ là ngôi mộ mà chúng ta đã vào, chúng ta không đi sai.” Diệp Phàm quét mắt nhìn xung quanh: “Chỉ là cái lối vào này, hình như không phải tự nhiên hình thành.” Hắn nhìn chằm chằm vào bức tường.

“Mộ đạo này, rõ ràng đã bị người ta khai quật rồi.” “Còn những tảng đá này, cũng giống như được gia cố sau này.” “Chuyện này là sao?

Ai lại khai quật loại cổ mộ này?

Lẽ nào ở đây có bảo vật gì?” Chú Ngô Tam Thúc cũng phát hiện ra manh mối, hơi nheo mắt suy nghĩ: “Có lẽ ở đây chôn giấu một ngôi đại mộ?” “Có đại mộ hay không tôi không rõ, nhưng chắc chắn là có

bí mật.” Diệp Phàm thở dài một hơi, sau đó đẩy chú Ngô Tam Thúc khẽ quát: “Mau ra ngoài gọi cứu viện, nếu không hôm nay e rằng chúng ta sẽ bỏ mạng ở đây!” Hắn cảm giác, trong mộ còn có một đám thứ lợi hại.

“Được, được, tôi sẽ liên hệ Đường tổng và bọn họ ngay.” Chú Ngô Tam Thúc cũng là người thông minh, nghe vậy gật đầu, nhanh chóng chui vào thang điện rời khỏi khu mộ.

Diệp Phàm vừa cảnh giác xung quanh, vừa tìm kiếm lối ra vào, còn nhét thêm hai quả lựu đạn vào.

“U…” Khi Diệp Phàm vừa định ấn nút đóng cửa, đại môn khu mộ đột nhiên truyền đến tiếng hét chói tai.

Một trận gió âm u từ đại môn khu mộ thổi vào, cuốn lên vô số tro bụi, cuồn cuộn như cuồng phong bão táp quét khắp toàn bộ khu mộ.

“Không hay rồi!” Sắc mặt Diệp Phàm kịch biến, một tay ôm Đường Nhược Tuyết, quay đầu lao như điên về phía lối ra vào.

“Hú!” Ngay khi Diệp Phàm chạy ra mười mét, đại môn khu mộ đột nhiên chấn động phá không.

Sau đó, hơn chục bóng người đỏ như máu từ đại môn xông vào, mang theo vẻ hung tợn nhào tới tấn công Diệp Phàm.

Tốc độ của chúng cực nhanh, sức mạnh cực mãnh liệt, nơi chúng đi qua, cây cối, đá tảng, cát đá đều bay tán loạn.

Một số con dơi, rắn côn trùng và thú nhỏ còn sót lại thì tứ tán bỏ chạy.

Diệp Phàm không một chút chậm trễ, ôm Đường Nhược Tuyết ba chân bốn cẳng lao như bay.

Nhưng vừa chạy được ba bước, thân thể hắn liền khựng lại.

Bởi vì, một cái đuôi máu me đầm đìa đang quấn quanh lưng hắn.

"Vụt!" Diệp Phàm đột ngột nhảy vọt, đâm bay một con dơi.

Nhưng cái đuôi phía sau vẫn bám chặt vào người hắn.

Tiếp đó, một bàn tay khô quắt, lấp lánh hàn quang, từ thắt lưng Diệp Phàm thò tới.

Nó siết chặt những móng vuốt sắc nhọn muốn đâm xuyên tim Diệp Phàm.

"Sưu!" Phản ứng của Diệp Phàm cũng cực kỳ nhanh nhẹn, đầu gối phải nhấc lên một cái, vừa vặn chặn lại cổ tay đối phương.

Cả hai chạm nhau rồi tách ra ngay, nhưng đối phương cũng lảo đảo lùi lại phía sau, rõ ràng không ngờ lực đạo của Diệp Phàm lại kinh người đến vậy.

Diệp Phàm không cho kẻ địch cơ hội thở dốc, nhân thế lại lăn một vòng.

Hắn tránh khỏi sự truy kích của đối phương, tiện tay ném Đường Nhược Tuyết vào một góc, để cô núp vào trong hố tối.

Tiếp đó, Diệp Phàm lật tay nắm chặt kiếm mổ cá, chém đứt một cánh tay của con Huyết cương gần nhất.

Huyết cương gầm lên giận dữ không ngớt, nhưng lại không tấn công nữa.

Diệp Phàm thừa cơ lao nhanh tới, một kiếm đâm thẳng vào đầu nó.

"Sưu!" Chưa kịp để kiếm mổ cá đến gần, thân hình Huyết cương đã trượt đi, còn với tốc độ nhanh nhất lùi xa.

Tiếp đó, nó lại tóm lấy mấy thi thể đồng bọn, một tay quăng về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm theo bản năng vung kiếm, đánh bay mấy thi thể trở lại.

Chương 726

Nhưng chưa kịp thở phào, một quả cầu lửa đột nhiên bay tới.

Sắc mặt Diệp Phàm biến đổi, tay trái vung lên, đánh bay quả cầu lửa, tiếp đó lại đá bay một con huyết thi.

Hắn đang định quay người rút lui, thì thấy một nam tử áo đỏ từ trong bóng tối nhảy ra.

Hắn song chân đạp mạnh, mượn một chiếc bàn đá làm điểm tựa, cả người vút lên giữa không trung.

Thanh đao ngắn trong tay hắn lướt một vòng trong không trung.

Một luồng ánh sáng đỏ chói mắt bùng lên!

Tiếp đó, hắn song chân tiếp đất thật mạnh, một cước đạp nát một đống tạp vật.

Sau đó, hắn đơn chân giậm mạnh xuống đất giữa không trung.

"Sưu!" Cả người hắn như một viên đạn lao thẳng về phía Diệp Phàm.

Hắn hô lên một tiếng, gã áo đỏ xoay người cấp tốc, dao găm múa như gió, trong khoảnh khắc xé toạc không khí.

Lưỡi đao sắc bén, như thủy triều trút xuống Diệp Phàm, tựa hồ muốn nghiền nát hắn thành phấn vụn.

Đối mặt với nhát đao này, mí mắt Diệp Phàm giật liên hồi.

Tuy tên áo đỏ này trông có vẻ bình thường, nhưng Diệp Phàm cảm nhận được sự mạnh mẽ và mối đe dọa từ hắn. "Đương đương đương..." Diệp Phàm vung Ngư trường kiếm chống đỡ, nhưng vẫn bị dồn lùi từng bước, hoàn toàn không phải đối thủ.

Tên áo đỏ ra chiêu nào cũng bá đạo, chiêu nào cũng nhanh như chớp, mỗi lần công kích đều buộc Diệp Phàm liên tục lùi lại.

Diệp Phàm cảm thấy lồng ngực khó chịu, khóe miệng rỉ máu tươi.

Hắn cắn răng kiên trì, dốc hết sức hóa giải sát ý của đối phương.

Hắn tin rằng mình sẽ không trụ được bao lâu nữa.

Nhưng Diệp Phàm còn chưa nghĩ ra cách thoát thân, tên áo đỏ đã vung dao găm, lại lần nữa tạo ra màn đao che kín trời tấn công tới.

Diệp Phàm chỉ có thể giơ kiếm lên đỡ. "Bốp!" Sau một trận kịch chiến, Diệp Phàm cuối cùng cũng không trụ được, cả người văng ra xa bảy tám mét, ngã vật xuống đất.

Một ngụm máu tươi phun ra.

Trên mặt Diệp Phàm lấm tấm vài vệt tái nhợt. "Bốp!" Tên áo đỏ giũ dao găm, lạnh lùng nhìn Diệp Phàm nói: "Mày quả thực không đơn giản, thảo nào có thể lẻn vào mộ thất lấy được bảo bối." "Chỉ tiếc là mày quá tham lam, còn dẫn theo một vướng bận." "Mày định sẽ chết trong tay tao thôi." Hắn cầm con dao găm còn dính máu từ từ tiến lại gần: "Mày không chỉ cướp đi quan tài mà tao đã khổ công bồi dưỡng nhiều năm, còn phá hủy lối vào mộ huyệt của tao." Diệp Phàm lau vết máu khóe miệng, ho nhẹ một tiếng: "Mày nói xem, chủ tử của mày rốt cuộc là ai?" "Nói cho mày biết thì có sao?" "Mày có biết hắn tên gì không?" Huyết thi nô cười quái dị: "Hắn tên là Phạm Quốc Hoàng đế, tao là Phạm Đương Tư, Huyết thi nô đời thứ hai, cũng là huyết thi duy nhất còn sống sót." "Mày nói hắn đa mưu túc trí, xảo quyệt hiểm độc, nhưng tiếc là tao không còn ký ức, nếu không đã sớm thiên đao vạn quả hắn rồi." Đôi mắt hắn lộ rõ hận ý, và một tia đau khổ.

Nỗi uất hận và thù oán đó không chỉ cho thấy hắn là một ác linh, mà còn cho thấy hắn đã trải qua sự thảm khốc đến nhường nào.

Diệp Phàm ngớ người: "Phạm Quốc Hoàng đế?

Phạm Đương Tư?" Hắn còn đang nghĩ đây là cái quái gì, hóa ra chính là Phạm Quốc Hoàng đế.

Thảo nào tên khốn kiếp này lại ngang ngược đến vậy, thảo nào lại mạnh đến thế. "Không sai, tao có quan hệ huyết thống với Phạm Đương Tư, mẹ tao đã gả cho cha của Phạm Đương Tư." Huyết thi nô nhe răng cười: "Cho nên chúng ta là anh em, tao là anh, hắn là em, chúng ta là người thân." "Phạm Đương Tư là Phạm Quốc Hoàng đế, còn tao là hộ vệ của Phạm Quốc, tất cả vinh quang và tài phú này đều là do cha tao và tao đã liều mạng giành được." "Kết quả lại rẻ mạt cho tên phế vật Phạm Đương Tư." "Không chỉ để hắn làm Phạm Quốc Hoàng đế, còn chiếm đoạt tất cả tài sản và quyền thế vốn thuộc về cha tao." "Bao nhiêu năm nay, tao vẫn luôn âm thầm tích lũy thực lực." "Tao không cam tâm thất bại, nên đã tìm được một ngôi lăng mộ, muốn phục hưng gia tộc, nhưng không ngờ, chúng tao toàn quân bị diệt." "Chúng tao không chỉ tổn thất hơn một trăm người, còn tiêu tốn rất nhiều tài nguyên mới khai quật được ngôi mộ lớn này." "Kết quả trong mộ lại chỉ còn lại một mình tao." "May mắn thay, tao đã khám phá ra bí mật được ghi chép trong cổ tịch." "Nó nói với tao, ở đây cất giấu một bảo bối." "Chỉ cần dùng phương pháp đặc biệt để thức tỉnh, là có thể có được công hiệu thần kỳ của nó, thậm chí còn giúp chúng ta một bước lên trời." "Tao liền lập tức tổ chức nhân lực đến đây, chuẩn bị công bố bí mật kinh thiên động địa này." "Ai ngờ vừa mới khai quật được hai mộ thất, mày đã phát hiện ra bảo vật rồi." Hắn nhìn Diệp Phàm lộ ra nụ cười trêu tức: "Nhưng dù sao thì, tất cả mọi thứ trong ngôi mộ này, tao muốn!" "Mày muốn đồ trong mộ, tao muốn mạng của mày!" Nghe thấy lời đó, Diệp Phàm quát lên một tiếng. "Xoẹt!" Diệp Phàm như báo săn lao về phía tên áo đỏ. "Không biết sống chết!" Ánh mắt tên áo đỏ lạnh đi: "Đã muốn chết, vậy thì cùng

chết đi!" Sau đó, hắn lao về phía Diệp Phàm.

Hai người lập tức giao phong!

Ngư trường kiếm của Diệp Phàm lướt qua, nhưng lại trúng khoảng không.

Tên áo đỏ đã biến mất.

Mắt Diệp Phàm nheo lại, sau đó thân hình nhảy vọt, lao vào bức tường bên cạnh, ngón tay điểm một cái. "Đinh!" Ngư trường kiếm xuyên qua.

Nhưng vẫn không làm tổn thương mục tiêu.

Tên áo đỏ lại quỷ dị xuất hiện trước mặt Diệp Phàm. "Ầm ầm!" Diệp Phàm vừa định rút đoản kiếm phòng thủ, lại phát hiện tên áo đỏ đột nhiên đâm sầm vào, như một chiếc xe tăng húc đổ hắn.

Một luồng lực ngang tàng truyền đến, Diệp Phàm suýt chút nữa đã văng ra ngoài.

Tên áo đỏ thừa thắng xông lên, tay phải dao găm liên tiếp đâm ra. "Đương đương đương!" Diệp Phàm vội vung Ngư trường kiếm chống đỡ, nhưng rất nhanh sắc mặt hắn kịch biến, bởi vì hắn căn bản không phải đối thủ của tên áo đỏ.

Dao găm của tên áo đỏ khóa chặt đường tấn công của hắn.

Hắn vừa chống đỡ vừa lùi lại, sau đó lùi vào một hành lang hẹp khác.

Hành lang tối đen, chẳng thấy được năm ngón tay. "Xoẹt!" Diệp Phàm bản năng dịch chuyển vào bên trong.

Hắn ngửi thấy một mùi nguy hiểm. "Xoẹt!" Diệp Phàm vừa nhảy vào, phía sau đã một luồng hàn quang sắc lạnh.

Sắc mặt Diệp Phàm không ngừng kịch biến.

Ngư trường kiếm đỡ ra phía sau. "Đương!" Một tiếng vang giòn, miệng hổ của Diệp Phàm chấn động kịch liệt, cổ tay tê dại, Ngư trường kiếm suýt chút nữa tuột khỏi tay.

Hắn loạng choạng ngã nhào về phía trước.

Hắn không nhịn được cúi đầu nhìn, phát hiện bụng mình có thêm một mũi tên sắc nhọn.

Hắn thấp giọng chửi Huyết thi nô.

Hắn vốn tưởng rằng, mình cầm Ngư trường kiếm, chắc chắn có thể áp chế tên này, nhưng không ngờ chênh lệch lại lớn đến vậy.

Huyết thi nô hiển nhiên cũng đã nắm bắt được trạng thái yếu ớt của Diệp Phàm.

Hắn nhe răng cười một tiếng, hai chân mạnh mẽ đạp, cả người nhảy qua Diệp Phàm.

Diệp Phàm phản ứng cực nhanh nâng Ngư trường kiếm lên, bổ mạnh vào cổ Huyết thi nô.

Bóng người Huyết thi nô vặn mình né tránh, đồng thời tay trái mạnh mẽ vươn ra, tóm lấy Ngư trường kiếm, sau đó giật mạnh.

Hắn muốn kéo Ngư trường kiếm đứt lìa.

Chương 727

Nhưng Ngư trường kiếm quá nặng, mặc cho Huyết thi nô dùng sức mạnh thế nào, nó vẫn không hề nhúc nhích, không chút hư hại.

Ngược lại, cánh tay trái của Huyết thi nô đã chảy không ít máu tươi, gò má càng hiện lên một vệt hồng ửng bệnh hoạn.

Huyết thi nô hơi nhíu mày.

Diệp Phàm thừa cơ bùng nổ lao về phía trước, tay trái vung lên.

Hàng chục cây kim bạc bắn ra.

Mí mắt Huyết thi nô khẽ giật, trở tay xoay một vòng, dao găm quét ngang. "Đương!" Một tiếng, ba cây kim bạc rơi xuống đất, sáu cây còn lại thì găm vào phiến đá.

Một tràng âm thanh kim loại va chạm vang lên, thân thể Huyết thi nô khựng lại một chút. "Xoẹt!" Chưa đợi Huyết thi nô đứng vững, Diệp Phàm lại tiếp cận, trong tay có thêm một thanh đường đao.

Hắn gầm lên một tiếng: "Chết đi!" Huyết thi nô quát lớn: "Mày đấu với tao kiểu này, thuần túy là tự tìm đường chết." "Rắc!" Nhưng lời còn chưa dứt, sắc mặt hắn đã biến thành kinh hoàng.

Diệp Phàm không chút lưu tình bổ ra nhát đao mạnh nhất.

Huyết thi nô cảm nhận được mối đe dọa tử vong, theo bản năng né tránh vài mét.

Nhưng tốc độ của hắn tuy nhanh, vẫn chậm hơn một nhịp, cánh tay trái bị đường đao rạch một vết thương.

Diệp Phàm đang định thừa thắng xông lên tiêu diệt địch, thì lại cảm thấy đầu óc choáng váng. "Bốp!" Diệp Phàm khẽ rên một tiếng,

quỳ một gối xuống đất. "Thằng nhóc, mày thua rồi!" Huyết thi nô không ngừng cười nhe răng: "Mày đã trúng độc!" Diệp Phàm nghe vậy run lên, cúi đầu nhìn, bụng mình trúng hai cây châm độc nhỏ xíu.

Hắn mắng một tiếng chết tiệt.

Những cây châm độc này tuy nhỏ, nhưng ẩn chứa một luồng ô quang, Diệp Phàm chạm vào, cảm thấy lạnh buốt.

Hiển nhiên là tẩm kịch độc.

Hắn khó khăn lắm mới thốt ra một câu: "Đây là độc tố gì?" "Nhựa hoa Mạn Đà La!" Huyết thi nô lạnh lùng nói: "Nó không chỉ có tác dụng gây ảo giác, mà còn có thể làm rối loạn tinh thần và huyết mạch của con người." Diệp Phàm quát lên một tiếng: "Nó làm sao lại tồn tại ở đây?" "Tao không biết loại thảo dược này làm sao lại ở đây, có lẽ chủ nhân ngôi mộ biết cách dùng nó." Huyết thi nô ngữ điệu âm trầm: "Tao đoán, ngôi mộ này là hắn ta thiết lập riêng cho mình." Diệp Phàm cắn răng, rút hai cây châm độc trong bụng ra, sau đó lại chém một đao về phía Huyết thi nô. "Hô!" Phong đao sắc bén, tựa như lụa trắng quét tới.

Đồng tử Huyết thi nô co lại, tay trái nhanh như điện giật.

Chỉ nghe một tiếng "xuy", Ngư trường kiếm của Diệp Phàm lệch vị trí.

Ngư trường kiếm lướt qua tai đối phương.

Dái tai hắn có thêm một vệt máu mảnh.

Mí mắt Huyết thi nô giật giật, dường như không ngờ Diệp Phàm có thể làm hắn bị thương, nhưng hắn không dừng lại, tiếp tục một quyền đánh về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm bản năng né tránh.

Chỉ là hắn vừa nhấc chân, liền cảm thấy hai chân mềm nhũn, vô cùng cứng đờ.

Ý nghĩ này vừa thoáng qua, nắm đấm của Huyết thi nô lại tới, một cú đấm hung hãn giáng xuống.

Diệp Phàm dốc hết sức né tránh, nhưng vẫn bị đối phương đánh đến hộc máu ngã xuống đất, gãy mất ba xương sườn.

Máu chảy đầy miệng.

Huyết thi nô đi tới, đứng từ trên cao nhìn xuống Diệp Phàm: "Vẫn muốn đánh sao?" "Đánh!" Diệp Phàm phun ra một ngụm khói thuốc, vật lộn muốn bò dậy.

Huyết thi nô tát một cái.

Diệp Phàm "bốp" một tiếng bị đánh bay ra xa, miệng mũi chảy máu, đau đớn không chịu nổi. "Bất kể là độc tố gì, nó chắc chắn có hại cho cơ thể, nếu không chủ nhân ngôi mộ đã sớm dùng nó để khống chế bọn mày rồi." Huyết thi nô cầm thanh đao võ sĩ còn dính máu từ từ tiến lại gần: "Mày không trụ được bao lâu nữa đâu." "Mày nói đúng, tao quả thực đã trúng độc!" Diệp Phàm ho nhẹ một tiếng, sau đó cười: "Nhưng thì sao chứ?

Tối nay định sẵn là ngày tận thế của mày." "Đừng tưởng tao không cầm vũ khí thì dễ bắt nạt." "Nói cho mày biết, tao còn có át chủ bài chưa dùng đâu." Nói xong, hắn từ trong lòng lấy ra một viên thuốc nhét vào miệng.

Mí mắt Huyết thi nô giật liên hồi: "Mày uống thuốc làm gì?

Tìm chết à?" Diệp Phàm cười hắc hắc: "Mày sẽ biết ngay thôi." "Ầm!" Ngay lúc này, Diệp Phàm đột nhiên bùng nổ lao ra, một tay bóp cổ Huyết thi nô.

Một tiếng động lớn, thân thể Huyết thi nô lập tức bị Diệp Phàm

lật nhào ra xa.

Tiếp đó Diệp Phàm thuận thế bật dậy, lại lần nữa đá ra một cước, nhắm thẳng vào ngực Huyết thi nô. "Bốp!" Cú đá này, trực tiếp đá Huyết thi nô văng xa bảy tám mét, đâm vào vách đá mới dừng lại.

Huyết thi nô ôm ngực thở dốc, sau đó nhìn về phía Diệp Phàm cười ha hả: "Thằng nhóc, tao thừa nhận, mày giỏi hơn tao!" "Nhưng, mày uống thuốc cũng không thay đổi được kết cục!" "Thuốc giải độc Mạn Đà La của tao, không chỉ là một loại phấn hoa kịch độc, mà còn pha trộn với kỳ vật hiếm thấy trên đời." "Một khi nó kết hợp với các chất độc khác hoặc hương hoa, không chỉ hiệu quả tăng gấp đôi, mà còn khiến người ta sinh ra ảo giác." Nụ cười của Huyết thi nô trở nên dữ tợn: "Mày không uống thuốc giải độc, cho dù mày võ công cái thế, cũng sớm muộn trở thành đồ chơi của tao." Diệp Phàm lãnh đạm nói: "Mày thật sự nghĩ, mày thắng chắc rồi sao?" "Bốp!" Không khí trong cổ mộ lập tức trở nên quỷ dị.

Ngay lúc Huyết thi nô chuẩn bị phản kích, lại kinh ngạc phát hiện Diệp Phàm bất động, đứng yên tại chỗ như một bức tượng, không một chút động tĩnh nào.

Lòng hắn thót lại một tiếng, thầm kêu không ổn: "Diệp Phàm!

Diệp Phàm!" Huyết thi nô vừa gọi vừa hét, nhưng Diệp Phàm vẫn không tỉnh lại, chỉ có thể cảm nhận được nhịp tim, hơi thở của đối phương ngày càng yếu ớt. "Xoẹt!" Sắc mặt Huyết thi nô kịch biến, vứt dao võ sĩ xuống đất rồi xoay người bỏ chạy.

Hắn rất rõ ràng, nếu Diệp Phàm chết, hắn cũng không sống được. "U..." Huyết thi nô vừa chạy đến lối ra mộ thất, đã nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng xé gió.

Sau đó, một luồng khí tức nguy hiểm ập tới.

Huyết thi nô quay đầu nhìn, phát hiện Diệp Phàm tay cầm Ngư trường kiếm lao ra từ hành lang đen kịt.

Hắn vừa gầm lên, vừa vung dao quân dụng chống đỡ. "Đương đương đương!" Kim loại va chạm, tia lửa bắn tung tóe, Ngư trường kiếm và dao quân dụng va chạm dữ dội, chấn động khiến miệng hổ của Huyết thi nô đau nhức.

Huyết thi nô không ngừng lùi lại, suýt chút nữa đâm vào một cánh cửa đá. "Đồ khốn kiếp!" Huyết thi nô tức giận, gầm lên một tiếng, lại lần nữa nắm chặt dao quân dụng lao tới.

Hắn muốn chém Diệp Phàm thành thịt nát.

Lúc này, Diệp Phàm cũng đã xông đến gần, hai tay vung lên, hàng chục viên kim bạc trút xuống.

Kim bạc rơi xuống đất, trong khoảnh khắc biến thành năm sáu con cổ trùng. "Xoẹt xoẹt xoẹt!" Cổ trùng tản ra, phủ kín trời đất áp tới Huyết thi nô.

Huyết thi nô bản năng vung đao, chém bay cổ trùng, nhưng cũng bị cổ trùng làm cho khắp người hôi thối.

Hắn vô cùng phẫn nộ, chỉ có thể không ngừng vung vẩy dao quân dụng quét.

Chương 728

"Đương đương đương!" Cổ trùng từng mảng từng mảng rơi xuống, nhưng cũng không ít con chui vào da thịt Huyết thi nô. "Xì xì xì..." Một tràng âm thanh ăn mòn vang lên, còn kèm theo tiếng kêu thảm thiết.

Cổ trùng từng chút một xâm nhập vào cơ thể Huyết thi nô. "A!" Huyết thi nô thét lên một tiếng chói tai, chịu đựng đau đớn lao về phía lối ra vào, cố gắng thoát khỏi phạm vi hoành hành của cổ trùng. "Xoẹt!" Diệp Phàm thừa cơ bật dậy, Ngư trường kiếm bùng nổ lao tới. "Phập!" Ngư trường kiếm đâm xuyên qua vai Huyết thi nô.

Máu tươi bắn tung tóe!

Huyết thi nô không ngừng lảo đảo lùi lại.

Diệp Phàm thừa thắng xông lên, Ngư trường kiếm ấn xuống, "rắc" một tiếng cắt đứt gân mạch cánh tay phải của Huyết thi nô. "A!" Huyết thi nô thét lên một tiếng thảm thiết, ôm cánh tay phải run rẩy không ngừng, suýt chút nữa ngã vật xuống đất.

Diệp Phàm thừa cơ tóm lấy tay trái của hắn, dùng sức mạnh vặn một cái. "Bốp!" Một tiếng động lớn, tay trái của Huyết thi nô trật khớp, dao quân dụng "loảng xoảng" một tiếng rơi xuống sàn đá.

Huyết thi nô vô cùng phẫn nộ, muốn đá bay Diệp Phàm, nhưng lại phát hiện toàn thân vô lực, chỉ có thể mặc cho Diệp Phàm định đoạt.

Hắn không ngừng gào thét: "Thằng nhóc, mày dám phế tay tao, mày đợi chết đi, chết đi, a!" "Rắc!" Diệp Phàm không nói nhảm với hắn, nắm lấy cánh tay trái bị thương của hắn mạnh mẽ ấn vào vách tường. "Ầm!" Bức tường kiên cố lập tức sụp đổ, một đống gạch đá lạch cạch rơi xuống đất.

Đồng thời, cả người Huyết thi nô cũng mất trọng tâm rơi xuống hố sâu. "A!" Huyết thi nô phát ra một tiếng kêu thảm thiết, sau đó đầu nghiêng đi ngất xỉu.

Chất độc và thuốc tê trên người hắn đang dần dần tiêu tán.

Cùng lúc đó, mấy cô gái áo đỏ đang đẩy quan tài đá ra, mò mẫm tìm đồ trong một đống gỗ vụn.

Diệp Phàm liếc nhìn họ một cái, tự hỏi lát nữa nên xử lý những người này thế nào? "Ưm..." Ngay lúc này, thân thể Hách Liên Tĩnh đang hôn mê khẽ run lên, sau đó từ từ mở mắt.

Diệp Phàm hơi vui mừng: "Tiểu Đường, cậu tỉnh rồi?" "Tôi sao lại ở đây?" Hách Liên Tĩnh dụi dụi đầu, rất nhanh phản ứng lại, ngồi dậy nhìn Diệp Phàm nói: "Diệp Phàm, đây là đâu?" "Đây là cổ mộ, tôi đã cứu cậu!" Diệp Phàm cười: "Nhưng cậu yên tâm, ở đây không còn sát nhân nữa đâu." Hắn còn tiện tay nhéo nhéo khuôn mặt trắng nõn mềm mại của cô, tuy chưa hoàn toàn hồi phục, nhưng so với lúc nãy lạnh lẽo, đã ấm áp hơn không ít.

Hách Liên Tĩnh đầu tiên ngây người, sau đó ôm chầm lấy Diệp Phàm khẽ gọi: "Diệp Phàm!

Diệp Phàm!" Cô rất vui mừng vì Diệp Phàm bình an vô sự.

Diệp Phàm nhẹ nhàng vỗ về thân thể mềm mại của cô gái, cười an ủi: "Không sao rồi, tôi ở đây." "Xin lỗi, lại làm phiền cậu nữa rồi." Hách Liên Tĩnh buông Diệp Phàm ra, vẻ mặt áy náy nói: "Tôi ngốc quá, lần nào cũng làm phiền cậu, xin lỗi!" "Đồ ngốc!" Diệp Phàm đưa tay lau mồ hôi trên trán cô, khẽ thở dài: "Cậu không nợ tôi gì cả!" "À đúng rồi, cậu sao lại mạo hiểm đến đây?" Hắn nhẹ nhàng hỏi: "Cậu không sợ chết sao?" "Tôi lo lắng cậu có chuyện, nên mới chạy đến đây." Khuôn mặt Hách Liên Tĩnh lộ ra hai phần thành thật: "Nhưng cậu thật sự không còn nguy hiểm nữa sao?

Tôi thấy những thi thể kia, nhiều máu quá." Diệp Phàm nở một nụ cười rạng rỡ: "Tôi không sao." "Không sao là tốt rồi!" Hách Liên Tĩnh thở phào nhẹ nhõm: "Chỉ là chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây thôi." Diệp Phàm hỏi một câu: "Vừa nãy cậu vào bằng cách nào?" "Đây là một lối đi bí mật, có thể đi thẳng đến mộ thất bên ngoài." Hách Liên Tĩnh kéo Diệp Phàm đi vào hành lang nói: "Nó do Đường Bình Phàm khai quật, tôi lúc trước nói với cậu kho báu chính là ở đây." Diệp Phàm cười: "Đường Bình Phàm không đơn giản nhỉ, còn biết cả mật đạo này." "Suỵt!" Hách Liên Tĩnh vội kéo Diệp Phàm tránh một cửa mộ, trốn vào một góc khuất: "Đừng đoán bừa, cha tôi chỉ là một thương nhân bình thường thôi." Cô bổ sung một câu: "Hơn nữa ông ấy là chuyên gia nghiên cứu bí mật cổ mộ sớm nhất." Diệp Phàm cười: "Hiểu rồi." "Phần lớn mộ thất ở đây đều đã sụp đổ, chỉ còn lại ba cái được bảo tồn tốt." Hách Liên Tĩnh kể cho Diệp Phàm nghe: "Cái thứ nhất là Long Vương Lăng Tẩm, nó ở dưới sảnh chính của ngôi cổ mộ này." "Đường Bình Phàm nói với tôi, ở đây có rất nhiều đồ tùy táng, có tiền vàng tài bảo, dược liệu quý giá và binh khí." "Tôi muốn tìm xem có bảo bối gì không, thế là tôi dẫn theo mấy người thủ hạ lén lút tiến vào." "Kết quả phát hiện ở đây ngoài một đống xác khô ra, căn bản không có chút đồ vật nào." "Tôi rất thất vọng, nhưng tôi không cam tâm bỏ cuộc." "Dù sao mộ thất ở đây rộng tới một nghìn mét vuông, chắc chắn cất giấu không ít đồ tốt." "Tôi liền dẫn theo mấy người thủ hạ tiếp tục thăm dò." Cô kể lại những gì mình đã gặp, sau đó lại đưa mắt nhìn về phía ngôi cổ mộ cuối cùng, đôi mắt tràn đầy mong chờ. "Cậu nói, Đường Bình Phàm từng đến đây, hơn nữa là hắn phong kín cửa mộ?" Diệp Phàm nắm bắt được điều gì đó truy vấn: "Các cậu vào rồi không có lối ra sao?" "Lối ra chỉ có một." Hách Liên Tĩnh lấy ra một tờ giấy vẽ lộ trình ra: "Nhưng nó đã bị người ta làm cũ đi, nếu không phải người quen thuộc địa hình, rất khó nhận ra." "May mắn là tôi đã đi xung quanh một vòng, ghi nhớ được vị

trí của bản đồ này." "Tôi đoán, nó nằm ở sâu nhất trong mộ thất." "Bởi vì tôi vừa nãy ở sâu bên trong đã nhìn thấy một bức bích họa, bức bích họa là cảnh Đường Bình Phàm viết chữ trước một bức tượng trong một đại sảnh." "Sau khi hắn viết xong, một chân dẫm lên phiến đá đó, sau đó cửa đá "ầm" một tiếng mở ra." Nói đến đây, khuôn mặt cô lộ ra một tia hối hận, cảm thấy mình lẽ ra nên nghe lời cha khuyên sớm ra ngoài, chứ không nên mạo hiểm tiến vào mộ thất. "Thì ra là vậy." Diệp Phàm nghe vậy như có điều suy nghĩ, sau đó nhìn về phía ngôi cổ mộ cuối cùng lãnh đạm nói: "Đi, qua đó xem thử." Hắn chuẩn bị qua xem chủ nhân ngôi mộ này là ai.

Bao nhiêu năm qua, có lẽ ngay cả mộ phần của chủ mộ cũng đã bị trộm rồi.

Hách Liên Tĩnh lập tức đi theo.

Hai người rẽ qua một khúc cua, một mộ thất đen kịt lập tức hiện ra trước mắt Diệp Phàm và Hách Liên Tĩnh.

Từng chiếc rương đồng, từng bộ áo giáp, từng món giáp trụ, các loại binh khí.

Ngổn ngang khắp nơi.

Hách Liên Tĩnh theo bản năng thốt lên một tiếng: "A!" Diệp Phàm đưa tay ra hiệu cô bình tĩnh, sau đó cúi người xem xét, còn bảo cô giúp kiểm kê. "Diệp Phàm, cậu muốn làm gì?" Hách Liên Tĩnh ngạc nhiên trước hành động của Diệp Phàm: "Cậu muốn lấy những thứ này sao?

Đây đều là cổ vật văn hóa, giá trị liên thành, cậu đừng chạm vào." "Không sao, tôi cũng biết chút về sưu tầm." Diệp Phàm nhẹ nhàng giải thích, sau đó cầm lấy một bộ áo giáp, kiểm tra kỹ lưỡng, xem chúng có thể sửa chữa thành công hoặc sử dụng được không.

Hách Liên Tĩnh nghe vậy dừng việc ngăn cản, nhìn Diệp Phàm bận

rộn, trong lòng dâng lên một cảm giác ngọt ngào khó tả. "Ơ..." Ngay lúc này, Hách Liên Tĩnh đột nhiên nhìn thấy một chiếc nhẫn trên mặt đất.

Chiếc nhẫn tròn trịa, cổ kính, mộc mạc, nhưng lại ẩn chứa năng lượng mạnh mẽ.

Hách Liên Tĩnh nhặt lên ngắm nghía một lát, sau đó kích động kêu lên: "Đây là ngọc tỷ truyền quốc của Tống Nguyên Bảo!" "Diệp Phàm, đây là ngọc tỷ mà Hoàng đế nhà Đường đã đeo." "Nó là thứ duy nhất có thể chứng minh địa vị tổ tông của Đường Bình Phàm." "Ở đây có nhiều đồ tốt như vậy, chúng ta mau lấy đi, kẻo bị người khác nhòm ngó." Cô gái rất phấn khích: "Chúng ta đi tìm kiếm ở hai mộ thất còn lại nữa, nhỡ đâu may mắn tìm được đồ vật khủng hơn, chúng ta phát tài rồi." "Lấy xong thì chạy." Diệp Phàm nhắc nhở một câu: "Nhưng tôi lo lắng, chúng ta cầm đồ ra ngoài, chưa chắc đã sống sót." Hắn cuối cùng cũng hiểu đám lính gác cổ mộ đó là vì cái gì rồi. "Cậu nghĩ nhiều rồi." Hách Liên Tĩnh mỉm cười: "Đường Bình Phàm không phải là người lỗ mãng vô năng, cũng không phải là kẻ đánh bạc điên cuồng không biết sâu cạn." "Hắn có thể tạo ra nhiều mộ thất như vậy, bố cục, cơ quan và trận pháp, chắc chắn không chỉ dựa vào một tấm lòng nhiệt huyết và sự dã man." "Đường Bình Phàm khẳng định đã chuẩn bị vạn phần chu đáo, tin chắc rằng chúng ta không thể lấy bất kỳ thứ gì bên trong." "Nếu không hắn sẽ không tốn công sức lớn đến vậy để xây dựng ngôi lăng mộ này." Cô hiển nhiên cũng nhìn thấu sự xảo quyệt của Đường Bình Phàm: "Hơn nữa con cháu Đường Môn đều sùng bái Đường Bình Phàm vô cùng, hắn mà hãm hại con cháu mình như vậy, con cháu Đường Môn nhất định sẽ tức giận." "Đến lúc đó thế lực Đường Môn can thiệp, chúng ta sẽ có thể thoát khỏi tay Đường Bình Phàm." Cô suy tư, một khi Đường Bình Phàm phát hiện có người phá hoại sự bố trí tinh xảo của hắn, nhất định sẽ nổi giận

đùng đùng phái người vây công hai người Diệp Phàm.

Diệp Phàm gật đầu: "Quả thực có lý." Đường Bình Phàm thiết kế ngôi lăng mộ này, tốn hao nhiều tinh lực và nhân lực vật lực như vậy, không thể nào không có biện pháp phòng ngự.

Hắn còn nhanh chóng quét mắt nhìn xung quanh, phát hiện toàn bộ mộ thất ngoài một cánh cửa ra, không còn lối thoát nào khác. "Đi thôi!" Diệp Phàm không còn dây dưa: "Xem thử Đường Bình Phàm ở đây làm gì." Đang nói chuyện, Diệp Phàm kéo Hách Liên Tĩnh bước lên bậc thang cuối cùng, đến ngôi mộ lớn nhất ở giữa.

Mộ lớn rộng khoảng năm sáu trăm mét vuông, bốn bức tường đều khảm dạ minh châu, phát ra ánh sáng mờ ảo.

Chính giữa đặt một quan tài, xung quanh cũng đặt các hộp đồng, trông gần giống đại mộ của Giả Mẫu trong phim "Hồng Lâu Mộng". "À, thật sự là quan tài." Hách Liên Tĩnh vui vẻ nhảy tới, mở ra xem, sắc mặt khẽ biến: "Đường Bình Phàm chết thật rồi." Tuy nắp quan tài đóng chặt, nhưng vẫn lờ mờ nhìn thấy một thân thể khô héo, còn có một thanh đoạn kiếm cắm ở ngực.

Hiển nhiên là Đường Bình Phàm đã chết ở bên trong.

Diệp Phàm tiến lên, sờ sờ quan tài, rồi gõ gõ ván quan tài, sau đó nhíu mày nói: "Không sai rồi, hắn thật sự chết rồi, xem ra đây chính là mộ của Đường Bình Phàm." Hắn thở dài một tiếng, có thể thấy Đường Bình Phàm rất bi thảm.

Hách Liên Tĩnh cũng lộ ra vẻ bi thương, nhưng cô rất nhanh thu lại cảm xúc: "Đường Bình Phàm chết như thế nào?" "Lão tổ tông Đường Môn đã chết." Diệp Phàm thần sắc do dự một chút, sau đó thấp giọng đáp: "Mười mấy năm trước, Lão thái quân Đường Môn bị người ta ám sát, hung thủ là vương thất Phạm Quốc." "Đường Bình Phàm vì báo thù nên đã lẻn vào Phạm Quốc, giết chết hung thủ và thủ

não phe địch." "Sau đó trốn vào lãnh thổ Phạm Quốc." "Hắn vừa tránh né sự truy đuổi của vương thất Phạm Quốc, vừa tích lũy tài nguyên đối phó chính phủ Phạm Quốc." Hắn từ từ kể cho Hách Liên Tĩnh nghe: "Chỉ là võ nghệ của Đường Bình Phàm quá lợi hại, một lần đã giết chết không ít cao thủ của thủ não Phạm Quốc." "Còn trọng thương một đội quân bí mật của chính phủ Phạm Quốc." "Phạm Đương Tư tức giận, điều động hàng chục máy bay trực thăng bao vây hắn." "Đường Bình Phàm biết mình khó chống đỡ, liền vứt thi cốt vào mộ thất này, còn mình chui vào một chiếc du thuyền hoảng loạn bỏ trốn." "Khi hắn bỏ trốn còn tiện tay đào ba cái hố, chôn ba mươi hai bộ thi hài vào đó." "Chỉ là không ngờ, quân cảnh Phạm Quốc vẫn phát hiện ra." "Hai bên kịch chiến hai ngày hai đêm, cuối cùng kết thúc bằng việc Đường Bình Phàm bị thương bỏ trốn." "Hắn còn vứt một chiếc thuyền nhỏ trên bờ, để lại một ám hiệu, nói là hắn đã chôn ở đây." "Đây là mộ hắn tự lập cho mình." "Chỉ là hắn không ngờ, ngôi mộ này lại bị người Phạm Quốc khai quật ra." "Họ còn đào thi hài ra, chuẩn bị luyện chế đan dược trường sinh, còn muốn dùng nó để luyện công." "Chỉ là chưa kịp bắt đầu luyện đan, đã xảy ra sự việc Đường Hải Long đánh cắp thi hài." "Đường Hải Long lợi dụng hỗn loạn vận chuyển thi hài của Đường Bình Phàm đi." Diệp Phàm thở dài một hơi, nhìn quan tài trước mặt từ từ đẩy ra: "Chúng ta tiến vào đây thì tương đương với việc xâm phạm mộ trong mộ." "Cái gì?

Đường Hải Long mang đi thi thể của Đường Bình Phàm?" "Tên khốn kiếp này đúng là súc sinh!" "Thật là thiếu đức quá đi, đơn giản còn hơn thổ phỉ nữa, tôi cả đời không thích Đường Hải Long." Hách Liên Tĩnh đầu tiên ngây người, sau đó nghiến răng nghiến lợi mắng Đường Hải Long.

Diệp Phàm cười khổ một tiếng: "Tôi sớm nên đoán Đường Hải Long và Đường Bình Phàm có quan hệ không tốt rồi." "Đừng nói

nhảm nữa, mau cứu người đi." Hách Liên Tĩnh cầm đường đao gầm lên: "Đây là do Đường Hải Long trộm ra, tôi muốn tự tay tiễn hắn xuống dưới cùng cha hắn." Diệp Phàm nắm lấy tay cô an ủi: "Đừng vội, tôi đã tìm thấy lối ra rồi." Hắn còn lấy ra tờ giấy đó, đưa cho Hách Liên Tĩnh xem: "Nhìn xem, lối ra này ở đâu." Hắn hy vọng nơi này có thể thông ra bên ngoài. "Ừm?

Chữ này?" "Hình như là Đường Hải Long viết!" Hách Liên Tĩnh trợn tròn mắt nhìn chằm chằm vào bàn đá chính giữa mộ thất: "Ở đây sao lại xuất hiện bút tích của Đường Hải Long chứ?" Diệp Phàm ngẩng đầu nhìn, quả nhiên, trên bàn đặt một cây bút lông.

Nét bút cương kình hữu lực, tựa như nét sắt móc bạc. "Chữ của Đường Hải Long?" Diệp Phàm ngớ người: "Sao vậy?

Hắn không phải là kẻ không đội trời chung với Đường Bình Phàm sao?" "Ai biết họ làm sao mà cãi nhau, dù sao họ cũng là chú bác anh em, lại là người thân, cãi nhau cũng là chuyện rất bình thường." Hách Liên Tĩnh hừ một tiếng: "Hắn không chỉ là đường ca của Đường Bình Phàm, mà còn là con nuôi của cha hắn nữa." "Nét bút pháp này..." Nghe Hách Liên Tĩnh phân tích, mắt Diệp Phàm nheo lại: "Đây hẳn là bút tích của Đường Bình Phàm." "Đường Bình Phàm những năm này ở Nam Phi, Châu Âu làm ăn phát đạt, bên cạnh còn bồi dưỡng một nhóm sát thủ bảo tiêu hàng đầu." "Hắn từng thuê một nhóm người Ấn Độ làm hộ vệ ở Nam Phi." "Đường Hải Long có lẽ đã học được một chút bản lĩnh từ hắn, nên mới bắt chước bút tích của hắn." "Như vậy không chỉ có thể mê hoặc quân cảnh Phạm Quốc, mà còn có thể tránh cho con cháu Đường Môn nhận ra." "Chỉ tiếc, Đường Hải Long không có chút nền tảng nào, bắt chước bút tích của Đường Bình Phàm đầy rẫy sơ hở." "Không cẩn thận là sẽ bị người khác nhận ra." Hắn khẽ lắc đầu: "Nhưng điều này cũng chứng tỏ hắn và Đường Bình Phàm đã xảy ra mâu thuẫn." "Thì ra là bắt chước, thảo nào xấu như vậy." Hách

Liên Tĩnh lẩm bẩm một tiếng: "Nhưng có thể mô phỏng được bút tích của Đường Bình Phàm, cũng thật là lợi hại đấy." Diệp Phàm cười nhạt: "Cậu có muốn mô phỏng một bức không?" Hách Liên Tĩnh liếc Diệp Phàm một cái, sau đó hỏi: "Cậu có biết làm sao để ra khỏi đây không?" "Chúng ta đã mắc kẹt ở đây bảy tám ngày, ngay cả lối vào ra Địa cung còn chưa phát hiện." "Làm sao cậu biết đây là một mộ đạo, làm sao xác định bên trong có thể đi ra ngoài chứ?" Mắt cô lóe lên một tia mong chờ: "Có lẽ chúng ta đi nhầm đường rồi thì sao?" "Không thể nào!" "Tôi vừa nãy đã nghiên cứu ở chân núi rồi." "Bản đồ địa hình của cả ngọn núi lớn tôi đã ghi nhớ, chỉ còn lại con đường này để đi." "Ít nhất trên bề mặt, đây là lối ra duy nhất." "Hơn nữa cậu cũng rõ, nếu là đường sai, chính phủ Phạm Quốc đã sớm phát hiện và tăng cường phòng thủ rồi, tuyệt đối không thể dung thứ cho chúng ta tiếp cận." Diệp Phàm chỉ vào mộ đạo phía trước: "Nó chính là tang lễ của Đường Bình Phàm!" "Hơn nữa lăng mộ quy cách như thế này, cũng sẽ không cho phép người bình thường tiến vào, huống hồ còn là quý nhân như Đường Bình Phàm." Diệp Phàm một câu nói đã làm tỉnh ngộ người trong mộng: "Xem ra tối nay chúng ta phải đột phá rồi." "Được, đột phá!" Hách Liên Tĩnh cầm lấy dao phát quang, sau đó theo Diệp Phàm đi sâu vào mộ thất.

Diệp Phàm vừa đi, vừa thăm dò xung quanh.

Rất nhanh, hắn dừng bước, ánh mắt dừng lại trên bức tường đá bên trái.

Trên đó khắc mấy câu: "Gia phả Đường gia, Đường Bình Phàm cả đời chinh chiến, chiến công hiển hách, hy sinh vô số vì Đường Môn, nhưng lại bị mẹ Hách Liên Tĩnh phản bội, bị buộc phải tha hương." "Hắn hận mẹ Hách Liên Tĩnh, nhưng đồng thời cũng áy náy với Hách Liên Tĩnh." "Hắn không muốn gặp Hách Liên Tĩnh, vì vậy bảo Hách Liên Tĩnh đổi họ thành Đường, còn chọn mộ địa ở đây, coi như một

sự gửi gắm." Đọc xong bi văn, Diệp Phàm ấn vào vị trí lõm trên mộ huyệt.

Chương 729

"Rắc" một tiếng, cánh cửa mộ dày nặng từ từ mở ra. "Đi!" Diệp Phàm kéo Hách Liên Tĩnh xông vào.

Hách Liên Tĩnh cũng biến sắc mặt, cảm thấy bên trong âm u đáng sợ.

Hai người vừa xông ra xa hơn một mét, đột nhiên, đèn ở hai bên mộ đạo lập tức tắt lịm.

Cả mộ đạo chìm trong bóng tối.

Tầm nhìn đột nhiên giảm xuống.

Cùng lúc đó, hai luồng mùi tanh hôi nồng nặc và mùi máu tươi xộc tới, khiến người ta ngạt thở.

Diệp Phàm đưa tay bật đèn pin rọi qua, lại thấy hai bên vách đá toàn là máu tươi sền sệt.

Máu đã khô đặc lại, bốc ra mùi hôi thối.

Trong không khí còn vương một mùi khét lẹt.

Hách Liên Tĩnh sợ đến mức người thẳng đơ, hét lên: “Diệp Phàm, tôi sợ!” Mặc dù cô không tin vào ma quỷ, nhưng cảnh tượng quỷ dị này khiến cô không khỏi hoảng loạn.

“Đừng sợ, có tôi đây!” Diệp Phàm kéo Hách Liên Tĩnh lùi lại hơn mười mét, sau đó quay người đứng ở góc mộ thất.

Đồng thời hắn rút ngư trường kiếm ra đề phòng.

“U...” Đúng lúc này, trong mộ thất vang lên một tiếng gầm trầm đục.

Ngay sau đó, một vật đen sì như đám mây đen nhanh chóng lao về

phía hai người.

Một luồng hơi lạnh buốt giá tức thì tràn vào khắp người Diệp Phàm và Hách Liên Tĩnh.

Cả hai người dựng tóc gáy.

Họ đồng loạt hét lên: "Cái quái gì vậy?" Hách Liên Tĩnh vung thanh võ sĩ đao trong tay.

Lưỡi đao lóe lên, "xoẹt" một tiếng cắt đứt một đoạn dây thừng.

Đoạn dây rơi xuống đất, phát ra tiếng "ba chát" giòn tan, rõ ràng là nó đang buộc thứ gì đó.

Diệp Phàm tiện đà nhìn sang, liền thấy một bộ xương mục nát rơi xuống bên cạnh.

Đầu lâu lăn ra.

Hai hốc mắt trống rỗng của nó trợn trừng, nhe răng kinh hãi, còn mang theo vẻ đau đớn khi chết.

"A!" Hách Liên Tĩnh lại một trận hét chói tai, suýt nữa thì ngất xỉu.

Diệp Phàm vội ôm lấy cô để ổn định tinh thần: "Đừng lo, đây chỉ là bộ xương khô, xương của người đã chết thôi, không dọa được cậu đâu." Hách Liên Tĩnh run rẩy môi, thở ra một hơi nóng.

Diệp Phàm vỗ vai cô an ủi: "Nhưng tôi khuyên cậu, tốt nhất vẫn là nhắm mắt lại, kẻo lát nữa lại gặp ác mộng." "Cậu mới gặp ác mộng ấy, bản tổng tài đây gan lớn lắm, không sợ ma quỷ đâu." Hách Liên Tĩnh vẫn quật cường, nhưng cuối cùng vẫn nhắm mắt lại, nép vào lòng Diệp Phàm.

"Phanh!" Ngay khi Diệp Phàm định nắm tay Hách Liên Tĩnh đi tiếp vào sâu, phía trước lại bùng lên một ngọn lửa, chiếu sáng con đường

phía trước.

Diệp Phàm và Hách Liên Tĩnh theo bản năng nhìn sang.

Đây là một đường hầm hẹp và tối tăm.

Chỉ thấy trên vách đá cuối đường hầm treo đầy những bức bích họa sống động như thật.

Trên tranh miêu tả cuộc đời của các cao tầng Đường Môn, cũng như một số bí mật của Đường Môn, bao gồm cả lịch sử Đường Môn.

Bích họa có tổng cộng hai mươi sáu bức, mỗi bức đều sống động như thật, giống như vật sống vậy.

Chỉ là mỗi bức bích họa đều tàn khuyết không hoàn chỉnh, thiếu tay thiếu chân, thậm chí còn có những hình ảnh máu me be bét.

Diệp Phàm tự hỏi thế hệ đệ tử Đường Môn đó đã chết như thế nào?

"Tang lễ của Đường Bình Phàm đúng là có dụng tâm đặc biệt thật." "Trước hết là lập Cửu Trọng Sơn Phong để chặn đường Đường Bình Phàm ra, sau đó lại bày những bức bích họa này trong lăng viên, khiến người đời sau phải kính sợ nội tình của Đường Môn." Diệp Phàm cảm thán: "Chỉ là thế này thì mệt quá." "Nội dung trên bức bích họa này có chút thú vị." Hách Liên Tĩnh nhìn một bức tranh, nhíu mày: "Trên đó có một lão già, mặc y phục trắng, tay cầm trường mâu, ngồi trên lưng một con bạch lang." "Y phục trắng, bạch lang, trường mâu, chẳng lẽ lão già này là Lang Vương?" "Đây là tổ tiên nhà họ Đường sao?" Cô hình dung cảnh tượng này.

"Chắc không phải đâu." Diệp Phàm nhẹ nhàng lắc đầu: "Lang Vương tuy rằng dữ dằn, nhưng cũng không đến mức khoa trương như vậy." Đường Bình Phàm tuy cũng thích cưỡi lang, nhưng sẽ không ngạo mạn như vậy.

Hách Liên Tĩnh ngẩn người: "Vậy là ai?" Diệp Phàm khẽ thở dài: "Đường Tam Quốc!" Trong lòng hắn có sự tiếc nuối và phẫn nộ, khi xưa Đường Bình Phàm dẫn người tấn công Tống Hồng Nhan và bọn họ, chính là cưỡi bạch lang đuổi theo.

Sự xuất hiện của Đường Tam Quốc đã khiến hắn mất kiểm soát, dẫn đến sự phát triển của những sự việc sau này, cũng gây ra tổn thất lớn cho Đường Môn.

"A!" Hách Liên Tĩnh nghe vậy thì kinh ngạc lớn: "Đây là ông nội tôi sao?" Diệp Phàm khẽ gật đầu: "Ngoài ông ấy ra còn ai được nữa?" "Không thể nào, đây là giả!" Hách Liên Tĩnh dứt khoát phủ nhận: "Cha tôi từng nói, Lang Vương đã bị giết từ sớm, thi thể còn bị vứt cho chó hoang trong núi ăn rồi." "Ông nội cậu sao có thể là Lang Vương?" "Hơn nữa, Đường Bình Phàm là người chủ trì của Đường Môn, sao lại đi làm Lang Vương của Đường Môn chứ?" Cô không có nhiều ấn tượng về Đường Tam Quốc, chỉ có một chút ký ức là ông nội rất yêu thương mình, bà nội và cha cũng rất kính trọng ông.

"Đường Tam Quốc có phải là Đường Bình Phàm không, tôi cũng không dám khẳng định một trăm phần trăm." Diệp Phàm thở ra một hơi dài: "Dù sao thì thế giới này quá điên rồ rồi." "Không quan trọng Đường Tam Quốc có phải hay không, bây giờ chúng ta vẫn nên nhanh chóng tìm đường ra đi." "Tôi đoán con đường này dẫn đến trung tâm lăng mộ, nếu không thì nơi đây sẽ không bí mật và an toàn đến vậy." "Lăng mộ của Đường Môn, không có cơ quan, không có độc tố, lại còn bố trí nhiều kỳ hoa dị thảo như vậy, nhìn thế nào cũng thấy có vấn đề." Diệp Phàm thúc giục Hách Liên Tĩnh rời khỏi đây.

"Ừm." Hách Liên Tĩnh cũng không muốn ở lại nơi này, chỉ là nhìn ngọn đèn dầu treo trên trần hang, do dự một chút rồi hỏi: "Ngọn đèn dầu này sẽ không cháy hết rồi nổ tung chứ?" Cô có chút lo lắng.

“Đừng lo, nó sẽ cháy trong bảy ngày, hơn nữa một khi cháy, không chỉ sẽ nổ tung, mà còn phun ra bột lân, đến lúc đó cả đường hầm sẽ tràn ngập chất độc.” Diệp Phàm khẽ cười một tiếng: “Vậy nên cậu phải cẩn thận, tuyệt đối không được chạm vào hoặc giẫm lên.” Hách Liên Tĩnh khẽ gật đầu, sau đó lại nhìn chằm chằm vào những bức bích họa: “Những bức tranh này, là do ai vẽ vậy?” “Đây là những bức vẽ của các vị tổ tiên Đường Môn qua các đời.” Diệp Phàm nở một nụ cười: “Trên đó còn ghi tên của họ nữa kìa.” Nghe nói đây là những bức vẽ của các vị tổ tiên qua các đời, Hách Liên Tĩnh có thêm một chút hứng thú.

Cô tò mò đến gần xem xét.

Diệp Phàm nhân cơ hội này kiểm tra mộ thất một lượt.

Chỉ thấy bốn phía mộ thất chất đống không ít thùng gỗ.

Trên những cái thùng gỗ dán bùa chú.

“Đường Tam Quốc là đệ tử Đường Môn, lại là nguyên lão Đường Môn, sao phần mộ của ông ta lại đơn sơ thế này?” “Những cái thùng gỗ này cũng không có chút giá trị nào.” Diệp Phàm liếc nhìn quan tài, rồi lại nhìn sang những thùng gỗ kia: “Ông ta có phải quá keo kiệt không?

Ngay cả quan tài cũng không nỡ mở ra.” “Không biết.” “Có lẽ là muốn bảo vệ bản thân, cũng có thể là muốn che giấu điều gì đó, tóm lại, tòa cổ bảo này có không ít bí mật.” Hách Liên Tĩnh nhắc nhở Diệp Phàm một câu: “Chúng ta vẫn nên cẩn thận thì hơn, đừng chạm vào quan tài, càng đừng đến gần những cái thùng gỗ này.” “Hiểu rồi!” Diệp Phàm gật đầu: “Đi thôi, tìm lối ra, xem có thể sống sót mà đi ra ngoài không.” Sau đó, hắn liền kéo Hách Liên Tĩnh đi ra ngoài.

Hách Liên Tĩnh theo bước chân Diệp Phàm chậm rãi di chuyển, nét mặt cô mang vẻ nghiêm trọng, dường như muốn nhìn rõ mọi thứ

trong mộ thất.

Đột nhiên, mắt cô lướt qua một tia sáng.

Diệp Phàm quay đầu nhìn, lại thấy ánh mắt cô ấy chăm chú nhìn vào một hòn đá nhô ra trên vách mộ.

Ở đó có một hòn đá to bằng nắm tay, bề mặt gồ ghề, còn có rất nhiều rêu xanh.

"Ồi, hòn đá này." Diệp Phàm đưa tay đào hòn đá xuống, rồi cầm ra dưới ánh đèn xem xét vài lần.

Hắn phát hiện hòn đá được đúc bằng đồng xanh, trên đó khắc chữ Phạm, nhìn kiểu dáng thì là tiếng Tạng.

"Hách Liên Tĩnh, mau lại đây!" Diệp Phàm hô một tiếng: "Đây là cổ Tạng Kinh Thạch." "Cổ Tạng Kinh Thạch?" Hách Liên Tĩnh hơi giật mình: "Cái gì vậy?

Có ích không?" "Đương nhiên có ích, đây là bảo bối của tộc Tạng." "Không chỉ là một biểu tượng văn hóa đặc trưng của tộc Tạng, mà còn là tinh túy của đồ cổ, tương truyền là thánh vật dùng để tế tự của người Tạng." Diệp Phàm đưa kinh thạch cho Hách Liên Tĩnh, nói: "Thứ này không chỉ có thể tàng kinh cầu phúc, mà còn có thể xua đuổi tà ma, tránh hung, giải độc." Hách Liên Tĩnh nghe vậy thì vui mừng khôn xiết, vội vàng nhận lấy, mừng như điên: "Tốt quá rồi, chuyến này đến Nam Quốc xem như không uổng phí." "Đợi chúng ta về rồi, tôi sẽ mang thứ này đi đấu giá đổi lấy tiền." "Tôi tin, nó tuyệt đối có thể đáng giá một trăm triệu." "Nhưng bây giờ tôi muốn biết nhất, rốt cuộc Tạng Kinh Thạch này là do ai khắc lên?" "Vật liệu gốc của nó lại là kim loại gì?" Cô gái rõ ràng rất thích cổ Tạng Kinh Thạch.

"Tôi cũng thấy kỹ thuật chạm khắc này không tồi." Diệp Phàm

nhặt kinh thạch lên, ngắm nghía trái phải: "Chỉ là đây là chữ Phạm, tôi nhận ra hơi phiền phức." "Cậu giúp tôi giải đáp một chút đi, tôi sợ lát nữa lại quên mất." "Trí nhớ tôi không tốt, dễ quên nhiều thứ lắm." Diệp Phàm cười đưa Tạng Kinh Thạch cho Hách Liên Tĩnh, hy vọng cô có thể cho mình một chút gợi ý.

Hách Liên Tĩnh nhận lấy, lật xem một lát, nét mặt cô hơi biến sắc: "Đây là chữ Phạm 'Tạng' sao?" "Tương truyền Đường Môn từng có một vị tổ tiên tên là Tàng Long, ông ta là một cao thủ đạo mộ rất lợi hại, cũng là đệ tử Đường Môn thông tuệ nhất." "Ông ta tinh thông thuật pháp của cả Phật giáo và Đạo giáo, giỏi về cơ quan trận pháp, Kỳ Môn Độn Giáp và binh pháp, còn giỏi cả nguyên lý vận hành của các loại máy móc." "Ông ta còn học đủ loại võ kỹ của tộc Tạng, lại tinh thông văn hóa khu vực Tạng." "Quan trọng nhất là, ông ta tinh thông Ngũ Hành Bát Quái, có thể tính toán bói toán." "Ông ta là nhóm người đầu tiên tiến vào bảo khố, không chỉ mang đi vô số tài sản và dược liệu quý giá, mà còn thuận lợi nhìn trộm được bí mật từ cổ tịch." "Ông ta đã ghi chép lại tất cả những gì mình lĩnh ngộ được, chuẩn bị mang ra ngoài truyền lại cho hậu nhân." "Ông ta còn để lại một cuốn 《Tàng Kinh Đồ Giám》." "Hách Liên Tĩnh, Tàng Kinh Đồ Giám ở đâu?" Hắn tự hỏi nếu tìm được cuốn 《Tàng Kinh Đồ Giám》 đó, chẳng phải mình lại có thể tăng thêm một kỹ năng sao?

"《Tàng Kinh Đồ Giám》 đã bị hủy rồi, hồi đó cha tôi dẫn người đến khai quật thì đã hủy mất." Diệp Phàm nói thật với cô gái: "Nó được chôn sâu dưới lòng cổ bảo, là thứ duy nhất mẹ tôi sưu tập khi còn sống." "Nhưng cậu yên tâm, tôi sẽ cố gắng tìm lại cho cậu." Hắn bổ sung một câu: "Những thứ cậu muốn cất giấu, tôi cũng nhất định tìm đủ cho cậu, để cậu không phải chịu khổ chịu mệt." "Tôi không cần thứ gì để cất giấu cả." "Bây giờ tôi chỉ cần có thể rời khỏi đây, tránh xa Đường Môn là tôi mãn nguyện rồi." Hách Liên Tĩnh cúi đầu:

“Nơi này âm u đáng sợ, quái thú hoành hành, quá quỷ dị, cũng quá nguy hiểm rồi.” “Tang lễ của Đường Bình Phàm, sao lại không có người canh gác chứ?” Diệp Phàm cảm thấy không đúng: “Chẳng lẽ những đệ tử Đường Môn này đều chết hết rồi sao?” “Chúng ta là từ một phía khác đi vào, Đường Bình Phàm không thể nào biết được, hơn nữa cho dù ông ta biết, cũng sẽ không đề phòng chúng ta.” Ánh mắt Hách Liên Tĩnh lóe lên vẻ kiên định: “Dù sao thì đệ tử Đường Môn, trừ một trăm lẻ tám vị tướng, những người còn lại căn bản không thể ngăn cản chúng ta tàn sát.” “Hơn nữa sau khi Đường Bình Phàm chết, Đường Nhược Uyển và Triệu Minh Nguyệt đã bị giam lỏng, Đường Hải Long tuy nắm giữ đại quyền Đường Môn, nhưng ông ta đã sớm trở thành phế nhân.” “Mẹ con họ ở trong cổ bảo không có bất kỳ ảnh hưởng và quyền phát biểu nào.” “Hơn nữa, thi thể của Đường Bình Phàm đều đã bị thiêu hủy trên xe lửa, họ cũng không thể phái người đuổi giết chúng ta nữa.” Cô cố gắng phân tích tình hình: “Vậy nên bây giờ chúng ta hẳn là an toàn.” Diệp Phàm nghe vậy khẽ thở dài: “Thật hy vọng có thể an toàn ra ngoài.” Hắn luôn cảm thấy tòa cổ bảo này không đơn giản như vậy.

“Đi thôi, tấm bia đá này, tôi sẽ xử lý, cậu phụ trách tìm lối ra.” Hách Liên Tĩnh giật lại Tạng Kinh Thạch từ tay Diệp Phàm, sau đó bảo hắn lùi ra góc, rồi ngồi xuống nghiên cứu tấm bia đá.

Chương 730

Tấm bia đá này là một tấm bảng đồng xanh dài rộng khoảng sáu milimet, trên đó còn khắc chữ Phạm.

"Hòn đá này quả thật giống như cổ Tạng Kinh Thạch, nhưng không thể là cổ tịch." Cô lắc lư vài cái, cảm thán: "Tạng Kinh của tộc Tạng, cất trong chùa miếu, nặng thế này, ước tính phải vài tấn, chúng ta không thể khiêng đi được đâu." Diệp Phàm cười nhạt: "Ai quy định, nhất định phải mang về?" "Cậu nói vậy là có ý gì?" Hách Liên Tĩnh hừ một tiếng: "Chúng ta là lén lút đi vào, không kiếm được chút thành quả nào mà chạy trối chết thì cậu không mất mặt tôi cũng mất mặt chứ." "Hơn nữa đây là mộ địa của Đường Bình Phàm, chắc chắn có không ít thứ tốt, ví dụ như bản đồ kho báu của ông ta, y kinh của ông ta." Ánh mắt cô rực sáng: "Ít nhất cũng có thể bù đắp cho sự hy sinh của các đệ tử Đường Môn." "Cậu yên tâm, ở đây chắc chắn có thứ tốt." Diệp Phàm nở một nụ cười: "Hơn nữa tôi có cách mang ra ngoài, chúng ta nhanh chóng kiểm tra khắp nơi đi, không thể lãng phí thời gian." "Không vội." Hách Liên Tĩnh chỉ vào phía sau bia mộ: "Cậu dời những tấm đá này ra đi." Diệp Phàm hỏi: "Dời nó làm gì?" "Phía sau tấm bia đá này có cơ quan." Nét mặt Hách Liên Tĩnh thêm một chút trêu đùa: "Cơ quan do Đường Bình Phàm thiết kế, ước tính có thể dọa chết không ít người, chúng ta vừa hay thử nghiệm một phen." "Tôi vừa nhìn qua loa, những viên gạch xung quanh tấm bia đá hơi lỏng lẻo, hẳn là Đường Bình Phàm lo lắng có người phá hoại nên đã gia cố một chút." "Đống gạch này e rằng không đè chặt được tấm bia đá, phải dời nó ra mới có thể đi ra ngoài." "Nếu chúng ta không dời bia đá ra, sẽ không bao giờ đi ra khỏi mộ huyệt này được." Cô vừa quan sát tình hình của bia đá, vừa đưa ra suy đoán với Diệp Phàm: "Cơ quan

này là do Đường Bình Phàm thiết kế, phong cách của ông ta tôi vẫn hiểu, những thứ ông ta thiết kế, bất kể là cơ quan hay cạm bẫy đều không đơn giản." "Cậu không cẩn thận dời nó ra, là có thể vạn kiếp bất phục đấy." "Vậy nên cậu hãy dời tấm đá ra trước." "Đợi cơ quan mất tác dụng hoặc cậu phát hiện có gì đó không ổn, cậu hãy dời nó ra cũng không muộn." "Cậu sẽ không ngay cả chút gan dạ này cũng không có chứ?" Cô cười tủm tỉm nhìn Diệp Phàm.

Nghe những lời này của Hách Liên Tĩnh, Diệp Phàm giật mình, ánh mắt sắc bén quét một vòng xung quanh, nhưng lại không thấy cơ quan nào.

Hắn thầm than cô gái này có cảnh giác cao.

Sau đó hắn lại nhìn về phía bức tường mà Hách Liên Tĩnh chỉ, quả nhiên thấy có một số hòn đá bị lỏng.

"Đường Tổng, cậu thật lợi hại." Diệp Phàm giơ ngón tay cái lên, sau đó lập tức làm theo lời cô gái dặn.

Hắn dời tấm đá ra ba milimet, để lộ một cánh cửa lớn màu đen phía sau.

Cánh cửa lớn này dày nặng, trên đó cũng có không ít chữ Phạm.

Hách Liên Tĩnh cầm đèn pin công suất mạnh rọi qua, rất nhanh phát hiện trên cánh cửa lớn có một bức tranh.

Bức tranh gần giống với Tạng Kinh Thạch.

Nhưng so với Tạng Kinh Thạch thì lớn hơn, hơn nữa vẽ một con cẩu đà, sống động như thật, như thể nó sống dậy vậy.

"Phạm Quốc Phạm Đế Xá Lợi!" Hách Liên Tĩnh không khỏi kinh ngạc thốt lên: "Trời ơi, đây là một trong những chìa khóa bảo khố của Phạm Quốc, Phạm Đế Xá Lợi mà." Diệp Phàm nghe vậy ngẩn người, không ngờ phía sau tấm đá lại giấu thứ này.

Hắn giật giật mí mắt: "Phạm Đế Xá Lợi có tác dụng gì?" Hách Liên Tĩnh hơi giật mình: "Gì cơ?

Cậu không biết Phạm Đế Xá Lợi có tác dụng gì à?" Sau đó, cô lại nhìn chằm chằm vào Diệp Phàm, nói: "Sao cậu biết ở đây không có thứ tốt?

Chẳng lẽ cậu không muốn sao?" Diệp Phàm cười khổ một tiếng: "Lăng mộ của Đường Bình Phàm, bất kể có hay không có vàng bạc châu báu tùy táng phẩm, đều chẳng có giá trị gì." "Đường Bình Phàm là trụ cột quý tộc của triều Đường, lăng mộ của ông ta, nhất định phải vàng son lộng lẫy, hơn nữa chắc chắn có một lượng lớn vàng bạc châu báu." "Ông ta là một đại kiêu hùng, không thiếu tiền, không thiếu thế lực, vậy nên không thể nào bỏ qua núi vàng núi bạc mà không hưởng thụ." "Lần này, chúng ta hoặc là tìm được Phạm Đế Xá Lợi, đổi lấy văn khế nợ của Đường Môn, hoặc là đào mở nơi này lấy bảo bối của Đường Bình Phàm." Cô nhắc nhở một câu: "Đừng nói chúng ta không biết cơ quan ở đây, cho dù biết, cũng phải mạo hiểm thử một lần." "Không sai, Đường Môn không trả nợ, Đường Bình Phàm lại là hung thủ, sao có thể để ông ta dễ dàng như vậy?" Hách Liên Tĩnh phản ứng lại: "Nhưng cậu nói cũng đúng, chúng ta phải cố gắng tránh tổn thất." Nói xong, cô liền vung đoản kiếm, dời những tấm đá còn lại ra.

Diệp Phàm cũng lấy công cụ ra đào.

Hách Liên Tĩnh nhanh nhẹn cạy mở hai tấm đá, sau đó lại ghép hai tấm đá lại để chặn miệng động.

Diệp Phàm cũng hành động nhanh chóng, chỉ vài phút sau, cả địa cung được thông suốt, hiện ra trong tầm mắt hai người.

Mặc dù ánh sáng rất mờ, nhưng vẫn loáng thoáng nhìn thấy, xung quanh đều là nơi chất đầy gạch vàng óng ánh, trên tường, lại càng

khảm vô số Dạ Minh Châu.

Mỗi viên đều to bằng quả bóng đá.

Ánh sáng tròn nhuận, chất liệu cứng cáp, phát ra ánh sáng mê hoặc lòng người.

Hách Liên Tĩnh không ngừng kinh hô: "Oa!" Diệp Phàm giật giật mí mắt, cảm thấy mình bị lừa rồi.

Nếu không phải hắn tận mắt chứng kiến, e rằng sẽ cho rằng Hách Liên Tĩnh là thổ hào.

Hắn nhìn về phía cô gái hỏi: "Cậu sớm biết ở đây có bảo vật, nhưng lại không nói cho tôi." "Tôi biết đâu?

Tôi chỉ muốn đào mộ cho nhà mình thôi mà!" Nét mặt Hách Liên Tĩnh rất vô tội: "Hơn nữa, cậu ngay cả khoản nợ của Đường Môn và Phạm Đế Xá Lợi cũng không rõ, tôi dựa vào đâu mà để cậu tham gia chứ?" Cô đối với Diệp Phàm thật sự là hận sắt không thành thép, vốn tưởng Diệp Phàm làm lâu như vậy rồi, ít nhiều cũng có chút thay đổi.

Ai ngờ vẫn là một thằng nghèo kiết xác, không những không tiến bộ, lại còn thích tham lam, còn không hiểu phong tình.

"Được rồi, coi như tôi không biết lại giả vờ biết vậy." Diệp Phàm khóe miệng co giật không ngừng: "Vì tôi không giúp tìm Phạm Đế Xá Lợi, vậy thì cậu tự tìm đi." "Loại thứ này, trời sinh mang từ tính, cậu chỉ cần đến gần chúng, chúng sẽ lập tức chủ động bay vào lòng cậu." Hắn bổ sung một câu: "Đương nhiên, nếu cậu không sợ chết, tốt nhất nên mang theo một bộ đồ bảo hộ chuyên nghiệp." Nghe Diệp Phàm nói Phạm Đế Xá Lợi có từ tính, Hách Liên Tĩnh lập tức phấn khích.

Cô từ trong túi lấy ra bộ đồ bảo hộ mặc vào, sau đó liền không kịp chờ đợi xông về phía hàng giá trưng bày bên tường.

Thấy bộ dạng đó của cô, Diệp Phàm khẽ thở dài, không đi theo.

Nửa giờ sau, Hách Liên Tĩnh đứng trước một cánh cửa đồng cổ kính, nét mặt căng thẳng nắm chặt chiếc búa phá cửa.

"Cạch!" Một tiếng giòn tan, cánh cửa đồng cổ kính chậm rãi mở ra.

Ánh sáng lập tức tràn vào, cũng khiến lòng Hách Liên Tĩnh hoàn toàn kích động.

Mười mấy giây sau, cánh cửa đồng hoàn toàn mở ra, ánh sáng tràn vào bên trong.

Hách Liên Tĩnh nheo mắt lại, thích nghi một lúc mới nhìn thấy cảnh tượng bên trong.

Vừa nhìn qua, cơ thể cô đột nhiên cứng đờ.

Trong tầm mắt cô, một điện thờ Phật khổng lồ đột nhiên hiện ra.

Ba nghìn tượng Phật, từng pho từng pho sống động như thật, khí thế hùng vĩ tráng lệ, khiến người ta nhìn mà sinh lòng kính sợ.

Hách Liên Tĩnh không ngừng hít hà khí lạnh.

Dù cô là người từng trải, lúc này vẫn không khỏi chấn động.

Bởi vì, những tượng Phật này không chỉ khí thế rộng lớn, mà còn ẩn chứa linh khí.

Chúng như vật sống, lưu chuyển ánh sáng, khiến người ta không hiểu sao lại có cảm giác muốn đỉnh lễ bái lạy.

Hách Liên Tĩnh theo bản năng dừng bước.

Không gian này quá sức chấn động, đến mức khiến cô ngây người tại chỗ, quên cả tiến lên.

"U..." Ngay lúc này, bên tai truyền đến một tiếng kèn hiệu, tiếp đó, từ xa nhanh chóng biến thành năm đạo ánh lửa chói mắt.

Ánh lửa đan xen, tạo thành một tấm lưới lửa.

Nó nhanh chóng lao tới.

"Oanh!" Ngọn lửa nhanh chóng nuốt chửng cả không gian.

Hách Liên Tĩnh hét chói tai một tiếng: "Không!" "Ba chát!" Trong một tiếng giòn tan, Hách Liên Tĩnh ngã xuống đất, hai chân đứt lìa, đầu óc choáng váng.

Chỉ là cô không chết, ngược lại, toàn thân đau nhức dữ dội.

Hách Liên Tĩnh lờ mờ mở mắt, lại thấy một sợi dây thừng quấn quanh cổ mình.

Cô cố gắng giãy giụa, nhưng lại thấy vô ích.

Cô giận dữ gầm lên: "Diệp Phàm, cậu làm gì vậy?

Cậu làm gì vậy?" "Suỵt!" Lúc này, Diệp Phàm từ bên cạnh đi tới, rút ra một cây kim bạc đâm vào người Hách Liên Tĩnh.

Kim bạc đâm vào, Hách Liên Tĩnh lập tức cảm thấy cơ thể thoải mái hơn nhiều, tinh thần cũng khôi phục được hai phần.

"Đừng la nữa, đây là bùa cứu mạng tôi chuẩn bị cho mình." Diệp Phàm thu dây thừng về, vỗ vỗ hai tay, thờ ơ nói: "Tôi lo có nguy hiểm, nên đã làm một lá bùa cứu mạng." Hách Liên Tĩnh cười lạnh một tiếng: "Cậu lại sợ chết đến vậy sao?

Thà trói tôi lại cũng muốn tự vệ?" "Tôi không phải sợ chết, cũng không phải sợ bị uy hiếp, mà là tôi còn phải giữ cái mạng nhỏ này để báo thù." Diệp Phàm nói với giọng đùa cợt: "Tôi còn trẻ, còn phải tán gái, còn cả đống ngày tháng phía trước, sao có thể chết oan ở đây chứ?" "Tôi thật sự nên giết chết cậu, thật sự không nên đưa cậu đến." Hách Liên Tĩnh hậm hực không thôi.

"Đừng nói nhảm nữa, nhanh chóng tìm kiếm địa cung này đi."

Diệp Phàm kéo Hách Liên Tĩnh quay lại: “Không tìm được Phạm Đế Xá Lợi, tối nay chúng ta chỉ có thể ngủ đất thôi.” Hách Liên Tĩnh hừ một tiếng: “Phạm Đế Xá Lợi chắc chắn giấu ở đây, cậu không tin thì cứ từ từ mà tìm.” “Phanh!” Ngay lúc này, Diệp Phàm đột nhiên ôm Hách Liên Tĩnh đâm đổ một cái thùng gỗ.

Thùng gỗ rơi xuống đất, mở ra, một mùi hương nồng đậm xông ra.

Hách Liên Tĩnh ngửi thấy mùi hương thuốc quen thuộc này, mắt lập tức rực sáng: “Phạm Đế Xá Lợi!” “Diệp Phàm, vận may của cậu thật tốt!” Cô vui mừng hét lên: “Nhanh nhanh nhanh, mở thùng gỗ ra, tìm Phạm Đế Xá Lợi.” “Không cần tìm nữa, Phạm Đế Xá Lợi tôi đã tìm thấy rồi!” Diệp Phàm buông Hách Liên Tĩnh ra: “Ở đây có một khối Phạm Đế Xá Lợi, tôi vừa dùng thiết bị dò tìm dò xét một lượt.” “Khối này khá đặc biệt, khác với sáu bảy khu vực còn lại.” Hắn cầm thiết bị dò tìm quét một vòng: “Nó có từ tính rất mạnh, nhưng sẽ không chạy lung tung, chỉ ở yên tại vị trí cố định.” Hách Liên Tĩnh nghe vậy mừng như điên: “Mau tìm nó ra đi!” Cô biết đây là một thứ tốt, nhưng tiếc là không có cách mang đi, chỉ có thể đợi rời khỏi Long Đô rồi mới tìm cách mang đi.

“Được thôi.” Diệp Phàm cười hắc hắc, đưa hai tay ấn vào thùng gỗ.

Chương 731

Thùng gỗ không hề nhúc nhích, hắn dùng sức kéo ra, kết quả vẫn không đủ lực.

Diệp Phàm hơi nhíu mày, sau đó rút dao găm đâm vào thùng gỗ.

"Xoạt!" Thùng gỗ lập tức vỡ vụn, đồ vật bên trong đổ ra ngoài.

Diệp Phàm cúi đầu nhìn, chỗ thùng gỗ vỡ nát, lộ ra một cái hộp nhỏ bằng bàn tay.

Cái hộp rất mỏng và nhẹ, nhưng lại tỏa ra một vẻ u sâu, khiến người ta cảm nhận được trọng lượng nặng trĩu.

Hơn nữa nó không chỉ có chất liệu kỳ dị, bề mặt còn chạm khắc một con hắc giao long sống động như thật.

Hắc giao long thè lưỡi, dường như có thể bay lên bất cứ lúc nào, nhe nanh, kinh khủng.

"Ê!" Diệp Phàm kinh ngạc thất thanh: "Sao lại cảm thấy cái hộp này y hệt cái Cửu Thiên Tuế tặng tôi vậy?" "Chẳng lẽ là trùng hợp?" Hắn lẩm bẩm một tiếng, sau đó mở nắp hộp.

"Bốp!" Trong đôi mắt Hách Liên Tĩnh hơi nheo lại, bên trong hộp đột nhiên bắn ra một tia sét mảnh, thẳng tắp ghim vào người Hách Liên Tĩnh.

Diệp Phàm phản thủ rút đao đỡ, một tiếng động lớn, một con hắc giao long dài một mét phóng ra.

Hắc giao long vừa ra, liền "xoẹt xoẹt xoẹt" cuốn bay những mảnh vỡ trên đất, như một thanh võ sĩ đao sắc bén, hung hăng chém về phía Diệp Phàm.

Hách Liên Tĩnh giật mình nhảy dựng lên, bản năng hét chói tai một tiếng: "Cẩn thận!" "Xoẹt xoẹt xoẹt!" Diệp Phàm tay trái vung lên, lại bốn cây kim bạc bay vút ra, toàn bộ đều trúng vào yết hầu của hắc giao long.

Kim bạc kêu "ong ong".

"Phịch!" Hắc giao long lập tức bị đánh lùi, ngã ngồi xuống đất.

Nó giận dữ gầm lên một tiếng, sau đó co người lại biến mất vào trong bóng tối.

Cùng lúc đó, tóc gáy sau gáy Diệp Phàm dựng đứng, cảm giác như bị rắn độc theo dõi.

Hắn vừa quay đầu, liền thấy trong bóng tối thò ra một cái đầu rắn khổng lồ, mắt đỏ như máu, răng nanh lạnh lẽo.

Hách Liên Tĩnh hét chói tai một tiếng: "A!" Sắc mặt Diệp Phàm đại biến: "Hắc Mãng Vương?" Mặc dù Hắc Mãng Vương hung ác hơn trăm lần so với trên ảnh, nhưng hắn vẫn nhận ra đây là thú trấn sơn của Đường Môn.

"Gầm!" Hắc Mãng Vương không đáp lại, chỉ ngẩng đầu phát ra một tiếng gầm, tiếp đó lại nhanh chóng chui vào trong bóng tối.

Chỉ là Diệp Phàm bắt gặp cái đuôi của nó vẫy vài cái, rõ ràng là đang tìm kiếm tung tích của Diệp Phàm.

"Nhanh, dẫn nó lại đây." Hách Liên Tĩnh phản ứng lại, cất giọng kiêu kỳ: "Đây là Hắc Mãng Vương, nó ăn cậu rồi, tôi mới có thể sống sót." "Được thôi." Diệp Phàm đáp lời, sau đó kéo Hách Liên Tĩnh, nhân cơ hội lăn ra xa hơn hai mươi mét để tránh.

Tiếp đó, hắn chộp lấy một cây nến mỡ tê giác ném vào vị trí ban đầu.

Chân nến và dầu nến rơi xuống đất, "xẹt" một tiếng, bùng lên một đốm lửa.

"Hô!" Ngọn lửa bốc lên, nhanh chóng bao trùm nửa mộ thất.

Hách Liên Tĩnh vội ngẩng đầu nhìn.

Bóng dáng Hắc Mãng Vương lập tức biến mất.

Hách Liên Tĩnh lập tức kêu lên: "Đuổi, đuổi đi, nó không chạy thoát được đâu." Diệp Phàm lại đứng nguyên tại chỗ, không nhúc nhích.

Ánh nến tuy chiếu sáng môi trường xung quanh, nhưng khoảng cách đến đại sảnh mộ thất thực sự quá xa.

Hách Liên Tĩnh kêu vài tiếng nhưng không nghe thấy Diệp Phàm đáp lại, cô theo bản năng ngẩng đầu nhìn.

Cô suýt nữa thì sợ hãi tột độ.

"Sao cậu không đuổi theo chứ?" Cô lo lắng hét lên với Diệp Phàm, nét mặt không giấu nổi sự hoảng loạn, ngay cả cơ thể cũng không kìm được mà run rẩy.

Ánh đèn tuy sáng, nhưng không thể hoàn toàn bao phủ cả quan tài đá, chỉ miễn cưỡng chiếu sáng khu vực gần đó.

Vị trí Diệp Phàm đứng vừa vặn là bức tường ở một góc mộ thất.

Mà ở đây chính có một cái hang đào, không rộng rãi lắm, chỉ đủ một người đi qua.

Hơn nữa miệng động không phải là cửa sổ trời, càng không phải sông ngầm dưới đất, mà là một cánh cửa đá.

Một cánh cửa đồng lớn cổ kính loang lổ, không nhìn ra niên đại.

Cánh cửa đá dày đến ba mét, hai bên đều có một rãnh lõm, phía

trên rãnh lõm là một chốt khóa sắt nhô ra.

Trên chốt khóa có vài lỗ tròn, xem tình hình thì hẳn là để đặt châu báu hoặc đồ trang sức vàng bạc.

Diệp Phàm hỏi: "Đây là đâu?" "Đây là tầng cuối cùng của cổ mộ!" Hách Liên Tĩnh hoàn hồn lại, lau mồ hôi trên trán giải thích: "Đây là mật thất do Đường Bình Phàm thiết kế, trừ Đường Bình Phàm và thư ký thân cận của ông ta ra, bất kỳ ai vào đây cũng đều phải đi xuyên qua cửa đá này." "Đương nhiên, Đường Bình Phàm và bọn họ ra vào cũng cần loại cửa ngầm này, nếu không thì không thể lặng lẽ lẻn vào đây." "Khi Đường Bình Phàm và bọn họ ra vào cũng sẽ để lại dấu vết, dù sao thì họ cũng không dám ngang nhiên xông vào nơi này." "Riêng tôi, vì có cậu hộ tống, thêm vào đó thân thủ tôi tốt, nên có thể hoành hành không trở ngại mà vào đây." "Cửa ngầm và cửa đá cậu đang thấy bây giờ đều không phải do Đường Bình Phàm thiết kế, mà là do Đường Tam Quốc mời người chuyên môn khai quật chế tạo." "Đường Tam Quốc và bọn họ không thể nào mở được cửa ngầm này, chỉ có thể dựa vào chìa khóa của tôi và ông nội." Hách Liên Tĩnh vừa giải thích với Diệp Phàm, vừa nhặt bộ đồ đen trên sàn, sau đó nhét nó vào một cái túi lớn.

Diệp Phàm chợt tỉnh ngộ, thảo nào lại cứng cáp đến vậy, hóa ra là bộ đồ đen đặc chế.

Hắn quét mắt nhìn xung quanh một lượt, sau đó ánh mắt dừng lại trên cánh cửa đá.

Hắn rất kiêng kỵ Hắc Mãng Vương.

"Ô!" Khi Hách Liên Tĩnh đeo chìa khóa khởi động cửa đá, chân Diệp Phàm di chuyển, xông đến bên cạnh cửa đá, chân phải quét một cái.

"Rắc" một tiếng, cửa đá đứt thành hai mảnh.

Hách Liên Tĩnh vô cùng kinh ngạc nhìn Diệp Phàm: "Cậu phá cửa đá làm gì?" Cô muốn ngăn cản Diệp Phàm, nhưng tiếc là chìa khóa bị kẹt rồi, chỉ có thể hậm hực dậm chân.

"Không sao, ở đây có một ngăn bí mật." Diệp Phàm vỗ vỗ tay cười nói: "Chúng ta nhân tiện lấy đi mấy thứ đáng tiền bên trong." Hách Liên Tĩnh hơi ngẩn người: "Ngăn bí mật?" Diệp Phàm kéo cô gái đi về phía góc.

Rất nhanh, hắn đến góc, phát hiện phía sau một đống đá giấu một cái hộp gỗ.

Cái hộp không lớn, chỉ khoảng một mét rưỡi, nhưng cực kỳ tinh xảo, trên đó khắc những phù hiệu và hoa văn phức tạp.

Còn có một số chữ cổ và hình vẽ.

Trông có vẻ giống hộp ma thuật trong 《Kinh Thánh》, chỉ là thiếu một chiếc lông vũ chủ quản.

"Phanh!" Diệp Phàm không nói nhiều, trực tiếp đá bay hộp gỗ, sau đó lấy đồ vật bên trong ra.

Là một chiếc chìa khóa, hai huy chương và vài lọ thuốc viên.

"Ê!" Diệp Phàm mở lọ thuốc ra ngửi một chút, phát hiện là một số thuốc an thần.

"Đây là cái gì?" Hách Liên Tĩnh tiến lại gần xem xét một lượt: "Đây là thuốc trị đau thắt ngực sao?" Cô từng gặp vài lần giấc mơ tương tự, mỗi lần tỉnh dậy đều là đầu váng mắt hoa, còn kèm theo đau đớn kịch liệt.

"Không phải, tôi đoán đây là một chiếc chìa khóa để mở một cơ quan nào đó." Diệp Phàm cầm huy chương và thuốc viên lên nhận biết một chút: "Cái này hẳn là 《Châm Ngôn Chữ Phạm》 của Phạm Cao phải không?" "Châm Ngôn Chữ Phạm?" Hách Liên Tĩnh khẽ nhíu

mày: “Chưa từng nghe nói Dê-su hội dùng cái này, ngược lại Bệnh viện Phạm lại có không ít y sư sử dụng.” Diệp Phàm nghe vậy cười khổ một tiếng: “Tôi đoán là thứ lưu lại từ thời cổ xưa, Bệnh viện Phạm cũng sẽ không biết, những thứ này không liên quan đến đồ cổ, càng nhiều là dùng để giả thần giả quỷ.” “Bệnh viện Phạm có nhiều bác sĩ sử dụng à?” Hách Liên Tĩnh giật mình: “Vậy sao nó lại được lưu truyền cho y học Phạm?” “Chữ Phạm không chỉ tượng trưng cho sự thần bí và trí tuệ, mà còn ẩn chứa triết lý vô tận, nó có thể bao hàm vạn tượng, thậm chí có thể khiến bệnh nhân quên đi bệnh đau.” Diệp Phàm giải thích đơn giản một lượt, sau đó tiếp tục lật xem huy chương và thuốc viên.

Hách Liên Tĩnh cũng theo Diệp Phàm xem xét, kết quả phát hiện trên đó quả thật là chữ Phạm.

“Thật sự là chữ Phạm à.” “Không đúng, là ngữ hình tượng của chữ Phạm.” Hách Liên Tĩnh không ngừng nhắc nhở: “Cách đọc của nó y hệt khẩu quyết y học Phạm, nhưng tiếc là không có từ dịch chữ Phạm, nếu không thì có thể biết ý nghĩa cụ thể của nó.” “Khẩu quyết chữ Phạm không có từ dịch.” Diệp Phàm thở dài một tiếng: “Nó chỉ là một đoạn văn tự thôi.” Hách Liên Tĩnh mí mắt giật giật: “Cậu phán định thế nào?” Diệp Phàm đưa tay sờ sờ đáy hộp gỗ: “Tôi sai rồi.” Hách Liên Tĩnh trợn trắng mắt, lười nói thêm gì, xoay người đi về phía trước vài bước.

Cô vừa nhìn thấy một bức tranh sơn dầu.

Trong tranh, người đàn ông ngồi trên đỉnh núi, khoác áo choàng, tay trái cầm gậy, tay phải cầm cung.

Mũi tên hướng về biển mây mờ mịt.

Chương 732

"Sưu!" Diệp Phàm bắn ra một mũi tên, găm chặt vào bức tranh sơn dầu.

Người đàn ông trong tranh lập tức biến thành một mớ thịt nát.

Tiếp đó, lại mấy tiếng "sưu sưu sưu" vang lên, Diệp Phàm bắn nốt mấy mũi tên nỏ còn lại.

Mũi tên này còn hiểm độc hơn mũi kia, gần như cùng một vị trí mà nổ tung.

Giữa tiếng nổ lớn "oanh long", bức tranh sơn dầu hoàn toàn nổ tung, bay lả tả khắp nơi.

Diệp Phàm quay đầu lại, nhưng không thấy Hách Liên Tĩnh đâu.

Hắn khẽ gầm lên: "Cẩn thận!" Hắn đột ngột quỳ sụp xuống, ôm chặt lấy cánh cửa đá, sau đó liên tục va đập vào đó.

Hắn cảm thấy lưng mình như bị một cái búa tạ ngàn cân giáng xuống.

"Phanh phanh phanh!" Diệp Phàm va chạm liên tiếp hơn chục cái, cánh cửa đá rung chuyển một chút.

Sau đó, một lực mạnh mẽ đè lên lưng Diệp Phàm, khiến hắn khẽ rên một tiếng rồi phun ra một ngụm máu tươi.

Diệp Phàm nghiến răng chịu đựng, cơ bắp hai cánh tay căng chặt, tiếp tục chống đỡ cánh cửa đá.

Hách Liên Tĩnh đột nhiên hét lên một tiếng chói tai: "Diệp Phàm, cứu mạng a!" Sau đó, cô ấy chui ra từ đám rắn đen, chạy vào một hành lang khác.

“Đừng chạy!” Diệp Phàm gầm lên: “Anh đảm bảo không làm hại em!” Hách Liên Tĩnh không thèm ngoảnh đầu lại, điên cuồng chạy về phía một lối đi khác.

Diệp Phàm muốn đuổi theo, nhưng lại bị cửa đá chặn lại, chỉ có thể lo lắng hét lớn: “Hách Liên Tĩnh, em đợi anh!” “Hách Liên Tĩnh!” Vừa lúc Diệp Phàm chưa kịp chạy tới, cả địa cung đã bắt đầu rung chuyển.

Tường, sàn, cột đều lắc lư dữ dội, như thể sắp đổ sập bất cứ lúc nào.

Mặt đất còn trồi lên hạ xuống như sóng biển, khiến người ta đứng không vững.

Diệp Phàm dốc hết sức lực bảo vệ cánh cửa đá, tránh để nó bị sập đè chết, nhưng rất nhanh đã kiệt sức.

“Oanh!” Cánh cửa đá hoàn toàn vỡ nát, mảnh đá bay tán loạn, khói bụi mịt mù.

Đá “hoa lạp” một tiếng rơi xuống đất.

Địa cung ngay lập tức chìm vào bóng tối.

Diệp Phàm bản năng nhắm mắt lại, tìm kiếm bóng dáng Hách Liên Tĩnh, nhưng vẫn không thể bắt được dấu vết của cô ấy.

“Cô Đường!” Lúc này, tai khẽ động, Diệp Phàm bắt được một tiếng động nhỏ, lập tức theo tiếng động nhanh chóng sờ tới.

Chưa đi được mấy bước, hắn đã nghe thấy một bức tường có tiếng động lạ.

Diệp Phàm đưa tay chạm vào.

“Ba!” Diệp Phàm cảm thấy lòng bàn tay bị nóng bỏng, sau đó hắn sờ một cái, một tấm bản đồ hiện ra.

Đây là bản đồ lăng mộ nhà họ Đường!

"Cô Đường!" "Cô Đường!" "Cô Đường, em còn sống không?" Diệp Phàm xé toạc bản đồ, lớn tiếng hô hoán, còn liên tục vung nắm đấm vào khoảng không phía trước.

Nhưng mãi không thấy Hách Liên Tĩnh đáp lời.

Mũi hắn cũng ngửi thấy mùi máu tanh nhàn nhạt, trong lòng chùng xuống.

Lẽ nào Hách Liên Tĩnh đã chết rồi?

Sắc mặt Diệp Phàm trắng bệch, nhất thời tuyệt vọng.

Khoảnh khắc này, hắn chợt thấy mình quá khốn nạn, tại sao lại dẫn cô ấy vào nơi như thế này?

Diệp Phàm muốn lùi ra ngoài, nhưng lại cảm thấy sàn nhà rung chuyển dữ dội.

Hắn chỉ có thể ôm chặt bản đồ, áp sát tường để tránh.

Hắn không dám chạm lung tung bất cứ thứ gì, lo lắng sẽ gây ra nguy hiểm không đáng có.

Hắn hy vọng có thể bình an rời khỏi đây.

"Phanh!" Sàn nhà lại rung lên một tiếng, sau đó, hành lang nơi Diệp Phàm đang đứng cũng bắt đầu chao đảo, có dấu hiệu sụp đổ.

Hơn nữa, cánh cửa đá cũng phát ra tiếng "ca ca" răng rắc, rõ ràng không thể chống đỡ được lâu nữa.

Hắn lập tức hiểu ra, địa cung này sắp sụp đổ rồi, hắn phải thoát ra ngay lập tức, nếu không sẽ bị chôn vùi ở đây.

Chỉ là, bên ngoài đã sớm bị phong tỏa, ngoài vài ngọn đèn chiếu sáng ra, không có một bóng người nào.

Diệp Phàm chỉ có thể cầm lấy bản đồ và hộp gỗ đàn hương, khó khăn chen ra khỏi hang động.

“Diệp Phàm, cậu ra rồi sao?

Cậu thật sự ra rồi ư?” Khi Diệp Phàm xuất hiện, Viên Thanh Y đang dựa vào một cái cây thở dốc, vẻ mặt hớn hở đầy kích động: “Tôi cứ nghĩ cậu không xong rồi chứ.” “Sao chị còn chưa đi?” Diệp Phàm không nói lời thừa thãi, ném bản đồ và hộp đàn hương cho Viên Thanh Y: “Chạy mau!” Hắn đẩy Viên Thanh Y một cái rồi chạy về phía đường hầm.

“Diệp Phàm, cảm ơn cậu.” Thấy Diệp Phàm không chút do dự từ bỏ mình để rời đi, thân thể mềm mại của Viên Thanh Y run lên.

Cô vội vàng nắm lấy cánh tay Diệp Phàm, sau đó cắn môi đi theo Diệp Phàm lao tới: “Tôi sẽ không một mình rời đi đâu.” Mặc dù Viên Thanh Y biết, hai người cùng nhau xông lên có lẽ có thể tìm thấy một tia sinh cơ.

Nhưng cô không cam lòng sống sót một cách hèn nhát.

Cô muốn sát cánh chiến đấu cùng Diệp Phàm, cho dù cuối cùng thất bại, cô cũng cam tâm tình nguyện.

Diệp Phàm quát lên một tiếng: “Chúng ta căn bản không chịu nổi địa cung sụp đổ thế này đâu!” “Tôi có thể chịu đựng được, tin tôi đi, tôi sẽ không kéo chân cậu đâu.” Viên Thanh Y kiên quyết không buông Diệp Phàm ra: “Chúng ta hợp tác, tỷ lệ thắng sẽ cao hơn.” “Chị không chịu nổi đâu.” Diệp Phàm nhìn chằm chằm vào bóng tối phía trước: “Tôi đã phát hiện, mộ thất này có bốn hướng có thể thông đến ba khu vực còn lại.

Hơn nữa, mộ thất này có chín lối ra vào, phân bố khắp lăng viên.

Chúng ta bây giờ là đi theo lối đi chính giữa để vào, ra ngoài e rằng

phải đi đường vòng rất xa.

Tôi lo Hách Liên Tĩnh đợi quá lâu sẽ xảy ra chuyện, hơn nữa lối ra không nhất định là lối ra.

Chi bằng chúng ta cứ xông ra trước, đợi Hách Liên Tĩnh thoát hiểm, tôi sẽ đưa cô ấy đến đây, chúng ta hội hợp rồi rời đi.

Nơi này không nên ở lâu." Hắn bổ sung thêm một câu: "Dù sao đi nữa, Hách Liên Tĩnh cũng là vợ tôi, tôi phải chịu trách nhiệm với cô ấy." "Diệp Phàm, cậu buông tôi ra đi." Viên Thanh Y mắt đỏ hoe giãy giụa: "Cậu không nên hy sinh nhiều như vậy vì tôi.

Hách Liên Tĩnh tuy đáng để cậu yêu, nhưng cậu nên trân trọng mạng sống của mình.

Nếu cậu không bận tâm đến sự an nguy của tôi, nhất quyết muốn cứu tôi ra ngoài, tôi thà mãi mãi ở lại đây.

Cậu hãy suy nghĩ kỹ đi." Cô dùng sức kéo Diệp Phàm, không muốn hai người tách ra.

Diệp Phàm khẽ cười một tiếng: "Đây không chỉ là để cứu chị, mà còn vì tôi thích chị." "Tôi thích cậu, không có nghĩa là cậu phải chết vì tôi." Viên Thanh Y nước mắt giàn giụa: "Cậu làm vậy sẽ khiến tôi ân hận cả đời." Cô rất đau khổ, muốn giúp Diệp Phàm, nhưng lại lo lắng làm lỡ mất cơ hội thoát ra của Diệp Phàm.

"Những thứ đó không quan trọng." "Tôi cứu Hách Liên Tĩnh, chị nhớ rằng chị nợ tôi một mạng là đủ rồi.

Hơn nữa, Hách Liên Tĩnh cũng là vợ tôi, tôi không thể bỏ mặc cô ấy được." Diệp Phàm nở một nụ cười rạng rỡ, cầm hộp đàn hương lao về phía lối ra: "Nếu chị không ra ngoài nữa, chắc là sẽ bị chôn vùi mất." Hắn vừa nói vừa nhét hộp gỗ đàn hương vào lòng Hách Liên Tĩnh, để cô có một tia sinh cơ, tránh bị đất bùn vùi lấp.

Viên Thanh Y lau đi nước mắt nơi khóe mắt, cố gắng lấy lại bình tĩnh, đi theo Diệp Phàm rút lui.

Chương 733

"Diệp thiếu!" Chỉ là Diệp Phàm và Viên Thanh Y còn chưa kịp xông ra, bên tai đã truyền đến tiếng kêu thảm thiết của Đường Thất: "Diệp thiếu!" Diệp Phàm nghe vậy giật mình.

Hắn quay người nhìn lại, thấy Đường Thất đang ôm Hách Liên Tĩnh ngã gục một bên.

Ngực người phụ nữ lõm xuống, rõ ràng đã chịu một đòn chí mạng.

Trong đầu Diệp Phàm "ong" một tiếng, sau đó hắn gầm lên một tiếng giận dữ rồi lao tới.

Đường Thất đã tắt thở.

"Diệp Phàm!" Hách Liên Tĩnh cũng mở mắt ra, nhìn thấy Diệp Phàm thì mừng rỡ không thôi: "Ô ô, anh cuối cùng cũng ra rồi, em cứ tưởng anh chết rồi chứ." Cô ấy vừa nãy vẫn luôn lo lắng, dù sao Diệp Phàm một phát súng đã bắn chết con mãng xà khổng lồ, lại còn một cước đá lật quan tài, theo phán đoán thông thường thì Diệp Phàm chắc chắn phải chết.

Ai ngờ Diệp Phàm lại còn sống sót chạy ra, Hách Liên Tĩnh mừng rỡ không ngớt, lập tức ôm chặt Diệp Phàm khóc nức nở.

Lần này có thể sống sót ra khỏi cổ mộ, không chỉ Diệp Phàm cảm khái vạn phần, mà Hách Liên Tĩnh cũng không ngừng rơi lệ.

Diệp Phàm vỗ vỗ lưng Hách Liên Tĩnh: "Đừng lo lắng, anh không sao." Hách Liên Tĩnh khẽ hỏi: "Rốt cuộc anh đã sống sót bằng cách nào?" "May mắn thôi." Diệp Phàm nở một nụ cười trấn an: "Ban đầu khi anh chuẩn bị nhảy xuống hố sâu, đột nhiên phát hiện bên dưới không có xoáy nước.

Nhưng anh cũng cảm thấy có gì đó không ổn.

Xoáy nước được tạo ra thông qua sự xoay chuyển của quan tài đá, anh đoán nơi này có thể có một cánh cửa.

Anh liền nhân đà lăn vào trong quan tài đá để trốn, kết quả không ngờ, xoáy nước không chỉ ngừng xoay chuyển mà quan tài đá cũng ngừng chuyển động.

Anh lợi dụng cơ hội này chui ra, sau đó tìm thấy lối ra rồi bò lên.

Khi ra ngoài thì vừa hay gặp các em." Diệp Phàm giải thích đơn giản: "Sao em lại quay lại?" "Tôi nghĩ cậu sẽ không sao, nên quay lại tìm cậu.

Về phần tôi tìm được lối vào bằng cách nào, tôi nói với cậu cũng không có giá trị gì, cậu cũng chưa chắc đã hiểu." Viên Thanh Y nhẹ nhàng nói: "Tóm lại, chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây, nếu không đợi mộ thất sụp đổ hoàn toàn, chúng ta sẽ bị đè thành thịt nát." "Được, cùng nhau chạy!" Diệp Phàm không nói lời thừa thãi, kéo Hách Liên Tĩnh rồi điên cuồng chạy.

Hai người di chuyển cực nhanh trong mộ thất, trên đường còn đụng đổ năm sáu tảng đá, nhưng không hề dừng lại.

Chỉ là Diệp Phàm vẫn chưa thấy lối ra.

"Diệp Phàm, rẽ trái!" "Rẽ phải!" "Đi trái!" Viên Thanh Y không quên nhắc nhở Diệp Phàm.

Diệp Phàm cũng dốc hết sức chạy.

Rất nhanh, Diệp Phàm đã xông đến cuối đường, hắn ngẩng đầu nhìn lên trên, phát hiện đó là một mộ thất khác.

Mộ thất rất lớn, chưa đến một trăm mét vuông, nhưng lại đặt hơn hai mươi cỗ thi thể.

Những thi thể này đều được bảo quản tốt, da dẻ mịn màng, xương cốt cường tráng, còn đeo mặt nạ chống độc, rõ ràng là những người canh giữ lăng mộ cổ đại.

Chỉ là họ chết rất dứt khoát.

Diệp Phàm liếc mắt một cái, không tìm thấy lối ra.

"A!" Gần như cùng một lúc, Viên Thanh Y kêu thảm một tiếng: "Lối ra ở trên tường!" Theo mệnh lệnh của cô ấy, Diệp Phàm đột ngột quay đầu nhìn.

Trên một bức tường đá, không biết từ lúc nào đã xuất hiện một cái lỗ.

Nó có hình bầu dục, gần giống lối vào địa cung.

Chỉ là cái lỗ này hẹp hơn nhiều, chỉ bằng nắm tay, hơn nữa không có ánh đèn chiếu vào.

"Đi!" Diệp Phàm kéo Viên Thanh Y định xông ra.

"Sưu!" Đúng lúc này, chỉ nghe một tiếng "sưu" vang lên, một mũi tên nỏ bắn về phía lưng Diệp Phàm.

Mũi tên bay vút trong không trung, như rắn độc phun nọc, hiểm ác và tàn nhẫn, mang theo sát khí.

Diệp Phàm khẽ nheo mắt, thân thể lách đi như mèo, khiến mũi tên sượt qua cổ hắn.

Một vệt máu tươi bắn ra trên mặt đất.

"Phanh!" Diệp Phàm không ngừng lại, một cước đá vỡ cánh cửa đá, rồi lao đầu vào lỗ hổng biến mất.

Viên Thanh Y chần chừ một lát, cuối cùng dứt khoát nhảy theo.

"Oanh!" Hai người vừa rơi vào hang động địa cung, một luồng lửa

đã bùng lên, ngay lập tức nhấn chìm lối vào.

Tiếp đó, từng đợt tiếng nổ vang lên, cả địa cung rung chuyển, vô số mảnh vỡ rơi xuống.

Mộ thất nơi Diệp Phàm và họ đang ở nhanh chóng sụp đổ, chớp mắt biến thành một đống đá vụn.

"Oanh!" Lại một tiếng sấm sét kinh thiên động địa, địa cung rung chuyển càng thêm dữ dội.

Núi lở đất nứt.

Sắc mặt Diệp Phàm biến đổi lớn, ôm Hách Liên Tĩnh lao về phía trước.

Mặc dù Diệp Phàm quen thuộc với bản đồ cổ mộ, cũng rõ bố cục từng mộ thất, nhưng vẫn không chống đỡ nổi chấn động của vụ sụp đổ.

Hắn liên tục đâm xuyên ba bốn cánh cửa, còn tránh né vô số mảnh đá vụn mới miễn cưỡng đứng vững.

Điều này khiến Diệp Phàm may mắn, địa cung này thiết kế thật sự tinh xảo, nếu không phải hắn sớm khai quật, e rằng ngôi mộ còn mở rộng không ít.

Chỉ là chưa đợi Diệp Phàm kịp thở dốc, hắn lại căng thẳng thần kinh, vội vàng bảo vệ Hách Liên Tĩnh tiếp tục tiến lên.

Hắn biết, nơi này ngày càng nguy hiểm.

Hắn thậm chí còn ngửi thấy mùi nguy hiểm.

"Diệp Phàm, chạy mau!" "Chúng ta sắp đến chính điện rồi." "Ở đó cất giấu một lô cổ vật, chúng ta lấy tiền xong thì chạy ngay đi." Trên đường đi, Viên Thanh Y lại hét lên một tiếng cảnh báo, dường như đã phát hiện ra điều gì đó.

Diệp Phàm giật mình, nhưng cũng không nghĩ kỹ, ôm Hách Liên Tĩnh tiếp tục tiến về phía trước.

Hắn biết địa cung này là kho bí mật của Bảo tàng Cổ vật Việt Nam.

Chỉ là khi Diệp Phàm ôm Hách Liên Tĩnh đến gần, một quả cầu kim loại lạnh băng đã thu hút sự chú ý của hắn.

Hắn đưa tay nhặt lên xem xét một chút.

Hắn phát hiện, trên quả cầu kim loại khắc những hoa văn và ký hiệu rất phức tạp, còn có một hàng chữ viết ba chữ "Thái Dương Vương".

Diệp Phàm lẩm bẩm một lượt, lập tức trố mắt há hốc mồm.

Đây rõ ràng chính là di chúc Tống Hồng Nhan đã giao cho Dương Kiếm Hùng tại tòa án!

Thảo nào Dương Kiếm Hùng dám trắng trợn cướp đoạt những cổ vật quý giá, còn dám xúi giục Trần Hạo Đông đến đào mồ tổ tiên mình, hóa ra hắn nắm giữ thứ quan trọng mà mẹ hắn để lại.

Một khi di chúc này được công bố, Diệp Phàm và nhà họ Đường sẽ thua trắng tay.

Điều này khiến Diệp Phàm phẫn nộ không thôi.

Hắn một chưởng đánh bay bộ xương chắn phía trước, sau đó rút Đường đao gầm lên một tiếng: "Mẹ kiếp, tôi giết Dương Kiếm Hùng!" "Đừng manh động!" Viên Thanh Y kéo Diệp Phàm lắc đầu: "Trước tiên rời khỏi đây là quan trọng nhất.

Tài liệu này, cậu không cần lo nữa, giao cho tôi đi.

Chương 734

Tôi sẽ xử lý ổn thỏa!" Viên Thanh Y nhanh chóng lấy lại bình tĩnh: "Bây giờ, chúng ta nên nghĩ cách thoát ra ngoài.

Nơi này cách miệng hang e rằng phải mười mấy mét, bên ngoài lại đang mưa gió bão bùng, muốn xông ra ngoài vô cùng khó khăn." Nét mặt cô ấy rất nghiêm trọng.

Diệp Phàm thở ra một hơi dài: "Tôi có cách!" Ngay lập tức, hắn đặt Hách Liên Tĩnh xuống, dùng dây thừng buộc cô vào một cây cột.

Sau đó hắn nắm lấy dây thừng trèo về phía miệng hang.

Hắn thoăn thoắt nhảy lên giữa không trung, một tay chống đất một tay bám vào vách đá mượn lực, rất nhanh đã vượt qua miệng hang.

Diệp Phàm đang định bò ra ngoài miệng hang thì cảm thấy hai chân nặng trĩu, thân thể loạng choạng rồi rơi xuống.

Viên Thanh Y vội kêu lên một tiếng: "Diệp Phàm, cẩn thận." "Phốc!" Diệp Phàm chưa kịp đợi cô nói xong, đã ngã thẳng cẳng.

Đầu hắn va vào một tảng đá, rên khẽ một tiếng, khóe miệng chảy máu tươi rồi ngất đi.

"Khốn nạn!" Viên Thanh Y khẽ quát một tiếng, một tay ôm lấy Diệp Phàm: "Diệp Phàm, Diệp Phàm, cậu tuyệt đối không thể chết được!" Cô nghiến răng nghiến lợi kéo Diệp Phàm đến miệng hang, sau đó lấy viên thuốc ra nhét vào miệng Diệp Phàm, tiếp theo lại đưa bình dưỡng khí cho Diệp Phàm hít thở.

Tiếp đó, cô cõng Diệp Phàm lên lưng, rồi từ từ trèo lên theo các bậc thang.

Địa cung này đã sụp đổ hơn nửa, nếu không đi nữa thì sẽ không ra

được.

Chỉ là Viên Thanh Y vừa trèo đến miệng hang, bên tai đã truyền đến một trận gào thét thê lương.

"Ô!" Tiếp đó, Viên Thanh Y nghe thấy một tiếng nổ lớn vang lên từ miệng hang.

Một bóng đen từ bên ngoài lao xuống.

Sắc mặt Viên Thanh Y hơi đổi, cô nhấn cò súng, "phanh" một tiếng, một viên đạn bay ra.

Một tiếng kêu thảm thiết, một bóng đen ngã văng ra xa bảy tám mét.

Mắt Diệp Phàm khẽ sáng lên: "Con súc sinh này là dơi." "Ô!" Đúng lúc này, con dơi lại phát ra một tiếng kêu thét thê lương, vỗ cánh bay vút lên cao.

Viên Thanh Y không chút do dự bóp cò súng.

"Phốc!" Một viên đạn bắn vào ngực bóng đen.

Bóng đen rên rỉ ngã xuống đất, sau đó bất động.

Viên Thanh Y vui mừng: "Con súc sinh này bị tôi giết rồi sao?" "Ô!" Lời vừa dứt, đỉnh hang đột nhiên ùa vào một đàn quạ đen, "ông ông ông" kêu vang xung quanh Viên Thanh Y và những người khác.

Chúng còn vỗ cánh, khiến không khí xung quanh càng thêm phần lạnh lẽo.

Đồng thời, vài con quạ vỗ cánh bay vụt qua từ phía trên.

Sắc mặt Viên Thanh Y biến đổi lớn: "Không hay rồi, chúng đang dụ quạ tấn công." Diệp Phàm khó khăn mở mắt: "Làm sao có thể?" "Dơi vốn dĩ thông minh hơn chim chóc, chúng lại sống trong môi trường tăm tối không ánh sáng, nên càng hiểu rõ quy luật cá lớn nuốt

cá bé." Viên Thanh Y khẽ giải thích: "Cậu vừa nãy đã giết một con của chúng, chắc chắn đã gây ra sự oán hận và thù hận.

Mà loài dơi ghét nhất là con người, đặc biệt là người An Lạc, vì cha mẹ hoặc con cháu của chúng đều bị người Hoa Quốc ăn thịt." Cô bổ sung thêm một câu: "Vì vậy, một khi chúng ngửi thấy mùi người Hoa Quốc, chắc chắn sẽ điên cuồng báo thù." Diệp Phàm cười khổ một tiếng: "Tôi thật sự không cố ý." Hắn chỉ đơn thuần muốn thoát khỏi hang động, ai ngờ nơi này lại có một cỗ quan tài.

Nhìn đàn dơi càng tụ tập càng nhiều, Diệp Phàm nghiến răng: "Mẹ kiếp, tối nay lão tử liều mạng với bọn mày!" "Diệp Phàm, cậu nghỉ ngơi một lát đi, phần còn lại giao cho tôi.

Nhiệm vụ của cậu là đưa cô Đường ra ngoài an toàn." Viên Thanh Y khẽ nói: "Những chuyện còn lại cứ giao cho tôi." Diệp Phàm ngẩn ra: "Chị không đi cùng chúng tôi sao?" "Tôi là sát thủ, không phải chúa cứu thế." Viên Thanh Y khẽ cười: "Tôi có nhiệm vụ quan trọng hơn phải thực hiện.

Đừng nói nhảm nữa, mau rời khỏi đây đi, tôi phải nhanh chóng lấy được đồ của Dương Kiến Quốc.

Nếu không, tối nay chúng ta đều sẽ chết!" Vừa nói chuyện, cô vừa xoay người sờ soạng về một hướng khác.

Diệp Phàm khẽ nhíu mày, sau đó thở dài một tiếng: "Bảo trọng!" Tiếp đó, hắn đỡ người phụ nữ đang hôn mê lên, chuẩn bị rời khỏi nơi nguy hiểm này.

"Sưu sưu sưu!" Chỉ là Diệp Phàm vừa nhích bước chân, đỉnh hang đã bắn xuống một tấm lưới thép, trùm lấy hắn và Hách Liên Tĩnh.

Lưới thép đủ lớn, lại còn có độc tố, chạm vào da lập tức khiến cơ thể tê liệt.

Diệp Phàm cảm thấy toàn thân mềm nhũn, sau đó "phốc thông" một tiếng ngã lăn ra đất, ngón tay cũng cứng đờ không thể cử động.

Viên Thanh Y nhân lúc này, tay phải giơ lên, phi dao găm bắn ra.

Một tiếng "loảng xoảng" giòn tan, con dao găm sắc bén đâm trúng dây thép, cắt đứt dây thép rơi vãi khắp nơi.

"Sưu sưu sưu!" Viên Thanh Y lại liên tiếp bắn ra một loạt dao găm.

"A a a!" Hơn chục con dơi kêu thảm thiết ngã xuống đất, nhưng vẫn không màng vết thương lao về phía hai người.

"Sưu!" Thấy vậy, Viên Thanh Y khẽ nheo mắt, tay phải vung mạnh.

Sáu mũi tên nỏ xé gió bay vút.

Sáu con dơi ứng tiếng ngã xuống, nhưng vẫn không cam lòng, vỗ cánh lao về phía hai người.

"Oanh!" Đúng lúc này, tay phải Viên Thanh Y lại một lần nữa vung lên, một chai cháy nổ mạnh mẽ đập vào người con dơi.

Con dơi kêu thảm một tiếng, sau đó liền chạy tán loạn khắp nơi, tránh ngọn lửa, cũng tạm hoãn việc tấn công Diệp Phàm và Hách Liên Tĩnh.

Viên Thanh Y nhân cơ hội ôm Hách Liên Tĩnh nhanh chóng rút lui khỏi hang động.

Rất nhanh, Viên Thanh Y đã cõng Hách Liên Tĩnh biến mất trong hang núi.

Diệp Phàm nhìn vài lần, sau đó thu hồi ánh mắt.

Hắn cảm thấy cơ thể suy yếu vô lực, đành phải nằm dưới đáy hang thở dốc, đồng thời vận chuyển tư duy, muốn hóa giải cổ trùng

trong cơ thể.

Hắn cố gắng khống chế độc dịch lan tràn.

"Ca sát, ca sát!" Chỉ là không lâu sau, Diệp Phàm lại nghe thấy một trận tiếng vỡ vụn.

Hắn nhìn theo tiếng động.

Tầm nhìn lập tức rõ ràng, cỗ quan tài gỗ trên đỉnh hang cũng lọt vào tầm mắt.

Bên trên phủ đầy những vết nứt như mạng nhện, còn lấp lánh một vệt sáng xanh u tối.

Trong lòng Diệp Phàm chợt run lên không rõ lý do: "Trong quan tài gỗ có thứ gì đó!" Hắn vô thức hét lên một câu: "Cẩn thận!" "Sưu sưu sưu!" Lời vừa dứt, từ trong quan tài gỗ liền bắn ra một đống xương trắng.

Chúng như mưa đổ xuống.

Xương trắng dày đặc che khuất tầm nhìn, còn xen lẫn mùi thi thối nồng nặc.

Hơn nữa số lượng rất nhiều, khiến Viên Thanh Y căn bản không có đường lui.

Diệp Phàm trong lòng kinh hãi, muốn kéo Viên Thanh Y né tránh, nhưng lại phát hiện cơ thể đã không còn sức lực.

"Sưu!" Khi Viên Thanh Y thân thể loạng choạng né tránh, ba năm mươi bộ xương trắng đã đến gần.

"Sưu!" Viên Thanh Y tay trái vươn ra, rút đao chém bay năm sáu con khô lâu.

Sau đó, cô chân phải mạnh mẽ đá vào bức tường phía trước.

“Phốc thông!” Bức tường cứng rắn lập tức lõm xuống.

Chương 735

Viên Thanh Y nắm lấy cái lỗ hổng đó, thân hình nhảy vọt ra ngoài.

Diệp Phàm cũng lợi dụng lỗ hổng lăn ra khỏi phạm vi quan tài.

Hắn vừa đứng vững, một đám dơi như mây đen đã sà xuống.

Viên Thanh Y trở tay một đao chém bay hơn chục con dơi, tiếp đó lại quét ngang một vòng quanh những con dơi xung quanh.

Đàn quạ đen trên trời kêu thảm thiết bay ngược ra, rơi xuống vách hang phát ra tiếng "tích ba".

Một mùi hôi thối nồng nặc lan tỏa, suýt chút nữa hun chết Diệp Phàm.

"Ô!" Đúng lúc này, miệng hang đột nhiên truyền đến tiếng kêu thét chói tai.

Một luồng gió mạnh cũng thổi tới.

Diệp Phàm quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hơn chục con dơi khổng lồ bay tới.

Chúng như những quả đạn pháo đâm thẳng vào Diệp Phàm và họ.

Sắc mặt Viên Thanh Y trầm xuống, cô vung kiếm dài.

"Đang đang đang!" Hai chân Viên Thanh Y thoăn thoắt như bướm lượn, liên tục đâm rơi hơn chục con dơi xuống đất.

Nhưng dơi quá nhiều, lại che trời lấp đất ập tới.

"Giết!" Diệp Phàm gầm lên một tiếng, cũng xông về phía đàn dơi.

Hắn tuy không có nhiều kinh nghiệm chiến đấu, nhưng đám dơi này thực sự quá phiền phức.

Diệp Phàm chỉ có thể dốc hết sức chém giết chúng.

Rất nhanh, miệng hang lại xuất hiện hơn chục con dơi.

Diệp Phàm mắt giật liên hồi, sau khi đấm bay một con dơi, hắn liền chạy về phía trước.

Hắn muốn tìm một tảng đá ném qua để đánh tan lũ dơi.

Nhưng miệng hang chật hẹp, dễ ẩn nấp, dơi lại quá nhiều, nhất thời không thể xác định được.

Chỉ là Diệp Phàm không ngờ, trong hang lại có hơn chục con dơi khác nhảy ra.

Chúng há miệng phun bột phấn vào Diệp Phàm.

Diệp Phàm vội dùng hai tay che đầu, tránh hít phải một lượng lớn máu dơi.

"Hô lạp!" Dơi phun xong bột phấn lại ào lên.

Diệp Phàm gầm lên một tiếng giận dữ, một tay giật đứt cổ thi thể con dơi, khiến chúng không thể tiếp tục phun độc vụ.

Đồng thời, hắn cũng thuận thế lăn mình, tránh né cú cắn xé của hơn chục con dơi.

"Phốc!" Ngay khi Diệp Phàm định trốn vào một góc, đột nhiên một luồng khí lạnh lẽo ập tới.

Diệp Phàm vô thức quay đầu.

Vừa hay thấy một con dơi từ bên ngoài hang thò nửa thân vào.

Răng nanh của nó lởm chởm, mắt lồi ra, trông như một con bọ cạp độc, miệng chảy dãi nhớp nháp, nhìn mà rợn người.

Diệp Phàm bản năng muốn vung đao chém ra.

Nhưng con dơi lại xẹt qua bên cạnh Diệp Phàm, lao thẳng về phía

Viên Thanh Y.

"Súc sinh!" Diệp Phàm gầm lên một tiếng, thân hình cong lại đuổi theo.

Tốc độ của hắn cực nhanh, chớp mắt đã rút ngắn khoảng cách, một đao chém về phía đầu con dơi.

"Sưu!" Con dơi xoay mình, tránh đòn tấn công của Diệp Phàm, sau đó từ phía sau lưng đâm mạnh vào Diệp Phàm.

Tốc độ nhanh đến mức khó có thể tưởng tượng.

E rằng cả một người đàn ông trưởng thành cũng khó mà né tránh.

"Sưu!" Diệp Phàm không kịp nghĩ nhiều, cổ tay lật một cái, Ngư Tràng Kiếm chắn ngang trước ngực, đỡ lấy đòn tấn công lén lút của con dơi.

"Phanh!" Con dơi đánh không trúng, nhưng lại bị Diệp Phàm hất một cái, cả người rơi vào bóng tối.

Chỉ là nó rất nhanh phản ứng lại, lại vỗ vào bụng Diệp Phàm.

Diệp Phàm khẽ rên một tiếng, cả người bay đi, đâm vào vách hang ngã xuống đất.

Con dơi thừa thắng truy kích, lao vào Diệp Phàm.

Diệp Phàm khó khăn bò dậy, nắm đao vung lên.

Con dơi thoắt cái lách đi, tránh đòn của Diệp Phàm, đồng thời cái đuôi quét tới.

Diệp Phàm vô thức vung đao đỡ.

Giữa một tiếng động lớn, Diệp Phàm không thể ngăn mình lùi lại bảy tám mét.

Hắn chỉ cảm thấy hổ khẩu đau nhói dữ dội, còn có một thứ dính

nhớp.

Máu tươi nhuộm đỏ Ngư Tràng Kiếm.

Con dơi cũng bị thương nhẹ mà lùi lại.

Chỉ là nó rất nhanh điều chỉnh trạng thái, lại một lần nữa hung hãn lao vào Diệp Phàm.

"Sưu!" Diệp Phàm không đợi con dơi đến gần, đã ra tay trước cho nó một đao.

Con dơi lách mình tránh được, nhưng cái đuôi lại làm Diệp Phàm bị thương.

Sắc mặt Diệp Phàm biến đổi lớn: "Chết tiệt!" Hắn không ngừng lại, vung Ngư Tràng Kiếm xông lên.

Chỉ là con dơi cực kỳ linh hoạt, lúc thì áp sát vách hang né tránh, lúc thì chui vào khe đá, khiến Diệp Phàm mãi không thể bắt được vị trí của nó.

Điều quan trọng nhất, móng vuốt và miệng của con dơi ngày càng lợi hại, khiến cánh tay Diệp Phàm có thêm vài vết thương đẫm máu.

"Mẹ kiếp!

Liều với mày thôi." Diệp Phàm biết mình không chống đỡ được bao lâu, nghiến răng chuẩn bị liều chết một phen.

"Phốc!" Diệp Phàm vung một đao về phía con dơi.

Con dơi dường như ngửi thấy nguy hiểm từ Diệp Phàm, lập tức quay đầu lao ra xa.

Diệp Phàm vừa đuổi đến cửa hang, miệng hang lại ùa vào một đàn dơi khác.

Chương 736

Rõ ràng hang núi này không chỉ rộng rãi mà còn là một lối đi bí mật.

Hơn nữa, dơi không chỉ số lượng lớn mà còn ngày càng lợi hại, dần dần tạo thành thế bao vây chặn đường Diệp Phàm.

"Phốc!" Ngay khi lũ dơi chặn đường Diệp Phàm, Viên Thanh Y đã giẫm lên thi thể lăn lên.

Cô vung một đao về phía lũ dơi.

Hơn chục con dơi kêu thảm thiết bay ngược ra, nhưng càng nhiều dơi từ vách hang ùa tới, nhanh chóng nhấn chìm bóng dáng Viên Thanh Y.

Diệp Phàm một trái tim nhấc lên: "Chị Thanh Y!" Chỉ là khi hắn vừa kêu lên, hắn liền cứng đờ động tác, bởi vì Viên Thanh Y đã bước ra từ giữa đàn dơi.

Sắc mặt cô tái nhợt, trán lấm tấm mồ hôi, nhưng vẫn hiên ngang đứng thẳng.

Diệp Phàm trong lòng nhẹ nhõm.

Chỉ là ngay sau đó, Diệp Phàm lại nhíu mày: "Chị Thanh Y, sao chị lại bị thương?

Chị bị thương ở đâu?" Viên Thanh Y khẽ kêu lên: "Cẩn thận!" Nói xong, cô bước một bước rồi lao về phía Diệp Phàm.

Cùng lúc đó, hai con dơi đột nhiên xuất hiện.

"Ba ba!" Một con tấn công từ trái, một con từ phải, một móng vuốt xuyên thủng quần áo Viên Thanh Y, cào rách da thịt.

Móng vuốt còn lại cào nát vai Viên Thanh Y.

Máu tươi bắn ra.

"A!" Viên Thanh Y kêu thét ngã xuống, vai chảy máu tươi, khiến cô đau đớn không thôi.

Diệp Phàm gầm lên một tiếng giận dữ: "Đồ khốn kiếp, đi chết đi!" Lời vừa dứt, hắn xoay Ngư Tràng Kiếm, mạnh mẽ đâm về phía hai con dơi.

"Sưu!" Ngư Tràng Kiếm nhất vãng vô tiền!

Hai con dơi căn bản không ngờ Diệp Phàm lại hung mãnh đến thế, nên bị đòn tấn công của hắn làm cho choáng váng.

"Đang!" Đúng lúc này, con dơi ở giữa nhanh chóng biến thành một lưỡi dao sắc bén, trực tiếp đánh bật Ngư Tràng Kiếm của Diệp Phàm, còn cắt đứt một lọn tóc dài trên ngón tay Diệp Phàm.

Sắc mặt Diệp Phàm hơi đổi, bản năng rụt Ngư Tràng Kiếm về.

Con dơi cũng không dây dưa nữa, kêu quái dị một tiếng, mang theo bốn tên thủ hạ biến mất vào màn đêm.

"Diệp Phàm, cậu sao rồi?" Viên Thanh Y nén đau nhìn về phía Diệp Phàm: "Cậu bị thương à?" Ánh mắt cô sắc bén xem xét Diệp Phàm.

Diệp Phàm lắc đầu, nhặt dao găm và lựu đạn ném ra.

Sau khi lựu đạn "oanh" một tiếng nổ tan xác hai con dơi, Diệp Phàm liền lấy khăn giấy ra lau vết thương.

Vết thương sâu đến mức nhìn thấy xương, không quá nghiêm trọng, nhưng máu me be bét, trông ghê rợn, khiến người ta phải rùng mình.

"Tôi không sao, không cần lo lắng." Diệp Phàm khẽ cười một

tiếng an ủi Viên Thanh Y: “Ngược lại là chị bị dính mấy vết cào rồi, mau ngồi xuống nghỉ ngơi đi.” “Tôi thật sự không sao.” Viên Thanh Y vẻ mặt kiên nghị: “Những vết thương này tuy đau, nhưng không chí mạng.” Diệp Phàm cười khổ một tiếng: “Đừng cố chấp, tôi giúp chị xử lý một chút.” “Diệp Phàm, cảm ơn cậu, hôm nay lại cứu tôi một lần nữa.” Thấy dáng vẻ quan tâm của Diệp Phàm, trong mắt Viên Thanh Y thoáng qua một tia cảm kích, sau đó cô cúi đầu nói: “Tôi nợ cậu quá nhiều rồi, e rằng cả đời cũng không trả hết được.

Tôi không ngại làm trâu làm ngựa, nhưng không muốn nợ cậu quá nhiều, điều đó sẽ khiến tôi cảm thấy mắc nợ.” Giọng cô mang theo sự ân hận và bất lực.

“Cô ngốc này!” Diệp Phàm nghe vậy thở dài một tiếng: “Ai nói chị nợ tôi?

Hai chúng ta quen biết là duyên phận, tôi cứu chị cũng là duyên phận, tôi không cầu chị báo ân.

Những gì chị nợ tôi, chị cố gắng trả lại cho tôi là được rồi, những thứ khác chị không cần suy nghĩ linh tinh nữa.” Nghe Diệp Phàm nói câu này, trong mắt Viên Thanh Y nhiều thêm một tia dịu dàng.

“Dù sao đi nữa, chuyện tối nay, tôi nhất định sẽ ghi nhớ trong lòng.

Tôi nhất định sẽ đền đáp gấp bội cho cậu, sau này cậu có bất kỳ rắc rối nào, hoặc cần tôi giúp đỡ, dầu sôi lửa bỏng, vạn lần chết cũng không từ nan.” Cô trịnh trọng hứa hẹn, hy vọng Diệp Phàm đừng từ chối.

“Chị là bạn của tôi, tôi cứu chị là điều hiển nhiên.

Nếu là chị, chắc chắn cũng sẽ không chút do dự ra tay giúp đỡ.

Huống chi chúng ta là bạn bè, chị có chuyện, tôi chắc chắn sẽ không chối từ.” Hắn nhìn Viên Thanh Y đầy vết thương, nghĩ lát nữa

phải chữa trị cho cô ấy thật tốt.

Viên Thanh Y mím môi, khẽ nói: “Chúng ta là bạn bè sao?” “Đương nhiên, nếu không tôi đâu có liều mạng đến cứu chị?

Chẳng lẽ chị nghĩ tôi ăn no rửng mỡ chạy đến đây chịu chết à?” “Được rồi, nếu đã là bạn bè, vậy tôi sẽ không khách sáo nữa.

Ân tình này, tôi đã ghi nhớ.

Chúng ta vẫn nên đi nhanh thôi.

Đám dơi này quá đáng sợ, hơn nữa tôi còn bị trúng độc nữa, tiếp tục ở đây sớm muộn gì cũng chết toi.” Cô ấn một cây kim châm trên eo, để giữ cho mình tỉnh táo: “Chúng ta phải tìm một nơi an toàn.” Diệp Phàm ngẩn người: “Chị trúng độc rồi sao?” “Đúng vậy, dơi có kịch độc, tôi nhất thời không cẩn thận đã bị nhiễm độc rồi.” Viên Thanh Y nhíu mày nói.

Trong lúc nói chuyện, một con dơi từ chỗ vách động bị hư hại chen vào. "Vút!" Diệp Phàm không nói lời thừa thãi, một cú nhảy vọt lên không, chân phải đá trúng đầu con dơi.

Con dơi kêu thảm một tiếng, bay văng ra hơn mười mét, nhưng rất nhanh lại lắc lư đầu lao tới.

Đôi mắt nó tràn ngập sự khát máu điên cuồng, dường như muốn nuốt chửng Viên Thanh Y để trút giận.

Diệp Phàm một cước đá bay một con dơi khác, liền khom người né tránh công kích của hai con dơi.

Hắn nhân cơ hội lao ra khỏi cửa động.

Diệp Phàm đạp mạnh xuống đất, cơ thể như mũi tên nhọn bay vọt ra khỏi sơn động.

Hắn chạy một mạch trăm mét mới dừng lại.

Ngay sau đó, hắn nghe thấy một tiếng nổ lớn 'ầm' từ cửa động.

Một đám lửa lớn bùng cháy, chiếu sáng lối ra của hang động.

Giữa ngọn lửa hừng hực, Diệp Phàm nhìn rõ một đống đá vỡ rơi xuống, chặn kín cửa động.

Cửa động sập xuống ngay lập tức, Viên Thanh Y có lẽ đã bị đè chặt. "Chị Thanh Y!" Diệp Phàm kinh hô một tiếng, sau đó nhặt một tảng đá ném về phía cửa sơn động. "Rầm!" Một tiếng vang giòn tan, Diệp Phàm làm gãy vài thanh cốt thép chắn đường, nhưng không đủ sức để phá tan khe hở. "Chị Thanh Y!" Diệp Phàm gầm lên một tiếng giận dữ, dùng hết sức toàn thân ném đá xuống. "Leng keng!" Một tiếng vang giòn khác, tấm đá của sơn động nứt ra một vết. "Rắc!" Tiếp theo lại là một tiếng giòn tan, một tảng đá vỡ từ đỉnh động rơi xuống, vừa vặn đè lên tấm đá.

Tấm đá 'rắc' một tiếng nứt làm đôi. "Vút!" Gần như cùng lúc, Diệp Phàm cảm thấy có dị động phía sau, hắn túm lấy ba lô, xoay người bắn trở lại. "Phập!" Một móng vuốt sắc bén lướt qua lưng hắn, để lại một vết thương nông.

Chương 737

Diệp Phàm không màng đau đớn, hai tay cầm dao găm đâm vào cổ con dơi.

Con dơi nhanh nhẹn né tránh, sau đó lại cắn vào cổ Diệp Phàm.

Diệp Phàm nâng tay trái lên và vung mạnh.

Con dơi né tránh không kịp, bị Diệp Phàm đánh trúng vai, ngã bay ra xa.

Con dơi rơi xuống đất phun ra một ngụm máu nóng. "Bùm!" Con dơi giãy giụa một lúc rồi cuối cùng ngất đi, nó không thể ngờ rằng Diệp Phàm lại lợi hại gấp mười lần nó. "Chị Thanh Y, tôi cứu chị ra ngoài!" Diệp Phàm vung dao găm lao vào trong động.

Rất nhanh, hắn thấy Viên Thanh Y nằm giữa sơn động mờ tối, toàn thân dính máu.

Khuôn mặt xinh đẹp của cô trắng bệch, vẻ mặt yếu ớt, rõ ràng là mất máu khá nhiều, nhưng đôi mắt lại mang theo sự quật cường và kiên định.

Cô cầm một con dao găm bảo vệ tim mình.

Diệp Phàm khẽ nheo mắt, sau đó lao tới đỡ lấy Viên Thanh Y. "Cảm ơn!" Viên Thanh Y thấy là Diệp Phàm, nở một nụ cười mừng rỡ: "Cậu không sao là tốt rồi." Nói xong, cơ thể cô mềm nhũn đổ xuống.

Diệp Phàm vội đưa tay ôm lấy cô: "Chị Thanh Y, chị tỉnh lại đi." "Đừng chạm vào tôi, tôi không còn sức." Viên Thanh Y ho khan một tiếng, sau đó nhẹ nhàng đẩy Diệp Phàm ra: "Chúng ta mau trốn đi, không thì lát nữa sẽ bị chúng ăn thịt hết." Diệp Phàm nghe vậy thở dài

một tiếng: "Tôi cũng muốn đi, nhưng giờ không ra ngoài được nữa, chỉ còn lại con đường mật đạo này thôi." "Bầy dơi kia quá nhiều, một khi chúng ta ra ngoài, chắc chắn sẽ bị chúng xé nát thành từng mảnh." "Đây là động dơi, lại ẩm ướt, oxy loãng, sớm muộn gì cũng chết ngạt." Hắn tự hỏi có nên tìm lối ra không, nhưng kết quả lại phát hiện bốn phía đều là vách đá kiên cố, không có lỗ thông hơi hay lối ra nào khác. "Tôi biết động dơi có lối ra, nhưng lối ra đó chỉ là một cái bẫy, lối ra không nhỏ, chứa được ba năm người thì không thành vấn đề." Viên Thanh Y nhìn Diệp Phàm mỉm cười: "Đáng tiếc cậu không phát hiện ra, mà tôi không có thời gian nhắc nhở." "Động dơi tuy âm lạnh đáng sợ, còn có độc vật, nhưng cũng là một bảo địa, có thể khiến tốc độ tu luyện của dơi tăng nhanh." Cô bổ sung một câu: "Vì vậy, trừ khi gặp tình huống nguy cấp, nếu không thì cơ bản sẽ không có con dơi nào xuất hiện, chúng thích ngủ." "Vậy sao?" Diệp Phàm bừng tỉnh: "Như vậy, chúng ta an toàn rồi." "Nhưng tôi lo cho cơ thể chị!" Hắn chạm vào cánh tay bị thương của Viên Thanh Y: "Hay là tôi giúp chị xử lý đơn giản một chút nhé?" "Không cần làm phiền cậu, vết thương ngoài da, dưỡng vài ngày là khỏi." Viên Thanh Y xua tay ý bảo không cần điều trị, sau đó chuyển đề tài: "Nhưng chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây, dơi tuy bị tôi giết rồi, nhưng đây là hang ổ của chúng, không có con dơi nào trong một ổ dơi đâu." "Chúng ta ở đây thêm nữa sẽ bị chúng tiêu hao chết!" Cô còn quay đầu nhìn về phía hang ổ của dơi: "Mấy con súc sinh này quá tàn bạo, lần này suýt nữa tôi bị nó giết chết." "Hiểu rồi!" Diệp Phàm kéo Viên Thanh Y chạy về phía trước, đồng thời tìm kiếm lối ra của hang động. "Ô..." Đột nhiên, bên tai truyền đến một tiếng gào thảm thiết.

Diệp Phàm quay đầu nhìn.

Vừa thấy mười hai con dơi khổng lồ màu đen xen lẫn đỏ, vỗ cánh bay cao, rít lên từ lối ra động dơi.

Lũ dơi vừa kêu quái dị, vừa lao xuống, che kín cả bầu trời.

Diệp Phàm liên tục lăn lộn lùi lại: "Chết tiệt, dơi vương ra rồi, con này hung dữ hơn lúc nãy nhiều." Viên Thanh Y cũng ngây người: "Dơi vương?

Thứ này còn có thể biến hóa sao?" Cô từng nghiên cứu về dơi, nhưng vẫn không có thu hoạch, trận chiến đêm nay khiến cô tràn đầy tò mò về loài quái vật này. "Đây không phải dơi, thứ này nên gọi là dơi hút máu!" Diệp Phàm nói với vẻ do dự: "Nghe nói, chúng là một loài đặc biệt được nghiên cứu ở một quốc gia châu Âu." "Chúng luôn hoạt động trong rừng Pháp Lan Tây, săn bắt linh dương, cáo, sư tử và các loài côn trùng, động vật khác, có tính xâm lược cực cao, còn có độc tố cực mạnh." "Mỗi năm chúng phải săn bắt ba mươi triệu con đực cái, sinh sôi nảy nở từng thế hệ, hình thành một chủng tộc mới." Hắn cười khổ một tiếng: "Tôi không ngờ lại gặp ở đây." "Vút vút vút!" Trong khi Viên Thanh Y khẽ cau mày, sáu con dơi đã nhanh như điện bay đến gần.

Diệp Phàm vội vung dao găm quân dụng chống đỡ.

Dao găm đâm trúng một con dơi, chỉ nghe một tiếng 'đương' giòn tan, đầu con dơi đứt làm đôi.

Máu tươi bắn ra, trông kinh hãi.

Nhưng cú đánh này khiến những con dơi còn lại càng thêm điên cuồng, gầm rít về phía Diệp Phàm và Viên Thanh Y.

Viên Thanh Y quát lên một tiếng: "Đừng dây dưa với chúng, mau lao ra ngoài!" Cô rất lo lắng, lũ dơi ngày càng nhiều, một phút không ra ngoài sẽ bị tiêu hao chết. "Được!" Diệp Phàm gật đầu, vác người phụ nữ chạy về phía cửa động.

Nhưng chưa kịp chạy được vài bước, một đợt dơi khác lại lao tới.

Chúng nhanh như điện, răng nanh sắc nhọn, khiến người ta không khỏi run rẩy, còn tỏa ra mùi khó chịu.

Diệp Phàm phẩn tay quét một cái, hạ gục một con dơi xuống đất, nhưng vẫn có bảy tám con lao về phía mình.

Diệp Phàm chỉ đành bỏ cuộc truy sát Viên Thanh Y, một cước đá bay một con dơi rồi di chuyển về phía lối ra.

Nhưng hắn vừa mới di chuyển được hai mét, đã thấy một con dơi lao tới từ phía trước.

Nó dài tới bốn mét, cao ngang thắt lưng Diệp Phàm, hơn nữa toàn thân có màu xám trắng, giống với ma cà rồng mà Diệp Phàm từng thấy trên mạng.

Con dơi há to răng nanh, hung ác cắn vào cổ Diệp Phàm.

Diệp Phàm một dao đâm xuyên qua bụng nó, sau đó kéo xác nó lao về phía trước.

Vài con dơi muốn ngăn cản, bị Diệp Phàm một kiếm một nhát chém bay, sau đó hắn lao ra khỏi cửa động và biến mất vào màn đêm. "Hô!" Diệp Phàm vừa chui ra khỏi cửa động, đã thấy một cột lửa từ xa bắn thẳng lên trời. "Ầm!" Một tiếng nổ lớn vang lên, cả tòa động phủ rung chuyển, sau đó khói đặc tràn ngập, tầm nhìn lập tức mờ mịt.

Tiếp đó, Diệp Phàm thấy từng cụm lửa bùng cháy.

Diệp Phàm gào lên một tiếng: "Chị Thanh Y!" Trong tiếng gào thét, Diệp Phàm vứt xác con dơi, chạy thẳng về phía nguồn sáng lửa. "Ầm!" Vài cú nhảy vọt, hắn đã đứng trước ngọn lửa, mắt trừng lớn, miệng há hốc.

Trước mắt, lửa sáng hừng hực, chiếu sáng cả nửa bầu trời, cũng khiến Diệp Phàm nhìn rõ mọi thứ.

Giữa một đống đổ nát, Viên Thanh Y nằm đó.

Cô bất động, lồng ngực lõm xuống, má tím bầm, rõ ràng đã chết rồi.

Diệp Phàm đau buồn gầm lên một tiếng: "Chị Thanh Y!" Hắn bất chấp lao lên, một quyền đập nát khối gỗ, ôm lấy Viên Thanh Y.

Viên Thanh Y đã ngừng thở, thân thể lạnh lẽo cứng đờ.

Nước mắt Diệp Phàm lập tức trào ra, trong lòng vô cùng đau khổ, không ngờ hai người họ lại chết ở đây.

Hắn vốn tưởng rằng, hắn có thể đưa Viên Thanh Y rời đi, ai ngờ cô vẫn chết rồi.

Diệp Phàm thì thầm một tiếng: "Xin lỗi!" Sau đó, Diệp Phàm ôm Viên Thanh Y lao ra khỏi sơn động. "Rầm rầm rầm!" Diệp Phàm vừa lao ra khỏi cửa động, hàng chục mũi nỏ bắn tới, ghim vào vách đá, 'rắc rắc' gãy lìa.

Bên ngoài động dơi, nằm la liệt hơn mười xác dơi, có chuột, có dơi, còn có rắn.

Từng con một đều mắt lồi ra, biểu cảm đau đớn, rõ ràng là bị người ta một kích trí mạng, hơn nữa còn bị sát hại một cách gọn gàng, dứt khoát.

Diệp Phàm ngẩng đầu, vừa thấy một đàn dơi bay lượn lên, sau khi lượn một vòng lại hạ xuống.

Tiếp đó, lại một đàn dơi bay lên, lao về phía Diệp Phàm và bọn họ.

Diệp Phàm gầm lên một tiếng, quăng ba lô lên không, sau đó rút ra một cây kim bạc. "Vút vút vút!" Diệp Phàm một kim phong tỏa mấy huyệt vị của Viên Thanh Y.

Viên Thanh Y lập tức bình tĩnh lại, không còn sinh khí và giãy

giụa.

Chỉ là khuôn mặt xinh đẹp thêm một chút tái nhợt, giống như bị trọng thương. "Chị Thanh Y, đừng sợ, tôi sẽ cứu chị." Diệp Phàm cất kim bạc vào trong người, sau đó nắm lấy một cây côn, liên tục vung trái phải, đánh những kẻ tấn công xương cốt tan nát ngã xuống đất.

Tiếp đó, Diệp Phàm lại từ trong túi rút ra một con dao găm, vạch một đường lên đầu một con dơi.

Chương 738

"Bốp!" Đầu con dơi nổ tung, chất lỏng đỏ tươi đổ ra.

Diệp Phàm ngửi ngửi tủy não của con dơi, xác nhận không có vấn đề gì mới kéo xác nó vào sâu trong động.

Ngay sau đó, Diệp Phàm chuẩn bị đưa Viên Thanh Y rời đi.

Nhưng hắn vừa mới cúi xuống kiểm tra, tai đột nhiên khẽ động.

Một luồng khí tức nguy hiểm sắc bén khóa chặt Diệp Phàm.

Diệp Phàm chợt ngẩng đầu, kinh hãi nhìn thấy một con rắn nhỏ đang ngẩng đầu thè lưỡi nhìn chằm chằm hắn.

Cơ thể nó to gấp đôi so với rắn nhà bình thường, đôi mắt đỏ ngầu âm hiểm vô cùng, một đôi móng vuốt lóe lên hàn quang. "Vút!" Chưa kịp để Diệp Phàm nhận ra lai lịch, con rắn đột nhiên vọt lên, như một mũi tên rời dây cung bắn về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm cảm thấy kình phong bức người, không chút lưu tình đâm ra dao găm. "Rầm!" Dao găm va chạm, một tiếng 'bụp' trầm đục vang lên, hổ khẩu của Diệp Phàm run lên.

Nhưng cơ thể con rắn nhỏ kia lại không hề nhúc nhích, tiếp tục phun nọc độc về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm đành buông cổ tay, vọt người né tránh luồng khói độc, sau đó một dao đâm vào bụng con rắn nhỏ.

Con rắn nhỏ bật người lên, né tránh công kích của Diệp Phàm, sau đó lại lao tới.

Diệp Phàm nghiêng người né tránh răng nanh của đối phương, sau đó túm lấy đuôi nó, giật mạnh.

Một luồng man lực dâng lên, Diệp Phàm quăng con rắn nhỏ bay xa năm mét.

Nhưng con rắn nhỏ vừa rơi xuống đất, liền lật người nhảy vọt tới, tốc độ cực nhanh cắn vào yết hầu Diệp Phàm. "Vút!" Diệp Phàm phản tay vung lên, chặt đứt một cành cây.

Cành cây dễ dàng xuyên qua đầu con rắn nhỏ.

Nhưng con rắn nhỏ không lập tức dừng lại, mà nhân thế quấn chặt cành cây kéo xuống, sau đó quấn quanh thắt lưng Diệp Phàm.

Một vòng siết chặt.

Diệp Phàm lập tức cảm thấy toàn thân tê dại, hai tay vô lực rũ xuống.

Hắn gầm lên một tiếng, muốn dùng dao găm chém đứt con rắn nhỏ, nhưng ngón tay vừa chạm vào đã trượt đi.

Con rắn nhỏ nhân cơ hội siết chặt cơ thể Diệp Phàm.

Diệp Phàm cảm thấy khó thở, toàn thân mềm nhũn.

Hắn giật mình trong lòng: Hỏng bét!

Lúc này, cổ tay, vai, đầu gối, khuỷu tay của Diệp Phàm đều bị quấn chặt, cả người trở thành trạng thái như Tống tử, không thể cử động được nữa.

Hắn thậm chí không có một chút sức lực để phản kháng. "Hắc hắc hắc!" Đúng lúc này, một trận cười quái dị âm trầm vang lên.

Diệp Phàm quay đầu nhìn lại, vừa thấy một người đàn ông áo đen đội nón lá đi tới.

Trên nón lá treo mạng nhện, che khuất nửa khuôn mặt, chỉ lộ ra một đôi mắt, lóe lên vẻ khát máu và điên cuồng.

Hắn vừa cười vừa chậm rãi tiến đến gần Diệp Phàm: "Hai người các ngươi có thể thoát chết, thật đáng tiếc." "Vốn dĩ ta muốn tha cho các ngươi một mạng, nhưng kết quả các ngươi tự tìm đường chết, vậy thì không thể trách ta." Trong lúc nói chuyện, hai tay hắn nắm lại. "Rắc!" Diệp Phàm cảm thấy gân tay và gân chân bị chặt đứt, cơ thể hoàn toàn không thể cử động được nữa.

Diệp Phàm gầm lên một tiếng: "Ngươi rốt cuộc là ai?" Hắn còn ám chỉ đến một đầu khác của sơn động: "Bên trong là lăng tẩm của Cửu Vương Phi." "Ha ha, biết là lăng tẩm của Cửu Vương Phi thì sao chứ?" Người đàn ông áo đen cười khẩy một tiếng: "Các ngươi không nên tham lam, không nên dòm ngó bí mật, cho nên đêm nay chỉ có thể chôn cùng các ngươi thôi." Hắn một chưởng đánh vào lồng ngực Diệp Phàm.

Diệp Phàm bản năng nghiêng người né tránh.

Mặc dù hắn đã bị trói chặt, nhưng vẫn linh hoạt né tránh công kích của người áo đen, còn xoay Viên Thanh Y, đè lên người mình.

Người áo đen mắt giật giật: "Tiểu tử, còn khá cảnh giác đấy chứ." Trong lúc nói chuyện, hắn đưa tay ra chụp.

Sắc mặt Diệp Phàm hơi đổi.

Hắn muốn né tránh đã không kịp, chỉ nghe một tiếng 'phụt' giòn tan, cổ tay bị một móng vuốt chộp trúng, da thịt phun máu tươi.

Diệp Phàm rên lên một tiếng, thân hình loạng choạng ngã ngồi xuống đất.

Đồng thời, hắn cảm thấy cơ thể nặng trĩu, giống như bị một con mãng xà lớn quấn quanh.

Điều này khiến hắn càng kinh ngạc hơn.

Rốt cuộc đây là thứ quái quỷ gì?

Diệp Phàm nhịn đau quát lên: "Buông tôi ra!" "Rầm!" Một tảng đá đột nhiên nổ tung.

Một luồng khí mạnh mẽ hất Diệp Phàm ra, khiến Diệp Phàm khôi phục khả năng hành động.

Hắn nhanh chóng bò dậy quét mắt một vòng, phát hiện mình đang ở trước một quan tài nằm sâu trong sơn động.

Quan tài được đặt rất kỳ lạ, không có nắp, cũng không có ván quan tài, giống như một huyền quan (quan tài treo), nhưng lại không có dây thừng hay xích sắt cố định.

Diệp Phàm cau mày suy nghĩ thứ này rốt cuộc là cái gì, nhưng không có chút câu trả lời nào. "Rầm!" Đúng lúc ánh mắt hắn rơi vào chữ ở đáy quan tài, một vệt sáng nóng bỏng lướt qua đôi mắt. "Cửu Vương Phi?" "Cô ấy là Cửu Vương Phi?

Cô ấy thật sự là Cửu Vương Phi?" Diệp Phàm mừng như điên.

Mặc dù đã sớm đoán được bên trong quan tài là ai, nhưng khi nhìn thấy khuôn mặt thật, hắn vẫn không khỏi kích động.

Đây đơn giản là một bức đồ lăng tẩm của nữ đế thời cổ đại.

Diệp Phàm cố gắng kiềm chế cảm xúc của mình.

Nhưng hắn rất nhanh lại ngây người, bởi vì xung quanh quan tài, rải rác dày đặc xương cốt.

Có xương cốt của dã thú, có xương cốt của đệ tử Vũ Minh, còn có một số vật thể kỳ quái khác.

Trong đó nổi bật nhất là một đống xương trắng, chất đống trên mặt đất, như một ngọn đồi nhỏ.

Có xương người, cũng có hài cốt của các loài động vật khác nhau, mỗi một bộ hài cốt đều còn sót lại vẻ hung hãn và nanh ác.

Chúng dường như đã phải chịu đựng nỗi đau tột cùng trước khi chết.

Diệp Phàm kinh ngạc trước sự dũng mãnh và cường đại của chủ nhân những bộ xương này. "Rầm!" Đúng lúc này, bên tai Diệp Phàm lại vang lên một tiếng súng quen thuộc.

Chương 739

Sau đó, một bóng người từ trong quan tài chui ra, như ma quỷ, lập tức đứng trước mặt Diệp Phàm.

Một luồng sát ý nồng đậm, ngay lập tức tràn ngập khoang mũi Diệp Phàm.

Diệp Phàm ngẩng đầu, chỉ thấy người tới là một cô gái.

Dung mạo tinh xảo, thân hình mềm mại, mặc một bộ váy đỏ bó sát.

Khuôn mặt búp bê, thanh thuần xinh đẹp.

Nhưng sự lạnh lùng đó, lại như ngàn năm băng giá, khiến người ta không dám xúc phạm.

Trong mắt cô, mang theo một vẻ khinh miệt cao ngạo.

Nhìn thấy cô gái này, Diệp Phàm đầu tiên là sững sờ, sau đó thốt ra: "Miêu Phượng Hoàng?" "Sao lại là cô?" Diệp Phàm không kìm được kêu lên một tiếng, không ngờ lại gặp người quen ở đây: "Sao cô lại ở đây?" Hắn rất kinh ngạc, không ngờ mình đào hố trên vách núi, Miêu Phượng Hoàng cũng rơi xuống.

Hắn còn tưởng rằng mình và cô ấy sẽ vĩnh viễn mỗi người một nơi, ai ngờ lại trùng phùng ở nơi hoang dã này.

Điều này cũng quá trùng hợp rồi?

Hắn từng lo lắng đây là cục diện do Miêu Phượng Hoàng sắp đặt.

Nhưng nghĩ đến nhóm Miêu Kim Qua, và những mũi tên nỏ trong sơn động, hắn lại cảm thấy không phải cô ấy sắp đặt. "Cái hố đó là cậu đào à?" "Cậu nghĩ tôi thực sự sẽ ngã chết sao?

Tôi nói cho cậu biết, đừng ngây thơ nữa." Thấy Diệp Phàm kinh ngạc, Miêu Phượng Hoàng cười nhạt, sau đó vén vạt áo đỏ đi đến trước mặt Diệp Phàm. "Cậu có biết không, cậu suýt chút nữa đã phá hủy kế hoạch của tôi." "May mà tôi đã sắp xếp trước vài tâm phúc hộ tống chuột ra ngoài tìm người cầu cứu." "Nếu không thì hôm nay chúng ta đã bị các cậu hại thảm rồi." "Tôi không những không thể lấy đi bảo bối, mà còn phải cùng hai người các cậu đồng quy vu tận, thế giới này, thật đúng là đa tai đa nạn mà." Khuôn mặt xinh đẹp của Miêu Phượng Hoàng có một chút tiếc nuối, nhưng rất nhanh lại biến thành lạnh lẽo.

Diệp Phàm ho khan một tiếng: "Tôi xin lỗi cô!" "Xin lỗi?" Miêu Phượng Hoàng cười lạnh một tiếng: "Xin lỗi thì có ích gì chứ?" "Thế này nhé, cậu tự phế võ công, tôi tha cho các cậu, ân oán của chúng ta một bút xóa hết, thế nào?" Cô mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Diệp Phàm hỏi, rõ ràng là định báo thù rửa hận.

Diệp Phàm lắc đầu: "Không được, cô muốn giết thì cứ giết, đừng nói mấy lời ba xạo đó." "Cậu đây là kính rượu không uống lại muốn uống rượu phạt?" Giọng điệu Miêu Phượng Hoàng thêm một chút trêu chọc: "Tôi khuyên cậu tốt nhất nên suy nghĩ kỹ đi." "Cậu đã phế chân Cửu Di, lại giết huynh muội nhà Viên, tôi nhất định sẽ không tha cho cậu." "Bây giờ tôi cho cậu một con đường sống, chính là hy vọng cậu trân trọng!" "Dù sao tôi cũng là một người phụ nữ lương thiện!" Giọng cô mang theo sự mê hoặc: "Chỉ cần cậu chịu quỳ xuống cầu xin tha thứ, tôi đảm bảo sẽ để lại cho cậu toàn thây." "Rầm!" Diệp Phàm nghe vậy thở dài một tiếng, tay trái đột nhiên giơ lên, không chút do dự bắn ra kim bạc.

Khuôn mặt xinh đẹp của Miêu Phượng Hoàng biến sắc, bản năng lùi lại hai ba bước, né tránh độc kim bắn tới.

Đồng thời, Diệp Phàm tay phải ấn vào vách tường, mượn lực

xung kích lao về phía quan tài. "Đồ khốn!" Miêu Phượng Hoàng giận không thể kiềm chế, hai chân đạp một cái, cơ thể bay lên, thẳng tay chộp lấy lưng Diệp Phàm.

Cô không những muốn đoạt lại quan tài, mà còn muốn giết chết Diệp Phàm để trút giận.

Thấy Miêu Phượng Hoàng đuổi theo, Diệp Phàm vọt người, thẳng tiến đến quan tài. "Vút vút vút!" Khi Miêu Phượng Hoàng định đá Diệp Phàm bay đi, từng cây kim bạc từ ngón tay Diệp Phàm bắn ra.

Vô số! "A..." Một trận tiếng kêu thảm thiết, chói tai vang lên trong sơn động, vô cùng ghê rợn.

Thân hình Miêu Phượng Hoàng loạng choạng, tình hình nguy hiểm trăm bề, liên tục né tránh kim bạc, nhưng tốc độ vẫn chậm hơn nửa nhịp.

Cô né tránh rất chật vật, cuối cùng 'bộp' một tiếng đâm vào nắp quan tài.

Cô vốn định nhảy vào trong để giành lại quan tài, nhưng vừa chạm vào quan tài, thần kinh cô giật nảy, lập tức rụt hai tay lại.

Đôi mắt cô trợn trừng như bò, lộ ra vẻ không thể tin được.

Nắp quan tài không những bị vôi vữa dày đặc phong kín, mà trên đó còn dán đầy phù chú, vừa chạm vào liền nổ tung.

Miêu Phượng Hoàng đành phải dừng lại không dám tới gần.

Hơn nữa, một luồng mùi hôi thối xộc vào mũi cô, khiến cô không khỏi rùng mình.

Cô vội nín thở tập trung tinh thần mới hóa giải được cảm giác ngạt thở này. "Rầm!" Đúng lúc này, Diệp Phàm lại xông lên hai mét, một quyền đánh vào quan tài.

Quan tài lập tức vỡ vụn, lộ ra một lỗ thông hơi đen sì.

Diệp Phàm nhân cơ hội lật mình chui vào.

Hắn vừa lăn một vòng, đỉnh quan tài lại truyền đến một trận tiếng 'rắc rắc', sau đó, cả quan tài 'xào xạc' đổ sập.

Vô số mảnh vỡ rơi xuống.

Diệp Phàm vội vung dao găm chống đỡ. "Rầm rầm rầm!" Sau một hồi hỗn chiến, Diệp Phàm phá nát toàn bộ quan tài.

Chỉ nghe một tiếng rên trầm, Miêu Phượng Hoàng rơi vào trong, ôm lồng ngực thổ huyết.

Máu tươi vẫn còn chảy ra từ khóe miệng cô, rõ ràng vừa nãy đã bị phản phệ.

Diệp Phàm hét lên một tiếng: "Cẩn thận!" Nói xong, Diệp Phàm một đao chém vào quan tài. "Vèo!" Gần như Diệp Phàm vừa dứt lời, từ trong quan tài đột nhiên biến ra một bộ xương trắng.

Bộ xương tuy đã mục nát, da thịt khô héo, nhưng vẫn có thể nhận ra được đường nét ngũ quan.

Chính là đầu của Miêu Thái Đấu.

Hắn một tay nắm ván quan tài, một tay cầm trường kiếm. "Ô..." Đôi mắt Miêu Thái Đấu không có bất kỳ dao động cảm xúc nào, đột nhiên bắn ra một tia sát ý sắc lạnh.

Giây tiếp theo, hắn vung trường kiếm sắc bén trong tay, đâm vào cổ Diệp Phàm.

Thế như sấm sét!

Diệp Phàm bản năng vung dao đỡ. "Keng!" Một tiếng vang giòn tan, trường kiếm chém vào dao găm, phát ra âm thanh kim loại giao nhau.

Nhưng cú đánh này vẫn chưa kết thúc, đồng thời khi trường kiếm chém trúng dao găm, nó cũng bật ra một tia đao mang sắc bén, hướng thẳng vào yết hầu Diệp Phàm mà cắt xé.

Nhanh và gấp.

Diệp Phàm căn bản không có cách nào né tránh, chỉ có thể cứng đầu chịu đòn.

Lưỡi dao cứa vào vai, quần áo xé rách, máu chảy đầm đìa, nhưng dù sao cũng cản được thế công của đối phương.

Diệp Phàm nhân cơ hội này, hai chân đạp một cái, kéo giãn khoảng cách. "Vút!" Nhưng chưa kịp để Diệp Phàm thở dốc, Miêu Thái Đấu đã chuyển mục tiêu, hai chân đạp mạnh.

Quan tài lập tức sập xuống, hắn ung dung nhảy ra.

Sắc mặt Diệp Phàm hơi đổi, bản năng nghiêng người sang bên.

Chương 740

Miêu Thái Đấu như một bóng ma áp sát đến, trường kiếm trong tay lại một lần nữa chém về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm lại xoay eo tránh. "Keng keng keng!" Dao kiếm lại một lần nữa giao nhau.

Diệp Phàm tuy chặn được đợt tấn công của Miêu Thái Đấu, nhưng trên người hắn cũng bắn ra một vệt máu tươi.

Miêu Thái Đấu càng đánh càng hăng, mỗi chiêu đều cực kỳ sắc bén.

Diệp Phàm dốc hết sức mới chặn được đợt tấn công của đối phương. "Rầm rầm rầm!" Cứ thế giằng co một phút sau, quan tài lại một lần nữa vỡ vụn, Miêu Thái Đấu cũng lao ra.

Diệp Phàm thầm kêu Miêu Thái Đấu thật âm hồn bất tán, liền gầm lên một tiếng: "Giết!" "Vút!" Diệp Phàm di chuyển bước chân, vòng qua Miêu Thái Đấu lao về phía quan tài.

Hắn không muốn lãng phí thời gian ở đây nữa, muốn ra ngoài sớm hơn để điều động quân lính. "Tiểu tử, không thoát được đâu!" Miêu Thái Đượng thay đổi nụ cười ôn hòa thường ngày, trong mắt lộ ra vẻ hung ác.

Hắn vọt người lao về phía Diệp Phàm, hai tay cùng lúc vung ra, đánh vào lưng Diệp Phàm.

Nhanh và dồn dập.

Sắc mặt Diệp Phàm hơi đổi, hắn xoay người, hai tay giơ lên trước ngực đỡ. "Rầm rầm!" Hai tiếng va chạm trầm đục vang lên.

Diệp Phàm 'đăng đăng đăng' lùi lại mấy bước.

Hắn cảm thấy lồng ngực đau nhói, không kìm được phun ra một ngụm máu.

Hắn đã đánh giá thấp thực lực của Miêu Thái Đấu.

Diệp Phàm nghiến răng ổn định cơ thể, vừa định điều chỉnh lại để đối kháng thì thấy Miêu Thái Đấu quét ngang một chiêu âm nhu, như hổ đói vồ mồi lao tới.

Diệp Phàm nghiến răng đón đỡ.

Hắn một tay vươn ra, muốn tóm lấy cánh tay đối phương để khóa chặt.

Nhưng cơ thể Miêu Thái Đấu xoay một cái, như con lươn trơn tuột khỏi sự khống chế của Diệp Phàm.

Ngay sau đó, Miêu Thái Đấu hai chân đạp mạnh, như báo săn, lập tức đến sau lưng Diệp Phàm.

Hắn đưa tay ra, khóa chặt cổ Diệp Phàm, dùng sức ấn mạnh ra sau.

Diệp Phàm chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng, hô hấp khó khăn, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể chết ngạt.

Hắn muốn giãy giụa, nhưng lại phát hiện không thể dùng một chút sức lực nào.

Hai tay hai chân của hắn cũng mềm nhũn. "Phịch!" Giây tiếp theo, Miêu Thái Đấu ném Diệp Phàm vào một cái hang động đen ngòm. "A!

A!" Từng trận tiếng kêu chói tai lập tức vang vọng khắp không gian.

Diệp Phàm rơi vào trong quan tài, liền nghe thấy vô số côn trùng bò lổm ngổm, cùng với các loại âm thanh kỳ quái.

Chúng còn nhe nanh múa vuốt, giống như dã thú đói khát lâu ngày.

"A..." Diệp Phàm đầu tiên là sững sờ, sau đó sắc mặt đại biến.

Hắn không ngờ rằng đáy quan tài lại ẩn chứa cổ trùng.

Khe hở hẹp như vậy, cổ trùng dày đặc như vậy, một khi hắn rơi vào, e rằng sẽ chết không toàn thây.

Diệp Phàm muốn giãy giụa đứng dậy, nhưng lại phát hiện toàn thân tê dại không có chút sức lực nào, giống như bị trúng độc.

Tiếp đó, hắn thấy từng con rết, bò cạp, nhện chui ra.

Từng đám khí đen bao trùm cả quan tài.

Những cổ vật này giống như những cổ vật mà Diệp Phàm đã gặp ở Miêu Cương, mang theo độc tính kịch liệt và tính tấn công mạnh mẽ. "Vút!" Diệp Phàm nghiến răng nhịn đau, vung dao găm.

Bảy tám con rết kêu thảm thiết ngã xuống.

Nhưng chúng không vì thế mà chết đi, ngược lại càng thêm hưng phấn, tranh giành cắn xé thi thể.

Những con rết còn lại thì tiếp tục bao vây Diệp Phàm.

Trong một thời gian, vị trí của Diệp Phàm trở thành một chiến trường Asura.

Diệp Phàm nghiến răng, vừa vung dao găm, vừa lao ra ngoài.

Hắn muốn nhanh chóng thoát khỏi nơi quỷ quái này. "Vút vút vút!" Đúng lúc Diệp Phàm xoay người định rút lui, tai hắn đột nhiên nghe thấy một tiếng động nhỏ bé.

Sau đó, một đạo hồng quang, như một mũi tên sắc bén, từ bên trong quan tài xuyên ra.

Tốc độ nhanh đến kinh ngạc.

Nó chớp mắt đã đến trước mặt Diệp Phàm. "Thứ gì vậy?" Diệp

Phàm bản năng né tránh.

Hồng quang lại nhanh chóng quay trở lại trong quan tài.

Quan tài lập tức khôi phục sự yên tĩnh.

Chỉ là trong tầm mắt Diệp Phàm, có thêm một viên châu.

Đây là một viên châu màu đỏ, kích thước bằng ngón tay cái, trong suốt lấp lánh.

Nó phát ra ánh sáng đỏ nhạt.

Nhìn nó, Diệp Phàm không hiểu sao lại cảm thấy một chút hàn ý. "Hả?

Đây là thứ quái quỷ gì?" Diệp Phàm rất kinh ngạc trước viên châu này, nhìn thế nào cũng giống như một viên bi thủy tinh.

Nhưng nó quỷ dị hơn bi thủy tinh rất nhiều, ánh sáng đỏ đó, khiến hắn lông tóc dựng ngược.

Hơn nữa, viên châu này còn mang lại cho Diệp Phàm một luồng khí tức nguy hiểm không thể nói rõ.

Chương 741

"Vút!" Đúng lúc Diệp Phàm đang suy nghĩ về lai lịch của viên châu này, viên châu màu đỏ đột nhiên rung lên, sau đó 'vút' một tiếng bay vọt đi.

Thẳng hướng về phía vách đá xa xa. "Bộp!" Viên hồng châu dễ dàng xuyên qua vách đá, sau đó biến mất trong màn đêm.

Sắc mặt Diệp Phàm đại biến: "Không ổn, nó chạy mất rồi!" Hắn bản năng đuổi theo.

Nhưng đi được ba bốn mét, hắn đã cảm thấy toàn thân lạnh buốt, giống như rơi vào hang băng vạn năm. "Phập phập phập!" Đồng thời, vô số độc trùng và rết từ trong quan tài chui ra, ào ào cuốn về phía Diệp Phàm. "Đồ khốn nạn, lão phu hôm nay nhất định phải giết chết ngươi!" Trong khoảng trống này, trong quan tài, Miêu Thái Đấu cũng vô cùng tức giận, nhặt lấy sợi xích sắt bị đứt trên mặt đất, lao về phía Diệp Phàm. "Hô!" Diệp Phàm vừa vung dao găm giết địch, vừa tìm kiếm cơ hội rút lui.

Nhưng quan tài quá nhiều, côn trùng và rắn dày đặc, che khuất tầm nhìn của Diệp Phàm, ngay cả không gian để né tránh cũng không có.

Diệp Phàm rất buồn bực. "Vút!" Miêu Thái Đấu rất nhanh lao tới, lại dùng hai roi quất về phía Diệp Phàm.

Roi vừa mảnh vừa dài, lại mang theo một luồng kình phong, khiến Diệp Phàm căn bản khó lòng chống đỡ.

Diệp Phàm chỉ đành chật vật lùi lại né tránh.

Hắn vừa né tránh xong, từ trong quan tài đã ùa ra mấy trăm con độc trùng, tràn ngập trời đất cắn xé Diệp Phàm. "Vút vút vút!" Diệp

Phàm loạng choạng né tránh trái phải, nhưng vẫn bị cắn vài nhát.

Mặc dù vết thương không nặng, nhưng vẫn khiến toàn thân hắn nóng ran, ý thức cũng dần trở nên mơ hồ. "Rắc!" Diệp Phàm lại đánh bay một con độc trùng, nhưng còn chưa đứng vững, một con nhện đã quấn chặt mắt cá chân hắn.

Diệp Phàm xé vài mảnh vải buộc lại. "Vút!" Diệp Phàm vừa nhấc chân lên, một con rắn độc đã vọt tới, há miệng cắn vào ống quần hắn.

Diệp Phàm dùng sức giật mạnh lùi lại mấy bước, sau đó nắm lấy dao găm, thẳng tắp đâm vào bụng con rết.

Con rết kêu thảm thiết.

Diệp Phàm không hề dừng lại, rút dao găm ra, thuận thế vạch một đường.

Con rết chia làm đôi. "Ô..." Đúng lúc này, một con rắn độc khác cũng lao tới, hung hăng cắn vào vai Diệp Phàm.

Diệp Phàm vung tay trái lên, đánh trúng đầu rắn.

Con rắn độc kêu rên một tiếng ngã xuống đất, sau đó cơ thể co lại, hóa thành một vũng chất lỏng xanh lục.

Nó rõ ràng biết mình không sống được, liền dứt khoát từ bỏ ý niệm cầu sinh.

Diệp Phàm nắm lấy đuôi con rết, ngăn không cho nó tấn công mình nữa.

Sau đó hắn cầm xác rết di chuyển.

Độc tố của rết không những ăn mòn tim phổi người, còn có thể làm da thịt bị thối rữa, thậm chí ảnh hưởng đến hệ hô hấp.

Nếu không kịp thời giải quyết, e rằng sẽ chết ngạt.

Diệp Phàm không dám ở lại chỗ cũ nữa, chỉ có thể lê tấm thân bị thương mà tiến lên.

Hắn còn sờ vào túi áo.

Ngoài kim bạc và thuốc giải, chỉ còn lại đan dược giữ mạng mà Đường Nhược Tuyết đã để lại cho hắn.

Hắn muốn uống để giảm bớt, nhưng cuối cùng thở dài một tiếng, vẫn kiềm chế cảm xúc mà lao về phía trước. "Vút vút vút!" Diệp Phàm một đường tiến lên, một đường chém giết, thỉnh thoảng chạm phải độc trùng, lập tức nghiền nát thuốc giải.

Trên đường đi, hắn lại giẫm chết mười mấy con rết và mấy chục con cóc.

Nhưng càng đến gần quan tài, độc vật càng độc ác, càng hung dữ.

Trên người Diệp Phàm cũng dần xuất hiện không ít vết bầm tím, còn kèm theo một chút sưng đỏ.

Diệp Phàm không cam lòng nhìn chằm chằm vào quan tài, rất muốn ngàn đao vạn quả tên Miêu Thái Đấu khốn nạn này, nhưng đáng tiếc đã không còn tinh lực nữa rồi.

Mùi hôi thối từ trong quan tài xộc ra, khiến Diệp Phàm suýt chút nữa ngất đi. "Mẹ kiếp!

Liều thôi!" Diệp Phàm thầm chửi một câu, nắm chặt dao găm quân dụng một hơi đẩy bật tấm ván quan tài.

Tấm ván quan tài 'ầm ầm' đổ xuống, lộ ra một đống xương trắng bên trong. "Phụt!" Diệp Phàm không nói lời thừa thãi, nhắm thẳng vào cổ Miêu Thái Đấu mà đâm một nhát.

Đầu Miêu Thái Đấu loạng choạng, sau đó 'rầm' một tiếng nổ tung, biến thành một đống thịt nát.

Diệp Phàm thở phào một hơi, vừa định rút dao găm về, thì đột nhiên ngửi thấy một mùi khét cháy khó chịu.

Diệp Phàm ngoảnh đầu nhìn lại, vừa thấy trên nắp quan tài cháy lên một đoàn lửa.

"Đây là..." Diệp Phàm giật nảy mình, vội đưa tay dập lửa.

Chỉ là lửa quá lớn, hắn dùng tay đè xuống căn bản không kịp, chỉ có thể vội vàng lùi lại.

Hắn vừa lùi, quan tài liền sụp xuống.

Diệp Phàm loạng choạng ngã nhào vào trong, còn ngửi thấy một luồng sóng nhiệt ập tới.

Tiếp đó, nắp quan tài đập mạnh xuống.

"Rầm!" Một tiếng vang lớn, Diệp Phàm cảm thấy ngực đau nhói, tiếp đó lưng va vào vách tường.

Hắn khẽ rên một tiếng, suýt chút nữa phun máu.

"Khụ khụ khụ..." "Ai?" Diệp Phàm gầm lên một tiếng.

Hắn theo bản năng nhìn quanh một lượt, nhưng thấy quan tài trống rỗng, không một bóng người.

Hơn nữa bốn phía tối đen như mực.

"Ô..." Trong hoàn cảnh tĩnh lặng này, chỉ còn lại tiếng thở dốc dồn dập của Diệp Phàm.

Hắn đành phải tựa sát vào vách tường ngồi dậy, sau đó dùng dao găm chiếu sáng.

Chương 742

Chỉ thấy trên mặt đất bày năm sáu bộ hài cốt.

Chúng hoặc ngồi xếp bằng, hoặc nằm ngửa, mỗi bộ đều dính máu tươi, da thịt rữa nát.

Điều khiến người ta kinh hồn bạt vía nhất là, những bộ hài cốt này đều mặc y phục cổ đại và mang binh khí.

Trong lòng Diệp Phàm bỗng nổi lên một tia lạnh lẽo, hắn muốn cầm lấy bộ khôi giáp kia xem vài lần, lại lo lắng sẽ chọc phải thứ gì đó.

Hắn suy nghĩ một lát, liền cắn răng bò dậy từ mặt đất, chuẩn bị rời khỏi nơi này.

Chỉ là vừa nhấc chân, hắn chợt phát hiện, đáy quan tài hình như có thêm vài mảnh vỡ.

Diệp Phàm nhặt lên xem, phát hiện là ba đồng tiền đồng, còn thiếu một góc.

Hắn khẽ nhíu mày: "Cái này là để làm gì vậy?" Hắn tự nhủ mình chết ở bãi tha ma, trong quan tài lẽ ra phải đặt một đống xương trắng, sao lại có ba đồng tiền đồng?

Chẳng lẽ cái quan tài này cũng là do thầy phong thủy giúp chọn?

Diệp Phàm nghĩ thông điểm này, sắc mặt liền thay đổi.

Nếu quả thật là như vậy, cái quan tài này tuyệt đối không phải vật tầm thường.

Diệp Phàm cẩn thận từng li từng tí thu ba đồng tiền đồng vào túi.

Chỉ là Diệp Phàm còn chưa đứng dậy, đột nhiên, bên tai truyền

đến một trận tiếng cười âm lãnh.

“Hắc hắc hắc... ha ha ha...

Mày nhóc con vận khí cũng tốt đấy chứ, rớt vào cái hố chôn này, thế mà vẫn còn mạng sống.

Tao nói cho mày biết, tối nay, chính là lão phu tiễn mày về trời.

Nhóc con, ngoan ngoãn chịu chết đi.” Sau một tràng cười quái dị chói tai, một cái bóng gầy gò từ dưới đất hiện ra.

“Quỷ hồn?” Nhìn rõ dáng vẻ đối phương, Diệp Phàm không khỏi rùng mình một cái.

Hắn vạn vạn không ngờ, trong quan tài lại ẩn giấu một thứ quỷ quái.

Tên này trông giống hệt lệ quỷ, tóc tai bù xù, mặt đầy sẹo rỗ, thân hình gù gập, nhưng hai mắt lại lóe lên tinh quang, trông cực kỳ tà ác.

“Lão tử giết người vô số, thứ yêu ma quỷ quái gì mà chưa từng thấy.

Một con lệ quỷ nho nhỏ cũng dám hù dọa tao, tìm chết!” Diệp Phàm rống giận một tiếng, sau đó vung dao găm xông lên.

Hắn nhắm thẳng vào cổ họng đối phương!

“Kiệt kiệt kiệt!

Nhóc con, ta là kẻ bảo hộ của lăng viên này, ta tên Lệ Quỷ Vương, chuyên phụ trách trông coi những vật tùy táng này.

Mày có thể rơi vào đây, cũng coi như là mày may mắn.

Đáng tiếc à, mày vận khí có tốt đến mấy, gặp phải ta, cũng chỉ có một con đường chết.” Nhìn Diệp Phàm xông tới, Lệ Quỷ Vương cười nhe răng: “Mày có biết ta lợi hại thế nào không?” Nói xong, hắn liền

“sưu sưu sưu” bắn ra một loạt kim thép, tựa như mưa bao trùm lấy Diệp Phàm.

Diệp Phàm theo bản năng né tránh, chỉ nghe tiếng “đinh đang” vang lên, kim thép rơi vào quan tài.

Quan tài lập tức bị kim thép xuyên thủng, lộ ra hai lỗ thủng, còn “tích ba ba” nổ tung thành mảnh vụn.

Lệ Quỷ Vương này thật hung hãn.

“Sưu!” Lệ Quỷ Vương nhân cơ hội áp sát Diệp Phàm, tay phải nhanh như chớp vươn ra.

“Rắc!” Một tiếng giòn tan, cổ tay Diệp Phàm đau nhói, dao găm tuột khỏi tay.

Tiếp đó, tay trái hắn phản ứng nắm lấy dao găm đâm tới!

“Sưu!” Một vệt hàn quang lướt qua từ dao găm, hung hăng đâm trúng cổ họng Lệ Quỷ Vương!

Chỉ là cổ Lệ Quỷ Vương cứng rắn, dao găm chỉ đâm sâu được một ly, liền không thể tiến thêm nửa phân.

“Nhóc con, sức mạnh không tệ.

Đáng tiếc, vẫn còn non một chút, nhát dao này, không làm bị thương được lão phu, mày chắc chắn phải chết!” Lệ Quỷ Vương “gát gát” cười lớn, sau đó há miệng phun ra, một làn sương đen phun ra, bao trùm lấy Diệp Phàm.

“Bùng!” Sương đen vừa chạm vào Diệp Phàm liền nổ tung, trong khoảnh khắc lan tràn khắp không gian.

Đồng thời, một mùi tanh tưởi xông tới.

Diệp Phàm thần sắc cứng đờ, ngửi thấy nguy hiểm, vội vàng nín thở.

“Hô lạp!” Chỉ là đã chậm rồi, sương đen trong chớp mắt lan đến, nhấn chìm cả người Diệp Phàm.

“A...” Diệp Phàm kêu thảm một tiếng.

Sau đó, mắt, lỗ mũi, miệng của hắn đều thấm ra độc tố đậm đặc.

Một nỗi đau nghẹt thở bao trùm toàn thân.

“Phanh phanh phanh!” Diệp Phàm liên tục lộn nhào lùi lại mấy chục mét, mới nặng nề ngã xuống đất.

Chỉ là lúc này, đầu óc hắn càng ngày càng mơ hồ, hô hấp cũng càng ngày càng khó khăn.

Hắn dốc hết sức vùng vẫy, kết quả cơ thể cũng dần dần lạnh cứng.

Độc tố của Lệ Quỷ Vương, mạnh hơn Diệp Phàm tưởng tượng cả trăm lần.

Giờ khắc này, Diệp Phàm cuối cùng cũng biết, vì sao Lệ Quỷ lại tự xưng Diêm La Vương, bởi vì nó quá kinh khủng.

“Phanh!” Diệp Phàm cố gắng mở to mắt, muốn nhìn rõ dáng vẻ Lệ Quỷ Vương, chỉ là mí mắt thật sự quá nặng trĩu.

Sau đó, Diệp Phàm đầu nghiêng đi, mất hết tất cả ý thức.

Một giờ sau, Diệp Phàm tỉnh lại.

Mở mắt ra, hắn phát hiện mình đang nằm trong một căn phòng xa lạ.

Ga trải giường chăn gối đều trắng như tuyết, nắng bên ngoài cửa sổ chiếu vào, mang lại một cảm giác ấm áp dễ chịu.

“Mình chết rồi sao?” Diệp Phàm dụi dụi mắt, nghĩ đến cảnh tượng xảy ra tối qua, không kìm được hỏi một câu: “Chẳng lẽ là Lệ

Quỷ đã giết mình?" "Người trẻ tuổi, tỉnh rồi à?" Ngay lúc này, một giọng nói già nua u u vang lên bên cạnh, tiếp đó, cửa phòng mở ra, một người phụ nữ mặc hồng bào từ từ hiện thân.

Bà ta trông chừng sáu bảy mươi tuổi, nhưng dung mạo được giữ gìn rất tốt, làn da mịn màng trắng nõn, ánh mắt bình hòa, khiến người ta không thể nảy sinh địch ý.

Chỉ là dáng người bà ta cao ráo phong vận, đường cong lồi lõm rõ ràng, rất quyến rũ.

Bà ta mặc váy đỏ, eo thon mềm mại, đường cong uyển chuyển.

"Tiền bối, cảm ơn bà đã cứu cháu, nếu không chắc cháu đã bị Lệ Quỷ ăn thịt rồi." Diệp Phàm chống người ngồi dậy cười cười: "Bà là ai?

Chương 743

Sao lại ở bên cạnh cháu?" "Đây là nơi của ta, ta tên Cửu Thiên Tuế." Người phụ nữ hồng bào khẽ cười: "Cậu tên Diệp Phàm phải không?" Diệp Phàm ngẩn ra: "Cháu quen bà?" Sao hắn lại cảm thấy rất quen thuộc nhỉ?

"Cậu không chỉ quen ta, mà còn nợ ta một ân tình đấy." Cửu Thiên Tuế giọng điệu bình hòa nhắc nhở Diệp Phàm: "Quên giới thiệu cho cậu, ta là Phó Minh chủ Việt Nam Võ Minh Cửu Thiên Tuế, cậu có thể gọi ta là Hồng Di." "À thì ra là Hồng Di, sao bà lại ở đây?" Diệp Phàm bỗng nhiên tỉnh ngộ, thì ra bà ta là Hồng Nương Tử của Long Môn Thập Nhị Chi ngày xưa, trách không được mình lại cảm thấy quen mắt.

Chỉ là Cửu Thiên Tuế và nơi này tám đời không liên quan, sao lại ở cái chốn rừng núi hoang vắng này?

"Ta đến đây tu luyện." Cửu Thiên Tuế không giấu giếm: "Còn về cậu, là do ta ném vào, những cái quan tài này, là do ta làm, ta cần thi thể của cậu làm vật tế!" Diệp Phàm nghe vậy không khỏi quát lên: "Bà thật sự điên rồ!" Cửu Thiên Tuế thong dong dựa vào ghế: "Cậu đừng nói nhảm nữa, mau nằm lên đó đi, đợi ta rút hết dương khí của cậu, sẽ tiễn cậu xuống gặp cha cậu." Nói đến câu cuối cùng, ánh mắt bà ta lộ ra một tia oán hận.

Diệp Phàm giận dữ nói: "Bà rốt cuộc muốn làm gì?" Hắn cảm thấy đối phương không có ý tốt, đặc biệt là muốn dương khí của hắn, càng cho thấy Lệ Quỷ Vương muốn hấp thụ nguyên khí của hắn.

"Cậu sẽ sớm biết thôi!" Cửu Thiên Tuế không trả lời Diệp Phàm, mà là đánh ra mấy đạo pháp quyết.

Sau đó, bà ta niệm chú ngữ, tiếp đó lại dùng ngón tay chấm một chút máu tươi, viết chữ lên bàn trước mặt.

Rất nhanh, trên giấy xuất hiện vài nét phù văn màu máu, sau đó xoay tròn nhanh chóng.

Phù văn càng ngày càng sáng, cuối cùng ngưng tụ ra một chữ "Phong" vàng chói lọi.

"Phá!" Cửu Thiên Tuế mạnh mẽ vỗ bàn một cái, chữ "Phong" vàng chói lọi kia liền bay ra.

Trong nháy mắt, nó liền dán lên người Diệp Phàm, còn tỏa ra một luồng sáng chói mắt.

Ngay sau đó, người Diệp Phàm hơi run lên, như thể bị định hình động tác, không thể nhúc nhích được nữa.

Diệp Phàm trong lòng chấn động mạnh, theo bản năng muốn thúc đẩy nội kình chống cự, kết quả kinh ngạc phát hiện căn bản không thể sử dụng.

"Ô..." Lúc này, chân trời xa xa truyền đến một tiếng gầm rú của ô tô.

Tiếp đó, Diệp Phàm liền thấy, mười mấy chiếc xe con lao nhanh tới.

Rất nhanh, chúng dừng lại ở bãi tha ma, sau đó bảy tám người nam nữ mặc đồng phục chui ra.

Diệp Phàm liếc nhìn bọn họ một cái, phát hiện nhóm người này đều mặc đồ bảo hộ hóa chất, trước ngực còn đeo một huy hiệu, rõ ràng chính là quân bộ Long Đô.

"Ở đây xảy ra một chuyện kỳ lạ." Người phụ nữ mặc đồng phục dẫn đầu cầm loa lên hét: "Vừa rồi khai quật được một ngôi mộ cổ,

bên trong chôn một người chết." Bà ta còn tự tay vén tấm vải trắng che người chết ra.

"A..." Người phụ nữ hoảng sợ kêu khẽ một tiếng, suýt chút nữa thì hồn phách cũng bay mất.

Chỉ thấy, một thi thể ngũ quan méo mó, toàn thân thối rữa, sắc mặt đen sì khô quắt hiện ra trước mặt mọi người.

Trên người bà ta, mọc đầy rậm rạp côn trùng và rắn độc, hiển nhiên đã chết rất lâu rồi.

"Cái này là thứ gì?" Mấy hộ vệ Long Đô đồng loạt kinh hô một tiếng, dường như không ngờ lại là một cảnh tượng kinh khủng như vậy.

"Bà ta tên Tần Mục Nguyệt!" Cửu Thiên Tuế chắp tay sau lưng đi tới: "Quán quân Hoa Đà Bôi cấp tỉnh, y thuật phi thường xuất sắc, còn là một danh y nổi tiếng của Cảng Thành.

Ba năm trước đột nhiên mất tích, cảnh sát tìm kiếm mấy năm cũng không có tin tức.

Ai ngờ, bà ta đã chết ở đây từ lâu, cái chết cực kỳ thê thảm, hình như đã chịu vô số sự hành hạ, còn trúng độc mà chết.

Nhưng kịch độc trên người bà ta đã được giải trừ, ta cũng đã đưa thi thể bà ta đến lăng viên." Giọng bà ta mang theo một tia ưu sầu: "Thật là người tính không bằng trời tính mà." Mấy hộ vệ Long Đô trợn mắt há mồm.

Diệp Phàm cũng trợn mắt há mồm, sao cũng không ngờ, thi thể này là Tần Mục Nguyệt, bà ta vẫn chưa chết?

Nhưng nghĩ đến y thuật và thủ đoạn âm độc của bà ta, Diệp Phàm lại thấy nhẹ nhõm vì bà ta còn sống.

“Cửu Thiên Tuế, cảm ơn bà đã giúp đỡ.” Lúc này, Diệp Phàm kiềm chế sự kinh ngạc trong lòng nhìn về phía Cửu Thiên Tuế: “Nhưng thi thể này dùng để làm gì?” “Cậu chắc hẳn đã nghe nói, Lệ Quỷ Vương thích ăn vật sống, đặc biệt là huyết nhục tươi của con người.” Cửu Thiên Tuế nhìn Diệp Phàm thẳng thắn nói: “Lúc trước ta sợ nó chạy ra ngoài, cho nên đã giữ lại một tay, âm thầm bồi dưỡng nó.

Bây giờ, nó muốn thăng cấp, cho nên phải nuốt chửng dương khí của cậu, kết hợp với trận pháp quan tài này, đủ để đẩy nó vào cảnh giới Bán Bộ Địa Cảnh.

Đến lúc đó, chúng ta liên thủ giết nó!” Bà ta bổ sung thêm một câu: “Giết nó, chúng ta đều có lợi.” Diệp Phàm mí mắt giật giật hai cái: “Thứ tà ác như vậy, bà cũng dám chọc vào?” Cửu Thiên Tuế hỏi ngược lại một tiếng: “Cậu có rất tức giận không?” Diệp Phàm cười khổ một tiếng: “Thật sự có chút.” “Vậy cậu không muốn báo thù sao?” Cửu Thiên Tuế nhìn chằm chằm Diệp Phàm truy vấn một tiếng: “Cha mẹ cậu chết dưới tay hung vật này, cậu không muốn nó chết sao?” Diệp Phàm hơi ngẩn ra, trong mắt nhiều thêm một tia sáng, nắm đấm không khỏi siết chặt.

“Thù cha mẹ cậu, ta sẽ thay cậu báo!” Cửu Thiên Tuế nói chắc nịch: “Ta sẽ đích thân giết chết súc sinh này.” Diệp Phàm ngẩng đầu: “Cháu không thể báo thù?” “Lệ Quỷ Vương này tuy lợi hại, còn tàn bạo thành tính, nhưng ta vẫn có thể khống chế được nó.” Cửu Thiên Tuế từ ánh mắt Diệp Phàm bắt được một tia hy vọng: “Nhưng cậu không được, cơ thể cậu không chịu nổi uy áp của nó.

Hơn nữa cậu một khi động thủ, nhất định sẽ chết chắc.” Bà ta không hề che giấu sự lo lắng của mình: “Bởi vì cậu không có chút nền tảng võ đạo nào, tùy tiện xông lên chỉ sẽ bị nó nghiền nát.” Diệp Phàm trầm mặc.

Cửu Thiên Tuế thở dài một tiếng: "Diệp Phàm, ta hiểu nỗi đau của cậu, ta cũng tin cậu muốn báo thù, nhưng ta thật sự lực bất tòng tâm." Diệp Phàm cố nặn ra một câu: "Nó ở vị trí nào?" "Ngay gần đây, nhưng cách chúng ta còn khoảng năm trăm mét!" Cửu Thiên Tuế nhẹ nhàng nói một câu: "Bây giờ cậu qua đó có lẽ còn kịp." Diệp Phàm cắn răng vùng vẫy một phen, sau đó đứng dậy nói: "Cảm ơn Cửu Thiên Tuế!" Hắn chuẩn bị trước tiên trốn vào quan tài tránh nạn, chờ cơ hội rồi tìm cách thoát thân.

"Sưu!" Ngay lúc này, xa xa lại bắn tới một quả pháo tên lửa, nó kéo theo vệt khói bay về phía Cửu Thiên Tuế.

Bóng dáng Cửu Thiên Tuế nhanh nhẹn lóe lên, trong khoảnh khắc biến mất tại chỗ.

"Phanh phanh phanh!" Thuốc nổ nổ tung, cả tòa mộ phần trong nháy mắt sụp đổ, bụi đất bay tứ tung.

Đồng thời, tai Diệp Phàm hơi động, ngửi thấy nguy hiểm.

"Nhóc con, vận khí của cậu tốt đấy, ta vừa nãy ném cậu vào quan tài, nếu không tối nay cậu cũng biến thành Lệ Quỷ rồi." Lúc này, giọng Cửu Thiên Tuế vang lên trong đầu Diệp Phàm, mang theo một tia tiếc nuối và may mắn: "Chúng ta còn có chuyện phải nói, bữa khác rồi nói tiếp!" Giây tiếp theo, Diệp Phàm cảm thấy cổ chân đau nhói, cả người bay vút lên không trung mấy chục mét, ngã nhào xuống cạnh một đống đá lộn xộn.

Hắn vùng vẫy bò dậy nhìn về phía Cửu Thiên Tuế: "Các người muốn đi đâu?" "Sưu!" Không cho Diệp Phàm cơ hội mở miệng lần nữa, Cửu Thiên Tuế kéo thi thể Tần Mục Nguyệt nhảy vọt một cái, vụt qua ngọn đồi cao chót vót ở xa.

Mấy chục người cũng nhanh chóng đi theo lên.

Cửu Thiên Tuế rất nhanh biến mất không còn dấu vết.

"Phanh!" Khi Diệp Phàm muốn đuổi theo điều tra, một viên đạn súng bắn tỉa lại sượt qua vai, bắn vào một viên gạch xanh.

Viên gạch "rắc" một tiếng vỡ vụn, dư lực của viên đạn còn làm gãy một cây gỗ, khiến Diệp Phàm không khỏi rùng mình.

"Phộc phộc phộc!" Cùng lúc đó, lại có mười hai viên đạn từ các góc độ tấn công tới, đều nhắm vào cây đa lớn nơi Diệp Phàm ẩn náu.

Cây đa "ba ba ba" vỡ nát.

Diệp Phàm trơ mắt nhìn mấy chiếc lá cây rơi vào vũng nước, còn kèm theo một làn khói đặc.

Rõ ràng đối phương đã sớm biết hắn ở đây, cho nên đã bố trí mai phục từ trước.

Hắn không ra nữa, nhặt một tờ giấy vàng bọc lấy đầu mình, sau đó từ từ di chuyển thân thể né tránh.

"Sưu sưu sưu!" Diệp Phàm vừa lùi lại mười mấy mét, mười hai người đàn ông bịt mặt liền dùng dây thừng trượt tới.

Bọn họ tay cầm dao găm áp sát Diệp Phàm: "Nhóc con, giao ra 《Thái Cực Kinh》 và Cửu Cung Đồ, ta có thể tha cho mày một con đường sống.

Nếu không đừng trách chúng ta ra tay độc ác." Giọng điệu sắc bén, sát khí lộ rõ.

Diệp Phàm nheo mắt: "Các người rốt cuộc là ai?" "Diệp Đường!" Một người phụ nữ tóc ngắn lạnh lùng cười một tiếng: "Diệp thiếu muốn bắt cậu!

Biết chúng ta là ai rồi, thì ngoan ngoãn chịu trói đi.

Để tránh lát nữa làm cậu bị thương!" "Diệp Đường?" Khóe miệng

Diệp Phàm khẽ giật giật: “Diệp Chấn Đông phái các người tới sao?” “Cậu biết là tốt.” Người phụ nữ tóc ngắn hừ lạnh một tiếng: “Mau cút đi, đừng lãng phí thời gian của chúng ta!

Nếu tôi không lầm, nhiệm vụ lần này của các người là tìm Cửu Cung Đồ.

Hơn nữa Cửu Cung Đồ là thứ ông nội tôi để lại.

Ông nội tôi đã bị bà ngoại hại chết, các người còn tơ tưởng Cửu Cung Đồ làm gì?

Hơn nữa Cửu Cung Đồ là chìa khóa kho báu, các người có được cũng không giữ được.” Diệp Phàm cố gắng hết sức để mình bình tĩnh lại.

“Cửu Cung Đồ là chìa khóa kho báu không sai, nhưng Cửu Cung Bát Quái Đồ càng quý giá hơn, quan trọng gấp bội so với Cửu Cung Đồ.” Cửu Thiên Tuế cười u u: “Diệp lão thái quân không chỉ để lại sính lễ này cho cháu dâu, mà còn để lại cho ta bí mật lớn nhất, cho nên đáng để mạo hiểm một phen.” Diệp Phàm nghe vậy hơi nhíu mày: “Bà là Cửu Thiên Tuế?” Cửu Thiên Tuế cười nhạt: “Không sai, chính là ta.

Chương 744

Nghe đồn Cửu Cung Bát Quái được dùng để tầm long điểm huyệt, tránh hung tìm lành, còn ẩn chứa vô số công hiệu huyền ảo." Diệp Phàm nhìn chằm chằm Cửu Thiên Tuế mở miệng: "Chỉ là tầm long điểm huyệt cần đất phong thủy bảo địa, còn cần tinh thông Kỳ Môn Độn Giáp, những cái này tôi đều không hiểu.

Còn về đất phong thủy bảo địa, càng cần hoàn cảnh tuyệt vời, những cái này tôi đều không phù hợp.

Điều duy nhất tôi có thể học, chính là một môn thôi diễn chi thuật, nhưng loại bói toán này không phải sở trường của tôi.

Cho nên tôi không có cách nào cho bà manh mối Cửu Cung Đồ." Hắn thở ra một hơi dài: "Hơn nữa tôi thật sự mù tịt về Cửu Cung Đồ." "Cậu không có hứng thú, có thể giao cho ta làm!" Cửu Thiên Tuế giọng điệu vẫn ôn hòa: "Ta có thể khám phá ra ảo diệu của nó." "Bà làm?" Sắc mặt Diệp Phàm hơi đổi, sau đó vội vàng lắc đầu: "Tôi không đồng ý, Cửu Cung Đồ là thứ tổ tông tôi để lại, tôi phải bảo vệ nó." "Cậu không muốn đưa ta cũng được, ta sẽ trực tiếp lấy đi Cửu Cung Đồ, bất kể có phải là thật hay không, ta đều sẽ chữa bệnh cho Diệp phu nhân." Ánh mắt bà ta lộ ra sự kiên định: "Ta tin, ta có thể cứu tỉnh bà ấy!

Cậu là cháu ngoại của Diệp phu nhân, ta tự nhiên sẽ không cướp đoạt đồ của cậu." Cửu Thiên Tuế cười duyên: "Chỉ là cậu nhất định biết bà ấy ở đâu." Diệp Phàm dứt khoát: "Không có, tôi không biết Cửu Cung Đồ gì cả." "Cậu không nói cũng được!" Cửu Thiên Tuế đột nhiên thu lại nụ cười trên mặt: "Ta sẽ lục soát người cậu." "Bà dám!" Diệp Phàm gầm lên một tiếng: "Bà lục soát người tôi, tôi nhất định sẽ

giết bà!" "Bá!" Ngay khi Diệp Phàm đang phẫn nộ, Cửu Thiên Tuế hai tay vung lên.

Một vệt đao quang lướt qua cổ họng Diệp Phàm.

"A!" Máu tươi bắn ra, Diệp Phàm kêu thảm một tiếng, ôm cổ loạng choạng lùi lại hai bước.

Hắn theo bản năng sờ một vệt máu tươi ở cổ, phát hiện ngón tay dính một màu đỏ tươi.

Diệp Phàm trong lòng thầm mắng một tiếng "yêu nữ", lập tức quay người chạy xuống sườn núi.

"Sưu!" Diệp Phàm vừa xoay người xuống sườn đồi, một mũi Tú Kiếm liền từ bên cạnh bay tới.

"Đinh!" Diệp Phàm đưa tay nắm lấy, trực tiếp bóp chặt Tú Kiếm, còn thuận thế ném bay một con dao găm.

Dao găm "sưu" một tiếng cắm vào lưng đối thủ, khiến kẻ sau khẽ rên một tiếng lùi lại một bước.

Diệp Phàm phản tay rút Tú Kiếm, sau đó tiếp tục vụt chạy vào sâu trong rừng núi.

"Tên khốn kiếp, còn dám hoàn thủ!" Thấy mình liên tục ba kiếm đều không làm bị thương được Diệp Phàm, người bịt mặt dẫn đầu tức giận tột độ: "Anh em, lên, vây chặt hắn lại, không chừa một tên nào!" Những người áo đen còn lại tản ra bao vây Diệp Phàm, tay cầm kiếm thép và dao ruột cá đâm về phía Diệp Phàm.

"Sưu sưu sưu!" Diệp Phàm đột nhiên dừng bước, cổ tay run lên.

Bảy cây ngân châm bắn ra, đâm vào ngực bảy kẻ địch.

Ngân châm chìm vào da thịt, không thấm ra vết máu, nhưng đầu ngọn ngân châm lại có thêm một chấm đen.

Diệp Phàm nhân cơ hội nhảy vọt lên, như một con mèo rừng chui vào bụi cỏ.

"Ô!" Chỉ nghe thấy bảy tiếng hét thê lương chói tai, bảy kẻ địch đi đầu thân thể run rẩy một chút, sau đó liền ngã nhào xuống đất.

Bọn họ toàn bộ đều chết.

Những người bịt mặt còn lại ngẩn ra, dường như không ngờ Diệp Phàm lại mạnh mẽ như vậy, nhưng rất nhanh khôi phục vẻ lạnh lùng, tay cầm vũ khí áp sát Diệp Phàm.

"Sưu!" Trước khi bọn họ xông lên, Diệp Phàm thân mình đột nhiên vọt lên, như một bóng ma xuyên qua bụi cỏ.

"Oanh oanh oanh!" Trong tầm mắt của những người bịt mặt, chỉ thấy Diệp Phàm không ngừng lướt đi, không ngừng chạy.

Mỗi bước chân đạp trên bãi cỏ, đều khuấy động từng đợt gợn sóng.

Sau đó, liền nghe thấy bãi cỏ "tích lý ba lạp" kêu vang.

Vô số cành khô lá mục như pháo nổ tung, bay đầy trời khắp nơi, che khuất tầm nhìn của mọi người.

"Giết!" Mấy chục sát thủ theo bản năng lùi lại, còn giơ tay bắn, kết quả lại chẳng thu được gì, chỉ có thể nghiến răng nghiến lợi giơ đao xông lên.

Bọn họ còn theo phân phó của Cửu Thiên Tuế phong tỏa bụi cỏ, lo lắng Diệp Phàm bỏ trốn hoặc giở trò.

Diệp Phàm cũng không để ý đến sự phòng bị của bọn họ, chỉ không ngừng chạy, không ngừng di chuyển.

Rất nhanh, hắn đã kéo giãn khoảng cách với nhóm sát thủ này.

"Giết hắn!" Thấy Diệp Phàm thoát khỏi vòng vây, sát thủ lại truy

sát lên.

Chỉ là còn chưa đợi bọn họ áp sát Diệp Phàm, Diệp Phàm liền nhảy vọt một cái, mượn cây cối bật nhảy lên không trung, nhanh chóng biến mất về phía xa.

"Phộc phộc phộc!" Lính truy đuổi thấy vậy lập tức bóp cò, muốn bắn trúng chân trái Diệp Phàm, nhưng thấy hắn vặn mình né tránh viên đạn.

Đồng thời, Diệp Phàm hai chân quét một cái, đá sáu viên đá ra ngoài.

Một luồng kình lực ập tới, sáu người khẽ rên ngã văng ra bốn năm mét, vũ khí rơi rớt khắp nơi.

Bọn họ còn đau đớn không thôi ôm bụng, hiển nhiên là bị đá đánh trúng nội tạng.

Một người nhịn đau hét lớn: "Giết hắn!" Các sát thủ còn lại gầm thét truy kích.

Diệp Phàm không ngừng né tránh thân hình, tránh khỏi phạm vi tấn công của bọn họ.

"Phanh phanh phanh!" Ngay lúc này, một trận tiếng bước chân hỗn loạn vang lên, sau đó liền thấy ba chiếc xe màu đen chạy tới.

Một người đàn ông áo xám dẫn theo một đám thuộc hạ đi tới gần.

Hắn nhìn thấy cảnh tượng tan hoang và thi thể thì đầu tiên là kinh ngạc.

Sau đó, hắn nhìn Diệp Phàm âm trầm mở miệng: "Ở đây rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" "Hắn đã giết huynh đệ của chúng ta!" Mấy chục sát thủ bịt mặt đồng loạt gầm lên giận dữ: "Giết hắn, báo thù cho chúng ta!" Người đàn ông áo xám ra lệnh một tiếng: "Giết hắn!"

Mười hai tráng hán áo đen lập tức xông về phía Diệp Phàm.

Một luồng sát ý sắc bén trong nháy mắt bao trùm toàn trường!

Mắt bọn họ đều phát ra ánh xanh, giống hệt những con thú đói.

Khóe miệng Diệp Phàm nhếch lên một nụ cười khẩy.

"Giết!" Mười hai người áo đen một bước lao lên, trong khoảnh khắc đã áp sát Diệp Phàm.

Nắm đấm của bọn họ siết chặt, mắt lộ hung quang, hiển nhiên muốn xé xác Diệp Phàm thành vạn mảnh.

Diệp Phàm cười nhạt một tiếng không nói gì, tay phải vung lên, ngân châm toàn bộ bắn ra.

Ba mũi Tú Kiếm bay ra, chuẩn xác không sai lầm xuyên thủng cổ họng ba người áo đen, khiến bọn họ sinh cơ tức diệt ngã xuống đất.

Những người áo đen còn lại sắc mặt kịch biến, theo bản năng nghiêng đầu né tránh.

Chỉ là Tú Kiếm thật sự quá quỷ dị, cho dù kịp thời né tránh yếu hại, cũng vẫn đâm trúng vai và bắp chân, khiến bọn họ không khỏi khẽ rên một tiếng.

Chỉ là Diệp Phàm không vì thế mà vui mừng, bởi vì hắn biết rõ, đây chỉ là uy hiếp của Tú Kiếm, đối phó với đám ô hợp này, không cần quá tốn sức.

Hơn nữa Tú Kiếm cũng chỉ có thể hù dọa người thường.

Đối phó với người luyện võ và đệ tử Võ Minh, cơ bản không có tác dụng gì.

"Sưu!" Khi Diệp Phàm đang suy nghĩ kế sách phá vỡ cục diện, thì đột nhiên cảm thấy đầu chấn động.

Sau đó cả thế giới dường như đông cứng lại.

Tiếp đó, trước mắt hoa lên, tầm nhìn lập tức mơ hồ.

Tai cũng xuất hiện tiếng ong ong!

"Chết tiệt!" Diệp Phàm thầm kêu một tiếng: "Thần Khống Thuật?" Tuy biết Cửu Thiên Tuế không đơn giản, nhưng không ngờ bà ta lại tinh xảo đến mức này.

Bà ta cư nhiên còn hiểu Thần Khống Thuật, trách không được lúc trước mình suýt gặp nạn, thì ra là bị lão yêu bà này thi triển bí pháp.

Chương 745

Cửu Thiên Tuế không chỉ là cao thủ cửu phẩm, mà còn là một kỳ tài, nếu không sao có thể ngồi vững vị trí này?

Diệp Phàm dốc hết sức vận công chống cự, chỉ là Thần Khống Thuật bá đạo vô cùng, rất nhanh đã xâm thực ý chí của Diệp Phàm.

Hai mắt Diệp Phàm cũng trở nên mê mang.

Hắn đứng bất động tại chỗ như một khúc gỗ.

"Giết hắn!" Thấy Diệp Phàm mất khả năng chống cự, các sát thủ lại "ao ao" kêu lên xông về phía Diệp Phàm.

Ánh mắt Diệp Phàm dần dần tan rã.

"Phanh phanh phanh!" Các sát thủ nắm lấy cơ hội, ùa lên, trong khoảnh khắc đã đâm Diệp Phàm thành tổ ong.

Diệp Phàm không còn vùng vẫy nữa, mặc cho lưỡi dao đâm vào ngực mình, sau đó từ từ mềm nhũn ngã xuống.

Thấy Diệp Phàm bất động, Cửu Thiên Tuế và bọn họ lập tức mừng như điên: "Giết hắn!

Giết hắn!" Từng người một phấn khích gào thét.

Một sát thủ nhặt Tú Kiếm đâm vào người Diệp Phàm: "Nhóc con, chết đi!" Hắn mặt đầy hung ác, muốn xiên Diệp Phàm lên, kết thúc sinh mạng tội lỗi của hắn.

Ai ngờ Diệp Phàm đột nhiên thẳng người dậy, một tay bóp lấy cổ hắn, sau đó dùng sức bẻ gãy.

"Rắc!" Âm thanh xương cốt vỡ nát đặc biệt rõ ràng, tiếp đó liền truyền đến tiếng kêu thảm thiết xé lòng: "A..." "Khốn nạn!

Khốn nạn!" Thấy Diệp Phàm giết huynh đệ, đội trưởng tức giận không thôi rống lên: "Giết chết hắn cho ta, giết chết hắn!" Mười mấy sát thủ gào thét xông về phía Diệp Phàm.

"Sưu sưu sưu!" Diệp Phàm vung Tú Kiếm một cái, chém ngã toàn bộ mười mấy người xông tới xuống đất.

Máu tươi phun trào.

Sát khí ngút trời.

"Sưu!" Diệp Phàm không dừng lại, cầm Tú Kiếm dính máu quay người lao vào rừng cây.

"Phanh phanh phanh!" Mười mấy sát thủ cầm dao quân xông vào, chỉ nghe thấy một trận tiếng va chạm dồn dập vang lên.

Sau đó, bọn họ liền phát hiện, Diệp Phàm đã ung dung không vội vàng chạy thoát rồi.

"Đồ khốn!" Thấy cảnh này, đội trưởng tức giận không thôi, lập tức quát lên một câu: "Đuổi theo!" Hắn tin rằng, chỉ cần đuổi kịp, nhất định có thể chém Diệp Phàm thành thịt nát.

Thế là hai mươi mấy người lại gào thét truy kích lên.

Chỉ là vừa chạy được vài trăm mét, lại thấy hai bên phía trước lóe ra mấy người nam nữ khôi ngô.

Bọn họ đeo kính râm, tay cầm khiên, rìu và súng săn.

Một vẻ nghiêm mật bảo vệ Diệp Phàm.

"Tìm chết!" Sát thủ khẽ nhíu mày, nhưng rất nhanh khôi phục bình tĩnh, vung dao quân xông lên.

Từng người một khí thế như hồng.

Chỉ là xông đến trước mặt ba người, dao quân lại khó mà chém

trúng người đối phương.

Bọn họ ngẩn ra, nhưng cũng không bỏ cuộc, phản tay rút ra dao quân đâm chém.

Ba người nam nữ khôi ngô lạnh lùng cười một tiếng, mạnh mẽ nâng khiên lên đẩy về phía trước.

"Phanh!" Mười mấy người áo đen bị đâm văng ra.

Sau đó, khiên hung hăng đập xuống, đập cho từng người một mũi xanh mặt sưng.

"Sưu sưu sưu!" Không đợi mười mấy người bò dậy, ba mũi nỏ tên đã bắn xuyên qua thân thể bọn họ, khiến bọn họ ngã nhào xuống vũng máu.

Tiếp đó, ba người khôi ngô đại kinh từ hai bên nhảy vào rừng cây, như bóng ma biến mất vào màn đêm.

Tốc độ của bọn họ cực nhanh truy đuổi theo Diệp Phàm.

Nhìn bóng lưng ba sát thủ khuất xa, Diệp Phàm khẽ thở dài một tiếng, biết tối nay mình xong đời rồi.

Hắn không cam tâm nắm chặt mũi Tú Kiếm cuối cùng, sau đó lao nhanh về hướng Đông Nam.

Hắn hy vọng có thể thoát khỏi sự khống chế của Thần Khống Thuật.

Nửa giờ sau, Diệp Phàm chạy đến chỗ đường núi uốn lượn, vừa định vượt tường rời đi, thì nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng gió rít.

Tiếp đó, một mũi nỏ tên sượt qua má.

Diệp Phàm rụt Tú Kiếm lại phản đòn.

“Đinh!” Sau một tiếng vang sắc nhọn, nỏ tên rơi xuống đất, Diệp Phàm nhân cơ hội lộn một cái, vụt tới vách núi ở đầu kia.

“Ầm ầm!” Diệp Phàm đạp vào vách tường, trực tiếp bay vút lên không, sau đó mượn những khối đá nhô ra ở vách núi, như một con khỉ lộn qua ngọn đồi đối diện.

Diệp Phàm vừa nhảy vào sườn đồi, liền ngửi thấy một mùi dược thảo thoang thoảng, rất tươi mát và đậm đặc.

Đồng thời, một cành cây lớn vươn mình ra, như mạng nhện phong tỏa đường đi của Diệp Phàm.

“Ưm!” Diệp Phàm ngửi thấy nguy hiểm, thân mình nhảy vọt, nhanh chóng bật ra.

Cây lớn lại rung động một phen, sau đó khôi phục lại sự yên tĩnh, dường như đã sớm đoán được Diệp Phàm sẽ bỏ trốn.

Một lát sau, rễ cây của nó bắt đầu di chuyển.

Nó chậm rãi theo sát Diệp Phàm di chuyển, giống như nhện săn mồi lặng lẽ không tiếng động.

Diệp Phàm không để ý đến cây lớn, tiếp tục chạy về phía trước.

Hắn không ngừng tăng tốc xông lên, muốn nhanh chóng cắt đuôi cái thứ chết tiệt này.

Chỉ là bất kể Diệp Phàm cố gắng thế nào, cây lớn vẫn luôn không vội không vàng bám theo, luôn giữ khoảng cách năm sáu chục mét với hắn.

Thỉnh thoảng còn xuất hiện vài xúc tu quấn lấy cổ chân Diệp Phàm.

Diệp Phàm nghiến răng nghiến lợi, muốn cắt đuôi cây lớn, nhưng mỗi lần vừa kéo cây lớn, cây lớn liền nới lỏng rễ cây.

“Sưu!” Một xúc tu từ phía sau quấn lấy eo Diệp Phàm.

Xúc tu vừa co lại, liền trói chặt Diệp Phàm.

Sau đó, một giọng nói khàn khàn vang lên bên tai Diệp Phàm: “Tốc độ của cậu nhanh hơn ta tưởng, đáng tiếc cậu đã hao tổn quá nhiều tinh huyết rồi.

Cho nên cậu không chạy thoát được đâu.” Tiếp đó, một khuôn mặt gầy gò xuất hiện trước mắt Diệp Phàm.

Làn da của bà ta hiện ra màu xám, ánh mắt âm u, mang theo sự quỷ dị khó tả, khóe miệng còn chảy ra một vệt máu.

Hiển nhiên vừa rồi bị Diệp Phàm trọng thương.

Chương 746

"Bà là ai?" Diệp Phàm không khỏi hỏi một câu: "Bà rốt cuộc đã sống sót bằng cách nào?" Biến cố này khiến hắn kinh ngạc không thôi.

"Hắc hắc hắc, cậu đoán xem." Đối phương không trả lời, ngược lại phát ra tiếng cười quái dị "kiệt kiệt", sau đó tay phải vung lên.

Mấy chục cây ngân châm bay ra, đánh vào huyệt vị của Diệp Phàm.

"Sưu!" Khi Diệp Phàm khẽ rên một tiếng lùi lại, cây lớn lại vươn ra mấy xúc tu, trói chặt Diệp Phàm, ép hắn vào một căn phòng dài hẹp.

Đây là một căn nhà gỗ bỏ hoang, bên trong chất đống rất nhiều tạp vật, không khí ẩm thấp.

Diệp Phàm vừa đến gần liền ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc, hắn theo ánh mắt nhìn về phía cửa sổ.

Trên bệ cửa sổ bò một bà lão.

Hắn chảy máu bảy lỗ, cả người dính đầy máu, trông ghê rợn, đúng là một xác chết.

"Ô…" Đúng lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng động cơ ô tô, còn có người nói nhỏ vài câu.

Ngay sau đó là bốn người đàn ông vạm vỡ đẩy cửa phòng bước vào.

Họ đều là những người da trắng cao lớn, da sạm đen, cơ bắp cuồn cuộn, một thân hình săn chắc tràn đầy sức mạnh bùng nổ.

Chỉ có điều, vẻ hung ác trên mặt họ cho thấy họ tuyệt đối không phải dạng vừa.

Bốn người đàn ông vạm vỡ liếc mắt một cái, nhanh chóng khóa mục tiêu vào cái xác trên bệ cửa sổ.

Người dẫn đầu hơi nghiêng đầu: "Ông A Bala, đã xác nhận là Diệp Phàm rồi!" Những người còn lại gật đầu, rút dao găm ra, tiến sát về phía cái xác.

Bọn họ chuẩn bị giải quyết gọn gẽ kẻ cứng đầu này.

Sắc mặt Diệp Phàm khẽ biến, vội vàng xoay người chui xuống gầm giường.

Bốn người đàn ông vạm vỡ quét mắt một lượt, xác nhận không có gì bất thường mới tản ra.

Một người trong số họ còn bật đèn.

Đèn sáng lên, chiếu rọi khắp nơi.

Diệp Phàm có thể nhìn rõ khuôn mặt của bốn người đàn ông vạm vỡ.

Trên mặt mỗi người đều bôi dầu vẽ, mắt đỏ ngầu, trông tàn nhẫn và khát máu như dã thú.

Điểm khác biệt duy nhất là trên cánh tay họ xăm ba ngôi sao.

"Sát thủ ba sao?" Diệp Phàm không khỏi nheo mắt lại, xem ra đối phương có thân phận không tầm thường.

"Soạt soạt soạt!" Bốn tên sát thủ không nói nhiều lời, rút dao găm ra, lập tức lao tới.

Dao găm lóe lên hàn quang sắc bén.

Diệp Phàm hai tay chống xuống, trượt ra khỏi gầm giường, tránh né đòn tấn công của đối phương.

"Đăng đăng đăng!" Bốn người vây quanh Diệp Phàm, tấn công từ

hai phía, một loạt tiếng kim loại va chạm vang lên, làm màng nhĩ Diệp Phàm đau âm ỉ vì chấn động.

Hắn không dám đối đầu trực diện với công kích của bốn người, vừa di chuyển sang bên cạnh, vừa suy nghĩ cách hóa giải vòng vây của đối phương.

Nhưng hắn nhanh chóng nhận ra, mình tạm thời không thể phản công, ngoại trừ né tránh.

Đối phương tuy vũ khí sơ sài, chiêu thức đơn giản, nhưng lại thắng ở tốc độ cực nhanh.

Hơn nữa, bốn người phối hợp ăn ý, không chỉ công thủ toàn diện mà còn tạo thành vòng vây gây khó khăn cho Diệp Phàm.

Một khi xông lên liều lĩnh, rất dễ bị từng người đánh bại.

Một khi bị bọn chúng chém giết hoặc bắt được, Diệp Phàm đoán chắc sẽ khó giữ được mạng sống.

Diệp Phàm đầu óc xoay chuyển nhanh chóng, suy nghĩ cách ứng phó.

"Sưu!" Lúc này, lại có một người xông đến bên Diệp Phàm, giơ dao găm cứa qua cổ hắn.

Diệp Phàm bản năng đấm một quyền vào ngực đối phương.

"Rắc!" Đối thủ dùng khuỷu tay đập vỡ đòn tấn công của Diệp Phàm, sau đó cúi người xuống.

Hắn quét một chân vào đầu gối Diệp Phàm.

"Rầm!" Một tiếng động lớn vang lên, chân Diệp Phàm đau điếng, cả người văng ra xa.

Hắn vật lộn đứng vững, phát hiện cổ tay mình xuất hiện một vết đỏ.

Rõ ràng xương cốt đối phương cực kỳ cứng rắn.

Hắn còn chưa kịp hoàn hồn, một đồng bọn khác đã áp sát tới, một chưởng đánh mạnh vào vai hắn.

Diệp Phàm chỉ cảm thấy một luồng man lực ập tới, cơ thể lập tức loạng choạng lùi lại.

Luồng khí lực này như muốn xé toạc hắn ra.

Nhưng hắn không hề ngừng lại, ngửa người ra sau, tránh được đòn tấn công của đối phương rồi thuận thế đá một cái.

"Bốp!" Hắn hung hăng đá trúng bụng đối phương, khiến hắn lùi lại hai bước.

Diệp Phàm sờ vào xương sườn, phát hiện gãy hai cái, nhưng vẫn không cản trở hắn tấn công.

Diệp Phàm gầm lên một tiếng giận dữ, mạnh mẽ xông tới, một cước đạp vào cằm đối phương.

"Sưu!" Đối phương cũng sững sờ, dường như không ngờ Diệp Phàm bị thương mà còn hung bạo thế này.

Nhưng hắn nhanh chóng phản ứng lại.

Hắn không hề e ngại, ngược lại cười ha hả một tiếng, nắm chặt nắm đấm xông về phía Diệp Phàm.

Hai nắm đấm sắc nhọn va vào nhau.

"Rầm!" Một tiếng động lớn vang lên, Diệp Phàm kêu thảm thiết ngã xuống đất, hai ngón tay cũng bị gãy lìa.

Nhưng Diệp Phàm không hề kêu đau, ôm chỗ xương gãy bò dậy.

Tay hắn cũng run rẩy đôi chút, trên trán rịn mồ hôi.

Nhưng Diệp Phàm không hề nản lòng, trong mắt hiện lên chiến ý.

Hắn nhìn chằm chằm đối thủ lạnh lùng quát: "Tới đây!" Đối thủ thấy vậy cười nhe răng, cầm dao găm đâm thẳng vào Diệp Phàm.

Hắn một dao đâm xuyên quần áo Diệp Phàm, đi sâu vào lồng ngực gần một tấc.

Máu tươi văng ra.

Diệp Phàm rên khẽ một tiếng, nhưng không lùi nửa bước, giơ tay đấm một quyền.

Chương 747

"Đương!" Quyền cước va vào nhau, một trận tiếng kim loại va chạm giòn tan, Diệp Phàm cảm thụ được sức mạnh của đối phương, không khỏi khẽ nhíu mày.

Hắn biết tối nay rắc rối lớn rồi, đám địch nhân này rất mạnh.

"Thằng nhóc, vẫn còn chút bản lĩnh nhỉ." Thấy Diệp Phàm vẫn có thể chống cự, đối thủ hơi kinh ngạc, nhưng không bỏ cuộc, thừa cơ áp sát tới.

Hắn muốn giáng cho Diệp Phàm một đòn chí mạng.

Ánh mắt Diệp Phàm lạnh lẽo, tay trái vươn ra, nắm lấy cổ tay cầm dao của đối phương, dùng sức vặn một cái, "Rắc!", xương cổ tay đối thủ gãy lìa.

Hắn đang định ném đối thủ ra thì đột nhiên, phía sau truyền đến một luồng khí tức nguy hiểm.

Diệp Phàm nghiêng người sang một bên, nhát dao đâm trượt.

Đồng thời, đối thủ thừa cơ rút tay trái về, một chưởng đánh mạnh vào bụng Diệp Phàm.

"Rầm!" Diệp Phàm phun ra một ngụm máu tươi, cả người thẳng cẳng văng ra xa.

Hắn một lần nữa rơi vào trong hòm gỗ, không thể cử động.

"Sưu sưu sưu!" Bốn người bóng dáng lóe lên, ngay lập tức chặn hết đường lui của Diệp Phàm.

Bọn họ mỗi người tay cầm dao quân sự và dao găm, nhìn chằm chằm Diệp Phàm như hổ rình mồi, chờ đợi đợt tấn công tiếp theo.

“Rầm!” Một người tiến lên giẫm lên Diệp Phàm, còn dùng súng chĩa vào đầu hắn, khiến hắn mất hết sức lực chống cự: “Đừng lộn xộn!” “Khốn nạn!” Diệp Phàm chửi một câu, giận dữ trừng mắt nhìn đối thủ quát: “Các người là ai?” “Tôi là A Cẩu của trại Săn Quỷ Mạn Quốc!” Người đàn ông trung niên kiêu ngạo nhìn Diệp Phàm, sau đó giọng điệu thay đổi: “Bác sĩ Diệp, nghe nói y thuật của cậu không tồi, thân thủ cũng không tồi, nhưng rốt cuộc cậu vẫn còn non lắm.

Cậu có ngông nghênh thế nào đi nữa, cuối cùng cậu cũng không phải sát thủ chuyên nghiệp, nên chắc chắn sẽ chết!

Hắn vung vẩy vài nhát dao quân sự: “Chỉ trách cậu tự mình lo chuyện bao đồng, còn muốn cứu cô gái kia.” Khóe môi Diệp Phàm giật giật không ngừng, những người này quả nhiên là sát thủ chuyên nghiệp, ngay cả chuyện của tổ chức sát thủ cũng biết, hơn nữa còn là cấp độ chuyên nghiệp.

Xem ra lần này rắc rối lớn rồi!

Hắn nghiến răng ken két nói ra một câu: “Rốt cuộc các người là ai?” “Khi giết người diệt khẩu, mày sẽ biết chúng ta là ai?” Đối phương cười hắc hắc một tiếng: “Hơn nữa mày cũng không cần biết, vì chúng tao sẽ đào một cái hố chôn vùi mày.

Còn về Vệ Sĩ Nhân Dân Việt Nam Hạ mà mày nói, ha ha, chúng tao chỉ biết, họ sẽ không bán đứng thông tin của chủ thuê.” Hắn thong dong đi đến trước mặt Diệp Phàm, dùng dao găm chọc vào cổ họng Diệp Phàm như khiêu khích: “Thằng nhóc, ngoan ngoãn làm một con ma đi.” Hắn rất kiêu ngạo, dường như muốn nói cho Diệp Phàm biết, mày dù không sợ chết, tao cũng có thể giết chết mày.

Hắn còn muốn thò tay rút con dao găm đang cắm ở eo Diệp Phàm ra.

Mí mắt Diệp Phàm giật giật: “Các người rốt cuộc là người của

phe nào?" "Thứ phế vật như mày không có tư cách hỏi!" A Cẩu hạ lệnh một tiếng: "Xông lên!" Năm tên thuộc hạ lập tức ào ào lao tới.

Diệp Phàm mắt nhanh tay lẹ rút dao găm ra, một bước lao vào giữa đám người.

"Phập!" Dao găm lướt qua, cổ họng một tên địch nhân xuất hiện một vệt máu, kêu thảm một tiếng, loạng choạng ngã ngồi xuống đất, ôm cổ họng co giật không ngừng.

Bốn tên sát thủ còn lại sắc mặt đại biến, đồng loạt vứt bỏ dao găm trong tay, cùng lùi lại bảo vệ lão đại.

Nhưng bọn chúng vừa lùi lại, Diệp Phàm đã như một bóng ma, lóe lên rồi biến mất.

"A!" Lại một tiếng kêu thảm thiết bi ai vang vọng khắp căn phòng.

Diệp Phàm một cước đá bay một tên địch nhân, tiếp đó một quyền đánh nổ một tên khác.

Hắn xoay người một cái, dao găm đâm vào tim một người, tên cuối cùng thì bị Diệp Phàm ôm lấy cổ bóp nghẹt yết hầu.

Đồng tử hắn lập tức mở lớn: "Ngươi..." "Rầm!" Diệp Phàm đẩy mạnh tên địch nhân, khiến đầu hắn đập vào tường.

Máu tươi chảy đầm đìa.

Bốn tên sát thủ nằm ngổn ngang trên đất.

Cả căn phòng chìm vào tĩnh mịch.

Bọn chúng vốn cho rằng Diệp Phàm đã là con rùa trong chum, kết quả lại phát hiện, Diệp Phàm còn hung hãn và tàn khốc hơn tưởng tượng.

Hắn dường như không cảm nhận được sự suy yếu và đau đớn của cơ thể, cũng không hề lộ ra một chút mệt mỏi nào, ngay cả hơi thở

cũng không loạn.

Ngược lại, mùi tanh nồng nặc sộc vào mũi từ những xác chết xung quanh càng cho mọi người biết, Diệp Phàm đã giết bao nhiêu người.

"Đáng chết, tên này là quái vật sao?" A Cẩu khó khăn bò dậy quát: "Nhanh, nhanh giết chết hắn!" Bầu không khí cổ mộ lại trở nên quỷ dị.

"Sưu!" Lời vừa dứt, chỉ nghe bên tai truyền đến một tiếng xé gió sắc bén.

Một mũi tên sắc bén từ cửa phòng bắn vào, nhắm thẳng vào đầu A Cẩu.

Sắc mặt Diệp Phàm khẽ biến.

Gần như đồng thời, A Cẩu cũng cảm nhận được nguy hiểm, bản năng lăn sang một bên.

Mũi tên sượt qua vai A Cẩu, găm mạnh vào lưng hắn.

"Đương!" Một tiếng giòn tan, mũi tên xuyên qua tấm gỗ dày, găm vào một cái bàn đá ở gian trong.

Bàn đá "Rắc!" một tiếng vỡ vụn, vô số mảnh nhỏ sắc nhọn bắn tung tóe.

"Khốn nạn!

Ai dám làm hại huynh đệ của tao?" Thấy vậy, một người đàn ông cao gầy đứng trước quan tài gầm lên một tiếng giận dữ, tay phải mạnh mẽ vươn ra rút một con dao, rồi không chút lưu tình chém về phía góc mà kẻ tấn công đang đứng.

"Đương!" Một tiếng động lớn vang lên, ánh đao va chạm với bóng tối, tia lửa bắn ra.

Tiếp đó, hai luồng sức mạnh giao thoa vào nhau.

“Ầm!” Một bóng đen lóe lên, một cỗ quan tài khổng lồ bay vút lên trời, mang theo uy thế kinh thiên động địa đập về phía người đàn ông cao gầy.

“Chết tiệt!” Thấy thanh đao của mình bị đối phương cứng rắn đỡ lấy, còn bị buộc phải lùi lại nửa bước.

Ánh mắt người đàn ông cao gầy lạnh lẽo, hai tay trầm xuống, một lần nữa ép tới.

“Phập!” Ngay sau đó, hắn cảm giác mình như đánh trúng một ngọn Thái Sơn, thanh đao “Rắc!” một tiếng gãy lìa.

Cơ thể hắn chao đảo vài cái suýt ngã, nhưng vẫn dốc toàn lực để ổn định thân hình.

Tiếp đó, hắn mượn lực bật của thanh đao lùi lại ba mét.

Người đàn ông cao gầy ổn định thân mình nhìn tới, chỉ thấy đối phương một thân y phục đen, dáng vẻ của một bà lão cứng rắn.

Bà ta đội mũ, che khuất nửa khuôn mặt bên trái, nhưng cái miệng lộ ra rất dài, răng cực kỳ sắc bén, như nanh rắn độc, trông âm u đáng sợ.

Còn bàn tay phải của đối phương lại khô héo, năm ngón tay dài, có màu xanh đen, tựa như móng vuốt chim ưng.

Người đàn ông cao gầy nhìn chằm chằm đối phương quát hỏi: “Ngươi là ai?” Hắn đã phán đoán đối phương võ nghệ siêu quần, tuyệt đối không phải nhân vật bình thường.

“Tôi muốn các người chết.” Cương Bà Bà không đáp lại, chỉ chậm rãi xoay cổ tay, phát ra tiếng “rắc rắc”.

Tiếp đó bà ta đột nhiên biến mất tại chỗ.

Giây tiếp theo, bà ta như một bóng ma áp sát người đàn ông cao

gầy.

"Ô!" Cương Bà Bà nhấc chân quét về phía người đàn ông cao gầy.

Chương 748

Tốc độ nhanh như chớp!

Người đàn ông cao gầy vội vàng vung đao đỡ.

"Đương!" Hai bên lại một đòn va chạm mạnh, thanh đao lập tức vỡ vụn thành mười hai đoạn.

Cương Bà Bà chân phải cũng giẫm "đăng đăng đăng đăng" vào ngực người đàn ông cao gầy.

"Bốp!" Không đợi người đàn ông cao gầy né tránh, Cương Bà Bà chân phải lại đá vào vị trí xương sườn của hắn.

"Rắc!", xương sườn gãy lìa, xương cốt vỡ vụn, người đàn ông cao gầy rên khẽ một tiếng văng ra năm sáu mét.

Sắc mặt hắn trắng bệch, phun ra một ngụm máu lớn.

Bụng đau quặn dữ dội, rõ ràng xương sườn bị trọng thương, hắn cố gắng giãy giụa cũng không ngăn được vết thương lan rộng.

Hắn rất tức giận: "Khốn nạn.

Ngươi rốt cuộc là ai?" "Sưu!" Cương Bà Bà không nói nhảm, thân hình như quỷ mị bay về phía người đàn ông cao gầy.

"Rầm!" Người đàn ông cao gầy nghiến răng, cố nén đau bụng, hai tay chộp lấy, chém về phía Cương Bà Bà một đao uy lực ngàn cân.

Cương Bà Bà mí mắt cũng không chớp, tiếp tục xông tới.

"Đương!" Hai bên lại một lần nữa va chạm, cơ thể người đàn ông cao gầy chấn động, hổ khẩu vỡ toác, máu tươi chảy ròng ròng.

Sắc mặt hắn càng thêm dữ tợn, biết mình tối nay e là không sống nổi.

Thế là hắn vừa thổ huyết, vừa liều mạng vận nội kình.

Hắn không chỉ muốn kéo Cương Bà Bà chôn cùng, mà còn chuẩn bị trước khi chết cho đối phương một trận cá chết lưới rách.

Hắn muốn xé nát Cương Bà Bà thành phấn vụn.

Sự điên cuồng của hắn, cuối cùng cũng có hiệu quả.

Trên người hắn toát ra một luồng khí tức mạnh mẽ, khiến thân hình Cương Bà Bà khựng lại.

Cương Bà Bà tuy không sợ đối phương giãy giụa sắp chết, nhưng cũng lo hắn thật sự liều mạng, nên dừng lại hai giây.

Chính trong hai giây này, người đàn ông cao gầy đột nhiên bùng nổ, tay cầm nửa thanh đao, một cú nhảy vọt đến trước mặt Cương Bà Bà.

Hắn hai tay cùng ra, tấn công tàn độc không bỏ sót các yếu huyệt trên toàn thân Cương Bà Bà.

Sắc mặt Cương Bà Bà khẽ biến, cơ thể nghiêng sang một bên né tránh.

"Rầm!" Đồng thời, chân phải người đàn ông cao gầy đạp ra, đá vào bụng Cương Bà Bà.

Cương Bà Bà lại rên khẽ một tiếng, trên mặt xuất hiện một chút hồng hào, dường như đã chịu một lực xung kích rất lớn.

Bà ta loạng choạng lùi lại vài bước, suýt chút nữa thì ngã xuống đất.

"Ha ha ha!" Người đàn ông cao gầy thừa thắng xông lên truy kích, hai tay giơ nửa thanh đao lên, chém liên tiếp.

Mỗi nhát đao đều sắc bén tàn độc, mang theo khí tức khát máu và tàn bạo.

“Giết!” Cương Bà Bà cũng không ngồi chờ chết, tay trái vung lên, trong tay áo bắn ra hai cây kim thêu.

Người đàn ông cao gầy xoay người một cái, tay phải vung lên, đánh rơi toàn bộ kim thêu xuống đất.

Hắn thừa cơ áp sát tới, hai tay run lên, hai con dao ngắn đâm vào yếu huyệt của Cương Bà Bà.

Cương Bà Bà hai mắt trợn tròn, quát khẽ một tiếng, chân phải như roi quất ra.

“Bốp bốp!” Một tiếng giòn tan, hai con dao ngắn bị đánh bay đi, rơi xuống đất, lưỡi dao bị cong.

Người đàn ông cao gầy rên khẽ một tiếng, ngực đau nhói, miệng phun ra một ngụm máu.

Nhưng hắn không dừng lại, thừa lúc Cương Bà Bà thu chân lùi lại, nắm lấy thanh đao bị gãy xoay người một cái, hung hăng cứa vào eo Cương Bà Bà.

Chiêu này nhanh, độc, chuẩn, khiến sắc mặt Cương Bà Bà đại biến, đành phải tạm thời từ bỏ tấn công, lùi lại né tránh nhát đao như sấm sét này.

Đáng tiếc chậm nửa nhịp, eo bên trái căng lên, y phục lập tức rách một lỗ, lộ ra một mảng da thịt trắng nõn.

Sắc mặt Cương Bà Bà khẽ biến, nhanh chóng cúi đầu xem xét, phát hiện trên y phục xuất hiện hai vệt máu.

Tuy không sâu, chỉ là vết thương ngoài da nhẹ, nhưng sự sỉ nhục này lại in sâu vào tận đáy lòng.

Ánh mắt bà ta lạnh lẽo: “Đê tiện.” “Bà già, tao đã nói rồi, tao muốn giết bà, tối nay bà nhất định phải chết.” Người đàn ông cao gầy không

để ý, lại một nhát đao nữa chém ra.

Nhát đao này vừa nhanh vừa gấp, còn mang theo một luồng ý chí sát phạt.

Cương Bà Bà lại né tránh, nhưng lần này, bà ta vừa mới di chuyển nửa bước, đã nghe thấy tiếng "Phập!", dao găm đâm vào cánh tay trái của bà ta.

Máu tươi chảy đầm đìa.

Vết thương này tuy cạn, nhưng cũng khiến hành động của Cương Bà Bà chậm lại hai phần.

"A!" Cương Bà Bà đau đớn lùi lại, nhất thời không thể khóa mục tiêu đối thủ.

Người đàn ông cao gầy lại không bỏ cuộc, nắm chặt đao lao lên, một nhát đâm vào ngực Cương Bà Bà.

Cương Bà Bà nhíu mày, bước chân trượt đi, tránh khỏi mũi nhọn.

Người đàn ông cao gầy đâm trượt, lập tức đổi chém thành bổ, chém xuống cổ Cương Bà Bà.

"Sưu!" Cương Bà Bà mí mắt giật giật, người vặn một cái, cả người như con quay bay ngang sang một bên, vừa vặn tránh được đòn tấn công của đối thủ.

Nhưng không đợi Cương Bà Bà kịp thở, người đàn ông cao gầy đã như hình với bóng lao tới, một nhát đâm vào bả vai Cương Bà Bà.

Hắn mặt đầy dữ tợn gào lên: "Chết đi!" "Sưu!" Cương Bà Bà mạnh mẽ vươn tay, bóp lấy cổ người đàn ông cao gầy, khiến cơ thể hắn lập tức cứng đờ.

Tiếp đó bà ta chân phải liên tiếp đá ra.

"Rầm!" Người đàn ông cao gầy kêu thảm thiết bay ra, đập mạnh

vào tường rồi ngã xuống đất.

Hắn khó khăn bò dậy, nhưng không thể đứng vững nữa, ôm cổ ho sù sụ không ngừng.

Hắn muốn đứng dậy nhưng không còn chút sức lực nào.

Cổ họng càng có cảm giác rát như lửa đốt.

Hắn muốn kêu cứu nhưng không thể kêu lên.

Cương Bà Bà chậm rãi đi đến trước mặt hắn, từ trên cao nhìn xuống nói: "Thằng nhóc, ta khuyên ngươi đừng giãy giụa, nếu không đầu ngươi sẽ lập tức chuyển nhà đấy." Người đàn ông cao gầy khó khăn nặn ra vài chữ: "Ta làm quỷ cũng không tha cho ngươi." Cương Bà Bà lạnh nhạt đáp lại: "Vậy ngươi cứ làm quỷ trước đi!" "Sưu!" Nói xong, bà ta từ phía sau đâm xuyên qua người đàn ông cao gầy.

Người đàn ông cao gầy hai mắt mở to đầy vẻ không cam lòng, cơ thể run rẩy vài cái, sau đó mềm nhũn nằm sấp xuống.

Chết không thể chết hơn được nữa.

Chương 749

Cương Bà Bà không có bất kỳ biểu cảm nào, chỉ rút khăn giấy ra lau vết máu trên dao găm, còn thuận thế vứt bỏ thanh đao dính máu.

"Chết tiệt!" Thấy đồng bọn bị giết, thi thể nằm ngổn ngang, ba vệ sĩ mặc đồ đen cuối cùng sắc mặt đại biến.

Bọn họ bản năng chạy trốn ra ngoài.

"Bằng bằng bằng!" Cương Bà Bà không chút khách khí bóp cò súng.

Một viên đạn bắn trúng trán một người trong số đó, một phát súng nổ tung đầu hắn, hai người còn lại sợ đến mật đứt gan nát.

Bọn họ không kịp chạy trốn, liên tục rút vũ khí ra chống trả.

"Đương đương đương!" Chỉ thấy ba thanh trường kiếm ô kim từ hai bên tấn công tới, áp chế hoàn toàn phòng thủ của hai người.

Máu tươi trên người hai người, kêu thảm một tiếng ngã xuống đất.

Cổ họng họ cũng xuất hiện một vệt hồng thắm.

Cương Bà Bà không hề dừng lại, lại hai phát súng nữa, bắn gục hai vệ sĩ mặc đồ đen.

Bà ta không dừng động tác ở đó, nhặt hai đồng tiền lên, "Sưu sưu sưu!" bắn ra, nhắm thẳng vào yết hầu ba tên địch nhân.

Ba người kêu thảm một tiếng, ngã xuống vũng máu, sống chết không rõ.

Thực lực của bọn họ cao hơn người đàn ông cao gầy kia không ít, nhưng đối mặt với Cương Bà Bà vẫn không đáng kể.

Bọn họ không chỉ công phu thua kém đối phương một bậc, mà võ học tạo nghệ, cũng là một trời một vực.

Bọn họ dù luyện tập cả đời, cũng không thể thắng được Cương Bà Bà.

Cương Bà Bà cầm dao găm tiến lên.

Bà ta muốn kết thúc trận chiến.

Bà ta thấy rõ đối phương là một kẻ khó nhằn, nên muốn tốc chiến tốc thắng giải quyết.

Trong mắt người đàn ông cao gầy tràn đầy hoảng sợ và tuyệt vọng, hắn biết rõ Cương Bà Bà lợi hại, biết mình chắc chắn sẽ chết.

Hắn muốn giơ thanh đao lên liều chết với đối phương, nhưng đáng tiếc đã vô lực chống đỡ.

Hơn nữa thủ đoạn của Cương Bà Bà hung hãn, người đàn ông cao gầy tin rằng, một khi mình cầm đao lên, Cương Bà Bà tuyệt đối không chút lưu tình chặt đứt cổ hắn.

Suy nghĩ của người đàn ông cao gầy nhanh như điện, đột nhiên mắt lóe lên.

Hắn kêu lên một tiếng rít sắc bén, như dã thú lao về phía Cương Bà Bà.

Đồng thời, thanh đao mạnh mẽ vung ra, cứa qua bụng Cương Bà Bà.

Rõ ràng hắn muốn kéo Cương Bà Bà làm đệm lưng, để mình sống sót.

Nhưng còn chưa chạm tới Cương Bà Bà, hắn đã cảm thấy ngực đau nhói.

Cương Bà Bà đã đâm xuyên lồng ngực hắn.

Máu tươi bắn ra.

Động tác của người đàn ông cao gầy cũng dừng lại đột ngột, hắn sao cũng không ngờ, Cương Bà Bà lại dùng chính cơ thể mình để thay thế vũ khí.

"A!" Trong mắt người đàn ông cao gầy lộ ra sự phẫn nộ và oán độc, rất không cam lòng mà ngã xuống đất.

Hắn không nghĩ thông Cương Bà Bà vì sao lại lựa chọn như vậy.

"Sưu sưu sưu!" Không đợi ý niệm của người đàn ông cao to vừa dứt, thân Cương Bà Bà lóe lên.

Bà ta lập tức xuất hiện trước mặt người đàn ông cao to.

Cổ tay lật một cái, một cây ngân châm đâm tới.

Đồng tử người đàn ông cao to đột nhiên co rút lại thành đầu kim.

Hắn bản năng muốn né tránh, nhưng đã chậm nửa nhịp, ngân châm đã bắn vào cổ.

"Bụp!" Hắn mắt lồi ra, há hốc miệng, toàn thân co giật ngã xuống đất.

Hắn chết cũng không hiểu, Cương Bà Bà vì sao không sợ chết?

Vì sao lại không sợ chết đến vậy?

Cương Bà Bà giải quyết gọn gàng ba vệ sĩ mặc đồ đen.

Tiếp đó, bà ta lấy khăn ướt ra lau dao găm và hai tay.

"Đinh!" Khi Cương Bà Bà lau xong hai tay, mộ thất đột nhiên đèn tắt, xung quanh một mảnh tối đen.

Một luồng gió lạnh thổi qua, khiến bà ta không khỏi rùng mình một cái, lông tơ trên người cũng không kiểm soát được mà dựng đứng lên.

Cảm giác này, cứ như thể, có thứ gì đó đang nhìn chằm chằm bà ta.

Tinh thần bà ta hoảng hốt một trận.

Điều này khiến bà ta cảnh giác.

"Bá!" Nhưng không đợi Cương Bà Bà ổn định tâm thần, tai bà ta đã truyền đến một tiếng kêu sắc bén.

Một bóng đen xé gió lao tới, nhắm thẳng vào vị trí sau lưng bà ta.

Cương Bà Bà mạnh mẽ di chuyển sang một bên, vừa vặn tránh được một cú cào chí mạng.

Nhưng ống tay áo bà ta lại bị xé rách, lộ ra bàn tay nhỏ nhắn trắng nõn.

Cương Bà Bà kinh ngạc phát hiện, trên mu bàn tay mình xuất hiện năm vết móng tay.

"Rầm!" Cương Bà Bà một chưởng đánh ra.

Kẻ tập kích vội vàng bạo lùi ra sau, tránh được chưởng này của Cương Bà Bà.

Nhưng không đợi hắn thở phào một hơi, Cương Bà Bà đã áp sát, quyền cước liên tục vung vẩy, phong tỏa tất cả đường lui của hắn.

"Rầm rầm rầm!" Kẻ tập kích chỉ có thể nghiến răng dốc toàn lực chống đỡ.

"Đương đương đương!" Cước pháp của Cương Bà Bà hiểm độc tàn ác, chân sau nhanh hơn chân trước, dồn kẻ tập kích vào thế luống cuống, không dám tùy tiện đối đầu với Cương Bà Bà.

"Sưu!" Cương Bà Bà thừa thắng xông lên truy kích, một cước đá ra, hung hăng đá vào bụng đối phương, đá hắn loạng choạng lùi lại.

Kẻ tập kích rên khẽ một tiếng bay ra.

Hắn văng xa hơn mười mét đập vào quan tài, nắp quan tài lập tức "rắc rắc" vỡ vụn.

"Bốp!" Kẻ tập kích không nói nhảm, nhanh chóng bò dậy lại lao về phía Cương Bà Bà.

Chương 750

Cương Bà Bà lạnh lùng cười một tiếng, chân trái mạnh mẽ giẫm xuống sàn, người vọt lên không trung.

Kẻ tập kích vừa mới lao tới, Cương Bà Bà đã rơi xuống lưng hắn.

"Rầm!" Cương Bà Bà chân trái giẫm lên lưng kẻ tập kích, tiếp đó đầu gối chân phải đẩy lên.

"Rầm!" Cơ thể kẻ tập kích chao đảo dữ dội, suýt chút nữa thì văng ra khỏi quan tài.

Hắn dốc hết sức lực ổn định trọng tâm, hai tay chấn động một cái, như chim ưng sải cánh lao về phía trước.

Cương Bà Bà khẽ nhíu mày, cảm giác đối phương man lực cực kỳ lớn, hơn nữa nhanh nhẹn đến kinh người.

Nhưng Cương Bà Bà không chút hoảng loạn nào, bà ta hai chân mạnh mẽ đạp xuống đất, cơ thể trượt lùi về phía sau.

Kẻ tập kích chộp hụt.

Không đợi hắn điều chỉnh thân mình, Cương Bà Bà đã một tay ôm chặt cổ hắn.

Tay phải bà ta vung lên.

Dao găm "Sưu!" một tiếng bắn ra.

Sắc mặt kẻ tập kích kịch biến, gầm lên một tiếng, mạnh mẽ quay đầu quét qua.

Chỉ nghe tiếng "Phập!" vang lên, mũi dao sắc bén đâm chính xác vào cổ hắn.

"Ô!" Máu tươi bắn ra, kẻ tập kích kêu thảm một tiếng, sau đó

thẳng cẳng ngã xuống.

Hắn chết cũng không ngờ, mình lại chết trong tay một bà lão.

Cương Bà Bà chậm rãi đứng thẳng người, cụp xuống thanh dao găm dính máu, trên mặt bình tĩnh không lộ ra hỉ nộ ái ố.

"Sưu sưu sưu!" Khi Cương Bà Bà vừa dọn dẹp xong bốn vệ sĩ mặc đồ đen, lại có bốn luồng đao quang bi ai bắn tới.

Cương Bà Bà không chút sợ hãi nào, hai mắt trầm xuống, dao găm trong tay lập tức biến mất.

Giây tiếp theo, bà ta xuất hiện trước mặt ba tên thích khách áo đen.

Tay trái bà ta vươn ra, một tay nắm lấy một cái đinh sắt.

Tiếp đó tay phải bà ta vung lên, cái đinh sắt bắn ra nhanh chóng, mang theo khí thế sắc bén nhắm thẳng vào tim ba người.

Ba tên thích khách áo đen sắc mặt đại biến, đồng loạt giơ đao chặn lại.

"Loảng xoảng!" Chỉ nghe một tiếng động lớn, ba người cả người lẫn đao đều bay ngược, cổ tay gãy lìa, thân hình chao đảo, ôm cánh tay đau đớn ngã xuống đất.

Vết thương của bọn họ càng nghiêm trọng, máu tươi chảy ròng ròng.

Cương Bà Bà không thèm nhìn bọn họ, đi thẳng đến bên cạnh quan tài, đưa tay ấn xuống.

Bà ta ra vẻ muốn bật nắp quan tài.

Quan tài không hề nhúc nhích.

"Ừm?" Lúc này, một vật chất màu đen hình rắn chui ra.

Nó thè lưỡi đỏ, đuôi vung lên, từ eo Cương Bà Bà quấn lấy.

Cương Bà Bà phản ứng cực kỳ nhanh.

Bà ta ngón tay búng ra một viên đá, hung hăng đập vào vật chất màu đen.

"Ngao!" Viên đá đánh trúng vật thể, bùng lên một đám lửa, khiến bóng đen hình rắn kêu thảm một tiếng rồi co lại.

Gần như cùng một lúc, Cương Bà Bà một cước đá văng quan tài.

Ánh mắt bà ta lướt qua bên trong, không có thi thể, cũng không có quan tài gỗ, chỉ có hai bộ nữ thi thối rữa, nằm giữa một đống vàng bạc châu báu rơi vãi.

Mí mắt bà ta giật giật, không ngờ bên trong quan tài này không giấu thi thể, điều này khiến bà ta hơi bất ngờ.

Bà ta còn tưởng đối phương giấu quan tài bên trong, sau đó dùng cơ quan bật ra giết chết mình.

"Các ngươi quả nhiên không đơn giản." Nhìn những bảo thạch rơi vãi, Cương Bà Bà lạnh lùng cười một tiếng: "Vậy mà lại biết vận dụng cơ quan thuật, còn làm hai bộ thi thể đặt vào." "Không hổ là bà nội Diệp Phàm, quả nhiên lợi hại!" "Quái lạ thay, hắn thà liều chết với tôi, cũng không cho tôi đến gần quan tài nửa bước." "Chỉ là ngươi rốt cuộc vẫn còn quá non nớt, ngươi nghĩ, ta sẽ mặc kệ ngươi phá hoại cục diện này sao?" Cương Bà Bà ánh mắt thú vị nhìn mọi thứ: "Ta đã nói rồi, tối nay bất kể các ngươi là ai, kẻ dám cản trở ta làm việc, đều phải chết!" "Rầm!" Bà ta không nói nhảm nữa, một cước đạp ra, khí thế như cầu vồng, thẳng tiến tới quan tài.

"Sưu sưu sưu!" Cương Bà Bà còn bắn ra sáu đồng tiền, "Sưu sưu sưu!" bắn về phía ngực Cương Bà Bà.

"Tiểu xảo vặt vãnh!" Cương Bà Bà không hề để ý, người khẽ run lên.

Chỉ thấy một luồng nội lực mềm mại chấn động bắn ra, trực tiếp chấn bay những đồng tiền bắn về phía mình.

Công thế của Cương Bà Bà không chút dừng lại, vẫn như sấm sét vạn quân, thẳng tới nắp quan tài.

Nắp quan tài "Rầm!" một tiếng bật tung, lộ ra một tấm gỗ dày.

Cương Bà Bà chân phải liên tiếp đá ra, cứng rắn đá bay tấm gỗ ra ngoài.

Tấm gỗ "Rầm!" một tiếng đập vào tường, vết nứt chằng chịt, rung lắc không ngừng.

Quan tài một lần nữa mở ra.

"A!" Ngay khi Cương Bà Bà định nhìn vào bên trong quan tài, từ trong quan tài đột nhiên bắn ra bảy tám cái ống tre.

Ống tre phun ra một đám khói đen mù mịt.

Lần này khói đen rất nóng, còn mang theo sóng khí mạnh mẽ, cuốn về phía họ.

"Sưu!" Khi Cương Bà Bà khẽ nhíu mày, Đường Kỳ Kỳ vốn đã hôn mê đột nhiên mở mắt.

Cô bé đầu tiên là bàng hoàng, sau đó kinh ngạc, dường như không thể ngờ Cương Bà Bà lại xuất hiện ở đây.

Cô bé kêu khẽ một tiếng: "Bà nội!" "Con bé, chạy mau!" Cương Bà Bà một tay kéo Đường Kỳ Kỳ lùi về phía cửa.

Đường Kỳ Kỳ tuy không biết chuyện gì đang xảy ra, nhưng biết rõ Cương Bà Bà là cứu cô, thế là vội vàng đi theo bà ta rút lui.

Nhưng cô bé vừa mới hành động, đã thấy cửa phòng "Rầm!" một tiếng bị người ta đá văng, một đám người đàn ông bịt mặt xông vào.

“Giết!” Người dẫn đầu hô lên một tiếng: “Giết!” Chữ “Giết” vừa thốt ra, mọi người lập tức lao về phía Cương Bà Bà và Đường Kỳ Kỳ.

Đường Kỳ Kỳ, người đang cầm đoản thương và trường kiếm, sững sờ, khó tin nhìn đám sát thủ này.

“Khốn nạn!” Cương Bà Bà bỗng nhiên đại nộ, gầm lên một tiếng: “Cháu gái ta ở đây, các ngươi còn dám giết nó?

Sống chán rồi sao?” Bà ta một cước đá bay một con dao phay.

Sau đó, bà ta kéo một sợi dây thừng vòng qua đầu kẻ địch.

Một tên đàn ông bịt mặt đội mũ lưỡi trai sững sờ, bản năng muốn né tránh.

Nhưng còn chưa di chuyển vị trí, đã bị Cương Bà Bà quấn lấy.

Chương 751

Hắn muốn giãy giụa, kết quả lại phát hiện càng thắt càng chặt.

Tiếp đó cổ đau nhói, đầu nghiêng sang một bên.

"Phịch!" một tiếng ngã xuống đất, không còn hơi thở.

Cương Bà Bà một vòng dây thừng, như tiên nữ giáng trần, quất bay vài tên địch nhân, ngay sau đó lại là một cú đá lốc xoáy.

"Sưu sưu sưu!" Vài tên sát thủ định vây giết Cương Bà Bà kêu thảm một tiếng, như diều đứt dây bay ngược ra xa.

"Bốp bốp!" Cương Bà Bà không cho bọn chúng cơ hội thở dốc, người bay vút tới sau lưng hai tên địch nhân.

Hai chân bà ta như cuồng phong bão táp quét về phía hai người.

Sau hai tiếng động trầm đục, hai người cũng bay ra xa.

Tiếp đó, Cương Bà Bà lại một quyền đánh vào yết hầu tên cuối cùng.

Một tiếng giòn tan, tên cuối cùng ngã xuống đất chết.

Cương Bà Bà vỗ vỗ hai lòng bàn tay, nhìn đầy đất xác chết ngổn ngang, khóe môi nhếch lên một nụ cười trêu tức: "Các ngươi đúng là muốn tìm chết." Bà ta đang định nhấc điện thoại cầu cứu, nhưng ngửi thấy một mùi khét.

Bà ta quay đầu nhìn lại, một đám khói đen cuồn cuộn bốc lên.

Sắc mặt Cương Bà Bà đại biến, người bay vút, như bóng ma lùi đến bên cạnh quan tài.

Bà ta còn giơ tay bắn ra vài mũi kim gây mê.

Tiếp đó, bà ta lại một tay đẩy nắp quan tài ra, ném Đường Kỳ Kỳ vào trong.

“Phập!” Quan tài đóng lại, khói đen ngừng lại.

Đáy quan tài cũng “rắc rắc” nứt ra.

“A!” Đồng thời, từ trong quan tài truyền ra một trận tiếng kêu thét kinh hoàng bi ai.

Tiếng khóc của Đường Kỳ Kỳ, và tiếng gầm của Cương Bà Bà gần như cùng lúc vang lên.

Bọn họ dường như bị cái gì đó kích thích.

“Sưu!” Sắc mặt Cương Bà Bà đại biến, một tay rút cái hộp diêm ở trên đỉnh quan tài ra.

“Rẹt!” Bà ta châm nến mỡ tê giác đang cháy, sau đó chiếu về phía quan tài nơi Đường Kỳ Kỳ đang ở.

Bà ta muốn làm rõ chuyện gì đang xảy ra.

Ngọn lửa rất mạnh, phản chiếu hình dáng Đường Kỳ Kỳ, cô bé đang nằm bò trong quan tài run rẩy, khuôn mặt nhỏ nhắn sợ đến trắng bệch.

“Ma!

Ma!” Cương Bà Bà vừa định hỏi nguyên do, đã nghe Đường Kỳ Kỳ kêu thét một tiếng.

Cô bé ôm đầu lăn ra khỏi quan tài, một mạch chạy xa hơn mười mét.

Cương Bà Bà vô thức nhìn qua, nhưng thấy giữa quan tài xuất hiện vài cái đầu lâu xương khô.

Hơn nữa trên đầu lâu xương khô còn cắm vài mũi tên và cung nỏ.

Tim Cương Bà Bà thắt lại, cảm thấy một điềm không lành.

"Sưu!" Ngay khi Cương Bà Bà đang nhìn chằm chằm quan tài suy nghĩ chuyện gì đang xảy ra, trước mặt bà ta đột nhiên thò ra một cây nỏ.

Mũi tên vô tình xuyên qua vai Cương Bà Bà.

Máu tươi bắn ra.

Cương Bà Bà rên khẽ một tiếng, loạng choạng lùi lại, suýt chút nữa ngã xuống đất.

Cương Bà Bà cúi đầu nhìn, xương bả vai trái có thêm một lỗ máu, máu tươi đầm đìa.

"Đồ khốn!" Cương Bà Bà nén đau dữ dội, vung mạnh gậy chống, hung hăng đâm vào bụng đối phương.

"Phập!" Đối phương cũng nhanh nhẹn ngửa người ra sau, vừa vặn né tránh đòn chí mạng.

Nhưng máu tươi vẫn bắn ra từ bụng.

"Các người rốt cuộc là ai?

Ai phái các người đến?" Cương Bà Bà ho khan một tiếng: "Ta cảnh cáo các người, lão già này không dễ chọc đâu." Đối phương lạnh nhạt nói: "Giết bà, đủ rồi!" "Vút!" Hắn lại bắn một mũi tên về phía Cương Bà Bà.

Vẻ mặt Cương Bà Bà âm trầm, thân thể né tránh.

"Vút!" Đối phương lại bắn một mũi tên nữa.

Cương Bà Bà vặn mình, vung gậy chống hất bay mũi tên nỏ, sau đó lại vung một gậy.

Chỉ nghe thấy một tiếng "choang", bà ta chặn được mũi tên sắc

bén của đối phương, thuận thế quét ngang một cái.

Đối phương "ái chà" một tiếng, lùi về phía tối.

"Vút!" Nhanh chóng tận dụng lúc đối phương mất thăng bằng, Cương Bà Bà áp sát tới, lại vung một gậy.

"Bốp!" Chỉ là cú đánh này trượt mục tiêu, đối phương đã có chuẩn bị từ trước.

Hắn ta vớ lấy một cây trường thương, chặn ngang trước người đỡ lấy đòn tấn công của Cương Bà Bà.

Vẻ mặt Cương Bà Bà hơi đổi, vừa định tiếp tục tấn công, lại thấy đối phương vung thương tới.

Cương Bà Bà không kịp nghĩ nhiều, hai tay chống xuống, cả người bật ra như mũi tên xé gió.

Chỉ là tốc độ quá chậm, vẫn có một viên đạn sượt qua quần áo bà ta.

Cương Bà Bà mí mắt giật giật, thân hình cực kỳ linh hoạt hạ xuống đất.

Bà ta vừa định đứng vững, lại thấy đối phương bắn một mũi tên nữa.

Mũi tên này còn sắc bén và nguy hiểm hơn lúc nãy, khiến Cương Bà Bà dựng tóc gáy.

Bà ta tung mình lên, vừa vặn né tránh mũi tên đối phương bắn tới.

"Vút!" Cương Bà Bà vừa đứng vững, phía sau lại lóe lên một tia sáng lạnh.

Vẻ mặt Cương Bà Bà biến sắc dữ dội, bản năng nghiêng đầu, một mũi tên sượt qua tai.

Cương Bà Bà vội vàng lăn ra sau, sau đó rút ngân châm phong bế huyệt đạo.

Đồng thời, bà ta nghiến răng, ưỡn người lên, hai tay vung ra.

Một vùng ánh bạc bay tung tóe.

Chương 752

"Bốp!" Trong một tiếng vang giòn tan, một cây kim thêu ghim vào ngực tên sát thủ áo đen.

Sát thủ rên lên một tiếng, loạng choạng mấy bước rồi ngã xuống đất chết.

"Ầm ầm ầm!" Nhưng chưa đợi Cương Bà Bà kịp thở, sáu bảy chiếc phi tiêu đã gào thét bay tới.

Cương Bà Bà chỉ có thể lúng túng né tránh.

Chỉ là những ám khí này quá dày đặc, hơn nữa sức mạnh cực lớn, khiến Cương Bà Bà né tránh rất chật vật.

Cương Bà Bà chỉ có thể liên tục lùi về sau.

"Vút!" Khi Cương Bà Bà lùi ra năm mét, lại có một mũi tên nỏ bắn tới.

Vẻ mặt Cương Bà Bà biến sắc dữ dội, lại lần nữa lăn ra.

"Xuy!" Mũi tên nỏ bắn vào sàn nhà để lại một lỗ nhỏ, đá vụn bắn tung tóe.

Một vết xước nhỏ hiện lên trên mặt Cương Bà Bà.

Bà ta giận không thể tả, hai mắt phun lửa: "Đáng chết, đáng chết, rốt cuộc là kẻ nào muốn giết lão nương?" "Đường gia, Diệp Phàm, Đường Nhược Tuyết?" Trong đầu bà ta chợt lướt qua các cái tên Đường Kỳ Kỳ, Hách Dĩ Tĩnh, Diệp Phàm và Ngô Tam Thúc.

Nhưng bà ta lập tức phủ nhận suy đoán này.

Bởi vì Đường Tam Quốc và bọn họ tuyệt đối không có năng lực này.

Cương Bà Bà suy tư xem mình đã đắc tội với nhân vật nào không thể đắc tội.

Hơn nữa, lý do đối phương muốn bà ta chết rõ ràng là Đường Kỳ Kỳ.

Tầm nhìn của bà ta nhanh chóng bắt gặp, Đường Kỳ Kỳ đang trốn sau một cỗ quan tài đen, run rẩy bần bật.

Cương Bà Bà do dự một chút, sau đó vươn tay đánh ngất Đường Kỳ Kỳ.

"Tuy cô bé này đáng ghét, nhưng bây giờ không thể chết." Tiếp đó, bà ta kéo Đường Kỳ Kỳ chui vào một cỗ quan tài khác, còn dùng chăn quấn chặt Đường Kỳ Kỳ.

Rồi bà ta nhanh chóng bò ra ngoài.

Bà ta một cước đá bay một tấm ván cửa.

Tấm ván cửa đâm bay ba tên đàn ông cầm đao, sau đó "ầm" một tiếng đóng sập lại.

Cương Bà Bà kéo Đường Kỳ Kỳ đang hôn mê, không ngừng chạy thẳng ra ngoài mộ thất.

Bà ta đi nhanh, rất nhanh đã xông ra khỏi khu mộ.

Ngoài cổng khu mộ, có bốn chiếc xe đang chờ sẵn, và tám người mặc đồng phục.

Bọn họ vừa định chặn Cương Bà Bà và Đường Kỳ Kỳ, lại thấy Cương Bà Bà tung mình lên, lao thẳng vào chiếc xe ở giữa.

"Bốp!" Cương Bà Bà một cước đá nổ lốp xe tài xế, sau đó một tay ôm Đường Kỳ Kỳ chui vào ghế phụ lái.

Tiếp đó bà ta ấn một nút trong xe.

“Ầm ầm!” Một trận chấn động lớn truyền đến, hai chiếc xe hơi chốc lát lật đổ, đè chết không ít bảo tiêu.

Cương Bà Bà cũng đâm đầu vào ghế lái, dầu tràn ra, lửa bốc lên, dẫn đến một loạt tiếng nổ.

Lửa cháy ngút trời!

“Mẹ, mẹ, mẹ!” Khi Cương Bà Bà cùng ngọn lửa dữ dội chôn vùi trong biển lửa, một lối đi ở giữa khu mộ cũng xông ra hơn hai mươi người mặc đồ đen bịt mặt.

Bọn họ hành động thuần thục chui vào xe, quay đầu rút lui.

Nửa giờ sau, Diệp Phàm tỉnh lại từ trong xe, xoa xoa đầu ngồi dậy.

“Xoẹt xoẹt xoẹt!” Chưa kịp để Diệp Phàm nhận ra môi trường xung quanh, cửa kính xe đã bị đập nát, ngay sau đó hàng chục thanh thép xuyên vào.

Diệp Phàm di chuyển thân mình, một tay bảo vệ bản thân, một tay cướp lấy thanh thép để chống lại kẻ địch tấn công.

Thể chất của hắn phi thường kinh người, tuy những thanh thép đâm khiến hắn đau khắp người, nhưng cuối cùng vẫn không phá vỡ được phòng tuyến.

Hắn còn dùng thanh thép đâm trọng thương một người.

Mấy tên bịt mặt vô cùng tức giận, vung kiếm võ sĩ chém về phía Diệp Phàm.

Cánh tay phải của Diệp Phàm chấn động, thanh đao nặng mấy chục cân rơi vào tay, “xoẹt” một tiếng chém đứt cổ họng một tên.

Ba tên còn lại thấy vậy kinh hãi, vứt kiếm võ sĩ quay người bỏ chạy.

Chỉ là chưa đợi bọn chúng chạy được mấy bước, thân hình Diệp Phàm đã lao ra như bóng ma, lật đổ tất cả bọn chúng xuống đất.

Ba người thét thảm một tiếng, mặt đầy vẻ đau khổ.

Diệp Phàm bóp gãy cổ bọn chúng: "Nói, ai đã chỉ thị các người đến?" Ba người đồng loạt lắc đầu: "Không biết!" "Bốp!" Diệp Phàm trực tiếp giẫm gãy xương sườn bọn chúng.

"Rắc!" Ba người rên lên một tiếng, hoàn toàn mất khả năng phản kháng.

"Không nói?

Tôi sẽ khiến các người sống không bằng chết!" Diệp Phàm cười lạnh một tiếng: "Các người có phải quên tôi là bác sĩ rồi không?

Tôi có một ngàn cách để giết các người, nhưng không có nghĩa là tôi sẵn lòng để các người chết trong đau đớn." "Các người có thể không nói, nhưng tôi sẽ tra tấn các người từng tấc một." "Tin tôi đi, tôi còn độc ác hơn các người tưởng tượng nhiều." Diệp Phàm lộ ra vẻ mặt hung ác, sau đó lấy ra kim châm châm cho bọn chúng mười mấy mũi.

Ba người cảm thấy toàn thân tê dại, khó chịu và quằn quại không thể tả.

Diệp Phàm nhìn bọn chúng cười nói: "Sao?

Có dễ chịu hơn chút nào không?" Ba người vẫn cắn chặt môi không nói, còn cố gắng gượng dậy muốn trốn thoát.

"Xoẹt xoẹt xoẹt!" Diệp Phàm giơ tay châm ba mũi kim, phong bế huyệt đạo tứ chi của ba người, khiến bọn chúng không thể cử động.

Tiếp đó, hắn xé một đoạn áo y phục buộc chặt cổ ba người.

Diệp Phàm nhìn bọn chúng cười lạnh lùng: "Các người yên tâm,

tôi sẽ không để các người chết nhanh như vậy.” “Tôi muốn các người phải chịu sự trừng phạt đau đớn nhất thế gian.” Nói xong, hắn liền một cước đạp tắt đèn nến.

Trong bóng tối lờ mờ, chỉ thấy một vệt ánh sáng đỏ nhạt từ xa u u bay tới.

Diệp Phàm hít hít mũi, xác nhận không có nguy hiểm liền dựa vào vách tường nghỉ ngơi.

Tay trái của hắn vẫn luôn ôm ngực.

Mặc dù kiếm đó không xuyên qua thân thể hắn, nhưng vết thương vẫn rất sâu, Diệp Phàm ước tính ít nhất cần hai ba ngày để hồi phục.

Diệp Phàm cố gắng để bản thân yên tĩnh lại, tránh làm ảnh hưởng đến Tống Hồng Nhan.

Chỉ là sự bình yên này không duy trì được bao lâu, Diệp Phàm đột nhiên mở bừng mắt.

Hắn phát hiện xung quanh sáng lên, một nữ tử áo trắng đang đứng trước mặt hắn tra hỏi.

Chương 753

Trong tay nàng ta cầm một thanh đao dài, đang từ tốn cắt một miếng bít tết.

Máu tươi đầm đìa.

"Tiểu thư xinh đẹp, cô đang làm gì vậy?" Diệp Phàm khẽ nhíu mày, sau đó khó khăn nặn ra một câu: "Cô muốn làm gì?" "Đừng nói nhảm!" "Nói cho tôi biết, ai phái anh đến tập kích tôi?" Nữ tử áo trắng nhìn chằm chằm Diệp Phàm hừ lạnh: "Hoặc là, anh có cấu kết gì với Cương Bà Bà không?" Diệp Phàm khẽ thở dài: "Tôi thật sự không biết cô đang nói gì." "Anh không biết sao?

Vậy sao anh biết tôi đang mai phục ở khu mộ này?" Nữ tử áo trắng cười khẩy, dường như đã đoán trước Diệp Phàm sẽ từ chối trả lời: "Nhiệm vụ tối nay của tôi rất đơn giản, chính là giết Tống Hồng Nhan, bắt sống anh để tra hỏi chủ mưu đằng sau." "Cho nên, dù anh có biết hay không, tôi cũng sẽ không để anh sống." "Nếu anh biết điều, mau chóng khai ra, như vậy có lẽ tôi có thể cho anh một cái chết sảng khoái." Cổ tay nàng ta chợt run lên, con dao găm sắc bén tỏa ra ánh sáng lạnh lẽo đáng sợ.

Diệp Phàm quát lên một tiếng: "Cô là ai?" Nữ tử áo trắng lạnh nhạt nói: "Cửu Cung Sơn, Bách Lý Oanh." "Tôi là một thợ săn tiền thưởng, thích kích thích và thử thách, vừa hay nghe nói Tống Hồng Nhan ở khu mộ." Giọng nàng ta băng lãnh: "Cho nên thuận tiện giết chết hai kẻ thế thân như các ngươi." Diệp Phàm không ngừng truy hỏi: "Ở đây rốt cuộc mai phục bao nhiêu cao thủ?" Hắn vốn tưởng rằng, Đường Nhược Tuyết đào mộ ở Nam Lăng, nhiều lắm cũng chỉ năm sáu sát thủ.

Bây giờ xem ra, hắn đã đánh giá thấp thực lực của khu mộ này rồi.

"Mười bảy người!" Giọng Bách Lý Oanh rất kiên định: "Những người này đều kinh nghiệm phong phú, lại còn thiện chiến trong hợp kích." "Bọn họ là tinh nhuệ tôi đã bỏ ra năm năm để huấn luyện, mỗi người đều là át chủ bài trong số các sát thủ." "Ngay cả khi gặp cảnh sát, bọn họ cũng có thể một phát giết chết đối phương." Nàng ta rất kiêu ngạo: "Không ngờ, lần này đối phó với Tống Hồng Nhan lại gặp kẻ lợi hại như vậy, suýt nữa đã để Cương Bà Bà lật thuyền trong mương." Diệp Phàm nghe vậy sửng sốt, sau đó lại buột miệng một câu: "Các người mạnh như vậy, sao không đi tìm tôi ở Hoa Tây?" Trong lòng hắn bỗng dâng lên một tia sầu muộn, nhiều cao thủ như vậy, đủ để lật tung cả Long Kinh Hoa Viên, hà tất phải ở khu mộ này mà đánh lén?

"Bởi vì chúng tôi là sát thủ, giết người là công việc bản năng, chúng tôi sẽ không lãng phí quá nhiều thời gian vào những cuộc chiến vô vị." Ánh mắt Bách Lý Oanh mang theo một vẻ nóng bỏng: "Hơn nữa, đây cũng không thể coi là lật thuyền trong mương." "Chỉ cần giết Tống Hồng Nhan và bọn họ, chúng tôi vẫn có thể kiếm không ít thù lao, cũng có thể nổi danh lập vạn." Nàng ta tràn đầy hưng phấn: "Đây là một giao dịch chắc thắng, không lỗ." Đôi mắt nàng ta lóe lên vẻ tham lam, dường như Tống Hồng Nhan chính là con dê đợi làm thịt.

Diệp Phàm nhắc nhở: "Nếu các người muốn giết chúng tôi, vừa nãy đã nên giết rồi." "Đương nhiên tôi muốn giết các người, tiếc là anh quá cảnh giác." Bách Lý Oanh cười lạnh một tiếng: "Thêm Cương Bà Bà cản trở, tôi nhất thời không giết được anh, bất đắc dĩ mới kéo dài đến bây giờ." "Nhưng cũng đừng lo lắng, tôi nhất định có thể giết các người." Nàng ta rất quả quyết, sau đó đứng dậy chuẩn bị tiếp tục tìm kiếm tung tích của Tống Hồng Nhan.

Diệp Phàm ho khan một tiếng: "Vậy cô mau tìm đi." "Ưm..." Bách

Lý Oanh vừa mới đi được hai bước, phía sau đột nhiên truyền đến một cơn đau nhói, khiến nàng ta "ứm" một tiếng, ngã sụp xuống đất.

Nàng ta giãy giụa mấy cái nhưng không thể bò dậy, rõ ràng đã trúng độc ngất đi.

Diệp Phàm nhân cơ hội kéo tấm thảm bọc nàng ta lại, sau đó ôm vào lòng để làm chậm tốc độ phát tác của độc tính.

Hắn không vội hô cứu mạng, mà kiên nhẫn chờ đợi đồng bọn của đối phương xuất hiện.

Hắn còn quét mắt nhìn mộ thất một lượt, phát hiện nơi đây ngoài quan tài ra, không còn đồ vật nào khác.

"Kẽo!" Đúng lúc này, một tiếng vang giòn tan từ vách tường bên cạnh truyền đến.

Sau đó, một cánh cửa đá dày đặc từ từ mở ra, giống như một con mãng xà thè lưỡi từ từ hé miệng.

Một luồng khí ẩm ướt, mùi mốc và mùi hôi thối tức khắc tràn ngập, Diệp Phàm biến sắc quay đầu nhìn qua.

Chỉ thấy trong cửa đá, một lối đi hẹp xuất hiện, đen kịt, trống rỗng, không thể nhìn rõ tận cùng.

Nhưng lờ mờ vẫn có thể thấy, trên đường đi có không ít thi hài, mảnh vụn.

Xem ra đây từng là lối vào của một mộ thất nào đó.

Diệp Phàm khẽ nheo mắt lại.

"Vút!" Trong lúc Diệp Phàm suy tư, tai hắn hơi động, hắn bắt được một luồng khí lạnh sắc bén.

Tiếp đó, một mũi tên nỏ xé gió bắn về phía cổ họng Diệp Phàm.

Diệp Phàm vội vàng né tránh, nhưng vẫn bị sượt qua vai để lại một vết thương.

"Vút!" Khi Diệp Phàm đưa tay sờ vết thương, lại có hai chiếc phi tiêu từ phía trước bắn tới.

Thân hình Diệp Phàm nhanh nhẹn di chuyển sang một bên.

"Phập!" Lại một tiếng xé rách của vật sắc nhọn, đầu gối chân phải của Diệp Phàm bị đâm một nhát, một luồng đau đớn tức thì lan ra.

Điều này khiến thân thể hắn hơi loạng choạng.

"Vút!" Đồng thời, sau một chiếc bàn khác ló ra nửa cái đầu.

Một tên đàn ông mũi khoằm nhắm vào Diệp Phàm, không chút do dự bóp cò!

Một mũi tên nỏ gào thét bắn tới.

Vẻ mặt Diệp Phàm biến sắc dữ dội.

Hắn không nghĩ nhiều vung kiếm Ngư Tràng ngang đỡ.

"Đang!" Một tiếng vang giòn tan, mũi tên nỏ rơi xuống đất!

Chỉ là mũi tên nỏ không dừng lại, mà nhanh chóng xoay một vòng rồi lại tụ lại.

Diệp Phàm gầm lên một tiếng, nén đau dữ dội bước lên một bước, kiếm Ngư Tràng lại chém xuống.

"Bốp!" Lại một tiếng vang giòn tan, mũi tên nỏ lại bị chém thành hai đoạn rơi xuống đất.

Chỉ là lần này, chưa đợi Diệp Phàm thở dốc, thân hình tên đàn ông mũi khoằm đã lao vọt ra.

Mục tiêu của hắn, vẫn là Diệp Phàm!

Bước chân của hắn cực nhanh, như sấm rền, chớp mắt đã xông đến trước mặt Diệp Phàm.

"Chết đi!" Hắn cười nanh, giơ tay đấm một cú.

Vẻ mặt Diệp Phàm hơi đổi, vung tay tát tới, đánh thẳng vào đầu đối phương.

Mí mắt tên mũi khoằm giật giật, nắm đấm lệch đi, đánh mạnh vào cánh tay Diệp Phàm.

Một luồng sức mạnh hung bạo va vào cánh tay Diệp Phàm.

"Bốp!" Một tiếng vang giòn tan, Diệp Phàm lùi lại ba bốn mét, khóe miệng giật giật, sinh ra đau đớn.

Hắn cảm giác xương cốt của mình sắp đứt lìa, hổ khẩu cũng rịn ra một vệt máu.

Rõ ràng hắn đã bị chấn thương nội phủ.

"A!" Trong lúc Diệp Phàm đang lành vết thương cố gắng đứng vững, tên đàn ông mũi khoằm lại áp sát tới.

Hắn ta tung một cú đá vào bụng Diệp Phàm, tốc độ cực nhanh, khiến Diệp Phàm căn bản không thể né tránh.

Bụng chùng xuống, Diệp Phàm lại lùi ra bốn năm bước.

Chỉ là hắn vẫn không từ bỏ phản kháng.

Hắn hai tay chống sàn nhà, mượn lực bật nảy vọt lên, kiếm Ngư Tràng quét ngang về phía cổ tên mũi khoằm.

Tên mũi khoằm cười lạnh một tiếng: "Tìm chết!" Nói xong, hắn cũng đột nhiên tung một cú đá.

Hắn ta một cước đá vào eo Diệp Phàm.

"Bốp!" Diệp Phàm cả người văng lên không, đập mạnh vào vách

tường mộ thất, phun ra một ngụm máu tươi lớn.

Hắn muốn tiếp tục chiến đấu, nhưng phát hiện toàn thân vô lực, cuối cùng mềm nhũn trượt xuống đất.

"Thằng ranh, không biết tự lượng sức mình, thật sự coi tôi là mèo bệnh sao?" "Hôm nay tôi sẽ cho anh biết, ai mới là phế vật thật sự." Bách Lý Oanh loạng choạng đứng dậy từ dưới đất, tay trái nắm chặt, một con dao găm xuất hiện trong tay.

Nàng ta từ từ tiến lại gần, vừa cười nanh, vừa nghịch dao găm.

"Anh muốn làm gì?" Diệp Phàm khó khăn nặn ra một câu: "Cô không giữ chữ tín?" "Tôi đáp ứng không giết anh, nhưng không đáp ứng không tra tấn anh." Bách Lý Oanh lộ ra vẻ mặt hung ác: "Tôi muốn xẻo anh thành ngàn mảnh, sau đó cho chó ăn." "Đây là thói quen của tôi, không tra tấn người, làm sao xứng với thủ đoạn của tôi?" Nàng ta cầm dao găm đi đến trước mặt Diệp Phàm, còn khinh miệt bĩu môi: "Nhưng cũng tốt, đỡ cho tôi phải động tay!" Nàng ta đột nhiên giơ dao găm đâm vào ngực Diệp Phàm!

"Xuy!" Dao găm đâm sâu vào, máu tươi đầm đìa.

Chương 754

Diệp Phàm rên lên một tiếng, sắc mặt trắng bệch.

"Ô..." Đúng lúc này, hai đầu lối đi lại bão tố sắp đến, đèn sáng choang, chiếu rọi cả mộ thất sáng tối đan xen.

Sau đó, một nhóm người tụ tập lại với mấy người đàn ông áo xám.

Trong đó một thanh niên còn nhìn Diệp Phàm với vẻ mặt giễu cợt: "Bách Lý tiểu thư, đã lâu không gặp a." Bách Lý Oanh không kìm được quát lên: "Đồ khốn nạn, tôi đã sớm đoán có trò lừa, nên đã dẫn người đến mai phục." "Anh đúng là kẻ tiểu nhân bỉ ổi, không những lừa tôi vào, còn dẫn dụ người ngoài đến mai phục." "Anh sẽ không có kết cục tốt đâu." Mặc dù những người này nhìn có vẻ hung hãn, nhưng Bách Lý Oanh biết, đều là pháo hôi.

Mộ thất này không đơn giản, có lẽ không chỉ có cạm bẫy, mà còn có cao thủ mai phục.

Nàng ta một mình xông vào đây, chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm.

"À à, đừng kích động, tôi chỉ muốn hợp tác với cô." Thanh niên áo xám nhàn nhạt lên tiếng: "Dù sao cô cũng khá hợp khẩu vị của tôi, tôi muốn liên thủ với cô làm chuyện lớn." Hắn nhìn thấy cô gái nằm trong quan tài, ánh mắt không kìm được nóng rực lên, hận không thể lập tức lột sạch quần áo nàng ta chiếm làm của riêng.

Bách Lý Oanh nghiến răng nghiến lợi mắng: "Cút!" "Bách Lý tiểu thư, chúng ta đều là người giang hồ, hà tất phải giả tạo làm gì?" Thanh niên áo xám cười không cho ý kiến: "Cô muốn tiền muốn bảo tàng, tôi cũng cần người giúp, chúng ta ai cần gì thì lấy." "Chỉ cần cô cho tôi đủ thù lao, tôi đảm bảo sẽ thả các người rời khỏi mộ thất, còn

sẽ cung cấp thuốc để chữa thương." Hắn ta dụ dỗ: "Tôi đây, vốn dĩ luôn đề cao sự công bằng trong giao dịch." "Chúng tôi không có thù lao gì, anh mau cút đi thôi." Diệp Phàm ho khan lên tiếng: "Nếu không cút, tôi sẽ gọi bảo vệ bắt các người." "Ôi, đến lúc này rồi còn cứng miệng sao?" Thanh niên áo xám khinh thường liếc nhìn Diệp Phàm một cái: "Anh nghĩ, cảnh sát có thể kịp thời đến cứu anh sao?" Diệp Phàm nhíu mày, không nói thêm gì, chỉ nhìn chằm chằm Bách Lý Oanh.

Bách Lý Oanh sắc mặt lạnh đi: "Anh dám gọi điện cho bảo vệ?" "Bách Lý tiểu thư hiểu lầm, không phải gọi điện cho bảo vệ, mà là nói với người của cô là tôi ở đây." Thanh niên áo xám rất kiêu ngạo: "Chủ nhân ngôi mộ này rất lợi hại, ông ta không hy vọng có quá nhiều người quấy rầy, cũng không hy vọng bị người ngoài dòm ngó, nên không cho phép bất kỳ ai vào." "Tối nay tôi đến đây, chính là muốn cô cùng tôi diễn một vở kịch." Hắn ta bổ sung một câu: "Tôi biết cô bị thương, tôi cũng bị thương, nhưng tôi không bận tâm." Vẻ mặt Bách Lý Oanh giận dữ: "Anh đừng mơ, tôi tuyệt đối sẽ không hợp tác với anh!" Diệp Phàm khẽ nghiêng đầu: "Vậy thì cùng chết đi!" "Phịch!" Bách Lý Oanh đột nhiên quỳ xuống cầu xin: "Tôi bằng lòng hợp tác với anh, xin mời anh vào bẫy." Diệp Phàm ngẩn ra: "Không phải vừa nãy cô nói thề chết không hàng sao?" "Tôi chỉ là không muốn bị loạn đao đánh chết, cũng không muốn làm lợi cho anh, để anh thằng khốn nạn này chiếm tiện nghi." Bách Lý Oanh lộ ra thái độ liều mạng: "Nhưng chỉ cần anh đáp ứng không đụng vào tôi, không lạm dụng tôi, tôi bây giờ sẽ nghe theo lời anh." "Đương nhiên, nếu anh thật sự là chính nhân quân tử." "Tôi tin rằng, chúng ta có thể vui vẻ hoàn thành lần hợp tác này." Nàng ta còn ném ra nụ cười đầy mê hoặc của mình, phô bày vóc dáng và dung mạo, hy vọng có thể mê hoặc Diệp Phàm.

"Được, tôi chính là thích người sảng khoái như Bách Lý tiểu thư."

Diệp Phàm cười lớn một tiếng: "Sự thành thật này, đáng để tôi tin tưởng." Suy nghĩ ban đầu muốn cùng Bách Lý Oanh cả hai cùng chịu thiệt hại của hắn, tức thì tan biến như khói mây.

Ánh mắt Bách Lý Oanh lướt qua một tia không cam lòng, nhưng vẫn đứng dậy đi đến bên cạnh quan tài.

"Bốp!" Bách Lý Oanh đưa chân trái đá gãy nắp quan tài.

Nàng ta quay đầu nhìn về phía Diệp Phàm: "Đến lượt anh rồi." "Vút!" Diệp Phàm vung tay rút con dao găm ra.

Một luồng máu tươi tức thì phun ra, nhuộm đỏ nửa khuôn mặt xinh đẹp của Bách Lý Oanh.

Bách Lý Oanh thét thảm một tiếng ngã xuống đất.

"Phịch!" Diệp Phàm không nói nhiều, một tay kéo nàng ta, trực tiếp đẩy đổ quan tài, để nàng ta nằm dưới thân mình.

Tiếp đó, hắn hai tay ôm chặt cổ Bách Lý Oanh, mạnh mẽ đẩy về phía trước.

Bách Lý Oanh rên lên một tiếng, đầu đập mạnh vào đỉnh quan tài.

Một tiếng vang giòn tan truyền đến, đầu Bách Lý Oanh biến dạng hôn mê bất tỉnh.

Diệp Phàm nhân cơ hội bò ra ngoài, nhặt con dao găm rơi trên mặt đất của nàng ta.

Dao găm sắc bén, đâm xuyên qua quan tài dày nặng, còn cắm sâu vào vách trong quan tài.

Diệp Phàm sờ thử, phát hiện con dao găm này không tầm thường.

Nó dường như được chế tạo từ kim loại đặc biệt, không chỉ vô cùng cứng rắn, dẻo dai mà cảm giác khi chạm vào cũng phi thường.

Diệp Phàm thử cảm giác cầm, cuối cùng quyết định, đây là một bảo bối.

Sau đó, Diệp Phàm ngẩng đầu nhìn về phía quan tài, phát hiện phía dưới quan tài viết ba chữ.

"Cửu Châu Lăng Viên?" Diệp Phàm lẩm bẩm một mình, nghĩ xem cái tên này quen thuộc ở đâu.

Sau đó hắn chợt nhớ ra, Hoàng Phi Hổ từng nói, bọn họ đã từng đào được một tòa Cửu Châu Lăng Viên, nhưng kết quả lại bị Tượng Minh Quốc tế cướp đi.

Nghĩ đến đây, ánh mắt Diệp Phàm ngưng lại.

Hắn quét mắt nhìn môi trường xung quanh, rất nhanh xác định đây là một khu cổ mộ, hơn nữa còn là lăng viên của hoàng gia.

Diệp Phàm nhanh chóng nhận diện bố cục xung quanh, phát hiện ngoài vị trí hắn đang đứng, còn có ba con đường thông về các hướng khác nhau.

Lần lượt là phía đông, phía tây và phía nam, xem tình hình thì đây là lối ra của mộ thất hoặc cửa mộ.

"Xem ra chỉ có thể chọn phía đông!" Diệp Phàm nhanh chóng đưa ra phán đoán, sau đó từng bước một di chuyển về phía đông, trong lúc đó vẫn không quên chú ý đến hai con đường còn lại.

Hắn lo lắng có cạm bẫy đang chờ mình.

Hắn rất rõ ràng, những người này đã muốn tính kế hắn, thì tuyệt đối sẽ không chỉ có một chiêu sát thủ giản.

"Xoẹt xoẹt xoẹt." Đúng lúc Diệp Phàm di chuyển đến trước một cây cột tròn to lớn, đột nhiên, một loạt mũi tên nỏ từ phía trên bắn xuống.

Diệp Phàm vung dao găm đỡ.

"Leng keng keng" một trận vang lên, tia lửa tóe ra, tất cả mũi tên nỏ đều bị dao găm chặn lại.

"Bốp!" Tận dụng cơ hội đối thủ bắn trượt, Diệp Phàm tung mình lên không, đá về phía một cánh cửa đá.

Một cước đá vỡ cánh cửa đá dày đặc.

Tiếp đó, hắn lại vung kiếm Ngư Tràng xông vào mộ thất.

Mộ thất rất lớn, bài trí cũng xa hoa, vách tường và quan tài khắc đầy chữ Phạn.

Diệp Phàm không dừng lại, quay người lại lao vào một mộ thất khác.

Từng lồng sắt kín mít, giam giữ mấy chục người, mỗi người đều đầu bù tóc rối, lôi thôi lếch thếch.

Chỉ là tinh thần của bọn họ vẫn rất hăng hái, không hề có chút hoảng sợ nào, thậm chí trong mắt còn có khát vọng nóng rực.

Diệp Phàm không hỏi nhiều, trước tiên trói mấy người, sau đó ném vào một lồng sắt.

"Rắc!" Diệp Phàm còn bẻ gãy hai chân bọn họ, khiến bọn họ không thể bỏ trốn, tránh cho bọn họ đánh lén.

Diệp Phàm còn dùng dao găm cạy một chiếc lồng sắt, lấy ra một chiếc hộp màu đen.

Chiếc hộp nặng trịch, không giống chứa thi cốt, mà giống như chứa độc phấn và rắn độc.

"Bách Lý Oanh, cô muốn làm gì?" Trong lúc Diệp Phàm mở hộp sắt kiểm tra đồ bên trong, Bách Lý Oanh cũng đã hồi phục cơn đau từ trong quan tài bò ra.

Diệp Phàm lạnh lùng cười một tiếng: “Làm gì?

Cô không phải muốn tôi chơi đùa sao?

Đây không phải là tìm chút niềm vui sao?” “Đồ khốn nạn!” Bách Lý Oanh quát lên một tiếng: “Anh làm như vậy, sẽ hại chết tôi, cũng sẽ hại chết cha tôi.” “Đây là cô nợ tôi!” Diệp Phàm dùng dao cắt băng gạc trên vai Bách Lý Oanh, sau đó lấy ra một bình thuốc nước, bóp vào làn da mềm mại của nàng ta đổ vào vết thương ở vai.

Bách Lý Oanh không kìm được thét chói tai: “A...” “Im miệng!” Diệp Phàm quát lên một tiếng: “Nhịn đi, nếu không sẽ còn đau hơn.” Bách Lý Oanh cố gắng kiềm chế tiếng hét.

“Được rồi.” Năm sáu giây sau, Diệp Phàm thu dọn xong xuôi, quấn băng gạc vào vết thương ở vai nàng ta, sau đó nhét chiếc hộp vào trong lòng.

Lúc này, vai Bách Lý Oanh đã tê dại, không còn cảm giác.

Diệp Phàm lạnh nhạt lên tiếng: “Đi thôi, ra ngoài.” Bách Lý Oanh khó khăn nặn ra một câu: “Ra ngoài bằng cách nào?” Diệp Phàm cúi đầu nhìn bản đồ: “Bên tay phải!” Bách Lý Oanh theo hướng Diệp Phàm chỉ dẫn đến gần.

Mặc dù Diệp Phàm hành động chậm chạp, nhưng hắn rất nhanh đã dẫn Bách Lý Oanh đến lối vào ra của mộ thất.

Lối ra này có hai cửa hang, một cao một thấp.

Diệp Phàm vừa lấy ra bật lửa châm nến thắp sáng, vừa ấn Bách Lý Oanh xuống đất.

Hắn còn dùng băng dính bịt miệng nàng ta để không thể hét lên.

Chương 755

Sau đó, hắn lấy đèn pin chiếu vào hai cửa hang.

Diệp Phàm nhận diện một lượt, xác nhận hai lối đi đều an toàn, bèn vác Bách Lý Oanh lên vai.

"Ô..." Diệp Phàm vác người phụ nữ chui ra khỏi hang động, tiếp đó chạy về phía lối đi bên phải.

Bóng lưng của hắn trông cô độc, nhưng lại toát lên sự kiên định vô tận, dường như đang gánh cả bầu trời.

Bất kể đối phương có bao nhiêu âm mưu quỷ kế, Diệp Phàm đều phải dũng cảm đối mặt, dù con đường phía trước đầy chông gai cũng không tiếc.

Bách Lý Oanh nghiến răng nghiến lợi mắng Diệp Phàm là đồ điên, nhưng rất nhanh nàng ta lại trở nên an ủi.

Nàng ta phát hiện, Diệp Phàm không phải là một công tử bột thuần túy, hắn còn có một tấm lòng hiệp nghĩa.

Chỉ là ngưỡng mộ thì ngưỡng mộ, Bách Lý Oanh vẫn hận thấu xương Diệp Phàm, vì hắn đã hủy hoại vinh quang và tương lai của nàng ta.

Nàng ta thầm cầu nguyện, ngàn vạn lần đừng để Diệp Phàm sống sót rời khỏi Long Đô, nếu không Diệp Phàm báo thù mình, nàng ta có lẽ sẽ sống không bằng chết.

Hơn hai mươi phút sau, Diệp Phàm vác Bách Lý Oanh xông vào một hang núi, hắn chuẩn bị trốn vào đây tạm tránh nguy hiểm.

Chỉ là còn chưa đứng vững, một tia sáng trắng lóe lên, một mũi tên nỏ ghim trước mặt Diệp Phàm.

Trên mũi tên nỏ, còn buộc một mảnh vải đen.

Trên mảnh vải đen vẽ một đồ án Bát quái, ở giữa, chình ình viết một chữ 'Sát'!

Đồng tử Diệp Phàm tức khắc co rút lại, nhìn chằm chằm mảnh vải đen hồi lâu không nói.

Bách Lý Oanh cũng kinh ngạc nhìn về phía Diệp Phàm: "Anh nhận ra đồ án Bát quái này?" "Anh rốt cuộc là ai?" Diệp Phàm quay đầu nhìn chằm chằm Bách Lý Oanh: "Cô và Bách Lý Huyền Vũ có quan hệ gì?" Hắn vừa nãy đã nhìn ra, Bách Lý Oanh là người của gia tộc Bách Lý, hơn nữa còn là con cháu trực hệ.

Người như vậy hẳn sẽ không dễ dàng đến cổ mộ thám hiểm bảo vật.

Hơn nữa thân phận Bách Lý Oanh không tầm thường, cha nàng ta lại là nhân vật cấp nguyên lão của chính phủ, nàng ta hoàn toàn có thể phái chuyên cơ đón về.

Bách Lý Oanh ngẩn ra, dường như không ngờ Diệp Phàm lại nhận ra đồ án Bát quái đó.

Nhưng nàng ta phản ứng cực nhanh: "Tôi không hiểu anh đang nói gì." "Bốp!" Diệp Phàm không cho Bách Lý Oanh cơ hội biện minh, giơ tay tát ngất nàng ta: "Nói thêm nửa câu vô nghĩa nữa, có tin tôi lập tức hoạn cô không?" Hắn đã từng muốn bóp chết Bách Lý Oanh, nhưng xét đến hậu họa, cuối cùng vẫn từ bỏ ý niệm.

"Thế giới này, quá nguy hiểm rồi." Đánh ngất Bách Lý Oanh xong, Diệp Phàm cảm khái một tiếng, sau đó kéo nàng ta đi về phía cuối lối đi.

Diệp Phàm vốn tưởng rằng, lần này sẽ gặp rất nhiều kẻ địch và cơ quan cạm bẫy, dù sao đây cũng là mộ thất được xây dựng từ trăm

năm trước.

Nhưng hắn đã đánh giá thấp mức độ đơn giản của mộ thất này.

Mặc dù chủ nhân ngôi mộ là một nhân vật lớn, nhưng có lẽ đã sớm đoán trước sẽ bị kẻ thù vây công, nên đã tháo dỡ cơ quan từ trước.

Suốt đường đi bình an vô sự, cũng khiến Diệp Phàm thở phào nhẹ nhõm trong lòng.

Rất nhanh, Diệp Phàm kéo Bách Lý Oanh đi đến cuối cùng, đẩy một cánh cửa đá ra đi vào một đường hầm u sâu.

Đường hầm rất dài, kéo dài đến tận cùng bóng tối không thể nhìn thấy, chỉ lờ mờ nghe thấy tiếng gió bắc gào thét và sự ẩm ướt, oi bức.

Hơn nữa càng đi sâu vào đường hầm, không khí càng trở nên loãng.

"Ô..." Khi Diệp Phàm đang vác Bách Lý Oanh đi về phía trước, đột nhiên một luồng gió lạnh thấu xương ập vào mặt.

Luồng gió này thổi đến mức lỗ chân lông của người ta đều giãn nở, như thể có hàng trăm ngàn con côn trùng được chạm khắc từ băng tuyết, từ da thịt thấm vào xương tủy.

Luồng khí lạnh này khiến Diệp Phàm rùng mình, lông tóc tức thì dựng đứng.

Bách Lý Oanh cũng run rẩy một chút, trên mặt lộ ra một tia sợ hãi.

Diệp Phàm khẽ nheo mắt lại.

Mũi hắn ngửi thấy một mùi máu tanh.

Diệp Phàm lần theo mùi máu tanh truy tìm.

Suốt đường đi, Diệp Phàm lại gặp bảy tám bộ hài cốt, nằm ngang

dọc hai bên hành lang.

Có nam có nữ, có già có trẻ.

Diệp Phàm đoán bọn họ chính là những kẻ thám hiểm đã xông vào mộ thất này, nhưng kết quả lại chết thảm trong các loại cạm bẫy chết người.

Bách Lý Oanh nhìn những người này, ánh mắt lướt qua một tia bi thương: "Những người này thật đáng thương a, rõ ràng có cơ hội sống sót, nhưng lại kiên quyết tự sát." "Diệp Phàm, chúng ta nhất định phải sống sót rời khỏi đây." "Đợi anh trở về Kim Chi Lâm, anh nhớ thắp hương đốt tiền giấy giúp tôi nói với ông bà, nói rằng tôi đã tảo mộ cho họ." "Hy vọng họ phù hộ tôi và anh trai bình bình an an." Nàng ta vẻ mặt rất u buồn, còn mang theo một tia áy náy.

"Im miệng!" "Cô còn chưa sống đủ đâu, sao có thể đi đầu thai?" Diệp Phàm không chút khách khí quát Bách Lý Oanh: "Mau tỉnh táo lại cho tôi!" Sau đó hắn tiếp tục đi về phía trước, chỉ là bước chân chậm hơn lúc nãy ba phần.

Đồng thời, tay trái hắn nắm chặt kim châm giấu đi.

Mặc dù hắn hiểu biết rất ít về việc mai táng, nhưng bố cục thông thường thì vẫn biết.

Chỉ cần hắn phát hiện cơ quan hoặc nguy hiểm, hắn có thể lợi dụng kim châm để phá hủy chúng.

Bách Lý Oanh không để ý Diệp Phàm, chỉ lẩm bẩm một mình: "Ông nội, bà nội, Oanh Nhi đến bầu bạn với hai người rồi." Diệp Phàm không lên tiếng đáp lại.

Đi được khoảng ba mươi mét, Diệp Phàm đột nhiên dừng bước, sau đó ngồi xổm xuống, vớ lấy một cục đất ngửi thử.

"Cục đất này có chút đặc biệt, không chỉ tỏa ra mùi máu tanh, mà

còn mang theo một mùi cháy khét." Hắn nhíu mày quét mắt nhìn môi trường xung quanh, cuối cùng khóa chặt một đống thịt vụn ở góc tường, nhặt lên ngửi thử.

"Đây là cái gì?" Bách Lý Oanh tò mò hỏi: "Thịt ăn được sao?" "Không phải, nó là bã thịt đã bị ăn mòn!" Diệp Phàm lạnh nhạt lên tiếng: "Đây là do kiến ăn thịt gặm nhấm!" "Kiến ăn thịt?" Thân thể mềm mại của Bách Lý Oanh không kìm được run lên, khuôn mặt xinh đẹp không ngừng tái nhợt: "Chúng làm sao lại đến đây?

Làm sao lại ăn xác chết?" Hắn cảm thấy đầu óc ong ong, một cảm giác hoảng sợ không tên dâng lên.

Cô là cháu gái chủ tịch tập đoàn dược phẩm Bách Hoa Nam Lăng, từ nhỏ sống trong nhung lụa, nhưng cô chưa bao giờ thấy côn trùng ăn thịt gặm xác chết, càng không nói đến việc tự tay chôn cất.

Đây là cơn ác mộng từ nhỏ đến lớn của cô, cũng là thứ cô không muốn đụng vào nhất.

"Côn trùng ăn thịt thích tập trung ở sâu bên trong mộ huyệt." Diệp Phàm không để ý đến vẻ hoảng sợ của cô: "Hơn nữa, các cơ quan trong mộ thất thường không được thiết lập dưới lòng đất, vì vậy việc chúng xuất hiện ở đây là rất bình thường." Bách Lý Oanh liên tục gật đầu, rất đồng tình với lời Diệp Phàm: "Không sai, chắc chắn có côn trùng ăn thịt tồn tại." Cô còn may mắn vì vừa rồi không chạy lung tung, nếu không đã chiêu dụ côn trùng ăn thịt, cuối cùng trở thành bữa ăn của chúng rồi.

Gương mặt tươi cười của cô lại trắng bệch thêm mấy phần, ánh mắt lộ rõ vẻ sợ hãi không nói nên lời.

"Cô cứ ở đây đừng động, tôi đi xem xét một chút." Diệp Phàm dặn dò Bách Lý Oanh vài câu rồi chậm rãi đi về phía một lối rẽ khác.

Bách Lý Oanh yếu ớt lên tiếng: “Diệp Phàm.

Tôi sợ.” “Tôi cảnh cáo cô, đừng có đụng lung tung, nếu không lỡ dẫm sai vị trí, chúng ta có thể sẽ mắc kẹt ở đây mãi mãi.” Diệp Phàm quát Bách Lý Oanh đừng động đậy.

Hắn lo lắng cô nhóc này chạy lung tung, chạm vào những cơ quan không nên chạm, khiến cả hắn và Bách Lý Oanh cùng chết oan.

Bách Lý Oanh khẽ nói: “Tôi chỉ muốn tìm một chỗ ngồi một lát, cậu có thể kiểm tra trước.” Diệp Phàm không để ý đến cô, chỉ rẽ qua khúc cua rồi biến mất trong đường hầm.

“Này, cậu ít nhất cũng phải đồng ý đi cùng tôi chứ.” Thấy Diệp Phàm không để ý đến mình, Bách Lý Oanh dậm chân lầm bầm: “Cậu không phải bác sĩ à?

Bác sĩ cứu người không cứu mạng sao?

Cậu cứ thế bỏ tôi lại mà đi, không sợ bị sét đánh sao?

Kệ cậu, tôi đi đây, cứ ở mãi trong cái mộ thất này, ngột ngạt quá.” Cô loạng choạng muốn đứng dậy, nhưng hai chân mềm nhũn, căn bản không dùng sức được.

Chương 756

Hơn nữa cô còn phát hiện, đường hầm này hình như không có điểm cuối.

Bách Lý Oanh nhẫn nại một lát, thực sự không chịu nổi môi trường này, bèn nghiến răng chịu đau bò vào sâu trong đường hầm.

Diệp Phàm cũng không ngăn cản Bách Lý Oanh, mặc cho cô bò vào sâu trong đường hầm, nhưng ánh mắt hắn vẫn luôn chú ý đến bóng lưng cô.

Năm phút sau, hắn lại bắt gặp một dấu chân của Bách Lý Oanh.

Dấu chân này rất lộn xộn, dường như là do bò trên mặt đất, cũng dường như là vết tích do vấp ngã để lại.

Diệp Phàm hơi nghiêng đầu, men theo dấu chân đi về phía trước sáu mét.

Hắn nhanh chóng dừng bước, thấy phía trước có một cái hố lõm.

Đó là cái hố do tường mộ đạo sụp đổ, chỉ còn lại một nửa, lộ ra một khối đá.

Khối đá cao nửa người, trên đó còn khắc mấy chữ: "Cửu Cung Cách." Diệp Phàm nhận ra đó là chữ Tượng Quốc, trước đây Tống Hồng Nhan đã dạy hắn.

Cửu Cung Cách là chỉ chín khu vực trong mộ đạo, mỗi khu vực có một ngôi cổ mộ.

"Chẳng lẽ khu vực này có liên quan đến Cửu Cung Cách?" Diệp Phàm trầm tư, sau đó nhặt hòn đá lên, chuẩn bị đập nát vách động xem có cơ quan nào không.

“Vút vút vút!” Vừa mới giơ hòn đá lên, tai hắn khẽ giật, lập tức thân người hắn lộn một vòng sang bên cạnh.

Trong tiếng xé gió, nơi Diệp Phàm vừa đứng xuất hiện năm mũi nỏ tiễn.

Nếu Diệp Phàm phản ứng chậm một chút, e rằng đã bị đâm xuyên lồng ngực rồi.

“Cái thứ quái quỷ gì mà lợi hại thế?” Diệp Phàm nhanh chóng nấp sau vách mộ, ánh mắt sắc bén quét ngang bốn phía.

Rất nhanh, hắn nhìn chằm chằm lên ngọn một cái cây lớn.

Ở đó có một con rắn đang cuộn tròn.

Diệp Phàm lấy ra ngân châm ấn một cái, ngân châm run rẩy một lát, sau đó kêu ‘cạch’ rồi gãy thành mấy đoạn.

Toàn bộ ngân châm đều hỏng rồi!

“Mẹ kiếp, có độc!” Diệp Phàm tức giận chửi một tiếng.

Hắn muốn xông ra ngoài tiêu diệt con rắn độc, nhưng lại lo lắng làm kinh động những hung thú khác, chỉ đành từ bỏ ý định và tiếp tục tiến về phía trước.

Rất nhanh, Diệp Phàm lại phát hiện thêm một cái cây lớn.

Nhưng hắn chưa kịp đến gần, cái cây lại lóe lên, xuất hiện thêm hai con mãng xà.

Lần này không phải rắn độc, mà là cự mãng, thân thể to lớn, răng nanh sắc bén, trông hung dữ như muốn nuốt chửng người.

Chúng cắn một ngụm vào chỗ Diệp Phàm vừa đứng.

“Phụt!” Không có một dòng máu tươi nào bắn ra, dọa Bách Lý Oanh thét lên một tiếng: “Diệp Phàm, cậu sao rồi?

Diệp Phàm, cậu đừng dọa tôi mà, cậu đừng dọa tôi.

Xin cậu đừng chết mà, tôi còn chưa gả cho cậu đâu, cậu không thể chết mà, hu hu hu.” Diệp Phàm không để ý đến tiếng khóc than của cô, chỉ ném hòn đá về phía cái cây lớn.

Hắn không dám mạo hiểm tấn công đại mãng xà, lo lắng bị chúng quấn lấy.

Nhưng hòn đá của hắn vẫn đập vào đuôi đại mãng xà.

Một tiếng ‘bang’, hòn đá vỡ tan, nhưng đại mãng xà vẫn không hề hấn gì, vẫn phun nọc, thè lưỡi rắn, trông âm u đáng sợ.

“Súc sinh!” Thấy đại mãng xà chịu đòn như vậy, Diệp Phàm nheo mắt, sau đó thân người bắn vọt, đâm vào một đường hầm hẹp khác.

Đường hầm này khá rộng và cũng khá dài.

Nhưng Diệp Phàm vừa mới xông vào, toàn bộ đường hầm đã rung lắc dữ dội, như thể động đất vậy.

“Ầm!” Cùng lúc đó, phía trước truyền đến một tiếng nổ lớn.

Diệp Phàm quay đầu nhìn, phát hiện bức tường cứng cáp của đường hầm đột nhiên sụp đổ gần hết, chặn mất đường lui của hắn.

Diệp Phàm thầm than xui xẻo.

Tiếp đó, một bóng đen ‘vút’ một tiếng từ phía đối diện lao tới, tấn công Diệp Phàm nhanh như chớp.

Thế mạnh lực trầm.

Sắc mặt Diệp Phàm thay đổi, hắn vươn tay phải, vỗ mạnh tới.

Một tiếng ‘bốp’ giòn tan, bóng đen ‘hừ’ một tiếng rồi bay văng ra.

Diệp Phàm cũng lùi lại ba bốn bước.

Hắn nhìn qua, đúng lúc thấy một con rắn quái vật vảy xanh.

Thất thốn của nó trúng một chưởng Thiết Sa Chưởng.

Mặc dù nó không chết ngay, nhưng cũng hấp hối, không ngừng co giật.

Diệp Phàm cười lạnh một tiếng, một quyền đánh nó ngất xỉu.

Hắn nhìn đồng hồ, phát hiện mình đã bị chậm trễ hai mươi lăm phút ở bên trong.

Hắn biết không thể lãng phí thời gian nữa, bèn vung dao bắt đầu tìm kiếm lối ra.

Rất nhanh, hắn lại gặp hai cái cơ quan, một cái giấu trong khe hở tường, một cái là cơ quan dưới tảng đá.

Hòn đá bị đập thành bột, nhưng khối đá kia cũng vỡ nát theo.

Còn về khe hở kia, thì được làm bằng vôi đá, chỉ cần chạm nhẹ là 'xào xào xào' rơi xuống.

Diệp Phàm chỉ đành vòng qua.

Đi vòng đi vòng lại, Diệp Phàm lại phát hiện tám cái cơ quan nữa, tất cả đều tương tự cái trước.

Rõ ràng là tám trong số chín cơ quan đã được kích hoạt hoặc bị phá hủy rồi.

Diệp Phàm đoán liệu chín cơ quan có phải đại diện cho chín lối ra hay không.

Hắn tự nhủ lần này muốn thoát ra ngoài, chắc phải tốn không ít thời gian.

Nhưng Diệp Phàm không còn cách nào, ai bảo hắn không cẩn thận xâm nhập vào quần thể mộ táng.

Hắn không chỉ phải tìm kiếm bảo bối, mà còn phải giải quyết vấn

đề của Tống Hồng Nhan, chỉ đành cứng đầu tiến vào đường hầm.

Rất nhanh, Diệp Phàm đi đến cuối đường hầm, trước mắt bỗng nhiên sáng sủa, một sơn động còn đồ sộ hơn hiện ra.

Diệp Phàm định thần nhìn kỹ, suýt chút nữa phun máu, chỉ thấy đại sảnh mộ táng này lại là một đống xương cốt.

Chương 757

Các loại đầu lâu khô héo, thi thể, thậm chí cả động vật hình người, từng cái từng cái chất chồng lên nhau, tỏa ra mùi hôi thối đến buồn nôn.

"Rốt cuộc đây là nơi chôn cất của đại nhân vật nào vậy?" Diệp Phàm không khỏi cảm khái một tiếng, sau đó tiếp tục tiến sâu vào bên trong.

Đi bộ gần mười phút, Diệp Phàm đến cuối đường.

Cuối đường, ngoài một cánh cửa gỗ ra, không còn gì khác, ngay cả chủ nhân mộ huyệt cũng không thấy tăm hơi.

"Chủ nhân mộ táng này làm trò gì vậy?" Khóe miệng Diệp Phàm không ngừng giật giật, không ngờ chủ nhân mộ táng lại không để lại cả hài cốt.

Hắn lại quay trở lại, tay trái nắm một nắm đất lớn rắc lên xương cốt và hài cốt.

"Vút vút vút!" Gần như cùng một lúc, một mũi nỏ tiễn 'vút vút vút' bay tới, toàn bộ đều bắn về phía thân thể Diệp Phàm.

Diệp Phàm vội vàng né sang một bên, suýt soát tránh được mũi nỏ tiễn.

Chỉ nghe tiếng 'đinh đang' vang lên, nỏ tiễn toàn bộ ghim vào vách đá, khiến Diệp Phàm cảm thấy một luồng hàn ý.

Nếu không phải mình né nhanh, e rằng đã bị bắn thành tổ ong rồi.

"Vút!" Không cho Diệp Phàm cơ hội thở dốc, lại mấy mũi tên sắc bén bắn tới.

Diệp Phàm vung chủy thủ chống đỡ, nhưng vẫn bị tên sắc bén làm bị thương, quần áo có thêm mấy lỗ thủng.

Diệp Phàm gầm lên một tiếng, hai chân đạp một cái, đá về phía quan tài phía trước nhất.

"Ầm!" Một tiếng nổ lớn, nắp quan tài bị đá bay, lộ ra một cái lỗ lớn.

Diệp Phàm chui vào trong, thò đầu nhìn, lập tức sững sờ.

Bên trong quan tài, nằm hai bộ xương trắng, một nam một nữ, trông như còn sống.

Hai người thần sắc bình tĩnh ôm nhau ngủ, chỉ là trên người mặc Đường trang và tất lụa, cho thấy lúc sinh thời là vợ chồng.

Khi còn trẻ, hai người chắc chắn rất tuấn tú phi phàm, hơn nữa chắc chắn cũng là công tử nhà giàu.

Nếu không làm sao có được người vợ xinh đẹp như vậy?

Chỉ là thời gian bào mòn, dung nhan hai người có thêm một chút phong sương.

Chỉ có sự lãnh đạm giữa lông mày, cho thấy họ từng là những người kiêu ngạo đến mức nào.

Điều này khiến Diệp Phàm cảm khái, tất cả những chuyện này hẳn là một sự cố ngoài ý muốn, nếu không có nhiều mộ táng như vậy, vì sao lại chọn trúng mộ thất của hai người này?

Dù sao đi nữa, đây cũng là một thu hoạch lớn.

Diệp Phàm vui mừng khôn xiết, hắn khẽ quát một tiếng, nắm chặt Ngư Trường Kiếm rồi đâm tới.

Hắn muốn đào hai người này ra, tránh đêm dài lắm mộng, dù sao những thi thể này rất nguy hiểm.

“Xuy xuy xuy” Ngư Trường Kiếm đâm vào xương trắng, kéo theo không ít máu.

Diệp Phàm tưởng rằng sẽ có thu hoạch, kết quả lại không có động tĩnh gì.

Hắn lại đâm mấy kiếm, vẫn không có động tĩnh.

“Hả?” Diệp Phàm nhíu mày, chẳng lẽ hai bộ xương trắng này đã quá lâu rồi, đã hoàn toàn mất đi sức sống?

Hắn vừa định rút Ngư Trường Kiếm ra kiểm tra một chút, bên tai lại bắt được hai tiếng ho khan.

Diệp Phàm lập tức sững sờ, ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy mắt hai người mở ra, đang nhìn chằm chằm hắn.

Ánh mắt hai người trong suốt rõ ràng, không có một chút vẩn đục nào.

Họ như người sống vậy, nhìn chằm chằm Diệp Phàm.

Diệp Phàm đầu tiên là hoảng sợ, sau đó nhanh chóng trấn tĩnh lại.

Hắn quát vào những người trong quan tài: “Các ngươi là ai?” Những người trong quan tài không nói một lời, chậm rãi ngồi thẳng dậy, tiếp đó đưa tay sờ về phía thắt lưng.

Một cảm giác lạnh lẽo như băng từ vũ khí dâng lên trong lòng bàn tay Diệp Phàm.

“Vút” Gần như cùng một lúc, hai nam nữ trong quan tài đồng thời bóp cò.

Một viên bi thép xé gió bắn ra!

Tốc độ cực nhanh.

Diệp Phàm căn bản không kịp né tránh, cũng không kịp phản kích,

chỉ đành thân người nhảy vọt, lăn sang bên cạnh.

"Vút vút vút" Khi Diệp Phàm lộn nhào, ba viên bi thép sượt qua đầu hắn, bắn trúng hai tấm ván quan tài bên cạnh. 'Cạch cạch', ba tấm ván quan tài lập tức vỡ nát bay ra.

Từ trong quan tài bốc ra hai luồng mùi hôi thối nồng nặc.

Đồng thời, hai cương thi khô héo xông ra, nhào về phía Diệp Phàm.

Tốc độ của chúng nhanh hơn Diệp Phàm tưởng tượng không ít.

Không, nói chính xác hơn, là chúng lợi hại hơn Diệp Phàm tưởng tượng rất nhiều.

Bởi vì Diệp Phàm cảm nhận được áp lực, điều này tuyệt đối không phải là thứ mà tử linh bình thường có thể phóng ra.

Vì vậy Diệp Phàm không dây dưa với chúng.

"Vút vút vút!" Diệp Phàm chân bước một cái, tức khắc kéo giãn khoảng cách hai bên, sau đó vung Ngư Trường Kiếm chém giết hai cương thi.

Mỗi kiếm một cái, rất gọn gàng dứt khoát.

Tuy nhiên Diệp Phàm trong lòng cũng rất kinh ngạc, theo miêu tả trong 《Thiên Long Bát Bộ》, cương thi đáng lẽ không có cảm giác đau đớn mới phải, nhưng đáng tiếc hai con này lại không ngừng nhảy nhót né tránh.

"Vút!" Chỉ là khi ý niệm của Diệp Phàm vừa chuyển động, lại một mũi tên từ đầu bên kia bắn tới.

Sắc mặt Diệp Phàm kịch biến, không kịp né tránh, chỉ đành thân người nằm ngang, che chắn cho mình.

"Phập!" Một mũi tên cắm mạnh vào vai hắn, đau đớn và tê dại lập

tức bao trùm toàn thân, khiến Diệp Phàm thân thể không ngừng run rẩy.

Hắn 'hừ' một tiếng rồi khuỵu gối xuống đất, ôm ngực liên tục ho khan.

Đồng thời, hắn trợn tròn mắt, ánh mắt sắc bén nhìn về phía trước.

Chỉ thấy một cô gái áo đen đứng tại chỗ.

Cô ta đeo mặt nạ, mang cung tiễn sau lưng, hai tay cầm nỏ cung, đang lạnh lùng nhìn chằm chằm Diệp Phàm.

Mặc dù không nhìn rõ ngũ quan của cô gái áo đen, nhưng vẫn lờ mờ nhận ra cô ta cao một mét bảy, dáng người thon dài uyển chuyển.

Và cây nỏ cung trong tay cô ta cũng dài đến hai thước, cực kỳ sắc bén, khiến Diệp Phàm ngửi thấy một mùi nguy hiểm.

Chương 758

"Đệ tử Võ Minh?" Diệp Phàm liếc nhìn cô gái áo đen một cái, rất nhanh phán đoán ra là ai đang tấn công mình.

Chỉ là hắn hơi nghi hoặc, địa cung này, sao lại có đệ tử Võ Minh?

Chẳng lẽ đệ tử Võ Minh cũng bị mắc kẹt ở đây?

"Vút vút vút!" Cô gái áo đen không trả lời, chỉ giương cung như trăng tròn, 'vút vút vút' bắn ra mấy chục mũi nỏ tiễn.

Mỗi mũi tên đều nhanh như sao băng, thế như sấm sét, trực chỉ yết hầu và tim của Diệp Phàm.

Sắc mặt Diệp Phàm hơi biến, hắn chợt rút Ngư Trường Kiếm ra đỡ, rồi còn bạo lui ra xa mấy mét.

"Bốp bốp bốp" Nỏ tiễn liên tiếp va vào Ngư Trường Kiếm, chấn động đến nỗi hổ khẩu của Diệp Phàm đau nhói, cả cánh tay đều mỏi nhừ vô cùng.

Và thân thể hắn loạng choạng mấy cái, suýt chút nữa thì ngã.

Nhưng hắn không dừng lại, lại một lần nữa lộn vòng né tránh công kích của nỏ tiễn.

Tranh thủ đối phương sững sờ, Diệp Phàm nghiến răng, nhịn đau bò dậy lao về phía lối ra.

Hắn phải nhanh chóng chạy trốn.

Nhưng vừa mới đến gần cửa động, hắn bỗng nhiên phát hiện cửa động đã bị bịt kín.

Hắn cố gắng dùng sức mạnh phá vỡ lối ra, nhưng phát hiện những tảng đá cứng rắn đã chặn kín khe hở.

Hắn chỉ đành quay lại chỗ cửa động, một quyền đánh vào vách động.

"Ầm!" Một tiếng nổ lớn, vách động sụp đổ một mảng đá vụn, Diệp Phàm nhân cơ hội vọt ra ngoài.

"Ô!" Diệp Phàm vừa mới thoát khỏi ngôi mộ, liền nghe thấy một tiếng kêu quái dị, sau đó một vật thể khổng lồ xuất hiện trong tầm mắt hắn.

Sắc mặt hắn kịch biến.

Đây là một con trùng khổng lồ trán trắng, dài năm mét, tứ chi to khỏe, vảy giáp dày đặc, bụng màu đỏ tía sẫm, răng nanh lởm chởm, hung hãn dữ tợn.

Tim Diệp Phàm đập điên cuồng: Đây là một con trùng đột biến.

Nó không hề chậm trễ một chút nào, phun ra chất dịch nhầy đuổi theo.

Tốc độ cực nhanh.

Con súc sinh này quá khủng khiếp.

Diệp Phàm vội vàng chạy ngược lại.

Chỉ là khi chạy, hắn đột nhiên nhớ ra điều gì đó, không khỏi vỗ đầu một cái.

Đây là đỉnh núi mà, hắn làm sao xuống được đây?

Hắn muốn quay đầu lại xem, nhưng phát hiện phía sau cũng xuất hiện một đống quái thú, dày đặc, như châu chấu.

Hơn nữa còn càng thêm điên cuồng.

Diệp Phàm biết mình không thể chạy lung tung nữa, nhất định phải chiến đấu một trận.

Hắn nghiến răng, lấy ra ngân châm, quăng về phía trước.

Từng cây kim thêu bay vút ra.

Trong tiếng gào thét chói tai, sáu quái vật thảm thiết kêu gào ngã xuống đất, máu tươi bắn tung tóe.

Những quái vật còn lại gầm lên một tiếng, chen chúc mà đến.

Diệp Phàm tay trái vươn ra, giật một đoạn gỗ, ném vào miệng, sau đó hút mạnh một cái.

"Ông ông ông" Đoạn gỗ lập tức hóa thành bột phấn chui vào bụng Diệp Phàm.

Diệp Phàm lập tức tràn đầy sức mạnh, hai chân đạp một cái, bắn vọt ra xa mười mấy mét, tay phải chấn Ngư Trường Kiếm.

"Đang đang đang!" Đao quang chớp lóe, Diệp Phàm cùng một đám quái thú đột biến kịch chiến với nhau.

Đao quang, tia lửa, tiếng kêu thảm thiết vang lên liên tục, không dứt bên tai.

"Vút" Tranh thủ lúc hỗn loạn, thân ảnh Diệp Phàm lóe lên, chen ra khỏi khe hở.

Khi hắn đáp xuống, đúng lúc nhìn thấy cô gái áo đen bước ra từ rừng cây, đang xách một ấm nước nóng định đổ vào quan tài.

Rõ ràng cô ta cũng thấy Diệp Phàm bỏ trốn, trên mặt lộ rõ vẻ phẫn nộ không nói nên lời.

Thằng nhóc này, đúng là âm hồn bất tán!

Cô ta quát lên một câu: "Để lại Ngư Trường Kiếm!" Diệp Phàm không để ý đến cô ta, nhặt một viên gạch xanh đập một cái.

"Ầm!" Gạch xanh vỡ nát, hắn nhân cơ hội vọt ra ngoài.

Hắn biết, mình mà không chạy nữa, e rằng rất khó sống sót rời đi.

Diệp Phàm vừa biến mất ở đồi, cô gái áo đen đã đuổi theo.

Cô ta liên tục chỉ tay, lại mấy chục con chim quái dị bay lên không.

Chúng như những mũi tên sắc bén nhào tới.

"Phập phập phập" Mấy chục con dơi nhào về phía sau lưng Diệp Phàm, còn chưa chạm vào quần áo Diệp Phàm đã toàn bộ rơi xuống đáy vực.

Diệp Phàm không chút khách khí đá bay những con dơi, tiếp tục xông về phía trước.

Hắn tin rằng cô gái áo đen sớm muộn gì cũng sẽ đuổi kịp, nhưng hiện tại quan trọng nhất là chạy thoát thân.

Hắn còn may mắn, vừa rồi không mạo hiểm tiến vào mộ trũng, nếu không hiện tại e rằng đã bị dơi ăn thịt rồi.

Dơi càng ngày càng dày đặc.

Diệp Phàm dồn sức mạnh vào hai chân, khiến thân pháp trở nên nhẹ nhàng nhanh nhẹn.

Như vậy, những con chim quái dị đó rất khó khóa chặt Diệp Phàm.

Không chỉ Diệp Phàm không bị thương, mà chim quái dị còn chết hơn một trăm con.

"Vút vút vút" Chỉ là sự chậm trễ này, cô gái áo đen đã đuổi kịp, còn tay cầm cung nỏ khóa chặt đường lui của Diệp Phàm.

Tiếp đó cô ta giương nỏ cung bắn một phát.

Lại một loạt tiếng 'cạch' giòn tan, vai trái Diệp Phàm đau nhói, bắn ra một vệt máu.

Diệp Phàm cúi đầu nhìn lồng ngực mình, phát hiện một mũi nỏ

tiễn màu đen găm vào.

Độc tính rất mạnh.

Chương 759

“Mẹ kiếp, mụ sẽ phế mày!” Thấy Diệp Phàm bị thương, cô gái áo đen gầm lên một tiếng.

Thân hình cô ta triển khai, áp sát Diệp Phàm.

Gương mặt tươi cười của cô ta mang theo nụ cười tàn khốc.

“Vút vút vút” Cô ta lại bắn ra hai mũi nỏ tiễn, lần lượt xuyên qua vai và đầu gối Diệp Phàm.

Diệp Phàm ‘hừ’ một tiếng, suýt chút nữa quỳ xuống.

Lúc này, cô gái áo đen lại giương cung tiễn.

Lại ba mũi tên bắn tới.

“Vút vút vút” Mí mắt Diệp Phàm giật giật, cảm giác sát ý dâng trào.

Hắn nghiến răng, một bên di chuyển vị trí né tránh, một bên tay trái rút mũi nỏ tiễn trên vai xuống.

Nhưng hắn chưa kịp băng bó vết thương xong, ba mũi nỏ tiễn đã lại đến trước mặt Diệp Phàm.

Diệp Phàm chỉ đành hai tay đỡ một cái, chặn lại nỏ tiễn.

“Vút vút vút!” Gần như cùng một lúc, cô gái áo đen cũng áp sát Diệp Phàm, vung chủy thủ chém về phía cổ hắn.

Lần này, người phụ nữ áo đen không tiếc bất cứ giá nào cũng muốn giết chết Diệp Phàm.

“Phập!” Chỉ là lần này, chủy thủ không cắt đứt cổ Diệp Phàm, mà bị Ngư Trường Kiếm chặn lại.

Một luồng sức mạnh truyền đến, khiến cô gái áo đen lùi lại ba bước.

Ánh mắt cô ta kinh ngạc nhìn Ngư Trường Kiếm: "Ngư Trường Kiếm của ngươi." "Ám khí của ngươi cũng không tệ, nhưng so với lão tử, vẫn còn non lắm.

Ta có thể giết ngươi, ngươi thì chắc chắn không giết được ta.

Cho nên hôm nay ngươi không giết được ta đâu." Diệp Phàm làm dịu vết thương, vươn tay nắm lấy chủy thủ ấn xuống.

"Tên hỗn xược!" "Ngươi tưởng, cậy vào bảo bối là có thể thắng được ta sao?" Cô gái áo đen nổi giận đùng đùng, tay trái giơ lên, một lá bùa trượt ra từ ống tay áo.

Cô ta run tay một cái, lá bùa bốc cháy.

Khoảnh khắc, một làn khói đặc bao trùm toàn bộ thân thể cô ta.

"Xuy xuy xuy!" Diệp Phàm bản năng nhắm mắt lại, còn dùng ống tay áo che mũi miệng.

Giây tiếp theo, hắn cảm thấy một luồng gió âm lãnh thổi tới.

Luồng gió này không mạnh, nhưng lại khiến Diệp Phàm ngửi thấy mùi nguy hiểm.

"Hô" Diệp Phàm bản năng vung ra bảy tám nhát dao.

Chỉ nghe một tiếng 'cạch', cổ tay Diệp Phàm đau nhói, thân thể lạnh toát.

Khói đen tan đi, một thân ảnh đứng trước mặt Diệp Phàm, ánh mắt lạnh lẽo nhìn chằm chằm hắn.

Diệp Phàm nhận ra đối phương là ai, sắc mặt hơi biến rồi hô lên: "Ngươi không phải chết rồi sao?" "Vút" Cô gái áo đen không để ý Diệp Phàm, mà xoay chủy thủ, lại vỗ một cái.

Mí mắt Diệp Phàm giật giật, tay trái giương lên, Ngư Trường Kiếm ngang ra đỡ.

Một tiếng ‘đang’, chủy thủ mạnh mẽ chém vào chuôi kiếm.

Diệp Phàm cảm nhận được một luồng sức mạnh dã man truyền tới, không chỉ không nắm vững được mũi kiếm, mà thân thể cũng không tự chủ được mà ngửa về phía sau.

Cùng lúc đó, cô gái áo đen xông lên phía trước.

Cô ta một cú lên gối cao đỉnh đầu đâm vào bụng Diệp Phàm.

“Ầm!” Bụng Diệp Phàm đau nhói, thân người lại bay văng ra.

Nhưng cô gái áo đen vẫn chưa chịu dừng tay, hai tay lại run mạnh, mấy chục cây kim thép có kịch độc bay bắn về phía Diệp Phàm.

Cô ta chuẩn bị bắn hạ Diệp Phàm trước, sau đó từ từ tra tấn, báo thù cho đồng bọn.

“Ầm ầm ầm” Thấy người phụ nữ áo đen bức người, mí mắt Diệp Phàm giật giật, thân người xoay một cái, né tránh toàn bộ ba cây kim thép.

Sau đó, hắn một tay chống, thân người nhảy vọt, vọt ra ba bốn mét.

“Vút” Diệp Phàm còn thuận thế quét mắt nhìn một lượt môi trường xung quanh.

Hắn phát hiện, cổ bảo này tuy khổng lồ, chiếm trọn chín tầng lăng viên, nhưng chỉ rộng năm mươi mét vuông.

Trừ một bia đá và một cánh cửa ra, phần còn lại toàn bộ là phần mộ.

Từng hàng từng hàng, dày đặc.

Mỗi phần mộ đều rất đơn sơ, trừ bia đá ra, chỉ có nhà tranh đơn giản và hố đất.

Và trong một phần mộ cạnh cửa sổ, dựng lên một cỗ quan tài, chỉ lộ ra nửa cái đầu người.

"Vút vút vút" Lúc này, người phụ nữ áo đen đã đuổi theo, tay phải run một cái, lại mấy chục viên bi thép bắn ra.

Diệp Phàm nhảy vọt ra, chật vật né tránh.

Nhưng tốc độ vẫn không bằng đối phương, mấy chục viên bi thép sượt qua áo hắn, làm trên người hắn xuất hiện mấy vết xước.

Chỉ là Diệp Phàm không hề dừng lại, ngược lại thân người loạng choạng, vòng qua quan tài lao về phía người phụ nữ áo đen.

Sắc mặt người phụ nữ áo đen hơi biến, lập tức rút đoản thương ra nhắm Diệp Phàm một cái, sau đó bóp cò.

"Ba ba ba" Một loạt tiếng súng bắn trượt vang lên.

Mục tiêu của người phụ nữ áo đen, dường như là thi thể trong quan tài, lo lắng cương thi trong quan tài sẽ tập kích bất ngờ.

Diệp Phàm thấy vậy sững sờ, sau đó nheo mắt lại, hắn phát hiện trong quan tài có thứ gì đó.

Quan tài hình như động đậy một chút!

Trong đầu hắn lập tức lóe lên ý nghĩ, muốn kéo gần khoảng cách nhìn cho rõ.

Người phụ nữ áo đen lại nhân cơ hội đuổi theo, lại một dao chém về phía Diệp Phàm.

"Vút" Diệp Phàm không kịp xem xét sự bất thường của quan tài, chỉ đành ném Ngư Trường Kiếm ra cản trở công kích của đối phương.

Ngư Trường Kiếm bắn ra nhanh như sao băng!

Sắc mặt người phụ nữ áo đen thay đổi, vội vàng né sang một bên.

Mặc dù cô ta tránh được Ngư Trường Kiếm, nhưng quần áo trên người có thêm mấy vết thương, trông vô cùng thê thảm.

"A!" Người phụ nữ áo đen không nhịn được thét lên một tiếng chói tai, gương mặt tươi cười tràn ngập phẫn nộ.

Chương 760

Diệp Phàm thở phào một hơi, vừa định lăn ra từ phía bên kia, thì đột nhiên cảm giác trong tay trầm xuống.

Một luồng ấm nóng lan tỏa.

Diệp Phàm quay đầu nhìn, chính là Ngư Trường Kiếm đã gãy thành hai khúc.

Hắn lập tức kinh hãi, không thể ngờ rằng mình lại phải chiến đấu với thanh kiếm gãy.

"Hỗn đản!" Thấy Diệp Phàm cầm Ngư Trường Kiếm, người phụ nữ áo đen càng thêm chấn nộ: "Dám hủy hoại bảo bối của ta, tìm chết!" Vừa nói chuyện, cô ta tay trái vỗ xuống đất, một tiếng động như sấm nổ truyền đến.

Trong một trận bụi bay mù mịt, một cây xương trắng đâm xuyên sàn nhà nhô ra.

Cây xương này dài khoảng ba thước, nhọn hoắt thon dài, tỏa ra ánh sáng âm hàn, còn có một luồng khí tức hung hãn.

Sắc mặt Diệp Phàm kịch biến, một tay vứt bỏ nửa thanh Ngư Trường Kiếm, hai chân liên tục đạp mạnh xuống đất, thân người như mèo rừng vọt ra ngoài.

"Ầm ầm!" Cây xương trắng chạm vào là nổ, đâm thẳng vào vách tường.

Gạch đá cứng rắn lập tức sụp đổ, vỡ nát thành một đống, không thể chịu đựng trọng lượng của nó nữa.

Một vệt chất lỏng đỏ tươi, diễm lệ, chậm rãi nhỏ xuống theo cây xương trắng.

Không khí cổ mộ lập tức trở nên quỷ dị.

Và lúc này, Diệp Phàm đã lùi đến khoảng cách an toàn.

Tim hắn đập thình thịch, thầm kêu may mắn vì mình né nhanh, nếu không đã bị đâm xuyên đầu rồi.

Đồng thời, Diệp Phàm cũng may mắn vì mình đã mang theo Ngư Trường Kiếm đến, như vậy mới có thể chống đỡ được cỗ máy giết người này.

Nếu không với thực lực mới luyện võ không lâu của hắn, e rằng đã sớm nằm ngang tại chỗ rồi.

Hắn ngẩng đầu nhìn người phụ nữ áo đen, ánh mắt có thêm vài phần cảnh giác.

"Ngươi rốt cuộc là thứ quái quỷ gì?" Hắn cố gắng tự trấn tĩnh lại, sau đó nhìn chằm chằm người phụ nữ áo đen quát: "Vì sao lại muốn hại mạng người?" Diệp Phàm rất phẫn nộ.

Hắn biết đối phương chắc chắn là một cương thi, nhưng không hiểu vì sao cô ta lại muốn giết những du khách kia.

Hơn nữa nhìn tình hình, dường như không liên quan đến cổ mộ, giống như là đơn thuần giết người xả hận.

Hắn không biết đã đắc tội với người phụ nữ áo đen ở khâu nào, nhưng cục diện trước mắt lại không cho phép hắn suy nghĩ quá nhiều.

Người phụ nữ áo đen lạnh lùng liếc nhìn Diệp Phàm một cái: "Thằng nhóc, tuổi còn trẻ mà có thân thủ như vậy, quả thực hơn người, trách không được ngươi dám cả gan chạy đến cổ mộ." Ánh mắt cô ta rất lạnh lẽo và chế giễu: "Tuy nhiên, ngươi đã đến cổ mộ của chúng ta, vậy thì đêm nay ngươi destined phải làm vật tuẫn táng cho ta." Giọng điệu cô ta tràn ngập mùi máu tanh nồng nặc: "Bởi vì ngươi là kẻ xâm nhập duy nhất." Rõ ràng cô ta biết những đoàn du

lịch ngoại tỉnh này là đến vì cô ta, cho nên đối với Diệp Phàm cũng đặc biệt thù địch.

Nghe thấy hai chữ "tuẫn táng", thần sắc Diệp Phàm hơi biến: "Ai là vật tuẫn táng của các ngươi?" "Ta là người canh giữ cổ mộ." Cô gái áo đen kiêu ngạo cười một tiếng: "Ngươi không chỉ là kẻ địch của ta, mà còn là vật tế phẩm ta sắp hồi sinh." Khóe miệng Diệp Phàm không ngừng giật giật, ban đầu cứ tưởng đây là di vật của chủ nhân cổ mộ nào đó, bây giờ xem ra lại là một loại tồn tại tà ác.

Chỉ là hắn vẫn giữ được lý trí: "Ngươi sẽ không phải là người canh giữ lăng Tần Thủy Hoàng đấy chứ?" "Người canh giữ lăng Tần Thủy Hoàng?

Ha ha ha, thật là nực cười!" Cô gái áo đen không ngừng lắc đầu: "Lão già đó cũng được coi là một đại kiêu hùng, nhưng so với tiên đế bọn họ, hắn còn kém xa.

Hắn có thể xây dựng cổ bảo này là nhờ vào tiền tài cha hắn để lại để chống đỡ, còn về hắn, hoàn toàn là nhờ danh tiếng và quyền uy trong giới cổ vật.

Hơn nữa công việc xây dựng và các biện pháp chống trộm đều do ta chủ trì, hắn chỉ chịu trách nhiệm bỏ chút tiền.

Kẻ thực sự khai quật lăng Tần Thủy Hoàng là ta!" Cô ta rất kiêu ngạo: "Cũng chính là ta, khiến toàn bộ cổ mộ đổi mới hoàn toàn, khiến lăng Tần Thủy Hoàng một lần nữa nhìn thấy ánh mặt trời." Diệp Phàm nhíu mày: "Nói như vậy, ngươi hắn là một nhà sử học hoặc chuyên gia khảo cổ học rồi." "Nhà sử học?

Chuyên gia khảo cổ học?" Cô gái áo đen nghe vậy 'ha ha' cười lớn: "Ta tuy là người giữ mộ, nhưng cũng thích đọc sách, từng tham gia hoạt động nghiên cứu khoa học An Lạc.

Ngươi nghĩ ta là người làm nghiên cứu khoa học sao?

Ngây thơ!

Ta là hacker đỉnh cấp thế giới, Uất, toàn năng thập hạng.

Ta còn là trộm mộ sư bá đạo nhất, mỗi lần ta trộm mộ đều cực kỳ bí mật, không mấy ai biết đâu." Cô ta nhắc nhở Diệp Phàm một câu: "Nếu không phải chúng ta tin tưởng lẫn nhau, ta đâu có cho ngươi xem ảnh của ta?" Diệp Phàm sững sờ: "Ngươi là trộm mộ sư?" "Không sai, nếu không ngươi nghĩ, dựa vào ngươi có thể xông vào sao?" Cô gái áo đen hừ một tiếng: "Đừng nói nhảm nữa, ngoan ngoãn làm thức ăn cho ta đi, như vậy còn đỡ bị tra tấn hơn." Tiếp đó, thân ảnh cô ta lóe lên, trực tiếp lao về phía Diệp Phàm, tốc độ cực kỳ kinh người.

"Mẹ ơi!" Diệp Phàm gầm lên một tiếng, vắt chân lên cổ chạy về phía cửa.

Hắn không thể ngờ rằng, người phụ nữ áo đen lại là một tên trộm mộ, còn là một hacker đỉnh cao, càng là cao thủ trộm mộ.

Nếu hắn sớm biết thân phận đối phương, tuyệt đối sẽ không mạo hiểm xông lên.

Chỉ là Diệp Phàm vừa xông ra năm mét, liền thấy người phụ nữ áo đen nhảy vọt lên, chân phải tàn nhẫn giẫm xuống.

Một tiếng 'cạch', sàn nhà cứng rắn lập tức nứt toác, lộ ra một dấu chân sâu hoắm.

"A!" Diệp Phàm thảm thiết kêu lên một tiếng rồi bay văng ra, hai xương sườn bị gãy, đau đớn không chịu nổi.

"Vút" Diệp Phàm ngã xuống đất vùng vẫy bò dậy, còn chưa kịp thở, người phụ nữ áo đen lại bật bắn tới.

Cô ta vươn ngón tay khô héo, tóm lấy yết hầu Diệp Phàm.

Tốc độ cực nhanh, thủ đoạn tàn nhẫn.

Diệp Phàm nghiến răng đứng vững, một bước phi thân lên phía trước, tay trái nắm chặt chủy thủ, hung hăng đâm vào bụng người phụ nữ áo đen.

Người phụ nữ áo đen không hề chớp mắt, một quyền đánh bay cổ tay Diệp Phàm.

Diệp Phàm 'hừ' một tiếng, lùi lại mấy bước sau khi bị thương, suýt chút nữa đụng ngã một cái bàn.

"Thằng nhóc, thực lực không tệ, đáng tiếc gặp phải ta." Người phụ nữ áo đen lạnh nhạt nhìn Diệp Phàm: "Nếu ngươi chịu thần phục ta, ta sẽ ban cho ngươi một vinh quang." Diệp Phàm khó khăn nặn ra một câu: "Mơ đi!" "Kính rượu không uống lại muốn uống rượu phạt!" Người phụ nữ áo đen hừ lạnh một tiếng: "Ngươi tưởng ngươi có thể né tránh vài quyền cước của ta là có thể hoành hành ở đây sao?

Ta nói cho ngươi biết, ngươi chẳng qua chỉ là ếch ngồi đáy giếng.

Ta là vua cổ mộ, ta có vô số cách để giết ngươi." Ánh mắt cô ta đột nhiên trở nên sắc bén, như rắn độc nhìn chằm chằm con mồi, sau đó mạnh mẽ run khẩu súng ngắn trong tay.

Diệp Phàm bản năng khẽ quát một tiếng: "Bát hạ!" Người phụ nữ áo đen cười lạnh một tiếng, vung khẩu súng ngắn, một tiếng 'bốp' giòn tan, báng súng đập vỡ kính, bắn về phía lưng Diệp Phàm.

Diệp Phàm cảm thấy xương sống truyền đến một luồng nóng bỏng, sợ hãi vội lăn mình né tránh, nhưng vẫn chậm nửa nhịp.

Một viên đá sượt qua cánh tay, đau đến nỗi Diệp Phàm suýt ngất.

Hắn giận dữ gầm lên: "Đê tiện!" Người phụ nữ áo đen duyên

dáng cười một tiếng: "Đối phó ngươi, ta chỉ cần đánh lén thôi.

Ngươi không phục, ngươi có thể lấy binh khí ra mà, ta không ngại chơi với ngươi đâu." Diệp Phàm giận dữ gầm lên một tiếng, nhặt một mảnh sứ thanh hoa ném tới.

"Mấy trò vặt vãnh!" Người phụ nữ áo đen thân thể linh hoạt né tránh bình sứ, đồng thời tay trái vươn ra, một tay nắm lấy bình sứ ném sang một bên.

Sau đó lại một chưởng tát vào mặt Diệp Phàm.

Một cái tát, trực tiếp khiến Diệp Phàm miệng mũi phun máu.

Má Diệp Phàm đau nhói, nhưng không hề tự ti, chỉ gầm lên một tiếng rồi nhào tới.

"Chết đi!" Người phụ nữ áo đen thấy vậy cười lạnh một tiếng, một tay bóp cổ Diệp Phàm, rồi tay kia vồ lấy ngực hắn.

"Phập!" Diệp Phàm nhanh mắt lẹ tay xoay người, dao găm đâm rách tay áo người phụ nữ áo đen.

Vải áo rách ra, lộ ra một chiếc vòng tay khắc hình phượng hoàng.

Chương 761

Diệp Phàm nheo mắt lại: "Đây là vòng tay Phượng Hoàng?" "Ngươi cũng có chút kiến thức đấy." Người phụ nữ áo đen kinh ngạc bật cười: "Đây chính là vật dụng của cung đình thời Đại Việt, giá trị cả chục triệu lận đấy." "Xem ra ngươi thật sự không đơn giản." Diệp Phàm lấy lại bình tĩnh, trong mắt ánh lên vẻ nóng bỏng: "Ngươi không chỉ có thể tiến vào lăng mộ Tần Thủy Hoàng, còn có liên hệ với Long Cửu Nguyệt, lại còn nhận ra vật phẩm thời Tần." "Nói đi, có phải Long Cửu Nguyệt thuê ngươi đến giết tôi không?" Trong đầu hắn hiện lên một cảnh tượng: thuở đó chính hắn cứu được mẹ con Thẩm Bích Cầm, Long Cửu Nguyệt giận tím mặt phái người truy sát họ, kết quả bị hắn dẫn đội Độc Cô Thương tiêu diệt toàn bộ.

Chỉ là hắn không ngờ, người phụ nữ áo đen này vẫn còn sống.

"Ngươi thật là thông minh!" Người phụ nữ áo đen không phủ nhận, mỉm cười điềm đạm thừa nhận: "Không sai, ta đã tìm Thẩm Hồng Tụ, từ miệng cô ta mà biết được mối quan hệ của ngươi với việc khai quật lăng mộ Đại Việt." Diệp Phàm hỏi một câu: "Long Cửu Nguyệt đâu?" "Ngươi muốn biết thì quỳ xuống cầu xin, có lẽ ta sẽ nói cho ngươi tung tích của cô ta." Người phụ nữ áo đen lơ đãng nhìn Diệp Phàm: "Ngươi yên tâm, sau khi ngươi chết, ta sẽ chôn cất ngươi tử tế." Diệp Phàm cười lạnh một tiếng: "Đừng hòng!" Thế nhưng, sau khi nói xong, hắn lại cong hai đầu gối, chuẩn bị quỳ xuống cầu xin.

Chỉ là cú quỳ này, Diệp Phàm lại không thể hạ xuống được.

Đầu gối hắn như bị lún vào bùn lầy, bất kể hắn giãy giụa thế nào cũng không nhúc nhích nửa phân, thậm chí ngay cả đầu cũng không

ngẩng lên được.

"Ô!" Thấy dáng vẻ Diệp Phàm không cam chịu khuất nhục, trong mắt người phụ nữ áo đen lóe lên tia hàn quang.

Ngay sau đó, cô ta chậm rãi cúi người xuống.

Khóe miệng cô ta cong lên một nụ cười âm u, nụ cười quỷ dị và âm trầm ấy dường như ẩn chứa một ma lực nào đó.

"U..." Khoảnh khắc sau, Diệp Phàm đột nhiên nghe thấy một tiếng ù chói tai.

Âm thanh này, như có thứ gì đó muốn phá đất chui ra từ trong sơn động, lại như có mãnh thú khổng lồ sắp gầm lên kinh thiên động địa.

Thân thể Diệp Phàm không khỏi run lên.

Người phụ nữ áo đen thừa cơ hội này đột nhiên ngẩng đầu lên, trong mắt lóe lên tia sáng nhiếp hồn đoạt phách.

Cái nhìn này khiến người ta tim gan run rẩy, sợ hãi không rõ nguyên nhân.

Đồng tử của cô ta, phát ra một thứ sắc thái tà ác, yêu mị, như muốn hút Diệp Phàm vào trong.

Diệp Phàm lập tức cảm thấy ngạt thở.

Khoảnh khắc này, người phụ nữ áo đen như hóa thân thành sứ giả địa ngục, ác quỷ u minh!

Hắn cảm nhận được một mối nguy hiểm.

Người phụ nữ áo đen nhìn Diệp Phàm, khẽ mở đôi môi son: "Ta muốn nuốt chửng ngươi!" Sau đó, lưỡi cô ta cuốn một cái, trực tiếp nuốt Diệp Phàm vào bụng.

Diệp Phàm đầy mặt chấn động.

Rốt cuộc đây là công phu gì?

Chỉ là bất kể hắn giãy giụa thế nào, thân thể hắn cũng đã bị người phụ nữ áo đen giam cầm chặt chẽ.

Ý thức của hắn cũng bắt đầu mơ hồ, dường như sắp hôn mê.

"Hô!" Diệp Phàm dốc hết sức lực vận chuyển Thái Cực Bát Quái Ngư, cố gắng xua đuổi thuật thôi miên của người phụ nữ áo đen.

Các bức tượng đá trong cổ mộ lại như sống dậy.

Chúng lần lượt vặn vẹo, lắc lư, cuối cùng ngưng tụ thành một khối.

Một luồng uy áp khổng lồ và sát khí tuôn trào, như muốn xé nát không gian này.

Diệp Phàm cảm giác toàn bộ thân thể mình gần như sụp đổ.

Hắn cố gắng chống đỡ, hy vọng có thể vượt qua kiếp nạn này.

"Ừm?" Sắc mặt người phụ nữ áo đen cũng thay đổi.

Rõ ràng cô ta cũng không ngờ Diệp Phàm lại mạnh mẽ đến vậy, có thể chống đỡ được đòn tấn công bằng thuật thôi miên của cô ta.

Nhưng rất nhanh, cô ta lại nở một nụ cười trêu tức, một lần nữa niệm chú ngữ, đối kháng Thái Cực Bát Quái Ngư của Diệp Phàm.

"Rầm rầm rầm!" Diệp Phàm liều mạng giãy giụa, nhưng lại phát hiện mình căn bản vô ích.

"Ầm ầm ầm!" Ngay lúc này, một trận sấm sét kinh hoàng nổ lên, chiếu sáng bốn phía.

Từng tia điện quang lóe lên không ngừng, khiến toàn bộ sơn động tràn ngập nguy hiểm.

Sau đó, một làn khói đen dày đặc bốc lên.

“A!” Diệp Phàm không khỏi rùng mình một cái, tỉnh táo lại.

Tầm nhìn lại khôi phục quang minh, nhưng toàn bộ lăng mộ lại có thêm không ít thứ.

Bia mộ, quan tài, chân nến, đèn đồng.

Từng bức tượng đá sống động như thật, như được phục sinh, tản ra một luồng khí hung lệ.

“Cạc cạc cạc...” Mỗi chi tiết trên tượng đá, đều như có sinh mệnh, tản ra một luồng khí thế khát máu sát phạt.

Những bức tượng đá này mang lại cho Diệp Phàm một cảm giác vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Chúng như những binh sĩ chém giết trên chiến trường viễn cổ, dù đã hóa đá, nhưng vẫn tản ra mùi gỉ sắt đáng sợ.

Đặc biệt là đồng tử của chúng, càng khiến người ta cảm nhận được sự bạo ngược và tàn khốc của chúng.

Chúng như những dũng sĩ xông ra từ núi thây biển máu, không biết đã trải qua bao nhiêu trận chiến tôi luyện, mới tạo nên khí tức sát phạt kinh người như vậy.

“Rắc!” Cùng lúc đó, lỗ thông hơi vốn bị phong kín cũng bị tượng đá đâm thủng một lỗ.

Sau đó, một bàn tay thò ra.

Bàn tay này khô gầy, năm ngón dài, da đen sì, nhưng không thô ráp, ngược lại còn có vẻ trắng bệch yếu ớt, mang lại cảm giác bệnh tật kỳ lạ.

Nó như một cương thi bị đóng băng nhiều năm.

Chỉ là cương thi này không tĩnh lặng.

Nó vừa mới lộ ra nửa cái đầu, thân thể nó cũng theo đó mà chui ra.

Sau đó, bức tượng đá này liền cử động.

Nó chậm rãi đứng dậy, hai mắt đỏ rực, vẻ mặt kiên nghị, như được tạc từ thép.

Mí mắt Diệp Phàm giật giật.

Hắn ngửi thấy khí tức tử vong!

Người phụ nữ áo đen cũng ngừng hành động.

Mí mắt cô ta giật giật mạnh, dường như rất kinh ngạc đối phương thoát khỏi trói buộc.

Tiếp đó, khóe miệng cô ta cong lên một độ cong, mang theo một tia trêu tức: "Không ngờ, còn giấu một cỗ quan tài đá, trách không được lão già kia phí hết tâm tư chôn ở đây...

Ngươi dám đánh ta?

Dám đâm ta một nhát?

Ta muốn ngươi sống không bằng chết!" "Ta nói cho ngươi biết, ta là sư muội của Miêu Kim Qua, cha ta là Miêu Phượng Hoàng, ngươi chọc ta, cứ đợi mà chết đi!" Người phụ nữ áo đen gào thét không ngừng.

Chương 762

Diệp Phàm nghe vậy ngẩn ra, sau đó cười khổ lắc đầu: "Tôi không biết cô là ai, nhưng tôi thật sự không làm hại cô." "Vừa nãy là tôi cứu cô một mạng." "Nếu tôi không giúp cô chống lại bóng tối, để cô tiếp tục thôi miên tôi, thì e là cả hai chúng ta tối nay đều sẽ chết ở đây rồi." Hắn nhắc nhở người phụ nữ áo đen một câu.

"Hừ!" Người phụ nữ áo đen nghe vậy khẽ nheo mắt, sau đó sắc mặt lạnh đi: "Ngươi có phải nghĩ rằng, ngươi có thể thoát ra ngoài rồi không?" "Nói cho ngươi biết, cửa còn không có!" "Đây là địa bàn của ta, còn có Vu Cổ Trùng Vương của ta canh giữ, không có sự cho phép của ta, ngươi tuyệt đối không thể ra ngoài." Cô ta quát nhẹ một tiếng: "Ta sẽ biến ngươi thành một đống tro cốt." Diệp Phàm thản nhiên mở lời: "Là cô thôi miên tôi trước, tôi không phòng bị được, nên bị cô khống chế, tôi chấp nhận." "Nhưng tại sao cô lại muốn dùng tôi làm vật tế?" Hắn truy hỏi: "Cô không phải sư điệt của Miêu Kim Qua sao?

Sao các người có thể tàn nhẫn như vậy?" "Ngươi hiểu cái quái gì!" Người phụ nữ áo đen khinh thường bĩu môi: "Ta là con gái nuôi của sư thúc tổ Miêu Phượng Hoàng." "Nhưng ông ấy chỉ dạy ta y thuật, còn võ đạo và cổ độc thì tuyệt đối không truyền." "Cho nên ta không tính là thân tín của Miêu Kim Qua, cũng chẳng có quan hệ gì với ông ta." "Hơn nữa, ngươi nên may mắn, ngươi là do sư phụ ta nhặt về." Cô ta lạnh lùng nhìn Diệp Phàm nói: "Nếu là đệ tử hoặc thân tín của Miêu Kim Qua, thì ông ta đã sớm bị ta tra tấn đến chết rồi." "Ngươi là cháu ngoại duy nhất của ông ta, lại đúng lúc bị ta gặp được, ta đương nhiên phải tặng ông ta một món quà lớn." Cô ta kiêu ngạo bất tuần, còn mang theo một tia trêu đùa: "Ta chỉ thích nhìn ngươi đau khổ rơi lệ, rên rỉ cầu xin." Diệp Phàm suýt nữa ngã nhào

xuống đất, người phụ nữ này đơn giản là một kẻ điên.

Hắn nghiến răng nặn ra một câu: "Miêu tiểu thư, rốt cuộc cô muốn thế nào?" "Thế nào?" Người phụ nữ áo đen cười duyên một tiếng: "Ngươi nói xem, ta muốn thế nào?" Lời vừa dứt, người phụ nữ áo đen giậm chân phải một cái.

"Vút!" Diệp Phàm cảm thấy toàn thân chợt lạnh.

Sau đó, hắn liền phát hiện, người phụ nữ áo đen đã đạp lên vai mình bay vút đi.

"Ầm!" Hầu như ngay khi người phụ nữ áo đen vừa chạm đất, tất cả tượng đá ở trung tâm mộ thất đều bắn ra vô số bột đen, trong khoảnh khắc lấp đầy không gian chật hẹp của mộ thất.

"A!" Diệp Phàm kêu thảm một tiếng ôm mặt ngã nhào, hắn có thể nhận ra đây là bột lưu huỳnh, đủ để thiêu cháy nửa cánh cửa sổ.

Hơn nữa hắn còn cảm giác được, người phụ nữ áo đen còn rải một lớp bột thuốc lên người hắn, khiến nhiệt độ của những bột lưu huỳnh đó trở nên nóng bỏng.

Nếu không phải Diệp Phàm mặc một chiếc áo chống đạn, lần này e là đã đi đời rồi.

Hắn khó khăn di chuyển về phía trước mấy mét, tìm cơ hội lấy ra một sợi dây thừng.

Hắn muốn nhân lúc hỗn loạn rời khỏi mộ thất.

Diệp Phàm vừa chạy vừa quét mắt nhìn xung quanh.

Lăng mộ này rất sâu và rộng lớn, ngoài một đại sảnh ra, còn có ba tòa tháp đá, và sáu gian phòng đá.

Những công trình kiến trúc này đều mang vẻ cổ kính, vững chãi, chỉ là không có chút ánh sáng và sinh khí nào, mang lại cho người ta

một cảm giác quỷ dị âm u.

"Ô..." Diệp Phàm vừa định kéo chặt dây thừng leo tường, đột nhiên tai hắn bắt được một tiếng mèo kêu thảm thiết.

Âm thanh đó dường như đến từ Cửu U, lại như đang quanh quẩn trên bầu trời, khiến người ta không rét mà run.

Thân thể Diệp Phàm run lên một cái, theo tiếng nhìn tới, lại phát hiện ở một đầu khác của mộ thất, dựng đứng một bức tượng đá khổng lồ.

Nó cao tới ba mét, tóc xõa tung, mặt mũi dữ tợn.

Tay trái nó vung lên, một quả cầu lửa phun ra từ ống tay áo, nhanh chóng đập vào một chiếc hộp đá trước mặt Diệp Phàm.

Một tiếng nổ lớn "Oanh", chiếc hộp đá lập tức nổ tung, mảnh vỡ bắn tung tóe.

Lửa văng khắp nơi.

Hộp đá nổ ra một viên đá to bằng nắm tay.

Mặt trước nó hướng lên trời, mặt sau hướng xuống đất, hiện ra một bức đồ án nhật nguyệt.

"Ơ, đây không phải tấm ván quan tài đá mà Diệp Cấm Thành làm mất sao?

Sao lại xuất hiện ở đây?" Diệp Phàm đầu tiên ngẩn ra, sau đó bừng tỉnh đại ngộ.

Tấm ván quan tài đá này, là Diệp Cấm Thành làm mất, hắn tìm một lượt cũng không có tin tức, thì ra bị người phụ nữ áo đen này mang vào mộ thất.

"Ha ha ha, vận may tốt quá, đây là ý trời, ý trời!" Diệp Phàm mừng rỡ như điên hét lên: "Tôi cuối cùng cũng có thể rời khỏi cái nơi quỷ

quái này rồi.” Diệp Phàm nhanh chóng nắm chặt dây thừng trượt ra ngoài.

Hắn nhanh chóng đến trước một sợi xích sắt, giơ tay vung lên chém đứt khóa, sau đó dùng sức đẩy ra ngoài.

Xích sắt kêu loảng xoảng.

“Ừm?” Ngay khi Diệp Phàm chuẩn bị phá cửa thoát ra, lại thấy một luồng sóng nhiệt ập thẳng vào mặt.

Diệp Phàm quay đầu nhìn lại, lại thấy người phụ nữ áo đen không biết từ lúc nào đã xuất hiện phía sau mình, một chưởng vỗ vào cửa đá.

“Rầm!” Cửa đá trầm xuống, đè nghiến Diệp Phàm.

Người phụ nữ áo đen còn một tay giật lấy dây thừng, trói chặt Diệp Phàm lại.

Sau đó, cô ta lại một lần nữa xoay nắp quan tài trên giường đá.

Một luồng man lực cuồn cuộn đổ vào, “Rắc” một tiếng, nắp quan tài mở ra.

“Vút!” Diệp Phàm thấy vậy sắc mặt kịch biến, vội vàng vươn tay cướp lấy người trong quan tài: “Không thể mở!” Người trong quan tài vẫn giữ nguyên hình dáng cơ thể hoàn chỉnh.

Dù tóc bạc trắng, mặt mũi xanh xao, nhưng vẫn có thể lờ mờ nhận ra đó là một khuôn mặt quen thuộc.

Chính là Nam Cung Hùng!

“Bốp!” Ánh mắt người phụ nữ áo đen lạnh băng, thuận thế vung tay tát Diệp Phàm một bạt tai.

Diệp Phàm rên lên một tiếng nặng nề ngã văng ra bảy tám mét, hai cái răng cũng vỡ ra, trên mặt có thêm năm vết ngón tay.

Hắn giận đến cực điểm cười nói: “Cô muốn làm gì?” “Làm gì?” “Ngươi nói ta làm gì?” Người phụ nữ áo đen lạnh lùng nói: “Ngươi không chỉ trộm đồ của ta, giết sư điệt của ta, còn hủy hoại di thể sư công của ta, ngươi nói ta làm gì?” Diệp Phàm khẽ nói: “Đó không phải di thể, đó chỉ là một bức tượng đá.” “Câm miệng!” Người phụ nữ áo đen không khách khí quát: “Đó là nhục thân của ông nội ta, ta muốn dùng nó để luyện công, để bảo vệ sự an nguy của đệ tử Miêu thị!” “Ông ấy là con trai cưng nhất của Miêu Phượng Hoàng, huyết mạch thuần khiết, tu luyện 《Miêu Cương Bí Cấp》 càng là được việc gấp bội.” “Cỗ quan tài đá này, là do ông ấy dùng dược liệu đặc biệt rèn đúc mà thành, còn đặt ngâm trong linh tuyền ở Long Vĩ Sơn.” “Nước này mỗi năm đều phải thay một lần, ẩn chứa dương khí cường đại, đối với ta mà nói, là thánh phẩm liệu thương tốt nhất.” “Ta vốn định, đến Tết Thanh Minh sang năm sẽ khởi động nó, hấp thu tinh hoa của nó.” “Kết quả ngươi lại mang nó đi, ta há có thể dễ dàng để ngươi rời đi?” Khuôn mặt cô ta ánh lên một tia trêu đùa, dường như muốn nghiền xương thành tro Diệp Phàm mới hả giận.

Diệp Phàm gầm lên một tiếng: “Nói bậy bạ, đây chỉ là tượng đá, cô không tin tôi, thì cũng phải tin nó chứ?” “Ta biết, tượng đá xác thực chỉ là tượng đá bình thường, nhưng mà, ai có thể nói cho ta biết, ngươi làm sao lại xuất hiện ở đây?” Người phụ nữ áo đen không để ý đến sự tức giận của Diệp Phàm, chỉ nhìn chằm chằm hắn, giọng điệu trêu đùa hỏi: “Một nơi quan trọng như vậy, đừng nói ngươi là một thằng nhóc ranh, ngay cả Triệu Minh Nguyệt lão hồ ly đó cũng không thể xông vào được.” “Huống chi còn tránh được ám khí của ta.” Cô ta lạnh lùng nói: “Nói đi, rốt cuộc ngươi là ai?

Tại sao lại muốn vào đây?” “Tôi tên Diệp Phàm, tôi đến để đào bảo, tôi không cẩn thận lầm vào đây.” Diệp Phàm cố gắng ổn định cảm xúc: “Cô thả tôi ra, tôi sẽ lập tức rời khỏi mộ huyệt Miêu Kim

Qua." "Đừng hòng lừa ta, nơi này, ngoài ta và Miêu Phong Lang ra, sẽ không có bất kỳ ai khác tiến vào." Trong mắt người phụ nữ áo đen thêm một tia sắc bén: "Ngươi hoặc là khai ra thân phận của mình, hoặc là chết!" "Làm sao cô biết, nơi này ngoài cô và Miêu Phong Lang ra sẽ không có người khác tiến vào?" Mí mắt Diệp Phàm giật giật: "Cô không ngại thử đoán xem sao." Người phụ nữ áo đen khẽ nheo mắt, rõ ràng đã nghĩ đến điều gì.

Diệp Phàm thừa thắng xông lên: "Hoặc là, đồng bọn của cô, ví dụ như vị sư muội kia của cô, đang dẫn theo đồng bọn của các cô đến đây đào bảo đấy." Người phụ nữ áo đen nghe vậy cười lạnh một tiếng, nhìn Diệp Phàm như nhìn một thằng ngốc.

"Đồng bọn của chúng ta?

Chúng ta ở trong mộ thất Miêu Kim Qua mười lăm năm, chưa từng nghe nói huynh đệ tỷ muội nào vào đây đào bảo cả." "Hơn nữa, đồng bọn của chúng ta cũng đã chết hết cả rồi." Cô ta không chút do dự vạch trần lời nói dối của Diệp Phàm: "Ngươi đây là giương oai dọa dẫm ta!" Diệp Phàm cười khổ không thôi, đúng là cứng đầu không chịu hiểu.

Hắn ho khan một tiếng mở miệng: "Đã không tin tôi, chúng ta việc gì phải đàm phán, cô giết tôi đi, nhanh chóng lấy quan tài mà luyện công." "Tối nay tôi bị thương không nhẹ, cần phải chữa trị càng sớm càng tốt, nếu không e là không sống qua được tối nay." Diệp Phàm giả vờ vẻ đau khổ: "Hơn nữa tôi lo lắng các người sẽ chết đói, dù sao chúng ta cũng chỉ có thể uống nước ăn bánh bao mà thôi." "Ngươi coi ta là đồ ngốc à?

Ngươi chết rồi, chúng ta vẫn sống sung sướng như thường." Người phụ nữ áo đen một cước đá văng Diệp Phàm: "Ngươi không thành thật khai báo, ta sẽ từng dao từng dao cắt ngươi." Diệp Phàm

giận dữ chửi một tiếng: “Cô dám...” “Vút!” Ngay lúc này, từ dưới bệ đá lại bắn ra mấy cây kim cương, như mưa tên bắn về phía người phụ nữ áo đen.

Diệp Phàm vô thức kêu lên: “Cẩn thận!” Hắn còn muốn đi cứu người phụ nữ áo đen, nhưng lại bị kim cương bắn trúng cổ và vai, đau nhức vô cùng, toàn thân tê liệt.

“Vút!” Người phụ nữ áo đen nghiêng người tránh kim cương, sau đó rút dao găm ra, hung hăng đâm vào ngực Diệp Phàm.

Diệp Phàm rên lên một tiếng nặng nề ngã xuống đất, sau đó hai chân đạp mạnh xuống đất bật dậy, làm văng một viên gạch xanh.

Trong lúc gạch xanh bay lộn xộn, Diệp Phàm cũng nhân cơ hội chui vào quan tài đá.

Hắn còn lật ngược nắp quan tài ra, chui vào bên trong.

“Vút vút vút!” Kim cương một đòn không trúng, lập tức điều chuyển hướng tấn công truy kích, nhưng chỉ luôn sượt qua bóng của Diệp Phàm.

Người phụ nữ áo đen thấy vậy rất kinh ngạc, không ngờ thân pháp của Diệp Phàm lại nhanh nhẹn đến thế.

Cô ta bản năng tiến gần về phía quan tài đá.

Diệp Phàm nhân lúc tầm nhìn của đối phương bị che khuất tạm thời, rút ra mấy sợi dây thừng buộc vào nắp quan tài, sau đó giật mạnh một cái.

Chỉ nghe một tiếng “Rắc”, nắp quan tài lập tức đóng lại.

Diệp Phàm bất động ẩn mình trong quan tài.

Chương 763

Hắn còn đóng đinh quan tài đá lại, tránh cho nắp quan tài bị cạy ra lộ khe hở.

Người phụ nữ áo đen xông đến trước quan tài đá, cầm dao găm "loảng xoảng loảng xoảng" chém.

Nắp quan tài rung động cực kỳ dữ dội, nhưng làm thế nào cũng không mở ra được.

Người phụ nữ áo đen giận tím mặt, một tay lật tung nắp quan tài, thò đầu ra quát: "Đồ khốn!" Diệp Phàm nhân lúc hỗn loạn lăn vào góc, còn thuận thế khôi phục lại nắp quan tài như cũ, ngăn đối phương mở ra kiểm tra tình hình của mình.

"Đồ khốn nạn, ra đây cho ta!" Thấy không có gì bất thường, người phụ nữ áo đen giận dữ chửi một tiếng, sau đó lùi về bức tường ngồi xuống vận công.

Diệp Phàm thở ra một hơi dài, từ từ đứng dậy, quét mắt nhìn xung quanh, tìm kiếm lối thoát.

"Ơ?

Đây là gì?" Đột nhiên, mắt Diệp Phàm sáng lên.

Hắn phát hiện mép quan tài đá có một cái rãnh lõm, giống như một lỗ khóa.

"Chẳng lẽ vừa nãy tôi phá quan tài, là đã chạm vào cái rãnh lõm này?" Diệp Phàm lẩm bẩm một mình, sau đó nhìn trái nhìn phải một lượt, rất nhanh nhận ra miếng ngọc đó.

Hắn lập tức nhặt nó lên, sau đó nhắm thẳng vào rãnh lõm dán vào.

“Keng!” Một tiếng vang giòn truyền đến, ngay sau đó, Diệp Phàm trơ mắt nhìn nắp quan tài dịch chuyển ra.

“Ầm!” Diệp Phàm không kịp cảm khái uy lực của miếng ngọc, vớ một đống xương khô ném vào quan tài.

Sau đó Diệp Phàm “phóc” một tiếng nhảy vào trong quan tài.

Trong lúc rơi xuống, hắn còn thuận thế đá vỡ một đoạn quan tài gỗ chặn kín miệng động.

Hắn hy vọng người phụ nữ áo đen bị thi cốt cản trở tầm nhìn, sau đó nhân cơ hội trốn thoát khỏi mật thất này.

“Ừm?

Sao lại thiếu mất thứ gì đó nhỉ?” Người phụ nữ áo đen vừa mới khoanh chân ngồi xuống, liền nghe thấy tai khẽ động.

Cô ta ngửi thấy một mùi máu tươi thoang thoảng, còn cảm giác thiếu mất thứ gì đó.

Sau đó, mắt cô ta trợn tròn, nhìn thấy trên bệ đá có một tấm bia đá ánh sáng đen lấp lánh.

Trên bia đá bày ba viên ngọc tròn.

Một viên ánh sáng xanh lam lấp lánh, tản ra ánh sáng ấm áp, hai viên còn lại có màu đỏ.

Cô ta ngẩn ra, vươn tay nhặt một viên châu màu xanh lam lên, sau đó đồng tử khẽ co lại.

Đây là Hỏa Viêm Tinh.

Điều này khiến cô ta mừng rỡ như điên: “Tốt quá rồi, tốt quá rồi, đây là thứ tốt, có thể tăng thêm một lọ thuốc dịch nhỏ.” Cô ta nhanh chóng lục trong ba lô, lấy ra hai ống thủy tinh, nhỏ Hỏa Viêm Tinh vào trong.

Sau đó, cô ta còn mở một cái hộp, từ bên trong lấy ra một lọ dược dịch màu đỏ đổ vào.

Tiếp theo, cô ta liền sốt ruột không chờ được nữa mở nắp quan tài đá.

"Rầm!" Cô ta vừa định chui vào, lại thấy Diệp Phàm bật ra từ trong quan tài đá.

Cổ tay hắn rung lên, một cây ngân châm phóng nhanh về phía người phụ nữ áo đen.

Người phụ nữ áo đen vội vàng lùi lại, nhưng vẫn chậm nửa nhịp, ngân châm bắn trúng xương bả vai, khiến cô ta rên lên một tiếng nặng nề văng ra xa.

Chỉ là cô ta tuy ngã xuống, nhưng không hề hoảng loạn chút nào, tay phải giơ lên, dao găm ngang qua yết hầu yếu huyệt.

"Vút vút vút!" Cùng lúc đó, mười hai tên Miêu duệ cũng từ trong bóng tối xông ra, trong khoảnh khắc vây quanh Diệp Phàm.

Bọn họ từng người một tay cầm võ sĩ đao, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Diệp Phàm.

Một luồng sát ý cổ xưa nồng đậm lan tỏa ra.

Những người này rõ ràng là được người phụ nữ áo đen triệu hồi đến để giúp đỡ.

"Thằng nhóc, không ngờ ở đây của ta có mai phục đúng không?" Thấy Diệp Phàm bị vây khốn, người phụ nữ áo đen cười nanh: "Ta nói cho ngươi biết, ta ở Miêu Thành kinh doanh nhiều năm, há là loại nhóc ranh như ngươi có thể sánh bằng?" "Đừng nói ngươi là một phế vật, ngay cả sư phụ ngươi đích thân đến, lão nương cũng có thể giết chết các ngươi." "Đáng tiếc, ta không thèm dùng thủ đoạn hèn hạ để giết ngươi, cho nên ngươi tốt nhất ngoan ngoãn bó tay chịu trói."

“Bằng không, đừng trách ta nhẫn tâm ra tay.” Cô ta vẻ mặt kiêu ngạo: “Ta ghét nhất mấy cái tên hỗn cầu chuyên đánh lén như các ngươi.” Diệp Phàm lạnh lùng nhìn người phụ nữ áo đen: “Rốt cuộc cô là ai?” “Hỏi ta là ai à?” Người phụ nữ áo đen cười duyên dáng: “Ta tên Cung Bản Anh Hoa.” “Cung Bản?” Diệp Phàm khẽ nhíu mày, suy nghĩ về người nước này.

Dường như cảm nhận được sự mơ hồ của Diệp Phàm, Cung Bản Anh Hoa lạnh lùng hừ một tiếng: “Ta không phải người Nhật Bản, ta là người An Lạc Thần Châu.” “Bất kể cô là quốc tịch nào, làm việc xấu giúp kẻ ác thì đáng phải bị ngàn đao vạn quả.” Diệp Phàm từng chữ từng chữ nặn ra: “Hơn nữa tôi cũng không đánh lén cô, vừa nãy tôi là trốn vào trong quan tài.” “A a, trốn vào quan tài?” “Diệp Phàm, ngươi thật ngây thơ, tưởng ta không nhìn thấy à?” “Ngươi chính là cố ý gây chia rẽ mối quan hệ của chúng ta.” “Đừng nói ta không mở quan tài, ngay cả ta có mở, ngươi cũng sẽ không ra ngoài.” Cung Bản Anh Hoa không biết phải nói sao lắc đầu, trên mặt nở nụ cười trêu tức: “Ta khuyên ngươi vẫn là ra ngoài đầu hàng đi.” “Tôi với cô vốn dĩ chẳng quen biết, thậm chí còn chưa từng gặp mặt, tại sao tôi phải gây chia rẽ các người?” Diệp Phàm phản bác: “Huống chi tôi là bác sĩ, y giả nhân tâm.” “Câm miệng!” “Diệp Phàm, đừng giả tạo nữa.” “Ngươi chính là y thuật lợi hại, nhưng y đức thấp kém, bụng dạ một bồ nước bẩn.” Cung Bản Anh Hoa khinh thường bĩu môi: “Ngươi biết không?

Tối nay ta đến Miêu Thành ngoài việc hoàn thành nhiệm vụ ra, mục đích quan trọng hơn, chính là muốn thu thập ngươi.” “Nếu không ta làm sao lại mạo hiểm lẻn vào đây?” Cô ta thản nhiên bổ sung: “Ta biết ngươi hiểu y thuật, cũng rõ năng lực của ngươi, cho nên ta đã chuẩn bị vạn toàn.” “Những con cổ trùng này, còn có độc tiễn của ta, đủ để khiến ngươi chết một cách tuyệt đẹp.” Cô ta còn chỉ huy tinh

nhuệ Miêu tộc áp sát: "Nếu không tin, chúng ta thử xem sao?" Mấy chục tinh nhuệ Miêu thị xông lên như ong vỡ tổ, trong tay lóe ra những thanh quân đao sắc bén.

Diệp Phàm quát lên một tiếng: "Khoan đã!" Cung Bản Anh Hoa không chút do dự vung tay: "Chém cho ta!" "Vút!" Thân thể Diệp Phàm tung lên, như một bóng ma lướt qua mọi người.

Sau đó, Diệp Phàm thong dong nhảy trở lại vào trong quan tài đá.

"Rắc!" Hắn lật tay khóa chặt nắp quan tài.

Nắp quan tài đóng chặt.

"Vút!" Không đợi Cung Bản Anh Hoa và bọn họ kịp phản ứng, một thanh Ngư Trường Kiếm đã kề vào cổ Cung Bản Anh Hoa, bất cứ lúc nào cũng có thể chặt đứt đầu cô ta.

Mấy tên người Miêu và cổ sư sắc mặt kịch biến.

"Bốp!" Diệp Phàm một bạt tai đánh ngất Cung Bản Anh Hoa, sau đó lại một cước đá văng nắp quan tài.

Hắn ném Cung Bản Anh Hoa ra ngoài: "Nhanh chóng đi!" "Vút vút vút!" Hầu như ngay khi Diệp Phàm đá ra, mười mấy con rắn trùng đã như thủy triều lao ra ngoài.

Tốc độ của chúng cực nhanh, chớp mắt đã biến mất vào màn đêm mênh mông.

Diệp Phàm thở phào một hơi, sau đó kéo tay Đường Nhược Tuyết, trượt ra từ giường đá.

"Ầm!" Chưa đợi Diệp Phàm chạy ra năm sáu mét, toàn bộ căn nhà đá đột nhiên rung chuyển.

Sau đó vô số bụi trần "lộp bộp" rơi xuống.

Diệp Phàm và Đường Nhược Tuyết vô thức ngồi xổm xuống,

tránh bị bụi che phủ đôi mắt.

Bụi trần rất lớn, kích thích khiến cả hai ho liên tục.

“Vút!” Chưa đợi bụi trần tan hết, hơn mười chiếc phi tiêu đã phá gió bay đến, thẳng tắp ghim vào bệ đá.

Mỗi một chiếc phi tiêu, đều mang theo một luồng kình lực sắc bén.

Diệp Phàm và Đường Nhược Tuyết nghiêng người né tránh, vừa vặn tránh được phi tiêu.

Sau đó, Diệp Phàm và Đường Nhược Tuyết đồng loạt nhìn về phía xa.

Chỉ thấy một nhóm nam tử mặc đồ ninja từ cửa động bò vào, trong tay cầm đủ loại vũ khí.

Tổng cộng bảy tám kẻ địch, còn mang theo mấy khẩu súng gây mê.

Khí chất của bọn họ âm hàn, ánh mắt hung hãn, mang lại cảm giác nguy hiểm khó tả.

Trong đó một người đàn ông da trắng trông như đội trưởng, càng đeo kính râm, dáng vẻ cao ngạo.

Chương 764

"Diệp Phàm, xin lỗi, tôi đã làm liên lụy anh!" Thấy Diệp Phàm bị quân truy đuổi chặn lại, Đường Nhược Tuyết nghiến răng nghiến lợi hét lên: "Anh đi trước đi, tôi sẽ cản bọn chúng!" "Đi?

Đi đâu?" Người đàn ông da trắng đó "hắc hắc" cười một tiếng, tháo kính râm trên mặt ném xuống đất, lộ ra một khuôn mặt quen thuộc nhưng dữ tợn: "Đường tiểu thư, tôi đây là chuyên chờ đợi ở đây 'ôm cây đợi thỏ' để đợi cô đấy." Hắn liếm liếm môi: "Cô nói xem, chúng ta có duyên phận như vậy, tôi có nên mời cô ăn một bữa không?" Diệp Phàm sắc mặt trầm xuống: "Ngươi quen Đường Nhược Tuyết?" "Ha ha ha, Diệp Phàm, xem ra ngươi vẫn còn sống đấy à?" Nghe lời Diệp Phàm nói, người đàn ông da trắng lập tức cười lớn: "Lúc trước ta bày cục giết ngươi, không ngờ ngươi lại phúc lớn mạng lớn mà thoát được." "Không những bản thân không chết, còn bắt được những người mà chúng ta phái đi tấn công ngươi." "Xem ra ngươi thật sự là kẻ địch truyền kiếp của chúng ta rồi, chỉ là không ngờ chúng ta lại nhanh như vậy đã gặp mặt." "Nhưng cũng tốt, đã gặp rồi thì ta tiễn ngươi lên đường thôi." "Dù sao ngươi cũng nợ chúng ta một lời giải thích." Hắn tay trái vung lên, các chân nến, đèn dầu, nến mỡ tê giác, lư hương trên tường bốn phía đều sáng lên.

Lửa nến chập chờn không ngừng, chiếu sáng cả trần nhà, sàn nhà, bàn ghế đều đặc biệt rõ ràng.

Và dưới ánh sáng lập lòe của nến, những người Miêu ẩn mình trong bóng tối lần lượt hiện thân, tay cầm trường cung hoặc nỏ ngắn nhắm vào Diệp Phàm.

Từng người một chờ thời cơ hành động.

Diệp Phàm thở dốc, quét mắt một cái rồi thở dài một tiếng: "Quả nhiên là đã có âm mưu từ trước." "Không sai!" Người đàn ông da trắng lại bước ra cười lạnh một tiếng: "Lần này không chỉ muốn giết ngươi, còn muốn cướp lấy phương thuốc Long Huyết Châm." "Ngươi yên tâm, chúng ta sẽ không lập tức giết ngươi, đợi ta lấy được thứ đó, rồi sẽ từ từ hành hạ cái mạng chó của ngươi." Trong mắt hắn lóe lên một tia sáng đỏ khát máu.

Diệp Phàm nghe vậy giận đến cực điểm cười nói: "Xem ra các người nhất định phải lấy mạng tôi rồi." "Hết cách rồi, ai bảo ngươi quá mạnh mẽ quá khó đối phó chứ?" Người đàn ông da trắng cười nanh: "Nếu để ngươi sống, sớm muộn gì cũng sẽ báo thù ta, ta chỉ có thể bóp chết nó từ trong trứng nước." "Cho nên lần này, ngươi nhất định phải chết!" "Ra tay!" Hắn vung tay mạnh một cái.

Mấy trăm binh lính Miêu đồng loạt gầm lên một tiếng, sau đó bóp cò.

"Đoàng đoàng đoàng!" Đạn xả ra, như mưa bắn về phía Diệp Phàm.

Mấy chục mũi tên nhọn cũng từ phía sau bắn nhanh tới, ghim mạnh vào mép quan tài đá.

"Vút vút vút!" Diệp Phàm không hề sợ hãi chút nào, ném ra ngân châm "vút vút vút" bắn về phía kẻ địch đang xông tới.

Ba tiếng kêu thảm vang lên, ba binh lính Miêu xông lên hàng đầu "phốc" một tiếng ngã lăn ra đất.

Ngực phun máu tươi!

"Giết!" Số binh lính Miêu còn lại thấy vậy giận dữ không thôi, một lần nữa giơ vũ khí bắn Diệp Phàm.

Diệp Phàm không nói nhiều lời, thân hình lộn một cái, từ bệ đá này

lật sang bệ đá khác.

Đồng thời tay phải hắn rung lên, một cánh hoa tú cầu bắn về phía người áo đen.

Hắn còn ném dao găm trong lòng ra.

"Keng keng keng keng!" Cánh hoa tú cầu và dao găm rơi xuống đất, nhưng vẫn đẩy lùi không ít binh lính Miêu.

Nhân lúc hỗn loạn, Diệp Phàm xoay người, chui vào bóng tối chạy ra ngoài.

Hắn không dám chần chừ, lo lắng đệ tử Miêu gia thay đổi góc độ tấn công.

"Giết!" Mấy chục binh lính Miêu thấy vậy gào thét vây lên.

Diệp Phàm một quyền đánh ngã ba người, sau đó nhảy ra khỏi bệ đá, lăn vào bụi cây bên cạnh.

Hắn nhanh chóng nhận biết phương hướng rồi chạy về phía ngọn đồi.

Diệp Phàm biết đây là sâu trong Miêu Cương, một khi bị bao vây, hắn khó lòng thoát thân.

Mặc dù hắn có đủ thực lực để đối kháng với đám kẻ địch này, nhưng chiến đấu với một đám đông, cuối cùng vẫn bất lợi cho hắn phát huy.

"Mẹ nó!

Chạy còn nhanh hơn rùa!" Người đàn ông da trắng một cước đá nát ghế đá gầm lên: "Đuổi!" Hắn dẫn đầu truy kích ra ngoài.

Diệp Phàm một mạch rút lui về phía ngọn đồi.

"Đứng lại!

Đứng lại!" "Không được chạy!" "Còn chạy lão phu sẽ giết ngươi." Từng nhóm binh lính Miêu "ào ào" gào thét truy sát Diệp Phàm, nhưng kết quả lại không tìm thấy tung tích Diệp Phàm.

Cuối cùng, bọn họ đành bỏ cuộc.

Lúc này, cách đỉnh núi không quá hai mươi mét, Diệp Phàm đã cảm nhận được gió lạnh thổi tới.

Chỉ là hắn không hề vui mừng chút nào, ngược lại, sắc mặt càng thêm nặng nề.

Bởi vì hắn phát hiện, cây cối trên ngọn đồi trở nên thưa thớt, cỏ cây khô héo úa vàng, rõ ràng ngọn đồi này phải khô cằn rất lâu mới thành dược liệu.

Điều này cho thấy hắn càng ngày càng gần lối ra.

Chỉ là Diệp Phàm cũng ngửi thấy nguy hiểm, dường như có người đang nhìn chằm chằm hắn từ đỉnh núi.

Hắn quay đầu nhìn thử, không thấy gì, chỉ đành cứng rắn tiếp tục chạy như điên.

Chưa đầy năm phút, Diệp Phàm đã xông đến đỉnh ngọn đồi.

Hắn thở hổn hển quét mắt nhìn xung quanh.

Phát hiện ở đây có mười mấy căn chòi gỗ đơn sơ.

Chòi gỗ được che bằng rơm rạ, không nhìn rõ tình hình bên trong, nhưng từ vẻ bề ngoài mà phán đoán, chắc hẳn có người cư trú.

Chỉ là Diệp Phàm vừa mới đến gần một cây đại thụ, hắn liền ngửi thấy một mùi máu tươi thoang thoảng.

Thần kinh hắn căng thẳng, ánh mắt sắc bén quét nhìn xung quanh, tìm kiếm tung tích kẻ địch.

Chỉ là ngoài những bụi cỏ lộn xộn và mấy cây cây ra, hắn không hề phát hiện bất kỳ điều bất thường nào.

"Ô..." Ngay khi Diệp Phàm định thu ánh mắt lại, đột nhiên, trên bầu trời truyền đến một tiếng tù và trầm thấp.

Sau đó, trong rừng cách mấy trăm mét, truyền đến một trận tiếng gầm rú chấn động màng nhĩ.

"Gầm!" Âm thanh rất lớn, làm người ta đau màng nhĩ, cũng khiến Diệp Phàm khẽ nhíu mày.

Sau đó, hắn liền thấy sâu trong rừng hiện ra một con mãng xà khổng lồ.

Đây là một con rắn đen, có hai cái đầu, thè lưỡi đỏ lòm, trông rất khủng bố, cũng báo hiệu sự nguy hiểm của nó.

Diệp Phàm trong lòng chấn động, không ngờ lại chạm trán thứ này.

Hắn bản năng muốn nhảy xuống ngọn đồi, nhưng lại phát hiện phía dưới dày đặc chông, căn bản không thể đặt chân xuống, hơn nữa còn là những con đường dốc thẳng đứng uốn lượn lên.

Hơn nữa trên người hắn còn cõng một thi thể, hai chân cũng bị trói bằng dây thừng.

Nếu không phải thể chất hắn siêu phàm, e là ngay cả bò cũng không bò lên được.

Nhìn kiểu này, tối nay e là khó mà thoát ra được rồi.

Diệp Phàm hạ quyết tâm, nhặt một khối đá nhọn, nhắm vào con hắc xà mà cắt, cạo xoèn xoẹt.

Rất nhanh, hắn tạo ra một khe hở để có thể khó khăn di chuyển xuống núi.

Khe hở này vẫn là do hắn dùng đá đập ra, hy vọng có thể lợi dụng nó để thoát thân.

Diệp Phàm nhẹ nhàng đặt Đường Nhược Tuyết xuống, sau đó từng bước bám xuống.

Con hắc xà thấy con mồi trốn thoát, gầm lên một tiếng rồi lao về phía Diệp Phàm.

"Xoẹt!" Diệp Phàm không dây dưa với hắc xà, trực tiếp chém đứt một cái móng vuốt của nó.

Chương 765

Máu tươi đầm đìa.

Hắc xà đau đớn không ngừng, điên cuồng vẫy đuôi quật Diệp Phàm, nhưng Diệp Phàm không hề chần chừ mà lao lên phía trên.

"Ầm!" Ngay lúc này, một mũi tên nỏ xé gió bay đến, đập mạnh vào khe hở.

Đá vỡ vụn, bụi bay mù mịt.

Diệp Phàm không khỏi khẽ rên một tiếng, suýt chút nữa bị đá văng trúng.

Cùng lúc đó, hắn thấy một nhóm người lao về phía khe hở.

Chính là Miêu Bát Chỉ và Thất Thúc vừa đuổi tới đây.

Miêu Bát Chỉ thấy Diệp Phàm liền hét lên: "Diệp Phàm!" Diệp Phàm nghiến răng, giật phăng dây giày của Đường Nhược Tuyết, buộc chặt hai tay cô gái vào người hắn.

Sau đó, hắn ôm cô chạy đi bằng một sức mạnh cuồng bạo.

Mặc dù Miêu Bát Chỉ rất muốn cứu Đường Nhược Tuyết, nhưng hắn biết bây giờ không thích hợp để cứu, dễ làm Diệp Phàm bị thương.

Hơn nữa, hắn còn cần bảo vệ Diệp Phàm an toàn, tránh bị những kẻ địch khác tập kích.

"Thằng khốn kiếp, đứng lại cho tao!" Thấy Diệp Phàm bỏ chạy, nhóm người da trắng lập tức giơ súng đuổi theo.

"Ầm!" Chỉ chạy chưa được bao xa, một tiếng nổ vang lên, ngọn lửa trong khoảnh khắc nuốt chửng cơ thể bọn họ.

Tiếp đó, một làn khói cháy nồng nặc lan tỏa khắp không gian.

Khói đen bao phủ rừng núi, khiến người ta không thể nhận ra gì, cũng làm tinh thần mọi người u ám, ai nấy không ngừng ho khan.

Khi khói đen tan đi, Diệp Phàm đang ôm Đường Nhược Tuyết lẩn vào một lối đi hẹp khác.

Hắn trên đường ném ra mấy quả lôi đình giải quyết đám truy binh.

Nhưng vừa bước vào lối đi, hắn đã cảm thấy sau lưng lạnh toát.

Một luồng kình khí sắc bén cực độ xé gió lao đến.

"Xoẹt!" Một tiếng kim loại xé rách chói tai vang lên, sau đó trước người Diệp Phàm lóe lên một tia sáng chói mắt.

Đó là một con dao găm mỏng như cánh ve, nhưng lại toát ra sát ý lạnh lẽo.

Sắc mặt Diệp Phàm khẽ biến, hắn vội vàng né người sang một bên.

"Choang!" Con dao găm sắc bén lướt qua quần áo hắn, cắt ra một vết rách dài, trông thấy ghê người.

Không đợi Diệp Phàm kịp phản ứng, lại hai mũi tên độc bắn về phía hắn.

Tốc độ cực nhanh, uy lực cực lớn.

Diệp Phàm lại lần nữa xoay người né tránh, kết quả lại là bốn viên đạn "đinh đinh đang đang" bay tới.

Hắn đành phải lăn lộn tránh thoát một cách chật vật.

Nhân cơ hội này, Diệp Phàm phát hiện, hai bên đều là vách đá dựng đứng.

Lối thoát duy nhất là trượt sang bên trái ba mươi mét, đến bờ đối

diện giữa những thân cây.

"Chết tiệt!" Diệp Phàm chửi thề một tiếng.

Nhưng tình huống nguy hiểm này cũng kích thích tính hung hãn của Diệp Phàm, hắn không những không hề sợ hãi, ngược lại chiến ý càng sục sôi.

Hắn từ dưới đất bò dậy tiếp tục chạy về phía trước.

Con đường này quá hiểm trở và chật hẹp, chỉ đủ cho hai người đàn ông trưởng thành đi song song.

Chỉ cần một bước hụt hoặc một chân dẫm hụt, sẽ rơi xuống vực sâu tan xương nát thịt.

Vì vậy Diệp Phàm phải tranh thủ từng giây từng phút.

Rất nhanh, Diệp Phàm đã đến cuối đường.

Trong tầm mắt, hai cánh cửa sắt gỉ sét chặn lối đi, còn dán chi chít bùa chú.

Một luồng khí tức âm u, đáng sợ lập tức lan tỏa ra.

"Lại có cấm chế?" Diệp Phàm thầm than xui xẻo, sao không sớm tìm thấy nó.

Tuy nhiên Diệp Phàm cũng biết, những cấm chế này tuy phức tạp và khó phá giải, nhưng một khi phá vỡ, sẽ tương đương với một con át chủ bài.

Bởi vì không ai dám đảm bảo, phía sau những cấm chế này rốt cuộc giấu cái gì.

"U!" Diệp Phàm dừng lại một chút, suy nghĩ có nên thử phá cấm chế không, dù sao đây cũng là một cơ hội.

Vạn nhất thoát ra được, hắn sẽ có thêm một phần cơ hội sống sót.

Nhưng trong lúc ý niệm chuyển động, Diệp Phàm đột nhiên nghe thấy phía sau, truyền đến một tràng tiếng bước chân dồn dập và hỗn loạn.

Hắn quay đầu nhìn lại, phát hiện con hắc xà như một con rắn độc trườn đến, trên người còn dính đầy mảnh đá vỡ và máu tươi.

Rõ ràng nó vừa bị thiệt hại, tức giận càng thêm nồng đậm, hận không thể xé xác Diệp Phàm thành vạn mảnh.

Nó rất phẫn nộ vì Diệp Phàm đã cướp đi thức ăn và Đường Nhược Tuyết, cũng oán hận Diệp Phàm đã cản trở việc kiếm ăn của nó.

Chỉ là Diệp Phàm lúc này đã không còn tâm trí để ý đến nó nữa.

Hắn nhanh chóng quay đầu nhìn chằm chằm vào cấm chế phía trước.

"Đánh liều thôi!" Mắt Diệp Phàm lồi ra, nắm đấm siết chặt, dường như đã hạ quyết định nào đó.

Hắn chân phải đạp mạnh, cả người bay lên nửa thước, sau đó đá một cú vào cấm chế phía trước.

"Bốp!" Nhưng cú đá này lại mềm nhũn vô lực.

Diệp Phàm thậm chí còn không đá hỏng được cánh cửa sắt của cấm chế, huống chi là bức tường huyền thiết dày đặc phía sau.

Hắn chỉ khiến cánh cửa sắt lung lay một chút.

Tuy nhiên Diệp Phàm không nản chí, nghiến răng, tay trái vỗ mạnh vào ngực.

Ngũ tạng lục phủ chấn động kịch liệt, khóe miệng Diệp Phàm rỉ ra máu, nhưng ánh mắt kiên nghị.

Tiếp đó, hắn tay trái niết ra một chỉ quyết, một hơi thổi tắt nến

cấm chế.

Nến tắt, xung quanh lập tức trở nên tối đen, đưa tay không thấy năm ngón.

Không chỉ khiến tầm nhìn mờ ảo, còn khiến người ta ngửi thấy một mùi tử vong.

Chỉ là Diệp Phàm không để ý đến những điều này, vẫn một hơi lao về phía cửa sắt.

Chương 766

Hắn muốn dùng cách đơn giản và thô bạo nhất để xuyên thủng cửa sắt.

Nhưng lần này, chưa kịp đến gần, hắc xà đột nhiên từ bên cạnh xuất hiện.

Nó gầm rống một tiếng về phía Diệp Phàm, như quỷ mị lao tới.

"Súc sinh, chết đi!" Diệp Phàm khẽ quát một tiếng, đá vào cổ hắc xà.

"Rầm!" Hắc xà kêu thảm một tiếng bay ngược lại, ngã xuống đất không động đậy được.

Diệp Phàm cũng phun ra một ngụm máu tươi, loạng choạng lùi lại một bước.

Chỉ là hắn không tự ti, mà nở một nụ cười rạng rỡ.

Hắc xà không chết, hơn nữa vết thương trên người còn rất nặng, Diệp Phàm biết mình đã nắm chắc phần thắng.

"Gào!" Hắc xà tức giận vùng vẫy đứng dậy, còn vung nanh vuốt già nua về phía Diệp Phàm để trút giận.

Diệp Phàm từ từ di chuyển cơ thể áp sát nó.

Hắc xà lại gào thét xung kích.

"Vút!" Ngay lúc này, lại mấy mũi ngân châm bay tới.

Diệp Phàm nhảy vọt người, lao về phía một cây cổ thụ.

Hắc xà sững sờ.

"Ầm!" Diệp Phàm không nói nửa lời, một quyền đánh nát cây cổ

thụ.

Cổ thụ chao đảo như sắp đổ.

"Vút vút vút!" Khi Diệp Phàm định nhảy vào hốc cây, lại ba cao thủ của Miêu thị xuất hiện.

Bọn họ liên tiếp ném đồ vào Diệp Phàm như pháo liên thanh.

Diệp Phàm bản năng giơ tay đỡ ngang, nhưng căn bản không chịu nổi, cơ thể lùi lại "đăng đăng đăng".

"Phụt!" Diệp Phàm lại phun ra một ngụm máu tươi.

"Ầm!" Ngay lúc này, hắc xà nhân cơ hội lao lên, một cú quật đuôi, đánh mạnh vào người Diệp Phàm.

Diệp Phàm lại thổ huyết, cả người ngã vào hốc cây đen ngòm.

Cái hốc cây này hơi giống địa cung, nhưng rộng hơn địa cung mấy lần, bên trong còn chất đống không ít cỏ dại khô cành, không nhìn ra bất kỳ dấu vết nhân tạo nào.

Diệp Phàm nhịn đau đớn kịch liệt kiểm tra một lượt, không có nguy hiểm và cạm bẫy, hắn liền mò mẫm di chuyển vào sâu bên trong.

"Vút vút vút…" Diệp Phàm vừa dò xét được hơn hai trăm mét, phía sau lại vang lên một trận tiếng gió thê lương.

Bóng dáng Diệp Phàm nhanh nhẹn bổ nhào sang một bên.

Mấy mũi ngân châm tẩm độc sượt qua da đầu hắn.

Diệp Phàm sờ lên đầu, một vệt máu hồng ân, khiến hắn sợ hãi vội vàng nằm phục xuống đất.

Nhưng vừa ẩn nấp, lưng lại bị ăn một nhát dao.

Diệp Phàm khẽ rên một tiếng, một cái lộn nhào ra ngoài, sau đó rút Đường đao ra phản kích.

“Rầm rầm rầm!” Sau một tràng tiếng súng, hắc xà lại bị Diệp Phàm chém trúng mấy nhát.

Chỉ là phòng ngự của hắc xà đủ mạnh mẽ, Diệp Phàm tuy chém nó đầy thương tích, nhưng vẫn không gây tổn hại đến chỗ hiểm.

Diệp Phàm muốn lấy nỏ ra để xử lý nó, nhưng tiếc là bên người không có vũ khí tiện tay, chỉ có thể tạm thời từ bỏ ý niệm này.

“U!” Ngay lúc Diệp Phàm đang vật lộn với hắc xà, phía sau lại truyền đến một tràng tiếng bước chân.

Hắn quay đầu nhìn lại, vừa vặn thấy một đội thủ vệ của Miêu thị chạy tới.

Bọn họ tay cầm đao võ sĩ và đoản kiếm, từng người thần sắc nghiêm nghị sát khí đằng đằng.

Bọn họ đều đeo mặt nạ, không nhìn rõ mặt.

“Vút vút vút!” Diệp Phàm không nói gì, trực tiếp rút ra ba cây nỏ.

Vừa kéo cò, ba mũi tên nỏ bắn ra.

Trong đó một mũi tên bắn về phía một kẻ địch, hai mũi tên còn lại thì ghim vào giữa trán hai đồng bọn khác.

Hai người run rẩy một cái, trong khoảnh khắc mất mạng.

“Thằng nhóc, mày dám đánh lén chúng tao sao?” Thủ vệ dẫn đầu gầm lên một tiếng: “Chết đi!” Hắn cầm một thanh đao võ sĩ, dẫn theo bảy tám người bao vây Diệp Phàm.

Diệp Phàm không để ý, nhặt hai mũi ngân châm “vút” một tiếng ném ra.

Ngân châm xé gió bay ra.

Mấy tên hộ vệ Miêu thị khẽ rên một tiếng ngã lăn ra đất, trên

người xuất hiện bảy lỗ máu.

"Khốn nạn!" Thủ vệ dẫn đầu kinh hãi, lập tức dừng bước, sắc mặt tái mét lùi lại: "Giết nó cho tao!" "Giết nó!

Giết nó!" Hắn gào thét: "Giết chết nó!

Giết chết nó!" Bảy tám tên thủ vệ nhao nhao giơ đao.

Diệp Phàm ném cây nỏ trong tay, từ trong ngực móc ra Ngư Tràng kiếm.

"Vút!" Khi tên thủ vệ định đâm dao vào Diệp Phàm, Diệp Phàm đột nhiên xoay tròn một vòng, Ngư Tràng kiếm như tia chớp đâm ra.

Một tiếng "choang" sắc bén, một tên thủ vệ ôm cổ ngã xuống.

Diệp Phàm không hề lưu tình, một bước lao lên, lao về phía tên thủ vệ cuối cùng.

Động tác của hắn lưu loát, thủ pháp thành thạo, như nước chảy mây trôi.

Tên thủ vệ theo bản năng chống cự, kết quả hai tay đau nhức, cổ tay "rắc" một tiếng gãy lìa.

"Vút!" Lợi dụng khoảng trống này, Diệp Phàm lại một kiếm chém đứt cổ hắn.

"Phịch!" Tên thủ vệ kêu thảm một tiếng, ngửa mặt ngã lăn ra đất.

"Vút!" Giải quyết xong tên thủ vệ cuối cùng, Diệp Phàm không lãng phí thời gian, nhặt thanh trường đao đi sâu vào trong hốc cây.

Hang núi uốn lượn khúc khuỷu, Diệp Phàm rất nhanh biến mất trong màn đêm.

"U!" Hắc xà gầm rống giận dữ, muốn truy kích, nhưng bốn chi lại bị xích sắt trói chặt.

Nó cố gắng kéo lê xích sắt muốn rời khỏi hang động, nhưng càng kéo càng chặt, khiến nó không thể không co mình trở lại trong hang.

Chương 767

“Thằng khốn, đừng để tao sống sót ra ngoài.” Hắc xà giận dữ: “Nếu không tối nay không ăn thịt mày không được!” Hắc xà từng nghĩ mình chắc chắn sẽ chết, không ngờ Diệp Phàm không chết, còn thoát ra được.

Điều này khiến nó cực kỳ uất ức và phiền muộn.

“U!” Ngay lúc nó định tìm một chỗ để dưỡng thương, nó đột nhiên nghe thấy phía sau truyền đến âm thanh bất thường.

Nó theo phản xạ quay đầu, vừa vặn thấy một đoàn ánh lửa chiếu vào mắt, còn mang theo nhiệt độ nóng rực.

Hắc xà bản năng né tránh, kết quả lại phát hiện, đoàn cầu lửa kia không nổ, mà bắt đầu cháy lên.

Ngọn lửa ngày càng bùng cháy dữ dội.

Trong ánh lửa, thấp thoáng hiện ra một con quái thú hình người.

Nó giống như một con khỉ, thân hình vạm vỡ, cơ bắp phát triển, đầy gân xanh, tràn đầy vẻ hoang dã và cuồng bạo.

Và trên đầu nó mọc ra hai chiếc sừng, một đỏ một xanh, đặc biệt nổi bật và chói mắt.

Hắc xà nhận ra đây là cái gì, chính là khắc tinh của nó: Long Viên!

Hắc xà lập tức cứng đờ, ngay cả động tác cũng ngừng trệ.

Nó cảm giác mình như gặp phải ma vương.

“U!” Khi hắc xà cứng đờ run rẩy tại chỗ, Diệp Phàm đã chui vào một ngã rẽ.

Trên đường đi, Diệp Phàm nhận ra đây là vị trí trung tâm của Mê

Vụ Sâm Lâm.

Phía trước ngoài đá và cây cối ra, chỉ còn lại một lối đi hẹp.

Hắn suy nghĩ chắc là có thể ra ngoài rồi.

Nhưng vừa xuyên qua một rừng gai, Diệp Phàm đã nghe thấy phía sau truyền đến một tiếng nổ lớn rung trời.

Diệp Phàm quay đầu lại, vừa vặn thấy vách động sụp đổ, đá vụn ào ào rơi xuống.

"Chết tiệt, lại sụp đổ à?" Diệp Phàm thầm mắng một câu: "Đúng là nhà dột còn gặp mưa đêm mà." Hắn suy nghĩ lát nữa ra ngoài, nhất định phải đào một cái hố để trốn.

Hắn không sợ vách động sụp đổ vùi lấp mình, chỉ là lo lắng bị người ta chặn đường chết.

Trận động đất năm đó suýt chút nữa hủy diệt Thái Bình thôn, Diệp Phàm thực sự không muốn lại gặp phải tai nạn như vậy.

Tuy nhiên Diệp Phàm rất nhanh xua tan ý niệm đó.

Hắn nhanh chóng điều chỉnh tâm thái, khôi phục bình tĩnh, tiếp tục di chuyển về phía trước.

Lúc này, vách động không chỉ không ngừng sụp đổ, mà còn không ít đá lăn xuống.

Diệp Phàm chỉ có thể dùng hai chân đạp vào vách đá mà tiến lên.

Hắn còn xé áo trên người quấn vào hai chân, tránh bị đá lăn xuống đập trúng.

Nhưng vừa đi được mấy bước, hắn đã ngửi thấy một mùi khói nồng nặc.

Hắn theo mùi ngửi qua, phát hiện cuối đường có một đầm nước.

Hắn khẽ nheo mắt.

Khói bốc ra từ đầm nước.

Giữa đầm nước, một đóa hồng liên kiều diễm đang nở rộ, tỏa ra hương thơm say lòng người.

Diệp Phàm trong lòng không khỏi giật mình.

Hắn theo bản năng tiến gần về phía đầm nước.

"Xoạt!" Gần như Diệp Phàm vừa đi được năm sáu mét, đóa hoa kiều diễm trong nước trong khoảnh khắc biến thành một khuôn mặt quỷ gớm ghiếc.

Khuôn mặt quỷ há miệng hút một cái, kéo Diệp Phàm xuống nước.

Diệp Phàm không kịp phòng bị, bị kéo vào, bắn tung không ít nước.

"Rầm!" Diệp Phàm tóm lấy khuôn mặt quỷ đập mạnh vào bờ.

"Gào!" Khuôn mặt quỷ đau đớn, kêu thảm một tiếng, chìm trở lại xuống nước.

Diệp Phàm không chút do dự, đưa ngón tay chọc một cái, "phốc" một tiếng, đâm thủng trán khuôn mặt quỷ, khiến máu tươi ào ào chảy ra.

Tiếp đó hắn một quyền đánh qua.

"Rầm!" Một tiếng giòn vang, khuôn mặt quỷ bị Diệp Phàm đánh bay ra ngoài, đập vào vách tường rồi từ từ rơi xuống.

Cơ thể nó lung lay mấy cái, sau đó bất động.

Diệp Phàm thu dọn khuôn mặt quỷ, lại uống mấy ngụm nước đầm.

Đợi hắn từ dưới nước bò lên, khuôn mặt quỷ đã hóa thành xương

khô.

Diệp Phàm quét mắt nhìn xung quanh một lượt, xác nhận an toàn xong, mới tháo mặt nạ lộ ra mặt.

Hắn lau mặt, sau đó thong dong bước đến miệng động nơi khuôn mặt quỷ nằm.

"Hử?

Có chữ khắc!" Khi Diệp Phàm cúi đầu nhìn xương khô trong nước, một tấm thẻ đồng bị sứt mẻ to bằng lòng bàn tay cho thấy suy đoán của hắn không sai.

Diệp Phàm lấy nó ra, phát hiện trên thẻ đồng khắc hai chữ "Long Bà".

Long Bà là ai?

Diệp Phàm nhíu mày, sau đó nhét thẻ đồng vào túi, quay người chuẩn bị rời đi.

Nhưng vừa bước một bước, hắn lại quay lại kiểm tra thi thể khuôn mặt quỷ.

Hắn muốn lấy một ít đồ từ túi nó, tiện thể tìm hiểu sâu hơn về huyền diệu của "Long Thần Cửu Thức".

Chỉ là khuôn mặt quỷ này tuy sở hữu tuyệt học, nhưng không biết vì lý do gì, vẫn không thể tu luyện đến nơi đến chốn.

Diệp Phàm cố gắng tìm hiểu phương pháp vận công của nó, nhưng luôn bị một tầng bình phong mỏng manh ngăn cản, dù thế nào cũng không thể vượt qua.

Diệp Phàm suy nghĩ có phải công pháp có vấn đề không?

Thế là hắn đặt Long Nha chủy thủ lên ngón tay, sau đó từ từ tiến gần khuôn mặt quỷ.

“U!” Ngay khi Diệp Phàm sắp chạm vào khuôn mặt quỷ, khuôn mặt quỷ đột nhiên mở mắt ra, một luồng nguy hiểm bùng lên.

Giây tiếp theo, nó đột nhiên nhảy bật dậy, móng vuốt sắc bén lao thẳng vào ngực Diệp Phàm.

“Súc sinh, mày tỉnh từ sớm rồi.” Mí mắt Diệp Phàm giật giật, không ngờ vật này còn lợi hại hơn mình tưởng, thảo nào có thể khống chế quạ đen bọn chúng.

Chương 768

Nhưng hắn không hề lùi bước, tay phải vung mạnh một cái.

Long Nha bay vụt ra!

Khuôn mặt quỷ méo mó, thân mình lật một cái, tránh được chỗ hiểm, sau đó cắn đứt Long Nha.

Chỉ là Long Nha sắc bén vô cùng, vẫn xé rách môi khuôn mặt quỷ, khiến nó phun ra một ngụm dịch độc.

Dịch độc phun về phía Diệp Phàm, nhưng giữa không trung xoay chuyển, rơi vào đầm nước, bắn tung hàng chục đóa nước.

"Xì xì xì!" Diệp Phàm thấy vậy vội vàng lùi lại.

Đồng thời tay trái vung lên, đánh ra mười hai sợi ngư tuyến, nghiền nát một đống cỏ dại trong đầm nước.

"Vút!" Gần như Diệp Phàm vừa lùi lại, một mũi tên tre đã cắm vào đầm nước, để lại một hàng vết tích mờ nhạt.

Tiếp đó, ba con dơi vỗ cánh bay tới, kêu chói tai về phía Diệp Phàm.

Một tư thế sẵn sàng tấn công bất cứ lúc nào.

"Dơi?" Diệp Phàm sững sờ: "Đây là đâu?

Chẳng lẽ là tổ dơi?" Hắn nhìn lên đỉnh đầu, phát hiện đó là một hang động hình tổ ong, hơn nữa còn treo đầy mạng nhện và côn trùng.

Những thứ này nói cho Diệp Phàm biết, đây là một hang động.

Chỉ là Diệp Phàm nhìn thế nào cũng không giống tổ dơi.

Hắn vẫn quét mắt nhìn xung quanh một lượt, muốn nhìn rõ mình

đang ở đâu, nhưng không có thu hoạch gì.

Thứ duy nhất có giá trị là, hắn thấy một vật phát ra ánh sáng trắng.

Ánh sáng trắng tuy sáng, nhưng không thể chiếu sáng cả căn phòng, nhưng Diệp Phàm vẫn bắt được một vầng sáng mờ ảo.

Hắn sững sờ, sau đó mừng rỡ, nhanh chóng chạy qua.

Diệp Phàm nhặt lấy viên châu đó.

Viên châu tròn trịa, tinh xảo, bề mặt có một vòng văn tự nhỏ, dường như là một loại văn tự cổ xưa, lại dường như là ký hiệu.

Diệp Phàm bóp một cái, phát hiện chất liệu cứng rắn, hơn nữa chạm vào lạnh buốt.

Hắn nhìn chằm chằm vào viên châu, phát hiện phía sau viên châu có hai chữ cái 'S', nhưng bị bụi bẩn che lấp.

Diệp Phàm không hiểu chữ Phạm văn, cũng không phân biệt được những ký hiệu này.

Chỉ là hắn thấy chữ trên đó, cả người như bị sét đánh đứng ngây tại chỗ.

"Phụt!" Khi Diệp Phàm ngơ ngác, một trận gió âm thổi qua, lửa trại trong động tắt ngúm.

Xung quanh chìm vào một vùng tối đen.

Nhiệt độ trong động đột ngột giảm xuống.

Cái lạnh cực đoan này mang đến cho Diệp Phàm cảm giác áp lực cực kỳ mạnh mẽ.

Diệp Phàm không hề hoảng loạn, chỉ giữ cảnh giác, đồng thời nín thở.

Diệp Phàm cảm nhận được sự tấn công của bóng tối, đồng thời

nâng cao cảnh giác, chú ý tình hình xung quanh.

Hắn cảm thấy hang động này rất tà dị.

"Bốp!" Khi Diệp Phàm dần dần khó thở, bên tai hắn vang lên một tràng tiếng bước chân.

Tiếng bước chân này càng lúc càng dồn dập.

Hơn nữa càng về phía trước, lại càng hỗn loạn.

"Vút vút vút!" Diệp Phàm theo bản năng ngẩng đầu, chỉ thấy ánh nến xung quanh lung lay.

Hắn khẽ nheo mắt, lợi dụng ánh đèn để nhận ra nguồn gốc tiếng bước chân, phát hiện chính là cái khuôn mặt quỷ khô quắt kia.

Nó mang theo một chút quỷ dị tiến gần về phía miệng động.

"Mẹ kiếp!

Hổ không phát uy, mày tưởng tao là mèo bệnh à?" Diệp Phàm giận dữ cười một tiếng, tay phải cầm ngược Long Nha.

Hắn không còn để ý đến bóng tối xung quanh, trực tiếp nghênh đón khuôn mặt quỷ khô quắt kia.

Hắn muốn nhân cơ hội làm rõ chuyện này là thế nào.

"Vút!" Chớp mắt một cái, khuôn mặt quỷ cách Diệp Phàm không quá năm mét, tốc độ cũng tăng gấp đôi.

Nó như một bóng ma, nhanh chóng tiếp cận Diệp Phàm.

Diệp Phàm không hề dừng lại, vẫn lao về phía khuôn mặt quỷ, cổ tay run lên, Long Nha bay vụt ra.

Khuôn mặt quỷ thấy vậy dừng lại một chút, sau đó né người, tránh được con dao găm bay tới, tiếp tục truy kích Diệp Phàm.

Diệp Phàm thấy vậy khẽ nhíu mày.

Tên này hình như có thể dự đoán được mình sẽ làm gì.

Chẳng lẽ nó thực sự là cương thi trong truyền thuyết?

Hắn nhớ đến một quyển dã sử giới thiệu, có một loại cương thi mặt quỷ, trời sinh có thể cảm nhận được sự tồn tại của người sống, còn rất giỏi né tránh.

"Vút!" Ngay khi Diệp Phàm đang suy nghĩ, khuôn mặt quỷ đã lao đến trước mặt, nanh vuốt sắc bén cắn về phía cổ Diệp Phàm.

Diệp Phàm liên tục lùi lại, đồng thời vung đao chém giết.

"Phụt!" Trong một tiếng sắc bén, nanh vuốt già nua của khuôn mặt quỷ gãy lìa, Diệp Phàm nhân cơ hội né tránh, đồng thời rút ra một nhát đao.

"Phụt xích!" Khuôn mặt quỷ trúng kiếm vào cổ họng, phát ra một tràng tiếng kêu thảm thiết.

Chỉ là Diệp Phàm còn chưa kịp thư giãn, bóng dáng khuôn mặt quỷ lại lóe lên.

Diệp Phàm khựng lại một chút.

Tiếp đó, lưng hắn chợt rát, bị khuôn mặt quỷ cào rách một vết thương.

Máu tươi hôi tanh trong khoảnh khắc thấm ra, còn tỏa ra một mùi hôi thối khó chịu, suýt chút nữa khiến Diệp Phàm nôn mửa.

Tuy nhiên Diệp Phàm lập tức ổn định tâm thần, không chút do dự quay người lại chém một nhát đao nữa.

Thân hình khuôn mặt quỷ lại động, vừa vặn tránh được Long Nha chủy thủ của Diệp Phàm.

Nó không dây dưa, xoay người lại chạy về phía miệng động.

Chương 769

"Muốn chạy à?" Diệp Phàm quát một tiếng, một đao đâm chết khuôn mặt quỷ, sau đó rảo bước đuổi theo.

Hành vi của khuôn mặt quỷ quá kỳ lạ, Diệp Phàm không giải quyết nó trong lòng thực sự không thoải mái.

Chỉ là hắn chạy được hơn hai trăm mét, khuôn mặt quỷ đã biến mất trong màn đêm mênh mông.

Diệp Phàm không khỏi gào thét: "Thằng khốn, đừng chạy chứ, chúng ta chơi đùa chút đi." Không đợi Diệp Phàm dứt lời, một đạo hồng quang lóe lên, sau đó, đầu Diệp Phàm đau nhức, ngất lịm đi.

Một giờ sau, Diệp Phàm từ từ tỉnh lại, phát hiện mình đang nằm dưới vách đá.

Hai tay, hai chân và vết thương ở vai đã được băng bó xong.

Hắn ngồi dậy nhìn quanh một lượt, phát hiện mình đang ngủ bên một con sông nhỏ.

Xung quanh tối đen, không nhìn rõ bất cứ thứ gì.

Tuy nhiên thấp thoáng có thể thấy một vài con đom đóm bay lượn.

Điều này khiến Diệp Phàm cảm thấy một chút an toàn.

Hắn xoa xoa đầu, phát hiện ngoài một đống phân dơi trên mặt đất, không có gì còn sót lại, thậm chí cả khuôn mặt quỷ cũng không tìm thấy tung tích.

Diệp Phàm cười khổ một tiếng, nhưng nhìn thấy đom đóm xung quanh, ánh mắt chợt thêm một tia hưng phấn.

Hắn nhẹ nhàng mò đến bên một cây cổ thụ.

Hắn lấy ra đá lửa, "bật" một tiếng, tia lửa bắn ra, xua tan không ít cái lạnh.

Diệp Phàm ném xác dơi vào ngọn lửa.

Ngọn lửa tí tách.

Một làn khói xanh bốc lên.

Rất nhanh, xác dơi đã hóa thành than cháy, một cuộn khói dày bốc lên không trung.

Diệp Phàm lại từ gần đó tìm một đống củi khô, ném vào ngọn lửa đang bùng cháy dữ dội.

Trong lúc lửa bốc cao, Diệp Phàm lại cầm thịt dơi, cho vào lửa nướng một lượt.

Hắn biết thói quen ăn chay của dơi, nên chuẩn bị bổ sung một chút dinh dưỡng cho nó.

Chỉ là Diệp Phàm không ngờ, ngọn lửa chợt lóe lên rồi tắt, một miếng thịt dơi nướng vàng óng mỡ màng, lại bị cháy thành tro bụi.

Sắc mặt Diệp Phàm đại biến, suy nghĩ đây là chuyện gì?

Tuy nhiên hắn không lãng phí, lại tìm một nắm củi khô, tiếp tục nướng.

Chỉ là thịt dơi nướng ra vẫn cháy khét, không có mùi thơm như ngày trước, ngược lại tỏa ra mùi khó chịu.

Diệp Phàm mặt mày ủ dột, hắn biết thịt dơi đã hỏng, thế là đứng dậy vươn vai tứ chi.

Chỉ là trên người vẫn còn đau nhức.

"Ừm?" Ngay khi Diệp Phàm định tìm thứ gì đó để ăn, đột nhiên, hắn ngửi thấy một luồng khí tức nguy hiểm.

Hắn theo bản năng ngẩng đầu.

Trong tầm mắt, một tia lửa đỏ tươi lúc sáng lúc tối, như một đoàn yêu ma tiến gần về phía hắn.

Tiếp đó, đồng tử Diệp Phàm trong khoảnh khắc co lại, hắn nhìn thấy khuôn mặt quỷ, còn nhìn thấy đôi mắt nó, phát ra ánh sáng xanh lục.

Nó há cái miệng lớn như chậu máu gầm lên: "U!" Một trận gió tanh thổi tới, một cái miệng lớn gớm ghiếc đã ở rất gần.

Diệp Phàm không kịp né tránh, theo bản năng giơ dao găm lên đỡ.

"Rầm!" Một tiếng nổ lớn, Diệp Phàm ngã bay ra ba mét, khóe miệng không ngừng giật giật.

Mặc dù mình đã dùng hết sức lực để đỡ, nhưng con dao găm vẫn không thể chống lại thế công của đối phương.

So với sự hung mãnh và bá đạo tối qua, sức mạnh của khuôn mặt quỷ còn mạnh hơn một bậc.

Chỉ sợ đã đạt đến một vạn cân rồi.

Diệp Phàm cảm thấy cánh tay tê dại, hổ khẩu gần như muốn nát.

Nhưng may mắn là, Diệp Phàm đã đỡ được một đòn của nó.

"Ầm!" Một đòn không thành, thân hình khuôn mặt quỷ nhảy vọt lên, bay ra ba bốn mét, sau đó vặn eo lắc đuôi va vào Diệp Phàm.

Tốc độ của nó kỳ lạ, chiêu thức quỷ quyệt, khiến Diệp Phàm căn bản không thể phán đoán vị trí.

Chỉ là Diệp Phàm không lùi bước, ngược lại gầm lên một tiếng lao tới.

Khuôn mặt quỷ cũng không chịu yếu thế va vào.

Quyền trái của Diệp Phàm đột nhiên thò ra, đập vào rốn khuôn mặt quỷ.

Quyền này, Diệp Phàm dốc hết sức lực, tốc độ cũng cực nhanh, nhưng vẫn chậm nửa nhịp.

Khuôn mặt quỷ va vào nắm đấm của hắn trước một bước.

"Rầm!" Diệp Phàm khẽ rên một tiếng bay ngược ra ngoài, đập vào một cây cổ thụ khác mới dừng lại.

Ngực hắn đau nhức không ngừng, khoang miệng còn trào ra một ngụm máu tươi.

Hắn ho khan một tiếng: "Mẹ kiếp, vật quỷ này sao lại lợi hại như vậy?" Khuôn mặt quỷ không cho Diệp Phàm cơ hội thở dốc, thân hình đồ sộ như một quả pháo lao về phía Diệp Phàm.

"U!" Khuôn mặt quỷ há cái miệng lớn như chậu máu, lộ ra đầy răng nanh sắc bén, phun ra một đoàn sương mù trắng đặc bao phủ Diệp Phàm.

"Hô!" Diệp Phàm theo bản năng nín thở.

Chỉ là sương mù vẫn thổi tới, một mùi hôi thối xác chết thối rữa xộc vào mũi Diệp Phàm.

Diệp Phàm vội vàng bịt mũi lùi lại mấy bước, tránh hít phải độc thi.

"U!" Ngay khi Diệp Phàm vừa lùi ra, khuôn mặt quỷ đã lao đến trước mặt.

Nó một cú quét chân đá ngã Diệp Phàm.

Diệp Phàm theo bản năng lăn xuống đất.

Khuôn mặt quỷ cũng theo đó nhảy lên, dẫm mạnh xuống đầu Diệp Phàm.

Diệp Phàm lại lần nữa lăn xuống đất, tránh được cú đánh chí mạng của đối phương.

Khuôn mặt quỷ lại lần nữa rơi xuống, dẫm mạnh vào lưng Diệp Phàm.

Diệp Phàm nhịn đau lăn sang trái một cái, khuôn mặt quỷ dẫm hụt, nhưng vẫn dẫm trúng một đoạn cành khô.

Chương 770

"Rắc!" Một tiếng giòn vang, mặt đất nơi Diệp Phàm ban đầu đứng, sụp xuống một phần.

"Vút!" Không đợi Diệp Phàm kịp xả bớt cảm giác áp bách này, khuôn mặt quỷ một cái nhảy vọt lên như cá chép, một móng vuốt cào vào ngực Diệp Phàm.

Móng vuốt sắc bén cào ra năm vết rách sâu trên da Diệp Phàm, suýt chút nữa đã móc mất một mảng thịt của hắn.

Sức mạnh này quá mạnh mẽ.

Diệp Phàm kinh ngạc đồng thời cúi đầu nhìn, lúc này mới phát hiện móng vuốt của khuôn mặt quỷ có màu tím hồng, còn tỏa ra một chút độc tính nhàn nhạt.

Khuôn mặt quỷ hiển nhiên cũng phát hiện điểm này, sau khi một đòn không trúng, lại lần nữa lao về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm nghiến răng vung khảm đao nghênh chiến.

Hai bên kịch liệt vật lộn, một người một xác, đánh nhau khiến cỏ cây trong rừng bay tứ tung, bụi mù mịt trời.

"Đang đang đang!" Diệp Phàm tuy bị áp chế, nhưng khảm đao không ngừng, luôn duy trì tấn công.

Chỉ là khuôn mặt quỷ ngày càng dũng mãnh, một móng, hai móng, ba móng, liên tiếp đánh vào người Diệp Phàm.

Tuy không gây ra tổn hại nghiêm trọng, nhưng quần áo Diệp Phàm rách bươm, cơ bắp rách toạc, máu tươi chảy thẳng, chật vật không chịu nổi.

“Rầm rầm rầm!” Khuôn mặt quỷ nhân cơ hội liên tục đấm vào đầu Diệp Phàm, mỗi móng vuốt rơi xuống, trán Diệp Phàm đều bắn ra một tia máu tươi.

Diệp Phàm nghiến răng kiên trì được bảy tám chiêu.

“Hô!” Ngay khi khuôn mặt quỷ định lần nữa vung móng vuốt, Diệp Phàm lợi dụng thế công của đối phương lùi lại.

“Xoẹt!” Gần như vừa di chuyển cơ thể, Diệp Phàm đã nghe thấy bên tai truyền đến một tiếng kêu chói tai.

Hắn cúi đầu nhìn lại, lập tức sợ đến hồn bay phách lạc.

Hắn chân phải đá một cái, một thân cây thoát ly mặt đất.

Diệp Phàm nắm lấy thân cây xoay mạnh một vòng, quăng về phía khuôn mặt quỷ.

Khuôn mặt quỷ đang định né tránh, kết quả bị thân cây đánh trúng một cách chính xác.

“Phụt!” Thân cây đập vào cổ khuôn mặt quỷ, trực tiếp chém đứt nửa cái đầu của nó.

Máu tươi đầm đìa.

Khuôn mặt quỷ đổ kềnh xuống đất, giật giật mấy cái rồi mất đi sinh khí.

Diệp Phàm không để ý đến khuôn mặt quỷ, nhặt lấy dao găm, quay người chạy vào rừng rậm.

Hắn lo lắng khuôn mặt quỷ vẫn còn sống.

“Phịch!” Chưa đi được bao xa, Diệp Phàm đã cảm thấy bụng đau nhói.

Cúi đầu nhìn lại, là cái đầu của khuôn mặt quỷ đuổi tới, nó dùng

lưỡi cuốn lấy con dao găm, sau đó cắn về phía Diệp Phàm.

Nó dường như xác định con dao này là bảo bối, nên không chịu bỏ qua.

"Thằng khốn!" Diệp Phàm giận dữ mắng một câu, một tay đẩy đầu khuôn mặt quỷ ra, đồng thời nhặt lấy một cây gậy gỗ, đập mạnh vào trán nó.

"Rầm!" Óc bắn tung tóe.

Khuôn mặt quỷ hoàn toàn chết cứng.

Diệp Phàm thở phào nhẹ nhõm, đang định rời đi, ánh mắt lại liếc thấy trên cổ khuôn mặt quỷ đeo một chuỗi hạt.

Diệp Phàm khẽ nhíu mày, nhặt chuỗi hạt lên nhìn.

Chuỗi hạt này tròn trịa, đen tuyền, còn mang theo một chút lạnh lẽo, giống như đồ cổ, lại có chút không giống.

"Rắc!" Diệp Phàm ấn một cái, một khe nứt trượt ra, lộ ra một tấm thẻ nhỏ tinh xảo.

Tấm thẻ này hơi giống thẻ ngân hàng, nhưng chất liệu rất đặc biệt, còn khắc từng hàng chữ cái: "Cái này là cái gì vậy?" "U!" Diệp Phàm lẩm bẩm xong, khuôn mặt quỷ lại lần nữa gào thét, lao về phía Diệp Phàm, tốc độ nhanh hơn ban nãy không ít.

Diệp Phàm vội vàng nhét tấm thẻ vào trong ngực, sau đó rút dao quân ra, đâm về phía khuôn mặt quỷ.

Khuôn mặt quỷ cũng không né tránh, mặc cho dao găm đâm vào ngực.

Diệp Phàm sững sờ: "Mày ngu à." "Vút vút vút!" Lời còn chưa dứt, hàng chục mũi kim thép đâm vào vai, lưng và chân Diệp Phàm.

Diệp Phàm trong khoảnh khắc mất đi sức chiến đấu, cả người trở

nên vô cùng yếu ớt.

Hắn giận dữ nhìn chằm chằm vào khuôn mặt quỷ gầm lên: "Đồ khốn kiếp, mày dám lừa tao?" Hắn rất rõ, cú ngã vừa rồi của khuôn mặt quỷ, chính là để mình mất cảnh giác, sau đó dùng kim thép đánh lén mình.

Khuôn mặt quỷ không nói một lời, vươn tay cướp lấy con dao quân trong tay Diệp Phàm.

"Bốp!" Diệp Phàm không chút do dự vứt bỏ con dao quân.

Hắn biết khuôn mặt quỷ không sợ bị thương, nên sẽ không giữ con dao găm để nó đau đớn mấy cái.

"Vút!" Lợi dụng lúc Diệp Phàm vứt bỏ vũ khí, khuôn mặt quỷ lập tức lao đến sau lưng Diệp Phàm, móng vuốt sắc bén chĩa thẳng vào xương cụt Diệp Phàm.

Ánh mắt Diệp Phàm sắc lạnh, đột nhiên bổ nhào xuống đất.

Móng vuốt của khuôn mặt quỷ dẫm hụt.

Chỉ là tư thế đơn giản này, lại khiến Diệp Phàm hao tổn khí lực.

"Phịch!" Diệp Phàm vừa phục xuống đất, một cái xác chết từ phía sau áp sát lên.

Diệp Phàm một cái lăn tròn, né tránh một nhát đao.

Chỉ là chưa đợi hắn đứng vững, khuôn mặt quỷ lại một chưởng vỗ vào vai Diệp Phàm.

Diệp Phàm chấn động, cổ tay run lên, thân đao xoay chuyển, vừa vặn chém vào cổ khuôn mặt quỷ.

Một vệt máu bắn ra.

Cổ khuôn mặt quỷ "rắc" một tiếng, gãy lìa, rồi ngã xuống đất.

Diệp Phàm không ngờ nhát đao này lại có hiệu quả, thầm kêu mình vận khí thật tốt, đồng thời vội vàng nhặt lấy thi thể khuôn mặt quỷ.

Trên người khuôn mặt quỷ ngoài mấy sợi dây thừng ra, chỉ còn lại một chiếc áo khoác gió cũ nát.

"Chỗ quái quỷ này rốt cuộc là nơi nào vậy?" Diệp Phàm vừa kiểm tra thi thể vừa lẩm bẩm: "Một lũ cương thi, hay là quái vật đây?

Mà càng quỷ dị hơn là cái mặt quỷ còn mặc áo khoác gió." "Nhưng dù sao thì cũng đã hiểu rõ rồi, đây hẳn là một bí cảnh, mà không phải bí cảnh An Lạc." Diệp Phàm phán đoán ra thân phận của thứ mặt quỷ: "Nơi này hẳn là một bí cảnh nào đó ở Myanmar!" Hắn thầm nghĩ không biết mình đã vào Myanmar bằng cách nào, chẳng lẽ cũng giống như Phó sứ Phạm Quốc Công, gặp phải một xoáy nước rồi không hiểu sao lại rơi xuống Myanmar?

Nhưng nơi Phó sứ Phạm Quốc Công rơi xuống rõ ràng là vách đá vạn trượng mà, chẳng lẽ mình cũng rơi xuống đáy vách đá?

Diệp Phàm nghĩ đến đây liền rùng mình.

"Hử?" Đúng lúc này, Diệp Phàm chợt phát hiện, trước ngực thứ mặt quỷ có đeo một sợi dây chuyền.

Chương 771

Mặt dây là một chiếc nhẫn, đen nhánh, gần giống kim cương bình thường nhưng nặng hơn một chút.

Hơn nữa, Diệp Phàm còn ngửi thấy, trên chiếc nhẫn tỏa ra một làn hương đàn hương thoang thoảng.

Hắn vô thức sờ vào Phật ngọc trên cổ mình, mắt lướt qua một tia sáng.

Hắn chợt nhớ lại khi mình rơi xuống biển, Phật ngọc đã chặn lại động tác rơi.

Hắn còn đoán rằng Phật ngọc có khả năng hấp phụ lực nổi của nước biển, nên mình mới bình yên vô sự khi rơi trong xoáy nước lớn.

Giờ khắc này, nhìn thấy chiếc nhẫn treo trước ngực thứ mặt quỷ, Diệp Phàm lập tức hiểu ra tác dụng của Phật ngọc.

Trong lòng hắn dâng lên sự mừng rỡ, nếu vậy thì chẳng phải mình có thể hô hấp dưới nước sao?

Nghĩ đến đây, hắn lập tức nhắm mắt, cố gắng điều tức, chuẩn bị xuống nước tu luyện "Thái Cực Kinh".

Nhưng Diệp Phàm đã thử vài lần, cuối cùng vẫn thất bại.

Điều này khiến hắn không khỏi thở dài, xem ra mình vẫn không thể hô hấp dưới nước, nếu không sao lại không thể luyện tập được chứ?

"Xoẹt!" Khi Diệp Phàm chán nản mở mắt, trong tầm nhìn của hắn, thứ mặt quỷ đột nhiên bật nhảy lên, vồ thẳng vào đầu hắn.

"Mẹ kiếp!

Cái súc sinh này đúng là âm hiểm xảo trá!" Diệp Phàm thầm mắng một tiếng, chân trái đạp mạnh, thân thể lách sang, tránh khỏi cú vồ chết người của đối phương.

Tiếp đó, hắn phản tay đấm một quyền vào nó.

"Bốp!" Diệp Phàm một quyền đánh nát lồng ngực đối phương, thân thể thứ mặt quỷ khựng lại, rồi ngã vật xuống đất.

Nhưng chưa kịp để Diệp Phàm thở dốc, thứ mặt quỷ đã bò dậy, lại lao tới Diệp Phàm.

Diệp Phàm lại tung một cú đá, đá bay nó xa bốn mét.

Thứ mặt quỷ lại ngã vật xuống đất giãy giụa.

Diệp Phàm thừa thắng xông lên, lại sải bước lao tới.

"Bốp!" Thứ mặt quỷ liên tục bị Diệp Phàm tấn công hai lần, đã không còn sức kháng cự, chỉ có thể ôm cổ từ từ ngã xuống đất.

Mặt nó trắng bệch như tờ giấy, khóe miệng chảy ra máu đen.

"Phụt phụt phụt..." Khi Diệp Phàm từ từ đến gần, thứ mặt quỷ ho khan một tiếng, quỳ hai gối xuống đất, túm lấy giày Diệp Phàm kéo một cái.

Thân hình Diệp Phàm loạng choạng suýt ngã.

"Xoẹt!" Cũng chính lúc sơ hở đó, thứ mặt quỷ đột nhiên ngẩng đầu, một khẩu súng dí vào trán Diệp Phàm, dữ tợn gầm lên: "Đừng giết tôi!" Rõ ràng nó biết, chỉ cần cầm cự thêm ba phút nữa là có thể bắt sống Diệp Phàm, vì thế hy vọng Diệp Phàm cho nó một con đường sống.

Diệp Phàm thờ ơ hỏi: "Tại sao?" Thứ mặt quỷ nặn ra một câu: "Tôi không muốn chết!" "Tôi sẽ không giết cậu!" Diệp Phàm thản nhiên mở miệng: "Tôi không muốn trở thành tội nhân thiên cổ." "Cậu

không muốn sống sao?" Thứ mặt quỷ ngữ khí mang theo một tia kinh ngạc: "Cậu không sợ tôi giết cậu sao?" "Cậu sắp chết đến nơi rồi, lấy đâu ra dũng khí để giết tôi?" Diệp Phàm cười cười: "Hơn nữa, với thực lực như cậu, còn muốn giết tôi, không có cửa đâu!" Thứ mặt quỷ không nói gì, chỉ nhìn chằm chằm Diệp Phàm, trong mắt lóe lên một tia sáng rực rỡ.

"Thôi được rồi, bớt nói nhảm đi." Diệp Phàm một tay giật đứt cái chuông trên cổ thứ mặt quỷ, sau đó lấy còng tay ra còng nó lại: "Thứ này khá hay ho đấy." "Đinh đương đinh đương!" Chuông vừa vang lên, Diệp Phàm cảm thấy toàn thân nhẹ nhõm, lá phổi vốn đang ngạt thở lập tức thông suốt trở lại.

Hắn khôi phục được một chút sức lực.

"Đi!" Diệp Phàm xách xác thứ mặt quỷ, lùi lại vài mét về phía cửa động, rồi điên cuồng chạy về phía cửa động.

Hắn lo lắng bên trong hang động còn ẩn chứa nguy hiểm.

Chạy được hơn mười mét, hắn lại vác thứ mặt quỷ lên vai tiếp tục rút lui, tránh việc lại dẫn tới một đám cương thi và khô lâu bao vây.

Diệp Phàm vừa chạy vừa quan sát, rất nhanh đã nhận ra phương hướng.

Hắn ước tính nơi đây cách Long Đô hơn năm trăm cây số, nhưng lại có thể lờ mờ nhìn thấy bóng vài ngọn núi cao.

Diệp Phàm suy đoán một hồi, ước chừng đây là một hẻm núi.

Trong lòng hắn khẽ giật mình, không ngờ nơi này lại hẻo lánh như vậy mà vẫn có thể gặp một hẻm núi, thảo nào trong phim truyền hình không tìm thấy.

Diệp Phàm tiếp tục điên cuồng chạy vào sâu bên trong, trên đường

lại thấy bảy tám ngôi mộ, trên đó còn khắc bia mộ riêng, ghi 'Liệt sĩ Myanmar' và 'Người tuẫn táng' các loại.

Diệp Phàm không hề dừng lại nửa bước, chỉ cắm đầu chạy.

Chạy liền một mạch hơn một tiếng đồng hồ, hắn đến một thung lũng sâu hun hút, dài hẹp.

Hắn phát hiện, nơi đây không có cây cối rậm rạp che chắn, chỉ có một hồ nước nhỏ, sóng gợn lăn tăn, rất yên tĩnh.

Diệp Phàm vừa định bước vào hồ tắm rửa thay quần áo, thì đột nhiên nghe thấy một trận tiếng ồn ào truyền đến.

Hắn nghiêng tai lắng nghe, phát hiện là mấy chục người đang hò hét.

"Tên khốn đó sao còn chưa đến, chúng ta đã đợi ở đây hai ngày rồi mà hắn cứ trốn biệt không lộ mặt." "Không phải là chạy rồi chứ?

Chúng ta đều là những kẻ làm việc vì tiền, nếu hắn chạy rồi thì chúng ta cũng không thoát khỏi liên quan đâu." "Đừng lo, chúng ta nhiều người như vậy, còn có vũ khí nóng, cho dù là voi đến cũng phải chịu thiệt." "Hắn mà dám chạy, tôi sẽ cho nổ tung cả hẻm núi này." Một giọng phụ nữ the thé từ đỉnh núi phía trước truyền đến, dường như là người phụ trách đang mắng mỏ cấp dưới.

Diệp Phàm nghe vậy nheo mắt lại, thầm nghĩ không biết là ai đang tìm rắc rối với hắn.

"Ầm ầm!" Đúng lúc này, vách núi phía trước lại truyền đến tiếng rung động như sấm sét.

Một vầng hồng quang từ vách đá lồi ra, sau đó nhanh chóng bành trướng sáng rực.

Tiếp đó, một quả cầu lửa khổng lồ đã bốc lên.

Nhiệt độ nóng bỏng buộc Diệp Phàm không ngừng lùi lại.

Hắn vô thức kêu khẽ một tiếng: “Bom sao?” “A!” “Nhanh tránh đi!

Nhanh tránh đi!” Mấy chục nam nữ cũng phát hiện ra quả cầu lửa, vứt bỏ vũ khí trong tay, ôm đầu nằm rạp xuống đất, hoảng sợ như chuột trốn mèo.

Diệp Phàm cũng vội vàng ôm thứ mặt quỷ nấp sau tảng đá lớn, mắt tròn xoe, miệng há hốc nhìn quả cầu lửa nổ tung.

Trong tiếng nổ vang, một làn khói đặc bốc lên.

Lửa cháy dữ dội, núi lay đất chuyển.

Vô số mảnh vụn, đất đá và cây cối rơi xuống, va vào mặt Diệp Phàm đau đớn không chịu nổi.

Nhưng Diệp Phàm không màng đến đau đớn, chỉ tập trung tinh thần nhìn chằm chằm vào vách núi, tìm kiếm dấu vết thuốc nổ.

Đồng thời, hắn suy nghĩ có nên mạo hiểm xông lên xem thử không.

Dù sao uy lực của thuốc nổ tuy mạnh, nhưng cũng cần một thời gian nhất định mới có thể nổ hoàn toàn.

Mà Diệp Phàm lại có đủ thời gian để tránh né.

Trong lúc ý nghĩ chuyển động, Diệp Phàm cũng rõ ràng bắt được vài tên hán tử áo đen, thò đầu ra từ vách núi xem xét tình hình.

Bọn họ thân hình vạm vỡ, đeo mặt nạ chống độc, bên hông còn có dao găm.

Rõ ràng không chỉ muốn nổ chết Diệp Phàm, mà còn muốn diệt cỏ tận gốc.

Chương 772

Diệp Phàm đương nhiên không mắc mưu bọn chúng.

Hắn quay người liền trốn vào một mộ thất khác.

Mộ thất này thì thật quỷ dị, chính giữa đặt một cỗ quan tài vàng.

"Tiểu huynh đệ, đừng đi mà." Những người kia thấy vậy lập tức đuổi theo.

Diệp Phàm cũng muốn xem rốt cuộc là chuyện gì, nên cũng dừng lại.

Kết quả, những người kia xông đến trước quan tài, trực tiếp mở nắp quan tài ra.

"Rầm!" Kèm theo một tiếng động lớn, cả đại địa dường như cũng rung chuyển vài phần.

Bên trong quan tài đột nhiên vọt ra một đạo hồng quang, trong nháy mắt bao phủ lấy mấy tên nam tử kia.

Ngay sau đó, những nam tử kia vậy mà trong chớp mắt hóa thành máu tươi.

Mà lúc này, bên trong quan tài lại truyền ra một trận tiếng cười âm u đáng sợ: "Khặc khặc khặc khặc.

Lão phu đã đợi mấy ngàn năm rốt cuộc cũng bị các ngươi đánh thức rồi!" Nghe thấy lời này, dù Diệp Phàm gan có lớn đến mấy, trong lòng cũng cảm thấy lạnh toát.

"Lão già kia, ông nói cái gì?!" Diệp Phàm lấy hết can đảm chất vấn.

"Hắc hắc.

Lão phu chính là Thượng Cổ Ma Thần!" Bên trong quan tài lại một lần nữa phát ra tiếng cười âm u đáng sợ.

"Thượng Cổ Ma Thần?" Diệp Phàm khẽ nhíu mày.

Tuy nói hiện đại có rất nhiều tiểu thuyết huyền huyễn, nhưng đối với loại chuyện này hắn thật sự không tin lắm.

Bởi vì bản thân Diệp Phàm cũng học đạo thuật, rất ít khi tin vào những thứ như quỷ thần.

Huống chi, bây giờ vẫn là xã hội pháp trị cơ mà.

Bất kể tên này đáng sợ đến đâu, Diệp Phàm khẳng định không thể khoanh tay đứng nhìn.

Ngay lập tức, Diệp Phàm từ sau lưng rút ra đào mộc kiếm chỉ vào cái quan tài kia.

"Thằng nhóc thối, đã kinh động lão phu rồi, vậy thì ngươi cũng ở lại đây đi!" Bên trong quan tài đột nhiên truyền ra một trận tiếng gào thét phẫn nộ vô cùng.

Ngay sau đó, Diệp Phàm chỉ thấy nắp quan tài bay vút ra.

Cùng lúc đó, một luồng sương mù đen cuồn cuộn mãnh liệt cuộn trào về phía Diệp Phàm.

"Vãi chưởng!" Diệp Phàm lập tức sợ chết khiếp.

Hắn không ngờ tên này lại lợi hại như vậy, chỉ dựa vào uy áp đã khiến Diệp Phàm không thở nổi.

Nhìn thấy luồng sương đen kia sắp nuốt chửng mình.

Trong tình thế cấp bách, Diệp Phàm vội vàng vận chuyển công lực, vung đào mộc kiếm trong tay dùng hết sức đánh một đòn.

Một kiếm chém xuống trên làn sương đen đặc quánh kia.

“Rầm!” Kèm theo một tiếng động trầm đục, sương đen lập tức tản đi.

Diệp Phàm mượn lực phản chấn lùi lại hai bước, miễn cưỡng đứng vững thân hình.

Nhưng ai ngờ, đúng lúc này, bốn phía vốn trống rỗng vậy mà từ hư không đột nhiên xuất hiện mười mấy cỗ thi thể.

Bọn chúng mặc quần áo rách nát, mặt mũi xanh xám, giống hệt thây ma di động.

Quan trọng nhất là, chỗ cổ của bọn chúng đều đeo những sợi xiềng xích sắt dài.

Mỗi cỗ thi thể, ít nhất cũng nặng vài trăm cân, toàn thân trên dưới đầy bùn đất.

Hai chân và hai tay của chúng thì ở tư thế vặn vẹo, hiển nhiên là bị người ta sống sờ sờ đóng đinh vào trong quan tài!

“Hự!” Diệp Phàm hít sâu một hơi, thầm kinh hãi.

“Vãi chưởng, chẳng lẽ nằm trong này chính là vị ma đầu kia sao?!” Nghĩ đến đây, trên trán Diệp Phàm mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, tim đập điên cuồng.

Nếu như vị ma đầu kia còn sống, thì chẳng phải hắn chắc chắn phải chết sao?

Nhưng trên thế giới này làm gì có quỷ quái!

Những cỗ thi thể này thì phải giải thích thế nào đây?

Ngay lúc Diệp Phàm đang ngẩn người, nhóm thây ma bên kia đột nhiên đồng loạt vồ về phía Diệp Phàm.

“Mẹ kiếp, bọn mày làm gì thế, có bệnh à!” Diệp Phàm vừa chửi bới, vừa vung đào mộc kiếm trong tay chém giết lung tung.

Đáng tiếc, những thây ma kia căn bản không sợ đào mộc kiếm trong tay Diệp Phàm.

Chúng hoàn toàn không màng đau đớn, điên cuồng tấn công Diệp Phàm, như muốn xé nát hắn vậy.

Diệp Phàm cũng không màng đến nhiều thứ như vậy nữa, dốc toàn lực chống đỡ những thi thể kia.

Dù sao Diệp Phàm cũng từng tu luyện võ đạo nhiều năm, nên năng lực thực chiến vô cùng cường hãn.

Cộng thêm cây đào mộc kiếm trong tay hắn là pháp khí do cao nhân Đạo môn dùng phương pháp đặc biệt luyện chế mà thành, có hiệu quả cực kỳ mạnh mẽ.

Vì vậy những thi thể kia tuy cường hãn vô cùng, nhưng cũng không làm gì được hắn.

"Mẹ kiếp, dám cản trở tao!" Diệp Phàm quát lên một tiếng giận dữ, đào mộc kiếm trong tay đâm mạnh xuống một cỗ thi thể.

"Xoẹt!" Một tiếng vang giòn tan, đào mộc kiếm dễ dàng đâm xuyên vào cổ họng cỗ thi thể kia.

Nhưng ngay sau đó, chuyện khiến Diệp Phàm kinh ngạc vô cùng đã xảy ra.

"Xẹt xẹt xẹt!" Cỗ thi thể kia đột nhiên phát ra một loạt tiếng điện giật, ngay sau đó, bên trong da thịt của nó vậy mà bùng lên ngọn lửa xanh lam!

Diệp Phàm giật mình kinh hãi, vội vàng rút tay ra, như vậy mới tránh được nguy hiểm bị bỏng.

"Cái này..." Diệp Phàm hoàn toàn đờ người.

Không ngờ thứ này lại tà dị đến thế, quả thật không thể tưởng

tượng nổi.

“Khặc khặc khặc.

Thằng nhóc con, ngươi còn non lắm!” Từ trong quan tài, đột nhiên phát ra giọng nói âm u của lão già kia.

“Hừ, hôm nay ta không tin nữa, không thu phục nổi một cái quan tài rách của ngươi!” Diệp Phàm trừng mắt nhìn cái quan tài kia một cái thật mạnh, sau đó nắm chặt đào mộc kiếm trong tay.

Ngay sau đó Diệp Phàm lại nhảy vọt lên, chuẩn bị tiếp tục tấn công.

Nhưng đúng lúc này, một cảnh tượng khiến Diệp Phàm kinh ngạc xuất hiện.

Chương 773

Những thây ma vốn đã bị Diệp Phàm chém ngã xuống đất, vậy mà nhanh chóng bò dậy, rồi vây quanh Diệp Phàm!

"Vãi chưởng!

Cái quái gì thế này?!" Diệp Phàm lập tức ngớ người.

Lực tấn công của những thây ma đó không quá mạnh, nếu phán đoán theo thực lực võ đạo thông thường thì chắc cũng chỉ tương đương cấp bậc võ giả nước ngoài.

Nhưng vấn đề là, hiện tại Diệp Phàm căn bản không có bất kỳ kỹ xảo phòng thủ hay chiến đấu nào đáng nói, hoàn toàn chỉ có thể dựa vào đào mộc kiếm và công pháp trong tay.

Điều này khiến Diệp Phàm trở thành một tên tân binh tay không ra trận, không có chút sức chống đỡ nào.

Đối mặt với nhiều thây ma vây khốn như vậy, Diệp Phàm căn bản không thể phân thân, thậm chí ngay cả cơ hội bỏ trốn cũng không có.

"Rắc rắc." Trong chớp mắt, hai chân Diệp Phàm đã bị những thi thể kia túm lấy.

Ngay sau đó, những thây ma kia nhe nanh múa vuốt muốn kéo Diệp Phàm xuống.

"Mẹ kiếp, ông đây liều mạng với bọn mày!" Diệp Phàm gầm lên một tiếng giận dữ, dùng hết sức giãy giụa, cố gắng hất văng những thây ma đó.

Nhưng mặc cho Diệp Phàm cố gắng thế nào, cũng không có cách nào thoát ra được, ngược lại càng lún càng sâu.

Đúng vào thời khắc quan trọng này, đột nhiên một trận gió mát thổi qua.

Diệp Phàm chợt mở bừng mắt, kinh ngạc phát hiện mình vậy mà đã trở về phòng.

"Vừa rồi... là mơ sao?!" Diệp Phàm kinh ngạc không thôi, giơ tay sờ vào ngực mình, phát hiện trái tim vẫn đập không ngừng.

Nhìn thấy cảnh tượng như vậy, Diệp Phàm lập tức mừng rỡ vô cùng, thầm nghĩ mình cuối cùng cũng giành lại được một mạng.

Nhưng, khi Diệp Phàm ngẩng đầu nhìn về phía bức tường, lập tức ngẩn người.

Bức tường vốn treo đầy tranh, vậy mà trống rỗng biến mất.

Thay vào đó, là một bức bích họa quỷ dị vô cùng.

Trong bức bích họa này ghi lại một biển máu mênh mông!

Trên biển máu đó, trôi nổi dày đặc thi thể.

Những thi thể này có con người, có các loại hung thú dị tộc.

Bọn chúng đều giữ nguyên hình dạng trước khi chết, từng cái một dữ tợn đáng sợ, khiến người ta dựng tóc gáy.

"Đây là nơi nào, sao lại có bức bích họa như vậy!" Diệp Phàm cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Nhưng đúng lúc hắn đang nhìn bức bích họa kia, đột nhiên cảm thấy một luồng sát ý không tên ập đến.

Hắn chợt ngẩng đầu nhìn lên, kinh ngạc phát hiện ở trung tâm bức bích họa, không biết từ lúc nào lại xuất hiện một khuôn mặt trắng bệch vô cùng.

Quan sát kỹ mới nhận ra, đó không phải là mặt người, mà là một

cái mặt lâu!

Hơn nữa biểu cảm trên mặt lâu, tràn đầy những cảm xúc tiêu cực như oán hận, phẫn nộ, như muốn nuốt chửng người vậy!

"Cái này, cái thứ quái quỷ gì thế này?!" Diệp Phàm hít vào một hơi khí lạnh.

"Ha ha.

Ngươi cuối cùng cũng tỉnh rồi." Từ trên cái mặt lâu, phát ra một trận tiếng cười âm u đáng sợ.

Diệp Phàm lập tức toàn thân run rẩy không ngừng.

"Đừng lại đây!" Diệp Phàm sợ hãi vội vàng kêu lớn, nhưng miệng của cái mặt lâu đột nhiên há lớn.

Ngay sau đó, một trận khí tanh tưởi xộc thẳng vào mặt, suýt chút nữa khiến Diệp Phàm buồn nôn đến mức muốn ói.

Khoảnh khắc này, Diệp Phàm chỉ cảm thấy đầu váng mắt hoa.

Đúng vào thời khắc ngàn cân treo sợi tóc này, Diệp Phàm đột nhiên phát hiện, trên cái mặt lâu kia đột nhiên lóe lên một tia tinh mang.

"Hô." Diệp Phàm chỉ cảm thấy cơ thể mình lập tức nhẹ nhõm hơn rất nhiều, cảm giác hôn mê kia cũng lập tức tiêu tán hoàn toàn.

Ngay sau đó, cả người hắn khôi phục sự tỉnh táo.

"Chuyện gì thế này?" Diệp Phàm nhìn quanh một lượt, phát hiện mọi thứ vừa rồi đều biến mất không còn, như thể chưa từng tồn tại vậy.

Nhưng Diệp Phàm xác định, hắn thật sự đã nhìn thấy bức bích họa kia, hơn nữa còn tự mình cảm nhận được uy áp khủng bố ẩn chứa bên trong.

Chỉ là bức bích họa đó, rốt cuộc xuất hiện như thế nào, lại biến mất ra sao, Diệp Phàm hoàn toàn không biết.

"Dù sao đi nữa, cuối cùng cũng sống sót!" Diệp Phàm vỗ vỗ ngực mình, làm dịu đi sự hoảng sợ trong lòng.

Nhưng vừa chuyển ý nghĩ, Diệp Phàm liền cảm thấy không đúng lắm.

Mình đã chết một lần rồi, tại sao lại còn mơ giấc mơ như vậy?

"Đây tuyệt đối không chỉ là một giấc mơ, chẳng lẽ là vì vừa rồi bị những thi thể kia ảnh hưởng sao?" Diệp Phàm khẽ nhíu mày, lẩm bẩm vài câu, sau đó lại ngẩng đầu nhìn xung quanh.

Diệp Phàm phát hiện, đây là một căn phòng cổ kính.

Trong phòng trừ chính bản thân Diệp Phàm ra, không còn người nào khác, cứ như là một căn phòng đơn độc vậy.

Nhưng Diệp Phàm vừa nãy rõ ràng đã nghe thấy tiếng trẻ con khóc, tại sao lại có kết cục như thế này chứ?

"Ê, có ai không?" Diệp Phàm gọi mấy tiếng vào căn phòng trống trải.

Nhưng ngoài tiếng vọng ra, lại không có bất kỳ động tĩnh nào khác truyền đến.

"Cái này... rốt cuộc là nơi quái quỷ gì đây?" Diệp Phàm có chút nghi hoặc không hiểu, hắn đưa tay cầm lấy quần áo bên giường mặc vào.

Ngay sau đó Diệp Phàm đi đến bên cửa sổ, kéo rèm cửa sổ nhìn xuống.

"Hự!" Nhìn một cái không sao, nhưng Diệp Phàm lập tức hít vào một hơi khí lạnh.

Xuyên qua góc độ lệch tầng, Diệp Phàm vậy mà nhìn thấy một lỗ đen khổng lồ treo lơ lửng trên đỉnh lầu!

Lỗ đen đó u ám không ánh sáng, như thể cái miệng há to của quái vật, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể nuốt chửng thế giới.

Hơn nữa Diệp Phàm còn nhìn thấy, trong lỗ đen đó còn có một cỗ thây khô ngồi khoanh chân.

Cổ của nó vặn vẹo, như thể đã bị bẻ gãy sống, lộ ra cảnh tượng thê thảm ghê người.

Điều khiến Diệp Phàm lạnh gáy nhất là, trên cỗ thây khô đó vậy mà quấn quanh mấy sợi xích đen nhánh vô cùng.

Trên xích dính đầy máu tươi đỏ sẫm, tỏa ra mùi máu tanh nồng nặc.

Chương 774

"Ực." Diệp Phàm không kìm được nuốt một ngụm nước bọt, hắn từ trước đến nay chưa từng thấy cảnh tượng khủng bố như vậy.

Cảnh này, quả thật vượt ra ngoài phạm trù lý giải của Diệp Phàm, hoàn toàn đảo lộn tam quan của hắn.

"A." Diệp Phàm bị cảnh tượng quỷ dị này làm cho thần trí hoảng hốt, hắn lắc mạnh đầu, cố gắng thoát khỏi ảo ảnh.

Nhưng đúng lúc này, dị biến đột nhiên xảy ra!

"Ầm!" Một trận tiếng vật nặng rơi xuống vang lên.

Ngay sau đó, một người đàn ông thân hình cao lớn xuất hiện ở dưới lầu, vậy mà chính là cỗ thây khô kia!

Chỉ thấy cỗ thây khô đó một đường men theo cầu thang bò lên, rất nhanh đã đến cửa phòng Diệp Phàm.

"Rầm!" Thây khô hung hăng đập nát cửa phòng Diệp Phàm, xông thẳng vào trong.

"Mẹ kiếp nhà ngươi!!!" Diệp Phàm lập tức bạo nộ, vớ lấy bình hoa gốm trên bàn liền lao tới.

Hắn dùng hết sức lực toàn thân, điên cuồng vung tay, rồi mạnh mẽ nện xuống đầu cỗ thây khô kia.

"Bốp!" Kèm theo một tiếng động trầm đục, bình hoa nện vào đầu lâu của cỗ thây khô.

"Cót két!

Cót két!

Cót két." Nhưng cùng lúc đó, cỗ thây khô kia vậy mà bước một

bước ra, rồi một tay túm lấy cánh tay đang cầm bình hoa của Diệp Phàm.

"Không hay rồi!" Diệp Phàm lập tức giật mình kinh hãi.

Mặc dù cỗ thây khô đó đã hoàn toàn mục nát hóa thành xương trắng, nhưng dù sao nó cũng từng sở hữu thân thể cường hãn, sức mạnh lúc này đủ để nghiền nát người bình thường!

"Cút ngay!" Diệp Phàm nghiến răng gầm khẽ một tiếng, mạnh mẽ vung quyền đấm ra, nện mạnh vào vị trí bụng dưới của thây khô.

"Rầm!" Một tiếng động trầm đục, Diệp Phàm chỉ cảm thấy nắm đấm của mình như thể nện vào thép cứng rắn vậy, cảm giác đau đớn kịch liệt cuộn trào khắp toàn thân.

Ngược lại nhìn cỗ thây khô, hai chân của nó lại đóng chặt trên sàn nhà không nhúc nhích chút nào, như thể căn bản không nhận chút tổn hại nào.

Trong lòng Diệp Phàm thót một cái: "Cái mẹ kiếp gì thế này!" Thây khô không nói một lời, trực tiếp giơ bàn tay kia lên.

"Chát!" Giây tiếp theo, má phải Diệp Phàm lập tức sưng vù lên, đau rát.

"Vãi chưởng mẹ nó!

Ông đây liều mạng với mày!" Diệp Phàm hoàn toàn nổi giận, hắn ném bình hoa trong tay đi, sau đó từ dưới gối rút ra một con dao găm.

Diệp Phàm vung dao găm đâm vào cổ họng thây khô, muốn một đao chém nó thành hai đoạn!

Nhưng giây tiếp theo, Diệp Phàm lại kinh ngạc phát hiện, thây khô không lùi mà tiến tới, vậy mà chủ động xông lên.

Nó vươn bàn tay khô gầy như củi, trực tiếp bóp chặt cổ tay Diệp

Phàm!

“A.” Diệp Phàm chỉ cảm thấy cổ tay mình như sắp bị bóp đứt vậy, cảm giác đau đớn xé tim xé phổi quả thật khiến hắn không thể chịu đựng nổi.

“Cái này... tên này không sợ dao găm sao?” Diệp Phàm giật mình kinh hãi, vô thức buông con dao găm trong tay.

Nhưng còn chưa đợi Diệp Phàm có bất kỳ động tác nào, cỗ thây khô kia lại phi thân vồ tới, một tay ôm chặt hai chân Diệp Phàm.

Trong lòng Diệp Phàm chấn động mạnh.

“Rắc rắc.” Giây tiếp theo, cỗ thây khô kia vậy mà đột nhiên bộc phát sức lực mà không có dấu hiệu nào.

Diệp Phàm liền thấy những sợi gân xanh nổi lên, như giun đất vậy lan tràn đến bề mặt da thịt khô héo của nó.

Sau đó Diệp Phàm liền thấy hai tay và hai chân của cỗ thây khô nhanh chóng mọc đầy lông đen và móng vuốt.

Da thịt cũng bắt đầu thối rữa chảy mủ, tỏa ra mùi hôi thối nồng nặc.

Khoảnh khắc này, Diệp Phàm cuối cùng cũng hiểu ra lai lịch của cỗ thây khô này, hóa ra nó sớm đã biến thành một cỗ cương thi!

“Gầm!” Một tiếng gầm thét như dã thú vang lên, thây khô đột nhiên vọt lên không trung, rồi một cú đá quét tới đầu Diệp Phàm.

“Xoẹt!” Tiếng xé gió cực kỳ sắc bén ập đến.

Nếu bị đánh trúng, Diệp Phàm ước tính sẽ bỏ mạng tại chỗ.

Nhưng lúc này Diệp Phàm cũng không để ý đến nhiều nữa, hắn mạnh mẽ hất đầu tránh né.

“Vụt!” Một lọn tóc đen dài bị đá đứt, bay lượn theo gió.

Còn Diệp Phàm thì thừa cơ nhảy lên, chân trái cong lại, mạnh mẽ đá vào bụng dưới của thây khô.

Cú đá này sức mạnh cực lớn, trực tiếp đá ngã cỗ thây khô xuống đất.

Diệp Phàm mượn thế nhảy ra, vèo một cái trèo lên giường, sau đó kéo chăn trùm lên đầu.

“Soạt!” Nhưng, cỗ thây khô kia sau khi bật dậy như cá chép, một tay túm lấy cái gối trên giường nện tới.

“Rắc!” Diệp Phàm chỉ cảm thấy trước mắt sáng lên, sau đó liền nghe thấy một trận tiếng xương cốt lạo xạo giòn tan.

Hắn vội vàng kéo cái gối ra, lúc này mới mở mắt ra.

Đập vào mắt, cỗ thây khô kia đã đứng bên cạnh giường, đang chằm chằm nhìn hắn.

Diệp Phàm sợ mất vía, hắn vội vàng chuyển tầm mắt, tìm lối thoát.

Cửa phòng, cửa sổ, rèm cửa.

Nhưng Diệp Phàm xoay khắp cả căn phòng cũng không tìm thấy một khe hở nào, chứ đừng nói đến việc thoát khỏi căn phòng này.

Hắn thậm chí còn quên đóng cửa sổ, cửa sổ mở toang, gió lạnh tràn vào làm tỉnh táo đầu óc hắn.

“Vãi chưởng, cái này phải làm sao mà trốn đây.” Diệp Phàm muốn khóc không ra nước mắt, hắn biết hôm nay coi như xong rồi.

Nhưng may mắn là, hắn không lập tức bị thây khô giết chết.

Chỉ là thây khô không lập tức hành động, vẫn chằm chằm nhìn

Diệp Phàm, khẽ mở miệng phát ra tiếng "hơ hơ" quái dị.

"Ngươi rốt cuộc là ai?

Tại sao lại đuổi theo ta, còn mẹ nó muốn ăn thịt ta?" Diệp Phàm lấy hết can đảm hỏi, nhưng ngữ khí hiển nhiên yếu đi không ít.

Bởi vì hắn phát hiện, trong mắt cỗ thây khô kia tràn ngập ánh sáng xanh đậm, trông đặc biệt đáng sợ.

Đặc biệt là thân thể của thây khô, như thể được tổ hợp từ một đống khúc gỗ, mang lại cho người ta một cảm giác cực kỳ âm u quỷ dị.

Hơn nữa hình dáng của thây khô cực kỳ xấu xí, toàn thân lồi lõm, giống như một khối than đá cháy sém vậy.

Chương 775

Diệp Phàm đoán, nó hẳn là người sống biến thành thây khô, hơn nữa đã mất đi sinh khí.

"Hơ hơ hơ." Thây khô vẫn không nói gì, chỉ nhe nanh múa vuốt về phía Diệp Phàm, trong mắt mang theo hung quang vô tận.

"Mẹ kiếp nhà mày!" Trong lòng Diệp Phàm uất ức đến cực điểm, hắn thật hận không thể chặt thây khô thành mấy chục mảnh vứt đi cho chó ăn.

Nhưng hắn biết, dù có phẫn nộ thế nào cũng không có tác dụng gì.

Bây giờ quan trọng nhất là bảo toàn mạng sống.

"Hô!" Diệp Phàm hít sâu một hơi, sau đó lại lấy ra một điếu thuốc lá châm lửa.

Tiếp đó, Diệp Phàm cầm đầu thuốc từ từ đến gần thây khô.

Hắn hy vọng làm như vậy có thể khiến đối phương sợ hãi, không dám tùy tiện tấn công.

Quả nhiên, cỗ thây khô kia dường như ngửi thấy mùi thuốc lá, trong mắt lóe lên ánh sáng đỏ, lộ ra vẻ mặt tham lam.

Chỉ là nó vẫn không dám hành động liều lĩnh, mà nhìn chằm chằm Diệp Phàm như hổ đói, tùy thời chuẩn bị phát động đợt tấn công mới.

"Mẹ kiếp, chẳng phải chỉ là một điếu thuốc thôi sao?

Đến mức thèm thành cái bộ dạng này sao?" Diệp Phàm mắng một câu: "Có bản lĩnh thì đến mà cướp đi." "Lên đây!

Có bản lĩnh thì lên đây, tôi muốn xem xem, chúng ta ai chết trước!" Diệp Phàm nhả ra một ngụm khói đặc, trừng mắt khiêu khích nhìn

thây khô một cái, ngay sau đó lại ngậm thêm một điếu thuốc lá.

"Ù!" Thây khô ngửi thấy mùi thuốc lá, đột nhiên phát ra một tiếng gầm khàn khàn trầm thấp.

Sau đó, nó mạnh mẽ nhảy lên, như viên đạn bắn ra.

Trong chớp mắt, nó đã lao đến mép giường, mạnh mẽ đâm vào ngực Diệp Phàm.

Diệp Phàm khẽ dịch chuyển thân thể, tránh khỏi đòn tấn công của thây khô.

Chỉ là vừa nãy động đậy, Diệp Phàm liền cảm thấy cổ tay tê rần, như thể bị rắn quấn.

Diệp Phàm cúi đầu nhìn xuống, kinh ngạc phát hiện hai tay thây khô siết chặt cổ tay phải của hắn, còn thuận thế vặn ngược lên.

"Xoẹt!" Diệp Phàm muốn giãy thoát, nhưng lại cảm thấy cánh tay phải càng ngày càng chặt, như sắp bị bẻ gãy sống vậy.

Cùng lúc đó, lỗ mũi của cỗ thây khô kia phun ra một luồng hơi nóng, nhiệt độ nóng bỏng lập tức bao trùm xung quanh Diệp Phàm.

Đây là thi độc, trong lòng Diệp Phàm không ngừng thầm than, mấy thứ này khó đối phó quá.

Diệp Phàm rất muốn một tay bóp chết thây khô, nhưng tiếc thay hai tay bị trói buộc, hoàn toàn không dùng được chút sức lực nào.

Hắn chỉ có thể trơ mắt nhìn thây khô cười gằn đến gần.

Khoảnh khắc này, trong lòng Diệp Phàm dâng lên sự hoảng sợ vô cùng tận, hắn cảm thấy mình chết chắc rồi.

Ngay lúc Diệp Phàm chấp nhận số phận, đột nhiên, một luồng khí lạnh toát truyền đến.

Diệp Phàm vô thức nghiêng đầu, vừa thấy một bóng đen lặng lẽ lướt tới.

"Hô" Một cây kim bạc nhỏ như sợi lông trâu rơi xuống.

"Keng!" Một tiếng vang giòn tan, kim bạc đâm trúng vai thây khô.

Chỉ nghe "Rầm" một tiếng, thây khô đập vào tường.

Diệp Phàm vô thức nhìn sang, chỉ thấy xương bả vai của cỗ thây khô kia đã lõm vào, máu tươi chảy ròng ròng, cảnh tượng kinh hoàng.

Diệp Phàm không kìm được vui mừng kêu lên: "Cảm ơn cao tăng đã cứu mạng!" Diệp Phàm còn chưa nói hết lời, chỉ thấy thây khô rên lên một tiếng trầm đục, lắc lư hai cái, rồi lại xoay người một cái, phản tay nắm quyền đấm vào người áo đen.

Người áo đen không lùi bước, bàn tay phải nghênh đón.

"Bốp!" Quyền và chưởng chạm nhau, phát ra một tiếng động lớn.

Người áo đen lùi ra bốn năm bước mới dừng lại, mặt mày trắng bệch, thở hổn hển.

Ngược lại nhìn cỗ thây khô, nó chỉ lùi lại ba bốn mét, sau đó lại "bịch" một tiếng ngồi xuống đất.

Nó vẫn như không có chuyện gì, tiếp tục nhe răng trợn mắt về phía người áo đen.

"Hả?

Sao cô lại không giống bọn chúng?" Diệp Phàm kinh ngạc kêu lên: "Trên người cô không có sát khí?" Người áo đen không nói gì, chỉ từ trong lòng lấy ra một lọ thuốc mỡ, bôi lên mu bàn tay đầy vết thương của mình.

Trên mu bàn tay của cô, cũng chi chít lỗ kim dày đặc, còn có một mảng bầm tím.

Rõ ràng vừa nãy giao chiến đã bị thương.

"Tôi là người, không phải quỷ." Người phụ nữ áo đen nói với giọng dứt khoát: "Tôi chỉ là bị Cương bà bà phong bế huyệt vị, dẫn đến dương thọ chưa tận, nên tạm thời không thể vận dụng sức lực." "Nhưng không có nghĩa là tôi đã chết, huyệt vị của tôi một khi được giải trừ, vẫn có thể bộc phát ra sức chiến đấu cường hãn." Cô ta bổ sung thêm một câu: "Tôi là đệ tử Võ Minh, cao đồ Long Sơn Tự, Lý Phi Yến!" Diệp Phàm chợt vỡ lẽ: "À, ra là người cùng ngành." "Đừng nói nhảm nữa, mau giúp tôi giải trừ phong ấn huyệt đạo." "Cậu yên tâm, tôi nợ cậu một ân tình, nhất định sẽ báo đáp cậu." Lý Phi Yến vẻ mặt lo lắng: "Đợi tôi khôi phục thực lực, tôi sẽ băm thây Cương bà bà này ra vạn đoạn." "Chờ một chút!" Diệp Phàm xua tay ra hiệu Lý Phi Yến bình tĩnh, sau đó lại nhìn quanh phòng một lượt, suy nghĩ cách phá giải cục diện.

Hắn tuy chưa giải khai phong mạch, nhưng đã xác định vị trí ẩn nấp của Cương bà bà.

Hắn chỉ cần một cước đá ra, hoặc vung đao chém tới, là có thể buộc Cương bà bà ra ngoài rồi tiêu diệt.

Chỉ là Diệp Phàm lo lắng Cương bà bà trốn ở góc nào đó đánh lén, nên hắn không tùy tiện ra tay.

Hắn muốn đợi thây khô đi xa một chút, sau đó dụ Cương bà bà ra rồi tiêu diệt.

Như vậy sẽ không sợ Cương bà bà đánh lén.

"Cậu không giúp tôi giải khai huyệt đạo, có phải là muốn hại chết tôi không?" Lý Phi Yến mặt cười lạnh đi: "Cậu muốn nhìn tôi bị cắn chết sao?" "Tôi hại cô hồi nào?

Tôi đây là đang cứu cô!" Diệp Phàm vẻ mặt tủi thân nhìn đối

phương: “Cô bị phong bế mười tám huyệt đạo, mỗi bảy ngày cần hấp thụ một lần máu tươi người sống, nếu không cô sẽ nghẹt thở mà chết.” “Hiện tại còn sáu ngày nữa mới đến kỳ hạn bảy ngày, cô còn một phút thời gian để suy nghĩ.” “Cậu cứ kéo dài thời gian, chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ gì.” “Nếu cậu tin tôi, thì cứ làm theo lời tôi, chúng ta cùng nhau đối phó với thi thể khô này!” Hắn chân thành khuyên Lý Phi Yến, chỉ có như vậy, cô ta mới có thể phối hợp với mình “diễn kịch”.

Lý Phi Yến cau mày nhìn Diệp Phàm chằm chằm: “Cậu chắc chắn không phải nhân lúc cháy nhà mà hôi của, nhân cơ hội này mưu tính mạng của tôi chứ?” “Cậu phải biết, tôi là thiên kim Lý gia, Lý gia và Thương hội Nam Quốc liên hôn thất bại, ông nội tôi chắc chắn sẽ nổi cơn thịnh nộ.

Đến lúc đó tôi không chỉ bị trừng phạt, mà còn bị đuổi đến châu Phi đào mỏ.

Cả đời phải sống ở nơi hoang vắng không nói, còn phải chịu đói rét.” Cô ta cười khổ, thêm một tia tuyệt vọng: “Tôi còn trẻ thế này, chưa muốn đi châu Phi đào mỏ đâu.” Diệp Phàm không khách khí mắng: “Đầu cậu vào nước à?

Cậu muốn giết thì giết, muốn chém thì chém, đừng có lằng nhằng mấy thứ này nữa.” Hắn chỉ vào thi thể khô trên sàn: “Cậu muốn đối phó với nó, chi bằng cứ giải quyết nó cho xong đi.” “Tôi cũng muốn đối phó với nó!” Lý Phi Yến giật giật mí mắt: “Chỉ là tôi bây giờ toàn thân vô lực.” Diệp Phàm sững sờ: “Cơ thể cậu bị bà lão cương thi phong bế huyệt đạo?” “Đúng vậy!” Lý Phi Yến cười khổ: “Chắc là tôi quá tự phụ, không cẩn thận trúng phải thủ pháp quỷ dị của bà ta.” Sáng nay cô ta còn lạ là tại sao bà lão cương thi đột nhiên dễ nói chuyện thế, còn cho mình uống cái gì mà thuốc giải độc.

Bây giờ mới hiểu, đây là kế dụ địch, bà ta sớm đã biết mình trúng độc rồi.

"Đúng là đồ ngốc." Diệp Phàm thở dài một tiếng: "Ngay cả bản thân mình còn không đề phòng được, còn dám đi so tài độc thuật với người khác?

Đơn giản là tự tìm ngược đãi mà!" Lý Phi Yến mặt hơi ửng hồng, trong mắt lóe lên một tia xấu hổ.

"Cậu yên tâm, tôi có thể giúp cậu hóa giải độc phong bế kinh mạch." Diệp Phàm vỗ vai cô ta: "Nhưng với điều kiện là chúng ta cùng nhau liên thủ hạ gục thi thể khô này." "Chỉ cần hạ gục nó, chúng ta không chỉ có thể an toàn thoát khỏi đây, mà còn có thể lấy lại châu báu và ngọc thạch đã mất của mình." "Tôi còn có thể đảm bảo, mấy thứ này tôi sẽ không bán một món nào, giữ lại để dưỡng lão sau này." Diệp Phàm nói rất chân thành, sau đó đưa tay ra: "Chúng ta hợp tác đi." Lý Phi Yến do dự một lúc, cuối cùng nắm lấy tay Diệp Phàm: "Được, tôi tin cậu, hợp tác!" Diệp Phàm cười: "Vậy thì hợp tác!" Tiếp đó, Diệp Phàm cầm chủy thủ kề vào cổ thi thể khô, chậm rãi xoay.

"Cạc cạc cạc" chủy thủ từng tấc từng tấc lướt qua da cương thi.

Hắn không chặt đứt đầu cương thi, càng không cắt đứt gân mạch, để tránh nó mất máu quá nhiều mà chết.

"A!" Khi Lý Phi Yến hơi cau mày, thì thấy cương thi đột nhiên gầm lên một tiếng.

Chương 776

Nó há miệng to, một tay ôm lấy cánh tay Diệp Phàm nhét vào miệng.

Diệp Phàm giật mình, bản năng giãy giụa.

Chỉ là hai cánh tay cương thi như kìm sắt, kẹp chặt cánh tay Diệp Phàm, còn mạnh mẽ ngẩng đầu lên kéo một cái.

Diệp Phàm lập tức bị nó kéo đến mép miệng.

"Ô!" Thi thể khô như điên cắn xé cánh tay Diệp Phàm, tốc độ cực nhanh và sức mạnh cực lớn.

Diệp Phàm đau đớn không chịu nổi, chỉ có thể dốc hết sức chống đỡ, nhưng vẫn không thể áp chế được công thế của cương thi.

"Rầm!" Cương thi cắn một miếng vào cổ tay Diệp Phàm, "cộp" một tiếng, cứng ngắc xé xuống một khối thịt.

Máu tươi bắn ra!

Lý Phi Yến theo bản năng hét lên: "Diệp Phàm!" Diệp Phàm tay trái phản lại khóa lấy cổ họng đối phương: "Im miệng!" "Vụt!" Diệp Phàm mượn sự đau đớn và quán tính, thoát khỏi kẽ răng cũ kỹ của cương thi, đồng thời hung hăng đâm vào ngực cương thi.

"Phập!" Tay trái Diệp Phàm rút chủy thủ ra, mang theo một luồng nhiệt.

Tiếp đó, hắn phản tay lại vung một cái, chủy thủ đâm xuyên bụng cương thi.

Diệp Phàm một cước đá văng đối phương, nhặt lấy chủy thủ dính máu, lại vung một cái nữa, một đoạn thân thể cương thi ầm ầm đổ

sập.

Cương thi thét thảm một tiếng bay ra mấy mét, đập mạnh vào khung cửa.

Diệp Phàm cũng bị thương ngã vào nắp quan tài.

"Phù!" Lý Phi Yến thở phào nhẹ nhõm, ngồi bệt xuống ghế sô pha nghỉ ngơi.

"Mẹ kiếp, suýt nữa bị cậu hại chết, suýt chút nữa thì thành chân dê nướng rồi." Lúc này, Diệp Phàm cũng từ quan tài bò dậy, cúi đầu nhìn lướt qua vết thương, sau đó lấy ra kim bạc khử trùng băng bó.

Hắn nhìn thấy vết thương sâu đến tận xương, trong lòng thoáng qua một trận lạnh lẽo, may mà mình đủ cẩn thận, nếu không tối nay thật sự phải bỏ mạng ở đây rồi.

"Ai bảo cậu sờ lung tung?" Lý Phi Yến cũng trừng mắt nhìn Diệp Phàm một cái, sau đó ánh mắt tập trung: "À, còn bà lão cương thi đâu rồi?" Cô ta kiểm tra khắp nơi không thấy bóng người, bèn quay đầu nhìn Diệp Phàm hỏi: "Trước khi tôi trúng độc nghe thấy bà lão cương thi ho khan hai tiếng, bà ta có phải đã chạy trốn rồi không?" Cô ta còn cảm thấy cơ thể ngày càng mệt mỏi, đoán là độc tố của bà lão cương thi đã bắt đầu phát tác.

Diệp Phàm lạnh nhạt đáp: "Chưa chạy trốn!" "Chưa chạy trốn?" Lý Phi Yến hơi ngạc nhiên: "Vậy bà lão cương thi đâu rồi?

Sao không thấy tăm hơi?" Diệp Phàm nhún vai: "Tôi đâu có biết, tôi cũng đâu phải thần tiên." "Vậy sao cậu biết cái xác khô này có vấn đề?" Lý Phi Yến truy hỏi: "Chẳng lẽ là mèo mù vớ được chuột chết?" "Mặc kệ thế nào, cứ giết cái xác khô này trước đã!" Diệp Phàm nhặt chủy thủ lên, nhắm vào yết hầu của cương thi đâm tới.

Lý Phi Yến không kiềm được hét lên: "Cậu không thật sự muốn

giết nó đấy chứ?" "Cậu không muốn báo thù à?" Diệp Phàm ngữ khí lạnh nhạt: "Giết nó, thì không còn nợ ân tình của nó, cũng không còn nợ nần gì nó nữa." "Tôi tuy không phải quân tử, nhưng cái gì cần trả, tôi sẽ trả." "Giết nó, tôi sẽ tự do!" Nói xong, hắn liền ra một đao, đâm trúng yết hầu cương thi!

Thân thể cương thi run lên, một ngụm máu đen phun ra.

Mắt nó trừng lớn, vô cùng phẫn nộ.

Lý Phi Yến kinh ngạc không thôi, muốn ngăn cản, kết quả cơ thể lại bị tê liệt.

"Xuy!" Chủy thủ lại đâm xuống, lại một vũng máu đen bắn ra, cương thi loạng choạng mấy cái, ầm ầm đổ xuống đất.

Chết cứng.

Diệp Phàm lau đi máu tươi trên mặt, sau đó đẩy cương thi vào trong quan tài, tiếp đó nhanh chóng thu dọn.

Hắn còn tiện thể kiểm tra thi thể cương thi, suy nghĩ xem chỗ nào giấu ám khí.

"Rầm!" Khi Diệp Phàm đang bận rộn xong xuôi chui vào nắp quan tài thì trong phòng đột nhiên truyền đến một tiếng động lớn.

Cánh cửa phòng bị ai đó đá vỡ nát, một người phụ nữ cao ráo xông vào.

Toàn thân mặc đồ đen, đeo khẩu trang, khuôn mặt lộ ra đường nét tinh xảo nhưng toát lên vẻ âm u và hung tợn, hệt như quỷ dữ đoạt hồn.

Cô ta còn mang theo một luồng sát khí mạnh mẽ, cả căn phòng trong nháy mắt tràn ngập hơi thở lạnh lẽo băng giá.

"Lý Phi Yến, là cô sao?" "Không ngờ, cô không chết!" "Còn sống,

xem ra mệnh cô cũng cứng đấy chứ.” Người phụ nữ cao ráo nhìn Lý Phi Yến cười lạnh một tiếng, sau đó đi đến bên quan tài đánh giá mấy lần.

“Diệp Phàm, tôi còn sống, không tốt sao?” Lý Phi Yến với vẻ mặt bi tráng cười nói: “Tôi muốn cậu tận mắt nhìn thấy, Đường Nhược Tuyết chết trước mặt cậu.” Sắc mặt Diệp Phàm đại biến, hắn gầm lên một tiếng: “Cút ra ngoài!” “Rầm!” Lý Phi Yến không nói hai lời liền đấm một quyền vào cạnh quan tài.

Quan tài trong phút chốc nứt ra năm sáu vết rạn.

Một luồng khói đen từ các vết nứt thấm ra, tỏa ra một mùi hôi thối đến nghẹt thở.

Lý Phi Yến ngửi thấy mùi hôi thối đó, lập tức nghẹn họng một tiếng, bịt mũi lùi lại ba bước.

Rõ ràng mùi khí này gây hại lớn cho cô ta.

Diệp Phàm nhân cơ hội vọt ra khỏi quan tài.

Hắn nhìn người phụ nữ hét lên: “Cô rốt cuộc muốn làm gì?” “Muốn làm gì ư?

Tôi hận không thể lột da, rút gân, ăn thịt ngươi!” Lý Phi Yến giận dữ ngút trời: “Tôi sẽ không để ngươi dễ chịu, không, tôi sẽ không để ngươi chết một cách thoải mái, tôi sẽ từ từ hành hạ ngươi.” Diệp Phàm nghe vậy cười lạnh không thôi: “Vậy thì ngươi cứ từ từ hành hạ tôi đi!” “Diệp Phàm, ngươi quả thật khiến tôi rất bất ngờ.” Người phụ nữ cao ráo chắp hai tay sau lưng: “Ngươi có thể tránh được kim bạc của tôi, còn tránh được bà lão cương thi hạ độc, quả thực là một nhân vật.” “Chỉ là tôi nói cho ngươi biết, cho dù ngươi có lợi hại đến đâu, tôi cũng có thể khiến ngươi sống không bằng chết.” Ánh mắt cô ta lóe lên một tia hung tàn.

Diệp Phàm không khách khí phản công: "Đừng nói nhảm nữa, muốn đánh thì đánh, muốn giết thì giết." "Diệp Phàm, không thể không thừa nhận, ngươi là một người đàn ông cứng rắn, một nhân vật đáng kính trọng, đáng tiếc là tôi muốn ngươi chết, cho nên… ngươi nhất định phải chết!" Người phụ nữ cao ráo nói từng chữ một: "Tôi tên Hàn Nguyệt, ngươi hãy nhớ kỹ, tôi đến để lấy mạng chó của ngươi!" Diệp Phàm thản nhiên nói một câu: "Vậy thì ngươi mau động thủ đi." "Chết đi!" Hàn Nguyệt hét lên một tiếng, thân hình chợt biến mất.

"Vụt!" Giây tiếp theo, một khẩu súng ngắn xuất hiện trong tay cô ta.

Cò súng được bóp.

"Cẩn thận!" Lý Phi Yến theo bản năng nhắc nhở.

"Rầm!" Chưa kịp để Diệp Phàm di chuyển thân mình, một viên đạn đã bắn ra, sượt qua tai Diệp Phàm găm vào tường.

Bức tường cứng rắn có thêm một cái lỗ.

Sắc mặt Lý Phi Yến đại biến, theo bản năng quay đầu, còn run run tay phải, kẹp chặt một nửa mũi tên nỏ.

Mũi tên nỏ sắc bén dị thường, suýt chút nữa đã cứa rách đầu ngón tay cô ta.

Diệp Phàm cũng toát mồ hôi lạnh, may thật, vừa nãy chậm một nhịp chắc đã nằm thẳng cẳng rồi.

"Tên khốn, vận may không tồi!" Hàn Nguyệt cũng không ngờ mũi tên nỏ lại không xuyên thủng đầu Diệp Phàm, ánh mắt cô ta lóe lên một tia tiếc nuối, sau đó lại cười duyên: "Chỉ đáng tiếc, ngươi gặp phải ta, định sẵn ngươi chỉ có phần bị ngược đãi mà thôi." Cô ta cầm súng ngắn chậm rãi tiến lên: "Đêm nay, ta sẽ khiến ngươi nếm trải sự

tuyệt vọng!" Vừa nói chuyện, cô ta lại giơ tay liên tục bóp cò.

Ba mươi sáu viên bi sắt "vụt vụt vụt" bắn tới.

Tên nỏ, đạn, cát sắt.

Phủ kín cả trời đất bao trùm lấy Diệp Phàm!

Sắc mặt Diệp Phàm đại biến.

Hắn không ngờ người phụ nữ này lại hung hãn đến vậy, công thế dày đặc như thế, căn bản không thể chống đỡ.

Điều may mắn duy nhất là hắn và Lý Phi Yến có mối quan hệ không tầm thường, Hàn Nguyệt không dám giết cả hai người ngay tại chỗ.

Diệp Phàm gầm lên một tiếng, toàn thân căng cứng, sau đó mạnh mẽ vọt ra khỏi quan tài.

"Vụt vụt vụt!" Bi sắt và đạn dồn dập bắn tới, chỉ nghe thấy tiếng "bốp bốp" giòn tan, sàn nhà xung quanh Diệp Phàm vỡ vụn sụp đổ.

Vô số mảnh đá và đất bắn tung tóe, khiến Lý Phi Yến không ngừng hét lên.

Chương 777

"Đồ khốn!" Thấy bi sắt và đạn không làm hại được Diệp Phàm, Hàn Nguyệt nhíu mày.

Cô ta cắn chặt môi đỏ, tay trái nhặt tấm ván quan tài vỡ mạnh vào Diệp Phàm!

Diệp Phàm vốn muốn nhảy ra khỏi cửa sổ, nhưng không ngờ đối phương lại ra chiêu sắc bén như vậy.

Hắn chỉ có thể dừng ý niệm, hai tay che đầu, dốc hết sức phòng ngự.

"Rắc!" Một tiếng động lớn, tấm ván quan tài đè xuống, vừa vặn đập vào hai cánh tay Diệp Phàm.

Hai cánh tay gãy lìa.

Hàn Nguyệt thấy vậy lại một trận bắn phá, đạn găm thẳng vào Diệp Phàm trong quan tài.

Nhưng chưa kịp để đồng tiền bắn trúng Diệp Phàm, Hàn Nguyệt đã cảm thấy nguy hiểm.

Cô ta theo bản năng lùi lại phía sau, đồng thời kéo ra một tấm vải đen, quấn quanh người che tầm nhìn.

Ngay khoảnh khắc tấm vải đen rơi xuống đất, Diệp Phàm bật vọt khỏi quan tài, hai chân mạnh mẽ quét ra.

"Vụt!" Lại nhanh lại gấp, Hàn Nguyệt căn bản không có không gian để tránh, chỉ có thể bản năng vung súng ngắn ngang ra đỡ.

"Keng!" Một tiếng động lớn, tia lửa bắn tung tóe, hai chân Diệp Phàm như roi sắt quật ngã đối phương bay ra ngoài.

Diệp Phàm thừa thắng xông lên, hai tay vung ra.

"Xoạt!" Một cuộn vải trắng bắn ra, bao vây người phụ nữ ở trong đó.

"A!" Hàn Nguyệt sững sờ, không ngờ Diệp Phàm lại dùng thủ đoạn hèn hạ như vậy.

Cô ta theo bản năng bình tĩnh lại thị giác và khứu giác, sau đó giơ súng ngắn lên bắn.

"Đinh đinh đinh!" Chỉ là vải trắng quá mềm, bắn vào người căn bản không có tác dụng, ngược lại còn khiến cổ tay Hàn Nguyệt đau nhức.

Cô ta muốn lùi lại, nhưng lại thấy một vùng bóng trắng bao phủ tới.

Nắm đấm của Diệp Phàm lại đến.

Hàn Nguyệt theo bản năng giơ súng ngắn lên chống đỡ.

"Rầm!" Hai quyền va vào nhau, một tiếng vang giòn tan, Hàn Nguyệt lùi lại bảy bước.

Hổ khẩu của cô ta bị chấn rách.

Diệp Phàm không cho Hàn Nguyệt cơ hội thở dốc, lại một lần nữa áp sát, cận chiến.

Hắn một cước đá vào bụng đối phương.

Cú đá này nhanh như chớp, mạnh mẽ, kình phong ập đến.

Sắc mặt Hàn Nguyệt trầm xuống, trường thương nhọn hoắt đâm vào bụng dưới Diệp Phàm, đồng thời một cú chỏ ngang đánh vào ngực Diệp Phàm.

Diệp Phàm không hề hoảng loạn, hai tay khép lại rồi mở ra, kẹp

lấy trường thương của Hàn Nguyệt, sau đó thuận thế hất lên.

Hàn Nguyệt hét khẽ một tiếng, thân thể xoay tròn, mượn sức mạnh của Diệp Phàm mà bật ngửa ra.

Cùng lúc đó, những đồng tiền trong tay Diệp Phàm cũng bay ra.

"Vụt vụt vụt!" Hàng chục đồng tiền bắn về phía Hàn Nguyệt.

"Phanh phanh phanh!" Hàn Nguyệt liên tục vung vũ khí chống đỡ, đánh bay phần lớn đồng tiền, nhưng vẫn có ba đồng tiền đánh trúng người cô ta.

Mặc dù đồng tiền xuyên qua nhưng không làm cô ta trúng mục tiêu, nhưng lại làm thân thể Hàn Nguyệt lung lay, nhất thời khó đứng vững.

Cô ta vô cùng tức giận.

Mình dù sao cũng là cao thủ Huyền cảnh, kết quả lại bị một võ giả Hoàng cảnh ép đến mức này sao?

Thật là sỉ nhục!

"Vụt!" Hàn Nguyệt cắn răng, định tiếp tục tấn công lần nữa, nhưng đột nhiên nghe thấy một tiếng thét sắc nhọn.

Cô ta theo bản năng quay đầu nhìn lại.

Chỉ thấy Diệp Phàm từ trong quan tài bay vọt ra, hai chân liên tục quét tới.

"Đang đang đang!" Diệp Phàm đánh bay toàn bộ phi đao.

"Chết tiệt!" Thần sắc Hàn Nguyệt hơi biến, vội vàng lăn mình sang bên cạnh.

Tốc độ cô ta cực nhanh, trong chốc lát đã rời xa phạm vi quan tài.

Đồng thời, cô ta búng ngón tay, mấy mũi phi đao bắn về phía Diệp

Phàm.

Diệp Phàm một cước đá bay tấm ván quan tài rơi xuống, sau đó một tay nhặt lấy những mũi phi đao bay tới.

Phi đao vừa vào tay, hàn quang lóe lên, một vệt máu tươi bắn ra.

Năm mũi phi đao bay tới, tất cả đều bị Diệp Phàm một đao chém rụng.

Giây tiếp theo, Diệp Phàm hai đầu gối cong lại, như một viên đạn lao vút về phía Hàn Nguyệt.

"Vụt vụt vụt!" Diệp Phàm không nói nhiều lời, vung phi đao, hết lần này đến lần khác chém về phía Hàn Nguyệt.

Hàn Nguyệt không chịu kém, cũng vung súng ngắn, điên cuồng bắn quét về phía Diệp Phàm.

Chỉ là cô ta luôn không dám chạm vào phi đao, lo lắng chúng sẽ vô tình làm mình bị thương.

Sau một trận giao phong kịch liệt, Hàn Nguyệt đột nhiên rên lên một tiếng, một ngụm máu tươi phun ra.

Diệp Phàm nheo mắt lại, nhân lúc cô ta mất thăng bằng, một bước phi thân đến trước mặt đối phương, một cước đạp vào vai cô ta.

"Bịch!" Hàn Nguyệt không kịp phòng bị, bị đạp quỳ xuống đất.

Cô ta kinh hãi và tức giận không thôi, định phản kháng, nhưng Diệp Phàm đã ra tay trước.

Một cước đá vào cổ Hàn Nguyệt, khiến cô ta tạm thời mất khả năng hành động.

Nhân cơ hội này, Diệp Phàm giật lấy một tấm thảm mỏng, xông vào Hàn Nguyệt mà đánh túi bụi.

Hàn Nguyệt muốn giãy giụa nhưng bị Diệp Phàm ghì chặt, chỉ có thể mặc kệ đối phương đấm đá.

Rất nhanh, khóe miệng cô ta chảy máu.

Mũi sưng mặt phù.

Cơ quan cổ mộ cũng bị kích hoạt vào lúc này, quan tài ở giữa đột nhiên rung chuyển dữ dội, sau đó "cạch" một tiếng nứt vỡ.

"A!" Nghe thấy âm thanh, tâm thần Diệp Phàm chấn động: "Không hay rồi!

Chương 778

Bên trong có gì đó sao?!" Hắn lập tức ngừng đánh Hàn Nguyệt, sau đó quay người lao về phía nắp quan tài.

Hắn vốn chỉ muốn ngăn thứ bên trong xông ra làm hại Hàn Nguyệt, nhưng vừa đến gần đã cảm nhận được khí tức nguy hiểm ập tới.

Mí mắt Diệp Phàm giật một cái, phản tay rút đao quét ngang.

"Đang!" Một tiếng động lớn, chủy thủ chém vào nắp quan tài, khiến nó chao đảo mấy cái rồi rơi xuống.

"Vụt!" Chưa kịp để Diệp Phàm thở phào, quan tài lại một trận rung lắc, như thể có vật khổng lồ nào đó bên trong muốn xông ra.

Sắc mặt Diệp Phàm hơi biến, hai tay cầm đao liên tục vung.

"Khuông đương, khuông đương." Bên cạnh những tia lửa bắn ra, cả thạch thất đều truyền đến một tiếng vang.

Rõ ràng quan tài đã vỡ nát.

Diệp Phàm thầm kêu không hay.

Hàn Nguyệt thấy vậy vội vàng hét lên: "Cẩn thận bên trong quan tài!" Diệp Phàm cắn răng, đứng thẳng người nhìn về phía trước gầm lên: "Lão tử muốn xem ngươi là người hay là quỷ." Lời vừa dứt, tay trái hắn bắn ra ba cây kim bạc.

"Ô!" Kim bạc lướt qua không gian, phát ra tiếng rít sắc nhọn, sau đó hung hăng đâm vào khe hở quan tài, phong bế xung kích của quan tài.

"Rầm!" Nhưng vẫn chưa xong, quan tài đột nhiên lại chấn động.

Ngay sau đó một lực lớn ập tới, kim bạc trong chốc lát gãy làm đôi rơi xuống đất.

Diệp Phàm trong lòng giật thót, biết quái vật bên trong quan tài không dễ đối phó.

"Vụt!" Diệp Phàm lại một lần nữa từ thắt lưng lấy ra bảy tám cây kim bạc, không chút do dự quăng ra toàn bộ.

Đồng thời thân thể hắn vươn ra nhảy sang một bên khác.

"Oành long!" Quan tài đâm vào vách tường, trực tiếp nổ tung cao hơn nửa mét, vô số mảnh vỡ bắn tung tóe.

Một thi thể khô quắt như củi, mặc đồ đen hiện ra trước mắt mọi người.

Thi thể mặc đồ đen này khác biệt rất lớn so với người thường, không chỉ xương cốt đặc biệt thô lớn, mà da thịt còn hiện lên màu xám tím quỷ dị.

Thân hình nó tuy nhỏ, nhưng đầy tính bùng nổ.

Cơ thể nó cứng ngắc đứng thẳng, lưng thẳng tắp, hai mắt tròn tĩnh, mang theo một vẻ âm lãnh và chết chóc khó tả.

Diệp Phàm cảm giác mình như đang đối mặt với một cỗ máy giết người.

Thi thể áo đen chậm rãi cúi đầu.

Cổ nó như bị kẹt, phát ra tiếng "cạc cạc".

Sau đó, đôi mắt vốn đục ngầu đờ đẫn của nó dần dần sáng lên.

Một vệt tinh hồng bùng lên trong đồng tử, nó đột ngột ngẩng đầu lên, lộ ra vầng trán đầy nếp nhăn và một khuôn mặt cực kỳ xấu xí.

Chỉ là những đường nét hung tợn đó vẫn rõ ràng.

Nó dường như cảm nhận được hơi thở của sự sống, quay đầu nhìn về vị trí của Diệp Phàm.

“Vụt vụt vụt!” Diệp Phàm không kịp tránh, chỉ có thể liên tục vung bảy đao che trước người.

“Đinh đinh đinh!” Bảy tiếng kim loại va chạm vang lên.

Diệp Phàm chỉ cảm thấy hổ khẩu tê dại, thân thể lung lay, suýt chút nữa đã ngã ra khỏi cửa đá.

“Vụt vụt vụt!” Diệp Phàm sau khi đứng vững, tay trái liên tục vung, ba viên thuốc ném ra.

Người đàn ông áo đen không tránh né, cũng không giơ tay đỡ, chỉ dùng thân thể chịu đựng những viên thuốc.

“Phập!” Viên thuốc đập vào ngực người đàn ông áo đen, sau một trận vang giòn, chúng lần lượt hóa thành bột, bay tán loạn ra ngoài, còn có một mùi hôi thối khó chịu.

Mùi vị này, khiến người ta buồn nôn.

“A!” Cùng lúc đó, cổ họng người đàn ông áo đen động đậy, phát ra một tiếng thét thảm thiết.

Nó ôm bụng lảo đảo lùi lại năm sáu bước, da thịt trên người trong nháy mắt thối rữa.

“Vụt vụt vụt!” Chưa kịp để Diệp Phàm hồi sức, lại có ba người phụ nữ áo đen xông lên.

“Chết tiệt!” Diệp Phàm gầm lên một tiếng, nhặt một cây chủy thủ lên nghênh chiến.

Rất nhanh, Diệp Phàm và ba kẻ địch lướt qua nhau.

Ba người phụ nữ loạng choạng ngã xuống đất mất đi sinh khí.

Nhưng ánh mắt oán hận của họ trước khi chết vẫn nhìn chằm chằm vào Diệp Phàm.

Diệp Phàm không thèm nhìn họ, quay người lao vào sâu trong hang động.

Hắn lo lắng Hách Liên Tĩnh gặp phải nguy hiểm gì.

Rất nhanh, Diệp Phàm đã xông đến cuối hang động, tầm nhìn khoáng đạt hẳn ra, chỉ thấy dưới đáy hang nằm la liệt mười mấy thi thể.

Từng cái một đầm đìa máu.

Hách Liên Tĩnh đang ôm đầu gối ngồi trong một góc, mặt trắng bệch, môi đen sì, còn lộ vẻ đau khổ.

Chỉ là cô ta tuy đau đớn khó nhịn, nhưng không hề khóc lóc hay cầu xin.

Khóe miệng cô ta còn vương một vệt máu.

Diệp Phàm vội vàng chạy tới đỡ cô ta dậy, gọi: "Hách Liên Tĩnh, Hách Liên Tĩnh, cô sao rồi?" "Diệp Phàm." Thấy Diệp Phàm, Hách Liên Tĩnh đầu tiên là mừng rỡ như điên, sau đó nước mắt như mưa.

"Tôi còn tưởng sẽ không bao giờ gặp lại cậu nữa." "May mà có cậu, nếu không, hôm nay tôi thật sự phải chết ở đây rồi." Cô ta nắm chặt cánh tay Diệp Phàm, cơ thể mềm mại không ngừng run rẩy, hiển nhiên đã chịu một cú sốc lớn.

"Đừng sợ, không sao rồi, tôi đến rồi." Diệp Phàm nhẹ nhàng nói: "Kẻ nào dám động vào cô, tôi sẽ lấy mạng nó." Hách Liên Tĩnh nặng nề gật đầu: "Cảm ơn cậu, Diệp Phàm!" "Ơ, sao cậu lại chảy máu mũi rồi?" Diệp Phàm sờ sờ mũi, thì phát hiện mình cũng chảy máu.

Hách Liên Tĩnh kêu khẽ một tiếng: "Cậu trúng độc rồi." "Chết

tiệt!" Diệp Phàm sững sờ, lúc này mới phát hiện trong lòng bàn tay phải có một vệt máu.

Vệt máu này không phải của Hách Liên Tĩnh, mà là do lúc nãy đỡ quan tài bị nhiễm phải.

Quan tài vừa nổ tung, Diệp Phàm đã cảm thấy một luồng hôi thối tinh quái chui vào lòng bàn tay, khiến tâm trạng hắn vô cớ trở nên cáu kỉnh.

Hắn vội vàng tự mình vận công ép, mới đẩy được độc tố này ra khỏi cơ thể.

Độc tố này vô cùng bá đạo, không chỉ hủy hoại mạch máu, gân mạch, mà còn khiến Diệp Phàm cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Tinh khí thần của hắn dường như bị rút cạn.

"Chết tiệt!" Diệp Phàm thầm mắng một tiếng, không ngờ lại trúng độc, hơn nữa còn là độc tố trí mạng, thảo nào Hách Liên Tĩnh lại yếu ớt đến vậy.

"Diệp Phàm, tôi không thể làm liên lụy cậu, chúng ta đi thôi, mộ thất này quá quỷ dị rồi." Thấy sắc mặt Diệp Phàm không ổn, Hách Liên Tĩnh kéo hắn lùi lại.

Chương 779

"Không sao, cái cô trúng không tính là kịch độc, chỉ là thi độc bình thường thôi." Diệp Phàm an ủi Hách Liên Tĩnh: "Lát nữa cô uống chút thuốc giải độc là sẽ ổn." Mặc dù Hách Liên Tĩnh trúng kịch độc, nhưng Diệp Phàm sẽ không bỏ rơi cô mà tự mình thoát thân, không phải vì hắn tiếc thương ngọc ngà gì, mà là Hách Liên Tĩnh đã cứu Thẩm Hồng Tụ và Đường Phong Hoa.

"Tôi trúng độc rồi, lại còn là thi độc, cậu còn nói không sao, làm sao tôi có thể không sao chứ?" Hách Liên Tĩnh vội vàng: "Đây là mộ táng của độc vương mà, chúng ta mau rời khỏi đây, nếu không đợi thi độc công tâm, chúng ta sẽ gặp rắc rối lớn." Cô ta một tay đẩy Diệp Phàm ra, chuẩn bị trốn thoát khỏi đây.

Diệp Phàm nắm chặt Hách Liên Tĩnh không buông, còn nhanh chóng lấy thuốc giải độc nhét vào miệng cô.

"Ô!" Hách Liên Tĩnh muốn nôn ra, kết quả lại bị cưỡng chế nuốt xuống.

"Diệp Phàm, cậu điên rồi sao?" Hách Liên Tĩnh mặt trắng bệch: "Đây là thi độc, ăn vào thì không còn cách nào chữa trị được nữa." Trong mắt cô ta đầy lo lắng, sợ mình sẽ hại chết Diệp Phàm.

"Yên tâm, không chết được đâu." Diệp Phàm cười nhạt: "Nếu không tin, thì đợi mười phút đi." Nói xong, Diệp Phàm liền khoanh chân ngồi xuống, vận công khu trừ thi độc.

Hách Liên Tĩnh sững người, nghĩ đến y thuật của Diệp Phàm, lại cắn răng ngừng giãy giụa chờ đợi.

"Vụt!" Diệp Phàm vừa thôi động "Thái Cực Kinh" vận chuyển độc tố, vừa lấy kim bạc ra giải độc.

Rất nhanh, thi độc được hấp thu thuận lợi, Diệp Phàm cũng thở phào nhẹ nhõm.

Sau đó, hắn nhặt lấy những cây đao võ sĩ trên đất.

Hắn rất có hứng thú với lô đao võ sĩ này, bởi vì chúng sắc bén không gì sánh bằng, chém đồ vật tuyệt đối như chém bùn.

Hắn còn ngửi thấy một luồng huyết khí.

Điều này chứng tỏ trong quan tài không chỉ chôn cất độc sư, mà còn có một đám dã thú hung mãnh.

Diệp Phàm suy nghĩ có nên lấy mấy thanh về chơi không.

Ý nghĩ vừa chuyển, hắn quyết định mở ra xem thử.

Hắn lấy kim bạc đào một cái hố bên cạnh bộ xương, rất nhanh đã đào được hai thanh đao võ sĩ.

Đao dài chín tấc, mỏng như cánh ve, hàn quang lấp lánh, chạm vào một cái, lạnh thấu xương.

"Vụt vụt!" Diệp Phàm giơ đao võ sĩ lên vỗ vào cửa đá một cái, cửa đá "cộp cộp" vỡ ra mấy khối.

Tiếp đó, cửa đá "xoảng" một tiếng rơi xuống.

Bên trong hiện ra một tòa cổ bảo.

Chỉ là bên trong đã trống rỗng, không còn một sợi lông nào, tất cả đều bị những cương thi biến dị ăn sạch.

"Rầm!" Diệp Phàm không chút chậm trễ, một cước đá bay một cương thi.

Cương thi ầm ầm ngã xuống đất, tứ chi nằm la liệt.

Diệp Phàm nhìn lướt qua trang phục của chúng, xác nhận là một thế lực gia tộc nào đó ở Việt Nam.

Tiếp đó hắn lại đá bay một cương thi khác.

Thi thể cương thi này mang dòng máu châu Âu, mặc áo choàng đen, đội mũ cao, phía sau còn cắm một cây pháp trượng.

Diệp Phàm phán đoán là lực lượng vũ trang do Giáo đình phái tới.

Điều này khiến Diệp Phàm hơi ngạc nhiên, xem ra Huyết Y Môn này liên kết với Giáo đình để gây chuyện.

Diệp Phàm không nói nhiều lời nữa, cầm hai thanh đao võ sĩ xông thẳng vào sâu trong cổ bảo.

Cổ bảo âm u đáng sợ, Diệp Phàm còn phát hiện, cứ cách mấy mét, trên vách tường lại đặt một ngọn đèn dầu, chiếu sáng một khoảng không gian.

Ánh đèn lờ mờ, còn kèm theo một trận gió lạnh ập tới, khiến người ta dựng tóc gáy.

"Vụt vụt vụt!" Chỉ là Diệp Phàm vẫn không hề sợ hãi, cầm hai thanh đao võ sĩ tiếp tục tiến lên.

Rất nhanh, Diệp Phàm đã xông phá cánh cửa đá cuối cùng, xuất hiện trong một đại sảnh rộng lớn.

Đại sảnh rất cổ kính, bốn phía vách tường điêu khắc không ít chữ Phạn, nhìn rất phức tạp, còn ẩn hiện tỏa ra vẻ uy nghiêm và trang trọng.

Chỉ là cả đại sảnh ngoài một cái bệ đá ra, những chỗ còn lại đều trống không.

Diệp Phàm ánh mắt sắc bén lướt qua một lượt, suy nghĩ xem cái gọi là bảo bối rốt cuộc ở đâu?

"Ô!" Đúng lúc này, đột nhiên nghe thấy cầu thang vang lên một âm thanh chói tai.

Diệp Phàm quay đầu nhìn sang, phát hiện ở cầu thang có thêm bảy tám đôi mắt.

Một đôi mắt đỏ như máu, một đôi mắt xanh lè, năm đôi mắt còn lại thì xám xịt.

Chúng lóe lên rồi biến mất, rất nhanh đã không còn thấy bóng dáng ở cầu thang.

Diệp Phàm trong lòng lập tức hiểu ra, những đôi mắt này là của cương thi.

Thấy chúng đột nhiên xuất hiện, Hách Liên Tĩnh hét lên một tiếng, nấp sau lưng Diệp Phàm, mặt trắng bệch không còn chút máu.

Diệp Phàm không để ý đến sự hoảng loạn của Hách Liên Tĩnh, ánh mắt vẫn nhìn chằm chằm vào cầu thang.

Hắn bắt được đôi mắt tinh hồng kia, trong đồng tử tràn ngập sự bạo ngược, sát ý nồng đậm, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể nhảy ra.

Đồng thời, hắn cảm nhận được một luồng khí tức tà ác quen thuộc.

"Vụt!" Chưa kịp để Diệp Phàm nhận ra lai lịch, cầu thang lại vọt ra mấy cỗ cương thi.

Một cỗ mặc áo choàng trắng đội mũ cao, răng nanh lòi ra, hệt như người sói.

Một cỗ mặc áo giáp, eo quấn xích sắt, hệt như khôi lỗi kim loại.

Lại còn một cỗ, thân mặc áo choàng đỏ, cổ đeo một sợi dây chuyền hình đầu lâu, trông ghê rợn như quỷ treo cổ.

Diệp Phàm bản năng căng cứng người cảnh giác.

Chỉ là hắn rất nhanh ngạc nhiên phát hiện, những cương thi này

tuy hung tợn và bạo ngược, nhưng lại không làm hại mình hoặc Hách Liên Tĩnh.

Chúng từ cầu thang xông xuống, rồi một mạch chạy xa.

"Sao chúng lại chạy đi rồi?" Thấy cảnh này, Hách Liên Tĩnh đầu tiên là kinh ngạc, sau đó liền phản ứng lại.

"Chúng sợ tôi!" Cô bé kích động hét lên: "Diệp Phàm, chúng thật sự sợ tôi, chúng rất sợ tôi!" "Đúng vậy, chúng hình như khá sợ cô." Diệp Phàm cười cười: "Chắc là biết cô là thiên sinh phượng thể." Hách Liên Tĩnh nhảy cẫng lên: "Thì ra tôi thật sự là khắc tinh của chúng, ha ha ha, tôi cứ tưởng mình bách độc bất xâm, bây giờ xem ra, chỉ cần có người đến gần, là có nguy hiểm rồi." Diệp Phàm hỏi: "Chẳng lẽ không có cách nào giải độc sao?" "Không biết." Hách Liên Tĩnh rất thành thật nói với Diệp Phàm: "Tôi chỉ biết cách chế độc giải độc, nhưng chưa bao giờ dùng lên người bệnh nhân cả." Diệp Phàm khẽ thở dài, xem ra Hách Liên Tĩnh cũng không rõ triệu chứng của bệnh nhân.

"Thôi, đừng bận tâm vấn đề này nữa." Diệp Phàm vươn vai một cái: "Hay là đi tìm xem, cổ bảo này có bảo vật gì không." Hách Liên Tĩnh lập tức tán thành đề nghị của Diệp Phàm: "Vâng, mau tìm một lượt đi." Hai người lại đi về phía trước thăm dò một lượt.

Chỉ là tìm kiếm một hồi, vẫn không có bất kỳ thu hoạch nào, ngay cả quan tài cũng không thấy bóng dáng.

"Chẳng lẽ quan tài bị trộm rồi?" Diệp Phàm vỗ đầu: "Mẹ kiếp, đám ranh con này đúng là xảo quyệt, biết quan tài quan trọng, trộm đi rồi còn giấu đi." Hách Liên Tĩnh bĩu môi nhỏ: "Chắc chắn là lão già phụ trách bảo vệ an toàn cổ bảo ở mộ viên." Diệp Phàm cười lắc đầu: "Đừng đoán mò, mau đi tìm xem." Hách Liên Tĩnh nhẹ nhàng gật đầu.

Cô ta vừa đi theo Diệp Phàm, vừa nhỏ giọng hỏi Diệp Phàm làm

thế nào đến Miêu Thành.

Diệp Phàm đơn giản miêu tả việc Miêu Phong Lang dẫn mình truy sát kẻ địch đến đây.

Hách Liên Tĩnh bỗng ngộ ra: "Thảo nào tôi thấy thân thủ của cậu lợi hại hơn không ít." "Vụt vụt vụt!" Đúng lúc này, tai Diệp Phàm hơi động đậy, hắn dịch sang hai bước kéo Hách Liên Tĩnh lại.

Chương 780

Đồng thời tay phải giơ lên, chủy thủ bắn ra.

“Phập phập phập!” Sau ba tiếng động trầm đục, ba ám khí rơi xuống đất.

“Hô!” Nhân cơ hội này, Diệp Phàm vung đao võ sĩ chém ra một kiếm.

“Đang!” một tiếng, một cương thi văng ra một đoạn xa ngã xuống đất.

“Vụt vụt vụt!” Diệp Phàm không chút nghỉ ngơi, tay trái vung lên, sáu phi tiêu hình lá liễu bắn về phía cương thi.

Cương thi gầm lên một tiếng, hai tay đỡ lấy phi tiêu, sau đó một quyền đấm bay Diệp Phàm.

Hách Liên Tĩnh sợ đến suýt ngất: “Diệp Phàm!” Diệp Phàm không để ý đến cương thi, phản tay một phát súng bắn nát mi tâm cương thi.

Cương thi loạng choạng mấy cái ngã xuống đất.

Hách Liên Tĩnh vội vàng đỡ lấy Diệp Phàm quan tâm: “Diệp Phàm, cậu có sao không?

Sao cậu ngốc thế?

Vừa nãy đáng lẽ phải rút lui chứ.” “Tôi không thích mắc nợ ân tình, huống hồ cô lại là ân nhân cứu mạng của tôi.” Diệp Phàm cười khổ một tiếng: “Cho nên tôi không thể bỏ rơi cô, ít nhất là tạm thời không thể bỏ rơi cô, kẻo bị ông nội cô báo thù kinh thiên động địa.” Hách Liên Tĩnh nghe vậy, mặt cười đầy cảm kích: “Cảm ơn cậu.” Diệp Phàm đang định nói, đột nhiên thần sắc hơi ngưng trọng.

Hắn thấy trên trán cương thi nổi lên một viên châu màu đỏ.

Đỏ chót, trông thật yêu dị.

Viên châu màu đỏ này không giống huyết bồ đề lắm, màu sắc tươi hơn huyết bồ đề không ít, nhưng lại cho người ta cảm giác quỷ dị hơn.

Diệp Phàm theo bản năng đưa tay ra nắm lấy.

"Xuy!" Ngay khi Diệp Phàm nắm lấy viên châu định rút tay về, viên châu đột nhiên nóng lên, như một khối sắt nung đỏ đang cuộn tròn.

Diệp Phàm bản năng vung tay ra.

Vừa đúng lúc hắn vừa mới bắn ra, viên châu đỏ lại 'xoẹt' một tiếng dán lên mu bàn tay hắn.

Da Diệp Phàm đau nhói, như thể bị thanh sắt nung đỏ chích vào.

Viên châu đỏ lập tức tan chảy vào lòng bàn tay hắn, để lại một vết mờ nhạt.

Hách Liên Tĩnh thấy vậy, khẽ kêu lên: "Diệp Phàm!" Cô vội vàng xông tới.

"Đừng chạm vào tôi." Diệp Phàm quát lên một tiếng, tránh bàn tay Hách Liên Tĩnh đang muốn nắm lấy, còn nhanh chóng đưa tay vào miệng cắn mạnh một miếng.

Hắn muốn thử xem liệu kịch độc cương thi có thể ép viên châu ra ngoài không.

"A..." Quả nhiên, khi Diệp Phàm cắn một miếng vào viên châu, nó truyền đến cơn đau nhói thấu xương, sau đó 'phanh' một tiếng vỡ tan.

Tiếp đó, ánh sáng đỏ bùng lên dữ dội.

Thân thể Diệp Phàm không ngừng run rẩy, sắc mặt trở nên trắng bệch, trán lấm tấm mồ hôi lạnh, như thể đang chịu đựng nỗi đau cực lớn.

"A..." Hách Liên Tĩnh lại kêu lên một tiếng, mặt đầy lo lắng: "Diệp Phàm, cậu sao vậy?" "Không sao." Diệp Phàm hít sâu một hơi, khôi phục bình tĩnh: "Thứ này, quả thực rất hung hãn, đủ sức tra tấn người ta đến chết." Hắn cố gắng xoa dịu tinh thần, để bản thân giữ bình tĩnh nhất có thể, nhưng tiếc là vẫn không kìm được mà rùng mình một cái.

"Tôi đưa cậu đi bệnh viện kiểm tra." Hách Liên Tĩnh rất lấy làm áy náy, rút điện thoại ra gọi.

Diệp Phàm nắm chặt cổ tay cô: "Đừng lãng phí thời gian nữa, tôi chịu được." Sau đó, hắn quay người đi về phía sau tòa lâu đài cổ.

Tòa lâu đài cổ này chiếm diện tích cực lớn, còn có không ít mật thất, vườn hoa, hòn non bộ và ao hồ, còn trồng đủ loại thực vật.

Diệp Phàm rất cảnh giác, không chỉ vận dụng hết thị lực để quan sát tình hình xung quanh, mà còn thả khứu giác để tìm kiếm manh mối.

Nhưng đi hết một vòng, hắn vẫn không phát hiện ra điều gì bất thường.

Hắn chỉ có thể đấm đá loạn xạ vào tường và cửa phòng, hy vọng có thể tìm ra một mật thất.

"Ầm ầm..." Một lát sau, Diệp Phàm một cước đá văng một cánh cửa đá dày nặng, nhưng lại thấy bên trong trống rỗng không có gì.

Hắn lại phá một cánh cửa đá ở góc, cũng chỉ là một khoảng trống trơn.

"Kỳ lạ, chẳng lẽ tôi đoán sai?" Diệp Phàm lẩm bẩm một tiếng: "Nhưng ngoài điều này ra, tôi không nghĩ ra ai có thể làm được?"

“U...” Đang suy tư, đột nhiên, Diệp Phàm nghe thấy tiếng trực thăng từ bên ngoài truyền đến.

Diệp Phàm nheo mắt, rút dao găm quân dụng ra chuẩn bị nghênh chiến.

“Xoẹt!” Nhưng chưa kịp dịch chuyển vị trí, một bóng đen đã từ cây cột bên cạnh vọt tới.

“Gâu gâu...” Tiếp đó, một con chó vàng lớn xuất hiện trong tầm nhìn của Diệp Phàm.

Mũi chó nhạy bén đánh hơi được sự hiện diện của Diệp Phàm.

Nó sủa điên cuồng một hồi, sau đó bốn chân đạp mạnh lao tới.

Diệp Phàm hơi nhíu mày, thân hình loé lên, ung dung tránh né đòn tấn công của con chó vàng, sau đó cầm dao găm đâm vào bụng nó.

Nhưng con dao găm vừa mới đâm tới thì dừng lại giữa không trung, ngay lập tức, ‘rắc’ một tiếng đứt gãy.

Diệp Phàm hơi kinh ngạc, không ngờ chất lượng dao găm lại yếu ớt như vậy, sau đó phản ứng lại, đây là một sợi dây thừng.

“Xoẹt!” Đồng thời, một làn khói trắng phun ra từ mũi chó, bao trùm mắt Diệp Phàm.

“Không hay rồi, độc vụ!” Diệp Phàm trong lòng giật thót, vội nhắm mắt nín thở.

Hắn bản năng lùi lại mấy bước, tránh xa làn khói trắng dày đặc.

Lẽ ra hắn có thể dựa vào ngũ quan mạnh mẽ để tránh khỏi đòn tấn công của khói trắng, nhưng vì không muốn kinh động chủ nhân lâu đài cổ, Diệp Phàm cuối cùng đành cứng rắn chịu đựng.

“Xoẹt!” Ngay khi Diệp Phàm né tránh, con chó vàng đã vọt ra sau lưng Diệp Phàm, móng vuốt sắc bén cào tới cổ Diệp Phàm.

Nếu Diệp Phàm không kịp thời lăn người né tránh, e rằng cả người đã bị nó xé nát.

Nhưng con chó vàng không tiếp tục truy kích, dường như nhận ra thân thủ của Diệp Phàm, bèn quay người chui vào một nơi ẩn nấp rồi biến mất.

Diệp Phàm mở mắt, đồng tử loé lên một tia lửa giận.

Hắn không để ý con chó vàng bỏ chạy, mà rút ngân châm ra đâm vào viên châu trên mu bàn tay.

Hắn phải tìm hiểu cấu tạo của thứ này, để tránh sau này có ngày bị cương thi cắn một miếng, thì hắn sẽ gặp rắc rối lớn.

Ngân châm vừa chạm vào viên châu, liền 'ba' một tiếng gãy vụn.

Sắc mặt Diệp Phàm trầm xuống, không chút do dự, rút thanh ngư trường kiếm ra cắt rách ngón tay, máu tươi nhỏ giọt.

Viên châu vừa chạm vào máu tươi, lập tức toả sáng, phát ra luồng nhiệt.

Sau đó, viên châu 'xoẹt' một tiếng hoá thành một làn khói xanh, chui vào sợi chỉ đỏ trên cổ tay Diệp Phàm.

Tiếp đó, sợi chỉ đỏ 'ba ba' phát ra tiếng động, trong chớp mắt lan ra khắp toàn thân Diệp Phàm.

Diệp Phàm rùng mình một cái, bản năng muốn xé đứt sợi chỉ đỏ, kết quả phát hiện không thể thoát ra.

Chương 781

Đồng thời, hắn phát hiện, sợi chỉ đỏ càng siết chặt, cơn đau ở cổ tay càng lớn.

Chuyện này rốt cuộc là sao đây?

Diệp Phàm trăm mối không thể giải.

Hách Liên Tĩnh lo lắng gọi: "Diệp Phàm, cậu sao rồi?" "Tôi không sao, tôi không sao!" Diệp Phàm khó khăn nặn ra một câu: "Tử Thất, cậu về phòng trước đi, lát nữa tôi sẽ về." Hách Liên Tĩnh khẽ lắc đầu: "Tôi ở lại với cậu." "Về đi!

Về nhanh lên!" Diệp Phàm quát to một tiếng: "Nếu không tối nay chúng ta đều xong đời!" "Cậu biết tôi sẽ không hại cậu mà." Thấy thái độ kiên định của Diệp Phàm, Hách Liên Tĩnh chỉ đành cắn môi quay người rời đi.

Tuy cô rất lo lắng, nhưng cũng hiểu Diệp Phàm sẽ không nói đùa bừa bãi.

Chẳng mấy chốc, tiếng bước chân của Hách Liên Tĩnh đã biến mất.

Diệp Phàm thở phào nhẹ nhõm, nhưng vẫn nhìn chằm chằm vào sợi chỉ đỏ trên cổ tay, muốn tìm hiểu rốt cuộc là chuyện gì.

"Gâu gâu gâu!" Lúc này, đại sảnh truyền đến hai tiếng kêu thảm thiết, hiển nhiên có kẻ địch đã xông vào đây.

Diệp Phàm lập tức thu liễm tâm thần, quay người chạy về phía tiền sảnh.

Nhưng chưa kịp xông đến cửa, Diệp Phàm đã ngửi thấy một luồng khí tức nguy hiểm.

Giây tiếp theo, Diệp Phàm trượt chân, thân mình vặn một cái.

"Xoẹt!" Một mũi nỏ tên sượt qua vai hắn, găm vào cây cột đá phía sau.

"Xoẹt xoẹt xoẹt!" Hầu như cùng lúc mũi nỏ tên bắn ra, Diệp Phàm lại thấy hai luồng hàn quang, tựa như giao long lao về phía mình.

Hắn không né tránh, chân phải quét ngang ra.

"Đang đang!" Trong ánh đao bóng phủ, Diệp Phàm đánh bay hai ám khí.

Sau đó hắn thân hình liên tục loé lên, rút ngắn khoảng cách tiếp cận hai kẻ tập kích lén.

"Xoẹt!" Chưa kịp đợi hai kẻ tập kích lén giương nỏ, tay trái Diệp Phàm giơ lên, lại ba mũi thép kim bắn ra.

Hai kẻ tấn công rên lên một tiếng ngã xuống đất, ôm cổ vật lộn giãy giụa, rất nhanh đã tắt thở bỏ mạng.

Diệp Phàm một cước đá văng thi thể bọn họ, sau đó rũ bỏ bụi bẩn trên quần áo, cầm dao găm quân dụng từ từ bước vào đại sảnh.

Hắn ánh mắt sắc bén nhìn khắp đại sảnh.

Đại sảnh trang trí lộng lẫy xa hoa, bày biện tao nhã, mang phong cách cổ kính.

Nhưng trong ánh đèn sáng choang, lại có thêm bảy tám bộ thi thể, nam nữ già trẻ đều có, nằm ngổn ngang trong đại sảnh, nhìn thôi đã thấy ghê rợn.

Đặc biệt là một số khuôn mặt quen thuộc, càng khiến Diệp Phàm nảy sinh một tia phẫn nộ.

"Tống Hồng Nhan, Đường Nhược Tuyết?" Diệp Phàm kêu khẽ một tiếng, rất nhanh nhận ra Tống Hồng Nhan và Đường Nhược

Tuyết.

Nhưng bọn họ đều bị trói vào cột, miệng cũng bị vải nhét đầy.

Thấy bộ dạng thê thảm của họ, trong mắt Diệp Phàm trào dâng một tia sát ý.

Hắn định xông tới cứu người, nhưng lại thấy hai luồng hồng quang lại bắn tới.

Diệp Phàm nghiêng đầu một cái, hồng quang sượt qua tai hắn.

Sau đó, lại có một viên cầu từ phía bên kia cây cột bay tới, tốc độ cực nhanh.

"Bùm!" Diệp Phàm thân thể bật lên, một quyền đấm ra.

Viên cầu vỡ tan.

Tiếp đó, Diệp Phàm cảm thấy bụng đau nhói, cả người bay lộn nhào ra ngoài.

Hắn va mạnh vào cây cột trong đại sảnh mới dừng lại.

Hắn cúi đầu nhìn xuống, bụng dưới trúng đạn, máu tươi đầm đìa.

Diệp Phàm không ngừng rống lên một tiếng: "A..." "Xoẹt!" Chưa kịp để Diệp Phàm thở dốc, đại sảnh lại nhanh chóng biến thành một bóng người, một đao hung hăng chém về phía Diệp Phàm.

Đao này mang theo thế sét đánh ngàn cân.

"Xoẹt!" Diệp Phàm vung dao găm quân dụng chống đỡ.

"Keng!" Lưỡi đao chạm vào, cánh tay Diệp Phàm lập tức rung mạnh.

Một luồng man lực từ cánh tay ập tới.

Sắc mặt Diệp Phàm trở nên trắng bệch.

Hắn hai đầu gối mềm nhũn quỵ xuống đất, trán lấm tấm mồ hôi

lạnh.

Quá mạnh rồi.

Diệp Phàm kinh hãi trước thực lực của kẻ địch, trong lòng lướt qua suy nghĩ, kẻ địch này rốt cuộc là người hay là quỷ?

"Rắc!" Kẻ địch không cho Diệp Phàm cơ hội nói chuyện, lại lần nữa áp sát.

Dao găm mạnh mẽ chém xuống!

"Xoẹt!" Ngay khi Diệp Phàm bản năng giơ dao găm quân dụng lên chống đỡ, con dao găm đã chém đứt ngón tay Diệp Phàm.

Một cơn đau kịch liệt lập tức lan khắp toàn thân Diệp Phàm, khiến thân thể hắn không ngừng co rúm lại, suýt nữa thì ngất đi.

Diệp Phàm cắn răng chịu đựng, nhân cơ hội lùi lại hai mét.

Hắn còn bản năng rút về ngón tay bị đứt.

"Xoẹt xoẹt xoẹt!" Chưa kịp để Diệp Phàm hoàn hồn, người đàn ông áo đen đã áp sát tới trước mặt.

Hắn giống như một bóng ma lướt đi, thanh võ sĩ đao trong tay như rắn độc phun nọc, chiêu nào cũng đoạt mạng.

Diệp Phàm chật vật né tránh, còn cố gắng di chuyển sát tường, phòng tránh bị đối phương chém trúng.

Nhưng hắn thương tích đầy mình, thể lực hao tổn nghiêm trọng, lại còn bị nội thương, nên dần dần rơi vào thế hạ phong.

Công thế của người đàn ông áo đen hung mãnh, ép Diệp Phàm liên tục bại lui, còn thỉnh thoảng bị trúng mấy nhát dao.

Bụng và đùi hắn có thêm nhiều vết thương, máu tươi nhuộm đỏ y phục.

Hắn chỉ có thể cầm dao găm không ngừng cản đỡ, tìm kiếm đường sống.

Nhưng mỗi lần chống đỡ, tâm trạng Diệp Phàm lại nặng nề thêm một phần.

Bởi vì kiệt sức khiến hắn ngày càng suy yếu.

So với sự dũng mãnh của người đàn ông áo đen, Diệp Phàm ngày càng giống con mồi.

Chương 782

"Bùm!" Nhân lúc người đàn ông áo đen một cú đá xoay người đá văng Diệp Phàm, khiến hắn rên lên một tiếng ngã xuống đất, người đàn ông áo đen lại một đao chém thẳng vào yết hầu Diệp Phàm.

Diệp Phàm không hề hoảng sợ, tay trái thò ra, rút phắt khẩu súng ngắn cắm ở ngực.

Cò súng bấm, đạn trút ra.

Người đàn ông áo đen giật nảy mình, vội vàng dịch sang bên cạnh, tránh né những viên đạn bắn tới.

Diệp Phàm nhân cơ hội lăn ra ngoài, tiếp đó bật dậy, nhặt lấy khẩu nỏ trên đất, không chút lưu tình bắn về phía người đàn ông áo đen.

Sắc mặt người đàn ông áo đen hơi biến đổi, phản ứng cực nhanh, lùi lại bốn năm mét, tránh được mũi nỏ tên bắn tới.

Đồng thời, đại sảnh lại xuất hiện sáu bóng người, tay cầm trường đao lao về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm rống lên một tiếng, nghênh chiến.

"Phập phập phập..." Hai bên trong chớp mắt đã giao phong mấy lần.

Trong ánh đao kiếm lướt qua, một trận tiếng kim loại va chạm không ngừng vang lên.

Dao găm và quân thứ của Diệp Phàm đều bị người ta đánh bay ra ngoài.

Võ sĩ đao của đối phương cũng bị hắn bẻ gãy.

Không những thế, đối phương còn có hai người chớp lấy khoảng

trống, một người đâm vào bụng Diệp Phàm, một người đâm vào cổ Diệp Phàm.

"Xoẹt!" Vào thời khắc then chốt, Diệp Phàm ấn vào giáp hộ thân ở eo, một luồng sáng bắn ra.

Dao găm và trường đao lập tức vỡ vụn!

Thân thể đối phương chao đảo lùi lại.

"Xuy lạp!" Diệp Phàm nhân cơ hội một chưởng đánh ra, trúng vào lưng người cuối cùng.

Người đó rên lên một tiếng, loạng choạng lùi lại mấy mét, phun ra một ngụm máu tươi.

"Đáng chết!" Thấy Diệp Phàm mạnh mẽ như vậy, sắc mặt sáu tên đao khách biến đổi kịch liệt, nhanh chóng tản ra tạo thành vòng chiến.

Chỉ tiếc, Diệp Phàm đã khóa chặt bọn họ, một cú ngư long đả đĩnh xông tới.

"Xoẹt xoẹt xoẹt..." Diệp Phàm một bước chân đã xông vào trận chiến, mỗi chân một người đá văng sáu người ra ngoài.

Hắn còn thuận thế lấy ra mấy mũi nỏ tên, bắn về phía hai kẻ địch còn lại.

Hai người rên lên lùi lại.

Diệp Phàm chuyển dao găm quân dụng, đâm thẳng vào yết hầu người đàn ông áo đen.

"Xoẹt!" Ngay lúc này, người đàn ông áo đen lật người né tránh dao găm, sau đó lại một đao chém vào đầu Diệp Phàm.

Diệp Phàm không chút do dự, thân mình xoay tròn, lao sang một bên.

“Bùm!” Trong một tiếng động trầm đục, dao găm quân dụng chém vào cây cột, phát ra một tiếng giòn.

Cây cột lập tức xuất hiện một vết khuyết, trông rất kinh người.

Sắc mặt Diệp Phàm lạnh lẽo, một tay nắm lấy thanh gỗ ở vết khuyết, sau đó mạnh mẽ đập vào đầu người đàn ông áo đen.

Người đàn ông áo đen mắt nhanh tay lẹ, tay phải rung lên một cái, võ sĩ đao trong chớp mắt hoá giải đòn tấn công của thanh gỗ.

Hắn còn mượn lực phản tác dụng nhảy lên không trung, một cước đá văng một đồng bọn tập kích sau lưng, rồi chạy trốn vào một góc của đại sảnh.

Hầu như vừa biến mất, một bóng dáng thướt tha loé lên.

Cô thân hình cao ráo thon dài, đội một chiếc mũ đen, khoác một chiếc áo khoác gió màu đỏ, khuôn mặt tươi cười lạnh lùng như băng điêu.

Diệp Phàm nheo mắt hét lên một câu: “Cung Bản Đãn Mã Thủ?” Tuy đây là một cô gái trẻ, còn đội mũ lưỡi trai và đeo khẩu trang, nhưng Diệp Phàm có thể phán đoán được đường nét của cô.

Điều này đủ để chứng minh, người trước mắt không phải là sát thủ nào cả.

Hơn nữa, có thể biết hắn là Diệp Phàm, e rằng chính là Cung Bản Đãn Mã Thủ không nghi ngờ gì.

“Tôi đã tìm cậu rất lâu rồi.” Cung Bản Đãn Mã Thủ nhìn Diệp Phàm cười nói: “Không ngờ tối nay cuối cùng cũng đợi được cậu.” “Thì ra là cô, trách không được thiết bị theo dõi hiển thị tôi ở cảng thành.” Mắt Diệp Phàm thêm một tia sắc bén, sau đó nắm chặt dao găm nhìn chằm chằm Cung Bản Đãn Mã Thủ: “Cô muốn trả thù thế nào?” “Người của gia tộc Cung Bản chúng tôi, bất kể làm sai điều gì,

cũng không nên mặc cho cậu muốn làm gì thì làm." Giọng Cung Bản Đãn Mã Thủ lạnh nhạt: "Cậu phải trả giá cho hành động của mình!" "Đừng nói nhảm nữa." Diệp Phàm rung dao găm quân dụng: "Đến đây đi!" "Xoẹt!" Lời vừa dứt, Cung Bản Đãn Mã Thủ đột nhiên bạo phát lao tới.

Khí thế của cô như cầu vồng, tốc độ như điện, trong chớp mắt đã xông đến gần, sau đó một đao chém vào cổ Diệp Phàm.

Lưỡi đao sắc bén!

Đồng tử Diệp Phàm co rút lại, hai tay giang ra, cứng rắn chống đỡ nhát đao này của đối phương.

Binh khí va chạm, hổ khẩu của Diệp Phàm đau nhói, liên tục lùi lại, tình thế hiểm nguy trùng trùng.

Cung Bản Đãn Mã Thủ thừa thắng xông lên, đao pháp điêu ngoa, khiến Diệp Phàm khó lòng chống đỡ.

Sắc mặt Diệp Phàm biến đổi kịch liệt.

Hắn không ngờ võ công của đối phương lợi hại như vậy, hơn nữa còn hận mình thấu xương, dường như thực sự muốn đẩy mình vào chỗ chết!

Chỉ là hắn không cam tâm yếu thế, cũng không thể lùi!

Diệp Phàm cắn răng chịu đựng.

"Phập phập phập..." Khi tốc độ tấn công của Cung Bản Đãn Mã Thủ càng nhanh và tàn bạo hơn, Diệp Phàm cũng vung dao găm không ngừng phản công, sau khi hai bên giao đấu mấy chục chiêu, toàn trường trở nên tĩnh lặng.

Diệp Phàm đứng tại chỗ thở dốc, Cung Bản thì đã sớm lùi đến cửa.

“Tên nhóc, cậu không tệ, mạnh hơn tôi tưởng tượng.” “Không hổ là thiên tài y võ, nếu là người cùng tuổi khác, e rằng đã bị tôi chém chết bảy tám lần rồi, tiếc là cậu đã gặp tôi!” Cung Bản Đãn Mã Thủ lau khoé miệng, sau đó lộ ra một tia trêu tức: “Chỉ tiếc là vận may của cậu hơi kém.” Cô có thể thấy, Diệp Phàm đã là nỏ mạnh hết đà, chỉ ba năm giây nữa chắc chắn sẽ rơi vào thế hạ phong.

“Hô...” Cung Bản Đãn Mã Thủ không cho Diệp Phàm cơ hội thở dốc, bước chân vừa nhích đã muốn tấn công lại.

“Xoẹt!” Ngay lúc này, sâu trong mắt Diệp Phàm, đột nhiên sáng lên một tia tinh quang quỷ dị.

Hắn đột nhiên hành động, như một con mèo rừng vọt ra.

Giây tiếp theo, hắn đã ở trước mặt Cung Bản Đãn Mã Thủ, dao găm quân dụng quét ngang!

“A...” Sắc mặt Cung Bản Đãn Mã Thủ biến đổi kịch liệt, cảm thấy toàn thân cơ bắp cứng đờ, căn bản không thể cử động.

Tầm nhìn của cô cũng từ rõ ràng trở nên mơ hồ, chỉ nghe thấy một tiếng lưỡi đao cắt rách da thịt chói tai!

“Đang!” Trong một tiếng vang lớn, Cung Bản Đãn Mã Thủ kêu thảm thiết bay ra ngoài.

“Phù!” Cung Bản Đãn Mã Thủ đâm thủng cửa kính rơi xuống biển.

Nhưng cô không hề hôn mê, ngược lại thần trí tỉnh táo.

Nhìn biển cả sóng vỗ mênh mông, nhìn những vì sao trên bầu trời đêm đen kịt, cùng với những hạt mưa bay lất phất, trong mắt cô tràn đầy một tia bi thương.

Cô biết, tối nay mình e rằng không sống nổi rồi.

Chương 783

“Diệp Phàm, tôi liều với cậu!” Cung Bản Đãn Mã Thủ rống giận một tiếng, xé toạc cổ áo hét lên.

Cô lao đầu xuống biển.

Sóng biển cuộn trào, rất nhanh đã nuốt chửng cô, chỉ còn lại một cái xác trôi nổi.

Diệp Phàm không để tâm đến sống chết của Cung Bản Đãn Mã Thủ, chỉ cầm dao găm dựa vào tường.

Hắn từ từ nhắm mắt lại.

Hắn đã dốc cạn chút sức lực cuối cùng trong cơ thể, nhưng hắn vẫn không từ bỏ chống cự.

Hắn phải chờ đợi cơ hội.

“U...” Ngay lúc này, chuông cảnh báo vang lên.

Đại sảnh đèn đuốc huy hoàng lập tức sáng rực.

Tim Diệp Phàm không ngừng đập mạnh.

“Ba ba ba!” Ngay lúc này, một trận tiếng bước chân dồn dập truyền đến, hơn chục tên vệ sĩ Đông Dương từ hành lang tràn vào đại sảnh, súng đã lên đạn bao vây Diệp Phàm.

Tiếp đó, hai cánh cửa thép mở ra, mấy chục nam nữ áo đen tràn vào, sát khí đằng đằng nhìn Diệp Phàm.

Cung Bản Đãn Mã Thủ cũng xuất hiện ở cầu thang, tay cô cầm một cây nỏ.

“Cậu không chạy thoát đâu.” Cô giọng bình tĩnh nhìn Diệp Phàm: “Những người này đủ để lấy mạng cậu!” “Giết hắn!” Cô chỉ tay một

cái!

Hơn chục người lần lượt giương súng nhắm vào Diệp Phàm.

Diệp Phàm hơi ngẩng đầu nhìn Cung Bản Đãn Mã Thủ: "Cung Bản, tôi thừa nhận, tôi thật sự đã đánh giá thấp cô, và cũng đánh giá thấp sự độc ác của cô." "Cha con cô đúng là ti tiện và độc ác như nhau." "Ông ta chơi âm mưu ám toán, cô lại tập kích ám toán!" "Gia tôn cô đúng là một cặp trời sinh!" Diệp Phàm không che giấu sự châm chọc, sau đó chuyển giọng: "Nhưng tôi nói cho cô biết, cô cũng đã đánh giá thấp tôi." Cung Bản Đãn Mã Thủ cười nhạt: "Thật sao?" "Các người không chỉ đánh giá thấp thân thủ, tốc độ của tôi, mà còn đánh giá thấp sức chịu đựng của tôi." Diệp Phàm đưa tay lau máu tươi trên môi: "Cứ đánh như thế này, chúng ta chỉ có thể lưỡng bại câu thương, thậm chí là cô chết." Hắn vẻ mặt khinh thường nhìn đối phương: "Cô dám đánh cược không?" Nghe Diệp Phàm nói những lời này, thân thể Cung Bản Đãn Mã Thủ không ngừng run lên, dường như có chút xúc động, cũng dường như không tin.

"Đừng lắm lời nữa, cô muốn giết tôi, tôi sẽ giết cô!" Diệp Phàm cổ tay run lên, dao găm quân dụng lại đâm tới.

"Xoẹt!" Ngay khi Diệp Phàm sắp đâm trúng Cung Bản Đãn Mã Thủ, cô đột nhiên giơ tay trái lên.

Ống tay áo tuột xuống.

"Phập!" Một viên hồng ngọc lăn xuống đất.

Diệp Phàm vô thức nghiêng đầu nhìn sang.

Hắn nhìn thấy một viên hồng ngọc rực rỡ lọt vào đồng tử, khiến cả căn phòng trong chớp mắt toả sáng rực rỡ.

Đó là một viên kim cương hồng cực kỳ hoàn hảo, trong suốt tinh khiết, đỏ rực như máu, tựa như cánh hoa hồng tinh khiết nhất thế

giới.

Chỉ là màu sắc của nó có chút yêu dị.

Đỏ đến mức phát tím, phát trắng, như thể đã nhiễm máu tươi!

"Cô là..." "Hồng ngọc?!" Diệp Phàm hít một hơi lạnh: "Đây là di vật mẹ cô để lại cho cô, vì sao cô lại lấy ra tặng tôi?" Cung Bản Đãn Mã Thủ cười nhạt: "Bởi vì tôi thích cậu!" "Thích tôi?" Diệp Phàm nghe vậy đầu tiên là sững sờ, sau đó lắc đầu cười nói: "Lý do này thật đơn giản và trực tiếp a.

Chỉ tiếc là, cô thích tôi cũng không thể thay đổi kết cục." Hắn mạnh mẽ dậm chân phải: "Chết đi." "Xoẹt!" Khi Cung Bản Đãn Mã Thủ vô thức né tránh, Diệp Phàm đã áp sát tới.

Hắn chộp lấy quân thứ trên bàn, đâm vào yết hầu Cung Bản Đãn Mã Thủ.

"Phụt!" Một luồng máu tươi bắn ra!

Một đao phong hầu!

Thân thể Diệp Phàm mềm nhũn ngã xuống đất, nhưng trước khi chết, hắn lại nhìn ngực Cung Bản Đãn Mã Thủ một cái.

Ở xương sườn của cô, có dán một tờ phù vàng.

"Cô thua rồi!" "Đừng quên, trò chơi của chúng ta vẫn chưa kết thúc đâu." Nói xong, cô đầu nghiêng sang một bên, không còn sinh khí mà chết đi, chỉ là trong mắt thêm một phần mông lung và bi thương.

Không ai ngờ tới, cơ quan trong cổ mộ lúc này đột nhiên biến hóa kịch liệt.

Đại sảnh vừa nãy còn tốt đẹp, trong chớp mắt trở nên âm u ẩm ướt, từng luồng khói xanh không ngừng bốc lên.

Và những cây nến bên cạnh Diệp Phàm và Cung Bản Đãn Mã Thủ,

cũng 'rắc rắc' cháy lên.

Sáng bừng cả căn phòng.

Đồng thời, từng con rắn nhỏ cũng từ các loại điêu khắc, đồ bày biện, quầy kệ bò ra.

Chúng thè lưỡi, mang theo khí tức nguy hiểm, từng chút một tiếp cận Diệp Phàm, khiến hắn ngửi thấy mùi vị của cái chết.

Chuyện này rốt cuộc là sao đây?

Diệp Phàm trong lòng lướt qua một tia kinh ngạc, hắn tự hỏi liệu mình lại gặp phải cạm bẫy nào nữa không?

Hắn nhìn khắp xung quanh, muốn tìm manh mối, nhưng lại luôn không thể nắm bắt được chút dấu vết nào.

Điều duy nhất đáng mừng là, Diệp Phàm không còn nhìn thấy thêm bất kỳ thi thể nào.

"Kiệt kiệt kiệt!" Ngay lúc này, một tràng cười quái dị truyền đến, còn kèm theo một tiếng địch the thé khàn khàn.

Diệp Phàm quay đầu nhìn sang, lại thấy một lão già thân hình gầy gò từ từ xuất hiện.

Ông ta mặc một bộ Đường trang, chải tóc vuốt ngược, đầu đầy tóc bạc, đôi mắt sâu thẳm vô tình.

Ông ta cứ thế từng bước từng bước ép sát Diệp Phàm, đôi mắt toát ra hàn quang âm u.

"Cung Bản Đại sư?" Diệp Phàm nhìn chằm chằm đối phương quát lên một tiếng: "Ông không nên đến đây!" Lão già này chính là lão tổ tông của gia tộc Cung Bản, Cung Bản Nhất Lang, đây cũng là quân át chủ bài cuối cùng của ông ta.

"Tôi không nên đến sao?" Cung Bản Nhất Lang dừng bước, nhìn

Diệp Phàm lạnh lùng hừ một tiếng: "Tên nhóc, cậu quá cuồng vọng rồi." Diệp Phàm không đáp lại, chỉ tập trung tinh thần, tùy thời làm ra thái độ phản kích.

"Tôi sớm đã đoán cậu không đơn giản, dù sao có thể liên tục giết chết Cung Bản Tam Lang bọn họ, còn có thể đột phá trọng binh bố phòng của gia tộc Cung Bản ở lăng viên." Cung Bản Nhất Lang nhìn Diệp Phàm cười nhạt: "Tôi vốn dĩ còn muốn từ từ điều tra, muốn lôi cậu ra làm con tin để đổi con trai tôi.

Nhưng bây giờ thấy cậu ngang ngược bất tuân như vậy, tôi quyết định tối nay giết chết cậu, để khỏi phiền phức không ngừng sau này." "Diệp Phàm, cậu không chỉ là một đối thủ khó nhằn, mà còn có tiềm lực rất mạnh." Ông ta khẽ thở dài: "Người trẻ tuổi như cậu, quá đáng tiếc rồi, chỉ có thể hủy diệt!" "Ông sai rồi, tôi không phải kẻ cứng đầu, tôi là người mềm lòng!" Diệp Phàm thản nhiên nói: "Ông giết không được tôi đâu!" "Không giết được cậu, lẽ nào tôi còn không thể vây khốn cậu sao?" Cung Bản Nhất Lang cười lạnh một tiếng: "Ở đây có một trăm lẻ tám đồng tiền đồng, chín trăm hai mươi mốt cái đinh.

Cậu mỗi lần di chuyển năm mét, tôi sẽ khiến cậu mất đi một cái đinh hoặc đồng tiền.

Tôi muốn biến cậu thành kẻ tàn phế." "Đương nhiên, nếu cậu nguyện ý bó tay chịu trói, tôi có thể hứa sẽ giữ lại toàn thây cho cậu, không để cậu chết đau đớn." Ông ta hiển nhiên đã sớm liệu rằng Diệp Phàm sẽ không thỏa hiệp.

Diệp Phàm nghe vậy hơi nheo mắt: "Ông biết những thứ này dùng để làm gì không?" "Đương nhiên, nơi đây chôn cất vợ chồng ông Cung Bản, làm sao tôi có thể không rõ họ thích gì chứ?" Cung Bản Nhất Lang lộ ra vẻ tự mãn: "Tôi cũng từng thảo luận với phu nhân Cung Bản, tôi nghĩ bà ấy khẳng định thích tiền đồng!

Chỉ là tôi không tài nào nghĩ ra, bà ấy lại dùng đinh và tiền đồng để hại chết chồng mình.

Ai, thật là đau lòng thấu xương a." Trong lúc nói chuyện, ông ta đã đi đến trước mặt Diệp Phàm.

Ông ta rút ra một cái hộp gấm đặt lên bàn: "Diệp Phàm, đây là tiền đồng và đinh, cậu tự mình lựa chọn đi." "Cậu nghĩ, cậu có tư cách sống sót rời khỏi đây không?" Ông ta nhắc nhở Diệp Phàm một câu: "Cậu phải trân trọng sinh mệnh, cậu là một nhân tài." "Cung Bản Nhất Lang, đừng lắm lời nữa!" Diệp Phàm dứt khoát nói: "Ông giết không được tôi đâu." "Ha ha ha, người trẻ tuổi, không biết trời cao đất rộng!" Cung Bản Nhất Lang cười khẩy một tiếng: "Cậu tưởng rằng, bằng cái thân thể tàn phế này của cậu, có thể đối kháng nhẫn thuật của tôi sao?" "Cậu sai rồi!" Cổ mộ đột nhiên rung lắc kịch liệt.

Vô số khối đá 'hoa lạp lạp' rơi xuống, như thể núi lở vậy.

Sắc mặt Diệp Phàm biến đổi kịch liệt: "Chạy nhanh!" Cung Bản Nhất Lang lại hoàn toàn không để tâm, lạnh lùng hừ một tiếng với Diệp Phàm: "Muộn rồi!" Ông ta đột nhiên giơ tay lên.

Mấy trăm cây ngân châm từ trong tay bắn ra.

Chương 784

Ánh bạc loé lên, khí lưu cuộn trào, trong chớp mắt, bao trùm toàn thân Diệp Phàm.

"Phụt!" Ngân châm hung hăng đâm vào ngực Diệp Phàm, mang theo một lượng lớn máu tươi.

Đồng thời, nó còn phong bế tất cả sức mạnh của Diệp Phàm.

Không nghi ngờ gì, những cây ngân châm này chứa độc tố, chuyên phong ấn sức mạnh của võ giả.

"Xoẹt!" Nhân lúc Diệp Phàm trọng thương mất sức, Cung Bản Nhất Lang liên hoàn đá chân phải, trực tiếp đá văng Diệp Phàm ra ngoài, va gãy một cây cột to lớn ngã xuống đất.

Sau đó ông ta lại vung trường đao chém vào yết hầu Diệp Phàm.

"Phập!" Lưỡi đao hạ xuống, một tia máu tươi bắn ra.

Cung Bản Nhất Lang hài lòng gật đầu, định thu hồi trường đao rời đi.

Nhưng, lưỡi đao vừa mới hạ xuống giữa không trung, đã bị một đôi tay khác nắm chặt lấy.

Diệp Phàm phản nắm lấy dao găm, mạnh mẽ hất lên, mũi đao gãy rời, Cung Bản Nhất Lang kêu thảm một tiếng lùi lại năm sáu mét.

Ông ta khó tin nhìn Diệp Phàm: "Làm sao cậu có thể còn đứng dậy được?" "Bởi vì tôi lợi hại hơn ông!" Diệp Phàm tay trái mạnh mẽ giơ lên, gạt bỏ những tảng đá trên người, sau đó xông tới, một quyền đấm vỡ nắp quan tài, rồi nhảy ra.

Đồng thời, một mũi tên sắc bén bắn tới.

Diệp Phàm nghiêng đầu một cái, mũi tên sượt qua vai hắn, để lại một vết sẹo sâu hoắm, hiển nhiên Cung Bản Nhất Lang còn ẩn giấu chiêu độc.

Tiếp đó, hắn xoay người, ba cước đạp vào tường.

"Bùm!" Trong một tiếng động trầm đục, gỗ văng tung toé, một bức tường 'ầm ầm' đổ xuống.

"Rầm!" Một tiếng nổ lớn, gạch ngói văng tung toé, bụi đất bay mù mịt, cả tòa cổ mộ đều rung chuyển một cái.

"Khốn kiếp!" Cung Bản Nhất Lang rống giận một tiếng, một ngụm máu phun ra, hiển nhiên không ngờ Diệp Phàm hung hãn đến thế, lại phá hủy kết cấu của lâu đài cổ.

Ông ta vốn định để Diệp Phàm nằm chết tại chỗ, bây giờ xem ra, Diệp Phàm không chỉ có thể chiến đấu, còn rất mạnh mẽ.

"Cung Bản, cút ra đây chịu chết!" Diệp Phàm đạp lên nắp quan tài quát: "Cái đồ tiểu nhân ti tiện nhà ông, trốn ở bên trong thì tính là anh hùng hảo hán gì?" Cung Bản Nhất Lang giận cực hoá cười: "Diệp Phàm, cậu còn dám kêu gào, cậu nghĩ, tối nay cậu còn có thể sống sót rời khỏi đây sao?" "Tôi nói cho cậu biết, lâu đài cổ đã sớm bố cục ổn thỏa, không chỉ có cơ quan, còn có cạm bẫy, lại còn có mười hai tên tinh nhuệ.

Cậu dù có là chín con rùa vương sống lại, hôm nay cũng đừng hòng bước ra khỏi lâu đài cổ." Ông ta cười khẩy một tiếng: "Cậu cứ ngoan ngoãn chờ làm rùa trong chum đi, ha ha ha..." Nói xong, ông ta từ bên cạnh vòng qua Diệp Phàm chuẩn bị rời đi.

"Muốn chạy?" Diệp Phàm cười nhạt, nhặt lấy một cây rìu, thân ảnh loé lên, trong chớp mắt đã rút ngắn khoảng cách giữa hai người.

Cung Bản Nhất Lang không ngừng bước chân.

Diệp Phàm ra lệnh một tiếng: “Chém chết ông ta!” Một nhóm người áo đen 'ào ào' lao ra.

Cung Bản Nhất Lang vội vàng ném thanh võ sĩ đao bị gãy để chống đỡ.

“Đang đang đang...” Chỉ nghe thấy tiếng kim loại va chạm không ngừng, một cụm tia lửa bắn ra.

Hai bên đánh nhau thành một mảng.

Cung Bản Nhất Lang tuy công phu lợi hại, nhưng cô không địch lại số đông, cộng thêm thể lực tiêu hao quá nhiều, dần dần rơi vào thế hạ phong.

Cổ và đùi cô bị chém mấy nhát dao, khóe miệng cũng trào ra một ngụm máu nóng, nhưng cô vẫn cắn răng kiên trì.

“Giết!” Diệp Phàm thấy vậy không chút thương xót, ra tay chặt xuống, một người áo đen ứng tiếng ngã gục.

Hắn thuận thế đoạt lấy võ sĩ đao, lại hai vòng tấn công về phía Cung Bản Nhất Lang.

Trên người Cung Bản Nhất Lang lại có thêm mười mấy vết thương.

“Diệp Phàm, rốt cuộc cậu là thần thánh phương nào?” Cung Bản Nhất Lang tức giận không thôi: “Rõ ràng cậu là một phế vật, sao lại có thể lợi hại như vậy?” Diệp Phàm không để ý, tiếp tục truy sát Cung Bản Nhất Lang.

“Đinh!” Ngay lúc này, trong mộ thất truyền đến một tiếng vang giòn, dường như là một quả bom nổ.

Tiếp đó, đỉnh mộ thất từ từ hạ xuống, như một tấm thép rơi xuống.

Diệp Phàm cảm thấy tai ù đi, nhất thời không nghe thấy bất kỳ âm thanh nào.

Đồng thời một cảm giác nghẹt thở tràn vào lỗ mũi, khiến Diệp Phàm hô hấp trở nên khó khăn.

Nguy hiểm!

Diệp Phàm bản năng co người lại, tránh né tấm thép rơi xuống.

"Rầm!" Tấm thép đập vào lưng Diệp Phàm, phát ra tiếng động lớn, khiến xương cốt hắn 'rắc rắc' kêu, như thể muốn rời ra vậy.

"Khốn nạn!" Diệp Phàm chửi rủa một tiếng, xoay người một đao.

Tấm thép 'phanh' một tiếng nổ tung, mảnh vỡ bắn ra tứ phía, còn bắn ra mấy chục viên đạn.

"Xoẹt xoẹt xoẹt!" Nhân cơ hội này, Cung Bản Nhất Lang liên tục bóp cò.

Đạn trút xuống người Diệp Phàm, khiến cơ bắp hắn đau nhói không ngừng, suýt chút nữa da thịt đã rách ra.

"Mẹ kiếp!" Diệp Phàm chửi thề một tiếng, chỉ có thể chật vật né tránh mưa đạn, lần nữa rút lui khỏi phạm vi của tấm thép.

"Xoẹt xoẹt xoẹt!" Cung Bản Nhất Lang lại bắn ra hơn chục viên đạn.

Đạn dày đặc, Diệp Phàm chỉ có thể cúi người, tạm thời tránh mũi nhọn.

Nhưng hắn vừa mới cúi xuống bên cạnh quan tài, một viên đạn đã bắn xuyên qua đầu gối Diệp Phàm.

Cơn đau thấu tim gan khiến Diệp Phàm rên lên một tiếng, cả người cũng ngã xuống đất.

Hắn muốn giãy giụa bò dậy, kết quả bụng lại trúng mấy nhát dao của Cung Bản Nhất Lang.

Máu tươi đầm đìa.

Cung Bản Nhất Lang dẫm lên tấm thép nhảy ra ngoài, sau đó rút súng chĩa vào Diệp Phàm quát: "Diệp Phàm, bất kể cậu là ai, tối nay, tôi nhất định phải lấy mạng chó của cậu!" Diệp Phàm ho khan một tiếng, móc điện thoại ra, gọi cho Hách Liên Tĩnh: "Vợ, tôi bị tập kích rồi." "A?" Hách Liên Tĩnh đầu tiên là kinh ngạc, sau đó lo lắng hỏi: "Chỗ nào bị thương?

Nghiêm trọng không?" Diệp Phàm cười khổ: "Trúng bảy nhát, nhưng không sao lớn, chỉ hơi phiền phức chút, có lẽ sáng mai mới khỏi." Hắn không nói cho cô gái biết vết thương của mình, lo lắng cô sẽ lo đến mức ăn không ngon ngủ không yên.

"Tôi lập tức liên hệ bệnh viện và cảnh sát!" Hách Liên Tĩnh nghe vậy thở phào nhẹ nhõm: "Cả dì bảo mẫu nhà cậu nữa, bảo họ tìm người đưa thuốc và băng gạc đến, cậu tuyệt đối đừng cử động lung tung!" Diệp Phàm nặn ra một câu: "Yên tâm, tôi sẽ tự chăm sóc tốt bản thân." "Vậy tôi cúp máy trước đây!" Sau khi Hách Liên Tĩnh dặn dò thêm vài câu, liền vội vàng cúp máy gọi điện thoại.

Diệp Phàm tựa vào quan tài thở dốc, suy nghĩ làm sao để giết chết Gom Bun Yat Long.

"Rầm!" Đúng lúc này, Gom Bun Yat Long đột nhiên lại bắn một phát súng về phía sau Diệp Phàm.

Viên đạn sượt qua má hắn.

Ả ta ngẩn người, không hiểu sao Diệp Phàm vẫn có thể tránh được.

Ả ta trợn tròn mắt, nhìn chằm chằm vào sau lưng Diệp Phàm.

Ả ta thấy ở giữa quan tài lộ ra một bộ xương khô queo.

“Rắc!” Bộ xương khẽ run rẩy, sau đó thò một bàn tay gầy guộc ra, tóm lấy một sợi dây kéo mạnh.

Chương 785

Quan tài "ầm" một tiếng đổ nghiêng, vô số tro bụi và gỗ vụn văng tứ tung, che khuất tầm nhìn của Gom Bun Yat Long.

"Chết tiệt!" Thấy quan tài đột nhiên vỡ tung, còn lăn ra nhiều tro bụi và tạp vật như vậy, sắc mặt Gom Bun Yat Long kịch biến.

Ả vội vàng một tay che chắn, một tay rút lui về phía cửa.

Ả ta biết, trong quan tài có mai phục một bộ xương khô.

Diệp Phàm cũng nheo mắt quét nhìn một lượt, nhưng vẫn không bắt gặp được bộ hài cốt kia.

Chỉ có một làn khói hắc ín bay lượn ngập tràn.

Gom Bun Yat Long đã lao đến cửa sắt, ả ta ngoảnh đầu nhìn Diệp Phàm cười lạnh một tiếng: "Để xem mày sống sót kiểu gì." Nói được một nửa, đồng tử ả ta chợt co rút lại, cả người cứng đờ tại chỗ.

Chỉ thấy Diệp Phàm đang một tay xách bộ xương khô, lao về phía mình như một con báo săn.

Hắn còn cầm bộ xương khô đó ném thẳng vào Gom Bun Yat Long.

Gom Bun Yat Long theo bản năng giơ tay đỡ.

"Rầm!" Một tiếng động lớn vang lên, bộ xương khô cứng rắn đập gãy cánh tay phải của Gom Bun Yat Long.

Sau đó lại mạnh mẽ đè lên lưng ả ta.

Gom Bun Yat Long rên lên một tiếng nặng nề quỳ xuống đất, má đỏ bừng, toàn thân mềm nhũn, không thể đứng vững nữa, chỉ có thể ôm vết thương khó khăn di chuyển.

"Rầm!" Đúng lúc này, lại một tiếng động lớn nữa vang lên, một

cánh cửa quan tài cũng "ầm" một tiếng rơi xuống đất.

Cánh cửa sắt dày nặng đập vào lưng Gom Bun Yat Long.

"Phụt!" Gom Bun Yat Long phun ra một ngụm máu tươi, sau đó thét lên thảm thiết rồi ngã lăn ra.

"Ầm!" Diệp Phàm lật tay nắm chặt cây dao phác, chém ra một đường đao quang hình vòng cung, xuyên thủng lồng ngực Gom Bun Yat Long.

Máu tươi bắn tung tóe.

Gom Bun Yat Long mặt đầy tuyệt vọng, mắt tràn ngập bi phẫn.

Ả ta trừng mắt nhìn Diệp Phàm, mang theo sự không cam lòng, hối hận và uất ức.

"Ngươi thua rồi!" Diệp Phàm thản nhiên chế giễu một tiếng, chân trái đá mạnh một cái.

"Phụt!" Thi thể Gom Bun Yat Long cứng đờ nằm xuống, chết không nhắm mắt.

Diệp Phàm lau vết máu trên mặt, sau đó lê thân thể mệt mỏi, loạng choạng đi đến bia mộ.

"Cha, mẹ, con đã báo thù cho hai người." Hắn cầm tiền giấy rắc trước quan tài và bia mộ.

Rất nhanh, bên trong và bên ngoài khu mộ lại khôi phục yên tĩnh, chỉ còn lại một mình Diệp Phàm, cùng với tấm ảnh cha mẹ trên bia mộ.

"Ô…" Trong lúc Diệp Phàm đang thầm niệm chú ngữ hệ thống, ba chiếc xe lặng lẽ dừng lại ở biệt thự Diệp Đường.

Tống Vạn Tam, Chá Cô Tiếu, Trương Khải Linh và Thái Linh Chi bọn họ lần lượt bước ra.

Tống Vạn Tam mặc một bộ trường bào màu đen, tay cầm gậy đầu rồng, đeo một cặp kính râm.

Chá Cô Tiếu bọn họ thì mặc đồ bảo hộ toàn thân, mỗi người thắt gói thuốc nổ C4 ngang eo, hiển nhiên là dùng để đốt lăng mộ.

Còn Thái Linh Chi thì vác máy quay phim.

Diệp Phàm thở dài: "Tôi thật sự không cần trận địa lớn như thế này." "Đừng có ra vẻ!" "Đây là một tang lễ tôi đã tỉ mỉ lên kế hoạch đấy." Tống Vạn Tam không vui gõ vào đầu Diệp Phàm: "Thằng nhóc cậu, bình thường thì oai phong lẫm liệt, đến lúc quan trọng lại toàn gây rắc rối, bây giờ không chuẩn bị nhiều một chút, cậu làm sao giao phó với mẹ cậu đây?" Diệp Phàm cười khổ một tiếng: "Tôi không sợ chết, nhưng không muốn để mọi người mạo hiểm!" Tống Vạn Tam xua tay: "Đừng nói nhảm nữa, mau vào đi!" Diệp Phàm nhẹ nhàng gật đầu, sau đó bước vào cổ bảo.

Tuy là ban ngày, nhưng cổ bảo vẫn âm u đáng sợ, còn tỏa ra hơi ẩm ướt, cùng với một mùi hôi khó tả.

"Nơi này thật tà môn." "Đúng vậy, đáng sợ quá, tôi còn không dám ở lâu." "Không chỉ phong cảnh Dương quốc độc đáo, mà cổ bảo này càng kỳ lạ." "Nghe nói nó được xây dựng bởi một vị hoàng đế một trăm năm trước, chuyên dùng để tế tự vong linh, chỉ là sau này bị cải tạo thành địa điểm du lịch." "Đúng vậy, nơi này thật sự cổ quái." Đoàn người từ từ đẩy cửa, còn không ngừng bàn tán.

"Vút!" Khi mọi người vừa đẩy cửa bước vào đại sảnh tầng một, một lão già áo đỏ liền lao tới, một chưởng đánh về phía Tống Hồng Nhan đang đi đầu.

Tốc độ của ông ta cực nhanh, thoắt cái đã biến mất.

"Cẩn thận!" Diệp Phàm hét lên một tiếng, một bước ngang lao ra,

một quyền nghênh đón.

Hai bên va chạm trong khoảnh khắc.

Trong một tiếng nổ trầm đục, lão già áo đỏ lùi lại hai mét.

Mép ông ta chảy máu, thần sắc vô cùng chấn động.

Diệp Phàm cũng liên tục lùi hai mét mới đứng vững, nắm đấm không ngừng tê dại, cứ như bị lửa đốt vậy.

Hắn giật giật mí mắt.

Lão già áo đỏ không suy nghĩ lung tung, chỉ quát khẽ một tiếng: "Ai?" Diệp Phàm quát: "Kẻ sẽ giết ông!" "Giết!" Lão già áo đỏ giận dữ gầm lên, vung gậy tấn công Diệp Phàm.

Từng chiêu từng thức đều xảo quyệt và hung mãnh.

"Vèo!" Chưa đợi Diệp Phàm lao lên ngăn cản, Thái Linh Chi đã dẫn theo Chá Cô Tiếu và những người khác xông tới.

Gần như cùng một lúc, mấy tên lính canh cũng rút vũ khí ra.

Từng tên như gặp đại địch đối kháng Diệp Phàm và đồng đội.

Chỉ là bọn chúng vừa giơ vũ khí lên, đã bị Chá Cô Tiếu và đồng đội xông lên đoạt vũ khí, sau đó chém ngã xuống đất.

Vệ sĩ nhà họ Tống nhanh chóng kiểm soát tình hình, giữ chặt cửa lớn, cửa sổ, cầu thang và các vị trí trọng yếu.

Tống Vạn Tam không tham gia, mà thong thả tiến lên.

Ông ta đi không nhanh không chậm, còn mang theo nụ cười đầy ẩn ý.

Nhìn thái độ của Tống Vạn Tam, Trương Khải Linh nhíu mày: "Lão gia tử, chúng ta không giúp Diệp Phàm sao?" Tống Vạn Tam thản nhiên cười: "Giúp nó, chỉ làm xáo trộn tâm cảnh của nó thôi.

Chúng ta nên làm là đặt quan tài trở về chỗ cũ, để nó có đủ thời gian xử lý hậu sự, đừng gây thêm phiền phức cho nó." Ông ta rất sắc bén: "Còn về khu mộ này, cháu nghĩ, nó có thể giải quyết được Gom Bun Yat Long sao?

Điều đó không thể nào, Gom Bun Yat Long còn lợi hại hơn cả hai chúng ta, Diệp Phàm dù có thắng hắn ta, cũng nhất định nguyên khí đại tổn, làm sao có thể giải quyết nguy hiểm trong khu mộ?

Ta đoán chừng, nó không chống đỡ nổi tối nay!

Nó bây giờ chỉ là dựa vào ý chí cầu sinh để chống đỡ, hy vọng có một ngày tìm được cọng rơm cứu mạng để sống sót.

Đây là một loại bản năng chạy trốn, một khi thoát khỏi nguy hiểm, sẽ không chút do dự mà bỏ chạy!" Ông ta bổ sung một câu: "Cho nên, chúng ta cần gì phải nhúng tay vào?" "Có lý!" Trương Khải Linh gật đầu: "Diệp Phàm quả thật không giỏi chơi mấy trò âm mưu quỷ kế này, tên này ngoài việc thích đơn giản thô bạo, còn lại đều là hư chiêu." Diệp Phàm tuy thông minh, nhưng trong việc vận dụng âm mưu quỷ kế thì không phải tay mơ bình thường.

"Diệp Phàm, đừng lo lắng, những người ở đây đều là người cha và mẹ cậu phái đến bảo vệ cậu, tổng cộng năm mươi tám người, đều được trang bị súng ống, đều được huấn luyện bài bản." Chá Cô Tiếu cười nói với Diệp Phàm: "Họ có thể đảm bảo cậu thông suốt không trở ngại trong lăng viên." Diệp Phàm nghe vậy thở phào nhẹ nhõm, sau đó cảm kích hỏi: "Lần này sao lại mang nhiều người như vậy?" "Những người này là điều động từ Long Đô đến, do chính Tống tổng tự mình ký duyệt." Chá Cô Tiếu hắc hắc cười: "Ông ấy lo lắng cậu có chuyện, nên bảo chúng ta đề cao cảnh giác." Tống Vạn Tam cười nói: "Những người này đều do Tống phu nhân tự mình chọn lựa, một trăm lẻ chín người, ai nấy đều thân thủ nhanh nhẹn." Ông ta vừa nói

chuyện, vừa đi đến bên cạnh một cái đỉnh đồng.

Cái đỉnh đồng là vật phẩm đúc thuần túy thời Hán, xung quanh điêu khắc hoa văn sống động như thật, phía trên đỉnh đồng còn vẽ cảnh sông núi xã tắc.

Nó chiếm gần nửa cái đỉnh đồng.

Tống Vạn Tam đưa tay chạm vào vách đỉnh, sau đó xoay tay cầm "cạch" một tiếng mở ra.

Chương 786

Lập tức, một mùi đàn hương nồng đậm xộc vào mũi.

Mùi hương này vô cùng trong lành, khiến người ta cảm thấy cả người lắng đọng không ít.

Chá Cô Tiếu hít vào vài hơi, kinh ngạc không thôi: "Đây là gỗ đàn hương ngàn năm.

Một khối gỗ đàn hương nặng ngàn cân, giá trị mười tỷ, hơn nữa có tiền cũng không mua được, giá trị thị trường xấp xỉ hai trăm tỷ.

Không ngờ trên đỉnh đồng này, còn điêu khắc một bức An Lạc Sơn Xuyên Dư Đồ, phải tốn bao nhiêu công sức chứ?" Hắn tấm tắc khen ngợi, sau đó ngoảnh đầu nhìn về phía Diệp Phàm: "Thằng khốn này, cậu có nhiều bảo bối thật đấy, thảo nào cậu không chịu tặng nó cho Hách Liên Tĩnh." Tống Vạn Tam cười cười: "Không phải Diệp Phàm không muốn tặng, mà là nó không nỡ tặng, dù sao đây là vật duy nhất cha mẹ nó để lại cho nó." Diệp Phàm không nói gì, chỉ khẽ nghiêng đầu.

Hắn bắt được một manh mối.

Khi hắn tập trung ánh mắt dò xét, chỉ thấy ở dưới đáy cái đỉnh đồng ngàn cân kia, có một vết bạc mờ nhạt.

Vết bạc đó có hình tròn, đường kính khoảng hai mươi milimét, nông sâu không đều.

"Rầm" Tống Vạn Tam lại xoay đỉnh đồng một cái, một tiếng động lớn vang lên, dưới đáy lại xuất hiện thêm vài vết nứt.

Sau đó, ông ta nhấn một cái nút ở dưới đáy, một ngăn ẩn đột nhiên bật ra.

Ông ta lấy ra một cái hộp đưa cho Diệp Phàm cười nói: "Tiểu tử, đây là đồ cha cậu để lại cho cậu." Trên mặt ông ta có vẻ vui mừng: "Trong hộp này có ba chiếc chìa khóa, cậu hãy mở tất cả chúng ra." Diệp Phàm khẽ nheo mắt, sau đó kéo cái hộp ra, "loảng xoảng" một tiếng, một đống chìa khóa bắn ra.

Những chiếc chìa khóa này, từng chiếc từng chiếc đều sắc bén như bạc, vừa nhìn đã biết là vũ khí sát thương.

"Đây là cái gì?" Diệp Phàm giật mình, những chiếc chìa khóa này trông có vẻ bình thường, nhưng lại mang đến cho hắn một cảm giác quen thuộc.

"Những thứ này là cha cậu để lại cho cậu, cậu hãy xem rốt cuộc chúng ẩn chứa bí mật gì." Tống Vạn Tam ra hiệu cho Diệp Phàm mở hộp.

Diệp Phàm không từ chối, đưa tay mở nắp, từng hàng chìa khóa xuất hiện.

Có cả lỗ khóa màu đỏ, miếng kim loại, đồng tiền, ấn chương, đủ mọi thứ.

Diệp Phàm lấy ra mấy chiếc chìa khóa bạc, lần lượt cắm vào từng khe thử xem.

Chỉ là mỗi lần cắm vào, đều phát ra tiếng "đing đing" lanh lảnh, không có tiếng chìa khóa mở ra.

Hắn nhíu mày, sau đó lại rút ra một tấm ấn chương, cắn rách ngón tay, nhỏ vài giọt tinh huyết, "bộp" một tiếng đánh vào ấn chương.

"Leng keng!" Một tiếng giòn tan, máu tươi của Diệp Phàm bắn ra, ấn chương lập tức bùng lên ánh sáng đỏ rực rỡ.

Đồng tử Diệp Phàm co rút, phát hiện, ấn chương vốn mờ tối đã trở nên yêu dị đỏ thẫm.

Chữ tượng hình trên ấn chương, cũng như sống lại mà nhảy nhót.

Tim Diệp Phàm đập thình thịch không rõ nguyên do.

"Diệp Phàm, mở nó ra!" Lúc này, Tống Vạn Tam lại hô lên một câu, ánh mắt nóng rực: "Có lẽ có thể mang lại kỳ tích cho cháu.

Đây là thiên cơ, ta không thể nhìn thấu, nhưng ta tin, cháu có thể mở ra, không chỉ có thể tìm được manh mối về cha mẹ cháu, mà còn có khả năng thay đổi cả cuộc đời cháu.

Chúng ta cần cháu mở ra, nếu không chúng ta không thể giao phó được." Ông ta nắm lấy vai Diệp Phàm khuyên nhủ: "Bất kể cháu có hứng thú hay không, cháu đều phải thử một lần." Trong mắt ông ta dâng lên một tia kỳ vọng.

Trong lòng Diệp Phàm ấm áp, sau đó tóm lấy cái ấn chương nhuốm máu đó, tay trái khẽ run rẩy áp sát vào đáy đỉnh đồng.

"Oanh!" Diệp Phàm vừa chạm vào đỉnh đồng trong khoảnh khắc, đỉnh đồng liền tỏa ra một luồng bạch quang.

Một luồng uy áp không thể chống đỡ đột nhiên ập đến Diệp Phàm.

Sắc mặt Diệp Phàm kịch biến, thân thể đột ngột lóe lên.

Hắn lướt qua vai Tống Vạn Tam và đồng đội, trốn vào góc tường, đồng thời quát lên một tiếng: "Mau lui lại!" Chá Cô Tiếu và đồng đội theo bản năng rút lui.

"Vút!" Khi Diệp Phàm lùi đến chân tường, chỉ thấy bạch quang vụt qua.

Ngay sau đó, một bóng đen khó nhìn thấy bằng mắt thường từ trong đỉnh đồng bay lên.

Nó như một con rắn giao lao về phía ngoài cửa.

Diệp Phàm giận dữ gầm lên, tung một quyền.

Quyền phong rít lên, nhưng chưa kịp đánh nát nó, nó đã chui vào lòng Diệp Phàm rồi biến mất.

"Ô…" Diệp Phàm rên khẽ một tiếng, cánh tay phải chấn động.

"Phụt!" Một đám máu tươi phun ra, tiếp đó Diệp Phàm rên rỉ một tiếng rồi ngồi sụp xuống đất.

Trong lòng bàn tay hắn, có thêm một con trùng nhỏ màu đen, thân thể mềm nhũn đang muốn chui vào trong xương cốt.

Diệp Phàm nhịn đau đớn kịch liệt, rút kim bạc ra, run tay phong bế huyệt đạo của con trùng nhỏ.

"Diệp Phàm!" "Diệp Phàm!" Chá Cô Tiếu và đồng đội thấy vậy vội vàng chạy tới đỡ Diệp Phàm dậy: "Cậu sao rồi?" "Không sao, không chết được đâu!" Diệp Phàm loạng choạng đứng vững, nhìn con rết đen trong lòng thở dài một tiếng: "Tống lão, nó là cái gì?

Sao lại lợi hại đến vậy?

Vừa nãy nếu không phải cháu kịp phản ứng, e rằng đã bị nó cắn trúng yếu huyệt mà chết toi rồi." Diệp Phàm không ngừng hít vào một hơi khí lạnh: "Độc tố này bá đạo thật." "Đây là thi độc, cũng là cổ độc, còn là kịch độc hỗn hợp hai loại, một khi trúng chiêu, chắc chắn sẽ chết!" Tống Vạn Tam từ từ tiến lên, cầm lấy kim bạc của Diệp Phàm châm một cái: "Chỉ là rất đáng tiếc, đây là một loại kịch độc cực kỳ hiếm thấy của Miêu Cương, ta cũng chỉ nghe nói về sự tồn tại của nó, nên mới tìm về cho cháu phòng thân.

Ai ngờ vẫn không thể giải được độc dư trong cơ thể cháu.

Nhưng không sao, ta lập tức chữa trị cho cháu!" Ông ta lấy kim bạc ra chuẩn bị cứu chữa Diệp Phàm.

Diệp Phàm ngăn Tống Vạn Tam ra tay, nhìn con rết thi độc trong tay suy tư một lát, cuối cùng cho nó vào trong bình sứ.

Tống Vạn Tam truy hỏi: "Con rết này có vấn đề gì sao?" Diệp Phàm cười cười: "Nó quả thật là sự hỗn tạp giữa thi độc và cổ độc, nhưng độc tính lại nhỏ hơn thi độc thông thường một chút.

Loại độc tố này, ngoài một chút tác dụng tê liệt, về cơ bản không gây hại cho con người.

Cho nên ông không cần lo lắng nó sẽ hại chết cháu." Diệp Phàm nhẹ nhàng an ủi Tống Vạn Tam một phen, tránh để ông ta vì chuyện này mà cảm thấy áy náy, khiến mình nợ bà ngoại một ân tình.

"Đúng vậy, đúng vậy." Chá Cô Tiếu vỗ ngực cười nói: "Nó đối với y thuật và độc dược đều không có tính công kích, đoán chừng là một con vật cưng nhỏ thôi.

Hơn nữa nhìn vẻ ngoài, nó không có địch ý với cậu.

Nếu không vừa nãy đã nuốt chửng cậu rồi." Hắn bổ sung một câu.

"Không có độc tính?" Diệp Phàm nghe vậy cười cười: "Tuy nó không có tính công kích, nhưng nó là hỗn hợp độc tố mà.

Đừng quên, nó đã ăn thi độc!

Thế giới này, thi độc là kịch độc, là độc tố sinh ra sau khi thi thể phân hủy.

Hơn nữa dịch độc này chứa thành phần kịch độc, người bình thường nhiễm phải nửa giây là sẽ mất mạng.

Mà rết thi độc lại có thể luyện hóa nó hoàn toàn.

Điều này cho thấy độc tính của nó vô cùng thuần túy, ít nhất đã trải qua trăm năm rèn luyện!" Hắn nhắc nhở mọi người một câu: "Thứ này, hung hãn hơn độc tố bình thường nhiều." Chá Cô Tiếu há hốc mồm: "Lợi hại đến vậy sao?" "Đúng vậy, đây là con rết mà một nghiên cứu viên của chúng ta đã nuôi năm năm." Tống Vạn Tam mỉm

cười ôn hòa: "Độc tính của nó vượt xa các chất kịch độc khác." Diệp Phàm lại nảy ra một ý nghĩ: "Tống lão, ông hy vọng cháu dùng cái quan tài cổ này để mở nó ra đúng không?" "Đúng vậy!" Tống Vạn Tam không hề né tránh trả lời: "Chỉ có mở nó ra, cháu mới có thể khai thác được giá trị của nó, nếu không thì sẽ bị chôn vùi dưới lòng đất cả đời.

Cháu nhìn ngôi mộ cổ này xem, tuy được bảo vệ nghiêm ngặt, nhưng ta vẫn ngửi thấy một mùi máu tanh và âm tà.

Hiển nhiên những ngày này đã có không ít người chết.

Chương 787

Hơn nữa chủ nhân của cái quan tài cổ này, hẳn là một kẻ cùng hung cực ác.

Nếu không sẽ không dùng nhiều đồ tùy táng như vậy để che đậy.

Ta nghĩ, chủ nhân ngôi mộ cổ này, hẳn là một kẻ giết người không gớm tay.

Nếu hắn ta thật sự là một đại kiêu hùng, thì dù có che giấu đến đâu, cuối cùng vẫn sẽ lộ ra manh mối.

Cho nên sau khi chết, đồ tùy táng của hắn ta, cũng là những thứ che tai bịt mắt thôi.

Duy chỉ có cái quan tài cổ này, có thể là vì một số lý do đặc biệt mà được bảo tồn lại.

Cháu mở nó ra, chắc chắn sẽ hé lộ một đoạn quá khứ.

Cháu hãy xem xem, bên trong có bảo bối không.

Nếu không có, thì đây chính là vận may của cháu đêm nay." Ánh mắt Tống Vạn Tam nhìn chằm chằm Diệp Phàm: "Cháu nhất định phải cố gắng, tranh thủ lấy được bảo vật, tăng thêm một chút tư bản cho tập đoàn Tống thị chúng ta." Diệp Phàm cảm nhận được sự khích lệ của Tống Vạn Tam, trong lòng càng thêm kiên định quyết định của mình.

Diệp Phàm đi đến bên cạnh quan tài đá, rút dao găm ra từ từ cạy, sau đó "cạch" một tiếng cạy ra một khe hở.

Một mùi máu tanh nồng nặc lập tức xộc vào mũi, khiến đầu Diệp Phàm không ngừng choáng váng.

Hắn vội vàng nín thở, sau đó tiếp tục cẩn thận cạy.

Một bên quan tài rất nặng, Diệp Phàm dốc hết sức mới cạy được.

Hắn vừa thở ra một hơi dài, vừa cẩn thận di chuyển.

Quan tài từ từ đổ nghiêng, Diệp Phàm quét mắt nhìn vật bên trong quan tài, mắt trợn to như bò.

Hắn làm sao cũng không ngờ được, bên trong nằm một đống châu báu vàng rực, tiền vàng óng ánh, vàng thỏi, cùng các loại châu báu hình thù kỳ lạ.

Số lượng đủ vài chục tấn, khiến người ta hoàn toàn không dám tin đây là một cái quan tài rỗng.

Cái này đơn giản giống như một mỏ vàng nhỏ vậy.

"Oa, phát tài rồi, phát tài rồi, chúng ta phát tài rồi." Chá Cô Tiếu và đồng đội thấy vậy đầu tiên là ngẩn người, sau đó thì cuồng hỉ.

Diệp Phàm thì đưa ngón tay chạm vào thỏi vàng, sau đó kinh ngạc phát hiện, thỏi vàng lại mềm mại, không chịu khống chế, cứ như là vật sống vậy.

Mí mắt hắn giật giật.

Lúc này, Hách Liên Tĩnh và đồng đội đang dùng điện thoại đối chiếu tiền vàng để chụp ảnh bên trong.

"Tống lão, cảm ơn ông đã tặng quà, ông đối với cháu quá tốt rồi." Diệp Phàm đẩy nắp quan tài sang một bên, còn thuận thế kéo Tống Vạn Tam và Trần Tích Mặc đến kiểm tra.

"Những thỏi vàng, châu báu và vàng này, mỗi cái ước chừng có thể bán được hai tỷ." "Tổng cộng số tiền ở đây, ước tính có mười tám tỷ." "Nhiều tiền như vậy, chúng ta cả đời cũng không tiêu hết." Tống Hồng Nhan cười rất vui vẻ, tuy cô đã giàu sang phú quý không ai sánh

bằng, nhưng vẫn khao khát sự thỏa mãn của tiền bạc.

“Những thứ trong quan tài này, hẳn là đồ cất giấu của chủ nhân.

Các người lấy nhiều châu báu như vậy, không những sẽ tự mình chuốc lấy phiền phức, mà còn sẽ chiêu dụ tai họa sát thân.” Diệp Phàm nhắc nhở mọi người: “Cho nên những châu báu và thỏi vàng này, chúng ta tạm thời không thể động vào chúng, đợi cháu xử lý mọi chuyện xong xuôi rồi hẵng nói.” Trong lòng hắn hiểu rõ, mình bây giờ và Tống Hồng Nhan bọn họ bị trói chung trên một sợi dây, bọn họ có chuyện, hắn cũng không chạy thoát được.

“Đúng vậy, những thứ này, cứ để đó đi.” Tống Vạn Tam tán thành nhìn Diệp Phàm gật đầu: “Các người mang về cũng không thích hợp dùng, chỉ gây thêm kẻ thù vô cớ cho các người thôi.

Nhưng có một khoản tiền bất ngờ này, sau này làm việc hay kết bạn, cũng thuận tiện hơn rất nhiều.

Đương nhiên, chúng ta chỉ lấy châu báu và thỏi vàng, các cổ vật khác, Diệp Phàm cháu hãy giữ lại.

Dù sao đây cũng liên quan đến một đại kiêu hùng, cũng coi như là cháu hôm nay may mắn, gặp được những thứ này.” Ông ta nhắc nhở Diệp Phàm một câu: “Tuy nhiên, bên trong quan tài này còn có rất nhiều rết độc.” Diệp Phàm khẽ nhíu mày, nhìn những con rết trong quan tài nói: “Cháu biết chúng rất khó đối phó, nhưng cũng không phải là không có cách.” Vừa nói chuyện, hắn rút kim bạc ra “soạt soạt soạt” phóng đi.

Những con rết lập tức cứng đờ bất động.

“Rầm!” Diệp Phàm chân trái đạp mạnh một cái, cả người lao về phía quan tài.

Hắn như một mũi tên sắc bén lao vào giữa đám rết.

Những con rết "soạt soạt soạt" bắn tới, xuyên vào quần áo Diệp Phàm, còn thấm sâu vào trong, khiến lưng Diệp Phàm truyền đến một trận đau nhói thấu tim.

Nhưng Diệp Phàm ngay cả một tiếng rên cũng không có, hai chân đạp mạnh một cái, thân thể xoay tròn.

Rết "loảng xoảng" rơi xuống đất, từng con từng con vỡ nát.

Diệp Phàm rất nhanh đã giẫm chết hơn hai mươi con rết.

Những con rết tản mát khắp nơi.

Tống Hồng Nhan và đồng đội vội vàng tránh ra, không dám đến gần.

"Ô…" Lợi dụng khoảng trống này, quan tài lại phát ra một tiếng động.

Diệp Phàm ngẩng đầu lên, vừa vặn thấy bên trong thò ra một cái đầu lâu màu xám nâu.

Diệp Phàm nheo mắt lại.

Đây là một cái đầu rắn, có răng nanh lớn, mắt lóe lên ánh lục quang, khiến Diệp Phàm không hiểu sao sởn gai ốc.

"Vút!" Dường như nhận thấy Diệp Phàm, con mãng xà khổng lồ từ quan tài bật ra, thân thể đồ sộ quấn quanh nhìn chằm chằm Diệp Phàm.

Lưỡi rắn thè ra kêu xì xì, đuôi vẫy vẫy.

Ánh mắt Diệp Phàm lạnh đi, tay phải run lên, kiếm Ngư Tràng vung một cái, xuyên thủng đầu rắn.

Máu tươi bắn tung tóe.

Đầu rắn loạng choạng hai cái, liền từ từ rút vào trong quan tài.

Diệp Phàm nhanh chóng phục hồi nguyên trạng thi thể và đậy lại, ngăn rắn độc bò ra làm hại Tống Vạn Tam và những người khác.

Hắn còn quay đầu hỏi Hách Liên Tĩnh một câu: "Anh xác nhận, đây chính là Nam Lăng Vương sao?" Hách Liên Tĩnh liên tục gật đầu: "Tôi xác nhận, đây chính là Nam Lăng Vương, đây là quan tài của hắn, hắn ngủ ở đây, cái quan tài này chính là của hắn." Diệp Phàm thở phào nhẹ nhõm, sau đó nghiêng đầu gọi Chá Cô Tiếu một tiếng: "Đốt cái quan tài này đi." Chá Cô Tiếu lập tức rút bật lửa ra định châm lửa.

Đúng lúc này, một trận gió thổi qua, cành khô đứt gãy, quan tài rung lên, nắp quan tài "bốp" một tiếng trượt xuống, lộ ra một đoạn nòng súng đen ngòm.

Tim Diệp Phàm đập thịch một cái, quát lớn: "Dừng đốt!" Chá Cô Tiếu sợ đến mức đánh rơi bật lửa, lăn lê bò toài rời xa quan tài bốn mét.

Hách Liên Tĩnh và đồng đội cũng đều lùi lại.

"Oanh!" Khi Diệp Phàm tập trung ánh mắt dò xét khẩu súng đen ngòm, chỉ nghe một tiếng sét nổ đột ngột vang lên.

Tiếp đó, cả hang động rung chuyển dữ dội.

"A…" Khi Diệp Phàm theo bản năng ngẩng đầu lên, lại phát hiện một bức tường phía trước đổ sập.

Một cái động quật hiện ra trước mặt mọi người.

Một khoảng tối sâu thẳm, như cái miệng của mãnh thú hồng hoang.

"Nơi quỷ quái gì đây?" Diệp Phàm kêu khẽ một tiếng: "Sao lại có một cái động khẩu như thế này?" Hách Liên Tĩnh và Tống Hồng Nhan cũng giật mình, hiển nhiên đều không nghĩ tới ở đây lại có một cái động quật như vậy.

“Đừng lo lắng, cái động quật này không có nguy hiểm, cũng không có nguy hiểm đến tính mạng.” Lúc này, Tống Vạn Tam chống gậy đi đến động khẩu, nhìn thoáng qua, mỉm cười đầy ẩn ý nói: “Không những không làm hại tính mạng chúng ta, ngược lại còn cho chúng ta một cơ hội lớn.” “Đây là khu vực cốt lõi nhất của chiến trường cổ.” “Tất cả những bảo vật và đồ quý giá của người xưa đều được cất giữ trong cái động quật này.

Chương 788

Những năm này, chiến trường cổ bị quan phương phong tỏa, người ngoài rất khó vào khai quật, nên ở đây tích trữ rất nhiều thứ.

Chuyến này chúng ta kiếm lời không phải là không có giá trị rồi." Ông ta rất vui mừng nhìn Diệp Phàm và Chá Cô Tiếu, thầm than đệ tử này của mình thật đúng là phúc tướng.

"Chiến trường cổ?

Ai được chôn cất trong cái động này?

Là người nước nào?

Hay là người An Lạc?" Diệp Phàm hơi thẳng lưng: "Chúng ta có nên vào xem một chút không?" "Chiến trường cổ là khái niệm gì?" Tống Vạn Tam nghe vậy cười: "Đó là một nơi tàn khốc mà hàng vạn quân binh đã chiến đấu.

Bên trong ngoài xương cốt chất thành núi, còn có rất nhiều chim dữ thú dữ, thậm chí còn có chướng khí, độc khí, đầm lầy và những thứ nguy hiểm khác.

Cháu nghĩ, chúng ta có thể dễ dàng xông vào đó sao?

Đừng nói cảnh giới của cháu không đủ, ngay cả ta, cũng không nhất định có tư cách xông vào, còn phải mạo hiểm cửu tử nhất sinh.

Không phải ta coi thường cháu, cảnh giới của cháu, vào đó chắc chắn sẽ chết." Giọng điệu ông ta rất kiên định: "Cho nên ta khuyên cháu, đừng vào đó chịu chết, càng đừng chạm vào những thứ trong quan tài." Diệp Phàm thở dài: "Thế sự này thật mẹ nó loạn!" "Cháu cũng đừng cảm khái nữa, điều quan trọng nhất của chúng ta bây giờ, không phải cảm khái thế sự loạn, mà là tìm lối thoát để rời đi." Tống

Vạn Tam vỗ vai Diệp Phàm: “Nơi đây đã là chiến trường cổ, chắc chắn có lối thông ra bên ngoài, nếu không làm sao mà vào được, ra được chứ?

Cháu đi xung quanh tìm xem, nói không chừng có thể tìm được bí mật để thoát ra.

Chúng ta nghỉ ngơi ở đây trước, đợi cháu xử lý xong việc rồi quay lại hội hợp với chúng ta.” Tống Vạn Tam dặn dò Diệp Phàm vài câu: “Nhưng nhớ cẩn thận một chút, tuyệt đối đừng mạo hiểm xông xáo.” Hách Liên Tĩnh và Chá Cô Tiếu cũng đồng thanh hưởng ứng: “Đúng vậy, đừng liều lĩnh!” Diệp Phàm gật đầu biểu thị đã hiểu, sau đó cầm nến tê giác đi xung quanh quan tài đá tìm kiếm cơ quan.

Nhưng tìm nửa ngày cũng không có động tĩnh gì, quan tài đá cũng không có gì dị thường.

“Kỳ lạ, vừa nãy còn thấy cơ quan, sao bây giờ lại không tìm thấy?” Diệp Phàm lẩm bẩm: “Chẳng lẽ bị chuột cắn hỏng hoặc mục nát rồi?” Hắn sờ vào khe nắp quan tài, kết quả phát hiện một mảng ẩm ướt.

Tim Diệp Phàm thót một cái, theo bản năng rút kim bạc ra đâm một nhát.

“Phụt phụt phụt” Theo kim bạc đâm vào, lớp đất bùn dưới đáy quan tài từ từ cuộn lên.

Một đống cát vàng rất nhanh nổi lên, một làn khói đậm đặc bốc ra, còn kèm theo một mùi hôi thối đặc biệt.

Diệp Phàm theo bản năng hít hít mũi, sau đó che miệng mũi lùi lại.

“Cẩn thận!” Diệp Phàm quát lên một tiếng: “Mau lui lại!” Lời còn chưa dứt, hắn đã cảm thấy mặt đất rung chuyển một cái, tiếp đó một bộ xương khô phá đất chui ra.

Một bộ xương khô thì cũng thôi, Diệp Phàm còn kinh ngạc phát hiện, bốn năm bộ xương khô liên tiếp phá đất chui ra, má khô quắt, hình dáng nanh ác, còn chảy ra nước đặc.

Một chất lỏng hôi thối vô cùng, cũng thuận theo cánh tay xương xẩu của chúng mà nhỏ giọt chảy xuống.

"Rắc!" Diệp Phàm và đồng đội còn chưa đứng vững, một sợi dây leo to bằng ngón tay thò ra.

Một cái siết chặt cổ Diệp Phàm.

Lực đạo cực kỳ đáng sợ, Diệp Phàm suýt chết ngạt, theo bản năng vung kiếm Ngư Tràng chém tới, nhưng lại chém hụt.

"Đinh!" Kiếm Ngư Tràng chém vào dây leo, chỉ để lại một vết bạc, không hề chém đứt nó, còn bắn ra một tia điện hồ.

Thân thể Diệp Phàm chấn động, cổ tay tê dại, suýt nữa thì trật khớp.

Đồng thời, một luồng hàn khí âm u xâm nhập vào, đông cứng Diệp Phàm toàn thân lạnh buốt.

"Xì!" Chưa đợi Diệp Phàm kịp phản ứng, lại một cành cây nhọn hoắt đâm vào ngực Diệp Phàm.

Diệp Phàm rên lên một tiếng nặng nề, ngực lập tức xuất hiện một cái lỗ máu.

Máu tươi cuồng dũng, nhuộm đỏ áo.

Đồng thời, vô số bộ xương khô và chó hoang lao về phía Diệp Phàm và đồng đội.

Hốc mắt chúng phát ra ánh sáng xanh u ám, tràn đầy oán hận và hung bạo vô tận, cứ như Diệp Phàm và đồng đội là kẻ thù vậy.

Chá Cô Tiếu gầm lên vung đao nghênh chiến, chỉ đáng tiếc đao

quang còn chưa kịp tỏa ra, đã thấy một đôi móng vuốt khô gầy mạnh mẽ đập nát đầu hắn.

"Bất Phàm!" Hách Liên Tĩnh bi thương hô lớn, lao tới ôm lấy thi thể Chá Cô Tiếu.

"Ô…" Đúng lúc này, hàng chục sợi dây leo bao quanh cơ thể Chá Cô Tiếu.

Chúng như rắn độc cuộn lấy hắn, bay vút đi rồi mạnh mẽ nện vào vách tường hang động, khiến hắn ngất đi.

Diệp Phàm thấy vậy nổi giận, chém vài nhát vào dây leo, nhưng chỉ khiến dây leo thêm vài vết thương.

"Tiểu tử, cháu yếu quá." Tống Vạn Tam chắp tay sau lưng tiến lên: "Hôm nay để sư phụ dạy cháu một bài học vậy!" Nói xong, Tống Vạn Tam chân trái đạp mạnh một cái, mặt đất "rầm" một tiếng rung chuyển dữ dội.

Trong bụi bay mù mịt, thân thể Tống Vạn Tam như viên đạn bắn vút qua.

Quyền thế như rồng, khí phách ngút trời.

"Oanh!" Nắm đấm trúng một bộ xương khô, trong tiếng "rắc rắc" vang lên, bộ xương khô vỡ tan thành năm bảy mảnh rơi xuống đất, sau đó bị Tống Vạn Tam giẫm thành bột.

Diệp Phàm không ngừng gọi: "Sư tổ, cẩn thận." Hắn lo lắng những bộ xương khô này chưa biến mất, lại có thêm hàng chục con nữa lao về phía Tống Vạn Tam.

Chỉ là hắn vừa chạy được ba bước, đã nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết truyền đến.

Diệp Phàm quay đầu nhìn lại, vừa vặn thấy một vệ sĩ nhà họ Tống

bị mấy chục xác sống lao vào xé xác, trong khoảnh khắc biến thành một đống xương trắng.

Bọn chúng ăn ngấu nghiến.

"Súc sinh!" Mắt Diệp Phàm đỏ ngầu, muốn xông lên nhưng bị Tống Vạn Tam quát lớn ngăn lại: "Đừng đến gần!" Diệp Phàm đành nén giận lui về bên cạnh Tống Vạn Tam.

Lúc này, Tống Vạn Tam đã giải quyết bảy tám bộ xương khô, còn một cước đá bay hai con xác sống nhe nanh múa vuốt lao tới.

Nhưng rất nhanh lại có mười mấy bộ xương khô áp sát tới, khiến Tống Vạn Tam khó lòng chống đỡ.

Diệp Phàm từng lần lao lên giúp đỡ, kết quả lại bị Tống Vạn Tam một chưởng đánh lui.

"Vút vút vút" Tống Vạn Tam liên tục lùi lại, tránh né công kích của xương khô.

Ông ta vừa vung kiếm Ngư Tràng ngăn cản xung kích của xác sống, vừa lớn tiếng quát Diệp Phàm: "Diệp Phàm, cháu là heo sao?

Nơi này quỷ dị như vậy, cháu lại xông lên cứu ta, cháu không biết sẽ mất mạng sao?

Cháu làm như vậy không sợ ta báo thù gia đình cháu à?" Tống Vạn Tam giận điên người mắng: "Sao cháu lại ngốc nghếch như vậy, cha mẹ cháu vất vả nuôi dưỡng cháu hơn hai mươi năm, cháu lại vứt bỏ họ như vậy?" "Cháu biết cháu sai rồi." Diệp Phàm cúi thấp trường thương: "Chỉ là cháu không thể bỏ lại họ." "Bốp bốp bốp" Tống Vạn Tam giơ chân trái đá ra, bức lui mười mấy bộ xương khô đang xông tới.

Ông ta lạnh lùng hừ một tiếng: "Ta cũng không hy vọng cháu chết ở đây, nhưng đây là mệnh của cháu, cháu không có quyền lựa chọn.

Cháu mau đưa họ chui ra khỏi hang động.

Nơi đây giao cho ta, ta sẽ kéo dài thời gian công kích của chúng.

Nhớ kỹ, bất kể xảy ra chuyện gì, cháu cũng không được tiến vào nơi này, nếu không sẽ hại chết họ!" Tống Vạn Tam nhắc nhở Diệp Phàm: "Ngoài ra, ta đoán chừng những cửa hang này, chỉ có thể chứa mười sáu người chui ra ngoài, nhiều hơn một người sẽ làm sập cả hang động." Diệp Phàm hỏi: "Vậy cháu phải làm sao?

Chẳng lẽ cháu cũng ở trong động không ra ngoài?" Không cần!" Tống Vạn Tam lạnh nhạt nói: "Các cậu chỉ cần làm theo lời tôi là được." Hắn đột nhiên quay người, tung một cước đá vào cửa động, chặn kín cái động lớn đang bay mùn gỗ, còn đóng thêm mười mấy khối đá, bít kín mít. "Tống Vạn Tam, đồ khốn!" Thấy hành động này của Tống Vạn Tam, Hách Liên Tĩnh Chỉ không nhịn được quát: "Ông bịt kín lối ra như vậy, chúng tôi ra ngoài bằng cách nào?" "Đừng lo lắng!" Tống Vạn Tam nói nhẹ bẫng: "Cái cửa động này tuy bị chặn lại rồi, nhưng vẫn có thể thở được.

Chỉ là chúng ta không thể ở đây lâu, sẽ bị đám cương thi và khô lâu kia tiêu hao đến chết.

Chương 789

Chúng ta phải nhanh chóng thoát ra ngoài, sau đó tìm cách đào đường hầm mà rời đi, nếu không chúng ta chết chắc.

Cái địa cung này quá tà môn, chúng ta mà ở lâu, thần hồn và tinh lực đều sẽ bị tổn hại.

Vì vậy, tôi đề nghị chúng ta lập tức rời đi, tránh gặp phải bất trắc!

Tôi đã chuẩn bị sẵn dây thừng và vũ khí cho các cậu rồi, nếu ai muốn đi theo thì bây giờ tranh thủ lấy đồ đi.

Nhớ kỹ, bất kể ai muốn ở lại, tôi cũng không cho phép.

Bởi vì ngôi mộ này thực sự rất nguy hiểm, càng nhiều người ở lại chỉ càng làm liên lụy nhiều người hơn.

Hơn nữa, những thứ này cũng không phù hợp với các cậu, dù sao thì chúng không có tư duy." Hắn bổ sung một câu: "Nếu không tin, các cậu cứ tùy tiện hỏi bất kỳ ai, Tống Vạn Tam tôi đây đã bao giờ lừa gạt các cậu chưa?" Nghe những lời này, cả trường đều im lặng.

Rõ ràng ai cũng biết Tống Vạn Tam lợi hại, cũng hiểu tính cách của hắn, biết hắn nói đúng, quả thực không nên ở lại lâu.

Chỉ có Tống Hồng Nhan cười do dự: "Ông nội, cháu nghĩ chúng ta vẫn nên đợi thêm vài phút nữa." "Không vội," Tống Vạn Tam nói với giọng điệu kiên định: "Tôi vừa nói rồi, ngôi mộ này tuy hiểm ác, nhưng cũng là nơi của cơ duyên.

Nếu tôi đoán không lầm, ở đây nhất định giấu bảo vật hoặc bí kíp tuyệt thế.

Nếu các cậu không trân trọng chút thời gian này, vậy cứ coi như tôi chưa từng nhắc nhở các cậu.

Dù sao thì các cậu tự liệu mà làm." Nói xong, Tống Vạn Tam quay người đi về phía mộ đạo.

Hắn còn dặn dò Hách Liên Tĩnh Chỉ một tiếng: "Nhớ cầm chắc đồ, đừng để đám cương thi này cướp mất." Khóe miệng Hách Liên Tĩnh Chỉ giật giật, muốn nói gì đó nhưng cuối cùng lại thôi, sau đó ra hiệu cho mọi người mau chóng thu dọn.

Rất nhanh, họ đã sắp xếp xong trang bị, cầm đèn pin, dây thừng và các thứ khác rồi theo Tống Vạn Tam chui vào mộ đạo tối đen. "Tiên sinh Tống, ngôi mộ này thực sự rất kỳ lạ, chúng ta phải cẩn thận đấy." Trên đường đi, Hoàng Bộ Hiên, người vẫn luôn đi theo gia tộc Hách Liên, hạ giọng hỏi: "Tôi từng thấy không ít cổ mộ ở mỏ vàng, nhưng chưa từng có ngôi mộ nào khủng khiếp như ở đây.

Không chỉ có các loại rắn rết mãnh thú, mà còn có Tống tử, cương thi, tôi cảm giác chúng ta thực sự sẽ chết ở đây!

Tiên sinh Tống, chi bằng chúng ta rút về Tam Giác Vàng đi, tìm người giúp đỡ thông lối ra mà rời đi.

Ở lại Nam Lăng, chúng ta căn bản là thập tử nhất sinh thôi." Hắn khuyên Tống Vạn Tam đừng mạo hiểm, đồng thời hy vọng Tống Vạn Tam từ bỏ việc thăm dò bí mật, sớm đưa đội ngũ quay về. "Đúng vậy, tiên sinh Hoàng Bộ nói có lý." "Nơi này quá quỷ dị, quá đáng sợ, còn đáng sợ hơn cả Tam Giác Vàng, chi bằng chúng ta rút về đi." "Chúng ta đâu có thiếu tiền, việc gì phải mạo hiểm như vậy chứ?" Hách Liên Tĩnh Chỉ và những đồng đội khác cũng phụ họa theo Hoàng Bộ Hiên, rõ ràng họ đều cho rằng tiếp tục thăm dò có rủi ro rất lớn.

Tống Vạn Tam dừng bước, liếc nhìn mọi người một cái: "Rút về?

Lấy gì mà rút về?

Các cậu nghĩ, Tống Vạn Tam tôi đây thực sự ngốc nghếch đến đây

chịu chết sao?

Nếu không phải vì món bảo tàng trong truyền thuyết kia, các cậu nghĩ, tôi sẽ đến cái nơi quỷ quái này sao?

Đừng nói nhảm nữa, tất cả mau làm việc cho tốt vào, nhiệm vụ lần này, nếu thất bại, các cậu đừng hòng nghĩ đến việc sống sót!

Còn về việc các cậu sợ chết ư?

Ha ha...

Chúng ta là phú quý hiểm trung cầu!

Tôi không tham đồ bảo tàng, tôi chỉ muốn chứng minh tổ tiên Tống thị của chúng ta ngầu hơn Tần Thủy Hoàng.

Năm đó hắn tung hoành thiên hạ, vô địch tứ hải bát hoang, Tống Vạn Tam tôi chưa từng thất bại.

Đáng tiếc là đã già rồi, anh hùng lỡ vận, chỉ có thể mượn quan tài để trút giận, thậm chí còn bị đám phế vật các cậu chế giễu.

Tôi nuốt không trôi cục tức này.

Giờ đây khó khăn lắm mới gặp được mộ táng Đại Việt, tôi không chỉ muốn làm rõ bên trong có bảo bối gì, mà còn muốn biến nó thành mộ địa Tống thị của tôi.

Chỉ cần tôi có được, tương lai trăm năm sau khi tôi khuất núi, hậu nhân Tống thị cũng sẽ không phải chịu sỉ nhục nữa." Tống Vạn Tam chắp hai tay sau lưng, kiêu ngạo đứng đó: "Các cậu đừng nghi ngờ quyết tâm của tôi, cũng xin các cậu hãy ủng hộ tôi!" Mọi người đồng loạt lên tiếng: "Tiên sinh Tống, chúng tôi ủng hộ ông." "Vậy thì mau tăng tốc đi, sớm tìm được lối ra, tôi sẽ sớm được an lòng." Tống Vạn Tam vẫy tay chỉ huy mọi người tiến về phía trước.

Hách Liên Tĩnh Chỉ và những người khác chỉ đành cắn răng đi

theo. "Ô..." Sau khi Hách Liên Tĩnh Chỉ và bọn họ biến mất vào sâu trong mộ đạo, nắp quan tài ở giữa mộ thất "két két" nứt ra một khe hở.

Một luồng khí tức âm lạnh tức khắc tràn ra.

Dưới nắp quan tài, một vệt máu đen từ từ thấm ra, trông ghê rợn.

Bên trong quan tài, dường như có thứ gì đó muốn phá đất mà chui lên.

Sau đó, đáy quan tài vang lên một trận âm thanh "cạch cạch".

Tiếp đó, một luồng khói đen đặc quánh trào ra.

Rất nhanh, khói đặc cuộn cuộn ngưng tụ lại, hình thành một bộ xương màu đen.

Bộ xương ở trạng thái bán trong suốt, giống như một con dơi khổng lồ đang bám vào đó.

Nó dài khoảng năm mét, thân hình to lớn, thân thể thon dài, đôi cánh dang rộng dài đến hai mươi mét, uyển như cánh dơi.

Đôi mắt của nó lồi ra, lấp lánh ánh sáng khát máu. "Két két két!" Một lát sau, bóng đen phát ra tiếng kêu the thé chói tai, như thể một loại dã thú hung tàn đang gầm rống.

Màn sương đen dần tan đi, chiếc quan tài khôi phục lại vẻ ban đầu.

Chỉ là lúc này, trong hắc quan đã có thêm một vật thể khổng lồ. "Phanh!" Trong lúc Hách Liên Tĩnh Chỉ và bọn họ đang đi xuyên qua, Diệp Phàm cũng đẩy xe lăn tiến lại gần chủ mộ thất.

Hắn đã phán đoán ra rằng đáy quan tài có khóa mật mã.

Chỉ là hắn không đi mở, mà dời mấy bộ xương trắng sang một bên, sau đó cố định chiếc xe lăn lại.

Hắn lấy ra tiền giấy và ngân châm, đâm xuống đáy quan tài.

Diệp Phàm nhanh nhẹn gỡ sáu đồng tiền đồng, lại lấy một mảnh ngọc thạch dán lên trên đồng tiền, sau đó dùng chu sa vẽ mấy đạo phù văn. "Ba!" Sau đó, hắn vỗ mạnh vào đỉnh quan tài, khiến dây xích sắt bật ra, quấn quanh xe lăn.

Diệp Phàm đứng bên cạnh nhìn chằm chằm chiếc quan tài đen kịt, trong mắt có một tia nóng bỏng.

Đây là lăng mộ Tần Thủy Hoàng, lăng mộ đế vương từ hơn một ngàn năm trước, bên trong nhất định có không ít đồ tốt.

Diệp Phàm rất khát khao mở chiếc quan tài này.

Chỉ là nghĩ đến sự cảnh giác và đề phòng của Tống Vạn Tam và bọn họ, hắn lại kìm nén ý nghĩ đó.

Trừ phi bất đắc dĩ, hắn không muốn bại lộ y thuật của mình. "Xoẹt xoẹt xoẹt..." Làm xong những việc này, Diệp Phàm liền đẩy xe lăn đến cuối hành lang, tại một khúc cua. "Phanh!" Chưa đợi Diệp Phàm kịp thở, chỉ thấy bức tường ở đằng xa lại đột nhiên nổ tung, bắn tung không ít cát bụi.

Chương 790

Một trận tiếng súng dữ dội cũng vang lên theo: "Đát đát đát!" Đạn bắn như mưa, bay sát chân Diệp Phàm, bụi đất tung bay, sát khí đằng đằng.

Rõ ràng Hách Liên Tĩnh Chỉ và Trần Viên Viên bọn họ đã xông đến một bên khác của mộ thất.

Diệp Phàm hơi nhíu mày, xoay xe lăn tránh đạn, sau đó nhặt lấy vũ khí dưới đất.

Ở đây có mấy khẩu súng máy phòng không, uy lực cực mạnh, một loạt đạn bắn xuống, có lẽ cả ngôi mộ sẽ sụp đổ.

Chỉ tiếc đây là lăng tẩm Đại Việt, pháo cơ quan dù lợi hại đến mấy cũng chỉ có thể đối phó với người thường.

May mắn Diệp Phàm đã chuẩn bị, không cần lo lắng bị đạn lạc bắn trúng.

Hắn chộp lấy một khẩu súng ngắn, khom lưng nhanh chóng lao vào hành lang. "Xoẹt!" Chưa đợi Diệp Phàm chạy được bao lâu, chỉ nghe thấy một tiếng rít, một viên đạn sượt qua người hắn bay trượt.

Má Diệp Phàm nhói lên, máu tươi thấm ra.

Hắn hơi đau, biết viên đạn này rất nguy hiểm, vì vậy tốc độ càng nhanh hơn, lao về phía cuối.

Hắn còn không quên bóp cò về phía xa.

Trong tiếng "lạch cạch", đạn bắn tắt hết những ngọn lửa ở hai bên mộ đạo.

Chỉ còn lại từng ngọn đèn dầu cháy sáng.

Diệp Phàm một đường điên cuồng chạy, rất nhanh, hắn đã xông ra khỏi mộ đạo, đến cuối cùng giữa một đống cỏ khô.

Hắn nhân thế nhảy một cái, ẩn mình vào bụi cỏ.

Tiếp đó, Diệp Phàm lại lấy điện thoại ra gọi, nhưng kết quả là máy tắt.

Hắn cười khổ một tiếng: "Mẹ kiếp, ở đây không có tín hiệu." Hắn móc điện thoại vệ tinh ra kiểm tra, vẫn không có dấu vết gì.

Diệp Phàm thở dài một tiếng: "Xem ra thực sự có chuyện rồi, chỉ là mình có nên đi tìm lão Tống và bọn họ không đây?" "Cứu người là quan trọng." Diệp Phàm suy nghĩ một lát, nghiến răng quyết định đi tìm Tống Vạn Tam và bọn họ. "Ô..." Ngay khi Diệp Phàm định di chuyển, đột nhiên cảm thấy cánh tay phải run rẩy dữ dội, ngay sau đó, cả cánh tay tê dại.

Tiếp đó, Diệp Phàm cảm thấy cánh tay phải nặng trĩu, cả người đổ sập xuống.

Một luồng khí lạnh từ cánh tay lan ra.

Diệp Phàm vô thức kêu lên: "A..." Kèm theo tiếng kêu thảm thiết, Diệp Phàm ngã thẳng xuống vũng bùn.

Hắn cảm thấy chân trái mềm nhũn, thân thể loạng choạng hai cái rồi hôn mê bất tỉnh.

Khi Diệp Phàm tỉnh lại, đã là hơn chín giờ tối, trên trời lất phất mưa phùn. "Đây là đâu?

Sao mình lại nằm ở đây?" Diệp Phàm cố gắng ngồi dậy, nhìn quanh, sắc mặt hơi biến đổi.

Bởi vì hắn phát hiện mình đang ở trong một tòa cổ bảo, xung quanh bày đầy các loại vật phẩm tế tự và nến mỡ tê giác.

Điều khiến Diệp Phàm chấn động nhất là hắn đang nằm trên tấm thảm của cổ bảo.

Tấm thảm rất rộng rãi, còn trải thảm lông màu đỏ, nhưng lại không một bóng người.

Diệp Phàm cố gắng chống người dậy nhìn quanh, muốn tìm bóng dáng của Tống Vạn Tam và bọn họ.

Kết quả chỉ thấy ở vị trí giữa cổ bảo, sừng sững một pho tượng sống động như thật.

Pho tượng mặc một bộ Đường trang, vẻ mặt từ ái hiền hòa, cương nghị nhưng dịu dàng, chính là Tống Vạn Tam.

Diệp Phàm giật mình, bản năng khẽ kêu lên: "Lão Tống?" "Xoẹt!" Chưa đợi Diệp Phàm phản ứng kịp, pho tượng đột nhiên mở mắt.

Đôi mắt sáng quắc, thần thái rạng rỡ.

Tiếp đó, nó há miệng thổi mạnh một cái!

Hô hô hô!

Một làn khói đen tức thì bốc lên, hóa thành một đoàn quỷ mị, trực tiếp nhắm vào đầu Diệp Phàm! "Không hay rồi!" Diệp Phàm trong lòng giật thót, thầm kêu mình đã mắc bẫy, quay người định bỏ chạy.

Chỉ là đã muộn! "Oanh!" Đoàn khói đen đó nổ tung trước người Diệp Phàm, trong khoảnh khắc nhấn chìm hắn, còn mang theo một mùi khó ngửi. "A..." Diệp Phàm không nhịn được nhắm mắt lại thét lên, cảm thấy toàn thân đau nhức dữ dội, đầu óc choáng váng không thôi.

Sau đó, hắn lại ngửi thấy mùi thi xú, còn có một luồng khí tức mục nát.

Hắn vô thức mở mắt, trong tầm nhìn, một đội cương thi từ góc

khuất hiện ra, ánh mắt ngây dại, nhưng lại tràn đầy một sự chết chóc.

Chúng từng bước từng bước ép sát Diệp Phàm. "Rốt cuộc chuyện này là sao?" Diệp Phàm không nhịn được quát: "Mày rốt cuộc là ai?" Hắn làm sao cũng không ngờ, mình lại gặp phải Thi Ma. "Gát gát!" Thi Ma không nói gì, chỉ kêu mấy tiếng quái dị, sau đó liền giơ móng vuốt lên, hung hăng vồ xuống Diệp Phàm! "Súc sinh!" Diệp Phàm quát lên một tiếng, nắm chặt võ sĩ đao chắn ngang qua! "Phanh!" Thi Ma một chưởng chém vào đao của Diệp Phàm.

Một tiếng động trầm đục, hõm hổ khẩu của Diệp Phàm tê dại, suýt chút nữa vũ khí tuột khỏi tay bay ra, còn liên tục lùi lại bảy tám bước. "Chết tiệt!" "Con Thi Ma này thật lợi hại!" Diệp Phàm trong lòng không nhịn được mắng thầm một tiếng.

Đồng thời, hắn quét mắt nhìn quanh cổ bảo, hy vọng có thể tìm ra lối ra.

Mặc dù những cương thi này trông có vẻ đáng sợ, nhưng Diệp Phàm tin rằng mình vẫn có thể liều một phen. "Hô..." Chưa đợi Diệp Phàm tìm được lối thoát, một trận âm phong lướt qua, Thi Ma lại lao về phía Diệp Phàm.

Nó tốc độ cực nhanh, chớp mắt đã đến trước mặt Diệp Phàm, một quyền giáng xuống. "Xoẹt!" Diệp Phàm vung võ sĩ đao chống cự, nhưng lại bị đối phương một trảo hất bay.

Hắn lăn mấy mét mới dừng lại.

Cuộc tấn công của Thi Ma không hề chậm lại chút nào, nó tung người tiếp tục lao tới Diệp Phàm.

Diệp Phàm nghiến răng bò dậy, vung quân đao nghênh chiến, tiếng "đinh đương, khuông đương" không ngớt bên tai.

Diệp Phàm chém vào thân Thi Ma chỉ bắn ra một chuỗi tia lửa, căn

bản không thể gây tổn hại cho nó.

Hơn nữa, mỗi lần Thi Ma tấn công, thân thể Diệp Phàm lại bị tổn thương một phần, đặc biệt là vùng bụng, càng có thêm năm vết máu sâu hoắm.

Chương 791

"Phanh phanh phanh!" Sau hơn hai mươi chiêu giao chiến, Diệp Phàm lại một lần nữa bị Thi Ma đánh ngã xuống đất.

Ngực hắn phập phồng dữ dội, mồ hôi chảy đầm đìa sau lưng.

Lúc này, Thi Ma đã lao tới, há cái miệng đầy nanh vuốt khổng lồ định cắn vào cổ Diệp Phàm. "Xoẹt!" Diệp Phàm giận không thể kiềm chế, tay trái vươn ra, rút Ngư Tràng Kiếm, lật tay chém một cái.

Một vệt kiếm quang sắc bén tức khắc lóe lên.

Ngư Tràng Kiếm chém rách cổ họng Thi Ma.

Diệp Phàm nhân lúc nó khựng lại, vội vàng lùi nhanh về phía sau. "Rắc!" Chỉ là hắn vừa lùi lại, cổ họng Thi Ma lại nứt ra, phun ra lượng lớn bọt trắng.

Thi Ma lại khôi phục hành động, hướng Diệp Phàm gầm rống một tiếng, sau đó thân thể khổng lồ lại lao về phía Diệp Phàm.

Sắc mặt Diệp Phàm đại biến, lại một lần nữa lùi lại, đồng thời vung Ngư Tràng Kiếm ngăn chặn. "Thứ!" Diệp Phàm dùng hết toàn lực vung kiếm. "Đang!" Lần này, một kiếm chém trúng vai Thi Ma.

Một túm máu thịt bắn ra.

Chỉ là Ngư Tràng Kiếm không gây ra vết thương chí mạng cho đối phương, chỉ để lại một vết thương nông. "Ba!" Thi Ma cũng không ngừng lại, nhân lúc Diệp Phàm sức cũ đã cạn, sức mới chưa sinh, lại một trảo đánh trúng ngực hắn.

Trong một tiếng động lớn, Diệp Phàm phun ra một ngụm máu tươi nóng hổi, chao đảo đâm vào cây cột.

Tên này phòng ngự thực sự quá biến thái.

Lúc này, Thi Ma lại một lần nữa vụt đi, trực chỉ cổ họng Diệp Phàm.

Sắc mặt Diệp Phàm đại biến, cắn lưỡi một cái, để nỗi đau giữ cho mình tỉnh táo.

Sau đó, hắn một cái "cá chép vượt vũ môn" đứng dậy, tay trái vươn ra, tóm lấy cổ Thi Ma.

Diệp Phàm muốn bóp nát cổ họng nó, tránh cho nó lại tập kích Tống Vạn Tam.

Chỉ là hắn vẫn chậm nửa nhịp. "Xoẹt!" Thi Ma một trảo đánh bật cổ tay Diệp Phàm, sau đó há miệng cắn vào cổ Diệp Phàm.

Tốc độ của nó cực kỳ kinh người, gần như đã áp sát Diệp Phàm.

Diệp Phàm giật mình, vô thức né tránh, nhưng cổ vẫn bị một sợi lông trắng sượt qua, máu tươi ròng ròng.

Đồng thời, hắn chân trái quét một cái, hung hăng đá trúng bụng Thi Ma. "Bành!" Thân thể Thi Ma chấn động, tốc độ giảm nhanh, nhưng vẫn cắn trúng xương quai xanh của Diệp Phàm. "Xuy xuy xuy!" Xương quai xanh đau nhói, động tác Diệp Phàm chậm nửa nhịp, sau đó bị đối phương một ngụm cắn trúng cổ.

Răng nanh của Thi Ma, sắc bén dị thường, quần áo Diệp Phàm tức thì bị xé rách một mảng, da thịt càng thấm ra một tia máu tươi.

Diệp Phàm không nhịn được gào lên: "Đồ khốn, nhả ra!" "Xoẹt xoẹt xoẹt!" Thi Ma không thèm để ý Diệp Phàm, chỉ hút máu của hắn, hưng phấn như sói đói nhìn thấy con mồi. "Đồ khốn nạn, nhả ra!" Diệp Phàm gào thét đẩy, nhưng tiếc là vô ích.

Thi Ma vẫn tham lam hút máu của hắn. "Phịch!" Diệp Phàm mất

máu quá nhiều, thân thể chao đảo, ngã thẳng xuống đất.

Tay chân hắn cũng dần lạnh lẽo, hô hấp càng lúc càng khó khăn, mắt cũng bắt đầu lờ đờ.

Diệp Phàm biết, tối nay mình chắc chắn xong đời rồi. "Phụt!" Khi Diệp Phàm cảm thấy ý thức mình mơ hồ, tai hắn đột nhiên truyền đến một tiếng rít.

Diệp Phàm ngẩng đầu nhìn, vừa vặn thấy Thi Ma ngã xuống đất.

Giữa trán nó, cắm một cây ngân châm, đuôi châm không ngừng run rẩy.

Nó đã không còn động đậy, có lẽ là đã trúng độc.

Chỉ là Diệp Phàm rất mơ hồ, đây là ngân châm từ đâu ra, vì sao lại cứu mình?

Hắn khó khăn quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ, phát hiện trời đang lất phất mưa, tí tách tí tách. "Đây là đâu?" Diệp Phàm lẩm bẩm: "Chẳng lẽ mình mộng du?

Hay là gặp ác mộng rồi tự mình đến cổ bảo?" Sau đó, Diệp Phàm lại nhìn về phía những cổ vật trong phòng.

Căn phòng này ngoài một chiếc quan tài ra, những thứ còn lại đều là cổ vật bày đầy trên kệ.

Cổ kính trang nhã, còn có một đống châu báu trang sức.

Rõ ràng đây là kho báu của chủ nhân.

Diệp Phàm trong lòng hơi yên tâm.

Một nơi quý trọng như vậy, chắc chắn có thuốc giải hoặc thuốc cao gì đó.

Nghĩ đến đây, Diệp Phàm di chuyển mấy cái đến cạnh bàn, cầm

một lọ kim sang dược đổ vào vết thương. "Hoa lạp..." Kim sang dược rắc vào vết thương, Diệp Phàm đau đớn hơi giảm bớt, nhưng rất nhanh, hắn lại kêu thảm thiết một tiếng.

Bởi vì vết thương của hắn nhanh chóng biến đỏ, còn bốc ra một làn khói đen, tỏa ra mùi hôi thối.

Diệp Phàm cảm thấy cả cánh tay đều bắt đầu thối rữa, đau đớn không thôi. "Mẹ ơi, trúng thi độc thật rồi, thi độc này sao lại giống y hệt như miêu tả trong tiểu thuyết vậy?" Diệp Phàm muốn gào lên, nhưng cuối cùng lại nghiến răng, đổ toàn bộ kim sang dược trong tay vào vết thương.

Thi độc nhanh chóng lan rộng, nhưng Diệp Phàm cứng rắn chịu đựng nỗi đau.

Kim sang dược rắc xong, thi độc cũng gần như tiêu hao hết.

Diệp Phàm thở phào một hơi.

Chỉ là chưa kịp điều chỉnh lại tinh thần, Diệp Phàm đột nhiên ngửi thấy một luồng khí tức nguy hiểm.

Hắn đột nhiên quay người, quả nhiên, một cô gái đeo mặt nạ đang bước vào.

Cô mặc một bộ y phục đen, còn che mặt bằng một tấm mạng che mặt, để lộ đôi mắt linh hoạt.

Chỉ là sự lạnh lùng và thờ ơ đó, khiến Diệp Phàm không khỏi sững sờ.

Chương 792

Trong đầu Diệp Phàm hiện lên một khung cảnh quen thuộc, giống như cô gái trong giấc mơ tối qua xuất hiện. "Ô..." Ý niệm của Diệp Phàm còn chưa dứt, chỉ nghe thấy Thi Ma thét lên một tiếng, sau đó lao về phía cô gái.

Tay phải cô gái run lên, ngân châm như bầy châu chấu đổ ập tới.

Diệp Phàm quát lên một tiếng: "Nằm xuống!" Thân thể cô gái chấn động, lập tức cúi thấp người ngồi xuống.

Thi Ma vồ hụt.

Diệp Phàm nhân cơ hội nhặt lấy một thanh đoản kiếm. "Xoẹt!" Gần như ngay khoảnh khắc đoản kiếm chạm đến đỉnh đầu Thi Ma, một tia hàn quang chói mắt từ lưng nó bắn ra.

Thi Ma phản ứng nhanh nhẹn nghiêng người né tránh, chỉ là vẫn chậm một giây.

Đầu của nó nổ tung "oành" một tiếng.

Diệp Phàm nhân thế nhảy ra khỏi ngưỡng cửa, sau đó lật tay đóng cửa phòng lại, rồi chạy về phía cầu thang. "Ô..." Thi Ma giận dữ không thôi, gầm rống truy sát ra.

Diệp Phàm chạy rất nhanh, mấy cái lộn nhào nhảy vọt đã xông ra khỏi cổ bảo.

Hắn bản năng muốn trốn thoát, chỉ là thân thể càng lúc càng suy yếu, hai chân mềm nhũn không nhấc lên nổi.

Cuối cùng, Diệp Phàm tựa vào một thân cây thở dốc, thấy Thi Ma cách đó năm sáu mét, hắn lại nghiến răng lao lên, chuẩn bị liều chết chiến đấu một lần nữa. "Phụt!" Khi Diệp Phàm nắm chặt đoản kiếm

tiến lại gần, Thi Ma lại gầm rống lao đến tấn công.

Tốc độ nhanh hơn trước gấp đôi. "Phụt!" Diệp Phàm không né tránh, nghênh thẳng lên, một đao đâm vào ngực Thi Ma.

Một luồng máu tươi bắn ra, nhuộm đỏ y phục Diệp Phàm, thân thể hắn cũng cứng đờ.

Thi Ma cũng "hừ" một tiếng, bay ngược ra ngoài. "Phốc!" Một giọt máu tươi đỏ sẫm từ giữa trán Thi Ma bắn ra. "Mày, mày thắng rồi!" Thi Ma vật lộn bò dậy nhìn chằm chằm Diệp Phàm: "Chúng ta nhận thua, thả tao ra ngoài!" "Mày có nhận nhầm người không?" Diệp Phàm nặn ra một câu: "Tôi là Diệp Phàm mà." Hắn còn cố gắng nhận diện diện mạo đối phương, kết quả đầu óc càng lúc càng hôn trầm, tầm nhìn một mảnh mơ hồ. "Tao không nhận nhầm!" Thi Ma gầm rống một tiếng: "Mày chính là Diệp Phàm, chúng tao cả đời cũng không quên được mày.

Mày đừng giả điên giả dại nữa!" Giọng nó mang theo một tia oán hận: "Tuy tao không biết mày là ai, nhưng mày tuyệt đối là Diệp Phàm." Diệp Phàm giật mình: "Rốt cuộc tôi bị sao vậy?" "Ban đầu chúng tao bị người ta hãm hại, bị ép ký hiệp nghị làm công cho Đường Thạch, còn bị ép gả đưa sang châu Phi đào than, rất nhiều huynh đệ tỷ muội của chúng tao đều chết hết rồi." Thi Ma nhìn chằm chằm Diệp Phàm gầm gừ: "Kể cả tao, cũng suýt bị người ta chôn sống.

Nếu không phải sư phụ tao xuất sơn cứu chúng tao, có lẽ đã sớm bị đám súc sinh đó ăn thịt rồi.

Mày nói xem, tao làm sao có thể tha thứ cho mày?

Mày đáng chết một trăm lần, một ngàn lần mới phải.

Lần này chúng tao đến Long Đô, vốn tưởng có thể báo thù rửa hận, tìm được mày giết chết mày.

Kết quả không những không giết được mày, chúng tao còn tổn thất bốn huynh đệ, điều này sao có thể không khiến người ta uất ức chứ?

May mà mày vận khí tốt được Lão tiên sinh Lôi cứu chữa, nếu không mày đến một mảnh xương vụn cũng chẳng còn." Thi Ma phun ra một luồng khí nóng, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Diệp Phàm: "Tao không cần biết mày là ai, tao cũng phải giết mày." Trong lúc nói chuyện, nó lại một bước tiến lên, vươn tay bóp lấy cổ Diệp Phàm.

Diệp Phàm bản năng vung đoản kiếm chống cự. "Đang!" Chỉ là vừa chạm vào lòng bàn tay Thi Ma thì khựng lại một giây.

Tiếp đó, một luồng sức mạnh hung hãn va vào ngực Diệp Phàm.

Diệp Phàm cả người bay xa bảy tám mét, đâm vào bức tường phun ra một ngụm máu tươi lớn. "Phụt!" Khi hắn ôm ngực thở dốc một hơi, Thi Ma đã lao đến trước mặt hắn, tay phải giơ lên. "A..." Một trận đau nhói ập lên tim Diệp Phàm, hắn không nhịn được gào lên một tiếng, cúi đầu nhìn, mặt trắng bệch.

Thi độc lại phát tác.

Hắn dùng sức ấn vào bụng nhưng không có tác dụng, ngược lại còn kéo theo vết thương, đau thấu xương tủy.

Lúc này, Thi Ma lại lao tới, há miệng, một ngụm cắn vào cổ họng Diệp Phàm. "Rắc!" Diệp Phàm tức thì cảm thấy cổ họng ngọt lịm, sau đó máu tươi ròng ròng.

Họng hắn bị cắn nát.

Hắn muốn vùng dậy phản kháng, nhưng bất đắc dĩ thân thể đau đớn kịch liệt, ngón tay cũng mềm nhũn không chịu nổi. "A!" Diệp Phàm kêu thảm một tiếng, thân thể không thể đứng vững, ngã thẳng xuống đất, cổ tay càng "rắc" một tiếng trật khớp, đau điếng toàn thân.

Đồng thời, hắn kinh ngạc phát hiện, hai chân mình cũng bị chuột rút, không thể dùng được chút sức lực nào. "Két két két!" Lúc này, Thi Ma cũng nhe nanh cười gằn áp sát lại: "Thằng nhóc, mày xong rồi!" "Xoẹt!" Ngay khi Diệp Phàm cảm thấy sinh mệnh sắp lìa khỏi, một tia sáng đen từ đằng xa lóe lên rồi đến.

Sắc mặt Thi Ma đại biến, mạnh mẽ lăn sang một bên. "Đang!" Đoản kiếm sượt qua cổ Thi Ma, lưỡi dao sắc bén để lại một vết thương. "Phanh!" Giây tiếp theo, một cây nỏ lại bắn tới, hung hăng găm vào vai Thi Ma.

Thi Ma "hừ" một tiếng, chao đảo ngã xuống đất. "Xoẹt!" Mũi tên nỏ lại rít lên một tiếng, từ bên trái bắn trúng đầu gối Thi Ma.

Thân thể Thi Ma lại chao đảo, suýt nữa ngã sấp. "Xoẹt!" Lại một mũi tên nỏ bay nhanh tới, bắn về phía cổ Thi Ma.

Lần này, chưa đợi Thi Ma ngẩng đầu né tránh, mũi tên nỏ lại sượt qua tai nó.

Thân thể nó chấn động, mặt đầy kinh hãi. "A..." Ngay lúc này, từ sâu trong ngõ hẻm truyền đến một tiếng kêu thảm thiết thê lương.

Một luồng mùi máu tanh nồng nặc tức khắc xông vào mũi.

Thi Ma quay đầu nhìn một cái.

Chỉ thấy một người đàn ông mặc áo bào đen, đang cầm nỏ bắn ngã một đồng bạn.

Hắn động tác cực kỳ mau lẹ, ba mũi tên cùng lúc bắn ra, liên tiếp bắn trúng đầu gối và bắp chân đối thủ, khiến đối phương kêu thảm thiết ngã xuống đất, mất đi sức chiến đấu.

Tiếp đó, hắn lại lẩn vào bóng tối. "Đồ khốn, đồ khốn!" Thi Ma chửi rủa một tiếng, muốn đuổi theo, nhưng nghĩ đến Diệp Phàm, chỉ đành lùi lại mấy bước.

Chương 793

Nó gầm gừ với Diệp Phàm: "Thằng nhóc, tao nhất định sẽ bắt được mày, sau đó xé xác mày thành vạn mảnh." Diệp Phàm ho khan một tiếng: "Mày rốt cuộc là loại người gì?" "Nói cho mày biết, tao là Thi Ma của tổ chức Cửu U, chuyên phụ trách dọn dẹp môn hộ, giết chết kẻ địch lẻn vào." Thi Ma cười âm trầm: "Hôm nay, tao sẽ cho mày tan xương nát thịt." Lời vừa dứt, nó mạnh mẽ tung người, lao về phía trước như một cái bóng mờ.

Nó một cước đá vào ngực Diệp Phàm. "Xoẹt!" Diệp Phàm dốc hết toàn lực di chuyển sang bên.

Hắn tính toán chuẩn xác phạm vi tấn công của đối phương, vì vậy cố gắng áp sát vào góc tường hết mức có thể.

Chỉ là cách làm này vẫn chậm nửa nhịp.

Thi Ma một cước đá trúng ngực hắn, Diệp Phàm cả người bật ra, nặng nề đập xuống sàn nhà. "Phịch!" Diệp Phàm cảm thấy hai xương sườn bị gãy, cổ họng cũng dâng lên một trận ngọt ngào, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể phun máu.

Hắn khó khăn ngẩng đầu, vừa vặn đối diện với đôi mắt khát máu hung tàn của Thi Ma. "Xoẹt!" Thi Ma lại một lần nữa lao tới, một quyền giáng vào đầu Diệp Phàm.

Mí mắt Diệp Phàm không ngừng giật giật, hắn có thể cảm nhận được, quyền này ẩn chứa uy lực mạnh mẽ. "Ba!" Trong lúc cấp bách, Diệp Phàm dùng cánh tay trái chắn ngang qua. "Phanh!" Một tiếng động lớn, Thi Ma một quyền hung hăng giáng vào cánh tay Diệp Phàm, đánh cho cả cánh tay hắn tê dại.

Thân thể Diệp Phàm lùi lại "đăng đăng đăng" ba bốn bước, suýt

chút nữa đâm vào bức tường.

Hắn cảm thấy tất cả cơ bắp ở cánh tay dường như muốn xé rách ra. "Ồ?

Mày cũng có chút bản lĩnh đấy." "Chẳng trách dám đối đầu với tao." "Chỉ tiếc là, tối nay mày phải chết!" Thi Ma tay phải chấn động, lại một quyền đánh vào đầu Diệp Phàm.

Sắc mặt Diệp Phàm đại biến, vội vàng lại vung tay trái ra ngăn cản.

Lại một tiếng kêu giòn tan, Thi Ma lại một quyền giáng vào cánh tay Diệp Phàm, một lần nữa đánh cho Diệp Phàm ngửa người ngã ngồi xuống đất. "A!" Một ngụm máu tươi lại dâng lên cổ họng.

Diệp Phàm nghiến chặt răng, cuối cùng cứng rắn nuốt xuống.

Hắn không thể phun máu, nếu không bí mật của hắn sẽ không giấu được, cũng sẽ chiêu sự cuồng nộ của Thi Ma. "Phanh phanh phanh!" Thi Ma liên tục tung mấy quyền, Diệp Phàm chỉ có thể liều mạng bảo vệ chỗ hiểm.

Xương sườn, xương tay, đầu gối, xương bánh chè của hắn đều bị đánh nát thành phấn.

Dù Diệp Phàm ý chí kiên cường, cũng không thể chịu đựng nổi nỗi đau hủy diệt này.

Đặc biệt là Thi Ma mỗi quyền mỗi trảo, luôn có thể chính xác vô cùng đánh vào vị trí hiểm yếu của hắn.

Diệp Phàm mỗi lần phòng thủ đều phải chịu trọng thương.

Diệp Phàm không khỏi nghi ngờ đối phương đã luyện Thái Cực Quyền, biết chỗ nào có thể tấn công, chỗ nào cần chú ý.

Hắn muốn gào lên, nhưng lại lo lắng chọc giận Thi Ma, một khi

sát cơ của nó bộc phát, mình thực sự sẽ nằm thây ngoài đường. "Phanh!" Diệp Phàm lại lĩnh một quyền của đối phương, thân hình chao đảo trượt về phía trước.

Xương sườn của hắn lại gãy một cái, ngón tay cũng gãy hai ngón, đầu gối cũng bị đánh nứt một lỗ máu.

Hắn thậm chí không còn sức lực để bò dậy, thậm chí không thể nảy sinh ý nghĩ nắm chặt quân đao phản kích.

Hắn sắp chết rồi, lại còn chết một cách thảm hại như vậy.

Diệp Phàm đột nhiên muốn khóc.

Mấy năm nay tuy bôn ba giang hồ trải qua vô số phong ba bão táp, nhưng vẫn luôn sống một cách đường hoàng, tự do tự tại.

Giờ đây chết vì một cuộc tập kích hèn hạ và đê tiện như vậy, thực sự uất ức và tiếc nuối.

Chỉ là hắn không cam tâm cứ thế mà chết.

Hắn vật lộn một hồi, cuối cùng khó khăn nặn ra một câu: "Mày... rốt cuộc là... người nào?

Vì sao... muốn giết tao?" Diệp Phàm vô cùng phẫn nộ, rõ ràng là hắn đã cứu cô gái kia, kết quả lại bị đối phương đâm một nhát.

Thi Ma lạnh nhạt đáp: "Mày nên hỏi, mày sao lại chạy đến đây chịu chết?

Nhưng nói cho mày biết cũng không sao, vì tao chính là đến vì mày.

Tao không chỉ muốn giết mày, còn muốn mang con bé kia đi.

Nó có chút tác dụng với tao." Thi Ma từ từ áp sát Diệp Phàm: "Mày yên tâm, tao sẽ cho mày một cái chết sảng khoái!" Diệp Phàm quát: "Mày quen cô ấy?" "Đương nhiên, nó là đồ đệ của tao." Thi Ma

cười lạnh một tiếng: "Đám phế vật như các mày, nào xứng quen biết nó?" Nó tràn đầy sự khinh miệt đối với Diệp Phàm, cảm thấy hắn đã làm ô uế sự cao quý của Đường Nhược Tuyết.

Diệp Phàm thần sắc do dự một chút, dường như đang suy nghĩ điều gì.

Hắn liếc mắt nhìn xung quanh, muốn tìm ra nơi Thi Ma ẩn nấp. "Xoẹt xoẹt xoẹt!" Thi Ma vẩy tay áo một cái, lại ba cây ngân châm bắn ra, phong bế huyệt đạo của Diệp Phàm. "Mày không nên hỏi nhiều." Thi Ma cười lạnh một tiếng: "Mày hỏi nhiều như vậy, chỉ càng đẩy nhanh cái chết của mày thôi." Môi Diệp Phàm hơi hé mở, nhưng không nói được một câu nào.

Giây tiếp theo, Thi Ma bước tới gần Diệp Phàm, hai tay nắm lấy, "rắc rắc" khóa chặt cổ họng Diệp Phàm.

Diệp Phàm tức thì cảm thấy nghẹt thở, sắc mặt trắng bệch. "Rắc!" Thi Ma không chút khách khí bóp nát xương cổ họng Diệp Phàm.

Nó một tay rút mấy cây ngân châm cắm trên người Diệp Phàm, sau đó xé một mảnh vải từ quần áo ra để băng bó. "Ừm..." Diệp Phàm khẽ rên một tiếng, khóe miệng chảy ra một tia máu tươi. "Xoẹt!" Diệp Phàm vốn định thôi miên Thi Ma để thoát khỏi đây, xem có thể thoát khỏi sự khống chế của Thi Ma không, nhưng kết quả lại phát hiện mình bị thi triển Nhiếp Hồn Thuật.

Ý thức của hắn tức khắc mơ hồ. "Xoẹt xoẹt xoẹt!" Thi Ma nhanh chóng lấy khăn giấy lau sạch vết máu trên má Diệp Phàm, còn thay mặt nạ của hắn đeo lên.

Tiếp đó, nó nhấc Diệp Phàm đang trong trạng thái nửa mê nửa tỉnh lên, nhảy ra khỏi cửa sổ rồi biến mất. "Ô..." Khi Diệp Phàm bị Thi Ma đưa đi, Đường Nhược Tuyết và bọn họ đã chui ra khỏi Bảo Thành Công Viên.

Cô dẫn theo Hách Liên Tĩnh, Dương Phá Cục và Kim Trí Viện rút khỏi cổ bảo số 18.

Chương 794

"Đường tiểu thư, cảm ơn các cô đã giúp đỡ, ân tình này tôi đã ghi nhớ rồi, sau này có chỗ nào cần dùng đến, xin hãy nói ra." "Nếu sau này tôi có thể đông sơn tái khởi, tôi nhất định cũng sẽ báo đáp các cô." Dương Phá Cục nhìn Đường Nhược Tuyết và Kim Trí Viện nói: "Nhưng chúng tôi còn phải tiếp tục truy đuổi kẻ địch, nên xin tạm biệt các cô trước." “Không cần cảm ơn!” Đường Nhược Tuyết nói giọng bình thản: “Em chỉ là đi ngang qua mà thôi.” Cô sớm biết Diệp Phàm sẽ gặp nguy hiểm, vì vậy tối qua khi nghe thấy động tĩnh liền lập tức chạy tới, không ngờ lại gặp Cương bà bà và những người khác.

Hơn nữa, sau khi phát hiện Cương bà bà và đồng bọn giao chiến với thi ma, cô đã bảo Kim Trí Viện dẫn Dương Phá Cục cùng mọi người rút khỏi cổ bảo.

Kim Trí Viện không từ chối, cô ta hiểu rõ, nếu ở lại, không những chẳng có tác dụng gì mà còn dễ trở thành gánh nặng, chi bằng bảo toàn thể lực.

Lúc này, cô ta đang dẫn Cương bà bà và Tống Hồng Nhan cùng những người khác tìm kiếm dấu vết của Diệp Phàm.

Cô ta tin rằng, Diệp Phàm chắc chắn vẫn còn sống.

Chỉ là Đường Nhược Tuyết cũng rất rõ, lần này Diệp Phàm e rằng lành ít dữ nhiều.

“Đây là số điện thoại của tôi, có manh mối gì hãy liên hệ ngay lập tức.” Lúc ra về, Kim Trí Viện nhét một danh thiếp vào tay Dương Phá Cục, rồi quay người dẫn người biến mất tại chỗ.

Dương Phá Cục cụp mắt, nhẹ nhàng véo danh thiếp trong tay, lẩm bẩm: “Người phụ nữ này… đúng là thú vị.” Tiếp đó, anh ta cũng chui

vào xe rồi rời đi.

Diệp Phàm nằm trên mặt đất lạnh lẽo, nhìn chằm chằm vào đại sảnh với ánh đèn chói mắt.

Giữa đại sảnh có năm sáu mươi người cả nam lẫn nữ, già trẻ đang đứng.

Họ hoặc bi thương hoặc kinh hãi, hoặc hoảng loạn, với đủ loại biểu cảm, tất cả đều vây quanh quan tài giữa sảnh mà nhìn ngắm.

Trong mắt họ đều lóe lên vẻ hoang mang, dường như không hiểu sao đột nhiên lại có người chết.

Đồng thời, họ còn mang theo một chút sợ hãi.

Họ tò mò nhìn thi ma nằm giữa quan tài.

Khuôn mặt nó xanh đen, thất khiếu chảy máu, trông nanh ác và đáng sợ.

Chỉ là nó chưa chết hoàn toàn, lồng ngực vẫn không ngừng phập phồng, đôi mắt càng mang theo oán độc, rõ ràng là đã chịu đủ tra tấn mới gục xuống.

Nhìn thấy cảnh này, Diệp Phàm khẽ nheo mắt, sau đó thở dài một tiếng: Người này là ai vậy?

"Uỳnh——" Lúc này, từ xa truyền đến tiếng động cơ ô tô gầm rú, sau đó liền thấy một chiếc Hummer màu đỏ gầm thét lao tới.

Cửa xe mở ra, hơn mười người đàn ông mặc đồng phục chui ra, tay cầm trường thương cảnh giới.

Họ được huấn luyện chỉnh tề tản ra, chiếm giữ bốn phía, chốt giữ các vị trí trọng yếu, còn có vài người rút vũ khí ra nhắm vào mọi người.

Đường Nhược Tuyết và Hách Liên Tĩnh theo bản năng lùi lại.

Dương Phá Cục thấy vậy cũng vội vàng đạp phanh để tránh xung đột.

"Rầm rầm rầm——" Chiếc Hummer màu đỏ không hề dừng lại, thẳng tắp lao thẳng về phía Đường Nhược Tuyết và đồng bọn.

Nó giống như một con trâu điên hung hăng.

"Mau tránh ra!" Nhìn thấy cảnh này, Hách Liên Tĩnh quát lớn một tiếng: "Nó nhắm vào chúng ta!" Cô đẩy cửa xe nhảy ra, một tay giật lấy một khẩu súng ngắn.

Đường Nhược Tuyết cũng mở cửa xe, ôm Diệp Phàm đang hôn mê lăn ra xa mười mấy mét.

"Rầm rầm rầm——" Đồng thời, hàng chục viên đạn trút xuống, bắn vào nóc xe Hummer kêu lách cách.

Vị trí mà Đường Nhược Tuyết và những người khác vừa đứng, trong chớp mắt đã biến thành một đống hố đạn.

"Rầm!" Gần như cùng một lúc, chiếc Hummer đột ngột tông bay Hách Liên Tĩnh và Dương Phá Cục, chiếc xe lật nghiêng trên bãi cỏ.

Hách Liên Tĩnh ngã mạnh xuống đất, lưng đập xuống đau rát.

Thế nhưng cô không kịp lau mồ hôi trên trán, tay phải nâng lên, "cạch" một tiếng mở khóa an toàn.

Nòng súng phun ra một lưỡi lửa.

Vài viên đạn thép bắn vào kính chắn gió của Hummer.

Một tràng đạn lạc.

Hách Liên Tĩnh vừa định bóp cò bên kia, thì phát hiện người trong xe đột nhiên biến mất.

Cô ngẩn ra, sau đó nghiến răng: "Rầm rầm rầm!" Nòng súng lại

một tràng bắn cấp tập, đạn bay dày đặc khiến chiếc Hummer bị lật.

Nhưng vẫn không thấy bóng dáng thi ma.

"Mẹ kiếp!" Hách Liên Tĩnh tức giận không thôi, vứt vũ khí xuống, "phịch" một tiếng quỳ xuống đất.

Trán cô lấm tấm mồ hôi lạnh.

Cô rất thất vọng và hối hận, mình vẫn chậm mất một nhịp.

"Leng keng——" Hách Liên Tĩnh vừa quỳ xuống, tai đã bắt được một âm thanh dị thường.

Sau đó, cô nhìn thấy một vật rơi xuống từ cửa xe bên trái.

Đó là một cánh tay cụt, một cánh tay cụt không lành lặn, trên đó quấn vải đen.

Hách Liên Tĩnh theo bản năng kêu lên một tiếng: "Diệp Phàm!" Đầu cô không ngừng "ong" một tiếng, như thể muốn nổ tung.

"Rầm rầm rầm——" Hách Liên Tĩnh vớ lấy hai khẩu súng ngắn, nhắm về phía trước mà bắn liên tiếp.

Vô số viên đạn bay ra, bắn nát các cành cây phía trước.

Chỉ là chiếc xe vẫn không thấy Diệp Phàm xuất hiện.

Hơn nữa càng ngày càng xa.

"Khốn kiếp, khốn kiếp!" Hách Liên Tĩnh mắng một tiếng đầy phẫn nộ, sau đó nhặt một con dao găm, hung hăng đâm vào cổ tay trái, khiến máu tươi nhuộm đỏ lòng bàn tay.

Cô mượn cơn đau để kích phát tiềm năng, đột ngột lao về phía trước, muốn truy tìm tung tích Diệp Phàm.

"Vụt!" Khi Hách Liên Tĩnh vừa lướt đi, cô đột nhiên nghe thấy động tĩnh phía sau.

Cô theo bản năng quay đầu liếc một cái, vừa vặn nhìn thấy Cương bà bà đang ngồi trên ghế điều khiển.

Đôi mắt bà ta trợn tròn, khóe miệng nhếch lên một nụ cười quỷ dị.

Hách Liên Tĩnh khẽ giật mình, theo bản năng lăn sang bên cạnh.

Đúng lúc này, cô cảm thấy lưng đau nhói, như bị muỗi đốt.

Cô quay đầu nhìn, chỉ thấy Cương bà bà đã bò đến bên cạnh cô, ngón tay kẹp một cây ngân châm.

Hách Liên Tĩnh phẫn nộ cực điểm: "Ti tiện!" "Vụt——" Cương bà bà không để ý đến Hách Liên Tĩnh, ngược tay vung lên, ngân châm bay vút đi.

Mi mắt Hách Liên Tĩnh giật mạnh, hai tay chống đất đạp mạnh.

Cả người cô như con thằn lằn, nương theo thế đó dán vào tường trượt đi.

Cô tránh được nhát châm này của Cương bà bà.

Chương 795

Tiếp đó, Hách Liên Tĩnh lại nhún người một cái, như một bóng ma lướt qua bên cạnh Cương bà bà.

Mặc dù cô chỉ chạm mặt Cương bà bà một lần, nhưng cô cảm nhận được sức mạnh của Cương bà bà, tuyệt đối mạnh hơn mình gấp trăm lần.

Vì vậy cô muốn thoát khỏi rắc rối càng nhanh càng tốt, tìm viện binh cứu Diệp Phàm.

Nhưng cô vừa nhảy lên, đã thấy Cương bà bà vươn tay.

Bà ta nắm lấy cổ chân Hách Liên Tĩnh, sau đó giật mạnh về.

Hách Liên Tĩnh lập tức mất kiểm soát ngã xuống đất, khuôn mặt xinh đẹp biến sắc vùng vẫy.

Nhưng Cương bà bà không cho Hách Liên Tĩnh cơ hội, chân trái quét một vòng, một cú đá cao móc vào.

Hách Liên Tĩnh rên một tiếng trầm đục, bay ra xa, nôn ra một ngụm máu rồi ngất đi.

Đường Nhược Tuyết và những người khác theo bản năng muốn đỡ, nhưng lại bị Kim Đồ Cường quát một câu: "Đừng chạm vào cô ta!" "Phập phập phập!" Đúng lúc này, ba mũi nỏ tên bay tới, đẩy lùi ba người ra xa mấy mét.

Đường Nhược Tuyết và những người khác chỉ có thể trơ mắt nhìn Hách Liên Tĩnh ngất xỉu.

Cương bà bà thì không chút do dự rút nỏ ra, nhắm vào đầu Hách Liên Tĩnh mà bắn liên tục.

Hàng chục mũi nỏ tên trút xuống.

"Đương đương đương——" Nỏ tên đều bắn trúng Hách Liên Tĩnh, khiến cơ thể cô rung lên bần bật, nhưng không hề có chút máu tươi văng ra.

Đường Nhược Tuyết khẽ ngạc nhiên: "Hộ thể cương khí!" Cô rất rõ, hộ thể cương khí không chỉ là hộ thể, lực phòng ngự cũng cực kỳ mạnh mẽ, nếu không làm sao bảo vệ cơ thể mình?

Mà loại hộ thể cương khí này, không cần hao phí quá nhiều sức lực, chỉ cần truyền đủ tinh thần lực, là có thể tạo ra tác dụng bảo vệ.

Nếu Hách Liên Tĩnh có nội công tu vi, thì bây giờ cô ta đã sớm bị nỏ tên xuyên thủng rồi.

"Vụt——" Cương bà bà thấy vậy nhíu mày, sau đó tay phải vươn ra.

Một chiêu móng vuốt sắc nhọn lao thẳng tới yết hầu của Hách Liên Tĩnh (bản gốc có lỗi chính tả ở đây, Thẩm Hồng Tụ thay cho Hách Liên Tĩnh).

Cú vồ này, tốc độ nhanh, uy thế mạnh, khiến người ta khiếp sợ.

Hàng chục người có mặt, bao gồm cả Đường Nhược Tuyết, đều nín thở, dường như đều cho rằng Hách Liên Tĩnh khó lòng chống cự.

Đáng tiếc, dù Cương bà bà tấn công nhanh đến đâu cũng vô ích.

Ngay khi móng tay của bà ta vừa chạm vào cổ Thẩm Hồng Tụ, cô đột nhiên cảm thấy một luồng nguy hiểm âm u.

Cô vội vàng thu tay lùi lại.

Nhưng đã chậm rồi.

Trong mắt Thẩm Hồng Tụ lóe lên một tia đùa cợt, sau đó một quyền đấm vào bụng Cương bà bà.

Đầu ngón tay cô, trong chớp mắt ngưng tụ một luồng ánh sáng trắng, tựa như vật chất hóa, mang lại cho người ta cảm giác nghẹt thở.

"Rầm!" Quyền và móng chạm nhau, phát ra tiếng động trầm đục.

Thẩm Hồng Tụ lùi lại bảy tám bước.

Còn Cương bà bà thì rên một tiếng trầm đục, ngã ngồi xuống đất.

Bụng bà ta đau nhói, ngũ tạng lục phủ dường như vỡ tan.

"Vụt——" Ngay khi Thẩm Hồng Tụ định thừa thắng xông lên, phía sau cô, lại xuất hiện một bóng người.

Một lão phụ nhân mặc áo đen đội nón, nắm dao găm đâm vào Thẩm Hồng Tụ.

Thẩm Hồng Tụ theo bản năng quay người đỡ.

"Phập!" Dao găm nhanh như chớp đâm vào ngực Thẩm Hồng Tụ, trực tiếp ghim cô vào tường.

Thẩm Hồng Tụ kêu thảm một tiếng ngã xuống đất, sau đó khó khăn nặn ra một chữ: "Đi." Cô biết hôm nay xong rồi, nhưng cô hy vọng Cương bà bà dẫn Đường Nhược Tuyết rời đi.

Cô nguyện ý ở lại kéo dài một chút thời gian, dù cuối cùng có chết, cũng coi như đã hoàn thành trách nhiệm.

Đường Nhược Tuyết theo bản năng kêu lên: "Cẩn thận." "Uỳnh ——" Lời chưa dứt, chỉ thấy Cương bà bà gầm lên một tiếng trầm đục, cơ bắp trên người nổi lên, con dao găm trong tay xoay một cái.

Lưỡi dao trực tiếp xuyên qua tim Thẩm Hồng Tụ.

Máu tươi bắn ra.

Đôi mắt Thẩm Hồng Tụ trong chớp mắt tối sầm.

“Rầm!” Ngay sau đó, Cương bà bà ném xác thi thể đi, thân người như báo săn lao ra.

Bà ta cười nanh ác nhìn Kim Đồ Cường và những người khác.

“Giết!” Kim Đồ Cường và đồng bọn nghe vậy gào thét xung phong.

“Rầm rầm rầm!” Cương bà bà nghênh chiến.

Một loạt tiếng va chạm vang lên, hai bên nhanh chóng hỗn chiến, còn bùng phát ra tiếng kêu thảm thiết và sự tàn sát khốc liệt.

Cương bà bà hiển nhiên không phải kẻ dễ đối phó, mặc dù trông tuổi tác không còn trẻ, nhưng động tác lại nhanh nhẹn kinh người, mỗi lần vung dao găm đều khiến người ta đổ máu.

Kim Đồ Cường và đồng bọn bị chém gục mấy người, nhưng Cương bà bà cũng dính vài nhát dao.

Khóe miệng bà ta rỉ máu, sắc mặt tái nhợt, nhưng vẫn không dừng lại thế công.

Một bên cắn răng gắng gượng, một bên tìm kiếm cơ hội phản công.

Chưa đầy mười phút, Kim Đồ Cường và đồng bọn đều nằm ngổn ngang trên mặt đất, máu tươi đậm đặc chảy lênh láng.

Hách Liên Tĩnh đứng từ xa lo lắng quan sát, muốn giúp nhưng lại sợ mình làm vướng.

Chỉ là, cô nhanh chóng phát hiện ra điều bất thường.

Sức lực của Cương bà bà càng ngày càng yếu, thân pháp cũng dần chậm lại.

Trên người bà ta có thêm không ít vết thương.

“Phải kết thúc rồi!” Nhìn thấy cơ thể Cương bà bà run rẩy, hơi thở gấp gáp, Hách Liên Tĩnh khẽ cười vui vẻ, nhặt một cây nỏ tên nhắm bắn.

“Phập!” Ngay khi Cương bà bà đá bay kẻ địch cuối cùng, chuẩn bị quyết đấu một sống một chết với Hách Liên Tĩnh.

Một mũi nỏ tên từ phía sau bắn vào, xuyên thẳng tim bà ta.

“A——” Cương bà bà ngửa đầu ngã xuống đất, ôm ngực không ngừng thổ huyết, thần sắc không sao tả nổi sự kinh ngạc: “Ngươi… ngươi là ai?” “Sao có thể…” Đến chết bà ta cũng không thể tin được, cục diện mình đã cẩn thận sắp xếp lại thất bại.

“Bốp——” Một chiếc mặt nạ từ từ được gỡ xuống, lộ ra một khuôn mặt đàn ông ôn hòa nho nhã.

Hóa ra là Đường Tam Quốc, học trò của Đường Môn.

Chương 796

"Tại sao lại không thể?" Đường Tam Quốc lạnh nhạt nhìn Cương bà bà: "Ngươi nghĩ ngươi làm thiên y vô phùng sao?" "Thực ra đã sớm bị Diệp Đường để mắt tới." "Không chỉ hành tung của ngươi bị lộ, mà cả nơi ẩn náu của ngươi, đường đi nước bước và ám hiệu của ngươi nữa." "Biệt thự, vườn hoa, du thuyền, đều đã bị thám viên Diệp Đường điều tra rõ ràng." "Chỉ có ngươi ẩn mình trong sâu núi này, lại còn bố trí trận pháp che chắn, nên Diệp Đường mới mãi không thể xác định được vị trí của ngươi." "Đáng tiếc, Diệp Đường không chỉ điều tra được hành tung của ngươi, mà còn thông qua các manh mối nhỏ để suy đoán rằng ngươi muốn giết Đường Nhược Tuyết." "Vì vậy đã phái ta – tên nội gián này – đến đây." "Mục đích là để dẫn rắn ra khỏi hang, tóm gọn con cá lớn là ngươi." "Ngươi không chỉ cấu kết với tổ chức bên ngoài bắt cóc Đường Nhược Tuyết, mà còn lợi dụng chức vụ tiện lợi để thao túng thị trường đá quý và các cửa hàng đồ cổ." "Những năm nay, ngươi đã làm không ít chuyện thất đức đúng không?" "Tối nay, ngươi phải đền tội!" Trong tay anh ta có thêm một khẩu súng, không chút khách khí chỉ vào đầu Cương bà bà.

Cương bà bà mặt đầy tuyệt vọng: "Đường Môn sẽ không tha cho ngươi đâu." "Cạch!" Lời chưa nói hết, trán Cương bà bà bị cò súng ấn vào, đầu bà ta "rầm" một tiếng nổ tung.

Máu tươi, óc trắng văng tứ tung, còn bốc mùi hôi thối.

Cương bà bà chết hẳn.

"Đường phu nhân!" Nhìn thấy Cương bà bà bỏ mạng, Diệp Phàm vội chạy lên kiểm tra.

Ngực Thẩm Hồng Tụ bị tổn thương, máu chảy xối xả, nhưng vết

thương không phải là trí mạng, chỉ là mất máu quá nhiều.

Hơn nữa, nhát đâm của Cương bà bà đã lệch nửa tấc, nên cô tạm thời chưa chết được.

"Cứu tôi!" Thấy Diệp Phàm đến gần, Thẩm Hồng Tụ cố gắng mở mắt, giọng khàn đặc kêu lên: "Cầu xin anh cứu tôi." "Yên tâm, tôi sẽ không để cô có chuyện gì đâu." Diệp Phàm trước hết kiểm tra vết thương của người phụ nữ, xác nhận không nguy hiểm đến tính mạng thì cầm máu băng bó.

Đồng thời, Diệp Phàm rút ngân châm phong bế huyệt vị trên vai cô, làm chậm tốc độ máu chảy ra từ vết thương.

Thẩm Hồng Tụ rất nhanh hôn mê.

"Đường tổng, Kim Đồ Cường và đồng bọn đã bị bắt hết." "Ngoài ra, Cương bà bà cũng đã bị khống chế rồi." Lúc này, Kim Đồ Cường và đồng bọn cũng bị trói lại, Diệp Phàm giao họ cho Hách Liên Tĩnh rồi hỏi: "Người nhà họ Đường đâu?" "Tinh nhuệ Đường Môn đâu?" "Chuyện này là sao?" "Tại sao lại có nhiều người tấn công chúng ta như vậy?" Đây là điều Diệp Phàm vẫn luôn không hiểu, lẽ ra Đường Bình Phàm và Trương Khải Linh đã khống chế cục diện, sao lại có nhiều phần tử vũ trang tấn công như vậy?

Chẳng lẽ là Hách Liên Tĩnh và bọn họ sơ suất sao?

"Đây là một âm mưu!" "Tôi cũng vừa mới nhận được tin tức, là Tống Hồng Nhan ở Long Đô đã động dụng quan hệ, liên kết với đối thủ của Kim thị thương hội để đối phó chúng ta!" Hách Liên Tĩnh tiết lộ sự thật cho Diệp Phàm: "Hơn nữa nhóm người này không hề tầm thường, họ có súng ống, có vũ khí nóng." "Còn có hơn mười cao thủ nữa!" Cô bổ sung một câu: "Đường Nhược Tuyết lẽ ra là mục tiêu chính của họ, chỉ là vì anh cung cấp tin tức giả làm nhiễu loạn kế hoạch, nên đã chậm trễ thời gian giải cứu tốt nhất." Cô còn may mắn

vì đã không để Đường Nhược Tuyết tham gia giải đấu đá quý lớn.

Nếu không lúc này, một khi Đường Nhược Tuyết bị tấn công, thì phiền phức rồi.

Diệp Phàm khẽ giật mi mắt: "Có phải Tống Vạn Tam và đồng bọn không?" Hách Liên Tĩnh cười khổ lắc đầu: "Chúng ta hiện tại không nắm được động tĩnh của họ." "Họ thông minh hơn tôi nghĩ, nhiều người như vậy, tôi ước chừng là viện binh của hai đại gia tộc." "Chỉ là rốt cuộc ai đã bỏ ra khoản lớn như vậy, còn có thể điều động nhiều người như vậy, chúng ta nhất thời không đoán ra được." Giọng cô mang theo một sự tiếc nuối, nếu biết ai đang đối phó với mình, có lẽ đã có thể lần ra kẻ chủ mưu đứng sau.

"Tống Vạn Tam và đồng bọn không phải kẻ ngốc, cũng không dám ra tay tàn nhẫn với Đường Môn." Diệp Phàm suy nghĩ một lúc rồi lắc đầu: "Trừ khi anh ta không sợ chọc giận mối thù của tôi và Đường Môn." "Tôi đoán là Uông Kiều Sở và đồng bọn." Hách Liên Tĩnh trong mắt lóe lên một tia sáng: "Trừ bọn họ muốn mượn sự kiện này để giẫm đạp Đường Nhược Tuyết, tôi thực sự không nghĩ ra bên nào sẽ mạo hiểm đối đầu với chúng ta." "Hơn nữa họ cũng không có qua lại gì với Đường Môn, càng không cần phải mạo hiểm tấn công chúng ta." "Vì vậy, nhóm kẻ tấn công này chỉ còn lại Uông Kiều Sở." "Dù sao chúng ta ở Long Đô cũng coi như là một hòn đá ngáng đường." Cô nhanh chóng đưa ra câu trả lời cho Diệp Phàm, còn định tội cho Uông Kiều Sở.

Nghe thấy Uông Kiều Sở, Diệp Phàm khẽ nheo mắt: "Xem ra phải tìm thời gian nói chuyện thẳng thắn với cô ta một trận rồi." Trong lòng Diệp Phàm thoáng qua một tia lạnh lẽo, Uông Kiều Sở ba lần năm lượt gây sự, không giáo huấn một trận thì hắn không phải là Diệp Phàm nữa.

Sau đó, hắn chuyển đề tài: “Tôi đến đây là muốn tìm một thứ gì đó.” “Thứ gì?” Hách Liên Tĩnh khẽ nhíu mày: “Ở đây không có bất kỳ vật phẩm đáng giá nào cả, trừ chìa khóa kho báu mà Cương bà bà để lại.” Diệp Phàm truy vấn một tiếng: “Đường Nhược Tuyết có đánh mất thứ gì không?

Hoặc đánh mất vật chứng quan trọng nào không?” Hách Liên Tĩnh khẽ ngẩn ra: “Anh muốn tìm miếng ngọc bội này sao?” “Đúng vậy.” Ánh mắt Diệp Phàm rực cháy: “Nó trị giá một trăm triệu, không thể mất được.” “Ngọc bội?” Hách Liên Tĩnh nhìn ngọc bội trên đất một lát, dường như cảm thấy có chút quen thuộc, sau đó vỗ đầu một cái chợt tỉnh: “Đúng, đúng, tôi nhớ ra rồi.” “Đây là vật đính ước mà mẹ tôi tặng cho Nhược Tuyết, trị giá chín mươi chín triệu chín trăm chín mươi chín vạn.” “Những ngày này quá hỗn loạn, quên không đưa cho cô ấy, đợi cô ấy tỉnh lại rồi lấy đi vậy.” Cô lấy điện thoại ra gọi, nhưng phát hiện hoàn toàn không có tín hiệu.

“Không cần lo lắng, tôi có cách để nó khôi phục tín hiệu.” Diệp Phàm khẽ cười một tiếng, tay phải vung lên, một mảnh vỡ nhỏ rơi vào ngọc bội.

Ngọc bội lập tức phát ra một luồng sáng chói lọi, tựa như một khối ngọc đẹp, lấp lánh rực rỡ.

Rất nhanh, ánh sáng lại dần dần tối đi, nhưng vẫn hiển thị một hàng chữ cái: ‘Diệp’!

Diệp Phàm mỉm cười hài lòng: “Miếng ngọc bội này, tôi sẽ mang về cho Nhược Tuyết đeo vậy.” “Đeo sao?” Hách Liên Tĩnh nghe vậy thân hình khẽ chấn động: “Đây là tín vật truyền đời của Đường gia dùng để nhận dâu.” “Tín vật của Đường gia, anh lấy thì không sao, nhưng anh mang đi, e rằng sẽ gây ra rắc rối lớn!” “Hơn nữa thứ này quá hút sự chú ý, tôi không khuyên anh mang theo bên mình.” Cô thiện

ý khuyên Diệp Phàm: "Vẫn là đưa cho Đường Nhược Tuyết thì hơn." Diệp Phàm thản nhiên nói: "Nó không phải là hút sự chú ý, nó là bảo vệ Đường Nhược Tuyết." "Nó có thể che chở cô ấy không bị tấn công, cũng có thể chống lại kẻ sát nhân tấn công." "Nó là một bí mật, cũng là một sự uy hiếp, không thể dễ dàng công khai cho mọi người biết." "Vì vậy tôi muốn tự tay giao cho Nhược Tuyết.

Đeo ở cổ." "Còn về chủ nhân của nó, tôi sẽ giúp xử lý, tin tôi đi!" Trong mắt hắn tràn đầy sự kiên định.

Hách Liên Tĩnh khuôn mặt xinh đẹp do dự một lát: "Được rồi vậy." "Phập phập——" Hầu như lời vừa dứt, kính chống đạn trên sân thượng đột nhiên "rầm rầm" hai tiếng vỡ vụn.

Hai viên đạn súng bắn tỉa bắn trúng, khiến kính cường lực trong chớp mắt nứt vỡ.

Hách Liên Tĩnh sợ đến mức suýt ngã, kinh ngạc tên bắn tỉa dám lớn mật xông vào Long Sơn Tự tấn công.

Cô vừa định quát Diệp Phàm một tiếng bảo hắn cúi xuống, thì thấy một bóng người "vụt" một tiếng bay vào từ cửa sổ.

"Vụt vụt vụt——" Diệp Phàm liên tục bắn ra ba mũi nỏ tên, nhắm thẳng vào cổ họng và tim của kẻ tập kích.

Chỉ nghe một tiếng kêu thảm, ba viên đạn đều xuyên qua yết hầu của kẻ tập kích, khiến hắn ôm yết hầu từ từ trượt xuống.

Chính là Hoàng Tước.

Hách Liên Tĩnh không ngừng thét lên: "Giết người rồi, giết người rồi, cảnh sát giết người rồi." Diệp Phàm đưa tay ấn một cái, khiến Hách Liên Tĩnh yên tĩnh lại, sau đó thò đầu ra cửa sổ nhìn ra ngoài.

Rèm cửa kéo ra, bên ngoài có hai mươi mấy người đàn ông bịt mặt đứng.

Mặc dù cách một lớp kính, nhưng Diệp Phàm lờ mờ nhận ra từng khuôn mặt giận dữ và bi thương.

Một lão già mặc trường sam màu xám, mũi khoằm, cánh tay trái quấn băng, lưng đeo trường kiếm đứng trên đỉnh tòa nhà.

Lão già cao khoảng một mét tám, lưng thẳng tắp, hạc lập kê quần, toát ra khí thế sắc bén và sát khí không sao tả xiết.

Đồng tử của ông ta sâu thẳm, dường như ẩn chứa vô tận tinh không, sâu thẳm như đại dương bao la, hùng vĩ mà lại xa xăm.

Tất cả mọi người có mặt, dưới ánh mắt chú ý đó, trong lòng đều nảy sinh một cảm giác áp lực khó tả.

Đây tuyệt đối là một siêu cấp cao thủ.

Diệp Phàm thầm thở ra một hơi dài, suy nghĩ nếu mình đơn độc đối đầu với ông ta, tỷ lệ thắng không đủ bốn phần.

Tuy nhiên ý nghĩ này rất nhanh bị hắn gạt bỏ.

Mục đích của hắn không chỉ là thắng đối phương, mà còn phải tiêu diệt hoàn toàn kẻ địch, để tránh mang lại nguy hiểm cho tương lai của mình.

Hắn nắm chặt ngư trường kiếm hô: “Hách Liên Tĩnh, cô thế nào?

Có bị thương vong không?” “Tôi không sao!” Hách Liên Tĩnh từ dưới đất bò dậy, vỗ vỗ hai chân, trong mắt thêm một phần ngưng trọng: “Lão quái vật này quả thực rất khó nhằn, công phu của ông ta rất khủng khiếp, tôi không những không thể phản công, mà còn suýt bị ông ta bóp chết.” Cô cố gắng ổn định cảm xúc, tránh để Diệp Phàm nhìn thấy bộ dạng thảm hại của mình, điều này sẽ khiến cô có cảm giác áy náy.

Công phu của cô cũng không tệ, nhưng trước mặt lão quái vật lại

hoàn toàn không có sức chống trả.

"Tôi sẽ xử lý đám người này!" Diệp Phàm quay sang Hoàng Tước.

"Giết!" Hoàng Tước không nói nhiều, giơ tay bắn ra một nhát dao, ép lùi mấy kẻ tấn công, sau đó nhặt con dao găm trên đất xông lên.

"Đương đương đương——" Vài hiệp giao chiến, Hoàng Tước đã đâm gục sáu bảy kẻ tấn công.

Chỉ là đám người bịt mặt này rất dũng mãnh, không những không sợ hãi và bỏ chạy, ngược lại còn cười nanh ác bao vây tấn công.

Bọn họ không tiếc bất cứ giá nào để tấn công Hoàng Tước.

Những kẻ tấn công còn lại thì thừa thế áp sát Hách Liên Tĩnh.

"Đương đương đương!" Hách Liên Tĩnh không ngồi yên chờ chết, cũng rút kiếm samurai ra ứng chiến.

Chỉ là với cô – một người mạnh mẽ và cường đại – đối phó với một hai chục tinh nhuệ võ sĩ bình thường không có gì đáng nói.

Nhưng đối phó với đám hung đồ này lại cực kỳ khó khăn.

Thân hình họ linh hoạt, phối hợp ăn ý, chiêu thức hiểm độc xảo quyệt, cộng thêm trang bị đầy đủ, hoàn toàn áp chế Hách Liên Tĩnh tại chỗ.

Mặc dù Hách Liên Tĩnh đã dốc hết sức lực, vẫn liên tục thất bại, bụng còn có thêm một vết máu.

Điều này khiến cô càng trở nên chật vật.

Diệp Phàm thấy vậy khẽ nheo mắt, chuẩn bị ra tay cứu chữa Hách Liên Tĩnh, nhưng kết quả lại bị cô khoát tay từ chối.

"Rầm rầm rầm——" Hách Liên Tĩnh cắn răng chống đỡ, mỗi nhát dao chém bay đầu đối phương, đồng thời đá thi thể đối phương ra,

đập trúng bảy tám người.

"Vụt——" Lúc này, một viên đạn súng bắn tỉa sượt qua vai, bắn vào tường tạo ra một lỗ.

Chương 797

Thân thể Hách Liên Tĩnh chao đảo mấy cái, sau đó nhẫn nhịn đau đớn tiếp tục chém giết kẻ địch.

Một phút sau, Hách Liên Tĩnh chém giết kẻ cuối cùng, trên người có thêm mười mấy vết thương.

Máu tươi đầm đìa, quần áo nhiễm đỏ quá nửa.

Nhưng cô lại không hề dừng lại, xách kiếm samurai quay người chạy về phía cửa.

"Vụt——" Ngay khi Hách Liên Tĩnh vừa chạy đến gần cửa phòng, cửa phòng đột nhiên "rầm" một tiếng đóng sập, còn "cạch" một tiếng khóa lại.

Một luồng tử khí lập tức bao trùm toàn thân cô.

Hách Liên Tĩnh theo bản năng quay đầu nhìn lại.

"Két két——" Góc phòng lóe lên bốn lão già mặc áo bào trắng.

Ba nam một nữ, tất cả đều âm lãnh và thờ ơ.

Bốn người nhìn Hách Liên Tĩnh cười ha hả: "Tiểu cô nương, ngươi không nên động người của chúng ta." Mi mắt Hách Liên Tĩnh giật một cái quát lớn: "Các ngươi rốt cuộc là ai?

Dám xông vào Long Sơn Tự mà hành hung?" "Chúng ta là ai?

Chúng ta chính là Đội vệ lăng Đường Môn!" Lão già áo trắng cầm đầu lạnh lùng hừ một tiếng: "Các ngươi xông vào Long Sơn Tự còn giết người của chúng ta, tội không thể dung thứ!" "Người của Đường Môn?" Mi mắt Hách Liên Tĩnh giật một cái: "Ai phái các ngươi đến?" "Chúng ta là ai không quan trọng, quan trọng là, tối nay nhất định phải

tóm gọn các ngươi – những phạm nhân này.” Lão già áo trắng kiêu ngạo cười một tiếng: “Các ngươi đã giết không ít huynh đệ của chúng ta, món nợ này, ta nhất định phải đòi lại!” Diệp Phàm nói khẽ một câu: “Hách Liên Tĩnh, cô lùi lại trước đi!” Hách Liên Tĩnh lắc đầu: “Đây là Đội vệ lăng Đường Môn, một khi ra tay chắc chắn là cùng chết.

“Hơn nữa, tôi cũng muốn bắt sống để hỏi xem, có phải Tống Hồng Nhan đã sai khiến các ngươi đến không?” “Diệp Phàm, anh mau trốn đi, không cần lo cho tôi, đợi Đường Phong Hoa và bọn họ quay lại rồi tính.” Cô biết Diệp Phàm lợi hại, nhưng cô càng rõ đám đệ tử Đường Môn này đáng sợ, nên không hy vọng Diệp Phàm bị cuốn vào.

“Cô lùi lại trước đi!” Diệp Phàm cười: “Tôi sẽ cản bọn họ, yên tâm, tôi sẽ không chết đâu!” Hách Liên Tĩnh thần sắc lo lắng: “Không được, quá mạo hiểm rồi!” “Đừng nói nhảm nữa, cô mau đi đi!” Diệp Phàm quát lớn một tiếng: “Cô ở lại không những không thể rút lui, không chừng còn phải chôn cùng, đây là một cái bẫy!” “Cô không đi, tôi bây giờ lập tức giết cô.” Hắn làm động tác định bóp cò.

Hách Liên Tĩnh khẽ thở dài: “Diệp Phàm, tôi nợ anh một mạng, anh muốn tôi làm trâu làm ngựa báo đáp cũng được, nhưng tuyệt đối không được tự chui đầu vào chỗ chết nha.” “Cô yên tâm, bọn họ không giết được tôi đâu, nếu không cũng không để chúng ta sống đến bây giờ.” Diệp Phàm rất tự tin: “Tôi có thể bảo vệ cô, cô mau đi đi.” “Được, Diệp Phàm, nhớ lời anh nói, có cần gì cứ tìm tôi bất cứ lúc nào.” Hách Liên Tĩnh nhìn đồng hồ, ước chừng Đường Nhược Tuyết sắp quay lại rồi.

Cô cũng không chần chừ, nhanh chóng rút lui khỏi hiện trường.

“Rầm!” Nhìn thấy Hách Liên Tĩnh biến mất, Diệp Phàm mới thở phào nhẹ nhõm, sau đó nhìn đám đệ tử Đường Môn thản nhiên nói: “Chư vị, hôm nay chúng ta hữu duyên tương phùng, tôi mời các vị ăn

một bữa cơm, có vẻ được không?" Hắn ném ra mấy đồng xu, còn phát tán thuốc lá: "Hoặc có lẽ tôi có thể giúp được các vị." Nghe đến đây, sắc mặt những người Đường Môn khẽ biến đổi, liên tục lùi lại giữ khoảng cách.

Rõ ràng bọn họ lo Diệp Phàm có mưu đồ.

Diệp Phàm cười ha hả: "Các vị sợ rồi sao?

Tôi còn tưởng đàn ông Đường Môn đều là dũng mãnh vô cùng chứ." "Người trẻ tuổi, đừng lớn tiếng khoác lác, anh một tên nhóc con, lấy đâu ra bản lĩnh đối đầu với Đường Môn chúng tôi?" Người đàn ông trung niên dẫn đầu Đội vệ lăng Đường gia lạnh lùng nói: "Hơn nữa chúng tôi là phụng mệnh Chúa công hành sự, anh đừng khiêu khích uy nghiêm của Đường Môn." Giọng anh ta đầy khinh thường: "Nếu không Đường Môn Chấp Pháp Đường có một trăm cách để giết chết anh." "Bốp——" Diệp Phàm nghe vậy cười lớn, bước một bước về phía trước.

Hắn trong chớp mắt đã rút ngắn khoảng cách giữa hai bên.

"Nhóc con, anh dám ra tay với chúng tôi sao?" Nhìn thấy Diệp Phàm đến gần, bốn người giận quá hóa cười: "Đúng là không biết sống chết!" "Vụt vụt vụt——" Lời chưa dứt, bốn người đã từ trong lòng móc ra vũ khí, liên tiếp bắn về phía Diệp Phàm.

Bốn cây ngân châm bay vút ra.

Vừa nhanh vừa độc.

Sắc mặt Hách Liên Tĩnh khẽ biến đổi, theo bản năng quát lớn: "Cẩn thận!" "Rầm!" Diệp Phàm trượt chân một cái, tránh được hai cây ngân châm, sau đó một quyền đánh ra, trực tiếp đập nát hai cây ngân châm còn lại.

Tiếp đó, hắn quét trái phải một cái, đánh gãy nốt hai cây ngân

châm còn lại.

Ngân châm rơi xuống sàn, "đinh đinh đông đông" vang lên khắp nơi.

"Ám khí của các ngươi quá tệ." Diệp Phàm vỗ vỗ hai tay: "Tôi khuyên các ngươi vẫn là ngoan ngoãn bó tay chịu trói đi, nếu không tôi mà tức giận lên sẽ giết chết các ngươi." "Khốn kiếp!" Đội vệ lăng Đường thị nổi giận đùng đùng, vung lợi tiễn xông về phía Diệp Phàm.

Khóe miệng Diệp Phàm nhếch lên một nụ cười đùa cợt, vươn tay một cái, kẹp chặt bốn mũi tên tay áo, sau đó ngón tay run lên.

Tên tay áo "vụt vụt vụt" bắn ra.

Bốn đệ tử Đường Môn kêu thảm ngã xuống đất.

Ngực đầm máu, thương vong thảm trọng.

Diệp Phàm còn tiện tay xé khăn che mặt của họ, phát hiện là những lão già người Nam Quốc to cao thô kệch.

Hắn khẽ nhíu mày, sao cũng không ngờ, kẻ tấn công lại là cao thủ Đường Môn.

Hắn còn nghĩ Đường Môn không phải đang gây hấn với Đường Bình Phàm sao?

Sao lại còn phái người truy sát Hách Liên Tĩnh?

Diệp Phàm vừa định hỏi Hách Liên Tĩnh, đột nhiên thân người chấn động.

Tai hắn bắt được một tiếng thở rất khẽ.

Diệp Phàm theo luồng khí tức xa lạ đó từ từ quay người.

Trong tầm mắt, một bóng đen như u hồn bay tới.

Diệp Phàm theo bản năng căng chặt thần kinh, đôi mắt cảnh giác

nhìn chằm chằm đối phương.

Mặc dù không nhìn rõ mặt đối phương, nhưng hắn cảm nhận đối phương là một cường giả.

Bóng đen đứng lại cách Diệp Phàm năm mét.

Diệp Phàm quát lên một tiếng: "Ngươi là ai?" Bóng đen không để ý Diệp Phàm, chỉ từ từ ngẩng đầu, lộ ra một khuôn mặt xanh xao bệnh tật.

Đồng tử Diệp Phàm không ngừng co rút.

Đây là một khuôn mặt trẻ trung non nớt.

Ngũ quan tinh xảo, da trắng như tuyết, tựa như búp bê sứ.

Nhưng đôi mắt cô ta lại dị thường sâu thẳm, mang lại cho người ta cảm giác lạnh lẽo và tàn khốc khó tả.

Cô ta nhìn chằm chằm Diệp Phàm như rắn độc nhìn con mồi.

Tim Diệp Phàm không rõ sao lại đập nhanh hơn, dường như cảm nhận được một sự quen thuộc.

Người phụ nữ này là ai?

"Vụt!" Ngay lúc đó, tay phải đối phương giơ lên, ngón tay ấn xuống.

Diệp Phàm theo bản năng lùi ngang một bước.

Chỉ là phản ứng của hắn vẫn chậm nửa nhịp.

Một luồng sáng lạnh lướt qua.

Thân hình Diệp Phàm lại nhún một cái, hiểm nguy tránh được đòn tấn công sắc bén này.

Hắn vốn định một phát súng giết chết đối phương, nhưng nhìn vào đôi mắt của cô ta, hắn lại bỏ ý định nổ súng.

Sau đó, thân hình hắn lùi nhanh, kéo giãn khoảng cách an toàn với đối phương.

Đối phương không thừa thắng truy kích, mà chỉ yên lặng nhìn Diệp Phàm, dường như muốn nhìn thấu hắn.

Diệp Phàm cũng nhìn về phía đối phương: "Ngươi nhận ra tôi?" "Đương nhiên tôi nhận ra anh!" Giọng cô gái mang theo một chút đùa cợt, còn có sự lạnh lẽo khó tả: "Tôi không chỉ từng gặp anh, mà còn từng giao thủ với anh." "Cơ thể anh còn bị tôi đâm mấy nhát, suýt mất mạng." "Tôi tên Miêu Phượng Hoàng, là quán quân Hoa Đà Bôi." Cô ta lạnh lùng nói: "Anh không lẽ quên tôi rồi chứ?" Diệp Phàm khẽ ngạc nhiên, không ngờ lại gặp lại đối thủ ngày xưa.

Chương 798

Miêu Phượng Hoàng, đại tiểu thư Miêu gia ở Miêu Thành, cũng là chủ lực bao vây Diệp Phàm khi xưa.

Cô ta khi đó còn là nha hoàn thân cận của Diệp phu nhân, nhưng vì ghen tị với Tô Tích mà được Diệp phu nhân sủng ái, cô ta đã liên thủ với các cô gái Miêu tộc khác đâm Diệp Phàm một nhát.

Diệp Phàm vẫn nhớ, nhát đâm đó rất sắc bén, rất bá đạo, nếu không phải mình né tránh kịp thời, e rằng cả lưng đã bị xuyên thủng.

Không ngờ Miêu Phượng Hoàng lại chạy sang Dương Quốc làm đệ tử Đường Môn, còn trở thành chó săn của Đường Môn.

Nhìn thấy Diệp Phàm trầm mặc, khóe miệng Miêu Phượng Hoàng nhếch lên một nụ cười lạnh: "Sao?

Nhớ ra tôi là ai rồi à?" "Tôi thực sự nhớ ra cô là ai rồi, cô là Miêu Phượng Hoàng!" Trong mắt Diệp Phàm bắn ra một tia chiến ý: "Không hổ là đối thủ cũ của tôi, quả nhiên đủ độc ác, đủ nham hiểm." "Đáng tiếc, cô vẫn thua tôi." Hắn bổ sung một câu: "Hơn nữa kiếp này cô định trước không thể lật ngược ván cờ rồi." "Diệp Phàm, cậu quá cuồng vọng rồi." Miêu Phượng Hoàng khinh thường hừ một tiếng: "Tôi thừa nhận, y thuật của cậu không tệ, công lực cũng không yếu.""Nhưng thì sao chứ?""Cậu có lợi hại đến mấy thì cũng chỉ là một thằng nhóc hai mươi tuổi, còn tôi, Miêu Phượng Hoàng, là cảnh giới gì?""Cậu có thể đối đầu với tôi ư?""Hơn nữa, trên người cậu đã trúng 'Thất Sát Phệ Tâm Cổ' của tôi.""Tôi đã cho cậu sáu viên độc dược, mỗi tối chín giờ sẽ phát tác đúng giờ, bây giờ e là độc tố đã phát tác rồi.""Tôi cho cậu thuốc giải, cậu có thể sống sót, nhưng vĩnh viễn không thể luyện võ nữa.""Tôi không cho cậu thuốc giải, cậu cũng

sống không được lâu.” Ánh mắt cô ta đầy vẻ khinh miệt: “Cậu lấy gì đấu với tôi?”“Thất Sát Phệ Tâm Cổ?” Diệp Phàm sững sờ một lúc, sau đó cười khổ: “Cô có muốn giết tôi thì cũng đâu cần phải hạ cổ trùng cho tôi chứ?”“Chẳng lẽ cô không biết, đối với tôi, cô hoàn toàn không gây ra được mối đe dọa nào sao?” Hắn rất bất lực.“Cậu đúng là không cần phải sợ tôi!” Miêu Phượng Hoàng mỉm cười nhẹ nhàng: “Nhưng dì của tôi là Miêu Vương.”“Cậu có giao tình với Miêu Phong Lang, tôi thì có giao thiệp với Miêu Vương.”“Quan hệ của tôi với bà ấy cũng khá tốt.”“Cho nên tôi không ngại gây thêm rắc rối cho ông ta.”“Cậu nói tôi hèn hạ hay vô sỉ cũng được, dù sao tôi cũng phải giết chết cậu!” Cô ta run cổ tay, một ống trúc xuất hiện, rồi rút nút bịt ra.“U…” Ống trúc vừa nghiêng, một luồng bột trắng phun ra.Diệp Phàm rùng mình, cảm nhận được nguy hiểm, bản năng né tránh sang một bên.Hắn ngửi thấy mùi nguy hiểm!Đồng thời, Diệp Phàm cũng phát hiện, bột trắng này có độc!“Phịch!” Hắn lảo đảo lùi lại mấy mét, sau đó thân thể lắc lư ngã xuống đất.Hắn cảm thấy đầu óc choáng váng, như thể đã ngủ thiếp đi.Diệp Phàm muốn vùng vẫy đứng dậy, nhưng lại phát hiện không thể dùng một chút sức lực nào.Điều này khiến hắn không nhịn được hét lên: “Cô đã làm gì tôi?”Thân thể hắn mềm nhũn, không thể nhấc nổi chút sức nào, giống như bị rút hết nước.Miêu Phượng Hoàng cười nhạt: “Thất Sát Phệ Tâm Cổ, người trúng cổ sẽ toàn thân mệt mỏi, hôn mê, vô lực, suy yếu thậm chí bất tỉnh nhân sự.” “Nhiều nhất ba ngày, cậu sẽ thổ huyết mà chết!”“Cổ trùng rác rưởi như cô mà cũng muốn đối phó với tôi ư?

Trẻ con!” Diệp Phàm không chút khách khí mỉa mai: “Một năm trước tôi trúng Thất Tinh Tục Mệnh Hoàn, cũng chẳng thấy nó lợi hại hơn cái thứ đồ chơi rách nát của cô là bao!”“Đừng khoe khoang, người trúng cổ ngoài việc mất đi sức chiến đấu, còn cần phải uống thuốc giải mới được.” Miêu Phượng Hoàng vẫn giữ vẻ mạnh mẽ, nhưng trong mắt vẫn lộ ra một tia kiêng dè, rõ ràng ấn tượng rất sâu

với Thất Tinh Tục Mệnh Hoàn.Nghe thấy Thất Tinh Tục Mệnh Hoàn, Diệp Phàm trong lòng đau nhói, đó là bảo bối duy nhất hắn dùng để cứu Tống Hồng Nhan.Sau đó hắn lại nghĩ đến điều gì đó: "Cô tìm thấy Tống Hồng Nhan?""Đúng vậy!" Miêu Phượng Hoàng khẽ mỉm cười: "Tôi còn đưa cô ta rời khỏi Long Đô, đến Dương Quốc rồi."Giọng Diệp Phàm trở nên trầm thấp: "Cô ấy bây giờ ở đâu?""Yên tâm, cô ấy rất ổn!" Miêu Phượng Hoàng mỉm cười nhạt: "Chỉ là cậu phải ngoan ngoãn hợp tác với chúng tôi, nếu không cô ấy sẽ chết ngay lập tức."Lời còn chưa dứt, Diệp Phàm vẫn luôn trầm mặc đột nhiên lao ra, một quyền đánh bay một thi thể.Tiếp đó, hắn lại xông vào giữa đống thi thể, hai lòng bàn tay vung mạnh, hất văng mấy nam nữ mặc đường trang đang tiếp cận.Ngay lập tức hắn ung dung lùi lại, khi tiếp đất đã cách hơn hai trăm mét.Diệp Phàm liên tục đá mấy khối đá vụn, "bành bành bành" bắn xoay tròn về phía Miêu Phượng Hoàng.Miêu Phượng Hoàng mí mắt giật giật, vung trường kiếm quét sạch một đám đá vụn, sau đó gầm lên một tiếng: "Giết!"Cô ta nhón chân, một thanh đoạn kiếm của một hán tử áo đen bay vút tới.Diệp Phàm đưa tay đón lấy, sau đó chấn động.Một luồng cự lực hùng hậu dồn vào đoạn kiếm, khiến Diệp Phàm bay vút lên không, lao vút về phía Miêu Phượng Hoàng."Đang!" Một cú đối chọi cứng rắn, hai người mỗi người lùi lại bốn năm bước, nghiêm trọng nhìn nhau, sau đó lại cùng lúc xông về phía đối phương.Trong tiếng binh khí va chạm, tia lửa bắn tung tóe, tiếng "đinh đinh đang đang" vang lên không ngừng.Miêu Phượng Hoàng trên mặt mang theo vẻ dữ tợn, không ngừng thúc đẩy nội lực áp chế Diệp Phàm, ý đồ dựa vào sức mạnh thô bạo để giành chiến thắng.Diệp Phàm thì giữ vững trận hình, dùng đoạn kiếm trong tay chống đỡ trường kiếm của Miêu Phượng Hoàng.Một kiếm nhanh hơn một kiếm, một kiếm tàn nhẫn hơn một kiếm.Miêu Phượng Hoàng càng tấn công càng kinh ngạc.Diệp Phàm không chỉ tốc độ và sức mạnh hơn cô ta, mà phòng thủ cũng kín kẽ không để lọt chút nào.Càng

đáng sợ hơn, chiêu thức của Diệp Phàm luôn có thể vừa vặn chặn đứng đòn tấn công của cô ta, còn có thể nhân cơ hội chém vào hổ khẩu hoặc cánh tay cô ta.Đơn giản, mộc mạc, chính xác, nhưng lại ẩn chứa sức mạnh ngàn cân.Miêu Phượng Hoàng dù cố gắng hết sức chống đỡ đòn tấn công của Diệp Phàm, nhưng vẫn không thể chiếm được ưu thế tuyệt đối.Cô ta dần trở nên nóng nảy, đòn tấn công càng thêm hung hãn.Diệp Phàm nghiến răng kiên trì, nhưng ánh mắt vẫn u ám, vì hắn phát hiện, sức mạnh và sức chịu đựng của hắn đang từ từ giảm xuống.Hắn biết rõ, mình thực sự đã trúng cổ rồi!Hắn cố gắng bình ổn cảm xúc, suy nghĩ cách hóa giải nguy cơ này."Sưu!" Miêu Phượng Hoàng nắm đúng một khoảng trống trong phòng thủ của Diệp Phàm, tay trái bắn ra một cây ngân châm nhắm vào yết hầu Diệp Phàm.Mũi châm này hiểm ác, nhanh như chớp, mang theo sức mạnh sét đánh vạn quân.Diệp Phàm mí mắt giật giật, muốn lùi lại thì đã muộn, chỉ có thể vặn cổ né tránh ngân châm, nhưng vẫn bị rách da ở mép tai.Hắn hừ một tiếng rồi bay ngược ra, ôm tai liên tục ho khan, khuôn mặt cũng trở nên tái nhợt."Ha ha ha, Diệp Phàm, cuối cùng cậu vẫn không được việc!""Tối nay, cậu chết chắc rồi!" Miêu Phượng Hoàng cười rạng rỡ: "Đây là Thất Sát Phệ Tâm Cổ mà lão nương chuyên dùng để đối phó với Vũ Minh!"Diệp Phàm ngẩng đầu nhìn Miêu Phượng Hoàng: "Thì ra cô đã chuẩn bị từ trước!""Cô biết thì sao?" Miêu Phượng Hoàng hét lên: "Hôm nay, tôi không xé xác cậu thành tám mảnh, tôi xin đổi họ theo cậu!"Nói xong, cô ta vỗ vào hông, một cây trường thương khác nhanh chóng xuất hiện.Cô ta vớ lấy và đâm về phía Diệp Phàm.Diệp Phàm vội vứt bỏ đoạn kiếm, nhặt con dao quân dụng dưới đất lên nghênh chiến.Miêu Phượng Hoàng cũng không nói lời thừa, trường thương như rồng, ảnh thương bay múa, lập tức bao trùm toàn thân Diệp Phàm."Sưu!" Đối mặt với đòn tấn công sắc bén của Miêu Phượng Hoàng, Diệp Phàm không lùi, cũng không thể lùi, chỉ bước lên một bước, con dao quân dụng vung

lên!“Đang!” Con dao quân dụng vạch ra một vệt sáng chói lọi, trực tiếp chém trúng đuôi trường thương.Một tiếng vang giòn tan, trường thương của Miêu Phượng Hoàng bị lệch, lướt qua ngực Diệp Phàm.“Phốc!” Nhưng chưa đợi cô ta thu hồi trường thương, Diệp Phàm đã một cước đá trúng bụng cô ta.“Bành!” Miêu Phượng Hoàng thét lên một tiếng thảm thiết, bay ngược hơn mười mét đập vào tường.Trên mặt cô ta đầy vẻ kinh ngạc.Cô ta không thể ngờ rằng, mình lại không thể đỡ nổi một chiêu của Diệp Phàm, hơn nữa tên này rõ ràng đã trúng Phệ Tâm Cổ.Cô ta không cam lòng gầm lên: “Diệp Phàm, sao cậu không trúng độc?”“Tôi đã nói rồi, cô quá coi thường tôi!” Diệp Phàm nhìn cô ta lạnh lùng nói: “Cái độc tố này, không đủ!”“Không đủ?” Miêu Phượng Hoàng đầu tiên sững sờ, sau đó kiêu hãnh quát lên: “Không thể nào, đây là Phệ Tâm Cổ đó!”Phệ Tâm Cổ là một loại cổ trùng do Miêu thị sáng tạo, được chế từ việc nghiền nát vật sống thành bột, trộn lẫn với các loại kịch độc và dược liệu, sau đó thêm vào độc dược bí chế của Miêu thị.Nó có thể khiến bất kỳ cao thủ nào cũng từ từ suy kiệt, cuối cùng biến thành một đống xương khô.Miêu Phượng Hoàng từng nhờ vật này mà độc chết một kẻ địch, nên rất tự tin.Cô ta thầm nghĩ Diệp Phàm có giỏi đến mấy cũng phải ngã gục.Tôi nói cho cậu biết, tối nay cậu nhất định phải chết.”“Nếu không đợi ông nội tôi trở về, ông ấy nhất định sẽ lột da cậu.” Miêu Phượng Hoàng nắm chặt trường thương trong tay, trừng mắt nhìn Diệp Phàm và nghiến răng nói: “Không sợ nói cho cậu biết, tôi còn bôi thêm dịch Mạn Đà La lên đó.”“Sau khi trúng cổ, thần trí của cậu sẽ trở nên hoảng hốt ngốc trệ.”“Hơn nữa toàn thân sẽ đau đớn không chịu nổi, dù vận công bức độc cũng khó có tác dụng.”“Chỉ là cậu vận công xua tan độc tố tốn quá nhiều thời gian, nên tạm thời sẽ không chết người, nhưng sẽ hành hạ cậu sống không được, chết không xong.”“Tôi khuyên cậu, dù cậu có muốn hay không, bây giờ hãy nhận thua đầu hàng, tôi có thể tha cho cậu một mạng.” Cô ta dụ dỗ một câu:

“Nếu không đợi ông nội tôi trở về, cậu chắc chắn cửu tử nhất sinh.”Ánh mắt Diệp Phàm sắc bén nhìn chằm chằm Miêu Phượng Hoàng: “Vậy sao?

Vậy thì thử xem đi!”Hắn không hề sợ hãi, ngược lại còn hừng hực khí thế, mong chờ Phệ Tâm Cổ phản kích, xem nó có thể giết chết Thất Tinh Tục Mệnh Đan hay không.“Không biết tốt xấu!” Miêu Phượng Hoàng quát một tiếng, trường thương đâm tới: “Chết đi!”Trường thương đâm ra, như rồng phun nước ra biển, khí thế mười phần.Diệp Phàm khẽ nheo mắt lại, không né tránh, chỉ giương con dao quân dụng lên.“Đang!” Tiếng kim loại va chạm, Miêu Phượng Hoàng cảm thấy cổ tay tê dại, trường thương suýt chút nữa tuột khỏi tay.Cô ta không nhịn được lùi lại ba bước.“Thứ đáng chết!”“Cậu đã trúng Phệ Tâm Cổ, còn dám liều chết chống cự?” Miêu Phượng Hoàng giận quá hóa cười: “Tôi xem cậu có thể chống đỡ đến bao giờ?”“Bá!” Diệp Phàm căn bản lười để ý, một bước chân xông lên, con dao quân dụng vung loạn xạ.“Đang!

Đang!

Đang!” Sau một hồi giao chiến dữ dội, sắc mặt Miêu Phượng Hoàng càng thêm tái nhợt.Cô ta đã bị thương nội thương không nhẹ, còn có chút độc tố lan tràn, dẫn đến toàn thân mệt mỏi.“Diệp Phàm, đầu óc cậu có vấn đề rồi à?” Miêu Phượng Hoàng phẫn nộ gầm lên: “Cậu dù không sợ chết, cậu cũng nên lo lắng, Tống Hồng Nhan có gặp tai ương không.”“Cậu chết rồi, cô ấy cũng khó thoát khỏi độc thủ.” Cô ta nhắc nhở: “Cậu từ bỏ chống cự, tôi tha cho người phụ nữ của cậu một mạng!”Diệp Phàm thờ ơ nói: “Cô không cần hù dọa tôi, tôi sẽ không để cô làm hại cô ấy nửa phần nào.”“Đồ ngốc!” Miêu Phượng Hoàng tức giận cười một tiếng, chân phải mạnh mẽ đạp xuống đất.Một tiếng “cà sát”, phiến đá nứt toác.Tiếp đó, Miêu Phượng Hoàng như một viên đạn pháo bắn về phía Diệp Phàm.Hai chân cô ta

cong lại, tích tụ toàn bộ sức lực, cả người như muốn bật lên từ mặt đất.“Hô!” Khí thế như hồng, uy mãnh bá đạo.“Chết!” Gần như cùng một lúc, Diệp Phàm quát khẽ một tiếng, con dao quân dụng trong tay vung lên, nghênh chiến.Con dao quân dụng quét qua, một vùng hàn quang bắn ra.Miêu Phượng Hoàng theo bản năng vung trường thương chống đỡ.“Đang!” Lại một tiếng vang giòn tan, con dao quân dụng và trường thương va chạm.Miêu Phượng Hoàng chỉ cảm thấy một luồng cự lực kinh khủng ập tới.Lần này, cô ta lại lùi lại bảy tám bước mới dừng được thân mình.Hơn nữa cô ta còn phun ra máu tươi, rõ ràng cú va chạm vừa rồi đã khiến cô ta chịu thiệt không nhỏ.Cô ta tức giận không thôi: “Diệp Phàm, cậu thật sự là kính rượu không uống lại muốn uống rượu phạt.”“Bành!” Không đợi cô ta hét xong, Diệp Phàm đột nhiên xông lên, con dao quân dụng xoay một vòng, đâm vào bụng cô ta.Đầu dao xuyên qua, thủng quần áo, lòi ra từ phía sau lưng.Thân thể Miêu Phượng Hoàng run rẩy không ngừng, dường như không thể ngờ rằng, Diệp Phàm có thể làm bị thương mình.“A…” Một trận đau đớn xé tim xé phổi, lập tức khiến cô ta phát ra một tiếng kêu rên thảm thiết.Cô ta lảo đảo lùi lại hai bước, suýt chút nữa ngã quỵ.Diệp Phàm không cho cô ta cơ hội thở, nhân lúc cô ta mất trọng tâm mà áp sát.Miêu Phượng Hoàng theo bản năng muốn phản kháng, nhưng vết thương ở bụng lại kéo toàn bộ tinh lực của cô ta, khiến cô ta chỉ có thể giơ trường thương lên tự vệ.Cô ta nghiến răng chống đỡ đòn tấn công của Diệp Phàm.Tốc độ của Diệp Phàm nhanh như sao băng, khiến Miêu Phượng Hoàng chỉ có thể miễn cưỡng phòng ngự.Chỉ nghe thấy tiếng “ba ba ba” liên tục, cô ta không chỉ bị đánh ngã xuống đất, mà còn bị Diệp Phàm cướp mất trường thương, một chân giẫm lên mặt sàn.“Cô không phải thích đâm tôi sao?

Sao lại bị tôi đánh ngã ra đất thế này?”“Đây là cô dạy dỗ tôi đấy!” Diệp Phàm không chút khách khí mỉa mai Miêu Phượng Hoàng.“Đồ khốn nạn, tôi giết chết cậu!” Thấy tình cảnh mình khó khăn, lại còn bị

Diệp Phàm làm nhục, Miêu Phượng Hoàng tức giận đến mức không thể kiềm chế, tay trái vươn ra, lấy ra một lọ sứ.Lọ sứ bị bóp nát, một luồng khói đen bốc lên.Diệp Phàm ngửi thấy mùi này, nhíu mày, khí tức này so với khói đen hắn thấy tối qua, còn thêm một tia âm trầm và hung hiểm.“Sưu sưu sưu!” Miêu Phượng Hoàng ngón tay duỗi ra, mấy viên thuốc đen bay vút ra, nhắm thẳng vào tứ chi và yết hầu Diệp Phàm.Lại một tiếng “ầm” truyền đến, Diệp Phàm nghiêng đầu, tránh được ba viên thuốc đen.Nhưng hai viên còn lại vẫn sượt qua cổ và vai, để lại hai vết máu.Diệp Phàm không nhịn được ôm vết thương lùi lại mấy bước, sau đó một tay tóm lấy cánh tay Miêu Phượng Hoàng.“Đừng động!” Hắn quát khẽ một tiếng, sau đó bóp nát một viên thuốc giải ném vào miệng cô ta.“U…” Miêu Phượng Hoàng muốn từ chối, nhưng cuối cùng hóa thành một luồng chất lỏng mát lạnh vào cổ họng, lập tức hóa giải sự xâm thực của độc tố.Trong mắt cô ta có một tia sáng: “Đây là thuốc giải gì?”“Miêu Phượng Hoàng, cô nên cảm ơn viên thuốc giải này, nó không chỉ hóa giải độc Phệ Tâm Cổ, mà còn tiêu tan các độc tố khác.” Giọng Diệp Phàm bình tĩnh: “Đổi lại là người thường thì đã sớm bỏ mạng rồi.”“Ít nhất trong vòng năm năm, cô sẽ không cần lo lắng Phệ Tâm Cổ tác oai tác quái.”“Và quãng thời gian này, vừa hay là lúc tôi đối phó với thuật vu của Miêu Thành các cô.” Hắn từ từ buông tay phải của Miêu Phượng Hoàng ra, chuẩn bị kết thúc hoàn toàn với cô ta.Miêu Phượng Hoàng hồi phục chút sức lực, khuôn mặt xinh đẹp lập tức lạnh băng: “Diệp Phàm, cậu tưởng tôi sẽ tin ư?”“Nếu hiệu quả của thuốc này thực sự có tác dụng, cậu có ngu ngốc đến mức cho tôi thuốc giải, đã sớm ở Miêu Thành cho tôi uống rồi, đâu đợi đến bây giờ?”“Cậu chỉ là muốn trì hoãn thời gian, sau đó tìm cơ hội thoát ra ngoài hoặc liên hệ với Tống Hồng Nhan và bọn họ.” Cô ta khinh thường hừ một tiếng: “Nhưng không sao cả, chỉ cần cậu chết, Tống Hồng Nhan sớm muộn gì cũng chết.”“Tôi nói nó có hiệu quả, thì nó có hiệu quả, không có lý do gì cả, thuần túy là tôi

không ưa cô.” Diệp Phàm rất thẳng thắn thừa nhận: “Tôi ghét cái khuôn mặt giả dối của cô.”Khuôn mặt xinh đẹp của Miêu Phượng Hoàng thêm một tia tàn độc: “Đã ghét thì cậu đi chết đi!”Cô ta tay phải giơ lên, một chưởng đánh bay một viên gạch xanh, sau đó hung hăng đập về phía ngực Diệp Phàm.“Phốc!” Chưa đợi Diệp Phàm di chuyển vị trí, hắn đột nhiên cảm thấy xương sườn đau nhói vô cùng, tiếp đó liền phun ra một ngụm máu lớn.“Sưu!” Sắc mặt Diệp Phàm đại biến, vội vàng xoay người, né tránh đòn tấn công sấm sét của Miêu Phượng Hoàng.Chỉ là Diệp Phàm vẫn chậm nửa nhịp, bị viên gạch xanh đập vào lưng, hừ một tiếng rồi bay ngược ra.Thân thể hắn lắc lư đập vào tường, sau đó “phốc xuy” một tiếng phun ra một ngụm máu tươi.Miêu Phượng Hoàng cười lạnh: “Tôi biết ngay mà, cậu giả vờ thôi!”Cô ta nắm chặt trường thương, dáng vẻ như muốn giết chết Diệp Phàm.“Khái khái!” Diệp Phàm lại một trận ho khan, sau đó lấy ra ngân châm “sưu sưu sưu” đâm vào người mình.Ngân châm vừa hạ xuống, Diệp Phàm lại vung Ngư Tràng Kiếm, chém bay hai mũi nỏ tên, tiếp đó lại một kiếm bổ về phía Miêu Phượng Hoàng.“Đinh!” Miêu Phượng Hoàng ngang kiếm đỡ một cái, tuy đỡ được Ngư Tràng Kiếm, nhưng hổ khẩu run lên, cuối cùng vẫn lỡ mất.Ảo cảnh cổ mộ biến mất, Diệp Phàm và mọi người lại trở về mộ thất ban đầu.“Sao có thể?” Nhìn thấy cảnh tượng trước mắt, không chỉ Miêu Phượng Hoàng kinh ngạc không thôi, ngay cả Diệp Phàm cũng rất bất ngờ.Hắn vốn nghĩ rằng, mình và mọi người hắn là sẽ bị mắc kẹt trong cổ mộ, cuối cùng bị chết đói hoặc chết khát.Dù sao không có đồ ăn thức uống, còn phải né tránh đủ loại nguy hiểm, cho dù là võ đạo cao thủ cũng không chống đỡ nổi.Thế nhưng vạn vạn không ngờ rằng, bọn họ không chỉ thoát ra khỏi cổ mộ, mà còn đứng trong mộ thất, quần áo khô ráo, không một chút dấu vết ẩm ướt.Đặc biệt là Diệp Phàm, trừ mái tóc hơi ẩm ướt ra, những thứ khác hầu như không có gì thay đổi, so với lúc đi vào thì hoàn toàn khác biệt.“Chẳng lẽ nói, những cổ thi

đó, thực sự chỉ là đồ mã, hoặc hàng giả kém chất lượng?" Nhìn thấy cảnh này, Diệp Phàm không ngừng suy nghĩ: "Chỉ là đồ mã và hàng giả kém chất lượng mà lại được làm tinh xảo như vậy sao."“Các người làm thế nào mà thoát ra được?" Lúc này, Miêu Phượng Hoàng phản ứng lại, trừng mắt nhìn Diệp Phàm lạnh lùng hỏi: "Chẳng lẽ các người đã biết được đường đi bên trong từ trước?"Rõ ràng cô ta cho rằng Diệp Phàm và bọn họ đã tìm ra lối thoát, nên mới dễ dàng phá giải cơ quan cô ta thiết lập và thoát ra.Chúng tôi làm gì có bản lĩnh đó, chúng tôi đều sợ ngây người." Diệp Phàm vội xua tay giải thích: "Chắc là ông trời thương xót chúng tôi."Nghe Diệp Phàm nói như vậy, tinh thần mọi người cũng thả lỏng đi phần lớn.Nếu Diệp Phàm đã biết trước đường hầm, có lẽ có thể đưa bọn họ rời đi.Bây giờ, bọn họ chỉ có thể cầu nguyện Diệp Phàm không lừa dối bọn họ.Diệp Phàm thở dài một hơi: "À đúng rồi, Miêu tiểu thư, sao chúng ta lại chạy đến đây?"Ánh mắt Miêu Phượng Hoàng sắc bén quét quanh, sau đó nhìn Diệp Phàm cười lạnh: "Vẫn còn nhớ chúng ta đã bị mắc kẹt như thế nào không?"Diệp Phàm lắc đầu tỏ vẻ mờ mịt, sau đó khẽ hỏi: "Miêu tiểu thư, ý cô là, là tôi đã đưa mọi người ra khỏi cổ mộ?"“Cậu đương nhiên sẽ không vô duyên vô cớ đưa chúng tôi ra ngoài!" Miêu Phượng Hoàng hừ lạnh một tiếng: "Chỉ là cậu không đưa tôi ra ngoài, lại dựa vào cái gì mà đưa chúng tôi an toàn rời khỏi cổ mộ chứ?"Sắc mặt Diệp Phàm đại biến: "Miêu tiểu thư, lời cô nói có ý gì?

Cô không tin tôi cứu cô sao?"“Diệp Phàm, cậu cũng coi như là người thông minh, đáng tiếc lại hồ đồ đến cực điểm." Khóe miệng Miêu Phượng Hoàng khẽ nhếch lên một nụ cười trêu tức: "Cậu tưởng cậu đưa chúng tôi vượt qua cơ quan cổ mộ là có lòng tốt ư?"“Nếu không phải nể mặt cậu dẫn đường, tôi đã sớm một chưởng đánh chết ba người các cậu rồi."“Chúng tôi bị cậu hại thành ra nông nỗi này, cậu không chịu trách nhiệm chữa trị cho tôi thì thôi, lại còn muốn đưa chúng tôi thoát khỏi khổ ải, đơn giản là mơ giữa ban ngày!" Cô ta căm

hận không thôi mắng Diệp Phàm.Diệp Phàm tức giận không thôi: “Cô nói bậy bạ gì đó?

Rõ ràng là các người dụ dỗ tôi xuống mộ, kết quả các người lại đổ lỗi cho tôi?”“À à, ai dụ dỗ cậu xuống cổ mộ?

Cậu lợi hại như vậy, sao bản thân không tự mình xuống?” Miêu Phượng Hoàng khinh thường hừ một tiếng: “Cậu không phải muốn tìm bảo vật sao?

Tôi đưa cậu đi tìm là được rồi, hà tất tự mình xuống mộ mạo hiểm chứ?”“Tôi…” Diệp Phàm hé miệng, rất uất ức, hắn thực sự cần tìm bảo vật, nhưng hắn cũng biết rõ cổ mộ hung hiểm dị thường.Miêu Phượng Hoàng làm như vậy, khiến hắn cảm thấy đối phương đang dẫn dụ mình đi chết là một âm mưu.“Cậu cái gì mà cậu?” Miêu Phượng Hoàng kiêu hãnh hừ một tiếng: “Diệp Phàm, tôi nói cho cậu biết, lần thám hiểm cổ mộ này, cậu vô dụng.”“Cậu không những không giúp tôi giải độc, không những phải bồi thường tổn thất và chi phí y tế cho tôi, mà còn phải bồi thường tổn thất tinh thần của tôi.”“Nếu không thì đừng trách tôi trở mặt vô tình.”“Miêu Phượng Hoàng tôi cũng không phải là kẻ để người khác tùy tiện bắt nạt, hôm nay cậu đã hủy hoại cả đời tôi, tôi nhất định sẽ đòi lại gấp mười, gấp trăm lần.” Nói xong, cô ta liền lấy điện thoại ra và gọi đi.Không lâu sau, một đám nam nữ mặc đồng phục xông vào, từng người một đeo găng tay trắng, sát khí đằng đằng khóa chặt Diệp Phàm.“Bắt lấy bọn họ!” Miêu Phượng Hoàng chỉ vào ba người Diệp Phàm và gầm lên: “Bọn họ đã tự tiện xâm nhập mộ táng, gây rối trật tự, ảnh hưởng nghiêm trọng đến an toàn tính mạng của tôi.”“Xin các người hãy bắt ba người bọn họ quy án!” Cô ta còn một cước đá đổ một cỗ quan tài.“Bành!” Một thanh niên mặc đồng phục không nói hai lời, rút súng ra, dí vào lưng Đường Thạch Nhĩ.Nòng súng lạnh lẽo, Đường Thạch Nhĩ cảm nhận được nguy hiểm.Sắc mặt hắn trầm xuống: “Các người

dám động vào tôi, tôi đảm bảo các người sẽ không ra khỏi đây được!""Cà sát!" Lời đe dọa của Đường Thạch Nhĩ căn bản không có tác dụng, cò súng bóp, không chút do dự mà bắn.Một viên đạn xuyên qua vai Đường Thạch Nhĩ ngay lập tức.Máu tươi bắn ra."Đồ khốn!" Đường Thạch Nhĩ đau đớn không chịu nổi hét lên một tiếng.Đồng thời hắn một quyền đánh bay thanh niên mặc đồng phục đang tiếp cận mình.Thanh niên mặc đồng phục bay ra năm sáu mét, đập vỡ bức tường kính rồi ngã xuống đất, miệng mũi phun máu bất tỉnh nhân sự."Nhanh, nhanh, bắt những người này lại!" "Những kẻ này gan to tày trời tự tiện xâm nhập cổ mộ, còn tấn công nhân viên đang làm nhiệm vụ, nhất định phải trừng trị nghiêm khắc." Thấy Đường Thạch Nhĩ ra tay, khuôn mặt xinh đẹp của Miêu Phượng Hoàng đầy phẫn nộ, lại vung gậy.Bảy tám cảnh vệ cầm súng liên tục rút súng ra.Nòng súng giương lên, đồng loạt chĩa vào Đường Thạch Nhĩ và bọn họ.Bọn họ chuẩn bị tóm gọn nhóm khách không mời này.Diệp Phàm và Nam Cung U U thấy vậy cũng vội vàng rút dao găm ra đề phòng."Bỏ súng xuống!" "Chúng tôi không phải cướp, chúng tôi chỉ vô tình lạc vào cổ mộ, các người thả chúng tôi đi." Đường Thạch Nhĩ che chắn cho Diệp Phàm và bọn họ lùi lại mấy bước: "Các người không phải cảnh sát, không có quyền bắt giữ chúng tôi."Diệp Phàm và bọn họ cũng nhao nhao phụ họa: "Đúng vậy, chúng tôi không phải người xấu, không tin thì lục soát người chúng tôi, chúng tôi tuyệt đối không giấu đồ gì cả!""Câm miệng!" "Nếu còn lảm nhảm nữa thì tôi sẽ giết chết các người!" Mấy thanh niên mặc đồng phục dí súng xuống, ép Đường Thạch Nhĩ và bọn họ ngừng hành động."Lục soát bọn họ!" Miêu Phượng Hoàng lạnh lùng ra lệnh, các thanh niên mặc đồng phục lập tức ra tay lục soát Diệp Phàm và bọn họ.Diệp Phàm và Đường Thạch Nhĩ bọn họ không còn cách nào, chỉ có thể bình thản chấp nhận việc bị lục soát.Bọn họ cũng hy vọng trên người không còn đồ gì sót lại.Rất nhanh, bảy thanh niên mặc đồng phục lục soát một lượt,

không phát hiện bất kỳ điều bất thường nào thì rút lui.Diệp Phàm, các người có thể cút rồi!" Nhìn thấy cảnh này, trên mặt Miêu Phượng Hoàng thêm mấy phần kiêu ngạo, còn hừ một tiếng với Diệp Phàm và bọn họ: "Cậu không phải thích anh hùng cứu mỹ nhân sao?""Tôi đã cho cậu cơ hội rồi, cậu không biết trân trọng!""Các người đi đi!" "Đây là địa bàn Long Đô, các người ở đây không được lâu đâu." Ánh mắt cô ta sắc lạnh nhìn Diệp Phàm, dường như muốn ghi nhớ kẻ thù này thật kỹ, lát nữa nhất định phải báo thù.Đây không phải địa phận Long Đô, là Miêu Thành!" "Chúng ta bị tấn công ở Miêu Thành, còn gặp phải cơ quan cạm bẫy, chắc chắn là cô giở trò quỷ." Giọng Diệp Phàm lạnh đi: "Trừ cô ra, tôi thực sự không nghĩ ra thế lực nào khác.""Hơn nữa cô và Hắc Mạn Lạp bọn họ quen biết, bọn họ chắc chắn cũng tham gia vào ván cờ này." Hắn khẽ nheo mắt lại, phán đoán Miêu Phượng Hoàng và Hắc Mạn Lạp là cùng một giuộc.Nghe thấy từ "Hắc Mạn Lạp", mí mắt Miêu Phượng Hoàng giật hai cái.Dù cô ta cố gắng hết sức che giấu nội tâm đang xao động, nhưng vẫn bị Diệp Phàm nắm bắt được."Là bọn Hắc Mạn Lạp làm đúng không?" Miêu Phượng Hoàng hét lên."Đầu óc cậu có vấn đề à?" Miêu Phượng Hoàng mặt mày trầm xuống: "Tôi và Hắc Mạn Lạp chưa từng gặp mặt, tôi tại sao phải hại cô ta?

Tôi có bệnh sao?""Những cơ quan ám khí đó, cũng không phải tôi giở trò quỷ, là một người thân của tôi làm ra."Cô ta vẻ mặt ghét bỏ: "Người thân của tôi làm việc quá thô lỗ rồi.""Tôi mặc kệ, tôi nhất định sẽ truy cứu đến cùng." Ánh mắt Diệp Phàm lóe lên một tia sáng: "Món nợ này, tôi sớm muộn gì cũng đòi lại.""Được, cậu có gan, tôi chờ cậu." Miêu Phượng Hoàng cũng không che giấu sự oán hận của mình đối với Diệp Phàm: "Tôi sẽ khiến cậu quỳ gối trước mặt tôi cầu xin tha thứ."Diệp Phàm không để ý đến cô ta, xoay người chui vào quan tài, sau đó ôm Hách Liên Tĩnh đang hôn mê ra."Đi!" Hắn vứt bỏ chiếc hộp, cõng Hách Liên Tĩnh ung dung rời đi."Chặn bọn chúng lại,

chặn bọn chúng lại, đưa thi thể đi." Miêu Phượng Hoàng gầm lên the thé: "Không thể để thằng nhóc đó dễ dàng thoát!"Cô ta không thể ngờ rằng, mình sơ suất một cái lại bị Diệp Phàm thoát được, hơn nữa còn thuận lợi phá vỡ quan tài.Như vậy, mọi nỗ lực của cô ta đều đổ sông đổ biển, thậm chí cô ta còn phải chịu một khoản phạt lớn.Cô ta rất uất ức.Mấy thanh niên mặc đồng phục vừa định ngăn cản, thì nghe thấy trong quan tài đột nhiên truyền đến một tiếng rên khẽ: "A…" Một làn khói đặc bốc lên, khiến mọi người ho sù sụ.Bọn họ vội giơ tay che mắt lùi lại.Đợi đến khi bọn họ phản ứng lại, Diệp Phàm đã cõng Hách Liên Tĩnh biến mất không dấu vết.Khinh công của Diệp Phàm đã lộ rõ không còn nghi ngờ gì nữa!Miêu Phượng Hoàng tức giận thất bại hét lên: "Đuổi!

Đuổi theo cho tôi!""Sưu sưu sưu…" Theo lời nói đó vừa dứt, mấy mũi nỏ tên đột ngột xuất hiện, xuyên qua yết hầu mấy nam tử mặc đồng phục.Mấy nam tử mặc đồng phục thét lên một tiếng thảm thiết rồi bay ngược ra, máu tươi bắn tung tóe, chết không nhắm mắt.Miêu Phượng Hoàng và bọn họ sắc mặt đại biến.Cô ta quay đầu quét mắt nhìn xung quanh, chính thấy một bà lão lộng lẫy đứng trên đài cao.Bà ta mặt đầy nếp nhăn, nhưng lại tỏa ra một luồng uy áp không nói nên lời.Khoảnh khắc này, bà ta như hóa thân thành một pho tượng, cả tòa cổ bảo lập tức trở nên âm u vô cùng."Bà Sa lão tổ?" Nhìn thấy bà lão, Miêu Phượng Hoàng đầu tiên sững sờ, sau đó thét lên chói tai: "Bà chưa chết ư?""Bà không phải đã trúng độc chết rồi sao?""Bà giả chết trốn đi, còn phái người ám hại chúng tôi." Miêu Phượng Hoàng phẫn nộ không thôi: "Ân tình bà năm đó thiếu Miêu Vương đâu?"Bà lão không nói lời thừa, cổ tay khẽ run, "sưu sưu sưu" bắn ra mười tám mũi tụ tiễn.Tụ tiễn như mưa sao băng đổ xuống quanh Miêu Phượng Hoàng và bọn họ.Mấy thanh niên mặc đồng phục né tránh không kịp, lập tức bị tụ tiễn xuyên thấu tim.Từng người một ngã xuống đất giãy giụa."Sưu!" Lợi dụng khoảng trống này, bà lão vung trường sam,

mạnh mẽ nhảy vọt, từ trên cao trực tiếp bổ nhào xuống Miêu Phượng Hoàng đang ở dưới đất.Chân phải bà ta liên tục tung đá, như pháo hoa bắn ra dày đặc.“Ba ba ba!” Mấy tinh nhuệ Miêu thị thấy vậy đại kinh, nhao nhao giơ đao chống đỡ đòn tấn công của bà lão.Kết quả từng người một hừ một tiếng, xương sườn gãy lìa phun ra một ngụm máu.“Sưu!” Một mũi tụ tiễn hung hăng cắm vào sàn nhà, rung chuyển không ngừng, khiến thân thể Miêu Phượng Hoàng hơi lay động.Ánh mắt Miêu Phượng Hoàng đanh lại: “Đệ tử Vũ Minh?”Sau đó, cô ta nắm chặt đoản thương quét ngang ra, bức lui đòn tấn công của bà lão, rồi xoay người lao vào phòng.“Bành bành bành!” Chỉ là bà lão càng thêm hung tàn, không chỉ một chưởng đánh nát chiếc bàn ghế chắn đường, mà còn bóp nát ba viên cờ.Ba viên cờ kêu vù vù bắn về phía lưng Miêu Phượng Hoàng.Miêu Phượng Hoàng cảm thấy nguy hiểm, theo bản năng nghiêng người né tránh.Chỉ vừa mới di chuyển được hai tấc, một luồng nóng rực đã bao trùm Miêu Phượng Hoàng.Viên cờ mang theo ngọn lửa, xuyên thủng vai cô ta ngay lập tức.“A…” Miêu Phượng Hoàng thét lên một tiếng thảm thiết rồi bay ngược ra, đập mạnh vào mười mấy tên vệ sĩ mới dừng lại.Cô ta đau đớn không chịu nổi, nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nhìn bà lão: “Bà Sa, bà Sa, bà dám làm bị thương tôi ư?”Bà lão lạnh nhạt nói: “Miêu Phượng Hoàng, năm đó tôi thiếu Miêu Vương một mạng, nên đã đồng ý với cha cô chăm sóc cô.”“Nhưng tối nay, cô suýt chút nữa giết chết Hách Liên Tĩnh, cô đã vi phạm lời hứa.” Trong mắt bà ta thêm một tia lạnh lẽo: “Theo lý mà nói, tôi nên phế bỏ cô.”“Bà Sa lão tổ, tôi biết lỗi rồi, tôi nguyện ý đền bù.”“Tôi nguyện ý giao ra Bách Hoa Dược Nghiệp, nguyện ý trả một trăm triệu bồi thường.” Mí mắt Miêu Phượng Hoàng giật giật, khó khăn lắm mới nói ra một câu: “Xin bà tha cho tôi.”“Một trăm triệu là muốn yên chuyện sao?” Bà Sa lão tổ không chút do dự lắc đầu: “Xa xa không đủ!”“Bà Sa lão tổ, bà còn muốn gì nữa?” Miêu Phượng Hoàng căm hận không thôi: “Một trăm triệu cũng không đủ,

vậy bà muốn gì?”Cô ta thực sự không ngờ rằng, một lần thất thủ lại khiến Miêu thị chiêu dụ phải một đối thủ mạnh mẽ như vậy.“Tôi không cần tiền.” Bà Sa lão tổ bước lên một bước: “Tôi chỉ muốn nói cho cô biết, Diệp Phàm là bạn của tôi, cũng là sư huynh của tôi, cô muốn giết chết hắn, thì phải giẫm lên xác tôi mà qua.”“Ai động vào hắn, tôi sẽ giết kẻ đó.”“Ngay cả cha cô cũng không ngoại lệ!” Giọng bà ta trầm xuống: “Cô có thể thử xem.”Khóe miệng Miêu Phượng Hoàng không ngừng co giật, sau đó nặn ra một nụ cười: “Thì ra hắn là sư huynh của bà, trách không được y thuật của hắn siêu quần như vậy, trách không được hắn có thể sống sót trở ra từ Hắc Thạch Câu.”“Chỉ là chúng ta đều là người giang hồ, bà hà tất phải tử chiến với Diệp Phàm chứ?”“Hắn tuy là một hảo hán, cũng thực sự giúp bà rất nhiều, nhưng dù sao hắn cũng chỉ là một người ngoài.”“Bà che chở hắn nhiều ngày như vậy, cũng đủ rồi!” Cô ta khổ tâm khuyên nhủ bà lão, hy vọng mượn uy thế của Miêu gia và Kim Chi Lâm để áp chế đối phương.Bà Sa lão tổ không chút dao động, chỉ từ từ rút ra một mũi nỏ tên, chậm rãi tiến về phía Miêu Phượng Hoàng.“Tôi cảnh cáo cô lần cuối cùng, tôi có ước định với Miêu Vương, ông ấy chết rồi, tôi nhất định sẽ báo thù cho ông ấy.”“Hơn nữa Diệp Phàm là khách của tôi, tôi nhất định sẽ bảo vệ hắn chu toàn.” Miêu Phượng Hoàng quát một tiếng: “Tôi mặc kệ bà có ước định gì với Miêu Vương, bà đừng hòng ức hiếp Diệp Phàm.”Bà Sa lão tổ thờ ơ đáp lại: “Đời này, chỉ cho phép các người ức hiếp người khác, tuyệt đối không cho phép người khác ức hiếp các người.”“Đồ ngốc!” Miêu Phượng Hoàng hoàn toàn nổi giận: “Bà đừng có kính rượu không uống lại muốn uống rượu phạt.”Cô ta chân trái dẫm mạnh xuống sàn nhà, một tiếng “cà sát”, sàn nhà nứt ra, đồng thời, cả người cô ta như một con báo săn bật ra.Cùng lúc cánh tay giơ lên, ngón tay móc vào nhuyễn kiếm đeo ở hông, hung hăng vung ra.“Bá!” Nhuyễn kiếm như rắn độc thè lưỡi chém về phía cổ Bà Sa lão tổ.Bà lão khẽ nheo mắt lại, ngay lập tức hai tay chộp lấy,

quấn chặt lấy nhuyễn kiếm.Bà ta dùng sức mạnh thô bạo kéo, làm mũi kiếm lệch sang một bên.Sắc mặt Miêu Phượng Hoàng khẽ biến, tay trái lại vung lên.“Sưu!” Lại một luồng kiếm ảnh sắc bén bắn ra.“Đang!” Ngón tay của Bà Sa lão tổ kẹp chặt phi tiêu.Bà ta không chút thả lỏng, cổ tay run lên, một luồng sức mạnh cuồng bạo bùng phát ra.

Miêu Phượng Hoàng không thể giữ vững trọng thương lùi lại, cổ tay tê dại, hổ khẩu đau nhức.

Lòng cô ta chùng xuống.

Bà Sa lão tổ này thật sự quá mạnh.

“Vù vù vù!” Ngay khi cô ta định tiếp tục tấn công, bà lão chợt trượt chân.

Bà ta như một bóng ma áp sát Miêu Phượng Hoàng.

Tay trái bà ta vươn ra, kẹp lấy cổ Miêu Phượng Hoàng, sau đó quăng đi.

Miêu Phượng Hoàng bay ra như một bao cát, đâm đổ bảy tám cái bàn, rồi đập vào tường mới dừng lại.

Khuôn mặt xinh đẹp của cô ta đỏ bừng, hô hấp khó khăn, dường như sắp không thở nổi.

“Ngươi...” Miêu Phượng Hoàng muốn nói gì đó, nhưng đã không còn cơ hội mở miệng.

Bà lão lại lóe người, một quyền giáng vào bụng Miêu Phượng Hoàng.

“Rầm!” Miêu Phượng Hoàng khẽ rên một tiếng, một ngụm máu tươi trào ra từ miệng, sắc mặt tái nhợt như tờ giấy.

Thân thể cô ta run rẩy, lại ho khan một trận, dường như bất cứ lúc

nào cũng có thể ngất đi.

Bà lão không chút biểu cảm, lại đi tới.

Bà ta nhấc chân dẫm lên bắp chân Miêu Phượng Hoàng.

"Đừng, đừng." Miêu Phượng Hoàng mặt mày tái mét, khó khăn cất tiếng cầu xin: "Tha cho tôi, tha cho tôi lần này đi.

Tôi sẽ không bao giờ tìm Diệp Phàm báo thù nữa." Cô ta cảm nhận được mối đe dọa tử vong.

"Ngươi không có cơ hội đâu!" Bà lão vẫn lạnh lùng, dẫm lên bắp chân Miêu Phượng Hoàng, khiến cô ta hoàn toàn không thể động đậy, sau đó thuận tay vung một bạt tai.

"Bốp!" Tiếng tát tai giòn tan vang vọng trong đêm, cũng làm không ít người kinh hãi, đặc biệt là mấy tên vệ sĩ của Miêu thị.

Chỉ là bà lão không hề nao núng, lại thuận tay giáng thêm một bạt tai nữa.

Một loạt tát tai giáng xuống mặt Miêu Phượng Hoàng, đánh ra năm vết ngón tay đẫm máu.

"A..." Cú tát này cũng khiến Miêu Phượng Hoàng kêu gào thảm thiết, đầu óc ong ong, mắt thấy sao vàng.

Cô ta phẫn nộ đến cực điểm, nhưng không thể thoát khỏi sự kiềm chế của bà lão.

"Vút!" Không đợi Miêu Phượng Hoàng hoàn hồn, bà lão lại một cước đá vào ngực cô ta.

"Phụt!" Cú đá này, sức mạnh cực lớn, Miêu Phượng Hoàng phun ra một ngụm máu tươi lớn, thân thể như quả đạn pháo bay ngược ra xa.

Xương sườn của cô ta gãy lìa, ngũ tạng lục phủ đau nhói, ngay cả

sức đứng dậy cũng không còn.

Miêu Phượng Hoàng kinh hãi kêu lên: "Bà Sa lão tổ, tôi sai rồi, tôi sai rồi, sau này tôi sẽ không bao giờ so đo với Diệp Phàm nữa.

Bà muốn bồi thường gì cũng được." Cô ta khó khăn nặn ra một câu: "Chỉ cầu bà tha cho tôi một mạng." Bà lão không thèm nhìn cô ta, chỉ xách cây trường cung đi đến cửa, ánh mắt sắc bén khóa chặt Miêu Phong Lang và Diệp Phàm.

"Rầm!" Diệp Phàm quăng khẩu súng bắn tỉa đi, một cước đá vào cửa phòng.

"Rầm!" Cánh cửa gỗ dày đặc lập tức vỡ tan.

Diệp Phàm hét lên một tiếng: "Các người muốn làm gì?" Bà lão không nói gì, chỉ giơ tay phải lên.

"Vút!" Ba cây kim thêu tẩm độc nhắm thẳng vào Diệp Phàm.

Tốc độ cực nhanh, lại đột ngột, khiến người ta không kịp phòng bị.

Diệp Phàm thấy vậy sắc mặt kịch biến, bản năng nhảy lùi lại phía sau.

"Đinh!" Kim thêu sượt qua quần áo Diệp Phàm, găm vào tường để lại ba lỗ thủng sâu hoắm.

Một lớp bụi rơi xuống, cảnh tượng nhìn mà ghê người.

"Rầm rầm rầm!" Đúng lúc này, tai Diệp Phàm nghe thấy tiếng súng kịch liệt từ bên ngoài vọng vào, còn kèm theo mấy tiếng kêu thảm thiết.

Diệp Phàm ngẩn ra: "Địch tấn công?" Hắn quay đầu lại, vừa vặn nhìn thấy Miêu Phong Lang bị người ta chém một đao vào lưng.

Vai Miêu Phong Lang có thêm một vệt máu.

Miêu Phong Lang khẽ rên một tiếng, nhưng nghiến răng kiên trì chiến đấu, còn thuận thế đâm con dao vào bụng một tên đàn ông mặc đồ đen.

Tên đàn ông mặc đồ đen khẽ rên một tiếng, bị quăng bay ra xa.

"Phong Lang!" Diệp Phàm thấy vậy hết sức lo lắng, hét lên một tiếng định xông ra cứu viện.

Nhưng vừa bước được hai bước, hắn lại cảm thấy mình mạo hiểm lộ diện, không khéo sẽ hại Miêu Phong Lang.

Dù sao thân phận của hắn cũng rõ ràng, vạn nhất gây chú ý cho kẻ địch, hắn rất dễ rơi vào nguy hiểm.

Chương 799

Mà Miêu Phong Lang hiện tại trọng thương, còn cần chăm sóc mẫu thân, căn bản không thể chạy thoát.

Vì vậy Diệp Phàm lại dừng bước chân.

"Vút!" Trong chớp nhoáng, tên đàn ông mặc đồ đen đã vọt tới trước mặt Miêu Phong Lang.

Trong tay hắn có thêm một cây quân thứ.

Hắn đâm mạnh vào cổ họng Miêu Phong Lang.

Vừa nhanh vừa hung ác.

Miêu Phong Lang lộ vẻ nghiêm trọng, muốn tránh né, nhưng phát hiện thân thể mình vô cùng suy yếu.

Hắn chỉ có thể nhắm mắt chịu đựng nhát đao này.

Chỉ là Miêu Phong Lang không cảm thấy đau đớn kịch liệt, hắn cảm giác có thứ gì đó chặn lại một chút, sau đó là tiếng "Rầm" thật lớn.

Tiếp đó, hắn nghe thấy tiếng mắng giận dữ của bà lão: "Đồ khốn!" Miêu Phong Lang mở mắt, vừa vặn nhìn thấy một cây kim thêu găm vào mặt bàn, rung lên không ngừng.

Tay bà lão cũng rỉ máu tươi.

Rõ ràng vừa rồi vào giây phút quan trọng, bà lão đã chặn cây kim thêu đó.

"Ngươi..." Bà lão tức giận bừng bừng, sau đó nhìn về phía cửa, tầm mắt có thêm một đám người.

Tổng cộng sáu người, một già bốn trẻ.

Người dẫn đầu là một phụ nữ trung niên.

Cô ta mặc một bộ đồ da đen, đeo kính râm, dáng người cao ráo, làn da trắng như tuyết.

Cô ta toát ra vẻ đẹp âm nhu, nhưng giữa lông mày lại ẩn chứa sát khí.

Khuôn mặt cô ta rất tinh xảo, rất quyến rũ, nhưng ánh mắt lại vô cùng sắc bén, dường như ẩn chứa hàng trăm ngàn thanh đao.

Bốn cô gái trẻ bên cạnh thì càng xinh đẹp hơn, một người dáng người lả lướt quyến rũ, một người dáng người thon dài uyển chuyển, một người thanh tú mảnh mai, còn một người đeo kính gọng đen.

Bốn cô gái trẻ đều có dung mạo không tồi, nhưng so với người phụ nữ trung niên này vẫn kém một bậc.

Bốn cô gái quây chặt lấy người phụ nữ trung niên, như những vệ sĩ trung thành.

Họ nhìn thấy Miêu Phượng Hoàng bị bắt, từng người một phẫn nộ, rút dao găm ra định tấn công.

"Dừng tay!" Người phụ nữ trung niên quát lên một tiếng ngăn đồng đội lại: "Đừng lộn xộn!" "Ô..." Đúng lúc này, từ xa lại có mấy chiếc xe Jeep và xe thương mại chạy tới, dừng ngang trước mặt Miêu Phong Lang và bà lão.

Tiếp đó, cửa xe mở ra, hơn hai mươi người đàn ông bịt mặt nhảy xuống, nhanh chóng tản ra chiếm giữ các vị trí thông gió.

Sau đó, họ bê từ cốp xe ra một cỗ quan tài.

Cao hơn một mét, rộng hơn một mét.

Cả cỗ quan tài đen nhánh, không hề bắt mắt, nhưng khi nó xuất hiện, cả khu nhà trọ liền có thêm một cảm giác áp lực.

Miêu Phượng Hoàng theo bản năng kêu lên: "Bà Sa lão tổ, cái này là gì?" Bà lão không chút dao động: "Thi thủy, một tấn thi thủy!" "Một tấn?" Miêu Phượng Hoàng rùng mình một cái, sau đó thét lên: "Bà Sa lão tổ, bà điên rồi sao?" Cô ta không ngờ rằng, Bà Sa lão tổ vì muốn giết chết mình, không chỉ lấy ra thi thủy quý giá làm mồi nhử, mà còn chuẩn bị một tấn thi thủy.

Đây là muốn chôn sống cô ta sao?

Cô ta biết những thứ này một khi phát nổ, e rằng cả thành Long Đô sẽ bị hủy diệt.

Miêu Phượng Hoàng tuyệt vọng kêu lên: "Lão phu nhân, tôi thật sự là người thân mà, chúng ta là người thân mà, bà không thể đối xử với tôi như vậy." Bà lão lạnh nhạt nói: "Người thân?

Gia tộc Miêu chúng ta đâu có người thân bất hiếu như vậy?" "Ngươi giết cha mẹ ngươi, cướp đoạt tộc phổ, tàn nhẫn ngược đãi thành viên Miêu thị, còn cấu kết ngoại nhân mưu đồ cơ nghiệp Miêu thị." Bà ta cười lạnh một tiếng: "Ngươi xứng đáng là con cháu nhà họ Miêu sao?" "Tôi không có!" Miêu Phượng Hoàng thét lên một tiếng: "Cha tôi là bị Cổ Điêu làm chết, tộc phổ Miêu thị là hắn sửa đổi, tôi thật sự không quen Cổ Điêu, các người tin tôi, tôi không cấu kết Cổ Điêu." "Ngươi không có tư cách biện bạch!" Bà Sa lão phụ vung gậy, trực tiếp đánh ngã Miêu Phượng Hoàng.

Bà ta còn một cước giẫm nát đầu gối Miêu Phượng Hoàng, buộc cô ta quỳ xuống.

Bà lão nhìn Miêu Phượng Hoàng lạnh lùng nói: "Hôm nay, trừ phi ngươi chết, bằng không cơ nghiệp Miêu thị chỉ có thể do con cháu Miêu thị chúng ta kế thừa!" Miêu Phượng Hoàng sắc mặt tái nhợt, bi phẫn không thôi: "Lão phu nhân, tôi thật sự không có, là đại cữu mụ và đường tỷ vu oan cho tôi, họ hận tôi." Bà lão không nói nhiều, lại là

một trận đòn roi, đánh cho Miêu Phượng Hoàng mặt mũi sưng vù.

"Bà Sa lão tổ, đừng nói nhảm nữa!" Lúc này, Diệp Phàm đã lóe ra Ngư Tràng kiếm: "Mau giết Miêu Phong Lang, tránh đêm dài lắm mộng." Miêu Phong Lang tuy rằng thân thủ không tồi, còn luyện tập Quy Tức Công, nhưng đối phó với mười tám tên đàn ông áo đen, vẫn rất khó khăn.

"Vút!" Diệp Phàm xông lên.

Hắn vung kiếm quét ngang, bức lui bảy tám người, sau đó một quyền đánh tới tên đàn ông áo đen gần nhất.

Người sau run tay cầm quân thứ, muốn chống lại đòn sấm sét của Diệp Phàm.

Chỉ là quyền thế của Diệp Phàm quá mạnh, trực tiếp đánh bay quân thứ, găm vào thân thể một người khác.

Một tiếng "rắc" vang lên, ngực hắn lõm xuống, thổ huyết ngã vật xuống đất hôn mê.

Uy thế của Diệp Phàm vẫn không giảm, vẫn bá đạo, trong chớp mắt đã hạ gục năm người.

Tên đàn ông áo đen vội vàng vung quân thứ chống cự.

Chỉ là quân thứ vừa mới giơ lên, hắn đã khẽ rên một tiếng, ôm bụng ngã xuống đất rên rỉ.

Hai chân hắn mềm nhũn, không thể đứng dậy được nữa.

Những người còn lại thấy vậy hơi sững sờ, dường như không ngờ Diệp Phàm lại lợi hại như vậy.

Sau đó họ gầm lên một tiếng, cầm vũ khí bao vây tới.

Mắt Diệp Phàm lóe lên một tia sáng, ngón tay kẹp lấy kim bạc, chuẩn bị thi triển Quỷ Thủ tuyệt kỹ để phát huy uy lực.

Chỉ là chưa kịp ra tay, Miêu Phượng Hoàng đã khẽ kêu lên một tiếng: "Diệp Phàm, cẩn thận phía sau!" Diệp Phàm nghe vậy theo bản năng cúi đầu, sau đó đồng tử lập tức co rút.

Một người áo đen không biết từ khi nào đã vòng ra phía sau hắn, trong tay cầm một cây nỏ ngắn, đang bắn thẳng vào đầu Diệp Phàm.

Tốc độ cực nhanh!

"Mẹ kiếp!" Diệp Phàm phản ứng lại, gầm lên một tiếng, Ngư Tràng kiếm liên tục chém ra.

"Phập!" Người áo đen không kịp bóp cò, thân thể loạng choạng bay ngược ra phía sau.

Chỉ là hắn còn chưa ngã xuống đất, Diệp Phàm đã xông lên, lại một kiếm chém đứt cổ hắn.

Đầu hắn và thân thể lìa ra, "bộp" một tiếng rơi xuống đất, máu tươi bắn tung tóe.

"Rầm!" Thừa thắng xông lên, Diệp Phàm một cước đá ngã ba người còn lại, sau đó dùng sức ấn mạnh, khiến họ đập mạnh vào tường.

"Giết!" Thấy người áo đen chết thảm, ba tên áo đen còn lại đều đỏ mắt, gào thét xông lên.

Chỉ là chưa xông được ba mét đã toàn bộ ngã vật xuống đất.

Cổ họng bọn họ đều rỉ máu tươi, thân thể cứng đờ chết đi.

Khóe miệng Miêu Phượng Hoàng không ngừng co giật, mắt lóe lên một tia kinh ngạc.

Diệp Phàm lại liên tục giết chết các tín đồ Bà Sa.

Chương 800

"Y thuật thật lợi hại, đao pháp thật sắc bén!" Lúc này, bà lão áo đen chống gậy đi lên, nhìn chằm chằm Diệp Phàm lạnh lùng cười: "Chẳng trách dám chạy đến cứu người, hóa ra là cao đồ của Vũ Minh." Bà ta ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Diệp Phàm dò xét, tự hỏi rốt cuộc là ai phái tên nhóc này đến gây rối?

Diệp Phàm nhấc Ngư Tràng kiếm lên nói: "Lão yêu bà, bà còn nhớ tôi sao?" "Tên nhóc, ngươi không nên cứu cô ta." Thấy Diệp Phàm thái độ kiêu ngạo, bà lão áo đen nheo mắt lại, sau đó run cổ tay khô gầy.

Trên cánh tay, buộc một hàng hạt thép.

Những hạt thép này hình tròn nhọn, dài khoảng hai tấc, to bằng ngón tay cái trẻ con.

Mỗi hạt thép đều dính dầu mỡ, nhìn giống như than cục.

Hơn nữa độ đàn hồi cực tốt, tùy tiện ném hoặc lăn, đều có thể bắn ra xa, gây thương tích cho người trong vô hình.

Diệp Phàm liếc mắt một cái đã nhận ra nguồn gốc, chính là những viên đạn châu mà Miêu Phong Lang vừa nói, e rằng bà lão đã ngâm tẩm trong thuốc bột đặc biệt, khiến chúng trơn tuột.

Thứ này giết người vô hình, còn lợi hại hơn ám khí.

"Vút vút vút!" Thấy Diệp Phàm nhìn chằm chằm đạn châu suy tư, Miêu Phượng Hoàng đột nhiên gầm lên một tiếng, bắn ra mười mấy viên phi hoàng thạch về phía Diệp Phàm.

"Rầm rầm rầm!" Diệp Phàm né tránh một viên phi hoàng thạch, sau đó chân phải đạp mạnh, mượn sức bật lên không.

Tiếp đó hắn thuận tay một kiếm chém bay ba người, rồi tay trái vươn ra, một loạt độc châm bắn ra.

Ba người kêu thảm một tiếng ngã xuống đất mất mạng.

Chỉ là do chậm trễ như vậy, đạn châu của bà lão áo đen đã bắn trúng bụng Diệp Phàm.

Diệp Phàm khẽ rên một tiếng, thân thể chấn động lùi lại.

Bụng hắn lập tức tím bầm một mảng, rõ ràng là trúng độc không nhẹ.

"Tên nhóc, chết đi!" Miêu Phượng Hoàng vừa thét lên chói tai, vừa đưa tay giương cung lắp tên, bắn ra một trận mưa tên về phía Diệp Phàm.

"Vút vút vút!" Mũi tên sắc bén bắn tới.

Diệp Phàm vung Ngư Tràng kiếm bảo vệ toàn thân.

"Đương đương đương!" Sau một trận tiếng va chạm dày đặc giòn giã, phi hoàng thạch và độc tiễn đều rơi xuống.

Diệp Phàm nhặt hai con dao găm xông về phía Miêu Phượng Hoàng.

"Đồ khốn!" Miêu Phượng Hoàng thấy vậy sắc mặt kịch biến.

Đây là đạn châu bí chế của Bà Sa, một viên đã đủ trọng thương Diệp Phàm rồi, vậy mà bây giờ lại bị Diệp Phàm dễ dàng đỡ được.

Thật không thể tin nổi.

Chỉ là không kịp để cô ta nghĩ kỹ, Diệp Phàm đã áp sát tới, tay trái vung lên.

Ba cây kim bạc lóe lên như điện lao tới.

"Vút vút vút!" Bà lão áo đen thấy vậy kinh hãi, theo bản năng đẩy

Miêu Phượng Hoàng ra.

Miêu Phượng Hoàng không kịp tránh né, khẽ rên một tiếng, trọng thương bay ngược sang một bên, còn phun ra một ngụm máu tươi lớn.

"Giết!" Nắm bắt cơ hội này, Diệp Phàm phóng về phía Miêu Phượng Hoàng.

"Vút!" Kim bạc của Diệp Phàm sượt qua vai Miêu Phượng Hoàng, để lại một vết châm sâu hoắm.

Đau đớn vô cùng.

Diệp Phàm không ngừng lại, bước chân di chuyển, lại áp sát Miêu Phượng Hoàng.

Sắc mặt Miêu Phượng Hoàng kịch biến.

"Vút vút vút!" Không đợi Miêu Phượng Hoàng phản ứng lại, cổ tay Diệp Phàm run lên, lại mười hai cây kim bạc bắn ra.

Một cây găm vào đùi Miêu Phượng Hoàng, bốn cây găm vào eo Miêu Phượng Hoàng.

Bốn cây găm vào ngực Miêu Phượng Hoàng.

Lần này, Miêu Phượng Hoàng không thể động đậy được nữa, ngay cả sức giãy giụa cũng không còn, trơ mắt nhìn Diệp Phàm áp sát mình.

"Ngươi thua rồi!" Diệp Phàm ung dung cầm lấy Ngư Tràng kiếm: "Bây giờ ngươi chỉ có thể nghe theo sự sắp đặt của tôi." Hắn không lập tức giải độc cho Miêu Phượng Hoàng, một là lo lắng Miêu Phượng Hoàng giở trò, hai là muốn hỏi Miêu Phượng Hoàng tình hình.

Dù sao hắn và Miêu Phượng Hoàng chỉ là người xa lạ gặp gỡ tình cờ, còn từng là kẻ thù, mạo hiểm chữa thương giải độc cho cô ta, rất dễ khiến đối phương phản đòn.

“Tôi không thua, anh không thắng, thắng bại còn sớm!” Miêu Phượng Hoàng ho khan một tiếng: “Tôi là Miêu Phượng Hoàng!” “Ngươi đúng là Miêu Phượng Hoàng!” Diệp Phàm nhìn bà lão áo đen lạnh nhạt gật đầu: “Tôi biết, Miêu Kim Qua, Miêu Thái Đẩu đều thích hóa trang đổi trang.

Chỉ là, thủ đoạn hóa trang và ngụy trang của họ, chỉ có thể lừa gạt người bình thường, lừa gạt trẻ con và gà mờ.” Hắn giọng điệu mang theo vẻ trêu chọc: “Trên cổ tay ngươi có vết sẹo.

Lông mày ngươi không rậm như bọn họ.

Hơn nữa kẽ răng ngươi có một lớp sương trắng.

Ngươi không phải Miêu Phượng Hoàng, là Miêu Phong Lang giả dạng đúng không?” Người phụ nữ áo đen mặt mày âm trầm quát: “Đừng nói nhảm, mau giải độc cho tôi, nếu không giết chết anh.” “Tôi đã nói rồi, ngươi không thua, nhưng tôi cũng không thắng.” Diệp Phàm nhún vai nói: “Vì ngươi không thể động đậy, tôi cũng không thể động, hai chúng ta xem như kẻ tám lạng người nửa cân.” “Ngươi đang tìm chết!” Người phụ nữ áo đen giận cực mà cười: “Ngươi tin không, tôi lập tức kích nổ đạn châu, nổ chết anh một trăm lần?” Cô ta một tay túm lấy một viên đạn châu, không chút do dự bóp nát.

“Vút vút vút!” Cùng với việc đạn châu phát nổ, vô số bụi bặm lập tức tràn ngập, che kín cả sân.

Đồng thời, còn tỏa ra một mùi nồng nặc khó chịu.

Diệp Phàm không ngừng nhíu mày, hắn ngửi thấy một chút mùi lưu huỳnh.

“Ha ha ha...” Người phụ nữ áo đen đột nhiên cười phá lên, tiếng cười chói tai, khiến người ta da đầu tê dại: “Đạn châu của tôi, chứa một nghìn gram thuốc nổ, cả đời này ngươi đừng hòng thoát khỏi làn

khói độc của nó.” Cô ta mắt có sự tàn độc: “Trừ phi là chuyên gia hàng đầu nhất trong Thần Châu tới, bằng không đêm nay ngươi chắc chắn phải chết.

Ngươi yên tâm, tôi sẽ không giết ngươi nhanh như vậy, đợi ngươi độc phát thân vong, rồi sẽ đưa thi thể ngươi về cúng tế.

Tôi sẽ khiến ngươi làm quỷ cũng không được yên ổn.” “Một nghìn gram thuốc nổ?” Diệp Phàm nghe vậy suýt chút nữa nhảy dựng lên, trên mặt lộ ra một tia phẫn nộ: “Các ngươi quá ti tiện, quá vô sỉ, lại dám dùng đạn độc.” Tuy biết Miêu thị là một trong năm môn độc phái lớn nhất thế giới, cũng rõ đối phương hung hãn xảo quyệt, nhưng không ngờ đối phương lại sử dụng những thứ này.

“Ti tiện?

Vô sỉ?” “Khi ngươi ra tay với Miêu Thành, sao không nghĩ đến sự an nguy của người dân Miêu Thành?” Miêu Phượng Hoàng khinh thường nói: “Bây giờ nói những thứ đó để làm gì?” Diệp Phàm hơi nghiêng đầu, sau khi quét mắt một lượt liền nhanh chóng xoay người, rút Ngư Tràng kiếm xông vào phòng.

Sắc mặt Miêu Phượng Hoàng lạnh đi, hai tay nâng lên, trong tay xuất hiện một cây cung cong.

Trong túi tên vẫn còn sáu mũi tên độc.

“Vút vút vút!” Mũi tên độc bắn ra ào ạt, như mưa sao băng.

Trong phòng lập tức vang lên một loạt tiếng va chạm, còn kèm theo từng trận kêu thảm và tiếng la hét.

Rõ ràng, mũi tên độc đã bắn xuyên qua bảy cỗ quan tài, hạ gục từng tinh anh Miêu Thành bên trong, còn thuận thế bắn nát đầu họ.

Diệp Phàm quay lưng lại với mũi tên độc, xông về phía cửa phòng.

Chỉ là chưa chạy được mấy mét, hắn lại nhìn thấy ba bóng người hiện ra trên tường phía trước.

Họ đứng ở ba góc, chặn mọi lối ra vào trong phòng.

Một người phụ nữ đeo mạng che mặt lạnh lùng nói: "Tên nhóc, ngoan ngoãn bó tay chịu trói đi, kẻo phải chịu khổ nhục da thịt!" Cô ta là một cao thủ.

Chương 801

Hai người đàn ông còn lại cũng cầm đao thương.

Diệp Phàm không để ý đến họ, tiếp tục giữ vẻ ngoài kiệt sức tiến lên.

"Vút!" Người phụ nữ đeo mạng che mặt giơ tay vung lên, trong ống tay áo bay ra một con rắn.

Đầu rắn đột ngột lao tới, há miệng bổ vào Diệp Phàm.

Diệp Phàm vội vàng nhảy vọt người, suýt soát tránh được cú bổ của đầu rắn.

Nhưng người phụ nữ đeo mạng che mặt đã xông lên.

"Vút!" Hai tay cô ta đồng loạt ra chiêu, hai con dao ngắn đâm thẳng vào cổ họng và bụng dưới Diệp Phàm.

Diệp Phàm không cứng đối cứng, chỉ cúi thấp người, né tránh đòn tấn công của đối phương.

Đồng thời, hắn đá chân phải ra, mạnh mẽ và hiểm ác.

Người phụ nữ đeo mạng che mặt không né tránh, cũng không phòng bị, mặc cho Diệp Phàm đá trúng bụng cô ta.

"Rầm!" Người phụ nữ đeo mạng che mặt ngã lộn mấy mét, đập xuống sàn nhà khẽ rên không ngừng.

Diệp Phàm truy kích tới, muốn một mạch chém giết người phụ nữ đeo mạng che mặt.

Chỉ là chưa đi được mấy bước, sắc mặt hắn chợt thay đổi, dừng bước chân, cúi đầu nhìn xuống bụng.

Chỉ thấy một miếng kim loại dính trên vết thương, còn có một vật

nhô lên đè chặt.

Mắt Diệp Phàm nheo lại, định xé nó ra, nhưng lại phát hiện vết thương có thêm một giọt chất lỏng màu đỏ.

"A..." Diệp Phàm vừa đưa tay chạm vào, một cơn đau kịch liệt liền lan khắp toàn thân.

Hắn không nhịn được, phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

Khoảnh khắc này, hắn cảm thấy thân thể mình dường như muốn bốc cháy.

"Đồ khốn nạn, ngươi dám làm tổn thương Miêu thiếu?" Người phụ nữ đeo mạng che mặt và đồng bọn thấy vậy đầu tiên sững sờ, dường như không ngờ Diệp Phàm lại bị thiệt.

Sau đó, họ phản ứng lại, từng người một gầm lên xông tới vây giết Diệp Phàm.

Từng người một ánh mắt sắc bén, sát ý dâng trào.

Diệp Phàm nghiến răng nghiến lợi vung Ngư Tràng kiếm chống cự, nhưng độc tố ăn mòn khiến tốc độ của hắn ngày càng chậm.

"Rầm rầm rầm!" Mấy chục giây sau, bảy tên đàn ông áo đen vây công tới, quyền đấm cước đá đánh ngã Diệp Phàm xuống đất.

Diệp Phàm không giãy giụa, ôm vết thương cuộn tròn trên đất, mắt lóe lên một tia sáng.

"Ngươi trúng độc rồi, tôi nói cho ngươi biết, đây là Đoạn Hồn Cổ do Miêu thị độc quyền điều chế." Người phụ nữ áo đen nói: "Độc tố này có thể ăn mòn máu thịt và xương cốt, khiến ngươi sống dở chết dở vì đau đớn.

Hơn nữa vô phương cứu chữa!

Loại cổ trùng này, một khi đi vào cơ thể, sẽ điên cuồng ăn thịt máu

thịt trong cơ thể ngươi, cuối cùng khiến ngươi mất đi sức hành động và chiến đấu!

Ngươi vẫn nên bó tay chịu trói đi." Người phụ nữ áo đen từ từ tiến lên, nhìn nụ cười bất cần đời của Diệp Phàm: "Ngươi đúng là một thiên tài y thuật hiếm có của Miêu y, cứ thế bị tôi giết đi chẳng phải đáng tiếc sao?" Diệp Phàm nhìn người phụ nữ áo đen lạnh lùng cười: "Đoạn Hồn Cổ?" "Đúng vậy!" Người phụ nữ áo đen nhìn xuống Diệp Phàm từ trên cao: "Bí thuật truyền đời của Miêu thị, năm xưa ông nội ngươi cũng chết dưới Đoạn Hồn Cổ.

Nhưng lịch sử Miêu Thành lâu đời, Đoạn Hồn Cổ cũng được cải tiến qua các thế hệ, nên chúng ta đã cải thiện chiêu này.

Nó tên là Phệ Huyết Cổ, một khi nhiễm phải máu tươi, nó sẽ điên cuồng cắn xé, nuốt chửng máu thịt của chủ nhân.

Tốc độ và sức mạnh của nó đều nhanh hơn Đoạn Hồn Cổ, còn có độc tính rất lớn, chỉ cần mười hơi thở, đã có thể gặm ngươi thành xương trắng." Cô ta nhắc nhở một câu: "Tôi khuyên ngươi mau đầu hàng đi." "Các người thật táng tận lương tâm." Nghe xong lời người phụ nữ áo đen nói, Diệp Phàm tức giận không thôi: "Các người đơn giản không phải là người." Hắn vốn nghĩ sau khi đối phó xong Miêu Phong Lang sẽ rời khỏi Miêu Cương, ai ngờ Miêu Phong Lang chưa cứu ra được, bản thân mình cũng mất mạng.

"Ngươi biết cái quái gì!" Miêu Phong Hoa cười giận một tiếng: "Chỉ cần có thể giết chết kẻ thù như ngươi, hy sinh đám con cháu Miêu tộc này có đáng là gì?" Diệp Phàm tức giận nói: "Tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ đối địch với các người." "Ngươi không chỉ là vị hôn phu của Tống Hồng Nhan, còn là lãnh tụ phái trẻ của Vũ Minh Long Đô." Miêu Phong Lang cũng cười nanh ác bổ sung một câu: "Ngươi còn sống sớm muộn gì cũng là họa hoạn.

Hơn nữa, ngươi giết cha tôi, giết mẹ tôi, còn phế bỏ anh trai và em trai tôi, ngươi nói tôi làm sao có thể để ngươi sống sót?

Ngươi yên tâm, đợi ngươi độc tính phát tác thân thủ dị xử, tôi sẽ chôn cất tử tế cho ngươi.” Cô ta lộ ra thái độ nắm chắc phần thắng.

“Vút vút vút!” Lời còn chưa dứt, lại có bốn mũi tên sắc bén xé gió bắn ra.

Bốn mũi tên sắc bén sượt qua vai người phụ nữ đeo mạng che mặt, mang theo một vệt máu đỏ tươi.

Người phụ nữ đeo mạng che mặt khẽ rên một tiếng, trọng thương lùi lại hai bước.

Cô ta phẫn nộ ngẩng đầu, vừa vặn đối diện với ánh mắt lạnh lùng của Diệp Phàm.

Diệp Phàm khẽ cười: “Miêu thiếu đúng không?” “Đồ khốn!” Miêu Phong Hoa quát mắng một tiếng: “Bắt lấy!” Bảy người lại xông lên vây Diệp Phàm như chim ưng.

Diệp Phàm run cổ tay, Ngư Tràng kiếm vung lên, bức lui mấy thanh quân đao đang chém tới, sau đó áp sát một người.

Tên đàn ông đó thấy vậy sắc mặt kịch biến, thân người xoay chuyển định tránh né, nhưng vẫn chậm nửa nhịp.

Diệp Phàm tay trái vươn ra, kẹp chặt cổ hắn, sau đó “rắc” một tiếng vặn gãy.

Diệp Phàm thuận tay quăng đi, ném thi thể vào lòng một đồng bọn.

“A...” Người đó sợ hãi ôm lấy thi thể kêu thảm một tiếng, tiếp đó liền nhét thi thể vào miệng đồng bọn.

“Ôi!” Cơ quan cổ mộ đúng lúc này bị kích hoạt.

Quan tài đột nhiên động đậy, như có thứ gì đó muốn bò ra từ bên

trong.

Sắc mặt Diệp Phàm và đồng bọn kịch biến.

Gần như cùng một lúc lùi lại phía sau.

Từ trong quan tài truyền đến một tiếng kêu thét chói tai, ngay sau đó nắp quan tài "rắc" một tiếng rơi xuống đất.

Vô số mảnh vỡ bay tung tóe!

Đồng bọn cũng ngã vật xuống đất.

"Chạy mau!" Diệp Phàm gầm lên một tiếng, nắm lấy rìa quan tài nhảy ra ngoài.

Những người còn lại cũng như chim sẻ sợ hãi mà chạy trốn khỏi hiện trường.

Chỉ là chưa kịp chạy xa, mười mấy con sói đói cao năm sáu mét đã xông tới.

Chúng hú lên những tiếng quái dị tấn công Diệp Phàm và đồng bọn.

"Mẹ ơi!" Thấy những con chó sói hung tàn như quỷ đói này, Diệp Phàm và đồng bọn không ngừng kêu lên.

Ngay sau đó họ quay người bỏ chạy thục mạng.

Nửa giờ sau, họ dừng bước, thở dốc một hơi.

Lúc này họ đã thoát khỏi sự truy đuổi của bầy sói, chạy vào một nơi khuất gió ở sườn đồi.

Diệp Phàm nhìn lên trời chửi thầm một câu: "Đúng là số lớn." Tối nay nếu không phải Diệp Phàm kịp thời phát hiện ra điều bất thường, e rằng họ đã bỏ mạng trong cổ mộ rồi.

Chương 802

Cứ tưởng tượng xem, quan tài mở ra, vô số xương trắng tuôn ra, cảnh tượng khủng khiếp đó đơn giản khiến người ta không dám tin.

Chỉ tiếc, sau khi trải qua kiếp nạn được sống sót trở lại, mọi người không hề hò reo hay ăn mừng, vẻ mặt vẫn mang theo sự nặng nề và mệt mỏi khó tả.

"Các người xem, ở đây sao lại có một cỗ quan tài?" Một người bạn gái chỉ vào đống tạp vật trên đất kinh ngạc hỏi.

Cái gọi là quan tài mà cô ta nói là một đống đồ lộn xộn đổ nát, gần giống với quan tài mà Diệp Phàm và đồng bọn vừa sử dụng.

Nhưng lại cũ kỹ hơn, tỏa ra mùi mục nát, rõ ràng là một cỗ quan tài đã bị bỏ hoang quá lâu.

Diệp Phàm nghe vậy quét mắt nhìn qua.

Hắn đầu tiên nhíu mày, sau đó mắt chợt mở to.

Hắn dường như đã phát hiện ra điều gì đó, vội vàng cúi người xuống tỉ mỉ nhận dạng.

"Oa, Diệp Phàm, anh tìm thấy bảo bối gì rồi?

Cho tôi xem với!" Một người bạn nam khác tò mò lại gần cười gọi, đồng thời cũng nhìn về phía quan tài bị hỏng: "Hình như là vàng bạc châu báu." Lời vừa dứt, những người bạn khác đều vây quanh, bảy mồm tám lưỡi hỏi: "Diệp Phàm, đây là bảo bối gì?" "Để tôi xem, để tôi xem!" Mấy cô gái mặt mày hưng phấn nhìn chằm chằm quan tài, hận không thể lập tức đào ra chia sẻ.

"Đừng vội, đây là vàng bạc châu báu." Diệp Phàm ngăn mấy người lại gần, sau đó lấy đèn pin ra bật lên: "Đây hẳn là Kim quan

Tần Thủy Hoàng, tôi từng thấy giới thiệu trong sách giáo khoa lịch sử.

Nó được xây dựng vào cuối triều Đường bởi Đại Việt, tiêu tốn ba mươi triệu lạng vàng ròng, là một trong những cung điện xa hoa nhất của Đại Việt, cũng là vật bồi táng có giá trị cao nhất." Diệp Phàm hào hứng giải thích với đồng bọn: "Chất liệu của quan tài này gọi là thanh đồng, còn được gọi là kim tơ nam mộc, độ cứng của nó sánh ngang thép tấm, là quan tài ngự dụng của Tần Thủy Hoàng.

Độ kín của nó cực tốt, có thể chống lại các loại tấn công và bức xạ từ bên ngoài, cũng bảo vệ sự nguyên vẹn của Tần Thủy Hoàng, còn tránh được độc trùng chui vào bên trong.

Năm xưa khi Đại Việt xây dựng thành công, Lý Tư triều Đường còn đặc biệt mời thợ thủ công khắc họa các hoa văn và minh văn trên kim quan này.

Nó sống động như thật, khéo léo tuyệt mỹ, ngay cả khi đóng lại, cũng gần giống như một cỗ quan tài sống.

Vì nó quá quý giá, nên Đường Huyền Tông đã giận dữ đốt cháy nó." Diệp Phàm vỗ trán bổ sung một câu: "Xin lỗi, quên nói, Tần Thủy Hoàng được chôn cất trong cổ mộ này, do Đường Huyền Tông đích thân ra lệnh thiêu xác." "A..." Nghe những lời này, không chỉ các bạn gái đồng loạt che miệng, ngay cả bốn ông lão cũng mắt tròn xoe miệng há hốc, kinh ngạc không thôi.

Họ không ngờ rằng, cổ mộ này lại là lăng mộ của Tần Thủy Hoàng.

Đây là cổ mộ lớn thứ hai thế giới, còn khó khai quật hơn cả căn cứ bí mật của Nhà Trắng ở Mỹ.

Hơn nữa vị trí của nó ẩn mình, cách Băng Cốc chỉ hơn một trăm cây số, lại nằm sâu trong rừng núi hoang sơ, ngày thường ít có dấu

chân người, chủ yếu là các đội thám hiểm ghé thăm.

Không ngờ, lại có người có thể lẻn vào khai quật ra, thậm chí còn mang ra ngoài.

"Lẽ nào ở đây chôn giấu bảo vật quý hiếm nào của thiên hạ?" Một ông lão không kìm được hỏi: "Nếu không tại sao bấy nhiêu năm qua không ai phát hiện ra?" "Bảo vật quý hiếm của thiên hạ không ít, nhưng dù là kim đan, linh thạch, cũng tuyệt đối không thể hấp dẫn đến mức độ vũ trang mạnh mẽ như vậy." Diệp Phàm khẽ lắc đầu: "Trừ phi là một ý niệm nào đó mà Đường Huyền Tông không nghĩ thông, hoặc một đoạn lịch sử nào đó, bằng không tuyệt đối sẽ không mạo hiểm làm chuyện đại bất kính là đào trộm lăng mộ Tần Thủy Hoàng.

Hơn nữa lăng mộ này không chỉ một người đào ra, mà là từng nhóm người đào ra, nếu không cũng sẽ không có người nào vội vàng vận chuyển những thứ này.

Tôi đoán, nó hẳn là di sản Tần Thủy Hoàng để lại cho con trai là Tần Chiêu Tương Vương.

Dù sao chỉ có lăng mộ hoàng đế mới có bồi táng phẩm phong phú như vậy.

Chỉ là không biết là ai đào ra, lại là làm sao vận chuyển ra ngoài.

Tóm lại, chúng ta cần cẩn thận." Diệp Phàm nhắc nhở một câu: "Chúng ta vẫn nên rời khỏi đây sớm đi." Hắn lo lắng bầy sói sẽ quay lại.

"Được, đi thôi!" Mấy nam nữ nghe vậy khẽ gật đầu, sau đó vác lấy túi đồ của mình, nhanh chóng rút lui xuống núi.

Tuy rằng họ đều cảm thấy, bầy sói sẽ không truy đuổi nữa.

Nhưng vẫn phải đề phòng vạn nhất, nếu không một khi gặp nguy hiểm thì phiền phức rồi.

Diệp Phàm cũng dẫn đồng bọn rút lui xuống núi.

Trên đường, Diệp Phàm phát hiện, ba lô của đoàn người họ đều bị vứt lại chỗ cũ, chỉ còn lại một ít lương khô và nước, cùng với điện thoại.

Tiền và thẻ của họ thì không thấy tăm hơi, dường như đều bị bầy sói tha đi.

Không chỉ gói đồ của họ biến mất, ngay cả dao găm cũng bị ăn mất, cây dao găm duy nhất bị một con rắn cắn đứt, không còn tồn tại.

Diệp Phàm tự hỏi không biết có phải mình vừa rồi giằng co làm rơi mất không.

"Vút!" Đúng lúc này, bụi cây trên đỉnh núi loé lên, một tia hàn quang xẹt qua.

Không báo trước, không dấu vết.

Diệp Phàm ngẩng đầu nhìn lại, đồng tử lập tức co rút, sau đó hét lên một tiếng dữ dội: "Xuống!" "Vút!" Lời còn chưa dứt, một cành cây bắn tới, đánh trúng gần Diệp Phàm và đồng bọn.

Một tiếng "rầm", bùn đất tung toé, mảnh gỗ bay tứ tung.

Mấy người bạn nam khẽ rên một tiếng ngã lộn, mấy xương sườn bị gãy.

Diệp Phàm và Thẩm Bích Cầm cũng bị liên lụy, lùi lại hai bước mới đứng vững.

Gần như cùng một lúc, lại có một cành cây khô khác tấn công tới.

Nhanh như sao băng!

Diệp Phàm mí mắt giật giật, nhảy vọt một cái, kéo giãn khoảng cách một mét, tay trái vung lên, "bốp" một tiếng, cành cây khô gãy đôi.

Hắn quay đầu lại, vừa vặn nhìn thấy thứ đang tập kích mình.

Hóa ra là một con mãng xà có vảy.

Nó to bằng cánh tay, đôi mắt âm u, trông như một quái thú chọn người mà nuốt.

"Nghiệt súc!" Diệp Phàm thuận tay túm lấy, "rắc" một tiếng bóp nát cổ mãng xà.

Mãng xà ngã xuống đất chết.

Đồng thời, Diệp Phàm cảm thấy, một luồng khí thế lạnh lẽo khóa chặt lấy mình.

Hắn quay người nhìn về phía trước.

Chỉ thấy cách đó năm sáu mét, đứng một con sói xám con.

Nó đang hung hăng nhìn chằm chằm Diệp Phàm.

Trong mắt nó mang theo sự khát máu và tàn nhẫn.

Đây là sói đói sao?

Diệp Phàm thót tim, vô thức quát khẽ: "Chạy mau, có sói!" Nói xong, hắn liền cắm đầu chạy thục mạng.

Những người còn lại cũng phản ứng kịp, vừa né tránh sự truy đuổi của bầy sói, vừa cuống quýt chạy xuống núi.

Vừa đặt chân lên sườn núi, họ đã thấy phía trước có một tảng đá lớn chắn ngang.

Phía sau tảng đá là một con đường nhỏ hẹp, quanh co uốn lượn dẫn đến một căn nhà tranh đổ nát phía trước.

Căn nhà tranh đã sập một nửa, để lộ ra một cái hang tối đen bên trong.

Ở cửa hang có một cây mục nghiêng ngả, gió thổi qua kêu xào

xạc.

Chương 803

Diệp Phàm quay đầu quát lớn một tiếng: "Nhanh bò qua đó!" Hắn dẫn đầu lao tới.

Mấy nam nữ cũng kêu la ầm ĩ, tranh giành nhau xông về phía trước.

"Ô…" Ngay khi Diệp Phàm và những người khác sắp băng qua, một tiếng kêu thảm thiết đột ngột vang lên, khiến tinh thần mọi người nhất thời chững lại.

"Phập!" Diệp Phàm ngẩng đầu, vừa vặn thấy con sói con lao vào một người đồng đội.

Người đồng đội đó loạng choạng hai cái, rồi "phịch" một tiếng ngã lăn ra đất.

Ngực hắn trúng đòn, máu tươi tuôn xối xả, rất nhanh đã bỏ mạng.

Bụng hắn còn cắm nửa cái đuôi rắn.

Rõ ràng, con mãng xà đã xuyên qua người hắn để giết chết người đồng đội.

Diệp Phàm vội vàng hét lên: "Tránh ra mau!" Các đồng đội sợ hãi tột độ, không ngừng la hét tán loạn bỏ chạy, kết quả bị cây cối ngáng chân ngã hàng loạt, một đám người lần lượt ngã lăn ra đất.

Mấy cô gái thì càng la hét thảm thiết hơn khi ngã xuống vách núi.

"Cứu người, cứu người!" Diệp Phàm gào lên một tiếng, sau đó nhặt một con dao chặt củi, chuẩn bị chặt đứt cái cây mục chắn đường để cứu viện.

"Hô lạp!" Thế nhưng, Diệp Phàm còn chưa kịp xông tới, hàng

chục con sói đói đã ào ào lao đến, như thủy triều vồ lấy Diệp Phàm và đồng đội.

Một con sói đói xông đến bên Diệp Phàm, há cái mõm to lớn như chậu máu cắn tới.

Mùi tanh hôi xộc thẳng vào mũi.

Diệp Phàm giật mình, chân như bôi mỡ, nhanh chóng lùi lại.

"Phập!" Hắn vừa lùi được hai mét, con sói đó đã đâm sầm vào thân cây, làm thân cây thủng một lỗ.

Tiếp đó, nó như một con báo săn lao tới, chớp mắt đã ở sau lưng Diệp Phàm, lại ngoạm xé dữ dội.

Diệp Phàm phản tay chém xuống một nhát, "xoẹt" một tiếng, đầu nó bị chém đứt.

Máu tươi lênh láng.

"A!" Những người đồng đội còn lại thấy vậy thì kinh hãi kêu lên liên tục, bản năng co rúm lại ôm chặt lấy nhau.

Trán Diệp Phàm cũng lấm tấm mồ hôi, trên mặt lộ vẻ kinh hãi, dường như không ngờ con súc sinh này lại hung dữ đến thế.

Hắn quét mắt nhìn xung quanh, tìm kiếm thứ có thể bảo vệ mình.

Rất nhanh, Diệp Phàm thấy trên một tảng đá bên cạnh có ba cái đinh sắt.

Một cái đóng trên đất, hai cái đóng trên vách đá.

Diệp Phàm nhặt lấy cái đinh cuối cùng.

"Ô…" Lúc này, hàng chục con sói đói đã xông đến gần.

"Súc sinh, chết đi!" Diệp Phàm ném cái đinh vào con sói đói đang lao tới.

“Xoẹt!” Cái đinh bắn vút đi.

Cắm phập vào cổ họng một con sói đói.

“Phụt!” Sau khi cắm vào, đầu đinh rung động dữ dội.

Đầu con sói đói lập tức bị xé nát, máu nóng phun ra như suối.

Những con sói đói còn lại sợ hãi đứng sững, ngừng tấn công, xung quanh yên tĩnh trở lại.

Diệp Phàm nhân cơ hội ung dung lùi vào trong hang động.

Hắn còn tiện tay đóng cửa hang lại.

Hắn cùng Thẩm Bích Cầm và những người khác chui vào.

“Phập phập phập!” Bầy sói đói bên ngoài thấy vậy thì gầm gừ giận dữ không ngừng, như chó điên tấn công cửa hang, nhưng vẫn không phá vỡ được tảng đá.

Chúng gầm gừ mấy tiếng không cam lòng rồi từ từ rút lui.

Chúng ngửi thấy mùi thịt nồng nặc, nhưng biết tối nay không có hy vọng gì nữa.

Thế nhưng, ngay khi chúng vừa biến mất, lại có ba con sói dữ khác xông tới.

Chúng không thèm để ý đến xác đồng loại, ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm vào hang động nơi Diệp Phàm ẩn nấp, nước dãi chảy ròng ròng bên mép.

Diệp Phàm không nói nhiều lời, một tay túm lấy một cái xác sói đói, quăng thẳng vào cửa hang.

“Đoàng!” Cái xác bay vút đi, “ầm” một tiếng đập vào đầu một con sói dữ.

Con sói dữ không rên một tiếng đã ngã xuống đất.

Thế nhưng, chỉ trì hoãn được một chút, hai con sói dữ còn lại đã lao tới.

Chúng không hề ngừng nghỉ, há nanh vuốt sắc bén vồ lấy Diệp Phàm và đồng đội.

"Xoẹt!" Diệp Phàm đột nhiên thò tay phải ra, nắm lấy tảng đá nhô lên ở cửa hang, ấn mạnh xuống!

"Rầm!" Cửa hang lập tức bị bịt kín, chặn đứng tầm nhìn từ bên ngoài.

Diệp Phàm buông tay, cả người áp sát vào vách đá, dốc toàn lực phòng thủ.

Hầu như vừa áp sát vào, một tràng tiếng bước chân dồn dập đã tiến lại gần.

Diệp Phàm nín thở tập trung lắng nghe, phán đoán vị trí kẻ địch đang đến gần.

Ánh mắt hắn gắt gao khóa chặt mấy tên người sói ở phía trước.

Hắn tin rằng, chỉ cần mình khóa chặt hành tung của chúng, chúng tuyệt đối sẽ không trụ được bao lâu mà kiệt sức gục ngã.

"Ô…" Ngay khi Diệp Phàm sắp khóa chặt mục tiêu, đột nhiên một luồng gió lạnh lẽo thổi thẳng vào mặt.

Một tia hồng quang lóe lên, một con dao găm sắc nhọn không tiếng động đâm thẳng vào bụng Diệp Phàm.

Diệp Phàm nghiêng người né tránh, con dao găm sượt qua quần áo, cắt đứt nửa ống tay áo.

Ánh mắt hắn lạnh lẽo, phản tay nắm chặt lấy con dao găm.

"Leng keng!" Con dao găm rơi xuống đất, phát ra tiếng kêu giòn tan.

Sau đó, một luồng man lực áp chế con dao găm, Diệp Phàm thuận thế kéo đối phương ra, phản tay đấm một quyền.

Kẻ tấn công thân hình khẽ nghiêng, né tránh một quyền của Diệp Phàm.

“Hô…” Giây tiếp theo, một luồng sáng trắng lướt qua.

Chương 804

Một mũi tên sắc lẹm bắn tới.

Diệp Phàm khẽ nheo mắt, lần nữa nghiêng đầu, né tránh mũi tên của đối phương.

Nhưng trên má hắn lại có thêm một vệt máu.

Vết thương do tên rất sâu, suýt chút nữa đã tổn thương gân cốt.

"Mẹ kiếp!" Diệp Phàm nổi giận lôi đình, phản tay rút đoản đao ra, một đao chém ngã kẻ vừa lén lút tấn công mình.

Hắn không hề nương tay, một bước sải tới, một đao chém thẳng vào đầu đối phương.

Đối phương cũng xem như hung hãn, thân mình nhanh nhẹn vặn một cái, hiểm hóc né tránh đòn chí mạng của Diệp Phàm.

Nhưng vai hắn vẫn bị Diệp Phàm tước đi một mảng da lớn.

Đau đến mức hắn lăn lộn trên đất.

"Xoẹt xoẹt xoẹt!" Chưa đợi hắn đứng dậy, Diệp Phàm lại vung ra ba nhát đao, nhắm thẳng vào cổ họng và đầu đối phương.

Chàng trai trẻ lén lút tấn công mắt trợn trừng, không thể ngờ Diệp Phàm lại dũng mãnh đến thế.

Thế nhưng hắn cũng là kẻ kinh qua trăm trận, lập tức bật dậy từ mặt đất.

Một tay cầm đoạn đao đỡ đòn tấn công của Diệp Phàm, một tay nhặt lấy hai cái phi tiêu.

Hắn cười gằn một tiếng: "Chết đi!" Nói xong, hắn dùng tay trái ném phi tiêu qua.

Diệp Phàm giật mình, cảm nhận được nguy hiểm, liền dùng hai chân đạp mạnh, lộn mình trên không tránh phi tiêu.

Đồng thời, chàng trai trẻ cũng nhảy vọt lên, một đao đâm thẳng vào cổ họng Diệp Phàm.

Diệp Phàm quát khẽ một tiếng, thân mình cấp tốc lùi lại, vừa vặn né tránh được một đao của đối phương.

Thế nhưng hắn vẫn chậm hơn một nhịp, ngực bị lưỡi dao nhọn của đối phương xẹt qua, máu tươi nhuộm đỏ y phục.

Hắn đau đớn khó nhịn, nhưng không hề ngừng nghỉ, lợi dụng lúc chàng trai trẻ tấn công, một tay kéo mở cửa hang.

Hắn mang theo vẻ cấp bách gầm khẽ: "Chạy mau!

Chạy mau!" "Xoẹt!" Lời vừa dứt, hắn quay người xông ra khỏi cửa hang, đồng thời túm lấy cái ba lô trên mặt đất.

Diệp Phàm rất mừng thầm, tuy hắn không hiểu y thuật, nhưng kiến thức cơ bản thì vẫn có, nên đã sớm chuẩn bị trước.

"Ô…" Thế nhưng Diệp Phàm vừa đứng vững, đã ngửi thấy một mùi khói cay xộc mũi.

"Đây là mùi lưu huỳnh ư?" Diệp Phàm trong lòng nặng trĩu, biết đối phương đã thả khói độc, vội vàng bịt mũi, một mạch rút khỏi thung lũng.

Trong màn đêm của rừng núi, một làn khói trắng bốc lên, lơ lửng trong không khí, khiến khứu giác trở nên tê liệt.

Hầu như cùng lúc đó, ở sườn núi, một chiếc xe địa hình đang từ từ chạy qua.

Đèn xe rất sáng, thu hút sự chú ý của không ít động vật ăn thịt.

Khi đoàn xe cách thung lũng hai mươi mét, nó đột nhiên tăng tốc.

“Xoẹt!” Một tiếng kêu chói tai truyền đến, chỉ thấy một con heo rừng lông xám xông tới.

Chiếc xe địa hình không chút do dự đâm thẳng qua.

“Rầm!” Con heo rừng kêu thảm một tiếng bay văng ra, máu tươi văng tung tóe ngã vào bụi cỏ, co giật hai cái rồi nằm im bất động.

Một giờ sau, trên đỉnh núi, tại một khu đất bằng phẳng, mấy túp lều tạm bợ được dựng lên.

Bên trong và bên ngoài lều, bày bảy tám cái bàn gỗ, hàng chục người vây quanh đốt lửa ăn uống.

Ai nấy đều ăn ngấu nghiến như sói đói hổ vồ, rõ ràng đã đói lâu ngày, hơn nữa từng người đều vô cùng cảnh giác.

Diệp Phàm nhìn kỹ một lượt, trừ mấy cô gái ra, tất cả những người còn lại đều là hán tử mặc đồ đen.

Ai nấy thân hình vạm vỡ, mạnh mẽ, nhìn thôi đã toát ra một thứ uy lực sắc bén đầy sát khí.

Bọn chúng còn cầm cung nỏ trong tay, sát khí đằng đằng nhìn chằm chằm Diệp Phàm và Hoàng Thiên Kiều.

Khuôn mặt Hoàng Thiên Kiều cũng trắng bệch, rõ ràng đã bị hành hạ đến thê thảm.

Chỉ có Thẩm Bích Cầm vẫn giữ vẻ mặt thờ ơ, như thể không thèm để ai vào mắt.

“Nhóc con, mày cũng gan đấy, dám khiêu khích bọn tao, còn giết ba anh em bọn tao nữa chứ.

Tao nói cho mày biết, món nợ này, không thể bỏ qua dễ dàng đâu.” Một gã hán tử độc nhãn đang ngậm xì gà nhìn chằm chằm Hoàng Thiên Kiều, hừ lạnh: “Bây giờ mày đầu hàng, ngoan ngoãn hợp tác

với bọn tao đào mộ, có lẽ bọn tao có thể tha cho mày một mạng." "Nếu không, lão tử sẽ giết chết mày." Giọng hắn âm u: "Tao không chỉ giết chết mày, mà còn muốn mẹ mày chôn theo mày nữa." "Bốp!" Hoàng Thiên Kiều nghe vậy đại nộ, cầm một miếng gà nướng ném thẳng qua: "Ti tiện vô sỉ, bọn mày mới là súc sinh!" "Chết tiệt!" Gã hán tử độc nhãn giận không kiềm chế nổi.

Hắn một tát đánh bay miếng gà nướng.

Sau đó, hắn một cước giẫm nát đầu gối Hoàng Thiên Kiều, tiếng "rắc rắc" không ngừng vang lên.

"A!" Hoàng Thiên Kiều kêu thảm thiết.

"Khốn nạn!" Diệp Phàm giật mình.

Nhưng chưa đợi hắn ra tay, lại có ba viên châu sắt tròn vo bắn tới.

"Xoẹt!" Sắc mặt Diệp Phàm kịch biến, thân mình bản năng nghiêng sang bên cạnh, viên châu sắt "xoẹt" một tiếng sượt qua người hắn.

"Phụt!" Chưa đợi Diệp Phàm kịp thở, phía sau hắn đã bắn ra một vệt máu tươi.

Hắn rên khẽ một tiếng, liên tục lùi năm sáu bước, một ngụm máu phun ra.

Hắn tức giận ngẩng đầu nhìn qua, vừa thấy một thanh niên mũi diều hâu bước ra.

Trên cổ tay hắn quấn dây thừng, trên cổ đeo một chuỗi vòng cổ đầu lâu.

Cái vẻ ngông nghênh của hắn đúng là giả vờ đến cực điểm.

Hắn một tay lấy ra một đồng xu, vừa lơ đãng đùa nghịch vừa nói: "Không biết sống chết." Diệp Phàm khó khăn lắm mới nặn ra được

một câu: "Mày là ai?" "Đừng quản tao là ai." Thanh niên mũi diều hâu sốt ruột lắc đầu: "Mày chỉ cần biết, tối nay mày nhất định phải chết!" Nói xong, hắn đột nhiên bước tới một bước, tay phải giơ lên.

Một khối lửa cháy rực gào thét bay ra, trong chớp mắt bao trùm toàn thân Diệp Phàm.

Diệp Phàm vô thức hét lên: "A…" Ngọn lửa lớn hừng hực nhanh chóng lan tới, rất nhanh đã nuốt chửng cả người Diệp Phàm.

Trong biển lửa hừng hực, Diệp Phàm không ngừng giãy giụa, không ngừng kêu gào, nhưng tiếc là căn bản không thể dập tắt.

Hắn cảm thấy cả người mình sắp bị thiêu chín rồi.

"Oanh!" Diệp Phàm nghiến răng, dùng sức xé rách quần áo trên người, để lộ ra một vật thể kim loại như áo giáp.

Hắn nhét vật kim loại đó vào miệng, cắn nát, rồi nuốt xuống.

"Tê…" Áo giáp rất dai, vừa cắn nát, lập tức toát ra một mùi hương thoang thoảng, trong nháy mắt xua tan cái nóng rát do ngọn lửa mang lại.

Chương 805

Sau đó, áo giáp lại hóa thành một chất lỏng, chảy vào tứ chi bách hài của Diệp Phàm, còn một ít chảy vào đan điền.

Diệp Phàm không ngừng kinh ngạc.

"Rốt cuộc đây là bảo bối gì?" Thế nhưng hắn đã không còn thời gian để dò xét.

Biển lửa dần biến mất, Diệp Phàm cũng khôi phục tự do, chỉ là toàn thân ướt sũng.

Hơn nữa hắn cảm thấy cơ thể tràn đầy sức mạnh, còn có một chút ấm áp.

Như thể vừa bước ra từ hang băng, mỗi tấc da thịt, mỗi tế bào trên toàn thân đều đang khát khao sức mạnh.

Diệp Phàm thầm hô kỳ diệu.

Hắn vặn vặn cổ, vặn vặn tay chân, phát ra một tràng tiếng kêu rắc rắc như rang đậu, sau đó nắm chặt nắm đấm.

Một luồng khí thế mạnh mẽ đột nhiên dâng trào từ trong cơ thể hắn.

Diệp Phàm rất mừng rỡ, không ngờ sau khi ăn cái chất lỏng áo giáp này, chức năng cơ thể của mình đã nâng cao không ít, thực lực còn hơn cả trước đây.

Ban đầu khi giao chiến với Nam Cung U U, Diệp Phàm suýt nữa đã kiệt sức, bây giờ lại có thêm một phần tự tin.

"Mẹ kiếp, thằng nhóc này cũng có chút vận khí, lại chịu đựng được lửa đạn thiêu đốt." Thấy Diệp Phàm không chết, gã hán tử độc

nhãn giận tím mặt, nhặt một khẩu súng chỉ vào Diệp Phàm quát: "Nhưng cũng chỉ đến đây thôi." "Đoàng!" Vừa nói dứt lời, hắn bóp cò, một viên đạn "xoẹt" một tiếng xuyên thủng thân cây.

Hoàng Thiên Kiều đang định lao lên cứu người, bị gã hán tử độc nhãn hung hăng đẩy ngã xuống đất.

"Đoàng!" Gã hán tử độc nhãn lại bắn một phát súng.

Sắc mặt Diệp Phàm khẽ biến, thân mình nghiêng sang một bên, lại né tránh ra.

Viên đạn sượt qua tai Diệp Phàm, khiến tai hắn khẽ rung lên, còn mang theo một vệt máu.

"Thằng nhóc, mày không thoát được đâu, hôm nay, bọn mày nhất định sẽ chết ở đây!" "Bọn tao không chỉ muốn xé xác mày thành từng mảnh, mà còn muốn mày tan cửa nát nhà, mẹ mày vợ con đều gặp nạn." Gã hán tử độc nhãn vừa chửi rủa, vừa kéo chốt an toàn, chuẩn bị tiếp tục tấn công.

"Đồ khốn nạn, mày dám làm hại chị tao, tao giết chết mày!" Hoàng Tam Trọng nén đau gào lên, rút dao găm ra lao vào gã hán tử độc nhãn.

"Xoẹt!" Gã hán tử độc nhãn cười gằn một tiếng, tay trái giơ lên, một tảng đá "xoẹt" một tiếng bay ra.

Hoàng Tam Trọng sợ hãi rụt đầu, tảng đá vừa vặn găm vào thân cây.

"Đoàng!" Gã hán tử độc nhãn nhân cơ hội giơ trường đao chém xuống.

Ánh đao như điện.

Diệp Phàm vội vươn tay đỡ, kết quả lại nghe "xoẹt" một tiếng, hai

tay hắn bị chém đứt, cánh tay đứt lìa rơi xuống đất.

Diệp Phàm phát ra một tiếng kêu thảm thiết.

"Khốn nạn!" Hoàng Tam Trọng phẫn nộ tột độ, nhảy vọt lên, vung dao găm, đâm thẳng vào gã hán tử độc nhãn.

"Xoẹt!" Ngay lúc này, gã hán tử độc nhãn tay kia lại túm lấy một tảng đá, mạnh mẽ ném về phía Hoàng Tam Trọng.

Hoàng Tam Trọng phản ứng lại thì đã chậm nửa nhịp.

"Rầm!" Tảng đá chính xác đập trúng trán hắn.

Máu tươi bắn tung tóe!

Hoàng Tam Trọng kêu thảm một tiếng ngã xuống đất, bất tỉnh nhân sự.

"Đồ phế vật!" Ưng Câu Tị lạnh lùng thu hồi tảng đá: "Tao còn tưởng là thằng xương xẩu nào, hóa ra chỉ là một lũ kém cỏi." "Mày cũng coi như cứng đầu đấy, tiếc là mày gặp phải tao." "Tối nay số phận của bọn mày đã định là chết thảm nơi hoang dã rồi." Vừa nói, hắn lại mò ra mấy tảng đá, chuẩn bị lần nữa ném về phía Diệp Phàm đang tả tơi.

"Ô…" Lúc này, lại có mấy luồng đèn xe chiếu tới.

Tiếp đó, hàng chục người xông vào ngọn đồi, nhanh nhẹn bao vây lại.

Người dẫn đầu là một nam tử áo xám quét mắt nhìn toàn trường một lượt, sau đó đứng thẳng người đi về phía Ưng Câu Tị và đám cường đạo: "Hắc Hổ Đường làm việc, những kẻ lôi thôi cút hết!" "Bọn tao là thành viên Thất Tinh Bang." Ưng Câu Tị kiêu ngạo đứng thẳng: "Bọn tao phụng lệnh Hắc Hổ Đường hành sự, tất cả mọi người không được đến gần." Nam tử áo xám nhíu mày: "Thất Tinh

Bang?" Đám Ưng Câu Tị cười lạnh không ngừng.

"Tao không quan tâm bọn mày là Thất Tinh Bang gì gì đó, nhưng tao bây giờ tuyên bố, ngọn núi này thuộc về Hắc Hổ Đường sở hữu." Nam tử áo xám lạnh lùng lên tiếng: "Nhanh cút đi, đừng ảnh hưởng đến bọn tao xử lý người bị thương, cũng đừng làm phiền bọn tao." "Thằng nhóc, bọn mày là người của Hắc Hổ Đường ư?" Lúc này, Diệp Phàm đã đỡ đau, đứng dậy từ vết thương, xé rách áo mưa chống thấm trên người.

Hắn nhìn chằm chằm nam tử áo xám hỏi: "Sao tao chưa từng nghe nói đến Thất Tinh Bang, hơn nữa bọn mày không phải tổ chức chính thức sao?" Nghe câu hỏi này, những tên cường đạo còn lại đều cười lớn.

"Thất Tinh Bang là do ông chủ của bọn tao sáng lập, tuy ông ấy chủ trương xã hội hài hòa, dân chủ hòa bình, còn đề xướng từ thiện." "Nhưng bọn tao làm sát thủ, không cần dân chủ hòa bình, chỉ cần tiền và võ lực, cho nên ông chủ bọn tao đã lấy bảy chữ, gọi là Hắc Hổ Bang." Gã hán tử độc nhãn cười ha hả: "Hắc Hổ Môn, bọn mày mấy thằng nhà quê chắc chắn chưa từng nghe nói, nên mới nghi ngờ thân phận bọn tao." Diệp Phàm truy hỏi: "Bọn mày Hắc Hổ Bang có quan hệ với Hách Liên Tĩnh không?" Nam tử áo xám thờ ơ đáp: "Đúng vậy!" "Người của Hách Liên Tĩnh ư?" Diệp Phàm do dự một chút: "Vậy tao sẽ thả bọn mày đi trước, bọn mày tạm thời đừng động đến hắn và bọn trẻ." "Mày có tư cách gì mà đòi mặc cả với bọn tao?" Gã hán tử độc nhãn cười gằn một tiếng, cổ tay run lên, quân thứ đâm thẳng vào vai Diệp Phàm: "Cho mày cơ hội cuối cùng, quỳ xuống dập đầu, hoặc là chết đi." Diệp Phàm ấn Hoàng Tam Trọng: "Cút xa ra, nguy hiểm!" Hoàng Tam Trọng ôm cánh tay bị thương, lùi lại hai mét né tránh.

Gã hán tử độc nhãn giật mình, không ngờ thằng nhóc này cũng có

bản lĩnh.

Nhưng hắn cũng không tiếp tục dây dưa với Diệp Phàm.

Dù sao đây là nơi hoang vắng, giết Diệp Phàm quá gây chú ý.

“Thằng nhóc, tao cho mày một cơ hội nữa, ngoan ngoãn bó tay chịu trói đi.” “Như vậy tao sẽ giữ cho mày một cái xác toàn thây, còn có thể đảm bảo không làm hại gia đình mày.” Hắn vừa bức Diệp Phàm tới gần, vừa quát lạnh một tiếng: “Nếu không, tao sẽ cho mày nếm mùi sống không bằng chết.” Hắn còn làm ra vẻ thị uy, nhặt một tảng đá, hung hăng đập xuống đất mấy cái.

“Bốp!” Đá vụn bay tứ tung, cây cỏ lay động, một cảnh tượng hỗn loạn.

“Rắc rắc rắc!” Ngay lúc này, từ sâu trong rừng truyền đến một tràng tiếng bước chân dồn dập.

Diệp Phàm quay đầu nhìn, vừa thấy năm mươi sáu người đang nhanh chóng chạy tới.

Bọn họ được huấn luyện nghiêm chỉnh, trang bị đầy đủ, thân mặc mũ trụ thép, đeo dao quân dụng, tay cầm khiên và cung nỏ.

Trên đường chạy, họ nhanh chóng sắp xếp thành đội hình vòng tròn, tạo thành hình quạt ép tới.

“Kẻ địch!” Thấy kẻ địch đột nhiên xuất hiện, gã hán tử độc nhãn vô thức dừng bước.

Mắt hắn trợn trừng, dường như không ngờ kẻ địch lại phục kích ở đây.

“Rầm!” Một cô gái trẻ thân hình vạm vỡ lao ra.

Nàng như báo săn húc ngã một gã hán tử độc nhãn, đồng thời tay phải chấn động, dao găm bay vút đi.

Gã hán tử độc nhãn bản năng né tránh.

Ngực hắn lập tức nở rộ hoa máu, dao găm xuyên qua lồng ngực hắn găm xuống đất.

Gã hán tử độc nhãn rên khẽ một tiếng, đổ vật xuống đất.

Hắn không thể ngờ rằng, mình còn chưa kịp chạm vào người đối phương, đã bị đối thủ đánh ngã xuống đất.

Ưng Câu Tị và đám tráng hán Hùng Quốc vô thức đề phòng.

Cô gái trẻ không nói một lời, chỉ tăng tốc xông lên, một hơi đánh ngã sáu tên cường đạo.

"Xoẹt!" Ngay lúc này, phía sau lưng lại trúng một đao.

Ưng Câu Tị cười gằn xoay quân thứ.

"Phập!" Máu tươi bắn tung tóe.

Cô gái trẻ rên khẽ một tiếng, quỳ một gối xuống đất, sắc mặt trắng bệch hơn một chút, trông rất yếu ớt.

Chương 806

Nhưng nàng nghiến răng kiên trì.

Đám hán tử độc nhãn vô thức hét lên: "Đừng động!

Đừng động!

Đầu hàng!

Mau đầu hàng!" "Đầu hàng?" Cô gái trẻ lạnh lùng nói một câu: "Trừ khi bọn mày sống sót được." Nói xong, nàng liền từ trong ba lô lấy ra một quả lựu đạn khói.

Ưng Câu Tị thấy vậy thì kinh hãi biến sắc: "Không ổn, là khí độc!" Đám hán tử độc nhãn nghe vậy càng hoảng loạn lùi lại.

"Hô!" Chỉ nghe một làn khói dày đặc bốc lên, trong chớp mắt bao trùm bốn phía, che khuất tầm nhìn của mọi người.

Đám Ưng Câu Tị bản năng ho sặc sụa.

Diệp Phàm vô thức nín thở, tránh hít phải khói độc mà trúng độc.

Thế nhưng hắn vẫn đánh giá thấp uy lực của khói độc, vừa nín thở, đã cảm thấy cổ họng đau rát kịch liệt.

Diệp Phàm trong lòng thầm kêu không hay, khói độc này quả thực quá bá đạo, hắn cố gắng dùng ngân châm áp chế.

"Thằng nhóc, mày cũng trúng chiêu rồi, ha ha ha, mày chết chắc rồi!" Đám hán tử độc nhãn cũng đều cảm thấy bất thường, nhưng thấy Diệp Phàm cũng trúng khói độc, từng tên lại vô cùng vui mừng.

Ưng Câu Tị cũng lộ ra vẻ mặt hung tợn: "Thằng nhóc, dám phá chuyện tốt của tao, tao giết chết mày!" "Anh em, lên!

Chém chết thằng nhóc này!" Gã hán tử độc nhãn gào lên một tiếng,

vung quân thứ xông lên.

Những tên cường đạo còn lại cũng kêu la ầm ĩ.

Chúng tay cầm dao găm sắc nhọn và quân thứ, khí thế như cầu vồng xông về phía Diệp Phàm.

"Xoẹt!" Chưa đợi Diệp Phàm kịp nhận ra ai là gã hán tử độc nhãn, một mũi tên sắc bén đã mang theo tiếng rít bắn trúng đầu một thành viên cấp cao của Hắc Hổ Minh.

Một dòng máu nóng bắn ra, nhuộm đỏ mắt gã hán tử độc nhãn.

Thân thể gã hán tử độc nhãn loạng choạng hai cái, suýt chút nữa thì ngã xuống đất.

Sau đó, hắn giơ súng chỉ vào sườn núi bắn.

"A!" Nhưng chưa kịp bóp cò, hắn đã bị một viên đạn bắn nát đầu.

Xác hắn "đùng" một tiếng đổ xuống đất, một vệt máu tươi bắn ra, trông thật ghê rợn.

Đồng thời, trên đỉnh núi lóe lên hàng chục bóng người.

Họ lao tới như gió cuốn điện xẹt.

Tốc độ của họ cực nhanh, rất nhanh đã rút ngắn khoảng cách giữa hai bên.

Từng người tay cầm nỏ cung, tên bắn ra tới tấp.

Đám hán tử độc nhãn vội vàng giơ binh khí lên đỡ.

"Phốc phốc phốc!" Mũi tên liên tục tuôn xuống, khiến đám hán tử độc nhãn kêu thảm thiết liên tục, rất nhanh đã có mười tám tên cường đạo ngã xuống.

Đám Ưng Câu Tị cũng nhanh nhẹn né tránh.

"Phịch!

Phịch!" Đám hán tử độc nhãn lần lượt ngã lăn ra đất, ngực, bụng, cổ đều trúng tên.

Máu tươi lênh láng, trông thật kinh hoàng.

"Khốn nạn!" Ưng Câu Tị phẫn nộ tột độ, ném quân thứ đi, rút ra một khẩu súng ngắn.

"Xoẹt xoẹt xoẹt!" Hắn nhắm vào sườn núi liền bắn liên hồi.

Kỹ năng bắn súng điêu luyện.

"Đoàng đoàng đoàng!" Mấy mũi tên bay vút đi, phong tỏa quỹ đạo bắn của Ưng Câu Tị.

Sau đó, lại có ba tinh nhuệ Hắc Hổ Minh nhảy ra từ lùm cây.

Ưng Câu Tị vô thức di chuyển họng súng, kết quả lại bị đối phương nắm lấy sơ hở.

Ba người xông lên cùng lúc, một người ôm chân, một người đá eo, một người đâm vào tai.

Ưng Câu Tị kêu thảm một tiếng, súng trong tay tuột ra bay văng đi, tiếp đó bị đối phương ấn chặt, rồi phản tay đập một cái khiến hắn bất tỉnh.

"Oanh!" Chưa đợi Ưng Câu Tị tỉnh lại, lại có hai quả pháo đạn bay tới.

Xé nát thân thể của đám hán tử độc nhãn.

Khói lửa mịt mù, khói đặc xộc mũi.

Ưng Câu Tị và hơn mười tên cường đạo chết thảm tại chỗ, chỉ còn lại một bãi máu tanh.

Xác của Ưng Câu Tị và xác của gã hán tử độc nhãn không phân biệt được cái nào thuộc về ai.

“A!” Cảnh tượng này khiến Hách Liên Tĩnh giật mình.

Ngay sau đó, hắn mặt mày tái nhợt lao về phía Diệp Phàm: “Diệp Phàm, cẩn thận!” “Rầm!” Diệp Phàm vươn tay ôm chặt vòng eo Hách Liên Tĩnh.

Hắn lợi dụng khoảng trống này lộn mình sang một bên, tránh được một cây rìu đang quét ngang tới.

“Phập phập phập!” Lợi dụng lúc đối phương thất thần, Diệp Phàm không chút khách khí bắn ra bảy mũi tên.

Bảy mũi tên sắc bén găm vào giữa trán một tên Ưng Câu Tị, hắn còn chưa kịp kêu thảm đã phun máu tươi ngã xuống đất.

Ở một bên khác, ba nam tử áo xám thấy vậy thì sững lại, sau đó gào lên lao vào Diệp Phàm.

“Xoẹt!” Cổ tay Diệp Phàm run lên, ba luồng sáng lạnh bắn tới.

Ba nam tử áo xám giật mình, vội vàng cúi xuống dùng võ sĩ đao đỡ.

“Keng!” Ba tiếng kêu giòn tan, ba người đều bị thương nặng lùi lại mấy bước.

Thế nhưng chưa đứng vững, Diệp Phàm lại một kiếm chém bay võ sĩ đao trong tay bọn họ.

Ba người vô thức giơ đao lên phòng thủ.

Lại là “keng keng keng” ba tiếng giòn tan, binh khí của ba người lại lần nữa bị đánh gãy, sau đó lại bị Diệp Phàm cắt đứt cổ họng.

“Chết tiệt!” Thấy Diệp Phàm hung hãn đến vậy, nam tử áo đen dẫn đầu sắc mặt kịch biến.

Hắn không nói một lời vô nghĩa, vung võ sĩ trường đao.

“Xuy!” Cả người hắn đột nhiên lao về phía Diệp Phàm, trường đao trong tay như giao long, mang theo thế sét đánh ngàn quân chém xuống Diệp Phàm.

Chương 807

Đồng tử Diệp Phàm khẽ co lại, cảm nhận được nguy cơ mãnh liệt.

Hắn bản năng giơ dao găm lên nghênh chiến.

“Keng!” Một tiếng kêu giòn tan, võ sĩ đao và dao găm va chạm trực diện.

Lưỡi dao ma sát, bắn ra một tràng tia lửa.

Diệp Phàm cảm thấy lòng bàn tay tê dại.

Đối phương cũng thân thể chấn động, lùi lại một bước.

“Xoẹt!” Thế nhưng chưa đợi Diệp Phàm kịp thở, đối phương đột nhiên vặn võ sĩ đao.

Một luồng đao quang sượt qua mặt Diệp Phàm.

Diệp Phàm giật mình, vô thức nghiêng mặt né tránh.

Tuy tránh được một đao chí mạng, nhưng má trái vẫn bị trầy xước, rỉ ra một vệt máu.

“Thằng nhóc, cũng có chút bản lĩnh đấy.” “Tiếc là hôm nay mày gặp phải lão tử rồi.” Nam tử áo đen lạnh lùng nhìn Diệp Phàm cười gằn: “Tao nói cho mày biết, ở Thái Bình Trấn, tao là cao thủ đứng thứ năm đấy.” “Mày có thể giết năm tên thuộc hạ của tao, nhưng tuyệt đối không giết được tao.” Trong mắt hắn lóe lên vẻ độc ác: “Bởi vì lão tử còn có hậu chiêu.” Lời còn chưa dứt, Diệp Phàm đột nhiên quát lớn một tiếng.

Thân thể hắn trong nháy mắt bành trướng, cơ bắp cuồn cuộn, xương cốt nhô ra, như thể một con quái vật đột ngột xuất hiện trên

thế giới.

Tiếp đó, Diệp Phàm thân thể giãn ra, như một trận gió lốc xông đến trước mặt nam tử áo đen.

Khóe miệng nam tử áo đen giật giật: "Ngươi rốt cuộc là ai?" Diệp Phàm một quyền đánh tới.

Nắm đấm còn chưa chạm tới, cái sức mạnh khiến người ta nghẹt thở đã ập đến.

Nam tử áo đen vô thức giơ tay lên đỡ.

"Keng!" Hai quyền đối kháng, một tiếng động trầm đục!

Nam tử áo đen không ngừng lùi lại hai bước.

Tay phải hắn khẽ run rẩy, rõ ràng đã chịu thiệt lớn, không chỉ nắm đấm truyền đến đau đớn, mà còn rỉ máu.

"Ngươi…" Sắc mặt hắn khó coi nhìn chằm chằm Diệp Phàm, dường như không thể ngờ Diệp Phàm lại lợi hại đến thế.

Diệp Phàm thì giảm bớt lực đạo vừa rồi, hắn cũng không ngờ nam tử áo đen lại mạnh mẽ đến vậy, điều này quả thực có thể so sánh với người Hùng Quốc.

Điều hắn không biết là, võ giả Hùng Quốc ngoài sức mạnh ra, điều quan trọng nhất là gân cốt, da thịt và sự dẻo dai trong huấn luyện.

Cái gọi là "một lực hàng thập hội", được thể hiện rõ ràng trong võ thuật Hùng Quốc.

Mặc dù nam tử áo đen không như người Hùng Quốc mà toàn thân cơ bắp rắn chắc như đúc bằng thép.

Nhưng hắn đã tu luyện Bí cấp «Thánh Giáp» của Ưng Quốc, thân thể xương cốt cũng kiên cường hơn nhiều so với người Hùng Quốc bình thường.

Thêm vào đó, hắn là một trong những nhân vật cốt lõi của Hắc Hổ Minh, mỗi lần ám sát đều sẽ nhận được lượng lớn tài nguyên bổ sung.

Lực chiến đấu của hắn phi thường, vì vậy Diệp Phàm một cước đá hắn bị thương, đủ để khiến hắn kinh ngạc.

Ưng Câu Tị thấy vậy cũng giật mình, không ngờ Diệp Phàm lại lợi hại đến thế.

"Xoẹt!" Không để nam tử áo đen kịp nghĩ nhiều, thân hình Diệp Phàm lóe lên, trong chớp mắt rút ngắn khoảng cách hai mét, chân trái móc một cái, đá bay cái xác trên mặt đất.

Cái xác như viên đạn pháo đập thẳng vào nam tử áo đen.

Người sau thân thể xoay tròn, sau khi tránh được cái xác đó, liền giương trường đao chém giết tới.

"Phập!" Một đao, chém đứt một đoạn tay áo của cái xác, thuận thế xé rách bụng cái xác.

Máu tươi bắn ra, khiến nam tử áo đen cười điên dại: "Diệp Phàm, tao sẽ giết chết mày!" "Rắc!" Lời vừa dứt, Diệp Phàm đã đến trước mặt hắn, một cước giẫm gãy tay phải đang cầm đao của hắn.

"A!" Nam tử áo đen không ngừng kêu thảm thiết.

Sau đó, Diệp Phàm lại một quyền đánh trúng đầu hắn, đánh cho não hắn bắn tung tóe bay ra.

Những kẻ địch còn lại thấy vậy thì bi ai kêu một tiếng, lần lượt vứt bỏ vũ khí tản ra khắp nơi.

Diệp Phàm không truy kích, chỉ cầm đoạn đao từ từ đi tới.

"Phập phập phập!" Khi những người Hùng Quốc đang hoảng loạn tháo chạy, Diệp Phàm đã dùng dao găm cắt đứt cổ họng bọn họ.

"Ô…" Ngay lúc này, từ xa truyền đến một tràng tiếng động cơ ô tô

gầm rú.

Hơn mười chiếc xe jeep gào thét lao vào rừng núi.

Sau khi chúng dừng lại thành một hàng, tất cả cửa sổ xe đều được hạ xuống, sáu bảy mươi nam nữ áo đen chui ra.

Ai nấy đều cầm súng đã nạp đạn.

Họ trước tiên nhìn về phía xác các huynh đệ trên đất, sau đó ánh mắt lạnh lẽo nhìn về phía Diệp Phàm.

Người dẫn đầu chính là Đường Thạch Nhĩ trong bộ đồ đỏ.

Nàng một tay nắm võ sĩ đao, nhìn chằm chằm Diệp Phàm hét lên: "Hoa Tây Đường gia, Đường Thạch Nhĩ!" Trong mắt nàng tràn ngập sự thù hận vô tận.

Cuộc xung đột tối qua, khiến nàng mất hết thể diện, còn tổn thất hai mươi tỷ, điều này khiến nàng tức nghẹn muốn chết.

May mắn là số tiền này không phải chi cho Diệp Phàm và Viên Thanh Y, nếu không Đường Thạch Nhĩ thật sự sẽ thổ huyết.

Nghe Đường Thạch Nhĩ giới thiệu, Đường Phong Hoa, Uông Kiều Sở và Hoàng Chấn Đông tinh thần liền thả lỏng.

Hóa ra là Đường Thạch Nhĩ của Đường Môn, sự xuất hiện của nàng ấy có nghĩa là Diệp Phàm và bọn họ an toàn rồi.

Đường Thạch Nhĩ tuy không thích hạng người ngông nghênh như Diệp Phàm, nhưng lại càng ghét đám Uông thị ức hiếp Diệp Phàm.

Nàng nhanh chóng kiềm chế cảm xúc, nhìn chằm chằm Diệp Phàm quát một tiếng: "Diệp Phàm, mày chạy đi, tiếp tục chạy đi?" "Tao nói cho mày biết, những người Đường Bình Phàm phái tới đều đã bị tao giải quyết rồi." "Tối nay đừng nói là mày, cho dù Đường Bình Phàm đích thân đến cũng không cứu được mày." "Hơn nữa những năm này,

tao và Hắc Xuyên Mộ Tuyết cũng có quan hệ hợp tác, mày đã đả thương cô ta, cô ta sớm đã liên hệ với tao rồi.” “Tao cũng đã chuẩn bị xong người ngựa để đối phó với mày rồi, mày bây giờ ngoan ngoãn bó tay chịu trói đi.” Đường Thạch Nhĩ lộ ra tư thế nắm chắc phần thắng.

Nàng tin rằng, Diệp Phàm có giỏi đến mấy, cũng không thể chống lại trăm người vây công.

Diệp Phàm lại cười: “Mày quen Hắc Xuyên Mộ Tuyết à?” “Tao không quen, nhưng tao biết người của gia tộc Hắc Xuyên đều là một lũ phế vật.” Đường Thạch Nhĩ hừ lạnh không trả lời: “Bọn họ không có bản lĩnh như mày, mày nên cảm thấy may mắn vì mình sinh ra ở Đường Môn.” Diệp Phàm khẽ cười một tiếng: “Cảm ơn đã khen!” Đường Thạch Nhĩ cười khẩy một tiếng: “Diệp Phàm, bất kể mày là ai, hay gia thế có sâu đến mấy, tao cũng sẽ khiến mày sống không bằng chết.” “Vút!” Lời vừa dứt, cơ quan khôi lỗi trong cổ mộ lập tức bùng nổ.

Mấy chục cây trường mâu bật lên từ mặt đất bắn về phía Diệp Phàm.

Cùng lúc đó, từng đạo hắc quang lóe lên quanh Diệp Phàm.

Vô số mũi tên sắc bén cũng xé gió bay tới!

Đây chính là sát chiêu mà Đường Thạch Nhĩ đã chuẩn bị kỹ lưỡng!

Hắn muốn xẻ Diệp Phàm thành trăm mảnh!

“Trò vặt!” Thấy cung tiễn và mũi tên dày đặc bay tới, Diệp Phàm khinh thường hừ một tiếng: “Hôm nay để mày biết thế nào là công phu thật sự.” Hắn không hề có ý định né tránh, trực tiếp xông lên.

Thanh ngư trường thứ trong tay bỗng vung ngang.

Chương 808

"Đang đang đang!" Trong tích tắc, tất cả cung tiễn bay tới đều bị Diệp Phàm chém rụng.

Sau đó hắn lại chân trái điểm đất, bật người phóng ra.

Diệp Phàm lao tới bọn Đường Thạch Nhĩ như một con chim đại bàng sải cánh.

Sắc mặt Đường Thạch Nhĩ biến đổi kịch liệt, hắn gào lên: "Chạy mau!" Nói xong, hắn quay người cắm đầu chạy thục mạng.

Những đồng bọn còn lại cũng hoảng loạn bỏ chạy khỏi cổ mộ.

Đáng tiếc, đã quá muộn.

Diệp Phàm truy kích cực nhanh, còn một kiếm xuyên thủng cổ họng hai người cuối cùng.

Ba đệ tử Đường Môn ngã xuống đất, máu tươi chảy lênh láng thật chói mắt.

Đường Thạch Nhĩ thì chạy càng hung hãn hơn.

Nhưng Diệp Phàm còn nhanh hơn hắn.

"Ầm!" Khi Đường Thạch Nhĩ chạy được khoảng trăm mét, Diệp Phàm đã đuổi kịp từ phía sau.

Hắn tung một cú đá ngang về phía Đường Thạch Nhĩ.

"Hô!" Lực gió sắc bén.

Đường Thạch Nhĩ theo bản năng vung dao găm đỡ.

"Rắc!" Một tiếng giòn tan vang lên.

Đường Thạch Nhĩ rên lên một tiếng, cơ thể bị thương lùi về vị trí

cũ.

Cảm giác đau nhói truyền đến hai cánh tay.

Hắn cúi đầu nhìn con dao găm của mình, thì thấy nó đã gãy đôi.

Còn trên ngực hắn, có thêm một dấu chân.

"Khốn nạn!" Đường Thạch Nhĩ giận dữ chửi một tiếng, định nâng vũ khí phản công, nhưng lại thấy Diệp Phàm một lần nữa áp sát.

"Vút!" Đường Thạch Nhĩ vội vàng vứt dao găm, tay phải mạnh mẽ vươn tới.

"Bốp!" Một tiếng động lớn, Diệp Phàm cứng đối cứng tung một quyền với Đường Thạch Nhĩ, đánh nát năm đốt ngón tay của đối phương.

Đường Thạch Nhĩ rên lên một tiếng, liên tục lùi lại.

Diệp Phàm thuận thế bước tới, một chưởng đánh bay con dao găm quân dụng trong tay hắn.

Đường Thạch Nhĩ theo bản năng đưa tay ra tóm, kết quả lại là một trận đau nhói thấu tim lan ra.

Diệp Phàm thừa cơ một tay bóp gãy bốn ngón tay của hắn.

Sau đó, Diệp Phàm nhặt con dao găm quân dụng lên.

Ánh sáng sắc lạnh phản chiếu lên khuôn mặt âm lãnh của Diệp Phàm.

Hắn nhìn Đường Thạch Nhĩ, lạnh lùng hỏi: "Nói cho tôi biết, ai phái anh tới giết tôi?" "Tao nói cho mày, mày sẽ tha cho tao sao?" Đường Thạch Nhĩ giận dữ trừng Diệp Phàm gào lên: "Đừng nói nhảm nữa, có giỏi thì giết chết tao đi, tao thà đứng mà chết chứ không quỳ mà sống!" "Không nói?" Ánh mắt Diệp Phàm hơi nheo lại: "Được thôi, mày không sợ chết, tao sẽ chiều ý mày." "Vút!" Nói xong, Diệp

Phàm siết chặt con dao găm quân dụng, hung hăng đâm vào bụng Đường Thạch Nhĩ.

Máu tươi bắn ra.

Đường Thạch Nhĩ không ngừng thảm thiết kêu la: "Diệp Phàm, mày không phải người, mày là súc sinh!" Hắn làm sao cũng không ngờ được, Diệp Phàm lại điên cuồng đến thế, lại thật sự dám cầm dao đâm mình.

Đây quả thực là một kẻ điên!

Nhưng Diệp Phàm vẫn không hề dao động, hắn cầm con dao găm quân dụng dính máu, lại rạch một nhát nữa.

Một cánh tay khác của Đường Thạch Nhĩ cũng đứt lìa.

Đường Thạch Nhĩ không kìm được thét lên một tiếng thảm thiết: "Đồ khốn, đồ khốn, mày không phải người!" Diệp Phàm hờ hững mở miệng: "Tôi là người, chỉ là các người quá rác rưởi, tôi lười tra tấn các người." "Diệp Phàm, tao nguyền rủa mày!" Đường Thạch Nhĩ gào thét khản cả cổ: "Mày sẽ không được chết tử tế!" "Mày nghĩ tao sẽ sợ những lời nguyền rủa độc địa này của mày sao?" Diệp Phàm nói với giọng châm chọc: "Mày phải biết, mỗi năm kẻ địch chết dưới tay tôi, còn nhiều hơn xa những gì mày tưởng tượng." Nói đến đây, hắn đột nhiên dừng lại động tác.

"À?" Đường Thạch Nhĩ ngẩn ra, sau đó mừng như điên, cảm nhận được sức lực Diệp Phàm đang suy yếu.

"Vút!" Đường Thạch Nhĩ chịu đựng cơn đau kịch liệt lăn một vòng, né tránh mũi tên bay tới.

Hắn vừa định nhấc chân bỏ chạy, thì thấy hai viên bi thép "vút vút" bắn vào hai đầu gối của mình.

"Phụt phụt phụt!" Ba dòng máu tươi bắn ra, Đường Thạch Nhĩ

ngã sấp mặt, xương bánh chè hai đầu gối hoàn toàn vỡ nát.

Hắn không thể đứng dậy được nữa, toàn thân đã trở thành một kẻ tàn phế hoàn toàn.

Diệp Phàm đi tới, đá hắn lật ngửa, quát: "Nói, ai phái mày tới giết tao?" "Diệp Phàm, tao làm quỷ cũng không tha cho mày!" Đường Thạch Nhĩ nhe răng trợn mắt vô cùng: "Mày đợi đó." "Phụt!" Lời còn chưa nói xong, Diệp Phàm lại một cước đạp xuống, giẫm đầu hắn lún vào đất.

Máu tươi ào ạt trào ra, cảnh tượng kinh hoàng.

Diệp Phàm không hề có chút thương hại, lấy ra một chai nước suối rửa sạch thi thể.

Sau đó, hắn mới thu dao găm về.

Hành động lần này, ngoài việc Diệp Phàm muốn cứu Thẩm Hồng Tụ ra, còn vì hắn muốn sớm tìm ra kẻ đứng sau màn.

Tuy hắn không sợ bị trả thù, nhưng rắc rối thì vẫn phiền phức một chút.

Sau khi xử lý xong thi thể, Diệp Phàm kéo Đường Thạch Nhĩ rời khỏi cổ mộ.

Cổ mộ tuy lớn, nhưng lối ra chật hẹp, không thể chứa được nhiều người.

Hơn nữa, đệ tử Đường gia ồ ạt tiến vào tìm kiếm Thẩm Hồng Tụ, nhất định sẽ gây chú ý không ít.

Vì vậy Diệp Phàm quyết định lặng lẽ rút lui qua sông ngầm.

Diệp Phàm chậm rãi di chuyển dọc theo sông ngầm, trên đường gặp vài đợt tuần tra canh gác, đều bị hắn nhanh chóng giải quyết.

Trong lúc đó, hắn còn phát hiện một đội tinh anh Võ Minh đang

đào bới.

Hắn đoán đệ tử Võ Minh chắc đã đào thông địa cung.

"Ầm ầm ầm!" Chẳng bao lâu sau, sông ngầm đã đến tận cùng, tầm nhìn bỗng trở nên rộng rãi và sáng sủa hơn rất nhiều.

Đối diện sông ngầm là vách đá dựng đứng.

Tuy nhiên, đây cũng là lối ra của cổ mộ, hai bên đều là những ngọn núi cao chót vót.

Diệp Phàm nhìn một lượt, xác nhận xung quanh đã yên tĩnh mới lấy điện thoại ra.

Hắn tìm số của Thẩm Hồng Tụ rồi gọi đi.

Điện thoại đổ chuông bảy tám lần mới có người bắt máy, truyền đến một giọng con gái khàn khàn: "Alo!

Ai đấy?" "Xin chào, xin hỏi có phải cô Thẩm Hồng Tụ không?" Diệp Phàm lịch sự mở miệng: "Tôi là người được Đường Bình Phàm phái tới để giải cứu cô." Đầu dây bên kia im lặng một lát, sau đó cô gái khàn khàn nhàn nhạt nói: "Tôi là Thẩm Hồng Tụ, nhưng chắc anh tìm nhầm người rồi?

Chương 809

Tôi bây giờ đang ở Miêu Thành, anh tìm nhầm người rồi." "Hơn nữa tôi là người Miêu tộc, nếu anh muốn cứu tôi, thì hãy nhanh chóng liên hệ Miêu Kim Qua hoặc Miêu Phượng Hoàng, bảo họ mang người tới giải cứu." "Nếu không anh đến chậm một bước, mẹ con họ chắc đã bị người ta chém thành thịt nát rồi." "Tôi không phải nói quá, tôi tận mắt thấy bọn họ giết mẹ tôi ở trong cổ bảo." "Mẹ tôi bị bọn chúng một đám người đè vào tường, còn bị cắt đứt cổ họng lấy đầu." "Người phụ nữ mặc áo đen kia, cũng bị một đám người vây công, suýt chút nữa bị đánh chết bằng gậy gộc." Cô ấy bổ sung một câu: "Tôi thấy bọn họ có người mang theo vũ khí nóng." "Cô là con gái của Miêu Kim Qua?

Cô còn sống sao?" Diệp Phàm hơi nhíu mày: "Mẹ cô đâu?

Bà ấy thế nào rồi?" Thẩm Hồng Tụ trả lời dồn dập: "Mẹ tôi bị người phụ nữ áo đen đánh ngất đưa đi bệnh viện cấp cứu, tạm thời không sao, nhưng tình hình không lạc quan, rất yếu và nguy hiểm." "Tôi cũng bị thương không nhẹ, chỉ là không biết vì lý do gì, hồi phục khá tốt, còn học được một tay võ nghệ giỏi." Cô ấy rất phấn khích: "Anh đến đúng lúc lắm, chúng ta hợp tác đưa mẹ và ba ra ngoài." Diệp Phàm nghe vậy thở phào nhẹ nhõm: "Được, lát nữa tôi sẽ tìm cơ hội qua đó!" Cúp điện thoại xong, Diệp Phàm quét mắt nhìn xung quanh một lượt, chuẩn bị đi đường vòng qua sông ngầm để lẻn đi.

Vừa mới ngồi xổm xuống, bên tai hắn đã vang lên một tiếng huýt sáo sắc nhọn.

Ngay sau đó, mười hai người đàn ông mặc đồ đen hiện thân.

Bọn họ đeo mặt nạ, lưng đeo cung nỏ, tay cầm trường kiếm, rõ

ràng đều là cao thủ của Miêu Quốc.

"Vút!" Chưa đợi Diệp Phàm nhận dạng thân phận đối phương, đối phương đã bóp cò, một mũi tên nỏ xé gió tấn công Diệp Phàm.

Thần kinh Diệp Phàm căng thẳng, tay trái run lên, một cây ngư trường thứ văng ra.

"Đinh!" Mũi tên nỏ va trúng ngư trường thứ, đổi hướng bay.

Nó sượt qua tai Diệp Phàm, để lại một vết xước máu chảy be bét.

Sau đó, mũi tên nỏ vẫn không giảm lực, lao vào một thân cây, "Oành" một tiếng nổ tung, tạo ra một làn khói.

"Ô!" Gần như cùng một lúc, hơn một trăm người áo đen thổi còi trong miệng.

Bọn họ tản ra như chim ưng.

"Phù phù phù!" Hàng chục mũi tên nỏ bắn ra, như sao băng rơi xuống, trong chốc lát bao trùm tảng đá và bụi cỏ nơi Diệp Phàm ẩn nấp.

Cung tiễn dày đặc và sắc bén, giống như đàn châu chấu, che trời lấp đất ập tới.

Diệp Phàm theo bản năng phóng về phía trước năm mét.

"Ầm ầm!" Vô số cung tiễn trút xuống vị trí ban đầu, làm bụi bay mù mịt, còn có một chuỗi tia lửa.

"Bùm bùm bùm!" Diệp Phàm né tránh một đợt cung tiễn, cơ thể lắc lư vài cái.

Nhưng không cẩn thận, chân phải bị một tảng đá nhọn đâm vào.

Máu tươi bắn ra ngay lập tức, Diệp Phàm rên lên một tiếng.

Hắn cúi đầu nhìn, tảng đá cực kỳ sắc nhọn, suýt xuyên thủng giày,

da thịt cũng rỉ ra vết máu.

“Thứ này mà bắn trúng ngực, chắc chắn sẽ mất mạng ngay.” Diệp Phàm thầm kêu quá hung hãn.

“Vút!” Diệp Phàm không lãng phí thời gian, thân ảnh thoắt cái lao vào rừng.

Hắn lợi dụng cành cây và dây leo che chắn, âm thầm tiếp cận sông ngầm.

Hắn cần bơi qua sông ngầm, sau đó tìm cơ hội vượt qua.

“Vút!” Đúng lúc này, một người đàn ông gầy gò phía trước lao ra, tay cầm cây gậy đầu rắn, một cú quét ngang ngàn cân giáng xuống.

Diệp Phàm nghiến răng, vung ngư trường thứ nghênh đón.

“Bộp!” Hai binh khí giao nhau, Diệp Phàm chỉ cảm thấy cánh tay chấn động, suýt nữa không giữ được ngư trường thứ.

Tiếp đó, hắn lại cảm thấy ngón tay bị cây gậy đầu rắn va phải một cái, đau đớn vô cùng, còn sinh ra cảm giác tê dại.

Cây gậy đầu rắn có độc!

Diệp Phàm giận tím mặt, cổ tay run lên, ngư trường thứ thẳng tắp đâm vào cổ họng người đàn ông gầy gò.

Người đàn ông gầy gò cười lạnh một tiếng: “Trò vặt!” Hắn lùi người một bước, tránh quỹ đạo đâm tới của ngư trường thứ, sau đó trượt ngang vào trong bóng tối.

Lợi dụng cơ hội này, hắn tay phải giơ súng lên, bắn vào bụng Diệp Phàm!

Phát súng này nhanh đến cực điểm, khiến Diệp Phàm căn bản không thể bắt kịp quỹ đạo.

Sắc mặt Diệp Phàm hơi thay đổi, vội vàng nghiêng người sang bên cạnh.

Viên đạn sượt qua người Diệp Phàm.

Diệp Phàm còn chưa kịp thở dốc, người đàn ông gầy gò lại từ bên cạnh nhảy tới.

Cây gậy đầu rắn trong tay độc ác và hiểm độc đâm thẳng vào tim Diệp Phàm.

Nhanh và hiểm!

"Chết đi!" Lúc này, Diệp Phàm ngược lại bình tĩnh lại.

Hắn vung ngư trường thứ một cái, xoay tròn, chặn đứng cây gậy đầu rắn.

Sau đó, Diệp Phàm đẩy cây gậy đầu rắn, khiến nó bật ngược trở lại.

"Bốp!" Người đàn ông gầy gò căn bản không kịp né tránh, trực tiếp bị cây gậy đầu rắn bắn trúng bụng, thảm thiết kêu la ngã văng ra năm sáu mét.

Hắn giận dữ trừng Diệp Phàm gào lên: "Khốn nạn, mày dám đánh lén tao." "Vút!" Diệp Phàm không nói gì, lại một đao đâm vào tim đối phương.

Sắc mặt người đàn ông gầy gò biến đổi kịch liệt, vội vàng hai chân đạp đất lùi ra ba mét.

Nhưng Diệp Phàm còn bá đạo hơn, lại một lần nữa áp sát.

Một cỗ sát khí lạnh lẽo tràn ra, khiến người đàn ông gầy gò không ngừng run rẩy.

Quá đáng sợ rồi!

Cảm giác Diệp Phàm mang lại đơn giản là gần như ma quỷ.

"Vút!" Người đàn ông gầy gò lăn một vòng, chật vật tránh khỏi đòn tấn công của ngư trường thứ.

Nhưng vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm.

Lại một luồng đao quang lấp loáng, Diệp Phàm truy sát tới.

Người đàn ông gầy gò hoảng loạn không còn đường nào khác, chỉ có thể chật vật bỏ chạy.

Diệp Phàm vừa ép đối thủ rút lui, vừa quan sát tình hình xung quanh.

Chỉ thấy những ngọn đồi, cây cối, tảng đá đều phủ đầy các loại lưỡi dao sắc bén.

Lưỡi đao lạnh lẽo.

Diệp Phàm muốn nhặt đồ rơi vãi, nhưng biết mình không may mắn như vậy.

Hắn chỉ có thể kiềm chế ý nghĩ đó, nhìn về phía sông ngầm phía trước.

Hắn phải tranh thủ thời gian, nếu không bị đối phương chặn lại, đêm nay hắn sẽ thật sự không đi được.

Hắn nhắm về phía đối diện sông ngầm.

Chương 810

Sông ngầm cách bờ đúng mười mét, sâu một mét bảy, nơi hẹp nhất còn có góc chín mươi độ.

Bên bờ còn có mấy cây cổ thụ.

Diệp Phàm muốn leo qua.

"Phụt!" Đúng lúc này, đột nhiên một con mãng xà từ thân cây thò ra nửa cái đầu.

Diệp Phàm giật mình, theo bản năng định né tránh, nhưng lại phát hiện đây là một con mãng xà khổng lồ màu xanh lục.

Đuôi rắn thô lớn, vảy sáng bóng, đôi mắt đỏ ngầu phát ra ánh sáng u ám.

Lưỡi rắn thè ra nuốt vào, khiến người ta kinh hồn bạt vía.

Diệp Phàm ngửi thấy mùi kịch độc, lập tức cảm thấy da đầu tê dại.

Hắn vội vàng dừng bước, bất động tập trung toàn lực phòng ngự.

Tuy hắn không sợ rắn độc, nhưng cũng không muốn biến thành xác sống.

Lúc này, đầu rắn đã thò đến trước mặt Diệp Phàm.

Mùi tanh hôi xộc vào mũi.

"Súc sinh, tìm chết." Khóe miệng Diệp Phàm nhếch lên một nụ cười dữ tợn.

Hắn vung con dao găm trong tay, đối diện đầu rắn không chút do dự bổ xuống.

“Xoẹt!” Đầu rắn “xoẹt” một tiếng bị chém đứt, máu tươi bắn tung tóe.

Thân rắn mất kiểm soát lao xuống đáy nước, thân hình khổng lồ làm lật tung một mảng đá vụn lớn.

“A?” Thân rắn còn chưa hoàn toàn chìm xuống nước, một cái đầu khác lại trồi lên.

Nó há cái miệng lớn như chậu máu, cắn thẳng vào Diệp Phàm.

Hung tàn và độc ác!

Diệp Phàm quát lên một tiếng: “Chết!” Ngư trường thứ lại một lần nữa đâm vào miệng rắn.

“Xì!” Thân rắn đau đớn, đột nhiên rụt lại, nhưng Diệp Phàm không từ bỏ.

Hắn dùng hết sức lực, đâm ngư trường thứ vào trong đầu rắn.

Sau đó hắn hai chân đạp nước, một cú vọt như cá lao về phía trước.

Diệp Phàm vừa mới nhảy ra ba mét, thân rắn lại bật lên, một lần nữa lộ ra cái đầu trên mặt nước, đôi mắt đỏ ngầu mang theo hận ý ngập trời.

Dường như muốn xé Diệp Phàm ra từng mảnh.

Mi mắt Diệp Phàm giật giật, hắn vỗ mạnh xuống mặt nước, cơ thể như viên đạn vọt lên trời.

“Phụt!” Ngư trường thứ xuyên qua đầu rắn, lại từ phía bên kia xuyên ra, mang theo một luồng máu nóng.

Diệp Phàm không chút chần chừ, lại vung ngư trường thứ một cái.

Một dòng máu bắn ra.

Diệp Phàm tóm lấy, vứt bỏ vũ khí trong tay, sau đó lại là một cú bổ nhào.

Thân rắn lại một lần nữa bật lên, muốn tấn công Diệp Phàm, nhưng đã quá muộn, Diệp Phàm một cước đá qua.

"Rắc" một tiếng.

Cổ họng người đàn ông gầy gò gãy lìa, cơ thể co giật rồi rơi xuống.

"Vút vút vút!" Cơ thể người đàn ông gầy gò vừa chạm mặt nước sông ngầm, một loạt mũi tên sắc bén đã "vút" tới.

Một hàng mũi tên bắn người đàn ông gầy gò thành xác chết, thảm tử tại chỗ.

Cùng lúc đó, một người phụ nữ vóc dáng cao ráo, đang dẫn hơn mười người từ trong rừng cây xông ra.

Ánh mắt cô ta lạnh lùng nhìn Diệp Phàm, sau đó rút ra một con dao găm, nhẹ nhàng đâm về phía cổ họng Diệp Phàm.

Sắc mặt Diệp Phàm biến đổi kịch liệt, không ngờ đối phương lại mai phục người.

Hắn không hề dừng lại nửa giây, hai tay mạnh mẽ vươn tới phía trước, quấn lấy cánh tay đối phương rồi kéo một cái.

"Bốp!" Một tiếng động lớn, người phụ nữ bị Diệp Phàm kéo về phía hắn.

Diệp Phàm tay trái ôm lấy eo thon của cô ta, sau đó thuận thế ấn xuống.

Toàn thân hắn như đại bàng sải cánh vọt lên không trung.

Giây tiếp theo, Diệp Phàm tung một quyền ra.

“A!” Người phụ nữ rên lên một tiếng, ôm bụng liên tục lùi lại.

Khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, vô cùng khó chịu.

“Vút!” Diệp Phàm tiếp đất không nói nhiều, trở tay rút ngư trường kiếm ra, đâm thẳng vào lưng người phụ nữ.

Kiếm này, ẩn chứa sát ý vô tận.

Một kiếm phá trúc.

Sắc mặt người phụ nữ chợt biến, hai chân mạnh mẽ kẹp lại, kẹp chặt thân kiếm của Diệp Phàm.

Nhưng cú đâm này của Diệp Phàm quá mạnh mẽ, ngư trường kiếm chấn động một cái, liền làm nứt vỡ xương đầu gối và xương quai xanh của người phụ nữ.

“Rắc!” Tiếng xương quai xanh vỡ nứt rõ ràng, người phụ nữ rên lên một tiếng, bị thương lùi lại, sau đó ngồi phịch xuống đất.

Một vệt máu tươi chảy ra.

Cô ta muốn đứng dậy tiếp tục chiến đấu, nhưng cơ thể thực sự quá đau đớn.

Nhưng cô ta không vì thế mà nhận thua, nhịn đau đứng thẳng người, tay phải mò ra một cây cung nỏ.

Bóp cò.

“Vút!” Một viên bi thép bắn ra, mang theo thế sét đánh vạn quân, bắn về phía tim Diệp Phàm.

Diệp Phàm xoay người, tránh viên bi thép.

“Phụt phụt phụt!” Viên bi thép rơi vào bụi cỏ, bắn loạn xạ lách tách.

Diệp Phàm không dừng lại, một cước đạp vào bùn lầy, thân hình

thoáng cái đã đến trước mặt người phụ nữ.

Hắn giương trường kiếm lên.

Chương 811

Trường kiếm quét một vòng, xé rách y phục của người phụ nữ.

Trên người cô ta lập tức xuất hiện mấy vết thương.

Diệp Phàm một cước đá bay người phụ nữ: "Cô thua rồi!" "Ô!" Lúc này, từ xa lại truyền đến hai tiếng huýt sáo sắc nhọn.

Ngay sau đó, một nhóm người áo đen bịt mặt xông tới, súng ống đồng loạt chĩa vào Diệp Phàm.

Sát ý nồng đậm.

"Vút!" Diệp Phàm nhân lúc kẻ địch ngây người trong chớp mắt, một bước phóng vào sông ngầm, sau đó nhanh chóng bơi về phía bờ đối diện.

"Vút!" Hắn vừa mới xông ra mấy mét, đã nghe thấy bên tai một tiếng rít, một mũi tên sắc bén sượt qua vai hắn.

Mũi tên găm vào vách đá đối diện, để lại một lỗ nhỏ.

Ánh sáng đen lấp lánh ở đầu mũi tên cho Diệp Phàm biết, chỉ cần chậm một chút thôi, hắn sẽ biến thành tổ ong vò vẽ.

"Mẹ kiếp!" "Một lũ khốn nạn, dám chơi bẩn!" Diệp Phàm chửi rủa ầm ĩ, ngay sau đó chấn động ngư trường thứ, tốc độ cực nhanh lao về phía bờ đối diện.

Rất nhanh, Diệp Phàm đã đến bờ, một cú lao lên, sau đó là một cú lăn.

Một loạt đạn bắn vào bờ, kích khởi một chuỗi tia lửa.

Mấy người đàn ông áo đen ngẩng đầu, thấy Diệp Phàm bỏ chạy, từng người gào thét đuổi theo.

Diệp Phàm không để ý đến bọn họ, chỉ cắm đầu cắm cổ chạy thục mạng.

"Vút!" Đúng lúc này, Diệp Phàm cảm thấy một chút bất thường.

Trong tầm nhìn của hắn, đột nhiên xuất hiện một thân ảnh quen thuộc.

Một ông lão mặc áo đen.

Ông lão tay cầm gậy, hai tay chắp sau lưng.

Đôi mắt đục ngầu, lười nhác và bình tĩnh, dường như không để bất cứ điều gì vào trong lòng.

Nhưng Diệp Phàm biết, điều này tuyệt đối không đơn giản.

Hắn không kìm được quát lên: "Ai?" Ông lão hơi nghiêng đầu quét mắt nhìn qua, sau đó vẫy ngón tay về phía Diệp Phàm.

Mi mắt Diệp Phàm giật giật, cảm thấy đối phương dường như muốn gài bẫy hắn.

"Phịch!" Khi Diệp Phàm đang nhìn chằm chằm ông lão suy nghĩ một lát, đột nhiên, một xoáy nước trồi lên.

Diệp Phàm ngẩn ra, tự hỏi ở đây còn có sông ngầm khác sao?

Nhưng không kịp nghĩ kỹ, hắn đã lăn ngang, từ bờ lăn xuống sông ngầm.

Hắn không muốn tiếp tục dây dưa với ông lão nữa.

"Hô!" Sông ngầm tối đen như mực, không có gió, cũng không có sóng.

Chỉ có nước sông không ngừng dâng lên, mang theo cảm giác ngột ngạt.

Chất nước sông rất đục, Diệp Phàm lặn vào trong đó, tầm nhìn bị

cản trở nghiêm trọng, ngay cả bóng dáng kẻ địch cách năm trăm mét cũng không thể nhìn thấy.

Hắn dốc toàn lực tiến về phía bờ đối diện.

Nhưng lúc này, một trận âm thanh quỷ dị, càng lúc càng gần, khiến Diệp Phàm dựng tóc gáy.

Hắn nín thở nhìn về phía nguồn âm thanh, thì thấy một bàn tay, từ nơi tối đen của sông ngầm chậm rãi vươn ra.

Diệp Phàm nheo mắt: "Đây là thứ quỷ quái gì?" Hắn cảm thấy bàn tay của đối phương càng lúc càng gần.

"Vút!" Đúng lúc này, bàn tay kia mạnh mẽ vung lên.

Một bóng đen từ sâu dưới lòng sông bắn vọt lên, như một con giao long màu đen, thẳng tắp bổ về phía Diệp Phàm.

Nhanh như chớp!

Đồng tử Diệp Phàm đột nhiên mở lớn, hắn theo bản năng vung ngư trường thứ chặn ngang.

"Ầm!" Hai bên va chạm dữ dội, một tiếng nổ long trời lở đất.

"Phụt!" Cơ thể Diệp Phàm chấn động kịch liệt, khóe miệng co giật, phun ra một ngụm máu lớn.

Hắn cảm thấy ngũ tạng lục phủ của mình, dường như đều bị cú va chạm này, đâm lệch vị trí!

Cơ thể hắn chao đảo không ngừng, suýt nữa thì ngã quỵ.

Còn đối thủ, thì không hề nhúc nhích.

"Tôi đã nói rồi, cậu không thắng được tôi." Ông lão áo đen chậm rãi bước ra, nụ cười hiền hậu, nhưng đôi mắt sâu thẳm như biển.

Diệp Phàm khó khăn lắm mới thốt ra một câu: "Tại sao?" "Chiêu

này của cậu không tệ, lực sát thương rất đáng sợ." Ông lão áo đen khẽ thở dài: "Đáng tiếc, vẫn chưa đủ tinh chuẩn!" "Người của tôi, ít nhất cũng có hai mươi người, chút đao thương này của cậu, căn bản không có lực sát thương." "Huống hồ tôi đã sớm chuẩn bị đầy đủ." Hắn tiếc nuối lắc đầu: "Không phải cậu không đủ tư cách, chỉ trách chúng tôi đến muộn." Hắn chậm rãi đưa một tay ra, nhẹ nhàng nắm lấy phần sắc bén của ngư trường kiếm, sau đó "rắc" một tiếng bóp gãy.

Diệp Phàm kinh hãi: "…Ông rốt cuộc là ai?" "Vút!" Chưa đợi lời Diệp Phàm dứt, một tiếng rít sắc bén, trong tay ông lão đã có thêm một viên đạn.

Viên đạn vụt qua như chớp, không hề có dấu hiệu báo trước, không hề dây dưa!

"Vút!" Sắc mặt Diệp Phàm biến đổi kịch liệt, theo bản năng vặn cổ.

Tuy hắn kịp thời tránh được viên đạn này, nhưng ngực vẫn bị nó xé ra một vết thương.

Máu tươi đầm đìa!

"A!" Diệp Phàm phát ra một tiếng kêu thảm thiết, hắn vốn tưởng mình đủ mạnh, kết quả vẫn đánh giá thấp kẻ địch.

Hơn nữa kẻ địch còn xảo quyệt và hung tàn hơn hắn tưởng tượng.

Thấy Diệp Phàm bị thương, mười ba tay súng lập tức điều chỉnh đội hình vây kín tới.

"Tiểu tử, đừng vùng vẫy nữa." Ông lão áo đen khẽ ho một tiếng: "Hôm nay cậu không thoát được đâu!" Nói xong, hắn từng bước từng bước ép sát Diệp Phàm.

Sắc mặt Diệp Phàm rất khó coi.

Hắn muốn quay người rút lui nhưng phát hiện cơ thể cứng đờ, dường như đã mất kiểm soát.

Diệp Phàm nghiến răng, lấy ra ngân châm châm vào huyệt đạo của mình, muốn hồi phục một chút thể lực để đối phó.

"Cậu không cần cố gắng giải độc nữa, đây là một loại cổ thuật!" Ông lão áo đen cười nhẹ một tiếng: "Nó có thể khiến cơ thể cậu hoàn toàn tê liệt, ngay cả cử động cũng không được." "Trừ khi cậu có thuốc giải, nếu không, cả đời cậu sẽ phải nằm ở đây." Hắn nói với giọng trêu chọc: "Cậu nói xem, tôi nên trừng phạt cậu thế nào đây?" "Lão già, đừng có kiêu căng." Diệp Phàm lạnh lùng hừ một tiếng: "Ông mà thật sự muốn giết tôi, tôi đảm bảo ông sẽ chết không có chỗ chôn thân." "À à, đe dọa tôi sao?" Ông lão áo đen nghe vậy ha ha cười lớn: "Cậu biết tôi là ai không?" Diệp Phàm mi mắt giật giật: "Ông là ai?

An Lạc Thần Châu, Miêu Cương Vu Bà." Ông lão áo đen nhàn nhạt nói: "Cậu dám động đến người Miêu Y Môn, tôi sao có thể tha mạng cho cậu?" Diệp Phàm giận dữ: "Lão thất phu, hóa ra là cao thủ do Miêu Kim Qua mời, trách gì lại bá đạo như vậy." Miêu thị cổ sư, năm đó cũng là một thế lực lẫy lừng trong võ lâm An Lạc, công phu xuất quỷ nhập thần.

Chỉ là sau khi Miêu Kim Qua chết, một mạch Miêu thị dần dần suy tàn.

Không có Miêu Kim Qua trấn áp, các phòng Miêu tộc tranh giành quyền lợi, tàn sát lẫn nhau, nên những năm nay, nội bộ Miêu tộc rất hỗn loạn.

Chương 812

Vì vậy thân phận của ông lão áo đen cũng không có gì đáng ngạc nhiên.

"Cậu đã biết, thì ngoan ngoãn bó tay chịu trói đi." "Như vậy còn có thể bớt được chút tra tấn, tránh phải chịu hết khổ sở." Ánh mắt ông lão áo đen sắc bén: "Cậu là một nhân tài, nếu chịu quy phục môn hạ Miêu thị, trung thành với Thiếu chủ, tôi sẽ cho cậu một con đường sống." "Tôi không thèm gia nhập môn phái Miêu thị nào cả, hơn nữa tôi cũng không sợ lời đe dọa của ông." Diệp Phàm quát lên một tiếng: "Đến đây, giết chết tôi đi!" Ông lão áo đen cười nhạt: "Cậu chắc chắn chứ?" "Vút vút vút!" Hắn không nói nửa lời thừa thãi, tay phải lại hai viên cờ đá bay tới.

Diệp Phàm phản ứng nhanh nhẹn né tránh.

Chỉ nghe thấy hai tiếng "bốp bốp" giòn tan, mặt đất hắn vừa đứng nứt vỡ thành bốn mảnh.

Rõ ràng viên cờ đá này ẩn chứa sát cơ cực lớn.

Đồng thời, Diệp Phàm phát hiện, cỏ cây xung quanh lập tức khô héo, trên thân cây còn mọc ra không ít rêu đen.

"Ô!" Lúc này, một chiếc xe Hummer màu trắng gào thét lao tới.

Cửa xe mở ra, Đường Nhược Tuyết khuôn mặt lo lắng thò đầu ra, hét lên với Diệp Phàm: "Diệp Phàm!" Cô làm sao cũng không ngờ, Diệp Phàm lại bị người ta tập kích.

Diệp Phàm đầu tiên là ngẩn ra, sau đó vui mừng khôn xiết, kêu lên một câu: "Nhược Tuyết, cứu tôi!" Đường Nhược Tuyết vội vàng khởi động xe lao tới, muốn kéo Diệp Phàm ra.

Nhưng còn chưa kịp lại gần, dưới chân cô đã nổi lên vô số trứng côn trùng.

Dày đặc, phủ kín cả hai chân cô.

Cô đau đến mức không kìm được thét lên một tiếng thảm thiết.

Tiếp đó, cơ thể cô cũng bị bò đầy bởi những con trùng đen.

Cơ thể Đường Nhược Tuyết bắt đầu co giật.

"Diệp Phàm, cẩn thận, mau rời đi!" Đường Nhược Tuyết gào lên với Diệp Phàm.

Diệp Phàm muốn di chuyển vị trí, kết quả lại bi thảm phát hiện, cơ thể mình không những không thể di chuyển, mà còn càng lún càng sâu.

"Keke, ở đây có mấy chục triệu con nhện đen, đủ để xé cậu thành mảnh vụn." Ông lão áo đen nhìn vô số côn trùng đen đang nở rộ trên cơ thể mềm mại của Đường Nhược Tuyết: "Cậu sẽ bị gặm đến không còn mảnh xương." "Bùm!" Khi sắc mặt Diệp Phàm hơi biến, chiếc Hummer màu trắng đột nhiên lao đến phía trước Diệp Phàm.

Một tiếng súng vang lên, một luồng ánh lửa đỏ rực bắn ra.

Một luồng nhiệt cũng từ trán Đường Nhược Tuyết thấm ra.

Đường Nhược Tuyết rên lên một tiếng, ôm trán ngã xuống ghế ngồi, máu tươi thấm ướt y phục trắng tinh, cảnh tượng kinh hoàng.

Thân hình ông lão áo đen khựng lại, sau đó sắc mặt âm trầm: "Ai?" "Vút!" Lại một phát súng bắn ra.

Viên đạn xuyên không khí bắn về phía ông lão áo đen.

Ông lão áo đen lại một lần nữa lùi nhanh ba bốn mét, sau đó tay trái vung một cái, lại một viên cờ đá bay ra.

Lại một luồng hoa máu bắn ra.

“Phụt!” Một viên đạn sượt qua vai hắn, khiến hắn không kìm được lùi lại vì bị thương, suýt chút nữa ngã xuống đất.

Trong trận chiến này, ông lão áo đen không chiếm được chút lợi thế nào.

“Tìm chết!” Ông lão áo đen giận dữ vô cùng: “Mày rốt cuộc là ai?” Hắn rất tức giận, đây là độc vật tuyệt thế của hắn, chuyên dùng để đối phó cao thủ, kết quả lại bị người ta dùng để đối phó Diệp Phàm.

Hơn nữa đối phương còn tỏ vẻ thờ ơ.

Điều này khiến ông lão áo đen vô cùng ấm ức.

Hắn nhớ lại lần gặp phải ở viện điều dưỡng Long Sơn hôm đó, thầm mắng đối phương thật sự quá quỷ dị.

“Lão thất phu, ông còn chưa đủ tư cách để biết tôi là ai.” Diệp Phàm thừa cơ tóm lấy khẩu súng bắn tỉa bên cạnh, nhắm vào ông lão áo đen bóp cò.

“Bằng bằng bằng!” Liên tục sáu phát đạn trút ra.

Vỏ đạn rơi xuống đất, nòng súng rung lắc.

Ông lão áo đen thấy vậy nheo mắt, không ngờ Diệp Phàm còn giấu thứ này, không hổ là người đàn ông của Tống Hồng Nhan.

Sau đó, thân ảnh hắn thoắt cái, như một con mèo rừng, trong chớp mắt đã biến mất vào màn đêm.

“Vút!” Ngay khoảnh khắc ông lão áo đen biến mất, một hòn đá từ vị trí hắn vừa đứng bắn ra.

Tốc độ cực kỳ nhanh chóng, thẳng tới yết hầu hiểm yếu của Diệp Phàm.

“Đinh!” Vào thời khắc mấu chốt, Diệp Phàm ấn khẩu súng bắn tỉa xuống, đỡ hòn đá xong, liền lăn sang một bên.

Cùng lúc đó, hắn giơ tay trái lên, chống đỡ mũi tên đen bắn tới.

Cung nỏ chấn động, mũi tên lệch quỹ đạo, găm vào vách tường, "ông ông" rung lên.

Diệp Phàm thừa cơ bật dậy, từ giữa không trung lăn xuống đất.

Hắn nhìn chằm chằm bóng lưng ông lão áo đen truy sát tới.

Hắn rõ ràng bắt được ông lão áo đen đang chạy về phía đỉnh núi, nơi đó vừa vặn có thể nhìn thấy bãi đất bằng trên đỉnh núi.

Diệp Phàm đoán đối phương muốn kích nổ bãi đất bằng trên đỉnh núi.

"Vút vút vút!" Ông lão áo đen cảm thấy nguy hiểm, không dám dây dưa với Diệp Phàm, thân ảnh chao đảo chạy điên cuồng về phía đỉnh núi.

Hắn một hơi chạy đến sườn núi hơn bảy trăm mét, dừng lại chốc lát, sau đó cơ thể như diều hâu bay vút lên.

Hắn tung ra những luồng độc vụ ngũ sắc rực rỡ vào không trung.

"Ưm!" Khu vực này lập tức tràn ngập một trận mùi hôi thối khó chịu.

Diệp Phàm nín thở, nhưng vẫn cảm thấy tị khổng có thứ gì đó chui vào.

Hắn theo bản năng đưa tay sờ, toàn là rết, bọ cạp và rắn độc các loại.

Diệp Phàm muốn bài tiết độc tố ra, nhưng đã quá muộn, một cảm giác ngạt thở bao trùm lấy tim hắn.

Diệp Phàm biết, nếu cứ chần chừ nữa chắc chắn sẽ chết.

Thế là hắn nhắm mắt lại, mạnh mẽ vận hành "Thái Cực Kinh".

Năng lượng từ sinh tử thạch dũng vào cơ thể, khu tán lũ rết và bọ cạp.

Đồng thời, hắn bịt miệng lại, tránh hít vào thêm nhiều chất kịch độc.

Diệp Phàm một mạch xông ra mấy trăm mét, còn một đao chém đứt một thân cây chắn ngang trước mặt.

Tiếp đó, hắn ôm Đường Nhược Tuyết lăn vào bụi cỏ.

Hắn đang suy nghĩ làm sao thoát khỏi hiểm cảnh.

"Ầm!" Cũng đúng lúc này, một tiếng nổ lớn vang lên.

Vách núi bị màn đen che phủ chấn động.

Chương 813

Một luồng lửa nóng bỏng phun ra từ đỉnh núi.

"Ầm ầm!" Lửa cháy lan tràn, đá núi sụp đổ, khói bụi mịt mù, khiến người ta không thể nhìn rõ tình hình bên trong.

"Đồ khốn, lão tử giết mày!" Thấy cảnh này, ông lão áo đen gào lên một tiếng, vung gậy.

Mấy chục con nhện đen "vút vút vút" chạy trốn vào rừng.

Chúng dường như ngửi thấy nguy hiểm, cũng như sợ đỉnh núi phát nổ.

Đàn nhện đen nhanh chóng chạy tán loạn.

Nhưng bãi đất bằng trên đỉnh núi đã bị thiêu hủy, một đống gỗ đang cháy bùng lên ngọn lửa dữ dội.

"Vút!" Ông lão áo đen thân ảnh thoắt cái, nhảy vọt lên núi.

Nhưng vừa mới bay lên giữa không trung, sắc mặt hắn lại thay đổi.

Chỉ thấy một cây cung nỏ bắn tới.

Đây là một cây cung nỏ, mang theo lực đạo mạnh mẽ bắn tới.

Mũi tên nỏ mang theo tiếng xé gió chói tai, hung hăng găm vào ngực ông lão áo đen.

"Phụt!" Một luồng máu tươi bắn ra.

Ông lão áo đen ho một tiếng rồi ngã xuống.

"A!" Diệp Phàm thấy vậy thở phào nhẹ nhõm, vừa định nhặt khẩu súng bắn tỉa đuổi theo, thì phát hiện tầm nhìn tối sầm lại.

Sau đó, hắn cảm thấy cổ họng đau nhói.

Hắn cúi đầu nhìn, một con rết đã cắn vào cổ hắn.

Tuy nhiên, hắn vẫn dùng dao rạch vào một mạch máu hoặc động mạch, nhưng cũng xé rách da thịt, chảy ra một vệt máu đỏ tươi.

Xoẹt!

Diệp Phàm rút dao găm ra, dùng sức cứa vào da thịt mình.

Máu nhanh chóng nhỏ giọt, hắn mượn mùi máu tanh nồng để áp chế kịch độc trong cơ thể.

Đáng tiếc, loại kịch độc này vô cùng bá đạo, dù Diệp Phàm cố gắng áp chế, nhưng độc tính vẫn khuếch tán khắp toàn thân.

Hắn nhanh chóng choáng váng.

Hắn khó khăn thốt ra từng chữ: "Đường tổng!

Mau đi!

Mau đi!" Hắn hy vọng Đường Nhược Tuyết có thể sống sót, nhưng cuối cùng lại phát hiện Đường Nhược Tuyết cũng đã bất tỉnh.

Bùm bùm bùm!

Cũng đúng lúc này, vài tiếng súng vang lên từ xa, phá vỡ sự tĩnh lặng của bầu trời.

Rõ ràng là Đường Nhược Tuyết và đám người đã nghe thấy động tĩnh nên lao ra khỏi nhà kho để kiểm tra.

Đường Thất và những người khác cũng nghe tin chạy tới.

Nhưng chưa kịp xác định mục tiêu, bóng dáng lão già áo đen lại biến mất giữa không trung.

Sau đó, hắn lại xuất hiện ở một vị trí khác.

Hắn tiếp tục truy đuổi Diệp Phàm.

Lão già áo đen một đường chạy gấp, một đường bắn súng, không cho Diệp Phàm một chút cơ hội thở dốc nào.

Diệp Phàm vừa né tránh, vừa quan sát, tìm kiếm tung tích lão già áo đen.

Nhưng hắn không tìm thấy dấu vết của đối phương, thậm chí còn không nhìn thấy bóng người nào, chỉ có một đám lớn nhện độc màu đen.

Những con nhện độc này không chỉ tốc độ cực nhanh, mà còn có thể di chuyển linh hoạt trong màn đêm, vì vậy Diệp Phàm vẫn chưa tiêu diệt được chúng.

Bùm bùm bùm!

Lão già áo đen cũng không lãng phí đạn dược, liên tục bắn Diệp Phàm, muốn ép hắn ra quyết đấu.

Hắn muốn giết chết thằng nhóc này ngay tối nay.

Xoẹt!

Diệp Phàm cắn răng, thân hình lao vút, đâm sầm vào một chiếc BMW.

Chiếc BMW chặn đứng lộ tuyến tấn công của lũ nhện độc.

Rắc!

Diệp Phàm một cước đạp nát kính chắn gió, ngay sau đó xoay vô lăng.

Hắn đạp mạnh phanh.

Oành!

Chiếc BMW phát ra tiếng phanh chói tai, cố định thay đổi xu thế va chạm ban đầu, nằm ngang giữa khe núi chặn đường lão già áo đen.

“Thằng nhóc, có chút năng lực đấy, nhưng tối nay ngươi nhất định phải chết trong tay ta.” Lão già áo đen cười lạnh một tiếng, hai tay giơ lên, hai mũi tên giấu tay bắn về phía Diệp Phàm.

Bùm bùm!

Diệp Phàm đã sớm phòng bị, hai chân đạp mạnh, cả người bật ra, tránh được mũi tên giấu tay bắn tới, sau đó phản tay một đao chém văng mũi tên của lão già áo đen.

Sau đó hắn lại lộn một vòng, nắm chặt võ sĩ đao tiếp cận cơ thể kẻ địch.

Lão già áo đen nhếch khóe mắt: “Mấy trò vặt vãnh!” Hắn di chuyển thân hình né tránh, nhưng không hoàn toàn tránh được, y phục thêm hai vết rách.

Xuy!

Lão già áo đen giũ y phục khôi phục nguyên dạng, nhưng chưa kịp để Diệp Phàm tấn công, lại một mũi tên giấu tay khác bắn tới.

Diệp Phàm lại lăn mình, vừa vặn tránh được mũi tên, chỉ là trên người hắn có thêm một vết thương chảy máu.

Lão già áo đen lại áp sát, một chưởng vỗ vào bụng Diệp Phàm.

Bốp!

Diệp Phàm rên lên một tiếng, bay ra xa, khóe miệng rỉ ra một vệt máu tươi.

Hắn chật vật đứng dậy, nhịn đau, nắm chặt quân đao xông lên, điên cuồng chém giết lão già áo đen.

Chương 814

Hắn đã biết, lão già áo đen là một Huyền cảnh cao thủ, hơn nữa là một tồn tại Huyền cảnh đỉnh phong.

Mặc dù hắn không biết Huyền cảnh đỉnh phong có ý nghĩa gì, nhưng cũng biết đây là một sức mạnh đủ để nghiền nát hắn.

Vì vậy hắn dốc hết sức lực tử chiến với đối phương.

Bốp!

Nhưng sự hung mãnh của Diệp Phàm không đổi lấy được ưu thế, ngược lại còn chọc giận lão già áo đen.

Hắn nhe răng cười, một quyền đấm Diệp Phàm ngã xuống đất.

Sau đó, hắn vớ lấy võ sĩ đao, liên tiếp đâm Diệp Phàm.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Từng nhát dao đâm xuống, máu tươi bắn ra, trông thật kinh hoàng.

Diệp Phàm dốc hết sức chống cự, nhưng nhanh chóng bị đâm xuyên người.

Lão già áo đen cầm võ sĩ đao đâm vào đầu Diệp Phàm.

Xoẹt!

Cũng đúng lúc này, từ phía sau đồi lóe lên một mũi nỏ.

Mũi nỏ cực nhanh, như sấm sét bắn về phía lão già áo đen.

Sắc mặt lão già áo đen hơi biến, thân mình nghiêng sang một bên né tránh.

Nhờ cú né này, hắn chậm hơn nửa nhịp, Diệp Phàm nhân cơ hội bò dậy.

Lợi dụng khoảng trống này, Diệp Phàm vung dao găm, đâm trúng cánh tay lão già áo đen.

Lão già áo đen đau đớn lùi lại hai bước, vừa định kết liễu Diệp Phàm, thì lại một mũi tên nữa bắn tới.

Hắn vội lăn sang một bên né tránh, mũi nỏ bắn trúng vị trí hắn vừa đứng, để lại một vết hằn sâu.

"Đồ khốn nạn!" Lão già áo đen chửi rủa một tiếng, quay đầu nhìn lại.

Hắn phát hiện hướng mũi tên bắn tới, đứng một người phụ nữ áo trắng, đang từ từ thu lại cây cung dài.

Cổ tay cô ta quấn ba vòng băng gạc, dường như đã bị thương.

Xoẹt!

Thấy lão già áo đen nhìn sang, người phụ nữ áo trắng không nói hai lời lại bắn ra một mũi tên.

Sắc mặt lão già áo đen hơi biến, thân mình đột ngột lóe sang bên cạnh.

Chỉ nghe một tiếng "xuy", mũi tên sượt qua tai hắn, suýt chút nữa đã cắt đứt tai hắn.

"Chết tiệt, chết tiệt, chết tiệt." Lão già áo đen gào lên giận dữ, giơ tay lại bắn ra ba mũi tên.

Chỉ là mũi tên của cô ta nhanh hơn hắn dự liệu.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Trong ba tiếng rít chói tai, ba mũi tên giấu tay bắn về phía người phụ nữ áo trắng.

Người phụ nữ áo trắng do dự một chút, cánh tay phải khẽ động.

Ba mũi tên nổ lập tức chuyển hướng bắn vào vách núi.

Bùm bùm bùm!

Ba tiếng nổ giòn giã, ba tấm đá bị mũi nổ bắn nát.

Chỉ là sắc mặt người phụ nữ áo trắng trở nên tái nhợt, trán cũng toát mồ hôi, hiển nhiên loại tiêu hao này đối với cô ta không hề đơn giản.

Xoẹt!

Đúng lúc người phụ nữ áo trắng định bỏ cuộc, Diệp Phàm đột nhiên kéo dây cung, một mũi tên ngắn giải độc "xoẹt" một tiếng bắn qua.

Xoẹt!

Lần này, Diệp Phàm không để mũi nổ bắn trượt, mà ổn định, chuẩn xác, hiểm hóc trúng vào bả vai trái của lão già áo đen.

"Ưm!" Lão già áo đen rên lên một tiếng, bản năng lùi về phía sau né tránh, đồng thời một chưởng vỗ về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm một đao chặn lại.

Lão già áo đen phản ứng nhanh chóng né tránh đường đao, sau đó vung tay, một cây phi tiêu bắn vào ngực Diệp Phàm.

Một dòng máu tươi bắn ra.

Diệp Phàm rên lên một tiếng, ôm ngực lùi lại.

Má hắn nhanh chóng sưng phù.

Hắn giận dữ gầm lên: "Ngươi vì sao giúp ta?" "Bởi vì ngươi đã cứu ta, cũng coi như ta nửa ân nhân!" Người phụ nữ áo trắng lạnh nhạt nói: "Hơn nữa ta không thích thiếu ơn huệ của người khác!" Xoẹt!

Diệp Phàm không nói nhiều lời, lấy ra một tấm thẻ ngân hàng ném trước mặt người phụ nữ áo trắng.

Hắn tin mình đã cứu người phụ nữ áo trắng, nhưng thế giới này không phải ai lấy ân báo oán thì đều đáng tin.

Hắn chỉ cần biết người phụ nữ áo trắng không có ác ý với mình, còn những chuyện khác, Diệp Phàm tạm thời không muốn để ý.

Hắn quan tâm hơn đến sự an nguy của chính mình.

"Cảm ơn!" Người phụ nữ áo trắng cũng không khách sáo, cầm lấy thẻ ngân hàng cất vào, sau đó từ trong túi sau lưng lấy ra một lọ thuốc ném cho Diệp Phàm.

Diệp Phàm mở nắp ngửi thử, phát hiện một mùi hương cỏ cây thanh mát.

Hắn không khỏi hỏi: "Đây là cái gì?" Người phụ nữ áo trắng không để ý Diệp Phàm, mà trừng mắt nhìn lão già áo đen gào lên: "Ta muốn giết ngươi!" Nói xong, cô ta triển thân, như một trận lốc xoáy xông về phía lão già áo đen.

"Ha ha ha, muốn giết ta?

Quá ngây thơ!" Thấy người phụ nữ xông tới, lão già áo đen nhe răng cười, sau đó hai tay giương ra, trong chốc lát hóa ra hơn mười thủ ấn.

Vô số luồng khí tụ lại quanh thân hắn, theo động tác của hắn mà rít lên.

Chiến sự bên này căng thẳng, Diệp Phàm nhướng mày nhìn người phụ nữ áo trắng và lão già áo đen.

Đèn cổ mộ sáng bừng trong nháy mắt này.

Giữa mộ thất lại quỷ dị đặt một cái bản vàng.

Tim Diệp Phàm đập thịch một cái, có một dự cảm không lành.

Chương 815

Hắn muốn đi đoạt thứ kia, nhưng lại bị hai vị cao thủ trước mặt chặn đứng.

Diệp Phàm mắt rực lửa: "Cút!" "Kiệt kiệt." Hai quái vật đồng thời nhe răng cười, dường như nghe được chuyện cười hay nhất, nhưng sau đó biểu cảm trên mặt chúng đột nhiên trở nên dữ tợn: "Hôm nay ta sẽ cho ngươi kiến thức sự lợi hại của Quỷ đạo chúng ta!" "Quỷ đạo?" Diệp Phàm hừ lạnh một tiếng: "Cái gì rác rưởi!" "Hỗn xược!" Lão già áo đen gầm lên một tiếng, ngay sau đó hai chưởng cùng lúc xuất ra.

Người phụ nữ áo trắng cũng không nhàn rỗi, cô ta chân phải giậm mạnh xuống đất, cả hang động lập tức rung chuyển dữ dội.

Ngay sau đó hai chưởng của cô ta đánh ra.

Oành!

Hai luồng khí kình khổng lồ như đạn pháo bắn về phía Diệp Phàm.

Cú tấn công lần này còn mạnh mẽ hơn lúc nãy.

Sắc mặt Diệp Phàm hơi biến, biết rằng cứng đối cứng mình sẽ chịu thiệt.

Thế là tay trái hắn nhanh chóng đánh ra mấy thủ ấn, sau đó chỉ mạnh vào khoảng không.

"U…u…" Chỉ nghe một tiếng gió rít chói tai vang lên.

Vô số mảnh đá văng ra, tạo thành màn mưa mảnh vụn dày đặc.

Màn mưa đá vụn như những thanh đao kiếm, che trời lấp đất bao trùm lấy luồng khí kình đang lao tới.

Bùm bùm bùm bùm!

Đá vụn và khí kình nhanh chóng va chạm vào nhau.

Tiếng nổ liên tục vang lên, mảnh vụn bay ngang dọc, còn kèm theo một tiếng kêu thảm thiết.

Đá vụn tuy nhỏ, nhưng thắng ở số lượng lớn.

Hơn nữa chúng còn ẩn chứa toàn bộ sức mạnh của Diệp Phàm, nên uy lực cực kỳ kinh người.

Phốc xuy!

Ba người đàn ông áo đen né tránh không kịp lập tức thổ huyết ngã xuống đất.

Người phụ nữ áo trắng cũng bị chấn lùi hơn mười mét, khuôn mặt nhỏ nhắn mang theo một chút tái nhợt.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Đúng lúc này, lại có bảy tám bóng người xuất hiện từ bốn phía, tay cầm các loại binh khí bao vây Diệp Phàm.

Mí mắt Diệp Phàm không ngừng giật giật.

Hắn phát hiện những người này đều đeo khẩu trang, găng tay, rõ ràng là mặt nạ phòng độc hoặc các dụng cụ khác.

Điều này khiến ưu thế ban đầu của hắn tan biến.

Xoẹt!

Diệp Phàm không dám chậm trễ nữa, vứt đồng tiền cũ nát đi, rút Ngư trường kiếm ra nghênh chiến.

"Giết!" Bảy tám kẻ địch thấy thế lập tức lao về phía Diệp Phàm.

Vũ khí trong tay sáng loáng, sát khí lạnh lẽo, chiêu nào cũng đoạt mạng, hung mãnh vô cùng.

Diệp Phàm không chút do dự vung trường kiếm, như rồng bơi phượng múa, nhẹ nhàng phóng khoáng, tinh chuẩn không sai sót, mỗi một kiếm chém xuống chắc chắn máu tươi bắn ra.

Bảy tám kẻ địch nhanh chóng ngã gục trước mặt Diệp Phàm.

Chỉ là chưa kịp thở dốc, phía sau Diệp Phàm đã truyền đến tiếng xé gió chói tai của vật sắc nhọn.

Hắn quay đầu nhìn lại, vừa vặn thấy một mũi tên ngắn nhắm thẳng vào yết hầu hắn.

Mũi tên này quá nhanh, quá sắc bén, quá hung tàn, cũng quá âm hiểm, quá độc ác, đơn giản là một vũ khí giết người.

Nói cách khác, đây là tuyệt sát kỹ!

Diệp Phàm không kịp suy nghĩ nhiều như vậy, vội cúi đầu né tránh mũi tên sắc bén.

Bốp!

Mũi tên sắc bén sượt qua sống mũi hắn xuyên qua bức tường, trượt mục tiêu.

Nhưng cũng khiến Diệp Phàm cảm nhận được sự nguy hiểm của nó.

Nếu mũi tên này ghim vào cơ thể hắn, có lẽ đầu cũng sẽ nổ tung.

Xoẹt!

Lợi dụng lúc Diệp Phàm phân tâm né tránh, lại có ba mũi tên sắc bén rít lên bắn tới.

Diệp Phàm không kịp né tránh, chỉ có thể giơ trường kiếm lên đỡ.

Đinh đinh đinh!

Ba mũi tên bị Ngư trường kiếm đánh văng, nhưng mũi tên ở phía

cuối lại ghim vào xương bả vai Diệp Phàm.

Máu tươi đầm đìa.

Cơn đau nhức nhối lập tức khiến Diệp Phàm tỉnh táo lại.

Xoẹt!

Lợi dụng khoảng thời gian này, Diệp Phàm quay người bỏ chạy.

Đối phương rõ ràng được huấn luyện nghiêm chỉnh, phối hợp ăn ý, không chỉ dùng thủ đoạn đánh lén để đối phó với mình, mà còn không ngừng rút ngắn khoảng cách.

Diệp Phàm cần nhanh chóng thoát khỏi sự truy đuổi của đối phương.

Xoẹt!

Diệp Phàm vừa mới chạy được năm sáu bước, phía sau lại có hai mũi tên ngắn bay tới.

Diệp Phàm không kịp quay đầu, chỉ bản năng lật ra một miếng ngọc bội ném về phía sau.

Bốp!

Ngọc bội bị mũi tên sắc bén đánh rơi, vỡ thành mấy mảnh văng tán loạn.

Xoẹt!

Mũi tên sắc bén không hề dừng lại, tiếp tục bắn về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm vội nghiêng người né tránh, tránh được đòn chí mạng này của đối phương, nhưng y phục vẫn bị xé rách, để lại một vết thương.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Chương 816

Mũi tên sắc bén không cho Diệp Phàm cơ hội thở dốc, thừa thắng xông lên tiếp tục truy kích, buộc Diệp Phàm phải chạy trốn một cách chật vật.

"Khốn nạn!" Diệp Phàm không ngừng chửi rủa: "Đây rốt cuộc là cái mộ quái quỷ gì?" Ngôi mộ này thật sự quá quỷ dị, quá nguy hiểm rồi.

Hắn thầm nghĩ không biết mình có đi nhầm đường không.

Nhưng những suy nghĩ như vậy cũng vô nghĩa.

Bởi vì chủ nhân ngôi mộ căn bản không quan tâm Diệp Phàm nghĩ gì, vẫn luôn bám riết không buông Diệp Phàm.

Bọn họ không tiếc bất cứ giá nào để tiêu hao sức mạnh của Diệp Phàm.

"Mẹ nó, liều!" Diệp Phàm đã trải qua không ít sinh tử, sớm không còn là A Mông ngây thơ.

Hắn gầm lên một tiếng, vớ lấy mấy tảng đá trên đất ném ra, phá vỡ đội hình của đối thủ.

Đồng thời, hắn mượn sự va chạm của đá để chạy về phía lối ra mộ huyệt.

Lúc này, Diệp Phàm chỉ có thể chạy thoát ra ngoài mới có thể sống sót, nếu không bị bọn họ kéo dài, mình sẽ khó tránh khỏi cái chết.

Quả nhiên, thấy đá ném về phía mình, bảy tám người đàn ông áo đen vội vàng thân thể lao vút, đạp lên quan tài và leo trèo né tránh.

Diệp Phàm nhân cơ hội này, một hơi xông ra khỏi mộ thất.

Hắn vừa xuất hiện, tầm nhìn liền khoáng đạt.

Hắn đứng trên một ngọn đồi u sâu nhìn về phía xa.

Phía trước là những dãy núi trùng điệp và rừng cây rậm rạp, tầm nhìn khá mơ hồ.

Diệp Phàm quét mắt một lượt xác định phương hướng xong, liền nắm Ngư trường kiếm chạy xuống dưới đồi.

"Giết!" Hầu như Diệp Phàm vừa chạy được trăm mét, phía sau hắn đã truyền đến tiếng la hét giết chóc.

Sau đó, từng ngọn lửa đỏ rực từ phía sau ngọn đồi lan đến.

Rầm rầm!

Hầu như Diệp Phàm vừa ngẩng đầu lên, một đám khói đặc bốc lên, lửa cháy dữ dội.

Vô số cây cỏ trong chốc lát bốc cháy, kêu tí tách không ngừng, không khí tràn ngập mùi khét.

Diệp Phàm theo bản năng bịt miệng lại.

Chỉ thấy phía trước bốc cháy một biển lửa, còn có lửa lớn bùng cháy dữ dội, dường như muốn nuốt chửng cả ngọn núi.

Và giữa biển lửa, đứng bảy tám mươi người đàn ông mặc đồ đen.

Bọn họ đều ăn mặc theo kiểu cổ điển, tóc chải gọn gàng, y phục trên người cũng sạch sẽ tươm tất, giống như diễn viên chuyên nghiệp.

Chỉ là trong mắt bọn họ lại lộ ra vẻ khát máu và tàn nhẫn.

Diệp Phàm ngửi thấy một mùi khí tức quen thuộc, chính là khí tức của đệ tử Bạch Hổ Môn.

Xoẹt!

Cũng đúng lúc này, một tiếng huýt sáo chói tai truyền đến từ một

ngọn đồi bên cạnh.

Vài chục người đàn ông mặc đồ đen nghe vậy sắc mặt đại biến.

Sau đó bọn họ nhất loạt tan tác.

Bọn họ lần lượt chui vào bụi cỏ và lùm cây, nhanh chóng biến mất như báo săn.

Chỉ còn lại ba lão già áo hoa ngạo nghễ đứng đó.

Bọn họ trừng mắt nhìn Diệp Phàm nhe răng cười không ngừng.

Xoẹt xoẹt xoẹt!

Ba lão già áo hoa đột nhiên bạo động, cổ tay run lên, ba thanh kiếm giấu tay phóng điện về phía Diệp Phàm.

"Hỗn xược!" Thấy kẻ địch tấn công mình, Diệp Phàm gầm lên một tiếng.

Giây tiếp theo, thân hình hắn loáng một cái, hóa thành một làn ảo ảnh bám sát sườn núi xông về phía ba người.

Đồng tử ba người đột nhiên co rút, hiển nhiên không ngờ tốc độ của Diệp Phàm lại nhanh đến vậy.

Xoẹt!

Chưa kịp để bọn họ phản ứng, Diệp Phàm đã xông đến trước mặt bọn họ.

Cổ tay hắn run lên, ba mũi ngân châm bay ra.

"Đang đang đang!" Đối mặt với đòn tấn công như sấm sét của Diệp Phàm, sắc mặt ba lão già áo hoa trầm xuống, tay phải tung ra ba thanh phi tiêu bảo vệ mình.

Ba mũi phi tiêu đánh vào ngân châm, phát ra tiếng kim loại va chạm chói tai.

Ngân châm toàn bộ đổi hướng quỹ đạo.

Nhưng cũng chính là kẽ hở đó, khiến thân hình Diệp Phàm lập tức bạo tăng.

"Xoẹt!" Diệp Phàm nhảy vọt lên, Ngư trường kiếm trực tiếp chém về phía lão già áo hoa.

Sắc mặt lão già áo hoa hơi biến, hai chân bỗng căng cứng, lòng bàn chân như mọc rễ.

Tay phải hắn triển ra, một quyền đấm về phía ngực Diệp Phàm.

Quyền đầu rung lên, khí thế kinh người, ẩn ước có tiếng phá phong.

Diệp Phàm hừ lạnh một tiếng, Ngư trường kiếm thuận thế chém xuống.

"Đang!" Hai bên va chạm vào nhau, lão già áo hoa rên lên một tiếng bay lùi ra xa.

Thân thể Diệp Phàm xoay một vòng, Ngư trường kiếm trong tay lại chém ra một kiếm.

"Xoẹt!" Kiếm quang xẹt qua giữa không trung.

"Xoẹt!" Hai lão già áo hoa khác thấy vậy sắc mặt kinh hãi, sau đó tay trái vung lên, hai thanh đao hung hăng nghênh chiến.

Một thanh chém vào Ngư trường kiếm, một thanh chém vào Ngư trường kiếm.

Hai binh khí lại va chạm vào nhau.

Hai lão già thân thể run lên, lùi lại năm sáu bước.

Diệp Phàm cũng lùi lại hai bước, mặc dù giữ vững trọng tâm, nhưng má vẫn nóng ran.

Hắn thầm than một tiếng, mấy tên này quả thực rất khó nhằn.

Chương 817

Lúc này, Diệp Phàm cũng nhìn rõ trên cổ áo bọn họ thêu một chữ 'Đường'.

"Đường?" Mí mắt Diệp Phàm không ngừng giật giật.

"Giết!" Diệp Phàm vừa mới nghĩ xong, lại nghe thấy một trận la hét giết chóc.

Sau đó bốn phía lại xuất hiện vài chục người.

Bọn họ tay cầm vũ khí bao vây tới.

"Bùm bùm bùm!" Diệp Phàm không phí lời với đối phương, ngón tay ấn vào thắt lưng, rút Ngư trường kiếm ra, sau đó xông thẳng về phía bọn họ.

Hắn biết tối nay nguy hiểm, cũng biết mình chỉ sợ là thập tử nhất sinh.

Vì vậy chi bằng trước tiên giết một đợt rồi chạy trốn.

Diệp Phàm vừa xông thẳng vừa ngưng tụ ra hai mũi ngân châm tấn công.

Hắn không hề nương tay, chỉ là bảo tồn sức mạnh của mình, phòng trường hợp bất trắc.

"A…" Đối mặt với sự giết chóc dũng mãnh của Diệp Phàm, hơn ba mươi tên hắc y hán tử lập tức kêu thảm một tiếng.

Vài chục người bị Diệp Phàm xé toạc ra một con đường.

Máu tươi bắn ra, ngã xuống đất mất mạng.

"Xoẹt!" Diệp Phàm thân hình bật ra, xông vào một khoảng trống.

Hắn vừa định quay đầu bỏ chạy, thì thấy phía sau bốn viên thép châu rít lên bay tới.

Diệp Phàm không kịp né tránh, thò tay ra, nắm lấy chúng.

"Đang đang đang!" Thép châu rơi xuống đất, phát ra tiếng kêu giòn.

Diệp Phàm quét mắt một cái, sắc mặt hơi biến.

Đây không chỉ là thép châu bình thường, bên trong còn ẩn chứa độc tố, chỉ cần dính một giọt là dễ dàng tê liệt thần kinh mà hôn mê.

Chỉ là thứ này là ai ném ra?

Hơn nữa một lần ném ra bốn viên?

Diệp Phàm đang cảm thấy khó hiểu, đột nhiên đầu hơi đau, như có thứ gì đó sắp nổ tung.

"Phịch!" Diệp Phàm quát khẽ một tiếng, dốc hết sức lực giãy giụa, muốn khiến mình tỉnh táo lại, nhưng cuối cùng không chống đỡ nổi độc tố mà ngất đi.

"Giết!" Ngay lúc Diệp Phàm mất đi tri giác, một giọng nói âm trầm vang lên: "Đừng giết chết thằng nhóc này, giữ lại một hơi thở là được, những người còn lại giết hết." Hắn còn cầm một thanh quân đao, chuẩn bị thò tay cắt cổ Diệp Phàm.

"Bốp!" Ngay lúc hắn định giơ đao chém xuống, phía sau hắn đột nhiên bị đá một cước.

Hắn chật vật lao về phía trước hơn mười mét, suýt chút nữa đâm gãy một cây thông, may mắn một thuộc hạ bên cạnh đã đỡ lấy hắn: "Ngươi làm gì vậy?" "Ta muốn giết thằng nhóc này." Lão già áo hoa giận dữ gầm lên, vốn tưởng có thể dễ dàng chém giết Diệp Phàm, nhưng kết quả vẫn thất bại trong gang tấc.

“Giết gì mà giết, chúng ta là đến bắt người sống.” Một người đàn ông áo đen lùn kéo lão già áo hoa: “Giết hắn, lãng phí thể lực của chúng ta.” Ngay sau đó, hắn lại gầm lên với đồng bọn: “Mau đi tìm kiếm một chút thi thể, xem có ai còn sống không.” “Nếu có, tất cả trói lại giải về cho ta.” “Tiểu thư Nhược Tuyết đã dặn dò, cô ấy muốn người sống, không tiếc giá nào bắt giữ bọn họ.” Hắn ra lệnh cho mọi người.

Mười mấy đồng bọn lập tức tản ra, tìm kiếm khắp hang động.

Người đàn ông áo đen lùn cũng đi về phía Diệp Phàm.

Lão già áo hoa sửng sốt, sau đó nghiến răng nghiến lợi, trách mắng đồng bọn không nên lời.

“Đồ khốn nạn, thực lực chúng ta mạnh như vậy, còn có Nhị trưởng lão tọa trấn, bắt thằng nhóc này cần gì các ngươi giúp đỡ?” “Hơn nữa bắt người sống thì bắt người sống, cứ phải nói cái gì chỉ thị của tiểu thư Nhược Tuyết, ngươi đây là trắng trợn nói cho bọn họ biết, chúng ta là nhắm vào Đường Nhược Tuyết sao?” “Chúng ta là đến cướp ngục, bắt người sống làm gì?” Hắn nâng cao giọng: “Các ngươi muốn bắt người sống, thì nên bắt luôn cả người phụ nữ kia, hơn nữa là bắt sống!” “Ta nói với các ngươi thế nào, Đường Nhược Tuyết không phải nhân vật đơn giản, thân phận của cô ấy cũng vô cùng nhạy cảm.” “Bây giờ cô ấy đã đính hôn với Nam Cung thiếu gia, chúng ta động vào cô ấy sẽ chọc giận rất nhiều thế lực của Thiên Thành.” “Hơn nữa các ngươi đừng quên, Long Bà Bàn là một đại ma đầu, ai dám động cháu gái của bà ấy, chính là khiêu khích toàn bộ Vũ Minh.” “Đến lúc Long Bà Bàn phát điên, chúng ta đều ăn không hết đâu mà đi.” “Cho nên bắt người sống không cần thiết, hơn nữa còn có thể gây chú ý của Nam Lăng Vũ Minh, nhiệm vụ lần này của chúng ta sẽ thất bại.” “Các ngươi phải nhớ, chuyện này phải làm sạch sẽ gọn gàng, tuyệt đối không được tiết lộ nửa điểm manh mối.” “Về phần

giết chết Diệp Phàm, chỉ là để che đậy, tránh để Đường Môn phát hiện ra điều bất thường." Hắn dùng giọng điệu nghiêm khắc cảnh cáo đồng bọn: "Các ngươi đừng làm hỏng chuyện!" Mấy đồng bọn gật đầu: "Rõ." Người đàn ông lùn thì nhìn Diệp Phàm cười: "Diệp Phàm, vận khí của ngươi tối nay không tệ, lại bị chúng ta chặn ở trong rừng núi này." Diệp Phàm lạnh nhạt nói: "Xem ra nhiệm vụ lần này không đơn giản." "Không đơn giản thì sao?" Người đàn ông lùn cười: "Chúng ta sớm đã điều tra rõ ràng, ngươi là Diệp Phàm, con cái bị bỏ rơi của Đường Môn." "Đây là một mối làm ăn lớn." "Cha mẹ Đường Nhược Tuyết, Đường Kỳ Kỳ và Đường Thạch Nhĩ, thêm vào Đường Nhược Tuyết, đủ để đổi lấy Huyền Tham ngàn năm." "Các ngươi tranh đoạt này cũng coi như đáng giá." Hắn từ từ ép sát Diệp Phàm: "Ngoan ngoãn bó tay chịu trói đi." Diệp Phàm giơ súng chỉ vào người đàn ông lùn: "Các ngươi rốt cuộc là ai?" Trong lòng hắn lướt qua mấy chục đối tượng đáng nghi, nhưng cuối cùng khóa chặt một cái tên: Đường Bình Phàm.

Chẳng trách mình luôn cảm thấy có một cảm giác quen thuộc, hóa ra là tên khốn kiếp này.

"Đường Môn Thất Tinh Chấp Pháp Đường." Người đàn ông lùn nhe răng cười: "Ngươi đoán xem lai lịch của chúng ta?" Diệp Phàm hừ lạnh một tiếng: "Các ngươi không xứng nói cho ta!" "Rắc!" Diệp Phàm không chút do dự bóp cò.

Chỉ là lần này, cò súng lại không thể bóp xuống được.

Trong mắt hắn lóe lên một tia dị sắc.

Lúc này, một bàn tay thon dài nắm lấy khẩu súng.

Diệp Phàm theo bản năng quay đầu nhìn lại, vừa vặn thấy người đàn ông lùn khóe miệng cong lên nhìn chằm chằm hắn: "Thằng nhóc, ngươi không cần phản kháng nữa." "Ngươi đã trúng độc!" "Hơn nữa

là kịch độc, không thuốc nào cứu được." "Bây giờ chỉ có cái chết mới có thể giải thoát." Nụ cười của hắn mang vẻ trêu tức: "Buông bỏ phản kháng đi!" "Xoẹt!" Lời vừa dứt, thân hình Diệp Phàm đột ngột lao ra.

Tốc độ cực nhanh, như ảo ảnh.

Hắn trong chớp mắt đã áp sát người đàn ông lùn!

Sắc mặt người đàn ông lùn đại biến, liên tục lùi mạnh, muốn thoát khỏi Diệp Phàm.

Nhưng Diệp Phàm còn nhanh hơn hắn, hai tay chống lên vách tường, mượn lực bật nhảy lên không.

"Oành!" Diệp Phàm một quyền đánh ra!

"Bốp!" Một tiếng vang giòn, người đàn ông lùn rên lên một tiếng bay ra xa hơn mười mét, phun ra một ngụm máu tươi, ngã vào một mật thất khác.

Xương sườn của hắn bị gãy, lồng ngực lõm xuống.

"A…" Người đàn ông lùn rên lên một tiếng, sắc mặt tái mét, khó khăn nặn ra một câu: "Cái này sao có thể?" "Trúng độc của ta, lại còn bị thương, sao có thể còn có lực bộc phát mạnh như vậy?" Hắn làm sao cũng không ngờ, Diệp Phàm lại có sức chiến đấu kinh người như vậy.

Tên này đơn giản không phải là con người.

"Bốp!" Lúc này, Diệp Phàm căn bản lười để ý đến hắn, thừa thắng xông vào một thạch thất khác.

Một người đàn ông áo đỏ thấy vậy đại nộ, vung đoản thương đâm về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm phản tay một đập.

Chỉ nghe một tiếng "rắc", cổ tay người đàn ông áo đỏ bị gãy, đoản thương rơi xuống.

Hắn đau đớn kêu la một tiếng.

Sau đó, Diệp Phàm tay trái giơ lên, một mảnh thủy tinh vỡ cắt qua cổ họng hắn.

Máu tươi đầm đìa!

Tiếp đó, Diệp Phàm lại một bước tên xông ra.

Giây tiếp theo, hắn đứng bên cạnh một thi thể.

Ánh mắt hắn sắc bén quét qua ngũ quan của đối phương, xác nhận là vệ sĩ thân cận của Kim Trí Viện.

Hắn một chưởng đánh nát trán đối phương.

Người đàn ông áo đỏ loạng choạng hai cái, liền "phịch" một tiếng ngã xuống đất.

Diệp Phàm lại xông vào một hang động hẹp.

Trong hang động có sáu bàn ghế, một trăm lẻ tám người áo xám canh giữ.

Chương 818

Diệp Phàm không khách khí nổ súng.

Bùm bùm bùm, sáu viên đạn bắn vào vách đá đối diện, bắn ra một mảng tia lửa.

Tuy những người áo xám né tránh kịp thời, nhưng vẫn có ba kẻ địch trúng đạn bay đi.

Những người còn lại lần lượt rút đao, cùng lúc xông về phía Diệp Phàm.

Ánh mắt Diệp Phàm lạnh đi, hai chân cong lên đạp mạnh, cả người như đạn pháo bắn ra.

"Phụt!" Một người áo xám chặn một phát súng, vừa định rút đao đỡ, thì phát hiện Diệp Phàm đã biến mất trước mắt mình.

Chờ đến khi hắn phản ứng lại, Diệp Phàm đã ở trước mặt hắn.

"Hô!" Diệp Phàm tay phải thò ra, bóp chặt cổ họng hắn, đột ngột ấn mạnh xuống.

Một trận "rắc rắc" vang lên.

Người đàn ông áo xám đầu nghiêng một cái chết đi.

Ba người áo xám còn lại hơi sững sờ, dường như không ngờ Diệp Phàm lại hung hãn như vậy.

"Hỗn xược!" Bọn họ gầm lên một tiếng, xông về phía Diệp Phàm.

"Xuy la!" Diệp Phàm tay trái xoay dao găm, trực tiếp cắt đứt đầu một kẻ địch, sau đó phản tay một đâm.

"Bốp!" Một người đàn ông áo xám thân thể chấn động, bụng có thêm một đoạn dao găm.

Tiếp đó, Diệp Phàm phản tay một đẩy, lại một kẻ địch lăn ra xa.

Một chiêu đoạt mạng!

Người cuối cùng giật mình, vội di chuyển sang một bên.

Chỉ là động tác của Diệp Phàm còn nhanh hơn.

Một bước tên xông ra, dao găm rung lên.

Một vũng máu tươi bắn ra.

Người cuối cùng cũng kêu thảm một tiếng ngã xuống đất, sinh cơ dứt tuyệt!

"Thằng nhóc bá đạo quá!" "Giết ta!" "Giết chết hắn!

Giết chết hắn!" Thấy Diệp Phàm mạnh mẽ như vậy, mười mấy người áo xám còn lại tức giận.

Bọn họ đều từ thắt lưng lấy ra súng bắn.

Đạn như mưa trút xuống.

Diệp Phàm một cước đá trúng một chiếc bàn, làm đổ hai cái ghế sau đó, thân hình đột ngột bật lên, hai tay đan chéo thành một tấm lưới, chắn mười mấy viên đạn.

Đạn toàn bộ "đinh đang" rơi xuống đất.

"Xoẹt xoẹt xoẹt!" Không dừng lại, Diệp Phàm một chấn dao găm, đâm về phía người áo xám xa nhất.

Kẻ sau sắc mặt trầm xuống, quát khẽ một tiếng lùi lại, còn nhanh như điện bắn về phía cửa bỏ chạy.

Mắt Diệp Phàm hơi nheo lại, thân hình lao vút, như sao băng đuổi trăng, bắn thẳng vào lưng người áo xám.

Người áo xám cảm nhận được sự nguy hiểm của Diệp Phàm, thân thể vặn vẹo.

Hắn như linh miêu né tránh.

Chỉ là hắn vừa né đến cửa, liền cảm thấy vai đau nhói, sau đó "phịch" một tiếng ngã xuống đất.

Hắn cúi đầu nhìn, giật mình thấy có thêm một vết thương chảy máu.

"Xoẹt!" Diệp Phàm nhân cơ hội áp sát cổ hắn, một nhát chém qua!

Thân hình người áo xám không ngừng run rẩy một lúc, sau đó liền mềm nhũn nằm bất động trên đất.

Diệp Phàm lại một cước đá thi thể ra, tiếp tục xông vào thạch thất thứ ba.

Hắn chuẩn bị trước tiên phá hủy camera giám sát tầng ba, sau đó tìm cơ hội thoát ra cứu Tống Hồng Nhan.

Rất nhanh, Diệp Phàm đã xuất hiện trong thạch thất thứ ba.

Chỉ là điều khiến hắn bực bội là, thạch thất này không có quá nhiều khác biệt so với thạch thất trước, ngoài việc bốn phía có thêm hai song sắt ra thì không có gì đặc biệt.

Diệp Phàm cau mày, lấy ra còng tay loạch xoạch một hồi.

Rất nhanh, hắn đã mở ra một khe hở.

Hắn thò đầu vào, quả nhiên thấy một căn phòng đóng kín, trong phòng bày đầy các loại thiết bị máy móc.

Một cô gái đeo khẩu trang, mặc đồ bệnh nhân co ro trong góc.

Cô đang nhắm chặt hai mắt, má hồng hào, trông yếu ớt và tiều tụy.

Mí mắt Diệp Phàm giật giật, biết đây chính là Đường Nhược Tuyết.

Hắn khẽ gọi một tiếng: "Đường tổng, Đường tổng!" "Ưm…"

Lông mi Đường Nhược Tuyết run rẩy, mơ màng mở mắt.

Cô dụi mắt nhận ra, nhìn thấy Diệp Phàm lập tức vui mừng khôn xiết, chật vật ngồi dậy gọi: "Diệp Phàm?

Anh sao lại tới đây?

Em không phải mơ đấy chứ?" Cô cố gắng muốn nắm lấy Diệp Phàm, nhưng hai chân thực sự yếu ớt, không thể dùng sức, chỉ có thể trân trân nhìn Diệp Phàm rời đi.

Cô lòng nóng như lửa đốt: "Diệp Phàm, đừng đi, mang em rời khỏi đây, em sợ!" "Không sao, có anh đây." Diệp Phàm nở một nụ cười trấn an, sau đó đỡ Đường Nhược Tuyết ra khỏi lồng giam.

Đường Nhược Tuyết không từ chối, thuận thế ôm lấy cánh tay Diệp Phàm: "Cảm ơn anh đã đến!" "Đừng nói lời ngốc nghếch." Diệp Phàm khẽ thở dài: "Bây giờ chúng ta nên nghĩ cách sống sót ra ngoài." "Nhưng trước tiên ăn chút đồ đi." Hắn xé ra mấy miếng bánh quy nén đưa qua: "Em bữa sáng và bữa trưa đều chưa ăn." Đường Nhược Tuyết sửng sốt, sau đó nở nụ cười, cầm lấy bánh quy nén cắn mấy miếng, khuôn mặt nhỏ nhắn thêm vài phần ấm áp.

"Anh vừa rồi kiểm tra một chút, nơi này là một địa cung." Diệp Phàm nhìn về phía Đường Nhược Tuyết hỏi: "Nó được xây dựng vào niên đại nào?" "Đầu thế kỷ 21 đi, về phần năm nào xây dựng, em cũng không rõ ràng." Đường Nhược Tuyết khẽ nói: "Nhưng em biết, nơi này là do Hoa Y Môn hao phí nửa năm xây dựng, còn đào đất ba thước vận chuyển không ít tài nguyên." "Cho nên mặc dù nơi này âm u ẩm ướt, nhưng môi trường duy trì tương đối tốt, không chỉ dưỡng khí đầy đủ, điều hòa cung cấp dồi dào." "Hơn nữa còn có các loại tinh dầu, nước hoa, thực vật và nước ngọt, ước chừng có thể duy trì một tháng." "Hơn nữa những nhu yếu phẩm sinh hoạt hàng ngày này đều có người chuyên môn đặt làm." Cô bổ sung một câu: "Không cần lo

lắng bị kẻ địch bên ngoài tập kích." "Khó trách kiên cố như vậy, hóa ra là địa điểm giam cầm mà Hoa Y Môn hao phí nhân lực tài lực chế tạo." Diệp Phàm cười khẽ một tiếng: "Khó trách Kim Đồ Cường có thể kiên trì đến bây giờ." "Anh còn tưởng Kim Đồ Cường có át chủ bài gì, hoặc bí quyết có thể chống đỡ qua bảy ngày." Trong mắt hắn lóe lên một tia hàn quang: "Kết quả lại chỉ là dựa vào tòa địa cung này kéo dài hơi tàn." "Bọn họ khẳng định đã có người đi báo tin rồi, lát nữa sẽ có cao thủ lợi hại hơn đến chi viện." "Tôi đoán là cao thủ Vũ Minh, nếu không không ai có thể đột nhập vào đây." "Diệp Phàm, anh mau đi đi, nếu không lát nữa người đến càng đông thì sẽ rất phiền phức." Đường Nhược Tuyết lo lắng nhắc nhở Diệp Phàm.

"Tôi đã dám lẻn vào đây, đương nhiên có đủ tự tin toàn thây trở ra." Diệp Phàm nhàn nhạt nói: "Em cứ ở yên đây, tôi dọn dẹp xong kẻ địch sẽ lập tức đưa em ra ngoài." "Ở đây có bốn người, ba nam một nữ, đều là người phụ trách kho dược liệu Kim Chi Lâm, hơn nữa còn là đệ tử cốt lõi của Vũ Minh." "Bọn họ cực kỳ quen thuộc với Kim Chi Lâm, em tuyệt đối đừng chạy lung tung ra ngoài, kẻo kinh động đến bọn họ." Diệp Phàm giới thiệu tình hình bốn người cho Đường Nhược Tuyết.

Đường Nhược Tuyết hơi ngẩn người: "Bọn họ thật sự là cao thủ Vũ Minh sao?" "Đây là nơi Long Bà cất giấu bảo vật!" Diệp Phàm giải thích đơn giản một câu: "Nếu không Kim Chi Lâm đã bị dẹp tiệm từ lâu rồi." "Vậy tại sao bọn họ không bỏ chạy chứ?" Đường Nhược Tuyết tò mò hỏi tiếp, đồng thời kéo Diệp Phàm lùi sang một bên.

"Bọn họ không biết bỏ chạy, chỉ biết địa cung này là nơi phòng thủ tốt nhất." Diệp Phàm kiên nhẫn giải thích: "Một khi bỏ chạy, không những sẽ lộ hành tung của mình, mà còn khiến đệ tử Vũ Minh điên cuồng truy sát." "Đến lúc đó không những tính mạng bản thân khó giữ, mà người nhà và thân thích cũng sẽ gặp nguy hiểm." "Rốt

cuộc ai cũng không thể phán định bọn họ có phải đã phản bội hay không, lỡ một cái liên lụy gia tộc và thân thích thì sẽ rất phiền phức." "Vì vậy, ở lại đây là lựa chọn tốt nhất." "Đương nhiên, bọn họ rất quen thuộc địa hình ở đây, còn nắm giữ đủ loại cạm bẫy cơ quan và thuốc độc." "Chúng ta muốn giết sạch bọn họ cần tốn chút thời gian." "Em hãy vào phòng bên cạnh ẩn nấp trước, tôi dọn dẹp xong kẻ địch sẽ đưa em ra ngoài." Diệp Phàm để Đường Nhược Tuyết nấp vào phòng bên cạnh.

Đường Nhược Tuyết ngoan ngoãn gật đầu, sau đó nghe lời nấp vào phòng.

Cô không hề nghi ngờ Diệp Phàm, chỉ là ánh mắt lóe lên vẻ lo lắng, hiển nhiên lo Diệp Phàm có thể cũng chết ở đây.

"Hô…" Nhìn thấy Đường Nhược Tuyết vào phòng, Diệp Phàm thở phào một hơi.

Sau đó, hắn dán mắt vào mấy nút bấm trên tường.

Chương 819

Hắn đưa tay đập một cái, mấy nút bấm lập tức tắt ngúm, cả mật thất khôi phục sự yên tĩnh.

Diệp Phàm đảo mắt nhìn mấy cái, sau đó nhặt lên hai mũi phi tiêu, bóp nát rồi biến mất vào trong bóng tối.

Nửa tiếng sau, Diệp Phàm lại xuất hiện ở chỗ Đường Nhược Tuyết, ôm Đường Nhược Tuyết đang hôn mê ra.

Sau đó, hắn vứt cô gái vào xe, khởi động thẳng tiến sân bay.

Diệp Phàm không biết tình hình bên ngoài thế nào, cũng không biết thái độ của kẻ địch ra sao, nhưng hắn biết, tối nay không phải lúc cứng đối cứng.

Hắn chỉ hy vọng Kim Chi Lâm không có chuyện gì.

Một tiếng rưỡi sau, đoàn xe đến sân bay.

Diệp Phàm đặt Đường Nhược Tuyết vào khoang hành lý, sau đó mua vé máy bay cho cô, dặn dò cô nghỉ ngơi ở sảnh chờ rồi quay người trở về Đường thị trang viên.

"Ô…" Khi Diệp Phàm vừa ra khỏi xe định trở về Kim Chi Lâm, tai hắn bỗng nghe được một tiếng hét chói tai từ mấy trăm mét xa.

Tiếng kêu đó cực kỳ thê lương chói tai, như tiếng gào thét của dã thú, khiến người nghe lạnh gáy.

Hơn nữa còn xen lẫn tiếng nổ lớn và tiếng la thảm thiết.

Diệp Phàm bản năng ngẩng đầu nhìn qua, chỉ thấy phía xa lửa bốc trời, dường như đang xảy ra một trận giao tranh kịch liệt.

Đồng thời còn có không ít cảnh sát viên nhanh chóng tập hợp.

“Bốp!” Ngay lúc lơ đãng đó, Diệp Phàm đột nhiên cảm thấy đầu đau nhói, thân thể chao đảo suýt ngã.

Hắn sờ một cái, trong đầu dâng lên một cơn đau dữ dội.

Diệp Phàm trong lòng trầm xuống, biết mình bị người ta đánh lén.

Hắn phản ứng nhanh nhẹn lăn ra năm sáu mét, vừa rút dao đề phòng, vừa quát lớn một tiếng: “Ai đó?” Sau lưng hắn, xuất hiện một lão già áo đen, tóc dài, râu rậm, một thân y phục đen, trong tay cầm một cây gậy chống.

Mặc dù Diệp Phàm không biết ông ta là ai, cũng không rõ lai lịch, nhưng từ hình dáng và khí tức mà suy đoán, ông ta chính là kẻ chủ mưu ám toán mình.

Lão già không nói nhảm, chống gậy chống mạnh mẽ dậm một cái, dưới chân vang lên tiếng “cát sát” giòn tan, một mảng gạch lớn nứt toác.

Giây tiếp theo, ông ta như báo săn vọt ra, một quyền đánh thẳng vào ngực Diệp Phàm.

Quyền phong sắc bén!

Diệp Phàm không chút do dự vung ra một đao.

“Rầm!” Hai nắm đấm va vào nhau, phát ra một tiếng động trầm đục, sau đó, Diệp Phàm lùi lại lảo đảo ba bước.

Còn lão già áo đen thì không hề nhúc nhích.

“Xoạt!” Khi Diệp Phàm không kìm được nhíu mày, lão già lại bước chân chuyển động, lao tới, cây gậy chống trong tay mạnh mẽ vung lên.

Một luồng bột phấn hôi thối bay khắp không khí.

“Khốn nạn!” Diệp Phàm ngửi thấy một mùi lạ, vội vàng nghiêng

người né tránh, còn vung kiếm Ngư Trường chém tan bột phấn.

Bột phấn rơi xuống sàn nhà xèo xèo, rất nhanh bốc lên một làn khói trắng.

Đây là bột lưu huỳnh.

Một khi hít phải, rất dễ khiến người ta ngạt thở hoặc bất tỉnh.

Diệp Phàm mắng một tiếng: "Vô sỉ!" "Phập!" Chưa đợi Diệp Phàm đứng vững, lão già áo đen đã áp sát Diệp Phàm, thân người mạnh mẽ xoay tròn, một khuỷu tay giáng xuống.

Khuỷu tay ông ta dường như đúc bằng sắt, giáng xuống cổ Diệp Phàm.

Diệp Phàm rung nhẹ kiếm Ngư Trường, đỡ đòn khuỷu tay của đối phương, sau đó quét ngang ra.

Chỉ là thân người lão già xoay vặn quỷ dị, hóa chưởng thành chỉ, móc vào bụng Diệp Phàm.

Đòn móc này cực kỳ quỷ quyệt, góc độ cực kỳ tốt, sắc mặt Diệp Phàm hơi đổi, lại một lần nữa lùi lại né tránh.

"Xoạt!" Chỉ là lão già vẫn bám riết Diệp Phàm không buông, hai chân mạnh mẽ đạp sàn nhà, bật nhảy ra, tiếp tục tấn công Diệp Phàm.

Diệp Phàm muốn né tránh nữa, nhưng kết quả đã quá muộn.

Hắn vừa mới lùi lại hai bước, cánh tay lão già đã quấn lấy eo hắn, kiểm soát chặt chẽ hắn và kéo về phía trước.

Lão già liên tục ép Diệp Phàm áp sát mình, đồng thời đầu gối mạnh mẽ thúc vào ngực Diệp Phàm.

Đầu gối ông ta rất thô tráng, còn ẩn chứa sức mạnh đáng sợ, Diệp Phàm căn bản không dám đối đầu trực diện với ông ta.

Hắn chỉ có thể dựa vào thân pháp liên tục lùi lại.

"Xoạt!" Đúng lúc này, phía sau lại lóe ra một người, dao găm đâm thẳng vào yết hầu Diệp Phàm.

Nhát dao này cực kỳ quỷ quyệt và hung mãnh, Diệp Phàm căn bản không thể né tránh, chỉ có thể vung dao găm đỡ.

"Rầm!" Diệp Phàm chỉ cảm thấy dao găm bị chấn đến mức hổ khẩu đau nhói, tiếp đó cả cánh tay cũng ê ẩm không thôi, thân người cũng không kìm được loạng choạng lùi về phía sau.

Hắn vừa lùi, lão già thừa thắng xông lên.

Lão già lại một lần nữa áp sát, ngón tay lại chọc vào yết hầu Diệp Phàm.

Diệp Phàm nhanh chóng nghiêng đầu né tránh, đồng thời chân bước hụt, một cú đá quét nhanh vào bắp chân lão già áo đen.

Chỉ là lão già còn nhanh nhẹn hơn hắn dự đoán, mũi chân nhẹ nhàng chạm vào thảm.

Tấm thảm lập tức sụp đổ thành từng mảng, khiến cú đá quét của Diệp Phàm trượt đi.

"Xoạt!" Chưa đợi Diệp Phàm dừng động tác, lão già lại tung người áp sát.

Diệp Phàm bản năng dùng vai đỡ.

"Bành!" Chỉ nghe thấy một tiếng vật nặng rơi xuống trầm đục vang lên, sau đó Diệp Phàm liền thấy lão già ôm bụng lùi lại hai bước.

Ông ta mặt đầy đau đớn, trán toát mồ hôi, nhưng vẫn trừng mắt nhìn chằm chằm Diệp Phàm.

Diệp Phàm cũng ôm bụng ho khan một tiếng, hắn không ngờ lão già này lại mạnh mẽ như vậy, một cú đá của mình lại không thể hạ

gục ông ta.

Hắn còn cảm nhận được, bụng lão già dường như có thứ gì đó, khiến vết thương của hắn thêm trầm trọng.

Lúc này, nam tử áo đen lại xông ra.

Hắn không nói một lời, tay trái giơ lên.

Hàng chục viên đá phá không bắn về phía Diệp Phàm!

"Mẹ kiếp, hèn hạ!" Diệp Phàm tức giận gào lên một tiếng, hai chân đạp mạnh, cả người nhảy vọt lên không trung, né tránh hàng chục viên đá bắn tới.

"Xoạt!" Diệp Phàm vừa rời khỏi vị trí cũ, hàng chục viên đá sượt qua đế giày hắn bắn vào khoang thuyền.

Chương 820

Bành bành bành nổ tung thành vô số mảnh vụn, gỗ văng tung tóe, che kín tầm nhìn.

Tiếp đó, Diệp Phàm liền thấy mấy chục tên hán tử mặc đồ đen từ trong bóng tối bước ra.

Tất cả đều cầm súng đã lên đạn, sát khí đằng đằng.

"Giết!" Nhìn thấy Diệp Phàm, một hán tử áo đen nhe răng cười, bóp cò súng về phía Diệp Phàm.

"Bằng bằng bằng!" Hai mươi bảy tám viên đạn trút xuống.

"Xoạt!" Ngay khi Diệp Phàm định cúi đầu né tránh, một luồng ánh sáng đỏ xé toạc hư không mà đến.

Luồng huyết quang đó, như sao băng rơi xuống, như thiên thạch giáng lâm!

Tất cả đầu đạn đều bị nó đánh bay.

"Ầm ầm!" Trong lúc hán tử áo đen kinh ngạc, du thuyền phía sau Diệp Phàm đột nhiên rung lắc một cái.

Sau đó, một tiếng nổ lớn vang lên!

Kính xung quanh du thuyền trong phút chốc vỡ tan.

Vô số mảnh vỡ bay tứ tung, như nước mưa rơi xuống sông, tạo ra vô số gợn sóng.

Diệp Phàm quay đầu nhìn lại, vừa vặn thấy tầng dưới cùng của du thuyền nổ tung.

Một đám lửa rực sáng, từng đạo cột thép phun trào ra, mang theo khí tức hủy diệt bắn về phía mọi người.

Vô số mảnh vỡ còn xé gió lao vun vút xuyên vào cơ thể của từng tên hán tử áo đen!

"A…" Máu me đầm đìa, tiếng kêu thảm thiết liên miên.

Hơn chục người la thảm thiết ngã xuống đất không dậy nổi.

Lão già áo đen thấy vậy sắc mặt kịch biến, theo bản năng muốn rút lui.

Diệp Phàm quét một chân, hất ngã chân ông ta, khiến lão già ngã mạnh xuống boong tàu.

Diệp Phàm cũng ngã đè lên người ông ta.

Hắn thuận thế nắm chặt, "cát sát" một tiếng, vặn gãy cổ đối phương.

Lão già há miệng, nhưng không phát ra được tiếng nào.

Ông ta sao cũng không ngờ, tên này lại có sức mạnh đến vậy.

Cổ ông ta suýt nữa bị bóp đứt rồi.

"Đồ khốn, rốt cuộc mày là ai?" Diệp Phàm đạp bay thi thể đối phương, đồng thời nhặt con dao găm dưới đất, che chắn đường rút lui của mình để ngăn kẻ địch đánh lén.

Hắn suy nghĩ có nên tìm cơ hội trốn thoát hay không.

"Tiểu tử, chúng ta là đệ tử Đường Môn." Lúc này, hơn chục đệ tử Đường Môn đã bao vây lại.

Lão già dẫn đầu từ từ đứng dậy lạnh lùng nói: "Ngươi tốt nhất nên bó tay chịu trói." "Đệ tử Đường Môn." Mắt Diệp Phàm mở to hơn không ít, không ngờ mình lại chọc phải đệ tử Đường Môn.

Hắn còn tưởng đối phương là người của Ô Y Hạng chứ.

Hắn thở ra một hơi dài: "Xem như nể mặt Đường Nhược Tuyết,

cho các ông một cơ hội, quỳ xuống đầu hàng." Lão già lạnh lùng nói: "Ngươi đã giết Long Cửu, tối nay ta nhất định phải lột da ngươi sống." "Đừng nói nhảm nữa." "Các ông không phải người Ô Y Hạng." Diệp Phàm cười như không cười: "Các ông hẳn đã sớm biết chúng ta là người Đường Môn, cho nên mới cố tình bày binh bố trận dụ tôi vào đây để giết người diệt khẩu." "Các ông là do Đường Hoàng Bộ phái đến giết chúng ta." Diệp Phàm nhắc nhở một câu: "Đường Hoàng Bộ và Ô Y Hạng có quan hệ mật thiết, các ông giết người kiểu này, e rằng khó mà có kết cục tốt đẹp!" "Câm miệng!" Lão già quát lớn Diệp Phàm một tiếng: "Ngươi giết huynh đệ và cháu gái ta, ta muốn ngươi chết." Ông ta gầm lên một tiếng, xông thẳng tới, như một mũi tên sắc bén.

Diệp Phàm quát một tiếng: "Các ông thật sự là người Đường Hoàng Bộ sao?" "Giết!" Lão già không nói gì, chỉ gầm lên một tiếng.

"Bốp bốp bốp…" Diệp Phàm không nói nhảm, cũng đạp chân tiến lên một bước, nghênh chiến lão già.

Hắn vung dao găm cùng lão già kịch chiến.

"Xoạt!" Chỉ là trong lòng Diệp Phàm hiểu rõ, mình tuy miễn cưỡng có thể đỡ được đòn tấn công của lão già, nhưng sự giằng co này e rằng rất ngắn ngủi.

Rốt cuộc quyền cước đối phương sắc bén và tàn độc, Diệp Phàm rất nhiều lần suýt bị đối phương làm bị thương.

Đặc biệt là hắn còn cõng Đường Nhược Tuyết, khiến hắn bị kiềm chế không ít sức lực.

"Xoạt!" Diệp Phàm niệm thầm mấy câu khẩu quyết của 《Bí kíp Thiên Lang》, cả người lập tức trở nên thần thái sáng láng.

Hắn thay đổi hoàn toàn vẻ mệt mỏi ban nãy, trở nên sống động

như hổ, hành động nhanh nhẹn.

Đồng thời, kiếm Ngư Trường trong cổ tay hắn rung lên, kiếm phong sắc bén, như rắn độc phun nọc.

Một kiếm nhanh hơn một kiếm, khiến lão già không còn chỗ nấp.

"Đang!" Hai người lại một lần nữa binh khí giao nhau.

Diệp Phàm cảm thấy lòng bàn tay hơi tê dại.

Tiếp đó, hắn tung một cú đá, nhắm thẳng vào ngực đối phương.

"Hô!" Lão già cũng phản tay vung một chưởng, chính xác đánh trúng bắp chân Diệp Phàm.

Diệp Phàm rên lên một tiếng lùi lại ba mét, khóe miệng không ngừng giật giật, hiển nhiên một chưởng này lực đạo rất mạnh.

"Xoạt!" Chỉ là chưa đợi Diệp Phàm ổn định thân hình, đối phương lại là một cái chớp mắt.

Ông ta lại như một cái bóng mờ xuất hiện trước mặt Diệp Phàm.

"Phập!" Ông ta một chưởng đánh vào ngực Diệp Phàm.

Lần này, Diệp Phàm không thể chống đỡ nữa, chỉ có thể chịu đựng.

Hắn giơ tay đỡ.

"Đang!" Quyền chưởng va vào nhau, kình lực tung hoành, Diệp Phàm rên lên một tiếng, liên tục lùi ra năm sáu mét.

Hổ khẩu của hắn còn mơ hồ truyền đến cơn đau, dường như đã gãy mấy cái xương.

Diệp Phàm trong lòng rõ ràng, đối phương là cao thủ Đường Môn, cảnh giới xa vời không ai sánh bằng, mình tuyệt đối không phải đối thủ của ông ta.

Nhưng Diệp Phàm không muốn nhận thua, cũng không cam tâm ngồi chờ chết, nên cắn răng đứng dậy.

Lão già cũng lùi lại hai mét, nhìn Diệp Phàm cười lạnh một tiếng: "Tiểu tử, không tệ, cũng có chút bản lĩnh." Diệp Phàm hít sâu một hơi: "Lão tiên sinh, rốt cuộc các ông có lai lịch gì?" Lão già không trả lời, chỉ rung nhẹ cây gậy chống.

Ông ta vừa lùi lại, vừa vận chuyển toàn bộ công lực.

Cả người ông ta như một viên đạn pháo lao tới.

Đồng tử Diệp Phàm co rút lại.

"Xoạt xoạt xoạt!" Diệp Phàm không nói thêm gì, chỉ vung dao găm, điên cuồng chém giết.

Ánh đao sáng lòa, khiến người ta kinh hồn bạt vía, cũng khiến lão già áo đen càng đánh càng hăng.

Chương 821

"Đang đang đang!" Khi lão già áo đen áp sát khoảng mười bước, Diệp Phàm đột nhiên quát lớn một tiếng, một đao đâm ra.

Chính là hình Thái Cực.

Kiếm phong trầm xuống, vỗ, ngang.

Hai chiêu đơn giản, lại ẩn chứa sức mạnh ngàn cân, khiến không gian dường như ngưng đọng.

"Đang đang!" Lão già không dừng lại, gậy chống liên tục điểm ra.

"Phụt xoẹt!" Hai luồng sức mạnh mãnh liệt va chạm, phát ra một tiếng kim loại va đập chói tai, chấn động bắn ra một vệt lửa và khói bụi.

Diệp Phàm mượn lực lùi về phía sau.

Thân người lão già chao đảo một cái, cây gậy chống trong tay cũng "choang" một tiếng rơi xuống, sau đó lại lảo đảo lùi lại năm bước.

Lần này, Diệp Phàm thừa thắng xông lên, áp sát, tay trái thò ra, móc một cái, tóm lấy cánh tay đối phương.

"Xoạt!" Chưa đợi lão già giãy giụa, Diệp Phàm mạnh mẽ dùng lực kéo.

"Phịch!" Thân thể lão già loạng choạng, lập tức ngã nhào xuống đất, cây gậy chống trong tay cũng rơi mất.

Ông ta trợn mắt giận dữ, nhìn chằm chằm Diệp Phàm: "Đồ khốn!" Ông ta bản năng đưa tay sờ vũ khí trong người.

Diệp Phàm một chân đạp lên vai ông ta: "Bỏ cuộc đi, ông không chạy thoát được đâu!" Hắn từng cho rằng lão già này là đệ tử Đường

Môn.

Nhưng nhìn thấy ông ta ra tay, nhìn thấy sát ý trong mắt ông ta, Diệp Phàm phán đoán ông ta không có quan hệ với Đường Môn.

Hắn đoán ông ta hẳn là con cờ hoặc tay sai của Đường Hoàng Bộ.

"Giết!" Lão già gầm lên một tiếng, phản tay rút khẩu súng ngắn giắt ở eo ra.

Ông ta nhắm vào Diệp Phàm bắn liền ba phát, tốc độ cực nhanh.

Diệp Phàm mí mắt giật giật, nghiêng người né tránh, đồng thời ấn lão già xuống đất, đẩy ông ta về phía đường đạn.

Sau khi khói bụi vàng tan đi, những thứ xuất hiện trong mộ thất khiến tất cả mọi người tại hiện trường đều kinh ngạc.

Một cỗ quan tài cao chín mét sừng sững đứng thẳng trước mắt.

Diệp Phàm nhướng mày, hai bên quan tài đứng sừng sững hai pho tượng sư tử đá khổng lồ.

Diệp Phàm không biết đây là phong cách kiến trúc của niên đại nào, nhưng từ hình dáng của chúng mà xét, tuyệt đối thuộc về nền văn minh cổ xưa.

"Xin chào, xin hỏi đây là đâu?" Một người đàn ông trung niên nhanh chóng bước tới hỏi người giữ lăng.

Người giữ lăng không đáp lời hắn, chỉ vào cỗ quan tài lớn đó nói: "Các ông có thể tự do hành động, cũng có thể chờ đợi, nhưng hãy nhớ, tuyệt đối không được tới gần vị trí đó." "Nếu không, sẽ bị coi là kẻ tự tiện đột nhập mộ huyệt, chết!" Thái độ của người giữ lăng rất lạnh lùng, giống như một người máy, không hề mang chút cảm xúc nào.

"Hiểu rồi, cảm ơn!" Mặc dù nơi đây khắp nơi đều toát ra vẻ quỷ dị, khiến người ta rợn tóc gáy, nhưng Diệp Phàm vẫn gật đầu bày tỏ

sự hiểu biết.

Sau đó hắn nhìn xung quanh, phát hiện ngoài một số đồ tùy táng ra thì không còn thứ gì khác.

Mộ thất không gian hẹp dài thăm thẳm, âm khí sâm sâm, trông rất ngột ngạt.

"Huynh đệ, tôi tên là Vương Cường, còn anh?" Lúc này, người đàn ông trung niên vừa chào Diệp Phàm kia ghé sát vào hắn, mặt đầy nhiệt tình nói: "Tôi cũng đến trộm mộ, chúng ta xem như là đồng môn đó." "Vừa rồi đa tạ đã nhắc nhở." Diệp Phàm lịch sự bắt tay Vương Cường: "Nhưng mà cái nghề trộm mộ này, quá nguy hiểm, dễ gặp phải tai họa." "Hơn nữa ở đây quá tối, đến đèn cũng không bật." "Chúng ta tốt nhất đừng đi lung tung, nhỡ chạm phải cấm chế, hoặc gặp phải ma quỷ." Hắn đưa ra một lời khuyên, tránh gây ra phiền phức không cần thiết.

"Ai da, huynh đệ, anh yên tâm đi, tôi kinh nghiệm phong phú, không sợ quỷ thần đâu." Vương Cường mặt đầy nhiệt tình cười nói: "Hơn nữa tôi đã thăm dò rõ ràng, nơi chúng ta đang ở là một ngôi cổ mộ, chủ mộ thất chính là cỗ quan tài này." "Chỉ cần tôi tìm đúng thời cơ, mở cái vị trí đó ra, tôi đảm bảo có thể đào ra bảo bối trị giá hàng chục triệu thậm chí hàng trăm triệu đô la Mỹ." Hắn rất phấn khích: "Nếu may mắn, chúng ta còn có thể lấy được bảo tàng của Việt Nam nữa." Nghe thấy những lời này, Diệp Phàm hơi nhíu mày.

Lời Vương Cường nói không sai, nhưng tổng cảm thấy không ổn.

Rốt cuộc ai cũng biết, lăng mộ của các hoàng đế cổ đại, không phải chuyện nhỏ.

Nếu thật sự dễ dàng mở ra như vậy, đã sớm bị người ta trộm hết rồi.

“Anh bạn, đừng nghĩ nữa, sống sót cái đã.” Dường như đoán được suy nghĩ của Diệp Phàm, Vương Cường vỗ vai hắn an ủi một câu: “Anh xem những người chúng ta đây, không phải đều sống sót hết sao?” “Đúng vậy, lần này chúng ta đến hai mươi tám người, năm người bị thương, sáu người bị thương nhẹ, nhưng lại không có ai chết cả.” Một hán tử khác cũng phụ họa một tiếng: “Đủ để nói lên vận khí chúng ta không tệ.” “Hơn nữa, mộ thất này lớn như vậy, xa hoa như vậy, chắc chắn có không ít bảo bối.” “Chúng ta tìm được thứ đáng tiền trước, sau đó thì đi đào cái quan tài kia.” “Đợi lấy được số đồ vật trị giá hàng chục triệu đó, tôi chia cho anh hai phần, thế nào?” Hắn lại nhìn về phía Diệp Phàm cười hắc hắc: “Nhưng anh yên tâm, chúng ta chỉ muốn kiếm chút lợi lộc, sẽ không hại người đâu.” “Đúng, đúng, chỉ là kiếm vài món đồ đáng tiền.” Vương Cường cũng nặn ra một nụ cười rạng rỡ: “Rốt cuộc có thể được chôn ở đây, toàn là đồ cổ cấp bậc, người bình thường căn bản không mua nổi.” Diệp Phàm cười cười: “Hy vọng các anh có thể giữ lời hứa.” Hắn không tiếp tục truy hỏi.

“Đương nhiên, huynh đệ, anh cũng có thể chọn gia nhập chúng ta, chúng ta liên thủ cùng nhau đào bảo vật.” Vương Cường ném ra một lời dụ dỗ về phía Diệp Phàm: “Như vậy, chúng ta ba bảy chia lợi nhuận, tôi lấy bảy phần.” Diệp Phàm nhàn nhạt cười: “Không cần đâu, tôi quen hành động một mình rồi.” “Vậy thì chúc chúng ta hợp tác vui vẻ nhé.” Vương Cường ha ha cười lớn, vỗ vai Diệp Phàm một cái: “Đợi đào được bảo vật, tôi sẽ mời khách ăn cơm, anh cứ gọi món thoải mái.” “Được!” Diệp Phàm đưa tay phải ra: “Một lời đã định.” Hai bên nắm chặt tay nhau, Vương Cường còn tranh thủ lúc Diệp Phàm không chú ý vỗ vỗ cánh tay hắn.

Diệp Phàm đảo mắt nhìn trái nhìn phải một cái, quay người rời khỏi mộ thất tìm lối ra.

Mộ thất tuy rộng rãi, nhưng ngoài mấy trăm món đồ tùy táng ra, không hề có bất kỳ dấu vết sinh tồn nào khác.

Điều này khiến lòng Diệp Phàm vô cớ trầm xuống.

Theo lời mộ chí minh nói, đồ tùy táng của Đường Dần không thể ít, càng không thể bị trộm hết toàn bộ, chỉ có một nguyên nhân—mộ thất đã bị người ta hủy thi diệt tích rồi.

Diệp Phàm suy nghĩ lẽ nào ở đây có người trộm mộ?

Nhưng nếu là do người làm, tại sao còn phải lưu lại manh mối nói cho người đời sau, để bọn họ đến trộm bảo tàng mộ thất?

Lẽ nào là để mê hoặc người đời sau, gây rối tầm nhìn, trên thực tế bên trong mộ thất đã trống rỗng từ lâu?

Diệp Phàm càng nghĩ càng thấy đầu đau nhức.

Hắn không ngừng nhắc nhở mình, đừng để bị ảo ảnh che mắt, đừng để bị ảo ảnh ảnh hưởng, phải giữ vững cảnh giác ban đầu.

Diệp Phàm từ từ di chuyển về phía lối ra mộ thất.

Đột nhiên, chân hắn trượt một cái, thân thể chao đảo suýt chút nữa ngã xuống.

Diệp Phàm thầm kêu xui xẻo, vội vàng giữ vững trọng tâm.

Tiếp đó, hắn liền ngửi thấy một mùi máu tanh.

Diệp Phàm cúi đầu nhìn, lập tức giật mình, dưới chân mình đã giẫm phải một cỗ thi thể.

Hắn vừa nhấc chân, một con dao găm liền bay vút tới.

Diệp Phàm nghiêng người né tránh, dao găm trượt đi, cắm vào tường mộ, "ong ong" rung động.

Diệp Phàm nhặt dao găm lên xem, phía trên khắc một chuỗi số và

mật mã.

Hắn lập tức phản ứng lại, đây là chìa khóa thang máy mật mã ẩn trong xác chết.

Chỉ khi tìm được xác chết bí mật của thang điện, hắn mới có thể thuận lợi thoát khỏi mộ thất.

"Xoạt xoạt xoạt!" Hầu như Diệp Phàm vừa tránh xong, một tràng tiếng phá không lại truyền đến, mười mũi nỏ tiễn bắn vào tường mộ đạo, bắn ra một mảng tia lửa.

Nỏ tiễn lực đạo cực mạnh, còn có độc tố, nếu Diệp Phàm không né tránh kịp thời, e rằng sẽ bị bắn trúng.

Diệp Phàm thầm than cổ mộ hiểm nguy, sau đó nhận biết phương hướng, mò mẫm đi ra khỏi mộ thất.

Hành lang mộ thất mờ tối, Diệp Phàm cần phải nhờ vào máy dò hồng ngoại mới miễn cưỡng có thể nhìn thấy.

Diệp Phàm đi rất chậm, rất cẩn thận, sợ rằng sơ ý một cái lại gặp cạm bẫy.

Nửa tiếng sau, hắn xuyên qua hành lang dài, xuất hiện ở một đường hầm.

Diệp Phàm dụi dụi mắt, phát hiện hai đầu đường hầm vẫn có mộ thất, chỉ là không còn vẻ nguy nga tráng lệ như trước nữa.

Chương 822

Hắn đảo mắt nhìn hai bên thấy không có nguy hiểm, liền nhanh chóng chui vào đường hầm đi về phía trước.

"Đing dong, đing dong!" Diệp Phàm rất nhanh đã đến cuối đường, tai hắn lắng nghe được một tràng tiếng chuông dễ chịu.

Hắn lần theo âm thanh nhìn tới, thấy cuối đường hầm là một cánh cửa đồng lớn.

Cánh cửa đóng chặt, nhưng có thể nhìn thấy phía trên treo một chuỗi chuông đồng tinh xảo.

Đây là một ổ khóa sắt cổ kính, giữa ổ khóa sắt khảm một khối ngọc bội.

Trên ngọc bội viết ba chữ "Càn Khôn Cung".

"Càn Khôn Cung?" Diệp Phàm lẩm bẩm: "Lẽ nào đây là tẩm cung của Đường Dần?" "Càn Khôn Cung?" Lúc này, Vương Cường vẫn luôn đi theo Diệp Phàm chạy tới: "Huynh đệ, sao anh lại tìm được Càn Khôn Cung vậy?" Hắn không kìm được kích động: "Càn Khôn Cung này, còn hơn Thiên Phúc Sơn nhiều." "Anh biết Càn Khôn Cung?" Diệp Phàm quay đầu nhìn Vương Cường hỏi: "Càn Khôn Cung này là nơi nào?" Hắn cảm thấy, Vương Cường này dường như có bí mật giấu mình.

"Đương nhiên biết, điện thờ uy phong nhất cả khu mộ Tần Lĩnh, cũng là trung tâm của cổ mộ." "Càn Khôn Cung không chỉ có vô số châu báu quý giá, vàng bạc tài bảo, còn có Đường Tam Thái, đồ sứ trắng, mãnh vàng, điêu khắc ngọc thạch, còn có không ít kỳ văn dị lục." "Nó từng là cung điện mà Đường Thái Tông và Tống Huy Tông ban thưởng cho Đường Tam Quốc." "Sau này Đường Thái Tổ xây

dựng lăng mộ, cố ý chuyển Càn Khôn Cung vào lăng viên, thờ phụng bài vị của các thành viên hoàng thất nhà Đường và các tướng sĩ trong các văn hiến lịch sử." "Càn Khôn Cung là nơi quý giá nhất và cũng thiêng liêng nhất của Tần Lăng." "Nó không chỉ có đủ loại bảo vật, còn có rất nhiều cổ tịch." "Nghe nói, bên trong còn có không ít binh pháp thời Đường Tam Quốc, bí kíp võ công của các anh hùng nhà Đường, v.v." "Nó là kho báu trong cổ mộ Tần Lĩnh, cũng là thánh địa trong mơ của giới trộm mộ." Vương Cường giới thiệu đơn giản xong, ánh mắt nóng rực nhìn chằm chằm cánh cửa đồng lớn: "Huynh đệ, tôi khuyên anh một câu, đừng mạo hiểm vào đó nữa, nơi này quá tà môn." "Chúng ta vẫn nên đi ra ngoài, đến các mộ thất khác thử vận may đi." "Biết đâu anh còn có thể gặp được vài món đồ tùy táng nữa." Hắn hiển nhiên lo Diệp Phàm cướp đoạt thành quả của hắn.

"Anh xác nhận đây là Càn Khôn Cung sao?" Diệp Phàm hơi nheo mắt lại: "Đây không phải chỉ là một đống mộ thất bình thường sao?" "Đương nhiên xác nhận." "Mỗi ngóc ngách ở đây tôi đều tìm rồi, tuyệt đối là Càn Khôn Cung." Vương Cường vỗ ngực đáp: "Tôi dám dùng tính mạng đảm bảo!" "Được, vậy thì mở cửa lớn đi." Diệp Phàm vẻ mặt phong thái ung dung: "Tôi muốn xem rốt cuộc nó ẩn chứa điều gì." "Huynh đệ, anh không sợ sao?" Khóe miệng Vương Cường không ngừng giật giật: "Đây có thể là một tuyệt địa, một khi chạm vào cơ quan là sẽ mất mạng đó." "Không phải chỉ là vài mũi tên cung, vài mũi tên nỏ, còn có vài quả bom thôi sao?" Diệp Phàm nhàn nhạt nói: "Có bản lĩnh thì cứ đến giết tôi, xem ai chịu đựng được hơn ai." Thái độ của hắn khiến Vương Cường rất tức giận, mẹ kiếp, kẻ không biết thì không sợ, lão tử đây thì rõ ràng sự lợi hại của mấy thứ này.

Hắn còn hữu ý vô ý đảo mắt nhìn xung quanh, dường như lo bị kẻ địch phục kích.

"Được, tôi đưa anh qua, nhưng anh phải nhớ, lát nữa không được

xông thẳng vào, phải nghe tôi chỉ huy." Vương Cường quyết định kéo Diệp Phàm một tay, tránh cho hắn chết ở đây.

Diệp Phàm khẽ "ừm" một tiếng: "Cảm ơn Vương đại ca đã nhắc nhở." "Bốp!" Sau đó, Diệp Phàm từ trong ba lô lấy ra một chiếc khăn che mặt màu đen đeo lên.

Tiếp đó, hắn vứt ba lô sang một bên, cho khẩu súng lục vào người, cầm dao găm tiến lại gần.

Trong ánh mắt căng thẳng của Vương Cường, Diệp Phàm đưa tay phải ra, "cát sát" một tiếng bóp nát một đồng tiền đồng.

Đồng tiền rơi xuống đất.

"Bành bành bành!" Ngay lúc này, mười tám mũi nỏ tiễn liên tiếp bắn tới, tàn độc bắn về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm mí mắt giật giật, thân người lộn một cái né tránh nỏ tiễn, sau đó một đao đâm ra.

"Phụt xoẹt!" Hắn một đao xuyên thủng hai mũi nỏ tiễn, sau đó rung nhẹ, hai đoạn nỏ tiễn rơi xuống đất.

Hắn còn thuận thế nắm lấy một mũi nỏ tiễn khác, vung thẳng vào một góc.

"Ô…" Nỏ tiễn mang theo tiếng rít thê lương bay vút qua, mạnh mẽ đâm vào một cây cột, tạo ra một vết lõm trên cây cột.

Vương Cường thấy vậy kinh hãi: "Hảo hán, đúng là có bản lĩnh." Sau đó hắn giơ ngón cái lên với Diệp Phàm: "Dũng mãnh thật!" Diệp Phàm tiếp tục tiến lên.

Vương Cường thì đuổi theo Diệp Phàm, đi bên cạnh hắn nói: "Huynh đệ, tôi xem trên bản đồ viết, phía trước năm mét là lối vào mộ thất." "Tôi khuyên anh đừng qua đó, nếu không rất dễ bị ám tiễn bắn

trúng hoặc bị nỏ tiễn bắn vỡ đầu." "Hơn nữa, dù anh có vào được bên trong Càn Khôn Cung, những thứ bên trong giá trị liên thành mà không ai nhận ra, chẳng phải phí công sao?" Hắn cười khổ một tiếng: "Tôi nghĩ, chúng ta không bằng chuyển sang chỗ khác đào bới đi." Diệp Phàm không để ý đến Vương Cường, chỉ lo tiến về phía trước, hắn vẫn luôn tin rằng, trên đời không có chuyện tốt nào mà không phải bỏ công sức.

Mặc dù hắn không hiểu tại sao nơi này được gọi là Càn Khôn Cung, nhưng thứ được Vương Cường gọi là bảo bối tuyệt thế, chắc chắn là đồ tốt.

"Xoạt xoạt xoạt!" Ngay khi Diệp Phàm sắp đến lối vào, đột nhiên từ bên trong lóe ra hơn chục nam nữ, tay cầm cung nỏ nhắm vào Diệp Phàm.

Vương Cường mí mắt giật giật gào lên: "Diệp huynh đệ, mau nằm xuống, mau nằm xuống!" Hắn vừa la hét, vừa lao tới che chắn cho Diệp Phàm.

"Bành!" Diệp Phàm không nói nhảm, phản tay một quyền, đánh nát hai mũi nỏ tiễn, còn chấn bay ba người.

Tiếp đó, tay trái hắn giơ lên, một cây kim bạc vút qua.

Kim bạc bắn trúng yết hầu của một phụ nữ trung niên, cô ta rên lên một tiếng, ngã thẳng đơ xuống đất.

"Bành bành bành!" Tranh thủ lúc kẻ địch đang ngẩn người, Diệp Phàm mạnh mẽ đá bay một cỗ quan tài gỗ.

Một đám bột phấn xám xịt đổ ra.

Bột phấn rất nhanh tan đi, lộ ra một cỗ quan tài khổng lồ.

Quan tài cao tới hai mét, rộng ba mét.

Bề mặt nó khắc họa từng bức tranh sơn hà nhật nguyệt.

Diệp Phàm đưa tay chạm vào một lúc, phát hiện những phù hiệu và văn tự này đều ẩn chứa một ý cảnh thâm sâu khó lường.

"Dường như lại là một mộ thất Phật Môn." Vương Cường cũng thò đầu qua quan sát, sau đó mặt đầy hớn hở kêu lên: "Tôi đoán quả nhiên không sai." "Càn Khôn Cung của hoàng đế Càn Long đời Đường, không hổ là cấm địa hoàng gia đời Đường, ngay cả ở đây cũng có đồ tùy táng của Phật Môn." Hắn phấn khích vô cùng: "Lần này chúng ta phát tài rồi, phát tài rồi." Diệp Phàm ấn vào đầu Vương Cường: "Cút ngay, tôi…" "Anh tôi cái gì mà tôi, vừa nãy anh đã đồng ý với tôi rồi, mộ thất này thuộc về tôi, của tôi, của anh." Vương Cường không chút khách khí phản bác Diệp Phàm, đồng thời tránh được hai mũi tên bay tới: "Hơn nữa, đồ bày biện bên trong đây toàn là đồ cổ, giá trị cực kỳ lớn, đủ để mua hết toàn bộ gia sản của anh." "Bảo bối tốt như vậy, anh dựa vào cái gì mà độc chiếm chứ?" "Muốn chiếm lợi ích, nhất định phải liên thủ với tôi để mở mộ thất." Hắn rất kiên định: "Nếu không tôi thà không cần bảo bối, cũng không thể để anh hưởng lợi." Diệp Phàm nhíu mày hỏi: "Vương Cường, sao anh biết được nơi này?" "Ông nội tôi nói cho tôi biết." Vương Cường hắc hắc cười, hạ giọng nói: "Ông ấy nói ông ấy đào hố ở đây, ngẫu nhiên nhặt được chút đồ cũ." "Nhưng cả đời ông ấy không hề vào trong này." "Vì những người vào được, chín phần mười đều chết rồi." "Ông ấy nói hồi đó ông ấy suýt bị tên loạn xạ bắn chết, nên ông ấy không dám dính dáng đến khu vực này nữa." Hắn bổ sung thêm một câu: "Đây cũng là lý do tôi không ngại mạo hiểm đưa anh vào." "Ông nội anh thật là có chuyện." Diệp Phàm cười cười, sau đó nhìn về chính giữa mộ thất: "Đây là tẩm cung của hoàng đế Càn Long đời Đường, e rằng bên trong sẽ có không ít vàng bạc tài bảo, tôi vào trong cướp bóc một phen." Hắn đi đến cửa mộ, cầm con dao ngắn từ từ

đẩy cửa ra.

"Cẩn thận!" Thấy Diệp Phàm muốn chui vào trong, Vương Cường vội vàng kéo Diệp Phàm lại hét lên: "Bên trong nguy cơ trùng trùng." Diệp Phàm nhấc chân bước vào, kết quả phát hiện một khoảng tối đen như mực, căn bản không nhìn rõ bất cứ thứ gì.

Tai cũng không nghe được bất kỳ tiếng động nào.

Vương Cường cũng chen vào theo: "Diệp huynh đệ, hay là để tôi thăm dò giúp anh nhé?" "Không cần, anh ở bên ngoài cảnh giới, tôi tự mình thăm dò là được." Diệp Phàm nói khẽ: "Cậu giúp tôi phong tỏa là được." Vương Cường thở dài, chỉ đành lui ra ngoài.Sau vài phút, Diệp Phàm đột nhiên cảm thấy cơ thể nặng trịch, dường như giẫm phải cạm bẫy nào đó.

Hắn dừng bước tiến về phía trước."Nhóc con, đừng động, đừng động, ngoan ngoãn đầu hàng!" Lúc này, trong bóng tối trước mặt Diệp Phàm, có sáu bảy nam nữ bịt mặt đứng đó.

Bọn họ cầm nỏ cung, mắt sáng như hổ đói khóa chặt Diệp Phàm.

Người dẫn đầu còn cầm một thanh trường kiếm, ánh kiếm lạnh lẽo sắc bén, toát ra vẻ hung hăng và tàn nhẫn.

Vương Cường mặt mày tái mét chạy tới: "Anh làm gì thế?

Mau đầu hàng đi, không thì anh chết chắc đấy." Diệp Phàm khẽ nghiêng đầu, vừa vặn thấy một cô gái áo đỏ lạnh lùng nhìn chằm chằm mình.

Cô gái này khoảng chừng hai mươi tuổi, mặt trái xoan, lông mày lá liễu, môi anh đào, sống mũi thanh tú, đôi mắt càng thêm linh động.

Làn da của cô ta trắng nõn mềm mại, dường như vừa bóc vỏ trứng gà, vóc dáng cũng thướt tha, cân đối.

Đặc biệt là đôi gò bồng đảo đầy đặn, căng tròn trước ngực, khiến Diệp Phàm ngừng thở trong hai giây.

Người phụ nữ này quả thực là một yêu vật, thảo nào Vương Cường đã thèm muốn cô ta từ lâu.“Câm miệng, cút xa một chút, đừng cản trở tôi làm việc.” Người phụ nữ áo đỏ quát lên: “Còn lảm nhảm nữa, tin không tôi giết anh?” Vương Cường sợ đến co rụt cổ lại, cuối cùng lui sang một bên, nhường chỗ cho người phụ nữ áo đỏ và đồng bọn.“Diệp Phàm, tôi không cần biết anh là ai, cũng không cần biết anh có bản lĩnh gì, tối nay, nơi này là của chúng tôi.” Người phụ nữ áo đỏ nhìn Diệp Phàm bằng ánh mắt khinh thường từ trên cao, sau đó dịu giọng ra lệnh cho thủ hạ: “Bắn tên!”“Xoẹt!” Hàng chục mũi tên nỏ xé gió bắn ra.

Diệp Phàm đã sớm chuẩn bị, chân trái đạp về phía trước, cả người lướt sát tường mộ.

Hắn tránh được những mũi tên sắc bén đang bay tới.

“Leng keng!” Tiếp đó, hắn đạp mạnh hai chân xuống đất, mượn lực bật người ra.

Hắn tung một cú tiên thoái đá bay năm kẻ địch, còn tiện tay hất đổ một chiếc ghế thái sư.“Xoẹt xoẹt xoẹt!” Gần như không đợi chiếc ghế thái sư chạm đất, người phụ nữ áo đỏ lại giật tay tung ra một loạt phi tiêu.

Phi tiêu tựa như rắn độc, hiểm hóc, xuyên phá không khí tạo ra tiếng rít chói tai khiến người ta hoảng sợ.“Xoẹt!” Diệp Phàm phản tay rút Ngư tràng kiếm ra vung lên.

Nửa thanh phi tiêu lập tức đứt lìa, rơi xuống sàn phát ra tiếng “ba” giòn tan.

Đồng thời, Diệp Phàm cũng áp sát người phụ nữ áo đỏ, một kiếm

đâm thẳng vào bụng cô ta.“Cái gì?!” Người phụ nữ áo đỏ biến sắc mặt, chân trái quét một vòng, hất bay nửa chiếc ghế thái sư.

Cô ta chân phải giậm mạnh xuống đất.

Một luồng man lực phun trào từ lòng bàn chân.

Cô ta lập tức hóa giải đòn tấn công của Diệp Phàm, sau đó dịch chuyển thân thể, tránh khỏi công kích của Diệp Phàm.

Đồng thời, chân phải giáng mạnh xuống, đá thẳng vào ngực Diệp Phàm.

Cú đá này cực nhanh, uy thế bá đạo.

Diệp Phàm không đối cứng, nghiêng người tránh cú đá, sau đó cổ tay lật một cái, chém rơi thanh đoản kiếm trong tay người phụ nữ áo đỏ.“Keng!” Diệp Phàm dùng mũi kiếm hất bay binh khí của người phụ nữ áo đỏ, ngay sau đó xoay người, Ngư tràng kiếm vạch ra một đường hồ quang.

Chương 823

Hắn chém trúng chính xác cổ cô gái.

Người phụ nữ áo đỏ kêu rên một tiếng, bay ngược ra ngoài.

Cô ta ôm cổ, cố gắng bò dậy, đôi mắt tức giận trừng Diệp Phàm.

Diệp Phàm không thèm để ý đến cô ta, nhặt thanh đoản kiếm lên kiểm tra, suy nghĩ xem liệu thứ này có độc tố hay không.“Diệp Phàm!” Thấy Diệp Phàm giết người của mình, Vương Cường gào lên: “Anh xong đời rồi!” Hắn rút điện thoại ra gọi: “Alo, bố à, con gặp rắc rối rồi.”“Xoẹt!” Chưa kịp đợi Vương Cường gọi điện thoại xong, một luồng sáng đen đã bắn vút tới, xuyên thẳng qua đầu gối Vương Cường.

Một tiếng kêu thảm thiết vang lên, máu tươi bắn tung tóe.“Bùm!” Diệp Phàm phản ứng cực nhanh, nhảy vọt lên, hất văng một cỗ quan quách ở một bên, sau đó vồ lấy hài cốt ném về phía trước!“Ầm!” Nắp quan tài lập tức vỡ nát, từ bên trong nhảy ra một cỗ cương thi.

Thân thể nó to lớn, cơ bắp cuồn cuộn, đôi mắt đỏ rực như lửa, răng nanh sắc nhọn, toàn thân toát ra hơi thở của dã thú.

Vừa xuất hiện, nó đã điên cuồng lao về phía Diệp Phàm, khí thế kinh người.

Diệp Phàm không chút do dự, trực tiếp tung một quyền nghênh đón.“Bốp!” Diệp Phàm tung một cú “Trực đảo Hoàng Long”, giáng mạnh vào trán cương thi.

Cương thi lảo đảo lùi lại bốn năm bước.

Nhưng rất nhanh lại lắc lư thân thể, lần nữa xông lên cắn xé.“Súc sinh, chịu chết!” Diệp Phàm gầm lên một tiếng, một kiếm đâm ra!

Cương thi không né tránh, không sợ chết lao tới.

Mũi kiếm của Diệp Phàm chỉ còn cách trán nó một tấc.

Ngay khi Diệp Phàm nghĩ rằng sẽ đâm vào đầu cương thi, động tác của nó đột nhiên dừng lại.

Cương thi cũng ngừng xu thế lao về phía trước.

Diệp Phàm cúi đầu nhìn xuống, máu tươi chảy ra từ cổ cương thi, đồng tử phân tán, rõ ràng đã trúng kịch độc.

Thân thể nó cũng chao đảo rồi ngã xuống đất."Hô!" Tranh thủ khoảng trống này, Diệp Phàm lùi lại ba mét, tránh bị cương thi liên lụy.

Hắn vừa kiểm tra cương thi, vừa quan sát những cô gái áo đỏ còn lại.

Hắn phát hiện, mười tám người đều cầm nỏ cung, sát khí đằng đằng nhìn chằm chằm mình.

Tuy bọn họ không nói gì, nhưng vẫn giữ thái độ cảnh giác tuyệt đối.

Một khi Diệp Phàm có bất kỳ động thái bất thường nào, bọn họ sẽ không chút lưu tình bắn ra ám khí.

Diệp Phàm khẽ nheo mắt, hắn có thể ngửi thấy một tia nguy hiểm.

"Diệp Phàm, thức thời thì mau bó tay chịu trói đi." "Nếu không chúng tôi sẽ bắn chết anh, bắn chết anh!" Thấy cương thi ngã xuống, Vương Cường không nén nổi tức giận lao tới.

Hắn vừa chỉ vào Diệp Phàm chửi rủa, vừa vồ lấy nỏ cung trên đất.

Ngón tay run rẩy liên tục bóp cò nhắm vào Diệp Phàm."Xoẹt xoẹt xoẹt!" Mười tám mũi tên nỏ bắn về phía Diệp Phàm.

“Bùm!” Diệp Phàm lăn một vòng, tránh được tên nỏ bắn tới, sau đó vỗ tường bật ra ngoài.

Mấy cô gái áo đỏ biến sắc mặt.

Bọn họ theo bản năng muốn đuổi theo tấn công, nhưng thấy Vương Cường gào lên: “Không được đuổi!” Hắn quát to: “Bắn chết hết bọn đạo mộ tặc này cho tôi, không tha một ai!”“Xoẹt xoẹt xoẹt!” Nghe lệnh, hơn hai mươi đồng bọn lập tức kéo nỏ cung, bắn liên tục như mưa đạn về phía Diệp Phàm.

Một trận mưa tên bao trùm vị trí của Diệp Phàm.

Diệp Phàm không nói một lời vô nghĩa, hai tay vung lên, tạo thành một luồng ảo ảnh.

Chỉ nghe tiếng “xoẹt xoẹt xoẹt” không ngừng, vô số tên nỏ lần lượt rơi xuống đất.

Diệp Phàm không lãng phí cơ hội, thân hình thoắt cái, phóng vụt đi như một con báo săn.

“Xoẹt!” Trong nháy mắt, Diệp Phàm đã áp sát Vương Cường và đồng bọn, Ngư tràng kiếm vung lên.

Vương Cường căn bản không ngờ Diệp Phàm lại lợi hại đến vậy, không kịp phòng bị, hắn bị Diệp Phàm chém đứt nửa cánh tay.

Hắn kêu thảm một tiếng ngã lăn ra đất.

Những đồng bọn còn lại thấy vậy vội giơ súng bắn, nhưng Diệp Phàm lại thoắt ẩn thoắt hiện như bóng ma.

Mỗi khi bọn họ bắn đạn, Diệp Phàm luôn có thể ra tay trước, cướp lấy vũ khí trong tay bọn họ.

Trong chớp mắt, quá nửa đồng bọn của Vương Cường đã ngã xuống, từng người một ôm vết thương hoặc trúng độc ngất đi.

Diệp Phàm thì mình đầy máu.

Trên vai hắn cũng có ba lỗ thủng, da thịt rách toạc.

Diệp Phàm không chữa thương tại chỗ, nắm chặt Ngư tràng kiếm dính máu, chậm rãi tiến đến gần Vương Cường.

Mi mắt Vương Cường giật liên hồi, không hiểu tại sao Diệp Phàm lại có sức chiến đấu khủng khiếp đến vậy?

Nhưng hắn nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, nhặt hai viên đá lên ném đi.

Hai viên đá bay vụt qua, đánh trúng hai mắt và tai của Diệp Phàm.

Diệp Phàm theo bản năng đưa tay che chắn, kết quả bị mất thị lực, để Vương Cường nhìn thấy cơ hội.

"Giết!" Thấy mắt Diệp Phàm mờ mịt, Vương Cường vồ lấy cây đao gãy trên đất gào lên.

Sau đó hắn cầm đao gãy xông tới."Phốc!" Khi Vương Cường lao đến trước mặt Diệp Phàm, Diệp Phàm đã xoay người.

Ngư tràng kiếm đâm thẳng vào lưng hắn.

Một dòng máu tươi lập tức bắn ra.

"A!" Vương Cường kêu thảm một tiếng, lảo đảo quỳ xuống đất, suýt chút nữa ngã ra ngoài cửa.

Hắn muốn quay đầu bắn về phía Diệp Phàm, nhưng phát hiện Diệp Phàm đang đứng sau lưng hắn, đôi mắt lạnh lẽo: "Đừng lộn xộn, nếu không sẽ chết." Vương Cường mặt mày tái nhợt."Xoẹt!" Diệp Phàm lại vung tay, trực tiếp cắt đứt yết hầu Vương Cường.

"Phốc!" Vương Cường phun ra một ngụm máu lớn rồi ngã xuống đất, chết không nhắm mắt."Tiểu thư, người này hung tàn vô cùng, mau giết hắn đi!" Mấy cô gái áo đỏ đầy bi phẫn gào lên: "Giết hắn,

báo thù cho chủ tử!" Hàng chục người lại giơ nỏ cung khóa chặt Diệp Phàm.

Chỉ cần Diệp Phàm có chút động thái bất thường, bọn họ sẽ ra tay đánh giết như sấm sét."Xoẹt!" Nhưng chưa kịp đợi bọn họ bắn, Diệp Phàm đã ung dung lùi ra xa bảy tám mét.

Tiếp đó hắn giậm mạnh một chân.

Gạch lát nền vỡ nát, vô số đá bay ra, lao về phía hàng chục cô gái áo đỏ.

Sắc mặt các cô gái áo đỏ biến đổi lớn, vội vàng hạ nỏ tên xuống để chống đỡ đòn tấn công bằng đá."Đang đang đang!" Trong tiếng va chạm dồn dập, hơn mười cô gái áo đỏ đều ngã lăn ra đất trong tình trạng thê thảm.

Tên nỏ của bọn họ đều đứt gãy, còn bị chấn động đến đau nhức lòng bàn tay.

Gần như cùng một lúc, Diệp Phàm áp sát bọn họ, tay trái quét một vòng, lại hất bay mấy kẻ địch.

Sau đó, hắn nhặt một con dao găm lên, thân ảnh xoay chuyển, lập tức hóa giải đòn bắn của những cô gái áo đỏ còn lại.

Diệp Phàm gọn gàng dứt khoát hạ gục kẻ cuối cùng.

Lúc này, cả khu vườn ngoài cỗ cương thi nằm ngang ra, đã không còn một sinh vật sống nào."Đồ khốn kiếp!" Lúc này, một tiếng quát tháo vang lên.

Chương 824

Một người đàn ông áo đen chạy ra từ hậu đường, hắn trông gầy gò nhưng thân hình cường tráng, động tác nhanh nhẹn.

Hắn còn đội một chiếc mũ, không nhìn rõ mặt, cũng không phân biệt được tuổi tác.

Chỉ có thể cảm nhận, đây là một cao thủ.

Trong tay hắn còn nắm một chuỗi hạt Phật châu, chính là một trong những bảo bối Diệp Phàm tìm thấy trong mộ thất."U!" Người đàn ông áo đen tay run lên, chuỗi Phật châu "loảng xoảng" một tiếng rời tay, bay vụt tới như mũi tên sắc.

Diệp Phàm không dao động nhiều, Ngư tràng kiếm vung lên.

"Bốp bốp bốp!" Phật châu lập tức đứt lìa.

Diệp Phàm không dừng lại, vồ lấy một hạt châu, ném về phía người đàn ông áo đen.

Người đàn ông áo đen nhảy vọt ra.

Giây tiếp theo, hạt châu nổ tung thành bột phấn.

Diệp Phàm lạnh nhạt thốt ra: "Thiên Tàm Châu?" Thiên Tàm Châu, là tâm gỗ cổ thụ ngàn năm, ẩn chứa năng lượng linh tính cực kỳ tinh thuần, là chí bảo mà giới tu hành mơ ước.

Chỉ là cần tốn rất nhiều thời gian hấp thu mới có thể đạt được hiệu quả tròn mịn như ngọc.

Vì vậy nó rất ít khi xuất hiện trên thị trường.

Hơn nữa Diệp Phàm phán đoán nó là một pháp khí, có công hiệu tương đồng với Xá Lợi xương Phật.

Bởi vậy hắn nhận ra đây là Thiên Tàm Châu ngay lập tức.“Ngươi lại có thể nhìn thấu nó là pháp khí, thảo nào dám đột kích giết chúng ta!” Người đàn ông áo đen không thừa nhận, cũng không phủ nhận, rõ ràng cực kỳ coi trọng Thiên Tàm Châu.

Hắn nhìn Diệp Phàm cười gằn một tiếng: “Nhóc con, tối nay ngươi nhất định phải ở lại.” Trong tay hắn nắm chặt chuỗi Phật châu, phát ra ánh sáng quỷ dị.

“Giữ tôi lại?” Diệp Phàm nhếch mép một nụ cười trêu tức: “Bằng cái gì chứ?” Hắn vừa lấy kim bạc ra khử trùng, vừa chậm rãi lau chùi Ngư tràng kiếm.“Bằng cái này!” Người đàn ông áo đen tay phải chấn động, hai hạt châu vụt bay đi.

Ánh mắt Diệp Phàm khẽ ngưng lại.

Hắn phát hiện, tốc độ của hạt châu còn nhanh hơn.

“Giết!” Khi Diệp Phàm nhìn chằm chằm hạt châu như có điều suy nghĩ, người đàn ông áo đen đã bắn vụt tới.

Quyền thế cương liệt.

Trong không khí, mơ hồ còn có tiếng kim loại ma sát phát ra.

Diệp Phàm không nói gì, chỉ nhẹ nhàng đâm ra một kiếm.

Lần này, không có chiêu thức hoa mỹ, nhưng lại ẩn chứa sát ý sắc bén.

Ngư tràng kiếm dường như đột nhiên sống lại, uốn lượn như một con rắn quấn lấy cánh tay người đàn ông áo đen.

“Rắc rắc, rắc rắc” từng tiếng xương cốt vỡ vụn trầm đục vang lên, sau đó đột ngột im bặt.

Cổ tay và mắt cá chân của người đàn ông áo đen bị gãy khớp, thân thể hắn chao đảo, lung lay sắp đổ.

Diệp Phàm thừa thắng xông lên một bước, tay trái giương lên, một nắm kim bạc đổ ập tới.

Hàn quang khắp trời, lập tức phong tỏa đường lui của đối phương.

"Phập phập phập!" Sắc mặt người đàn ông áo đen biến đổi lớn, nghiến răng, tay trái giương lên, cứng rắn đỡ những mũi kim bạc bay tới.

Sau đó, tay phải hắn lại xuất hiện thêm hai hạt Phật châu.

Tiếp đó, hắn lại ném mạnh xuống đất.

"Ầm!" Hai hạt Phật châu nổ tung, hóa thành hàng chục mảnh vỡ bắn về phía Diệp Phàm.

Những mảnh vỡ bắn đi, tựa như đạn, uy hiếp mọi người.

Chỉ là Diệp Phàm đã sớm dự liệu chiêu này, trước khi mảnh vỡ Phật châu bắn tới, hắn dịch chuyển thân thể, nhanh chóng tránh đi.

Những mảnh vỡ bắn vào sàn nhà, lập tức bắn ra một đống bụi trần, cũng khiến tốc độ né tránh của Diệp Phàm càng thêm kinh người.

Đồng thời, Diệp Phàm phản tay chém một đao vào cổ người đàn ông áo đen.

Người đàn ông áo đen hét nhỏ một tiếng: "Cẩn thận!" Lời còn chưa dứt, dao găm của Diệp Phàm đã lướt qua yết hầu hắn.

Chỉ nghe tiếng "xoẹt" một cái, ngực hắn bị cắt ra một vết thương.

Máu chảy như suối."Bốp!" Người đàn ông áo đen gầm lên giận dữ, phản tay đấm Diệp Phàm một quyền.

Nhưng nắm đấm còn chưa chạm vào Diệp Phàm, đã bị hắn một cước đá bay ra ngoài."Xoẹt xoẹt xoẹt!" Người đàn ông áo đen va bay năm sáu người rồi mới ngã lăn ra đất.

Hắn cố gắng giãy giụa mấy lần muốn bò dậy, nhưng kết quả lại ngay cả ho khan cũng ngừng lại, lồng ngực đau đớn dữ dội.

Diệp Phàm không nói lời thừa, nhặt Phật châu lên đập vào đầu người đàn ông áo đen.

"Bốp!" Một tiếng động lớn, Phật châu nổ thành bột phấn, khiến đầu người đàn ông áo đen đau nhói, mắt trợn to.

Tiếp đó hắn thân thể cứng đờ, ngất lịm."Bốp bốp bốp." Diệp Phàm không lãng phí thời gian, tiến lên mấy bước, một chân đạp lên yết hầu đối phương, sau đó lại giật phăng chiếc mũ của hắn.

Một khuôn mặt đầy nếp nhăn và phong trần lộ ra.

Mặc dù trông hắn đã già, nhưng lông mày rất rậm, ánh mắt sắc bén, toát ra sự từng trải, khôn ngoan sau bao năm tháng.

Thân hình hắn vẫn giữ được vẻ vạm vỡ, đường nét cơ bắp tràn đầy sức mạnh, tựa như một ngọn núi nhỏ đè xuống đất, mang lại cảm giác áp bức vô tận."Đường Nhược Tuyết ở đâu?" Diệp Phàm từng chữ từng câu hỏi: "Nói cho tôi biết, tôi tha cho ông một mạng." Nghe thấy ba chữ Đường Nhược Tuyết, đồng tử của lão già áo đen co rụt lại, sau đó lại khôi phục bình tĩnh, lạnh lùng nhìn Diệp Phàm quát lên: "Ngươi biết mình đang làm gì không?" Giọng điệu hắn mang theo vẻ lạnh lẽo chết chóc: "Ngươi muốn đối đầu với ta sao?""Tôi không cần biết ông là ai, cũng không cần biết ông có quan hệ gì với Đường gia, càng không quan tâm ân oán tình thù gì cả." Diệp Phàm không chút khách khí mở miệng: "Tôi chỉ biết, tôi đến đây là để cứu Đường Nhược Tuyết ra." Lão già áo đen nghe vậy cười lạnh một tiếng: "Ta khuyên ngươi một câu, tốt nhất là cút ngay đi, đừng ép ta ra tay." "Ông đang muốn chết!" Diệp Phàm ra lệnh một tiếng: "Cho ông cơ hội cuối cùng!" Lão già áo đen vẫn kiệt ngạo bất tuần: "Ngươi có thể thử xem!" Hắn ngón tay chỉ vào bức tường phía sau Diệp Phàm.

Diệp Phàm theo bản năng nghiêng đầu.

Lão già áo đen hai tay liên tục run lên, hàng chục hạt châu bắn ra, nhắm thẳng vào tứ chi và yết hầu Diệp Phàm.

"Xoẹt xoẹt xoẹt!" Diệp Phàm nghiêng người, khiến hạt châu bắn hụt.

Giây tiếp theo, Diệp Phàm vỗ tường, thân hình bật nhảy lên.

"Xoẹt xoẹt xoẹt!" Hàng chục hạt châu đều sượt qua vai, găm vào bức tường bên cạnh.

Gạch đá cứng rắn lập tức xuất hiện mấy lỗ thủng."A!" Những hạt châu này còn mang theo một luồng nhiệt độ nóng rực.

Diệp Phàm ấn vào tai, lấy ra một viên thuốc màu trắng.

Sau đó, hắn lại rút Ngư tràng kiếm ra.

"Keng!" Một tiếng giòn tan, Diệp Phàm dùng lực đánh vào ngực người đàn ông áo đen.

Người đàn ông áo đen kêu thảm một tiếng, cả người bay ngược ra ngoài, ngã vật xuống bụi cỏ ở xa."Phù!" Diệp Phàm không chút dừng lại, xông tới, lại một cước đạp mạnh hắn ngã lăn ra đất.

Ngư tràng kiếm đặt trên trán người đàn ông áo đen.

"Tôi cho ông một cơ hội nữa." "Cô ấy rốt cuộc bị làm sao?" "Ông hoặc là nói ra, hoặc là đi gặp Diêm Vương gia." Diệp Phàm mắt không thèm nhấc: "Ông chọn đi." Người đàn ông áo đen ho khan một tiếng, phun ra một ngụm máu lớn, trong mắt lóe lên vẻ hung hãn, còn có sự phẫn nộ không thể che giấu.

Hắn khó khăn lắm mới thốt ra mấy chữ: "Nhóc con, đừng có xấc xược, đây là Lăng Viên Đường Môn, ngươi xông vào đây, thì cứ đợi cái chết đi." "Ta là Trần Hạo Đông, đội trưởng đội hộ vệ Đường

Hoàng Bộ, chủ tử của ta nhất định sẽ giết ngươi!" Trong mắt hắn có sự tuyệt vọng, cũng có sự tức giận, tại sao mình lại gặp phải kẻ địch biến thái như vậy chứ?

Chương 825

Một người bình thường, lại có thể dễ dàng đánh bại hắn.“Đường Hoàng Bộ?” Trong mắt Diệp Phàm xẹt qua một tia ngạc nhiên: “Hội trưởng Thương hội Nam Quốc?” “Không sai!” Lão già áo đen nghếch cổ lên quát: “Chủ tử của chúng ta chính là Đường Hoàng Bộ!” Diệp Phàm thở dài: “Đúng là một đời kiêu hùng!”“Biết lợi hại thì thả ta ra đi.” Người đàn ông áo đen hừ một tiếng: “Nếu không đợi chủ tử của ta đến, ngươi cho dù có thoát được mạng, Đường Nhược Tuyết cũng chắc chắn phải chết.” “Bốp!” Diệp Phàm không nói gì, chỉ nắm lấy cổ áo hắn ném đi.

Người đàn ông áo đen như một viên đạn, đập mạnh vào một thân cây.

Trong tiếng “loảng xoảng” vang lên, thân cây gãy đôi, người đàn ông áo đen cũng kêu rên một tiếng, máu từ miệng mũi trào ra.

Diệp Phàm chậm rãi bước tới, nhìn Trần Hạo Đông từ trên cao.

“Ngươi muốn giết ta?” Trần Hạo Đông ho khan một tiếng: “Ngươi không sợ chọc giận chủ tử của ta sao?

Ông ấy không chỉ là quyền quý Nam Quốc, còn sở hữu trăm vạn binh lính.”“Bốp!” Lời còn chưa nói hết, Diệp Phàm tiến lên một bước tát vào mặt hắn: “Ít nói nhảm đi, mau nói Đường Nhược Tuyết ở đâu?” Trần Hạo Đông ôm lấy má, gào lên: “Không nói!” Diệp Phàm không nói thêm lời nào, một cước giẫm gãy chân phải của hắn.“A!” Trần Hạo Đông thảm thiết kêu lên: “Đừng đánh tôi, tôi nói!

Cô ấy ở trong mật thất bên trong.

Cô ấy bị chúng tôi bắt cóc, còn bị tiêm thuốc mê.

Nếu không thì đã sớm chạy thoát rồi, cũng sẽ không để anh ức hiếp như vậy." Hắn không nhịn nổi, ấm ức mở miệng: "Cầu xin anh, thả tôi ra đi." Diệp Phàm đưa tay vuốt nhẹ má hắn: "Ông nghĩ tôi sẽ tin ông sao?" "Tôi thề, cô ấy bị giam trong mật thất bên trong!" Trần Hạo Đông vội vàng nặn ra một nụ cười: "Tôi vừa rồi lừa anh đấy.""Rắc!" Diệp Phàm không để ý, chân trái quét một cái, chân phải Trần Hạo Đông đứt lìa, đau đớn thấu tim gan ập tới.

"A!" Trần Hạo Đông lại một trận kêu thảm: "Sao anh không tin tôi chứ?""Ông đúng là bị người ta bắt cóc rồi, tôi bây giờ đang làm là cứu người!" Diệp Phàm lạnh nhạt đáp lại: "Nhưng tôi sẽ không tin lời bịa đặt của ông, trừ khi ông moi cô ấy từ trong xương cốt ra cho tôi xem." Lão già áo đen suýt chút nữa thổ huyết: "Ngươi..."Ông mà còn dây dưa, tôi sẽ chặt đứt một cánh tay khác của ông, nếu ông không tin, vậy thì chặt đứt cả hai tay." "Sau đó từ từ móc mắt ông ra." Diệp Phàm lạnh nhạt nói: "Cây kim cuối cùng, sẽ đâm vào não ông!""Đừng làm loạn, tuyệt đối đừng làm loạn!" Nghe Diệp Phàm muốn phế mình, Trần Hạo Đông lập tức rùng mình, không ngừng gào lên: "Đường Nhược Tuyết ở ngay trong mật thất, anh mau vào đi, tôi dẫn đường, tôi dẫn đường!" Hy vọng sống sót khiến hắn hoàn toàn mềm nhũn.

Diệp Phàm thu lại sát ý: "Dẫn đường!""Xoẹt!" Khi người đàn ông áo đen dẫn Diệp Phàm quay người định rời đi, cửa phòng đột nhiên mở ra, một cô gái áo đỏ xông vào.

Gương mặt cô gái áo đỏ lạnh lùng: "Trần Hạo Đông, ai cho phép ông tự ý đưa người lạ vào đây?" "Chủ tử, nhóc này không phải kẻ xấu, chúng tôi vừa bị truy sát bị thương rồi." Người đàn ông áo đen vội vàng bò về phía cô gái áo đỏ kêu lên: "Là hắn cứu chúng tôi, còn đánh chúng tôi trọng thương.""Hắn không phải kẻ xấu, vậy tôi là đồ ngốc à?" Cô gái áo đỏ quát khẽ một tiếng, sau đó nhìn chằm chằm Diệp Phàm mở miệng: "Anh là ai?

Tại sao lại tự tiện xông vào Lăng Viên Đường gia?" Ánh mắt cô ta sắc bén, còn có một tia địch ý, rõ ràng đã liệt Diệp Phàm vào danh sách người nguy hiểm.

"Cô là Đường Môn Nhị phu nhân?" Diệp Phàm hỏi ngược lại: "Đường Nhược Tuyết ở đâu?" Đường Kỳ Kỳ khẽ nhíu mày, muốn ra tay ngăn cản Diệp Phàm, nhưng do dự một chút rồi bỏ ý định.

Nơi này là Lăng Viên Đường gia, là mộ địa của Đường Bình Phàm, Diệp Phàm không thể làm gì với mẫu thân.

Cô ta cũng lo lắng làm kinh động phụ thân.

Đường Kỳ Kỳ hít sâu một hơi, cố gắng kiềm chế cảm xúc: "Tôi không biết Đường Nhược Tuyết, chúng tôi không quen biết." "Anh tìm nhầm chỗ rồi, xin anh mau rời đi!" Nói xong, cô ta quay người định rời đi, tránh gây rắc rối."Xoẹt!" Diệp Phàm không nói lời thừa, mũi chân móc một cái, một cây kim thêu bay vụt ra.

Đường Kỳ Kỳ đang định rời đi, mắt nhắm nghiền, khẽ kêu lên: "A!" Sau đó, cô ta cảm thấy bụng dưới lạnh buốt.

Tiếp đó, một luồng khí ấm tràn ra từ khoang bụng, một trận đau đớn quen thuộc truyền khắp tứ chi bách hài.

Thân thể cô ta chao đảo hai cái, suýt chút nữa thì ngã xuống đất.

Cô ta đầy mặt kinh hãi quay đầu nhìn Diệp Phàm: "Anh..." Diệp Phàm đã đứng trước mặt cô ta: "Nếu tôi nói cho em biết, tôi và Đường Nhược Tuyết là vị hôn phu thê, em có tin tôi không?" "Diệp Phàm?" Nghe thấy cái tên này, Đường Kỳ Kỳ đầu tiên là sững sờ, sau đó vui mừng như điên.

Cô ta vốn dĩ tưởng rằng, trận chiến hôm nay sẽ chết trong tay Trần Hạo Đông, nhưng kết quả lại hóa họa thành phúc, không chỉ giữ được tính mạng, mà còn tình cờ gặp Diệp Phàm.

“Tốt quá rồi, tốt quá rồi, cuối cùng cũng tìm được anh.” Đường Kỳ Kỳ ôm lấy Diệp Phàm khóc òa lên, nước mắt tuôn như mưa.

Thấy cảnh này, khóe miệng Trần Hạo Đông không ngừng co giật, dường như không ngờ Diệp Phàm thật sự là vị hôn phu của Đường Nhược Tuyết.

Trong lòng hắn hận thấu Diệp Phàm, đồng thời cảm thán Diệp Phàm mạng lớn, tình thế này mà vẫn sống sót được, quả thực là quái vật.“Diệp Phàm, sao anh lại tìm đến đây?” “Anh mau đi đi, mau đi, ở đây chôn cất mẹ chồng, vệ binh Đường Môn rất đông, bọn họ sắp đến đây rồi.” Đường Kỳ Kỳ kéo Diệp Phàm lùi lại mấy bước, tránh xa một đống thi thể, đồng thời sốt ruột giục Diệp Phàm rời đi.

Mặc dù cô ta tiếp xúc với Diệp Phàm không nhiều, nhưng từ lời Đường Thất và Thẩm Tiểu Điêu, cô ta biết Diệp Phàm võ công cao cường, lại còn tinh thông y thuật.

Nhưng dù lợi hại đến mấy cũng không thể chống đỡ được hàng trăm cao thủ Đường Môn vây công.

Mặc dù trong lòng cô ta rất vui khi gặp Diệp Phàm, nhưng vẫn không muốn hắn vướng vào những rắc rối này.

“Đừng sợ, tôi có đủ cách để thoát hiểm!” Diệp Phàm nhẹ nhàng lau nước mắt cho Đường Kỳ Kỳ, sau đó lại lấy kim bạc ra cầm máu cho cô ta: “Còn chân em bị gãy rồi, phải chữa trị ngay lập tức.” Trong lúc nói chuyện, Diệp Phàm lấy kim bạc phong bế huyệt vị của cô ta.“Cảm ơn!” Đường Kỳ Kỳ nghiến răng đứng vững, sau đó lắc đầu với Diệp Phàm: “Anh không cần phí công vô ích đâu, Lăng Viên Đường Môn sẽ không thả người, mà em cũng là con gái bị Đường Môn ruồng bỏ.” “Đường Nhược Tuyết đã mất tích năm năm, Đường Môn làm sao có thể để cô ấy sống sót ra ngoài?” Khuôn mặt cô ta rất ảm đạm.

Ban đầu Đường Môn đuổi Đường Nhược Tuyết ra khỏi biên giới, chính là lo lắng cô ấy quay lại báo thù Đường Môn.“Đường Môn là Đường Môn, em là em, bọn họ xem thường em, không có nghĩa là tôi cũng xem thường em.” Diệp Phàm vỗ vỗ vai cô ta an ủi: “Tôi sẽ đưa em rời khỏi đây.” “Anh đi đi!” Ánh mắt Đường Kỳ Kỳ lóe lên một tia ảm đạm: “Cả đời này em cũng sẽ không liên quan nửa xu nào đến Đường Môn nữa!” “Đây không phải là nơi em nên ở.” Giọng Đường Kỳ Kỳ kiên quyết, rõ ràng không muốn dây dưa với Đường Môn nữa.“Cơ quan cổ mộ hiểm trở, chúng ta phải vạn sự cẩn thận.” Diệp Phàm biết cô gái quật cường, vì vậy nhẹ giọng an ủi cô ta: “Bây giờ em bị thương rồi, hành động ít nhiều cũng bị ảnh hưởng, vẫn nên dưỡng bệnh tốt đã rồi nói sau.” Nghe câu này, Đường Kỳ Kỳ khẽ giật mình, sau đó mi mắt giật giật.

Cô ta cảm thấy mình bị chọc trúng chỗ yếu.

Cô ta quả thực cần thời gian dưỡng thương, càng cần thời gian để trốn thoát, nhưng...“Ư!” Ngay khi Đường Kỳ Kỳ đang do dự có nên ở lại hay không, cửa lớn mộ thất đột nhiên phát ra tiếng rít chói tai.

Sau đó, hàng chục người đàn ông áo đen cầm trường đao xông vào.

Sát khí đằng đằng.

“A!” Thấy nhiều kẻ địch như vậy xông vào, Đường Kỳ Kỳ sợ đến kêu lên một tiếng kinh hãi.

Cô ta theo bản năng chui vào lòng Diệp Phàm.

Diệp Phàm đưa tay kéo cô ta ra phía sau.

Đồng thời, hắn chân trái đạp về phía trước, tay phải rút Ngư tràng kiếm ra che chắn cho cả hai.

“Bốp bốp bốp!” Chưa kịp đợi Đường Kỳ Kỳ hoàn hồn, đối

phương đã gào lên vung vũ khí chém về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm giơ trường kiếm lên nghênh đón.

Chỉ nghe tiếng "phù" một tiếng động lớn, Diệp Phàm một kiếm đánh bay ba người đàn ông áo đen.

Những người đàn ông áo đen còn lại thấy vậy vội dừng thế công lùi lại.

Diệp Phàm thừa thắng truy kích, lại quét ra bốn đường hồ quang sắc bén, buộc sáu người đàn ông áo đen còn lại phải chật vật né tránh.

Đường Kỳ Kỳ nhìn đến ngây người.

Cô ta vốn dĩ nghĩ Diệp Phàm là bác sĩ, dùng dao mổ cứu người khỏi chết, ai ngờ lại biến thành cao thủ hàng đầu giết địch.

Sức chiến đấu của Diệp Phàm, tuyệt đối diệt sát tám hoang sáu hợp.

Đường Kỳ Kỳ không nhịn được kêu lên: "Diệp Phàm, cố lên!" "Giết!" Lúc này, nhóm người đàn ông áo đen lại rút võ sĩ đao từ trong ba lô ra.

Bọn họ đồng loạt vây quanh Diệp Phàm, bày ra thế trận chuẩn bị ào lên chém giết.

Chỉ cần giết được Diệp Phàm, bọn họ hôm nay coi như hoàn thành nhiệm vụ rồi.

Hơn nữa tập kích ở cự ly gần như vậy, Diệp Phàm chắc chắn không thể chống đỡ được lâu.

Diệp Phàm lại mỉm cười điềm đạm, nắm chặt Ngư tràng kiếm chậm rãi bước lên.

"Xoẹt!" Khi đối phương cười gằn định xông lên tấn công, Diệp Phàm đột nhiên nhảy vọt lên.

Cổ tay run rẩy, Ngư tràng kiếm "vút" một tiếng bắn ra.

Kiếm quang lóe lên.

Ba người đàn ông áo đen ở phía trước ngực máu tươi bắn tung tóe.

Những người còn lại sắc mặt kịch biến, theo bản năng dừng thế công.

Chỉ là Diệp Phàm không dừng lại, hai chân chạm đất sau đó phản tay xoay một vòng.

Ngư tràng kiếm hóa thành màn mưa kiếm bao trùm bốn phía.

"Leng keng leng keng!" Kiếm quang giao nhau, tiếng kêu thảm thiết liên tục, ba người đàn ông áo đen lần lượt ngã xuống đất, ngực máu tươi.

Máu tươi nhuộm đỏ vách đá, cũng bắn đầy mộ thất, nhìn thấy mà ghê người.

Chương 826

Diệp Phàm không để ý, thu kiếm dài lại, nhặt võ sĩ đao ném về phía ba người cuối cùng.

Ba người thấy vậy sắc mặt cuồng biến, lần lượt lùi lại né tránh.

Nhưng vừa mới nhích được hai bước, Diệp Phàm lại vọt tới, một bước lao vào va trúng thân thể ba người, sau đó Ngư tràng kiếm đặt ngang cổ họng.

"Đừng lộn xộn!" "Nếu không tôi sẽ đưa các người toàn bộ về tây thiên!" Diệp Phàm quát khẽ một tiếng, chấn nhiếp tâm thần những người đàn ông áo đen.

Mặc dù những người đàn ông áo đen tức giận không cam lòng, nhưng họ biết rõ Diệp Phàm là kẻ giết người không ghê tay.

"Anh rốt cuộc là ai?" Người đội trưởng nén đau hỏi Diệp Phàm: "Anh biết mình đang chọc phải chuyện gì không?" "Các người không cần biết tôi là ai." Diệp Phàm lạnh nhạt thốt ra: "Nói cho tôi biết, làm thế nào để ra ngoài?" Người đàn ông áo đen cắn môi hừ một tiếng: "Trừ khi Đường Nhược Tuyết đích thân đến trao đổi con tin, hoặc là anh giết từng người chúng tôi." "Tôi không biết cô ấy ở đâu, cũng không muốn tìm cô ấy, các người cứ trực tiếp nói cho tôi biết làm thế nào để ra ngoài là được!" Diệp Phàm không chút khách khí đả kích niềm tin của bọn họ.

Người đàn ông áo đen lạnh lùng hừ một tiếng: "Đừng hòng!" "Rắc!" Lời vừa dứt, Diệp Phàm ngón tay búng một cái, một cây kim thêu xuyên thủng yết hầu hắn.

Kim thêu khi đâm xuyên yết hầu còn run rẩy mấy cái, dường như muốn thoát khỏi sự ràng buộc mà bật ra ngoài."Ư!" Giây tiếp theo,

người đàn ông áo đen ôm yết hầu lăn hai vòng.

Mắt hắn lồi ra, máu tươi chảy ra từ khóe miệng, như một con rắn độc đang giãy chết.

Sau đó, hắn cứng đờ ngã xuống đất, không còn hơi thở nữa.

Ba người còn lại thấy vậy rùng mình một cái, theo bản năng lùi lại mấy mét, dường như không ngờ Diệp Phàm lại hung hãn đến vậy.

Bọn họ không thể ngờ rằng, Diệp Phàm nói giết người là giết người, lại còn dứt khoát gọn gàng như thế."Mau nói, làm thế nào để rời khỏi cổ mộ này." Diệp Phàm nhìn ba người: "Nếu không người tiếp theo chết chính là anh." "Anh đừng hòng!" Một thanh niên tóc bện gào lên: "Tôi thà chết cũng không nói cho anh đường ra!""Xoẹt!" Diệp Phàm không nói lời thừa, trực tiếp vung Ngư tràng kiếm, một vệt hàn quang lóe lên rồi biến mất.

Yết hầu của thanh niên tóc bện lập tức xuất hiện một lỗ máu.

Đồng tử hắn lập tức giãn ra, trên mặt lộ vẻ đau đớn vô cùng.

"Bộp!" Hắn ngã vật xuống đất với vẻ mặt ngơ ngác, lúc chết vẫn không tin Diệp Phàm thật sự dám giết hắn.

Hai người còn lại thấy vậy theo bản năng gầm lên: "Anh dám giết người, chúng tôi liều mạng với anh!" "Giết!" Nói xong, bọn họ gào lên một tiếng, vung võ sĩ đao chém vào đầu Diệp Phàm.

Diệp Phàm một cú đá ngang đá bay hai người.

Hai người rên rỉ ngã ngồi xuống đất, khóe miệng rỉ ra một vệt máu.

Diệp Phàm túm cổ một người vặn một cái.

Rắc!

Một tiếng giòn tan, thanh niên tóc bện đầu lâu vỡ nát, máu tươi

bắn ra, lập tức mất mạng.“Bốp!” Diệp Phàm không lãng phí thời gian, một quyền đập nát trán một đồng bọn.

Hắn tiện tay đoạt lấy võ sĩ đao của đối phương.

Lưỡi đao đen bóng, mỏng như cánh ve, mang lại cảm giác âm u rợn người.“Giết hắn, hắn quá nguy hiểm rồi!” Đồng bọn của thanh niên tóc bện phản ứng lại, một bên rút súng ra bóp cò nhắm vào Diệp Phàm, một bên gào lên với đồng bọn: “Chúng ta nhất định phải giết hắn!” Ba nòng súng đen ngòm phun ra lửa.“Đoàng đoàng đoàng!” Diệp Phàm mắt nhanh tay lẹ, một loạt bắn, ba viên đạn xuyên qua giữa trán hai người.

Hai người kêu thảm một tiếng ngã xuống đất.

Người cuối cùng vừa định rút đoản súng bắn, Diệp Phàm đã áp sát.

Đao quang lóe lên!

“A!” Đối thủ kêu thảm một tiếng, ôm lấy cổ họng ngã lăn ra đất.

Diệp Phàm không dừng lại, cầm thanh trường kiếm dính máu, tiếp tục tiến về phía trước.

Vừa đến cửa hành lang, Diệp Phàm đã thấy một đống thi thể nằm ngổn ngang.

Toàn bộ bọn họ đều bị Ngư Trường kiếm cắt đứt yết hầu, mất đi sinh khí.

Diệp Phàm nhíu mày: “Môn đệ Đường môn ghê gớm vậy sao?” Bảo tiêu Đường gia chỉ là những tên côn đồ bình thường, nhưng lực sát thương vẫn kinh người, trách không được Đường Bình Phàm lại để bọn họ canh giữ tổ phần Đường môn.

Diệp Phàm nhanh chóng đẩy quan tài ra kiểm tra một lượt.

Hắn phát hiện có một thi thể là Đường Thạch Nhĩ.

Hắn ta đã nhắm mắt tắt thở, không còn đường sống, cũng không có di ngôn, dường như sớm đã dự liệu được kết cục này.

"Lão hồ ly này đủ độc ác." Diệp Phàm thở dài một tiếng, sau đó lại kéo thi thể hắn ta về đặt lại chỗ cũ.

Rất nhanh, Diệp Phàm đi đến chỗ sâu nhất, một quan tài lớn xuất hiện trong tầm mắt.

Bên trong nằm một bộ xương trắng.

Bộ xương khô quắt ghê tởm, còn lưu lại dấu vết lúc sống, trông như thật.

Không những như thật, trên người nó còn tỏa ra một luồng uy nghiêm.

Nhưng chưa kịp để Diệp Phàm nhìn kỹ, một trận âm thanh ầm ầm vang lên.

Từng tấm ván quan tài từ từ mở ra, sau đó từng bộ thi thể đứng thẳng trong quan tài.

Bọn họ có già có trẻ, nhưng mỗi bộ đều da bọc xương, hốc mắt trũng sâu, trông rất đáng sợ.

"Mấy thứ này là cái gì?" Diệp Phàm hơi nheo mắt.

"Vút!" Ngay lúc này, bên cạnh Diệp Phàm trống rỗng, một bóng người như đạn pháo lao ra.

Hắn ta một chưởng vỗ thẳng vào lưng Diệp Phàm!

"Xoẹt!" Một luồng kình phong gào thét ập tới!

"Không hay rồi!" Diệp Phàm thầm kêu không ổn.

Hắn không ngờ có người ẩn nấp gần đó, suýt nữa thì bị đối

phương tập kích thành công.

Diệp Phàm muốn né tránh đã không kịp, thế là hắn xoay người, hai tay chặn đỡ.

"Rầm!" Một tiếng nổ lớn, Diệp Phàm lùi lại mấy bước lảo đảo, hổ khẩu tê dại dữ dội.

Bàn tay của hắn cũng sưng tấy, rõ ràng công lực đối phương không yếu, nhưng vẫn chưa đủ sức chống lại Diệp Phàm.

"Vút!" Một chưởng đắc thủ, người kia không hề ham chiến, xoay người bỏ chạy.

Trong nháy mắt, hắn ta đã biến mất trước mặt Diệp Phàm.

Diệp Phàm nhìn quét qua những thi thể trong quan tài, phát hiện là mười hai cô gái trẻ, mỗi người đều dung nhan tuyệt mỹ.

Chỉ tiếc là tất cả đều mặt không cảm xúc, tử khí trầm trầm.

Hơn nữa trên người bọn họ còn quấn không ít dây thừng, khiến bọn họ không thể tùy ý di chuyển.

"Mẹ nó, quả nhiên có quỷ!" Sắc mặt Diệp Phàm hơi biến: "Chẳng lẽ những người này chính là môn đệ Đường môn?" Ban đầu hắn cho rằng Đường Thạch Nhĩ phái người đến giết hắn, nên một kiếm chém bay thanh niên tết tóc, ép hai người còn lại mở mật đạo.

Nhưng khi nhìn thấy thi thể và dây thừng, Diệp Phàm phán đoán những người này đều không phải môn đệ Đường môn.

Bởi vì con cháu Đường môn sau khi chết, chắc chắn sẽ được đặt vào quan tài hậu táng.

Dù sao bọn họ đều là trụ cột tương lai của Đường môn, làm sao có thể phơi thây nơi hoang dã như vậy chứ?

Chương 827

Thế nên Diệp Phàm càng tin rằng những cổ tịch bí kíp này được cất giấu dưới quan tài.

Diệp Phàm không chút do dự, chân phải đạp một cái, "phịch" một tiếng quỳ xuống đất, một đao chém vào nắp quan tài.

"Soạt" một tiếng, một mảng sắt gỉ vỡ nát, nắp quan tài cũng bị chém ra một vết nứt.

Sau đó, Diệp Phàm liền dời nắp quan tài ra.

Bên trong đặt một cuộn trục và một quyển sách nhỏ.

Trên bìa sách viết sáu chữ "Huyền Minh Kiếm Pháp".

Diệp Phàm đưa tay lấy qua, lập tức lật vài trang, mắt lóe lên một tia ngưng trọng.

Đây là một bộ kiếm thuật Hoàng cảnh sơ kỳ.

"Hoàng cảnh?" Diệp Phàm lẩm bẩm một câu: "Chẳng lẽ Đường Thạch Nhĩ đã tu luyện đến Hoàng cảnh cao giai?" "Đây không phải điều quan trọng nhất, quan trọng nhất là bộ kiếm thuật này là chí bảo 'Huyền Minh Kiếm Pháp' của Đường môn." Diệp Phàm nhìn chằm chằm vào quyển sách đó, lật vài trang xác thực ghi chép áo nghĩa kiếm pháp.

Mặc dù chỉ là vài câu giới thiệu đơn giản, nhưng lại giúp Diệp Phàm không ít.

Hắn không kìm được hưng phấn, tối nay mình coi như gặp vận may lớn, tùy tiện nhặt được một thi thể, lại có kiếm phổ lợi hại như vậy.

Nếu luyện thành, hắn đoán chừng có thể thăng lên Hoàng cảnh trung giai.

Diệp Phàm cố nén niềm vui, chuẩn bị nghiên cứu vài ngày trước, tránh luyện sai tẩu hỏa nhập ma hoặc làm hỏng.

Lúc này, đột nhiên nghe thấy một tiếng cười chói tai.

Ngay sau đó, Diệp Phàm liền thấy, mấy trăm môn đệ Đường môn đồng loạt xông vào mộ thất.

Bọn họ vừa gầm lên giận dữ vừa truy tìm tung tích Diệp Phàm.

Sắc mặt Diệp Phàm biến đổi, không ngờ môn đệ Đường môn lại hung hãn như vậy.

Hơn nữa nhìn hành động của bọn họ, hắn biết nhóm người này là sát thủ được huấn luyện nghiêm chỉnh, e rằng còn là tinh anh cấp cao của Đường môn.

Diệp Phàm không đối đầu cứng rắn với bọn họ, lập tức lao đến lối ra hành lang.

Hắn dùng đèn pin chiếu ra ngoài, phát hiện ở lối ra có một đội tuần tra, tay cầm vũ khí phòng bị nghiêm ngặt.

Diệp Phàm lập tức men theo tường rời đi, lặng lẽ xuyên qua mấy hành lang, chui vào một mộ thất hẻo lánh.

Mộ thất rất chật hẹp, chỉ chứa được khoảng năm mét, còn chất đầy những vật lộn xộn, nhìn là biết đã bỏ hoang đã lâu.

Diệp Phàm nhìn quét bốn phía không thấy dị thường, liền nhặt một mảnh giấy cũ nát ngửi một chút.

Mùi vị kích thích, mang theo vị ngọt gắt.

Diệp Phàm trong lòng hơi chột dạ: "Không ổn!" Hắn vội vàng vứt mảnh giấy đi, sau đó dán vào tường, cẩn thận nhận biết một chút, xác

nhận trên mảnh giấy không có độc, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Hắn lau mồ hôi trên trán, dựa vào một cây cột để giảm bớt áp lực.

Diệp Phàm không vội vàng rời đi nữa, mà lấy xẻng công binh ra đào hố chôn mảnh giấy đó.

Làm xong tất cả những việc này, hắn liền cầm vũ khí dựa vào tường nghỉ ngơi, chờ điều tra viên đến cứu viện.

"Ô…" Ngay khi Diệp Phàm chuẩn bị ngủ một giấc để khôi phục nguyên khí, một chiếc xe đen đột nhiên gầm rú chạy vào lối ra.

Tiếp đó, hơn mười điều tra viên nhảy xuống, nhanh nhẹn khiêng thi thể lên xe, sau đó khiêng quan tài ra ngoài.

Một điều tra viên dẫn đầu đeo khẩu trang đi đến trước mặt Diệp Phàm: "Diệp thiếu, cảm ơn cậu đã gửi quần áo của nhà tang lễ, nếu không những thi thể này đã bị đông cứng hết rồi." "À đúng rồi, quên không nói với cậu, trong quan tài ngoài mười chín nạn nhân ra, còn có một món quà." Hắn chỉ chỉ xuống đất: "Đây là đại lễ mà Đường Hải Hoàng tặng cậu, hy vọng cậu nhận lấy." "Quà?" Diệp Phàm hơi ngạc nhiên, sau đó cười một tiếng: "Đường Hải Hoàng thật biết chơi, tặng quần áo nhà tang lễ thì thôi đi, ngay cả trong quan tài cũng có quà." Hắn ngồi xổm xuống nhìn, phát hiện bên trong ngoài mười mấy bộ quần áo ra, còn có ba hạt châu, tròn trịa đầy đặn, nhìn là biết giá trị không nhỏ.

Diệp Phàm đưa tay lấy ra một viên thuốc đỏ rực ngửi một chút: "Viên thuốc này gọi là Huyết Bồ Đề, có thể trị liệu đau nhức gân mạch, bổ sung tinh khí thần, kéo dài tuổi thọ." "Uống một viên, có thể bằng tôi khổ luyện một năm." Diệp Phàm cảm khái không thôi: "Đường Hải Hoàng thật sự chịu chi." "Không hổ là con cháu Đường môn." Diệp Phàm lại cầm một viên thuốc xanh biếc quan sát, sau đó tấm tắc khen ngợi không ngớt: "Viên thuốc này còn tốt hơn viên tôi

đưa Dương Diệu Đông lần trước, hẳn phải có năm sáu năm tuổi, sau khi uống xong, còn có thể tăng thêm hai mươi năm tuổi thọ." "Thật là đồ tốt." Diệp Phàm nhét lọ thuốc vào túi áo, sau đó lại nhét hai viên còn lại vào túi quần.

"Diệp thiếu, Đường Phi!

Đường Phi!" Ngay lúc này, một thất truyền đến một tiếng kêu khàn khàn: "Tôi tìm thấy thi thể Đường Phi rồi!" Diệp Phàm hơi nheo mắt lại, sau đó theo tiếng động nhìn qua.

Hắn bắt gặp mấy người đàn ông mặc đồ đen đang ôm một người, đang lay đối phương và kêu lên: "Đây là Đường Phi, chúng ta đã tìm thấy hắn ta!" Mắt Diệp Phàm sáng lên, lấy ra còng tay liền xông tới.

Hắn vừa định kéo Đường Phi qua hỏi cung, kết quả lại thấy cổ Đường Phi bị vặn gãy mất mạng.

Trên mặt Diệp Phàm thoáng qua một tia tiếc nuối, nhưng hắn cũng không quá băn khoăn, dù sao Đường Phi đã chết hẳn, không còn uy hiếp gì nữa.

Hắn mở túi Đường Phi, lấy ra một xấp tư liệu xem qua.

Trên đó ghi mấy trăm người, còn có chữ ký tự tay của Đường Thạch Nhĩ, cho thấy hắn ta là chấp sự Đường môn.

Đồng thời hắn còn phát hiện, Đường Phi không chỉ là chấp sự, còn từng làm đội trưởng Đội cận vệ Long Vương.

Hắn ta từng tham gia săn lùng đội trưởng Hải Cẩu của Hùng Quốc.

"Đường Phi này là một con cá lớn a." "Không những biết không ít bí mật mới, còn quen thuộc mối quan hệ của Đường Thạch Nhĩ và Trần Viên Viên, còn là tâm phúc bên cạnh Đường Bình Phàm." Khóe miệng Diệp Phàm cong lên một nụ cười: "Manh mối về cha mẹ

Đường Nhược Tuyết đã có rồi." "Xem ra vận khí của tôi không tồi, đến Đường môn sơn lăng tảo mộ một chuyến, còn tiện tay bắt được một nội gián." "Tôi cần phải vận động gân cốt một chút, xem xem Đường môn này có trình độ đến mức nào." Diệp Phàm lẩm bẩm, sau đó cầm lấy đao võ sĩ và dao găm vỏ đạn của Đường Phi.

Hắn không lập tức xông vào trận địa, mà kéo thi thể vào bụi cỏ bên cạnh, còn kéo một tấm thảm che lại, phòng ngừa bị người khác phát hiện thi thể của mình.

Tiếp đó, hắn lấy ra một mảnh vải bọc thi thể lại, còn tạo thành hình Tống tử, tránh xúc phạm những vật âm tà trong mộ.

Cuối cùng, Diệp Phàm lại thay cho hắn ta một bộ thọ y, để hắn ta trộn lẫn với mười chín thi thể khác.

Xong xuôi, hắn liền đẩy quan tài vào hang động, lại dùng đất đá che lấp, còn rải thêm mấy cành cây khô héo.

Tiếp đó, hắn xoay người từ một mộ thất khác chui ra, sau đó nhanh chóng biến mất trong bóng tối.

"Vút!" Diệp Phàm vừa mới rời đi không lâu, mộ thất lại nhanh chóng xuất hiện một vệt sáng trắng.

Nó như sao băng, trong nháy mắt bắn vào sâu trong hang động.

Diệp Phàm nấp sau một pho tượng sư tử đá, thấy vệt sáng trắng đó không có nguy hiểm, thế là liền kiên nhẫn theo dõi.

Rất nhanh, đồng tử của hắn hơi co rút.

Hắn thấy một bóng trắng dừng trên nắp quan tài.

Tiếp đó, bóng trắng đó nhẹ nhàng bay xuống, đáp xuống trên nắp quan tài.

Nàng không lập tức đánh giá người phụ nữ trong quan tài, cũng

không mở nắp quan tài kiểm tra vết thương.

Chỉ khoanh hai tay trước ngực, đứng một lúc lâu, nàng mới từ từ ngẩng đầu nhìn về phía vị trí Diệp Phàm đang ở.

Mí mắt Diệp Phàm giật giật.

Khuôn mặt tươi cười kia, khuôn mặt tuyệt mỹ kia, chính là Tô Tích Nhi.

"Diệp Phàm." Nhìn rõ Diệp Phàm, Tô Tích Nhi kinh ngạc kêu lên: "Sao lại là anh?" Nàng kinh hãi không thôi: "Sao anh lại xuất hiện ở đây?" Nàng vốn tưởng rằng đời này sẽ không bao giờ gặp lại được nữa.

Dù sao nơi này là Đường môn sơn trang, là long đàm hổ huyệt, Diệp Phàm một mình một bác sĩ xông vào, chắc chắn là chết không nghi ngờ.

"Suỵt!" Nghe thấy giọng của Tô Tích Nhi, Diệp Phàm vội vã vẫy tay ra hiệu, còn ám chỉ Tô Tích Nhi đừng kêu la.

Chương 828

Đồng thời hắn còn di chuyển bước chân, rời xa quan tài của Đường Nhược Tuyết và Tô Tích Nhi.

"Phanh!" Tô Tích Nhi thấy vậy sững sờ, dường như không ngờ trong hoàn cảnh này Diệp Phàm lại bỏ chạy.

Khuôn mặt nàng không thể nói nên lời sự hoang mang, nhưng vẫn cắn răng nhịn không hét lên, ánh mắt khóa chặt Diệp Phàm, suy nghĩ rốt cuộc chuyện này là sao.

"Vút!" Diệp Phàm không để ý đến suy nghĩ của Tô Tích Nhi, hắn nhân cơ hội lăn mấy vòng ra sau, ẩn vào một khúc cua.

Hắn không muốn gây chú ý.

Nhưng Diệp Phàm vừa mới giấu mình xong, liền thấy phía sau đèn sáng rực, còn kèm theo mấy chục bóng người xông tới.

Diệp Phàm hơi nhíu mày, sau đó nắm một quả lựu đạn xông lên.

"Ầm!" Một môn đệ Đường môn vừa mới ló đầu ra, còn chưa kịp phản ứng, đã trực tiếp bị nổ bay, hóa thành một đống thịt cháy.

Những môn đệ Đường môn còn lại sợ hãi kêu la ầm ĩ, bản năng bịt mũi lùi lại.

Diệp Phàm không chút lưu tình vồ tới, quyền cước liên hoàn, trong khoảnh khắc đánh gục vài người.

"Thằng ranh, mày dám tập kích môn đệ Đường môn?" "Xử nó!" Mấy chục môn đệ Đường môn phẫn nộ không thôi, rút vũ khí ra công kích Diệp Phàm tới tấp.

Diệp Phàm không chút dao động, thân hình nhảy vọt ngang dọc

bảy tám mét, tiếp đó xoay người, tay trái giơ lên.

Bốn năm mũi tên nỏ bắn ra như mưa.

Môn đệ Đường môn kêu thảm ngã xuống đất.

"Giết!" Lợi dụng kẻ địch hỗn loạn, Diệp Phàm lại gầm lên xung kích.

Quyền cước hắn đánh ra như mưa, ép mấy chục kẻ địch phải lùi lại, căn bản không thể tổ chức được đòn tấn công hiệu quả.

Rất nhanh, Diệp Phàm xông vào đám đông, như mãnh hổ, tàn sát kẻ địch.

Hắn đầu tiên đoạt lấy mười mấy thanh vũ khí, tiếp đó đá văng tất cả môn đệ Đường môn.

Diệp Phàm một chân giẫm lên vai môn đệ Đường môn cuối cùng: "Ai phái các ngươi đến?" "Đường Phi, chấp sự Đường môn, nắm giữ Đường Chấp Pháp, con cháu cốt cán Đường môn, người Đường Thạch Nhĩ tin tưởng và trọng dụng nhất." Môn đệ Đường môn khó khăn nặn ra vài câu: "Hắn ta hôm nay dẫn người đi Vân Đỉnh Sơn, đàm phán một giao dịch với Hùng Thiên Tuấn." "Giao dịch?" Diệp Phàm cười lạnh một tiếng: "Muộn thế này rồi còn giao dịch, hơn nữa lại là Hùng Thiên Tuấn tên phản đồ này giao dịch với Đường Thạch Nhĩ, xem ra tôi vẫn đánh giá thấp Đường Thạch Nhĩ rồi." Mặc dù không biết Hùng Thiên Tuấn và Đường Thạch Nhĩ mưu đồ gì, nhưng điều này đủ để chứng minh bọn họ cấu kết làm chuyện xấu, hoặc có âm mưu lớn hơn.

Diệp Phàm trong lòng dâng lên một luồng hàn ý.

Hắn suy nghĩ phải nhanh chóng tóm ra nội gián Đường môn, sau đó kéo hắn ta ra để moi móc thông tin về Đường Thạch Nhĩ.

"Đường Phi chết rồi." Lúc này, một bà lão đột nhiên xông tới, bi

thống gầm lên với Diệp Phàm: "Mày giết con trai tao!" Diệp Phàm nghe vậy thân thể chấn động mạnh.

Hắn không ngờ, Đường Phi là con trai của người phụ nữ này?

Chẳng phải đây là mẹ vợ tương lai của mình sao?

Nhưng Diệp Phàm rất nhanh khôi phục lý trí, hắn cảm nhận được sự bi phẫn của đối phương, nhưng không phải là bi thương thật sự, mà là diễn kịch.

Diệp Phàm lạnh nhạt lên tiếng: "Đường Phi không phải tôi giết, mà là Đường Thạch Nhĩ giết, không liên quan gì đến tôi." "Không phải anh giết?" Phu nhân Đường môn khóc lóc chói tai: "Đường Phi trước khi đi đã gửi tin nhắn cho tôi, nói anh đang ở đây với Đường Nhược Tuyết." "Hắn ta còn nói với tôi, hai người đang lén lút tư thông trong một hang núi, ở đó ba ngày ba đêm." "Tôi còn dặn hắn đừng chơi quá đà, về sớm ngủ, nhưng kết quả lại biến thành anh giết hắn ta." "Tất cả chuyện này không phải anh làm thì là ai làm?" "Anh nhất định phải trả thù cho con trai tôi, nếu không tôi sẽ chết cho anh xem." "A!" Bà ta thét lên một tiếng chói tai, tay phải có thêm một cây kim thêu, hung hăng đâm vào yết hầu.

Máu tươi lập tức chảy ra xối xả, nhuộm đỏ khuôn mặt tinh xảo của bà ta, cùng với sự quật cường đó.

Sắc mặt Diệp Phàm trầm xuống: "Phu nhân, bà làm gì vậy?" "Tôi hận anh!" Phu nhân Đường môn run run cây kim thêu: "Diệp Phàm, anh giết Đường Phi, tôi cũng muốn anh đền mạng." Nói xong, bà ta liền "phịch" một tiếng quỳ xuống, đầu đập xuống sàn nhà.

Máu tươi xối xả thấm ra, trông ghê rợn.

Diệp Phàm theo bản năng hét lên một tiếng: "Phu nhân, đừng!" Nhưng lời vừa dứt, sắc mặt hắn đã hơi biến, bởi vì cây kim thêu trên

mặt đất vặn vẹo một cách quỷ dị, còn "rắc" một tiếng gãy đôi.

Kim thêu không chỉ gãy đôi, còn biến thành hai đoạn rơi xuống đất.

Đây là ám khí gì?

Diệp Phàm không kìm được nheo mắt lại.

"Diệp Phàm, tôi liều với anh!" Thấy Diệp Phàm bộ dạng này, phu nhân Đường môn giận quá hóa cười, nhặt cây kim thêu bị gãy đâm về phía Diệp Phàm.

Kim thêu đã hỏng, nhưng vẫn ẩn chứa sát ý, còn lẫn một chút bột thuốc.

Diệp Phàm mắt nhanh tay lẹ, một tay ấn mạch của phu nhân Đường môn, sau đó đưa tay nắm lấy cổ tay bà ta.

Phu nhân Đường môn theo bản năng giãy giụa, nhưng bị Diệp Phàm khống chế chặt chẽ, sau đó Diệp Phàm búng ngón tay một cái.

Kim thêu "vút" một tiếng bay ngược về tay áo phu nhân Đường môn.

"Vút!" Diệp Phàm kéo phu nhân Đường môn, sau đó thân hình như cơn lốc xông vào đám đông.

Hắn một cước đá bay kẻ địch cản đường, tiếp đó hai chân liên tục quét ra.

Lại có bốn năm môn đệ Đường môn rên rỉ ngã lăn ra ngoài.

Diệp Phàm xông một mạch, rất nhanh đã đến trước bia mộ.

"Ô!" Diệp Phàm cầm đoản kiếm, dùng sức đập mạnh vào bia mộ.

"Rắc" một tiếng, cả khối bia mộ vỡ nát.

Diệp Phàm chui vào vườn mộ tìm ra cơ quan, nhẹ nhàng quen

thuộc mở một cánh cửa bí mật dưới bệ bia mộ.

Giữa mộ thất đặt mấy chiếc hộp gấm.

"Vút!" Diệp Phàm cầm lấy một chiếc hộp gấm mở ra, bên trong lại là một bức thư họa.

Cuộn thư họa mở ra, sống động như thật, chính là "Xuân Thu"!

Hô hấp Diệp Phàm trong nháy mắt dồn dập, một tay chộp lấy cuộn thư họa, động tác nhanh nhẹn nhét vào người.

Hắn không biết Đường Thạch Nhĩ làm những thứ này để làm gì, nhưng chắc chắn có giá trị cực lớn, thậm chí còn cao hơn giá trị tư liệu bí mật của Hùng Thiên Tuấn.

Hơn nữa nó còn là quà tặng của cha Hùng Thiên Tuấn, coi như món quà Diệp Phàm tặng Đường Nhược Tuyết.

Diệp Phàm đương nhiên sẽ không vứt bỏ, chỉ có thể tạm thời cất giữ cẩn thận.

"Vút!" Nhưng Diệp Phàm vừa xoay người chuẩn bị rút lui, liền thấy phu nhân Đường môn từ phía sau xông ra, trong tay có thêm một khẩu súng.

Sắc mặt Diệp Phàm hơi biến, nhanh chóng né tránh ra, đồng thời phản tay vung Ngư Trường kiếm chém đứt dây thừng.

"Vút vút vút!" Ngay khi Diệp Phàm buông phu nhân Đường môn ra, liền thấy bà ta ấn vào tường, lại có sáu cây kim thêu bay ra.

Khí thế sắc bén.

Diệp Phàm thân thể nhanh nhẹn, không ngừng di chuyển né tránh.

Sáu cây kim thêu sượt qua người hắn, cắm vào sàn nhà, cột đá và bậc đá, phát ra tiếng "tách tách", uy lực không nhỏ.

Sắc mặt Diệp Phàm âm tình bất định.

Hắn ngửi thấy một tia nguy hiểm.

Chương 829

Hắn sao cũng không thể tin được, phu nhân Đường gia này còn giấu chiêu sát thủ như vậy.

"Diệp Phàm, anh chạy nữa đi!" Phu nhân Đường môn cười ha hả: "Anh chạy nữa đi, cứ tiếp tục chạy đi." Rõ ràng bà ta cũng biết công phu của Diệp Phàm không tồi, nên sai người dùng ám khí áp chế, tránh để Diệp Phàm trốn thoát.

"Vút!" Trong lúc suy nghĩ, phu nhân Đường môn lại bóp cò.

Lần này không chỉ có sáu cây kim thêu, còn có ba phi tiêu độc.

Diệp Phàm hét lên một tiếng, hai chân đạp mạnh, thân thể như đạn pháo lao ra.

"Rầm!" Diệp Phàm tránh được ba phi tiêu độc, nhưng quần áo vẫn bị xé rách hai vết.

Phu nhân Đường môn thừa thắng truy kích, giơ tay lại bắn ra ba phi châm.

"Vút vút vút!" Thân ảnh Diệp Phàm lóe lên, lướt qua một thi thể nhảy lên, hai tay giang ra né tránh phi châm.

Tiếp đó thân hình hắn bùng lên, hai tay vỗ mạnh, mạnh mẽ hất bay phu nhân Đường môn ra ngoài.

Phu nhân Đường môn kêu thảm một tiếng, ngã vào bụi cỏ, khóe miệng phun ra một ngụm máu tươi.

Chưa kịp đứng dậy, thân hình Diệp Phàm lóe lên, trong khoảnh khắc đã đến trước mặt bà ta, một nhát thủ đao chém vào cổ bà ta.

Thân thể phu nhân Đường môn chấn động rồi ngất đi.

Diệp Phàm không lập tức mang bà ta đi, mà lấy ra kim bạc phong tỏa huyệt vị, phòng ngừa bà ta tỉnh lại gây rối.

Làm xong tất cả những việc này, hắn mới xách phu nhân Đường môn ung dung rời đi.

Chưa đầy một phút, con cháu Đường môn và bảo tiêu đã chạy đến hiện trường, thấy cảnh tượng đó đều hỗn loạn.

Diệp Phàm không để ý đến những chuyện này, rất nhanh biến mất trong màn mưa tầm tã.

Nhưng khi rời đi, Diệp Phàm liếc mắt nhìn phía bên kia vườn mộ, một chiếc xe Jeep chậm rãi tiến đến gần.

Cửa xe mở ra, ngồi bên trong là một lão già mặc áo xám, gầy như que củi, mắt trũng sâu, trông như mũi chim ưng.

Ông ta trông không hề nổi bật, như một lão nông thôn dã, nhưng lại tỏa ra một luồng khí tức âm u.

Ông ta nhìn chằm chằm vào bóng lưng Diệp Phàm đang rời đi lẩm bẩm: "Kỳ lạ, kỳ lạ, sao thằng nhóc này càng ngày càng giống Đường Bình Phàm?

Chẳng lẽ hắn cũng là tàn dư Đường môn?" "Mặc kệ, trước tiên cứu thiếu gia ra, sau đó bắt giữ hắn, rồi thẩm vấn kỹ lưỡng một phen." Lão già áo xám vẫy tay ra hiệu cho tài xế khởi động ô tô.

Diệp Phàm căn bản không ngờ, hắn đã bị Đường môn nhắm tới.

Nửa tiếng sau, mây đen bao phủ thành phố Hải Nam đổ xuống cơn mưa xối xả, sấm sét nổi lên.

Điều này khiến tầm nhìn vốn rõ ràng trở nên mơ hồ, Diệp Phàm chỉ có thể nhận ra khu biệt thự Đường phủ.

Nhưng Diệp Phàm không quay đầu trở về, một là hắn biết không

nên về Đường gia, hai là lo lắng có phục kích.

Diệp Phàm thẳng tiến đến trang viên nhà họ Hùng, hy vọng Hùng Thiên Tuấn còn sống, tiện thể nói cho hắn ta biết tình hình Đường Thạch Nhĩ dụ dỗ hắn ta đến Long Đô.

Diệp Phàm trong lòng rất hối tiếc, mình đã không kịp ngăn cản Hùng Thiên Tuấn đến Long Đô.

Nếu không trận chiến tối nay đã có thể giảm bớt áp lực cho Hùng Thiên Tuấn và bọn họ.

Hắn tin rằng, cái chết của Đường Bình Phàm sẽ khiến hắn ta đau khổ không thôi, điều này sẽ khiến hắn ta không màng tất cả mà điên cuồng báo thù.

"Ô!" Diệp Phàm đang suy nghĩ làm thế nào để liên lạc với Hùng Thiên Tuấn, đột nhiên nghe thấy phía trước truyền đến một tiếng gầm.

Một chiếc Hammer màu đen gầm rú chạy tới.

Cửa xe mở ra, lộ ra một khuôn mặt tuấn tú.

Chính là Viên Thanh Y.

Mí mắt Diệp Phàm không kìm được giật giật: "Viên Thanh Y, sao anh lại đến đây?" "Anh là Diệp Phàm?" Thấy Diệp Phàm, mắt Viên Thanh Y trong nháy mắt ngưng tụ thành một tia sáng.

Diệp Phàm khẽ cười: "Ngoài tôi ra còn ai nữa?" "Diệp Phàm, cảm ơn anh!" Viên Thanh Y đạp ga tiến sát Diệp Phàm: "Cha tôi chết thảm, anh đã giúp tôi một việc lớn!" "Giữa chúng ta không cần khách sáo nữa." Diệp Phàm lạnh nhạt lên tiếng: "Việc tôi đã hứa với cha anh, sẽ không quên." Mặc dù hắn không cảm thấy Viên Thanh Y nợ mình ân huệ, nhưng nghĩ đến những gì Hùng Thiên Tuấn đã trải qua, trong lòng hắn lại có thêm một chút cảm khái.

“Anh thật sự đã giết Đường Thạch Nhĩ?” Viên Thanh Y lại truy vấn một câu, sau đó thở dài một tiếng: “Tôi biết hắn ta có chút mâu thuẫn với anh, nhưng sao anh lại không nhịn được ra tay?” Hắn ta dường như có chút tiếc nuối Diệp Phàm ra tay, dù sao đây là cơ hội tốt nhất để giết Đường Thạch Nhĩ.

“Anh biết gì?” Diệp Phàm lạnh lùng hừ một tiếng: “Đường Thạch Nhĩ làm tay sai cho kẻ ác nhiều năm, không biết đã dính máu bao nhiêu sinh mạng.

“Hắn ta không những bắt cóc con gái tôi, còn muốn đào mộ tổ tiên tôi, anh nói xem, tôi có nên giết hắn ta không?” Giọng hắn mang theo một luồng hàn khí lạnh lẽo: “Hắn ta chết rồi, không những có lợi cho tôi, mà còn là một lời cảnh báo cho Đường môn.” Viên Thanh Y hơi nhíu mày: “Ý anh là, hắn ta cấu kết với Đường môn?” “Nếu không có bằng chứng, tôi sẽ không nói bừa, nhưng tôi dám nói, hắn ta sớm đã có liên hệ với Đường môn.” Ánh mắt Diệp Phàm kiên định: “Nếu không hắn ta sẽ không mạo hiểm lẻn vào Long Kinh Sơn.” Viên Thanh Y khẽ thở dài: “Hắn ta là lão thần của Đường môn, Đường môn đặt nhiều kỳ vọng vào hắn.” “Nếu kỳ vọng này bị hủy hoại, Đường môn e rằng sẽ nổi giận.” Hắn ta bổ sung một câu: “Điều này rất bất lợi cho chúng ta.” “Tôi không quản hắn có phải trung thần hay không, cũng không quản hắn có cấu kết với Đường môn hay không.” Diệp Phàm nắm chặt nắm đấm: “Cho dù là Đường Bình Phàm sai khiến, hắn ta cũng phải chết, tôi không thể trơ mắt nhìn hắn ta hại người.” “Chuyện này đừng nhắc nữa.” Viên Thanh Y nghe vậy nhẹ nhàng lắc đầu: “Anh giết hắn ta, e rằng Đường môn sẽ đổ giận lên Đường Thất và những người khác.” “Tôi không sợ Đường môn, chỉ là tôi lo lắng bọn họ làm hại Đường Thất và những người khác, điều đó sẽ khiến tôi hối hận suốt đời.” “Tâm nguyện của Đường môn chủ là Đường Thất và những người khác được sống yên ổn.” “Thế nên tôi hy vọng anh

đừng nhúng tay vào chuyện này nữa.” Hắn ta khuyên Diệp Phàm một câu: “Tôi sẽ nhanh chóng tìm thấy Đường Nhược Tuyết và bọn họ, sau đó để cô ấy tự tay trả thù Đường Thạch Nhĩ.” Ánh mắt Diệp Phàm sắc bén: “Anh thực sự muốn tìm thấy Đường Nhược Tuyết và bọn họ, điều này có thể giảm bớt một số rủi ro.” Viên Thanh Y hơi ngạc nhiên: “Anh biết tung tích của Đường Nhược Tuyết?” “Biết!” Diệp Phàm không giấu giếm, nói cho Viên Thanh Y biết mối quan hệ của Đường Nhược Tuyết và Hách Liên Tĩnh.

“Đường Nhược Tuyết nằm trong tay Hách Liên Tĩnh?” Nghe thấy mấy chữ Hách Liên Tĩnh, Viên Thanh Y hơi kinh ngạc, sau đó vui mừng: “Tốt quá rồi, cuối cùng tôi cũng có thể yên tâm.” Hắn ta đã tìm kiếm Đường Nhược Tuyết rất lâu, vẫn luôn không biết Đường Nhược Tuyết đi đâu, giờ có manh mối rồi, hắn ta rất vui.

Nhưng rất nhanh, hắn ta lại lộ ra một tia lo lắng: “Đường Nhược Tuyết rơi vào tay hắn ta, e rằng lành ít dữ nhiều.” Diệp Phàm hơi nghiêng đầu: “Đường Nhược Tuyết gặp rắc rối rồi?” “Phải!” Viên Thanh Y cũng không giấu Diệp Phàm, nhỏ giọng giải thích một câu: “Hách Liên Tĩnh bị Đường môn truy sát rồi.” “Đường Nhược Tuyết lúc trước bị Đường môn bắt đi, liền bị Đường môn giam giữ trên một hòn đảo.” “Ở đó có môn đệ Đường môn canh gác 24 giờ, còn có tinh nhuệ Võ Minh tuần tra.” “Ngoài việc Đường Bình Phàm và bọn họ tự do ra vào, những người khác cơ bản không thể rời đi.” “Kể cả Hách Liên Tĩnh cũng không ngoại lệ.” Hắn ta nhắc nhở một câu: “Mặc dù hắn ta nắm giữ cả du thuyền, còn có ba trăm môn đệ Võ Minh.” “Nhưng vì khoảng cách xa, hắn ta lực bất tòng tâm, không thể giúp Đường Nhược Tuyết thoát thân.” “Hơn nữa môn đệ Đường môn còn sẽ phái người giám sát động tĩnh của hắn ta, không cho phép hắn ta cứu Đường Nhược Tuyết.” “Bây giờ anh đi Long Kinh Sơn cứu người, chỉ sẽ khiến hắn ta bị đánh cả trước lẫn sau.” Trong mắt hắn

ta lóe lên một tia sốt ruột: "Chúng ta không thể để hắn ta mạo hiểm được." Diệp Phàm hơi nheo mắt lại, sau đó hỏi một câu: "Anh nói môn đệ Đường môn canh chừng hắn ta 24 giờ?" "Không sai!" Viên Thanh Y gật đầu: "Hơn nữa cao thủ Đường môn còn nhiều hơn, mạnh hơn gấp đôi đám người anh giết tối qua." Mắt Diệp Phàm nguy hiểm nheo lại: "Bọn họ nhắm vào Hách Liên Tĩnh đúng không?" "Tôi vừa nãy đã nói rồi, bọn họ là chó săn của Đường Bình Phàm." Viên Thanh Y tiếp tục chủ đề vừa nãy: "Bọn họ phụng mệnh truy tra tung tích của anh." "Đường Bình Phàm có sát ý với tôi, nhưng ngại vì Đường Thạch Nhĩ chết, không dám công khai đối phó tôi, nên âm thầm phái người theo dõi." "Bọn họ muốn làm rõ thân phận của tôi, sau đó tìm đúng cơ hội thích hợp để giết tôi, tránh để sau này làm hỏng chuyện tốt của Đường Bình Phàm." "Tôi đoán cao thủ Đường môn sẽ đợi đến lúc thích hợp, lợi dụng lúc chúng ta không chú ý, cho tôi một đòn chí mạng." Hắn ta khẽ thở dài: "Chỉ là bọn họ vạn vạn không ngờ, cuộc đàm phán của tôi và Đường Thạch Nhĩ thất bại, còn khiến Đường Bình Phàm ghen ghét anh." "Đây cũng là nguyên nhân Đường Bình Phàm bảo tôi đến làm nhiệm vụ lần này." "Hắn ta muốn mượn đao giết người, triệt để cắt đứt địch ý và cừu hận của anh đối với Đường môn." Hắn ta thở dài một tiếng: "Chỉ là hắn ta nằm mơ cũng không nghĩ tới, Đường Thạch Nhĩ lại cắn ngược lại một miếng, liên lụy đến anh, cũng khiến anh trở mặt với Đường môn." "Đường Bình Phàm đây là nhất tiễn song điêu a." Khóe miệng Diệp Phàm lướt qua một nụ cười trêu tức: "Hắn ta trước tiên dùng Đường Nhược Tuyết kích thích tôi ra ngoài chịu chết, sau đó mượn thanh đao là tôi để loại bỏ Đường Thạch Nhĩ cái ung nhọt này." "Chỉ tiếc, tôi không những không chết dưới tay Đường Thạch Nhĩ, còn giết được hắn ta!" "Hắn ta muốn giết tôi, tôi lại làm sao có thể để hắn ta đắc thủ?" Trong mắt hắn lóe lên một tia tàn khốc, không ngờ đây là một bữa tiệc Hồng Môn.

Ánh mắt Viên Thanh Y do dự hỏi: “Anh rốt cuộc có thù sâu oán lớn gì với Đường Bình Phàm?” “Không có thù sâu oán lớn, chỉ là tôi cản đường hắn, khiến hắn mất vị trí.” Diệp Phàm lạnh nhạt lên tiếng: “Tôi muốn diệt Đường Bình Phàm, đồng thời lấy lại những thứ thuộc về mình.” “Anh muốn đối phó Đường môn?” Viên Thanh Y nghe vậy suýt nữa ngã quỵ xuống đất, khó mà tin được nhìn Diệp Phàm: “Đường Bình Phàm địa vị cao, quyền lực lớn, sức ảnh hưởng cực lớn, còn có sự ủng hộ của Kim Chi Lâm và Hằng Điện.” “Anh đối đầu với hắn ta, chẳng phải tự tìm đường chết sao?” Trên mặt hắn ta mang theo sự lo lắng nồng đậm, lo Diệp Phàm hành sự lỗ mãng gây rắc rối cho Diệp Đường.

“Hắn ta địa vị cao, quyền lực lớn, tôi cũng chưa chắc đã thua hắn ta.” Diệp Phàm không khách khí đáp lại: “Tôi muốn giết hắn ta, ai ngăn tôi cũng vô dụng.” Trong lòng hắn bị đè nén nhiều năm, đang lo không có chỗ xả.

Khuôn mặt Viên Thanh Y hơi biến đổi, giọng nói mang theo một tia ngưng trọng: “Đường Bình Phàm là đệ tử duy nhất của Cửu Thiên Tuế, cũng là thành viên cốt cán của Hằng Điện.” “Hắn ta không những có tư cách hiệu lệnh tam quân lục bộ, còn nắm giữ hai phần ba kinh tế An Lạc, là đối tượng mà nguyên thủ các nước đều phải lấy lòng.” “Trong tay hắn ta còn có một tổ chức bí mật gọi là Huyết Y Môn.” “Tương truyền Huyết Y Môn có gần năm trăm môn đệ, mỗi một môn đệ đều có giác quan và khả năng nhận biết cực kỳ nhạy bén.” “Bọn họ có thể ngửi thấy hơi thở nguy hiểm, sau đó nhanh chóng tránh né hoặc biến mất.” “Môn đệ Huyết Y Môn không phải môn đệ bình thường, không phải côn đồ đầu đường xó chợ, toàn là cao thủ cấp đỉnh.” “Bọn họ giỏi ngụy trang, giỏi ám sát, còn biết hóa trang và thay đổi da thịt.” “Sự tồn tại như vậy rất khó nhằn.” “Một khi bọn họ đã khóa chặt một vật phẩm hoặc một người nào đó, bất kể mục tiêu ẩn mình ở đâu, bọn

họ cũng sẽ dốc toàn lực ra, không chết không ngừng." "Đường Bình Phàm cũng nhờ tổ chức này mà đứng vững." "Anh muốn giết Đường Bình Phàm, không những cần tố chất chiến đấu cứng rắn và thân thủ siêu cường, còn cần chịu đựng được những đòn tấn công điên cuồng của Huyết Y Môn." Hắn ta nhẹ nhàng nói một câu: "Diệp Phàm, tôi nghĩ, điều chúng ta cần làm nhất bây giờ là bảo vệ tốt bản thân, sau đó tính kế lâu dài." Diệp Phàm hơi nhíu mày: "Anh quen Huyết Y Môn?" "Huyết Y Môn là một trong những thế lực đỉnh cao của thế giới, tôi là chó săn của Đường môn, làm sao có thể không quen nó chứ?" Viên Thanh Y cười khổ một tiếng: "Tôi từng tham gia mấy lần tập kích Đường Bình Phàm." "Chỉ là sau này bọn họ trỗi dậy, rồi biến mất không dấu vết, tôi cũng quên mất dấu vết của Huyết Y Môn, thậm chí quên cả uy danh của nó." "Không ngờ, nó lại xuất hiện." Hắn ta không kìm được thở dài một tiếng: "Không biết khi nào lại dấy lên sóng gió máu tanh." "Thì ra Huyết Y Môn là một quân cờ để anh đả kích Đường môn." Diệp Phàm chợt hiểu ra: "Trách không được mấy hôm trước tôi giết Hắc Hùng, Đường Bình Phàm một chút phản ứng cũng không có." "Đường Bình Phàm quả thực không hành động, nhưng Đường Thạch Nhĩ lại đột nhiên ra tay với tôi." "Hơn nữa hắn ta đối với Hách Liên Tĩnh cũng có mưu đồ." Diệp Phàm nói đơn giản tình hình mình biết, sau đó nhìn Viên Thanh Y bổ sung một câu: "Tôi muốn nhanh chóng làm rõ trạng thái của Hách Liên Tĩnh." "Dù sao đây là ân tình tôi nợ hắn ta, cũng là ân huệ hắn ta dành cho tôi, bây giờ xảy ra chuyện, tôi luôn phải giúp đỡ." Hắn hy vọng sớm cứu người phụ nữ đó ra, nếu không luôn cảm thấy áy náy.

"Diệp Phàm, anh thực sự đừng làm loạn!" Viên Thanh Y lên tiếng khuyên nhủ: "Huyết Y Môn không phải là thứ chúng ta có thể đối đầu." Diệp Phàm lắc đầu: "Tôi không tin Đường Bình Phàm lại tuyệt tình như vậy, chắc chắn là bọn họ có âm mưu quỷ kế gì đó." Vừa dứt lời, cơ quan cổ mộ tức thì bị kích hoạt.

Một pho tượng đá khổng lồ vươn mình đứng dậy.

Đó là một chiến sĩ cao tới hai mươi mét, uy vũ hùng tráng, toàn thân mặc giáp đen, tay cầm trường kiếm và khiên, sát khí đằng đằng.

Hắn hiện ra sống động như thật trước mắt mọi người.

Sau đó, toàn bộ cổ mộ cũng theo đó mà ầm ầm chuyển động.

Các cỗ quan tài đá lần lượt rơi xuống.

Từng xác chết nam nữ, già trẻ nằm ngổn ngang.

Nhưng không ngoại lệ, tất cả đều trợn tròn mắt, trạng thái chết chóc khủng khiếp.

Rõ ràng khi lâm chung, bọn họ đều chịu đựng một đòn tấn công cực kỳ đáng sợ.

Diệp Phàm tim đập mạnh mấy cái, cảm giác sống lưng lạnh toát, rất muốn rời khỏi cái nơi quỷ quái này ngay lập tức.

Thế nhưng nhìn thấy Viên Thanh Y vẫn bình tĩnh như không, hắn lại nghiến răng kiềm chế ý định bỏ chạy.

Hắn biết rõ, Viên Thanh Y còn cần sự an toàn này hơn cả hắn.

Viên Thanh Y còn nhìn về bốn phía tường vách.

Đồng tử của cô đột nhiên co rút thành hình kim.

Chỉ thấy trong quan tài đá đặt một viên châu.

Viên châu trong suốt, hệt như vật phẩm lưu ly, tỏa ra ánh sáng xanh u tối.

Vầng sáng luân chuyển, tựa hồ sóng nước gợn, rực rỡ muôn màu, vô cùng đẹp đẽ, khiến người ta không thể rời mắt.

Chương 830

Viên Thanh Y khẽ kêu một tiếng: “Long mạch?” “A!” Tiếng nói vừa dứt, Diệp Phàm liền nghe thấy tiếng kêu chói tai vang lên bên tai.

Kế đó, một luồng sức mạnh cường đại ập đến, trực tiếp đánh bay cả hắn và Viên Thanh Y.

Diệp Phàm ngã sấp xuống đất, máu phún ra từ miệng và mũi.

Viên Thanh Y cũng kêu lên một tiếng nghẹn ngào rồi ngã xuống sàn, khóe miệng rỉ máu, má sưng đỏ, thê thảm khôn tả.

Điều duy nhất không thay đổi, vẫn là vẻ lạnh lùng trên mặt Viên Thanh Y.

Cô hoàn hồn, nhanh chóng nhặt trường kiếm lên, bảo vệ cả mình và Diệp Phàm.

Diệp Phàm vùng vẫy bò dậy gào lên: “Chuyện gì thế này?

Chuyện gì thế này?” “Diệp Phàm, đừng hỏi nữa!” Viên Thanh Y quát Diệp Phàm một tiếng: “Chạy mau!” “Chạy đi đâu chứ?

Chúng ta bị nhốt trong cổ mộ rồi!” Diệp Phàm vội vàng nhìn quanh trái phải hét lên: “Đây là đâu, đâu?

Sao đột nhiên lại đánh nhau thế này?” “Diệp Phàm, đừng bận tâm chuyện cổ mộ.” Viên Thanh Y kéo cánh tay Diệp Phàm: “Chúng ta mau rời khỏi đây, rời khỏi ngôi cổ mộ này.” Diệp Phàm giận dữ gào lên: “Rời khỏi cổ mộ này đi đâu chứ?

Không ra được!” “U!” Đúng lúc này, cổ mộ bỗng nhiên truyền đến tiếng còi báo động.

“Bang bang bang!” Cùng lúc đó, trên đỉnh động cũng truyền đến

tiếng súng dày đặc.

Diệp Phàm ngẩng đầu nhìn, chỉ thấy vô số đạn bay ào ào xuống.

Sau một trận tiếng "ba tách ba tách" như mưa rơi, trong đại sảnh rộng lớn xuất hiện mấy trăm viên đạn thép.

Mỗi viên đạn thép đều lấp lánh hàn quang, đủ sức xé nát con người.

Viên Thanh Y phản ứng cực nhanh, kéo Diệp Phàm trốn vào một góc.

"Phập phập phập!" Viên Thanh Y dùng trường kiếm gạt đỡ đạn thép, đẩy chúng bay hết ra ngoài.

"Cẩn thận, Diệp Phàm, có người đang tấn công chúng ta!" Cô nhắc nhở Diệp Phàm tránh né: "Mau tìm một góc mà ẩn nấp." Diệp Phàm tuy kinh ngạc, nhưng bản năng vẫn tìm kiếm chỗ trốn, kết quả phát hiện căn bản không có không gian để ẩn nấp.

Bởi vì màn đạn bắn ra từ đỉnh động quá dày đặc, hơn nữa không gian động huyệt chật hẹp dễ dàng triển khai.

Viên Thanh Y vung kiếm đỡ đòn, thỉnh thoảng còn đập vỡ vài viên đạn thép.

Diệp Phàm thì ôm đầu trốn ở một góc.

"Đương đương đương!" Đạn thép va vào sàn nhà, kêu "tích ba" liên tục, nổ tung không ngừng, tia lửa văng khắp nơi.

Một cảnh hoang tàn!

Diệp Phàm lo lắng bị chôn sống, nên trốn rất xa.

"Sưu sưu sưu!" Nhân lúc hỗn loạn, Diệp Phàm nhìn về phía cửa động một lúc.

Hắn phát hiện cửa động bị một tấm thép dày chặn kín.

"Bang!" Đúng lúc này, tai Diệp Phàm hơi giật.

Hắn cảm nhận được có thứ gì đó từ cửa động bắn vào.

Hắn bản năng nghiêng đầu né tránh.

"Xuy!" Tiếng vũ khí sắc bén xé rách da thịt vang lên, động tác né tránh của Diệp Phàm khẽ dừng lại, trên trán tức khắc xuất hiện một vệt máu tươi.

Diệp Phàm quay đầu nhìn về phía cửa động, chính xác là ba gã hán tử bịt mặt đang đứng đó.

Một người cầm nỏ nhắm vào hắn, một người cầm dao xông tới, người cuối cùng dùng dao găm cắt đứt dây thừng.

Diệp Phàm không kìm được quát lên: "Đồ khốn, ai phái bọn mày tới?" Gã hán tử bịt mặt cười khàn khàn: "Đưa mày xuống địa ngục!" "Sưu!" Diệp Phàm một cước đá văng một tảng đá, húc ngã gã đàn ông bịt mặt, sau đó một cước đạp lên cổ họng hắn gào lên: "Nói!" Hắn cảm thấy cổ mình lạnh lẽo, kèm theo đau đớn, nhưng hắn không hề bận tâm.

"Rắc!" Không đợi gã hán tử bịt mặt trả lời, Diệp Phàm liền bẻ gãy cổ đối phương.

Hắn muốn bức cung danh tính chủ nhân.

Thế nhưng đối phương lại không hề sợ hãi, vẫn giữ nguyên thái độ hung tợn.

Diệp Phàm ánh mắt trầm xuống, tay trái mạnh mẽ ấn xuống.

Gã hán tử bịt mặt lập tức mất đi sức phản kháng, thân thể mềm nhũn đổ xuống đất chết đi.

"Đồ khốn, ngay cả mạng cũng không sợ, đúng là một tên cứng

đầu." "Chỉ là cứng như vậy, giữ lại để làm gì chứ?" Diệp Phàm một tay bóp nát cổ họng đối phương, sau đó kéo thi thể ra khỏi đại sảnh cổ mộ.

Hắn không thích để lại tai họa.

Viên Thanh Y khó khăn lại gần: "Diệp Phàm, rốt cuộc là chuyện gì vậy?" "Có người ám toán chúng ta, có lẽ là người do Đường Tam Quốc phái đến." Diệp Phàm vừa băng bó vết thương cho Viên Thanh Y, vừa giải thích tình huống vừa rồi: "Bọn họ biết ở đây có long mạch, còn muốn lấy đi nó, thế là giăng bẫy dụ chúng ta vào đây." "Đáng tiếc không ngờ, tôi đã sớm phát hiện ra manh mối, tôi còn thề không bao giờ đến những nơi hiểm nguy như vậy nữa." "Cho nên bẫy của bọn họ liền phí công vô ích rồi." "Chỉ là tôi không ngờ, bọn họ ngay cả cậu cũng muốn trừ khử." Diệp Phàm thở dài: "Cậu đúng là tai tinh của tôi mà." "Tôi cũng không muốn đến đây, vốn dĩ tôi muốn tìm cậu, đáng tiếc lại bị lạc đường." Viên Thanh Y khẽ nói một câu: "Hơn nữa tôi cũng sợ cậu gặp nguy hiểm." Diệp Phàm hơi nhíu mày: "Vậy sao cậu không liên hệ với tôi, vạn nhất tôi thật sự gặp nguy hiểm, chẳng phải cậu sẽ bỏ lỡ cơ hội tốt sao?" "Không dám mạo hiểm!" Viên Thanh Y nói khẽ: "Một khi tôi mất liên lạc, không chỉ cha mẹ tôi sẽ lo lắng, cậu cũng sẽ lo lắng về sống chết của tôi, thậm chí sẽ hận tôi." "Tôi muốn giúp cậu, nhưng càng trân trọng tính mạng của mình hơn." "Hơn nữa tôi không muốn trở thành gánh nặng, cho nên tôi luôn giấu diếm hành tung của mình." "Không ngờ tối nay cậu lại vừa vặn đến ngôi cổ mộ này." Viên Thanh Y lộ ra một nụ cười khổ: "Xem ra trời không cho tôi sống sót rời đi." Diệp Phàm nghe vậy rất lấy làm hổ thẹn, hắn biết Viên Thanh Y vì mình mà đã hy sinh rất nhiều.

Nếu đổi thành người phụ nữ khác, đã sớm vứt bỏ Diệp Phàm mà chạy rồi.

"Diệp Phàm, đừng nói những lời ngốc nghếch đó, chúng ta nhất

định có thể ra ngoài." Viên Thanh Y nở một nụ cười dịu dàng, ý bảo Diệp Phàm đừng bi quan, sau đó lại quét mắt nhìn xung quanh: "Tôi nhớ, cậu từng nói với tôi, cậu đã đào được một mật thất trong cổ mộ." "Cậu ở trong mật thất, đã lấy được 《Hoàng Đế Nội Kinh》 và 《Kim Bình Mai》, còn lấy được Cửu Cung Đồ." "Cậu còn nói ở đây có một đội quân, chuyên môn huấn luyện tinh binh cường tướng để bảo vệ lăng mộ." "Cậu còn nói, chỉ cần tìm được bí khố, cậu sẽ có thể hiệu lệnh quần hùng chinh phục toàn bộ Nam Lăng Vũ Minh." "Cậu bây giờ hãy nói cho tôi biết, bí tịch và Cửu Cung Đồ đang ở chỗ nào?" Cô ấy nhìn Diệp Phàm với ánh mắt đầy kỳ vọng: "Chúng ta mau ra ngoài thôi." "Tôi lúc trước quả thực đã đào được một mật thất dưới lòng đất." Diệp Phàm xoa xoa vai bị thương: "Thế nhưng mật thất đã bị sập và chặn kín rồi, tôi không vào được." "Chẳng phải cậu nói có cách vào sao?" Viên Thanh Y truy vấn: "Cách gì?" "Tôi không vào được, là vì thiếu thược thi." Diệp Phàm thẳng thắn nói với Viên Thanh Y: "Ngôi mộ này cần thược thi, hoặc một đoạn lệnh, nếu không thì không thể tiến vào mộ trung mộ." "Lệnh?" Viên Thanh Y mặt mày kinh ngạc: "Mộ trung mộ có lệnh sao?

Lệnh gì?" Diệp Phàm lắc đầu: "Tôi cũng không rõ, tôi chỉ biết, trong mộ táng có một long mạch." "Long mạch này là long mạch khí vận an lạc, tượng trưng cho một đại anh hào, có thể phù hộ con cháu đời sau, cho nên nó sẽ che chở cho con cháu." "Hơn nữa tôi luôn cảm thấy, long mạch này có liên quan đến cha cậu." Nói xong, Diệp Phàm lại rùng mình một cái, cảm giác mình đã nói xa quá rồi.

Nếu không phải bất đắc dĩ, hắn tuyệt đối sẽ không nói chuyện về cha mình với bất kỳ ai.

"Long mạch?" Nghe thấy lời này, Viên Thanh Y sắc mặt đại biến: "Diệp Phàm, cậu bị điên rồi sao?" Diệp Phàm thờ ơ mở miệng: "Cậu đừng quản tôi có điên hay không, cậu mau tìm xem, có thể tìm được

thược thi long mạch hay không." Viên Thanh Y hô hấp hơi dồn dập: "Long mạch… thật sự tồn tại?" Cô làm sao cũng không thể tin được thứ này, dù sao nó quá huyền huyễn, hơn nữa là thứ lưu lại từ ngàn năm trước.

Cô cũng không thể hiểu vì sao Diệp Phàm lại khẳng định trong mộ táng có long mạch.

Diệp Phàm cười nhạt: "Có hay không, thử rồi sẽ biết." "Được, tôi lập tức kiểm tra một lượt!" "Cậu nghỉ ngơi một chút đi." Viên Thanh Y nhanh chóng khôi phục bình tĩnh, xoay người chui sâu vào trong quan tài.

Không lâu sau, cô sờ ra hai vật thể màu đen tròn tròn, cùng một xấp giấy mỏng.

Trên giấy vẽ mấy chục bức địa hình đồ và chữ viết, chỉ là rất thô sơ, hiển nhiên là được phác họa lại.

"Diệp Phàm, tìm thấy rồi." "Đây đều là long mạch đồ và chữ viết, cậu đọc cho tôi nghe." "Tôi xem xem có manh mối gì không!" Viên Thanh Y phấn khích không thôi đưa long mạch đồ cho Diệp Phàm, ánh mắt rực lửa.

Diệp Phàm nhận lấy long mạch đồ quét mắt một lượt: "Đây là bản đồ cổ mộ?" Hắn tuy chưa đọc qua mấy quyển lịch sử, nhưng lại biết kiến trúc, bố cục và phong thủy cổ mộ, còn có một số cơ quan.

"Không sai, là cha tôi để lại, vẫn là tàn quyển, nhưng đủ dùng rồi." Viên Thanh Y vui vẻ như một đứa trẻ: "Cha tôi từng nói với tôi, con đường tầm bảo của họ rất vất vả, không thể mù quáng xông bừa mà tìm.

"Nhất định phải dựa vào long mạch và địa mạo, tìm đến vị trí đặc biệt mới có thể tìm thấy bảo bối, cũng chỉ có những nơi như vậy mới

thích hợp để cất giấu đồ vật." "Cho nên cha tôi đã chế tạo một bản đồ toàn cảnh." "Trên đó chú thích mấy trăm huyệt vị, cung điện và thông đạo cùng các thông tin khác, còn đánh dấu nơi nào có bảo bối." "Cậu nhìn cái chấm đỏ này, hẳn là lối vào mộ huyệt." Cô chỉ tay vào giữa một khu rừng cây, nơi có một căn nhà gỗ.

"Cha tôi và những người khác năm đó cũng dựa vào cái này để phán đoán vị trí long mạch." "Chỉ là sau này núi lở, mộ huyệt bị bùn đất vùi lấp, căn nhà gỗ này cũng bị hủy hoại." "Nếu không cha tôi lúc đó chắc chắn đã dọn hết đồ vật ra ngoài rồi, chứ không phải để lại bên trong chờ sụp đổ." "Bây giờ cửa mộ đã bị nổ tung, cơ quan bên trong cũng đã hỏng, chỉ còn lại một cái động, tôi đoán bên trong chính là mộ thất." "Cậu cầm cái này, men theo vách động đi vào, xem có long mạch đồ và Cửu Cung Đồ không." Cô đưa chiếc đồng hồ cho Diệp Phàm: "Tôi sẽ không đi cùng cậu." "Được." Diệp Phàm không từ chối, nhận lấy đồng hồ đeo vào cổ tay trái, còn cầm một đồng xu ném vào trong động.

Quả nhiên, cửa động "rắc" một tiếng, xuất hiện một cánh cửa đá.

Diệp Phàm không nói một lời vô nghĩa nào, một tay vỗ cánh cửa đá rồi xông thẳng vào.

Phía sau cánh cửa đá, là một hành lang dài hai mươi mét, trên đỉnh hành lang khảm đèn chiếu sáng, còn có những giá nến tỏa ra ánh sáng.

Diệp Phàm nhận định một hồi, tiếp tục chậm rãi di chuyển vào bên trong.

Mặc dù không có lối đi, cũng không có ngã rẽ, Diệp Phàm vẫn giữ vững cảnh giác, đồng thời cẩn thận đưa tai lắng nghe động tĩnh xung quanh.

Chương 831

Chỉ là vẫn không có động tĩnh gì, Diệp Phàm thả lỏng thần kinh một chút, bước chân nhanh hơn đi vào bên trong.

Khoảng năm phút sau, Diệp Phàm đến cuối hành lang, vừa định đẩy tường ra ngoài, thì đột nhiên dừng lại động tác.

Hắn đứng yên tại chỗ.

Viên Thanh Y cũng dừng bước.

Bên cạnh Diệp Phàm, sáu thi thể nằm ngổn ngang.

Bọn họ mặc y phục đen, bịt mặt, tay cầm đoản đao, sau lưng cắm mũi tên, cổ có vết máu.

Chỉ là nhìn từ trạng thái cứng đơ của bọn họ, dường như đã chết từ lâu.

Đồng tử của bọn họ giãn ra, miệng hơi hé, dường như đã chịu một loại tấn công nào đó.

Quan trọng nhất là, mỗi thi thể đều có một lỗ thủng ở ngực.

Vết thương chí mạng của bọn họ ở cổ họng và tim.

"Sưu sưu sưu!" Đúng lúc này, bên tai Diệp Phàm truyền đến mấy tiếng xé gió sắc bén.

Hắn vội vàng giơ tay, tóm lấy bên tay phải.

Mấy tiếng "phạch phạch", ba phi tiêu rơi xuống đất.

"Sưu sưu sưu!" Chỉ là không đợi Diệp Phàm phản ứng, mấy chục mũi tên nỏ từ hai bên bắn tới.

Diệp Phàm thân mình nhảy vọt vào tường rồi biến mất.

Sau khi tránh được đợt tấn công của tên nỏ, Diệp Phàm liền vọt sang một bên khác.

Hắn vừa mới ló đầu ra, mười mấy mũi tên nỏ lại ào ạt bắn tới, lướt qua da thịt hắn.

"Bang bang bang!" Gần như cùng một lúc, mười mấy nam nữ áo xám từ trong bóng tối lóe ra.

Bọn họ vung nỏ tên tấn công Diệp Phàm dữ dội.

Mũi tên mang theo sát khí sắc bén, còn ẩn chứa kịch độc, hiển nhiên đều là sát thủ.

Diệp Phàm gầm lên một tiếng, thân mình bay lên không trung lật ra xa hơn mười mét, sau đó hai chân giẫm mạnh xuống sàn.

Một tiếng nổ lớn "ầm", những viên gạch cứng rắn vỡ nát, lộ ra một con đường hầm hẹp và dài.

Ngay giây tiếp theo, hắn vung kiếm Ngư Trường, chém ra mấy chục đường cong.

"Phụt!" Những đường cong tức thì bao phủ mười mấy người, máu tươi phun trào.

Mười mấy người kêu lên một tiếng nghẹn ngào rồi ngã xuống đất, ôm vết thương kêu thảm thiết, mắt lồi ra, mặt đầy kinh hãi.

Ai cũng không ngờ, vũ khí của Diệp Phàm lại sắc bén đến vậy.

Bọn họ muốn chạy thoát, nhưng kết quả lại thấy kiếm Ngư Trường đâm vào bụng.

Diệp Phàm lại vung một cái.

Mười mấy sát thủ áo xám đầu lắc lư một cái, sau đó ngã xuống đất bỏ mạng.

Kế đó, cung nỏ trong tay bọn họ rơi xuống đất, không thể bò dậy được nữa.

Điều này khiến Diệp Phàm hơi nhíu mày, xem ra những sát thủ này rất chuyên nghiệp.

"Sưu!" Đúng lúc Diệp Phàm đang suy nghĩ xem những người này là ai phái đến, một tiếng kêu chói tai đột nhiên xé toạc màn đêm tĩnh mịch.

Một luồng khí tức nguy hiểm tức khắc tràn ngập toàn bộ thông đạo.

Diệp Phàm quay đầu nhìn sang, chính xác là thấy bốn luồng hồng quang bay sát đất, nhắm thẳng vào ngực hắn và Viên Thanh Y.

Diệp Phàm sắc mặt hơi biến, không chút do dự chắn trước Viên Thanh Y.

Kiếm Ngư Trường run lên, hệt như ngân xà bay múa, kêu "đinh đương" không ngớt, đánh bật toàn bộ bốn mũi tên sắc bén ra ngoài.

Kế đó, Diệp Phàm lại một cú đá, đá bay hai tên sát thủ áo xám.

Tên sát thủ áo xám kêu thảm một tiếng rồi bay xa mười mấy mét, xương sườn gãy lìa bất tỉnh nhân sự.

Diệp Phàm còn thuận thế đạp lên đầu hai tên còn lại.

Hai kẻ địch chết với máu tươi trên trán.

Viên Thanh Y lùi lại một đoạn khá xa: "Cậu không sao chứ?" "Tôi không sao." Diệp Phàm thu liễm cảm xúc, vẫn lên tiếng: "Tôi đang tìm bảo vật đây." "Cha tôi và những người khác đã khai quật được ba phần bảo vật gần long mạch." "Một phần là Long Tuyền Ngọc Ban Chỉ, trị giá hàng chục triệu; một phần là 《Long Mạch Đồ》, giá trị không thể đong đếm; một phần là một đống trân châu mã não." Cô ấy

kể những thông tin có được cho Diệp Phàm, hy vọng có thể bù đắp cho sự sơ suất trước đây.

"Lô bảo vật này không chỉ giá trị liên thành, mà còn có liên quan cực lớn đến công ty Long Tuyền." Diệp Phàm truy vấn: "Sao cậu không đưa đến Kim Chi Lâm hoặc Long Đô Đường gia?" "Cậu nói nhẹ như không vậy." Viên Thanh Y vẻ mặt thêm một tia bất đắc dĩ: "Thứ quý trọng như vậy, tôi làm sao dám đưa đến Đường Môn hoặc Long Đô?" "Tôi sợ vừa đưa đến Kim Chi Lâm, tôi sẽ trở thành tội phạm bị Đường gia và Long Đô truy nã." "Hơn nữa cha tôi đã từng nói, trừ phi gặp chuyện sinh tử tồn vong đại sự, nếu không thì lô bảo vật này tuyệt đối không được để người khác biết." "Vì quá dễ chiêu mời phiền phức, hơn nữa còn sẽ dẫn đến sự dòm ngó của Đường Bình Phàm và Tống Hồng Nhan." Cô thở dài một tiếng: "Cho nên cậu phải bảo vệ chúng thật tốt, không thể để chúng xảy ra bất kỳ chuyện gì ngoài ý muốn." "Cứ yên tâm đi, tôi sẽ cẩn thận cất giữ." Diệp Phàm cười cười, nhặt một mũi tên nỏ lên xem xét: "Trông rất bình thường nhỉ, lẽ nào bên trong không có cơ quan?" Hắn cảm thấy những mũi tên nỏ này hơi thô sơ, không có mấy lực sát thương, không giống hàng tinh phẩm.

"Không có cơ quan, không có nghĩa là không có uy hiếp." Viên Thanh Y nhắc nhở Diệp Phàm một câu: "Loại tên nỏ này, tầm bắn xa, sát thương lớn, hơn nữa còn có thể bắn ra độc dịch, chạm vào người lập tức bỏ mạng." "Tôi đoán, những mũi tên nỏ này là được chế tạo đặc biệt, dùng để phòng thủ kẻ hung ác tấn công, cũng có thể là chuẩn bị cho đạo mộ tặc." "Tóm lại, trận chiến tối nay của chúng ta chắc chắn là cực kỳ nguy hiểm." "Tôi kiến nghị, chúng ta rút khỏi cổ bảo, sáng mai hãy rời đi." Cô ấy dùng giọng điệu chân thành nhắc nhở Diệp Phàm.

"Sưu!" Diệp Phàm không nói gì, chỉ lạnh lùng quét mắt nhìn xung

quanh một vòng.

Ánh mắt hắn khóa chặt một góc âm u lạnh lẽo, sau đó bước chân chuyển động lao về phía đối phương.

Gần như ngay khi hắn động tác, đối phương cũng nhanh chóng chuyển sang một bên khác để ẩn nấp.

Chỉ là còn chưa hoàn toàn ẩn mình, Diệp Phàm đã lao vào lòng đối phương.

Đối phương cũng bản năng giơ kiếm tay áo lên.

"Sưu!" Diệp Phàm không chút do dự, cổ tay run lên, kiếm Ngư Trường bắn ra.

Vừa nhanh vừa gấp.

Đối phương không kịp phản kháng, cổ họng trúng kiếm, "ba" một tiếng ngã xuống đất.

"Phạch!" Diệp Phàm không dừng lại, một quyền đập nát cây cột đá, thân mình bật dậy, kiếm Ngư Trường vung ra.

"Sưu!" Lại một đạo hàn quang lóe lên rồi vụt tắt!

Một cái đầu người đã bay ra ngoài!

Cùng lúc đó, Diệp Phàm hai tay mạnh mẽ giang ra.

Một mũi tên nỏ từ lòng bàn tay hắn bắn ra.

Mũi tên nỏ ghim chặt vào một cây đại thụ!

"Đương!" Một tia lửa bắn ra, mũi tên nỏ ghim chắc vào cây đại thụ, phần đuôi lắc lư không ngừng.

Viên Thanh Y mí mắt giật giật, càng nhìn Diệp Phàm với ánh mắt ngưỡng mộ hơn, phát hiện hắn không chỉ thông minh hơn người, thực lực cũng mạnh hơn cô.

“Đi thôi!” Diệp Phàm kéo Viên Thanh Y chui vào hành lang.

Chương 832

Hắn tuy có thể chống đỡ được, nhưng Viên Thanh Y chưa chắc đã chống đỡ được, cho nên vẫn là rút lui trước thì hơn.

Diệp Phàm một hơi chạy hơn ba trăm mét, xác nhận an toàn mới tựa vào một bức tường để thở dốc.

Viên Thanh Y thì tựa vào lòng Diệp Phàm, má hơi ẩm ướt, ánh mắt thêm vài phần dịu dàng.

Cô thề, kiếp này, sẽ không bao giờ chia xa nữa.

"Đi!" Thấy không có truy binh, Diệp Phàm liền kéo Viên Thanh Y tiếp tục chạy xuống vực sâu.

Hắn rất rõ, mình không phải cao thủ mạnh nhất, cũng không phải nhân viên thăm dò, ở lại không có quá nhiều tác dụng.

Hơn nữa, với môi trường cổ bảo được canh phòng nghiêm ngặt như vậy, hai người bọn họ mà mạo hiểm xông vào, chắc chắn sẽ bị loạn súng bắn chết.

Cho nên Diệp Phàm phải tranh thủ lúc đối phương còn chưa bao vây mà trốn thoát.

Hai người rất nhanh đã vòng qua khúc cua của hành lang, lại là một không gian âm u lạnh lẽo.

Nhưng lần này là một thông đạo rộng rãi và khô ráo, hơn nữa hai bên tường vách đều là kính điêu khắc, có thể nhìn rõ tình hình xung quanh.

Cuối thông đạo có một cánh cửa sắt dày, nhưng không có thược thi cũng không có mật mã.

Diệp Phàm rút dao găm ra thử cạy một khe hở.

Một tiếng "rắc", lỗ khóa lõm xuống.

Diệp Phàm thần sắc dịu đi một chút, đây là một loại khóa cửa, có thể mở được, nhưng cần một chút thời gian.

Viên Thanh Y nhìn đồng hồ, sau đó khẽ nói: "Trong nửa giờ, có thể giải quyết được không?" "Chắc không có vấn đề gì, kỹ thuật của tôi không tồi." Diệp Phàm vỗ vỗ vai Viên Thanh Y cười, sau đó nhặt một nắm đá, mỗi bên ném năm sáu viên, "bang bang bang" nổ tung khóa cửa.

Hắn vươn tay đẩy cánh cửa kính cường lực nặng nề ra.

Tầm nhìn thoáng đãng, Diệp Phàm phát hiện mình đến một hang động, trên đỉnh động treo một đèn lồng, chiếu sáng toàn bộ hang động.

Ở đây có hơn mười cỗ quan tài gỗ, tỏa ra mùi mục nát, còn có cả mùi xác thối.

Diệp Phàm ngửi một cái, lông mày không kìm được nhíu lại.

Hắn cảm thấy nơi đây có chút quỷ dị.

Viên Thanh Y cũng ngửi thấy mùi xác thối, còn có một chút tinh khí, không kìm được ho khan một tiếng, che đi vẻ khó chịu.

Diệp Phàm vội vàng nắm lấy cổ tay Viên Thanh Y, truyền vào một tia bạch quang giúp cô khu tán mùi xác thối.

"Ơ?

Sao lại có mùi quen thuộc vậy?" Diệp Phàm vừa mới làm tan mùi xác thối, Viên Thanh Y liền nhận ra một luồng khí tức kỳ lạ.

Cô tập trung ánh mắt tìm kiếm mấy lần, cuối cùng dừng lại trên hai cô gái mặc đồ trắng.

Hai người này một người mặc váy ngắn đen, một người mặc áo sơ mi trắng, còn một người mặc quần jean.

Khuôn mặt hai người sống động như thật, hệt như khi còn sống, chỉ là không có chút gợn sóng nào, giống như đang ngủ vậy.

Diệp Phàm nhận ra một chút, chính là hai đệ tử Vũ Minh đã mất tích, hắn vội vàng xông lên kiểm tra dấu hiệu sinh mệnh: "Hô hấp vẫn còn, chỉ là không phản ứng!" Hắn đặt tay lên cổ hai cô gái, nhưng đã không còn chút sinh cơ nào.

Đôi mắt hắn tức khắc trợn to.

Diệp Phàm quay đầu nhìn sang quan tài bên cạnh, chỉ thấy bên trong nằm một nam một nữ.

Cô gái mặc một bộ đồ đen, dung mạo ngọt ngào, mang theo vài phần non nớt.

Ngực cô ấy hơi phập phồng, hiển nhiên vẫn còn sống.

Môi cô ấy cũng có vết máu tươi thấm ra, chỉ là khuôn mặt trắng bệch như giấy, một vẻ bệnh tật.

Còn về người đàn ông.

Mũi và tai đều mất.

Một nhát dao phong hầu!

"Đây là… con gái của Vũ Điền Tú Cát, Vũ Đằng Cơ." Viên Thanh Y kinh ngạc kêu lên một tiếng: "Sao cô ấy lại ở đây?

Cô ấy không phải đã chết rồi sao?" Diệp Phàm trong mắt lóe lên một tia chấn động, nhớ lại bức ảnh đã thấy ở Nam quốc, không ngờ cô gái này thật sự là con gái của Vũ Điền Tú Cát.

"Cô ấy là Vũ Đằng Cơ, em gái của cha cô ấy là Vũ Điền Tú Cát." Diệp Phàm khẽ quát một tiếng: "Mau cứu người!" "Đừng động!"

Viên Thanh Y quát lên một tiếng gay gắt, một chưởng từ không trung vỗ xuống đánh ngã Vũ Đằng Cơ.

Cô lại lấy ra ngân châm "sưu sưu sưu" đâm vào thân thể Vũ Đằng Cơ.

Sau khi ngân châm đâm vào, khuôn mặt Vũ Đằng Cơ dần dần hồng hào trở lại, ngay cả hô hấp cũng trở nên ổn định.

Diệp Phàm thở phào nhẹ nhõm.

Kế đó hắn lại nhìn về phía người đàn ông trẻ tuổi bên cạnh Vũ Đằng Cơ, chính là vị khách hàng Đông Dương đã chụp ảnh cùng Vũ Đằng Cơ.

Hắn mặc vest, đeo kính gọng vàng, lịch thiệp, dáng vẻ một quý công tử nho nhã.

Chỉ là hai chân hắn bị gãy lìa, còn bị một đoạn dây thừng trói chặt, trên người cũng có không ít vết thương, nhìn qua thương thế cực nặng.

E rằng không chống đỡ được bao lâu.

Viên Thanh Y lại lấy thuốc ra cho đối phương uống, sau đó liền lấy ngân châm ra chữa trị cho người đàn ông.

Chỉ là bất kể cô thi cứu thế nào, người đàn ông đều không có chút phản ứng nào, giống như đã chết từ lâu.

"U!" Đúng lúc này, một trận còi báo động thê lương vang vọng cả sơn lâm.

"Chết tiệt!" Viên Thanh Y kiều quát một tiếng: "Mau đi thôi!" "Bang!" Cũng chính lúc này, lối vào hang động truyền đến một trận va đập kịch liệt, kế đó liền nghe thấy tiếng gào thét từ bên ngoài: "Địch tập!

Địch tập!" "Bát cá, địch tập!" Từng tên lính gác súng ống đạn dược đầy đủ gầm lên giận dữ, kèm theo từng trận tiếng súng nổ, dường như có người đang tấn công cổ bảo.

Diệp Phàm biết không thể chần chừ, ôm lấy Vũ Đằng Cơ đang hôn mê, theo Viên Thanh Y vọt về phía lối ra.

"Bang!" Diệp Phàm đá đổ một cỗ quan tài và lao ra ngoài, lúc đó Viên Thanh Y vừa vặn cõng người đàn ông kia lăn vào một đường hầm.

Đường hầm chật hẹp, không thể chứa người, nhưng đủ cho hai người ẩn nấp.

Đợi đến khi Diệp Phàm xông đến đầu bên kia đường hầm, liền thấy đường hầm đã đóng lại, hắn vừa định phá cửa sổ ra ngoài, Viên Thanh Y đột nhiên đưa tay kéo hắn lại.

"Đừng cử động lung tung!" "Cậu nhìn xem, bên ngoài đường hầm, ít nhất bảy tám khẩu súng bắn tỉa đang chĩa vào cậu." "Một khi cậu nhảy ra ngoài, lập tức sẽ nổ tung đầu." Viên Thanh Y đè Diệp Phàm lại: "Chúng ta tạm thời tìm một nơi ẩn nấp đã." Diệp Phàm ngẩng đầu nhìn, quả nhiên thấy bên ngoài đường hầm, đầy rẫy các bảo tiêu súng ống đạn dược đầy đủ.

Bọn họ từng tên hung thần ác sát, thần sắc nghiêm nghị, họng súng chĩa về phía Diệp Phàm và Viên Thanh Y.

"Sưu sưu sưu!" Đúng lúc này, mấy chiếc xe tuần tra phóng nhanh tới.

"Ô!" Đội xe chặn ngang lối vào đường hầm, cửa xe lần lượt hạ xuống, lộ ra từng gã hán tử khôi ngô.

Người dẫn đầu là một gã đàn ông người Hoa, chưa đến ba mươi tuổi, nhưng lại mang theo một luồng uy hiếp ngạt thở.

Chương 833

Ánh mắt hắn sắc bén quét qua đường hầm: "Ai?" "Bang bang bang!" Diệp Phàm không chút do dự bóp cò, trực tiếp tiễn bọn họ.

Kế đó, hắn một cước đá tung cánh cửa đá ở lối vào đường hầm, nhanh chóng xông ra khỏi cổ bảo, lao như điên về phía một nhà kho bỏ hoang không xa.

Thân thể hắn, tựa như một con báo săn!

"Đuổi theo, nhất định phải bắt được hắn!" Thấy Diệp Phàm bỏ chạy ngay dưới mí mắt, gã đàn ông dẫn đầu giận dữ không thôi, gầm lên một câu với đồng bọn rồi xoay người quay lại cổ bảo.

Những thành viên khác cũng ùn ùn xông vào.

Diệp Phàm chạy đến sau một tòa nhà kho bỏ hoang, lập tức nhảy vọt lên sân thượng tầng hai.

Hắn dùng sức ném ra mấy đồng xu, chặn lại những viên đạn mà kẻ địch bắn tới, sau đó Diệp Phàm liền nhảy đến một góc mái hiên.

Từ trên cao nhìn xuống, hắn có thể thấy cổ bảo cách mấy trăm mét đèn đuốc rực rỡ, tiếng súng "ầm ầm" vang vọng.

Diệp Phàm đoán đó là đệ tử Vũ Minh đang kịch chiến.

Mặc dù không biết Vũ Minh và Phạm Đương Tư đã đạt thành thỏa thuận gì, nhưng hắn biết rõ, lúc này, Phạm Đương Tư tuyệt đối sẽ không bỏ qua lô hàng này.

Diệp Phàm lòng nóng như lửa đốt, hận không thể lập tức xông vào cứu viện, nhưng hắn cũng biết, xông vào đó chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ gì.

Chỉ có thể chờ đợi cơ hội.

Lúc này, Viên Thanh Y cũng chui đến, trong tay cầm hai sợi chỉ mảnh.

Diệp Phàm hiếu kỳ hỏi: "Đây là cái gì?" "Đây là Tri Chu Ti, là sợi tơ bảo hộ đặc biệt, vô cùng chắc chắn, có thể chống đỡ được đạn bắn, nhưng không chịu được nước lửa, càng không sợ khói độc." Viên Thanh Y cầm hai sợi tơ quấn quanh cột, chuẩn bị đóng mấy cái đinh để cố định.

"Sưu sưu!" Diệp Phàm nghe vậy đầu tiên là sững sờ, sau đó thở dài: "Thì ra là thứ này." "Không sai, nó có thể giúp chúng ta cố định." Viên Thanh Y mỉm cười rất dịu dàng: "Nhưng điều này cũng có nghĩa là, tôi phải coi nơi này là nhà." Trong lúc nói chuyện, cô xé đứt hai sợi tơ, cuộn sợi còn lại quanh eo mình.

Kế đó cô lại nhặt một lá phù chú dán lên cây cột.

"Ba!" Sau khi phù chú cháy hết, toàn bộ sân thượng liền lóe lên một vầng sáng xanh nhạt.

Trông rất huyền ảo.

Diệp Phàm hơi nhíu mày, hắn phát hiện lá phù chú này gần giống Cửu Cung Cách.

"Cái này gọi là phòng hộ pháp trận, một khi kích hoạt, trừ tôi và sư tổ ra, những người khác đều không thể đến gần phạm vi này." Viên Thanh Y giải thích đơn giản một câu: "Ngay cả đệ tử Vũ Minh cũng vậy." "Phòng hộ pháp trận?" Diệp Phàm mắt sáng lên: "Đây là trận pháp gì?" "Cậu còn hiểu mấy thứ này sao?" Viên Thanh Y mỉm cười duyên dáng: "Đây là Mao Sơn bí thuật, một khi bố trí thành công, không những có thể ngăn cản kẻ địch tiếp cận, mà còn có thể bình ổn các loại tín hiệu nguy hiểm." "Tôi trước đây khi chấp hành nhiệm vụ,

gặp một đám tà tu, để tránh sự truy sát của đối phương, tôi chỉ có thể nhờ vào pháp trận để thoát thân." "Cho nên cậu tuyệt đối đừng cố gắng đập vỡ hoặc phá hủy nó, nếu không rất nhanh sẽ kích hoạt cơ quan giết chết cậu." Cô ấy nhắc nhở Diệp Phàm một câu: "Nói cho cậu biết thêm, cậu cũng không cần lo lắng, cậu mà nổ tung, tôi cũng sẽ chết." "Cảm ơn cậu!" Diệp Phàm nắm lấy tay Viên Thanh Y, cảm nhận sự lạnh lẽo từ lòng bàn tay cô, trong lòng rất lấy làm hổ thẹn.

Hắn luôn thích làm phiền cô!

Viên Thanh Y khẽ lắc đầu: "Không cần khách khí." "Sưu sưu sưu!" Đúng lúc hai người đang nói chuyện, hai bên tường vách đường hầm lại xuất hiện năm sáu người.

Từng người thân hình vạm vỡ, sát khí đằng đằng, hiển nhiên là tinh nhuệ của Vũ Đằng Ưng.

Bọn họ vừa hiện thân liền quát lên với Diệp Phàm và Viên Thanh Y: "Giơ tay lên, nếu không sẽ nổ súng!" "Tên nhóc, dám bắt cóc bà chủ của chúng ta, gan to đấy, chả trách có thể xông qua tầng tầng phong tỏa của Vũ Điền Huyền Giáp." "Thế nhưng cũng chỉ đến thế thôi, tối nay mày có mạnh mẽ, có ngầu lòi đến mấy, cũng chỉ có thể chết cứng đơ mà thôi." Trong tay bọn họ đều cầm súng, chĩa về phía Diệp Phàm và Viên Thanh Y, chuẩn bị một mẻ tóm gọn những kẻ xâm nhập này.

"Bang bang bang!" Diệp Phàm tay trái vung dao găm, mạnh mẽ đập vào bốn phía tường vách, mấy chục viên đạn thép bắn ra.

Tường vách tức thì máu tươi bắn tung tóe, mấy viên đạn thép đánh bay súng của bốn tên đặc vụ.

Sau đó, Diệp Phàm nhân lúc kẻ địch hỗn loạn nhặt một thanh quân đao, rồi lao về phía người cuối cùng.

Hắn vừa lướt về phía trước, vừa ném quân đao trên đường đi.

Quân đao rơi xuống đất, hắn cũng đã xông đến cách người cuối cùng hai mét.

Gã đàn ông này lạnh lùng trừng mắt nhìn Diệp Phàm: "Tên nhóc, muốn chết!" Diệp Phàm hai chân mạnh mẽ đạp xuống, như một bóng ma lướt qua.

Hắn tức khắc áp sát cổ họng đối phương.

Đối phương sắc mặt đại biến muốn phản kích, nhưng Diệp Phàm đã áp sát vào.

Một nhát dao đâm ra!

"Phụt!" Máu tươi bắn tung tóe!

Gã đàn ông kêu thảm một tiếng, bay ra phía sau ngã xuống đất giãy giụa.

"Sưu!" Đúng lúc Diệp Phàm định bổ thêm một nhát dao, lại có một tiếng kêu chói tai khác truyền đến.

Tai Diệp Phàm hơi động.

Hắn bản năng nằm rạp xuống đất, sau đó liền nghe thấy tiếng "phạch", một mũi tên nỏ xượt qua mũi hắn rồi bay đi.

Mũi tên xuyên qua tấm kính và khe nứt của kính cường lực, ghim chặt vào một song cửa sắt nghệ thuật dày cộp.

Rắc một tiếng, song cửa sắt nghệ thuật bị đánh nát, mảnh gỗ văng tung tóe, còn có một vệt khét lẹt nồng nặc.

Nếu mũi tên này mà bắn vào đầu, chắc đến cái xác cũng chẳng tìm thấy.

Diệp Phàm dựng tóc gáy, thầm mắng mình đã sơ suất quá rồi.

“Phóc!” Cùng lúc đó, từ cửa ngõ lại vọt ra một bóng người, như báo săn lao thẳng về phía Diệp Phàm.

Chân phải gã đạp hụt, nhưng cả người lại bật lên giữa không trung, hai nắm đấm tung về phía đầu Diệp Phàm.

Diệp Phàm sắc mặt trầm xuống, hai chân dịch chuyển, thân hình lướt sang một bên.

“Bụp!” Kẻ tấn công đánh hụt một cú đấm nặng ký, nhưng không dừng lại, tay trái vung lên, hai cây kim bạc bắn về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm lắc mặt nạ dơi, hất văng tất cả kim bạc.

“Xoẹt!” Khi kẻ tấn công vừa chạm đất, Diệp Phàm đã nhấc một chân lên, hung hăng đá bay thân thể gã.

Kẻ đó rên lên một tiếng rồi ngã vật xuống đất.

Diệp Phàm nhân đà lao tới, vươn tay vặn gãy cổ gã.

“Rắc!” Kẻ đó chết không một tiếng rên.

Diệp Phàm vừa hạ gục gã, trong đường hầm lại vọt ra hai người khác, động tác nhanh nhẹn, trên cánh tay có vết rắn cắn độc, trông rất âm u.

Chỉ là bọn họ vừa xuất hiện, lưỡi đao của Diệp Phàm đã xẹt qua cổ bọn họ.

“Rầm!” Hai người ngã vật xuống đất, đầu nghiêng sang một bên, vẻ mặt đầy kinh ngạc, dường như không ngờ đối phương lại mạnh mẽ đến vậy.

“Đinh!” Diệp Phàm đang định đạp chết hai người, thì đột nhiên cảm thấy sau lưng nhói lên.

Hắn cúi đầu nhìn, thấy tay trái Viên Thanh Y đang đặt lên trận pháp phù văn trên lưng hắn.

Khuôn mặt cười của cô hơi tái nhợt, trán còn lấm tấm mồ hôi, nhưng nụ cười vẫn kiên nghị: "Đừng quan tâm tôi, mau đi đi!" Rõ ràng trận pháp mà cô dốc hết sức lực bố trí không thể duy trì được lâu.

"Đi à?" "Chúng ta sinh tử có nhau, sao tôi có thể bỏ cô lại được?" Diệp Phàm cười khẽ, kéo Viên Thanh Y lùi lại phía sau: "Đi thôi, chúng ta rút lui từ tầng hầm." Nói xong, hắn kéo Viên Thanh Y trèo lên cầu thang, tốc độ cực nhanh, thoáng chốc đã biến mất trong đường ống thông gió.

Vài phút sau, Diệp Phàm và Viên Thanh Y chui ra khỏi đường hầm, đến tầng hầm thứ ba, cũng là một nhà kho.

"U..." Ngay khi hai người định thở dốc một lát, cửa nhà kho lại có hai chiếc xe tải đông lạnh chạy đến.

Chương 834

Cửa xe mở ra, hai mươi tám cỗ quan tài lăn vào bên trong.

Diệp Phàm lướt nhìn một cái, đồng tử không ngừng co rút, trong mắt ánh lên sự chấn động.

Hắn nhận ra những ký hiệu trên các quan tài đó.

Đó chính là thành viên của tổ chức Quốc tự doanh hung hãn nhất Thần Châu, cũng là kẻ thù khó đối phó nhất của Hoa Y Môn.

Bọn họ không sợ đau đớn, không sợ cái chết, sở trường sử dụng các loại binh khí, sức chiến đấu còn mạnh hơn cả ninja.

Hơn nữa, bọn họ còn phối hợp ăn ý, bất kể là tập kích lén, tấn công từ xa hay đột kích, đều khiến người ta khó lòng chống đỡ.

Chỉ là bọn họ không nên xuất hiện ở đây.

"U..." Ngay khi Diệp Phàm đang suy nghĩ xem đám người này là ai, lại có hơn chục chiếc xe gầm rú chạy tới.

Diệp Phàm mí mắt giật giật, biết rằng địch nhân lại tăng viện rồi.

Hơn nữa, đám địch nhân này còn hung tàn hơn lần trước.

Lần này, bọn họ trực tiếp rút ra vòi phun lửa, từng người điên cuồng phun lửa xuống tầng hầm.

"Ầm ầm ầm..." Vô số quả cầu lửa phun ra, như sao băng ào ạt lao xuống tầng hầm.

Viên Thanh Y vội vàng xoay người che chắn cho Diệp Phàm.

"Rầm rầm rầm!" Giữa biển lửa hung dữ, Diệp Phàm và Viên Thanh Y ẩn nấp vào một góc.

Viên Thanh Y ôm lấy Diệp Phàm, còn kéo quần áo trên người hắn để che chắn.

"Đang đang đang!" Nhìn những ngọn lửa dày đặc đổ xuống, Diệp Phàm vội rút Ngư Trường Kiếm ra để phòng vệ.

"A!" Viên Thanh Y rên khẽ một tiếng, môi cô sưng đỏ lên một chút.

Gò má cô vì thế cũng càng thêm tuyệt mỹ.

Cô khó khăn thốt ra một câu: "Diệp Phàm, bỏ tôi lại, chạy đi!" Cô biết Diệp Phàm lợi hại, nhưng với ngọn lửa khủng bố thế này, Diệp Phàm căn bản không thể chống đỡ nổi.

"Im miệng!" Diệp Phàm không chút do dự quát lên, sau đó hai cánh tay chấn động, ôm chặt Viên Thanh Y dưới thân.

Tiếp đó, Diệp Phàm lại vung một kiếm vào đỉnh hang.

Một trận tiếng kim loại va chạm vang lên.

Vài khối sắt đá loảng xoảng rơi xuống đất, cánh cửa sắt vốn cao lớn cũng từ từ dịch chuyển.

Viên Thanh Y khẽ hé môi đỏ mọng.

Diệp Phàm thừa thắng xông lên, lại đẩy cánh cửa sắt.

Chỉ nghe một tiếng "cạch", cánh cửa lớn hoàn toàn mở ra, Diệp Phàm kéo Viên Thanh Y chớp mắt xông vào.

Nhà kho rất rộng rãi, ngoài việc chất đống không ít phế liệu công nghiệp, còn có bảy cái quan tài rải rác trên đất.

Trên các quan tài dán một trăm lẻ tám lá bùa.

Mỗi lá bùa đều phát ra ánh sáng xanh u tối, như vật sống mà di động, mang lại cảm giác công trình của quỷ thần.

Diệp Phàm trợn mắt há mồm: "Thứ gì đây?" "Anh ra ngoài trước đi, lát nữa tôi sẽ giải thích cho anh, anh mau rời khỏi đây đi, nếu không đi nữa, tôi sẽ không khống chế được đâu." Viên Thanh Y nhẹ giọng thúc giục Diệp Phàm, sau đó buông tay đang ôm eo Diệp Phàm ra, chuẩn bị thoát thân từ một lối đi khác.

"Bụp!" Ngay lúc đó, đèn trong nhà kho đột nhiên tắt ngúm.

Cả đại sảnh chìm trong bóng tối.

Chỉ còn lại hai luồng sáng chiếu rọi vào bảy cỗ quan tài.

Màu sắc của quan tài cũng trở nên quỷ dị khó lường.

"Không hay rồi!" Diệp Phàm mí mắt giật giật, cảm nhận được nguy hiểm, lập tức kéo Viên Thanh Y vào lòng.

Sau đó, hắn ôm Viên Thanh Y nhảy ra ngoài.

"Ầm ầm!" Ngay khi Diệp Phàm và Viên Thanh Y rời đi, bảy cỗ quan tài đồng loạt rung chuyển, rồi "ầm" một tiếng nổ tung.

Mười mấy cuộn khói đen bốc lên, lan tỏa khắp đại sảnh.

Mùi hương cực kỳ khó chịu.

"Khụ khụ khụ..." Viên Thanh Y không ngừng ho khan dữ dội, còn kèm theo một vũng máu tươi, cả người trông yếu ớt vô cùng.

Diệp Phàm vội vươn tay vỗ vỗ lưng cô gái.

Viên Thanh Y dần dần ngừng ho: "Cảm ơn anh đã cứu tôi, nếu không thì tối nay tôi chắc chắn chết rồi." Cô mệt mỏi tựa vào tường, khuôn mặt cười thêm phần áy náy: "Chỉ là xin lỗi anh, đây là một cái bẫy." Cô biết mình đã làm sai, không chỉ lãng phí một mạng người, mà còn khiến Diệp Phàm lâm vào cảnh nguy hiểm.

Diệp Phàm vuốt tóc cô: "Không có gì phải xin lỗi cả, chúng ta là bạn bè hoạn nạn mà." "Nhưng cô thật sự nên nói cho tôi biết, tại sao

cô lại bị bắt vào đây, và tại sao lại nằm ở chỗ này?" Diệp Phàm truy vấn: "Có phải sư phụ cô muốn cô đến Long Đô không?" "Đúng vậy, sư phụ tôi muốn tôi nằm vùng Nam Lăng Vũ Minh để điều tra Đường Thạch Nhĩ và Trần Viên Viên." Viên Thanh Y gật đầu: "Chỉ là trên đường đến Long Đô thì gặp rắc rối, năm đệ tử sư phụ phái đi đều chết hết, còn tôi thì bị trói quẳng ở đây chờ chết." Diệp Phàm nghe vậy bỗng nhiên ngộ ra, hóa ra là Đường Nhược Tuyết phái cô đến, trách không được cô lại xuất hiện trùng hợp như vậy.

"Xin lỗi cô, đã liên lụy cô phải đối phó với tống tử." Diệp Phàm rất áy náy: "Cô yên tâm, tôi sẽ giết bọn chúng." Viên Thanh Y lắc đầu: "Anh không giết được đâu, bọn họ đông người, thế mạnh, hơn nữa thực lực cũng rất cường đại, ít nhất là cao thủ Địa Cảnh trở lên." "Tôi tuy là Bán Bộ Địa Cảnh, nhưng cũng không chống đỡ nổi mười mấy người vây đánh." Cô rất thành thật: "Huống hồ còn có sáu Huyền bà bà trấn giữ." Diệp Phàm thở dài một tiếng: "Vậy thì hết cách rồi, tôi sẽ bảo vệ cô rời khỏi đây trước." "Đây là nơi nào?" Diệp Phàm lại liếc nhìn xung quanh một lần nữa.

Hắn phát hiện vị trí mình đang ở, lại là một con hẻm nhỏ hẹp, phía trước có vài căn nhà dân và căn lều nhỏ.

Viên Thanh Y cũng nhíu mày: "Đây là một sòng bạc ngầm, chuyên dùng để đánh bạc kiếm tiền." "Người ở đây đều không đơn giản, bọn họ không chỉ thích tụ tập đánh bạc, mà còn thuê người đến giúp họ kiếm tiền." Cô bổ sung: "Những người này, phần lớn đều là trẻ mồ côi hoặc người sống lay lắt kiếm ăn." "Hiểu rồi." Diệp Phàm nhẹ giọng nói: "Xem ra Đường Thạch Nhĩ đã biết thân phận của cô, muốn dùng cô để uy hiếp Đường Nhược Tuyết tha cho hắn ta." "Không, nói chính xác hơn, hắn là mượn cô để uy hiếp Tống Hồng Nhan." "Dù sao Đường Thạch Nhĩ những năm nay cũng nợ Tống Hồng Nhan không ít." "Nếu Đường Thạch Nhĩ sụp đổ, bọn họ nhất định sẽ bị Tống

Hồng Nhan trả thù." Hắn cúi đầu nhìn Viên Thanh Y: "Tôi đoán, cuộc điện thoại tối qua cũng là do Tống Hồng Nhan sắp xếp, nếu không sao cô lại trùng hợp nói chuyện điện thoại với Đường Thạch Nhĩ?" "Đúng vậy!" Viên Thanh Y nghiến răng nghiến lợi: "Sư phụ tôi nói, Đường Thạch Nhĩ và bọn họ muốn đối phó với Tống tổng." "Kết quả không gặp được Tống tổng, nhưng lại phát hiện cô ấy bị người ta bắt cóc." "Lão nhân gia ấy rất tức giận, cũng rất sốt ruột, liền đích thân dẫn theo một đám đồ đệ, đồ tôn đến cứu người." "Sư phụ bảo tôi dẫn đường, tôi không từ chối, bởi vì tôi lo cho anh." "Tôi dẫn bọn họ xông vào đây, nhưng vừa bước vào đã chạm phải cơ quan." "Cơ quan rất lợi hại, tôi liều mạng xông lên mới đến được mép cửa." "Nhưng sư phụ tôi và mọi người cũng bị kẹt lại rồi, chắc là nhất thời không phá được trận pháp mà thoát ra." "Những người này thủ đoạn vô cùng ti tiện, không ngừng dùng bom, khí độc và các loại ám khí tấn công tôi và bọn họ." "Hơn nữa tôi còn cảm nhận được một cỗ lực lớn, kéo tôi vào bên trong." "Tôi tuy võ công cao cường, còn biết cách hóa giải cơ quan, nhưng ở đây có quá nhiều người, tôi căn bản không giết hết được." "Cuối cùng, bọn họ chỉ có thể ẩn nấp dưới lòng đất này, chờ sau khi sư phụ tôi đột phá ra ngoài, rồi từ bên ngoài công phá ra." Cô thở dài: "Như vậy, bọn họ ít nhất phải mất mười ngày nửa tháng mới có thể rời khỏi đây, cũng không thể cứu Tống tổng được." "Cái tên Đường Thạch Nhĩ đó, đúng là tận lương tâm rồi." Ánh mắt Diệp Phàm hơi lạnh: "Nhiều trẻ em và phụ nữ như vậy, đúng là cầm thú mà." Hắn nhớ lại người đàn ông quốc gia hùng mạnh mà mình đã gặp ở bệnh viện trước đây, đối phương cũng là kẻ bị lợi ích che mắt, bất chấp nguy hiểm tính mạng để kiếm tiền.

"Chuyện trên đời này, ai mà nói rõ được chứ?" Khuôn mặt cười của Viên Thanh Y lướt qua một tia u buồn: "Chỉ là tôi cảm thấy mình quá vô dụng, không bảo vệ được Tống tổng và bọn trẻ." "Đừng nghĩ nhiều quá." Diệp Phàm vỗ vỗ mu bàn tay Viên Thanh Y cười nói:

“Chúng ta ra ngoài trước đã, lát nữa tôi sẽ dẫn Đường phu nhân và bọn họ đến cứu người, tiện thể tặng Đường Thạch Nhĩ một ít ‘quà’.” Sau đó, hắn nắm tay Viên Thanh Y chui ra khỏi mật thất, đi vào tòa kiến trúc ba tầng phía trước.

Hai người vừa ra ngoài, đã nghe một tiếng “ầm”, bức tường dày nặng đổ sụp, lộ ra một cánh cửa lớn đóng kín.

Giữa cánh cửa lớn mở rộng, đèn đuốc rực rỡ, tiếng ồn ào náo nhiệt, dòng người chuyển động, còn mơ hồ có thể nhận ra một cái bàn.

Xung quanh bày đầy các trò mạt chược, tú lơ khơ, mỗi bàn cờ bạc đều chật kín người ngồi, còn có một đống chip cược chồng chất.

Ngay trước mặt bàn, có một gã mập mặc đồ hoa đang ngậm tẩu thuốc nhả khói.

Hắn mặc Đường trang màu đen, để tóc dài, đeo kính gọng vàng, trông hệt như một doanh nhân thành đạt.

Nhưng trên gò má trái của hắn, có năm dấu vân tay rất rõ ràng, cho thấy hắn từng bị một trận đòn.

Lúc này, gã mập mặc đồ hoa đang lầm bầm gì đó với chiếc đồng hồ, thần sắc âm trầm, dường như rất tức giận với tin nhắn điện thoại.

Bên trái hắn đứng một người đàn ông mặc vest, ánh mắt sắc bén lướt nhìn xung quanh, đề phòng bất kỳ ai lén lút bỏ trốn.

Hắn ta cũng đeo súng bên hông.

Bên phải gã mập mặc đồ hoa là hai gã đàn ông vạm vỡ mặc đồ đen, đang nhìn chằm chằm Diệp Phàm và Viên Thanh Y, ánh mắt lộ ra vẻ hung dữ.

Thấy Diệp Phàm và Viên Thanh Y đến gần, một trong số đó lập

tức gầm lên: “Đứng lại!

Làm gì đấy?” “Cút về đi, chỗ này người rảnh rỗi không được vào, nếu không sẽ phế bỏ các ngươi đấy.” Một gã hán tử mặc đồ đen khác rút ra một con dao găm đe dọa: “Nếu không lùi lại, trực tiếp chém chết các ngươi.” “Các ngươi nhầm rồi phải không?” Viên Thanh Y lạnh lùng nhìn gã mập mặc đồ hoa và tên hán tử mặc đồ đen: “Tôi là Viên Thanh Y, thư ký tập đoàn Viên Thị, phụ trách điều phối giao dịch trong thành Nam Lăng và Cảng Thành.” “Tối nay tôi nhận được lời mời, đến dự buổi đánh bạc do Đường môn chủ tổ chức.” “Đường môn chủ nói, khi buổi đánh bạc kết thúc sẽ phái xe đưa chúng tôi rời đi, tôi không hiểu các ngươi cản tôi làm gì?” Cô lấy ra giấy tờ của mình ném qua.

Gã mập mặc đồ hoa và tên hán tử mặc đồ đen đón lấy liếc nhìn một cái, sau đó ném giấy tờ xuống đất và hung hăng giẫm đạp: “Đường môn chủ là cái thá gì?

Chương 835

Ngươi có tư cách đến thăm à?" "Đừng nói Đường môn chủ, cả thành Nam Lăng cũng không dám đắc tội Đường phu nhân." "Mau cút đi, còn lải nhải nữa, tao sẽ giết cả lũ chúng mày cho chó ăn!" Gã mập mặc đồ hoa phun ra một ngụm khói đặc, sau đó lại vươn tay gõ gõ vào cái xúc xắc trên bàn và quát: "Còn ngây ra đó làm gì?

Mau đặt cược đi chứ!" "Tối nay cược tài hay xỉu tùy các ngươi!" Hắn nhắc nhở: "Tao nói cho bọn mày biết, những con xúc xắc này đều được làm đặc biệt, bọn mày cược số nào, chúng tao cũng có thể tính ra." "Đường phu nhân, các ngươi thuộc giới nào?" Tên hán tử mặc đồ đen cũng lạnh lùng nhìn chằm chằm Viên Thanh Y: "Nơi này, cũng là nơi các ngươi muốn vào là vào được sao?" Sắc mặt Viên Thanh Y hơi biến đổi: "Các ngươi có ý gì?

Chẳng lẽ các ngươi là..." "Đừng quan tâm chúng tao là ai, chúng tao chỉ hỏi các ngươi, có phải không tuân thủ quy tắc tự ý xông vào không?" Gã mập mặc đồ hoa không chút khách khí hừ lạnh: "Theo quy tắc sòng bạc, khách đánh bạc tự ý xông vào, phải bị chặt đứt hai chân rồi ném ra ngoài." "Hơn nữa, ở chỗ chúng tao không nuôi phế vật." "Nếu không muốn bị người ta ném ra ngoài, thì ngoan ngoãn dập đầu cầu xin chúng tao tha mạng, có lẽ chúng tao có thể giữ lại cho mày một cái mạng chó." Hắn nhe răng cười, ép buộc: "Nhưng mày phải nhớ, mày chỉ còn một cơ hội thôi." Sắc mặt Viên Thanh Y biến đổi kịch liệt, không ngờ nơi này lại tàn khốc và đẫm máu đến vậy.

Cô xoay người định rời đi, nhưng phát hiện cơ thể cứng đờ không nhúc nhích được, như thể bị người ta thi triển cấm chế.

Diệp Phàm khẽ mỉm cười, một chưởng dán vào lưng cô, chậm rãi

truyền vào một tia sáng trắng để trị liệu vết thương.

"Tôi là thư ký Viên Thị, quyền Tổng giám đốc điều hành, đây là giấy tờ của tôi." "Các ngươi không tin lời tôi, có thể liên hệ Đường Nhược Tuyết, hỏi cô ấy rốt cuộc có phải đã từng đến đây không." Viên Thanh Y lấy lại bình tĩnh: "Hơn nữa tôi còn là người được Đường Nhược Tuyết, chi thứ mười hai của Đường Môn ủy thác đến, hy vọng các người thả Đường Hải Long và Tống Hồng Nhan ra." "Đường phu nhân gì chứ, chưa từng nghe nói." Tên hán tử mặc đồ đen khinh thường nói: "Hai đứa bay mau cút đi, nếu không tao sẽ gọi cảnh sát bắt người đấy." Hắn còn phất tay: "Anh em, ném hai người này ra ngoài!" Vài tên đồng bọn "ào" một tiếng xông tới, muốn ném Diệp Phàm và Viên Thanh Y ra ngoài.

"Xoẹt!" Ngay lúc đó, thân ảnh Diệp Phàm lóe lên, trong nháy mắt đã đến trước mặt bọn chúng.

Hắn một cước đá bay hai tên đội viên xung kích.

"Bốp bốp!" Sau đó, hắn một cước quét ngã mấy tên cường tráng còn lại xuống đất.

Gã mập mặc đồ hoa thấy vậy thì giận dữ, vớ lấy một cái ghế ném về phía Diệp Phàm.

"Rắc!" Chưa đợi cái ghế kịp trúng Diệp Phàm, Diệp Phàm đã giơ tay đấm nát tấm gỗ.

"Bụp!" Diệp Phàm vung tay quét ngang, cái ghế gỗ đánh bay đầu gã mập mặc đồ hoa.

"A..." Gã mập mặc đồ hoa kêu thảm một tiếng ngã vật xuống đất, ôm đầu đau đớn giãy giụa.

Những khách đánh bạc còn lại thấy vậy thì hét lên chói tai, chạy tán loạn khắp nơi, nhao nhao tránh xa "phần tử khủng bố" này.

Chỉ là bọn họ chưa chạy được bao lâu, lại thấy một nhóm tinh nhuệ Đường Môn xông vào.

Bọn họ giơ súng lên chỉ vào các khách đánh bạc và Viên Thanh Y.

"Khốn nạn, mày làm cái gì?" Gã mập mặc đồ hoa giận không kiềm chế được: "Tao muốn giết chết hắn, giết chết cái tên khốn kiếp này!" Hắn đã thấy vài viên đạn bay sượt qua.

Diệp Phàm ngoảnh đầu nhìn hắn một cái, sau đó tiếp tục chặn giữ lối đi.

"Đường thiếu gia có lệnh, kẻ tự ý xông vào giết không tha." "Hai người các ngươi, quỳ xuống!" Đệ tử Đường Môn sát khí đằng đằng nhìn chằm chằm Viên Thanh Y và Diệp Phàm.

Đồng tử Viên Thanh Y bắn ra hàn ý.

"Xoạt!" Diệp Phàm kéo cổ áo, rũ bỏ quần áo trên người, sau đó một cước đạp nát cái bàn, nhặt một con chip cược ném vào sòng bạc.

Hắn bình thản nói: "Cược tài, tỷ lệ thắng 5%!" Đệ tử Đường Môn hơi nhíu mày, nhưng vẫn theo lệ thường, kiểm tra chip cược thật giả, xác nhận không có vấn đề mới để Viên Thanh Y đặt cược.

"Mua rồi thì không được rút!" Diệp Phàm không vội thúc giục: "Mau đặt đi, mau đặt đi." "Bốp!" Một đệ tử Đường gia búng tay một cái.

Nắp xúc xắc mở ra.

"Sáu sáu sáu!" Diệp Phàm khẽ cười: "Thắng rồi." Hắn thong dong thu thập chip cược.

Đệ tử Đường Môn vô cùng tức giận, không ngờ vận khí Diệp Phàm lại tốt đến vậy, lại lắc ra quân bài lớn.

Bọn họ vô thức nhìn về phía gã mập mặc đồ hoa, suy nghĩ xem

phải làm thế nào mới lấy lại được thể diện.

Gã mập mặc đồ hoa nghiến răng nghiến lợi, muốn phát điên, nhưng cuối cùng vẫn nhẫn nhịn.

Hắn biết, Diệp Phàm và Đường phu nhân có mối quan hệ không đơn giản.

Hắn tuy là một đệ tử ngoại tộc, lại là con của phó đường chủ phân đà Đường Môn, nhưng rốt cuộc không thể so sánh với Đường phu nhân, một đệ tử cốt cán.

Cha mẹ hắn, càng có vô số mối quan hệ với Đường phu nhân, cho nên hắn không muốn gây chuyện thị phi.

"Diệp thần y vận khí không tệ." "Nhưng đây là Nam Cung Trang Viên, sòng bạc của Đường Môn chúng tôi." Gã mập mặc đồ hoa cố gắng nặn ra một nụ cười: "Đường Môn chúng tôi có quyền hủy bỏ tư cách khách đánh bạc, và trừng phạt những kẻ tự ý vi phạm quy định vào sòng bạc." "Giờ anh có thể đi rồi, bữa ăn này, coi như tôi mời anh, anh có thể rời khỏi khu vực thành phố Nam Lăng rồi." "Thư ký Viên, chúng ta đi thôi." "Đừng lo lắng, cha tôi rất nhanh sẽ dẫn người đến cứu cô, tôi thay ông ấy cảm ơn món quà của cô." Hắn vẫy tay ra hiệu cho cấp dưới đưa Viên Thanh Y và những người khác ra ngoài.

"Tôi muốn gặp Đường Nhược Tuyết!" Viên Thanh Y sắc mặt trầm xuống, quát lên: "Đường Nhược Tuyết ở đâu?

Tôi muốn hỏi cô ấy trực tiếp." "Đường tiểu thư rất bận, không phải mèo chó nào cũng có thể gặp được." "Còn về công việc của cô, Đường Môn cũng đã sớm giải quyết ổn thỏa cho cô rồi." Gã mập mặc đồ hoa cười đầy ẩn ý, hiển nhiên là một con cáo già: "Cô đã từ chức rồi, bây giờ là người tự do, không cần phải bán mạng vì công việc của Đường Môn." "Cô Viên, tranh thủ trước khi trời sáng, cô mau rời khỏi Nam Lăng đi." "Nếu không trời sáng rồi, e rằng muốn đi cũng

không được.” Vẻ mặt hắn cười hì hì, trông có vẻ nhiệt tình, nhưng thực chất lại ẩn chứa sự uy hiếp.

Khuôn mặt cười của Viên Thanh Y âm trầm: “Tôi muốn gặp Đường Nhược Tuyết!” “Thư ký Viên, cô là người thông minh, hẳn phải biết, đắc tội người nhà Đường gia, tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt đẹp.” Khóe miệng gã mập mặc đồ hoa cong lên một nụ cười trêu tức: “Cô muốn gặp Đường Nhược Tuyết, trừ phi cô ấy chịu gặp cô.” Viên Thanh Y ngữ khí kiên quyết: “Bất kể anh nói gì, tôi cũng phải gặp cô ấy ngay lập tức.” Ánh mắt gã mập mặc đồ hoa trở nên lạnh lẽo: “Cứng đầu như vậy, xem ra phải cho một bài học.” Hắn đột nhiên rút dao găm ra và rạch đứt dây trói Viên Thanh Y.

Viên Thanh Y rùng mình, tay phải bản năng rút súng.

“Phóc!” Gã mập mặc đồ hoa phản ứng cực nhanh, tay trái vung lên, ba cây kim bạc đâm trúng huyệt vị của Viên Thanh Y.

Tiếp đó lại vỗ vào ngực Viên Thanh Y, khiến cô tạm thời không thể tụ lực, ngăn Diệp Phàm giải cứu.

“Rầm!” Ngay lúc đó, cửa phòng bị người ta một cước đá bay, đâm vào tầm mắt mọi người.

Diệp Phàm kéo Viên Thanh Y từ ngoài cửa bước vào.

Hắn lạnh lùng nhìn gã mập mặc đồ hoa quát: “Kẻ nào động vào cô ấy, tôi sẽ diệt cả nhà kẻ đó.” Hầu như cùng một lúc, trên cánh tay Viên Thanh Y xuất hiện một cây nỏ ngắn.

Mũi tên nhắm thẳng vào gã mập mặc đồ hoa.

“Diệp Phàm!” Thấy Diệp Phàm xuất hiện, khuôn mặt cười mềm mại của Viên Thanh Y hiện lên một tia vui mừng, còn xen lẫn một cảm kích.

Cô không ngờ Diệp Phàm lại xuất hiện, càng không ngờ hắn lại

mạo hiểm xông vào cứu cô.

Cô vốn định khuyên Diệp Phàm mau chạy đi, dù sao đây cũng là hang hổ sói, một khi đã dính vào thì chín phần chết một phần sống.

"Xoẹt!" Ngay khi Viên Thanh Y còn đang chần chừ, chỉ nghe Diệp Phàm lại bắn ra một mũi tên sắc bén.

"Phóc!" Mũi tên xuyên qua bụng gã mập mặc đồ hoa, máu nhuộm thấm áo, hắn rên khẽ một tiếng ngã vật xuống đất.

Diệp Phàm chậm rãi bước tới, túm lấy cổ hắn quát: "Nói, Đường Nhược Tuyết đâu?" Gã mập mặc đồ hoa phun ra một ngụm máu tươi, khó khăn thốt ra một câu: "Không biết.

Cô ấy...

đi rồi." "Đi?

Đi đâu?" Diệp Phàm gằn giọng quát: "Ai phái cô ta đến giết tôi?" Gã mập mặc đồ hoa ho khan một tiếng: "Tôi thật sự không biết.

Khụ khụ khụ..." "Không nói à?" "Vậy thì đừng trách tôi không nể tình." Diệp Phàm nhe răng cười, tay trái vươn ra, bóp chặt cổ gã mập mặc đồ hoa, sau đó "rắc" một tiếng vặn gãy.

"Rầm!" Gã mập mặc đồ hoa ngã thẳng cẳng xuống đất, hai chân co giật, không thể bò dậy được nữa.

Cả trường quay kinh ngạc.

Các vệ sĩ Đường gia bọn họ trố mắt đứng nhìn, không ngờ Diệp Phàm lại bá đạo đến vậy, dám giết người ngay trước mặt bọn họ.

Bọn họ vô cùng tức giận, nhao nhao siết chặt vũ khí tấn công tới.

Viên Thanh Y quát lên: "Các ngươi đừng làm loạn, anh ấy là bạn của Đường Nhược Tuyết, các ngươi không thể làm loạn." "Giết hắn!" Thủ hạ của gã mập mặc đồ hoa nghĩa phẫn điền ưng, đồng loạt

vung đao chém về phía Diệp Phàm.

Chỉ là chưa đợi ánh đao tới gần, đã bị bảy tên hộ vệ Đường gia đánh lui.

Diệp Phàm không chút khách khí đá bay ba người.

“Xoẹt!” Giữa một trận kêu thảm thiết, Diệp Phàm lao về phía cửa sổ.

Chương 836

"Ầm!" Hắn một cước đá vỡ kính nhảy xuống hồ nước.

"Đuổi theo!" Gã mập mặc đồ hoa thấy vậy sắc mặt biến đổi kịch liệt, một bên ôm vết thương, một bên dẫn người chạy xuống cầu thang.

Hắn muốn xem Diệp Phàm sống chết thế nào.

Diệp Phàm vừa xuống nước, mấy chục nam nữ mặc đồ hoa đã xông xuống.

Diệp Phàm không hề chần chừ, trực tiếp bơi về phía chỗ sâu.

Lúc này, hắn đã nhận ra, hòn đảo này chính là đỉnh núi Kim Chi Lâm ngày trước.

Chỉ là đáy hồ của cái hồ này quá sâu, hơn nữa sóng cuộn ngập trời, Diệp Phàm chỉ có thể thuận dòng mà trôi nổi.

"Bụp!" Chưa bơi được mười mét, tai hắn đã truyền đến một tiếng sấm sét, dường như cả hòn đảo đều đang rung chuyển.

Diệp Phàm cúi đầu nhìn, chính thấy giữa những đợt nước xoáy hiện ra một cái đầu gớm ghiếc, xấu xí.

Nó như một con cá sấu xoay tròn trong nước, đuôi quét một cái, đập vỡ hai tảng đá rồi bắn ra, ngay sau đó há cái miệng to như chậu máu cắn về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm giơ tay nắm chặt đầu cá sấu, mạnh mẽ bẻ gãy.

"Rắc!" Sọ vỡ nát.

"Xoẹt!" Ngay khi Diệp Phàm ném xác chết xuống hồ, trên bờ đột nhiên lóe lên vài bóng người.

Ba tên hán tử vạm vỡ trong nháy mắt nhảy xuống nước, lao về phía Diệp Phàm và đồng bọn.

"Xoẹt xoẹt xoẹt!" Cùng lúc đó, lại có hơn chục bóng đen từ trong bóng tối xông ra, như mũi tên bao vây tấn công Diệp Phàm và đồng bọn.

Từng người sát khí đằng đằng.

"Giết!" Diệp Phàm và Viên Thanh Y bọn họ gầm lên một tiếng, nhao nhao nghênh chiến đối phương.

Sau một trận ác chiến, cả hai bên đều có thương vong.

Viên Thanh Y và đồng bọn tuy lợi hại, còn có Diệp Phàm trấn giữ, nhưng ít không địch nổi nhiều, vẫn bị trọng thương.

Một trăm thủ vệ chỉ còn lại tám mươi người.

Diệp Phàm, Hoàng Tước, Thẩm Hồng Tụ, Thái Linh Chi cũng đều mình đầy máu, hiển nhiên đã hao phí không ít tinh lực và thể lực.

"Khốn nạn, dám đến đây làm càn à?" Lúc này, một đám vệ sĩ mặc đồng phục cũng nghe tin chạy tới, không nói hai lời liền xông về phía Diệp Phàm và đồng bọn.

Diệp Phàm xoay người, tránh một viên đạn, sau đó nhằm vào người đàn ông mặc đồng phục đang xông lên phía trước, liên tục bóp cò.

Một loạt đạn bay ra.

"A..." Năm sáu người lập tức kêu thảm ngã xuống đất.

Các vệ sĩ còn lại giận dữ gầm lên không ngớt, nhao nhao né tránh, chỉ là tốc độ của Diệp Phàm cực nhanh.

Hắn thân hình dịch chuyển, áp sát một người đàn ông mặc đồng phục, ngón tay lại "ba ba ba" liên tiếp bắn ra.

Bốn nhân viên an ninh kêu thảm ngã xuống.

Vai hoặc đầu gối của bọn họ đều bắn ra một dòng máu tươi, khiến bọn họ đau đớn không chịu nổi mà giãy giụa.

"Bụp!" Diệp Phàm thừa thắng truy kích, lại một quyền đánh ngã ba người.

"Xoẹt!" Ngay lúc đó, một cây kim bạc bay vọt tới.

Diệp Phàm mí mắt giật giật, tay trái run lên, hất kim bạc trở lại.

Kim bạc đâm vào lưng vệ sĩ phía sau, người sau loạng choạng ngã vật xuống đất, miệng mũi sùi bọt trắng rồi ngất đi.

"Xoẹt!" Lợi dụng lúc Diệp Phàm đang giao chiến với vệ sĩ, Viên Thanh Y từ bên cạnh xông tới.

Cô giật phăng chiếc đồng hồ đeo ở eo gã mập mặc đồ hoa, sau đó dùng vải trắng quấn quanh cổ tay mình.

"Cô làm gì vậy?" Diệp Phàm hơi nhíu mày: "Không phải cô nói thứ này rất quan trọng với cô sao?" Viên Thanh Y thờ ơ đáp: "Đúng vậy, đây là di vật của mẹ tôi, tôi phải mang về cho cha tôi." Diệp Phàm thở dài: "Vậy cô cứ cầm lấy đi, đợi cô an toàn thoát thân, chúng ta sẽ tìm cơ hội lấy lại." "Không vội, đợi tôi giải quyết đám địch nhân này đã." Viên Thanh Y vung kiếm dài, chặn lại hai tên vệ sĩ đang xông tới.

"Xoẹt!" Ngay lúc đó, lại có hai phi tiêu bay tới, buộc Viên Thanh Y phải vội vàng lộn người sang một bên.

Chỉ là Diệp Phàm cũng vì thế mà bị lộ, bị ba người đàn ông mặc đồng phục bao vây.

"Chết!" Một trong số đó vung quân thứ hung hăng đâm về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm tay trái vươn ra, nắm chặt cổ tay đối phương.

Quân thứ đâm trượt, đâm vào cây cỏ, phát ra tiếng "xoẹt".

Diệp Phàm không nói lời thừa, một chưởng đánh bay đối phương, sau đó một quyền đánh nát yết hầu hắn.

Hắn vặn cổ, máu tươi bắn ra, sau đó "rầm" một tiếng rơi xuống hồ nước.

"Xoẹt!" Một người khác lợi dụng khoảng trống này vung đao chém về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm chân phải đá ra.

"Bụp!" Hắn một cước đá kẻ tấn công đến nôn ra máu, sau đó vung tay nắm lấy lưỡi đao.

Phi tiêu gào thét bay ra.

Phi tiêu xuyên thủng trán vệ sĩ cầm dao, người sau đầu nghiêng sang một bên mất mạng.

Diệp Phàm không thèm nhìn, tiếp tục lặn xuống hồ.

"Cẩn thận!" Ngay lúc đó, một tiếng quát yêu kiều vang lên, tiếp đó lại là một mũi tên sắc bén xé gió bắn tới.

Diệp Phàm thần kinh căng thẳng, thân hình nghiêng sang một bên.

Mũi tên sượt qua tai hắn, suýt chút nữa đâm trúng mắt Diệp Phàm.

Chỉ là hắn vẫn không bắt được nguồn gốc của mũi tên.

Lúc nguy cấp, Diệp Phàm đột nhiên ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng, một cơ thể mềm mại lướt vào lòng hắn.

Tiếp đó, một bàn tay trắng nõn đặt lên đầu hắn.

Diệp Phàm run lên, tò mò nhìn cô gái bên cạnh.

Cô gái mặc một chiếc quần jean đơn giản, bên trên là một chiếc áo

phông rộng rãi, ngực nở nang, vô cùng kiêu hãnh.

Tóc cô buông dài ngang vai, mặt trái xoan, lông mày lá liễu cong cong, mắt sáng răng trắng, làn da trắng nõn mịn màng, toát ra khí chất thanh thuần.

Chỉ là lúc này, cô lại mang dáng vẻ xem cái chết nhẹ tựa lông hồng.

Khi Diệp Phàm còn đang ngạc nhiên không biết cô là ai, đối phương đã nhanh như gió, buộc một sợi dây thừng vào người Diệp Phàm.

Chương 837

"U..." Sợi dây co lại, khiến Diệp Phàm mất thăng bằng, cả người ngửa ra sau.

"Xoẹt!" Khi hắn đang chao đảo, cô gái vọt tới ôm chặt lấy Diệp Phàm.

Trên người Diệp Phàm thêm một hơi ấm áp.

"Cô làm gì vậy?" Diệp Phàm bản năng giãy giụa một chút, cảm thấy có chút ngượng ngùng.

"Đừng động, ôm chặt tôi." Cô gái nhẹ nhàng nói một câu, giọng nói ngọt ngào dễ nghe, mang theo một sức mạnh ma mị khiến người ta tin cậy.

Diệp Phàm hơi cứng người một chút, nhưng vẫn vươn tay ôm lấy vòng eo thon thả của đối phương.

Lúc này, một luồng hàn quang lướt qua trước mắt, dường như muốn cắt đứt sợi dây để Diệp Phàm rơi xuống.

Diệp Phàm nheo mắt: "Hoắc Tử!" Hắn thân thể đột nhiên trầm xuống.

Một cỗ sức mạnh man rợ tràn vào cơ thể, khiến hắn lập tức tăng tốc, lao thẳng xuống dưới hồ nước.

"Rầm!" Một tiếng rên trầm vang vọng khắp bầu trời đêm, sau đó là nước hồ cuộn trào khắp nơi.

Ngay khoảnh khắc Diệp Phàm biến mất, trên mặt hồ lại xuất hiện thêm mười mấy thi thể.

"Rầm rầm..." Hầu như cùng một lúc, hơn chục chiếc đèn xe rực

rỡ chiếu sáng tới, còn kèm theo một trận súng đạn dày đặc bắn phá.

Vô số viên đạn trút xuống vị trí ban đầu của Diệp Phàm, bắn tung mặt hồ lên vô số cột nước, còn lật úp hơn chục chiếc du thuyền xuống nước.

Một cảnh hoang tàn.

Chỉ là hắn vẫn chưa hiện thân.

"Tên khốn nạn, dám chạy mất!" Khi Diệp Phàm rơi xuống hồ, Hoàng Thiên Kiều đã dẫn theo số vệ sĩ còn sót lại rút lui.

Chỉ còn lại bảy tám người cảnh giác đề phòng.

Còn Hoàng Thiên Kiều thì hộ tống Đường Nhược Tuyết rút khỏi bến tàu, tránh bị thành viên Vũ Minh chặn lại giết chết bất ngờ.

Chỉ là hắn vừa rút lui được một cây số, đã thấy một chiếc thuyền cao tốc từ xa lao tới.

Trên thuyền cao tốc ngồi một cô gái xinh đẹp dáng người cao ráo, đi một đôi giày thể thao, mặc một bộ đồ đen bó sát.

Cô gái xinh đẹp cầm một khẩu súng bắn tỉa, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Hoàng Thiên Kiều.

"Xoẹt!" Hầu như ngay khi cô nhắm vào Hoàng Thiên Kiều, cô gái đã bóp cò.

Một viên đạn xé gió, bay về phía bụng Hoàng Thiên Kiều.

Hoàng Thiên Kiều mí mắt không ngừng giật giật, sau đó hai tay đẩy Đường Nhược Tuyết hét lên: "Đi!" Đường Nhược Tuyết sững sờ, sau đó lập tức phản ứng lại, nhặt một con dao chặt củi lao về phía thuyền cao tốc.

Cô biết mình không giúp được gì, nhưng cũng không muốn làm liên lụy Hoàng Thiên Kiều.

Cô dốc hết sức lực lao về phía thuyền cao tốc.

"Đang!" Khi cô đến gần, một con phác đao từ bên cạnh chém chéo xuống.

Ánh mắt Hoàng Thiên Kiều lạnh lẽo, hắn xoay người, một đao phản kích.

Ánh đao lóe lên, một cỗ sức mạnh khổng lồ truyền đến.

Con phác đao "loảng xoảng" một tiếng bị đánh bật trở lại, còn khiến người đàn ông cầm đao lùi lại ba bước "đăng đăng đăng".

Hắn kinh ngạc nhìn Hoàng Thiên Kiều quát: "Ngươi là ai?" "Xoẹt!" Không để ý đối phương, Hoàng Thiên Kiều nhảy lên, lại một đao chém xuống.

Đao pháp hung hãn.

Người đàn ông cầm dao thấy vậy, mí mắt giật giật, sau đó nghiến răng nghiến lợi, hai tay mở rộng, một đao nghênh kích lên.

"Đang!" Trong tiếng vang chói tai, hai đao chạm vào nhau, Hoàng Thiên Kiều mượn lực trượt ra một đoạn, đồng thời rút ngắn khoảng cách với đối phương.

Giây tiếp theo, cô ta không chút do dự nhấc chân.

"Bộp!" Lại một tiếng kêu giòn, xương sườn người đàn ông cầm dao "rắc rắc" vỡ vụn, thân thể nặng nề bay lùi về sau.

Hắn ta ngã mạnh xuống bờ, ôm lấy xương sườn ho khan không ngừng.

Chỉ là hắn ta còn chưa kịp hồi phục, Hoàng Thiên Kiều đã lao tới.

Ánh đao lóe lên, chớp mắt đã bao trùm khắp thân người đàn ông cầm dao.

Sắc mặt người đàn ông cầm dao biến đổi kịch liệt, nhịn đau lăn sang một bên.

Chỉ là còn chưa lăn được bao xa, lại một tiếng "phập", mũi đao đã chạm vào ngực hắn ta.

Mí mắt hắn ta giật giật, khóe miệng co giật: "Đừng, đừng, đừng giết tôi, cầu cô tha cho tôi một mạng chó!" Tuy hắn ta không sợ chết, nhưng tiếc là hắn ta thực sự không chịu nổi đòn tấn công của Hoàng Thiên Kiều.

Hoàng Thiên Kiều cười lạnh một tiếng: "Tha cho mày?

Mày cũng xứng à!" Người đàn ông cầm dao vội vàng nặn ra một nụ cười: "Cô nương, hiểu lầm, hiểu lầm, tôi chỉ là kiếm cơm thôi." Hắn ta vừa cầu xin vừa quét mắt nhìn xung quanh: "Cô tha cho tôi một con đường sống đi!" "Bốp!" Chưa kịp để hắn ta nói hết, Hoàng Thiên Kiều đã tát bay hắn ta.

Sau đó, cô ta rút phản tay rút phác đao ra, bổ thẳng vào đầu người đàn ông cầm dao.

Người đàn ông phụ trách thậm chí còn chưa kịp kêu thảm thiết thì đầu đã vỡ tung.

Hoàng Thiên Kiều cầm phác đao dính máu, quay người trở lại chiếc thuyền cao tốc của Đường Nhược Tuyết và Dương Mạn Lệ.

Rất nhanh, thuyền cao tốc khởi động, từ từ rời bến.

Trên đường gặp đội xe tuần tra, Hoàng Thiên Kiều ném ra hai cục đá hất văng chúng, rồi bỏ đi.

Chưa đầy hai mươi phút, thuyền cao tốc đã đi được năm sáu hải lý, dừng lại gần một làng chài hoang vắng.

"Đường tổng, Diệp thiếu, mời xuống thuyền, phía trước có một

ngôi miếu hoang, đủ để ẩn nấp." Hoàng Thiên Kiều đỡ Đường Nhược Tuyết ra.

"Diệp Phàm đâu?" Đường Nhược Tuyết lo lắng hỏi: "Anh ấy sao rồi?

Không sao chứ?" Hoàng Thiên Kiều khẽ nói: "Diệp Phàm không sao đâu, rơi xuống hồ làm sao chết được hắn ta!" "À, không sao là tốt rồi, không sao là tốt rồi." Đường Nhược Tuyết nghe vậy vui mừng khôn xiết: "Thế thì tốt, thế thì tốt, làm em sợ chết khiếp." Cô tưởng Diệp Phàm tối nay phải vùi thây dưới đáy hồ.

Hoàng Thiên Kiều không nói gì nữa, chỉ thầm than một tiếng: "Diệp thiếu không những không sao, mà còn giết mười mấy kẻ địch trốn thoát rồi, hắn ta không cần trốn chui trốn lủi nữa." Cô ta cầm điện thoại vệ tinh liên hệ Diệp Phàm.

Nghe Hoàng Thiên Kiều báo cáo bình an, Diệp Phàm cũng yên tâm, sau đó dặn dò vài câu rồi cúp điện thoại.

Đường Nhược Tuyết cũng cầm điện thoại gọi cho mẹ, kể lại chuyện đã xảy ra cho Thẩm Bích Cầm, để bà khỏi lo lắng cô gặp chuyện.

"Diệp Phàm, anh không sao chứ?" Khi Hoàng Thiên Kiều quay số, Đường Nhược Tuyết nhìn về phía Diệp Phàm: "Sao anh đột nhiên rơi xuống vậy?" Cô nghĩ đến việc Diệp Phàm bị tấn công trên tàu, còn tưởng anh bị cá mập tha đi.

Diệp Phàm nở một nụ cười: "Không sao, tôi bất cẩn bị rơi xuống, may mà tôi phản ứng nhanh, nếu không thì thật sự vùi thây dưới biển rồi." "Không sao là tốt rồi, làm em sợ chết khiếp!" Nghe Diệp Phàm nói không sao, Đường Nhược Tuyết vỗ vào bộ ngực đầy đặn, thở phào nhẹ nhõm: "Sao anh lại bất cẩn vậy chứ, đây là độ cao mười tầng lầu đó." Cô giận sôi người: "Sớm biết sẽ xảy ra chuyện, em đã

nên để anh ở trên boong tàu, như vậy sẽ không bị rơi xuống." "Thật ra tôi có phòng bị, chỉ là muốn thăm dò đối phương, kết quả lại bất cẩn đạp hụt." Diệp Phàm vừa xoa đầu vừa đáp, hắn ta quả thực có hơi mạo hiểm, chỉ là lúc đó quá nguy hiểm, hắn ta cũng không kịp nghĩ nhiều.

Dù sao đối với hắn ta, quan trọng nhất là cứu người, nên hắn ta đã đạp hụt.

"Lần này thì bỏ qua, lần sau không được như vậy nữa." Đường Nhược Tuyết mắng Diệp Phàm vài câu, sau đó kéo áo hắn hỏi: "Mà này, rốt cuộc những người này là ai vậy?" Diệp Phàm nhẹ nhàng lắc đầu: "Tạm thời không biết, nhưng tôi đoán, tám phần là do Trịnh Tuấn Khanh làm." Hắn biết rõ, Trịnh gia ngoài Trịnh Càn Khôn ra, thì chỉ còn lại mỗi Trịnh Tuấn Khanh là con độc đinh.

Chương 838

Chỉ là hắn ta mãi không hiểu, vì sao Trịnh gia lại điên cuồng nhằm vào mình như vậy?

Mình và bọn họ có thù hận sâu sắc gì chứ?

"Hắn ta muốn chết!" Đường Nhược Tuyết sắc mặt lạnh như băng: "Nhưng mà, bất kể có phải hắn ta hay không, dám bắt cóc chúng ta, hắn ta phải trả giá." "Bất kể là ai làm, chúng ta cứ sống sót đã rồi nói." Diệp Phàm thở ra một hơi dài: "Chúng ta lát nữa sẽ đổi một chiếc thuyền cao tốc khác để rời đi." "Chiếc thuyền cao tốc này đã bị bọn họ phát hiện tung tích rồi, bọn họ sớm muộn gì cũng đuổi kịp bao vây chúng ta." Hắn bổ sung thêm một câu: "Chúng ta phải nhanh chóng thoát khỏi bọn họ." "Được, nghe anh, đổi một chiếc thuyền cao tốc khác." Đường Nhược Tuyết gật đầu, sau đó phân phó Hoàng Thiên Kiều quay đầu về bến tàu, chuẩn bị đổi một chiếc thuyền cao tốc kiên cố và nhanh hơn.

Hoàng Thiên Kiều đang định làm theo lệnh của Diệp Phàm, thì lại thấy phía trước bỗng nhiên sáng lên một ngọn đèn đỏ rực.

Ánh đèn chói mắt.

"Ầm ầm ầm!" Gần như ngay khi đèn tín hiệu đỏ sáng lên, từ hướng bến tàu cũng lao tới mấy chiếc thuyền tuần tra màu trắng, rõ ràng là đội tuần tra của Trịnh thị đã phát hiện ra điều bất thường ở đây.

"Ô..." Hoàng Thiên Kiều thấy vậy không kìm được đồng tử co lại, tay nắm cần điều khiển thuyền cao tốc hơi run lên, có vẻ hơi căng thẳng.

Diệp Phàm hờ hững mở miệng: "Sao vậy?" "Không biết sao nữa,

tôi cảm giác những chiếc thuyền này không hề đơn giản, hình như là thuyền chuyên dụng để đánh bắt cá voi." Hoàng Thiên Kiều thở dốc dần: "Mỗi chiếc thuyền ít nhất cũng nặng khoảng hai tấn, trên thuyền còn trang bị hai mươi mấy khẩu súng." "Loại thuyền đánh cá voi quy mô này, tuyệt đối không phải ngư dân bình thường có thể điều khiển." "Bọn họ chắc chắn là do một phú hào nào đó mua riêng." Mí mắt cô ta không ngừng run rẩy: "Chẳng lẽ là vũ khí do nhóm Điếu Sa phái ra?" Gò má Đường Nhược Tuyết cũng thoáng qua một vẻ tái nhợt: "Sao bọn họ lại tìm được chúng ta?" "Không biết!" Hoàng Thiên Kiều cười khổ một tiếng: "Nhưng bọn họ chắc chắn đã để mắt tới chúng ta rồi, chỉ là không rõ bọn họ lấy được vị trí của chúng ta từ đâu." Đường Nhược Tuyết khẽ quát một tiếng: "Vậy thì chạy nhanh lên, cố gắng cắt đuôi bọn họ càng sớm càng tốt." "Rõ!" Hoàng Thiên Kiều đạp mạnh chân ga, du thuyền nhanh chóng lao vào sông lớn, như dòng nước chảy về phía nam.

Đồng thời, cô ta còn lấy điện thoại ra liên hệ Triệu Đông Dương, bảo hắn nhanh chóng dẫn người tới tiếp ứng.

"Ô..." Thấy Diệp Phàm và bọn họ bỏ chạy, một con Hắc Sa từ xa lao tới.

Hoàng Thiên Kiều vội vàng đổi hướng để tránh.

Hắc Sa đâm vào hàng rào, đuôi bật ra, tiếp tục truy đuổi.

Diệp Phàm liếc mắt một cái: "Hắc Sa, đây là cá gì?

Hung tàn vậy?" "Tôi không biết." Hoàng Thiên Kiều nghiến răng từng chữ nói: "Nhưng nó có kích thước rất lớn, sức mạnh đáng kinh ngạc, tốc độ cực nhanh, vừa rồi một cú lao tới suýt chút nữa đã cắn đứt cổ tôi." Mắt cô ta lộ vẻ sợ hãi: "Nó chắc là một loài quý hiếm trong nước, tôi trước đây chỉ thấy qua hình ảnh." Diệp Phàm nheo mắt: "Nó có thể đuổi kịp chúng ta không?" "Con sông này là sông lớn,

lại là ban đêm, rất thích hợp cho Hắc Sa săn mồi." Hoàng Thiên Kiều do dự một chút: "Tốc độ của nó lại nhanh như vậy, tôi nghi ngờ nó là cá mập hoặc do hải tặc cải tạo." "Nếu là do hải tặc cải tạo thì còn đỡ, chúng ta có chín phần trăm cơ hội giết chết nó." "Nhưng vạn nhất là cá mập cải tạo, vậy thì rắc rối lớn rồi." "Cá mập có tính cách hung hãn, không đạt được mục đích thì không bỏ cuộc, hơn nữa còn không sợ hy sinh, đây là một sự tồn tại rất đáng sợ." "Điều duy nhất chúng ta có thể làm bây giờ là nhanh chóng rời khỏi đây." Cô ta nhắc nhở Diệp Phàm: "Nếu không chúng ta sẽ bị nó cắn chết hoặc xé nát." "Hắc Sa, hải tặc cải tạo?" Diệp Phàm lẩm bẩm một câu: "Xem ra tên khốn Trịnh Tuấn Khanh này thực sự muốn đẩy chúng ta vào chỗ chết rồi." "Những năm này, hắn ta ỷ thế quyền lực của Trịnh gia mà hoành hành bá đạo, ức hiếp nam nữ, không biết đã hủy hoại bao nhiêu ruộng đất và tài sản." "Nếu không phải kiêng nể uy nghiêm của Trịnh Càn Khôn, e rằng hắn ta đã muốn đối phó cả tôi rồi." "Lần này tôi làm con trai hắn ta bị tàn tật, đoán chừng hắn ta đã giận điên lên rồi." Hắn ta nghĩ Trịnh Tuấn Khanh sẽ không dễ dàng bỏ qua.

"Em cũng không tin một kẻ cặn bã như Trịnh Tuấn Khanh có thể nuôi cá mập, lại còn nuôi lớn như vậy." Đường Nhược Tuyết giọng điệu phẫn nộ, dường như hận Trịnh Tuấn Khanh thấu xương: "Chắc là người khác nuôi." Diệp Phàm khẽ cười: "Tôi thì nghĩ là hắn ta nuôi." Đường Nhược Tuyết lạnh lùng hừ một tiếng: "Vậy thì hãy để hắn ta máu trả máu." Trong lúc nói chuyện, Hoàng Thiên Kiều và những người khác đã đi được một đoạn, sau đó rẽ vào một tuyến sông khác.

Cô ta còn tiện tay ném hai chiếc điện thoại đi.

"Ầm!" Gần như cùng lúc họ rẽ, ba chiếc Mercedes màu đen cũng lao tới bến tàu, đèn xe chói mắt khiến tầm nhìn trở nên mờ mịt.

Sau đó, cửa xe lần lượt mở ra, bảy tám gã hán tử vạm vỡ bước

xuống, đeo kính râm, tay cầm súng, đã lên đạn sẵn sàng.

Một nhóm người khí thế hung hăng tiến đến gần du thuyền.

"Ô..." Hoàng Thiên Kiều không dừng lại, đạp ga một cái, du thuyền "vút vút vút" lao nhanh về phía trước.

Diệp Phàm giữ lấy eo Đường Nhược Tuyết hét lên: "Đừng hoảng, chạy chậm thôi!" Mặc dù Diệp Phàm cảm thấy phán đoán của Hoàng Thiên Kiều có lý, Hắc Sa không mấy có thể là vật nuôi của Trịnh Tuấn Khanh.

Nhưng hắn ta vẫn lo lắng đối phương dùng Hắc Sa chặn du thuyền.

"Bằng bằng bằng!" Không đợi Hoàng Thiên Kiều đạp phanh, bốn gã hán tử vạm vỡ trực tiếp bóp cò bắn, trúng đáy du thuyền bắn ra tia lửa.

"Rầm!" Đáy du thuyền lập tức nổ tung, một mảnh kính "rắc" một tiếng vỡ tan.

Cơ thể Diệp Phàm chao đảo một chút, suýt nữa thì ngã khỏi ghế.

"Đồ khốn nạn!" Hoàng Thiên Kiều giận dữ, lập tức vặn bánh lái, chiếc du thuyền đang lao nhanh bỗng nhiên ổn định lại.

Diệp Phàm thầm kêu thú vị, chỉ là hắn ta còn chưa kịp vui mừng, bên tai đã truyền đến tiếng xé gió chói tai.

Một quả ngư lôi từ mặt sông bay tới, tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt đã bắn trúng cạnh du thuyền.

"Ầm!" Ngư lôi lập tức nổ tung, một con sóng lớn cuộn trào cao năm sáu mét, làm Diệp Phàm và Đường Nhược Tuyết đứng không vững.

Tiếp theo là mấy quả đạn pháo rơi xuống, đánh mạnh vào du

thuyền của Diệp Phàm và bọn họ khiến nó rung chuyển dữ dội.

Vô số hòn đá rơi lả tả, mảnh gỗ văng tung tóe.

Sau một loạt tiếng nổ, du thuyền hoàn toàn im lặng, trên khoang thuyền còn rải rác mấy mảnh kính vỡ, rõ ràng đã bị hư hại.

"Mẹ kiếp!" Hoàng Thiên Kiều gầm lên: "Tên khốn này, không những muốn giết chúng ta, mà còn dùng thuốc nổ tấn công, đúng là súc sinh." Cô ta rất tức giận.

Cô ta không chỉ là vệ sĩ của Diệp Phàm, mà còn là người của Hoàng gia Long Đô, ai dám động vào cô ta?

Đường Nhược Tuyết lại mặt lạnh như sương: "Đi thôi!" Cô biết tính cách điên rồ của Trịnh Tuấn Khanh, vì muốn trả thù cho con trai, hắn ta không từ thủ đoạn nào.

Tối nay tấn công chỉ là bước đầu, những ngày tiếp theo, Trịnh Tuấn Khanh còn sẽ nghĩ cách đối phó mình, cho nên phải lập tức rời khỏi đây.

"Đi sao?" Khóe miệng Diệp Phàm nhếch lên một nụ cười trêu chọc: "Đi đâu đây?" "Chúng ta bị chặn đường rồi." Hoàng Thiên Kiều nhìn ba chiếc tàu tuần tra đang từ từ tiến đến trên mặt sông: "Bọn họ đã bao vây tới rồi." "Nhiều nhất nửa phút nữa, ba chiếc tàu tuần tra sẽ tấn công giáp lá cà, chúng ta căn bản không thoát được." Mặc dù tàu tuần tra chậm hơn Hắc Sa không ít, nhưng một khi đã đuổi kịp với tốc độ tối đa, họ cũng khó mà thoát được.

"Tàu tuần tra?" "Những chiếc tàu tuần tra này là đến tìm chúng ta sao?" Diệp Phàm ngẩng đầu nhìn ba chiếc tàu tuần tra trên mặt sông, vừa thấy một trong số đó từ từ thả lỏng dây neo giảm tốc độ.

Cùng lúc đó, những chiếc tàu tuần tra còn lại cũng giảm tốc độ theo, sau đó từ bốn phía phong tỏa lại.

Rõ ràng đối phương đã sớm dự liệu được việc giao chiến ở đây sẽ gây chú ý.

Đường Nhược Tuyết sắc mặt âm tình bất định: "Rốt cuộc chuyện này là sao vậy?" "Bất kể là ai dàn xếp, hắn ta đều muốn giết chúng ta diệt khẩu." Diệp Phàm vươn tay vỗ vỗ vai cô: "Tôi lên đó gặp bọn họ trước, tránh để bọn họ lại lén lút tấn công." Nói xong, Diệp Phàm liền đẩy cửa xe xuống xe, chuẩn bị nhân lúc hỗn loạn mò tới một chiếc tàu tuần tra.

Hoàng Thiên Kiều không ngừng khuyên nhủ: "Diệp lão đệ, cẩn thận một chút nha." "Cô yên tâm đi." Diệp Phàm khẽ nói: "Tôi không yếu ớt đến vậy đâu." Đường Nhược Tuyết cũng hơi nghiêng đầu: "Cẩn thận!" Diệp Phàm gật đầu, sau đó xuyên qua màn mưa đi về phía mặt sông.

Hoàng Thiên Kiều không nhịn được, nắm chặt vũ khí lao ra muốn chi viện, nhưng lại thấy Đường Nhược Tuyết ôm chặt lấy cô ta: "Thiên Kiều, cô ở lại." Giọng cô lạnh nhạt: "Tôi đi cùng Diệp Phàm lên đó xem sao." Cô không muốn Diệp Phàm đơn độc chiến đấu, dù sao đối phương đông người, lại còn mang theo vũ khí nóng.

"Phu nhân..." Sắc mặt Hoàng Thiên Kiều biến đổi kịch liệt, muốn ngăn Đường Nhược Tuyết đi mạo hiểm.

Diệp Phàm lại xua tay ra hiệu cô ta đừng nói, còn nháy mắt với Hoàng Thiên Kiều.

Hoàng Thiên Kiều đành ngậm miệng.

Đường Nhược Tuyết hít sâu một hơi, sau đó cũng che ô xuống xe, bước chân kiên định đi theo.

"Bộp bộp bộp!" Diệp Phàm không đáp lại Đường Nhược Tuyết, mà là thản nhiên bước về phía trước.

Hắn ta còn tranh thủ xem xét môi trường xung quanh, phát hiện hai bên đều là rừng cây rậm rạp và đồi núi, ngoài một con đường lớn ra không có lối đi nào khác.

Hơn nữa hai bên đều có xạ thủ bắn tỉa, nếu không phải Đường Nhược Tuyết đi bên cạnh, e rằng đã sớm bị hạ gục rồi.

"Thằng nhóc kia, đứng lại!" Diệp Phàm vừa đi được mấy bước, phía sau đã truyền đến một tiếng quát lạnh, kèm theo tiếng nòng súng chĩa vào lưng hắn ta.

Hắn ta quay đầu nhìn lại, chỉ thấy hai gã hán tử mặc đồ bó sát màu xám, mang theo hai khẩu Gatling nhắm vào mình.

Thần sắc bọn họ cảnh giác, nòng súng luôn chĩa vào Diệp Phàm, dường như lo lắng Diệp Phàm đột nhiên bỏ chạy.

Diệp Phàm liếc mắt nhìn hai người rồi cười: "Các người là sát thủ Trịnh gia phái tới sao?" Hắn ta nhận ra hai người, đều là vệ sĩ thân cận của Trịnh gia, từng gặp ở nhà ăn Trịnh thị nên nhận ra ngay.

Hai gã hán tử nghe vậy hơi nhíu mày: "Mày là ai?

Sao mày biết chúng ta là người Trịnh gia?" Bọn họ vẫn luôn canh gác trên boong tàu tuần tra, không phải sát thủ Trịnh Tuấn Khanh phái đến, nhưng bọn họ cũng không phải vệ sĩ bình thường, mà là vệ sĩ chuyên nghiệp.

"Người của Trịnh Tuấn Khanh, không phải nên hỏi các người làm sao vào đây sao?" Diệp Phàm cười hờ hững: "Không phải nên hỏi tôi là ai sao?" "Các người là đến tìm tôi sao?" Nghe Diệp Phàm nói những lời này, sắc mặt hai vệ sĩ Trịnh gia hơi sững lại.

Rõ ràng không ngờ, Diệp Phàm có thể đoán ra thân phận của bọn họ.

"Thằng nhóc, không tồi nha, đầu óc cũng linh hoạt đó, còn đoán

được ý đồ của chúng tao.” Một người đàn ông đầu hói cười khẩy một tiếng, sau đó lấy ra một tấm danh thiếp nhét vào túi: “Vệ sĩ Trịnh gia, Kền Kền, mày có thể gọi tao là Anh Ưng hoặc Ưng gia.” Hắn ta ngạo nghễ bức hỏi: “Mày là ai, có quan hệ gì với Trịnh Tuấn Khanh?” Người thanh niên trẻ hơn thì vừa giương Gatling lên, vừa chằm chằm nhìn Diệp Phàm.

Rõ ràng là đề phòng hắn ta bất ngờ ra tay làm hại người.

Chương 839

Diệp Phàm không nói nhiều lời, một bạt tai giáng xuống mặt Anh Ưng: "Tôi là kẻ thù của Trịnh Tuấn Khanh!" "Bốp!" một tiếng, Anh Ưng kêu thảm một tiếng ngã lăn ra đất.

"Kẻ thù?" Anh Ưng ôm má gầm lên một tiếng: "Muốn chết!" Hắn ta bật dậy, nhặt một con dao định đâm Diệp Phàm.

"Vút!" Ngay lúc đó, Diệp Phàm vung một kiếm, đâm vào yết hầu Anh Ưng.

Máu tươi phun ra!

Kền Kền thậm chí còn chưa kịp rên một tiếng, đã "rầm" một tiếng ngã vật xuống đất.

Diệp Phàm thu hồi kiếm sắc dính máu, sau đó nhanh chóng rút ra khỏi thi thể hắn ta.

"Keng keng keng!" Sau đó, hắn ta lắc cổ tay, kiếm sắc múa như rắn nước, cắt đứt cổ hai vệ sĩ Trịnh gia.

Khoảng cách giữa hai bên không xa, lại là bất ngờ không kịp đề phòng, cho nên Diệp Phàm không tốn chút sức lực nào đã giải quyết được hai người.

"Phập!" Khi Diệp Phàm thu kiếm, hắn ta cảm thấy có người lén lút tấn công từ phía sau.

Chỉ là chưa kịp phản ứng, một con dao găm đã đâm trúng sườn hắn ta.

Cơ thể Diệp Phàm chao đảo kịch liệt, suýt chút nữa thì ngã.

Hắn ta cúi đầu nhìn con dao găm, phát hiện đó là một cái vòng sắt

hình tròn.

Đầu nhọn của vòng sắt có độc dịch thấm ra, đoán chừng chỉ cần chạm vào da một chút là sẽ tê liệt hôn mê, thậm chí mất mạng.

Hắn ta thầm kêu may mắn vì đã tránh né nhanh, nếu không thì thật sự bị chất độc hạ gục rồi.

"Tên khốn, tôi giết mày!" Diệp Phàm quay người một kiếm đâm tới.

"Bằng!" Khi một quả bom khói nổ tung, một khẩu súng ngắn đột nhiên giương lên bóp cò.

Diệp Phàm theo bản năng dừng động tác, nghiêng đầu.

Tai hắn ta bị sượt chảy ra một vệt máu tươi, nhưng cũng nhờ đó mà hắn ta tránh được viên đạn.

"Rầm!" Gần như cùng lúc đó, Đường Nhược Tuyết từ bên cạnh lao ra, một quyền giáng mạnh vào huyệt thái dương của đối phương.

"Rắc!" Đối thủ rên khẽ một tiếng, mắt lồi ra, thân thể mềm nhũn, ngã thẳng đờ xuống đất bất tỉnh.

Đường Nhược Tuyết nhân thế đá một cước, hất bay hắn ta xa bảy tám mét.

"Vút!" Nhân lúc đối thủ mất sức chiến đấu, Diệp Phàm giật lấy cây võ sĩ đao của hắn ta.

Hắn ta không còn để ý đến Đường Nhược Tuyết nữa, nắm chặt cây võ sĩ đao sắc bén, tiếp tục tiến lên.

Đường Nhược Tuyết nghiến răng đuổi theo.

Một trăm mét, chín mươi mét, tám mươi mét, năm mươi mét.

Diệp Phàm vừa chậm rãi tiến gần đến mặt biển, vừa suy nghĩ vị

trí này có thích hợp để lên thuyền không.

Chỉ là hắn ta không chú ý, Đường Nhược Tuyết phía sau đột nhiên đạp hụt.

"Cẩn thận!" Diệp Phàm thấy vậy sắc mặt biến đổi kịch liệt, vứt võ sĩ đao đi, một tay kéo Đường Nhược Tuyết lại.

Chỉ là Đường Nhược Tuyết vẫn chậm nửa nhịp, rơi xuống.

Cả người cô như diều đứt dây rơi xuống biển lớn.

"Tõm!" Nước bắn tung tóe, Đường Nhược Tuyết biến mất, Diệp Phàm không ngừng gào thét: "Nhược Tuyết!" Diệp Phàm muốn nhảy xuống biển cứu người nhưng căn bản không kịp.

Hắn ta lao ra biển, nhưng cuối cùng cũng lực bất tòng tâm.

Chỉ có thể đứng trên bờ biển lo lắng hét lên: "Đường tổng!" "Ô..." Ngay lúc đó, một chiếc thuyền cao tốc lao nhanh tới.

Cửa xe hạ xuống, lộ ra khuôn mặt tươi cười của Tần Mục Nguyệt: "Diệp thiếu, đừng lo lắng, ở đây có áo phao và dây thừng, tôi sẽ lập tức đưa Đường tổng nổi lên mặt biển." Cô ta vừa lấy áo phao đưa cho Diệp Phàm mặc, vừa bảo tài xế lái vào bến tàu.

Diệp Phàm nhận lấy áo và dây thừng, sau đó chạy về phía thuyền cao tốc.

"Vút!" Ngay khi Diệp Phàm vừa đứng trên boong thuyền cao tốc, Tần Mục Nguyệt vung tay một cái.

Diệp Phàm đột nhiên cảm thấy một luồng kình phong lướt qua.

Ngay sau đó, sợi dây thừng buộc quanh eo hắn ta liền đứt rời, thoát khỏi sự kiểm soát của hắn ta và trôi xuống.

Diệp Phàm hơi nhíu mày.

Hắn ta đã biết, Tần Mục Nguyệt không chỉ mang theo áo phao, mà còn chuẩn bị dây thừng chuyên dụng để đối phó hắn ta.

Chỉ tiếc là, Tần Mục Nguyệt tính toán trăm ngàn lần cũng không ngờ, hắn ta đã sớm nâng cao cảnh giác, lại còn để lại hậu chiêu.

Vì vậy Diệp Phàm không chút do dự nhảy xuống biển.

"Phù!" Khi sợi dây thừng hoàn toàn thoát khỏi sự kiểm soát của Diệp Phàm, thân thể hắn ta cũng chìm sâu ba mét.

Nước biển lạnh buốt thấu xương nhanh chóng nhấn chìm mũi và miệng Diệp Phàm, khiến hắn ta không ngừng rùng mình.

Nhưng hắn ta không hề hoảng loạn, ngược lại nắm lấy một mảnh ván gỗ, giữ vững cơ thể, tránh bị xoáy nước cuốn đi hoặc trôi xuống hạ lưu.

Diệp Phàm rất rõ, mình tuy có thể nín thở ba phút, nhưng giữa biển khơi mênh mông thì không thể duy trì được lâu.

Chỉ có nhanh chóng thoát khỏi hiểm cảnh mới có thể sống sót.

Chỉ là hắn ta còn chưa kịp thư giãn, đã đột nhiên cảm nhận được một tia nguy hiểm trỗi dậy trong nước biển.

Ngay sau đó, một bóng đen bám sát đáy nước nhanh chóng áp sát hắn ta.

Nó tốc độ cực nhanh, trong chớp mắt đã lao tới bên cạnh Diệp Phàm.

Nó không tấn công Diệp Phàm, chỉ phun ra hai vây cá hướng về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm giật mình, theo bản năng xoay người, tránh khỏi đòn tấn công của bóng đen.

Chỉ là Diệp Phàm đã quên lực cản của nước biển, vừa di chuyển

ra liền đụng vào mảnh ván gỗ.

"Rắc" một tiếng, mảnh ván gỗ lập tức vỡ vụn.

Diệp Phàm mất thăng bằng lăn sang một bên, vừa vặn đập trúng một tảng đá nhô ra, khiến cơ thể lại bị va mạnh văng ra.

Một ngụm máu tươi cũng bắn ra giữa không trung.

Hắn ta cảm thấy đầu ong ong, tầm nhìn cũng ngày càng mờ đi.

"À..." Cùng lúc đó, bóng đen cũng lao tới, há miệng cắn vào cổ Diệp Phàm.

"Bộp!" Diệp Phàm dốc hết sức lực quét một cú đá.

Chỉ nghe một tiếng giòn giã, bóng đen bị đánh bay ra xa.

Chương 840

Diệp Phàm gắng gượng đứng dậy, sờ vào cổ nhìn.

Trên cổ có thêm một lỗ máu.

Máu tươi chảy ròng ròng.

Đây là một con cá mập, vô cùng hung tàn, thảo nào Đường Nhược Tuyết lại nói nó là vũ khí sát thủ.

Diệp Phàm cố gắng phục hồi một chút ý thức, muốn tìm dây thừng và bình oxy để cầu cứu, nhưng kết quả là tìm thế nào cũng không thấy.

Cá mập lại một trận gầm giận dữ, sau đó lao tới.

Diệp Phàm chỉ có thể lắc lư sang trái phải để tránh né đòn tấn công, nhưng vẫn bị rạch ra mấy vết thương.

Hắn ta cảm thấy hô hấp ngày càng khó khăn, nhịp tim đập dần yếu đi.

Diệp Phàm nghiến răng chịu đựng cơn đau.

Hắn ta không muốn nhận thua, vẫn muốn vật lộn với cá mập, cho dù phải liều mạng cũng phải hạ gục đối thủ.

Chỉ là hắn ta biết, tối nay khó mà chống cự được.

"Diệp Phàm!" Ngay lúc đó, một tiếng quát trong trẻo truyền đến, sau đó một vệt hàn quang lóe lên.

"Vút!" Diệp Phàm ngẩng đầu nhìn, vừa thấy một cô gái xuất hiện, tay cầm một cây cung dài, uyển như nữ thần bắn cung.

Cô ta lại bắn một mũi tên về phía cá mập.

“Ầm!” Mũi tên này uy lực cực lớn, thẳng vào đầu cá mập, “đang” một tiếng hất văng cá mập ra xa.

Tiếp đó, cô ta kéo dây thừng lôi Diệp Phàm về phía thuyền cao tốc.

Diệp Phàm theo bản năng ôm lấy eo cô.

Cô gái đó chính là Đường Nhược Tuyết.

Đường Nhược Tuyết rõ ràng là vừa tỉnh lại, nhìn thấy Diệp Phàm chật vật như vậy, sắc mặt đầu tiên là kinh ngạc, sau đó lo lắng hét lên: “Đừng lãng phí sức lực nữa, mau rời khỏi đây với em đi.” “Cá mập rất lợi hại.” Cô còn muốn đi tìm áo phao, chỉ là ngón tay vừa chạm vào, cô đã thấy một trận đau nhức.

Cô cúi đầu nhìn, áo phao đã bị xé rách thành từng mảnh vải.

“Bộp bộp bộp!” Ngay khoảnh khắc Đường Nhược Tuyết ngây người, ba tiếng động vang dội vang lên.

Sau đó, Đường Nhược Tuyết liền cảm thấy ngực đau nhói, cô cúi đầu nhìn, kinh hãi phát hiện xúc tu của cá mập đã xuyên thủng áo phao.

Tiếp đó lại có hai xúc tu khác đâm về phía yết hầu Diệp Phàm.

Diệp Phàm vội vàng ôm Đường Nhược Tuyết lăn ra.

“Đang!” Xúc tu đâm hụt, đâm mạnh vào tấm thép của thuyền cao tốc, một tiếng động lớn, tấm thép “rắc” một tiếng đứt gãy.

Xúc tu dư thế chưa hết, lại đâm về phía Diệp Phàm.

“Cẩn thận!” Đường Nhược Tuyết kinh hô một tiếng, vươn tay đẩy một cái, cứng rắn chặn lại xúc tu.

Xúc tu giật mình, lùi về trong nước, còn để lộ hàm răng trắng bệch, khiến người ta không khỏi rùng mình.

“Hô...” Đường Nhược Tuyết không để ý đến cá mập, cô chỉ chăm chú kiểm tra tình hình của Diệp Phàm, sau đó đỡ Diệp Phàm dậy hỏi: “Anh có sao không?” Diệp Phàm khẽ ho một tiếng: “Không sao, chỉ hơi mệt một chút thôi, không có gì cả.” “Anh không nên nhảy xuống cứu em, anh không nợ em, anh không nợ em bất cứ thứ gì.” Giọng Đường Nhược Tuyết rất nghẹn ngào: “Anh nên rời đi ngay lập tức, anh không phải đối thủ của bọn họ, em không đáng giá.” Cô vốn dĩ nghĩ mình chắc chắn sẽ chết, nhưng không ngờ Diệp Phàm lại nhảy xuống.

Cô day dứt, đau xót, và cũng xót xa sự cố chấp của Diệp Phàm.

Diệp Phàm cười khổ một tiếng: “Đây là lời hứa của đàn ông.” “Anh không phải đối thủ của bọn họ, anh đừng cố chấp!” Ánh mắt Đường Nhược Tuyết thêm một tia dịu dàng, khẽ thì thầm một câu, sau đó xoay người, từ trên thuyền cao tốc nhảy xuống.

Diệp Phàm không kìm được hét lên: “Đường Nhược Tuyết, em làm gì vậy?” “Vút!” Đường Nhược Tuyết không nói gì, chỉ hai tay mạnh mẽ ấn xuống, khiến cơ thể cô lộn mấy vòng trên không.

Cô rơi xuống lưng cá mập, còn dùng dao găm rạch một vết.

Sau đó, cô ta hất Diệp Phàm lên phía trên.

“Tõm!” Diệp Phàm không đợi Đường Nhược Tuyết phản ứng, đã rơi vào vùng biển đen kịt, còn bị nước biển tràn vào miệng mũi.

Trong lúc ngạt thở, Diệp Phàm còn ngửi thấy mùi máu tươi nhàn nhạt.

Hắn ta gắng gượng đứng dậy, phát hiện mình đang nằm trên bãi cạn, cách du thuyền chỉ còn hai mươi mét.

“Phập!” Ngay khi Diệp Phàm định bò dậy, phía sau lại truyền đến một tiếng động trầm đục.

Hắn ta theo bản năng quay đầu nhìn, vừa thấy cá mập ngoạm Đường Nhược Tuyết nhảy xuống biển.

"Khốn nạn!" Diệp Phàm giận dữ vô cùng, muốn đuổi theo nhưng lại thấy lục phủ ngũ tạng đảo lộn.

Hắn ta chao đảo muốn ngã, suýt chút nữa thì ngã quỵ, cuối cùng chỉ có thể dừng bước, suy nghĩ làm sao thoát thân rồi đi tìm Đường Nhược Tuyết.

Hơn nữa hắn ta đoán cá mập sẽ rất nhanh rời đi.

Cá mập ăn no uống đủ chắc chắn phải nghỉ ngơi nửa ngày, đợi hồi phục một chút tinh lực mới dám chiến đấu tiếp.

"Diệp Phàm, anh sao vậy?" Ngay lúc đó, bên tai bỗng nhiên vang lên giọng hỏi thăm quan tâm của Đường Nhược Tuyết: "Sao anh ướt sũng vậy?" Diệp Phàm theo bản năng quay đầu nhìn, phát hiện Đường Nhược Tuyết đang ngồi trên một chiếc du thuyền, sắc mặt lo lắng.

Cô còn cầm một chiếc áo phao ném cho Diệp Phàm: "Mặc vào đi, như vậy sẽ dễ chịu hơn một chút." Diệp Phàm hơi hoảng hốt, có lúc còn tưởng mình hoa mắt, Đường Nhược Tuyết thật sự tỉnh lại rồi, còn xuất hiện ở đây.

Hắn ta vừa mặc áo phao, vừa nhìn chằm chằm Đường Nhược Tuyết hỏi: "Đây rốt cuộc là đâu?" "Em không biết, không phải chiếc du thuyền này." Đường Nhược Tuyết xoa xoa huyệt thái dương đáp: "Em bị đội cứu hộ trên thuyền gọi tỉnh, nói cho em biết ở đây xảy ra sự cố." "Em lúc đó sợ đến mơ hồ, đầu óc còn choáng váng, ngay cả mình đang ở đâu cũng không rõ." "Đợi đến khi em hoàn hồn, em liền nghe thấy anh kêu cứu, sau đó còn bị cá mập tấn công, may mà được anh kéo xuống biển." "À mà, cá mập sao lại lợi hại như vậy?" "Với lại, đây rốt cuộc là cái quái quỷ gì vậy, sao không có một ai?" "Anh không phải nói đã đưa Vệ Hồng Triều và bọn họ trốn thoát rồi sao?"

“Rốt cuộc chuyện này là sao vậy?” “Với lại, sao anh lại ra nông nỗi này?” Ánh mắt cô sắc bén bức hỏi, dường như vô cùng tò mò.

“Tôi bị cá mập tấn công bất ngờ, rơi xuống biển sâu, trước khi mất ý thức, tôi nghe thấy có người nói chuyện, còn ngửi thấy mùi máu tanh nồng nặc.” Diệp Phàm giải thích đơn giản một câu, sau đó còn nhìn quanh: “Em không nghe nhầm đâu, quả thực có tiếng người và mùi máu tanh.” Đường Nhược Tuyết nhíu mày: “Đây là đảo hoang sao?” Diệp Phàm lắc đầu: “Tôi cũng không biết là đâu, nhưng tôi biết có người, chỉ là không nhìn rõ.” “Không biết là đâu?

Không biết có người?” Đường Nhược Tuyết đột nhiên trở nên kích động, xông lên phía trước túm lấy cổ áo Diệp Phàm chất vấn: “Nơi nguy hiểm như vậy, anh nhảy vào làm gì?

Vạn nhất có nguy hiểm, anh sẽ tiêu đời mất!” Mắt cô sưng đỏ lên, nước mắt trào ra khỏi khóe mi, như muốn trút hết mọi tủi thân.

Người đàn ông này sao lúc nào cũng thích mạo hiểm vậy?

“Tôi muốn em sống sót, muốn xem em có an toàn không.” Diệp Phàm nặn ra một nụ cười, vươn tay vuốt ve mái tóc của Đường Nhược Tuyết: “Yên tâm đi, tôi da dày, không chết được đâu.” “Ô...” Lời vừa dứt, từ xa lại truyền đến tiếng còi cảnh sát.

Diệp Phàm kéo tay Đường Nhược Tuyết: “Đi!

Chạy nhanh!” “Em không đi!

Em không đi!” Đường Nhược Tuyết ra sức hất tay Diệp Phàm ra gào lên: “Anh tự đi đi, em ở lại đây với anh!” “Diệp Phàm, chúng ta cùng đi!” Cô còn lấy ra một hòn đá đập vào đầu mình.

Diệp Phàm không kìm được hét lên một tiếng: “Em làm gì vậy?” “Rầm!” Đường Nhược Tuyết không chút do dự lại đập nát một cái đầu khác, máu tươi lập tức bắn tung tóe khắp mặt Diệp Phàm: “Anh

đi đi!" "Em không quan tâm, đời này em sẽ không bao giờ bỏ rơi anh." Cô nói cực nhanh: "Anh đi đi, anh tự đi đi!" "Anh đi đi, em một mình sống sót cũng chẳng có ý nghĩa gì." "Thà rằng cùng anh sống chết, còn hơn sống lay lắt một mình." Nói xong, Đường Nhược Tuyết lại nhặt hai mảnh áo phao, vòng quanh cổ mình và Diệp Phàm, sau đó dùng dây thừng buộc chặt, rồi lại ném Diệp Phàm xuống biển sâu.

"Tõm!" Một tiếng giòn giã, Diệp Phàm rơi xuống biển.

"Đường Nhược Tuyết!" Hắn ta theo bản năng muốn nắm lấy áo phao, nhưng rất nhanh lại buông tay, hắn ta cảm nhận rõ ràng Đường Nhược Tuyết đã quyết tâm ở lại.

Diệp Phàm chỉ có thể cố gắng bơi về phía bờ.

Đường Nhược Tuyết nhìn Diệp Phàm càng chìm càng xa, khóe miệng vẽ ra một đường cong kiên nghị.

"Tõm!" Sau đó, cô cũng nhảy xuống biển.

Chương 841

Nước biển rất lạnh, còn xen lẫn mùi máu tanh.

Đường Nhược Tuyết không tránh né, cũng không chống cự, mặc cho nước biển lạnh buốt nhấn chìm mình.

Cô nhắm mắt, ôm lấy eo Diệp Phàm, để hắn ta từ từ nổi lên mặt biển.

Đầu cô tựa vào vai Diệp Phàm, dường như muốn cùng Diệp Phàm chết chung.

Diệp Phàm tuy rất muốn mở mắt nhìn cô gái, nhưng cuối cùng nghiến răng im lặng, mặc cho nước biển lạnh buốt thấm vào cơ thể mình.

"Soạt!" Không biết đã trôi dạt bao lâu, Diệp Phàm cảm thấy mình sắp chết đuối, liền khó nhọc ngẩng đầu phun ra một ngụm nước biển lớn.

Lần này, hắn ta rõ ràng bắt được một vệt sáng, sau đó cả người lao về phía trước.

"Tõm!" Diệp Phàm trong chớp mắt hất bay ba kẻ địch, sau đó một cú lặn xuống chui vào khoang dưới của một chiếc thuyền tuần tra.

Hắn ta còn tiện tay kéo một vệ sĩ đang hôn mê trên boong tàu.

Diệp Phàm vừa ngồi xuống, mấy tay súng đã ùa tới, giơ súng chĩa vào Diệp Phàm bóp cò.

Diệp Phàm không lãng phí thời gian, vung lưỡi đao hất đổ toàn bộ đối phương.

"Ô..." Nhân lúc tiếng súng vang dội, Diệp Phàm một cước đá hỏng

thùng nhiên liệu của thuyền tuần tra.

“Ầm!” Một tiếng nổ lớn, thuyền tuần tra nổ tung, mảnh vỡ bay tứ tung, còn phun ra một luồng lửa nóng.

Diệp Phàm lợi dụng sóng xung kích của vụ nổ, một bước nhảy vọt ra khỏi thuyền tuần tra.

Hắn hai chân đạp mạnh một cái, như báo săn, từ trên cao lao thẳng xuống, vững vàng rơi vào biển khơi mênh mông. "A!" Đường Nhược Tuyết thấy vậy thét lên một tiếng, lăn một vòng ra khỏi phao cứu sinh, rồi dốc hết sức lực chạy về phía biển.

Đáng tiếc, sóng biển quá mạnh và nhanh, cộng thêm vết thương nghiêm trọng, cô vẫn không thể đứng dậy được. "Diệp Phàm!

Diệp Phàm!

Anh ở đâu?

Anh ở đâu?" Đường Nhược Tuyết gọi to Diệp Phàm: "Anh tuyệt đối đừng xảy ra chuyện gì." Lúc này, trên mặt biển, vô số thuyền đánh cá và xuồng nhỏ nhanh chóng tập trung, còn có không ít trực thăng gầm rú bay lượn.

Rõ ràng họ đều là những người tìm kiếm gần đó.

Đường Nhược Tuyết không chỉ không muốn Diệp Phàm xảy ra chuyện, mà còn sợ anh rơi vào miệng cá mập. "Diệp Phàm..." Cô vừa khóc vừa kêu, tìm kiếm bóng dáng Diệp Phàm. "Phập!" Diệp Phàm chưa xuất hiện, nhưng đột nhiên từ bên cạnh lao ra mấy con cá mập, há to cái miệng như chậu máu xông tới.

Đường Nhược Tuyết không ngừng thét chói tai: "A!" Cô bản năng né sang một bên.

Chỉ là tốc độ quá chậm, Đường Nhược Tuyết chỉ có thể nhắm

mắt lại, chuẩn bị đón nhận cái chết. "Xoẹt!" Ai ngờ, đúng lúc này, mấy con cá mập đột nhiên lướt qua bên cạnh Đường Nhược Tuyết.

Sau đó chúng đổi hướng, tiếp tục truy sát Diệp Phàm dưới biển.

Đường Nhược Tuyết mở mắt nhìn, đúng lúc thấy Diệp Phàm đang lượn lách giữa bầy cá mập, cổ tay rung lên, cắt đứt cổ họng một con cá mập.

Máu tươi bắn tung tóe.

Đường Nhược Tuyết ngạc nhiên nhìn Diệp Phàm, sau đó mỉm cười an ủi, rồi lại bắt đầu giãy giụa.

Cô nhất định phải giúp Diệp Phàm vượt qua cửa ải khó khăn này.

Cô bất chấp đau đớn dữ dội và mệt mỏi trên người, cầm dao găm từng tấc từng tấc đào đá ngầm, cố gắng tranh thủ chút thời gian để Diệp Phàm thoát thân.

Thuyền tuần tra cách đó không xa cũng bị sóng biển đánh "loảng xoảng", dường như có thể lật úp bất cứ lúc nào.

Nhưng Đường Nhược Tuyết đã không còn sức lực nữa rồi.

Cô mệt đến kiệt sức, vết thương trên người vẫn đau rát, chỉ còn thoi thóp một hơi thở.

Chỉ là cô vẫn cắn răng kiên trì. "Phập!" Không biết đã đào được bao lâu, Đường Nhược Tuyết người đầy máu, tinh bì lực kiệt.

Chỉ là cô vẫn không dừng lại.

Đột nhiên, cô nhìn thấy một sợi dây leo trên tảng đá.

Dây leo rất dài và thô, đủ để cô tự cố định mình ở trên đó.

Ánh mắt Đường Nhược Tuyết lóe lên một tia sáng, cô lập tức nắm lấy dây leo, liều mạng leo lên.

Rất nhanh, cô leo đến đỉnh dây leo, sau đó cắn răng, dùng sức giật đứt dây leo, một cú nhảy, đạp lên dây leo để cố định.

Cô còn tranh thủ thời gian dùng sức ấn xuống.

Diệp Phàm vừa hay nổi lên mặt nước để thở. "Bốp!" Chưa đợi Diệp Phàm kịp phản ứng, Đường Nhược Tuyết đã túm lấy cánh tay Diệp Phàm, rồi đẩy mạnh một cái.

Cô lợi dụng lực đẩy Diệp Phàm về phía đảo.

Thân thể Diệp Phàm chao đảo, suýt nữa thì lăn xuống biển, nhưng cuối cùng vẫn bám trụ vững vàng.

Đường Nhược Tuyết mừng rỡ, cũng nằm sấp trên mặt biển. "Hô!" Đường Nhược Tuyết vừa mới thở phào một hơi, bên tai bỗng nghe thấy tiếng gió rít.

Sau đó thì thấy một chiếc du thuyền màu trắng nhanh chóng tiến đến!

Du thuyền không lớn, nhưng trang trí lộng lẫy, buồm, khung thép, đinh ốc đều được mạ vàng, từng chi tiết đều cực kỳ xa hoa. "A!" Đường Nhược Tuyết sợ hãi vội vàng trốn vào bụi rong biển, tránh bị đèn chiếu của du thuyền phát hiện. "Rắc!" Du thuyền cũng phát hiện ra Đường Nhược Tuyết và Diệp Phàm, ánh đèn chiếu vào hai người họ, lập tức kích thích thần kinh của họ.

Hai người nhìn nhau, sau đó đồng loạt chạy như điên về phía du thuyền.

Họ muốn đi nhờ du thuyền để rời đi. "Tạch tạch tạch!" Chỉ là du thuyền chưa đợi Diệp Phàm và Đường Nhược Tuyết đến gần, trên lan can tầng hai đã tràn ra bốn năm mươi tên lính vũ trang cầm súng đã nạp đạn.

Bọn chúng từng tên mặc đồ bảo hộ, tay cầm các loại súng, nhắm

vào Diệp Phàm liền xả đạn.

Đạn bay dày đặc như mưa trút xuống.

Chương 842

"Xoẹt!" Diệp Phàm không hề sợ hãi, rút kiếm Ngư Trường sau lưng ra đỡ ngang. "Đinh đinh đang đang!" Kiếm Ngư Trường vung lên, đỡ được một nửa số đạn, nhưng sức mạnh còn lại vẫn chém về phía đám người đối diện.

Hàng chục viên đạn găm vào kiếm Ngư Trường, bắn ra từng chùm hoa đỏ rực rỡ như pháo hoa.

Mấy chục viên đạn không làm Diệp Phàm bị thương, nhưng cũng buộc hắn phải khẽ hừ một tiếng lùi lại. "Giết!

Giết chúng nó!" Lúc này, trên du thuyền truyền đến một tiếng gầm giận dữ.

Ngay sau đó, hơn một trăm người đàn ông mặc đồng phục lại xông ra.

Bọn chúng cầm mã tấu hoặc súng ngắn, gào thét vây lấy Diệp Phàm và Đường Nhược Tuyết.

Diệp Phàm không nói nhiều, một kiếm chém đứt một cành cây, sau đó bóp thành hai đoạn.

Hắn đưa tay ném một cái, cành cây "vù vù vù" bay ra. "Phập!

Phập!" Hai người đàn ông mặc đồng phục thét lên thảm thiết, ôm cổ ngã vật xuống đất.

Trước khi chết bọn chúng không thể ngờ được, Diệp Phàm còn có chiêu thức quỷ dị như vậy.

Diệp Phàm cũng không để ý, thừa lúc hỗn loạn kéo Đường Nhược Tuyết chạy một mạch về phía đồi.

Bọn này hỏa lực mạnh mẽ, còn có cả lính bắn tỉa, Diệp Phàm một khi lộ diện chắc chắn sẽ chết. "Bùm!" Diệp Phàm vừa chạy được mười mấy mét, phía trước lại truyền đến một tiếng súng, một mũi tên sắc bén "vù vù vù" bay tới.

Mũi tên sượt qua tai Diệp Phàm găm vào bãi cát.

Cát đá bắn tung tóe!

Diệp Phàm thầm than vận khí kém, quay đầu nhìn một cái, phát hiện người bắn tên lại là Viên Tĩnh.

Cô ta vẻ mặt phẫn nộ nhìn Diệp Phàm quát: "Mày tại sao phải chạy?" "Mày nghĩ tôi muốn chạy à?" Diệp Phàm rất ấm ức: "Tôi phải sống sót." Viên Tĩnh nét mặt hơi thay đổi: "Mày cấu kết với Đường Thất bọn họ, đã vi phạm pháp luật rồi." "Tôi với bọn họ vốn là anh em, hơn nữa hôm nay tôi đến đây cũng không phải là đánh lén." Diệp Phàm nhàn nhạt giải thích một câu, sau đó nhìn chằm chằm Viên Tĩnh, giọng trầm xuống nói: "Tôi chỉ lo lắng cho sự an nguy của họ, nếu không tôi mới lười chơi trò này với cô." Nói xong, hắn liền dẫn Đường Nhược Tuyết rút lui lên đồi.

Đường Nhược Tuyết nghe vậy sững sờ, sau đó cảm động vô cùng.

Mặc dù cuộc giao chiến này chỉ là ngoài ý muốn, nhưng Diệp Phàm mạo hiểm cứu cô, vẫn khiến cô vô cùng cảm động.

Tình nghĩa này, đáng để cô dùng tính mạng đền đáp.

Cô thầm nghĩ trong lòng, Diệp Phàm, em nợ anh một mạng.

Lúc này, du thuyền Đường Môn chỉ còn cách đảo hơn tám trăm mét. "Bùm!" Khi Đường Nhược Tuyết sắp tuyệt vọng, trên du thuyền lại một tiếng súng nổ vang.

Đạn gào thét, lao thẳng về phía Đường Nhược Tuyết và Diệp Phàm. "A!" Đường Nhược Tuyết thét lên một tiếng, theo bản năng ôm

chặt Diệp Phàm, tránh bị đạn xuyên qua người. "Đoàng!" Đúng lúc này, Diệp Phàm đột nhiên vung kiếm Ngư Trường, chém thẳng vào viên đạn.

Một tiếng vang giòn, viên đạn bị Diệp Phàm chặn đứng, rơi xuống biển biến mất.

Diệp Phàm không dừng lại, vung tay ngược lại, một rừng trúc đột nhiên xuất hiện, bao quanh bệ gỗ bắn đạn.

Hắn nhẹ nhàng quen thuộc xuyên vào. "Phập phập phập!" Cùng lúc đó, một loạt đạn bay tới, bắn rụng từng chiếc lá trúc.

Diệp Phàm hai chân đạp đất, thân thể như con vượn nhảy cao lên. "Xoẹt!" Diệp Phàm liên tục tung hai cước, đá bay hai viên đạn.

Cả người hắn cũng như báo săn, vọt vào trong phòng. "Bùm bùm bùm!" Diệp Phàm vừa vào phòng, liền nghe thấy tiếng đồ vật vỡ vụn và tiếng kêu thảm thiết, cùng với tiếng súng nổ vang.

Trong phòng có sáu người nam nữ mặc đồng phục, đang liều mạng chiến đấu với Đường Thất và đồng bọn.

Trong đó ba người đàn ông bị Đường Thất và Hùng Đồ hạ gục, ba người còn lại là những lão già cầm súng bắn tỉa.

Bọn chúng vừa bắn giết Đường Thất và Hắc Cẩu, vừa điên cuồng bóp cò nhắm vào mục tiêu Diệp Phàm.

Đạn như mưa trút xuống, bắn nát khoảng trống phía trước Diệp Phàm.

Diệp Phàm lăn mình né tránh, sau đó lại vọt vào một khung cửa sổ khác. "Bùm bùm bùm!" Trong phòng lại vang lên tiếng đạn dày đặc.

Khung cửa sổ và kính vỡ tan tành.

Một cảnh tượng hỗn độn. "Giết chúng!" Diệp Phàm không né

tránh nữa, giơ kiếm Ngư Trường lên chém mấy nhát về phía khung cửa sổ.

Kính cửa sổ lập tức vỡ tan.

Diệp Phàm nhân thế nhảy ra. "Ô!" Chưa đợi Diệp Phàm đứng vững, mấy chiếc xuồng cao tốc đã lao tới gầm rú, trên mũi thuyền ngồi năm tên hán tử cầm đao.

Bọn chúng vừa thấy Diệp Phàm, liền cười nhe răng xông tới.

Bọn chúng muốn chém Diệp Phàm thành trăm mảnh.

Diệp Phàm không nói nhiều lời, xoay trái xoay phải, tránh lưỡi đao của đối phương.

Sau đó, hắn vung tay ngược lại, đánh bay vũ khí của một tên hán tử, rồi lại xoay người, đâm xuyên bụng một tên khác. "Xoẹt!" Khi Diệp Phàm ung dung kết liễu mạng sống hai người, ba cây trường đao đồng loạt chém tới, phong tỏa mọi đường né tránh của Diệp Phàm.

Diệp Phàm một cước đá bay một tên trong số đó, sau đó một quyền đánh ngã tên thứ hai, rồi nghiêng người tránh tên còn lại.

Chỉ là sau khi hắn né tránh, một bà lão áo đen cũng áp sát tới.

Cổ tay bà ta rung lên, dao găm hình rắn đâm về phía ngực Diệp Phàm. "Thằng nhóc, chết đi cho ta!" Sư phụ của Đường Thất, chấp sự Vũ Minh nhất phẩm, Viên Thanh Y!

Sắc mặt Diệp Phàm chợt biến.

Viên Thanh Y lạnh lùng cười: "Đồ súc sinh nhỏ bé, chết trong tay ta coi như là bản lĩnh của ngươi." "Xoẹt!" Chỉ là nụ cười của bà ta nhanh chóng cứng lại, vì Diệp Phàm một cú lăn mình né tránh dao găm.

Chương 843

Sau đó, Diệp Phàm tay phải nhấc lên, một nắm ngân châm bắn trúng cổ Viên Thanh Y.

Thân thể Viên Thanh Y kịch liệt run lên, sau đó "phịch" một tiếng quỵ xuống đất ngất đi.

Diệp Phàm không dừng bước, tiếp tục tiến lên, đồng thời kéo Viên Thanh Y về phía bờ biển.

Kẻ địch của Đường Thất và đồng bọn lập tức truy sát tới. "Xoẹt!" Khi kẻ địch đến gần Diệp Phàm, thân ảnh hắn đột nhiên vọt lên, như mèo rừng nhảy xuống.

Đường Nhược Tuyết hoảng sợ kêu lên: "Diệp Phàm!" Diệp Phàm nắm lấy dây thừng nhanh chóng trượt xuống biển: "Mau đi, tôi dẫn bọn họ đi trước, đợi viện trợ!" "Đi!

Đi!" Đường Nhược Tuyết vội cắn răng chạy về phía bờ.

Chỉ là chưa chạy được mấy mét, phía trước đột nhiên lại lao tới hai chiếc du thuyền nhỏ, chở Đường Kỳ Kỳ, Đường Phong Hoa và Chu Tĩnh Nhi bọn họ đến nơi.

Đường Thất và đồng bọn không ngừng kêu lên: "Tiểu thư, tiểu thư, đừng xuống đây, mau rời đi!" "Mau đi, mau đi!" Đường Nhược Tuyết lại cố chấp lắc đầu: "Em muốn ở cùng Diệp Phàm." "Đường tiểu thư, cô đừng làm chuyện ngốc nghếch chứ." Viên Thanh Y khó khăn bò dậy kêu lên: "Hắn cố ý dẫn dụ kẻ địch đến, ở lại chỉ có chết.

Cô ở lại đây sẽ làm vướng Diệp Phàm, chỉ tăng thêm áp lực và phiền phức cho anh ấy thôi.

Hơn nữa cô không thể chết, cô không chết, Đường môn chủ bọn

họ sẽ lơ là cảnh giác, đối với Diệp Phàm càng nguy hiểm hơn." Viên Thanh Y vội vàng khuyên nhủ Đường Nhược Tuyết.

Diệp Phàm cũng lo lắng kêu lên: "Đường tổng, nghe lời tôi!" Đường Nhược Tuyết vẫn cố chấp lắc đầu: "Không, Diệp Phàm, em sẽ cùng anh tiến thoái!" "Xoẹt!" Đúng lúc này, lại một tiếng rít xé toạc màn đêm, một mũi tên nỏ bắn tỉa bay tới.

Mũi tên nhắm thẳng vào lưng Đường Nhược Tuyết.

Đường Nhược Tuyết theo bản năng quay đầu lại, vừa vặn thấy một khuôn mặt lạnh lùng. "Xoẹt!" Mũi tên trong nháy mắt xuyên qua xương bả vai Đường Nhược Tuyết.

Máu tươi bắn tung tóe! "Đường Nhược Tuyết, chết đi!" Thấy Đường Nhược Tuyết bị thương, đối phương cười âm hiểm một tiếng, ném ra một chai cháy, sau đó quay đầu bỏ chạy. "Phập!" Chỉ là hắn còn chưa chạy được mấy bước, đã thấy một mũi tên nỏ bay tới.

Trực tiếp xuyên qua cổ họng hắn, còn bắn ra một dòng máu nóng.

Thanh niên áo đen khẽ hừ một tiếng, ngã vật xuống sàn tàu. "A!" Viên Thanh Y thấy vậy sợ hãi thét lên.

Cái quái thai gì thế này.

Đây quả thực là sát thần nhập thể mà.

Bà ta muốn cầm súng chỉ vào Diệp Phàm nhưng lại thấy cánh tay mềm nhũn, loạng choạng ngã trở lại sàn tàu.

Bà ta bi thảm phát hiện, huyệt đạo của mình đã bị Diệp Phàm phong tỏa từ lúc nào không hay.

Bà ta giận dữ quát: "Đồ khốn nạn, mày dám phong tỏa huyệt đạo của tao?" "Không chỉ phong tỏa huyệt đạo của ngươi, ta còn sẽ chặt gân mạch, móc hai mắt của ngươi." Diệp Phàm cầm kiếm Ngư

Trường đẫm máu tiến lên.

Khóe miệng Viên Thanh Y run rẩy không ngừng, bà ta muốn chống cự nhưng vô dụng.

Bà ta hận không thể lập tức bóp chết Diệp Phàm.

Bà ta không thể ngờ, Diệp Phàm lại là một võ giả.

Chỉ là mí mắt bà ta càng ngày càng nặng trĩu, tư duy cũng dần mơ hồ, cuối cùng chìm vào hôn mê.

Đường Nhược Tuyết vội vã chạy đến trước mặt Diệp Phàm: "Diệp Phàm, anh không sao chứ?" "Không sao, chỉ là một vài vết thương nhỏ." Diệp Phàm bảo Đường Nhược Tuyết đỡ mình đến phòng nghỉ: "Em nằm nghỉ một lát, anh đi tìm thuốc giải của Viên Thanh Y." Hắn nghĩ tranh thủ hỗn loạn cứu sống Viên Thanh Y, điều này có thể tránh sau khi đối phó xong kẻ địch của Đường Môn, lại phải xử lý tình huống liên quan đến Đường Nhược Tuyết. "Đừng tìm nữa, không có thuốc giải!" Đúng lúc này, một giọng nói trầm thấp truyền tới: "Viên Thanh Y chết chắc rồi!" Sau đó, cửa phòng liền "rắc" một tiếng bị người đẩy ra.

Mười mấy người chen chúc vây quanh một người đàn ông trung niên đi tới.

Diệp Phàm nheo mắt nhìn qua.

Chỉ thấy người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi, tướng mạo nho nhã, mang khí chất ôn hòa, nhưng toàn thân lại tỏa ra một luồng sát khí.

Má hắn cũng hiện lên một vẻ trắng bệch bệnh tật, khiến cả người hắn trông có vẻ đặc biệt yếu ớt.

Nhưng đôi mắt đó, lại ẩn chứa một vẻ tàn nhẫn khó tả.

Thân hình hắn thẳng tắp, lưng thẳng như đúc bằng thép, mang lại một khí chất mạnh mẽ.

Đây là một cao thủ mạnh mẽ.

Diệp Phàm cảm nhận được trong đôi mắt sâu thẳm của hắn, dường như ẩn chứa một sát cơ muốn hủy diệt thế giới.

Người này là ai vậy? "Ba!" "Đường thúc!" Lúc này, Viên Thanh Y giãy giụa đứng dậy: "Hắn chính là Diệp Phàm, người mà tôi vừa đụng phải ở bến tàu đó!" "Diệp Phàm, không ngờ đúng là ngươi." Nhóm Đường Thất tấn công Diệp Phàm thất bại, Đường Bình Phàm liền điều động một chiếc du thuyền bao vây Diệp Phàm.

Hắn nhìn Diệp Phàm lộ ra một tia tiếc nuối: "Chỉ tiếc, Đường Kỳ Kỳ bọn họ đến muộn rồi, khiến ta bỏ lỡ thời cơ tốt nhất để giết ngươi, để ngươi có thêm cơ hội thở dốc mà trốn thoát.

Nhưng không sao, chỉ cần ngươi rơi vào tay chúng ta, ngươi nhất định sẽ không phải chịu đau khổ quá lâu đâu." Hắn đưa tay vuốt ve má Diệp Phàm: "Ta đảm bảo, ngươi sẽ không dễ dàng hơn cha ngươi năm đó một chút nào." "Đường Bình Phàm?" Diệp Phàm nhận ra thân phận đối phương: "Ngươi chính là Đường Bình Phàm?" Đường Bình Phàm nhàn nhạt gật đầu: "Chính là vậy!" Diệp Phàm hỏi một câu: "Đường Thạch Nhĩ đâu?" "Ngươi cứ yên tâm, người nhà họ Đường rất an toàn." Đường Bình Phàm khẽ nói: "Ta đã phái hơn một trăm tinh nhuệ bảo vệ bọn họ.

Chỉ là bây giờ bọn họ hẳn đã rút lui, chắc là đã sớm về Long Đô rồi.

Dù sao thì, sau đêm nay, ân oán giữa Đường Môn và Đường Bình Phàm sẽ hoàn toàn được xóa bỏ.

Diệp Phàm, ngươi quả thực lợi hại, một mình hạ gục hơn sáu

mươi đệ tử Đường Môn, không hổ là người đứng đầu phái trẻ Đường Môn a.

Đáng tiếc ngươi quá trẻ, không biết nước giang hồ cạn sâu, ngươi vẫn còn quá non.

Nếu không, cho dù ngươi chưa thăng cấp Tông sư Hoàng cảnh, chỉ cần có ngươi bên cạnh Đường Nhược Tuyết, nhà họ Đường sớm muộn cũng có thể đứng vững không đổ.

Đáng tiếc a, ngươi không nên vạn lần không nên, không nên động thủ với con gái ta.

Nếu không ta cũng sẽ cân nhắc tha cho ngươi một con đường sống." Ánh mắt hắn có thêm một phần thương hại, dường như tiếc nuối khi phải hủy diệt một thiên tài. "Ngươi nói nhảm thật nhiều!" Diệp Phàm quát lên một tiếng: "Ra tay đi!" Đường Bình Phàm hơi nghiêng đầu: "Ra tay!" Mười hai tinh nhuệ nhà họ Đường nghe vậy lập tức bùng nổ.

Bọn chúng từ bốn phía bức bách Diệp Phàm. "Xoẹt!" Diệp Phàm vung Trảm Yêu Kiếm.

Kiếm vũ đầy trời. "A!" Mười hai đệ tử Đường Môn thét thảm bay lùi.

Bọn chúng trúng kiếm vào ngực, ngã vật xuống sàn tàu liên tục ho khan, sau đó ôm vết thương không ngừng kêu la.

Đường Kỳ Kỳ cũng kinh hô không thôi, tuy biết Diệp Phàm lợi hại, nhưng không ngờ, Diệp Phàm lại lợi hại đến thế.

Cô ta đột nhiên phát hiện, võ công của Diệp Phàm vượt xa cô ta. "Xoẹt xoẹt xoẹt!" Chỉ là Diệp Phàm không để ý Đường Kỳ Kỳ, mà xoay người lao về phía mạn thuyền bên kia.

Chương 844

Hắn nhận ra, Đường Nhược Tuyết trúng độc không nhẹ, phải cấp tốc cứu chữa mới có thể hóa giải.

Hắn không thể để Đường Nhược Tuyết chết trên thuyền.

Vì vậy Diệp Phàm chuẩn bị nhảy xuống biển tìm bệnh viện cứu chữa. "Chặn hắn lại!" Thấy Diệp Phàm muốn chạy trốn, Đường Bình Phàm giận dữ: "Đánh gãy hai chân hắn cho ta!" Hàng chục đệ tử Đường Môn lần lượt vọt lên, từ các góc độ xông về phía Diệp Phàm.

Bọn chúng đều cầm võ sĩ đao trong tay, tốc độ cực nhanh đâm về phía Diệp Phàm. "Xoẹt!" Diệp Phàm vung tay ngược lại, ném Trảm Yêu Kiếm lên không trung, sau đó mạnh mẽ đạp lên lan can, lợi dụng cú đạp này mà bật lên.

Sau đó hắn tung một cú đá xoáy quét ra. "Rầm rầm rầm!" Ba đệ tử Đường Môn né tránh không kịp, bị Diệp Phàm đá bay, gãy xương sườn nôn máu ngất xỉu.

Các đệ tử Đường thị còn lại thấy vậy không khỏi biến sắc.

Sức mạnh gì thế này?

Thằng nhóc này rốt cuộc là lai lịch gì?

Đường Nhược Tuyết thì sững sờ, không ngờ thân thủ của Diệp Phàm lại bá đạo và khủng khiếp đến thế. "Xoẹt!" Diệp Phàm không dừng lại, nhân thế lại lăn người sang một bên.

Gần như cùng một lúc, mười mấy mũi tên sắc bén bắn ra.

Mũi tên sượt qua người Diệp Phàm găm vào lan can, "đinh đinh đinh" vang lên.

Diệp Phàm một cước đạp vào cột buồm, lợi dụng lực bật lại sàn tàu.

Chỉ là cú bật này, Diệp Phàm suýt chút nữa ngã.

Sắc mặt Đường Nhược Tuyết chấn động: "Diệp Phàm!" "Diệp Phàm, chết đi!" Đường Bình Phàm thấy vậy cười ha hả: "Đây là cạm bẫy tử vong chuyên môn dành cho ngươi, mặc cho võ nghệ ngươi thông huyền, ngươi cũng chết chắc rồi." "Xoẹt xoẹt xoẹt!" Trong tiếng cười điên cuồng của Đường Bình Phàm, hàng chục mũi tên sắc bén đồng loạt bắn tới.

Diệp Phàm không né tránh, mà cắn răng chịu đựng đau đớn dữ dội.

Hắn hai chân cong lại, tích tụ sức mạnh.

Hắn mạnh mẽ đạp vào cột buồm. "Oanh!" Cả cột buồm trong nháy mắt vỡ nát sụp đổ.

Sau đó Diệp Phàm lợi dụng lực phản chấn này mà bật vọt lên trên.

Đường Nhược Tuyết thét lên một tiếng: "Cẩn thận!" Diệp Phàm một cú lộn người đẹp mắt, vững vàng rơi xuống đất. "Phập!" Cùng lúc đó, hàng chục mũi tên sắc bén găm vào sàn tàu.

Một cảnh tượng hỗn độn. "Xoẹt!" Khoảnh khắc Diệp Phàm chạm đất, cổ tay rung lên, Trảm Yêu Kiếm đặt ngang cổ họng Đường Bình Phàm.

Máu tươi chảy ra.

Đường Bình Phàm không né tránh, chỉ nhìn chằm chằm Diệp Phàm lạnh lùng cười: "Tốt, rất tốt, quả nhiên đủ tàn nhẫn!" Hắn vốn định bắt sống Diệp Phàm, kết quả Diệp Phàm một chiêu đã chế phục được mình.

Đường Kỳ Kỳ cũng kêu lên một tiếng: "Ba, ba không sao chứ?"

"Câm miệng, kêu thêm một tiếng nữa, tao giết mày." Diệp Phàm quay đầu lườm Đường Kỳ Kỳ một cái: "Cút xuống ngay." Đường Kỳ Kỳ theo bản năng im miệng lùi về phía sau.

Diệp Phàm nhìn Đường Bình Phàm hừ một tiếng: "Nói cho kẻ đứng sau lưng ngươi, tôi sớm muộn gì cũng giết ngươi." "Ta chờ." Đường Bình Phàm vẫn bình thản như không: "Nhưng bây giờ ngươi phải lo lắng cho tính mạng của mình, ngươi liệu có thể sống sót rời khỏi chiếc du thuyền này không." "Xoẹt xoẹt xoẹt!" Lời vừa dứt, đèn đóm quanh du thuyền sáng rực.

Mười lăm chiếc Mercedes màu đen chạy tới.

Cửa xe hạ xuống, mười mấy đệ tử Đường Môn thò đầu ra.

Bọn chúng cầm súng chĩa vào Diệp Phàm và Đường Nhược Tuyết cùng những người khác.

Sau đó, một hàng cảnh vệ Đường thị chen chúc vây quanh một nhóm nam nữ áo hoa bước ra.

Người đi đầu, chính là Đường Thạch Nhĩ.

Đường Bình Phàm chậm rãi giơ thanh kiếm trong tay lên. "Diệp Phàm, ta cuối cùng cũng tìm được ngươi!" Đường Thạch Nhĩ cười nhe răng nhìn Diệp Phàm, trên mặt tràn đầy hận ý vô tận. "Diệp Phàm!

Đồ khốn nạn, mày giết ông nội tao và Đường Phi bọn họ, còn bắt cóc chị Nhược Tuyết, mày đáng vạn lần chết!" Đường Kỳ Kỳ giận dữ quát: "Đêm nay dù thần tiên cũng khó cứu mày!" "Bốp!" Diệp Phàm một bạt tai tát vào mặt cô ta quát: "Cút xuống cho ông, đừng cản đường tao." Đường Kỳ Kỳ ôm má lùi lại. "Thằng nhóc, mày dám động vào con gái tao?" Ánh mắt Đường Thạch Nhĩ bắn ra sát khí: "Mày tin không, tao một cú điện thoại là có thể giết mày?" Diệp Phàm nhàn nhạt nói: "Ông thử xem?" "Mày dám uy hiếp tao như vậy?" Mí mắt

Đường Thạch Nhĩ giật giật, sau đó cầm điện thoại lên gọi: "Alo, đội trưởng Triệu à, tôi là Đường Thạch Nhĩ, Đường Thạch Nhĩ của Đường Môn Cảng Thành đây." "Đường Thạch Nhĩ, ngươi là Đường môn môn chủ?" Sau khi nghe điện thoại của hắn, Diệp Phàm nheo mắt lại.

Hắn không thể ngờ, người tấn công du thuyền lại chính là Đường môn chủ Đường Thạch Nhĩ. "Không sai, ta chính là Đường môn chủ." Đường Thạch Nhĩ giọng điệu mang theo một tia kiêu ngạo: "Bây giờ biết sợ rồi chứ?" "Ngươi nghĩ, tôi sẽ sợ sao?" Diệp Phàm nhàn nhạt chế nhạo một câu: "Cho dù tôi quỳ xuống cầu xin, ngươi có tha cho tôi không?" Trong lúc nói chuyện, Diệp Phàm tay phải vươn ra, kéo Đường Nhược Tuyết trở lại.

Sau đó, hắn lại đánh một mũi ngân châm vào cơ thể Đường Kỳ Kỳ. "Xoẹt xoẹt xoẹt!" Diệp Phàm ném Đường Kỳ Kỳ vào góc, sau đó đứng trước mặt Đường Bình Phàm, tay trái rút Trảm Yêu Kiếm ra.

Đường Nhược Tuyết vội vàng kéo Diệp Phàm khuyên nhủ: "Diệp Phàm, anh làm gì vậy?

Mau chạy đi, còn núi xanh thì lo gì không có củi đốt." Cô hy vọng Diệp Phàm rời khỏi du thuyền.

Cô không muốn mình làm liên lụy Diệp Phàm nữa, chỉ là cô cũng rõ, lần này e là cửu tử nhất sinh. "Đường tổng, cô không cần lo lắng!" "Đường Thạch Nhĩ là đến chịu chết!" Diệp Phàm vừa vận chuyển "Thái Cực Kinh" áp chế vết thương, vừa an ủi Đường Nhược Tuyết: "Hắn không chỉ là đến chịu chết, mà còn là đến chôn cất hai cha con họ cho chúng ta." Lời vừa dứt, một tiếng quát trầm thấp chợt vang lên: "Giết hắn!" Cùng với lệnh này, mười sáu bóng người từ mười sáu cao thủ Đường Môn bắn ra. "Vút!" Bọn chúng như báo săn bao vây Diệp Phàm.

Sát ý ngút trời!

Mười sáu người tạo thành vòng tròn vây lại, nhanh như chớp, lập tức vây khốn Diệp Phàm ở giữa.

Diệp Phàm cảm nhận được sự nguy hiểm của bọn chúng. "Ô!" Chưa đợi Diệp Phàm suy nghĩ thêm, đối phương đồng loạt vung vũ khí.

Trong tiếng chém giết sắc bén, từng luồng kiếm quang sắc lạnh trút xuống Diệp Phàm.

Mí mắt Diệp Phàm giật giật.

Mười sáu thanh kiếm sắc bén, tựa như một tấm lưới dày đặc bao phủ Diệp Phàm, khiến hắn không thể né tránh.

Diệp Phàm chỉ có thể quát lớn một tiếng, toàn lực thúc đẩy chân khí trong cơ thể.

Toàn thân gân mạch của Diệp Phàm căng chặt, như dây cung căng cứng.

Sau đó, Diệp Phàm hai tay bắt chéo che trước người, tạo thành một tư thế phòng ngự.

Chương 845

"Hô!" Kiếm mang đến gần!

Toàn thân Diệp Phàm lông tơ dựng đứng, nhưng không hề sợ hãi, hai tay mạnh mẽ đẩy lên.

Hai luồng bạch quang lóe sáng, kiếm quang chợt dừng lại!

Tiếp đó "rắc, rắc!" Chỉ thấy bảy đệ tử Đường Môn khẽ hừ một tiếng, hổ khẩu cầm kiếm lập tức nứt toác, phun máu bay ngược.

Vũ khí trong tay cũng "loảng xoảng" rơi xuống đất. "Xoẹt!" Chưa đợi những người này giãy giụa bò dậy, Diệp Phàm bước chân di chuyển, thân pháp phiêu dật, trong nháy mắt xuyên qua khe hở giữa mọi người.

Tốc độ của hắn thực sự quá nhanh, nhanh đến mức tất cả mọi người không kịp nhìn theo.

Tinh nhuệ Đường gia cuối cùng theo bản năng giơ súng bắn. "Bùm!" Diệp Phàm chân phải nhẹ nhàng điểm ra, nhắm thẳng vào cổ họng đối phương.

Đối phương không kịp né tránh, chỉ có thể giơ đao đỡ ngang.

Một tiếng vang giòn, trường đao gãy đôi, đối phương cũng thét thảm bay ra, miệng mũi phun máu. "Bốp bốp bốp." Ngay khi các tinh nhuệ Đường Môn đang ngây người, Diệp Phàm đã ung dung đi đến trước mặt bọn chúng.

Hắn vung tay ngược lại rút dao găm mà Đường Nhược Tuyết tặng mình ra, sau đó từng nhát từng nhát đâm vào cổ họng yếu huyệt của đối phương.

Hầu như vừa đâm một nhát, máu tươi liền chảy ra như suối nhỏ,

nhuộm đỏ xung quanh, còn mang theo mùi tanh khó tả.

Mười ba người, chưa trụ nổi nửa phút, đã lần lượt ngã vật xuống đất, không còn hơi thở sự sống. "A!" Thấy thi thể và máu chảy lênh láng khắp nơi, một chiếc xe ở đằng xa mở cửa, hơn mười tên vệ sĩ Đường thị xông ra.

Bọn chúng bản năng sợ hãi thét lên, sắc mặt trắng bệch, như chó hoang bị thương chạy loạn.

Rõ ràng sự tàn sát của Đường Môn đã để lại bóng ma tâm lý rất lớn cho bọn chúng.

Diệp Phàm không để ý đến những lũ kiến hôi này, mà nhìn về phía một con hẻm nhỏ u ám kêu lên: "Ra đi." Theo tiếng hắn dứt lời, một tràng tiếng bước chân vang lên.

Mười sáu người nam nữ áo đen từ trong hẻm từ từ chui ra.

Mắt bọn chúng sáng quắc, vẻ mặt nghiêm nghị, trong tay đều cầm Đường đao.

Diệp Phàm cười: "Tôi biết các người là ai." Thanh niên áo đen cầm đầu lạnh lùng đáp: "Bớt nói nhảm đi!" Hắn vung Đường đao chỉ vào Diệp Phàm quát: "Một là chết, hai là đầu hàng!" Các đồng bọn còn lại đồng thanh phụ họa: "Giết!" "Giết?" Khóe miệng Diệp Phàm nhếch lên một độ cong, cổ tay rung lên, dao găm "xoẹt" một tiếng bắn ra. "Phập!" Dao găm run lên, lướt qua không trung bay vút, xuyên thẳng vào cổ họng thanh niên áo đen, máu tươi trong nháy mắt bắn ra, kèm theo một tiếng kêu thảm thiết bi ai.

Thanh niên áo đen ôm cổ, từ từ quỵ xuống đất, rất nhanh không còn động tĩnh.

Những người áo đen còn lại kinh hãi, dường như không ngờ Diệp Phàm dám ra tay giết người.

Nhưng bọn chúng phản ứng nhanh chóng, tay trái vươn ra, rút nỏ quân dụng ra. "Xoẹt xoẹt xoẹt!" Hàng chục mũi tên nỏ bao phủ về phía Diệp Phàm.

Mí mắt Diệp Phàm hơi giật, thân hình xoay nhẹ, tránh được bốn năm mũi tên nỏ.

Sau đó, hắn lại túm lấy một xác chết làm lá chắn, đỡ trước mặt mình chịu đựng công kích.

Mũi tên nỏ "tích tích ba ba" bắn vào xác chết, phát ra tiếng kim loại va chạm giòn tan, nhưng xác chết vẫn đứng vững không đổ.

Cơ bắp của hắn dai dẳng, xương cốt cứng rắn, bất kể binh khí sắc bén đến đâu cũng khó xuyên thủng cơ thể hắn. "Chết tiệt, cái quái quỷ gì thế này?" "Mẹ kiếp, hôm nay ông đây không giết được nó thì không cam lòng." Mấy đệ tử Đường Môn giận dữ không thôi, sau đó điều khiển tên nỏ bắn vào xác chết, hy vọng dùng cách này để áp chế Diệp Phàm. "Xoẹt xoẹt xoẹt!" Diệp Phàm tranh thủ khoảng trống này, chân trái đột nhiên đạp mạnh, cả người nhảy vọt lên cao.

Hắn lợi dụng lực bật bay lên, thân thể xoay tròn, dao găm trong tay vẽ một nửa vòng cung, tàn nhẫn đâm vào bụng kẻ địch còn lại.

Mấy tên địch thấy vậy kinh hãi, bản năng buông tay, vứt nỏ xuống, đưa tay chống đỡ. "Đang đang đang!" Dao găm và lòng bàn tay kẻ địch liên tục va chạm, phát ra tiếng kim loại va chạm chói tai.

Chỉ nghe thấy một tiếng "khách lạp" giòn tan, lòng bàn tay mấy tên địch bị đứt thành hai đoạn.

Diệp Phàm thuận thế thu đao, sau đó mạnh mẽ đá ra, trực tiếp đá bay bọn chúng xuống đất, mất đi sức chiến đấu.

Đệ tử Đường Môn tuy hung hãn, nhưng so với Diệp Phàm vẫn còn kém xa. "Xoẹt!" Giải quyết xong mười sáu đệ tử Đường Môn, Diệp

Phàm thân hình vọt lên, lao về phía cuối vách núi.

Hắn cảm thấy một trận nguy hiểm đang cận kề, lo lắng sẽ gặp Đường Thạch Nhĩ hoặc Đường Bình Phàm.

Vì vậy rời khỏi nơi thị phi này càng sớm càng tốt. "Xoẹt xoẹt xoẹt!" Diệp Phàm vừa chạy được trăm mét, phía trước đột nhiên xuất hiện một nhóm nam tử bịt mặt.

Bọn chúng không nói hai lời liền giơ nỏ lên bắn về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm vội hạ thấp dao găm quét một cái. "Đinh đang!" Ba tiếng vang giòn, tất cả mũi tên nỏ đều bị Diệp Phàm đánh bay.

Chỉ là ngực hắn cũng xuất hiện hơn chục mũi tên.

Thân thể Diệp Phàm chao đảo một chút, sau đó tiếp tục lao về phía cuối vách núi.

Các nam tử bịt mặt gầm lên một tiếng, lần lượt đuổi theo, còn không quên bóp cò.

Bọn chúng muốn bắt sống Diệp Phàm. "Tìm chết!" Diệp Phàm mắt lộ hàn quang, thân thể đột nhiên dừng lại.

Thân hình vốn đang chạy điên cuồng của hắn đột nhiên thay đổi hướng, lệch sang một bên tám tấc.

Cú lệch này, tốc độ của Diệp Phàm chợt tăng nhanh, như báo săn lao vút tới.

Trong nháy mắt, hắn đã lao vào trước mặt một nhóm người.

Diệp Phàm hai tay vung lên, dao găm như rắn độc thè lưỡi, cắt về phía cổ những nam tử bịt mặt. "Xoẹt xoẹt xoẹt!" Sắc mặt các nam tử bịt mặt kịch biến, lần lượt tản ra, né tránh công kích của dao găm.

Chỉ là tốc độ của bọn chúng nhanh, nhưng dao găm của Diệp

Phàm còn nhanh hơn, không chỉ chặn đứng đường lui của những người bịt mặt, mà còn khóa chặt vị trí của từng người.

Diệp Phàm căn bản không cho đối phương cơ hội thở dốc, một chiêu không trúng, lập tức áp sát lên. "Xuy xuy xuy!" Diệp Phàm một cú chém xoáy, cắt bay đầu bảy người bịt mặt.

Máu tươi đổ xuống, cảnh tượng kinh hoàng.

Chương 846

Những người bịt mặt còn lại sợ hãi đến phát khiếp, không ngờ Diệp Phàm lại ngang ngược đến vậy, không nói một lời là giết người.

Diệp Phàm thì không dừng lại chút nào, vừa né tránh tên nỏ bắn tới, vừa vòng ra phía sau bọn chúng.

Sau đó lại mấy nhát phi đao găm vào sau gáy mấy người phía sau.

Lại mấy tiếng kêu thảm thiết truyền đến, sáu người lảo đảo ngã xuống đất.

Trong mắt bọn chúng tràn đầy kinh ngạc và kinh hoàng. "Xoẹt xoẹt xoẹt!" Chưa đợi những người bịt mặt còn lại phản ứng, Diệp Phàm đã áp sát tường trượt lên, sau đó liên tục bắn về phía eo và sườn bọn chúng.

Từng viên đạn bắn trúng cơ thể đối phương, khiến bọn chúng thân thể không ngừng loạng choạng lùi lại.

Mấy tên địch muốn né tránh, nhưng viên đạn Diệp Phàm bắn ra, vừa vặn găm vào huyệt đạo của bọn chúng.

Bọn chúng chỉ có thể khó khăn di chuyển bước chân, nhưng không thể hoàn toàn thoát khỏi đau đớn. "Xoẹt!" Khi kẻ địch lùi đến một cánh cửa phòng, Diệp Phàm thân hình lóe lên, trong nháy mắt đã ở phía sau bọn chúng, tay nhấc dao chém xuống, chặt đứt gân mạch của bọn chúng.

Gân mạch vừa đứt, cơn đau đớn đó quả thực xé tâm xé phổi, khiến bọn chúng không ngừng rên rỉ, muốn chạy trốn nhưng lại không thể cử động được.

Sau đó, Diệp Phàm nhặt một con dao lên, gọn gàng dứt khoát kết

liễu bọn chúng.

Hắn không dừng lại, cầm dao tiếp tục lao về phía trước, trên đường không ngừng vứt ra vũ khí trong tay.

Chỉ cần thấy đệ tử Đường Môn, Diệp Phàm đều sẽ trước tiên đánh ngã bọn chúng, khiến bọn chúng không thể bắn, hoặc khiến bọn chúng mất đi sự uy hiếp.

Từng xác chết ngã xuống, tốc độ của Diệp Phàm càng lúc càng nhanh.

Hắn cảm thấy người càng lúc càng nóng, một mùi hương nồng đậm dần lan tỏa ra.

"Đồ khốn!" Lúc này, một giọng nói khàn khàn vang lên, ngay sau đó một gã đàn ông vạm vỡ bước ra từ sâu trong con hẻm.

Hắn khoác một chiếc áo choàng xám, che mặt bằng một tấm khăn gỗ.

Dáng người hắn thẳng tắp, nhưng lại gầy gò ốm yếu, trông như suy dinh dưỡng.

Hắn thấy Diệp Phàm liền chửi một câu: "Đồ khốn nạn, mày vẫn còn sống à?" Rõ ràng hắn nhận ra Diệp Phàm.

"Đường Nhược Tuyết đâu?" Diệp Phàm lạnh nhạt hỏi: "Cô ấy ở đâu?" "Tao nói cho mày biết, đừng có mơ tưởng hão huyền!" Gã đàn ông vạm vỡ giận quá hóa cười: "Mày có lợi hại, có thần thông quảng đại đến mấy cũng không cứu được người mày muốn bảo vệ đâu." "Đường Thạch tự mình dẫn người vây bắt, ngoài tao và Độc Cô Thương ra, tất cả những người còn lại đã tới đó rồi." "Tối nay mày chắc chắn lành ít dữ nhiều." Hắn cười khẩy tiến gần Diệp Phàm: "Tao khuyên mày ngoan ngoãn bó tay chịu trói đi, kẻo phải chịu nỗi đau da thịt!" Diệp Phàm lạnh giọng nói: "Thả cô ấy ra, tôi tha cho anh

một mạng.” “Mày thật sự nghĩ mình là tuyệt thế cao thủ à, còn tha cho tao một mạng ư?” Nghe Diệp Phàm nói vậy, gã đàn ông vạm vỡ cười phá lên, như thể vừa nghe được chuyện cười hay nhất thế gian.

“Bây giờ tao không giết mày, lát nữa tìm được mày, tao sẽ lóc thịt mày từng miếng một, rồi ném xác cho cảnh sát từ từ xử lý.” Hắn khinh miệt nhìn Diệp Phàm: “Đến lúc đó, một đống súng ống và hỏa lực oanh tạc đủ để mày tan xương nát thịt rồi.” “Vậy sao?” “Anh quả thực có thể trọng thương tôi!” “Nhưng tôi không sợ loại công kích cấp độ như anh.” “Tôi có ba trăm cây ngân châm trong tay, tôi có thể hóa giải ám khí của anh bất cứ lúc nào.” Diệp Phàm nhếch mép cười trêu chọc: “Vậy anh lấy gì để làm hại tôi?

Cái mai rùa của anh, tôi đã thử nghiệm từ lâu rồi, căn bản không thể làm tôi bị thương!” Gã đàn ông vạm vỡ nghe vậy thì sững sờ, dường như không ngờ trong tình huống này Diệp Phàm còn dám ngông cuồng đến thế?

Sau đó, hắn nói một cách hiểm độc: “Vậy sao?

Vậy thì mày cứ thử xem.” Lời vừa dứt, thân ảnh hắn lóe lên, quấn lấy như một con mãng xà đen.

Diệp Phàm xoay người tránh một quyền này, rồi chân phải đạp mạnh, phóng người tới, dao găm vung lên.

“Phập!” Ánh đao lóe lên, một tên đàn ông bịt mặt lén lút tấn công Diệp Phàm ôm cổ họng ngã xuống.

Máu tươi phun ra từ kẽ tay.

Diệp Phàm không chút lưu tình bồi thêm một nhát dao, rồi lại giật mạnh, một vệt máu tươi bắn ra.

Hai tên địch nhân không kịp né tránh, rên lên một tiếng rồi ngã vật xuống đất.

Một đao đoạt mạng.

Sức mạnh này khiến gã đàn ông vạm vỡ không ngừng giật giật mí mắt, không ngờ Diệp Phàm lại bá đạo đến vậy.

Hắn gầm lên một tiếng, hai tay kéo căng sang hai bên, giống như hai chiếc móc sắt.

"Hô!" Tiếp đó hắn chùng hai chân xuống, như một con mãnh thú đang ẩn mình, chờ thời cơ ra đòn.

Giây tiếp theo, hắn vung một chưởng về phía Diệp Phàm.

"Xoẹt xoẹt xoẹt!" Các ngón tay của hắn nhanh chóng mọc ra một hàng móng vuốt sắc bén.

Móng vuốt màu bạch kim, tỏa ra ánh sáng xanh u ám, trông ghê rợn.

Cả cánh tay trái của hắn lập tức được bao phủ bởi một lớp vảy cứng cáp, dày đặc.

"Bốp!" Diệp Phàm không hề nao núng, vung đoản thương đâm tới.

"Rầm!" Quyền chưởng hai người va chạm mạnh mẽ.

Một tiếng nổ trầm đục vang lên, Diệp Phàm rên khẽ lùi lại hai bước.

Gã đàn ông vạm vỡ cũng lảo đảo lùi lại năm sáu bước, mắt trừng lớn nhìn chằm chằm Diệp Phàm.

Diệp Phàm tuy trông chật vật, nhưng vẫn chặn được một đòn của hắn.

"Chết tiệt!" Hắn quát lên một tiếng, rồi lại tung một cú đá tiên cước.

Diệp Phàm nhanh mắt lẹ tay, vung dao găm đỡ lấy.

“Đinh!” Lại một tiếng kêu vang dội, Diệp Phàm lại lùi bốn năm bước, chỗ hổ khẩu cầm dao tê dại.

Đồng thời, hắn cũng nhận định đối phương khó nhằn hơn hôm qua nhiều.

Tên này rốt cuộc đã uống thuốc gì mà khả năng phục hồi lại mạnh mẽ đến vậy?

“Giết!” Gã đàn ông vạm vỡ thấy vậy lại gầm lên một tiếng, dữ dội lao tới Diệp Phàm, hai chân kẹp không trung đá ra.

Diệp Phàm nghiến răng chống đỡ.

“Rầm rầm rầm!” Sau một trận va chạm kịch liệt, hai bên lại tách ra.

Dao găm của Diệp Phàm có thêm một vết sứt mẻ.

Trên tay phải gã đàn ông vạm vỡ cũng có thêm vài lỗ máu.

Đồng tử Diệp Phàm hơi co lại, hắn biết mình đã đánh giá thấp đệ tử Đường Môn rồi, trách nào Đường Môn có thể trở thành một trong mười môn chủ lớn nhất Nam Quốc.

Những người này không chỉ có thân thủ biến thái, mà chiến thuật phối hợp còn cực kỳ thành thục, hoàn toàn có thể sánh ngang với lính đánh thuê hàng đầu quốc tế.

“Thằng nhóc, tao đã nhìn lầm mày rồi, ban đầu cứ nghĩ, chúng ta phế bỏ tứ chi của mày, mày sẽ bò lê lết trên đất như một con chó.” “Xem ra tao đã đánh giá thấp mày.” Gã đàn ông vạm vỡ liếm môi, trong mắt có một tia nóng bỏng, còn có khát vọng khó tả.

Hắn đã nhìn ra, Diệp Phàm rất lì đòn.

Một thiên tài luyện võ như vậy mà không tiêu diệt thì quá lãng phí.

Diệp Phàm lạnh nhạt cất tiếng: “Đường Nhược Tuyết đâu?” “Yên

tâm đi, vợ mày vẫn còn sống, nhưng cô ta đang bị giam trong địa lao Long Sơn Trang Viên." Gã đàn ông vạm vỡ nhe răng cười, sau đó lấy ra một chiếc chìa khóa ném cho Diệp Phàm.

Diệp Phàm mừng rỡ, cầm chìa khóa xông vào.

Chương 847

Hắn vừa mới xông vào cầu thang, một đội tuần tra đã ập đến, từng người một chĩa súng nạp đạn bao vây lại.

Diệp Phàm liếc nhìn bọn họ, không hề sợ hãi, đang chuẩn bị ra tay thì đột nhiên phát hiện có gì đó không đúng.

Hắn phát hiện, nhóm nhân viên tuần tra này, bất kể là trang phục hay khí chất, đều khác hẳn những lính gác bên ngoài.

Diệp Phàm nheo mắt quan sát, phát hiện những người này tuy quần áo giản dị, nhưng làn da lại tỏa ra một vẻ hồng nhuận, như thể người bệnh lâu ngày vừa khỏi.

Không chỉ đôi mắt đờ đẫn thiếu sức sống, thần sắc hoảng hốt, ngay cả hành vi cử chỉ cũng khác ngày thường.

Ánh mắt bọn họ mơ màng, ánh nhìn tản mác, như thể linh hồn đang phiêu du, mang lại một cảm giác quỷ dị khó tả.

Ánh mắt bọn họ nhìn hắn, như thể nhìn một miếng thịt béo ngon, hận không thể lập tức xé nát nuốt chửng.

Hơi thở bọn họ gấp gáp, gân xanh trên mu bàn tay nổi rõ, toàn thân toát ra vẻ hung tợn.

Mí mắt Diệp Phàm giật liên hồi, đột nhiên hiểu ra đám người này là đệ tử Đường Môn giả mạo.

Hắn vội quay đầu nhìn ra cửa sổ.

Nhưng hắn không có cơ hội chạy thoát, gã đàn ông vạm vỡ lại lao tới.

"Vút!" Thân hình hắn nhảy lên, hai tay ấn xuống, hai chân nhấc

lên, lao như đạn pháo về phía Diệp Phàm.

Chiêu sau hung hiểm, độc ác hơn chiêu trước.

"Vút!" Mí mắt Diệp Phàm giật liên hồi, thân thể duỗi ra, lao vọt sang một bên.

Gã đàn ông vạm vỡ hai tay thò ra, bám vào một cái lồng sắt treo trên tường, sau đó "két két" giật mạnh, dây xích sắt loảng xoảng.

Tiếp đó, hắn lại dùng sức, cái lồng sắt bay lên không, hung hăng đập về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm né người, vừa kịp tránh thoát.

Cái lồng sắt sượt qua vai hắn, đập bay mấy cái cây, rồi "loảng xoảng" một tiếng rơi xuống đất, làm vỡ vô số mảnh kính vụn.

Nó lắc lư vài cái không vỡ nát, nhưng Diệp Phàm ngửi thấy một mùi khét.

Diệp Phàm rùng mình một cái.

"Giết!" Gã đàn ông vạm vỡ không cho Diệp Phàm cơ hội thở dốc, hai tay chống đỡ nhảy vọt lên không trung.

Một cú đá gối sắc bén đập mạnh xuống đầu Diệp Phàm!

Hắn muốn đánh phế Diệp Phàm rồi giẫm dưới chân.

Diệp Phàm phản ứng cực nhanh, thân hình trượt đi, lướt qua dưới chân gã đàn ông vạm vỡ.

Tiếp đó, hắn vung đoản thương, chĩa vào bụng đối phương.

"Rầm!" Gã đàn ông vạm vỡ phản tay đỡ lấy, lại đánh bay viên đạn của Diệp Phàm.

Diệp Phàm giận không kìm được, tay trái vung lên, hai mũi tên trong tay áo bắn về phía đối phương.

Gã đàn ông vạm vỡ lại dùng hai chân đá bay, sau đó phản tay một quyền, đấm thẳng vào đầu Diệp Phàm.

Cơn gió từ nắm đấm rít lên, khiến người ta nghẹt thở.

"Vút!" Diệp Phàm xoay người, tránh đòn tấn công của gã đàn ông vạm vỡ, sau đó một cú "cá lượn" bật người nhảy xa năm mét.

Nhưng hắn còn chưa đứng vững, gã đàn ông vạm vỡ đã áp sát.

Hắn hai tay thò ra, ấn vào hai vai Diệp Phàm, kéo, đẩy, rồi lôi đi.

Diệp Phàm lập tức cảm thấy một luồng man lực tràn vào cơ thể mình, sau đó thân bất do kỷ lùi ra bảy tám mét.

Hắn suýt chút nữa rơi từ tầng hai xuống, may mắn hai chân chạm lan can mượn lực làm giảm sức mạnh.

"Vút!" Khi gã đàn ông vạm vỡ đuổi theo, Diệp Phàm lại xoay người, hai chân đạp mạnh, cả người mượn lực bật về phía một chiếc xe ở sân sau.

"Hô!" Sắc mặt gã đàn ông vạm vỡ thay đổi, thân hình nhảy lên, hai tay giang ra, lao ra như một con dơi.

Hắn muốn tóm lấy Diệp Phàm, ngăn cản hắn tiến lên.

"Hô!" Nhưng gã đàn ông vạm vỡ nhanh chóng dừng bước, đồng tử đột nhiên co rút lại.

Hắn kinh ngạc phát hiện, Diệp Phàm không phải lao về phía chiếc xe, mà là phóng thẳng về phía cổ họng hắn.

Diệp Phàm muốn bóp cổ hắn.

Gã đàn ông vạm vỡ gầm lên một tiếng giận dữ, hai chân dậm mạnh, thân thể đồ sộ xoay tròn, tránh được một cú bóp cổ.

Đồng thời hắn tung hai cú đá quét ngang, buộc Diệp Phàm phải né

tránh.

“Rầm rầm rầm!” Thân thể Diệp Phàm nhanh nhẹn, một loạt va chạm khiến khoảng cách giữa hai bên lại bị kéo giãn.

“Xoẹt xoẹt xoẹt!” Đúng lúc này, ba luồng hàn quang lóe lên rồi vụt đi.

Một viên đá và hai cây kim thêu ghim vào người Diệp Phàm.

Diệp Phàm rùng mình một cái, cổ tay và cẳng chân có thêm vài cây kim bạc.

Mí mắt hắn giật một cái: “Kim độc?” Gã đàn ông vạm vỡ thừa thắng xông lên.

“Vút!” Diệp Phàm nhẫn đau rút viên đá và kim thêu ra, sau đó khom người, bật mạnh tới.

Đồng thời, Diệp Phàm giơ đoản thương trong tay lên.

“Vút!” Viên đạn gào thét bay ra.

Sắc mặt gã đàn ông vạm vỡ đại biến, thân người lăn sang một bên.

Viên đạn bắn xuống đất.

Chỉ nghe một tiếng “oành” thật lớn, gạch nền nổ tung một đám lửa, đá vụn bay tán loạn.

Diệp Phàm không dừng lại ở đó, thân hình nhảy lên, lại áp sát.

Má gã đàn ông vạm vỡ đau nhói, rên lên một tiếng, ngay lập tức gầm lên giận dữ, hai chân đạp mạnh xuống đất.

Hắn như một quả đạn pháo lao về phía Diệp Phàm, nơi nào đi qua, cát đá bay tứ tung.

Diệp Phàm không chút do dự nghiêng người sang một bên.

“Rầm!” Gã đàn ông vạm vỡ đâm bay ba nam nữ mặc đồng phục,

sau đó đâm vỡ cánh cửa sắt chống trộm rồi xông ra ngoài.

Gần như cùng một lúc, mấy chục tinh nhuệ Đường thị nghe tin kéo đến.

Bọn họ được huấn luyện nghiêm chỉnh chặn đường gã đàn ông vạm vỡ.

Chương 848

Gã đàn ông vạm vỡ không nói một lời, chỉ vung hai tay, đánh bay từng vệ sĩ Đường thị.

Hắn di chuyển cực nhanh xuyên qua đám đông, muốn nhanh chóng biến mất khỏi tầm mắt.

Nhưng chưa đi được mấy mét, lại có sáu gã đàn ông áo xám xông tới.

Bọn họ dáng người cao lớn, ánh mắt lạnh lùng, rõ ràng là tử sĩ Đường Môn.

Diệp Phàm quát lên một tiếng: "Cẩn thận!" Gã đàn ông vạm vỡ không để ý, nghênh đón kẻ địch xông tới.

Tốc độ của hắn rất nhanh, như một bóng ma, trong chớp mắt đã đến trước mặt đối thủ.

Một người sắc mặt trầm xuống, thân hình nhảy lên, trường đao trong tay chém về phía cổ gã đàn ông vạm vỡ.

"Bốp!" Gã đàn ông vạm vỡ uốn cong người, tránh một đao của đối phương.

Sau đó hắn vung một chưởng ra.

"Rầm!" Người kia không kịp né tránh, trúng một chưởng vào ngực, lảo đảo lùi lại, phun ra máu tươi, ngã xuống đất bất tỉnh.

Gã đàn ông vạm vỡ tiếp tục tấn công những người còn lại.

"Rầm rầm rầm!" Vệ sĩ Đường thị thấy vậy thi nhau vung vũ khí chống đỡ.

Kết quả vẫn là tiếng kêu thảm thiết không ngừng, tứ chi gãy lìa,

miệng mũi chảy máu, trong khoảnh khắc đã có bốn người ngã xuống.

"Vút!" Thừa lúc bệnh, lấy mạng!

Diệp Phàm chớp cơ hội xông tới, đâm một nhát vào đầu một người.

Người sau sắc mặt đại biến, cơ thể bản năng né tránh, suýt chút nữa tránh được một đòn của Diệp Phàm.

Nhưng Diệp Phàm không dừng lại, xoay người, lại đâm vào bụng hắn.

"Vút!" Người kia bản năng vung đao đỡ, nhưng bị Diệp Phàm một nhát dao đâm xuyên qua, găm sâu vào bụng.

"Phịch!" Đối phương không rên một tiếng đã ngã vật xuống đất.

Tiếp đó Diệp Phàm tay phải run lên, rút dao găm ra rồi ném đi.

"Xoẹt!" Dao găm xuyên qua xương bả vai gã đàn ông vạm vỡ, còn bắn ra một vệt máu tươi.

"A!" Gã đàn ông vạm vỡ kêu thảm một tiếng, ôm vết thương lùi lại ba bước.

Diệp Phàm cũng dừng bước, nhìn chằm chằm gã đàn ông vạm vỡ cười khẽ: "Tôi biết anh rất mạnh mẽ, nhưng tiếc là chưa đủ mạnh để cứng rắn chống đỡ ám toán của tôi." "Hơn nữa tối nay tôi còn nhiệm vụ phải hoàn thành." Diệp Phàm giật nhẹ dao găm, làm dịu cơn đau: "Anh không nên ở lại đây." "Mày nghĩ có thể giết được tao sao?" Gã đàn ông vạm vỡ không hề hoảng loạn, đưa tay lau vết máu ở khóe miệng.

"Mày quả thực có thể giết được tao, nhưng mày cũng phải trả giá đắt, thậm chí có thể bị tao chôn sống ở hậu sơn." "Mày có biết tao là ai không?" Hắn nhe răng cười nhìn Diệp Phàm nói: "Tao là nghĩa tử

được Miêu Phượng Hoàng sủng ái nhất, sư phụ tao còn là dũng sĩ số một Nam Quốc!" "Mày dám giết tao, bà ấy tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho mày đâu!" Vừa nói, hắn vừa lấy ra một vật từ trong lòng, một ống tre nhỏ bằng ngón tay cái, trên đó viết ba chữ: Cổ trùng!

Diệp Phàm khẽ cười: "Miêu Kim Qua còn chẳng dám làm gì tôi, huống hồ bà ta chỉ là một con chó thôi?" "Mày thật sự không sợ chết sao?" Gã đàn ông vạm vỡ nghiến răng nghiến lợi: "Sư đồ chúng tao là loại không chết không nghỉ đâu." Hắn tuy mới giao đấu với Diệp Phàm vài phút, nhưng đã nhận ra rõ ràng mình khó lòng làm gì được Diệp Phàm.

Diệp Phàm thản nhiên đáp: "Giết anh, chẳng khác nào diệt cả Miêu Phượng Hoàng cả nhà!" "Giết chúng tao, mày cũng sẽ chết không có chỗ chôn." Gã đàn ông vạm vỡ giận dữ quát lên một câu, dường như không ngờ Diệp Phàm lại điên cuồng đến vậy.

Diệp Phàm cười không đáp: "Tôi chờ." "Đồ khốn!

Tìm chết!" Thấy Diệp Phàm không chịu nhượng bộ, gã đàn ông vạm vỡ gầm lên một tiếng, thân người vặn vẹo, quấn lấy Diệp Phàm như một con mãng xà.

Diệp Phàm đang định vung kiếm chém ra, đột nhiên cảm thấy gáy tóc dựng đứng, bản năng giơ tay trái đỡ đòn.

"Phụt!" Một luồng sáng đen đột ngột bắn tới, đánh vào cổ tay Diệp Phàm đau nhói, suýt chút nữa làm hắn ngã ngồi.

"Vút!" Diệp Phàm vừa mới lùi nửa bước, một mũi nỏ đã sượt qua tai, để lại một vệt máu.

Diệp Phàm vội cúi đầu kiểm tra.

Mũi nỏ buộc một lá bùa giấy, giữa lá bùa vẽ chấm đen bằng chu sa, bên trên còn bôi một vệt màu đỏ.

“Cổ thuật, Cổ Vương?” Sắc mặt Diệp Phàm hơi thay đổi, hắn nhận ra lá bùa giấy đó là thứ gì.

Những thứ này, tất cả đều dùng để điều khiển các loại côn trùng, ví dụ như rết, bọ cạp, cóc, nhện, v.v.

Hơn nữa còn được tẩm bằng dược thủy đặc biệt.

Diệp Phàm từng thấy chúng trong thư viện học viện y khoa, nhưng đã thất truyền từ mười năm trước, không ngờ còn có thể nhìn thấy, hơn nữa lại được dùng trên hung khí giết người.

Quả không hổ danh Miêu Phượng Hoàng!

Đồng tử Diệp Phàm lướt qua một tia thưởng thức, sau đó nhìn gã đàn ông vạm vỡ hỏi: “Rốt cuộc anh là ai?

Mục tiêu của anh là tôi, hay là Đường Nhược Tuyết và những người khác?” “Bất kể anh là ai, chỉ cần anh dám làm hại một sợi lông tơ của họ, tôi Diệp Phàm cam đoan sẽ khiến anh sống không bằng chết!” Hắn dùng ngữ khí kiên định bày tỏ thái độ của mình.

Nghe tin về Đường Nhược Tuyết, gã đàn ông vạm vỡ đầu tiên hơi sững sờ.

Rõ ràng không ngờ Diệp Phàm lại đến cứu Đường Nhược Tuyết, hơn nữa còn có thể nói ra tên ba người bọn họ.

Gã đàn ông vạm vỡ không trả lời ngay, hắn đứng thẳng người quan sát Diệp Phàm một lát.

Sau đó, hắn lại lấy điện thoại ra gửi một tin nhắn.

Diệp Phàm nắm bắt được hành động của hắn, đoán rằng hắn đang báo cảnh sát hoặc báo cáo tình hình cho Miêu Phượng Hoàng.

Diệp Phàm không để ý, nắm chặt Ngư Trường Kiếm ép tới: “Anh vẫn không chịu nói cho tôi sao?” Gã đàn ông vạm vỡ không chút dao

động, ngược lại lộ ra một nụ cười nhe răng: "Sư phụ tôi không chỉ là phó hội trưởng Vũ Minh, bà ấy còn là thần hộ mệnh của Miêu Thành." "Đừng nói mày là một thằng lính quèn, ngay cả cả Vũ Minh cũng không chống đỡ nổi cơn thịnh nộ của sư phụ tao đâu." "Tối nay mày không chỉ không cứu được Đường Nhược Tuyết và những người khác, mà còn liên lụy cả Vũ Minh chôn cùng." Hắn cười quái dị: "Thằng nhóc, hôm nay mày chết chắc rồi, ngoan ngoãn chịu chết đi!" Diệp Phàm nheo mắt: "Thật sao?" Vừa nói, tay trái hắn lóe lên Thất Tinh Phục Ma Hoàn, "rắc" một tiếng bóp nát, tản mát trong không khí.

Một làn hương thơm xộc tới, một mùi vị kỳ lạ lan tỏa ra.

Gã đàn ông vạm vỡ vô thức ngửi ngửi, sau đó kinh ngạc thấy cây cối xung quanh rung chuyển.

Tiếp đó hắn thấy hai bóng đen giống dơi lao ra từ trên cây.

Một đen, một trắng, một đực một cái, gào thét lao về phía hắn.

Sắc mặt gã đàn ông vạm vỡ đại biến, muốn né tránh nhưng chậm nửa nhịp.

Một tiếng kêu thảm thiết bi ai vang vọng khắp màn đêm!

"Phành phành phành!" Dơi đen giang cánh, lao về phía gã đàn ông vạm vỡ.

Trên mỗi con dơi đều dính một vệt dịch độc màu đỏ thẫm.

Khi chạm vào da thịt gã đàn ông vạm vỡ, lập tức phát ra tiếng "xèo xèo" ăn mòn.

Quần áo và giày dép của gã đàn ông vạm vỡ trong chớp mắt hóa thành tro bụi, cả người cũng có thêm mười mấy cái lỗ.

Hắn rên khẽ một tiếng, rùng mình lùi lại mấy mét.

Sắc mặt gã đàn ông vạm vỡ trắng bệch, trán lấm tấm mồ hôi, rõ ràng độc tính của những con dơi này cực mạnh.

“Hô hô!” Dơi đen lại xông tới, lần nữa tấn công gã đàn ông vạm vỡ.

Diệp Phàm chớp cơ hội nhặt một viên đá bắn ra.

Chương 849

"Vút!" Trong làn bắn, viên đá xé gió, mang theo một luồng kình phong, trực tiếp làm nổ tung đầu một con dơi đen.

Con dơi kêu rên một tiếng ngã xuống đất, hai con dơi đen khác cũng lăn ra xa.

Thân người gã đàn ông vạm vỡ lại run lên, trên mặt xẹt qua một tia sợ hãi, nhưng hắn nhanh chóng kìm nén cảm xúc, gầm lên với đàn dơi: "Đi!" Hắn cầm nỏ chạy ra khỏi rừng cây, nhanh chóng chui vào một chiếc xe rồi phóng đi.

Đàn dơi cũng "vút" một tiếng bay xa.

Diệp Phàm đuổi theo hơn hai trăm mét, nhưng mãi không thấy dấu vết.

Hắn chỉ có thể quay về chỗ cũ, suy nghĩ làm sao ứng phó sự kiện bắt cóc vào ngày mai.

Hắn không lo lắng sự an nguy của Đường Nhược Tuyết và những người khác, điều hối tiếc duy nhất của hắn là đã đến quá muộn.

Đúng lúc này, điện thoại Diệp Phàm rung lên một cái.

Hắn mở điện thoại ra xem, là tin nhắn của Triệu Minh Nguyệt: "Diệp Phàm, anh đang ở đâu?

Có sao không?" "Tập đoàn Thiên Ảnh gặp chút chuyện, Thái Linh Chi bị một đám côn đồ tấn công rồi." "Anh cố gắng qua đó xử lý một chút, tôi đã phái năm trăm tinh nhuệ bảo vệ cô ấy." "Anh phải cẩn thận, những người đó cực kỳ hung ác, rất hiểm độc, còn hiểu cả Vu thuật, Cổ thuật." Diệp Phàm cười khổ một tiếng, những kẻ địch này cũng quá lợi hại rồi, Thái Linh Chi còn bị đánh lén, chắc là lành ít dữ

nhiều.

Đồng thời, hắn càng thêm căm ghét Miêu Kim Qua, vì muốn tiêu diệt mối đe dọa là mình mà không tiếc hy sinh một đệ tử thân truyền.

Hắn chuẩn bị ngày mai nhất định phải hạ gục Miêu Kim Qua.

"Hử?" Khoảnh khắc này, một tia nắng sớm từ chân trời đổ xuống.

Diệp Phàm ngẩng đầu, nhìn bầu trời dần sáng lên.

Trong màn sương mù sớm, một chiếc thuyền nhỏ từ từ nổi lên từ đáy hồ, tốc độ không nhanh, nhưng đủ để rời xa bờ.

Trên thuyền có mười mấy người, ai nấy đều đội mũ ngư dân, quấn khăn rằn, còn đeo khẩu trang.

Bọn họ thuần thục điều khiển thuyền nhỏ, tiếp cận Diệp Phàm như những bóng ma.

Thấy đối phương đến gần, Diệp Phàm lạnh nhạt liếc nhìn.

Đây là mười sáu chiếc thuyền nhỏ màu đen, mỗi chiếc đều có tám người đàn ông mặc đồ đen điều khiển, trông không khác gì thuyền đua chuyên nghiệp.

Tốc độ di chuyển của bọn họ không nhanh, nhưng lại rất ổn định.

Diệp Phàm còn chú ý thấy, trên chiếc thuyền nhỏ phía trước nhất, còn treo một chùm chuông đồng.

Chuông đồng leng keng vang lên, khiến người ta nghe thấy phiền lòng.

Mà người điều khiển chuông đồng này, không ngờ lại là cô gái đã gặp tối qua, nữ thư ký ngồi sau lưng Miêu Phượng Hoàng.

Cô ta đang lẩm bẩm cầu nguyện vào một chiếc hộp xách tay, môi mấp máy, rất thần thánh, như thể đang cầu nguyện vậy.

Diệp Phàm biết nữ thư ký đang cầu nguyện thần Phật giúp đỡ, hy vọng có thể đưa Diệp Phàm dẫn độ về Dương Quốc, tránh để xác nằm hoang dã.

Trong mắt hắn có sự thương xót, đồng thời thầm than một tiếng, Miêu Phượng Hoàng này quả là một tín đồ thành kính.

Diệp Phàm còn nhìn thấy, trên những chiếc thuyền nhỏ còn lại đều đặt một chiếc hộp gỗ, trên đó viết hai chữ "Miêu thị".

Rõ ràng những chiếc hộp gỗ này đều chứa các thành viên gia tộc Miêu thị.

Bọn họ đều bị giam bên trong, chờ Miêu Phượng Hoàng đưa đến Dương Quốc chữa trị.

Trên người bọn họ có không ít vết thương, còn đều chảy máu, trông như đang mắc bệnh nặng sắp chết.

Nhưng bọn họ vẫn ngẩng cao đầu, ưỡn ngực, không hề sợ hãi.

"Xoẹt xoẹt xoẹt!" Đúng lúc này, một đàn dơi đen cũng lao về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm vung tay.

"Rầm!" Thất Tinh Phục Ma Hoàn đập trúng mấy con dơi.

Đàn dơi bay tán loạn, đâm vào cây cối trên đồi, vỡ nát.

Tiếp đó, bọn chúng lại bò dậy tấn công Diệp Phàm.

"Hô!" Diệp Phàm nhẹ nhàng di chuyển né tránh đàn dơi.

Hắn còn tiện tay bẻ gãy vài cành cây khô, "ba ba" quật vào đàn dơi.

Đàn dơi kêu thảm một tiếng, bay tán loạn, nhưng vẫn không ngừng tấn công.

Diệp Phàm nhíu mày, những con dơi này không đơn giản, thông minh hơn dơi bình thường rất nhiều.

Hơn nữa bọn chúng không sợ đau đớn, không sợ chết chóc, trừ khi bị một đòn đoạt mạng, nếu không sẽ không ngừng tấn công.

Diệp Phàm muốn dùng dao cắt cổ họng, nhưng lại lo làm ra tiếng động thu hút sự chú ý của đối phương.

Thế là hắn xoay cổ tay lùi ra khỏi rừng cây, tìm vị trí thích hợp để tiêu diệt những tên này.

Lúc này, một bà lão áo đen đột nhiên xông ra, một quyền đấm thẳng vào Diệp Phàm.

Diệp Phàm bản năng nghiêng đầu.

Nắm đấm của bà lão sượt qua tai, tuy không làm Diệp Phàm bị thương, nhưng lại làm rách toạc áo hắn.

Trong lúc áo quần bay lượn, Diệp Phàm liếc nhìn đôi mắt bà lão, đồng tử co rút lại, hắn cảm thấy trong mắt đối phương có ánh oán độc.

Diệp Phàm bản năng kêu lên một tiếng: "Là bà!" Bà lão này chính là người đã giúp Diệp Cấm Thành giải vây ban đầu.

"Vút!" Lời vừa dứt, thân thể bà lão đột nhiên bắn ra như đạn pháo, hai tay giang ra.

Móng tay của bà ta nhanh chóng dài ra, rất nhanh biến thành những móng vuốt sắc bén, sau đó vồ mạnh tới.

Một luồng sát khí sắc bén đột nhiên bùng phát từ trên người bà ta.

Đồng thời, thân thể bà ta vặn vẹo một cách quỷ dị, lắc lư như đuôi rắn.

Thân thể bà ta cũng biến mất ngay lập tức, khiến người ta căn bản

khó lòng nắm bắt quỹ tích của bà ta.

"A!" Diệp Phàm chỉ cảm thấy cổ lạnh toát, một tia ấm nóng lướt qua, sau đó một cơn đau kịch liệt tràn ngập toàn thân.

Hắn cúi đầu nhìn, cổ một mảng đỏ bừng.

Bà lão đã vòng ra phía sau hắn, ngón tay đâm xuyên qua cổ hắn.

Máu tươi đầm đìa.

Bà ta còn giật mạnh, một vệt máu bắn ra.

Tiếp đó, bà lão phản tay rút dao găm ra, lại đâm vào lưng Diệp Phàm.

Tốc độ, sức mạnh và sự nhanh nhẹn đều đạt đến đỉnh cao.

Chương 850

Diệp Phàm bản năng nghiêng người đỡ, kết quả bị bà lão một nhát dao găm cắt đứt gân mạch cánh tay phải.

Một trận đau đớn xé lòng ập đến.

Diệp Phàm không kìm được rên khẽ một tiếng, sau đó nhẫn nhịn cơn đau kịch liệt tiếp tục lùi lại.

Bà lão cũng không truy kích, chỉ cầm dao găm, rạch hai nhát vào cổ mình, để mùi máu tanh lan tỏa ra.

Diệp Phàm quát lên một tiếng: "Bà rốt cuộc là ai?" "Kẻ giết mày!" Bà lão nhe răng cười một tiếng, tiếp đó thân hình lại biến mất, áp sát Diệp Phàm như một bóng ma.

Diệp Phàm nghiến răng nghiến lợi: "Tôi với bà có thù sao?" Bà lão không nói gì, chỉ tay chân cùng lúc, chiêu thức quỷ quyệt độc ác, một bộ muốn lấy mạng Diệp Phàm.

Diệp Phàm gầm lên một tiếng giận dữ: "Tôi là Diệp Phàm!" "Vút!" Bà lão không phí lời, tay trái run lên, lại một chiếc chuông đồng bay ra, nhắm thẳng cổ họng Diệp Phàm.

Diệp Phàm né người tránh thoát.

Chuông đồng "rầm" một tiếng nổ tung.

Một làn khói trắng phun ra, che khuất tầm nhìn của mọi người.

Gần như cùng một lúc, bà lão thừa lúc hỗn loạn nhảy vọt lên không trung.

Giây tiếp theo, bà ta lao về phía một cây đại thụ.

Thân pháp của bà ta cực nhanh.

“Vút!” Ngay khi thân thể bà ta bay lên, ba mũi nỏ bắn qua bên cạnh bà ta, găm vào xung quanh cây đại thụ.

Mũi nỏ ghim sâu vào.

Bà lão hơi kinh ngạc: “Ồ, mũi nỏ này có sức mạnh bá đạo thật, ngay cả đá cũng có thể xuyên thủng.” Diệp Phàm quát lên một tiếng: “Dừng lại!” “Vút!” Bà lão không dừng lại, mượn lực bật nhảy từ cây đại thụ, chớp mắt đã rút ngắn khoảng cách, tiếp đó xoay người.

Một cú đá tung ra.

Cú đá này vừa nhanh vừa mạnh, ẩn chứa một luồng kình phong mạnh mẽ.

Diệp Phàm không kịp né tránh, cứng rắn đối đầu.

“Rầm!” Quyền và chân va chạm, phát ra một tiếng nổ lớn, sóng khí cuồn cuộn.

Thân thể Diệp Phàm chao đảo không ngừng, liên tục lùi ra mười mấy mét, suýt chút nữa ngã quỵ.

Nhưng bà lão cũng lùi lại hai ba mét, run rẩy đứng vững.

“Đồ khốn nạn, dám chơi cận chiến với lão nương sao?” Bà lão giận dữ trừng mắt nhìn Diệp Phàm: “Tối nay không lột da mày thì lão nương không phải là người!” Diệp Phàm ho khan một tiếng: “Bà rốt cuộc là ai?” “Đừng quản lão nương là ai, cứ xử lý mày trước đã.” Bà lão quát khẽ một tiếng, thân ảnh chao đảo, lại lần nữa áp sát Diệp Phàm.

Bà ta nhảy vọt lên, bật dậy như một con báo săn.

Bà ta một cước đá thẳng vào ngực Diệp Phàm.

Diệp Phàm không nói thêm lời thừa, nắm chặt Ngư Trường Kiếm chém ra.

“Leng keng!” Một tiếng kim loại va chạm vang lên, tia lửa bắn ra.

Bà lão lảo đảo lùi lại hai bước.

Sắc mặt bà ta âm trầm nhìn chằm chằm Diệp Phàm quát: “Đáng chết!” Diệp Phàm cười lạnh một tiếng: “Người đáng chết là bà.” “Thằng súc sinh nhỏ, lão nương giết mày!” Bà lão bỗng nhiên nổi giận, lại lần nữa áp sát.

Thân thể bà ta có độ dẻo dai cực tốt, như một con nhện, một chân đạp thẳng vào ngực Diệp Phàm.

Diệp Phàm cũng không nói lời thừa, giơ kiếm lên đỡ.

Bà lão một quyền đấm thẳng vào đầu Diệp Phàm.

Quyền này uy lực vô cùng kinh người, nắm đấm còn mang theo tiếng rít chói tai.

Diệp Phàm vội vàng đỡ ngang, đồng thời chặn nắm đấm, Ngư Trường Kiếm cũng kề vào cổ tay đối phương.

“Rắc!” Một tiếng giòn tan, cả cổ tay bà lão trật khớp.

Bà lão đau đớn, rên khẽ một tiếng, một nắm đấm khác lại đấm tới.

“Vút!” Diệp Phàm không kịp nghĩ nhiều, thân người ngửa ra sau, tránh được quyền này của bà lão.

Sau đó hắn một kiếm đâm về phía ngực đối phương.

Sắc mặt bà lão đại biến, vội vàng buông tay phải ra, hai tay che ngực.

“Xoẹt!” Mũi kiếm xuyên vào da thịt bà lão, đâm thủng ngực bà ta, để lại một vết đỏ thẫm.

Bà lão điên cuồng gào thét: “Thằng súc sinh!” Nói xong, bà ta một chưởng vỗ vào vai Diệp Phàm.

Diệp Phàm rên khẽ một tiếng, thân người lăn ra xa, sau đó lau vết máu ở khóe miệng, lạnh nhạt nói với bà lão: "Hóa ra bà đúng là người của Tống Hồng Nhan." Trong mắt hắn có chút tiếc nuối.

Không ngờ người phụ nữ này lại là người của Tống Hồng Nhan.

Nếu bà ta là người Đường Nhược Tuyết phái đến bảo vệ Diệp Đường hoặc Đường Bình Phàm, thì mọi chuyện sẽ trở nên khó khăn hơn rất nhiều.

Dù sao bây giờ Diệp Phàm ghét nhất là rắc rối với phụ nữ.

"Thằng khốn nhỏ, coi như mày thức thời." Bà lão ấn vào vết thương trên ngực, cầm máu, sau đó trừng mắt nhìn Diệp Phàm với ánh mắt hung tợn: "Mày nhận lầm người rồi." "Vậy sao?

Nhận lầm sao?" Diệp Phàm chậm rãi đứng dậy, nhìn bà lão thở dài một tiếng: "Tôi sao lại cảm thấy, bà chính là Tống tổng nhỉ." Bà lão cười lạnh một tiếng: "Diệp Phàm, mày biết tao là ai, vậy hẳn phải rõ chúng ta là kẻ thù, kẻ thù của kẻ thù chính là bạn bè." Diệp Phàm nghe vậy thì sững sờ, lập tức hỏi: "Bà rốt cuộc là ai?" "Tao chính là Miêu Phượng Hoàng, Miêu Phượng Hoàng!" Giọng Miêu Phượng Hoàng mang theo vẻ kiêu ngạo: "Tao đã sớm biết mày có quan hệ không tồi với Miêu Phong Lang." Giọng bà ta rất lạnh lùng: "Đáng tiếc mày quá ngu ngốc, không chỉ từ bỏ tập đoàn Tống thị, mà còn giúp Đường gia đối phó Miêu thị." "Mày nghĩ làm vậy là có thể ngăn cản Tống gia trở lại Hoa Tây sao?" "Nói cho mày biết, Tống thị e rằng sắp sụp đổ rồi, hơn nữa mày cũng không sống được bao lâu đâu." "Vì Đường Tam Quốc sắp chết rồi, Đường Nhược Tuyết cũng sẽ trở thành quả phụ, Đường Kỳ Kỳ càng sẽ thành trẻ mồ côi." "Cả nhà mày đều sẽ chịu đủ tra tấn và hành hạ mà chết." "Vì vậy tao khuyên mày lập tức quỳ xuống đầu hàng, tao sẽ cân nhắc tha cho mày một mạng chó, nếu không tao sẽ giết mày ngay bây giờ!" Giọng bà ta vô cùng lạnh lẽo:

“Nếu không đợi Đường Bình Phàm tìm thấy mày, mày sẽ không còn đường sống.” Thần sắc Diệp Phàm cứng đờ một chút: “Bà là Miêu Phượng Hoàng.” Hắn cuối cùng cũng hiểu ra, những điều kỳ lạ mấy ngày nay, cùng với việc Miêu Trấn Đông đột nhiên thay đổi tác phong, khiến hắn cảm thấy hơi quen thuộc.

Hóa ra người phụ nữ này chính là khuê mật cũ của Tống Hồng Nhan, Miêu Phượng Hoàng!

Diệp Phàm không thể ngờ được, kẻ thù từng đối đầu với Tống Hồng Nhan ngày trước, hôm nay lại đột ngột xuất hiện ra tay với mình.

“Diệp Phàm, bây giờ mày biết thì đã muộn rồi!” Miêu Phượng Hoàng vẻ mặt trêu tức nhìn Diệp Phàm: “Bây giờ, là lúc tao giết mày.” “Vút vút vút!” Lời vừa dứt, tay trái bà ta giơ lên, ống tay áo lóe ra một hàng ngân châm.

Tổng cộng năm cây ngân châm, tất cả bắn về phía cổ, lông mày, tai, bụng, hai chân Diệp Phàm.

Nhanh như chớp, khó lòng phòng bị, khiến người ta căn bản không có chỗ nào để tránh.

Diệp Phàm thấy vậy khẽ quát một tiếng, thân người khuỵu xuống đất, suýt chút nữa tránh được đòn tấn công của ngân châm.

“Vút!” Gần như Diệp Phàm vừa mới khuỵu xuống, tay phải bà lão lại vươn ra.

Móng tay nhanh chóng dài ra, như móng vuốt sắc bén vồ về phía Diệp Phàm.

“Vút!” Diệp Phàm không chút do dự, mạnh mẽ rút Ngư Trường Kiếm sau lưng ra.

Ngư Trường Kiếm gào thét một tiếng, thẳng tắp đâm về phía cánh

tay bà lão.

Bà lão biến sắc, một chưởng ấn xuống, tránh được đòn chí mạng.

Chỉ là Ngư Trường Kiếm vẫn xé rách y phục của bà ta, đâm vào da thịt cánh tay.

Máu tươi đầm đìa, trông mà ghê người.

Chương 851

Nhưng bà lão không để ý, trở tay rút chủy thủ trong tay ra, lại lần nữa xông lên.

Diệp Phàm vung Ngư Trường kiếm chống đỡ, nhưng bị bà lão liên tiếp mấy đao chém bay Ngư Trường kiếm.

Diệp Phàm liên tục lùi lại, cuối cùng một kiếm đỡ mới tránh được đòn tấn công của đối phương.

Bà lão không cho Diệp Phàm cơ hội thở dốc, bước chân di chuyển áp sát Diệp Phàm.

Sau đó, bà ta khom người, hai tay giương lên, hàng chục cây ngân châm bay tới.

Diệp Phàm vội nghiêng người tránh né, còn thuận thế ném Ngư Trường kiếm ra.

Bà lão xoay người tránh được Ngư Trường kiếm, sau đó thân mình chuyển động, chủy thủ thẳng hướng cổ Diệp Phàm.

Diệp Phàm chỉ có thể lùi lại.

"Xoẹt xoẹt xoẹt!" Bà lão không ngừng nghỉ, thừa thắng xông lên, một bên ép Diệp Phàm lùi lại, một bên dùng ngân châm phong tỏa.

Bà ta còn không ngừng áp sát Diệp Phàm, muốn đánh gục hắn hoàn toàn, tránh đêm dài lắm mộng.

Diệp Phàm vừa chống đỡ, vừa lùi lại, suy tính làm sao để thoát khỏi đây.

Chỉ là cái nóc nhà này thực sự quá chật, chứa hai người đã rất khó khăn, chen vào bốn năm người thì quả thật không khác gì lên trời.

Diệp Phàm suy nghĩ có nên nhảy cửa sổ chạy trốn không.Ngay lúc này, cửa ra vào đột nhiên truyền đến một tràng tiếng bước chân dồn dập.

“Phịch phịch phịch.” Nghe thấy tiếng động, bà lão nheo mắt, bước chân nhẹ nhàng lùi lại hai mét.

Bà ta còn thuận thế quét mắt một lượt bố cục căn phòng.

Rất nhanh, một nhóm người mặc đồ đen ùa vào, tay cầm khiên chắn bao vây Diệp Phàm và bọn họ.

Chính là tinh anh thủ hạ của Long Bà Bàn.

“Diệp thiếu, cậu sao rồi?

Không sao chứ?” Tiếp đó, một cô gái cao ráo xinh đẹp xông vào.

Một cô gái váy đỏ vội vàng kêu lên: “Cha tôi nhận được tin tức liền vội vàng chạy tới rồi.” Diệp Phàm ngẩng đầu nhìn, hơi ngạc nhiên: “Thẩm Bích Cầm?

Sao cô lại đến đây?” Cô gái váy đỏ chính là Thẩm Bích Cầm, vị hôn thê của Diệp Phàm.

“Ô...” Ngay lúc này, bên ngoài cửa lại vang lên tiếng còi cảnh sát, sau đó liền thấy một chiếc BMW màu đỏ chặn ngang cửa hẻm.

Cửa xe mở ra, hơn hai mươi người mặc đồng phục bước xuống, nạp đạn khóa nòng phong tỏa ngõ hẻm.

Bọn họ khí thế hung hăng bao vây đại viện nhà họ Miêu.

“A!” “Cảnh sát tới rồi!” Bà lão và bọn họ thấy vậy liền kinh hoàng thất thố kêu lên.

“Ầm ầm ầm!” Cùng lúc đó, hai đầu hẻm cũng xuất hiện hơn mười người mặc đồng phục, cầm vũ khí bao vây nhà lớn họ Miêu.

Miêu Phượng Hoàng sắc mặt lập tức trầm xuống: “Diệp Phàm, tôi thật sự đã đánh giá thấp cậu rồi, không ngờ cậu lại có thể gọi được cứu binh tới.” Diệp Phàm nhàn nhạt lên tiếng: “Đây là Kim Chi Lâm, tôi là bác sĩ, bà dám đến đây làm càn, thì phải gánh chịu hậu quả.” Hắn biết, Miêu Phượng Hoàng là nhắm vào mình, chỉ là hắn không biết, mình chọc phải người đàn bà độc ác này từ khi nào?

“Được, tôi nhận thua, tôi đi!” Miêu Phượng Hoàng nhìn sâu Diệp Phàm một cái, sau đó liền ném chủy thủ xuống chuẩn bị rời đi.

Tuy rằng hành động lần này thất bại, còn tổn thất không ít tinh nhuệ, nhưng bà ta đã không còn bận tâm nữa.

Bà ta từ trước đến nay không thích so đo, cũng sẽ không truy cứu hậu quả.

“Đi ư?” “Đến rồi thì đừng hòng đi.” Thấy bà lão và bọn họ muốn rời đi, Diệp Phàm đột nhiên cười lên: “Tôi có một đặc điểm, kẻ thù càng mạnh, tôi càng thích chơi đùa.” “Tôi thích nhìn kẻ thù tranh đấu đến sống chết, cũng thích nhìn bọn họ tuyệt vọng, phẫn nộ nhưng lại trừng mắt chịu đựng.” “Cho nên bà không cần giãy giụa nữa, tối nay bà nhất định sẽ thành bữa ăn của tôi.” Nói xong, Diệp Phàm cầm Ngư Trường Kiếm xông lên, chuẩn bị chém giết bà lão để trút giận.

“Diệp Phàm, cậu ức hiếp một bà lão sắp xuống mồ, còn tính là đàn ông không?” Thấy Diệp Phàm xông tới, cô gái váy đỏ giận dữ quát: “Có bản lĩnh thì xông vào tôi đây, đối phó bà nội tôi thì tính là gì?” “Xoẹt xoẹt xoẹt!” Lúc cô gái váy đỏ quát khẽ, thân hình cô ta tung lên, như hồ điệp bay lượn tới, một kiếm chém thẳng vào ngực Diệp Phàm.

Kiếm quang lấp lánh, khí thế nuốt chửng sơn hà.

Đồng tử Diệp Phàm co lại, cổ tay run lên, Ngư Trường Kiếm đâm ra.

Ngư Trường Kiếm khí thế như cầu vồng đâm trúng kiếm võ sĩ của cô gái váy đỏ.

Chỉ nghe 'rắc' một tiếng, kiếm võ sĩ của cô gái váy đỏ đứt làm đôi.

Sau đó Ngư Trường Kiếm thế không giảm, tiếp tục chém đứt cổ họng cô ta.

"Xoẹt!" Trong lúc ngàn cân treo sợi tóc, một thanh đoản đao chặn ngang cổ họng cô gái áo đỏ, khiến cô ta lập tức ngừng công kích.

Cô ta khó khăn lên tiếng: "Bà nội." "Phanh phanh phanh!" Miêu Phượng Hoàng giơ tay trái lên, ba mũi nỏ tên bắn ra.

Ba tiếng rên rỉ trầm đục vang lên, Diệp Phàm bảo vệ Thẩm Bích Cầm và Miêu Phong Lang lùi lại.

Cô gái áo đỏ thân thể loạng choạng mấy cái ngã xuống đất, khóe miệng trào ra máu tươi, ngất lịm đi.

"Đồ khốn!" Miêu Phượng Hoàng giận dữ mắng: "Tôi muốn băm vằm cậu ra từng mảnh!" Tay trái bà ta lại xoẹt xoẹt xoẹt bắn ra mấy mũi tên.

Chỉ là lần này, mũi tên của bà ta bị Diệp Phàm vung kiếm đánh bay.

Diệp Phàm cười lạnh: "Chỉ bằng bà, cũng xứng chơi tiễn thuật với tôi?" "Xoẹt!" Diệp Phàm vung Ngư Trường Kiếm, trực tiếp đâm về phía Miêu Phượng Hoàng.

Miêu Phượng Hoàng sắc mặt biến đổi lớn, cảm thấy nguy hiểm, vội lăn sang bên cạnh.

Chỉ là bà ta tuy tránh kịp thời, nhưng vẫn chậm nửa nhịp.

Ngư Trường Kiếm đâm xuyên y phục của bà ta, rạch một vết máu trên vai.

Bà ta giận dữ quát: “Diệp Phàm, tối nay dù có chết, tôi cũng sẽ kéo cậu theo!” Diệp Phàm lạnh lùng nói: “Bà còn chưa đủ tư cách giết tôi, bởi vì các người đều sẽ phải chết!” Miêu Phượng Hoàng cười điên dại vì giận: “Đồ phế vật nhà cậu, cái chết đã cận kề, còn dám cuồng ngôn như vậy?” “Ầm!” Ngay lúc này, cả căn phòng rung chuyển ầm ầm.

Gạch ngói rầm rầm vỡ nát.

“Phanh!” Xà nhà sập xuống.

Sau đó, một tấm ván gỗ rơi xuống, đập thủng một cái lỗ trên tường.

Giữa làn khói bụi mịt mờ, một bóng người nữa từ trong lỗ chui ra.

“Xoẹt xoẹt xoẹt.” Không đợi Diệp Phàm nhìn rõ, bóng người kia đã nhanh hơn nửa nhịp bắn về phía Diệp Phàm.

Thân pháp của người đó cực kỳ quỷ dị, tốc độ cực nhanh, như một bóng ma, khiến người ta khó lòng bắt kịp.

Cùng lúc đó, Diệp Phàm ngửi thấy một mùi thuốc nồng nặc.

“Phanh!” Không đợi Diệp Phàm kịp phản ứng, đối phương liền tung một quyền, nặng nề đánh vào bụng Diệp Phàm.

Bụng Diệp Phàm đau nhức khôn nguôi, cả người lảo đảo lùi lại.

“Phụt.” Ngoài cơn đau nhức dữ dội ở bụng, một mùi tanh máu lan tỏa trong khoang miệng.

Diệp Phàm tâm thần chấn động, biết mình đã trúng chiêu.

Hắn vừa định điều động sức mạnh hóa giải, thì phát hiện sức mạnh trong cơ thể dần dần tê liệt, như bị dòng điện chạy qua.

Chương 852

"Cậu trúng cổ rồi!" Sắc mặt Miêu Phong Lang biến đổi lớn: "Trên người cậu có cổ độc!" Hắn nhanh chóng nắm lấy mạch của Diệp Phàm để kiểm tra.

"Không sai, trên người cậu đã bị hạ cổ, còn là trùng rắn chúa mới nhất được nghiên cứu chế tạo, chúng sẽ nuốt chửng từng giọt máu, từng khối cơ thịt trên người cậu." Miêu Phượng Hoàng lộ ra nụ cười hiểm độc, nhìn chằm chằm Diệp Phàm bổ sung thêm một câu: "Chậm nhất là một tuần, cậu sẽ toàn thân thối rữa mà chết!" "Tôi biết cậu có chút y thuật, còn biết vận công hóa giải, đáng tiếc, trùng rắn chúa của tôi đủ lợi hại." "Chúng sẽ không ngừng gặm nhấm xương cốt, gân mạch và máu huyết của cậu, cho đến khi hút cạn máu trên người cậu." "Cậu cứ yên tĩnh chờ chết đi!" Bà ta rất ngông cuồng: "Tạm biệt!" Lời vừa dứt, bà ta quay người liền xông ra ngoài.

Bà lão áo đỏ liền ôm lấy cô gái áo đỏ bị thương, dẫn theo thủ hạ còn sót lại nhanh chóng rút khỏi sân."Xoẹt!" Gần như cùng một khắc, một chiếc phi tiêu từ nóc nhà rít lên bay tới, lướt qua tai Diệp Phàm ghim vào bàn đá.

Tiếp đó, trên mái hiên xuất hiện thêm sáu gã đàn ông mặc đồ đen.

Bọn họ đeo trường đao bên hông, ánh mắt sáng quắc có thần, toàn thân toát ra một cỗ khí thế mạnh mẽ.

"Các người là ai?" Miêu Phượng Hoàng và bọn họ sắc mặt biến đổi lớn, theo bản năng lùi lại tránh né.

Rõ ràng sáu gã đàn ông mặc đồ đen này rất khó đối phó.

"Chúng tôi là vệ sĩ nhà họ Miêu, Miêu Phong Lang là thiếu gia của chúng tôi." Một trong số những gã đàn ông mặc đồ đen lấy ra một

chồng ảnh đặt trước mặt Diệp Phàm và bọn họ: "Ai động đến thiếu gia của chúng tôi, kẻ đó phải chết!" "Bất kể hắn có phải người thân của các người hay không, hoặc các người là người Diệp Đường." "Động đến thiếu gia của chúng tôi, đều phải chết!" Hắn một cước đá đổ ấm trà trước mặt, sau đó rút ra một thanh đao Đường.

"Giết!" Năm gã đàn ông mặc đồ đen còn lại đồng loạt quát khẽ một tiếng, lập tức vung quân đao nhào về phía ba người Diệp Phàm.

Sát khí sắc bén.

Diệp Phàm nheo mắt, lóe lên một tia hàn quang, hắn sớm đoán được Miêu Phượng Hoàng sẽ trả thù mình.

Dù sao thì thảm trạng của vợ và cái chết của Miêu Thái Đấu đều cần máu trả máu.

Hắn không lãng phí thời gian, tay phải run lên, Ngư Trường Kiếm bắn ra.

"Đinh đang!" Cổ tay mấy gã đàn ông mặc đồ đen run lên, kiếm võ sĩ trong tay leng keng rơi xuống đất.

Bọn họ liên tục lùi lại mấy bước, kinh ngạc trước thân thủ của Diệp Phàm, nhưng lập tức lại la ó xông lên.

Diệp Phàm cười lạnh, đột nhiên bước lên một bước, hai tay dang ra, một quyền Bát Cực quyền đánh về phía đối thủ.

Động tác của hắn đơn giản trực tiếp, nhưng ẩn chứa sức mạnh bá đạo, cứng rắn ép lùi bốn đối thủ.

Một gã đàn ông mặc đồ đen còn lại nhân cơ hội xông về phía Diệp Phàm, muốn tranh thủ thời gian cho Miêu Phượng Hoàng thoát thân.

Diệp Phàm tay trái thò ra, một tay bóp chặt cổ họng hắn.

"A!" Gã đàn ông mặc đồ đen kêu thảm một tiếng, sau đó liền ngất

lịm với vẻ mặt bực tức.

“Thằng nhãi ranh, dám làm hại người của tôi, tìm chết!” Lúc này, Miêu Phượng Hoàng đã chạy vào trong màn đêm, chỉ để lại một trận sát ý lạnh lẽo.

Giọng nói của bà ta từ xa vọng lại: “Tôi Miêu Phượng Hoàng thề, cậu nhất định phải chết!” Diệp Phàm nhàn nhạt lên tiếng: “Tôi chờ các người.” Miêu Phượng Hoàng rất nhanh biến mất.

“Diệp Phàm, cậu sao rồi?” Lúc này, Miêu Phong Lang lo lắng lại gần: “Có chỗ nào không thoải mái không?” “Tôi không sao, chỉ là hơi mệt, nhưng nghỉ ngơi một lát là hồi phục được.” Diệp Phàm thở ra một hơi dài, rút ngân châm ra tự mình châm cứu.

Ngân châm vào huyệt, Diệp Phàm liền cảm thấy cơ thể khôi phục bình thường.

Hắn quét mắt xung quanh một lượt rồi hỏi: “Mẹ, Thiến Thiến đâu rồi?” “Lộ tuyến chúng tôi rời đi từ cửa phụ là con đường mật thất do tôi thiết lập.” Miêu Phong Lang chỉ về phía tây: “Đây là một tiểu hoa viên, tôi và bà nội đã đưa Thiến Thiến đi vòng qua phía sau.” “Chúng tôi vốn tưởng Miêu Phong Hổ sẽ đuổi theo chúng tôi, kết quả lại không thấy hắn đâu cả.” “Chắc là bị người khác chặn lại rồi.” “May mắn là tôi đã bố trí cơ quan trong tiểu hoa viên.” Hắn suy tính làm sao để thoát khỏi hiểm cảnh: “Nếu không, e rằng chúng ta khó mà sống sót.” “Đi thôi, chúng ta đi xem đứa bé.” Diệp Phàm thu dọn đồ đạc, vết thương bị kéo căng, hắn nhíu mày một cái, sau đó đỡ Thẩm Bích Cầm và bọn họ đi tới tiểu hoa viên.Một nhóm người rất nhanh đi tới một ngọn đồi.

Sau ngọn đồi có một cánh cửa đá, cửa đá đóng chặt, còn có xích sắt quấn quanh cố định, vừa nhìn đã biết là nơi cất giấu bí mật.

Chỉ là xích sắt khóa chặt cửa lớn đã đứt lìa, cửa ra vào cũng dính

vết máu, rất dễ khiến người ta suy đoán nơi đây từng có người ra vào.

Diệp Phàm lập tức đưa tay chạm vào chỗ đứt lìa.

Chạm vào thấy lạnh lẽo, còn có cảm giác ấm nóng dính nhớt, rõ ràng là vết máu chưa khô.

Thẩm Bích Cầm và bọn họ cũng xích lại gần kiểm tra.

Miêu Phong Lang nhìn cánh cửa thở dài một tiếng: "Xem ra tôi vẫn đánh giá thấp sự hiểm độc của Miêu Phượng Hoàng rồi, bà ta còn độc ác hơn tôi tưởng tượng nhiều." "Những năm này, bà ta chắc chắn không ít lần phái người đào hố chặn đường, tập kích mẹ con chúng tôi." "Chỉ là nơi này quá hẻo lánh, thêm địa hình tự nhiên, dẫn đến việc chúng tôi vẫn luôn không thể đối phó với những kẻ phục kích này." "Hơn nữa, những kẻ địch tấn công đều là tử sĩ, thà tự sát cũng không tiết lộ kẻ chủ mưu phía sau." "Cứ thế lâu dần, tôi liền quên mất chuyện này, tối nay lại càng sơ suất." Miêu Phong Lang hối hận không thôi, sớm biết vậy, hắn đã nên dẫn thêm một nhóm huynh đệ tới.

Hắn còn suy tính mình nên dẫn hai người lẻn vào, như vậy thì Diệp Phàm không cần một mình mạo hiểm nữa.Nghe xong lời Miêu Phong Lang nói, Diệp Phàm trầm tư, hắn đột nhiên nhớ lại tình huống tối qua.

Những kẻ địch đó không chỉ sắc bén trong thương giới, còn thân mang tuyệt kỹ, rất khó phòng bị, cũng khó trách Miêu Phong Lang nhất thời sơ suất.

Diệp Phàm nhìn về phía cô gái áo đen: "Có phải bọn họ là tử trung nhà họ Miêu không?" "Không hẳn là tử trung, nhưng bọn họ là thủ hạ trung thành nhất của Miêu Phượng Hoàng." Cô gái áo đen lắc đầu: "Trừ phi bà ta chết rồi, nếu không sẽ không ai thay lòng đổi dạ." "Hơn nữa tử trung nhà họ Miêu tuy tuyệt đối trung thành với bà ta, nhưng

cũng không phải kẻ ngu dốt." "Bọn họ hẳn là biết giá trị của cậu, biết cậu chết rồi, bọn họ cũng khó thoát kiếp nạn." "Cho nên bọn họ sẽ không làm loại chuyện ngu xuẩn như chịu chết!" Cô ta nhắc nhở Diệp Phàm: "Khả năng duy nhất, chính là bà ta bị người khác khống chế." "Bà ta bị người khống chế ư?" Diệp Phàm hơi nheo mắt: "Miêu Phượng Hoàng thân phận tôn quý, lại là một nữ nhân kiệt xuất, sao lại bị người khác khống chế?" "Miêu Phượng Hoàng thân thủ không tệ, còn là phu nhân Vũ Minh, người có thể áp chế bà ta chỉ đếm trên đầu ngón tay." Miêu Phong Lang trong mắt xẹt qua một tia nghi hoặc: "Mà người có thể uy hiếp Miêu Phượng Hoàng, gần như không có ở toàn bộ Long Đô." "Miêu Kim Qua tuy là tay sai của Long Đô, nhưng cũng chỉ là con rối của Cửu Vương Phi và một nhóm người." Cô gái áo đen ngữ khí rất kiên định: "Nếu Cửu Vương Phi khống chế Miêu Phượng Hoàng, hà cớ gì phải đợi đến bây giờ mới phát tác?" "Tôi hiểu rồi." Diệp Phàm bừng tỉnh đại ngộ: "Cô nói, phía sau Miêu Phượng Hoàng còn có một con cá lớn hơn?" Mắt cô gái áo đen thêm một tia sắc bén: "Tám chín phần là vậy!" Diệp Phàm hỏi tiếp: "Rốt cuộc là ai, có thể đứng trên cao kiểm soát Miêu Phượng Hoàng?" Cô gái áo đen do dự một lát, cuối cùng thốt ra một câu: "Miêu Phượng Hoàng không xứng nói cho cậu biết!" Diệp Phàm giật mình: "Bà ta là mẹ tôi." "Cậu quả thực nên gọi bà ta một tiếng mẹ!" Khóe miệng cô gái áo đen nhếch lên một nụ cười trêu tức: "Bà ta cũng thực sự nuôi dưỡng cậu hai mươi năm, nhưng điều đó không có nghĩa là chúng tôi thừa nhận cậu!" "Chúng tôi là người do cậu công Miêu Phượng Hoàng bồi dưỡng, bà ta cho chúng tôi ăn, cho chúng tôi mặc, chúng tôi bán mạng cho bà ta." "Bà ta là chủ thành Miêu, cũng là nữ thần trong lòng chúng tôi, còn cậu chỉ là một quân cờ, không phải người nhà họ Miêu, càng không phải người thừa kế của họ Miêu." "Cậu vĩnh viễn không thể hưởng thụ vinh hoa phú quý, tương lai cậu cũng vĩnh viễn chỉ biết xách giày cho chúng tôi!" Cô ta bổ sung một câu: "Cho nên đừng hòng làm con

trai bà ta." Diệp Phàm không kìm được giận dữ nói: "Đồ khốn, cô quá phận rồi!" "Bốp!" Cô gái áo đen giơ tay lên liền tát Diệp Phàm một bạt tai: "Đồ khốn ư?" Diệp Phàm ngã nhào vào bụi cỏ.

Hắn ôm lấy gò má đau rát bỏng, phẫn nộ trừng mắt nhìn cô gái áo đen quát lên: "Nói lại lần nữa xem?" "Bốp!" Cô gái áo đen lại tát một cái nữa, đánh bay Diệp Phàm phun ra một ngụm máu tươi: "Cậu chính là đồ phế vật, một thằng tạp chủng."Cô ta lạnh lùng mỉa mai Diệp Phàm: "Dựa vào cậu cũng muốn trở thành người thừa kế nhà họ Miêu, mơ đi nhé." Miêu Phong Lang thấy vậy vội đứng lên chắn trước cô gái áo đen: "Thiến Thiến, đừng ức hiếp Phàm ca!" "Cô ta là phế vật, tôi là phế vật, vậy các người là gì?" Diệp Phàm lau vết máu ở khóe miệng, nghiến răng nghiến lợi nhìn cô gái áo đen: "Cô cũng chỉ được cái mồm mép lợi hại, nếu không sao lại một mình đến Miêu Quốc?" "Nếu không phải tôi và cha cứu cô, cô đã sớm chết ở mộ bà ngoại rồi." "Bây giờ cô không cảm kích chúng tôi thì thôi đi, lại còn lấy oán trả ơn suýt chút nữa giết tôi, đầu óc cô có vấn đề à?" Hắn hận không thể dùng kéo đâm cô gái áo đen này để trút giận.

"Tôi là đến để bảo vệ các người!" Cô gái áo đen hừ một tiếng: "Nếu không phải lão gia tử có lệnh, không cho phép các người gặp nguy hiểm, nếu không tôi đã một đao đâm chết các người rồi!" Diệp Phàm cười lạnh: "Thật ư?" Cô gái áo đen ngẩng đầu ưỡn ngực: "Không sai, tôi không những sẽ giết các người, mà ngay cả bạn bè người thân của các người tôi cũng sẽ giết sạch." Diệp Phàm nắm chặt tay quát: "Cô điên rồi sao?" "Tôi chính là một người phụ nữ điên." Trên gương mặt cô gái áo đen toát lên vẻ quật cường và kiên định: "Tôi từ nhỏ đã sống trong bóng tối, không có ánh sáng mặt trời, không có ánh sáng rực rỡ, mỗi lần mở mắt ra chỉ có thể chào đón sự tàn khốc và máu tanh." "Tôi không phải đóa hoa trong nhà kính như cậu, tôi thích máu chảy đầu rơi." "Cho nên các người tốt nhất ngoan ngoãn

một chút." Cô ta cảnh cáo ba người Diệp Phàm: "Nếu không tôi sớm muộn gì cũng đâm chết các người." "Diệp Phàm, đừng để ý con nhỏ điên này, cô ta là bệnh nhân tâm thần." "Trong đầu cô ta có trùng cổ gặm nhấm, cô ta căn bản không phân biệt được người, chỉ biết giết chóc." "Loại người này, mặc kệ cô ta nói gì cũng đừng tin." Thẩm Bích Cầm kéo Diệp Phàm an ủi một lúc, sau đó lại trừng mắt nhìn cô gái áo đen quát lên: "Không được làm càn, nếu không thì cô cút ngay cho tôi!" "Tôi điên rồi, tôi điên rồi, tôi là bị cổ trùng hành hạ đến điên." Cô gái áo đen không chút khách khí cãi lại: "Tôi chính là kẻ biến thái!" "Các người muốn giết thì cứ giết đi, dù sao tôi cũng là người sẽ chết, tôi không quan tâm các người giết tôi." Cô ta còn mạnh mẽ túm lấy một mũi tên bên cạnh: "Nhưng trước khi tôi chết, nhất định sẽ hủy diệt hai người các người trước." "Cô..." Thấy cảnh này, Thẩm Bích Cầm tức đến hỏng cả người: "Diệp Phàm, mau đi, đi tìm lão trại chủ." "Lão trại chủ là sư phụ của tôi, là sư tổ của tôi, cũng là bà nội của tôi." "Tôi là cháu gái ruột của bà ấy, các người làm tôi bị thương, bà ấy nhất định sẽ đòi lại công bằng cho tôi." Cô gái áo đen từng chữ từng câu quát: "Đến lúc đó các người đều sẽ chết rất thảm!" "Bà nội cô ư?

Bà nội cô đã chết lâu rồi." Diệp Phàm cười lạnh: "Bà cô già điên này, đừng mơ mộng hão huyền nữa, tôi không sợ chết, nhưng sẽ không để cô chết đâu." Cô gái áo đen giận dữ quát: "Cậu dám lừa tôi?" "Tôi lừa cô làm gì, tôi đâu cần lừa cô?" Diệp Phàm vẻ mặt bất đắc dĩ: "Tôi thật sự không phải bà nội cô." "Hơn nữa thế giới này, ai quy định, tôi nhất định phải là chắt trai hay chắt gái của bà nội cô?" Diệp Phàm nhàn nhạt lên tiếng: "Cái logic của cô có vấn đề rồi đó." Cô gái áo đen giận dữ: "Tôi và Miêu Phượng Hoàng huyết mạch tương thông, sao tôi lại có thể không phân biệt được cậu có phải con trai bà ấy hay không?" "Cậu là con trai bà ấy, các người trông giống hệt nhau, cậu tên Diệp Phàm, còn mẹ cậu tên Miêu Phượng Hoàng."

Diệp Phàm dứt khoát nói: "Điều đó đủ để chứng minh tôi và mẹ cô không có nửa điểm quan hệ." "Mẹ cô đã chết từ lâu rồi, thi cốt không còn!" "Cậu không phải con trai Miêu Phượng Hoàng, tôi là cha cậu." "Mau câm miệng lại cho tôi!" Diệp Phàm quát lên với cô gái áo đen, sau đó đẩy cửa xe chui vào trong xe, phanh một tiếng đóng sập cửa xe lại.

Hắn lười giải thích với một kẻ thần kinh.

"Ô..." Thấy Diệp Phàm chạy trốn, cô gái áo đen dậm chân, cũng chui vào xe SUV khởi động rời đi.

Chỉ là cô ta vẫn không cam lòng quét mắt nhìn bóng lưng Diệp Phàm, suy nghĩ mình có phải đã sai lầm rồi không.Lúc này, Diệp Phàm đã chui vào trong xe, dựa vào ghế ngồi thở dốc.

Tình huống hôm nay, xem như là cảnh tượng khó khăn nhất mà Diệp Phàm từng gặp phải, chỉ cần sơ suất một chút, hắn ước chừng sẽ chết trong tay Miêu Kinh Vân.

Điều này cũng khiến Diệp Phàm ý thức được, không chỉ hắn phải học cách thích nghi với hoàn cảnh, mà kẻ địch cũng phải thích nghi với hoàn cảnh của hắn.

Hắn phải nhanh chóng trở nên mạnh mẽ, tránh bị người khác chèn ép, nếu không cả đời sẽ chỉ mãi bị người ta thao túng.

"Xoẹt!" Không lâu sau, cô gái áo đen lại lần nữa xuất hiện trước xe Jeep.

Cô ta trực tiếp đưa tay kéo mở cửa xe chỗ lái phụ chui vào.

Cô ta nhìn chằm chằm Diệp Phàm lên tiếng: "Tôi muốn đưa cậu đến Miêu Thành." "Tôi không đi Miêu Thành!" Diệp Phàm dứt khoát từ chối: "Tôi muốn về Long Đô!" Cô gái áo đen giọng nói lạnh băng: "Tôi sẽ không để cậu trở về đâu." Diệp Phàm không hề lùi bước: "Tôi

muốn về Long Đô!" Cô gái áo đen lộ ra ánh mắt hung ác: "Không được!" "Thiến Thiến, đừng ép tôi." Diệp Phàm đột nhiên bùng nổ, gầm lên như một con sư tử: "Cô còn cứ ép tôi như vậy, tôi sẽ một phát súng bắn chết cô đấy." Hắn rút ra khẩu súng lục.

Cô gái áo đen hơi nghiêng đầu tránh né.

Diệp Phàm ngẩn ra: "Khoang xe này trang bị đầy đủ như vậy, cô còn mang theo lựu đạn làm gì?" "Tôi là đệ tử Vũ Minh, khi thực hiện nhiệm vụ đặc biệt, ngoài áo chống đạn và chủy thủ ra, cũng sẽ mang theo vũ khí." Cô gái áo đen lạnh lùng lên tiếng: "Cho nên món đồ chơi của cậu không uy hiếp được tôi đâu." "Không cần uy hiếp, cô xuống xe, tôi lập tức nổ súng bắn cô." Diệp Phàm quát lên: "Tôi nói là làm." Cô gái áo đen cơ thể run lên một cái, dường như rất kiêng dè sự quyết liệt của Diệp Phàm.

Nhưng cô ta rất nhanh lại khôi phục bình tĩnh.

Cô ta một tay giật lấy khẩu súng trong tay Diệp Phàm, còn cạch cạch xoay gãy đạn, sau đó ném súng xuống đất.

Đồng thời, cô ta xé bỏ áo khoác đen trên người, lộ ra áo sơ mi trắng bên trong.

Phía dưới áo sơ mi trắng, buộc mấy quả lựu đạn.

"Đây là một chiếc Hummer đã được cải trang, hiệu suất xe sánh ngang xe tăng, đổ đầy xăng có thể chạy năm sáu trăm cây số." Cô ta liếc qua hiệu suất và bình xăng của xe: "Phạm vi nổ của nó là tám mét." "Các người ngồi trong xe, tôi sẽ lái xe ra ngoại ô, châm ngòi lựu đạn, chúng ta cùng nhau tàn đời." "Các người không thích chết cùng nhau sao?" "Tôi thành toàn các người!" Vừa nói chuyện, cô ta còn lấy ra một chai nước suối vặn nắp uống một ngụm.

"Cô đúng là đồ thần kinh mà." Diệp Phàm nghe vậy sửng sốt:

“Trong tình huống này, cô còn dám đồng quy vu tận với tôi ư?” “Thế giới này, tôi muốn ai chết, không ai có thể sống sót.” Cô gái áo đen lạnh lùng nói: “Các người cũng không ngoại lệ!” Diệp Phàm không kìm được thở dài: “Tôi thấy cô đúng là thần kinh.” Cô gái áo đen không nói lời thừa thãi, cầm chai nước suối đập về phía ghế sau.

Nắp chai loảng xoảng rơi xuống đất.

“Ầm!” Một luồng sóng nhiệt lập tức lan tràn khắp hàng ghế sau, không khí thêm một chút nóng bỏng.

Tiếp đó, bình xăng ô tô truyền đến tiếng nổ vang, rõ ràng là đã đổ thêm không ít xăng.

Diệp Phàm vội mở cửa kính phía trước nhảy ra ngoài.

“Phịch!” Cô gái áo đen nhân cơ hội nhảy đến ghế lái, nắm lấy chìa khóa xoay hai cái.

Chiếc xe ầm một tiếng bốc khói, gầm xe cũng rắc một tiếng đứt lìa, ngọn lửa bùng lên.Cô gái áo đen cũng rùng mình một cái, vội đạp phanh, dập tắt ngọn lửa.

Chương 853

Đuôi xe sau đó phun ra một trận khói đặc, tiếp đó liền phanh một tiếng nổ bay xa bốn năm mét, hất văng cô gái áo đen ra ngoài.

Tuy cô ta kịp thời ngã xuống, nhưng vẫn bị ngã đến choáng váng, miệng mũi chảy máu.

"Chết tiệt, vậy mà không thiêu chết thằng khốn đó!" Cô gái áo đen cố gắng bò dậy, lau vết máu trên mặt nhìn về phía Diệp Phàm biến mất.

Trong mắt cô ta lóe lên sự oán độc, rõ ràng là hận Diệp Phàm thấu xương.

Sau đó, cô ta từ trong ngực lấy ra điện thoại bấm số.

Trong tai nghe rất nhanh truyền đến một giọng nói khàn khàn: "Miêu tiểu thư!" "Diệp Phàm đang ở trên xe tôi, hắn là vệ sĩ ca ca tôi phái đến bảo vệ tôi." Cô gái áo đen khẽ kêu một tiếng: "Nếu hắn chết rồi, nhà họ Miêu sẽ nguy hiểm!" Giọng đối phương trầm xuống: "Xác nhận ư?" "Thiên chân vạn xác!" Cô gái áo đen ngữ khí rất kiên định: "Hắn tên Diệp Phàm." Giọng đối phương thêm một tia ngưng trọng: "Được, tôi biết rồi." Đầu dây bên kia cúp điện thoại.

"Đồ khốn, hại tôi suýt chút nữa bị nổ chết, còn để Miêu Kim Qua truy sát, đợi tôi lấy lại sức, tôi nhất định giết chết cậu." Sau khi cúp điện thoại, cô gái áo đen lau mồ hôi trên trán, ánh mắt xẹt qua một tia hiểm độc: "Cậu nhớ kỹ cho tôi, cậu nợ tôi một mạng." "Nhưng tôi nói cho cậu biết, lần này tha cho cậu, không có nghĩa là lần sau sẽ không giết cậu, cậu cứ chờ đó!" Cô gái áo đen hừ một tiếng, sau đó nhặt khẩu súng trường bắn tỉa trên mặt đất, mở cửa xe bước xuống, tiếp tục chạy về phía ngọn đồi.

Diệp Phàm từ trong xe thò đầu ra, quét mắt xung quanh một lượt, phát hiện mình đang ở mép vách núi.

Hắn thầm kêu may mắn, đang định quay người tìm một cái cây để leo xuống núi thì lại cảm thấy sau lưng có một ánh mắt sắc bén đang nhìn chằm chằm mình.

Hắn quay đầu nhìn lại, vừa vặn thấy một cô gái váy đỏ đứng trên một tảng đá, nhìn xuống hắn từ trên cao, hệt như báo săn khóa chặt con mồi.

Diệp Phàm nhíu mày hỏi: "Cô là ai?" "Tôi là nha hoàn thân cận của Miêu Phượng Hoàng, Miêu Phượng Vũ!" Cô gái váy đỏ lạnh lùng nhìn Diệp Phàm: "Là tôi đã cứu cậu." Diệp Phàm cười: "Cảm ơn cô Miêu, nếu không phải cô xuất hiện, vừa rồi tôi chắc chắn đã mất mạng rồi." "Tôi vốn không muốn để ý đến cậu, nhưng nghĩ đến việc cậu vừa rồi cứu tôi một mạng, còn tiện thể giúp Miêu Phượng Hoàng tìm được Miêu Giá Y, nên tạm tha cho cậu một mạng." "Bây giờ cậu có thể đi rồi, nhớ sau này tránh xa Miêu Phượng Hoàng một chút, đừng để bà ta làm hại cậu." Cô gái váy đỏ nhắc nhở Diệp Phàm một câu: "Nếu không cậu chết chắc đấy." Diệp Phàm hỏi ngược lại: "Cô là người nhà họ Miêu à?" "Không phải!" Miêu Phượng Vũ lắc đầu: "Nhưng tôi và Miêu Phượng Hoàng là quan hệ chủ tớ, cho nên tôi không hy vọng bà ta làm hại cậu." "Ít nhất là bây giờ không thể làm hại cậu." Cô ta bổ sung một câu: "Đương nhiên, cậu tốt nhất cầu nguyện cả đời mình sẽ ở Long Đô, hoặc đừng đến nghiệp lớn của nhà họ Miêu." "Vì sao không để Miêu Phượng Hoàng làm hại tôi?" Diệp Phàm tò mò hỏi: "Chẳng lẽ nghiệp lớn của nhà họ Miêu có ẩn họa gì sao?" "Không có ẩn họa gì cả!" Miêu Phượng Vũ nhàn nhạt nói: "Chỉ là không muốn một kẻ ngu ngốc như cậu xen vào nội đấu của nhà họ Miêu mà thôi." Diệp Phàm cười khổ một tiếng: "Miêu tiểu thư, tôi nào có tư cách tranh đấu với nhà họ Miêu chứ." Hắn không hề có chút hứng thú nào

với nhà họ Miêu, càng không muốn bị cuốn vào đó.

Hắn chỉ muốn tìm lại mẫu thân và Tống Hồng Nhan.

"Cậu ngay cả Miêu Giá Y cũng có thể dàn xếp, đủ để cậu trở thành vật cản trong nội đấu của nhà họ Miêu rồi." Miêu Phượng Vũ khinh miệt cười một tiếng: "Hiện nay Miêu Giá Y bị bắt, Miêu Kim Qua vô cùng tức giận." "Ông ta muốn giết cậu để trút giận, cậu ở lại trong nước quá nguy hiểm, cậu nên đến Nam Quốc tìm kiếm sự che chở." Cô ta nhắc nhở Diệp Phàm một câu: "Dù sao Nam Quốc cũng là địa bàn của nhà họ Miêu, nhà họ Miêu cũng cần một quân cờ như cậu." Diệp Phàm hỏi tiếp: "Làm sao tôi tin lời cô nói đây?" "Những năm qua, kẻ thù lớn nhỏ của nhà họ Miêu nhiều không kể xiết, nhưng Miêu Kim Qua vẫn luôn đứng vững không đổ." Miêu Phượng Vũ từng chữ từng câu nói: "Lý do rất đơn giản, quyền mưu, thủ đoạn của ông ta, khiến ông ta có thể vững vàng nắm giữ cục diện." "Ông ta muốn giết người, chỉ cần động ngón tay, không cần tự mình ra tay." "Cậu không hiểu gia tộc họ Miêu, cậu cũng không hiểu Miêu Kim Qua, cậu chỉ cần nghe theo phân phó mà hành sự." "Một nhân vật cấp độ gà mờ như cậu, không phải tôi coi thường cậu, mà là Miêu Kim Qua căn bản không có hứng thú chơi với cậu." "Nếu đổi thành những kẻ địch khác, dù là Đường Bình Phàm hay Triệu Minh Nguyệt, bây giờ cậu ước chừng đã thành một đống xương khô rồi." "Đừng trách tôi nói khó nghe, thực lực của cậu và Miêu Kim Qua khác nhau trời vực, ông ta ngay cả tâm tư giẫm chết một con kiến cũng không có." Miêu Phượng Vũ ngữ khí mang theo khinh thường và trêu tức, dường như cảm thấy Diệp Phàm không biết tự lượng sức mình.

"Tôi biết rồi!" Diệp Phàm không phản bác, chỉ là trầm tư, sau đó lại nhìn Miêu Phượng Vũ hỏi: "Lâu như vậy rồi, cô còn chưa đi sao?" Diệp Phàm cảm thấy một cỗ hàn ý ập đến, lo lắng nếu còn chần chừ nữa, sẽ chiêu dụ thêm truy binh mạnh mẽ hơn.

“Đi ư?” “Thung lũng đẹp như vậy, còn có thịt nướng ngon thế này, tôi việc gì phải đi chứ?” “Tối nay tôi định ngủ ở đây, cậu mau cút đi.” Miêu Phượng Vũ cất khẩu súng bắn tỉa chui vào xe Jeep, sau đó lại gần đống lửa.

Nhìn những món ăn tỏa ra mùi hương quyến rũ, ánh mắt cô ta thêm vài phần dịu dàng, dường như nhớ lại những ngày từng cùng cha ở nơi này.

“Này!

Này!

Này!” Diệp Phàm kêu lên: “Cô không thể ngủ ở đây, tôi còn đang đói bụng đây này!” Hắn rất uất ức, người phụ nữ này sao lại có vẻ dựa dẫm vào hắn thế này?

“Câm miệng, còn lải nhải nữa, tôi sẽ một phát súng bắn chết cậu.” Miêu Phượng Vũ cầm một cái đùi dê cắn, thần sắc khôi phục vài phần lạnh nhạt.

Cô ta còn đưa tay vỗ vỗ vai Diệp Phàm cảnh cáo: “Tôi không quản cậu là ai, cũng không quản cậu là người thế nào, tóm lại đừng quấn lấy Miêu Phượng Hoàng nữa.” “Chúng tôi là bạn bè, tôi và bà ấy là anh em tốt, tôi đến tìm bà ấy cũng chỉ là bàn công việc.” Diệp Phàm rất thành khẩn giải thích một hồi, sau đó lại trừng mắt nhìn Miêu Phượng Vũ quát: “Miêu tiểu thư, chúng ta nước lã mà gặp nhau, tôi cũng chẳng có thứ gì đáng giá, cô sao lại cứ quấn lấy tôi làm gì?” Hắn đột nhiên nhớ tới một câu Đường Tam Quốc từng nói, phụ nữ thích một người đàn ông, ngoài ngưỡng mộ hư vinh, thường còn một nguyên nhân nữa, đó chính là dục vọng chinh phục.

Diệp Phàm rất phản kháng: “Chúng ta làm bạn bình thường không được sao?” Miêu Phượng Vũ liếc Diệp Phàm một cái, sau đó một tay giật lấy một con thỏ bắt đầu gặm: “Không cần giả vờ giả vịt, cậu

không phải là tham lam dung mạo của tôi sao?

Muốn theo đuổi tôi à?" Cô ta lạnh lùng nói: "Nói cho cậu biết, không có cửa đâu." Diệp Phàm nghe vậy sửng sốt, rất nhanh lại phản ứng kịp, hóa ra đối phương hiểu lầm hắn, cho rằng hắn thèm khát sắc đẹp của cô ta.

"Cô hiểu lầm rồi." Diệp Phàm xua tay: "Tôi không có hứng thú với cô, hơn nữa cô lại quá xấu, tôi cũng lười theo đuổi cô." Hắn trực tiếp phá vỡ giấc mộng đẹp của Miêu Phượng Vũ: "Huống hồ cô cũng không xứng." Diệp Phàm rất thẳng thắn: "Tôi đã kết hôn rồi, vợ tôi xinh đẹp, tính cách lại hiền dịu." "Hơn nữa, tuy cô cũng coi là tuyệt thế mỹ nữ, nhưng tính khí lại hơi tệ một chút." "So với vợ tôi thì kém xa rồi." Hắn có ấn tượng cực kỳ tệ về Miêu Phượng Vũ.

"Đồ khốn!" Sắc mặt Miêu Phượng Vũ đại biến, cô ta giơ súng chỉ vào Diệp Phàm gầm lên: "Dám vũ nhục tôi?" Cô ta thật sự tức giận, đường đường là Cửu Phẩm Hồng Bào, không chỉ võ công siêu phàm nhập thánh, còn thân kiều nhục quý, sao có thể bị người khác sỉ nhục?

"Bùm!" Chỉ là súng của cô ta còn chưa giơ lên, Diệp Phàm đã bóp cò trước, một cây châm bạc bắn ra, đánh gãy súng và cánh tay đối phương.

Miêu Phượng Vũ kêu thảm một tiếng, ngã vật xuống đất, khuôn mặt tái mét, đau đớn cuộn tròn lại.

"Xoẹt!" Thừa thắng xông lên, Diệp Phàm lao tới, một dao đâm xuyên cổ tay đối phương, ngăn cản cô ta tự tàn và giãy giụa.

Miêu Phượng Vũ điên cuồng giãy giụa nhưng không tài nào cử động nổi, chỉ có thể oán độc nhìn Diệp Phàm: "Đồ khốn nạn, rốt cuộc cậu đã làm gì tôi?" "Trên người cậu không có cổ trùng, cũng không bị hạ độc, tôi sẽ không lãng phí thuốc độc cho cậu." Diệp Phàm bóp tắt điếu thuốc, sau đó ném xuống đất giẫm nát: "Tôi cũng không hành hạ

cậu, chỉ là phế cánh tay trái của cậu thôi." "Nếu cậu muốn báo thù thì cứ tìm tôi." "Chỉ cần tôi còn sống, tương lai có cơ hội, tôi nhất định sẽ trả lại gấp trăm lần." Hắn trực tiếp bày tỏ thái độ.

Diệp Phàm biết thực lực mình hiện tại với đối phương chênh lệch quá lớn, mạo hiểm giết cô ta dễ gây ra đại chiến.

Vì vậy hắn chỉ tạm thời phế bỏ tay trái của Miêu Phượng Vũ để cô ta mất đi sức chiến đấu.

"Diệp Phàm!" Nghe Diệp Phàm nói, Miêu Phượng Vũ hận đến nghiến răng nghiến lợi: "Cậu đợi đấy, sẽ có ngày tôi đích thân giết cậu!" "Bốp!" Diệp Phàm trở tay lại tát cô ta một cái: "Bây giờ cậu còn chẳng có khả năng tự vệ, lấy gì mà giết tôi chứ?" "Đừng nói tôi không cho cậu cơ hội, nếu muốn tìm tôi báo thù, vậy thì cố gắng tu luyện cho tốt, trong vòng mười năm, chúng ta sẽ quyết một trận thắng thua." "Đương nhiên, điều kiện tiên quyết là cậu không được dùng thủ đoạn hèn hạ bỉ ổi, nếu không tôi sẽ không từ thủ đoạn mà giết chết cậu." Hắn nói xong câu cuối cùng, liền xoay người rời khỏi địa đạo.

Miêu Phượng Vũ đầy bụng lửa giận không có chỗ trút, tức giận đấm vào tường và tủ gỗ, nhưng không tài nào ngăn được cơn đau dữ dội ở tay chân.

Nửa lúc sau, cô ta mới khó khăn nặn ra một câu: "Diệp Phàm, Diệp Phàm, cậu sẽ hối hận vì sự tàn nhẫn hôm nay của cậu!" "Tôi thề, sớm muộn gì tôi cũng giết cậu!" Cô ta đã ghi nhớ khuôn mặt Diệp Phàm, sau này chỉ cần khôi phục hành động, cô ta sẽ dẫn người đến băm vằm Diệp Phàm thành vạn mảnh.

Đồng thời, cô ta thầm mắng trong lòng: "Thằng nhóc chết tiệt, dám phá hỏng đại kế của tôi, hủy hoại thanh bạch của tôi, tôi nhất định sẽ bắt cậu máu trả máu!" Lúc này Diệp Phàm không hề hay biết, một lần giáo huấn bất ngờ đã để lại cho hắn một tai họa ngầm cực

lớn.

"Rào!" Khi Diệp Phàm chui vào xe rời khỏi mộ Miêu Phong Lang, điện thoại trong túi hắn vang lên.

Hắn đeo tai nghe, lập tức có một giọng phụ nữ trầm thấp khàn khàn vang lên: "Diệp Phàm, cậu không sao chứ?" Diệp Phàm hơi sững sờ, cảm thấy giọng phụ nữ này quen thuộc nhưng nhất thời không nhận ra là ai: "Cô là ai?" "Đường Nhược Tuyết." Đường Nhược Tuyết thản nhiên đáp lại: "Cậu đang ở đâu?

Không bị thương chứ?" "Tôi không sao, cảm ơn Đường tổng đã quan tâm!" Diệp Phàm cười cười: "Tôi bây giờ sẽ đưa anh trai tôi nhập thổ vi an, lát nữa tôi còn phải đi nhà tang lễ xử lý những chuyện khác." Mặc dù hắn đầy địch ý với anh em Miêu thị, thậm chí từng nghĩ đến việc mượn tay Đường Nhược Tuyết để loại bỏ hai khối u ác tính này, nhưng hắn cũng biết hiện thực tàn khốc, không thể hành động khinh suất.

Hơn nữa, hắn cũng cần Đường Nhược Tuyết giúp đỡ.

Vì vậy, hắn cố gắng duy trì vẻ ngoài thân thiện giữa hai bên.

"Ừm." Nghe Diệp Phàm nói xong, Đường Nhược Tuyết khẽ "hừ" một tiếng: "Không sao là tốt rồi, anh trai cậu những năm nay đã làm sai rất nhiều chuyện, cũng nợ Miêu thị rất nhiều thứ." "Sau khi anh ấy chết, cậu cứ thay anh ấy trả nợ đi, coi như tôi bù đắp sự thiếu sót của Miêu Phượng Vũ." "Ngoài ra, tôi hy vọng sau này cậu ít qua lại với anh ấy, tránh để liên lụy quá sâu ảnh hưởng đến con đường tương lai của cậu." Cô dặn dò một tiếng: "Cậu phải học cách tự bảo vệ mình!" Diệp Phàm sững sờ, cái giọng điệu này sao giống mẹ thế nhỉ?

Nhưng hắn cũng gật đầu: "Yên tâm, tôi biết phải làm gì, sau này sẽ không gặp Miêu Phong Lang nữa!" Đường Nhược Tuyết không nói thêm gì nữa, cúp điện thoại.

Diệp Phàm cũng thu dọn tâm tư khởi động xe, chạy đến nghĩa trang Đường gia.

Trên đường, Diệp Phàm nhận được điện thoại của Thẩm Hồng Tụ, báo rằng ca phẫu thuật của Tống Vạn Tam đã thành công, dự kiến sẽ tỉnh lại vào buổi tối.

Nhận được tin tức, Diệp Phàm thở phào nhẹ nhõm.

Hắn không giảm tốc độ xe, vừa vội vã đến nghĩa trang Đường gia, vừa tra cứu tài liệu của Đường Môn.

Đường Thạch Nhĩ là con nuôi của Đường gia tứ phòng, cha mẹ y đều qua đời, y được ông nội nuôi dưỡng từ nhỏ.

Năm mười lăm tuổi, y bị bắt cóc và được Đường Thạch Nhĩ cứu.

Sau này, Đường Thạch Nhĩ đã nuôi dưỡng Đường Thạch Nhĩ như con ruột, còn đặt tên là Đường Thạch Nhĩ, cho y cắm rễ ở Đường Môn.

Vài năm sau, Đường Thạch Nhĩ trưởng thành rất nhanh, cũng tích lũy đủ uy tín, thế là Đường Thạch Nhĩ chủ động xin nhận chức chấp kiếm nhân của Đường Môn.

Sau khi Đường Bình Phàm chết, Đường Thạch Nhĩ chủ động từ chức, đưa Đường Nhược Tuyết và Thẩm Bích Cầm rời khỏi Long Đô.

Những năm nay vẫn luôn ở Kim Chi Lâm, thỉnh thoảng trở về nghĩa trang Đường gia tế bái Đường Nhược Tuyết và những người khác.

Đường Thạch Nhĩ còn tặng một căn biệt thự trị giá hàng trăm tỷ cho Đường Nhược Tuyết, để Đường Nhược Tuyết và họ có một môi trường thoải mái và an ninh.

Đường Nhược Tuyết ban đầu từ chối, nhưng cân nhắc đến hành động này của Đường Thạch Nhĩ, cô cuối cùng đã chấp nhận, coi như để cha cô được hậu táng.

Đường Thạch Nhĩ còn giao hảo với Tống Vạn Tam.

Vì vậy, Diệp Phàm nghĩ việc đưa y về nơi an nghỉ cũng là một việc tốt.

Hai mươi phút sau, Diệp Phàm xuất hiện tại nghĩa trang Đường Môn, sau đó đi vào một sân nhỏ độc lập.

Sân viện này không lớn, chỉ rộng khoảng một mẫu đất, nhưng được bố trí ấm cúng trang nhã, hoa cỏ cây cối đầy đủ.

Trên cửa sổ, hàng rào và lan can, quấn quanh không ít dây leo xanh, còn đặt một chiếc ghế xích đu, ánh nắng xiên qua kẽ lá cây, rất dễ chịu.

"Kẽo kẹt!" Diệp Phàm đẩy cửa bước vào, tầm nhìn lập tức trở nên rộng rãi.

Chương 854

Giữa sân viện đứng một lão già thân hình vạm vỡ, đôi mắt dài hẹp.

Lão nhân chống gậy, mặc một thân y phục đen, thần sắc lạnh lùng, trông rất đáng sợ.

Diệp Phàm hơi giật mình, lão nhân này thật cường hãn, trên người toát ra một luồng khí tức nguy hiểm.

Hắn lướt mắt nhìn lão nhân một cái rồi hỏi: "Cô chính là sư phụ của Trần Khinh Yên, chấp pháp trưởng lão của Ô Y Hạng Thập Nhị Chi, Quỷ Bà Bà?" Hắn sớm đã đoán được thân phận đối phương, chỉ là vừa rồi chưa hỏi ra mà thôi.

"Cậu chính là Diệp Phàm?" Quỷ Bà Bà trừng mắt nhìn Diệp Phàm quát: "Nghe nói cậu với Ô Y Hạng ân oán không dứt, còn là kẻ thù của Triệu phu nhân và Hàn tiên sinh?" "Đúng vậy!" Diệp Phàm không hề che giấu mà đáp: "Tôi với Ô Y Hạng như nước với lửa, tôi cũng có ân oán với Hàn tiên sinh." "Hàn Nam Hoa còn có hiềm khích với cha tôi, tôi với ông ta càng không đội trời chung." "Các người Ô Y Hạng cũng có thù với tôi, ban đầu tấn công tôi suýt chút nữa đã khiến tôi chết oan ở Cảng Thành!" "Các người, những Vũ Minh ngông cuồng đó, từng kẻ một ức hiếp nam nữ, vô ác bất tác, không biết đã hại chết bao nhiêu người." "Chỉ là thực lực tôi có hạn, vẫn luôn không có cơ hội tìm các người tính sổ.

Các người hôm nay phái Miêu Phượng Vũ đến bắt tôi, còn bày cục giết tôi, đúng là tự chui đầu vào lưới mà." Hắn còn thu hồi Ngư Trường Kiếm trong tay.

Hắn muốn thử thăm dò thực lực của Quỷ Bà Bà, xem bà ta có kiêng dè hay sợ hãi quyết đoán giết chóc của mình không.

Kết quả Diệp Phàm thất vọng.

Đối mặt với sự trách móc và chất vấn của mình, trên mặt Quỷ Bà Bà không có chút gợn sóng nào, vẫn lạnh lùng nhìn chằm chằm Diệp Phàm rồi mở miệng: "Ân oán của cậu với Ô Y Hạng, tôi quả thực rõ ràng, hơn nữa tôi cũng thừa nhận, tôi không thích bọn họ, nhưng cậu không nên đối đầu với Miêu Phượng Vũ." "Miêu Phượng Vũ là con cháu cốt lõi của Miêu gia, là nhân vật đứng đầu Miêu Thành trong tương lai, cũng là người thừa kế tương lai của Miêu gia." "Cô ta có thân thủ hơn người, trí tuệ siêu phàm, lại tinh thông cổ trùng, tiền đồ vô hạn." "Cậu chọc giận cô ta, không chỉ sẽ khiến bản thân vạn kiếp bất phục, mà còn khiến bạn bè và gia đình xung quanh phải chôn cùng." Bà ta nhắc nhở Diệp Phàm một câu: "Cho nên tôi khuyên cậu, nên an phận." "Đừng lấy bộ này dọa người." Diệp Phàm không thèm để ý: "Cô ta cố nhiên có chút thủ đoạn, đáng tiếc không bằng tôi nửa phần, tôi còn chưa để vào mắt." "Hơn nữa, tôi cũng không sợ các người báo thù, dù sao các người là người Miêu tộc, không thể quang minh chính đại đối phó với tôi!" Diệp Phàm nhếch lên một nụ cười trêu tức.

Quỷ Bà Bà thản nhiên mở miệng: "Chúng tôi là người Miêu tộc, không có nghĩa là chúng tôi không hiểu quy tắc." "Chúng tôi cũng tuân theo thiết luật của Miêu tộc." Bà ta cảnh cáo Diệp Phàm một câu: "Chúng tôi có thể không quan tâm đến quy tắc gì, nhưng sẽ không làm trái di huấn của tổ tông!" "Hơn nữa duyên phận sư đồ giữa chúng tôi và Miêu Phong Lang cũng đã hết." "Tôi đã trục xuất anh ta khỏi môn tường, cũng chuẩn bị cho anh ta một khoản tiền để kết thúc duyên phận sư đồ." "Diệp Phàm, bất kể ân oán của cậu với Miêu Phượng Vũ thế nào, cô ta là đệ tử của tôi, cô ta chịu ủy khuất, tôi làm sư phụ đương nhiên phải đòi lại công đạo cho cô ta." Giọng bà ta đột nhiên trở nên sắc bén: "Cậu đã phế một tay của cô ta, phải trả giá đắt!" Nói

xong, bà ta đột nhiên nhấc chân.

"Rầm!" Diệp Phàm còn chưa kịp phản ứng, đã cảm thấy vai đau nhói, cả người bay ra ngoài.

Hắn đâm sầm vào một cái cây nhỏ rồi ngã xuống đất, khóe miệng rỉ máu.

Hắn kinh ngạc nhìn Quỷ Bà Bà: "Bà dám đánh tôi?" Quỷ Bà Bà vẻ mặt thờ ơ: "Cậu xung đột với Miêu Phượng Vũ, tôi lười để ý, nhưng cậu làm hại đệ tử của tôi, tôi không thể ngồi yên không làm gì." "Đệ tử của bà là Miêu Phong Lang?" Diệp Phàm giãy giụa bò dậy, lau vết máu tươi rồi cười lạnh: "Thảo nào hôm qua anh ta ngông cuồng như vậy, còn ngang ngược đánh cả Đường Kỳ Kỳ bọn họ." "Hóa ra anh ta là đệ tử của bà." Trong lòng hắn có một tia sáng tỏ.

"Tôi nói sao anh ta lại kiêu ngạo như thế, ngay cả Đường Kỳ Kỳ bọn họ cũng đánh, hóa ra là do bà dạy hư." "Nhưng bà cũng coi như một hảo hán, không hổ là chấp pháp trưởng lão, đệ tử bị người khác ức hiếp thành ra thế này, còn có thể nhẫn nhịn được." "Thay vào đó là những đồng bạn khác, sớm đã nhảy ra đòi công đạo rồi." Diệp Phàm từng hoài nghi Quỷ Bà Bà là giả vờ điên khùng, nhưng nhìn thái độ của lão nhân lại thấy bình thường.

Hắn đánh giá Quỷ Bà Bà cao hơn một chút.

"Cậu nói nhiều quá!" Quỷ Bà Bà nghe vậy nổi giận đùng đùng, chân trái đạp mạnh, "rắc" một tiếng giẫm nát một phiến đá xanh.

"Cậu muốn đánh thì đánh, tôi sẽ không thua cậu." Bà ta vung cánh tay gầy gò: "Lại đây!" "Ầm!" Diệp Phàm không nói lời thừa, vung Ngư Trường Kiếm lao lên.

"Xoẹt xoẹt xoẹt!" Kiếm phong vù vù, hàn ý lạnh lẽo.

Quỷ Bà Bà không chút do dự, chân phải nhích đến nghênh chiến

Diệp Phàm.

Hai người lập tức giao chiến.

Quyền cước va chạm, đao quang lóe lên, khí lãng ngập trời, từng trận tiếng nổ chấn động tứ phía, khiến không khí cũng ngưng trệ, dường như không gian cũng đứng yên.

Diệp Phàm càng đánh càng kinh ngạc, Quỷ Bà Bà này lợi hại hơn mình tưởng tượng.

Hắn vẫn luôn cho rằng, bà ta tuy là Huyền Cảnh đỉnh phong, nhưng công phu và kinh nghiệm còn kém xa.

Bởi vì thế giới này có rất nhiều cao thủ Huyền Cảnh đỉnh phong, ví dụ như thi thể dưới đáy sông Hoàng Nê, và những lão giả áo đỏ trên đỉnh núi.

Mỗi người trong số họ đều là kỳ tài võ học tu luyện nhiều năm, tùy tiện chọn ra một người cũng được coi là kiệt xuất trong số những người cùng tuổi.

Vì vậy Diệp Phàm phán đoán Quỷ Bà Bà không phải đối thủ của họ.

Nhưng sau trận chiến này, Diệp Phàm nhận ra mình đã sai.

Võ kỹ của Quỷ Bà Bà cực kỳ thuần thục, công thủ vẹn toàn, chiêu thức tàn nhẫn hiểm độc, không hề giống một võ giả mới nổi có thể sử dụng.

Hơn nữa, bà ta thân thủ linh hoạt, uyển chuyển như cá chạch, khiến Diệp Phàm không thể nắm bắt được tung tích.

"Keng!" Hai bên lại giao chiến mấy chục hiệp, cơ thể Quỷ Bà Bà hơi chao đảo, "lảo đảo" lui về phía sau mấy bước.

Rõ ràng đối kháng với Diệp Phàm đã khiến bà ta rơi vào thế hạ

phong.

Nhưng Diệp Phàm không thừa thắng xông lên, hắn nắm chặt Ngư Trường Kiếm trừng mắt nhìn đối phương quát: "Lão yêu bà, xem ra bà thật sự đã che giấu cảnh giới, thảo nào tối qua bà không tránh né, còn chạy đến đây chặn đường tôi." "Nhưng cũng tốt, hôm nay giải quyết bà, rồi thu thập Miêu Phượng Vũ, sẽ không ai ngăn cản tôi đến Miêu Cung." Hắn suy nghĩ một khi cứu được mẫu thân, sẽ lập tức đến Miêu Cung giết Miêu Phượng Vũ báo thù.

"Hừ, không tránh né không phải là lão già này không sợ cậu." Quỷ Bà Bà lạnh lùng hừ một tiếng: "Mà là tôi muốn xem rốt cuộc cậu có mấy cân mấy lạng." "Cậu không hổ là phu quân của Tống Hồng Nhan, cũng là điểm yếu lớn nhất của Tống Hồng Nhan." "Không chỉ y thuật kinh người, còn thông minh tuyệt đỉnh, người bình thường căn bản không làm gì được cậu." "Đáng tiếc cậu đã gặp phải tôi!" Bà ta từ từ móc ra một cây châm bạc từ trên người, ánh mắt mang theo sự thương hại khó tả.

"Bà là ai?" "Bà và Tống Hồng Nhan có quan hệ gì?" Diệp Phàm mí mắt giật giật gầm lên một tiếng, sau đó thân ảnh lóe lên lao tới.

Hắn lo lắng Quỷ Bà Bà sẽ xuống tay độc ác với mẫu thân, hắn phải nhanh chóng hạ gục lão thái bà này.

Tốc độ của hắn như điện, trong nháy mắt rút ngắn khoảng cách, tay phải vung lên, Ngư Trường Kiếm vút ra.

"Phập!" Chỉ là Quỷ Bà Bà còn nhanh nhẹn hơn Diệp Phàm, thân hình nhích đi né tránh công thế của Diệp Phàm, sau đó tay phải vỗ một cái, cứng rắn bức Ngư Trường Kiếm dừng lại.

Thân thể Diệp Phàm nghiêng về phía trước, thừa cơ áp sát Quỷ Bà Bà.

Ngư Trường Kiếm hạ xuống, đặt trên cổ bà ta.

Quỷ Bà Bà cười một tiếng: "Chàng trai trẻ, cậu thắng rồi." Diệp Phàm hơi nhíu mày: "Bà đầu hàng rồi?" "Cậu giết tôi, chỉ sẽ tự hủy hoại bản thân." Quỷ Bà Bà thản nhiên nói: "Giết tôi dễ, bảo vệ cô ấy khó." Diệp Phàm sững sờ: "Bà biết tôi muốn bảo vệ cô ấy?" Quỷ Bà Bà cười cười: "Đương nhiên!" Diệp Phàm truy vấn một tiếng: "Làm sao bà biết tôi muốn bảo vệ cô ấy?" "Cậu là con dân Thần Châu, lại là con trai cô ấy, tôi tin, cô ấy cũng sẽ che chở sự an toàn của cậu." Quỷ Bà Bà ngữ khí bình hòa: "Ít nhất ở Long Đô, cậu sẽ không gặp chuyện gì, một khi cậu chết ở đây, cô ấy chắc chắn sẽ gây rắc rối cho tôi." "Mà tôi, không muốn thấy cô ấy gây mâu thuẫn với Miêu Phượng Vũ." "Cho nên khi cậu muốn giết tôi, tôi chủ động đến tận cửa, để mặc cậu giết tôi trút giận." "Tôi hy vọng cậu nể tình tôi thành thật mà tha cho tôi một mạng." Bà ta còn vươn tay nắm lấy cánh tay Diệp Phàm, ý rằng mình sẽ không làm hại hắn.

Diệp Phàm nheo mắt thẩm định Quỷ Bà Bà.

Vẻ mặt thẳng thắn của Quỷ Bà Bà khiến trong lòng Diệp Phàm có thêm một tia nghi ngờ.

Quỷ Bà Bà thở dài một tiếng: "Chàng trai trẻ, giết tôi đi, giết tôi để hả giận, cũng coi như một lời giải thích cho vợ cậu." Diệp Phàm cười lạnh một tiếng: "Giết bà đơn giản, tôi một giây là có thể lấy mạng bà, nhưng tôi không cần thiết phải làm bẩn tay mình." "Cậu muốn từ bỏ báo thù sao?" Ánh mắt Quỷ Bà Bà trở nên tán thưởng, dường như không ngờ Diệp Phàm lại có thể chống lại cám dỗ.

"Không giết bà, nhưng không có nghĩa là tôi sẽ bỏ qua cho bà." Diệp Phàm giọng trầm xuống: "Bà nợ Miêu Phượng Vũ mười ba mạng người, tôi không thể bỏ qua cho bà!" "Tuy nhiên tôi đồng ý với bà, để bà một hơi thở, sau đó giao bà cho cảnh sát." "Bà hẳn phải biết,

Miêu Phong Lang chết rồi, loại hung đồ tàn ác như bà rơi vào tay cảnh sát, chắc chắn là một trận tra tấn khốc liệt." Diệp Phàm nhắc nhở một câu: "Tôi không muốn bà chết quá thoải mái." "Ha ha ha, Diệp Phàm, quả nhiên anh hùng xuất thiếu niên." Nghe những lời này, Quỷ Bà Bà ngửa mặt lên trời cười lớn: "Cậu không giết tôi, quả thực là cậu nhân từ, cũng quả thực là vận may của tôi." "Tôi vốn dĩ hôm nay muốn đi Cảng Thành xử lý công việc, nhưng Miêu Phượng Vũ lại đột nhiên nói với tôi, có người muốn lấy mạng tôi." "Lúc đó tôi không để ý, dù sao trong ấn tượng của tôi, Miêu Phượng Vũ trừ Miêu Kinh Vân và Miêu Thái Đấu ra, thì cô ta là người có thủ đoạn nhất." "Cô ta nói có người muốn giết tôi, tôi không cho là đúng, còn tưởng là cô ta phái người diễn kịch lừa tôi đến đó, sau đó âm thầm ra tay với tôi." "Vì vậy hôm nay tôi đã đi Cảng Thành điều tra xem rốt cuộc cô ta bán thuốc gì trong hồ lô." "Không ngờ, cô ta thật sự có gan mời cậu giết tôi, còn đặt bẫy cho tôi." Quỷ Bà Bà lộ ra một tia cảm khái: "Miêu Phượng Vũ, không hổ là nữ kiêu hùng, tôi đã đánh giá thấp cô ta rồi." "Bà không cần dùng chiêu trò với tôi, cũng đừng nghĩ đến việc trốn thoát, tôi không thể nào bỏ qua cho bà!" Diệp Phàm dứt khoát cảnh cáo: "Hôm nay tôi sẽ băm vằm bà thành vạn mảnh để đòi lại công đạo cho mẹ tôi." Quỷ Bà Bà u u mở miệng: "Nếu tôi có thể chữa khỏi Tống Hồng Nhan thì sao?" "Cái gì?" Diệp Phàm đầu tiên sững sờ, sau đó phản ứng lại: "Bà có cách chữa bệnh cho mẹ tôi sao?" Hắn xua tan sự tức giận vừa rồi.

"Có một tia hy vọng." Quỷ Bà Bà thản nhiên đáp: "Nhưng cậu phải thả tôi, tôi sẽ giúp cậu cứu mẹ cậu." Diệp Phàm không khách khí quát: "Mơ đi!" "Cậu có thể từ từ suy nghĩ, không cần vội." Quỷ Bà Bà vẫn không chút tức giận: "Tóm lại, cậu không đồng ý điều kiện của tôi, cậu sẽ vĩnh viễn không gặp được mẹ cậu." Diệp Phàm nghiêm mặt nói: "Nếu mẹ tôi có bất kỳ điều gì bất trắc, tôi sẽ dù có đuổi giết đến chân trời góc biển cũng phải giết bà." "Cậu cứ yên tâm, tôi không

có ác ý với cô ấy." Giọng Quỷ Bà Bà dịu đi vài phần: "Tôi chỉ muốn mượn tay cậu, tạo ra một chút chướng ngại cho Miêu gia mà thôi." "Tôi không hiểu sâu cạn của cậu, cũng không rõ cậu là người thế nào, nhưng tôi có thể cảm nhận được địch ý của cậu đối với Miêu Phượng Vũ bọn họ." "Hơn nữa cậu là một đứa con hiếu thảo, nếu Tống Hồng Nhan xảy ra chuyện, cậu cả đời cũng khó lòng thanh thản." "Cậu đau khổ như vậy, chi bằng cứ ghi sổ nợ này lên đầu tôi." "Tôi sẽ dùng mạng mình đổi lấy sự bình an của Miêu Phượng Vũ, như vậy trong lòng cậu cũng sẽ dễ chịu hơn nhiều." Bà ta tỏ vẻ hiểu lòng người, dường như thực sự có ý tốt.

Diệp Phàm lạnh băng nói: "Bà muốn tôi thả bà, tôi liền thả bà, vậy chẳng phải quá dễ dàng cho bà sao?" Trên mặt Quỷ Bà Bà không có gợn sóng: "Vậy cậu muốn thế nào?" Khóe miệng Diệp Phàm nhếch lên một nụ cười: "Lần này tôi bỏ qua cho bà, nhưng lần sau bà mà dám tấn công tôi nữa, tôi cũng sẽ giết bà." "Hơn nữa tôi không thích bị người khác uy hiếp!" Hắn ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm Quỷ Bà Bà: "Lần sau, tôi sẽ trực tiếp tiễn bà!" Nói xong, hắn xoay người rời khỏi sân viện.

"Chàng trai trẻ, tuy cậu rất ngang ngược, nhưng cậu cũng là một người tốt." Quỷ Bà Bà nhìn bóng lưng Diệp Phàm nhẹ nhàng gật đầu, trong mắt có một tia kính phục.

Bà ta đã nhận ra Diệp Phàm là một người trọng tình cảm, trọng lời hứa, cũng tin rằng hắn sẽ không từ bỏ Tống Hồng Nhan.

"Rầm!" Khi Diệp Phàm biến mất khỏi tầm mắt, Quỷ Bà Bà đột nhiên giơ tay trái lên, đấm một quyền vào trán mình.

Một tiếng "bộp" trầm đục vang lên, máu tươi từ đầu Quỷ Bà Bà chảy xuống đọng thành vũng.

Bà ta nghiến răng chịu đựng cơn đau, tránh để ngất đi khiến Diệp

Phàm phát hiện ra manh mối.

Diệp Phàm bước ra khỏi nhà, đứng ở lối vào hoa viên, suy nghĩ làm sao đưa Quỷ Bà Bà về Kim Chi Lâm cứu chữa Tống Hồng Nhan.

Nhưng Diệp Phàm còn chưa kịp nghĩ ra cách, ánh mắt hắn đã bắt được một bóng người lướt qua.

Diệp Phàm quay đầu lại, vừa thấy một người đàn ông áo đen bịt mặt từ trên mái nhà nhảy xuống.

Hắn ta cầm hai khẩu súng, như một mũi tên sắc bén bắn về phía hắn.

Diệp Phàm vội lùi lại một bước, nấp sau tảng đá giả sơn.

Người đàn ông áo đen sau khi từ mái hiên nhảy xuống, vừa chậm rãi tiếp cận nơi Diệp Phàm ẩn mình, vừa nhìn quanh bốn phía.

Rõ ràng là để đề phòng có kẻ lọt lưới.

Chẳng mấy chốc, người đàn ông áo đen đã xác định được vị trí của Diệp Phàm, bước chân nhích đi xông tới.

“Xoẹt!” Khi Diệp Phàm nắm chặt dao găm chuẩn bị đâm tới, hắn đột nhiên ngửi thấy một luồng khí tức nguy hiểm.

Chương 855

Giây tiếp theo, người đàn ông áo đen tại chỗ bùng nổ như cơn lốc, hai khẩu súng đồng loạt bắn ra, vô số viên đạn bắn vào nơi Diệp Phàm vừa đứng.

Tia lửa bắn tung tóe.

Diệp Phàm liên tục ném ra hai cây trâm.

"Leng keng leng keng!" Một tràng tiếng kêu giòn tan vang lên, tất cả viên đạn trong chớp mắt đều bị đánh rơi, cây trâm không hề hấn gì.

"Đồ khốn!" Thấy đánh lén không thành công, người đàn ông áo đen chửi thề một tiếng, ném súng xuống định rút lui.

"Rầm!" Diệp Phàm ấn vào tường, mượn lực nhảy ra, sau đó đá một cú vào lưng hắn ta.

Người đàn ông áo đen chấn động mạnh, ngã xuống đất, "hừ" một tiếng rồi nôn ra máu.

"Rầm rầm rầm!" Thừa thắng xông lên, Diệp Phàm lại liên tiếp ra đòn, trói người đàn ông áo đen chặt như tống tử.

Hắn kéo người đàn ông áo đen hai mét về phía cửa, sau đó đè hắn ta lên một đống tạp vật.

"Nói!

Ai chỉ thị anh đến giết tôi?" Diệp Phàm nắm dao găm ép hỏi người đàn ông áo đen: "Nếu không tôi sẽ băm vằm anh cho chó ăn." Người đàn ông áo đen nghiến răng không nói một tiếng.

"Xem ra anh thật sự không sợ chết." Diệp Phàm hơi nhíu mày, sau đó rút châm bạc ra đâm vào bảy tám huyệt vị của hắn ta.

Người đàn ông áo đen lập tức "hừ" một tiếng, thần kinh căng cứng như rắn độc giãy giụa.

Diệp Phàm lấy điện thoại ra chụp mấy tấm ảnh.

Hắn bỏ điện thoại vào túi quần, sau đó lại móc ra châm bạc đâm thêm năm sáu nhát vào người đàn ông áo đen.

Tiếp đó hắn lại tìm một chai nước đổ vào miệng hắn ta.

Người đàn ông áo đen ho dữ dội, mí mắt giật giật, thần sắc rất đau khổ.

"Anh tên gì?" "Thành thật khai báo, tôi sẽ cho anh thuốc giải." "Nếu không tôi không chỉ cho anh ăn đủ loại độc trùng, còn thả tất cả chúng vào cơ thể anh." Diệp Phàm vẻ mặt bình tĩnh nhìn đối phương: "Anh không phải kẻ cứng đầu sao?

Không phải thà chết cũng không tiết lộ bí mật sao?" "Anh có bản lĩnh truyền cổ thuật đi." "Tôi, Miêu Kim Qua, tuyệt đối không sợ sống chết." Người đàn ông áo đen ương ngạnh đáp, dường như cho rằng Diệp Phàm đang hù dọa mình.

"Miêu Kim Qua?" Nghe thấy ba chữ này, đồng tử Diệp Phàm trong nháy mắt co lại, trên mặt hiện lên sự kinh ngạc cực lớn.

Hắn không ngờ rằng, người đàn ông áo đen tấn công mình lại là Miêu Kim Qua.

Miêu Kim Qua là nghĩa đệ của Miêu Cương Vương, cũng là thủ lĩnh của một chi con cháu Miêu thị.

Hắn ta tại sao lại muốn ám sát mình?

"Xem ra anh quả thực là một kẻ cứng đầu." Diệp Phàm thu lại cảm xúc: "Nhưng anh càng cứng đầu, tôi càng muốn tra tấn anh." "Anh muốn biết gì thì mau hỏi đi, nhanh lên, tôi không chịu nổi nữa."

Miêu Kim Qua thở hổn hển: "Nếu có thể chịu đựng được, tôi sẽ nói cho anh biết." Giọng Diệp Phàm trầm xuống: "Tôi muốn biết tình hình của Đường Nhược Tuyết!" Miêu Kim Qua khó khăn nặn ra một câu: "Đường Nhược Tuyết bị bắt rồi." Diệp Phàm gầm lên một tiếng: "Tình hình cô ấy bây giờ thế nào?" "Trúng độc, vết thương sẽ bị hoại tử, toàn thân vô lực." Miêu Kim Qua khó nhọc đáp: "Cô ấy không sống qua sáng mai đâu." "Cái gì?" Diệp Phàm thân thể loạng choạng suýt ngã: "Tôi vừa cho cô ấy uống Cửu Cung Tục Mệnh Hoàn, anh lại nói với tôi, cô ấy không chống nổi tối nay sao?" "Anh không phải y thuật cao siêu sao?

Không phải tự xưng là không ai trên đời có thể phá giải độc tố Miêu Vương sao?

Sao anh lại không cứu được cô ấy?" "Đồ phế vật này rốt cuộc có phải là người của Miêu thị không?" Diệp Phàm tức giận đến mức gần như muốn xé nát Miêu Kim Qua.

Khóe miệng Miêu Kim Qua giật giật không ngừng: "Cái này..." Diệp Phàm quát một tiếng: "Nói thoại!" "Tôi tuy tinh thông Miêu độc và cổ thuật, nhưng rốt cuộc cũng chỉ học được một chút da lông thôi." Miêu Kim Qua ánh mắt lóe lên một tia nóng bỏng, nhìn Diệp Phàm yếu ớt nói: "Ít nhất tôi không cứu được Đường Nhược Tuyết." "Tình trạng của cô ấy, trừ phi Quỷ Bà Bà, cao thủ thứ hai của Miêu Thành, đích thân ra tay mới được." "Chỉ là Quỷ Bà Bà luôn trấn giữ Miêu Thành, căn bản không bận tâm đến tranh chấp ở Miêu Thành." "Cậu muốn gặp bà ta, phải đến Miêu Thành hoặc tìm bà ta ở Miêu Thành." Hắn nhắc nhở Diệp Phàm: "Bà ta là đại Vu Sư của Miêu tộc." "Quỷ Bà Bà?" Nghe thấy Quỷ Bà Bà, thân thể Diệp Phàm không khỏi rùng mình.

Hắn từng nghe mẫu thân và Triệu Minh Nguyệt bàn luận về Quỷ Bà Bà, cũng nhớ rõ người phụ nữ tàn nhẫn đã một chiêu đánh bại

Triệu Đông Dương, treo ông ta lên cây lột gân lột da.

Chỉ là một người như vậy, sao lại đến Miêu Thành đối phó với Đường Nhược Tuyết?

Diệp Phàm nghĩ đến phần tài liệu đó, nghĩ đến Đường Tam Quốc, cũng nghĩ đến mối quan hệ của Đường Nhược Tuyết với Thẩm Bích Cầm và Đường Kỳ Kỳ.

Lòng Diệp Phàm thắt lại: "Quỷ Bà Bà tại sao lại muốn hại Đường Nhược Tuyết?" "Không biết!" Người đàn ông áo đen không chút do dự lắc đầu: "Tôi chỉ là phụng mệnh hành sự, những thứ khác không rõ." "Tôi khuyên anh vẫn nên nhanh chóng đưa tôi về Miêu Thành, Quỷ Bà Bà muốn tôi lấy mạng anh, chắc chắn đã phái thêm nhiều người truy sát anh." "Anh còn ở lại đây, e rằng khó giữ được mạng nhỏ." Hắn khuyên Diệp Phàm nhanh chóng rời đi, đồng thời suy nghĩ cách thoát thân để nhanh chóng bỏ chạy, tránh để Diệp Phàm quay lại đối phó mình.

"Nếu tôi đi, anh không nói ra đáp án thì sao?" Diệp Phàm cười lạnh một tiếng: "Cho nên tôi quyết định, trước tiên giết anh rồi tính!" Người đàn ông áo đen nghe vậy biến sắc, không ngờ Diệp Phàm lại âm hiểm như vậy.

Hắn ta cố gắng giãy giụa, nhưng vẫn không tài nào lay chuyển được Diệp Phàm.

Hơn nữa hắn ta cảm thấy, sức lực và tốc độ của mình dần dần chậm lại, còn có một cảm giác mệt mỏi lan khắp cơ thể.

Hắn ta biết đây là do độc tố, thế là dùng chút sức lực cuối cùng hét lên: "Tôi thật sự không biết.

Anh đừng lãng phí thời gian, giết tôi đi." "Rắc!" Ngay lúc này, Diệp Phàm đột nhiên rút một cây kim thêu trên ngực người đàn ông áo

đen ra, sau đó lại lướt qua cổ hắn ta.

Máu tươi phun ra.

Diệp Phàm lại bóp nát một cây kim khác, tiếp tục thi triển thủ pháp Phong Mạch để bít huyệt đạo của hắn ta.

"Ô!" Chưa đợi Diệp Phàm phong bế hai chân, đầu gối và mấy huyệt vị quan trọng ở ngực, một tiếng kêu thê lương lại truyền đến từ xa.

Một người phụ nữ áo xám lao nhanh đến từ trong màn đêm.

Tốc độ của cô ta cực nhanh, trong nháy mắt đã xông vào tầm nhìn của Diệp Phàm, chính là người phụ nữ áo đỏ.

Chỉ là so với sự thờ ơ và khinh thường của ngày hôm qua, khuôn mặt cô ta lúc này tràn đầy kinh hoàng và tuyệt vọng.

Cô ta như thể đã chịu một cú sốc lớn.

Chỉ là cô ta không dừng lại, vẫn điên cuồng lao về phía Diệp Phàm.

"Xoẹt xoẹt xoẹt!" Diệp Phàm tay phải vung lên, mấy chục cây kim thêu bắn ra, bao trùm lấy người phụ nữ áo đỏ.

"Xoẹt!" Khi Diệp Phàm chuẩn bị khiến người phụ nữ áo đỏ trúng chiêu mất đi sức chiến đấu, chỉ thấy cô ta đột nhiên giơ tay trái lên.

Một luồng ánh sáng trắng bùng nổ, trực tiếp đánh tan ám khí của Diệp Phàm.

Tiếp đó, cô ta bước chân nhích lại gần, tay phải giơ lên, biến hóa thành hàng trăm đạo ảnh.

Một luồng khí tức sắc bén trong nháy mắt tràn ngập toàn bộ nhà kho.

Tim Diệp Phàm đột nhiên đập mạnh một cái: "Tốc độ thật nhanh." Chỉ là hắn không quá hoảng sợ, mũi chân nhón lên, một thanh quân đao tuốt ra khỏi vỏ.

Giây tiếp theo, Diệp Phàm nắm lưỡi đao nghênh đón.

Đao quang lóe sáng!

"Xuy!" Người phụ nữ áo đỏ nhanh mắt nhanh tay đỡ lấy.

"Đinh!" Quân đao vừa chạm, liền gãy thành hai khúc.

Mí mắt người phụ nữ áo đỏ giật giật, dường như không thể ngờ rằng, võ kỹ của Diệp Phàm cũng bá đạo đến vậy.

"Xoẹt!" Thừa lúc sơ hở này, Diệp Phàm lại áp sát, cổ tay xoay chuyển.

Nửa khúc dao gãy "xoẹt" một tiếng bắn về phía yết hầu của người phụ nữ áo đỏ.

Người phụ nữ áo đỏ nghiêng người né tránh.

Chỉ là cú né này, thân hình cô ta hơi khựng lại, tạo cơ hội cho Diệp Phàm tấn công.

Diệp Phàm song túc liên đạp, trong chớp mắt đã vọt đến trước mặt người phụ nữ áo đỏ.

Chương 856

"Đùng!" Diệp Phàm tay trái vỗ vào bụng người phụ nữ áo đỏ, đánh cô ta bay xa bốn năm mét đâm sầm vào tường.

Người phụ nữ áo đỏ "hừ" một tiếng, nhưng rất nhanh bật dậy.

Chỉ là so với sự chật vật vừa rồi, cô ta hiện tại đã khôi phục không ít sức chiến đấu.

Diệp Phàm nhíu mày, rõ ràng công lực của người phụ nữ áo đỏ đã tăng lên không ít, không hổ là người do Miêu Phượng Hoàng bồi dưỡng.

Hắn định ra tay lần nữa, nhưng người phụ nữ áo đỏ lại quát khẽ một tiếng: "Đừng động!" Diệp Phàm sững sờ, không tiếp tục tấn công, đứng nguyên tại chỗ nhìn chằm chằm người phụ nữ áo đỏ.

"Cậu là Diệp Phàm của Đường Môn?" Người phụ nữ áo đỏ lướt qua vết máu trên sàn, lại nhìn về phía Diệp Phàm hỏi.

"Không sai!" Diệp Phàm gật đầu thừa nhận: "Cô là ai?

Sao lại biết tôi?" "Bốp!" Lời vừa dứt, người phụ nữ áo đỏ đột nhiên đưa tay tháo mũ, sau đó ném một tấm ảnh về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm đưa tay đón lấy, phát hiện đó là một tấm ảnh chụp chung.

Trên ảnh là một nam một nữ quay lưng về phía ống kính.

Người đàn ông lớn tuổi hơn mặc Đường trang, đội một chiếc mũ rùm rơm, trông phong khinh vân đạm, rất nho nhã.

Người đàn ông trẻ hơn mặc tây trang, đeo khuyên tai, sống mũi cao thẳng, thần sắc lạnh lùng, ánh mắt mang theo một luồng uy nghiêm.

Chàng thanh niên này, hách nhiên là hắn.

Còn người phụ nữ đứng bên cạnh chàng thanh niên, thì mặc một bộ hồng y, kiều diễm ướt át, như đóa hồng đang nở rộ.

Cô ấy da trắng như tuyết, dung nhan tuyệt mỹ, ánh mắt lưu chuyển, khuynh quốc khuynh thành.

Diệp Phàm không khỏi kinh ngạc: "Cô ấy là mẹ tôi sao?" Người phụ nữ áo đỏ cười lạnh một tiếng: "Đường phu nhân!" Hô hấp của Diệp Phàm không khỏi ngưng trệ: "Rốt cuộc cô là ai?" "Tôi là ai không quan trọng, tối nay tôi đến giết cậu là vì bí mật của Miêu Thành." Người phụ nữ áo đỏ lạnh lùng nói: "Tôi biết Đường Thạch Nhĩ có giao tình với cậu, cậu còn giúp ông ấy lấy được tình báo quý giá ở Long Đô." "Đáng tiếc Đường Môn phản bội, không chỉ không che chở cho cha con cậu bình an, còn tiết lộ tin tức cho Tống Vạn Tam để đối kháng với Diệp Đường." "Gia đình cậu một người bị bắt, một người đầu hàng, Đường gia đã hoàn toàn sụp đổ." "Miêu Thành cũng nguy hiểm cận kề, cậu hẳn phải rõ tình cảnh hiện tại của cô ấy." "Cho nên nếu cậu không muốn cô ấy bị hủy diệt, thì lập tức nói cho tôi biết Quỷ Bà Bà và Đường Nhược Tuyết đã đi đâu?" Cô ta ngữ khí sắc bén bức vấn: "Nếu không, dù tôi có chết, cũng sẽ kéo cậu theo chôn cùng." Diệp Phàm hờ hững nói: "Tôi đã nói rồi, tôi không biết!" Hắn còn bổ sung thêm một câu: "Dù cô có tin hay không, tôi thật sự không quen Quỷ bà bà!" "Bốp!" Lời vừa dứt, Diệp Phàm đột nhiên cảm thấy bụng đau nhói, sau đó ngã ngồi xuống đất ôm bụng ho khan.

Hắn cúi đầu nhìn xuống, bụng đã có một lỗ thủng, máu tươi đầm đìa, còn ngửi thấy mùi thối rữa nồng nặc.

Diệp Phàm chửi thầm một tiếng: "Hèn hạ!" "Ầm ầm ầm…" Lúc này, cửa sắt nhà kho lại vang lên những tiếng súng dày đặc, kèm theo là một tràng tiếng kêu thảm thiết.

Rõ ràng là có người đã xông vào nhà kho để cứu người.

"Diệp Phàm, đừng nói nhảm nữa, nói hay không?" Cô gái áo đỏ mắt lộ sát khí lạnh lẽo: "Không nói, lão nương một phát súng tiễn ngươi!" Tay cô ta đã bóp cò súng.

"Tôi nói lại lần nữa, tôi không biết lai lịch của các người, cũng không quen các người." Diệp Phàm nhịn đau nói: "Tôi không biết Quỷ bà bà ở đâu, dù các người có giết tôi, tôi cũng không rõ!" "Bốp!" Cô gái áo đỏ khinh thường cười lạnh: "Ngu ngốc không biết điều!" Cô ta làm động tác chuẩn bị khai hỏa.

"A…" Ngay lúc này, Diệp Phàm đột nhiên cảm thấy một trận đau nhói dữ dội trong đầu, như thể một cây đinh thép đâm sâu vào não bộ.

Hắn không kìm được kêu lên một tiếng thảm thiết, ôm đầu ngã xuống đất.

Cô gái áo đỏ vốn định một phát súng giết chết Diệp Phàm, nhưng thấy hắn ngã lăn ra đất, cánh tay cô ta cũng theo đó run rẩy một cái.

Một cơn đau thấu tim ập đến, cô ta suýt nữa cũng ngã xuống đất.

Cô ta vội vàng giữ vững cơ thể mình, sau đó nghiến răng nghiến lợi nhìn Diệp Phàm gầm lên: "Đồ khốn kiếp, tôi muốn giết anh!" Cô ta một lần nữa nhắm súng vào đầu Diệp Phàm.

"Bốp!" Ngay khi cô gái áo đỏ chuẩn bị khai hỏa, trên trán Diệp Phàm lại xuất hiện thêm một nốt ruồi đỏ.

Nốt ruồi tuy nhỏ, nhưng lại ẩn chứa sức mạnh vô tận, cô gái áo đỏ vừa chạm vào đã cảm thấy ngón tay tê dại.

Cô ta vô thức dừng động tác.

"Xoẹt!" Diệp Phàm vùng vẫy đứng dậy, không chút lưu tình lao về phía cô gái áo đỏ.

Trán hắn đã thấm đẫm mồ hôi.

Nốt ruồi đỏ là tinh hoa của cổ trùng ngưng tụ, một khi chạm vào, sẽ kéo theo khắp các gân cốt toàn thân, cực kỳ đau đớn.

Sắc mặt cô gái áo đỏ đại biến, muốn khai hỏa một lần nữa nhưng đã chậm nửa nhịp, Diệp Phàm đã xông đến trước mặt vung nắm đấm đánh ra.

Cô gái áo đỏ không kịp tránh né, chỉ có thể gầm lên một tiếng giận dữ, cũng vung nắm đấm chống đỡ.

"Rầm!" Hai nắm đấm va vào nhau dữ dội, Diệp Phàm bị thương lùi lại năm sáu bước.

Cô gái áo đỏ cũng hừ một tiếng, lùi lại bảy tám mét, mặt mày trắng bệch như tờ giấy.

Nhưng Diệp Phàm còn chưa kịp hồi sức, cô gái áo đỏ đã lại lao lên một bước.

Cô ta tung cước đá về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm xoay người tránh né.

Hắn thuận thế đá ra một cước.

Sắc mặt cô gái áo đỏ trầm xuống, nhanh chóng di chuyển sang bên.

Diệp Phàm một đòn không trúng, lại tung một cước ngang hông.

Cô gái áo đỏ xoay người, vừa vặn tránh được cước này của Diệp Phàm.

Diệp Phàm lại quét ngang một chân, cô gái áo đỏ lại nghiêng đầu tránh né.

"Rầm!" Ngay khi cô gái áo đỏ né tránh, Diệp Phàm nhấc đầu gối phải lên, hung hăng đâm vào ngực đối phương.

Tốc độ cực nhanh.

"Đồ khốn!" Sắc mặt cô gái áo đỏ đại biến, tung một chưởng ra, muốn cứng rắn đỡ đầu gối của Diệp Phàm.

Khóe miệng Diệp Phàm nhếch lên một nụ cười, chân còn lại đột nhiên cong lại.

"Rắc" một tiếng, lòng bàn tay cô gái áo đỏ gãy lìa, sau đó cả người văng ngược ra sau.

Cô ta lộn một vòng trên không rồi vững vàng đứng lại.

Đồng thời, cô ta ấn vào bộ đồ chống đạn trên người, một quả lựu đạn kim loại xuất hiện.

Cô ta cười khẩy: "Diệp Phàm, anh xong đời rồi." "Xoẹt!" Diệp Phàm mí mắt giật giật, bản năng lăn sang bên cạnh.

Hầu như ngay khi hắn vừa rời vị trí, quả bom kim loại đã nổ tung, bốc lên một làn khói bụi và lửa.

Mảnh vỡ, mảnh gỗ bắn tung tóe, va vào người Diệp Phàm kêu leng keng.

Một cảnh tượng hỗn loạn.

"Diệp Phàm, anh không thoát được đâu." Cô gái áo đỏ cười khẩy: "Anh có mạnh đến mấy, cũng không đỡ được độc châm của tôi." "A…" Lời chưa nói hết, cô ta lại kêu lên một tiếng thảm thiết chói tai, cơ thể lảo đảo văng ra sau, đập mạnh vào một khung cửa kính dày.

Cửa kính lập tức vỡ tan.

Cô gái áo đỏ hừ một tiếng, từ tầng hai rơi xuống dưới.

"Rầm!" Một tiếng động lớn, cô gái áo đỏ đập vào một cái cây, sau đó trượt xuống bãi cỏ, phun ra một ngụm máu tươi.

Cô ta đầy oán hận nhìn chằm chằm Diệp Phàm, dường như khó mà tin được hắn có thể tránh được cả thủ đoạn này.

Chương 857

Diệp Phàm lau vết máu trên mặt rồi đi tới: "Cảm ơn cô đã tiễn tôi một đoạn." Cô gái áo đỏ giận đến tím mặt: "Đồ khốn, tôi muốn giết anh, giết anh!" Diệp Phàm khẽ nhíu mày, nhìn cô ta lạnh lùng nói: "Cô rốt cuộc là ai?" "Bốp!" Nghe Diệp Phàm hỏi, cô gái áo đỏ tức giận phun ra một ngụm máu nóng, sau đó nằm thẳng đơ trên mặt đất ngất xỉu.

"Xoẹt!" Cùng lúc đó, một mũi tên đen bắn tới.

"Cẩn thận!" Thấy cảnh tượng này, Diệp Phàm bản năng lao tới, ôm lấy người phụ nữ đang hôn mê, dùng vai mình đỡ lấy.

"Ô…" Mũi tên xé gió lướt qua hai người, găm vào tường mới dừng lại.

Cơ thể cô gái áo đỏ cũng theo đó căng cứng, dường như có thể bị đứt thành nhiều mảnh bất cứ lúc nào.

Diệp Phàm nhìn về phía bóng tối quát: "Kẻ nào dám đánh lén tôi?

Có bản lĩnh thì quang minh chính đại mà chiến đấu, đừng trốn tránh đánh lén!" Hắn thầm nghĩ không biết có phải là bảo tiêu của thẩm thị làm hay không.

"Xoẹt xoẹt xoẹt!" Gần như cùng một lúc, tai Diệp Phàm giật giật, bắt được từng tiếng xé gió rất nhỏ từ con hẻm cách đó vài chục mét.

Sau đó, hắn đưa tay trái ra, kẹp lấy ba mũi tên đang bay tới rồi ném đi.

"Phụt!" Những mũi tên bay đi lập tức găm vào một bụi cỏ.

Diệp Phàm quát lên một tiếng: "Là ai?" Trong bụi cỏ, một người đàn ông mặc áo bào xám xuất hiện lặng lẽ.

Hắn ta đeo một chiếc mặt nạ đồng xanh che khuất ngũ quan, không nhìn rõ mặt, chỉ có đôi mắt lấp lánh ánh đỏ khát máu.

Người đàn ông áo bào xám cảnh giác nhìn Diệp Phàm một cái, dường như ngạc nhiên khi Diệp Phàm có thể phát hiện ra mình.

Hắn ta không để ý đến câu hỏi của Diệp Phàm, tay phải vung lên, một thanh kiếm đâm thẳng vào yết hầu Diệp Phàm.

Diệp Phàm sắc mặt nghiêm nghị, tay phải nắm ngược Ngư Trường Kiếm.

"Đang!" Hắn một đao chém vào đoản kiếm của đối phương, hai thanh kiếm va chạm, phát ra một tiếng vang chấn động, ngay sau đó cả hai cùng thu kiếm về.

"Hô…" Người đàn ông áo bào xám lại đâm tới.

Diệp Phàm dựa vào sự nhanh nhẹn của mình, từng chút một tránh né những đường kiếm của đối phương.

Người đàn ông áo bào xám cũng không từ bỏ tấn công, một kiếm đâm hụt, lại tiếp tục đâm.

Diệp Phàm lại giơ tay trái lên, kẹp lấy mũi kiếm, rồi bẻ gãy.

"Rắc!" Khẩu hổ của người đàn ông áo bào xám nứt toác, thanh kiếm dài tuột khỏi tay rơi xuống sông, tiếp đó Diệp Phàm tung một cước đá bay hắn ta.

"Giết!" Thấy đồng bọn mất vũ khí, bốn người đàn ông mặc áo đen bịt mặt khác cũng rút võ sĩ đao ra vây công.

Diệp Phàm sắc mặt trầm xuống: "Khốn kiếp!" "Phụt!" Hắn nhân lúc mọi người đang phân tán sự chú ý, thân hình thoắt cái nhảy lên ngọn một cái cây.

Hai chân hắn đan chéo đạp xuống, mượn độ đàn hồi của cành cây,

cơ thể bật tung lên không.

Hắn như một viên đạn bay vút đi, khí thế sắc bén va vào một trong những kẻ địch áo đen.

Đối phương sắc mặt đại biến, vô thức muốn lùi lại.

Nhưng tốc độ của Diệp Phàm quá nhanh, gần như chỉ còn lại tàn ảnh, hắn ta chỉ có thể dốc hết sức vung một kiếm ra.

Diệp Phàm không nói một lời thừa, trực tiếp nhắm vào cổ của người đàn ông áo đen.

Người đàn ông áo đen chỉ kịp vung võ sĩ đao lên đỡ một cái.

"Rắc!" Diệp Phàm một kiếm chém vào sống lưng đao, cơ thể người đàn ông áo đen lập tức nghiêng ngả, trong tiếng kêu giòn tan, ba xương sườn của hắn ta bị chém gãy.

Diệp Phàm nắm lấy cổ tay hắn ta ấn xuống, "Rắc" một tiếng, lại bẻ gãy một cánh tay của hắn ta.

Người đàn ông áo đen kêu thảm thiết ngã xuống đất.

Diệp Phàm không chút do dự, lướt tới, đạp mạnh xuống.

"Rắc!" Cổ người đàn ông áo đen lệch đi, đầu cũng vẹo sang một bên, chết thảm trên bãi cỏ.

"Rầm!" Diệp Phàm không cho hắn ta đường sống, lại đạp nát yết hầu hắn ta.

"Phụt…" Máu tươi phun trào.

Ba người còn lại mí mắt giật giật, sau đó gầm lên bao vây tới.

Diệp Phàm không chút sợ hãi, vung Ngư Trường Kiếm đang rỉ máu lên nghênh chiến.

"Đang đang đang!" Diệp Phàm cùng ba đối thủ quấn lấy nhau, mỗi

chiêu mỗi thức đều mang theo một luồng khí sắc bén.

Chỉ là đối phương mặc dù bị Diệp Phàm dồn ép liên tục bại lui, nhưng vẫn không hề ngã xuống hay bị thương.

Những người này không chỉ võ công cao thâm, mà còn kinh nghiệm phong phú, phối hợp ăn ý đến hoàn hảo, khiến người ta không thể tìm thấy bất kỳ khuyết điểm nào.

Quan trọng nhất là, Diệp Phàm phát hiện đối thủ tinh nhuệ hơn ba đợt trước, nên hắn đã tốn thêm vài giây.

Diệp Phàm không lãng phí chút thời gian này, sau khi một hơi chém gục ba đối thủ, hắn liền phóng vút đi xa.

"Đuổi!" Thấy Diệp Phàm rời đi, ba lão già áo xám quát lên một tiếng.

Bọn họ bỏ lại thi thể đồng bọn, rút dao găm ra truy kích Diệp Phàm.

Diệp Phàm mặc dù biết nơi này cách Kim Chi Lâm không gần, nhưng hắn vẫn nghiến răng chịu đau đớn quay về.

Chỉ vì hắn cảm thấy cô gái này có điều kỳ lạ.

Diệp Phàm một hơi chạy hai mươi kilomet, xác nhận xung quanh không có kẻ địch theo dõi, mới dừng bước thở dốc.

"Cô rốt cuộc là ai?" Diệp Phàm nhìn người phụ nữ dưới đất thở dài: "Tại sao lại muốn giết tôi?" Hắn biết, nếu thật sự là nhắm vào mình, vậy thì tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ cuộc, trừ khi bọn họ có điều gì đó kiêng dè.

"Chúng tôi không phải đến để giết anh." Người phụ nữ hôn mê khó khăn nặn ra một câu: "Chúng tôi chỉ muốn mời anh ăn cơm!" "Mời khách ăn cơm?" Diệp Phàm sắc mặt đại biến: "Các người là

người An Lạc?" "Đúng vậy, người Hoa Quốc!" Người phụ nữ khẽ mở to mắt nhìn Diệp Phàm: "Anh không cần quá sợ hãi, chúng tôi sẽ không làm hại anh đâu." Cô ta dường như sợ kích động Diệp Phàm, nói rất chậm, phát âm rõ ràng, còn cố gắng mỉm cười.

Đáng tiếc, khuôn mặt cô ta trắng bệch, không có chút sức sống nào, nụ cười cũng trông yếu ớt.

"Không phải tôi sợ các người, mà là các người làm sao có thể trà trộn vào trong cảnh nội được chứ?" Diệp Phàm thở dốc: "Tôi vừa đến Long Đô đã gặp hai đợt sát thủ, kết quả suýt chết trên máy bay.

Bây giờ lại xuất hiện một nhóm người Hoa Quốc bí ẩn." "Bọn họ không chỉ biết hành tung của tôi, mà còn biết tôi tối nay ở gần Kim Chi Lâm." "Bọn họ còn có thể lặn, tôi đơn giản ước tính, bọn họ ít nhất cũng năm sáu trăm người." "Anh nói xem, bọn họ có thể để tôi được an toàn sao?" "Hơn nữa, đây là cảnh nội Hoa Quốc, các người không ở yên mà lại đột kích tôi làm gì?" Diệp Phàm rất sốc về thân phận của đối phương, đồng thời cũng bội phục sự gan dạ và tác phong của bọn họ.

Thời đại này, còn dám ngang nhiên xâm nhập địa phận An Lạc, thực sự không còn nhiều nữa.

"Thật ra cuộc đột kích này, không hoàn toàn nhắm vào anh." Người phụ nữ lộ ra vẻ xin lỗi: "Chủ yếu là chúng tôi bị kẻ địch tấn công, một trăm bảy mươi tám người toàn bộ tử trận, chỉ còn lại tôi và Tiểu Linh trốn thoát." "Bọn họ không cam tâm thất bại, không tin thất bại, nên đã phái chúng tôi tiềm nhập Kim Chi Lâm để điều tra tình hình." "Tiện thể xem anh có thể mua chuộc hay khống chế, trở thành quân cờ mới của chúng tôi hay không." Cô ta nói nhỏ một câu: "Xin lỗi, chúng tôi không nên làm phiền anh, chúng tôi đi ngay đây." Nghe đối phương chỉ muốn đến quan sát động thái của mình, Diệp Phàm

thở phào nhẹ nhõm, sau đó lại nheo mắt hỏi: "Các người bị tấn công sao?" Diệp Phàm đột nhiên nghĩ đến cảnh mình rơi từ máy bay xuống.

Chẳng lẽ đối phương cũng đi chuyên cơ đến Long Đô?

"Xin lỗi, Diệp bác sĩ, là tôi lỗ mãng rồi, không nên quấy rầy anh." Người phụ nữ vội vàng giải thích: "Nhưng anh yên tâm, chúng tôi chỉ muốn thử một chút thôi." Diệp Phàm xua tay cắt ngang lời người phụ nữ: "Thôi được rồi, mọi chuyện đã nói rõ, tôi sẽ không trách các người nữa." "Tuy nhiên tôi cần các người nói cho tôi biết, các người rốt cuộc là ai?" Hắn bổ sung một câu: "Các người đến Long Đô là để tìm thù hay nằm vùng?" "Xin lỗi, Diệp bác sĩ, chúng tôi chỉ là chấp hành mệnh lệnh." Người phụ nữ kiên cường lắc đầu: "Thân phận cụ thể không thể tiết lộ." "Chúng tôi cũng không thể nói cho anh biết được." Cô ta thành khẩn bổ sung một câu: "Đợi sau này có cơ hội sẽ nói, chúng tôi đi trước đây." Nói xong, cô ta vùng vẫy bò dậy.

Nhưng chưa đi được mấy bước, lại "phịch" một tiếng ngã xuống, lồng ngực đau đớn khó thở.

Sau đó, cô ta ho khan một tiếng phun ra một ngụm máu tươi.

Diệp Phàm vội vàng đỡ lấy người phụ nữ: "Vết thương của cô rất nặng." "Tôi không chết được đâu, không cần lo cho tôi!" Người phụ nữ khó khăn nặn ra một câu: "Diệp bác sĩ, bảo trọng, cảm ơn anh đã cứu tôi." "Bốp!" Lời còn chưa nói hết, cô ta lại phun ra một ngụm máu tươi, cơ thể lảo đảo, ngã nhào xuống đất.

Chương 858

Diệp Phàm bản năng đưa tay kéo.

Nhưng vừa chạm vào, người phụ nữ đã trượt đi như con lươn, còn nhân thế đẩy Diệp Phàm ra để tránh né.

Diệp Phàm thầm kêu cẩn thận, tay trái giơ lên, che ngực.

"Xoẹt!" Cũng ngay lúc này, một mũi tên tay áo bắn tới, xé rách cánh tay Diệp Phàm để lại một vết máu.

Diệp Phàm nghiêng người né tránh, tầm nhìn xuất hiện thêm bốn cái bóng.

Ba nam một nữ, tất cả đều đeo kính râm, mặc áo bào xám, thân hình vạm vỡ, từng người đều mạnh mẽ.

Hơn nữa, đôi mắt bọn họ âm u, sát khí ngút trời, tạo cho người ta một cảm giác rợn tóc gáy.

Diệp Phàm nhíu mày quét qua bọn họ một lượt: "Các người lại là ai?" "Kẻ giết anh." Một gã tráng hán đầu trọc cười khẩy một tiếng, vỗ mạnh xuống bàn đối diện Diệp Phàm.

"Rầm" một tiếng, mảnh gỗ bay tứ tung, chiếc bàn gỗ lập tức tan tành, đập vào đầu Diệp Phàm.

"Bộp!" Diệp Phàm bản năng vung Ngư Trường Kiếm lên chống đỡ, nhưng nghe "rắc" một tiếng, cả chiếc bàn bị chém đôi.

Tiếp đó, tai hắn lại vang lên tiếng đầu dao xé gió.

Diệp Phàm phản ứng cực nhanh nhấc chân đá trúng bụng gã tráng hán đầu trọc, mượn sức đối phương liên tục lùi lại ba mét.

"Phụt…" Cùng lúc đó, một người đàn ông áo bào xám khác áp sát,

tay phải nhanh như điện xẹt ra, kẹp lấy vai Diệp Phàm.

Lòng bàn tay hắn ta, lập tức xuất hiện một cây kim bạc, nhắm thẳng vào vai Diệp Phàm.

Diệp Phàm bản năng lệch vai, tránh được đòn chí mạng, đồng thời phản thủ rút Ngư Trường Kiếm ra.

"Đang!" Kim bạc bị bật ra, người đàn ông áo bào xám cũng lùi lại hai bước.

Diệp Phàm phản thủ vung lên.

Kim bạc "xoẹt xoẹt xoẹt" bắn ra, bao trùm bốn đối thủ, tốc độ cực nhanh.

"Xoẹt!" Người đàn ông áo bào xám thấy vậy cười lạnh một tiếng, thân hình thoắt cái, tránh được những cây kim bạc bay tới, sau đó một cước đá bay một tảng đá.

Tảng đá xoay tròn đập về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm nhanh chóng di chuyển, tránh né đòn tấn công.

Tảng đá đập vào tường, "rầm" một tiếng nổ tung, bụi đá văng tứ tung, cảnh tượng kinh hoàng.

"Ô…" Nhân cơ hội này, gã tráng hán đầu trọc và đồng bọn lại lao tới, tốc độ cực nhanh.

Diệp Phàm mắt nhanh tay lẹ, lại vung Ngư Trường Kiếm trong tay.

Ngư Trường Kiếm "xoẹt" một tiếng bay đi, hung hăng găm vào một cành cây.

Cành cây rung động không ngừng, nhưng vẫn chắc chắn.

Gã tráng hán đầu trọc và đồng bọn thấy vậy đồng loạt dừng bước,

ánh mắt sắc như dao nhìn chằm chằm vào Ngư Trường Kiếm trong tay Diệp Phàm.

Một luồng hàn khí khiến bọn họ ngửi thấy nguy hiểm.

"Các ngươi rốt cuộc là ai?" Diệp Phàm quát lên một tiếng: "Đến đây làm gì?" "Xoẹt!" Gã tráng hán đầu trọc không nói lời thừa, bước chân di chuyển, lao vút về phía Diệp Phàm.

Tốc độ hắn ta cực nhanh, như một đám mây đen, chớp mắt đã đến trước mặt.

Quyền cước mang theo gió, uy mãnh như hổ.

Diệp Phàm bản năng vung Ngư Trường Kiếm chống đỡ.

"Đinh đinh đinh!" Trong một tràng tiếng kêu giòn tan dồn dập, hai người liên tục đối chọi mấy chục chiêu.

Nắm đấm và cánh tay của gã tráng hán đầu trọc không ngừng tóe ra tia lửa, nhưng vẫn không thể chiếm ưu thế áp đảo.

Mí mắt hắn ta giật liên hồi, trong lòng dâng lên một tia nặng nề.

Đối phương lợi hại hơn hắn ta tưởng tượng.

Hắn ta đang suy nghĩ làm sao để hạ gục Diệp Phàm thì Diệp Phàm nhân cơ hội một cước đạp lên bắp chân hắn ta.

"Rắc!" Tiếng xương bắp chân gãy lìa truyền đến, cơn đau nhói dữ dội lan khắp toàn thân, gã tráng hán đầu trọc hừ một tiếng, bị thương lùi về vị trí cũ.

Trán hắn ta rịn ra mồ hôi.

Diệp Phàm hờ hững cười: "Không được thì đừng cố chấp." "Giết!" Gã tráng hán đầu trọc gầm lên một tiếng giận dữ, cơ bắp hai cánh tay nổi lên, đôi mắt càng thêm hung dữ.

Hắn ta một lần nữa xông tới, chỉ là động tác chậm hơn vài phần.

"Bốp!" Diệp Phàm một bước lao lên, tay trái nắm lấy đầu hắn ta, tay phải nắm lấy nắm đấm của hắn ta, đột nhiên dùng sức.

Chỉ nghe một tiếng động lớn trầm đục.

Sắc mặt gã tráng hán đầu trọc lập tức trắng bệch.

"A…" Hắn ta không kìm được phát ra tiếng kêu thảm thiết, sau đó đầu "ù" một tiếng nổ tung, hoàn toàn hôn mê.

"Phụt!" Diệp Phàm không ngừng lại, tay trái đột nhiên bẻ mạnh, trực tiếp vặn gãy cổ hắn ta, sau đó ném xuống đất.

Khóe miệng hắn nhếch lên một nụ cười.

Hắn biết mình đã thắng.

Quả nhiên, ba người áo xám thấy vậy tức giận vô cùng, liên tục bóp cò súng, họng súng phun ra một loạt đạn lửa.

Chỉ là bọn họ căn bản không thể khóa được tung tích của Diệp Phàm.

"A…" Khi bọn họ chuẩn bị thay đạn để tiếp tục tấn công, phía sau đột nhiên vang lên một tiếng kêu ai oán thê lương.

Cơ thể bọn họ cứng đờ, theo phản xạ quay đầu nhìn về phía đồng bọn.

Bọn họ rất nhanh nhận ra đó là giọng của huynh đệ mình, sau đó nhìn thấy một cô gái áo đỏ đứng bên cạnh hắn ta, dao găm xuyên qua cổ họng hắn.

Máu tươi đầm đìa.

Diệp Phàm hơi ngạc nhiên, không ngờ người phụ nữ này lại hung hãn đến vậy.

Cô gái áo đỏ không thèm để ý, một cước đá bay thi thể đi.

Cô ta quát lên một tiếng với Diệp Phàm: "Chạy mau!" Diệp Phàm khựng lại, sau đó gật đầu, nhặt lấy hai cây kim bạc rồi biến mất vào màn đêm.

Nửa tiếng sau, Diệp Phàm trở về dưới chung cư.

Hắn lấy chìa khóa ra định mở cửa, nhưng lại thấy cửa phòng đã bị người khác mở.

Đường Nhược Tuyết khoác khăn tắm đứng ở cửa, khuôn mặt lo lắng nhìn Diệp Phàm: "Anh sao rồi?

Chương 859

Có bị thương không?" Cô vừa nãy đang tắm, kết quả nghe thấy tiếng kính cửa sổ vỡ vụn, cũng như tiếng kêu thảm thiết của gã tráng hán đầu trọc và đồng bọn.

Đường Nhược Tuyết lo có chuyện, lập tức chạy ra ngoài xem xét, kết quả phát hiện bên ngoài trống rỗng, chỉ có mấy chục người nằm la liệt trên đất.

Cô cho rằng Diệp Phàm lại xảy ra xung đột với đối phương, nên chạy ra quan tâm một phen.

"Anh không sao, chỉ là bị tấn công thôi." Diệp Phàm khẽ thở dài: "May mà hữu kinh vô hiểm." "A…" Thấy Diệp Phàm quả thực không hề hấn gì, Đường Nhược Tuyết thở phào nhẹ nhõm, sau đó đôi mắt lướt qua một tia lo lắng: "Có phải người của Long Thiên Ngạo phái đến không?" "Em biết ngay mà, tối qua tấn công anh, hôm nay chắc chắn sẽ tìm anh gây phiền phức." "Chỉ đáng tiếc anh quá yếu, không có chút sức tự vệ nào, còn luôn thích làm anh hùng mạo hiểm." Đường Nhược Tuyết giọng điệu đầy oán trách: "Sớm biết anh liều lĩnh như vậy, em đã không nên đồng ý cho anh tham gia thi đấu." "Anh cũng là người trưởng thành rồi, còn thích hành động theo cảm tính như vậy, nhỡ lần nào đó vận khí không tốt, hoặc kẻ địch đủ lợi hại, chẳng phải sẽ phải bỏ mạng sao?" "Anh thật sự không nên liều mạng như vậy." Cô thở dài một tiếng: "Anh có biết không, hôm qua em nhận được điện thoại báo cảnh sát, suýt nữa thì sợ chết ngất." Cô còn muốn hỏi Diệp Phàm rốt cuộc đang làm gì?

Cô vừa đi vào phòng, vừa bật bình nóng lạnh, sau đó lại bật điều hòa.

“Cảm ơn phu nhân đã quan tâm, nhưng không cần đâu, kẻ địch tuy lợi hại, nhưng còn chưa đến mức khiến tôi mất đi sức chiến đấu.” “Hơn nữa, tôi trời sinh hiếu chiến, nếu không động đến tôi, tôi lười để ý đến bọn họ.” Diệp Phàm cười: “Bọn họ dám khiêu khích tôi, vậy thì tôi tuyệt đối sẽ không ngồi yên chờ chết, nhất định phải giết chết bọn họ, để tránh họa vô cùng.” Hắn vừa giải thích tình hình tối qua, vừa đi vào bếp nấu ăn.

Hắn cần lấp đầy cái bụng, nếu không sẽ không có tinh thần đối mặt với trận chiến hôm nay.

Đường Nhược Tuyết không nói gì, chỉ mím môi đi vào phòng ngủ, đợi cô từ trong phòng đi ra, Diệp Phàm đã nấu xong một nồi canh nội tạng bò.

“Uống xong canh cho ấm người nhé.” Diệp Phàm cười đưa cho Đường Nhược Tuyết, lại tự mình múc một bát, ăn xong, Diệp Phàm lấy một chai bia.

Hắn ực ực uống cạn hơn nửa ly.

Uống xong nửa chai bia, Diệp Phàm thở ra một hơi dài, sau đó ném chai bia sang một bên.

Hắn quay đầu nhìn Đường Nhược Tuyết mở lời: “Em cũng uống một ngụm đi, nếu không dễ say xe.” “Em không có khẩu vị, anh uống đi.” Đường Nhược Tuyết bưng bát canh nội tạng bò nóng hổi, vừa khuấy vừa lắc cái muỗng.

Cô ngẩng đầu nhìn Diệp Phàm nói: “Diệp Phàm, em hy vọng sau này anh suy nghĩ nhiều hơn về sự an nguy của mình.” “Anh cứ liều lĩnh làm càn như vậy, sớm muộn gì cũng hại chết mình.” Đường Nhược Tuyết nhắc nhở Diệp Phàm: “Hơn nữa ván này, chúng ta thua rồi.” Mặc dù Diệp Phàm đã thắng lợi, cũng cứu cô, nhưng Đường Nhược Tuyết không hề vui vẻ, ngược lại còn có chút tự ti.

“Thua thì thua, sợ gì chứ?” Diệp Phàm vẻ mặt không quan tâm: “Tôi đâu có dựa vào nó để kiếm tiền nuôi sống bản thân, thua thì thua thôi chứ.” Hắn cười hề hề bổ sung một câu: “Hơn nữa tôi cảm thấy mình rất có tiềm năng, tương lai nhất định sẽ phục thù và vươn lên, thậm chí vượt qua Long Thiên Ngạo.” Đôi mắt hắn sáng rực.

“Em biết năng lực của anh, anh có bản lĩnh, nhưng anh có năng lực đến mấy, cũng không thể thay đổi chênh lệch cảnh giới quá lớn.” Đường Nhược Tuyết giọng điệu như ghét sắt không thành thép: “Anh có giỏi đánh đấm đến mấy, có thông minh đến mấy, có đỡ được súng đạn không?

Có chịu được xe tăng, xe bọc thép vây công không?” “Đừng nói là một mình anh, một đội đặc nhiệm cũng khó mà chống cự được.” Cô nhắc nhở Diệp Phàm: “Đây là một xã hội công nghệ hóa cao, không phải thế giới võ hiệp.” “Hơn nữa, dù anh có chịu được đạn, còn đỡ được cả tên lửa sao?” “Hơn nữa anh còn chưa từng chạm vào súng đạn.” “Anh còn không biết súng đạn dùng thế nào, anh lại có thể học được thứ gì?” Cô thầm nghĩ giá trị lớn nhất của Diệp Phàm, chính là kiếm tiền nuôi gia đình, nếu không cô thật sự không muốn cùng Diệp Phàm sống hết đời.

“Tôi tuy chưa từng chạm vào súng đạn, nhưng tôi quen thuộc với súng đạn mà.” Diệp Phàm nở một nụ cười rạng rỡ, vỗ vỗ ngực đầy tự tin: “Tôi hiểu sơ qua về các loại vũ khí nóng, vũ khí lạnh của các nước, dù là súng bắn tỉa hay súng máy, tôi đều có thể dùng một cách điêu luyện.” “Hơn nữa, ai nói nhất định phải chạm vào súng mới dùng được?” “Anh nhìn tôi xem, tay không vẫn có thể hạ gục đối phương, tôi cũng có thể tránh né đạn của đối phương.” “Còn về việc sử dụng súng đạn, đó là bài học bắt buộc của tôi, tôi luyện võ từ nhỏ, năm tuổi đã bắt đầu nhắm mục tiêu rồi.” Diệp Phàm khoe khoang kỹ năng phi thường của mình, sau đó chuyển giọng: “Tôi ước tính không bao lâu

nữa, sẽ có người đến cầu xin." Hắn rất buồn bực với lời khuyên này của Đường Nhược Tuyết, cô gái này là chê mình không đủ mạnh mẽ sao?

"Em đương nhiên hy vọng anh có thể trở thành sát thủ hàng đầu, điều này sẽ giúp anh tránh được rất nhiều rủi ro, giảm bớt rất nhiều tai nạn." Đường Nhược Tuyết nhìn Diệp Phàm cười khổ một tiếng: "Dù sao anh cứ phô trương gây họa như vậy, một khi bị lộ, sẽ khiến anh lâm vào cảnh cực kỳ khó khăn." Cô đối với tương lai của Diệp Phàm cũng không còn bất kỳ kỳ vọng nào.

Thằng nhóc này không chỉ thích làm càn, mà trong đầu còn toàn là ảo tưởng tranh bá giang hồ, dù thế nào cũng không thích hợp làm tinh anh tài chính.

Hơn nữa cô cũng không muốn cùng Diệp Phàm gây dựng giang sơn.

Diệp Phàm cười truy hỏi: "Nếu tôi có thể thắng trận đấu hôm nay, vậy em gả cho tôi thế nào?" "Gả cho anh ư?" Đường Nhược Tuyết liếc Diệp Phàm một cái, từng chữ từng câu nói: "Trừ khi anh đồng ý ly hôn với em, nếu không hai chúng ta đời này không bao giờ có thể." "Hơn nữa em sẽ không hứa hẹn gì với anh." "Vì em sẽ không gả cho một người đàn ông không thể kiểm soát được bản thân." Cô kiên quyết bày tỏ thái độ của mình: "Em chỉ muốn anh sống tốt, không để mẹ em và ông bà nội lo lắng." "Em không thể để họ lại vì em mà đau lòng rơi lệ nữa, nên anh đừng hòng dùng những thứ này để ràng buộc em." Đường Nhược Tuyết rất đau lòng vì Diệp Phàm, cũng khiến cô nhớ đến cái chết của cha mẹ và anh trai, mí mắt không ngừng giật giật.

"Thế sự này, không có gì có thể trói buộc chúng ta cả." Diệp Phàm nhún vai cười: "Mối thù của mẹ em và anh trai, sẽ có một ngày tôi

thay họ báo phục." "Em cũng hy vọng, nhưng tiền đề là anh phải sống sót đã." Đường Nhược Tuyết vẫn kiên trì thái độ của mình, sau đó chuyển giọng: "À phải rồi, lần này anh đặt cược 80 tỷ, anh lấy ở đâu ra vậy?" Cô tò mò hỏi.

"Em đoán xem!" Diệp Phàm không trực tiếp trả lời, chỉ cười nhạt.

"Anh đúng là hết thuốc chữa rồi!" Đường Nhược Tuyết khuôn mặt rất tức giận: "Dù anh có coi thường em thế nào đi nữa, anh bây giờ là Tổng tài tập đoàn Đường thị." "Mặt mũi mà anh đánh mất, chính là đại diện cho cả tập đoàn Đường thị mất mặt." Cô cố gắng kìm nén cơn giận trong lòng: "Anh có biết bây giờ anh đã bị truyền thông chửi rủa đến mức nào không?" "Những người đó thật sự không có phẩm chất, chuyện của tôi và Đường Kỳ Kỳ, liên quan gì đến họ chứ." Diệp Phàm hừ một tiếng: "Hơn nữa, chuyện này không liên quan đến họ nửa xu." "Họ chẳng qua là những người hóng hớt mà thôi." "Tôi không muốn cãi nhau với em, em cũng đừng mãi dây dưa chuyện của tôi và Kỳ Kỳ nữa." "Tôi và Kỳ Kỳ không hề có bất kỳ giao thiệp nào, càng không có chút tình cảm nào, em tuyệt đối đừng gán ghép lung tung cho tôi." "Điều duy nhất tôi hy vọng bây giờ, là nhanh chóng kết thúc khủng hoảng của Đường Môn, sau đó chia tay với Kỳ Kỳ." Hắn khẽ đẩy tay Đường Nhược Tuyết ra: "Tôi nói cho em biết, tôi sẽ không cưới em đâu." "Đồ khốn, anh còn nói như vậy đừng trách em không khách khí!" Đường Nhược Tuyết nghe vậy tức giận đùng đùng, đưa tay vớ lấy một quả táo trên bàn trà.

"Rắc" một tiếng cắn, quả táo vỡ nát.

Cô như bùng nổ mà hét lên: "Anh có biết không, thái độ của anh như vậy, em sẽ rất thất vọng, thậm chí hoàn toàn tuyệt vọng về anh?" "Anh muốn em không thất vọng về anh, anh lập tức đồng ý cưới em đi, đừng làm càn nữa!" Nói đến sau cùng, cô lại "phịch" một tiếng ngồi phịch xuống ghế sofa, ôm mặt khóc nức nở.

Nghe Đường Nhược Tuyết thút thít, Diệp Phàm vội vàng thu lại nụ cười, nặn ra một nụ cười rồi ngồi xuống: "Được được, anh sai rồi, anh nhận sai, em đừng buồn, em buồn anh cũng sẽ khó chịu." Hắn lấy khăn giấy lau nước mắt cho Đường Nhược Tuyết.

Đường Nhược Tuyết đột nhiên gạt phăng khăn giấy trong tay hắn rồi gầm lên: "Cút đi, không cần anh giả nhân giả nghĩa." Diệp Phàm khẽ nhíu mày: "Em làm gì vậy, không biết em khóc trông rất xấu sao?" Đường Nhược Tuyết không để ý đến Diệp Phàm, tiếp tục dụi đôi mắt sưng đỏ, đôi mắt đầy vẻ tủi thân và cố chấp.

Nhìn dáng vẻ người phụ nữ như vậy, Diệp Phàm trong lòng mềm nhũn, lại ngồi xuống: "Được rồi, anh xin lỗi, không nên kích động em như vậy, anh sai rồi, em đừng khóc nữa." Hắn dịu dàng dỗ dành Đường Nhược Tuyết, còn đưa tay ra giúp cô lau nước mắt.

"Bốp!" Đường Nhược Tuyết đột nhiên giơ tay lên, không chút lưu tình tát Diệp Phàm một bạt tai.

Tiếng tát này rất lớn.

Diệp Phàm sững sờ, dường như không ngờ cô lại dám tát mình một bạt tai.

Hắn ngây người nhìn người phụ nữ, không ngờ cô lại đánh mình.

Đồng thời, sâu thẳm trong lòng còn có một tia đau đớn.

Hắn vốn dĩ nghĩ, Đường Nhược Tuyết đã sớm quên sự tồn tại của hắn rồi.

"Đồ khốn kiếp, ai cho anh động tay động chân hả?" Đường Nhược Tuyết phản ứng lại, vừa xấu hổ vừa kinh ngạc trừng mắt nhìn Diệp Phàm quát: "Anh còn dám động chạm lung tung, có tin em thiến anh không?" Cô vừa dùng khăn giấy lau nước mắt, vừa hung ác nhìn chằm chằm Diệp Phàm, như một con hổ cái.

“Khốn kiếp, anh còn chưa nói em đó, em tát anh một bạt tai tính là gì?” Diệp Phàm suýt thổ huyết, sau đó gầm lên một tiếng: “Hơn nữa em có bị điên không?

Lại dám tát chồng mình một bạt tai, còn muốn tôi cưới em nữa?” Hắn xưa nay thuận theo quen rồi, còn quen chiều theo phụ nữ, đột nhiên bị tát một bạt tai, Diệp Phàm cảm thấy rất ấm ức.

Hơn nữa trong lòng hắn rõ ràng, hắn vừa nãy là muốn an ủi người phụ nữ, chứ không hề có ý niệm chiếm tiện nghi.

“Diệp Phàm, đừng có giở trò hề với em.” Đường Nhược Tuyết đứng dậy, thân hình thẳng tắp toát ra vẻ uy nghiêm, khuôn mặt tươi cười mang theo hàn sương: “Em nói cho anh biết, hôm nay nếu anh thua trò chơi này, anh ngoan ngoãn đi Phi Châu làm nô lệ cho em.” “Anh hoặc là lấy 300 tỷ chuộc em trai và em dâu về, hoặc là ngoan ngoãn nghe theo sự sắp xếp của cha mà kết hôn gả vào hào môn Long Đô.” Cô nắm chặt nắm tay bổ sung: “Nếu anh làm hỏng chuyện, không chỉ em sẽ tìm luật sư kiện anh, mà còn sẽ liên lụy đến ông bà nội em.” “Ý gì?” Diệp Phàm nheo mắt: “Tôi là con rể nhà họ Đường các người, tại sao lại phải đi Phi Châu đào than?” “Ông bà nội tôi không thích tôi, cha mẹ tôi không thích tôi, họ hận không thể tôi chết sớm đi.” “Họ làm sao có thể thích tôi làm con rể nhà họ Đường chứ?

Họ hận không thể tôi vĩnh viễn biến mất mới đúng.” Diệp Phàm rất khó hiểu: “Hơn nữa các người đều không tin tôi, làm sao lại khẳng định tôi sẽ thua trò chơi?” Hắn cảm thấy trong đó có âm mưu, nhưng rốt cuộc là âm mưu gì, hắn lại không thể nhìn rõ.

“Ông bà nội em thật sự ghét anh, hận không thể anh đi sớm.” Đường Nhược Tuyết thần sắc do dự mở lời: “Nhưng ông nội em lại hy vọng anh ở lại, hơn nữa ông ấy cũng biết nhà họ Đường cần một cao thủ có năng lực như anh.” Diệp Phàm mắt sáng lên: “Tại sao?”

“Đường gia tuy là một trong ngũ đại gia tộc, nhưng cũng có rất nhiều kẻ địch và đối thủ cạnh tranh.” Đường Nhược Tuyết cúi đầu thở dài một tiếng: “Trong trận chiến Đường Môn, anh đã giết chết Vũ Điền Tú Cát và Cung Bản Đãn Mã Thủ, khiến Đường Môn tổn binh hao tướng, còn chặt đứt tay chân của Vũ Điền Huyền Thạch.” “Ông nội tôi lo lắng anh sẽ bị gia tộc Vũ Điền ám sát, nên đã chuẩn bị cấp cho anh một thân phận hợp pháp, để anh tiện hành sử quyền hạn làm mọi việc.” “Vì vậy, hành động tối qua của anh, người Đường gia sẽ không cản trở anh tiến vào Long Đô, cũng sẽ không để anh và Đường Kỳ Kỳ chia cắt.” “Anh không cưới tôi, cũng không có cách nào.” “Bởi vì anh đã được Đường gia thừa nhận.” Ánh mắt cô ta sắc bén nhìn chằm chằm Diệp Phàm: “Anh là người của tôi.” Diệp Phàm khẽ giật mình, sau đó cười khổ một tiếng: “Tôi trở thành con rể ở rể của Đường Môn?” Đường Nhược Tuyết lạnh lùng lên tiếng: “Không sai.” “Tôi hiểu rồi, tôi biết rồi, tôi đồng ý với anh.” Khóe miệng Diệp Phàm cong lên một đường: “Nhưng tôi có yêu cầu, cô phải cùng tôi chơi hết ván này.” Hắn thầm nghĩ, đầu óc người phụ nữ này chắc có vấn đề rồi.

“Được, tôi sẽ chơi với anh.” Đường Nhược Tuyết không từ chối: “Nhưng hai chúng ta đừng quá thân mật, cũng đừng dây dưa, làm ảnh hưởng đến danh dự của chúng ta.” “Được thôi, tôi bảo đảm quy tắc và giới hạn.” Diệp Phàm cười, sau đó đưa tay ôm lấy eo người phụ nữ.

“Sưu!” Đường Nhược Tuyết theo phản xạ giãy giụa một chút, muốn thoát khỏi cái ôm của Diệp Phàm.

Chỉ là sức cô ta dù sao cũng có hạn, bị Diệp Phàm ôm chặt, cô ta căn bản không thể động đậy.

Sau đó, Đường Nhược Tuyết từ bỏ chống cự, mặc cho người đàn ông ôm, đôi mắt cũng trở nên ảm đạm, không biết đang nghĩ gì.

Diệp Phàm nhìn khuôn mặt kiều mị nhưng mệt mỏi của người phụ nữ, nhớ lại những lời lạnh nhạt mỉa mai mình đã dành cho cô ta, trong lòng dâng lên một cỗ áy náy.

Sau đó, hắn đưa tay qua véo véo má Đường Nhược Tuyết, còn dùng đầu ngón tay vuốt ve đôi môi cô ta.

Cảm nhận được hành động của Diệp Phàm, đôi mắt Đường Nhược Tuyết khẽ giật mình, dường như có chút đau, lại có chút bàng hoàng.

Diệp Phàm nhân cơ hội thì thầm một câu: "Cô thật đẹp, còn đẹp hơn trên TV nữa." Nghe Diệp Phàm khen ngợi, vẻ mặt Đường Nhược Tuyết dịu đi đôi chút, chỉ là cô ta vẫn giữ cơ thể căng cứng, thể hiện sự căng thẳng lúc này của mình.

"Đừng căng thẳng, tôi chỉ đơn thuần là thưởng thức cô thôi, cô càng căng thẳng, tôi càng cảm thấy hứng thú." Diệp Phàm ha ha cười lớn một tiếng, ghé sát vào tai Đường Nhược Tuyết nói: "Đến ngày cưới cô, tôi nhất định sẽ điều giáo cô ngoan ngoãn phục tùng." Trên mặt Đường Nhược Tuyết lướt qua một tia xấu hổ, sau đó cô ta ngẩng đầu nhìn chằm chằm Diệp Phàm lạnh lùng hừ một tiếng: "Đồ vô liêm sỉ!" "Tôi cảnh cáo anh, tốt nhất đừng có ý đồ xấu, nếu không đừng hòng tôi cùng anh tốt đẹp chia tay." "Bất kể là Đường Bình Phàm hay Tống Vạn Tam, cũng đừng hòng mai mối tôi với anh nữa." "Trừ khi anh chấp nhận từ bỏ tất cả công lao để đến châu Phi." "Nếu không, bất kể anh có thể thắng hay không, tôi cũng sẽ không có quan hệ gì với anh." "Đường Môn chúng tôi không thiếu tiền, chúng tôi cũng không cần phải hi sinh hôn ước của mình để đổi lấy tiền." Cô ta dứt khoát cảnh cáo Diệp Phàm: "Đây cũng là lý do Đường Bình Phàm dặn dò tôi không được động chạm đến hôn ước." "Ông ta đúng là bá đạo thật, ngay cả hôn nhân của cô cũng có thể sắp đặt." Khóe miệng Diệp Phàm cong lên một tia trêu tức: "Tôi còn tưởng, ông ta yêu ai yêu cả đường

đi lối về cơ chứ." "Ông ta yêu tôi bao nhiêu phần, tôi không biết, nhưng ông ta sẽ không cho phép bất kỳ người ngoài nào làm hại tôi." Đường Nhược Tuyết lạnh băng lên tiếng: "Cho dù ông ta từng rất cưng chiều tôi, bây giờ cũng sẽ không thay đổi ý định ban đầu, càng không để anh dính líu nửa điểm lợi ích của Đường Môn." "Anh muốn có được tôi, chỉ có thể dựa vào bản lĩnh của chính mình, dựa vào đôi nắm đấm này mà tự mình tranh đấu có được." Cô ta nhắc nhở Diệp Phàm một câu: "Như vậy, Đường Môn mới không cảm thấy anh dựa vào quan hệ ô dù mà lên cao." Diệp Phàm nghe vậy bỗng nhiên tỉnh ngộ, thảo nào Đường Bình Phàm kiên trì từ hôn, hóa ra là không muốn Đường gia chiều theo dục vọng cá nhân của mình.

Như vậy, hắn kết hợp với Đường Nhược Tuyết, không những sẽ khiến Đường Bình Phàm bất mãn, mà còn khiến hắn mất đi sự che chở của Đường Môn.

Hắn nhẹ giọng nói: "Tôi hiểu rồi!" "Hiểu là tốt!" Đường Nhược Tuyết khôi phục sự mạnh mẽ ngày xưa: "Nhưng tôi khuyên anh cũng đừng quá tham lam, kẻo mất cả chì lẫn chài." "Nếu tôi đoán không sai, việc anh ly hôn với Tống Hồng Nhan, còn bị buộc phải tay trắng rời khỏi nhà, là do chính anh chủ động xin đúng không?" "Mục đích là để bản thân không liên lụy Đường gia chúng tôi?" "Anh vẫn còn quá non nớt, Tống Hồng Nhan có thể một đêm phát tài, còn ngồi vững vị trí người giàu nhất An Lạc, đủ thấy cô ta có thủ đoạn và trí tuệ, không phải anh dễ dàng lay chuyển được đâu." Cô ta để lộ một vẻ tiếc nuối và thương hại: "Loại người như anh, cả đời cũng không đấu lại Tống Hồng Nhan." Diệp Phàm cười hỏi một câu: "Cô không lo tôi giả điên giả dại?

Hoặc nói cách khác là giả vờ thua, sau đó chối bỏ kết quả?" "Anh muốn làm vậy, tôi không có gì để nói." Đường Nhược Tuyết nhún vai, không chút biến động: "Nhưng nếu anh thua, thì phải đi châu Phi ở

một năm, trong một năm không được quay về." Diệp Phàm nhất thời câm nín, người phụ nữ này, đúng là một người phụ nữ sắt đá, mình thua cược, cô ta một chút cũng không thông cảm, còn muốn tiếp tục vắt kiệt giá trị của mình.

Đúng lúc này, trọng tài hô lớn một tiếng: "Chuẩn bị bắt đầu!" "Sưu!" Đường Nhược Tuyết nhanh hơn nửa nhịp ấn chén xúc xắc xuống, sau đó nhanh chóng lắc.

Xúc xắc chuyển động, kêu lách cách.

"Bốn sáu mười hai, bảy tám chín, bão!" Một lát sau, Đường Nhược Tuyết đột nhiên mở chén xúc xắc ra, một viên xúc xắc số sáu bích tròn trịa lọt vào tầm mắt Diệp Phàm.

Điều này khiến hắn không khỏi nhíu mày: "Vận khí của cô tốt vậy sao?" "Nhảm nhí ít thôi, mở bài đi." Đường Nhược Tuyết kiêu ngạo liếc Diệp Phàm một cái: "Đừng nói tôi có lợi thế, cho dù không có lợi thế, tôi cũng là ba con bão." Cô ta rất kiêu ngạo trưng ra bài tẩy cho Diệp Phàm, với vẻ mặt như thể muốn anh mau chóng thua đi.

Diệp Phàm cầm lá bài poker lên xem: "Một con bão, một đôi Q!" Diệp Phàm nhìn người phụ nữ đối diện nhẹ giọng nói: "Không biết lần này ai thắng?" "Anh mở bài bừa bãi, vận khí có tốt đến mấy cũng thua!" Đường Nhược Tuyết lạnh lùng quát một tiếng: "Mở bài đi." Diệp Phàm đẩy bài ra, chính là hai đôi J!

"Sao có thể?

Chương 860

Anh không thể thắng được.” Thấy cảnh này, vẻ mặt Đường Nhược Tuyết vô cùng kinh ngạc, cô ta biết xác suất này nhỏ đến mức nào.

Hơn nữa điều này cũng có nghĩa là số tiền cô ta thắng vừa rồi là giả, Diệp Phàm vẫn luôn giả ngây giả dại để lừa người.

Sự tức giận ban đầu của cô ta lập tức tiêu tan, sau đó trên mặt hiện lên một tia áy náy, cô ta không ngờ Diệp Phàm lại giấu tài bấy lâu nay.

Diệp Phàm cười: “Xem ra là tôi thắng rồi.” Đường Nhược Tuyết cắn môi đỏ, buông một câu: “Tính anh giỏi đó, nhớ kỹ chiến thắng hôm nay của anh.” Nói xong, cô ta liền đứng dậy, quay người đi về phía cửa, chuẩn bị rời khỏi đây.

“Ôi chao, quên mang đồ rồi, phiền anh giúp tôi dọn dẹp phòng một chút nhé.” Cô ta đột nhiên quay đầu lại mỉm cười với Diệp Phàm, tiếp đó giẫm gót cao ‘lạch cạch lạch cạch’ rời đi.

Diệp Phàm ngẩn người: “Cô đúng là cần phải dọn dẹp thật.” “Tinh tong!” Đúng lúc này, điện thoại của Diệp Phàm rung lên.

Hắn cúi đầu nhìn lướt qua, chính là số điện thoại của thư ký Đường Môn gọi đến.

Diệp Phàm khẽ quay đầu, né Đường Nhược Tuyết, lấy điện thoại ra nghe.

“Ô!” Hầu như vừa kết nối, một chiếc Rolls-Royce liền dừng trước mặt Diệp Phàm.

Cửa sổ xe hạ xuống, một khuôn mặt tươi cười nhô ra, đeo kính

râm, phong trần mệt mỏi, chính là Đường Kỳ Kỳ.

Đường Kỳ Kỳ nhìn thấy Diệp Phàm vô cùng kích động: "Anh rể!" Diệp Phàm cười khổ một tiếng: "Tiểu thư Đường?" "Anh rể, anh chạy đi đâu vậy?" Đường Kỳ Kỳ vừa kéo cửa xe chui vào, vừa vội vàng hỏi: "Em tìm khắp quanh Đường Môn trang viên mà không thấy anh đâu, cha em nói anh đi Kim Chi Lâm, em lập tức chạy đến Kim Chi Lâm tìm anh, kết quả vẫn không thấy bóng dáng anh." "Em đã gọi điện thoại cho Thẩm Tiểu Điêu, cô ấy nói anh không có ở nhà cô ấy." "Em còn hỏi Triệu Minh Nguyệt, cô ấy cũng nói anh đã rời Đường gia vào sáng sớm." "Anh rể, em hình như không tìm được anh, rốt cuộc anh trốn đi đâu vậy?

Có phải đi Nam Quốc không?" Đường Kỳ Kỳ không ngừng truy hỏi: "Anh rể, anh đừng bỏ rơi em nha, em sợ lắm!" "Kỳ Kỳ, em hiểu lầm rồi, tối qua anh không rời Long Đô, anh chỉ đi Kim Chi Lâm xử lý một số việc thôi." Diệp Phàm cười an ủi cô gái: "Sáng sớm nay đã quay về Long Đô, nên bây giờ đang ở Cảng Thành." "Thì ra anh ở Cảng Thành!" Vẻ mặt Đường Kỳ Kỳ lập tức vui vẻ hơn đôi chút: "Anh rể, tốt quá rồi!" "Anh cuối cùng cũng về, hai ngày nay, em vẫn luôn nhớ đến anh." "Anh không ở Long Đô, cũng không liên lạc với em, mẹ em còn luôn mắng em là vô lương tâm, nói em không có nghĩa khí." "Em oan ức muốn chết!" Cô ta chu môi thể hiện sự tủi thân của mình.

"Được rồi, đợi anh xử lý xong việc, anh sẽ gọi điện thoại cho em, tiện thể bù đắp một bữa tiệc sinh nhật cho em." Nhìn dáng vẻ hờn dỗi của Đường Kỳ Kỳ, Diệp Phàm mỉm cười ấm áp: "Đương nhiên, chị em cũng sẽ tham gia." "Anh rể, tốt quá rồi, cuối cùng cũng đợi được điện thoại của anh, anh không biết đâu, mấy tháng gần đây, các phe phái trong Đường Môn đều đang nhăm nhe anh." Đường Kỳ Kỳ vui mừng như điên: "Mọi hành động của anh ở Long Đô đều có người

theo dõi." "Không những đệ tử Đường Môn tràn đầy địch ý với anh, mà cả những người phát ngôn của thế lực khác cũng rục rịch hành động." "Anh ở Đường Môn không có nền tảng gì, cũng chưa có tư cách, bất cứ hành động tùy tiện nào cũng sẽ bị bài xích." "Anh phải cố gắng ít xuất đầu lộ diện mới được, đặc biệt là đừng đến những địa điểm giải trí thuộc Đường Môn để chơi bời." "Dù sao anh là người Thần Châu, rất dễ khiến bọn họ ghen ghét." "Chỉ có buộc chặt anh vào con thuyền Đường Môn này, anh ở Đường Môn mới có thể đứng vững không đổ." "Anh là bạn trai của Đường Nhược Tuyết, chúng ta là người một nhà, một người vinh hiển thì mọi người đều vinh hiển, một người tổn thất thì mọi người đều tổn thất." Đường Kỳ Kỳ nói luyên thuyên kể cho Diệp Phàm những quy tắc: "Vì vậy ở Long Đô anh phải cẩn thận một chút." Diệp Phàm nghe vậy thở dài, mình đúng là bị Đường Môn lừa thê thảm rồi, những ngày này, không phải là gây chuyện không dứt với Đường Môn, thì cũng là suýt chết không toàn thây.

Chỉ là hắn mơ hồ cảm thấy, Đường Thạch Nhĩ chắc hẳn sẽ không tàn nhẫn với mình như vậy, trừ phi có điều gì đó sâu xa hơn.

Diệp Phàm thầm nghĩ có thời gian phải hỏi Đường Bình Phàm một chút.

Hắn nhẹ giọng nói: "Cảm ơn Kỳ Kỳ đã nhắc nhở, anh đã nhớ rồi." Đường Kỳ Kỳ rất nhiệt tình: "Anh nhất định phải cẩn thận, có khó khăn thì tìm chú Đường giúp đỡ." "À đúng rồi, chú Đường và mọi người tối nay đặt tiệc mừng em thăng cấp Tam phẩm, anh và Đường Nhược Tuyết nhất định phải ghé thăm nha." Cô ta thấu hiểu lòng người: "Đường Hải Long và bọn họ chắc chắn muốn nhân cơ hội này làm nhục hai người, để anh biết hai người không xứng với chị em." Diệp Phàm cười: "Được, em thay anh cảm ơn bọn họ, anh nhất định sẽ đến ăn cơm." "Vậy thì vậy nhé, lát nữa gặp, bye bye!" Nói xong,

Đường Kỳ Kỳ liền cúp điện thoại.

"Rầm!" Diệp Phàm còn chưa đặt điện thoại xuống, Đường Nhược Tuyết đã quay trở lại, từ trên bàn lấy một chai rượu, ực ực đổ vào bụng.

"Hô!" Uống xong, cô ta lau miệng, nhìn về phía Diệp Phàm cười nói: "Ly này kính anh, chúc anh thành công thoát khỏi Diệp Đường, chúc anh một bước thành công." Nói xong, cô ta lại ực ực uống thêm năm ngụm, rượu mạnh xộc thẳng vào cổ họng, nhưng không hề làm dịu đi sự phiền muộn của cô ta, ngược lại còn khiến tinh thần cô ta càng thêm hưng phấn.

Diệp Phàm khẽ híp mắt, hắn cảm giác, Đường Nhược Tuyết có điều gì đó đã thay đổi, nhưng cụ thể lại không nói rõ được.

"Thôi được rồi, tôi đi tắm và thay quần áo trước, chúng ta hôm khác nói chuyện tiếp." Thấy ánh mắt dò xét của Diệp Phàm, Đường Nhược Tuyết với vẻ mặt đỏ ửng hừ một tiếng: "Nếu anh rảnh rỗi thì đến phòng tôi xem thử, tôi có quà tặng cho anh đó." Nói xong, cô ta liền quay người chạy vào phòng tắm, bỏ lại Diệp Phàm gãi gãi đầu nhất thời ngơ ngác.

Hắn đoán không ra Đường Nhược Tuyết đang bày trò gì.

Chỉ là Diệp Phàm cũng không để tâm tìm hiểu, ươn vai vươn người rồi về phòng ngủ trưa.

Ba giờ chiều, Diệp Phàm mặc một bộ đồ thường màu trắng xuống lầu, chuẩn bị đến phòng khám đón Tống Hồng Nhan xuất viện.

"Ô!" Hắn vừa mới mở cửa sảnh lớn, liền ngửi thấy một hơi thở nguy hiểm truyền đến.

Diệp Phàm ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy một cô gái mặc y phục trắng, hai tay chắp sau lưng, đứng giữa sảnh lớn, hệt như một ngọn

núi băng.

Một bộ y phục trắng phiêu dật, tóc đen bay bay, đôi mắt trong sáng, làn da trắng mịn, tựa như người trong tranh.

Mặc dù cô gái trông rất kiêu ngạo, còn mang vẻ lạnh lùng như muốn đẩy người ngàn dặm xa, nhưng Diệp Phàm vừa nhìn đã nhận ra đây là Đường Nhược Tuyết.

Khóe mắt hắn khẽ giật giật, không ngờ Đường Nhược Tuyết lại ở nhà.

Hắn nhẹ giọng nói: "Nhược Tuyết?" "Tôi tên Đường Thi Tịnh." Đường Nhược Tuyết lạnh lùng lên tiếng: "Tiểu thư thứ tư của Đường gia!" "Chào cô, tiểu thư thứ tư!" Diệp Phàm lễ phép nói: "Xin hỏi cô đến tìm tôi có việc gì không?" Đường Thi Tịnh nhàn nhạt cười: "Không có gì, tôi chỉ đến xem thôi." Trong lúc nói chuyện, cô ta còn đi vòng quanh Diệp Phàm nửa vòng, đánh giá toàn thân hắn từ trên xuống dưới.

"Cô làm gì vậy?" Diệp Phàm nhíu mày: "Cô muốn kiểm tra tôi sao?" "Tôi đâu dám chứ?" Đường Thi Tịnh u u thở dài: "Chỉ là tôi lo lắng, lo lắng người mà chị tôi thích không đáng tin, hoặc nói cách khác, chị ấy đã nhìn lầm người." Diệp Phàm giật mình: "Ý cô là sao?" "Anh rể, em biết anh không có ý gì với chị em, chỉ là tạm thời vì để ổn định lợi ích của Đường Môn." Đường Thi Tịnh nói rất nhanh: "Nhưng cách làm này quá làm tổn thương chị ấy rồi." "Hơn nữa em cảm thấy, anh đối với chị ấy không phải vô tình vô ái, nếu không anh sẽ không mỗi năm lén lút chuyển tiền cho chị ấy, còn nguyện ý cùng chị ấy ăn chay niệm Phật." "Trong lòng anh vẫn yêu chị ấy, nếu không cũng sẽ không lén lút chuyển tiền cho chị ấy." "Anh cũng không cần giấu em, bởi vì em và anh là cùng một kiểu người, đối với tình cảm cũng rất chung thủy." "Vì vậy sau khi anh và chị em chia tay, anh sẽ

chọn em làm vợ của anh, đúng không?" Nụ cười của cô ta rất ngọt ngào, rất dịu dàng, cũng rất kiên định, hiển nhiên đã hạ quyết tâm.

Diệp Phàm nghe vậy dở khóc dở cười: "Đường Kỳ Kỳ, anh không hiểu em nói gì." "Em hiểu anh mà." Đường Kỳ Kỳ nắm chặt tay: "Bất kể anh thừa nhận hay không, anh có tình cảm với chị em, em đều có thể làm chứng." Diệp Phàm không khỏi quát lên: "Em đúng là vô lý hết sức!" Hắn đột nhiên có chút ghét con nhóc này.

"Không sai, em chính là vô lý hết sức, em chính là không tin chị em gả cho anh là tình yêu thật lòng." Đường Kỳ Kỳ ngẩng đầu ưỡn ngực nhìn chằm chằm Diệp Phàm: "Loại người như anh, làm sao có thể chăm sóc tốt cho chị em được chứ?" Anh còn không đảm bảo được bản thân ăn đủ mặc ấm, làm sao nuôi sống chị em và đứa bé trong bụng?" "Chị em đã vì anh mà hi sinh nhiều đến vậy, thậm chí bất chấp ý muốn của cha mẹ, sao anh có thể phụ bạc tình cảm chị ấy dành cho anh?" "Dù cho anh không thích em, không muốn cưới em làm vợ, vậy thì cũng xin anh đừng làm lỡ hạnh phúc của chị em, hãy để chị ấy hoàn toàn đoạn tuyệt ảo tưởng về anh." "Nếu em là anh, nhất định sẽ chủ động từ hôn, kẻo làm ô uế danh tiết của chị em." Cô ta vô cùng đau khổ hét lên: "Chị em đối với anh một lòng một dạ, sao anh có thể nhẫn tâm làm tổn thương chị ấy chứ?" Đường Kỳ Kỳ nước mắt lưng tròng tố cáo tội lỗi của Diệp Phàm.

"Đủ rồi!" Diệp Phàm cười mà như điên, sau đó từng chữ từng câu buông ra một câu: "Kỳ Kỳ, anh và chị em là kết hôn giả, chúng ta chỉ là diễn kịch cho Đường Môn và các trưởng bối xem." "Bất kể bên nào thua, cũng không ảnh hưởng đến việc chúng ta tiếp tục thực hiện hợp đồng." "Ngoài ra, anh và Đường Thất trong sạch, chúng ta không có quan hệ mờ ám." "Chúng ta từ trước đến nay không tồn tại tình cảm nam nữ." Hắn quả quyết nói rõ lập trường của mình, tránh Đường Kỳ Kỳ dồn mình vào chỗ chết.

Nghe Diệp Phàm nói những lời này, Đường Kỳ Kỳ đầu tiên là khẽ ngạc nhiên, sau đó bình tĩnh lại.

Tiếp đó, cô ta để lộ một tia chế nhạo, ánh mắt đầy vẻ đùa cợt nhìn chằm chằm Diệp Phàm quát: "Diễn kịch?

A a, anh nghĩ em sẽ tin sao?" "Ban đầu ở Kim Chi Lâm cứu chữa Đường Thất, rõ ràng anh đã bị Đại tiểu thư đánh gãy đôi chân còn thề non hẹn biển rằng yêu cô ấy." "Nhưng sự thật thì sao?

Anh không những lừa dối cô ấy, còn trộm đi công thức của phòng khám, sau đó cuỗm theo số tài sản khổng lồ rồi bỏ trốn, vứt bỏ cô ấy cho người Đường Môn xử lý." "Cái loại đồ vô tình vô nghĩa như anh, bây giờ lại dám mặt dày vô liêm sỉ nói với em cái gì mà không có tình cảm?" "Em thật sự thương hại cho chị em, đã gả cho một tên tra nam, nhưng lại mãi mãi nhớ nhung không quên, không tiếc hi sinh sắc đẹp quyến rũ anh ta lên giường." "Bây giờ lại vì tiền tài mà công bố hợp đồng kết hôn của hai người ra trước công chúng." "Cái tình cảm sâu đậm, trọng nghĩa này, so với mấy tên súc sinh lòng lang dạ sói kia thì mạnh hơn nhiều lắm!" Đường Kỳ Kỳ phẫn nộ chất vấn Diệp Phàm, đôi mắt tràn ngập thất vọng và khinh thường, dường như không ngờ hắn lại là loại người bạc bẽo như vậy.

"Kỳ Kỳ, em hiểu lầm anh rồi." Diệp Phàm khẽ thở dài: "Thật ra anh căn bản không lấy công thức của phòng khám rồi bỏ trốn, chỉ là đúng lúc gặp Đường Thất bị trúng độc, anh ra tay giúp đỡ." Hắn chuẩn bị giải thích rõ ràng chuyện này.

"Bốp!" Vẻ mặt Đường Kỳ Kỳ trở nên lạnh lẽo, đột nhiên giơ tay tát mạnh vào mặt Diệp Phàm.

Lực rất mạnh, trực tiếp khiến Diệp Phàm bay ra ngoài, đâm vào ghế khiến nó đổ rạp.

Khóe miệng rịn máu, đầu óc choáng váng.

“Chị em đã vì anh mà hi sinh nhiều đến vậy, anh còn lấy oán báo ân, em hận không thể xé nát cái miệng của anh!” Đường Kỳ Kỳ chỉ vào Diệp Phàm gào lên: “Sau này mà để em nghe thấy anh nói xấu chị em nửa lời, đừng trách em không khách sáo!” “Cút đi!

Em vĩnh viễn sẽ không về Đường gia, sau này chúng ta mỗi người một ngả!” Cô ta lại một cước đá đổ cái bàn, sau đó kéo vali ngẩng cao đầu bỏ đi.

“Kỳ Kỳ!

Kỳ Kỳ!” Diệp Phàm giãy giụa bò dậy đuổi theo, nhưng chỉ thấy khí thải của chiếc xe ngày càng nhanh.

“Đường Kỳ Kỳ!

Em đứng lại!

Em nghe anh giải thích đã!” Diệp Phàm lao ra cửa hét lên mấy tiếng, phát hiện Đường Kỳ Kỳ đã biến mất từ lâu, ngay cả một chiếc xe cũng không còn.

Con nhóc này đi thật rồi.

Diệp Phàm không khỏi cười khổ một tiếng, sau đó sờ sờ má, đau đớn vô cùng.

Chỉ là nỗi đau này, không thể sánh bằng nỗi đau trong lòng hắn, mấy cái tát vừa rồi của Đường Kỳ Kỳ, như dao đâm vào ngực hắn.

Diệp Phàm không ngờ cô ta lại ra nông nỗi này.

Hắn vẫn luôn cho rằng Đường Kỳ Kỳ là đứa trẻ ngoan ngoãn hiểu chuyện, cũng luôn thưởng thức phẩm chất lương thiện thông minh của cô ta, nhưng hôm nay, Diệp Phàm phủ nhận hoàn toàn cô ta.

Hành động của cô ta đơn giản là một con chó dại!

Diệp Phàm không biết cô ta lấy đâu ra cơn thịnh nộ lớn đến vậy,

nhưng biết mình nhất định phải nhanh chóng tìm thấy cô ta, kẻo cô ta làm chuyện dại dột.

Chỉ là Diệp Phàm tìm kiếm hai vòng cũng không thấy bóng dáng Đường Kỳ Kỳ, cuối cùng từ bỏ ý định, quay về khách sạn chờ đợi.

"Ô!" Diệp Phàm trở về phòng khách sạn, liền lấy điện thoại ra gọi đi.

Rất nhanh, đầu dây bên kia truyền đến một giọng nữ dịu dàng: "Alo, Diệp thiếu, có dặn dò gì không?" Đường Nhược Tuyết!

Diệp Phàm giật mình: "Cô là Đường Nhược Tuyết?" "Diệp thiếu nhớ tốt thật!" Đường Nhược Tuyết khẽ cười: "Nhưng Diệp thiếu lần này là muốn kiểm tra đột xuất sao?

Hay là muốn hỏi thăm tôi một tiếng?" "Không hổ là tổng tài Ngân hàng Đế Hào, ngay cả số điện thoại riêng tư này cũng biết." Diệp Phàm cười khen một câu: "Không hổ là người phụ nữ kỳ tích của giới thương trường An Lạc." "Diệp thiếu quá khen rồi." Đường Nhược Tuyết nhàn nhạt cười: "Mặc dù tập đoàn Đế Hào phát triển nhanh chóng ở Cảng Thành, nhưng so với Long Đô, Nam Lăng và Tượng Quốc, nó vẫn còn kém rất xa." "Cái gọi là kỳ tích, chẳng qua là may mắn chiếm được mấy cơ hội tiên phong mà thôi." "Hơn nữa tôi cũng hy vọng Diệp thiếu có thể hiểu khó xử của một tiểu nữ tử như tôi." "Dù sao Đường Thạch Nhĩ và Uông Kiều Sở đều là những nhân vật tai to mặt lớn giàu sang quyền quý, tôi không những cần lấy lòng bọn họ, còn cần dùng đủ mọi cách để thu lợi ích." "Mỗi ngày tôi bận tối mặt tối mũi, đâu còn thời gian cùng anh nói chuyện tình cảm trai gái chứ?" Giọng cô ta mang theo một tia áy náy: "Tôi thật sự không có thời gian đối phó với anh, anh cứ tha thứ cho tôi đi, tôi hôm khác sẽ bù đắp và xin lỗi anh." Diệp Phàm thở phào một hơi dài: "Tôi không phải tới hỏi tội, tôi chỉ muốn biết cô đang ở đâu." "Ô, thì ra không phải tới

hỏi tội, tôi còn tưởng anh muốn tôi quỳ bàn phím chứ.” Đường Nhược Tuyết nở một nụ cười rạng rỡ: “Diệp thiếu cứ yên tâm, tôi lập tức về Long Kinh Hoa Viên, tôi sẽ tự mình đặt tiệc tạ tội với anh.” Diệp Phàm vội lắc đầu nói: “Đừng quay về, cứ ở lại Nam Lăng lâu một chút.” “Như vậy, tôi sẽ phái người gửi một số thứ đến Đế Hào Hoa Viên.” “Đợi tôi thu xếp xong, tôi sẽ đến tìm cô, chúng ta cùng nhau ăn cơm.” “Tôi tối nay cũng phải chuyển đến Đường Môn Sơn Trang ở.” “Tôi muốn tái cơ cấu tài nguyên, tranh thủ sớm ngày trở thành trụ cột vững chắc của anh.” Cô ta bổ sung một câu: “Như vậy, Đường phu nhân cũng sẽ nhìn tôi với ánh mắt khác.” “Được thôi, đã Diệp thiếu có thiện ý, vậy thì tôi sẽ ở Long Kinh Sơn Trang trọng thể nghênh đón Diệp thiếu đến.” Đường Nhược Tuyết đồng ý: “Tôi đã đặt một phòng riêng ở đó, bây giờ tôi qua đó lấy đồ, tiện thể thay quần áo và tắm rửa, anh chờ tôi một lát nhé.” Diệp Phàm thở phào một hơi: “Cảm ơn!” Cúp điện thoại xong, Diệp Phàm đang định pha trà, cửa phòng ‘tinh tong tinh tong’ vang lên, sau đó liền bị người đẩy ra.

Chương 861

Một người phụ nữ mặc sườn xám giẫm gót cao xuất hiện, mọi cử chỉ đều mang phong thái đặc hữu của phụ nữ.

Làn da cô ta trắng nõn, ngũ quan tinh xảo, đôi mắt dài hẹp, lông mày ngắn, trông đầy vẻ anh khí, nhưng lại mang nét kiều diễm.

Thân hình cô ta cao ráo, mảnh mai, đôi chân thẳng tắp, tròn trịa, khi đi lại, eo và mông đung đưa, dáng vẻ lả lơi.

Cổ cô ta cao, xương quai xanh quyến rũ, làn da trắng mịn như có thể thổi bay, khiến người ta không ngừng nhỏ dãi.

Vai cô ta gầy nhưng đầy đặn, một chiếc áo sơ mi trắng ôm sát người, càng làm nổi bật những đường cong tinh tế.

Một khuôn mặt trái xoan xinh đẹp, càng tăng thêm ba phần quyến rũ.

Chỉ là, lúc này trên mặt cô ta không có nụ cười, ánh mắt cũng lạnh băng.

"Dương Bí Thư?" Nhìn thấy người phụ nữ mặc sườn xám, Diệp Phàm đầu tiên là khẽ giật mình, sau đó cười lên tiếng: "Sao cô lại đến Nam Lăng?" Người phụ nữ mặc sườn xám liếc Diệp Phàm một cái, sau đó u u thở dài: "Diệp thiếu, tối qua xin lỗi anh." Cô ta vừa cúi người bày tỏ sự xin lỗi, vừa lấy ra một tấm thiệp mời đưa cho Diệp Phàm: "Tôi thay cha tôi, mời Diệp thiếu tham gia buổi tụ họp Đường Môn ba ngày sau." "Hy vọng anh có thể đến dự, trực tiếp bồi thường một chút tổn thất cho anh." "Còn về mệnh lệnh của cha tôi, ông ấy nói anh là bạn của Đường gia, ông ấy tôn trọng sự lựa chọn của anh, hy vọng anh đừng để bụng." Người phụ nữ mặc sườn xám lễ phép nói: "Còn một câu nữa, Diệp thiếu, Đường gia đối với bạn bè từ trước

đến nay không nuốt lời." Diệp Phàm đưa tay nhận thiệp mời nhìn lướt qua, xác nhận không phải giả dối, mà là Dương Diệu Đông ký tên, còn có một địa chỉ, Long Kinh Sơn Trang.

Hắn khẽ nhíu mày: "Ông chủ Đường muốn kết giao tốt với tôi?" Hắn mờ mịt đoán ra dụng ý của Đường Hải Long, nhưng nhất thời không nghĩ ra ông ta bán thuốc gì trong hồ lô.

"Cha tôi sẽ không vô cớ kết bạn với ai cả." Dương Hồng Tinh lạnh nhạt nói: "Chắc chắn là Diệp thiếu có giá trị để ông ta lôi kéo." Diệp Phàm thần sắc do dự một chút: "Tôi có thể từ chối không?" "Đây là cơ hội cuối cùng Đường Hải Long dành cho anh!" Giọng Dương Bí thư mang theo một tia cảnh cáo: "Nếu anh từ chối tham dự, sau này sẽ không còn chỗ để qua lại với Đường gia nữa." Khóe mắt Diệp Phàm không ngừng giật giật: "Cô Dương rốt cuộc muốn nói gì?" "Buổi tụ họp lần này, ngoài anh và Đường Thất phải đến, còn có một số con cháu bàng hệ Đường Môn cũng sẽ đến." Dương Bí thư nhắc nhở Diệp Phàm một tiếng: "Ấn tượng của đệ tử Đường Môn đối với Diệp thiếu có thể sẽ không tốt lắm." "Tôi hy vọng Diệp thiếu có thể kiềm chế tính khí của mình, cố gắng giữ vẻ hài hước phong độ." "Dù sao Đường gia không phải là một khối sắt thép kiên cố như anh nghĩ đâu." "Đường Thạch Nhĩ và Uông Kiều Sở những năm nay, âm thầm bồi dưỡng nhiều thế lực xâm nhập vào Đường Môn, khiến Đường Môn trở nên hỗn loạn." "Còn chủ mạch Đường gia thì chết giữ cơ nghiệp của Đường Môn, không chịu giao quyền cho bất kỳ ai." "Đường Thạch Nhĩ và bọn họ muốn thôn tính chủ mạch, kết quả gặp đủ mọi trở ngại và cuối cùng không thành công." "Mà đệ tử Đường gia lại không có sức mạnh và khí phách hùng hậu như Đường Thạch Nhĩ và bọn họ, nên mới hình thành thế cục giằng co như hiện tại." Cô ta nhẹ nhàng khuyên nhủ: "Diệp thiếu tuyệt đối đừng chạm vào sợi dây này." Diệp Phàm nghe vậy im lặng, sau đó buông ra một câu: "Cô

lo lắng tôi sẽ tham gia vào nội chiến Đường Môn, để Đường Thạch Nhĩ và bọn họ giết người diệt khẩu?" "Anh nghĩ sao?" Dương Bí thư hỏi ngược lại một tiếng, sau đó mỉm cười: "Đường Thạch Nhĩ và bọn họ không sợ anh trả thù, bởi vì anh không có chỗ dựa, cũng không có sức uy hiếp gì." "Nhưng Đường phu nhân lại là nhân vật cốt lõi của Đường Môn, cô ấy vô cùng ghét bỏ loại phế vật như anh, hận không thể bóp chết anh để hả giận." "Cô ấy từng muốn Đường Hải Long bóp chết anh từ trong trứng nước." "Đáng tiếc cô ấy biết Đường Hải Long thích anh, lại nhớ đến quan hệ huyết thống nên không đối phó anh." Ánh mắt cô ta lóe lên một tia sáng: "Nhưng Đường phu nhân sớm muộn gì cũng sẽ giết anh, cô ấy tuyệt đối không cho phép Đường Vong Phàm tồn tại." "Cái này tôi hiểu." Diệp Phàm gật đầu: "Tôi cũng chuẩn bị rời Đường Môn đi Bảo Thành." "Như vậy, hai người cũng không cần phải cách xa ngàn dặm, sinh tử không gặp." Hắn cười khổ một tiếng, không ngờ Đường Hải Long lại có tính toán như vậy.

"Đường gia không những có hai vị tiểu thư Đường Phi và Đường Nhược Tuyết nhăm nhe anh, mà Đường Hải Long và bọn họ còn để mắt đến y thuật của anh." Dương Bí thư tiếp tục chủ đề vừa rồi: "Đường Hải Long còn nhờ tôi chuyển lời với anh, bất kể anh có muốn tham gia hay không, ông ấy đều hy vọng Diệp thiếu nể mặt mà đến ăn bữa cơm." "Nếu không thì chính là không nể mặt Đường gia, không nể mặt cha tôi." "Ngoài ra ông ấy còn nhờ tôi truyền đạt, ông ấy rất thưởng thức y đức của Diệp Phàm, nguyện ý cùng anh biến kẻ địch thành bạn." "Cha tôi cũng nói, nếu có thể, anh có thể làm con rể ở rể Đường gia." Dương Bí thư cười: "Đường Phi và Đường Nhược Tuyết tương lai sẽ là mẹ của con anh." Diệp Phàm khẽ híp mắt: "Tôi từ chối." Dương Bí thư nhàn nhạt cười: "Diệp thiếu, Đường phu nhân nói rồi, cô ấy có thể giúp anh giành được vị trí Phó hội trưởng Võ Minh Đường Môn, thậm chí có thể để anh ngồi vững vị trí của đệ tử Đường Môn." "Tôi biết, anh sẽ không chịu khuất phục người

dưới.” “Nhưng thế giới này không phải ai nắm đấm cứng thì kẻ đó là người chiến thắng tất cả.” “Anh có bản lĩnh, anh cũng có thể giống như Đường Thạch Nhĩ, thống nhất giang hồ, xưng vương xưng bá.” “Nếu không, Đường Hải Long và những người này sớm muộn gì cũng sẽ nuốt chửng anh.” “Hơn nữa anh cũng nên biết, thân phận của anh đặt ở đây, sự quật khởi của anh nhất định sẽ đi kèm với máu và xác chết, điều này định trước anh sẽ phải làm đổ máu của đệ tử Đường Môn.” Ánh mắt cô ta sắc bén nhìn chằm chằm Diệp Phàm: “Tôi không biết anh có quân bài tẩy nào, nhưng tôi biết anh không thích hợp lăn lộn trong Đường Môn.” “Nếu không phải Đường lão đại và bọn họ đặt hy vọng lớn vào anh, Đường gia đã sớm khiến anh biến mất rồi.” “Anh phải nghĩ kỹ rồi.” Nghe Dương Bí thư nói những lời này, đầu óp Diệp Phàm nhanh chóng xoay chuyển.

Mặc dù hắn vẫn không nghĩ ra Đường Hải Long đang mưu đồ gì, nhưng không ngăn cản hắn phán đoán ra, Đường Hải Long muốn mượn đao giết người.

Hơn nữa con dao này lại cực kỳ sắc bén.

Hắn ban đầu định nâng cốc cà phê, thầm nghĩ có nên nhân cơ hội ra đòn với Đường Hải Long một phen hay không.

Nhưng nghe Đường phu nhân muốn giết hắn, Diệp Phàm lại dừng lại động tác.

Tình cảm của Diệp Phàm và Đường Nhược Tuyết tuy rằng đã thay đổi, còn đã đoạn tuyệt, nhưng dù sao cũng là vợ chồng một thời, hơn nữa cô ta còn đang trong thời kỳ cho con bú.

Diệp Phàm không muốn cô ta phải chịu nỗi đau mất con.

Nghĩ đến Đường Kỳ Kỳ và bọn họ, Diệp Phàm nỗi tức giận cũng tiêu tan.

“Cảm ơn cô Dương đã thông báo, nhưng bữa tiệc của Đường Môn, tôi thật sự không có thời gian chen chân vào chỗ náo nhiệt.” Hắn khẽ lắc đầu từ chối lời mời của Dương Bí thư: “Đây là ân oán của tôi với Đường gia, tôi không muốn liên lụy người vô tội trong Đường gia.” “Nếu hôm nay cô Dương đến đây chỉ vì những điều này, vậy thì xin thứ lỗi, tôi không tiễn.” Hắn đứng dậy đi về phía quầy bar, lấy một hộp khăn giấy lau tay.

Khóe mắt Dương Bí thư không ngừng giật giật, cô ta phát hiện Diệp Phàm khó đối phó hơn cô ta tưởng tượng.

Cô ta thở phào một hơi dài, sau đó nở một nụ cười: “Diệp thiếu, chúng ta có thể thương lượng điều kiện!” Diệp Phàm không quay đầu nhìn Dương Bí thư: “Cô muốn gì?” “Tôi có thể nói với cha tôi, để ông ấy gây áp lực lên cấp cao của Đường Môn, để anh thuận lợi thăng chức Phó hội trưởng.” Dương Bí thư nở một nụ cười, sau đó lấy ra một tấm thẻ đặt trên bàn: “Đây là thẻ tín dụng của cha tôi, mật khẩu sáu số tám, anh có nhu cầu có thể tùy ý quẹt.” “Đương nhiên, tiền đề là anh đồng ý dự tiệc hôm nay.” Nụ cười của cô ta đầy ẩn ý, hiển nhiên đã nhìn thấu tính cách mềm yếu của Diệp Phàm, cũng nắm bắt được lòng tham của Diệp Phàm, nên nhân cơ hội ném ra quân cờ.

Diệp Phàm nhìn tấm thẻ tín dụng: “Ý chí của cha cô rất quan trọng sao?” Dương Bí thư nói một cách rõ ràng: “Cha tôi một lời nói ra, chín đỉnh khó lay; một lời hứa, ngàn vàng không đổi.” “Được, tôi sẽ dự bữa tiệc này!” Diệp Phàm cầm lấy thẻ tín dụng cất đi: “Chỉ là cô phải nhớ kỹ lời hứa của mình.” “Một khi vi phạm, đừng trách tôi trở mặt vô tình.” Hắn bổ sung một câu: “Hơn nữa cô phải nhớ kỹ, đây không phải là một bữa tiệc bình thường, mà là Hồng Môn Yến.” “Anh cứ yên tâm, Đường Môn xưa nay rất quy củ.” Dương thư ký cười đưa bàn tay trắng nõn ra: “Chúc mừng cậu, Diệp thiếu, đã trở thành một thành viên của Đường Môn!” Diệp Phàm bắt tay, rồi buông ra

ngay.Đúng lúc đó, cửa thang máy mở ra, một nhóm nam nữ tràn ra ngoài.

Đường Nhược Tuyết mặc một bộ lễ phục dạ hội màu đen, bước đi nhẹ nhàng, thần thái bình tĩnh, như một đóa hoa đang nở rộ.

"Ôi ôi ôi, thật trùng hợp quá, Đường Nhược Tuyết, sao cô lại ở đây?" Một thanh niên mồm quặp tai vểnh, ngậm thuốc lá, đảo mắt vài vòng rồi mắt sáng rỡ lao về phía Đường Nhược Tuyết: "Lại đây lại đây, đi cùng bọn anh uống rượu hát hò chơi game đi." Hắn vừa vẫy tay vừa la hét, vừa kéo Đường Nhược Tuyết.

"Cút!" Đường Nhược Tuyết chau mày, không chút khách khí đẩy hắn ra: "Đừng có chọc tôi, không thì tôi đánh nát mặt cậu đấy!" Diệp Phàm hơi sững sờ, không ngờ Đường Nhược Tuyết lại thô bạo như vậy.

"Mày dám hung dữ với tao?

Mày lấy cái gì mà hung dữ với tao?" Thanh niên nổi giận đùng đùng, hét lên một tiếng: "Mày có biết bố mày là ai không?" "Bố mày họ Hoàng, Hoàng Tam Trọng, bố tao là Hoàng Thạch Nhĩ." "Mày dám động đến một sợi lông của tao à?" Hắn ngang ngược vô lý, hoàn toàn không để ý đến sự mạnh mẽ của Đường Nhược Tuyết: "Mày có tin hôm nay tao không cho mày ra khỏi cửa này không?" Mặt Đường Nhược Tuyết càng thêm lạnh lẽo, đang định ra tay dạy dỗ thanh niên.

"Bốp!" Một cô gái mặc đồ đỏ lại trực tiếp tát một cái vào mặt thanh niên.

Một tiếng vang giòn tan, Hoàng Tam Trọng kêu thảm một tiếng bay ra ngoài, nửa bên má lập tức in hằn năm dấu ngón tay.

"Con tiện nhân, mày dám đánh tao?" Hoàng Tam Trọng ôm mặt gầm lên: "Tao giết mày!" Hắn rút ra một con dao găm hét lên đâm về

phía cô gái mặc đồ đỏ.

Cô gái mặc đồ đỏ cũng vớ lấy một chai rượu đập qua.

Hoàng Tam Trọng rên lên một tiếng, dao găm tuột khỏi tay, đầu vỡ toác, máu tươi đầy mặt.

"Rầm!" Cô gái mặc đồ đỏ lại tát thêm một cái nữa, khiến Hoàng Tam Trọng liên tục lùi về sau.

"Mẹ kiếp!" Hoàng Tam Trọng giận tím mặt, sờ lên cổ, phát hiện dính máu.

Hắn tức giận vô cùng.

Người phụ nữ này quá độc ác.

"Khốn kiếp!" Hắn nhặt một con dao phay lên gầm gừ: "Ông đây đâm chết mày." Cô gái mặc đồ đỏ không hề sợ hãi: "Mày đâm tao đi." Hoàng Tam Trọng bị kích động, giơ dao phay lên lao tới.

Cô gái mặc đồ đỏ lách người, đá thẳng vào ngực Hoàng Tam Trọng.

Hoàng Tam Trọng tránh không kịp, rên lên một tiếng ngã văng ra ngoài, bụng đau nhức không thôi.

Hắn nghiến răng bò dậy, lại vung dao xông lên.

Cô gái mặc đồ đỏ cũng rút ra một thanh đoản kiếm, một lần vung, một lần chém, chặn đòn tấn công của đối phương, đồng thời phản đòn đâm một nhát.

"A!" Hoàng Tam Trọng kêu thảm một tiếng ngã văng bốn mét.

Hắn cúi đầu nhìn bụng, một dòng máu tươi tuôn xối xả.

Hắn tức giận vô cùng: "Mày dám làm tao bị thương?

Mày muốn chết phải không?" Cô gái mặc đồ đỏ mặt không biểu

cảm: “Mày động đến một sợi tóc của chị tao, tao cũng có thể phế mày.” “Chị mày?

Chị mày ở đâu ra?” Hoàng Tam Trọng giãy giụa bò dậy gầm lên: “Tao có quen mày không?” “Bốp!” Cô gái mặc đồ đỏ nhấc đầu gối lên, đập vào bụng dưới của Hoàng Tam Trọng.

“Ô!” Hoàng Tam Trọng kêu thảm một tiếng, cả người co quắp như tôm, rồi ngất lịm trên mặt đất.

Vài vệ sĩ của Đường Thị thấy vậy vội vàng chạy tới đỡ.

Cô gái mặc đồ đỏ không hề nương tay, lại đá thêm hai cước vào Hoàng Tam Trọng đã ngất.

Đến khi xác nhận Hoàng Tam Trọng hoàn toàn bất tỉnh mới thôi.

Sau đó, cô nhìn Diệp Phàm mỉm cười: “Diệp thiếu, lần hợp tác này thật vui vẻ.” “Hy vọng chúng ta sẽ có cơ hội hợp tác!” Nói xong, cô dẫn theo một nhóm vệ sĩ của Đường Thị rời đi.

Dương thư ký nhìn bóng lưng cô thở dài: “Diệp thiếu, xem ra nội đấu trong Đường Môn là không thể tránh khỏi rồi.” “Đúng vậy!” Diệp Phàm không che giấu sự thận trọng của mình: “Những người này vừa nhìn đã biết là kẻ đến không thiện rồi.” Đường Thất cũng khẽ phụ họa: “Có lẽ là Đường Phi và bọn họ phái đến để thăm dò thực lực của cậu.” “Điều này là tất nhiên!” Diệp Phàm gật đầu, hắn đã đoán được tâm tư của Đường Phi, Đường Phi lo lắng hắn không đủ tư cách tham gia nghi thức kế nhiệm, vì vậy phái người đến khảo sát hắn.

Nếu không chống đỡ nổi một đòn, thì hắn cũng không xứng đáng trở thành ứng cử viên kế nhiệm.

“Bất kể bọn họ khiêu khích thế nào, uy hiếp ra sao, lần này tôi nhất định phải đi!” Mắt Diệp Phàm lóe lên tia sáng: “Không chỉ liên quan đến việc tôi có thể kế vị hay không, mà còn liên quan đến việc tôi

có thể sống sót hay không!" Nếu không phải cơ duyên này bày ra trước mắt, hắn tuyệt đối sẽ không muốn xen vào vũng nước đục này.

Nước Đường Môn quá sâu.

Đường Nhược Tuyết nhìn có vẻ là người kế nhiệm, nhưng ai có thể đảm bảo, cô ta có phải là vật hy sinh của Đường Môn không?

Dù sao cô ta không phải là con gái độc nhất, Đường Môn chưa chắc đã coi trọng cô ta.

"Diệp thiếu, cậu hà tất phải làm vậy?" Dương thư ký khuyên nhủ: "Chuyện này, tôi sẽ giúp cậu giải thích, tin rằng Đường phu nhân cũng sẵn lòng hóa giải mọi chuyện." "Cậu không thể bị cuốn vào thêm nữa." Cô còn rút khăn tay đưa cho Diệp Phàm: "Trận chiến này, nguy hiểm rất lớn." "Không cần lo lắng, tôi có chừng mực." Diệp Phàm cười nhạt: "Cô mau chuẩn bị xe ngựa, đợi tôi thay bộ quần áo khác rồi chúng ta sẽ xuất phát đến tổng đường Nam Lăng Vũ Minh." Dương thư ký ngập ngừng: "Diệp thiếu." "Cô không cần nói nữa, tôi đã quyết định!" Diệp Phàm ngăn Dương thư ký lại nói: "Đường Môn sớm muộn gì cũng sẽ giết tôi, tôi chỉ có thể ra tay trước để chiếm ưu thế." Dương thư ký đành phải im lặng: "Vâng, tôi hiểu!" "Đi thôi, chúng ta đi phòng thay quần áo." Diệp Phàm đi theo Dương thư ký lên lầu thay quần áo, trước khi đi, hắn nhìn phòng của Đường Nhược Tuyết, cuối cùng thở dài một tiếng.Sau đó, Diệp Phàm cùng Dương thư ký đến phòng khách quý số 1 ở tầng tám.

Diệp Phàm vừa bước vào cửa, một làn sóng nhiệt ập đến, khiến người ta khó thở.

Diệp Phàm nheo mắt di chuyển về phía trước, tầm nhìn lập tức trở nên rõ ràng.

Chương 862

Trong tầm mắt, một không gian hình tròn rộng lớn, tụ tập gần trăm người.

Họ đứng hoặc ngồi, hoặc trò chuyện sôi nổi, hoặc thì thầm to nhỏ, tạo nên một khung cảnh ồn ào và lộng lẫy.

Tuy nhiên, mặc dù họ đang trò chuyện uống trà, nhưng ánh mắt dư vẫn luôn chú ý đến Diệp Phàm.

Ánh mắt họ mang theo một chút dò xét.

Diệp Phàm rất ngạc nhiên với ánh mắt của họ, cảm giác như một con mồi bị người ta theo dõi.

Chỉ là Diệp Phàm không hoảng loạn, vẫn bình tĩnh ung dung.

"Nhiều quyền quý như vậy sao?" Diệp Phàm đảo mắt một cái, nuốt nước bọt, thầm nghĩ tối nay e rằng phiền phức lớn rồi.

Dương thư ký ghé sát tai Diệp Phàm nói: "Những người này đều không đơn giản." "Đường Môn chia thành các đường Đông Tây Nam Bắc, mỗi đường chủ phụ trách một khu vực, người chủ sự của Đường Môn là Đường Thạch Nhĩ thì nắm giữ vòng cốt lõi của Đường Môn." "Ví dụ như Đường Gia Trang Viên, chính là địa bàn của Đường Thạch Nhĩ." "Những người này, có người là họ hàng xa của Đường Thạch Nhĩ, có người là tộc nhân Đường gia, còn có người là trưởng lão Đường Môn." Dương thư ký hạ giọng: "Họ đại diện cho các phe phái của mình đến tham dự nghi lễ." "Họ có mối quan hệ sâu sắc với Đường gia, vì vậy nhánh Đường Bình Phàm cần cố gắng lôi kéo họ." "Nếu không một khi trở mặt xé bỏ mặt nạ, Đường Thạch Nhĩ có thể nhân cơ hội phát huy." "Hơn nữa những người này còn có thể đại diện cho các phe phái khác đến thảo phạt cậu." "Vì vậy hôm

nay Đường tổng đặc biệt sắp xếp tôi đi cùng cậu đến đây." "Tôi là trợ lý của Đường tổng, nếu có tình huống đột xuất, tôi có thể thay mặt cô ấy ứng phó một hai." "Đương nhiên, cậu yên tâm, Đường tổng sẽ không bận tâm đâu, cô ấy chỉ hy vọng cậu ngày càng mạnh mẽ hơn." Cô khẽ nói: "Còn về ân oán Đường Môn, cậu không cần lo lắng, cứ giao cho Đường tổng xử lý đi." "Được, cảm ơn Dương thư ký!" Nghe những lời này, Diệp Phàm cảm thấy ấm lòng: "Tôi nợ mọi người, thực sự quá nhiều rồi." Hắn đối với Đường Nhược Tuyết cũng cảm thấy áy náy càng sâu sắc.

Dương thư ký cười: "Chúng tôi cũng là nhận ủy thác thôi, cậu đừng nói như vậy." Cô thẳng thắn: "Hơn nữa, bạn bè như cậu, đáng để chúng tôi làm vậy." Diệp Phàm hơi do dự hỏi: "Dương thư ký, cô có biết tung tích của Đường Bình Phàm không?" "Đường tổng cũng không biết." Dương thư ký lắc đầu: "Anh ấy mất tích, không có bất kỳ tin tức nào." "Nhưng tôi nghĩ bây giờ anh ấy rất an toàn, Đường Môn sẽ không làm gì anh ấy đâu." Mắt cô thoáng qua một tia buồn bã, người đàn ông từng tranh chấp với Đường Nhược Tuyết, còn liên thủ chống lại cô ấy, giờ đây lại sống chết không rõ.

Diệp Phàm truy hỏi: "Tôi có thể đi thăm anh ấy không?" "Cái này..." Dương thư ký hơi do dự: "Tôi sẽ giúp cậu hỏi thăm, nhưng tạm thời cậu đừng gặp mặt anh ấy." Diệp Phàm gật đầu: "Được, tôi hiểu, tôi sẽ kín tiếng." "Đing!" Đúng lúc Diệp Phàm chuẩn bị quay người rời đi, một cuộc điện thoại vang lên, hắn đeo tai nghe bluetooth lên nhận.

Rất nhanh, một giọng phụ nữ gấp gáp truyền đến: "Diệp Phàm, anh đang ở đâu?" Diệp Phàm hơi cau mày, giọng nói này hơi quen thuộc, sau đó cười đáp: "Tống tổng, chào cô!" Nghe thấy giọng nói này, ánh mắt Dương thư ký đầy vẻ thú vị, không ngờ Diệp Phàm lại quen biết Tống Hồng Nhan.

“Đừng gọi Tống tổng!” Tống Hồng Nhan lo lắng nói: “Đường Hải Long và bọn họ đã đến Cảng Thành tìm anh rồi.” “Những người mặt nạ đen tấn công anh tối qua, là ngoại viện do Đường Hải Long và bọn họ mời đến.” “Ý định ban đầu của bọn họ là loại bỏ anh để báo thù cho Đường Hải Dương, kết quả lại bị Đường Tam Quốc nửa đường cứu đi, còn chặt đứt hai chân của Đường Hải Dương.” “Bọn họ ôm hận trong lòng, nhân cơ hội yến tiệc này tụ tập nhân lực để gây khó dễ cho anh.” “Hôm nay anh nhất định phải ở trong phòng, tuyệt đối đừng ra ngoài.” “Một khi động thủ, anh sẽ không chạy thoát được đâu.” Cô nhắc nhở: “Thủ đoạn của bọn họ rất độc ác, hơn nữa còn có vũ khí, anh phải cẩn thận.” “Thì ra là Đường Hải Long và bọn họ sao?” Diệp Phàm nghe vậy thở phào nhẹ nhõm: “May mắn là bọn họ, nếu không tôi đã phải chịu thiệt lớn rồi.” “Tôi không sợ bọn họ tấn công tôi, mà là lo lắng mọi người bị tổn hại.” “Đường Thạch Nhĩ và bọn họ chắc chắn sẽ trút cơn giận lên người mọi người.” “Hơn nữa những người như Đường Hải Long, là không có đạo đức gì cả.” Diệp Phàm cười: “Mọi người không nên tranh vào vũng nước đục này.” “Đường Hải Long và bọn họ quả thực không coi trọng đạo nghĩa, nhưng chúng ta cũng không phải quả hồng mềm, sẽ không để bọn họ bắt nạt.” “Hơn nữa chúng ta cũng không sợ bọn họ.” Dương thư ký nở một nụ cười rạng rỡ: “Tôi và Đường Hải Long tuy là đối thủ cạnh tranh, nhưng tôi vẫn khá kính trọng anh ta.” “Nếu anh ta dám vô lễ với tôi, tôi tuyệt đối sẽ không khách khí phản kích.” “Ân oán của tôi và anh ta cũng không phải từ mấy năm trước.” Cô bổ sung: “Anh ta không dám làm gì tôi đâu.” Diệp Phàm mỉm cười dịu dàng: “Tôi chỉ lo lắng cho mọi người, mọi người nhất định phải cẩn thận!” “Yên tâm đi!” “Diệp thiếu, Đường Môn tuy lợi hại, nhưng Đường gia cũng không yếu, chúng ta cũng có hai cao thủ trấn giữ.” “Chúng ta sẽ cố gắng hết sức bảo vệ anh chu toàn.” “Nếu Đường Hải Dương và bọn họ không tuân thủ quy tắc, chúng ta cũng sẽ trục xuất bọn họ ra khỏi

biên giới." Dương thư ký cười: "Anh cứ yên tâm ở lại đi." "Tôi hiểu, tôi hiểu." Diệp Phàm liên tục gật đầu: "Mọi người vất vả rồi!" "Vậy tôi xin cáo từ trước, anh hãy nghỉ ngơi thật tốt, dưỡng sức tích lũy tinh thần." Dương thư ký cúi chào Diệp Phàm: "Chúc Diệp thiếu thắng lợi vẻ vang trở về!" Diệp Phàm khẽ vẫy tay: "Cảm ơn!" Cúp điện thoại xong, Dương thư ký liền dẫn người rời khỏi khách sạn.

Diệp Phàm vươn vai, đang định quay về phòng, thì thấy năm sáu gã đàn ông vạm vỡ xông vào cửa.

Từng người một hung dữ, sát khí đằng đằng, chặn đứng đường lui của Diệp Phàm.

Tiếp đó, họ đẩy ra một người đàn ông trung niên tóc bạc.

Đường Thất nhận ra ngay, chính là người đàn ông trung niên bị tấn công ở bến thuyền hôm qua.

Hắn lạnh lùng nói: "Diệp Phàm, cút ra đây, lão gia nhà chúng tôi có chuyện tìm cậu." Hắn còn thuận thế đảo mắt nhìn xung quanh, xem gần đó có tay súng bắn tỉa nào phục kích không.

Diệp Phàm ngẩng đầu nhìn hắn: "Đường Phi?

Ngươi là người của Đường Môn Thập Tam Chi phải không?" Đường Phi cười nham hiểm: "Đúng vậy, tôi chính là Đường Phi, bố tôi là người chủ sự của Đường Môn Thập Tam Chi, Đường Bình Dung." Mắt Diệp Phàm sáng lên: "Bố ngươi đến rồi sao?" "Ông ấy là một trong những nguyên lão của Đường Môn, đứng thứ mười hai trong Nghị sự các, nắm giữ quyền binh bộ, tài chính và võ minh." Đường Phi kiêu ngạo nói: "Hôm nay đến đây, là được mời tham gia yến tiệc mừng công của Đường gia tối nay." Diệp Phàm lại hỏi thêm một câu: "Vậy ông ấy có biết chuyện tối nay xảy ra không?" "Ngươi nói chuyện Đường Hải Dương bị ngươi đánh gãy hai chân à?" Đường Phi khinh bỉ: "Ông ấy đã biết, nhưng ông ấy nói Đường Hải Dương

tự làm tự chịu, không trách được bất kỳ ai, càng không vì thế mà giận ngươi." "Ngoài ra, Đường Tam Quốc là kẻ chủ mưu, Đường Môn sẽ không làm gì ông ấy, chỉ là sẽ trừng phạt ngươi một chút." "Đường Hải Dương là tự làm tự chịu, ông ấy muốn phế bỏ ngươi, các thành viên Đường Môn đều sẽ đồng ý, vì vậy ngươi đừng nghĩ nhiều, cứ tận hưởng bữa tối cuối cùng đi." Hắn cười âm trầm: "Diệp Phàm, ngươi xong đời rồi." Nói xong, hắn dẫn theo đám người bỏ đi.

"Đường Bình Dung lão hồ ly này!" Diệp Phàm chửi một tiếng, sau đó thu lại nụ cười đi về phía cầu thang: "Xem ra bữa cơm này định sẵn sẽ không quá yên tĩnh rồi." Hắn quyết định đánh thẳng vào hang ổ.

"Xoẹt!" Diệp Phàm vừa đến gần tầng hai, phía sau đã có một mũi nỏ bắn tới, thẳng vào cổ hắn.

Mũi tên này cực nhanh, uy lực cực lớn, rõ ràng là do người của Đường Hải Dương phái ra.

"Hừ!" Diệp Phàm không né tránh, chỉ là thân mình đột ngột vặn một cái, tránh khỏi đòn tấn công chí mạng.

Mũi tên găm vào tường, "bành" một tiếng chấn động lớn, cả bức tường rung lên, nứt ra một vết dài.

Khoảnh khắc này, Diệp Phàm đột nhiên trở nên nhanh nhẹn.

Tiếp đó, một bóng người từ bên cạnh Diệp Phàm bật nhảy ra.

Hắn như một ảo ảnh lao đến trước mặt Diệp Phàm, chân phải hung hăng đá vào bụng Diệp Phàm.

Diệp Phàm không né tránh, tay trái nhanh như chớp nắm lấy chân đối phương.

"Rầm!" Diệp Phàm dùng sức bẻ một cái.

Chỉ nghe "rắc" một tiếng giòn tan, đối phương kêu thảm một tiếng

ngã lăn ra đất.

"A!" Một dòng máu tươi bắn ra.

Diệp Phàm không đợi đối phương đứng vững đã đè lên, sau đó lại tát một cái khiến hắn ngất đi.

Diệp Phàm sau đó một cước đạp lên cổ hắn.

"Ai phái ngươi đến ám sát ta?" "Nói mau!

Không nói ta giết ngươi!" Diệp Phàm quát lên: "Không nói ta sẽ ra tay đấy!" "Tôi không biết anh nói gì, anh mau thả tôi ra!" Người đàn ông tóc bạc mặt trầm xuống: "Không thì tôi giết anh!" "Ngươi không nói phải không?" Diệp Phàm không nói nửa lời, "rắc" một tiếng bẻ gãy ngón tay hắn, đau đến mức người đàn ông tóc bạc suýt ngất.

Tiếp đó hắn dùng đầu gối húc vào đầu gối người đàn ông tóc bạc, người sau không thể giữ vững mà quỳ xuống, rên lên một tiếng kêu thảm: "A!" Cơn đau tức thì tràn ngập người đàn ông tóc bạc.

"Bốp!" Không đợi hắn kịp thở, Diệp Phàm lại tát một cái nữa.

Răng văng xuống đất.

Hắn thê lương gào thét: "Tôi nói!

Bốp!" Diệp Phàm tát liên tiếp vào mặt người đàn ông tóc bạc, đánh cho hắn mũi sưng mặt sưng, khóe miệng chảy máu.

Người đàn ông tóc bạc khóc lóc cầu xin: "Tôi nói, tôi nói, là Đường Nhược Tuyết chỉ đạo." "Là cô ta bảo tôi đến giết anh, nói anh đã cản đường thăng tiến của cô ta, muốn tôi loại bỏ anh để anh khỏi cản trở cô ta." Hắn lộ vẻ sợ hãi: "Tôi thực sự không biết là cô ta bảo tôi ra tay, nếu không cho tôi một trăm cái gan cũng không dám động đến anh." "Quả nhiên là tiện nữ nhân này." Diệp Phàm nắm chặt tay: "Cô ta vì thăng quan phát tài, không những bắt cóc tôi, còn xúi giục

anh ám sát tôi, đơn giản là bệnh hoạn đến mất hết nhân tính." "Đường Nhược Tuyết làm vậy cũng là bất đắc dĩ." Đường Phi vội giải thích: "Nếu anh không phế Đường Hải Dương, thì vị hôn phu và con trai cô ta sẽ phải nằm trên đường phố rồi." "Bây giờ Đường Hải Dương không những tàn phế, Đường Hải Ưng cũng nằm viện điều trị, ước tính phải mất một năm mới có thể bình phục." "Đường Tam Quốc cũng bị chặt mất một cánh tay, chắc cũng phải dưỡng thương một năm." "Những ngày này, Cảng Thành sóng gió nổi lên, các đường trong Đường Môn cũng hỗn loạn." "Đường Nhược Tuyết cảm thấy cô ta có thể gánh vác được, nên muốn lợi dụng anh để lập công đổi lấy tài nguyên." "Đương nhiên, cô ta chắc chắn đã hứa hẹn lợi ích cho anh, chỉ là tình hình thực tế buộc cô ta phải làm vậy." "Bố tôi đã biết anh làm hại cha con Đường Hải Dương, cũng biết anh đánh gãy hai tay Đường Hải Dương, còn làm gãy một xương sườn của Đường Thạch Nhĩ, nên mới sai tôi đến giết anh." Hắn cúi đầu đáp: "Hy vọng anh có thể tha thứ cho tôi, đừng truy cứu tôi." "Ngươi quả thực đáng chết, nhưng Đường Nhược Tuyết càng đáng chết hơn." Diệp Phàm từ từ cúi xuống: "Vốn dĩ tôi định hôm nay tiễn cô ta lên tây thiên, bây giờ xem ra phải tiễn cô ta lên đường sớm hơn rồi." Hắn rút ra một con dao găm, từ từ đặt lên cổ Đường Nhược Tuyết, sau đó dùng đầu dao vạch một đường.

Cổ họng Đường Nhược Tuyết lập tức xuất hiện một vết máu.

Mí mắt Đường Nhược Tuyết giật giật, ánh mắt mang theo một tia kinh hoàng, cảm nhận được nguy hiểm cô ta bản năng giãy giụa, còn há miệng cắn Diệp Phàm.

"Bốp!" Diệp Phàm không cho cô ta cơ hội, kẹp chặt cằm cô ta rồi mạnh mẽ quăng đi.

Đường Nhược Tuyết lại một lần nữa ngã văng ra xa hai mét, sau đó nghe thấy tiếng "phịch" một cái, Đường Nhược Tuyết ngã xuống

đất.

Cô ta giãy giụa bò dậy, còn tức giận trừng mắt nhìn Diệp Phàm gầm lên: "Đồ khốn kiếp, mày dám đánh tao?" "Bốp!" Diệp Phàm lại tát thêm một cái nữa: "Loại đàn bà độc ác như rắn rết như cô đáng được tha thứ sao?" Đường Nhược Tuyết ôm mặt gào lên thảm thiết: "Diệp Phàm, tôi liều mạng với anh!" Cô ta rất tức giận, bất kể là Đường Hải Dương, hay em trai cô ta, hoặc con cháu Đường gia, tất cả đều chiều chuộng bảo vệ cô ta.

Diệp Phàm là cái thá gì, mà cũng dám ngang ngược với cô ta như vậy?

Cô ta tức giận vung vũ khí, muốn tấn công nhưng bị Diệp Phàm cướp mất vũ khí, sau đó hắn đá vài cái rồi ném sang một bên.

"Rầm rầm rầm!" Thấy cướp đoạt thất bại, Đường Nhược Tuyết liên tục bóp cò.

Chỉ là Diệp Phàm đã sớm phòng bị lùi về phía sau cây cột.

Tiếng súng vang lên liên hồi, nhưng vẫn không làm Diệp Phàm bị thương chút nào.

Hắn chĩa súng vào trán Đường Nhược Tuyết bước vào phòng: "Nói cho tôi biết, ai thuê cô đến giết tôi?" "Diệp Phàm, anh đừng hòng moi được bí mật từ miệng tôi, dù tôi có bị bóp chết!" Đường Nhược Tuyết ngẩng cổ trừng mắt nhìn Diệp Phàm.

"Cô là một hán tử, đáng tiếc người cô gặp là tôi." Diệp Phàm cười nhạt, một tay kéo áo Đường Nhược Tuyết, sau đó giật một cái, kéo cả cơ thể cô gái đến trước mặt.

Ngay lập tức, hắn một chưởng đánh nát lớp ngụy trang trên người cô gái.

Tiếp đó, hắn vươn tay một cái, tháo mi giả và kính đen của cô gái

xuống.

Mặt Đường Nhược Tuyết kịch biến, muốn né tránh nhưng bị kiềm chế hai tay.

“Diệp Phàm, thả tôi ra, thả tôi ra!” Cô ta dốc toàn lực gào thét: “Anh còn dám động vào tôi, tôi đảm bảo anh sẽ phải chịu cái giá thiên đao vạn quả.” “Tôi không chịu được, Đường gia cũng không gánh nổi!” Diệp Phàm nhìn khuôn mặt thật của Đường Nhược Tuyết: “Cô chính là một con rắn độc, một con rắn độc đội lốt cừu.” “Nhưng tôi cũng tin, cuối cùng cô sẽ phải trả giá cho hành động của mình.” Ánh mắt Diệp Phàm lạnh lùng, sự yếu đuối của ngày xưa hoàn toàn biến mất.

Hắn nhìn thấy, là đầy căm hận và kiên cường.

“Tôi chính là rắn độc, nhưng cũng tốt hơn súc sinh.” Đường Nhược Tuyết nghiến răng nghiến lợi trừng mắt nhìn Diệp Phàm: “Tôi chính là muốn hủy diệt anh, muốn hành hạ anh sống không bằng chết cả đời!” “Anh thả tôi ra, tôi có thể đáp ứng bất kỳ yêu cầu nào của anh!” “Chỉ cần không phải là chuyện quá khó với tôi.” “Hơn nữa, tôi sẵn lòng giúp anh báo thù Đường Kỳ Kỳ!” “Tôi biết mối quan hệ của Đường Kỳ Kỳ với anh, cũng biết Đường Kỳ Kỳ thích anh, hai người còn sống chung một nhà, anh chắc chắn yêu cô ấy.” “Anh giết tôi, sẽ vĩnh viễn không thể bù đắp được bi kịch của cô ấy!” Cô ta từng lời từng chữ dụ dỗ Diệp Phàm: “Hơn nữa anh phải suy nghĩ, tôi chết rồi, Đường Hải Ưng và Đường Bình Phàm sẽ không tha cho anh đâu!” Diệp Phàm nghe vậy cười lạnh một tiếng: “Cha con Đường Hải Ưng đối phó tôi thế nào, tôi không quản được, cũng không có hứng thú, tôi chỉ muốn giết cô trước!” Nói xong, Diệp Phàm dùng dao găm đâm mạnh vào bụng dưới của Đường Nhược Tuyết.

“Phụt!” Một búng máu nóng tươi bắn ra.

Chương 863

Mắt Đường Nhược Tuyết trợn trừng, mặt tái nhợt, dường như không thể ngờ, Diệp Phàm lại thực sự ra tay.

Cô ta khó khăn nặn ra một câu: "Diệp Phàm, cái đồ vương bát đản này!" "Xoẹt!" Diệp Phàm rút quân dao ra, lại đâm thêm mấy nhát nữa.

Cơ thể Đường Nhược Tuyết chấn động mạnh, máu tươi bắn tung tóe.

Cô ta cố gắng nắm chặt cán dao không cho hắn rút ra.

Diệp Phàm giơ một tay ấn vào lưỡi dao, không cho máu tươi bắn ra: "Đường Nhược Tuyết, chúng ta quen biết một trận, cô là vợ cũ của tôi, cũng là mẹ của con tôi." "Tuy rằng tôi từng bị cô làm tổn thương sâu sắc, nhưng nghĩ đến việc cô là mẹ của con tôi, tôi cho cô một cơ hội sửa đổi làm lại cuộc đời." "Bây giờ cô lập tức gửi tin nhắn cho Đường Phi, kể rõ ngọn ngành sự việc." "Nếu cô hợp tác, tôi không những không giết cô, mà còn cứu sống Đường Phi và bọn họ." Hắn với vẻ mặt trêu tức nhìn cô gái: "Cô không tin thì cứ thử xem." "Ha ha ha!" Lúc này Đường Nhược Tuyết như phát điên, đột nhiên ngửa mặt lên trời cười dài.

Trong tiếng cười có tuyệt vọng, có bi ai, cũng có phẫn nộ: "Diệp Phàm, tôi không những sẽ không nói, anh còn sẽ chết nhanh hơn tôi." Cô ta đột nhiên trở nên điên cuồng: "Đường Hải Ưng, Đường Thất và Đường Bình Phàm đã biết anh còn sống, hơn nữa anh còn có quan hệ với Tống Hồng Nhan." "Tôi sẽ nói cho Đường Hải Ưng biết bí mật của anh ta, anh ta sẽ giết anh!" Cô ta oán độc trừng mắt nhìn Diệp Phàm gào thét: "Bọn họ sớm muộn gì cũng giết anh, giết anh, giết anh." "Đừng nói nhảm nữa!" Diệp Phàm không đợi cô ta gào xong đã

đấm một phát vào mũi cô ta, chặn tất cả những lời còn lại của cô ta.

Đường Nhược Tuyết không ngừng rên lên một tiếng, nước mắt tuôn xối xả, trông thật thê mỹ.

Diệp Phàm nhìn cô gái lạnh lùng nói: "Tôi đã cho cô cơ hội, là cô không trân trọng, đừng trách tôi!" "Đường Phi và bọn họ là do cô ra lệnh lái xe tông tôi, tôi suýt mất mạng là do Đường Nhược Tuyết xúi giục, bọn họ muốn mượn đao giết tôi." Lần này, hắn sẽ không cho cơ hội nữa.

Vừa dứt lời, tiếng còi cảnh sát vang lên.

Người phụ nữ bị bắt giữ trong ánh mắt không thể tin được.

Diệp Phàm lắc đầu, cho cơ hội cũng không dùng.

Còn về bản thân hắn, sớm đã danh lợi song thu, đi đâu vui vẻ mà chẳng tốt?

Tay đạo mộ cao thủ nổi tiếng nhất từ đó dần biến mất trong giang hồ, chỉ thỉnh thoảng xuất hiện bóng dáng bí ẩn của hắn trong một số livestream về đại mộ nào đó, mỗi lần xuất hiện đều gây chấn động lớn.

"Diệp đại sư, lần này thực sự phải nhờ đến ngài ra tay rồi." Mã Văn Long vẻ mặt khẩn cầu nhìn Diệp Phàm.

Danh tiếng của Diệp Phàm trong giới đạo mộ hắn rất rõ, muốn mời hắn ra tay không dễ chút nào.

Nhưng ngôi mộ lần này thực sự rất hấp dẫn.

Mã Văn Long nghe nói bên trong có bảo vật giá trị liên thành, liền động lòng.

Nhưng hắn không có mấy bản lĩnh, chỉ có thể mời Diệp Phàm đến giúp.

Diệp Phàm cũng biết mình bị hãm hại, nhưng đã đồng ý với người ta thì cũng không tiện từ chối: "Được rồi, ông chuẩn bị sẵn hết đồ đạc cho tôi." "Với lại, tiền đã đủ chưa?" Hắn vẫn khá hứng thú với những món cổ vật này, nhưng cần phải có tiền chứ.

"Không thành vấn đề, chắc chắn đủ dùng!" Mã Văn Long vỗ ngực đảm bảo: "Bây giờ chúng ta sẽ đi đến khu mộ." "Ừm!" Diệp Phàm gật đầu.

Hắn cùng Mã Văn Long đi về phía ngoại ô.

Trên xe, hai người trò chuyện không ít về những chuyện liên quan đến đạo mộ.

Rất nhanh, họ đến một khu mộ hẻo lánh.

Khu mộ chiếm diện tích khá rộng, xung quanh đều là cỏ dại và cây cối.

Bia mộ lên đến hàng chục cái, dày đặc xếp ở đó.

Nhìn từ xa có vẻ âm u đáng sợ.

Hơn nữa, theo phong thủy học mà phán đoán, nơi đây hẳn là một huyệt mộ phong thủy tốt.

"Diệp đại sư, khu mộ ở phía trước." "Chúng ta đi gặp đám đạo mộ tặc kia trước." "Tôi đã hỏi rõ, đám đạo mộ tặc này chia làm ba nhóm." "Nhóm đầu tiên là máy xúc chuyên nghiệp, nhóm thứ hai là xẻng và máy cưa điện." "Nhóm thứ ba là một người đàn ông trung niên tên Vương Lão Lục." "Họ làm việc từ khoảng chín giờ sáng mỗi ngày." "Hôm nay vừa đúng chín rưỡi." "Họ là một nhóm tội phạm quen thuộc, trước đây đã đào được một cổ mộ, kiếm được năm trăm vạn." "Vì vậy sau này họ trở thành khách quen, kinh nghiệm phong phú, thủ pháp thành thạo." "Tôi đã nhờ bạn bè liên hệ với họ, bảo họ bắt đầu làm sớm." "Ước tính họ sẽ hoàn thành trong vòng một giờ."

“Nếu chúng ta đến kịp, tôi có thể hợp tác với họ, bảo họ tiếp tục đào sâu theo phương án tôi nói.” “Nếu đợi họ hoàn thành, rồi lại đổi người khác làm cố vấn, thì sẽ tốn thời gian và công sức thiết kế lại.” “Tôi sợ làm lỡ thời gian của Diệp đại sư.” “Vì vậy tôi hy vọng có thể lấy được chìa khóa mộ địa sớm nhất có thể.” Mã Văn Long vẻ mặt căng thẳng: “Chuyện này quá lớn, tôi lo lắng sẽ làm hỏng việc.” “Được, ông cứ sắp xếp, tôi sẽ phối hợp.” Diệp Phàm cười nhạt, sau đó cùng Mã Văn Long len lỏi vào một con đường núi.

Đường núi khúc khuỷu, gập ghềnh khó đi.

Đi bộ ròng rã năm cây số, mới đến trước một ngọn đồi lớn.

Trên đỉnh đồi, sừng sững bảy tám ngôi mộ.

Nổi bật nhất, phải kể đến một ngôi mộ lớn cao vút tận mây.

Mộ thất được xây dựng rất sơ sài, chỉ rộng một mét, dài hai mét, xung quanh còn có những cây cột đá chống đỡ.

Cửa mộ càng đổ nát không chịu nổi, một trận gió lớn thổi qua, cửa mộ kêu “ba la la”, như thể có thể sập bất cứ lúc nào.

Trên tường mộ thất, khắc đủ loại đồ họa kỳ quái, giống như quỷ vật lại giống như phù chú, khiến người ta bất an.

Mã Văn Long dẫn Diệp Phàm đến trước mộ thất, vươn tay kéo chiếc khóa sắt dày cộp, “oanh long” một tiếng, mộ thất từ từ mở ra.

“Diệp đại sư, đến rồi.” Hắn dẫn Diệp Phàm đi vào trong: “Đây chính là mộ thất mà tôi nói, hơn một nghìn mét vuông.” Diệp Phàm hơi nheo mắt: “Đây là...” Hắn phát hiện, mộ thất này tuy không tráng lệ xa hoa, nhưng lại mang đến cảm giác chết chóc u ám.

Đặc biệt là đại sảnh trống rỗng, khiến người ta cảm thấy áp lực to lớn.

“Tôi cũng không biết tại sao lại kỳ lạ như vậy.” “Tóm lại khu mộ này rất tà môn, tôi định tìm một nơi tốt hơn để mai táng.” Mã Văn Long nói nhỏ: “Nhưng sau khi khảo sát một phen, khu mộ này là tệ nhất của cả Thanh Châu.” “Một nơi như vậy làm sao có thể chôn giấu bảo bối được chứ.” “Hơn nữa tôi cũng không tin cái gì mà đạo mộ giả có thể đào ra bảo bối gì, hoàn toàn là do lão Mã và bọn họ tham lam mà thôi.” “Tôi cũng từng khuyên họ từ bỏ, nhưng kết quả họ vẫn cố chấp.” “Diệp đại sư, lát nữa ngài cẩn thận một chút.” Hắn dặn dò một câu, sau đó rút chìa khóa ra mở cửa mộ.

Mộ thất rất tối, chỉ có ánh sáng từ đèn pin tỏa ra.

Diệp Phàm mượn ánh sáng đảo mắt một vòng, phát hiện mộ thất ngoài một đống đất vàng, xương khô và quan tài ra không có gì đặc biệt.

Tiếp đó, ánh mắt hắn dừng lại ở góc mộ thất, phát hiện một chiếc quan tài cổ đen kịt.

Chiếc quan tài này lớn hơn quan tài bình thường gấp đôi, trông cực kỳ rắn chắc, không kém gì sắt thép đúc.

Diệp Phàm cau mày: “Đây là cái gì?” “Tôi cũng không biết nữa, đây là do tổ tiên của lão Mã để lại, họ nói là đồ tùy táng.” Mã Văn Long lắc đầu: “Cụ thể là cái gì, tôi thực sự không rõ, vì bố mẹ tôi và bọn họ cũng không dám đụng vào nó.” Diệp Phàm không nói nhiều, cầm đèn pin đến gần quan tài.

Chiếc quan tài này không có nắp, nhưng đáy quan tài rất dày dặn, bên trên còn phủ đầy bụi bẩn.

Dường như đã tồn tại rất lâu rồi.

Diệp Phàm bật đèn pin soi quanh quan tài một lượt, không phát hiện bất kỳ nguy hiểm nào, liền đưa tay chạm vào nắp quan tài.

“Rầm!” Diệp Phàm vừa chạm vào nắp quan tài, cả nắp quan tài lập tức nổ tung, mảnh vỡ “xoẹt xoẹt xoẹt” bắn ra.

Diệp Phàm phản ứng nhanh chóng né tránh.

Vô số mảnh vỡ sượt qua người Diệp Phàm bay đi, va vào những cây cột đá hai bên kêu “loảng xoảng loảng xoảng”.

“Cẩn thận!” Mã Văn Long kêu lên một tiếng, sau đó “phịch” một tiếng quỳ xuống: “Tổ tông, tha mạng!” Diệp Phàm ngẩng đầu nhìn, thì ra nắp quan tài nổ tung là do bên trong quan tài có cơ quan.

Đây là một chiêu sát.

“Rầm rầm rầm!” Mảnh vỡ quan tài bắn loạn xạ, nắp quan tài nổ tung càng lúc càng dữ dội.

Đồng thời, bên trong quan tài truyền ra tiếng “sột soạt sột soạt”.

“Xoẹt!” Đúng lúc này, một mũi nỏ bắn ra từ trong quan tài, cực kỳ hung hãn đâm về phía Diệp Phàm.

Mặt Diệp Phàm khẽ biến sắc, mạnh mẽ lùi lại hai bước, sau đó hai tay cùng lúc vươn ra tóm lấy mũi nỏ.

Mũi nỏ “rắc” một tiếng dừng lại chuyển động.

Diệp Phàm nhân cơ hội bẻ gãy mũi nỏ, thuận thế một cước đá vào quan tài.

Chỉ nghe tiếng “bành”, nắp quan tài lại rơi vào trong quan tài.

“Ô!” Đồng thời, quan tài đột nhiên rung lên một cái, sau đó tiếng nước chảy “ào ào” vang lên.

Chương 864

Mã Văn Long giật mình, không ngừng gào thét: "Diệp đại sư, mau tránh ra!" Diệp Phàm không động, đứng nguyên tại chỗ trừng mắt nhìn quan tài.

Rất nhanh, từ trong quan tài phun ra một lượng lớn máu tươi.

Máu tươi rất nhanh tràn ngập mộ thất, tạo thành một vũng ao nhỏ.

Mùi máu tanh nồng nặc, khiến người ta nghẹt thở.

"Ô!" Khi máu tươi tuôn ra, quan tài lại một lần nữa rung động, như thể hung thú sắp thức tỉnh vậy.

"A!" Mã Văn Long theo bản năng kêu lên một tiếng, sau đó chạy thục mạng ra khỏi mộ thất.

"Rầm rầm rầm!" Diệp Phàm giật tay, bẻ gãy mũi nỏ, sau đó nhặt mấy chiếc đinh đồng ném qua.

"Oành!" Nắp quan tài lại nổ tung.

Một bóng người đỏ rực xông ra.

"Súc sinh!" Diệp Phàm quát lên một tiếng giận dữ, sau đó đấm một quyền qua.

Đối phương cũng kêu lên một tiếng chói tai, vung móng vuốt sắc nhọn chống đỡ.

Hai bên rất nhanh va chạm vào nhau.

"Rắc!" Trong một tiếng vang giòn tan, Diệp Phàm bị đối phương đánh lùi hai bước.

Đối phương nhân cơ hội lóe lên một cái, biến mất trong vũng máu.

Diệp Phàm không vội vàng truy kích mà bình tĩnh quan sát.

Chỉ là hắn không phát hiện ra tung tích đối phương, thậm chí ngay cả khí tức cũng không ngửi thấy.

Mã Văn Long cũng chạy ra xem xét: "Diệp đại sư, thứ đó là cái quái gì vậy?" "Không quen!" Diệp Phàm nhàn nhạt lên tiếng: "Xem ra, không giống loài người, chắc là cương thi hoặc yêu ma." Hắn cảm nhận được năng lượng cường hãn ẩn chứa trong đối phương, tuyệt đối không phải người thường hay dã thú có thể chống lại.

Hơn nữa đối phương có thể thao túng máu, điều này khiến Diệp Phàm nhớ đến huyết trì của Huyết Y Môn.

"Cương thi hay yêu ma?" Nghe Diệp Phàm nói vậy, miệng Mã Văn Long há hốc, vô cùng chấn động.

"Đừng để ý tới nó, chúng ta vào việc chính thôi." Diệp Phàm nhàn nhạt cười: "Chúng ta đào nó ra xem có tìm được chút manh mối nào không." Khóe mắt Mã Văn Long giật giật: "Diệp đại sư, tôi thấy, chúng ta vẫn nên đi đường vòng thì hơn." "Ông chủ Mã sợ rồi?

Sợ chết à?" Diệp Phàm khinh miệt liếc hắn một cái, ngữ khí mang theo chút trêu chọc: "Vừa nãy ông còn vỗ ngực đảm bảo đêm nay không có nguy hiểm mà." "Tôi đây làm người làm việc trước giờ nói một không hai." "Tôi đã hứa giúp ông tìm kho báu nhà họ Mã thì sẽ dốc toàn lực giúp ông giải quyết vấn đề." "Cho nên ông không cần lo lắng, cứ theo tôi vào, sẽ không hại ông chút nào đâu." Hắn nhẹ nhàng đẩy cánh cửa lối vào mộ thất.

Mã Văn Long cười khổ một tiếng: "Diệp đại sư, tôi biết anh rất ngầu, nhưng mộ thất này quá nguy hiểm, chúng ta không bằng đổi chỗ khác nghiên cứu một chút đi." "Mộ huyệt này không chỉ là lăng tẩm tổ tiên nhà họ Mã, mà còn có thể liên quan đến âm mưu bí mật của tiền bối nhà họ Mã." "Nếu mạo hiểm xông vào chắc chắn thập tử nhất

sinh." Hắn nhắc nhở Diệp Phàm: "Hơn nữa mộ thất này quá kỳ quái, tôi lo lắng…" "Đừng có lải nhải nữa, tôi tự mình có thể phán đoán nguy hiểm." Diệp Phàm vừa bước vào bên trong, vừa quay đầu lườm hắn một cái: "Ông không muốn thì cứ rời đi, tôi ở một mình, đợi tôi thu phục mấy thứ này rồi nói sau." Hắn có chút mất kiên nhẫn với Mã Văn Long.

"Diệp đại sư, không phải tôi không tin tưởng anh, là mộ thất này quá nguy hiểm, vạn nhất có chuyện gì, tôi không gánh nổi trách nhiệm đâu." Mã Văn Long vẻ mặt do dự thốt ra một câu: "Hơn nữa, tôi cũng không biết ăn nói sao với phu nhân Mã." "Bà ấy khó khăn lắm mới giới thiệu cho tôi một cao nhân, tôi lại bỏ rơi cao nhân giữa đường mà chạy mất, bà ấy không lột da tôi ra mới lạ." Hắn hy vọng Diệp Phàm hiểu cho nỗi khó xử của mình, để khỏi phải chịu áp lực quá lớn.

Diệp Phàm lạnh lùng cười một tiếng: "Ông chủ Mã, đừng có lằng nhằng nữa, còn lảm nhảm nữa thì cút đi." Mã Văn Long một trận uất ức, muốn chửi thề, nhưng lại biết Diệp Phàm quả thực là ân nhân cứu mạng, chỉ đành nghiến răng đi đến bên cạnh hắn.

"Bốp!" Diệp Phàm một chưởng tát vào đầu hắn, đánh cho hắn lảo đảo lùi lại mấy bước: "Nhìn đây!" Hắn ra hiệu Mã Văn Long nhìn quan tài.

Mã Văn Long xoa xoa cái đầu đau nhức, không hiểu Diệp Phàm có ý gì.

Giây tiếp theo, hắn trợn tròn mắt, khó tin nhìn cảnh tượng trước mắt.

Chỉ thấy con quái vật áo đen vừa rồi còn đang ngủ say từ từ ngồi thẳng dậy, đôi mắt dần biến thành đỏ rực.

Thân thể nó thẳng tắp, tứ chi dài ngoẵng, khoác huyết giáp, nanh vuốt nhô ra, hệt như ác quỷ trên chiến trường.

Diệp Phàm nheo mắt: "Nó sắp tấn công chúng ta rồi!" Mã Văn Long khó khăn nuốt nước bọt.

"Xoẹt!" Quái vật áo đen nhảy vọt lên, phun chất độc về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm không hề hoảng loạn, tay trái vung lên, lại ba cây ngân châm phóng ra.

Ngân châm chặn đứng chất độc.

"Oanh!" Chất độc rơi hụt, đập xuống đất bắn ra xa mấy chục mét.

Bụi cây, quan tài và vách đá đều có thêm một vệt cháy xém.

Mã Văn Long không ngừng hét lên: "Diệp đại sư, cẩn thận, cẩn thận!" Uy lực chất độc cực kỳ khủng khiếp.

Diệp Phàm không hề biến sắc, thân hình triển khai, tay phải nắm quyền, nặng ngàn cân giáng xuống.

"Oanh!" Một tiếng vang lớn, nắm đấm của Diệp Phàm va chạm với quái vật áo đen, làm bật tung hơn chục cây tùng.

Quái vật áo đen kêu thảm một tiếng, ôm bụng bay ngược ra ngoài.

Nó trượt dài bảy tám mét trên mặt đất, đâm xuyên vách tường ngã ra bên ngoài, bụng nó một mảng đen kịt.

"Xoẹt!" Diệp Phàm không nói nhiều lời, một bước nhảy vọt lên phía trước.

Hắn vung tay phải, một đao chém xuống.

Quái vật áo đen căn bản không kịp né tránh, đã bị một đao chém trúng cổ.

Một vũng máu tươi bắn tung tóe.

"Phanh!" Đầu của quái vật áo đen bay ra, trước khi rơi xuống đất

đã hóa thành máu tươi tan biến.

Trong sơn động tĩnh mịch, lại khôi phục yên tĩnh, hệt như trận chém giết kịch liệt vừa rồi chưa từng xảy ra.

Chỉ có mùi máu tươi nồng nặc báo hiệu trận chiến vừa rồi.

"Mẹ kiếp!

Chuyện này là sao?" Thấy mọi thứ bình yên trở lại, Mã Văn Long mới phản ứng.

Hắn vẻ mặt mờ mịt nhìn xung quanh, suy nghĩ xem cái xác đó đã biến đi đâu.

"Con quái vật này, e rằng là khôi lỗi của người giữ lăng!" Diệp Phàm chậm rãi tiến lên kiểm tra một lượt, cuối cùng xác nhận thân phận đối phương: "Nó gần giống cương thi, nhưng lợi hại hơn cương thi rất nhiều." "Trên người nó còn sót lại khí tức của bùa chú cổ xưa." "Bùa chú này không chỉ giúp nó hấp thụ máu tươi để bổ sung sức mạnh, mà còn có thể mượn khí âm hàn của Thiên Táng Đài để ngưng tụ nguyên tố." "Cứ như vậy, nó có thể sử dụng máu tươi không giới hạn, lại còn không ngừng lấy khí huyết sát của Thiên Táng Đài làm của riêng." "Nói đơn giản một chút, chính là thứ này không sợ ánh nắng, dương khí càng đủ, nó càng thịnh vượng, ngược lại thì yếu hơn một chút." Diệp Phàm nói suy đoán của mình cho Mã Văn Long, đồng thời nhìn khắp Thiên Táng Đài, suy nghĩ xem có thể tìm được điểm đột phá nào không.

Tuy rằng thứ này không thể hoạt động, nhưng bùa chú trên người nó vẫn sẽ liên tục tạo ra xoáy máu.

Hơn nữa, mức độ cường tráng của thứ này còn vượt xa người bình thường, trừ khi dùng súng quét bắn, nếu không căn bản không có cơ hội giết chết nó.

Diệp Phàm từng có ý muốn bỏ qua mộ chủ này, chỉ cần bắt nó lại nghiên cứu kỹ lưỡng, làm rõ nhược điểm của nó, rồi từ từ đối phó.

Chỉ là hắn thấy Mã Văn Long vẻ mặt e sợ, Diệp Phàm đành phải tiếp tục tìm kiếm bên trong.

Hắn không muốn bỏ lỡ cơ hội.

Mã Văn Long vẻ mặt sùng bái nhìn Diệp Phàm.

Những lời này của Diệp Phàm khiến hắn tràn đầy kính sợ đối với Diệp Phàm.

Thời buổi này, người hiểu chút phong thủy huyền thuật mà vênh váo không ít, nhưng người có thể tùy tiện chỉ ra đặc tính và điểm yếu chí mạng của thi thể, thì tuyệt đối là tồn tại cấp đại sư.

Hơn nữa, những người như vậy tính khí đều rất kỳ quái, người thường căn bản không thể hòa hợp với họ.

Chương 865

Cho nên Diệp Phàm, một người có thể khiến Mã Văn Long phải kính nể, khiến Mã Văn Long từ tận đáy lòng cảm thấy bội phục.

Hắn tràn đầy hy vọng vào sự an toàn trong những ngày sắp tới.

"Ông chủ Mã, ông đi khiêng hai cái rương ra đây, tôi chuẩn bị thi triển một phép trừ tà cho chúng." Lúc này, Diệp Phàm đã đi một vòng từ giữa mộ thất ra, đứng trước một cái rương đồng mở miệng: "Nhưng phiền ông giúp tôi giữ." Hắn ngoắc tay, gọi Mã Văn Long lên vác cái rương.

Cái rương nặng trĩu, nhưng đối với Mã Văn Long không là gì, giờ đây hắn đã không sợ rắn độc mãnh thú, huống hồ còn đang vác cái quan tài nặng hơn hai trăm cân.

Mã Văn Long vội vàng chạy tới khiêng cái rương đồng.

"Diệp đại sư, bên trong này đựng cái gì vậy?" Hắn tò mò hỏi thêm: "Nặng thế?

Không có bom mìn gì chứ?" "Không có bom mìn, đựng một đống tiền tài châu báu." Diệp Phàm lộ ra một tia trêu chọc: "Tối qua tôi trên đường đến đây nhặt được." Mã Văn Long nghe vậy ngẩn ra, rất kinh ngạc trước hành động của Diệp Phàm.

Đây là lăng tẩm của phú hào Nam Lăng, giá trị liên thành, Diệp Phàm vậy mà dám nhặt tiền?

Cái gan này thật đáng sợ.

Nhưng rất nhanh, hắn lại nghĩ thông, Diệp Phàm trâu bò như vậy, còn có thể bóp nát quan tài đồng, nhặt chút vàng bạc châu báu cũng không có gì lạ.

Diệp Phàm không để ý đến suy nghĩ của Mã Văn Long, hắn chỉ nhìn chằm chằm vào nắp quan tài, hai chân di chuyển.

Hắn giẫm lên lan can một bên mộ thất bay lên, vững vàng đáp xuống bệ tròn trên đỉnh.

Đây là một đại điện tế tự, đặt mấy bàn thờ cúng, trên đó bày đủ loại hương nến tiền giấy, còn có một lư hương đồng.

Bên trong lư hương đồng, lửa đang cháy hừng hực.

Tuy lửa yếu ớt, nhưng vẫn chiếu sáng cảnh vật xung quanh.

Diệp Phàm còn có thể bắt gặp mấy bóng hình đang bay lượn.

"Mấy thứ này là cái gì?

Dơi à?" Mã Văn Long tò mò nhìn mấy con dơi xám nâu: "Sao chúng lại ở đây?" "Chúng không phải dơi, chúng được gọi là u hồn." Diệp Phàm lạnh nhạt lên tiếng: "Truyền thuyết các đế vương tử hậu thời cổ đại, linh hồn bị nguyền rủa, liền biến thành cô hồn dã quỷ lang thang khắp thiên địa." "Chúng thích ăn thịt thối, uống máu, thích nuốt chửng con người, còn có thể triệu hồi đồng bọn, khiến người ta phòng không kịp." "Thuở xưa ông nội tôi cũng từng gặp một con, nhưng ông võ công lợi hại, khinh địch chủ quan, kết quả bị đối phương tập kích." "Ông ấy chết ngay tại chỗ này." Diệp Phàm thở dài một tiếng: "May mà tôi vận khí tốt, mang theo di cốt ông nội trốn về, nếu không cũng sớm thành cô hồn dã quỷ rồi." Khóe miệng Mã Văn Long giật giật không ngừng: "Thật đáng sợ quá, địa cung này quá quỷ dị, vẫn là nhanh chóng rời đi thôi." Hắn càng ngày càng kính sợ Diệp Phàm.

"Ông đi trước đi, tôi dọn dẹp lũ dơi này xong rồi ra." Diệp Phàm cười rạng rỡ: "Đợi tôi xử lý xong, chúng ta cùng ra." Mã Văn Long nói nhỏ một câu: "Diệp thần y cẩn thận." Sau đó, hắn ôm cái rương đồng nhanh chóng rút khỏi cửa mộ.

“U!” Mã Văn Long vừa lùi ra khỏi cửa mộ, con cương thi lông đen vốn hiền lành ngoan ngoãn lập tức trở nên cuồng bạo.

Nó vung vuốt sắc bén lao về phía Mã Văn Long, muốn xé hắn thành phấn vụn.

Sắc mặt Diệp Phàm lạnh đi, đưa tay búng một cái.

“Xuy!” Một đạo bạch quang xuyên vào mi tâm cương thi, cưỡng ép ngăn chặn xu thế công kích của nó.

Thân thể cương thi chấn động hai cái, sau đó mềm nhũn đổ vật xuống đất, không còn chút sinh cơ và động tĩnh nào.

“Hô!” Diệp Phàm thở ra một hơi dài, lau mồ hôi trên trán rồi đi về phía cái rương đồng khác.

Cái rương không quá dày cũng không quá mỏng, nặng tới năm sáu mươi cân, Mã Văn Long vận chuyển cần hao tốn chín trâu hai hổ sức lực.

Diệp Phàm lại như chơi đùa xách cái rương, dường như không tốn chút sức lực nào.

“Cạch!” Diệp Phàm vặn một cái khóa, “cạch” một tiếng mở khóa.

Hắn trực tiếp kéo ra, lập tức thấy từng chồng tiền giấy đỏ chót.

Tiền giấy xếp ngay ngắn, toàn bộ đều là Euro.

Sơ qua đếm một chút, tròn ba mươi vạn, tương đương với một trăm triệu.

Hơn nữa những tiền này đều còn mới.

Diệp Phàm không khỏi nheo mắt: “Bên trong này vậy mà giấu ba mươi triệu tiền mặt, lại còn mới toanh, số tiền này sao lại không bị côn trùng gặm nhấm hoặc mục nát nhỉ?” “Lẽ nào có thứ gì đó có thể ngăn cản chúng ăn mòn?” “Nếu đúng như vậy, thì số tiền này có giá

trị." "Xoẹt!" Không đợi Diệp Phàm xem xét kỹ, đột nhiên phía sau vang lên một trận tiếng kêu chói tai.

Diệp Phàm phản ứng cực nhanh nhảy ra khỏi quan tài, né tránh sang một bên, tránh bị dơi cắn thương.

Hắn vừa lăn ra, bốn năm con dơi đã "xoẹt xoẹt xoẹt" từ quan tài chui ra, sải cánh lướt sát mặt đất.

Tiếp đó, chúng lao tới tấn công Diệp Phàm.

Tốc độ của chúng rất nhanh, hệt như mũi tên sắc bén, khiến người ta trở tay không kịp.

"Hô!" Ánh mắt Diệp Phàm lạnh đi, tay phải nhấc lên, một tia đao quang lóe qua.

Một tiếng kêu thảm thiết, năm con dơi rơi từ giữa không trung xuống.

Đầu chúng máu tươi đầm đìa, rất thê lương, nhưng thân thể vẫn giữ quán tính lao tới.

"Rầm rầm rầm!" Diệp Phàm nhấn vào một cái hốc trên đài đá, một tảng đá lớn bên trái "oành long long" mở ra, lộ ra một hang động hẹp.

Hắn nhảy vọt vào trong.

Dơi không ngừng nghỉ, "phành phành phành" bay vào động.

Diệp Phàm một cước đá đổ một tấm ván gỗ chặn lại, sau đó chui vào trong động, đồng thời dùng xích sắt phong kín cửa.

Cuối cùng, hắn lại cắm hai chiếc đinh đá vào vách động, cố định cửa động, xác nhận dơi không thể phá hủy trong thời gian ngắn.

"Kẽo kẹt!" Làm xong những việc này, Diệp Phàm mới thả lỏng, xoa xoa mũi, thầm than cơ thể này của mình đúng là phế vật, đối phó lũ dơi mà suýt nữa bị thương.

Nếu là lúc đỉnh phong trước đây, một mình hắn có thể xử lý năm sáu con.

Sau đó, hắn ánh mắt sáng quắc nhìn về phía rương đồng.

Cái rương rất lớn, bài trí bên trong cũng đơn giản.

Một cái hộp, một cây bút máy, một lọ thuốc mỡ, và một xấp tài liệu.

"Xem ra phán đoán của Thái Linh Chi là chính xác." "Người Dương Quốc nhà họ Mã đúng là tham lam, đã đào trống một nửa bí khố của Thương Hội Nam Quốc." "Chắc lần này đến Miêu Thành, bọn họ cũng là vì khai quật bí khố tìm tiền." "Chỉ là không ngờ, người nhà họ Mã cũng chết trong mộ táng, như vậy thì tiện cho tôi rồi." Diệp Phàm lẩm bẩm: "Bí mật, đồ cổ, ngọc khí và tiền bạc của nhà họ Mã đều thuộc về tôi." Hắn từ từ đẩy cái rương vào góc, sau đó từ trong lòng lấy ra túi ngân châm.

"Xoẹt xoẹt xoẹt!" Diệp Phàm không lãng phí thời gian, nhanh chóng phong kín rương đồng, đồng thời thi triển một cái màn chắn đóng băng trong suốt cho nó.

Làm xong tất cả những điều này, Diệp Phàm lấy ngân châm ra khử độc.

Hắn phải nhanh chóng rời đi, tránh bị cương thi vây công.

Làm xong tất cả những điều này, Diệp Phàm nhặt lấy rương đồng, chuẩn bị di chuyển đến nơi an toàn rồi từ từ nghiên cứu.

"Hử?

Sao thiếu mất một thứ?" Ngay khi Diệp Phàm định nhấc rương lên di chuyển, hắn đột nhiên cảm thấy thiếu mất một món đồ.

Hắn nhìn quanh một lượt, rất nhanh phát hiện ra món đồ bị thiếu ở

góc – một tấm biển cổ.

Tấm biển màu đen, viết hai chữ ‘Đường Môn’.

Đây là cái gì?

Chương 866

Diệp Phàm hơi nhíu mày, suy nghĩ tấm biển này có phải là bảo bối không, dù sao nó có thể là một thiết bị tín hiệu.

Trong lúc suy nghĩ, Diệp Phàm nhặt tấm biển cổ lên, muốn xem xét kỹ lưỡng, xem chỗ nào bị thiếu một góc.

"Oanh!" Diệp Phàm đang định xem xét, đột nhiên nghe thấy một tiếng nổ lớn từ xa.

Một cột khói đặc bốc lên trời, che khuất màn đêm.

Tiếp đó, toàn bộ Miêu Trại đèn đuốc sáng trưng, vô số thôn dân hò hét chạy ra.

Diệp Phàm nhìn kỹ, liền thấy mười tám cây cầu treo đều hạ xuống.

Mười tám con mãng xà hung ác xông vào quần thể mộ táng, cắn nuốt từng bia mộ.

Bất kể là quan tài, thi hài, thi thủy, hay đồ tùy táng, tất cả đều bị chúng nuốt vào bụng.

Một cảnh hỗn loạn.

"Mẹ kiếp, đúng là súc sinh mà, ngay cả thi thể cũng không tha." Diệp Phàm mắng một tiếng đầy giận dữ, sau đó nhặt hai cây cột đá lao về phía trước.

Tuy những súc sinh này đã giết bao nhiêu người vô tội, nhưng chung quy là do Diệp Phàm dẫn dụ chúng vào, cho nên hắn phải bù đắp sai lầm của mình.

Diệp Phàm nắm lấy côn đá quét ngang một vòng, đánh bay bảy

tám con mãng xà, rồi tiến đến gần cổng đá cứu chữa thôn dân.

"A!" Một phụ nữ Miêu tộc bị mãng xà cắn trúng, lập tức bị xé nát quần áo nuốt chửng.

Máu tươi đầm đìa.

Cô ta khóc lóc thảm thiết gọi: "Ba, mẹ…" Miêu Phượng Hoàng bi phẫn tột cùng, nhưng không thể cứu con gái, chỉ đành run rẩy lùi lại.

Diệp Phàm vội vàng tiến lên một bước đỡ cô ta, sau đó lấy ngân châm ra "xoẹt xoẹt xoẹt" châm vào.

Sau một hồi châm cứu, người phụ nữ Miêu tộc cuối cùng cũng sống lại.

Thấy tình hình này, thôn dân vui mừng như điên.

Diệp Phàm thừa thắng xông lên hô to: "Các vị, mọi người đừng hoảng sợ." "Mộ thất này có cơ quan, cũng có nguy hiểm, tôi sẽ thanh trừ hết mối họa bên ngoài trước." Hắn chỉ huy thôn dân lùi về phía sau bức tường, bảo họ ẩn nấp kỹ càng, rồi mới chạy vào động tiếp tục tìm kiếm.

"Cạch!" Diệp Phàm một cước đá vào một nắp quan tài.

Nắp quan tài "cạch" một tiếng nứt ra, một đống châu hạt vàng óng ánh ào ào đổ ra.

Châu hạt tròn đầy, bóng bẩy mịn màng, tỏa ra vẻ ấm áp, hiển nhiên là vàng.

Lô vàng này đủ để mua mấy trăm chiếc xe sang, trách không được Mã Văn Phi bọn họ lại hưng phấn như vậy, hận không thể chiếm đoạt tất cả tài sản làm của riêng.

Chỉ là nhìn thấy những hạt châu vàng trong quan tài, Diệp Phàm lại nở nụ cười trêu chọc.

Những hạt châu vàng này đều có lỗ thủng, hơn nữa có một số chỗ lồi lõm, còn dính bùn đất màu nâu đen, hiển nhiên là vừa mới đào ra không lâu.

"Thì ra là vừa mới đào ra." Diệp Phàm thở dài một tiếng: "Đáng tiếc à, Mã Văn Phi bọn họ không biết, tôi đã sớm nuốt chúng rồi." Trong lúc nói chuyện, Diệp Phàm lại nhặt một hạt châu vàng, ném vào miệng "rắc rắc" ăn.

"U!" Ngay lúc này, một bóng đen trong quan tài đột nhiên mở choàng mắt, rút ra một con dao găm, hung hăng đâm về phía yết hầu Diệp Phàm.

"Phanh!" Diệp Phàm một quyền đánh nó bay ngược trở lại.

Hắn lại khẽ than: "Đúng là coi thường mấy con cương thi các ngươi mà." Thực lực của những con cương thi này còn mạnh hơn con vừa gặp.

Chúng không chỉ có sức mạnh kinh người, mà thân thể cũng càng thêm cứng rắn.

Tốc độ của chúng còn nhanh hơn báo săn, răng nanh còn cứng hơn tê giác.

Diệp Phàm một quyền đánh nó bay ra, sau đó lại xông lên giẫm nát đầu nó.

Một thi thể bị Diệp Phàm triệt để giẫm thành thịt nát, chỉ còn lại một cái đầu lâu mềm nhũn trên mặt đất.

Ngay sau đó Diệp Phàm lại đưa tay vén nắp một quan tài khác.

Trong quan tài, vẫn nằm hai thi thể.

Chỉ là hai thi thể sắc mặt đen kịt, răng nanh lật ra ngoài, giống như cương thi trườn lên tấn công.

“Mấy thứ này đúng là khó nhằn.” Diệp Phàm không quá nặng nề, lại mấy quyền nặng nề oanh ra, đánh nát toàn bộ hai thi thể.

Sau đó, Diệp Phàm xách một cái rương vải bố đi vào lối ra.

Hắn lo lắng mười tám con mãng xà kia sẽ truy sát ra ngoài, nên nhanh chóng rút khỏi đây.

“U!” Hầu như Diệp Phàm vừa ra khỏi khoảng cách ba mét, tai hắn liền truyền đến một trận tiếng rít chói tai.

Tiếp đó, từng con rắn dài từ trong bóng tối xuất hiện.

Tốc độ của chúng cực nhanh, mang theo khí tức tanh tưởi bức đến gần Diệp Phàm.

Những con cương thi này ngửi thấy mùi con người là sẽ bất chấp lao tới xé rách, cho nên Diệp Phàm phải tốc chiến tốc thắng.

“Xoẹt xoẹt xoẹt!” Cổ tay Diệp Phàm run lên, phóng ra mấy cây ngân châm.

Mấy con mãng xà rên rỉ ngã xuống đất, tiếp đó lại bật dậy tấn công.

Chỉ là chưa đợi chúng đến gần, Diệp Phàm đã vọt vào rừng cây.

“Xoẹt!” Khi Diệp Phàm xuyên qua rừng cây, phía sau vang lên tiếng gió lạnh lẽo, hắn bản năng vặn eo né tránh, một mũi tên nỏ sượt qua vai.

Diệp Phàm khẽ quát một tiếng, tay phải chớp nhoáng vươn ra, kẹp lấy một đoạn mũi tên nỏ, sau đó mạnh mẽ rút ra.

Cây nỏ “đương đương” vang lên, chấn động khiến hai cánh tay người ta tê dại.

“Xoẹt!” Diệp Phàm giơ tay vung một cái, mũi tên nỏ xé gió bay vút đi.

“Phập!” Một con cương thi không kịp né tránh kêu thảm một tiếng, máu tươi bắn ra từ ngực nó, nó bay ngược ra ngoài.

Nó thẳng cẳng ngã xuống đất, không hề giãy giụa.

“Rầm rầm rầm!” Diệp Phàm không ngừng nghỉ, tay trái lại phóng ra mấy cây ngân châm về phía rừng cây.

Năm sáu cây cổ thụ gãy đổ theo tiếng, từng kẻ địch đang ẩn nấp lộ diện.

“Hô la!” Mười mấy con cương thi như những mũi kiếm sắc bén lao ra, không nghi ngờ gì nữa chính là những kẻ bảo vệ mộ thất chủ nhân.

Diệp Phàm lạnh lùng như sương, ngân châm trong tay vừa bắn ra, lại ghim chết mấy con dơi.

Những con cương thi còn lại phản ứng, nhao nhao gào thét lao về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm không hề dao động, chỉ khẽ búng ngón tay, Phi Tiêu Niêm Hoa “xoẹt xoẹt xoẹt” bay ra.

Mỗi mũi phi tiêu đều xuyên thủng đầu một con cương thi.

Võ nghệ và tốc độ của Diệp Phàm, không thua kém phong thái trẻ tuổi từng khuấy đảo phong vân của Diệp Đường năm xưa.

Chương 867

Mười mấy con cương thi rất nhanh đã bị Diệp Phàm tiêu diệt.

Hắn thu ngân châm về, sau đó giao ngân châm cho thôn dân bảo quản, rồi nhìn về phía mộ thất cuối cùng.

Đây là tầng cuối cùng của mộ táng, cũng là tầng sâu nhất trong mộ táng.

Diệp Phàm đứng ở lối vào chần chừ một chút.

Hắn lo lắng có cạm bẫy, vạn nhất tầng sâu nhất vẫn còn cương thi hoặc yêu thú, bản thân hắn sẽ rất nguy hiểm.

Nhưng Diệp Phàm rất nhanh đã dập tắt ý niệm đó.

Bởi vì hắn cảm nhận được, bên trong không còn gì nữa.

Điều này khiến hắn nhanh chóng đẩy nắp quan tài chui vào.

Không gian trong quan tài rất hẹp, kích thước gần bằng quan tài, duy chỉ không bày quan quách.

Ngược lại, xung quanh bày chín cái quan tài, xếp thành hình tròn.

Hơn nữa mỗi cái quan tài đều mở toang, lộ ra một tấm ván quan tài đen kịt.

Trên ván quan tài, rồng uốn phượng vẽ, sống động như thật, phảng phất như muốn nhảy ra bất cứ lúc nào.

Chín quan tài, chín con cương thi.

Diệp Phàm không khỏi nheo mắt, mơ hồ bắt gặp một cảm giác quen thuộc.

Hắn khẽ nhíu mày suy tư.

“U!” Ngay lúc này, chín cái quan tài đồng loạt chấn động, hệt như có người dùng tay nắm chặt nắp quan tài mà rung lên.

Đồng thời, giữa các khe hở quan tài, còn rỉ ra một luồng lục quang cổ xưa.

Sự quỷ dị và âm u đó khiến người ta dựng tóc gáy, Diệp Phàm vô thức lùi lại.

“Xoẹt xoẹt xoẹt!” Ngay lúc này, nắp của chín cỗ quan tài đột nhiên mở ra, sau đó từng con cương thi bò ra.

“U!” Thân thể chúng to lớn, hành động nhanh nhẹn, còn mang theo một luồng khí tức âm lạnh, khiến người ta cảm thấy áp lực to lớn.

Đặc biệt là hàm răng nanh của chúng, lấp lánh hàn quang, khiến da đầu người ta tê dại, dường như có thể một ngụm hút người thành thây khô.

Diệp Phàm khẽ nheo mắt: “Cương thi?” Hắn làm sao cũng không ngờ, ở đây lại có một đống cương thi, hơn nữa số lượng lên đến chín con.

Chín con cương thi, chín cái răng nanh, chín đôi mắt, khiến Diệp Phàm có cảm giác nghẹt thở.

Diệp Phàm không còn mạo hiểm ra tay nữa, mà nhìn chằm chằm vào chín cái quan tài từ từ di chuyển.

Hắn chuẩn bị tìm một điểm yếu để xông ra ngoài.

“Xoẹt xoẹt xoẹt!” Cương thi tuy trí tuệ thấp kém, nhưng sau khi cảm nhận được sự tồn tại của Diệp Phàm, vẫn phun ra chất độc về phía hắn.

Diệp Phàm vội vàng vung quân đao chém xuống, sau khi giết mấy con côn trùng độc, hắn liền mượn cây cối phía trước để né tránh.

Hắn không quên sứ mệnh của mình.

"Hô lỗ!" Ngay lúc này, một con cương thi đột nhiên nhảy lên, trực tiếp lao vào Diệp Phàm đang nửa quỳ trong gốc cây.

"Cút!" Diệp Phàm gầm lên một tiếng, một đao chém trúng cổ cương thi.

Chỉ nghe "cạch" một tiếng, đầu cương thi văng ra, một chất lỏng màu trắng chảy ra.

Diệp Phàm một cước đá văng cương thi, nhặt lấy chiếc răng nanh mà nó đánh rơi.

Hắn liếc mắt một cái, phát hiện răng nanh cương thi có màu tím đen.

Kẽ răng còn sót lại độc tố.

Nhìn cảnh này, Diệp Phàm chợt hiểu ra.

Đây là một đám thi độc cương thi.

"Ô ô ô!" Cương thi thi độc phát tác, gầm lên một tiếng giận dữ, lao ngang về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm đang định nghênh chiến, nhưng cảm thấy cảnh tượng trước mắt đột biến.

Ngọn núi đen kịt ban đầu, trong khoảnh khắc biến thành một tòa cung điện khổng lồ.

Cung điện nguy nga tráng lệ, vàng son rực rỡ, còn tỏa ra một luồng hương khí nồng nặc, ngửi vào thấy tinh thần sảng khoái.

Diệp Phàm ngẩn người.

Hắn phát hiện quần áo trên người mình đã thay đổi, không biết từ lúc nào đã mặc một chiếc áo bào lộng lẫy, trong tay nâng một viên bảo

châu.

"Ô!" Ngay lúc Diệp Phàm đang mơ hồ, từ xa lại truyền đến một tiếng tù và, tiếp đó, cổng lớn cung điện mở ra.

Một đoàn xe ngựa xuất hiện trong tầm mắt Diệp Phàm.

Tất cả bọn họ đều cưỡi những con tuấn mã cao lớn, tiếng vó ngựa "long long" vang lên, như tiếng sấm rền.

Bên trong xe ngựa, ngồi một bóng người.

Bên cạnh người đó, đứng bảy nam nữ, từng người một vẻ mặt cung kính.

Trên một con tuấn mã đầu cao, là một bà lão đội mũ nỉ.

Bà ta nhìn Diệp Phàm nhàn nhạt lên tiếng: "Tiểu hỏa tử, chào mừng ngươi đến với mộ huyệt!" "Đây là chủ nhân cổ mộ Thiên Thành, cũng là khách quý nhất của Nam Quốc, Cửu Thiên Tuế!" Bà lão bổ sung một câu: "Ta là Hồng Nương bên cạnh Cửu Thiên Tuế." "Hồng Nương?" Diệp Phàm đầu tiên ngẩn ra, sau đó cười cười: "Cửu Thiên Tuế?" Hồng Nương nhàn nhạt mở miệng: "Cửu Thiên Tuế đã chôn vào quan tài, chỉ còn lại cỗ quan tài này bầu bạn với cô ta." "Cô ta từng là bạn thân nhất của ta, cũng là người đàn ông tôn quý nhất Nam Lăng." "Không chỉ địa vị tôn sùng, quyền thế lẫy lừng, tài phú ngập trời, mà còn sở hữu dung nhan tuyệt thế, mỹ miều vô song, khuynh quốc khuynh thành." "Cô ta từng gây ra phong ba huyết vũ ở Nam Lăng, thậm chí một đêm đồ sát Bát Vương phủ và ba trăm tinh nhuệ." "Một mình cô ta đã chống đỡ ngàn quân vạn mã, khiến vô số vương hầu và hào kiệt giang hồ thần phục." "Đáng tiếc cô ta quá cuồng vọng tự phụ, kết cục bi lương." "Cô ta một đường chinh phạt, một đường xưng bá, cuối cùng lại thua trong tay Đường Bình Phàm." "Nhưng trước khi chết, cô ta đã dùng tất cả sức mạnh để tạo ra Cửu Thiên Tuế mộ táng." "Cô ta hy vọng Cửu Thiên Tuế có thể tiếp tục

quân lâm thiên hạ.” “Cô ta nói với ta, chỉ cần ta giúp cô ta hoàn thành tâm nguyện, cô ta sẽ tặng Cửu Thiên Tuế mộ táng cho ta.” “Chỉ là cô ta chưa từng nhắc đến mộ huyệt của mình, cho nên đến bây giờ ta mới tìm thấy chúng.” Trong lúc nói chuyện, Hồng Nương đi đến trước một cỗ quan tài.

Quan tài rất đơn sơ, chỉ là một cái giường sắt, một cái bàn đá rách nát và một cái ghế.

Trên bàn đá, bày hai bình rượu, ba cái bát gốm sứ, còn có hai đĩa thức ăn nhỏ và nước trà.

Những thức ăn này đều đã mốc meo mục nát, không còn chút dầu mỡ nào.

Diệp Phàm ngửi ngửi mũi, không nhận ra thứ gì, nhưng luôn cảm thấy có chút bất an.

“Phanh!” Trong lúc Diệp Phàm trầm mặc, chín cỗ cương thi đã vây quanh hắn.

Diệp Phàm nắm chặt quân đao đề phòng, chuẩn bị ứng phó với bất kỳ cuộc tấn công nào của cương thi.

Chỉ là cương thi không tấn công Diệp Phàm, mà ngược lại như gặp quỷ rút lui.

Chớp mắt một cái, chín cỗ cương thi đã chạy không thấy tăm hơi.

“Hô hô hô!” Đồng thời, dưới đáy quan tài lại trồi lên mười mấy cỗ cương thi, gầm gừ lao theo những con cương thi kia.

Rất nhanh, những con cương thi đã chạy mất dạng.

“Cửu Thiên Tuế này quả nhiên lợi hại, vậy mà có thể khiến những thi độc cương thi này sợ hãi, nhưng tại sao chúng lại tự dưng tụ tập lại một chỗ nhỉ?” Diệp Phàm như có điều suy nghĩ: “Lẽ nào Cửu

Thiên Tuế thật sự còn sống?" Sau đó, hắn lại lắc đầu, Cửu Thiên Tuế là địch hay bạn vẫn còn chưa xác định.

Chương 868

Diệp Phàm một lần nữa ngẩng đầu nhìn về phía quan tài.

Hắn suy nghĩ có nên mở quan tài ra xem một chút không.

Ngay lúc này, một trận tiếng nổ vang lên, tiếp đó một con rắn lửa từ bên cạnh bắn ra.

"Xoẹt!" Sắc mặt Diệp Phàm hơi đổi, thân hình vọt một cái nghiêng sang trái hai mét.

Hắn vừa né tránh đòn tập kích của rắn lửa, con rắn lửa lại "oanh" một tiếng nổ tung.

Đạn dược nóng bỏng bắn tung tóe, làm bùn đất xung quanh bay tứ tung, cỏ cây bắn ra khắp nơi.

"Mẹ kiếp, thứ gì vậy?" Diệp Phàm giật giật mí mắt, quay đầu nhìn qua, liền thấy sườn núi bên phải thò ra mấy cái lỗ đen ngòm.

Ngay sau đó, hắn liền thấy hai chiếc máy bay không người lái gào thét lao đến, hung hăng tấn công vị trí của Diệp Phàm.

"Phanh phanh phanh!" Pháo đạn từ máy bay không người lái bắn tới, nổ tan thành bột phấn, mảnh vụn bay tứ tung, khiến Diệp Phàm không thể đến gần.

Hắn thầm than nơi này quả thực nguy hiểm.

"Oanh!" Lại mấy quả bom nữa được ném tới, đánh cho Diệp Phàm chật vật không chịu nổi, suýt chút nữa đã bị đánh bay ra ngoài.

Diệp Phàm vội nhân cơ hội này kéo cung bắn tên.

Mũi tên nỏ bắn nhanh như chớp, ghim vào một trong những nòng pháo, làm nổ tung mấy tấm thép rồi dừng lại.

Sau đó, Diệp Phàm xé đứt một sợi dây thừng, nắm lấy một cành cây bên cạnh đu mình lên.

Hắn nhẹ nhàng đáp xuống ngọn cây khác, sau đó mạnh mẽ vỗ một cái.

Hắn mượn quán tính vọt về phía máy bay không người lái của đối phương.

Chỉ là chưa đợi Diệp Phàm chạm tới máy bay không người lái, hai quả tên lửa đã lao tới.

Diệp Phàm tâm thần chấn động, vội vàng buông dây thừng, cả người dán sát vào ngọn cây treo ngược xuống.

Hắn tránh được vụ nổ tên lửa, nhưng vì tốc độ chậm hơn một chút, vai đã va vào chạc cây.

Cơn đau nhức tức thì lan khắp toàn thân.

Diệp Phàm khẽ rên một tiếng, sắc mặt trắng bệch hơn.

"Xoẹt!" Diệp Phàm không hề ngừng lại, đưa tay tóm lấy một mũi tên lông.

Đầu mũi tên chỉ về phía máy bay không người lái.

Mũi tên run lên, "ba ba ba" bắn về phía máy bay không người lái.

Từng mũi tên lông bắn xuyên qua khoang điều khiển, xuyên qua phi công máy bay không người lái, xuyên qua cơ trưởng, xuyên qua kỹ sư, bắn nổ máy bay không người lái.

"Oanh!" Cùng với tiếng máy bay không người lái nổ tung, Diệp Phàm cũng một cước giẫm nát một tảng đá.

Hắn vừa ôm vết thương, vừa nhanh chóng bỏ chạy.

Hắn lo lắng đám thi độc cương thi kia sẽ quay lại báo thù.

“Ừm…” Vừa chạy ra hơn hai mươi mét, Diệp Phàm liền cảm thấy đầu óc choáng váng, một cơn chóng mặt dữ dội dâng trào khắp toàn thân.

Mí mắt hắn nặng trĩu, ngã xuống đất mất đi ý thức.

Hắn hôn mê tròn nửa giờ, tỉnh dậy phát hiện mình đang nằm trên tảng đá ở đồi núi, toàn thân ê ẩm, xương cốt nhức nhối, như thể bị rã rời.

Điều may mắn duy nhất là nhiệt độ cơ thể đã trở lại bình thường, cơ thể cũng hồi phục không ít sức lực.

“A…” Diệp Phàm giãy dụa muốn bò dậy, nhưng lại phát hiện toàn thân không thể dùng sức.

Hắn nghiến răng cố gắng cử động một chút, kết quả vẫn không thể nhúc nhích, ngay cả môi cũng khô ráp.

Chuyện này rốt cuộc là sao?

Diệp Phàm nhíu mày nhìn khung cảnh xung quanh, rất nhanh phát hiện mình đang nằm ở một cửa động.

Cửa động rất sâu, nhìn không thấy điểm cuối, nhưng mơ hồ có thể nhìn thấy vách động, còn có một đường hầm quanh co khúc khuỷu.

Hiển nhiên, cái động này chính là mộ thất Cửu Thiên Tuế.

“Mộ Cửu Thiên Tuế?” Diệp Phàm lẩm bẩm một câu, sau đó xoa xoa dấu ấn Cửu Thiên Tuế trên ngực.

Vị trí này, khi hắn soi dưới ánh nắng, từng có cảm giác quen thuộc.

Chỉ là Diệp Phàm nhất thời không nhớ ra đã gặp ở đâu.

Hắn đành phải kìm nén ý niệm, sau đó khó khăn chống người dậy đi vào trong.

Diệp Phàm đi vào thông đạo hẹp, phát hiện đi không lâu, liền là một cánh cửa gỗ dày nặng, rỉ sét loang lổ.

Cánh cửa gỗ rất lớn, cũng rất nặng, ước chừng sáu bảy trăm cân, nhưng đối với một võ giả như Diệp Phàm mà nói, đẩy ra vẫn không phải là vấn đề khó.

Chỉ là Diệp Phàm vừa chạm vào, một luồng khí lạnh lẽo liền lan khắp toàn thân hắn.

Diệp Phàm bản năng dừng lại động tác, ánh mắt sắc bén nhìn chằm chằm vào khe cửa ở giữa.

Giữa khung cửa có mấy viên châu báu lấp lánh rực rỡ, sáng như ngọc trai.

Diệp Phàm biết những viên châu báu này giá trị phi thường, nhưng cũng rõ ràng, đằng sau chúng chắc chắn ẩn giấu hung khí hoặc sát chiêu.

Hắn nheo mắt nhìn khung cửa, rồi nhìn xung quanh tường, phán đoán có bẫy hay cơ quan nào không.

Rất nhanh, mí mắt Diệp Phàm giật giật, hắn bắt được vài luồng hàn ý âm u.

Trong tầm nhìn, mấy hàng đinh đồng, xếp thẳng hàng đứng sừng sững.

Tuy trông có vẻ bằng phẳng, không có dị thường, nhưng Diệp Phàm cảm nhận được một mối nguy hiểm mãnh liệt.

Chỉ cần hắn dám đẩy cánh cửa gỗ này ra, những chiếc đinh đồng này sẽ như sấm sét vạn quân lao tới.

“Xem ra Cửu Thiên Tuế đã sớm liệu trước, sau khi mình chết nhất định sẽ gặp phải kẻ cướp.” “Chỉ tiếc là, ông ta đã tính sai người, cũng

đánh giá thấp dũng khí của tôi." Diệp Phàm lẩm bẩm: "Tôi là cao thủ cửu phẩm, vài cây kim nhỏ này làm sao làm khó được tôi?" Hắn hờ những vung con dao găm trong tay, thoáng chốc chém đứt một loạt đinh nhọn sắc bén.

Sau đó hắn vứt đinh đi, tung ra vài chưởng Lôi Chưởng Tâm, đánh bay đám lính canh cửa.

Diệp Phàm sải bước lao tới những viên châu báu kia.

Hắn còn hướng về phía cửa kêu lên một tiếng: "Tiểu gia Diệp Phàm đến rồi!" Dứt lời, cả căn nhà cổ đột nhiên rung chuyển một cái, tiếp đó "Rắc" một tiếng, hai cánh cửa gỗ từ từ nâng lên, lộ ra lối đi tối tăm sâu hun hút bên trong.

Diệp Phàm không chút do dự bước vào.

Đi được hơn mười mét, một luồng lạnh buốt thấu xương xộc khắp người, Diệp Phàm khẽ nheo mắt.

Hắn cảm giác, cả con đường đều tràn ngập mùi máu tanh nồng nặc và khí mục rữa.

Chương 869

Điều này khiến Diệp Phàm không ngừng cau mày.

Diệp Phàm vốn định tăng tốc đi nhanh qua, tránh bị thứ gì đó làm lỡ thời gian.

Ai ngờ vừa mới bước ba bốn bước về phía trước, hai bên lối đi đã "Vút vút vút" bắn ra mấy chục mũi tên.

"Vút!" Diệp Phàm phản ứng cực nhanh, lăn lộn mấy vòng trên mặt đất né tránh công kích.

Đồng thời, hắn nhặt một tảng đá, ném mạnh vào một góc.

Tảng đá gào thét đâm vào tường, "Bùm" một tiếng giòn tan nổ tung, vỡ thành vô số mảnh đá vụn, rơi lả tả khắp nơi.

Nhưng một mũi nỏ tên lại vẫn bắn ra từ trong bóng tối, mang theo khí tức khát máu tàn khốc, nhắm thẳng vào yết hầu Diệp Phàm.

Sắc mặt Diệp Phàm biến đổi lớn, vội vàng dậm mạnh hai chân, cả người bật nhảy lên không.

"Đăng!" Mũi nỏ tên sượt qua tai Diệp Phàm, suýt chút nữa xuyên thủng cổ hắn.

Diệp Phàm tránh được đòn này, chân phải đạp mạnh vào đuôi mũi nỏ tên.

"Bùm!" Một tiếng trầm đục, mũi nỏ tên chuyển hướng bay về cuối lối đi.

Diệp Phàm thấy vậy thì vui mừng khôn xiết, nhân cơ hội này nhặt hai chiếc đinh bên cạnh, "Vút vút vút" bắn về phía mũi nỏ tên.

Những chiếc đinh găm chính xác vào đuôi mũi nỏ tên, cố định nó

chắc chắn trên tường, không cho kẻ địch có cơ hội tiếp tục làm hại Diệp Phàm.

Cùng lúc đó, Diệp Phàm cũng đã đến gần cuối lối đi.

Đây là một hành lang đỏ sẫm dài.

Bên trái hành lang có sáu cánh cửa sắt chạm khắc lớn.

Diệp Phàm đưa ngón trỏ khẽ búng vào năm cánh cửa trong số đó.

"Đông đông đông!" Ngoài tiếng trầm đục, cánh cửa còn phát ra tiếng rung động nặng nề.

Mỗi lần va chạm đều khiến Diệp Phàm trong lòng thót lên một tiếng.

Điều này chứng tỏ khóa cửa rất khó mở, nếu không đã sớm bị ngoại lực phá tung rồi.

Nhưng Diệp Phàm không bỏ cuộc, hai tay cùng giơ lên, lại là hai chiếc đinh phá không bắn về phía hai cánh cửa sắt khác.

Hắn muốn dùng đinh làm hỏng chốt khóa.

"Rầm!" Hai chiếc đinh bắn ra, găm vào chốt khóa của hai cánh cửa lớn.

Chỉ nghe thấy một tiếng "Rầm", chốt khóa đứt lìa rơi xuống đất, cho thấy cánh cửa đã bị phá hỏng.

Chỉ là, Diệp Phàm không quá vui mừng, thần sắc ngưng trọng quét nhìn tình hình xung quanh.

Bởi vì hai bên hành lang đỏ sẫm có rất nhiều căn phòng.

Hắn cần tìm ra lỗ thông gió mới có thể rời khỏi đây.

Nếu không ở lâu, dễ bị ngạt thở mà chết.

"U ô!" Đúng lúc này, một tiếng cảnh báo sắc nhọn truyền đến, như

thể một tín hiệu nào đó đã được kích hoạt.

Diệp Phàm quay đầu nhìn sang, quả nhiên phát hiện đèn nhấp nháy ở cuối hành lang.

"Mẹ kiếp!

Cửu Thiên Tuế đúng là còn có hậu chiêu mà." Diệp Phàm chửi một tiếng, đành thu lại nụ cười, quay người suy tư làm sao để thoát ra ngoài.

Hắn tin rằng Cửu Thiên Tuế tuyệt đối không phải chờ hắn đến cướp tài vật, càng không thể là đơn thuần khảo nghiệm gan dạ của hắn.

Hắn càng hy vọng Cửu Thiên Tuế sắp đặt hậu chiêu, có thể lợi dụng tầng thiết kế này, nhốt kẻ đột nhập ở đây cho đến chết.

"Bụp!" Đúng lúc Diệp Phàm đang suy nghĩ, hành lang đỏ sẫm đột nhiên rung chuyển, tiếp đó lại một tiếng cảnh báo chói tai vang lên.

Sắc mặt Diệp Phàm biến đổi.

Tiếng cảnh báo này so với hai đợt trước, càng dồn dập và sắc bén hơn.

Hiển nhiên là nhịp độ bị tập kích.

Diệp Phàm lập tức dừng bước, vẫn quét một lượt hành lang đỏ sẫm, tìm kiếm tuyến đường thoát hiểm tốt nhất.

Hắn không chỉ muốn thoát khỏi đây, mà còn muốn tiêu diệt tất cả những kẻ đột nhập, tránh để bọn chúng truy đuổi đến mẹ con Tống Hồng Nhan.

Chỉ là Diệp Phàm rất nhanh phát hiện, con đường này ngoài mấy cánh cửa gỗ dày ở cuối ra, thì không còn lối thoát nào khác.

Chỉ có thể thông qua cánh cửa đó, đến cuối lối đi.

“Ngôi mộ cổ này thật sự quỷ dị.” Diệp Phàm thở dài một tiếng.

Sau đó, hắn lại nhìn về phía tường, trên đó vẽ các loại bích họa, sống động như thật, vô cùng chân thực.

Bất kể là hoa văn, chữ viết, sơn thủy, kiến trúc, hay một cỏ một cây, đều phác họa ra một bức tranh vĩ đại về xã hội loài người cổ đại.

“Ê!” Khi ánh mắt Diệp Phàm đang dán chặt vào một bức bích họa quét nhìn, đồng tử hắn đột nhiên không ngừng co lại.

Hắn mơ hồ bắt được một bức tranh sơn hà cẩm tú, nhưng vẫn chưa hoàn thiện đã biến mất.

Hắn dụi mắt nhìn lại, vẫn không thu được gì.

Diệp Phàm khẽ nhíu mày, sau đó nhấc tay, nhặt một viên gạch đập vào phía dưới bích họa.

“Bốp!” Một tiếng giòn tan, viên gạch rơi trở lại mặt đất.

Diệp Phàm lại gõ một lần nữa, vẫn không chút động tĩnh.

Hắn không cam tâm, liên tục vỗ hơn mười cái.

Viên gạch toàn bộ vỡ vụn thành một đống phế tích, nhưng bích họa lại không hề để lại nửa phần dấu vết.

“Cái thứ quái quỷ gì vậy?” Diệp Phàm lẩm bẩm một tiếng, sau đó nhặt một mảnh vỡ, dán vào vị trí nhô lên của bích họa.

Mảnh vỡ chạm vào tường, “Bộp” một tiếng rơi xuống.

Chỉ là không giống như vừa rồi, tường vẫn cứng như thép.

Diệp Phàm lại đổi bảy tám chỗ, kết quả vẫn không có hiệu quả, chỉ còn lại một đống mảnh vụn.

Hắn không khỏi cười khổ một tiếng, xem ra nơi đây đúng là cơ quan trùng trùng.

Nơi này không cách nào phá giải, cũng có nghĩa là không thể thoát ra khỏi cửa.

Đúng lúc hắn định từ bỏ, thì đồng tử lại hơi lạnh.

Chương 870

"Ưm?" Hắn phát hiện phía sau bích họa còn ẩn giấu một lớp ngăn.

Tuy Diệp Phàm đối với thuật cơ quan hoàn toàn không biết gì, nhưng bằng trực giác nhạy bén, hắn cảm nhận được trong lớp ngăn có nguy hiểm tồn tại.

Hắn không mạo hiểm thăm dò, mà đứng tại chỗ cẩn thận lắng nghe một chút.

Không có tiếng động kỳ lạ nào, cũng không có bất kỳ động tĩnh nào, Diệp Phàm khẽ lắc đầu, sau đó dùng sức cạy mở lớp ngăn này.

Lớp ngăn không lớn, chỉ rộng năm mét vuông, hình bầu dục.

Diệp Phàm quan sát hai mắt không thấy gì bất thường, liền nhét một viên đạn vào khe hở, tiếp đó lấy ra một lá bùa nát vụn dán lên trên.

"Xì xì xì!" Cùng với âm thanh lá bùa cháy tiêu, bụi bặm trong lớp ngăn tức thì rơi xuống, dần dần hiện rõ trước mắt Diệp Phàm.

Hắn phát hiện, bên trong đây không chỉ là đá, mà còn mai phục mấy cây nỏ.

Chỉ là nỏ đã bị đinh găm chết, không thể kéo dây.

Diệp Phàm không lãng phí thời gian nghiên cứu nỏ, mà nhanh chóng kiểm tra các vật thể khác trong lớp ngăn.

Rất nhanh, mắt hắn sáng lên: "Vàng bạc châu báu!

Châu ngọc cổ vật!

Đồ sứ cổ!" Diệp Phàm hưng phấn không thôi, không ngờ Cửu Thiên Tuế không chỉ có tiền, mà còn giàu có địch quốc.

Những thứ tùy tiện lấy ra, không những giá trị không nhỏ, mà còn vô cùng hiếm thấy.

Diệp Phàm không suy nghĩ gì nhét tất cả đồ vật vào túi của mình.

Sau đó, Diệp Phàm lại sờ soạng vào bên trong, cuối cùng lại tìm thấy ba bản cổ tịch.

Những bản cổ tịch này không biết niên đại xa xưa hay được bảo quản tốt, nên đều rất dày, ước chừng mỗi bản nặng hai mươi cân.

Diệp Phàm rút "Âm Dương Bí Cấp" và "Thiên Long Bí Lục" ra lật xem một lượt.

"Thiên Long Bí Lục" ghi chép các loại võ học của Thiên Long Tự, còn có các loại dược liệu, độc tố và y thuật.

Chỉ là trên đó chỉ có vài nét phác thảo, giới thiệu công pháp tu luyện và dược tính, đồng thời nhắc nhở Diệp Phàm trước khi luyện tập phải cẩn thận dùng thuốc hoặc bào chế.

Còn về nội dung cụ thể thì lại mơ hồ.

Diệp Phàm suy nghĩ đợi khi nào rảnh rỗi, sẽ sao chép vài bản "Thiên Long Bí Lục", nghiên cứu tử tế công phu trên đó.

Hắn lại lật xem "Âm Dương Bí Cấp", phát hiện bên trong ghi chép Cửu Cung Hoàn Dương Châm Pháp và Cửu Cung Tụ Linh Trận.

Chỉ là hai bộ trận pháp này, cũng đều bị vẽ bậy lung tung.

Không những thiếu rất nhiều bộ phận chủ chốt, mà còn thiếu quỹ đạo vận hành và chiêu thức, chỉ có một bản sơ sài.

Hơn nữa cách sử dụng của chúng cũng khó hiểu và sâu xa, dường như chỉ thích hợp cho người cổ đại tu luyện, đối với người hiện đại hoàn toàn vô dụng.

Tuy nhiên Diệp Phàm mơ hồ có thể nhận ra, hai bộ trận pháp này

là để phối hợp sử dụng với Cửu Cung Tụ Linh Đại Trận.

Cửu Cung Tụ Linh, là lợi dụng quy luật Cửu Cung Bát Quái, tụ tập linh khí trời đất, tăng tốc độ hấp thu và phục hồi thể chất.

Điều này có thể khiến người ta tinh lực sung mãn, bách bệnh không xâm.

Điều này khiến Diệp Phàm trong lòng đập thình thịch, hận không thể lập tức luyện tập Cửu Cung Tụ Linh Đại Trận.

"Vút vút vút!" Đúng lúc Diệp Phàm chuẩn bị dọn dẹp chiến trường rời đi, cuối hành lang đột nhiên lướt qua một bóng người.

Áo đen, kiếm ngắn, tốc độ cực nhanh, lao đến như điện chớp lửa.

Sắc mặt Diệp Phàm hơi biến, vội vàng nằm xuống né tránh công kích của đối phương.

Gần như cùng lúc, một luồng đao mang từ bên cạnh chém xéo xuống, mang theo sát ý sắc bén.

Đây là đánh lén!

"Vút vút vút!" Diệp Phàm căn bản không kịp phản ứng, chỉ có thể ôm chặt đầu, cuộn tròn người, cố gắng giảm thiểu thương hại.

"Phập!" Diệp Phàm rên lên một tiếng trầm đục, vai nhói lên, cánh tay trái dính máu, suýt chút nữa bị chặt đứt.

Cùng lúc đó, một luồng bạch quang vụt qua tai Diệp Phàm.

Thân thể Diệp Phàm run lên một cái, gầm nhẹ một tiếng lùi lại vài bước, sau đó một quyền đánh vào lan can.

"Rắc!" Một tiếng giòn tan, kính vỡ nát, cả người hắn phi thân bay ra, đâm đổ bốn tên lính canh rồi lăn xuống cầu thang, biến mất trong màn đêm mịt mờ.

Diệp Phàm một hơi bò xuống sáu tầng, sau đó nhanh chóng chui vào lối đi ở một đầu khác.

Chỉ là chưa kịp chạy được hai trăm mét, hắn đã nhìn thấy cuối đường cũng có một cây cầu treo bắc ngang.

"Bụp!" Hắn đưa tay đẩy một cái.

Cầu treo lập tức đứt lìa, một luồng gió lạnh "Vút" một tiếng thổi tới.

Diệp Phàm không khỏi kinh ngạc kêu lên: "Mẹ ơi, sao lại là vách đá nữa vậy?" Chỉ là chưa kịp ổn định cảm xúc, lại có một luồng hàn quang lóe qua đỉnh đầu.

Lông tơ Diệp Phàm dựng đứng, vội vàng nằm sấp xuống đất.

"Đùng!" Một nhát dao đâm trúng vách đá, phát ra một tiếng động lớn, khiến tai Diệp Phàm ù đi.

"Chết tiệt!" Diệp Phàm tức giận đấm mạnh xuống sàn nhà, Cửu Thiên Tuế này quá đáng bắt nạt người rồi.

Tuy nhiên hắn không từ bỏ hy vọng, nghiến răng bò dậy tiếp tục chạy lên phía trên.

Hắn tin rằng Cửu Thiên Tuế nhất định còn có sơ suất, dù sao đối phương sẽ không thiết lập quá nhiều chướng ngại vật cản đường.

Quả nhiên, một hơi leo lên hơn mười mét, Diệp Phàm lại nhìn thấy một cái động khẩu khác.

Chỉ là cái động khẩu này không chỉ hẹp, mà còn rộng ba mươi centimet, lại còn bị xích sắt khóa chặt.

Diệp Phàm dễ dàng bẻ gãy xích sắt, chui vào lối ra.

Phía dưới động khẩu cũng là một phòng đá, chỉ là không phải kho báu của Cửu Thiên Tuế, mà là một địa lao.

Diệp Phàm rùng mình một cái, sau đó đi quanh địa lao.

Chỉ thấy trong phòng đá ngoài giam giữ mấy chục nam nữ ra, còn chất đống không ít rương.

Mỗi rương bên trong đều là cổ vật quý hiếm, sắp xếp có trật tự, giá trị liên thành.

Diệp Phàm mở một trong số các rương, lập tức mắt sáng rực.

Chỉ thấy bên trong có một quan tài đồng, nắp quan tài đồng mở ra, để lộ một bức tượng gỗ điêu khắc.

Đó là một cô gái.

Chương 871

Cô bé mặc một chiếc váy sa màu hồng, tết một bím tóc dài, khuôn mặt xinh đẹp tươi cười, đôi mắt sáng ngời, sống động như thật.

Khóe miệng cô bé mang theo nụ cười ngọt ngào, như thể sống dậy vậy, tràn đầy linh khí.

Diệp Phàm vừa nhìn đã nhận ra, đây là con gái của Cửu Thiên Tuế, Ninh Thái Vi ngày trước.

"Cửu Thiên Tuế cũng thật có tình thú a." Diệp Phàm cười cười, quét nhìn xung quanh một lượt xong, lại nhặt một chiếc rương khác.

Hắn lật lật, bên trong có một chiếc nhẫn, một bình nước thuốc và một cuốn cổ kinh đóng chỉ mỏng manh.

"Chiếc nhẫn này hình như là đồ sứ thanh hoa thời Tống Huy Tông nhỉ?" Diệp Phàm cầm lên xem xét: "Còn có nước thuốc, không biết dùng để làm gì." Hắn cầm nước thuốc ngửi ngửi, một mùi hương thơm ngát xộc vào mũi, nhưng ngửi vào lại khiến người ta mơ màng.

Sau đó, Diệp Phàm đeo nước thuốc và nhẫn vào tay trái.

Như vậy dù có ngủ gật, cũng có thể giữ cảnh giác.

Diệp Phàm đang định xem những thứ còn lại trong biệt thự, thì đột nhiên dừng bước nhìn chằm chằm vào cổ tay phải.

Chỉ thấy sợi dây đỏ kia, không biết từ lúc nào, đã quấn lấy một cái nút màu đen.

"Đây là thứ gì?" Diệp Phàm ngẩn ra, sau đó cầm cái nút lên xem.

Rất bình thường, gần giống một viên đá quý màu đỏ, chỉ là màu sắc đã phai mờ rất nhiều, như thể là vật cũ.

Có lẽ có liên quan đến cơ quan trong cổ mộ.

Nghĩ đến sự khủng bố của Cửu Thiên Tuế, Diệp Phàm quyết định hành sự cẩn thận, sau đó nhét cái nút đen trở lại túi quần.

Tiếp theo, hắn lại nhặt một khối lệnh bài.

Trên lệnh bài vẽ một bức tranh, sống động như thật, núi sông gấm vóc, Giang Nam vạn dặm.

Mặt chính của lệnh bài viết ba chữ 'Trấn Giang Vương', mặt sau thì là một bản đồ địa hình.

Diệp Phàm nheo mắt, suy tư chẳng lẽ là bản đồ gì đó?

Chỉ là hắn lại cảm thấy, Trấn Giang Vương chắc không ở trong cảnh An Lạc mới đúng, lệnh bài này đa phần mang tính tượng trưng.

Chỉ là bất kể là gì, thứ này đều vô cùng quan trọng.

Diệp Phàm cất giấu lệnh bài xong, lại lục soát khắp căn phòng một lượt.

Xác nhận không có nguy hiểm hay cạm bẫy nào, hắn liền lặng lẽ rời đi.

"U ô!" Khi Diệp Phàm vừa bước ra khỏi cửa, hắn nghe thấy bên ngoài truyền đến một tiếng còi ô tô.

Hắn thò đầu nhìn ra, thấy mấy chiếc xe sang đang lái vào.

Một chiếc Maserati và Bugatti Veyron, một chiếc Rolls-Royce Phantom.

Đèn xe chói mắt, khiến không ít khách khứa vội vàng tránh sang một bên, tránh bị đâm bay.

Vài người qua đường còn tò mò bàn tán sao lại phô trương đến vậy, không sợ cảnh sát giao thông bắt phạt sao?

“Két!” Cùng với đoàn xe đi vào đại sảnh, một chùm đèn pha mạnh mẽ chiếu thẳng vào đại sảnh, khiến Diệp Phàm theo bản năng nhắm mắt lại.

Hắn cảm nhận được vài luồng sát ý.

Chỉ là đợi đến khi hắn mở mắt ra, thì phát hiện đoàn xe đã tắt tất cả đèn.

Sau đó, một người phụ nữ thân hình kiều diễm dẫn theo vài vệ sĩ áo đen bước ra.

Cô gái có ngũ quan tinh xảo, làn da trắng như tuyết, trông như tiên nữ, nhưng đôi mắt lại lạnh như sương.

Thân hình trước lồi sau lõm, ngực đầy đặn, eo thon, toát lên vẻ quyến rũ mê hoặc lạ thường.

Đặc biệt là đôi chân, thẳng tắp thon dài, quấn tất đen, vô cùng hấp dẫn.

Chỉ là sự lạnh nhạt giữa lông mày, cùng với khí lạnh tỏa ra, cho thấy người phụ nữ này là một chủ nhân cay nghiệt.

Chỉ là, tuy thần thái lạnh lùng, nhưng trong mắt cô vẫn mang theo một tia lo lắng.

“Các người làm ăn kiểu gì vậy?

Sao đến giờ vẫn chưa đào được đài đá?” Cô ta bực tức nói: “Các người rốt cuộc đang bày trò gì?” “Viên Tĩnh, đừng trách họ.” Lúc này, một người phụ nữ tóc bạc đi ra, mỉm cười ngọt ngào, nhưng đôi mắt lại toát ra một luồng trí tuệ: “Họ cũng mệt lử rồi, nghỉ một chút, uống cà phê, ăn sáng, dưỡng đủ tinh thần, chúng ta mới có thể tìm ra sự thật chứ.” Bà ta còn vỗ vỗ tay: “Cô đừng trách họ, họ ai cũng làm việc hết mình hơn ai hết.” “Đúng vậy, phu nhân!” Một lão già hói đầu cũng ló ra khuyên nhủ: “Tiểu thư Viên Tĩnh, cô phải hiểu nỗi khổ của chúng

tôi, bởi vì những thứ này thực sự quá quý giá.

Chúng không chỉ có vàng bạc châu báu và các loại văn vật do các đế vương cổ đại để lại, mà còn ẩn chứa lịch sử và bí mật.

Một khi mất mát hoặc hư hại, đối với chúng tôi sẽ là tội ác tày trời.

Vì vậy, chúng tôi phải phòng thủ nghiêm ngặt, lại không thể phá hoại bằng vũ lực, nếu không chúng tôi không thể gánh vác nổi." Ông ta bổ sung một câu: "Tối nay chúng tôi có thể nói là toàn viên xuất động, xin tiểu thư Viên Tĩnh lượng thứ!" "Bốp!" Chưa đợi Viên Tĩnh lên tiếng mắng mỏ, phu nhân tóc bạc đột nhiên giơ tay tát lão già một cái: "Đừng nói nhảm nữa, tôi muốn các người lập tức mở tảng đá ra, tôi muốn biết bên trong có gì!

Với lại, tôi không thích bọn phế vật này làm mất thời gian của tôi, mau đào đi, đào xong thì rời khỏi đây.

Nếu làm chậm trễ việc chúng tôi cứu Cửu Thiên Tuế, tôi sẽ giết hết bọn chúng." Bà ta tỏ vẻ cao ngạo.

Vài vệ sĩ vội vàng cúi đầu khom lưng: "Hiểu rõ, hiểu rõ, phu nhân!" Diệp Phàm khẽ cau mày, người phụ nữ này thật nóng tính.

Chỉ là hắn không lên tiếng, dù sao hắn cũng muốn rời khỏi đây, sống chết của mình, hắn cũng không quá bận tâm.

"Diệp Phàm, cậu đứng đó làm gì?" Lúc này, phu nhân tóc bạc quay đầu liếc Diệp Phàm một cái: "Còn không mau đi tìm manh mối cho tôi?" "Phu nhân, tôi vừa kiểm tra chỗ này rồi, không phát hiện gì cả.

Địa cung này không biết xây dựng từ bao giờ, niên đại ước chừng trăm năm, nên những bức tường và cột này đều mục nát không ra hình dáng gì.

Chúng ta căn bản không cần tốn sức gì là có thể cạy chúng ra.

Về phần cổ vật ngọc khí cô nói, tôi cũng không tìm thấy dấu vết, nơi này không thích hợp để thu thập cổ vật." Diệp Phàm lễ phép trả lời.

"Cậu không tìm thấy, vậy chứng tỏ là đồ giả, tôi nói cho cậu biết, đồ ở đây một đồng cũng không được thiếu." Người phụ nữ tóc bạc hừ một tiếng: "Nếu thiếu một món, cậu cứ chuẩn bị vào tù ngồi vài năm đi.

Với lại, vào giờ này hôm nay, cậu phải tìm ra phòng đá cho tôi." Bà ta rất ngang ngược: "Không tìm ra phòng đá, tôi sẽ cho cậu biết tay." "Mẹ ơi, đây là tiên sinh Diệp Phàm, ân nhân đã giúp ba con vượt qua khó khăn đêm qua." Viên Tĩnh vội vàng nặn ra một nụ cười, khẽ nhắc nhở mẹ một câu: "Cậu ấy không phải người xấu." "Ồ, thì ra là cậu ta à, thảo nào dám ra tay giúp ba con." Người phụ nữ tóc bạc chợt hiểu ra, sau đó bình tĩnh lại hỏi: "Diệp Phàm, ba tôi ở bên trong, cậu có cách nào tìm thấy quan tài của ông ấy không?

Tôi nghĩ, anh hùng như Cửu Thiên Tuế, được chôn ở đây, chắc chắn là phong thủy bảo địa.

Nếu không sao ông ấy lại chôn sâu dưới đất mấy trăm mét chứ?" Bà ta trong mắt lóe lên ánh sáng nóng bỏng: "Cậu giúp tôi tìm ra, tôi không những thả cậu đi, mà còn cho cậu hai trăm triệu thưởng." "Cảm ơn phu nhân đã ưu ái, nhưng tôi không hiểu phong thủy." Diệp Phàm nhàn nhạt lên tiếng: "Với lại địa cung này, cũng không có lăng mộ nào cả." "Im miệng!" Nghe Diệp Phàm bác bỏ suy đoán của mình, sắc mặt Viên Tĩnh trầm xuống, đưa tay tát Diệp Phàm một cái.

"Đừng giả vờ giả vịt nữa, không hiểu phong thủy, sao có thể tránh được mìn?

Không hiểu phong thủy, sao có thể tìm được thứ chúng tôi cần tìm?

Hay là, cậu là gián điệp do Đường Nhược Tuyết phái đến, cố ý mê hoặc chúng tôi?

Cậu không cần chối cãi, tôi biết, cậu đến để tìm cừu!

Nói đi, Đường Nhược Tuyết cho cậu bao nhiêu tiền để thuê sát thủ?" "Đường Nhược Tuyết?" Nghe thấy cái tên này, trong đầu Diệp Phàm lướt qua một tia ấm áp, sau đó thở dài một tiếng: "Đường Nhược Tuyết chưa từng thuê tôi.

Tôi cũng không biết tôi có thể làm gì." Hắn như thường lệ thẳng thắn: "Nếu không tin, phu nhân cứ việc kiểm tra thẻ điện thoại của tôi." Hắn hy vọng mượn đó chứng minh sự trong sạch của mình, tránh để đối phương tưởng là Đường Nhược Tuyết sai khiến hắn đến gây rối.

"Ha ha, không thừa nhận à?" Viên Tĩnh nghe vậy cười cười: "Tôi biết, Đường Nhược Tuyết có tình cũ với cậu, còn mang thai con của cậu, không muốn cậu phải chết, nên không muốn cậu bị cuốn vào vòng xoáy.

Chương 872

Nhưng cậu không nên liên lụy đến chúng tôi.

Diệp Phàm, cậu đang hại tôi đó." "Thôi được rồi, không cần biết ai bảo cậu đến, cậu mau giúp tìm manh mối đi." Phu nhân tóc bạc nhìn chằm chằm Diệp Phàm lên tiếng: "Đừng làm tôi thất vọng." Bà ta còn lấy điện thoại ra xem hòm thư, dường như muốn tìm người xác thực tính chân giả của email.

Diệp Phàm bất đắc dĩ lắc đầu, nhưng không tranh cãi nữa, ngoan ngoãn bắt đầu tìm kiếm.

Viên Tĩnh lại truy hỏi một tiếng: "Cậu có tìm được manh mối gì không?" "Tôi vừa cẩn thận kiểm tra toàn bộ ngôi mộ, trừ những viên gạch xanh xung quanh đây ra, tôi không tìm thấy thứ gì khác." Diệp Phàm thở dài một hơi: "Tôi đoán, cái đài đá này là lối vào duy nhất, nhưng cửa đá quá nặng, ước chừng cần hai người đồng lòng hiệp lực mới có thể dịch chuyển.

Chỉ là tôi không giỏi kỹ thuật cạy mở, nên nhất thời không có cách nào mở lối vào." Hắn lộ ra vẻ mặt bất đắc dĩ: "Bạn thân nhất của tôi còn nằm bên trong, tôi lo cậu ấy không chịu nổi." "Không hổ là chuyên nghiệp, đã nhìn ra, đây đúng là lối vào." Phu nhân tóc bạc nở một nụ cười, sau đó ngón tay gõ gõ mặt bàn: "Chỉ là lối vào quá lớn, quá nặng, lại có mấy vạn cân đất sét đè lên, không có công cụ, e rằng chúng ta không thể mở được.

Tôi nhớ, hình như dân làng gần đây có xe xúc.

Vậy thì, cậu dẫn người gọi dân làng gần đây đến, xem họ có xe xúc không.

Nếu có thì nhân tiện đào luôn bia mộ cho tôi.

Nếu không, tôi sẽ cho người trực thăng vận chuyển đến." Phu nhân tóc bạc hiển nhiên đối với địa cung này vô cùng hứng thú, không tiếc động dụng vũ lực bức bách Diệp Phàm phối hợp.

Diệp Phàm khẽ nheo mắt, sau đó nhẹ nhàng gật đầu: "Được, tôi thử xem." Hắn quay người dặn dò Viên thị tam huynh đệ một lượt, bảo họ dẫn công nhân gọi dân làng gần đó đến.

Viên thị tam huynh đệ cung kính gật đầu, sau đó dẫn mười lăm người nhanh chóng tản ra, triệu tập dân làng vào núi giúp đỡ.

Gần như cùng một lúc, một chiếc xe sedan màu đen lặng lẽ tiếp cận.

Xe dừng lại, một nhóm người chui ra, tay đều cầm dao búa, xà beng và các công cụ khai thác khác.

Tiếp đó, bọn họ lại lấy ra một tấm ảnh, quét mắt một cái, nhận diện vị trí mộ viên rồi lao về phía ngọn đồi.

Trên đường đi, một người đàn ông áo xám mở điện thoại, tìm kiếm thông tin về khu vực này.

Rất nhanh, hắn chạm ngón tay: "Chính là vị trí này, không sai, đây chính là tổ phần nhà họ Đường!" Người đàn ông áo xám đưa hình ảnh cho một người đàn ông vạm vỡ đeo kính râm.

Người đàn ông vạm vỡ quét mắt qua tấm ảnh, lạnh lùng lên tiếng: "Tôi không muốn lãng phí thời gian!

Chúng ta bây giờ đi vào!" Hắn phất tay ngăn những người còn lại đang bàn tán, dẫn mười hai người đi thẳng về phía mộ viên.

Mười tám người đều bịt mặt, mặc áo xám, còn đeo mặt nạ chống độc.

Mỗi người đều ánh mắt sắc bén, thân hình thẳng tắp, khi đi lại,

tiếng bước chân rơi xuống có lực, như những con báo săn.

Rất nhanh, bọn họ đã đến lối vào, ngẩng đầu quét nhìn bia mộ và tượng đá.

"Rắc!" Đúng lúc này, sâu trong mộ viên truyền đến một tiếng động lớn, như thể thứ gì đó đứt gãy, còn kèm theo tiếng kêu thảm thiết bi ai.

Thần kinh của người đàn ông áo xám và đồng bọn lập tức căng thẳng, theo bản năng gầm lên một tiếng: "Cảnh giới!" Mười sáu người bao vây bia mộ và tượng đá từ hai phía.

Sau đó, một đội trưởng quay đầu về phía người đàn ông vạm vỡ.

Người đàn ông vạm vỡ lập tức chạy đi kiểm tra, rất nhanh, hắn chạy về báo cáo: "Long Bà Bàn đã tắt thở rồi!

Bị Đường Nhược Tuyết đâm một nhát." Trên mặt hắn mang vẻ ngưng trọng.

Người đàn ông áo xám khẽ nhíu mày: "Sao lại thế này?

Bà ta làm tổn thương lão gia tử?" Long Bà Bàn là Long Bà đại sư, một tay độc công luyện đến cảnh giới lô hỏa thuần thanh, từng một mình xông vào Nam Hàn quốc nội mấy lần ám sát các nhân vật cấp nguyên lão.

Tuy mỗi lần bà ta đều sát vũ mà về, nhưng lại để lại bóng tối sâu sắc trong lòng hội nguyên lão.

Không ngờ lần này bà ta cũng chết ở đây.

"Võ nghệ của Long Bà Bàn tinh xảo như vậy, Đường Nhược Tuyết làm sao có thể làm bị thương bà ta?" Trên mặt hắn dâng lên vẻ tức giận: "Chẳng lẽ đằng sau còn có cao nhân ẩn nấp?" "Trước tiên đừng lăn tăn." Người đàn ông vạm vỡ quát khẽ: "Hôm nay chúng ta

phải hoàn thành nhiệm vụ, bất kể Đường Nhược Tuyết có giết người hay không, bà ta hôm nay phải chết.

Còn về việc lão gia tử chết thế nào, đó không phải chuyện của chúng ta, chúng ta chỉ cần khai quật lối vào này." "Đi!" Hắn vung tay, dẫn mười sáu đồng bạn mò mẫm đi về phía sâu trong mộ viên.

Rất nhanh, mọi người đã tránh được lính canh và giám sát, đến góc phía sau mộ viên.

Chỗ này cách Diệp Phàm và đồng bọn hơi xa, lại còn cách hai cây cổ thụ lớn, thêm vào trời đang mưa lất phất, nên Diệp Phàm và đồng bọn khó nhìn thấy tình hình bên này.

Người đàn ông áo xám và đồng bọn cũng không để ý đến Diệp Phàm, trao đổi ánh mắt với nhau, rồi nhanh chóng tụ tập lại, chuẩn bị theo bản đồ khai quật lối đi.

Chỉ là bọn họ còn chưa kịp chạm vào tường hay lối vào, tai đột nhiên bắt được một tiếng động lạ.

"U!" Cùng với một tiếng phá không vang lên, ba mũi tên bay vút tới, găm vào cổ họng ba người đàn ông áo xám.

Bọn họ ôm cổ ngã xuống vũng máu.

Hai người đàn ông áo xám khác phản ứng cực nhanh, "ầm" một tiếng lăn mình tránh được mũi tên, rồi giơ dao găm đâm về phía hướng mũi tên bắn tới.

"Vút!" Lại ba mũi tên bay vút ra, vẫn chính xác găm vào ngực ba người.

Người đàn ông áo xám kêu thảm một tiếng ngã xuống đất.

"Cẩn thận!" Thấy đồng bạn chết ngay lập tức, người đàn ông áo xám theo bản năng kinh hoảng, muốn né tránh, nhưng đã chậm nửa

nhịp.

Hắn chỉ nghe thấy hai tiếng "Bụp bụp" trầm đục, sau đó vai và đùi hắn bắn ra máu tươi.

Hai mũi tên tẩm kịch độc găm vào xương cốt của hắn, khiến thân thể hắn không ngừng run rẩy.

Hắn muốn đứng dậy, nhưng cảm thấy hai đầu gối mềm nhũn, cuối cùng "Phịch" một tiếng quỳ xuống.

Hắn muốn kêu cứu, nhưng giọng khàn đặc không nói nên lời.

Hắn chỉ có thể dùng ánh mắt phẫn nộ trừng Diệp Phàm.

Diệp Phàm nhàn nhạt lên tiếng: "Xin lỗi, tôi chỉ có thể cứu một mình cậu thôi." "Khốn nạn!

Tên khốn nạn!

Mày dám lừa tao!" Người đàn ông áo xám bi thảm kêu lên: "Mày biết mày đang giết người không?

Mày biết tội danh giết hại cảnh sát quốc tế nghiêm trọng đến mức nào không?" Hắn tức giận không thôi, vốn tưởng có thể dạy dỗ Diệp Phàm một trận, kết quả lại bị người ta xem như khỉ mà trêu đùa.

"Bốp!" Diệp Phàm không khách khí vung ra một bạt tai: "Loại rác rưởi như các người, chết không đáng tiếc." Khóe miệng người đàn ông áo xám co giật không ngừng, sau đó khó khăn nặn ra một câu: "Đường Thất, giết tên khốn này, báo thù cho anh em!" Hắn cố gắng giãy giụa, nhưng vẫn không tài nào nhúc nhích được vị trí, rất nhanh đã bị độc tố ăn mòn.

Đường Thất nghiến răng nghiến lợi trừng Diệp Phàm: "Tôi sẽ không tha cho cậu đâu!" Hắn còn đưa tay lấy điện thoại cầu cứu.

"Đừng kêu nữa, không có điện không có mạng đâu." Diệp Phàm

một cước giẫm nát điện thoại của hắn: "Với lại, dù cậu có gọi được viện binh, xung quanh mộ viên này cũng không có ai đến đâu." Hắn lấy ra thuốc mê thu thập được buổi sáng, ném lên người người đàn ông áo xám và Đường Thất.

Hai người rất nhanh hít phải không ít khói, thân thể lắc lư mấy cái, đầu choáng váng ngã xuống đất bất tỉnh.

Diệp Phàm đang định kiểm tra xem bọn họ còn sống hay chết, thì đột nhiên ngửi thấy một mối nguy hiểm, hắn theo bản năng lăn mình sang bên cạnh.

Gần như vừa lăn ra, lại một mũi tên bay vút tới, đâm vào vị trí Diệp Phàm vừa đứng găm chặt xuống sàn nhà.

"Vút!" Diệp Phàm liên tục lăn mình trốn vào bụi cỏ.

Những mũi tên "Vút vút vút" bay qua bên cạnh hắn, khiến trán hắn lấm tấm một giọt mồ hôi.

"Vút!" Lợi dụng cơ hội này, Diệp Phàm liếc nhìn hướng mũi tên bắn tới, thấy mấy con rắn bò đến.

Chương 873

Chúng lè lưỡi bò trên mặt đất, trên mình còn chảy ra chất lỏng màu xanh lục.

Những thứ này một khi dính vào da thịt, tuyệt đối sẽ khiến da thịt thối rữa.

Chúng rất hung tàn, tốc độ cực nhanh, không những độc tính cực lớn, phạm vi công kích cực rộng, mà còn mang theo mùi hôi thối khó ngửi.

"Chết tiệt!" Thấy mấy con mãng xà ghê tởm này, Diệp Phàm thầm chửi một tiếng.

Nếu không phải hắn phản ứng đủ nhanh, e rằng mình cũng đã trúng chiêu rồi.

Chỉ là hắn rõ ràng, những con mãng xà này là từ trung tâm mộ viên lao ra.

Tức là, phòng mộ chính của mộ viên nằm gần đây, chỉ là tạm thời bị phong tỏa.

"Đây là một bữa tiệc Hồng Môn Yến a." Diệp Phàm trong lòng trầm xuống, suy tư đây là quỷ kế của kẻ địch nào?

Đường Nhược Tuyết?

Hay Tống Hồng Nhan?

Hay là Viên Huy Hoàng?

Bất kể là ai bày ra vở kịch như vậy, Diệp Phàm trong lòng đều rõ, đêm nay e rằng hung hiểm nhiều lành ít.

Hắn nắm chặt kiếm Ngư Trường, từ từ áp sát.

“Rầm rầm!” Đúng lúc này, cửa sau mộ viên đột nhiên truyền đến chấn động, phảng phất có thiên quân vạn mã đang chạy.

“Vút vút vút!” Giây tiếp theo, Diệp Phàm chỉ thấy mấy trăm viên bi sắt bắn ra, như mưa bão trút xuống.

Diệp Phàm vội vàng nằm sấp xuống đất, đồng thời vung dao găm ngăn cản.

Chỉ nghe thấy một trận “Đang đang đang” giòn tan, bi sắt toàn bộ rơi vãi xuống đất, còn thêm một đống bi sắt gỉ sét khắp nơi.

“Vút!” Lợi dụng khoảng trống này, Diệp Phàm lăn mình ra xa năm mét, sau đó quay đầu nhìn về phía lối vào mộ viên.

Hắn thấy mười mấy con chó sói kéo vài chiếc xe lao nhanh tới.

Trên nóc xe ngồi mấy cô gái áo đen, tay cầm cung dài.

Bọn họ hiển nhiên cũng đã nhìn thấy Diệp Phàm, trong mắt lướt qua một tia kinh ngạc, dường như không ngờ, chàng trai trẻ này lại dũng mãnh như vậy.

Nhưng họ không hề dừng lại, tiếp tục giương cung, bắn ra mấy cây ngân châm về phía Diệp Phàm.

Sưu sưu sưu!

Ngân quang lóe lên, lực mạnh mẽ.

Diệp Phàm lăn một vòng né được ba cây ngân châm, nhưng cánh tay trái bị một con dao găm bạc cứa trúng.

Phập!

Dao găm sắc bén xé rách y phục.

Diệp Phàm mí mắt giật giật.

Sau đó hắn lại nhìn về phía những chiếc xe ở lối vào khu mộ, phán

đoán đám người này chắc chắn có liên quan đến Long Bà Bà.

Thấy ngân châm không hiệu quả, hơn mười cô gái áo đen lại bắn ra mấy chiếc tụ tiễn.

Tụ tiễn mang theo kình phong lao tới Diệp Phàm.

Diệp Phàm không dám chống đỡ trực diện, túm lấy hán tử áo xám và Đường Thất ném về phía trước.

Sưu sưu sưu!

Tụ tiễn xuyên thủng lồng ngực hai hán tử áo xám, còn mang theo một vũng máu tươi bắn ra.

Những người còn lại theo bản năng tránh né.

Điều này tạo cho Diệp Phàm không gian để thở, hắn nhặt một tảng đá đánh ngã một cô gái áo đen, sau đó quay người chạy trốn sâu vào khu mộ. "Đuổi theo!" Cô gái áo đen phản ứng lại, cất tiếng quát.

Một đám người bịt mặt lập tức xông ra, như những con báo săn bao vây Diệp Phàm.

Diệp Phàm gào lên không ngừng: "Đừng đuổi theo tôi!

Đừng đuổi theo tôi!" Hắn chạy nhanh hơn cả thỏ.

Nhưng hắn chạy nhanh đến mấy cũng không thể nhanh hơn chó săn.

Hơn hai mươi con chó săn điên cuồng đuổi theo Diệp Phàm, mũi phì phì hơi nóng, như thể đánh hơi thấy mùi thức ăn ngọt ngào.

Gâu gâu gâu!

Hàng chục con chó săn điên cuồng gầm gừ, như dã thú xông tới.

Rất nhanh, chúng đã đến gần lưng Diệp Phàm.

Trong đó có mấy con há miệng lộ răng nanh định cắn xé.

Ngay khi chúng chỉ còn cách lưng Diệp Phàm mấy tấc, Diệp Phàm vung chân phải đá, hất hai hán tử áo xám về phía sau.

Hai hán tử áo xám trở thành lá chắn, chặn đứng đợt tấn công của chó săn.

Chó săn rống lên một tiếng rồi lùi lại, sau đó lại vồ cắn lên.

Chúng nhanh chóng xé rách quần áo của hai người.

Hán tử áo xám và Đường Thất cả người hơi run rẩy, ngơ ngác cúi đầu nhìn, khắp người chi chít vết thương.

Vết thương tuy đã được khâu lại, nhưng vẫn còn rỉ máu tươi.

Hơn nữa vết thương còn loang lổ màu xanh, rõ ràng là dấu hiệu trúng độc, khiến họ dần mất đi sức chiến đấu. "Súc sinh!

Súc sinh!" Thấy mình bị tấn công, lại còn biến thành lá chắn sống, hai hán tử áo xám đầu tiên kinh hãi, sau đó nổi giận đùng đùng: "Các người rốt cuộc là ai?" Hán tử áo xám gầm lên: "Dám ám toán chúng ta?

Tin hay không chúng ta sẽ giết chết các người?" Hắn không thể ngờ rằng mình lại gặp phải phục kích.

Diệp Phàm hét lên một tiếng: "Các người là bảo tiêu Đường gia?" "Bảo tiêu Đường Môn." Hán tử áo xám đầu tiên sững sờ, sau đó bừng tỉnh, đấm một quyền xuống đất quát: "Chúng tôi là bảo tiêu Đường Môn, nhưng không có nghĩa là chúng tôi nhận cậu là thiếu gia Đường Môn." "Hành động của cậu đối với Đường tiểu thư đã xúc phạm đến giới hạn của Đường Môn, cậu chết chắc rồi!" "Hơn nữa hôm nay chính là ngày tận thế của cậu." Hán tử áo xám vẻ mặt bi phẫn, không ngờ tối nay lại ngã ngựa ở đây, lại còn bởi một đám thứ không biết sống chết.

Thiếu gia Đường Môn, đó cũng là con cháu Đường Môn, là người

ngoài cao tầng Đường Môn.

Dãy núi này là lãnh địa riêng của cha con Đường Bình Phàm và Đường Hải Long, bất kỳ ai cũng không được tự tiện xâm nhập.

Đây cũng là lý do đội hộ vệ Đường Môn phòng thủ nghiêm ngặt khu mộ.

Chương 874

Đường Hải Long lo lắng Diệp Phàm phá hoại bia mộ và đồ tùy táng, ảnh hưởng đến sự an toàn của con dâu mình.

Vì vậy, hán tử áo xám cảm thấy, Đường Nhược Tuyết hoặc là bị Diệp Phàm bắt cóc, hoặc là Diệp Phàm lẻn vào đào bới đồ vật.

Do đó hắn hận rèn sắt không thành thép: "Tôi khuyên cậu tốt nhất nên bó tay chịu trói, nếu không đợi chúng tôi tóm được cậu, cậu sẽ có khổ mà ăn." Đường Kỳ Kỳ cũng lo lắng nói: "Đại ca, anh không phải đối thủ của họ, chúng ta đi thôi, ở lại lâu nữa, chúng ta đều sẽ toi mạng mất." "Câm miệng!" Diệp Phàm gầm lên: "Ngoan ngoãn ở yên đó, nếu không tôi sẽ cắt đứt sợi dây thừng." Ô...

Vừa dứt lời, mấy con trâu rừng đen đã húc đổ hàng rào sắt xông vào.

Chúng ồ ạt tiến đến, há to miệng định nuốt chửng Diệp Phàm và những người kia. "Súc sinh!" Diệp Phàm giận tím mặt, vung dao chém mạnh xuống một con trâu rừng.

Xuy!

Một vũng máu tươi bắn ra, con trâu rừng rống thảm thiết rồi ngã xuống đất.

Tiếp đó, mấy con trâu rừng khác cũng liên tục ngã xuống.

Nhưng những con trâu còn lại càng trở nên hưng phấn, gào thét xông tới từ mọi phía.

Sắc mặt Diệp Phàm khó coi: "Đồ khốn!" Hắn vừa rút lui vào rừng, vừa dùng Ngư Trường Kiếm chém ngang các thân cây.

Rất nhanh, trên đất đã chất đống hơn mười xác chết.

Diệp Phàm đã giết mười mấy con lợn rừng, còn đánh ngã sáu con voi lớn, nhưng vẫn không thể thoát khỏi bầy sói.

Chúng như ngửi thấy máu tươi, tất cả đều điên cuồng truy đuổi, như thể quỷ đói đầu thai.

Điều này khiến Diệp Phàm không khỏi thở dài, thầm nghĩ sớm biết đã không cứu hai người này.

Diệp Phàm chỉ còn cách liều mạng chạy về phía trước.

Hắn hy vọng lợi dụng rừng cây để cắt đuôi những cô gái áo đen.

Ô...

Đúng lúc này, từ xa lại có một đội tuần tra khác tiến đến.

Đèn xe chói mắt, súng ống sáng choang, khiến màn đêm càng thêm lạnh lẽo.

Diệp Phàm tinh thần chấn động, hét lớn: "Viện binh tới rồi, anh em cố lên!" Ô...

Vừa nói xong, một hàng xe việt dã gầm rú lao đến cửa khu mộ, két một tiếng dừng lại vững vàng trước mặt Diệp Phàm.

Cửa xe phanh phanh phanh mở ra, mười mấy đệ tử Đường Môn và hộ vệ thò đầu ra.

Họ đồng loạt rút súng chĩa vào những cô gái áo đen.

Sắc mặt những cô gái áo đen hơi đổi, lập tức dừng bước, rõ ràng cảm thấy đám người này rất khó đối phó. "Thằng khốn!

Mày đúng là muốn chết mà." Một nam tử mặc đường trang tháo mũ bảo hiểm, vẻ mặt âm trầm nhìn chằm chằm Diệp Phàm gầm lên: "Dám chạy đến nơi này làm càn, còn giết chết nhiều huynh đệ của chúng tao như vậy." Hắn chỉ ngón tay vào Diệp Phàm quát: "Tao không cần biết mày là ai, dù mày là người do Cửu Thiên Tuế phái đến

gây rối, tao cũng sẽ khiến mày chết không có chỗ chôn!" "Đừng có lải nhải!" Diệp Phàm không nói thừa, từ một thân cây nhảy vọt qua, túm lấy đầu nam tử mặc đường trang, "rắc" một tiếng vặn gãy cổ hắn ta.

Tiếp đó, hắn vung tay, lại một phát súng bắn ngã một người khác.

Sưu...

Nhưng Diệp Phàm vui mừng không được bao lâu, tai hắn giật giật, nghe thấy một tiếng rít sắc bén, sau đó vai hắn đau nhói.

Phập...

Cả cánh tay hắn tê rần, Ngư Trường Kiếm "bộp" một tiếng rơi xuống đất.

Đồng thời, một mũi nỏ xuyên vào được nửa thân, phần đuôi vẫn còn lắc lư.

Mũi nỏ còn có dòng điện chạy vào, khiến Diệp Phàm cảm thấy một cơn đau bỏng rát.

Diệp Phàm theo bản năng ném dao găm, rút Ngư Trường Kiếm ra, không chút do dự chém bay mũi nỏ.

Sưu sưu sưu...

Hầu như ngay lập tức sau khi Diệp Phàm vứt vũ khí, hàng chục mũi nỏ khác lại bắn tới.

Diệp Phàm vung kiếm samurai liên tục chống đỡ.

Đinh đinh đinh!

Dù Diệp Phàm tốc độ đủ nhanh, còn kịp thời né vào thân cây che chắn, nhưng không thể ngăn được những mũi nỏ không ngừng nghỉ của đối thủ.

Hàng chục mũi nỏ bắn vào thân cây, phát ra tiếng kêu chói tai, vỏ

cây, lá cây rơi rụng tứ tung.

Một cảnh tượng hỗn loạn.

Sưu...

Tranh thủ lúc trống trải này, Diệp Phàm lại nhanh như gió đánh bay năm sáu kẻ địch.

Tiếp đó, hắn đạp vào thân cây vọt lên không trung, đáp xuống một cây tùng bách.

Phanh phanh phanh!

Diệp Phàm liên tục vung hai tay, đánh rơi hàng chục mũi nỏ xuống đất, còn khiến mười mấy người ngã bay ra ngoài.

Sưu!

Diệp Phàm vừa đứng vững, đã thấy một luồng hàn quang chĩa thẳng vào cổ họng hắn.

Giữa khe cửa có mấy viên châu báu, lấp lánh như ngọc trai sáng ngời.

Diệp Phàm biết những viên châu báu này giá trị phi thường, nhưng cũng rõ ràng rằng phía sau chúng chắc chắn ẩn chứa hung khí hoặc sát chiêu.

Hắn nheo mắt nhìn khung cửa, rồi lại nhìn bức tường xung quanh, phán đoán xem có bẫy hay cơ quan nào không.

Rất nhanh, mí mắt Diệp Phàm giật giật, hắn cảm nhận được mấy luồng hàn ý âm u.

Trong tầm mắt, mấy hàng đinh đồng xếp thẳng hàng.

Dù nhìn qua có vẻ bình thường, không có gì lạ, nhưng Diệp Phàm cảm thấy một mối nguy hiểm cực kỳ mạnh mẽ.

Chỉ cần hắn dám đẩy cánh cửa gỗ này ra, những cây đinh đồng này sẽ như sấm sét vạn quân lao tới. "Xem ra Cửu Thiên Tuế đã sớm liệu được, sau khi mình chết nhất định sẽ gặp phải đạo tặc." "Cho nên hắn đã để lại những cơ quan này để phòng ngự kẻ địch." "Chỉ tiếc là, hắn đã tính sai người, cũng đánh giá thấp dũng khí của tôi." Diệp Phàm lẩm bẩm: "Tôi đây là cao thủ cửu phẩm, mấy cây châm cỏn con này làm sao có thể làm gì được tôi?" Hắn nhẹ nhàng vung con dao găm trong tay, trong khoảnh khắc chém bay một loạt đinh nhọn sắc bén, cơ quan trong cổ mộ cũng theo đó mà chuyển động.

Khi cây đinh cuối cùng rơi xuống đất, toàn bộ cổ mộ đột ngột rung chuyển!

Rắc rắc, rắc rắc, cổ mộ không chỉ rung động, mà còn phát ra những tiếng động liên hồi, như thể có thứ gì đó đang chui ra từ bên trong.

Tiếp đó, cánh cửa lớn của cổ mộ từ từ mở ra.

Chương 875

"Ưm..." Ngay khi cánh cửa lớn được mở ra, đáy lòng Diệp Phàm vô cớ dâng lên một cảm giác lạnh lẽo và nguy hiểm.

Hắn theo bản năng lùi lại một bước.

Sau đó, Diệp Phàm nhìn về phía đại sảnh cổ mộ.

Hắn muốn xem là thế lực nào đang đối phó Cửu Thiên Tuế.

Nhưng điều khiến Diệp Phàm thất vọng là, đại sảnh trống rỗng không có gì.

Chỉ có một cỗ quan tài đá khổng lồ.

Quan tài đá đen thui, không thấy rõ tình hình bên trong, phía trên còn khắc đầy các loại phù văn, trông rất huyền ảo.

Hơn nữa, hai bên quan tài đá, đều có hai bức tượng giao long nanh ác. "Chẳng lẽ là giao long trấn thủ quan tài?" Diệp Phàm khẽ nhíu mày, sau đó lắc đầu, bất kể cỗ quan tài đá này có bao nhiêu bí mật, đều không liên quan đến mình.

Mình chỉ là khách qua đường, chỉ cầu tài, không cầu mạng.

Thế là hắn quay người định rời đi.

Vừa đi được ba mét, Diệp Phàm đột nhiên cảm thấy mắt cá chân bị vướng.

Sưu!

Hắn quay đầu nhìn lại, phát hiện thứ quấn quanh lại là hai con rắn nhỏ màu xanh.

Rắn nhỏ toàn thân xanh biếc, sống động như thật, thè lưỡi cắn về phía Diệp Phàm.

Độc tính cực kỳ mãnh liệt. "Muốn chết!" Ánh mắt Diệp Phàm lạnh đi, tay trái đột nhiên vươn về phía trước, bóp nát một nắm ngân châm bắn về phía chúng.

A!

Mười hai cây kim thêu phá không bay vút, nhắm thẳng vào thất tấc của con rắn xanh biếc.

Đinh!

Chỉ nghe một tiếng kêu giòn, đầu con rắn nhỏ nghiêng đi né được kim thêu.

Nhưng con rắn nhỏ còn lại né tránh không kịp đã bị bắn trúng.

Một tiếng kêu giòn, ngân châm xuyên thủng trán nó.

Xì!

Con rắn nhỏ rên thảm một tiếng ngã xuống đất chết hẳn, đuôi quẫy mấy cái rồi không động đậy nữa.

Diệp Phàm không để ý đến chúng, tiếp tục đi ra ngoài.

Hắn đã xác nhận đây là quan tài giao long, vì vậy hắn chuẩn bị nhanh chóng rời khỏi đây.

Hắn tin rằng, đợi mình ra ngoài, sẽ kinh động đến thủ hạ của Cửu Thiên Tuế.

Đến lúc đó không cần mình ra tay, Cửu Thiên Tuế và những người kia sẽ có thể giết chết mình.

Nhưng, ngay khi Diệp Phàm sắp bước ra khỏi đường hầm, hắn lại không khỏi dừng bước.

Hắn nhìn chằm chằm vào một chiếc bàn nhỏ ở góc phòng hai lần.

Trên bàn đặt một chai rượu vang đỏ, một bộ ly ngọc trắng và mấy

đĩa điểm tâm.

Ngoài ra, còn có mấy miếng thịt bò khô vàng ruộm giòn tan.

Thịt bò khô tỏa ra mùi thơm, rõ ràng là vừa được nướng nóng hổi từ lò nướng ra.

Vị trí đặt bàn vừa vặn che khuất một cuộn tuyên chỉ.

Trên đó chỉ có mấy câu thơ: "Thiên hạ phong vân xuất ngã bối, nhất nhập giang hồ tuế nguyệt thôi." "Lão tổ tông đúng là quỷ tài!" Diệp Phàm cười khổ một tiếng, không ngờ Cửu Thiên Tuế còn chơi một chiêu như vậy, không hổ là đại lão trong giới đạo mộ.

Chỉ là, hắn vẫn không sợ hãi.

Diệp Phàm lấy ra một khẩu súng ngắn nhắm vào chiếc bàn quét một lượt.

Đùng!

Viên đạn bay ngang, bắn trúng một góc bàn.

Một tiếng rít sắc bén, chiếc bàn có thêm một lỗ.

Diệp Phàm thầm thở phào nhẹ nhõm, điều này chứng tỏ Cửu Thiên Tuế không hề đặt bẫy, e rằng linh đường của lão tổ tông cũng không có cơ quan. "Lão tổ tông quả nhiên trâu bò, thiết kế tinh xảo đến vậy." Diệp Phàm thu ánh mắt lại, ngẩng đầu nhìn về cuối thạch thất.

Hắn muốn xem ở đó còn có bảo bối gì không, đồng thời xác định phương hướng để rời khỏi đây.

Nhưng sau khi nhìn xong, miệng Diệp Phàm há hốc thành hình chữ "O".

Hắn không thể ngờ rằng, cuối thạch thất lại là một cái hố sâu, đường kính khoảng năm sáu chục mét.

Trong hố chất một lớp băng mỏng.

Giữa lớp băng mỏng, có một bộ hài cốt khô.

Hài cốt toàn thân trần trụi, ngồi xếp bằng, hai tay chắp lại, vẻ mặt nghiêm nghị, mang lại cho người ta cảm giác siêu thoát trần tục.

Chỉ là trên người nó không có vết máu, y phục cũng vô cùng sạch sẽ, không thể biết đã chết bao lâu, cũng không biết là người đã chết.

Mà trên nền tuyết xung quanh nó, còn nằm la liệt hơn một trăm thanh trường kiếm.

Cán kiếm và vỏ kiếm chảy ra ánh sáng đen, sắc bén bức người. "Lão tổ tông?" Diệp Phàm nhìn hài cốt sững sờ.

Cửu Thiên Tuế là một đời kiêu hùng, sao lại ẩn mình trong cổ mộ tu luyện chứ?

Sau đó hắn phản ứng lại, lão tổ tông là người thích sự yên tĩnh.

Hắn ở trong cổ mộ, có lẽ là vì quá cô độc đi.

Oành long long!

Lúc này, cỗ quan tài đá đã ngủ say từ lâu đột nhiên phát ra tiếng động lớn, chấn động đến nỗi tai Diệp Phàm ù đi, suýt chút nữa đứng không vững.

Đồng thời, cỗ quan tài đá vốn đóng chặt từ từ mở ra.

Bên trong bốc lên một mùi thi xú nồng nặc khó chịu.

Chương 876

Sắc mặt Diệp Phàm biến đổi kịch liệt.

Mùi thi xú này thực sự quá nồng, hệt như mùi thịt cá thối rữa.

Diệp Phàm vội bịt mũi, muốn lùi về phía cửa đá, để tránh hít phải thêm thi khí.

Nhưng còn chưa chạy được hai bước, cơ thể Diệp Phàm lại cứng đờ.

Một luồng âm phong thổi ra từ quan tài đá.

Âm phong thê lương, kêu réo rắt.

Diệp Phàm cảm thấy cơ thể mình như muốn bị xé toạc, đau đớn đến mức không thở được. "Mẹ nó, rốt cuộc đây là cái quái gì vậy?" Diệp Phàm gào thét trong lòng, hai chân mềm nhũn quỵ xuống đất, mồ hôi chảy ròng ròng.

Diệp Phàm cố gắng hết sức chống lại sự tấn công của luồng âm phong này.

Hắn cố gắng mở to mắt nhìn rõ, luồng âm phong này là thổi ra từ bên trong quan tài đá.

Hơn nữa lần này còn khủng khiếp hơn bất cứ lúc nào, như thể có một tôn ma thần tuyệt thế đang tỉnh lại trong quan tài đá.

Phịch!

Một ý niệm lóe lên, Diệp Phàm cảm thấy hai chân tê rần, sau đó "phịch" một tiếng ngã sấp xuống đất.

Hắn cố gắng bò dậy hai lần, nhưng vẫn không thể đứng lên được.

Ô...

Âm phong ngày càng lớn, tiếng gào thét khiến người ta sởn gai ốc, như thể có vô số oan hồn đang khóc than.

Diệp Phàm răng va vào nhau lập cập, toàn thân lạnh toát, ngay cả thở cũng khó khăn. "Cứu mạng, cứu mạng, có quỷ, mau ra đây!" Diệp Phàm gào thét khản cả cổ, giọng nói vì thiếu oxy mà khàn đặc.

Diệp Phàm rất hy vọng có người đi vào, hoặc có một ngọn lửa thiêu rụi nơi này.

Nhưng trong thạch thất ngoài âm phong ra, không còn nửa điểm động tĩnh của người sống, ngay cả một con chuột cũng không tìm thấy. "Không được rồi, không được rồi, sắp chết rồi, sắp chết rồi." Diệp Phàm lòng nóng như lửa đốt, chỉ cảm thấy toàn thân cơ bắp co rút, tứ chi vô lực.

Hắn biết, đây là do thiếu oxy gây ra.

Chậm trễ một lát nữa, hắn sẽ chết thật sự.

Diệp Phàm dốc hết sức lực la hét: "Ai đó giúp tôi với, ai đó giúp tôi với." Hắn muốn lấy ngân châm ra để tự cứu mình, nhưng lại phát hiện ngân châm đã sớm làm mất.

Đùng!

Cùng lúc Diệp Phàm la hét, quan tài đá cũng "oàng" một tiếng mở ra, để lộ một đoạn đao, thương, rìu, kích.

Mỗi món binh khí đều tỏa ra sát ý sắc bén, đủ sức chém đứt một chiếc xe tải.

Tim Diệp Phàm đập mạnh một cái, không tự chủ lùi lại một bước.

Đùng!

Hầu như cùng một lúc, toàn bộ mật thất phát ra tiếng "rắc rắc", sau đó, những bức tường đá xung quanh cũng "rắc" một tiếng nứt toác

ra.

Tiếp đó, nam nữ áo đen dày đặc tràn ra.

Chúng cầm vũ khí bao vây Diệp Phàm.

Ở phía trước nhất, đứng hai lão bà áo xám, da dẻ chúng trắng bệch không chút huyết sắc, đôi mắt cũng đỏ lòm vô cùng.

A!

Diệp Phàm đầu tiên sững sờ, sau đó kinh ngạc phát hiện, những người này đều là tượng.

Tượng sống động như thật, mình mặc áo giáp, lưng đeo mũi tên sắc bén, từng pho tượng đều giơ cao trường mâu, vẻ mặt nanh ác.

Mà trên cổ những pho tượng, lại treo đủ loại mặt dây chuyền màu sắc, trông quỷ dị lại rợn người. "Rốt cuộc đây là tượng từ đâu ra vậy?" Diệp Phàm dụi dụi mắt, rất kinh ngạc trước cảnh tượng này.

Dù những pho tượng trông sống động như thật, nhưng Diệp Phàm vẫn cảm nhận được nguy hiểm tiềm ẩn trong chúng.

Đặc biệt là những viên châu trên cổ, trông hệt như máu tươi đỏ thẫm.

Chỉ là tượng quá nhiều, căn bản không thể phân biệt được cái nào là chủ nhân thật sự.

Hơn nữa, vũ khí chúng cầm cũng cực kỳ sắc bén.

Diệp Phàm muốn rút quân thứ ra, nhưng lại phát hiện căn bản không dùng được sức lực.

Lúc này, cỗ quan tài gỗ bên cạnh pho tượng, đột nhiên phát ra tiếng "rắc" khẽ.

Sau đó, một cánh tay từ từ vươn ra khỏi quan tài, rồi, lại vươn ra

hai cái chân.

Diệp Phàm sợ đến mật xanh mật vàng.

Bốp!

Chưa kịp để Diệp Phàm phản ứng, đài đá bên phải pho tượng, đột nhiên hất tung nắp quan tài.

Một khuôn mặt gầy gò thò ra.

Khuôn mặt nhăn nheo, làn da lồi lõm, như thể vừa mới được chôn cất.

Nhưng đôi mắt kia, lại như rắn độc khiến người ta nghẹt thở.

Một đôi đồng tử xanh u tối, lấp lánh ánh sáng tà ác, như thể có thể nuốt chửng người, lại như muốn kéo người ta vào để nuốt chửng. "A!" Diệp Phàm kêu thảm một tiếng, quay người chạy trốn về phía lối ra.

Trong đầu hắn chỉ còn lại ba từ, lão quái vật, lão quái vật đỉnh cao.

Diệp Phàm đã tưởng tượng ra rất nhiều mật thất, duy nhất không ngờ rằng, mật thất này lại ẩn chứa một lão quái vật đã chết ngàn năm.

Hắn nghĩ đến tiếng la hét của mình vừa rồi, lo lắng sẽ chọc giận lão yêu quái này.

Vì vậy hắn không dám ở lại nữa, chỉ mong lão quái vật này mau chết đi.

Sưu!

Diệp Phàm một hơi xông ra khỏi hang động, chui vào thung lũng.

Hắn không quan tâm đây có phải là địa giới Việt Nam hay không, hắn chỉ cầu sống sót.

Chương 877

Nhưng vừa chạy được nửa đường, hắn lại lập tức dừng bước, sắc mặt trở nên nặng nề.

Một luồng gió lạnh thổi qua, không khí đặc biệt băng giá.

Hô hô hô!

Từ xa, trên đỉnh núi, đột nhiên truyền đến một tiếng động, dường như có vật khổng lồ nào đó đang nhanh chóng tiếp cận.

Diệp Phàm quay đầu nhìn lại, lập tức thấy, giữa sườn núi có một ngôi miếu nhỏ bốc lên khói đen.

Khói đen cuồn cuộn, còn lẫn tiếng kêu thảm thiết.

Đùng!

Hầu như cùng lúc Diệp Phàm nhìn thấy ngôi miếu, ngôi miếu cũng bùng lên một làn khói mù mịt.

Ngay sau đó, một bóng đen "sưu" một tiếng từ trong làn khói phóng thẳng về phía Diệp Phàm.

Tốc độ cực kỳ kinh người.

Sắc mặt Diệp Phàm kịch biến, muốn né tránh, nhưng căn bản không kịp, chỉ có thể dùng bàn tay trái vỗ ra một đòn.

Đùng!

Một tiếng trầm đục, cơ thể Diệp Phàm chấn động mạnh, bay lùi bảy tám mét, khóe miệng trào ra một vệt máu tươi. "Chết tiệt!" Diệp Phàm rên khẽ một tiếng, lau vết máu ở khóe miệng rồi lật người đứng dậy, chuẩn bị tiếp tục rời đi.

Ô...

Lời còn chưa nói hết, Diệp Phàm đã nghe thấy tiếng rít xuyên không.

Sau đó, lại một bóng đen từ trên trời giáng xuống, đập mạnh xuống đất.

Mảnh vụn bay tứ tung. "A!" Diệp Phàm lại kêu thảm một tiếng, gãy mất hai cái xương sườn.

Sưu sưu sưu!

Chưa kịp đợi Diệp Phàm phản ứng, lại ba tiếng rít sắc, sáu mũi tên từ nỏ cấp tốc bắn tới.

Mũi tên xuyên qua lá cây và lá rụng, ghim Diệp Phàm vào tường đá.

Diệp Phàm phẫn nộ ngẩng đầu: "Các người là ai?" "Chúng tôi là người bảo hộ, chúng tôi là người bảo hộ Cửu Cung Sát Trận." "Ban đầu chúng tôi bị buộc phải ở lại trấn áp cỗ quan tài này, kết quả lại gặp phải hung thú không rõ danh tính tập kích." "Công thế của chúng mãnh liệt, thủ đoạn tàn khốc, còn giỏi trận pháp mê huyễn, chúng tôi không thể chống đỡ, lần lượt chết thảm." "Chúng tôi vốn tưởng mình chắc chắn sẽ chết, nhưng không ngờ vào lúc lâm tử quan đầu lại luyện thành Cửu Cung Sát Trận này." "Tối nay, chúng tôi sẽ dùng anh để tế tự trận linh." Một lão già râu bạc từ từ bước tới, ánh mắt sáng quắc nhìn chằm chằm Diệp Phàm: "Chàng trai trẻ, vận may của cậu thật không tệ, lại có thể xông vào đến đây." Nụ cười của hắn rất ôn hòa nhã nhặn, chỉ là đôi mắt sâu thẳm vô biên, khiến người ta không tự chủ chìm đắm vào. "Ý gì?" Diệp Phàm cố nén cơn đau dữ dội hỏi: "Tại sao tôi lại trở thành vật tế phẩm?" "Cậu yên tâm, chúng tôi sẽ đối đãi tử tế với thi thể của cậu." Lão già râu bạc thản nhiên mở miệng: "Không chỉ sẽ đào một cái hố an táng cho cậu, mà còn cho cậu một đống tiền bạc và đồ cổ tùy táng, coi như là hậu táng sau khi cậu chết."

Diệp Phàm gào lên: "Tôi không thèm bố thí của các người!" "Các người muốn giết thì cứ giết đi." "Chỉ là hy vọng các người đừng hối hận, các người đã làm hại nhiều người như vậy, sớm muộn gì cũng sẽ có báo ứng thôi." Hắn bi phẫn không ngừng.

Hắn biết mình và những lão quái vật này cách nhau vạn dặm, nhưng vẫn sẵn lòng chiến đấu với chúng, không vì danh lợi, cũng không cầu vinh hoa phú quý. "A a, các ngươi những kẻ phàm tục, chỉ thích làm những chuyện hư danh này thôi." "Ngươi yên tâm, sau khi ngươi chết, chúng ta sẽ đốt một ít tiền vàng cho người nhà ngươi, nói với bọn họ, ngươi là vì dân trừ hại mà hy sinh bản thân." Lão già râu bạc vuốt bộ râu trắng như tuyết, sau đó vung tay áo: "Ngươi hãy chịu chết đi!" Lời vừa dứt, mười hai lão quái vật đồng loạt vung quyền.

Vô số quyền ảnh bao phủ Diệp Phàm.

Oành!

Diệp Phàm nghiến răng dốc hết man lực, cứng rắn chịu một cú đấm nặng.

Hắn nhân cơ hội lăn sang một bên thung lũng.

Phập phập phập!

Mười hai lão quái vật thấy vậy cười lạnh một tiếng, thân hình hơi lóe lên, trong khoảnh khắc đã xuất hiện trước mặt Diệp Phàm.

Lại mấy chục cú đấm nặng giáng xuống.

Quyền phong vù vù vang lên, uy lực kinh người.

Phanh phanh phanh!

Diệp Phàm cảm thấy lồng ngực đau nhói, cơ thể lại một lần nữa bay lùi ra ngoài.

Hắn liên tục phun ra một ngụm máu tươi.

Chỉ là Diệp Phàm không hề lùi bước hay nản lòng, ngược lại càng điên cuồng di chuyển về phía sau. "Thằng nhóc, ngươi không thoát được đâu." "Trận pháp này đã nhốt chúng ta hơn trăm năm rồi." "Ngươi dù có thông thiên chi thuật cũng không thoát được, ngươi dù có chạy gãy đôi chân cũng khó mà thoát thân." Lão già râu bạc ha ha cười lớn, sau đó thân hình bật lên, lao thẳng về phía Diệp Phàm đang chật vật bò dậy.

Diệp Phàm gào lên một câu: "Đồ khốn, tao sẽ giết chết các ngươi!" Nói đoạn, hắn lại vung ra hai Ngư Trường Kiếm.

Sưu!

Ngư Trường Kiếm đâm vào bên cạnh lão già râu bạc, khiến lớp đất cũng bị bắn tung.

Nhưng Ngư Trường Kiếm chỉ xé rách quần áo của đối phương, chứ không gây ra bất kỳ thương tổn nào cho lão già râu bạc.

Lão già râu bạc cười nanh ác: "Với chút công phu này của ngươi, trước mặt chúng ta chỉ là rác rưởi mà thôi." Quyền đầu của hắn ngày càng gấp, ngày càng nhanh, quyền thế như sấm sét, không thể ngăn cản.

Sưu sưu sưu!

Diệp Phàm vừa vung Ngư Trường Kiếm chống đỡ, vừa tìm cách thoát thân.

Hắn cảm nhận rõ ràng, thực lực của lão già râu bạc mạnh hơn hôm qua rất nhiều.

E rằng chỉ cần một chiêu là có thể bóp chết mình.

Diệp Phàm chỉ hận mình không có Súc Cốt Thần Công, hoặc bí kíp Cửu Âm Cửu Dương.

Hắn dốc hết toàn lực hóa giải chiêu thức của kẻ địch.

Oành long!

Đúng lúc Diệp Phàm né tránh một cú đấm định chui vào bụi cỏ, một luồng đao quang chợt sáng lên.

Đao quang sắc bén lạnh lẽo, chém thẳng vào cổ lão già râu bạc, sát ý âm u. "Chẳng đáng một đòn!" Lão già râu bạc khinh thường cười nhạt, tay trái giơ lên, một ngón tay búng về phía đao quang.

Một tiếng kêu giòn, đao quang vỡ vụn, sau đó, một nam tử cao lớn chắn ngang.

Hắn đội mặt nạ, tay cầm trường đao, khí thế kinh người.

Ánh mắt Diệp Phàm sáng lên, tên này cũng không đơn giản.

Hắn định nhân cơ hội này chạy trốn, nhưng đột nhiên cơ thể cứng đờ.

Bởi vì hắn phát hiện mình đã bị khóa chặt.

Hắn khó khăn quay đầu lại, chỉ thấy phía sau lưng có thêm một cây súng ngắn.

Chương 878

Hắn nhận ra, đó chính là thứ trong tay tên đệ tử Vũ Minh đã tập kích hắn hôm qua.

Đùng!

Không lâu sau, nam tử cao lớn đã phá cửa đá xông vào, đồng thời họng súng chuyển hướng.

Một viên đạn bắn trúng lưng Diệp Phàm.

Diệp Phàm rên lên một tiếng, đau đớn ngã xuống đất, miệng trào ra máu tươi. "Thằng nhóc, mày quả thật có chút bản lĩnh, có thể chịu được năm quyền của tao." "Chỉ là trận pháp này của tao, chuyên khắc các loại Kỳ Môn Độn Giáp, võ học tuyệt kỹ." "Đừng nói mày là một thằng nhóc con, dù sư phụ hay ông nội mày có đến, e rằng cũng khó thoát khỏi cái chết." Lão già râu bạc nhìn Diệp Phàm cười nanh ác: "Bây giờ, ngoan ngoãn đứng dậy bó tay chịu trói, tao có thể giữ cho mày một bộ toàn thây." "Ông tưởng, thế giới này, ai cũng cần nghe lời ông sao?" Diệp Phàm khóe miệng nhếch lên một độ cong, vừa xoa bụng đau nhói của mình, vừa nhìn chằm chằm lão già râu bạc quát lên một tiếng. "Tôi khuyên anh tốt nhất nên ngoan ngoãn nghe lời, trận pháp này của tôi rất lợi hại." "Nó không chỉ có thể phong bế không khí, mà còn có thể hấp thu tinh nguyên sinh mệnh của con người, khiến người ta dần dần khô héo mà chết." Lão già râu bạc rất kiêu ngạo, hiển nhiên tràn đầy tự tin vào trận pháp của mình.

Sưu!

Diệp Phàm đột nhiên vọt tới một bước, chân phải mạnh mẽ dậm xuống đất.

Toàn bộ đỉnh núi lập tức rung chuyển.

Rắc!

Từ dưới đất truyền đến mấy tiếng động nhỏ.

Rắc rắc rắc!

Ngay sau đó, từng sợi dây leo nhanh chóng từ trong hang núi mọc lên đột ngột, phóng như điện về phía mười hai lão quái vật.

Sắc mặt lão già râu bạc kịch biến: "Chết tiệt!

Ngươi làm cái quái gì?" Nhưng lời còn chưa nói hết, dây leo đã quấn quanh người hắn.

Lão già râu bạc cố gắng giãy giụa, nhưng không thể thoát ra, cuối cùng một cảm giác tê dại lan khắp toàn thân.

Tiếp đó cơ thể hắn mềm nhũn, quỵ xuống.

Những người còn lại thấy vậy kinh hãi thất sắc, vội vàng vung vũ khí chém vào dây leo.

Nhưng không chém nát được, không chém đứt được, chỉ có thể từng chút một kéo đứt.

Chưa đầy một phút, tất cả dây leo đã biến mất, chỉ còn lại lão già râu bạc ngồi bệt xuống đất.

Hắn toàn thân tê dại vô cùng, còn có một cảm giác ngạt thở, khiến hắn ngay cả hít thở cũng khó khăn. "Đồ hỗn trướng, tao không tha cho mày đâu!" Lão già râu bạc gào thét phẫn nộ.

Sau đó, hắn chống gậy lao về phía Diệp Phàm.

Sưu!

Diệp Phàm không nói thừa, lại ném ra ba viên thiết châu, trực tiếp đánh lão già râu bạc ngã lăn ra đất. "A!" Hắn rên lên một tiếng rồi ngã văng ra.

Diệp Phàm nhặt một cây côn gỗ, sau đó nắm chặt và đổ nước vào miệng.

Phụt!

Tiếp đó hắn phun ra một ngụm nước bẩn, rồi cầm côn gỗ đi về phía lão già râu bạc.

Diệp Phàm muốn giết sạch lão già râu bạc và những người kia.

Đùng!

Thấy Diệp Phàm với sát ý ngút trời đang đến gần, lão già râu bạc giận đến bật cười.

Hắn đưa tay vỗ vào trong ngực mình.

Một bình sứ vỡ tan, một đám bột mịn nhanh chóng rơi xuống, lan tỏa trong không khí xung quanh.

Diệp Phàm ngửi thấy một mùi hăng nồng khó chịu, muốn bịt mũi nhưng đã chậm nửa nhịp.

Mắt hắn chợt hoa lên.

Tầm nhìn cũng trở nên mơ hồ, như quả cầu thủy tinh phủ bụi, cố gắng cách mấy cũng khó tụ tiêu.

Đùng!

Tranh thủ lúc Diệp Phàm thị tuyến hoảng hốt, lão già râu bạc túm lấy một cái quan tài đá xông tới.

Diệp Phàm theo bản năng nghiêng người chống đỡ.

Quan tài đá đập mạnh vào cánh tay Diệp Phàm, một cơn đau kịch liệt ngay lập tức lan truyền khắp tứ chi Diệp Phàm.

Hắn kêu thảm rồi ngã văng ra, va vào một cái cây lớn trong rừng mới dừng lại.

Ô...

Đồng thời, mười hai lão già áo xám cả người chấn động, hai mắt lập tức đỏ rực, như những hung thú đói khát cực độ.

Sưu sưu sưu!

Tiếp đó, bước chân chúng lướt đi đã đến trước mặt Diệp Phàm.

Lão già râu bạc cũng đạp đất nhảy vọt tới.

Mười hai người tạo thành hình cánh quạt bao vây Diệp Phàm.

Chúng từng người một lộ ra ánh mắt hung ác, sắc mặt vặn vẹo nanh nác, như ác quỷ giáng lâm nhân gian.

Chúng không nói một lời, giơ đao xông về phía Diệp Phàm. "Súc sinh, các ngươi quá càn rỡ rồi!" Diệp Phàm giận tím mặt gầm lên.

Sau đó, hắn vẩy Ngư Trường Kiếm trong tay áo, nghênh chiến.

Dù Diệp Phàm không nhìn rõ kẻ địch, nhưng cảm nhận được công thế của chúng mạnh mẽ, biết rằng đêm nay e rằng phải liều mạng rồi.

Vì vậy hắn không giữ lại, cũng không dám bảo tồn thực lực, dốc toàn lực đối kháng mười hai kẻ địch.

Đang đang đang!

Giữa đao quang kiếm ảnh, hai bên kịch liệt giao tranh, phát ra tiếng kim loại va chạm leng keng.

Mười hai lão già áo xám tuy võ nghệ siêu quần, nhưng khổ nỗi Diệp Phàm có Ngư Trường Kiếm là bảo kiếm, chúng rốt cuộc không thể hạ gục được hắn.

Ngược lại, trên người mười hai kẻ địch không ngừng tăng thêm vết thương mới.

Phập!

Chương 879

Sau một hồi kịch chiến nữa, Diệp Phàm một kiếm bức lui kẻ địch, sau đó lắc cổ tay.

Bảy mảnh vảy cá trong khoảnh khắc bay ra.

Đinh đoàng!

A!

Một tiếng kêu giòn, sáu lão già áo xám mỗi người một nơi, máu tươi đầm đìa.

A!

Hai người còn lại thì ôm cổ họng lùi lại, vẻ mặt kinh hoàng, dường như không dám tin Diệp Phàm có thể giết mình.

Diệp Phàm không để ý đến chúng, mà cong người, như báo săn lao vút ra.

Hắn chuẩn bị một hơi chém giết những kẻ địch còn lại.

Sưu!

Diệp Phàm lướt đến.

Lão già râu bạc gầm lên: "Thằng nhóc, đừng có càn rỡ!" Hắn dùng chân phải quét xuống đất, một hòn đá sắc nhọn bắn ra.

Hòn đá mang theo tiếng rít xuyên không lao về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm mí mắt giật giật, thân hình bật lên né tránh, đồng thời, Ngư Trường Kiếm quét một cái.

Hòn đá "bốp" một tiếng rơi xuống đất.

Sắc mặt lão già râu bạc hơi đổi, lại vung gậy chống chọc tới.

Hắn đã biết Diệp Phàm là cao thủ, không dùng binh khí căn bản không thể áp chế được, chỉ có thể cứng đối cứng với Diệp Phàm để giải quyết vấn đề.

Hô!

Gậy chống mang theo thế gió sấm sét đâm về phía Diệp Phàm.

Ánh mắt Diệp Phàm trầm xuống, một kiếm chém ngang.

Chỉ nghe "coong" một tiếng, gậy chống đuôi rắn bị Ngư Trường Kiếm chặn lại, nhưng sức mạnh cường đại vẫn buộc Diệp Phàm lùi lại phía sau.

Sưu!

Diệp Phàm lùi mấy bước, vừa định đứng vững, lão già râu bạc lại quét một cái.

Gậy chống của hắn mang theo tiếng rít, nhanh như ngựa chạy chọc thẳng vào lồng ngực Diệp Phàm.

Diệp Phàm không đợi hắn chọc trúng người, liền giơ hai tay lên.

Ba cây ngân châm bắn tới.

Đang đang đang!

Cơ thể lão già râu bạc lắc lư tránh được ba cây ngân châm, chỉ có điều trên má lại bắn ra một giọt máu tươi.

Lão già râu trắng tức giận không thôi: "Đê tiện!" Ông ta vốn định điểm vào đầu Diệp Phàm, nhưng lại bị châm bạc đánh cho trở tay không kịp.

Diệp Phàm rung cây côn gỗ trong tay: "Cũng thường thôi!" "Giết!" Thấy Diệp Phàm khó đối phó như vậy, lão già râu trắng nghiến răng nghiến lợi gào lên: "Cùng lên đi, giết chết hắn!" Mười hai lão già áo xám nghe vậy liền đồng loạt lao tới.

“Xoẹt xoẹt xoẹt!” Diệp Phàm không hề sợ hãi, vung côn gỗ xông lên.

Mười hai lão già áo xám cầm trường thương đâm tới.

Nhất thời, ánh thương lóe lên, đao quang chói mắt.

Diệp Phàm đỡ trái gạt phải, cố gắng hết sức phòng thủ.

Chỉ là những lão già này có võ kỹ và chiêu thức cực kỳ thành thục, mỗi chiêu đều ẩn chứa sức nặng ngàn cân.

Diệp Phàm liên tục bị tấn công, trên cánh tay cũng có thêm mấy vết xước.

Thế nhưng hắn không hề sợ hãi chút nào, vẫn vung côn gỗ liều mạng chiến đấu.

Hắn biết, nếu hôm nay hắn thua lão già râu trắng, bản thân sẽ không còn cơ hội sống sót.

“Rầm!” Diệp Phàm đang vung côn gỗ chiến đấu kịch liệt với mọi người, đột nhiên phía sau truyền đến một tiếng động lớn.

Một cây cổ thụ to bằng miệng bát bị gãy ngang, đổ rạp xuống đất, sau đó lại có thêm hàng chục cây cổ thụ khác bị đánh gãy nát.

Diệp Phàm quay người nhìn lại, chỉ thấy một người đàn ông áo đen vác quan tài xuất hiện.

Người đàn ông áo đen đeo mặt nạ, chỉ lộ ra một khuôn mặt già nua.

Hắn cao một mét tám đứng ở đó, cứ như thể trời sập cũng không sợ hãi.

Trên vai hắn vác một chiếc quan tài, thân hình gầy gò mảnh khảnh.

Diệp Phàm ngẩn ra, đây là cao thủ từ đâu chui ra vậy?

“Giết!” Không đợi Diệp Phàm hiểu rõ tình hình, lão già râu trắng đã gầm lên một tiếng giận dữ, vung cây gậy đuôi rắn xông lên trước.

Những lão già áo xám còn lại cũng từ các góc độ khác nhau dồn dập tấn công Diệp Phàm.

Mười hai thanh đao, mười hai ngọn thương, mười hai cây gậy đuôi rắn, dày đặc như mưa công kích Diệp Phàm, phong tỏa mọi vị trí né tránh của hắn.

Diệp Phàm quát lạnh một tiếng: “Cút!” Hắn đột nhiên vung hai tay, mười hai phiến Ngư Trường Kiếm lao vút ra.

Ánh kiếm sắc bén, luồng khí xoay tròn nhanh chóng, phát ra từng trận tiếng rít chói tai.

“Keng keng keng!” Đao kiếm va chạm, tia lửa bắn ra tứ tung, mười hai món ám khí lần lượt rơi xuống.

“Xoẹt!” Diệp Phàm nhân cơ hội này tiếp cận một lão già áo xám, cổ tay nâng lên, một đao chém đứt cánh tay phải của đối phương.

“Rắc!” Cánh tay phải đứt làm hai khúc rơi xuống đất.

Lão già áo xám mặt đầy kinh ngạc, dường như không ngờ Diệp Phàm lại bá đạo như vậy.

Nhưng ông ta còn chưa kịp nói gì, Diệp Phàm đã đá thêm một cước vào đầu gối, làm gãy lìa cả chân ông ta.

Tiếp đó, Diệp Phàm lại thuận thế tung một quyền, đánh trúng tim đối phương.

Một luồng máu tươi bắn ra, lão già áo xám kêu thảm một tiếng, phun ra một ngụm máu nóng và bay ra ngoài.

Ông ta giãy giụa muốn bò dậy, nhưng cuối cùng mất hết sức lực, từ từ đổ gục xuống.

Chỉ trong một chiêu, hắn đã hạ gục lão già áo xám.

Diệp Phàm không hề chùn bước, tiếp tục đối phó với năm lão già áo xám còn lại.

Chương 880

"Giết!" Lão già áo xám gầm lên một tiếng, vung lưỡi dao sắc bén xông về phía Diệp Phàm.

Ánh đao như dải lụa, khí lạnh thấu xương, Diệp Phàm giật giật mí mắt, chỉ có thể vung kiếm đỡ đòn, hy vọng có thể ngăn cản thế công của đối phương.

Đáng tiếc, hắn vẫn đánh giá thấp uy lực của đối phương, ánh đao lóe lên, cánh tay hắn tê rần.

Tiếp đó, một lưỡi đao lướt qua tai hắn.

Diệp Phàm chợt cảm thấy một cơn đau nhói, suýt chút nữa thì tai hắn bị đứt rời.

Hắn vội vàng nghiêng người né tránh sang một bên.

"Xoẹt xoẹt xoẹt" Ngay khi Diệp Phàm vừa di chuyển, lão già áo xám đã liên tục vung đao chém xuống, phong tỏa mọi đường né tránh của hắn.

Những luồng đao quang này nhanh chóng khiến xung quanh Diệp Phàm tràn ngập những vết nứt nhỏ li ti, nếu Diệp Phàm tiếp tục né tránh về phía trước, chắc chắn sẽ bị chém thành vô số mảnh.

"Rầm rầm rầm!" Diệp Phàm nghiến răng, một hơi đánh ra bốn chưởng, tất cả đều đánh trúng đao quang.

Sau một tiếng rên rỉ lớn, Diệp Phàm bay lùi lại phía sau.

Bốn lão già áo xám cũng lùi lại hơn mười bước.

"Xoẹt" Diệp Phàm lăn lộn đáp đất rồi bật dậy, lập tức phản thủ nắm chặt côn gỗ xông lên phía trước.

Hắn muốn quyết tử chiến với mười hai người.

"Xoẹt!" Thế nhưng Diệp Phàm vừa mới bước ra vài mét, đã thấy lão già áo xám thay đổi chiêu thức giữa chừng.

Chỉ thấy thân hình ông ta biến mất một cách quỷ dị.

Diệp Phàm kinh ngạc, tự hỏi chuyện gì đang xảy ra vậy?

Sau đó, hắn thấy một đám sương mù tan đi, mười hai người xuất hiện từ hư không phía sau hắn.

Các lão già áo xám như bóng ma, nhìn chằm chằm Diệp Phàm.

Nụ cười trên mặt bọn họ vô cùng âm trầm đáng sợ, khiến Diệp Phàm không hiểu sao cảm thấy sống lưng lạnh toát.

Diệp Phàm quay đầu nhìn về phía các lão già áo xám.

Các lão già áo xám lại rung cây gậy đuôi rắn, chỉ vào Diệp Phàm và quát: "Giết chết hắn!" Mười hai lão già áo xám lập tức vung đao xông lên.

"Rầm!" Một lão già áo xám vung đao chém trúng vai Diệp Phàm, nhưng lại cảm thấy một luồng sức mạnh lớn dội ngược lại.

Miệng hổ của ông ta lập tức nứt toác, con dao ngắn trong tay suýt chút nữa tuột ra.

Còn Diệp Phàm nhân cơ hội vung côn gỗ, hung hăng quật vào bụng một lão già áo xám khác.

Một luồng máu tươi bắn ra, người đó kêu thảm một tiếng bay ra ngoài.

Diệp Phàm không ngừng nghỉ, lại một côn quét ngang, đánh bay một lão già áo xám khác, sau đó lại xoay cổ tay, một kiếm đâm vào yết hầu một đối thủ khác.

Máu tươi bắn tung tóe!

“A” Hai lão già áo xám còn lại sắc mặt đại biến.

Thế nhưng Diệp Phàm căn bản không cho bọn họ cơ hội thở dốc, cổ tay rung lên, hai viên đá lao vút đi.

“Phập phập!” Hai viên đá xuyên qua cổ bọn họ, máu tươi lập tức tràn ra, khiến bọn họ kêu thảm thiết ngã xuống đất.

Mắt bọn họ lồi ra, vẻ mặt khó tin.

“Xoẹt” Cùng lúc đó, thân hình Diệp Phàm triển khai, hóa thành một cơn lốc.

Hắn như một viên đạn bắn ra, trong khoảnh khắc đã đâm bay bốn lão già áo xám.

Hắn còn thuận thế đánh bay thi thể của bốn người đó.

“A!” Sáu lão già áo xám còn lại không ngừng lùi về phía sau.

Tuy bọn họ hận không thể bóp chết Diệp Phàm, nhưng lại không quên sự cường đại của đối thủ, nên không dám xông lên.

Bọn họ cảnh giác nhìn chằm chằm Diệp Phàm, tay nắm chặt binh khí, chuẩn bị nhân cơ hội tấn công lén.

“Xoẹt!” Diệp Phàm không nói lời thừa, chuồn thẳng.

Để lại một đám tinh nhuệ Hắc Ưng mắt tròn xoe, há hốc mồm.

Quá mạnh rồi!

Quả thực mạnh đến mức vượt quá sức tưởng tượng của bọn họ, chỉ trong một thoáng đã đánh bại mười hai người bọn họ, còn dứt khoát gọn gàng chém ra một con đường máu để chạy trốn.

Thằng nhóc này đúng là người sao?

Không ít thành viên đội Hắc Ưng vô cùng chấn động, sau đó lại

tức giận gầm lên: “Đuổi theo, đuổi theo!

Giết chết hắn!

Đừng để hắn chạy thoát, giết chết hắn!” Một đám đàn ông áo đen hò hét đuổi giết theo sau.

“Khốn kiếp!

Khốn kiếp!” Lão già tóc bạc và đồng bọn đấm ngực dậm chân, vô cùng bi phẫn.

Bọn họ vốn tưởng rằng Diệp Phàm chắc chắn phải chết, ai ngờ hắn lại giết chết bảy tên thuộc hạ rồi trốn thoát.

“Mẹ kiếp!

Đúng là đồ khốn nạn!” Lão già tóc bạc tức giận muốn khóc, một ván cờ tốt đẹp của ông ta lại bị Diệp Phàm phá hỏng.

“Dù mày là ai, dám giết nhiều anh em của bọn tao như vậy, tao nhất định sẽ không tha cho mày.” Lão già tóc bạc cầm điện thoại lên gọi: “Tôi sẽ nói với Chủ nhân, mười ba người mà ông ấy phái đến bảo vệ sự an toàn của chúng ta đã toàn quân bị diệt dưới tay mày rồi.

Chủ nhân sẽ đích thân ra tay giết chết mày!

Ông ta sẽ dùng mọi thủ đoạn để giết mày!” Vẻ mặt ông ta vô cùng dữ tợn.

Diệp Phàm vừa chạy thoát vài trăm mét, đột nhiên phía sau truyền đến tiếng ô tô gầm rú và tiếng bước chân.

Hắn quay đầu nhìn lại, thấy mười hai chiếc xe Mercedes chạy tới, cùng hai mươi gã đàn ông mặc đồ đen vây quanh mình.

Đèn xe chói mắt khiến người ta không mở mắt nổi.

Sau đó, cửa xe mở ra, hai mươi gã đàn ông áo đen bước xuống,

không nói một lời, cầm võ sĩ đao xông tới giết.

"Mẹ kiếp, còn chưa xong à?" Sắc mặt Diệp Phàm hơi đổi, sau đó lấy ra châm bạc bắn về phía đối phương.

"Keng keng keng!" Nhưng đợt châm bạc này của hắn không có tác dụng, đối phương không chỉ dễ dàng đỡ được châm bạc, mà còn không hề hấn gì tiếp cận.

Diệp Phàm nhấn một quả thuốc nổ trên người, kéo kíp nổ gầm lên: "Tới đi!" Một làn khói thuốc súng đặc quánh bốc lên.

Chương 881

"Bùm!" Sau đó, một tiếng nổ lớn, bụi đất tung bay!

Mười hai người đều bị nổ tan xác, chỉ có vài đoạn dây thép bắn ra, rơi xuống đất, dính đầy bùn đất.

"Đồ khốn!" Thấy anh em mình bị nổ nát bét, lão già tóc bạc giận không kiềm chế được: "Tao sẽ giết mày!" Ông ta vứt bỏ cây gậy trong tay, hai tay chống xuống đất, lao về phía trước như báo săn.

Tốc độ cực nhanh.

Chớp mắt đã tới.

Ông ta đẩy cây gậy về phía Diệp Phàm, mang theo tiếng gió rít.

Thân hình Diệp Phàm lóe lên.

Cây gậy sượt qua người hắn.

"Xoẹt" Giây tiếp theo, côn gỗ trong tay hắn đâm vào xương sườn lão già tóc bạc.

Thân hình lão già tóc bạc nhảy lên, vừa vặn tránh được, chân trái nhấc lên, quét về phía mắt cá chân Diệp Phàm.

Diệp Phàm tay phải vươn ra, tóm lấy mắt cá chân ông ta.

Thân thể lão già tóc bạc chấn động, muốn rụt chân lại, nhưng lại cảm thấy Diệp Phàm giữ chặt như gọng kìm sắt, không thể thoát ra, hơn nữa càng ngày càng chặt.

Diệp Phàm cười lạnh một tiếng: "Mấy trò vặt vãnh!" Tiếp đó, Diệp Phàm hai chân đạp mạnh.

"Rắc!" Gân mạch cẳng chân lão già tóc bạc đứt lìa, thân thể mất thăng bằng, cắm đầu xuống bụi cỏ.

“U…” Diệp Phàm thừa thắng xông lên, thân hình nhảy vọt, từ trên trời giáng xuống, côn gỗ hung hăng đập xuống!

Lão già tóc bạc dốc hết sức lăn lộn, cố gắng tránh khỏi đòn sấm sét của côn gỗ.

“Bốp” Chỉ là côn gỗ quá nặng, côn gỗ rơi xuống, đầu lão già tóc bạc máu tươi bắn ra, ông ta ngất lịm.

“Đồ khốn nạn!” Diệp Phàm thu côn gỗ lại mắng: “Còn muốn lão tử quỳ xuống dập đầu nhận lỗi, lão tử quỳ bà nội nhà mày.” Nói xong, hắn liền nhanh chóng chạy trốn.

Năm phút sau, một chiếc trực thăng màu xám bay tới, từ từ hạ cánh ở rìa rừng cây.

Cửa cabin mở ra, một khuôn mặt chữ điền uy nghiêm, già nua lộ ra.

Ông ta nhìn quanh một lượt, sau đó nhìn về phía Diệp Phàm đang ở trên đỉnh một cái cây và quát: “Ra đây!” “Xoẹt” Không đợi lời đối phương dứt, Diệp Phàm lại nhảy xuống, bám vào thân cây như thạch sùng.

“Rầm rầm rầm” Không đợi hắn ổn định thân mình, người đàn ông mặt chữ điền đã liên tục bóp cò, đạn bắn ra xối xả.

Giữa tiếng súng dày đặc, hơn mười viên đạn đều găm vào thân cây.

“Xoẹt” Diệp Phàm nấp sau cành cây, nhân cơ hội rút ra một viên đạn.

Bọn này bắn súng cũng thật lợi hại.

Sau đó, hắn lại xoẹt xoẹt xoẹt ném vài hòn đá lên thân cây, tạo ra chút tiếng động để thu hút sự chú ý của bọn họ.

Diệp Phàm lại một lần nữa nhảy xuống từ trên cao.

"Rầm!" Hắn vừa mới đáp đất, lại thấy đối phương giơ súng lên.

Diệp Phàm lại một lần nữa lăn mình.

Cú lăn này không phải là chạy trốn một cách chật vật, mà mang theo một vẻ linh hoạt.

Điều này khiến người đàn ông mặt chữ điền cau mày: "Cũng có chút bản lĩnh!" Sau đó, ông ta lại bóp cò, thêm vài viên đạn bắn ra.

"Xoẹt!" Thân hình Diệp Phàm di chuyển, lại một lần nữa tránh được đạn, sau đó một bước dài xông lên.

Thân hình hắn như một con giao long, khí thế bàng bạc, một quyền đánh ra, khí thế hùng hồn!

"Đánh!" Cú đấm này, hung hăng giáng vào xương sống mũi của người đàn ông mặt chữ điền.

Ông ta rên một tiếng, lảo đảo lùi lại, máu tươi chảy ra từ lỗ mũi.

Ông ta ôm mũi, gầm lên một tiếng giận dữ: "Thằng súc sinh đáng chết!" Ông ta phản tay xoay nòng súng, lại một loạt đạn bắn ra, nhắm thẳng vào yết hầu Diệp Phàm.

Kiểu tấn công này vô cùng xảo quyệt và hung hãn, nếu là người bình thường thì đã trúng chiêu từ lâu rồi.

Chỉ tiếc Diệp Phàm không phải người bình thường, huống chi đối phương còn đội mũ che mặt.

Vì vậy Diệp Phàm không sợ.

Nhưng hắn vẫn không cứng đối cứng, xoay người tránh đạn, đồng thời tung hai cước.

"Xoẹt!" Một cước đá trúng vai người đàn ông mặt chữ điền.

“Phập!” Xương bả vai người đàn ông mặt chữ điền đau nhói, cả người lảo đảo lùi lại mấy bước, nòng súng trong tay cũng bị văng ra.

Ông ta nghiến răng chịu đau, móc ra một cây châm độc.

Diệp Phàm giật giật mí mắt, cảm nhận được nguy hiểm, vội vàng nghiêng người nửa bước.

“Bụp!” Châm độc sượt qua tai Diệp Phàm.

Trong lòng Diệp Phàm lập tức căng thẳng, thầm kêu đối phương quả nhiên có độc, không hổ là Vũ Minh Tử Điệt.

Thế nhưng chưa đợi Diệp Phàm kịp phản ứng, bàn tay phải của người đàn ông mặt chữ điền đã bổ ngang tới.

Thân hình Diệp Phàm thấp xuống, vừa vặn tránh được.

Người đàn ông mặt chữ điền không ngừng nghỉ, cánh tay trái lại vươn ra, quấn lấy Diệp Phàm như một con mãng xà.

Ông ta muốn một hơi bắt giữ Diệp Phàm.

Thân hình Diệp Phàm xoay tròn.

“Bụp!” Hắn va vào bụng người đàn ông mặt chữ điền.

Người đàn ông mặt chữ điền kêu thảm một tiếng, bay ngược ra hai ba mét, suýt chút nữa ngã xuống đất.

Thế nhưng ông ta nhanh chóng dừng lại, đập vào thân cây mượn lực lại lao về phía Diệp Phàm.

“Bùm!” Nhưng chưa đợi ông ta khóa chặt hình bóng Diệp Phàm, một cú đấm đã tới trước mặt ông ta.

Vừa nhanh vừa mạnh.

Một quyền đánh trúng môi người đàn ông mặt chữ điền.

Người đàn ông mặt chữ điền kêu thảm một tiếng, răng rụng rời.

Ông ta miệng đầy máu ngã xuống đất, không thể chiến đấu được nữa.

"Đừng động, giơ tay lên, nằm sấp ở đó không được nhúc nhích!" Cùng lúc đó, bốn con dao găm sắc bén kề vào cổ Diệp Phàm, sau đó sáu nam nữ mặc hoa phục đi tới.

Chương 882

Từng người một có dung mạo tinh tế, ánh mắt sắc bén, thân hình cao ráo, tỏa ra khí tức sát phạt mạnh mẽ.

Diệp Phàm thở dài một tiếng: "Tôi không phải người xấu." Trong số đó, một cô gái nghe vậy hừ một tiếng: "Bây giờ nói câu đó, muộn rồi." Cô ấy tỏ vẻ hận sắt không thành thép: "Sao cậu lại ngốc thế chứ?

Rõ ràng không địch lại, cậu liều mạng với hắn làm gì, chạy thẳng đi có phải tốt hơn không?

Tuy cậu rất ngầu, nhưng người có ngầu đến mấy, đối mặt với súng đạn cũng không chịu nổi, huống chi cậu chỉ tay không thế này.

Cậu cứ khoe khoang thế này, chẳng khác nào tự tìm khổ, chán sống rồi sao?" Cô gái giọng đầy trách móc: "Chẳng lẽ cậu quên sứ mệnh của mình rồi sao?" Diệp Phàm cười khổ một tiếng: "Tôi đương nhiên biết nhiệm vụ của mình." "Vậy sao cậu vẫn cứ khoe khoang?" Cô gái trẻ hận sắt không thành thép quát: "Chẳng lẽ cậu không sợ chết sao?" "Tôi đương nhiên sợ chết!" Diệp Phàm thẳng thắn nói: "Tôi mới hai mươi tuổi, đang lúc phong độ nhất, sao lại muốn chết chứ.

Chỉ là tôi đã hứa với một người bạn, tối nay nhất định sẽ bảo vệ cô ấy, nếu tôi lại chạy mất, cô ấy chắc sẽ tức giận, cũng sẽ lo lắng.

Vạn nhất cô ấy gặp chuyện, lương tâm tôi sẽ không yên." Hắn cười giải thích: "Vì vậy dù thế nào, tôi cũng phải bảo vệ cô ấy an toàn rời đi." "Thì ra là bạn gái của cậu!" Khuôn mặt tươi cười của cô gái trẻ dịu đi một chút, sau đó nhìn chằm chằm Diệp Phàm và nói: "Cậu đúng là một người tốt." "Các cô không phải Vũ Minh Tử Điệt, tại sao lại giúp bọn họ làm việc?

Là bọn họ thuê các cô đến đối phó với tôi?" Diệp Phàm hỏi: "Hay là bọn họ phái đến giám sát tôi?" "Giám sát cậu ư?

Thôi đi, với mấy chiêu của cậu thì còn chưa đến mức khiến Đường gia phải cử người giám sát đâu.

Chỉ là muốn lợi dụng cậu để đào một vài ngôi mộ cổ thôi, không ngờ cậu không mắc bẫy thì thôi, đằng này lại còn ở đây làm mất thời gian của bọn họ, khó trách mấy người kia lại truy sát cậu." Cô gái có khuôn mặt thanh tú trước mặt.

Căn bản không tin Đường gia sẽ tốn thời gian, công sức để truy sát một người.

Chẳng qua là người này có giá trị lợi dụng nào đó mà thôi.

"Nếu đã nói như vậy, vậy ý nghĩa của việc các cô ở đây là gì?" Diệp Phàm cảm thấy hơi nghi hoặc, đã không phải truy sát mình, cũng không phải để giám sát mình.

Bây giờ mình đã từ ngôi mộ đó đi ra rồi, mấy cô cứ theo mình như thế có tác dụng gì?

Trên người Mạc Kim Giáo Úy đời trước đều có một loại khí chất phàm trần đặc biệt đậm đặc.

Có một số người có thể tìm ra nguyên do huyết mạch của tiên nhân.

Thế nhưng, bản thân tôi cũng đâu phải Mạc Kim Giáo Úy chính thống.

Nếu không phải vô tình vướng vào cái gọi là 'Kế hoạch Hoa Khôi'.

Bản thân tôi căn bản sẽ không bước chân vào ngành này.

Ban đầu, là vì muốn kiếm học phần nên mới đến cái nơi gọi là

nguy hiểm này.

Không ngờ, bây giờ không chỉ vì học phần, mà còn khiến những chuyện này trở nên ngày càng phức tạp.

Đột nhiên.

Trong đầu Diệp Phàm chợt hiện lên một điểm báo không lành.

Đó là, vừa nãy trong mộ huyệt có một lão già nói mình là vật tế phẩm.

Nếu lúc đó mình chết ở bên trong, vậy chẳng phải Đường gia bọn họ đã chính thức đạt được mục đích rồi sao?

Nếu Đường gia bọn họ đạt được mục đích, vậy thì chẳng phải có thể có được thứ mà bọn họ muốn sao?

Đây chẳng phải mới là mục đích cuối cùng mà bọn họ muốn sao?

Hít… Khi nghĩ đến cảnh này.

Diệp Phàm cảm thấy sau lưng mình phát ra từng đợt khí lạnh.

"Đệt, Đường gia này đúng là quá độc ác.

Không những muốn mình chết trong mộ huyệt, mà còn định đem mình hiến tế cho người trong mộ.

Người trong mộ là ai?

Người trong mộ chẳng phải là con dâu Đường gia sao?

Dùng thân thể máu thịt của mình đi nuôi dưỡng con dâu trong mộ của bọn họ.

Chẳng lẽ là nuôi cương thi sao?

Các cô nói mình không phải Vũ Minh Tử Điệt, vậy các cô là ai?" Diệp Phàm nhìn bốn người trước mặt.

Trên mặt bốn người này tuy không có biểu cảm đặc biệt kinh ngạc

nào.

Nhưng càng vô cảm, Diệp Phàm càng cảm thấy bốn tên này không hề đơn giản.

Bởi vì Diệp Phàm đã được coi là một cao thủ bước ra từ biển máu xác chết.

Thế mà bốn người trước mặt nhìn thấy hắn lại không hề sợ hãi chút nào.

Ngược lại còn có vẻ đương nhiên.

Điều này khiến hắn có chút bối rối.

"Nói khó nghe thì chúng tôi là kẻ phản bội, nói hay hơn thì chúng tôi là những người vì chống lại Đường gia, được sắp xếp nằm vùng dưới trướng Đường gia." Cô gái có khuôn mặt thanh tú mỉm cười nhẹ, khóe môi cong lên, ánh mắt nhìn Diệp Phàm cũng lấp lánh.

Bởi vì.

Diệp Phàm quả thực quá đẹp trai, hơn nữa hắn lại đang bị thương.

Cô gái có khuôn mặt thanh tú này, cũng rất muốn bảo vệ Diệp Phàm.

Nhưng vì sĩ diện của bản thân, cô ấy không định làm vậy.

Huống hồ phía sau mình còn có đồng đội, đều là mấy ông lớn, để bọn họ chăm sóc thì hợp lý hơn.

Chỉ là không biết, đồng đội có đứng cùng chiến tuyến với mình không.

"Kẻ phản bội?

Người đối đầu với Đường gia?" Lần này.

Diệp Phàm hoàn toàn không hiểu, hắn vốn cho rằng thế lực của

Đường gia đã đủ lớn.

Không ngờ lại còn có một tổ chức dám đối kháng với bọn họ.

Mà bốn người trước mặt này lại chính là tổ chức đó.

"Được rồi, cô đừng úp mở nữa, tôi ở đây chờ cô nói chuyện đã lâu lắm rồi, các cô là tổ chức gì?

Đã không phải Vũ Minh Tử Điệt, vậy các cô chắc chắn có cấp trên, ông ta là ai?

Hay là vị Boss nào?" Diệp Phàm hỏi thẳng thừng.

Không hỏi nữa thì sẽ không còn cơ hội hỏi, vết thương trên người mình khá nghiêm trọng rồi.

Nếu cứ lãng phí thời gian ở đây để chờ tên này úp mở nữa.

Vậy thì e rằng vết thương trên người mình cũng sẽ nguy hiểm đến tính mạng.

Chương 883

Dù có chết cũng phải chết cho rõ ràng chứ.

“Tôi tên là Nam Cung Tuyết Hoa, rất vui được làm quen với cậu, cũng rất hy vọng cậu có thể gia nhập chúng tôi để đối kháng Đường gia, nếu có thể, tôi hy vọng cậu sẽ không từ chối lý do này, bởi vì nếu cậu từ chối rất có khả năng sẽ chết dưới tay chúng tôi.” Cô gái có khuôn mặt thanh tú tên là Nam Cung Tuyết Hoa, vươn một bàn tay trắng nõn về phía Diệp Phàm.

Hy vọng hắn có thể bắt tay với mình.

Đây cũng coi như là dấu hiệu chính thức gia nhập bọn họ.

Nếu Diệp Phàm gia nhập bọn họ.

Vậy thì tốt, trực tiếp dứt khoát kéo hắn về phía mình.

Bất kể là làm bạn trai hay làm bạn bè, đều là một sự tồn tại vô cùng tốt.

Điểm quan trọng nhất là thân thủ của Diệp Phàm không phải người bình thường, có thể sống sót thoát ra dưới sự truy kích của nhiều người Đường gia như vậy.

Càng chứng tỏ sự lợi hại của hắn.

“Gia nhập các cô, tôi còn chẳng biết các cô là ai, tại sao phải gia nhập các cô?

Các cô thấy tôi bị thương rồi, lại giở trò ‘đánh kẻ yếu thế’ thế này, các cô không thấy hơi quá đáng sao?” Diệp Phàm quả thực có chút cạn lời.

Đây rõ ràng là thấy mình có bản lĩnh khá lớn.

Nhưng lại có ý đồ ‘lợi dụng lúc người ta gặp khó khăn’, sao có thể làm vậy chứ?

“Vậy chúng tôi mặc kệ, dù sao cấp trên của chúng tôi rất đánh giá cao năng lực của cậu, cũng hy vọng cậu có thể gia nhập chúng tôi, giúp đỡ chúng tôi, bất kể là đối với ai cũng đều có lợi.” Khóe môi Nam Cung Tuyết Hoa hơi nhếch lên.

Cô ấy còn không tin, Diệp Phàm này còn dám phản kháng bọn họ.

Với bộ dạng hiện tại của hắn đã cận kề cái chết.

Nếu lát nữa mất máu quá nhiều, chắc chắn sẽ chết tươi.

“Được, được được, gia nhập các cô thực ra cũng được, nhưng tôi có một điều kiện tiên quyết là, cô phải cho tôi biết lão đại của các cô là ai, nếu tôi ngay cả lão đại của các cô cũng không biết, vậy tôi gia nhập các cô chẳng phải là chờ chết sao?” Diệp Phàm đâu phải là kẻ ngốc, vạn nhất lão đại bên này lại là kẻ thù không đội trời chung của mình.

Vậy mình gia nhập bọn họ, chẳng phải là để bọn họ nắm được điểm yếu hay sao?

Vào đó, chẳng phải là trực tiếp bị một đao chém đầu mà chết sao?

“Được, nếu đã nói như vậy, vậy chúng tôi sẽ cho cậu biết lão đại của chúng tôi là ai, ông ấy cũng giống cậu, là một thế lực có thù sâu như biển với Đường gia, ông ấy chính là Tào Ngọ Môn, truyền nhân đời thứ ba mươi của Mạc Kim Giáo Úy.” Nam Cung Tuyết Hoa đã nói ra lão đại của mình.

Ngay sau đó, cô ấy liền im lặng, cũng không có gì muốn nói nữa.

Diệp Phàm ngây người nửa ngày, hóa ra mình lại được truyền nhân chính thống của Mạc Kim Giáo Úy để mắt tới.

Lại còn tên là Tào Ngọ Môn, cái tên này… Chẳng lẽ là hậu duệ của Tào Tháo?

Nghĩ lại năm xưa, khi Tào Tháo không có tiền đã dẫn người đi đạo mộ.

Còn đặt cho đám trộm mộ này một cái tên đặc biệt vang dội.

Gọi là Mạc Kim Giáo Úy, thật không ngờ nha, mình lại được Tào Ngọ Môn để mắt tới.

"Được thôi, đã là lão đại của các cô nhìn trúng tôi, tôi cũng không có gì để nói, cứ thế quyết định, tôi đi theo các cô." Diệp Phàm trực tiếp đồng ý, không đồng ý e rằng mình còn không giữ được mạng.

Ai bảo mình đã đắc tội Đường gia, bị bọn họ truy sát chứ.

Huống hồ Đường gia ra tay lại độc ác đến vậy.

Lại muốn lấy sinh mạng, lấy thân thể máu thịt của mình làm vật tế phẩm.

Đây quả thực là một thời đại coi mạng người như cỏ rác.

Một người chết tùy tiện, tìm cũng không thấy.

Đường gia chẳng qua là cậy thế lực của mình lớn, ở đây ra vẻ ta đây.

Còn muốn lấy sinh mạng của mình ra làm vật tế phẩm, mày mẹ kiếp là con cưng con quý, lão tử đây mẹ kiếp không phải con cưng con quý, dựa vào cái gì mà phải lấy mạng của tao đi hiến tế?

Đã vậy.

Bây giờ đã có một tổ chức đối kháng với Đường gia, vậy được thôi, sau này có thể cùng nhau hợp sức.

Những ngày tháng cô độc một mình, Diệp Phàm thật sự đã sống

đủ rồi.

Hắn cũng muốn trải nghiệm cảm giác được người khác quan tâm, được người khác thấu hiểu.

Đơn thương độc mã nhiều năm, bây giờ lại có một tổ chức chủ động tìm đến.

Điều đó chứng tỏ năng lực của mình hoàn toàn có thể được người khác công nhận.

"Cậu đồng ý rồi ư?" Nam Cung Tuyết Hoa kinh ngạc đến mức mắt chớp liên hồi.

Không ngờ, Diệp Phàm lại dễ dàng đồng ý như vậy.

Biết trước hắn dễ dàng đồng ý như vậy, đáng lẽ nên đưa ra thêm một vài điều kiện và thủ đoạn.

Như vậy thì sẽ tốt hơn, có thể 'nắm thóp' Diệp Phàm một chút.

Ai bảo hắn đẹp trai đến thế.

Đáng tiếc.

Đáng tiếc Nam Cung Tuyết Hoa cũng không ngờ Diệp Phàm lại đồng ý thuận lợi như vậy.

Tuy nhiên.

Đã đồng ý rồi, vậy thì cũng không có gì để nói thêm về việc đưa ra các điều kiện phụ trợ nữa.

Cứ thế đưa hắn đi thôi, dù sao bây giờ trên người hắn cũng đầy máu.

Nam Cung Tuyết Hoa nhìn cũng thấy đau lòng.

Ba người đàn ông phía sau thấy Nam Cung Tuyết Hoa cứ như một con nhỏ mê trai, mà bọn họ đều lộ vẻ khinh bỉ, hơn nữa còn đảo mắt

trắng dã.

Đồng thời.

Ba người cũng không hẹn mà cùng nhìn nhau, đồng loạt lè lưỡi làm vẻ mặt ghê tởm.

Ba người này không phải người bình thường.

Bọn họ cùng Nam Cung Tuyết Hoa đều là cao thủ trong số các cao thủ.

Người đàn ông gầy gò dẫn đầu tên là Lý Tiểu Tân.

Bên trái Lý Tiểu Tân đứng là Lý Tiểu Minh.

Lý Tiểu Tân và Lý Tiểu Minh hai người đều là anh em ruột.

Chương 884

Đã bái Tào Ngọ Môn làm môn hạ, theo ông ấy chinh chiến Nam Bắc đã nhiều năm.

Hai người này một người trọng văn một người trọng võ.

Hai người bọn họ đi con đường không giống nhau.

Lý Tiểu Tân là một nhân vật thuộc kiểu quân sư, còn Lý Tiểu Minh lại là một nhân vật khá bạo lực.

Tương đương với tính tình Trương Phi, vô cùng nóng nảy.

Người ở bên phải Lý Tiểu Tân thì lại càng không đơn giản.

Người này chính là bộ não của cả đội bốn người.

Mọi suy nghĩ và quyết sách đều do hắn quyết định.

Hơn nữa, hắn được Tào Ngọ Môn tin cậy nhất.

Người này tên là Tô Thần Long.

Tô Thần Long từng là nhân tài hàng đầu về thuộc tính ở nước Hoa Lệ, trong toàn bộ giới công nghệ điện tử toàn cầu có thể coi là một nhân tài kiểu hacker.

Không có máy tính nào hắn không thể bẻ khóa, không có mã công ty nào hắn không thể phá.

Cũng căn bản không có công nghệ cao nào hắn không thể hạ gục.

Chỉ cần liên quan đến máy tính, không có gì hắn không hiểu, không có gì hắn không rõ.

Nghĩ lại năm xưa, cắm lá cờ đỏ năm sao lên Nhà Trắng.

Cũng chính là chuyện thằng nhóc này liên thủ với những người

khác làm ra.

Có thể tưởng tượng được tên này lợi hại đến mức nào.

Tuy nhiên, Tô Thần Long tên này có một điểm là lòng cao khí ngạo.

Hắn khinh thường những người như Diệp Phàm chỉ biết đánh đấm chém giết, không biết vận dụng những thứ công nghệ cao.

Bây giờ người ta đều dùng máy tính, bây giờ người ta đều dùng điện thoại.

Phần lớn mọi thứ và bằng chứng đều được lưu giữ trong máy tính và điện thoại.

Vì vậy để điều tra một người, chỉ cần sử dụng một chút thủ đoạn hacker để xem máy tính và điện thoại của người khác.

Là có thể nắm rõ tình hình của người khác.

Thực ra trên thế giới này, quả thực có một loại hacker có thể xem các loại riêng tư trong điện thoại của người khác.

Hơn nữa còn có thể khiến người khác không phát hiện, lại còn có thể dễ dàng thoát ra.

Nhưng những nhân tài như vậy rất hiếm, bởi vì nếu bọn họ bị bắt.

Thì sẽ bị phán tử hình.

Nếu những nhân tài như vậy xuất hiện quá nhiều.

Vậy thì sẽ giáng một đòn hủy diệt, hơn nữa là tận diệt, lên toàn bộ mạng lưới toàn cầu.

Hiện tại là thời đại công nghệ cao, phần lớn dữ liệu mã hóa đều nằm trong máy tính.

Mà bây giờ lại bị một hacker nhỏ bé nhìn thấu rõ ràng.

Điều này chẳng khác nào không coi pháp luật của một quốc gia ra gì.

Dám công bố bí mật quốc gia ra công chúng, tình huống như vậy căn bản là không thể chấp nhận.

Tình huống như vậy căn bản không nên xuất hiện bất cứ lúc nào.

Vì vậy Tô Thần Long vì bảo toàn mạng sống, chỉ có thể quay sang làm thuộc hạ của Tào Ngọ Môn.

Bởi vì ở An Lạc, Tào Ngọ Môn cũng là một thế lực rất lớn.

Vì vậy để bảo toàn mạng sống, Tô Thần Long chỉ có thể đi theo dưới trướng Tào Ngọ Môn.

Còn Nam Cung Tuyết Hoa là con gái của Tào Ngọ Môn.

Tại sao Nam Cung Tuyết Hoa họ Nam Cung, mà Tào Ngọ Môn lại họ Tào.

Là vì Tào Ngọ Môn tên này là 'đảo sáp môn nhi', là rể ở rể nhà người khác.

Vì vậy con cái của ông ấy cũng chỉ có thể theo họ nhà người ta.

Và họ của vợ ông ấy chính là Nam Cung.

"Lý Tiểu Minh, cậu cõng Diệp Phàm, đưa hắn về nhà chúng ta." Nam Cung Tuyết Hoa ra lệnh cho Lý Tiểu Minh bên cạnh.

Bởi vì trong số này chỉ có Lý Tiểu Minh là cao to vạm vỡ.

Còn Lý Tiểu Tân và Tô Thần Long hai người đều là những 'trai kính' tiêu chuẩn.

Thuộc loại nhân tài kỹ thuật trí tuệ, căn bản không phải làm việc chân tay.

Vì vậy, bây giờ công việc chân tay này chỉ có thể để Lý Tiểu

Minh, cái tên nóng tính kia làm.

Ai bảo hắn lại cao to vạm vỡ như thế chứ.

"Tại sao lại là tôi?

Sao cô không cõng?" Lý Tiểu Minh cảm thấy vô cùng vô lý.

Nếu không phải vì Nam Cung Tuyết Hoa là con gái ruột của lão đại Tào Ngọ Môn, hắn mới không thèm để ý đến cô ta chứ.

Nam Cung Tuyết Hoa nhíu mày.

"Cậu nói thẳng đi, rốt cuộc cậu có cõng hay không?" Lý Tiểu Minh hét lớn một tiếng: "Cõng, cõng thì cõng!" Diệp Phàm có chút phục, đã nói cõng thì cõng, kêu to thế làm gì chứ, thật là.

Lý Tiểu Minh miễn cưỡng cõng Diệp Phàm lên.

"Nói cho cậu biết thằng nhóc, hôm nay coi như cậu tam sinh hữu hạnh, được Minh ca đây cõng, hỏi bọn họ xem, ai có được phúc lợi như vậy?" Diệp Phàm trên lưng mỉm cười bất lực.

"Vậy thì thật sự quá cảm ơn ông rồi." Mặt Lý Tiểu Minh đỏ bừng.

"Mày còn khách khí với tao cái con mẹ gì!" "Thằng mập chết tiệt, miệng cậu có thể sạch sẽ một chút không, ai lại đi nói chuyện với người mới như vậy chứ." Nam Cung Tuyết Hoa quát lớn.

Mặt Lý Tiểu Minh càng đỏ hơn, nhưng lần này là do tức giận.

Mãi nửa ngày sau, cậu ta mới gắn ra được một câu: "Tôi… tôi chỉ là quen miệng thôi mà." Nam Cung Tuyết Hoa không nói gì, chỉ liếc Lý Tiểu Minh một cái thật sắc, rồi quay lại nhìn Diệp Phàm với vẻ dịu dàng.

"Cô ấy bình thường nói chuyện vậy đó, cậu đừng để ý quá, đừng chấp nhặt làm gì." "À… không sao, tôi không bận tâm chuyện đó." Diệp Phàm mặt hơi gượng gạo, nhưng cô đã nói vậy rồi thì hắn cũng

không tiện nói thêm gì.

Chương 885

Cái cô Nam Cung Tuyết Hoa này, sao cứ chốc chốc lại thay đổi biểu cảm thế nhỉ?

Hắn không hiểu nổi.

"Hừ!" Tô Thần Long đứng sau xem kịch đến đoạn này, khẽ hừ một tiếng.

Tâm tư nhỏ bé của Nam Cung Tuyết Hoa, cậu ta còn không hiểu sao.

Diệp Phàm thì như người trong cuộc u mê, còn Tô Thần Long lại là người ngoài cuộc tỉnh táo.

Rõ ràng là thích Diệp Phàm rồi còn gì, đến thằng ngốc cũng nhìn ra.

Từ lúc mới thấy Diệp Phàm, ánh mắt Nam Cung Tuyết Hoa chưa từng rời khỏi hắn.

Cái cô gái này...

"Sao rồi?

Cô chủ nhà ta có vẻ tình đầu chớm nở hả?" Lý Tiểu Tân dùng khuỷu tay huých Tô Thần Long, cười gian.

"Liên quan gì đến tôi, cậu nói nhỏ thôi, nhỡ lát nữa để cô ấy nghe thấy thì tối nay khỏi có cơm mà ăn đấy." Tô Thần Long lườm Lý Tiểu Tân một cái.

"Được rồi, vì bữa tối.

Hai anh em mình giờ cứ vờ làm câm, xem nhị đệ Trư Bát Giới cõng vợ, cõng Diệp Phàm về rồi đợi xem lão đại bên kia sắp xếp thế

nào nhé.” “Ha ha ha ha.

Cậu này!” Hai người lập tức cười phá lên.

“Hai cậu cười gì đằng sau đấy?

Lẩm bẩm cái gì.” Nam Cung Tuyết Hoa đen mặt quay lại, thấy hai người cười thì lập tức không vui.

“Không… không có gì.” “Đúng đúng đúng.” Lý Tiểu Tân và Tô Thần Long lập tức ngậm miệng, không dám cười nữa.

Cái tính khí cô chủ này không phải bọn họ có thể nắm bắt được, tốt nhất là đừng chọc vào cô ấy.

Tuy nhiên, nhìn Diệp Phàm phía trước, hai người đoán rằng không lâu sau, hẳn sẽ có một người có thể nắm bắt được.

Những chiếc xe mà Đường gia cấp trước đây không thể lái được nữa, đều có định vị GPS, nếu lái chắc chắn sẽ bị Đường gia theo dõi.

Tào Ngọ Môn bây giờ vẫn chưa muốn đối đầu trực diện với Đường gia.

Nếu bị Đường gia truy sát đến tận căn cứ, chắc chắn sẽ có nguy cơ bị giết.

Xây tường cao, từ từ xưng vương, tích trữ lương thực.

Chín chữ chân ngôn này.

Dù là đối với bất kỳ hành động nào muốn làm việc kín đáo, ẩn mình chờ thời, đều là điều cần thiết.

Đường đi xa xôi, lại là đường núi, phải đi rất lâu mới ra khỏi ngọn núi đó.

“Gọi một chiếc taxi đi, cô chủ à, cô không thể nói thấy tôi béo rồi cứ bắt tôi cõng vị soái ca này mãi được chứ.” Vừa ra đến đường cái,

Lý Tiểu Minh đã bĩu môi kêu khổ.

"Được thôi, nể tình mắt cậu chưa mù, cuối cùng cũng nói được một câu dễ nghe, tôi sẽ lấy điện thoại gọi xe đến ngay." Nam Cung Tuyết Hoa khóe môi hơi nhếch lên, lại quay đầu nhìn Diệp Phàm đang nằm trên lưng Lý Tiểu Minh.

Thấy hắn có vẻ rất yếu, có lẽ do mất máu quá nhiều, môi cũng đã tái nhợt.

Nam Cung Tuyết Hoa trong lòng thắt lại, vội vàng lấy điện thoại ra gọi xe công nghệ.

Xe sắp đến rồi.

"Tính cả tài xế là sáu người, đây chỉ là xe năm chỗ, làm sao mà ngồi được chứ, cô chủ có khi nào cô gọi thêm một chiếc nữa không?" Lý Tiểu Minh vốn đã béo, cậu ta không muốn chen chúc trong xe.

Nam Cung Tuyết Hoa chớp chớp mắt.

"Vậy được, gọi riêng cho cậu một chiếc được không?" "Trời ạ, đúng là được sủng mà lo sợ, cô chủ khi nào mà lại hào phóng đến thế, thật sự quá tốt!" Lý Tiểu Minh trong lòng ấm áp, không ngờ, không ngờ rằng Nam Cung Tuyết Hoa cũng có ngày biết quan tâm cấp dưới như vậy.

Sở dĩ gọi Nam Cung Tuyết Hoa là cô chủ là vì Tào Ngọ Môn không có con trai, chỉ có duy nhất cô con gái là Nam Cung Tuyết Hoa, sau này mọi thứ chắc chắn sẽ do cô ấy kế thừa.

Tào Ngọ Môn là lão đại, gọi cô gái nhỏ như cô là nhị lão đại cũng không hợp và không hay lắm.

Xưng hô cô chủ cũng khá phù hợp.

Lý Tiểu Tân và Tô Thần Long lúc này cũng ngây người.

Nam Cung Tuyết Hoa khi nào lại dễ nói chuyện vậy, tình đầu chớm nở khiến tính khí cô ấy cũng tốt lên rồi sao?

"Ừm, vậy chúng tôi đi trước đây, cậu đợi một lát nhé." Nam Cung Tuyết Hoa nói rồi lên ghế sau ngồi sát Diệp Phàm.

Thấy Diệp Phàm yếu ớt không có sức lực dựa về phía sau, ánh mắt Nam Cung Tuyết Hoa càng thêm lo lắng.

Cô dùng ngón tay giữa lau mồ hôi trên trán Diệp Phàm, rồi quay đầu nói với tài xế: "Thầy ơi, làm ơn nhanh lên một chút, chúng tôi có người bị thương." "Không vấn đề gì." Tài xế giơ tay làm ký hiệu OK.

Khi xe khởi động, Tô Thần Long thò đầu ra khỏi cửa sổ xe, cười gian nói với Lý Tiểu Minh: "Thằng béo, cậu chạy bộ về đi." "Mày cái quái gì?" Lý Tiểu Minh lúc này mới nhận ra mình đã bị lừa, một cú lừa lớn.

Lý Tiểu Tân lúc này cũng hiểu ra, tại sao ngay từ đầu Nam Cung Tuyết Hoa lại đồng ý nhanh chóng như vậy, hóa ra là căn bản cô ấy không hề gọi thêm chiếc xe nào khác.

"Cô chủ, tôi đoán cô không thể gọi thêm chiếc xe nào khác được." Lý Tiểu Tân ngồi ở ghế phụ lái, giơ ngón cái úp xuống về phía Lý Tiểu Minh.

"Chạy về đi, thằng em ngốc." "Mẹ kiếp!" Lý Tiểu Minh gầm lên một tiếng đầy phẫn nộ.

Khi về đến nhà họ Tào thì trời đã tối.

Địa điểm vẫn là ở khu vực núi Lục Dã, nhưng đó là một biệt thự đơn lập.

Thoạt nhìn, hoàn toàn phù hợp với nơi ẩn náu của những cao thủ trong bóng tối.

Thực ra, trong đêm tối như bưng, vẫn có những con đường chính nghĩa tồn tại, lặng lẽ bảo vệ hòa bình thế giới.

Căn biệt thự đơn lập này thoạt nhìn hoàn toàn giống như một ngôi miếu đổ nát.

Nếu nhìn vào ban ngày, không ai muốn bước vào.

Bởi vì nó mang lại cảm giác như một căn nhà nguy hiểm, dường như sắp sụp đổ.

Nhưng chỉ cần bước vào bên trong, thì sự xa hoa, lộng lẫy được thể hiện đến mức hoàn hảo.

Những gì nơi khác có, ở đây có; những gì nơi khác không có, ở đây cũng có.

Kỳ trân dị bảo đầy đủ cả.

Nhìn những cây cột được điêu khắc, xà nhà chạm trổ, lộng lẫy vàng son, không biết còn tưởng là đã bước vào hoàng cung.

Người mở cửa không ai khác, chính là Tào Ngọ Môn.

“Lão đại, người đã đưa đến rồi, đã bị người của Đường gia làm bị thương, bây giờ rất yếu.” Tô Thần Long cúi đầu nói.

Tào Ngọ Môn để kiểu tóc húi cua, trông có vẻ già dặn và tinh minh.

Chương 886

Vẻ phong trần trên mặt đã khắc sâu dấu vết của thời gian.

Chỉ có điều hơi không hợp với hình tượng đàn ông là, hai bên tai ông ta mỗi bên đều đeo một chiếc khuyên tai hình hoa hồng.

Tào Ngọ Môn vươn tay thăm dò hơi thở của Diệp Phàm, sau đó, ánh mắt nghiêm trọng lập tức thả lỏng rất nhiều.

"Ừm, không có gì đáng ngại lớn, đưa đến phòng y tế, cậu và Tiểu Tân tranh thủ thời gian giúp cậu ta xử lý vết thương trên người." Nam Cung Tuyết Hoa cũng muốn đi theo chăm sóc Diệp Phàm.

Nhưng hình như cô chợt nghĩ đến điều gì đó, lập tức má ửng hồng, quay người rời đi.

"Còn Lý Tiểu Minh đâu?" Tào Ngọ Môn hỏi: "Sao cậu ta không về cùng các cậu?" "À, lão đại, chiếc xe đó không đủ chỗ, cậu ta quyết định giảm cân, định chạy bộ về ạ." Tô Thần Long đáp một cách qua loa.

"Cậu chắc chắn?" Tào Ngọ Môn căn bản không tin Lý Tiểu Minh lại có ngày nghĩ đến chuyện giảm cân.

Dù mặt trời có mọc đằng Tây thì Lý Tiểu Minh cũng không đời nào làm vậy.

Tào Ngọ Môn quay đầu nhìn Lý Tiểu Tân bên cạnh.

"Tiểu Tân, tôi không hỏi nó, cậu nói thật cho tôi biết, thằng em Tiểu Minh của cậu đâu rồi?" Lý Tiểu Tân bất đắc dĩ lắc đầu: "Xe công nghệ chỉ gọi được một chiếc, bọn tôi không ai có điện thoại, nên đành để cậu ta chạy bộ về ạ." "Haizz.

Con bé này." Tào Ngọ Môn bất đắc dĩ thở dài, cuối cùng ông cũng

hiểu ra mọi chuyện.

Trong bốn người bọn họ, ba người nam còn lại đều dùng điện thoại cục gạch.

Chỉ có cô con gái Nam Cung Tuyết Hoa của ông mới có điện thoại thông minh để gọi xe.

Bởi vì, bình thường phần lớn các nam sinh đều ra ngoài làm nhiệm vụ nhiều hơn.

Điện thoại thông minh dễ bị định vị, nên mới đổi sang dùng điện thoại cục gạch có thể nghe gọi được.

Còn Nam Cung Tuyết Hoa cũng là vì Tào Ngọ Môn cưng chiều nên mới trang bị cho cô điện thoại thông minh.

Tào Ngọ Môn xua tay, vẻ mặt bất đắc dĩ nói: "Thôi được rồi, bây giờ tình hình của người bị thương là quan trọng, những chuyện khác cứ để sau đã, tôi sẽ tính sổ với con bé đó, lát nữa tôi sẽ kho thêm ít thịt kho tàu cho Tiểu Minh tẩm bổ." "Thật ạ?" "Ối trời ơi!" Lý Tiểu Tân và Tô Thần Long nghe Tào Ngọ Môn nói sẽ làm thịt kho tàu thì đúng là nước dãi sắp chảy ra rồi.

Không phải là hai người họ không có tiền đồ gì, chủ yếu là món thịt kho tàu Tào Ngọ Môn nấu ngon đến mức bùng nổ!

Bình thường, ba người họ có thể ăn ba bát cơm, nhưng khi món thịt kho tàu của Tào Ngọ Môn được dọn lên bàn.

Thì đúng là họ có thể ăn hết ba nồi cơm lớn.

Tào Ngọ Môn khẽ cười: "Thôi được rồi, vậy đợi Tiểu Minh về vậy." Lý Tiểu Tân và Tô Thần Long đỡ Diệp Phàm vào phòng y tế.

Hai người thành thạo mặc áo blouse trắng rồi bắt đầu bận rộn.

Nửa buổi sau.

“Đây… đây là căn cứ của các người sao?” Diệp Phàm từ từ mở mắt.

Nhìn môi trường xa lạ xung quanh, hắn cảm thấy vô cùng khó tin.

Bốn bức tường tỏa ra màu trắng nhợt nhạt, không khí thoang thoảng mùi phoóc-môn và cồn.

Nơi này… giống như phòng phẫu thuật, nhưng lại càng giống nơi “mổ cướp nội tạng” chuyên nghiệp hơn.

“Ối, lão Lý, cậu ta tỉnh rồi.” “Đâu, để tôi xem.” Diệp Phàm thấy hai vật thể màu trắng sà xuống trước mắt hắn.

“Tỉnh rồi hả, thế nào, vết thương trên người có đỡ đau hơn không?” “Tác dụng thuốc mê chắc chưa hết đâu, nhưng muốn thay đổi cái này thì không dễ thế đâu.” “Trời ạ, sao trông vẫn như lườm trắng mắt thế này?” Diệp Phàm cảm thấy, một bàn tay đeo găng chạm vào mí mắt hắn.

“Đều tại cậu đó, vừa nãy bảo cậu tiêm ít thôi, tiêm ít thôi, cậu cứ không chịu nghe.” Diệp Phàm bên này vẫn còn hơi choáng váng, mắt hoa.

Hắn căn bản không nhìn rõ phía trước có gì, chỉ lờ mờ thấy hai bóng áo blouse trắng lởn vởn qua lại.

“Để cậu ta từ từ hồi phục đi, 100ml thuốc mê đâu phải ít.” “Được rồi, thấy cậu ta không sao thì tôi cũng yên tâm rồi, tôi còn sợ thằng nhóc này lát nữa không tỉnh lại được chứ.” Nói rồi.

Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân ngồi xuống chiếc ghế đẩu ở đằng xa.

Đây là phòng vô trùng, với tiền đề chưa xác định được cơ thể Diệp Phàm còn vấn đề gì hay không.

Họ vẫn chưa thể cởi bộ đồ bảo hộ trên người.

Diệp Phàm mất tròn nửa tiếng để hồi phục.

Mới từ trạng thái nửa mê nửa tỉnh mà hoàn toàn tỉnh táo lại.

"Mẹ kiếp!" Diệp Phàm đỡ trán, hơi ngồi dậy.

"Rõ ràng tôi chỉ bị thương ngoài da, các người, tại sao lại dùng thuốc mê với tôi?" Diệp Phàm lúc này cảm thấy hơi sợ hãi, dù sao, mạng người là vô cùng quý giá.

Tim gan tì phế thận, những thứ này đều có thể đáng giá hàng trăm vạn.

Đặc biệt là máu, cũng rất có giá trị.

Kết hợp với việc thời gian trước đó, sự kiện "cướp mổ nội tạng" ở Miến Bắc thường xuyên xảy ra.

Điều này khiến Diệp Phàm cảm thấy mình thực sự đang có chút nguy hiểm đến tính mạng.

Hắn lại cúi đầu nhìn vết thương trên người và dấu vết chỉ khâu phẫu thuật.

"Các người đã làm gì tôi!!!" Diệp Phàm gầm lên.

"Thằng nhóc, cậu cứ nghỉ đi, đường đường là đàn ông con trai, chúng tôi làm gì được cậu chứ." Tô Thần Long đi đến trước, đưa tay đẩy Diệp Phàm ra khỏi phòng phẫu thuật.

"Được rồi, nhiệm vụ của chúng tôi đã hoàn thành, tiếp theo chuyện gì thì để Tào lão đại nói với cậu." Tô Thần Long vừa cởi bộ đồ phẫu thuật trên người, vừa nói.

"Ối trời ơi, cái áo blouse trắng này đúng là không phải cho người mặc rồi, đúng là cho thiên sứ mặc, mặc cái thứ này quá bí, đúng là quá khổ sở mà." Lý Tiểu Tân cũng theo sát phía sau bước ra.

“Không phải chứ, vẫn là hai người mổ cho tôi, tôi chỉ muốn hỏi hai người biết làm không?” Diệp Phàm lập tức đầu óc muốn nổ tung.

Với vẻ ngoài của Lý Tiểu Tân và Tô Thần Long, nhìn thế nào cũng không giống người am hiểu y thuật chút nào.

“Quan tâm nhiều làm gì, cậu cứ nói bây giờ cậu chết hay chưa là được rồi.” “Đúng vậy, chúng tôi dù có là tay mơ đi nữa thì cũng chẳng thể làm hại cậu được đâu.” “Thôi đi.” Diệp Phàm mặt đầy bất lực.

Hắn lại ngẩng đầu hỏi: “Tôi đang hỏi chuyện các người mà, sao các người không trả lời tôi vậy?” Diệp Phàm hơi sốt ruột, chuyện chính của hắn còn chưa giải quyết xong.

Hai tên này rốt cuộc là sao, cứ không chịu nói cho hắn biết đã xảy ra chuyện gì.

“Đừng sốt ruột, đây không phải là chúng tôi đang đưa cậu đi gặp Tào lão đại sao?” Tô Thần Long đã cởi bộ đồ phẫu thuật áo blouse trắng, đang dùng cồn nồng độ cao rửa tay trong bồn khử trùng.

“Mẹ kiếp, cồn này nồng độ cao quá, cảm giác da tay rát muốn chết.” Lý Tiểu Tân nhíu mày, dù không vui, nhưng cũng chỉ có thể chịu đau mà rửa tay.

Cậu ta quay đầu lại nhìn Diệp Phàm.

“Nhanh lên, đừng chần chừ nữa, mặc quần áo vào đi, lát nữa còn đưa cậu đi bái sư nữa.” “Đúng đó, lát nữa còn có rượu ngon thịt ngon để đãi nữa chứ.” Bất đắc dĩ bị hai người thúc giục, Diệp Phàm đành phải mặc quần áo của mình vào.

Rời khỏi phòng phẫu thuật, lại đi qua hai cánh cửa kiểm tra an ninh lớn.

Cuối cùng, hắn đến một nơi giống như phòng khách.

Trên một chiếc bàn tròn lớn, tổng cộng có ba người đang ngồi: Nam Cung Tuyết Hoa, Tào Ngọ Môn, Lý Tiểu Minh.

Chương 887

Nhìn những bát đũa lớn nhỏ bày trên bàn, rõ ràng là đang chuẩn bị một bữa tiệc đón gió.

Tào Ngọ Môn ngồi chính giữa bàn khẽ cười.

“Chàng trai trẻ, chào mừng cậu gia nhập tổ chức HK.” “Tổ chức?” Diệp Phàm khẽ lẩm bẩm một câu đầy nghi vấn.

“Nào nào nào, đừng khách khí, cứ tự nhiên ngồi đi.

Thế nào, hôm nay là tự tay tôi vào bếp đấy.” Tào Ngọ Môn trên mặt có chút đắc ý.

Ông ta khá hài lòng với tài nấu nướng của mình, từng là một trong những đầu bếp chính của các nhà hàng hàng đầu.

Vì vậy, trong chuyện ăn uống, Tào Ngọ Môn rất chịu khó đầu tư.

Diệp Phàm có chút nghi hoặc nhìn ba người trước mặt.

Tào Ngọ Môn ngồi giữa, ra dáng gia chủ, như một người lãnh đạo đang phát biểu.

Lý Tiểu Minh mồ hôi nhễ nhại, lúc này đang há miệng ăn ngấu nghiến thịt kho tàu, hoàn toàn không để ý đến hình tượng thảm hại của mình.

Nam Cung Tuyết Hoa nhíu mày nhìn Lý Tiểu Minh một cái, ánh mắt đầy vẻ ghét bỏ, nhưng khi quay đầu nhìn Diệp Phàm, cô lại không kìm được mà che miệng cười.

“Mẹ kiếp, anh hai ơi, anh còn đứng ngây ra đây làm gì, Tào lão đại nấu ăn ngon lắm đó, tranh thủ lên bàn đi chứ.” “Đúng vậy, anh mà không nhanh thì hai đứa tôi không chờ được đâu.” Thấy Diệp Phàm

cứ nhìn chằm chằm ba người trước mặt.

Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân đều đã không chờ nổi nữa.

“Làm gì mà cứ đứng đây, hai mắt phóng điện thế hả, nếu muốn phóng thì nhanh lên bàn ăn mà phóng ấy.” Diệp Phàm bị hai người đẩy ép, đành phải ngồi xuống bàn ăn.

Hiện tại Diệp Phàm vẫn còn hơi khó hiểu tình hình.

Cái đám người này cũng quá tự nhiên rồi chứ.

Rốt cuộc là sao đây?

Trong phòng phẫu thuật không biết đã làm gì, bây giờ lại trực tiếp ăn thịt uống rượu ầm ầm, thật sự coi đây là Sảnh tụ nghĩa Lương Sơn Bạc sao?

Tốt nhất là nói rõ mọi chuyện trước đi đã.

“Nào, cạn ly!” Tào Ngọ Môn trực tiếp nâng ly rượu lên uống cạn.

“Chào mừng thành viên mới của gia đình chúng ta.” Những người khác cũng hưởng ứng nâng ly rượu uống cạn.

“Cạn ly nhé, Diệp Phàm.” Nam Cung Tuyết Hoa cười nói với Diệp Phàm.

Má cô vẫn ửng hồng.

Diệp Phàm mặt đầy bất lực, chiếc ly rượu vừa cầm lên lại đặt xuống.

“Tôi thấy, đám người các người có hơi quá tự nhiên rồi đó.

Nói đi, rốt cuộc các người là ai, lại chuẩn bị làm gì, còn những chuyện khác, tôi không muốn biết.” Làm gì có chuyện ai vào nhà mà không hỏi han gì đã ngồi ăn cơm chứ.

Huống hồ còn là ăn cùng một đám người xa lạ.

Cái này, ai mà ăn nổi cơm chứ.

Thấy Diệp Phàm vẫn không động đũa.

Vẻ mặt tươi cười của Tào Ngọ Môn cũng trở nên nghiêm túc.

Ông ta lấy khăn giấy lau tay rồi nói: "Nói thật với cậu, sở dĩ vừa nãy chúng tôi phẫu thuật cho cậu, hoàn toàn là vì trong cơ thể cậu đã có một khối kim loại, còn khối kim loại đó là do đâu mà có, chắc cậu tự mình hiểu rõ." Nghe xong lời này, Diệp Phàm cũng ngây người.

Hắn suy nghĩ hồi lâu, cuối cùng cũng hiểu ra tại sao vừa nãy bụng mình lại đau nhức đến khó chịu, ban đầu hắn còn tưởng là bị viêm ruột thừa tái phát.

Ai dè, hóa ra là khối kim loại.

Còn về việc khối kim loại từ đâu mà có, Diệp Phàm hồi tưởng lại trong đầu, cũng dần dần hiểu ra.

Khi đó ở trong mộ, chính là vì một con Tống tử ném một thứ giống như lựu đạn, làm cho toàn bộ phía trước bị nổ tung.

Rất có thể chính là ở chỗ đó, bụng hắn mới bị thương.

Nói như vậy thì việc phẫu thuật ban đầu cũng có thể hiểu được.

Tuy nhiên, việc bị thương thì có thể hiểu được.

Nhưng mà, hình như hắn với đám người này cũng không thân thiết lắm nhỉ.

"Chúng ta… hình như không thân thiết lắm nhỉ, tôi nghe nói các người coi trọng tôi, nhưng mà, tôi không quen các người, cũng không biết cái gọi là tổ chức HK gì đó." Diệp Phàm nét mặt nghiêm túc, hoàn toàn lạnh lùng.

Nam Cung Tuyết Hoa thấy cảnh này, trong lòng thắt lại.

“Cái này, Diệp Phàm, có vẻ không dễ tiếp cận cho lắm.” Nghĩ đến đây, mắt Nam Cung Tuyết Hoa hơi ửng đỏ.

Vốn dĩ cô cảm thấy Diệp Phàm… còn muốn ở bên Diệp Phàm.

Chẳng lẽ, hắn căn bản không muốn gia nhập tổ chức HK sao?

Tào Ngọ Môn gật đầu.

Quả nhiên, ông ta không nhìn lầm người.

Diệp Phàm không phải là người tùy tiện quy phục bất cứ ai.

Cho dù là đã giúp hắn chữa trị vết thương, thì cũng phải sòng phẳng.

Không công không nhận lộc, vô sự mà lại sốt sắng, ngược lại sẽ khiến hắn có tâm lý phòng bị mạnh mẽ.

Lý Tiểu Minh lúc này thấy cảnh này, cũng không vội vàng ăn cơm nữa.

Nhìn Diệp Phàm không trân trọng món ăn ngon như vậy, cậu ta cảm thấy đặc biệt bất lịch sự.

Lý Tiểu Minh há to miệng nói: “Đúng, chúng ta không thân thiết lắm, nhưng tôi nghĩ, chúng ta đã giúp cậu chữa trị vết thương, cậu có nên chút khách khí không?” “Khách khí cái gì chứ, các người còn chưa giới thiệu các người là tình huống gì nữa là?” Diệp Phàm biểu cảm đã hơi tức giận.

“Vô duyên vô cớ ăn của các người, uống của các người, tôi là ăn mày sao?

Không có cơm ăn thì lập tức sẽ chết sao?

Mới đến đây mà được các người tiếp đãi như vậy.” Lời này vừa thốt ra, mọi người lập tức câm nín.

Diệp Phàm nói không sai, quả thực là như vậy.

Vốn dĩ không nên làm ra cái kiểu tự nhiên như người nhà ấy.

"Được thôi." Tào Ngọ Môn đặt đũa xuống.

"Nói cho cậu biết Diệp Phàm, tôi biết cậu có thù với Đường gia, còn tôi, cũng có thù với Đường gia.

Tục ngữ nói rồi, kẻ thù của kẻ thù chính là bạn bè, cậu có năng lực, tôi có vốn liếng, chi bằng chúng ta hợp tác một chút, đối kháng Đường gia, không thể để bọn họ lũng đoạn, càng không thể để bọn họ làm điều xằng bậy, chuyện này, cậu hiểu chứ?" Diệp Phàm lạnh lùng cười.

Chương 888

“Hợp tác thì được, nhưng, tôi sẽ không trắng tay đầu nhập dưới trướng người khác.

Tôi biết thân thủ của mình không tệ, nhưng hiện tại có một vấn đề khó khăn nhất là, tôi nên tin các người như thế nào khi bề ngoài thì tốt đẹp, sau lưng lại đâm dao?

Dù sao, người muốn giết tôi rất nhiều, vạn nhất các người chơi trò gián điệp, thì chẳng có lợi cho ai cả, chuyện này tôi nói không sai chứ.” Lá bài chân thành thêm vào bất cứ thứ gì cũng là chủ bài, nhưng nếu chơi một mình thì chỉ có đường chết.

Diệp Phàm không phải đồ ngốc.

Lên đó mà cùng các người uống rượu ăn thịt, hết lòng hết dạ, hắn thật sự không có cái tâm đó, cũng thật sự không có cái nhàn nhã đó.

“Này!” Nghe đến đây, Tào Ngọ Môn trực tiếp tháo hai chiếc khuyên tai trên tai xuống.

“Đây là đạn của Đường gia, hai viên, đều găm vào người vợ tôi là Nam Cung Thiên Hoa, một viên bắn vào trán vợ tôi, một viên bắn vào tim vợ tôi.” Tào Ngọ Môn nói đến đây, sắc mặt đã hoàn toàn nổi giận.

Ông ta kích động nói: “Tôi với Đường gia, có thù giết vợ, điểm này đủ rồi chứ.” Diệp Phàm nhận lấy hai chiếc khuyên tai làm từ viên đạn.

Hình dạng không tệ, quả thực là đạn của Đường gia.

Nhưng trong tay Tào Ngọ Môn, chúng đã được mài thành hình hoa hồng.

Không ngờ, không ngờ Đường gia ra tay đoạt mạng người lại

đúng là kiểu không nói nửa lời đạo lý.

Ngay cả vợ của cao nhân như Tào Ngọ Môn cũng giết, thật sự không sợ người khác cá chết lưới rách, cùng các người đồng quy vu tận sao?

Xem ra Tào Ngọ Môn này có lòng báo thù sâu nặng đến mức nào, viên đạn được mài thành khuyên tai, chính là để ghi nhớ Đường gia các người.

"Vậy cậu, đã đắc tội Đường gia như thế nào?" Diệp Phàm lúc này quan tâm là Tào Ngọ Môn này đã đắc tội Đường gia như thế nào.

Hai viên đạn đó, Diệp Phàm cũng đã xem.

Là đạn bạc tinh khiết Barret cấp cao, sức sát thương cực lớn, một viên đạn cũng có thể khiến một con voi mất mạng.

Nếu bắn vào người, một viên đạn xuống, cơ thể người cũng sẽ bị nát bấy.

Vậy mà, lại dùng đến hai viên.

Thế thì chẳng phải sẽ biến cơ thể người thành thịt nát, gần như thành thức ăn chăn nuôi rồi sao?

Rốt cuộc phải có thù hận lớn đến mức nào, mới dùng thứ như vậy chứ?

Lại còn dùng đến hai viên?

Tào Ngọ Môn ánh mắt hơi tối lại.

"Tôi đã đắc tội Đường gia như thế nào, chuyện này cậu không cần biết, nhiều thuộc hạ đang ngồi đây, bọn họ còn không rõ, cậu cũng không xứng để biết." "Được!" Diệp Phàm đồng ý rất dứt khoát.

Không cho mình biết, vậy mình không cần biết.

Dù sao, có hai viên đạn này trong tay, cũng nói lên một chuyện.

Tào Ngọ Môn này quả thực có cái gọi là thù sâu máu nặng với Đường gia.

Thù giết vợ mà, tất nhiên là như vậy.

Lúc này, Diệp Phàm nhìn sang Nam Cung Tuyết Hoa đối diện.

Thấy mắt cô đã đỏ hoe.

Trong lòng hắn cũng rõ, chuyện này chắc là thật.

"Vậy được thôi, Đường gia muốn truy sát tôi, các người chiêu mộ tôi, như các người nói đó, kẻ thù của kẻ thù chính là bạn bè, vậy thì không còn gì để nói nữa." Diệp Phàm nâng ly rượu lên uống cạn.

"Đồng thời, cũng cảm ơn ân cứu mạng của mấy vị." Mảnh đạn găm vào người sẽ gây tổn thương vĩnh viễn, nên được họ cứu cũng coi như có ơn.

"Được, được, được." Tào Ngọ Môn rất hài lòng với biểu hiện của Diệp Phàm.

"Thêm một người bạn là thêm một con đường, nhưng mà, về sau đường đi thế nào, chúng ta tự mình quyết định, những chuyện khác không cần nói nhiều nữa." "Đúng, đúng đúng, phải đó." Nam Cung Tuyết Hoa lúc này cũng nở nụ cười phá vỡ vẻ căng thẳng.

Ánh mắt nhìn Diệp Phàm càng thêm chứa chan tình ý.

Cùng lúc đó.

Trong hồi ức của Nam Cung Tuyết Hoa.

Lại hiện lên hình ảnh thiếu niên anh dũng ấy trong tâm trí.

Thực ra.

Không phải là Nam Cung Tuyết Hoa đối với Diệp Phàm là nhất

kiến chung tình.

Trước đây, cô đã quen Diệp Phàm rồi.

Chỉ là, Diệp Phàm khi đó là một thiếu niên ngây thơ khờ dại, còn Nam Cung Tuyết Hoa, cũng chỉ là một đứa trẻ.

Có lẽ Diệp Phàm đã quên, có lẽ là không nhớ ra.

Dù sao, chuyện năm đó quá nhỏ bé không đáng kể.

Đó là một mùa đông.

Một cách tình cờ.

Trên đường đi ra ngoài, Diệp Phàm tình cờ gặp một đứa trẻ bị ngã xuống nước, hắn đã ra tay cứu đứa bé lên.

Và đứa trẻ được cứu đó, chính là Nam Cung Tuyết Hoa.

Lúc đó hắn 18 tuổi, cô bé 12 tuổi, hai độ tuổi chắc chắn không thể quen biết, nhưng lại tình cờ gặp gỡ.

Nam Cung Tuyết Hoa không nhớ tại sao mình lại rơi xuống nước.

Chỉ biết những người bạn nhỏ đi cùng cô đều cười đùa, nhưng không một ai đứng ra đưa tay giúp đỡ.

Nam Cung Tuyết Hoa lúc đó đã tuyệt vọng, nước sông lạnh buốt đã tràn vào khoang miệng và mũi cô, khiến cô cảm thấy như mình sẽ chết ngay lập tức.

Cảm giác ngạt thở dữ dội ập đến, cô bị sặc mà ho không ngừng.

Có một khoảnh khắc đó, một ý nghĩ nhanh chóng lướt qua trong đầu Nam Cung Tuyết Hoa.

Đó là, chẳng lẽ, mình sắp chết rồi sao?

Chẳng lẽ, mình sắp mất mạng rồi sao?

Nhưng, ngay vào lúc đó.

Một đôi tay vô hình trực tiếp nhấc bổng cô bé lên.

Sau đó, quay người rời đi.

Nam Cung Tuyết Hoa chỉ nhớ năm đó nước rất lạnh buốt, còn bàn tay Diệp Phàm thì rất ấm áp.

Chương 889

Người anh hùng vô danh đó sau này cũng được Nam Cung Tuyết Hoa điều tra ra, hóa ra chính là Diệp Phàm.

Hơn nữa, lại còn là Diệp Phàm đang bị Đường gia truy sát.

Ân nhân cứu mạng của mình lại bị gia đình kẻ thù giết mẹ truy sát.

Không bảo vệ hắn dưới trướng mình, chẳng lẽ là cứ tiếp tục chờ ân nhân chết sao?

Vì vậy, hôm nay.

Diệp Phàm có thể gia nhập bọn họ, Nam Cung Tuyết Hoa vô cùng vui mừng.

"Cô nàng này sao cứ nhìn mình mãi thế?" Diệp Phàm lúc này, cuối cùng cũng phát hiện biểu cảm của Nam Cung Tuyết Hoa có chút không đúng.

Trong lòng hắn cũng bắt đầu lẩm bẩm.

Vốn dĩ ngay từ đầu, hắn đã không có ấn tượng tốt lắm về Nam Cung Tuyết Hoa.

Lý do rất đơn giản, nói chuyện quá thẳng thừng, lại còn mang ngữ khí đe dọa.

Ai mà chẳng thấy không ưa.

"Mình có đắc tội gì với cô ta đâu?" Diệp Phàm trong lòng không ngừng thắc mắc, cái này, rốt cuộc là sao chứ.

Khoảng thời gian tiếp theo, Tào Ngọ Môn trực tiếp giới thiệu toàn bộ thành viên trong nhóm một lượt.

Diệp Phàm nghe xong cũng lặng lẽ gật đầu.

“Hóa ra, đội ngũ của chúng ta, ai nấy đều không phải người thường à, nhân tài đông đảo, đáng mừng đáng sợ, không tệ không tệ.” Lý Tiểu Minh tiếp tục ăn ngấu nghiến, cậu ta vốn dĩ cân nặng không quá béo, phần lớn đều là vừa phải.

Nào ngờ, vừa đến đây, sau khi ăn đồ ăn ngon Tào Ngọ Môn nấu, thì cân nặng đúng là tăng vù vù.

Lý Tiểu Tân và Tô Thần Long thì không sao cả, nhưng đối với thức ăn của Tào Ngọ Môn cũng đặc biệt ưu ái.

Nhưng phần lớn thời gian, Nam Cung Tuyết Hoa là người cầm đũa nấu ăn nhiều hơn.

Lý do rất đơn giản, Tào Ngọ Môn là lão đại, dưới trướng quản lý một đám người, cần phải cảnh giác mọi lúc mọi nơi xem tổ ấm có bị vây bắt hay không.

Vì vậy, Tào Ngọ Môn rất ít khi nấu ăn, gần như không có.

Tô Thần Long thuộc dạng nhân tài công nghệ, phần lớn thời gian đều ngồi trước máy tính, càng không thể đi nấu cơm.

Lý Tiểu Tân thuộc dạng quân sư, đúng là công việc hao tổn trí óc, phần lớn việc lập kế hoạch đều do cậu ta làm, cũng không thể đi nấu cơm.

Lý Tiểu Minh thì càng không cần nói, một thân cơ bắp cuồn cuộn, ngoài việc dùng đao múa thương, còn lại chỉ có ăn.

Vốn dĩ, hôm nay khi cậu ta chạy bộ về tổng bộ HK, đã vô cùng tức giận từ tận đáy lòng.

Nhưng sau khi thấy Tào Ngọ Môn làm thịt kho tàu, cũng chẳng còn gì để so đo.

Chạy bộ thì coi như giảm cân rồi, đã giảm cân thì tại sao về lại

còn phải tiếp tục ăn nữa chứ.

Lý do cũng rất đơn giản, đối với cậu ta mà nói, không ăn no thì lấy đâu ra sức lực mà giảm cân.

Nam Cung Tuyết Hoa nhìn Diệp Phàm vui vẻ nói: “Yên tâm đi, sau này cậu còn có nhiều dịp ăn cơm ở đây mà, bố tôi ít khi vào bếp lắm, hôm nay cậu cũng đừng ăn nhiều quá, vì cơm không phải tôi nấu, để bụng, đợi ngày mai ăn cơm tôi nấu nhé.” “Ôi!” Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân đồng thời kinh ngạc thốt lên.

Trong lòng cũng đồng thời nghĩ: “Cô chủ ơi là cô chủ, cô cần gì phải lộ liễu chăm sóc Diệp Phàm như thế chứ, bố cô còn đang ngồi trên bàn đó kìa!” Mặc dù trong lòng nghĩ vậy, nhưng hai người họ không dám nói ra miệng.

Bởi vì đắc tội Nam Cung Tuyết Hoa thì cái lợi là bị bỏ đói.

Cô ấy mà giận thì mấy ngày liền không nấu cơm, lúc đó chỉ còn cách nhịn đói hoặc ăn chay thôi.

“Ờm…” Diệp Phàm nghe lời Nam Cung Tuyết Hoa nói, sắc mặt ít nhiều có chút gượng gạo.

Nhưng vẫn lịch sự đáp lại: “Ồ, vậy thì thật là may mắn.” “Phụt!” Nam Cung Tuyết Hoa không kìm được bật cười.

Ăn bữa cơm này, Diệp Phàm trong lòng cứ thấy là lạ.

Hắn luôn cảm giác hình như có gì đó không ổn, chỉ là không thể nói rõ là chuyện gì. "Theo tôi, có chút chuyện riêng muốn nói với cậu." Tào Ngọ Môn thấy Diệp Phàm ăn xong, dẫn hắn đi vào bóng tối. "Các cậu không đi sao?" Diệp Phàm nhìn những người khác.

Lý Tiểu Tân bất đắc dĩ cười: "Không nghe thấy Tào lão đại nói sao, là chuyện riêng, vậy không liên quan gì đến chúng tôi." Tô Thần Long liếc Diệp Phàm một cái: "Chuyện riêng, chỉ thuộc về cậu thôi,

không thuộc về chúng tôi." Còn nói chuyện riêng tư nữa chứ, thật là quá thú vị.

Diệp Phàm cười khinh bỉ.

Chẳng lẽ lát nữa còn phải nói tuyên ngôn gia nhập tổ chức gì sao?

Mặc kệ, chỉ cần không phải tổ chức của Đường gia, vậy thì mọi chuyện đều dễ nói.

Họ đến một căn phòng bí mật.

Tào Ngọ Môn dùng vân tay và mống mắt để mở cánh cửa lớn. "Vào đi, Diệp Phàm, đến chào đón vũ khí thuộc về cậu." "Bộp!" Cảnh tượng thay đổi, chỉ thấy trong căn phòng vốn tối tăm vô tận.

Đột nhiên lóe lên từng vệt sáng vàng. "Ngọa tào!" Diệp Phàm kinh ngạc.

Trước mắt hắn là từng món, từng khối vũ khí xếp ngang dọc, đủ loại đao thương pháo.

Nhìn từ vị trí đứng, căn phòng dài gần hai cây số.

Đơn giản là khiến người ta hoa mắt.

Kho vũ khí riêng sao?

Ở An Lạc, điều này rõ ràng là phạm pháp mà?

Hóa ra cái tổ chức H.K này nghe tên không ghê gớm lắm.

Không ngờ, lại là "ngọa hổ tàng long" ẩn chứa cao thủ.

Diệp Phàm nhìn về phía Tào Ngọ Môn.

Tào Ngọ Môn vốn tưởng rằng Diệp Phàm sẽ kính nể hắn.

Dù sao.

Mấy người trước khi nhìn thấy kho vũ khí này đều suýt nữa đã quỳ xuống.

Gia sản này, đúng là quá khủng khiếp.

Nhưng.

Tào Ngọ Môn quay đầu lại, nhìn thấy không phải ánh mắt kính nể của Diệp Phàm.

Chương 890

Ngược lại.

Nhiều hơn là sự nghi hoặc pha chút khinh thường. "Cậu nhìn tôi với ánh mắt đó là sao?" Tào Ngọ Môn sau lưng đổ mồ hôi lạnh.

Chẳng lẽ thân phận của Diệp Phàm không chỉ đơn giản là kẻ thù của Đường gia.

Hắn còn có thân phận bí mật nào khác sao?

Vậy.

Cái này.

Lỡ Diệp Phàm là người đến điều tra mình, hoặc là thế lực đối địch thì sao.

Giờ gia sản đã phơi bày hết trước mắt hắn rồi.

Còn chiêu nào để đối phó được nữa không?

Bị ánh mắt của Diệp Phàm nhìn chằm chằm đến sởn tóc gáy, Tào Ngọ Môn bản năng nuốt nước bọt.

Nhưng nghĩ lại.

Không thể nào, Diệp Phàm chắc chắn không phải người của thế lực đối địch nào cả.

Lúc đến đã điều tra rõ ràng ngọn nguồn của hắn rồi.

Nếu không, cũng sẽ không tự tin nói chuyện nhiều với hắn như vậy. "Cậu..." Thấy Diệp Phàm nửa ngày không nói lời nào.

Tào Ngọ Môn cuối cùng không nhịn được muốn mở miệng.

Nhưng vừa nói được một chữ đã bị Diệp Phàm cắt lời.

Diệp Phàm cười lạnh nhìn Tào Ngọ Môn, chậm rãi nói: "Tào Ngọ Môn, rốt cuộc ông có lai lịch gì, tại sao lại có một kho vũ khí riêng?

Ông không biết, ở vùng đất An Lạc này, điều này thuộc về 'ủng binh tự trọng', sẽ bị quy tội phản quốc sao!

Hay nói cách khác, ông là gián điệp do quốc gia khác bồi dưỡng, tiềm phục ở nước ta, chuẩn bị làm gì?" Ánh mắt Diệp Phàm trầm xuống.

Hận thù với Đường gia quả thật không nhỏ, nhưng, nếu phải đối mặt với gián điệp nước địch.

Thì Diệp Phàm tuyệt đối không thể vì cái gọi là thù hận với Đường gia mà bán mạng cho nước địch.

Nghe xong những lời này.

Tào Ngọ Môn thở phào nhẹ nhõm. "Mẹ kiếp, làm tôi giật mình, hóa ra là chuyện này, vậy là cậu hiểu lầm rồi." Tào Ngọ Môn lau mồ hôi lạnh trên trán: "Tôi, về phương diện liên quan đến quốc gia địch, chắc chắn sẽ không bán mạng cho bọn họ, kho vũ khí này là cấp trên giao cho tôi.

Đường gia luôn làm những chuyện thương thiên hại lý, coi thường mạng người.

Sở dĩ không hạ được là vì núi dựa phía sau quá mạnh, quá cứng.

Vì vậy, để làm suy yếu thế lực của bọn họ, họ đã âm thầm bồi dưỡng nhóm người chúng tôi." "Cấp trên của ông?" Diệp Phàm lúc này hơi khó hiểu.

Tên này còn có cấp trên.

Hắn vốn nghĩ ông ta là thủ lĩnh lớn nhất của tổ chức này.

Không ngờ bên trên còn có người.

Hơn nữa những lời nói ra lại đầy chính nghĩa đến thế.

Rằng là vì muốn tiêu diệt Đường gia, tiêu diệt sự ngông cuồng của bọn họ.

Để không cho bọn họ coi thường mạng người, không cho bọn họ làm càn làm bậy.

Điều này nghe có vẻ quá chính nghĩa rồi.

Tào Ngọ Môn khẽ cười: "Tôi biết cậu đang nghĩ gì trong đầu, không phải là cảm thấy lời tôi nói hơi quá 'nghị chính ngôn từ' sao, có chút ý khoa trương đúng không?" Tào Ngọ Môn lại xua tay: "Cấp trên là ai thì cậu không cần biết, dù sao sự thật là như vậy, tình hình là như vậy, không có gì để nói, cũng không có gì để giải thích.

Cơm cũng ăn no rồi, cậu có thể chọn ở lại, cũng có thể chọn rời đi, không ép buộc." "Vậy tôi chắc chắn phải ở lại rồi, nếu không thì, cái mạng nhỏ này của tôi e rằng sẽ không giữ được." Diệp Phàm giơ điện thoại trong tay lên lắc lắc: "Chỗ của ông đến tín hiệu điện thoại cũng không có.

Tôi chưa nói đến việc liệu có thể sống sót đi ra khỏi cái nơi hoang sơn dã lĩnh này không, điểm quan trọng nhất là nếu tôi ra được khỏi cái cửa này, thì các ông có tha cho tôi không?" "Người thông minh!" Tào Ngọ Môn giơ ngón cái lên biểu thị tán đồng: "Nói trước nhé, đây của tôi không phải là 'bá vương ép cung' gì cả, cậu tình tôi nguyện, cớ sao lại không vui chứ." Diệp Phàm không nói gì, chỉ đi về phía kho vũ khí phía trước.

Đi chưa được mấy bước, hắn đã thấy phía trước có một cái xẻng vàng. "Vàng, Lạc Dương sạn?

Ha ha ha ha, không ngờ chỗ ông còn có thứ này đấy!" Diệp Phàm cầm Lạc Dương sạn lên, đặt bên điện thoại cân thử. "Đồ tốt, nếu có

thêm Phiên Sơn Đẩu nữa thì càng hay." "Có chứ, trong kho vũ khí của tôi đây, đừng nói là Phiên Sơn Đẩu, ngay cả Thất Tinh San của Thái Thượng Lão Quân tôi cũng có." Tào Ngọ Môn vừa nói vừa chạy về phía góc đối diện. "Lại đây Diệp Phàm, qua xem đi, đồ dùng chuyên nghiệp của đám đạo mộ các cậu đều ở phía này của tôi." Tào Ngọ Môn dừng lại ở chỗ không xa. "Đúng là không hổ là người hiểu tôi, cũng thật là có bản lĩnh đặc biệt." Khi Diệp Phàm đi qua.

Đồ vật trước mắt quả thực khiến hắn sáng mắt.

Đồ ở đây, còn chuyên nghiệp hơn cả hắn, một kẻ đạo mộ chuyên nghiệp.

Chỉ thiếu mỗi việc khắc bốn chữ "Mộ Kim Giáo Úy" lên trên thôi.

Đột nhiên.

Diệp Phàm nghĩ đến một thứ quan trọng nhất. "Có Mù Trần Châu không?" Tào Ngọ Môn trừng mắt, vẻ mặt không thể tin được. "Nghĩ gì vậy, thứ đó tôi làm sao mà có được, đồ đạo mộ tôi có, chứ đồ trong mộ thì tôi không có." Mù Trần Châu là thứ trân quý đến mức nào, đừng nói là ông ta không có, ngay cả chỗ lão hoàng đế hiện tại cũng chưa chắc đã có được thứ này. "Tôi đùa thôi!" Diệp Phàm đương nhiên biết.

Mù Trần Châu chỉ có một viên, là do nội đan phượng hoàng hóa thành.

Căn bản không phải thứ dễ dàng có được.

Phượng hoàng hiện tại căn bản không còn thấy nữa.

Cho nên Mù Trần Châu cũng chỉ có thể tồn tại trong truyền thuyết.

Muốn thấy cũng không thấy được.

Diệp Phàm lại đi đi lại lại một vòng.

Ở đây.

Chương 891

Thật sự là đủ loại đồ vật từ thời Đường Tống Nguyên Minh Thanh đến hiện đại.

Đáng tiếc là không có cái gọi là vũ khí hạt nhân. "Chỗ ông đây quả thực như một tàng bảo các tồn tại vậy." "Đâu có đâu có, đồ ở đây của tôi cũng chỉ là những thứ rất bình thường, không có gì đặc biệt gọi là quý giá.

Nếu nói về những thứ khác, ví dụ như vũ khí, thì bên tôi đúng là rất nhiều.

Nhưng nếu nói đến cổ ngoạn ngọc khí, sách vở tranh chữ, thì chỗ tôi quả thực không có nhiều.

Dù sao, đây là lúc cấp trên giao cho tôi, ông ấy cũng giao cho tôi một số thứ vũ khí hạng nặng.

Sở dĩ ông ấy giao cho tôi những thứ này, cũng hoàn toàn là vì ông ấy muốn phát huy tất cả mọi thứ ở đây.

Nếu tôi không thể phát huy tình hình ở đây, thì tôi chắc chắn không thể giải quyết được chuyện này.

Không những không diệt được Đường gia, mà còn phụ lòng kỳ vọng của cấp trên dành cho tôi." Tào Ngọ Môn lúc này cảm thấy mình nên khiêm tốn một chút.

Không phải ông ta cố ý quá khiêm tốn.

Mà là vì ông ta cũng hiểu rõ tình hình của mình.

Và cũng hiểu rõ chuyện mình đang làm.

Vốn dĩ.

Chính là để đối phó với Đường gia mà ông ta mới thành lập tổ chức này.

Nếu ông ta ngay cả nhiệm vụ này cũng không hoàn thành được, thì chẳng phải là một phế vật thật sự sao.

Nhìn toàn bộ căn phòng đầy vũ khí này.

Cộng thêm một số đồ vật linh tinh khác.

Diệp Phàm cảm thấy, Tào Ngọ Môn này, vì báo thù.

Đúng là đã bỏ ra cả vốn liếng lớn.

Hơn nữa, từ biểu hiện của ông ta mà xem, ông ta còn kiềm chế tất cả dục vọng trong lòng.

Kể từ khi vợ chết, ông ta không hề tái hôn.

Cũng coi như là trọng tình trọng nghĩa, cả đời chỉ yêu một người.

Rất tốt, xem ra, tình cảm của ông ta và vợ cũng rất tốt.

Như vậy thì, đối xử với Nam Cung Tuyết Hoa cũng rất công bằng.

Dù sao.

Lỡ có mẹ kế đến, thì việc đối xử tốt hay xấu với con bé chưa nói.

Quan trọng nhất là, có mẹ kế thì cũng có cha dượng.

Người ta là hai vợ chồng, dù con cái có là con ruột đi nữa.

Thì e rằng cũng không chịu nổi những lời thì thầm bên tai.

Cũng coi như Tào Ngọ Môn là người trọng tình, quả thật là một người cha tốt đạt tiêu chuẩn.

Diệp Phàm cảm thấy, hiện tại, ngoài mình ra.

Lại còn có thế lực khác, đối với Đường gia lại hận đến thế.

Tốt, không tồi.

Thật sự là đồng đội cùng chiến tuyến.

Diệp Phàm cũng hiểu.

Huống hồ năng lực và thế lực của Tào Ngọ Môn cũng không phải quá nhỏ.

Hơn nữa vũ khí lớn nhỏ, đủ loại đều có.

Có người này làm đồng đội bên cạnh mình, thật sự rất hoàn hảo.

Đường gia truy sát mình, là vì.

Mình đã không tạo ra lợi ích như họ tưởng tượng ban đầu.

Bởi vì trước đó khi đạo mộ, không tìm thấy bảo vật mà họ muốn.

Loại bảo vật cấp cao như Mù Trần Châu, làm sao người bình thường có thể dễ dàng có được?

Bảo vật mà bọn họ muốn, căn bản không phải là thứ người bình thường có thể có được.

Cho nên, rất khó, rất khó để có được những thứ đó.

Nhưng, Đường gia đã thuê Diệp Phàm đến, lãng phí nhiều tiền như vậy.

Vì không tạo ra lợi ích, thì trực tiếp giết chết cậu.

Muốn có được bảo vật đó, chắc chắn sẽ gặp phải một số thứ linh tinh.

Ví dụ như hiến tế hoặc phải trả giá bằng sinh mạng.

Nhưng.

Vì một số lý do.

Diệp Phàm đã biết một số chuyện trong đó.

Trực tiếp phá hủy kế hoạch của Đường gia, nên mới bị Đường

gia truy sát.

Đám lão vương bát đản Đường gia kia, để phong thủy nhà bọn chúng khởi sắc.

Trước tiên là để con dâu vào quan tài, sau đó lại định giết Diệp Phàm để hắn giúp dưỡng thi. "Nãi nãi nó chứ!" Diệp Phàm nghĩ đến đây, quả thực là tức giận không thôi.

Nếu không phải vì nể mặt Đường Nhược Tuyết.

Diệp Phàm đã chuẩn bị liều mạng với người nhà Đường gia rồi.

Dù sao, hắn đã bị Đường gia truy sát một thời gian dài rồi.

Nếu không phải Đường Nhược Tuyết đã mang thai con của mình, hơn nữa đã sinh ra.

Khiến hắn được làm cha.

Chương 892

Hắn đã sớm giải quyết tất cả những tình huống rối rắm này. "Khoái đao trảm loạn ma", trực tiếp kết thúc mọi chuyện.

Ai mà muốn cả ngày sống trong thấp thỏm lo âu chứ.

Ai mà không muốn sự ấm áp của gia đình, không muốn một gia đình chứ.

Cái kiểu ngày tháng thấp thỏm lo sợ này, đã quá đủ rồi.

Phiền phức, thật sự rất phiền phức.

Diệp Phàm đôi khi, thậm chí còn hối hận mình đã sống trên thế giới này.

Quá khó khăn rồi, không phải bị truy sát, thì cũng đang trên đường bị truy sát.

Thật sự quá kinh tởm rồi.

Đường gia muốn dùng thân thể của mình để hiến tế, để dưỡng thi cho con dâu trong mộ.

Diệp Phàm nghĩ đến đây, quả thực là đau đầu cực độ.

Xem ra, kiếp này đều phải sống ngày tháng bị Đường gia truy sát rồi.

Khổ, thật sự quá đau khổ.

Ban đầu, mình chẳng qua chỉ là một sinh viên đại học.

Vì mấy điểm học phần tốt nghiệp, mới đến cái gọi là cổ mộ để thám hiểm.

Nào ngờ, âm sai dương thác, lại dính đến "Đạo Mộ Bút Ký" rồi

"Ma Thổi Đèn".

Thật sự biến tất cả mọi thứ thành tiểu thuyết đồng nhân rồi.

Nghĩ đến danh xưng Đường gia này.

Trong đầu Diệp Phàm không khỏi nhớ đến một cái tên.

Đó chính là Đường Tam đã vũ hóa thành thần.

Hoặc là Kim Thiền Tử Đường Tam Tạng.

Theo lý mà nói, nếu phát triển như vậy.

Thì, những người họ Đường đều nên là nhân vật chính diện.

Nào ai ngờ, Đường gia ở đây bây giờ.

Lại là Đại BOSS truy sát mình!

Thật sự là có lý này sao. "Haizz." Diệp Phàm khẽ thở dài bất lực về phía căn phòng tối.

Dù sao.

Cái kiểu ngày tháng phiêu bạt này hắn đã sống đủ rồi.

Đồng thời, hắn cũng rõ, chỉ cần còn ở trong An Lạc Cửu Châu.

Sẽ vĩnh viễn không thể thoát khỏi lòng bàn tay của Đường gia.

Sở dĩ Đường gia lợi hại, sở dĩ thế lực lớn như vậy.

Chẳng qua là vì trong triều đình có mấy vị Các lão làm chỗ dựa cho bọn họ mà thôi.

Nhắc đến mấy vị Các lão đó, ngay cả Diệp Phàm cũng cảm thấy ớn lạnh.

Lập tức muốn nói một câu: "Không dám cao tiếng sợ kinh động người trên trời, sợ kinh động người trên trời vậy." Nếu không có mấy vị đại ca này, thì Đường gia căn bản không thể đứng vững.

Mà những vị Đại Các lão đương triều đó đều là những người quyền khuynh triều chính, có vị thế tột bậc, quyền lực bao trùm cả thần nhân.

Đúng là những nhân vật "bày mưu nghĩ kế, quyết thắng thiên lý chi ngoại".

Vừa giỏi văn vừa giỏi võ, khí tiết phi phàm.

Đừng thấy đa số đều là những kẻ "bão độc thi thư".

Cái cốt khí và bản lĩnh đó, không hề kém cạnh quân nhân chút nào.

Cho nên.

Sở dĩ Đường gia trở thành gia tộc lớn nhất An Lạc.

Cũng là do mấy vị đó ở phía sau âm thầm thúc đẩy, thêm dầu vào lửa.

Hận thù của Tào Ngọ Môn đối với Đường gia, đó thật sự là từ sâu thẳm trong lòng.

Hơn nữa là mối hận từ đầu đến cuối.

Cái loại hận ý đó, đơn giản là dù có giết sạch toàn bộ Đường gia cũng chưa hả dạ.

Vợ của Tào Ngọ Môn vậy mà đã bị cái gọi là Đường gia giết hại.

Hơn nữa thi thể còn không được toàn thây.

Thân thể bị nổ nát bươm, vừa nghĩ đến đây.

Tào Ngọ Môn đã hận đến nghiến răng nghiến lợi.

Hận giết vợ.

Há có thể chỉ nói bằng miệng mà thay đổi được sao?

Dù sao.

Không báo thù này, thề không làm người.

Tào Ngọ Môn nắm chặt nắm đấm.

Hắn dốc sức, nghiến răng đến nát cả miệng. "Khạc!" Tào Ngọ Môn há miệng nhổ ra một bãi đờm lẫn máu.

Nhưng chỉ trong chớp mắt.

Khi Tào Ngọ Môn nhìn thấy Diệp Phàm, ông ta lại cảm thấy vô cùng vui mừng.

Bởi vì.

Chương 893

Diệp Phàm, là một trợ thủ vô cùng đắc lực.

Xét về trí thông minh, xét về năng lực, xét về hiệu suất làm việc.

Hắn tuyệt đối là số một trong số một, huống hồ, thằng nhóc này còn từng cứu mạng con gái mình.

Cho nên.

Ấn tượng của Tào Ngọ Môn đối với Diệp Phàm càng tốt hơn.

Vì vậy vừa nãy trên bàn ăn.

Thái độ của Nam Cung Tuyết Hoa đối với Diệp Phàm.

Mặc dù Tào Ngọ Môn có chút không thoải mái trong lòng, nhưng nghĩ đi nghĩ lại thì thôi.

Nếu Diệp Phàm thật sự có thể ở bên Nam Cung Tuyết Hoa.

Có lẽ, đó cũng là một chuyện tốt.

Nhưng.

Nhìn dáng vẻ của Diệp Phàm, Tào Ngọ Môn đoán.

Hắn chắc đã không còn nhớ chuyện năm xưa.

Hay là nên nói bóng nói gió một chút.

Để Diệp Phàm nhớ lại.

Dù sao.

Cái ơn này không phải là nhỏ.

Ân cứu mạng chứ.

Người được cứu không thể quên ơn cứu người.

Để Diệp Phàm nhớ lại.

Cũng coi như là một chuyện tốt phải không.

Tào Ngọ Môn hắng giọng nói: "Đời này tôi bội phục nhất là hai loại người, người 'kiến nghĩa dũng vi' mà không màng danh lợi, và một loại nữa là những 'anh hùng vô danh', đó là những người tôi bội phục nhất trong đời." Diệp Phàm bị câu nói này của Tào Ngọ Môn làm cho hơi ngớ người.

Ông ta đang nói cái quái gì vậy.

Thật là lộn xộn.

Sao đột nhiên lại thốt ra một câu như vậy.

Chẳng lẽ có ám chỉ gì sao?

Nhưng vì tình hình nhân sự.

Tào Ngọ Môn đã nói rồi.

Thì mình cũng không thể không đáp lại, như vậy sẽ bất lịch sự quá.

Hắn liền đáp: "Đúng đúng đúng, thật ra tôi cũng cảm thấy những anh hùng vô danh rất đáng nể." Tào Ngọ Môn nghe xong lời Diệp Phàm thì hơi khó xử.

Nói như vậy thì khác gì chưa nói.

Tào Ngọ Môn lúc này vẫn chưa nhìn thấu mọi chuyện.

Rốt cuộc là tâm tư thế nào, theo lý mà nói.

Chuyện cứu người không nên dễ dàng bị lãng quên như vậy. "Vậy tôi lấy cái này đi, nói không chừng, Mù Trần Châu rất nhanh sẽ được tôi tìm thấy thì sao?" Diệp Phàm trực tiếp cắt ngang suy nghĩ của Tào Ngọ Môn.

Hắn cúi xuống nhặt Lạc Dương sạn và Tầm Long Xích lên, đứng dậy. "Cầm hai bảo vật này trong tay, thật đúng là có khí thế 'thiên hạ hữu ngã chưởng khống giả' !" Diệp Phàm rất vui.

Cái Lạc Dương sạn và Tầm Long Xích này, nhìn kiểu dáng đều được làm từ vàng ròng.

Không giống sắt và các chất liệu khác.

Phàm là đồ vật được chế tạo từ vàng ròng, đó đều là vật chí dương hoàn hảo.

Kim Tiền Kiếm, Kim Cương Xử, đây đều là những vật trấn tà làm từ vàng ròng.

Dùng chúng để thăm dò cổ mộ dưới lòng đất, thì sẽ "bách tà bất xâm", bất kỳ tà khí nào cũng không dám đến gần.

Diệp Phàm lại nhìn xung quanh.

Hắn khẽ gật đầu nói: "Vũ khí nóng thì tôi không lấy đâu, cứ giao cho Lý Tiểu Minh mấy người bọn họ đi, dù sao, tôi không thích giao thiệp với người khác." "Không thích giao thiệp với người khác?

Đây là ý gì?" Tào Ngọ Môn lúc này hơi không hiểu Diệp Phàm nói câu này là ý gì.

Diệp Phàm bất đắc dĩ lắc đầu: "Ông quên Đường gia đã phái người truy sát tôi thế nào rồi sao?" "À, cậu nói cái này à." Tào Ngọ Môn đột nhiên vỗ mạnh vào sau gáy, hiểu rồi hiểu rồi, hoàn toàn nghĩ thông rồi.

Hóa ra Diệp Phàm còn cần người bảo vệ.

Được thôi, ai bảo người ta là cao nhân chứ.

Lúc này không có gì để nói nữa.

Nhất định phải dốc toàn lực bảo toàn tính mạng của Diệp Phàm,

không thể để hắn xảy ra bất kỳ sai sót nào.

Muốn hủy diệt Đường gia, trước hết phải đảm bảo những người bên cạnh không gặp chuyện gì.

Mới có thể khiến họ phát huy toàn bộ năng lực của bản thân. "Yên tâm đi, Diệp Phàm, chuyện này cứ để mấy anh em chúng tôi lo.

Nhưng mà kế hoạch không thể theo kịp sự thay đổi, cậu phải nghĩ cho kỹ, đừng để mọi chuyện đổ bể, như vậy mới tốt." Diệp Phàm giơ tay ra hiệu đã hiểu: "OK rồi, bên tôi không có vấn đề gì, đừng để đến lúc đó người bên ông xảy ra chuyện là được." "Còn một chuyện quan trọng nhất là, chúng ta chủ động tấn công, hay là đợi Đường gia tự mình tìm đến?" Diệp Phàm hỏi vấn đề mấu chốt nhất.

Chủ động tấn công thì đơn giản là còn sớm hơn cả chết để gặp Diêm Vương.

Đợi Đường gia tìm đến, người ta chắc chắn sẽ không khách sáo với nhóm người này.

Trực tiếp là dùng vũ khí hạng nặng bằng kim loại nung chảy mà oanh tạc điên cuồng, không nói gì khác.

Chỉ cái căn cứ này, căn bản không chịu được mấy đòn.

Tấn công chính xác, nếu trụ được quá hai phút thì đã là tốt lắm rồi.

Năm đó Quảng Đảo không phải là tình huống như vậy sao.

Chương 894

Trực tiếp là nhắm vào đầu đạn, hàng vạn người chết, vô số nhà cửa bị phá hủy.

Đến tình huống này, vẫn coi như là đã nương tay với bọn tiểu Nhật rồi.

Nếu lúc đó ném ở Tokyo thì tốt hơn.

Trực tiếp là trong chốc lát khiến bọn tiểu Nhật cả đời cũng khó mà ngóc đầu lên được nữa.

Cho nên.

Thù nhà nợ nước, chuyện này, đối với thái độ của bọn tiểu Nhật, thì phải là không chết không thôi mới xong.

Đợi đến khi bọn chúng tuyệt diệt, thì lúc đó tất cả hận thù này mới được hóa giải.

Vì vậy hiện tại.

Diệp Phàm lo lắng là.

Chỗ của Tào Ngọ Môn này, rốt cuộc có chịu nổi tấn công chính xác không.

Có chịu nổi sức công phá của những quả bom đó không.

Đừng đến lúc đó còn chưa làm được gì.

Đã bị nổ thành tro bụi thịt nát rồi. "Cái này..." Tào Ngọ Môn do dự.

Trong lòng cũng không khỏi cảm thán chỗ cao minh của Diệp Phàm.

Trước đây, ông ta đã cho người dưới tay đi làm nằm vùng.

Nhưng hiện tại vì cứu Diệp Phàm, đã không thể nằm vùng nữa.

Người của Đường gia cũng không phải kẻ ngốc.

Nằm vùng đến rồi đi, rồi lại đến.

Nếu chơi cái trò "tam cố mao lư" thì căn bản không thể thực hiện được.

Làm sao đây?

Xử lý thế nào!

Lúc này, Tào Ngọ Môn cũng lâm vào thế khó.

Tấn công trực diện không đánh lại, đợi đối phương đến cửa thì chắc chắn chết, nằm vùng cũng không khả thi.

Chẳng lẽ nói là đánh du kích sao!

Bắn một phát rồi đổi chỗ, sau đó lại tiếp tục bắn?

Điều này, cũng không khả thi.

Đại bản doanh căn cứ ở đây, chắc chắn là phải quay về.

Lỡ bị người theo dõi tìm đến tận nơi, thì trong chốc lát sẽ mất mạng.

Nhân tài có đủ.

Vũ khí có.

Chỉ là kế hoạch không thực hiện được.

Diệp Phàm thấy vẻ mặt nghi hoặc của Tào Ngọ Môn.

Hắn cũng lập tức cảm thấy không thú vị lắm.

Hóa ra.

Tên này cũng chỉ là một người "hữu dũng vô mưu".

Thật đáng tiếc cho cái gia sản hùng hậu đó.

Nếu để vào tay người khác, chắc chắn có thể gây dựng nên một đội ngũ hùng mạnh. "Tào lão bản, sao còn không mau chớp thời cơ chiêu binh mãi mã, chẳng lẽ ông không biết lính đánh thuê rất hữu dụng sao?" Diệp Phàm hiểu rõ, nhân lực trong thời đại này chắc chắn không hữu dụng, nhưng, bộ não con người chắc chắn hữu dụng hơn máy móc, máy tính. "Ý cậu là, dùng nhân lực trực tiếp chất đống lên sao?" Tào Ngọ Môn lúc này hơi do dự.

Ông ta không phải là một người tương đối tàn nhẫn.

Hiện tại là thời đại công nghệ cao.

Cũng căn bản không phải là lúc dùng xác người và biển máu mà chồng chất lên nữa.

Căn bản không đấu lại công nghệ.

Một viên đạn có thể giết chết một người.

Một quả pháo có thể giết chết mười người.

Phạm vi sát thương của một quả bom hạt nhân có thể giết chết mười nghìn người.

Dưới sự hỗ trợ của công nghệ vũ khí nóng như vậy, mạng người căn bản không đáng giá.

Cho nên.

Nếu là chiến tranh hiện đại, thì thật sự không cần dùng người ra tay.

Trực tiếp dùng một loạt công nghệ cao.

Là có thể giải quyết toàn bộ mọi tình huống.

Diệp Phàm lắc đầu: "Nhân lực thì không đến mức đó, nhưng, bộ

não con người ít nhất phải hữu dụng hơn bộ não máy móc chứ." Mặc dù trí tuệ nhân tạo rất lợi hại, nhưng, lại không dễ dàng thực hiện được.

Không chỉ là chức năng không đầy đủ, ngay cả bước quan trọng nhất là.

Nếu không có điện, thì nó chỉ là một thứ bỏ đi.

Máy tính máy tính, nói trắng ra là có điện mới có não, không có điện, thì nó là một đống đồng nát sắt vụn.

Lỡ thật sự xảy ra chiến đấu cường độ cao.

Đừng nói là cắt điện, ngay cả cắt nước, cắt lương thực cũng rất có khả năng.

Đến lúc đó đừng nói là máy tính, ngay cả đèn điện.

Cũng e rằng sẽ không còn tác dụng gì nữa.

Chương 895

Tất cả đều sẽ chìm vào bóng tối.

Nhưng.

Hiện tại mà xem, vẫn chưa có cuộc chiến nào có thể cắt đứt tất cả các mạch điện.

Nếu có.

Thì đó chỉ có thể là Thế chiến thứ ba.

Những thứ còn lại, căn bản không tồn tại.

Riêng việc tổ chức H.K và Đường gia đấu đá công khai ngấm ngầm này.

Vẫn chưa đến mức nói là sẽ tạo ra loại lực lượng khủng bố đó. "Bộ não con người ư?" Tào Ngọ Môn bị Diệp Phàm hỏi đến ngớ người một lúc. "Con người ít nhất là linh hoạt, thông minh, hơn nữa ai cũng sợ chết, càng sẽ vì sinh mạng mà bảo toàn tất cả mọi thứ của mình." Diệp Phàm khẽ cười lạnh.

Đạo lý rất đơn giản.

Máy móc thấy dao sẽ lao thẳng vào, nhưng con người thì không.

Chỉ dựa vào điểm này, là có thể lợi dụng triệt để.

Bản chất con người mà, sợ chết.

Vào thời khắc cận kề cái chết, sẽ vì muốn sống mà làm được mọi chuyện.

Lính đánh thuê à, quốc gia nào cũng có, chỉ là, năng lực không đủ, trình độ hạn chế là chủ yếu.

Đại đa số đều không phải là quân nhân chính quy, cho dù có, cũng chỉ là những người đã giải ngũ.

Cho nên tính cơ động so với quân nhân tại ngũ căn bản không lợi hại bằng.

Tào Ngọ Môn gật đầu, dường như cũng đã hiểu ra đạo lý trong đó. "Ông biết thuật dịch dung không?" Diệp Phàm nhìn Tào Ngọ Môn.

Tào Ngọ Môn sững người nửa ngày, mới chậm rãi mở miệng nói: "Ý cậu là... ha ha ha ha ha, tôi hiểu rồi, không hổ là cậu Diệp Phàm, đúng là biết không ít." Đi đến chợ đen tìm đám lính đánh thuê đó, căn bản không thể dùng mặt thật mà gặp người.

Đạo lý không gì khác ngoài việc rất đơn giản.

Lỡ bị người ta nhận ra, thì đó chắc chắn là kết cục chết không có chỗ chôn.

Huống hồ tai mắt của Đường gia nhiều như vậy, lỡ bị nhà bọn chúng để ý, thì chẳng phải là chắc chắn tìm đến cái chết sao!

Thuật dịch dung này là thứ thường tồn tại.

Quan trọng nhất là phải giống, lỡ dùng thuật dịch dung mà không giống, thì đó chắc chắn là giả mạo.

Đừng nói là cao nhân, ngay cả người bình thường nhìn một cái là nhận ra, thì coi như bị lật tẩy hoàn toàn.

Phải giống thì mới là giống, không giống thì không phải giống.

Cho nên kết quả là như vậy. "Yên tâm đi, chút tiểu xảo 'điêu trùng' đó, tôi chắc chắn biết nhiều hơn cậu." Tào Ngọ Môn đối với loại việc giả mạo này, là giỏi nhất.

Chỉ cần trang phục phù hợp, thỉnh thoảng đóng giả nam nhân, cũng thỉnh thoảng đóng giả nữ nhân.

Chủ yếu là để che giấu tình cảnh nguy hiểm của mình.

Lần này, Tào Ngọ Môn hóa trang thành một ông lão bán than.

Còn Diệp Phàm, thì lại giả dạng thành một học sinh cấp ba.

Hai người đứng cạnh nhau, trông chẳng khác nào ông cháu.

Trong chợ đen.

Im ắng như tờ, căn bản không có ai nói chuyện.

Chủ yếu là vì những thứ buôn bán quá mờ ám, quá bất hợp pháp.

Cho nên.

Chỉ có thể nhìn thấy vài đôi mắt đi đi lại lại.

Diệp Phàm nhìn Tào Ngọ Môn và mình, cảm thấy hơi "thế đan lực bạc". "Sao ông không đưa Lý Tiểu Minh đến?" "Đưa cậu ta đến làm gì, với cái tính cách ồn ào trách trách hô hô đó, cậu thấy có làm hỏng việc không?" Diệp Phàm bất đắc dĩ cười.

Cũng phải, vốn định để Lý Tiểu Minh đi theo làm chút việc nặng.

Nhưng nghĩ lại thì thấy tên đó không thông minh lắm.

Lỡ cái miệng "súng máy" của cậu ta lại làm hỏng việc, thì thật sự là được không bù mất.

Trong chợ đen.

Vài đôi mắt hoạt động qua lại.

Lại có mấy người bịt mặt đi tới đi lui ở đây.

Không biết đang tìm kiếm thứ gì.

Một mùi u ám mà còn tanh tưởi từ xa bay tới.

Lập tức khiến người ta có một cảm giác ngạt thở khó tả.

Mùi này giống như là mùi xác chết.

Cũng có thể là chuột chết, mèo chết, chó chết các loại. "Khoan đã, các ngươi là ai?

Có thiệp mời không?" Ngay lúc Tào Ngọ Môn và Diệp Phàm sắp bước vào cổng lớn.

Một hán tử vạm vỡ chặn đường, đứng chắn trước cửa.

Thoạt nhìn, hán tử vạm vỡ này trông giống hệt Trương Phi trong truyền thuyết.

Bộ râu quai nón, cau mày trợn mắt, trông thật hung thần ác sát.

Khi mở miệng nói chuyện, cái miệng đầy răng nhọn, đơn giản là có thể dọa yêu ma quỷ quái phải lùi xa hai dặm.

Chương 896

"Thiệp mời?

Đến cái nơi này còn có thiệp mời sao?

Đây không phải là giao dịch bất hợp pháp sao?

Sao lại có thiệp mời chứ?" Diệp Phàm bị câu hỏi này làm cho thật sự cảm thấy hơi chóng mặt nhức óc.

Nếu cái nơi này cũng có thiệp mời.

Vậy những nơi chính quy khác chẳng phải nên phát giấy thông hành sao? "Mày có ý gì hả?" Hán tử râu quai nón lập tức nổi giận. "Bớt nói nhảm đi, cái gì mà chỗ này là nơi bất hợp pháp, chỗ chúng tao sao lại bất hợp pháp?

Chỉ là bọn mày bất hợp pháp, chuẩn bị làm mấy chuyện bất hợp pháp ở đây thôi." Diệp Phàm cũng bị khí thế của hán tử râu quai nón dọa cho đứng hình.

Không ngờ, rõ ràng là chỗ bọn mày không sạch sẽ.

Ngược lại còn trách mình làm việc không sạch sẽ. "Đương nhiên rồi, giao dịch trong chợ đen, chắc chắn là những chuyện bất hợp pháp.

Nếu có thể làm những chuyện hợp pháp, thì còn cần đến cái chợ đen chết tiệt này làm gì?" "Ấy, ấy, ấy, hai người làm sao vậy?

Đừng cãi nhau, có gì từ từ nói.

Tôi cũng thường xuyên đến đây, ông không nhận ra tôi sao?" Tào Ngọ Môn thấy Diệp Phàm và tên hán tử kia sắp đánh nhau đến nơi, liền trực tiếp đứng ra can ngăn.

Tên hán tử râu quai nón, khi nhìn thấy Tào Ngọ Môn thì cũng sáng

mắt. "Tất nhiên tôi nhận ra ông Tào lão bản, nhưng, tôi rất không thích giọng điệu của người mà ông đưa đến.

Cái gì mà chỗ chúng tôi là nơi bất hợp pháp, lẽ nào bọn ông làm việc thì hợp pháp lắm sao?

Tôi muốn nghe các ông giải thích một chút." Giải thích gì mà giải thích?

Chúng ta là anh em cả mà, chỗ tôi đây cũng hay đến.

Hôm khác tôi mời cậu uống rượu, yên tâm, chỗ tôi vệ sĩ đầy rẫy." Tào Ngọ Môn bắt đầu đánh trống lảng, cố gắng thân thiết hơn.

Vì hắn biết, tên hán tử trước mặt này có tính khí quá nóng nảy.

Lỡ thật sự xảy ra chuyện gì thì e là khó mà kết thúc tốt đẹp. "Vậy được, đã Tào lão bản nói thế thì tôi không có gì để nói nữa.

Nhưng tôi khuyên cậu một câu, bạn cậu đừng quá chính nghĩa, càng đừng nói chợ đen của chúng tôi là nơi không gặp được ánh sáng.

Bằng không, ra khỏi cái cổng này e là không dễ kết thúc tốt đẹp đâu." Tên hán tử râu quai nón nói với giọng điệu nửa đe dọa.

Bởi vì.

Trong chợ đen, bất kể có chuyện gì xảy ra, chợ đen đều sẽ chịu trách nhiệm.

Nhưng.

Nếu rời khỏi cánh cổng chợ đen mà bị người khác nhắm tới thì.

Dù có chết ngay trước cổng chợ đen.

Cũng không thuộc phạm vi quản lý của chợ đen.

Chợ đen có thể bảo toàn tính mạng cậu, giúp cậu ra vào an toàn ở đây.

Nhưng, nếu xảy ra chuyện gì bên ngoài.

Thì chắc chắn là vô dụng, chợ đen cũng tuyệt đối sẽ không quản.

Diệp Phàm bất lực cười cười.

Trong thế giới mà đen là trắng, trắng là đen này.

Phàm là những nơi có chuyện làm ăn mờ ám.

Chắc chắn là có thể coi thường mạng người.

Nghe giọng điệu của tên béo, xem ra hắn định động thủ với mình sao?

Nếu có thể, Diệp Phàm cũng không cảm thấy sợ hãi.

Bởi vì.

Người của Đường gia hắn còn tránh được.

Lẽ nào lại sợ tên béo trước mặt này?

Thế lực của Đường gia đã truy đuổi hắn nhiều năm rồi.

Tên béo trước mặt này lại thuộc thế lực nào?

Nếu có thể lợi dụng thế lực của tên béo này để đối phó Đường gia.

Thì chắc hắn có thể tạo ra một vài phản ứng dây chuyền.

Diệp Phàm giờ đã có một ý nghĩ.

Đó là nếu tên béo này chết, rồi đổ tội cho Đường gia.

Liệu có khiến thế lực của tên béo này gây ra một loạt truy kích đối với Đường gia không?

Diệp Phàm rất không thích giọng điệu của tên béo này.

Nếu có thể loại bỏ tên này, rồi đổ trách nhiệm lên người Đường gia.

Ít nhiều cũng có thể giáng một đòn vào nhuệ khí của Đường gia.

Cứ đợi đấy, tên béo chết tiệt.

Lát nữa, chúng ta xem ai cho ai thấy màu.

Diệp Phàm cười tà mị.

Hết cách rồi, thế giới này cá lớn nuốt cá bé, hôm nay không phải tôi chỉnh anh thì ngày mai anh chỉnh tôi.

Những thứ khác không nói, chỉ riêng mạng người này, căn bản chẳng đáng giá.

Tên béo chết tiệt đằng sau chắc chắn có người, nếu không thì sao lại có được sự tự tin thâm hậu như vậy.

Chương 897

Cứ xem thế lực đứng sau hắn sẽ dùng thủ đoạn gì để đối kháng Đường gia.

Nghĩ đến đây.

Diệp Phàm sờ vào chiếc Đường Tiêu trong túi.

Đây chính là biểu tượng của Đường gia.

Không phải đệ tử nội môn Đường gia thì căn bản không thể có được.

Diệp Phàm sở dĩ có được.

Là vì trước đây Đường Nhược Tuyết đã giao cho hắn, để hắn trở thành người nội bộ của Đường gia.

Ban đầu hắn tưởng Đường gia sẽ đối đãi chân thành.

Dù không tốt với hắn, thì ít nhất cũng sẽ không muốn mạng hắn chứ.

Nhưng ai mà ngờ, ai mà ngờ.

Đường gia lại muốn lấy mạng hắn, hơn nữa là muốn lấy mạng hắn để hiến tế.

Vì vậy, vừa nghĩ đến đây, Diệp Phàm lại cảm thấy đặc biệt tức giận.

Từ tình hình hiện tại, thế lực của tên béo này cũng phải coi là khá lợi hại.

Nếu không thì không thể nào có thể chính thức đứng vững chân ở cái chợ đen này được.

Diệp Phàm đã có kế hoạch của riêng mình.

Đó là quét sạch mọi kẻ cản đường.

Ngay từ đầu.

Từ giọng điệu của tên béo này.

Diệp Phàm đã nghe ra rồi.

Hắn khẳng định sẽ không bỏ qua cho mình.

Bởi vì trực giác đã mách bảo hắn.

Có những người trời sinh mang theo một loại sát khí.

Mà loại sát khí này Diệp Phàm đã cảm nhận được.

Chính là trên người cái tên "béo chết tiệt" này.

Có một loại sát khí khó hiểu.

Một thế lực rất nhỏ không thể uy hiếp Đường gia.

Nhưng.

Nếu nhiều thế lực nhỏ bé liên kết lại thành một khối.

Thì sẽ tạo ra đòn chí mạng không thể xóa nhòa đối với Đường gia.

Bọ ngựa đá xe, kiến cắn voi, chuyện này không phải nói suông đâu.

Không phải Diệp Phàm cố tình bất nhân bất nghĩa.

Mà là cách làm của Đường gia thật sự quá ghê tởm.

Ở Cửu Châu An Lạc này, Diệp Phàm cũng không thể nói là muốn thoát ly lòng bàn tay của chúng một cách dễ dàng.

Làm thế nào để đối phó với Đường gia này?

Thực ra Diệp Phàm ban đầu đã nghĩ đến việc bỏ trốn.

Ra nước ngoài, sinh tồn ở nước ngoài.

Nhưng không ngờ, cả Cửu Châu An Lạc này đều nằm trong sự kiểm soát của Đường gia.

Dù sao.

Mấy vị đại lão trong triều đình, đều nằm dưới sự khống chế của bọn họ.

Ai có thể xử lý được những tình huống này chứ?

Từng người nắm giữ quyền lực triều chính, năng lực cực kỳ lớn.

Muốn tiêu diệt một Diệp Phàm nhỏ bé, chỉ là chuyện nói một câu mà thôi.

Tuy nhiên.

Đường gia không dám công khai làm như vậy.

Cũng sẽ không làm như vậy.

Chuyện tưởng chừng đơn giản.

Thực ra dường như không hề đơn giản chút nào.

Đại nhân vật sẽ đấu với đại nhân vật.

Nhưng tuyệt đối sẽ không đích thân giao thủ với tiểu nhân vật.

Sợ rằng tiểu nhân vật sẽ liều mạng, vứt bỏ tất cả.

Đó là thế trận một mạng đổi một mạng.

Vì vậy.

Các nguyên lão cấp cao của Đường gia cũng sẽ không tùy tiện ra tay.

Bọn họ, thậm chí còn không biết Diệp Phàm là ai.

Toàn là đám tiểu bối phía dưới gây ra nhiều rắc rối như vậy.

Nếu không gây ra chuyện lớn, không tạo thành dư luận thì còn đỡ.

Nếu thật sự gây ra chuyện, thì đó lại là việc mà bọn họ phải đi dọn dẹp.

Những lão già cấp cao này có thể tự quản lý bản thân.

Nhưng đám tiểu bối trẻ tuổi dưới quyền họ thì không thể quản được nhiều đến thế.

Cũng chính vì những lão già này ở phía sau chống lưng.

Chương 898

Nên mới khiến đám tiểu bối ngày càng kiêu ngạo tự đại.

Diệp Phàm vẫn chưa muốn chết.

Thân phận hiện tại của hắn, là một người cha, cũng là một người chồng.

Nhưng có điều hơi nực cười.

Đường Nhược Tuyết này lại vẫn là người của Đường gia.

Rõ ràng Diệp Phàm là con rể của Đường gia, vậy mà lại còn bị họ truy sát.

Tuy nhiên, cũng có thể là vì Đường Nhược Tuyết là cháu ngoại.

Nên không được chào đón trong hoàn cảnh lớn.

Nếu là cháu gái ruột, cũng chưa chắc được Đường gia đối đãi tốt.

Bởi vì gia phong của Đường gia chính là trọng nam khinh nữ.

Con trai thì vui mừng khôn xiết, con gái thì cho chết xó xỉnh.

Các đại gia tộc đều như vậy.

Sản nghiệp quá nhiều, con gái thì cuối cùng cũng phải lấy chồng, nếu để người khác làm con rể ở rể.

Dù có mang họ Đường thì đó cũng là huyết mạch của người ngoài.

Vì vậy.

Chuyện Diệp Phàm là con rể Đường gia, không nói thì còn đỡ.

Một khi nói ra, chuyện càng nhiều, càng khiến Đường gia ghi hận.

Vốn dĩ đã là người ngoài, giờ nhìn lại.

Kẻ ngoài này còn có bản lĩnh không nhỏ, nếu hắn vào Đường gia.

Chắc chắn sẽ nuốt chửng toàn bộ sản nghiệp của Đường gia.

Cha của Đường Nhược Tuyết cũng là con rể ở rể, nếu không thì.

Một cháu ngoại như cô ấy vốn mang họ khác, cũng không thể mang họ Đường được. "Được rồi, được rồi, Diệp Phàm, chuyện vừa nãy cứ cho qua đi.

Giờ là lúc chúng ta tìm lính đánh thuê.

Kế hoạch lính đánh thuê chẳng phải là cậu đề xuất sao?

Sao giờ cậu lại có vẻ lơ đãng thế?

Chẳng lẽ cậu nghĩ tên béo kia sẽ gây hại gì cho cậu à?

Không sao đâu, hắn ta là kiểu người miệng lưỡi sắc như dao nhưng lòng dạ mềm như đậu hũ, thực ra tính tình cũng tốt thôi." Tào Ngọ Môn lúc này thấy Diệp Phàm có vẻ không vui.

Liền vội vàng an ủi hắn.

Nếu Diệp Phàm mà có tâm trạng không tốt.

Thì đối với Tào Ngọ Môn hắn cũng chẳng có lợi ích gì.

Dù sao.

Có Diệp Phàm chẳng khác nào có Gia Cát tái thế, đây là nhân tài trí tuệ sánh ngang Phượng Sồ.

Cũng coi như công thần vậy. "Không sao, không sao, tôi sao lại vì vài câu nói của người khác mà không vui được chứ.

Tôi đây là đang suy nghĩ chuyện, nên mới có vẻ lơ đãng như vậy, cái này cậu không cần để tâm.

Tào lão bản thật sự rất quan tâm đến tâm trạng của nhân viên nha, thật sự quá chu đáo." Diệp Phàm nói khiến Tào Ngọ Môn mặt đỏ

bừng. "Sao lại thấy nhiều người bịt mặt thế này?

Trông cũng không giống nơi có loại nhân tài này lắm, lính đánh thuê không thể là bọn họ chứ." Diệp Phàm đi đầu nêu ra nghi ngờ của mình.

Dù sao.

Nơi này thật sự không giống chỗ tập trung lính đánh thuê. "Có, có, nhưng không phải hướng này, cậu nên đi vào bên trong." Tào Ngọ Môn nói xong thì cười như không cười.

Hơn nữa biểu cảm có chút khác lạ.

Chợ đen ư?

Một số ngành công nghiệp đen tối cũng có thể gặp ở đây.

Tào Ngọ Môn thường xuyên đi dạo ở đây, nên đương nhiên rất rõ ràng về tình hình cụ thể bên trong.

Tào Ngọ Môn vào những nơi như thế này, giống như vào nhà mình vậy.

Bên trong có gì, xuất hiện cái gì, hắn đều biết rõ như lòng bàn tay.

Diệp Phàm nghe lời hắn nói mà suýt bật cười.

Lời này có ý gì, hắn đương nhiên nghe hiểu.

Chẳng qua là cờ bạc, gái gú, ma túy là chủ yếu.

Nhìn trạng thái của Tào Ngọ Môn này, hắn là dính dáng đến cả ba thứ đó.

Hắn tham gia vào cái đầu tiên có vẻ hơi nhiều. "Tào lão bản à, Tào lão bản.

Đừng nói nhiều quá, tôi biết ý cậu là gì, nhưng tôi không hứng thú lắm với mấy cái đó." "Hahaha, không ngờ nha không ngờ, Diệp Phàm

đúng là Diệp Phàm, khác hẳn với những người khác." Mắt Tào Ngọ Môn ngày càng sáng lên.

Hơn nữa là kiểu sáng lấp lánh.

Diệp Phàm này, đúng là chỉ một chút là hiểu ngay.

Hắn ta quả thực là người từng lăn lộn từ tầng lớp thấp nhất mà lên.

Đã hiểu quá nhiều sự đời, tình người và cả mặt tối mà người khác không thấy.

Càng đi vào trong, mùi máu tanh trong không khí càng trở nên nặng nề.

Chương 899

Hơn nữa, những người bịt mặt càng ngày càng nhiều.

Nếu không nhìn kỹ, e rằng sẽ cảm thấy như đã đến căn cứ khủng bố ở Trung Đông vậy.

Thật sự rất giống hành vi của một tổ chức cực đoan.

Diệp Phàm nhíu mày ngửi ngửi mũi. "Tào lão bản, đây là mùi máu người." "Ừm." Tào Ngọ Môn gật đầu, ánh mắt chuyển động nhanh hơn.

Sắc mặt hắn cũng từ tươi cười biến thành âm trầm ngay lập tức.

Cơ bắp trên người căng cứng, sẵn sàng tư thế tấn công bất cứ lúc nào.

Xem ra, sợ có người từ bốn phía xông tới. "Tôi cũng là lần đầu tiên ngửi thấy." Tào Ngọ Môn đã đến đây nhiều lần như vậy, đây cũng là lần đầu tiên gặp chuyện thế này.

Mặc dù đều bịt mặt, nhưng nhìn kỹ đôi mắt xung quanh, phần lớn đều xa lạ.

Hơn nữa còn mang vài phần hung ác, một người quen thuộc trước đây cũng không thấy.

Tào Ngọ Môn cảm thấy không ổn trong lòng, thầm nghĩ, bên trong nhất định có chuyện rồi.

Trực giác thứ sáu mách bảo Diệp Phàm.

Cuộc chiến này e rằng thật sự lành ít dữ nhiều rồi.

Tuy nhiên.

Bất kể xảy ra chuyện gì, cũng không nên quay về tổng bộ HK.

Lỡ bị người ta cho nổ tung sào huyệt thì coi như tiêu đời rồi. "Lát nữa nếu có chuyện gì, cậu chạy về Kinh Thành, tôi chạy về Thượng Hải.

Đến khi an toàn rồi, chúng ta sẽ hội hợp ở Hán Thành." Tào Ngọ Môn nghe Diệp Phàm nói xong, liền sững sờ tại chỗ, mất nửa ngày mới phản ứng lại. "Xa thế ư?

Cậu chắc chắn không?" Ôi mẹ ơi!

Tào Ngọ Môn thầm chửi trong lòng, Thượng Hải ở đông nam, Kinh Thành ở chính bắc, Hán Thành ở trung tâm.

Ba thành phố này nối lại thành một hình tam giác.

Một chuyến đi về là chạy hết nửa Cửu Châu An Lạc rồi.

Diệp Phàm khẽ tức giận: "Vậy chúng ta không thể nói là quay về căn cứ chứ?

Bốn người bọn họ còn ở căn cứ kìa.

Luôn phải cân nhắc sự an nguy của họ chứ.

Hiện giờ vạn nhất có chuyện, chỉ có thể là chạy càng xa càng tốt, thoát khỏi mọi nghi ngờ.

Nếu không thì đó là tìm đường chết thuần túy." Tào Ngọ Môn nghe xong nặng nề gật đầu: "Được thôi, vậy nghe cậu vậy.

Tiền xe trên người đủ không?" Diệp Phàm cười tà mị: "Yên tâm, tôi lần nào đi xe cũng miễn phí." "Thật sự có bản lĩnh!" Tào Ngọ Môn nghe xong thầm giơ ngón tay cái trong lòng.

Không ngờ đến cái thời đại này, Diệp Phàm lại còn dám đi tàu xe không vé.

Người khác chắc chắn không dám làm ra chuyện như vậy. "Giết bọn chúng!" Đột nhiên.

Một tiếng gầm giận dữ không biết từ đâu vọng đến.

Trực tiếp xuyên thấu cả con hẻm tối tăm u sâu. "Giết!!!!!!" Ngay sau đó, từng tiếng hét khản đặc từ bốn phía vang lên ầm ĩ.

Những kẻ bịt mặt kia đều động thủ.

Từ phía sau, từ trên bàn, từ dưới chân, bọn chúng lần lượt vớ lấy đao kiếm rìu, xông thẳng về phía trước.

Lạ là, không ai có vũ khí nóng.

Càng lạ hơn là.

Chợ đen chẳng phải nói có thể đảm bảo an toàn cho khách hàng sao?

Sao lời này vừa nói xong đã thành phóng uế vậy?

Vậy sau này ai còn dám mua đồ ở chợ đen nữa. "Ngọa tào, không ổn rồi!" Tào Ngọ Môn bên này đang chuẩn bị chạy.

Diệp Phàm đột nhiên kéo tay hắn: "Khoan đã, không đúng, những người này không phải nhắm vào chúng ta." Tiếng sấm lớn, hạt mưa nhỏ.

Tào Ngọ Môn và Diệp Phàm lúc này mới phát hiện ra.

Những người vừa gào thét kia, căn bản không hề nhắm về phía họ.

Mà ngược lại, chính những kẻ bịt mặt đó đang tự đánh nhau. "Cái quái gì vậy, còn đứng đó nhìn gì nữa?

Không mau tranh thủ thời gian đi đi, bang phái hỗn chiến có gì hay mà xem." Tên béo râu quai nón giữ cổng đột nhiên gầm lên với Diệp Phàm và Tào Ngọ Môn.

Hóa ra.

Là vì miếng mồi béo bở của chợ đen này quá lớn.

Khiến nhiều người đều muốn chiếm giữ miếng thịt béo này mà chia nhau ăn.

Hiện tại do bang KK của tên béo râu quai nón quản lý.

Nhưng hôm nay bang AA phía Tây đột nhiên xông vào.

Là định cướp địa bàn.

Nguyên nhân thực ra rất đơn giản.

Bang AA không bán được hàng ở đây.

Mà bên trong chợ đen lại không cho bọn chúng vào.

Nên, hôm nay bọn chúng thật sự không thể nhịn được nữa.

Chương 900

Chỉ có thể hỗn chiến.

Mùi tanh hôi vừa nãy ngửi thấy.

Cũng hoàn toàn là vì, sáng sớm.

Vừa có hai người, một người của bang AA, một người của bang KK.

Hai người bọn họ ẩu đả lẫn nhau, đánh vỡ đầu đối phương.

Mới khiến mùi máu tươi tanh hôi này tản ra.

Chính vì có bài học từ trước.

Nên sau đó người của Bang AA trực tiếp dẫn theo một đám đông, tất cả đều kéo đến.

Mục đích của Bang AA rất đơn giản.

Tại sao Bang KK các người lại chiếm giữ nơi này bao nhiêu năm.

Cái đạo lý có tiền cùng kiếm không hiểu sao?

Chẳng lẽ các người không hiểu sao?

Cái đạo lý có tiền cùng kiếm bọn chúng không hiểu sao?

Vì vậy.

Tình hình hôm nay đã bày ra trước mắt bọn chúng.

Bất kể xảy ra chuyện gì, bọn chúng chắc chắn sẽ định hỗn chiến một trận.

Nếu nói là không đánh lại, thì từ nay về sau Bang AA sẽ biến mất khỏi đây.

Nếu nói là đánh thắng được thì trực tiếp chính thức thay thế Bang KK.

Còn tên béo râu quai nón giữ cửa vừa nãy.

Chính là một tiểu đầu mục của Bang KK.

Bởi vậy, bên này đã bắt đầu đánh nhau.

Thấy Tào Ngọ Môn và Diệp Phàm vẫn còn đứng đực ra đó.

Hắn ta liền trực tiếp bảo họ mau đi đi.

Dù sao.

Hai người họ là đến mua đồ.

Căn bản không thuộc bang phái nào. "Vãi chưởng, hóa ra là gặp phải xã hội đen hỗn chiến, nhưng mà hay đấy, mấy năm rồi không thấy.

Lấy điện thoại ra, lấy điện thoại ra hết đi, chúng ta quay lại làm kỷ niệm.

Về cho đám kia ở căn cứ xem một chút, thế nào là hỗn chiến thật sự." Tào Ngọ Môn càng lúc càng phấn khích, thần thái cũng khác hẳn.

Diệp Phàm lạnh lùng liếc Tào Ngọ Môn đối diện một cái. "Thôi đi, cảnh tượng máu me thế này.

Cậu mà quay nhiều quá, có thể sẽ bị cảnh cáo trên mạng đấy.

Biết đâu chú cảnh sát ngày mai lại lợi dụng địa chỉ IP này mà đến nhà cậu 'làm khách' thì sao." Câu nói của Diệp Phàm nhắc nhở Tào Ngọ Môn.

Vạn nhất chú cảnh sát thật sự đến nhà làm khách thì.

Khi đó.

Căn cứ của Tào Ngọ Môn, cũng sẽ bị người ta nhìn thấu rõ ràng.

Cũng sẽ bị người ta sờ ra rõ ràng.

Vì vậy.

Hiện tại không thể để lộ cái gọi là căn cứ của mình. "Được rồi, được rồi, vậy chỉ có thể từ từ quay lại những video này để tự mình thưởng thức thôi.

Nhìn cây đao lớn kia, nhìn cây rìu lớn kia, bổ vào người ta như thái thịt heo vậy, máu tươi bắn ra thật sự quá xa đi." Tào Ngọ Môn này ít nhiều có chút biến thái.

Hắn cảm thấy cảnh tượng máu me này đặc biệt hợp khẩu vị của hắn.

Bởi vì, hắn cảm thấy khi nhìn thấy cảnh tượng như vậy, hắn sẽ có thể phấn khích.

Khiến máu trong cơ thể lập tức sôi sục.

Có lẽ.

Đây cũng là vì tên này thích ăn tiết heo, tiết dê gì đó.

Thấy máu là đặc biệt phấn khích.

Nếu nói hắn biến thái hơn một chút, có lẽ sẽ đi ăn máu người rồi.

Chỉ là quy tắc sinh tồn không cho phép hắn làm như vậy. "Hai đứa mày có vấn đề về đầu óc hay sao vậy?

Còn không mau tranh thủ thời gian rời đi?" Tên béo râu quai nón.

Lúc này đã vội rồi.

Bởi vì, Tào Ngọ Môn dù sao cũng là một khách hàng lớn.

Mỗi lần đến cái gọi là chợ đen này.

Ít nhất cũng phải tiêu vài trăm đến cả triệu tệ.

Vì vậy.

Ngay cả tên béo này khi đối mặt với Tào Ngọ Môn, cũng phải cung kính.

Dù sao đây cũng là Thần Tài, là cây hái ra tiền mà.

Vạn nhất đổ xuống thì đối với ai cũng không tốt.

Kinh tế mà lạc hậu thì chợ đen sẽ suy thoái.

Chương 901

Một mình Tào Ngọ Môn, có thể kéo được một nửa GDP của chợ đen.

Lúc này.

Mắt Diệp Phàm càng lúc càng trở nên âm trầm.

Cơ hội đã đến, đã rõ ràng.

Tên béo này là một tiểu đầu mục của Bang KK, vậy thì dễ giải quyết hơn nhiều rồi.

Được thôi.

Bang KK nhìn qua thế lực cũng không quá nhỏ.

Nếu nói, đổ tội chuyện Đường gia lên người tên này.

Thì chắc chắn có thể khiến mọi chuyện không dễ giải quyết.

Để người của Đường gia trực tiếp bị Bang KK truy sát thì tốt hơn.

Diệp Phàm nhìn quanh bốn phía.

Những người xung quanh đang cầm đao lớn chém giết vô cùng hăng say.

Bên này máu tươi bắn tung tóe, bên kia não tương bị đánh văng ra.

Bên này cánh tay bị chém đứt, bên kia chân bị thương.

Hai nhát, ba nhát, bốn nhát.

Nói chung là chỉ trong chốc lát, tất cả đã biến thành biển máu xác chết.

Lan ra như dầu sơn vậy.

Lúc này, tên béo râu quai nón kia cũng tham gia vào trận chiến.

Hắn ta vác đao xông vào chém giết thuộc hạ của một số bang phái đối địch.

Mắt Diệp Phàm sáng lên.

Hắn biết, lúc này là cơ hội đã đến.

Chỉ thấy.

Diệp Phàm từ phía sau rút ra một khẩu súng lục giảm thanh.

Giống như vũ khí "Sa Ưng".

Hắn nhắm thẳng vào tiểu đầu mục Bang KK.

Bắn một phát vào sau gáy tên béo râu quai nón. "Biu" một tiếng, hắn ta lập tức ngã xuống đất.

Đừng thấy khẩu súng này có giảm thanh, nhưng uy lực lại không hề nhỏ.

Một phát súng trực tiếp làm vỡ sọ tên béo.

Lập tức.

Óc bắn tung tóe, tản ra như óc đậu, máu thịt lẫn lộn một mảnh bừa bãi.

Diệp Phàm lúc này cũng nắm bắt cơ hội.

Trực tiếp lấy biểu tượng của Đường gia, Đường Tiêu, trong tay.

Ném xuống dưới thân tên béo.

Dùng thân thể máu thịt của hắn, đè chặt lên cái biểu tượng kia. "Vãi chưởng, không ổn rồi, Đại sư huynh bị giết rồi, mau nhìn kìa, Đại sư huynh của Bang KK lại bị giết rồi." "Cái gì?

Đại sư huynh của Bang KK bị giết ư?

Ở đâu?

Để tôi xem." Người của Bang AA bên này cũng đặc biệt kinh ngạc.

Bọn chúng vốn chỉ định chém giết vài thuộc hạ của nhau là xong.

Không ngờ, lại giết luôn cả đầu mục.

Thế là hỗn loạn hoàn toàn rồi.

Chuyện đã lớn chuyện rồi.

Chắc chắn là thái độ không chết không dừng rồi.

Người của Bang AA đã sợ hãi.

Bởi vì thực lực của Bang KK gấp 3 lần bọn chúng trở lên.

Hôm nay bọn chúng chẳng qua chỉ muốn giành một vị trí trong chợ đen.

Chứ không hề muốn gây ra chuyện lớn đến vậy, nếu nói chết vài chục tên lính quèn thì không thành vấn đề.

Nhưng không ngờ, lần này ngay cả cái tên Đại sư huynh, người quản lý chợ đen này cũng chết rồi.

Lần này coi như tiêu đời rồi.

Đại sư huynh này bản lĩnh khác thì không có.

Nhưng, có thể trấn giữ được cục diện.

Năng lực cực kỳ lớn.

Ông chủ sạp hàng nào trong chợ đen mà không nộp phí bảo kê cho hắn, kẻ đứng đầu sạp hàng nào mà không đưa tiền cho hắn?

Hiện tại lại là kết quả như thế này, giết chết Đại sư huynh rồi.

Vậy thì xong rồi, hoàn toàn xong rồi.

Lần này chuyện không còn cơ hội xoay chuyển nữa. "Chạy mau, mau chạy đi, lát nữa Bang KK đến sẽ liều mạng với chúng ta đấy." "Đúng đúng đúng, tranh thủ thời gian rời đi mau, bên Bang KK coi Đại sư huynh như mạng sống, giờ Đại sư huynh của bọn họ chết rồi, chắc chắn sẽ không tha cho chúng ta đâu, mau tranh thủ thời gian đi đi." Người của Bang AA bên này sau khi biết tin này.

Lập tức sợ đến mật cũng sắp vỡ ra.

Tất cả người của Bang AA, trong vòng vỏn vẹn năm giây đều lần lượt rút khỏi chợ đen.

Chương 902

Không một ai ở lại, không chạy thì chỉ có chết.

Dù có bị thương, cụt tay thiếu chân.

Cũng đều được người ta vội vàng khiêng ra ngoài.

Bởi vì, nếu bị người của Bang KK tóm được.

Thì quả thực sẽ bị tra tấn đến sống không bằng chết.

Chắc chắn sẽ được nếm mùi tra tấn dã man.

Người của Bang KK nhìn thấy người của Bang AA rút lui.

Nhất thời cũng không kịp phản ứng.

Nhưng.

Bọn họ thoắt cái nhìn thấy tên béo râu quai nón, chính là cái gọi là Đại sư huynh của bọn họ, ngã gục trong vũng máu.

Lập tức hoàn toàn hoảng loạn. "Vãi chưởng, Đại sư huynh bị giết rồi, sân này của chúng ta còn trấn giữ được người không đây?

Nhanh lên, tranh thủ thời gian đưa hắn vào bệnh viện đi, mau đi cấp cứu đi." "Mẹ kiếp, cái lũ ngu Bang AA này thật sự quá đáng rồi, dám giết chết Đại sư huynh của chúng ta.

Yên tâm, bên tôi lập tức ra lệnh truy sát, truy sát người của Bang AA, cho chúng nó vĩnh viễn cút khỏi Kinh Thành." Lần này.

Người của Bang KK đã hoàn toàn phẫn nộ.

Động đến anh em bọn họ thì không sao, nhưng, không thể động đến lão đại của bọn họ.

Lão đại của bọn họ đều là những người đặc biệt có năng lực, có

trách nhiệm.

Hơn nữa đối xử với bọn họ rất tốt.

Không ngờ nha.

Không ngờ tình huống như thế này hôm nay lại xảy ra trong tay bọn họ.

Thông thường thì luôn là bọn họ ức hiếp người khác, ai còn dám ức hiếp bọn họ chứ?

Không ngờ hôm nay nhìn lại, mẹ kiếp, được lắm sao?

Các người Bang AA cứ chờ đấy.

Bên Bang KK chúng ta sẽ không chết không dừng với các người.

Mấy người anh em thân cận với tên béo râu quai nón, đã hạ lệnh rồi.

Bọn họ đã ra lệnh truy sát đối với người trong bang phái mình.

Chỉ cần gặp người của Bang AA thì sẽ tận diệt.

Chỉ cần gặp người của Bang AA, thì cầm dao chém, cầm rìu bổ.

Chỉ cần chém bị thương một mạng thì thưởng 1 triệu.

Trực tiếp cho đến khi quét sạch toàn bộ người của Bang AA thì thôi. "Khoan đã, tình hình có chút không đúng, các cậu mau lại đây xem một chút, cái quái gì đây không phải biểu tượng của Đường gia sao?

Đây là Đường Tiêu của Đường gia mà." Lúc này.

Khi bọn họ đang khiêng thi thể tên béo chuẩn bị đi về phía trước.

Cái Đường Tiêu đó liền rơi xuống dưới thân tên béo.

Hơn nữa còn bị một tên tiểu đệ cực kỳ lanh lợi nhìn thấy. "Cái gì?

Cậu nói vụ ẩu đả lần này, bên trong lại còn có chuyện của Đường gia ư?

Chúng ta và Đường gia xưa nay không oán, gần đây không thù, nước giếng không phạm nước sông đã nhiều năm rồi, hắn ta sao dám đối xử với lão đại của chúng ta như vậy chứ?" "Tôi hiểu rồi, cuối cùng tôi cũng hiểu rồi, hóa ra, người của hôm nay không nhất định đều là người của Bang AA, mà hẳn là người của Đường gia.

Bang AA bao nhiêu năm nay bị chúng ta ức hiếp, căn bản không có năng lực hoàn thủ, tại sao hôm nay lại muốn hoàn thủ chứ?

Chắc chắn là vì người của Đường gia đã ra tay, có lẽ là người của Đường gia đứng sau chống lưng cho bọn chúng, nên mới khiến bọn chúng ra tay." "Cái gì?

Đường gia sao lại có thể như vậy chứ?

Trước đây chúng ta đối xử với bọn họ đâu có bạc bẽo?

Thuở ban đầu, khi bọn họ ngồi lên vị trí gia tộc lớn nhất An Lạc, đều là do những huynh đệ chúng ta đây vào sinh ra tử giúp bọn họ đánh hạ mà thành, tại sao?

Hôm nay họ lại đối xử với chúng ta như vậy chứ?" "Ôi, mày tên ngu này không hiểu sao?

Thủ đoạn của Đường gia vẫn luôn là mượn đao giết người, bọn họ sở dĩ có thể trở thành gia tộc lớn nhất, cũng hoàn toàn là vì đã dùng tốt chiêu mượn đao giết người này.

Lúc trước chính là coi chúng ta như lưỡi đao, mượn tay chúng ta giết kẻ đối địch với bọn họ.

Bây giờ, thấy chúng ta kiếm tiền, thấy năng lực của chúng ta phát triển, ngược lại lại sinh ra địch ý với chúng ta.

Mày nói hành vi của Đường gia như vậy có phải hơi ghê tởm rồi không?" "Đúng đúng đúng, tôi cũng cảm thấy là tình huống như vậy, nếu thật sự là tình huống như vậy thì thật sự quá đáng ghét.

Đường gia nha, Đường gia, các người muốn mượn tay Bang AA, diệt đi nhuệ khí của Bang KK chúng tôi sao?

Được, được, được, chúng ta và gia tộc các người không đội trời chung." "Mẹ kiếp, bây giờ bất kể tình huống thế nào, trước tiên xem Đại sư huynh có cứu sống được không?

Nếu cứu sống được thì quay lại tìm Đường gia tính sổ, nếu không cứu sống được thì, cứ đánh cho Đường gia và người của Bang AA một trận, tiêu diệt hết nhuệ khí của bọn chúng là tốt nhất." Tào Ngọ Môn khi thấy cảnh này, liền nhíu mày nhìn Diệp Phàm.

Hắn cũng không ngờ, tên này sao lại âm hiểm thế?

Trước đây, trông hắn là một người chính nghĩa lẫm liệt.

Giờ nhìn lại, sao lại giống một nhân vật hắc ám cấp độ phúc hắc đến vậy chứ?

Người này sao lại thế này? "Nếu tôi vừa nãy không nhìn nhầm, thì tên béo kia là do cậu xử lý đúng không?

Cậu có mang một khẩu súng lục phải không?

Súng lục giảm thanh đúng không?" "Đúng vậy, thì sao nào?" Diệp Phàm có vẻ không quan tâm.

Bởi vì những chuyện này vốn dĩ không phải là dễ giải quyết đến thế.

Nếu không mượn đao giết người.

Chương 903

Thì căn bản không thể nói là giải quyết hoàn hảo được.

Huống chi.

Thế lực của Đường gia lại lớn đến vậy.

Chỉ dựa vào tổ chức của bọn họ thì không đủ sức để đối kháng chúng. "Tôi không ngờ, cậu nhóc này lại tàn nhẫn đến thế.

Cậu không biết tên béo kia là một người bạn tốt của tôi sao?

Tôi và hắn có tình nghĩa, bây giờ cậu giết chết hắn, đối với cậu có lợi ích gì sao?" Tào Ngọ Môn lúc này nhìn Diệp Phàm với ánh mắt đã có chút khác lạ.

Hắn cũng không ngờ, Diệp Phàm lại đáng sợ đến vậy. "Tôi vừa nãy không chỉ giết chết tên béo đó, tôi còn đặt cái Đường Tiêu lên người hắn.

Như vậy có thể đổ tội cho Đường gia.

Sau đó, thế lực của Bang KK này có thể nghe theo chỉ huy của chúng ta, hoặc là đứng cùng chiến tuyến với chúng ta để đối kháng Đường gia.

Cậu không thấy đây là một chuyện rất tốt sao?

Tôi biết chuyện này có lẽ hơi bất đạo đức, nhưng mà, tôi cũng khuyên cậu, đừng lúc nào cũng đứng trên cao điểm đạo đức mà tha thứ cho đám người này, đám người này, không phải là dễ chọc đâu." Diệp Phàm dừng lại một chút. "Thế lực của Đường gia lớn đến thế, cậu nghĩ chỉ dựa vào số vũ khí trong kho của cậu, chỉ dựa vào sáu người chúng ta mà có thể đối kháng được sao?

Cậu có hiểu được sự lợi hại trong đó không?

Cậu có phải muốn nhìn gia đình cậu, đồng đội của cậu đều chết trước mặt cậu thì mới chịu không?

Cậu bây giờ không dùng kế sách mà đối đầu trực diện với Đường gia, cứng đối cứng thì chỉ có thể làm bia đỡ đạn mà thôi." "Nhưng mà, tên béo này cứ thế chết trước mặt chúng ta, vậy chúng ta và Đường gia có gì khác nhau chứ?

Mạng của tên béo cũng là mạng mà, tuy rằng lời hắn nói vừa nãy hơi thô lỗ một chút, nhưng cậu không thấy hắn ta cũng là người khá tốt sao?" Tào Ngọ Môn đến giờ vẫn chưa thông suốt.

Hắn vẫn cảm thấy tên béo này không nên chết.

Không nên trở thành quân cờ bị lợi dụng.

Diệp Phàm chớp chớp mắt nhìn Tào Ngọ Môn.

Cảm thấy hắn thật sự có chút lo chuyện bao đồng.

Vẫn còn mẹ nó nghĩ, là muốn tiêu diệt Đường gia đây.

Nhìn theo tình huống này, đừng nói là tiêu diệt Đường gia.

Không chừng Đường gia chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi là có thể diệt sạch bọn họ.

“Vậy được rồi, lão bản Tào, bây giờ tôi hỏi ông một câu, năm xưa khi vợ con ông ở Đường gia, ông có từng nghĩ đến việc trả thù không?

Ông có từng nghĩ đến con gái ông không có mẹ, còn ông không có vợ, gia đình ông không còn cảnh ấm cúng, về nhà không còn bữa cơm ngon để ăn không?

Nói thật đi, rốt cuộc ông có nghĩ đến vấn đề này không?” Diệp Phàm thật sự cảm thấy đặc biệt buồn cười.

Thế giới này vốn dĩ đã tàn nhẫn.

Bây giờ nói mấy lời đạo lý lớn lao này thì có ích gì chứ?

Đã là Đường gia bất nhân, vậy đừng trách mình bất nghĩa.

Huống chi khi đối mặt Tào Ngọ Môn.

Diệp Phàm cảm thấy chút thù hận của hắn chẳng là gì.

Nghe xong lời Diệp Phàm nói, tình hình bên Tào Ngọ Môn đã rất rõ ràng.

Đó là trước mặt thù hận, bất cứ ai cũng chỉ là con cờ.

Ngay cả khi mình gián tiếp hại chết người khác, thì cũng nhất định phải khiến bọn họ phải trả một cái giá lớn trong sinh mệnh.

Trong thế giới cá lớn nuốt cá bé này, bất kể là ai, đều có thể bù đắp mọi thứ phức tạp này.

"Được, tốt, cậu nói vậy thì tôi hiểu rồi, những cái khác tôi cũng không có gì muốn nói.

Nhưng tôi hy vọng cuối cùng chúng ta nhất định phải đóng cho gã béo này một cỗ quan tài, chôn cất tử tế.

Bằng không thì trong lòng tôi không yên, vì tôi không phải là kẻ thích dùng mạng người khác để duy trì thù hận của mình." Tào Ngọ Môn là một người cực kỳ coi trọng đạo lý.

Ông ta ghét nhất là làm chuyện xấu mà không nhận, rồi chết quỳ chết lạy phủ nhận.

Loại người như vậy trên con đường này không đi được xa.

Loại người như vậy trong thời buổi này không thể ngóc đầu lên được.

Vì vậy Tào Ngọ Môn không muốn làm người như vậy, cũng

không muốn bị người như vậy trói buộc.

“Được thôi, ông lão vĩ đại, hình tượng ông cao lớn đến đâu, tôi bên này chẳng có gì để nói.

Ông muốn đóng quan tài cho hắn thì cứ đóng, cho dù là hỏa táng hắn thành tro rồi an táng, thì tôi cũng không quản.

Nhưng tình hình hiện tại là, chuyện này căn bản không phải việc ông nên làm.” Diệp Phàm lặng lẽ nhìn thi thể gã béo đang được khiêng đi ở đằng xa.

“Nhưng mà, nhìn từ tình hình hiện tại, ông muốn tổ chức cho người ta một tang lễ hoàn hảo, thì KKbang sẽ tổ chức một tang lễ còn tốt hơn ông nhiều.

Đừng quên, bên đó là bang phái, thực lực của họ lớn hơn ông nhiều lắm.

Bọn họ có tổ chức, có kỷ luật, nếu nói về việc tổ chức tang lễ, chắc chắn sẽ tổ chức tốt hơn chúng ta rất nhiều.” Diệp Phàm nói những lời này đều là sự thật.

Bởi vì những tổ chức bang phái này coi trọng nhất là tình nghĩa anh em.

Nếu có một người anh em đột nhiên tử vong, vậy họ sẽ trả lại cho họ một tang lễ vô cùng hoàn hảo.

Vì sao ư?

Bởi vì khi đã bước vào nghề này, ngay từ đầu đã nói rằng, ai rời khỏi nơi này cũng không hề dễ dàng.

Mặc dù nói, việc rời đi không đặc biệt dễ dàng, hơn nữa sau khi rời đi cũng đặc biệt nguy hiểm.

Nhưng nếu tử vong giữa chừng, thì sẽ được hưởng một tang lễ vô

cùng hoàn hảo, sẽ có một cái kết vô cùng viên mãn.

Không chỉ có thể an táng thi thể của anh một cách tử tế, mà còn có thể cấp cho gia đình anh một khoản chi phí lớn.

Điều này giống như là "lên núi dạy con, xuống núi gặp mặt".

Tào Ngọ Môn nghe xong một tràng lời nói, cũng cảm thấy có chút ngượng nghịu, đúng là như vậy.

"Vậy thôi, chúng ta không đóng quan tài cho hắn nữa.

Chương 904

Dù sao, quan tài của người ta có lẽ tốt hơn chúng ta cả ngàn, vạn lần, hoặc toàn là vàng bạc châu báu." Tào Ngọ Môn mỉm cười nhẹ.

Ông ta hướng về phía xa làm một tư thế quỳ bái.

Ở đây, là để cảm ơn gã béo này đã hy sinh tính mạng, để tất cả các thế lực đều triển khai một loạt các cuộc vây công nhằm vào Đường gia.

Diệp Phàm dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Tào Ngọ Môn, không ngờ, không ngờ.

Gã này thật sự là một người trọng tình nghĩa, thôi được, cũng coi như có chút lương tâm.

Tuy nhiên, đối với Diệp Phàm mà nói, căn bản không có chỉ số lương tâm nào.

Bởi vì những chuyện này đã xảy ra rồi, đã làm ra rồi, thì đồng nghĩa với việc không có cách nào quay đầu lại.

Hôm nay không phải mày giết tao, thì ngày mai tao giết mày.

Trong thời đại mất mạng này, mạng người căn bản chẳng đáng giá.

Tào Ngọ Môn đã mất vợ.

Bây giờ con gái chính là bảo đảm sinh mệnh duy nhất của ông ta.

Nếu nói, đứa con gái này ngay cả tình mẫu tử cũng chưa từng có được, vậy thì, nó đến thế giới này đau khổ đến nhường nào chứ.

Điểm này, Tào Ngọ Môn ít nhiều cũng có chút cảm thông.

Dù sao, ông ta là một người cha.

Thù giết vợ, trước chuyện này nhất định phải báo thù được.

Thế lực của Đường gia cố nhiên rất lớn, nhưng châu chấu đá xe, kiến cắn voi.

Người đông sức mạnh lớn, nhất định có thể loại bỏ sạch sẽ nó.

Sau đó, Diệp Phàm được biết tên của gã béo này là Trương Phi Hổ, là một lãnh đạo cấp tiểu đầu mục.

Nhưng hiện tại đã chết rồi.

Mặc dù nói là bị Diệp Phàm âm thầm xử lý, nhưng người của KKbang đã hiểu ra.

Sở dĩ AAbang hội lợi hại như vậy, tất cả đều là do KKbang hội hỗ trợ phía sau.

Nếu không có KKbang, AAbang hội căn bản không có đủ năng lực để đối kháng với bọn họ.

Vì vậy, KKbang hội bây giờ đã quyết định.

Trước tiên phải xử lý sạch người của AAbang, sau đó mới chính thức tuyên chiến với Đường gia.

Bằng không, KKbang hội sẽ không thể đối phó cùng lúc với hai đối thủ.

Bên AAbang cũng hơi ngớ người ra.

Bọn họ cũng chẳng ngờ, đã là ẩu đả thì cứ ẩu đả, sao lại có người dùng súng bắn nhau nữa.

Bởi vì đánh nhau hỗn chiến có một quy tắc là: có thể dùng nắm đấm, dùng dao, dùng vũ khí lạnh.

Nhưng tuyệt đối không được sử dụng vũ khí nóng.

Bởi vì, vũ khí nóng là hàng cấm, nếu ai cũng sử dụng vũ khí nóng

thì trực tiếp chơi trò đấu súng chẳng phải xong rồi sao?

Còn lãng phí thời gian gì ở đây mà nói mấy lời về vũ khí lạnh.

Diệp Phàm cũng cho rằng kế hoạch này của mình có thể gọi là hoàn mỹ.

Đây cũng là, lần này hắn đã sử dụng mưu lược có phần âm hiểm.

Dù sao, nếu không dùng những mưu lược kiểu tâm cơ này, thì e rằng thật sự không dễ giao chiến với đám người này.

Hiện giờ, chỉ có thể khiến Đường gia tứ diện sở ca, tứ bề thọ địch, mới có thể xử lý gọn gàng mọi chuyện.

Nếu Đường gia tứ diện sở ca, tứ bề thọ địch, thì bên Diệp Phàm có thể tìm ra điểm yếu của Đường gia, tiêu diệt sạch sẽ những nhân vật cấp nguyên lão chủ chốt của Đường gia.

Đương nhiên, chắc chắn là ám sát, nếu giết công khai, vậy thì mấy vị đại lão trong triều đình chắc chắn sẽ không tha cho hắn.

Vạn nhất ban bố lệnh truy sát, chắc chắn sẽ gây ra một số chuyện lộn xộn.

"Cái gì, các ngươi vậy mà lại giết chết đại sư huynh của KKbang à?

Các ngươi thật là gan lớn quá đấy, không biết đại sư huynh chính là bộ mặt của bọn họ sao?

Bây giờ đại sư huynh chết rồi, các ngươi nghĩ bọn họ có tha cho chúng ta không?" Mấy gã bên AAbang, đặc biệt là mấy vị lãnh đạo cấp cao đã hoàn toàn rối loạn.

Sau khi biết đại sư huynh bị sát hại, bọn họ cũng cảm thấy đặc biệt đau đầu.

Bởi vì nếu đại sư huynh cũng chết rồi, vậy bộ mặt của KKbang sẽ

ra sao đây?

Ngay cả người có thế lực nhất, là bộ mặt của bang hội cũng không còn, ai có thể xuất hiện lần nữa giúp bọn họ chống đỡ tất cả những điều này chứ?

"Không phải đâu đại ca, đại sư huynh đó là bị súng bắn chết mà, tay chúng em đâu có súng?

Lúc đó đông người, tương đối hỗn loạn, chúng em cũng không biết sao hắn đột nhiên chết." "Đúng vậy, đúng vậy, chúng em cũng không biết tình huống thế nào, hắn cứ thế đột nhiên chết." Mấy nhân viên tham gia hỗn chiến cũng nhao nhao khổ sở.

Bởi vì bọn họ căn bản không mang súng.

Nhưng, đại sư huynh đó lại bị súng bắn chết.

Đây vốn dĩ là một nghi đoàn.

Làm sao có thể giải quyết được chuyện này đây?

"Các người nói không mang súng, vậy các người làm sao dám đảm bảo người dưới tay các người không mang súng?

Dù sao, bây giờ người đã chết rồi, các người nói làm sao để làm thì làm sao được?" Lão đại AAbang lúc này cũng nổi giận.

Hắn vốn dĩ chỉ muốn cho KKbang một bài học, cũng không nghĩ đến chuyện gây chết người.

Không ngờ, không ngờ.

Bây giờ không chỉ gây ra án mạng, mà còn giết chết đại sư huynh nữa.

Điều này thật sự là vô lý quá đi chứ.

Vậy KKbang chẳng phải sẽ tìm bọn họ liều mạng sao?

“Thế thì làm sao đây?

Lần này xong đời rồi, đừng nói là tranh giành chợ đen, ngay cả việc có thể lăn lộn ở Kinh Thành cũng khó.

Thế lực KKbang lớn như vậy, AAbang chúng ta căn bản không đấu lại bọn họ, nếu không thì cứ giải tán luôn đi.” Lão đại AAbang lúc này cũng cảm thấy đặc biệt đau đầu.

Chương 905

Tào Ngọ Môn và Diệp Phàm bên này đã trở về căn cứ.

“Yên tâm đi, cứ chờ xem là được, mấy ngày nay, chắc chắn Đường gia bên kia sẽ nhận được tin tức, tôi biết KKbang chắc chắn là một bang phái không dễ chọc.” Diệp Phàm bên này đã nắm chắc mười phần.

Chỉ cần KKbang bên này dám ra tay, vậy thì mọi chuyện đều dễ nói.

Tiểu thế lực này xem xem có thể thăm dò ra thực lực của Đường gia hay không.

Nếu Đường gia dám ra tay thì tốt.

Sau đó sẽ lợi dụng cơ hội này để Đường gia tiếp tục phải chịu đả kích từ các bang phái khác.

Bên Kinh Thành này ngoài KKbang và AAbang ra, còn có mấy bang phái lớn khác.

Trước tiên dùng mấy bang phái lớn này liên hợp lại, sau khi đổ tất cả trách nhiệm lên Đường gia, vậy thì, có thể thu hẹp thế lực của Đường gia.

Nguyên nhân chẳng qua là rất đơn giản.

Hiện tại HKtổ chức căn bản không có năng lực đối đầu trực tiếp với Đường gia.

Chỉ có thể trước tiên lợi dụng thế lực của người khác để loại bỏ thân phận của Đường gia.

Nếu mọi chuyện thuận lợi, thì có thể trong thời gian ngắn ngủi

tiêu diệt sạch sẽ.

Muốn tiêu diệt một Đường gia cần những tổ chức như KKbang, ít nhất phải hàng ngàn.

Hiện tại mà xem, chỉ có một bang hội là hoàn toàn không đủ.

Tào Ngọ Môn ở đằng xa nhìn Diệp Phàm.

Ánh mắt càng lúc càng lạnh lẽo, ông ta chưa từng nghĩ đến việc mượn dao giết người.

Nhưng bây giờ, thủ pháp mượn dao giết người này lại thực sự nói được làm được.

Lúc này, Tào Ngọ Môn cũng bắt đầu nghi ngờ mình có phải đã đến nhầm thế giới rồi không.

Trên thế giới này, chính nghĩa không được phô trương thì thôi.

Ngược lại, còn phải mượn tay người khác mới có thể tiêu diệt những kẻ này.

Sớm biết là kết quả như vậy, vậy ông ta tồn tại ở đây để làm gì chứ?

Chẳng lẽ, vợ của mình sẽ chết uổng sao?

Chẳng lẽ, tính mạng người nhà mình cứ thế lãng phí trắng trợn sao?

Pháp luật ở đây vì sao lại vô dụng?

Thế lực của Đường gia vì sao lại lớn đến vậy?

Vì sao không thể giải quyết sạch sẽ?

Cây lớn đón gió!

Cây lớn đón gió!

Tình hình ai cũng biết, vì sao không thể thay đổi?

Nói ra, có lẽ cũng thật sự có chút đạo lý.

Tào Ngọ Môn vừa nghĩ đến lúc vợ mình chết thảm, vành mắt cũng đỏ hoe, nước mắt chảy dài trên má.

Chính nghĩa không được phô trương.

Không có cách nào báo thù cho vợ mình.

Pháp luật cũng không quản, đây đúng là một kế hoạch không thể giải quyết.

Chẳng lẽ quyết định của Diệp Phàm thật sự đúng sao?

Chẳng lẽ, tất cả mọi thứ đều nên tiến hành theo cách của Diệp Phàm sao?

Đây còn là sơ tâm của mình sao?

Sơ tâm của mình là để báo thù, là đối đầu trực diện với Đường gia.

Nhưng hiện tại, đừng nói là đối đầu trực diện, ngược lại lại dùng một số âm mưu quỷ kế, dùng mạng sống của người khác để đối đầu với Đường gia.

Kết quả như vậy thật sự là điều ông ta muốn sao?

Tào Ngọ Môn nằm trên ghế sofa, bất lực nhìn trần nhà.

"Tôi nói lão bản Tào à, ông đừng nghĩ mấy chuyện lộn xộn đó nữa, dù sao, nếu ông không đi theo tư duy của tôi, thì ông chắc chắn sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu." Diệp Phàm thật sự cảm thấy đặc biệt buồn cười.

Ngay cả cái khí thế và gia thế để đối đầu trực diện cũng không có, còn ở đây mà nghĩ mấy chuyện lộn xộn đó.

"Không nhìn ra nha, tôi vốn tưởng tôi mới là quân sư của tổ chức

này, không ngờ, thủ đoạn của cậu vậy mà lại cao minh đến thế.

Đây chắc là dương mưu lớn nhất thế kỷ rồi nhỉ?

Nếu KKbang muốn báo thù, chắc chắn sẽ đi tìm Đường gia gây phiền phức, dấu hiệu của Đường gia chính là cái gọi là Đường tiêu.

Bây giờ tôi có một nghi vấn lớn nhất là, trên người cậu vì sao lại có Đường tiêu?

Chẳng lẽ trước đây cậu cũng là người của Đường gia sao?

Lý ra thì không phải chứ, nếu nói ban đầu cậu là người của Đường gia, vậy bây giờ bọn họ vì sao lại truy sát cậu?" Lý Tiểu Tân lúc này hơi nghi hoặc nhìn Diệp Phàm trước mặt.

Bởi vì cô ấy có chút không hiểu thân phận của tên này rốt cuộc là như thế nào.

Vì sao trên người hắn lại có dấu hiệu của Đường gia?

Nếu Diệp Phàm là người của Đường gia thì lý ra không nên bị người của Đường gia truy kích.

Nhưng hiện tại, không chỉ muốn đuổi cùng giết tận hắn, mà còn muốn lấy mạng hắn.

"Cậu rốt cuộc là chuyện gì vậy?" Lý Tiểu Minh lúc này với khuôn mặt to béo, cũng chạy đến bên cạnh Diệp Phàm hỏi.

Chỉ có Nam Cung Tuyết Hoa ở đằng xa chớp mắt nhìn Diệp Phàm.

Tô Thần Long đang loay hoay với máy tính, các loại máy tính.

Anh ta bên này dùng một số thủ đoạn công nghệ cao của hacker, đã định vị được tổ chức KKbang.

Phát hiện, bọn họ đã bắt đầu hành động.

Hiện tại nhìn từ tín hiệu định vị thì, người của bang hội rất đông,

ít nhất phải hàng vạn người.

Mà AAbang chỉ có vài trăm người ít ỏi đáng thương.

Chương 906

Khoảng cách thực lực này quá lớn, khiến người ta không thể nào suy nghĩ thấu đáo.

Định vị điện tử đã được triển khai dày đặc.

Phạm vi hoạt động của người KKbang tương đối rộng và phân tán.

Hơn nữa là thành từng nhóm, nhóm nhỏ đông nhất đã đạt đến 300 người.

Đang tụ tập lại một chỗ để truy kích một nhóm người nhỏ.

Tô Thần Long bên này đẩy đẩy gọng kính của mình.

"Bọn họ đã ra tay rồi, hiện tại tình hình bên đó chắc là đang hỗn chiến, nhưng số lượng người của KKbang quả thực rất đông.

Nhìn từ bản đồ điện tử hiện tại, phạm vi thế lực sắp chiếm đầy cả khu vực rồi, thấy biểu tượng màu xanh kia không, đó chính là thế lực AAbang." Tô Thần Long nói xong những lời này chỉ có thể chỉ vào biểu tượng trên máy tính.

"AAbang chắc chắn sắp bị diệt vong, tiếp theo nên tiến hành theo kế hoạch của Diệp Phàm, nhắm vào Đường gia.

Thủ lĩnh KKbang chắc cũng không phải kẻ dễ chọc, nếu không cũng không thể tàn sát AAbang đến cùng." Diệp Phàm nghe xong những lời này, mỉm cười nhẹ, cảm thấy cũng rất có lý.

AAbang tình hình thế nào hắn không rõ.

Nhưng, thực lực của KKbang, tuyệt đối có thể gây ra một đòn đả kích không thể xóa nhòa cho Đường gia.

Hơn nữa uy lực khá lớn.

“Đây, chính là kết quả cậu muốn phải không?” Tào Ngọ Môn nhìn về phía Diệp Phàm.

“Đây còn mới chỉ là bắt đầu.

Hiện tại mà xem thì mỗi bên một nơi, KKbang hiện tại vẫn chưa ra tay với Đường gia, chỉ đang truy sát AAbang.” Diệp Phàm giơ bản đồ điện tử lên nhìn một cái.

“Thực lực của AAbang quả nhiên quá nhỏ, nhìn bên KKbang này xem, đã chính thức bao vây bọn họ rồi.” Diệp Phàm thở dài một hơi.

Kế hoạch đang tiến hành một cách hoàn hảo, không một sai sót.

Nếu nói, chuyện tiếp theo thuận lợi, vậy rất nhanh, sau khi AAbang bị diệt vong, tiếp theo chính là lúc KKbang đối kháng Đường gia.

“Không ngờ, cái chết của một đại sư huynh, vậy mà lại có thể khiến KKbang ghi thù đến mức này.

Nếu nói, bên ngoài lại có thêm mấy nhân vật chủ chốt chết đi, vậy thì có thể khiến một bên rơi vào trạng thái quần long vô thủ (rắn mất đầu) không?” Tô Thần Long nói đến đây, đã sắp bật cười thành tiếng.

Chiêu này của Diệp Phàm thật sự quá cao minh.

Anh ta vốn dĩ tưởng rằng dưới công nghệ cao, không có thứ gì có thể hữu dụng hơn thứ này.

Không ngờ, không ngờ.

Cái thứ gọi là nhân tính này, đơn giản là quan trọng hơn bất cứ thứ gì quá nhiều.

Cái thứ gọi là nhân tính này, luôn đặt thù hận lên hàng đầu.

Nếu nói, đặt thù hận quá nặng, đối với người bình thường có lẽ là "nhẫn một lúc sóng yên biển lặng".

Nhưng, đối với đám cướp KKbang này mà nói, chắc chắn là "có thù tất báo" chết tiệt.

Diệp Phàm nghe đến đây, cũng khẽ cười lạnh.

Dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn Tô Thần Long.

Không ngờ, không ngờ.

Thằng nhóc này đeo kính, trông như một thanh niên ngành kỹ thuật.

Không ngờ làm việc lại quá đáng đến vậy, còn khá ác nữa.

Cái chết của một đại sư huynh đã là giới hạn của Diệp Phàm rồi.

Nếu nói, lại có thêm mấy thủ lĩnh KKbang chết nữa, vậy thì e rằng, thật sự là điệu nhạc của thiên hạ đại loạn rồi.

Hiện tại chỉ vì chuyện của đại sư huynh, KKbang đã chính thức gây chiến loạn.

Nếu nói, lại có thêm mấy nhân vật chủ chốt chết nữa, thì e rằng thật sự sẽ không dễ đối phó.

Nếu KKbang quần long vô thủ, vậy thì đám côn đồ này chưa chắc sẽ tấn công Đường gia, mà sẽ tấn công dân chúng trong Kinh Thành.

Đạo lý rất đơn giản.

Bởi vì phần lớn người trong đó đều là một lũ vương bát đản, hoặc là những kẻ có vấn đề.

Thế lực trên người bọn họ, thật ra căn bản không dễ để người khác hiểu rõ.

Tô Thần Long à Tô Thần Long.

Không ngờ nha, thằng nhóc mày đơn giản là còn ác hơn cả tao.

Đúng là câu nói kia: "Trượng nghĩa đa là đồ chó má, bạc tình đa là kẻ đọc sách".

"Lời cậu nói là ý gì?

Chẳng lẽ cậu muốn giết vài thủ lĩnh cấp cao của KKbang?

Rồi để KKbang chính thức gây họa loạn à?

Nhưng trên người tôi đã không còn Đường tiêu, chỉ còn một cái thôi." "Chuyện này không quan trọng, cậu đừng quên, ở An Lạc chúng ta, thứ gì cũng có thể làm giả được.

Đương nhiên, chỉ là làm giả, không thể nói là làm giả hoàn toàn.

Dù sao đám ngu ngốc KKbang đó cũng không biết tình hình bên trong thế nào, bọn họ, chẳng lẽ còn mang Đường tiêu đi giám định sao?" Tô Thần Long nói đến đây, đẩy đẩy gọng kính của mình.

Ý đã rất rõ ràng.

Có một cái Đường tiêu không quan trọng.

Chỉ cần có thể làm ra, vậy thì có thể khiến nó biến thành một ngàn, một vạn cái.

Diệp Phàm chỉ có một cái Đường tiêu.

Vì vậy, trên người hắn đã không còn dấu hiệu nào khác.

Tuy nhiên, nếu nói là chơi cái trò vu oan giá họa đó, thì loại Đường tiêu này có thể làm giả được.

Nhưng, lại cần một số thứ đặc biệt để hỗ trợ.

Đó chính là Đường văn.

Tương tự như hoa văn chống giả trên tiền.

"Không tệ, không tệ, rất tốt." Diệp Phàm thật sự giơ ngón cái lên

với Tô Thần Long.

Chương 907

Hơn nữa còn suýt nữa vỗ tay.

“Chỉ có điều hơi đáng tiếc là, cậu cho dù có thể làm ra hình dạng của Đường tiêu, nhưng nếu không có Đường văn, thứ đó của cậu cũng tương đương với đồ bỏ đi.

Người KKbang dù có ngốc đến mấy cũng nhận ra Đường văn, dù sao, đây là dấu hiệu thống nhất của An Lạc.

Bằng không, nếu trên tiền không có thì cũng tương đương với giấy lộn.” Còn có một điểm quan trọng nhất.

Cái thứ gọi là Đường văn này tương đương với chữ viết chống giả trên phiếu.

Nếu có thứ này trong tay, vậy thì, có thể chứng minh chuyện này có thể xử lý và giải quyết như thế nào.

Kỹ thuật chống giả siêu cường độ trong tình huống bình thường, căn bản không thể có được.

“Vậy thì không thành vấn đề.

Nhưng tất cả đều nằm trong tay cậu mà.” Tô Thần Long dùng ánh mắt đầy ẩn ý nhìn về phía Diệp Phàm.

Ý đã rất rõ ràng.

Đường tiêu có thể làm giả, vậy Đường văn cũng có thể làm giả.

“Cậu chẳng lẽ muốn tôi vào kho cơ mật của An Lạc, lấy trộm cái máy kỹ thuật chống giả Đường văn đó sao?

Cái máy đó tồn tại như một bí mật quốc gia, cậu nghĩ tôi có thể lấy được thứ đó sao?” Diệp Phàm thật sự cảm thấy buồn cười.

Tô Thần Long này quá coi trọng bản thân.

Một cái máy kỹ thuật chống giả Đường văn cơ mật như vậy, căn bản không phải là thứ mà người bình thường có thể có được.

Cho dù có thể vào được kho cơ mật.

Nhưng, có thể sống sót đi ra ngoài hay không lại là một chuyện khác.

"Sao cậu lại nói là trộm?

Ý tôi là, bảo cậu quang minh chính đại mà lấy, dù sao, cậu chắc chắn không phải người bình thường." Tô Thần Long nhìn Diệp Phàm với ánh mắt như thể nhìn thấu lòng người.

Bởi vì, anh ta biết bối cảnh của Diệp Phàm căn bản không hề đơn giản.

Nếu bối cảnh của Diệp Phàm đơn giản, vậy hắn cũng không thể sống sót trên thế giới này lâu như vậy.

Bị đại gia tộc như Đường gia truy sát lâu như thế, chắc chắn là vì có cao nhân phía sau chỉ điểm, mới một lần lại một lần hóa giải nguy hiểm thành an lành.

Còn cao nhân phía sau đó là ai, thì ai cũng không rõ.

Nhưng, chỉ biết người đó chắc chắn rất lợi hại.

Nếu người đó là một kẻ yếu đuối, vậy Diệp Phàm đã chết cả trăm lần rồi.

Diệp Phàm khẽ cười lạnh.

Không ngờ, không ngờ.

Tô Thần Long cái thằng kỹ sư này, còn chết tiệt hiểu thấu nhân tính ghê.

Biết phía sau mình có đại lão đang giúp đỡ.

Lại còn muốn mời cả chỗ dựa của mình ra tay để giải quyết mọi chuyện một cách "không kém cạnh" sao?

Để đại lão ra mặt dàn xếp mọi chuyện, có chút khó khăn đấy.

Nếu nói phía sau Diệp Phàm có chỗ dựa không?

Thật sự có, hơn nữa còn vô cùng lợi hại.

So với chỗ dựa của Đường gia, quả thực là không hề kém cạnh.

Rõ ràng cũng là một nhân vật cấp nguyên lão đại quyền khuynh triều chính, quyền thế tột đỉnh.

Vì vậy đây cũng là lý do vì sao Đường gia không thể hạ được Diệp Phàm.

Bởi vì, mỗi lần truy kích, mỗi lần truy bắt, đều nằm trong sự thao túng kiểm soát của người khác.

Cho nên, mỗi lần Đường gia ra tay, Diệp Phàm đều nhận được tin tức ngay lập tức.

"Quan hệ xã hội kiểu này không nhất định phải dùng, nhưng nhất định phải có.

Nếu nói đến thời khắc quan trọng có thể lấy ra giúp đỡ một tay, thì chắc chắn là phải giúp đỡ." Diệp Phàm bất đắc dĩ cười cười.

Cũng đã đến lúc mời vị nhân vật cấp nguyên lão duy nhất này ra, giúp đỡ một chút rồi.

Dù sao, muốn đánh đổ Đường gia, chắc chắn phải dùng đến các thế lực khác nhau.

Đạo lý thực ra rất đơn giản.

Bề ngoài, là Diệp Phàm và Đường gia đấu tranh.

Thực tế, chính là cuộc đấu đá giữa hai bên cấp cao.

Nếu Đường gia bị đánh đổ, vậy nguyên lão nắm quyền phía trên Đường gia cũng sẽ bị trừng phạt nặng.

Cũng tương đương với, đó là chiến thắng của nguyên lão đứng sau Diệp Phàm.

Cho nên tình hình hiện tại chính là: hai thế lực này, xem ai có thể giải quyết gọn gàng mọi chuyện.

Bất kể ai sống ai chết, cuối cùng chắc chắn đều không có kết cục tốt đẹp.

Đương nhiên, trong cuộc đấu tranh giữa các nhân vật lớn, kẻ chết đều là những nhân vật nhỏ.

"Thông minh, thật sự quá thông minh rồi, không hổ là cậu đấy Diệp Phàm.

Ai, vậy thì làm phiền cậu rồi, động dụng chút quan hệ trong tay cậu, lấy cái máy kỹ thuật chống giả Đường văn đó về đi.

Nếu lấy về được, vậy thì đối với chúng ta đều có lợi ích vô cùng lớn." Tô Thần Long cười nhìn xuống Tào Ngọ Môn.

Tào Ngọ Môn mặt mày ngơ ngác.

Sau đó, Tào Ngọ Môn dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Diệp Phàm.

"Ý cậu là, phía sau cậu cũng có chỗ dựa lớn phải không?" "Đương nhiên rồi, nếu không thì tại sao mỗi lần Đường gia truy sát tôi, tôi đều có thể dễ dàng thoát thân chứ?

Chẳng lẽ nói tôi chỉ dùng chân để chạy sao?" "Vậy mẹ kiếp cậu, vì sao còn phải giết chết gã béo đó?

Còn đổ họa cho Đường gia, cậu trực tiếp để chỗ dựa của cậu ra mặt, diệt Đường gia chẳng phải được sao?

Như vậy chẳng phải càng dễ dàng hơn sao?" "Não ông bị bệnh à? Hay là chuyện gì vậy?

Chương 908

Phía sau Đường gia cũng có nhân vật lớn có năng lực đặc biệt đấy, căn bản không thể động vào dễ dàng được." Tào Ngọ Môn cái đầu óc này rốt cuộc sống đến bây giờ kiểu gì vậy.

Diệp Phàm thật sự cảm thấy quá không thể tin nổi.

Ông rõ ràng là một lão đại, là một người quản lý, là một người lãnh đạo.

Bây giờ ông lại trở thành một kẻ ngốc vậy.

Trong đầu không chứa gì sao, toàn là nước à?

"Lão bản à, ông lẽ nào không biết cuộc đấu tranh giữa các nhân vật lớn đều không ở trên mặt nổi sao?

Bọn họ lợi dụng những nhân vật nhỏ làm con cờ, từng bước từng bước diễn trò, ông ngay cả những điều này cũng không hiểu rõ sao?" Lý Tiểu Tân lúc này đứng dậy, nói một tràng thuyết phục và giáo dục Tào Ngọ Môn.

Bởi vì lão đại này làm việc đơn giản là quá cứng nhắc, đầu óc đơn giản.

Ngoại trừ nấu ăn ngon, còn lại là không mấy khi suy nghĩ.

Diệp Phàm trực tiếp cắt ngang lời Lý Tiểu Tân.

Hắn cũng biết, sở dĩ Tào Ngọ Môn một lòng muốn báo thù, một lòng muốn giải quyết Đường gia, cũng hoàn toàn là vì mối hận thù trong lòng ông ta quá sâu.

Nếu hận thù trong lòng không quá nặng, vậy thì đã sớm xử lý xong mọi chuyện rồi.

Tào Ngọ Môn trong khi một lòng muốn báo thù, cũng vô hình chung tạo áp lực cho đại não của chính mình.

Đó chính là khiến đầu óc ông ta tạm ngừng suy nghĩ.

Nếu đại não ông ta không tạm ngừng suy nghĩ, thì lẽ ra có thể xử lý tốt chuyện này rồi.

"Thôi được rồi, thôi được rồi, đừng tranh cãi nữa, bây giờ không phải lúc tranh cãi.

Chúng ta hiện giờ nên xử lý hoàn hảo mọi chuyện này xong, thì kết quả sẽ xuất hiện trước mắt." Nam Cung Tuyết Hoa đứng ra bảo vệ người cha ngốc nghếch của mình.

"Thôi được, vậy tôi sẽ gọi điện cho vị nhân vật đại lão này của tôi, xem thử có thể lấy được cái máy kỹ thuật chống giả Đường văn đó về không.

Nếu lấy về được, vậy thì đối với chúng ta đều có lợi ích vô cùng lớn.

Nếu không lấy được, chúng ta cũng đừng nói gì khác, cứ vậy đi.

Không làm ra được Đường văn thì làm ra cái dấu hiệu Đường tiêu cũng được, cứ thử xem sao.

Dù sao, là làm giả cũng không thể nói là hàng cao cấp được." Diệp Phàm không nói nhiều lời.

Trực tiếp lấy điện thoại ra bấm số.

Hơn nữa điện thoại hắn gọi là điện thoại màu đỏ.

Cái điện thoại màu đỏ này thông đến đâu thì không ai có thể biết rõ hơn.

Nếu nói, không minh bạch, không rõ ràng, không biết chuyện này nên giải quyết thế nào.

Thì đó là thật sự không biết mọi thứ này nên lý giải ra sao.

Nhưng có chút tiếc nuối là.

Cuộc điện thoại màu đỏ này không gọi được.

Ngược lại, trực tiếp không ai nhấc máy.

Diệp Phàm thở dài một hơi.

"Được rồi, chuyện đã giải quyết xong." Diệp Phàm trực tiếp cúp điện thoại.

Hắn rõ ràng là, điện thoại này không ai nhấc máy.

Vậy thì có nghĩa là chuyện của mình đã được người khác báo cho biết rồi.

Nếu điện thoại có người nhấc máy, vậy thì có nghĩa là kết quả của chuyện đã nghiêm trọng rồi.

Hậu quả nên xử lý thế nào thì chắc chắn không phải là như thế này.

"Bên cậu chẳng phải ngay cả điện thoại cũng không gọi được sao?

Sao cậu lại dám đảm bảo chuyện này đã giải quyết thuận lợi rồi?

Cậu không phải đang đùa giỡn chúng tôi đấy chứ?" Tô Thần Long cảm thấy hành vi của hắn quá kỳ quái.

Làm cái quái gì vậy.

Điện thoại còn chưa gọi được, chuyện đã giải quyết rồi ư?

Cậu ngay cả lời còn chưa nói rõ, người khác làm sao biết chuyện gì?

"Chuyện này không cần cậu phải nói, tôi và vị kia có thần giao cách cảm.

Nếu không có chức năng thần giao cách cảm này, thì e rằng thật

sự không thể xử lý tốt và giải quyết được như vậy." Diệp Phàm bên này khẽ cười lạnh.

Dù sao, việc hắn muốn giải quyết chuyện này rất đơn giản.

Nói là thần giao cách cảm thì là thần giao cách cảm.

Nói là đại nhân vật có thể hiểu, thì đại nhân vật sẽ hiểu.

Thà nói đại nhân vật cầu xin hắn, chi bằng nói Diệp Phàm chính là đại nhân vật đó, hoặc cũng có thể là người thay thế của hắn.

"Được rồi, được rồi, ông đây tâm đầu ý hợp với nhân vật lớn bên kia, chuyện này chúng ta không quản được.

Thế nhưng, hiện tại ông nên hiểu rõ hơn, nếu chuyện này thất bại, thì đối với ai cũng chẳng có lợi.

Bởi vì, ông cũng hiểu, bất kể là ai, một khi đã lên con thuyền giặc này, vậy thì không chừng bao giờ mới xuống được, cũng không chắc có thể sống sót mà đi xuống.

Nếu muốn xuống thì căn bản không hề đơn giản như vậy.

Lên sân khấu thì rất dễ, nhưng xuống sân khấu thì rất, rất khó." Lý Tiểu Tân lúc này cực kỳ hiểu rõ những điều liên quan đến bản tính con người.

Bởi vì hắn hiểu rõ, nếu ngay cả bản tính con người mà còn không rõ, thì hắn cũng không cần thiết phải làm cái gọi là thủ não trí năng của tổ chức HK này.

Vậy thì, ý nghĩa tồn tại của hắn trên thế giới này chắc chắn cũng không lớn lắm.

Thủ não trí năng của tổ chức nào mà chẳng phải người thông minh?

Nếu nói không phải người thông minh, thì chắc chắn cũng không

thể nói được.

Nếu không, quân sư dùng để làm gì?

Những kẻ đầu óoc đơn giản, tứ chi phát triển thì căn bản không thể làm được cái gọi là quân sư hay lãnh đạo.

Sự tồn tại của Lý Tiểu Tân cũng hoàn toàn chứng minh một kết quả rất đơn giản: Người không có trí tuệ thì có thể không có tình cảm, nhưng không thể không có chút đầu óc nào.

Chương 909

Bởi vì, trước đây Lý Tiểu Tân chính là một trí năng của tập đoàn, thuộc về những người làm việc bằng trí óc, đơn giản là những nhân tài chơi kỹ thuật.

Hiện tại, hắn đã không còn hứng thú với những thứ này nữa.

Chính vì hắn không còn hứng thú, nên Diệp Phàm mới chính thức nổi bật lên, gọi cú điện thoại đỏ kia.

Sau đó, khiến những chuyện này phát triển mạnh mẽ.

Nếu như ngay từ đầu hắn đã khá hứng thú với những chuyện này, thì những thứ đó chắc chắn sẽ không phát huy được năng lực và sức ảnh hưởng lớn.

Đạo lý thực ra rất đơn giản.

Trên thế giới này, tất cả mọi chuyện đều hỏng vì dư luận.

Vốn dĩ là những chuyện khá bình thường, đến cuối cùng lại trở thành tiến thoái lưỡng nan.

Giống như Đường gia đối xử với Tào Ngọ Môn vậy.

Thù giết vợ, đã là mối thù tày trời rồi.

Ai mà chịu đựng nổi, thế mà cái gọi là Tào Ngọ Môn này lại cứ thế nhẫn nhịn.

Cũng coi như sức chịu đựng của ông ta cực kỳ mạnh, cũng coi như năng lực của ông ta khá nổi bật.

Tất cả mọi chuyện trên kia và chuyện đó, thật sự là một thái độ tiến thoái lưỡng nan.

Nếu chuyện này xảy ra với Diệp Phàm, hắn sẽ ăn miếng trả miếng

ngay lập tức.

Trong vài phút đã giải quyết xong cái mạng nhỏ của bọn chúng thì tốt hơn.

Nếu là người Đường gia làm, thì sẽ trút giận lên người Đường gia.

Mặc kệ là nam hay nữ, già hay trẻ.

Trực tiếp là kiểu một đòn đoạt mạng.

Đối với những kẻ ngốc nghếch này, không phải là tình huống mà người khác nói có thể khiến người ta biết được.

Mạng người là quan trọng, giết người không quá đầu rơi xuống đất.

Bởi vì trong cái thế giới này, người ta luôn thích nghe những điều người khác nói.

Từ trước đến nay không hề cho rằng những gì mình thấy là thật sự tồn tại bên cạnh mình hay sao?

Nếu như tất cả bọn họ đều dựa vào ai để tồn tại trong thế giới này, vậy thì thế giới này đã hết cứu rồi.

Mọi người đều sống trong miệng người khác, bị họ dễ dàng thay đổi.

Căn bản không thể thay đổi được.

Ai cảm thấy mình lộn xộn chứ?

Cho nên cũng không có tác dụng lớn lắm.

"Không đúng nha, vốn dĩ cậu là một nhân tài trí tuệ của tổ chức HK này, sao bây giờ lại đến chỗ tôi?" Diệp Phàm lúc này cuối cùng cũng phát hiện ra có gì đó không ổn.

Đó là, rõ ràng là không làm gì cả, nhưng đáng lẽ phải nghĩ rõ ràng những chuyện này, thì lại không nghĩ tới.

Đối với hắn mà nói, không nghĩ rõ ràng thì coi như là thái độ tiến thoái lưỡng nan.

"Chuyện này không sao cả, có liên quan gì đâu.

Mọi người đều đã vào tổ chức HK rồi, vậy thì cũng chứng minh đều là người cùng một con đường, đều là người cùng một con đường phải đi cho tốt.

Còn những chuyện khác, cậu không cần nói thêm nữa, cũng đừng làm nữa.

Dù sao đã vào cửa này thì chúng ta là anh em." Lý Tiểu Tân trước đây là một người rất chú trọng đến thủ đoạn dùng người.

Nhưng hiện tại hắn lại không còn hứng thú với những thứ này nữa.

Dù sao, nếu nói quá hứng thú với những thứ này, thì e rằng thật sự sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Thực ra, Lý Tiểu Tân đã có suy nghĩ trong lòng mình.

Đó là hắn cảm thấy Diệp Phàm làm cái nghề này còn giỏi hơn hắn.

Nếu như làm xuất sắc hơn hắn, thì hắn không cần thiết phải ở đây sử dụng đầu óc đối kháng với những thứ này nữa.

Cho nên, đây cũng là kết cục cuối cùng của những quân sư đó.

Hoặc là bị xuất huyết não hoặc là hệ thần kinh có vấn đề.

Tất cả đều là vì họ đã sử dụng quá nhiều sức lực não bộ, nên mới tạo ra những tình huống lộn xộn này.

Tào Ngọ Môn lúc này dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn Diệp Phàm.

Nếu vị trí của Lý Tiểu Tân bị Diệp Phàm thay thế, thì tương lai e rằng sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Đồng thời, Tào Ngọ Môn cũng có chút buồn bực.

Nếu một người như vậy đến kế nhiệm vị trí trí năng của tổ chức HK, thì tương lai toàn bộ tổ chức HK sẽ rơi vào một phong cách khác lạ.

Và phong cách này đại diện cho cái chết, đại diện cho sinh mạng con người.

Giả như tùy tiện có thể khiến người khác mất đi sinh mạng, thì e rằng thật sự sẽ không có kết quả tốt đẹp.

Tuy nhiên, hiện tại, cũng không có mấy người có thể làm rõ những chuyện này.

Dù sao, những chuyện này, nói là đơn giản thì cũng đơn giản.

Căn bản mà nói, nguyên nhân rất đơn giản.

Vì thế lực của Đường gia quá lớn, nếu đối kháng trực diện, thì chỉ có chết không có chỗ chôn.

Tiếp theo chắc chắn là mất mạng.

Cho nên thực ra cũng được thôi, vẫn nên đi theo con đường của Diệp Phàm thì tốt hơn.

Nếu con đường của Diệp Phàm cũng không thông, thì e rằng thật sự sẽ không có kết cục đặc biệt tốt đẹp.

Nếu hiểu rõ tình huống này nên tiến hành như thế nào, thì Tào Ngọ Môn đáng lẽ sẽ không phản đối những gì Diệp Phàm làm.

Nghĩ đến đây, Tào Ngọ Môn bất lực thở dài một hơi.

Dù sao, hiện tại mà nói, những tình huống như vậy căn bản không

dễ dàng làm được, cũng không dễ dàng bị hiểu.

Bởi vì những chuyện này thực sự rất phức tạp.

Thế lực Đường gia quá lớn, nếu đối đầu trực diện, chắc chắn sẽ chết không có chỗ chôn.

Chương 910

Nếu không đối đầu trực diện, thì e rằng cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Chỉ có thể nghe lời Diệp Phàm, dùng kế sách từng bước từng bước xóa bỏ sạch sẽ những thứ này.

Nếu không dùng kế sách mà có thể xóa bỏ sạch sẽ những thứ này, thì e rằng thật sự quá khó để đối kháng với Đường gia.

Được rồi, từ nay về sau, Diệp Phàm sẽ thay thế vị trí của Lý Tiểu Tân đi.

Sau này, Diệp Phàm nói gì thì là đó, sau này, Diệp Phàm đưa ra kế hoạch nào thì các cậu cứ bàn bạc với hắn là được.

Chỉ cần không quá mức làm tổn thương người vô tội và sinh mạng con người, thì tôi cũng hoàn toàn đồng ý." "Đồng ý, đồng ý, tôi một trăm phần trăm đồng ý.

Bởi vì tôi nghĩ người thông minh nhất trong chúng ta vẫn là Diệp Phàm.

Giả như nếu hắn luôn ở đây, thì đối với ai cũng có lợi, đối với chúng ta dưới đây cũng khá tốt." Nam Cung Tuyết Hoa lúc này dứt khoát đứng ra ủng hộ Diệp Phàm.

Trong mắt cô ta lấp lánh ánh sáng.

Sau mấy chuyện trước đó, cô ta cũng đã hiểu ra.

Có lẽ là vì Diệp Phàm căn bản không biết mình từng là ân nhân cứu mạng của hắn.

Cho nên, hắn mới có chút ý tứ kính nhi viễn chi đối với cô ta.

Không sao cả.

Cứ để bí mật này tiếp tục chôn vùi.

Nếu đây là một bí mật, thì đối với cô ta cũng có lợi ích rất lớn.

Dù sao, từ xưa đến nay có một câu nói gọi là "ân giấu mình".

Làm việc tốt không lưu danh, cả đời là như vậy.

"Vậy được rồi, đã các cậu đều ủng hộ tôi như vậy, sau này tôi đưa ra quyết định gì, có thể sẽ quá đáng, nhưng đồng thời tôi hy vọng các cậu đừng nói những lời khó nghe để đả kích tôi.

Nếu nói những lời quá khó nghe để đả kích tôi, thì đối với tâm lý của ai cũng không tốt lắm.

Tôi đây thì khá tự luyến, có lẽ có chút kiêu ngạo, nhưng bất kể chuyện gì xảy ra, nếu có thể làm được và được lý giải, thì là khá tốt rồi.

Những thứ khác, tôi không muốn làm cũng không muốn nói, dù sao sự thật là như vậy, các cậu cứ hiểu tôi như vậy đi." Diệp Phàm lúc này cũng từ trong lòng ngầm thừa nhận hành vi của mình.

Dù sao, năng lực của hắn quả thực là trên Lý Tiểu Tân.

Bàn về mưu kế, bàn về những thủ đoạn âm mưu quỷ kế trôi chảy như nước chảy mây trôi này, Diệp Phàm cảm thấy.

Không nói gì khác, chỉ riêng về năng lực chấp hành, thì căn bản không ai có thể so sánh được với hắn.

Lại còn có cả trí tuệ và một loạt những thứ khác.

Nếu như có ai đó có thể so sánh được với hắn xuất hiện, thì trên thế giới này không nên có nhân vật như vậy xuất hiện.

Tô Thần Long lúc này thở dài một hơi thật dài.

Ngay sau đó lại mở máy tính ra.

Máy tính này có thể theo dõi và giám sát bất kỳ hành vi điện tử nào của bất kỳ ai.

Chỉ cần bất kỳ ai ở An Lạc sử dụng bất kỳ thiết bị điện tử như máy tính, điện thoại nào, thì đều sẽ để lại dấu vết trên thế giới này.

Nếu có thể, thì đã sớm nắm rõ mọi tình huống này rồi.

Cho nên, đây cũng là một át chủ bài của Tô Thần Long.

Không ai có thể khiến hắn dễ dàng giao ra át chủ bài của mình.

"Mọi người mau lại đây xem tình hình trên màn hình điện tử này!

Chuyện trên này mọi người đáng lẽ phải rõ, cái gì cũng có thể thấy.

Chuyện này mọi người đừng trách tôi, những cái khác tôi cũng không muốn nói, những cái khác tôi cũng không muốn làm nữa.

Một khi đã đi vào con đường không lối về này, thì con đường này, không nên được hiểu rõ, vậy thì không có gì để nói cũng không có gì để làm tốt cả." Tô Thần Long bên này lại vội vàng che màn hình lớn trên máy tính của mình lại.

Bởi vì, giống như hắn đã nói trước đó, đây là một con đường không lối về.

Một khi đã đi trên con đường không lối về này, thì cũng không có gì để thay đổi, cũng không có nội dung sự thật gì để nói nữa.

Chuyện là như vậy, mày không muốn sống tốt sao?

Ai mà chẳng muốn tìm hiểu rõ ràng tình huống này.

"Yên tâm đi, tổ chức HK chúng ta chắc chắn hiểu nỗi đau khổ trong hành động của cậu.

Nếu chúng ta ngay cả hành động của cậu còn không hiểu, không biết, thì tất cả những tình huống này căn bản không dễ dàng làm ra.

Cái gì cũng có." Diệp Phàm bước tới vỗ vai Tô Thần Long.

Bởi vì hắn sớm muộn gì cũng hiểu rõ những chuyện này.

Vốn dĩ không nên xuất hiện ở đây.

Nhưng hiện tại đã xuất hiện ở đây rồi, thì không có gì để nói, cũng không có gì để làm.

Con đường không lối về chính là con đường không lối về, đi trên con đường này, căn bản không dễ dàng đi xuống.

"Lần này, cậu làm tốt hơn Lý Tiểu Tân nhiều.

Tên nhóc đó chỉ biết một mực bắt chúng ta hành động phía trước, không hiểu tình huống của chúng ta.

Bây giờ, cậu là một đầu não của tổ chức HK, lại hiểu hành vi của chúng ta như vậy, thì chúng ta chắc chắn cũng sẽ rất hợp tác với hành động của cậu." Tô Thần Long nói đến đây, bất lực cười với Lý Tiểu Tân.

Ai bảo khi hắn làm thủ não của tổ chức HK lại căn bản không nghe lời hắn.

Nếu như, khi hắn làm thủ não của tổ chức HK mà nghe lời hắn, thì mọi chuyện đã được giải quyết rất tốt rồi.

"Được rồi, chuyện này cậu không thể trách Lý Tiểu Tân, cũng không thể nói là vì một chuyện mà phản ánh tính cách của một người.

Bây giờ, cậu mau chóng đừng che màn hình điện tử này nữa, mau mở ra xem là tình huống gì.

Nếu như cậu ngay cả tình hình bên này cũng không cho xem, thì e rằng chúng ta đều không biết đã xảy ra chuyện gì.

Cậu không thấy chuyện này thực sự rất nguy hiểm sao?" Tào Ngọ Môn lần này lại đứng ra.

Bởi vì Lý Tiểu Tân có tính cách khá trầm cảm.

Vạn nhất tên này trầm cảm phát tác, thì đối với ai cũng không có lợi.

Khi tên này trầm cảm phát tác, thì chắc chắn không biết sẽ làm ra những chuyện lộn xộn gì.

Chương 911

Kẻ điên, bệnh thần kinh, căn bản không phải là không có thuốc chữa.

Nhưng hiện tại, tốt nhất vẫn nên ổn định một chút.

Không ra ngoài được thì đừng ra ngoài, vài người bọn họ đã là một nhóm nhỏ.

Một nhóm nhỏ cần phải đoàn kết lại, chứ không phải cố chấp phân tán.

Hai người một nhóm, bốn người một bè.

Đây vốn dĩ là sự thật không thể tranh cãi.

Ai có thể làm cho chuyện này không rõ ràng mà vẫn ổn thì tốt.

Dường như cũng không có mấy kẻ có thể giải quyết hoàn hảo chuyện này.

Tô Thần Long đành phải ngượng nghịu mở màn hình lớn điện tử ra.

Đập vào mắt là những cảnh tượng của bang KK.

Màn hình hiển thị số người bên bang AA đã chết gần hết rồi.

Đang bị truy đuổi, chém giết.

Gần như đã là thủ đoạn một chọi mười.

Vậy thì, nếu xảy ra, chắc chắn là chết không có chỗ chôn.

Tại nơi thi thể chất đống, biển máu này.

Nhìn dòng máu đỏ tươi, tất cả đều lan tràn bao phủ lên.

“Mẹ kiếp, cái này tàn nhẫn quá đi!

Nhìn cánh tay, đùi đều máu thịt lẫn lộn, đơn giản là còn cho người ta sống hay không!

Sớm biết là kết quả như vậy, thì không nên lợi dụng bọn họ quá mức.

Bọn họ vốn dĩ là một đám liều mạng, chính là đã quá coi trọng bọn họ, chính là đã quá mức coi trọng đám người này, nên những chuyện này mới càng ngày càng trở nên quá phức tạp." Lý Tiểu Minh lúc này đột nhiên sợ hãi.

Vì sao lại sợ hãi?

Mặc dù tính tình cậu ta không tốt lắm, hơn nữa lại là một tên béo, còn thích đánh nhau.

Thích dùng vũ lực giải quyết tất cả.

Thế nhưng, gan của cậu ta một chút cũng không lớn.

Ngược lại còn có chút đáng thương.

Bởi vì tuổi của cậu ta vốn dĩ không lớn lắm.

Phần lớn thời gian đều tập luyện võ thuật đối kháng, tán thủ các loại.

Thực chiến thật sự thì căn bản chưa từng tiếp xúc.

Ngược lại, chưa từng nắm rõ mọi tình huống đẫm máu.

"Đây chẳng lẽ chính là kết quả mà cậu muốn sao, Diệp Phàm?

Vậy cậu không cảm thấy trong lòng mình có một chút đau xót nào sao?" Sắc mặt Tào Ngọ Môn tái nhợt.

Bởi vì ông ta chưa từng tận mắt thấy con người lại yếu ớt đến vậy.

Hơn nữa trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, lại có thể làm cho

những thứ này trở nên tiến thoái lưỡng nan.

Mạng người lúc này đã không còn đáng giá như vậy rồi sao?

Kiểu một nhát dao một đứa trẻ như vậy.

Rủi ro kiểu này thật sự quá độc địa.

Mạng người đơn giản là không đáng tiền đến một mức độ nào đó.

"Tào lão bản, bây giờ không phải lúc ông thương hại họ.

Ông thương hại họ bây giờ, chỉ làm tổn thương chính ông thôi, tổn thương tất cả mọi thứ của chính ông đấy, ông hiểu không?" Biểu cảm của Diệp Phàm cực kỳ lạnh nhạt.

Bởi vì hắn đã quá quen với những chuyện này rồi.

Cho nên, hiện tại hắn không định để tâm đến những tình huống này nữa.

Ân oán giang hồ, chém giết vốn dĩ là những thứ tồn tại.

Hiện tại giang hồ tương đương với xã hội ngày xưa.

Trong xã hội này, ân oán tình thù đều nên xuất hiện.

Dù sao thì cứ làm một người phàm tục, tham tài háo sắc là được.

Những thứ khác không có thì đừng làm ra nữa.

Không nhất thiết lúc nào cũng phải cứ đi theo hướng đúng đắn.

Bởi vì, căn bản không ai thích đi sai đường.

Không ai thích đặt những tình huống đặc biệt sai lầm lên người mình.

Tất cả những điều này cũng không bị thay đổi.

Tất cả đều có thể bị hắn lừa gạt.

Ý nghĩa tồn tại trên thế giới này cũng không lớn lắm.

Cũng không phải như vậy có thể khiến ông hiểu được.

“Tôi không phải thương hại họ, tôi chỉ là cảm thấy những chuyện này lại xuất hiện vô lý đến vậy, thì không nên để nó xuất hiện nhanh chóng và vô lý như thế.

Chuyện tại sao lại có kết quả như vậy?

Chẳng lẽ tất cả đều là vòng tuần hoàn nhân quả?

Lại có mấy kẻ biết được chuyện tôi nói ra như vậy?

Thực ra, cũng rõ, cũng hiểu và cũng biết chuyện này nên làm thế nào rồi, phải không?

Nếu cậu ngay cả những chuyện này cũng không hiểu, thì ai sẽ có những nguyên tắc khác nên hiểu và làm ra tình huống này?

Dù sao, hiện tại không phải là ông muốn thay đổi cái gì thì cứ thay đổi cái gì, đúng không?” Diệp Phàm, hiện tại với tư cách là một thủ não của tổ chức HK, với tư cách là một người lãnh đạo xuất sắc.

Chương 912

Trong lòng hắn đã suy nghĩ quá nhiều về kết cục.

Quá nhiều ý nghĩ không thể tin nổi.

Chỉ là, những ý nghĩ không thể tin nổi này lại quá nhiều không thể nói ra.

Thực ra, kết cục là khiến một số chuyện của hắn trở nên tiến thoái lưỡng nan.

Đơn giản là bị cuốn vào đến cuối cùng.

Ngược lại càng trở nên phức tạp hơn.

"Ý của tôi rất rõ ràng, ý của tôi là đừng tùy tiện sát hại người vô tội là được.

Còn những thứ khác, cứ thuận theo tự nhiên, cứ làm rõ ràng tình huống là được rồi." Quyết định của Tào Ngọ Môn bên này cũng khá bình tĩnh.

Nếu như, ngay cả những chuyện này ông ta cũng không nên bị hiểu, không bị nhìn thấu, thì đã sớm không nên tồn tại ở đây rồi.

"Được rồi, đừng tranh cãi chuyện này ở đây nữa.

Các cậu nhìn xem người bên bang AA đã bị tiêu diệt gần hết rồi.

Hiện tại, những chuyện khác đáng lẽ không thể làm được.

Tuy nhiên, hiện tại chuyện này đã xảy ra rồi, thì cũng không có gì để nói nữa." Tô Thần Long bên này trực tiếp cắt ngang lời nói của tất cả mọi người.

Bởi vì trước mặt hắn xuất hiện một hình ảnh lớn.

Những thứ hiển thị trên màn hình lớn đó đều được làm nổi bật lên.

Căn bản không phải là những hình ảnh chân thực mà người bình thường có thể nghĩ tới.

Sức mạnh của bang AA đã hoàn toàn bị phá hủy sạch sẽ.

Chỉ còn lại từng mảng hoang tàn, cùng với những thi thể tàn phế và biển máu ngổn ngang khắp nơi.

Không một ai có thể sống sót đến cuối cùng, tất cả đều là một biển máu.

Quả nhiên, không tệ chút nào.

Diệp Phàm có chút hơi kinh ngạc.

Cảnh tượng trong màn hình hiển thị từng mảng thi thể và từng mảng máu thịt lẫn lộn.

Không phải thiếu tay cụt chân thì cũng là xương cốt đứt lìa gân cốt các loại hỗn độn.

Những thứ này quấn quýt lấy nhau ở khu vực này thực sự là cực kỳ đẫm máu.

Đơn giản là khiến mọi người sau khi xem đều có chút cảnh tượng đặc biệt khó chịu.

Nam Cung Tuyết Hoa bên này sau khi xem trực tiếp là suýt chút nữa đã nôn ra.

Cô ta vốn dĩ cảm thấy năng lực chịu đựng của mình khá tốt.

Không ngờ, nhìn thấy cảnh tượng này thì suýt chút nữa đã nôn ra.

Dù sao, những thứ này quá kinh tởm rồi, ai mà chẳng nghĩ những chuyện này lại tồn tại như vậy.

Những người mổ heo trước đây cũng không có cảnh tượng như thế này.

"Được rồi, sau này, những cảnh tượng như thế này đừng có phát đi phát lại nữa.

Hiện tại, căn bản không phải lúc xem những tình huống này.

Bây giờ chúng ta nghĩ, nên tiến hành bước tiếp theo như thế nào mới là quan trọng nhất." Diệp Phàm nói đến đây thì nhìn về phía Tô Thần Long.

"Tô Thần Long, tôi biết công nghệ cao của cậu khá lợi hại, nhưng tôi không hy vọng cậu dùng loại kỹ thuật cao cấp này vào những việc vô dụng.

Hiện tại những cảnh tượng này không phải là đặc biệt đẹp mắt.

Bởi vì khi những chuyện này xuất hiện trước mắt, thì cũng không phải là chuyện này có thể được giải quyết một cách chính thức." Diệp Phàm đứng ra, trực tiếp tắt màn hình lớn.

Cắt ngang cảnh tượng này xuất hiện.

Dù sao tất cả những điều này quá đẫm máu rồi.

Nếu nói những cảnh tượng đẫm máu như vậy quá nhiều, thì e rằng đối với ai cũng không có lợi.

Dù sao đến thế giới này cũng không phải là lúc chịu khổ chịu cực.

Người chết cố nhiên đáng thương.

Nhưng chỉ thương hại người khác, ai mà thương hại chính mình chứ?

Không phải vì những chuyện này không nên được giải quyết, không nên được xử lý mà lại làm ra thái độ chùn bước trước khó khăn.

Diệp Phàm đang nhìn tất cả những điều trước mắt này.

Trong lòng hắn cũng vô cùng phẫn nộ.

Bởi vì kế hoạch không kịp thay đổi, người bang KK ra tay thực sự quá tàn nhẫn.

Người bang AA đơn giản là không có chút sức chống trả nào.

Trực tiếp là toàn quân bị tiêu diệt.

Mẹ kiếp, tình huống này thực sự không phải là công việc mà con người làm được.

Mỗi ngày xem những thứ này thực sự là bữa sáng bữa tối cũng không ăn nổi.

Quá ghê tởm đến cực điểm.

Việc tiếp theo cần làm là sắp xếp lại kế hoạch này.

Một khi bên bang KK đã ra tay, vậy thì hãy xem bên bang AA phản kích như thế nào.

Giả như.

Nếu không có bên bang AA yểm trợ, vậy thì chỉ dựa vào sức chiến đấu của tổ chức HK, hoàn toàn không thể đánh lại Đường gia.

Những người còn lại cũng thực sự không có chút biện pháp nào đối với bọn họ.

"Đây vốn dĩ là những thứ tôi sẽ cần thực hiện trong tất cả các kế hoạch.

Một khi chuyện này đã xuất hiện, đã xảy ra rồi, thì chắc chắn cũng sẽ không muốn làm ra những hành vi quá đáng nữa." "Được rồi, bớt nói nhảm đi.

Một khi kết quả đã như vậy, thì không có gì muốn thay đổi nữa.

Dù sao chuyện này là chuyện này, sự thật là sự thật.

Chương 913

Nếu nói chuyện này không nên được xử lý như vậy, thì e rằng thật sự không muốn thay đổi thứ này." Tào Ngọ Môn thật sự không muốn nói nhảm với Diệp Phàm nữa.

Bởi vì đối với Diệp Phàm, ông ta hiện tại chỉ còn lại sự phiền muộn.

Cảm thấy tên này thực sự quá độc ác và tàn nhẫn.

Sớm biết hắn lại độc ác và tàn nhẫn đến vậy, thì không nên vội vàng giữ hắn lại bên cạnh mình.

Chính vì đã vội vàng giữ hắn lại bên cạnh mình, nên những chuyện này mới trở nên không rõ ràng, không minh bạch như vậy.

"Đừng có mẹ kiếp ở đây giả vờ chính trực nữa.

Mày mẹ kiếp tự trong lòng nghĩ gì mà không làm?

Chẳng qua chỉ là điểm đó phát tác thôi, mày chẳng qua chỉ muốn báo thù thôi.

Trong lòng mày chẳng phải chỉ nghĩ những chuyện lộn xộn này sao?

Chẳng lẽ mày còn có lý lẽ gì đáng nói nữa sao?" Diệp Phàm ghét nhất là những kẻ miệng đầy nhân nghĩa đạo đức, nhưng thực tế trong lòng toàn là những thủ đoạn nam đạo nữ xướng.

Biểu cảm của Diệp Phàm đã có chút tức giận.

Hắn không ngờ Tào Ngọ Môn làm việc lại ưu nhu quả quyết đến vậy.

Một người như vậy giữ bên cạnh có thể làm nên chuyện sao?

Còn mẹ kiếp báo thù, nếu chỉ biết thương hại người khác, đừng nói báo thù, không chừng khoảnh khắc tiếp theo đầu của chính mình cũng sẽ bị bọn chúng chặt xuống.

Mặc dù, có những kẻ tồn tại trên thế giới này thực sự quá kinh tởm đến đỉnh điểm.

Đặc biệt là người bang KK.

Bọn người này đơn giản là tồn tại như thổ phỉ cường đạo, tâm địa độc ác tàn nhẫn đến một cảnh giới.

Diệp Phàm cũng bị năng lực làm việc của đám người này làm cho giật mình.

Dù sao quá khủng khiếp.

Bên bọn họ làm việc đơn giản là không chừa một chút đường lui nào.

Mới một lát sau.

Đã làm cho tình hình bên này trở nên tiến thoái lưỡng nan.

Chết thì chết, bị thương thì bị thương, tàn tật thì tàn tật, phế vật thì phế vật.

Bang AA đã chính thức bị diệt vong.

Trên đường phố đầy rẫy những thi thể tan nát.

Hoặc là những loại tàn chi đoạn chi nằm rải rác khắp nơi.

“Mẹ kiếp, cậu nói người bang KK lại tiêu diệt sạch sẽ người bang AA?

Hai bang phái đó trước đây chẳng phải vẫn hòa thuận và chung sống hòa bình sao?

Tại sao bây giờ lại xảy ra chuyện như vậy?” “Không biết, không

rõ tại sao lại xảy ra chuyện như vậy.

Chỉ biết, cuộc chiến giữa hai bang phái đó đã ngày càng nghiêm trọng rồi, có lẽ khoảnh khắc tiếp theo, sẽ là chuyện lãng phí sinh mạng." "Bà nội nó, đây rõ ràng là ra oai với Đường gia.

Chuyện này mẹ kiếp là sao, tại sao lại có kết quả như vậy?" Bên này, mấy nhân vật của Đường gia phụ trách giao thiệp với bang AA đã nổi giận.

Dù sao.

Đường gia bọn họ gia đại nghiệp đại, không chịu nổi sự tủi nhục như vậy.

Không chịu nổi sự sỉ nhục như vậy.

Không ngờ nha, không ngờ.

Bên bang KK làm việc thực sự quá độc ác và tàn nhẫn.

Bang AA bao gồm cả Đường gia, bên này có quan hệ làm ăn.

Cho nên bang AA bên này xảy ra chuyện, người Đường gia bên kia cũng rất không vui.

Dù sao, những chuyện này căn bản không phải là chuyện mà bất kỳ ai cũng có thể làm ra.

Người Đường gia cũng biết tin tức ngay lập tức.

Bởi vì bọn họ cũng không ngờ, chuyện này lại phức tạp đến vậy.

Lại bất kham một kích đến vậy.

Hiện tại.

Có một chuyện quan trọng nhất là, người Đường gia hiện tại cũng đang trong trạng thái mơ hồ.

Bọn họ cũng không rõ tại sao người bang KK lại ra tay tàn nhẫn

đến vậy với bang AA.

Trong ấn tượng của Đường gia.

Tình bạn nhiều năm giữa bang KK và bang AA luôn là nước sông không phạm nước giếng.

Thế nhưng, điều không ngờ là.

Hôm nay, quy tắc này lại bị phá vỡ.

"Được rồi, kế hoạch đã đang được tiến hành." Diệp Phàm nhìn những thứ lộn xộn trên màn hình lớn.

Hắn cũng cảm thấy đặc biệt vui mừng.

Nếu những chuyện này thực sự có thể tiến hành thuận lợi, vậy thì e rằng cũng không có thứ gì bị người khác dễ dàng thay đổi.

Tuy nhiên, lúc này, Tào Ngọ Môn nhìn thấy tất cả những điều này.

Ngược lại lại có chút thất vọng đặc biệt.

Dù sao.

Mạng người của người ta không phải là tùy tiện kêu hắn giao ra là được.

Nhưng tình hình hiện tại phải nói sao đây?

Diệp Phàm hiện tại đã thuận tiện thay thế vị trí của ông ta rồi.

Cho nên căn bản không có quyền phát biểu của ông ta.

Tào Ngọ Môn bất lực thở dài một hơi.

Chương 914

Sớm biết Diệp Phàm ra tay tàn độc như vậy, thì không nên giữ hắn lại dưới trướng mình.

Chính vì đã giữ hắn lại dưới trướng mình, nên những chuyện này mới trở nên không rõ ràng, không minh bạch.

"Việc chúng ta cần làm bây giờ là, tọa dĩ đãi tễ, chờ đợi người Đường gia bên kia ra tay.

Dù sao, bang AA bị tiêu diệt, một chuyện lớn như vậy, bọn họ chắc chắn sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Với tư cách là gia tộc lớn nhất An Lạc, chắc chắn có khả năng ra tay quản lý những chuyện này.

Nhưng điều đáng tiếc là, nếu những chuyện này xử lý không tốt, thì trực tiếp là tan thành mây khói.

Cho nên trong tình huống tan thành mây khói này, chi bằng nói là trở nên đơn giản hơn một chút thì tốt hơn.

Bọn họ chắc chắn sẽ cử một nhân vật nhỏ bé nhưng có năng lực và trách nhiệm, đến để chủ quản cục diện này." Diệp Phàm lúc này bắt đầu phân tích trọng điểm nguồn gốc và đạo lý của chuyện này.

Giả như, hắn ngay cả nguồn gốc và đạo lý của chuyện này cũng không phân rõ, thì chắc chắn sẽ rơi vào thế tiến thoái lưỡng nan.

"Bành!" Ngay lúc này.

Chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn, màn hình lớn đã tối sầm lại.

Ngay sau đó liền thấy một người mặc Đường trang xuất hiện.

Những người này đều là đội cận vệ của Đường gia, bảo vệ an

toàn cho Đường gia.

Sự xuất hiện của bọn họ, chính là để hạn chế năng lực của bang KK.

Bang phái này đã có tính chất của xã hội đen, nhất định phải ngăn chặn bọn chúng.

"Ra tay rồi!

Người Đường gia ra tay rồi!

Mau lại xem, mau lại xem!" Tô Thần Long nói đến đây, biểu cảm trên mặt đã trở nên phấn khích.

Đồng thời.

Trong lòng hắn cũng càng thêm bội phục năng lực của Diệp Phàm lại mạnh mẽ đến vậy.

Chỉ sau một chút mưu kế nhỏ, đã khiến người Đường gia không thể ngồi yên được nữa.

Có thể thấy tâm lý nhẫn nại của người Đường gia không quá mạnh mẽ.

Thực ra Tô Thần Long đã nghĩ hơi nhiều rồi.

Người Đường gia mà không ra tay nữa, thì người bang KK sẽ làm cho toàn bộ thành phố Kinh Thành gà bay chó sủa.

Giết người giữa phố, coi rẻ mạng người.

Đây còn là một xã hội pháp trị sao?

Đây hoàn toàn không phải là cái gọi là xã hội pháp trị.

Nói khó nghe một chút thì mẹ kiếp, sắp quay về thời kỳ hỗn loạn rồi.

Thực ra, bản chất của người nhà Đường chỉ truy sát những kẻ gây

nguy hiểm cho lợi ích của họ.

Bình thường, họ sẽ không tùy tiện gây khó dễ cho những kẻ tiểu nhân vật.

Mặc dù nói nhân tính đều ích kỷ, nhưng đại đa số vẫn cố gắng giữ công bằng một chút.

Bởi vì.

Dù sao Đường gia cũng là gia tộc lớn nhất, họ vẫn cần giữ thể diện.

Như việc Diệp Phàm bị Đường gia truy sát hoàn toàn là vì trên người hắn có thứ mà bọn họ muốn.

Cũng là vì Đường gia có chút ích kỷ, cho rằng gia thế hiển hách, nghiệp lớn của họ thì một tiểu nhân vật căn bản không thể đối kháng.

Không ngờ, thực sự không ngờ.

Tên Diệp Phàm này không những đối đầu với họ nhiều năm mà còn không sứt mẻ sợi tóc nào.

Nói thẳng ra, việc Đường gia với tư cách là tầng lớp cao muốn động thủ với một tiểu nhân vật là cực kỳ đơn giản.

Chỉ là khi họ đối mặt với Diệp Phàm.

Họ thấy tiểu nhân vật này quá không đơn giản.

Họ cũng tò mò, cũng cảm thấy có chút nghi vấn.

Vì sao Diệp Phàm đã chết nhiều lần như vậy mà vẫn không chết thành công.

Ngược lại lại sống sót hết lần này đến lần khác.

"Quả nhiên không ngoài dự liệu của tôi, người nhà Đường thực sự không thể ngồi yên được nữa.

Đúng là một lũ khốn nạn, một lũ khốn nạn không có mắt, còn mẹ kiếp chơi trò âm thầm giả vờ làm người tốt, chơi tâm cơ ư?

Vậy thì cứ từng bước từng bước mà chơi thôi.

Giả như nói, chơi không tốt thì nhất định là chết không có chỗ chôn." Diệp Phàm nhìn màn hình lớn, vẻ mặt càng lúc càng đắc ý.

Nếu cứ theo kết quả này, chỉ cần vài câu nói là có thể loại bỏ sạch sẽ lũ này.

Nhưng hiện tại, đội vệ sĩ của Đường gia xuất hiện, hơn nữa vũ khí trong tay họ không phải vũ khí bình thường.

Đó là loại vũ khí có sức công phá như bom hạt nhân.

"Người nhà Đường ra tay rồi, lên đến nơi lại dùng vũ khí có sức công phá như bom hạt nhân để oanh tạc KKbang, bọn họ không sợ làm bị thương người vô tội sao, lẽ nào tính mạng của người dân bình thường không phải là tính mạng sao?" Tào Ngọ Môn nhíu mày nhìn tất cả những gì diễn ra, thấy người dân trên đường phố chạy tán loạn.

Hơn nữa có cả trẻ con chết dưới bom đạn.

Ông ta thực sự cảm thấy đặc biệt không đành lòng.

Ưu nhu quả đoán chỉ là lòng dạ đàn bà.

Người có thể làm đại sự căn bản sẽ không làm ra những hành vi ưu nhu quả đoán.

Khi Diệp Phàm nghe những lời này của Tào Ngọ Môn, hắn thực sự thấy nực cười đến cực điểm.

Đây mẹ kiếp là tiêu chuẩn tâm lý của một kẻ báo thù sao?

Động một chút là lòng dạ đàn bà, động một chút là mềm lòng.

Ông như vậy có thể làm nên đại sự sao?

Đừng mẹ kiếp ăn nhiều quá mà biến thành đồ ngốc đấy.

Chương 915

"Tôi nói ông chủ Tào à, ông chủ Tào, chuyện này không cần ông lão phải lo lắng đâu.

Ông lão bây giờ nên lo lắng cho sự an nguy của chính mình.

Nếu như, ông ngay cả sự an nguy của chính mình cũng không lo được, vậy thì ý nghĩa tồn tại của ông trên thế giới này là vô nghĩa.

Tôi vẫn nói câu đó, ông thương hại người khác, người khác sẽ không thương hại ông đâu." Diệp Phàm thực sự cảm thấy dở khóc dở cười với hành vi của Tào Ngọ Môn.

Khi nào ông ta lại bắt đầu quan tâm đến cuộc sống của người dân bình thường vậy?

Lẽ nào ông ta không biết hòa bình là điều an toàn nhất sao.

Ở nơi như trong nước, ai có tiếng nói, lẽ nào ông ta còn không nhìn rõ sao?

Đường gia, gia tộc lớn nhất và duy nhất có sự an lạc.

Làm sao có thể tùy tiện giao phó mọi chuyện cho người khác.

Ông thương hại người khác thì ai sẽ thương hại ông chứ.

Bọn họ sẽ chỉ hết lần này đến lần khác được đằng chân lân đằng đầu.

Bọn họ sẽ chỉ phá hủy tất cả những chuyện không đâu vào đâu trong cuộc đời ông.

Những thứ khác trên người ông căn bản sẽ không muốn làm.

Luôn cho rằng đại đa số người trên thế giới này đều lương thiện.

Thực ra, đại đa số người trên thế giới này đều tà ác.

Nhân chi sơ tính bản thiện, có lẽ vốn dĩ là sai rồi.

Con người sinh ra đã là kẻ ác.

Nếu như không phải là kẻ ác, vậy thì trên thế giới này vì sao lại có chuyện ác chứ?

Đã xuất hiện kẻ ác, thì nhất định sẽ có chuyện ác.

Nhưng lúc này Diệp Phàm đã có chút nghi vấn rồi.

Chẳng lẽ Tào Ngọ Môn này là tổ chức từ thiện nào đó?

Hay nói cách khác, ông ta là một người tin Chúa sao?

Vì sao ông ta lại có tâm tình lòng dạ đàn bà như vậy?

Nhìn bộ dạng ông ta, bộ râu lếch thếch, cả mặt không sạch sẽ.

Nhìn thế nào.

Cũng không giống một người trung thực, đàng hoàng nào cả.

Hay nói cách khác, trong số những người đã chết có người thân của ông ta sao?

Không thể nào, nhìn từ cảnh tượng hiện tại.

AAbang cũng như rất nhiều người đã chết rồi.

Ở đâu có người thân của ông ta chứ?

Cũng không có.

Kế hoạch vẫn đang hoàn hảo tiến hành theo ý Diệp Phàm.

Những thứ trong màn hình cứ hết lần này đến lần khác xoay qua xoay lại.

Vì sao lại hết lần này đến lần khác xoay qua xoay lại.

Vì máy tính của Tô Thần Long giống như một hệ thống giám sát

siêu việt.

Là một thứ 360 độ không góc chết.

Nó có thể xoay đi xoay lại.

Không có chuyện gì mà nó không nhìn thấy.

Cũng không có chuyện gì mà nó không giải quyết được.

Nhưng.

Chính vì những chuyện này xuất hiện một cách dễ dàng.

Mới là không giải quyết được mà lại khiến mọi chuyện càng ngày càng phức tạp.

Cách giải quyết vấn đề căn bản không phải là dùng cái gọi là giám sát.

Cũng căn bản không phải là dùng cái gọi là công nghệ cao.

Tất cả đều là súng trong tay.

Tất cả đều là nắm đấm siết chặt trong tay, mới có thể đánh vào người khác.

Dù sao.

Từ xưa đến nay, có một câu nói là.

Quyền lực đến từ họng súng, đánh thiên hạ là dùng súng.

Dùng võ lực, căn bản không phải dùng cái gọi là bút.

Trong màn hình hiển thị quân đội Đường gia đang truy kích người của KKbang.

Vì sao bọn họ lại truy kích người của KKbang.

Nghi vấn này.

Hoàn toàn khiến KKbang bối rối.

Lúc này KKbang kiên quyết cho rằng.

Chuyện AAbang giết đại sư huynh.

Nhất định là AAbang đã ra tay ở phía sau.

Hóa ra.

Chuyện AAbang giết đại sư huynh, chuyện này thực sự có người nhà Đường ở phía sau giúp sức.

Được thôi, được thôi.

Chương 916

Lần này, người của KKbang hoàn toàn phẫn nộ.

Ngọn lửa giận dữ của tất cả mọi người đều bùng cháy.

Thực ra.

Người nhà Đường xuất hiện hoàn toàn là để duy trì chính nghĩa, duy trì sự hòa bình ngắn ngủi này.

Căn bản không phải là muốn giải quyết mọi chuyện một cách bừa bãi.

Cũng không phải là cùng phe với cái gọi là AAbang.

Thực tế bọn họ căn bản không có chút quan hệ nào.

Đội vệ sĩ Đường gia hiện đang chịu trách nhiệm toàn bộ hệ thống phòng ngự an ninh của An Lạc.

Chính vì toàn bộ hệ thống phòng ngự an ninh này.

Nên bọn họ mới nắm rõ mọi chuyện đặc biệt minh bạch.

Chính vì nắm giữ hệ thống an ninh này.

Mới giúp bọn họ có thể đứng vững ở An Lạc.

An ninh tương đương với nhân mạch, nhân mạch tương đương với võ lực.

Bảo an trong tay lại có một số công phu đặc biệt mạnh mẽ.

Chính vì những thứ này.

Mới khiến lũ này chính thức tập hợp lại với nhau.

“Đại ca, anh thấy không, cái Đường gia này lại thực sự cùng phe với người của KKbang, bọn chúng làm việc thực sự quá đáng, thật sự

quá tởm lợm, sớm biết bọn chúng là loại người này, lúc trước đánh thiên hạ không nên đi theo bọn chúng.

Bây giờ thiên hạ bình định rồi, chúng nó lại muốn giết sạch những người đi theo chúng nó, thật sự mẹ kiếp quá đáng và tởm lợm." Lúc này.

Trương Tiểu Long, đại ca của KKbang, vẻ mặt cũng vô cùng khó coi.

Không ngờ, không ngờ.

Đường gia à Đường gia, các người lại tàn nhẫn đến vậy.

Các người lại dám đối xử như vậy với những anh em đã cùng các người đánh thiên hạ lúc trước.

Trương Tiểu Long là một người ghét cái ác như kẻ thù.

Đồng thời, cũng là một người vô cùng chính nghĩa.

Anh ta và đại sư huynh của KKbang có tình huynh đệ sống chết có nhau.

Hơn nữa, đại sư huynh không ngồi vị trí đại ca mà lại nhường cho anh ta.

Hoàn toàn là vì thấy cái gọi là đại sư huynh của mình đặc biệt trung thực.

Mới nhường vị trí này cho anh ta.

Không ngờ, không ngờ, thực sự là không ngờ.

Vốn dĩ.

Có thể giải quyết mọi chuyện một cách hoàn hảo.

Lần này thì hoàn toàn chết rồi.

Với tư cách là người quản lý trong KKbang.

Đại sư huynh cứ thế chết một cách không rõ ràng.

Khiến Trương Tiểu Long tức giận đến bốc khói bảy lỗ.

Vị trí đại ca này vốn dĩ nên là của đại sư huynh.

Bây giờ Trương Tiểu Long đối với đại sư huynh mang ơn nặng như núi.

Không ngờ, không ngờ.

Ban đầu chỉ nghĩ kiếm chút tiền ở chợ đen là được.

Nhưng người lại chết rồi.

Hơn nữa người chết lại là đại sư huynh.

Khiến Trương Tiểu Long tức đến gần chết.

"Mẹ kiếp, Đường gia à Đường gia, trước đây chúng ta đối xử với các người thật sự là tương kính như tân đấy, bây giờ các người lại đối xử với tôi như vậy sao?

Được, được, được, hy vọng các người đối xử với tôi như vậy không thực sự mẹ kiếp tởm lợm, xem chúng ta có tha cho các người không, rồi các người xem chúng ta có thể giết sạch lũ các người không, chúng ta cứ chờ xem, lũ khốn nạn mẹ kiếp, tôi mẹ kiếp sẽ cho các người nếm mùi." Trương Tiểu Long nói đến đây đã nghiến răng nghiến lợi.

Không ngờ, không ngờ, Đường gia lại quá đáng đến vậy.

Liên minh với AAbang lại giết chết đại sư huynh của bọn họ.

Đại sư huynh là ai, đại sư huynh là nhân vật thứ hai chỉ sau Trương Tiểu Long, đại ca.

Vốn dĩ, anh ta thuộc loại nhân vật thứ hai.

Bây giờ người lại bị các người giết chết.

Mẹ nó, các người mẹ kiếp cứ chờ đấy.

Ông đây mẹ kiếp phút chốc sẽ khiến các người hồn bay phách lạc.

Sẽ mẹ kiếp tiêu diệt AAbang trước.

Rồi ông sẽ diệt trừ sạch sẽ cái gọi là Đường gia của các người.

Nếu nói về năng lực của Đường gia thì quả thực vô cùng mạnh mẽ.

Nhưng KKbang cũng không phải dạng vừa.

Mặc dù KKbang cũng không có cái gọi là bối cảnh mạnh mẽ, năng lượng mạnh mẽ.

Nhưng ở thành phố Kinh Thành thì vẫn có tiếng nói.

Đường gia cố nhiên rất lớn, thuộc cấp độ cao xa vạn dặm.

Ở An Lạc thực sự có một quyền lực nhất định.

Nhưng.

Chương 917

Ở cấp độ thế lực địa phương, ví dụ như Kinh Thành.

Thì KKbang ở đây là nói một không hai.

Tình hình hiện tại chính là, rồng mạnh không trấn được rắn đất.

Mặc dù Đường gia là một con rồng thật.

Nhưng.

Cũng không dám đối đầu trực diện với cái gọi là rắn đất KKbang này.

Bởi vì.

Rắn đất nổi giận dù không bị tiêu diệt, cũng nhất định sẽ bị cắn đến nửa sống nửa chết.

Huống hồ, các tổ chức hacker KKbang này.

Thật sự mẹ kiếp phút chốc là muốn giết người khác.

Quả bom hạt nhân mà người nhà Đường phát ra.

Không phải là bom hạt nhân thật sự, chỉ là một quả đạn tên lửa bình thường.

Nhưng chính quả đạn tên lửa không bình thường này.

Mục đích đã vô cùng mạnh mẽ rồi.

Đó chính là xua tan đám người KKbang.

Rồi loại bỏ chướng ngại vật trước mặt bọn họ.

Sau đó khôi phục giao thông trong thành phố.

Dù sao.

Ở thành phố Kinh Thành, phần lớn các bộ phận hệ thống an ninh.

Đều thuộc quyền quản lý của KKbang.

Nếu như những thứ này đều không do họ quản lý.

Vậy thì e rằng những chuyện khác.

Cũng căn bản không phải là điều họ muốn làm.

Sau khi đạn tên lửa được bắn ra.

Chỉ trong vòng chưa đầy hai phút, hơi cay lại được bắn tới.

Trực tiếp khiến gần mười ngàn người của KKbang, nước mắt chảy ròng ròng.

Trương Tiểu Long, nhân vật thủ lĩnh này, nhìn Đường gia làm việc lại tàn nhẫn đến vậy.

Tàn nhẫn đến mức không chừa đường lui, trong lòng cũng càng lúc càng tính toán, phải đối phó với Đường gia như thế nào.

Dù sao.

Ở Kinh Thành có mấy nhân vật lớn, cũng có quan hệ với anh ta.

Chỉ đáng tiếc, chính vì những nhân vật có quan hệ này.

Mới khiến mọi chuyện của anh ta càng ngày càng phức tạp.

Bởi vì nếu như để những nhân vật lớn đó ra tay.

Vậy thì e rằng đều sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Bởi vì cuộc đấu giữa các lão đại tầng lớp cao.

Hoàn toàn giống như một ván bài.

Nếu thua thì trực tiếp là mất mạng.

Ván này nếu thắng.

Vậy thì nhất định có thể đạt được bất cứ thứ gì.

Vì vậy.

Những chuyện này cũng không phải nói dễ dàng có được, cũng không phải nói dễ dàng giải quyết.

Tào Ngọ Môn nhìn tất cả những gì diễn ra, trong lòng cũng hiểu rõ.

Kế hoạch của Diệp Phàm đang tiến hành.

Đây là một kế hoạch đẫm máu, hơn nữa sẽ có rất nhiều người chết.

Trong lòng Tào Ngọ Môn cũng có chút ngũ vị tạp trần (khó tả).

Dù sao.

Ông ta không phải là một người đặc biệt tàn nhẫn.

Nếu như ông ta là một người đặc biệt tàn nhẫn.

Vậy thì.

Những người khác căn bản không có sức chống trả.

Bởi vì vị trí hiện tại của ông ta là đại ca.

Muốn giải quyết những chuyện này cũng có thể.

Chỉ đáng tiếc chính vì không giải quyết được nên mọi chuyện càng ngày càng phức tạp.

Ông ta không phải là một nhà lãnh đạo đủ tư cách.

Ông ta chỉ là một người bình thường có lòng nhân từ.

Chỉ đáng tiếc.

Chính vì ông ta là một người đặc biệt mềm lòng.

Mới khiến những chuyện này càng ngày càng không thể giải quyết dứt khoát.

Nếu như những chuyện này sớm được đưa ra giải quyết.

Vậy thì đã sớm giải quyết xong những tình huống này rồi.

Chương 918

Đừng nói là báo thù Đường gia.

Ngay cả việc làm Đường gia bị trọng thương một chút, cũng hoàn toàn có thể làm được.

“Sao rồi ông chủ Tào, kế hoạch này của chúng ta, hoàn toàn có thể ép buộc toàn bộ sức mạnh của đội vệ sĩ Đường gia phải lộ ra.

Hiện tại dùng hơn vạn người của KKbang đối kháng với nhiều người của Đường gia như vậy, mặc dù nói là đường tí đáng xa (tay cản xe), nhưng có thể làm Đường gia khó chịu cũng đủ rồi.

Kết quả cuối cùng, nhất định là KKbang sẽ bị tiêu diệt, đó cũng là một lựa chọn vô cùng sáng suốt.” Khi Diệp Phàm nói những lời này, vẻ mặt hắn đã vô cùng đắc ý.

Bởi vì không ai hiểu rõ Đường gia có đức tính gì hơn hắn.

Sau khi chịu thiệt thòi, nhất định sẽ không tha cho đám người này.

Huống hồ Đường gia chịu trách nhiệm ổn định trị an của thành phố Kinh Thành.

Đây cũng coi như là một nhiệm vụ mà lão hoàng đế giao cho bọn họ đi.

Dù sao.

Với tư cách là gia tộc lớn nhất, không thể cứ mẹ kiếp ngồi không hưởng lợi mãi được.

Phải đóng góp chút gì đó cho đất nước này.

Phía KKbang căn bản không phải là những người có mưu mẹo, có tâm cơ gì.

Những người này toàn là đồ ngốc, một đám thanh niên bốc đồng.

Đều là những thanh niên xã hội xăm trổ hổ báo, thực tế căn bản không có chút bản lĩnh nào.

Ngoại trừ ngày ngày la hét đánh đấm, chẳng biết làm gì khác, chỉ biết mẹ kiếp đánh đánh giết giết.

Hơn nữa, Đường gia với tư cách là đội vệ sĩ của toàn bộ thành phố Kinh Thành.

Cũng căn bản sẽ không dung thứ cho KKbang tùy tiện muốn giết người.

Vì vậy.

Những chuyện này càng ngày càng phức tạp, càng ngày càng khiến người ta không thể nắm bắt được.

Người nhà Đường cảm thấy mất mặt, nhất định phải ra tay trấn áp những thế lực hắc ám này.

Phía KKbang lại cho rằng, người nhà Đường đã tham gia vào chuyện truy sát đại sư huynh.

Giữa hai bên tồn tại một sự hiểu lầm lớn.

Mà sự hiểu lầm này hoàn toàn là do Diệp Phàm gây ra.

Chiêu này của Diệp Phàm hoàn toàn là mượn dao giết người.

Chiêu mượn dao giết người này đã khiến tất cả bọn họ khóc cha gọi mẹ.

“Chiêu mượn dao giết người này thật sự quá cao minh, tôi không có năng lực lớn như Diệp Phàm, nếu như tôi có năng lực như hắn, tôi đã sớm trở thành trí đa tinh (người quá thông minh) vô dụng rồi, chỉ đáng tiếc tôi không có, cũng không có quyết tâm như vậy, nên mới khiến mọi chuyện cứ lằng nhằng, không rõ ràng.” Lý Tiểu Tân nói

đến đây.

Suy nghĩ trong lòng mình đã càng lúc càng trỗi dậy.

Anh ta thực sự từ trong lòng vô cùng bội phục Diệp Phàm.

Cũng khá hiểu rõ tình hình của Diệp Phàm.

Âm mưu quỷ kế, âm mưu dương mưu được sử dụng một cách bày mưu tính kế.

Đây thật sự là người tài giỏi sau có người tài giỏi hơn mà.

Chuyện đã như vậy.

Thì không có gì để nói nữa.

Anh ta cho rằng loại người như Diệp Phàm có thể dùng, nhưng không thể trọng dụng.

Bởi vì nếu như loại người như Diệp Phàm đều có thể trọng dụng.

Vậy thì trên thế giới này căn bản không có cái gọi là chính nghĩa để nói nữa.

Tình hình thực tế mà anh ta muốn, rất đơn giản.

Không ngoài hai kết quả, thì đều vô cùng cực đoan.

Loại thứ nhất, trọng dụng Diệp Phàm, thực hiện cái gọi là kế hoạch, báo thù thành công.

Loại thứ hai, trọng dụng Diệp Phàm, khi Diệp Phàm giành được quyền lực, sẽ làm hỏng tất cả mọi chuyện.

Khi đó, vị trí của Tào Ngọ Môn đã không giữ được nữa rồi.

Nhìn từ tình hình hiện tại của Diệp Phàm.

Hắn nếu muốn giải quyết mọi chuyện một cách hoàn hảo.

Vậy thì.

Hắn có thể giải quyết mọi chuyện một cách hoàn hảo trong tích tắc.

Lý Tiểu Tân nghĩ đến đây thì dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn về phía Tào Ngọ Môn.

Cũng không biết cái gọi là đại ca này của ông ta làm sao lại như vậy.

Cái gọi là nhà lãnh đạo này, sao bây giờ nhìn lại giống như một phế vật vậy.

Thậm chí còn không lợi hại bằng cái gọi là Diệp Phàm này.

Nghe thấy Lý Tiểu Tân khen ngợi, Diệp Phàm thực sự khẽ cười lạnh.

Tên này, nịnh bợ quả thực là rất có trình độ đấy.

"Đâu có đâu có, tôi đây chẳng qua là dùng phiên bản nâng cấp của chiêu tẩu vi thượng sách (chuồn là thượng sách) trong ba mươi sáu kế mà thôi.

Những thứ khác, tôi không muốn dùng, tôi cũng không muốn thay đổi." Diệp Phàm biết những thủ đoạn này của mình căn bản chẳng là gì.

Nếu như thực sự muốn chơi thủ đoạn.

Vậy thì trong tích tắc có thể khiến những người này khó khăn chồng chất.

Khiến bọn họ ngay cả sống trên thế giới này cũng cảm thấy khó khăn.

Vì vậy, thái độ của Diệp Phàm là cố gắng giữ mình khiêm tốn, đừng quá phô trương.

Bởi vì hắn hiểu rằng trong sáu người này nói không chừng có mẹ

kiếp nằm vùng của đối phương đấy.

Mấy người này bề ngoài nhìn thì hòa thuận, thân thiện.

Chương 919

Thực tế.

Trong lòng nghĩ gì, tính toán gì, thì cũng mẹ kiếp không thể nói trước được điều gì.

Vì vậy những tình huống này, nói đơn giản thì đơn giản.

Nói phức tạp thì phức tạp, căn bản không phải là chuyện dễ làm.

Càng ở nơi đông người, càng thích chơi những trò đấu đá nội bộ.

Bề ngoài thì an ổn, thực ra sau lưng đâm dao còn mẹ kiếp đáng ghét hơn nhiều.

Nếu như lũ này chơi những thủ đoạn đối đầu trực diện.

Vậy thì e rằng không ai dám đứng ra.

Bởi vì những người dám đứng ra đều đã chết sạch rồi.

Vì sao Diệp Phàm lại có đủ tự tin làm việc một cách phô trương như vậy trước mặt bọn họ, hơn nữa làm việc lại không chừa đường lui như vậy?

Nguyên nhân không ngoài gì khác, đó là chuyện này bề ngoài nhìn thì dễ hiểu, dễ giải quyết.

Thực ra căn bản không phải là chuyện như vậy.

Ngay cả khi đồng sàng cộng chẩm (chung giường gối) còn có đồng sàng dị mộng (chung giường nhưng khác mộng), huống hồ là mấy đồng đội này chứ?

Vì vậy những thứ đáng lẽ phải xuất hiện, đáng lẽ phải được hiểu rõ.

Cũng không phải là dễ dàng làm được.

Từ tình hình Diệp Phàm phân tích hiện tại.

Tào Ngọ Môn chính là nằm vùng lớn nhất trong số này.

Nếu như, ông ta không phải là nằm vùng thì, không ai có thể làm ra chuyện như vậy, làm ra hành vi như vậy.

Đừng nhìn Tào Ngọ Môn là người khởi xướng tổ chức này.

Nhưng thái độ làm việc của ông ta quá rườm rà.

Không nhất định là Đường gia, bởi vì từ đủ mọi tình huống hiện tại.

Nếu như đối thủ của ông ta là Đường gia.

Vậy thì vì sao trên người Tào Ngọ Môn lại không hề có cảm giác hận Đường gia thấu xương chứ.

Dù sao.

Đường gia đã giết vợ của ông ta, giết tức phụ của ông ta rồi.

Ông ta lại không tức giận như vậy sao?

Nếu ai cũng hành xử như ông ta.

Vậy có phải tất cả mọi người trên thế giới đều biến thành kẻ ngốc rồi không.

Trong số rất nhiều người qua lại.

Diệp Phàm hành tẩu giang hồ cũng đã kiến thức được rất nhiều.

Không ngờ, không ngờ.

Hắn từ trên người tên nhóc này lại không phát hiện ra thứ gì có ích.

Nhưng từ đủ mọi điểm báo hiện tại.

Tào Ngọ Môn mặc dù nói không phải là một kẻ dễ hiểu.

Nhưng ông ta chắc chắn không phải người nhà Đường.

Điều này là chắc chắn.

Bởi vì từ ánh mắt của Nam Cung Tuyết Hoa có thể thấy cô ấy đặc biệt hận Đường gia.

Còn thái độ của Tào Ngọ Môn đối với Đường gia lại có chút không biết phải làm sao, hổ thẹn hoặc là thờ ơ.

Đây thật sự là một bông hoa kỳ lạ trong số những chuyện kỳ lạ mà.

Thái độ của hai cha con này rõ ràng đều nên hận thấu xương.

Vì sao thái độ của Tào Ngọ Môn lại khiến người ta không thể hiểu thấu.

Có những chuyện không nên làm như vậy, có những chuyện cũng không nên nói như vậy.

Đã nói như vậy.

Đã làm như vậy thì đừng hối hận.

Vậy thì nhất định đừng để mình hối hận thì tốt hơn một chút.

Diệp Phàm lại nhìn về phía Tào Ngọ Môn.

Lúc này ánh mắt của Tào Ngọ Môn có chút lảng tránh.

Nhìn bộ dạng ông ta, chẳng lẽ chuyện này thực sự tám chín phần là do ông ta gây ra?

Diệp Phàm lúc này cảm thấy trực giác của mình có chút không đúng.

Chuyện này nếu như ngay từ đầu không quá phức tạp.

Vậy thì đã sớm giải đáp được bí ẩn này rồi.

Từ lúc bắt đầu Tào Ngọ Môn thương hại những người vô tội.

Đến cuối cùng, vì kế hoạch báo thù của chính mình.

Mà cảm thấy vô cùng khó chịu khi làm liên lụy đến những người này.

Diệp Phàm đều đã cảm nhận được.

Chuyện này có chút không đúng lắm.

Đây đã không phải là một chuyện chính thức để người ta hiểu được nữa.

Lúc này.

Trong lòng Diệp Phàm có một suy nghĩ cực kỳ táo bạo.

Chẳng lẽ mẹ của Nam Cung Tuyết Hoa, Nam Cung Thiên Hoa chết, Tào Ngọ Môn cũng có một phần trách nhiệm nhất định sao?

Chương 920

Nếu như Đường gia chiếm 90% trách nhiệm, Tào Ngọ Môn cũng chiếm 10% trách nhiệm.

Nói như vậy, thì những chuyện này không nhất định hoàn toàn là lỗi của Đường gia.

Hoàn toàn là vì 10% trách nhiệm đó mới tạo nên 90% kết quả này.

Nếu như những chuyện này tám chín phần là do ông ta gây ra, vậy thì ai có thể dễ dàng thay đổi được điều này.

Cũng không có mấy kẻ có thể thay đổi được đâu nhỉ.

Vì vậy thà nói cứ để mọi chuyện thuận theo tự nhiên thì tốt hơn một chút.

Điều đó đối với ai mà nói cũng đều rất có lợi.

Diệp Phàm không nhìn vào mắt Tào Ngọ Môn.

Bởi vì hắn biết, tên này chắc chắn sẽ nói dối.

Thà rằng không để ông ta mất mặt.

Thà rằng để những tình huống này dễ hiểu hơn một chút thì tốt hơn.

Diệp Phàm không dám suy đoán Tào Ngọ Môn có phải là người nhà Đường hay không.

Nhưng chắc chắn không phải là người có ích cho phe mình.

Nếu không thì ông ta với tư cách là một đại ca, vì sao lại đáng nghi như vậy chứ.

Trương Tiểu Long của KKbang lúc này đang cùng đám người đó

chống trả lại sự tấn công.

Anh ta cầm dao chém nhìn về phía binh lính tên lửa ở đằng xa.

Thật sự tức đến không thở nổi.

Thực sự cảm thấy đặc biệt tức giận.

Không ngờ, không ngờ.

KKbang và AAbang đối đầu lại khiến Đường gia phải điều động quân đội.

Điều động thứ vũ khí dùng súng để tấn công đám người chúng ta.

Trương Tiểu Long nghĩ đến đây liền cảm thấy cái gọi là đại sư huynh của mình chết thật sự quá oan uổng.

Đại sư huynh là một người tốt đến mức nào, một người vâng lời, trung thực đến mức nào.

Bây giờ lại rơi vào kết cục thảm hại như vậy.

Trên địa bàn của chính mình lại bị ám sát.

Hơn nữa lại là Đường gia làm.

Trương Tiểu Long nghĩ đến đây liền cảm thấy đặc biệt phẫn nộ.

Nhưng cũng bất lực.

Anh ta biết mình nặng nhẹ thế nào.

Nhưng.

Anh ta muốn trước khi chết cũng phải cho Đường gia nếm mùi phân, làm cho bọn họ ghê tởm một phen.

"Người nhà Đường thật sự mẹ kiếp quá đáng, sớm biết kết quả như vậy, thì không nên giữ bọn chúng lại, chính vì giữ lũ này lại, nên mới khiến mọi chuyện cứ lằng nhằng, kết quả này mẹ kiếp quá đáng ghét, sớm biết thì không nên để mắt đến bọn chúng, lúc trước bình

định thiên hạ, đã nói rõ nước sông không phạm nước giếng, bây giờ mẹ nó, lại cứ muốn gây sự với mình, mới khiến những chuyện này quá phức tạp.” Trương Tiểu Long lúc này ít nhiều có chút đau lòng.

Dù sao.

Lúc trước khi đánh thiên hạ đã nói rõ sau này Đường gia không được động đến một ngón tay của KKbang.

AAbang cũng không được động đến một chút lợi ích nào của Đường gia.

Bây giờ thì hay rồi, thiên hạ còn chưa bình định xong.

Đã bắt đầu một đoạn tận diệt rồi.

Khiến Trương Tiểu Long ghê tởm đến chết.

Được.

Đã vậy Đường gia quá đáng như vậy, thì đừng trách KKbang bọn tôi.

Lúc này.

Phủ đệ Đường gia.

“Quá đáng mẹ kiếp, không ngờ một KKbang nhỏ bé, lại dám đối đầu trực diện với Đường gia chúng ta, chỉ bằng thực lực của bọn chúng thì mẹ kiếp xứng đáng sao.” Lục đương gia của Đường gia đứng ra.

Đường gia tổng cộng có bảy huynh đệ.

Lục đương gia này có tính khí vô cùng nóng nảy.

Mấy người kia, thì người kinh doanh thì kinh doanh, người làm chính trị thì làm chính trị.

Bây giờ lục đương gia này là người bề ngoài quản lý Đường gia.

Thực tế lại không có cái gọi là quyền quản lý Đường gia.

Chỉ là nói ra một số lời nói có tính chất chỉ đạo.

Nhưng bề ngoài, không có thực quyền.

Sau lưng cũng là một kẻ có tính khí vô cùng dữ dội.

Những người khác của Đường gia đã không thể chịu nổi nữa.

Lục đương gia này thực ra chỉ là một kẻ nóng nảy.

Không có bản lĩnh thật sự.

Nói về công năng và kỹ năng, chỗ nào anh ta đến căn bản đều không có tác dụng lớn.

Cũng căn bản không có năng lực gì.

Nhưng lại không ngờ.

Kẻ này lại trở thành gia chủ lâm thời của Đường gia.

May mắn chỉ là gia chủ lâm thời.

Nếu như trực tiếp quyết định thân phận người kế thừa của anh ta, thì trực tiếp là hoàn toàn chết rồi.

Chương 921

“Mẹ nó, một KKbang nhỏ bé cũng dám đối đầu với Đường gia chúng ta, đừng mẹ kiếp tưởng rằng, mày ở Kinh Thành có chút địa vị thì muốn ra vẻ, cũng không nhìn xem mẹ mày là cái đức hạnh gì, cứ chờ mà xem, sẽ có một ngày mày mẹ kiếp phải nếm mùi.” Lục đương gia Đường gia này tên là Đường Tiểu Lục.

Chính là cái gọi là Đường Tiểu Lục này.

Luôn làm những chuyện khiến người ta không thể hiểu nổi.

Hôm nay không đi câu cá, ngày mai lại đi đào sông.

Miệng thì nói là lợi mình lợi dân lợi cho bất cứ ai.

Nhưng.

Luôn làm những chuyện trái với mọi đạo lý.

Đến cuối cùng, tất cả mọi thứ đều là vì lợi ích của cá nhân người khác.

Hơn nữa.

Cái Đường Tiểu Lục này còn không phải là tốt nghiệp đại học An Lạc chính quy.

Là tốt nghiệp đại học Uy Quốc.

Tên này căn bản không yêu An Lạc.

Hắn chỉ là một con sói đội lốt cừu.

Là một tên khốn nạn chuyên làm điều ác.

Sự tồn tại của hắn trên thế giới này.

Căn bản không phải là cái gọi là chân lý.

Một loạt hành vi của hắn đều hướng về phía trước.

Ngoại trừ tiền bạc, hắn không có hứng thú với bất cứ điều gì khác.

Vì vậy đây cũng chỉ là hành vi mà hắn có thể trở thành gia chủ lâm thời mà thôi.

Tên này bề ngoài luôn miệng hô hào yêu An Lạc, yêu An Lạc.

Thực ra sau lưng luôn làm những hành vi quái đản lộn xộn.

Đây không phải sao.

Cái gọi là KKbang này đã chọc giận Đường Tiểu Lục.

"Lục công tử, tôi nghĩ ông lão không cần phải nổi giận lớn đến vậy, dù sao ông lão ở đây là một nhân vật gánh vác trọng trách, không phải là một nhân vật có thể làm chuyện xấu, ông nên ổn trọng một chút, thái độ của ông bây giờ, sao lại giống như một tên nhà quê thô lỗ vậy?" Lúc này.

Quản gia bên cạnh đi đến bên cạnh Đường Tiểu Lục.

Hy vọng anh ta đừng tùy tiện nổi giận và tức tối.

Nếu như tùy tiện nổi giận và tức giận.

Thực sự không tốt lắm.

Một là Đường Tiểu Lục hiện tại là gia chủ của Đường gia.

Hai là anh ta làm việc quá thiếu suy nghĩ. toàn là làm mấy chuyện khiến Đường gia phải đứng ra chùi đít.

Làm việc tốt thì không ra đâu vào đâu, làm việc xấu thì cũng nát bét cả.

Chuyện tốt chuyện xấu đều tham gia, cuối cùng thì rơi vào cảnh dở dang, không tiến không lùi.

“Tao **mẹ nó** quản nhiều thế làm gì?

Dù sao bây giờ tao muốn làm gì thì làm đó, không muốn làm gì thì không làm.

Tao đã nói là không muốn làm cái việc này, không muốn có cái kết quả này, cái hành vi này, thì tao sẽ không xử lý mấy chuyện này. **Mẹ nó**, một cái KKbang, một cái **bang phái** bé tẹo mà dám đối đầu với Đường gia chúng ta sao?

Mày hỏi xem trong đó có ai cầm được súng không?

Có ai cầm được cân không?

Bên mình vũ khí nóng nhiều thế này, tao không tin là không tiêu diệt được bọn chúng!” Biểu cảm trên mặt Đường Tiểu Lục lúc âm lúc tình.

Hắn coi thường lời của quản gia, căn bản không để tâm.

Ông quản gia này đã ở Đường gia gần 50 năm, mọi chuyện đều do ông xử lý.

Ngay cả ông nội Đường gia trước kia cũng phải cung kính với ông.

Ai ngờ, ai ngờ, hôm nay lại bị Đường Tiểu Lục, thằng nhóc chưa đầy 30 tuổi này, mắng một trận.

Quản gia nghe xong lời của Đường Tiểu Lục, sắc mặt cũng trầm xuống.

Bao nhiêu năm nay, khi lão gia Đường gia còn sống, cũng đối xử với ông rất khách khí, cung kính.

Không ngờ cái đứa tiểu bối như mày, hơn nữa còn không phải con trai cả, chỉ là con trai thứ sáu, lại dám đối xử bất kính với tao như vậy?

Nếu không phải bao nhiêu năm nay tao đã dùng vô số mưu mô quỷ kế cho Đường gia chúng mày, thì Đường gia chúng mày làm sao có thể có được vị trí như bây giờ?

Không có cái gọi là quản gia này của tao, không có cái gọi là quân sư này của tao, chúng mày có thể lên được vị trí gia tộc số một của Đại Việt sao?

Quản gia lúc này khẽ cười lạnh, nói: "Được, Lục công tử, vì cậu đã nói như vậy, tôi cũng không có gì để tính toán nữa.

Nếu cậu làm ra chuyện gì đó, để mấy vị đại lão ở **Kinh Thành** biết được, thì tôi chắc chắn sẽ không quản chuyện bên cậu đâu." Lúc này, quản gia quyết định cho cái Lục công tử này một bài học.

Dù sao Đường gia là gia tộc lớn nhất, những người trong đây đều được nuông chiều từ bé mà thành thói quen.

Cho nên căn bản không có cái gọi là chân thành, chỉ có để chúng nếm trải thiệt thòi, chịu đựng khổ sở, mới biết chuyện này nên thay đổi thế nào, nên sửa lại ra sao.

Người dạy người không bao giờ học được, nhưng việc dạy người thì một lần là hiểu.

Đơn giản vậy thôi.

Đã là Đường Tiểu Lục muốn chịu thiệt thòi, không muốn tin vào năng lực của ta, được thôi.

Vậy ta cũng không phát huy cái gọi là trí tuệ gì nữa.

Mày nói gì thì là đó, mày nói được thì là được.

Nghe lần này quản gia không ngăn cản mình, Đường Tiểu Lục rất vui.

Bên Đường Tiểu Lục quả nhiên không phải dạng vừa.

Chương 922

Hắn thầm nghĩ, **mẹ kiếp**, cuối cùng thì ông ta cũng chính thức đứng về phía mình.

Tên này thích dùng vũ lực để giải quyết mọi chuyện.

Vừa nói chuyện với quản gia xong, hắn liền đi vào kho vũ khí của mình, lái chiếc xe tăng ra.

Hắn muốn làm gì?

Mục đích rất đơn giản, hắn muốn nắm giữ mọi thứ trong tay.

Bởi vì hắn muốn làm gia chủ thực sự của Đường gia, chứ không phải tạm thời.

Hắn biết cái gọi là gia chủ tạm thời này cũng chẳng phải là người có quyền lực, có năng lực thực sự gì.

Nói hay ho thì là gia chủ Đường gia.

Nói khó nghe thì chỉ là một con chó giữ nhà tạm thời.

Nói cho cùng, chỉ là vì lão đại không có ở bên, nên tạm thời lập một đứa con trai nhỏ để quản lý việc nhà.

Nếu lão đại trở về, thì lại tiếp tục nhường lại mấy thứ này, đơn giản vậy thôi.

Từ xưa đến nay đều là lập trưởng, không lập thứ.

Chỉ có trưởng tử, trưởng tôn mới có quyền kế thừa vị trí của lão đại, dưới mới không động loạn.

Ai bảo người ta sinh ra trước, mới có thể giữ vững quy củ.

Nếu nói lập một đứa con trai nhỏ, thì mấy đứa con trai nhỏ hơn

nữa cũng sẽ không phục.

Đường Tiểu Lục lái xe tăng ra, mục đích cũng rất đơn giản.

Đó là để mọi người xem thực lực của hắn rốt cuộc thế nào, rốt cuộc có dám làm không, có dám động chạm không, có dám sử dụng hết quyền lực trong tay không.

Để mọi người biết Đường Tiểu Lục hắn không phải là một thằng **bù nhìn**, mà là một người có năng lực cường hãn.

Đến lúc nên thể hiện thì không thể hiện.

Đến lúc không nên thể hiện lại tranh nhau thể hiện.

Nói chính là loại người như Đường Tiểu Lục này.

Bởi vì trong tám người con trai của Đường gia, chỉ có Đường Tiểu Lục là kém cỏi nhất.

Nhưng dã tâm của hắn lại là lớn nhất.

Tên Đường Tiểu Lục này chính là kiểu hành vi của con trai **địa chủ** ngu ngốc, không có tài năng thực sự, nhưng nếu gây rối, cãi cọ, quậy phá thì tên này chắc chắn là số một.

"Mấy người mau ra xem, sao lại có xe tăng trên đường vậy?

Rốt cuộc là ai gan to tày trời như vậy, dám lái xe tăng ra?" "Ở đâu, ở đâu?

Tôi xem nào, **vãi chưởng**, thật là xe tăng! **Mẹ nó** rốt cuộc là muốn làm gì vậy?

Không phải chỉ là cuộc đọ súng giữa hai **băng đảng** thôi sao?

Sao lại bắt đầu biến thành dùng cách quản lý quân sự để giải quyết chuyện này rồi?" "Không phải chứ, chuyện này làm sao **mẹ nó** càng ngày càng kỳ lạ vậy?

Chuyện này vốn dĩ không nên xử lý như vậy, sao lại càng ngày càng phức tạp thế?" "Mày **mẹ nó** còn không hiểu chuyện này là thế nào sao?

Đây **mẹ nó** rõ ràng là Đường gia đã điều động quân đội dưới trướng của mình rồi.

KKbang chắc chắn đã chọc giận bọn họ, nếu không thì hai **bang phái** này đấu tranh sao lại phải dùng đến xe tăng?" Khi Đường Tiểu Lục lái xe tăng ra, mọi người đều kinh ngạc.

Quần chúng trên đường nhìn thấy xe tăng cũng bàn tán xôn xao.

Dù sao đây là bộ mặt của Đường gia mà xuất hiện.

Bọn họ cũng không ngờ những chuyện này lại xuất hiện trước mắt mình như vậy.

Điều này càng nói lên mức độ nghiêm trọng của sự việc.

Căn bản không phải mức độ nghiêm trọng mà người khác có thể tưởng tượng được.

Nếu nói đến sức công phá của việc **oanh tạc** **Tokyo** thì cũng chỉ có uy lực này thôi.

Bọn họ vốn dĩ nghĩ đây chỉ là cuộc chiến tranh giành ảnh hưởng giữa hai **bang phái**.

Ai ngờ, ai ngờ, từ cái gọi là cuộc chiến **bang phái** này, lại bắt đầu leo thang lên quản lý quân sự hóa.

Nếu nói đến việc điều động quân đội quản lý, thì có nghĩa là **quốc gia** đã ra tay rồi.

Tại căn cứ của tổ chức HK bên này, khi Diệp Phàm nhìn thấy xe tăng xuất hiện, hắn gần như bật cười lớn tiếng.

Không ngờ người của Đường gia làm việc lại không màng hậu

quả như vậy, vậy quân sư của Đường gia lại đi đâu rồi?

Cái gọi là năng lực của hắn cũng chẳng ra sao, bình thường thôi mà.

Việc lộ mặt như thế này mà dám tùy tiện xuất hiện, thật là ghê tởm hết sức.

Sự việc đang phát triển theo hướng nghiêm trọng.

Dám lái xe tăng giữa **Kinh Thành**, người này phải ngu ngốc đến mức nào chứ?

Hơn nữa, người này lại là người nội bộ của Đường gia.

Vậy cũng có nghĩa là người này thật sự ngu không thể ngu hơn được nữa.

Diệp Phàm nghĩ đến đây, khóe miệng khẽ nhếch lên cười lạnh.

Bởi vì đạo lý rất đơn giản, đó là đây vốn dĩ là một ván cờ, một trận chiến giữa các đại lão.

Cái giá cược của hai bên **bác dịch** chính là nhân mạch của cả hai bên.

Ai ngờ, ai ngờ, trận chiến này lại kéo dài lâu như vậy mà vẫn chưa dừng lại.

Lý do nó chưa dừng lại cũng rất đơn giản.

Đó là vì các đại lão phía sau vẫn chưa tìm ra **thóp** của nhau, cái **đuôi chuột** của nhau.

Đại lão phía sau Diệp Phàm vẫn chưa tìm ra **đuôi chuột** của Đường gia.

Mà đại lão phía sau Đường gia cũng chưa tìm ra **đuôi chuột** của đại lão bên Diệp Phàm.

Cho nên cả hai đều đang tìm kiếm sơ hở của đối phương.

Nếu một bên thắng lợi, thì bên kia có thể sẽ **vạn kiếp bất phục**.

Chương 923

Bên thắng sẽ chính thức bước lên **vũ đài** số một, dẫm đạp những người khác dưới chân.

Bây giờ cái **đuôi chuột** của Đường gia đã lộ ra rồi.

Mà đại lão phía sau Đường gia dù lần này không bị hạ bệ, thì cũng chắc chắn sẽ bị đánh một cái tát mạnh.

Giống như ăn phải một **cục phân** vậy, ghê tởm.

Dù sao **phân** không ăn được, nhưng có thể khiến người ta ghê tởm.

Cuộc đối đầu giữa các cao thủ vĩnh viễn là tàn khốc.

Lúc này, Tào Ngọ Môn nhìn thấy vẻ mặt Diệp Phàm đã dần trầm xuống.

Bởi vì ông ta cảm thấy đã đến lúc phải bảo Diệp Phàm dừng những chuyện này lại.

Thân phận của Tào Ngọ Môn cũng không đơn giản, ông ta không phải người của Đường gia.

Nhưng **chỗ dựa** của những người phía sau Đường gia cũng chính là **chỗ dựa** của ông ta.

Đây chính là chương cuối cùng của câu chuyện.

Cho nên, bây giờ là giai đoạn phân hóa hai cực, cũng đại diện cho sự tồn tại không cân bằng của các thế lực.

“Diệp Phàm, cậu đi theo tôi sang bên này một chút.

Có vài chuyện tôi cần nói với cậu, cụ thể là gì thì tự cậu trong lòng biết rõ.” Tào Ngọ Môn đột nhiên gọi tên Diệp Phàm, bảo hắn đi

theo mình.

Hai người đi ra ban công.

Cả hai đều rất ăn ý châm cho đối phương một điếu thuốc.

Cả hai đều trầm mặc.

Bởi vì trong lòng họ đều biết đối phương đang nghĩ gì.

Thấy Tào Ngọ Môn cứ im lặng mãi, Diệp Phàm lúc này cuối cùng không nhịn được nữa.

Diệp Phàm khẽ cười lạnh, ánh mắt nhìn về phía những tòa nhà cao tầng ở đằng xa, chỉ tay về phía không xa phía trước.

Nơi đó chính là trụ sở của một tập đoàn Đường gia.

Nhưng đó chỉ là một phần rất nhỏ trong số tài sản khổng lồ của họ.

"Cậu và Đường gia tuy có thù hận, nhưng Đường gia đối với cậu cũng không phải là hận thấu xương.

Cậu chỉ hận mấy người đó trong Đường gia, cậu không muốn hủy diệt cả tập đoàn Đường gia khổng lồ này.

Đây chính là điều cậu muốn nói đúng không, tôi biết đây là điều trong lòng cậu đang nghĩ.

Và điều quan trọng nhất là cậu biết tình hình của mình." Lúc này, Tào Ngọ Môn im lặng.

Ông ta không ngờ bí mật bấy nhiêu năm của mình, lại bị người khác nhìn thấu.

Hơn nữa, người nhìn thấu lại chỉ là một tân binh vừa đến hai ngày trước.

Người tân binh này bằng tuổi con gái ông ta, hơn nữa còn là ân

nhân cứu mạng con gái ông ta.

Nếu như bình thường, nếu có ai biết bí mật của ông ta, thì người đó trực tiếp sẽ bị ông ta đoạt mạng.

Tào Ngọ Môn bất lực cười lạnh lắc đầu.

Ngẩng đầu nhìn trời, nhưng lại không có mặt trời.

Chỉ là bị mây đen che phủ.

"Cậu nói không sai, phía sau tôi cũng có **chỗ dựa**, mà **chỗ dựa** của tôi cũng là một trong những **chỗ dựa** của Đường gia.

Ở nơi **Kinh Thành** này, nếu không có **chỗ dựa**, thì căn bản không gánh vác nổi trách nhiệm này." Biểu cảm trên mặt Diệp Phàm đã **khó coi** hơn cả **khó coi**.

Tào Ngọ Môn à!

Tào Ngọ Môn!

Ông lại vì cái gọi là **chỗ dựa** của mình, mà hủy hoại vợ ông cùng toàn bộ tiền đồ sao?

Đường gia có gì đáng sợ chứ?

Ông vì cái gọi là **chỗ dựa** này của mình, lại để vợ ông cứ thế dễ dàng mất mạng.

Lúc này, mây đen trên trời đã tan đi.

Ánh nắng lại lộ ra.

Diệp Phàm ngẩng đầu nhìn mặt trời trên trời.

"Chuyện ông cần làm bây giờ căn bản không phải như vậy.

Trên thế giới này, có đen thì có trắng, có trắng thì có đen.

Vợ ông chết như thế nào?

Trong lòng ông không biết một chút nào sao?

Tôi cảm thấy trách nhiệm không nên đổ hết cho Đường gia, nếu không thì ông cũng không thể vì cái gọi là **chỗ dựa** kia của ông, mà hy sinh mạng sống của vợ mình, cũng không chọn cách trả thù chứ." Diệp Phàm cũng hiểu, Đường gia không thể tùy tiện giết người.

Chắc chắn bên trong có chuyện gì đó, có kết quả gì đó.

Nếu không thì làm sao có thể tùy tiện giết người như vậy.

Lúc này Tào Ngọ Môn đột nhiên ôm đầu, khóc thút thít.

Ông ta sai rồi, ông ta thật sự sai rồi.

Đến thế giới này, mọi chuyện ông ta làm đều khiến người ta không hiểu được.

"Cái chết của vợ tôi, tôi cũng phải chịu một nửa trách nhiệm.

Nếu tôi không đến Đường gia để tìm lại chiếc chìa khóa kho báu đó, thì cũng sẽ không có kết cục như thế này." Biểu cảm của Diệp Phàm cuối cùng cũng bình tĩnh lại.

Thì ra là vậy. **Cảm tình**, ông đã lừa dối chúng ta ngay từ đầu.

Hèn gì khi tôi dùng nhiều mưu mô quỷ kế như vậy, ông Tào Ngọ Môn lại một mực cản trở, một mực nói những lời khó hiểu.

Thì ra, là đang đợi tôi ở đây.

Được, được, được, lão già này của ông cũng **ghê gớm** thật.

Chương 924

Tuy nhiên, Diệp Phàm biết bây giờ không phải lúc tức giận.

Diệp Phàm bây giờ muốn biết, rốt cuộc Tào Ngọ Môn vì bảo vật như thế nào, lại dám phát động tấn công Đường gia.

Hơn nữa còn chưa kịp thoát, đã bị người của Đường gia dùng súng **Barrett** giết chết vợ.

"Là bảo vật gì, mà khiến ông dám đưa vợ đi Đường gia trộm thứ này?" Nghe xong những lời này của Diệp Phàm, Tào Ngọ Môn chìm sâu vào nỗi sợ hãi tột cùng.

Đồng thời, đầu óc ông ta cũng chìm sâu vào hồi ức.

Nỗi hồi ức đau khổ ấy như một **giao long** cuốn lấy khiến ông ta không thể nào trấn tĩnh lại được.

Chỉ là khi con **giao long** ấy sắp vươn mình hóa thành **chân long**, thì bị một viên đạn **Barrett** bắn hạ.

Hơn nữa không chỉ một viên, mà là hai viên.

Nếu lần đó trộm thành công bảo vật đó, thì ông ta sẽ vĩnh viễn vĩnh viễn rời xa **An Lạc**, hơn nữa sẽ triệt để **phi hoàng đằng đạt**, cũng sẽ không bao giờ quay lại nữa.

Hạt giống thù hận trong lòng ông ta nảy mầm từng chút một, đang dần lớn thành một cây đại thụ chọc trời.

Ông ta đối với Đường gia là lòng hận ý chân thật.

Nhưng vì **chỗ dựa** của Đường gia cũng là **chỗ dựa** của ông ta.

Huống hồ đồ của Đường gia cũng là do ông ta trộm.

Tuy nói không trộm thành công, nhưng lại mất đi mạng sống của vợ.

Cho nên Đường gia thuộc về phòng vệ chính đáng.

Còn Tào Ngọ Môn lại có hiềm nghi **đạo thiết**.

Bị giết vợ cũng coi như là **chết đúng chỗ** đi.

Cuối cùng, mọi chuyện cũng coi như trở lại bình tĩnh.

Sau khi vợ của Tào Ngọ Môn là Nam Cung Tuyết Hoa chết, nội tâm Tào Ngọ Môn liền trở nên lạnh lùng.

Không những tâm thái lạnh lùng, mà từ đó đến nay bao nhiêu năm cũng không còn khóc, không còn cười.

Bao nhiêu năm nay, ông ta vẫn luôn từ một **bạch diện tiểu sinh** biến thành một chú có râu ria xồm xoàm.

"Thôi được rồi, đừng làm nhiều **cảnh tình cảm** như vậy nữa.

Có chuyện gì thì nói ra đi, nói đi, bảo vật kia rốt cuộc là thứ gì?" Diệp Phàm không định đứng đây xem Tào Ngọ Môn diễn đáng thương nữa.

Bây giờ là một đề tài **đạo mộ** chính hiệu, không phải **mẹ nó** phim **Quỳnh Dao**, nói nhiều tình cảm như vậy làm gì?

Bên Tào Ngọ Môn dùng tay lau đi nước mắt trên mặt.

Mặc dù bây giờ ông ta rất đau khổ, cũng rất nhớ vợ mình.

Nhưng vì chuyện này đã xảy ra, đã không thể thay đổi, thì không còn lúc nào để làm nhiều **cảnh tình cảm** như vậy nữa.

Giống như Diệp Phàm đã nói, quá nhiều **cảnh tình cảm** chỉ càng khiến ông ta cảm thấy ghê tởm.

"Bảo vật đó, chính là chìa khóa mở **cung mộ Tần Thủy Hoàng**

năm xưa.” “Cái gì?

Bọn người các người lại dám mở cả **mộ Tần Thủy Hoàng** sao?

Không biết bên dưới có một con sông ngầm, nếu mở ra, cả **An Lạc** sẽ bị ngập hết sao?” Diệp Phàm nghe xong lời của Tào Ngọ Môn, gần như ngây người trong năm giây.

Sau đó, hắn trợn tròn mắt nói ra những lời hành vi kinh khủng này.

Ai ngờ, ai ngờ.

Một Tào Ngọ Môn bé nhỏ, cộng thêm một đại lão trong **triều đình** phía sau, lại dám mở cửa mộ của **Thủy Hoàng Đế**, **Long Quân Võ Đế**?

Mở cái cửa mộ đó ra rồi, thì cuối cùng cả **An Lạc** sẽ toàn bộ biến thành vùng **thiên tai** lụt lội, thế này còn muốn người ta sống sao?

Diệp Phàm bước nhanh tới, một tay túm lấy cổ áo Tào Ngọ Môn.

“Ông già này cứ luôn miệng nói **nhân từ nhân nghĩa**, nhưng bây giờ thì sao?

Tôi từ trên người ông, từ trên mặt ông, tôi nhìn thấy một loại độc ác.

Nếu ông mở **mộ Tần Thủy Hoàng**, thì chúng tôi, những người này, sẽ làm sao đây?

Ông muốn **ức vạn vạn** quần chúng **An Lạc** đều bị chết chìm ông mới vui sao?” Sự tức giận trên mặt Diệp Phàm không thể kìm nén được nữa.

Hắn cũng không thèm để ý đến chữ **tố chất** viết thế nào. **Mẹ nó** quá ghê tởm rồi.

Tào Ngọ Môn này cứ luôn làm mấy chuyện quá đáng như vậy.

Trên thực tế, chuyện Tào Ngọ Môn làm lại là muốn lấy mạng toàn bộ **ức vạn vạn** người **An Lạc**, muốn bọn họ đều chết đi, biến mất.

Một người như vậy thật sự là một người nhân từ sao?

Thà nói những hành vi vừa rồi của ông ta là thiện nhỏ, chi bằng nói hành vi vừa rồi của ông ta là đại ác.

"Khái!

Khái!

Khái!

Khái!

Khái!

Khái!" Diệp Phàm túm lấy cổ áo Tào Ngọ Môn, khiến ông ta cảm thấy khó thở, ho sặc sụa.

"Đừng trách tôi, đừng trách tôi, đều là Trương Bích Nhãn trong **triều đình** bảo tôi làm." "**Mẹ nó**, ông nói ai?" Diệp Phàm nghe thấy cái tên Trương Bích Nhãn, gần như muốn trợn lòi mắt ra.

Tên Trương Bích Nhãn này tên thật là Trương Đại Thụ.

Biệt danh của hắn là Trương Bích Nhãn.

Bởi vì mắt hắn giống như viên lam bảo thạch màu xanh biếc.

Cho nên người ta đặt cho hắn biệt danh là Trương Bích Nhãn, có nghĩa là màu xanh lục **thanh tùng**.

Trương Đại Thụ là ai?

Diệp Phàm quá rõ rồi.

Chương 925

Là **Lại Bộ Thượng Thư** trong **triều đình**, thuộc quan viên **chính cấp nhất phẩm**.

Mà người này, cũng là **chỗ dựa** của Diệp Phàm, cũng là đại lão phía sau Diệp Phàm.

Ai ngờ, ai ngờ!

Trương Đại Thụ à, Trương Đại Thụ!

Ông không những là **chỗ dựa** của Đường gia, ông còn là **chỗ dựa** của Tào Ngọ Môn.

Ông lại **mẹ nó** còn là **chỗ dựa** của tôi, Diệp Phàm nữa.

Ba thế lực này đều **mẹ nó** nằm dưới sự kiểm soát của ông.

Ông **mẹ nó** chơi đùa ba phía chúng tôi xoay mòng mòng!

Đúng không?

Hèn gì, thảo nào.

Diệp Phàm cuối cùng cũng hiểu ra.

Tại sao mỗi lần Đường gia truy sát hắn, thì Trương Đại Thụ đều nhận được tin tức đầu tiên, có thể giúp Diệp Phàm dễ dàng trốn thoát.

Đây thật sự là đang chơi đùa ba thế lực này trong lòng bàn tay mình mà.

Hậu thuẫn của Tào Ngọ Môn là Trương Đại Thụ.

Hậu thuẫn của Diệp Phàm là Trương Đại Thụ.

Hậu thuẫn của Đường gia không chỉ có Trương Đại Thụ.

“Ông **mẹ nó** nói thật với tôi đi, vì hậu thuẫn của Đường gia

và hậu thuẫn của ông là cùng một người, vậy hậu thuẫn của Đường gia có phải còn có hai vị đại lão khác không?" "Bốp!" Diệp Phàm trực tiếp túm lấy tóc Tào Ngọ Môn, giáng mạnh một cái tát.

Khiến ông ta hai mắt nổ đom đóm, quay một vòng rồi ngã rạp xuống đất.

Trông ông ta rất thảm hại, nước dãi chảy ròng ròng từ miệng xuống.

Xem ra là sắp **trúng phong** đến nơi.

Thấy Diệp Phàm đã tức giận, Tào Ngọ Môn cũng cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Ông ta sợ rằng giây tiếp theo mình sẽ mất mạng.

Nói ra cũng thật buồn cười.

Diệp Phàm là ân nhân cứu mạng con gái ông ta, nhưng bây giờ lại có cảm giác muốn lấy mạng ông ta.

Tào Ngọ Môn không dám chậm trễ nửa điểm thời gian, trực tiếp nói thật với Diệp Phàm.

"Ngoài Trương Đại Thụ ra, hậu thuẫn của Đường gia còn có Từ Long, Nghiêm Bác Đạt." Diệp Phàm trực tiếp trợn mắt gần như lòi ra.

"**Mẹ kiếp**, tao đã biết có ba thằng **khốn nạn** này mà." "Bùm!" Diệp Phàm nghe xong những lời này thì trực tiếp tức giận.

Hắn dùng chân đá mạnh vào chiếc thùng sắt trước cửa, trực tiếp đá bay chiếc thùng sắt xa mười mấy mét.

Chiếc thùng sắt đó là đặc ruột, bên trong chứa 50 cân sắt phế liệu.

Lực đá đó nếu đá vào người Tào Ngọ Môn, thì trực tiếp sẽ khiến xương sườn, bao gồm nội tạng của ông ta đều bị đá **tứ phân ngũ liệt**.

Trương Đại Thụ đại diện cho thế lực **Kinh Thành**.

Từ Long đại diện cho thế lực **Tây Bắc**.

Còn Nghiêm Bác Đạt đại diện cho thế lực **Đông Nam**.

Trương Đại Thụ là người bản địa **Kinh Thành**, cho nên hắn có căn cơ rất sâu ở địa phương.

Còn Từ Long, Nghiêm Bác Đạt thuộc về quan viên từ nơi khác đến **Kinh Thành** nhậm chức.

Cho nên, hai người họ không cùng phe với Trương Đại Thụ.

Nhưng hai người họ cũng không phải cùng phe với nhau.

Họ cũng lần lượt đại diện cho người phát ngôn của thế lực riêng mình.

Tốt, thật sự quá tốt.

Không ngờ ba thế lực này đều là **chỗ dựa** của Đường gia.

Nói trắng ra, Đường gia sở dĩ lợi hại và **vô pháp vô thiên** như vậy, là vì có mấy người này đứng sau chống đỡ.

Diệp Phàm nghĩ đến đây đã nghiến răng nghiến lợi.

Ai ngờ, ai ngờ.

Bọn lão già **khốn nạn** này lại chơi đùa người ta xoay mòng mòng.

Mục đích Đường gia truy sát mình là để Đường gia **tục mệnh**.

Còn mục đích của Tào Ngọ Môn là để trả thù cho vợ mình.

Ông ta vì trả thù cho vợ mình mà trước đó đã đắc tội Đường gia.

Cũng là vì muốn trộm chiếc chìa khóa lăng mộ **Tần Thủy Hoàng** kia, sau khi mở ra sẽ khiến cả **An Lạc** bị ngập nước.

Từ tình hình hiện tại mà xem, tên Trương Đại Thụ này **bố cục** rộng nhất.

Tên này, không hổ là **lão già** **Kinh Thành**.

Thủ đoạn chơi lòng người, mưu quyền kế thuật, thật sự là hoa lệ phô trương mà!

Nói rõ ràng hơn một chút, Đường gia căn bản không phải Đường gia.

Đường gia chính là một cái **túi tiền** của ba vị đại lão cấp cao này mà thôi.

Trương Đại Thụ là **Lại Bộ Thượng Thư**, còn Từ Long là **Binh Bộ Thượng Thư**, Nghiêm Bác Đạt là **Lễ Bộ Thượng Thư**.

Cấp bậc của ba người họ đều giống nhau.

Nhưng người lợi hại nhất cũng thuộc về Từ Long.

Hắn dù sao cũng là **Binh Bộ Thượng Thư**, trong tay nắm giữ binh quyền.

Cho nên quân đội và vũ khí của Đường gia cũng toàn bộ là do hắn cung cấp.

Hai người còn lại là Trương Đại Thụ và Nghiêm Bác Đạt, chẳng qua chỉ tham gia chia chác tiền tài của Đường gia.

Nói thẳng thắn hơn nữa.

Chương 926

Hiện tại Đường gia tương đương với **Hòa Thân** thời xưa.

Đều là những cái **túi tiền** dưới trướng hoàng đế mà thôi.

"Ông nội nó chứ, sớm đã biết thế giới này có chút không đúng rồi, thì ra thật sự đã bị lừa." Diệp Phàm nghĩ đến đây, cười lạnh một tiếng, nhìn về phía Tào Ngọ Môn đang nằm thảm hại trên đất.

Hắn cũng căn bản không định nói thêm lời vô nghĩa nào với ông ta nữa.

Từ tình hình hiện tại mà xem, Trương Đại Thụ muốn phát động tấn công Từ Long.

Dù sao, trong cái **túi tiền** Đường gia này có quá nhiều tiền.

Ba người chia thì quá ít, hai người chia cũng ít.

Trương Đại Thụ muốn **độc chiếm** thì chỉ có thể **mượn đao giết người**.

Diệp Phàm vốn dĩ nghĩ mình chơi trò **mượn đao giết người** rất tốt.

Ai ngờ, ai ngờ.

Hắn lại không chơi nổi trò **mượn đao giết người**, ngược lại còn bị người khác dùng thuật **mượn đao giết người**.

Trương Đại Thụ năm nay đã gần 70 tuổi.

Còn Diệp Phàm chỉ là một thằng nhóc chưa đầy 30.

Hắn chơi không lại Trương Đại Thụ, cũng coi như là hợp lẽ.

Tuy nhiên, vì bây giờ kế hoạch của Trương Đại Thụ đã bại lộ, thì

không còn gì để nói nữa.

Đường Tiểu Lục của Đường gia đang dùng xe tăng trên đường phố để **oanh tạc** người của KKbang.

Những súng đạn quân đội này từ đâu mà ra?

Toàn bộ đều do Từ Long cung cấp.

Chỉ cần Trương Đại Thụ nắm được **thóp** này để phản công Từ Long, tố cáo hắn tội danh dùng quân đội trấn áp thương gia địa phương, thì Trương Đại Thụ chắc chắn sẽ dễ dàng khiến Từ Long vì tự vệ mà từ bỏ Đường gia, thu hồi toàn bộ quân đội.

Chỉ cần toàn bộ quân đội một khi rút khỏi Đường gia, thì Từ Long sẽ triệt để mất quyền kiểm soát Đường gia.

Trương Đại Thụ đã sắp xếp rất nhiều chức vị cho Đường gia trong **triều đình**, nhưng đều không có quân quyền, đây cũng là một mối đe dọa lớn của hắn.

Nhưng Từ Long lại không sắp xếp bất kỳ chức vị nào cho Đường gia trong **triều đình**.

Chẳng qua chỉ là phái binh kiểm soát Đường gia, dùng thủ đoạn cứng rắn.

Nghiêm Bác Đạt cũng không sắp xếp binh lực gì cả.

Chẳng qua chỉ là dùng nhân mạch của mình để **bố cục** trong Đường gia.

Cho nên trong ba thế lực này, vốn dĩ lợi hại nhất là Từ Long.

Dù sao, có súng đạn trong tay, bất kỳ mạng người nào cũng đều không đáng giá.

Một phát súng, một quả pháo, trực tiếp có thể giải quyết được mạng người.

Thế lực của Nghiêm Bác Đạt là yếu nhất.

Dù sao hắn là **Lễ Bộ**, **Lễ Bộ** thì căn bản không có thực quyền gì, cũng không phải là một lãnh đạo thực chất.

So với Trương Đại Thụ bên này, hắn lợi hại hơn rất nhiều.

Dù sao, **Lại Bộ** nắm giữ những trò chơi quyền lực cứng rắn, chứ không phải dùng vũ lực giải quyết.

Thích dùng tâm cơ, kế mưu để tấn công người khác.

Cho nên, hiện tại xem ra **Lại Bộ** và **Binh Bộ** đấu nhau khá quyết liệt.

Văn võ toàn tài, xem ai có thể thua, ai có thể thắng mà thôi.

Trước mắt chính là Từ Long đối kháng Trương Đại Thụ.

Một người là văn, một người là võ.

Xem hai vị **văn thần võ tướng** này sẽ đấu trí đấu dũng ra sao.

Từ Long vốn dĩ xuất thân từ chiến trường, đầy mình khí lực, chữ lớn không biết mấy chữ.

Nhưng cái phong thái **võ tướng** trên người hắn thật sự có thể dọa người nhảy dựng.

Ngay cả chó nhìn thấy vẻ uy phong lẫm liệt của hắn cũng sẽ sợ hãi đến muốn tè ra quần.

Dù sao Từ Long trông giống hệt như một **Lý Quỳ** chuyển thế vậy.

Cau mày trợn mắt, đôi mắt trợn to như mắt bò.

Tên Trương Bích Nhãn này ghét nhất là người khác có mắt to hơn mình.

Mà mắt của Từ Long lại to hơn hắn rất nhiều lần.

Nếu mắt của Trương Đại Thụ là một milimet, thì mắt của Từ Long gần như có ba milimet.

Đôi mắt trợn lên như muốn **phóng pháo**.

Còn Nghiêm Bác Đạt là một **mọt sách** đeo kính.

So với Trương Đại Thụ, hắn có học vấn cao nhất.

Nhưng năng lực của hắn quá yếu.

Hơn nữa tên này bề ngoài là một người chậm rãi, thật thà.

Cho nên kẻ thù không nhiều lắm.

Trương Đại Thụ cũng không có ý định gây hại lớn cho hắn.

Trương Đại Thụ **tâm cơ** tính toán hết, còn Nghiêm Bác Đạt thì không tranh không giành, tùy duyên mà an phận.

Từ Long là người nóng tính.

Ba người này bên cạnh hoàng đế căn bản không hợp nhau.

Động một chút là mắng nhau, động một chút là gây gổ.

Kỳ thực, Diệp Phàm bây giờ cũng đã nghĩ ra điều gì đó.

Cái gọi là Đường gia chẳng qua cũng chỉ là **con rối** của lão hoàng đế mà thôi.

Đường gia sở dĩ dám ngang nhiên lợi hại, **vô pháp vô thiên** đến vậy, cũng hoàn toàn là vì có thể chính là hoàng đế đã tạo ra cái gọi là Đường gia này, chỉ để kiềm chế ba vị **thượng thư** lớn dưới trướng mình mà thôi.

Chương 927

Thú vị thật, thật sự quá thú vị.

Một lão hoàng đế đã chơi đùa ba vị đại thần trọng lượng cấp hàng đầu xoay mòng mòng.

Coi như để bọn họ **mẹ nó** đấu qua đấu lại đi.

Xem cuối cùng ai có thể đấu lại ai.

"Được rồi, tình hình bây giờ ông cũng đã hiểu rồi. **Chỗ dựa** của Đường gia cũng là **mẹ nó** cái gọi là **chỗ dựa** của ông, đúng không.

Ông bây giờ cứ chờ đi là được, chắc chắn sẽ có một trận đại loạn bùng nổ ở **Kinh Thành**.

Toàn bộ trách nhiệm này đều là vì ông.

Ông đừng trách tôi **mưu mô quỷ kế** đã thành công, và còn một chuyện quan trọng nhất là, tôi cũng không ngờ Đường Tiểu Lục của Đường gia lại dám lái xe tăng ra." Diệp Phàm lạnh lùng nhìn về phía Tào Ngọ Môn.

"Tôi không có gì để nói với ông, vì đã đến chỗ ông, không có mấy ngày đã thay thế vị trí của ông.

Vốn dĩ tôi cũng rất kỳ lạ, cho đến bây giờ tôi mới phát hiện, ông thực ra không ngu, hơn nữa còn rất thật thà.

Nhưng ông làm việc thật sự **thiếu cân nhắc**.

Ông có từng nghĩ đến một vấn đề không, Trương Đại Thụ bảo ông đi trộm chìa khóa **mộ Tần Thủy Hoàng** kia, mục đích chính là để ông đắc tội Đường gia, để ông nảy sinh sát tâm với Đường gia."

Nghe xong những lời này, Tào Ngọ Môn cuối cùng cũng phản ứng lại.

Trương Đại Thụ rõ ràng là **chỗ dựa** của Đường gia.

Tại sao lại bảo ông ta đi trộm chìa khóa **mộ Tần Thủy Hoàng**?

Mà không phải tự mình ra mặt, chẳng qua là lợi dụng ông ta.

Nếu nói thành công, thì chính là **An Lạc** bị ngập nước.

Nếu nói không thành công, thì chính là khiến ông ta triệt để ghi hận Đường gia.

Sau đó trả thù tìm cơ hội, lại lấy được chìa khóa.

Đây là một chiêu đặc biệt lợi hại, một kỹ năng sát nhân.

Nếu dùng tốt, có thể đùa bỡn người khác trong lòng bàn tay.

Nếu không dùng tốt, có thể khiến người ta thoát ly khỏi một tổ chức thực chất nào đó.

Những người như Trương Đại Thụ hoàn toàn có thể thoát ly khỏi mọi sự ràng buộc của pháp luật, rồi hủy hoại một người, đơn giản là vậy.

Triều đại nào vua ấy, thay đổi như chong chóng.

Diệp Phàm rời khỏi tổ chức HK, nhìn màn đêm đen kịt đã buông xuống, cảm thấy thật nực cười.

Kẻ địch tìm kiếm bao năm, cuối cùng lại phát hiện tất cả đều nằm trong tầm kiểm soát của người đỡ đầu mình.

Chẳng qua là dùng nắm đấm của chính mình để đối kháng Từ Long, đối kháng Nghiêm Bác Đạt và đám người đó.

Trên đường phố đã yên tĩnh trở lại, người của bang KK đã tứ tán bỏ chạy.

Dù sao, Đường Tiểu Lục đã ra tay rồi.

Chiếc xe tăng của cô ta là thứ giết người không chớp mắt.

Có lẽ nó không bắn một viên đạn, cũng có thể không bắn một phát súng, nhưng Trương Tiểu Long bên này đã hoàn toàn chịu thua.

Xe tăng của Đường Tiểu Lục đâu có biết nhìn người.

Bang KK tuy đông người nhưng cũng không đến mức lấy mạng người ra mà chất đống.

Ai cũng sợ chết cả thôi.

Trương Tiểu Long bên này chọn cách bình tĩnh lại trước, sau đó mới giải quyết những chuyện khác.

Thù hận giữa bang KK và Đường gia, lần này, cuối cùng cũng chính thức kết thành mối hận sâu.

Tất cả mọi chuyện này đều là do Diệp Phàm gây ra, và kẻ đứng sau mọi chuyện cuối cùng, lại là Trương Đại Thụ.

Hắn ta vì muốn ép cái gọi là quân đội Từ Long kia phải lộ diện, thật sự đã hao tâm tổn trí.

Diệp Phàm cảm thấy lòng mình nguội lạnh.

Bởi vì, bất kể kế hoạch này thành công hay thất bại, đều không có chút lợi ích nào cho hắn.

Nhưng nếu nói là thất bại, vậy thì hắn sẽ vạn kiếp bất phục.

Bang KK dù có kết cục thế nào, thì chắc chắn cũng sẽ khiến Đường gia phải chịu đựng sự chán ghét.

Nhưng hiện tại, Diệp Phàm không còn căm ghét Đường gia rõ ràng đến vậy nữa.

Hơn nữa, chỉ là thỏa hiệp để tồn tại.

Hắn đã hiểu ra rồi.

Tào Ngọ Môn, Đường gia, và cả cái gọi là hắn nữa, tất cả đều là con rối giữa những lão đại kia mà thôi.

Họ dùng những người như hắn để kiềm chế lẫn nhau, giống như đang chơi một trò mèo vờn chuột.

Diệp Phàm rút điện thoại từ trong ngực ra, nhìn số điện thoại lạ trên màn hình.

Hắn biết, số điện thoại này chính là gọi thẳng đến văn phòng Trương Đại Thụ.

Mọi chuyện xảy ra hôm nay, hắn ta nhất định có thể nhìn rõ.

Tiếp theo nên đối kháng Trương Đại Thụ thế nào?

Diệp Phàm rất mong đợi biểu hiện của mình sắp tới.

Nhưng Diệp Phàm cũng có chút không muốn làm nữa.

Bởi vì hắn đã hiểu rằng mình chỉ là một quân cờ.

Quân cờ cuối cùng chẳng có tác dụng lớn lao gì, chỉ để lại một vài câu chuyện cho hậu thế bàn tán mà thôi.

Dù sao thì, triều đại nào, ai có thể nhớ được mấy kẻ tử sĩ cơ chứ.

Tại căn cứ HK.

Cao Ngọ Môn lòng nguội lạnh trở về phòng.

Hắn ngồi phịch xuống ghế sofa, mặt mày âm trầm nhìn những hoa văn lộn xộn trên trần nhà.

Những đường nét lạnh lẽo, một phong cách độc đáo.

Chương 928

Kiểu trang trí này mang một nét văn hóa lạnh lẽo kiểu Siberia.

Cũng chính vì phong cách lạnh lẽo này mà tâm trạng của Cao Ngọ Môn càng thêm u ám.

Nếu là màu đỏ rực rỡ thì đối với hắn lại khá có lợi.

Dù sao, nếu tín ngưỡng có màu đỏ, thì đó nhất định là màu đỏ An Lạc.

An Lạc là một quốc gia đặc biệt tốt.

Nhưng từ tình hình hiện tại mà nói, trong triều đình đã xuất hiện nội gián.

Trong triều đình có chó săn nước ngoài, có tay sai của ngoại quốc.

Chuyện này, căn bản không phải Diệp Phàm có thể dọn dẹp, cũng không phải hắn – Cao Ngọ Môn – có thể thay đổi.

Kẻ tiểu nhân chỉ có thủ đoạn của tiểu nhân, còn đại nhân vật có thủ pháp của đại nhân vật.

Cho nên, tiểu nhân vật căn bản không thể đấu lại đại nhân vật.

"Diệp Phàm đâu?

Diệp Phàm đi đâu rồi?

Hai người không phải đi nói chuyện sao?

Anh về rồi, sao cậu ấy không về?" Nam Cung Tuyết Hoa thấy Diệp Phàm không về, trong lòng bỗng chốc giật thót, bắt đầu hoảng sợ.

Cao Ngọ Môn không nói gì, chỉ dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn về

phía trước.

Phía trước hắn có ba người đứng đó: Lý Tiểu Minh, Lý Tiểu Tân và Tô Thần Long.

Cao Ngọ Môn dùng giọng khàn khàn vừa định nói, có lẽ vì vừa khóc xong nên trong khoang miệng vẫn còn chút mùi máu tanh.

"Mấy đứa, từ giờ trở đi hãy đi theo Diệp Phàm đi.

Năng lực của tôi có hạn, tổ chức HK từ nay về sau cũng giải tán, vậy thôi."!

Lý Tiểu Tân nghe xong những lời này thì lập tức tức giận, có chút sốt ruột.

"Tào lão đại, anh nói gì vậy?

Lời anh nói có ý gì?

Cái gì mà bảo chúng tôi đi theo Diệp Phàm?" Tô Thần Long cũng đứng ra.

"Đúng vậy, cậu ta đến chưa được mấy ngày, giờ anh lại bảo chúng tôi đi theo?

Anh còn nói muốn giải tán tổ chức HK, chẳng lẽ anh không cần chúng tôi nữa sao?" Lý Tiểu Minh lúc này gần như muốn khóc.

Nghe nói tổ chức HK sẽ giải tán, cậu ta thực sự sắp khóc đến nơi.

"Không được đâu, không được đâu, cậu ấy nấu ăn không ngon lắm, tôi còn muốn ăn thịt kho tàu do ông nấu cơ, món thịt kho tàu của ông tôi ăn cả đời cũng không đủ." "Chát!" Nam Cung Tuyết Hoa đột nhiên bước tới, tát mạnh một cái vào mặt Cao Ngọ Môn.

"Tào Ngọ Môn, tôi hỏi anh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, Diệp Phàm đâu rồi?

Lúc nãy hai người ở ngoài, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Tại sao vừa về anh đã muốn giải tán tổ chức HK này?

Chẳng lẽ lúc nãy ở ngoài đã xảy ra chuyện gì lộn xộn sao?

Có chuyện gì rất nghiêm trọng đã xảy ra à?" Nam Cung Tuyết Hoa nói đến đây, giọng đã nghẹn lại.

"Kế hoạch của Diệp Phàm không phải đang tiến hành thuận lợi sao?

Sao bây giờ các anh lại muốn đánh trống bỏ cuộc?

Chẳng lẽ Diệp Phàm đi rồi sẽ không bao giờ quay lại sao?

Anh muốn giải tán tổ chức HK, để họ đi theo Diệp Phàm, vậy anh để tôi đi đâu?

Chẳng lẽ còn muốn tôi theo anh về núi tiếp tục lang thang sao?" Nam Cung Tuyết Hoa thực sự không muốn quay lại núi với Cao Ngọ Môn nữa.

Cuộc sống trên núi thật sự quá khổ.

Cuộc sống thành phố quá tốt, Nam Cung Tuyết Hoa không muốn quay lại nữa.

Không nhất định Phổ Đông chính là Thượng Hải, Thượng Hải chính là Phổ Đông.

Đừng ghét tư bản, vì ai cũng muốn trở thành tư bản.

Nam Cung Tuyết Hoa từng là một thiếu niên diệt rồng, giờ cũng biến thành ác long, cô ấy đã thay lòng, không muốn về núi nữa.

Cao Ngọ Môn nghe những lời này, ánh mắt càng thêm âm trầm, hơn nữa đã trở nên đặc biệt độc ác.

"Chuyện báo thù giao cho Diệp Phàm đi, tôi tin rằng trong vòng

mười năm cậu ấy nhất định sẽ chính thức lật đổ Đường gia, và cả những nhân vật lớn phía sau Đường gia nữa." Cao Ngọ Môn nói xong, lập tức dùng ánh mắt phẫn nộ nhìn con gái mình, Nam Cung Tuyết Hoa.

"Mẹ kiếp, mày là con gái tao, là tao sinh mày, nuôi mày lớn, giờ mẹ mày mất, tao cũng rất đau lòng, nhưng kế hoạch báo thù căn bản không vội vàng như vậy, chuyện trước mắt đã đặc biệt phức tạp rồi.

Trong núi khổ lắm, mày cảm thấy về núi không tốt sao?

Mẹ kiếp, lấy vợ quên mẹ, cái thái độ này của mày mà vẫn là con gái tao sao?

Tin hay không thì tùy, tao sẽ cắt đứt quan hệ với mày ngay tại đây, mày mẹ kiếp muốn đi đâu thì đi, tao mẹ kiếp trực tiếp về núi, sau này sẽ không bao giờ quản mày nữa." Cao Ngọ Môn lúc này không phải hận Nam Cung Tuyết Hoa tát mình.

Cao Ngọ Môn hận con gái mình căn bản không nghe lời hắn.

Điều này khiến hắn tức đến mức gần như muốn phun máu.

Lúc này, Nam Cung Tuyết Hoa cũng sợ hãi, cô chưa bao giờ thấy Cao Ngọ Môn tức giận đến vậy.

Giờ đây lại tức giận như thế, còn hét vào mặt cô!

Rốt cuộc là vì lý do gì?

Đừng nói là trước đây cô tát hắn một cái, trước đây có đá vào mặt hắn, Cao Ngọ Môn cũng chỉ cười ha ha, mặt đầy tình phụ tử mà không hề tức giận.

Bây giờ thì sao?

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Cao Ngọ Môn dùng ánh mắt thâm sâu nhìn Nam Cung Tuyết Hoa.

“Nếu tôi còn tiếp tục ở lại Kinh Thành, tôi chắc chắn sẽ chết, hơn nữa còn liên lụy đến con.

Chuyện báo thù cứ giao cho Diệp Phàm làm là được, hiện tại Diệp Phàm còn quá non kinh nghiệm, còn quá trẻ, không thể gánh vác những trách nhiệm lộn xộn này.

Tuy nhiên, tôi tin rằng, tương lai cậu ấy nhất định sẽ đạt đến một tầm cao, đến lúc đó, chúng ta quay lại tìm cậu ấy cũng tốt.” Nam Cung Tuyết Hoa lúc này dường như nghe được một tin sét đánh ngang tai.

Chương 929

Cứ thế mà rời đi sao?

Cứ thế mà rời đi không có kết quả sao?

Còn Diệp Phàm thì sao?

Nếu cậu ấy đã rời đi, tại sao lại không có một lời tạm biệt?

"Tào lão bản!

Rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Anh nói đi, bất kể kết quả thế nào, chúng tôi đều chấp nhận.

Nếu nói, vì tính mạng của các anh bị đe dọa, vậy thì tôi cũng có thể chọn đi theo Diệp Phàm, chờ đợi khi chúng tôi có thời cơ chính thức, cũng có khả năng bảo vệ các anh thành công." Lý Tiểu Tân đi đến trước mặt Cao Ngọ Môn và cúi xuống.

Hy vọng Cao Ngọ Môn có thể cho cậu ta một câu trả lời thỏa đáng.

Nếu thật sự phải rời đi, thì họ cũng không miễn cưỡng.

Dù sao, tổ chức HK của Cao Ngọ Môn quá nguy hiểm, cũng quá nổi bật.

Vạn nhất bị lộ, thì thực sự sẽ phí hoài tính mạng.

"Kết quả của sự việc căn bản không nằm ở Đường gia, mà là ở những nhân vật lớn phía sau Đường gia.

Với năng lực hiện tại của chúng ta, căn bản không thể đấu lại họ.

Chuyện xảy ra hôm nay, tuy nhìn có vẻ có lợi cho chúng ta, nhưng thực ra không liên quan gì đến chúng ta cả.

Ngay cả khi Đường gia sụp đổ, những người đứng sau Đường gia cũng sẽ không sụp đổ, chúng ta chỉ là những quân cờ trong trò chơi của họ mà thôi.” Cao Ngọ Môn trực tiếp giải thích toàn bộ tình hình.

Khiến bốn người kia đều ngây người.

Kế hoạch báo thù mà họ đã mưu tính bấy lâu, cuối cùng tất cả đều là một công cốc, tất cả đều là một trò chơi.

Ngay cả khi lật đổ Đường gia, cũng sẽ khiến họ trực tiếp mất mạng.

Chứ không phải là để họ tùy tiện ra vào rồi cao chạy xa bay.

Đó là một điều không thể.

Lý Tiểu Minh nghe xong những lời này, lập tức ngồi phịch xuống đất.

Nhìn biểu cảm trên mặt cậu ta, dường như rất tủi thân, sắp khóc đến nơi.

Bởi vì những chuyện này thực sự đã làm chấn động tam quan của cậu ta, giống như muốn phá hủy tất cả những gì trong đầu cậu ta.

Cao Ngọ Môn bên này không chút do dự.

Trực tiếp đưa Nam Cung Tuyết Hoa rời đi, còn mang theo một số tài liệu quan trọng liên quan đến những chuyện trọng đại.

Trước khi lên máy bay riêng, Cao Ngọ Môn nhìn thành phố xa lạ này, chỉ nói một câu tạm biệt.

Cao Ngọ Môn hy vọng rằng, khi hắn quay lại Kinh Thành lần nữa.

Diệp Phàm đã có một mảnh thiên hạ thuộc về chính mình.

Hơn nữa, thế lực của cậu ấy nhất định phải lớn hơn Đường gia rất nhiều so với hiện tại.

Nếu không thì, dù Cao Ngọ Môn có quay lại cũng chỉ là công cốc.

Nam Cung Tuyết Hoa bên này thực sự rất lưu luyến.

Nhưng tình cảm lớn hơn là cô ấy lưu luyến Diệp Phàm.

"Chúng ta còn có thể gặp lại không, Diệp Phàm?

Trong vòng mười năm có khả năng không?" Nam Cung Tuyết Hoa nói xong câu này, lưu luyến không rời lên máy bay riêng, tạm thời rời khỏi đây.

"Chúng ta mấy người làm sao bây giờ?

Chẳng lẽ thật sự đi theo Diệp Phàm sao?

Nhưng chúng ta ngay cả số điện thoại của cậu ấy cũng không có, phải đi đâu tìm tên này đây?

Địa chỉ của cậu ấy chúng ta cũng không có, cả Kinh Thành lớn như vậy, chẳng lẽ không thể dùng cách mò kim đáy biển được." Lý Tiểu Tân nói những lời này có chút do dự.

Bởi vì cậu ta thực sự rất tán thành trí tuệ và tài năng của Diệp Phàm.

Nhưng những chuyện khác thì cậu ta không muốn nói nhiều.

"Không sao, mấy anh em mình cứ đến quán net ở tạm một đêm đi.

Còn chỗ này, chúng ta cứ dùng thuốc nổ TNT cho nó nổ tung là được." Tô Thần Long không đồng ý quá nhanh.

Bởi vì cậu ta hiện tại đang rất cần đến một nơi, đó chính là quán net.

Ở tổ chức HK lâu như vậy, cậu ta chưa từng chơi game.

Tất cả là vì Cao Ngọ Môn quản lý quá nghiêm khắc.

Bây giờ, thật khó khăn lắm tổ chức HK mới giải tán, vậy thì cứ

thế đi.

Cứ chơi một chút, sau đó rồi đi tìm công việc khác.

“Mấy chuyện khác cứ từ từ đã, tôi muốn ăn cơm trước, rồi sau đó mới làm việc.” Lý Tiểu Minh cảm thấy trước mắt vẫn nên lấp đầy bụng trước đã.

Cao Ngọ Môn trước khi đi đã để lại một khoản tiền lớn.

Khoản tiền này đủ cho mấy người họ tiêu cả đời.

Trước khi tìm được Diệp Phàm, tốt nhất là đừng tiêu xài quá sạch.

Và còn một việc quan trọng nhất là xóa sạch mọi dấu vết ở đây, để không ai có thể phát hiện ra.

Nơi này thậm chí còn có một thứ, một tòa nhà đã từng tồn tại ở đây.

Thì ra, Cao Ngọ Môn trước khi đi đã để lại cho ba người họ mấy tấn thuốc nổ trọng lượng nặng, đặt dưới đỉnh tòa nhà khổng lồ này.

Chỉ cần châm ngòi thuốc nổ, tổ chức HK này sẽ bị nổ tung thành bốn năm mảnh.

Tất cả mọi thứ sẽ biến mất, trực tiếp tan thành mây khói.

Coi như tổ chức HK từ nay về sau chưa từng tồn tại trên thế giới này.

Từ nay về sau, biến mất không dấu vết khỏi thế giới này.

Để họ tồn tại trong ký ức của mấy người này, mãi mãi sống trong lòng người là được.

Chương 930

Đánh sập tòa nhà này là công việc cuối cùng của họ hiện tại.

Lý Tiểu Minh muốn ăn cơm trước.

Bởi vì, chỉ có ăn no mới có sức làm việc.

Còn Lý Tiểu Tân và Tô Thần Long thì suy nghĩ của họ cũng không giống nhau.

Dù sao thì, hiện tại mà, không còn sự hạn chế của Cao Ngọ Môn nữa.

Mấy người họ cũng không bị quản thúc nữa.

Còn một điểm quan trọng nhất là, họ đều là những người trẻ tuổi, tràn đầy nhiệt huyết.

Tiền lại trong tay, huống hồ cả đời cũng tiêu không hết.

Cho nên nhất định phải giải tỏa bản thân.

Dù sao thì đã bị kìm nén cuộc sống lâu như vậy rồi.

Hôm nay cuối cùng cũng không có nhiệm vụ nào có thể kìm nén họ nữa, cuối cùng cũng có thể cho họ giải thoát một chút.

Giải thoát không dễ, tự do cũng không dễ.

Có thể được tự do giải thoát đều là điều vô cùng không dễ dàng.

Diệp Phàm bên này đích thân đến nơi gọi là lăng Tần Thủy Hoàng.

Hắn đi tàu hỏa mất hai ngày, sở dĩ không đi tàu cao tốc và máy bay là vì ở đó có quá nhiều tai mắt.

Diệp Phàm đương nhiên biết người của Đường gia sẽ không chịu bỏ qua cho hắn.

Ngay cả khi không truy sát hắn, thì cũng sẽ dùng một số thủ đoạn đặc biệt ghê tởm.

Không phải theo dõi định vị, thì là mẹ kiếp giám sát.

Cho nên mấy lần, Diệp Phàm đều nghĩ đến việc chết quách cho xong.

Dù sao thì, bao nhiêu năm nay, đã chơi quá nhiều thủ đoạn ghê tởm rồi.

Tại sao bây giờ vẫn còn làm những chuyện lộn xộn này?

Thà chơi loại chiến thuật biển người này, thà đổi mạng còn tốt hơn.

Hơn nữa, Diệp Phàm đã gọi điện cho cái gọi là Trương Đại Thụ kia.

Và hắn hiện tại đã ẩn giấu thân phận thật của mình.

Cho nên, những người đó muốn truy sát hắn cũng không phải dễ dàng gì.

Cái tên Trương Đại Thụ này, Trương Đại Thụ.

Không muốn Diệp Phàm sống, nhất định phải dùng mạng hắn để kiềm chế Đường gia.

Nhưng cũng không muốn Diệp Phàm chết dễ dàng.

Đây thật sự là một cao thủ thao túng lòng người mà.

Chẳng trách ngay cả Hoàng đế lão già cũng bó tay với ba lão già khốn nạn này.

Hiện tại Hoàng đế còn trẻ, trong mắt ba lão già khốn nạn đó, chẳng qua chỉ là một đứa trẻ con.

Tuổi tác cộng lại của ba lão già khốn nạn này đã gần 250 tuổi rồi,

mà tuổi Hoàng đế mới chưa đầy 50.

Cho nên, khi Diệp Phàm nghĩ đến tên Trương Đại Thụ này, hắn hận đến nghiến răng.

Tên khốn này rõ ràng muốn mình chết, nhưng lại không muốn lộ mặt thật.

Bề ngoài thì có thể giúp mình thay đổi tên, thay đổi tất cả, nhưng thực tế căn bản chẳng có tác dụng gì, còn muốn mạng mình nữa.

Nếu đổi tên đổi thân phận có ích thì Diệp Phàm đã sớm nghĩ đến việc ẩn mình mai danh rồi.

Tuy nhiên, hắn biết Trương Đại Thụ sẽ không tính toán sòng phẳng với hắn.

Số người có thể sống sót rời khỏi dưới tay hắn ta cũng chẳng có mấy ai.

Nhưng may mắn là lần này trên chuyến tàu hỏa màu xanh lá cây này cũng không có ai truy sát Diệp Phàm.

Chắc là Đường gia đang bận rộn ở Kinh Thành nên không rảnh tay.

Nếu không thì sớm đã phái binh đến truy sát Diệp Phàm rồi.

Dù sao thì, bang KK gây loạn ở Kinh Thành, cái đống hỗn độn đó, người của Đường gia còn chưa giải quyết xong, làm gì còn thời gian để phái người đi gây phiền phức cho Diệp Phàm.

Diệp Phàm hoàn toàn không biết rằng trong hai ngày này, Cao Ngọ Môn đã giải tán tổ chức HK, chạy về núi ẩn náu.

Còn ba người khác của tổ chức HK đang tìm kiếm hắn, chuẩn bị đi theo hắn.

Đến lăng Tần Thủy Hoàng này, đã là rạng sáng ba ngày sau.

Dù sao thì, nơi đây có binh mã dũng, đều là những binh sĩ âm hồn bất tán canh giữ.

Binh mã dũng vốn có bảy màu, nhưng khi được khai quật, do quá trình oxy hóa trong không khí, chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi đã biến thành màu đồng.

Từ xưa đến nay, vương hầu tướng tướng và các Hoàng đế đều dùng người sống chôn theo.

Nhưng Tần Thủy Hoàng Doanh Chính lại không dùng người sống chôn theo, mà dùng đồ gốm.

Tần Vương Doanh Chính rốt cuộc là một minh quân hay một bạo quân đây?

Thực ra mà nói, cũng có thể coi là một người có năng lực.

Trừ việc khi đốt sách chôn Nho sĩ, đã giết hại thảm khốc một số học trò.

Nếu không thì trong sách lịch sử hắn đã là minh quân.

Diệp Phàm muốn tìm kiếm ở đây chính là chìa khóa mở lăng Tần Thủy Hoàng.

Thực ra, kết hợp với lời Cao Ngọ Môn nói trước đây, việc đi Đường gia trộm chìa khóa lăng Tần Thủy Hoàng là điều căn bản không thể.

Chìa khóa lăng Tần Thủy Hoàng căn bản không nằm ở Đường gia nào đó.

Chìa khóa Tần Thủy Hoàng chắc chắn là ở chỗ "này không dấu vết ba trăm lượng".

Bởi vì từ xưa đến nay, những thứ quý giá như vậy đều nằm ở những nơi mà người ta càng ngày càng không tin có thể ở đó.

Nơi càng không nổi bật thì càng có khả năng tồn tại một số thứ đặc biệt quý giá.

Chỗ nào nguy hiểm nhất?

Chương 931

Chỗ nào mới có chìa khóa Tần Thủy Hoàng?

Chẳng qua, hiện tại lăng mộ Long Quân đã bị một thứ che lấp, phát triển thành một điểm du lịch.

Diệp Phàm muốn vào còn phải mua vé.

Nhưng vào lúc rạng sáng thì ở đó căn bản không bán vé.

Lần này, Diệp Phàm thực sự cảm thấy vô cùng cạn lời.

Hiện tại, Diệp Phàm còn hơi nghi ngờ mình có bị trúng gió không.

Sao lại bị những chủ đề nực cười này lôi kéo vào chứ?

Lăng Tần Thủy Hoàng có thật sự có khả năng nhấn chìm cả An Lạc không?

Nếu thật sự liều lĩnh mở ra, vậy An Lạc có thực sự chịu một loạt chấn động không?

Vậy mục đích của Trương Đại Thụ khi làm việc này là gì?

Nghĩ đến đây, Diệp Phàm kinh hãi toát mồ hôi lạnh.

Trương Đại Thụ là Lại bộ Thượng thư, hơn nữa là một tồn tại quyền khuynh triều chính.

Hắn ta lại muốn mở lăng Tần Thủy Hoàng.

Chẳng lẽ ở đây có ngọc tỷ truyền quốc?

Hay nói cách khác, có thứ gì đó đặc biệt lợi hại?

Mục đích của tên này khi mở lăng Tần Thủy Hoàng để nhấn chìm An Lạc là gì?

Thật sự khiến người ta không thể hiểu nổi.

Tên này rốt cuộc muốn làm gì đây?

Chẳng lẽ… Đột nhiên, một tín hiệu cực kỳ nguy hiểm xuất hiện trong đầu Diệp Phàm, khiến hắn nửa ngày không dám nói.

Tín hiệu nguy hiểm này là gì?

Đó là, chẳng lẽ Trương Đại Thụ muốn mưu quyền soán vị?

Sau khi nhấn chìm An Lạc sẽ chạy đến cao nguyên Thanh Tạng xưng vương xưng bá?

Tuy nhiên, ý nghĩ này vừa xuất hiện, Diệp Phàm liền bác bỏ.

Lý do rất đơn giản.

Nếu sau khi nhấn chìm An Lạc, thì toàn bộ An Lạc sẽ không có một tấc đất nào có thể ở được.

Ngay cả chỗ ở cũng không có, mẹ kiếp xưng vương xưng bá có ích lợi gì chứ?

Còn cái gọi là làm lão đại, hoàn toàn không có cửa.

"Trương Đại Thụ này rốt cuộc muốn làm gì?

Sao không hiểu nổi tên này?" Diệp Phàm thực sự không hiểu, một nhân vật như Trương Đại Thụ rốt cuộc còn có chuyện gì, có tâm nguyện gì chưa hoàn thành?

Đã làm đến vị trí nhân vật thứ hai, thứ ba rồi, còn muốn làm gì nữa?

Còn muốn làm gì cơ chứ?

Diệp Phàm lúc này toàn thân toát mồ hôi lạnh.

Chẳng lẽ, tên khốn này là do thế lực thù địch nước ngoài bồi dưỡng sao?

Nếu nói như vậy, thì mẹ kiếp đây không phải là một tên đại gián

điệp sao?

Còn mẹ kiếp hợp tác với hắn ta, thì thực sự sẽ bị gắn cái mũ Hán gian lên đầu.

Vậy thì, quá mẹ kiếp ghê tởm rồi.

Diệp Phàm nghĩ tới nghĩ lui, thực sự không hiểu tên này rốt cuộc muốn làm gì.

Hiện tại, trong lòng Diệp Phàm đã có câu trả lời của riêng mình.

Giả như Trương Đại Thụ thật sự muốn mở lăng Tần Thủy Hoàng, nhấn chìm toàn bộ An Lạc, vậy thì Diệp Phàm chắc chắn sẽ không để chuyện này xảy ra.

Hơn nữa sẽ cản trở hắn, khiến hắn căn bản không thể đạt được bất kỳ âm mưu nào.

Ngươi Trương Đại Thụ muốn làm một tên Hán gian phản quốc, thì ta Diệp Phàm sẽ đi làm một vị tướng quân hộ quốc để chống lại tên khốn nhà ngươi.

Và lúc này ở Kinh Thành.

Người của bang KK đã rút lui toàn bộ.

Họ không thể ở lại thành phố này.

Người của Đường gia truy sát họ căn bản không ngừng.

Chỉ riêng tính khí của Đường Tiểu Lục đã không phải dạng dễ chọc.

Trương Tiểu Long bên này cũng rất rõ ràng thực lực của mình đến đâu.

Dù sao thì, "cường long không đè đầu rắn" cũng chỉ là nói chơi mà thôi.

Chỉ riêng năng lực và thế lực của Đường gia đã thuộc đẳng cấp "rắn đất" rồi, không đúng, phải là "rồng đất".

Mà bang KK của Trương Tiểu Long cũng thuộc "rồng đất", chỉ là một con rồng nhỏ.

Hai con rồng thật này đã tranh đấu qua lại ở đây.

Kết quả cuối cùng chỉ có thể là lưỡng bại câu thương, căn bản chẳng có tác dụng gì.

Cuối cùng cả hai đều nguyên khí đại thương.

Ngay cả khi đánh nhau sống chết cũng chưa chắc có ích lợi gì.

Bây giờ không còn là thời đại tranh giành địa bàn nữa.

Dù có đánh nhau thì có ích lợi gì?

Còn về phía Diệp Phàm.

Ở lăng Tần Thủy Hoàng không tìm thấy bất kỳ manh mối hữu ích nào liên quan.

Đến khi trời sáng hẳn, hắn ngược lại lại nhìn thấy một số du khách đến tham quan ở đây.

Đại đa số đều nói những lời tích cực.

Chương 932

Mở miệng ngậm miệng đều là quốc thái dân an, đất nước tốt đẹp.

Không biết là nói dối trắng trợn, hay là đầu óc có vấn đề.

Diệp Phàm không có hứng thú với những người này.

Bởi vì hắn cũng biết những người này miệng thì hô hào năng lượng tích cực, nhưng thực ra, trong lòng nghĩ gì lộn xộn, ai mẹ kiếp mà biết được.

Những kẻ miệng đầy nhân nghĩa đạo đức, thực tế sau lưng toàn làm những chuyện trộm gà chó.

Những người như vậy rất nhiều, việc tốt không phải nói ra bằng miệng, mà là làm ra bằng hành động.

Diệp Phàm lườm một cái thật sắc bén vào đám người miệng đầy nhân nghĩa đạo đức kia rồi rời đi.

Chuyện đã không còn liên quan gì đến hắn nữa.

Bây giờ phải nhanh chóng quay về Kinh Thành.

Chỉ cần về đến Kinh Thành, mọi chuyện đều có thể làm rõ.

Trương Đại Thụ rốt cuộc là chuyện gì, cũng có thể nắm rõ mười mươi.

"Trương mắt biếc à, Trương mắt biếc, rốt cuộc tên khốn nhà ngươi là chuyện gì vậy?" Diệp Phàm nhìn bầu trời xa xăm, trực tiếp chọn đi máy bay.

Tại sao lại chọn đi máy bay?

Chủ yếu là vì máy bay nhanh, và còn một đặc điểm quan trọng nhất là trên không trung, có thể nhìn xem lăng Tần Thủy Hoàng rốt

cuộc có hình dạng như thế nào.

Như vậy thì cũng đại khái rõ ràng rồi.

Bởi vì lăng Tần Thủy Hoàng đại diện cho một sự nổi bật về năng lực.

Một đồ đằng đại diện cho một mối đe dọa của một triều đại.

Lăng Tần Thủy Hoàng rốt cuộc là hình dạng gì?

Tại sao lại khiến Trương Đại Thụ mê muội đến vậy, câu trả lời cũng nằm trong đó.

Hình dạng này có lẽ chính là thứ Trương Đại Thụ muốn đạt được sao?

Quyền lực sẽ khiến người ta nghiện.

Quyền lực tối cao càng khiến người ta nghiện.

Bay lên không trung, Diệp Phàm nhìn xuống không thấy có gì đặc biệt.

Núi vẫn là núi, nước vẫn là nước.

Căn bản không có gì kỳ lạ đặc biệt.

Diệp Phàm nghĩ đến đây thì cảm thấy nực cười.

Nếu Trương Đại Thụ thực sự có ý định làm Hoàng đế, thì không cần phải gây khó dễ với lăng Tần Thủy Hoàng chứ.

Tuy nói ngọc tỷ truyền quốc đã không rõ tung tích, thời Tam Quốc thì nó nằm trong tay Tôn Quyền.

Sau khi nhà Đông Ngô Tôn gia sụp đổ, nó biến mất.

Cho nên từ đó về sau, ngọc tỷ truyền quốc cũng không còn tương đương với biểu tượng của Hoàng đế nữa.

Có hay không có thứ đó cũng như nhau.

Võ lực là cách giải quyết mọi khó khăn.

Kệ nó ba bảy hai mươi mốt, bảy tám năm mươi sáu.

Sau này ai giành được thiên hạ, người đó chính là số mệnh làm Hoàng đế, người đó chính là Thiên tử.

Cái gì mà ngọc tỷ truyền quốc hay không ngọc tỷ truyền quốc.

Ngay cả cha của nó truyền quốc đến đây cũng vô ích.

Chỉ cần lão tử trong tay có súng, chỉ cần lão tử trong tay có binh, thì lão tử chính là chủ nhân thiên hạ.

Thực ra, phàm là người hiểu lịch sử đều biết.

Ngọc tỷ truyền quốc đã biến mất từ thời Tam Quốc.

Vậy làm sao có thể ở trong lăng Tần Thủy Hoàng được?

Căn bản là không thể ở trong lăng Tần Thủy Hoàng.

Đây căn bản là một chuyện không thể tồn tại.

Thời Tam Quốc đã là cuối triều Đông Hán.

Cách triều Tần đã qua mấy trăm năm.

Chẳng lẽ cái ngọc tỷ truyền quốc đó lại mọc chân chạy vào lăng Tần Thủy Hoàng sao?

Nó thành tinh rồi à?

Tuy rằng từ xưa đến nay, quả thật có một thuyết pháp.

Đó là, một thứ gì đó nếu thời gian lâu sẽ thành tinh.

Nhưng ngọc tỷ truyền quốc lại tồn tại đế vương chi khí.

Ngay cả khi nó thành tinh, đi vào lăng Tần Thủy Hoàng, cũng coi như vật về nguyên chủ.

Vậy thì có liên quan gì đến Trương Đại Thụ này?

Chỉ vì ngọc tỷ truyền quốc là biểu tượng của quyền lực mà ngươi Trương Đại Thụ lại mặt dày muốn bằng được sao?

Đi chết đi cho rồi.

Diệp Phàm thực sự cười lạnh.

Trương Đại Thụ à, Trương Đại Thụ, cái cây đại thụ này của ngươi rất nhiều người đang dựa dẫm vào ngươi.

Cái cây đại thụ này của ngươi đừng dễ dàng đổ xuống.

Nếu ngay cả cái cây đại thụ như ngươi cũng đổ xuống, vậy trên triều đường còn ai kiềm chế hai vị kia nữa?

Diệp Phàm lúc này cảm thấy có chút không ổn.

Đã là thời đại nào rồi, còn muốn đánh lăng Tần Thủy Hoàng ý tứ, đây chẳng phải hơi ấu trĩ sao?

Không ấu trĩ thì là gì?

Chương 933

Không ấu trĩ, vậy thì chính là thằng ngu có bệnh.

Trương Đại Thụ trong lòng rốt cuộc đang nghĩ gì?

Tại sao Diệp Phàm luôn không hiểu nổi?

Mặc kệ hắn, dù sao Kinh Thành hiện tại đang loạn thành một mớ bòng bong.

Đường gia bên kia không biết tiêu diệt bang KK chưa.

Dù chưa tiêu diệt, cũng đủ để mẹ kiếp cho nó ăn một cục shit.

Không độc chết được nó, thì làm cho nó ghê tởm một chút cũng đủ rồi.

Tòa nhà của tổ chức đó rất nhanh đã bị nổ tung.

Hơn nữa, chỉ trong khoảnh khắc ngắn ngủi đã biến thành khói đặc.

Ngay sau đó, từ trong núi truyền ra một tiếng gầm rú.

Đột nhiên chấn động màng nhĩ như bị cắm ống.

Đó là năng lượng nổ mạnh mẽ, trực tiếp khiến động đất tạo ra một tiếng nổ lớn.

Sau đó, tường bong tróc, núi lở.

Chôn vùi toàn bộ trụ sở HK vào trong đất.

Đây cũng là một kế sách vạn toàn mà Cao Ngọ Môn đã nghĩ ra.

Chỉ cần đến lúc vạn bất đắc dĩ, thì sẽ cho nổ tung tòa nhà trụ sở HK.

Hắn đã chôn gần mấy nghìn tấn thuốc nổ dưới tòa nhà.

Vụ nổ lần này, trực tiếp khiến toàn bộ trụ sở HK, ngay cả một mảnh vụn cũng không còn sót lại.

Đừng nói là đá, nếu có người ở trong vòng 500m, cũng sẽ bị nổ tung thành thịt nát.

Tào Ngọ Môn này đúng là một kẻ độc ác.

Đó cũng là lý do vì sao người khác không thể làm gì hắn, và cũng là kết quả của việc Đường gia truy sát hắn bấy lâu nhưng không thể bắt được.

Quá tàn nhẫn, làm việc không chừa đường lui.

Mỗi lần bỏ trốn đều là những lộ trình được lên kế hoạch tỉ mỉ.

Giống như Diệp Phàm vậy.

Đó là lý do không ai truy đuổi được hắn.

Lòng dạ độc ác, thủ đoạn tàn nhẫn, đúng là không gì hơn thế.

Tòa nhà khổng lồ này, hơn nữa còn mang phong cách phục cổ, chỉ riêng việc xây dựng đã tốn gần hàng trăm tỷ.

Mà lần này, chất nổ lại tốn thêm mấy trăm tỷ nữa.

Tổng cộng đã tiêu tốn gần hết GDP của cả một tỉnh.

Có thể thấy Tào Ngọ Môn giàu có đến mức nào, và cũng có thể thấy hắn là một kẻ phá gia chi tử đến mức nào.Đúng lúc này, điện thoại của Diệp Phàm vang lên.

Số gọi đến lại là một số ẩn danh, hoàn toàn không hiển thị địa chỉ IP hay bất kỳ con số nào.

“Diệp Phàm, tôi biết cậu đã đến lăng mộ Tần Thủy Hoàng rồi phải không?

Sao rồi?

Có thu hoạch gì không?" Đầu dây bên kia là giọng một người đàn ông hơi khàn.

Lúc này, tim Diệp Phàm đập thình thịch.

Bởi vì, người gọi điện cho hắn không phải ai khác, mà chính là Trương Đại Thụ.

Đây là lần đầu tiên Trương Đại Thụ chủ động gọi cho hắn.

Xem ra, sự việc đã trở nên khá nghiêm trọng rồi.

Bởi vì bình thường ông ta căn bản không bao giờ gọi điện cho hắn.

Thông thường, mọi thông tin đều được truyền đạt miệng, hoặc thông qua người khác.Diệp Phàm bình ổn lại tâm trạng căng thẳng, cố gắng không để bản thân quá kích động.

Sau đó, hắn dùng giọng điệu khá bình tĩnh nói: "Không có gì cả, cũng chẳng có thu hoạch gì.

Chỗ này làm sao mà có thu hoạch được, toàn là mấy thứ sắt vụn hỏng nát thôi." Trương Đại Thụ đầu dây bên kia im lặng một hồi lâu.

Bởi vì thứ "sắt vụn hỏng nát" mà hắn nói chính là những thứ như tượng binh mã.

Sau đó, sắc mặt Trương Đại Thụ trở nên âm trầm.

"Tôi hy vọng cậu có thể hiểu ý tôi, đừng cản trở hành vi của tôi, cũng đừng làm trái ý chí của tôi, nếu không thì hậu quả sẽ vô cùng thê thảm, cậu hiểu chứ?" "Tôi đâu dám làm trái ý ông.

Ông muốn tôi làm gì thì tôi làm cái đó, dù sao thì bấy nhiêu năm nay chẳng phải ông vẫn luôn thao túng trong bóng tối sao?" Diệp Phàm thực sự cảm thấy buồn cười.

Lấy mạng mình ra so sánh với Đường gia sao?

Chẳng qua chỉ là muốn lật đổ Từ Long và Nghiêm Bác Đạt.

Từ hai góc độ hiện tại mà nói, ý tưởng của Trương Đại Thụ có lẽ đã thành công được một nửa.

Bởi vì, Từ Long đã bị ông ta tóm được cái đuôi nhỏ.

Còn lại thì xem những người khác sẽ nói gì.Thực ra, bây giờ Diệp Phàm cũng đã hiểu, thân phận của Tào Ngọ Môn căn bản không phải là một nhân tài xuất thân hàn môn nào đó.

E rằng, hắn chính là người của Tào gia năm xưa từng tranh giành thiên hạ với Đường gia.

Nghĩ đến đây, Diệp Phàm cảm thấy đặc biệt buồn cười.

Năm xưa, Đường gia và Tào gia song hành, vốn đã hẹn ước cùng nhau trở thành thương nhân đứng đầu thiên hạ.

Không ngờ, không ngờ Đường gia lại ngấm ngầm ra tay, tiêu diệt Tào gia!

Tuy nhiên, lạc đà gầy vẫn hơn ngựa béo.

Tình hình hiện tại cũng cho thấy người của Tào gia tuy đã chết gần hết, nhưng tài sản vẫn còn đó, điều đó có nghĩa là thế lực của Tào gia vẫn nằm trong tầm kiểm soát của hắn.Năm xưa, khi An Lạc chưa định, có hai nhân tài đặc biệt đã nương nhờ quân đội sơ khai của An Lạc Kiến Quốc.

Một là Đường gia, một là Tào gia.

Hai gia tộc này, một bên là thương nhân, một bên là những người bình thường vì lợi ích mà khuất phục.

Vốn dĩ, Giang Nam đều đồn đại Đường gia và Tào gia rất lợi hại.

Chương 934

Không ngờ, hôm nay nhìn lại, Tào gia và Đường gia không lợi hại thì thôi, ngược lại, lại có những quyền thần trong An Lạc nhúng tay vào giữa họ.

Đường gia tuy thắng, nhưng lại bị một số chuyện lộn xộn khống chế.

Một loại là người như Trương Đại Thụ, một loại là Từ Long, một loại là Nghiêm Bác Đạt.

Ba thế lực này đã gần như phân chia Đường gia.

Nếu không phải vì một tia vương khí hiếm hoi trong kinh thành, Đường gia đã sớm tan rã.

Diệp Phàm nghĩ đến đây cũng cảm thấy khá buồn cười.

Không ngờ, cuộc đời của Tào Ngọ Môn này thật sự quá đặc sắc, không gì sánh bằng!

Ai mà có thể so sánh tiết tấu câu chuyện với hắn, thì thật sự không đáng một đòn.Diệp Phàm nhân lúc màn đêm buông xuống, trực tiếp quay về kinh thành.

Khi hắn đến căn cứ HK, trước mắt chỉ còn lại một đống đổ nát.

Tại chỗ, hắn liền cảm thấy không biết có phải mình bị ảo giác hay không!

Rõ ràng trước đó còn là một tòa nhà cao tầng, sao bây giờ lại biến thành bộ dạng tan hoang thế này?

Chẳng còn gì cả?

“Mẹ kiếp, không thể nào, bọn ngu ngốc này làm việc đúng là quá

tuyệt tình rồi.” Diệp Phàm cảm thấy tam quan của mình sắp bị chấn vỡ.

Hắn cũng không ngờ bọn người này làm việc lại độc ác đến vậy!

Mới chỉ rời đi chưa đầy ba ngày.

Tòa nhà cao tầng của căn cứ HK đã biến mất như vậy.

Diệp Phàm ngồi xổm xuống, nhìn những vết thuốc nổ trên mặt đất.

Rất rõ ràng, đây là do dùng thuốc nổ để phá sập cả tòa nhà.

Lúc này, Diệp Phàm cũng đã đoán được tám chín phần.

Có lẽ cái tổ chức HK này đã giải tán.

Nếu không thì, sao đến cả tổng bộ căn cứ cũng biến mất mẹ nó rồi?

“Tào Ngọ Môn này làm việc đúng là đủ tuyệt tình, căn bản không chừa cho mình một đường sống nào.” Diệp Phàm nói đến đây cũng ngẩn người rất lâu.

Hắn biết sự căm hận của Tào Ngọ Môn đối với Đường gia không phải nằm ở người vợ mà hắn gọi là vợ, mà là ở thân phận hắn không được làm thương nhân của An Lạc.Trong khi đó, Lý Tiểu Tân và mấy người bọn họ đang ăn chơi vui vẻ trong quán bar.

Họ không đi quán net mà lại chọn quán bar.

Nơi này, là nơi Lý Tiểu Minh ao ước bấy lâu.

“Thế nào?

Có vui không?

Tôi chọn chỗ này không tệ chứ?

Bình thường lúc Sếp Tào còn ở đây, chúng ta đâu có vui vẻ như

vậy, được không?

Tôi làm người làm việc vẫn là khá tài tình chứ.” Lý Tiểu Minh lúc này cũng không còn buồn nữa.

Vốn dĩ, Sếp Tào rời đi hắn khá buồn.

Dù sao thì, từ nay về sau đừng nói là thịt kho tàu, ngay cả mấy thứ lặt vặt khác hắn cũng không được ăn.

Rõ ràng đang sầu muộn vì đồ ăn ngon, nhưng không ngờ, lại đột nhiên bị người khác chặn lại.

Con đường phía trước bị chặn bởi một thứ cực kỳ tốt đẹp.

Lý Tiểu Minh bây giờ không còn buồn chút nào.

Ngược lại, hắn ở đây múa may quay cuồng.

Giống như cái video Trư Bát Giới vặn xe máy vậy.

Cứ vặn mãi, vặn mãi, vặn cái thân hình béo tròn của mình.

Thực sự là xoay đi xoay lại.Tuy nhiên, so với Lý Tiểu Minh, Lý Tiểu Tân và Tô Thần Long hai người này lại trực tiếp lạnh nhạt.

Họ ngồi trên ghế sofa, mặt xanh mét.

Bên cạnh mỗi người đều có một cô gái rót rượu ôm ấp.

Biểu cảm của hai người họ giống như ông lão đi tàu điện ngầm nhìn điện thoại vậy.

Đây chính là nơi Lý Tiểu Minh ao ước bấy lâu ư?

Nơi này có phải hơi quá tục tĩu rồi không?

Bọn họ rõ ràng là những người thanh tao, căn bản không phải là loại côn đồ xã hội đen gì, sao có thể đến những nơi như thế này được?

Nhìn những cô gái rót rượu mặc đồ còn ít hơn cả chó trên đường.

Sắc mặt Tô Thần Long đã giận dữ rồi!

Lý Tiểu Tân thì tương đối bình tĩnh.

Bởi vì tôn chỉ của Lý Tiểu Tân là không ủng hộ, không phản đối, không ti tiện, không kháng cự, cũng không nhiệt tình.

Tô Thần Long thì kém hơn một chút.

Hắn ghét nhất loại cục diện tam tục này.

Cái kiểu tục tĩu này, thật sự là ghê tởm đến mức tận cùng.Thế nhưng, lúc này, Lý Tiểu Minh lại vui vẻ, một tay ôm lấy hai cô gái rót rượu.

"Hai người không cần thì đưa cho tôi này, nhìn hai người cứ như vừa mới chết cha vậy, sao lại thế được?

Mấy cô gái rót rượu nhiệt tình thế kia mà, sao hai người lại làm vậy?

Thực sự là quá vô lý rồi." Lý Tiểu Minh lườm Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân một cái.

Hắn trực tiếp ôm lấy cổ hai cô gái, rồi đi thẳng vào phòng hát.

"Mẹ kiếp, thằng khốn này có phải đã quên chúng ta cần làm gì rồi không?

Lát nữa, hắn trên sân khấu có phải còn muốn hô to tối nay mọi chi phí đều do công tử Lý này chi trả không?" Sắc mặt Tô Thần Long âm trầm, nhìn Lý Tiểu Minh mà hắn chỉ muốn giết người.

Hắn muốn ngay lập tức cầm dao cắt đầu hắn ta.

"Cậu quản hắn làm gì, cho dù chi phí hôm nay đều do thằng khốn này trả, thì cũng chỉ là chín trâu mất một sợi lông trong số tiền dư của chúng ta mà thôi.

Chương 935

Đừng quên, chính sự của chúng ta là tìm Diệp Phàm, sau đó đi theo hắn.

Bây giờ, cứ để Lý Tiểu Minh này ra oai một chút, sau này Diệp Phàm nhất định sẽ trị được hắn." Lý Tiểu Tân hơi khó chịu với lời nói của Tô Thần Long.

Dù sao thì, Lý Tiểu Minh là em trai ruột của mình.

Mặc dù em trai mình cũng đã chịu khổ chịu tội, nhưng hôm nay cứ để hắn phóng túng một chút đi.

Dù sao, bao nhiêu năm nay, dưới trướng Sếp Tào, ngoài đồ ăn ngon thì chỉ có đồ ăn ngon.

Ngay cả mấy thứ nhan sắc xung quanh cũng chưa từng tiếp xúc.

Hôm nay cứ để hắn tiếp xúc một chút đi.

Cũng coi như là đặt nền móng cho sau này, không để lại tiếc nuối! Quả nhiên không ngoài dự đoán.

Lý Tiểu Minh ôm hai cô gái rót rượu.

Hắn trực tiếp đi đến quầy bar, đặt mông ngồi vào vị trí C.

Hơn nữa, từ trong ngực hắn trực tiếp rút ra một nắm tiền giấy mệnh giá trăm tệ, rải mạnh xuống dưới.

Một số người liền đổ xô đến, tranh giành.

Dù sao thì, những thứ này đâu phải giấy, đây là tiền mà!

Ai mà nhìn thấy tiền không nhặt, đó chẳng phải là đồ ngốc sao?

Không khí trong quán bar lập tức được đẩy lên cao trào.

Một số người điên cuồng hò hét.

Vốn dĩ Lý Tiểu Minh vừa béo vừa xấu, hoàn toàn là hình tượng một con heo béo.

Nhưng khi mấy chục tờ tiền trăm tệ này được rải xuống, hình tượng heo béo của Lý Tiểu Minh lập tức biến thành phú thái, biến thành đại gia trong mắt họ.

Cho nên, người đẹp vì lụa, ngựa đẹp vì yên, đừng nhìn một người ăn mặc giản dị.

Hãy nhìn việc hắn làm, nhìn hành vi của hắn.

Nếu nói hắn đột nhiên từ trong ngực rải ra một nắm tiền trăm tệ, thì bạn có cảm thấy tên này dễ đụng chạm nữa không?

Chắc chắn không phải là loại dễ đụng chạm nữa rồi.Phía dưới, những người vốn cực kỳ ghét hình tượng heo béo của Lý Tiểu Minh cũng lũ lượt giơ ngón cái lên cho hắn.

Ai nấy đều giơ cử chỉ "666" cho hắn.

Họ cảm thấy, người trước mắt này quá đẹp trai.

Dám rải nhiều tiền như vậy, lợi hại, lợi hại!Vẫn ở đống đổ nát của tổ chức HK.

Diệp Phàm đột nhiên cảm thấy có điều không đúng.

Bởi vì hắn biết, Tào Ngọ Môn dù có biến mất, cũng không thể mang theo tất cả mọi người biến mất.

Cùng lắm thì chỉ mang theo con gái mình rời đi.

Căn bản sẽ không nói là mang theo ba tên thủ hạ còn lại.

Nếu nói là mang theo ba tên thủ hạ còn lại thì hắn còn gọi là tổ chức gì nữa?

Vậy thì, nghi ngờ bị truy tìm chẳng phải vẫn rất lớn sao?

Vì vậy lúc này, Diệp Phàm cũng nghĩ đến ba người Lý Tiểu Tân.

Tào Ngọ Môn làm việc không thể để lại cái đuôi cho mình.

Bởi vì càng đông người thì càng rắc rối, càng đông người thì sự việc càng khó xử lý.

Cho nên sự việc chính là như vậy.

Lý Tiểu Tân và bọn họ chắc chắn vẫn còn ở trong kinh thành này, hơn nữa còn chưa chạy xa.

Tất cả những điều này, Diệp Phàm đều suy đoán rõ ràng minh bạch.

Bởi vì hắn biết, nếu như Lý Tiểu Minh và mấy người đó vẫn còn ở đây, thì mẹ nó càng thú vị hơn nữa.Diệp Phàm lúc này cũng đã hiểu.

Sở dĩ Tào Ngọ Môn trong vòng chưa đầy hai ngày đã giải tán cái tổ chức HK này, hoàn toàn cũng là muốn để hắn gánh vác trọng trách.

Bởi vì, tất cả kế hoạch của hắn đều đã bị lộ trước mặt mình.

Đã không còn con át chủ bài nào để nói nữa, cùng lắm thì chỉ là thoi thóp sống qua ngày.

Chính vì lý do thoi thóp sống qua ngày này, hắn chỉ có thể để Diệp Phàm gánh vác trọng trách, giương cao ngọn cờ này.

Xem xem có thể đấu lại đám người phía sau hay không.Diệp Phàm nhìn đống đổ nát lộn xộn của tổ chức HK, cũng không có gì để nói nhiều.

Dù sao thì, kết quả của sự việc đã như vậy, muốn thay đổi chắc chắn không thay đổi được.Tuy nhiên, lúc này.

Diệp Phàm đột nhiên nghĩ đến Đường Nhược Tuyết.

Dù sao, đó là mẹ của con gái hắn, cũng là người vợ từng một thời của hắn.

Mặc dù nói vì Đường gia ép buộc mà ly hôn, nhưng cũng coi như là bẻ duyên uyên ương.

Nếu nói, năm xưa Đường gia không cản trở, vậy thì Diệp Phàm cũng coi như là con rể của Đường gia rồi.

Dù sao cũng coi như có thể cống hiến hết mình cho Đường gia.

Thế mà bây giờ hay rồi, Đường gia lại không tiếc công sức ra lệnh truy sát Diệp Phàm ư?

Thật sự là đã sắp xếp một quân cờ tốt một cách không hợp lý rồi.

Một nhân tài như Diệp Phàm không đối xử tốt thì thôi đi, ngược lại còn một mực truy sát.

Muốn dùng mạng hắn để đánh thức vận mệnh gia tộc Đường gia, để tiếp nối vận mệnh cho Đường gia.

Nếu như Diệp Phàm chết đi, mà thực sự có thể tiếp nối vận mệnh cho Đường gia, thì quả thực có thể kéo dài thêm mấy trăm năm, hơn nữa, có thể khiến Đường gia đứng vững không đổ.

Bởi vì, trong cơ thể Diệp Phàm cũng không phải là không chảy thứ gì lộn xộn.

Trong cơ thể hắn là long tộc huyết mạch thuần khiết, cũng chính là người thừa kế chính thức trong dòng máu vương giả.

Có cơ hội tranh giành ngôi vị hoàng đế.Cha của Diệp Phàm là ai?

Cha của Diệp Phàm chính là Diệp Lương Thần, người từng xưng bá võ lâm thiên hạ.

Năm xưa trên giang hồ có lời đồn, Diệp Lương Thần một mình đẩy lùi 80 vạn hùng binh, hy sinh trên sa trường!

Mà ông lại có một đứa con còn trong bụng mẹ.

Chương 936

Trước khi ông chết, đứa bé này đã chào đời.

Tên là Diệp Phàm.

Đây là một bí mật!

Bí mật này ngay cả Diệp Phàm cũng không biết.

Là một bí mật được bảo mật, ai biết bí mật này?

Có một người thực sự biết!

Đó chính là Trương Đại Thụ, nhân vật số hai trong kinh thành.

Đó chính là Trương Đại Vương Bát Đản quyền khuynh triều chính, quyền lực tột đỉnh.Ngày 27 tháng 4 âm lịch, gần đến mùa hè.

Trên bầu trời sấm sét cuồn cuộn, mây đen giăng kín.

Giây lát sau, những hạt mưa tí tách rơi xuống.

Trong nội các kinh thành.

Có 8 vạn tân binh hộ vệ tuần tra 24 giờ bên ngoài vương phủ.

Lúc này, vừa mới kết thúc bữa trưa.

Trong vương phủ không chỉ nuôi dưỡng 8 vạn tân binh hộ vệ, mà còn nuôi 3 vạn người hầu tùy tùng.

Một khoản chi lớn như vậy, tất cả đều là thuộc hạ của Trương Đại Thụ.

Chế độ đãi ngộ như vậy chỉ kém bậc hoàng đế mà thôi.Tuy nhiên.

Lúc này, trong nội các vương phủ của Trương gia vừa mới xảy ra một chuyện đặc biệt lớn.

Nghe nói, Trương Đại Thụ hình như đã nhận được tin tức gì đó.

Sau khi nhận được tin tức này, ông ta trực tiếp phẫn nộ đập bàn đứng dậy.

Cầm đôi đũa trong tay ném mạnh xuống đất.

Chỉ nghe thấy tiếng loảng xoảng, mọi thứ lại trở về tĩnh lặng.

Thế giới, yên tĩnh rồi.

Trương Đại Thụ ngồi trước cửa sổ thư phòng, sắc mặt xanh mét.

Ông ta vuốt râu bạc của mình, nửa ngày không nói lời nào.

Người hầu và người làm bên cạnh.

Nhìn ghế bàn và chén vỡ vương vãi trên đất.

Ai nấy đều không dám thở mạnh một tiếng.

Vừa rồi ngay tại đây.

Trương Đại Thụ đột nhiên bùng phát một trận giận dữ.

Ném tất cả cốc sứ và ghế bàn trong tay xuống.

Cốc vỡ tan tành, ghế bàn bị gãy.

"Không ngờ, không ngờ, Tào Ngọ Môn thằng khốn này làm việc cũng thật quá tuyệt tình.

Lại còn giải tán cả tổ chức HK, được, thằng ranh con mày lòng dạ độc ác, nhìn xa hơn tao nhiều năm, coi như mày giỏi!" Trương Đại Thụ sắc mặt xanh mét đứng bên ngoài cửa sổ.

Vừa nãy nghiến răng nghiến lợi, lần này ông ta cũng thở phào, sắc mặt lạnh băng.

Nhìn mưa như trút nước bên ngoài.

Biểu cảm trên mặt Trương Đại Thụ cũng âm tình bất định.

Ông ta bây giờ hận không thể cầm dao chém giết Tào Ngọ Môn.

Ông ta muốn uống máu Tào Ngọ Môn, ông ta muốn ăn thịt Tào Ngọ Môn.Vốn dĩ, trong lòng ông ta nghĩ như vậy.

Nhưng chợt nghĩ lại, như vậy có lẽ không ổn.

Ông ta là một nhân vật cao cao tại thượng, làm sao có thể chấp nhặt với một người bình thường như vậy được?

Mặc dù Tào Ngọ Môn không phải là một người bình thường, nhưng trong mắt ông ta cũng chỉ là một nhân vật nhỏ bé.Vốn dĩ, đây là một thế cờ do ba thế lực cùng nhau bố trí, tạo thành một sức mạnh hình tam giác.

Hình tam giác có nghĩa là ba điểm.

Chỉ cần năng lực và sức trấn áp của ba điểm đều còn đó, thì sẽ không xảy ra bất kỳ chuyện gì.

Vốn dĩ, ba thế lực Tào Ngọ Môn, tổ chức HK và thế lực thứ ba là Đường gia vốn dĩ tương hỗ kiềm chế lẫn nhau.

Nhưng bây giờ, hay rồi, trực tiếp biến thành Đường gia và Diệp Phàm đối đầu trực diện.

Có thể nói là đã phá hủy kế hoạch mà Trương Đại Thụ đã bố trí mấy chục năm một cách dễ dàng.

Đó cũng là lý do tại sao vừa nãy Trương Đại Thụ lại tức giận đến vậy.

Vốn dĩ theo thế cờ này, chỉ cần cứ theo cục diện này mà phát triển, thì không quá mười năm, hai mươi năm, ông ta có thể nắm giữ tất cả mọi thứ trong tay.

Đến lúc đó, ông ta sẽ ngồi vào vị trí nào, đó cũng là điều không thể nói trước được.

Vạn nhất trực tiếp đạt đến ngôi vị chí tôn vô thượng, là điều Trương Đại Thụ chưa từng dám tưởng tượng.Thế nhưng.

Ngay tại khoảnh khắc hiện tại này!

Kế hoạch này lại bị phá hủy như vậy.

Hơn nữa, sự hủy diệt là không dấu vết.

Ba thế lực vốn dĩ kiềm chế lẫn nhau.

Nhưng bây giờ.

Tào Ngọ Môn đã giải tán tổ chức HK của hắn, có thể nói là đã phá vỡ kế hoạch.

Vốn dĩ, Trương Đại Thụ định dùng định vị vệ tinh để truy bắt Tào Ngọ Môn.

Nhưng không ngờ, không ngờ.

Tên Tào Ngọ Môn này cũng thật có chút tài năng.

Bây giờ, hắn ngay cả điện thoại thông minh cũng không dùng nữa.

Chương 937

Không chỉ không dùng điện thoại thông minh, mà ngay cả điện thoại cũng không dùng mẹ nó nữa.

Vậy đi đâu mà tìm tên khốn này?

Vậy đi đâu mà tìm cái thứ chó chết này?

Trương Đại Thụ dù có nhiều công nghệ cao, dù có nhiều thủ đoạn, cũng không thể ra tay với một người ngay cả điện thoại cũng không dùng được.

Dù sao thì, hiện tại thiết bị điện tử mới là hữu ích nhất.

Nhưng bây giờ, Tào Ngọ Môn ngay cả thiết bị điện tử cũng không có.

Vậy đi đâu mà tìm hắn?

Chẳng lẽ dùng cách tìm người thủ công sao?

Nói như vậy thì, thời gian và công sức lãng phí sẽ thực sự quá nhiều.Bây giờ đã khác xưa rồi.

Trước đây, khi chưa có điện thoại, động một tí là phát động tìm kiếm người.

Đó là vì luật pháp thời đó còn lỏng lẻo.

Nhưng, bây giờ.

Luật pháp đã tương đối hoàn chỉnh.

Nếu còn dám dùng những thứ này để tìm người thủ công, thì sẽ khiến cả thế giới trở nên hoang mang lo sợ.

Trước đây, những người đó luôn ngang ngược bá đạo.

Bây giờ, những người đó xem ai dám ngang ngược bá đạo nữa.

Bây giờ nhất định phải hành sự khiêm tốn.

Dù làm gì cũng phải khiêm tốn.Trương Đại Thụ từ bên cửa sổ đi đến trước ghế.

Chậm rãi ngồi xuống.

Sắc mặt giận dữ vừa rồi của ông ta đã trở nên bình tĩnh.

Ông ta đưa hai ngón tay ra, vuốt vuốt bộ râu bạc của mình.

Nửa ngày không nói lời nào.

"Mấy người đừng sợ hãi, tranh thủ thời gian lui xuống đi.

Ngoài ra, tìm người dọn dẹp đống lộn xộn này.

Tôi bây giờ cần tĩnh tâm một chút.

Còn nữa, bữa tối hôm nay tôi không ăn nữa, mấy người tự ăn đi nhé?" Trương Đại Thụ chậm rãi nói xong những lời này.

Ông ta trực tiếp nhắm mắt lại, bắt đầu thiền định.Người này bình thường không có sở thích đặc biệt nào.

Nhưng, một khi gặp chuyện gì đó thì lại đặc biệt thích thiền định.

Thiền định là gì?

Là buông bỏ tất cả mọi thứ.

Khiến tất cả ký ức trong não bộ của mình quên đi hết, thì đó chính là giai đoạn hồi tưởng trong cõi u minh.

Hơn nữa, giai đoạn thiền định của Trương Đại Thụ lại có thể nói chuyện với người đã khuất.

Có thể đối thoại cổ kim, đối thoại tương lai.

Vì vậy, ông ta có thể thông hiểu những chuyện đã xảy ra trong

5000 năm trước và 5000 năm sau.

Tất cả đều có thể biết rõ ràng.

Đây cũng là lý do tại sao ông ta có thể trở thành nhân vật số hai trong triều đình.

Có thể đối thoại cổ kim thì cũng thôi.

Không ngờ, lại còn có thể đối thoại với lịch sử.

Đây cũng là lý do Trương Đại Thụ có thể sống sót thành công trong cuộc tranh giành triều đình này.

Chính vì ông ta có thể đối thoại với các nhân vật lịch sử.

Có thể rút ra bài học từ lịch sử.

Vì vậy đã tránh được rất nhiều chuyện lộn xộn.Trương Đại Thụ chậm rãi nhắm mắt lại.

Bắt đầu suy nghĩ về một kế hoạch hoàn toàn mới.

Người như ông ta, căn bản không cần phải tự mình động tay.

Chỉ cần đưa ra ý tưởng và kế hoạch trong lòng là được.

Mặc dù Tào Ngọ Môn làm việc khá tuyệt tình, đã phá vỡ hoàn toàn kế hoạch của ông ta.

Nhưng, không sao, việc kiềm chế lẫn nhau này muốn xuất hiện cũng rất đơn giản.

Chẳng qua là cần nghĩ ra một kế hoạch mới tinh tế hơn mà thôi.Tào Ngọ Môn thầm nghĩ trong lòng: “Bao nhiêu năm nay, từ Đường gia đến Diệp Phàm, rồi đến Tào Ngọ Môn, ba thế lực này, đều nằm trong tay tôi thao túng, để chúng kiềm chế lẫn nhau, mỗi bên giữ một phương.

Thật không ngờ, thật không ngờ, Đường gia gây náo loạn trong

kinh thành hôm nay, lại không gây ra đại loạn gì, ngược lại bên Tào Ngọ Môn, lại giải quyết mọi chuyện gọn gàng, còn giải tán tổ chức HK.

Thật quá ghê tởm!

Sao lại ra kết quả này?

Tôi đã mưu tính bấy lâu, chẳng lẽ lại công cốc?

Không cam tâm, tôi thực sự không cam tâm, không muốn cứ thế rời khỏi vũ đài." Trương Đại Thụ trong lòng không ngừng suy đi nghĩ lại những ý niệm này.

Ông ta cảm thấy cực kỳ khó chịu.Thực ra Trương Đại Thụ ban đầu mong muốn giải tán là Đường gia, chứ không phải tổ chức HK của Tào Ngọ Môn.

Tào Ngọ Môn giống như một nắm đấm thép trong tay ông ta, còn Diệp Phàm thì là một nắm đấm khác.

Hai nắm đấm này, dùng để đánh con heo béo phì cồng kềnh là Đường gia.

Ban đầu, theo kịch bản của Trương Đại Thụ, một khi Diệp Phàm gia nhập Tào Ngọ Môn, sẽ tạo ra một hợp lực vô hình, dùng để đối phó với Đường gia.

Giống như những gì đã xảy ra hôm nay, Diệp Phàm mượn đao giết người, tiêu diệt băng AA, chọc giận băng KK, khiến tất cả mũi nhọn hướng về Đường gia.

Cuối cùng, Đường Tiểu Lục lái xe bọc thép đặc biệt nghênh ngang qua phố.

Bộ giáp đặc biệt này từ đâu mà có?

Chương 938

Do Từ Long cấp!

Là đồ trong quân đội của Từ Long.Trương Đại Thụ chỉ cần tóm được cái đuôi nhỏ của Từ Long, là có thể tấn công hắn.

Cho dù không tấn công, cũng có thể đặt điều cho hắn trước mặt hoàng thượng.

Tội danh thì Trương Đại Thụ đã nghĩ sẵn cho Từ Long rồi: "Từ Long, ngươi bỏ mặc quân đội và vũ khí thuộc hạ của mình, lại để một thương nhân lái xe bọc thép đặc biệt chạy đầy đường.

Đường Tiểu Lục là cái thá gì?

Chẳng qua chỉ là một công tử ăn chơi lắm tiền.

Một người như vậy, lại để hắn lái trọng khí diệu võ dương oai?

Còn có vương pháp không?

Còn có quy củ không?

Vạn nhất đâm phải người, làm bị thương người, thì tính sao?

Ngươi gánh nổi trách nhiệm này sao?

Thân là đại thần nội các, nắm giữ quân quyền, lại dám dung túng người khác lái xe bọc thép đặc biệt nghênh ngang, mẹ kiếp, Từ Long ngươi ăn cơm trắng à?" Chỉ với tội danh này, đủ để Từ Long phải phục tùng.

Nếu tấn công đúng cách, còn có thể làm lộ ra hàng loạt vấn đề và yếu điểm của Đường gia, từ đó, dễ dàng khiến quân đội của Từ Long rút lui.Thế nhưng bây giờ không những không rút, ngược lại Tào Ngọ Môn lại sợ tình hình, còn Diệp Phàm tên tiểu tử hỗn xược kia, lại còn

đến Long Quân Lăng gây rắc rối cho ông ta?

Thế lực do chính tay mình bồi dưỡng, cuối cùng lại quay lại cắn mình một miếng.

Thực sự là mẹ kiếp!

Thay đổi thành người khác gặp phải chuyện này, ai mà không tức giận?

Ai mà không phẫn nộ?

Thật là vô lý hết sức.

Trương Đại Thụ vạn lần không ngờ, Tào Ngọ Môn làm việc lại vô liêm sỉ đến vậy.

Dựa vào đâu mà lại nhúng tay vào thế cờ của người khác?Trương Đại Thụ lại đứng dậy, nhìn ra ngoài cửa sổ, mưa đã ngớt dần.

“Nhân sinh như cờ, ta cam làm tốt, hành động tuy chậm, nhưng chưa từng thấy ta lùi nửa bước.” “Hahahahahahahahaha!” Trương Đại Thụ nói đến đây, đột nhiên ngửa mặt lên trời cười lớn.Bên Từ Long, khác với Trương Đại Thụ được hoàng thượng ban thưởng vương phủ trong nội các kinh thành, Từ Long chỉ có tư gia của mình, tên là Tĩnh Vương Các.

Tĩnh Vương Các là nơi hắn tự xây, chứ không phải hoàng thượng ban thưởng như Trương Đại Thụ.

Điều này cũng thể hiện trọng văn khinh võ.

Các triều đại từ xưa đến nay, hoàng đế đều không thích để quân quyền rơi vào tay thần tử.

Nếu đại thần nào nắm giữ quân quyền, kết cục hoặc là thê thảm, hoặc là bị lưu đày, hoặc là sớm ẩn lui.

Bởi vì, quân lực chính là cái “thế” để đối thoại với hoàng thượng.

Trương Đại Thụ nói chuyện uyển chuyển, Từ Long thì trực tiếp, một là xuất thân võ tướng, hai là tự cho mình nắm giữ quân quyền, căn bản không để hoàng thượng vào mắt.

Nghiêm Bác Đạt là một thư sinh, còn uyển chuyển hơn Trương Đại Thụ, gần như luôn vâng vâng dạ dạ.

Vì vậy trong ba người, hoàng thượng ghét nhất chính là Từ Long.

Nếu không phải hắn chiến công hiển hách, đã sớm muốn tước thủ của hắn.

"Thái bình vốn do tướng quân tạo, nhưng không cho phép tướng quân hưởng thái bình." Tương lai có một ngày, tóm được cái đuôi nhỏ của Từ Long, hoàng thượng tuyệt đối sẽ không tha cho hắn.

Có thể lấy mạng hắn bất cứ lúc nào.Do đó, Trương Đại Thụ quyết tâm lật đổ Từ Long, vì hắn lỗ mãng, thích hành sự bồng bột, luôn bày ra vẻ lão tử thiên hạ đệ nhất.

Không chỉ hoàng thượng không thích, Trương Đại Thụ cũng không thích.

Hiện nay, nếu có thể lật đổ Từ Long, vừa có thể nhận được sự trọng dụng của hoàng thượng, lại càng có thể giành được thanh danh cho mình.

Đây là một cơ hội tốt đôi bên cùng có lợi.Trong Tĩnh Vương Các, Từ Long đi đi lại lại trong phòng khách.

"Mẹ kiếp, cái băng KK nho nhỏ, lại dám động đến quân đội Đường gia, không biết quân đội Đường gia là do tao sắp xếp sao?

Đường Tiểu Lục quá không coi tao ra gì rồi, lấy quân của tao đi làm cái trò ổn định lòng dân gì đó?

Chỉ bọn chúng mày, cũng xứng đáng động đến quân lực của tao

sao?!" Từ Long tức đến râu ria dựng ngược, bởi vì trong Đường gia, binh lực hoàn toàn là của hắn, Đường Tiểu Lục lại dám không nghe lệnh, tự ý điều binh làm thuận nước đẩy thuyền, khiến người ta tưởng rằng những quân đội này, những lực lượng an ninh này đều là công lao của Đường gia!

Là Đường gia đang bảo vệ kinh thành!

Thế này hay rồi, thanh danh của Đường gia trong kinh thành lại càng lên một tầng cao mới, an bang định quốc, quét sạch hắc đạo trừ ác, trở thành nhãn mác của bọn họ, đây chẳng khác gì điềm báo hoàng bào gia thân.

Vốn dĩ, danh vọng của Đường gia đã không thấp, lần này, bên ngoài đều nói Đường gia đã điều động đội hộ vệ, dẹp yên tranh chấp giữa băng KK và băng AA, khiến Đường gia phong quang vô hạn, đặc biệt là Đường Tiểu Lục, vốn dĩ trong mắt người khác.

Hắn chính là một công tử bột, một kẻ ăn chơi trác táng.

Lần này, hắn coi như đã vớ bở được danh tiếng.

Không chỉ được tẩy trắng, mà còn được tẩy trắng đến mức sáng chói lóa mắt.

Lái xe tăng, trực tiếp dùng vũ lực trấn áp băng đảng KKbang, buộc chúng không được phạm tội, không được gây bạo loạn.

Lần này đúng là danh lợi song thu.

Vốn dĩ, danh tiếng của Đường Tiểu Lục không được tốt lắm, hoàn toàn giống như một thanh niên ngốc nghếch.

Vậy mà giờ đây, hắn trực tiếp được gắn mác là người tốt chuyên trừ ác diệt bạo.

Ai mà ngờ tất cả binh lực của nhà họ Đường đều là của Từ Long

chứ?

Nghĩ đến việc dùng binh lực của mình làm ơn huệ cho người khác, Từ Long tức đến râu ria dựng đứng, mắng thầm: "Mẹ kiếp!

Dùng ân huệ của mình để làm tình nghĩa cho nó!

Cái thằng Đường Tiểu Lục đó có xứng đáng sao?" Vì vậy, đây cũng là vấn đề Trương Đại Thụ lo lắng nhất.

Ban đầu, ông ta nghĩ rằng tên Đường Tiểu Lục này lái xe tăng ra ngoài chắc sẽ nghiền chết mấy người dân vô tội.

Chỉ cần tin tức này truyền lên, để lão hoàng đế biết được, thì mọi chuyện sẽ dễ xử lý.

Khi đó có thể trị tội Từ Long vì tự ý điều quân đội đến nhà họ Đường.

Rồi người nhà họ Đường không giữ quy củ, lái xe tăng mà Từ Long điều đến quậy phá, không chỉ làm hại người vô tội mà còn khiến rất nhiều người phải tha hương.

Dân chúng oán thán khắp nơi, muốn dấy binh tạo phản thảo phạt nhà họ Đường.

Thế nhưng, ai mà ngờ được, Đường Tiểu Lục sau khi lái xe tăng ra ngoài, không những không làm hại một ai, mà còn dọa cho băng đảng KK đó chạy biến!

Đáng lẽ có thể làm chuyện xấu, giờ lại làm chuyện tốt.

Điều này thật sự khiến Trương Đại Thụ không thể tưởng tượng nổi!

Chương 939

Giờ đây, dù lão hoàng đế có biết Từ Long điều quân đội đến bên Đường Tiểu Lục, nhưng hắn không làm chuyện xấu mà chỉ ra ngoài trừ ác diệt bạo, duy trì ổn định xã hội.

Vậy thì, điều này căn bản không thể định tội Từ Long.

Ngược lại, rất có thể sẽ khiến Từ Long càng được lão hoàng đế trọng dụng hơn.

Vì vậy, Trương Đại Thụ vẫn đang chờ đợi cơ hội.

"Thằng nhóc Đường Tiểu Lục mày chỉ là một thằng nhóc con, không có bản lĩnh thật sự.

Mày có thể không phạm lỗi một lần, hai lần, nhưng có thể ba, bốn, năm lần đều không phạm lỗi sao?

Sớm muộn gì, cái gọi là binh quyền đó cũng sẽ gây ra chút rắc rối trong tay mày thôi!" Không sợ vạn nhất chỉ sợ nhất vạn!

Chỉ cần cái "vạn nhất" đó xuất hiện, Trương Đại Thụ sẽ có cơ sở để giành chiến thắng.

Ở phía Văn Tĩnh phủ.

So với Trương Đại Thụ tức tối đập phá đồ đạc, cùng Từ Long giận đỏ mặt tía tai.

Nghiêm Bác Đạt ở đây lại bình tĩnh hơn nhiều.

Sau khi nghe những tin tức đó, ông ta chỉ khẽ mỉm cười, rồi nói mấy câu ngắn gọn: "Thuận theo ý trời, tùy duyên mà sống, thành sự tại thiên, mưu sự tại nhân, chuyện này nên được hiểu thế nào thì cứ hiểu thế ấy." Sau đó, Nghiêm Bác Đạt cầm chén trà trên bàn lên, nhấm

nháp uống.

Chén trà này không phải trà bình thường, mà là trà được ngâm bằng nước mưa vừa mới tạnh.

Nghiêm Bác Đạt đang thưởng thức, thưởng thức xem tính khí của ông trời hôm nay ra sao.

Dường như, ông ta cũng đang thưởng thức tính khí của lão hoàng đế hôm nay thế nào.

Thiên tử, thiên tử, cũng chính là ý này.

Trời muốn mưa, mẹ muốn lấy chồng.

Cơn mưa mà ông trời trút xuống cũng chính là tính khí của lão hoàng đế vậy.

Không phải Nghiêm Bác Đạt ngu muội, mà là vì, hiện tại, chỉ có dựa vào lão hoàng đế mới có thể sống sót.

Cứ đấu đá qua lại với hai vị kia, chắc chắn là sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Vì vậy, không phải Nghiêm Bác Đạt dựa dẫm vào hoàng đế, mà là chỉ cần có thể sống sót.

Đừng nói là dựa vào hoàng đế, dù có dựa vào cả hoàng hậu, thì ông ta cũng chấp nhận.

Nghiêm Bác Đạt rất có tự hiểu biết.

Ông ta biết năng lực của mình nhỏ nhất, thế lực cũng không lớn bằng hai vị kia.

Vì vậy, ông ta cũng định án binh bất động, chờ đợi cơ hội.

Đồng thời, ông ta cũng biết, hai vị kia, một người là thủ lĩnh văn quan, một người là thủ lĩnh võ tướng.

Còn mình, chẳng qua chỉ là một vai nhỏ.

Vì vậy, có tự hiểu biết, biết nặng nhẹ nên ông ta cũng không quá tham gia vào quá nhiều chuyện.

Trương Đại Thụ ở trong Nội Các kinh thành.

Từ Long có Tĩnh Vương Các của mình.

So với họ, Nghiêm Bác Đạt chỉ có Văn Tĩnh Phủ.

Phủ đệ so với lầu các cũng kém một bậc.

Đây cũng là lý do tại sao Nghiêm Bác Đạt mới là nhân vật số ba.

Trương Đại Thụ trầm tư, Từ Long võ đoán, cùng Nghiêm Bác Đạt điềm tĩnh.

Đã tạo nên một số tình huống không nên xuất hiện trong triều đại này.

Bản thân lão hoàng đế là một kẻ ốm yếu bệnh tật.

Thế nhưng, tại sao bộ máy quốc gia này vẫn có thể vận hành?

Lý do rất đơn giản.

Có ba vị này toàn quyền thao túng ở đây, dù có loạn cũng không thể loạn đến mức nào.

Vì vậy, nói cho cùng, hoàng đế vẫn là người thông minh nhất, biết dùng người, biết dùng người như thế nào, cũng coi như là có chút bản lĩnh.

Ở phía Diệp Phàm.

Khi rời khỏi tàn tích tòa nhà của tổ chức HK, đột nhiên, hắn cảm thấy có điều gì đó không ổn.

Đó là, mấy ngày trước khi Tào Ngọ Môn còn ở đó, hắn dẫn mình đến kho vũ khí lấp lánh ánh vàng kia đâu rồi?

Sao không thấy nữa?

Kho vũ khí đó chứa những thứ mà cả thế giới này cũng không có.

Tại sao hôm nay lại không thấy nữa?

Hắn không thể nói là đã dùng bom nổ tung tất cả những thứ bên trong thành tro bụi được, phải không?

Điều đó căn bản là không thể!

Hầu hết những thứ bên trong đều là vàng thật bạc thật.

Dù là vàng, anh dùng bom nguyên tử cũng không thể phá hủy được.

Bị chuyển đi rồi ư?

Điều đó cũng chưa chắc!

Quá nhiều, số lượng tương đương với hơn 30 chiếc xe tải lớn mới có thể chở hết.

Nếu tùy tiện điều động những thứ bên trong như vậy, liệu có quá liều lĩnh, quá phô trương mà bị bắt giữ không?

Vì vậy, dùng 30 chiếc xe tải lớn để vận chuyển vũ khí bên trong, căn bản là không thể.

Dùng đầu óc suy nghĩ một chút cũng biết, điều đó căn bản là không thể.

Hơn 30 chiếc xe tải lớn, nếu qua kiểm tra an ninh.

Người khác vừa thấy bên trong toàn là vũ khí vàng thật bạc thật, liệu có cho qua không?

Dù có cho qua đi chăng nữa, nếu bị chặn lại giữa đường, thì chúng sẽ trôi dạt về đâu?

Không có một lực lượng vũ trang đặc biệt mạnh mẽ, ai dám vận

chuyển thứ này?

Chương 940

Dù anh có một lực lượng vũ trang đặc biệt mạnh mẽ, thì nhiều người như vậy là để làm gì?

Cái đầu tiên bị nghi ngờ, chẳng phải là gián điệp nước ngoài sao?

Vì vậy, ở An Lạc, căn bản không thể có lực lượng vũ trang lớn đến mức đó để bảo vệ mấy chục chiếc xe tải lớn này.

Suy cho cùng, căn bản không thể vận chuyển hơn 30 chiếc xe tải lớn.

Càng không thể qua các trạm kiểm soát trên đường.

Tỷ lệ thành công bằng không, không có cửa nào hết.

Còn một vấn đề quan trọng nhất là.

Những thứ vàng bạc thật này căn bản không thể lưu thông ra ngoài.

Đồ ở An Lạc chỉ có thể ở An Lạc.

Muốn chuyển đi?

Căn bản là không thể.

Vì vậy, đây cũng là lý do tại sao tài sản của rất nhiều đại gia bị kẹt chặt ở trong nước mà không có cách nào.

Ở An Lạc thì chỉ có thể ở An Lạc.

Những thứ khác, nếu muốn chuyển ra nước ngoài.

Vậy thì, được thôi.

Mẹ kiếp, chờ sau khi mày chết rồi hãy nói.

Dù có chết thì cũng bắt mày sinh không mang đến, chết không

mang đi.

Nếu không thì cũng chẳng có cửa đâu.

Vì vậy, tóm lại chỉ có một câu.

Kho vũ khí này căn bản không bị chuyển đi, nhưng cũng không bị phá hủy.

Vàng thật không sợ lửa, dù nhiệt độ có cao đến mấy.

Đồ vàng cũng không thể bị hủy hoại hoàn toàn.

Diệp Phàm cũng hiểu ra.

Chắc là không bị phá hủy, cũng không bị vận chuyển ra ngoài.

Chắc là bị chôn vùi dưới tàn tích này.

Dù sao, nếu những thứ trong kho vũ khí đó mà được sử dụng hết, thì tương đương với vũ khí của một quân đoàn 10 vạn người chiến đấu.

Vũ khí hiệu quả và sát thương lớn như vậy, làm sao có thể dễ dàng bị phá hủy?

Hơn nữa, vũ khí bên trong không chỉ là sắt, mà phần lớn còn được làm từ vàng bạc.

Dù có bán tiền đi chăng nữa, cũng có thể giàu sang địch nổi cả quốc gia.

"Mẹ nó, cái tên Tào Ngọ Môn này, cũng thật là có bản lĩnh, biết cái kho vũ khí này trước đó cũng thật sự chôn sâu dưới đất, phải không?" Diệp Phàm nghĩ đến đây thì bất lực cười.

Đã chôn dưới đất, vậy thì mình cũng đừng động vào nó.

Chờ đợi mấy năm sau, khi đội ngũ của mình lớn mạnh lên.

Khi đó có thể giúp Tào Ngọ Môn báo thù, cũng có thể giúp mình

vượt qua khó khăn.

Hiện tại.

Diệp Phàm cũng nghĩ đến con gái mình, và mẹ của con gái mình là Đường Nhược Tuyết.

Dù sao, đó là mẹ ruột của con mình.

Dù sao, đó là vợ mình đã từng sống cùng mình.

Sao có thể không động lòng?

Bản thân Diệp Phàm không phải là một người máu lạnh vô tình.

Vì vậy, sự ấm áp gia đình hiện tại hắn cũng rất muốn có được.

Nhưng chính vì.

Lũ khốn kiếp nhà họ Đường ở đó ngăn cản.

Khiến mình và vợ con mãi mãi không thể đoàn tụ, mãi mãi không thể gặp mặt.

Khiến mình mãi mãi rời xa sự ấm áp của gia đình.

Mối hận này căn bản không thể tha thứ.

Mối hận này căn bản không thể lý giải.

Diệp Phàm vĩnh viễn sẽ không tha thứ cho bọn họ.

Mãi mãi, mãi mãi sẽ không tha thứ cho bọn họ.

Từ tình hình hiện tại mà xem.

Thái độ của nhà họ Đường đối với Diệp Phàm là không chết không ngừng.

Nếu hôm nay không có băng đảng KK gây rối.

Vậy thì.

E rằng bọn chúng chắc chắn lại sẽ đi tìm phiền phức cho hắn.

Vậy thì được thôi.

Đã là kết quả như vậy, thì cũng không có gì để nói.

Diệp Phàm trong lòng âm thầm gieo xuống hạt giống của thù hận.

Lũ già khốn nạn nhà họ Đường này, nhất định phải khiến bọn chúng nợ máu trả bằng máu.

Dù sau này đi đến đâu, trong lòng nhất định phải âm thầm ghi nhớ tất cả những gì nhà họ Đường đã làm.

Căn bản không phải là nói dễ dàng để người khác hóa giải mối thù này.

Hận thù là hận thù, có thù là có thù, nói hay đến mấy cũng mẹ kiếp là có thù.

Chương 941

Chỉ cần chưa báo thù, thì tất cả đều là mẹ kiếp vớ vẩn.

Cái gì mà mẹ kiếp tình người thế sự?

Cái gì mà mẹ kiếp lễ nghĩa qua lại?

Đối với Diệp Phàm thì tất cả đều không có, chỉ cần trong lòng hắn còn vướng mắc thì.

Hắn cũng sẽ vĩnh viễn không tha thứ cho nhà họ Đường.

Thay vì sống nhẫn nhục chịu đựng, thà cứng rắn một phen.

Ai sợ ai chứ.

Hắn sống là một mạng, mày sống cũng một mạng.

Không bằng một mạng đổi một mạng thì tốt hơn.

Ai mà chẳng biết điều này được giải quyết như vậy.

Loại hận ý này là hận ý phát ra từ tận đáy lòng.

Dù tối nằm ngủ, trong mơ cũng phải phanh thây những kẻ đó.

Cũng vẫn phải giết chết tất cả bọn chúng.

Đây là một loại hận ý phát ra từ tận đáy lòng.

Thật sự là loại hận muốn diệt cả nhà bọn chúng.

Cứ thế này mà ngậm miệng lại.

Diệp Phàm biết, dù trong lòng mình có bao nhiêu hận ý, thì cũng không có cách nào.

Lũ ngu xuẩn này ngay cả cơ hội đối đầu trực diện cũng không cho.

Luôn luôn lặp đi lặp lại những thủ đoạn giả vờ tuân theo nhưng

ngấm ngầm chống đối ở sau lưng.

Trên thế giới này chưa bao giờ có ai sợ ai.

Thay vì sống nhẫn nhục chịu đựng như vậy.

Thà mẹ kiếp một mạng đổi một mạng, trực tiếp mẹ kiếp chết đi cho xong.

Dựa vào đâu mà phải chịu cái tức của lũ khốn kiếp già này chứ.

Diệp Phàm nghĩ đến đây thì thật sự không hiểu nổi.

Nếu thật sự muốn lấy mạng mình, hoàn toàn có thể đến mà lấy.

Chỉ cần các người phái ra một kẻ không sợ chết, hơn nữa còn là nhân vật chủ chốt của nhà họ Đường.

Vậy thì.

Diệp Phàm hoàn toàn có thể trực tiếp xông lên một mạng đổi một mạng.

Khi đến khu vực thành phố chính thì đã hơn 3 giờ sáng.

Do Diệp Phàm không bật định vị điện thoại.

Nên cũng không chọn chức năng gọi xe qua ứng dụng.

Hắn chỉ chọn một số địa điểm đặc biệt bình thường.

Sở dĩ không chọn bật định vị điện thoại.

Hoàn toàn là vì sợ nhà họ Đường theo dõi.

Nếu có thể, hắn đã sớm không muốn dùng điện thoại thông minh nữa.

Vì dùng điện thoại thông minh cũng có nghĩa là một tình huống.

Tình huống này là gì?

Đó chính là bị người khác theo dõi.

Bị người khác định vị, chính là tình huống phức tạp và khó khăn như vậy!

Sớm biết thì không nên để những tình huống này bị mình cuốn vào.

Điện thoại thông minh phổ biến cũng mang lại rất nhiều tiện lợi cho con người.

Nhưng cũng xuất hiện rất nhiều vấn đề.

Đó là điện thoại hóa ra có thể định vị con người.

Không chỉ định vị con người, mà còn có thể nhìn rõ tất cả những thứ trên người họ.

Vì vậy cũng có mặt tốt và mặt xấu.

Tại sao điện thoại thông minh có thể định vị con người?

Vấn đề này Tô Thần vẫn luôn không hiểu.

Chẳng lẽ những công ty bán điện thoại này cũng mẹ kiếp là cùng một phe với lũ khốn kiếp đó sao?

Nếu nói nó cùng một phe với lũ khốn kiếp đó.

Thì mẹ kiếp không phải là có chút mẹ kiếp kinh tởm sao?

Trên thế giới này thủ đoạn của những kẻ kinh tởm quá nhiều.

Một số người luôn không dám đối đầu trực diện.

Lại chơi một số thủ đoạn bẩn thỉu sau lưng.

Mày có 1000 cách có thể giết chết người ta.

Thế nhưng.

Hắn luôn luôn lặp đi lặp lại ép người khác chết.

Người khác thì không chết.

Người khác thì mẹ kiếp dựa vào cái khí phách này mà đối đầu với mày.

Những kẻ muốn ép người khác chết, căn bản cũng không cần sống nữa.

Trước khi chết nếu có thể kéo theo một kẻ làm đệm lưng.

Chương 942

Thì mẹ kiếp kiếp này coi như đã lời.

Vốn dĩ mà.

Những chuyện này không nên kết thúc như vậy.

Thế nhưng, nó cứ thế xuất hiện.

Hơn nữa xuất hiện không rõ ràng, không minh bạch.

Nhưng lại khiến hắn kinh tởm vô cùng.

Mày nói người bình thường chơi điện thoại có gì mà giám sát?

Có gì mà định vị, vậy mà còn phải giám sát định vị.

Ôi mẹ ơi, thật mẹ kiếp kinh tởm, thật mẹ kiếp khiến người ta buồn nôn.

Diệp Phàm nghĩ đến đây thì thật sự muốn khóc.

Tại sao cuộc đời luôn có quá nhiều khó khăn như vậy?

Là mình nhất định phải đạt đến vị trí này sao?

Là mình nhất định phải đến sao?

Nếu ban đầu, không có Đường Nhược Tuyết, căn bản sẽ không có nhiều chuyện như vậy.

Nói cho cùng.

Vẫn là vì tình yêu, nếu ban đầu không có những tình yêu này.

Không có việc ở bên Đường Nhược Tuyết lúc ban đầu.

Cũng sẽ không có nhiều chuyện như vậy.

Chẳng lẽ tình yêu là có lỗi sao?

Kỳ thực.

Tình yêu căn bản không có lỗi, lỗi là ở những kẻ ngu xuẩn kia.

Thiên hạ vì công, thiên hạ vì công, nói là thiên hạ vì công.

Đến cuối cùng vẫn biến thành bè phái, đều biến thành mưu kế cá nhân.

Nghĩ đến đây.

Ngọn lửa giận trong lòng Diệp Phàm không thể kìm nén được nữa.

Thế nhưng.

Hiện tại năng lực của hắn quá yếu, cũng không có cách nào cả.

Bất lực dưới sự bất lực.

Diệp Phàm chỉ có thể tiếp tục đi về phía trước.

Dù sao.

Trời đã tối rồi, đây lại ở trong một thung lũng.

Vạn nhất xuất hiện sói, hổ, báo.

Dù Diệp Phàm có bản lĩnh tay không chiến đấu, cũng không thể nói là có thể đánh thắng hổ.

Chỉ cần không động đến Đường Nhược Tuyết và con mình!

Diệp Phàm cảm thấy không có gì là to tát cả.

Có chuyện gì, có khó khăn gì thì cứ nhắm vào mình là được.

Dù sao Diệp Phàm đã chuẩn bị sẵn sàng, bất cứ lúc nào cũng có thể hy sinh tính mạng.

Chẳng phải là Trương Đại Thụ sao?

Chẳng phải là nhà họ Đường sao?

Chẳng phải là những thế lực này sao?

Có gì to tát đâu, Diệp Phàm cũng hiểu mình có thể không có tiền đồ, nhưng, nhất định có cốt khí của mình.

Người không có cốt khí thật sự không thể sống nổi trên thế giới này, là một người đàn ông càng phải có cốt khí.

Lưng của dân tộc An Lạc không phải do mẹ kiếp tình cảm trai gái mà dựng lên.

Mà là do mẹ kiếp xương máu và cốt khí của hàng tỷ tổ tiên, nỗ lực từng bước một đi đến hiện tại.

Nếu bây giờ người An Lạc đều không còn cốt khí, không còn khí phách.

Vậy thì.

Đây là một chuyện nực cười đến mức nào.

Thuở xưa.

Tổ tiên chúng ta đã dùng biết bao nhiêu máu xương và thân thể, tạo dựng nên một thời đại huy hoàng đến nhường nào.

Mặc dù sau đó xảy ra một số chuyện trắc trở.

Thế nhưng, sau này đất nước vẫn đi đúng quỹ đạo.

Tại sao càng đi đúng quỹ đạo, lại càng có một số người đứng ra làm những chuyện tồi tệ.

Miệng nói nhân nghĩa đạo đức, nhưng thực tế làm những chuyện y như Hán gian, bán nước, tay sai.

Những kẻ như nhà họ Đường này không biết liệu có cấu kết với thế lực bên ngoài không.

Nếu có.

Thì Diệp Phàm sẽ không tha cho lũ này đầu tiên.

Dù sao.

Một gia tộc lớn mạnh như vậy căn bản không phải là nói muốn thay đổi là thay đổi được.

Có bao nhiêu thế lực đối địch cũng đang rình rập tình hình nhà họ Đường, muốn có được tất cả của bọn họ.

Vì vậy, những chuyện này.

Chương 943

Diệp Phàm cũng hiểu, cũng biết.

Mặc dù nhà họ Đường hiện tại chi nhánh phát triển, nhân đinh hưng thịnh.

Thế nhưng.

Không thiếu những kẻ làm những chuyện tối tăm không thấy mặt trời.

Trong lòng gạt bỏ thù hận cá nhân, Diệp Phàm thực ra không muốn làm quá nhiều.

Thế nhưng.

Có một chuyện quan trọng nhất là.

Thù nhà nợ nước căn bản không thể quên.

Diệp Phàm nhìn lên bầu trời không có vì sao, cũng lạnh lùng cười, "Vô vị, thật sự vô vị.

Hằng ngày sống trong hận thù, hằng ngày nghĩ cách báo thù.

Cách để thoát khỏi cũng thật sự là một chuyện khiến người ta sợ hãi.

Mỗi ngày đối mặt với khó khăn và cái chết, ai có thể làm được?

Ai mà mẹ kiếp không muốn sống yên ổn.

Mẹ kiếp, kết quả cuối cùng lại là chết một cách đáng sợ." Diệp Phàm chậm rãi nói ra câu nói mà hắn từng nghe được: "Đời người như một ván cờ, ta nguyện làm con tốt, hành động tuy chậm, nhưng ai từng thấy ta lùi một bước." Câu nói này là Trương Đại Thụ đã từng nói với hắn.

“Đã đến thế giới này, thì đừng sợ chết.

Mày dù đi con đường nào, sống với nhân cách nào.

Nhất định phải hiểu, dù ở trên triều đình hay trong tầng lớp thấp, ai cũng không thể đi đến bước đường không rõ ràng, không minh bạch này.” Và trong một quán bar ở kinh thành.

Ba người Lý Tiểu Minh đang ở đó.

Lý Tiểu Minh đã rải tiền gần 100 vạn tệ.

Ông chủ quán bar nhìn mà choáng váng, tên này trông như con heo, cũng không giống thiếu gia nhà giàu gì.

Chẳng lẽ người có tiền đều khiêm tốn như vậy sao?

Không phải chứ, trong ấn tượng của ông chủ quán bar.

Người có tiền đều trông rất đẹp trai.

Sao, tên này lại vừa mập vừa xấu.

Hơn nữa còn đầy mặt rỗ, thật sự là gần như xấu xí.

Thế nhưng.

Động tác Lý Tiểu Minh rải tiền hết vốc này đến vốc khác, đã rải nhiều tiền như vậy, thật sự quá dữ dội.

Điều này thật sự khiến ông chủ quán bar vô cùng thán phục.

“Được rồi, đừng để thằng nhóc đó tiếp tục gây rối nữa.

Chúng ta bây giờ còn có chuyện chính.

Nếu mà tiếp tục phô trương như vậy, e rằng sẽ rước họa sát thân đấy.

Mày quên lời lão đại Tào dặn dò chúng ta trước khi đi là phải hành sự khiêm tốn sau này sao?” Sắc mặt Tô Thần Long hoàn toàn khó coi.

Hắn cảm thấy nếu không ngăn cản Lý Tiểu Minh thì sẽ xong đời.

Hành sự khiêm tốn, hành sự khiêm tốn.

Ngay cả việc hành sự khiêm tốn mà còn không biết nắm bắt, thì nói gì đến an toàn?

Huống hồ.

Ở kinh thành này, đây là nơi hổ ngồi rồng cuộn của biết bao nhiêu nhân vật lớn.

Biết bao nhiêu đại gia đã ẩn giấu thực lực của mình.

Ai có thể biết phải làm thế nào?

Làm màu làm gì chứ?

Làm màu như vậy, chẳng phải mẹ kiếp là đang tìm chết sao?

Vạn nhất bị đại nhân vật nào đó để mắt tới, đi điều tra thu nhập tài sản gì đó, thì điều tra chẳng phải sẽ ra tổ chức HK trước đây sao?

Kinh thành vẫn là địa bàn của nhà họ Đường, mày lại điều tra ra tổ chức HK trước đây, chẳng phải là tìm chết chắc rồi sao?

Cái tên Lý Tiểu Minh này ngay cả đạo lý này cũng không hiểu, vậy mà còn muốn hành sự phô trương?

Thật mẹ kiếp tưởng mình là phú nhị đại, quan nhị đại sao?

Có bối cảnh, có năng lực?

Hiện tại.

Mày dù có tiền, nhưng không có bối cảnh, không có quyền lực thì cũng vô ích.

Hiện tại.

Có tiền có bối cảnh mới là lợi hại nhất.

Hiện tại chỉ có tiền mà không có bối cảnh.

Hoàn toàn là con dê bị người ta mang đi làm thịt.

Người có chút quyền lực là có thể chiếm đoạt tiền bạc.

Vì vậy.

Đây cũng là lý do tại sao người giàu lại muốn thân thiết với quan chức đến vậy!

Chính là cần họ bảo vệ, rồi thân thiết với họ như vậy mới có cảm giác an toàn.

“Mẹ kiếp, thật sự là có hơi quá đáng rồi, rải tiền như rải đất, không quá đáng sao?” Sắc mặt Lý Tiểu Tân cũng vô cùng khó coi.

Dù sao.

Thật sự là mẹ kiếp quá kinh tởm rồi.

Hắn vốn dĩ nghĩ rằng đứa em trai này của mình chỉ là nghịch ngợm lung tung.

Chương 944

Ai mà ngờ, ai mà ngờ.

Giờ xem ra không chỉ không phải nghịch ngợm lung tung.

Mà mẹ kiếp còn là nghịch ngợm thật sự.

Nhưng thật mẹ kiếp hoàn toàn không giống tính cách của hắn.

Kỳ thực.

Lý Tiểu Tân và Lý Tiểu Minh không chỉ khác nhau về tính cách.

Mà ngay cả tướng mạo cũng không giống nhau chút nào.

Lý Tiểu Tân đeo kính trông rất thư sinh, nội tâm cũng rất nghiêm túc.

Thế nhưng, nhân vật Lý Tiểu Minh này, lại là một sự tồn tại nặng ký, thân hình hơn hai trăm cân tương đương với một con heo béo.

Lùn tịt mập ú, y hệt một dáng người năm vóc ba đường, khiến người ta khó mà bỏ qua.

Hơn nữa, cái tính háo tiền, thiển cận, dường như trời sinh đã thiếu tầm nhìn xa trông rộng, chỉ lo những hạnh phúc nhỏ nhặt trước mắt, tránh né công việc khó nhọc, hơi mệt một chút là như tận thế sắp đến.

May mắn gặp phải Tào Ngọ Môn không để tâm, nếu không đổi một ông chủ khó tính hơn, Lý Tiểu Minh e rằng ngày thứ hai đã phải xách gói rời đi.

Ai có thể dung thứ một "sinh vật" cả ngày chỉ biết ăn uống ỉa đái chứ?

Với lối sống như vậy, đâu còn chút dáng vẻ con người, chẳng khác nào một con heo chỉ biết ăn, uống, rồi lại ăn, lại uống, sống một

cách mơ hồ, rốt cuộc là vì cái gì?

Lý Tiểu Tân giận dữ bước đến trước mặt Lý Tiểu Minh, quát hỏi: "Thằng cha này, gây rối đủ chưa?

Nếu gây đủ rồi thì cút nhanh đi, đây không phải chỗ cho mày làm càn phô trương đâu!" Lý Tiểu Minh liếc thấy sắc mặt Lý Tiểu Tân đang u ám, trong lòng chợt hiểu ra, huynh trưởng của mình e rằng đã thực sự nổi giận.

"Được được được, tôi không gây rối nữa.

Nhưng tối nay anh đừng quản tôi, tôi muốn làm gì thì anh tự hiểu." Nói đến đây, hắn nháy mắt ra hiệu với hai cô gái rót rượu ở hai bên, trong lòng đã bắt đầu tính toán bước tiếp theo.

Lý Tiểu Tân lạnh lùng quét mắt một lượt, sau đó thu lại ánh mắt, không còn để ý đến hành vi làm càn của hắn.

Tô Thần Long ở dưới sân khấu chứng kiến tất cả, cười khẩy một tiếng, trong lòng khinh bỉ.

Thằng nhóc này, đúng là loại trọng sắc khinh bạn, cứ kệ nó đi, lười quan tâm đến loại cặn bã này.

Thế là, Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân quay người rời đi.

Một góc quán bar, tâm trạng của một phú nhị đại lúc này cực kỳ tệ.

Vốn định tối nay trở thành tâm điểm của cả quán, nhưng không ngờ lại bị một tên béo chết tiệt cướp mất phong độ, ngay cả hai mỹ nữ mà hắn ưng ý nhất cũng bị dẫn đi, khiến hắn tức đến bốc khói bảy lỗ.

Ban đầu, bên cạnh phú nhị đại chỉ có hai tên tùy tùng, thấy tên béo kia cũng có người giúp sức, nên không dám hành động liều lĩnh.

Lúc này, thấy Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân rời đi, vị phú nhị đại này chính là Đường Ngũ, con trai độc nhất của Đường Tiểu Lục, cuối cùng không kìm nén được nữa, chuẩn bị ra tay.

Và ở ngoài cửa, sự xuất hiện của Diệp Phàm dường như mang theo một sự sắp đặt của định mệnh.

Hắn vừa bước đến cửa quán bar, đã bị hai người trước mắt chặn lại.

Có lẽ, thiên lý hữu duyên tương ngộ, chính là cảnh tượng này vậy.

"Hai vị sao lại ở đây?" Sự xuất hiện của Diệp Phàm, thực ra là để tìm kiếm một câu trả lời.

Hắn đoán chắc, Đường Tiểu Lục của nhà họ Đường tối nay chắc chắn sẽ ở đây tiêu khiển.

Dù sao, ban ngày làm mưa làm gió như vậy, tối đến nhất định sẽ có hành động.

Xe bọc thép đặc biệt trong thành phố phát ra tiếng gầm rú lớn, uy phong đến nhường nào!

Diệp Phàm tra ra, đây là nơi Đường Tiểu Lục thường đến, ban ngày phong quang như vậy, tối đến chắc chắn sẽ ăn mừng một phen.

Tính cách, con người Đường Tiểu Lục, hắn sao lại không biết?

Chẳng qua là một kẻ ỷ thế hiếp người, nhất định sẽ ở đây làm càn một phen.

Vì vậy, Diệp Phàm lần theo manh mối mà tìm đến đây.

Quả thật, Diệp Phàm đoán không sai, sự phong quang của Đường Tiểu Lục hôm nay đáng để ăn mừng, nhưng hắn không đích thân đến quán bar, mà đã phái con trai mình là Đường Ngũ đến.

Lúc này, Đường Tiểu Lục đang ở nhà cùng một đám bạn bè rượu

thịt cụng ly chén rượu, vui vẻ quên cả lối về, sớm đã ném quán bar ra khỏi đầu.

Hôm nay trong nhà khách khứa tấp nập, đều vì chuyện ban ngày của hắn mà khen ngợi.

Diệp Phàm không ngờ, ở cửa quán bar lại gặp Lý Tiểu Tân và Tô Thần Long vừa đi ra, không khỏi ngạc nhiên.

Hai kẻ mọt sách này lại có gan lớn đến vậy, thật sự bất ngờ.

"Ôi chao, đúng là không tốn công sức mà có được tất cả!

Anh Diệp Phàm, có thể gặp được anh ở đây thật sự quá tốt rồi.

Sau này chúng tôi sẽ theo anh, đây là nhiệm vụ mà lão đại Tào giao cho chúng tôi trước khi đi." Tô Thần Long mừng rỡ khôn xiết, ra cửa liền gặp quý nhân, thật là may mắn.

Lý Tiểu Tân cũng gật đầu đồng tình, đỡ tốn công tìm người khắp nơi.

Kế hoạch ban đầu của họ là báo cảnh sát để tìm Diệp Phàm, vì trong môi trường phức tạp này tìm người đâu có dễ.

Diệp Phàm trêu chọc nói: "Không ngờ hai người thư sinh như vậy, lại cũng đến chỗ quán bar này?

Chơi có vui không?

Chắc là rất tiêu dao khoái hoạt chứ?" Nói xong, Diệp Phàm cười gian xảo, hiểu rõ lòng người khó đoán, không nên tìm hiểu sâu, vẫn là không đối kháng với bản tính con người thì tốt hơn.

Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân nghe vậy, mặt hơi đỏ, cười khổ đáp lại.

Tình cảnh này, dù nhảy xuống sông Hoàng Hà cũng khó mà rửa sạch rồi, huống hồ còn đang đứng ở nơi ô uế.

Diệp Phàm vẫy tay, ý bảo không để ý, chỉ trêu chọc một chút, dù sao cũng không làm mất đi vẻ thanh tao.

Nghe xong lời Diệp Phàm, Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân có chút lúng túng, nhưng họ nhanh chóng thả lỏng, dù sao bây giờ không có Tào Ngọ Môn che chở, họ gần như rơi vào tuyệt cảnh.

Người có thể dẫn dắt họ thoát khỏi khó khăn, hiện tại xem ra chỉ có Diệp Phàm.

Bởi vì, từ ánh mắt của Diệp Phàm, họ thấy được một ý chí chiến đấu mới, đó là một lòng dũng cảm không sợ hãi, một sức mạnh không hề sợ hãi, đó chính là sự "không sợ".

Và từ cái sự "không sợ" tỏa ra từ Diệp Phàm, Tô Thần Long nhận ra, đó là một quyết tâm coi cái chết nhẹ tựa lông hồng.

Bên này trong quán bar.

Đường Ngũ lén lút ra hiệu cho hai tên thuộc hạ của mình.

Vì sao ư?

Chương 945

Vì hắn thấy Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân đi rồi, trong lòng an tâm hơn nhiều.

Vốn dĩ, hắn nghĩ rằng người như Lý Tiểu Minh chắc chắn phải có hai tên bảo vệ bên cạnh.

Giờ thì, người ta và bảo vệ đều đi rồi, vừa hay, giờ dễ bề thu thập.

Đường Ngũ không phải loại người hành sự lỗ mãng, không giống lão ba hắn, động một chút là xông thẳng vào.

Thằng cha này làm việc, vẫn có chút đầu óc.

Tuy nhiên, cái đầu óc nhỏ bé của Đường Ngũ cũng không được dùng nhiều lắm.

Hai người vừa rồi, nhìn cách ăn mặc đã không giống bảo vệ của Lý Tiểu Minh.

Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân trông như hai tên mọt sách, làm sao giống bảo vệ được?

Đầu óc Đường Ngũ cũng khá linh hoạt, nhưng cũng không đủ dùng.

Còn hai tên thuộc hạ bên cạnh hắn, biệt danh Ngưu Đầu và Mã Diện, giống như quỷ sai bên cạnh Diêm Vương trong truyền thuyết vậy.

Đường Ngũ còn có một biệt danh, gọi là Tiểu Diêm Vương.

Thế là, sau khi được phong biệt danh "Tiểu Diêm Vương", Đường Ngũ tự cảm thấy rất tốt, tìm cho mình hai kẻ hung hãn làm tay sai.

Một kẻ là quán quân Taekwondo, một kẻ là quán quân Karate.

Tên thật của một kẻ là Mã Đại Cáp, một kẻ là Ngưu Đầu Tiên.

Đường Ngũ tiện thể đặt luôn biệt danh cho hai người, Mã Đại Cáp thành "Mã Diện", Ngưu Đầu Tiên thì thành "Ngưu Đầu".

Còn hắn ta, biệt danh "Tiểu Diêm Vương".

Thằng cha này còn có một căn nhà riêng, cố tình đặt tên là "Diêm La Điện".

Sống ở dương gian, lại bày đặt chơi trò âm gian, thật là không sợ chết yểu.

Nếu có người mê tín nhìn thấy cái tên nhà này, chắc chắn sẽ đi đường vòng, không dám đến chơi.

Ôi trời ơi, những vật phẩm dương gian tốt lành, lại cứ nhất định phải đặt tên âm gian, rốt cuộc là đang diễn tuồng gì vậy?

Chẳng phải là công khai rước họa vào thân sao!

Thằng cha này căn bản không biết mình đáng ghét đến mức nào, lại cứ nhất định phải giả vờ rất ngầu.

Cũng không biết Đường Ngũ có tin vào cái gọi là vận mệnh, cũng như thiên đạo luân hồi, trời cao tha cho ai, làm càn như vậy, chẳng khác nào đang đi càng lúc càng xa trên con đường tự tìm cái chết.

Dù sao, sẽ không có ai quan tâm đến một kẻ cả ngày ăn chơi trác táng, hận còn không kịp tránh.

"Ngưu Đầu Mã Diện, hai đứa thấy tên mập lùn ngồi ở vị trí C trên sân khấu kia không?

Lão tử sớm đã ngứa mắt với hắn rồi, mẹ nó, vậy mà còn câu dẫn cả Lệ Lệ và Tiểu Quất Tử yêu quý của tao, tối nay còn muốn dẫn bọn nó đi, hừ, hắn nghĩ hay lắm!

Nếu hắn dám động đến một sợi lông của hai đứa đó, lão tử sẽ liều

mạng với hắn, hai đứa đi cho hắn biết tay!" Đường Ngũ nói câu này, mặt lạnh tanh hung tợn.

Ban đầu, khi Lý Tiểu Minh trên sân khấu rải tiền khoe khoang, hắn còn lười quản chuyện bao đồng này, dù sao trong quán bar người có năng lực thì nhiều.

Có tiền thì yêu ai thì yêu, đừng cản đường tao là được.

Nhưng vạn vạn lần không ngờ, Lý Tiểu Minh này lại câu dẫn cả Lệ Lệ và Tiểu Quất Tử mà hắn yêu thích chạy mất, mỗi bên một người, ôm chặt cứng.

Điều này khiến Đường Ngũ tức điên lên, sớm đã muốn đánh Lý Tiểu Minh một trận rồi.

"Biến đi, lão tử là khách quen ở đây, Tiểu Quất Tử và Lệ Lệ là người của tao, mày dám động vào bọn nó thử xem?

Còn tả ôm hữu ấp, cái tên mập chết tiệt kia!

Mày đợi đấy, tối nay không đánh cho mày tơi tả, tao không mang họ Đường!" Nói ra cũng lạ, Đường Tiểu Lục là lão lục trong nhà họ Đường, nhà họ Đường tổng cộng có bảy người con, lão đại tên Đường Nhất Nhất, lão nhị tên Đường Tiểu Nhị, cứ thế tiếp tục, đến lão ngũ Đường Tiểu Ngũ, rồi đến lão lục Đường Tiểu Lục, lão thất Đường Tiểu Thất.

Vậy mà con trai của Đường Tiểu Lục lại tên là Đường Ngũ.

Điều này là do trình độ văn hóa của hắn không cao.

Bởi vì, Đường Tiểu Lục từ nhỏ đã không hợp với ngũ ca Đường Tiểu Ngũ, vì vậy, hắn cố tình đặt tên con trai mình là Đường Ngũ, để trả thù ngũ ca.

Lòng báo thù của Đường Tiểu Lục cũng quá nặng rồi.

Hai tên bảo vệ bên cạnh Đường Ngũ, tự xưng là Ngưu Đầu Mã Diện, lúc này đang áp sát Lý Tiểu Minh, định cho Lý Tiểu Minh một đòn giáng mạnh về tinh thần.

Người ta thường nói đánh chó cũng phải xem chủ, bọn họ tưởng rằng bảo vệ của Lý Tiểu Minh không có ở đây, thì cái tên mập này, có thể có bản lĩnh lớn đến mức nào?

Nhưng bọn họ đã đánh giá quá cao mình, và đánh giá thấp Lý Tiểu Minh.

Lý Tiểu Minh tính khí nóng nảy, gan nhỏ, nhưng nếu thực sự chọc giận hắn, thì sức lực lớn đến mức có thể đánh người ta răng rụng đầy đất.

Ngay cả Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân cũng không dám tùy tiện chọc giận Lý Tiểu Minh.

Tính khí của Lý Tiểu Minh giống như Lý Nguyên Bá thời nhà Tùy, trông có vẻ ngốc nghếch, nhưng thực ra sức mạnh vô cùng.

Nếu thực sự đánh nhau, Ngưu Đầu Mã Diện có lẽ còn không phải đối thủ của hắn.

Nhưng, hiện tại Đường Ngũ không quan tâm nhiều đến vậy.

Hai người bạn gái mà hắn yêu quý nhất lại bị người ta câu mất, được thôi, thằng nhóc mày bất nhân, đừng trách tao vô tình!

"Lão đại, tôi thấy tên mập kia đang lủi vào góc rồi, chắc không phải là động tay động chân với Tiểu Quất Tử và Lệ Lệ đó chứ?

Nếu đúng vậy, tôi sẽ phế hai ngón tay của hắn trước." Ngưu Đầu lúc này đã giận không thể kiềm chế, hắn đối với Lệ Lệ cũng có hảo cảm, mặc dù biết là người của lão đại, nhưng khó tránh khỏi có chút tơ tưởng.

Mã Diện lúc này liếc Ngưu Đầu một cái, trong lòng hiểu rõ lão huynh này đang có ý đồ gì, nhưng hắn không nói ra, dù sao, họ và Đường Ngũ là mối quan hệ ông chủ và nhân viên, nếu không hợp tác, sau này làm sao mà sống được?

"Chuyện này không cần chú ra tay, lát nữa nếu bọn chúng dám động vào một trong hai đứa đó, tôi sẽ trực tiếp phế hắn." Lời Mã Diện nói hoàn toàn là bịa đặt, hắn căn bản không muốn ra tay.

Bởi vì Đường Ngũ thường xuyên sai khiến họ như hạ nhân, lúc thế này lúc thế khác, Mã Diện nghĩ thầm, đã làm chó thì không bằng làm một con chó giả dối, bề ngoài cung kính, răm rắp nghe lời, nhưng thực tế căn bản không nghe lời hắn, còn âm thầm kinh tởm hắn.

Đường Ngũ thấy hai tên bảo vệ này chính nghĩa bùng nổ, trong lòng còn khá đắc ý, có hai trợ thủ đắc lực này, ở kinh thành ai dám động vào hắn chứ?

Đúng lúc Lý Tiểu Minh định đưa Tiểu Quất Tử và Lệ Lệ lên xe, Ngưu Đầu tiên phong xông tới, một cước đá vào lưng Lý Tiểu Minh.

Mày cái thằng mập chết tiệt, có lai lịch gì?

Dám động vào phụ nữ của đại ca bọn tao, mày không muốn sống nữa à?

Mày cũng không nhìn lại cái đức hạnh của mày xem, béo hơn cả con heo, dám tán gái của đại ca bọn tao đúng là tìm chết mà!

Hôm nay bọn tao sẽ dạy cho mày một bài học, thằng khốn nạn này." Ngưu Đầu nói rồi rút ra một cây côn sắt thô từ sau lưng, lao thẳng tới Lý Tiểu Minh.

Nếu cú này mà đánh vào đầu thì có thể làm vỡ sọ.

Lý Tiểu Minh bị đá một cú, còn chưa kịp phản ứng.

Chương 946

Giờ thấy gã kia rút côn sắt ra đánh mình, hắn lập tức cảm thấy không ổn.

Hắn nghĩ thầm: "Hai cô gái này có lẽ là hoa đã có chủ rồi!

Mình lại chọc vào khách quen của họ rồi!" "Mẹ kiếp, cái thứ này mà còn ở đây ra vẻ ta đây với mình chứ." Lý Tiểu Minh bình thường vốn không dễ tức giận.

Nhưng bây giờ, hắn không tức cũng không được.

Khi cây côn sắt chỉ còn cách mắt hắn chưa đầy 30cm, Lý Tiểu Minh vung cánh tay thô tráng của mình ra đỡ, trực tiếp làm cong cây côn sắt.

Chỉ nghe thấy một tiếng "ầm" vang dội, cây côn sắt trong tay Ngưu Đầu đã cong thành hình tam giác.

"Má ơi, sức mạnh khủng khiếp thật!" Ngưu Đầu cũng giật mình, lùi lại hai bước.

Hắn biết cây côn sắt của mình không phải là vũ khí đặc biệt lợi hại, nhưng nó được làm bằng thép đặc, ít nhất cũng nặng ba bốn chục cân.

Vậy mà lại bị Lý Tiểu Minh một quyền đánh cong.

"Bà nội nó, hôm nay gặp phải cao thủ rồi, không ngờ thằng mập này nhìn như một con heo béo mà sức lực không hề nhỏ." Mã Diện cũng giật mình, nhìn Đường Ngũ một cái.

Ánh mắt đó như hỏi, có chắc chắn muốn đánh không?

Thằng mập này bây giờ không phải loại dễ chọc.

“Mẹ kiếp, nhìn tôi làm gì hả, hai đứa chúng mày còn không đánh lại một mình nó à.” Đường Ngũ trực tiếp tức giận.

Hắn không ngờ Ngưu Đầu và Mã Diện còn chưa ra tay mà đã cầu cứu hắn.

“Vậy mà còn tự xưng là bảo tiêu lợi hại nhất Kinh Thành, không ai có thể hạ gục, chúng mày có thể bảo vệ an toàn cho thiếu gia đây, giờ còn chưa ra tay mà đã sợ hãi rồi sao?” Đường Ngũ lộ vẻ tức giận, cúi xuống nhặt viên gạch sau lưng, định lao về phía Lý Tiểu Minh.

Ngưu Đầu và Mã Diện thấy chủ tử của mình đã xông lên, còn chần chừ gì nữa?

Xông lên thôi!

Ba người lập tức xông về phía Lý Tiểu Minh.

Hai cô gái Tiểu Quất Tử và Lệ Lệ bên cạnh quán bar thấy cảnh này, vội vàng tránh sang một bên.

Họ chỉ là gái gọi, chứ không phải liều mạng.

Thấy tình hình như vậy mà không tránh thì chẳng phải đồ ngốc sao?

Tiểu Quất Tử và Lệ Lệ hoảng hốt tránh khỏi Đường Ngũ, lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Vì Tiểu Quất Tử và Lệ Lệ là hai cô gái hắn thích chơi đùa nhất.

Giờ thấy họ tránh ra, vậy thì hắn có thể thoải mái dốc sức vào thằng mập chết tiệt này.

Lúc nãy, Đường Ngũ sợ làm bị thương người vô tội.

Giờ thấy hai người họ tránh ra, hắn cũng nhẹ nhõm không ít.

Cơn giận trong lòng càng bùng lên cao.

Giờ đây, hắn có một trăm phần trăm tự tin sẽ tấn công thằng này.

Lý Tiểu Minh nhìn ba người họ xông tới, cũng biết chuyện gì đang xảy ra.

"Muốn gây sự đánh nhau à?

Cũng không nhìn xem ông đây, con hổ này bình thường không phát uy, chúng mày lại tưởng ông đây là mèo bệnh à." Lý Tiểu Minh cười khẩy, từ sau lưng rút ra đôi búa chiến.

Hai cây búa này có thể lớn nhỏ, dài ngắn tùy ý.

Trong tay hắn, chúng từ kích thước 5cm biến thành 50cm.

"Má ơi, thằng này còn chơi chiêu huyền huyễn nữa à." Mã Diện là người có tư duy khá minh mẫn.

Thấy cây búa trong tay Lý Tiểu Minh từ nhỏ biến lớn, hắn biết hôm nay e rằng đã gặp phải họa rồi.

"Kệ cha nó, quản nhiều làm gì nữa." Đường Ngũ liên tục thúc giục từ phía sau.

Đường Ngũ nấp sau lưng Ngưu Đầu và Mã Diện, hy vọng lát nữa nếu đánh không lại thì có đường mà chạy.

Ngưu Đầu lúc này lại nổi máu liều.

Thấy đại ca mình đã xông lên, còn chần chừ gì nữa?

Xông!

Chỉ thấy lúc này, Ngưu Đầu nắm cây côn sắt đã bị bẻ cong, trực tiếp giáng xuống đầu Lý Tiểu Minh.

Nhưng, đúng lúc đó.

Lý Tiểu Minh phản ứng kịp, vung cây búa trong tay, "soạt" một tiếng.

Cây búa như phi tiêu xoay tròn, chém trúng cây côn sắt hình tam giác trong tay Ngưu Đầu.

Một nhát búa trực tiếp chém đứt cây côn sắt.

Chỉ nghe thấy tiếng "cạch" một cái, cây côn sắt rơi xuống đất thành hai mảnh.

Lý Tiểu Minh nhìn ba tên trước mặt, khinh thường cười một tiếng.

Đồng thời, hắn lắc lư cái đầu to của mình qua lại.

"Đến cả một cây binh khí ra hồn, chắc chắn cũng không có, mà còn muốn đấu với ông đây à?" "Có chiêu thức gì thì cứ việc dùng ra, tôi xem ba đứa chúng mày, chẳng lẽ định dùng gạch đập tôi sao?" Chỉ nghe thấy tiếng "bộp" một cái, viên gạch trong tay Đường Ngũ rơi xuống đất.

Hắn sợ rồi, thực sự bị dọa rồi.

Hắn không ngờ cây búa trong tay Lý Tiểu Minh lại sắc bén đến vậy.

Một nhát đã chém đứt cây côn sắt thô 50cm kia.

"Hai đứa mày lên đi, tao ở đây đợi một lát." Đường Ngũ có chút rụt rè, côn sắt còn bị một nhát búa chém đứt!

Vậy cái đầu trên cổ chẳng phải dễ dàng bị lấy đi sao?

Nghĩ đến đây, Đường Ngũ sợ hãi sờ sờ cái đầu trên cổ mình, xem nó còn ở đó không.

Sờ thấy vẫn còn, hắn thầm nghĩ "may quá".

"Mẹ kiếp." Ngưu Đầu lúc này cũng bình tĩnh lại, sợ hãi nuốt nước bọt.

Mã Diện thì hoàn toàn không muốn xông lên nữa.

Đường Ngũ ở phía sau liên tục thúc giục, thúc giục.

“Nhanh lên đi, hai đứa mày cứ lấy thân ra đỡ cho nó xông vào đi, yên tâm, đợi chúng mày chết rồi, tao sẽ bảo mẹ chúng mày lo hậu sự.” Ngưu Đầu và Mã Diện nghe xong lời này thì lập tức gần như đỏ mắt.

Chương 947

“Mẹ nó chứ, chúng tôi còn chưa chết mà!

Mày muốn chôn cất chúng tôi à?

Lại còn muốn thông báo cho người nhà chúng tôi nữa chứ?” “Đi theo một ông chủ như mày, thì còn được cái chó gì mà ăn?

Hôm nay không phải gây sự đánh nhau, thì ngày mai lại muốn chúng tôi làm bia đỡ đạn cho mày.

Coi chúng tôi như chó săn của mày à?” “Sao nào?

Hai vị bảo tiêu!

Nhìn ý của hai người, chẳng lẽ là không dám xông lên à?

Ông chủ phía sau hai người đang liên tục thúc giục đó, nhanh lên xông vào đi.” Lý Tiểu Minh khinh thường cười một tiếng, đưa tay phải ra, nắm lại cây búa đã xoay tròn.

Toàn thân cơ bắp run rẩy, trực tiếp bùng nổ, làm toàn bộ quần áo trên người nứt toác.

Chỉ nghe thấy tiếng “xé rách” một cái.

Bộ đồng phục màu đen toàn thân trực tiếp biến thành những mảnh vụn.

Tại chỗ đó, một người đàn ông toàn thân cơ bắp cường tráng như trâu đứng trước mặt Đường Ngũ cùng Ngưu Đầu và Mã Diện.

Ba người bọn họ nhất thời há hốc mồm kinh ngạc.

Hóa ra, Lý Tiểu Minh này căn bản không phải cái loại béo như heo.

Cũng căn bản không phải cái loại béo giả dối.

Toàn thân hắn ta là cơ bắp cuồn cuộn.

Toàn bộ đều là cơ bắp rắn chắc.

Thế này thì!

Nắm đấm đó chẳng phải một đấm có thể làm nổ tung đầu người sao!

"Không ra tay à?

Được thôi, là các người cứ cố tình gây sự với tôi, đúng không?

Gây rối chuyện tốt của ông đây thì có lợi cho các người à?" Lý Tiểu Minh nhìn biểu cảm của ba người, cũng biết họ đã sợ hãi.

Người trong nghề vừa ra tay là biết ngay có đúng là người trong nghề không.

"Chúng mày cái lũ cố tình gây chuyện, giờ lại trốn ra sau giả vờ làm rùa rụt cổ à?

Đặc biệt là mày!

Đường Ngũ bề ngoài mặc đồ sang chảnh đeo vàng đeo bạc!

Nhưng sau lưng lại nuôi hai tên bảo tiêu vô lại, ở Kinh Thành này làm đủ mọi chuyện ác.

Bà nội nó, hôm nay gặp phải Lý Tiểu Minh ông nội mày rồi!

Lý Tiểu Minh ông nội mày sẽ cho mày biết tay!" Lý Tiểu Minh nhìn ba người trước mặt không dám xông lên.

Hắn trực tiếp xoay người lao tới.

"Lấy mạng ra đây!" Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh, Lý Tiểu Minh trực tiếp xông về phía Đường Ngũ.

Ngưu Đầu và Mã Diện sợ hãi tột độ, thấy hắn xông tới thì lập tức

nhường đường cho Lý Tiểu Minh.

Hai người họ, một tên chạy về phía đông, một tên chạy về phía tây.

Chỉ còn lại một mình Đường Ngũ ngây ngốc đứng tại chỗ.

Hắn trừng mắt nhìn nắm đấm của Lý Tiểu Minh sắp giáng vào mặt mình.

Đột nhiên, Đường Ngũ chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm rồi ngất xỉu.

Đôi nắm đấm của Lý Tiểu Minh có thể đánh chết cả một con trâu.

Huống chi là Đường Ngũ, một con người.

Cú đấm đó có lực tương đương 300 cân trọng lượng.

Giáng thẳng vào mặt Đường Ngũ.

Trực tiếp một cú, đã làm gãy xương mũi trên mặt hắn.

Đồng thời, khiến não bộ hắn bị chấn động, gây chấn động não nhẹ.

Hơn nữa, trực tiếp khiến não bộ hắn chập mạch thiếu máu mà ngất xỉu ngay tại chỗ.

"A!!!!!" Tiểu Quất Tử và Lệ Lệ thấy cảnh này, lập tức hét thảm thiết.

Bởi vì, gương mặt Đường Ngũ quá kinh khủng, trực tiếp thất khiếu chảy máu, đổ thẳng mặt xuống đất.

Và còn một điều quan trọng nữa là, không chỉ gương mặt Đường Ngũ quá kinh khủng.

Lý do quan trọng nhất là, dù sao, Đường Ngũ là người của Đường gia, mà Lý Tiểu Minh trước mặt này, cái tên được gọi là thằng mập

đó.

Lại dám đánh hắn, hơn nữa còn một quyền đánh cho hắn ta nửa sống nửa chết.

Cái Đường gia này có tha cho hắn sao?

Liệu hắn có làm liên lụy đến hai người họ không?

Đường gia muốn diệt một người nào đó thì chẳng phải rất đơn giản sao.

“Hai đứa mày ở phía sau hét thảm cái gì?” Lý Tiểu Minh hơi nghi ngờ nhìn về phía hai người phụ nữ phía sau.

“Anh có biết hắn là ai không?

Hắn là con trai ruột của Đường Lục, con trai thứ sáu của Đường gia, Đường Ngũ đó.” “Anh đánh hắn ta nửa sống nửa chết, anh nghĩ Đường gia sẽ tha cho anh sao?

Huống hồ hắn ta thường xuyên đến quán bar này, tìm chính là hai đứa tôi, hôm nay chỉ vì hai đứa tôi mà tranh giành nhau.” “Rồi sao!

Anh lại đánh hắn ta nửa sống nửa chết?

Anh nghĩ như vậy có lợi cho chúng tôi sao?” “Người của Đường gia ở Kinh Thành này thế lực rất lớn, anh chọc không nổi, chúng tôi cũng chọc không nổi, giờ thì xong rồi, anh đánh hắn ta nửa chết nửa sống, chắc chắn sẽ liên lụy đến chúng tôi.” Hai cô gái tên là Tiểu Quất Tử và Lệ Lệ lập tức lộ vẻ mặt đau khổ.

Xong rồi, hoàn toàn xong rồi!

Đường Ngũ thường xuyên đến quán bar này tìm họ.

Hiện tại.

Chương 948

Tại quán bar này xảy ra chuyện, không chỉ thằng mập trước mặt này không thoát khỏi liên quan.

Vạn nhất làm liên lụy đến họ, vậy thì đúng là đời này xui xẻo tám đời rồi.

Lý Tiểu Minh nghe đến đây cũng giật mình.

Hèn gì thằng cha này lúc đầu lại ngông nghênh như vậy.

Hóa ra thằng này là người của Đường gia à!

Hơn nữa.

Lại là cháu nội của Đường gia.

Ngày trước khi tổ chức HK còn tồn tại, chính là đối kháng với Đường gia.

Bây giờ, tuy tổ chức đã giải tán, nhưng đại ca Tào đã dặn dò trước đó.

Dù có gặp người của Đường gia, cũng cố gắng đừng đối đầu trực diện với họ.

Bởi vì ở Kinh Thành này, thế lực của Đường gia rất lớn, không nên chọc thì đừng chọc.

Lý Tiểu Minh cũng hơi ngây người ra, giờ thì mẹ nó gây họa rồi.

Hiện tại.

Hắn cũng không bận tâm đến việc hưởng "thiên luân chi nhạc" với hai người phụ nữ kia nữa.

Hắn lập tức chuồn thẳng.

Chỉ có Tiểu Quất Tử và Lệ Lệ hiểu rằng, dù có chạy cũng không thoát khỏi lòng bàn tay của Đường gia.

Bởi vì.

Cả An Lạc đều có mối quan hệ của Đường gia.

Tiểu Quất Tử và Lệ Lệ thấy Lý Tiểu Minh bỏ chạy.

Hai người họ cũng đang bàn tính, vạn nhất người của Đường gia tìm đến.

Thì sẽ nói Lý Tiểu Minh cố ý gây sự, cố ý gây chuyện, sau đó đổ mọi trách nhiệm lên đầu Lý Tiểu Minh.

Dù sao thì cũng không liên quan đến họ.

Vốn dĩ.

Họ chỉ là gái gọi trong quán bar, xảy ra chuyện cũng căn bản không phải trách nhiệm của họ.

Tiểu Quất Tử và Lệ Lệ vội vàng gọi 120.

Đưa Đường Ngũ đến bệnh viện, rồi chăm sóc Đường Ngũ tại bệnh viện.

Hiện tại chỉ có thể chăm sóc tốt cho Đường Ngũ, mới có thể nhận được sự tha thứ của Đường gia.

Lý Tiểu Minh đã chạy rồi.

Chạy rồi thì tốt, chứng tỏ hắn ta sợ chuyện mà bỏ trốn.

Phía Diệp Phàm.

Hắn thấy hai tên có bộ dạng kỳ lạ, vừa kêu thảm thiết vừa chạy thục mạng.

Hắn vội vàng chặn đường hai người họ lại.

Và hai tên mà Diệp Phàm chặn lại, chính là Ngưu Đầu và Mã Diện

vừa sợ hãi chạy ra.

“Hai đứa mày làm sao vậy?

Sao lại sợ hãi đến mức này?” “Có phải phía trước xảy ra chuyện gì không?” Diệp Phàm hỏi hai tên đang hoảng hốt kia.

“Có một thằng mập to con, sức mạnh vô cùng, một quyền suýt nữa thì đánh chết đại ca bọn tôi.” “Đúng vậy, đúng vậy, các anh là ai?

Nhanh chạy đi, thằng mập đó không chỉ có tiền, mà sức lực còn rất lớn, hai cây búa của hắn ta đúng là có thể chém chết người.” Ngưu Đầu và Mã Diện nói không ra hơi, thở hổn hển.

Dường như giây tiếp theo là muốn khóc òa lên.

Hiện tại họ không muốn ở lại đây thêm một khắc nào.

Họ phải nhanh chóng trở về Đường gia.

Về đó báo tin.

Bởi vì Đường Ngũ suýt bị đánh chết.

May mắn là, chỉ là suýt bị đánh chết, chứ không phải đã bị đánh chết.

Nếu Đường Ngũ thực sự bị Lý Tiểu Minh một quyền đánh chết mất hơi rồi.

Thì họ cũng sẽ không quay về Đường gia nữa, mà sẽ trực tiếp thu dọn đồ đạc rồi biến đi thôi.

Hiện tại Ngưu Đầu và Mã Diện hiểu rõ.

Sức lực của Lý Tiểu Minh tuy lớn, nhưng cú đấm vừa rồi.

Chắc là vẫn chưa đến mức một quyền đánh chết Đường Ngũ.

“Hai đứa vừa nói ai?

Búa đôi!

Thằng mập?" Tô Thần Long trực tiếp xông đến trước mặt Ngưu Đầu và Mã Diện, bắt đầu hỏi rõ tình hình chi tiết.

"Đó chẳng phải em trai tôi Lý Tiểu Minh sao?

Lúc nãy nó không phải đang chơi trong quán bar à?

Sao lại đánh nhau nữa rồi?" Lý Tiểu Tân lúc này cũng hơi sốt ruột.

"Mẹ nó chứ.

Thằng Lý Tiểu Minh này vung tiền như rác thì thôi đi!

Mẹ nó đi quán bar chơi thì thôi đi!

Mấy chuyện này không phải là vấn đề!

Sao?

Mẹ nó hai đứa nó vừa ra ngoài chưa đầy hai phút lại đánh nhau bên trong rồi?" Phía Diệp Phàm, sắc mặt hắn tương đối bình tĩnh.

Chương 949

Hắn hiện tại không muốn biết ai là người đánh, cũng không muốn biết ai là người bị đánh.

Hắn chỉ muốn biết hai tên trước mặt này là người của gia đình nào.

Bởi vì.

Diệp Phàm đã đoán được rồi, nhìn tình hình ở đây.

Có thể nuôi dưỡng được hai tên như thế này thì chắc chắn chỉ có Đường gia.

Nguyên nhân quan trọng nhất là hai tên này có cả một thân cơ bắp cuồn cuộn.

Quá mẹ nó cường tráng rồi, trông như những con trâu vậy.

Diệp Phàm hỏi Ngưu Đầu và Mã Diện: "Hai đứa mày không phải là bảo tiêu của Đường gia đó chứ?" Ngưu Đầu và Mã Diện nhìn nhau gật đầu.

"Đúng vậy, đúng vậy, sao anh biết?" "Chết tiệt!" Diệp Phàm lúc này lập tức sốt ruột.

"Oan gia ngõ hẹp mà!" Diệp Phàm nói xong câu đó, liền đi thẳng về phía quán bar.

Hắn không muốn xảy ra xung đột với bảo tiêu Đường gia.

Bởi vì cũng không cần thiết.

Bảo tiêu cũng chỉ là người ngoài, căn bản không phải người trong Đường gia.

Khi đi được nửa đường, hắn quay đầu lại, nói với Tô Thần Long

và Lý Tiểu Tân: "Đừng có đứng đực ra đó nữa, bây giờ sợ hãi cũng vô dụng rồi, Lý Tiểu Minh đã đánh người của Đường gia, chúng ta chắc chắn không thoát khỏi trách nhiệm đâu." Lý Tiểu Tân và Tô Thần Long vội vàng thoát khỏi sự kinh hoàng.

Khi họ biết Ngưu Đầu và Mã Diện là bảo tiêu của Đường gia.

Mà Lý Tiểu Minh lại đánh người của Đường gia, họ lập tức sợ hãi tột độ.

Nếu không phải Diệp Phàm quay đầu lại nhắc nhở họ đi theo, họ vẫn còn đứng ngây ra ở đó.

Ngưu Đầu và Mã Diện lúc này lại hoang mang.

"Oan gia ngõ hẹp" là cái gì?

Lời này là sao?

Kệ cha nó, quản nhiều làm gì!

Ngưu Đầu và Mã Diện lúc này căn bản cũng không muốn đoán xem lời Diệp Phàm nói có ý gì.

Họ trực tiếp lê lết chạy về phía Đường gia, quần áo dính đầy chất bẩn vì sợ hãi.

Khi Diệp Phàm còn chưa bước vào cửa quán bar.

Hắn đã thấy Lý Tiểu Minh cởi trần, hoảng loạn chạy ra từ bên trong.

"Diệp Phàm đại ca, chúng tôi cuối cùng cũng tìm thấy anh rồi." Lý Tiểu Minh thấy Diệp Phàm thì vừa mừng vừa sợ.

Bởi vì Tào Ngọ Môn trước đó đã dặn dò, chỉ cần ông ta rời đi thì bảo bọn họ đến nương tựa Diệp Phàm.

"Bốp!" Diệp Phàm nghiến răng, vươn tay ra.

Một cái tát giáng xuống khuôn mặt bánh bao to lớn của Lý Tiểu Minh.

"Mẹ nó chứ, mày có phải đã đánh người của Đường gia rồi không?" Lý Tiểu Minh ôm lấy má, nghe lời nói giận dữ của Diệp Phàm, cũng ngây người ra nửa ngày.

Hắn thầm nghĩ: "Mẹ nó Diệp Phàm làm sao mà biết được?

Chẳng lẽ hắn có tài tiên tri à?" Lý Tiểu Minh lại cứng miệng nói: "Không có, tôi không có." Lúc này Lý Tiểu Minh lại không thừa nhận.

"Mẹ kiếp mày còn nói không có, hai người lúc nãy là bảo tiêu Đường gia đó, chúng tôi đều đã gặp rồi, mày nghĩ chúng tôi không biết gì sao?" Lý Tiểu Tân lại xông tới, một cú đá giáng xuống người Lý Tiểu Minh.

Tô Thần Long bên này không động thủ.

Bởi vì hắn muốn động thủ thì đã không kịp nữa rồi, Lý Tiểu Minh đã ngã xuống đất.

Tô Thần Long chỉ có thể nhìn Lý Tiểu Minh đang nằm trên đất với vẻ hằn học nói: "Mày xem mày xem, cái thằng khốn nạn này, Tào Ngọ Môn vừa mới giải tán tổ chức HK để chúng ta dưỡng binh súc duệ, ẩn mình chờ thời, tạm thời không nên hành động, mẹ nó chứ!

Mày lại cứ nhất định phải đến quán bar chơi, mày ở trong này ra oai khoe tiền, lại còn mẹ nó tán gái, đúng không?

Mấy chuyện này thì thôi đi, mày nói chúng ta vừa đi chưa đầy hai phút, mày đã gây xung đột với người của Đường gia rồi sao?

Mày nghĩ ở Kinh Thành này, người của Đường gia bị đánh, có tha cho chúng ta không?" Khi Tô Thần Long nói những lời này, đúng là dở khóc dở cười.

Đức tính của Đường gia thế nào hắn đương nhiên biết.

Ngay cả một con chó của Đường gia bị đánh.

Thì người đánh con chó đó chắc chắn cũng không thoát được.

Cái gọi là "đánh chó phải nể mặt chủ" chính là nói về tình huống này.

Đây cũng là lý do phần lớn mọi người không muốn chọc vào Đường gia.

Ngay cả một người giúp việc của Đường gia bị đánh, Đường gia cũng chắc chắn sẽ không bỏ qua cho đến chết.

Hiện tại.

Diệp Phàm và bọn họ còn chưa biết thân phận thật sự của Đường Ngũ, nhưng Lý Tiểu Minh thì biết.

Diệp Phàm nắm bắt được tầm quan trọng của vấn đề, trực tiếp hỏi Lý Tiểu Minh: "Thằng cha mày vừa đánh là ai vậy?

Mày có phải suýt đánh chết hắn không?" Diệp Phàm kết hợp với lời nói của Ngưu Đầu và Mã Diện vừa chạy trốn cũng hiểu ra.

Người vừa bị đánh chắc chắn bị thương rất nặng, nghe nói suýt nữa thì bị đánh chết.

Hiện tại.

Chỉ có thể xác nhận thân phận của hắn là ai.

Xem xem có phải là nhân vật quan trọng của Đường gia không, nếu đúng, vậy thì xong rồi!

Sẽ bị truy sát.

Nếu không phải, vậy thì vẫn còn một tia hy vọng sống sót.

Dù sao.

Băng đảng ở Kinh Thành cũng đã gây ra loạn lớn như vậy.

Đường gia bây giờ chắc là vẫn chưa có quá nhiều sức mạnh để đối đầu trực diện với những "tiểu lâu la" như bọn họ.

Thực ra Diệp Phàm cũng biết, những người như họ trong mắt Đường gia cũng chỉ là những "tiểu lâu la".

Đối với những nhân vật lớn thật sự lợi hại, Đường gia chắc chắn sẽ ra tay tàn nhẫn.

Chương 950

Vì vậy.

Tào Ngọ Môn cũng đã dặn dò họ dưỡng binh súc duệ, tạm thời đừng hành động khinh suất.

Chờ đợi kế hoạch từng bước được thực hiện.

"Ô ô ô ô X X" Thấy Diệp Phàm lúc này cũng cau mày ủ rũ, Lý Tiểu Minh lập tức gào khóc thảm thiết.

Không khóc không được rồi, sợ quá, người của Đường gia đều bị hắn đánh bất tỉnh, hơn nữa lại còn là cháu nội đích tôn.

"Làm sao bây giờ?

Làm sao bây giờ!

Tôi vừa rồi không cố ý!

Là hắn ta gây sự với tôi trước mà!!!" "Chính là hai cô gái vừa nãy đó, hình như trước đó là bạn gái của hắn ta, bị tôi dẫn đi sau đó thì cái thằng Đường Ngũ kia liền đuổi theo muốn đánh tôi, nhưng ba người họ không đánh lại tôi, ngược lại bị tôi đánh, tình huống là như vậy đó." "Tôi căn bản không cố ý, cũng không ngờ thằng đó lại yếu ớt đến thế, không chịu nổi một đòn, một quyền của tôi đã đánh thẳng vào mặt làm hắn ta nửa chết nửa sống ngất đi rồi." Lý Tiểu Minh bắt đầu khóc lóc kể lại chuyện vừa xảy ra.

Hắn cảm thấy đặc biệt uất ức, rõ ràng chỉ là hai cô gái tiếp rượu trong quán bar.

Tại sao chỉ có thể tiếp ngươi, mà không thể tiếp ta?

Không phải nói có tiền là có thể dẫn đi sao?

Tại sao hai cô gái đó lại không phải con gái, vợ, mẹ, người thân của ngươi chứ.

Ngươi có thể ở cùng họ, lẽ nào ông đây lại không thể ở cùng họ sao?

Diệp Phàm nghe những lời này cũng bất lực thở dài.

"Cái Lý Tiểu Minh này, Lý Tiểu Minh cái đồ ngu ngốc, lần này gây họa lớn rồi." "Hơn nữa, hai cô gái kia đúng là hồng nhan họa thủy.

Đúng là đã ứng nghiệm câu nói 'từ xưa hồng nhan đa bạc mệnh, sắc tự đầu thượng nhất bả đao'." "Đều tại mày, đều tại mày, đã bảo thằng già mày không nghe lời, lại cứ nhất định gây họa, giờ Tào Ngọ Môn lại không ở đây, căn cứ HK lại mẹ nó không còn, mày mẹ nó đi đâu mà ẩn thân đây?

Kinh Thành lớn như vậy, cháu nội của Đường gia bị đánh, liệu hắn ta có tha cho tao không?

Có thể bỏ qua cho chúng ta không?" Lý Tiểu Tân xông tới, vung tay tát vào em trai mình, tát qua tát lại.

Một tát vào trán, một tát vào má, chỉ một lát sau đã đánh sưng mặt Lý Tiểu Minh to như đầu heo.

"Thôi được rồi, thôi được rồi, đừng đánh nữa, bây giờ đánh nó cũng không phải là cách, họa đã gây ra rồi, sự việc phải làm sao đây?

Phải giải quyết thế nào đây?

Có thể dẹp yên chuyện này mới là quan trọng nhất." Diệp Phàm nhìn khuôn mặt Lý Tiểu Minh sưng to như đầu heo.

Hắn cũng không đành lòng, dù sao, cũng như Tô Thần Long vừa nói với hắn, Tào Ngọ Môn không còn ở đây, đã dẫn Nam Cung Tuyết

Hoa về núi rồi.

Hiện tại.

Bọn họ cũng không có nơi nào để đi, vì vậy.

Cái "đại ca" tạm thời này chính là Diệp Phàm hắn.

Nhìn thấy mấy đứa tiểu đệ của mình trong tình cảnh như vậy.

Mặc dù là gây họa, nhưng Diệp Phàm với tư cách là đại ca cũng có chút không đành lòng, không muốn làm mọi chuyện trở nên quá khó coi.

"Chúng ta bây giờ trước tiên tìm một nơi ẩn náu đã, xem xem người của Đường gia hai ngày nay có động tĩnh gì không, mày vừa nãy không phải nói đã đánh Đường Ngũ bất tỉnh rồi sao?

Hắn ta bất tỉnh ít nhất cũng phải vài ngày, trong mấy ngày này có thể tìm được cách giải quyết thì giải quyết, nếu không tìm được cách giải quyết, vậy thì cứ thế mà đánh thôi." Diệp Phàm đã quyết định, lúc đầu tiên sẽ dùng phương pháp đàm phán.

Nếu nói không được, vậy thì thôi, không đàm phán nữa, trực tiếp khai chiến!

Dù sao kho vũ khí của tổ chức HK vẫn nằm dưới phế tích tòa nhà tổng bộ HK.

Trực tiếp dọn chúng ra, sử dụng tất cả các loại vũ khí hạng nặng.

Dù sao thì cả bom hạt nhân gì đó cũng đã được triển khai.

Bị truy sát nhiều năm như vậy, Diệp Phàm càng muốn kết thúc mọi chuyện, sau khi lấy những vũ khí này ra cũng là có cơ hội để đối đầu trực diện với Đường gia.

Có lẽ sẽ chết, có lẽ sẽ thua, có lẽ sẽ thắng lợi, có lẽ sẽ sống, chẳng qua chỉ có hai kết quả này.

Vậy thì hãy xem phải giải quyết chuyện này như thế nào.

Lý Tiểu Minh lúc này cũng biết lỗi của mình.

Hắn quỳ gối chạy đến trước mặt Diệp Phàm, liên tục dập đầu với hắn, liên tục chắp tay vái lạy.

Bởi vì.

Hiện tại Diệp Phàm là đại ca của họ, cũng chỉ có hắn mới có thể cứu hắn.

"Thôi được rồi, thôi được rồi, đứng dậy đi, đừng có mẹ nó ở đây làm trò nhảm nhí nữa, có ích gì không?

Chẳng có ích gì cả!" Diệp Phàm nhìn Lý Tiểu Minh trong bộ dạng đó, thầm nghĩ thằng cha này đúng là đồ vô dụng.

Lúc gây chuyện thì không nói, giờ mẹ nó gây họa, lúc thì dập đầu, lúc thì quỳ xuống, một chút khí phách đàn ông gánh vác cũng không có, cả ngày chỉ biết ăn uống.

Trong đầu cũng không biết chứa những thứ hỗn độn gì.

Hơn nữa, những nơi như quán bar này, căn bản không phải loại người như hắn có thể đến.

Chỉ có một thân sức mạnh man rợ, không có trí tuệ, không có đầu óc, mày đến những nơi như thế này làm gì?

Điên rồi sao?

Không có chút tâm nhãn nào, còn ở đây giả ngu giả điên.

"Ai nha!

Thật mẹ nó ghê tởm!" Lý Tiểu Minh nghe xong lời Diệp Phàm cũng không dập đầu nữa, vội vàng đứng dậy.

Trán hắn đã sưng một cục u lớn, dập đầu nữa thì cục u sẽ vỡ ra.

Vì vậy.

Hắn cũng biết đau, vạn nhất thực sự chảy máu đầy trán, cũng không tốt lắm cho dung mạo.

Trong số mấy người, chỉ có Tô Thần Long nửa ngày không nói lời nào.

Bởi vì.

Hắn biết nói nhiều cũng vô dụng, họa mà Lý Tiểu Minh gây ra thì cứ để hắn tự gánh chịu.

Cùng lắm thì hy sinh một mình hắn, đá hắn ra khỏi đội cũng tốt hơn, tránh cho cái gánh nặng này lại gây họa.

Lý Tiểu Tân với tư cách là anh trai của Lý Tiểu Minh, không muốn bỏ rơi hắn.

Chương 951

Tương tự, Diệp Phàm cũng không hề có ý định bỏ rơi.

Diệp Phàm trong lòng cũng hiểu rõ.

Dù sao.

Cùng là một tổ chức, một đội nhóm.

Huống hồ, lại còn là em trai của Lý Tiểu Tân, một nhân tài kỹ thuật.

Giả như Lý Tiểu Minh bị đá ra khỏi đội mà chết, bị Đường gia xử lý, vậy thì Lý Tiểu Tân chắc chắn sẽ cảm thấy họ không đủ trượng nghĩa.

Vạn nhất.

Đến lúc đó Lý Tiểu Tân lại rút lui.

Vậy thì.

Chỉ còn lại Tô Thần Long và Diệp Phàm một mình.

Vì vậy hiện tại.

Việc có bảo vệ Lý Tiểu Minh hay không cũng là một vấn đề.

Nếu nói là bảo vệ Lý Tiểu Minh, vậy thì, Đường gia chắc chắn sẽ truy sát họ.

Đến lúc đó chắc chắn sẽ lưỡng bại câu thương, hiện tại cơ hội đàm phán và điểm đột phá vẫn chưa tìm được, chỉ có thể từ từ tìm kiếm.

Nếu nói.

Không bảo vệ Lý Tiểu Minh mà trực tiếp bỏ rơi hắn, để hắn bị

Đường gia truy đuổi, hy sinh một mình hắn để bảo vệ cả đội.

Thì Lý Tiểu Tân chắc chắn sẽ không đồng ý.

Dù sao cũng là em trai ruột của hắn mà, hắn cũng không thể cứ thế mà bỏ rơi hắn.

Diệp Phàm cũng biết phải đưa ra phương án tồi tệ nhất, không ngoài việc là bị giết chết.

Tốt hơn một chút thì có lẽ là trong quá trình bị xử lý có thể giữ lại được một mạng hoặc nửa mạng.

Mất một cánh tay hay thiếu một cái chân, sau đó để Đường gia nguôi giận.

Tuy nhiên.

Từ tình hình hiện tại thì không thể phân tích ra được.

Chỉ có thể xem con trai của Đường tiểu Lục, Đường Ngũ, đã đến mức nào rồi.

Vạn nhất thằng nhóc đó vừa nãy bị sức mạnh của Lý Tiểu Minh đánh cho bán thân bất toại.

Vậy thì.

Đường gia chắc chắn sẽ không bỏ qua cho đến chết.

Cứ xem vết thương của Đường Ngũ như thế nào, có thể hồi phục không, có thể có thể chất tốt không?

Vạn nhất không có, vậy thì trực tiếp hoàn toàn xong đời.

Nếu nói là có, vậy thì bồi tiền là xong chuyện.

Dù sao.

Diệp Phàm cũng biết, Tào Ngọ Môn lúc đi đã để lại một khoản tiền không nhỏ.

Bồi thường tiền bạc để giải quyết mọi chuyện cũng là phong cách nhất quán của Đường gia, không gì khác ngoài việc tống tiền, uy hiếp.

Cứ cho họ thêm chút tiền, để họ an tâm là được rồi.

Thôi được rồi, giờ nói nhiều cũng vô ích.

Tôi có cách của riêng mình, dù sao Tào Ngọ Môn cũng đi rồi, trước kia là hắn dẫn dắt mấy cậu, vậy thì sau này, tôi bảo mấy cậu làm gì thì làm đó, tôi muốn mấy cậu làm gì thì cứ làm vậy là được.

Còn nữa, nếu chúng ta vượt qua được nguy cơ lần này, sau đó nhất định phải sống khiêm tốn.

Nếu không vượt qua được, vậy thì chết luôn.

Diệp Phàm đã nói ra những suy nghĩ trong lòng mình, dù sao thì mọi chuyện là như vậy.

Vượt qua được thì là một cửa ải khó, không vượt qua được thì là cửa tử.

"Phải phải phải, anh nói đúng, rất đúng, sau này em theo anh rồi, sau này chắc chắn là sẽ theo anh được thôi." Lúc này Lý Tiểu Minh như vớ được cọng rơm cứu mạng mà đối xử với Diệp Phàm, cung kính như thể gặp được bố ruột mình vậy.

Bên họ tạm thời chưa rời Kinh Thành.

Nhưng lại ở trong một quán trọ rất hẻo lánh.

Sở dĩ không ở những khách sạn năm sao cao cấp đặc biệt là vì sợ gây chú ý.

Diệp Phàm đã biết cách xử lý chuyện này.

Dù sao, họ hiện tại đang ở trạng thái lính đánh thuê tự trọng, trong tay có vũ khí, cũng có đủ tiền bạc.

Nếu chiêu binh mãi mã thì thật sự quá lộ liễu.

Thực ra, nếu nói trọng thưởng ắt có dũng phu, Diệp Phàm cũng biết số tiền trong tay hắn chắc chắn có thể lập một đội ngũ.

Nhưng hiện tại xem ra, không đáng, vì sẽ có người chết.

Tuy nói có rất nhiều người có thể vì tiền mà đến, nhưng tuyệt đối không thể làm như vậy.

Làm như vậy chỉ khiến rất nhiều người vô tội chết.

Khi thấy hoàn cảnh quán trọ, Lý Tiểu Minh trực tiếp bĩu môi, trong lòng nghĩ cái chỗ chết tiệt này còn không bằng căn cứ HK trước kia.

Đến mức phải giữ bí mật thế sao?

Dù không ở khách sạn năm sao, chúng ta ở cái ba sao cũng được mà.

Quán trọ trước mặt này đơn giản không thể gọi là quán trọ, hoàn toàn giống như một túp lều rách nát.

Ngay cả chi phí thuê cũng chỉ có mấy chục tệ.

Hơn nữa, vào cửa chỉ có một cái giường, trên cái giường này lại ngủ bốn người bọn họ.

Tắm rửa phần lớn đều là nhà vệ sinh công cộng.

Cảnh tượng này khiến tất cả mọi người đều kinh ngạc.

Nhưng, chỉ có biểu cảm của Diệp Phàm là không đáng kể, không tỏ vẻ gì nhiều.

Chương 952

“Tôi biết mấy cậu có thể thấy hoàn cảnh quá tệ, huống chi một giường là bốn người, đúng không?

Tôi nói cho mấy cậu biết, bây giờ một giường chỉ có thể ngủ hai người, hai người còn lại sẽ canh gác.” Diệp Phàm nói những lời này đều có lý, đạo lý rất đơn giản.

Nếu bốn người bọn họ đều nghỉ ngơi, chắc chắn sẽ lơ là cảnh giác.

Vạn nhất để người của thế lực đối địch mò lên thì trực tiếp sẽ ‘đi đời’ ngay.

Cho nên mới chọn ở một quán trọ tương đối hẻo lánh, tương đối rẻ tiền.

Cũng là vì hoàn cảnh này hơi bẩn thỉu lộn xộn, mới có thể khiến mấy người bọn họ ngủ không được yên tâm như vậy.

Huống chi, Đường gia hiện tại không biết tình hình thế nào, chỉ có thể làm như vậy.

Hai người nghỉ ngơi, hai người canh gác, sau đó là chế độ luân phiên 12 tiếng.

Tô Thần Long nghe xong những lời Diệp Phàm nói, cũng lặng lẽ gật đầu.

Hiện tại, quả thật chỉ có thể như vậy.

Bởi vì không biết Đường gia bên kia có tính toán gì.

Vạn nhất thật sự muốn giết họ diệt khẩu, thì sự nghi ngờ của họ cũng rất lớn.

Đạo lý rất đơn giản.

Chỉ riêng Diệp Phàm thôi đã đủ để người Đường gia ra tay sát thủ rồi.

Huống chi, bốn người bọn họ trước đây từng là nội gián làm việc trong Đường gia.

Cho nên, hiện tại bốn người họ đã bị Đường gia để mắt từ sớm.

Có lẽ là cái đinh trong mắt, cái gai trong thịt tồn tại.

Chỉ riêng thân phận nội gián từng ở Đường gia, đã không thể thoát khỏi nghi ngờ bị truy sát rồi.

Huống chi, còn có Diệp Phàm – người bị Đường gia truy sát bấy lâu, đơn giản đúng là đổ thêm dầu vào lửa.

Hai người khác cũng không có ý nghĩ gì khác.

Dù sao chuyện này là do thằng cha Lý Tiểu Minh gây ra, cứ xem chuyện này giải quyết thế nào.

Môi trường ở quán trọ này tuy tệ một chút, ngủ cũng không yên ổn.

Nhưng, có một đặc điểm quan trọng nhất là có thể yên tâm xử lý một chuyện ở đây, có thể yên tâm vượt qua.

Như vậy thì còn hơn bất cứ điều gì.

Cố gắng chịu đựng mấy ngày này, nín nhịn mấy ngày này là được rồi.

Về chuyện ăn uống, Diệp Phàm cũng đã nghĩ kỹ, hắn nghĩ rất rõ ràng.

Uống nước à, không gì khác ngoài uống nước máy của quán trọ.

Tuy nói không sạch sẽ, nhưng nhịn mấy ngày đi.

Cùng lắm là bị đau bụng, cũng không thể nói là bị kiết lỵ.

Còn ăn uống, có lẽ gọi đồ ăn ngoài sẽ thích hợp hơn một chút.

Nhưng, để càng hòa hợp với người dân bình thường, so với việc chọn ăn mì gói có lẽ là một ý tưởng không tồi.

Còn những thứ khác thì không có.

Chủ yếu là nhập gia tùy tục, đừng quá nổi bật.

Nếu quá nổi bật, một chút cũng không được.

Đến chiều, Lý Tiểu Minh đã hơi sốt ruột không yên.

Ban đầu, là để Lý Tiểu Minh và Lý Tiểu Tân ngủ trước, sau đó Diệp Phàm và Tô Thần Long canh gác.

Nhưng, vì buổi trưa ăn một thùng mì gói, Lý Tiểu Minh cảm thấy đói bụng lại muốn ăn nữa.

Nhưng Diệp Phàm không cho hắn, ngược lại còn cảnh cáo hắn mấy ngày này đừng hành động thiếu suy nghĩ.

Ngay cả muốn ăn ngon cũng phải nhịn qua mấy ngày này rồi tính.

Mọi hành vi thái quá trong mấy ngày này đều phải kiềm chế, tuyệt đối đừng bộc lộ ra ngoài.

Lý Tiểu Minh vốn là một kẻ háu ăn, lần này bị hạn chế khiến hắn khổ sở muốn chết, cứ như thể giây tiếp theo đã muốn đi liều mạng với Đường gia.

Tuy nhiên, khi thấy ánh mắt lạnh lẽo từ Lý Tiểu Tân – anh trai ruột của mình, hắn cũng giật mình.

Anh ruột cũng nhìn mình như vậy, thì càng không thể làm vậy được.

Hắn chỉ đành lặng lẽ nhịn.

Còn về Đường gia, đặc biệt là Đường Tiểu Lục bên này.

Sau khi biết tin đứa con trai độc nhất quý báu của mình lại bị người ta đánh bất tỉnh.

Hắn lập tức hoàn toàn phẫn nộ!

Ở cả Kinh Thành này, chỉ có họ đánh người khác, đâu ra người dám đánh họ chứ?

Khi biết chuyện xảy ra ở quán bar, hắn cũng vội vàng điều tra băng ghi hình.

Từ camera giám sát thấy cái thằng mập Lý Tiểu Minh này.

Vừa nhìn đã nhận ra lúc trước tên này từng làm việc trong Đường gia, nhưng lại biến mất.

Sau đó lại điều tra ra Tô Thần Long, Lý Tiểu Tân, Nam Cung Tuyết Hoa mấy người này đồng thời đều có hồ sơ làm việc trong Đường gia.

Nhưng mấy ngày trước họ đều đột nhiên biến mất.

Không ngờ, không ngờ Lý Tiểu Minh này lại xuất hiện ở đây.

Hơn nữa lại còn đánh con trai hắn!

Điều này khiến Đường Tiểu Lục trước tiên là nghi vấn, sau đó là phẫn nộ.

"Mẹ kiếp, mấy ngày trước mấy người này không phải là người của đội vệ sĩ Đường gia chúng ta sao?

Không phải là tử đệ võ minh sao?" Đường Tiểu Lục hỏi người quản gia bên cạnh rốt cuộc là chuyện gì?

Quản gia lúc này cũng gãi gãi đầu.

Bởi vì, ông ta quả thật nhận ra mấy người này và cũng từng gặp

qua.

Chương 953

Nhưng chỉ là quen mặt, không có liên hệ gì quá lớn.

Vì ông ta là người phụ trách mọi biến động nhân sự của Đường gia.

Mấy người này đột nhiên biến mất không lý do, sau đó ông ta cũng đã điều tra.

Quản gia vốn muốn giấu giếm chuyện này.

Dù sao, biến động nhân sự là do ông ta quản lý.

Nhưng, bây giờ mọi chuyện đã đến mức này, cũng không thể giấu giếm được nữa.

Ông ta chỉ đành nói thật: "Bọn họ hình như là nội gián, hơn nữa mấy ngày trước, hình như đã đánh chết một người trong Đường gia chúng ta, cho nên là sợ tội bỏ trốn phải không?" Quản gia hiện tại chỉ nói phỏng đoán, nhưng phỏng đoán của ông ta quả thật khá chuẩn.

Ông ta không biết Lý Tiểu Minh mấy người bọn họ lại là tổ chức HK phản Đường gia.

Chỉ biết là sau khi gây chuyện ở Đường gia thì bỏ trốn.

Không ngờ, không ngờ cái tên Lý Tiểu Minh này lại chạy đến quán bar, đánh con trai của Đường Tiểu Lục gia bọn họ.

Đánh con trai hắn bất tỉnh đến bây giờ không nói, ngược lại còn chưa tỉnh lại, sinh mệnh có chút dấu hiệu nguy kịch.

Quản gia lúc này cũng hơi sợ hãi.

Dù sao, Đường Tiểu Lục chỉ có một đứa con trai này.

Vạn nhất thật sự xảy ra chuyện gì, thì mẹ nó còn không náo loạn

cả Kinh Thành lên trời sao?

So với chuyện hôm qua lái xe tăng chạy vòng quanh dùng pháo kích oanh tạc KK Bang.

Vạn nhất cái gọi là Đường Ngũ – con trai của hắn thật sự xảy ra chuyện gì.

Thì mẹ nó còn không lấy bom nguyên tử ra oanh tạc sao?

Quản gia vẫn cố gắng dùng giọng điệu khuyên giải để nói chuyện với Đường Tiểu Lục.

Hy vọng hắn có thể bình tĩnh, đừng xảy ra chuyện gì.

Cũng hy vọng hắn đừng quá nóng nảy, vạn nhất thật sự là cái thằng Đường Ngũ có dấu hiệu nguy hiểm đến tính mạng.

Đường Tiểu Lục thật sự dám làm ra những chuyện cực kỳ quá đáng.

Nhưng nghe xong lời quản gia, Đường Tiểu Lục lập tức nổi cơn thịnh nộ.

"Mẹ kiếp, ông nói cái gì?

Ông nói bọn họ trước kia là nội gián Đường gia, sau đó làm một thời gian, đánh chết một nhân viên nội bộ của Đường gia rồi mẹ nó bỏ trốn sao?

Cho nên sau khi bọn họ bỏ trốn lại đánh con trai tôi là Đường Ngũ, đây rõ ràng là cố ý." Biểu cảm trên mặt Đường Tiểu Lục hoàn toàn phẫn nộ không ngừng.

"Mau đến bệnh viện xem một chút, xem thiếu chủ của mấy người rốt cuộc đã tỉnh lại chưa?" Đường Tiểu Lục bên này cũng nóng nảy không chịu nổi.

Bởi vì hắn chỉ có một đứa con trai này, vạn nhất đứa con trai này

xảy ra chuyện gì, thì e rằng hắn ngay cả khả năng sinh thêm đứa nữa cũng không còn.

Quản gia lúc này đột nhiên nhận ra, xong rồi, xong rồi, hoàn toàn xong rồi, ông ta đã đẩy mọi chuyện vào vực sâu.

Sớm biết đã không nhiều lời.

Mấy người trước đó có thân phận là nội gián Đường gia, nhưng lần này việc vạch trần thân phận nội gián đã trực tiếp khiến Đường Tiểu Lục hiểu lầm.

Thực ra, khi họ làm nội gián trước đây, người chết chỉ là một người ngoài của Đường gia.

Tuy chỉ là nương tựa vào Đường gia, nhưng lại không có tác dụng gì lớn đối với Đường gia.

Cho nên quản gia cũng không dốc hết sức điều tra chuyện này mà chỉ có thể giấu diếm.

Nhưng, không ngờ bốn người kia lại dám ra tay với Đường Ngũ – con trai của gia chủ lâm thời Đường gia, đây thật sự là đổ thêm dầu vào lửa.

Mấy người nội gián các người, chạy thì chạy đi, tại sao lại còn đánh con trai của Đường Tiểu Lục, xem chuyện này gây ra rồi.

Cái tên Đường Tiểu Lục này tính khí đơn giản là chạm vào là nổ.

Mấy người đó hôm nay có sống nổi không?

Ngày mai còn chưa biết mạng ở đâu nữa.

Người có thể dùng xe tăng đối phó với KK Bang còn có thể nương tay với bốn nhân vật nhỏ không có chút sức lực nào sao?

Hoàn toàn không thể nào?

Bên bệnh viện.

Với tư cách là Bệnh viện Hiệp Hòa lợi hại nhất Kinh Thành.

Lúc này.

Viện trưởng đang ngồi trước mặt Đường Ngũ hút thuốc, trò chuyện.

Tuy nói cú đấm của Lý Tiểu Minh rất mạnh, nhưng không đủ để gây chết người.

Bệnh viện Hiệp Hòa cũng biết thân phận của Đường Ngũ, sau khi hắn được đưa đến đây cũng đã dốc hết sức cứu chữa.

Rất nhanh, hắn đã tỉnh lại.

Hơn nữa cơ thể cũng hồi phục gần như không có trở ngại lớn nào.

Tiểu Quất Tử và Lệ Lệ – những người đưa hắn đến – lúc này cũng khá vui mừng.

Dù sao, Đường Ngũ không sao, họ cũng không cần bị truy cứu trách nhiệm.

Viện trưởng Bệnh viện Hiệp Hòa lúc này nhìn thấy thân hình kiêu sa của Tiểu Quất Tử và Lệ Lệ cũng cảm thấy thèm thuồng.

Trong lòng nghĩ, cái tên công tử ăn chơi Đường Ngũ này đúng là diễm phúc không nhỏ.

Bị bệnh, nằm viện, lại còn có hai mỹ nữ bầu bạn.

Đừng thấy ông ta là viện trưởng, nhưng căn bản không có phúc khí này.

Cho nên, khi viện trưởng đang hút thuốc, nói chuyện phét với Đường Ngũ.

Ánh mắt không tự chủ mà nhìn đi nhìn lại Tiểu Quất Tử và Lệ Lệ.

Vốn dĩ, Đường Ngũ đã hơi phiền, nếu không phải vì thấy ông ta là viện trưởng đã cứu mạng mình, thì hắn đã không muốn để ý đến tên này.

Người muốn bám víu vào Đường gia thì nhiều lắm.

Chỉ riêng viện trưởng này còn không đủ tư cách để giao thiệp với hắn.

Dù sao, thế lực của Đường gia rất lớn, huống chi bệnh viện tư nhân có thiết bị y tế còn tốt hơn.

Chương 954

Việc đến bệnh viện Hiệp Hòa này hoàn toàn là do Tiểu Quất Tử và Lệ Lệ chủ trương.

Bởi vì họ không phải là người nội bộ của Đường gia, lúc đó Đường Ngũ hôn mê, cũng không đưa hắn đến bệnh viện tư nhân của Đường gia.

Khi thấy viện trưởng nhìn chằm chằm hai người bạn thân của mình từ trên xuống dưới.

Miệng Đường Ngũ liền méo xệch đến tận gáy.

"Viện trưởng à, viện trưởng, nếu ông không có việc gì, thì ông về đi, ông xem mắt ông mẹ nó sắp mọc mụn lẹo đến nơi rồi." Viện trưởng hơi lúng túng, bị nói đến đỏ bừng mặt.

Dù sao, ông ta tuổi đã lớn, bị người ta vạch trần, quả thật sắc mặt không được tốt lắm.

"Được rồi, được rồi, Đường công tử cứ nghỉ ngơi cho tốt, lão hủ tôi vừa rồi có chút thất lễ, cũng mong cậu đừng trách." Viện trưởng vừa nói vừa lúng túng rời khỏi phòng bệnh.

Tiểu Quất Tử và Lệ Lệ lúc này cũng che miệng, nhịn không bật cười.

Đồng thời, họ cũng càng thêm vui mừng.

Dù sao họ cũng được coi là mỹ nhân ở Kinh Thành này.

Có thể bám víu vào Đường Ngũ – chỗ dựa của Đường gia, cũng coi như có thể đứng vững gót chân ở Kinh Thành.

Đường Ngũ lúc này sắc mặt lại trở nên âm trầm: "Hai con đàn bà

các người, đừng có mẹ nó vui mừng quá sớm, cái thằng mập chết tiệt kia đã làm gì các người?

Trong lòng các người tự biết rõ, hơn nữa, lại còn dám ở chung với nó trước mặt tôi, thật sự là không muốn sống nữa rồi.

Tôi sẽ xử lý cái thằng mập chết tiệt đó trước, để các người tận mắt thấy nó chết như thế nào, sau đó sẽ dạy cho các người một bài học." Đường Ngũ không phải là một người rộng lượng.

Để cho hắn tức giận và còn bị đánh, thì ở Kinh Thành này hắn còn mặt mũi nào mà lăn lộn?

Tiểu Quất Tử và Lệ Lệ nghe đến đây đều sợ đến ngây người.

Ban đầu họ nghĩ, có thể đưa Đường Ngũ vào bệnh viện, sau đó cứu mạng hắn, hắn sẽ cảm ân.

Không ngờ, vẫn là vì chuyện ghen tuông vừa rồi mà hắn không định bỏ qua cho họ.

"Phịch" một tiếng.

Tiểu Quất Tử và Lệ Lệ liền quỳ rạp trước mặt Đường Ngũ, liên tục vái lạy dập đầu.

"Xin lỗi Đường công tử, chúng em sai rồi, sau này chúng em là người của anh, sẽ không ai ở bên cạnh chúng em nữa." "Sau này chúng em chỉ nghe lời anh, không gặp ai khác." Tiểu Quất Tử và Lệ Lệ nói đến đây thì suýt khóc.

Tính khí Đường Ngũ thế nào họ cũng biết.

Cái gọi là "dạy cho bài học" đó, đâu phải chỉ là nói vài câu, đánh vài cái, mắng vài lời.

Đó thật sự là dùng roi da quật vào nước lạnh đến chết.

Hai người họ đã bị Đường Ngũ đánh không biết bao nhiêu lần rồi.

Sớm đã dùng đến nhịp điệu của cuộc phẫu thuật phục hồi trí nhớ lớn mẹ nó rồi.

Đó tương đương với việc dùng hình phạt cho tội phạm cải tạo lao động.

Cái loại trọng hình đó, dùng lên người hai cô gái yếu ớt này.

Đó đơn giản đúng là bì khai nhục trán, thương gân động cốt 100 ngày, đánh một lần là phải hồi phục nửa năm.

Ngay cả trong nửa năm bệnh tật đó.

Đường Ngũ vẫn như trước đối xử với họ như người bình thường mà giày vò họ.

Cho nên thật sự là đau khổ chồng chất đau khổ.

"Rầm!" một tiếng.

Chỉ nghe thấy lúc này, cửa phòng bệnh bị người ta đạp tung.

Đường Tiểu Lục giận dữ đùng đùng đi tới.

Nhìn thấy con trai mình không sao.

Hơn nữa trước giường còn quỳ hai người phụ nữ, hắn lập tức nghi ngờ.

"Thằng ranh con mày không sao à, làm lão tử sợ toát mồ hôi lạnh, hai người này là ai vậy?

Chẳng lẽ lại là bạn gái mới của mày sao?" Đường Ngũ lúc này cũng giật mình.

Hắn biết cái thằng cha bố "hờ" này của mình có đức tính gì.

Nếu để hắn biết mình – một người đã kết hôn – còn ở bên ngoài ong bướm, thì sao hắn có thể tha cho mình được?

Ngay lập tức, Đường Ngũ liền bắt đầu phát huy siêu năng lực nói

dối không chớp mắt của hắn.

"Ồ!

Bố à, là thế này, hai người này là tín đồ Cơ Đốc giáo, sở dĩ họ quỳ trước giường bệnh của con là để cầu phúc cho con, cầu mong con thân thể khỏe mạnh." Sau đó, Đường Ngũ nháy mắt với Tiểu Quất Tử và Lệ Lệ, cảnh cáo họ nhất định không được lộ tẩy.

"Thật sao?" Đường Tiểu Lục hơi không tin, nhìn về phía Tiểu Quất Tử và Lệ Lệ.

"Hai người thật sự là tín đồ Cơ Đốc giáo sao?

Là để cầu phúc cho Đường Ngũ sao?" Tiểu Quất Tử và Lệ Lệ nào dám trái ý Đường Ngũ chứ?

Vội vàng gật đầu lia lịa như trống bỏi.

Thấy cảnh này, sắc mặt Đường Tiểu Lục cũng dần dịu xuống.

"Được rồi, hai cô lui xuống đi, ở đây sau này không có chuyện gì của hai cô nữa." Nhưng Đường Tiểu Lục không phải kẻ ngốc, khi thấy quần áo Tiểu Quất Tử và Lệ Lệ mặc, hắn cũng cảm thấy mọi chuyện không đơn giản như vậy.

Phía sau hắn là một số gia nhân của Đường gia, cùng với quản gia.

Đường Tiểu Lục tạm thời kìm nén cơn giận trong lòng xuống.

Không muốn bộc phát trước mặt những người ngoài này, dù sao con trai mình cũng như mình, rất coi trọng thể diện.

Hắn thầm nghĩ, lát nữa sẽ quay lại dạy dỗ cái thằng ranh con Đường Ngũ này.

"Nói đi, rốt cuộc là chuyện gì?" Đường Tiểu Lục trực tiếp ngồi xuống ghế sofa trước mặt Đường Ngũ.

Lúc này, Đường Ngũ cuối cùng cũng thấy bố mình quan tâm đến mình, liền bắt đầu khóc lóc kể lể, nước mắt nước mũi tèm lem.

Lý Tiểu Minh đã đánh hắn thế nào?

Đã ức hiếp hắn ra sao, đủ các loại thêm mắm thêm muối một lượt.

Đường Tiểu Lục vốn là một người khá bao che con.

Tuy nói gia giáo khá nghiêm, nhưng người ngoài ức hiếp con trai hắn, thì chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Chương 955

Sắc mặt Đường Tiểu Lục càng lúc càng khó coi, gân xanh trên mặt nổi lên, hắn trực tiếp nắm chặt nắm đấm.

Chỉ nghe thấy "Rắc" một tiếng.

Cái ghế sofa trước mặt hắn đã bị nắm đấm của hắn đánh cho lật ngửa.

"Làm gì có cái lý đó!

Đơn giản là quá đáng, mẹ kiếp, dám ức hiếp con trai tao?

Mày yên tâm đi, tao sẽ báo thù cho mày, chuyện này mày không cần lo nữa." Đường Tiểu Lục nói xong những lời này liền trực tiếp đi ra ngoài.

Chỉ còn lại một mình quản gia, mãi sau mới đi ra.

Khi rời đi, quản gia giơ ngón cái về phía Đường Ngũ.

"Thằng ranh con, mày đừng tưởng tao không biết, mày mẹ nó đi quậy phá ở cái quán bar đó, hai đứa con gái đó là bạn chơi của mày, mày đánh nhau là vì hai đứa con gái đó đúng không?

Hồng nhan họa thủy sao mày lại không hiểu chứ?

Thôi được rồi, bố mày mấy ngày trước vừa lái xe tăng xong, hiện tại lửa giận chưa nguôi, mày cứ để ông ta lái bom nguyên tử đi vậy." Quản gia những lời này trực tiếp ném cho Đường Ngũ đang ngơ ngác, khiến hắn đứng sững tại chỗ.

Chuyện vừa rồi quả thật là hắn đã thêm mắm thêm muối, nói mình quá đáng thương, nói người khác vô ác bất tác.

"Tôi quản ông ta nhiều làm gì?

Bố tôi muốn báo thù cho tôi, tôi chắc chắn 100% đồng ý chứ, ai bảo bọn họ đánh tôi, cho dù bố tôi dùng bom nguyên tử oanh tạc bọn họ, tôi chắc chắn trong lòng cũng vui vẻ." Đường Ngũ hiện tại vẫn chưa ý thức được mức độ nghiêm trọng của vấn đề, vẫn cứng miệng.

Haizz.

Quản gia bất đắc dĩ thở dài một hơi, nhà này quả thật là kẻ điên thì điên, kẻ ngốc thì ngốc.

Đơn giản là thể hiện ba chữ "thần kinh bệnh" một cách trọn vẹn nhất.

Ở Kinh Thành này, thế lực của Đường gia các người rất lớn.

Nhưng, các người suốt ngày phô trương thanh thế, các người coi pháp luật là cái gì?

Các người ở ngay dưới chân hoàng thành, lại dám diễu võ giương oai như vậy.

Tùy ý điều động xe tăng vũ khí sao?

Hành vi như vậy là uy hiếp hoàng quyền, là để trấn áp hoàng quyền.

Sẽ bị gán cho tội danh tạo phản.

Quản gia dốc hết tâm huyết, thực sự không thể hiểu nổi trong mấy đứa con trai của Đường gia, Đường Tiểu Lục làm sao có thể trở thành gia chủ lâm thời.

Ông lão này trước khi chết đã nghĩ cái quái gì vậy.

Mấy đứa con trai trước đó, đứa nào mà chẳng ổn trọng hơn một chút, có năng lực suy nghĩ.

Chỉ riêng cái tên Đường Tiểu Lục này thật sự giống hệt thằng Lục, là một thằng ngu.

Cứ chờ xem.

Đường gia nhất định sẽ hủy trong tay hắn.

Quản gia lúc này cũng không quản được nhiều như vậy nữa.

Hiện tại, con trai Đường Tiểu Lục là Đường Ngũ bị đánh.

Nếu ngăn cản hắn, không cho hắn báo thù, thì e rằng sẽ có họa sát thân đối với mình.

Cho nên chỉ có thể giảm thiểu thiệt hại xuống mức thấp nhất mới được.

Dù sao chuyện không liên quan đến mình, cứ mặc kệ.

Ngay cả sau khi Đường gia suy bại, thì mình cũng có thể toàn thân rút lui, dù sao trách nhiệm cũng không nằm về phía mình.

Đường Tiểu Lục quả nhiên là Đường Tiểu Lục, chỉ trong vòng chưa đầy hai tiếng đồng hồ đã tìm ra chỗ của Lý Tiểu Minh.

Dù sao, đây là Kinh Thành, hơn nữa còn là An Lạc Kinh Thành.

Hắn – Đường Tiểu Lục – muốn tìm một người, giống như tùy tiện tìm một con kiến vậy đơn giản.

Quan trọng nhất là, Lý Tiểu Minh dùng cái điện thoại thông minh mẹ nó của hắn.

Điện thoại thông minh có thể định vị, có thể lợi dụng tín hiệu để giám sát định vị người khác.

Cho nên, dưới sự lợi dụng công nghệ cao, rất nhanh, bọn họ đã tìm ra địa điểm này, và bao vây nơi đây.

Cái quán trọ nhỏ chưa đầy mấy chục mét vuông này đã bị đội vệ sĩ Đường gia bao vây.

Hơn nữa, Đường Tiểu Lục lại cầm trong tay khẩu súng máy mẹ

nó của hắn.

Thấy dáng vẻ hùng hổ của hắn.

Chủ quán trọ cũng chạy té khói, ngay cả tiệm cũng không cần.

Khẩu súng máy đó bắn vào người, có thể giết chết người ta đó.

"Không hay rồi, bọn họ thật sự đến rồi." Biểu cảm trên mặt Diệp Phàm thay đổi liên tục.

Mồ hôi lạnh chảy xuống trán.

Hiện tại bốn người bọn họ đã bị bao vây.

"Làm sao đây?

Rốt cuộc làm sao đây?

Có chết không?

Có chết không?" Lý Tiểu Minh nói đến đây thì suýt khóc.

Hắn dường như bây giờ đang nhớ bố mẹ ruột của mình.

Mọi chuyện đều do hắn gây ra, mọi chuyện đều là do hắn làm.

Một mình hắn đã làm liên lụy cả đội, bây giờ hắn có hối hận thì mẹ nó cũng không kịp nữa rồi.

"Khốn kiếp!" Tô Thần Long nhìn đội vệ sĩ Đường gia gần mấy trăm người dưới lầu, cũng khinh thường cười lạnh một tiếng.

"Cái gì đến rồi cũng sẽ đến, đã đi trên con đường cực đoan này thì không có gì để nói nữa, dù sao cũng là chuyện liên quan đến mạng người." Tô Thần Long lúc này lạnh lùng cười một tiếng.

Hắn nhìn ba người đồng đội trước mặt mình.

Trong lòng nghĩ, đời này có thể chết cùng mấy thằng ngốc các người, cũng mẹ nó đáng rồi.

Chương 956

Hy vọng kiếp sau đừng có mẹ nó gặp lại mấy thằng đồng đội lợn này nữa.

Mẹ nó chẳng làm nên trò trống gì đã đành, còn mẹ nó làm liên lụy người khác.

Quá ghê tởm.

Lý Tiểu Tân không nói gì, chỉ nhắm mắt dưỡng thần nằm trên đất.

Không có gì để nói nữa, đều bị bao vây rồi, cứ chờ chết thôi.

Chỉ có một mình Lý Tiểu Minh ở đó, lúc thì thế này, lúc thì thế kia.

Hắn túm lấy cánh tay Diệp Phàm mà lắc qua lắc lại.

Hắn thật sự không muốn chết, cái tên này, đừng thấy hắn đầy sức lực, thực tế căn bản chẳng có bao nhiêu gan.

Diệp Phàm vốn định tát cho Lý Tiểu Minh hai cái thật mạnh.

Nhưng nghĩ lại thôi, bây giờ đánh hắn hay không cũng chẳng có tác dụng gì nữa.

"Ba người các cậu ở trên lầu đi, tôi xuống đó đàm phán với bọn họ, bọn họ nhận ra tôi, kẻ thù bọn họ tìm cũng là tôi.

Tôi tin rằng hy sinh một mình tôi để đổi lấy sự an toàn của tất cả các cậu chắc là được, dù sao, Đường gia đã truy sát tôi nhiều năm như vậy rồi." Diệp Phàm không nói thêm lời nào nữa, hắn đã coi những lời này là di ngôn của mình.

Dù sao, Đường gia đã truy sát hắn rất lâu rồi.

Chuyện này, cũng không thể nói là cứ mãi không dứt, không giải quyết được.

Hôm nay, cứ giải quyết dứt điểm đi, đã có súng máy đến rồi, vậy thì cứ trực tiếp bắn chết mình đi.

Ba người còn lại nghe xong lời Diệp Phàm nói, lập tức sững sờ.

Bọn họ cũng không ngờ, Diệp Phàm lại vì họ mà hy sinh bản thân.

Đơn giản đúng là một tấm lòng rộng lớn.

Loại người vì đội mà hy sinh bản thân một cách không sợ hãi này, đơn giản là đáng ca ngợi và đáng khóc.

Ban đầu, Tô Thần Long ôm quyết tâm chết, chuẩn bị liều mạng.

Hắn đã nghĩ kỹ đường lui rồi.

Không gì khác ngoài lợi dụng lúc hỗn loạn nhất định phải quay về kho vũ khí ở căn cứ trước kia của tổ chức HK.

Lấy tất cả vũ khí ra quyết một trận tử chiến với Đường gia.

Lúc mới bắt đầu, Tô Thần Long đã chuẩn bị nhảy qua cửa sổ bỏ trốn, sau đó về căn cứ HK lấy vũ khí.

Thế lực Đường gia lớn như vậy, chắc chắn không thể trốn thoát.

Không gì khác ngoài cá chết lưới rách mẹ nó.

Ngay cả trước khi chết không thể kéo theo người nội bộ Đường gia đi cùng.

Kéo theo mấy tên bảo tiêu bên ngoài đi chôn cùng cũng coi như kiếm được.

Nhưng bây giờ nhìn lại, Diệp Phàm này lại chuẩn bị hy sinh bản thân.

Lý Tiểu Tân và Lý Tiểu Minh cũng sững sờ.

Không ngờ cái tên làm lão đại của họ ngay ngày đầu tiên, giờ lại chuẩn bị hy sinh bản thân để đổi lấy đường sống cho ba người bọn

họ.

Nếu ba người họ thật sự sống sót, thì sau này cũng không cần phải lăn lộn ở Kinh Thành nữa.

Lăn lộn cái quái gì nữa chứ, bên Đường Ngũ ở Kinh Thành chắc chắn sẽ không bỏ qua.

Ngay cả Đường Tiểu Lục có tha cho họ một mạng, Đường Ngũ cũng chắc chắn sẽ không bỏ qua họ.

Nếu lần này có thể sống sót, thì trực tiếp rời xa Kinh Thành, hoàn toàn bỏ đi bay cao trời rộng.

Diệp Phàm không nói thêm lời nào nữa, chỉ chậm rãi đi xuống lầu.

Sau khi nghe thấy tiếng quan binh la hét dưới lầu.

Diệp Phàm thật sự khinh thường cười lạnh một tiếng.

"Đừng có mẹ nó la hét dưới lầu nữa, không biết làm phiền dân sao?

Các ngươi chẳng phải muốn tìm tôi sao?" Khi thấy Diệp Phàm đi ra từ dưới lầu.

Mắt Đường Tiểu Lục suýt chút nữa lồi ra.

Ban đầu, hắn tưởng bốn người đó là Nam Cung Tuyết Hoa, Lý Tiểu Minh, Lý Tiểu Tân và Tô Thần Long.

Không ngờ, Diệp Phàm lại xuất hiện!

Lúc này đại não Đường Tiểu Lục quay cuồng, cuối cùng cũng hiểu ra.

Hóa ra, Diệp Phàm là lão đại của tổ chức bọn họ, thật sự có bản lĩnh.

"Mày – Diệp Phàm – dựa vào sức lực một mình mà đối đầu với

Đường gia bao nhiêu năm.

Hôm nay, cũng đã đến lúc kết thúc rồi.

Không ngờ nha, không ngờ!

Mày lại dám một mình đến dự Hồng Môn Yến này.

Được!

Có thể.

Đúng là oan gia ngõ hẹp, Diệp Phàm, Đường gia chúng ta đối với mày thật sự là tốn hết tâm sức, từ mấy năm trước khi lão gia tử còn sống đã bắt đầu truy sát mày, truy sát bao nhiêu năm, lão gia tử ông ta cũng chết rồi, không ngờ, cái thằng khốn nạn mày vẫn còn sống." Đường Tiểu Lục nói đến đây thì thật sự cười lạnh thành tiếng.

Năm đó, lão gia tử lập quy củ, thề chết nhất định phải lấy được đầu của Diệp Phàm để tế điện gia vận Đường gia.

Diệp Phàm khinh thường cười lạnh, cảm thấy thật sự hơi ghê tởm.

"Đã mẹ nó đến nước này rồi, ông trực tiếp không cần phải vũ nhục người khác nữa.

Cứ đao trắng vào, đao đỏ ra, trực tiếp xử chết là xong chứ gì.

Đỡ mẹ nó phí lời, tôi bây giờ đang đứng trước mặt ông, muốn giết hay chặt tùy ý, nhưng tôi có một điều kiện là, thả ba người bạn của tôi ra, tất cả mọi chuyện đều là do tôi làm." Diệp Phàm trực tiếp đưa hai tay ra trước mặt Đường Tiểu Lục.

Ý tứ rất rõ ràng, dùng còng tay còng mình đi, đưa vào đại lao, có thể tùy tiện tra tấn mình.

Đường Tiểu Lục cũng ngây người ra trước tên này.

Không ngờ người đã truy sát bao nhiêu năm, giờ lại chuẩn bị bó tay chịu trói.

Chương 957

“Được được được!

Vậy thì thỏa mãn nguyện vọng của mày.

Người đâu!

Dẫn hắn đi.” Đường Tiểu Lục vẫy tay với quan binh phía sau.

Liền có người đứng ra, lấy còng sắt ra, lập tức còng vào người Diệp Phàm.

“Đi lục soát trên lầu xem còn có ai không, nếu có thì mau chóng dẫn đi hết.” Đường Tiểu Lục có chút thất hứa.

Hiện tại lại không định nói lý với Diệp Phàm.

“Mặc kệ mày có điều kiện mẹ gì, tất cả đồng bọn nhất định phải bắt hết.” Diệp Phàm nghe đến đây, biểu cảm trên mặt giận dữ, không thể kiềm chế được nữa.

“Mày mẹ nó làm sao vậy?

Đường Tiểu Lục, tôi đã nói tất cả mọi chuyện đều là do tôi làm, đừng làm khó đồng đội của tôi, tôi đã nói không chỉ một lần, mày một chút cũng không giữ chữ tín!” “Hahaha, cái bộ dạng thảm hại của mày đây rồi, tao đã bắt được mày, mày còn đòi đàm phán điều kiện gì nữa?

Giờ thì đồng bọn của mày đã đánh con trai tao, tao muốn chúng phải trả giá bằng mạng sống, đương nhiên, mày cũng phải chết.” Đường Tiểu Lục gần như sắp cười phá lên.

Ai lại đi đàm phán điều kiện với một người sắp chết chứ?

Diệp Phàm đứng trước mặt hắn đã sắp xuống lỗ rồi mà vẫn còn cứng miệng.

Thật sự nực cười đến cực điểm.

Ba người trên lầu lúc này giật mình kinh hãi.

Bọn họ không ngờ người của Đường gia lại thất tín đến thế.

"Đậu mẹ nó, liều với bọn chúng thôi!" Một tiếng "Rầm" vang lên, là tiếng kính vỡ.

Tô Thần Long nói xong liền trực tiếp nhảy qua cửa sổ mà bỏ chạy.

"Đệt, chuyện quái gì vậy?

Sao lại bỏ chạy?

Không phải định liều chết sao?" "Đúng đó, không phải vừa nãy cậu ta nói định liều mạng với bọn chúng sao?" Lý Tiểu Minh và Lý Tiểu Tân lúc này cũng ngơ ngác, sao lại nói liều mạng rồi lại bỏ chạy?

Nhưng rồi Lý Tiểu Tân cũng hiểu ra.

Dù sao thì, cậu ta cũng thuộc dạng người có trí tuệ, không khó để hiểu Tô Thần Long có ý gì.

Lúc này, Lý Tiểu Tân cũng nhảy vọt một cái, trực tiếp nhảy qua cửa sổ.

Hơn nữa còn đi theo Tô Thần Long ra cửa sau mà bỏ chạy.

Chỉ còn lại Lý Tiểu Minh một mình đứng ngây ngốc tại chỗ, nửa ngày trời không kịp phản ứng.

"Bọn họ… bọn họ bị làm sao vậy?" Ngay khi Lý Tiểu Minh còn đang ngẩn ngơ, đám lính kia đã lên lầu trực tiếp dẫn cậu ta đi.

Đường Tiểu Lục nhìn tên béo bị dẫn xuống cũng cảm thấy nghi hoặc.

"Mẹ kiếp, chỉ có một đồng bọn thôi sao?

Trên lầu không còn ai khác à?" Một lính cấp dưới trả lời: "Báo cáo!

Trên lầu không còn ai nữa, chỉ có tên béo này." "Thôi được rồi, đến lúc đó tao sẽ cho hai tên này chịu tử hình công khai ngay tại khu chợ chính, tao không tin hai tên đồng bọn còn lại của nó không xuất hiện?

Không cần truy kích bọn chúng, cứ để chúng chạy, xem chúng có thể chạy đến đâu, tao không tin, trong cả Kinh Thành, trong cả An Lạc này, chúng có thể thoát khỏi lòng bàn tay Đường gia tao." Đường Tiểu Lục cười khẩy một tiếng, trực tiếp xoay người chuẩn bị rời đi.

Hắn có mười phần nắm chắc có thể dụ được hai tên đồng bọn còn lại của Diệp Phàm ra.

Dù sao thì, kể từ khi lập quốc, đã rất lâu rồi không thấy cảnh giết người công khai ở khu chợ.

Và Đường Tiểu Lục muốn phá vỡ cái quy tắc đó.

Quản gia nghe xong những lời này thì lông mày cau chặt lại.

Mày đ*o phải chủ nhân của đất nước này, cũng đ*o phải người phát ngôn luật pháp của đất nước này.

Mày dám mơ tưởng giết người công khai ở khu chợ chính?

Giờ mày nghĩ vẫn là thời Đại Thanh à?

Vẫn là thời cổ đại à?

Đại Thanh đã diệt vong, cổ đại đã không còn!

Mày nói cái quái gì vậy?

Ngay đây, vốn dĩ muốn khuyên giải Đường Tiểu Lục, nhưng quản gia cũng bất lực không nói gì nữa.

Có lẽ, vận may của Đường gia sẽ hoàn toàn sụp đổ trong tay Đường Tiểu Lục này.

Vì muốn dụ hai tên đồng bọn của Diệp Phàm ra, mà lại nghĩ đến việc giết người ngay trước cửa chợ chính.

Thật sự muốn dùng loại uy hiếp này để làm người ta ghê tởm mà!

Lúc này.

Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân bên này cũng đang chạy đua về phía kho vũ khí của căn cứ tổ chức HK.

"Không ngờ hai chúng ta lại có thần giao cách cảm đến thế, nghĩ cùng một chỗ, cậu cũng muốn cá chết lưới rách phải không?" "Đương nhiên rồi, dù sao chúng ta cũng đã cộng sự với tổ chức HK nhiều năm như vậy, không nói cũng hiểu suy nghĩ của nhau mà." Lúc này.

Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân đều nhìn nhau cười, một nụ cười chua xót.

Đây không phải là tình huống mà Tào Ngọ Môn muốn thấy.

Vừa mới giải tán tổ chức HK, vốn định để bọn họ ẩn mình chờ thời.

Không ngờ, không ngờ, chưa được một tuần ẩn mình chờ thời đã chuẩn bị liều mạng rồi sao?

Trong kho vũ khí đó thật sự có vũ khí hạt nhân có tính sát thương cực lớn.

Kinh Thành, cũng là hang ổ của Đường gia.

Hầu hết các nhân viên chủ chốt của Đường gia đều ở Kinh Thành.

Nếu một quả bom hạt nhân phát nổ tại hang ổ Đường gia ở Kinh Thành, có thể hủy diệt hầu hết nhân viên của Đường gia.

Như vậy, cho dù dùng mạng sống của bốn người bọn họ để kéo theo những người Đường gia này cũng đáng giá.

Đây đã là không còn cách nào khác.

Nếu có một con đường sống, cũng sẽ không đi theo con đường cực đoan này.

Chương 958

Cho nên, không phải nói trên thế giới này có một số người đặc biệt cực đoan, mà là khi bị dồn vào đường cùng, bọn họ mới trở nên cực đoan.

Diệp Phàm và Lý Tiểu Minh đều bị bắt.

Vậy Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân đã không còn vốn liếng gì để trả thù nữa.

Hiện tại chỉ có thể ném hết những vũ khí trong tay ra.

Giết được một người của Đường gia thì là một.

Trước khi chết kéo được một thằng chôn cùng cũng đáng giá.

"Cậu còn nhớ mật khẩu của kho vũ khí đó là bao nhiêu không?" Tô Thần Long hỏi Lý Tiểu Tân bên cạnh.

Dù sao thì, tất cả mọi chuyện trước đây đều do cậu ta phụ trách.

Lý Tiểu Tân suy nghĩ một chút, cậu ta đương nhiên nhớ mật khẩu.

Nhưng mà, kho vũ khí đó hiện đang chôn sâu dưới lòng đất.

Bọn họ nên làm thế nào để đi vào bước tiếp theo đây?

"Mật khẩu thì tôi chắc chắn nhớ, chỉ là chúng ta sẽ đi vào bằng cách nào đây?" "Cái này cậu không cần quan tâm, không được thì dùng máy xúc lớn, đào tung mặt đất lên là được rồi, những thứ khác không cần nói, chỉ dựa vào sức người chắc chắn là không được." Tô Thần Long bên này có kế hoạch riêng của mình, đó là dùng máy xúc đào ra một cái hố sâu.

Sau đó giống như đường hầm, tiến vào kho vũ khí là được.

Mặc dù động tĩnh có thể khá lớn, nhưng ở trong rừng sâu núi thẳm

thì có lẽ cũng không có gì đáng ngại.

Lý Tiểu Tân nghe xong lời của Tô Thần Long cũng âm thầm gật đầu.

Chỉ là phương pháp bọn họ lợi dụng máy xúc không được cao minh cho lắm.

Không phải là đi thuê, cũng không phải là đi mượn, mà là đi trộm một chiếc máy xúc của người khác.

Đối với lĩnh vực này, Tô Thần Long là người hiểu rõ nhất.

Đó chẳng qua là lợi dụng công nghệ máy tính, phá hủy bảng điều khiển máy tính của máy xúc.

Sau đó, xâm nhập là có thể điều khiển máy xúc đi.

Lúc này cũng vừa hay có một công trường không xa.

Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân nhìn nhau một cái.

Trong lòng cũng rất ăn ý mà chờ đợi ở đây.

Nửa đêm.

Bọn họ đều bắt đầu tỉnh lại, mở mắt ra.

Dù sao thì, ban ngày quá căng thẳng, quá bận rộn.

Thể lực của bọn họ đều không đủ, tinh thần cũng không tốt lắm.

Hiện tại đã nghỉ ngơi tốt, mọi thứ đều đã sẵn sàng cho thể lực.

“Ra tay đi!” Tô Thần Long ra lệnh một tiếng, trực tiếp để Lý Tiểu Tân trèo lên máy xúc.

Hai người lái máy xúc đi đến phế tích căn cứ HK.

Tô Thần Long điều khiển máy xúc để Lý Tiểu Tân đi xuống.

“Vị trí cụ thể ở đâu?

Cậu chỉ huy bên này, tôi bên này trực tiếp ra tay là được rồi.” Lý Tiểu Tân âm thầm gật đầu đi xuống.

Chỉ là.

Đập vào mắt cậu ta là mảnh phế tích này.

Dù sao thì, toàn là gạch vụn, ngói vỡ, toàn là xi măng bụi bặm.

Vị trí cụ thể cậu ta cũng hơi không tìm thấy rõ ràng.

“Tôi hình như… tôi hình như cũng không biết vị trí cụ thể ở đâu nữa rồi.” Lý Tiểu Tân hơi bất lực gãi gãi sau gáy.

Tô Thần Long lúc này cũng ngây người.

Ngay cả người quản lý kho vũ khí trước đây cũng không nhớ vị trí kho vũ khí, vậy ai có thể biết vị trí cụ thể này?

Không thể nào nói là khai quật cả một khu vực lớn như vậy được.

Nếu vậy thì, động tĩnh không những quá lớn, e rằng còn thu hút sự chú ý của cục vệ sinh môi trường nữa.

Dù sao thì, nếu bụi quá nhiều, sẽ gây ảnh hưởng đến cảnh quan đô thị.

Sau đó khiến bụi trong không khí tăng lên đột ngột, nhất định sẽ gây chú ý.

Còn về phía Diệp Phàm.

Sau khi bị người của Đường gia giam vào ngục, Lý Tiểu Minh đã khóc lóc ỉ ôi, như một đứa trẻ nặng 150kg vậy.

Diệp Phàm thật sự cảm thấy cạn lời, tức giận nói: “Khóc cái chân mày ấy à, mọi chuyện đều do mày gây ra, nếu không phải mày cố ý bại lộ thân phận, cứ thích ra vẻ, chúng ta bây giờ còn chưa vào được cái nơi này đâu, mày cứ cầu nguyện cho anh trai mày và Tô Thần Long

đến cứu chúng ta đi.” Lý Tiểu Minh nghe xong lời của Diệp Phàm, lúc này khóc còn dữ hơn.

“Thôi đi, chỉ dựa vào hai tên mọt sách yếu ớt đeo kính bọn họ, căn bản không có sức lực gì to lớn, đừng nói là cứu người, ngay cả không hại người cũng đã tốt lắm rồi.” Lúc này.

Diệp Phàm cũng ít nhiều có chút thất vọng.

Bởi vì Lý Tiểu Minh nói cũng có lý.

Thật sự là như vậy.

Hai tên kỹ sư ở cùng một chỗ không nhất định có thể tạo ra tác dụng gì.

Nhưng mà, tuyệt đối sẽ không mang lại lợi ích gì quá lớn.

Nếu nói về bày mưu tính kế, mưu đồ một chuyện gì đó, bọn họ hẳn là có ích.

Nhưng mà, loại việc dùng sức cứu người này bọn họ không nhất định làm được.

Cướp ngục sao?

Theo lý mà nói thì với trình độ của bọn họ thì đủ rắc rối rồi.

Nghĩ đến đây, Diệp Phàm lại càng thất vọng hơn.

Đồng thời, lúc này trong lòng cũng càng thêm nhớ Đường Nhược Tuyết.

Nếu có thể vào nhà tù của Đường gia, nói lên cũng có một tia hy vọng gặp được Đường Nhược Tuyết, trước khi chết có thể được cô ấy cứu, có lẽ không có hy vọng gì.

Chương 959

Nhưng mà, trước khi chết có thể gặp cô ấy một lần, cũng coi như chết mà không hối tiếc rồi.

Có lẽ là tâm linh tương thông, hoặc có lẽ là hiệu ứng hồ điệp.

Lúc này.

Đường Nhược Tuyết luôn cảm thấy Diệp Phàm hình như đang ở không xa cô ấy.

Hơn nữa rất gần, rất gần, hình như giây phút tiếp theo bọn họ có thể gặp nhau vậy.

Bởi vì, trước đây ở cùng Diệp Phàm, Đường Nhược Tuyết hiện tại đang bị giam lỏng trong lãnh cung của Đường gia.

Lúc này nhìn qua, sắc mặt Đường Nhược Tuyết không tốt lắm.

Cô ấy tùy tiện hỏi người hầu đang hầu hạ mình bên cạnh.

"Hôm nay, trong thành ngoài thành có xảy ra chuyện gì không?" Đường Nhược Tuyết đã cảm nhận được, có lẽ đã xảy ra chuyện gì đó.

Hơn nữa chuyện này nhất định có liên quan đến Diệp Phàm.

Người hầu ngây người một lúc, vốn không muốn nói cho cô ấy biết.

Dù sao thì, người phụ nữ trước mặt này mặc dù là chủ tử của mình.

Nhưng mà, là một chủ tử bị ghẻ lạnh.

Người trong gia tộc đều không ưa cô ấy, có thể hầu hạ cô ấy, cũng coi như là một công việc ít người làm.

Cho nên, đối đãi cũng không tốt lắm, phần lớn đều là cơm trà đạm bạc.

Nhưng mà, vẫn ngại thân phận chủ tử của mình.

Người hầu cuối cùng vẫn bất lực nói ra.

"Hôm nay hình như gia chủ ra ngoài bắt hai người về, là vì Đường Ngũ thiếu gia bị đánh, và hai kẻ đánh người đó, đã bị gia chủ bắt về rồi, nghe nói hình như còn chuẩn bị chém đầu ở khu chợ chính nữa, định dùng lại tất cả luật pháp của Đại Thanh trước đây." Đường Nhược Tuyết nghe đến đây thì trong lòng càng hoảng loạn.

Cô ấy có một cảm giác, một suy nghĩ trong đầu.

Đó là.

Trong hai người bị bắt đó, chắc chắn có Diệp Phàm.

Đường Nhược Tuyết lại vội vàng truy hỏi người hầu.

"Hai người bị bắt đó là thân phận gì?

Bọn họ tên là gì?" Lúc này.

Người hầu nghe đến đây cũng cảm thấy bất lực.

"Ối, tôi nói đại tiểu thư, cô làm khó tôi rồi, tôi chỉ là một người hầu, sao tôi biết bọn họ tên là gì chứ?

Hơn nữa, đây là chuyện của tiền viện, chỗ chúng ta đây là lãnh cung, trước không thôn sau không quán, bình thường ăn đều là đồ thừa của bọn họ, tôi muốn hỏi thăm chuyện của bọn họ, người ở tiền viện căn bản không coi trọng tôi, không thể nào nói cho tôi biết đâu." Lúc này.

Sắc mặt Đường Nhược Tuyết tái nhợt cũng âm thầm gật đầu.

Đúng vậy, chỗ cô ấy là lãnh cung, không phải tiền viện, tiền viện

náo nhiệt biết bao, phồn hoa biết bao, ăn đều là sơn hào hải vị.

Còn bên cô ấy, chỉ là ăn cơm canh thừa của tiền viện.

Chỉ riêng tiền đề này thôi đã nói lên sự đối đãi chênh lệch đến thế nào rồi.

Lúc này.

Đường Nhược Tuyết lại nhìn đứa con gái đang ngủ say bên cạnh mình.

Cô bé này là con của cô ấy và Diệp Phàm, cũng là niềm hy vọng của cô ấy và Diệp Phàm.

Đồng thời cũng là trái tim gắn kết cô ấy và Diệp Phàm lại với nhau.

Đau lòng không chịu nổi, một nỗi buồn vô cớ dâng trào trong lòng.

Con gái mình đi theo mình, thật sự đã chịu quá nhiều khổ sở rồi.

Nhưng mà.

Nếu đưa đến tiền viện, thì chắc chắn sẽ bị đám vương bát đản ở tiền viện ngược đãi.

Tuyệt đối không được.

"Diệp Phàm à, Diệp Phàm, anh bây giờ rốt cuộc ở đâu?

Anh rốt cuộc khi nào mới đến cứu hai mẹ con em?" Đường Nhược Tuyết nói đến đây cũng âm thầm rơi lệ.

Dù sao thì, có cha của đứa trẻ ở đây mới là một gia đình chứ.

Tình hình của Lý Tiểu Tân và Tô Thần Long bên này cũng gần xong rồi.

Bọn họ lợi dụng máy xúc tìm được vị trí đại khái, bắt đầu khai quật.

Trong khoảng thời gian này.

Điều đó đã làm khó Lý Tiểu Tân.

Dù sao thì, vị trí cụ thể cậu ta đã không tìm thấy được, nhưng đã tìm được một vị trí tương đối chính xác.

Chính vì có một vị trí hơi chính xác này.

Cuối cùng đã giúp bọn họ tìm thấy kho vũ khí, chỉ tiếc là không có chìa khóa, chỉ có thể dùng vân tay hồng ngoại để mở.

Và một nửa vân tay hồng ngoại thuộc về Tào Ngọ Môn.

Cho nên, chỉ có một nửa kho vũ khí thuộc về Tô Thần Long.

Hiện tại chỉ có thể mở một nửa tương ứng.

Tô Thần Long nhìn thấy tình hình như vậy.

Nghĩ bụng, Tào Ngọ Môn à Tào Ngọ Môn, trước khi đi còn để lại một tay.

Sợ chính mình khi quay lại sẽ không có vũ khí để sử dụng.

Nhưng mà.

Tô Thần Long cũng không có cách nào, thực tế kho vũ khí này là do Ngọ Môn để lại.

Cho nên hiện tại chỉ có một nửa thì một nửa vậy.

Nếu vũ khí sát thương quá nhiều, có lẽ là lãng phí, e rằng sẽ làm bị thương người vô tội.

Chương 960

Tô Thần Long đi vào kho vũ khí, hắn biết bên trong nhất định có một loại vũ khí sát thương lớn.

Bởi vì càng đi vào sâu, vũ khí sát thương càng lớn.

Lý Tiểu Tân không quản được nhiều như vậy, chỉ có thể lấy tất cả những gì có thể lấy được.

Súng bộ binh Xiaomi, lựu đạn, tên lửa, những thứ có thể mang được đều mang trên người.

Tô Thần Long đột nhiên kinh ngạc kêu lên.

“Cậu đoán xem tôi tìm thấy thứ gì tốt, lại là một chiếc vali xách tay.” “Đệt, thứ này ở đây cũng có sao, vũ khí hạt nhân này không phải do quốc gia bọn họ kiểm soát sao?

Sao lại xuất hiện ở đây chứ?” Lý Tiểu Tân giật mình, cậu ta cũng không ngờ, thứ này có sức nguy hại lớn như vậy, lại có thể xuất hiện ở đây.

Tô Thần Long cảm thấy không sao cả.

“Quan tâm nhiều đến thế làm gì?

Đừng quên Tào Ngọ Môn trước đây cũng coi như là một danh môn vọng tộc, có chút đồ này cũng không có gì lạ.” Nhưng mà.

Nhìn chiếc vali xách tay trong tay Tô Thần Long, Lý Tiểu Tân lại có chút do dự.

“Xác định không?

Muốn dùng thứ này để đối kháng Đường gia sao?” Không phải Lý Tiểu Tân đa nghi, mà là sức sát thương của thứ này quá lớn.

Không những bọn họ không thể chống đỡ, mà ngay cả tất cả những người khác cũng chắc chắn không thể chống đỡ được thứ này.

Giống như quốc gia Nhật Bản năm xưa, thứ đó một khi phát nổ, sẽ hủy diệt hoàn toàn!

Không chỉ đối với con người, mà đơn giản là một đòn tấn công mạnh mẽ đối với cả hành tinh.

Vì vậy Lý Tiểu Tân đề nghị lấy sự ổn trọng làm lý do.

Cố gắng sử dụng súng, giả như nói dùng vũ khí có uy lực lớn thì là tên lửa.

Cố gắng không động đến vũ khí hạt nhân.

Bởi vì.

Một khi động đến vũ khí hạt nhân, điều đó có nghĩa là cuộc chiến này đã hoàn toàn bùng nổ.

Bọn họ không muốn trở thành kẻ chủ đạo của cuộc chiến tranh thế giới thứ ba này.

Tô Thần Long nhìn thấy Lý Tiểu Tân do dự, cũng cảm thấy buồn cười.

"Cậu cảm thấy nếu chúng ta không mang theo thứ gì đó lợi hại, Đường gia sẽ đàm phán với chúng ta sao?

Rõ ràng là chuyện không thể nào." Tô Thần Long quá rõ Đường gia có đức tính gì.

Không đạp thêm một đá vào kẻ sa cơ đã là tốt lắm rồi, còn nhân từ với bọn họ sao?

Chuyện không thể nào!

Cho nên.

Nếu không lấy ra được một ít vũ khí có sức sát thương tương đối lớn, thì chắc chắn không thể chống đỡ được.

Lý Tiểu Tân nghe đến đây cũng âm thầm gật đầu.

Lý lẽ quả thật là như vậy.

Nếu không lấy ra một ít vũ khí có sức sát thương tương đối lớn.

Thì chắc chắn không thể chống đỡ được uy lực của Đường gia, cũng không thể dọa Đường gia.

Dù sao thì.

Lực lượng chủ chốt của Đường gia đều ở Kinh Thành, vạn nhất thật sự đánh nhau, thì thật sự không đánh lại.

Cho nên chỉ có thể dùng một số thủ đoạn mạnh mẽ, xem có thể trấn áp được đám người này không.

Nhìn Lý Tiểu Tân trên người đeo súng bộ binh và lựu đạn lỉnh kỉnh, Tô Thần Long thật sự cảm thấy buồn cười, chỉ với chút vũ khí này mà có thể đối phó được Đường gia sao?

"Thôi bỏ đi!

Ném hết những thứ trong tay cậu đi, những thứ khác không cần quan tâm." Tô Thần Long nói xong trực tiếp xách chiếc vali hạt nhân lên vỗ vỗ.

"Có thứ này trong tay, tôi xem Đường gia bọn chúng có mẹ kiếp không coi chúng ta ra gì không?" Lý Tiểu Tân bất lực.

Chỉ có thể ném những vũ khí hạng hai trong tay xuống đất.

Không còn cách nào khác.

Mang trên người còn không đủ để tăng trọng lượng, hoàn toàn không bằng chiếc vali kia hữu dụng.

Chỉ là.

Hiện tại tạm thời không thể xác định, uy lực uy hiếp của thứ này rốt cuộc là thật hay giả?

Còn có một điều quan trọng nhất là.

Vũ khí hạt nhân một khi phát tác, chắc chắn sẽ bị quốc gia kiểm soát.

Đến lúc đó.

Nếu lực lượng quốc gia ra tay, thì e rằng Đường gia cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp gì.

Kiểu này cũng chỉ có thể là kết cục lưỡng bại câu thương.

"Mặc kệ đi, lần này cho dù Đường gia không được lợi lộc gì.

Cũng chắc chắn có thể diệt đi uy phong của bọn chúng, ai bảo bọn chúng dám mẹ kiếp kiêu ngạo đến thế.

Kiêu căng tự đại vĩnh viễn không có kết cục tốt đẹp gì.

Khiêm tốn mới là điều căn bản để có thể sống sót trên thế giới này.

Nếu nói ngay cả khiêm tốn cũng không học được, thì thật sự là ghê tởm đến cực điểm." Trong nhà tù.

Đường Tiểu Lục đích thân mang rượu đến, đến bên cạnh Diệp Phàm.

"Thằng nhóc mày đối đầu với gia đình chúng ta nhiều năm như vậy, hôm nay thật không dễ dàng gì bắt được mày, tao phải nói chuyện tử tế với mày, hai chúng ta uống một chén đi." Cách song sắt nhà tù.

Đường Tiểu Lục bày một cái bàn, ly rượu vừa vặn có thể đưa qua khe hở của song sắt.

Hơn nữa còn có thể gắp thức ăn mà ăn cơm.

Nhìn sắc mặt âm trầm của Diệp Phàm, Đường Tiểu Lục cũng khẩy cười một tiếng.

Chương 961

“Tao biết mày không ưa tao, cũng có ý kiến với tao, nhưng mày dù sao cũng coi như là cháu rể của Đường gia chúng ta mà?

Tao dù sao cũng coi như là anh vợ của mày, mày ngay cả chút thể diện này cũng không cho tao.” Diệp Phàm nghe đến đây, sắc mặt hoàn toàn trở nên khó coi.

“Mày còn có mặt mũi nhắc đến chuyện này sao?

Đường Nhược Tuyết bây giờ ở đâu?

Con gái tao ở đâu?

Chúng mày có ngược đãi cô ấy không?

Còn đừng có đại cữu ca gì cả, Đường Nhược Tuyết chỉ là biểu muội của mày, cùng lắm thì không có quan hệ huyết thống quá lớn.” Thấy Diệp Phàm không chịu uống rượu, Đường Tiểu Lục chỉ có thể cầm ly rượu lên tự mình uống một ngụm nhỏ.

Từ từ thưởng thức, chép chép miệng, sau đó âm thầm nói, “Rượu ngon, rượu ngon.” Sau đó ánh mắt lại nhìn về phía Diệp Phàm, mỉm cười nói.

“Rượu ngon phải đi kèm với món ngon, muốn uống một chén với nhân tài như mày, sao lại khó khăn đến thế chứ?

Đến đây, mày yên tâm, Đường Nhược Tuyết vẫn ở Đường gia chúng ta, hơn nữa sống khá tốt, gia đình chúng ta tuy nói không đặc biệt thân cận, nhưng cũng không đến mức để cô ấy chết đói.” Lúc này.

Ánh mắt Diệp Phàm mới dịu đi vài phần, sắc mặt mới có chút vui vẻ.

Dù sao thì.

Vợ con mình ở Đường gia, cũng không biết là tồn tại như thế nào, rốt cuộc là bị chịu đựng hay bị bắt nạt.

Bây giờ nghe Đường Tiểu Lục nói, không ở cùng bọn chúng, vậy thì hoàn toàn yên tâm hơn nhiều!

Chỉ cần không ở cùng bọn chúng, thì sẽ không bị bọn chúng chèn ép.

Sau đó lại nói sẽ không để bọn họ chết đói, cũng đã hiểu rồi.

Có lẽ ăn không ngon, nhưng ấm no thì chắc cũng không đến nỗi nào.

Diệp Phàm tin lời Đường Tiểu Lục, cũng biết hắn không có lý do gì phải lừa mình, cũng không có lý do gì phải làm mình an tâm.

Bởi vì, căn bản không có ý nghĩa gì.

Thà nói là để mình an tâm, để mình yên lòng.

Thà trực tiếp chọc giận mình thì tốt hơn, như vậy, hắn có thể hoàn toàn hành hạ mình.

Hiện tại xem ra.

Đường Tiểu Lục này không có ý định hành hạ Diệp Phàm.

Cho nên Diệp Phàm cũng hiểu, cứ như vậy đi, không có gì to tát.

Chỉ cần vợ con không có chuyện gì, thì hoàn toàn không có vấn đề.

Đường Tiểu Lục không phải muốn uống rượu sao?

Vậy thì uống với hắn hai ly.

Diệp Phàm bước hai bước về phía trước, ngồi xuống bên cạnh bàn rượu, nhấc ly rượu trên bàn lên, uống cạn một hơi.

“Vị rượu quả thật không tệ mà, được đó.” Lý Tiểu Minh đứng bên

cạnh nhìn mà nuốt nước bọt.

Cậu ta không phải thèm rượu, cậu ta thèm món ăn trên bàn.

Đã mấy ngày rồi không được ăn món ngon thịnh soạn như vậy.

Ở khách sạn ăn mì tôm ăn, đều sắp làm sạch hết dầu mỡ trong bụng rồi.

Nhưng mà.

Cho dù hiện tại cậu ta có to gan đến mấy, cũng không thể nói là đi mạnh dạn ăn món ăn trên bàn được.

Bởi vì.

Người đối diện kia là Đường Tiểu Lục.

Mà chính mình trước đây, đã đánh con trai hắn.

Hắn hận không thể muốn mạng mình ngay lập tức.

Đường Tiểu Lục lúc này cũng phát hiện ra Lý Tiểu Minh đang ngồi ở góc.

Hắn đưa ngón tay phải ra chỉ chỉ: "Chính là mày cái đồ hỗn trướng, đã đánh con trai tao phải không?

Nhìn cân nặng và thể trạng của mày, nó đánh không lại mày, cũng là điều đương nhiên." Lúc này.

Lý Tiểu Minh chỉ bất lực cười cười.

Nhưng nụ cười của cậu ta giống như đang khóc vậy.

Bởi vì.

Đường Tiểu Lục cái tên này ở Kinh Thành có biệt danh là Hổ mặt cười.

Bề ngoài thì khách khí, nhưng thực chất phía sau đã ẩn chứa sát khí.

Lúc này.

Đường Tiểu Lục lại chuyển ánh mắt mình sang Diệp Phàm.

Diệp Phàm cũng phát hiện ra ánh mắt gian xảo của hắn, lập tức lạnh lùng cười nói: "Có lời gì thì cứ nói thẳng đi, đừng có giấu giếm nữa." Đường Tiểu Lục có thể bình tĩnh ngồi xuống nói chuyện với mình, chắc chắn là có chuyện muốn cầu, điểm này vẫn có thể nhìn ra được.

Nhưng mà.

Đường Tiểu Lục không vội vàng nói chuyện, ngược lại bắt đầu đánh bài tình cảm.

"Dù sao thì, mày cũng coi như là thân thích của gia đình chúng ta phải không?

Đường Nhược Tuyết là vợ mày, đó là biểu muội của tao mà, tuy nói hai chúng ta chênh lệch tuổi tác rất nhiều, mày với con trai tao Đường Ngũ tuổi tác xấp xỉ nhau, nhưng mà, dù sao thì vai vế ở đó, gọi tao một tiếng anh không quá đáng chứ?" Biểu cảm của Đường Tiểu Lục cười như không cười, hình như giây phút tiếp theo đã chuẩn bị đổi sắc mặt.

"Ngọa tào?" Lúc này.

Lý Tiểu Minh nghe những lời này, cả người cậu ta gần như chết lặng, không ngờ Diệp Phàm lại còn là thân thích của Đường gia.

Vậy thì mẹ kiếp mình đúng là tội chết khó thoát rồi.

Diệp Phàm chắc chắn có thể sống sót, còn mình thì đủ rắc rối rồi.

"Mẹ kiếp Diệp Phàm sao lại là người của Đường gia chứ?" Lý Tiểu Minh lúc này cảm thấy hình như dưới quần mình có gì đó ướt ướt, cúi đầu nhìn, hóa ra là bị dọa đến tè ra quần rồi!

“Haizzz.” Diệp Phàm lại uống một ngụm rượu, bất lực thở dài nhìn lên trời.

“Đường Nhược Tuyết bây giờ ở đâu?

Chương 962

Tôi muốn gặp cô ấy, cho dù là lần cuối cùng cũng được." Diệp Phàm nói đến đây, mắt cũng đã ướt lệ.

"Tôi bây giờ đã rơi vào tay các người, muốn lấy mạng tôi để cúng tế cho vận may của Đường gia các người cũng được, nhưng mà, hãy để tôi gặp vợ con tôi lần cuối, những ngày lang bạt khổ sở như vậy tôi đã chịu đủ rồi." Đường Tiểu Lục nghe đến đây thì trực tiếp bất lực bĩu môi.

Hắn chửi thề một tiếng: "Đ*o mẹ." Sau đó nở một nụ cười lạnh: "Tao còn tưởng mày có khí phách đến thế nào chứ, không ngờ trước mặt vợ con mày cũng chỉ là một người đàn ông bình thường thôi sao, cái người đàn ông sắt đá đầy khí phách năm xưa, không ngờ hôm nay lại trở nên chật vật như vậy?" "Bốp!" Diệp Phàm trực tiếp đập mạnh đũa trong tay xuống bàn.

Tức giận nói: "Mày mẹ kiếp nhiều năm như vậy bị người ta truy sát tới truy sát lui, ngày nào cũng ăn không no, mặc không ấm, ngủ không yên, mày mẹ kiếp thử sống qua những ngày như vậy xem, tao dám nói mày mẹ kiếp ngay cả một tháng cũng không chịu đựng nổi đâu." Diệp Phàm bất lực.

Thật sự cảm thấy Đường Tiểu Lục này nói chuyện đứng không thắt lưng, còn mẹ kiếp nói mình là mềm yếu.

Đã bao nhiêu năm rồi, không mềm cũng phải mềm thôi.

Dù sao thì nhiều năm như vậy, những ngày tháng thấp thỏm lo âu như vậy, hắn thật sự đã chịu đủ rồi.

Ai mà không muốn vợ con quây quần bên bếp lửa chứ?

Ngày tháng như vậy không những không có, ngược lại cuộc sống đặc biệt vô tình tàn nhẫn.

"Mày kích động cái gì?" Đường Tiểu Lục thật sự cảm thấy không thể tin được, động một chút là cáu gắt, đây mẹ kiếp căn bản không phải phong cách của Diệp Phàm.

Hắn nhiều năm nay cẩn trọng, hành sự ổn trọng, sao có thể bốc đồng như vậy.

Có lẽ vậy!

Có lẽ Diệp Phàm thật sự đã chịu đủ những ngày tháng thấp thỏm lo âu như vậy rồi.

Đường Tiểu Lục cũng biết, nhiều năm trôi qua, lòng kiên nhẫn của Diệp Phàm sớm đã bị mài mòn hết rồi.

Hiện tại, chính là thời điểm tốt nhất để chiêu mộ hắn về dưới trướng mình.

Nếu không chiêu mộ, để hắn tự mình quậy phá, chắc chắn không làm được việc gì lớn.

"Hiện tại, tôi cho mày hai con đường có thể lựa chọn, đương nhiên hai con đường này đều không cần phải chết." Đường Tiểu Lục nói đến đây, cố ý dừng lại một lát, nhìn biểu cảm của Diệp Phàm như đang nhìn một con cừu sắp bị làm thịt.

"Ý mày là mày không định giết tôi, phải không?" Diệp Phàm thật sự khẩy cười lạnh một tiếng.

Người của Đường gia khi nào lại nhân từ như vậy?

Trước đây không phải hận mình đến nghiến răng nghiến lợi sao?

Nếu nói mình chết rồi, cúng tế vào lăng mộ của Đường gia chắc chắn có thể tăng trưởng vận thế của Đường gia.

Dù sao thì.

Mình cũng thuộc dạng thân thể chân long, mang khí long mạch.

Tất cả mọi người đều coi mình như yêu quái thèm thịt Đường Tăng vậy.

Nhưng hiện tại Đường Tiểu Lục này lại không định giết mình, vậy chuẩn bị làm gì?

Quản gia lúc này nhìn Đường Tiểu Lục nói những lời như vậy, lập tức cau chặt mày lại.

"Lão gia, trước đây lão gia tử đã nói nhất định phải lấy mạng Diệp Phàm, sau đó cúng tế vào lăng mộ của Đường gia để tăng gia vận, bây giờ ngài lại bắt được Diệp Phàm, tại sao không để cậu ta tăng thêm chút gia vận cho Đường gia chúng ta chứ." Hóa ra.

Năm xưa khi lão gia tử Đường gia còn sống đã rất quan tâm đến mạng sống của Diệp Phàm.

Dù sao thì là con của huyết mạch rồng, thịt của hắn cũng có thể nói là không khác gì thịt Đường Tăng.

Nếu dùng hắn để cúng tế, thì đơn giản là rải huyết mạch rồng lên lăng mộ của gia tộc mình, có thể làm cho con cháu đời sau của gia đình mình hưng thịnh.

"Bốp!" một tiếng.

Đường Tiểu Lục trực tiếp ném ly rượu trong tay xuống đất.

Hét lên với quản gia: "Mày là một hạ nhân, chẳng qua chỉ là quản gia, tuy nói mày có giao tình không tệ với lão gia tử nhiều năm, nhưng mày không phải lão gia tử của gia đình chúng ta, cũng không phải thái lão tổ của gia đình chúng ta, sao chỗ nào cũng có miệng mày chen vào nói vậy hả?

Mày có phải quên thân phận của mình là gì rồi không?" Quản gia nghe đến đây, không nói một lời nào, chỉ âm thầm lui ra ngoài.

Hắn không có lý do gì phải nói nhiều với người nhỏ hơn mình hơn ba mươi tuổi này, càng không có lý do gì phải tranh luận hay xin lỗi.

Nghĩ đến năm xưa khi lão gia tử còn sống, Đường Tiểu Lục mẹ kiếp còn không biết ở đâu nữa, mà ở đây lại làm bộ làm tịch với mình.

Hừ!

Cứ chờ đó, mày mẹ kiếp sẽ có lúc phải chịu đựng thôi.

Quản gia bên này khinh thường bĩu môi.

Diệp Phàm bên này nhìn thấy hai người này kẻ xướng người họa, không biết rốt cuộc bọn họ đang giở trò gì, sao bây giờ lại đóng vai mặt đen mặt trắng?

Trên danh nghĩa thì Đường Tiểu Lục này đối xử tốt với mình, không muốn lấy mạng mình, nhưng thực chất hắn rốt cuộc đang nghĩ gì.

Chắc chắn chẳng phải chuyện tốt lành gì!

Người quản gia này đúng là thẳng thắn, trực tiếp nói thẳng trước mặt hắn là muốn mạng hắn.

Diệp Phàm cười, lắc đầu.

"Đừng có giả thần giả quỷ nữa, cứ nói thẳng đi, còn cho tôi hai con đường sống, cậu cứ nói đi, tôi đang nghe đây." Đến lúc này rồi còn gì nữa?

Giờ tôi chẳng khác nào con heo trên thớt, không phải muốn Đường gia các người xẻ thịt sao?

Vẫn còn ở đây mà làm bộ làm tịch?

Cậu giả vờ làm nhân vật ghê gớm gì chứ?

Diệp Phàm thật sự cảm thấy ghê tởm với thủ đoạn của Đường Tiểu Lục.

Không chỉ giương oai diễu võ, còn có chút giả vờ ngu ngơ.

Đây là thật lòng đối xử tốt với mình hay giả vờ?

Dù sao Diệp Phàm cũng cảm thấy chẳng có gì tốt đẹp cả.

Đôi mắt Đường Tiểu Lục hơi nheo lại, nhìn Diệp Phàm, hắn cũng thấy đã đến lúc nói ra hai con đường đó là gì.

Đường Tiểu Lục nhìn vào bóng tối sâu thẳm.

“Con đường thứ nhất là vĩnh viễn ở lại Đường gia chúng ta, phục vụ chúng ta.

Con đường thứ hai là tôi sẽ đưa cậu vào quân đội ở kinh thành, nhưng cậu nhất định phải bảo vệ uy danh của chúng ta trong triều.

Vạn nhất đến năm nào đó, sau khi cánh cửa kinh thành mở ra, bất kể ai lên làm hoàng đế, cậu cũng nhất định phải ủng hộ Đường gia chúng ta.” “Cậu... cậu mẹ kiếp đang nói cái quái gì vậy?” Diệp Phàm nghe xong hai lựa chọn mà Đường Tiểu Lục nói, mắt hắn trợn trừng như muốn lồi ra ngoài.

Con đường thứ nhất của Đường gia thì chẳng đáng gì, chẳng qua là ở lại nhà họ làm chó giữ nhà thôi.

Nhưng con đường thứ hai này sao lại có ý đồ phản nghịch vậy?

Chương 963

Chẳng lẽ?

Nghĩ đến đây, Diệp Phàm cảm thấy sau lưng mình ớn lạnh từng đợt.

Cái Đường Tiểu Lục này cũng chẳng phải là tên công tử bột ăn chơi trác táng gì!

Không ngờ, không ngờ!

Dã tâm của hắn lại lớn đến thế.

Còn dã tâm hơn cả lúc lão gia tử còn sống nữa.

Vì thế lúc này Diệp Phàm đã sợ đến mức nói lắp bắp.

Cái này... ngay dưới chân hoàng thành, dưới chân của cửu ngũ chí tôn mà dám nói ra lời như vậy!

Đây có phải là Đường Tiểu Lục không?

Bảo hắn là kẻ ngu thì cũng không hẳn.

Dù sao... kế hoạch như thế này, nếu thật sự thực hiện thành công, sẽ giành được cả một quốc gia.

Còn nếu thất bại, thì là tru diệt cửu tộc.

Để mình đi nhậm chức trong quân đội hoàng thành, còn nói mình nhất định sẽ thăng quan tiến chức?

Đường gia có bản lĩnh lớn đến vậy sao?

Diệp Phàm căn bản không tin mình, một kẻ chưa từng có kinh nghiệm cầm quân đánh trận, lại sẽ đạt được chức quan gì.

Đường Tiểu Lục thấy Diệp Phàm có vẻ kinh ngạc, thầm nghĩ tâm

lý của tên này cũng chẳng ra sao.

Chỉ hai cái kế hoạch cỏn con, mà kế hoạch thứ hai đã làm hắn sợ đến thế, khả năng chịu đựng cũng kém quá.

Trên đời này chỉ có kẻ có gan mới làm nên chuyện, kẻ nhát gan thì chết đói thôi.

Không dám làm, không dám liều, không dám đánh, thì sao có thể đứng vững trên thế giới này chứ?

Không có dã tâm, không có tầm nhìn, sao có thể làm lớn làm mạnh, tái tạo huy hoàng?

Trước tiên ngồi lên vị trí gia chủ Đường gia, rồi sau đó mưu đồ thiên hạ.

Ngay lúc này, Đường Tiểu Lục trong lòng tràn đầy khí phách, hắn đã hình dung ra cảnh mình tương lai ngồi trên ngai vàng quyền lực tối cao sẽ oai phong lẫm liệt biết bao.

Hiện tại Đường Tiểu Lục đã ngồi lên vị trí gia chủ.

Hắn đã không muốn xuống nữa rồi.

Bởi vì... hắn đã nếm trải mùi vị quyền lực, hắn biết thứ mà một người đứng trên vạn người, không phải ai cũng có thể sở hữu được.

Một khi đã có được, nhất định không được để mất, mất đi rồi chắc chắn sẽ vạn kiếp bất phục.

Diệp Phàm hiện tại không muốn hỏi liệu có thể làm chức quan gì trong quân đội, cũng không muốn hỏi liệu có thể làm cái gọi là nhân viên bảo vệ trong Đường gia hắn.

Chỉ muốn hỏi một chuyện.

"Cậu có gì đảm bảo chắc chắn rằng tôi sẽ trung thành với cậu?" Đúng vậy.

Vốn dĩ, Đường gia đã truy sát Diệp Phàm nhiều năm như thế, đây đã là mối hận mới thù cũ tích tụ trong lòng bao nhiêu năm.

Diệp Phàm sao có thể dễ dàng trung thành với Đường gia được.

Dù cho có vào quân đội hoàng gia, sao có thể nói là không phản bội?

Đường Tiểu Lục khinh thường cười một tiếng.

"Bởi vì biểu muội của tôi đang ở Đường gia, còn có cái gọi là con gái của cậu, cũng chính là biểu ngoại sanh nữ của tôi." Diệp Phàm nghe đến đây, đồng tử co rút dữ dội, tức giận.

"Cậu mẹ kiếp!

Cậu mà dám động đến một sợi tóc của vợ con tôi thì thử xem!" "Ha ha ha ha ha!" Đường Tiểu Lục thấy Diệp Phàm kích động vô cùng, liền cười lớn thành tiếng.

"Cậu không cần kích động như vậy, chỉ cần cậu nghe lời tôi, vợ con cậu ở Đường gia chắc chắn sẽ không phải lo ăn lo mặc, hơn nữa cậu rất nhanh sẽ được gặp họ.

Nhưng... cậu đừng hòng đưa họ đi, chuyện này cậu đừng có mơ hão, hiểu không?" Điểm yếu của một người đàn ông chắc chắn là vợ và con của hắn.

Mà Đường Tiểu Lục trước mặt này đã nắm thóp Diệp Phàm vô cùng chính xác.

Dám không nghe lời mình ư, được thôi, vậy thì vợ con cậu cũng đừng hòng sống yên ổn.

Thật ra... bao nhiêu năm qua, nếu không phải vì tin tức bị phong tỏa, Đường Tiểu Lục đã sớm muốn tung tin đồn.

Rằng Đường Nhược Tuyết và cái gọi là cô bé kia đã bị giết chết.

Làm như vậy sẽ trực tiếp dụ Diệp Phàm hiện thân, đến lúc đó càng dễ bắt hắn.

Nhưng không ngờ, không ngờ.

Chỉ vì một gã béo tát Đường Vũ một cái, mà lại làm lộ ra Diệp Phàm, đại boss đứng sau.

Thật đúng là "giày sắt mòn gót tìm không thấy, đến lúc có được chẳng tốn công".

Đường Tiểu Lục cũng biết Diệp Phàm là một nhân tài, lão gia tử năm xưa từng để lại một lời rằng, tìm được Diệp Phàm nhất định phải xử tử hắn.

Sau đó dùng thân thể xương máu của hắn để tế lễ gia vận Đường gia, kéo dài mệnh số cho gia tộc.

Tuy nhiên...

Đường Tiểu Lục lại không nghĩ như vậy.

Một người có năng lực mạnh mẽ, trí tuệ phi phàm như thế, lại dễ dàng giết chết một nhân tài cao cấp như hắn.

Căn bản không nên làm như vậy.

Chi bằng nói là tận dụng hắn một cách triệt để, vạn nhất có một ngày hắn đạt đến một độ cao chưa từng có.

Vậy chẳng phải càng dễ lợi dụng hơn sao, chẳng phải đúng ý mình rồi sao?

Để Diệp Phàm gia nhập quân đội hoàng thành, thứ nhất, có thể tạo dựng một thế lực đặc biệt mạnh mẽ trong quân.

Chương 964

Thứ hai, sau vài năm nữa, khi lão hoàng đế băng hà, sẽ trực tiếp cuốn hắn vào cuộc đấu tranh quyền lực giữa hoàng thành.

Giả sử vạn nhất thành công, Đường Tiểu Lục cũng sẽ thu toàn bộ An Lạc đô vào tay mình.

Đến lúc đó dùng Đường Nhược Tuyết và đứa trẻ kia làm vật kiềm chế, trực tiếp có thể chiếm lấy toàn bộ bản đồ An Lạc.

Đường Tiểu Lục sở dĩ có lòng tin, cũng hoàn toàn là vì hiểu rõ hoàn cảnh của Diệp Phàm.

Tên này nói thông minh thì cũng thông minh, nói không thông minh thì cũng không hẳn là quá không thông minh.

Nhưng lại là một người rất có trách nhiệm với gia đình.

Hắn không thể nhìn Đường Nhược Tuyết và con mình cứ thế chịu khổ chịu sở trong căn phòng lạnh lẽo, tàn khốc kia.

Chỉ riêng việc nắm được điểm yếu này, đã đủ để khống chế Diệp Phàm chặt trong tay rồi.

Vì vậy... khi nhắc đến vợ con, sự phẫn nộ bất lực của Diệp Phàm càng khiến Đường Tiểu Lục cảm thấy đặc biệt sảng khoái.

Đúng như ý hắn, hắn cũng hiểu rõ vợ con chính là điểm yếu của tên này.

Ngay lúc này...

Đường Tiểu Lục nhìn Diệp Phàm như nhìn một bức tường trong suốt.

Chẳng có gì có thể thoát khỏi lòng bàn tay hắn.

Nghĩ đến đây, Đường Tiểu Lục còn cảm thấy mình thật vĩ đại, thật trí tuệ, thật thông minh.

Một nhân tài mạnh mẽ như mình, tại sao lão gia tử năm xưa lại không phát hiện ra trí tuệ của mình chứ?

Nhưng may mắn là bây giờ mình cuối cùng cũng lên làm gia chủ Đường gia, mặc dù chỉ là tạm thời, nhưng cũng chẳng có gì to tát.

Tạm thời thì có thể chuyển chính.

Một khi chuyển chính thức, sẽ vĩnh viễn là gia chủ Đường gia, không bao giờ xuống được nữa.

Khi Diệp Phàm nghe Đường Tiểu Lục có thể cho mình gặp vợ con, hắn cũng không còn đặc biệt kích động nữa.

Mục đích hắn đến Đường gia chịu trói, cũng chẳng qua là để gặp lại vợ con mình.

"Được, tôi đồng ý với cậu, tôi sẽ đồng ý mọi thứ với cậu, chỉ cần cậu cho tôi gặp vợ con, tôi chết cũng không hối tiếc." "Tôi đã nói với cậu bao nhiêu lần rồi, cậu không cần phải chết, chẳng lẽ cậu không hiểu lời đó sao?" Đường Tiểu Lục vẻ mặt bất đắc dĩ, đã nói là không cần hắn chết, không cần hắn chết.

Sao Diệp Phàm cứ mở miệng ra là lại nói đến chết chóc vậy chứ.

Diệp Phàm cuối cùng cũng hiểu ra, tên này rõ ràng là muốn lợi dụng mình đến tận cùng.

"Cậu nghĩ lựa chọn thứ nhất có tác dụng gì sao?

Cậu chẳng phải là muốn tôi chọn lựa chọn thứ hai, vào quân đội sao?" Đường Tiểu Lục đột nhiên chắp hai tay lại, vỗ một cái.

"Nói chuyện với người thông minh như cậu quả thật không cần phải suy nghĩ nhiều, thật sảng khoái!

Uống cạn chén rượu này, ngày mai cậu chính thức nhậm chức, tối nay sẽ để gia đình ba người các cậu đoàn tụ, ăn bữa cơm đoàn viên.

Từ nay về sau, muốn đến lúc nào thì đến, muốn đi lúc nào thì đi." Diệp Phàm lúc này cũng rơi vào trầm tư trong chốc lát.

Nếu nói thỏa hiệp, thì chính là chính thức trở thành chó săn của Đường gia, trở thành tay sai của hắn.

Bởi vì đội hộ vệ hoàng gia căn bản không phải đặc biệt dễ dàng để vào.

Diệp Phàm cũng biết, Đường gia có bản lĩnh đưa hắn vào đó.

Nhưng Diệp Phàm lại lấy thân phận của Đường gia mà vào quân đội.

Vì vậy, hắn sẽ bị rất nhiều người coi là người của Đường gia.

Nói như vậy, rõ ràng là đã chia phe phái hắn ra, chắc chắn sẽ kết thù với một số người không hòa hợp với Đường gia.

Vậy làm chó săn, làm tay sai, phải xem ai đã đưa cậu lên.

Ai đã bảo vệ cậu lên, cậu sẽ là tay sai của người đó, chó săn của người đó.

Còn điều kiện thứ nhất là làm cái gọi là bảo an trong Đường gia.

Cái đó chẳng khác nào nói nhảm, Diệp Phàm tài hoa như thế sao có thể làm bảo an được?

Nếu vậy, ở Đường gia, chẳng phải còn phải chịu ấm ức từ những kẻ đó sao?

Diệp Phàm không giống người có thể chịu ấm ức, càng không thể nói là chịu ấm ức từ người Đường gia.

Vào quân đội, nắm quyền, rồi chờ đợi thời cơ, mặc Đường gia

phái khiển.

Rốt cuộc là làm hay không làm?

Diệp Phàm do dự không quyết.

Đường Tiểu Lục thấy dáng vẻ của Diệp Phàm, trong lòng hắn tính toán rành rọt.

Hắn cũng biết... suy nghĩ của Diệp Phàm chắc chắn đang dao động.

"Cậu có thể suy nghĩ trước, tối nay cậu có thể cùng vợ con mình hưởng một đêm ấm áp, bên tôi sẽ lập tức sắp xếp cho cậu ra khỏi ngục, tôi cũng có thể giúp cậu minh oan tội danh." Đường Tiểu Lục ngây người một lúc rồi lại nói: "Nhưng, ngày mai cậu nhất định phải cho tôi một câu trả lời chính xác, không muốn vào quân đội thì ở lại Đường gia tôi làm bảo an cũng được." "Vãi chưởng!" Thấy cảnh này, Lý Tiểu Minh không ngồi yên được nữa.

"Cái quái gì thế này!

Hóa ra Diệp Phàm thật sự là con rể Đường gia à!

Vài ba câu nói mà người ta đã chuẩn bị ra tù rồi, còn mình thì không biết đến bao giờ mới ra được đây." Diệp Phàm gật đầu.

"Vậy thì cứ để tôi gặp vợ con tôi trước đã." Đường Tiểu Lục khinh thường cười một tiếng.

"Dễ thôi, chuyện này dễ thôi.

Người đâu, cởi trói cho con rể Đường gia, tiện thể giúp hắn ta chỉnh trang một chút, lát nữa sẽ đi gặp biểu muội của ta.

Mua thêm ít quà bánh nữa." Đường Tiểu Lục sắp xếp vô cùng chu đáo và tinh tế, điều này cũng khiến Diệp Phàm cảm thấy tên này cũng không phải là kẻ vô dụng, khả năng nắm bắt lòng người cũng thật sự

không tệ.

Chỉ vài ba câu nói đã khiến Diệp Phàm cảm thấy ấm lòng, nhưng hắn vẫn kìm nén lòng biết ơn của mình, cũng biết rõ tên này căn bản không hề đơn giản như vậy.

Trong lãnh cung Đường gia.

Mi mắt trái của Đường Nhược Tuyết cứ giật liên hồi, luôn cảm thấy dường như có chuyện gì đó sắp xảy ra.

"Người ta thường nói, mắt trái giật thì tài, mắt phải giật thì tai.

Mắt trái của mình cứ giật liên tục thế này, rốt cuộc là chuyện gì vậy chứ?" Đường Nhược Tuyết lẩm bẩm khẽ nói.

Chương 965

“Đại tiểu thư, có lẽ là sắp có chuyện tốt lành đến, dù sao mắt trái thường không giật.” Người hầu bên cạnh an ủi nói.

Thật ra người hầu trong lòng cũng rõ, ở cái lãnh cung này thì có chuyện tốt lành gì chứ?

Trừ khi Đường gia trời giáng ân huệ thả họ ra, cho họ tự do, đó mới là chuyện tốt trời cho.

Còn những chuyện khác căn bản không thể nói là chuyện tốt lành gì.

Đường Nhược Tuyết nhìn đứa bé trên giường vẫn đang ngủ say, không nói thêm gì nữa.

Dù sao con bé đó ngủ nông, lỡ đánh thức nó dậy, chắc chắn lại khóc nhè cho mà xem.

Rầm!

Rầm!

Rầm!

Ngay lúc này, bên ngoài cửa lớn đột nhiên truyền đến tiếng đập cửa.

Người hầu vừa kinh vừa mừng, đồng thời cảm thấy khó hiểu, bởi vì thông thường tiếng đập cửa lớn là báo hiệu người mang cơm đến.

Thế nhưng bây giờ vừa mới ăn cơm trưa chưa đầy hai tiếng đồng hồ, chẳng lẽ lại phải ăn bữa tối rồi sao?

“Sẽ không phải có chuyện gì xảy ra chứ?” Đường Nhược Tuyết lo lắng nhìn người hầu, cô cũng biết giờ này sẽ không ăn bữa tối.

“Cô qua đó xem có phải người mang cơm không?” Người hầu không nói gì, chỉ đi thẳng về phía cửa lớn.

Vừa mở cửa ra, một khuôn mặt kiên nghị mà anh tuấn trực tiếp hiện ra trước mắt Đường Nhược Tuyết.

Khóe miệng Diệp Phàm hiện lên một nụ cười, đồng thời trong lòng cũng có chút đau xót.

Có lẽ là do đã làm mẹ, đã lâu không gặp, cô gái xinh đẹp ngày trước giờ trông đã có chút tiều tụy.

Diệp Phàm lên tiếng chào trước: “Nhược Tuyết, đã lâu không gặp.” “Anh...” Đường Nhược Tuyết căn bản không dám tin vào mắt mình, lời đến miệng rồi lại không thốt ra được, chỉ có thể trơ mắt nhìn Diệp Phàm từng bước một đi về phía mình.

Cùng lúc đó, bao nhiêu năm qua, nỗi chua xót chất chứa trong lòng như biển lớn trào dâng, tuôn ra từ sâu thẳm tâm can.

Người đàn ông mà mình ngày đêm mong nhớ, người cha ruột của con mình, vậy mà đã già đi nhiều đến thế.

Không, nói chính xác hơn thì là đã trưởng thành.

Trong chớp mắt, nước mắt Đường Nhược Tuyết đã tuôn rơi đầy mặt.

Trong đó có sự cảm động, có xót xa, có đau khổ, nhưng hơn cả là những giọt nước mắt của sự đoàn tụ.

Người hầu thấy cảnh này cũng ít nhiều cảm thấy xót xa trong lòng.

Con bé đang ngủ say trên giường kia...

Hôm nay cuối cùng cũng có thể gặp được cha nó rồi.

Như vậy... người khác sẽ không còn bắt nạt nó, không còn nói nó

là đứa trẻ không có cha nữa.

Đường Nhược Tuyết kích động đến nỗi không nói nên lời, chỉ trơ mắt nhìn Diệp Phàm từng bước một tiến lại gần mình.

Nước mắt trào ra khỏi khóe mắt, không thể nào ngăn lại được.

Diệp Phàm cũng không biết nên nói gì.

Chỉ là đưa tay ôm chặt Đường Nhược Tuyết vào lòng.

Mọi lời nói trong khoảnh khắc này đều hóa thành một cái ôm.

Đường Nhược Tuyết vốn định đứng dậy, nhưng lại bị Diệp Phàm giữ chặt trong lòng.

Diệp Phàm biết Đường Nhược Tuyết đau khổ đến nhường nào.

Nỗi day dứt bao năm qua, hắn cũng không biết phải bù đắp thế nào, chỉ có thể nhẹ nhàng nói một câu: "Mấy năm nay em thật sự đã vất vả rồi." Ngay lúc này...

Đường Nhược Tuyết đột nhiên đưa tay phải ra, véo mạnh vào đùi Diệp Phàm một cái thật đau.

Diệp Phàm đau đến nhăn răng nhíu mặt, nhưng vẫn vui vẻ cười nói: "Không ngờ, em vẫn thích nhéo người như trước." Đường Nhược Tuyết trong lòng hắn vỡ òa một nụ cười.

Cô buông vòng tay Diệp Phàm ra.

Đưa tay áo đầy nước mắt của mình lên lau đi những giọt lệ trên mặt.

Diệp Phàm đưa tay phải ra.

Xót xa vuốt ve gương mặt trắng nõn của Đường Nhược Tuyết.

Gương mặt trắng nõn ngày trước, bây giờ trên mặt đã đầy những vết tích tàn phá của nước mắt.

Một cô gái xinh đẹp đến vậy, giờ lại biến thành ra nông nỗi này.

“Anh thật sự rất xin lỗi, bao nhiêu năm nay anh đã không về, đừng trách anh!” Diệp Phàm khẽ bày tỏ sự áy náy, đưa hai tay nâng khuôn mặt nhỏ nhắn của Đường Nhược Tuyết lên, nhìn thẳng vào mắt cô, tha thiết nói.

Có lẽ ánh mắt của Diệp Phàm biết nói, khoảnh khắc này Đường Nhược Tuyết đã ngây người ra.

Nửa ngày trôi qua...

Đường Nhược Tuyết mới chớp chớp đôi mắt to tròn long lanh, lặng lẽ gật đầu.

Diệp Phàm cưng chiều nhìn Đường Nhược Tuyết: “Cô bé ngốc.” Đường Nhược Tuyết cười cười: “Em bây giờ không còn là cô bé nữa rồi, cô bé mà anh nói đang ở đằng kia kìa.” Đường Nhược Tuyết chỉ vào cô bé đang ngủ trên giường.

Diệp Phàm nhìn theo hướng ngón tay cô.

Quả nhiên... thấy một cô bé có vẻ ngoài rất giống Đường Nhược Tuyết, nhưng cũng khá giống mình.

Diệp Phàm trong khoảnh khắc này cảm thấy như hơi thở mình muốn ngừng lại.

Hắn nhìn thấy bóng dáng của Đường Nhược Tuyết trên người cô bé này, đồng thời cũng nhìn thấy bóng dáng của chính mình.

Đây hẳn là sự tiếp nối của gen di truyền.

Vừa nhìn thấy đứa trẻ này, Diệp Phàm liền cảm thấy mình đến thế giới này không hề uổng phí.

Ngay lúc này... hắn không có ý nghĩ nào khác, hắn bây giờ chỉ muốn vợ con mình sống sót.

Dù sao... hắn không phải là một người đặc biệt độc ác, càng không phải là một kẻ bạc tình.

Chương 966

Đường gia đã đưa ra điều kiện cho hắn vào quân đội hoàng thành.

Ngay lúc này, Diệp Phàm đã... ngay trong khoảnh khắc này hạ quyết tâm, chính thức gia nhập quân đội hoàng thành.

Dù cho có làm tay sai của Đường gia, dù cho có làm chó săn của Đường gia thì đã sao?

Chỉ cần vợ con mình sống tốt, thì còn hơn tất cả mọi thứ.

Một người đàn ông dù có trăng hoa đến đâu, cuối cùng cũng sẽ trở về với gia đình.

Nhìn cô bé đang nằm ngủ thoải mái trên giường.

Gương mặt nhỏ nhắn mũm mĩm trắng trẻo kia, hoàn toàn khiến Diệp Phàm say đắm.

Lúc này...

Diệp Phàm cảm thấy nói chuyện cũng có chút khó khăn: "Đây...

đây là con gái của chúng ta sao?" Đường Nhược Tuyết thấy Diệp Phàm như vậy, cũng không kìm được che miệng cười: "Sao, mới không gặp bao lâu mà đã không nhận ra rồi sao?" Trừ lần sinh ra được gặp một lần, Diệp Phàm đã không còn ấn tượng gì nhiều về cô bé này nữa.

Hắn cũng không ngờ chỉ trong vỏn vẹn hai năm mà con bé đã lớn đến vậy.

Diệp Phàm rón rén đi đến cạnh giường.

Nhìn dáng vẻ cô bé ngủ say trên giường.

Trong khoảnh khắc, hắn vô cùng hy vọng thời gian và không gian

sẽ mãi mãi dừng lại ở giây phút này.

Mặc dù...

Đường Nhược Tuyết trông có vẻ gầy gò, nhưng má của cô bé này vẫn mũm mĩm.

Có thể thấy, Đường Nhược Tuyết, một người mẹ, đã chăm sóc con bé rất tốt.

Người hầu cũng bị cảnh tượng ấm áp này làm cho cảm động.

Nhưng trong chớp mắt... bà ta lại cảm thấy có chút kỳ lạ, bởi vì chuyện Diệp Phàm bị Đường gia truy sát thì già trẻ lớn bé đều biết.

Sao lần này... lại đường hoàng đi vào lãnh cung như vậy?

Người hầu dùng ánh mắt trao đổi với Đường Nhược Tuyết.

Lúc này...

Đường Nhược Tuyết cũng dường như đã hiểu rõ nguyên do.

Đúng vậy...

Diệp Phàm làm sao mà lại đường hoàng đi vào đây được?

Nghĩ đến đây, Đường Nhược Tuyết càng nhíu mày chặt hơn.

Nếu nói anh ấy là lén lút lẻn vào, thì e rằng cả Đường gia nếu biết được tin tức này, chắc chắn sẽ phải trả một cái giá rất lớn và dùng mọi thứ để tấn công anh ấy.

Đường Nhược Tuyết cẩn thận, lén lút đi đến bên cạnh Diệp Phàm, kéo kéo vạt áo hắn.

Nói nhỏ vào tai Diệp Phàm hỏi: "Anh... không phải là lén trốn vào đây đấy chứ?" Diệp Phàm lắc đầu.

Không làm kinh động cô bé đang ngủ trên giường.

Cuối cùng...

đi đến một góc vắng người trong sân, mới kể lại toàn bộ sự việc đã xảy ra cho Đường Nhược Tuyết nghe.

“Ý anh là Đường gia đã nộp 'thư đầu hàng' cho anh, và anh đã đồng ý sao?” Đường Nhược Tuyết sao cũng không dám tin vào tai mình.

Diệp Phàm là một kẻ cứng đầu đến vậy, bây giờ lại lựa chọn đầu hàng và theo Đường gia?

“Cái này... có thể sao?

Thật sự có thể sao?” Diệp Phàm nhìn ánh mắt khó tin của Đường Nhược Tuyết.

Hắn cũng biết, bao nhiêu năm qua mình chỉ là để đối kháng với Đường gia.

Hiện tại... vì Đường gia không muốn mạng mình nữa, vậy thì dễ nói rồi.

Chẳng qua là làm tay sai, làm chó săn cho họ.

Điều đó thì sao chứ?

Chỉ cần để mình sống, để Đường Nhược Tuyết và con mình sống sót.

Còn những thứ khác đều là chuyện vớ vẩn, đều là phù vân hư ảo.

“Anh biết em không tin, nhưng Đường Tiểu Lục đã nói với anh như vậy.

Hơn nữa, nếu anh chính thức đứng vững gót chân ở hoàng thành, anh nhất định sẽ đưa hai mẹ con em đi.” Diệp Phàm đã quyết định, chỉ cần đứng vững gót chân ở hoàng thành, sẽ triệt để đưa hai mẹ con Đường Nhược Tuyết rời khỏi Đường gia.

Ở cái nơi như thế này, dù cho Đường Tiểu Lục có hứa hẹn tốt đến

mấy, e rằng cũng không thể chăm sóc tốt cho hai mẹ con cô bằng chính mình, một người chồng, một người cha.

Đường Nhược Tuyết không biết Đường Tiểu Lục đang tính toán điều gì, cô biết rõ... tên khốn xảo quyệt đó căn bản không hề đơn giản như vậy.

Hắn không thể tùy tiện chiêu mộ Diệp Phàm về dưới trướng mình được.

E rằng... bên trong còn có một số bí mật không ai biết.

Đường Nhược Tuyết dùng ánh mắt lo lắng nhìn Diệp Phàm: "Được rồi, anh nhất định phải cẩn thận đấy, Đường Tiểu Lục tên này rất xảo quyệt, hắn ta từ trước đến nay không bao giờ làm ăn thua lỗ." Nhìn vết sẹo trên khóe mắt Diệp Phàm, Đường Nhược Tuyết xót xa đưa ngón tay khẽ vuốt ve.

"Bao nhiêu năm qua... anh thật sự đã chịu khổ rồi.

Sau này, nếu cuộc sống lang bạt, không nơi nương tựa đã kết thúc, nhất định phải quay về bên em, dù cho có chết thì ba người chúng ta cũng nhất định phải chết cùng nhau." Diệp Phàm nghe đến đây trực tiếp có chút tức giận, trợn mắt nói: "Em nói cái gì vậy?

Chương 967

Cô bé ngốc, sao em lại có thể nói như vậy?

Một khi anh đã trở về, thì nhất định có lý do anh trở về.

Anh không tin hắn ta, một gia chủ Đường gia, lại có thể tùy tiện thất hứa." Diệp Phàm nắm chặt lấy đôi tay của Đường Nhược Tuyết.

Mới phát hiện lòng bàn tay cô bé đã đầy chai sần.

Xem ra, ở trong lãnh cung này không làm việc thì cũng không được ăn, cũng không thể ăn cơm.

Nghĩ lại ngày xưa, đôi tay cô vẫn mềm mại trắng trẻo như vậy.

Nếu không phải theo mình, e rằng cô cũng sẽ không từ thân phận đại tiểu thư mà rơi vào cảnh như nha hoàn.

Thật sự đã khổ cho cô gái xinh đẹp ngày nào này rồi.

Đời này có được hiền thê như vậy, chết cũng không hối tiếc.

Lúc này, cô bé đang nằm trên giường cũng đã tỉnh.

Khi thấy mẹ mình và một người đàn ông lạ mặt ở cùng nhau, cô bé cũng có chút thắc mắc.

Cô bé với đôi mắt còn ngái ngủ, cứ thế lặng lẽ nhìn chằm chằm hai người phía trước.

"Lan Đình, mau lại đây, đây là ba con." Đường Nhược Tuyết ngồi xổm xuống, về phía Lan Đình, dang rộng hai tay.

Lan Đình...?

Khi nghe thấy cái tên này, Diệp Phàm ngây người nửa buổi.

Bởi vì khi cô bé này sinh ra, hắn còn chưa đặt tên cho con.

Thế nhưng bây giờ... khi nghe Đường Nhược Tuyết gọi con bé là Lan Đình, hắn cũng sững sờ mất vài giây.

Bởi vì cái tên Lan Đình giống như đại diện cho nơi mà hắn và Đường Nhược Tuyết từng gặp gỡ lần đầu tiên.

Mà nơi đó tên là Triều Châu Lan Đình Tự.

Ngay lập tức... khóe mắt Diệp Phàm lại ẩm ướt.

"Nhược Tuyết, bao nhiêu năm qua, em chưa từng quên lần đầu chúng ta gặp gỡ.

Cũng chưa từng quên những kỷ niệm bên anh.

Em đã đợi anh, và anh cũng luôn mong chờ được gặp em." Khi nghe thấy cái tên 'ba ba', Lan Đình cảm thấy rất xa lạ.

Con bé lắc lắc cái đầu nhỏ, căn bản không biết phụ thân có nghĩa là gì, càng đừng nói đến 'ba ba'.

Lan Đình chỉ nhớ, khi chơi ở sân trước, con bé luôn bị người khác bắt nạt.

Người ta động một chút là gọi con bé là 'đứa trẻ không có cha'.

Vì tuổi còn rất nhỏ, nên con bé căn bản cũng không hiểu ý nghĩa là gì.

Ý nghĩa của từ 'ba ba' trong ấn tượng của con bé là khá mơ hồ.

Thấy ánh mắt vừa xa lạ vừa rụt rè của Lan Đình, Diệp Phàm cũng cảm thấy đặc biệt đau lòng.

Dù sao... từ khi sinh ra đến giờ, Lan Đình chưa từng tận mắt thấy hắn.

Người hầu lúc này chạy thẳng tới, bế Lan Đình từ trên giường nhỏ xuống.

Đưa tay chỉ về phía Diệp Phàm phía trước: “Thấy người đó không?

Đó là ba con.” Lan Đình được đặt xuống đất, nhưng căn bản không đi về phía trước.

Vẫn dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Đường Nhược Tuyết, rồi lại càng nhìn Diệp Phàm.

Diệp Phàm lặng lẽ nhìn phía trước.

“Không sao, không sao cả, đây là lần đầu con bé gặp anh, lạ người là chuyện đương nhiên, đừng quá miễn cưỡng.” Hiện tại Lan Đình là lần đầu tiên gặp Diệp Phàm, căn bản không phải lúc vội vàng gọi 'ba ba'.

Vì vậy Diệp Phàm cũng biết, tình cảm là thứ cần được vun đắp, không phải nói là có thể dễ dàng thay đổi được.

Nhưng Đường Nhược Tuyết không quản được nhiều như vậy.

Cô trực tiếp đi tới, một tay ôm lấy Lan Đình trước mặt.

Nâng cao con bé trong lòng, đưa đến trước mặt Diệp Phàm.

“Nhìn đi, nhìn người này, đó chính là ba con.” Lan Đình chớp chớp mắt, với đôi mắt còn ngái ngủ, cứ thế lặng lẽ nhìn chằm chằm Diệp Phàm.

Vì con gái mình đã ở ngay trước mắt, Diệp Phàm cũng không còn gì để nói.

Lặng lẽ nhận lấy đứa trẻ từ trong lòng Đường Nhược Tuyết.

Cũng không biết tại sao, Lan Đình lúc này lại im lặng nép vào lòng Diệp Phàm, không khóc cũng không quậy.

Thông thường... ngay cả người hầu cũng không dám tùy tiện ôm cô bé này.

Bởi vì có lẽ do 'khí' lúc mới ngủ dậy, con bé sau khi tỉnh giấc luôn thích khóc.

Thấy cảnh này, khóe mắt Đường Nhược Tuyết lại ẩm ướt.

Gia đình ba người họ cứ thế đoàn tụ.

Hơn nữa, thái độ của Lan Đình đối với Diệp Phàm lại đáng kinh ngạc, không né tránh, không chống cự, cũng không khóc không quậy.

Có lẽ...

Lan Đình dù còn rất nhỏ, nhưng lại hiểu được người này là cha của mình.

Cuối cùng... nước mắt của Đường Nhược Tuyết cũng lăn dài trên má cô.

Gia đình ba người đã chờ đợi bấy lâu, hôm nay cuối cùng cũng đã đoàn tụ.

Không khí ấm áp trong khoảnh khắc này dâng trào đến cực điểm, người hầu cũng cảm thấy vui mừng vì sự đoàn tụ của họ.

“Em xem em kìa, ngày gia đình chúng ta đoàn tụ ở đây, em lại rơi nước mắt nữa rồi.

Chương 968

Cứ như vậy, anh sẽ không vui đâu đấy.” Diệp Phàm đưa tay phải ra, lau đi những giọt nước mắt trên mặt Đường Nhược Tuyết.

Con bé này cũng không biết làm sao, hôm nay thấy mình mà đã rơi nước mắt đến ba bốn lần rồi.

Đường Nhược Tuyết, người phụ nữ mạnh mẽ ngày nào, bây giờ sao lại biến thành một tiểu thư mít ướt vậy chứ.

Bộp!

Bộp!

Bộp!

Ngay lúc này, bên ngoài cửa lớn đột nhiên vang lên tiếng vỗ tay.

Một giọng nói ung dung tự tại từ bên ngoài truyền vào: “Một gia đình ba người đoàn tụ thật là tốt đẹp nha!” Chỉ thấy lúc này, Đường Tiểu Lục dẫn theo một đám người đi vào.

Ngay cả khi đã vào cửa, hai tay Đường Tiểu Lục vẫn không ngừng vỗ.

“Thật sự là sắp làm tôi cảm động đến phát khóc rồi đây, không ngờ biểu muội của tôi cũng là một Vương Bảo Xuyến trọng tình trọng nghĩa nha.

Ngày xưa Tiết Bình Quý, bây giờ là Diệp Phàm, em đã đợi được rồi phải không?

Vương Bảo Xuyến khổ sở giữ nhà tranh mười tám năm, em đợi gần ba năm, thật là trọng tình biết bao!” Đường Tiểu Lục ngẩng đầu, nheo mắt lại.

Dáng vẻ đó hoàn toàn giống một thiếu gia công tử bột nhà giàu.

Cái dáng vẻ của Đường Ngũ, cũng hoàn toàn là di truyền từ tên này.

Chỉ thấy phía sau có một đám người, trong đó thậm chí còn có bóng dáng của Đường Ngũ.

Đường Ngũ không quá quen thuộc với Diệp Phàm và Đường Nhược Tuyết, bởi vì dù sao cậu ta cũng kém một bậc vai vế, nên chỉ nghe qua tên của họ chứ không có nhiều tiếp xúc.

Tuy nhiên... lúc này trong mắt Đường Ngũ lại có một cỗ lệ khí.

Bởi vì khi cậu ta biết được đại ca đứng sau Lý Tiểu Minh lại là Diệp Phàm, liền cảm thấy vô cùng đáng ghét.

Vốn dĩ hôm nay cậu ta vừa xuất viện, định đi nhà lao tìm Lý Tiểu Minh gây chút phiền phức.

Nhưng lại bị Đường Tiểu Lục dẫn đến đây, nói là để nhận mặt 'biểu cô phụ' của mình.

Đường Nhược Tuyết là biểu muội của Đường Tiểu Lục, cũng coi như là biểu cô của Đường Ngũ, vì vậy thân phận của Diệp Phàm cũng trở thành biểu cô phụ.

Nhìn người đàn ông dáng người cao ráo, diện mạo tuấn tú trước mặt.

Đường Ngũ cảm thấy tên này cũng là một nhân tài xuất chúng.

Cũng chẳng trách Đường gia bao nhiêu năm không hạ gục được hắn.

Càng chẳng trách Đường Nhược Tuyết lại thích tên này, còn sinh con với hắn.

Thật ra... tuổi của Đường Ngũ còn lớn hơn Đường Nhược Tuyết

và Diệp Phàm một hai tuổi.

Hôm nay, khi Đường Ngũ đến gặp biểu cô và biểu cô phụ của mình, thấy hai người này còn trẻ hơn cả hắn, trong lòng Đường Ngũ không hề thoải mái.

Hắn không muốn gọi những người nhỏ tuổi hơn mình bằng danh xưng bề trên!

Đường Nhược Tuyết thấy Đường Tiểu Lục bước vào thì giật mình, rồi lập tức nổi giận.

"Anh đến đây làm gì?

Anh không định bắt Diệp Phàm đi đấy chứ?" Đường Tiểu Lục cười lạnh khinh bỉ.

"Tôi bắt hắn làm gì?

Bây giờ đây là Đường gia, dù tôi không bắt hắn thì hắn cũng không chạy thoát.

Ai da, em gái ngốc của tôi ơi, sao em lại có thể làm thế chứ?

Chúng ta là gia tộc cùng họ mà, sao em lại có thể giúp người ngoài, khuỷu tay lại hướng ra ngoài như vậy?" Lúc này, Đường Ngũ thấy Đường Tiểu Lục đả kích hai người đối diện thì cũng vội vàng hùa theo: "Đúng đó, nhìn cô trẻ thế mà không ngờ lại là cô của tôi.

Diệp Phàm chỉ là người ngoài thôi, không thể vì có con với hắn mà cô quên mất người thân, quên mất gia tộc của mình được." Diệp Phàm nhìn hai kẻ đó kẻ xướng người họa, quả thực còn hoa hòe hơn cả trò nhị nhân chuyển.

Hắn bình thản nhìn mọi chuyện trước mắt.

Sau lưng Đường Ngũ và Đường Tiểu Lục là một đám người, những người này trông thể hình rất cường tráng, cơ bắp cuồn cuộn.

Nhìn cái thế này không phải là muốn đánh nhau, hay là muốn bắt cóc mình chứ?

“Sao?

Cậu hối hận rồi sao?

Tôi đã đồng ý điều kiện thứ hai của cậu rồi, cậu không thể không cho gia đình ba người chúng tôi một chút thời gian đoàn tụ chứ.” Đường Tiểu Lục lắc đầu.

“Không có, tôi làm gì có ý nghĩ đó?

Lần này tôi trở về là để báo cho cậu một tin tốt, bây giờ mười mấy người phía sau tôi đều là các võ đạo cao thủ hạng nhất.

Nếu cậu có thể so tài, giao đấu với họ để tôi mở mang tầm mắt, thì tôi chắc chắn sẽ đáp ứng hai điều kiện của cậu.” Trong khoảnh khắc, mắt Diệp Phàm hiện lên một tia sát khí.

Quả nhiên, Đường Tiểu Lục không hề có ý định bỏ qua mọi chuyện một cách nhẹ nhàng như vậy.

Dù sao thì Đường gia đã truy sát hắn bao nhiêu năm, sao có thể dễ dàng buông tha hắn chứ.

Nhưng cho dù mình đánh thắng được những võ đạo cao thủ này thì có ích lợi gì chứ?

Diệp Phàm dùng ánh mắt khó tin nhìn Đường Tiểu Lục.

“Đường Tiểu Lục, anh làm gì thế?

Anh định giở trò gì vậy?

Cho dù tôi đánh thắng được những võ đạo cao thủ này, anh cũng đã đưa ra hai điều kiện với tôi từ trước rồi, chẳng lẽ anh không giữ lời sao?” Làm trò gì vậy?

Có ích gì chứ?

Nghe xong những lời này, Đường Tiểu Lục cảm thấy bất lực.

Hắn rõ ràng là đang cho Diệp Phàm một cơ hội, không ngờ tên này lại nghĩ rằng mình đang đùa giỡn hắn.

Đúng là "lòng tốt biến thành gan lừa" mà!

Thực ra, nguyên nhân Đường Tiểu Lục làm vậy không ngoài việc: một là có thể kiểm tra võ lực của hắn, hai là có thể xem hắn có thực lực thật hay không, ba là còn có thể khiến hắn có lựa chọn cho điều kiện thứ hai trước đó.

Một việc vẹn cả đôi đường như vậy, sao lại không làm chứ?

Chương 969

Đường Tiểu Lục bắt đầu giải thích: "Chuyện này cậu đừng quản, dù sao thì cậu cứ đánh bại những võ đạo cao thủ phía sau là được.

Những người này tuy không phải là kẻ mạnh nhất, nhưng đều là cao thủ hạng nhất.

Nếu cậu có thể đánh bại họ, tôi đã nói rồi, hai điều kiện đó có thể thực hiện bất cứ lúc nào, bao gồm cả việc cậu đưa vợ con đi." Khi những lời này nói ra, đồng tử Diệp Phàm giãn ra gần như gấp đôi.

"Anh nói thật chứ!" "Đương nhiên là thật rồi, tất cả mọi người có mặt ở đây đều có thể làm chứng.

Hơn nữa, tôi Đường Tiểu Lục không phải là loại công tử nhà địa chủ ngốc nghếch như người ta nói bên ngoài, càng không phải là kẻ điên thất tín.

Tôi đã nói với cậu ngay từ đầu, tôi chắc chắn sẽ làm được." Nghe xong lời Đường Tiểu Lục, Diệp Phàm lại nghi vấn hỏi: "Nhưng mục đích anh làm vậy là gì?

Chuyện này có ích gì cho anh sao?" Ánh mắt Đường Tiểu Lục chợt trở nên sắc bén, sự tức giận bộc phát ra.

"Mục đích tôi làm vậy là hy vọng cậu hoàn toàn quy phục tôi!

Tôi không phải là kẻ thất tín, tôi cũng không phải là tên công tử nhà địa chủ ngốc nghếch của Đường gia bọn họ.

Tôi có việc để làm, có năng lực của riêng mình, tôi muốn tự mình tạo dựng một thiên hạ, có nhân mạch của riêng mình, tôi không muốn dựa vào ông già, không muốn sống nhờ phúc lợi tổ tiên, hiểu không?" Đường Tiểu Lục nói đến đây thì thở hồng hộc, như thể tất cả sự tức

giận trong lòng hắn bùng phát ra ngay lập tức, dồn nén tất cả sự phẫn nộ và oán hận ra ngoài.

Bao nhiêu năm nay, không một ai thực sự hiểu hắn.

Ngay cả khi hắn đã lên vị trí gia chủ tạm thời, năm người anh trai phía trước của hắn, và cả người em trai thứ bảy kia nữa, thái độ đối với hắn đều là không lạnh không nhạt, thậm chí còn sau lưng chế nhạo, coi thường hắn không ngừng!

Luôn cho rằng hắn là một kẻ ăn chơi trác táng, luôn cho rằng hắn là kẻ vô dụng, chỉ sống nhờ phúc lợi tổ tiên.

Ý của Đường Tiểu Lục là để chứng minh, để chứng minh cho tất cả mọi người thấy, hắn là một người giữ chữ tín, thành thật chính trực, có năng lực nhất định và có tinh thần trách nhiệm.

Mười mấy võ đạo cao thủ phía sau đều là người của năm anh trai phía trước và người em trai phía sau hắn.

Những võ đạo cao thủ này đều là đại lão ở Việt Nam.

Võ đạo cao thủ có công phu đao thương bất nhập, cắt sắt như bùn.

Nếu được huấn luyện tốt, họ có thể đến không hình, đi không bóng, một người có thể chống lại một sư đoàn, một lữ đoàn, thậm chí là một quân đoàn.

Thủ đoạn giết người của họ là vô địch, hoàn toàn không phải chỉ đơn giản là dùng vũ khí.

Có lẽ chỉ cần nhẹ nhàng vận dụng một ý niệm trong đầu, họ đã có thể đánh nát một người hoặc một vật thể trước mặt.

Thật đáng sợ!

Thật kinh khủng!

Xung quanh hoàng đế đương triều gần như toàn là võ đạo cao thủ.

Hiện tại, Đường gia cũng có vài vị võ đạo cao thủ này.

Mỗi người trong số họ đều bảo vệ một hậu duệ của Đường gia.

Duy chỉ có Đường Tiểu Lục là không có võ đạo cao thủ bảo vệ.

Vì vậy, đây cũng là lý do tại sao Đường Tiểu Lục chỉ có thể dùng vũ khí của Đường gia, chỉ có thể dùng uy nghiêm của Đường gia để đè nén người khác.

Tổng cộng có mười bốn võ đạo cao thủ, bao gồm anh cả có bốn người, bốn anh trai phía sau mỗi người có hai người, cộng thêm một người em trai phía sau có hai người, vừa đủ mười bốn người.

Duy nhất!

Chỉ có Đường Tiểu Lục là không có, đây cũng là điều khiến hắn vô cùng tức giận.

Vốn dĩ, trong bốn võ đạo cao thủ của anh cả, có hai người là của hắn!

Không ngờ anh cả căn bản không coi trọng hắn, không muốn phân hai người đó cho hắn, vì vậy đây cũng là cách Đường Tiểu Lục muốn lập uy.

Vì vậy, hôm nay hắn triệu tập mười bốn võ đạo cao thủ này đến đây là để xem Diệp Phàm có đối phó được với họ hay không.

Nếu đối phó được, thì tốt!

Sẽ lập tức đưa Diệp Phàm vào quân đội hoàng thành.

Sau đó chiêu mộ hắn làm người của mình, dù sao có Đường Nhược Tuyết và con của hắn ở đây, Đường Tiểu Lục cũng hiểu rõ, Diệp Phàm căn bản sẽ không dám không nghe lời hắn.

Nếu Diệp Phàm không đánh thắng được mười bốn võ đạo cao thủ này, thì cũng tốt, coi như là trừ bỏ một tai họa.

Đồng thời cũng chứng minh một vấn đề: Ngay cả võ đạo cao thủ hắn còn không đánh lại, năng lực cũng chỉ ở mức bình thường.

Cho dù có sắp xếp hắn vào quân đội hoàng thành, thì cũng chỉ là một phế vật, có thể bị đào thải bất cứ lúc nào.

Diệp Phàm nhìn mười bốn người trước mặt, thầm nghĩ Đường Tiểu Lục này quả nhiên không phải đến vô cớ!

Bề ngoài thì chơi bài tình cảm, cho phép mình gặp Đường Nhược Tuyết và con.

Thực tế lại dùng điều này để kiềm chế mình, lát nữa nếu đánh nhau, mình nhất định sẽ dùng toàn lực, dù sao vợ con ở đây, nếu không dùng toàn lực, chẳng lẽ lại để họ tận mắt nhìn mình chết sao!

Giả sử đánh thắng được mười bốn võ đạo cao thủ này, thì hắn sẽ hoàn toàn có thể đứng vững chân trước mặt mấy người anh em.

Nếu ngay cả võ đạo cao thủ hắn cũng có thể đánh thắng, hơn nữa lại là mười bốn người.

Điều này khiến người ta nghĩ đến việc bên cạnh Đường Tiểu Lục có một người lợi hại như vậy, những người khác chắc chắn sẽ kiêng dè hắn vài phần.

Diệp Phàm cũng biết Đường Tiểu Lục này từ trước đến nay chưa bao giờ làm ăn thua lỗ.

Bây giờ, hắn hoàn toàn hiểu ra rồi, tên này chết tiệt đang lấy mình làm bia đỡ đạn.

Bất kể mình thua hay thắng, sống hay chết, đều có lợi cho hắn.

Ngay lúc này, Đường Ngũ nhìn ánh mắt do dự của Diệp Phàm, trong lòng cũng hiểu rõ, tên này hôm nay chắc chắn phải chết.

Mười bốn võ đạo cao thủ này là những người bảo vệ năm người

anh cả và một người chú phía sau mình.

Đây chết tiệt là cao thủ đỉnh cao hạng nhất.

Làm sao có thể tùy tiện để một Diệp Phàm nhỏ bé đánh bại được?

Võ đạo không phải chỉ dựa vào sức mạnh, mà hoàn toàn có thể dựa vào ý niệm để giết người.

Thậm chí giết người trong vô hình, đó là chuyện vẫn được truyền ra từ Đường gia.

Một Diệp Phàm nhỏ bé như cậu, bây giờ chẳng qua chỉ là chó nhà tang.

Rơi vào tình cảnh này, cho dù hôm nay có bị đánh chết, cậu cũng chắc chắn không có nơi nào để kêu oan.

Đường Nhược Tuyết bé nhỏ kia, chẳng qua chỉ là con gái và con rể của người ngoài.

Ở Đường gia căn bản không có quyền phát ngôn.

Đường Tiểu Lục là gia chủ, đánh chết Diệp Phàm cũng là lẽ đương nhiên, không phải chịu trách nhiệm pháp luật.

Cha mình là người như thế nào?

Chương 970

Đường Ngũ rõ nhất!

Làm sao có thể tùy tiện giữ một người ở bên cạnh để bồi dưỡng chứ?

Lại còn hứa hẹn cho hắn một vị trí cao như vậy, chắc chắn không hề đơn giản.

Đây là một vấn đề không có lời giải, nếu Diệp Phàm thắng được mười bốn cao thủ này, thì hoàn toàn chứng minh tên này quả thực là cao thủ trong các cao thủ.

Nếu không thắng được, thì cũng coi như Đường gia đã diệt trừ được một kẻ thù.

"Đường Tiểu Lục, anh có hơi quá đáng rồi đấy!

Anh rõ ràng biết công phu của Diệp Phàm không ra sao, vậy mà bây giờ còn muốn mười bốn võ đạo cao thủ này đối phó hắn, đây chẳng phải là ép hắn vào chỗ chết sao?

Chẳng lẽ những điều kiện anh vừa hứa với hắn đều là giả dối sao?" Đường Nhược Tuyết bất chấp tất cả đứng ra, chỉ thẳng vào mũi Đường Tiểu Lục chất vấn.

Cô đã sớm đoán tên này sẽ không tốt bụng như vậy, còn chiêu an Diệp Phàm ư?

Trên danh nghĩa là chiêu an, nhưng thực tế là đang hại hắn.

Tống Giang khi xưa chiêu an thì có kết cục tốt đẹp gì sao?

Không hề!

Từ xưa đến nay, chiêu an chẳng qua chỉ là một đám thổ phỉ.

Mỗi người được chiêu an, mỗi đội ngũ bị chiêu an, vĩnh viễn đều không có kết cục tốt đẹp.

Đường Tiểu Lục lập tức nổi giận, dùng ánh mắt độc địa trừng Đường Nhược Tuyết.

"Tôi bây giờ là gia chủ Đường gia, cô chết tiệt là biểu muội của tôi, cô chết tiệt lại dám chỉ thẳng vào mũi tôi mà mắng sao?" "Nếu không phải tôi nể mặt hai người, chuyện này mà đặt vào tay anh cả, anh năm và em bảy, cô nghĩ họ sẽ để hai người ở đây ư?" Lúc này Đường Tiểu Lục cảm thấy Đường Nhược Tuyết quả thực có chút vong ân bội nghĩa.

Nếu đặt vào tay năm người anh trai phía trước hoặc người em trai thứ bảy của mình, chết tiệt!

Chắc chắn họ đã sớm đuổi Đường Nhược Tuyết ra khỏi nhà rồi!

Còn cho họ ăn cơm trong lãnh cung sao?

Còn cho họ ở trong lãnh cung sao?

Sớm đã chết tiệt chết ngoài đường rồi, ai mà thèm quan tâm chuyện của cô ta.

Chỉ có thế thôi!

Chẳng qua là muốn chồng cô, người đàn ông của cô đi so tài để thử uy lực của các võ đạo cao thủ!

Đường Nhược Tuyết lại không đồng ý sao?

Đúng là biết cách bảo vệ người đàn ông của mình mà.

Đường Nhược Tuyết không nói nên lời, bởi vì quả thực nếu đặt vào tay mấy vị kia, có lẽ họ căn bản sẽ không giữ cô ở lãnh cung, có lẽ họ cũng sẽ mặc kệ cô.

Nhưng Đường Nhược Tuyết biết.

Đường Tiểu Lục căn bản không tốt bụng đến thế.

Tên này đầy rẫy cơ quan tính toán.

Ngay từ đầu đã muốn ép Diệp Phàm xuất hiện.

Bây giờ mưu kế của hắn đã thành công.

Ngược lại còn "chó cắn Lã Động Tân, không biết lòng tốt của người ta".

Thực tế thì hắn ta đang tính toán để anh em mình hưởng lợi.

Đường Nhược Tuyết trong lòng cũng hiểu rõ.

Hiện tại Đường Tiểu Lục đang dùng cách dùng đạo đức trói buộc để nướng cô trên bếp lửa.

Vì vậy, đây là một quyết định khó lòng thoát được.

Diệp Phàm dùng ánh mắt dịu dàng nhìn Đường Nhược Tuyết.

"Em yên tâm đi, không sao đâu.

Công phu của tôi dù không cao, cũng không thể để họ lấy mạng được.

Đến lúc đó nếu thực sự nguy hiểm tứ phía, chắc chắn sẽ có kế hoạch." Nhìn Diệp Phàm, Đường Nhược Tuyết trong lòng cũng biết.

E rằng Diệp Phàm không đánh lại được nhất định sẽ chọn cách bỏ chạy.

Chọn một con đường thoát thân cũng không tồi.

Bỏ chạy cũng tốt, dù sao cũng hơn nhiều so với việc ở lại Đường gia.

Và ngay lúc này.

Lan Đình trong lòng Đường Nhược Tuyết đang chớp chớp mắt, lặng lẽ nhìn mọi thứ trước mặt.

Đồng thời, cô bé cũng cảm thấy ghét Đường Tiểu Lục lần đầu tiên trong đời.

Cô bé con này bắt đầu có những cảm xúc đầu tiên của riêng mình, mới chưa đầy hai tuổi rưỡi.

"Thật sự không sao chứ?" Đường Nhược Tuyết vẫn còn chút nghi ngờ, trong lòng không khỏi lo lắng nhìn Diệp Phàm.

"Yên tâm đi, tuyệt đối không sao." Diệp Phàm kiên định nói.

Nếu không tiếp chiêu cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể chấp nhận.

Đường Ngũ thấy Diệp Phàm lại dám dễ dàng tiếp chiêu thì trong lòng vô cùng vui sướng.

Hắn thầm nghĩ.

Hôm nay sẽ đánh nát óc ngươi, để ngươi chết tiệt không thể dạy dỗ thuộc hạ của mình sao?

Lại còn dám đánh lão tử?

Tên Lý Tiểu Minh kia hiện đang ở trong tù.

Chỉ cần ngươi chết, thì hắn ta cũng không sống nổi, dám chết tiệt đánh lão tử, trong chốc lát sẽ cho hai ngươi tan thành tro bụi.

Diệp Phàm quay đầu nhìn Đường Tiểu Lục.

"Có thể động thủ, nhưng đừng ở đây, ra sân trước đi, tôi biết anh có võ đài ở đó." Động thủ tùy tiện trước mặt vợ con căn bản không ổn.

Vạn nhất… Nghĩ đến đây, Diệp Phàm đặc biệt lo lắng cho sự an nguy của mình.

Đường Tiểu Lục cũng như có điều suy nghĩ mà gật đầu.

Chương 971

"Được, chắc chắn sẽ không để cậu mất mặt trước mặt vợ con." Diệp Phàm cười lạnh một tiếng.

Hắn đi về phía sân trước, quay đầu không quên dặn dò Đường Tiểu Lục một câu.

"Đừng có chết tiệt nói như vậy, anh có đức hạnh gì tôi cũng rõ rồi." Âm hiểm xảo trá, lật lọng, Đường Tiểu Lục có thể làm ra những chuyện như vậy.

Chỉ tiếc là!

Diệp Phàm thích nhất là dùng mưu kế "gậy ông đập lưng ông".

Từ khoảnh khắc bước vào cửa, Diệp Phàm đã nghĩ kỹ đường lui cho mình.

Nếu Diệp Phàm đoán không sai.

Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân bên kia đã tìm thấy vũ khí có uy lực khá lớn, đang trên đường đến giải cứu họ.

Nếu cuộc tỉ thí lần này thất bại.

Thì e rằng ngay cả cơ hội sống sót cũng không còn.

Đạo lý rất đơn giản, Đường Tiểu Lục bề ngoài nói là để mình vào quân đội hoàng thành, thực tế là muốn thử xem thực lực thật sự của mình.

Vạn nhất mình là một kẻ "tửu nang phạn đại" (rỗng tuếch), thì hắn chắc chắn sẽ không nuôi kẻ vô dụng.

Cánh cửa lãnh cung từ từ đóng lại.

Diệp Phàm liếc nhìn phía sau một cách thờ ơ.

Hắn nhìn vợ và con lần cuối.

Cho đến khi cánh cửa lãnh cung từ từ đóng lại.

Đường Nhược Tuyết lại bị nhốt bên trong, bởi vì cô không thể đi ra sân trước.

Đột nhiên.

Lúc này, Đường Nhược Tuyết cũng nghiến răng ken két.

Cô không ngờ Đường Tiểu Lục lại lật lọng đến mức này!

Mười bốn võ đạo cao thủ kia đều là nhân tài hạng nhất, làm sao có thể tùy tiện để Diệp Phàm đánh chết được chứ?

Nếu chỉ một hai người, Diệp Phàm có lẽ còn đối phó được, nhưng huống chi lại là mười bốn người!

Sự ấm áp sau cuộc trùng phùng vừa rồi đã biến mất, giờ đây lại trở thành một hang động băng giá!

Lần này Đường Nhược Tuyết không kìm được nữa, nước mắt lăn dài trên má, tuôn trào ra, cô khóc lóc thảm thiết.

Nước mắt trước đó là nước mắt ấm áp của cuộc trùng phùng sau bao ngày xa cách, bây giờ là nước mắt lạnh lẽo và cay đắng.

Cô không ngờ, đám người Đường gia này lại không cho họ một con đường sống nào.

Họ chỉ muốn làm người bình thường, chỉ muốn làm những người bình thường nhất trong số những người bình thường.

Chỉ muốn có một gia đình nhỏ của riêng mình, không muốn có những quyền quý, quyền lợi, tiền bạc khác.

Một gia đình ấm áp đối với họ lại khó đến vậy sao?

Tại sao ngay cả cơ hội này cũng không cho họ?

Đường Tiểu Lục, anh thật tàn nhẫn!

Anh thật sự rất tàn nhẫn!

Đường Nhược Tuyết ngồi sụp xuống đất, lặng lẽ rơi lệ.

Người hầu bên cạnh thấy cảnh này cũng thở dài thườn thượt.

Lan Đình lắc lắc cái đầu nhỏ, căn bản không biết chuyện gì đang xảy ra, cô bé chỉ biết mẹ đang rất đau khổ, đang khóc.

Và ngay lúc này.

Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân đang trên đường đến Tô gia.

Họ đã phát hiện ra một loại chất lỏng trong kho vũ khí, loại chất lỏng này có thể thay đổi dung mạo con người.

Vì vậy, mặc dù người của Đường gia trong thành đuổi theo họ, nhưng họ đã tránh được sự truy sát của quân đội, và cũng tránh được bất kỳ lệnh truy nã nào đối với họ.

Lúc này, Đường gia cũng tung ra tin tức, rằng có người muốn khiêu chiến mười bốn võ đạo cao thủ của Đường gia.

Một võ đài được dựng lên ở cổng, chào đón mọi tầng lớp nhân sĩ đến xem.

Tin tức này vừa được tung ra, lập tức như một quả bom nổ tung khắp kinh thành.

Sở dĩ Đường Tiểu Lục làm vậy, hoàn toàn là vì hai quyết định.

Thứ nhất là nếu Diệp Phàm thắng, thì sẽ chứng minh cao thủ phía sau mình nhiều hơn hẳn mấy người anh trai chết tiệt kia.

Nếu thất bại, thì chứng tỏ những kẻ đối đầu với Đường gia không có kết cục tốt đẹp.

Cái chết của Diệp Phàm chính là một ví dụ.

Một mũi tên trúng hai đích, vẹn cả đôi đường.

Người trong kinh thành bàn tán xôn xao, vô cùng náo nhiệt, mọi ngõ ngách đều đang nói về chuyện này.

Lại có người không sợ chết, một mình dám khiêu chiến mười bốn võ đạo cao thủ, đây quả là một tin hiếm thấy.

Trong chốc lát, tất cả mọi người trong thành đều vây kín Đường gia, kín như bưng.

Lý Tiểu Tân và Tô Thần Long rất vui mừng, họ không ngờ mình cải trang lại có thể dễ dàng trà trộn vào nội bộ Đường gia như vậy.

Ngay lúc này.

Trên võ đài Đường gia mọi thứ đã được sắp xếp xong xuôi, hơn nữa Diệp Phàm và mười bốn võ đạo cao thủ đã ký kết sinh tử khế ước.

Bất kể ai sống ai chết, đều không truy cứu bất kỳ trách nhiệm pháp luật nào.

Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân thấy cảnh này thì có chút khó tin.

Bởi vì trên đài ký kết sinh tử khế ước, ngoài mười bốn võ đạo cao thủ kia, người còn lại lại chính là Diệp Phàm.

Điều này khiến hai người họ giật mình.

Chẳng lẽ người của Đường gia vì công bằng, mà để Diệp Phàm so tài với mười bốn võ đạo cao thủ?

Nếu đánh thắng thì sẽ thả họ ra sao?

Thế thì cũng không công bằng, một người đối kháng mười bốn người, làm sao có thể công bằng được chứ?

Chương 972

Đây chẳng phải là công khai bắt nạt người lương thiện sao!

Diệp Phàm sẽ không phải là đầu óc hồ đồ rồi chứ?

Hắn chẳng lẽ không thể đợi thêm sao?

Bên chúng tôi vũ khí hạt nhân cầm tay đã mang đến rồi." Lý Tiểu Tân cảm thấy hơi nghi hoặc.

Đây rõ ràng là cục diện "đưa mình vào chỗ chết" mà!

Võ đạo cao thủ là những sự tồn tại cao cấp đến mức nào?

Ngay cả đội hộ vệ hoàng gia của kinh thành cũng không dám tùy tiện ra tay với họ.

Huống chi những nhân tài như vậy, với công pháp và năng lực hạng nhất như vậy, căn bản không phải người ngoài có thể sánh bằng!

Diệp Phàm lại dám dễ dàng ký kết sinh tử khế ước, phát động khiêu chiến với họ, thật sự là không muốn sống nữa rồi.

Tô Thần Long lúc này nhìn chiếc vali vũ khí hạt nhân cầm tay trong tay cũng cảm thấy da đầu tê dại.

"Không ngờ, không ngờ!

Đến muộn một bước rồi.

Chết tiệt!

Nếu mà không có cả cơ hội đàm phán mà trực tiếp phát động tấn công thì e rằng không ổn lắm.

Bởi vì Tô Thần Long nghĩ là, trước tiên sẽ dùng chiếc vali vũ khí

hạt nhân làm mối đe dọa để đàm phán với Đường gia.

Bởi vì Đường gia chắc chắn trăm phần trăm sẽ sợ chết.

Nếu không đàm phán được, thì sẽ trực tiếp khai chiến.

Kết quả tệ nhất là cá chết lưới rách, sau vụ nổ thì ngay cả tro tàn cũng không còn.

Nhưng không ngờ.

Bây giờ Diệp Phàm lại chủ động phát động tấn công về phía họ, họ thậm chí còn không thể chen vào đám đông, chỉ có thể đứng từ xa mà nhìn, thế này thì chết tiệt đàm phán kiểu gì nữa?

Chết tiệt đàm phán cái quái gì nữa.

Thật là chết tiệt, đồ khốn nạn!" Tô Thần Long tức giận nghiến răng ken két.

"Không ngờ, không ngờ!

Chết tiệt, cuối cùng vẫn là chậm một bước.

Chết tiệt thật!" Ngay lúc này.

Tô Thần Long đã quyết định rồi, chết tiệt, cũng chết tiệt không đàm phán nữa.

Nếu tính mạng bị đe dọa, thì dùng vũ khí hạt nhân trực tiếp oanh tạc.

Dù sao vũ khí hạt nhân trong tay, hủy diệt thế giới này là được.

Đường gia bất nhân, thì đừng trách mình bất nghĩa.

Lý Tiểu Tân thấy ánh mắt Tô Thần Long thay đổi, cũng biết tên này trong lòng đã nổi giận rồi.

"Ai." Trong sự bất lực, Lý Tiểu Tân cũng chỉ có thể thở dài.

Trên võ đài.

Diệp Phàm đã chuẩn bị sẵn sàng tấn công.

Bên hắn cũng không phải là kẻ tầm thường yếu đuối.

Thể năng và thể chất của hắn cũng không phải người thường có thể sánh được.

Mười bốn võ đạo cao thủ, cố nhiên rất lợi hại, nhưng Diệp Phàm cũng tuyệt đối không phải là kẻ sẽ bị đánh chết ngay lập tức.

Binh bại như núi đổ, đối với bất kỳ ai cũng là một cuộc khủng hoảng diệt vong.

Nhưng Diệp Phàm hiện tại lại là người đơn độc.

Càng khiến Đường Tiểu Lục không coi ra gì.

Cho dù có đánh chết Diệp Phàm, thì cũng chỉ là một mạng thối, cứ mặc hắn đi.

Nhưng điều hắn không ngờ tới là.

Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân dưới đài không những không phải lính của hắn, mà ngược lại còn là kho vũ khí đạn dược của hắn.

Giả như Diệp Phàm trên đài bị đánh chết.

Thì Lý Tiểu Minh cũng chắc chắn không sống nổi!

Hai mạng người, vậy thì hãy để Đường gia các ngươi, để toàn bộ kinh thành các ngươi, để toàn bộ khu vực phía Bắc các ngươi đều biến thành khu vực bị vũ khí hạt nhân oanh tạc.

Một khi chiếc vali hạt nhân được kích hoạt, nó sẽ trực tiếp biến toàn bộ thành phố phía Bắc thành một vùng đất đối mặt với nguy cơ diệt vong.

Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân không hề biết nguồn gốc của chiếc vali vũ khí hạt nhân cầm tay này.

Nhưng.

Có một vấn đề quan trọng nhất là.

Vật này trước đây nằm trong tay Tào Ngọ Môn.

Mà cấp trên của Tào Ngọ Môn chính là Trương Đại Thụ, là ông ta đã đưa vật này cho Tào Ngọ Môn.

So với Đường gia và Diệp Phàm, hai người họ không có loại vũ khí nguy hiểm lớn này.

Họ thậm chí còn không có kho vũ khí.

Trương Đại Thụ chơi một mũi tên trúng ba đích, nhưng sự hỗ trợ của ông ta dành cho Tào Ngọ Môn lại là hạng nhất.

Ngay cả chiếc vali hạt nhân, một loại vũ khí nguy hại quốc gia, một vũ khí quan trọng thao túng các cơ quan nhà nước, cũng có thể bị Tào Ngọ Môn lấy được.

Có thể thấy Trương Đại Thụ không đặt tất cả hy vọng vào hai thế lực còn lại.

Cũng có thể thấy Tào Ngọ Môn tuyệt đối trung thành với Trương Đại Thụ.

Thế nhưng.

Chính vì sự trung thành đó mà một loạt biến cố này đã xảy ra.

Ông ta cũng không ngờ Tào Ngọ Môn lại đào ngũ ngay trận, chọn cách biến mất vào lúc này.

Chương 973

Và ngay lúc này.

Trương Đại Thụ cũng đã dự cảm được mọi việc đang phát triển theo chiều hướng không tốt.

Bởi vì ông ta biết kho vũ khí đó toàn bộ là binh khí lợi hại của mình.

Bất kể chuyện lớn nhỏ gì xảy ra trong kinh thành, Trương Đại Thụ đều có thể biết được ngay lập tức.

Và ngay lúc này.

Chuyện Diệp Phàm tỉ thí với mười bốn võ đạo cao thủ của Đường gia cũng đã truyền đến tai ông ta.

Ngay lập tức.

Trương Đại Thụ phái người đến hiện trường, nếu Diệp Phàm xuất hiện nguy hiểm đến tính mạng, nhất định phải cứu chữa.

Dù có phải liều mạng cũng nhất định phải bảo toàn hơi thở cho Diệp Phàm.

Bởi vì trên người Diệp Phàm còn có rất nhiều bí mật mà ông ta chưa biết.

"Chết tiệt!

Một Đường Tiểu Lục, một Đường gia nhỏ bé, chẳng qua chỉ là một kho báu phế thải của ta, bây giờ lại dám uy hiếp thế lực mà ta đang phù trì như vậy." Trương Đại Thụ ngồi trong thư phòng, đặt cuốn sách trong tay xuống.

Vẻ mặt ông ta biến đổi thất thường, vô cùng không vui.

Ông ta cũng không ngờ mọi chuyện phát triển lại hoàn toàn thoát khỏi sự kiểm soát thực tế của mình.

Vốn dĩ.

Ba thế lực là Diệp Phàm, Tào Ngọ Môn, Đường gia.

Không ngờ biến cố của Đường gia, trực tiếp dẫn đến việc Tào Ngọ Môn đào ngũ.

Sau đó lại bắt giữ Diệp Phàm, bây giờ dùng mười bốn võ đạo cao thủ ép Diệp Phàm phải phơi bày toàn bộ thực lực của bản thân.

Nếu nói là phơi bày, nếu còn sống thì không sao, nhưng nếu chết, thì ba thế lực mà mình phù trì đã bị Đường gia đánh đổ mất hai, thật sự là… Nghĩ đến đây, Trương Đại Thụ hận đến nghiến răng.

Đồng thời, ông ta cũng không ngờ, Đường gia lại có dã tâm lớn đến vậy.

Không ngờ, không ngờ!

Tất cả kế hoạch của ông ta lại bị phá vỡ hoàn toàn.

Trương Đại Thụ, một nhân vật cấp "các lão".

Ngay lúc này.

Đã không còn coi Từ Long và Nghiêm Bác Đạt là đối thủ mạnh mẽ nữa.

Ngược lại, bây giờ lại xuất hiện đối thủ mạnh mẽ thứ ba, đó chính là Đường gia.

Vốn dĩ.

Chuyện bên Long Quân Lăng mộ ông ta vẫn chưa có ý định buông tay, bây giờ lại xảy ra chuyện như vậy.

Thật sự khiến ông ta đau đầu nhức óc, nếu nói là làm lại từ đầu,

ông ta nhất định sẽ không phù trì Đường gia nữa.

"Chết tiệt!

Quá đáng chết tiệt, đám khốn nạn này cũng chết tiệt quá ghê tởm." Trương Đại Thụ không ngờ nước cờ này của mình lại đi sai.

Lại gây ra phản ứng dây chuyền lớn đến vậy!

Hôm nay nói gì thì nói, Diệp Phàm cũng không thể chết, nếu Diệp Phàm mà chết, thì sẽ không có căn bản để Đường gia triệt để đứng vững.

Nếu thế lực của Đường gia trỗi dậy, thì sẽ kiên trì gây hại cho ông ta.

Dù sao.

Đường gia cũng thuộc hàng khai quốc công thần, tồn tại như các vương gia đời trước.

Vì vậy nhất định không thể phù trì tên khốn nạn này trỗi dậy.

Nhất định không thể để Diệp Phàm chết đi.

Nếu Diệp Phàm chết đi, thì sẽ không còn tư bản để đối kháng với Đường gia nữa.

Hiện tại cho dù là "cá chết lưới rách", cũng nhất định phải bảo toàn tính mạng Diệp Phàm, cũng nhất định phải để Diệp Phàm sống sót.

Nhưng Trương Đại Thụ cố nhiên biết thân phận của mình quan trọng đến mức nào.

Căn bản không thể tùy tiện lộ diện trước mặt những người bình thường.

Vì vậy.

Cũng chỉ có thể bảo cấp dưới của mình theo dõi sát sao.

Một khi Diệp Phàm gặp nguy hiểm đến tính mạng, thì nhất định phải dốc toàn lực cứu chữa.

Và ngay lúc này trên võ đài, trán Diệp Phàm đã lấm tấm mồ hôi.

Bởi vì.

Hắn cảm nhận rõ ràng rằng mười bốn võ đạo cao thủ đối diện đã được tiêm một thứ giống như thuốc kích thích vào cơ thể.

"Chết tiệt!

Rốt cuộc là muốn làm gì đây?" Diệp Phàm có chút không hiểu, không phải nói là tỉ thí công bằng sao?

Sao lại uống thuốc trước!

Đây chẳng phải là muốn giết mình sao?

Ngay lúc này.

Đường Ngũ đang xem kịch ở dưới, ánh mắt ngày càng tà ác.

Bởi vì vừa nãy, hắn đã cho tất cả các tuyển thủ uống một loại thuốc.

Với loại thuốc này, không chỉ khi đánh nhau sẽ không sợ đau, mà còn tương đương như chất adrenaline, đơn giản là như chó điên, chỉ có điều thời gian duy trì không quá dài, chỉ mười phút.

Trong mười phút đó chắc chắn có thể đánh gục toàn bộ Diệp Phàm.

Đương nhiên.

Tất cả những điều này.

Đường Tiểu Lục vẫn chưa biết, bởi vì Đường Tiểu Lục muốn thấy thực lực thật sự của Diệp Phàm, chứ không phải muốn lấy

mạng hắn, hắn chỉ muốn lập uy, chứ không phải muốn thực sự đánh chết Diệp Phàm.

Chương 974

Lúc này.

Đường Tiểu Lục nhìn mười bốn võ đạo cao thủ trước mặt cũng cảm thấy có gì đó không ổn.

Bởi vì hắn cảm nhận rõ ràng có một luồng sát khí.

Lúc này.

Đường Tiểu Lục dùng ánh mắt kỳ lạ nhìn Đường Ngũ bên cạnh.

Chẳng lẽ tên nhóc chết tiệt này lại dùng thủ đoạn hạ đẳng nào nữa sao?

Đúng là cái bản tính khó dời!

Lúc này Đường Tiểu Lục cảm thấy hơi mơ hồ.

Hắn sẽ không thực sự dùng thủ đoạn như vậy chứ.

Chát!

Đường Tiểu Lục thẳng tay táng cho Đường Ngũ một bạt tai thật mạnh. "Tôi nói cho mày biết, phải công bằng mà thi đấu.

Đây là một hạng mục công khai.

Mày dùng thủ đoạn bỉ ổi như vậy, cho dù Diệp Phàm có bị đánh chết, thì cũng có lợi ích gì cho chúng ta?

Sao mày có thể làm thế được?" Đường Ngũ ôm bên má sưng vù, sắp khóc đến nơi.

Cái bạt tai vừa rồi quá mạnh, suýt nữa đánh rụng cả răng hàm của hắn. "Cho dù Diệp Phàm có thắng, mày nghĩ hắn thật sự sẽ trung thành với Đường gia chúng ta sao?

Bây giờ tao chỉ muốn sớm loại bỏ một tai họa cho mày, sao mày lại không hiểu được tấm lòng khổ tâm của tao?" Nói đến đây, Đường Ngũ suýt không kìm được nước mắt.

Chủ yếu là vì quá đau, một phần nữa là cảm thấy vô cùng ấm ức.

Hắn vì Đường gia mà tận tâm tận lực, lúc nào cũng nghĩ cho Đường gia.

Thế mà Đường Tiểu Lục lại không nghĩ tới điểm này? "Mày nói cái quái gì thế!

Đường Nhược Tuyết và con của nó đều đang nằm trong tay chúng ta, Diệp Phàm sao có thể không nghe lời chúng ta?

Mày tự ý làm chuyện này đã hỏi ý tao chưa hả?

Lão tử đây vẫn còn sống sờ sờ, tao bây giờ là gia chủ, mày dám coi tao là gì?

Cút ngay cho tao!" Nói đến đây, Đường Tiểu Lục liền giơ chân lên, hung hăng đá một cước vào mặt Đường Ngũ.

Khiến mặt hắn dính đầy vết giày. "Lát nữa Diệp Phàm mà có bề gì, thì mày đừng hòng sống yên ổn." Đường Tiểu Lục nói xong, liền đi xuống dưới đài chuẩn bị xem kịch vui.

Trong lòng ông ta lúc này đang cầu nguyện.

Chỉ cần Diệp Phàm có thể trụ được mười phút.

Thì khi đó.

Thể lực và adrenaline (thận thượng tuyến tố) của những võ đạo cao thủ kia sẽ hoàn toàn cạn kiệt.

Khi đó, chiến thắng sẽ thuộc về Diệp Phàm.

Chỉ có điều, Đường Tiểu Lục cũng cảm thấy chuyện này khá mờ

mịt.

Dù sao thì.

Sức mạnh từ adrenaline trong gần mười phút tương đương với việc phát huy năng lực của con người đến cực hạn.

Nếu bị bọn họ nắm được điểm yếu, Diệp Phàm sẽ bị đánh chết tươi.

Vì vậy.

Đường Tiểu Lục cũng thầm mong mọi chuyện sẽ không xảy ra.

Chỉ thấy, trên lôi đài.

Mười bốn vị võ đạo cao thủ giống như những con trâu điên đã phát rồ, ánh mắt hừng hực muốn thử sức, ngọn lửa giận dữ trong lòng không thể kiềm nén được nữa.

Không còn cách nào khác, lượng thuốc trong cơ thể bọn họ đã đạt đến đỉnh điểm.

Bây giờ khi nhìn thấy Diệp Phàm.

Giống như nhìn thấy một con dê đang chờ bị làm thịt.

Như thể hận không thể lập tức xông tới xé nát hắn, rồi nuốt chửng vào bụng.

Diệp Phàm cũng đã cảm nhận được sát khí này.

Dưới lôi đài.

Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân nhìn thấy cảnh này đều hơi ngớ người.

Họ cũng nhìn ra có gì đó không ổn, rõ ràng đối diện là bọn tiêm thuốc. "Cái quái gì đây?

Đây vẫn là thi đấu công bằng sao?" Tô Thần Long nghiến răng

nghiến lợi, không ngờ lại ra nông nỗi này. "Đậu má, cái Đường gia này cũng quá xảo quyệt rồi.

Bề ngoài nói là luận võ, mà sau lưng lại hãm hại người khác thế này ư?

Sao có thể hành động như vậy được?

Thật là ghê tởm!" Lý Tiểu Tân bất đắc dĩ lắc đầu, liếc nhìn chiếc cặp hạt nhân trong tay Tô Thần Long. "Lát nữa mà không ổn, thì trực tiếp cho nổ tung, đến lúc đó chết thì cùng chết!" "Không cho cơ hội đàm phán, còn nói gì linh tinh, cứ thế mà làm tới.

Dù sao thì cũng chẳng còn đường sống." Sau tiếng pháo hiệu bắt đầu trên lôi đài.

Mười bốn vị võ đạo cao thủ như điên lao về phía Diệp Phàm.

Sức mạnh đôi tay của bọn họ đã gần đạt đến đỉnh điểm, toàn thân cơ bắp căng cứng như một con trâu lực lưỡng.

Diệp Phàm biết rõ không ổn.

Chương 975

Lúc này không thể đối đầu trực diện với đám người này, chỉ có thể tạm thời né tránh.

May mắn là đám người bị tiêm adrenaline này chỉ biết xông thẳng, đâm thẳng, chứ không biết vận dụng linh hoạt.

Thế nên.

Diệp Phàm cứ lúc ẩn lúc hiện, lúc đứng lúc tránh.

Hắn chạy đi chạy lại trên đài, đạp cả lên vai bọn họ.

Chạy ròng rã gần hai phút mới dừng lại.

Khán giả dưới đài nhao nhao hò reo.

Không ngờ có người lại dám công khai khiêu chiến mười bốn võ đạo cao thủ, mà đánh đấm lại xuất sắc đến thế.

Mặc dù nhìn thì có vẻ như chẳng đánh đấm gì.

Nhưng cứ né tránh liên tục như vậy cũng rất đáng xem. "Vút!" Một vị võ đạo cao thủ lúc này vươn nắm đấm đánh về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm làm sao có thể chịu đựng đòn tấn công của gã này?

Hắn lập tức dùng chiêu 'Tứ lạng bạt thiên cân'.

Rồi nhẹ nhàng đưa chân đá ra.

Chỉ thấy vị võ đạo cao thủ bị đá trúng như một viên đạn.

Bay thẳng về phía bảy tám người phía sau hắn, lập tức. "Bành bành bành!" những tiếng động lớn.

Khiến mấy người phía sau định xông tới bị giật mình, lập tức ngã

xuống đất.

Đó là lực xung kích mạnh mẽ, cộng thêm cước pháp cao cường của Diệp Phàm, trực tiếp nâng toàn bộ công lực lên gấp trăm lần.

Trong chớp mắt.

Mười bốn vị võ đạo cao thủ trên đài chỉ còn lại sáu người đứng, tám người còn lại đều nằm la liệt trên đất.

Cảnh tượng lập tức hỗn loạn. "Hay!

Hay quá!

Hay quá đi!

Đánh quá xuất sắc!" "Tuyệt vời, mười bốn võ đạo cao thủ trong chốc lát đã hạ gục tám người, thật sự quá giỏi." Khán giả dưới đài nhao nhao hò reo cổ vũ.

Bọn họ không thể ngờ Diệp Phàm với thân hình có vẻ gầy gò lại có sức bùng nổ mạnh mẽ đến vậy.

Hoàn toàn không phải là Diệp Phàm quái quỷ gì, mà hơi giống Diệp Vấn tái thế.

Nghĩ năm xưa.

Cụ Diệp Vấn với thân hình gầy yếu vẫn có thể dễ dàng đánh bại lực sĩ Nga.

Kiểu thân pháp 'lấy lực đánh lực, lấy nhu khắc cương' này quả là hiếm thấy.

Diệp Phàm thở dài một hơi.

Nhưng hắn không ngờ.

Tám người ngã xuống, lập tức lại bật dậy.

Một cú 'cá chép vượt vũ môn' đã bay đến trước mặt hắn. "Mẹ

kiếp, đám người này mãi không xong à." Trong mắt Diệp Phàm lóe lên một tia hàn quang, tiếp theo, hắn chuẩn bị sử dụng tuyệt chiêu của mình.

Năm xưa đi đạo mộ, hắn đã học được chiêu Kim Chung Tráo Thiết Bố Sam.

Lại còn học được một chiêu Kỳ Môn Độn Giáp.

Đây đều là những võ thuật phòng ngự chuyên biệt, những võ thuật phòng ngự này đều có tác dụng lớn, trước đây hắn chưa từng dùng lần nào.

Nhưng.

Tiếp theo hắn muốn thử một lần.

Mặc dù có thể nguy hiểm, nhưng hắn muốn cố gắng duy trì tư thế thấp nhất để tiêu hao năng lượng của bọn họ.

Đợi đến khi tác dụng của adrenaline hết, đó là lúc hắn có thể toàn lực xuất kích.

Diệp Phàm cuối cùng cũng tìm được một khe hở, đứng ở một nơi khá trống trải.

Rồi hắn thủ thế trung bình tấn, chỉ thấy hai tay hắn tạo thành hình tam giác.

Sau đó, toàn thân bắt đầu phát lực.

Lúc này, giữa trán hắn có một vật màu đỏ đang lấp lánh.

Diệp Phàm cũng biết, thời cơ đã chín muồi, hắn lớn tiếng hô: "Kỳ Môn Độn Giáp!

Tá lực!" Trong khoảnh khắc.

Xung quanh kim quang bùng lên, như thể đang bước vào tiên cảnh

trên trời.

Tất cả mọi người đều ngẩn người ra, ngay cả Đường Tiểu Lục đang ngồi dưới đài cũng ngớ ngẩn. "Đây...

đây là Như Lai Phật Tổ hiển linh trong truyền thuyết sao?" Nhưng mọi người còn chưa kịp tỉnh lại khỏi trạng thái ngỡ ngàng.

Lại bị một luồng cuồng phong đột ngột cuốn bay cả đất cát.

Tất cả kim quang đều thu lại, chỉ tập trung trên người Diệp Phàm.

Mười bốn vị võ đạo cao thủ, ngươi nhìn ta, ta nhìn ngươi, đều ngớ người ra.

Bởi vì bây giờ trên người Diệp Phàm không còn gì cả.

Chỉ là hắn vẫn đứng trung bình tấn, toàn thân trên dưới đều tản ra một loại khí tức khác thường. "Lên đi!" Không biết ai hét lên một tiếng, mười bốn vị võ đạo cao thủ lại xông tới.

Bọn họ nắm chặt cánh tay cơ bắp căng cứng của mình, siết chặt nắm đấm to như bao cát, lao về phía Diệp Phàm.

Chương 976

Những nắm đấm, những cú đấm, những cú đá đều dồn mười phần lực về phía Diệp Phàm.

Mười bốn người.

Không đếm xuể bao nhiêu đấm, bao nhiêu đá.

Chỉ biết nếu đánh trúng người bình thường, chắc chắn sẽ bị đánh thành thịt nát.

Chỉ có điều.

Vừa chạm vào người Diệp Phàm, đã nghe thấy tiếng la hét thảm thiết tứ tán.

Bọn họ dường như đá trúng tấm sắt, lại như đá trúng đá tảng.

Nhưng phần lớn hơn, giống như đá trúng nhím, hoặc là nhím lông, chùy lưu tinh, những thứ có gai nhọn.

Bây giờ.

Trên người Diệp Phàm không chỉ cứng rắn, mà còn như mang theo giáp phản đòn.

Những gai nhọn này vô cùng sắc bén, gần như đâm cho các võ đạo cao thủ thở không nổi.

Đột nhiên.

Một trong số các võ đạo cao thủ có lẽ đã hết thuốc.

Hắn đá ra một cước liền bị phản lực bật ngược trở lại.

Cuối cùng, hắn ôm chân như thể bị gãy, nằm trên đất kêu la quái dị.

Đường Ngũ lúc này nhìn đồng hồ trên tay mình, thời gian đã trôi qua tám phút.

Có lẽ người này trao đổi chất nhanh hơn, adrenaline trong cơ thể đã hoàn toàn biến mất.

Vừa rồi một loạt tấn công khiến hắn không cảm thấy đau đớn.

Nhưng bây giờ khi thuốc hết tác dụng, nỗi đau đã ập đến.

Đường Tiểu Lục vẫy tay ra hiệu cho các trọng tài trên đài: "Đưa người bị thương này xuống đi." Lập tức.

Hàng chục người liền tới khiêng người bị thương này xuống.

Trên đài.

Chỉ còn lại mười ba vị võ đạo cao thủ, cộng thêm một Diệp Phàm. "Cái thứ phế vật chết tiệt, mới có tám phút mà thuốc đã hết tác dụng rồi, tao còn tưởng trong vòng mười phút Diệp Phàm sẽ bị đánh gục chứ!

Không ngờ thằng nhóc này lại cứng đầu chịu đựng được tám phút, đồ khốn!" Đường Ngũ vừa nói vừa định đứng dậy.

Đường Tiểu Lục trực tiếp trừng mắt nhìn hắn một cái đầy hung dữ: "Mày định làm cái quái gì?

Mày không định tiêm thêm hai mũi adrenaline nữa đấy chứ?

Lại chích thêm hai mũi nữa cho thằng vừa bị thương kia hả?

Mày còn muốn cho nó sống không đấy!" Không ai hiểu con hơn cha.

Những thủ đoạn nhỏ nhặt của Đường Ngũ, Đường Tiểu Lục đều biết.

Có lẽ hắn cảm thấy Diệp Phàm không bị đánh gục trong vòng

mười phút ngắn ngủi khiến hắn hoảng loạn.

Bây giờ Đường Tiểu Lục cảm thấy.

Đường Ngũ thằng này hơi quá đáng, còn độc ác hơn cả ông ta hồi trẻ. "Mày bây giờ cứ ở yên đây cho tao, mấy vị võ đạo cao thủ đó cũng là mạng người.

Đừng quên, bọn họ là năm vị đại gia của mày trước đây, còn có một chú nữa, mạng của họ tao không thể tự quyết.

Mày mà chết, còn có tao lo hậu sự cho mày, nhưng nếu bọn họ mà chết, thì mấy vị đại gia đó chắc chắn sẽ không bỏ qua cho tao, đến lúc đó mày sẽ phải lo hậu sự cho tao đấy!" Nghe lời này, Đường Ngũ bị nói cho không còn mảnh giáp.

Những toan tính nhỏ trong lòng bị cha hắn nhìn thấu, hắn cũng cảm thấy không còn chỗ chôn thân.

Chỉ có thể xấu hổ gật đầu: "Vâng, cha, con nghe lời cha, cứ ở đây yên ổn, không đi đâu cả." Mười bốn vị võ đạo cao thủ không hề có chút quan hệ nào với Đường Tiểu Lục.

Vạn nhất một người trong số họ bị thương thì còn không sao.

Nhưng giả sử, vạn nhất có một người chết đi.

Thì thật sự Đường Tiểu Lục này cũng không thể làm gia chủ được nữa!

Dù sao, võ đạo cao thủ ở An Lạc vốn không nhiều, phần lớn đều ở trong hoàng thành.

Có được mười bốn vị bảo vệ Đường gia bọn họ đã là thể diện lớn lao rồi.

Vạn nhất lại chết thêm một hai người nữa.

Thì coi như xong đời!

Mấy người còn lại chắc chắn cũng sẽ không ở lại đây nữa.

Đường Tiểu Lục vì muốn bảo toàn đại cục, hơn nữa là vì tình nghĩa huynh đệ của mình, ông ta không muốn mọi chuyện làm ầm ĩ đến mức này.

Những huynh đệ còn lại thì dễ nói chuyện.

Riêng một người nóng tính như Đường Tiểu Ngũ, người được coi là ngũ ca của mình, Đường Tiểu Lục nghĩ đến là đã thấy đau đầu.

Nếu thằng cha đó mà cãi cùn, mình căn bản không phải là đối thủ.

Vì vậy.

Đường Tiểu Lục đặt tên cho con trai mình là Đường Ngũ, ý tứ cũng rất rõ ràng.

Hoàn toàn muốn phân định ranh giới rõ ràng với ngũ ca Đường Tiểu Ngũ của mình.

Không nói nhiều nữa, không làm nhiều nữa, không bàn nhiều nữa.

Nhìn thấy trên đài một trong mười bốn vị võ đạo cao thủ đã bị đánh gục.

Dưới đài, Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân cũng thở phào nhẹ nhõm.

Bọn họ không thể ngờ công phu của Diệp Phàm lại lợi hại đến thế.

Nếu biết như vậy thì lẽ ra còn có chỗ để xoay sở.

Chỉ là không biết liệu mười ba người còn lại có dễ đối phó không.

Bọn họ cũng rất rõ.

Chương 977

Loại thuốc hiệu nghiệm như vậy thường chỉ có tác dụng khoảng mười phút.

Hiện tại tình hình trên sân đã trôi qua gần mười phút.

Ngay lập tức có thể hết tác dụng của thuốc.

Nếu nói trước khi mọi chuyện kết thúc, mà có thể kiên trì được.

Thì cục diện sẽ hoàn toàn bị xoay chuyển.

Diệp Phàm cũng sẽ hoàn toàn thắng lợi!

Mười ba vị võ đạo cao thủ còn lại lúc này cũng đang trong trạng thái ngơ ngác.

Không ngờ, bây giờ Diệp Phàm thực sự đao thương bất nhập sao?

Cho dù là khí công lợi hại đến mấy, võ thuật tài ba đến đâu, cũng nhất định sẽ có một điểm yếu.

Lúc này.

Trên sân xuất hiện một cảnh tượng khôi hài, đó là mười ba vị võ đạo cao thủ thi nhau đánh vào cánh tay, chân, đầu của Diệp Phàm.

Nhưng.

Lại chẳng có tác dụng gì, ngược lại còn khiến bọn họ không tìm được bất kỳ điểm yếu nào.

Lúc này.

Một vị võ đạo cao thủ mắt tinh nhanh nhìn về phía mông của Diệp Phàm, cho rằng chỗ đó hẳn là điểm yếu.

Chỉ thấy.

Hắn dùng thủ ấn của Hỏa Ảnh Nhẫn Giả tạo thành hình cung.

Hai ngón trỏ hợp lại làm một, biến thành hình dạng một cây mâu. "Phập!" Thẳng thừng đâm vào mông Diệp Phàm.

Chỉ nghe vị võ đạo cao thủ đó hét lớn trong miệng: "Thiên Niên Sát!" Diệp Phàm biết rõ không ổn, thằng cha này đã tìm ra điểm yếu của mình!

Ngay lập tức dậm chân bật ngược người dậy.

Ngay lập tức.

Hắn lộn một vòng trên không, trực tiếp đáp xuống mép lôi đài. "Suýt nữa thì bị thằng nhóc này phá hỏng võ công tu vi của mình." Diệp Phàm vội vàng ôm lấy mông mình. "Suýt chút nữa thì bị gã này đâm thủng." Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân nhìn thấy cảnh này cũng suýt bật cười thành tiếng. "Không ngờ, Diệp Phàm cũng có lúc sợ hãi chết tiệt như vậy." "Thú vị!" Lần này.

Thế trận ưu thế đã nghiêng về phía Diệp Phàm.

Thời gian đã gần mười phút.

Adrenaline trong người mấy người phía trước đang giảm sút đáng kể.

Hơn nữa, nhìn dáng vẻ thì bọn họ đã lộ ra vẻ cực kỳ suy yếu.

Nhưng.

Do trong cơ thể vẫn còn một chút năng lượng, bọn họ vẫn chưa muốn từ bỏ.

Chỉ thấy mười ba vị võ đạo cao thủ này lại lần nữa nhào tới.

Phát động tổng tấn công Diệp Phàm lần nữa.

Lần này, bọn họ đã khôn ra.

Họ xếp thành một hình tam giác lớn, vây chặt Diệp Phàm ở bên trong.

Đồng thời.

Một tay ở dưới, một tay ở trên.

Mục đích là để ngăn Diệp Phàm trốn thoát.

Diệp Phàm nhìn thấy cảnh này cũng hơi ngớ người, hai tay một lên một xuống thế này là sao? "Đây là chỉ huy giao thông à, hay làm cái gì?" "Ha ha ha ha!" Khán giả dưới đài đều cười vang.

Bọn họ không thể ngờ đám người này lại khôi hài đến vậy.

Người không biết còn tưởng đây là thành viên của đoàn vũ ballet nào đó.

Sắc mặt Đường Ngũ đã khó coi đến cực điểm.

Trong lòng thầm nghĩ, lần này chắc chắn là thất bại hoàn toàn rồi. "Chết tiệt!" "Đám ngu ngốc này chỉ biết dùng sức mạnh, lại không biết dùng mưu kế." Lần này.

Chiếc tách trà trong tay Đường Ngũ đã nắm không vững nữa.

Hắn không muốn dùng quá nhiều sức, sợ bóp nát nó.

Bởi vì.

Đường Tiểu Lục đang đứng cạnh hắn.

Trước mặt cha mình, hắn còn không muốn bộc lộ tính khí của mình.

Bởi vì.

Có thể sẽ chết rất thảm!

Tính khí của Đường Tiểu Lục hắn rõ, không thể tùy tiện hủy hoại một cọng cỏ, một cái cây trong nhà.

Nhìn thấy Đường Ngũ muốn nổi giận lại không dám nổi giận.

Tình hình như vậy khiến Diệp Phàm trên đài cảm thấy có chút khôi hài.

Khóe miệng hắn hiện lên một nụ cười lạnh.

Đồng thời Diệp Phàm cũng thầm nghĩ: "Đám võ đạo cao thủ này, cũng chỉ là một đám người chỉ có sức mạnh mà không có đầu óc.

Nếu là bình thường, mình có lẽ không tránh thoát được, nhưng hôm nay mình thật sự đã phát huy tiềm lực của bản thân đến cực hạn." "Được!

Được đấy!

Chương 978

Không tồi!" Diệp Phàm cảm thấy trong cơ thể mình như tràn đầy một luồng khí nóng.

Có lẽ là do sức mạnh của bản thân bùng nổ, khiến adrenaline trong cơ thể hắn cũng bắt đầu tăng lên.

Đây không phải là một điềm lành.

Bởi vì không sớm không muộn, cứ đúng lúc này lại đến, thật sự quá không đúng lúc.

Vốn dĩ.

Loại adrenaline này, tốt nhất là không nên kích hoạt.

Thế mà không ngờ Đường Ngũ cái tên khốn này.

Lại tiêm cho mười bốn vị võ đạo cao thủ mỗi người một mũi adrenaline.

Phát huy thể năng của bọn họ đến cực hạn.

Vừa rồi nếu adrenaline của bản thân được phát huy, hoàn toàn có thể 'lấy lực đánh lực', không cần phải lén lút phát triển nữa.

Nhưng bây giờ trận đấu sắp kết thúc rồi.

Adrenaline của bản thân lại bị kích phát.

Điều này khiến Diệp Phàm cảm thấy quá là khó chịu.

Bởi vì hắn cảm thấy cứ bình bình đạm đạm, an ổn né tránh chiêu thức, rồi chuẩn bị công kích cũng rất tốt.

Không hề muốn phát huy toàn bộ tiềm năng của mình, thế mà không ngờ adrenaline lại đến không đúng lúc như vậy!

Nói thì chậm nhưng xảy ra thì nhanh.

Có lẽ vì adrenaline của bản thân bùng nổ, có lẽ vì cảm thấy hai tay và toàn thân tràn đầy sức mạnh.

Trong một thoáng ngắn ngủi, Diệp Phàm trực tiếp bay vọt lên không.

Thoát khỏi vòng vây của mười bốn vị võ đạo cao thủ, đáp xuống bên ngoài vòng.

Sau đó.

Trong mắt Diệp Phàm hiện lên một tia độc địa. "Vì các ngươi bất nhân, thì đừng trách ta bất nghĩa!" Lúc này, mười ba vị võ đạo cao thủ còn lại đã cảm thấy không ổn.

Bọn họ hiểu ra rồi.

Thể năng của Diệp Phàm đã gần đến cực hạn, adrenaline đã bùng phát.

Những võ đạo cao thủ này rất rõ hành vi của mình, và cũng rất rõ vì sao biểu hiện của Diệp Phàm lại bất thường như vậy.

Đây là tiềm năng cơ thể bùng nổ, bọn họ cũng là người luyện võ.

Khi adrenaline trong cơ thể bùng phát, nhất định không được dễ dàng tiếp cận, giống như Diệp Phàm vừa rồi đã né tránh.

Nhưng bọn họ không có cái đầu như Diệp Phàm lúc nãy, vẫn còn ngốc nghếch nhìn.

Diệp Phàm trực tiếp xông đến trước mặt một người trong số đó, một quyền đẩy hắn bay xa năm sáu mét.

Lực đạo của cú đấm này tương đương ba trăm cân.

Trực tiếp khiến vị võ đạo cao thủ phía trước ngã vật xuống đất

một cách nặng nề. "Bành!" Chỉ nghe một tiếng động lớn, cộng thêm tiếng xương gãy "rắc rắc".

Vị võ đạo cao thủ đó trực tiếp nằm trên lôi đài kêu la đau đớn. "Vãi chưởng!" Mười hai vị võ đạo cao thủ còn lại nhìn thấy cảnh này đều sợ ngây người. "Mẹ kiếp!" "Vừa rồi khi bọn họ có adrenaline trong người, sao không lợi hại bằng Diệp Phàm bây giờ?" "Vừa rồi trên người bọn họ cũng đã bị tiêm adrenaline.

Chỉ có điều adrenaline của bọn họ là từ bên ngoài, còn adrenaline trên người Diệp Phàm là do cơ thể tự kích hoạt.

Chẳng lẽ đây là vấn đề bản chính và bản sao sao?

Bản chính uy lực lớn hơn, bản sao không có uy lực gì sao?" Nhưng lúc này.

Hoàn toàn không phải là lúc để những võ đạo cao thủ này nghĩ ngợi.

Chỉ thấy vị võ đạo cao thủ bị đánh bay ra ngoài giờ đang nằm dưới lôi đài, miệng không ngừng ộc máu. "Tốt quá!" Đường Tiểu Lục lúc này cảm thấy có chút kinh ngạc và mừng rỡ. "Không ngờ Diệp Phàm lúc này lại từ phòng ngự chuyển sang tấn công." "Hay, hay, hay, rất không tồi!" "Trong mười bốn người có thể đánh bại hai người cũng được!" "Nhìn mười hai người còn lại trên đài sao lại có vẻ rụt rè thế kia?

Vẫn không dám tấn công, chẳng lẽ là sợ hãi?

Nếu họ chịu thua, thì điều đó tương đương với việc Diệp Phàm thắng lợi rồi." Đường Tiểu Lục trực tiếp vẫy tay ra hiệu cho người phía sau, bảo người đưa tên này đi điều trị. "Người đâu, mau khiêng tên này xuống, cho hắn về luôn." Cảnh tượng nhất thời chìm vào sự tĩnh lặng như chết.

Diệp Phàm một mình hổ thị đăm đăm nhìn mười hai tên trước mặt, khóe miệng hiện lên một nụ cười. "Sao không dám lên?

Vừa rồi đám các ngươi không phải rất lợi hại sao?

Bây giờ sao?

Nhát rồi à?" Mười hai vị võ đạo cao thủ phía trước, adrenaline trong cơ thể cuối cùng cũng tiêu hao sạch trong khoảnh khắc này.

Bây giờ bọn họ chỉ muốn được ngủ một giấc thật ngon.

Hơn nữa cảm thấy vô cùng mệt mỏi, vì vừa rồi thể lực tiêu hao quá mức, thật sự quá buồn ngủ, quá mệt.

Đến lúc này.

Đến lượt mấy người bọn họ sợ hãi rồi.

Chỉ có điều bọn họ hữu dũng vô mưu, liền tứ tán chạy trốn.

Có người chạy xuống lôi đài, chạy xuống lôi đài thì sẽ trực tiếp bị coi là thua cuộc.

Có người vẫn cố tình kiên trì trên đài, bởi vì Đường Ngũ đã hứa hẹn.

Chỉ cần bọn họ kiên trì, cho dù bị đánh tàn tật hay bị đánh chết trên đài, cũng sẽ nhận được một khoản thưởng hậu hĩnh.

Lần này cục diện đã hoàn toàn xoay chuyển.

Mười hai vị võ đạo cao thủ sợ hãi đến mức năm người đã bỏ chạy.

Chương 979

Bảy người còn lại trên đài vẫn đang khổ sở kiên trì, lại một lần nữa tạo thành thế đối kháng hình tam giác.

Diệp Phàm mặc kệ năm người đã bỏ chạy.

Nhìn tám người trước mặt, hắn siết chặt hai nắm đấm, chân bắt đầu phát lực, trực tiếp bay vọt lên không.

Dù sao thì.

Bọn họ là đội hình tam giác, sợ nhất là bị đánh úp từ phía sau.

Nhưng.

Diệp Phàm lại cố tình đến từ phía sau, bắt đầu giải quyết từng người từ phía sau.

Một cước đá bay một người, một quyền đấm bay một người, một cước lại đá bay một người.

Sau đó.

Lại tung thêm một cú đá xoay cao, cứng rắn đánh vỡ xương đầu của một vị võ đạo cao thủ. "Rắc" một tiếng.

Vị võ đạo cao thủ bị vỡ xương đầu đó trực tiếp ngất lịm.

Lập tức.

Trên đài tiếng la hét thảm thiết liên tục vang lên.

Không ngờ, không ngờ!

Chỉ trong chưa đầy một phút ngắn ngủi.

Tám vị võ đạo cao thủ trên đài bị đá bay xuống, bị đánh gục xuống.

Lúc này.

Chỉ còn lại một người đứng vững, đó chính là Diệp Phàm.

Ánh mắt Diệp Phàm kiên định.

Hơn nữa, khi nhìn về phía xa, trong lòng hắn đã có tính toán của riêng mình.

Hắn thắng rồi, hắn hoàn toàn thắng rồi.

Hắn đã thắng lợi, hoàn toàn thắng lợi.

Khi bóng đêm bao trùm mặt đất, luôn có ánh sáng từ từ tiến bước trong đêm.

Nếu như có thể xua tan mây mù để thấy ánh mặt trời.

Chắc chắn có thể khiến cả bầu trời xuất hiện mặt trời.

Diệp Phàm một mình đứng trên đài, còn khán giả dưới đài đã vô cùng kích động.

Họ thậm chí còn muốn bật khóc.

Không ngờ, không ngờ, đệ nhất nhân thiên hạ vạn cổ lại chính là Diệp Phàm.

Mười bốn vị võ đạo cao thủ không một ai ngoại lệ đều ngã xuống, kẻ chết thì chết, kẻ bị thương thì bị thương.

E rằng rất lâu nữa họ sẽ không thể ra tay lần nữa.

Điều này cũng hoàn toàn giáng đòn vào sự kiêu ngạo của mấy huynh đệ Đường gia.

Đồng thời cũng tăng thêm sự tự tin cho Đường Tiểu Lục. "Quả nhiên tôi không nhìn nhầm người, lão gia tử năm xưa đã sai, tôi không thể có được một nhân tài." Đường Tiểu Lục đầy vẻ kiêu ngạo nhìn Diệp Phàm trước mặt: "Mười bốn vị võ đạo cao thủ bị tiêm

adrenaline mà cậu ta vẫn có thể kéo dài thời gian, rồi cuối cùng ra đòn quyết định.

Được lắm, người như vậy nếu không thuộc về tôi, thì có thể được ai dùng?

Cái gì mà võ đạo cao thủ, đều là vớ vẩn, cẩu thả, tôi thấy so với Diệp Phàm thì tất cả đều là rác rưởi." Đường Tiểu Lục nói xong, lặng lẽ đứng dậy, từ từ bước lên lôi đài.

Ông ta đưa tay phải ra về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm chỉ khinh miệt liếc nhìn ông ta một cái: "Để lão gia thất vọng rồi, vừa rồi ông không phải còn định chuẩn bị thu thập xác cho tôi sao?" Đường Tiểu Lục bị hành động đột ngột này của Diệp Phàm làm cho cười ha hả, nhưng lại không quá tức giận. "Tốt lắm, thằng nhóc này, ta quả nhiên không nhìn nhầm người, cậu thực sự là một nhân tài, hơn nữa là đại nhân tài.

Yên tâm đi, sau này ở kinh thành chỉ cần có ta một ngày, sẽ không ai động được đến một sợi tóc của cậu.

Vợ con cậu, cậu có thể đưa đến doanh trại quân đội ở kinh thành, nhưng, cậu nhất định phải nghe theo sự sắp xếp của ta, nghe theo sự điều khiển của ta, nếu không, ta cũng sẽ không bỏ qua cho cậu như lão gia tử năm xưa đã truy sát cậu vậy." Trong lời nói của Đường Tiểu Lục vẫn mang theo vài phần ngữ khí uy hiếp.

Diệp Phàm khinh miệt cười một tiếng.

Hắn bây giờ đã không còn để tâm, không sao cả.

Dù sao thì.

Diễn biến của sự việc đã và đang đi theo hướng tốt.

Trận chiến này của hắn đã hoàn toàn trở thành huyền thoại!

Ở kinh thành không còn ai dám động đến hắn nữa!

Mười bốn vị võ đạo cao thủ, ở kinh thành, thậm chí trên toàn bảng xếp hạng An Lạc.

Đều có danh tiếng tuyệt đối.

Thế mà không ngờ.

Lại bị Diệp Phàm dễ dàng đánh gục trong vỏn vẹn 20 phút.

Mặc dù không phải là không tốn chút sức lực nào, nhưng cũng không tiêu hao quá nhiều khí lực trong cơ thể.

Diệp Phàm cũng không phát huy toàn bộ sở học cả đời của mình.

Chỉ dùng một nửa sức lực còn thừa.

Lúc này.

Diệp Phàm bước xuống lôi đài, chỉ cảm thấy bản thân vô cùng mệt mỏi.

Do vừa rồi adrenaline được kích phát từ chính bản thân, nên nó chỉ có thể tiêu hao hết.

Sau khi tác dụng biến mất, cảm giác mệt mỏi lập tức ập đến.

Do bùng phát trong thời gian ngắn, đến cuối cùng lại được sử dụng hết.

Diệp Phàm cảm thấy rất mệt, chỉ muốn nghỉ ngơi một lát.

Chương 980

"Được rồi, Đường gia gia chủ, bên tôi cũng đã hoàn thành nhiệm vụ, coi như xong rồi.

Ông đừng nói nhiều lời thừa thãi nữa, tôi có thể về nhà chưa?" Đường Tiểu Lục gật đầu: "Đương nhiên có thể, sau này Đường gia chính là nhà cậu, muốn đến lúc nào thì đến, muốn đi lúc nào thì đi.

Sau này ai dám cản cậu, cứ trực tiếp táng vào mặt nó, cho dù có đánh chết người, bên ta cũng sẽ gánh cho cậu." Đường Tiểu Lục khó khăn lắm mới có được một nhân tài như Diệp Phàm, làm sao có thể dễ dàng bỏ qua?

Chắc chắn là muốn cống hiến mọi phần thưởng.

Đừng nói là gia nhập Đường gia.

Cho dù là giao 30% gia nghiệp của Đường gia cho Diệp Phàm, ông ta cũng rất sẵn lòng.

Vốn dĩ.

Đường gia vốn đã ít nhiều thưởng thức Diệp Phàm, sau trận chiến thành danh này, trực tiếp khẳng định Diệp Phàm là người của Đường Tiểu Lục, khiến ông ta coi như đã nở mày nở mặt.

Đồng thời.

Trước mặt mấy vị đại ca và một người em trai, ông ta đã hoàn toàn lập được uy rồi.

Đường Ngũ dưới đài nghiến răng nghiến lợi, nhìn cha mình đối xử tốt với Diệp Phàm như vậy, cũng cảm thấy đặc biệt ghê tởm.

Kế hoạch của hắn đã thất bại, không ngờ, mười bốn vị võ đạo cao

thủ bị tiêm adrenaline mà vẫn không đấu lại được Diệp Phàm!

Thật sự quá ghê tởm!

Hắn cũng không thể ngờ, thể năng của Diệp Phàm lại lợi hại đến thế, hơi bị bá đạo rồi chứ? "Được thôi." "Đối đầu trực diện không đấu lại mày, vậy thì sau lưng sẽ đâm dao, chúng ta cứ chờ xem!" Đường Ngũ trong lòng căn bản không phục Diệp Phàm, dựa vào đâu mà hắn trẻ hơn mình, địa vị lại cao hơn, năng lực lại lớn hơn? "Không công bằng, điều này không công bằng!" Hạt giống cừu hận đã gieo sâu vào trong cơ thể Đường Ngũ.

Và lúc này.

Trong lãnh cung của Đường gia.

Đường Nhược Tuyết đã khóc lóc thảm thiết.

Cô ấy cảm thấy.

Lần này Diệp Phàm e rằng cửu tử nhất sinh, sớm đã âm dương cách biệt.

Mười bốn vị võ đạo cao thủ đồng thời ra tay, nếu điều này mà còn sống sót được, thì đúng là kỳ tích trong các kỳ tích.

Nếu sống sót được, Diệp Phàm sẽ là nhân tài số một lợi hại nhất trong Cửu Châu An Lạc.

Nhưng.

Cơ hội như vậy gần như là mong manh.

Bởi vì, trong ấn tượng của Đường Nhược Tuyết.

Diệp Phàm vẫn chỉ là cậu nhóc non nớt ngày xưa, không có quá nhiều tài năng thực sự.

Có lẽ có vài chiêu hoa quyền tú thoái, nhưng chẳng có tác dụng gì,

ngay cả việc chịu đòn cũng không tới đâu.

Bên này.

Nhìn Đường Nhược Tuyết khóc lóc thảm thiết, bà vú trong lòng cũng không thoải mái.

Dù sao thì.

Bà vú đã là một lão nãi nãi gần sáu mươi tuổi, nhìn Đường Nhược Tuyết như nhìn con gái mình vậy.

Mặc dù nói ở trong lãnh cung chỉ ăn cơm thừa canh cặn, nhưng dù sao vẫn tốt hơn là chịu đói chịu rét bên ngoài. "Aizz." Bà vú cũng cảm thấy bi thống, an ủi Đường Nhược Tuyết nói: "Không sao đâu tiểu thư, Diệp Phàm tiên sinh người tốt có báo đáp tốt, nhất định sẽ sống sót, chắc chắn sẽ không sao!

Con đừng khóc nữa, vạn nhất khóc mù mắt, con sẽ không bao giờ nhìn thấy Lan Đình nữa." Vừa nói xong. "Rầm rầm rầm!" Chỉ nghe bên ngoài cửa lại vang lên tiếng gõ cửa dồn dập.

Trong khoảnh khắc.

Tim Đường Nhược Tuyết thắt lại.

Lúc này có người đến gõ cửa không ngoài hai nguyên nhân.

Một là, Diệp Phàm sống sót trở về.

Hai là, thi thể của Diệp Phàm bị đưa về.

Sống chết khó lường, sống chết khó lường!

Đường Nhược Tuyết không dám nghĩ đến kết cục thứ hai, lòng hoảng ý loạn, cô chỉ biết siết chặt chiếc khăn tay ướt đẫm nước mắt trong tay, ngẩng đầu nhìn người hầu: "Nhanh lên, mau ra mở cửa, xem có phải Diệp Phàm về không, là anh ấy." "Ối!" Người hầu nghe vậy cũng run rẩy tay, vội vàng chạy ra cổng.

Vừa mở cửa, đã thấy Diệp Phàm với đôi mắt vô thần, người như thể sụp đổ, bước vào mà không nói một lời.

Ánh mắt hắn chỉ nhìn thẳng về phía Đường Nhược Tuyết mà đi tới. "Phịch" một tiếng!

Diệp Phàm nửa quỳ xuống, trực tiếp ngã vào lòng Đường Nhược Tuyết rồi ngủ thiếp đi.

Lúc này Đường Nhược Tuyết thực sự đã sợ ngây người, cảnh tượng trước mắt khiến cô nghĩ Diệp Phàm sắp không qua khỏi, đến để gặp cô lần cuối!

Đường Nhược Tuyết một tay đỡ đầu Diệp Phàm, tay kia thăm dò hơi thở của hắn.

Sau đó, cô mới thở phào nhẹ nhõm.

Nhìn khuôn mặt đang ngủ say của Diệp Phàm, cô cười nói: "May quá.

Vẫn còn sống, có lẽ là quá mệt rồi." Hai người cách nhau gang tấc.

Đường Nhược Tuyết có thể nghe rõ tiếng hít thở nhẹ nhàng của Diệp Phàm.

Nhìn khuôn mặt tuấn tú của Diệp Phàm, Đường Nhược Tuyết trong khoảnh khắc đó có chút ngẩn ngơ: "Đẹp trai quá." Nói xong, mặt cô đỏ bừng. "Đúng là đôi vợ chồng ân ái!

Nhìn mà tôi già rồi vẫn không khỏi ngưỡng mộ!" Một giọng nam chói tai vang lên, chỉ thấy Đường Tiểu Lục bước vào với vẻ mặt nanh cười.

Có điều, lần này khác lần trước, chỉ có một mình hắn.

Đường Nhược Tuyết lập tức nhíu mày, vừa định hỏi hắn đến làm gì, nhưng lời còn chưa kịp thốt ra.

Đã bị Đường Tiểu Lục nói trước: "Yên tâm đi biểu muội, anh biết em muốn hỏi tại sao, Diệp Phàm không sao cả, chỉ là vừa rồi bùng nổ thể năng, bây giờ rất mệt, để cậu ấy nghỉ ngơi cho tốt là được." Đường Tiểu Lục nói đến đây lại dừng một chút, nghiêm túc nhìn Đường Nhược Tuyết: "Anh nói là làm, về sau, gia đình ba người của em sẽ đoàn tụ hoàn toàn, sẽ không bao giờ chia xa nữa, còn nữa, xin em từ bây giờ đừng hận người biểu ca này." Đường Tiểu Lục nói xong những lời này, trực tiếp quay đầu bỏ đi.

Hắn không muốn ở trong lãnh cung này xem Diệp Phàm và Đường Nhược Tuyết "rắc cẩu lương".

Chương 981

Hơn nữa, hắn biết Đường Nhược Tuyết căn bản không ưa mình, nói nhiều lời hay cũng không bằng rời khỏi tầm mắt cô thì hơn.

Lúc này, Đường Nhược Tuyết cuối cùng cũng mỉm cười phá vỡ sự kìm nén.

Nhưng cô lười quan tâm Đường Tiểu Lục, trong lòng vẫn còn hận hắn.

Nếu không phải Đường Tiểu Lục, Diệp Phàm cũng không thể để bản thân bùng nổ thể lực đến mức tiêu hao quá độ như vậy.

Đường Nhược Tuyết cũng đã hiểu.

Diệp Phàm đã đánh bại mười bốn vị cao thủ võ đạo và giành chiến thắng.

Vậy thì sau này, gia đình họ sẽ không bao giờ chia xa nữa, sẽ mãi mãi ở bên nhau.

Phía Đường Tiểu Lục cũng rất vui mừng.

Thắng rồi!

Hoàn toàn thắng rồi!

Lần này, cuối cùng cũng lấy lại được uy vọng của mình.

Không chỉ vững chân trước mặt mấy người anh, mà còn cả thằng em không phục mình nữa.

Cứ thế này về sau, xem bọn họ còn dám coi thường mình nữa không!

Cái gì mà mười bốn vị cao thủ võ đạo chó má, tất cả đều là rác rưởi.

Trong lãnh cung.

Nhìn Diệp Phàm đang ngủ say trong lòng mình, Đường Nhược Tuyết cúi người xuống, ôm chặt hắn vào lòng.

Chồng cô cuối cùng cũng trở về, hơn nữa lần này là thực sự trở về, về sau cô cũng không còn là người ở giá nữa!

Đường Nhược Tuyết vuốt ve đầu Diệp Phàm, như thể vuốt ve đứa con yêu quý nhất của mình.

Đường Nhược Tuyết vui đến phát khóc: "Về là tốt rồi, về là hơn tất cả." Nói rồi, Đường Nhược Tuyết vẫy tay gọi người hầu lại, bảo cô ấy mau giúp đỡ Diệp Phàm lên giường.

Cứ nằm trong lòng cô mãi cũng không phải là kế lâu dài.

Lúc này Lan Đình đang tự do chạy qua chạy lại trên giường.

Thấy người cha "đáng lẽ ra" của mình nằm bên cạnh, lại còn ngủ say sưa, Lan Đình lắc lắc cái đầu nhỏ.

Mặc dù nó chưa biết nói, nhưng trong lòng biết có lẽ là cha mệt rồi.

Vì vậy, Lan Đình yên lặng nằm bên cạnh Diệp Phàm, chống cằm nhìn hắn ngủ.

Người hầu cũng trong khoảnh khắc đó bị cảnh tượng này làm cho cảm động.

Thật là một cảnh tượng đẹp đẽ, một cuộc sống tốt đẹp biết bao.

Mong rằng về sau những ngày tháng như thế này của họ sẽ không bao giờ chia cắt nữa.

Chờ đợi bao nhiêu năm, cuối cùng cũng đợi được gia đình này đoàn tụ.

Thực ra, đối với người hầu già này, Đường Nhược Tuyết cũng giống như con gái của cô vậy.

Dù sao thì, cô đã chăm sóc Đường Nhược Tuyết từ nhỏ đến lớn.

Từ việc nhìn cô bé chập chững biết đi, rồi dần dần đến trường, rồi lớn lên thành người, đến cuối cùng gả cho Diệp Phàm, sinh con.

Từng bước từng bước, người hầu già này đều tận mắt chứng kiến.

Cô sớm đã coi Đường Nhược Tuyết như con gái ruột của mình.

Khi tất cả mọi người xa lánh Đường Nhược Tuyết, cũng chỉ có người hầu già này đứng ra bảo vệ, sẵn lòng sống cuộc sống thanh bần trong lãnh cung.

Chính trực, nghĩa khí, trung thành không đổi.

Người hầu già này cũng coi như có tấm lòng lương thiện đến mức công đức viên mãn.

Lúc này, Đường Nhược Tuyết lấy ra mấy tờ tiền giấy nhàu nát từ trong người, đưa cho người hầu: "Bác cầm số tiền này đi chợ mua ít thức ăn tươi, mua thêm thịt nữa, về làm mấy món ngon." Diệp Phàm đã về, không thể cứ ăn cơm thừa canh cặn ở tiền viện nữa.

Nếu vậy, quả thực hơi không giống một gia đình ba người vừa đoàn tụ. "Vâng ạ!

Vâng ạ." Người hầu rất vui mừng, vội vàng nhận lấy tiền rồi chạy ra ngoài.

Ở trong lãnh cung này, cô đã rất lâu rồi không ra ngoài dạo chơi.

Lần cuối cùng ra ngoài là khi Đường Nhược Tuyết còn ở tiền viện.

Thực ra bình thường, không phải Đường Nhược Tuyết không cho

cô ra ngoài, mà là vì người hầu có muốn ra ngoài cũng sẽ bị những người ở tiền viện mỉa mai, ngăn cản.

Hôm nay, lý do này cuối cùng cũng có, cơ hội này cũng đã xuất hiện rồi!

Với một lý do chính đáng như vậy, những người khác ở tiền viện chắc hẳn sẽ không từ chối.

Thành quả của Diệp Phàm ngày hôm nay đã chứng tỏ tất cả, nếu ai còn dám ngăn cản, e rằng thực sự là đang đối đầu với ý chỉ của gia chủ Đường gia.

Vì vậy, khi người hầu đến tiền viện, cô trực tiếp đường hoàng bước ra khỏi cổng, cũng không có ai dám đứng ra ngăn cản.

Chỉ có thể nghiến răng nghiến lợi, tức giận mà không dám nói gì.

Nếu là như thường lệ, e rằng sẽ gây ra thị phi, và còn bị mắng chửi.

Bởi vì thân phận của người hầu này là ở lãnh cung, cho nên so với những người ở tiền viện, cô ấy có thể nói là thấp kém hơn một bậc.

Khi người hầu mua thức ăn trở về, Diệp Phàm đã tỉnh dậy.

Hắn đang ôm Lan Đình trong lòng trêu đùa nó.

Còn Đường Nhược Tuyết thì đứng bên cạnh, nhìn hai cha con vui vẻ cười nói.

Cuối cùng cũng đoàn tụ!

Đột nhiên, trong khoảnh khắc đó!

Người hầu cảm thấy tâm trạng hoảng hốt, cô ấy cứ như thể mình là một người mẹ.

Đường Nhược Tuyết là con gái mình, Diệp Phàm là con rể mình,

còn Lan Đình là cháu gái mình vậy.

Thật là đáng mừng đáng vui, ngày tháng khổ cực cuối cùng cũng đổi lấy được sự ngọt ngào.

Người hầu một mình trong bếp làm việc hăng say.

Chưa đầy nửa tiếng, một bàn đầy ắp món ngon đã được chuẩn bị xong.

Chương 982

Trên bàn ăn, Đường Nhược Tuyết không ngừng gắp thức ăn cho Diệp Phàm, còn Diệp Phàm thì không ngừng đút cho Lan Đình.

Lan Đình vẫn chưa thực sự hiểu từ "ba ba", chỉ biết đây là một người rất tốt với nó, giống như mẹ Đường Nhược Tuyết yêu thương nó vậy.

Sau bữa tối, Đường Nhược Tuyết, Diệp Phàm và Lan Đình đứng trong sân tối đen ngắm nhìn bầu trời đầy sao, trăng sáng hoa đẹp, ba người đoàn viên, thực sự là cảnh tượng đẹp nhất trần gian.

Điều con người theo đuổi trong cuộc đời này, không gì hơn là hạnh phúc gia đình, hòa thuận mỹ mãn.

Diệp Phàm lúc này, cũng coi như đã chịu đựng đến khoảnh khắc này, hy vọng những ngày tháng như vậy có thể kéo dài mãi mãi.

Thế nhưng, Diệp Phàm hiểu rõ, Đường Tiểu Lục sẽ không dễ dàng bỏ qua cho hắn.

Dù sao hắn cũng từng hứa với Đường Tiểu Lục rằng sẽ đến hoàng thành đó, gia nhập quân đội.

Bất kể thế nào, chỉ cần có thể ở bên Đường Nhược Tuyết và Lan Đình, thì tốt hơn nhiều so với cuộc sống phiêu bạt bất định.

Phía Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân, sau khi thấy luận võ kết thúc cũng chọn rời đi.

Bọn họ không thể vào Đường gia, lúc này Đường Tiểu Lục đang bận tìm hai đồng bạn khác của Lý Tiểu Minh, bọn họ mà vào thì khác nào tự chui đầu vào rọ.

Nhưng nếu không vào, lại không biết làm sao liên hệ Diệp Phàm,

càng không rõ tình cảnh hiện tại của Lý Tiểu Minh ra sao.

Một bên khác, Lý Tiểu Minh trong ngục đang thưởng thức cả con gà quay và các món xào, tất cả đều là Diệp Phàm đã dặn trước.

Dù sao thì hôm nay luận võ thắng lợi, địa vị của hắn đã gần như chỉ dưới Đường Tiểu Lục, trong nhà lao Đường gia, chút thể diện này vẫn phải nể.

Trận chiến ngày hôm nay, Diệp Phàm một mình đánh bại mười bốn cao thủ võ đạo, một trận thành danh.

Bây giờ trong Đường gia ai dám không nể mặt hắn, vậy là không muốn sống nữa rồi!

Lý Tiểu Minh cũng nhờ vậy mà "thơm lây" Diệp Phàm, đánh chén một bữa no nê, đã lâu không ăn thịt, hắn một hơi chén ba con gà quay mà vẫn thấy chưa đủ.

Mặc dù ông trùm quản ngục không hài lòng, nhưng cũng chẳng còn cách nào.

Mệnh lệnh của Diệp Phàm giống như lời Đường Tiểu Lục đích thân nói, không tuân theo tức là tự tìm đường chết.

Đồng thời, trong nội các, Trương Đại Thụ vô cùng vui mừng.

Hắn không ngờ Diệp Phàm lại đánh bại mười bốn cao thủ võ đạo, thật sự là nở mày nở mặt cho hắn!

Cũng bảo toàn được thế lực của hắn, nếu không một khi thất bại, Đường gia sẽ thực sự một mình làm bá chủ!

Trương Đại Thụ chưa bao giờ vui vẻ đến thế.

Đêm nay, hắn đặc biệt uống hai chén rượu nhỏ, ngân nga khúc nhạc, trong lòng vui như mở hội.

Sáng sớm hôm sau, Trương Đại Thụ sẽ lôi những chuyện tồi tệ

mà Đường Tiểu Lục đã làm mấy ngày trước ra, trước mặt đương triều hoàng đế mà dâng tấu đàn hặc một trận, tiện thể chèn ép cả Từ Long.

Về phía Diệp Phàm, sau khi dỗ Lan Đình ngủ, trời đã gần canh ba.

Đêm hoa đẹp trăng tròn, Diệp Phàm sao nỡ lãng phí?

Trong đêm xuân tình tứ này, hắn cùng Đường Nhược Tuyết hồi tưởng lại đủ thứ chuyện xưa, rồi lại đan xen cảm xúc hiện tại vào đó!

Chốc lát sau, mọi nhiệt tình tan biến trong khoảnh khắc xoay người, hóa thành những hình bóng vô hình.

Sau đó, hai người thở dốc, kiệt sức mà chìm vào giấc ngủ.

Nhưng đôi tay họ vẫn nắm chặt không rời, gắn kết khăng khít.

Sáng ngày thứ hai, Đường Tiểu Lục quả nhiên phái người đến, hối thúc Diệp Phàm gia nhập quân đội hoàng thành.

Một chức quân quan nhỏ, Đường Tiểu Lục vẫn nắm chắc trong tay.

Một khi Diệp Phàm vào quân đội hoàng thành, không quá năm năm chắc chắn sẽ leo lên được một vị trí không cao không thấp, rồi từ một quan viên nhỏ dần dần thăng tiến lên vị trí cao hơn.

Chính sự triều đình, không hề dễ dàng, vô cùng phức tạp!

May mà, Diệp Phàm chỉ liên quan đến phạm vi quyền lực của quân bộ, nếu là những công việc chính trị trọng yếu của văn quan, thì thật sự là đau đầu rồi.

Mỗi ngày tranh quyền đoạt lợi, không biết lúc nào sẽ mất mạng dưới suối vàng!

Vì vậy, mặc dù quân đội tương đối thô lỗ, nhưng dù sao vẫn tốt hơn nhiều so với những kẻ văn quan giả dối, đâm sau lưng!

Người đến là một sĩ quan cấp liên trưởng không lớn tuổi lắm.

Diệp Phàm thấy cảnh này, có chút choáng váng.

Xem ra, đối phương muốn mình làm một tiểu lãnh đạo?

Vị liên trưởng tên Trương Long kia đã xem xét vóc dáng của Diệp Phàm, nặng nề gật đầu.

Hắn biết chuyện luận võ ngày hôm qua, thằng nhóc này một mình đánh bại mười bốn cao thủ võ đạo, cũng coi như một trận thành danh!

Danh tiếng đã vang xa, nếu để hắn ở bên cạnh làm cận vệ hoặc tiểu đội trưởng, chắc chắn sẽ làm vẻ vang cho liên đội của bọn họ không ít.

Thế là, không cần kiểm tra thể chất, liền phá lệ cho hắn nhập ngũ.

Diệp Phàm cảm thấy không sao cả, vào quân đội thì vào quân đội, chỉ cần có thể ở bên vợ con, thì quan trọng hơn bất cứ điều gì.

Thế nhưng, khi hắn đưa ra điều kiện này, lại bị Đường Tiểu Lục từ chối.

Lý do rất đơn giản, đợi hắn ở trong đó đứng vững chân rồi mới cho hắn đưa gia đình vào.

Bằng không, sợ Diệp Phàm mang vợ con bỏ trốn, trời đất rộng lớn, đi đâu mà tìm hắn?

Như vậy là hoàn toàn thoát khỏi sự kiểm soát của Đường gia.

Diệp Phàm nhìn thấu tâm tư của Đường Tiểu Lục, gã này thật sự là thâm sâu khó lường, không cho hắn một chút cơ hội nào!

Thật là khó hiểu.

Vậy thì đợi ổn định rồi tính sau vậy, dù sao cũng chỉ mất một tháng.

Quân đội vốn là như vậy, một tháng thích nghi, tu dưỡng rèn luyện, cũng đủ rồi.

Nếu một tháng thích nghi cũng không qua được, thì chỉ có thể bị loại bỏ.

Đối với Diệp Phàm mà nói, một tháng thích nghi quá dễ dàng, chỉ là chuyện nhỏ mà thôi.

Lúc chia tay, Đường Nhược Tuyết quyến luyến nắm chặt tay Diệp Phàm, "Ở trong quân đội anh nhất định phải cẩn thận, em và Lan Đình ở đây chờ anh đến đón chúng em." Diệp Phàm nhẹ vỗ đầu Đường Nhược Tuyết, xoa xoa má cô, "Yên tâm đi, cô ngốc, anh nhất định sẽ trở về.

Em nói thế cứ như anh không về nữa vậy.

Trong quân đội không có gì đáng sợ đâu." Diệp Phàm nói là thật, quân đội không có gì đáng sợ, huống chi là quân đội hoàng thành, nơi đó nếu xảy ra án mạng, không thể tùy tiện mà lấp liếm cho qua được.

Hơn nữa, từ trên xuống dưới, từ trong ra ngoài đều được điều tra rõ ràng.

Phía Trương Long cũng đặc biệt chiếu cố Diệp Phàm.

Chương 983

Dù sao cũng là người của Đường gia ở trong đó.

Nên mọi chuyện hắn cũng thu xếp rõ ràng hơn.

Diệp Phàm bước vào hoàng thành, nhìn thấy cánh cổng hùng vĩ và bức tường thành cao ngất.

Hắn biết lần này hoàn toàn không thể ra ngoài được nữa.

Cho dù có khinh công bay lượn trên mái nhà, e rằng cũng sẽ bị xạ thủ phục kích bắn hạ bằng một phát súng từ trong bóng tối.

Dù sao đây cũng là một đơn vị quan trọng của quốc gia, lại còn là biểu tượng của thủ đô, người nào dám làm càn ở trong này, điều đó là không thể tồn tại.

Một tòa nhà quốc gia hùng vĩ, lợi hại, uy nghiêm như thế, làm sao có thể tùy tiện nói là trò chơi trẻ con được?

Đến khi cánh cổng sắt lớn đóng lại, Diệp Phàm đã biết, lần này không thành công thì thành nhân.

Ở trong này, đừng nói bạn từng lợi hại đến mức nào, cho dù từng là Thiên Vương lão tử, e rằng cũng sẽ bị trị phục ngoan ngoãn.

Huấn luyện mỗi ngày, không gì khác ngoài từ 3 giờ sáng cho đến 3 giờ chiều ngày hôm sau, đó là quy tắc.

Đạo lý rất đơn giản, nếu ngay cả việc dậy sớm này cũng không làm được, thì còn làm binh lính cái gì?

Chỉ có điều Diệp Phàm không ngờ tới là.

Trong đám tân binh này lại còn có chuyện kết bè kết phái.

Vốn dĩ đều là người mới, ai cũng chẳng quen biết ai?

Khi Diệp Phàm đến ký túc xá được phân công, vừa bước vào đã bị người khác đá một cú.

Hắn còn chưa kịp phản ứng chuyện gì đang xảy ra.

Đột nhiên, mắt tối sầm lại vì bị trùm đầu, rồi bị đánh đập tới tấp.

Mãi cho đến khi đám người này đánh xong mới dừng lại.

Diệp Phàm chỉ thấy trước mặt có năm sáu kẻ hung thần ác sát.

Có điều, đám người này vừa nhìn đã thấy là loại công tử nhà giàu.

Xem ra, chúng ở trong quân đội là để lộng hành, chứ không phải để tiếp nhận huấn luyện.

Cũng chẳng trách.

Quân đội trong thế giới mà Diệp Phàm đang ở, là nơi mà rất nhiều người vắt óc ra cũng muốn vào.

Thế nhưng trong quân đội cũng có một loại người.

Đó chính là những kẻ có chút tiền.

Bọn chúng luôn coi thường người này, coi thường người kia, làm những chuyện bát nháo trong này.

Cậy mình có tiền trong tay, kết bè kết phái, lúc thì thế này, lúc thì thế nọ.

Thật sự là ghê tởm đến mức độ cùng cực.

Phía Diệp Phàm cảm thấy có chút hoang mang.

Cái quái gì thế này?

Sao lại bày ra cái trò của trường học rồi?

Bạo lực học đường à?

Đây điển hình là bạo lực quân đội.

Một tên béo cầm đầu chỉ vào mũi Diệp Phàm nói: "Thằng nhóc, về sau ở đây mày phải nghe lời tao, nói cho mày biết, tao tên Trương Phi Phi." Đồng thời, tên béo này lại chỉ vào mấy người phía sau: "Mấy thằng đằng sau đều là đàn em của tao, về sau mày ở trong ký túc xá này, mỗi tháng phải nộp 500 đồng tiền sinh hoạt phí." Trương Phi Phi lúc này lại đánh giá Diệp Phàm từ trên xuống dưới một lượt, khinh miệt nói: "Nghe nói mày một mình đánh bại mười bốn cao thủ võ đạo, sao tao lại không tin thế nhỉ?" Lúc đến, Trương Long đã nói với Trương Phi Phi rằng người này không dễ chọc, tốt nhất là đừng bắt nạt.

Cứ đối xử cung kính, khách sáo không gây chuyện là được.

Nhưng Trương Phi Phi bây giờ nhìn thấy.

Diệp Phàm cũng chỉ là người bình thường mà thôi.

Mặc dù nói là đẹp trai một chút, da trắng một chút, dáng người cao một chút.

Nhưng nhìn thế nào cũng không thấy thân cường lực tráng, rõ ràng là một kẻ "da thịt mềm yếu".

Chỉ với cái thân hình "da thịt mềm yếu" này, lại đánh bại được mười bốn cao thủ võ đạo sao?

Trương Phi Phi lập tức cảm thấy là khoác lác, rõ ràng là giả dối.

Lại còn có một số tin tức nhỏ truyền đến tai Trương Phi Phi.

Nói rằng Diệp Phàm trước khi lên sàn đã tiêm hai mũi adrenaline, mới đánh bại được mười bốn cao thủ võ đạo đó.

Đây cũng là lý do Trương Phi Phi càng không phục Diệp Phàm.

Thứ adrenaline này, chó tiêm vào cũng có thể đánh bại hai người.

Chỉ có điều sự thật mà Trương Phi Phi không biết là.

Người tiêm adrenaline là các cao thủ võ đạo, còn người không tiêm adrenaline là Diệp Phàm.

Hắn đã đánh bại những kẻ đã tiêm thuốc.

Lúc này.

Mấy tên đàn em phía sau Trương Phi Phi, khi nghe nói Diệp Phàm lại đánh bại mấy vị cao thủ võ đạo.

Vẻ mặt bọn chúng cũng đều lộ rõ sự sợ hãi.

Một cao thủ võ đạo, đánh cả ký túc xá bọn chúng hoàn toàn không thành vấn đề.

Huống chi, Diệp Phàm đánh bại còn là mười bốn vị cao thủ như vậy.

Một người lợi hại như thế, sao có thể tùy tiện bắt nạt được?

Chẳng phải là phải cung phụng như tổ tông sao?

Diệp Phàm hiện tại còn không muốn chấp nhặt với đám quân tôm tướng tép này.

Vì không đáng, căn bản không cùng đẳng cấp, cũng lười đáp lại bọn chúng.

Nhưng lời đã đến nước này, nên Diệp Phàm cố làm bộ ngây ngô nói: "Không có, không có, đó đều là chuyện người khác nghe đồn mà bịa ra, làm sao tôi có thể đánh bại cao thủ võ đạo được, huống chi còn là mười bốn vị, càng không thể nào, đây đều là chuyện bịa đặt tùy tiện, giả thôi.

Với lại, tôi chỉ là con nhà nghèo, cũng mong các anh đừng chấp nhặt với tôi, đừng làm khó tôi, nếu không cha mẹ tôi sẽ rất đau lòng, vì tôi là con một trong nhà, chúng ta cùng một ký túc xá cũng coi như có duyên, mong các anh đối xử tốt với tôi, tôi cũng sẽ đối xử tốt với

các anh, quần áo sau này của các anh cứ để tôi giặt cho." Tất cả mọi người lúc này nghe xong lời Diệp Phàm nói, đều cười toe toét. "Ha ha ha ha, đại ca ơi, đại ca, anh xem cái thằng này nói gì kìa, còn cái quái gì mà con nhà nghèo phải giặt quần áo cho chúng ta, nếu nó mà đánh bại được cao thủ võ đạo nào, thì rõ ràng mặt trời mọc đằng tây rồi." "Đúng, đúng đó, vừa nãy nó tự nói cái gì mà cao thủ võ đạo không cao thủ võ đạo là chuyện người khác bịa đặt, tôi thấy cũng đúng là chuyện người khác bịa đặt thôi, nếu nó có bản lĩnh đó, thì đã chẳng thế này rồi!" Lúc này.

Chương 984

Mấy tên đàn em vừa nãy còn có chút e ngại thân phận thật của Diệp Phàm cũng không còn sợ hãi nữa.

Bởi vì trong mắt bọn chúng.

Diệp Phàm thằng này không chỉ là một người trung thực, mà còn là một tên nhát gan từ đầu đến cuối.

Tuổi trẻ sức dài ai lại chủ động đề nghị giặt quần áo cho bọn chúng, đây là suy nghĩ của đàn ông sao?

Không ngờ Diệp Phàm lại nói ra miệng, rõ ràng đây là một thằng ngốc từ đầu đến cuối, chắc chắn dễ bắt nạt, cứ giữ lại đánh chết nó là được.

Trong mắt Trương Phi Phi tràn đầy khinh thường, hắn một tay túm tóc Diệp Phàm kéo lại: "Mày nói mày cái thằng tân binh thối tha này không cạo trọc đầu thì thôi đi, còn để tóc dài mà vào đây à?

Cái này chúng ta không trách mày, dù sao mày cũng chưa đến thời kỳ huấn luyện, nhưng, mày dám không nộp 500 đồng tiền sinh hoạt phí mỗi tháng à?" Diệp Phàm vội vàng liên tục xin lỗi: "Không có ạ, thực sự không có ạ, đại ca, thực sự xin lỗi, đã nói rồi, tôi là con nhà nghèo, trên người không có tiền, cũng mong các anh tha thứ cho tôi, ngàn vạn lần đừng chấp nhặt với tôi." "Đồ khốn, rượu mời không uống lại muốn uống rượu phạt!" Trương Phi Phi một tay đẩy Diệp Phàm vào đám đông.

Mấy tên đàn em phía sau cũng hung thần ác sát nhìn về phía Diệp Phàm chuẩn bị động thủ. "Không tiền à, vậy thì lấy mẹ nó cái mạng ra là được rồi." "Đúng, không tiền, vậy thì trực tiếp ăn đòn, một ngày ăn một trận đòn, coi như 500 đồng mỗi tháng." "Nhìn mày cái thằng da

thịt mềm yếu, cũng vừa hay lấy mày ra luyện tay, ai bảo mày đẹp trai thế, uổng phí cái vỏ bọc tốt đẹp này." Thực ra đám người này, cũng không phải vì tiền.

Lý do lớn là vì Diệp Phàm quá đẹp trai, bọn chúng cảm thấy một tên đẹp trai như vậy, lại ở trong đám người xấu xí của bọn chúng, thực sự là khiến bọn chúng trông như cứt chó.

Diệp Phàm nhìn sáu bảy người trước mặt cũng cảm thấy buồn cười.

Trông ai cũng nhếch nhác, xiêu vẹo vẹo vọ.

Kẻ thì béo, kẻ thì gầy, trên mặt có sẹo, không biết còn tưởng đây là băng thổ phỉ cơ đấy.

Lúc này.

Trương Phi Phi thấy Diệp Phàm lại không sợ hãi, hắn cũng có chút cảm thấy khó tin. "Không ngờ mày thằng nhóc này cũng thật có gan, còn dám đứng đó nói chuyện với chúng ta, không mau quỳ xuống đi, nếu không thì cho mày biết tay." Quỳ xuống?!

Trong nháy mắt.

Khóe mắt Diệp Phàm hiện lên một tia lạnh lẽo.

Tên này cũng quá đáng rồi, mình đã lùi bước cầu xin rồi, không ngờ hắn lại còn được đằng chân lân đằng đầu như vậy?

Cái tên béo Trương Phi Phi này cũng quá ngông cuồng rồi, thật sự coi mình là kẻ dễ bắt nạt sao?

Rồng mạnh không đè rắn đất, đạo lý này Diệp Phàm đương nhiên hiểu.

Nhưng có một điều quan trọng nhất là.

Mày Trương Phi Phi không làm tròn nghĩa vụ chủ nhà thì thôi đi,

lại còn muốn tống tiền mình?

Lại còn 500 đồng tiền sinh hoạt phí mỗi tháng nộp cho mày?

Có mà vứt đi cũng không thèm đưa cho cái tên khốn nạn nhà mày.

Diệp Phàm bỏ thái độ giả vờ ngốc nghếch ban nãy xuống, trực tiếp lộ ra vẻ mặt nghiêm túc: "Thằng nhóc mày ăn nói cho sạch sẽ vào, hôm nay mày cũng có thể đánh tao, muốn đánh thế nào thì đánh thế đấy, tao khuyên mày tốt nhất là đánh một lần cho đủ đi." Trương Phi Phi thấy vẻ mặt Diệp Phàm lại thay đổi nhanh như vậy, cũng bị dọa nhảy dựng.

Vừa nãy tên này không phải nói hắn là con nhà nghèo sao, sao bây giờ nhìn tình hình này...

Diệp Phàm nói rồi, trực tiếp ngồi xổm xuống đất.

Có điều lúc này thấy Diệp Phàm cả người ngồi xổm xuống, Trương Phi Phi trong lòng cũng không còn quá nhiều e ngại.

Có thể ngồi xổm xuống, tức là đã chịu thua mềm mỏng rồi, tiếp theo không cần khách khí với mày nữa.

Hắn trực tiếp xông lên là một trận đấm đá túi bụi.

Động tác trên tay căn bản không ngừng nghỉ, chỉ một lát sau, trên người Diệp Phàm đã bị đánh thâm tím.

Đánh liền gần ba tiếng đồng hồ mới dừng tay.

May mà Diệp Phàm thể lực tốt, thể chất cũng tốt, nếu không đã sớm chết queo rồi.

Ban đầu, đám Trương Phi Phi này định đánh chết Diệp Phàm.

Nhưng bọn chúng đánh gần ba tiếng đồng hồ, đánh đến thân thể cũng mệt mỏi, mà Diệp Phàm vẫn chỉ bị một chút xây xát ngoài da nhẹ.

Trương Phi Phi lúc này cũng cảm thấy chấn động trước thể chất của Diệp Phàm. "Không ngờ mày thằng nhóc này lại là một kẻ luyện võ, được, được được, coi như mày cứng đầu, ngày mai đánh tiếp." Nói rồi.

Trương Phi Phi ngồi phịch xuống giường của mình, mệt đến thở hổn hển.

Phía sau hắn, mấy tên đàn em cũng trưng ra vẻ mặt bất bình.

Mắt thấy Diệp Phàm không bị đánh chết, hơn nữa ngay cả bị đánh gục cũng không có, bọn chúng cũng cảm thấy không ổn.

Bọn chúng rõ ràng là dùng hết mười phần sức lực, sao lại chẳng có tác dụng gì cả?

Sở dĩ đám người này ngang ngược như vậy, hoàn toàn là vì Trương Phi Phi là cháu ruột của vị liên trưởng Trương Long, cho nên hắn mới dám kiêu ngạo đến thế.

Trong cả doanh trại huấn luyện tân binh 1000 người, có đến 800 người là có quan hệ với hắn.

Hai trăm người còn lại, đó mới thực sự là hoàng thân quốc thích.

Có quan hệ, có bối cảnh, Trương Phi Phi có muốn động đến những người này cũng không được.

Dù sao thì trong cái gọi là doanh trại huấn luyện tân binh này.

Hoặc là phải hoàn toàn thiết lập quan hệ tốt với Trương Phi Phi, hoặc là thực sự có bối cảnh quan hệ.

Dù sao thì tình hình hiện tại cho thấy, bị hắn đánh gần như không có.

Bởi vì một ngày một trận đòn, ai mà chịu nổi?

Những người như Diệp Phàm, Trương Phi Phi cũng gặp nhiều rồi.

Đánh một ngày không sao, đánh hai ngày không sao, đánh ba, bốn ngày cũng có thể không sao.

Nhưng mà, đánh trên một tuần, e rằng thân thể bằng sắt cũng không chịu nổi.

Cho dù không lấy ra được tiền, cũng sẽ không thể không lấy tiền ra.

Có thể vay gia đình, có thể xin gia đình.

Dù sao thì cứ phải nộp 500 đồng tiền sinh hoạt phí cho Trương Phi Phi.

Trương Long đối với chuyện này cũng không quản giáo lắm.

Dù sao, đây là cháu ruột của mình, vạn nhất cha của nó trách tội xuống, thì mình cũng chẳng yên thân được.

Cha của Trương Phi Phi tên là Trương Hổ, là anh em ruột của Trương Long.

Trương Hổ, là một cảnh vệ nhỏ dưới trướng Từ Long, giống như vệ sĩ vậy.

Chương 985

Vì vậy, đây cũng là lý do Trương Phi Phi có vốn liếng ngông cuồng.

Trương Long không ưa Trương Phi Phi, nhưng dù sao Trương Hổ là đại ca của mình, cũng chẳng làm được gì.

Nói thật, Trương Long người này vẫn khá tốt.

Có lẽ vì lý do của Đường gia, hắn đã rất chiếu cố Diệp Phàm ngay từ ngày đầu tiên.

Buổi tối.

Trương Phi Phi càng nghĩ càng tức giận.

Ban ngày hôm nay, bảy tám tên bọn chúng đã đánh Diệp Phàm gần ba tiếng đồng hồ.

Mà trên người Diệp Phàm bây giờ hoàn toàn chỉ có chút xây xát ngoài da.

Trương Phi Phi nghĩ đến đây, càng nghĩ càng tức, trong lòng càng không thoải mái.

Diệp Phàm bị đánh mà chẳng hề hấn gì thì thôi đi, lại còn không hề quỳ xuống cầu xin!

Bình thường thì Trương Phi Phi làm gì phải chịu cái sự ấm ức như vậy.

Cái tên Diệp Phàm kia cao lớn, anh tuấn sảng khoái thì thôi đi, không ngờ xương cốt lại cứng rắn đến thế.

Nhưng thật sự có lý lẽ nào như vậy, quá đáng chết tiệt rồi.

Vì vậy khi phân phối giường chiếu, rõ ràng trên giường vẫn còn

chỗ.

Nhưng Trương Phi Phi một mực ngăn cản, còn ném hết chăn màn của Diệp Phàm xuống đất.

Hắn chỉ vào mũi Diệp Phàm mà chửi: "Thằng nhóc mày cứ nằm dưới đất cạnh nhà xí mà ngủ, đừng nói gì khác, dám nói thêm một câu, hôm nay tao còn đánh mày nữa." Vẻ mặt Trương Phi Phi rất đắc ý.

Diệp Phàm cảm thấy không sao cả, ngủ cạnh nhà xí thì ngủ cạnh nhà xí, hôm nay ngủ cạnh nhà xí, ngày mai vẫn có thể tiếp tục ngủ cạnh nhà xí sao?

Thấy Diệp Phàm không một lời oán thán đi vào nhà xí nằm xuống.

Trương Phi Phi cũng vô cùng đắc ý.

Buổi tối khi ngủ trên giường.

Trương Phi Phi lại nghĩ cách cố ý gây sự.

Lợi dụng lúc đi nhà xí tiểu tiện, nhìn Diệp Phàm đang ngủ say trên giường, Trương Phi Phi cố ý tiểu tiện về phía hắn.

Diệp Phàm đã ngủ say, đột nhiên bị dòng nước ấm áp đó làm giật mình tỉnh dậy.

Trong lòng đã hoàn toàn phẫn nộ. "Phập" một tiếng liền đứng dậy.

Trương Phi Phi cười khẩy, vẻ mặt khó chịu, đưa tay "bốp" một tiếng vỗ vào trán Diệp Phàm: "Mẹ kiếp!" Bạt tai này lực độ quá lớn, trực tiếp khiến Diệp Phàm tỉnh táo thêm ba phần.

Cái chỗ bị vỗ trực tiếp sưng đỏ lên.

Trong chớp mắt, một vết bàn tay đỏ ửng đã hiện ra trước mặt hắn.

Vốn dĩ hôm nay phải đi xe đường dài đến quân đội Diệp Phàm đã

cảm thấy khá mệt mỏi, thế mà cú vỗ này của Trương Phi Phi khiến hắn tỉnh ngủ, trực tiếp khiến hắn bùng nổ.

Diệp Phàm giận dữ nói: "Mày bị thần kinh à?

Sao cứ làm phiền tao mãi thế?!" Diệp Phàm lao thẳng đến trước mặt Trương Phi Phi.

Trương Phi Phi giật bắn mình, ả không ngờ rằng Diệp Phàm vốn dĩ rất yếu đuối ban ngày lại dám nổi giận!

Nhưng vừa nghĩ đến Diệp Phàm ban ngày bị trêu chọc như chó, Trương Phi Phi lại không còn sợ hãi nữa!

Ban nãy ả tè vào người hắn, lại vỗ cho hắn một cái tát, hắn chẳng qua chỉ dám gầm lên vài tiếng với mình thôi sao?

Có gì mà ghê gớm, ai mà chẳng có miệng, ai mà chẳng biết gầm?

Trương Phi Phi trực tiếp chỉ vào mũi hắn mà mắng: "Nói chuyện với lão tử thì cái miệng sạch sẽ chút đi, đừng quên đây là nhà xí, tao tè vào người mày cũng là bất đắc dĩ, với lại tao vừa thấy trên đầu mày có muỗi nên mới vỗ, nói sao thì cũng là vì tốt cho mày." Diệp Phàm cúi đầu nhìn giường mình, một mảng lớn đã biến thành màu vàng, hắn phẫn hận chỉ tay vào thứ chất lỏng trên sàn: "Mày tè đấy, tự đi mà dọn dẹp cho nhanh!" Trương Phi Phi trực tiếp bùng nổ: "Mày nói gì?

Thằng ranh nhà mày đúng là muốn tìm chết mà!" Ánh mắt Diệp Phàm bùng lên một tia âm hàn: "Nói cái gì mà nói!" Diệp Phàm trực tiếp túm lấy đầu Trương Phi Phi, đẩy mạnh về phía trước, ấn ả vào chỗ vừa bị tè.

"Rầm" một tiếng động lớn, cộng thêm tiếng xương sọ va vào tường "rắc rắc".

Toàn bộ người Trương Phi Phi cắm đầu xuống hố xí.

Lực mạnh đến mức tương đương với một cây búa sắt có đinh giáng mạnh vào huyệt tử huyệt của con người.

Trương Phi Phi đầu óc choáng váng, cảm giác như khoảnh khắc đó ả đã nhìn thấy cụ bà, cụ ông, tổ tông mười tám đời của mình.

Đồng thời, do cú va đập cực lớn vừa rồi, chạm vào thái dương, những vùng mỏng manh nhất, bao gồm cả mạch máu trong não ả đều vỡ tung trong tích tắc.

Não của Trương Phi Phi đã bị chấn động đến vỡ nát như đậu phụ.

Ngay sau đó, chỉ thấy tên béo nặng gần hai trăm cân này ngã vật xuống đất.

Sắc mặt tái mét, xem ra đã không thể cứu vãn được nữa.

Diệp Phàm mặc kệ tên này sống hay chết, trực tiếp đá ả lên chiếc chăn vừa bị tè.

Con người một khi nói muốn tự mình tìm chết, thì quả thực cách cái chết không còn xa nữa.

Như Trương Phi Phi đây, hoàn toàn là trong chớp mắt đã tự mình tìm được một ngôi mộ tốt để an nghỉ.

Còn Diệp Phàm bên này cũng không hề khách khí, trực tiếp ném giường của Trương Phi Phi xuống khỏi vị trí của nó.

Lúc này đã là đêm khuya tĩnh mịch, những người khác đều đã ngủ say, căn bản không hề phát hiện ra động tĩnh này.

Diệp Phàm trực tiếp nằm lên giường của Trương Phi Phi để nghỉ ngơi.

Đến ngày hôm sau, khi có người đi vệ sinh mới phát hiện Trương Phi Phi đã chết bên trong.

Trong ký túc xá này, ngoài Diệp Phàm ra, những người còn lại đều

là đàn em của ả, thấy Trương Phi Phi chết cũng đều kinh hãi, vội vàng đi báo cáo.

Người đầu tiên đến đương nhiên là chú của ả, Trương Long.

Nhìn thấy cháu trai mình lại chết trong nhà vệ sinh, hơn nữa cả người còn hôi thối nồng nặc.

Dù sao cũng là người một nhà, ông ta khóc lóc thảm thiết, miệng không ngừng gào thét: "Ai làm!

Đứa chết tiệt nào làm!" Lúc này, tất cả mọi người trong ký túc xá đều nhìn về phía Diệp Phàm, dù sao bây giờ hắn là đáng nghi nhất.

Mới đến chưa đầy 24 tiếng đồng hồ, hôm nay Trương Phi Phi đã chết, không phải hắn làm thì ai làm?

Diệp Phàm cảm thấy hơi bất lực: "Mọi người nhìn tôi làm gì?

Tôi chỉ là một đứa trẻ nghèo ở quê ra thôi." Lúc này, Trương Long nhìn Diệp Phàm với ánh mắt như nhìn một người lạ.

Chương 986

Trong ấn tượng của ông ta, Diệp Phàm này không phải là người nhà họ Đường đã đích thân chỉ định vào quân đội Hoàng Thành sao?

Sao bây giờ lại thành một đứa trẻ nghèo khổ?

Trương Long chậm rãi ngẩng đầu lên, chỉ vào Diệp Phàm hỏi: "Cậu không phải…" Nhưng lời của ông ta còn chưa nói xong đã bị Diệp Phàm cắt ngang: "Tôi nói anh liên trưởng Trương này, anh không thể vì thấy tôi mới đến mà ức hiếp tôi chứ?

Anh xem tôi cả người đầy vết thương này, hôm qua chính là cháu trai quý hóa của anh cùng đám đàn em trong ký túc xá này đánh tôi đấy.

Anh không nói giúp tôi đòi lại công bằng, hôm nay còn cố ý đến hãm hại tôi nữa à?" Trương Long nhất thời không nói được gì.

Đúng vậy, nhìn vết thương trên người Diệp Phàm, vừa nhìn là biết ngay là do cái tên cháu trai của mình làm.

Ông ta cực kỳ rõ ràng cái tính nết của thằng cháu này.

Ức hiếp tân binh cho đến khi moi được tiền ra mới chịu thôi.

Chẳng lẽ, đây là quả báo của ngày hôm qua sao?

Hay có lẽ ông trời đã mở mắt mà cất đi Trương Phi Phi?

Không nên chứ!

Người ta đều nói sau khi lập quốc động vật không thể thành tinh!

Vậy thì còn có chuyện kỳ quái gì nữa.

Trương Long cảm thấy đầu óc mình rất loạn, nhưng ông ta không thể quản nhiều như vậy.

Vấn đề quan trọng nhất hiện tại là ông ta không biết phải giải thích thế nào với người anh trai Trương Hổ của mình.

Dù sao, khi Trương Hổ giao Trương Phi Phi cho Trương Long, đã dặn ông ta nhất định phải chăm sóc tốt.

Bất kể đến mức nào, cũng cố gắng đừng để thằng bé làm chuyện quá đáng.

Bây giờ thì hay rồi, không quá đáng thì không quá đáng.

Nó chết tiệt luôn rồi.

Chuyện này thực sự không thể chấp nhận được.

Lúc này, những đàn em khác của Trương Phi Phi trong ký túc xá đều nhìn Diệp Phàm với ánh mắt rất không đúng đắn.

Bọn chúng không khỏi có chút nghi ngờ.

Chẳng lẽ chuyện hôm nay không liên quan gì đến hắn?

Nghĩ đến đây, mấy tên đàn em bàn bạc với nhau, lát nữa nhất định phải dạy dỗ Diệp Phàm một trận ra trò.

Nhất định phải ép cung, trả thù cho "đại ca" của bọn chúng.

Cho dù không phải Diệp Phàm, cũng nhất định phải đổ hết mọi trách nhiệm lên đầu Diệp Phàm.

Dù sao người chết trong ký túc xá của bọn chúng.

Bọn người này phải chịu trách nhiệm, mà quân đội Hoàng Thành không phải ai muốn vào là vào được.

Vạn nhất vì chuyện này mà bị khai trừ, thì quả thực là mất nhiều hơn được.

Vì vậy, hiện tại mấy người bọn chúng bàn bạc, vẫn cảm thấy mọi chuyện nên do một người lạ chịu trách nhiệm là tốt hơn.

Như vậy, bọn chúng sẽ thoát khỏi mọi trách nhiệm.

Không những được ở lại quân đội Hoàng Thành, mà còn không phải chịu huấn luyện cường độ cao mà bị đào thải.

Quan trọng hơn là Trương Long, với tư cách là chú của Trương Phi Phi, nhất định sẽ nhìn bọn chúng trong ký túc xá này bằng con mắt khác.

Vậy thì cứ để tên này làm vật tế thần đi.

Dù sao bên bọn chúng đông người.

Hôm qua đánh ba tiếng đồng hồ cũng không khiến Diệp Phàm ra nông nỗi gì.

Hôm nay, cho dù có đánh 30 tiếng đồng hồ, cũng nhất định phải đánh Diệp Phàm thành tội phạm.

Bất kể lý do gì, bất kể đạo lý gì.

Vì cái gọi là đại ca tốt, vì cái gọi là Trương Phi Phi, nhất định phải giải quyết mọi chuyện một cách chính thức.

Đợi sau khi Trương Long đi khỏi, những người còn lại trong ký túc xá lập tức bao vây Diệp Phàm.

"Trương Phi Phi có phải mày giết không?

Có phải tối qua mày đã hại chết nó không?" "Cảm giác đúng là mày, nhất định là mày làm rồi, hôm qua có phải mày thấy bọn tao ức hiếp mày không?

Nên mày mới làm vậy?" "Thành thật khai báo hay không, hôm nay chúng tôi đánh chết mày." Lúc này, có người thậm chí còn lấy điện thoại ra bắt đầu ghi âm, quay video, hy vọng Diệp Phàm có thể nói dối.

Thật ra, đám người này không có đủ bằng chứng để chứng minh

Diệp Phàm là hung thủ.

Nhưng bọn chúng có thể dùng vũ lực, rồi sau đó tiến hành ghi âm, quay video.

Dù sao chỉ cần có đoạn video này trong tay, mọi vấn đề sẽ được giải quyết tốt hơn.

Đến lúc đó, bằng chứng xác thực, cho dù không phải Diệp Phàm cũng nhất định có thể đẩy hắn vào ngục tử hình của hung thủ.

Nhìn đám người đang vây quanh, khóe miệng Diệp Phàm hiện lên một nụ cười lạnh lùng, ánh mắt càng thêm khinh bỉ.

"Đây là không khí đồng đội trong quân đội Hoàng Thành à?

Sao cứ động một tý là ức hiếp người ta, đen tối quá vậy?" Còn về Trương Đại Thụ, khi biết Diệp Phàm lại vào quân đội, ông ta lập tức há hốc mồm kinh ngạc.

"Cái gì?

Anh nói Diệp Phàm được nhà họ Đường sắp xếp vào quân đội huấn luyện, sắp tới có thể được thăng chức ban trưởng sao?" "Trời đất ơi, không phải chứ!" Trương Đại Thụ lúc này đầu óc sắp nổ tung.

Ông ta cũng không ngờ nhà họ Đường lại đột nhiên chơi chiêu này?

Rõ ràng đây là nhà họ Đường đang nâng đỡ Diệp Phàm.

Nhà họ Đường và Diệp Phàm đều là thế lực của mình.

Tại sao bây giờ nhà họ Đường lại bắt đầu nâng đỡ Diệp Phàm?

Chẳng lẽ hai bên đã liên thủ rồi sao?

Thật ra, khi Trương Đại Thụ phản ứng lại thì nghĩ cũng đúng.

Dù sao Diệp Phàm cũng được coi là con rể của nhà họ Đường.

Việc nhà họ Đường cố ý hay vô ý chăm sóc hắn cũng là điều dễ hiểu.

Chương 987

Nhưng tình huống này thực sự khiến Trương Đại Thụ khá bất ngờ.

"Mẹ kiếp!

Không ngờ Diệp Phàm cũng khá xuất sắc!" Trương Đại Thụ nghĩ đến đây cũng có chút suy tư.

"Được thôi!

Nếu nhà họ Đường nâng đỡ Diệp Phàm, vậy tôi cũng nâng đỡ.

Xem xem hai chúng ta ai giữ được cậu ta.

Chẳng phải chỉ là mấy cái chức vụ trong quân đội thôi sao?" Trương Đại Thụ bên này đã quyết định xong, mình hoàn toàn không cần phải thông qua Từ Long.

Ông ta, vị Thượng thư Lại Bộ này, những cán bộ trung cấp trong quân đội vẫn sẽ nể mặt ông ta.

Nhưng nếu nói đến cấp cao hơn một chút, thì đó đều là người của Từ Long.

Vị trí cấp đoàn trở lên, Trương Đại Thụ tạm thời không muốn động đến.

Nhưng, dưới cấp cán bộ trung đoàn, Trương Đại Thụ vẫn có thể quyết định được.

Dù sao ông ta là lãnh đạo cấp cao, việc điều động nhân sự cấp bậc đó vẫn có thể làm được.

Trương Đại Thụ ra lệnh cho thuộc hạ bên cạnh: "Gọi điện cho người trong quân đội, bảo họ đối xử khách khí một chút với Diệp

Phàm, đừng để cậu ta bị ức hiếp, cố gắng đưa cậu ta lên chức doanh trưởng, nếu lên cao hơn nữa thì phải báo cáo tôi." Chức vụ cấp đoàn trở lên đã không thuộc quyền quản lý của Trương Đại Thụ, vì đó đều là chuyện của Từ Long.

Trương Đại Thụ định dùng chiêu tương kế tựu kế.

Vì Diệp Phàm ban đầu chỉ là một kẻ liều mạng, bây giờ vào quân đội cũng coi như là ý trời.

Gia nhập quân đội, có đồng đội của mình, tổng cộng tốt hơn nhiều so với việc một mình chống chọi bên ngoài.

Con đường đơn độc cũng không có tác dụng lớn lao gì.

Chiến đấu đơn phương độc mã cũng không phát huy được tác dụng lớn.

Còn lúc này ở trong quân đội, Phó doanh trưởng Trương Tiểu Lộ đã nhận được lệnh của Trương Đại Thụ.

Trương Tiểu Lộ là một người thân xa của Trương Đại Thụ, đã vào quân đội nhiều năm.

Ngồi ở vị trí phó doanh cũng hoàn toàn là do Trương Đại Thụ ở phía sau vận động.

Dù sao, Trương Đại Thụ không thể chỉ phát triển mạng lưới quan hệ của mình ở Bộ Lại, mà ở Bộ Binh cũng nhất định phải phát triển thế lực của mình.

Chỉ tiếc là cán bộ cấp đoàn trở lên đều do Từ Long quản lý, cho nên cấp phó doanh không có thực quyền lớn lao gì.

"Diệp Phàm." Trương Tiểu Lộ nghe cái tên này cảm thấy khá quen thuộc, vì hình như trong danh sách tân binh hôm qua có tên này.

Ngay sau đó, Trương Tiểu Lộ bất lực cười cười: "Quân đội

Hoàng Thành này đúng là ngọa hổ tàng long, không ngờ lại xuất hiện một người đến Trương Đại Thụ cũng phải đích thân bảo vệ.” Trương Đại Thụ là ai?

Đó hoàn toàn là nhân vật số 2 đương triều.

Ngoài nhân vật số 1 đương triều ra, thì chính là tên này có quyền quyết định.

Ai có thể nghĩ rằng, người được nhân vật số 2 đích thân chỉ định bảo vệ, lại xuất hiện một cách khiêm tốn như vậy trong doanh trại quân đội bình thường?

Sao không trực tiếp ngồi tên lửa thăng chức làm một quan chức đặc chủng luôn cho rồi?

Cần gì phải khiêm tốn như vậy?

Lúc này, trong ký túc xá, Diệp Phàm đang bị những người khác vây đánh, có người cầm điện thoại đang quay video, hy vọng có thể ép Diệp Phàm phải nhận tội, đổ cái chết của Trương Phi Phi lên đầu hắn.

Mặc dù cái chết của Trương Phi Phi quả thực là do Diệp Phàm gây ra, nhưng những người khác không hề hay biết.

Bọn chúng chỉ nghĩ nhất định phải ép Diệp Phàm nhận tội.

Như vậy, cả ký túc xá sẽ thoát khỏi nghi ngờ, còn có thể được khen thưởng vì bắt được hung thủ.

Vì bị quay video, Diệp Phàm không muốn ra tay.

Hắn chỉ ôm đầu, mặc kệ bọn chúng đánh mắng cũng không chống trả.

“Nói!

Trương Phi Phi có phải mày giết không?

Nếu bây giờ mày thừa nhận Trương Phi Phi là do mày giết, thì bọn tao lập tức sẽ không đánh mày nữa, hơn nữa còn cho mày một cơ hội chuộc tội lập công." "Nhanh lên đi, biết điều thì mau nhận tội là được rồi, cho dù không phải mày, mày cũng nhất định phải nhận, bọn tao chắc chắn sẽ không oan uổng mày, yên tâm đi, chỉ cần mày nhận, tao sẽ đảm bảo mày vinh hoa phú quý." Diệp Phàm nghe xong những lời này thật sự cảm thấy buồn cười.

"Vãi chưởng, lão tử mà thừa nhận thì còn sống được à?" Trương Phi Phi là cháu trai của Trương Long, nếu để Trương Long biết là mình làm, thì mình còn có thể sống sót trong quân đội này sao?

Còn lúc này, ở cửa, Trương Long đang đứng từ xa quan sát cảnh tượng này.

Ông ta cũng không ngờ những người trong ký túc xá này lại có nhãn lực như vậy, thật đúng ý ông ta.

Nhìn Diệp Phàm bị đánh thảm hại như một con chó, Trương Long cảm thấy tên này cũng chẳng ra sao, nhà họ Đường sao lại tìm về cái thứ phế vật này?

Đây thực sự là người đã đánh bại mười bốn vị cao thủ võ đạo sao?

Sẽ không phải là giả chứ?

Còn có một chuyện quan trọng nhất là Trương Long cảm thấy đặc biệt bối rối.

Nhìn tình hình này cũng hiểu rõ.

Cháu trai Trương Phi Phi của mình đã chết, quả thực nên tìm một vật tế thần.

Nhìn Diệp Phàm bị đánh quả thực còn không bằng lợn chó.

Trương Long cũng hiểu ra, nhà họ Đường khẳng định là đang lừa dối người khác.

Diệp Phàm này không hề có bản lĩnh thật sự gì, hoàn toàn là đang nói phét.

Có lẽ nhà họ Đường muốn chăm sóc cái gọi là Diệp Phàm này.

Biết hắn là một con rể vô dụng không có ích lợi gì, cho nên mới nhét hắn vào quân đội để làm một chức quan bé con.

Chuyện của Diệp Phàm rất nhiều người đều biết.

Một con rể hèn nhát như vậy, căn bản không thể là người lợi hại được.

Còn đánh bại mười bốn vị cao thủ võ đạo, hoàn toàn khẳng định là do nhà họ Đường bao bọc.

Nhà họ Đường sở dĩ bao bọc cũng hoàn toàn là vì muốn cái tên con rể rác rưởi này có thể làm nên danh tiếng, để xứng đôi với nhà họ Đường.

Nghĩ đến đây, Trương Long thực sự khinh bỉ cười lạnh.

Rõ ràng là một thứ phế vật, vậy cứ để hắn làm vật tế thần đi.

Vốn dĩ, Trương Long còn khá chăm sóc Diệp Phàm.

Chương 988

Nhưng điều đó cũng hoàn toàn là nể mặt nhà họ Đường.

Nhưng hôm nay nhìn Diệp Phàm bị đánh đến mức không dám chống trả.

Cái này còn lợi hại cái quái gì chứ!

Rõ ràng không phải là một thứ phế vật thì là gì?

Nhưng Trương Long thực sự không ngờ rằng, những người trong ký túc xá này lại ăn ý đến vậy.

Đã làm ra những suy nghĩ ban đầu của Trương Long rồi, rất tốt!

"Rầm" một tiếng!

Chỉ thấy một bóng đen xông tới, lướt qua đầu Diệp Phàm.

Lực mạnh đến mức trực tiếp khiến Diệp Phàm bị đánh cho choáng váng.

"Thằng ranh, đến cả cháu tao mà mày cũng dám giết, không ngờ mày độc ác thật đấy, bây giờ tao sẽ thay bố nó dạy dỗ thằng khốn nạn nhà mày." Diệp Phàm đau đớn chậm rãi ôm lấy ngực, lặng lẽ nhìn Trương Long trước mặt, khó hiểu nói: "Anh sao cũng vu oan cho tôi?" Thực ra, Diệp Phàm đã đoán ra tám chín phần mười rồi.

Trương Long đây là sợ mình phải chịu trách nhiệm, lại thấy mình dễ bắt nạt nên muốn mình làm vật tế thần.

Trương Long lần này cũng có chút chột dạ.

Ông ta biết, mình đang vu oan cho Diệp Phàm.

Nhưng, ông ta bây giờ, chỉ có thể cứng đầu tiếp tục diễn vở kịch này.

Nếu không, trách nhiệm sẽ đổ hết lên đầu ông ta.

Ông ta không muốn trở thành người phải gánh trách nhiệm đó.

Trương Long cứng miệng nói: "Vu oan cho mày?

Bọn tao không vu oan cho mày, nhiều người thế này đều nói là mày làm, vậy chắc chắn là mày làm rồi, hôm qua mày đến chưa đầy một ngày mà cháu tao đã chết, không phải mày làm thì ai làm?" Lúc này, thấy liên trưởng Trương Long đã đứng về phía bọn chúng, những người còn lại trong ký túc xá cũng đồng loạt chỉ trỏ và la mắng với thái độ kiêu ngạo.

"Đúng vậy, rõ ràng là mày làm, mày cứ nhận đi, hôm qua mày đến là Trương Phi Phi chết rồi, không phải mày làm thì còn ai nữa?" "Vu oan cho mày, mày nghĩ bọn tao chỉ vu oan cho mày thôi sao?

Mày nghĩ mày có gì mà phải bất lực?

Chính là mày làm đấy, đồ khốn nạn, mày thật độc ác!" "Liên trưởng Trương Long của chúng tôi là người thanh minh liêm khiết đến mức nào, sao có thể tùy tiện vu oan cho người khác được, đúng là nói bừa!" Kẻ nịnh hót thì nịnh hót, kẻ nói bừa thì nói bừa, dù sao thì cứ ra sức đổ hết mọi tội lỗi lên đầu Diệp Phàm.

Bọn chúng căn bản không biết sự thật là gì.

Trong một khoảnh khắc hoảng hốt, Diệp Phàm cảm thấy không biết liệu chuyện mình làm hôm qua có thực sự bị lộ không!

Hay nói cách khác, liệu chuyện đánh chết Trương Phi Phi bằng một cú đấm hôm qua có thực sự bị người khác nhìn thấy không?

Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!

Diệp Phàm có một nghìn phần trăm chắc chắn rằng hôm qua đám người này ngủ say như chết, không thể nhìn thấy được.

Về biểu cảm hôm qua Trương Long còn khách khí, hôm nay lại khác thường phẫn nộ, Diệp Phàm cũng trong lòng đoán được tám chín phần mười, xem ra cái vụ án oan này thực sự định để mình gánh tội rồi?

Không được!

Tuyệt đối không được!

Không thừa nhận!

Chết cũng tuyệt đối không thể thừa nhận.

Diệp Phàm biết, một khi thừa nhận, mình nhất định sẽ bị đưa ra tòa án quân sự.

Mặc dù thời gian huấn luyện của mình còn chưa được một ngày, nhưng kể từ khoảnh khắc bước vào quân đội.

Điều đó có nghĩa là mọi thứ đều gắn liền với quân đội.

Vì vậy, mọi chuyện đã không thể ngăn cản được.

Trùng hợp đúng lúc này, với tư cách là Phó doanh trưởng, Trương Tiểu Lộ đang đi kiểm tra các ký túc xá.

Vừa nhìn đã thấy tình hình ồn ào ở ký túc xá này.

Vốn dĩ Trương Tiểu Lộ không muốn quản mấy chuyện vặt vãnh này.

Hơn nữa ông ta lại thấy tên liên trưởng Trương Long, thuộc hạ của mình.

Trương Tiểu Lộ trong lòng cũng biết, e rằng lại có tân binh gây chuyện.

Nếu không thì liên trưởng này sao lại đích thân ra tay?

Vì vậy Trương Tiểu Lộ mới lười quản.

Nhưng khi ông ta vừa định đi thì nghe thấy Trương Long đột nhiên gào thét khản cả cổ: "Diệp Phàm, mày rốt cuộc có khai không, tại sao lại giết Trương Phi Phi?" Nghe xong câu này, Trương Tiểu Lộ cả người chấn động, vội vàng quay trở lại.

Ông ta vừa nhận được tin từ Trương Đại Thụ, muốn mình chăm sóc một người tên là Diệp Phàm trong quân đội, không ngờ, trong chớp mắt đã gặp phải.

Cái này không phải là Diệp Phàm mà Trương Đại Thụ muốn mình bảo vệ đó chứ?

Nghĩ đến đây, tim Trương Tiểu Lộ như thắt lại.

"Mẹ kiếp!

Nếu Diệp Phàm có mệnh hệ gì, chức phó doanh trưởng của mình cũng khỏi làm luôn!" Trương Tiểu Lộ thấy cửa bị người chặn kín không sao chen vào được, liền tức giận hét vào đám đông bên trong: "Mọi người tụ tập trước cửa làm cái quái gì?

Mau tránh ra cho tôi vào!" Tiếng hét này của ông ta, trực tiếp khiến tất cả mọi người đều quay đầu nhìn lại.

Tân binh có thể không nhận ra ông ta, nhưng lại nhận ra quân hàm trên vai ông ta.

Hóa ra là hai sao ba vạch!

Vội vàng nhường ra một con đường cho ông ta.

Chỉ thấy, xuất hiện trước mặt là một thanh niên đang bị đánh đập.

Và cả Trương Long đang vừa la mắng vừa ra tay.

Thấy Trương Tiểu Lộ đến, Trương Long vội vàng dừng tay, mặt đầy nụ cười nói với ông ta: "Một tân binh không hiểu chuyện, tối qua lại làm cháu trai tôi chết, hôm nay tôi đến hỏi xem rốt cuộc là chuyện

gì, tại sao lại nhẫn tâm giết người?" Trương Tiểu Lộ có chút sững sờ.

Trương Phi Phi chết ông ta biết rồi.

Trong mắt Trương Tiểu Lộ, thằng khốn Trương Phi Phi đó chết là đáng đời!

Cứ ỷ vào Trương Long là chú nó.

Luôn ức hiếp những người lương thiện trong quân đội này, còn bắt người ta đóng phí bảo kê, thật sự quá đáng.

Vốn dĩ, những chuyện này Trương Tiểu Lộ cũng muốn quản.

Chương 989

Nhưng vì ông ta và Trương Long có quan hệ khá tốt, nên đành nhắm một mắt làm ngơ.

Không ngờ tối qua Trương Phi Phi lại chết.

Trương Tiểu Lộ nghĩ đến đây, thầm nghĩ tên này cũng đã gặp phải quả báo.

Cảm thấy tên này chết là đúng, chết một cách xuất sắc, cuối cùng thì ông trời cũng đã mở mắt rồi.

Nhưng không ngờ Trương Long tên này hôm nay lại bắt đầu vô lý rồi.

Nguyên nhân cái chết của Trương Phi Phi còn chưa xác định, mà đã chuẩn bị đổ hết mọi chuyện lên đầu Diệp Phàm sao?

Trương Tiểu Lộ có chút nghi ngờ nhìn Trương Long: "Anh dựa vào cái gì mà chứng minh người này, cái tên Diệp Phàm, đã làm nó chết?" Trương Long thờ ơ, cười cười: "Mặc kệ nó có phải hay không, dù sao trong quân đội có chuyện thì cũng phải tìm một người chịu tội đúng không?

Anh cứ coi như không thấy gì, ít nhiều gì cũng giúp tôi chiếu cố một chút là được rồi, huống hồ, nó chỉ là một thằng con rể phế vật của nhà họ Đường, chẳng có chút bản lĩnh thật sự nào, chúng ta không cần bận tâm đến nó, cứ đánh đập ép cung là được rồi." Trương Long cậy có quan hệ khá tốt với Trương Tiểu Lộ, trực tiếp nói thẳng sự thật một cách thân mật.

Dù sao, phó doanh là Trương Tiểu Lộ, quan hệ lại tốt như vậy, Trương Long sâu không lường được cũng có thể thao túng được.

Còn lúc này, Trương Tiểu Lộ lặng lẽ nhìn Diệp Phàm đang bị đánh mà không hề lên tiếng.

Mặc dù thanh niên này bị đánh khắp người bầm tím, nhưng biểu cảm trên mặt vẫn không hề khuất phục, mà càng lộ rõ sự kiên nghị.

Hơn nữa ánh mắt hơi nóng, dường như còn ẩn chứa một tia hàn quang.

Chắc chắn, chính là hắn rồi!

Hắn chính là Diệp Phàm mà Trương Đại Thụ vừa đích thân chỉ định, muốn mình bảo vệ.

Nhìn cơ thể xanh một mảng, tím một mảng như thế này.

Lại có thể đánh người ta ra nông nỗi này.

Trương Tiểu Lộ nghĩ đến mà có chút rợn người.

May mà Diệp Phàm có thể trạng tốt, vạn nhất nếu kém một chút nữa, e rằng đã bị đánh cho sốc rồi.

Trương Tiểu Lộ nghiến răng nói ra một câu: "Thật sự đáng chết mà!" Trương Long cũng vội vàng phụ họa: "Đúng, đúng đúng, anh Trương nói không sai, tên này đúng là đáng chết mà, cứ đánh đập ép cung tên này, đổ tội cho hắn, cái gì mà con rể nhà họ Đường hay không, kệ mẹ nó đi!" "Bốp!" Trương Tiểu Lộ giơ tay lên, một cái tát mạnh giáng thẳng vào mặt Trương Long: "Mẹ kiếp tao nói đáng chết là mày!" Tất cả mọi người có mặt đều sững sờ, bọn họ đều không biết chuyện gì đang xảy ra, tại sao Trương Tiểu Lộ đột nhiên lại tát Trương Long?

Trương Long với bên má sưng vù, nửa ngày sau mới nói: "Anh Trương, anh có phải là tức đến hồ đồ rồi không?

Sao đột nhiên lại đánh tôi?" Còn lúc này, Trương Tiểu Lộ đang tức

giận căn bản không thèm nhìn Trương Long lấy một cái.

Trực tiếp dùng giọng điệu xin lỗi nói với Diệp Phàm: "Diệp tiên sinh, ngài không sao chứ?

Xin lỗi, là tôi đến muộn rồi, Trương tiên sinh đặc biệt dặn tôi chăm sóc ngài, không ngờ, vẫn đến chậm một bước, để ngài bị thương rồi, xin lỗi, thật sự xin lỗi, mong sau này ngài đừng quá trách tội tôi trước mặt Trương tiên sinh." "Vãi chưởng!" Tình huống gì thế này?

Sao một phó doanh trưởng Trương Tiểu Lộ lại nói chuyện nhỏ nhẹ như thế với một tân binh ranh con như Diệp Phàm?

Trương Long lúc này dường như đã hiểu ra.

Có lẽ Trương Tiểu Lộ cảm thấy con rể nhà họ Đường rất lợi hại, lại còn có lời đồn đánh bại mười bốn vị cao thủ võ đạo.

Nhưng đó đều là tin tức giả, Trương Tiểu Lộ này không biết sự thật.

Trương Long vội vàng đứng ra giải thích cho Trương Tiểu Lộ: "Anh Trương, tên này không lợi hại đâu, mười bốn vị cao thủ võ đạo đều không phải hắn đánh bại đâu, hôm qua hắn cũng nói đó là câu chuyện do nhà họ Đường bịa đặt, hơn nữa, trên danh nghĩa là con rể nhà họ Đường, nhưng thực tế một chút cũng không lợi hại, hoàn toàn là một thứ phế vật, tên này còn là ở rể nhà người ta, anh nói một người như vậy, anh tôn kính hắn làm gì?

Hoàn toàn là lãng phí thời gian." "Bốp!" Trương Tiểu Lộ giơ tay lên, lại một cái tát mạnh nữa giáng vào mặt Trương Long: "Cút mẹ mày đi, ở đây không có phần cho mày nói!" Tất cả mọi người trong ký túc xá đều kinh hãi.

Không ngờ một phó doanh trưởng lại khúm núm với Diệp Phàm

thì đã đành.

Nhưng khi mọi chuyện đã được Trương Long giải thích rõ ràng, lại vẫn không hóa giải được sự hiểu lầm của Trương Tiểu Lộ.

Hơn nữa vì Diệp Phàm cái tên tân binh ranh con này, phó doanh trưởng lại đánh liên trưởng!

Chẳng lẽ Diệp Phàm này là một nhân vật có lai lịch đặc biệt lớn sao?

Nghĩ đến đây, những người vừa ra tay đánh Diệp Phàm đều cảm thấy lạnh toát cả người.

Hơn nữa còn đặc biệt hối hận!

Hối hận chết tiệt cái kiếp này từ khi sinh ra trên thế giới này.

Trương Long ôm lấy khuôn mặt sưng phù như đầu heo: "Doanh trưởng à, chúng ta ở đây có phải là có hiểu lầm gì không?" "Hiểu lầm cái mẹ mày!" Ngay sau đó Trương Tiểu Lộ ngẩng đầu lên, trừng mắt nhìn tất cả mọi người trong ký túc xá: "Cái chết của Trương Phi Phi nhất định không liên quan nửa điểm nào đến Diệp tiên sinh.

Bọn khốn nạn các người, còn định ép cung à?

Sống chán rồi sao?" Nói xong, Trương Tiểu Lộ trực tiếp một lần nữa xin lỗi Diệp Phàm: "Thật sự xin lỗi Diệp tiên sinh, sau này ngài cứ ở chung ký túc xá với tôi là được, đừng ở chung với lũ khốn này, yên tâm, có tôi ở đây, không ai dám động đến một ngón tay của ngài đâu." Diệp Phàm cười cười, lặng lẽ gật đầu.

"Trương tiên sinh" mà Trương Tiểu Lộ nhắc đến, có lẽ chính là Trương Đại Thụ.

Thực ra nghĩ đến đây, Diệp Phàm cũng cảm thấy khá buồn cười.

Là nhà họ Đường đưa mình vào quân đội, nhưng người bảo vệ

mình lại không phải nhà họ Đường, mà lại là người của Trương Đại Thụ giúp mình hóa giải nguy cơ.

Trương Tiểu Lộ thấy Diệp Phàm đối với lời nói của mình vừa yêu vừa không để ý, trong lòng không khỏi "lộp bộp" một tiếng, thầm nghĩ, "Ôi mẹ ơi, đừng để Trương Đại Thụ trách tội mình chứ!" "Mẹ kiếp, Trương Đại Thụ muốn mình bảo vệ Diệp Phàm, cái kiểu bảo vệ gì mà lại ra nông nỗi này?

Sao lại bị đánh thảm hại đến vậy?" Càng nghĩ càng giận, càng nghĩ càng không đúng.

Trương Tiểu Lộ trực tiếp trút hết mọi tức giận lên tất cả mọi người trong ký túc xá.

Nếu không phải lũ khốn nạn này, sao Diệp Phàm có thể bị đánh chứ?

Trương Tiểu Lộ nhìn Diệp Phàm nói: "Diệp tiên sinh, ngài xem, chuyện vừa rồi xử lý thế nào cho thích hợp, tôi nhất định sẽ khiến lũ khốn nạn này cho ngài một lời giải thích thỏa đáng." Diệp Phàm khinh thường hừ lạnh một tiếng: "Giải thích cái mẹ gì!

Đám người này, đứa nào tính đứa đó, tất cả cút hết đi là được rồi, với lại bọn chúng vừa đánh tôi thế nào thì đánh trả lại y như vậy." "Được!

Chỉ cần Diệp tiên sinh nguôi giận, tôi nhất định sẽ làm theo!" Trương Tiểu Lộ quay đầu lại liền đổi sắc mặt, nhìn tất cả mọi người: "Trong số các người, đứa nào tính đứa đó, mỗi đứa tự đi lĩnh một trăm gậy quân côn, sau đó cút hết ra khỏi Hoàng Thành, muốn chết ở đâu thì chết ở đó!" Nghe thấy vậy, những người đó đều sắp khóc đến nơi.

Một trăm gậy quân côn giáng xuống, chẳng phải sẽ bị đánh thành

bánh thịt người sao?

Hơn nữa, quân đội Hoàng Thành không phải ai muốn vào là vào được.

Đa số bọn người này đều phải dùng quan hệ, hối lộ, tốn rất nhiều tiền mới vào được.

Không ngờ chỉ ba câu, hai lời đã bị đuổi ra ngoài, ai nấy cũng đều không cam lòng.

Hối hận!

Hối hận triệt để!

Hối hận từ tận đáy lòng!

Ngay lập tức, từng người từng người một chân run rẩy, quỳ sụp xuống trước mặt Diệp Phàm.

"Xin lỗi Diệp Phàm tiên sinh, là chúng tôi vĩnh viễn không biết điều, chúng tôi không nên ức hiếp ngài, chúng tôi không phải người." "Đều là lỗi của chúng tôi, chúng tôi là lũ ngu, chúng tôi không dám nữa." "Chúng tôi không dám nữa đâu, cầu xin ngài ngàn vạn lần đừng đuổi chúng tôi ra khỏi quân đội mà, khó khăn lắm mới vào được, chúng tôi không muốn ra ngoài đâu." "Ô ô ô ô X X!" Từng người từng người bọn chúng khóc lóc thảm thiết, thở không ra hơi, mắt sưng đỏ, nước mũi nước dãi chảy lênh láng cả sàn nhà.

Cảnh tượng đó, giống hệt như một đống thạch rau câu lắc lư, nhìn Diệp Phàm còn cảm thấy ghê tởm buồn nôn.

Lúc nãy bọn chúng đánh mình, không phải cười rất rạng rỡ sao?

Chương 990

Sao hôm nay lại biến thành bộ dạng này?

Còn lúc này.

Trương Long cảm thấy toàn thân trên dưới từ đầu lạnh đến chân.

Hắn là một liên trưởng đường đường chính chính, cày cuốc bao nhiêu năm mới có được vị trí này.

Không ngờ bây giờ, lại trực tiếp bị đuổi cút xéo.

Hắn hoàn toàn không cam tâm!

Nghĩ đến đây, Trương Long cũng chẳng thèm giữ thể diện gì nữa.

"Phịch" một tiếng, hắn quỳ sụp xuống.

"Ầm ầm ầm!" Hắn lấy đầu mình mà đập mạnh xuống đất.

Đầu Trương Long vỡ máu chảy, hắn quỳ lê lết đến bên cạnh Diệp Phàm, ôm chặt lấy đùi Diệp Phàm không buông: "Đại ca Diệp Phàm, ông nội Diệp Phàm, bố Diệp Phàm, ngài ngàn vạn lần đừng để tôi rời khỏi quân đội nha.

Tôi đã cày cuốc bao nhiêu năm mới khó khăn lắm mới đến được vị trí này.

Là tôi có mắt không tròng, là tôi mù mắt, là tôi có lỗi với ngài.

Tất cả là do tôi nhất thời hồ đồ, ngài nhất định phải tha thứ cho tôi, ngàn vạn lần đừng đá tôi ra khỏi doanh trại.

Tôi bây giờ xin dập đầu tạ lỗi với ngài, từ nay về sau tôi sẽ là một con chó của ngài, sau này ngài bảo tôi ăn cứt tôi cũng ăn." Vãi chưởng!

Không phải chứ, liên trưởng Trương, từ khi nào mà ông lại hèn đến mức này?

Diệp Phàm giật mình, vội vàng lùi lại hai bước.

Thế nhưng Trương Long cứ ôm chặt lấy chân hắn không chịu buông, khiến hắn khó mà nhúc nhích được.

Trương Tiểu Lộ nhìn thấy bộ dạng thảm hại của Trương Long, rồi nhìn sang Diệp Phàm, khẽ mỉm cười.

Trong lòng hắn cũng biết Diệp Phàm chắc chắn sẽ không giận nữa, lập tức thở phào nhẹ nhõm.

"Bành!" Để thể hiện lòng trung thành của mình trước mặt Diệp Phàm, Trương Tiểu Lộ trực tiếp đá thêm một cú vào người Trương Long, chỉ vào Trương Long mà hung tợn nói: "Mày cút xéo đi!

Diệp tiên sinh hôm nay không rảnh mà nói chuyện với mày, còn phải đi đến phòng y tế.

Nếu không phải do thằng khốn nạn nhà mày làm chuyện tốt, Diệp tiên sinh có bị thương không?

Mày bây giờ khóc lóc có tác dụng gì à?" Diệp Phàm thở dài bất lực, khinh bỉ nói: "Tôi thực sự không muốn nhìn thấy tên này nữa, quá kinh tởm rồi, cậu nói xem một người bình thường sao lại có thể nghĩ quẩn đến vậy chứ?" "Được, Diệp tiên sinh, tôi hiểu ý ngài rồi." Trương Tiểu Lộ nói xong, trực tiếp túm lấy tóc Trương Long, lôi hắn vào nhà vệ sinh: "Hôm nay mày mà dọn dẹp sạch sẽ chỗ này, chú ý là không dùng dụng cụ cũng không dùng tay, thì chuyện gì cũng dễ nói.

Đừng có nói nhiều lời thừa!" Thấy mọi chuyện có vẻ có cơ hội chuyển biến, Trương Long liên tục kích động nói: "Được, được được, Phó doanh trưởng Trương, tôi nhất định sẽ không làm ngài thất vọng đâu." Nói xong, Trương Long trực tiếp thè lưỡi ra, oa oa liền ra

tay hành động.

Các binh sĩ khác trong ký túc xá nhìn thấy cảnh này cũng sững sờ.

Bọn họ cũng không ngờ, chỉ cần dọn dẹp nhà vệ sinh sạch sẽ là có thể ở lại quân đội.

Vậy thì quá tốt rồi!

Ngay lập tức, đám binh sĩ này liền xôn xao.

Bọn họ trực tiếp bắt chước Trương Long, quỳ xuống đất rồi bắt đầu liếm!

Ngọa tào!

Trương Tiểu Lộ chấn kinh!

Diệp Phàm cũng chấn kinh!

Ngay cả những người trong các ký túc xá khác đang xem cũng chấn kinh!

Cái màn biểu diễn này mẹ nó quá xuất sắc rồi!

Hoàn toàn không có giới hạn, đơn giản là vi phạm luân thường đạo lý.

Đơn giản là làm rung chuyển tam quan!

Trương Tiểu Lộ vội vàng chạy đến che mắt Diệp Phàm: "Diệp tiên sinh, chúng ta đi thôi, mau rời khỏi đây đi, đám người này mẹ nó quá kinh tởm rồi!

Sao lại còn chó hơn cả chó vậy chứ?" Nhìn thấy Phó doanh trưởng Trương hộ tống Diệp Phàm ra ngoài, những người trong ký túc xá khác cũng đều chấn kinh.

Trong lòng bọn họ chấn động, tên tân binh này lại khiến Phó doanh trưởng Trương đích thân ra mặt chăm sóc.

Hơn nữa nhìn bộ dạng, Trương Tiểu Lộ cúi đầu khúm núm ở phía sau, Diệp Phàm ngẩng cao đầu ưỡn ngực ở phía trước.

Chẳng lẽ nói, Diệp Phàm còn lợi hại hơn cả Phó doanh trưởng Trương?

Đồng thời, đa số trong số bọn họ đều rất may mắn.

May mắn vì đã không cùng với những người khác trong ký túc xá liên thủ đánh Diệp Phàm một trận.

Đợi đến khi Trương Tiểu Lộ và cả ký túc xá dọn dẹp sạch sẽ xong, thông báo nhận được vẫn là yêu cầu bọn họ cút xéo.

Trương Long tức giận đến mức mặt mày tái mét, mình đã không cần bất kỳ tôn nghiêm hay thể diện nào, cuối cùng vẫn bị đuổi đi sao?

Thật là vô lý!

Trương Long trong cơn giận dữ, trực tiếp dẫn theo toàn bộ người trong ký túc xá đi đòi một lời giải thích.

Thế nhưng, khi hắn vừa đi đến văn phòng của Trương Tiểu Lộ, đã bị một nhóm binh lính chĩa súng vào đầu.

Trương Tiểu Lộ thậm chí còn không đứng dậy khỏi ghế sofa, trực tiếp ném một tập tài liệu đỏ xuống đất: "Bảo mày cút thì mày cút đi, lắm lời thừa thãi làm gì.

Còn muốn lời giải thích, lời giải thích ở đây là lão tử nói là quyết, lão tử chính là vương pháp, vương pháp chính là lão tử.

Bảo mày dám chọc giận Diệp tiên sinh, cút mẹ mày đi, để cho mày một mạng chó, không giết hết bọn mày đã là may lắm rồi." Bất lực, Trương Long lúc này đã sợ vỡ mật.

Nhìn thấy hơn mười khẩu súng chĩa vào mình, hắn lập tức sợ đến mức suýt tè ra quần, không dám phản kháng nữa.

Mặc dù nhà vệ sinh đã được liếm sạch sẽ, phòng ốc cũng sạch sẽ.

Trương Long và đồng bọn mang theo một sự kinh tởm tột độ, và một tâm trạng tức tối như vừa ăn hai cân cứt mà rời khỏi quân đội.

Tuy nhiên, Trương Long không muốn cứ thế mà bỏ qua.

Dù sao anh trai của hắn, Trương Hổ, là cận vệ của Từ Long.

Tạm thời rời khỏi doanh trại thì tạm thời rời khỏi.

Trương Long cảm thấy, mình nhất định sẽ quay lại, Trương Tiểu Lộ chẳng qua chỉ là một phó doanh trưởng, còn anh trai mình là Từ Long, là cận vệ bên cạnh Thượng thư Bộ Binh.

Chỉ cần mình nói xấu vài câu, là có thể đá thằng khốn Trương Tiểu Lộ này ra khỏi quân đội.

Rồi đến lúc đó mình nhất định sẽ quay lại, sẽ có ngày Diệp Phàm phải chịu khổ.

Chương 991

Khi đến trước mặt anh trai Trương Hổ, Trương Long khóc lóc thảm thiết, hết lời bôi nhọ Trương Tiểu Lộ và Diệp Phàm.

Hơn nữa, hắn còn trực tiếp đổ hết tội danh cái chết của Trương Phi Phi lên đầu Diệp Phàm.

Hắn còn thêm dầu vào lửa nói rằng Trương Tiểu Lộ chính là đồng lõa của hắn, càng khiêu khích nói rằng Trương Tiểu Lộ cố tình đối đầu với bọn họ.

Hắn còn nói rằng Trương Phi Phi chính là do bọn họ cố tình sát hại, mục đích là để khiêu khích Trương Hổ, căn bản không coi Trương Hổ ra gì.

Ban đầu, Trương Hổ vừa mất con trai đã rất đau lòng.

Không ngờ em trai mình lại bị đuổi khỏi quân đội, lại thêm lời thêm dầu vào lửa khi Trương Long quay về.

Có thể nói là đã khiến sự phẫn nộ trong lòng Trương Hổ trực tiếp đạt đến đỉnh điểm.

Không ngờ, một phó doanh trưởng Trương Tiểu Lộ nhỏ bé lại dám liên hợp với một tên tân binh con nít mà bắt nạt người nhà của hắn như vậy sao?

Trương Hổ nghiến răng nghiến lợi.

Được!

Được được được!

Cứ đợi đấy, rồi bọn mày, lũ ngu ngốc, sẽ phải chịu hậu quả!

Sáng sớm ngày thứ hai, Trương Hổ trực tiếp kể tất cả mọi chuyện

và tội lỗi cho Từ Long.

Khi Từ Long nghe thấy tên Diệp Phàm, hắn cũng sửng sốt.

Bởi vì hắn rất rõ, Diệp Phàm có quan hệ gì với Trương Đại Thụ.

Và lúc này, nhìn thấy vẻ mặt Từ Long lúc âm lúc tình, Trương Hổ biết cơ hội của mình cuối cùng cũng đến.

Hắn vội vàng thêm dầu vào lửa nói: "Tôi thấy tên Diệp Phàm đó rõ ràng là nhắm vào ngài.

Hắn không những liên thủ với Trương Tiểu Lộ làm nhục em trai tôi là Trương Long một trận, hơn nữa, nhìn bộ dạng còn mẹ nó nhắm vào tôi.

Tôi rõ ràng là người của ngài mà.

Hắn cố tình nhắm vào tôi, nhắm vào em trai tôi, rõ ràng là cái gì?

Rõ ràng Trương Đại Thụ ở phía sau xúi giục, hắn muốn lợi dụng Diệp Phàm để lập uy.

Ngài ngàn vạn lần đừng chịu nhường hắn!" Từ Long vốn là một võ phu, không có mấy học thức.

Huống hồ đầu óc đơn giản, tứ chi phát triển.

Vừa nghe Trương Hổ bên cạnh thổi phồng lời ong tiếng ve, lông mày hắn lập tức dựng đứng, lửa giận bốc cao!

Từ Long chửi tục: "Mẹ nó!

Diệp Phàm một tên tân binh con nít, còn chưa làm quan trong quân đội, mẹ nó mà đã dám cưỡi lên cổ ông ỉa?

Cũng mẹ nó quá coi mình là cái gì rồi!

Cứ nghĩ Từ mỗ này dễ bắt nạt sao?

Mẹ nó không biết cán bộ cấp đoàn trở lên đều mẹ nó là người của

ông sao?

Thằng nhóc này dựa vào Trương Đại Thụ còn muốn thăng tiến, mẹ nó sinh cái quần què gì!

Ông phải đạp hắn vĩnh viễn xuống!" Nhìn thấy Từ Long đã nhập cuộc, Trương Hổ lại thêm một mồi lửa: "Đúng vậy, cán bộ cấp đoàn trở lên đều là người của ngài, ai mà không biết.

Thế mà hắn lại cố tình lấy thân phạm hiểm, rõ ràng là cố ý.

Tôi thấy hắn chính là một viên đạn của Trương Đại Thụ.

Cho dù không bắn trúng ngài, thì tên này cũng cố tình làm ngài ghê tởm, rõ ràng là cố tình." Lửa trên dầu càng cháy càng mạnh.

Cuối cùng trong lòng Từ Long, đã lan tràn thành ngọn lửa bùng bùng!

Do Trương Hổ thêm dầu vào lửa, Từ Long đã hoàn toàn bị kích động!

Hắn cảm thấy, Diệp Phàm đối xử với người khác như vậy, hơn nữa còn quá đáng như thế.

Nhất định là Trương Đại Thụ ở phía sau chỉ thị.

Thật là vô lý!

Bắt nạt người khác đến tận nhà sao?

Xem xem làm sao trị bọn vương bát đản chúng mày.

Từ Long giận đến nỗi bữa sáng cũng không ăn.

Hắn trực tiếp đi vào kho vũ khí của mình, cầm một cây đại đao nghiến răng nghiến lợi chém loạn xạ tứ phía.

Vừa chém, miệng vừa lẩm bẩm: "Trương Đại Thụ nha Trương Đại Thụ, ngươi muốn từ tầng lớp cơ sở phá vỡ sức mạnh của Bộ

Binh ta, ta xem ngươi rốt cuộc có thể lật đổ ta không!" A xì!

Và lúc này, Trương Đại Thụ vừa thay quần áo rửa mặt xong, lại đột nhiên hắt hơi một cái.

"Sáng sớm thế này, là vị nào đang niệm thao ta a?" Trương Đại Thụ xoa xoa mũi chỉnh lại y phục, tay cầm văn điệp liền đi vào Hoàng thành.

Hôm nay, văn điệp trong tay hắn, là tố cáo Từ Long.

Bao che cho Đường Tiểu Lục, để hắn tùy ý ngông cuồng lái xe tăng dạo chơi trong kinh thành.

Chuyện này không đủ để xử hắn một lần sao?

Tội danh rất đơn giản, để dân thường sở hữu vũ khí quân đội quốc gia, rõ ràng là lạm dụng chức quyền.

Mà Từ Long bên này, cũng chuẩn bị làm Trương Đại Thụ ghê tởm một phen.

Hắn cũng chuẩn bị tố cáo Trương Đại Thụ tội lạm dụng chức quyền.

Nếu không phải Trương Đại Thụ ở phía sau che chở, Trương Tiểu Lộ dám tùy tiện đá Trương Long – một liên trưởng – ra ngoài sao?

Đây chẳng phải là lạm dụng chức quyền sao?

Buổi tối, Nghiêm Bác Đạt đêm quan sát thiên tượng.

Chỉ thấy trên bầu trời phương Bắc, hai ngôi sao cực kỳ rực rỡ.

Tuy nhiên thật đáng tiếc là, suýt chút nữa hai ngôi sao này đã va chạm vào nhau.

Nhìn thấy cảnh này Nghiêm Bác Đạt trước tiên giật mình, vội

vàng đưa tay trái ra bấm quẻ tính toán.

Ngay sau đó, lông mày cau chặt liền giãn ra, khẽ mỉm cười: “Xem ra ngày mai, trên triều đường, tất sẽ có hai rồng tranh châu a.

Ha ha ha ha!” Vì vậy sáng sớm hôm nay, Nghiêm Bác Đạt cũng chỉnh trang y phục đàng hoàng, liền sớm đi vào Hoàng thành.

Chương 992

Mà Đường gia bên này, Đường Tiểu Lục từ khi Diệp Phàm tiến vào quân đội Hoàng thành, liền vui mừng đến nỗi miệng không ngậm lại được.

Mỗi khi nghĩ đến chuyện này hắn nằm mơ cũng cười tỉnh, cảm thấy mình quả thật đã lập được một công lớn.

Nếu nói, Diệp Phàm có thể tạo dựng được danh tiếng trong quân đội.

Vậy thì, Đường gia hoàn toàn có thể được thơm lây!

Tuy nhiên trong khoảng thời gian này, Đường Ngũ liên tục thổi gió bên tai Đường Tiểu Lục.

Lặp đi lặp lại rằng Diệp Phàm không phải là kẻ tầm thường, trước đây Đường gia đối xử với hắn không tốt suýt chút nữa lấy mạng hắn.

Nếu Diệp Phàm ở quân đội đông sơn tái khởi, nhất định sẽ không tha cho bọn họ.

Thế nhưng lúc này, Đường Tiểu Lục lại rất tự tin.

Trước đây đối xử không tốt với Diệp Phàm là Đường gia, liên quan gì đến hắn Đường Tiểu Lục?

Giống như Hằng Đại nợ hai nghìn tỷ, liên quan gì đến Hứa Gia Ấn?

Huống hồ, Đường Tiểu Lục cảm thấy.

Cho dù trước đây Đường gia đối xử với Diệp Phàm có tệ đến mấy, hắn cũng không thể không nể mặt Đường Nhược Tuyết và con

cái mà xé toạc mặt với Đường gia!

Vì vậy, Đường Tiểu Lục tính toán rất kỹ càng.

Một người vợ là em họ của mình, một đứa con gái là cháu ngoại của mình.

Hai tầng quan hệ này ở đây kéo cũng không đứt.

Đường Tiểu Lục không tin, nếu Diệp Phàm từ trong quân đội đạt đến một độ cao nào đó, lại không giúp đỡ hắn?

Cho dù không có, cũng tuyệt đối không thể bỏ đá xuống giếng!

Do uy tín của Diệp Phàm ở đây, Lý Tiểu Minh tuy không thoát khỏi nhà tù Đường gia, nhưng những ngày này cũng không bị ngược đãi.

Mấy ngày nay ở trong đó, ăn ngon uống tốt hoàn toàn như đang đi nghỉ dưỡng.

Và vào ngày này, cai ngục trong nhà tù lại đột nhiên đến bên cạnh Lý Tiểu Minh: "Thôi được rồi tên béo, mày có thể đi rồi, thời hạn thi hành án đã mãn, ra cửa rẽ phải là có thể đi được rồi." Lý Tiểu Minh nghe xong tin tức này, cả người đều trong trạng thái mơ hồ, hắn đã không nỡ rời khỏi đây, bắt đầu cãi lý: "Tại sao?

Tôi không phải đã bị định tội rồi sao?

Các người nên tiếp tục giam giữ tôi, tại sao lại thả tôi ra ngoài?" Cai ngục nhìn hắn lạnh lùng cười một tiếng: "Thằng cha nhà mày tướng mạo thì không ra gì, mà lại nghĩ hay thật!

Ngày nào cũng cá to thịt lớn ăn thơm uống cay mà hầu hạ mày, để cho anh em chúng tao trừng mắt nhìn à?

Cút mẹ mày đi mau đi!" Mấy ngày nay cai ngục đối xử với Lý Tiểu Minh thái độ vô cùng cung kính.

Chủ yếu vẫn là do Diệp Phàm.

Nếu không phải người khác, đã sớm đối với hắn quyền đấm chân đá rồi.

Bọn họ những người làm việc trong tù, mỗi ngày ăn đều là dưa muối và bánh ngô.

Nhìn Lý Tiểu Minh ngày nào cũng ăn ngon như vậy, đã sớm tức đến nỗi ngày nào cũng ngứa răng!

Thế nhưng, bọn họ cũng không có cách nào với Lý Tiểu Minh.

Hôm nay nghe nói hắn sắp ra tù, trong lòng vui mừng khôn xiết, cuối cùng cũng đuổi được tên đáng ghét này đi rồi!

Tuy nhiên điều mà cai ngục không ngờ tới là, Lý Tiểu Minh lúc này lại không muốn đi, mà ngược lại bắt đầu lì lợm không nhúc nhích ở đây.

Cai ngục sao có thể dung thứ cho Lý Tiểu Minh làm càn ở đây, trực tiếp rút con dao bên hông ra: "Mày mẹ nó còn không đi, tin hay không tao lấy dao chém mày?

Đừng mẹ nó được mặt mà không biết giữ mặt, ngày nào cũng như một con heo, ăn rồi ngủ ngủ rồi ăn, thật sự coi đây là trang trại nuôi heo của nhà mày à?

Hơn nữa, heo nuôi lớn giết thịt còn có thể bán tiền, nuôi mày chẳng lẽ bán thịt người à?" Ban đầu cứ nghĩ lấy dao ra hù dọa một chút là Lý Tiểu Minh sẽ biết khó mà lui.

Ai ngờ, tên này trực tiếp xông tới, lấy bụng mình chọc thẳng vào con dao của cai ngục mà xông tới.

"Phụt" một tiếng, tại chỗ, bụng hắn liền bị đâm một lỗ thủng.

Lập tức máu chảy ào ào, một mảng đỏ tươi cũng thấm ướt bộ

quần áo tù của hắn.

Ban đầu, tính cách Lý Tiểu Minh vốn dĩ đã khá lười biếng ù lì, bây giờ có cơ hội tốt như vậy bày ra trước mắt, hắn đã không muốn ra ngoài nữa.

Vì vậy, Lý Tiểu Minh định lấy mạng ra đánh cược, chết cũng phải chết trong nhà tù này.

"Ai u, ngọa tào!" Cai ngục giật mình, hắn cũng không ngờ, tên Lý Tiểu Minh tưởng chừng thật thà chất phác này hôm nay lại biểu hiện điên rồ đến vậy.

Người khác đều mong ra ngoài, ai ngờ tên này lại ở đây dưỡng thành cảm giác có nhà.

Thật là kỳ lạ!

Cuối cùng kết quả xử lý sự việc cũng rất như ý Lý Tiểu Minh.

Sau khi dưỡng thương xong mới cho hắn ra khỏi đây.

Cai ngục nghe tin này trực tiếp từ chức bỏ đi.

Bởi vì hắn không muốn mỗi ngày phải đối mặt với tên béo phì này, hơn nữa còn phải bưng cứt bưng tè hầu hạ hắn.

Đường Ngũ nghe nói những chuyện này thì hận đến nghiến răng nghiến lợi, hắn cũng không ngờ do uy lực của Diệp Phàm.

Bây giờ cả phòng giam, căn bản không ai dám làm gì Lý Tiểu Minh.

Mặc dù nghiến răng nghiến lợi căm hờn, nhưng Đường Ngũ cũng không có chút cách nào, cha mình đều đích thân ra lệnh rồi.

Không thể ngược đãi Lý Tiểu Minh, vạn nhất ngược đãi Lý Tiểu Minh, Diệp Phàm khẳng định sẽ không vui.

Không nhắc thì còn đỡ, vừa nhắc đến Diệp Phàm, Đường Ngũ liền tức đến mức suýt thổ huyết mà chết.

Người khác sợ Diệp Phàm thì thôi đi, không ngờ cha mình, người từng cứng rắn như vậy, lại cũng sợ sao?

Thật sự khiến Đường Ngũ muốn khóc mà không ra nước mắt.

Thật sự là nhìn hắn không thuận mắt, nhưng lại không thể làm gì hắn.

Mà Lý Tiểu Tân và Tô Thần Long bên này thì khá an nhàn.

Mấy ngày nay cứ như ba hòa đại thần mà lang thang bên ngoài.

Uống nước máy miễn phí, ăn thức ăn thừa trên bàn người khác, sống như những kẻ lang thang.

Tuy nhiên, hiện tại, bọn họ dường như vẫn khá mãn nguyện.

Không trải qua phong ba bão táp sao có thể thấy cầu vồng?

Nỗi khổ của người dân tầng lớp thấp kém bọn họ vẫn chưa cảm nhận được.

Chương 993

Bởi vì trước đây bọn họ theo Tào Ngọ Môn đều sống một cuộc sống xa hoa hơn.

Mà bây giờ Tào Ngọ Môn rời đi cũng khiến bọn họ sa sút.

Trải nghiệm một chút cái cay đắng của nhân gian tầng lớp thấp kém, có lẽ đối với bọn họ không phải là chuyện xấu.

Huống hồ, Tô Thần Long và Lý Tiểu Minh bên này có con át chủ bài của riêng mình, đó chính là hạt nhân thủ đề tương (quả bom tự chế).

Chỉ cần bị đe dọa đến bản thân, nhất định cũng phải phát động uy lực lớn nhất trong thủ đề tương, chuẩn bị phá hủy cả kinh thành thành một đống đổ nát.

Và lúc này, Tô Thần Long ngửa mặt lên trời thở dài, ngẫu hứng đọc ra hai câu thơ: "Hoa ta nở vạn hoa tàn, khắp thành khoác giáp vàng." Lý Tiểu Tân có chút hoài nghi nhìn Tô Thần Long: "Cậu sẽ không muốn…" "Ai nha, thôi thôi, dù sao cuộc sống an nhàn của ba hòa đại thần này, tôi cũng không có gì phải câu nệ, cậu nếu muốn làm gì thì cứ làm đi." Thái độ của Lý Tiểu Tân đã là không quản, không hỏi, không quan tâm.

Hiện tại, bọn họ tự do, cho nên cũng không có gì là áp lực cuộc sống.

Mặc dù nói mỗi ngày ăn uống có thể kém một chút, nhưng trong lòng đều không hối hận.

Bởi vì, cho dù có hối hận cũng không kịp, chẳng lẽ nói ngày nào cũng khóc lóc thảm thiết sao.

Cho nên, dù đi con đường nào cũng nhất định đừng hối hận.

Và lúc này, trong triều đường Hoàng thành, Từ Long và Trương Đại Thụ đang kể những câu chuyện của riêng mình.

Hai bên tranh cãi đến nỗi mặt đỏ tai tía.

Đều có cái đuôi nhỏ của riêng mình, cho nên căn bản ai cũng không phục ai.

Mãi đến khi triều hội kết thúc, hai người bọn họ cũng không phân ra được thắng bại.

Bởi vì quyền chủ động nằm ở lão già hoàng đế, hắn không đóng dấu thì ai cũng không thể quyết định thua thắng.

Sau khi tan triều, Từ Long vẫn không chịu bỏ qua đi đến trước mặt Trương Đại Thụ, chặn hắn lại: "Ngươi nói ta mẹ nó sắp xếp quân đội vào Đường gia, lạm dụng chức quyền, động dụng vũ khí hạng nặng?

Ta đâu có nói bao giờ bảo Đường Tiểu Lục đi lái xe tăng đâu!

Còn nữa, người của ngươi đá người của ta ra khỏi quân đội Hoàng thành, chuyện này chúng ta cứ chờ xem, ta khẳng định sẽ không tính sổ xong với ngươi đâu." Trương Đại Thụ nhìn bộ dạng Từ Long tức giận đến nỗi mặt mày tái mét, cũng cảm thấy vô vị.

Bởi vì chứng cứ đã rõ ràng.

Trương Phi Phi chính là mẹ nó cố tình bắt nạt người khác, làm cho quân đội trong đó khói mù chướng khí, còn tự tiện thu tiền bảo kê.

Đơn giản là đen không thể đen hơn nữa.

Chẳng qua là dựa vào có một người anh tốt là Trương Hổ, mà người anh tốt này chính là cận vệ của Từ Long trước mặt ngươi!

Cho nên đá Trương Long, con sâu làm rầu nồi canh này ra ngoài,

hoàn toàn là điều đương nhiên!

Trương Đại Thụ bình tĩnh nói: "Ngươi tự mình bao che, dung túng con trai thuộc hạ của mình, để hắn làm những chuyện mà người khác không muốn làm.

Ngươi cảm thấy trong tay ngươi có súng sao?

Thì thật sự muốn người của ngươi lập uy thống trị cả thiên hạ sao?

Vậy ngươi coi hoàng quyền là cái gì?" Trong chốc lát, Từ Long bị hỏi đến á khẩu không nói nên lời.

Ban đầu, hắn vốn là một võ tướng không có mấy học thức.

Bàn về tài ăn nói cũng căn bản không thể sánh bằng Trương Đại Thụ.

Chỉ vài lời đã trực tiếp bị nướng trên lửa, càng không biết phải nói sao nữa.

"Ta…" Từ Long tức giận thổi râu trừng mắt, nhưng không có bất kỳ lý do phản bác nào.

Hắn sắp xếp sức mạnh của Bộ Binh vào Đường gia, hoàn toàn là tư tâm của mình.

Mục đích hoành hành ngang ngược trong kinh thành là gì?

Chẳng phải là muốn quyền lực tối cao đó sao?

Đương nhiên, Từ Long muốn quyền lực của Trương Đại Thụ, chứ không phải… Nghĩ đến đây, Từ Long mới phát hiện, những chuyện mình làm này đơn giản là lớn hơn rất nhiều so với những chuyện của Trương Đại Thụ.

Và Lý Hiển, với tư cách là người đứng đầu triều đình đương nhiệm, nhìn hai vị lão thần gần sáu mươi tuổi cãi nhau qua lại trước

mặt mình.

Hắn cũng cảm thấy rất đau đầu, nhưng không dám thiên vị bất kỳ bên nào.

Lúc này, triều hội tan rã.

Lý Hiển liền vội vàng lủi thủi rời đi.

Hắn vốn dĩ vì phê duyệt văn kiện, thức khuya đến rất muộn.

Nghĩ sáng nay có thể yên tĩnh ngủ gật một chút trong hội nghị.

Ai ngờ, sáng sớm đã nghe Trương Đại Thụ và Từ Long hai người líu lo không ngừng nói chuyện.

Khiến đầu óc hắn thực sự đầy tiếng quạ kêu.

Từ Long trên lời nói không chiếm được lợi thế của Trương Đại Thụ.

Cho nên bên hắn dù rất tức giận, cũng không có bất kỳ biện pháp nào.

Mà Nghiêm Bác Đạt thì đứng phía sau nhìn hai lão già trước mặt tranh cãi mặt đỏ tai tía.

Cũng chỉ là lén lút che miệng cười một tiếng.

Đối với loại chuyện xem trò cười này là hắn quan tâm nhất.

Bởi vì hắn biết hai tên này không phải là hắn có thể đắc tội được.

Chẳng qua, sau khi Từ Long đi rồi, Trương Đại Thụ chậm rãi quay đầu lại, dùng một ánh mắt đầy ý tứ nhìn Nghiêm Bác Đạt.

Lập tức, Nghiêm Bác Đạt cảm thấy một trận hàn khí lan tỏa khắp người.

Trương Đại Thụ khinh thường hừ lạnh một tiếng rồi rời đi.

Nghiêm Bác Đạt nhìn về phía xa nơi bóng dáng đó đã dần khuất,

sau nửa ngày mới mở miệng: “Hắn là…” Ai.

Nghiêm Bác Đạt ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng: “Xem ra.

Từ Long không đấu lại được tên họ Trương này rồi!” Đêm đó trong phòng giam.

Lý Tiểu Minh sớm đã ăn bữa tối xong, liền nằm trong phòng đơn của mình nghỉ ngơi.

Hắn đang mơ màng nghĩ sáng mai sẽ ăn gì.

Và lúc này, Đường Ngũ lại đến bên cạnh hắn, dùng một ánh mắt cực kỳ lạnh lẽo nhìn hắn: “Thằng béo chết tiệt, mày chắc vẫn nhớ tao chứ!” Lý Tiểu Minh ngẩng đầu nhìn lên.

Người đến chính là Đường Ngũ mà hắn đã đánh mấy hôm trước.

Lập tức hắn cười hềnh hệch nói: “Nhận ra, nhận ra, không đánh không quen mà, chúng ta cũng coi như người quen cũ rồi.” “Phì!” Đường Ngũ hung hăng nhổ một bãi nước bọt xuống đất: “Ai mẹ nó là người quen cũ với mày, mày có thể đừng tùy tiện bắt chuyện thân thiết không?” Lý Tiểu Minh lúc này mới dùng ánh mắt nghiêm túc nhìn Đường Ngũ.

Chương 994

Lập tức hiểu ra.

Tên này đến đây không có ý tốt, không phải thật sự đến thăm mình.

Nhưng vừa nghĩ đến sau lưng mình có Diệp Phàm chống lưng, Lý Tiểu Minh cũng không cảm thấy sợ hãi, mà ngược lại thẳng lưng nói: "Mày có chuyện gì không?

Nếu không có chuyện gì, thì mau về đi, tao sắp nghỉ rồi.

Hơn nữa là đồ ăn nhà mày không tệ, ngày mai tiếp tục mang cho tao!" Lập tức, vẻ mặt Đường Ngũ liền méo mó, cau mày giận dữ nhìn Lý Tiểu Minh: "Mày mẹ nó, bảo mày đi mày không đi, ở nhà tao, ăn của nhà tao, uống của nhà tao, ở nhà tao!

Mẹ nó thật sự coi đây là chỗ dưỡng lão cho mày à?

Chẳng qua chỉ là có một tên Diệp Phàm ở phía sau giúp mày, nếu không có hắn, mày mẹ nó tính là cái thá gì!" Lý Tiểu Minh nghe đến đây, không những không tức giận, mà ngược lại càng đắc ý: "Thì cứ ăn của nhà mày, uống của nhà mày, ở nhà mày, chọc tức chết mày thằng khốn nạn, làm sao, có giỏi thì đến đánh tao đi!" Nói xong, Lý Tiểu Minh còn đứng dậy khoa tay múa chân, trắng trợn khiêu khích Đường Ngũ trước mặt.

"Mẹ nó!" Đường Ngũ nghiến răng nghiến lợi.

Nhìn Lý Tiểu Minh trước mặt, hắn thật sự hận không thể lập tức xông tới ăn tươi nuốt sống hắn.

Chỉ là phía sau có sự hạn chế của Đường Tiểu Lục.

Hắn đã không còn cách nào dùng vũ lực với Lý Tiểu Minh nữa.

Lúc này, hắn liền nghĩ ra một kế.

Quay đầu nhỏ tiếng dặn dò cai ngục phía sau: "Sáng mai, bữa sáng của thằng béo chết tiệt này cứ để tôi đích thân mang đến, đến lúc đó tôi muốn xem tên này có còn mạng mà ăn không." Nói xong, Đường Ngũ liền hậm hực rời khỏi nhà tù.

Vì Lý Tiểu Minh muốn tìm chết, vậy thì cứ đi càng xa trên con đường tìm chết càng tốt.

Thật sự nghĩ rằng có một tên Diệp Phàm ở phía sau chống lưng, mà Đường gia này không ai dám làm gì mày sao?

Làm người đừng quá ngông cuồng, vì đường còn dài.

Lúc này, cai ngục nhìn bóng dáng Đường Ngũ rời đi, trong lòng cũng hiểu rằng Lý Tiểu Minh e rằng không sống qua nổi ngày kia.

Sáng sớm hôm sau, Đường Ngũ quả nhiên đích thân mang bữa sáng đến trước mặt Lý Tiểu Minh.

Hơn nữa trong bữa sáng của hắn đã bỏ kịch độc.

Lý Tiểu Minh nhìn thấy hắn lại đến, còn mang theo bữa sáng, lập tức cảm thấy tên này đang muốn xuống nước với mình, cười khẩy nói: "Mày không phải vẫn luôn ghét tao ăn uống ở nhà mày sao?

Sao lần này lại đặc biệt mang bữa sáng đến?

Xuống nước hay là sợ rồi?" Đường Ngũ nghe đến đây, lửa giận lập tức muốn phun trào khỏi lồng ngực.

Thế nhưng hắn cố nhịn không phát tác.

Bởi vì hắn biết, Lý Tiểu Minh trước mặt này đã là người chết.

Tức giận với người chết hoàn toàn là lãng phí thời gian.

Tuy nhiên, để trước khi chết trêu chọc Lý Tiểu Minh một chút,

Đường Ngũ trực tiếp nói thật ra: "Bởi vì tôi đã bỏ độc vào bữa sáng này, mày muốn chết thì tự trách mình, nếu mày không ăn, mày sẽ không chết, tự mày chọn đi." Đường Ngũ đúng là muốn xem, tên Lý Tiểu Minh này sau khi biết mình bỏ độc vào sẽ có ăn không.

Nếu mày ăn, vậy thì tốt, rõ ràng đã nói có độc, mày còn ăn, vậy thì chết rồi tự trách mình.

Nếu mày không ăn, vậy thì mày may mắn thoát được, nhưng lần sau sẽ là độc âm thầm.

"Ăn thì ăn, có gì to tát đâu, cho dù có độc chết lão tử, cùng lắm 18 năm sau vẫn là một hảo hán." Lý Tiểu Minh một chút cũng không sợ, trực tiếp cầm lên nhét vào miệng.

Quả nhiên, theo như Đường Ngũ nghĩ, Lý Tiểu Minh vừa ăn xong nằm xuống liền đột nhiên trúng độc thân vong.

Mà Đường Ngũ trong lúc Đường Tiểu Lục không hề hay biết, trực tiếp ném thi thể Lý Tiểu Minh ra đường lớn.

Lúc đi, Đường Ngũ còn hung hăng đá hai cái vào thi thể Lý Tiểu Minh: "Thằng béo chết tiệt mày ở Đường gia chúng ta ăn mấy ngày như vậy, cũng coi như mày có phúc báo.

Hôm nay mày coi như chết đói trên đường cũng coi như công đức viên mãn, kiếp sau đầu thai biến thành một con heo tốt, cứ việc đi ăn đi." Con đường lớn nhỏ lúc này đã có rất nhiều người.

Bọn họ nhìn thi thể Lý Tiểu Minh bị ném ra, cũng đều cảm phẫn nhưng không dám nói.

Dù sao đây là Đường gia.

Thế gia đứng đầu kinh thành.

Không phải dân thường bách tính như bọn họ có thể chọc vào

được.

Mà trùng hợp ngay lúc này, Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân đang xin ăn trên đường lớn.

Khi đi ngang qua cổng Đường gia, liền nhìn thấy một bóng người tương đối quen thuộc?

Tô Thần Long sửng sốt một chút, chỉ về phía trước nói: "Kia là Lý Tiểu Minh sao?

Sao lại ngủ dưới đất…" Lý Tiểu Tân giật mình.

Vội vàng bước nhanh đến, mới phát hiện người đã lạnh ngắt.

Tại chỗ, Lý Tiểu Tân liền quỳ xuống đất khóc lóc thảm thiết.

Dù sao Lý Tiểu Minh cũng là em trai ruột của mình.

Mặc dù hắn có chút giả ngốc bốc đồng hoặc chỉ số thông minh không ổn định.

Nhưng là người thân máu mủ ruột thịt, nhìn thấy em trai ruột của mình chết trước mặt mình.

Đau thương chồng chất, tâm trạng đau khổ không thể kìm nén được nữa.

Tô Thần Long nhìn Lý Tiểu Tân dưới đất đau khổ tột cùng như vậy.

Hắn cũng không biết làm sao cho phải, là một đứa trẻ mồ côi, cảm giác mất người thân hắn chưa từng trải qua.

Tô Thần Long chỉ có thể lúng túng đứng sang một bên, không biết nói gì cho phải.

Nhìn Lý Tiểu Tân dưới đất, một lúc thì đứng dậy, một lúc lại ngồi xuống lăn lộn khắp nơi.

Lý Tiểu Tân giận dữ ngẩng đầu.

Liền nhìn thấy trước cổng lớn đề chữ Đường gia.

Lập tức nổi cơn thịnh nộ.

Liền biết tất cả chuyện này chắc chắn là do Đường gia làm.

Hắn nhất định phải báo thù.

"Bành!" Lý Tiểu Tân không nói hai lời, trực tiếp nhắm vào cánh cổng lớn của Đường gia mà hung hăng đá tới.

"Ngọa tào!

Thằng thanh niên này!" Tất cả mọi người trên đường phố đều kinh ngạc.

Không ai ngờ rằng tên thanh niên trước mặt này lại dám chủ động đá cổng lớn của Đường gia.

Chương 995

Hơn nữa, quần áo trên người Lý Tiểu Tân cũng không giống người có tiền gì.

Càng đừng nói đến công tử nhà giàu, thoạt nhìn chính là một tên ăn mày.

Đường gia là thân phận gì, thế lực gì?

Sao có thể dung nhẫn một dân thường bách tính đá cổng nhà bọn họ?

Trong mắt những người xem náo nhiệt này, tên Lý Tiểu Tân này đã biến thành người chết rồi.

Đường gia sẽ không tha cho hắn đâu.

Nhớ mấy năm trước, có một tên say rượu có mắt không tròng đá cổng Đường gia.

Trực tiếp bị bắt đi đánh đập một trận, cuối cùng bị lột da rút gân đến chết.

Hơn nữa, Đường gia còn không phải là lén lút làm.

Mà lại làm những chuyện đẫm máu này ngay trước mặt đông đảo quần chúng.

Chuyện này lúc đó, đối với người dân bình thường mà nói, là một cú sốc cực lớn.

Vì thế về sau, chỉ cần nhắc đến Đường gia, họ đều sợ xanh mặt, cực kỳ khiếp sợ.

Đúng lúc này, cánh cổng lớn của Đường gia từ từ mở ra, từ bên trong xuất hiện một nhóm phó nhân hung ác.

Vừa đứng trước cửa, họ đã bắt đầu chửi rủa: “Mẹ kiếp cái thứ chó má gì đây, tìm chết cũng không biết tìm đúng chỗ.

Không biết đây là đâu sao?

Dám đến gõ cửa Đường gia à?” Lý Tiểu Tân chỉ vào thi thể đang nằm trên đất nói: “Mẹ kiếp thằng nào cho phép Đường gia chúng mày tùy tiện coi rẻ tính mạng người khác, giết người bừa bãi?

Chẳng lẽ cái đất nước này không còn pháp luật quản lý nữa sao?

Chúng mày có biết người chết kia là em trai tao không?

Tao không cần biết, hôm nay chúng mày phải cho tao một lời giải thích, nếu không thì chưa xong đâu!” Ha ha ha ha ha ha ha!

Khi đám phó nhân nghe Lý Tiểu Tân nói vậy, tất cả đều cười ầm lên.

“Ồ, hóa ra cái tên béo chết tiệt này là em trai của mày à?

Vậy thì mày thật sự quá xui xẻo rồi.

Em trai của mày ở Đường gia chúng ta ăn uống mấy ngày trời, không trả nổi tiền cơm, hôm nay chúng ta mới đuổi hắn ra ngoài.

Ai mà ngờ vừa ra khỏi cửa đã chết đói.” “Đúng vậy, nếu không phải chúng ta giúp đỡ hắn, hắn còn chẳng biết đang ở đâu nữa.

Một bữa không ăn đã chết đói, chuyện này không thể trách chúng ta, chỉ có thể trách em trai mày ăn quá nhiều, chúng ta không nuôi nổi.” Ban đầu, đám phó nhân này không nắm rõ lai lịch của Lý Tiểu Minh là gì.

Lỡ đâu là con cháu vương hầu tướng quân gì đó, thì bọn họ thật sự không dám đắc tội.

Nhưng giờ nghe xong, không ngờ Lý Tiểu Tân này lại là anh trai của Lý Tiểu Minh.

Anh trai phế vật thì vẫn là phế vật, bọn họ lại càng chẳng coi trọng.

Trong mắt bọn họ, Lý Tiểu Minh chỉ là một con heo mập ham ăn lười làm.

Mấy ngày trước bảo hắn đi mà hắn không chịu đi, rõ ràng là muốn mặt dày ở lại.

Hôm nay nếu không phải Đường Ngũ ra tay, Lý Tiểu Minh vẫn còn dây dưa lì lợm trong ngục.

Hôm nay bị đuổi ra ngoài rồi chết, đáng đời, chết càng tốt!

Xét về nguyên nhân cốt lõi, chính là đám phó nhân này vẫn không biết cái chết của Lý Tiểu Minh là do Đường Ngũ gây ra.

Vì thế phần lớn mọi người vẫn bị lừa dối, cho rằng tên này chết vì một bữa không ăn mà chết đói.

Lý Tiểu Tân nghe đám phó nhân châm chọc mỉa mai, lập tức bùng nổ: "Bọn mày cái lũ ngu ngốc giết người, vậy mà còn đắc ý như vậy, thật sự cho rằng không ai quản được bọn mày sao?" Đám phó nhân nghe vậy, lập tức càng thêm đắc ý: "Đánh chó cũng phải nhìn mặt chủ.

Đường gia ở kinh thành này có tiếng tăm lừng lẫy, thật sự không có ai quản được chúng ta đâu.

Này, mày nói đúng đấy, ở cả kinh thành này, trừ mặt mũi của Hoàng đế ra, những thứ khác Đường gia chúng ta thật sự chẳng coi vào đâu." Một phó nhân mặt đầy đắc ý kiêu ngạo nhìn Lý Tiểu Tân trước mặt.

Trong lòng hắn hiểu rõ, chỉ riêng hai chữ Đường gia thôi cũng đủ để khiến hắn phải sợ hãi một trận.

Còn dám đến tận cửa gây chuyện?

Không giết chết mày mới lạ đồ súc sinh.

Chết một người thì chết một người, có gì to tát đâu.

Lý Tiểu Tân nóng giận bốc lên tận não, giơ tay tát thẳng vào mặt tên phó nhân kia.

Chỉ nghe thấy một tiếng "Bốp" giòn giã.

Lập tức, tên phó nhân bị đánh cho hai mắt tóe sao.

"Ái chà, mẹ kiếp.

Mẹ kiếp, thằng nhóc này.

Mẹ kiếp!

Thằng nhóc này hỏa lực mạnh thật." Tất cả mọi người đều giật mình thon thót.

Đường gia dám đánh người thì rất nhiều, nhưng dám đánh người của Đường gia thì hầu như không có.

Tên phó nhân bị đánh vội vàng ôm lấy bên má sưng đỏ: "Mẹ kiếp, cho tao đánh chết thằng nhóc này bằng loạn côn, xông lên, tất cả chúng mày mau xông lên!" Vừa nói, đám phó nhân phía sau cầm côn lao thẳng về phía Lý Tiểu Tân: "Hôm nay tao sẽ cho mày một côn để mày nếm mùi giáo huấn trước, lát nữa vào trong sẽ lột da mày, rồi dùng da mày làm thảo nhân da treo ở đây, cho chúng mày biết uy lực của Đường gia." Lời vừa thốt ra, không nói lời kinh người thì không chịu thôi!

Lập tức khiến tất cả mọi người hít vào một ngụm khí lạnh.

Ngay trong khoảnh khắc ngàn cân treo sợi tóc này, khi cây côn còn cách Lý Tiểu Minh chưa đầy nửa mét, Tô Thần Long trực tiếp ra tay, chặn đứng cây côn một cách dứt khoát.

Chỉ nghe thấy một tiếng "Rắc", cây côn liền gãy đôi giữa không trung.

Đám đông kinh hãi.

Họ không ngờ lại có người dám đứng ra ngăn cản Đường gia!

Lý Tiểu Tân lúc này cũng đỏ mắt.

Không ngờ chuyện ức hiếp người lại đến mức này.

Em trai mình bị bọn khốn kiếp này giết chết thì thôi đi, bọn chúng còn được đà lấn tới muốn tiếp tục bạo lực đánh người sao!?

Thế nhưng, Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân liên thủ, chẳng mấy chốc đã dễ dàng đánh gục đám phó nhân này xuống đất.

Dù sao võ nghệ học được trước đây vẫn còn đó, giờ chỉ cần dùng để tự vệ thì hoàn toàn có thể.

Chương 996

Thế nhưng, sau khi đánh gục mấy tên phó nhân trước mặt, phía sau đột nhiên xuất hiện một nhóm lớn những kẻ cầm dao.

Đám người này thấy Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân liền trực tiếp xông tới chém.

Nhưng cho dù đã đến bước này, Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân cũng không chọn cách lùi bước.

Quần chúng vây xem đã sợ hãi tột độ.

Họ cũng không ngờ hai thanh niên này lại to gan đến vậy.

Không những đánh người của Đường gia, mà xem ra còn có thái độ quyết tử chiến đấu không ngừng.

Tinh thần này thật đáng khâm phục, anh hùng hảo hán cũng chỉ đến thế.

Nhưng ngay lúc này, một tiếng "Phập" vang lên.

Vai Tô Thần Long đột nhiên bị thanh đao chém một vết máu.

Lý Tiểu Tân thấy tình hình không ổn, liền kéo cánh tay Tô Thần Long và chạy ra ngoài.

Hiện tại đông người, thế yếu, anh hùng không ăn thua thiệt trước mắt, chạy là thượng sách!

Ban đầu, họ nghĩ sẽ xông vào bên trong Đường gia, ít nhất cũng phải đòi lại công bằng cho cái chết của Lý Tiểu Minh.

Ai ngờ ngay cả cổng ngoài cũng chưa vào được, nên chỉ có thể chọn cách bỏ chạy trước.

Hai người chạy trối chết.

Một lúc lâu sau, họ mới đến một nơi tương đối an toàn.

Nhớ đến cái chết của em trai mình, cùng với vết thương đang chảy máu xối xả trên vai Tô Thần Long, Lý Tiểu Tân càng nghĩ càng tức, càng nghĩ càng đau lòng.

Giận dữ lẫn lộn, trực tiếp đẩy nỗi hận thù trong lòng lên đến đỉnh điểm.

Lý Tiểu Tân giận dữ đứng dậy, nói với Tô Thần Long: "Đưa chiếc vali hạt nhân cho tôi, tôi nhất định phải khiến cả kinh thành này chôn cùng em trai tôi!" Tô Thần Long giật mình, vội lùi lại hai bước: "Anh chắc chắn chứ?" Ban đầu Tô Thần Long không muốn dễ dàng động đến chiếc vali hạt nhân.

Bởi vì một khi động đến, cả kinh thành chắc chắn sẽ biến thành địa ngục trần gian.

Vì vậy, bất đắc dĩ lắm, hắn thật sự không muốn động đến thứ này.

Lý Tiểu Minh có quan trọng không?

Thực ra đối với Lý Tiểu Tân thì rất quan trọng.

Nhưng đối với Tô Thần Long thì người này chẳng liên quan.

Trừ khi đến mức độ hủy thiên diệt địa, Tô Thần Long mới không muốn lấy chiếc vali hạt nhân ra.

Đôi mắt Lý Tiểu Tân đã đỏ ngầu, giận dữ nói: "Tôi đương nhiên chắc chắn, và vô cùng, tuyệt đối chắc chắn." "Được, được rồi, vậy được.

Anh đợi tôi rời khỏi kinh thành rồi hãy nói." Tô Thần Long vừa nói vừa ném chiếc vali cho Lý Tiểu Tân.

Hắn huýt sáo, vẻ mặt kiêu ngạo vẫy một chiếc taxi, nhanh chóng

thúc giục bản thân rời xa nơi đây.

Lúc này, Lý Tiểu Tân cũng đã hiểu ra.

Đây là một chuyện lớn, hơn nữa là một chuyện lớn sẽ làm rung chuyển cả thành phố.

Tuy nhiên, điều đầu tiên phải làm là đảm bảo an toàn cho bản thân.

Khi Tô Thần Long xuất hiện ở Bắc Sơn, Lý Tiểu Tân cũng liền theo sau xuất hiện ở Bắc Sơn.

Tô Thần Long cười cười: "Tôi cứ tưởng anh dùng chiếc vali hạt nhân là chuẩn bị chôn mình luôn trong đó, không ngờ anh cũng không ngốc nha." Lý Tiểu Tân lắc đầu: "Đáng chết là Đường gia bọn chúng, dựa vào đâu mà bắt tôi phải chôn cùng bọn chúng?

Quả bom hạt nhân này một khi được kích nổ, cả thành phố sẽ sụp đổ!

Tôi đâu có ngu đến mức đem mạng mình đi vứt ở đó!" Vừa nói, Lý Tiểu Minh liền mở chiếc điện thoại hạt nhân ra.

Chỉ thấy bên trong có một nút bấm màu đỏ khổng lồ.

Tô Thần Long đứng ra, một lần nữa nghiêm túc hỏi: "Anh có chắc chắn muốn làm tuyệt tình như vậy không?" Thực ra, Tô Thần Long cảm thấy, tất cả những chuyện này vẫn còn đường cứu vãn.

Bởi vì Diệp Phàm vẫn còn ở trong thành phố này.

Mặc dù họ vẫn chưa liên lạc được, nhưng Tô Thần Long tin rằng sớm muộn gì cũng sẽ liên lạc được.

Đến lúc đó tụ tập lại rồi báo thù cũng không muộn.

Ai ngờ, Lý Tiểu Tân lại bất chấp tất cả, trực tiếp lựa chọn đòn tấn công hủy diệt một cách cố chấp.

Mặc dù, có thể Diệp Phàm căn bản sẽ không chết!

Thậm chí, hắn cảm thấy có thể cả thành phố cũng chẳng sao!

Nhưng!

Thật sự là...

được rồi!

Đã như vậy thì Tô Thần Long cũng không còn gì để nói.

Giả như thành phố bị nổ tung thành tro bụi, vậy thì chỉ có thể đi đến nơi khác là được.

Lúc này, vẻ mặt Lý Tiểu Tân trở nên dữ tợn, sự giận dữ trên mặt hắn không thể kìm nén được nữa.

Ánh mắt liếc qua, đầy rẫy sự tàn độc.

Lý Tiểu Tân ngửa mặt lên trời gào thét: "Hủy diệt đi!" Bốp!

Lý Tiểu Tân vỗ mạnh vào nút màu đỏ.

Keng!

Một tiếng kêu thanh thúy vang lên.

Lúc này, chỉ thấy đất rung núi chuyển.

Mặt đất đột nhiên rung lắc dữ dội.

Trên vách núi cao sừng sững, không ngờ trong chớp mắt xuất hiện mấy trạm phóng thẳng đứng.

Chúng từ dưới đất bay vút lên không.

Nói là xuất hiện giữa không trung không sai, nhưng giống như nhô lên từ mặt đất thì đúng hơn.

Hơn nữa số lượng đặc biệt nhiều, dày đặc.

Đồng thời, trên bầu trời, truyền đến từng tiếng cơ giới vang vọng:

【Đồng hồ đếm ngược tử vong, bắt đầu!

Chương 997

】【 Đếm ngược 10/9/8/7/6/5/4/3/2/1! 】【 Kích hoạt! 】 Lý Tiểu Tân và Tô Thần Long đồng thời ngẩng đầu nhìn lên trời.

Chỉ thấy, âm thanh đó lại phát ra từ trạm phóng.

Lập tức, bọn họ có chút hiểu, cũng có chút không hiểu.

Bọn họ hiểu rằng, hóa ra thứ này, là khi bất đắc dĩ lắm mới bắt đầu phóng.

Giống như lúc nãy báo cáo vậy, một khi thành phố thất thủ, chắc chắn là do kẻ phản bội mở cửa thành, và sẽ cùng kẻ phản bội quyết tử chiến.

Thế nhưng, bọn họ không hiểu là, đây là vị đại nhân nào đã để lại vũ khí lợi hại như vậy?

Cho dù biết thứ này xuất hiện có thể mang lại hiệu quả hủy diệt, cũng không để lại một chút gì cho những kẻ soán ngôi sau này.

Có thể nói người này thật sự rất cứng rắn.

Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân lập tức kính phục.

Không ngờ nha, không ngờ!

Người này lại có bá khí mạnh mẽ đến thế.

Cho dù là hủy diệt, cho dù là bị nổ tan thành tro bụi, cho dù tất cả mọi người đều chết, cũng không để lại một chút giá trị nào cho những người sau này.

Thế nhưng, vũ khí cứng rắn như vậy lại vì một Lý Tiểu Minh mà được phóng ra, thật sự đáng giá sao?

Chứng kiến cảnh tượng này, Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân lúc

này ít nhiều cảm thấy có chút day dứt.

Vừa nãy, quả thật có chút quá bồng bột!

Kẻ giết người đền mạng là Đường gia, chẳng liên quan gì đến những người khác, không nên dùng loại vũ khí cấp cao này để diệt sạch cả thành phố.

Huống chi, đây là thể diện cuối cùng, vậy mà lại để hai người họ dùng trước.

Thật sự là...

Ngay khi Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân vẫn còn đang ngẩn ngơ.

"Vút vút vút" những quả tên lửa từ trong trạm phóng, trong gang tấc, bay vút ra ngoài với tốc độ cực nhanh.

Trông như những con khỉ leo cây, không thể ngừng lại.

Một phát, hai phát, ba phát, bốn phát!

Năm phát!

Hàng trăm hàng nghìn phát!

Đến cuối cùng, cả bầu trời, toàn bộ đều là những quả tên lửa dày đặc bay về phía thành phố.

Lúc mới bay lên không trung, những quả tên lửa giống như những cây kim nhỏ xíu.

Từ xa đến gần, từ từ lớn dần, rồi từng chút một rơi xuống.

Đầu tiên là lớn bằng cái cây, sau là lớn bằng chiếc xe, cuối cùng, trực tiếp lớn bằng tòa nhà trăm tầng.

Tô Thần Long nhắm mắt lại, không dám nhìn tất cả những cảnh tượng này.

Trong lòng hắn biết, xong rồi, xong rồi, triệt để xong rồi.

Những quả tên lửa phóng lên chỉ trong vài giây ngắn ngủi này ít nhất cũng phải hơn 100 quả.

Nếu chúng cứ thế giáng thẳng xuống thành phố, thì chẳng phải sẽ nổ tung đến mức đào sâu ba thước, ngay cả tro tàn cũng không còn sao?

Không sợ uy lực nổ tung của chúng, mà sợ uy lực phóng xạ kế tiếp của chúng.

Uy lực mạnh mẽ như vậy, e rằng sẽ phá hủy long mạch của thành phố trong chớp mắt.

Vạn nhất các quốc gia khác thừa cơ xâm lược, thì nền văn minh yên bình này sẽ đứt đoạn.

Kể từ đó sẽ không bao giờ lấy lại phong độ nữa.

Còn Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân, với tư cách là kẻ đầu sỏ gây tội, chắc chắn sẽ bị lịch sử gắn cho cái mũ tội nhân.

Nhìn thấy mọi thứ đã không thể cứu vãn, khóe miệng Lý Tiểu Tân hiện lên một nụ cười lạnh lùng.

Chẳng phải chỉ là một Đường gia sao?

Chẳng phải chỉ là một thành phố trong truyền thuyết sao?

Có gì ghê gớm đâu!

Lão tử muốn dùng mạng của tất cả bọn mày, để chôn cùng em trai Lý Tiểu Minh của tao!

Lúc này, không khí hủy diệt càng ngày càng nồng đậm.

Chỉ thấy trên bầu trời, lại là một phát, hai phát, ba phát, bốn phát, hàng trăm hàng nghìn phát.

Đến cuối cùng, cả bầu trời đều bị bao phủ bởi những quả tên lửa

dày đặc.

Vút vút vút vút vút!

Bành!

Bành!

Bành bành bành bành bành!

Ngay sau đó, tiếng nổ liên tiếp vang lên không ngừng.

Tiếng nổ đinh tai nhức óc vang vọng tận trời mây.

Nếu nói tiếng sấm là 300 decibel âm lượng, thì tiếng nổ này tương đương với 3.000.000 decibel âm lượng.

Cho dù không bị nổ chết, cũng sẽ bị tiếng nổ này làm cho màng nhĩ vỡ tung, phun máu mà chết!

Uy lực của vụ nổ, sức xung kích của vụ nổ, sóng xung kích của vụ nổ.

Trong vòng chưa đầy mười giây ngắn ngủi, nhìn bằng mắt thường, thành phố đã bị chôn vùi trong một biển lửa.

Đồng thời, ở bờ biển gần thành phố, nước biển xung quanh nóng lên dữ dội, và nhiệt độ không khí cũng tăng cao đột ngột.

Nó đã vượt qua tuyến phòng thủ bờ biển ven sa mạc, cuốn theo sóng thần cao hàng trăm mét ập đến.

Vì thành phố này vốn thuộc địa hình bằng phẳng, uy lực của vũ khí hạt nhân trực tiếp khiến tâm Trái Đất dịch chuyển.

Chương 998

Lực xung kích khổng lồ của vụ nổ, như một cái búa tạ, giáng mạnh vào mặt đất của thành phố, biến toàn bộ địa giới của thành phố thành một hố sâu.

Sóng thần cuồn cuộn ập đến, trực tiếp khiến nước biển cuộn trào tràn vào.

Biển lửa, sóng thần!

Đồng thời cuốn vào khu vực vốn không quá lớn của thành phố.

Chỉ thấy ngọn lửa lẽ ra phải bị nước biển dập tắt, lại vẫn bùng cháy dữ dội trong nước.

Và sau năm phút kể từ khi tất cả những kết quả tồi tệ nhất xảy ra, bên trong Hoàng thành mới phát hiện ra nguy hiểm này.

Vội vàng kích hoạt chế độ bảo vệ ngăn chặn khẩn cấp.

Ngay sau đó, một lá chắn ánh sáng hình tròn khổng lồ được triển khai ở kinh thành.

Khu vực Hoàng gia trong nội thành đã được bảo vệ.

Chỉ đáng tiếc, khu vực ngoại ô bên ngoài, trong tích tắc, tất cả đều bị san bằng thành bình địa.

Thậm chí có những nơi trực tiếp biến thành hố sâu ngàn mét.

Thêm vào đó, biển lửa và sóng thần tràn vào, tất cả sinh vật trên đất liền đã chết sạch.

"Uỳnh uỳnh uỳnh" hệ thống cảnh báo trên không được kích hoạt, tiếng còi báo động vang vọng tận trời mây, cả nước đều có thể nghe thấy.

Lúc này, trừ nội thành, các thành phố khác cũng lần lượt kích hoạt chế độ bảo vệ ngăn chặn ngoại vi.

Tuy nhiên, may mắn là do Lý Tiểu Tân kích hoạt chiếc vali hạt nhân ở vị trí nội thành.

Vì vậy, những quả tên lửa đó không bay đến những nơi khác, chỉ quanh quẩn ở nội thành.

Tên lửa bay lên rồi rơi xuống, rồi lại bay lên rồi rơi xuống!

Lặp đi lặp lại hàng nghìn hàng vạn lần.

Toàn bộ khu vực nội thành, trừ khu vực bên ngoài lớp bảo vệ, tất cả đều biến thành địa ngục trần gian.

Lúc này, Binh bộ Thượng thư Từ Long suýt nữa thì sợ chết ngất.

Hắn chết cũng không nghĩ tới, lại có người dám động đến vũ khí hạt nhân.

Người này là ai?

Là lão đại đương triều Lý Hiển?

Hay là mấy vị vương gia nắm thực quyền kia?

Không phải chứ, cũng không nhận được thông báo nào!

Hơn nữa, động đến vũ khí hạt nhân, cũng không thể ném vào nhà mình chứ.

Từ Long vừa nghĩ vừa toát mồ hôi lạnh.

Chủ yếu là vì, tất cả vũ khí của Binh bộ đều do hắn quản lý.

Hiện tại xảy ra chuyện lớn như vậy, thật sự khiến hắn có mười cái đầu cũng không đủ để chịu trách nhiệm!

Từ Long vội vàng phát ra hiệu lệnh trong quân đội, yêu cầu tất cả nhân viên chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu.

Đồng thời điều động một nhóm quân lính ra cứu viện.

Lúc này, trong quân đội, Diệp Phàm cũng nhận được thông báo.

"Tất cả các đơn vị đang tại ngũ chuẩn bị cấp một, duy trì an toàn cứu trợ thiên tai." Chuyện gì thế này?

Nhìn ngọn lửa bùng cháy dữ dội và vùng đất đã bị nước biển nhấn chìm, Diệp Phàm cũng có chút ngơ ngác, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Thế nhưng, vừa nghĩ đến những vũ khí kỳ lạ mà hắn gặp ở căn cứ của tổ chức HK trước đây, Diệp Phàm liền cảm thấy, chắc chắn là Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân đã ra tay.

Theo lý mà nói, bất đắc dĩ lắm thì hai tên này mới dùng loại vũ khí sát thương quy mô lớn như vậy.

Mới chưa đầy mấy ngày mà đã dùng rồi.

Việc phóng tên lửa đã dừng lại.

Trong khu vực nội thành, dưới chế độ bảo vệ, nhà cửa và tài sản của người dân không bị hư hại.

Các khu vực còn lại hoàn toàn biến thành một vùng hoang tàn, cứ như thể chưa từng tồn tại trên thế giới này.

Trên bầu trời khói đỏ cuồn cuộn, mặt đất một mảng hoang tàn.

Ngay cả một dấu vết con người cũng không nhìn thấy.

Nhiệt độ cao đã làm tan chảy tất cả những gì có thể tan chảy xung quanh.

Mọi thứ đều hóa thành khí thể, mắt thường không thể nhìn thấy.

Trương Đại Thụ và Nghiêm Bác Đạt thấy tình hình như vậy cũng kinh hãi thốt lên.

Chủ yếu là, tất cả vũ khí sát thương quy mô lớn như vậy đều do

Từ Long quản lý.

Hai người họ lúc này tâm đầu ý hợp khẳng định, nhất định là Từ Long muốn làm gì đó lớn, nếu không cũng sẽ không dễ dàng phóng vũ khí hạt nhân.

Trương Đại Thụ trong lòng tính toán, hắn cũng có chút không nắm rõ.

Cứ tưởng là sáng nay cãi nhau với Từ Long tên này, chọc hắn tức giận.

Nhưng nghĩ lại cũng không đúng.

Hắn tức giận thì tức giận, tại sao lại phải dùng vũ khí hạt nhân?

Hơn nữa, còn dùng vũ khí hạt nhân phóng vào nội thành này, chẳng phải là tìm chết sao?

Đừng nói là lão đại!

Mấy vị vương gia nắm thực quyền kia cũng sẽ không tha cho hắn.

Trương Đại Thụ nhìn bầu trời mặt đầy ưu sầu: "Từ Long, anh không thể nói là anh bị điên rồi chứ!" Nghiêm Bác Đạt cũng sợ hãi, một thư sinh yếu ớt như hắn làm sao đã từng thấy cảnh tượng kinh hoàng như vậy.

Nhớ lại tối qua mình đêm ngắm thiên tượng, cũng lập tức kinh hãi toát mồ hôi lạnh.

Hóa ra, hai ngôi sao đó va chạm vào nhau, không phải có nghĩa là Kim Long song hí châu của ngày hôm nay, mà là một lời tiên tri mang tính hủy diệt.

Với tư cách là lão đại đương triều Lý Hiển.

Lúc này, đã tức giận đến mức muốn tự mình ra tay giết người!

Hắn đoán, những chuyện này, nhất định có liên quan đến Từ Long.

Chương 999

Lý Hiển lớn tiếng mắng: "Mẹ kiếp, rốt cuộc là chuyện gì thế này!

Chẳng lẽ kẻ địch bên ngoài xâm lược sao?

Hay là nội loạn của chúng ta?

Từ Long đâu?

Từ Long ở đâu?

Hắn không phải quản lý kho vũ khí này sao?!" Lý Hiển tức giận đi đi lại lại trong phòng: "Truyền lệnh của ta xuống, mau chóng tìm Từ Long, Trương Đại Thụ, Nghiêm Bác Đạt ba vị này vào thành gặp ta!!!" Người cảnh vệ bên cạnh sợ hãi, hắn cũng là lần đầu tiên thấy Lý Hiển tức giận như vậy, vội vàng phi ngựa đi triệu tập.

Chuyện đã đến thời khắc nguy hiểm!

Nếu không nhanh chóng thì thật sự không thể cứu vãn!

Lúc này, hệ thống phòng ngự trên không đang báo động.

"Tất cả quân nhân đang tại ngũ chuẩn bị!

Tất cả quân nhân đang tại ngũ chuẩn bị!

Xin chỉnh trang sẵn sàng lên đường, đến hiện trường cứu viện, đến hiện trường chi viện!" "Xin tất cả nhân viên chỉnh trang sẵn sàng, xin tất cả nhân viên chỉnh trang sẵn sàng." "Lệnh khẩn cấp số một đã ban hành, lệnh khẩn cấp số một đã ban hành!" Trương Tiểu Lộ nhanh chóng đi đến trước mặt Diệp Phàm: "Diệp tiên sinh, không kịp rồi, hiện tại nội thành đã hỗn loạn, ngài hãy tự lo cho bản thân trước, bên tôi có việc gấp phải lo." Trương Tiểu Lộ chạy đến thở hổn hển, đứt quãng.

Vừa rồi để tìm Diệp Phàm mà cô đã tốn rất nhiều sức lực.

Trương Tiểu Lộ lại nói: "Tuy nhiên, vì sự an toàn của ngài, ngài cứ đi theo tôi là được, đừng tùy tiện đi lung tung, tình hình bên ngoài tạm thời vẫn chưa xác định." Diệp Phàm từ từ gật đầu, trong mắt hắn bùng lên một ngọn lửa hừng hực: "Đã gia nhập quân đội, cũng coi như là một phần tử của đất nước này, vì đất nước này cống hiến một phần sức lực cũng là lẽ đương nhiên, cô không cần đặc biệt chăm sóc tôi, tôi tự có chừng mực." Trương Tiểu Lộ nghe xong lời Diệp Phàm, lập tức cảm thấy kính phục.

Không ngờ.

Vốn dĩ cứ tưởng Diệp Phàm mà Trương Đại Thụ nhờ cô bảo vệ là một công tử nhà giàu ăn chơi, nhưng hôm nay tiếp xúc thì phải nhìn hắn bằng con mắt khác.

Diệp Phàm lại là một người yêu nước nồng nàn.

So với đám khốn kiếp Trương Phi Phi trước đây, Diệp Phàm với bọn chúng giản dị là một trời một vực.

"Được, Diệp tiên sinh, đã có lời ngài nói, vậy thì tôi yên tâm rồi, ngài nhất định phải chú ý an toàn." Trương Tiểu Lộ nói xong liền quay đầu bỏ đi.

Diệp Phàm cũng không so đo với cô ta nhiều nữa.

Trương Tiểu Lộ là một Phó doanh trưởng, dưới quyền có mấy vạn quân lính, trong tình hình hỗn loạn hiện tại, không thể tùy tiện di chuyển.

Hơn nữa, Diệp Phàm cũng không phải loại tham sống sợ chết.

Đã vậy, chuyện đã đến mức này, thì không còn gì để nói nữa, trước tai nạn ai cũng bình đẳng.

Huống chi, đất nước mình còn phải chịu tổn thương nặng nề như vậy.

Vậy thì, hãy để những quân đội này, hãy để những người dân này, ngăn chặn tất cả những điều này đi.

Nói là thì chậm mà hành động thì nhanh như chớp.

Diệp Phàm trực tiếp gia nhập đại quân, cùng tham gia cứu viện.

Vừa bước ra khỏi phạm vi khu vực bảo vệ, Diệp Phàm đã hắt hơi mấy cái liên tục.

Trong không khí tràn ngập mùi khói thuốc súng, hòa lẫn mùi tử khí hôi tanh.

Xung quanh, khắp nơi là máu me, đủ loại tay chân cụt rời.

Môi trường hoàn toàn giống như dấu vết sau một đại thảm họa.

Hơn nữa còn có cảm giác về nguy cơ tận thế.

Mặc dù là ban ngày, nhưng mặt trăng đã xuất hiện trên bầu trời, tạo nên cảnh tượng nhật nguyệt đồng huy.

Tất cả là do uy lực cực lớn của những quả tên lửa vừa nãy, khiến toàn bộ mực nước biển dâng cao, gây ra phản ứng thủy triều, thúc đẩy khoảng cách với mặt trăng bị kéo gần.

Khói đặc cuồn cuộn và nước biển bốc cháy hỗn loạn tàn phá khắp kinh thành.

Thế nhưng mặc dù như vậy, lại không nghe thấy bất kỳ tiếng kêu gào nào.

Bởi vì những người bên ngoài khu vực bảo vệ, tất cả đã biến thành khí thể, giống như những vệt máu nhỏ trôi nổi trên không.

“Mẹ kiếp!” Diệp Phàm thấy vậy cũng nghiến răng nghiến lợi.

Hắn không hiểu nổi, tại sao lại đi đến bước này!

Chẳng phải, tất cả đã hủy hoại cả thành phố trong chốc lát sao!

Hoàn toàn hủy diệt rồi!

Chuyện này nhất định có liên quan đến Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân.

Hơn nữa chắc chắn cũng có liên hệ với Đường gia.

Nếu không, tuyệt đối không thể có người nào trong tay lại có vũ khí sát thương quy mô lớn như vậy.

Mặc dù Từ Long cũng có, nhưng hắn là một Binh bộ Thượng thư, không thể trơ mắt nhìn đất nước mình rơi vào hỗn loạn như vậy.

Vì thế, những chuyện này tuyệt đối không thể là hắn gây ra!

Nghĩ đến đây, ngọn lửa giận dữ trong mắt Diệp Phàm bùng cháy.

Biến một đất nước tốt đẹp, một quốc độ tốt đẹp, một đô thành tốt đẹp thành ra cảnh hoang tàn như vậy, thật sự là… đáng hận!

Vừa bước ra khỏi khu vực bảo vệ, nước biển cuồn cuộn đã ập thẳng vào mặt.

Ngập nửa thân trên của tất cả mọi người trong đội của Diệp Phàm vào nước biển.

Hơn nữa còn hòa lẫn với ngọn lửa đang cháy.

Trong vòng chưa đầy ba phút, đã có gần 500 người trực tiếp bị nhấn chìm, bị thiêu chết.

Lúc này, Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân đứng trên Bắc Sơn nhìn quân đội triển khai cứu viện.

Lúc này họ cũng phát hiện ra bóng dáng của Diệp Phàm trong đám đông.

“Diệp Phàm, sao lại là người của quân đội?” Tô Thần Long có chút kinh ngạc.

Bởi vì Tào Ngọ Môn từng nói với hắn, thân phận của Diệp Phàm không tầm thường.

Nhưng lại không ngờ lại không tầm thường đến mức này.

Hắn không phải là người đang bị Đường gia truy sát sao?

Sao bây giờ lại vào quân đội rồi?

Trong mắt Lý Tiểu Tân bùng lên một tia lạnh lẽo: “Tôi cảm giác, Diệp Phàm này từ đầu đã không đứng cùng một chiến tuyến với chúng ta, không biết tên này đang giở trò gì.” Tô Thần Long cắt lời Lý Tiểu Tân: “Nói mấy lời đó vô ích thôi, cứ tĩnh quan kỳ biến đi.” Lúc này, sắc mặt Tô Thần Long biến đổi, nhìn Lý Tiểu Tân cười giễu cợt: “Anh nhìn xem, tàn sát sinh linh ở vùng đất này, ngay cả một chỗ đặt chân cũng không có, kinh thành đã là phế tích, một thủ đô của một quốc gia cứ thế bị anh hủy diệt, anh không cảm thấy day dứt sao?” Lý Tiểu Tân vẻ mặt thờ ơ: “Tôi day dứt cái gì?

Chương 1000

Nếu không phải Đường gia gây chuyện, tôi có phát động vũ khí hạt nhân không?

Hơn nữa!

Chiếc vali hạt nhân là do anh tự tìm thấy, nếu không có anh tìm thấy, nói không chừng bây giờ tôi đang đi tìm Đường gia liều mạng đấy!" Mặc dù thành phố này bị hủy diệt tan hoang, nhưng Lý Tiểu Tân trong lòng không hề đau khổ.

Hắn ở kinh thành này cũng chẳng có người thân nào, cho dù có chết thêm bao nhiêu người cũng chẳng liên quan gì đến hắn.

Nghe xong, Tô Thần Long chỉ cảm thấy lưng lạnh toát.

Không ngờ nha!

Tên này lại tàn nhẫn đến vậy, không hổ là kẻ vô tình vô nghĩa!

Đột nhiên!

Một tiếng "Rầm" cực lớn!

Lúc này, chỉ thấy mặt đất dưới chân bắt đầu sụt lún.

Kinh thành, thành phố này, giống như một củ hành tây, từng lớp từng lớp bong ra.

Trên mặt đất, xuất hiện một cái hố khổng lồ, sâu không thấy đáy.

Tất cả nước biển, tất cả biển lửa, tất cả tàn tích, trong chớp mắt ngắn ngủi, tất cả đều bị hố lớn hút vào như dòng xoáy.

Bất kỳ thứ gì trên mặt đất, phàm là ở bên ngoài lớp bảo vệ, tất cả đều không một ai may mắn thoát khỏi.

Hơn 1000 quân lính kia, trực tiếp cả người lẫn vũ khí đều bị hút vào.

"Không ổn!" Diệp Phàm vội vàng quay người chạy vào khu vực bảo vệ.

Nói ra thì thật kỳ lạ.

Chỉ cần tiến vào khu vực bảo vệ, cái hố lớn kia lại không còn mở rộng hấp thụ nữa.

Diệp Phàm kinh ngạc.

Hắn không ngờ lại xuất hiện kết quả như vậy.

Diệp Phàm nhìn thấy cái hố đó, lập tức vỗ trán một cái, hiểu ra.

Cái hố này thông đến nơi Lăng mộ Long Quân.

Lúc này, Diệp Phàm trong đầu nhớ lại một người: Trương Đại Thụ.

Chẳng lẽ, Trương Đại Thụ sớm đã biết kinh thành sẽ gặp kiếp nạn này?

Nên cố ý đánh thông con sông ngầm dưới lòng đất, vận chuyển tất cả nước biển này vào trong Lăng mộ Long Quân để nó tiêu hóa sao?

Lúc này, Hoàng thành.

Lý Hiển ngồi trên ghế mặt đầy giận dữ.

Nhìn ba vị năng thần trị thế của mình trước mặt, trong lòng không khỏi lớn tiếng mắng ba tên này đều là phế vật.

Loạn lớn như vậy mà cũng không quản được?

Mặc dù giận dữ, nhưng Lý Hiển biết kinh nghiệm của mình còn non kém.

Nền tảng quốc gia vẫn cần ba vị này gánh vác.

Hơn nữa tuổi tác lại nhỏ hơn bọn họ một bậc.

Vì vậy, có những lời khó nghe, bọn họ cũng chỉ có thể âm thầm mắng vài câu trong lòng, bề ngoài vẫn phải hòa nhã.

Lý Hiển mặt không biểu cảm nói: "Tại sao, kinh thành lại xảy ra loạn lớn như vậy?

Nhìn xem khu vực bên ngoài lớp bảo vệ, tất cả biến thành cái gì rồi?

Đây là thể diện của một quốc gia sao?

Đây là sự tôn nghiêm của một quốc gia sao?

Chẳng lẽ nói đây là thế lực bên ngoài tấn công thành phố của chúng ta sao?

Ta đã điều tra rõ ràng, căn bản không hề có thế lực bên ngoài xâm lược, là do nội bộ chúng ta xuất hiện vấn đề!

Tại sao vũ khí hạt nhân lại đột nhiên bay lên không trung nổ tung?

Rốt cuộc là chuyện gì thế này?

Ba vị đều tự mình nói đi!" Lý Hiển nói đến đây liền giận dữ đứng bật dậy khỏi ghế.

Quay người nhìn ra ngoài cửa sổ, bầu trời đã nhuộm một màu đỏ máu.

Hắn biết, sở dĩ có màu đỏ là do quá nhiều người bị khí hóa, biến thành khí thể tụ tập mà thành.

Những lời Lý Hiển vừa nói, tuy bề ngoài là nói bóng gió ba vị bọn họ, nhưng thực chất, hoàn toàn là tấn công thẳng vào Từ Long.

Bởi vì, loại vũ khí sát thương quy mô lớn và số lượng lớn này đều nằm trong tay Từ Long.

Còn Trương Đại Thụ và Nghiêm Bác Đạt thuộc loại quan văn, thứ này căn bản không thuộc quyền quản lý của bọn họ.

Lúc này, Trương Đại Thụ và Nghiêm Bác Đạt dùng ánh mắt nghi hoặc nhìn Từ Long bên cạnh.

Xảy ra loạn lớn như vậy, sao hôm nay hắn lại thật thà như thế, ngày thường không phải hắn vẫn cậy mình là võ tướng nên khá ngang ngược sao?

"Phụt!" Từ Long thực sự không chịu nổi áp lực trong lòng, trực tiếp quỳ sụp trước mặt Lý Hiển: "Hạ thần đáng chết, hạ thần nhất định sẽ nghiêm tra những thứ này, không quá ba giờ hạ thần nhất định sẽ điều tra mọi chuyện rõ ràng, nếu không xin chịu trách nhiệm và trừng phạt, tuyệt không oán than nửa lời." Nói xong, Từ Long lập tức quay người mất mặt chạy khỏi hoàng thành.

Đây là lần đầu tiên hắn mất mặt to như vậy trước mặt Nghiêm Bác Đạt và Trương Đại Thụ.

Thường ngày, Từ Long ỷ vào thân phận võ tướng đặc biệt của mình, luôn lạnh nhạt châm chọc Trương Đại Thụ và Nghiêm Bác Đạt, không thèm để mắt tới.

Lần này, trước mặt hai người họ, hắn lại chịu sự sỉ nhục lớn đến thế.

Thật sự khiến hắn hận không thể đâm đầu vào tường mà chết!

Trên đường, Từ Long cảm thấy tim mình đập hơi loạn, chân không nghe lời, lồng ngực khó chịu.

"Phụt!" Chưa đi được mấy bước, hắn đã phun ra một ngụm máu tươi.

Còn ở bên ngoài khu vực bảo hộ kinh thành, hố sâu khổng lồ kia ngoài đất đá ra, đã hút sạch tất cả những gì có thể hút.

Diệp Phàm cũng kinh ngạc trước cảnh tượng này và hiểu ra.

Đây chính là lý do tại sao lăng mộ Long Quân không thể bị mở ra.

Một khi bị mở, cả An Lạc sẽ chìm trong biển nước.

Chương 1001

Mà hiện tại, nó lại trở thành thứ có lợi cho việc thoát nước.

Diệp Phàm nhìn xung quanh, khung cảnh đổ nát như tận thế, đứng ngây người không nói gì nữa.

Ngay lúc này, Từ Long dẫn theo cận vệ và gần một vạn binh lính, vội vã đi ra từ hoàng thành.

Xảy ra loạn lớn như vậy, trong hoàng thành đã có người nghi ngờ hắn.

Cho rằng chắc chắn Từ Long đã tự ý sử dụng vũ khí hạt nhân.

Khiến cả thành phố rơi vào hỗn loạn mạnh mẽ như vậy, dụng tâm khó lường, có ý đồ tạo phản.

Với tính khí thường ngày của Từ Long, nghe những lời này chắc chắn đã lao lên động thủ.

Nhưng hiện tại, cho hắn một trăm cái miệng cũng không có cách nào giải thích.

Chỉ có thể tự mình dẫn đội tiên phong điều tra rõ ràng sự việc này.

"Tránh ra!" Thấy Diệp Phàm đứng chắn đường ở cửa thành, Từ Long trực tiếp quát lớn một tiếng.

Diệp Phàm không những không lùi mà còn vội vàng cản bước Từ Long: "Đừng qua đó, phía trước có một hố sâu, vừa nãy đã có hơn 1000 binh sĩ bị cuốn vào, rất nguy hiểm." Mất hơn 1000 quân lính, nếu tiếp tục đi qua e rằng tổn thất còn nhiều hơn, cái hố sâu đó căn bản không thể đi vào.

Từ Long chỉ lạnh lùng liếc nhìn Diệp Phàm một cái, hắn không hề

biết thân phận của Diệp Phàm, thấy cậu mặc quân phục lính quèn liền khinh thường nói: "Một thằng lính quèn dám ở đây ăn nói linh tinh, đi chết đi!

Cút ngay, ở đây không có phần cho mày nói!" Lúc này, Trương Tiểu Lộ bước ra, vội vàng kéo Diệp Phàm sang một bên: "Cậu không nhận ra người này sao?

Đây là Từ Long, Binh bộ Thượng thư, tất cả quân quyền và quân đội đều do hắn quản lý, cậu không muốn sống nữa mà dám cản hắn!

Mau thả hắn đi." "Từ!

Long!?" Nghe thấy cái tên này, ánh mắt Diệp Phàm lập tức bùng lên một tia phẫn nộ.

Hắn chính là Từ Long?

Hắn chính là cái đồ khốn nạn đó sao?

Chính là Từ Long, chính là cái đồ khốn nạn này!

Đường gia chính là dựa vào có hắn chống lưng mới làm càn như vậy.

Hơn nữa, truy sát mình bao nhiêu năm qua, tất cả tội lỗi đều do hắn là kẻ đầu sỏ gây ra.

Nếu không có Từ Long ở phía sau chống lưng cho Đường gia truy sát mình bao nhiêu năm như vậy.

Diệp Phàm đã sớm có thể đoàn viên với vợ con, cũng sẽ vĩnh viễn không bị Đường gia phái đến cái quân đội chó chết này, định kiếm được chức quan nho nhỏ.

Đã sớm dẫn vợ con sống cuộc sống êm đềm, hạnh phúc rồi.

Tất cả đều là vì cái tên Từ Long này!

Mẹ kiếp!

Diệp Phàm càng nghĩ càng tức giận, cuối cùng không nhịn được mà chỉ tay vào Từ Long chửi: "Từ Long!

Cái đồ khốn nạn!" Trương Tiểu Lộ nghe vậy cũng ngây người.

Chẳng lẽ cậu ta bị điên rồi sao.

Trương Tiểu Lộ chết cũng không ngờ.

Diệp Phàm lại dũng cảm đến mức dám trực tiếp đứng ra chỉ mặt gọi tên Từ Long mà chửi!

Trong nháy mắt, Trương Tiểu Lộ lập tức xám xịt bỏ chạy.

Tuy cô ta nghĩ Trương Đại Thụ ra lệnh bảo vệ Diệp Phàm, nhưng Diệp Phàm tự tìm cái chết thì cô ta không thể quản được.

Dù sao thì, Trương Đại Thụ hiện tại cũng không ở đây, chỉ với năng lực của mình hoàn toàn không thể cứng rắn đối đầu với Từ Long.

Diệp Phàm tự mình muốn tìm cái chết, mình cũng không cản được, cứ để hắn tự làm đi.

Từ Long vừa định bỏ đi, nhưng nghe thấy Diệp Phàm phía sau dám chửi mình, lập tức nổi điên.

Hắn muốn xem xem cái thằng lính quèn dám chửi hắn có lai lịch gì.

Mẹ nó, thật sự không muốn sống nữa!

Hắn vốn đã tức giận, không ngờ lại bị Diệp Phàm mắng thêm một câu như vậy, hắn lập tức chuẩn bị chém đầu Diệp Phàm: "Người đâu, bắt thằng lính quèn đó lại cho ta, hôm nay, ta sẽ dùng đầu hắn để tế cờ trước!" Từ Long phân phó cho mấy tên cận vệ phía sau xong.

“Vút!” Hắn trực tiếp rút bảo kiếm bên hông ra: “Không ngờ, hôm nay mày lại tự mình đâm đầu vào chỗ chết, tao không cần biết mày vì lý do gì, cũng không cần biết mẹ kiếp mày có ai chống lưng, ngày này năm sau chính là ngày giỗ của mày!” “Vãi chưởng!” Trương Tiểu Lộ nhìn cảnh này suýt nữa thì sợ chết khiếp.

Từ Long giết một tên lính quèn hoàn toàn giống như giết một con kiến.

Lúc này, dù cô ta có gan lớn đến đâu cũng không dám bảo vệ Diệp Phàm nữa.

Từ Long đè đầu Diệp Phàm xuống, chuẩn bị ra tay.

Ngay lúc sắp chạm vào cổ Diệp Phàm thì.

“Dừng tay!” Lúc này, chỉ nghe thấy một tiếng gầm giận dữ từ giữa không trung vọng lại, Trương Đại Thụ dẫn người vội vã đến nơi.

Trương Đại Thụ khí thế ngút trời, chỉ thẳng vào Từ Long mà mắng xối xả: “Từ Long, lão đại bảo anh đến xử lý sự việc, không phải bảo anh tùy tiện giết người, đừng thấy vị này chỉ là lính quèn, nhưng anh cũng không thể tùy tiện lấy mạng cậu ấy!” Từ Long đang trong cơn giận dữ, chỉ muốn giết người giải tỏa oán hận, không ngờ lại bị đối thủ không đội trời chung là Trương Đại Thụ ra tay ngăn cản!

Một tên lính quèn, chết thì cứ chết đi, cùng lắm thì cấp cho gia đình hắn một ít tiền trợ cấp là được rồi, còn có chuyện gì mà mạng người là trên hết chứ?

Từ Long trừng mắt nhìn Trương Đại Thụ quát: “Trương Đại Thụ, anh chưa chịu thôi phải không?

Trên triều đình thì đối đầu với tôi, bây giờ tôi làm việc, anh lại còn

muốn đối đầu với tôi, thằng lính quèn này vừa nãy lăng mạ tôi, anh nói nó lăng mạ tôi là tội gì?

Bây giờ tôi lấy mạng nó để chống lại trách nhiệm pháp luật không được sao?" Nói xong, Từ Long lại chuẩn bị ra tay.

Trương Đại Thụ nhíu chặt mày, vì Từ Long có thái độ không chịu nghe lời, vậy thì hắn sẽ làm tới cùng.

Mặc dù nói, hiện tại hắn vẫn chưa tiết lộ con át chủ bài của mình, rằng Diệp Phàm là người của hắn.

Nhưng nếu đã lăn lộn trên triều đình bao nhiêu năm như vậy, mà ngay cả một mạng người cũng không bảo vệ được, thì không cần lăn lộn nữa, sớm đã về quê làm ruộng rồi.

Trương Đại Thụ ra lệnh một tiếng, nói với mấy vệ sĩ phía sau mình: "Lên!

Xem ai dám ngăn cản!" Chỉ thấy lúc này, Trương Đại Thụ cũng vung tay, mấy vệ sĩ phía sau hắn lập tức xuất kích, chắn trước mặt Từ Long, bao vây hắn lại.

Từ Long lập tức gầm lên: "Thằng họ Trương kia!

Mày mẹ kiếp đừng có quá đáng, bây giờ xảy ra chuyện lớn như vậy, tao thừa nhận là trách nhiệm của tao, nhưng tao làm việc còn chưa đến lượt mày quản!" Trương Đại Thụ lạnh lùng nhìn Từ Long: "Coi rẻ mạng người, coi thường pháp luật!

Thân là đại tướng quân, lại đi chấp nhặt một tên lính quèn, muốn lấy mạng người ta, còn nói cấp ít tiền trợ cấp là được, coi vương pháp không tồn tại?

Mạng anh là mạng, mạng người khác thì không phải mạng?

Trong mắt anh, dân thường đáng chết sao, Từ Long!" Sau đó

Trương Đại Thụ lại chỉ tay ác liệt vào Từ Long mà quát: “Thật mẹ kiếp nghĩ rằng hoàng triều này là của họ Từ nhà mày sao?!

Chương 1002

Đừng quên, vương triều này bây giờ vẫn họ Lý!" Những lời này của Trương Đại Thụ vừa thốt ra.

Từ Long bị nói cứng họng không nói được lời nào, trực tiếp từ bỏ ý định chém giết Diệp Phàm.

Hắn cũng hiểu ra, hoàng triều này họ Lý chứ không phải họ Từ!

Từ Long tức đến mặt đỏ tai hồng, bị vả mặt trước mặt bao nhiêu thuộc hạ, chỉ có thể tức giận phẩy tay áo bỏ đi.

Lúc ra khỏi cửa còn không quên quay đầu lườm Diệp Phàm một cái: "Hôm nay nếu không phải Trương Đại Thụ lo chuyện bao đồng, thì mày đã chết rồi, đợi đấy, bên tao xử lý xong chuyện trong tay, nhất định sẽ lấy mạng mày đó thằng ranh con." Trương Tiểu Lộ đã nhìn ngây người, cô ta cũng không ngờ lần này Trương Đại Thụ lại bảo vệ Diệp Phàm đến mức này.

Diệp Phàm này rốt cuộc có lai lịch gì?

Đến mức có thể khiến Trương Đại Thụ liều mạng đối đầu với Từ Long.

Nghĩ đến đây, Trương Tiểu Lộ thật sự muốn tự tát mình mấy cái.

Nếu vừa nãy mình cũng liều mạng để ngăn cản Từ Long, nói không chừng sau này có thể để lại ấn tượng tốt cho Diệp Phàm.

Sau này Diệp Phàm một bước lên mây, mình cũng có thể bay cao.

Nhưng nói gì cũng đã muộn rồi, sự xuất hiện kịp thời của Trương Đại Thụ, khiến cho cô ta không chiếm được chút lợi lộc nào từ cuộc khủng hoảng này.

Hối hận, bực bội, trong lòng tắc nghẽn khó tả, đó chính là tâm trạng hiện tại của Trương Tiểu Lộ.

Trương Đại Thụ chầm chậm đi đến bên cạnh Diệp Phàm, nhẹ nhàng đỡ hắn dậy: "Có tôi ở hoàng thành này một ngày, thì sẽ có ngày của cậu, Từ Long không dám làm gì." Nói đến đây, ánh mắt Trương Đại Thụ sáng ngời.

Nhìn Diệp Phàm lập tức tràn đầy hy vọng, sau đó giơ tay vỗ mạnh vào vai hắn.

"Vãi chưởng!" Trương Tiểu Lộ nhìn đến đây gần như muốn sụp đổ tinh thần!

Trương Đại Thụ là nhân vật như thế nào?

Nhìn kiểu này.

Sự kỳ vọng của hắn dành cho Diệp Phàm, thực sự có ý giao phó trọng trách.

Cái này...

Trương Đại Thụ từ khi nào lại coi trọng một người trẻ tuổi như vậy, chẳng lẽ nói...

Trương Tiểu Lộ không dám nghĩ tiếp, nếu Trương Đại Thụ muốn truyền lại vị trí của mình cho Diệp Phàm.

Nghĩ đến đây, Trương Tiểu Lộ liền cảm thấy vô cùng phiền muộn.

Chua chát thật, trong lòng cô ta đúng là như ăn chanh với giấm.

Trương Tiểu Lộ nhìn Diệp Phàm, giống như nhìn tình địch vậy, trong lòng không thể nói nên lời khó chịu, chuyện tốt lớn như vậy lại không rơi vào tay cô ta, thực sự là...

Bên Lý Tiểu Tân và Tô Thần Long cũng phát hiện ra hố sâu khổng

lồ kia đang hút những thứ bên ngoài động, nước biển, nhà cửa, cây cối.

Tất cả những thứ trong khu vực bảo hộ đều bị hút vào.

Điều này hoàn toàn nằm ngoài dự liệu của họ.

Họ cũng không ngờ, sau khi vũ khí hạt nhân phát nổ lại tạo ra một hố sâu dưới lòng đất như vậy.

Tô Thần Long hoạt động vai: "Lần này chúng ta cuối cùng cũng làm công việc chính rồi, không cần phải làm mấy cái hình thức lộn xộn này nữa." Lý Tiểu Tân hơi ngây người, nhất thời không hiểu Tô Thần Long nói những lời này có ý gì: "Anh nói là..." Tô Thần Long đi thẳng về phía trước vừa đi vừa nói: "Quên hết rồi sao?

Trước đây chúng ta làm nghề đạo mộ mà, bây giờ xuất hiện hố sâu như vậy, nói không chừng dưới đất có mộ cổ gì đó, cái tên Binh bộ Thượng thư Từ Long kia cũng đã tự mình dẫn đội ra tay rồi, còn tiếp tục ở trên mặt đất thì đúng là tự tìm cái chết, chi bằng vào trong động trốn một chút, còn có thể giữ được mạng." "Bộp!" Lúc này Lý Tiểu Tân mới phản ứng lại, vỗ vào trán: "Đúng là anh, Tô Thần Long, suy nghĩ thật chu đáo, anh không nói tôi còn quên mất, sở trường của chúng ta là đạo mộ." Hai người nhìn hố sâu và sông ngầm dưới lòng đất, trong lòng vô cùng kích động.

Kích thích ý tưởng của nghề cũ, lại còn có thể giữ được mạng, vẹn cả đôi đường.

Điểm quan trọng nhất là, Từ Long đã phái quân đội bắt đầu điều tra nguyên nhân sự việc.

Ở cái thế giới trên mặt đất đầy rẫy lưới trời lồng lộng này, chắc chắn không dễ sống sót.

Tuy nhiên, nếu có thể tiến vào cái hố đạo mộ kia, dù ở trong đó

sống không tốt đến mấy.

Dù là ăn chuột uống nước bẩn, cũng có thể sống tạm bợ qua ngày.

Vì vậy để sống sót, Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân thà mạo hiểm chứ không muốn bị bắt trên mặt đất.

Kinh thành này bị bọn họ làm cho hỗn loạn tơi bời, đã là nhân gian luyện ngục.

Họ đã sớm bị liệt vào danh sách truy nã đỏ.

Vạn nhất bị Từ Long bắt được trên mặt đất, thì thật sự là lăng trì xử tử, lột da rút gân, tội chém đầu.

Vừa nghĩ đến đó, Lý Tiểu Tân và Tô Thần Long liền cảm thấy sống lưng lạnh toát, cái đầu trên cổ cũng không còn là của mình nữa.

Thế là hai người nhất trí, trực tiếp chui vào cái hố sâu khổng lồ kia.

Về cái hố sâu khổng lồ này, Diệp Phàm cũng nảy sinh hứng thú nồng hậu, hắn cũng chui vào trong đó.

Ban đầu nghĩ rằng.

Vừa nãy Trương Đại Thụ sẽ nói cho hắn một số đáp án về lăng mộ Long Quân, không ngờ lại không nói gì cả.

Điều này khiến Diệp Phàm ít nhiều cũng hơi bối rối.

Nếu đã như vậy, thì đáp án đó, chỉ có thể tự mình đi tìm.

Nhiều nước biển như vậy, nhiều tàn tích như vậy, vậy mà đều đổ hết vào cái hố sâu khổng lồ này.

Không hề có dấu vết tràn ra ngoài, cũng chứng tỏ dưới lòng đất chắc chắn là một con sông ngầm, hơn nữa còn có tính lưu động.

Nếu nói như vậy, thì e rằng nó thông đến một đỉnh cao của thế

giới.

Diệp Phàm bất lực cười cười: "Không ngờ, mộ cổ dưới hố sâu này lại xuất hiện ở kinh thành, đã từng có bao nhiêu vương hầu tướng quân từng tranh giành chém giết ở đây, nơi này, chắc chắn không đơn giản, nếu có thể tìm được kho báu di tích lịch sử ở bên trong, e rằng trong thời gian ngắn ngủi có thể một bước lên mây." Diệp Phàm vừa mới xuống hố sâu không lâu.

Liền gặp hai bóng người quen thuộc, Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân.

Gặp Diệp Phàm.

Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân không tỏ ra quá nhiệt tình.

Mà sắc mặt ít nhiều cũng có chút khó xử.

Đến cả tâm trạng nói lời chào cũng không có.

Kinh thành này bị làm cho hỗn loạn tơi bời, tất cả đều là kiệt tác của bọn họ, làm sao còn dám nói thêm nửa lời.

Diệp Phàm nhìn biểu cảm ấp úng của hai gã này, lập tức hiểu ra.

Cái đống hỗn độn ở kinh thành này, chắc chắn là do hai gã này gây ra.

Diệp Phàm lập tức nổi giận, không nói hai lời xông lên, tát "bốp bốp" hai cái vào mặt bọn họ.

"Tao biết ngay chuyện này chắc chắn là do bọn mày làm, lúc trước Tào Ngọ Môn để lại vũ khí cho bọn mày, không phải để bọn mày phá hoại như thế này, nhìn xem kinh thành này bị bọn mày làm cho sinh linh đồ thán, tan hoang thảm hại, còn bao nhiêu người sống sót?

Chương 1003

Những người vô tội kia đã bị bọn mày hại chết oan uổng!" Diệp Phàm nhíu chặt mày, thật sự không ngờ hai gã này làm việc lại bất chấp hậu quả như vậy, giận dữ quát: "Tôi đã nói với bọn mày rất nhiều lần rồi, làm việc đừng quá lỗ mãng, tại sao bọn mày không thể đợi tôi về rồi hãy làm những chuyện này?" Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân ôm bên má đau điếng, vẻ mặt oan ức.

"Đợi anh về, thì rau cải cúc cũng nguội mất rồi, anh không biết người của Đường gia đáng ghét đến mức nào, lại giết em trai tôi là Lý Tiểu Minh." "Đúng vậy!

Nếu không phải Đường gia ra tay giết người, chúng tôi sao có thể dùng vũ khí hạt nhân để trả thù?" Nghe xong những lời này, cả người Diệp Phàm đờ ra.

Đường gia, Lý Tiểu Minh chết rồi, rõ ràng có mối liên hệ cực kỳ mạnh mẽ?

Biểu cảm của Diệp Phàm lập tức đông cứng lại.

Lý Tiểu Minh chết rồi, chuyện này là thật.

Ngọn lửa giận trong lòng Diệp Phàm bùng lên.

Rõ ràng trước đây khi mình đi đã nói với Đường gia, nhất định phải chăm sóc tốt cho Lý Tiểu Minh.

Tuyệt đối đừng làm cho quá khó coi.

Bây giờ thì hay rồi, khó coi thì không cần khó coi nữa, mạng người cũng trực tiếp mất toi!

Lúc này, Lý Tiểu Tân đỏ hoe mắt.

Dù sao Lý Tiểu Minh cũng là em trai ruột của mình, vừa nghĩ đến cảnh thảm khốc khi em trai mình chết, nước mắt hắn lại không thể ngừng rơi.

Diệp Phàm liếc nhìn hắn một cái: "Thôi được rồi, đã như vậy rồi, thì không có gì để thay đổi nữa, bọn mày đã dùng vũ khí hạt nhân, cũng không thể cứu vãn được, dù sao thời gian không thể quay ngược, người chết không thể sống lại!

Hiện tại cái hố sâu này chắc chắn là một lối vào mộ, đi xung quanh trong đó, nói không chừng sẽ có tác dụng lớn." Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân cũng ngây người khi nghe Diệp Phàm nói.

Họ chỉ biết đây là một hố sâu khổng lồ, nhưng không nghĩ đến đó là một ngôi mộ lớn.

Mặc dù cũng đoán có thể là mộ cổ gì đó, nhưng trong lòng lại cảm thấy chắc không lớn lắm.

Nhưng nghe Diệp Phàm nói như vậy, lại cảm thấy có gì đó không đúng.

Không phải mộ lớn, vậy tại sao nước biển cuồn cuộn đổ vào lại không bị lấp đầy?

Theo lời giải thích của Diệp Phàm, cuối cùng họ mới vỡ lẽ.

Hóa ra đạo lý rất đơn giản, nhất định là có sông ngầm dưới lòng đất đang hoạt động.

Nơi có sông ngầm dưới lòng đất lại là nơi nhỏ sao?

Chắc chắn là một ngôi mộ vô cùng lớn, ít nhất cũng phải là vương hầu tướng quân.

Gia đình phú giáp nhỏ bé một phương, chắc chắn không có đãi ngộ này.

Nếu là mộ của vương hầu tướng quân, thì bên trong này, chẳng phải sẽ có những thứ tốt mà tám đời cũng không kiếm được sao!

Ý nghĩ vừa xuất hiện, thần sắc Diệp Phàm mới từ nhíu mày căng thẳng giãn ra: "Cũng coi như hai đứa mày thông minh, nghĩ giống tao rồi, không tồi, đúng như lời bọn mày nói, bên dưới này quả thật có mộ cổ, sông ngầm dưới đất cuồn cuộn chảy, quả thật có mộ cổ quy mô lớn, nhìn kiểu này ít nhất cũng phải là một vương gia, gia đình bình thường chắc chắn không có đãi ngộ này." Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân gật đầu lia lịa.

Bày tỏ sự vô cùng khâm phục đối với phân tích của Diệp Phàm.

Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân đồng thời đẩy gọng kính lên.

Kiến thức dù có nhiều đến mấy, cũng có thể chỉ là loại vớ vẩn, xa vời không bằng có chút kiến thức phổ thông như Diệp Phàm thì tốt hơn.

Diệp Phàm nhìn hai gã này như chó nhà có tang, cũng không nói gì nữa.

Suy cho cùng, tất cả trách nhiệm, đều là do Đường gia.

Diệp Phàm bất lực thở dài: "Thôi được rồi, chuyện đã qua cứ để nó qua đi, hiện tại đã đi đến bước này, thì cứ đi đến đâu hay đến đó, không có gì để nói." Khóe miệng Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân khẽ nhếch lên một nửa.

Không ngờ.

Diệp Phàm chỉ vài lời đã tha thứ cho họ.

Điều này càng khiến họ kính phục sự độ lượng và thẳng thắn của Diệp Phàm.

Nếu là người khác, đã sớm nổi cơn tam bành rồi.

Nhưng hiện tại Diệp Phàm lại không truy cứu chuyện cũ, làm lão đại như vậy thật không tồi, thật sự là quá tốt rồi.

Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân trong lòng có chút cảm động.

Họ đối với Diệp Phàm gần như có cảm giác ngũ thể đầu địa.

Lúc này, hai người họ cũng đã hạ quyết tâm, quyết định sau này sẽ trung thành đi theo lão đại Diệp Phàm này.

Càng đi về phía trước, ngoài bùn lầy dưới chân và môi trường ẩm ướt xung quanh, trong không khí còn có một chút mùi máu tanh.

Diệp Phàm vội vàng bịt mũi, hắn biết mùi máu tanh ngoài động vật ra, phần lớn còn là người.

Trong kinh thành đột nhiên chết đi nhiều người như vậy, hỗn hợp với nước biển và lửa bị nghiền thành tàn tích, trôi nổi trong không khí xung quanh, có cái còn bám vào vách tường, cảnh tượng thật sự kinh hoàng.

Sau đó Diệp Phàm có chút tức giận, nói với Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân phía sau: "Tất cả đều là chuyện tốt do hai thằng khốn bọn mày gây ra, nhìn xem đã có bao nhiêu người vô tội chết rồi." Khi Diệp Phàm nói đến đây, mắt hắn ánh lên vẻ tức giận: "Còn có một chuyện nữa phải nói cho bọn mày biết, Đường gia không hề bị tổn hại, bởi vì bọn họ cũng ở trong khu vực bảo hộ." "Cái gì!" "Vãi chưởng!" Nghe xong những lời này, Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân lập tức suýt nữa sụp đổ.

Không ngờ.

Lãng phí nhiều vũ khí hạt nhân như vậy, Đường gia lại không sao?

Mẹ kiếp.

Tô Thần Long tức đến mức suýt khóc: "Mẹ kiếp thằng chó, hại

chết nhiều người như vậy, đến cuối cùng không ngờ người của Đường gia lại không chết một ai, đây chẳng phải là rõ ràng lãng phí vô số sinh mạng vô tội sao?" Lý Tiểu Tân bất lực thở dài: "Vốn dĩ là vậy mà, tôi đã bảo anh làm việc đừng quá lỗ mãng, anh cứ nhất định phải làm như thế, bây giờ thì hay rồi, những người chết đều là vô tội, bên ngoài khu vực bảo hộ đều là những người không thù không oán gì với chúng ta, anh thật sự là!

Haizz." Tô Thần Long nghe đến đây cả người đờ ra.

Cái vũ khí hạt nhân đó không phải là do mình bắn, rõ ràng là do Lý Tiểu Tân bấm nút.

Bây giờ lại đổ lỗi cho mình sao?

Tô Thần Long nghi hoặc nhìn Lý Tiểu Tân: "Đầu óc anh có vấn đề gì không?

Quên chuyện rồi sao?

Rõ ràng là anh đã bấm nút bắn vũ khí hạt nhân, tại sao bây giờ lại nói những chuyện đó có liên quan đến tôi?" Lý Tiểu Tân cười vô tư: "Ai bảo anh vừa nãy không hết sức ngăn cản tôi, nếu vừa nãy anh hết sức ngăn cản tôi, nói không chừng tôi đã không lỗ mãng rồi, chính vì anh vừa nãy ngăn cản tôi không kịp thời, mới dẫn đến những chuyện này xảy ra, chuyện này là trách nhiệm của anh." "Mày mẹ kiếp!" "Mẹ!" Nghe xong những lời này, cả người Tô Thần Long lập tức sụp đổ, xông thẳng đến Lý Tiểu Tân túm tóc hắn, ấn mạnh xuống bùn đất lầy lội.

"Bộp!" Trong nháy mắt, Lý Tiểu Tân bị ngã xuống bùn lầy liền biến thành người vàng.

Tô Thần Long vẫn chưa hả giận: "Thằng khốn nạn nhà mày mở mồm ra nếm thử đi, trong bùn này đều là những người bị mày hại,

trong này có máu của bọn họ, có thịt của bọn họ, tất cả đều là mày, rõ ràng đều là mày hại, bây giờ mày lại đổ lỗi cho tao sao!" Lý Tiểu Tân cũng nghiến răng nghiến lợi: "Chuyện này anh cũng phải chịu trách nhiệm, cái hộp điều khiển vũ khí hạt nhân đó là do anh tìm thấy mà!" "Vãi chưởng!" "Đi chết đi!" Tô Thần Long nghe mà ngứa răng, cảm tình giúp hắn báo thù lại còn đổ lỗi cho mình!

Thật mẹ kiếp!

Diệp Phàm lập tức nổi giận: "Hai thằng khốn bọn mày, làm loạn đủ chưa!

Đã lúc nào rồi mà còn không phân biệt được ai đúng ai sai, đoàn kết cái gì, sao tôi lại có thể ở cùng với hai cái thằng đồng đội heo như bọn mày!" Diệp Phàm thật sự cạn lời, hai gã này bây giờ lại bắt đầu đùn đẩy trách nhiệm cho nhau.

Thật kinh tởm!

"Bộp!" "Bộp!" Diệp Phàm trực tiếp giơ tay tát hai cái vào mặt Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân: "Đừng mẹ kiếp ở đây mà đùn đẩy lung tung nữa, dù sao kết quả của sự việc cũng đã không thể thay đổi, chúng ta bây giờ cứ tìm kiếm trong cái động mộ này, xem có thể tìm thấy những thứ quý giá nào không, rồi biến đổi thành tiền mặt để chúng ta sử dụng không được sao?" Diệp Phàm lại nói với ý vị sâu xa: "Còn nữa, tất cả trách nhiệm này không phải lỗi của mày, cũng không phải lỗi của nó, mà là lỗi của Đường gia, nếu như không có Đường gia ở phía sau quấy rối, thì sẽ không có nhiều chuyện lộn xộn này, tất cả đều là trách nhiệm của bọn họ, bây giờ hai đứa mày lại tự nội chiến với nhau, còn chưa đâu vào đâu đã bắt đầu đổ lỗi lung tung rồi sao?" "Mẹ!" Diệp Phàm dùng ánh mắt giận sắt không thành thép nhìn Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân: "Bình tĩnh một chút được không, hai thằng đần độn to xác bọn mày!" "Vâng, chúng tôi biết rồi lão đại."

“Chúng tôi sai rồi lão đại, sau này sẽ không dám nữa.” Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân đã hoàn toàn bị thái độ của Diệp Phàm làm cảm động.

Chương 1004

Không ngờ việc hai người họ tự nội chiến lại không gây ra sự phản cảm của Diệp Phàm, ngược lại hắn còn dùng giọng điệu đầy ý vị sâu xa để khuyên giải.

Vậy thì được rồi!

Thôi được rồi, thôi được rồi, chuyện đã qua thì hãy để nó thực sự qua đi, những chuyện khác đừng nói nữa.

Và hai người họ cũng quyết định làm lành, không làm càn như vậy nữa.

Đúng như Diệp Phàm dự đoán, phía trước càng lúc càng sáng.

Tuy nhiên không lâu sau.

Ánh sáng đó lại dần dần nhỏ lại, đến gần nhìn thì hóa ra là xuất hiện một nhóm người.

"Vãi chưởng!" Diệp Phàm lập tức kinh hô: "Đường Ngũ?" Kẻ thù gặp mặt, mắt đỏ hơn máu.

Trong chốc lát, hai nhóm người này gặp nhau đúng là oan gia ngõ hẹp.

Chỉ thấy bên Đường Ngũ dẫn theo một đám tùy tùng và vệ sĩ cũng đang tìm kiếm gì đó.

"Diệp Phàm, sao mày không ở yên trong quân đội, mà lại ở đây làm gì?

Chẳng lẽ cũng đến để đào bảo vật sao?

Không biết tất cả mọi thứ ở đây đều thuộc sở hữu của quốc gia sao?

Mày biết luật mà còn cố ý phạm luật như vậy, nể tình mày là một con chó của nhà tao, mau cút đi tao sẽ không truy cứu.” Đường Ngũ cho rằng, Đường gia đã đưa Diệp Phàm vào quân đội.

Cho nên mắng Diệp Phàm thì hắn cũng phải nhịn không thể phản kháng.

Hơn nữa, về vấn đề thể diện.

Trước đây.

Đường Ngũ không biết đã mất mặt bao nhiêu lần trước mặt Diệp Phàm.

Cho nên hôm nay gặp lại, thấy nhân lực của hắn còn không bằng mình.

Đường Ngũ cũng chuẩn bị ra tay dạy dỗ Diệp Phàm.

“Chó tốt không cản đường, cút đi có hiểu không?” Diệp Phàm nghe xong những lời này lập tức muốn nổi điên!

“Mẹ kiếp thằng chó!

Cái tên Đường Ngũ này sao lại nói chuyện như vậy chứ?

Lão đại của mày Đường Tiểu Lục đối xử với mình còn rất khách khí, không ngờ cái thằng tiểu bối nhà mày lại dám gào lên với tao như vậy?

Mẹ!

Cố ý gây sự đúng không!” Lý Tiểu Tân biết được gã đứng đối diện chính là Đường Ngũ, lập tức mắt đỏ ngầu.

Hoàn toàn không nhịn được cơn giận trong lòng mình.

Em trai ruột của mình là Lý Tiểu Minh, chính là chết dưới tay cái tên khốn nạn này.

Chính là cái tên này, chính là cái đồ khốn nạn này, đã gây ra nhiều chuyện lộn xộn như vậy.

Không có hắn, vũ khí hạt nhân đó cũng sẽ không bị phóng ra!

Lý Tiểu Tân dùng ánh mắt cầu khẩn nhìn Diệp Phàm: "Lão đại, lát nữa tôi muốn giết người, anh sẽ không ngăn cản chứ, thù giết em trai này không thể không báo!" Diệp Phàm lặng lẽ gật đầu: "Tùy mày." Lời vừa dứt.

Ba người liền xông tới.

Đường Ngũ đã sớm đoán được mình chắc chắn sẽ chọc giận bọn họ, vội vàng bảo vệ sĩ phía sau mình xuất kích, lần này, hắn mang theo 17 người.

Ba người đối kháng 17 người là không có chút phần thắng nào.

Tuy nhiên.

Ba người này không phải người thường, chỉ riêng một mình Diệp Phàm đã có thể đánh một chọi mười.

Nói thì chậm, nhưng lúc đó thì nhanh!

Diệp Phàm kẹp vũ khí trong tay là viên gạch vào lòng bàn tay.

Chỉ thấy.

Diệp Phàm cầm viên gạch xông vào đám đông, liền một trận đập loạn xạ.

Đập vào đầu bọn họ, đập vào đùi bọn họ.

Tuy nhiên, hắn cũng không dám đập vào chỗ hiểm.

Dù sao những người này đều không phải mục tiêu cuối cùng của hắn.

Mà Đường Ngũ mới là.

Đáng tiếc.

Đường Ngũ được đám người này bảo vệ rất tốt, xung quanh hắn đã hình thành một vòng vây lớn.

Đường Ngũ đứng một bên còn ôm hai tay lén xem kịch, lộ ra vẻ mặt châm chọc.

Hắn căn bản không hề để Diệp Phàm vào mắt.

Bên Lý Tiểu Tân càng chiến càng dũng mãnh, vừa nghĩ đến cái chết của em trai mình, tốc độ tấn công và lực tấn công của hắn liền tăng lên gấp bội.

Đường Ngũ nhìn thấy khuôn mặt của Lý Tiểu Tân, ngây người một lúc rồi cười ha hả: "Nếu tao đoán không sai, mày chính là anh của thằng mập chết rồi đó phải không, bọn mày một đứa tên Tiểu Minh, một đứa tên Tiểu Tân, làm tao cứ tưởng là Minh Trị Duy Tân cơ." "Cút đi mẹ mày!" "Vút!" Lý Tiểu Tân gầm lên một tiếng, ném một viên gạch về phía Đường Ngũ.

"Bộp!" Chỉ tiếc là viên gạch đó không đập trúng người Đường Ngũ, mà lại rơi xuống bùn đất bên cạnh.

Đường Ngũ lập tức nổi giận: "Thằng khốn nạn nhà mày dám đập tao, hôm nay tao sẽ cho mày biết sự lợi hại của Đường gia, lập tức tiễn mày đi chôn cùng em trai mày." Nói xong.

Đường Ngũ nhặt viên gạch dưới đất lên đi về phía Lý Tiểu Tân.

"Vút!" Đường Ngũ nhắm rất chuẩn, trực tiếp một phát viên gạch không lệch chút nào, "Bộp!" một tiếng ném vào đầu Lý Tiểu Tân.

Trong nháy mắt.

Liền đập cho đầu hắn bật ra một cục máu.

Lập tức máu tươi liền chảy xuống.

Đường Ngũ vui mừng khôn xiết: “Nhắm chuẩn rồi, khai môn hồng!” “Vút!” “Bộp!” Ngay lúc này, Diệp Phàm nắm bắt thời cơ, lợi dụng lúc Đường Ngũ đắc ý quên mình, trực tiếp ra tay đập vào hắn.

Lực quá mạnh, trực tiếp đập Đường Ngũ cả người ngất lịm đi.

“Rầm!” một tiếng.

Chương 1005

Cả người Đường Ngũ liền thẳng cẳng ngã vật xuống đất.

Mấy vệ sĩ nhìn thấy chủ nhân của mình đã ngã xuống, vậy thì còn làm gì nữa?

Trực tiếp bỏ chạy thôi!

Nói thì chậm nhưng lúc đó thì nhanh, 17 vệ sĩ khiêng Đường Ngũ bỏ đi.

Diệp Phàm lạnh lùng nhìn đám người bỏ chạy này, lại nhìn lòng bàn tay mình.

Diệp Phàm hiểu, vừa nãy lực đạo rất lớn tương đương với một tấn.

Mặc dù tạm thời chỉ nhìn thấy là choáng váng, nhưng bên trong não của Đường Ngũ đã bị chấn động.

Không lâu sau chắc chắn sẽ khiến tiểu não của hắn bị teo lại.

Trận chiến kết thúc.

Lý Tiểu Tân nằm trên đất khóc lóc thảm thiết: "Đường Ngũ, tao nhất định phải giết cả nhà mày!" "Đừng mẹ kiếp ở đây mà khóc lóc thảm thiết nữa, yên tâm đi, cái tên Đường Ngũ đó không quá năm ngày chắc chắn sẽ đột tử." Diệp Phàm nói xong cũng không quay đầu lại mà đi thẳng về phía trước.

Lý Tiểu Tân vội vàng đuổi theo: "Lời anh nói là có ý gì?

Chẳng lẽ vừa nãy anh đã hạ độc hắn sao?" "Hạ độc?" Diệp Phàm lạnh lùng cười: "Mấy cái chuyện hạ đẳng đó tôi sẽ không làm, chẳng qua là dùng nội lực làm nát thần kinh não của hắn thôi." Diệp Phàm

dừng lại một chút: “Mày nghĩ sau khi chết não thì người còn có thể sống được không?” “Thật sao!” Lý Tiểu Tân vừa kinh ngạc vừa vui mừng: “Thật sự rất cảm ơn anh lão đại.” Lý Tiểu Tân kích động đến mức suýt quỳ xuống.

Không ngờ.

Diệp Phàm chỉ trong chớp mắt đã xử lý Đường Ngũ, coi như đã báo được thù giết em trai.

Hơn nữa thủ pháp của Diệp Phàm cực kỳ cao minh, vừa có thể thần không biết quỷ không hay, lại có thể khiến người ta chết.

Lý Tiểu Tân vẫn không tin, chuyện chết không có chứng cứ như thế này, còn có thể tìm đến rắc rối cho bọn họ sao?

Lý Tiểu Tân sùng bái nhìn Diệp Phàm: “Cả đời này nhất định sẽ đi theo đại ca, dẫu có phải vào sinh ra tử cũng không từ nan!” Diệp Phàm quay đầu liếc cậu ta một cái: “Mày bị ngớ ngẩn à, học đâu ra mấy lời sáo rỗng này thế!” Tô Thần Long cười ha hả, đi qua vỗ vai Lý Tiểu Tân: “Cứ động cái là văn vẻ bay bổng, thật sự tưởng mình là văn nhân mặc khách thời cổ à?

Đại ca không khoái cái kiểu đó đâu, sến quá!” “Mặc kệ tôi!” Lý Tiểu Tân bị trêu đỏ mặt, hất tay Tô Thần Long ra, tức giận đi thẳng về phía trước.

Đường gia.

“Lão gia, xem mạch của thiếu gia thì e rằng không qua nổi sáng mai, mau chuẩn bị hậu sự đi ạ.” Gia y của Đường gia đứng bên giường bệnh, mặt mày khó coi nói với Đường Tiểu Lục: “Lão hủ chữa bệnh bao năm, thật sự cũng không hiểu bệnh của thiếu gia rốt cuộc là từ đâu mà ra?” Bên ngoài nhìn thì là người khỏe mạnh, nhưng bên trong não bộ lại thành ra óc đậu phụ nát.

Đây là bệnh gì?

Gia y chữa bệnh mười mấy năm cũng không hiểu!

Vừa dứt lời.

Đường Tiểu Lục tại chỗ tức giận: "Ông nói bậy!

Vừa nãy chẳng phải còn tốt lành sao, sao đột nhiên về nhà lại thành ra thế này?" Sau đó, Đường Tiểu Lục lại quay đầu nhìn sang đám bảo tiêu bên cạnh, túm lấy tóc của một tên trong số đó mà kéo lại.

"Rốt cuộc là chuyện gì, sáng thiếu gia ra ngoài chẳng phải vẫn ổn sao, sao hôm nay về nhà đã sắp chết rồi?" Bảo tiêu quỳ dưới đất run rẩy liên hồi: "Tôi không biết thưa lão gia, chúng tôi cũng không rõ nữa, chỉ là trong mộ động gặp ba người đánh nhau một trận, thiếu gia bị gạch đập một cái, về đến nhà liền thành ra thế này." "Đánh nhau?" Đường Tiểu Lục cau mày: "Đánh với ai, vì sao đánh nhau?" Bảo tiêu không dám giấu giếm, liền khai ra tất cả mọi chuyện.

"Diệp Phàm." Lại là Diệp Phàm!

Đường Tiểu Lục sắp phát điên rồi, Diệp Phàm này chẳng phải đã vào quân đội hoàng thành rồi sao, sao hôm nay lại ra gây chuyện nữa?

Vì nguyên nhân bị vũ khí hạt nhân tấn công trước đó, mấy ngày nay người trong kinh thành ai nấy đều tự lo cho bản thân.

Cộng thêm lại xuất hiện một cái hố động cực lớn.

Đường Tiểu Lục ham của đến cháy lòng, cũng đi vào xem bên trong có đồ tốt nào không.

Cho nên chuyện trong nhà hắn cũng không quản được quá nhiều.

Hôm nay về nhà vừa nhìn, thằng con quý tử Đường Ngũ lại sắp đi đời, khiến hắn khóc không ra nước mắt.

Đường Tiểu Lục cau chặt mày, nhỏ giọng lẩm bẩm: "Chuyện này

lại liên quan đến Diệp Phàm.” Quá đáng!

Quá đáng lắm rồi!

Đường Tiểu Lục sắp tức đến hộc máu, đúng là chỗ nào cũng có bóng dáng Diệp Phàm, âm hồn không tan hay là phân thân thuật?

Theo như bảo tiêu kể, là Diệp Phàm dẫn hai thủ hạ của mình đột kích con trai hắn.

Diệp Phàm này cũng quá ác độc rồi, hắn ta quên mất quân doanh đó là lão tử bảo hắn ta vào sao?

Vô lương tâm, đúng là vô lương tâm!

Đường Tiểu Lục nghiến răng nghiến lợi: “Sớm biết thế, hồi đó nên cho thằng nhóc này chết quách đi, còn đưa nó vào quân đội, vào cái quân đội quái quỷ gì chứ.” Hắt xì!

Hắt xì!

Trong mộ động, Diệp Phàm hắt hơi hai cái thật lớn.

Hắn khẽ dụi mũi cười nói: “Xem ra, Đường gia đã biết chúng ta ra tay rồi.” Tô Thần Long cúi đầu nhìn đồng hồ: “Không thể nào, mới chưa đến hai tiếng mà đại ca, sao nhanh thế đã điều tra ra chúng ta rồi?” Diệp Phàm đắc ý cười cười: “Trực giác, trực giác của tôi tương đối chuẩn đó!” Lý Tiểu Tân cũng gật đầu lia lịa: “Đại ca chắc chắn không sai.” Bây giờ trong lòng Lý Tiểu Tân đã vô cùng sùng bái Diệp Phàm.

Không còn cách nào khác, không phục không được!

Giết người vô hình, nhìn bề ngoài tưởng chỉ bị thương nhẹ nhưng thực chất dây thần kinh não bộ đều bị nghiền nát, thời nào cũng ít người có bản lĩnh này.

Càng đi về phía trước, phía trước liền xuất hiện những thứ lấp

lánh ánh vàng, hơn nữa trên mặt đất cũng nhanh chóng xuất hiện ánh vàng.

Diệp Phàm biết đây chắc hẳn là đã đến khu vực nội bộ trong mộ.

Đi vào sâu hơn nữa chắc hẳn là khu vực trung tâm.

Phàm là những nơi gần khu vực trung tâm, tất cả bảo vật chắc chắn đều sẽ được bày ra trước mắt.

Lý Tiểu Tân kêu to: "Vãi chưởng, đại ca, anh mau lại xem, lại là lớp da vàng, đúng là vàng thật!" Diệp Phàm đầu cũng không ngẩng: "Tôi biết, vàng trong địa huyệt là để củng cố hang động, chỗ này cũng chỉ là muối bỏ bể thôi." Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân nghe xong, cả hàm đều kinh ngạc rớt xuống.

Vàng cũng đ*o đáng tiền nữa sao?

Chỉ có ngần này mà lại là muối bỏ bể?

Nếu đem hết số vàng này ra ngoài.

Thì mua một căn hộ Thang Thần Nhất Phẩm chắc chắn là đủ rồi.

Nhìn thấy hai tên này bộ dạng không có tiền đồ.

Diệp Phàm biết.

Bọn họ, và mình không cùng một con đường.

Thấy tiền sáng mắt căn bản không cùng một kiểu.

Diệp Phàm sắc mặt có chút âm trầm.

Hai tên này cứ bên tai hắn như ruồi bọ.

Chương 1006

Vo ve vo ve không ngừng, phiền quá.

Cũng lười biết mình muốn gì, cũng không định phí lời với bọn họ.

Càng đi về phía trước, đúng như hắn dự đoán.

Địa cung ngày càng ẩm ướt.

Xung quanh xuất hiện những hoa văn màu đỏ.

Diệp Phàm phỏng đoán, nếu hắn đoán không sai.

Những hoa văn này chắc hẳn tương đương với một số chiêu số mê hoặc.

Thuộc loại tà ác quái dị của Nam Dương.

Đối với người bình thường mà nói là gây hại chí mạng.

Nhưng, đối với Diệp Phàm mà nói, loại thứ này là có thể phòng ngừa.

Loại thứ này, có thể tạo ra một số phong ba ảo ảnh siêu nhiên trong não hải của con người.

Khiến người ta có thể nhìn thấy những chuyện khuất tất hoặc sai lầm mình đã làm trong đời.

Từ trong tâm lý sản sinh mặc cảm tội lỗi, sau đó phát điên, cho nên đây cũng là lý do vì sao trộm mộ phần lớn đều phải chết người.

Diệp Phàm dừng bước chân: "Được rồi, hai cậu đừng bận tâm mấy cục vàng dưới đất nữa, chúng ta bây giờ đã vào cửa ải đầu tiên rồi." Nói xong, Diệp Phàm mới phát hiện hai tên phía sau căn bản không thèm để ý hắn.

Hắn lúc này mới quay đầu nhìn lại.

Phát hiện.

Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân đang mắt sáng như sao thấy tiền.

Bị Diệp Phàm nhắc nhở ngược lại có chút ngớ người.

“Đại ca, ý anh là sao?

Chúng ta bây giờ chẳng phải vẫn ổn sao?

Sao lại xuất hiện cửa ải?” “Cũng chẳng có nguy hiểm gì đâu, không sao cả, địa cung này tôi quen thuộc lắm, tôi thường chơi cái trò 'địa hạ thành' đó, cảnh vật bên trong tôi đều rõ hết rồi.” Diệp Phàm cả người đều cạn lời.

Hai tên này nói cái gì lộn xộn vậy?

Cái này liên quan gì đến địa hạ thành?

Rõ ràng đây là 《Đạo Mộ Bút Ký》 mà.

Diệp Phàm lần nữa hắng giọng: “Tôi nói cho các cậu một chuyện, không muốn chết thì đi theo tôi, lề mề làm gì?

Lời đại ca này nói không có tác dụng đúng không?

Tôi thấy hai cậu làm sao vậy?

Vì sao bây giờ lại ra cái bộ dạng này?

Sớm biết các cậu như vậy thì tôi đã không đi cùng rồi.” “Không... không đâu.” Nghe thấy ngữ khí của Diệp Phàm thật sự tức giận.

Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân vội vàng theo kịp.

Không còn cách nào, đúng như Diệp Phàm nói.

Nếu thật sự muốn sống sót trong này, cũng chỉ có thể nghe lời hắn.

Bọn họ không muốn chết ở đây.

Huống hồ trên người họ chỉ riêng vàng thôi đã đào được mấy trăm cục rồi.

Nếu ra ngoài chắc chắn có thể đổi thành một kho báu khổng lồ.

Nếu không ra được, thì xem như đào công cốc, còn chết oan uổng.

Hai người nhanh chóng chạy đến bên cạnh Diệp Phàm: "Nguy hiểm, chỗ nào có nguy hiểm?

Đại ca, anh nói là chỗ nào?" "Phải phải phải, anh mau chỉ cho chúng tôi tránh đi." Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân ôm vàng trong lòng.

Khi số tài sản nặng trịch này nằm trong tay.

Mới biết sinh mạng quý giá đến nhường nào.

Người có tiền đều sợ chết, cũng là vì lý do này thôi.

Diệp Phàm chỉ về phía trước: "Thấy những hoa văn trên tường đó không?

Đó là một loại tàng kinh truyền từ Đôn Hoàng Mạc Cao Quật, bề mặt của loại kính này được phủ một loại xạ hương, có hại cho cơ thể người.

Nếu hít phải sẽ dẫn đến ảo giác, những thứ được gọi là 'quỷ hồn' cũng là do thứ này phát ra.

Nhưng mà, đây mới chỉ là cửa ải đầu tiên đơn giản thôi, cửa ải thứ hai, thứ ba mới là những thứ chúng ta cần chú ý.

Chỉ là không rõ cửa ải này có tổng cộng bao nhiêu, nếu nhiều quá, e rằng chúng ta sẽ không có mệnh để tiếp tục đi vào sâu hơn nữa." "Vậy họ còn đi vào làm gì nữa, trực tiếp quay về không được sao, dù sao bây giờ trên người cũng đủ tiền rồi." Lý Tiểu Tân trực tiếp sốt ruột, có tiền không sao, có tiền mà không có mệnh để tiêu thì thật sự là có chuyện rồi.

Tô Thần Long cũng im lặng gật đầu: “Phải đó!” Diệp Phàm lạnh lùng cười cười: “Muốn đi thì các cậu cứ đi, tôi chưa từng nói là muốn đi.

Đã đi đến bước này rồi thì chỉ có thể dũng cảm tiến về phía trước thôi.

Kể cả có quay lại thì cũng chắc chắn là đường chết.

Nếu tôi đoán không sai, quân đội Từ Long cũng đã tiến vào đây rồi.

Nếu các cậu quay về mà bị quân đội Từ Long bắt được, nhất định là chết không nghi ngờ gì.

Chưa nói gì khác, chỉ riêng số vàng trên người các cậu thôi cũng đủ để bị tuyên án nhiều năm rồi.

Các cậu nghĩ Từ Long có phải là người thấy tiền sáng mắt không, hắn ta sẽ tha cho các cậu sao?” Từ Long là loại người nào?

Diệp Phàm rõ ràng hơn ai hết, nói là Binh bộ Thượng thư.

Thực chất chỉ là một kẻ đứng đầu quân phiệt, thủ đoạn cực kỳ tàn nhẫn.

Huống hồ.

Trong mộ động này lại không có giám sát gì cả.

Ngay cả khi giết chết một người, thì có làm sao?

Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân theo bản năng nuốt nước bọt.

Chương 1007

Thật sự, có chút sợ hãi.

Nếu thật sự là có mệnh kiếm tiền mà không có mệnh tiêu tiền.

Thì thà rằng cứ đi theo Diệp Phàm về phía trước còn tốt hơn một chút.

Tô Thần Long thay đổi suy nghĩ: "Tôi nghĩ, vẫn nên tiếp tục đi về phía trước, nếu không tôi chết cũng không biết chết thế nào." Diệp Phàm là trình độ nào?

Tô Thần Long trong lòng rõ ràng.

Đi theo hắn mặc dù nói là sẽ không quá dễ chịu, nhưng chắc chắn sẽ không vô cớ phải bỏ mạng.

Huống hồ Diệp Phàm là người có con có gia đình, chỉ riêng cái ràng buộc này, đã càng không thể chết được.

Lý Tiểu Tân lúc này vẫn còn đang do dự, vì cậu ta ôm một tia hy vọng mong manh.

Nửa ngày sau, cậu ta nói: "Tôi nghĩ, tôi muốn thử tìm đường quay lại, đi vào trong cũng chẳng có đường sống nào." Diệp Phàm bất đắc dĩ cười cười: "Vậy được thôi, Lý Tiểu Tân, tôi sẽ cùng Tô Thần Long tiếp tục đi về phía trước, cậu muốn quay về thì cứ quay về.

Tôi hy vọng cậu có thể an toàn thoát ra ngoài, đây là lời thật lòng, đừng lặp lại con đường cũ của em trai cậu là Lý Tiểu Minh." Lý Tiểu Tân gật đầu, quay người đi ngược lại.

Theo vầng sáng biến mất, dần dần, trong bóng tối không còn nhìn thấy bóng người nữa.

Ai.

Nhìn thấy Lý Tiểu Tân một mực cố chấp, Tô Thần Long cũng bất đắc dĩ lắc đầu.

Lý Tiểu Minh đã chết rồi, Lý Tiểu Tân này mà chết nữa thì lão Lý chẳng phải tuyệt tự rồi sao?

Thật sự là một chữ.

Thảm!

Tô Thần Long quay đầu nhìn Diệp Phàm: "Vạn nhất Lý Tiểu Tân chết thì sao?" Diệp Phàm sắc mặt lạnh tĩnh: "Lời cần nói tôi đều đã nói rồi, lời hay khó khuyên quỷ đáng chết, cậu ta một mực cố chấp, tôi có thể làm gì được.

Hơn nữa, sao cậu lại có thể dám bảo đảm phía trước nhất định là đường chết?" Tô Thần Long trầm ngâm rất lâu sau mới nói: "Trực giác của tôi mách bảo tôi rằng, đi theo anh chắc chắn có đường sống." Diệp Phàm nghe vậy liền bật cười: "Cậu nói vậy là có trực giác sao?" Tô Thần Long trợn mắt: "Đương nhiên rồi, chỉ mình anh có trực giác thôi à, tôi không thể có trực giác sao?" Diệp Phàm cười lạnh: "Tùy cậu muốn nói sao thì nói, dù sao cậu đi theo tôi, cũng chắc chắn không phải đường dễ đi.

Phía trước có nguy hiểm gì tôi cũng chưa cảm nhận được." À!!!

Vừa nói xong!

Phía sau đột nhiên nghe thấy một tiếng kêu thảm thiết!

Âm thanh vang vọng đến nhức óc, trong cái hố mộ động trống rỗng này.

Đúng là vang vọng mãi không dứt.

Vãi chưởng!

Tô Thần Long và Diệp Phàm đồng thời giật mình nhảy dựng lên.

Vốn dĩ nơi này đã vừa tối vừa yên tĩnh.

Giờ bị tiếng hét chói tai này làm cho hồn đều bay mất.

Nếu ai mà tim không tốt, tiếng hét vừa rồi hoàn toàn là nhạc lấy mạng, trực tiếp có thể chết tại chỗ.

Chỉ thấy lúc này.

Lý Tiểu Tân từ phía sau chạy đến.

Trên người sạch trơn, không còn một thỏi vàng nào.

Mặt trắng bệch, toàn thân run rẩy, như thể vừa gặp bà nội vậy.

Diệp Phàm cau mày: "Cậu bị làm sao vậy?

Sao lại sợ hãi đến mức này?

Gặp phải thứ gì rồi?

Còn vàng trên người cậu đâu hết rồi?

Thằng nhóc cậu không phải là gặp phải cướp rồi chứ, cướp hết vàng trên người cậu rồi còn muốn lấy mạng cậu nữa?" Bịch!

Lý Tiểu Tân nhìn thấy Diệp Phàm và Tô Thần Long hai người, trực tiếp là trong hoảng loạn mà bình tĩnh lại.

Phịch!

Ngồi phịch xuống đất, trong miệng thở hổn hển từng ngụm khí lớn.

Dường như không dừng lại, giây tiếp theo sẽ ngạt thở mà chết.

Tô Thần Long nhìn trái nhìn phải.

Vừa rồi, vàng trên người Lý Tiểu Tân, cậu ta còn đào được mười mấy cục mà.

Vốn tưởng cậu ta có thể giúp mình mang ra ngoài, bây giờ nhìn thì chẳng còn gì!

Tô Thần Long trực tiếp sốt ruột.

Một tay túm lấy tóc của Lý Tiểu Tân: "M* nó, rốt cuộc là chuyện gì?

Vàng trên người mày đâu hết rồi?

Trả vàng cho tao!

Mới chưa đầy nửa khắc đồng hồ, mày không thể nói là gặp người cướp rồi chứ?" Lý Tiểu Tân là người yêu tiền như mạng, để cậu ta vứt vàng đi thì thà nói để cậu ta vứt mạng đi còn hơn.

Bây giờ vàng trên người không còn một cục, không phải bị cướp thì bị ai lấy?

Huống hồ trong mộ động này cũng chẳng có ai, tối om như vậy chẳng lẽ có ma?

Chát!

Lý Tiểu Tân bị túm tóc cảm thấy da đầu đau nhói, trực tiếp giơ tay tát Tô Thần Long một cái: "Mày m* nó vội cái gì, tao sắp chết đến nơi rồi mày không biết à?

Đằng sau m* nó có cương thi!" "Cái gì?" "Vãi chưởng!" Tô Thần Long và Diệp Phàm mắt đều sắp trợn lòi ra.

Cương thi, thứ vốn dĩ chỉ tồn tại trong những câu chuyện thần thoại vậy mà lại xuất hiện ở đây.

Diệp Phàm nghiêm túc nhìn Lý Tiểu Tân: "Cậu xác định không đùa đấy chứ?

Nghiêm túc một chút được không?" Lý Tiểu Tân thề thốt: "Tôi mà nói nửa câu dối trá, trời đánh ngũ lôi kiếp sau biến thành heo chó."

Thấy bọn họ không tin mình, Lý Tiểu Tân trực tiếp bật dậy từ dưới đất: “Hai người m* nó không tin thì tự mình quay lại mà xem, đằng sau thật sự có cương thi, hơn nữa còn là cương thi thời Thanh.” Tô Thần Long liếc cậu ta một cái: “Vô nghĩa, không phải thời Thanh, lẽ nào còn là thời Minh?” Cương thi loại này thường đều là của thời Thanh.

Vì cương thi thời Minh phần lớn đều bị các đạo sĩ thời Thanh tiêu diệt.

Còn có một điều quan trọng nhất là.

Cuối thời Thanh, người chết oan quá nhiều, oán khí hoành hành cũng dẫn đến cương thi hoành hành.

Chương 1008

Thực ra người bình thường không thể thành cương thi.

Nhưng nếu trước khi chết, khí cuối cùng không thể nuốt trôi, sẽ trở thành cương thi.

Hơn nữa.

Tuổi thọ cao nhất của cương thi thường là 300 năm, số lượng cương thi 500 năm tuổi thì cực kỳ ít ỏi.

Những con có tuổi đời lớn phần lớn đều là cấp độ Hạn Bạt.

Cấp độ Hạn Bạt gần như có tính hủy diệt.

Mỗi khi đến một nơi sẽ tạo thành đại hạn hán.

Nếu nói như vậy, ở trong mộ động này mà có thể phát hiện Hạn Bạt.

Thì điều đó có nghĩa là quốc vận kinh thành cũng không còn.

Hiện tại kinh thành mặc dù tàn tạ không chịu nổi, nhưng cũng chưa đến mức bị ảnh hưởng đến quốc vận sụp đổ, mọi thứ vẫn có thể vận hành bình thường.

Huống hồ.

Còn có một điều quan trọng nhất là, cương thi mỗi năm đều phải dựa vào máu người để sống.

Ngay cả khi không có máu người cũng phải có máu động vật.

Diệp Phàm nghĩ ngợi, không khả năng lắm.

Một con cương thi hút máu người lâu năm, sớm đã bị phát hiện và chém giết.

Nếu thật sự là một con cương thi có tuổi đời tương đối lớn, vậy thì sớm đã phải là yêu ma các loại tồn tại.

Ngay cả khi chưa bị trời phạt, cũng e rằng đã bị Thiên Đình chiêu binh mãi mã.

Giống như Tống Giang Thủy Bạc Lương Sơn thuở xưa.

Hôm nay không bị chiêu an, thì cũng đang trên đường bị chiêu an.

Nguyên lý rất đơn giản.

Nếu một quốc gia mặc kệ một tổ chức phát triển lớn mạnh.

Mục đích cuối cùng chẳng qua là tiêu diệt, hoặc là thu biên.

Dù sao cũng chỉ có hai kết quả này.

Đánh không lại thì gia nhập, đây là quy tắc bất biến từ xưa đến nay.

Cương thi?

Diệp Phàm hít một hơi khí lạnh, đã lơ là, hoàn toàn lơ là rồi.

Từ khi tiến vào mộ động này, hắn đã cảm thấy có chút không đúng, lần này cuối cùng cũng phát hiện là chỗ nào không đúng rồi.

Cái này.

Thật sự là điều hắn lúc đầu không ngờ tới, ngành trộm mộ sợ nhất là gặp Tống tử.

Chỉ cần gặp phải, ngay cả khi không chết ở bên trong cũng sẽ chết ở bên ngoài.

Chủ yếu là thi độc quá nghiêm trọng, muốn chữa trị thì thật sự không chữa được.

Cho nên từ xưa đến nay.

Kẻ trộm mộ kết cục cũng vô cùng thê thảm.

Diệp Phàm sững người, sau đó hỏi: “Số lượng cương thi vừa nói có bao nhiêu?

Có nhiều không?

Chúng ta có thể đối phó được không?” Lý Tiểu Tân hồi tưởng lại một chút: “Tôi nghĩ chắc không nhiều lắm, vì tôi vừa nãy chỉ thấy một con, hơn nữa còn mặc quần áo màu trắng.” Quần áo màu trắng?

Lần này.

Ngay cả Diệp Phàm cả người cũng có chút ngớ người.

Chẳng lẽ là người thủ mộ trong mộ?

Truyền thuyết nói rằng, ở những nơi có cổ mộ quy mô lớn, đều có người thủ mộ.

Họ đời đời kiếp kiếp canh giữ một nơi, vĩnh viễn không rời đi.

Và những người đó.

Cũng cuối cùng sẽ bị chôn vùi trong cổ mộ.

Một nỗi sợ hãi tiềm ẩn từ bên trong lan tỏa ra trên người Diệp Phàm.

Hết sóng này đến sóng khác ập tới.

Diệp Phàm thản nhiên nhìn xung quanh, rất yên tĩnh.

Xem ra, tạm thời là an toàn.

Tính từ hướng Lý Tiểu Tân chạy về đây, quãng đường đi bộ nửa tiếng đồng hồ.

Con cương thi chắc cách họ năm sáu cây số.

Nếu nó không đuổi theo thì không sao.

Giả như nói đuổi theo, thì e rằng đã ở phía sau rồi.

Nghĩ đến đây, Diệp Phàm lại vội vàng quay lại nhìn phía sau.

Trong bóng tối đen kịt không có gì cả, chỉ có những đốm sáng lấp lánh.

Có lẽ là ánh sáng phát ra từ vàng, có lẽ là ánh sáng từ đom đóm.

Nhưng nhiều hơn là ánh sáng đỏ phát ra từ những hoa văn trên tường.

Lý Tiểu Tân ngồi dưới đất khóc lóc om sòm.

"Vừa rồi chạy nhanh quá, vàng rơi mất hết rồi, tiếc quá, sớm biết thế tôi đã giữ lại một cục.

Tôi không cần biết, Tô Thần Long hôm nay kiểu gì cậu cũng phải chia cho tôi một nửa, nếu không hôm nay tôi sẽ đánh chết cậu." "Mày dám?" Tô Thần Long trợn mắt: "Mày thằng khốn kiếp này cũng quá không biết điều rồi, sao mày có thể như vậy?

Mày đánh tao một cái xem, hai thằng mình xem ai mạnh hơn ai." "Đừng m* nó làm ầm ĩ nữa được không?" Diệp Phàm chặn hai người: "Đều m* nó là lúc nào rồi?

Mạng người là quan trọng, các cậu còn vì một chút tiền nhỏ này mà đánh nhau.

Chương 1009

Hơn nữa Lý Tiểu Tân, sao tôi lại có cảm giác sau khi em trai cậu là Lý Tiểu Minh chết, cậu ngược lại biến thành một tên vô lại vậy?

Ban đầu hình tượng của cậu chẳng phải là một anh chàng đeo kính khá điềm đạm sao?

Sao bây giờ lại ra cái bộ dạng này?" Vừa dứt lời.

"Gầm!" Chỉ thấy lúc này, phía sau đột nhiên truyền ra một tiếng gầm rú chói tai.

"M* nó, đến rồi, tất cả chuẩn bị sẵn sàng chiến đấu cấp một!" Diệp Phàm trực tiếp lóe lên một cái đã trốn vào cái hố bên cạnh.

Hắn trong tay không có pháp khí gì cả.

Chỉ có thể tạm thời dùng đá trên đất để chống đỡ.

Sau một lúc.

Chỉ nghe thấy tiếng thở dốc nặng nề càng ngày càng gần, càng ngày càng gần.

Tim Diệp Phàm đã sắp nhảy ra khỏi cổ họng.

Con cương thi này lỡ bị nó cắn một miếng, thì thật sự sẽ mất mạng.

Chỉ nghe tiếng thở dốc nặng nề càng ngày càng gần.

Và mùi hôi thối nồng nặc xung quanh cũng càng thêm nồng nặc.

Khiến Diệp Phàm cảm giác muốn nôn hết cả cơm tối hôm qua ra.

Loại mùi này đã vượt qua mùi xác thối rữa.

Giống như mùi một con heo chết rơi xuống cống nước.

Buồn nôn đồng thời còn khiến dạ dày lộn tung lộn phèo.

Cũng may Diệp Phàm tối qua không ăn quá nhiều.

Nếu thật sự không nhịn được mà nôn ra, thì e rằng thật sự sẽ bị thứ đó chú ý.

Nhưng may mắn thay âm thanh đó dừng lại ở xung quanh hắn chưa đầy một phút thì đã rời đi.

Đợi đến khi âm thanh dần xa sau đó, Diệp Phàm mới phát hiện có điều không đúng.

Nhỏ giọng nói với bóng tối: "Hai thằng khốn các cậu đi đâu rồi?

Chạy đi đâu rồi?" Diệp Phàm hơi ngạc nhiên.

Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân bên này trực tiếp trốn vào hố không ra nữa sao?

Người đâu?

Diệp Phàm bò ra khỏi hố nhìn, đã không còn ai nữa, xung quanh lại biến thành một màu đen tối, ngay cả những đốm sáng lấp lánh cũng không còn nhìn thấy nữa.

Cái này… M* nó!

Đây rốt cuộc là chuyện gì?

Diệp Phàm đã không còn nhìn thấy đường phía trước, chỉ có thể mò mẫm từng chút một trong bóng tối.

Hai người họ đi đâu rồi?

Không thể nào lại bị thứ đó ăn thịt rồi chứ.

Ngay cả khi bị con cương thi đó ăn thịt, cũng phải có tiếng nhai nuốt chứ.

Cái này thì hay rồi, không tiếng động gì, người đã biến mất?

Diệp Phàm bây giờ chỉ cảm thấy sống lưng lạnh toát, như thể giây tiếp theo đã muốn bỏ chạy khỏi thế giới này.

Nhưng mà.

Nghĩ đến con gái Lan Đình và vợ Đường Nhược Tuyết.

Hắn đều cảm thấy vẫn nên sống tiếp thì tốt hơn, hai người họ là niềm hy vọng cuối cùng của mình.

Diệp Phàm đứng sững tại chỗ rất lâu, không còn nghe thấy âm thanh nào nữa.

Hắn lần này cũng hoàn toàn cảm thấy hoảng loạn rồi.

Người ta nói sống phải thấy người, chết phải thấy xác, nhưng sao hai tên kia ngay cả một cái bóng cũng không còn?

Và đúng lúc này.

Những chuyện này cũng không có tiến triển gì thêm.

Diệp Phàm đột nhiên cảm thấy phía sau mình dường như có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào mình.

"Gầm!" Chỉ nghe thấy một tiếng gầm giận dữ.

Sau đó một vật thể màu đen, kèm theo ánh sáng trắng xám lao tới trước mặt Diệp Phàm.

"Vãi chưởng, đây là thứ gì vậy?" Diệp Phàm còn chưa kịp hiểu chuyện gì, thì đột nhiên bị thứ trước mắt đó dường như hoàn toàn không đánh trúng.

Ngược lại ngã mạnh về phía sau.

Vì trong bóng tối không có ánh sáng, Diệp Phàm chỉ cảm thấy có thứ gì đó đang đi qua đi lại trước mắt.

Sau đó.

Hắn cúi đầu nhìn xuống người mình, cũng không có vết thương nào.

Nếu thứ vừa rồi tấn công hắn, hẳn phải có cảm giác va chạm mạnh mẽ.

Nhưng hiện tại, hắn không có cảm giác đó.

Cái này.

Diệp Phàm lùi lại hai bước, cố gắng để cơ thể mình sát vào tường.

Bị địch tấn công từ phía sau thì nguy hiểm hơn.

Không bằng đối phó ở phía trước thì tốt hơn.

Cảnh tượng bây giờ đã mờ mịt khó lường.

Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân hai tên kia cũng không biết đã đi đâu.

Diệp Phàm mặc dù bây giờ rất phiền muộn, nhưng cũng cố gắng hết sức để mình không phát ra âm thanh.

Giả như nói thứ đó thật sự là cương thi.

Chương 1010

Nó chỉ có thể hữu dụng khi theo dõi hơi thở của người sống.

Nhưng Diệp Phàm biết.

Cương thi loại này có thể cảm nhận được nhiệt độ cơ thể người giống như rắn kính.

Không phải chỉ cần nín thở là nó không tìm thấy.

Không khí tại hiện trường đã càng ngày càng yên tĩnh.

Diệp Phàm không biết nguy hiểm ở đâu.

Hắn hiện tại đã có thể nghe thấy tiếng tim mình đập, thình thịch thình thịch không ngừng.

Nơi này vốn là một không gian chật hẹp.

Lúc này.

Ngay cả không khí xung quanh cũng đã dần dần loãng đi.

Diệp Phàm đã dần dần cảm thấy khó thở một chút.

Cảm giác thiếu oxy khiến hắn cảm thấy phổi mình đang dần vỡ vụn.

Giờ lại xuất hiện một sinh vật nguy hiểm như vậy.

Thật sự khiến tim Diệp Phàm như bị thắt lại.

Nếu không phải khả năng tự kiềm chế của bản thân tương đối mạnh mẽ.

E rằng, sớm đã sợ đến ngất xỉu rồi.

Nhưng hiện tại.

Hắn càng nghi ngờ hơn, Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân rốt cuộc đã đi đâu?

Nếu nói hai tên đó đã chết, vậy thì cũng chết quá không tiếng động rồi.

Hai người họ đối với hắn là thấy chết không cứu sao?

Không phải chứ!

Nếu nói thật sự là như vậy.

Thì trong lòng sẽ càng không công nhận mình là đại ca nữa.

Diệp Phàm bên này, trong lòng càng ngày càng lo lắng.

Mức độ khủng khiếp trong động nghiêm trọng đến mức nào.

Nếu thật sự là như vậy, thì thật sự rất khó nói.

Thực ra.

Diệp Phàm không sợ cương thi, ma quỷ các loại.

Chỉ sợ những thứ có độc.

Cương thi ma quỷ dù có tồn tại, thì cũng có cách xử lý chúng.

Nhưng thuốc giải độc thì thường chỉ có ở bệnh viện.

Vạn nhất thật sự bị thứ có độc tấn công một cái.

Không ra một lúc thì sẽ chết ngay lập tức.

Quay đầu lại xuất hiện một con Tống tử, thì chắc chắn là mình đã biến thành Tống tử rồi.

Nghĩ đến đây, Diệp Phàm liền cảm thấy lạnh từ đầu đến gót chân.

"Vù!" Một tiếng gió lớn thổi đến, trực tiếp lướt qua mặt Diệp Phàm.

Trong tiếng gió đó dường như có một bàn tay.

Hơn nữa là một bàn tay ngọc ngà thon thả.

Nhẹ nhàng vuốt ve trên mặt Diệp Phàm một cái, rồi lại rút lui.

"M* nó!" Diệp Phàm nhanh chóng cúi xuống.

Hóa ra, thứ này nói là cương thi cũng không phải cương thi, mà nhiều hơn là ma quỷ các loại.

Hơn nữa, xem ra còn là một nữ quỷ.

Nói là nữ quỷ chưa đủ, còn là một nữ dâm quỷ.

Vô cớ vuốt ve mặt mình là có ý gì?

Trêu chọc mình?

Diệp Phàm đã tức giận rồi, có chiêu thức gì cứ việc dùng ra là được.

Còn cần dùng đến chiêu thức hạ đẳng như vậy sao?

Dù mày là quỷ, dù mày là người, chỉ cần dám lộ diện thì lão tử chắc chắn sẽ tiếp chiêu.

Ngược lại thứ này cứ trêu chọc mình như vậy, chỉ có thể chứng tỏ nó không có bản lĩnh thật sự.

Ngay cả cơ hội lộ mặt cũng không dám, cái đó tính là anh hùng hảo hán kiểu gì?

Mặc dù hơi tức giận, nhưng Diệp Phàm vẫn cố nén cơn giận, lễ phép chắp tay với khoảng không vô người phía trước nói: "Vãng nhật vô cừu, cận nhật vô oán, lai đáo giá lý đô thị duyên phân, bất tất yếu tố giá ta điêu trùng tiểu kỹ, hữu thập yêu bản sự sử xuất lai tựu hành, yếu sát yếu quả đô khả dĩ, biệt ngoạn giá ta cổ hoặc nhân tâm khiêu chiến tâm lý đích chiêu thức." Diệp Phàm sở dĩ nói như vậy, hoàn toàn là vì quy tắc trong giới đạo mộ.

Không nhất thiết phải làm sự việc quá cứng rắn, cũng không nhất thiết phải làm sự việc quá tuyệt tình.

Làm quá cứng rắn, quá tuyệt tình, cá chết lưới rách, đối với cả hai bên đều không tốt.

Hơn nữa.

Sơn động tối om này, cũng không thể nói là chết không rõ ràng.

Ngay cả khi chết, cũng phải để mình chết một cách rõ ràng, chết một cách minh bạch.

Cho nên.

Tiên lễ hậu binh là quy tắc mà ngành nào cũng giữ.

Hơn nữa.

Mạc Kim Giáo Úy vốn dĩ không phải là một nghề nghiệp chính đáng gì.

Chương 1011

Nói hay thì là giáo úy, nói khó nghe thì là trộm mộ.

Kẻ trộm mộ vào mộ động trộm bảo vật của người khác.

Hoàn toàn giống như vào nhà người khác làm trộm vậy.

Bị chủ nhà phát hiện thì chắc chắn sẽ bị dạy dỗ.

Hiện tại Diệp Phàm cố gắng hết sức bình tĩnh nói với chủ mộ những lời khách sáo lễ phép.

Cũng xem như có thể khiến chủ mộ bớt giận, để hắn không cần phải dùng những chiêu thức này để gây khó dễ cho mình nữa.

Những thứ khác thì không có gì đáng nói, dù sao bên mình cũng lý yếu.

"Vù vù vù!" Diệp Phàm những lời này vừa dứt.

Trong chốc lát, cát bay đá chạy trên mặt đất liền xoay tròn qua lại trong động.

Trong động vốn dĩ không có gió, thậm chí ngay cả một con chuột sống cũng không có.

Bây giờ lại vô cớ nổi lên một trận gió.

Diệp Phàm đã hiểu, chắc là chủ mộ đã phát hiện ra họ.

Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân chắc chắn không chết.

Nhưng nhất định đã bị chủ mộ khống chế và không biết dẫn đi đâu.

Và nữa.

Chủ mộ chắc hẳn đã phát hiện Diệp Phàm là người cầm đầu.

Nếu không.

Cũng sẽ không chỉ để Diệp Phàm ở đây để trêu chọc hắn.

“Tiền Đường Giang thượng triều tín lai, kim nhật phương tri ngã thị ngã.” Đột nhiên lúc này.

Một giọng nói không linh từ trong động truyền ra, xoay tròn qua lại.

Như một luồng sóng xung kích, xuyên vào não bộ Diệp Phàm.

Giọng nói này, dường như đến từ trong động, cũng dường như đến từ dưới lòng đất.

Nhưng nhiều hơn, lại giống như được truyền xuống từ trên không.

Diệp Phàm giật mình toát mồ hôi lạnh khắp người.

Vì giọng nói đó, nghe như tiếng hồ ly sắc nhọn.

Căn bản không giống giọng nói của người bình thường.

Diệp Phàm vừa định mở miệng, nhưng giọng nói đó lại truyền đến.

“Tiểu tử, ngươi thật sự chán sống rồi, dám đến mộ huyệt của ta sao?

Nhưng ngươi đã đến rồi, cũng tốt thôi, giúp ta đi hỏi Lý Hiển lão đại đương triều kia một câu, ta đã bị chôn ở đây bao nhiêu năm rồi, hắn một lần cũng không đến thăm ta là có ý gì?

Ngày xưa thiên hạ là do chúng ta cùng nhau đoạt lấy, hắn bây giờ đã ngồi vững giang sơn vô ưu vô lo.

Còn ta thì sao?

Cũng may mấy ngày trước có người tốt bụng đã thả ta ra rồi.”

“Động tĩnh hôm đó đúng là không nhỏ, nghe nói đó là trận động đất ở kinh thành các cậu phải không?” Diệp Phàm nghe xong suýt bật cười thành tiếng.

Cái gì mà động đất với chả động đất, cái gì mà người tốt với chả người tốt.

Nếu không phải Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân đã ném ra quả vũ khí hạt nhân kia, thì làm sao kinh thành lại xảy ra chấn động lớn đến thế!

Làm sao lòng đất kinh thành lại xuất hiện cái hố sâu đến vậy!

Không có cái hố sâu hoắm đó, thì sao cậu lại dẫn mấy người bọn họ vào đây đạo mộ?

Chủ mộ này xem ra cũng không phải người thông minh.

Chẳng biết gì cả, ngược lại toàn dựa vào phỏng đoán của cậu ta.

Thật sự cũng khá buồn cười.

Nhưng, Diệp Phàm lắng nghe giọng nói khàn đặc này, rõ ràng không phải của một người bình thường.

Mà càng giống cái giọng the thé của thái giám hơn.

Thái giám.

Đây là...

Trong chốc lát, Diệp Phàm có hơi bối rối.

Chẳng lẽ chủ mộ đã chết này lại là một thái giám?

Không thể nào!

Nếu là thái giám thì cũng không nên được mai táng dưới lòng đất kinh thành chứ!

Kinh thành là nơi long mạch ngự trị.

Ở nơi thế này, trừ phi là kẻ đại ác, nếu không thì tuyệt đối không thể được chôn cất ở đây!

Kẻ đại ác sở dĩ có thể mai táng trong kinh thành hoàn toàn là vì khí long mạch của kinh thành có thể trấn áp oán khí trên người kẻ đại ác.

Giả như một người lương thiện bị chôn dưới kinh thành, không những con cháu đời sau của họ sẽ trở thành vương hầu tướng tướng, mà còn khiến hậu duệ và tất cả mọi thứ của họ tạo thành mối đe dọa cực lớn đối với quyền lực hoàng gia!

Vì vậy, những người được chôn cất dưới kinh thành phần lớn là những kẻ cô độc, ác nhân không có con cháu đời sau.

Dù có bị chôn dưới đó mà không bị trấn áp, cũng vĩnh viễn không thể lật mình nổi.

Ngay cả con cháu cũng không có, nói gì đến việc "khởi thân"?

Diệp Phàm hồi tưởng một chút.

Trong mấy chục năm qua cho đến đầu thời kỳ kiến quốc, duy nhất chỉ có Lý Hoa bị xử tử vì tội phản quốc và được an táng ở đây.

Hơn nữa, nghe nói, con cháu của hắn đã bị chu di cửu tộc, toàn bộ đều bị giết sạch sẽ.

Chẳng lẽ, đây chính là phần mộ của hắn?

Nhưng Diệp Phàm lại nghĩ, không thể nào!

Bản thân Lý Hoa là một người bình thường, không phải thái giám.

Chương 1012

Mà giọng nói the thé nam không ra nam, nữ không ra nữ vừa rồi, rõ ràng là của thái giám, liệu có thật là Lý Hoa?

Nhưng nếu không phải, Diệp Phàm cũng không nghĩ ra được.

Rốt cuộc có vị đại nhân vật nào chết mà lại bị trấn áp ở kinh thành?

Lại là ai có bản lĩnh mạnh mẽ như vậy mà được an táng ở kinh thành?

E rằng, gã này chính là đại thái giám Lý Hoa trong truyền thuyết đã cùng Lý Hiển đông chinh tây thảo, cuối cùng vì phản quốc mà bị xử tử.

Sao lại có chuyện đó, nhưng đúng là có chuyện đó.

Không ngờ, Lý Hoa này chết bao nhiêu năm rồi mà oán hồn vẫn không tan.

Trước đây, con cương thi dọa Lý Tiểu Tân sợ phát khiếp có lẽ cũng là do gã này biến thành.

Cương thi mặc đồ trắng căn bản không tồn tại.

Cho nên rất có thể cũng là gã này đang giả thần giả quỷ.

Diệp Phàm hiểu rõ sự lợi hại của gã này.

Khi đó, Lý Hiển còn suýt bị gã này lật đổ.

Bây giờ gã này oán hồn không tan, lại bị nhốt trong cái động đạo mộ này.

E rằng, gã sẽ cảm thấy phẫn nộ vì sự có mặt của cậu.

Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân chắc là bị gã dùng ảo thuật mê hoặc trong địa cung.

Tạm thời tính mạng của họ không có nguy hiểm gì.

Nghĩ đến đây, đầu óc Diệp Phàm khẽ xoay chuyển.

Nếu không dùng trí đấu, e rằng thật sự rất khó đối kháng với gã này.

Oán hồn Lý Hoa đã chết gần một trăm năm mà không tan.

Năng lực và tu vi của hắn, chắc không phải thứ Diệp Phàm có thể đối phó được.

Trong thế giới quỷ có sự phân cấp, huống hồ, thế giới loài người cũng sẽ phân chia tam lục cửu đẳng.

Diệp Phàm khẽ nói với vẻ giả lả: "Tôi nói tiền bối à tiền bối, chuyện cũ thì cứ để nó qua đi.

Tiền bối nói muốn Lý Hiển lão đại tự mình đến gặp tiền bối ư?

Vậy tiền bối vẫn nên tìm người khác thì hơn!

Tôi không có mặt mũi lớn đến thế, tôi chẳng qua chỉ là một nhân vật nhỏ, sống vì tiền mà thôi, cũng chẳng có bản lĩnh lớn gì thật sự.

Tiền bối cũng đừng nói phải làm khó tôi.

Nếu tôi đoán không sai, hai người anh em tốt của tôi chắc là bị tiền bối giấu đi rồi nhỉ?

Tiền bối già cả bản lĩnh lớn như vậy, đừng đùa giỡn với chúng tôi nữa được không?

Tha cho chúng tôi một mạng, cũng coi như tiền bối cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp phù đồ." "Bốp!" Lời Diệp Phàm còn chưa dứt, chỉ thấy một tảng đá giữa không trung đột nhiên nổ tung.

Đá vụn bắn thẳng vào mặt Diệp Phàm.

Xoẹt một tiếng.

Một vết thương đỏ tươi trực tiếp xuất hiện trên mặt cậu.

Diệp Phàm đau điếng xoa vết thương.

Trong lòng đã thầm chửi rủa: "Đồ khốn nạn, nếu không phải nhìn mày cái thứ người không ra người, quỷ không ra quỷ, ông đây sớm đã lôi mày ra đánh một trận rồi.

Bây giờ mày là quỷ, ông đây không có cách đối phó mày.

Nếu mày biến thành người, ông đây sớm đã rút gân lột da mày rồi.

Mày dám động vào cái mặt đẹp trai này của ông đây à?

Đồ khốn nạn nhà mày!

Mày không biết ông đây chính là sống nhờ cái nhan sắc này à?

Nếu không thì Đường Nhược Tuyết sẽ nhìn trúng ông đây ư?" Tuy nhiên, vừa nghĩ đến Đường Nhược Tuyết, Diệp Phàm trong lòng cũng không giận nữa.

Đường Nhược Tuyết đã là mẹ của con cậu.

Còn cậu thì cũng là cha của một đứa trẻ.

Là trụ cột của một gia đình.

Cho nên thời đại chém giết đã qua rồi.

Tương lai còn rất nhiều chuyện trông cậy vào cậu.

Giọng nói the thé kia lại vang lên: "Thằng ranh nhà mày bớt mồm mép ở đây đi!

Tao không muốn nghe mấy thứ lộn xộn đó!

Tao không quan tâm mày có quen biết Lý Hiển hay không.

Dù sao, ngày xưa hắn đối xử với tao thế nào, tao nhất định sẽ báo thù.

Mày không tiếp xúc được với hắn, nhưng đừng tưởng tao không biết, vị đại nhân Trương Đại Thụ phía sau mày thì có thể tiếp xúc được đấy.

Nghĩ lại ngày xưa, khi tao làm việc cùng Lý Hiển, Trương Đại Thụ vẫn chỉ là một thiếu niên con con, không ngờ chớp mắt đã làm đến vị trí nhân vật số hai.

Cũng coi như hắn có bản lĩnh.

Mày cứ bảo cái lão Trương Đại Thụ kia về nhắn một lời, nhất định phải bảo hắn nói với Lý Hiển rằng, tao đang đợi hắn ở đây, tao đã đợi hắn một trăm năm rồi.

Vào lúc luân hồi chuyển thế này, nhất định phải bảo hắn đến gặp tao, đến giải tỏa mối hận trong lòng tao." Nghe đến đây, Diệp Phàm mới hiểu ra.

Lý Hoa này đang nói về tình huống gì.

Hóa ra, bây giờ đã gần một trăm năm.

Oán hồn Lý Hoa sắp luân hồi chuyển thế rồi.

Bởi vì âm gian có quy định.

Oán hồn có thể trở thành du hồn ở nhân gian.

Nhưng, thời gian nhất định không được vượt quá một trăm năm.

Chương 1013

Chỉ cần vượt quá một trăm năm, hoặc là thành tiên, hoặc là đắc đạo, hoặc là luân hồi chuyển thế.

Tình hình hiện tại mà xét, tu hành như Lý Hoa chắc không thể thành tiên, không thể đắc đạo.

Chỉ có thể đầu thai lại thành người.

Trong thời gian luân hồi chuyển thế này, nhất định phải giải tỏa mối hận trong lòng.

Nếu không thì dù hắn có luân hồi chuyển thế, quay đầu lại cũng nhất định sẽ ôm mối thù sâu sắc.

Bản thân có oán niệm cực lớn, thì dù có đầu thai chuyển thế cũng sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Hơn nữa, Diệp Phàm từ lời Lý Hoa còn biết được, Trương Đại Thụ trong mắt hắn chỉ là một thiếu niên con con.

Vậy thì, Lý Hoa này sắp luân hồi một trăm năm cũng không còn nhiều thời gian nữa.

Điều đó chứng tỏ, tuổi của Lý Hoa lớn hơn rất nhiều so với tuổi của lão đại Lý Hiển đương triều.

Diệp Phàm nghĩ đến đây liền cảm thấy càng không đúng.

Vậy thì đáng lẽ cái thiên hạ này phải do Lý Hoa làm mới phải chứ!

Còn Lý Hiển lão đại bây giờ, mới chính là kẻ thật sự mưu quyền soán vị, kẻ phản quốc.

Cái này… Diệp Phàm thầm ước tính một chút.

Lý Hiển bây giờ hơn sáu mươi tuổi.

Còn Trương Đại Thụ cùng hai người kia cũng chỉ vừa sáu mươi.

Lý Hoa tuy đã chết, nhưng bây giờ đã gần trăm tuổi.

Nhưng ban đầu, hắn lại không đấu lại được Lý Hiển, người trẻ hơn gần bốn mươi tuổi!

Năm đó khi chinh chiến thiên hạ, danh tiếng của Lý Hiển đang cực thịnh, đúng là tuyệt đại song kiêu.

Vốn dĩ trong dân gian đồn đại, vị trí lão đại đáng lẽ phải để Lý Hoa ngồi.

Nhưng sau đó, lại bị gán cho tội danh phản quốc mà bị xử tử.

Đến cuối cùng thì không ai biết kết quả ra sao.

Hóa ra, hóa ra hắn mới là người bị tước đoạt quyền lực.

Lý Hiển mới là kẻ soán vị.

Nghĩ đến đây Diệp Phàm liền cảm thấy sống lưng hơi lạnh.

Con người đôi khi quả thật đáng sợ hơn cả quỷ.

Trước quyền lực, ai ai cũng là vật hy sinh.

Còn một điều khác mà Diệp Phàm không ngờ tới là, Lý Hoa lại có thể dễ dàng nói ra chuyện cậu quen Trương Đại Thúc.

Lại còn gọi Trương Đại Thụ là thiếu niên con con.

Xem ra, Lý Hoa này, dù đã chết cũng không yên ổn.

Ngay cả khi không còn ở nhân thế, tin tức của hắn vẫn rất linh thông.

Mọi cử động trong kinh thành đều không thoát khỏi mắt hắn.

Nghĩ đến đây, Diệp Phàm cũng không khỏi cảm thấy tiếc cho Lý Hoa.

Lý Hoa xét về năng lực, bản lĩnh, đánh trận đều là công thần hạng nhất.

Chẳng qua là tuổi tác hơi lớn một chút.

Nhưng đây cũng chính là ưu điểm của hắn.

Bởi vì ở An Lạc, là một tình huống luận tư bài bối.

Ai tuổi càng lớn thì tư lịch cũng càng già.

Nhưng vị lão nhân tư lịch già dặn này lại không có được kết cục mà mình đáng lẽ phải có.

Ngược lại bị đội lên cái mũ phản đồ mà bị xử tử.

Diệp Phàm trong lòng cũng rõ, trên thế giới này nào có cái gọi là phản đồ hay không phản đồ.

Hoàn toàn đều là sự tranh đấu của đám ngu xuẩn kia.

Kẻ thua sẽ bị gán đủ loại tội danh.

Kẻ thắng đương nhiên là người viết lại lịch sử chiến thắng.

Ban đầu khi bình định thiên hạ có hắn.

Khi an tọa giang sơn, phân chia phúc lợi thì lại không có hắn.

Chuyện này đặt vào ai mà không tức giận?

Thật sự là.

Theo luồng oán khí bùng lên, nhiệt độ trong động mộ đã giảm xuống.

Từ mười hai độ dương vừa rồi giảm xuống còn âm một độ.

Do quần áo mỏng manh, Diệp Phàm chỉ có thể siết chặt cánh tay.

Tiện thể lại nói về phía bóng tối vô hình trước mặt: “Tôi nói tiền bối à tiền bối, bây giờ tiền bối dù có dùng hết khả năng để giết tôi ở

đây, tôi cũng chắc chắn không giúp gì được cho tiền bối.

Tiền bối không bằng trực tiếp thả tôi đi.

Đến lúc đó tôi sống sót ra ngoài, còn có thể thật sự quay về báo tin đấy.” Diệp Phàm nói đến đây dừng lại một chút, rồi lại nhìn về phía môi trường xung quanh.

Chỉ thấy, những nơi không nhìn thấy được xung quanh đã xuất hiện những đốm sáng lấp lánh.

Có thể nói là ánh sáng vàng, cũng có thể nói là ánh sáng của đom đóm.

Tóm lại là tốt hơn rất nhiều so với môi trường tối đen như mực vừa rồi.

Cậu hiểu.

Oán hồn Lý Hoa cuối cùng cũng tạm thời hết giận rồi.

Nhiệt độ xung quanh cũng dần dần ấm lên, trở lại mười mấy độ.

Tuy nhiên, xung quanh vẫn không có âm thanh, cũng không có bất cứ thứ gì.

Chương 1014

Cứ như thể cuộc đối thoại giữa cậu và Lý Hoa vừa rồi chưa từng tồn tại vậy.

Cái này… Diệp Phàm lúc này trong lòng không khỏi có chút lúng túng.

Lý Hoa này là tha thứ cho cậu?

Hay là tha thứ cho Lý Hiển?

Nhớ lại thái độ của Lý Hoa vừa rồi, Diệp Phàm cũng cảm thấy những cơn giận đó của hắn rất đáng giá.

Một quân vương của một nước, rõ ràng có thể làm hoàng đế.

Cuối cùng lại bị người khác cướp mất quyền lực, còn bị đội lên mũ phản quốc, bị người đời phỉ báng.

Chuyện này đặt vào ai mà không tức giận?

Nghĩ đến đây, Diệp Phàm liền cảm thấy đặc biệt phiền muộn.

Theo cách nói này, vậy thì Trương Đại Thụ này cũng không phải thứ tốt đẹp gì.

Lại còn giúp Lý Hiển cướp đoạt quyền lực, hại Lý Hoa.

Lý Hoa chỉ lớn hơn bốn mươi tuổi, theo lý mà nói không nên bị xử tử.

Nói thế nào đi nữa, cũng nên được đội lên mũ Thái Thượng Hoàng mà an dưỡng tuổi già.

Cho nên mà nói, bọn họ không phải cha con cũng không phải huynh đệ.

Nhưng Lý Hiển làm việc quá tuyệt tình.

Hắn đối xử với người khác như vậy, chẳng lẽ không sợ sau này người khác cũng đối xử với hắn như vậy ư?

Làm việc quá tuyệt tình sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Đây là quy tắc bất biến từ xưa đến nay.

Nghiệt ngã với người khác, chính là nghiệt ngã với chính mình.

Cho người khác một con đường sống chính là cho chính mình một con đường sống.

Ánh mắt Diệp Phàm bùng lên một cỗ nhiệt huyết.

Lý Hiển làm đến mức này, e rằng cũng có liên quan đến ba tên khốn kiếp kia.

Một kẻ quân nhân, một thư sinh, một kẻ vô lại.

Từ Long, Trương Đại Thụ, Nghiêm Bác Đạt.

Ba người này ở cùng nhau, thật sự có thể làm cho thiên hạ không yên.

Diệp Phàm lại hỏi vào không khí vô hình: "Tiền bối, ông đi rồi, hay biến mất rồi, hay là hết giận rồi?" Nhưng lần này, xung quanh không có tiếng động nào.

Chiếc ngọc bội trong lòng Diệp Phàm lại cất tiếng: "Tao cảm thấy lời mày nói có lý, quả thật, mày là một nhân vật nhỏ, làm khó mày không có tác dụng gì, không bằng tao cứ nương tựa vào khối ngọc bội này trong cơ thể mày.

Dù sao, một trăm năm sau, sau khi tao luân hồi chuyển thế nhất định sẽ giúp đỡ mày.

Còn chưa đến một năm nữa, chúng ta hãy làm một việc lớn trong

năm nay, được không?" Cả người Diệp Phàm suýt phát điên, cậu không ngờ chớp mắt một cái, Lý Hoa đã nương tựa vào ngọc bội của cậu.

"Tôi nói tiền bối à tiền bối, chuyện này không phải một mạch à.

Tiền bối dù có nương tựa vào tôi, tôi cũng không thể nào đi ám sát Lý Hiển được chứ." Diệp Phàm không phải kẻ ngốc.

Lý Hoa lại dùng hình thái hồn phách nương tựa vào khối ngọc bội này trên người cậu.

Điển hình là muốn biến cậu thành một con rối để thao túng.

Sau đó bảo cậu đi làm một số việc lớn đặc biệt nguy hiểm.

Việc lớn nhất chính là đi ám sát Lý Hiển.

"Tai nào của mày nghe thấy tao nói mày đi ám sát Lý Hiển?

Tao chẳng qua chỉ là lợi dụng ngọc bội của mày để làm một đôi mắt, xem thử tên đó gần đây thế nào, cũng xem thử cái hoàng thành này hắn cai trị tốt hay không." "Hahaha!" Lý Hoa nói đến đây liền cười lớn: "Thằng ranh nhà mày cũng quá coi trọng năng lực của tao, quá coi trọng bản thân mày rồi đấy, quỷ làm sao đấu lại được người chứ?

Tao nói không phải bảo mày đi làm việc nguy hiểm, thì nhất định không bảo mày đi làm việc nguy hiểm đâu.

Mày cứ yên tâm một trăm phần trăm đi, chắc chắn không để mày đi chết vô ích đâu." Diệp Phàm trầm mặc.

Cậu không biết mình có nên tin gã này hay không.

Nếu nói tin gã này thì e rằng cũng không chắc.

Nếu nói không tin, thì gã có khả năng giết cậu.

Diệp Phàm cảm thấy có chút bất lực.

Ân oán giữa Lý Hoa và Lý Hiển, sao lại kéo mình vào làm gì?

Thật sự là.

Diệp Phàm bất lực nói: "Vậy được rồi, đã tiền bối nương tựa vào tôi, làm việc cũng được, chỉ cần không vi phạm lương tâm, ý chí của tôi, những thứ khác đều được.

Nhưng, nếu là chuyện quá đáng thì tôi không làm đâu." Diệp Phàm dừng lại một chút, có chút cười gian nói: "Tôi biết, tiền bối đã rất lâu không động đến phàm tâm, nếu tiền bối dám động phàm tâm, ví dụ như, có ý nghĩ với phụ nữ khác, tôi dù có chết, tiền bối cũng đừng hòng chiếm giữ trong cơ thể tôi một ngày." Lý Hoa nghe đến đây đều ngớ người.

Nhưng ngay sau đó lại cười lớn: "Hahaha, không ngờ, thằng ranh nhà mày đúng là có tâm thái của một liệt nữ trinh tiết.

Yên tâm, thằng ranh, tao sẽ không dùng cơ thể mày để làm chuyện xấu, tao cũng không mong mày đi làm chuyện xấu.

Nương tựa vào mày chẳng qua chỉ là ngọc bội, chứ không phải một số chỗ kỳ lạ khác đúng không?" "Ông…" Diệp Phàm cúi đầu nhìn xuống phía dưới của mình.

Lão già này, thật là… Diệp Phàm đành thỏa hiệp: "Vậy thì tốt, vậy thì tốt, đã vậy, thì tôi cũng đồng ý giao cái thân thể này cho ông chi phối, chỉ có điều tình huống hiện tại cũng khá phức tạp, đây là một động đạo mộ, ông ở đây khá quen thuộc, nhưng không đi ra ngoài, thì sẽ vĩnh viễn không thoát khỏi nơi này, đúng không?" "Chỉ là chuyện nhỏ này thôi!" Lý Hoa thản nhiên nói: "Cái này mày cứ yên tâm một trăm phần trăm đi, tao đã ở đây bao lâu rồi, có đủ cách để mày ra ngoài." Diệp Phàm gật đầu, lại nhớ đến hai tên Lý Tiểu Tân và Tô

Thần Long: “Hai người bạn của tôi đi đâu rồi, Tô Thần Long, Lý Tiểu Tân, không phải là bị ông giấu đi rồi chứ!” Lý Hoa ngớ người: “Mày nói cái gì, cái gì Tiểu Tân Thần Long?” “Xì!” Diệp Phàm khinh thường cười một tiếng: “Ông đừng đùa nữa được không!” “Ong!” Ngọc bội phát ra một tiếng trầm đục.

Lý Hoa giận dữ: “Không có mà!

Thật sự không có mà!

Tao căn bản không hề gặp hai người khác mà mày nói!

Có phải mày vào cửa đã bị mê văn mê hoặc mà sinh ra ảo giác không?

Lâu nay tao vẫn luôn chú ý mày, căn bản không có ai khác vào cả.

Tao tận mắt thấy đây.

Chỉ có mình mày đi đi lại lại thôi, mày không phải bị mê hoặc thật rồi chứ.” Cái này… Nghe giọng điệu Lý Hoa không chút nào giống đang đùa.

Diệp Phàm cũng không phân biệt được thật giả: “Ông nói gì, không thể nào!

Tuyệt đối không thể nào, tôi rõ ràng là cùng Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân cùng nhau tiến vào động mà!

Chương 1015

Ông không phải đang đùa tôi chứ!" Lý Hoa lười giải thích: "Tao đã già rồi, đùa giỡn gì với thằng nhóc ranh như mày.

Tao có thể dùng thân phận của mình để thề, tuyệt đối không đùa giỡn gì cả, những gì tao nói đều là lời thật lòng!" Cả người Diệp Phàm đều cảm thấy da đầu tê dại: "Ối mẹ kiếp!

Chẳng lẽ là gặp ma rồi?

Chẳng lẽ vừa nãy tôi toàn giao tiếp với ma?" Lý Hoa cũng gật đầu mạnh: "Mày chắc là thật sự gặp ma rồi!" "Không thể nào!" Diệp Phàm bất lực lắc đầu: "Con ma mà tôi gặp chẳng phải là ông sao, hai người kia, rõ ràng là người sống sờ sờ mà, bọn họ vừa nãy còn nói gặp cái gì mà cương thi màu trắng các thứ." "Nói bậy!" Lý Hoa vội vàng nói: "Trong động mộ bao nhiêu năm nay, vẫn luôn là một mình tao, ngay cả một đồ bồi táng cũng không có, ở đây có người à?

Thế sao tao lại không biết chứ!

Còn cái gì mà cương thi màu trắng, hoàn toàn là chó má!

Thằng nhóc mày thật sự bị tà nhập rồi hay sao, có phải bị sốt mà đốt hỏng cả đầu rồi không?" Diệp Phàm càng nghĩ càng không đúng, càng nghĩ càng không hiểu: "Không phải chứ, thật sự không đùa sao?

Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân hai người đó rõ ràng vừa nãy còn sống mà, tại sao đột nhiên biến mất không còn dấu vết?

Mà từ miệng ông lại nói bọn họ chưa từng đến?

Vậy cái từ lúc xuống hố đạo mộ này, chẳng lẽ vẫn luôn là một mình tôi?

Chẳng lẽ bọn họ đều chết rồi sao, vậy bọn họ còn dẫn tôi đến đây

làm gì?" Lý Hoa trầm tư một lát, cũng xác nhận: "Tao cảm thấy, bọn họ chắc là chết rồi, hơn nữa thi thể của bọn họ chắc cũng ở đây, nếu không thì bọn họ cũng sẽ không dẫn mày đến đây, chắc là như vậy." Diệp Phàm càng nghĩ càng thấy không thể nào.

Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân tự cho mình là bất phàm, chắc không dễ dàng chết vô ích.

Dù có chết thì e rằng cũng sẽ thông báo một tiếng.

Diệp Phàm bất lực nói: "Chuyện đến nước này, đã hơi khó nói rõ tình huống gì rồi, dù sao sự thật bày ra trước mắt, tiền bối à, ông xem cái này làm sao cho tốt hơn." Bị gọi một tiếng tiền bối, lòng hư vinh của Lý Hoa bùng nổ, sau đó bắt đầu ra vẻ: "Tao cảm thấy, mày chắc là thật sự gặp phải đồ dơ bẩn, nhưng hai cái đồ dơ bẩn đó là bạn của mày, cho nên bọn họ sẽ không làm hại mày, dẫn mày vào cái sơn động này, có lẽ là để báo cho mày biết một số tình huống đấy." Diệp Phàm cười bất lực: "Không phải chứ, khi nào mà thảm thế, rốt cuộc là tình huống gì, còn làm quỷ mà báo cho tôi biết tình huống ư?

Thê thảm đến mức đó sao?

Lý Tiểu Minh chết thì chết rồi, Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân chẳng lẽ cũng thật sự chết rồi sao?

Vừa nãy thật sự đều là hồn phách của bọn họ ư?

Sao bây giờ nghe nói, lại là một tình huống đáng sợ đến vậy." Diệp Phàm cảm thấy ớn lạnh: "Đáng sợ, thật sự quá đáng sợ, rốt cuộc tại sao lại như vậy." Trong một hang động khác.

"Kua sạt!

Kua sạt!

Kua sạt!" Đoàn quân của Từ Long đã tiến vào trong động, từ vừa nãy còn mồ hôi đầm đìa đã bắt đầu cảm thấy toàn thân lạnh toát: "Mẹ

kiếp, rốt cuộc là chuyện gì!

Sao vẫn không tìm được chút manh mối hữu ích nào, môi trường xung quanh sao càng ngày càng âm u thế!" Người hộ vệ đi cùng an ủi: "Thì sao chứ, chúng ta nhiều người như vậy gần một vạn, còn sợ trong động có ma ư." "Bốp!" Từ Long giơ tay tát cho người hộ vệ một cái bạt tai: "Đầu óc mày sao mà ngu thế, ý ông đây là người đông mắt tạp, chúng ta tốt nhất vẫn nên phân tán một chút thì hơn, vạn nhất cái động đạo mộ này mà sụp đổ, thì hơn một vạn người chúng ta ở đây đều sẽ bị chôn sống." Người hộ vệ ôm bên má sưng tấy vì bị đánh: "Vâng vâng vâng, thuộc hạ đã hiểu, biết sai rồi, tướng quân lo lắng cũng không phải là không có lý, là thuộc hạ thiển cận, xin lỗi, thật sự xin lỗi." Lúc này, lính đi phía trước dừng lại, kích động hét lên: "Mau nhìn!

Mau nhìn!

Chỗ này có ánh sáng lấp lánh, hình như là vàng!" Người hộ vệ cũng phấn khích nói: "Vàng, nếu có vàng, không những có thể làm đầy quốc khố, mà còn có thể khiến những người không nhận được quân lương như chúng ta sống tốt hơn một chút." Từ Long trợn hai mắt, nghiêm nghị nói: "Bớt nói nhảm đi, bất kể đào được thứ gì, đều phải nộp lên quốc gia, bây giờ lấy thể chế quốc gia làm chuẩn, ai dám chống đối, thì chính là tìm chết, giết không tha!" Lập tức, đám đông đang xôn xao vì nhìn thấy vàng, ngay lập tức im lặng.

Còn ở phía sau cùng, mấy tên lính nhỏ đang bàn bạc: "Mặc kệ nhiều như thế làm gì, bây giờ đông người như vậy, chúng ta giấu mấy cục vàng vào người, chỉ cần bán ra được là có tiền.

Vàng là tiền tệ lưu thông, số lượng trên toàn thế giới đều có hạn, cùng lắm thì bán vàng rồi không làm lính nữa có sao đâu!" "Đúng đúng đúng!

Mày nói không sai, tao cũng nghĩ vậy, dù sao chúng ta giấu một hai cục cũng chẳng sao, chắc chắn sẽ không bị phát hiện đâu." Ở phía trước nhất của đám đông, hộ vệ của Từ Long dường như đã biết mình đang ở đâu.

Hắn vội vàng nói: "Tướng quân, đây, hình như là cổ mộ của vị đó." "Vị đó…" Từ Long lập tức hai mắt sáng rực!

Cái tên Lý Hoa xuất hiện trong đầu hắn.

Ánh mắt Từ Long phẫn nộ: "Tôi hiểu rồi, tôi cuối cùng cũng hiểu đây là đâu, đây là mộ Lý Hoa.

Không ngờ đúng là oan gia ngõ hẹp, lại để tôi đến đây!

Từ Long dừng lại một chút suy nghĩ: "Dù thế nào đi nữa, chuyện vàng bạc tạm thời không cần quản, trước tiên phải làm rõ mọi chuyện này đã." "Xoẹt!" Từ Long trực tiếp rút bảo đao của mình ra: "Tất cả nghe lệnh, trực tiếp dũng mãnh tiến lên, theo ý chí của Từ Long tôi mà tiến tới, bất kể tình huống gì, dù sao chuyện này đã tồn tại, ai cũng đừng hòng dễ dàng thay đổi nó." Tất cả binh lính lập tức dồn hết tinh thần.

"Xin vâng lệnh tướng quân!" "Xin vâng lệnh tướng quân!" "Xin vâng lệnh tướng quân!" "Xin vâng lệnh tướng quân." Trong các nội các ở kinh thành.

"Cái tên Từ Long khốn nạn đó, ngay cả kho vũ khí của hắn ta còn quản không xong, bây giờ lại còn giả bộ đi điều tra ư?

Tên này điển hình là kẻ gian trá, cái hố mộ kia rõ ràng là để trấn áp Lý Hoa, hắn ta đi vào đó làm gì?

Chẳng lẽ là để chiêu hồn cho Lý Hoa?" Ngồi trên long ỷ ở vị trí trung tâm, Lý Hiển trực tiếp nổi giận.

"Bốp!" Hắn hung hăng ném tách trà trong tay xuống đất.

Mắt Lý Hiển đỏ ngầu: "Mẹ kiếp cái lão già đó, Từ Long cái tên đó, tao dám chắc hắn ta dám ư?

Cái thằng ngu đó mà dám làm trái ý tao ư?

Hắn ta cố ý gây khó dễ cho tao?

Tao cho hắn ba lá gan hắn cũng dám sao!" Trương Đại Thụ khẽ lùi về hai bước, cười lạnh nói: "Bây giờ ngài nói thì dễ, đến lúc hắn ta thật sự chiêu hồn của Lý Hoa lên, thì chúng ta có chế phục được không?

Đừng quên, năng lượng của người chết cũng rất lớn, người chết đôi khi còn hữu dụng hơn người sống!

Huống hồ, các thuộc hạ cũ của Lý Hoa năm đó còn rất nhiều người vẫn còn sống.

Từ Long tên này quá ngang ngược, ngài nhất định phải răn đe hắn, tước đoạt quyền lực của hắn thì càng tốt." Nghiêm Bác Đạt hai mắt sáng lên, cũng vội vàng đứng ra: "Đúng, Trương tiên sinh nói không sai, tôi cũng rất đồng tình với cách nói của ông ấy.

Nhưng hiện tại, chuyện này cũng không phải nói dễ dàng thay đổi như vậy, tạm thời đừng vội, trước tiên hãy ổn định khống chế Từ Long, đừng để hắn ta động đến binh quyền trong tay mà gây loạn thì tốt nhất." Trương Đại Thụ cười lạnh: "Ông nói như vậy, tôi nghĩ cũng đúng thật, Từ Long nóng nảy, vạn nhất không khéo lại gây rắc rối nữa, chẳng phải là quá vội vàng rồi sao, trước tiên cứ ổn định đã, với cái năng lực đó của hắn, tôi xem hắn có thể đi đến khi nào." Lý Hiển nghe không kiên nhẫn nữa: "Đủ rồi, hai người đừng nói nữa, tôi cũng không muốn nghe.

Dù sao bây giờ, Từ Long dám đi vào mộ Lý Hoa, dù là hắn ta tặc tâm bất tử, nhưng hắn ta lại làm được gì chứ!

Hai người không nói, tôi cũng suýt quên, gã đó từng là thuộc hạ của Lý Hoa, không ngờ, bây giờ hắn ta lại nhớ nhung người tốt của hắn.

Được được được, vậy thì tôi sẽ thành toàn cho hắn, tạm thời tước bỏ tất cả quyền lực trên người hắn." Lý Hiển nghiến răng nghiến lợi.

Đáng sỉ nhục!

Đáng hận!

Nhớ đến Lý Hoa, hắn ta liền ngứa răng.

Không biết là tâm hư hay trong lòng có quỷ, hay là cái vị trí này ngồi không yên ổn.

Lý Hiển nghe tin Từ Long tiến vào mộ Lý Hoa ngay lập tức đã động sát tâm!

Lý Hiển lạnh giọng nói: "Truyền lệnh xuống, phải cho nổ tung mộ Lý Hoa một cách tàn nhẫn, bất kể dùng vũ khí, binh khí hạng nặng nào, nhất định phải cho gã đó tro cốt bay biến, thi thể lại đào ra thiêu hủy, những thứ khác cũng không có gì đáng nói, cứ vậy đi!" Khóe miệng Trương Đại Thụ hơi nhếch lên: "Được, vậy ngài nghỉ ngơi trước đi, lao lực quá độ cũng không tốt cho sức khỏe." Nghiêm Bác Đạt chắp tay: "Vậy chúng tôi, xin tạm biệt." Hai người nói xong lui ra khỏi nội các.

Trên bầu trời, lúc này đang đổ mưa rất lớn.

Nghiêm Bác Đạt đi phía sau, Trương Đại Thụ đi phía trước.

Biểu cảm hai người đều khác nhau.

Nghiêm Bác Đạt mở lời trước: "Không ngờ, Trương tiên sinh quả thật là một nhân tài kiệt xuất, ba câu hai lời đã khiến Từ Long không ngóc đầu lên nổi, tương lai trên toàn triều đường này, e rằng chỉ còn

một mình ngài là người thắng cuộc.

Về sau, bất kể trong hoàn cảnh nào, cũng mong ngài có thể chiếu cố chiếu cố cho tiểu đệ này, dù sao hai chúng ta đều là quan văn." Trương Đại Thụ không biểu cảm, cũng hiểu đây là Nghiêm Bác Đạt đang xuống nước với mình.

Nhưng biểu cảm khách khí vẫn phải làm cho đủ: "Dễ nói dễ nói, mọi chuyện đều dễ nói, chúng ta là người trên cùng một chiến tuyến, không thể nói là bị trói buộc cùng nhau, dù sao sự biến đã xuất hiện, tương lai thế nào, cứ để nó giao cho ông và tôi cùng xem vậy." Nghiêm Bác Đạt rất hài lòng với câu trả lời này: "Trương tiên sinh quả thật biết đùa, tôi làm sao dám tranh giành với ngài.

Chương 1016

Về sau ngài nói đi đông thì đi đông, đi tây thì đi tây, vị trí nhân vật số hai tôi không dám làm, tôi không muốn trở thành Từ Long tiếp theo, đương nhiên, tôi cũng biết mình không có năng lực để xưng là Từ Long." Trương Đại Thụ gật đầu mạnh: "Yên tâm đi, con người tôi đối xử với những người khiêm tốn cũng rất tôn kính.

Như ông thì yếu đuối hơn, tôi lại càng tôn kính, chỉ tiếc, ông chỉ là một Lễ bộ, vạn nhất là Hộ bộ hoặc Binh bộ, nói không chừng hai chúng ta còn có thể cùng tiến cùng lùi.

Đều là quan văn, một Lễ bộ một Hộ bộ, thật sự là không hợp nhau, bất cứ tình huống nào ông chắc cũng hiểu rồi chứ." Nghiêm Bác Đạt nhận được câu trả lời vừa ý, trong lòng rất vui: "Hahaha, Trương tiên sinh ngài thật biết đùa, sau này dù thế nào, mong ngài già cả bao dung nhiều hơn là được rồi.

Không nói nữa, lời nhiều tất sai." Trương Đại Thụ cũng chắp tay: "Được, cáo từ cáo từ." Mưa càng lúc càng lớn.

Cứ như thể tất cả nước mưa mấy năm trước không đổ giờ đều bù đắp lại.

Đường gia.

Đường Tiểu Lục tức đến mức suýt thổ huyết: "Ta khó khăn lắm mới đưa Diệp Phàm vào binh bộ, không ngờ lại hại chết đứa con trai duy nhất của ta.

Diệp Phàm à Diệp Phàm, mày đúng là độc ác!

Dám đối xử với ta như vậy, được, vậy thì chúng ta cứ chờ xem, ta nhất định sẽ cho mày một lời giải thích thỏa đáng!" Đường Tiểu Lục

nói xong dừng lại một chút: "Đã mày động đến con ta, vậy được, ta cũng nhất định sẽ động đến con mày, ta còn muốn động đến vợ mày, cứ chờ xem!

Ta muốn tự tay ép mày phải xuất hiện!" Người quản gia nhìn bát đĩa, nồi niêu bị đập vỡ nát dưới đất, nhất thời lông mày cũng cau chặt.

Ông cúi người đặt đôi đũa dưới đất lên bàn: "Lão gia à, tôi hy vọng ông suy nghĩ kỹ càng khi làm việc, cố gắng tính toán chu toàn một chút, làm sao để giải quyết mọi chuyện một cách hoàn hảo là tốt nhất.

Quá kiêu căng, nước lên thuyền lên, như vậy chẳng tốt cho ai cả.

Ông cũng không xem con trai mình là cái đức tính gì, đứa con trai tốt ông nuôi dạy ra là dạng gì, trong lòng ông chẳng lẽ không biết sao?" Đường Tiểu Lục trợn mắt: "Mày bớt mẹ nó cái trò nói nhảm ở đây lại đi!

Mày mẹ kiếp tính là cái thá gì, chẳng qua chỉ là một người hầu thôi, đối với tao mà nói thì mày có tư cách gì mà thử thách tao?

Bố tao còn sống cũng chẳng quản được tao, mày mẹ kiếp chỉ là người ngoài mà còn dám quản tao?

Mày có phải là quá coi trọng mình rồi không?" Sắc mặt người quản gia lập tức biến đổi, vừa định nổi giận nhưng nghĩ đến thân phận của mình lại kiềm nén xuống: "Vậy được rồi, đã như vậy thì tôi cũng chẳng có gì để nói với ông nữa.

Ông về sau đi đến bước đường nào cũng là do mệnh trời, số trời khó cãi, tự lo liệu đi.

Từ nay về sau, Đường gia có xảy ra bất cứ chuyện gì cũng đừng cầu xin tôi nữa, tôi ở đây sẽ trực tiếp bế quan tu luyện, cứ đợi đấy!" Ai quan tâm chứ!

Dù sao thì bây giờ con trai tao đã chết, tao không muốn làm một người hèn nhát, thà làm anh hùng một lần dù có phải chết.

Đường Tiểu Lục bước ra khỏi cửa.

Khuôn mặt âm trầm bỗng hóa thành nụ cười lạnh: "Mày cứ đợi mà lãnh đủ đi." Bên Đường Nhược Tuyết.

Nhìn thời tiết âm u với cơn mưa lớn, cô cũng cảm thấy có điềm không lành.

Đường Nhược Tuyết lo lắng nói: "Sao tôi cứ có cảm giác lòng mình bất an thế này, hình như sắp có chuyện gì xảy ra, có phải bên Diệp Phàm xảy ra chuyện gì rồi không?" Người hầu già mỉm cười: "Tôi nói cô chủ à, đừng nói lung tung nữa, Diệp tiên sinh thông minh như vậy, sao có thể gặp chuyện được chứ!" Đường Nhược Tuyết gật đầu, trong lòng vẫn bất an: "Vậy gần đây bên ngoài có xảy ra chuyện gì không?" Người hầu già chợt sáng mắt, lúc này mới nhớ ra những chuyện kỳ lạ xảy ra ở Kinh Thành mấy ngày nay: "Cô hỏi như vậy tôi mới nhớ ra, nghe nói bên ngoài Kinh Thành đã chìm trong hỗn loạn, trong bán kính vài trăm mét đã có không ít người chết, hình như là do bom nổ.

Ngoại trừ khu vực bảo vệ, tất cả đều bị đánh bom." Tim Đường Nhược Tuyết thắt lại, kinh hãi nói: "Cái gì, ông nói bên ngoài xảy ra chuyện bom nổ?

Bom đạn chẳng phải do Bộ Binh quản lý sao?

Xảy ra chuyện lớn như vậy, chắc chắn phải điều động quân đội trấn áp, vậy Diệp Phàm trong tình huống này có gặp nguy hiểm không?" Người hầu lộ vẻ khó xử: "Cô chủ à, nếu cô nói như vậy thì thật sự là làm khó cho tôi.

Tôi cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, cũng không biết tình

hình sẽ như thế nào.

Nhưng, bây giờ chúng ta chỉ có thể thành tâm cầu nguyện, hy vọng Diệp tiên sinh không gặp chuyện là tốt rồi." Đường Nhược Tuyết vội vàng lắc đầu: "Không được không được, tôi cứ thấy lòng bồn chồn khó tả." Người hầu trong lòng kinh hãi: "Cô làm sao vậy, có phải cơ thể không khỏe không?

Quả thật bữa trưa món ăn hơi nguội, ai bảo bọn họ đưa đến muộn như vậy chứ." Đường Nhược Tuyết liên tục xua tay: "Không phải không phải, tôi chỉ là cảm thấy lòng bồn chồn, hình như sắp có chuyện gì xảy ra vậy." Rầm!

Ngay lúc đó.

Cánh cửa lớn bị đạp tung.

Đường Tiểu Lục mặt đầy giận dữ bước vào: "Thật xin lỗi cô em họ, Diệp Phàm làm việc quá tàn nhẫn, hắn ta dám hại chết con trai tôi!" Đường Tiểu Lục 'phập' một cái, cơn giận lại bùng lên, giọng hắn ta cũng tăng thêm tám độ: "Bây giờ tôi định bắt con gái hắn ta làm con tin, vậy nên, cũng miễn cưỡng hy sinh hai mẹ con các người một chút." Đường Nhược Tuyết kinh hoàng nhìn Đường Tiểu Lục, cơ thể vô thức lùi lại: "Mày muốn làm gì!

Mày muốn làm gì!

Đừng quên chúng ta là người thân, mày tuyệt đối đừng có ý nghĩ không đứng đắn gì với tôi, nếu không, mày thật sự còn không bằng cầm thú!" Đường Tiểu Lục cười như khóc, bất đắc dĩ nói: "Mày mẹ kiếp trông chả ra làm sao mà lại nghĩ hay thế, cái loại như mày tao còn chẳng thèm để mắt tới.

Tao mẹ kiếp là muốn dẫn Lan Đình đi, tiện thể lôi cả mày ra cho Diệp Phàm xem hai mẹ con mày bị hành hạ ở đây như thế nào!"

Đường Tiểu Lục nghiến răng nghiến lợi: “Tao sẽ lôi mày ra chợ, nơi nào càng đông người thì càng có nhiều người xem, xem vợ con của Diệp Phàm bị người ta xem như khỉ thế nào!” Người hầu đứng ra: “Khoan đã, các người không nên làm như vậy, các người làm như vậy quá đáng lắm rồi.

Đường Nhược Tuyết còn là người thân của các người, còn chút lương tri và lương tâm nào không?

Làm như vậy thật sự quá ghê tởm rồi!” Bốp!

Đường Tiểu Lục tát thẳng một cái vào mặt người hầu: “Mẹ kiếp!

Ở đây có phần mày nói chuyện à?

Bà già chết tiệt, còn không mau cút!” Khóe miệng người hầu bị đánh chảy máu, kêu gào thảm thiết: “Đường Tiểu Lục, mày mẹ kiếp sẽ không được chết tử tế!

Vãi nồi mẹ mày!

Đồ khốn!” Xoẹt!

Đường Tiểu Lục trực tiếp rút con dao trên người ra, giơ tay đâm mạnh vào cổ người hầu.

Phập!

Người hầu bị cắt đứt động mạch cảnh mà chết.

Đường Tiểu Lục lau đi vệt máu tươi bắn lên tay: “Cái loại như mày mà cũng dám lên mặt ở đây với tao?

Chết là đáng đời!” À!

Đường Nhược Tuyết lập tức suy sụp hoàn toàn.

Lan Đình cũng sợ hãi khóc òa lên.

Đường Nhược Tuyết nghiến răng nghiến lợi, hận không thể xé

xác Đường Tiểu Lục ra từng mảnh: "Đường Tiểu Lục, không ngờ mày lại tàn nhẫn đến vậy!

Người hầu này đã trông chừng tôi từ nhỏ đến lớn, bà ấy đối với tôi như mẹ ruột, vậy mà bây giờ mày lại giết bà ấy?

Đồ khốn nạn tàn nhẫn, mẹ kiếp nhà mày!

Hôm nay tôi sẽ liều mạng với mày!" Hừ!

Đường Tiểu Lục cười lạnh khinh bỉ: "Liều mạng ư?

Mày ư?

Cái dáng vẻ yếu đuối như vậy mà muốn liều mạng với tao?

Thôi đi, nghỉ ngơi đi." "Tôi liều mạng với mày!" Đường Nhược Tuyết gào lớn một tiếng trực tiếp lao thẳng về phía Đường Tiểu Lục.

Bốp!

Đường Tiểu Lục giơ tay tát một cái: "Mẹ kiếp, không chịu yên đúng không?

Chẳng phải chỉ là một bà lão người hầu chết thôi sao, có gì to tát đâu." Rầm!

Chương 1017

Đường Nhược Tuyết bị đánh ngã xuống đất!

Máu tươi cũng chảy ra từ khóe miệng.

Đường Tiểu Lục nghiến răng nghiến lợi chỉ tay vào Đường Nhược Tuyết: "Liều mạng ư?

Cái loại như mày mẹ kiếp còn không xứng!

Còn dám gây rối ở đây nữa, thì mày mẹ kiếp sẽ lãnh đủ!" Đường Nhược Tuyết vẫn không chịu nhượng bộ, không chút sợ hãi: "Đường Tiểu Lục, mày mẹ kiếp sẽ không được chết tử tế!

Đồ khốn không cha không mẹ, rồi sẽ có ngày tao giết cả nhà mày, đồ chó chết, mẹ kiếp!" "Mày thích cứng đầu đúng không!" Đường Tiểu Lục cơn giận bùng lên, hắn ta ngồi xổm bên cạnh Đường Nhược Tuyết.

Hắn túm tóc cô, vả vào mặt cô.

Bốp!

Một cái tát!

Bốp!

Hai cái tát!

Bốp!

Ba cái tát!

Đường Tiểu Lục nghiến răng nghiến lợi nói: "Đồ lăng loàn, đồ trắc nết, đồ không biết liêm sỉ!

Mày mẹ kiếp là người ngoài, vậy mà dám cấu kết với Diệp Phàm!

Để hắn ta ở đây làm điều xằng bậy?

Tao có lòng tốt giúp Diệp Phàm vào quân đội, không ngờ quay đầu lại, hắn ta lại dám giết con trai tao?

Còn có mày, con đàn bà ngu ngốc này, mày mẹ kiếp còn là đồ mê muội vì tình, vì tình cảm mà mày lại bán đứng Đường gia?" Đường Nhược Tuyết tóc tai bù xù nhưng vẫn không chịu khuất phục, máu tươi chảy xuống từ miệng cô: "Không cần mày quản, mày cũng không quản được.

Dù sao cũng tốt hơn cái loại khốn nạn vô tâm vô phế, máu lạnh như mày, mẹ kiếp!

Đường Tiểu Lục, mày mẹ kiếp sẽ không được chết tử tế!" Rầm!

Đường Tiểu Lục đá thẳng một cước vào đầu Đường Nhược Tuyết: "Mày mẹ kiếp còn dám cứng đầu với tao?

Tao cho mày chết cứng, tao cho mày cứng, xem hôm nay tao có đánh chết mày không!" Nhìn thấy Đường Nhược Tuyết bị đánh ngã xuống đất, Lan Đình vừa khóc vừa chạy đến bên cô bé: "Ông đừng đánh mẹ con!

Ông đừng đánh mẹ con!

Ông là người xấu!

Ông mau đi đi!" Bốp!

Đường Tiểu Lục tát thẳng một cái: "Cút sang một bên đi con nhóc chết tiệt, cút mẹ mày đi, cút!" Lăn long lóc~ Lan Đình bị đánh ngã xuống đất, đầu chảy máu không ngừng, lăn mãi một đoạn xa mới dừng lại.

Đứa bé gái vừa nãy còn lanh lợi, trong chớp mắt đã nhắm mắt lại như một cái xác không hồn.

Đường Nhược Tuyết suy sụp hoàn toàn, vừa lăn vừa bò chạy đến: "Lan Đình!!!!!

Lan Đình à!!!!!!" Nhưng nào còn nghe thấy tiếng con bé nữa.

Đường Nhược Tuyết hoảng loạn vội vàng ghé mũi kiểm tra hơi thở của con bé, không còn nữa.

À!!!!!!!

Đường Nhược Tuyết gào thét thảm thiết đến xé lòng.

Đối với cô mà nói, con gái là tất cả, là động lực duy nhất để cô sống tiếp.

Nếu không có con, trong cái hậu viện lạnh lẽo này, bao nhiêu năm qua cô đã cố gắng chống đỡ bằng động lực nào?

Hiện tại.

Đường Nhược Tuyết suy sụp hoàn toàn.

Hoàn toàn suy sụp.

Đường Nhược Tuyết mắt đỏ ngầu, khóe miệng không ngừng co giật, đưa tay run rẩy chỉ thẳng vào Đường Tiểu Lục: "Đường Tiểu Lục, đồ khốn nạn!

Mày đã đánh chết con gái tao, mày dám đánh chết con gái tao!

Hôm nay, hôm nay tao sẽ lấy một mạng đổi một mạng với mày!" Vừa nói.

Đường Nhược Tuyết liền như phát điên lao thẳng về phía Đường Tiểu Lục.

"Mày ư?" Đường Tiểu Lục cười điên cuồng: "Ha ha ha ha ha, chết rồi à, chết thì tốt quá, chết thì tốt quá rồi!

Con trai tao bị Diệp Phàm đánh chết, con gái hắn ta bị tao đánh

chết, được rồi, món nợ này coi như xóa, người chết nợ hết, cứ thế đi.” Ầm ầm ầm!

Trên bầu trời truyền đến một tiếng sấm lớn.

Diệp Phàm từ trời giáng xuống.

Đi kèm là những tia điện tóe lửa ‘tách tách’ quanh người hắn.

Chỉ thấy.

Ngọc bội trước ngực Diệp Phàm lấp lánh phát sáng.

“Sóng lớn Tiền Đường cuộn trào, hôm nay mới biết ta là ta!” Âm vang chấn động đất trời, vọng khắp An Lạc Đại Địa, cửu châu mây trời.

Cơ thể Diệp Phàm như được ban cho khí chất vương giả.

Toàn bộ năng lượng của Lý Hoa đều được truyền sang cho hắn.

Trước là chưa đoán đã biết, sau là giáng sấm sét từ trời.

Diệp Phàm nhìn con gái nằm trên đất, nhanh chóng chạy lại hai bước, vẫn chỉ là một cái xác lạnh lẽo.

Diệp Phàm gầm lên giận dữ: “Đường Tiểu Lục, đồ khốn nạn!

Mày dám giết con gái tao, đồ lão khốn nạn, tao bây giờ mẹ kiếp sẽ giết cả nhà mày!” Diệp Phàm.

Đường Tiểu Lục giật mình.

Hắn ta tuyệt đối không ngờ Diệp Phàm lại từ trời giáng xuống.

Càng không ngờ, đi kèm với hắn ta còn có loại sức mạnh siêu việt không thể nhìn thấu.

Vụt!

Diệp Phàm dịch chuyển tức thời đến, một tay túm lấy cổ Đường Tiểu Lục: “Hôm nay, tao sẽ cho mày đi gặp con trai quý báu Đường

Ngũ của mày, lấy mạng ra đây Đường Tiểu Lục!" "Mày…" Đường Tiểu Lục mắt trợn trừng, không dám nói lời nào.

Chương 1018

Diệp Phàm gào lớn một tiếng: "Chết đi!" Rắc!

Đường Tiểu Lục chỉ cảm thấy đầu và cơ thể như bị tách rời.

Máu toàn thân sôi trào.

Trong chớp mắt, nhãn cầu lồi ra ngoài.

Mạch máu vỡ tung!

Chỉ trong khoảnh khắc đã mất đi ý thức.

"Đừng để tên đó chạy mất, hắn ta đã giết Gia chủ rồi!" Toàn bộ vệ sĩ của Đường Tiểu Lục đều vây quanh lại, vây Diệp Phàm ở giữa.

Diệp Phàm lạnh lùng nhìn đám người xung quanh: "Các người không phải người của Đường gia, tôi cũng không muốn giết lầm người vô tội, khôn hồn thì mau cút đi!" Một vệ sĩ đột nhiên gầm lên: "Không thể nào!" Xoẹt!

Lời chưa dứt.

Trong chớp mắt, tất cả vệ sĩ đều bị Diệp Phàm dùng thủ đao chém đứt đầu.

Diệp Phàm lại chạy đến bên Lan Đình, nhìn cái xác lạnh lẽo của con gái.

Lập tức, nước mắt tuôn trào không ngừng.

Diệp Phàm nghiến răng đến mức gần như nát vụn: "Đường gia, ta muốn tất cả bốn mươi tám mạng trên dưới các người đều phải chôn cùng con gái ta!!!" Rắc!

Trên bầu trời lại vang lên một tiếng sấm kinh hoàng.

Chiếu rọi hình bóng Diệp Phàm thành một ma đầu tóc tai bù xù.

Đường Nhược Tuyết nằm sấp trên đất, không muốn nhúc nhích.

Mắt cô không còn nước mắt để chảy, thay vào đó là dòng máu đau đớn vì mất con.

Hai hàng máu lệ chảy dài qua má cô, trong khoảnh khắc, biến Đường Nhược Tuyết cũng thành hình tượng ma đầu.

"Than ôi.

Đa tình kiếm khách vô tình kiếm, hoa đẹp trăng tròn lại một xuân." Ngọc bội nói.

"Thôi được rồi, tội nghiệp cho hai vợ chồng trẻ, tội nghiệp cho thế nhân, hãy để ta, với tấm lòng từ bi này, cứu các ngươi một phen." Ngọc bội trên ngực Diệp Phàm khẽ rung động, phát ra một luồng sáng ấm áp màu hồng.

Vụt!

Ngay sau đó.

Luồng sáng ấm áp màu hồng đó, chui vào cơ thể Lan Đình.

Trong chớp mắt.

Chỉ thấy vạn vật hồi sinh, vạn vật đâm chồi nảy lộc, một cảnh tượng tràn đầy sức sống mãnh liệt hiện ra giữa trời.

Cảnh tượng đó dường như biến thành một tấm gương, khôi phục lại toàn bộ cảnh tượng hoang tàn của Kinh Thành.

Hơn nữa, còn mang hy vọng sống mãnh liệt hơn trước.

Những ngôi nhà bị đạn đạo phá hủy đều trở lại, người trong nhà cũng trở về.

Những cái cây bị đạn đạo đánh nát lại mọc ra mầm non từ dưới

đất, chỉ chớp mắt đã trở thành cây đại thụ chọc trời.

Nhìn chợ tấp nập cũng đã trở lại, người mua kẻ bán rau đang trả giá từng xu từng hào.

Bọn trẻ cưỡi trên cổ người lớn, tay cầm kẹo hồ lô cười vui vẻ.

Lối vào mộ dưới lòng đất bị nổ tung, cũng trong chớp mắt được khôi phục thành mặt đất bằng phẳng.

Trở lại!

Tất cả mọi thứ đều trở lại!

Lý Hoa trong ngọc bội rất vui: "Ha ha ha ha ha, không ngờ công đức tu hành mấy năm của ta, cũng coi như cứu sống thiên hạ chúng sinh ở Kinh Thành, tích đức hành thiện, tích đức hành thiện rồi!" Trong Nội Các.

"Vãi!" Lý Hiển nhìn Kinh Thành đã mất mà nay lại có được, cũng cảm thấy vô cùng kinh ngạc, đồng thời trong lòng càng nghiến răng nghiến lợi hơn.

Lý Hiển vừa hận vừa hoảng sợ, líu ríu nói: "Lý Hoa ra rồi, hắn ta ra rồi!

Hắn ta lại ra rồi!

Tên yêu ma đó, tên điên đó, hắn ta lại ra rồi!

Vãi mẹ nó!" Lý Hiển cảm thấy sợ hãi và không cam lòng.

Hắn mới là kẻ phản quốc, hắn mới là kẻ cướp quyền.

Lý Hoa mang khí chất vương giả, bị trấn áp rất lâu mà vẫn thoát ra được.

Lý Hiển cảm thấy da đầu tê dại, cảm giác như sắp phát điên.

Bên Diệp Phàm.

Lan Đình tỉnh lại, như vừa nãy chưa từng xảy ra gì cả.

"Bố, bố về rồi?" Diệp Phàm cười, Đường Nhược Tuyết cũng cười.

Khả năng phục hồi của ngọc bội cũng khiến họ từ trạng thái điên cuồng vừa nãy trở lại bình thường.

Ba người họ ôm chặt lấy nhau.

"Đa tạ tiền bối!" Diệp Phàm cầm ngọc bội lên nói.

Hừ!

Lý Hoa lạnh lùng hừ một tiếng: "Mắc mớ gì tới mày!" Người có bản lĩnh thật sự thì đúng là khác biệt.

Diệp Phàm cũng lười đôi co.

Hắn cúi đầu bắt mạch cho Lan Đình: "Bây giờ sức khỏe Lan Đình không có gì đáng ngại, lát nữa tôi sẽ dùng tất cả y thuật của mình, phong bế huyết mạch trong cơ thể con bé.

Chỉ cần tạm thời không có chỗ nào quá tổn hại, thì có thể để con bé tự tĩnh dưỡng là được.

Hôm nay tôi sẽ dẫn hai mẹ con cô đi, về sau, chúng ta sẽ không bao giờ trở lại nơi này nữa." Đường Nhược Tuyết gật đầu lia lịa, chỉ cần có thể ở bên cạnh Diệp Phàm, thì còn tốt hơn mọi thứ.

"Cái đó…" Đường Nhược Tuyết hơi khó nói, sau nửa ngày mới nói: "Người hầu đó chúng ta nhất định phải mai táng cho bà ấy, bà ấy đã theo tôi nhiều năm, như mẹ ruột của tôi vậy, anh có thể giúp bà ấy tìm một mộ địa được không?" Thì ra.

Mẹ Đường Nhược Tuyết là Đường Vận, con gái Đường gia, có quan hệ anh em với lão gia tử Đường gia.

Cũng coi như là cô của những người con trai như Đường Tiểu

Lục.

Chỉ là Đường Vận chết quá sớm.

Chương 1019

Khi Đường Nhược Tuyết còn chưa đầy hai tuổi, bà đã uất ức mà chết vì quá đau buồn khi nhớ chồng.

Vì vậy, lúc đầu, Đường Nhược Tuyết không hề mang họ Đường.

Thật trùng hợp, cô bé lại mang họ Diệp.

Chồng Đường Vận tên là Diệp Phi Phàm.

Diệp Phi Phàm, Diệp Phàm.

Có lẽ là một sự trùng hợp, có lẽ là ý trời.

Vì vậy Đường Nhược Tuyết nhìn trúng Diệp Phàm, cũng có vài phần quan hệ không nhỏ với cái tên đó.

Người hầu già không rõ tên là gì, chỉ là bà đã chăm sóc và nuôi nấng Đường Nhược Tuyết trưởng thành như chăm sóc con ruột của mình.

Cũng coi như đã làm tròn nghĩa vụ không sinh mà nuôi, trăm đời khó trả.

Diệp Phàm gật đầu lia lịa: "Nghe em, người hầu này đã tận tụy trung thành với gia đình chúng ta, lúc chết cũng không có ai phụng dưỡng bà ấy.

Hôm nay, chúng ta hãy xem như là con trai và con gái của bà ấy đi." Mộ địa rất dễ tìm.

Diệp Phàm có thừa tiền.

Chẳng mấy chốc, hắn đã mua ở Bắc Sơn cho vị người hầu già tận tụy này một nơi an nghỉ tốt đẹp, đông ấm hạ mát.

Mai táng xong xuôi mọi thứ.

Đường Nhược Tuyết có chút lo lắng nhìn Diệp Phàm: "Hôm nay chúng ta rời khỏi Đường gia, thì có thể đi đâu được chứ?

Kinh Thành tuy lớn, nhưng đâu đâu cũng là nơi an thân của chúng ta?" Ong ong ong~ Lý Hoa trong ngọc bội nói: "Đi đâu ư, đâu cũng đừng đi, trực tiếp đến trạch viện cũ của ta là được rồi.

Trạch viện cũ của ta lớn lắm, ba vào ba ra, đừng thấy bên trong có người chết, nhưng vẫn có thể ở được." Đường Nhược Tuyết giật mình, liên tục lùi lại hai bước: "Đây là cái gì thế, sao lại biết nói chuyện?

Là tiểu Ái sao?" Diệp Phàm lúc này mới nhớ ra chuyện ngọc bội vẫn chưa giải thích cho Đường Nhược Tuyết, vội vàng nói: "Cái này… nói ra thì dài dòng lắm, tạm thời đừng giải thích với em.

Dù sao thì người trong ngọc bội này không phải người xấu, vừa rồi chính là bà ấy đã giúp chúng ta." Đường Nhược Tuyết lúc này mới xóa bỏ nghi ngờ mà gật đầu.

Cô tin Diệp Phàm sẽ gặp được một quý nhân mạnh mẽ như vậy.

Từ khoảnh khắc Lan Đình được cứu sống, cô đã cảm thấy mọi chuyện chắc chắn không đơn giản như vậy.

Bây giờ nghe nói, lại là nhân vật trong ngọc bội làm, trong lòng càng vô cùng cảm kích.

Diệp Phàm sắc mặt có chút ngượng nghịu: "Tôi nói tiền bối à tiền bối, ở trong trạch viện tiền bối từng ở, có phải ít nhiều gì cũng không phù hợp lắm không, chúng ta đâu có tiền thuê nhà để trả cho tiền bối đâu!" Lý Hoa không vui: "Nói cái gì mà tiền thuê nhà, bảo mày ở thì cứ ở đi, mày sao mà lắm lời thế?" Thật ra Diệp Phàm không phải nói chuyện tiền thuê nhà.

Hai ba đồng bạc hắn vẫn trả được.

Là vì Lý phủ trước kia từng chết rất nhiều người, sau khi bị tru diệt cả nhà thì bên trong có quá nhiều oan hồn.

Diệp Phàm nghĩ đến cảnh ngộ của mình, bên cạnh có một đứa con gái chưa đầy hai tuổi, hắn không muốn ở cùng một đám ma quỷ.

Nhưng lúc này không đến Lý phủ, hình như cũng không có chỗ nào tốt khác.

Không còn cách nào khác.

Lý Hoa không phải người xấu, cho dù bên trong có ma quỷ, e rằng bà ấy chỉ cần một cái hắt xì cũng có thể dọa ma quỷ chạy mất.

Đến phủ cũ của Lý Hoa.

Nhìn biển hiệu bên ngoài là có thể thấy, đã quá lạnh lẽo tiêu điều, thật sự rất hoang tàn.

Cửa ra vào cỏ dại um tùm.

Trông có vẻ đã lâu không có người ở.

Mặc dù vậy.

Cánh cửa lớn vẫn rất khí phách, trên bia đá lớn có đôi câu đối.

Bên trái viết: "Kim sinh kim thế vô hối", bên phải viết: "Kim sinh kim thế lai thuyết." Diệp Phàm bật cười: "Không ngờ tiền bối khi còn sống đã nghĩ đến cái chết, thật sự là nhìn xa trông rộng à." Lý Hoa lạnh lùng hừ một tiếng: "Mắc mớ gì tới mày!" Cửa mở ra.

Bây giờ bên trong, chỉ có một người hầu già tên là Hắc Áp.

Hắc Áp không kiên nhẫn nói: "Mấy vị tìm ai, có việc gì không?" Lý phủ thường xuyên bị quấy rầy.

Những người đến thường không có việc gì chính đáng.

Ngoại trừ ngày bị sao nhà mấy chục năm trước, sau đó những

người đến hoàn toàn đều là xem trò vui.

Diệp Phàm thể hiện sự kính trọng: "Lão tiên sinh, chúng tôi là theo yêu cầu của chủ nhân, mới đến đây cư trú, hy vọng ông có thể thu nhận chúng tôi một chút." Hắc Áp nghe xong lời này lông mày đều cau lại: "Đi đi đi, nơi này không chào đón các người, chủ nhân này chủ nhân nọ gì chứ, người ở đây đều chết sạch rồi, nói lung tung gì mà lừa lão già này chứ." Lý Hoa trực tiếp truyền âm từ ngọc bội qua: "Tôi nói Hắc Áp à Hắc Áp, mấy năm không gặp mày coi như cánh cứng rồi nhỉ, lão gia ta tuy đã chết, nhưng lại không có nói giao cái trạch viện này cho mày chứ, mày sao lại độc chiếm rồi?

Ba vị này bây giờ là khách của ta, phải đối đãi tốt với họ hiểu chưa." "Vãi!" Hắc Áp sợ hãi, hắn vừa ngẩy trong chớp mắt hình như đã nhìn thấy bóng dáng Lý Hoa sống.

Trong khoảnh khắc, nỗi đau đớn ùa về, Hắc Áp khóc ngay tại chỗ: "Ai nha lão gia, thật sự là ngài sao?

Không ngờ, ngài vẫn còn sống?

Không không không, phải nói là hồn phách ngài vẫn sống, thật sự đã rất lâu rồi không nghe thấy giọng nói của ngài, quả thật có chút kích động.

Ngài thế nào rồi, sống thế nào?

Người khác ở âm phủ địa phủ có bắt nạt ngài không?

Nếu có người bắt nạt ngài, tôi sẽ đốt máy bay đại pháo cho ngài ngay!" Sắc mặt Lý Hoa lập tức đen lại.

Hắc Áp này không mong mình tốt, lại cứ mong mình ở âm phủ địa phủ bị bắt nạt sao?

Lý Hoa gầm lên giận dữ: "Mày bớt mẹ nó cái trò nói nhảm ở đây lại đi, tao mẹ kiếp còn chưa đầu thai chuyển thế đâu, đi âm phủ địa

phủ làm gì?

Nếu không phải những long mạch ở triều đình Kinh Thành trấn áp, tao đã sớm gây họa nhân gian rồi." Lý Hoa lại nói: "Được rồi, mày mẹ kiếp đừng có nói nhảm ở đây nữa, mấy vị này hiện tại chính là bạn tốt nhất của ta, cũng là người thân duy nhất của ta, hy vọng các ngươi đối đãi tốt với họ, hiểu chưa?" Hắc Áp lúc này mới nhìn về phía Diệp Phàm và mấy người kia, lúc này mới phát hiện là một gia đình nhỏ.

Hắc Áp gật đầu: "Yên tâm đi, yên tâm đi lão gia, có ngài ở đây, tôi nhất định sẽ đối xử tốt với những vị khách này.

Về sau họ sẽ là chủ nhân của trạch viện này, tôi vẫn như trước là người hầu.

Trước kia hầu hạ ngài thế nào, bây giờ tôi sẽ hầu hạ họ như thế.

Sống là người Lý gia, chết là ma của Lý gia." Lý Hoa trút giận xong: "Thế thì còn tạm được." Đường gia.

Do Đường Tiểu Lục chết, hiện tại Đường gia loạn thành một đoàn.

Không có gia chủ, bọn họ bây giờ như rắn mất đầu, như ruồi không đầu.

Trong bảy người con trai, người gần Kinh Thành nhất cũng chỉ có một mình Đường Tiểu Ngũ.

Hơn nữa người này lại không hợp với Đường Tiểu Lục.

Vì vậy, bây giờ Đường Tiểu Ngũ rất vui.

Chương 1020

Ngay khoảnh khắc nhận được tin tức, Đường Tiểu Ngũ kích động đến nỗi gần như nhảy cẫng lên: "Cái gì, ngươi nói Đường Tiểu Lục lại bị Diệp Phàm đánh chết, chuyện khi nào vậy?" Người hầu nói: "Mới vừa rồi." "Ha ha ha ha!" Đường Tiểu Ngũ bật cười lớn: "Đáng đời, đúng là thằng cha này có bệnh.

Đường Ngũ vốn đã có chút khiếm khuyết tâm lý, con trai chết thì chết, cùng lắm thì đẻ đứa khác là được.

Đường gia thiếu gì cũng không thiếu người, bảy người con trai có bao nhiêu cháu trai còn chưa chắc, hắn ta thì hay rồi, lại trực tiếp đi gây sự, không chết hắn ta thì chết ai." Đường Tiểu Ngũ vốn đã có ý kiến với Đường Tiểu Lục.

Còn có một nguyên nhân quan trọng nhất là.

Đường Tiểu Lục đặt tên con trai hắn là Đường Ngũ, hoàn toàn là để ghê tởm Đường Tiểu Ngũ.

Chuyện này coi như đã khiến Đường Tiểu Ngũ phát ốm.

Bây giờ nghe nói bố con nhà họ đều chết, thật sự khiến Đường Tiểu Ngũ vui mừng khôn xiết.

Người hầu trong lòng cũng rất vui, vội vàng nói: "Hiện tại, Đường Tiểu Lục và con trai hắn là Đường Vũ đều đã chết, về sau sẽ không ai lấy tên ngài ra trêu chọc nữa." Đường Tiểu Ngũ lông mày không giãn ra: "Tôi lo không phải chuyện này, tôi lo là, hắn ta chết rồi, vậy vị trí gia chủ Đường gia sẽ do ai thay thế?

Anh cả bây giờ đang ở nước ngoài chưa về, gia chủ lâm thời đã chết, vậy gia chủ lâm thời mới ai sẽ gánh vác đây?" Bốp!

Đường Tiểu Ngũ trực tiếp vỗ đùi nói: “Không thì thế này đi, tôi miễn cưỡng thay Đường Tiểu Lục gánh vác cái mớ hỗn độn này, ai bảo hắn chết sớm như vậy, cứ thế đi.” Người hầu cũng vội vàng hùa theo: “Được được được, nếu đã vậy thì ngài mau chóng nhậm chức đi.” Trong hầm mộ.

Do vừa rồi tu sửa, trực tiếp phong ấn toàn bộ đội quân Từ Long bên trong.

Từ Long cuối cùng cũng phát hiện ra điều bất thường: “Sao tôi cứ thấy cái hầm mộ này càng lúc càng dài, như đi mãi không hết vậy?

Chúng ta có phải đã trúng kế rồi không?

Cái hầm mộ này có phải là một vòng lặp không?

Tuyến đường này rõ ràng tôi đã đi qua rồi, tại sao lại đi thêm lần nữa?” Người hộ vệ trán đầy mồ hôi, cũng sốt ruột không thôi: “Đúng vậy, tôi cũng nghĩ thế.

Chắc chắn là một tuyến đường lặp lại, nếu không thì sao không quay về được?” Từ Long thật sự không kiên nhẫn nổi nữa: “Thôi được rồi, mau chóng rời khỏi đây đi, không thể cứ quanh quẩn ở đây.

Nếu cứ chui xuống tôi còn cảm thấy thiếu dưỡng khí.” Thiếu dưỡng khí là điều chắc chắn.

Cửa hầm vừa được tu sửa đã bịt kín tất cả các lối thông khí.

Nhưng đã tìm rất lâu, ngay cả cửa hầm ban nãy đến cũng không còn nữa.

Chỉ đành bất đắc dĩ lại cố gắng đào lên.

Sau nửa ngày.

Đội quân Từ Long mới đành phải đào ra một cái hố từ dưới đất mà chui lên.

Chỉ là.

Từ Long vừa mới ló đầu ra, đã bị một đám binh lính mặc cẩm y hoa phục trói lại.

Từ Long giật mình, nhưng rất nhanh trấn tĩnh lại, dù sao thân phận của hắn cũng ở đó: "Làm gì?

Làm gì?

Biết ta là ai không?

Sao có thể tùy tiện trói người?

Đám người các ngươi có biết ta là ai không?

Ta là Binh Bộ Thượng Thư!

Các ngươi dám động thủ với ta sao?

Không muốn sống nữa à, có phải mẹ kiếp muốn tạo phản không?" Đội trưởng lạnh lùng nhìn hắn: "Binh Bộ Thượng Thư thì đã sao?

Chúng ta là tinh binh hộ vệ bên cạnh Lý Hiển, không thuộc sự điều khiển của ngươi!" "Ta…" Từ Long còn muốn nói gì đó, nhưng lại bị ngăn lại.

Đội trưởng lạnh lùng hừ một tiếng: "Bớt mẹ nó cái trò nói nhảm đi, lãng phí thời gian chẳng có lợi cho ai, mau chóng đi thôi." Vệ sĩ Từ Long đứng ra: "Ngay cả Binh Bộ Thượng Thư cũng dám trói, thật sự không muốn sống nữa à, lấy mạng ra đây!" Trong chớp mắt!

Tất cả tướng sĩ phía sau đều rút bảo kiếm ra.

Xoẹt!

Không nói nửa lời, đội trưởng đã chém đầu người hộ vệ đó, lạnh lùng hừ nói: "Đám khốn nạn các ngươi, thật sự muốn tạo phản đúng không?

Ta đã nói ta là tinh binh hộ vệ bên cạnh Lý Hiển, thân phận cao hơn các ngươi không phải một đẳng cấp.

Bây giờ nếu đứa nào trong số các ngươi dám cản trở một lời!

Ta sẽ chém đầu Từ Long xuống!

Thượng Phương Bảo Kiếm trong tay, chém trước tấu sau, không nghe lời của ai, không tin thì chúng ta cứ thử xem!" Trong chớp mắt, tất cả mọi người trong đội quân Từ Long đều im lặng.

Mắt thấy sự tình trở nên bế tắc, Từ Long đành phải đứng ra: "Đừng mẹ nó gây rối nữa, chuyện này chẳng có lợi gì cho ai đâu, mau chóng giải tán đi!" Đội trưởng lạnh lùng hừ một tiếng: "Coi như ngươi là lão tướng biết thời thế." Nội Các.

Từ Long quỳ xuống đất.

Lý Hiển ngồi trên ghế chính, sắc mặt âm trầm: "Ta nói ngươi, ngay cả kho vũ khí của mình còn không quản được, ngươi còn mẹ nó nắm giữ một cơ quan trọng yếu của quốc gia, ngươi có cảm thấy mình có tội hay không?" Từ Long cũng có lý, nói một cách đường hoàng: "Kho vũ khí căn bản không phải ta quản, ta cũng không biết tại sao vũ khí hạt nhân lại bắn đi." Bốp!

Lý Hiển đập mạnh bàn: "Ngươi không biết?

Ngươi có biết không!

Ngươi nhìn xem trước đó đã chết bao nhiêu người, bây giờ lại sống lại bao nhiêu người?

Còn có một chuyện muốn nói cho ngươi, Lý Hoa lại không chết, hắn ta thậm chí sắp đắc đạo thành tiên rồi!" Nghe đến tên Lý Hoa, Từ Long cũng sợ toát mồ hôi lạnh.

Vì cảnh tượng ở Kinh Thành hắn cũng đã thấy rồi.

Tất cả mọi thứ bị hủy hoại đều như được khôi phục trở lại.

Trương Đại Thụ nói: "Mau chóng điều tra đi, mau chóng tiêu diệt hồn phách Lý Hoa đi, nếu không đợi hắn thành thế lực lớn thì chúng ta đều không sống nổi.

Chuyện năm đó bốn người chúng ta đều có phần." Từ Long sắc mặt lập tức không vui.

Lời hắn ta có ý gì?

Chẳng lẽ là vu khống mình?

Từ Long trừng mắt nói: "Trương Đại Thụ, ngươi có ý gì?

Chẳng lẽ ngươi nói Lý Hoa là do ta gây ra?" Trương Đại Thụ lạnh lùng hừ một tiếng: "Ta chưa từng nói như vậy, là ngươi bây giờ nghĩ như vậy, chứng tỏ trong lòng ngươi có quỷ đúng không?" Từ Long đứng thẳng dậy: "Ngươi mẹ kiếp đừng có nói lý cùn, thật sự nghĩ ta dễ bắt nạt sao?" Nhìn thấy các quyền thần dưới trướng lại bắt đầu tranh cãi.

Lý Hiển vội vàng đứng ra: "Thôi được rồi, tất cả đừng nói thêm mấy lời vô ích đó nữa, có ích lợi chó gì?

Trước tiên cứ xử lý xong chuyện rồi tính sau." Lý Hiển lại nói: "Còn nữa, trước tiên hãy thu hồi binh quyền của Từ Long, những chuyện khác đừng nói nữa." "Các người…" Từ Long vô cùng bất lực: "Hai tên văn quan các người, đúng là quá thâm độc!" Trương Đại Thụ chậm rãi bước tới, vỗ vai Từ Long: "Nói ít thôi, chết đến nơi còn cứng miệng?

Chưa định tội cho thằng cha này là may lắm rồi, còn dám mắng chúng ta?

Nếu thật sự đã định tội, thì chẳng lẽ cậu còn dám tạo phản à?" Bị người cùng cấp làm nhục như vậy, Từ Long không hề dễ ăn miếng

trả miếng: “Ít nói nhảm thôi, không được thì cứ giết chết lão tử là xong, nếu tôi mà chịu nhún nhường một câu thì tôi là cháu trai của mấy người!” “Đủ rồi!” Lý Hiển trực tiếp ngắt lời: “Mấy người đối với tôi đều là ruột thịt, tôi không thể tùy tiện để mấy người gây rối như vậy.

Chương 1021

Oan hồn Lý Hoa vẫn còn lẩn khuất, bây giờ hắn mới là kẻ thù lớn nhất của chúng ta, chúng ta phải đoàn kết đối phó với hắn.” Đại ca triều đình đã lên tiếng.

Tất cả mọi người cũng không dám nói gì nữa.

Ban đầu, việc tạo phản là do bọn họ cùng nhau làm.

Bây giờ có nạn thì cùng chịu, không thể nói là cứ thế mà bỏ chạy được.

Lý Hiển cũng đã hạ đạt mệnh lệnh cuối cùng, nhất định phải tìm ra nơi mà hồn phách Lý Hoa trở về.

Tên đó có thể khôi phục kinh thành tan hoang đến mức hoàn hảo như vậy.

Nếu hắn mà giành được lòng dân, thì còn gì để nói nữa?

Năm đó, việc tạo phản là do bốn người bọn họ làm.

Bây giờ lúc nguy nan cũng nhất định phải đứng chung một chiến tuyến.

Mấy ngày nay Diệp Phàm sống trong phủ đệ của Lý Hoa cũng khá dễ chịu.

Cái phủ đệ âm u chết chóc đó mấy ngày nay cũng có sức sống mới.

Đôi chân bé nhỏ của Lan Đình chạy tới chạy lui trong sân.

Thỉnh thoảng lại nhặt vài bông hoa, cây cỏ nhét vào tay Diệp Phàm bảo hắn ăn.

Đường Nhược Tuyết mỗi khi nhìn thấy cảnh này cũng bật cười,

cô cũng đã trở thành một người vợ hiền mẹ đảm.

Nhiệm vụ mỗi ngày của cô là nấu cơm.

Gia đình ly tán cuối cùng cũng đoàn tụ.

Diệp Phàm rất đỗi mừng rỡ.

Bởi vì đây chính là điều mà hắn mong muốn lúc ban đầu.

Nhưng cho đến bây giờ.

Diệp Phàm vẫn chưa hiểu rõ rốt cuộc Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân đã xảy ra chuyện gì!

Hai người còn sống sờ sờ, chẳng lẽ cứ thế mà biến mất sao?

Chẳng lẽ thật sự như Lý Hoa đã nói, hai người họ đã chết rồi?

Rốt cuộc là chuyện gì đã xảy ra?

Đường gia.

Vị trí gia chủ tạm thời cuối cùng cũng được Đường Tiểu Ngũ đảm nhiệm.

So với Đường Tiểu Lục.

Tên này là một kẻ tâm tư cẩn trọng, làm việc có tư duy rõ ràng, không hấp tấp, không hành động theo cảm tính.

Đối với hắn mà nói, dùng đầu óc làm việc vĩnh viễn an toàn hơn là dùng sức lực.

Vừa không có nguy hiểm đến tính mạng, lại không để lộ bất kỳ sơ hở nào.

Vẹn cả đôi đường.

Nhìn Đường gia to lớn tạm thời rơi vào tay mình.

Đường Tiểu Ngũ đẩy đẩy cặp kính trên sống mũi: "Chung quy, cái

gì là của mình thì vẫn là của mình, ai cũng không cướp đi được." Nói đến đây Đường Tiểu Ngũ đặc biệt dừng lại một chút, hắn nghĩ đến cái chết của Đường Tiểu Lục.

Ngay sau đó lạnh lùng hừ một tiếng: "Cho dù có bị cướp đi, không có năng lực trấn áp thì cũng chỉ có một con đường chết, đáng đời!" Quản gia bước đi nặng nề vào trong, vẻ mặt rất đau buồn, nhưng trong lòng lại rất vui mừng.

Ông ta cảm thấy.

Đường Tiểu Lục chết hoàn toàn là đáng đời.

Ai bảo lúc đầu hắn cứ khăng khăng không nghe lời mình.

Bây giờ mất mạng thì chính là quả báo.

Đường Tiểu Ngũ chủ động chào hỏi: "Ôi chao, lão quản gia, đã lâu lắm rồi không gặp ngài, gần đây cảm thấy sức khỏe thế nào?" Quản gia trong lòng vui mừng: "Nhờ phúc của Ngũ công tử, à không, phải là Lão gia, quên mất ngài bây giờ đã là gia chủ rồi, lão phu thân thể vẫn còn cứng cáp, không có bệnh vặt gì." "Ha ha ha ha!" Đường Tiểu Ngũ ngửa mặt lên trời cười lớn, trong lòng vui sướng vô cùng.

Hắn đã chờ đợi thân phận gia chủ này đã lâu, hôm nay cuối cùng cũng như ý nguyện.

Đường Tiểu Ngũ cười nói: "Ta nói lão quản gia à, gia chủ này của ta cũng chỉ là tạm thời, đâu thể một lời đã định được." Quản gia chắp tay: "Ngài khiêm tốn rồi, Lão gia ngài quả thực khiêm tốn rồi, gia chủ tạm thời mà làm tốt thì vẫn có thể được chính thức." "Ừm." Lần này, Đường Tiểu Ngũ chọn cách mỉm cười không nói.

Làm tốt thì được chính thức sao?

Chuyện này đâu phải nói miệng là dễ dàng như vậy.

Đường gia liên quan đến quá nhiều ngành nghề, sản xuất tài chính tiêu thụ, các ngành các nghề, địa bàn quá lớn, quá rộng.

Làm tốt đâu có dễ như vậy.

Quản gia lại hỏi: "Lão gia, ngài xem Diệp Phàm đó, chúng ta có nên đi xử lý hắn một chút không, Đường Tiểu Lục đã chết trong tay hắn, ngài xem chuyện này…" Đường Tiểu Ngũ trực tiếp cắt ngang: "Đủ rồi, chuyện cũ cứ để nó qua đi, tôi không muốn nghe, cũng không muốn nhắc đến." Báo thù?

Báo thù cái quái gì.

Đúng là đầu óc có bệnh!

Đường gia truy sát Diệp Phàm bao nhiêu năm mà chẳng có tác dụng gì, ngược lại còn kẻ chết người bị thương, giờ lại đi truy sát thì có ích gì?

Đường Tiểu Ngũ bây giờ không muốn tìm rắc rối này, huống chi Đường Tiểu Lục chết cũng vừa hay.

Tình nghĩa huynh đệ?

Đều là chó má!

Làm gì có tình nghĩa huynh đệ gì, toàn là nói nhảm.

Bây giờ mình đã ngồi lên vị trí gia chủ.

Dù chỉ là tạm thời, nhưng cũng phải làm ra thành tích.

Một thời gian dài.

Ngoại trừ mấy vị ở kinh thành, những người khác đều khá yên ổn.

Kinh thành.

Lại một lần nữa nội các họp.

Lý Hiển trợn mắt hỏi ba vị quyền thần trước mặt: "Các ngươi

luôn miệng nói mình năng lực rất mạnh, sao bây giờ ngay cả hồn phách của Lý Hoa cũng không tìm được!" Trương Đại Thụ không nói gì, Nghiêm Bác Đạt cũng không nói gì.

Bởi vì việc điều tra này không thuộc quyền quản lý của những văn thần như bọn họ.

Chương 1022

Chỉ có Từ Long khó chịu, miệng trễ xuống: "Binh quyền cũng không còn, không chỉ huy được người, làm sao đây!" Sau lần xảy ra chuyện trước, Từ Long được thả ra, vẫn là Binh bộ Thượng thư.

Nhưng hổ phù đã rời thân, không còn điều động được quân đội.

Việc tìm người này, hắn cũng lực bất tòng tâm.

"Cậu…" Lý Hiển đỏ mặt.

Từ Long nói đúng sự thật.

Hổ phù đã bị hắn thu rồi, nghe danh thì vẫn là đại thần Nội các nhất phẩm, nhưng thực tế căn bản chỉ là một vật trang trí.

Lý Hiển mất mặt, vội vàng giải tán mọi người: "Thôi được rồi, lui xuống đi, không có chuyện gì." "Vô dụng!" Trương Đại Thụ bất lực thở dài, Nghiêm Bác Đạt theo sát phía sau.

Từ Long cũng quay người đi ra ngoài.

Cứ dăm bữa nửa tháng lại họp thì có ý nghĩa gì, bàn bạc được chuyện gì lớn lao?

"Lý Hiển à!" Trương Đại Thụ ngước nhìn trời: "Giang sơn mà ngươi cướp được, thật sự có thể giữ vững được sao?" Từ Long nhìn bóng Trương Đại Thụ khuất xa, khinh thường: "Hừ!" Nghiêm Bác Đạt lắc đầu, bất lực nói: "Xem ra, hôm nay lại phải lên Thiên Tượng Lâu quan sát thiên tượng rồi." Rầm rầm rầm!

Diệp gia.

Lý phủ đã đổi biển hiệu, biến thành logo riêng của Diệp Phàm.

Hắc Áp đẩy cửa lớn ra, nhìn thấy ngoài cửa có một lão già râu tóc

bạc trắng.

"Tìm ai?" Lão già cười cười: "Diệp Phàm!" "Ngươi quen hắn à?" "Đương nhiên, tôi có một thứ quan trọng cần đích thân giao cho hắn." Lão già nói xong liền lấy ra từ trong người một bọc vải màu xanh lam.

"Vụt!" Hắc Áp giật lấy: "Được rồi, tôi sẽ tự mình giao cho hắn, ông về đi." Những ngày Lý Hoa còn sống.

Có không ít người đến tặng quà, Hắc Áp luôn nhân cơ hội trộm đồ, lấy một ít lót túi riêng.

Kể từ khi Lý Hoa chết, Hắc Áp đã mấy chục năm không làm việc này nữa.

Lần này khó khăn lắm mới đợi được cơ hội, hắn không muốn bỏ qua.

"Này, sao ông lại làm thế chứ." Lão già ở phía sau kinh hãi kêu lên: "Đã bảo là đích thân trao, không cần ông chuyển giao." Hắc Áp nào quản cái đó, mở bọc ra xem trước.

Thấy bên trong chỉ có hai tờ giấy trắng đã ố vàng.

Trên đó có chữ, nhưng Hắc Áp không biết chữ nên căn bản không hiểu.

"Chỉ có vậy thôi ư?

Đồ bỏ đi gì thế này." Hắc Áp lại ném bọc trả lại cho lão già: "Trả ông, trả ông, tự đi đưa đi." "Ông…" Lão già sửng sốt: "Thôi thôi, lười chấp nhặt với ông." Đi qua trung đường đến hậu viện.

Lão già vừa nhìn đã thấy người đang ôm đứa bé chính là Diệp Phàm.

"Diệp tiên sinh, đã lâu không gặp." Diệp Phàm nhìn thấy người đến cũng ngẩn người: "Ông là…" Lão già này tiên phong đạo cốt, áo

trắng quần trắng râu trắng, y hệt một cao nhân thế ngoại.

"Ong ~" Lúc này Lý Hoa trong ngọc bội lên tiếng: "Mời cha của ngươi ra núi, còn không mau đi nghênh đón." "Cha của ngươi mới ra núi ấy, thần kinh à." Diệp Phàm trực tiếp đáp trả.

"Ái tin hay không thì tùy." Diệp Phàm vô ngữ.

Tên Lý Hoa này nói chuyện không đầu không cuối, nhưng cũng chưa đến mức nói bậy.

Lại nghe nói là bạn của cha mình lúc sinh thời.

Diệp Phàm cũng trong lòng thắt chặt.

Người đến rất quan trọng.

Diệp Phàm đặt Lan Đình xuống, vội vàng đi tới, khách khí hỏi: "Lão tiên sinh, ngài là…" Trương Nguyên Dũng cũng không giấu giếm, trực tiếp kể cho Diệp Phàm đầu đuôi mọi chuyện.

Hóa ra.

Lão già đến từ Cửu Huyền Sơn ở Tây Vực.

Lần này đến.

Chính là để nói cho Diệp Phàm, muốn hắn tiếp quản một thứ vô cùng quan trọng.

Vật này có tên là Lạc Dương Xẻng.

Lạc Dương Xẻng này không phải là Lạc Dương Xẻng thông thường.

Lạc Dương Xẻng này là cái duy nhất trên toàn thế giới.

Được tinh công chế tạo, thuộc cấp bậc sáng tổ.

Lần này Trương Nguyên Dũng đến, cũng là hy vọng Diệp Phàm trở lại nghề cũ.

“Diệp tiên sinh à Diệp tiên sinh, vẫn là hy vọng lão nhân gia ngài ra núi thì tốt hơn, dù sao ngài cũng là truyền nhân chính tông, ngài không ra núi, những sơn đầu khác tôi thật sự không dám mời nữa.” Trương Nguyên Dũng vừa nói vừa cúi người chào.

Diệp Phàm cảm thấy vô cùng vô lý.

Đây là cái gì vậy chứ?

Mình còn chưa xong việc trong tay.

Sao lại đột nhiên xảy ra chuyện này?

Chẳng lẽ, nhân vật chính trong tiểu thuyết lại bận rộn như vậy sao?

Còn có một đặc điểm quan trọng nhất là.

Mình trở thành truyền nhân đạo mộ từ lúc nào vậy.

“Tôi nói lão tiên sinh à, ông thật sự biết cách nói đùa quá, tôi chẳng qua chỉ là một người trẻ tuổi bình thường, sao lại trở thành sáng tổ giới đạo mộ được, ngài thật sự quá đùa giỡn rồi.” “Rầm rầm rầm!” Trương Nguyên Dũng trực tiếp quỳ xuống đất dập đầu bốp bốp: “Hôm nay nếu ngài không đồng ý, thì tôi sẽ trực tiếp quỳ ở đây mãi không đứng dậy cũng không đi.” “Ông này…” Diệp Phàm cả người đều ngơ ngác.

Lão già này trông tiên phong đạo cốt, có vẻ thâm sâu khó lường.

Sao động một tí là dập đầu vậy!

Là cao nhân giả khiêm tốn sao?

Nhưng mà làm vậy thì cũng quá khiêm tốn rồi.

Diệp Phàm bất lực nói: “Tôi căn bản không phải là truyền nhân đạo mộ chân chính gì cả, lúc đầu bước vào nghề này, cũng chỉ vì hứng thú sở thích, không ngờ danh tiếng lại lớn đến vậy.” Trương

Nguyên Dũng cáu kỉnh nói: “Thế thì tôi mặc kệ, dù sao tôi đã xuống núi rồi, ngài thế nào cũng phải cho tôi một lời giải thích.

Tôi là sư tôn trên Cửu Huyền Sơn, đến cầu ngài là hy vọng ngài coi trọng tôi một chút.

Ngài hãy ra núi khôi phục long mạch ở Tây Vực, cũng coi như là xứng đáng với thái bình thịnh thế hiện tại.” Trương Nguyên Dũng bò trên đất dập đầu bốp bốp: “Hôm nay nếu ngài không để tôi hoàn thành tâm nguyện, thì tôi cũng không đi, cứ ở đây ăn uống ngủ nghỉ cùng ngài luôn.” Trương Nguyên Dũng ngồi phịch xuống đất bắt đầu giở trò lưu manh.

“Ôi chao, mẹ kiếp, lão già này của ông cũng thật là, trông tiên phong đạo cốt, khiêm khiêm quân tử, không ngờ lại bắt đầu giở trò lưu manh rồi.” Diệp Phàm cũng vô cùng bất lực.

Ban đầu nhìn lão già còn tưởng là một cao nhân thế ngoại.

Bây giờ nhìn lại thì lại là một kẻ điên tóc tai bù xù.

Chương 1023

“Đi một bên đi.” Diệp Phàm không phải kẻ ngốc.

Cái việc tùy tiện ra núi giúp người ta khôi phục long mạch gì đó, hoàn toàn là nói nhảm mà!

Khôi phục tốt thì tốt, khôi phục không tốt.

Lại còn đánh đổi cả mạng sống vào đó, vậy thì đúng là được không bù mất.

Long mạch là thứ mang theo khí vương giả mạnh mẽ.

Người bình thường căn bản không thể trấn áp được.

Diệp Phàm tuy rằng biết năng lượng trong cơ thể mình không tầm thường.

Nhưng.

Hắn lại chưa bao giờ đánh giá quá cao khả năng chịu đựng của mình.

Hơn nữa.

Có một đặc điểm quan trọng nhất.

Mình đã có vợ con, không thể tùy tiện đi làm những chuyện mạo hiểm như vậy được.

Trước tiên không nói long mạch có khôi phục được hay không.

Lúc vượt núi lội suối, vạn nhất lại rơi xuống chết đuối.

Thì chẳng phải cái mạng nhỏ này coi như uổng phí sao.

Diệp Phàm bản thân không phải là người theo chủ nghĩa đàn ông gia trưởng.

Cho nên hắn đối với những thứ này cũng không mấy hứng thú.

"Không thể được lão tiên sinh, tôi căn bản không thể ra núi, hơn nữa, tôi cũng không dám bảo đảm có thể khôi phục tốt long mạch." "Thế thì tôi mặc kệ, dù sao tôi đã từ trên núi xuống, nhất định phải đưa ngài về, nếu ngài không về, tôi cũng không đi." Diệp Phàm cả người đều muốn chửi thề.

Cũng không biết thằng cháu nào đó đồn đại nói mình lại biết xem phong thủy.

Cho dù là biết xem phong thủy, thì cũng không thể nói là muốn mình đi làm những chuyện linh tinh đó chứ.

"Dù sao tôi cũng mặc kệ, hôm nay bất luận thế nào cũng phải làm rõ chuyện này." Trương Nguyên Dũng trực tiếp ngồi phịch xuống đất bắt đầu lăn lộn ăn vạ.

"Ha ha ha ha!" Hắc Áp từ cửa bước vào, nhìn thấy cảnh này cũng cảm thấy vô cùng buồn cười.

Không ngờ.

Một lão già to lớn như vậy, ngay cả sĩ diện cũng không cần.

Lại ở đây lăn lộn ăn vạ, khiến hắn suýt chút nữa cười rụng răng.

"Tôi nói lão già này của ông cũng thật là buồn cười, làm cái gì cũng không xong, ăn cái gì cũng không đủ, lúc đầu nhìn ông rất nghiêm túc, còn tưởng là một cao nhân, không ngờ bây giờ ông chẳng là cái thá gì." "Bốp!" Trương Nguyên Dũng nhẹ nhàng nhấc tay.

Hầu như không dùng lực.

Đã đánh bay Hắc Áp xa mười mấy mét.

"Cút đi!" Trương Nguyên Dũng mặt mày lạnh băng: "Mẹ kiếp, vốn dĩ không muốn ra tay so đo với mày, không ngờ mày là một tên

đầy tớ lại dám ở đây lên mặt với tao?

Mày nghĩ mày là cái thứ gì.” Trương Nguyên Dũng rất tức giận.

Hắn cảm thấy, bị Diệp Phàm từ chối thì cũng đành.

Lại còn bị một hạ nhân như Hắc Áp chế giễu như vậy, khiến hắn cảm thấy không còn mặt mũi nào.

“Đệt!” Nhìn Trương Nguyên Dũng bị đánh bay ra ngoài với uy thế mạnh mẽ.

Diệp Phàm giật mình.

Hắn cũng không ngờ Trương Nguyên Dũng danh bất kiến kinh truyền, lại thật sự là một đại lão.

Nhẹ nhàng nhấc tay.

Không hề dùng sức, chỉ nhẹ nhàng đẩy về phía trước.

Trông có vẻ không dùng lực, đã đẩy Hắc Áp ra xa mười mấy mét.

Tội nghiệp Hắc Áp tuổi đã cao bị đẩy xa như vậy, không biết có bị ngã chết không.

Chỉ thấy lúc này.

“Đô đô đô đô ~” Hắc Áp mồm nôn máu tươi đang nằm trên đất la oai oái.

“Diệp thiếu gia, cứu tôi, cứu tôi!” Diệp Phàm trực tiếp cáu lên: “Trương Nguyên Dũng, sao ông lại có thể như vậy, đây là hạ nhân nhà tôi, sao ông lại tùy tiện đánh người ta trọng thương như vậy, người này sắp bị ông đánh chết rồi, ông nói xem, phải làm sao đây?” Trương Nguyên Dũng không quan tâm xua tay: “Tôi đã có thể đánh hắn ra nông nỗi này, thì cũng chắc chắn có thể cứu hắn sống lại, yên tâm đi, chỉ là chuyện trong ba năm lượt thôi.” Trương Nguyên Dũng đi tới.

Nhẹ nhàng nhấc đầu Hắc Áp đang nửa sống nửa chết lên.

Lúc này.

Hắc Áp cảm thấy toàn thân trên dưới.

Có một luồng sức mạnh không rõ tên đang vận chuyển khắp cơ thể hắn.

Chẳng mấy chốc.

Eo không đau nữa, chân cũng không mỏi nữa, tất cả vết thương trên người cũng lành.

Ngay cả những bệnh vặt trước đây cũng không còn nữa.

"Ối giời ơi!

Thần y à, không không không, phải là thần nhân, thật sự là đại thần nhân rồi." "Rầm rầm!" Hắc Áp quỳ xuống đất bắt đầu dập đầu lia lịa.

Quay đầu lại nhìn Diệp Phàm đang đứng một bên: "Thấy chưa Diệp thiếu gia, đây mới là thần nhân thật sự, cậu nhất định phải theo hắn làm việc, chỉ có theo hắn làm việc, mới có thể thể hiện được tầm quan trọng của các cậu, nhanh nhanh nhanh, nhất định phải đi theo hắn đó." Diệp Phàm vô ngữ.

Cảm thấy Hắc Áp cũng quá hám lợi rồi.

Người ta đánh cậu, rồi lại cứu cậu.

Chỉ một chút ơn huệ nhỏ này thôi, cậu đã thay đổi thái độ rồi sao?

Thật là.

Tuy nhiên.

Bản lĩnh của Trương Nguyên Dũng này cũng thật sự khiến Diệp Phàm phải nhìn bằng con mắt khác.

Thực ra.

Bây giờ Diệp Phàm rất muốn nghe ý kiến của Lý Hoa trong ngọc bội.

Chương 1024

Không ngờ, tên đó lại không nói gì.

“Đi theo ông, tôi có lợi ích gì?” Diệp Phàm trực tiếp hỏi một vấn đề thực tế nhất.

Trương Nguyên Dũng lập tức sáng mắt lên.

Diệp Phàm có thể nói ra lời này, cũng chứng tỏ mọi chuyện thực sự có chuyển biến.

Trương Nguyên Dũng kích động nắm tay hắn, có được Diệp Phàm có thể coi là có được một nhân tài mạnh mẽ.

“Yên tâm, chỉ cần lão nhân gia ngài đi theo tôi, ăn uống lo liệu đầy đủ, không cần ngài bận tâm bất cứ điều gì.” “Tôi mẹ kiếp nói không phải ý này.” Diệp Phàm trực tiếp bị Trương Nguyên Dũng làm cho mặt nhăn như trái mướp đắng.

Vô ngữ.

Lúc đầu, Trương Nguyên Dũng giở trò lưu manh nói muốn ăn uống ở đây.

Bây giờ lại bắt đầu nói về ăn uống.

Dân lấy cái ăn làm đầu không sai, nhưng cũng không thể chỉ chăm lo ăn uống chứ.

Trương Nguyên Dũng suy nghĩ một chút, lại bổ sung: “Yên tâm, an toàn của người khác bao gồm một số chuyện lớn nhỏ, Cửu Huyền Sơn chúng tôi chắc chắn có thể giúp ngài xử lý gọn gàng, bao gồm việc kẻ thù truy sát chắc chắn cũng không thành vấn đề.” Trương Nguyên Dũng đáp ứng rất dứt khoát, không phải hắn khoác lác, mà là Cửu Huyền Sơn đối phó với kẻ thù hoàn toàn có thể.

“Thật sao!” Diệp Phàm lấy lại tinh thần.

Nghe Trương Nguyên Dũng nói vậy, hắn trong lòng cũng có căn cứ.

Điều này cũng chứng minh Đường gia đối với mình không gây ra mối đe dọa nào.

Đã khá lâu rồi.

Diệp Phàm suy đi nghĩ lại, ở kinh thành mãi thế này cũng không phải là cách.

Huống chi lại ở trong phủ cũ của Lý Hoa, vạn nhất nếu ở lâu bị Đường gia truy đuổi đến.

Chắc chắn là chết không nghi ngờ gì.

Thay vì mỗi ngày nơm nớp lo sợ sống.

Thà cao chạy xa bay thì tốt hơn.

“Đương nhiên là thật, tôi Trương mỗ này khoác lác thì tôi nhận, từ thân thủ lúc nãy của tôi ngài cũng có thể thấy, tôi có thể đánh người có thể giết người cũng có thể cứu người, nói chung là tình hình là như vậy.” Trương Nguyên Dũng vỗ ngực bảo đảm, sau này Diệp Phàm cứ ở Cửu Huyền Sơn mà định cư.

Chỉ cần hắn còn sống ở Cửu Huyền Sơn một ngày.

Diệp Phàm sẽ sống một ngày.

Không ai có thể động đến hắn.

Diệp Phàm trầm tư một lúc.

“Chuyện này, tôi còn phải suy nghĩ thêm, vì tôi phải hỏi ý kiến vợ và con tôi.” Diệp Phàm rõ ràng.

Vạn nhất vợ và con mình không muốn đi.

Thì mình cũng không cần thiết phải đi nữa.

Khó khăn lắm gia đình chia ly mới đoàn tụ, nếu lại tan vỡ thì thật sự là… Trương Nguyên Dũng gật đầu lia lịa: "Tùy tiện, nghe theo ý kiến của ngài." Hắn cũng hiểu cho Diệp Phàm.

Diệp Phàm đã có gia đình.

Không thể tùy tiện đi đến một nơi quá xa được.

Nhưng mà.

Trương Nguyên Dũng lại có thừa cách.

"Còn gì mà phải do dự nữa, không cần lãng phí thời gian nữa, một cao nhân như thế này trước mặt tôi không xông lên thì phí quá sao?" Hắc Áp đã sắp chết vì sốt ruột, vội vàng đứng ra.

Rõ ràng Trương Nguyên Dũng là cao nhân mà còn không nhìn ra sao?

"Cút sang một bên, đừng ở đây làm rối loạn tư duy của tôi, tôi phải đi hỏi Nhược Tuyết và bọn họ đã." Diệp Phàm nói xong liền đi vào trong nhà để bàn bạc.

Đúng như Diệp Phàm đã nghĩ.

Đường Nhược Tuyết quả thực đã đồng ý.

Cái cuộc sống bị người ta truy sát như thế này chắc chắn không dễ chịu gì.

Nhưng Đường Nhược Tuyết lo lắng là, Cửu Huyền Sơn cách đây rất rất xa.

Ở cực nam của Tây Vực, gần mười vạn tám nghìn dặm.

Vậy thì phải đi bao lâu mới đến nơi.

"Cái này cô không cần lo lắng." Diệp Phàm nhìn ra cửa Trương

Nguyên Dũng: “Tên đó nhất định có cách, chúng ta không cần quản gì cả, cứ đi theo hắn là được.” Vừa mới đồng ý.

Trương Nguyên Dũng bên này sợ Diệp Phàm giây tiếp theo sẽ hối hận.

Nhẹ nhàng vung tay lên.

“Vút!” Trong một niệm.

Đã đưa trạch viện của Diệp Phàm đi, đến chân núi Cửu Huyền Sơn.

“Ong ~” Lúc này ngọc bội lại vang lên.

“Mẹ kiếp các người cũng thật là tàn nhẫn, chỉ thiếu chút nữa là nhổ cả miếng đất ở kinh thành lên.” Diệp Phàm cười khổ.

“Không còn cách nào đâu tiền bối, vị tiền bối này còn lợi hại hơn tiền bối như ông nữa.” Diệp Phàm hơi tỏ vẻ xin lỗi đáp lại.

“Thôi được rồi, dù sao trạch viện đặt ở kinh thành cũng chẳng có ích gì, chi bằng dọn đến đây thì tốt hơn, ngoại trừ miếng đất thì xung quanh mọi thứ đều không thay đổi.” Mà cùng lúc đó.

Khi tòa trạch viện lớn này bay từ trên trời xuống.

Đã có rất nhiều người chứng kiến.

Bọn họ luôn cảm thấy.

Đây chắc hẳn chính là phi thuyền UFO của người ngoài hành tinh trong truyền thuyết.

Diệp Phàm gật đầu.

“Thuật dời nhà, vẫn là đỉnh cấp nhất.

Không ngờ, công phu của lão tiền bối lại lợi hại đến vậy, quả thực còn thần kỳ hơn cả tiểu thuyết huyền huyễn.” Diệp Phàm tâng

bốc nói.

“Cái này có gì đâu, chẳng qua chỉ là chuyện trong chớp mắt mà thôi.” Trương Nguyên Dũng vừa kiêu ngạo vừa khiêm tốn nói.

Ngay sau đó.

Chương 1025

Lông mày Trương Nguyên Dũng nhíu chặt lại.

Hắn lúc này mới nghĩ đến.

Hiện tại, điều quan trọng nhất là khôi phục long mạch, chứ không phải là khoe khoang bản thân.

Sau khi sắp xếp ổn thỏa mọi thứ.

Trương Nguyên Dũng liền dẫn Diệp Phàm đến một đỉnh núi cao ở hậu sơn.

Từ đây nhìn xuống có thể thấy toàn bộ dãy núi An Lạc.

Đúng vậy.

Chính là có thể nhìn xa đến vậy.

Chỉ thấy.

Trên dãy núi xuất hiện một vết nứt khổng lồ.

Ở phía xa không.

Đang tỏa ra ánh sáng đỏ nhạt.

Có thể thấy là từ chỗ này mà đứt gãy.

Ánh sáng mờ nhạt tỏa ra, giống như một con mãng xà khổng lồ uốn lượn thành hình, bay lượn trên bầu trời.

Xem ra đây chính là long mạch đã tiêu vong, đã biến thành long hồn.

Long mạch biến thành long hồn đã là giảm xuống một cấp bậc.

Diệp Phàm gật đầu.

Xem ra.

Nơi này quả thực đã từng xảy ra một trận đại chiến.

Bằng không.

Địa hình núi này cũng sẽ không xuất hiện hiện tượng sạt lở núi.

Thấy luồng khí cổ xưa bay lên.

Diệp Phàm lùi lại hai bước, mắt hơi sáng lên, xem ra, đã không còn gì có thể ngăn cản được nữa.

Thật sự phải nhanh chóng khôi phục thôi.

Long mạch này là khí vương giả.

Vạn nhất lại bị tiêu hao đến không còn một chút nào.

Thì thật sự là được không bù mất.

Trương Nguyên Dũng nhíu nhíu mày: "Diệp Phàm tiên sinh, sao nhìn ngài như là còn muốn tiếp tục lùi lại vậy, cái này thì có ích gì chứ, phải nhanh chóng lên thôi." Hắn bên này rất sốt ruột, cảm thấy đã có Lạc Dương Xẻng trong tay Diệp Phàm.

Thì phải nhanh chóng khôi phục tốt long mạch này.

Diệp Phàm không vội, hắn đã nhìn ra, dưới lòng đất nhất định có một đại mộ.

Bằng không.

Long mạch quy mô lớn như vậy, sao có thể trong chốc lát bị phá hủy tan nát như vậy.

Dưới lòng đất.

Không chừng có cái thứ linh tinh gì đó, tốt nhất vẫn nên cẩn thận một chút thì hơn.

Diệp Phàm lắc đầu.

“Trước tiên cứ khảo sát thực địa tình hình rồi tính sau, cái này cũng không phải là thứ dễ giải quyết như vậy.” Diệp Phàm không hề vội vàng.

Hắn cảm thấy thay vì lãng phí thời gian ở đây.

Chi bằng đi khảo sát thực địa một chút thì tốt hơn.

Nơi này vừa nhìn đã biết là bảo địa phong thủy.

Nhưng mà.

Quay đầu lại.

Diệp Phàm lại cảm thấy có chút không đúng.

Bản lĩnh của Trương Nguyên Dũng đã đủ lớn.

Không ngờ, hắn lại không chủ động ra tay?

Ngược lại còn để mình qua đây, chẳng lẽ bên trong có vấn đề gì.

Diệp Phàm đâu phải kẻ ngốc, hắn cảm thấy chuyện này căn bản không dễ làm như vậy.

Nếu thật sự có thể thay đổi, thì đã sớm thay đổi rồi.

Căn bản không cần đến hắn ra tay.

Cửu Huyền Sơn này đâu đến mức suy yếu thảm hại như vậy.

Dù sao có một số chuyện bày ra trước mắt, cũng không phải là ai cũng có thể thay đổi được.

Chính vì kết quả của chuyện này phức tạp như vậy.

Chính vì kết quả của chuyện này mờ mịt khó lường như vậy.

Diệp Phàm không dám mạo hiểm ra tay.

Cũng không thể tùy tiện hành động.

Hắn biết, vạn nhất mình làm không tốt, giây tiếp theo mạng nhỏ

của mình sẽ bị hủy hoại ở đây.

Vậy thì, thật sự đáng tiếc cho con mình, đáng tiếc cho vợ mình.

Trong một vòng luân hồi chuyển đổi thời không, có một số thứ căn bản không dễ dàng bị thay đổi.

Bởi vì tất yếu sẽ sản sinh kết hợp của kết quả của thứ này.

Nhất định sẽ càng thêm khó chịu.

Cho nên trong một số chuyện đặc biệt đau khổ.

Chương 1026

Thà rằng xử lý tốt chuyện này một chút, mới khiến người ta càng thêm rõ ràng.

Trương Nguyên Dũng bất lực cười cười: "Lực xung kích của long mạch quá mạnh, tôi cũng thật sự sợ mình không chịu đựng nổi nhân quả này, cho nên chỉ có thể mời lão nhân gia ngài ra núi." Diệp Phàm trợn mắt: "Thế thì mẹ kiếp ông đây là muốn lấy lão tử làm bia đỡ đạn phải không?

Tôi nói ông bản lĩnh lớn như vậy, nhẹ nhàng vung tay đã dời cả một tòa trạch viện bay đi, sao không tự mình ra tay, hóa ra ông đây là cố ý chọc ghẹo tôi à." Hôm nay chuyện này có thể coi là khiến Diệp Phàm đã hiểu.

Trên đời này không có bữa trưa miễn phí là thật.

Trên đời này làm gì có chuyện tốt như vậy, toàn là nói nhảm.

Đắc đạo tu tiên dễ dàng sao?

Căn bản không dễ dàng như vậy!

Những chuyện này cũng không phải nói tùy tiện là có thể thành công.

Cảnh giới của Trương Nguyên Dũng đã đạt đến xuất thần nhập hóa.

Bây giờ ngay cả hắn còn không dám, Diệp Phàm sao dám?

Chỉ tiếc nuối thay!

Đóng kịch đến mức này, Trương Nguyên Dũng vẫn còn non một chút.

Diễn mà còn hỏng bét, chẳng phải là hoàn toàn phí công sao.

Đối mặt với câu hỏi của Diệp Phàm.

Trương Nguyên Dũng chỉ có thể bất lực gãi gãi gáy của mình.

“Thật sự xin lỗi Diệp đại sư, thật sự không còn cách nào, nếu tôi thật sự có cách, đã sớm không cần đi mời ngài, chính là không có cách nào, cho nên mới hy vọng lão nhân gia ngài nhất định phải giúp đỡ nhiều.” “Ai.” Diệp Phàm bất lực.

Nhập gia tùy tục, hắn cũng không còn cách nào, chỉ có thể chọn thỏa hiệp.

Huống chi.

Nơi này cách kinh thành đã mười vạn tám nghìn dặm.

Gia đình hắn đông người, vượt núi lội suối mà quay về, căn bản là không thể.

Ở đây cũng được.

Nhưng mà.

Nhất định khẳng định xác định phải cứng rắn một chút.

Phải có khí phách một chút.

Nếu nói, làm người mà ngay cả khí phách cũng không có.

Thì mới thật sự là kẻ ngốc trong số những kẻ ngốc.

Diệp Phàm suy tư suy tư.

Sau đó nói: “Tôi cảm thấy, hiện tại điều quan trọng nhất có lẽ là trước tiên hãy đưa một đội nhân mã giúp tôi tiến vào núi, bằng không, tôi tự mình thám hiểm căn bản không có cách nào, đi đi, tìm cho tôi hai người giúp đỡ.” Diệp Phàm cũng biết.

Chỉ có khảo sát thực địa tình hình xong, mới có thể nắm rõ những

chuyện này.

Mỗi ngọn núi đều không giống nhau, chỉ có thể học hỏi kiến thức thông thường.

Nếu ngay cả một số kiến thức cơ bản cũng không hiểu, thì coi như phí công.

Trương Nguyên Dũng gật đầu lia lịa, cũng bày tỏ sự tán thành với lời của Diệp Phàm.

"Nếu ngài cần người, vậy thì, cũng chỉ có tôi là được, công phu của tôi rất mạnh, ngài cũng biết rồi đấy." Trương Nguyên Dũng tự tiến cử nhưng không được Diệp Phàm thiện cảm, ngược lại chỉ khiến hắn liếc mắt một cái.

"Lão già này của ông nói chuyện thật là không đủ, được được được, nếu ông muốn đi theo, thì ông cứ đi theo đi.

Tôi nói cho ông biết, trước tiên hãy chăm sóc tốt vợ con tôi, những chuyện khác thì đừng nói gì cả, đợi chúng ta trở về rồi giải quyết.

Bất luận là bao nhiêu ngày, bao nhiêu năm, cứ chuẩn bị đầy đủ mọi thứ là được rồi." Trương Nguyên Dũng rất phấn khích, cuối cùng cũng khiến Diệp Phàm nghe lời.

"Diệp đại sư ngài thật sự nói đùa rồi, không dám không dám, một chút cũng không dám, không nói gì khác, chỉ cần khôi phục tốt long mạch, tôi đây sẽ tiên phong, khẳng định sẽ nghe theo sự điều khiển của ngài." Trương Nguyên Dũng vội vàng lùi lại hai bước, chuẩn bị hành đại lễ.

Phải khách khí, không khách khí thì làm sao được.

Diệp Phàm quay về.

Trực tiếp từ biệt Đường Nhược Tuyết.

Hơn nữa còn sắp xếp mọi chuyện trong nhà vô cùng rõ ràng.

Càng nói rằng.

Bất luận là bao nhiêu ngày bao nhiêu năm nhất định phải đợi hắn trở về.

Sự an nguy thì không cần lo lắng.

Nơi này là dưới Cửu Huyền Sơn.

Những kẻ thù đó sẽ không tìm lên được.

Lúc chia ly.

Con gái Lan Đình nắm chặt tay Diệp Phàm.

Bám vào tai hắn nói, nhất định phải sống sót trở về.

Đường Nhược Tuyết cũng vậy.

Diệp Phàm nhìn thấy cảnh này đều có chút ngơ ngác.

Có lẽ là do từng xem phim truyền hình.

Những người nói là sống sót trở về, đều mẹ kiếp không sống sót trở về.

Thật sự là… Đường Nhược Tuyết còn muốn nói gì đó, nhưng lại bị Diệp Phàm cắt ngang.

Trương Nguyên Dũng không đợi được nữa, sốt ruột nói: "Thôi được rồi, đừng có mè nheo nữa.

Bên tôi đã chuẩn bị xong xuôi cả rồi, giờ thì mau lên đường thôi." Diệp Phàm nhíu mày: "Lên đường lên cái đường gì?

Cái kiểu nói chuyện của ông khó nghe quá đấy, không biết 'lên đường' là ý đi chết à?

Bị bệnh à." Diệp Phàm lười chấp nhặt với loại người như Trương Nguyên Dũng.

Thật tình!

Rõ ràng có một thân bản lĩnh, vậy mà lại là một lão ngoan đồng không đáng tin cậy.

Chương 1027

Thật sự khiến người ta không thể hiểu nổi.

Nhìn Diệp Phàm rời đi, Đường Nhược Tuyết và Lan Đình trong lòng bịn rịn không nỡ.

Anh đến nhanh, đi cũng nhanh.

Trong lòng ít nhiều có chút hụt hẫng.

Không ngờ, đây lại là một lần chia ly nữa.

Chỉ là.

Lần chia ly này không phải trong bất kỳ tình huống nguy hiểm nào.

Là lão quản gia, Hắc Áp cũng nhìn ra tâm tư của hai mẹ con, rảo bước nhỏ chạy tới an ủi: "Tôi nói hai mẹ con cứ đừng lo lắng quá.

Lão già Trương Nguyên Dũng đó không phải người thường, chắc chắn sẽ bảo đảm an toàn cho Diệp tiên sinh.

Hơn nữa, theo tôi cảm thấy, việc tu phục long mạch này cũng chưa chắc là thật, nói không chừng là để khảo nghiệm thôi." Mắt Đường Nhược Tuyết sáng lên.

Thật vậy!

Trương Nguyên Dũng có bản lĩnh đến mức có thể một tay che trời đất.

Tại sao còn cần Diệp Phàm giúp ông ta tu phục long mạch gì đó?

Chuyện nhỏ thế này, chẳng phải ông ta phẩy tay một cái là xong sao?

Lại còn một đặc điểm quan trọng nhất là.

Việc tu phục long mạch vốn không phải chuyện dễ dàng gì.

Sao lại tùy tiện tìm Diệp Phàm tu phục?

Nói trắng ra.

Chắc chắn đây là một cuộc khảo nghiệm, tu phục long mạch chỉ là cái cớ mà thôi.

Trên đường.

Diệp Phàm cũng cảm thấy có gì đó không đúng.

Lão già này rõ ràng có thể cưỡi mây đạp gió, trong nháy mắt đã bay đến nơi long mạch.

Tại sao còn phải lãng phí thời gian đi bộ?

Nhìn Trương Nguyên Dũng trước mặt, Diệp Phàm càng lúc càng không hiểu nổi lão ta.

Cũng không biết lão ta bị làm sao, thật sự khiến người ta khó mà nắm bắt được.

Diệp Phàm thật sự không nhịn được, hỏi: "Tại sao, bản lĩnh cưỡi mây đạp gió của ông, bây giờ lại khiêm tốn không dùng ra?

Đang bày trò gì vậy?" Bị hỏi như vậy.

Trương Nguyên Dũng có chút khó hiểu. "Sao vậy Diệp tiên sinh, chẳng lẽ tôi lại làm gì khiến ngài tức giận sao?" Cái lão già này.

Diệp Phàm dùng ánh mắt thấu rõ tâm tư lão mà nhìn: "Tôi nói lão già này, ông đúng là giỏi giả vờ ngây ngô!

Ông rõ ràng có thể bay vèo một cái là tới nơi, giờ lại bắt tôi đi bộ?

Chúng ta đi bộ đến chỗ long mạch đó, ít nhất cũng phải bảy tám ngày chứ." "Hahaha, lão nhân gia ngài đúng là thích đùa.

Sao có thể là bảy tám ngày được, không cần đến thế, bảy tám

tiếng là đủ rồi." Trương Nguyên Dũng vuốt vuốt bộ râu bạc phơ tiếp tục đi về phía trước.

Diệp Phàm lao nhanh tới, chặn trước mặt Trương Nguyên Dũng. "Không phải, lão già này sao lại còn coi trọng cái này khinh cái kia thế?

Tôi là sao?

Rõ ràng có thể trong nháy mắt mang cái ngôi nhà cũ từ kinh thành đến dưới chân Cửu Huyền Sơn, tại sao bây giờ lên núi lại bắt đầu đi bộ rồi?" Diệp Phàm thật sự cạn lời với lão già này, một thân bản lĩnh thì đầy rẫy ra đó.

Giờ lại không thi triển.

Trò cười gì thế này? "Ai." Trương Nguyên Dũng bất đắc dĩ thở dài: "Không phải là tôi không muốn dùng pháp thuật, mà là thật sự không dùng được.

Tôi đã nói rồi, đây là Cửu Huyền Sơn, long mạch chi khí quá nghiêm trọng.

Bây giờ tôi tùy tiện động dùng pháp thuật của mình, chắc chắn sẽ bị linh khí thiên địa công kích.

Cậu bảo tôi phải làm sao?

Chẳng lẽ lại để tôi chịu nguy hại của thiên khiển ở đây sao, như vậy không ổn chút nào." Diệp Phàm gật đầu lia lịa. "Thì ra là vậy.

Không ngờ, lão già này ông có pháp thuật mà lại không dùng được, cũng thật là thảm đấy." Diệp Phàm hiểu ra.

Trên Cửu Huyền Sơn tiên khí quá nặng.

Tùy tiện sử dụng pháp thuật chắc chắn sẽ bị thần tiên quấy nhiễu.

Thảo nào, điều này đúng là đáng ngạc nhiên.

Diệp Phàm suy tư nhìn lên bầu trời.

Không trung trùng trùng điệp điệp.

Tầng mây và không khí mạnh mẽ đến mức khó lường.

Đỉnh núi tưởng chừng gần ngay trong tầm tay.

Nhưng khi bắt đầu đi mới phát hiện, nhìn một bước trên đó, đi dưới này ít nhất phải một trăm bước.

Chẳng mấy chốc, chân đã mỏi nhừ.

Diệp Phàm đâu từng chịu uất ức như vậy, không chỉ chân mềm nhũn, hắn còn cảm thấy đau đầu.

Từ bảy giờ sáng, cho đến bảy giờ tối hiện tại.

Mười hai tiếng đồng hồ trôi qua, vậy mà vẫn chưa tới nơi.

Không đúng!

Diệp Phàm phản ứng lại.

Chương 1028

Lão già Trương Nguyên Dũng này sao không than mệt chứ?

Diệp Phàm cúi đầu nhìn.

Lúc này mới phát hiện.

Lão già Trương Nguyên Dũng này vậy mà đang dùng một đám mây nhỏ từ từ lướt đi phía trước. "Ồ!" Diệp Phàm kinh ngạc thốt lên. "Lão già này, đúng là không giảng võ đức gì cả.

Ông không phải nói không thể dùng tiên khí sao?" Diệp Phàm cạn lời.

Lão già này miệng nói không thể dùng pháp thuật.

Quay đầu lại.

Lão ta lại tự mình lướt đi từ từ bằng pháp thuật?

Trương Nguyên Dũng vội vàng từ đám mây bước xuống, vẻ mặt ngượng ngùng nói: "Hết cách rồi, Diệp tiên sinh, tôi già rồi chân cẳng không còn khỏe nữa.

Bất đắc dĩ tôi mới phải làm vậy.

Cậu không thể cứ trơ mắt nhìn tôi cái thân già này chết dí ở đây được chứ." Bề ngoài.

Trương Nguyên Dũng vẻ mặt muốn khóc không ra nước mắt.

Nhưng thực tế trong lòng lại rất vui vẻ. "Ông đừng có được lợi rồi còn làm bộ làm tịch, cái tâm tư nhỏ nhoi của ông tôi còn không biết sao?" Diệp Phàm cảm thấy khinh thường hành vi của lão già này.

Miệng nói một đằng, sau lưng làm một nẻo.

Trước mặt một đằng, sau lưng một nẻo.

Chơi cái thứ vớ vẩn gì thế này.

Ghê tởm, quá ghê tởm rồi. "Thôi thôi thôi, ông bớt nói nhảm ở đây với tôi đi.

Tôi biết ông đúng là đồ vô lại.

Cũng không biết ông bị làm sao, nhiệm vụ tu phục long mạch lớn như vậy mà ông lại giao cho tôi?

Lại còn đưa cho tôi một cái xẻng Lạc Dương rách nát.

Tôi thấy cái xẻng Lạc Dương rách này căn bản chả có tác dụng gì, nó không phải linh vật gì giữa trời đất cả." Diệp Phàm đã phát hiện ra cái xẻng này chẳng phải thứ tốt lành gì.

Ngược lại còn tệ hơn cả xẻng Lạc Dương bình thường, chẳng khác gì đồng nát sắt vụn.

Hiện tại.

Diệp Phàm đã có cảm giác mình bị lừa gạt.

Hơn nữa.

Trương Nguyên Dũng miệng thì xưng là "sư tôn", nhưng những việc làm lại cứ như trẻ con.

Quan trọng nhất là.

Lão ta ngay cả miếu vũ của mình cũng không có, trước đó còn nói miếu vũ ở trên đỉnh Cửu Huyền Sơn.

Có hay không, Diệp Phàm không rõ.

Điều Diệp Phàm rõ là.

Lão ta đến cả một đồ đệ cũng không có.

Hai ngày nay cứ lủi thủi một mình.

Diệp Phàm bắt đầu nghi ngờ.

Lão già này có phải là kẻ lừa đảo không.

Nhưng mà!

Nghĩ lại, không phải.

Nếu là kẻ lừa đảo thì pháp thuật của lão ta không thể vô địch đến thế.

Pháp thuật của lão già này quả thực rất lợi hại, khiến Diệp Phàm cảm thấy kinh ngạc.

Suy nghĩ kỹ.

Nếu lão già không phải kẻ lừa đảo thì rốt cuộc lão ta làm gì?

Kết hợp với phân tích và tình hình vừa rồi.

Nơi này quả thực có long mạch, cũng có không khí.

Nhưng.

Chỉ những thứ đó cũng không đủ để chứng minh kết quả sự việc.

Càng đi về phía trước.

Trước mắt Diệp Phàm, cũng xuất hiện mấy cái động khẩu màu xám sẫm.

Có năm sáu cái.

Cảnh tượng tương tự như Bàn Tơ Động.

Diệp Phàm ngừng lại, hỏi Trương Nguyên Dũng bên cạnh. "Thế nào, lão gia này đã xử lý xong xuôi mọi chuyện chưa?

Trước mặt xuất hiện mấy cái động khẩu này, ông thấy vào cái nào thì tốt hơn?" Cảm thấy phía sau không có tiếng động.

Diệp Phàm nói đến đây thì dừng lại, quay đầu nhìn.

Chỉ thấy.

Trương Nguyên Dũng đang nằm trên đất nhắm mắt dưỡng thần.

Thế nhưng.

Trong mắt Diệp Phàm thì lão già này đang lười biếng.

Chương 1029

"Không phải chứ lão già, ông làm sao vậy?

Chuyện còn chưa giải quyết, sao ông lại bắt đầu ngủ rồi?" Diệp Phàm vốn tưởng nói vài câu có thể đánh thức Trương Nguyên Dũng.

Nào ngờ lão già càng ngủ càng say, thậm chí còn ngáy khò khò.

Điều này khiến Diệp Phàm có chút không biết làm sao.

Đến mức nào rồi.

Chuyện còn chưa bắt đầu mà đã ngủ rồi.

Lão già này chẳng qua là một lão ngoan đồng, lẽ nào còn là một kẻ ngốc?

Vạn nhất đi sai đường gặp nguy hiểm thì ai giải quyết?

Diệp Phàm cúi đầu nhìn miếng ngọc bội trong ngực, mới phát hiện trên đó chẳng có bất kỳ gợi ý nào.

Diệp Phàm bất lực.

Xem ra.

Lần này ngay cả Lý Hoa cũng không giúp hắn.

Lại còn một mình!

Không thể nhịn nổi nữa.

Diệp Phàm thật sự không kìm được cơn tức giận trong lòng.

Hắn trực tiếp đi tới. "Bốp!" Một cái tát giáng xuống gò má già nua của Trương Nguyên Dũng. "Vãi chưởng, mày sao dám đánh người hả?" Trương Nguyên Dũng giật mình tỉnh dậy, vẻ mặt ngơ ngác nhìn Diệp Phàm.

Diệp Phàm trợn mắt tức giận hỏi: "Mày mẹ nó làm cái gì vậy?

Không phải nói cứ đi thẳng là tìm được long mạch sao?

Mới đi được nửa đường mà mày đã ngủ rồi." Diệp Phàm vốn đã một bụng tức giận.

Nhìn thấy Trương Nguyên Dũng vẫn giữ thái độ như vậy, hắn hận không thể xông lên tát thêm một cái nữa.

Còn Cửu Huyền Sơn sư tôn ư?

Cái quái gì thế này.

Không trên không dưới, không đi cũng không ở.

Diệp Phàm cầm ngón tay hung hăng chỉ vào những cái động khẩu đó: "Ông là lão già ở đây, đã sống ở đây bao nhiêu năm, có tình huống gì ông phải rõ chứ?

Ông còn không mau chọn một cái động khẩu đi?

Lẽ nào muốn tôi chọn?" "Được rồi, được rồi, hiểu rồi, biết rồi." Trương Nguyên Dũng trông có vẻ không vui, đưa tay chỉ vào vị trí giữa: "Đi từ đây vào, có thể đến được nơi có Long Môn." Diệp Phàm không động.

Vì lão già không động.

Hắn sợ lão ta lại đang trêu mình.

Hắn còn cảm thấy lão ta từ đầu đến giờ vẫn luôn trêu mình.

Đồng thời.

Trong kinh thành cũng xuất hiện hai cái xác chết không rõ danh tính.

Đúng như những gì người khác nghĩ.

Hai cái xác này chính là Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân.

Báo cáo khám nghiệm tử thi cho thấy.

Hai kẻ này đã chết do chấn động và nhiễm phóng xạ hạt nhân khi vũ khí hạt nhân được kích hoạt.

Những gì Diệp Phàm gặp chỉ là linh hồn của hai người họ.

Bởi vì.

Họ căn bản không biết lúc đó mình đã chết rồi.

Lý Hiển sau khi nhận được tin tức cũng bị chấn động.

Anh ta không phải kinh ngạc vì người chết.

Mà là không ngờ.

Người nắm giữ hòm thư hạt nhân và tất cả vũ khí hạt nhân lại là hai người bình thường.

Chỉ tiếc là người đã chết rồi.

Chết không đối chứng.

Trương Đại Thụ thầm thở phào nhẹ nhõm.

Người chết thì không nói được.

Chuyện này được giải quyết tương đối hoàn hảo.

Trương Đại Thụ biết.

Cái hòm thư hạt nhân đó ông ta từng giao cho Tào Ngọ Môn.

Không ngờ lại rơi vào tay Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân.

Gián tiếp dẫn đến loạn lạc ở kinh thành.

Nếu không có Lý Hoa tu phục.

Thì bây giờ kinh thành chắc chắn vẫn còn hỗn loạn.

Cũng may có Lý Hoa.

Mới khiến mọi thứ lẽ ra không nên tồn tại, lại trở nên hợp lý.

Phía Tào Ngọ Môn vẫn đang trong trạng thái ẩn cư.

Ba thuộc hạ của ông ta sau khi ông ta rời đi, chỉ mấy tháng sau đều chết bất đắc kỳ tử.

Chuyện này ông ta vẫn chưa biết.

Chương 1030

Trương Nguyên Dũng bị Diệp Phàm tát một cái, rất không vui.

Trên đường cứ bĩu môi lầm bầm chửi rủa. "Không ngờ, Trương mỗ ta một đời anh danh, vậy mà lại bị thằng nhóc mày tát một cái.

Đồ khốn, đợi đấy, lát nữa nếu có nguy hiểm tao nhất định không giúp mày.

Nhìn cái khuôn mặt già đẹp trai của tao xem, bị mày tát thành ra thế này, đúng là quá đáng mà." "Ôi thôi, được rồi, đừng có mẹ nó lảm nhảm nữa.

Ông còn chưa xong à?

Bị thần kinh à, lầm bầm cái quái gì trong miệng thế." Diệp Phàm sốt ruột liếc nhìn lão già điên rồ.

Đúng là một kẻ lắm mồm.

Cứ tưởng là cao nhân đắc đạo, nào ngờ, mẹ nó lại là một lão ngoan đồng ngớ ngẩn thuần túy.

Bị thần kinh.

Bị mắng một trận.

Trương Nguyên Dũng lại nhắm mắt không nói nữa.

Động khẩu càng lúc càng chật.

Diệp Phàm lúc này mới cảm thấy có gì đó không ổn.

Rất rõ ràng.

Chuyện này lại quay về việc đạo mộ rồi.

Nói là đi tu phục long mạch gì đó.

Với tốc độ rùa bò này.

Phải mất mấy ngày mấy đêm nữa mới đến nơi được!

Diệp Phàm trong lòng áng chừng khoảng cách.

Nhìn thì có vẻ gần.

Kỳ thực ít nhất cũng phải bảy tám dặm đường.

Theo lý mà nói.

Đi bảy tám tiếng cũng phải đến rồi.

Nhưng có Trương Nguyên Dũng ở đây cứ lề mề.

Tốc độ quá chậm, thật là vô lý!

Đi tiếp về phía trước.

Trong hang núi phía trước càng lúc càng tối.

Chỉ thấy.

Xung quanh đã xuất hiện những đốm sáng lấp lánh.

Trông như đom đóm.

Nhưng màu sắc đó, lại càng giống một loại quỷ hỏa.

Phát ra ánh sáng xanh lục như thể câu hồn đoạt phách.

Diệp Phàm cảm thấy không thể tin nổi.

Hắn đưa tay bắt thử một cái, nhưng chẳng bắt được gì. "Trông cái này cũng không giống đom đóm.

Là hình chiếu ảo sao?" Diệp Phàm quay đầu nhìn Trương Nguyên Dũng, định bụng tìm câu trả lời từ lão ta. "Hừ!" Trương Nguyên Dũng lạnh lùng hừ một tiếng, quay đầu đi chỗ khác.

Cái tát đó, lão ta không muốn để ý đến Diệp Phàm. "Được rồi, được rồi, tôi cũng lười hỏi ông.

Sau này ông cũng đừng nói với tôi câu nào.

Tôi cảm giác mình thật sự bị ông lừa rồi." Diệp Phàm bất lực.

Nếu lão già này không muốn để ý đến mình, thì mình cũng chẳng muốn để ý đến lão ta.

Mấy chuyện vớ vẩn này cút đi cho khuất mắt.

Ngay lúc này. "Xoẹt!" Phía trước đột nhiên chui ra một con rắn đen dài hơn hai mét. "Vãi chưởng!" Diệp Phàm giật mình, vội lùi lại hai bước.

Ai dè.

Trương Nguyên Dũng vừa ra tay đã tóm lấy con rắn. "Rắc!" một tiếng.

Lão ta liền cắn đứt thất tấc của con rắn đen, rồi nhét vào miệng, há to mồm uống máu. "Đây là thứ tốt, sao cậu lại không biết trân trọng chứ?" Trương Nguyên Dũng miệng đầy máu đỏ tươi, nhỏ giọt tí tách xuống.

Dáng vẻ trông rất đáng sợ. "Đệt!" Diệp Phàm bị cảnh tượng bất ngờ này của Trương Nguyên Dũng làm cho sợ hãi.

Đánh chết hắn cũng không ngờ, lão ta lại đáng sợ đến vậy.

Đây còn là nhân vật chính diện sao?

Rõ ràng là phản diện.

Coi rắn như đồ ăn vặt, coi máu rắn như thức uống, đúng là trâu bò, đại trâu bò.

Diệp Phàm cảm thấy kinh hãi.

Trong sự kinh hãi lại càng kinh hãi hơn.

Chương 1031

Đúng là kinh khủng tột độ.

Nếu Trương Nguyên Dũng nói lão ta không có bệnh gì lớn, thì Diệp Phàm thật sự không tin.

Chắc chắn là đầu óc có vấn đề, tinh thần không được ổn định.

Đây còn là cao nhân ẩn thế ư?

Rõ ràng là ma cà rồng ẩn thế thì có!

Đây cũng không phải hiện trường quay phim kinh dị, Trương Nguyên Dũng cũng quá bạo lực rồi.

Thật sự khiến người ta phải phục sát đất. "Lão gia này, rốt cuộc là thần thánh phương nào?" Diệp Phàm dùng ánh mắt không thể tin nổi nhìn Trương Nguyên Dũng.

Kẻ trước mặt này.

Nói là đạo sĩ cũng không phải.

Nói là hòa thượng cũng không phải.

Ngược lại có chút cảm giác tà ma đạo nhân.

Tà ma đạo nhân chính là những kẻ trong truyền thuyết tẩu hỏa nhập ma.

Bọn người này nói có năng lực thì quả thực có.

Nhưng lại không đi theo chính đạo nên chỉ là chó săn.

Bọn người này thường làm những chuyện khiến người ta khó hiểu, vò đầu bứt tai. "Cậu không cần quan tâm tôi làm gì, tôi không có hại gì cho cậu cũng sẽ không hại cậu, cho nên tôi hy vọng cậu có thể

hiểu cho tôi, cũng tiện thể hiểu chính mình một chút." Trương Nguyên Dũng vừa nói vừa chảy nước mắt, trông có vẻ rất đau khổ.

Diệp Phàm thấy cảnh này thì có chút ngây người. "Lão già này bị làm sao vậy, sao lúc khóc lúc cười, lúc lại bình thường, chẳng lẽ đầu óc có vấn đề?" Ngay lúc này.

Đồng tử Trương Nguyên Dũng đột nhiên giãn lớn, nhìn về phía sau. "Phía sau cậu có thứ gì đó, mau nhìn phía sau cậu có thứ gì đó!" "Lão già này có nhầm lẫn không, thần kinh ông có vấn đề hay sao?" Diệp Phàm căn bản không tin những gì lão ta nói.

Bởi vì nếu tin lão ta có thể sẽ gặp nguy hiểm.

Nói không chừng lát nữa khi mình quay đầu lại.

Lão ta có thể sẽ tát mình một cái thật mạnh.

Cho nên.

Diệp Phàm căn bản không tin.

Chỉ chăm chú nhìn Trương Nguyên Dũng trước mặt. "Ôi chao ôi chao, cậu đúng là.

Tôi vừa nói với người khác là thật, cậu nhìn xem phía sau thật sự có người kìa!" Trương Nguyên Dũng rất kích động.

Đang nhảy nhót lung tung.

Trông như thật vậy.

Chỉ là lúc này.

Lão ta hình như vẫn chưa biết phải giải quyết sự việc thế nào.

Hết cách.

Vì lão ta kích động vừa nhảy vừa nhót.

Không giống giả, mà lại giống thật.

Diệp Phàm đành phải tin lời lão ta, từ từ quay đầu lại.

Sau đó.

Quả nhiên là có người, hơn nữa còn rất nhiều người.

Giống như những nhân vật trong phim truyền hình, mặc những bộ quần áo bình thường.

Những người này ăn mặc như trang phục cũ của những năm bảy mươi, tám mươi thế kỷ trước.

Không nhìn kỹ còn tưởng là công nhân thất nghiệp.

Nhưng nhìn kỹ hơn lại càng giống những công nhân ngày xưa.

Chắc chắn đều là những hình ảnh nông dân chất phác.

Diệp Phàm giật mình.

Ở nơi hoang sơn dã lĩnh này lại gặp phải đám người này.

Làm sao có thể?

Sẽ là ai đây.

Cho nên.

Diệp Phàm căn bản không tin đám người trước mặt này là người thật.

Nhưng.

Hắn cố gắng làm cho mình can đảm hơn, để lá gan từ từ lớn hơn.

Diệp Phàm hỏi. "Các người từ đâu đến?" Chỉ thấy.

Đám người này cũng không nói gì.

Cũng không làm gì.

Chỉ chăm chú nhìn hắn.

Như thể họ không ở cùng một không gian thời gian với hắn. "Cậu

đừng lãng phí thời gian ở đây nữa, bọn họ không nghe thấy cậu nói chuyện đâu." Trương Nguyên Dũng nói đến đây thì vội vàng đi thẳng về phía trước.

Coi như không nhìn thấy đám người này.

Chương 1032

"Lời này là ý gì?" Diệp Phàm nghĩ mãi cũng không hiểu.

Hắn cũng đi theo Trương Nguyên Dũng ở phía sau.

Quả nhiên.

Đúng như Trương Nguyên Dũng đã nói.

Họ không ở cùng một không gian thời gian.

Chỉ chạm nhẹ vào nhau mà như không chạm, hoàn toàn là hình chiếu ảo. "Ông không tò mò về những chuyện này sao?" Diệp Phàm có chút nghi hoặc hỏi Trương Nguyên Dũng. "Có gì to tát đâu, chẳng qua chỉ là mấy cái hình chiếu ảo thôi mà.

Vốn dĩ, không gian thời gian này đã bị xáo trộn.

Sở dĩ xảy ra chuyện như vậy hoàn toàn là do từ trường?" Trương Nguyên Dũng nói đến đây vẫn thờ ơ.

Hoàn toàn không còn vẻ khoa trương hống hách lúc nãy. "Nếu cậu muốn xem thì cứ ở đây mà xem, tôi thì phải đi tiếp đây.

Yên tâm, đây chỉ là một hình chiếu ảo thôi.

Trước đây, nơi này là một vùng núi rừng có rất nhiều nhà dân sinh sống.

Về sau, vì động đất mà cuối cùng tất cả những nhà dân đó đều bị chôn vùi.

Lại còn một chuyện nữa là, sở dĩ xảy ra động đất, hoàn toàn là vì có một con quỷ quái.

Nó đã tạo ra nhiều thứ như vậy, cho nên tất cả những điều này chính là sự báo thù của con quỷ đó.

Vốn dĩ nơi này không có núi non gì cả, tất cả đều là do con quỷ đó gây ra." Diệp Phàm không đáp lời Trương Nguyên Dũng, chỉ lặng lẽ đứng đó quan sát.

Chỉ thấy.

Đúng như Trương Nguyên Dũng đã nói.

Tất cả mọi thứ đang diễn ra như một bộ phim truyền hình.

Trong không trung xuất hiện một làn sương đen.

Biến thành hình dạng con quỷ quái đó.

Mắt Diệp Phàm trợn tròn.

Hắn cũng không ngờ cảnh tượng thật sự lại đáng sợ đến vậy.

Chỉ thấy.

Làn da trên mặt ác linh như bị người ta dùng dao cắt.

Đang từng chút một rơi xuống.

Chỉ trong chốc lát, cả khuôn mặt đã bị lột hoàn hảo.

Chỉ còn lại một cái đầu lâu dính máu.

Và tóc của ác linh, cũng đang rụng lả tả xuống.

Lúc này.

Toàn thân ác linh dựng lông tơ.

Cứ như thể biến thành một con tinh tinh khổng lồ.

Tiếp đó. "Rắc rắc rắc!" Chỉ thấy quần áo trên người ác linh đều nổ tung.

Những mạch máu trên toàn thân có thể nhìn thấy đang từng chút một trương phình, trên người ác linh trông như những sợi gân thép.

Trên những mạch máu đó còn có những ký tự vàng.

Giống như kinh văn, chi chít như rắn bò khắp toàn thân ác linh. "Phụt!" một tiếng.

Trong nháy mắt, mạch máu đó như bị người ta dùng dao chém một nhát.

Máu tươi trực tiếp bắn ra. "Ngọa tào ngọa tào ngọa tào, kinh khủng vậy sao?

Cái quái gì thế này?

Mẹ nó, đây là cương thi tái hiện à?" Diệp Phàm sợ hãi lùi liên tiếp mấy bước.

Hắn cũng không hiểu chuyện này là sao. "Phụt!" Lại thấy.

Hai mắt ác linh như đạn pháo, bắn thẳng ra khỏi hốc mắt. "A!!!" Chỉ thấy lúc này.

Các thôn dân trong hình chiếu ảo bắt đầu la hét.

Một số thôn dân nhát gan nhìn thấy cảnh này thì thi nhau la hét bỏ chạy.

Diệp Phàm khi nhìn thấy cảnh này cũng ngớ người.

Bởi vì hắn không hiểu.

Một cái xác chết lành lặn tại sao lại có sức bùng nổ mạnh mẽ đến vậy.

Chẳng lẽ đây là yêu thuật gì sao?

Mãi đến nhiều năm sau Diệp Phàm mới hiểu ra.

Là ác linh đã dùng chính sinh mệnh của mình để hiến tế, mới đạt được mức độ kinh hãi đến vậy.

Dù biết rõ mình sẽ chết, nhưng vẫn nhất định phải làm ra hành vi như vậy, quả thực đáng thương đáng thở than.

Kỳ thực.

Điều này cũng không thể hoàn toàn trách ác linh độc ác vô tình.

Chương 1033

Hoàn toàn là vì trước đó có người đã đánh gãy chân nó.

Dẫn đến cả đời nó cô khổ bơ vơ không nơi nương tựa.

Cho nên.

Nhìn con cháu nhà người ta đầy đàn, còn mình thì cô khổ một mình.

Ác linh nảy sinh sát tâm cũng là điều hợp tình hợp lý.

Diệp Phàm nhìn thấy cảnh này cũng đã hiểu.

Thì ra mỗi một con quỷ đều là người mà người khác từng ngày đêm mong nhớ.

Thế giới này vốn dĩ đã tương đối tàn nhẫn.

Có thể sống sót trên thế giới tàn nhẫn này đã đủ không dễ dàng rồi.

Mà hình chiếu ảo trước mặt này cũng đang kể một câu chuyện, đó là oán oán tương báo bao giờ mới hết.

Trên thế giới có rất nhiều người không giống nhau.

Cũng có rất nhiều người giống nhau.

Nhưng quỹ đạo nhân sinh của họ lại khác nhau.

Cho nên.

Cuộc đời của họ cũng khác nhau.

Lúc này.

Trong hình chiếu đó cũng phát hiện ra điều không ổn. "Không xong rồi, đây là tà thuật Mao Sơn thỉnh quỷ nhập thân, mau lên, mau ngăn nó lại, giữ chặt hai tay nó!" Người đó lập tức xông ra.

Phía sau cũng có mấy người gan dạ xông lên.

Nhưng con ác linh kia không những không sợ hãi một chút nào.

Ngược lại càng lúc càng hưng phấn.

Chỉ thấy.

Máu trên toàn thân nó tuôn trào ra ngoài.

Giống như đã kích hoạt chế độ phun trào.

Da mặt trên cổ đã biến mất, chỉ còn lại cái đầu lâu.

Máu trên toàn thân từng chút một phun trào ra ngoài.

Giống như một vòi phun, bắn lên cao đến hai mét. "A!!!!!!" Kèm theo tiếng gào thét khản cả cổ.

Ác linh dường như đã biến thành một người khác. "Bụp." Miếng da mặt lớn bị lột ra cũng rơi xuống đất. "Ta chết thảm quá, tại sao, khi cả nhà ta bị giết các người đều không đến cứu?" Mọi người nhìn thấy cảnh này đều giật nảy mình.

Ác linh được triệu hồi lại chính là kẻ thù mà nó tự tay giết chết.

Diệp Phàm nhìn thấy cảnh này đã ngớ người ra.

Câu chuyện này đang kể về một cuộc đời như thế nào?

Chẳng lẽ thật sự có chuyện nhờ vả mình sao?

Theo lý mà nói cũng không nên.

Diệp Phàm không hiểu.

Mình căn bản không phải người trong cung môn, sao lại lọt vào mắt xanh của bọn họ?

Vốn tưởng oan hồn nhập vào thân thì ít nhiều cũng phải báo thù.

Không ngờ lão ta lại lấy oán báo ân.

Chuẩn bị ra tay sát hại những người đến giúp mình chứng minh.

Quả nhiên làm quỷ thì không có tình cảm gì.

Không biết là nói ác linh hay là người khác.

Chỉ thấy ác linh nhập thân bắt đầu tấn công điên cuồng.

Mặc dù chỉ mang một cái đầu lâu mơ hồ dính máu thịt.

Sức mạnh ở hai tay của ác linh vẫn rất lớn.

Ngay cả hai chân cũng gắng sức co lên, đang nhảy nhót từng bước tiến về phía trước.

Kẻ không biết còn tưởng là bị cương thi nhập vào thân.

Ác linh lao thẳng về phía đám người.

Nhìn thấy ác linh sắp hại người.

Có người không nói hai lời, vớ lấy cái đòn gánh gánh nước bên cạnh mà vung về phía ác linh. "Thật sự quá dũng cảm, không ngờ người xưa, nhìn thấy quỷ một chút cũng không sợ, ngược lại còn nghĩa vô phản cố xông lên." Diệp Phàm không khỏi cảm thán.

Đồng thời cũng càng thêm kính phục, đám người này thật sự quá dũng cảm.

Thế nhưng có một điều đáng ngờ là.

Rõ ràng không có chuyện gì mà bây giờ lại bày ra trước mắt.

Nhưng.

Đòn gánh dù sao cũng không phải pháp khí chuyên dùng để chế phục ác linh.

Cho nên đánh tới căn bản không có bất kỳ tổn hại nào.

Ngược lại còn khiến ác linh càng lúc càng hưng phấn.

Tim Diệp Phàm thót lên đến tận cổ họng.

Chương 1034

Không biết có một cảm giác từ trong ra ngoài phát ra.

Hắn rõ ràng nhìn thấy những thôn dân này cảm thấy hình như rất quen thuộc.

Nhưng hắn làm sao cũng không nhớ ra những khuôn mặt này là ai.

Ác linh đang từng bước từng bước ép sát mọi người.

Mọi người tận mắt thấy ác linh dùng cánh tay rắn chắc túm lấy vai một người.

Trông dáng vẻ đó, là muốn vặn đứt cổ người kia.

Diệp Phàm nhìn thấy cảnh này trong lòng đã thót lên đến tận cổ họng.

Dường như trái tim tiếp theo sẽ nhảy ra khỏi cổ họng hắn.

Nguy hiểm.

Thật sự quá nguy hiểm rồi.

Ngay vào thời khắc nguy cấp này.

Trong đám đông cũng không kịp nghĩ ngợi gì.

Trực tiếp rút ra con dao chặt củi trên núi mà xông ra.

Thế nhưng. "Leng keng leng keng!" Một trận tiếng động hỗn loạn.

Con dao đó không những không có tác dụng với ác linh.

Mà còn làm cho cây chặt củi bị mẻ mấy vết. "Không xong rồi, con quỷ này mẹ nó thành tinh rồi, người thường không đối phó được với nó." Có người hiểu chuyện vừa nói vừa tiếp tục vật lộn với ác linh.

Nhưng xem ra.

Thể lực của anh ta có chút không chống đỡ nổi.

Con ác linh này sức lực quá lớn, áp chế anh ta đến mức không đứng dậy được.

Làm sao đây!

Làm sao đây?

Lúc này, trên trán mọi người đều lấm tấm mồ hôi lạnh.

Trong đó có một đứa trẻ, chính là đứa con của người đó.

Đứa trẻ khóc thét lên đau đớn.

Chỉ có một mình đứa bé ấy, nó không muốn tận mắt nhìn thấy bố mình chết.

Thời khắc nguy cấp!

Diệp Phàm chỉ có thể dốc hết sức lực đẩy về phía ác linh đó.

Thế nhưng.

Con ác linh đó như bị đóng đinh dưới đất, đẩy mãi cũng không nhúc nhích.

Bất đắc dĩ.

Đứa trẻ đó chỉ có thể dốc sức há to miệng cắn xuống một miếng.

Vốn tưởng tiếp theo vẫn sẽ vô ích không có tác dụng gì.

Nào ngờ nghe thấy ác linh đột nhiên gào thét khản cả cổ một tiếng. "A!!!!" Chỉ thấy ác linh như thể bị trọng thương vậy. "Phịch!" một tiếng liền ngã xuống đất, lần này mới hoàn toàn biến thành một cái xác chết.

Mọi người dùng ánh mắt kinh ngạc vui mừng nhìn đứa trẻ đó. "Không ngờ, miệng của con lại còn hữu dụng hơn cả cái đòn gánh kia, một ngụm đã cắn ác linh ra khỏi cơ thể rồi." Trong chốc lát đứa trẻ đó

cũng không biết phải nói gì.

Lúc này.

Đứa trẻ đó đột nhiên cảm thấy tai mình hình như có chút đau buốt.

Không.

Phải nói là tai của Diệp Phàm đang đau buốt.

Diệp Phàm hiện tại đã chấn kinh vì khuôn mặt của đứa trẻ đó giống y hệt mình hồi nhỏ.

Hắn bây giờ thậm chí còn nghi ngờ đây có phải là tiền kiếp của mình không.

Rốt cuộc là chuyện gì, nguyên nhân là gì.

Tại sao trong đại não của mình lại không có đoạn ký ức này.

Ký ức của mình rốt cuộc là bị phong tồn hay bị phong ấn?

Sao tìm mãi không thấy.

Rốt cuộc là chuyện gì vậy?

Diệp Phàm làm sao cũng không nghĩ ra.

Tại sao trong đầu mình lại không có chút ký ức nào thuộc về bản thân.

Chỉ thấy lúc này.

Cảnh tượng chuyển một cái lại đến một tiệm tạp hóa.

Và lần này đứa trẻ đó đã lớn, biến thành dáng vẻ của người lớn.

Diệp Phàm nhìn thấy cảnh này thì càng thêm chấn kinh.

Không ngờ đây mẹ nó lại là chính mình lúc trưởng thành.

Trông y hệt mình.

Trông có vẻ là đến mua đồ, hơn nữa mua lại là linh đan diệu dược.

Diệp Phàm không nói gì, dù sao đám người này cũng không nhìn thấy hắn.

Chương 1035

Chỉ cần lặng lẽ tồn tại bên cạnh là được.

Nhìn thấy trên mặt Diệp Phàm biểu lộ vẻ kinh ngạc đặc biệt.

Diệp Phàm nhìn người chủ tiệm mặc áo tím.

Và lúc này.

Chính mình cũng đang mày mò chọn lựa đồ vật.

Trên mặt chú chủ tiệm áo tím hiện lên một chút khinh thường: "Thế nào hả tiểu tử, những đan dược này đều do Đan Trần đại sư luyện chế đó.

Giá cả không đắt cũng không rẻ, nhưng, tác dụng quả thực vô cùng hữu hiệu." "Chỉ cần dùng lên người, không nói kéo dài tuổi thọ, sống trăm tuổi cũng không chừng." Nghe đến đây.

Mắt Diệp Phàm hơi sáng lên: "Đồ vật quả thực không tệ, cũng xuất phát từ tay danh gia Đan Trần." Nói đến đây, Diệp Phàm cố ý dừng lại.

Kỳ thực.

Vốn dĩ hắn đã có lòng kính trọng đối với Đan Trần.

Hiện tại.

Nhìn thấy đan dược của ông ta vậy mà đã luyện chế đến Tứ Văn.

Trong lòng hắn cũng cảm thấy chủ tiệm này có lẽ không khoác lác.

Thế nhưng.

Có chút đáng tiếc là, có lẽ Đại hội luyện đan sắp bắt đầu.

Ông chủ tiệm có vẻ muốn làm giá một chút.

Diệp Phàm cũng hiểu rõ chuyện làm ăn kiểu này.

Dù sao, những người kinh doanh như họ cũng chỉ có thể kiếm chút tiền trước Đại hội luyện đan hàng năm.

Bình thường việc làm ăn khá ảm đạm.

Đúng là đã ứng nghiệm câu nói: "Ba năm không khai trương, khai trương ăn ba năm." Sau Đại hội luyện đan, giá những loại đan dược này chắc chắn sẽ rớt thảm hại.

Thấy Diệp Phàm lúc này do dự, Diệp Phàm trong khung cảnh đang suy nghĩ, Diệp Phàm ngoài khung cảnh cũng đang suy nghĩ.

Trông thế này sao mà giống một thế giới huyền huyễn hư ảo được.

Chẳng hề phù hợp với thế giới thực chút nào.

Diệp Phàm khẽ gật đầu, cũng cảm thấy chuyện này thực sự rất thú vị.

"Xem ra, đây chính là thứ trong truyền thuyết không nên tồn tại." Diệp Phàm nói xong những lời này lại nhìn vào khung cảnh.

Hắn vốn không muốn coi những thứ này là thật.

Nhưng hắn không coi chúng là thật, thì chúng lại coi hắn là thật.

Chú áo tím có vẻ hơi sốt ruột: "Người trong nghề vừa ra tay là biết ngay có hay không.

Tôi đã nhìn ra rồi, cậu đã biết đây là hàng tốt, sao không nhanh tay lấy một ít đi?" Sau đó, chú áo tím làm ra vẻ mặt có chút khó xử, đau khổ: "Thôi được rồi, thấy cậu chàng thành tâm muốn mua, lại là người biết nhìn hàng, bên tôi có thể giảm giá thêm một chút, chiết khấu 20% cho cậu thì sao?" Miếng mồi béo bở đã đến miệng sao có thể để nó bay mất được?

Vừa nãy Diệp Phàm muốn mua đan dược giá gần trăm vạn linh thạch.

Hiện tại.

Nếu chỉ vì vài câu nói mà làm hỏng chuyện làm ăn này, thì đúng là quá oan uổng.

Diệp Phàm nhìn chú áo tím khẽ mỉm cười: "Thôi được rồi, chú gói hết chỗ này giúp tôi." Thực ra Diệp Phàm thầm nghĩ: "Cái vẻ lươn lẹo của ông chủ tiệm này, cho dù có giảm 20% thì cũng lãi gần 70% rồi." Nhưng hiện tại.

Giá cả đã không thể ép xuống thêm được nữa.

Nếu ép thêm nữa, e rằng chú áo tím này sẽ nghĩ hắn đến gây rối.

Giống như chính hắn vừa nói, nếu Đại hội luyện đan được tổ chức, thì chắc chắn ngày hôm trước sẽ không cướp được một viên đan dược nào.

"Sảng khoái, người trẻ tuổi đúng là sảng khoái." Chú áo tím rất vui, vẻ mặt cứ nhảy nhót qua lại.

Sau đó, chú ta đưa số đan dược đã gói cho Diệp Phàm.

Lúc này.

Diệp Phàm cũng lấy ra số linh thạch tương ứng từ không gian trữ vật của mình, đưa cho chú ta.

Không phải trên người Diệp Phàm có bao nhiêu linh thạch hay giàu có đến mức nào.

Chủ yếu là sau khi Đại hội luyện đan bắt đầu.

Giả như có người muốn mua đan dược, đến lúc đó cửa hàng đan dược này lại không còn, thì hắn hoàn toàn có thể bán ra với giá cao hơn, như vậy cũng có thể kiếm lời một chút.

Lăn lộn chốn giang hồ, không thể nói là không gian xảo thì không buôn bán được, hay không buôn bán được thì không gian xảo.

Ít nhất cũng phải tự cung tự cấp, không thể chỉ dựa vào cái gọi là "sư phụ giá rẻ" của mình nữa.

Khi tất cả đan dược đều được đặt vào không gian trữ vật.

Diệp Phàm trong khung cảnh mới hiểu ra.

Hóa ra đây là Đại hội luận võ hàng năm.

Trông có vẻ đây cũng không phải là thập niên 80 của thế kỷ trước mà là một kỷ nguyên khác.

Thế kỷ trước thuộc về nơi có thần tiên.

Ở nơi có thần tiên này quả thực có thể.

Không ngờ, không ngờ thần tiên cũng khó qua ải mỹ nhân.

Diệp Phàm lại nghĩ đến, vừa nãy cái tiểu huyết nhân kia.

Vừa nãy.

Cái tiểu huyết nhân đó tại sao lại nhìn mình bằng ánh mắt như vậy?

Còn có cái đạo nhân khát máu kia, rõ ràng là một tồn tại giống như ma đầu.

Hắn cũng có thể vào được Đại hội luyện đan sao?

Đúng lúc Diệp Phàm đang nghĩ những điều này mà bước đi, chỉ nghe thấy phía sau "bốp" một tiếng.

Một bàn tay nhẹ nhàng vỗ vào lưng hắn.

Tất cả mọi thứ lại trở về bước đầu tiên.

Chương 1036

Cứ như thể vừa nãy không có chuyện gì xảy ra cả.

Trương Nguyên Dũng nhìn Diệp Phàm trước mặt như nhìn một tên ngốc: “Thế nào, đã đủ 'đã' chưa?

Đây chính là tiền kiếp kiếp này của cậu đó.” “Không ra làm sao cả, từ nhỏ tôi chỉ là một đứa trẻ lớn lên bằng cách bắt quỷ, sao lại biến thành một đạo sĩ được?” Diệp Phàm nói với vẻ thờ ơ.

Việc hắn học những thứ này căn bản không thành vấn đề.

Nếu nói những chuyện này đều là thất bại thì sao?

Vì vậy thái độ của Diệp Phàm rất rõ ràng.

Hắn không muốn làm lớn chuyện, cũng không muốn làm cứng chuyện.

Hắn cũng không muốn làm thêm bất cứ điều gì nữa.

Đã đến thì đến, đã muốn đi thì đi, không thể do dự, một khi do dự sẽ thất bại.

“Thôi được rồi, tôi đại khái đã biết những tình huống này.

Hóa ra tôi cũng có duyên với hang động này.

Thảo nào ông lại chủ động tìm đến tôi.

Xem ra đây cũng là một cuộc khảo nghiệm đặc biệt.” Diệp Phàm nói xong trực tiếp đi vào trong hang động.

Hắn không muốn nán lại đây quá lâu.

Phàm là thời gian lưu lại quá dài, nhất định sẽ phát sinh một số vấn đề cho cuộc đời hắn.

“Nghĩ thông rồi là tốt.

Tôi cứ tưởng cậu sẽ không nghĩ thông được.” Cuối cùng cũng có thể thấy Diệp Phàm đã định đi theo ông ta một cách nghiêm túc.

Vậy thì mọi việc cũng dễ giải quyết rồi.

Dù sao chuyện này đã ở đây, cũng không có gì có thể thay đổi được.

Có một số người, một số việc căn bản không nên tồn tại.

Chính vì sự tồn tại không hợp lý đó mà càng không nên tồn tại.

Hóa ra tất cả vừa nãy đều do Trương Nguyên Dũng tạo ra.

Chính là để Diệp Phàm hiểu một chút về những chuyện đã xảy ra trong tiền kiếp kiếp này của hắn.

Để hắn cũng hiểu rõ tà không thắng chính, chính không áp tà.

Dù sao cũng chẳng có gì có thể thay đổi.

Mọi thứ đều đang phát triển theo hướng năng lượng tích cực.

Chỉ cần phát triển theo hướng năng lượng tích cực, thì không có gì là không thể thay đổi.

Cho nên chuyện này, cũng không nói là đơn giản như vậy nữa.

Những điều cần hiểu thì không hiểu, những điều không cần hiểu thì lại hiểu hết cả.

Có một số người, một số việc nên làm mà cũng không nên làm.

Thực ra đến giờ Diệp Phàm có một điểm không hiểu.

Tại sao những thứ này tồn tại lại đúng lúc không hợp lý như vậy?

Chính vì những thứ không hợp lý này.

Nên mọi chuyện mới lơ lửng không rõ ràng.

Rốt cuộc là nguyên nhân gì?

Đi về phía trước vài trăm mét, mới phát hiện đường đi căn bản vẫn còn rất xa.

"Rốt cuộc còn bao xa, còn bao nhiêu chặng đường nữa đây?" Diệp Phàm nói đến đây đã không nhịn được nỗi sợ hãi trong lòng.

Con đường phía trước quá xa.

Hơn nữa còn rất đáng sợ.

Vì vậy hắn không muốn để tâm đến những chuyện này.

"Khoảng cách chắc không còn xa lắm đâu, nhưng chuyện không phải là làm như vậy." Trương Nguyên Dũng đầy ẩn ý ngẩng đầu nhìn trời, rồi lại quay đầu lại.

Hết cách.

Ông ta cũng không biết chặng đường tiếp theo còn bao xa nữa.

"Tôi thấy hai chúng ta hợp tác lần này là đủ rồi, sau này không cần hợp tác nữa." Diệp Phàm không quay đầu lại, tiếp tục bước về phía trước.

Hắn biết.

Đây là lần đầu tiên hắn ra ngoài với Trương Nguyên Dũng, cũng là lần cuối cùng.

Đi với kẻ điên sẽ biến thành điên.

Đi với kẻ ngốc cũng sẽ biến thành ngốc.

Cho nên.

Đi với người nào thì sẽ học theo người đó, đi con đường của người đó.

Có một số người vẫn nên tránh xa thì hơn.

Diệp Phàm quay đầu nhìn Trương Nguyên Dũng: "Còn bao xa nữa?" Trương Nguyên Dũng cúi đầu nhìn tay phải của mình, tính toán qua lại vài cái, nửa ngày sau mới nói: "Theo lý mà nói thì phải sắp đến rồi, chẳng lẽ chúng ta đi sai đường sao?" Diệp Phàm bực bội lắc đầu: "Ông này, đúng là làm tôi chẳng biết nói gì về ông nữa, quả thật là thành sự thì ít, bại sự thì nhiều!" "Ấy!

Ông này…" Trương Nguyên Dũng vừa định phản bác, nhưng đối diện lại là ánh mắt lạnh băng của Diệp Phàm, liền vội vàng ngậm miệng lại.

Vô phương!

Diệp Phàm sờ vào ba lô sau lưng, nếu hắn nhớ không nhầm thì trong túi có một cái máy đo khoảng cách, thứ đó chắc có thể dùng để đo thử.

Diệp Phàm bật công tắc, trong nháy mắt, tia laser đỏ từ máy đo khoảng cách bắn ra, nhuộm đỏ cả một vùng đêm tối đen như mực không thấy được năm ngón tay.

"Khoảng cách: 800m." Nhìn khoảng cách trên màn hình lớn, khóe miệng Diệp Phàm hơi nhếch lên: "Vậy mà còn tận tám trăm mét, chúng ta quả thực đã đi sai đường rồi." Diệp Phàm giơ ngón trỏ chỉ vào Trương Nguyên Dũng: "Đây đều là việc tốt mà lão già này làm đấy!" "Tôi…" Sắc mặt Trương Nguyên Dũng lập tức đỏ bừng, tự biết mình đuối lý nên chẳng dám phản bác nửa lời, chỉ đành ngậm đắng nuốt cay.

Mẹ kiếp!

Diệp Phàm trong lòng đã hận không thể chửi tục ra.

Lão già này cũng thật là.

Chương 1037

Một thân bản lĩnh mà không nỡ dùng, cứ nhất định phải dựa vào thể lực để đi bộ, có phải thần kinh có vấn đề hay não bị chập mạch rồi không?

Lúc này.

Trương Nguyên Dũng nhìn bóng Diệp Phàm phía trước, trong lòng cũng trăm mối ngổn ngang.

Nếu không phải muốn chọn một nhân vật đặc biệt lợi hại để chấn hưng Võ Đang phái.

Thì ông ta đã chẳng cần tốn thời gian, công sức mà bày ra chiêu này.

Hóa ra.

Trương Nguyên Dũng không phải người bình thường.

Mà là một đại năng nhân vô cùng lợi hại.

Ông ta là truyền nhân đời thứ tám trăm tám mươi tám của Mạc Kim Giáo Úy, nắm giữ thiên quân vạn mã.

Nắm giữ chín mươi phần trăm tài phú dưới lòng đất trên thế giới.

Cái gì mà Cửu Huyền Sơn, cái gì mà Võ Đang Sơn, cái gì mà long mạch hay không long mạch.

Tất cả đều là những chuyện nhảm nhí tốn công vô ích, chẳng liên quan gì đến bọn họ cả.

Lần này.

Trương Nguyên Dũng để Diệp Phàm đến, chính là để hắn tiếp quản toàn bộ triều cương, tiếp quản dòng chảy chủ lưu của thời đại

Mạt Pháp.

Tại sao lại để Diệp Phàm đến?

Chính là vì ông cố của Trương Nguyên Dũng chính là cha của Diệp Phàm.

Vì vậy hai người họ cách đây năm trăm năm là người một nhà.

Người một nhà thì không nói hai lời.

Trương Nguyên Dũng không có con trai, cũng không có con gái, càng không có bất kỳ anh chị em nào.

Trương gia đến đời ông ta, hoàn toàn là mười đời đơn truyền.

Ngay trước đó hai ngày.

Trương Nguyên Dũng đi tra gia phả, mới phát hiện có một nhánh họ Diệp cũng là bản gia của họ.

Chỉ tiếc là không thuộc về họ, mà thuộc về người bình thường.

Trương Nguyên Dũng là người bình thường sao?

Căn bản không phải.

Mà là cao thủ trong các cao thủ Phật pháp, Đạo pháp, bất cứ pháp thuật nào.

Thân phận của Trương Nguyên Dũng thậm chí là cửu ngũ chí tôn, ngay cả Lý Hiển đương thời cũng không lọt vào mắt ông ta.

Nếu Trương Nguyên Dũng muốn, chỉ cần một câu nói, là có thể lấy lại toàn bộ cương thổ đã mất.

Đến lúc đó.

Lý Hiển cũng chỉ có thể ngoan ngoãn đứng nhìn, ngay cả một câu cũng không dám nói.

Dám nói sao?

Lập tức sẽ dẫn đến thiên lôi tru diệt, chỉ trong chớp mắt là có thể khiến triều đại của Lý Hiển sụp đổ không còn một mảnh.

Trương Nguyên Dũng = Nguyên Thủy Thiên Tôn chuyển thế.

Nhưng Trương Nguyên Dũng, với thân phận phàm nhân, đã gần đến tuổi kề cận cái chết.

Hết cách.

Người kế nhiệm phải tìm, quyền lực phải chuyển giao.

Giao cho người ngoài căn bản không yên tâm, tra gia phả tới lui, cuối cùng tìm được Diệp Phàm.

Cho nên.

Thân phận hiện tại của Diệp Phàm chính là trữ quân.

Tương đương với việc được ký thác nhiều kỳ vọng.

Sở dĩ lại đến Cửu Huyền Sơn.

Hoàn toàn là vì Trương Nguyên Dũng muốn hắn hấp thu một chút Nhật nguyệt tinh hoa, tiên khí dồi dào trong núi này có thể giúp kích hoạt năng lượng viễn cổ trong cơ thể hắn.

Một khi đã kích hoạt được, chắc chắn sẽ có tỷ lệ thắng 100%, có thể sử dụng cho mình.

Trương Nguyên Dũng cũng hiểu, thời gian của mình e rằng không còn nhiều.

Dù là đầu thai chuyển thế, cũng phải mười tám năm sau mới là một hảo hán.

Hiện tại chỉ có thể giao phó tất cả mọi việc hậu sự vào tay Diệp Phàm.

"Này lão già, ông này sao lại không đi nữa, đứng đó ngẩn người

làm gì thế?" Diệp Phàm nhìn Trương Nguyên Dũng đứng khựng lại phía sau ngẩn ngơ, bực bội nói.

"À, đến đây, đến đây ngay." Vài câu nói đã kéo Trương Nguyên Dũng từ hồi ức trở về thực tại.

Ầm ầm.

Lúc này.

Trên sườn núi nghe như rất xa mà cũng như rất gần truyền đến một tiếng sét nổ.

Diệp Phàm nhíu mày: "Không hay rồi, là sạt lở đất đá từ đỉnh núi lăn xuống." "Vậy mau tránh đi chứ, còn đứng ngây ra đó làm gì?" Trương Nguyên Dũng vội vàng kéo cánh tay Diệp Phàm, ý bảo hắn mau lùi lại.

"Tránh sao?" Diệp Phàm cảm thấy khó hiểu.

Đây là con đường lên núi, xung quanh toàn là cây gai góc và bụi độc, cho dù có tránh vào hai bên đường cũng là tình cảnh nguy hiểm.

Sạt lở đất đá cố nhiên rất nguy hiểm, nhưng nghe tiếng thì không quá gần, quan trọng hơn là sạt lở đất đá cũng không nhất thiết phải ập xuống con đường này.

Có thể là bên trái, cũng có thể là bên phải.

Diệp Phàm xua tay: "Đừng vội, nguy hiểm còn chưa tới trước mặt, chúng ta căn bản không cần hoảng sợ cái gì." Trương Nguyên Dũng trong lòng giật mình.

Tại chỗ.

Ông ta cũng bị cái tinh thần lâm nguy bất loạn của Diệp Phàm làm cho kinh sợ.

Ông ta là nhân vật cấp bậc Nguyên Thủy Thiên Tôn, khi nghe thấy

nguy hiểm sạt lở đất đá cũng sợ chết khiếp.

Chương 1038

Không ngờ.

Diệp Phàm thân là phàm nhân lại không hề hoảng sợ chút nào, thật là quá "trâu" rồi.

Trương Nguyên Dũng vừa kinh vừa mừng, suýt nữa thì mừng đến phát điên, ông ta cũng không ngờ vừa định thử năng lực của Diệp Phàm đã thấy được biểu hiện xuất sắc đến vậy.

Quả thật khiến Trương Nguyên Dũng phải thán phục, trong lòng nhiệt huyết bùng cháy.

Suýt chút nữa thì đã hô lên câu: "Được Diệp Phàm giả, được thiên hạ." Ầm ầm!

Chỉ nghe thấy.

Tiếng động ngày càng gần, như ở tận chân trời, lại như ở ngay trước mắt.

Một luồng gió lạnh thấu xương vô danh thổi tới ngay phía trước.

Ngọn gió đó, như đao, như kiếm.

Diệp Phàm đứng đón gió, cảm giác da mặt bị gió cắt đến biến dạng.

"Đến rồi, lùi lại!" Diệp Phàm lớn tiếng hô một tiếng, vội vàng bảo Trương Nguyên Dũng phía sau lùi ra xa khỏi đây.

Trương Nguyên Dũng trợn tròn mắt không dám tin, ông ta lắp bắp nói: "Cậu… cậu không tránh đi sao?" Diệp Phàm bị gió mạnh cắt đến nói chuyện cũng khó khăn, giận dữ và khó nhọc nói: "Ông… ông cứ… mặc kệ tôi, cút đi!!!" "Cút thì cút." Trương Nguyên Dũng nói xong

liền vội vàng chạy vào khu vực an toàn bên cạnh.

Mặc dù xung quanh là gai góc và bụi độc, nhưng hiện tại giữ mạng là quan trọng nhất, Trương Nguyên Dũng đâu còn bận tâm đến chuyện đó, vội vàng đâm đầu vào trong mà không màng đau đớn.

Đột nhiên.

Trương Nguyên Dũng vỗ trán, chợt bừng tỉnh nói: "Không đúng, ta không phải biết pháp thuật sao?

Ta hoàn toàn có thể chỉ trong một niệm diệt sạch tất cả những thực vật cản đường này mà." "Ấy?

Lại không đúng!

Ôi chao, ngọa tào!" Bốp bốp bốp!

Trương Nguyên Dũng dùng tay tát mạnh ba cái vào đầu.

"Ta mẹ nó biết pháp thuật, sợ gì sạt lở đất đá chứ, hồ đồ, hồ đồ quá, đúng là tuổi càng ngày càng lớn, thành lão hồ đồ rồi!" Trương Nguyên Dũng tức giận dậm chân đấm ngực, vội vàng quay lại tìm Diệp Phàm.

Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.

Chỉ thấy.

Những tảng đá lăn xuống như dòng nước chảy không ngừng.

Sắp sửa đến trước mắt Diệp Phàm.

"Gió nổi!" Diệp Phàm hét lớn một tiếng.

Làn sóng gió đang ập tới như một bức tường gió.

Diệp Phàm mượn lực, trực tiếp đạp một chân lên đó.

Rầm!

Một tiếng vang kịch liệt truyền đến.

Những tảng đá lộn xộn lăn xuống, tất cả đều dừng lại ngay trước mặt Diệp Phàm trong chớp mắt.

Ngay sau đó.

Rầm rầm rầm rầm rầm!

Ngày càng nhiều đá lăn phía sau đều bị chặn lại ngoài bức tường gió.

Trán Diệp Phàm toát một lớp mồ hôi lạnh, hắn đưa tay áo lên lau một cái, thở phào một hơi dài: "Đúng là mẹ nó tốn sức quá đi mất." "Oa ôi!" Trương Nguyên Dũng kinh ngạc đến ngây người, ông ta cũng không ngờ công phu của Diệp Phàm lại cao đến thế?

Thậm chí có thể mượn sức gió để chặn đá lăn.

Vừa nói.

Trương Nguyên Dũng ngẩng đầu nhìn tới.

Vừa ngẩng đầu đã bị cảnh tượng trước mắt làm cho giật mình.

Những tảng đá lăn xuống không phải nói là lớn, mà là cực kỳ lớn.

Kiểu rất lớn ấy.

Tương đương với sự so sánh giữa con kiến và con voi.

Nếu đè lên người, rất nhanh có thể nghiền nát người thành thịt nát.

Nhưng.

Đối với biểu hiện của Diệp Phàm hôm nay.

Trương Nguyên Dũng vẫn tương đối hài lòng.

"Vậy hãy để lão phu cũng góp một tay giúp cậu!" Vừa nói.

Trong tay Trương Nguyên Dũng bắn ra một làn tiên khí, hóa thành một con tiên hạc trắng bay ra.

Con tiên hạc đó bay lượn, bay lượn, rồi đậu xuống đống đá.

Bùm!

Trong nháy mắt, tất cả những tảng đá, bất kể lớn nhỏ, đều hóa thành đá vụn.

Rừng cây gai góc xung quanh bị phá nát thành một khoảng trống hình bầu dục.

Lực sát thương cực lớn, xem ra phải đến năm trăm mét.

Tình hình này khiến Diệp Phàm lạnh cả sống lưng.

May mà vừa nãy có bức tường gió chặn lại, nếu không thì với lực sát thương khổng lồ vừa rồi, đừng nói là người, ngay cả voi cũng có thể bị đánh nát bét.

Diệp Phàm liếc Trương Nguyên Dũng một cái: "Lão già, không nhìn ra nha, không ngờ ông này không ra tay thì thôi, đã ra tay là kinh người, 'trâu' đấy!" Diệp Phàm trong lòng tức điên.

Vừa nãy lão già này chạy còn nhanh hơn cả chó sói rượt, chẳng biết đầu óc nghĩ cái quái gì nữa.

Trương Nguyên Dũng bị khen đến mặt già đỏ bừng, vội vàng ngượng ngùng nói: "Khiêm tốn thôi, khiêm tốn thôi, toàn là chuyện nhỏ nhặt, có gì đáng để khoe khoang đâu." Diệp Phàm nghe xong liền sốt ruột: "Vậy sao vừa nãy ông có thể ra tay mà cứ lề mề làm gì, có phải thần kinh có vấn đề không?

Vừa nãy nếu không phải tôi tự mình có chút bản lĩnh, e rằng đã chết từ lâu rồi!" Mặt già của Trương Nguyên Dũng đỏ bừng: "Xin lỗi, xin lỗi, thật sự xin lỗi, vừa nãy tôi khiêm tốn quá, con người tôi nhát gan, đôi khi cũng thích tham sống sợ chết, cho nên mới quên mất cậu, cậu nhất định đừng để bụng nha." Diệp Phàm không quay đầu lại, tiếp tục bước về phía trước.

Hắn lười diễn kịch với tên này, hắn cũng chẳng biết ông ta đang bán thuốc gì trong hồ lô.

Rõ ràng một thân bản lĩnh lại tuyệt đối không dễ dàng thi triển ra.

Chương 1039

Hơn nữa lại cứ như một kẻ dở hơi ở đây lãng phí thời gian.

Nói là đi vào núi gần đó mạo hiểm, nhưng ngược lại lại cứ loanh quanh mãi ở đây không ra được.

Cách đích đến còn tám trăm mét.

Sau đó lại xuất hiện sạt lở đất đá.

Điều này nói lên điều gì?

Điều này nói lên rằng lối vào phía trước đã xuất hiện tình trạng núi lở.

Một khi có tín hiệu này cũng chứng tỏ tình hình không mấy lạc quan.

Phía trước chắc chắn sẽ càng phức tạp hơn.

Đây đúng là Tầm Long Quyết!

Hoàn toàn trùng khớp với tình tiết trong truyện Ma Thổi Đèn lúc đó.

Trương Nguyên Dũng lúc này trong lòng đã hiểu rõ.

Ông ta cảm thấy Diệp Phàm là một người có thể rèn giũa được.

Nhất định phải dùng cho mình thì tốt hơn.

Người kế nhiệm tương lai, vị trí tương lai của ông ta, tất cả đều là của Diệp Phàm.

Hiện tại ngoài hắn ra, không ai có thể đảm nhiệm vị trí này.

Đã không có ai có thể đảm nhiệm được.

Trương Nguyên Dũng trong lòng vui mừng đến mức suýt hét lên.

Ông ta cảm giác mình hiện tại đã trở thành một tiểu đệ của Diệp Phàm.

Hiện tại muốn nói gì làm gì, đều hoàn toàn nằm trong tầm kiểm soát của hắn.

Trương Nguyên Dũng buông bỏ tất cả, ánh mắt tràn đầy kích động.

"Không ngờ cậu lại là người cũng biết pháp thuật, ban đầu tôi cứ nghĩ cậu là một trang giấy trắng, không ngờ giờ cậu đã trở thành một bức tranh đầy màu sắc." Diệp Phàm nghe xong câu này cảm thấy đầu óc có chút không theo kịp.

Cái gì mà mình bây giờ đã biến thành một bức tranh?

Trước đây là một tờ giấy trắng?

Câu này có ý gì?

Chẳng lẽ là đang tìm cách chửi mình sao?

Thật sự là mẹ nó có bệnh, hay là hệ thần kinh có vấn đề vậy?

Vốn dĩ không có chuyện gì, giờ cứ phải làm cho phức tạp như vậy?

Long mạch thứ này thật sự tồn tại sao?

Sao mà cứ thấy như đang đùa giỡn vậy.

Diệp Phàm thật sự không nhịn được nữa.

Hắn kìm nén suốt cả đoạn đường.

Hắn cũng trực tiếp nói hết những suy nghĩ trong lòng ra.

"Bây giờ ông cứ nói thẳng cho tôi biết rốt cuộc là chuyện gì, có chuyện gì thì nói thẳng ra là được rồi, đừng có ở đây lãng phí thời gian, mấy thứ nhất thời đó." Trương Nguyên Dũng thấy vẻ mặt Diệp

Phàm rất nghiêm túc, ông ta cũng không muốn ngăn cản nữa.

“Được thôi, tôi nói cho cậu biết.

Thực ra thân phận thật của tôi là Nguyên Thủy Thiên Tôn, hiện tại vì tuổi đã lớn, chỉ có thể chọn một người có thể thay thế vị trí của tôi để đứng lên đỉnh cao thế giới này.

Chỉ cần cậu có thể đứng vững, chấp nhận những khảo nghiệm đã qua, cậu chắc chắn sẽ là một trong vạn người tài ba nhất.” Diệp Phàm nghe xong, cả người đều trầm mặc.

Ngay sau đó, đôi mắt hắn không ngừng run rẩy.

Cuối cùng bật ra một trận cười lớn vang dội.

“A ha ha ha!

Không ngờ ông này trông chẳng ra làm sao, mà lại nghĩ hay ghê.

Cái gì mà Nguyên Thủy Thiên Tôn với chả không Nguyên Thủy Thiên Tôn?

Tôi sao mà cứ thấy ông mẹ nó giống một tên lừa đảo vậy?

Thần kinh ông có vấn đề thật đấy lão già, ông bịa ra cái thứ gì thế này?” Diệp Phàm thật sự cảm thấy khó hiểu.

Cái quái gì thời đại này rồi mà còn Nguyên Thủy Thiên Tôn nữa?

Lại còn cái chuyện này chuyện kia sẽ thế này thế nọ nữa?

Não ông có vấn đề thật đấy.

Diệp Phàm cười đến mức gần như tiền hô hậu ủng.

Cứ như thể sắp nôn hết bữa tối hôm qua ra đến nơi.

Trương Nguyên Dũng thấy cảnh này cũng vô cùng xấu hổ.

Bởi vì nếu là ông ta nói, chính ông ta cũng không tin.

Trương Nguyên Dũng xấu hổ gãi gãi sau gáy: “Những chuyện này vốn dĩ là sự thật, tôi biết cậu nghe xong có thể sẽ không thể tin được, nhưng đây thật sự là sự thật, bởi vì đây tất cả đều là thật.” Diệp Phàm cười đến chảy nước mắt: “Tôi nói ông anh già ơi ông anh già, bây giờ tôi không gọi ông là lão đầu nữa, tôi gọi một tiếng ông anh già.

Ông chết tiệt đối xử với tôi như vậy, ông thấy có nên không?

Thế thì theo lời ông nói, cái long mạch đó chẳng hề nguy hiểm nhiều như vậy, chúng ta cứ thế mà đi tới đúng không?

Ông không phải là đang lừa người sao?” Diệp Phàm cười xong thì cảm thấy không nhịn được cơn tức nữa rồi.

Vậy là suốt bấy lâu nay tên này vẫn diễn kịch sao?

Cái gì mà cái gì?

Chuyện này chuyện kia hoàn toàn là hành vi của thằng ngốc!

Cái gì mà long mạch với chả không long mạch, ngay từ đầu chẳng lẽ đã là một trò lừa bịp sao?

Nhưng điều này làm Diệp Phàm tức giận không nhẹ.

Diệp Phàm trực tiếp xông tới nắm chặt đầu Trương Nguyên Dũng: “Bây giờ tôi cho ông một cơ hội, ông mẹ nó nói thật cho lão tử nghe, nếu ông không nói thật thì tôi sẽ bóp nát đầu ông!

Chương 1040

Tại sao ông lại tìm tôi, tại sao lại muốn quấy rầy cuộc sống của tôi?

Tại sao chúng ta lại đến đây?

Rốt cuộc ông muốn làm gì?

Bây giờ ông cứ nói rõ ràng những chuyện này cho tôi là được!" Tay Diệp Phàm đã khẽ dùng lực, hắn đã chuẩn bị bóp nát đầu Trương Nguyên Dũng trước mặt.

Trương Nguyên Dũng đã cảm nhận được hơi lạnh từ đỉnh đầu.

Ông ta biết công lực của Diệp Phàm không thua kém gì mình.

Cũng may trước đây họ là đồng môn.

Cũng coi như từng ở chung một gia phả.

"Được được được, bây giờ tôi sẽ nói thật cho cậu nghe." Trương Nguyên Dũng trực tiếp thoát khỏi sự khống chế của Diệp Phàm.

Bắt đầu kể rõ từng li từng tí những chuyện đã xảy ra, đang xảy ra và sẽ xảy ra trong tương lai.

Tất cả mọi chuyện đều được kể xong trong vài phút ngắn ngủi.

Bao gồm cả một số chi tiết đều được xử lý tương đối hoàn hảo.

Diệp Phàm nghe xong.

Cả người đều trong trạng thái mờ mịt.

Hắn không ngờ lại hoài nghi nhân sinh đến mức độ này.

Hóa ra.

Thân phận của hắn thật sự là truyền nhân của Nguyên Thủy Thiên

Tôn sao?!

Hơn nữa còn là người một nhà với Trương Nguyên Dũng trước mặt này từ năm trăm năm trước.

Quả thật là "nước lớn tràn chùa Long Vương, người một nhà không nhận ra nhau." Sở dĩ phải đi tu sửa cái long mạch này.

Hoàn toàn là vì tu sửa long mạch chung của Trương gia và Diệp gia.

Chỉ cần tu sửa tốt long mạch này, là có thể trọng tạo kim thân.

Sau đó, tất cả long mạch trỗi dậy hoàn toàn chiếm lĩnh an lạc.

Diệp Phàm nghe xong những điều này cảm thấy đầu óc mình cũng lớn ra rồi.

Hắn từ trước đến nay chưa từng hoài nghi thân phận của mình như vậy.

Nhưng vào khoảnh khắc này.

Hắn cuối cùng cũng hoài nghi rồi, bởi vì hắn không thể không hoài nghi.

Hắn cũng cuối cùng hiểu ra, tại sao những người ở kinh thành lại cố sống cố chết nhắm vào hắn.

Hóa ra.

Trên người mình lại chảy dòng máu của đương triều Thiên tử, quả thật là… Nghĩ đến đây.

Diệp Phàm liền cảm thấy.

Trách nhiệm của mình thật nặng nề.

Hơn nữa lại không nhìn thấy hy vọng tương lai, càng không nhìn thấy con đường sáng rực của tương lai.

Rốt cuộc phải làm thế nào?

Rốt cuộc phải nói thế nào?

Rốt cuộc cuộc đời như thế nào mới có một lời giải thích hoàn hảo.

Diệp Phàm mất rất lâu mới cuối cùng quay sang Trương Nguyên Dũng bên cạnh nói: "Vậy chúng ta bây giờ nên làm gì, nên xử lý cái gì?

Nên đi làm như thế nào?

Những chuyện này, ông có thể nói cho tôi biết chuyện này được xử lý như thế nào, được hiểu như thế nào không?" Thấy Diệp Phàm không còn kích động nữa.

Trương Nguyên Dũng cũng biết, đã đến lúc nên nói cho hắn cách xử lý giải quyết.

Lúc này.

Diệp Phàm lại nhìn xung quanh, phát hiện bụi gai xung quanh đã biến mất hoàn toàn.

Để lại một cái hố sâu khổng lồ, xung quanh từng chút một tản ra rồi lại thu về.

Kỳ lạ là.

Bụi gai lại từ từ mọc lên.

Quả thật khiến người ta không thể hiểu nổi.

Chẳng lẽ dưới lòng đất có nguồn nước nào sao?

Diệp Phàm nhíu mày.

Vẫn luôn không giãn ra.

Hắn cũng không muốn giãn ra.

Hắn biết.

Một khi lông mày giãn ra, cũng có nghĩa là mọi chuyện đã được giải quyết.

Hiện tại sở dĩ không giãn ra, cũng là vì không muốn giãn ra.

“Chuyện này phải làm sao đây, bây giờ tôi trong lòng không có phương hướng, ông cũng hy vọng tôi bình tĩnh lại, lỡ như thật sự có chuyện gì xảy ra thì tôi không dễ xử lý đâu, ông cũng biết tình hình bên tôi khá phức tạp, dù sao chúng ta căn bản không phải người cùng một đường.” Trương Nguyên Dũng gật đầu thật mạnh.

Ông ta cũng hiểu.

Nhiệm vụ trước mắt vô cùng nặng nề.

Nếu giao phó toàn bộ cho Diệp Phàm.

E rằng trong đời hắn sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Chi bằng nói là tránh xa một chút thì tốt hơn.

Thay vì mỗi ngày sống cuộc đời mờ mịt.

Chi bằng nói là tránh xa thị phi.

Chương 1041

Trên thế giới này.

Phần lớn người nên đi những con đường mà người bình thường nên đi.

Nếu ngay cả con đường của người bình thường cũng không đi được.

Vậy thì xong rồi, không cần thiết phải tồn tại nữa.

"Tôi biết, hiện tại những chuyện này và hoàn cảnh đối với cậu khá phức tạp, cậu có thể trong lòng không chấp nhận được, nhưng đây là sự thật, là vận mệnh gia tộc của chúng ta.

Hiện tại hai nhà họ Trương và họ Diệp đã gắn kết chặt chẽ với nhau, tôi là hậu duệ Trương gia, cậu là hậu duệ Diệp gia, cậu không thể nói là cứ thế bỏ mặc những chuyện này.

Nếu cậu nói ngay cả những chuyện này cũng không quản, vậy thì cậu bảo tôi phải ăn nói thế nào với liệt tổ liệt tông đây?

Dù sao chúng ta là người cùng một đường, là người một nhà, cũng nên đi tốt trên con đường này." Khi Trương Nguyên Dũng nói những lời này, ông ta thực sự không hy vọng những chuyện lộn xộn này lại xảy ra nữa.

Nếu cứ tiếp tục xảy ra.

E rằng đối với cuộc đời ông ta cũng có tính nguy hại nhất định.

Ông ta đã chọn ra một người thừa kế, chọn ra một người kế nhiệm tương lai.

Ông ta phải bồi dưỡng hắn thật tốt, nếu nói ngay cả việc bồi

dưỡng cũng không thể bồi dưỡng ra được.

Vậy thì ông ta không nên tồn tại trên thế giới này.

Trong thời đại phong hỏa hí chư hầu này.

Ai lại có thể đi vào cuộc đời của ai chứ.

Diệp Phàm gật đầu thật mạnh: "Không cần nói nhiều lời vô nghĩa nữa, ông cứ trực tiếp nói cho tôi biết chuyện này phải làm thế nào là được." Trương Nguyên Dũng trực tiếp kể ra toàn bộ kế hoạch của mình.

Hơn nữa, những gì ông ta liệt kê rất chi tiết.

Bao gồm từng bước, từng tầng, niềm vui của mỗi tầng đều được xử lý rất rõ ràng.

Mục đích của ông ta cũng rất đơn giản.

Đó là sau khi Diệp Phàm tu sửa xong long mạch, có thể rời xa nơi này.

Nhất định phải tu sửa tốt long mạch, ít nhất cũng phải để nó chống đỡ được mấy năm này.

Nếu nói mấy năm này cũng không chống đỡ được.

Vậy thì thế giới này không còn cần thiết phải tồn tại nữa.

Diệp Phàm cầm cái xẻng Lạc Dương bên cạnh lên, nhìn đi nhìn lại.

Hắn khinh thường nói: "Cái đồ rách nát này của ông, ở chỗ tôi căn bản chẳng có tác dụng gì, ông nếu thấy nó thật sự hữu dụng thì tôi đã dùng từ lâu rồi." Không phải thứ này không tốt.

Mà là thứ này thật sự quá không tốt rồi.

Hắn cũng không ngờ thứ này ở chỗ hắn lại yếu ớt đến vậy.

Chỉ là một cái xẻng rách, thứ đồ như vậy có tác dụng gì chứ, ngay cả tác dụng nhỏ nhất cũng không có.

Nếu có ích thì đã có ích rồi.

Chính vì vô dụng nên mới luôn vô dụng.

Giống như ăn cơm uống nước, ngay cả việc ăn uống bình thường cũng không làm được, còn nói cái quái gì nữa.

Cho nên nói tóm lại cũng rất đơn giản.

Trong chế độ tuần hoàn đạo lý của vũ trụ này.

Đạo lý tồn tại hay không tồn tại của mỗi người trên thế giới này đều như nhau.

Hiện tại, điều Trương Nguyên Dũng muốn chính là chấn động cả thiên hạ.

Lúc này, hắn khẩn trương muốn tu phục Long mạch cho bằng được.

Những chuyện khác, hắn thật sự không muốn nhắc đến nữa.

Bởi vì hắn biết, nói nhiều làm nhiều cũng không bằng làm đúng một chút.

Nếu ngay cả một việc nhỏ cũng không làm tốt được, vậy thì không cần thiết phải tồn tại.

Không cần thiết tồn tại thì sẽ không tồn tại.

Trương Nguyên Dũng trịnh trọng gật đầu: "Tuy cậu nói rất có lý, nhưng tôi không muốn thay đổi.

Bởi vì tôi biết chuyện này không dễ thay đổi như vậy.

Đã đi trên con đường hiểm nguy này bao năm, đâu phải ai cũng có thể dễ dàng hiểu rõ mọi chuyện.

Đi trên con đường này, có thể hiểu không?

Có thể thoát hiểm không?" Trương Nguyên Dũng đã nhìn thấy tương lai của mình.

Có lẽ sẽ chết tha hương, có lẽ sẽ bị người ta ngũ mã phanh thây.

Nhưng hắn không hối hận, mãi mãi không hối hận.

Bởi vì hắn biết, mình đã không còn đường lui nữa rồi.

Dù có hối hận thì được ích gì?

Chi bằng tránh xa thị phi còn hơn.

Tránh xa thị phi cũng tương đương với việc tránh xa tất cả những thứ liên quan đến quyền lực.

Mặc dù hiện tại đã khác xưa, nhưng Trương Nguyên Dũng không muốn bị những thứ đó chinh phục.

Bị chinh phục quá nhiều, e rằng sẽ tiêu hao quá nhiều năng lượng trong cơ thể hắn.

Vốn dĩ không có chuyện gì, nhưng lại bị những tình huống này làm cho tiến thoái lưỡng nan.

Diệp Phàm nghiêng đầu: "Được rồi, được rồi, chuyện bên ông tôi cũng biết rồi.

Không phải là tu phục cái Long mạch đó sao?

Nhưng, chúng ta bây giờ đã đình trệ ở đây, không tiến lên được, làm sao mà tu phục?" Vấn đề mà Diệp Phàm nói ra thật sự rất khó hiểu.

Vốn dĩ là vậy.

Ai có thể đặt vấn đề vào vị trí của ông được?

Tình hình hiện tại đã gần đến nơi, cách chưa đầy năm trăm mét.

Chương 1042

Không ngờ, đã đi mấy ngày mà vẫn chưa tới.

Từ tối qua đến bây giờ đã gần bốn mươi mấy tiếng, gần hai ngày trời.

Việc đi đến đây cho thấy phía trước chắc chắn có vật cản.

Trương Nguyên Dũng vung tay lên, bề ngoài thì tỏ vẻ không sao, nhưng trong lòng đã có ý định: "Chuyện này cậu không cần lo.

Nếu bây giờ xuất hiện nguy hiểm, chúng ta cứ trực tiếp dùng pháp thuật tấn công là được.

Tôi cũng biết chuyện này đối với cậu không phải là quá khó, đúng không?

Cậu cũng có pháp thuật mà." Diệp Phàm nghe xong những lời này liền nhìn vào hai bàn tay mình.

Tay hắn căn bản không hề có cái gọi là pháp thuật nào cả.

Vừa rồi, bức tường gió kia hoàn toàn là tự nhiên xuất hiện.

Dường như có liên quan đến hắn, nhưng thực sự không phải là do hắn tự mình phát ra, chẳng có tác dụng gì lớn.

"Ý ông là loại bức tường gió mà tôi vừa triệu hồi à?

Thôi đi, đại ca, vừa rồi nhắc đến bức tường gió dường như không có liên quan gì đến tôi cả, tôi cảm thấy hình như cũng không phải do tôi làm." Diệp Phàm nói xong những lời này cũng cảm thấy mình nói đúng sự thật.

Bởi vì hắn thực sự không chắc chắn, bức tường gió vừa rồi có phải do hắn tạo ra hay không.

Trương Nguyên Dũng chớp chớp mắt, không thể tin được: "Không phải cậu làm ư?" Trương Nguyên Dũng cảm thấy đầu óc mình như ngu đi, hắn không thể nào hiểu nổi điều này.

"Không phải cậu làm thì là ai làm?

Chỗ này là do tôi làm mà, sao cậu có thể như vậy được?

Cậu làm gì thế, cậu bị thần kinh à?" Trương Nguyên Dũng cứ nghĩ Diệp Phàm nói mình bị thần kinh.

Ngược lại, chính Diệp Phàm mới là kẻ bị thần kinh thật sự.

"Không phải cậu làm, vậy không phải cậu làm ư?

Thế là ai làm?

Chẳng lẽ không phải tôi làm sao?

Chẳng liên quan gì đến tôi cả, không phải tôi làm." Trương Nguyên Dũng biểu cảm muốn khóc nhưng không ra nước mắt.

Hắn cảm thấy Diệp Phàm thực sự quá khiêm tốn rồi.

Nếu là cậu làm thì là cậu làm, không phải cậu làm thì không phải cậu làm.

Tại sao rõ ràng là cậu làm mà lại nói không phải cậu làm chứ?

Quả thực là quá khiêm tốn.

Trương Nguyên Dũng lại vẫy tay liên tục nói: "Tôi nói đại ca à đại ca, ông đừng có khiêm tốn như vậy.

Chúng ta đều là người cùng đường, đâu phải là kẻ xấu xa tột độ, sao cậu lại nghĩ như vậy?

Tôi đâu phải là kẻ trộm sư học nghệ, chúng ta dù sao cũng là một dân tộc một hệ thống, sao cậu có thể tùy tiện xử lý chuyện này đi được, đúng không?" Diệp Phàm cũng cạn lời, lại lần nữa biện giải:

“Bức tường gió đó thực sự không phải tôi làm.

Mọi thứ vừa rồi chẳng liên quan gì đến tôi cả.

Tôi vừa mở mắt ra, ông đã đứng trước mặt tôi rồi.

Tôi cứ tưởng mọi thứ là do ông làm, không ngờ, tôi chỉ chớp mắt một cái, tùy tiện động đậy một chút thôi.” Diệp Phàm nói là thật.

Bởi vì ký ức vừa rồi của hắn dường như đã bị thiếu sót.

Hắn căn bản không hề nhìn thấy.

Từ đó có thể thấy sự việc thật không thể tin nổi.

Trương Nguyên Dũng nhìn chằm chằm ý nghĩa trước mặt.

Dù sao hắn cũng thật sự không hiểu.

Chẳng lẽ trên người thanh niên này còn có một bí mật khác ư?

Ngay lúc này, Trương Nguyên Dũng đột nhiên nhớ đến ông nội mình.

Đó chính là một lão già đặc biệt thần kỳ.

Lão già này nói đơn giản cũng đơn giản, nói không đơn giản thì cũng không đơn giản.

Hóa ra, ông nội hắn đã từng giống như Mori Kogoro vậy.

Sau khi chứng kiến một số chuyện đặc biệt quan trọng và phá được một số vụ án lớn, thì tỉnh dậy.

Sau đó lại không phát hiện được bất kỳ tình huống gì nữa.

Đây cũng là lý do tại sao tên này lại rất sùng bái mình ư?

Rốt cuộc là vì tình huống gì mà lại bước lên con đường không lối về này.

Vốn dĩ, ông nội Trương Nguyên Dũng từng là một người cực kỳ

mạnh mẽ.

Nhưng mỗi lần đi làm nhiệm vụ, sau khi làm xong việc gì đó, ông ấy đều không thể nhớ lại.

Những ký ức cũ không thể nhớ lại bất cứ điều gì.

Ngược lại, trong đầu hoàn toàn trống rỗng.

Và Diệp Phàm hiện tại cũng đang trong tình huống này.

Tức là khiến người ta cảm thấy, rõ ràng đã làm một số chuyện đặc biệt quan trọng, nhưng lại khiến người ta không hiểu gì cả.

Cũng không rõ là vì sao.

Diệp Phàm cũng cảm thấy có chút khó hiểu.

Hắn vừa chớp mắt một cái đã đứng trên bức tường gió.

Sau đó nói một số lời rất khó hiểu.

Dường như trong cơ thể hắn đang có một người khác đứng.

Một ý nghĩ đáng sợ đột nhiên nảy ra trong đầu hắn.

Chẳng lẽ, là mình bị quỷ quái khác nhập vào, hoặc là cương thi?

Chẳng lẽ là linh hồn của Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân ư?

Chương 1043

Khi nhắc đến Tô Thần Long và Lý Tiểu Tân, Diệp Phàm liền cảm thấy đau lòng.

Hai lão già này không biết vì sao, cũng không biết đã chết ở đâu.

Những người khác ở Kinh Thành dưới sự tu phục của Lý Hoa, phần lớn đều đã sống lại.

Tại sao hai người này ngay cả tin tức về cái chết cũng không có?

Điều này thật sự quá khó hiểu.

"Trương Nguyên Dũng, tôi có thể hỏi ông một vấn đề được không?

Nếu ông có thể thành thật trả lời, vậy thì tôi sẽ tin ông có năng lực này." Diệp Phàm quay đầu nhìn Trương Nguyên Dũng.

"Cái gì?" Trương Nguyên Dũng cũng cảm thấy có chút khó hiểu không biết chuyện gì đang xảy ra.

Hắn cảm thấy Diệp Phàm chắc chắn sẽ hỏi một vấn đề khó hiểu.

Vấn đề này chắc chắn cũng khá phức tạp.

Vì vậy, Trương Nguyên Dũng đã đồng ý trực tiếp trả lời vấn đề đó ngay lập tức, chứ không hỏi lại là vấn đề gì.

Diệp Phàm suy nghĩ trong đầu.

Nhưng hắn suy nghĩ mãi cũng không biết nên nói vấn đề này như thế nào.

Suy nghĩ nửa ngày, hắn mới từ từ nói: "Chính là, tôi đã gặp hai người khá lợi hại, nhưng họ lại chết ngay trước mặt tôi trong chốc lát.

Không không không, phải nói là chết trước mặt tôi, chứ không phải chết ngay mặt tôi.

Tôi cũng không biết tại sao lại chết?

Cứ thế mà chết ngay trước mặt tôi." Nghe xong những lời Diệp Phàm nói, Trương Nguyên Dũng cả người đều ngớ người ra.

Đây là cái gì?

Với cái gì?

Cái gì mà chết không nhắm mắt, không nhắm mắt điều hòa?

Chẳng lẽ cái gì đó là một loại kỳ ba?

Thứ trước mặt người sẽ có kết quả như thế nào?

Ai lại muốn biết cái kết quả đó?

Trương Nguyên Dũng cúi đầu xuống.

Bởi vì hắn không biết kết quả này sẽ ra sao.

"Tôi nghĩ tôi không thể trả lời vấn đề này, bởi vì tôi biết vấn đề này chắc chắn không phải là thật." Nhìn Trương Nguyên Dũng cúi đầu xuống, Diệp Phàm cũng không có gì để nói.

Hắn biết.

Nói nhiều làm nhiều, không bằng hiểu rõ mọi chuyện nhiều hơn một chút thì tốt hơn.

"Ngay cả ông cũng không biết tình huống này, vậy tại sao ông lại hỏi tôi?

Ông nghĩ tôi có thể cho ông câu trả lời gì?" Diệp Phàm lập tức cảm thấy đặc biệt khó hiểu.

Vốn dĩ hắn không định để tâm đến chuyện này.

Nhưng không ngờ những chuyện này lại đột nhiên bày ra trước

mặt hắn.

Đạo mộ, Long mạch, hoa khôi, tất cả mọi thứ đều đang phát triển theo hướng ngược lại.

Vốn dĩ không có nhiều chuyện như vậy, nhưng đến cuối cùng lại trở thành tình thế tiến thoái lưỡng nan này.

Hồi tưởng lại bao nhiêu chuyện đã gặp phải trong những năm qua, Diệp Phàm thật sự cảm thấy đầu mình đã lớn rồi, hơn nữa còn cảm giác như não mình sắp nổ tung vậy.

Diệp Phàm cảm thấy, ở bên Đường Nhược Tuyết cũng đã một thời gian dài rồi.

Hắn vẫn chưa đạt được gì cả.

Ngược lại lại càng ngày càng thảm hại, càng ngày càng khó chịu.

Người đời bổ khuyết giáp trụ, gặp người còn chẳng bằng gặp phi nhân.

Diệp Phàm hồi ức lại đủ thứ chuyện đã qua.

Tại sao nhân sinh lại yếu ớt đến thế?

Bao nhiêu năm đã trôi qua, mình lại đạt được kết quả tốt đẹp gì chứ?

Dường như không có, dường như có!

Cũng không biết.

Từ lúc bắt đầu đạo mộ, đến cuối cùng lại lệch khỏi mạch truyện chính, chẳng được gì cả, lại còn bị cái gọi là kẻ thù truy sát.

Tất cả những điều này, vốn dĩ không nên được diễn tả bằng lời.

Diệp Phàm nhìn chằm chằm bầu trời xa xăm, chỉ thấy một màu xám xịt duy nhất.

Mưa phùn lất phất.

Cũng không biết trận mưa này bắt đầu từ khi nào.

Mặt đất đã ẩm ướt, nước đọng trên mặt đất đã rất nhiều, phía trên bùn lầy lội vô cùng.

Trương Nguyên Dũng lúc này mới ngẩng đầu nhìn lên: "Mưa rồi, tại sao trận mưa này lại đến đúng lúc như vậy?

Chẳng lẽ đây chính là cơn mưa kịp thời ư?" Diệp Phàm chớp chớp mắt muốn nói chuyện, nhưng nửa ngày trời cũng không nói ra được gì: "Đợi cái gọi là nền tảng của tôi không tiếp tục nữa, những thứ này có thể đơn giản, có thể được xử lý tốt, nói là hiểu cũng hiểu, không hiểu cũng không hiểu." Hồi tưởng lại từng cảnh tượng đã qua, lại biết bao nhiêu là không dễ dàng.

Hồi tưởng lại từng cảnh tượng, lại biết bao nhiêu là gian nan.

Không muốn lưu lại, cũng không muốn biết, không muốn bị như vậy.

Kết quả cuối cùng đều không có được cái kết tốt đẹp nào.

Ngược lại là khốn cảnh càng ngày càng lớn.

Tư cách càng ngày càng cao.

Tại sao có người số phận tốt như vậy, tại sao có người số phận lại kém như vậy?

Kết quả rất đơn giản!

Con người là do số phận định đoạt, đầu tiên là do gia đình chủ đạo tất cả, sau đó là do tất cả mọi thứ chủ đạo.

Chương 1044

Rồi thì không còn gì nữa!

Thế giới này vốn dĩ là không công bằng.

Hắn cũng cảm thấy rất không công bằng.

Nghĩ đến con gái mình, vợ mình.

Diệp Phàm lại khẽ cười.

Hắn cảm thấy bao nhiêu năm trôi qua cũng không phải là cách, cũng không nên đi trên con đường không lối về này.

Diệp Phàm quay đầu lại nói với Trương Nguyên Dũng: "Mau chóng xử lý xong chuyện này đi, tôi còn phải vội về nhà ăn cơm nữa.

Bởi vì ông cũng biết, tôi là người có gia đình, không giống như ông là một người cô độc." Trương Nguyên Dũng nghe xong lời Diệp Phàm nói, cũng cảm thấy khá thấu hiểu.

Những điều cơ bản này hắn chưa từng nghĩ đến.

Khoảnh khắc này, Diệp Phàm đã khiến hắn nhớ lại gia đình mình.

Đồng thời, Trương Nguyên Dũng lại cảm thấy đặc biệt đau khổ.

Bởi vì hắn không ngờ, mình đã thất thập bát tuần mà ngay cả một đứa con cũng không có.

Những nhân tài sóng gió này, có mấy ai hiểu được nguồn gốc của mọi chuyện!

Khóe mắt Trương Nguyên Dũng ướt đẫm, sau đó nói ra những lời mà bấy lâu nay ý thức cũng không nói: "Được được được, tôi hiểu rõ hoàn cảnh của mình, cũng hiểu rõ tình huống của mình rồi.

Nếu cậu nhất định phải chọn rời xa tôi, cũng chẳng có gì phải làm, nhưng tôi hy vọng, người họ Trương và người họ Diệp, hai gia đình này nhất định phải đồng lòng hiệp lực, nếu không e rằng thật sự sẽ không có cách nào tốt, để có thể xử lý hoàn hảo tất cả mọi kết quả này." Mục đích của Trương Nguyên Dũng rất rõ ràng.

Đó là muốn Diệp Phàm sau khi mình qua đời (bách niên chi hậu), sẽ trực tiếp nắm giữ vận mệnh của cả Trương gia.

Sau đó, phát huy tất cả những gì thuộc về Nguyên Thủy Thiên Tôn.

Diệp Phàm nghe xong những lời này cũng khẽ gật đầu.

Hắn cũng biết có một số chuyện vẫn có thể chấp nhận, một số chuyện tất nhiên có thể hiểu được: "Tôi hiểu, tôi đã hiểu rồi.

Những chuyện khác tôi cũng không biết phải làm sao, bởi vì tôi thật sự đang rất khó khăn trên con đường này.

Nhưng mà, tiếp theo sẽ phát sinh những chuyện tồi tệ như thế nào đây." Trương Nguyên Dũng nhận được câu trả lời vừa ý.

Vì Diệp Phàm có thể chấp nhận những bất công này, thì điều đó có nghĩa là hắn có thể nắm giữ vận mệnh của cả gia tộc.

Chỉ cần vận mệnh của gia tộc còn đó thì không có gì phải nói nữa.

Trương Nguyên Dũng dùng tay chỉ vào cửa hang phía trước: "Được rồi, được rồi, kể từ bây giờ, chúng ta không cần phải bận tâm đến việc nâng cấp hay lo lắng cho những thứ ở tuyến đầu nữa, đi trên con đường không lối về này, mọi thứ rồi cũng sẽ biến mất theo thời gian." Diệp Phàm không nói gì nữa mà tiếp tục đi về phía trước.

Đi tiếp một đoạn, không biết đã đi bao xa.

Phía trước, mưa càng lúc càng lớn, càng lúc càng lớn.

Đến cuối cùng, nước mưa đã ngập đến mắt cá chân hắn, không còn nhìn thấy bất cứ thứ gì nữa.

Nước ngập đến mắt cá chân không phải ở nơi nào khác.

Mọi người nhìn thấy một cái hố sâu, xem ra nơi này chính là một cái cổ mộ.

Diệp Phàm nhìn thấy cảnh tượng này quả thực muốn khóc òa lên: "Lại mẹ kiếp là cổ mộ à, ông không lẽ, mẹ nó không còn chuyện gì khác để làm sao?

Không đạo mộ thì lại trên đường đi đạo mộ, có thể có chút gì mới mẻ không?" Trương Nguyên Dũng ngược lại không nói gì.

Hắn chỉ cúi đầu nhìn một cái.

Sau đó đưa tay nắm một nắm đất sét trong tay rồi nhìn.

Hắn nói: "Đất ở đây khá tơi xốp, xem ra nước mưa rất dồi dào, nhưng tôi cảm thấy, chút chuyện cỏn con này chắc không đáng để bận tâm." Chẳng nói hai lời, Trương Nguyên Dũng nắm một nắm đất sét nhét vào miệng mình.

Hắn cảm thấy lớp đất này, giống như một loại da thịt Long mạch vậy.

"Ngọa tào, lão già, ông mấy ngày rồi không ăn cơm sao, sao mẹ nó lại bắt đầu ăn đất vậy?" Diệp Phàm cũng bị hành vi này của Trương Nguyên Dũng làm cho ngớ người ra.

Hắn không ngờ lão già này thực sự không tầm thường chút nào.

Diệp Phàm kinh hô: "Đậu xanh, ông còn ăn đất nữa, tôi xem ông còn thứ gì không ăn không." Câu nói này của Diệp Phàm hoàn toàn là nửa đùa nửa thật.

Hắn quả thực bị hành vi của Trương Nguyên Dũng làm cho kinh

ngạc.

Nhưng vẫn coi là bình thường.

Trương Nguyên Dũng bất lực cười: "Người trẻ tuổi, cậu không hiểu rồi.

Bởi vì trong đất này có khí Long mạch.

Chúng ta ăn đất, uống từng tấc nước, chính là nơi Long mạch hiện hữu, thăng vân giá vũ.

Chỉ có đặt những thứ này vào mắt thì mới có ích." Người nghèo ăn đất thì không sao.

Cho dù là ăn khổ hay uống nước trên mặt đất, những thứ này đều là sự ban tặng của tự nhiên.

Dù sao, chính mình cũng từng bước từng bước leo đá mà đến từ nơi này.

Diệp Phàm cảm thấy cạn lời nhưng lại không biết nên nói gì thêm.

Chỉ im lặng nhìn hành vi có chút kỳ lạ của Trương Nguyên Dũng.

Diệp Phàm nói: "Được rồi, ông nói ông có lý, bà nói bà có lý, ông xem nước mưa này có gì đặc biệt không, có nhìn ra đây là cổ mộ của vương gia nào không, hay là cái hố sâu của ai." Trương Nguyên Dũng cúi đầu suy tư hồi lâu mới nói: "Thấy rồi, thấy rồi.

Năm xưa, nơi này không phải là nơi người thường có thể vào được.

Nhưng tôi cảm thấy một số chuyện cũng không phải là thứ có thể khiến người ta dễ dàng hiểu rõ.

Cậu xem, nơi này có một loại khẳng định nghiêm trọng, nơi đây từng nuôi dưỡng Dương Quá, sau đó thì dễ nói rồi.

Nhất định có thể nắm gọn tất cả mọi thứ trong tay trong chốc lát.” Trương Nguyên Dũng nói xong liền chọn rời đi.

Bởi vì hắn biết, nếu không rời đi e rằng một số chuyện đã không thể giải thích rõ ràng.

Cổ mộ này cực kỳ nguy hiểm, hơn nữa do độ sâu của nước, người rơi xuống bên trong chắc chắn sẽ tử vong một trăm phần trăm.

Đồng thời, Trương Nguyên Dũng cũng càng kính trọng Diệp Phàm hơn.

Khi những người khác không thể lãnh đạo thời đại này, chỉ có Diệp Phàm nghĩa vô phản cố đứng ra.

Trương Nguyên Dũng lúc này đã gửi gắm rất nhiều hy vọng vào Diệp Phàm.

Hắn cũng cảm thấy thời gian của mình đã không còn nhiều nữa.

“Chúng ta đã đến đích rồi.

Chương 1045

Cậu xem lớp đất này hiểm trở biết bao, chính là ở đây rồi." Trương Nguyên Dũng vừa nói vừa dừng lại ở đó.

"Ối trời." Diệp Phàm vội vàng dùng máy đo khoảng cách đo một chút.

Phát hiện Long mạch thực sự còn cách ít nhất hai trăm mét nữa.

Không ngờ Trạng Nguyên lại nói là ở đây.

"Ông chắc là không đùa tôi chứ?

Sao tôi cảm thấy ông đang lừa người vậy?" Diệp Phàm hỏi với vẻ nghi ngờ.

Trương Nguyên Dũng cũng cảm thấy không cần phải che giấu nữa.

E rằng thật sự sẽ không có tác dụng gì lớn.

Hắn bắt đầu nói thẳng ra sự thật.

"Bây giờ chính là ở đây.

Cậu xem cái vị trí đại khái cụ thể đó là một điểm định vị mang tính biểu tượng, còn chỗ này của tôi mới là Long mạch thật sự.

Cậu thấy cái hố sâu này chưa?

Trong đó có máu, điều đó có nghĩa là ở giữa đã từng chiến đấu, máu rồng có thể tồn tại cả ngàn năm, cậu có hiểu không?" Trương Nguyên Dũng biểu cảm trở nên nghiêm trọng.

Hắn không còn là lão ngoan đồng tinh nghịch như vừa nãy nữa.

Ngược lại, bây giờ giống như một người làm việc thực tế, rất

giỏi giang.

Diệp Phàm cũng cảm thấy bầu không khí xung quanh có chút nặng nề.

Hắn đã hiểu.

Trương Nguyên Dũng lần này đã động thật rồi.

Tên nhóc này đã động thật rồi.

Bản thân hắn cũng không còn che giấu thực lực thật sự của mình nữa.

BÙM!

Trương Nguyên Dũng trực tiếp bộc phát toàn bộ thể lực của bản thân.

Trong chớp mắt, một vòng vây bao quanh đã hình thành, biến thành hình cầu.

"Bây giờ tôi sẽ sử dụng toàn bộ năng lượng của bản thân, lát nữa hy vọng cậu có thể giúp tôi một tay." Khi nhìn thấy cảnh tượng này, Diệp Phàm cũng bị lão già này làm cho giật mình.

Không ngờ, khí tràng của lão già này lại mạnh mẽ đến vậy!

Trong chốc lát, ý niệm tấn công đã được kích hoạt.

Hơn nữa, trong chớp mắt, tất cả đều được thu hồi, tất cả đều bị bao phủ xuống.

Ánh mắt Diệp Phàm khẽ động.

Trong chớp mắt đã ngưng tụ tất cả mọi thứ vào trong tay mình.

Chỉ thấy ánh sáng lóe lên giữa không trung.

Nhanh chóng bước đến bên cạnh hắn.

"Vừa nghĩ đến việc lão già ông có một ngày sẽ động thật, được,

hôm nay tôi sẽ thành toàn cho ông một lần.

Cũng chính trên người tôi đây, xem xem liệu cái gọi là năng lực của ông, có thể thực sự bộc phát ra không.

Hôm nay tôi sẽ trả lại cho ông một thái bình thịnh thế." Khoảnh khắc này, thần sắc Diệp Phàm dường như đã biến thành một người khác.

Không biết người này là ai.

Nhưng người này tuyệt đối không phải là Diệp Phàm.

Trương Nguyên Dũng đã cảm nhận được sự thay đổi trên toàn thân Diệp Phàm.

Hơn nữa, hắn cũng hiểu rằng tình huống này đang phát triển theo hướng ngược lại với hắn.

"Không ngờ, bao nhiêu năm rồi, lão tiền bối ngài vẫn còn sống ư?

Được được được, bên tôi lập tức giúp ngài hoàn thành một số dự án không thể hoàn thành." Những lời này của Trương Nguyên Dũng không biết là đang nói với ai.

Cũng không biết là đang nói với không khí hay với nhân vật nào.

Hắn chỉ biết rằng, chuyện này đã dễ dàng xuất hiện trong chớp mắt.

BÙM!

Trương Nguyên Dũng trực tiếp ra tay, hút toàn bộ nước bẩn trong mộ huyệt vào.

Biến thành một hình cầu elip.

Chỉ thấy trong khối cầu elip này có một hình dạng.

Trên đó khắc một chữ "Minh" to lớn.

“Không ngờ, chủ mộ này lại không phải là người bình thường.

Theo tôi thấy, nơi này không phải là một phiên vương thì cũng là một vương gia.” Diệp Phàm suy tư gật đầu.

Nhìn bia mộ trên quan tài, hắn cũng cười đến toát mồ hôi hột.

Hắn đã hiểu.

Đây là một thứ của triều Minh.

Hắn cũng hiểu người mà Trương Nguyên Dũng nói đến là khí Long mạch của ai.

Triều Minh mới là sự an lạc thực sự.

Triều Minh mới là quốc gia thực sự.

Triều Minh mới là giang sơn thống nhất thực sự.

Vì vậy, Diệp Phàm đã quyết định rồi.

Hắn quyết định muốn phục hưng Đại Minh.

Khi bóng tối bao trùm đại địa, chỉ có ánh sáng mới có thể đứng lên tranh giành khác biệt.

Diệp Phàm đã quyết định!

Chương 1046

Lúc này hắn đã quyết định rồi.

Chỉ thấy, quan tài hình cầu, được gói ghém kỹ càng hơn cả những bưu phẩm ngày 11/11, đang được khóa chặt bằng những sợi xích sắt, qua lại luồn vào các lỗ.

Màu xanh lục đen kịt đó, không biết vì lý do gì mà trong chớp mắt, đã nắm giữ được những thứ đáng giá trong tay.

Cúi đầu nhìn, hóa ra là một chiếc chìa khóa màu xanh lam.

Chiếc chìa khóa này không khắc những hoa văn đặc biệt nào.

Nhưng lại khắc một hoa văn màu xanh lam.

Hoa văn màu xanh lam lốm đốm như một chuỗi văn tự tên Linh Tinh.

Ngay lúc này, trên triều đường, dưới Cửu Ngũ Chí Tôn, một vật gì đó đang lơ lửng, bay lượn rồi rơi xuống.

BÙM!

Một đạo tinh quang lóe lên.

Quan tài dường như tránh được một khe hở.

Dễ dàng nứt ra.

Diệp Phàm nhìn nửa ngày trời cũng không hiểu đây là cái gì.

"Đây là cái gì tôi chưa từng thấy qua?" Trương Nguyên Dũng cũng suy nghĩ một chút, hắn cũng không biết đây là cái gì.

Nhưng hắn vẫn tiếp tục nói: "Tôi cảm thấy thứ này chắc không có tác dụng lớn." Diệp Phàm nghe vậy, cau mày.

Hắn cảm thấy thứ trước mắt này tựa hồ quen thuộc.

Hình như đã từng nhìn thấy ở đâu đó.

Đột nhiên, lúc này!

Hắn chợt tỉnh ngộ.

Trên chiến trường cổ năm xưa, trên người những lão binh từ đó bước xuống đều có loại vật phẩm này.

Điều đó cho thấy, họ có nguồn gốc sâu xa với đám người ở Kinh Thành.

Trong mắt Diệp Phàm lóe lên một tia sáng.

Hóa ra!

Thứ này thực sự đã từng xuất hiện ở Kinh Thành.

Hơn nữa, ngay tại Long Môn Thạch Quật nơi cạnh tranh đó.

Năm xưa, trên chiến trường cổ.

Khi những lão binh chém giết, đều mang theo một lá bùa hộ mệnh, chỉ để bảo vệ sự an toàn cả đời.

Nhưng loại bùa hộ mệnh này cuối cùng lại dẫn người ta vào chỗ hiểm.

Gây ra những đòn hủy diệt.

Kết quả như vậy cũng là vì mục đích cuối cùng của bùa hộ mệnh.

Bởi vì nó sẽ xuất hiện phản phệ.

Diệp Phàm nhanh chóng nói: "Tôi nhớ ra rồi, thứ này là gì rồi.

Nó hẳn là Cửu Dương Phương Tôn.

Năm xưa khi nhà Thanh diệt nhà Minh đã để lại một trấn quốc thần xã.

Nếu thứ này tồn tại, thực sự thuộc về hành vi như vậy, thì tôi nghĩ chuyện này chắc không quá lớn." Trương Nguyên Dũng nghe xong liền gật đầu lia lịa.

Trong đầu hắn cũng đang hồi tưởng lại trận đại chiến thượng cổ năm xưa.

Gần mười triệu người đã bỏ mạng ở đó.

Cũng gần như đã diệt quốc dân tộc An Lạc.

Nhưng câu chuyện đó quá xa vời.

Hắn không biết cũng không muốn nhắc lại, Trương Nguyên Dũng nói: "Những điều cậu nói tôi không hiểu, nghe mông lung lắm.

Nhưng có một điều tôi có thể khẳng định, dù đến mức độ nào, tôi dù sao cũng sẽ nghĩa vô phản cố ủng hộ cậu, dù tôi nói điều này là sai, tôi cũng sẽ vẫn nghĩa vô phản cố làm." Diệp Phàm bất lực lắc đầu.

Hắn cảm thấy Trương Nguyên Dũng tên này cứ như một tên liếm cẩu vậy.

Ở bên cạnh mình, lúc thì chuyện này lúc thì chuyện kia, thật sự quá vô lý.

Diệp Phàm có chút bực bội nói: "Thôi được rồi, đừng nói nữa, bởi vì nói nhiều cũng vô ích, tôi biết ông muốn làm gì." Lúc này, chỉ thấy chiếc quan tài đang lơ lửng giữa không trung lại một lần nữa hé mở ra.

Bên trong phát ra tiếng "két két".

Diệp Phàm lặng lẽ nhìn.

Quan tài phía trên, lúc này vẫn đang trong trạng thái lơ lửng.

Chỉ có điều đáng tiếc là, lơ lửng như vậy căn bản không nhìn thấy được cái gì.

Ngược lại có một loại ý thức tự nhiên hiện ra.

Hắn khẽ nhấc mí mắt nhìn vào bên trong.

Diệp Phàm đoán không sai.

Đáng tiếc là, bên trong chẳng có gì cả.

Trương Nguyên Dũng nhìn thấy cảnh này cũng hít một hơi khí lạnh.

Hắn hiểu tại sao chiếc quan tài này lại xuất hiện ở đây.

Y quan trủng, đây chính là một y quan trủng đích thực.

Sở dĩ lại xuất hiện loại y quan trủng như vậy, có lẽ là do chủ nhân của cổ mộ triều Minh này đã chết tha hương.

Hoặc là thi thể không được đưa về, không được nhập vào tổ tiên.

Điều này đã dẫn đến tình huống này xảy ra.

Diệp Phàm gật đầu, nhưng vẫn cảm thấy có chút nghi hoặc: "Tôi cảm thấy thứ này chắc không có tác dụng lớn, nhưng đối với tôi thì vẫn có chút ý nghĩa." Diệp Phàm cũng đột nhiên nhớ ra.

Trương Khải Linh năm xưa hẳn đã để lại dấu hiệu trong ngôi mộ này.

Chương 1047

Mặc dù từng là chiến trường thượng cổ chinh chiến, nhưng bây giờ lại trở thành tù nhân dưới cấp.

Vợ chết con thương, lão binh bất tử, chỉ dần dần tàn lụi.

Những lời này khiến Trương Nguyên Dũng nghe mông lung.

Hắn không nói gì.

Chỉ nhẹ nhàng vuốt ve lớp sơn trên quan tài.

Đột nhiên!

Ngón tay hắn rất nhanh bị nhuộm thành màu xanh lục lam.

"Không ổn, mẹ nó có độc!" Trương Nguyên Dũng vội vàng lùi hai bước, hắn cảm thấy mình chắc chắn đã trúng độc: "Mẹ kiếp, không ngờ, vẫn mẹ nó chậm một bước rồi." Diệp Phàm cũng bị cảnh tượng trước mắt làm cho giật mình, lặng lẽ nói: "Mẹ nó, ông còn đứng ngây ra đó làm gì, mau chóng tìm thảo dược giải độc đi!" Diệp Phàm giật mình.

Nhìn bộ dạng này, có lẽ người bình thường cũng không dễ xử lý chuyện này.

Trương Nguyên Dũng lặng lẽ cúi đầu xuống.

Cố gắng giữ cho tâm trạng mình bình tĩnh lại, mạch đập không động là tốt nhất.

Diệp Phàm nhắm mắt lại.

Hắn không muốn nhìn thấy cảnh tượng thảm khốc như vậy xảy ra.

Thực ra, trong lòng hắn cũng đã dự đoán một số điều trong tương

lai.

Trương Nguyên Dũng trong lòng hắn không hẳn là một người xấu.

Nhưng về bản chất, cũng không phải là một người tốt.

Từ lúc bắt đầu cho đến khi kết thúc mọi chuyện, hắn đều không thể hiện ra mặt tốt của mình.

Vì vậy, suy cho cùng!

Cũng chứng tỏ gã này thuộc về phe người xấu.

Sinh mệnh là chuyện lớn, trong mắt ai cũng chẳng có tác dụng gì.

Bởi vì trên thế giới này, phần lớn mọi người đều sợ chết.

Gần như không có ai không sợ chết.

Cảnh giới của Trương Nguyên Dũng bây giờ đã đạt đến tầng thứ thứ năm siêu phàm.

Nhưng dù có quy cách siêu phàm đến thế, hắn cũng chẳng có tác dụng gì.

Nếu thực sự xét về sự dũng cảm, xét về trí tuệ, e rằng hắn căn bản không thể so bì với những người khác.

Diệp Phàm bước tới, nhẹ nhàng vỗ vai Trương Nguyên Dũng: "Không ngờ à lão già, không ngờ hôm nay thái độ của ông lại kiên quyết đến vậy.

Yên tâm đi, lát nữa ông chết tôi nhất định sẽ thu thi cho ông." Trương Nguyên Dũng gật đầu lia lịa.

Diệp Phàm có thể thu thi cho hắn, cũng coi như là công việc tu hành cả đời này của hắn.

Bởi vì, cả đời này hắn không con không cái, không ai vướng bận.

Cho nên hắn đến thế giới này rất khổ sở.

Đã khổ sở sắp xong rồi, vậy thì cũng chẳng có gì phải giải thích nữa.

Đến thế giới này đạo lý cũng không phải là như vậy.

Dù sao thì những chuyện khác hắn cũng không muốn làm thêm.

Người ta vẫn nói rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, chuột chũi con sẽ đào hang.

Nhưng hiện tại, tình huống bày ra trước mắt càng ngày càng phức tạp, càng ngày càng khó hiểu.

Nghe xong lời Diệp Phàm, Trương Nguyên Dũng rất cảm động.

Trong mắt Trương Nguyên Dũng có ánh sáng, nhưng ánh sáng này đang dần dần biến mất.

Điều đó cũng cho thấy lão già phong sương này lúc này đã đến lúc lâm chung.

Có lẽ còn một số lời chưa nói xong.

Nhưng!

Hắn lại nắm chặt tay Diệp Phàm.

Nửa ngày trời cũng không nói ra lời nào nữa.

Dần dần, Diệp Phàm bên này cũng tương đối im lặng.

Nếu nói là chết vì trúng độc, chắc chắn sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Chỉ có thể đi ngày càng xa trên con đường này, càng đi càng xa, ngược lại chẳng làm được gì.

Trên bầu trời đã hé lộ một vệt xanh u tối.

Mọi thứ đang phát triển theo hướng tốt đẹp.

Diệp Phàm khẽ động mắt, hắn nhìn Trương Nguyên Dũng bên

cạnh, dường như đã đến mức sắp không chịu nổi nữa.

Ngay sau đó, toàn thân ông ta run rẩy, máu trong người cũng tuần hoàn nhanh chóng.

Từng giây từng phút, năng lượng hạt nhân trong cơ thể dường như muốn nổ tung, đó là dấu hiệu trước khi độc tính phát tác.

Độc bộc phát.

Diệp Phàm cứ thế nhìn Trương Nguyên Dũng trước mặt mình.

Huyết sắc dần dần biến thành màu lam, rồi xám, rồi lục, cuối cùng ông ta nhắm nghiền mắt.

Trương Nguyên Dũng đã chết vì độc phát, hơi thở đã không còn.

Đột nhiên, ngay khi Diệp Phàm tưởng Trương Nguyên Dũng đã chết, không ngờ lúc này ông ta lại mở mắt ra.

Trương Nguyên Dũng dùng chút sức lực cuối cùng nắm chặt tay Diệp Phàm: "Xin lỗi, xin lỗi, tha thứ cho tôi, nhất định phải tha thứ cho tôi.

Là tôi không tốt, ngàn vạn lần đừng trách tôi.

Tôi có một thỉnh cầu, là hy vọng cậu có thể đồng ý, nhất định phải thu thi cho tôi, đóng cho tôi một cỗ quan tài để tôi có một tương lai tốt đẹp, tiện đường chuyển thế đầu thai, thuận tiện đốt cho tôi ít vàng mã nữa." Bốp!

Diệp Phàm thẳng thừng tát cho Trương Nguyên Dũng một cái: "Ở đây nói linh tinh cái gì đó!

Lão đầu, ông sẽ không chết đâu, chỉ cần có một ngày tôi còn ở đây, vận mệnh của ông sẽ sống thêm một ngày nữa.

Chương 1048

Tôi chắc chắn có thể giữ lại sinh mạng cho ông!" Nói đến đây, Diệp Phàm tỏ vẻ không quan tâm.

Bởi vì đối với hắn, đây căn bản không phải là bệnh gì đáng kể.

Không ảnh hưởng đến sinh mạng, ngược lại còn mang tính thử thách sinh mạng.

Diệp Phàm tuy không biết chữa bệnh cứu người, nhưng một số kiến thức y học thường thức hắn vẫn hiểu.

Ít nhất, sau khi độc tính phát tác, hắn có thể dễ dàng giải quyết chuyện này.

Diệp Phàm chỉ khẽ vung tay, một sợi xích sắt đỏ tươi đã được lấy ra: "Nhìn cho kỹ đây, thứ này gọi là Tỏa Hồn.

Tôi sẽ khóa chân khí trong cơ thể ông vào trong này, sau đó sẽ 'trảm hoạch' (đoạt lại) cuộc đời ông ở đây.

Những chuyện khác đừng nói nhiều nữa, tôi chắc chắn có thể chăm sóc ông rất tốt, yên tâm đi, tôi nói ông không chết thì ông sẽ không chết." Diệp Phàm nói xong còn vỗ mạnh vào vai Trương Nguyên Dũng, để ông ta tin rằng y thuật của mình cao minh đến mức nào.

Mặc dù y thuật của hắn không hề giỏi giang.

Ông lão tuổi xế chiều không nói gì, chỉ khẽ mỉm cười.

Khóe miệng lộ ra một hàm răng khểnh trông rất đẹp.

Xem ra, ông già này khi còn trẻ cũng là một mỹ nam tử.

Chỉ là bây giờ đã biến thành một lão già lụ khụ.

Hiện tại, ánh mắt ông lão nhìn tới, cũng không thấy được tương lai nào, đại não bắt đầu hồi ức lại những điều tốt đẹp trong ký ức.

Năm đó, ông ta cũng là một "tiểu nhị lang", trong tay nắm giữ rất nhiều bạn bè, trẻ con.

Nhưng, những "đứa trẻ" này, giờ đã không còn thuộc quyền quản lý của ông ta nữa.

Kẻ chết, người bị thương!

Cuối cùng là người ly khai.

Chỉ còn lại một mình Trương Nguyên Dũng.

Ký ức tuổi thơ, cũng theo năm tháng trung niên mà trở nên tang thương.

Đến cuối cùng, chẳng còn lại gì.

Một trận cuồng phong mạnh mẽ thổi lên.

Cỗ quan tài bị đánh bay lên không trung, chỉ nghe thấy một tiếng "tích lý ba lạp" vang lớn.

Cỗ quan tài đó dường như sắp mở ra.

Diệp Phàm bên này cũng không để tâm.

Hắn không tin, lẽ nào bên trong còn có cương thi?

Diệp Phàm vừa mới xem thứ bên trong, thật sự chỉ là một đống quần áo rách nát.

Y quan trủng (mộ quần áo), cũng chỉ có y quan trủng.

Nói trắng ra là quần áo của chủ mộ đã chết.

Chẳng có thứ gì khác!

Cho nên, thứ này căn bản không đáng để hắn chú ý.

Cỗ quan tài bay lơ lửng trên không.

Kèm theo một tiếng "tích lý ba lạp" vang lớn, nó lại rơi mạnh xuống đất!

Cuối cùng, ván quan tài dựng đứng lên.

Cảnh tượng kinh hoàng không hề xuất hiện.

Con quỷ trong đó cũng không xuất hiện.

Chỉ có điều, một bộ quần áo bay ra.

Diệp Phàm vẫn không quay đầu lại, bởi vì, hắn biết!

Nếu quay đầu lại, chắc chắn sẽ nhìn thấy những thứ không nên thấy.

Mà lúc này, Trương Nguyên Dũng đang nằm trên đất lại đưa tay chỉ vào phía sau Diệp Phàm, dường như đã nhìn thấy thứ gì đó kinh khủng.

Mắt ông ta từ từ mở lớn, đồng tử co rút lại, trông vô cùng đáng sợ.

Trương Nguyên Dũng đưa tay ra, lắp bắp nói: "Phía sau cậu, phía sau cậu bộ quần áo đó đứng dậy rồi, cậu mau chạy đi, thứ đó thành tinh rồi, nó chắc chắn sẽ làm hại cậu." Diệp Phàm bất lực lắc đầu, vẻ mặt đầy khinh thường: "Thì sao chứ, có gì to tát đâu?

Tình hình bên tôi ông còn không rõ à?

Ở đao sơn hỏa hải, đống xác chết mà tôi đã lăn lộn bao nhiêu năm, khó khăn lắm mới bò ra được, một con quỷ nhỏ tí tôi lẽ nào còn sợ nó?" Nói đến đây, Diệp Phàm nở nụ cười đầy mặt, dường như chẳng hề để tâm đến biểu cảm đó.

Ngay lúc này, bộ quần áo kia quả thực đã đứng dậy.

Hơn nữa, chỉ trong chốc lát, nó nhẹ nhàng đi đến trước mặt Diệp

Phàm và đậu lại phía sau hắn.

Phía sau truyền đến một khúc ca kịch, dường như là giọng một người phụ nữ: "Ta đã đợi chàng ở đây ngàn năm, không ngờ, hôm nay cuối cùng cũng gặp được chàng.

Tâm nguyện của ta đã thành, tâm nguyện của ta đã không còn.

Cảm ơn chàng đã xuất hiện trong đời ta.

Từ nay về sau, chúng ta chia đường rẽ lối, chàng đi đường quan lộ của chàng, ta đi cầu độc mộc của ta.

Ngàn năm rồi, ta cũng nên đầu thai chuyển thế.

Tái kiến, Diệp Phàm, hãy để chúng ta gặp lại nhé." Diệp Phàm vẫn không quay đầu lại, nhưng nước mắt đã từ khóe mắt hắn, trượt xuống gò má, rơi tí tách xuống đất.

Hắn biết.

Đây là một thứ nhân quả.

Sớm muộn gì cũng sẽ gặp lại.

Những điều này là sự thật bày ra trước mắt.

Mấy ngàn năm trước, mấy ngàn năm sau.

Trận chiến đó lại đánh bao nhiêu năm.

Cuối cùng lại có được gì?

Khi Trương Nguyên Dũng nhìn thấy cảnh này thì lắp bắp kinh ngạc.

Chương 1049

Ông ta không ngờ.

Vì sao lại xuất hiện kết quả như vậy.

Trương Nguyên Dũng vô cùng khó hiểu hỏi: "Bên cậu là chuyện gì vậy?

Cậu quen người này sao?

Chẳng lẽ người này đối với cậu có dụng ý gì?

Nghe giọng điệu cô ta nói sống một ngàn năm gì đó, chẳng lẽ hai người thật sự là…" Bên Diệp Phàm, nước mắt đã chực trào trong khóe mắt hồi lâu.

Hắn không muốn để nước mắt rơi xuống.

Nhưng, cũng không để nước mắt chảy ra.

Chỉ là, nó cứ chao đảo qua lại trong khóe mắt, không chảy ra cũng không rơi xuống, chỉ lặng lẽ nằm ở đó.

Diệp Phàm ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, cố gắng không cúi đầu để nước mắt không rơi.

Hắn khẽ nói: "Chuyện quá khứ thì cứ để nó trôi qua đi, dù sao cũng đã ngàn năm rồi.

Ân tình đó tôi sẽ mãi mãi ghi nhớ trong lòng, có lẽ tôi đã rất có lỗi với cô ấy, nhưng tôi không muốn có những cuộc gặp gỡ như thế này nữa.

Hãy để câu chuyện của chúng ta như hai cánh bướm dập dìu bay lượn, rời xa biển người mênh mông này, mãi mãi không gặp lại.

Tái kiến, cuộc sống khổ sở; tái kiến, con đường mờ mịt phía

trước.

Thì ra, tòa y quan trủng này cùng Diệp Phàm có một đoạn nhân duyên ngàn năm chưa dứt.

Thuở ban đầu, họ là những người bạn thân thiết không có kẽ hở, nhưng vì lựa chọn những con đường khác nhau, mỗi người theo một người khác nhau, cuối cùng đi đến đối lập, binh đao tương kiến trên chiến trường.

Một người là y giả chữa thương cho đối phương, một người thì xung kích hãm trận, cưỡi ngựa tung hoành.

Đội ngũ y giả đã bại lui, mà mệnh lệnh của tướng quân lại là không tha một ai sống sót, phải tiêu diệt hết toàn bộ binh sĩ địch.

Binh sĩ không nghe lệnh, không phải là binh sĩ tốt.

Kỵ binh trong bất đắc dĩ, chỉ đành ngậm lệ kết thúc sinh mạng của y giả.

Kể từ đó, tình nghĩa hai người đoạn tuyệt, mối tiếc nuối này liền chôn sâu ở đây.

Đây là một câu chuyện tàn khốc, hai người vốn dĩ nên cùng nhau trải qua thời gian tốt đẹp, cuối cùng lại chẳng có gì, hai bàn tay trắng, không còn lại gì cả!

Tất cả quy về hư vô.

Hồi ức lại quá khứ, trên chiến trường có được mấy người sống sót?

Trên đời này, dù theo ai, số phận của những người nhỏ bé luôn bi thảm.

Kẻ hy sinh luôn là xương máu của bách tính bình dân, những hậu duệ vương công quý tộc kia vĩnh viễn sẽ không đặt chân lên chiến

trường.

Mà tất cả phúc lợi họ hưởng thụ, đều là do những đứa con của bách tính này từng chút một tích lũy mà thành." Ngay lúc này, dưới sự điều trị của Diệp Phàm, cơ thể Trương Nguyên đã có chuyển biến lớn, độc tố trên người ông ta cũng dần tiêu tán.

Đột nhiên, một luồng sáng đơn sắc chiếu vào mắt, báo hiệu ông ta đã được cứu.

Mặc dù Diệp Phàm đã cứu ông ta, nhưng sự trừng phạt vẫn giáng xuống.

Cách đó không xa, một cánh cửa lớn màu xanh biếc đột nhiên mở ra, đó rõ ràng là… lời triệu hoán từ Âm Gian.

Nước mắt đau khổ lăn dài nơi khóe mắt Trương Nguyên: "Lần này thật sự phải đi rồi, thật sự phải cáo biệt rồi, hãy để chúng ta chia tay ở đây.

Cậu đã cứu tôi, giúp tôi được thiện chung, nhưng tôi rốt cuộc cũng phải rời đi, bởi vì dương thọ của tôi đã tận.

Nếu đã như vậy, thì không cần nói thêm gì nữa.

Cậu bảo trọng, long mạch đã tu phục xong, tôi đã ngưng tụ năng lượng cuối cùng vào trong long mạch." Ánh sáng khẽ nhấp nháy, mọi thứ dần dần ẩn đi.

Trương Nguyên thật sự đã rời khỏi.

Trên đường về, chỉ còn lại một mình Diệp Phàm.

Trước khi đi, Trương Nguyên giao phó cho hắn một thứ – sự truyền thừa huyết mạch của Trương gia và Diệp gia, dặn dò phải tự tay tiếp nối, tuyệt đối không được để rơi vào tay người khác, để tránh huyết mạch hoàn toàn biến mất khỏi thế gian.

Cuộc đời a, chính là như vậy!

Trương Nguyên đã rời đi, được đưa đi rồi.

Mà đến đón không phải là Ngưu Đầu Mã Diện, mà là hai vị thanh niên ôn văn nhĩ nhã, mặc áo trắng, xem ra là nhân viên chính thức của Địa Phủ.

Cảnh tượng kỳ lạ đó không còn nữa, mọi thứ trở lại bình tĩnh, xuân về đại địa, vạn vật hồi sinh, mọi vấn đề đều được giải quyết.

Sau đó, Diệp Phàm coi như đã tiếp nhận trọng trách huyết mạch từ tay Trương Nguyên, gánh nặng này không hề nhẹ nhàng.

Trương Nguyên có lẽ sẽ chuyển thế, hoặc có lẽ sẽ âm thầm dõi theo bên cạnh, nhưng làm một du hồn quanh quẩn nhân gian thì chẳng ích gì, chỉ tăng thêm thị phi.

Diệp Phàm thong thả bước trên con đường vô định, bầu trời đã chuyển sang màu xanh biếc, bốn phía cây cỏ xanh tươi, gai góc biến mất không dấu vết.

Bởi vì, long mạch đã tu phục, tất cả tà ác đều bị áp chế, mọi thứ đều hiện ra cảnh tượng tràn đầy sức sống.

Mùa xuân đến, vạn vật sinh sôi, chim hót hoa thơm, đẹp không sao tả xiết.

Diệp Phàm nhìn con đường nhỏ rợp bóng cây xanh trước mắt, từ đổ nát trở nên tươi mới, trong lòng tràn đầy niềm vui.

Hắn biết, mình cuối cùng cũng có thể về nhà rồi, trở về bến cảng ấm áp đó, gặp vợ con, tận hưởng hạnh phúc bình dị ba bữa cơm một ngày.

Xa lánh những kẻ ngu xuẩn, càng phải xa lánh những kẻ cực kỳ ngu muội, bởi vì ngu xuẩn thường bắt nguồn từ sự bắt chước mù

quáng.

Một số người không rõ chân tướng, luôn gây chuyện thị phi, châm ngòi ly gián, nhưng điều đó có ý nghĩa gì chứ?

Người khác sớm muộn gì cũng sẽ kinh ngạc, những trải nghiệm ở đây chẳng qua chỉ là gia vị của cuộc sống.

Một số chuyện tưởng chừng bất thường, kỳ thực là sự mài giũa có chủ ý, đợi khi tất cả khổ sở này qua đi, chính là ánh bình minh của thành công.

Dù sao, không trải qua phong ba bão táp, làm sao thấy cầu vồng?

Thế nhưng, đúng vào lúc này, lại có người không muốn dễ dàng buông tha Diệp Phàm, gây đủ loại áp lực lên hắn, hòng chia rẽ ý chí của hắn.

Trong chủ thành, mấy vị trưởng lão đang ngồi trước mặt Lý Hiển, thảo luận hội nghị.

Vẫn là ba người đó: Trương Đại Thụ, Nghiêm Bác Đạt, Từ Long, chỉ là Từ Long giờ đã thành vật trang trí, mất đi thực quyền.

Hiện tại binh quyền đã do Lý Hiển một tay nắm giữ.

Thế nhưng, Lý Hiển nắm giữ binh quyền lại không vui chút nào.

Hắn biết, nếu vong hồn của Lý Hoa bị người khác lợi dụng, rất có thể sẽ lập nên vương triều thuộc về họ.

Lý Hiển hiểu rõ năng lực của Lý Hoa, một khi vương triều của Lý Hoa được thành lập, vương triều của chính hắn sẽ không chịu nổi một đòn.

Chương 1050

Lý Hiển tỏ vẻ như vừa nuốt mấy chục cân khổ qua, vô cùng khó chịu.

Tiếp đó, hắn trực tiếp chất vấn ba người đang ngồi: "Tại sao chúng ta tìm lâu như vậy, vẫn chưa phát hiện tung tích Lý Hoa, chẳng lẽ hắn thật sự biến mất rồi sao?" Trương Đại Thụ vội vàng xua tay, cho rằng những vấn đề này không đáng nhắc tới, hoàn toàn là thừa thãi.

Hai người còn lại cũng giữ im lặng, bởi vì không ai có thể giải đáp vấn đề này, người có thể trả lời chắc chắn không phải tầm thường.

Đây vốn dĩ là một vấn đề không có lời giải.

Nhìn ba người im lặng, Lý Hiển không khỏi cảm thấy phẫn nộ và bất lực: "Ba thằng phế vật chúng mày, mỗi năm nhận bao nhiêu tiền, đến lúc quan trọng còn phải để lão tử nghĩ cách giành lấy binh quyền sao?" Sắc mặt Từ Long hơi biến, bởi vì binh quyền từng do hắn nắm giữ, nay lại bị đẩy ra đầu sóng ngọn gió, lần nữa chịu trách móc.

Từ Long cúi gằm mặt xuống, toàn thân run lẩy bẩy.

Bởi vì hắn biết, tiếp theo chắc chắn lại phải chịu phán xét.

Đồ khốn nạn!

Làm gì không tốt, cứ phải tranh giành binh quyền sao?

Trong tay không có chút quyền lực nào mà ngược lại còn làm mọi chuyện càng thêm phức tạp?

Cũng không biết chuyện này phải giải quyết thế nào.

Bao nhiêu năm nay, chịu không ít tủi nhục, bị mắng không ít.

Chẳng được lợi lộc gì đáng kể.

Vị trí của Từ Long, nghe thì vẻ vang, nhưng thực tế chẳng có bao nhiêu bổng lộc.

Thà nói là vô dụng, còn hơn nói là hữu dụng.

Hơn nữa, đối với ai cũng đều vô dụng.

Trên đời này, chưa bao giờ có chuyện gì hữu ích.

Hồi tưởng lại trước đây, dưới trướng có một đám lính tráng này, trong mắt hắn, căn bản chẳng có chút tác dụng nào.

Hơn nữa, chẳng có lấy một thứ tốt lành.

Bề ngoài là một tướng quân, nhưng thực tế nếu có chuyện gì xảy ra, Từ Long căn bản không có khả năng quản lý những hành vi hỗn loạn này.

Bên Trương Đại Thụ vẫn không nói gì.

Bởi vì hắn biết, trong trường hợp này, nói gì hay làm gì cũng đều là thừa thãi.

Đã đến bước này rồi, không biết chặng đường tiếp theo sẽ thế nào, có lẽ sinh mạng sẽ biến mất.

Ở đây cứ sống ngày nào hay ngày đó sao?

Nghiêm Bác Đạt thì tỏ vẻ như nuốt phải cứt chó vậy.

Hắn biết chuyện này khó xử lý, nên cũng không muốn ra mặt.

"Ba thằng phế vật chúng mày, ngay cả một chút tác dụng cũng không có, lão tử đây, còn muốn ăn cơm ăn cứt chó!" Bốp!

Lý Hiển nặng nề đập cái bát trong tay xuống đất.

Hắn vừa nãy đang uống trà, hơn nữa là chén trà.

Bây giờ, hắn đập chén trà xuống đất, cũng nói rõ một tình huống.

Hắn cảm thấy, ba người này thật sự quá là phế vật, đại phế vật trong số đại phế vật.

Chẳng có năng lực gì cũng thôi đi.

Toàn là lũ ăn hại rượu chè.

Trên không ra gì, dưới cũng chẳng được.

Chẳng có tài cán gì, mà lần nào cũng ngồi ở vị trí to lớn như vậy.

Nếu có chuyện gì, thì bọn chúng chạy nhanh hơn ai hết.

Đồ khốn nạn, một lũ thần kinh!

Trương Đại Thụ thấy tình hình như vậy cũng chẳng nói gì mà bỏ đi.

Nghiêm Bác Đạt cũng trực tiếp rời đi.

Chỉ còn lại Từ Long, vẫn đứng ngây người tại chỗ.

Bởi vì hắn biết, những lời này của Lý Hiển đều nhắm vào hắn, căn bản không phải nhắm vào hai người kia.

Đây là một triều đại rất đặc biệt.

Không phải Thanh triều, cũng không phải Minh triều.

Mà là một triều đại sáng tạo.

Triều đại này hẳn là Đại Việt.

Đại Việt đã hình thành một dáng vẻ trong truyền thuyết.

Tất cả chúng ta đều rất yêu mến, bất kể bạn ở đâu, bất kể bạn ở vị trí nào, chỉ cần bạn thuộc về Đại Việt!

Vậy thì có thể rất vinh dự nói với bạn, bạn là vô địch!

Mặc dù thế giới này có rất nhiều bất công, còn có rất nhiều hàng xóm không đủ thân thiện, nhưng thì sao chứ, căn bản không cần sợ,

cũng không cần hoảng!

Chỉ cần bản thân bạn đủ mạnh mẽ, bạn sẽ chỉ giành được sự tôn kính của người khác chứ không phải sợ hãi, hoặc khủng bố!

Từ thời Tần triều đến nay!

Vô số tấm gương, sớm đã dạy cho con người cách nhìn nhận mọi thứ xung quanh, nhìn thấy tất cả những điều mới mẻ và sự phát triển của tương lai!

Hiển nhiên.

Lý Hiển, kẻ đứng đầu ở đây, vừa cao vừa béo.

Hoàn toàn giống như một thằng ngốc.

Bình thường trông thì rụt rè, nhưng thực tế, đôi khi lại muốn ra tay nặng nề.

Lại còn hay tự mình thổi phồng mình có văn hóa cao đến mức nào?

Thực tế lại là một kẻ mù chữ, không biết mấy chữ.

Mà Lý Hoa thì lại khác.

Là khai quốc công thần thuở ban đầu cũng coi như khá lợi hại.

Chương 1051

Nếu không phải là tín ngưỡng quá nhiều, sớm đã bị vị trí độc chiếm của hắn ta phá hỏng, thì sẽ không rơi vào kết cục bi thảm như vậy.

Cho nên tất cả những điều này cũng coi như do hắn tự chuốc lấy.

Nhìn những người có mặt, Lý Hiển còn có gì để nói nhiều nữa?

"Lý Hoa ơi là Lý Hoa, hy vọng ngươi đừng để ta tìm thấy, nếu để ta tìm thấy, ta chắc chắn sẽ khiến ngươi tan xương nát thịt." Mà bên Diệp Phàm.

Ngọc bội trong lòng hắn cũng đang lấp lánh phát sáng, ánh sáng nhấp nháy.

Ở đây nó giống như một viên bạch ngọc trong sáng.

Từ ngọc bội truyền ra một giọng nói: "Bên ta đã bại lộ rồi, tạm thời chắc không giúp được ngươi, tự bảo trọng." "Tiền bối." Diệp Phàm nhìn ngọc bội, cúi đầu trầm tư.

"Đừng nói nữa, giữ mạng là quan trọng nhất." Ngay sau đó, màu sắc ngọc bội tối sầm lại, không còn chút ánh sáng nào.

Diệp Phàm chấp nhận sự đối xử bất công này.

Hiện tại, hắn đang ở dưới chân Cửu Huyền Sơn.

Ngoài những tầng mây lơ lửng, sương mù lượn lờ, còn có làn khói tím lượn lên trông rất chói mắt.

Ngôi nhà dưới chân núi, chính là nơi Diệp Phàm cư trú.

Lão bộc Hắc Áp đang đốn củi, Đường Nhược Tuyết ngồi trong sân, đặt Lan Đình lên đầu gối, đang dỗ con đọc sách.

Diệp Phàm đẩy cửa lớn bước vào: "Anh về rồi." Lan Đình mặt đỏ ửng, vui vẻ cười khúc khích.

Bé thoát khỏi vòng tay Đường Nhược Tuyết, liền chạy đến trước mặt Diệp Phàm.

Đường Nhược Tuyết cũng mỉm cười đi tới, nhưng nhiều hơn là sự kinh ngạc.

Kinh ngạc vì sao Diệp Phàm lại đột nhiên trở về, kinh ngạc vì sao Trương Nguyên Dũng không trở về.

"Hứ!" Hắc Áp nhìn thấy cả nhà ba người bọn họ, ghen tị ném rìu xuống, quay người ôm đống củi đã chặt xong rồi bỏ đi.

Đường Nhược Tuyết đứng trước mặt Diệp Phàm, nhìn ngó nghiêng, ánh mắt đầy lo lắng.

Diệp Phàm vẻ mặt thư thái nói: "Yên tâm đi, anh không sao." "Thế còn…" Diệp Phàm lại nói: "Em nói Trương Nguyên Dũng à?

Ông ấy đi rồi, xử lý xong chuyện thì đi rồi." Đường Nhược Tuyết lúc này mới thở phào nhẹ nhõm.

Cửu Huyền Sơn nằm cạnh Võ Đang Sơn, cũng là một nơi của Đạo môn.

Diệp Phàm không biết Trương Nguyên Dũng rốt cuộc là chuyện gì, cũng không thấy môn phái của ông ta ở đây khai chi tán diệp (mở rộng môn phái), chỉ biết có một số chuyện ông ta không nói, hắn cũng không biết.

Một trạch viện (nhà vườn) đột nhiên xuất hiện dưới chân núi, khiến dân làng gần đó vô cùng kinh ngạc.

Những thôn dân thôn dã này căn bản chưa từng thấy căn biệt thự lớn như vậy, nhà của họ chẳng qua chỉ là những căn nhà gỗ nhỏ,

ngoài để ở ra, còn lại đều dùng để canh tác trên đất.

Diệp Phàm không gặp vấn đề gì trong giao tiếp, quen thân với đám người trong thôn, liền xin họ ít hạt giống.

Muốn phát triển lâu dài ở đây, thì phải có dáng vẻ phát triển lâu dài.

Tự cung tự cấp là tốt nhất, còn lại cho dù muốn mua cũng không mua được.

Cửu Huyền Sơn nằm ở khu vực địa linh thăng long, nên thức ăn xung quanh cũng vậy, chủ yếu là các loại ngũ cốc.

Hiện đang vào mùa hè mưa thuận gió hòa.

Diệp Phàm dẫn Hắc Áp đào mấy cái ao trữ nước trước nhà và sau nhà, đề phòng lúc cần thiết.

Lại tiện thể khai hoang toàn bộ đất bỏ hoang xung quanh, mùa xuân năm sau trồng chút dưa, quả, lê, đào, đến mùa thu chắc chắn sẽ bội thu.

Bận rộn cả buổi sáng, Diệp Phàm lau đi những giọt mồ hôi nóng trên trán.

Hắn nhận lấy cốc nước đun sôi đã nguội từ ánh mắt quan tâm của Đường Nhược Tuyết, uống cạn một hơi.

Hắc Áp bĩu môi: "Ôi chao, đại tiểu thư, đâu có ai chơi vậy chứ, chỉ lo cho chồng mình, còn gia đình thì không quản sao?" "Cho ông này!" Diệp Phàm đưa cái cốc trong tay cho Hắc Áp.

"Tôi mới không uống cái của cậu uống thừa!" Hắc Áp ghét bỏ lườm Diệp Phàm một cái, cúi đầu lấy ra cái bát từ trong túi may của mình.

Haha!

Nhìn dáng vẻ hài hước của ông ta.

Diệp Phàm và Đường Nhược Tuyết nhìn nhau mỉm cười.

"Đổ đầy, đổ đầy đi!" Hắc Áp há to miệng kêu lên.

Đường Nhược Tuyết không vui lườm ông ta một cái, nhưng vẫn rót đầy một bát lớn cho ông ta.

Diệp Phàm đưa tay phải che mắt ngẩng đầu nhìn trời, nói: "Lại là mặt trời lớn, Cửu Huyền Sơn này không hổ là Cửu Huyền Sơn, quả thực là đạo gia chính thống, dương khí dồi dào." Xì!

Hắc Áp vừa uống xong nước, đang dùng vạt áo lau miệng, nghe Diệp Phàm nói vậy, không khỏi lạnh lùng nói: "Kệ mẹ nó đạo gia hay không đạo gia, chúng ta lại không tham gia vào chuyện thành tiên tu đạo của bọn họ, cứ làm xong việc trong tay rồi tính." Diệp Phàm gật đầu.

Trời muốn mưa, mẹ muốn lấy chồng, cứ tự cung tự cấp ăn no đã rồi tính.

Kinh Thành.

Lý Hiển nhìn một loạt báo cáo trước mặt, toàn là những thứ bỏ đi, khiến hắn tức đến sôi máu.

"Một lũ đồ chó má, đồ khốn nạn, làm ăn kiểu gì vậy, ngay cả chút thứ hữu dụng cũng không có, uổng công ta nuôi dưỡng lũ khốn nạn chúng mày!" Trước mặt Lý Hiển đứng đó, không phải Từ Long, Trương Đại Thụ, Nghiêm Bác Đạt, mà là bốn đại thần tướng Ngự Lâm Quân thân tín do chính hắn bồi dưỡng: Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ.

Nghe tên thì quả thực rất bá khí, nhưng xét về năng lực làm việc thì thật sự rất bình thường.

Lý Hiển giận dữ nhìn mấy người này: "Nói, cho ta một kết quả cuối cùng, rốt cuộc phải giao phó cho ta thế nào đây, tái nhất tái nhị bất tái tam (quá tam ba bận), đây là lần thứ mấy rồi hả?" Thanh Long sợ hãi nuốt nước bọt: "Lão bản, chúng tôi… điều tra tên Lý Hoa đó thật sự rất khó khăn, hắn ta dường như không còn ở… không còn ở Kinh Thành nữa rồi." Rầm!

Lý Hiển nghe xong trực tiếp ném mạnh chén trà trong tay xuống đất, quát giận: "Mày nói bậy bạ cái gì, không thể nào, tuyệt đối không thể nào!

Ta cảm giác được hắn vẫn còn ở Kinh Thành, chắc chắn không sai được!" Mấy vị thuộc hạ đều sắp ngơ ngác, dở khóc dở cười.

Cảm giác vẫn còn ở Kinh Thành sao?

Ông Lý Hiển ông là thần toán tử hay Gia Cát Lượng chuyển thế mà cảm giác là cảm giác ra?

Có ai hành hạ người khác như ông không?

Sớm biết ông đức hạnh như vậy, đã không nhận cái việc khó này của ông.

Một ngày một cuộc họp nhỏ, ba ngày một cuộc họp lớn, người biết thì bảo là điều tra, người không biết còn tưởng ông là kẻ nghiện họp hành.

Những lời than thở này chỉ dám giữ trong lòng, dù bất mãn Lý Hiển đến mấy cũng không dám thể hiện ra ngoài.

Với tư cách đội trưởng, Thanh Long đã bị mắng thê thảm.

Lúc này hắn có chút khó hiểu.

Lý Hiển vốn là một nhân vật lớn, nhưng lại hoàn toàn không có phong thái của một nhân vật lớn, ngược lại lại mang nhiều thuộc tính

lưu manh côn đồ.

Chương 1052

"Được rồi… Ta cho chúng mày cơ hội cuối cùng, không tìm thấy Lý Hoa thì cứ xách đầu đến gặp ta là được." Lý Hiển sắc mặt âm lạnh, mặc dù quay lưng lại với Thanh Long và những người khác, nhưng uy nghiêm toát ra từ toàn thân hắn vẫn khiến mấy người bọn họ sợ hãi chạy lăn chạy bò ra ngoài.

Ra khỏi cửa, mấy vị đội viên còn lại liền kêu lên: "Làm sao bây giờ, chúng ta không thể nào đi chịu chết vô ích chứ?" Khi Bạch Hổ nói câu này, suýt nữa đã lay Thanh Long tan rã cả người ra.

Thanh Long trực tiếp đẩy hắn ta ra nói: "Ai da, được rồi, cậu đừng lay tôi nữa, lát nữa não tôi cũng bị cậu lay cho tan rã mất." Chu Tước hai tay ôm sau gáy, bất lực nói: "Haizzz.

Chẳng lẽ, thật sự không còn cách nào sao?" Huyền Vũ chống cằm suy nghĩ, Lý Hiển hiện tại đang bị ba vị quyền thần khác kiềm chế, chắc chắn không thể làm nên đại sự, trước mắt quan trọng nhất là phải tìm một trong ba người kia.

Từ Long đã bị giải trừ binh quyền thì chắc chắn không được, Nghiêm Bác Đạt tính cách quá mềm yếu, chỉ có duy nhất… Huyền Vũ nói: "Đi tìm Trương Đại Thụ đi, ông ta chắc chắn sẽ cho chúng ta câu trả lời, cho dù không tìm thấy Lý Hoa, ít nhất, cũng có thể để ông ta bảo toàn tính mạng cho chúng ta." "Ừm." Mấy người còn lại nghe xong cũng im lặng gật đầu, bày tỏ sự đồng tình.

Hiện tại, cũng chỉ có một mình Trương Đại Thụ mới có tư bản để kiềm chế Lý Hiển, không cho hắn ta làm càn.

"Đúng là họa vô đơn chí (nhà dột còn gặp mưa bão), mấy vị các ngươi cũng vậy, đến tìm ta thật không đúng lúc.

Ta bây giờ cũng không được Lý Hiển ưa thích, thật sự không giúp được các ngươi.” Nghe xong lời thỉnh cầu của bốn người đến, Trương Đại Thụ trực tiếp từ chối yêu cầu của họ?

Lý Hiển hiện tại đang lúc tức giận, nếu đường đột bảo vệ bốn vị này, e rằng sẽ bị càng nhiều phiền phức quấn thân.

Phịch!

Thanh Long trực tiếp quỳ xuống, mắt đỏ hoe nói: “Trương đại nhân, thật sự cầu xin ngài, nếu ngay cả ngài cũng không cứu chúng tôi, thì cả An Lạc này sẽ không ai cứu được chúng tôi nữa đâu.

Cầu xin ngài lão nhân gia phát lòng từ bi, dốc hết sức lực giúp chúng tôi giữ lại một mạng, sau này, chúng tôi chắc chắn sẽ cống hiến hết mình (gan não đồ địa), làm bất cứ điều gì cũng được.” Phịch!

Phịch!

Ba vị còn lại thấy vậy cũng quỳ xuống, khẩn cổ họng nói: “Đúng vậy, Trương đại nhân, cầu xin ngài.” “Đúng vậy, cầu xin ngài.” “Cầu xin ngài.” Ánh mắt Trương Đại Thụ khẽ sáng lên.

Hắn biết.

Bốn vị này không phải người thường, là Thần Thú chiến tướng, hiếm có trên đời.

Nếu thật sự chiêu mộ về dưới trướng mình, có thể phát huy tác dụng không nhỏ.

Nhưng, hiện tại Lý Hiển muốn là mạng của Lý Hoa, muốn là khí vận của hắn ta.

Nhiệm vụ giao cho Tứ đại chiến tướng này, bọn họ không hoàn thành được, lại còn muốn mình đứng ra bảo đảm cho họ?

Chuyện này thật sự không dễ giải quyết!

Lý Hoa ở đâu, Trương Đại Thụ đương nhiên biết.

Hiện tại, mọi lời nói, hành động của cả An Lạc, đều nằm trong sự khống chế của Trương Đại Thụ.

Trong ngọc bội của Diệp Phàm cất giấu hồn phách và khí vận của Lý Hoa.

Được và mất chỉ trong nháy mắt.

Bây giờ lại có Tứ đại chiến tướng sắp thu vào túi mình.

Trương Đại Thụ suy đi tính lại, cân nhắc lợi hại, cảm thấy không bằng uốn mình theo.

Tuy nhiên, cách này, chỉ xem Diệp Phàm có chịu giao Lý Hoa ra hay không.

"Haizzz." Trương Đại Thụ giả vờ bất lực thở dài: "Cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp (cứu một mạng người phúc đẳng hà sa), hôm nay, chuyện đã đến nước này rồi, ta cũng đành miễn cưỡng giúp các ngươi vậy." Vốn dĩ, mấy người Thanh Long đang tuyệt vọng bỗng chốc tinh thần phấn chấn.

"Phanh phanh phanh phanh!" Bọn họ lại quỳ xuống đất dập đầu liên hồi.

"Tạ ơn Trương đại nhân đã cứu mạng, chúng tôi nhất định sẽ sống chết có nhau, chỉ cần còn một hơi thở, sẽ mãi mãi trung thành với Trương đại nhân, nói được làm được." "Đúng vậy, chúng ta nghĩa bất dung từ, nếu không làm được ắt sẽ bị trời phạt, trời giáng ngũ lôi đánh trúng đỉnh đầu." Trương Đại Thụ liên tục xua tay: "Được rồi, tôi đây sẽ thỉnh thần nhập thân, đưa ra một quyết định bán đứng tổ tông." Vừa nói, Trương Đại Thụ trực tiếp cắn rách ngón giữa của mình.

Miệng khép quyết niệm chú, không biết đang lẩm bẩm điều gì.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, khói sương xung quanh đột nhiên bao phủ.

Có vẻ như, Trương đại thúc đang giao tiếp với tổ tông của mình.

Thực tế, đây là Trương Đại Thụ tự mình diễn kịch.

Phụt!

Trương Đại Thụ trực tiếp phun ra một ngụm máu tươi, nôn cả nửa miếng lá khô ra ngoài.

Nửa ngày sau, Trương Đại Thụ mới chậm rãi đứng dậy.

"Được rồi, bên này đã cùng tổ tông tôi quyết định khai mở Thiên Nhãn một lần, để ông ấy xem Lý Hoa rốt cuộc ở đâu.

Nhưng dù sao, đây là quyết định trái với ý tổ tông, thân thể tôi đây đã bị trọng thương, nhưng có thể giúp các cậu đến đây, tôi cũng mãn nguyện rồi." Thanh Long và những người khác thấy vậy đều cảm động không nói nên lời.

Không ngờ, Trương Đại Thụ, một nhân vật nội các nguyên lão, lại bình dị gần gũi đến thế.

Có thể trong khoảnh khắc ngắn ngủi mà giúp đỡ họ như vậy, hơn nữa còn không đòi hỏi bất kỳ sự báo đáp nào.

Nhìn Trương Đại Thụ cái bộ dạng nửa sống nửa chết kia, nhóm Thanh Long cũng chẳng còn gì để nói.

Họ trực tiếp quỳ xuống đất, dập đầu "bộp bộp" vang dội: "Kiếp này kiếp sau vĩnh viễn không quên ân cứu mạng của Trương đại nhân, nếu chúng tôi có thể sống sót trở về, nhất định sẽ dùng cả đời báo đáp!" "Đúng vậy, chúng tôi nhất định sẽ hoàn thành nhiệm vụ, cho dù không thành công, chúng tôi cũng sẽ cử một người quay về thay ngài phụng dưỡng lúc tuổi già, lo hậu sự!" "Vĩnh viễn không quên ơn

ngài!" "Được rồi, được rồi, đừng nói mấy lời hoa mỹ đó nữa." Trương Đại Thụ trực tiếp xua tay, nói ra phương pháp: "Đi đến Thăng Long Cửu Huyền Sơn, dưới chân núi nơi đó, có một hộ gia đình đang ở, nơi đó có đáp án các cậu muốn." "Tốt!" Thanh Long và những người khác nghe xong tin tức này liền lập tức quay người bỏ đi, thoáng cái đã bay lên tận cửu tiêu mây xanh.

Lúc này, Trương Đại Thụ lập tức đứng dậy khỏi mặt đất, mặt đầy vẻ xảo trá: "Chỉ mong các ngươi không xảy ra chuyện gì." Nói xong, hắn quay người biến mất vào trong bóng tối.

Lúc này, dưới chân Cửu Huyền Sơn xuất hiện bốn vị khách không mời.

Không ai khác chính là Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ.

Đương nhiên, vừa nhìn thấy họ đã nhận ra Diệp Phàm.

Thanh Long và những người khác quan sát từ xa.

Khi nhìn thấy Diệp Phàm, họ cũng khá kinh ngạc.

"Cái Trương Đại Thụ đó bảo chúng ta đến tìm, không phải là thằng này chứ?" "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào!

Thằng chó chết này chỉ là một thằng ở rể nhà họ Đường, có năng lực quái gì mà bảo chúng ta đến tìm nó?" "Cửu Huyền Sơn này rõ ràng là tổ sơn của Đạo gia, sao lại là địa bàn của một tên phế vật được?" "Cho nên, chúng ta nên tìm người lợi hại, chứ không phải hỏi nó!" Trong mắt Thanh Long và những người khác, Diệp Phàm chỉ là một tên phế vật, hơn nữa là một tên đại phế vật.

Tên phế vật này không có năng lực gì, chỉ biết dựa vào phúc lợi của tổ tiên gia đình mà ăn bám.

Họ không quan tâm Diệp Phàm vì sao lại xuất hiện ở Cửu Huyền

Sơn, tổ sơn của Đạo gia.

Họ đến để hoàn thành nhiệm vụ của mình, chứ không phải để giao thiệp với một tên phế vật.

“Ba ba, ba ba, người xem đằng kia có bốn người kìa, trông lạ hoắc à!” Lan Đình loạng choạng đi đến chân Diệp Phàm nói.

Diệp Phàm âu yếm xoa xoa đầu nhỏ của Lan Đình: “Ở đâu con, chỉ cho ba ba xem nào.” Thuận theo hướng tay Lan Đình chỉ, Diệp Phàm nhìn sang.

Cách đó không xa, quả thật có bốn người đang nhìn họ.

Hơn nữa trong ánh mắt còn lóe lên những tia sáng kỳ lạ, nhưng phần lớn là sự khinh thường.

Diệp Phàm liếc thấy dáng vẻ của họ, cảm thấy khá quen mặt.

Khi nhìn kỹ khuôn mặt của bốn người, Diệp Phàm trực tiếp giật mình.

Chương 1053

Hắn đương nhiên nhận ra bốn người này, lăn lộn ở Kinh Thành bao nhiêu năm, bốn vị này mà xuất hiện thì ắt phải có người chết.

Diệp Phàm sớm đã biết đám người này sẽ không bỏ qua mình.

Vì vậy, hắn sớm đã chuẩn bị sẵn sàng đối mặt với tất cả.

Trong khoảnh khắc, sát khí trong người Diệp Phàm bùng lên.

Hiện tại vợ con mình đang ở đây.

Nếu đám người này muốn ra tay với mình, thì hắn cũng tuyệt đối sẽ không nương tay.

Nhưng đúng lúc này, Hắc Áp đột nhiên đứng ra: "Bọn người này làm cái gì vậy?

Sao lại giẫm lên đất của chúng ta thế?

Mẹ kiếp, lão phải qua xem sao." Hắc Áp cầm cái cuốc, khí thế hùng hổ đi về phía bốn người đó.

Miệng la hét: "Các ngươi từ đâu đến?

Đây là đất chúng ta vừa mới trồng đồ, không được giẫm lên đó!" Diệp Phàm không nói gì, nếu bốn người này đến gây sự, thì Hắc Áp chắc chắn sẽ chết.

Nếu Hắc Áp đi qua mà không chết, thì bên hắn cũng tương đối an toàn.

Thanh Long và những người khác thấy một lão già đen nhẻm cầm cuốc lăm lăm đi tới chửi bới, cũng cảm thấy mất hứng, trực tiếp quay đầu bỏ đi.

Diệp Phàm thì không vậy.

Xem ra bọn họ không phải là đến tìm mình.

Vút!

Thanh Long và những người khác căn bản không thèm để ý đến Hắc Áp, trực tiếp bay lên đỉnh núi.

"Ngọa tào!" Hắc Áp ngẩng đầu nhìn lên, thấy bốn bóng người kia cứ như thể dịch chuyển tức thời vậy, thoáng cái đã biến mất, khiến ông kinh hãi.

Hắc Áp kinh ngạc nói: "Thần tiên, đúng là thần tiên!

Không ngờ dưới Cửu Huyền Sơn này, thật sự có thần tiên a." Trên đỉnh núi, là địa bàn của Cửu Huyền Môn phái, nơi đây, những người không liên quan tuyệt đối không được phép vào.

Những đình đài lầu các dường như ẩn hiện trên tầng mây, lại như ẩn như hiện, tựa như Nam Thiên Môn trên Thiên Đình vậy.

Càng giống như ảo ảnh, chỉ là bóng mây hư ảo không hề có hình thái rõ ràng.

Cảnh tượng đó hiển hiện vừa hư huyễn lại vừa huyền ảo.

Trên tấm biển trước cổng viết bốn chữ lớn "Thiên hạ vi công".

Cánh cổng được chạm khắc bằng ngọc thạch ở đây trông thật ung dung hoa quý.

Thanh Long và những người khác đứng trước cổng quan sát.

Thanh Long suy nghĩ một lát, hỏi ba người phía sau: "Chúng ta tự tiện xông vào, có quá bất lịch sự không?

Phủ đệ của thần tiên này, dường như không phải nơi phàm nhân như chúng ta có thể đến." Bạch Hổ lắc đầu: "Xét về lễ tiết, chắc sẽ không phá vỡ quy tắc, không sao đâu, vào đi." "Đông đông đông!" Tiếng gõ cửa nặng nề, trầm đục vang lên.

Ba tiếng gõ cửa lớn vang như tiếng sấm, đủ thấy cánh cổng nặng đến hàng vạn cân.

“Kẻ nào đến?” Chỉ nghe từ ngoài cửu tiêu mây xanh, một đạo thiên lý truyền âm vọng tới.

“Kẻ đến là Thanh Long của Kinh Thành, đến để bắt giữ Lý Hoa, nguyên thần hồn phách của kẻ phản quốc.

Những người còn lại là đồng đội của tôi: Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ.” “Ha ha ha ha ha!” Đạo thiên lý truyền âm kia vang lên một tiếng cười lớn.

“Kẻ phản quốc Lý Hoa năm đó chẳng lẽ lại phục sinh?” Thanh Long trả lời: “Đúng vậy.” “Tốt!

Rất tốt!

Hãy giúp tôi thông báo cho Lý Hoa, nói ngày khác nhất định phải để hắn đến Cửu Huyền Sơn hội ngộ một lần.” Thanh Long và những người khác đều ngơ ngác.

Họ là đến tìm người, chứ không phải đến đưa tin.

Thanh Long nói: “Tiền bối, tôi nghĩ ngài hiểu lầm rồi, chúng tôi là đến tìm Lý Hoa, chứ không phải đến nói với ngài về Lý Hoa.” Nhưng lời hắn còn chưa dứt đã bị giọng nói kia ngắt lời: “Đủ rồi, đừng nói nữa!” “Đủ rồi, các ngươi đừng nói nữa, ta biết các ngươi đến đây vốn dĩ chẳng có tin tức tốt đẹp gì, còn có gì muốn nói nữa không?” Nghe xong những lời này, những người còn lại đều ngơ ngác.

Vị lão tiền bối này đúng là biết ngụy biện.

“Nếu không có việc gì thì nhanh chóng xuống núi đi.” Tiếng đuổi khách vọng đến.

Thanh Long vốn muốn nói thêm, nhưng nghe xong câu đó.

Trong khoảnh khắc, hắn lại nuốt lời vào trong.

Bởi vì hắn thực sự không đánh lại được người này.

Cửu Huyền Sơn căn bản không phải là nơi người thường có thể đến.

Cho nên ở đây không phải là nơi thần tiên đến thì cũng là một nơi khác biệt.

Thanh Long và những người khác bụng đầy tức tối, thầm mắng chửi trong lòng.

Xuống đến chân núi, thấy Diệp Phàm vẫn còn đang cuốc đất ở đó.

Mấy người lập tức tức giận bùng lên.

Vốn dĩ, không có chỗ nào để trút giận, giờ đây cuối cùng cũng tìm được một cơ hội tốt.

Hắn biết, Diệp Phàm tên này là một tên phế vật, cũng cảm thấy thằng khốn này chẳng có bản lĩnh thật sự gì.

Thanh Long vẫy tay về phía Diệp Phàm: "Diệp Phàm, lại đây, lại đây, cho mày một thứ tốt." Diệp Phàm ngước mắt nhìn hắn một cái nhưng không thèm đáp lại.

Thanh Long này xem ra không phải đến tìm mình báo thù.

Chẳng qua là muốn giở trò với mình, Diệp Phàm mới lười nói chuyện với hắn.

"Nói chuyện với mày đó, mày điếc à hay sao vậy?" Thanh Long nhanh chóng bước hai bước lại gần: "Đừng tưởng làm nông dân mấy ngày ở Cửu Huyền Sơn thì cũng là thần tiên rồi nhé, tao rất thắc mắc mày đến đây bằng cách nào." Không chỉ Thanh Long thắc mắc, ba người kia cũng rất thắc mắc.

Cửu Huyền Sơn cách Kinh Thành đã mười vạn tám nghìn dặm.

Bọn họ cũng là dùng pháp thuật bay đến, còn Diệp Phàm, một mình lẻ loi thì đến bằng cách nào?

Diệp Phàm lúc này mới dùng ánh mắt chính diện nhìn họ: "Mày quản tao đến bằng cách nào, tao muốn đến thế nào thì đến thế đó!" "Ái cha cha, đúng là, tức chết mà!" Thanh Long cảm thấy uy danh của mình bị xúc phạm nghiêm trọng.

Không ngờ, Diệp Phàm lần này lại không thèm để hắn vào mắt, điều này khiến hắn rất tức giận.

Nếu trước mặt là một người khá lợi hại, Thanh Long cũng chẳng có gì để nói.

Nhưng hôm nay trước mặt lại là Diệp Phàm, tên phế vật chết tiệt này lại dám cãi lại mình?

Thanh Long trực tiếp nói: "Anh em, chúng ta lên, dạy dỗ thằng nhóc này một bài học tử tế.

Chương 1054

Tao không tin tên phế vật chết tiệt này chiếm được tiên khí của Cửu Huyền Sơn mà còn có thể thành tiên?

Nào có chuyện đó." Thanh Long liên tục tỏ vẻ khinh thường giục giã ba đồng đội phía sau.

Trực tiếp xông về phía Diệp Phàm với khí thế hung hăng.

Hắc Áp chống cuốc vào sườn, bình tĩnh nói: "Kẻ đến không có ý tốt, cậu phải cẩn thận đấy, Diệp tiên sinh." "Ông cứ yên tâm, bây giờ ông đưa Lan Đình về chỗ Nhược Tuyết, còn lại cứ để tôi giải quyết là được." Diệp Phàm giao Lan Đình trong tay cho Hắc Áp, bảo ông ấy cứ giả vờ ăn uống rồi giải quyết bốn tên này.

Tứ đại chiến thần cũng chẳng có gì ghê gớm.

Hắn còn cảm thấy khó mà đánh một tay ba người.

Còn một nắm đấm nữa thì sẽ nắm chặt mũi Thanh Long để dạy cho hắn một bài học tử tế.

Thanh Long xông đến trước mặt Diệp Phàm, dùng ngón tay hung hăng chỉ vào mũi hắn nói: "Mau, nhanh lên quỳ xuống cho lão tử, nếu không thì mày sẽ biết tay!" Bạch Hổ cũng hùa theo: "Đúng vậy, nhanh lên quỳ xuống cho đại ca tao, nếu không thì mày sẽ biết tay!" Huyền Vũ lấy điện thoại từ trong túi quần ra: "Nhanh lên, nhanh lên, tháng sau tôi sẽ dùng điện thoại này quay video, thằng ở rể phế vật nhà họ Đường lại quỳ xuống rồi, hơn nữa là quỳ trước Thanh Long tướng quân!" Diệp Phàm hoạt động gân cốt, hắn cảnh cáo một lần nữa: "Tôi khuyên mấy người nói chuyện cẩn thận một chút, đừng quá đáng.

Hiện tại tôi không muốn động thủ, nếu các người nhất định muốn

gây sự với tôi, vậy thì chúng ta cứ chờ xem." "Ái chà chà, ngọa tào!" Thanh Long vốn tưởng ba bốn câu đã có thể dọa Diệp Phàm quỳ xuống đất.

Không ngờ thằng nhóc chết tiệt này còn cứng miệng.

"Mày mới là đứa phải quỳ, nhanh lên đừng có phí thời gian nữa, mau lên!" Thanh Long trực tiếp gầm lên giận dữ.

Bành!

Diệp Phàm không nói hai lời, trực tiếp đấm một cú vào sống mũi Thanh Long.

"Rắc!" Chỉ nghe một tiếng xương gãy giòn tan.

Thanh Long ôm mũi lùi về phía sau, nước mắt cũng vì đau mà chảy ra.

Nhưng miệng hắn vẫn cứng: "Đánh hắn, đánh hắn, thằng khốn nạn!" Bạch Hổ và những người khác vội vàng xông lên, tạo thành một vòng vây hình tam giác, Diệp Phàm bị bao vây ở giữa liền bắt đầu đấm đá túi bụi.

Lúc đầu Diệp Phàm đúng là ăn mấy cú đòn.

Nhưng sau khi hắn quen rồi, liền trực tiếp tạo thành một vòng tròn công kích điên cuồng.

Như một con quay nhỏ xoay tròn liên tục.

Ba người bên ngoài không kịp trở tay.

Không lâu sau, mấy tên đó lập tức bị đánh cho te tua, la liệt trên mặt đất rên rỉ.

Diệp Phàm nhìn đám người đó, cảm thấy đặc biệt như thể chúng ta luôn gây sự với chính mình, đúng là đồ thần kinh mà.

“Thằng nhóc, mày lợi hại, mày trâu bò đấy, cứ đợi đấy, để xem bên tao sẽ tấn công mày như thế nào!” Thanh Long ôm cái mũi bị đánh sưng vội vàng lùi ra xa.

“Tao đợi lũ khốn nạn chúng mày đấy!” Diệp Phàm nhìn bóng mấy người đó rời đi mà cảm thấy rất không phục.

Không phục được sao.

Mẹ kiếp, đã chạy đến Kinh Thành rồi, không ngờ lũ khốn nạn này vẫn chết tiệt là không buông tha mình.

Cũng may, lần này không phải là đến tìm thù thật sự.

Chẳng qua là muốn bắt nạt mình thôi à?

Loại đồ ngu xuẩn này, chết mẹ nó đi cũng không quá đáng.

Đi đi bà nội nhà chúng mày đi.

Cút đi!

Trong ngọc bội, Lý Hoa không nói gì, vẫn im lặng.

Hắn đương nhiên biết mục đích đám người này đến là gì, chắc chắn là nhắm vào mình.

Với cái đức hạnh chó má này, thôi đi!

Mấy người Thanh Long bị ấm ức, cũng không biết chuyện gì đang xảy ra.

Không những cảm thấy không chết thì không xong, mà còn không định bỏ qua Diệp Phàm.

Có ích gì không?

Không ích gì cả!

Thù hận kiểu này không phải nói buông là buông được, hoàn toàn là chồng chất thêm thù hận.

Thanh Long nghiến răng nghiến lợi: “Mày chết tiệt làm sao vậy, ăn nhiều quá hay bị thần kinh?

Đầu óc thật sự có vấn đề sao?” Mấy người phía sau đều đang ngơ ngác, họ căn bản không biết chuyện gì đã xảy ra.

“Mẹ kiếp, tụi mình ở đây làm cái gì?

Chửi ai?

Hiện tại căn bản không phải nhắm vào Diệp Phàm, chúng ta cứ phải gây sự với hắn làm gì chứ?

Có bệnh hay thần kinh có vấn đề à?” Bạch Hổ nói thẳng, vốn dĩ là không có chuyện gì to tát, cứ phải kéo theo cái tên khốn nạn đó làm gì, có bệnh à, thật sự có bệnh sao?

“Cái Trương Đại Thụ đó bảo chúng ta đến làm gì, không thể nào là lãng phí thời gian chứ.” Thanh Long cảm thấy rất mất mặt, bị Diệp Phàm đánh một trận nhục nhã thì không nói, nhiệm vụ chết tiệt còn chưa hoàn thành, hoàn toàn là hành vi ngu xuẩn.

“Vậy bây giờ chúng ta không nên đi đâu cả, không thể nào cứ lãng phí thời gian ở đây được.” “Bây giờ chúng ta không đi đâu cả, cứ ở đây chờ đợi.” Bạch Hổ trực tiếp nói ra suy nghĩ trong lòng mình.

Hắn cảm thấy tất cả sự chờ đợi cuối cùng nhất định sẽ có kết quả.

Có những người chờ đợi nhiều năm, có những người chờ đợi cả đời, nhưng chắc chắn là có ích.

“Vậy bây giờ chúng ta nên làm thế nào, không thể nào cứ lãng phí thời gian ở đây chứ.” Thanh Long nói xong liền trực tiếp trừng mắt nhìn Bạch Hổ một cái.

Cảm thấy thằng nhóc này gần đây không nghe lời hắn, hơn nữa là

vô cùng không nghe lời.

“Tôi thấy, bây giờ chúng ta nên giải quyết tất cả mọi chuyện trước đã, không nhất thiết phải nhắm vào thằng nhóc Diệp Phàm đó, hắn ta chỉ là một tên phế vật, bây giờ anh nhắm vào hắn có ích gì đâu.” “Đúng vậy, đúng vậy, Thanh Long đại ca anh cũng thật là, tên phế vật đó làm gì có bản lĩnh thật sự gì.” “Vốn dĩ là vậy mà, chúng ta ở đây là để tìm hồn phách Lý Hoa chứ không phải đến để lãng phí thời gian.” Tất cả mọi người đều bắt đầu mắng mỏ Thanh Long, hơn nữa lời nói rất khó nghe.

“Đủ rồi!” Thanh Long trực tiếp gầm lên một tiếng như rồng.

Hắn không ngờ uy nghiêm của một đại ca như hắn lại có ngày bị sỉ nhục đến vậy.

Trên bầu trời cuộn xoáy vô số cơn gió điên cuồng dường như đã phát ra một tiếng gầm phẫn nộ.

Không ai biết tiếp theo sẽ xuất hiện một cảnh tượng như thế nào.

Không ai biết nguồn gốc của câu chuyện này là gì.

Nhưng, trên thế giới này, mọi khởi đầu, đều có lý do để tạo nên một sự việc hoàn chỉnh.

Sắc mặt Thanh Long cuối cùng cũng khôi phục lại bình tĩnh.

Bởi vì hắn cảm thấy, nếu không bình tĩnh lại, thì mấy tiểu đệ dưới quyền này chắc chắn sẽ lại nổi loạn.

Chương 1055

Sắc mặt Thanh Long xanh mét: "Cái Trương Đại Thụ đó không phải đang lừa chúng ta chứ, sao bây giờ, cái gọi là cao nhân kia vẫn chưa xuất hiện." Những người khác không ai nói gì, chỉ ngây người nhìn dị tượng trên bầu trời.

Họ đã bị chấn động.

Bởi vì những thứ này thực sự quá đáng sợ.

Trong đám mây đen kia dường như có một cái đầu lâu bằng máu.

Thanh Long ngẩng đầu nhìn lên cũng giật mình.

Diệp Phàm cũng ngẩng đầu nhìn lên bầu trời, hắn biết, đây là điềm báo trước một tai họa lớn.

Hắn cười lạnh một tiếng, biết đây là hành vi lộn xộn do mấy tên ngốc trên Cửu Huyền Sơn gây ra.

"Với cái bản lĩnh bé tí tẹo này mà còn chưa chịu thua, nếu trẻ lại hai tuổi, lão tử một mình đánh ba đứa chắc chắn không thành vấn đề.

Đám ngu ngốc này không biết chuyện gì, không sống nổi thì có thể đừng sống nữa, không sống nổi mà cứ phải sống, cứ luôn cảm thấy người khác nợ nần mình, cái bộ dạng ngu ngốc này không biết đang nghĩ cái quái gì nữa." Nếu Diệp Phàm đoán không sai, cảnh tượng này hẳn là những đóa hoa đang nở rộ trên bầu trời.

Những đóa hoa này sở dĩ nở trên không trung là vì có một người đang thi pháp ở không xa.

Và đúng như Diệp Phàm đoán.

Trên đỉnh Cửu Huyền Sơn, một đạo nhân mặc y phục trắng đang

thi triển pháp thuật.

Vị đạo nhân này trông đã ngoài năm mươi, tóc và râu đều đã bạc trắng, hơn nữa mắt ông ta cũng đang dần khép lại.

Vị đạo nhân này tên là Trương Phát Lan, gọi tắt là Nhất Mi đạo nhân, là đại trưởng lão của Cửu Huyền Sơn.

Ông ta là sư huynh đệ đồng môn với Trương Nguyên Dũng đã qua đời trước đó.

Chỉ là cảnh giới của Trương Nguyên Dũng cao hơn ông ta.

Trương Nguyên Dũng muốn "thiên hạ vi công", còn Trương Phát Lan thì muốn thực lực của riêng mình.

Bởi vì đối với cái gọi là Nhất Mi đạo nhân này, mọi tình huống căn bản không dễ giải quyết như vậy.

Chỉ khi thực lực của mình trở nên mạnh mẽ, mới không bị người khác đánh bại.

Trương Nguyên Dũng muốn thiên hạ công bằng, còn Trương Phát Lan lại muốn tư lợi.

Vì vậy hai người này căn bản không hợp nhau chút nào.

Sau khi long mạch bị phá hủy, cũng là Trương Nguyên Dũng một mình kiên quyết đi tìm Diệp Phàm.

Trương Phát Lan thì lại một chút cũng không muốn đi tìm.

Hai người không chỉ nảy sinh bất đồng, mà còn kết cục là mỗi người một ngả.

Có thể nói là đã bỏ mạng ở đây, cũng không biết phải giải thích thế nào.

Hiện tại, do Lý Hoa xuất thế, Nhất Mi đạo nhân bên này đã bắt

đầu tính toán của mình.

Ông ta cảm thấy mình có khả năng phò trợ Lý Hoa trỗi dậy.

Chỉ cần mình phò trợ hắn trỗi dậy, thì mọi chuyện đều dễ nói.

Nhất Mi đạo nhân tên này dã tâm cũng phi thường lớn.

Ông ta căn bản không muốn ở trên cái Cửu Huyền Sơn nhỏ bé này.

Ông ta có lý tưởng cao cả hơn, hoài bão lớn hơn!

Nhất Mi đạo nhân không chỉ làm cho bầu trời trở nên hỗn loạn, mà còn lẩm bẩm trong miệng: "Lý Hoa nha Lý Hoa, hôm nay ta sẽ giúp ngươi một tay, để ngươi trọng tạo nhục thân, dẫn dắt chúng ta cùng nhau đánh chiếm thiên hạ." Khi Nhất Mi đạo nhân nói đến đây, thân thể ông ta vô cùng phấn khích, dường như đã thấy cảnh mình làm tể tướng vậy.

Ông ta muốn trở thành một nhân tài như Trương Đại Thụ.

Nhưng bây giờ thì không làm được, nhưng về sau nói không chừng sẽ làm được.

Trong khoảnh khắc, Diệp Phàm cũng bay đến đỉnh Cửu Huyền Sơn, cũng nhìn thấy cảnh tượng này.

Nhưng hắn không hề muốn giúp đỡ tên này.

Bởi vì ngọc bội trong lòng hắn không hề nhấp nháy.

Sở dĩ không nhấp nháy, nguyên nhân cũng rất đơn giản.

Lý Hoa tên này không phải kẻ ngốc.

Trong tình huống bình thường không phân biệt được địch hay bạn, căn bản sẽ không mạo hiểm ra tay.

Diệp Phàm thấy Lý Hoa không nói gì, vậy hắn cũng không định làm chim đầu đàn bị bắn.

Diệp Phàm đứng một bên lặng lẽ quan sát, dường như giây phút tiếp theo sẽ nhìn thấu Nhất Mi đạo nhân này.

Trong chớp mắt, Nhất Mi đạo nhân liền phát hiện ra Diệp Phàm.

Ngay lập tức, ông ta dùng ánh mắt kỳ quái nhìn hắn: "Ngươi là ai, ta sao chưa từng thấy?

Hơn nữa, trên người ngươi sao lại có một loại vương giả chi khí?" "Ha ha ha." Diệp Phàm cười cười: "Không ngờ, lão tiền bối quả nhiên là lão tiền bối, vẫn không thoát khỏi hỏa nhãn kim tinh của lão nhân gia người.

Không sai, trên người tôi quả thật có vương giả chi khí, bởi vì tôi chính là truyền nhân của Diệp gia.

Năm xưa, Trương gia và Diệp gia, được coi là hai đại gia tộc, hiện tại tuy sa sút nhưng dư uy vẫn còn đó." Khi nghe những lời này, Nhất Mi đạo nhân cũng không ngờ, lại gặp được truyền nhân huyết mạch của Diệp gia ở đây.

Càng khiến ông ta không ngờ là người của Diệp gia vậy mà vẫn còn sống?

Chẳng trách, chẳng trách!

Chẳng trách đại sư huynh Trương Nguyên Dũng của mình liều cả mạng sống cũng muốn gặp hắn.

Nhưng mà mẹ kiếp, hắn ta thật sự có vài phần bản lĩnh.

Nhất Mi đạo nhân và Trương Nguyên Dũng là huynh đệ dị tính.

Cũng được coi là có huyết mạch Trương gia chảy trong người.

Chỉ có điều, huyết mạch trên người ông ta không phải chính thống, mà là cháu trai của đại cô cô nhà ông ta.

Vì vậy đây cũng là lý do Trương Nguyên Dũng và Nhất Mi đạo

nhân hai người không hợp nhau.

Chẳng qua là chính thống hay không chính thống, huyết mạch hay không huyết mạch.

Ai là thật hay giả, giống như Lục Nhĩ Mi Hầu và Tôn Hầu Tử vậy.

Nhất Mi đạo nhân nhìn Diệp Phàm, biểu cảm biến đổi.

Ông ta biết tên này trước mắt là thật.

"Không ngờ, vậy mà lại là ngươi, thằng nhóc này.

Chương 1056

Được được được, người của Diệp gia cũng coi như có bản lĩnh thật sự, quả thật rất lợi hại." "Nói đi, thằng nhóc thối tha nhà ngươi đến đây có chuyện gì?

Chẳng lẽ là để ngăn cản ta?" Trong ánh mắt Nhất Mi đạo nhân bùng lên một cỗ sát khí.

Ông ta cảm thấy Diệp Phàm trước mắt không giống như đến để giúp đỡ ông ta.

Không phải không giống, mà là chắc chắn căn bản không phải.

Diệp Phàm cũng cúi đầu nhìn ngọc bội trong lòng mình, cảm thấy đã đến lúc phải xung kích rồi.

Thế nhưng ngọc bội căn bản không hề đáp lại hắn, ngược lại vẫn tiếp tục im lặng.

Diệp Phàm biết, cũng đã đến lúc phải thận trọng một chút, không thể hành động bốc đồng.

Diệp Phàm cười khổ một tiếng nói: "Tiền bối hiểu lầm tôi rồi, tôi căn bản không phải đến để ngăn cản người.

Bởi vì bên tôi có câu chuyện của riêng mình, có cuộc đời của riêng mình." Diệp Phàm biểu cảm biến đổi, toàn thân bắt đầu lạnh toát vì hung hãn.

Hắn biết, tên này trước mặt không dễ đối phó.

Chỉ dựa vào công lực của mình, căn bản không thể chống đỡ được.

Mà hiện tại Lý Hoa lại giả câm giả điếc.

Vì vậy, thế giới này, cứ đặt ngay trước mắt.

Nguyên nhân rất đơn giản, đó là, Nhất Mi đạo nhân này không phải là người tốt.

Ít nhất đối với hắn mà nói thì không phải là người tốt.

Nhất Mi đạo nhân thấy Diệp Phàm đã nhận thua, cũng căn bản không thèm để hắn vào mắt.

Ông ta cầm cây bút vẽ trong tay, ngẩng đầu lên lại bắt đầu vẽ vời trên bầu trời.

Vừa vẽ, vừa mắng Diệp Phàm trong miệng: "Ta nói cho ngươi biết, những chuyện này căn bản không đơn giản như vậy, ngươi cũng đừng có mà muốn làm cho mọi thứ quá phức tạp." "Một khi ta đã biến bầu trời ảo diệu như vậy, thì điều đó cũng có đạo lý nhất định của ta.

Còn có một chuyện nữa là, ngươi đừng có làm càn như vậy." "Không ai có thể ngăn cản bước chân của ta, bao gồm cả ngươi, cho dù trên người ngươi có chảy dòng huyết mạch Diệp gia, ta vẫn không sợ." "Mẹ kiếp!" Diệp Phàm nghe mà phát bực.

Hắn lùi lại hai bước.

Hắn không muốn dây dưa với tên này nữa.

Và đúng lúc này, ngọc bội của Diệp Phàm bay ra một đạo quang mang.

Vút!

Trong khoảnh khắc, đạo quang mang kia bay thẳng lên bầu trời, nhuộm bầu trời thành một màu sắc khác lạ.

"Lý Hoa?!" Nhất Mi đạo nhân vừa kinh ngạc vừa giật mình: "Không ngờ, mày chết tiệt lại ở trong ngọc bội của thằng nhóc đó.

Ta đã biết mà, thằng nhóc đó trông như người bình thường, nhưng

lại có vương giả chi khí, xem ra, tất cả đều là do ngươi gây ra." Lý Hoa trên không trung lơ lửng, dùng giọng nói hung ác nói: "Nhất Mi đạo nhân, ngươi tính toán điều gì ta đều rõ ràng trong lòng.

Nói cho ngươi biết, cho dù ta trọng tạo nhục thân, thành lập một triều đại, cũng tuyệt đối sẽ không dùng tên như ngươi.

Ngươi quá độc ác, đừng tưởng ta không biết, năm xưa, ngươi đã làm thế nào mà ngồi được lên vị trí trưởng lão của Cửu Huyền Sơn." Nghe xong những lời này, lão già râu trắng Nhất Mi đạo nhân lúc này run rẩy thân ảnh, vội vàng lùi lại hai bước.

Không ngờ, bí mật mấy nghìn năm trước của ông ta lại bị Lý Hoa nói ra một cách dễ dàng như vậy.

Chỉ thấy lúc này, hồn phách Lý Hoa bay lên bầu trời, bay vào trong mây.

Trong khoảnh khắc ngắn ngủi, liền đem tất cả mọi thứ bao bọc dung hợp lại một chỗ.

Trong nháy mắt, liền hình thành hình dạng một người.

Cuối cùng, mũi, mắt, miệng đều hiện rõ ra.

Một thiếu niên hai mươi tuổi vô cùng anh tuấn xuất hiện trước mặt mọi người.

Bành!

Thiếu niên này từ trên trời giáng xuống đất một cách nặng nề.

Như thể Ultraman vừa hạ cánh vậy, làm cả một vùng đất bùng lên một lượng lớn bụi trần.

Giữa ánh kim quang lấp lánh, một thiếu niên rực rỡ phát sáng, giống như một vì tinh tú chói mắt.

Hắn biến hóa ra vô vàn hình dạng, trong chớp mắt đã ẩn hiện giữa

mây khói hư ảo và thế gian.

“Nhất Mi đạo nhân, ngươi vọng tưởng đoạt khí vận của ta, hôm nay ta sẽ đích thân xé nát vong hồn lão già ngươi!” Bành!

Lý Hoa trực tiếp bay đến trước mặt Nhất Mi đạo nhân.

Trong chớp mắt, chỉ với một chiêu, đã lấy mạng Nhất Mi đạo nhân.

Cái chết không đau đớn, là điều hạnh phúc nhất.

Và kết cục của Nhất Mi đạo nhân chính là như vậy, chết một cách không đau không ngứa.

Hồn phách bị đánh tan, không một tiếng động.

Lý Hoa quay đầu nhìn, hỏi: “Ngươi hẳn là Diệp Phàm đúng không?” “Đúng vậy, tiền bối!” Diệp Phàm vừa kinh ngạc vừa vui mừng, Lý Hoa trong chớp mắt đã giết chết Nhất Mi đạo nhân, một đại tông sư đỉnh cấp.

Nếu nói như vậy, thì dưới gầm trời này, còn ai là đối thủ của hắn?

Vút!

Lý Hoa trực tiếp lao ra, hóa thành một luồng tàn hồn, trực tiếp nhập vào thân thể Diệp Phàm.

Luồng tàn hồn đó như biến thành một làn khói sương, lúc trắng, lúc xám, lúc xanh lam, như bị hấp thụ, từ từ chui vào cơ thể Diệp Phàm.

Giọng nói lại vang lên: “Từ nay về sau, ngươi chính là ta, ta chính là ngươi, ngươi và ta cùng dùng chung một thân thể.

Ta sẽ dùng thân thể của ngươi để thực hiện lý tưởng hoài bão của ta, báo thù của ta, còn tính mạng của ngươi ta cũng sẽ bảo vệ trong đó.” Diệp Phàm nghe mà vừa kinh vừa ngớ người, hắn không ngờ Lý

Hoa lại mượn dùng thân thể của hắn.

Càng không ngờ, hồn phách Lý Hoa tiến vào thân thể hắn lại không hề khiến hắn sản sinh một loạt hành vi bài xích.

Phong thái Chân Võ Đại Đế của Lý Hoa vậy mà trong chớp mắt đã hợp hai thành một với hắn.

Người tài!

Đơn giản là đại tài!

"Ha ha ha ha!" Diệp Phàm nhịn không được cười ra tiếng.

Cứ chờ xem, dưới gầm trời này, còn ai có thể ngăn cản bước tiến của hắn nữa.

Từ nay về sau, Lý Hoa chính là Diệp Phàm, Diệp Phàm chính là Lý Hoa, hai người cùng chia sẻ năng lực.

Nếu sau này báo thù thành công, vị trí mà Lý Hoa đạt được cũng chính là vị trí mà Diệp Phàm đạt được.

Chương 1057

Hai người bọn họ chính là một người, chỉ có điều trong thân thể tồn tại hai ý thức.

Diệp Phàm cảm thấy, khí lực toàn thân của mình dường như đã tăng thêm vài phần, hơn nữa cơ bắp càng phát triển, đồng thời nhan sắc và làn da cũng trở nên tốt hơn.

Đơn giản thật sự là trời giúp ta vậy.

Nhưng hiện tại, Diệp Phàm có chút nghi vấn là, nhục thân kia rõ ràng đã được trọng tạo xong rồi, vì sao Lý Hoa lại không dùng?

Ngược lại cứ nhất định phải nhập vào thân thể hắn?

Hơn nữa điều quan trọng nhất là, nhục thân kia rõ ràng là do Nhất Mi đạo nhân tạo ra, vì sao lại phải giết Nhất Mi đạo nhân?

Chẳng lẽ nói, nhục thân kia không tốt?

Hay là nói, bên trong nhục thân kia có gian trá?

Kỳ thực, Lý Hoa có tính toán của riêng mình.

Dùng nhục thân kia chắc chắn sẽ quá nổi bật, huống hồ, sự xuất hiện của hắn sẽ gây ra một trận đại bạo động.

Thay vì như vậy, chi bằng lợi dụng thân thể Diệp Phàm thì tốt hơn một chút.

Một chút cũng không nổi bật, hơn nữa còn an toàn hơn.

Cho dù Diệp Phàm chết, thì hắn cũng vẫn có thể dùng nhục thân của mình để sống.

Đây cũng chính là tính toán của Lý Hoa.

Tuy nhiên, những tình huống này Diệp Phàm cũng biết.

Vì vậy, hắn cũng cảm thấy, mình nên bảo toàn tính mạng của mình trước, sau đó mới bảo toàn tính mạng của Lý Hoa là tốt nhất.

Nếu không, cái thể cộng sinh này làm sao có thể tùy tiện chết đi được.

Cửu Huyền Sơn bên này đã hoàn toàn hỗn loạn, thuộc về trạng thái quần long vô thủ.

Điều đó cũng khiến họ hoàn toàn mất hết hy vọng.

Bên phía Thanh Long cũng bị dọa cho ngớ người.

Không ngờ, chỉ trong thời gian chưa đầy nửa tiếng đồng hồ ngắn ngủi, cái cao nhân kia đã chết rồi sao?

Họ đều kinh hãi nói: "Cửu Huyền Sơn không hổ danh là Cửu Huyền Sơn.

Cao nhân cũng không hổ danh là cao nhân.

Trên cao nhân còn có người cao hơn nữa.

Lợi hại, lợi hại, quả nhiên là vậy." Lý Hoa ngừng một chút.

Sau đó, hắn trực tiếp nói ra hết thảy suy nghĩ trong lòng mình: "Tôi cảm thấy, chúng ta bây giờ nên phát triển ở Kinh thành, dù sao, trên Cửu Huyền Sơn tôi căn bản không thể báo thù, cậu cũng nghĩ vậy phải không?" Diệp Phàm nghe xong cả người đờ ra một chút.

Bởi vì hắn cũng không ngờ.

Lần này, Lý Hoa lại muốn chủ động xuất kích sao?

Nếu chủ động xuất kích mà có ích thì đã làm từ đời nào rồi.

Diệp Phàm chỉ ngẩng đầu nhìn bầu trời lúc này.

Chỉ thấy mây đen đã phủ kín, tử quang hiệp khí vừa nãy đã hoàn

toàn biến mất.

Chuyện gì thế này?

Nguyên nhân là gì?

Diệp Phàm hỏi Lý Hoa trong cơ thể mình: "Đây không phải vấn đề lớn, chỉ là thời tiết xấu, tầng mây trôi qua rồi hình thành mây đen thôi mà." Mặc dù lời Lý Hoa nói nghe có lý, nhưng Diệp Phàm lại không muốn để nó vào lòng.

Bởi vì, hắn cảm thấy Lý Hoa đã chiếm giữ thân thể hắn, chắc chắn là có mưu đồ khác.

Đến lúc đó, chắc chắn lại gây ra một đống rắc rối nữa.

Những chuyện rắc rối vớ vẩn này, không biết là của ai!

Nhưng!

Chắc chắn chẳng có gì tốt đẹp cả.

Diệp Phàm nói: "Tôi nói lão tiền bối à, lão tiền bối, ông đừng làm khó tôi nữa, tôi cũng không phải Đại La Thần Tiên gì, ông cứ dẹp cái ý nghĩ đó đi." Mục đích của Diệp Phàm rất rõ ràng.

Điều hắn muốn cũng chỉ là một cuộc sống bình thường.

Nếu lại tiến vào Kinh thành một lần nữa, lần này, không chỉ Đường gia sẽ không buông tha hắn, mà ngay cả vài nhân vật lớn trong Hoàng triều cũng chắc chắn sẽ không đội trời chung với hắn.

Cùng lúc đó, trong Kinh thành, Lý Hiển đã nhận được báo cáo từ Thanh Long và những người khác.

Nhìn tin nhắn trên điện thoại, hắn cũng trầm tư suy nghĩ.

Hắn không ngờ, ở Cửu Huyền Sơn lại xuất hiện long mạch.

Chẳng trách nó lại gây ra một loạt những đòn đánh nguy hiểm cho

hoàng thành của hắn.

Sớm biết kết quả như vậy, đã cho nổ tung ngọn núi đó từ sớm rồi.

Đạo gia Cửu Huyền Sơn và Võ Đang Sơn có mối liên hệ nhất định.

Nếu không phải năm đó đã nương tay, thì đã sớm bị hủy diệt thành tro bụi.

"Giúp ta truyền lệnh xuống, nhất định phải tập trung ba vạn binh lính, bao vây toàn bộ ngọn núi, những chuyện khác không cần nói nữa.

Đợi đến khi mọi việc xử lý xong, chúng ta nhất định phải chính thức truy bắt.

Đám người này ta không quan tâm kết quả ra sao, nhưng các ngươi nhất định phải làm hết khả năng của mình, hiểu không?" Lý Hiển nói xong, dùng ánh mắt đầy mong đợi nhìn vị chỉ huy trưởng trước mặt, hy vọng hắn có thể cho mình một câu trả lời đặc biệt hài lòng.

Nhưng không ngờ, vị chỉ huy trưởng nửa ngày cũng không nói gì, bởi vì hắn căn bản không phải người Lý Hiển tin tưởng.

Lý Hiển căn bản không phải người đã đề bạt hắn.

Tất cả đều do Từ Long.

Tất cả đều là Từ Long giúp đỡ phía sau.

Nếu không có Từ Long, hắn cũng không thể làm được vị trí này.

Cho nên, ân nhân của hắn là Từ Long, căn bản không phải cái người Lý Hiển trước mặt này.

Mặc dù Lý Hiển là lão hoàng đế đương triều, là đại ca đương thời, nhưng đối với hắn, chẳng có chút mặt mũi nào.

Cho nên, lời Lý Hiển nói hoàn toàn là lời sáo rỗng.

Chương 1058

Việc làm suy yếu quyền lực một hoàng đế rất đơn giản, nhưng nếu tước đoạt binh quyền của một hoàng đế một cách chính thức thì lại vô cùng khó khăn.

Từ Long bên này cũng đã nhận được tin tức.

Hóa ra, mọi chuyện đều nằm trong tầm kiểm soát của hắn.

Bất kể chuyện này thế nào, bất kể kết quả ra sao, không ai biết đây là một sự kết hợp như thế nào, và liệu nó sẽ tạo ra những tình huống phức tạp ra sao.

Trương Đại Thụ cũng nhận được tin tức.

Lập tức cười phá lên: "A ha ha ha ha, không ngờ Từ Long lại còn biết tính toán, vẫn còn giảm giá ở đây, thật sự quá đáng vui mừng.

Sớm biết đã gần gũi với hắn hơn, nhưng bây giờ cũng không muộn.

Thằng già này bây giờ đã làm lão hoàng đế rồi thì không cần phải đối phó.

Ta chỉ cần đứng một bên yên lặng xem kịch là được." Trương Đại Thụ nói xong liền quay đầu bỏ đi.

Hắn biết, nếu còn ở lại đây, e rằng sẽ chẳng có kết quả tốt đẹp gì.

Thà rằng mỗi ngày lãng phí thời gian như vậy, chi bằng đi làm những việc có ý nghĩa hơn, ví dụ như huấn luyện nhân tài của mình.

Đường gia mấy ngày nay tương đối náo nhiệt, bởi vì có Đường Tiểu Lục ở bên trong trấn giữ.

Thằng này coi trọng lợi ích quá mức, cho nên hắn cũng không thể

nhìn rõ mọi chuyện.

Trong mắt Đường Tiểu Ngũ, mọi lợi ích đều là quan trọng nhất, nên hắn cũng không tiếp tục truy sát Diệp Phàm nữa!

Cũng không ai đối với nhân cách của hắn mà tạo ra những thứ hữu ích.

Quản gia hai ngày nay cũng rất hài lòng, bởi vì cuối cùng cũng có một lãnh đạo đặc biệt hữu dụng.

Vị lãnh đạo này chỉ coi trọng tiền bạc, những thứ khác căn bản không để vào mắt.

Một người đứng đầu như vậy thật sự khiến hắn phải nhìn với ánh mắt khác.

Sớm biết có nhân vật cường hãn như vậy ở bên cạnh, còn phò tá Đường Tiểu Lục làm gì?

Thằng Đường Tiểu Lục đó chết đáng đời!

Hoàn toàn là đồ rác rưởi.

Lại nhìn phong vân trên trời lại nổi lên.

Mọi thứ đều đang trong vòng luân hồi chuyển hóa.

Lý Hoa muốn trở về Kinh thành, còn Diệp Phàm chỉ muốn an cư lạc nghiệp một cách an ổn, không muốn làm thêm bất kỳ động thái lớn nào nữa.

Nhưng, không ngờ, hai người cùng dùng chung một cơ thể, lần này cuối cùng đã phát sinh mâu thuẫn.

Sắc mặt Diệp Phàm rất khó coi.

Hắn cũng không ngờ, thằng nhóc kia lại dùng thân thể mình làm thí nghiệm?

Cái này mẹ nó quá đáng rồi!

Diệp Phàm nghiến răng nghiến lợi nói: "Mày là thằng quái nào thế, sao cứ đòi về Kinh thành mãi vậy?

Cái thân thể này mẹ nó không chỉ có mình mày, ý thức của tao cũng ở đây.

Tao muốn an cư lạc nghiệp ở đây, không muốn làm những chuyện khác, sao mày cứ muốn gây sự với tao mãi thế?" "Mày muốn an cư lạc nghiệp thì không liên quan gì đến tao, nhưng có một chuyện mày phải nghĩ kỹ: trước quyền lực tuyệt đối, mọi thứ đều là phù vân.

Có những lúc, có những việc có thể làm được, hoàn toàn là vì mày không hiểu, chứ không phải vì tao không muốn.

Nếu tao muốn, tao nhất định có thể chém giết một loạt những thứ hữu ích, địa vị là phải được nâng cao." Ý Lý Hoa rất rõ ràng.

Cửu Huyền Sơn này căn bản không phải nơi hắn có thể sinh tồn.

Nếu hắn có thể sống sót ở đây thì chắc chắn sẽ có ích.

Ý Lý Hoa đã cực kỳ rõ ràng, hắn muốn đặt thù hận vào lòng.

Thứ gọi là thù hận căn bản sẽ không dần dần biến mất theo thời gian, mà như một cây con từ từ lớn thành cây đại thụ che trời.

Đến cuối cùng, trên cây đại thụ che trời lại mọc ra một cây thái đao sắc bén.

Và cây thái đao này chính là hung khí để chém giết thù hận.

Có cây thái đao này, sẽ chặt đầu tất cả những kẻ thù, giết sạch cả nhà bọn chúng.

Cho nên, bây giờ, Lý Hoa mượn cơ thể Diệp Phàm, muốn dùng thân thể hắn để báo thù.

Hắn cảm thấy chuyện này rất đơn giản, chỉ trong nháy mắt là có thể làm được.

Nếu không làm được, thì hắn không cần phải sống trên thế giới này.

Hắn sống trên thế giới này là để báo thù!

Nếu trên thế giới này mà không thể báo thù, thì hắn không cần phải tồn tại nữa.

Kẻ thù loại đó, giết cả nhà ngu xuẩn của bọn chúng, cũng mẹ nó không đã ghiền!

Tính mục đích của Lý Hoa cũng tuyệt đối mạnh mẽ.

Hắn cảm thấy mọi thứ của mình vậy mà bị cướp đoạt, thì hắn nhất định phải dùng đôi tay của mình giành lại.

Bất luận xảy ra chuyện gì, bất luận đã làm gì, nhất định phải báo thù!

Nhất định phải báo thù!

Sẽ chặt đầu những kẻ đó, sẽ đánh nát óc những người phụ nữ đó.

Quyền lực, thứ này sẽ khiến người ta nghiện.

Lý Hoa đương nhiên biết, Diệp Phàm cũng biết.

Nhưng hai người họ là hai hình thái cùng dùng chung một cơ thể.

Cho nên, bây giờ đã phát sinh một lượng lớn hành vi bài xích.

Tuy nhiên, Diệp Phàm không phải một kẻ ngốc.

Hắn biết nếu thực sự chọc giận Lý Hoa, thì mình cũng tuyệt đối sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Bất đắc dĩ, Diệp Phàm chỉ có thể âm thầm nói: “Vậy được rồi, không còn cách nào khác.

Bây giờ tôi có thể cùng ông quay về, nhưng chỉ có mình tôi quay về, gia đình tôi không thể quay về.

Tôi chỉ có thể đảm bảo an toàn cho gia đình mình, thì tôi mới có thể giúp ông làm những chuyện lớn này.

Chương 1059

Nếu tôi chết mà gia đình tôi vẫn an toàn, thì những chuyện khác tôi cũng không muốn giấu giếm nữa.” Lý Hoa lúc này gật đầu: “Tao mẹ nó cần gia đình mày làm gì?

Tao chỉ cần thân thể mày, cùng tao đi Kinh thành, chúng ta đi mưu đồ vài chuyện lớn là được rồi, những thứ khác cũng không cần làm, bởi vì làm ra chắc chắn là vô dụng.” Tính mục đích của Lý Hoa rất mạnh.

Hắn cảm thấy mang theo gia đình Diệp Phàm cũng chỉ là một đám người vô dụng vướng víu, thà rằng một mình một ngựa đi còn tốt hơn.

Hơn nữa, Cửu Huyền Sơn này là tổ của Đạo gia, ở nơi này, gia đình hắn cũng tương đối an toàn.

Cho dù Diệp Phàm chết, con gái hắn, vợ hắn đều vẫn còn sống.

Nói như vậy vẫn có chút tác dụng.

Khi Diệp Phàm trở về nhà để từ biệt Đường Nhược Tuyết và Lan Đình, họ đều sắp khóc.

Không ngờ sau cuộc hội ngộ ngắn ngủi lại là xa cách.

Vốn tưởng ở đây có thể an cư lạc nghiệp, nhưng không ngờ, bây giờ lại đã âm dương cách biệt.

Chỗ này nói âm dương cách biệt không phải là người chết kẻ sống, mà là Diệp Phàm vốn đã bị coi là người chết ở Kinh thành, giờ lại gặp Đường Nhược Tuyết vẫn đang sống.

Đường Nhược Tuyết mặc dù trong lòng có chút không nỡ, nhưng cô biết, những thứ này là lẽ tự nhiên, có nguyên do.

Mình không thể cản trở con đường tiến lên của Diệp Phàm.

Bởi vì mỗi người đều muốn tiến một bước.

Diệp Phàm muốn tiến một bước, thì mình là vợ càng không thể cản trở bước chân của hắn.

Nhất định phải để hắn bay cao bay xa, nhất định phải để hắn công thành danh toại, nhất định phải để hắn đạt đến trình độ của nhân vật lớn có thể che trời.

Như vậy mới có thể thành công.

Lão quản gia Hắc Áp nhìn thấy cảnh này cũng cảm thấy có chút buồn cười.

Dù sao, họ gặp nhau cũng chỉ trong vài tháng ngắn ngủi.

Thời gian ngắn ngủi như vậy trôi qua mà lại phải chia ly.

Thật sự là "độc tại dị hương vi khách lạ, mỗi phùng giai tiết bội tư thân".

Mà "trẻ nhỏ tan trường về sớm, tiệm rượu bổ tỳ đâu có".

"Nhật chiếu hương lô sinh tử yên nhất, thị bộc bố quải tiền xuyên".

Cũng coi như trong cuộc đời không bình thường này, lại có được một số thế giới bình thường.

Sau đó lại trong những chuyện bình thường, có một số người không bình thường.

Đơn giản là không thể lý giải.

Diệp Phàm đi.

Đi mãi mãi.

Lần này, hắn trở về Kinh thành không biết là sống hay chết.

Chỉ là, lần này, hắn không động dụng pháp thuật của mình, mà mua vé tàu hỏa đi Kinh thành.

Cửu Huyền Sơn nằm ở vùng địa mạch thăng long, thuộc khu vực biên giới.

Nếu đi Kinh thành thì đi tàu nhanh nhất cũng phải mất ít nhất mười tiếng đồng hồ.

Mười tiếng đồng hồ trôi qua sau đó còn phải đổi xe buýt lớn mới vào Kinh thành.

Vốn dĩ, nhà ga không bán vé.

Nhưng không ngờ có vài kẻ phe vé chợ đen đột nhiên xuất hiện, thi nhau bán những tấm vé giả trong tay.

Lúc này, chính là không biết thời đại nào, nhưng vốn dĩ có thể dùng điện thoại thông minh để mua vé tàu.

Bây giờ chỉ có thể dùng tiền mặt để mua.

Hóa ra, là vì có một số người không biết dùng điện thoại nên không mua được.

Diệp Phàm nhìn tấm vé tàu vẫn còn dính dầu nhớt trong tay, hắn cảm thấy buồn cười.

Cái này mẹ nó là thập niên 90 sao?

Tại sao lúc này lại hỗn loạn như vậy?

Sao mua một tấm vé tàu cũng phải dính lừa đảo thế này?

Tấm vé tàu này nhìn cũng không giống thật, sao có thể hữu dụng được.

Nhìn tấm vé tàu dính dầu nhớt, hắn không có gì để nói, chỉ âm thầm bước vào quầy kiểm vé.

Lúc này kiểm vé còn không dùng máy móc mà lại là nhân công kiểm vé.

Hơn nữa, nhân viên đang cầm nhíp từng chút từng chút kiểm tra.

Nhân viên soát vé nhìn tấm vé trong tay Diệp Phàm lại nhìn những thứ trong lòng hắn.

Phát hiện tên này không mang gì cả, ngược lại bên hông lại dắt một khẩu súng ngắn.

Liền cảm thấy tên này chắc chắn là một người phi thường.

Cũng không để ý, hắn không quản vé tàu thật giả mà trực tiếp cho hắn lên tàu.

Vốn tưởng cái tàu này là toa giường nằm mềm, giường nằm cứng, hoặc là toa ghế cứng.

Không ngờ, mẹ nó lại là vé đứng!

Lần này, Diệp Phàm thật sự không muốn rồi.

Hắn vốn đã một bụng lửa giận không muốn đi Kinh thành.

Bây giờ nhìn thấy, liền tức đến mức sắp phát điên.

"Tao địt mẹ Lý Hoa mày là ý gì?

Mày mẹ nó dùng thân thể tao đi báo thù cái con mẹ gì?

Vậy mà còn khốn nạn đến thế không nói, mẹ nó đi Kinh thành mười tiếng đồng hồ, mày mẹ nó mua một vé ngồi cũng được con mẹ nó rồi, mày ngay cả vé ngồi cũng không mua lại mua vé đứng, mày mẹ nó bắt tao về thế nào đây mày bị bệnh não à?" Diệp Phàm một bụng lửa giận.

Hắn nghĩ đến những chuyện này vậy mà lại xuất hiện trước mặt hắn, thật sự quá mẹ nó ghê tởm rồi!

Lý Hoa bị mắng một trận.

Hắn không nói gì.

Chương 1060

Mặc dù hắn cũng không cần nói gì, mà dùng ý thức giao tiếp với Diệp Phàm.

Nhưng chính vì hai loại ý thức này cứ luân phiên chuyển đổi ở đây, cho nên, đầu óc hắn căn bản không cùng một chiến tuyến.

Không chỉ Diệp Phàm, Lý Hoa cũng cảm thấy mệt mỏi.

Dù sao họ cũng dùng chung một cơ thể.

Thế nhưng, không phải Lý Hoa cố tình mua vé tàu đứng.

Là vì mẹ nó thực sự không mua được vé!

Vé đứng này vẫn là mua từ tay kẻ phe vé chợ đen, vé giả.

Bây giờ còn dính dầu, lát nữa nếu kiểm vé, thì chắc chắn là chẳng mấy chốc sẽ bại lộ.

Và lúc này, trên tàu đã chật kín người.

Diệp Phàm hối hận.

Sớm biết ồn ào như vậy, đã không đi tàu nữa, mẹ nó trực tiếp bay thẳng là được rồi.

Nhưng nhìn bộ dạng keo kiệt của Lý Hoa, Diệp Phàm cũng không muốn nói thêm gì nữa.

Dù sao nói quá nhiều với thằng này đơn giản là lãng phí cuộc đời mình.

Và lúc này, một lão già đi ra đứng trước mặt Diệp Phàm.

Râu ria xồm xoàm, khắp người đang chảy máu.

Xem ra, là một cao thủ võ đạo.

Nhưng, lại biểu hiện đặc biệt yếu ớt, nhìn giống như một kẻ ăn mày.

Lão ăn mày đó vỗ vai Diệp Phàm nói vài lời khiến người ta phải suy ngẫm: "Thằng nhóc, mày mẹ nó nhường tao một chỗ ngồi được không?

Tao mẹ nó là bố mày, mày mẹ nó mau nhường chỗ cho tao đi." Diệp Phàm nghe xong những lời này cả người đều ngơ ngác!

Cái này mẹ nó là ai vậy?

Vừa lên đã mẹ nó nói mình là bố mình?

Mẹ nó ý gì?

Chẳng lẽ mẹ nó bị bệnh hay sao?

Diệp Phàm vốn đã một bụng tức giận, thấy bị lão vương bát đản này trêu chọc, trực tiếp một luồng lửa giận trong người liền bùng phát.

Hắn chửi rủa: "Thằng lão vương bát đản nhà ngươi cũng thật là không có bản lĩnh gì, ngược lại cứ nói những lời xằng bậy.

Cái bộ dạng mày quay đầu mẹ nó soi gương đi, cút mẹ mày đi!" Bốp!

Lão ăn mày đó không nói hai lời liền tát mạnh một cái vào mặt Diệp Phàm.

Ngọa tào!

Diệp Phàm đâu phải loại người được đằng chân lân đằng đầu.

Hắn trực tiếp lao lên đánh lão ăn mày đó.

Tuy nhiên, hai người họ không phải loại đánh nhau thông thường như túm tóc, mà là dùng siêu năng võ lực.

Diệp Phàm lạnh lùng cười một tiếng, hắn liền biết.

Trên tàu này căn bản có rất nhiều siêu năng võ giả.

Đám người này sở dĩ xuất hiện hoàn toàn là vì trên người mình mang theo long mạch của Lý Hoa.

Từ xưa đến nay, long mạch không thể vào Kinh!

Bởi vì Kinh thành tất nhiên thuộc về địa mạch long mạch.

Và lúc này Diệp Phàm mạo hiểm vào Kinh, trên người còn mang theo long mạch, trực tiếp sẽ xung kích vị trí của Lý Hiển.

Lý Hiển căn bản không phải một người đặc biệt khiến người ta tin phục.

Tên này đa nghi tương đối lớn, cho nên Cẩm y vệ bên cạnh hắn cũng tương đối nhiều.

Những Cẩm y vệ này ai nấy đều thân thủ tuyệt kỹ, từ giây phút lên tàu, tất cả mọi người đều không biết tình hình gì.

Ai đã xem phim Thiên hạ vô tặc đều biết, một chuyến tàu có bao nhiêu Cẩm y vệ thì ngươi không rõ, nhưng tuyệt đối có một số nhân tài đặc biệt cường hãn.

Xung quanh đã sản sinh một loạt những thứ hữu dụng.

Nhìn thấy sắp sửa khai chiến, Diệp Phàm bên này đã bày ra thế trận.

Tuy nhiên, trước khi đánh, hắn muốn hỏi rõ mọi chuyện, liền trực tiếp mở miệng hỏi: “Nói đi, mày mẹ nó là ai phái đến?

Có phải Kinh thành bên kia phái mày đến không?” Lão ăn mày ngửa mặt lên trời cười lớn: “Ha ha ha ha ha, không ngờ thằng nhóc nhà ngươi còn khá thông minh.

Không sai, lão tử mẹ nó chính là Cẩm y vệ phái đến, nhưng tao thật sự không nhắm vào mày, là thằng nhóc trong cơ thể mày.

Nếu hắn vào Kinh thành thì đối với chúng ta không có lợi ích gì.

Chúng ta chỉ trung thành với một lão đại của vương triều, hắn bây giờ đã không còn là lão đại đương thời, mà là một kẻ thất bại.

Hắn muốn làm phản, đối với chúng ta căn bản không có tác dụng lớn gì, chúng ta nhất định sẽ tiêu diệt hắn." Lão ăn mày đã thay đổi sắc mặt yếu ớt vừa nãy, bây giờ trực tiếp khắp người bùng phát ra một loại siêu năng uy lực, khiến không gian xung quanh đều bị chấn động.

Diệp Phàm cũng không ngờ, uy áp siêu năng của tên này vậy mà lại là "thời gian định cách".

Trong nháy mắt, không gian toàn bộ định cách tất cả mọi người, đều định cách trong một giây vừa rồi.

Giây này có thể nhanh có thể chậm, có thể cực nhanh có thể chậm rãi.

Diệp Phàm theo bản năng nuốt nước bọt, hắn sợ hãi lùi lại hai bước.

Không ngờ tên này cũng thực sự lợi hại, trong một khoảnh khắc ngắn ngủi vậy mà có thể dễ dàng thao túng thời không.

Nếu nói người ta trong giây này không biết chuyện gì xảy ra, thì sẽ sản sinh một số hậu quả mạnh mẽ.

Bùm!

Diệp Phàm bên này sau khi mượn sức mạnh của Lý Hoa, khắp người cũng bùng phát ra một sức mạnh đặc biệt mạnh mẽ.

"Bất kể mày đối với người khác dùng thế nào, nhưng bây giờ nếu

mày dám động đến một sợi tóc của tao, tao nhất định sẽ dùng mười phần sức mạnh để đối kháng với mày.

Nói đi, mày trực tiếp báo danh hiệu của mày là được, mày rốt cuộc là nhân vật nào.” Lão ăn mày trực tiếp mỉm cười, ngay cả mặt cũng không ngẩng.

Chỉ là từ trong ánh mắt bùng phát ra một luồng ánh sáng đỏ rực.

Chương 1061

“Ta chính là siêu năng võ giả Hắc Toàn Phong.” Hắc Toàn Phong?

Diệp Phàm nghe xong lời này cảm giác đều ngơ ngác!

Hắc Toàn Phong chẳng phải là Lý Quỳ sao?

Sao bây giờ lại biến thành siêu năng võ giả này?

Siêu năng võ giả tương đối mà nói rất lợi hại.

Không ngờ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi này!

Lại xuất hiện một nhân tài không nghiêm cẩn như vậy?

Tên này lợi hại sao!

Tạm thời không biết.

Nhưng danh tiếng quả thực rất lợi hại.

Nói hắn là Hắc Toàn Phong không bằng nói hắn là Bạch Toàn Phong.

Bởi vì lão già này trắng trẻo mềm mại, nhìn giống như một lão ngoan đồng.

Hạc phát đồng nhan nói cũng chỉ là như vậy thôi.

Diệp Phàm trong đầu hồi ức một chút.

Trong Cẩm y vệ Kinh thành, danh hiệu Hắc Toàn Phong này hắn thực sự chưa từng nghe qua.

Nhưng, xem ra, tên này hình như thực sự rất thâm sâu.

Nếu thực sự không coi hắn là đối thủ, thì mình chắc chắn không có kết cục tốt đẹp.

Bùm!

Chỉ thấy Hắc Toàn Phong, Lý Quỳ, vậy mà dùng đầu phá vỡ tấm sắt trên nóc tàu.

Vụt một cái bay ra ngoài!

Ngọa tào!

Cái này mẹ nó cũng thật sự quá lợi hại rồi.

Không ngờ tên này không hổ là Hắc Toàn Phong.

Tấm sắt đó nói thế nào cũng phải nặng vài nghìn cân, không ngờ trong nháy mắt đã vỡ nát.

Trên tay mặc dù không có búa, nhưng!

Năng lực quả thực cường hãn như vậy.

Ngưu nhân, ngưu nhân, quá ngưu nhân!

Diệp Phàm hướng về Lý Hoa trong cơ thể mình nặng nề nói: "Lão tiền bối à lão tiền bối, lại một lần nữa mượn sức mạnh của ông đi, không còn cách nào, nếu không mượn sức mạnh của ông, e rằng tôi ngay cả đường sống cũng không còn." Nói thì chậm mà xảy ra thì nhanh.

Toàn thân máu huyết của Lý Hoa liền chuyển thành màu đỏ.

Cũng có thể là Lý Hoa, cũng có thể là Diệp Phàm.

Dù sao sức mạnh của hai người họ đồng thời là hai luồng xoáy phong ba.

Trước đó, mọi thứ đều bị chém giết trước mặt hắn.

"Hôm nay ta sẽ giúp ngươi một tay, để ngươi một bước lên trời, từ nay về sau, giang hồ tái kiến." Diệp Phàm nghe xong những lời này cả người đều ngơ ngác.

Giang hồ tái kiến?

Giang hồ tái kiến cái gì?

Chẳng lẽ nói sau trận chiến này, Lý Hoa sẽ từ đó không trở lại nữa sao?

Cái này thật sự quá thú vị!

Cũng không biết đây là tình huống gì!

Quá buồn cười rồi!

Vút vút vút.

Chỉ thấy, toàn thân máu huyết của Diệp Phàm đang xoay chuyển.

Trong nháy mắt, dường như đã biến thành màu xanh, lại dường như biến thành màu đỏ.

Luân phiên qua lại giữa màu đỏ và màu xanh, không ai biết chuyện gì đã xảy ra, cũng không ai biết đã sản sinh ra kết quả gì.

Chỉ biết mọi chuyện, căn bản không phải nói dễ dàng làm được như vậy.

Diệp Phàm và Hắc Toàn Phong liền đánh nhau.

Hơn nữa đánh đến trời đất tối tăm.

Chỉ thấy không gian lúc này vẫn chưa được khôi phục.

Mọi thứ cũng không nằm trong tầm kiểm soát của hắn.

Bởi vì những tình huống này nhìn thì đơn giản, thực tế một chút cũng không đơn giản.

Lắc lư rất lâu, sau đó trời mới chú ý đến một ngôi sao băng.

Cũng không ai biết ai đã tạo ra nhân quả như vậy.

Hắc Toàn Phong cảm thấy có chút khó hiểu, bởi vì chiêu thức của

Diệp Phàm và hắn có chút tương đồng, hơn nữa phần lớn đều giống nhau: "Những chiêu thức này ngươi học từ đâu?

Chẳng lẽ là ăn trộm nghề sao." Diệp Phàm khinh miệt cười một tiếng, cảm thấy những chuyện này căn bản không đáng kể: "Những chuyện này không đến lượt lão gia ngươi phải bận tâm, đây là bản lĩnh của ta, cũng có thể là sao chép." Lý Hoa bây giờ không chỉ thao túng cơ thể Diệp Phàm, hơn nữa hắn đã sao chép tất cả bản lĩnh trong lòng hắn.

Tức là bất kể đối phương ra chiêu thức gì, thì Lý Hoa chắc chắn cũng có thể dùng chiêu thức tương tự đánh bại người khác.

Cái này nhìn thì đơn giản cũng đơn giản, nhìn thì rõ ràng cũng rõ ràng.

Mà thực sự Hắc Toàn Phong lúc này, nhìn năng lực của mình cảm thấy có chút khó hiểu.

Trên nóc tàu gió rất lớn.

Bên ngoài đã bắt đầu mưa lất phất.

Mưa nhỏ thuận theo nóc tàu bị vỡ, chảy qua lỗ hổng trên nóc tàu, thấm vào người phần lớn mọi người.

Mặc dù những người đó cảm thấy cơ thể mình đặc biệt lạnh lẽo, cũng có thể là ẩm ướt, nhưng, họ căn bản không thể động đậy, cho nên nỗi đau khổ này khiến họ cứ luân phiên xoay chuyển không thể đứng dậy.

Chương 1062

Diệp Phàm bên này không động.

Bởi vì cái chết của những người này không liên quan đến hắn.

Người vô tội chết quá nhiều cũng không thiếu một hai người.

Diệp Phàm cúi đầu.

Từ trên người mình tìm rất lâu, sau đó lấy ra một hộp thuốc lá màu xám.

Rồi lấy một điếu nhét vào miệng mình, nói: "Tuổi trẻ khinh cuồng không hiểu luật không sao, nhưng nhất định phải có lương tri của mình, đừng đến cuối cùng đi mà không hiểu gì cả." "Ha ha ha ha!" Hắc Toàn Phong hướng lên trời cười lớn, cảm thấy Diệp Phàm này thật sự biết nói đùa.

"Pháp luật?

Mày ở đây giảng pháp luật với tao mày thấy có tác dụng sao?

Mày giảng pháp luật với tao hoàn toàn là đang giảng chuyện cười!

Như đám người chúng ta đây là Cẩm y vệ, đâu phải lũ du côn lưu manh gì.

Cấp trên của chúng ta chính là lão đại đương triều.

Mày giảng pháp luật với chúng ta, thì lão tử chính là vương pháp, vương pháp chính là lão tử." Hắc Toàn Phong ngẩng đầu, để nước mưa đánh vào mặt mình: "Trên thế giới này, có những thủ đoạn pháp luật do những kẻ thống trị đặt ra, không phải loại nhân vật nhỏ như mày có thể lật đổ.

Thằng nhóc nhà mày còn non nớt lắm, nhìn cái đức tính của mày

chắc không có bản lĩnh che trời." "Xem ra, thằng này mày cũng thực sự rất kiêu ngạo sao?" Diệp Phàm hút một hơi cuối cùng điếu thuốc trong miệng, sau đó, ném xuống đất: "Hôm nay, tao sẽ cho mày biết trên thế giới này có vương pháp hay không.

Cái chết của mày, sẽ tương đương với ngày giỗ năm sau." Lời vừa dứt, cả người Diệp Phàm liền xông lên.

Lần này, trong tay hắn có một con dao găm sắc bén.

Con dao găm này, được rèn từ hổ phách.

Chỉ cần con dao găm này đâm vào cổ họng đối phương, là có thể dễ dàng diệt mạng, hơn nữa chết không đối chứng.

Hổ phách thứ này có khả năng tự nhiên hút máu, có thể hấp thu toàn bộ máu huyết.

Hắc Toàn Phong không nói gì, chỉ nhìn Diệp Phàm từ từ xông về phía mình.

Trong ánh mắt hắn cũng không có sự sợ hãi.

Tại sao tên này không sợ?

Diệp Phàm trong lòng đã đánh trống lùi.

Hắn cảm thấy chắc chắn có điều gian trá!

Mạo hiểm xuất kích, chắc chắn sẽ có kết cục không thể tả.

Nhưng không ra tay, chắc chắn sẽ bị hắn bóp chết ở đây.

Vụt— một luồng ánh sáng xanh từ cổ Hắc Toàn Phong bùng phát ra, biến thành một vũ khí giống như vong hồn, còn mang theo khói thuốc bay lượn.

Khóe miệng Hắc Toàn Phong lộ ra một nụ cười lạnh lùng, tay phải đã nắm chặt một thanh bảo đao bốc khói.

Trên thanh bảo đao này, khảm là hổ phù thời Thanh triều.

"Thằng nhóc tốt, mày vậy mà ngay cả hổ phách đao cũng dùng đến.

Đã vậy mày bất nhân, thì đừng trách lão tử bất nghĩa." Hắc Toàn Phong cuối cùng cũng ra chiêu.

Hơn nữa, hướng về Diệp Phàm đang xông tới chính là một đòn trọng kích.

Bùm!

Choang!

Hai tiếng nổ vang, một đỡ một đòn, tiếng va chạm vang lên giòn tan.

Hổ phách đao và hổ phù đao va chạm vào nhau, bùng phát ra những tia lửa dữ dội.

Xẹt xẹt— lập tức gây ra một trận điện quang hỏa thạch hỗn loạn.

Diệp Phàm nghiến răng nghiến lợi tiến sát, Hắc Toàn Phong mồ hôi lạnh chảy ròng ròng lùi lại.

Hắn trong lòng cũng đang nghĩ, tại sao, thằng nhóc này nhìn thì yếu ớt, nhưng sức lực lại lớn như vậy?

Chỉ trong hai chiêu công phu, đã ép hắn cái tên nặng gần ba trăm cân này liên tục lùi lại nhiều như vậy?

Rốt cuộc chuyện gì thế này!

Hắc Toàn Phong bên này đã ở thế hạ phong.

Chân đã đứng không vững, thêm vào đó nóc tàu bị nước mưa làm ướt, đã đặc biệt trơn trượt.

Nếu không chống đỡ được nữa, e rằng sẽ rơi vào đường ray, bị

tàu cán thành thịt nát.

Đối mặt với công kích mạnh mẽ của Diệp Phàm, Hắc Toàn Phong lúc này đã không còn sự nhẹ nhàng linh hoạt vừa nãy, ngược lại càng nhiều là dùng sức lực liều mạng chống cự.

Mồ hôi lạnh đó, như nước mưa vậy, từ trán hắn ào ào chảy xuống.

Bất đắc dĩ, Hắc Toàn Phong cuối cùng cũng chịu thua: "Thật sự muốn đuổi tận giết tuyệt sao?

Nhất định phải đuổi tận giết tuyệt sao?

Giữa hai chúng ta có lẽ không có thâm thù đại hận gì, mày tha cho tao một mạng, tao cũng chắc chắn tha cho mày một mạng." "Ha ha!" Diệp Phàm khẽ cười hai tiếng: "Bây giờ thằng nhóc nhà mày lúc này hối hận rồi à?

Vừa nãy làm gì thế?

Nói đi, tại sao cứ nhìn chằm chằm vào tao?

Mày từ đâu đến lại định quay về đâu?" Mưa nhỏ đã biến thành mưa lớn, đang tí tách rơi xuống.

Tóc Diệp Phàm bên này đã bị ướt, còn Hắc Toàn Phong tương đối tốt hơn.

Cái đầu bị che, chỉ có áo choàng bên ngoài bị ướt.

Chỉ còn cách nửa mét, Hắc Toàn Phong đã tiếp cận mép tàu.

Xem tình hình, hắn sắp sửa rơi xuống rồi.

Hắc Toàn Phong biết, chỉ cần chân trượt một cái, chắc chắn sẽ rơi vào vực sâu vạn kiếp bất phục.

Nhưng may mắn là, Hắc Toàn Phong đi giày đi mưa chống trượt,

có thể bám chặt vào mặt đáy tàu, mãi không rơi xuống.

Đây cũng là tư bản để hắn và Diệp Phàm đối đầu.

"Rốt cuộc muốn thế nào mày mới tha cho tao một mạng?

Mày nói đi có điều kiện gì tao bên này sẽ cố gắng đáp ứng mày." Chịu thua rồi, hoàn toàn chịu thua rồi.

Chương 1063

Hắc Toàn Phong triệt để chịu thua.

Hắn đã biết mình không có phần thắng.

Hai thanh đao va chạm vào nhau ma sát, khiến nhiệt độ đạt đến hơn nghìn độ.

Hổ phách không biến đỏ, là vì bản thân nó không thuộc về chất liệu sắt.

Còn hổ phù đao đã bắt đầu biến thành màu đỏ sẫm, khoảnh khắc tiếp theo chỉ cần dùng lực một chút là có thể bẻ cong.

Diệp Phàm đã chiếm thượng phong, dường như khoảnh khắc tiếp theo đã sắp chiến thắng.

Diệp Phàm lạnh lùng cười: "Quay về bảo mẹ mày làm lại cho ngon lành rồi hẵng vác mặt ra đây, cái loại kỹ thuật chó má này mà cũng dám ở đây giương oai với tao, cút mẹ mày đi!" Bùm!

Diệp Phàm nhấc chân, đá thẳng vào Hắc Toàn Phong.

Chỉ nghe thấy tiếng gió rít.

Tên Hắc Toàn Phong kia quả nhiên như một cơn gió đen, bị đá văng xuống đường ray xe lửa.

Nhưng may mà tên này không phải là gà mờ.

Chỉ đưa tay ra đã kịp túm lấy thanh vịn.

"Thật hú vía," Hắc Toàn Phong thở dài bất lực, tim đập thình thịch.

Hắn cảm thấy mình vừa bước gần hơn đến cái chết.

Bởi vì… dưới chân, bánh xe lửa đang lăn "kèn kẹt" tiến về phía trước.

Chỉ còn hai mươi mét nữa thôi là cả người hắn sẽ bị nghiền nát thành thịt vụn.

Diệp Phàm cúi đầu nhìn xuống, tên nhóc này vậy mà vẫn chưa chết, hắn trực tiếp dùng chút sức lực còn lại nhấc chân đá xuống.

Bùm!

Rắc rắc!

Chỉ nghe thấy tiếng xương cốt gãy lìa loảng xoảng.

Cổ tay Hắc Toàn Phong đã bị Diệp Phàm đá nát hoàn toàn, hơn nữa còn là nát vụn.

"A!!!" Hắc Toàn Phong đau đớn xé lòng.

Thế nhưng, dù vậy, hắn vẫn không buông tay.

Hắn biết, buông tay là chết thật rồi.

Diệp Phàm nhìn Hắc Toàn Phong nghiến răng nghiến lợi, gần như muốn cầu xin tha mạng.

Hắn khẽ cười: "Không ngờ, sức sống của mày cũng thật ngoan cường.

Thôi được rồi, hôm nay tao sẽ tiễn mày lên Tây Thiên vậy." "Thôi, cậu cứ để hắn sống đi, tiện thể để hắn về Kinh Thành báo tin, nói với cấp trên trực tiếp của hắn rằng ta đã trở lại, nếu không thì chẳng có tính thử thách gì cả." Liệt Hoa trong cơ thể lên tiếng.

Diệp Phàm nghe mà hơi ngớ người.

Rốt cuộc chuyện quái quỷ gì đang xảy ra vậy?

Diệp Phàm dở khóc dở cười: "Không ngờ, lão già này chơi trò thật

hay ho, lại dám đối đầu trực diện với bọn chúng." Sở dĩ Liệt Hoa dám làm như vậy, hoàn toàn là muốn cho Lý Hiển một cơ hội.

Trong tình huống xác định thương vong không quá lớn, làm sao có thể bảo toàn được thực lực mạnh nhất cuối cùng?

"Cậu phải hiểu một điều, trận chiến giữa ta và Lý Hiển không nên liên lụy quá nhiều người vô tội, vì ta cảm thấy như vậy không tốt.

Cuộc chiến giữa chúng ta không cần phải dùng thi thể của dân thường để xây nền móng cho chúng ta." Hahaha!

Diệp Phàm bật cười thành tiếng: "Phải rồi, lão gia ngài tính cách cao thượng biết bao, ngài lợi hại biết bao." Diệp Phàm không khó để nhận ra.

Từ điểm này, phong cách làm việc của Lý Hiển và Liệt Hoa khác nhau.

Liệt Hoa này vậy mà còn biết sinh mạng của dân thường không nên coi nhẹ.

Cũng coi như là vị đế vương có lương tâm nhất trong số bao nhiêu người này đi.

Mà lúc này.

Kinh Thành cũng đã nhận được tin tức.

Bốn Đại Thần Thú Chiến Tướng đã trở về toàn bộ, ai nấy mặt mày đều khó coi.

Đồng thời.

Biểu cảm của Lý Hiển còn khó coi hơn cả ăn phải shit chó.

Hơn nữa, miệng hắn há to kinh người.

Lý Hiển trực tiếp túm lấy đầu Thanh Long: "Mày nói Liệt Hoa

đang trên đường tới sao, mày chắc chứ?

Không phải đang đùa với tao đấy chứ?" Đến lúc này, Thanh Long đâu còn dám giấu giếm nửa lời, trực tiếp thẳng thắn nói: "Thiên chân vạn xác, nếu nói dối tôi sẽ bị trời đánh năm lần sét đánh." Lý Hiển trực tiếp vẫy tay ra hiệu: "Mẹ kiếp, cút mẹ mày đi, xuống đi." Quá tức giận, thật sự là quá tức giận, không thể không tức giận.

Liệt Hoa sắp đến rồi ư?!

Thế thì Cẩm Y Vệ mà mình phái đi chẳng lẽ không có tác dụng gì cả sao?

Chuyện này… Nghĩ đến đây, Lý Hiển tức đến mức muốn thổ huyết.

Khi nghe ngóng được tin Diệp Phàm cũng đến, Lý Hiển suýt nữa thì bật khóc, Diệp Phàm là ai, hắn đương nhiên biết rõ trong lòng.

Rõ ràng là một trong những nhân tài hàng đầu dưới trướng Trương Đại Thụ.

Thế nhưng, Diệp Phàm sao lại đi cùng Liệt Hoa chứ?

"Truyền lệnh xuống, giúp ta tìm tất cả tư liệu về Quan Vũ Diệp Phàm, bao gồm cả chuyện hắn với Đường Nhược Tuyết của Đường gia, những thứ khác thì khỏi tìm." Lý Hiển vội vàng ra lệnh cho thủ hạ bên cạnh.

"Vâng, lão đại!" Mấy người áo đen lập tức ẩn vào bóng tối, không xuất hiện nữa, biến mất không dấu vết như chưa từng tồn tại.

Không lâu sau đó.

Những người áo đen bên dưới đã tìm về được vài tư liệu khá đáng sợ.

"Lão đại, đây là câu chuyện của Diệp Phàm và Đường Nhược

Tuyết, cách họ gặp gỡ và quen biết nhau, ngài nên xem để hiểu rõ." Người áo đen đưa lên một đĩa quang ảnh, trên đó ghi chép chi tiết về lần đầu gặp gỡ của Diệp Phàm và Đường Nhược Tuyết.

Đĩa ảnh như một cuốn phim, hiện ra trước mặt hắn, giống như một máy chiếu video.

Trong hình ảnh hiện ra.

Đó là trạng thái của cả người Diệp Phàm.

Hiện tại Diệp Phàm đang ở Bệnh viện Kinh Ba.

Chương 1064

Các lực lượng khác bao vây nơi này.

Toàn bộ đều là người của Đường gia.

Đường Tiểu Lục trong hình ảnh vẫn còn sống, xem ra đây đúng là chuyện từ rất lâu trước đây.

Nhìn trạng thái này, Đường Tiểu Lục đang truy sát Diệp Phàm.

Nhưng bọn họ không dám xông vào, dường như có điều kiêng kỵ.

Mặc dù Đường Tiểu Lục rất muốn xông tới tấn công Diệp Phàm một trận, nhưng hắn vẫn nhịn lại.

Chủ yếu là vì phía sau Bệnh viện Kinh Ba cũng có một thế lực rất mạnh chống lưng.

Đường Tiểu Lục vẫn không dám ra tay với Diệp Phàm trong bệnh viện.

Không phải hắn sợ làm tổn thương người vô tội, mà là sợ đối đầu với thế lực đứng sau.

Nhưng một mình Diệp Phàm, còn chưa đến mức khiến Đường Tiểu Lục phải để mắt tới.

Đường Tiểu Lục nghiến răng nghiến lợi nhìn về phía bệnh viện, nói với thư ký bên cạnh: "Thông báo cho tất cả binh lính của Bộ Tổng Quân và tất cả sát thủ ngầm trong Hoàng Thành, gặp phải một tên gọi Hoắc Phong thì trực tiếp giết hắn, ta chết phải thấy người, sống phải thấy xác, ai lấy được thủ cấp của hắn mang đến đây, ta sẽ thưởng một trăm triệu lượng vàng." "Tên nhóc này hại ta tuyệt hậu, ta muốn hắn tan thành tro bụi.

Hãy nói cho bọn chúng một tin nữa, ai bắt được đầu hắn, ta nhất định phải luộc hắn ăn thử, ta cũng muốn nếm thử thịt người của tên này có vị gì." "To gan như vậy, dám giết con trai ta, ta nhất định phải mổ bụng phanh thây hắn, xem trong cơ thể hắn rốt cuộc có bao nhiêu mật!" Đường Tiểu Lục đã tức giận đến phát điên.

Miệng hắn nghiến răng ken két, phát ra âm thanh "lạc chi lạc chi".

Dường như giây tiếp theo đã chuẩn bị xé Hoắc Phong thành từng mảnh.

Dáng vẻ của hắn hơi tóc tai bù xù, gần như điên loạn, mắt đỏ ngầu, trừng trừng nhìn Bệnh viện Kinh Ba trước mặt nhưng không có cách nào.

Thư ký bên cạnh nghe xong những lời này của Đường Tiểu Lục cũng sợ hãi.

Vốn dĩ thư ký là một cô gái yếu đuối, giờ nghe những lời này của Đường Tiểu Lục cũng cảm thấy kinh hồn bạt vía.

Không ngờ, không ngờ.

Đường Tiểu Lục ngày thường nhìn có vẻ uy vũ nghiêm túc.

Không ngờ bây giờ tức giận lại muốn ăn thịt người uống máu người!

Nghĩ đến chuyện trước đây từng hoan ái cùng hắn, thư ký liền cảm thấy ghê rợn.

Đồng thời, cũng sợ một ngày nào đó hắn sẽ ăn thịt chính mình.

Nhìn thấy quân đội Đường gia không xông vào bệnh viện.

"Ngọa tào!" Lý Hiển nhìn màn hình lớn, cũng trong trạng thái ngớ người.

Đây mẹ nó là chuyện xảy ra vào thời điểm con trai Đường Tiểu

Lục, Đường Ngũ Tử, chết sao.

Khoảng cách với hiện tại căn bản không quá xa, ngược lại còn khá gần.

"Mẹ kiếp!" Lý Hiển chửi thề một tiếng: "Ai mẹ nó cho tên ngu ngốc này quyền điều động binh quyền vậy, là mày cho hay mẹ nó cho, bà nội cha nó, cút mẹ mày đi, đồ vương bát!" Lý Hiển nhìn thấy cảnh này mắt đỏ ngầu, trong lòng bắt đầu đổ tội cho Từ Long.

Chắc chắn là hắn.

Không phải hắn thì còn ai có khả năng điều động binh quyền chứ?

Cái tên Từ Long này, đúng là mẹ nó!

Lý Hiển cảm thấy đau đầu, hận đến mức răng cấm cũng ngứa ngáy.

Lại cúi đầu nhìn chằm chằm màn hình lớn.

Diệp Phàm cũng đã hiểu.

Phía sau bệnh viện này có thế lực của Đường Hoàng Vũ Đế đương triều chống lưng.

Đường Tiểu Lục có lợi hại đến mấy, cũng chẳng qua chỉ là một thiếu gia Đường gia, căn bản không dám dễ dàng đối đầu với hoàng gia.

Diệp Phàm cả người ngồi sụp xuống ghế hành lang bệnh viện.

Vừa nãy tinh thần căng thẳng, giờ phút này đột nhiên thả lỏng, cũng khiến cả cơ thể hắn mềm nhũn ra.

"Diệp Phàm, sao cậu lại ở đây?" Đột nhiên.

Một giọng nói quen thuộc và ấm áp lọt vào tai Diệp Phàm.

Diệp Phàm chậm rãi ngẩng đầu lên, đập vào mắt là một cô gái

thon thả xinh đẹp mặc áo blouse trắng.

"Đường Nhược Tuyết." Lúc này.

Diệp Phàm ít nhiều có chút cảm giác như đang mơ.

Bởi vì người đến không phải ai khác, mà lại chính là thanh mai trúc mã từ nhỏ đến lớn của hắn.

Do Đường Nhược Tuyết mặc áo blouse trắng, Diệp Phàm cũng nhớ ra cô gái này trước đây học y.

Bây giờ, chắc là đang làm việc ở Bệnh viện Kinh Ba này.

Thế nhưng, tình cảnh của mình thảm hại như vậy, ở bệnh viện lại gặp được người quen.

Ít nhiều cũng có chút không tự nhiên.

Nhưng hơn thế nữa.

Diệp Phàm lúc này cảm thấy hơi lo lắng.

Cô bé ngốc này, lúc này lại nói chuyện với mình, không phải tự rước phiền phức vào thân sao.

Người của Đường gia hiện đang ở bên ngoài.

Vạn nhất gán trách nhiệm lên người cô ấy, coi cô ấy là đồng phạm của mình, thì chắc chắn sẽ không tha cho cô ấy.

Dù sao.

Mặc dù nói Đường Tiểu Lục không dám xông vào bệnh viện, nhưng chỉ cần ra khỏi cánh cổng bệnh viện này.

Diệp Phàm cũng biết rõ, chắc chắn sẽ khiến mình chết không có chỗ chôn, xương cốt tan thành tro bụi cũng chỉ là chuyện trong chớp mắt.

Lúc này.

Đường Nhược Tuyết đi tới, nhìn thấy vết thương trên người Diệp Phàm, không khỏi đau lòng.

Nhíu mày nói: "Sao nhìn cậu như bị thương vậy, có phải gặp tai nạn xe hơi không?" "Không… không có gì, tôi chỉ bị một chút thương ngoài da thôi, không phải tai nạn xe hơi." Trước mặt thanh mai trúc mã từng quen biết, bộ dạng như vậy quả thật có chút không ổn.

Đàn ông mà, ít nhiều cũng sĩ diện.

Vì vậy, Diệp Phàm cảm thấy hơi ngượng ngùng.

Chương 1065

Đối với việc Diệp Phàm cứng miệng, Đường Nhược Tuyết càng đau lòng hơn: "Còn nói không sao, cậu nhìn vết máu này vẫn còn chảy khắp cánh tay kìa." Diệp Phàm cảm thấy trong lòng có chút chua xót, nhưng hơn thế nữa là sự ấm áp.

Bởi vì chinh chiến sa trường bao nhiêu năm nay, chưa từng có một ai thật lòng quan tâm đến hắn.

Không ngờ.

Hôm nay Đường Nhược Tuyết đến, quả thật khiến Hoắc Phong có một cảm giác muốn có một gia đình.

Có lẽ là do cuộc sống phiêu bạt, đấu đá đã quá nhiều, Diệp Phàm từ tận đáy lòng đã chán ghét cuộc sống như vậy.

Thế nhưng.

Tôn nghiêm của đàn ông đặt ở đây, Diệp Phàm không thể không có khí phách đàn ông trước mặt Đường Nhược Tuyết.

Vẫn cứng miệng kiên cường nói: "Thật sự… không có gì." Lời Diệp Phàm còn chưa nói xong.

Đột nhiên.

Ngoài cửa sổ một luồng sáng nhỏ lướt qua mắt hắn.

"Không hay rồi!" Diệp Phàm kêu lớn một tiếng.

Trong lòng cũng biết, đó là ánh sáng phản xạ của ống ngắm bắn tỉa.

Hắn trực tiếp ôm Đường Nhược Tuyết trốn vào góc.

Diệp Phàm lập tức cảm thấy ngực mình mềm nhũn.

Hai người đột nhiên da thịt kề sát, cũng khiến Đường Nhược Tuyết lập tức tim đập lỗi nhịp, mặt đỏ bừng.

Bùm!

Chỉ nghe thấy một tiếng súng vang lên.

Nhìn lại, trên tòa nhà cao tầng đối diện, có một người đã bóp cò.

Phát đạn vừa rồi suýt chút nữa đã bắn trúng trán Diệp Phàm.

Đó là sát thủ do Đường gia sắp xếp đã đến.

"Mẹ kiếp!" Trên tòa nhà cao tầng đối diện.

Một người đàn ông đội mũ trùm da màu đen buột miệng chửi một câu, mặt đầy oán khí nói: "Vậy mà không trúng!

Để tên nhóc này chạy thoát rồi." Trốn vào một góc, Diệp Phàm mới phát hiện, mình và Đường Nhược Tuyết đứng quá gần.

Lập tức cũng vội vàng kéo giãn khoảng cách, dù sao nam nữ thụ thụ bất thân.

Diệp Phàm mặt hơi ngượng ngùng nói: "Cô không sao chứ." "Không… không sao." Đường Nhược Tuyết mặt đỏ bừng, cũng lắp bắp nói mình không sao.

Đường Tiểu Lục nhìn thấy tay bắn tỉa hạng nhất do mình sắp xếp cũng không giết được Diệp Phàm, cũng tức giận bừng bừng.

Hắn chộp lấy chiếc loa lớn bên cạnh, hét vào bên trong.

"Diệp Phàm, mày mẹ nó mà không ra, tao bây giờ sẽ giết chết tất cả mọi người trong bệnh viện, tao biết mày có thể nghĩ rằng bệnh viện này có Đường Hoàng Kinh Vũ che chở phía sau, nhưng, mày đừng quên, lão tử là vương gia đánh thiên hạ, đến lúc đó nói với bên trên một tiếng, bên trong có phần tử khủng bố, tiêu diệt chẳng phải cũng có lý do sao!" Diệp Phàm lúc này cũng hiểu, lần này là không thể

tránh được.

Vạn nhất Đường Tiểu Lục nhân danh chống khủng bố mà cho nổ tòa nhà lớn này.

Vậy thì.

E rằng hắn cũng có lý do để ém nhẹm vụ này, dù sao Đường gia của hắn cũng có chút thế lực.

Diệp Phàm nói với Đường Nhược Tuyết đang hơi hoảng sợ bên cạnh: "Cô ở đây đợi cho tốt, lát nữa nếu em gái tôi tỉnh dậy, thì giúp tôi chăm sóc nó." Đường Nhược Tuyết nghe đến đây suýt nữa thì bật khóc.

Cô biết, người của Đường gia thế lực rất lớn, Diệp Phàm nếu đi xuống, không chắc có thể sống sót trở về.

"Cậu…" Đường Nhược Tuyết muốn nói, nhưng lại bị Diệp Phàm bịt miệng.

"Nếu tôi không xuống, bọn họ sẽ không tha cho tôi, đến lúc đó sắp xếp thêm mấy tay bắn tỉa nữa, e rằng người trong tòa nhà sẽ bị thương hại, yên tâm đi, tôi chắc chắn sẽ không sao đâu." Nhìn ánh mắt kiên định của Diệp Phàm, Đường Nhược Tuyết chỉ có thể âm thầm gật đầu.

Đồng thời, trong lòng cũng thầm cầu nguyện Diệp Phàm nhất định phải sống trở về.

"Ôi vãi chưởng!" Lý Hiển nhìn thấy cảnh này suýt nữa thì sụp đổ.

Đường Nhược Tuyết và Diệp Phàm quen nhau như thế này sao?

Vì Đường gia truy sát mà tạo thành một đoạn nhân duyên?

Chuyện này… có chút đột ngột!

Không đúng rồi!

Con của Đường Nhược Tuyết và Diệp Phàm là Diệp Lan Đình đã hai tuổi rồi.

Video này được quay vào thời điểm Đường Ngũ Tử chết.

Chẳng phải đó là chuyện của mấy tháng trước sao?

Khái niệm thời gian không khớp, đây chẳng phải là nói nhảm sao?

Chuyện này mẹ nó không phải là lừa người đấy chứ!

Lý Hiển quay đầu nhìn người áo đen bên cạnh, nghi ngờ hỏi: "Mày mẹ nó có phải đã PTS video không?" "Không có mà, lão đại, đây là một số video được chia sẻ lại, tôi cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, dù sao thì thứ này cũng bày ra trước mặt rồi, ngài tin thì tin không tin thì tôi cũng chịu." Người áo đen cảm thấy mặt có chút ngượng ngùng.

Bởi vì thời gian quả thật có chút không khớp.

Nếu nói chuyện nhiệt huyết bên cạnh Diệp Phàm xảy ra vào khoảng thời gian này.

Vậy thì con của bọn họ sẽ không thể mới hơn hai tuổi, ít nhất cũng phải chưa đầy một tháng.

Bùm!

Lý Hiển trực tiếp ném chiếc máy tính bảng trong tay xuống đất.

"Bọn phế vật chúng mày thành sự thì ít bại sự thì nhiều, mẹ nó làm không tốt thì thôi, còn cố tình ở đây gây rối làm cái quái gì?

Bị bệnh à?" Lý Hiển gần như sắp phát điên.

Không ngờ.

Hắn ngồi đến vị trí này không những bị người khác lừa, mà ngay cả người thân cận nhất bên cạnh cũng lừa hắn!

Thật đúng là cao chỗ bất thắng hàn!

Vậy thì nói như vậy, những người xung quanh vì muốn hắn vui?

Đang điên cuồng lừa gạt hắn.

Chuyện này thật vô lý!

Chương 1066

“Bạn quân như bạn hổ,” câu này đặt lên người khác quả thật rất thích hợp.

Nhưng ở đây hắn muốn nghe cũng chỉ là lời thật lòng.

Sau khi thả Hắc Toàn Phong Lý Quỳ đi.

Phía Liệt Hoa ngược lại yên tĩnh hơn rất nhiều.

Dù sao.

Vì nguyên nhân thời gian ngừng đọng.

Dường như mọi thứ đều không nằm trong tầm kiểm soát.

Nhưng nhờ Hắc Toàn Phong thoát được, mọi thứ liền khôi phục lại bình tĩnh.

Chỉ là trên nóc xe lửa đang mưa lớn rào rào.

Do lực xung kích vừa rồi quá lớn.

Bây giờ cho dù có sửa chữa cũng đã không kịp.

Bất đắc dĩ xe lửa đành phải dừng lại và đỗ ở giữa cánh đồng.

Nhìn thấy thời gian đã không còn kịp nữa.

Diệp Phàm bên này cũng chẳng có gì để nói.

Hắn trực tiếp bắt đầu lợi dụng thuật pháp để vội vã đến Kinh Thành.

Thái độ của Liệt Hoa bên này là nhắm một mắt mở một mắt.

Hắn cảm thấy đã không có cách nào vòng vèo được.

Chỉ có thể dùng những cách vụng về để xoay sở một chút.

Thuật pháp của Diệp Phàm không quá lợi hại.

Nhưng đối với Liệt Hoa mà nói chỉ là chuyện nhỏ.

Hai người bọn họ căn bản không phải là đối thủ ngang tầm, thà nói là dùng chung một cơ thể, còn hơn là dùng chung một ý thức.

Trong tiền đề ý thức như vậy thì chắc chắn không thể dùng thường xuyên.

Phía Trương Đại Thụ.

Nhìn bầu trời mây đen giăng kín.

Cũng biết đã đến lúc một tai nạn sắp xảy ra.

Những nhân vật đạt đến cấp độ của hắn thậm chí có thể tiên tri.

Không phải cảm giác của hắn rất chuẩn, mà là vì mọi thứ hắn phải đối mặt nhất định phải đặc biệt phức tạp.

Nếu ngay cả tiền đề cũng không phân biệt rõ ràng, thì ai biết phải làm thế nào.

Phía Từ Long và Diêm Bác Đạt thì rất an nhàn.

Bởi vì.

Hắn biết.

Bây giờ vẫn là Lý Hiển nói là được.

Nhóm người này của bọn họ không thể gây ra sóng gió lớn được.

Mặc dù bọn họ cũng biết sự tồn tại của Liệt Hoa.

Nhưng dù sao cũng chỉ là một trạng thái linh hồn.

Trong việc đối kháng với bản chất vật chất chủ nghĩa.

Lý Hiển chắc chắn là lực bất tòng tâm.

Vì vậy.

Thái độ của bọn họ bên này cũng là tọa sơn quan hổ đấu.

Cố gắng không quá để tâm.

Trong chốc lát.

Diệp Phàm đã tiến vào Kinh Thành.

Nhưng hắn không mạo hiểm ra tay.

Bởi vì Đường gia đang hổ thị đam đam với hắn, huống chi mấy vị trong Hoàng Thành kia cũng có sát ý với hắn.

Vì vậy hắn đã ngụy trang thành một người bình thường.

Thuật dịch dung nói đơn giản thì cũng đơn giản.

Nhưng người bình thường thì thật sự không biết.

Với sự gia trì của Liệt Hoa trong cơ thể mình.

Thuật pháp nhỏ này chỉ cần búng tay một cái là có thể thực hiện được.

Diệp Phàm biết.

Mình đã làm Đạo mộ bao nhiêu năm.

Đến Kinh Thành này.

Cũng đã đến lúc phải dạo một vòng Phan Gia Viên rồi.

Nếu là Mạc Kim Đạo Đấu, mà ngay cả nơi này cũng không đi thì quả thật là lãng phí.

Đạo mộ cũng tựa như phương pháp Đạo Đấu vậy.

Diệp Phàm bây giờ đã rất thành thạo.

Nhưng lại chưa từng có thể tìm được bảo vật nào có giá trị thực sự.

So với những người khác có Đồng Tử Hoàng Kim, Diệp Phàm bên

này không có gì cả.

Vì vậy.

Lần này đến Phan Gia Viên hắn mới thật sự muốn học hỏi một chút.

Chương 1067

Kinh Thành khiến người ta hoa mắt.

Ngoài đình đài lầu các ra, còn có vô số phấn son lớn nhỏ có thể nhìn thấy.

Đối với những thứ này.

Diệp Phàm không mấy hứng thú.

Bởi vì mục đích của hắn rất rõ ràng.

Đó chính là tiến vào Phan Gia Viên, nếu có thể kiếm được hai món bảo vật, thì cuộc đời này thật sự đã đủ rồi.

Ngành đồ cổ nước rất sâu.

Một món đồ cổ ngọc khí nếu có con mắt tinh tường.

Thì trực tiếp có thể kiếm được hàng trăm tám mươi vạn.

Nếu mắt không tinh, cho dù có cho mình trăm tám mươi vạn cũng chắc chắn là một cái đĩa vỡ cái bát vỡ.

Diệp Phàm bây giờ hơi nghi ngờ.

Mấy cái đĩa vỡ bát vỡ này rốt cuộc có giá trị sưu tầm gì, tại sao giá lại cao như vậy?

Vạn nhất là có giá mà không có thị trường thì chẳng phải mua cũng như không mua sao?

Hay là kinh doanh ngành đồ cổ này hoặc có nhân vật lớn nào đó đang rửa tiền trong đó?

Muốn rửa tiền hợp pháp thành phi pháp?

Thế nhưng.

Nghĩ đến những vấn đề này.

Diệp Phàm liền không còn hứng thú nữa.

Bởi vì những chuyện này không thuộc quyền quản lý của hắn.

Hắn cũng lười quản.

Không phải hắn là một người đặc biệt chính nghĩa.

Việc không liên quan thì mặc kệ.

Đây chính là kế hoạch cuộc đời hiện tại của Diệp Phàm, những thứ khác hắn cũng không muốn làm gì?

Diệp Phàm đi đến Phan Gia Viên lúc này mới phát hiện bụng mình đã trống rỗng.

Nói là mấy ngày chưa ăn cơm cũng không quá đáng.

Thật ra.

Bây giờ nghĩ lại cũng đúng thật, mấy ngày nay đi theo Liệt Hoa ở đây gây rối.

Làm một số chuyện đặc biệt trái với lẽ thường, ngay cả việc ăn uống sinh hoạt bình thường cũng không có.

Thật sự có chút khó hiểu.

Nhìn Diệp Phàm bên này đông ngó tây nhìn, cứ thế mà không biết đang làm gì.

Liệt Hoa thật sự không nhịn được nói: "Bây giờ không phải là lúc no bụng, mau tranh thủ thời gian giấu thân phận của cậu cho tốt, đối với chúng ta đều rất có lợi." Diệp Phàm lạnh lùng cười, cảm thấy Liệt Hoa thật sự khó hiểu: "Người là sắt, cơm là thép, một bữa không ăn thì đói lả.

Ngay cả cơm cũng không ăn nổi, vậy chúng ta còn tồn tại để làm

gì?" "Cậu không thể nói là để tôi đói bụng đi dạo loanh quanh trong Phan Gia Viên này, đóng vai một thương nhân đi, hơn nữa, tôi cũng không có tiền rảnh." Diệp Phàm nói là thật.

Hắn trong tay căn bản không có tiền mặt lưu động.

Cũng chỉ có hơn trăm tờ tiền lẻ này.

Vẫn là dùng để mua vé xe lửa khi đến đây.

Bây giờ.

Vé xe lửa thì không mua được.

Sau khi lập quốc, động vật không được phép thành tinh, đây là quy tắc từ xưa đến nay.

Thế nhưng hiện tại.

Diệp Phàm vậy mà lại phá vỡ quy tắc này.

Dùng thuật pháp, như một con cá vậy bơi lội qua lại trên vùng đất an lành.

Quả thật có chút trái với quy tắc.

Vì vậy.

Chỉ riêng điểm này.

Cũng khiến những dị nhân khác cảm thấy vô cùng bất công.

Tại sao!

"Tên nhóc nhà ngươi nhìn tuổi còn trẻ, vậy mà lại có thể dùng một số thuật pháp linh tinh để phục vụ cho mình?

Còn chúng ta thì chỉ có thể che giấu thực lực của mình?" Mà người đã để mắt đến Diệp Phàm chính là một tổ chức cực kỳ mạnh mẽ.

Tổ chức này ban đầu không để ý đến Diệp Phàm.

Bởi vì Diệp Phàm không bộc phát linh khí của bản thân.

Nhưng chính vì Diệp Phàm đã sử dụng thuật Thuấn Di.

Hơn nữa chỉ trong một thoáng ngắn ngủi đã từ Cửu Huyền Sơn chạy đến Kinh Thành.

Vì vậy.

Sự dao động năng lượng siêu nhiên dị thường này, mới khiến tổ chức kia phát hiện ra dấu vết của Diệp Phàm.

Tổ chức này có một cái tên rất mạnh mẽ gọi là Ám Ảnh Binh Đoàn.

Ám Ảnh Binh Đoàn không chịu sự quản lý của bất kỳ ai.

Bọn họ chỉ tồn tại trong bóng tối.

Trong bóng tối, những người này cũng không phải là người.

Họ là do oán niệm của con người sinh ra.

Oán niệm của những người này cực kỳ sâu sắc, hơn nữa cực kỳ mạnh mẽ.

Chương 1068

Vốn dĩ.

Kẻ thù của Diệp Phàm đã rất nhiều, giờ lại xuất hiện thêm Ám Ảnh Binh Đoàn.

Thật sự khiến hắn trở tay không kịp.

Thế nhưng.

Lúc này.

Diệp Phàm căn bản không hề phát hiện Ám Ảnh Binh Đoàn đã để mắt đến hắn.

Nhưng Liệt Hoa thì lại phát hiện ra.

Liệt Hoa giận sắt không thành thép nói: "Vừa nãy để cậu dùng tiền mua vé xe lửa trực tiếp đi xe đến Kinh Thành, cậu lại cứ nhất định phải dùng thuật pháp?

Thôi được rồi, bây giờ thì hay rồi, lại mẹ nó bị để mắt tới, hơn nữa, kẻ thù lần này rất mạnh, vậy mà lại là Ám Ảnh Binh Đoàn trong truyền thuyết, thế nào, cậu có trụ được không?

Tôi không chắc có thể đối phó được với bọn chúng." Diệp Phàm nghe xong những lời này cả người đều hơi ngớ người.

Hắn không ngờ một chút dao động năng lượng nhỏ bé lại chiêu dụ được sự truy sát của Ám Ảnh Binh Đoàn.

Thế nhưng.

Từ tình hình hiện tại mà xem.

Nhóm người này vẫn chưa muốn ra tay với mình, chắc là đang chờ đợi thời cơ.

Liệt Hoa vốn đang căng thẳng trực tiếp thở phào một hơi, chậm rãi nói: "Ám Ảnh Binh Đoàn này chẳng qua là do oán niệm của con người sinh ra, dao động năng lượng vừa rồi của cậu, chẳng qua cũng chỉ là đang biểu hiện oán niệm sâu sắc trong bệnh viện thôi đúng không?" "Không sao cả, nhưng đến lúc đó xem xem có thể thu phục bọn chúng không, dù sao những tên này không phải là chính quy quân, nhưng thủ đoạn của bọn chúng thì không phải cậu và tôi có thể đối phó được đâu." Liệt Hoa có đối sách của riêng mình.

Hắn cảm thấy.

Bây giờ căn bản không thể nói là cứng đối cứng, cứng đối cứng chắc chắn sẽ chết không nghi ngờ.

Hơn nữa.

Còn sẽ gây sự chú ý của những người khác.

Chỉ có thể từ từ cẩn thận một chút thì tốt hơn.

Ám Ảnh Binh Đoàn – tổ chức mạnh mẽ này đã khiến hắn ghi nhớ rất lâu rồi.

Bởi vì nhóm người này căn bản sẽ không chết.

Bọn họ vốn dĩ là bóng tối.

Nhưng đòn tấn công của bọn họ lại mang tính chất thực chất.

Có thể lấy thủ cấp của địch tướng từ ngàn dặm xa.

Thậm chí bọn họ có thể cầm gạch, dao găm, dao và gậy gộc để tấn công người bình thường.

Thế nhưng.

Người bình thường muốn tấn công bọn họ thì lại không dễ dàng như vậy.

Bởi vì.

Nhóm người này dù sao cũng là bóng tối.

Cho dù có chém trúng bọn họ cũng chỉ là không có gì cả.

Bên cạnh một cái bóng lớn có mấy cái đầu đang nhấp nhổm.

Bọn họ chính là người của Ám Ảnh Binh Đoàn.

Sở dĩ bọn họ để mắt đến Diệp Phàm.

Cũng hoàn toàn là vì dao động dị năng vừa rồi.

Mắt của người Ám Ảnh Binh Đoàn đều màu đỏ, mặc đồ ninja màu đen, căn bản không nhìn thấy mặt thật của bọn họ.

Nhóm người này có thể tụ tập hàng ngàn hàng vạn người trong một cái bóng nhỏ.

Cũng có thể chỉ có một hai người trong một cái bóng lớn.

Hoàn toàn phụ thuộc vào khả năng của bản thân bọn họ.

Bóng tối này là có thể hấp thụ.

Ám Ảnh Binh Đoàn, chẳng qua là đem tất cả các bóng tối dung hợp lại với nhau.

Biến thành một cái bóng khổng lồ.

Cuối cùng trở thành một hình thái ninja khổng lồ.

Thật ra.

Trên thế giới này vốn dĩ không có Ám Ảnh Binh Đoàn.

Nhưng kể từ khi tất cả áp lực khiến người ta không thở nổi.

Bị áp lực cuộc sống đè nén đến mức không ngẩng đầu lên được.

Loại oán niệm cực mạnh này cũng từ đó mà sinh ra.

Vì vậy, trong hoàn cảnh thiên thời địa lợi nhân hòa đặc biệt này.

Nhóm Ám Ảnh Binh Đoàn này liền nảy sinh.

Bọn họ vốn dĩ không có bản lĩnh gì thật sự.

Chẳng qua oán niệm của con người càng nặng thì năng lực của bọn họ càng mạnh.

Rồi cuối cùng mạnh đến mức không thể nào chê được.

Đặc biệt là mấy năm gần đây.

Cùng với sự phát triển của xã hội, sự tiến bộ của thời đại, áp lực tâm lý của tất cả mọi người càng thêm nặng nề.

Mang trên mình hàng ngàn hàng vạn cân đồ vật mà gánh vác.

Không có cách nào.

Năng lực của Ám Ảnh Binh Đoàn cũng từ đó mà càng ngày càng nhỏ, càng ngày càng lớn.

Thứ vốn không nên tồn tại trên thế giới này lại nhẹ nhàng xuất hiện.

Phật gia, Đạo gia, Nho gia, vốn có cơ hội tiêu diệt nhóm người này.

Chương 1069

Nhưng vì bọn họ cũng không phải là những nhân vật năng lượng chính thống thật sự.

Việc truyền bá không đến nơi đến chốn.

Vì vậy cũng không khiến những người này bị loại trừ.

Năng lượng trong cơ thể một vật thể nếu là chính, thì nó sẽ phải đối mặt với phản.

Thế giới này rất đơn giản.

Có âm thì có dương.

Có trên thì có dưới.

Vì vậy trong trường hợp đặc biệt này, chính là cần âm dương điều hòa nhất định phải làm đúng chỗ.

Tuyệt đối không được làm ra những chuyện trắng đen lẫn lộn.

Như vậy.

Không những trái với đạo nghĩa, mà còn trái với chân lý tồn tại trên thế gian.

Một hệ thống quốc gia nếu phát triển quá nhanh.

Thì mâu thuẫn xã hội cũng sẽ kịch liệt.

Sẽ sản sinh ra ngày càng nhiều chuyện phức tạp.

Làm việc liệu sức cũng là một lựa chọn không tồi.

Chẳng qua đa số người ta không nghĩ như vậy.

Trong tốc độ đuổi kịp và vượt các quốc gia khác cũng khá lợi hại.

Bị người của Ám Ảnh Binh Đoàn theo dõi như vậy.

Diệp Phàm cũng chẳng có gì để nói nữa.

Dù sao.

Nhóm người này cũng sẽ không nói chuyện, thật ra nói cho cùng bọn họ cũng chẳng qua chỉ là một đám bóng tối.

Nói có uy lực thì cũng có uy lực, nhưng chỉ cần không gây ra thương tổn quá lớn.

Diệp Phàm cũng không muốn nhúc nhích.

Diệp Phàm nhìn xung quanh mình.

Hắn đang ở cạnh một thùng rác lớn.

Xung quanh toàn bộ là bóng tối, và toàn bộ đều là người của Ám Ảnh Binh Đoàn.

Đây là một con hẻm nhỏ hẹp, phía trước, phía sau căn bản đều không thông, chỉ có thể vòng vèo mới có thể đi ra, tại sao lại đến đây?

Diệp Phàm không biết.

Thế nhưng.

Chuyện này nhất định phải hỏi Liệt Hoa.

Diệp Phàm có chút khó hiểu hỏi Liệt Hoa: "Lão gia hỏa nhà ngươi thật sự biết chọn địa điểm đó, lát nữa nếu thật sự đánh nhau, ngươi có thể đối phó được nhóm người này không?

Tôi thì không đối phó được, thuật pháp của tôi cũng chỉ có thể bảo toàn tính mạng, nếu ngươi muốn đánh thì mẹ nó cứ xuất nguyên thần ra là được." Diệp Phàm thật sự không hiểu Ám Ảnh Binh Đoàn có ân oán gì.

Bởi vì hắn biết.

Cơ thể là của mình, Liệt Hoa tên này chẳng qua là muốn thu phục.

Nhưng nhóm người này căn bản không dễ dàng thu phục như vậy.

Nếu ba câu hai lời đã có thể thu phục Ám Ảnh Binh Đoàn.

Thì mẹ nó còn cần nhân tâm để làm gì?

Nói trắng ra.

Sự ra đời của Ám Ảnh Binh Đoàn cũng chẳng qua là minh chứng cho nhân tâm mà thôi.

Tại sao lại sản sinh ra Ám Ảnh Binh Đoàn, chính là do nhân tâm mà ra.

Nỗi sợ hãi và áp lực của nhân tâm lấn át tất cả những cảm xúc tiêu cực khác.

Mới dẫn đến sự xuất hiện của Ám Ảnh Binh Đoàn.

Loại này giống như một loại virus đang từng chút một lây lan ra ngoài.

Nếu có chút đáng tiếc thì.

Các binh đoàn bóng tối đối lập rất hiếm, gần như không có.

Binh đoàn bóng tối sinh ra từ oán niệm của con người.

Vậy thì năng lượng chính diện của con người có thể tạo ra những quân đoàn năng lượng chính diện cực kỳ mạnh mẽ không?

Thật ra mà nói, không có, ngay cả một người cũng không có.

Bởi vì năng lượng chính diện trong cơ thể con người căn bản sẽ không tiết lộ ra ngoài.

Chỉ có oán niệm mới không định kỳ tiết lộ ra ngoài.

Nghe Diệp Phàm trêu chọc, Lý Hoa cũng chẳng có gì để nói, hắn biết lúc này chỉ có thể nói thật: “Hôm nay tôi đứng ở đây không phải

để chứng tỏ tôi mạnh, cũng không phải để chứng minh thân thể cậu không rảnh rỗi, mà vì tôi muốn nói cho bọn chúng một đạo lý.” Lý Hoa nói đến đây dừng lại một chút, rồi ngẩng đầu nhìn bầu trời, mây đen lại lần nữa che phủ: “Tôi từng mất đi tất cả, tôi nhất định phải lấy lại.” Lần này, Diệp Phàm không phản bác Lý Hoa.

Bởi vì hắn biết, rốt cuộc, khi tất cả mọi thứ ban đầu mất đi trong chớp mắt như vậy, biến thành hư không, ai trong lòng cũng không dễ chịu.

Nhưng cũng không thể cứ thế mà dễ dàng từ bỏ.

Binh đoàn bóng tối cố nhiên rất mạnh, nhưng muốn thu phục đám người này lại kết hợp với kiến thức hiểm hóc, đúng là chuyện viển vông.

Những kẻ này không tham tiền, không thích bất cứ thứ gì.

Bởi vì bản thân bọn chúng vốn không phải người, vô dục vô cầu.

Sở dĩ bọn chúng truy sát những người có phép thuật, có linh khí, là vì trách nhiệm của bọn chúng.

Đối với bọn chúng mà nói, những người có phép thuật này có thể tiêu diệt bọn chúng.

Cho nên bọn chúng nhất định phải ra tay trước để diệt trừ hậu họa.

Xoẹt!

Chương 1070

Một phi tiêu màu đen bay ra, thẳng tắp đâm vào cổ Diệp Phàm.

Thế nhưng, Diệp Phàm chỉ khẽ nghiêng đầu là tránh được phi tiêu đó.

Là người của binh đoàn bóng tối đang thăm dò năng lực cá nhân của Diệp Phàm.

Diệp Phàm cử động vai, có lẽ là Lý Hoa nhưng giọng nói chính là Lý Hoa.

"Nếu đã như vậy, vậy thì chúng ta cùng ra tay thôi, lần này cho tôi mượn thân thể cậu một lát." Lý Hoa chiếm lấy thân thể Diệp Phàm, bắt đầu bùng phát một loạt võ lực khắp toàn thân.

Còn ý thức của chính Diệp Phàm cũng bị ý thức của Lý Hoa đẩy lùi, tạm thời chạy sang một bên xem kịch.

Tuy nhiên, lúc này Diệp Phàm vẫn không quên nhắc nhở Lý Hoa: "Ông ơi, ông làm ơn nhẹ nhàng một chút, cái thân thể này của tôi tuy không phải đồ bỏ đi mười đồng, nhưng thực sự là một cái túi da rất tốt đó, muốn mua cái túi da này ông có tìm khắp nơi cũng không có đâu." Lý Hoa nghe xong lời thỉnh cầu của Diệp Phàm cũng phá lên cười: "Ha ha ha, cậu nhóc cứ yên tâm đi, cái thân thể này của cậu mà có bị đánh hỏng, lão tử sẽ tạo lại cho cậu kiếp này, quay đầu tặng cậu một khuôn mặt siêu cấp đẹp trai." Diệp Phàm đổ mồ hôi hột, cảm thấy cạn lời, hơn nữa là bất lực: "Ông đúng là hay nói đùa, người ta nói thân thể phát xuất từ cha mẹ, không thể tùy tiện hủy hoại, ông mà đánh hỏng rồi tạo cho tôi cái thân kim thân mặt đẹp trai, thì dù tôi có muốn tôi cũng không thèm đâu!" Rầm!

Lời Diệp Phàm còn chưa dứt, người của binh đoàn bóng tối đã lao

đến.

Lý Hoa trực tiếp điều khiển thân thể bắt đầu tấn công.

Chỉ thấy người của binh đoàn bóng tối dày đặc như ruồi muỗi, bắt đầu nhất loạt lùi về phía Lý Hoa.

Bóng tối va chạm vào da thịt con người thực ra không có sát thương gì.

Cái lợi hại là trong tay bọn chúng lại có binh khí.

Trước chủ nghĩa duy vật, tất cả binh khí nhất định phải là vật thể.

Nhìn lại vũ khí trong tay binh đoàn bóng tối, hóa ra là đao thương côn bổng, rìu việt câu xoa.

Lý Hoa cười cười, lùi lại hai bước.

Hắn chuẩn bị tấn công, cũng chuẩn bị ra tay.

"Đám này mẹ kiếp cũng thông minh phết, biết quyền cước của mình chẳng có tác dụng gì với con người, thay vào đó lại dùng gậy gộc tấn công.

Được được được, cầm được gậy thì sợ gì mày không buông xuống được." Bọn chúng có thể cầm gậy, vậy Lý Hoa mình cũng có thể cầm gậy.

Hắn trực tiếp nhặt một viên gạch vỡ dưới đất, lao về phía đám người đó một lần nữa.

Vũ khí thực thể va chạm vào nhau, như một trận tia lửa tí tách đang giao chiến.

Lý Hoa lao vào người của binh đoàn bóng tối, nhưng chỉ lao vào khoảng không.

Bởi vì đám người này rốt cuộc là bóng tối, chúng không có đầu lâu

hay thân thể thực thể.

“Không ngờ đám này mẹ kiếp lại không chạm vào được, cũng có chút thú vị đấy chứ.” Lý Hoa cười tự giễu, rồi ném viên gạch xuống đất.

Nếu đám này là bóng tối, là âm ảnh, vậy thì viên gạch trong tay hắn chỉ có thể đánh vào gậy gộc của chúng thôi.

Đối với bản thể chúng thì không có bất kỳ sát thương nào.

Bóng tối chính là bóng tối, thậm chí còn không biết nói chuyện, không có cả khái niệm giao tiếp.

Chỉ là một kỹ năng lao về phía trước, dù có ngã xuống đất, chúng cũng có thể hồi sinh trong bóng tối.

Đây chính là sự đáng sợ của binh đoàn bóng tối.

Quyền của chúng không gây sát thương cho con người, nhưng một khi để chúng nắm giữ binh khí, thì đó chính là sự khắc chế hoàn hảo.

Ầm!

Lý Hoa không phí lời, trực tiếp tháo miếng ngọc bội trong ngực xuống.

Trước đây hắn đã tồn tại và sống trong miếng ngọc bội này.

Bây giờ tên này đã thoát khỏi sự khống chế của ngọc bội, vậy thì ngọc bội cũng đã biến thành một pháp khí tùy tâm.

Đối phó với binh đoàn bóng tối này chỉ có thể dùng những chiêu thức huyền huyễn này.

Ngọc bội đang lấp lánh ánh sáng chói mắt, như thể giây tiếp theo sẽ chiếu sáng cả đại địa.

Tuy nói không khoa trương đến thế, nhưng trong một khoảng thời

gian ngắn, bóng tối xung quanh đang dần dần tiêu tan.

“Binh đoàn bóng tối, tôi biết các người không có bản thể thực chất, vậy thì, nếu đã như vậy, chỉ có thể dùng phương pháp này để đối phó với các người thôi.

Đừng trách tôi, khi mặt trời chiếu xuống, chính là để thu các người vào trong túi.” Lý Hoa vừa nói vừa giơ cao miếng ngọc bội phát sáng trong tay, lấp lánh như những vì sao.

Ánh sáng càng ngày càng mạnh, càng ngày càng hùng vĩ.

Binh đoàn bóng tối dường như biểu lộ sự đau khổ tột cùng, đang từ từ lùi vào những nơi bóng tối khác, không dám tiến thêm một bước nào gần Lý Hoa nữa.

Thế nhưng, Lý Hoa đã quên một điều quan trọng nhất.

Khi phía trước có ánh sáng, phía sau nhất định là bóng tối.

Bởi vì ánh sáng vĩnh viễn không thể chiếu rọi hoàn hảo ba trăm sáu mươi độ, mọi góc độ, mọi ngóc ngách.

Vì vậy, binh đoàn bóng tối lại lần nữa kéo đến.

Binh đoàn bóng tối phía trước bị đẩy lùi, vậy thì binh đoàn bóng tối phía sau đã lao đến dưới chân hắn.

Phập!

Một con dao găm sắc bén đâm vào mắt cá chân của Lý Hoa.

Mặc dù là Lý Hoa đang điều khiển thân thể này, nhưng, chủ nhân ban đầu của thân thể này rốt cuộc là Diệp Phàm.

Thấy thân thể mình bị tổn thương như vậy, Diệp Phàm cũng tái mặt mà nói: “Mẹ kiếp ông đờ người ra làm gì, nhanh lên dùng hết sức lực đi, cái thân thể này ông không thể cho tôi phá nát bừa bãi đâu, nhanh lên, nhanh!” Diệp Phàm đã tức giận.

Hắn muốn tranh giành quyền điều khiển thân thể này với Lý Hoa.

Nhưng hiện tại Lý Hoa vẫn chưa có ý định thoái vị, vẫn đang khống chế, vì vậy Diệp Phàm cũng chỉ có thể đứng bên cạnh quan sát.

"Thằng nhóc cứ yên tâm đi, chẳng phải chỉ là mắt cá chân bị đâm một nhát thôi sao, có gì to tát đâu, cậu nhìn tôi đây này." Diệp Phàm nghe xong những lời này, cảm thấy Lý Hoa này thực sự có chút quá vô trách nhiệm.

Cái gì mà bị đâm một nhát, đó cũng là tổ chức da thịt trên người mình sao?

Đó là một nhát dao vào phần thịt trên người mình, có đâm hay không đâm hoàn toàn là hai chuyện khác nhau.

Tuy nhiên, nhìn bộ dạng Lý Hoa đầy tự tin, hắn cũng thấy không có gì để nói.

Nếu lát nữa mà không thể phục hồi được, thì hắn nhất định sẽ bắt tên này cút ra khỏi thân thể mình.

Hai ý thức cùng dùng chung một thân thể, vốn đã khá phức tạp.

Không ngờ mẹ kiếp còn không biết trân trọng yêu quý.

Ghê tởm!

Quá ghê tởm!

Chương 1071

Binh đoàn bóng tối lại lao đến.

Trong bóng tối mà ngọc bội không thể chiếu rọi tới, chúng lại lần nữa tập hợp, chuẩn bị tấn công dữ dội.

Thực ra Lý Hoa ban đầu định dùng cách đàm phán để giải quyết mọi chuyện.

Không ngờ, đám người này mẹ kiếp không biết tiếng người thì thôi đi, ngược lại càng cứng đầu hơn.

Lý Hoa cảm thấy bất lực, nhưng hơn nữa là cạn lời.

"Gặp phải đám ngu ngốc này thật là quá vô lý, nói chuyện với chúng nó à, chúng nó lại không biết nói, không nói chuyện với chúng nó thì chúng nó lại cứ lao lên tấn công dữ dội." Trong con hẻm, sự xáo động đã thu hút sự chú ý của người bên ngoài.

Lúc này, một người ăn mặc rách nát, mặt mũi lem luốc đứng ra, nói lớn: "Không ngờ, thời đại này lại còn có binh đoàn bóng tối tấn công người thường sao?

Không biết hiệp ước Phàm Nhĩ Sai đã được ký kết chưa?" Lão ăn mày vừa nói vừa tỏ vẻ phẫn nộ.

Hắn cảm thấy Lý Hoa đang yếu ớt trước mặt là một người đặc biệt hiền lành.

Không ngờ lại bị binh đoàn bóng tối tấn công.

Hắn là một người hay bênh vực kẻ yếu.

Hắn quyết định, nhất định phải cho đám binh đoàn bóng tối này một bài học.

“Lại có cứu binh?

Cứu binh đã đến rồi!” Lý Hoa vừa kinh ngạc vừa vui mừng.

Ban đầu hắn đã có chút khổ não, không biết có nên dùng phép thuật để điều chuyển đám người này đi hay không.

Nhưng lại sợ gây ra biến động năng lượng lớn, rồi thu hút sự chú ý của những thế lực sâu xa hơn, không thấy ánh sáng.

Trong lúc bất lực, hắn cũng đang nghĩ cách vẹn toàn.

Không ngờ lần này lão ăn mày xuất hiện cũng coi như là đã cứu hắn rồi.

Lão ăn mày quả nhiên không phải người thường.

Hắn trực tiếp đốt đống rác bên cạnh.

Chỉ thấy những ngọn lửa lập lòe cháy bùng lên.

Lão ăn mày túm lấy cánh tay Lý Hoa: “Nhanh lên, lại đây, ở đây cậu mới có thể tương đối an toàn, đám người đó sợ lửa, vì ánh lửa và nhiệt độ cực cao có thể làm tan chảy cái loại bóng tối này của chúng.” Nghe đến đây, Lý Hoa vội vàng chạy nhanh hai bước, đi qua.

Hắn cảm thấy không nghe lời người già thì thiệt thòi ngay trước mắt.

Lão ăn mày này tuy rằng trông không được bắt mắt, hơn nữa toàn thân rất khó ngửi, nhưng có thể cứu mạng thì hơn tất cả mọi thứ.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, binh đoàn bóng tối sau khi nhìn thấy ánh lửa lập lòe thì không còn tiến lên nữa.

Bởi vì chúng cũng sợ nhiệt độ quá cao.

Huống hồ ngọn lửa bùng lên ít nhất cũng đạt tới một trăm độ.

Càng đến gần trung tâm ngọn lửa, bóng tối càng tan chảy.

Tất cả không còn tấn công về phía trước, nhưng chúng cũng không rời đi, dù sao đám người của binh đoàn bóng tối này không có não.

Nếu chúng có thể chờ đợi, chúng có thể chờ mười năm, trăm năm, thậm chí nghìn năm.

Bởi vì đám người này không cần ăn uống, cũng không cần bất kỳ hoạt động tâm lý nào.

Chỉ cần chết dí theo một mục tiêu là được.

Lão ăn mày ho khan hai tiếng, gõ tẩu thuốc trong tay vào cọc gỗ: "Cái thời này ngay cả binh đoàn bóng tối cũng ra gây rối, không biết giới thuật sĩ giang hồ quản lý kiểu gì, sao có thể để đám này thoát ra, đúng là thật sự vô lương tâm mà!" Lão ăn mày vừa nói vừa hít hai hơi thuốc lá, cảm thấy hút rất ngon lành.

Khói trắng từ miệng bốc ra cuồn cuộn.

Lý Hoa ngước mắt nhìn lão ăn mày, trong ánh mắt lão toát lên vẻ tinh anh, sáng quắc.

Nhìn bộ dạng thì thấy là một người sa cơ thất thế, nhưng thực chất chắc hẳn là một vương hầu tướng tướng, ít nhất cũng là một quý tộc.

Nếu không thì cái khí chất trên người lão là thứ mà người khác không có.

Giống như lão ăn mày vừa nói, không biết giới thuật sĩ giang hồ quản lý kiểu gì, lại dám để binh đoàn bóng tối xuất hiện trở lại giang hồ.

Đúng là quá vô lý.

Lúc này, Lý Hoa cũng cảm thấy có chút mệt mỏi.

Dù sao thì, hắn vừa chiến đấu và mắt cá chân bị thương, cũng

khiến hắn hao tổn nguyên khí.

Vì vậy, trong lúc bất lực, hắn chỉ có thể tạm thời rút lui ý thức của mình.

Và lúc này, ý thức của Diệp Phàm tiếp quản thân thể.

Hắn nhìn lão ăn mày trước mặt, rồi lại nhìn binh đoàn bóng tối bên cạnh.

Diệp Phàm điều khiển thân thể, trước tiên cúi đầu nhìn vết thương ở chân mình, rồi thầm nghĩ trong lòng, tên Lý Hoa này đúng là đủ tàn nhẫn.

May mà không phải thân thể hắn không biết quý trọng.

Lát nữa nhất định phải nói chuyện với cái tên ngu ngốc kia, để hắn tự biết điều một chút, đừng lúc nào cũng gây họa cho thân thể mình.

"Tiền bối à, nhìn là biết không phải người thường, sao tiền bối thấy chuyện này thế nào, chúng ta không thể cứ ở đây mãi được, binh đoàn bóng tối này đâu phải một sớm một chiều là có thể giải quyết được, ít nhất cũng phải có cách giải quyết hoặc là chúng ta cầm đuốc đi tới?" "Ha ha ha ha." Lão ăn mày vừa chống gậy vừa từ từ đứng dậy, cất tẩu thuốc trong tay đi.

Điếu thuốc lá được hắn hút xong trong chớp mắt.

Là vì tên này thích hút thuốc lá nặng, hắn cảm thấy như vậy mới mạnh.

"Người trẻ tuổi à, cậu còn trẻ thật, dù tôi có cầm lửa đi phía trước, phía sau cậu vẫn có bóng tối, binh đoàn bóng tối đó vẫn có thể lao đến.

Cậu bây giờ cứ bảo toàn tính mạng mình trước đã, những thứ khác cậu không cần phải đi theo." Mục đích của lão ăn mày rất rõ

ràng, đó là nhận tiền của người ta để giúp người ta giải tai ương.

Vừa rồi hắn căn bản không phải bảo vệ miễn phí.

Cho nên bây giờ nhất định phải nhận thù lao thì mới bảo vệ.

Nếu không, thì sẽ vĩnh viễn hao tốn thời gian ở đây.

Thứ này đối với binh đoàn bóng tối không quan trọng.

Nhưng, đối với Diệp Phàm, đối với con người thật sự, lại rất quan trọng.

Chẳng lẽ lại ở đây một ngày sao.

Dù chỉ ở nửa ngày cũng mẹ kiếp sẽ xuất hiện tình trạng tổn thất chức năng cơ thể.

Diệp Phàm gật đầu.

Chương 1072

Nhìn ánh mắt lão ăn mày, hắn cảm thấy lão già này cũng coi như tinh minh.

Người minh bạch không nói lời ám chỉ.

“Được thôi.

Nếu đã muốn tiền, thì hãy tự xem túi mình có mấy đồng mấy hào không.” Diệp Phàm lục lọi túi quần mình.

Không ngờ lục vài cái lại chỉ móc ra được hơn trăm tệ, hơn nữa đa số còn là tiền lẻ.

“Hết cách rồi, tiền bối, lúc này tôi chỉ có bấy nhiêu thôi, cũng mong ông lượng thứ.

Tôi bên này thực sự là vô năng vi lực, ông cứ yên tâm sử dụng, nếu tôi có thể đi ra ngoài, hơn nữa có thể thoát khỏi binh đoàn bóng tối, tôi bên này nhất định sẽ đền bù gấp đôi.” Và lúc này, ý thức của Lý Hoa sau khi biết tất cả những điều này thì có chút không muốn, hắn nói: “Tôi nói Diệp Phàm à Diệp Phàm, mẹ kiếp mục đích của tôi là muốn thu phục binh đoàn bóng tối để dùng cho mình, dù sao đám này không cần ăn uống, cũng không cần một loạt những thứ tiền bạc gì, nếu có thể thu phục chúng vào tay tôi, thì đúng là như hổ thêm cánh.

Cậu bây giờ lại muốn bảo hiểm tính mạng của cậu, có phải hơi quá ích kỷ không?

Đừng quên chúng ta bây giờ đang dùng chung một thân thể, một thân thể có hai suy nghĩ, cậu thấy có nên làm như vậy không?” Diệp Phàm nghe xong những lời này cũng có chút không hiểu.

Rõ ràng là thân thể của tôi, tại sao ông muốn báo thù lại phải hủy hoại thân thể của tôi?

Diệp Phàm không nói nhiều, cũng chọn nói thẳng: "Nhận tiền của người ta thì phải giúp người ta giải tai ương, tôi đã đi trên con đường này thì chắc chắn là có ích.

Hơn nữa, mẹ kiếp mua vé tàu, ông còn không nỡ bỏ tiền ra, ông bảo tôi bên này phải làm thế nào?

Tôi mặc kệ, bây giờ lão ăn mày có thể bảo vệ thì hắn chính là ân nhân cứu mạng của chúng ta.

Một thân thể hai người cùng dùng, ông bây giờ nói thế nào thì nói, ông phải lấy ra bảo tàng của ông.

Tôi biết, ông trước đây là một hầu tước thế tập, tiền thì chắc chắn có, chỉ là ông không nói tôi cũng không biết." Mục đích hiện tại cũng rất rõ ràng.

Muốn tiếp tục chiếm dụng thân thể mình thì phải đưa tiền.

Nếu không thì đừng mơ một đồng cũng không thể ra khỏi đây.

Huống hồ, bây giờ lão ăn mày cũng không phải kẻ tầm thường.

Công phu cao cường như vậy mà không giữ lại làm bảo tiêu bên cạnh thì thôi đi.

Vào kinh thành, nơi rồng cuộn hổ nằm này, sao có thể không biết nguy hiểm?

"Ngọa tào!" Lý Hoa chửi rủa: "Cậu nhóc có phải hơi thừa nước đục thả câu không, sao cậu có thể làm như vậy chứ, chúng ta vốn là một mối quan hệ hợp tác cung cầu, tôi lợi dụng thân thể cậu báo thù, quay đầu lại khi nhục thân của tôi được tạo lại, tôi sẽ cho cậu chức vị thế tập.

Cậu bây giờ còn chưa thành đại sự đã lãng phí thời gian rồi sao?

Lại ở đây đòi tiền tôi?" Diệp Phàm kéo mặt xuống.

"Nếu ông nhất định phải nói rõ ràng như vậy thì không cần phải làm nữa.

Không phải vậy, tôi nói tiền bối Lý Hoa à, ông cũng biết vì tiền tài mà người ta chết, vì thức ăn mà chim chóc chết.

Tôi phải bảo toàn tính mạng của tôi trước, thì mới có thể để ý thức của ông cùng tồn tại.

Ông không thể nói thân thể này của tôi cứ bảo vệ một mình ông mãi được, tôi cũng cần ăn uống, đi vệ sinh chứ." Lý Hoa cảm thấy bất lực, nhưng hơn nữa là cạn lời.

Nếu đã như vậy thì không có gì để nói nữa, đồng ý yêu cầu của hắn đi.

Dù sao thì, bây giờ vẫn phải nhờ vào nhục thân của Diệp Phàm thì mới có thể thành công.

Bằng không e rằng thật sự sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Lý Hoa nhịn đau răng mà từ từ nói: "Đi đến số 81 Kinh Thành, ở đó có một căn nhà cổ của tôi, bên dưới chôn giấu một loạt bảo tàng rất sâu, hơn nữa vạn lượng hoàng kim, ngọc trai, đồ cổ, phỉ thúy, cái gì cũng có, chỉ là không có tiền mặt, cậu phải tự mình biến hiện những thứ đó, cậu tự biết phải làm gì." Diệp Phàm nghe xong những lời này cũng vừa kinh vừa mừng.

Cuối cùng cũng khiến tên khốn Lý Hoa này chịu bỏ vốn rồi.

Bằng không lát nữa một trăm tệ này tiêu hết, cũng không biết phải đi đâu ăn xin.

Lý Hoa không cần ăn uống, nhưng Diệp Phàm mình thì phải ăn

uống, đi vệ sinh chứ.

Lão ăn mày nhìn mấy tờ tiền lẻ trong tay, cũng cảm thấy hơi buồn cười, người lớn thế mà ăn mặc sáng sủa như vậy, có lẽ nào lại chỉ có một trăm tệ mà còn muốn mình bảo vệ?

Hóa ra, lão ăn mày này cũng không phải người bình thường, mà lại là tổ đời thứ hai của Đạt Ma trong truyền thuyết.

Tên này lấy trường sinh làm giới hạn, lấy trên bầu trời làm thủ lĩnh, trong luân hồi chuyển hóa đã đạt tới hàng trăm thế kỷ.

Cũng không biết làm thế nào mà hắn làm được.

Nhưng nhìn từ hành vi của hắn thì không ai có thể ngăn cản hắn.

Cũng không ai có thể khiến tất cả những gì hắn có bị chặt đầu.

Bề ngoài là lão ăn mày, thực chất công phu của hắn ẩn tàng không lộ.

Đệ tử đời thứ tám mươi tám của Cái Bang chính là lão ăn mày này, tên lão ăn mày này là Hồng Tam Công.

Hồng Tam Công so với Hồng Thất Công thì kém hơn một chút, nhưng công lực lại kém Hồng Thất Công một chút xíu.

Cả hai đều là truyền nhân của Cái Bang, cũng đều đến từ Đào Hoa Đảo, đều rất lợi hại.

Diệp Phàm trực tiếp đưa ra điều kiện ban đầu của mình: "Lão tiền bối à, tôi cô thân một mình đến kinh thành, cũng không có ai chăm sóc an nguy của tôi, hay là ông giúp tôi làm bảo tiêu, vệ sĩ đi, ở bên cạnh tôi chắc chắn tốt hơn là ông đi ăn xin ngoài đường.

Yên tâm, về mặt tiền bạc chắc chắn đủ, mỗi tháng một triệu, ông thấy thế nào?" Lão ăn mày Hồng Tam Công nghe xong những lời này đúng là hai mắt sáng rực.

Không ngờ lại trong chớp mắt tìm được một khởi đầu tốt đẹp như vậy.

Tuyệt vời!

Thật sự là quá tốt rồi.

Một tháng một triệu đúng là cầm đèn lồng cũng không tìm thấy.

Làm!

Việc này đúng là có thể làm.

Hồng Tam Công rất vui mừng, như thể giây tiếp theo sẽ cười phá lên.

Nhưng hắn cố tỏ ra bình tĩnh, vuốt vuốt bộ râu bạc trắng của mình rồi nói: "Ôi chao tiên sinh, ngài sao lại nói như vậy chứ, tôi đây cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp phù đồ, dù tôi không giúp người cũng có thể không cần tiền, giúp ngài đẩy lùi binh đoàn bóng tối này, yên tâm, chỉ cần ngài có thể thỏa mãn yêu cầu của tôi, chắc chắn có thể bảo toàn an nguy của ngài.

Không phải tiền nhiều tiền ít, chú ý không phải tiền nhiều tiền ít, tôi đây từ trước đến nay đều coi tiền bạc là vật ngoài thân." Ý tứ trong lời nói của Hồng Tam Công, tuy nói tiền bạc không quan trọng lắm, nhưng trong lời nói lại đang biểu lộ tiền bạc là cực kỳ quan trọng.

Không có tiền thì khó làm việc, đúng là vô sự bất đăng tam bảo điện.

Diệp Phàm gật đầu.

Sau khi biết được vị trí căn nhà cổ chứa bảo tàng của Lý Hoa ở kinh thành, hắn cũng chuẩn bị đưa Hồng Tam Công này đi mở mang tầm mắt.

Hắn chỉ muốn thử xem lão ăn mày này rốt cuộc có phải là người

thấy tiền sáng mắt hay không.

Còn một điều quan trọng nhất nữa là, dù sao tiền cũng không phải tiền của mình, cũng không ở trên người mình.

Chương 1073

Bất luận là tiêu hết hay tiêu như thế nào, dù sao cũng không phải tiền của mình.

Dù có cho tất cả tiền cho lão ăn mày này, bảo toàn tính mạng mình là được, tiêu bao nhiêu mình cũng không đau lòng.

Nhưng Diệp Phàm đã quên một điều quan trọng nhất là, chỉ cần trong lòng hắn có ý nghĩ, Lý Hoa cũng sẽ cảm nhận được ý nghĩ đó trong lòng hắn.

Vì vậy, khi ý nghĩ đó xuất hiện, trong lòng Lý Hoa, nó giống như một đóa hoa nở rộ mà nổ tung.

Lúc này Lý Hoa đã không vui rồi.

"Thằng ranh nhà mày bị cái quái gì vậy, tiền của tao không phải tiền, tiền của mày thì phải sao?

Chê mày không tiêu tiền của tao, tao còn định đưa tất cả những thứ của tao cho lão ăn mày này sao?

Thôi đi, đừng mơ mộng nữa, hệ thần kinh có vấn đề thì nhanh đi khám đi!" Diệp Phàm lạnh lùng cười, cũng không tiếp tục nói nhảm với hắn, trực tiếp nói rõ tất cả những gì mình hiểu: "Thứ nhất, đó là tiền của ông, không phải của tôi.

Thứ hai, mạng là của tôi, tôi mẹ kiếp không thể vì tiền của ông mà mất mạng.

Cho nên chỉ có thể dùng tiền của ông để bảo toàn tính mạng của tôi.

Thế này chúng ta cùng thắng, vừa không mất mát cũng không tổn thương." Lý Hoa trực tiếp tức giận, cũng nói ra lời giải thích của

mình: “Vậy mày mẹ kiếp làm sao dám đảm bảo lão ăn mày này, có thật là cao thủ vạn người có một?

Mày mẹ kiếp dù có cho hắn cả núi vàng, hắn bảo vệ không được an nguy của mày, mày mẹ kiếp tiền tiêu hết mà mạng cũng mất, vậy mày chẳng phải vẫn chết oan à?” Diệp Phàm lần này biểu hiện cực kỳ bình tĩnh, chỉ nhẹ nhàng đáp một câu: “Yên tâm đi, về lão già này tôi cũng có chút nghe nói.” Khi lão ăn mày nói hắn là Hồng Tam Công và có mối quan hệ khá thân thiết với Hồng Thất Công, nhưng Diệp Phàm không phải kẻ ngốc.

Hắn biết quá khứ của tên này không được trong sạch cho lắm.

Đối với danh tiếng và uy tín của tên này, Diệp Phàm không thể phủ nhận, thực sự là khá lớn.

Nếu không, cũng không thể trong chớp mắt mà tạo ra năng lượng lớn đến vậy để đẩy lùi binh đoàn bóng tối.

Cây đuốc đó không phải là cây đuốc bình thường.

Ngọn lửa cháy lên cũng không phải là ngọn lửa thông thường.

Hóa ra là Tam muội chân hỏa trong truyền thuyết, chỉ là hơi kém một chút, chưa đạt đến trình độ của Thái Thượng Lão Quân.

Nếu không, chỉ bằng ngọn lửa bình thường thì làm sao có thể đẩy lùi binh đoàn bóng tối, đúng là nực cười!

Đối với lão già này, Diệp Phàm cũng từng nghe nói về câu chuyện của hắn.

Hồi trẻ cả đời chỉ yêu một người phụ nữ.

Cuối cùng người phụ nữ này lại gả cho người khác, trở thành vợ của người ta.

Lão già trong cơn thịnh nộ đã phát điên.

Cứ thế điên điên khùng khùng, không còn trở lại được phong thái hào hoa phong nhã như xưa.

Vì vậy, trong lúc bất lực, hệ thần kinh bị kích thích, biến thành một kẻ điên hoàn toàn.

Kể từ đó, ăn rác, ngủ đường, ngủ vỉa hè, trở thành một kẻ ăn mày thực sự.

Lão già này thực ra tên không phải là Hồng Tam Công, tên thật của hắn là Chu Khắc Long.

Có lẽ trước đây hắn từng rất lợi hại ở kinh thành.

Chỉ là Đường gia và Chu gia đối lập, mới dẫn đến Chu gia sa sút.

Vì vậy Chu Khắc Long từ đó về sau cũng bặt vô âm tín.

Hắn vốn có cách để trở thành trưởng tử thừa kế.

Hết cách, trong cơn thịnh nộ cũng vì yêu sinh hận.

Cũng vì Đường gia ép sát từng bước, trực tiếp khiến tất cả mọi thứ đều hóa thành tro tàn, giống như khói mây tan biến không còn tăm tích.

Chu gia hoàn toàn thất bại, tất cả mọi thứ đều mất hết.

Vì vậy, kể từ đó, Chu Khắc Long trở nên điên điên khùng khùng, nói rằng đã được truyền thừa gì đó của Hồng Thất Công.

Tên của mình cũng gọi là Hồng Tam Công.

Dù sao bây giờ quả thật nghe nói lão gia này lợi hại.

Cũng quả thật như diễn trong phim, trong giấc mơ đã đạt được một thứ đặc biệt lợi hại.

Thuộc loại cao thủ nằm mơ la chó (ám chỉ việc ngủ gật mà vẫn có thể đánh nhau).

Bất phục cao nhân thì chết, bất phục cao nhân thì không sống nổi.

Diệp Phàm không phải là người không phục cao nhân.

Đối với cao nhân này hắn thực sự nhìn thấy trong mắt, cũng cảm thấy trong lòng, thật là lợi hại nha!

Tuy nhiên, điều khiến Diệp Phàm có chút khó hiểu là, Tam muội chân hỏa này rốt cuộc từ đâu mà ra?

Thái Thượng Lão Quân đã mấy nghìn năm không hạ phàm rồi!

Tam muội chân hỏa trên người tên này chẳng lẽ là Thái Thượng Lão Quân nằm mơ truyền cho hắn sao?

Theo lẽ thường mà nói thì không nên chứ.

Mặc kệ những chuyện lộn xộn này làm gì!

Dù sao cũng không liên quan gì đến mình.

Diệp Phàm không muốn nghe ngóng về lão già này sinh ra như thế nào, đến từ đâu và có câu chuyện kỳ lạ ra sao.

Hắn chỉ muốn biết lão già này rốt cuộc định làm gì, hiểu gì.

Và có một câu chuyện như thế nào.

Chỉ cần hiện tại có thể bảo toàn an nguy của mình là được.

Còn những thứ khác nói nhiều làm nhiều cũng không bằng hiểu một chút thì tốt hơn.

Nghe xong những điều này, Lý Hoa cũng không có gì để nói.

Nếu đã như vậy thì hắn cũng đành cạn lời.

Vốn dĩ là mình sai, rồi thì càng không cần phải giải thích gì nữa, tùy hắn đi.

"Được được được, những chuyện khác là như vậy thì tôi cũng không tiện nói thêm gì nữa, điều quan trọng nhất là phải để lại cho tôi

một ít, vạn nhất có ngày tôi tái tạo nhục thân, chẳng phải vẫn phải dùng số tiền đó sao?

Cậu đem căn nhà cổ của tôi ở kinh thành đó bảo Trương Nguyên Dũng dời xuống chân núi Cửu Huyền, tôi còn chưa tính sổ với cậu đâu, cậu bây giờ lại muốn lật tung một căn nhà cổ khác của tôi lên sao?" Lý Hoa cảm thấy mình không phải là người đặc biệt độ lượng.

Hắn cảm thấy mình cũng là một kẻ bụng dạ hẹp hòi.

Nhưng, vẫn chưa đến mức so đo từng li từng tí.

Chương 1074

Nếu bản thân mình sai, thì Lý Hoa chắc chắn có thể kể lại một số chuyện đặc biệt có duyên có cớ.

Cũng tiện thể hiểu hành vi của Diệp Phàm.

Từ Phan Gia Viên đi ra, cùng với sự bầu bạn của lão ăn mày, binh đoàn bóng tối cũng không còn muốn tiến đến gần Diệp Phàm nữa.

Kinh thành không hổ là kinh thành.

Vừa ban đầu còn mây đen bao phủ, tưởng chừng muốn mưa, chớp mắt đã trời quang mây tạnh.

Trên bầu trời xanh biếc đang lơ lửng mấy đám mây trắng muốt, tượng trưng cho một nụ cười đặc biệt hoàn hảo.

Cũng nói rõ vừa rồi cuộc chiến chỉ là một màn mây khói thoảng qua.

Tiếp theo sau sẽ có những chuyện thật sự để khai lộ.

Cuối cùng cũng trở lại cuộc sống bình thường.

Bên đường đã vang lên tiếng rao hàng.

Người bán bánh bao, bán hoành thánh, bán mẹ bán cha bán bà nội đều có.

Bụng lão ăn mày kêu ùng ục.

Diệp Phàm thấy vậy không khỏi bật cười.

Nhưng sờ túi quần mình thì lập tức trống rỗng.

Bởi vì tất cả tiền của hắn vừa rồi đều đã đưa cho tên kia rồi.

Hắn bây giờ cũng không có tiền mời khách ăn cơm.

Lão ăn mày khó xử nhìn mấy tờ tiền lẻ trong tay.

Lại ngẩng đầu nhìn ánh mắt mong chờ của Diệp Phàm, lập tức bất lực thở dài, nửa ngày sau mới nói: "Được rồi, hôm nay lão phu sẽ hào phóng mời cậu một bữa cơm vậy, cũng coi như báo đáp ơn tiền của cậu." "Vậy thì thật sự quá cảm ơn lão tiền bối, không ngờ lão tiền bối lại là một người hào phóng như vậy." Diệp Phàm vội vàng chắp tay cúi đầu.

Nhưng trong lòng đã bắt đầu chửi thề.

Mẹ kiếp, lấy tiền của lão tử mời lão tử ăn cơm mà mày còn ra vẻ hào phóng?

Lão ăn mày mời ăn cơm chắc chắn là ăn đồ bình thường.

Hoặc là lòng lợn tiết canh, hoặc là bánh mì xôi, hoặc là đậu hũ tương.

Dù sao đối với loại người như Hồng Tam Công mà nói, ăn nhiều một chút luôn tốt hơn ăn ít một chút.

Bữa sáng là bữa ăn quan trọng nhất, bất kể là bánh bao, quẩy, tàu hũ nước đường hay bánh nướng.

Hắn có thể nuốt chửng chúng trong nháy mắt, để bụng no căng.

Chỉ có điều, do bộ dạng này của hắn, ông chủ quán từ trước đến nay không bao giờ cho hắn ngồi vào bàn.

Chỉ đóng gói cho hắn mang đi, sau khi trả tiền thì chỉ cho hắn ngồi ăn ở một góc.

Thấy cảnh này, Diệp Phàm hơi ngỡ ngàng.

Mẹ kiếp, trả tiền rồi mà không cho ngồi ăn sao?

Đúng là người sang vì áo, nếu sớm biết có chuyện thế này, hắn đã không lãng phí thời gian ở đây.

Đi quán khác có lẽ sẽ được đối xử tốt hơn.

Diệp Phàm cầm bánh bao cắn một miếng rồi đặt xuống.

Bởi vì chiếc bánh bao đó thực sự quá khó ăn.

Nếu là nhân thịt thì còn có thể chấp nhận được, nhưng hắn lại ăn thấy có vị như cỏ dại. "Không ngờ, khẩu vị của tiền bối lại độc đáo đến vậy, chẳng lẽ không biết bánh bao này có vị cỏ dại sao?" Hồng Tam Công ngẩn ra.

Ông cầm bánh bao lên tự mình nếm thử một miếng.

Lúc nãy ông không vội ăn bánh bao mà chỉ ngồi một bên uống một bát đậu trấp.

Mùi vị chua nồng đó rất hợp với khí chất của ông. "Thằng nhóc cậu đúng là biết nói đùa, bánh bao này to tròn thế kia, lại có cả thịt cả rau, sao lại khó ăn chứ?" Diệp Phàm thấy ông ăn ngon lành, cũng không khỏi nghi ngờ vị giác của mình có vấn đề.

Hắn lại cầm bánh bao cắn thêm một miếng, nhưng càng cắn lại càng khó ăn hơn. "Tiền bối, ông đúng là hay đùa, ông xem bên trong bánh bao này bỏ cái gì, là bạc hà hay sài hồ?

Ông tự mình không biết sao?" Chỉ thấy.

Diệp Phàm xé đôi bánh bao, đặt trước mặt Hồng Tam Công, để ông nhìn kỹ.

Bên trong có một nắm cỏ ý thông xanh rì, cùng với một ít tro bụi lộn xộn, và cả bọt giấy.

Bánh bao làm ra như vậy, đúng là nguy hại an toàn thực phẩm.

Nhưng, lão ăn mày đã đói điên rồi.

Ông ta đâu quản cái chuyện ba bảy hai mốt đó.

Cứ thế nhét loạn xạ, ăn đến mức đầy mồm dầu mỡ.

Chẳng mấy chốc đã nuốt chửng ba cái bánh bao to tướng vào bụng.

Nhưng đúng như Diệp Phàm dự đoán.

Bụng ông ta đã bắt đầu đau quằn quại.

Hồng Tam Công giống như một nhân vật lố bịch.

Bắt đầu nằm vật ra đất lăn lộn.

Ông ta cũng không biết tại sao lại thế. "Cứu tôi với, mau cứu tôi với, nhanh chóng đưa tôi đến bệnh viện, bệnh viện Hiệp Hòa gần đây này, bây giờ để cậu xếp hàng, tôi có tiền, tôi có rất nhiều tiền." Hồng Tam Công vừa nói vừa rút mấy tờ tiền giấy mấy trăm ra.

Diệp Phàm nhìn một cái.

Mẹ kiếp, số tiền này chẳng phải vừa nãy mình cho ông ta sao.

Bây giờ lão ăn mày này cũng giỏi thật, dám dùng tiền của mình sai khiến mình.

Diệp Phàm hiện tại không quan tâm đến vấn đề an toàn tính mạng của lão ăn mày.

Hắn quan tâm là chiếc bánh bao này rõ ràng có người cố ý hạ độc.

Chương 1075

Diệp Phàm quay đầu.

Liền nhìn thấy ánh mắt hoảng loạn của ông chủ quán.

Xem ra hắn ta cũng đã có sự chuẩn bị.

Từ lúc chiếc xe ba gác này chạy tới, Diệp Phàm đã phát hiện trên xe không chỉ có bánh bao, màn thầu mà những thứ khác thì cơ bản không thấy đâu.

Cho nên.

Rất có thể đây là một trạm kiểm tra tạm thời hoặc là một tên thám tử đang điều tra tình hình.

Đồ ăn làm ra cũng chẳng ngon lành gì, chỉ là một cái cớ.

Ông chủ quán trông bóng loáng, đầy râu quai nón.

Toàn thân đen sì nhẫn nhụi, giống như một con tinh tinh 300 cân.

Nhưng.

Do ánh mắt của hắn ta đang lóe sáng, cũng khiến Diệp Phàm chú ý, người này không phải là người bình thường.

Diệp Phàm chạy nhanh hai bước tới, túm lấy quần áo ông chủ quán chất vấn: "Mẹ kiếp nhà mày rốt cuộc là chuyện gì, tại sao lại bán bánh bao có độc cho chúng tao, còn nữa, bánh bao này của mày nhét cái thứ gì vào vậy, có phải mày nhét cả rác rưởi vào đó không hả?" Diệp Phàm nhặt một chiếc bánh bao lên đặt trước mặt ông chủ quán.

Trừ lớp vỏ bánh bên ngoài làm bằng bột mì, tất cả những thứ còn lại đều đen sì sì.

Xem ra đều là rác rưởi lộn xộn.

Ông chủ rõ ràng bị Diệp Phàm dọa nhảy dựng, vội vàng liên tục xua tay nói: "Xin lỗi anh cả, xin lỗi, thực sự xin lỗi, tình hình bên tôi anh cũng biết đấy, dù sao cũng là buôn bán nhỏ lẻ, thực sự là nguyên liệu không được đủ đầy, chỉ có thể kiếm sống qua ngày, cho nên nguyên liệu có chút vấn đề, anh đừng trách tôi." Nghe xong lời này.

Diệp Phàm cảm thấy ông chủ quán này vẫn khá thật thà.

Nhưng tại sao lại làm mấy cái chuyện thất đức thế?

Nhìn Hồng Tam Công đang nằm vật ra đất lăn lộn.

Diệp Phàm cũng chẳng có gì để nói.

Hắn cảm thấy bây giờ nên cứu người này đã.

Diệp Phàm ngẩng mắt nhìn ông chủ quán, rồi chỉ tay xuống Hồng Tam Công dưới đất: "Người này là do ăn bánh bao của mấy người mới ra nông nỗi này, mau chóng đưa ông ta đến bệnh viện, những chuyện khác tôi cũng không nói nữa." Ông chủ liên tục gật đầu, tỏ vẻ chuẩn bị đi tới.

Xoẹt!

Lời vừa dứt.

Một phi tiêu có gai liền lao thẳng về phía Diệp Phàm.

Đâm thẳng vào cổ tay Diệp Phàm, may mắn là hắn phản ứng nhanh, khéo léo né tránh, lập tức xoay người trong chớp mắt. "Có thích khách!" Diệp Phàm kinh hô một tiếng lớn, vội vàng lùi lại hai bước.

Lúc này.

Mấy người từ trong bóng tối bước ra.

Mấy người này trông giống hệt những công tử bột, con nhà giàu có.

Người đàn ông dẫn đầu mặc quần áo lòe loẹt, tay phe phẩy quạt, giữa tiết trời lạnh giá này hắn ta cũng chẳng thấy lạnh. "Thằng nhóc, mày dám nói bánh bao của chúng ta không ngon, tao thấy mày đúng là chán sống rồi, không biết tất cả các quán bánh bao ở đây đều là của tao sao?" Diệp Phàm nghe xong những lời này thì ngẩn ra.

Hắn ngẩng mắt nhìn tên khốn phe phẩy quạt này.

Cảm thấy tên nhóc này đúng là giỏi nói dối.

Diệp Phàm lại quay đầu nhìn ông chủ quán đang đứng một bên.

Phát hiện tên này đang cúi đầu vâng dạ, tỏ vẻ rất sợ mấy vị công tử dẫn đầu.

Xem ra.

Người kinh thành gặp phải lão địa đầu rồi.

Cái lũ nhà quê này!

Mẹ kiếp!

Chẳng có bản lĩnh thật sự nào, mà cứ thích phô trương thanh thế, tác oai tác quái thì giỏi lắm?

Diệp Phàm không muốn so đo tính toán với đám người này, liền định quay người rời đi.

Nhưng vừa quay người chưa được bao lâu, đã bị mấy tên ở phía trước chặn đường.

Thấy bộ dạng, đây là thuộc hạ của công tử kia, mà trông chúng cũng hung tợn nữa. "Thiếu gia của bọn tao đang hỏi mày đó, mày mẹ kiếp không biết nói chuyện, hay là sao, có hiểu lễ độ không, hỏi gì thì nói đó, mày định chạy đi đâu?" "Không biết viết bốn chữ ‘không biết tự lượng sức’ hay sao?

Hay là mày là một tên mù chữ không có văn hóa?

Đây là Tam thiếu gia của bọn tao, nhớ kỹ, ở kinh thành gặp Tam thiếu gia ít nhất cũng phải quỳ lạy dập đầu, đây là hoàng thân quốc thích chính tông đó." Diệp Phàm cảm thấy xui xẻo hết sức.

Hóa ra là gặp phải đúng chuẩn con cháu triều đình rồi à?

Tên cầm đầu gọi là Tam thiếu gia.

Đối với cái danh xưng này Diệp Phàm không quen thuộc cũng không mấy hứng thú.

Diệp Phàm khẽ cười lạnh, ngẩng đầu nhìn thấy trên áo của người đàn ông tên Tam thiếu gia kia lại thêu một chữ Trần to tướng.

Sau đó hắn nói: "Xin lỗi nhé, thực sự chưa từng nghe danh Tam thiếu gia, có phải họ Lý không, nếu cậu họ Lý thì cũng là cùng họ với vị hoàng đế đại ca ở thành này rồi." Diệp Phàm căn bản không tin, tên trước mặt này là cái gọi là hoàng thân quốc thích.

Nhiều nhất chỉ là một tên khốn có hai đồng tiền thối mà thôi.

Căn bản chẳng có chút bối cảnh thật sự nào.

Đã thấy ai có bối cảnh thật sự mà lại phô trương thanh thế như vậy chưa?

Lại còn vô pháp vô thiên như thế? "Láo xược!" Tam thiếu gia không giữ nổi thể diện.

Trước mặt nhiều người như vậy mà sỉ nhục hắn, hắn liền hai bước tiến lên, cầm quạt chỉ vào Diệp Phàm mà chửi bới om sòm. "Mày cái đồ khốn kiếp, tuổi còn trẻ không học cái hay thì thôi, lại còn quấy rối quán bánh bao của tao?

Không biết ở kinh thành này đều do tao che chở sao?

Bồi thường!" Diệp Phàm không thèm để ý đến hắn, trực tiếp nhìn ông chủ quán: "Ông chủ, nói đi rốt cuộc là chuyện gì." Chỉ thấy.

Chương 1076

Tên này vẫn cúi đầu, xem ra rất sợ Tam công tử trước mặt.

Mà lúc này.

Mấy người vây xem cuối cùng cũng không nhịn được nữa.

Họ đi tới trước mặt Diệp Phàm, bắt đầu kể lại câu chuyện về Tam thiếu gia này.

Hóa ra.

Tam thiếu gia này là con trai của một tên ác bá ở kinh thành.

Chẳng có chút liên hệ nào với cái gọi là hoàng thân quốc thích.

Nếu nói thật sự có liên hệ, có lẽ là vì ông nội hắn ta từng làm người quét dọn trong nhà Vương gia.

Nên hắn ta cảm thấy mình có thân phận.

Cho nên.

Dựa vào cái cớ "có thân phận hoàng gia" đó, hắn ta luôn ra oai, cho dù mày làm chuyện gì đó không tồi, nhưng lại chẳng có ai có thể động đến tên này.

Tiếng tăm quả thực rất lớn.

Sức mạnh thực sự của hắn ta chưa từng được thể hiện ra.

Ở An Lạc có một truyền thống quan trọng nhất là, nghe nói người này rất lợi hại, thì từ trong tâm lý đã cảm thấy người này rất lợi hại, từ trong tâm lý đã cảm thấy người này rất lợi hại.

Cũng cảm thấy sợ hãi, không dám xông lên, cho nên điều này cũng càng làm tăng thêm khí thế của Tam công tử.

Diệp Phàm nghe xong gật đầu.

Hóa ra chẳng phải là cái gì gọi là chính thống.

Áo quần sang trọng thêu một chữ Trần to tướng, rõ ràng chỉ là một con chó ỷ thế người mà thôi.

Diệp Phàm vẫn không muốn làm lớn chuyện.

Bởi vì hắn đi lại ở kinh thành này, dù sao cũng có quá nhiều kẻ thù.

Chỉ riêng thế lực của Đường gia, đã phân bố rộng khắp toàn bộ kinh thành.

Cứ mười người thì có một người là người của Đường gia, nếu mình gây chuyện ở đây, vạn nhất truyền đến tai Đường gia, chẳng phải sẽ không bỏ qua cho mình sao?

Diệp Phàm không nghĩ người của Đường gia sẽ bỏ qua cho mình.

Cho nên.

Hắn hiện tại cố gắng hết sức để giữ thái độ khiêm tốn, tránh gây chuyện.

Diệp Phàm giả vờ dùng giọng điệu xin lỗi nói: "Xin lỗi Tam công tử nhé, tiểu nhân có mắt không tròng, thực sự xin lỗi, quả thật là lỗi của tôi, từ nay về sau, nếu ông gặp lại tôi, tôi nhất định sẽ khách khí." "Ha ha ha ha!" Tam thiếu gia đột nhiên ngửa mặt lên trời cười phá lên một tiếng.

Hắn nghĩ: Cái tên khốn kiếp mày bây giờ mới biết hối hận, muộn rồi!

Hôm nay không lột truồng mày và Hồng Tam Công thì đừng hòng đi, còn nữa, quan trọng nhất là, dám nói bánh bao ở kinh thành không ngon, không lột truồng mày thì đừng hòng lấy một đồng nào.

Tam công tử cố ý tỏ vẻ hào phóng nói: "Không sao, không sao, mày cái thằng nhóc con này cũng còn biết lễ nghĩa, tao người lớn không chấp kẻ tiểu nhân, yên tâm đi, tao sẽ không làm khó mày, mày cứ ăn hết quán bánh bao này hôm nay đi, rồi sau đó, lấy giá gốc nhân mười mà trả cho tao là được." Ông chủ quán bánh bao nghe xong lời này sắc mặt khó coi như ăn phải cứt chó vậy.

Bởi vì.

Quán bánh bao này chẳng liên quan gì đến Tam công tử, chỉ là Tam công tử dựa vào việc mình đông người thế mạnh.

Luôn nói quầy hàng ở đây là tài sản của gia đình bọn họ, thực tế thì chẳng liên quan đến họ một sợi lông nào.

Nhưng.

Sức lực của người ta quả thực lớn hơn.

Người buôn bán nhỏ lẻ sao mà đấu lại được, chỉ có thể nuốt cục tức vào bụng.

Diệp Phàm nghe Tam công tử nói mình ăn bánh bao mà phải trả giá gốc nhân mười.

Hắn tính toán, vừa rồi tổng cộng hết năm tệ cho hai lồng bánh bao và hai bát canh.

Hơn nữa, bát canh và bánh bao của mình còn chưa ăn hết uống hết.

Chỉ có lão ăn mày tự mình ăn hết mà còn mẹ kiếp trúng độc.

Chi phí y tế còn chưa tính, bây giờ lại bắt mình bồi thường gấp mười lần tiền bánh bao.

Gấp mười lần tiền bánh bao thực ra cũng không nhiều lắm, chỉ có năm mươi tệ thôi.

Nhưng Diệp Phàm cảm thấy mình dựa vào đâu phải đưa năm

mươi tệ cho tên này chứ. "Thằng ranh con, mày mẹ kiếp do dự cái gì, thiếu gia của bọn tao đây là đại phát từ bi, cho mày bồi thường giá gốc nhân mười, bọn tao cũng coi như là hợp tình hợp lý, không vi phạm bất kỳ đạo đức nào, hiểu chưa?" Thuộc hạ của Tam công tử bắt đầu la hét, chỉ trỏ Diệp Phàm.

Diệp Phàm chỉ vào Hồng Tam Công đang nằm bất tỉnh dưới đất vì trúng độc: "Nhưng bên tôi còn có một người ăn thức ăn của các người mà bị trúng độc, các người xem, cũng phải có một lời giải thích chứ, chẳng lẽ lại bắt chúng tôi tự bỏ tiền thuốc men sao?" Đúng như Tam công tử nói.

Quán bánh bao này là của hắn!

Vậy thì lão ăn mày này ăn bánh bao của hắn mà trúng độc tử vong thì làm sao có thể không quản không hỏi?

Ít nhất trên cơ sở bồi thường chi phí y tế thì cũng phải đưa một ít chứ. "Bốp!" Tam công tử quăng quạt, lập tức nói: "Mày cái thằng nhãi con đừng mẹ kiếp không biết điều, mẹ kiếp người của mày không biết ăn cái loại thuốc chuột gì, rồi chạy đến quán bánh bao của tao mà vu khống, tao mẹ kiếp không bắt mày bồi thường phí tổn thất tinh thần đã là may rồi, mày mẹ kiếp còn đòi tiền thuốc men của tao?

Mày không muốn sống nữa à?

Nói cho mày biết, ở chỗ tao, muốn tiền thì không có, chỉ có một cái mạng này thôi, mày đừng hòng lấy được một xu nào từ chỗ tao." Diệp Phàm yên lặng nhìn Tam công tử đang tức giận bực bội trước mặt: "Cái tên này rốt cuộc là người nhà nào vậy, tôi nói thật, sao tôi chưa từng thấy cậu, ở kinh thành này người lợi hại nhất không ai qua được Đường gia, tiếp đó là những gia tộc danh giá khác, cậu là người nhà nào, nhìn cái áo cậu thêu chữ loằng ngoằng, cậu sẽ không thật sự họ Trần chứ?" Tam công tử lập tức mất kiên nhẫn bắt đầu chửi bới om

sòm: "Mày quản tao họ gì tên gì, bọn tao liên quan gì đến mày, đừng mẹ kiếp làm tao ghê tởm, mau cút đi." "Được, đây là mày nói mày bảo tao cút đi đó nhé." Diệp Phàm quay người định đi.

Nhưng vừa bước ra chưa được hai bước, lại bị đám người này chặn đường. "Hôm nay mày dù thế nào cũng không đi được, không đưa tiền thì đừng hòng đi qua đây." Tên thuộc hạ chặn đường nghiến răng nghiến lợi.

Trông như muốn nuốt sống cả Diệp Phàm.

Ong!

Trong khoảnh khắc.

Lý Hoa chiếm quyền điều khiển cơ thể Diệp Phàm.

Đôi mắt hắn đã trở nên đỏ rực.

Trong chớp mắt, đồng tử màu xám biến thành màu đỏ, đang lóe sáng. "Chúng mày mấy tên tiểu nhân hèn mọn, cũng dám ở đây ra oai hả?

Có bản lĩnh đó không?" Diệp Phàm bên này còn chưa kịp phản ứng, đã bị Lý Hoa giành quyền kiểm soát cơ thể, quả thực có chút choáng váng.

Chương 1077

Xem tình hình, Lý Hoa lại muốn gây chuyện, Diệp Phàm vội vàng khuyên nhủ: "Tôi nói tiền bối ơi, tiền bối ông cứ nghỉ ngơi đi, làm cái trò gì vậy." "Thân thể cha mẹ ban cho", Lý Hoa cảm thấy là cơ thể của người khác nên không biết quý trọng, nhưng đúng là "ăn của người thì mềm miệng, cầm của người thì mềm tay". "Mày cứ yên tâm đi, Diệp Phàm, tao chắc chắn sẽ giúp mày giải quyết mọi chuyện một cách hoàn hảo, nhất định sẽ cho mày một lời giải thích làm mọi người đều rất hài lòng." Lý Hoa cảm thấy.

Mình lăn lộn ở kinh thành bao nhiêu năm mà chưa từng có ai dám làm khó mình.

Không ngờ.

Hôm nay lại bị một tên côn đồ địa phương chặn lại ư?

Cái nhà họ Trần này là nhà nào?

Chưa từng nghe nói!

Không đáng mặt mà cứ thích ra vẻ ta đây?

Không chỉnh hắn thì chỉnh ai? "Thôi được, ông cứ nhẹ tay thôi, đừng làm hỏng cơ thể tôi, dù sao ông là linh hồn, còn tôi là thể xác mà." Diệp Phàm bên này nhắc nhở xong, liền trực tiếp rút ý thức của mình ra.

Để ý thức của Lý Hoa chiếm giữ cơ thể mình.

Lý Hoa đâu phải dạng vừa.

Bộ dạng mềm yếu của Diệp Phàm vừa rồi, hắn không thể nào chấp nhận được.

Lý Hoa trực tiếp cởi cúc áo trên, để vạt áo sau lưng đung đưa.

Hắn chống nạnh chỉ vào Tam công tử và mấy người kia rồi nói: "Mày nói mày cái lão khốn kiếp này cũng thật là, tuổi còn trẻ mà cứ lãng phí thời gian ở đây, mày mẹ kiếp là Tam công tử từ đâu ra, tao sao chưa từng nghe danh gia đình mày, mày cái đồ khốn kiếp nói cái gì độc dược?" "Mày…" Tam công tử nghe xong lời này lập tức ngớ người.

Vừa mới đến đã bị mắng té tát, tính cách của Diệp Phàm thay đổi cũng quá nhanh rồi!

Vừa nãy chẳng phải còn nói là chuẩn bị đưa tiền sao?

Bây giờ sao lại động thủ rồi?

Hắn ta đâu biết.

Trong cơ thể Diệp Phàm có hai người.

Một là Lý Hoa tương đối nóng nảy, một là Diệp Phàm tương đối bình tĩnh.

Lý Hoa trực tiếp chỉ tay vào Tam công tử, nói ra tất cả những con bài tẩy của mình: "Tao nói thật cho chúng mày biết, bây giờ trạng thái của chúng ta là không chết không nghỉ không xong chuyện, muốn tiền thì không có, muốn mạng thì có một cái, nếu muốn chơi tao cũng nguyện ý phụng bồi đến cùng, không muốn thì tao cũng sẽ không tiếp tục phụng bồi." Sắc mặt Tam công tử có chút khó coi.

Không ngờ.

Vừa nãy còn định tống tiền một chút, bây giờ lại bị chặn đường làm ăn.

Nhìn bộ dạng do dự của Tam công tử.

Lý Hoa thực sự cười lạnh một tiếng: "Mày nói đi, mày muốn giải

quyết chuyện này thế nào, đừng mẹ kiếp làm tao chậm trễ, tao đang có việc bận." Tam công tử không nói gì.

Đám thuộc hạ và đám chó săn của hắn ta liền bắt đầu la hét. "Hôm nay mày không lấy ra hai vạn tệ thì đừng hòng đi ra khỏi đây, dù sao, quán bánh bao này là của bọn tao, mày đập phá bảng hiệu quán bánh bao của bọn tao, lại còn mẹ kiếp nói bánh bao của bọn tao có độc?

Bồi thường!" "Hai vạn ư?

Mẹ kiếp hai mươi vạn cũng không được, hôm nay không có hai mươi vạn thì đừng hòng đi ra khỏi đây, nếu không, sẽ khiến mày thằng nhóc con không ăn được mà còn phải chạy trối chết." "Mau về bán nhà bán đất đi, bảo bố mẹ mày mau góp đủ tiền, kẻo đến lúc bọn tao tìm đến tận cửa, mày thằng nhóc con lại khóc cha gọi mẹ mà đòi chạy tiền." "Bốp bốp!" Lý Hoa làm sao có thể chịu đựng được lời giáo huấn của đám chó săn này, hắn trực tiếp tát hai cái bốp bốp vào.

Trong tích tắc.

Mỗi tên đều bị sưng quai hàm?

Sức mạnh vừa rồi của hắn căn bản không hề nương tay, đã dùng gần mười phần sức lực.

Lý Hoa khinh thường cười lạnh. "Lũ nô tài chó má từ đâu ra, dám ở đây làm càn với tao hả?

Cũng mẹ kiếp không xem xem bọn mày là cái đức tính gì, cút sang một bên đi, đừng ở đây làm tao ghê tởm." Mấy tên thuộc hạ vội vàng lăn lộn bò đến trước mặt Tam công tử quỳ xuống.

Bắt đầu lải nhải dập đầu, chuẩn bị để Tam công tử đòi lại công bằng cho chúng. "Rắc!" Tam công tử cũng tức giận.

Hắn trực tiếp quăng chiếc quạt trong tay xuống đất. "Mày cái thằng nhãi ranh từ đâu ra, không biết ở kinh thành này, có danh hiệu

Tam công tử của tao sao?

Tao nói cho mày biết, tao tên Trần Tam, tao là Tam công tử của Trần gia, bây giờ mày thực sự định cá chết lưới rách đúng không, tao cho mày cơ hội cuối cùng, mày có muốn cơ hội này không!" Tam công tử nghĩ là sẽ cho Diệp Phàm thêm một cơ hội.

Nếu hắn bồi thường thỏa đáng, thì mình cũng sẽ không truy cứu.

Huống hồ mình chỉ vì tiền chứ không phải vì cái gọi là mạng sống.

Lý Hoa trực tiếp cười nói: "Tao muốn mẹ kiếp cái cơ hội chó má gì của mày, mày mẹ kiếp là Tam công tử từ đâu ra, thể diện à, ở chỗ tao không có chút thể diện nào, năm đó khi tao lăn lộn ở kinh thành, mày mẹ kiếp còn chưa biết đang bò ở xó nào đâu." Thể diện?

Thể diện đáng giá bao nhiêu tiền?

Hoàn toàn vô dụng!

Huống hồ.

Cái tên Trần Tam công tử này là cái thá gì, mẹ kiếp cứ thích ra vẻ ta đây thì có gì mà ghê gớm!

Thôi bỏ đi. "Bành!" Lý Hoa cũng không chuẩn bị cho Tam công tử chút thể diện nào.

Hắn trực tiếp nhắm vào ngực hắn ta mà đá một cước. "Cái thằng nhãi con, hôm nay tao cho mày thể diện, nói cho mày biết mày không có thể diện, tao cứ ở đây đợi mày, mày muốn đi tìm chỗ dựa nào thì cứ đi tìm hai chỗ dựa đi, không liên quan gì đến tao." Lý Hoa không hề lay chuyển.

Hắn cảm thấy mình cũng đang càng đi càng xa trên con đường tìm chết.

Nhưng.

Diệp Phàm trong cơ thể lại không đồng ý nữa. "Tiền bối ơi tiền bối à, tôi tôn kính ông thì tôi mới gọi ông một tiếng tiền bối, tôi không tôn kính ông thì tôi gọi ông là lão khốn kiếp, ông mẹ kiếp cố ý hủy hoại tôi thì thôi đi, lại còn dựng cho tôi nhiều kẻ thù như vậy, ông mẹ kiếp thấy thế có đúng không?" "Sợ gì, ở kinh thành này uy lực của tao vẫn còn đó mà, mày không cần nói đắc tội với một tên côn đồ nhỏ, là không sống nổi rồi, tao biết mày muốn ổn định cầu thắng, nhưng, bây giờ buổi sáng ăn sáng lại bị một tên côn đồ nhỏ tống tiền, mày không thấy trong lòng bức bối sao?" Diệp Phàm nhìn Hồng Tam Công đã trúng độc nằm dưới đất.

Lại nhìn ông chủ quán bánh bao đang cúi đầu không dám nói gì, hắn biết những chuyện này đều do Trần Tam làm.

Trên thế giới này.

Luôn có một loại người cảm thấy mình rất ghê gớm.

Nhưng hắn ta chưa bao giờ nghĩ đến một câu nói.

Chương 1078

Đó chính là người ngoài có người, trời ngoài có trời.

Trong thế giới người ngoài có người, trời ngoài có trời thì khoe khoang cái gì mà ghê gớm chứ?

Nhìn một người bình thường, không chừng sức mạnh của hắn ta lại rất cường hãn.

Đại ẩn ẩn ư thị, cao thủ vĩnh viễn đều giữ thái độ khiêm tốn.

Nhưng chính vì những tình huống này, rất nhiều người đều không hiểu, không biết.

Trần Tam giống như một tên côn đồ liền xông tới.

Hơn nữa trong một khoảnh khắc ngắn ngủi đã đến trước mặt Lý Hoa.

Vừa định giơ tay tát một cái, nhưng Lý Hoa làm sao có thể dung thứ cho tên này? "Bốp!" Hắn trực tiếp giơ tay lên tát một cái rõ kêu vào mặt tên đó. "Thằng nhóc, mày đúng là không biết tự lượng sức, cũng không biết từ đâu ra cái đức hạnh này, lại ở đây khoe khoang." Biểu cảm trên mặt Lý Hoa không hề có chút sợ hãi nào.

Ngược lại còn lạnh lùng hơn, hắn cảm thấy, lãng phí thời gian với tên này.

Đúng là đang lãng phí nhân cách của mình.

Chi bằng nói là tốt hơn một chút, để mình có thể nuốt trôi.

Trần Tam không nói gì, chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi lắc lắc đầu.

Cảm giác như trên đầu có thứ gì đó.

Nhưng hắn nhìn lại, dường như không có.

Mấy tên côn đồ phía sau lúc này không thể ngồi yên.

Vốn tưởng đại ca của mình có thể dũng mãnh tiến lên, không ngờ vừa mới qua đã ăn một cú đóng cửa.

Điều này khiến bọn chúng không thể nào chấp nhận được.

Ngay trong khoảnh khắc này, lại có mấy người hô hấp có thể dễ dàng bị xóa sổ.

Tất cả mọi người lại một lần nữa xông lên.

Chuẩn bị tấn công hắn.

Nhưng không ngờ Lý Hoa tên này cũng không phải dạng vừa.

Hắn biết, nếu mình yếu thế một chút, thì e rằng thực sự sẽ vạn kiếp bất phục.

May mắn là khí thế bên mình rất dồi dào.

Cũng chỉ trong một hơi thở ngắn ngủi, đã giữ tất cả mọi thứ trong tay.

Có lẽ chỉ đơn giản như vậy, có lẽ chỉ dễ dàng như vậy.

Lý Hoa bên này cũng không phải dạng vừa.

Trong một khoảnh khắc ngắn ngủi đã di chuyển tới đường thẳng.

Trực tiếp giơ tay vung lên bay vút lên không trung, sau đó lại rơi xuống nặng nề.

Nhưng.

Hắn không hề để tất cả những điều này vào mắt, bởi vì hắn biết, những kết quả này căn bản không như hắn mong muốn.

Vốn muốn nắm giữ tất cả mọi thứ này trong tay mình.

Nhưng làm sao có thể đơn giản như vậy.

Lực tấn công căn bản không mạnh mẽ đến thế.

Hơn nữa.

Làn sóng xung kích xông lên, khiến trong đầu hắn cũng không biết đã nảy sinh tâm tình như thế nào.

Nhìn thấy trước mặt có hàng ngàn người xông lên.

Hắn bên này đơn giản là sắp phát điên rồi.

Bởi vì.

Hắn không ngờ những người này bề ngoài chỉ có mấy người.

Nhưng phía sau lại có ngàn quân vạn mã.

Điều này khiến hắn giật mình.

Sớm biết là cái đức tính như vậy.

Đã nên coi mọi chuyện thuận lợi hơn một chút thì tốt hơn.

Lý Hoa lùi lại hai bước, cũng khiến tâm trạng của mình càng thêm bình thản một chút.

Hắn biết.

Nếu như tiếp theo không xử lý tốt mọi chuyện.

Thì e rằng cũng chẳng có kết cục tốt đẹp nào.

Gió nổi lên!

Hơn nữa là một trận gió rất lớn.

Gió cuộn theo khói đen đang như một cơn lốc xoáy lao thẳng về phía Lý Hoa.

Trong khói đen có một khuôn mặt cười tà ác, khuôn mặt cười tà ác đó dường như mang theo tính công kích mạnh mẽ.

Đang từng bước từng bước tiếp cận Lý Hoa, đương nhiên cũng có thể là cơ thể của Diệp Phàm.

Dù sao hai người họ cùng dùng chung một cơ thể, cùng tồn tại ý thức.

Hô!

Gió đó hình như cuộn theo lưỡi dao, đang từng bước từng bước tiếp cận.

Dường như cũng có một đám người này đang cầm dao chém nhau.

Chỉ có điều.

Những người này không dễ đối phó đến vậy.

Chương 1079

"Thằng khốn kiếp từ đâu ra, dám ở kinh thành gây sự, không biết danh hiệu Tam thiếu gia thì thôi đi!

Chỉ cái đức tính này của mày cũng dám ở đây khoe khoang?

Mày thấy mày xứng đáng sao?" Trong khói đen đột nhiên có người nói chuyện mà nói rất hùng hồn có lực.

Từng câu từng chữ đều rất đanh thép.

Lý Hoa ngẩng đầu nhìn một cái thì ngẩn ra.

Bởi vì.

Hắn hình như đã từng gặp vị hòa thượng áo đen trước mắt này.

Vị hòa thượng áo đen này chẳng lẽ chính là Hắc y Tể tướng trong truyền thuyết?

Không thể nào, tuyệt đối không thể nào.

Hắn không tin tên này là cái gọi là hòa thượng áo đen.

Chắc chắn là một số chuyện không ai biết.

Lý Hoa lùi lại hai bước, nhìn vị hòa thượng này đang từng bước từng bước tiếp cận.

Hắn cảm thấy người này có lẽ có chút công lực, nhưng công lực không mạnh lắm.

Chính vì công lực quá mạnh mẽ, mới tạo nên sự bùng nổ của thời đại này. "Thằng ranh con này từ đâu ra, nhìn mày cái thằng nhóc con này tại sao năng lượng trong cơ thể lại lớn đến vậy?

Mày rốt cuộc là ai, sư tôn là ai, còn sư phụ của mày là ai." Vị hòa

thượng đang tỉ mỉ đánh giá Lý Hoa trước mặt.

Hắn cảm thấy người thanh niên trước mắt này trông trắng trẻo sạch sẽ, da dẻ non mịn.

Nhưng tại sao năng lượng trong cơ thể lại bùng phát mạnh mẽ đến vậy?

Chẳng lẽ hắn là một cao nhân ẩn mình.

Nhìn khắp kinh thành này còn ai lợi hại hơn hắn?

Theo lý mà nói thì không nên.

Lý Hoa cúi đầu, nhìn hai bàn tay mình, và khuôn mặt mình.

Hắn hiểu ra, hóa ra lão già trước mặt này đã coi mình là một thằng nhóc con.

Nhưng ông ta làm sao biết được, mình đây là hồn phách đã tu luyện gần mấy trăm năm rồi.

Trong cơ thể nếu không phải mượn cái thân xác này thì sớm đã hiện nguyên hình, dọa tên nhóc kia tè ra quần rồi.

Hai cái thứ này cũng mẹ kiếp dám ở đây khoe khoang sao?

Thực sự là không xứng đáng.

Vị hòa thượng áo đen lại quay đầu nhìn Tam công tử mà hắn thường bảo vệ, tức là cái gọi là Trần Tam, hắn quay đầu lại nhìn Lý Hoa bên cạnh, cũng cảm thấy tên này đúng là quá đáng.

Tuổi tác lớn thế rồi, lại còn không tha cho một người trẻ tuổi, ăn bánh bao không trả tiền thì thôi đi, lại còn muốn đánh người?

Cái loại người như vậy đúng là vô lý hết sức!

Tuyệt đối không thể tha cho hắn ta.

Hòa thượng áo đen đưa tay chỉ vào con đường cách đó không xa

nói: "Mày cái đồ khốn kiếp rốt cuộc là từ đâu đến, rốt cuộc lại sẽ đi đâu?

Đừng nói là trên người mày không có cái gì, không có đạo lý nào, nhưng bây giờ, tao nói cho mày một chuyện là, cái đình đài lầu các này có mấy tên có thể dung thứ cho mày?

Tao tuyên bố tao không quản mày rốt cuộc là mười tuổi hay mấy tuổi, bây giờ, mày phải xin lỗi, ăn đồ của người khác thì phải trả tiền, đây là đạo lý mà mẹ mày đã dạy mày từ nhỏ, nếu mày dám không nghe tao sẽ thay mẹ mày dạy dỗ mày." Hòa thượng áo đen nói xong liền trực tiếp tung ra một trận lốc xoáy.

Rồi lao thẳng về phía Lý Hoa.

Nhưng Lý Hoa không lùi bước.

Mà là nhìn thẳng, trừng mắt nhìn chằm chằm vào người đang đến trước mặt.

Lý Hoa ngẩng đầu nhìn lên trời.

Sau đó lại cúi đầu nhìn lòng bàn tay mình.

Phát hiện trong lòng bàn tay không có gì đặc biệt lại bùng phát một loại nóng bỏng.

Loại nóng bỏng này đơn giản là khiến toàn thân hắn đều cảm thấy thoải mái.

Tỏa ra một phong thái đặc biệt.

Là ánh sáng, là đại địa, ai làm chủ trời xanh chìm nổi.

Cũng không biết trong những lựa chọn luân hồi tiếp theo.

Lại có ai có thể tạo ra tất cả những chuyện tiếp theo sẽ xảy ra câu chuyện như thế nào.

Căn bản là không có.

“Với chút bản lĩnh này của mày, cũng dám khoác lác ở đây sao?

Mày xứng sao?

Tao hỏi mày một câu, nếu mày thực sự nghĩ mình có chút bản lĩnh, vậy mày có thật sự cho rằng năng lực của mày mạnh hơn tao không?” Dưới chân Lý Hoa nổi lên một trận gió, khiến cả người hắn bay vút lên không.

Trước đó, ai có thể đứng trước mặt hắn?

Không ai, cũng chẳng mấy kẻ có thể đứng trước mặt hắn.

Một luồng cương phong mạnh mẽ, sắc bén như một thanh đao, lao thẳng về phía hòa thượng áo đen.

“Mày nói lão già này bắt nạt người quá đáng?

Tao hỏi mày một câu, cái bánh bao chết tiệt của mày là thứ quái gì?

Chỉ là giấy vụn, rác rưởi và một đống đồ ăn độc hại khiến người ta bị ngộ độc sao?

Mày nhìn xem, đồng bọn của tao đến đây còn lành lặn, bây giờ đã chết vì trúng độc rồi.

Mày không định cho tao một lời giải thích sao?

Hay là mày định để tao đi giúp mày?” “Hahaha!” “Thôi đi, lão già à, ông từ đâu đến thì về đó đi, đừng có làm người đi đầu mãi thế.

Nói thật cho ông biết, nơi này của tôi không chỉ có bản lĩnh riêng, nếu ông cứ cố chấp muốn dùng vũ lực, cứ thử xem.” Lý Hoa vừa nói vừa chiến đấu càng hăng, không hề có dấu hiệu lùi bước.

Luồng cương phong mạnh mẽ trong tay hắn như biến thành một

lưỡi đao luân hồi, xoay chuyển qua lại liên tục.

Chương 1080

Lý Hoa nhìn Hồng Tam Công đang nằm trên đất đã trúng độc, rồi lại nhìn Tam công tử vẫn đang được bảo vệ, cảm thấy rất khó hiểu.

Bởi vì, hắn hiểu rõ bản lĩnh của mình, và điều đó thực sự khiến hắn có chút không hiểu.

Tuy nhiên, đã giúp người thì giúp đến cùng, đưa Phật thì đưa đến Tây phương.

Kẻ đó cũng không định nói thêm lời vô nghĩa với người khác.

Hắn trực tiếp đứng dậy, rồi từng bước đi đến trước mặt Lý Hoa, đưa ngón tay cái xuống dưới.

“Bên này tôi bảo vệ sự an toàn của Trần Tam công tử nhà họ Trần.

Anh nói mấy lời này với tôi không có tác dụng, hơn nữa, ăn bánh bao là do các người tự muốn ăn, ăn xong không trả tiền cũng là các người tự làm.

Bây giờ các người lại dám cậy lý không tha người, tôi chắc chắn sẽ không tha cho các người.

Không tin thì cứ đợi mà xem.” “Đúng thế, cái bánh bao chết tiệt đó tao có bắt mày ăn đâu, là mày tự ăn!

Đều là tự mày ăn, bây giờ ăn ra bệnh tật, lại đổ lỗi lên đầu chúng tao.

Tao nói cho mày biết, không có ai, có tiền thì có tiền, không có tiền thì có một mạng.

Dù sao thì tình huống này là như vậy, bất kể kết quả thế nào, nếu

hôm nay chúng mày trốn được tiền thì trốn, không trốn được tiền thì cũng phải để lại cái bệnh dịch chết tiệt này ở đây!" Trần Tam Công tử bị đánh một cái tát, máu tươi chảy ra.

Lúc này hắn cũng đứng dậy chỉ trỏ Lý Hoa.

Hắn là một kẻ cậy lý không tha người.

Hôm nay dù không đền tiền cũng phải để lại mạng ở đây.

Bốp!

Lý Hoa nào dung thứ cho thằng tép riu này nói nhảm ở đây?

Hắn trực tiếp vung một cái tát nữa.

Chỉ nghe thấy một tiếng động mạnh chói tai.

Mặt Trần Công tử lại tóe máu, một lát sau răng hàm lại rơi ra.

Á!

Trần Tam Công tử đau đớn lùi lại hai bước.

Lúc này hắn không biết là trời đất quay cuồng hay hoa mắt chóng mặt.

Chỉ biết đầu óc quay mòng mòng và vô cùng đau đớn.

Trần Tam Công tử lúc này nghiến răng nghiến lợi, quỳ sụp xuống đất, thề thốt với lão hòa thượng: "Lão già thối tha kia, hòa thượng áo đen, mau trả thù cho ta!

Nếu lần này ông giúp ta, sau này ta sẽ thưởng cho ông hai cung nữ." Hòa thượng áo đen nghe xong lời này thì mắt sáng rực.

Đã lâu lắm rồi hắn không có được điều đó.

Lần này vẫn khiến hắn trong lòng vô cùng đắc ý.

Hắn trực tiếp ra lệnh, bay vút lên không.

Sau đó, lòng bàn tay hắn phát ra một luồng ánh sáng màu xanh lam, lại gây náo loạn trời đất, sau một tấc vọng tưởng, bắt đầu chiếu rọi về phía trước.

Lý Hoa nhìn thấy cảnh này, cũng biết hòa thượng này chuẩn bị ra đòn, hắn cũng chuẩn bị đón chiêu.

Ầm!

Một tiếng nổ lớn.

Chỉ thấy ánh sáng va chạm vào nhau, hai luồng sáng từ trời đạt đến đất, rồi lại từ trời tạo ra trời.

Đánh đến vũ trụ, đánh đến mặt trăng, đánh vào rừng cây, rồi lại đánh vào sông.

Xuyên qua bầu trời, một màn phong hoa diễm lệ.

Hai luồng sáng như không thấy các vì sao.

Rồi lại xoay chuyển qua lại.

Cũng không biết tiếp theo sẽ là câu chuyện như thế nào.

Cũng không biết tiếp theo sẽ là một thể kết hợp như thế nào.

Chỉ biết những thứ này căn bản không dễ dàng để nhìn thấy.

Trong chớp mắt, lại chuyển sang thế khác, cứ như vậy dễ dàng ngã xuống trong vũng máu của người khác.

Không biết có bao nhiêu người, có lẽ là những người qua đường vô tội, cứ thế dễ dàng ngã xuống.

Nhưng, quần chúng vây xem vẫn không ngừng hóng chuyện.

Bán đồ ăn, bán đồ ăn, huống hồ đối với người bán hàng mà nói.

Lúc này công việc đang thuận lợi, lại có người đánh nhau.

Điều đó cũng cho thấy lúc này việc diễn trò cũng rất tốt.

Ông lão bán kẹo hồ lô cười toe toét.

Người phụ nữ bán đồ hoa quả bắt đầu nói kẹo hồ lô của mình tốt đến mức nào.

Người phụ nữ tài hoa đó lại nói chuyện với người bán đồ lạnh bên cạnh, cũng nói đồ của mình tốt đến mức nào.

Những người kinh doanh lúc này rất vui vẻ.

Bởi vì cuối cùng họ đã đón chào trận phong ba đầu tiên.

Trận phong ba này đã gây ra một sự náo động không nhỏ ở kinh thành.

Đây vốn là một khu chợ.

Trông có vẻ là phong cách cổ đại, nhưng thực tế là phong cách hiện đại, tương tự như những năm tám mươi của thế kỷ trước.

Phong cách những năm tám mươi cũng tương đương với sự va chạm văn hóa hiện đại.

Hai nền văn hóa va chạm vào nhau là sống hay chết, thua hay được, cũng không ai biết.

Dù sao thì hai người này đánh nhau rất ghê gớm.

Lý Hoa và hòa thượng áo đen đánh nhau náo loạn trời đất.

Tòa nhà đó cũng bị rung đổ.

Chương 1081

Hơn nữa, hiện tại đã gây ra không ít náo động.

Gần như có hàng chục người vô tội đã chết trước mặt họ, cũng không biết ai sẽ cứu họ.

Và lúc này, trong cơ thể, Diệp Phàm đã có chút ngây người.

Hắn không ngờ Công Lý Hoa lại mạnh mẽ đến vậy.

Hắn cùng với hòa thượng áo đen mà hắn quen biết ở phía trước, chính là đại pháp sư bên cạnh lão nhị Hoàng đế.

Đại pháp sư không có công phu khác, nhưng muốn hiệp trợ diễn dịch các loại yêu thú thì hắn chơi xoay như chong chóng.

Chỉ là, có người khác kiềm chế hắn ở phía trước, nếu không có người khác kiềm chế, con đường hàng ma này của hắn đã sớm là một mình xưng bá thiên hạ rồi.

Đây cũng là lý do tại sao Lý Hiển, người đứng đầu triều đình, lại có thể làm chủ giang sơn của chúng ta.

Tất cả là vì những kẻ đó đã bày mưu tính kế, nghĩ ra pháp thuật cho hắn.

Nhưng có một điểm khá buồn cười là, lão hòa thượng đó trông có vẻ là người thật thà, chất phác.

Nhưng thực tế lại luôn làm những chuyện ăn trộm vặt.

Trong lòng không biết đang toan tính những chuyện lộn xộn gì.

Những chuyện khác đều có một câu nói gọi là "tướng quân giữ yên thiên hạ, nhưng không cho phép tướng quân được yên".

Lão hòa thượng này thường xuyên có thể dễ dàng sống sót dưới

mắt Lý Hiển.

Hơn nữa, còn có thể sống rất phong lưu phú quý.

Lý do không gì khác ngoài rất đơn giản.

Kẻ này bề ngoài là một hòa thượng, nhưng thực chất là một kẻ phong lưu háo sắc.

Nhưng, sau khi tướng quân bình định thiên hạ, lại nhập gia tùy tục.

Điều đó khiến Lý Hiển vô cùng không vui, lão hòa thượng này không những không nhập gia tùy tục mà còn không ngừng gây rắc rối.

Không ngừng gây chuyện, khiến mọi người khinh thường hắn.

Khi bị tra hỏi về nhân cách, hắn ngược lại chẳng hề sợ hãi chút nào.

Điều này khiến Lý Hiển có chút không hiểu.

Nhưng điều này lại đúng ý Lý Hiển.

Có một người như vậy ở bên cạnh, hắn thực sự không có gì nguy hại đến mình.

Ngược lại còn có thể làm lớn mạnh thêm vây cánh của mình.

Giống như vịt con xấu xí làm nền cho thiên nga trắng vậy.

Tại sao thiên nga trắng lại ở bên vịt con xấu xí?

Đạo lý cũng không gì khác ngoài rất đơn giản!

Phải dùng sự xấu xí của vịt con để làm nổi bật vẻ đẹp của thiên nga trắng.

Thiên nga trắng hiện tại đẹp, cũng hoàn toàn là do vịt con xấu xí làm nền.

Hai luồng sáng va chạm vào nhau, như thể thấy được sự thăng

trầm của cuộc đời.

Sau khi dốc hết tâm sức, như thể ánh đao kiếm đang giao tranh, như luân hồi chuyển hóa.

Xoay chuyển qua lại trước và sau đó.

Cũng không biết tại sao nó lại ở đây.

Nhưng không ai biết kết quả này sẽ thế nào.

Xoẹt!

Hòa thượng áo đen rút ra một thanh bảo kiếm sắc bén từ thắt lưng, một luồng kiếm khí bùng phát giữa ánh sáng.

Hắn trực tiếp chĩa thẳng mũi kiếm vào Lý Hoa rồi đâm tới, nhưng Lý Hoa cũng không phải dạng vừa.

Xoẹt!

Lý Hoa cũng rút thanh bảo đao ở thắt lưng ra, một đao đang điên cuồng đối kháng.

Thanh bảo đao này, chính là thanh rìu năm xưa Bàn Cổ khai thiên lập địa sau đó được rèn lại thành, có tên là Yển Nguyệt Đao.

Diệp Phàm nhìn thấy cảnh này thực sự đã phải ngây người.

Đây thực sự còn tuyệt vời hơn cả những gì có trong tiểu thuyết võ hiệp.

Một cảnh tượng tuyệt luân đến vậy, cũng thực sự đã tạo ra một loạt kết quả không nên tồn tại trong cuộc đời hắn.

Hai luồng sáng một đen một trắng, dường như có thể lấp đầy vào trang đầu tiên.

Cũng không biết là chuyện gì, dao động vài lần nhưng cuối cùng cũng không tạo ra kết quả khác biệt.

Ong!

Sau một tiếng nổ lớn nữa, cuối cùng cũng không có gì được công bố.

Những thứ này trong mắt họ cũng không dễ dàng như vậy.

Đôi khi, một số việc rốt cuộc cũng phải có phương pháp giải quyết.

Tạm thời, trước đó, có mấy kẻ hổ báo có thể khiến người ta hiểu được.

Không ai hiểu, cũng không ai biết thể kết hợp câu chuyện này.

Hòa thượng áo đen bên này đã cảm thấy lực bất tòng tâm.

Nhưng Lý Hoa bên này ngược lại càng ngày càng thoải mái.

Bởi vì hắn căn bản ngay từ đầu đã không dùng hết sức mạnh như vậy.

Chỉ dùng có chút ít.

Trên thế giới này, có một loại người tồn tại ý nghĩa không lớn, luôn thích làm điều tiện hạ.

Khi người khác cầm dao cầm rìu muốn liều mạng với hắn, hắn ngược lại lại không dám!

Loại người này điển hình trong lòng là bắt nạt kẻ yếu, sợ kẻ mạnh!

Hắn thực ra cũng không phải trong đầu, trong lòng có cái gọi là cảm giác chính nghĩa.

Chương 1082

Hắn căn bản không phải là một kẻ thật thà, chất phác.

Hắn thấy ai dễ bắt nạt thì bắt nạt, nhưng người khác căn bản không dễ bắt nạt.

Người khác đều có thể cầm thứ đó truy sát vào động mạch cổ của những người đó.

Hơn nữa, trong nháy mắt, có thể thiêu đốt và cắt bỏ động mạch lớn.

Người khác đã tính toán sẵn sàng trả giá bằng tính mạng bất cứ lúc nào.

Nhưng những người này ngược lại lại không dám.

Giống như hòa thượng áo đen trước mặt này vậy, lúc đầu khi đánh thắng được.

Hắn tỏ ra rất mạnh mẽ, nhưng bây giờ không đánh lại được, hắn ngược lại lại có ý xin tha.

Cứ nhìn Lý Hoa mà ném ánh mắt quyến rũ, nhưng lại khiến hắn ghê tởm vô cùng.

"Với chút bản lĩnh này của mày, mày khoác lác cái gì ở đây?

Mày nghĩ mọi người đến thế giới này đều là để chịu khổ sao?

Tao nói cho mày biết, có những người không phải cố chấp, họ chỉ là không muốn so đo tính toán với những kẻ ngu xuẩn như chúng mày, bởi vì, so đo tính toán với những kẻ ngu xuẩn như chúng mày, thực sự là lãng phí cuộc đời, lãng phí nhân cách, khiến người khác cũng chỉ coi thường." Lý Hoa cười lạnh lùng, căn bản không thèm nhìn hòa

thượng áo đen một cái.

Lúc này, từ ánh mắt của Lý Hoa, Diệp Phàm đã thấy kẻ này đã gần năm mươi tuổi.

Những nếp nhăn trên mặt Lý Hoa như những vết sẹo rỗ, chằng chịt khắp mặt.

Đang mọc dày đặc rất nhiều.

Hơn nữa trông có vẻ là phụ nữ, mặt không rửa sạch.

Chắc là lúc sáng sớm không rửa mặt.

Diệp Phàm ở bên trong mấy lần nhịn không được bật cười.

Nhưng bên ngoài vẫn là vẻ mặt không biểu cảm.

Lý Hoa không mấy hứng thú với khuôn mặt của hòa thượng áo đen.

Thà nói là hứng thú, chi bằng nói là ghê tởm thì đúng hơn.

Vốn dĩ là tình huống như vậy, lại không phải cùng một phe, hà cớ gì cứ phải dây dưa làm gì?

Chẳng biết đang làm trò gì, đúng là thần kinh.

Khóe miệng Lý Hoa đã hiện lên một nụ cười lạnh lẽo.

Hắn nhìn hòa thượng áo đen trước mặt.

Hắn cảm thấy tên khốn nạn này chẳng lẽ là hậu duệ của những kẻ da đen châu Phi sao?

Với cái đức tính thối nát này, mà cũng dám khoác lác ở đây sao?

Hòa thượng áo đen không nói gì.

Ngược lại càng có chút sợ hãi.

Bọn họ cũng không ngờ sự khủng khiếp của Lý Hoa lại lớn đến

vậy.

Hơn nữa chỉ trong chốc lát, hắn đã thi triển toàn bộ uy lực hạt nhân siêu năng lực ra khắp toàn thân.

Điều công bằng nhất trên thế giới này là mỗi người đều có một mạng sống.

Chính vì một mạng sống này, cuối cùng đối với ai mà nói cũng đều khá công bằng.

Hòa thượng áo đen lùi lại hai bước.

Hắn biết Lý Hoa e rằng thực sự muốn liều mạng.

Bởi vì, hắn nhìn thấy thanh đao trong tay Lý Hoa đang từng bước ép sát mình.

Và lúc này, thanh bảo kiếm sắc bén trong tay hòa thượng áo đen.

Kẻ này "bộp" một tiếng, rơi xuống đất phát ra âm thanh giòn tan.

Lý Hoa xem trò vui, hòa thượng áo đen từng bước lùi lại.

Bước chân cũng biết thằng khốn này đã sợ rồi.

Nhìn ánh mắt của thằng khốn này cứ như mẹ nó đang ném pháo vậy.

Bọn họ bị thần kinh sao?

"Thằng nhãi, vừa rồi không phải mày ghê gớm lắm sao?

Sao bây giờ lại không ghê gớm trước mặt tao nữa rồi?

Ghê gớm hay không ghê gớm, theo tao thấy mày chẳng có bản lĩnh thật sự gì cả, quay về nghỉ ngơi cho tốt đi, chữa khỏi đầu óc của mày rồi hãy nói." "Ngươi… ngươi đừng qua đây." Hòa thượng áo đen nói đến đây thì đã bắt đầu lùi lại từng bước.

Hắn cũng biết.

Lần này e rằng mình sẽ không có kết cục tốt đẹp.

Trần Tam Công tử lúc này đã sớm bỏ chạy, không biết đi đâu rồi.

Hơn nữa vô ảnh vô tung, cũng không biết kết quả thế nào.

Lý Hoa vung đao xông lên: "Hôm nay, dù thiên vương lão tử có đến cũng không cứu được mạng mày!" Hòa thượng áo đen cũng không biết chuyện gì xảy ra.

Đột nhiên, hắn lấy ra một lọ thuốc nhỏ màu xanh lam từ trong lòng, cầm một lúc.

Rồi trong miệng lẩm bẩm một câu thần chú.

Và biểu cảm của Lý Hoa cũng vô cùng khó coi.

Hắn không biết tại sao kẻ này lại làm như vậy.

"Yêu thuật của ngươi rốt cuộc là chuyện gì, ngươi có phải đang tìm kiếm những thứ lộn xộn gì không?" Lý Hoa bên này cảm thấy không ổn, vội vàng lùi lại hai bước.

Bởi vì, hắn biết, nếu không tiếp tục lùi lại, có lẽ thật sự sẽ xảy ra chuyện.

Và lúc này, Diệp Phàm trong cơ thể hắn cũng cảm thấy không ổn.

Bởi vì hắn cảm thấy một luồng sức mạnh vô danh đang bùng phát từ trên người mình.

"Hôm nay ngươi đã lấy mạng ta, hơn nữa còn đánh vào mặt ta, khiến ta hoàn toàn không ngẩng đầu lên được trước mặt mấy công tử này, được thôi, hôm nay ta sẽ tặng ngươi một thứ, từ nay về sau chúng ta sẽ hoàn toàn cá chết lưới rách." Hòa thượng áo đen vừa nói, vừa ném cái lọ nhỏ màu xanh lam trong tay ra.

Xoẹt!

Chương 1083

Lực ném của cái lọ nhỏ màu xanh lam rất mạnh, hơn nữa còn mang theo tiếng gió.

Trong chớp mắt đã bay xa mấy chục mét.

Bùm!

Một luồng khói mù cực mạnh bùng phát.

Từ bên trong chui ra một con yêu thú có hình dạng giống Kỳ Lân.

Và xung quanh, cũng biến thành những đình đài lầu các tương tự.

Đây là một cái lồng giam cầm quái vật.

Đây là một mê cung giống như biệt thự.

Lý Hoa biết.

Cái thứ chết tiệt này là một loại yêu thuật giống như nhà tù.

"Tiền bối à, rốt cuộc là chuyện gì vậy, tên này trông không có gì đặc biệt, sao lại mạnh hơn cả người?

Chẳng lẽ người có điểm yếu gì trong tay hắn?" Diệp Phàm thực sự không nhịn được.

Hắn thấy Lý Hoa đã đổ mồ hôi lạnh.

Theo lý mà nói thì không nên.

Năng lực tu luyện của Lý Hoa mạnh mẽ đến vậy, làm sao có thể sợ cái tên tép riu trước mắt này?

Cái gọi là hòa thượng áo đen này cũng không đặc biệt mạnh mẽ!

Trông cũng chẳng có mấy bản lĩnh.

Nhưng tại sao chiêu thức của hắn lại ngắn ngủi đến vậy mà lại giam cầm được người ta ở đây?

Rốt cuộc là nguyên nhân gì?

Lý Hoa sợ hãi nuốt nước bọt.

"Đừng nói chuyện, bây giờ ngươi đừng nói chuyện, ta cũng không biết chuyện gì đang xảy ra, nếu ta biết chuyện gì đang xảy ra, và có thể xử lý được thì ta đã xử lý từ sớm rồi." Diệp Phàm nhìn xung quanh đã tối đen như mực.

Hắn biết.

Mình đã bị mắc kẹt trong hư không, căn bản không nằm trong ngũ hành.

Tại sao lại ở trong hư không?

Hoàn toàn là vì chiêu thức của hòa thượng áo đen thực sự độc ác hơn nhiều.

Đây là một cái lồng giam hư không.

Và lúc này, hòa thượng áo đen cảm thấy không ổn, đã bỏ chạy.

Đây là chiêu tất sát của hắn!

Cũng là tất cả những gì hắn học được trong đời.

Cả đời hắn chỉ học được một chiêu này, hơn nữa còn học đến tinh thông cầu kỳ.

Nhìn xung quanh tối đen như mực, không có đỉnh.

Khói đen đó như sương mù, từng lớp từng lớp không thể tách rời.

Cũng không biết là nguyên nhân gì.

Lý Hoa đi hai vòng trong đêm tối không nhìn thấy năm ngón tay này.

Mới phát hiện đây là một hình thái hư không vô biên vô tận.

Giống như vũ trụ.

Trông có vẻ có biên giới, nhưng thực tế là vô hình.

Lý Hoa nhẹ nhàng nhón chân định bay lên.

Nhưng, khi hắn vừa định bay lên không, lại phát hiện dưới chân không có lực để mượn.

Và khi hắn bay lên.

Cũng phát hiện.

Bay lên thế nào cũng không bay đến đỉnh đầu.

Vì vậy, điều này đã tạo ra một yếu tố.

Đó là, đây là một hình cầu tròn không lên được, không xuống được, không sang trái, không sang phải, một thứ mang hình thái luân hồi.

Lý Hoa gật đầu lia lịa.

Trong lòng nghĩ, hòa thượng áo đen này quả thực có chút bản lĩnh.

Lão già này không có bản lĩnh gì khác, nhưng chơi mấy trò tà thuật lại rất giỏi.

Bây giờ chỉ có thể mượn ngoại lực, xem xem vị hảo tâm nào có mắt như mù, có thể mở cái lọ đó ra.

Hình thái này, giống như Aladdin vậy.

Nếu cái lọ đó không mở được, không thoát ra được.

Thì đừng nói là Aladdin, ngay cả A Phàm Đà cũng vô dụng.

Bản lĩnh của hòa thượng áo đen này, chính là biến người ta vào trong cái lọ, rồi thành một hình thái giống như ma quỷ.

Vì vậy, lúc này nó cũng giống như một thứ hư vô phiêu diêu.

Trông có vẻ nhỏ, nhưng thực ra bên trong lại là một thế giới khác.

Diệp Phàm cảm thấy sợ hãi.

Hắn không muốn chết ở đây.

Bởi vì, hắn còn có Đường Nhược Tuyết và đứa con Lan Đình đang chờ đợi hắn.

Đến kinh thành hoàn toàn là do Lý Hoa tự ý quyết định.

Nếu không có hắn, cũng sẽ không mượn cơ thể hắn xuất hiện ở đây.

Thật sự là.

Chương 1084

Diệp Phàm bây giờ thực sự muốn than vãn Lý Hoa một trận.

Nhưng hắn nghĩ than vãn kẻ này cũng chẳng có tác dụng gì.

Ngược lại chi bằng sớm tìm cách giải quyết thì tốt hơn.

Lý Hoa thực sự không còn cách nào.

Hắn trực tiếp ngồi xếp bằng xuống đất, trong miệng niệm chú, lẩm bẩm.

Trong đầu Lý Hoa là một tượng Phật đứng sừng sững.

Và tượng Phật này không phải ai khác.

Chính là Bồ Đề Lão Tổ, đang liên tục truyền thụ kinh pháp cho hắn trong đầu.

Nói là A Di Đà Phật cũng được, nói là Vô Lượng Thiên Tôn cũng được.

Dù sao thì đều truyền thụ những chiêu thức huyền huyễn.

Lý Hoa chỉ cảm thấy trong đầu mình lóe sáng liên tục.

Hơn nữa, mắt hắn đang dần dần biến thành màu vàng kim.

Cuối cùng biến thành màu xanh lam, đỏ, trắng.

Xoẹt!

Đột nhiên, từ trong mắt hắn bùng phát ra một tia sáng.

Tia sáng đó trong nháy mắt cũng biến thành năm màu sáu sắc.

Diệp Phàm nhìn thấy cảnh này.

Mới phát hiện cơ thể mình đã thay đổi quá nhiều.

Không những cơ bắp trên người săn chắc hơn không ít.

Hơn nữa, điều quan trọng nhất là, cân nặng toàn thân hắn dường như giảm đi không ít.

Da thịt cũng trở nên khá trắng trẻo.

Hình thái biến hóa khôn lường này như những thứ không nên tồn tại trong đầu.

Trong khoảnh khắc.

Chỉ nghe thấy trên trời xuất hiện một tiếng nổ lớn.

Lý Hoa cảm thấy có chút không đúng.

Mình rõ ràng không ở trong cái lọ này.

Tại sao trên trời lại có tiếng động.

Nhưng, quay đầu nhìn lại, không phải là trời có tiếng động, thì là đâu có tiếng động.

Ngẩng đầu nhìn.

Trực tiếp từ trong màn sương đen bị xé toạc ra một cái lỗ.

Lộ ra một khuôn mặt khá nhe răng.

Lý Hoa thì không có dao động gì, nhưng Diệp Phàm lại bị dọa sợ.

Cái lỗ bị xé toạc đó.

Hóa ra lại là một cái đầu giống như đầu ngựa vằn chui ra.

Lý Hoa mỉm cười nhẹ, trong lòng biết có lẽ hòa thượng áo đen này biết mình đã thoát ra.

Chắc chắn sẽ không tha cho hắn.

Vì vậy, đã ném cái lọ này vào bãi cỏ hoang.

Trong bãi cỏ hoang thì cái gì nhiều nhất, không gì khác ngoài côn

trùng.

Sự xuất hiện của côn trùng này cũng đã cắn nát toàn bộ cái lọ.

Cũng coi như đã mượn ngoại lực, làm ô nhiễm toàn bộ bầu trời.

Diệp Phàm có chút vui mừng.

Nhưng cũng có chút nghi hoặc.

Nếu nói cái lọ này đã bị xé toạc ra, vậy mình lẽ ra phải trở lại kích thước người bình thường.

Tại sao cái đầu ngựa vằn kia lại lớn như vậy mà thân mình của mình lại nhỏ như vậy?

Rõ ràng là mình vẫn chưa khôi phục kích thước người bình thường.

Điều này, thực sự khiến Lý Hoa cảm thấy có chút vô cùng hoảng sợ.

Diệp Phàm nhìn thấy một bóng dáng côn trùng xuất hiện trên bầu trời hư vô phiêu diêu.

Hắn cũng biết nhóm người này vẫn chưa khôi phục về kích thước bình thường.

Quả thực đã ứng nghiệm câu nói đó.

Nếu không có hòa thượng áo đen, thì e rằng bọn họ sẽ không bao giờ thoát ra khỏi đây nữa.

Làm sao đây?

Rốt cuộc làm sao đây!

Nếu nói không thoát ra được nữa, thì e rằng thật sự sẽ phải chịu đòn nghiêm trọng.

Rốt cuộc có cuộc đời nào, mới có thể xứng đáng với sự điên đảo

lưu ly như vậy.

Hư không đã bị xé toạc.

Lý Hoa và những người khác đã thoát ra.

Nhưng, cái lọ đó vẫn tồn tại trong hư không.

“Hiện tại chúng ta chưa biến thành kích thước người bình thường, chúng ta nhất định phải lang thang ở đây sao?

Tại sao chúng ta không đi tìm cách biến nó thành kích thước người bình thường thì tốt hơn?” “Bây giờ không phải lúc biến thành kích thước người bình thường hay không, bởi vì tôi cũng không xác định được chuyện này nên xử lý như thế nào.” Lý Hoa nói là sự thật.

Bởi vì hắn bây giờ cũng không biết làm thế nào để trở lại hình dạng bình thường.

Chương 1085

Hắn chỉ biết.

Thứ này không dễ dàng như vậy, cũng không dễ dàng làm ra.

Hòa thượng áo đen bên này đã bị thương, vừa lăn vừa bò chạy vào nhà họ Trần.

Bốp bốp bốp!

Hòa thượng áo đen giơ tay lên đập vào gỗ.

Chỉ là, đập chưa được mấy cái.

Thì từ bên trong có một người bước ra, cũng vô cùng tức giận.

Hóa ra là lão gia nhà họ Trần.

Lão gia nhà họ Trần vô cùng tức giận, lông mày dựng đứng lên.

"Thằng khốn nạn nhà mày dám quay về, nhìn con trai tao bị đánh thành cái dạng gì rồi, mày không những không giúp nó, lại còn giúp người ngoài, đồ bỏ đi, lãng phí thời gian của tao, lãng phí tiền của tao, còn lãng phí đồ ăn của tao, cút mẹ mày đi đừng có ăn hại ở đây!" Phịch!

Hòa thượng áo đen nghe xong lời này trực tiếp quỳ xuống đất, bắt đầu lạy lục.

"Lão gia, thực sự xin lỗi, thực sự xin lỗi tôi, tôi vừa nãy là nghĩa vô phản cố muốn làm ra, tôi cũng không biết tại sao lại xảy ra chuyện như vậy, xin lỗi, thực sự quá khác biệt, xin lỗi, thực sự xin lỗi." Hòa thượng áo đen vừa nói, vừa khóc lóc, nước mắt chảy ra, vừa lạy lục.

Hắn cũng không biết tại sao, đầu óc mình lại không đáng tiền như vậy.

Người ta nói nam nhi quỳ gối có vàng, nhưng tên này dường như không có.

Sở dĩ hòa thượng áo đen làm ra những chuyện đê tiện như vậy, hoàn toàn là vì một kết quả.

Đó là hắn biết mình là ai, biết mình có đức tính gì.

Vạn nhất rời khỏi nhà họ Trần, thì thật sự sẽ bị chết đói, hơn nữa còn lang thang đầu đường xó chợ.

Hòa thượng này không phải là hòa thượng chính tông, chỉ là một tăng nhân lang thang cạo tóc mà đến.

Trông cũng không giống người tốt, là một kẻ cao lớn.

Thực ra là một kẻ ngốc, hai mắt trừng trừng như bắn pháo hoa.

Đồng tử cũng biến thành màu đỏ, giống như một tờ báo đỏ.

Hơn nữa trên tay đã xuất hiện những vết chai sạn.

Khắp người khó ngửi, như mùi mồ hôi của người già.

Tuổi trẻ đã không chịu học hành tử tế, cũng không biết trong đầu đang nghĩ gì.

Tinh thần có thể có vấn đề.

Lão gia nhà họ Trần thoạt nhìn giống người miền Bắc, nhưng nhìn kỹ lại giống người miền Nam.

Bởi vì, đôi mắt hắn đã nói lên tất cả, ánh mắt hung tợn, một ánh mắt vô cùng độc ác, đang sống động như thật nhìn thẳng về phía trước.

Cũng không biết hắn có cố ý gây rắc rối hay không.

Dù sao thì những thứ ma quỷ trên người hắn cũng không ít.

Có lẽ kẻ này từng là đạo sĩ.

Nếu không phải đạo sĩ, hắn cũng sẽ không mấy hứng thú với hòa thượng áo đen.

Trước đó, lão gia nhà họ Trần cũng có một chút duyên phận với nhà họ Đường.

Nhưng tình nghĩa không nặng lắm, là anh em họ hàng.

Mẹ của lão gia nhà họ Trần và mẹ của lão gia nhà họ Đường là chị em ruột.

Vì vậy họ là anh em ruột cùng một mẹ.

Dù có chút bản lĩnh, nhưng không lớn lắm.

Hai kẻ này tụ lại một chỗ, thực sự là "ba kẻ tầm thường cũng chẳng bằng một Gia Cát Lượng".

Hòa thượng áo đen thấy lão gia nhà họ Trần không cho mình chút mặt mũi nào.

Hắn thực sự sắp khóc đến nơi, sớm biết là kết quả này, thì không nên đi quá gần với kẻ đó.

Chính vì đi quá gần với kẻ đó, mới khiến những chuyện này ngày càng phức tạp, ngày càng không hiểu.

Tình hình của Diệp Phàm bên này khá phức tạp.

Chủ yếu là cơ thể hắn đã biến nhỏ.

Đến cái bãi cỏ hoang này, thực sự là gặp ngày càng nhiều sinh vật kỳ lạ.

Con kiến trông rất nhỏ, nhưng trong mắt hắn lại to như xe tải.

Nguy hiểm đột ngột này khiến hắn cảm thấy cuộc đời thực ra chẳng có ý nghĩa gì.

Lý Hoa thực ra không có tình cảm gì với Diệp Phàm.

Hắn chẳng qua chỉ đang mượn cơ thể hắn.

“Kẻ này sao vậy?

Tại sao không tiếp tục nói gì ở đây?” Diệp Phàm cảm thấy khó hiểu.

Lý Hoa ném mình vào cái bãi cỏ hoang này thì quá đáng.

Lại không kiểm soát cơ thể nữa, vậy mình phải làm sao để thoát ra khỏi đây?

Chẳng phải đang mơ đấy chứ, đầu óc có vấn đề sao?

“Ngươi đừng nói những chuyện lộn xộn đó với ta, ta cũng không muốn nghe, ta cũng không muốn nhìn, ngươi nói lại nói sai tất cả đều vô dụng, chi bằng hiểu rõ tình hình bên mình một chút thì hơn.” Thái độ của Lý Hoa rất kiên quyết.

Hắn cảm thấy những chuyện này chẳng có liên quan gì đến mình.

Nhận tiền của người ta thì phải giúp người ta giải tai ương.

Nhưng lúc này.

Đã đi đến bước quyết định này, thì chẳng có gì để nói nữa.

Không gì khác ngoài ‘tuyệt cảnh luận anh hùng’, trước đó và sau đó, có mấy người có thể thành công hay thất bại.

Biến nhỏ không có bất kỳ lợi ích nào.

Nhưng, biến lớn nhất định sẽ có lợi ích.

Chương 1086

Sau khi biến nhỏ, làm sao có thể biến lớn được nữa.

Quay đầu nhìn lại, cái lọ màu xanh lam đã biến mất trong hư không, sẽ không bao giờ xuất hiện nữa.

Cái lọ màu xanh lam đó dường như có một thứ đặc biệt kín và khó xuyên qua.

Có lẽ bên trong có thứ gì đó.

Nhưng, nếu không dễ dàng phát hiện, thì thực sự không thể dễ dàng bị chi phối.

Ai nói lòng tấc cỏ, báo đáp ba xuân ấm, một hoa một cây một tuổi xuân.

Trong thời đại hủy diệt này, không ai có thể biết, tiếp theo sẽ làm gì.

Chỉ biết chuyện này do ai kết thúc, thì do người đó giải quyết.

Không ai thể hiện thì không cần giải thích.

Tình hình bên Đường Nhược Tuyết cũng vô cùng tồi tệ.

Bởi vì, cô ấy luôn cảm thấy bên trong kinh thành hình như đã xảy ra chuyện.

Nhưng vì đang ở dưới chân núi Cửu Huyền Sơn, cô ấy cũng không có pháp thuật gì.

Vì vậy, chỉ có thể đứng yên lặng nhìn từ xa mà không động đậy.

Sau một tiếng nổ vang trời, trên bầu trời truyền đến một tiếng gầm rống.

Chỉ thấy.

Bầu trời Cửu Huyền Sơn lại bị xé toạc ra một lỗ lớn.

Từ trong lỗ lớn chui ra một con mãng xà khổng lồ.

Con mãng xà dài mấy nghìn cân, phi thường xuất chúng, trực tiếp bay thẳng về hướng kinh thành.

Nhìn dáng vẻ này, nó sắp hóa giao long, rồi từ giao long hóa thành chân long.

Chậc chậc chậc!

Hắc Áp khi nhìn thấy cảnh tượng này cũng không khỏi cảm thán: "Thật không ngờ, Cửu Huyền Sơn này quả không hổ là Cửu Huyền Sơn.

Một loài động vật nhỏ bình thường thế mà cũng có thể tu luyện thành thần tiên, xem nó kìa, tu luyện thành mãng xà luôn rồi." Hắc Áp vừa cười vừa tiếp tục vác cuốc đi về phía đồng ruộng.

Bởi vì, mấy hôm nay hắn toàn ở đây cuốc đất.

Đường Nhược Tuyết và Lan Đình cơ bản là không ra khỏi nhà nửa bước.

Lòng Đường Nhược Tuyết đã thắt lại, ôm Lan Đình mà tay cũng hơi run rẩy.

Cô cảm thấy câu "tâm linh tương thông" hoàn toàn đúng, không hề không tồn tại.

Lan Đình dường như cũng cảm nhận được tâm trạng của Đường Nhược Tuyết, cũng đứng bên cạnh căng thẳng đến mức không dám nói lời nào.

Cô bé biết rằng mẹ mình có lẽ là một người phụ nữ yếu đuối, nhưng từ khi sinh cô bé ra thì đã trở nên mạnh mẽ vì con.

Bởi vậy, cả ba người họ đều thầm cầu nguyện trong lòng rằng cha mình, Diệp Phàm, sẽ không gặp nguy hiểm đến tính mạng.

Diệp Phàm tiếp tục đi về phía trước.

Hắn chỉ thấy phía trước xuất hiện một cái cây xanh um.

Nhìn kỹ thì đó chỉ là một cây cỏ nhỏ xíu.

Trên lá còn đọng hạt sương.

Một giọt nước cũng có thể nhấn chìm người, điều này thật khó tin.

"Lão tiền bối, ông đúng là quá vô trách nhiệm!

Mẹ kiếp, không có bản lĩnh gì khác ngoài việc đổ lỗi thì ông giỏi thật đấy.

Tôi nói cho ông biết, tình hình bên tôi cũng không mấy lạc quan đâu.

Nếu ông thật sự cứu tôi ra được, tôi sẽ cảm ơn ông.

Còn nếu ông không cứu được, thì cả hai chúng ta đều phải chết.

Dù sao thì bây giờ chỉ có hai lựa chọn, ông nghĩ tôi có thể tồn tại trong ý thức của ông được sao?" Diệp Phàm vừa đi vừa muốn tiếp tục nghe Lý Hoa nói, nhưng không ngờ Lý Hoa lại không đáp lời mà im lặng.

Lý Hoa cũng biết rằng, liên lạc quá nhiều với thằng cha này sẽ không tốt.

Ong ong ong.

Đột nhiên.

Lúc này, phía trước xuất hiện một vật màu đen.

Thoạt nhìn giống như một lỗ đen vũ trụ, nhưng khi Diệp Phàm nhìn kỹ lại thì mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Mẹ kiếp!

Hóa ra là một tổ ong bắp cày khổng lồ.

Hơn nữa, những con ong bắp cày bên trong đang sống sờ sờ.

"Đù má nó chứ!" Diệp Phàm không phải thằng ngốc.

Hắn vội vàng quay đầu bỏ chạy, nếu không chạy thì e rằng thật sự không sống sót nổi.

Con ong bắp cày đó, trước mặt hắn, cứ như một chiếc máy bay riêng cỡ nhỏ vậy.

Nếu bị nó tóm được thì đừng nói ba mạng, mà có ba mươi mạng cũng khó mà sống sót.

Diệp Phàm cắm đầu chạy thục mạng.

Nhưng những con ong bắp cày đó lại đã nhắm vào hắn.

Diệp Phàm giờ vô cùng hối hận.

Hắn hận tên hòa thượng áo đen này sao không chết sớm đi.

Đã đẩy mình vào cảnh ngộ bị chiếm đoạt, khiến mình phải chịu sự sỉ nhục to lớn như vậy.

Hơn nữa, mỗi giây mỗi phút đều phải đối mặt với nguy hiểm tính mạng lớn đến thế.

Chuyện này thật sự quá vô lý, kinh tởm, quá kinh tởm!

Nếu tên này không giải quyết được thì mẹ kiếp, lẽ ra chúng ta không nên để mình tồn tại.

Chương 1087

Lý Hoa lúc này cảm thấy buồn cười.

Bởi vì ông thấy Diệp Phàm cắm đầu chạy.

Cũng cảm thấy thằng cha này thật thú vị.

"Chạy chậm thôi, cậu càng chạy nhanh, nó càng coi cậu là con mồi di động, cứ thế sẽ không bắt được cậu đâu." Diệp Phàm dừng lại.

Hắn quyết định thử lời nhắc nhở của Lý Hoa.

Nếu có tác dụng, vậy thì hắn sẽ đứng yên "dĩ bất biến ứng vạn biến".

Còn nếu không có tác dụng, thì tiếp tục bỏ chạy cũng vẫn kịp.

Diệp Phàm lúc này đã ghét cay ghét đắng cái thời đại này.

Không ngờ thời đại này lại tồi tệ đến vậy.

Người ta bảo sau khi lập quốc thì động vật không thể thành tinh.

Nhưng bây giờ, những con vật này hoặc là thành tinh hoặc là biến thành ếch nhái, nói chung là mẹ kiếp lợi hại lắm.

Thời mạt pháp, thứ lợi hại nhất chính là những yêu tinh.

Và giờ đây, những yêu tinh này lại xuất hiện trước mặt hắn, khiến hắn có chút hoài nghi nhân sinh.

Rốt cuộc phải làm thế nào, phải làm gì, tại sao kết cục lại ra nông nỗi này?

Phải xử lý chuyện này ra sao, giải quyết chuyện này như thế nào?

Diệp Phàm tự hỏi đi hỏi lại trong lòng.

Hắn cũng không biết việc tự hỏi đi hỏi lại như vậy có tác dụng gì.

Chuyện này phải giải quyết thế nào, xử lý ra sao, dung hợp thế nào?

Khó nói.

Thật sự khó nói!

Đúng là khó hơn lên trời!

Diệp Phàm nấp sau một cây con.

Giờ thì cây con đã biến thành một cây đại thụ.

Hắn nấp trên đó cứ như nhỏ hơn cả côn trùng, giống như rệp cây.

Một con rệp nhỏ bám trên lá cây thì không mấy nổi bật.

Điều đáng sợ là phía sau hắn còn có đội quân truy đuổi kiểu ong bắp cày nữa sao?

Con ong bắp cày khổng lồ trông cũng không dễ trêu chọc chút nào.

Toàn thân nó là sự kết hợp của màu vàng và đen.

Phía sau còn có một đôi cánh lớn, và ở ngực có một cái ngòi to.

Nếu bị tóm được thì chắc chắn là chết không nghi ngờ gì.

Bởi vậy, Diệp Phàm vì bảo toàn mạng sống, liền chui vào bụi cỏ, ngụy trang cho mình.

Con ong bắp cày khổng lồ đi được hai bước thì dừng lại.

Nó phát hiện mục tiêu mà chúng truy đuổi đã biến mất.

May mà chỉ có một con ong xuất hiện, nếu mà là cả đàn ong thì Diệp Phàm dù có ba mạng cũng khó mà sống sót.

"Đù má, sợ vãi l** ra, hai cú này tôi thật sự không đỡ nổi, đáng sợ, đáng sợ quá!" Lòng Diệp Phàm đã thắt lại đến tận cổ họng.

Hắn cũng không ngờ cái miệng đáng sợ của con ong bắp cày

khổng lồ đó, trông cứ như một con cương thi.

Con cương thi như ban ngày trong đêm tối, đang từng bước từng bước đi về phía hắn.

May mà nó không phát hiện ra hắn, lỡ mà thật sự phát hiện ra thì không chỉ mất mạng ở đây, mà cả cuộc đời cũng phải chôn vùi tại đây.

Quay đầu lại sẽ uống canh Mạnh Bà, qua cầu Nại Hà, trực tiếp đầu thai chuyển kiếp.

Diệp Phàm nấp trong lá cây, hé một mắt ra nhìn.

Chỉ thấy con ong bắp cày đập cánh trong không trung phát ra tiếng ù ù ù.

Tiếng vo ve ồn ào như tiếng gầm của máy bay.

Thoạt nhìn, chiếc máy bay kia quả thực được cải tạo theo hình dáng của con ong bắp cày này.

Thực ra, theo lý mà nói, không nên cải tạo theo máy bay, mà nên theo chuồn chuồn.

Nhưng hình dáng của con ong bắp cày kia lại cũng giống máy bay.

Bởi vậy, điều này cũng chứng tỏ hình dáng ban đầu của máy bay được tạo ra là do côn trùng phù trợ.

Lúc này Diệp Phàm cuối cùng cũng cảm nhận được sức mạnh của mình thật mỏng manh biết bao trước thiên nhiên.

Trước thiên nhiên, con người thật sự bé nhỏ đến mức nào.

Đáng sợ, thật đáng sợ quá!

Diệp Phàm lùi lại hai bước.

Cố gắng hết sức không phát ra tiếng động.

Nhưng, đúng như hắn mong muốn.

Con ong bắp cày đó lượn lờ trên không một lúc rồi biến mất.

Nhưng Diệp Phàm cúi đầu nhìn xuống.

Dưới chân hắn lại có một con rệp cây dài nửa mét đang gặm nhấm chân hắn.

Một sóng gió chưa lắng thì sóng gió khác lại nổi lên.

Diệp Phàm thét lên chói tai, "Oa oa!" "Ngọa tào!" Hắn chỉ thấy dưới chân mình đột nhiên xuất hiện một hàng răng xanh biếc.

Chẳng mấy chốc, chân hắn đã bị gặm nhấm, đầy rẫy nước dịch xanh lè.

Điều này khiến hắn giật mình.

Vốn dĩ Diệp Phàm gan không lớn lắm.

Chương 1088

Giờ bị cắn ghê tởm, đúng là hết ngóc đầu lên nổi.

Điều này khiến hắn cảm thấy hoài nghi nhân sinh.

“Mẹ kiếp, ghê tởm chết đi được, cút mẹ mày đi!” Diệp Phàm giơ tay lên đánh con côn trùng lớn đó.

Nhưng sau một cái tát, nó không hề phản ứng chút nào.

Con rệp cây xanh đó trong chốc lát đã biến thành một quả bóng da khổng lồ.

“Phụt” một tiếng.

Quả bóng khí đó dường như tự động tan biến.

Chỉ còn lại một lớp vỏ màu trắng bên ngoài.

Nước bên trong đã chảy ra ngoài.

Ngoại trừ một bụng nước xanh, không còn gì khác.

“Ọe~” Diệp Phàm thật sự không nhịn được nữa.

Hắn cảm thấy con rệp cây rất ghê tởm, nôn hết cả cơm mình đã ăn ra.

Hắn cũng không ngờ.

Những thứ này lại xuất hiện trước mặt hắn trong chớp mắt.

“Ối trời ơi.

Ghê tởm quá.” Nước dịch xanh này, cứ như nước tắm chân không rửa ba ngày vậy.

Khi một nơi nào đó có côn trùng, điều đó có nghĩa là nơi đó đã bị côn trùng chiếm đóng.

Bề ngoài thì hào nhoáng đẹp đẽ, nhưng thực chất bên trong đã bị ăn rỗng toàn bộ thành hang ổ của côn trùng.

Chẳng còn gì cả!

Tất cả đều biến mất, mọi thứ đã bị ăn sạch sành sanh.

Diệp Phàm cố nhịn cảm giác ghê tởm, tiếp tục bò về phía trước.

Hắn muốn tìm cách để biến mình trở lại bình thường.

Nhưng hắn tìm rất lâu mà vẫn không thấy.

Hắn chỉ cảm thấy từ trong ra ngoài như có sóng gió cuộn trào.

Có lẽ con rệp cây vừa rồi có độc, nhưng.

Sau khi nước dịch xanh dính vào da hắn, trên bề mặt da đã xuất hiện những vết mủ xanh.

Những vết mủ xanh đang từng chút từng chút một lớn dần lên.

Diệp Phàm chỉ cảm thấy khắp người càng ngày càng nặng nề, như thể được phủ lên một lớp vải lụa màu xanh gấp mười lần.

Cảm giác bỏng rát, buồn nôn, đau đầu khiến hắn thực sự hoài nghi nhân sinh.

Lúc này.

Lý Hoa trong ý thức của Diệp Phàm cũng không khá hơn là bao.

Bởi vì dù sao thì bọn họ cũng dùng chung một thể xác.

Khi Diệp Phàm cảm thấy đau đầu thì Lý Hoa cũng cảm thấy đau đầu.

Hơn nữa, Lý Hoa dù sao cũng đã lớn tuổi.

Sau một thời gian dài như vậy, ông cũng cảm thấy toàn thân đặc biệt ngứa ngáy.

“Chết tiệt, con côn trùng đó hình như thật sự có độc.” Lý Hoa cũng không biết chuyện gì đang xảy ra.

Vội vàng muốn rút lui khỏi ý thức của Diệp Phàm.

Nhưng không có cách nào rút lui được.

Bởi vì.

Hiện tại Diệp Phàm đã chiếm giữ ý thức bản thể trong cơ thể.

Cho nên việc rút lui cơ bản là không thể.

Trừ khi ý thức của Diệp Phàm rút lui.

Mới có thể để ý thức của Lý Hoa, rồi sau đó lại rút lui.

Nếu như vậy.

Thể xác của Diệp Phàm cũng sẽ biến thành một cái xác biết đi thực sự.

Sau khi biến thành một cái xác biết đi thì sẽ không còn bản lĩnh gì khác.

“Ông nói ông là lão tiền bối, tuổi trẻ làm gì không tốt, cứ phải đi cùng lũ tà ma ngoại đạo này, ông thật sự khiến tôi ghê tởm quá!” Diệp Phàm thật sự cảm thấy Lý Hoa này không mấy có trách nhiệm.

Tên hòa thượng áo đen gây chuyện thì cũng thôi đi.

Lại còn cứ phải trốn tránh, ông trốn cái gì?

Chẳng lẽ cái thứ trông như ông ta thì mẹ kiếp cũng không truy đuổi được sao?

Kinh nghiệm mấy năm nay khiến Diệp Phàm cảm thấy cuộc đời mình đúng là như một cuốn tiểu thuyết phiêu lưu vậy.

Cứ như một chuyến tàu lượn siêu tốc.

Lên rồi xuống, lên rồi xuống, lặp đi lặp lại như một cái bóng mờ.

Diệp Phàm cũng biết.

Mình chẳng qua chỉ là một người bình thường.

Căn bản không có bản lĩnh gì thật sự.

Nhưng không ngờ.

Hắn không để ý đến những chuyện này.

Những tên ngu ngốc này lại cứ muốn gây khó dễ cho hắn, kinh tởm, quá kinh tởm.

Sau khi biến nhỏ thì căn bản không có chút lợi ích nào.

Chương 1089

Ngược lại lại càng ngày càng đau đầu.

Hắn cũng không biết chuyện gì đang xảy ra.

Gần đây cứ cảm thấy thiếu nước.

Có lẽ vì nước sương đó căn bản không thích hợp cho con người tồn tại.

Cho nên sau khi uống hai ngụm thì cảm giác buồn nôn nhiều hơn chứ không có ý định gì khác.

Bởi vậy.

Hắn đi đến bước này Diệp Phàm cũng cảm thấy hơi kỳ lạ.

Hơn nữa là quá kỳ lạ, vốn dĩ không có chuyện gì cả.

Nhưng.

Sau khi để tâm đến những chuyện này thì hắn lại cảm thấy càng ngày càng phức tạp.

"Thật là mẹ kiếp tệ hại và ghê tởm quá!

Không ngờ tôi chưa làm xong những chuyện khác thì mọi thứ lại càng ngày càng phức tạp, thật sự là quá vô lý!

Vốn dĩ tôi không để ý đến những chuyện này, nhưng không ngờ những chuyện này lại buộc tôi phải để tâm đến." Diệp Phàm vừa nói vừa đi về phía nơi tối tăm.

Hắn cảm thấy chỉ ở nơi tối tăm mới có thể che giấu những ánh sáng này.

Thực ra.

Ban đầu.

Hắn vốn không định để tâm đến những chuyện này.

Nhưng những chuyện này không chỉ gây khó dễ cho hắn.

Mà còn khiến hắn có chút ngu dốt.

Có một số tình huống, một số việc hắn căn bản không dễ dàng làm được.

Nhưng chính vì những chuyện này.

Mới khiến những tình huống của hắn càng ngày càng phức tạp.

Trong bóng tối dường như có chút ánh sáng lấp lánh.

Nhưng chính vì chút ánh sáng lấp lánh này, căn bản không đáng để mắt tới.

Cho nên cũng không để trong lòng hắn.

Diệp Phàm cảm thấy trong bóng tối dường như có một sức mạnh thần bí.

Truyền thuyết nói rằng.

Sau khi những người từ kinh thành gặp vận rủi, sẽ gặp được một số ngón tay vàng đặc biệt tương tự.

Nhưng chính vì những ngón tay vàng đặc biệt mạnh mẽ này.

Mới khiến mọi chuyện của họ càng ngày càng phức tạp.

Vốn dĩ không có chuyện gì, cũng không có hành vi gì.

Nhưng một khi những tình huống này xuất hiện, mọi chuyện lại càng ngày càng phức tạp.

Vốn dĩ không có tình huống gì, xem câu chuyện càng ngày càng nhiều.

Mới là tình huống không hiểu những chuyện này.

Đúng như những gì người khác dự đoán.

Trong bóng tối dường như có từng đợt đao quang kiếm ảnh kỳ lạ.

Trước đó và sau đó, làm một số câu chuyện khác.

Một số thứ đúng như người khác dự đoán.

Cũng rất dễ vượt quá quy tắc, cũng rất tham lam.

Nhưng ai biết được trong những câu chuyện mà người khác hiểu.

Có lẽ căn bản không phải như vậy.

Những câu chuyện này thì cạnh tranh từ một cái xiềng xích trói buộc người khác.

Cuộc đời của mỗi người mỗi ngày vốn dĩ nói dễ cũng dễ.

Vốn dĩ nói phức tạp cũng phức tạp, nhưng chính vì sự tồn tại của những chuyện này.

Mới khiến những chuyện này càng ngày càng không nên tồn tại.

Những tranh cãi có tồn tại hay không, cứ như một giấc mơ vậy.

Trước đó và sau đó bỏ qua rồi lại bỏ qua.

Duyên phận gặp gỡ tình cờ có lẽ có một số người có thể hiểu được nhưng ai lại có thể hiểu được đạo lý trong đó.

Theo lý mà nói, thế giới này thực ra rất đơn giản.

Nhưng đối với Diệp Phàm mà nói, những chuyện này không dễ dàng làm được.

Bởi vì làm những chuyện này căn bản không dễ dàng như vậy.

Cũng không phức tạp đến thế.

Một đồng cũng là tiền, một xu cũng là tiền.

Chính vì một đồng, một xu này mà những chuyện này mới trở nên không thể nói rõ ràng.

Thà đi ỉa lên cổ người khác, có lẽ là một lựa chọn rất đau khổ nhưng không dễ dàng như vậy.

Diệp Phàm đi về phía bóng tối.

Hắn cảm thấy trong bóng tối, hắn mới có thể hiểu rõ đạo lý của chính mình.

Có thể rất phức tạp, cũng có thể rất đơn giản.

Nhưng căn bản không dễ dàng làm được.

Nơi hắn đến trong bóng tối không phải nơi nào khác, mà lại là động kiến.

Chương 1090

Hắn cảm thấy nơi nguy hiểm nhất có lẽ là an toàn nhất.

Hắn chỉ có ở đây mới có thể hữu dụng.

Có nghĩa là.

Nếu ở đây cũng không hữu dụng, thì chân lý tồn tại của hắn cũng không nên theo hướng này.

Bởi vậy hắn chỉ có thể từng bước từng bước đi về phía trước.

Nhưng đi chưa được hai bước.

Hắn mới phát hiện nơi tối tăm không ánh sáng phía trước dường như không có tác dụng gì.

Hơn nữa còn che lấp tất cả mọi thứ của hắn.

Những thứ này bày ra trước mặt căn bản không nhìn thấy.

"Thằng nhóc nhà ngươi đúng là tự tìm đường chết!

Kích thước của con kiến đó, còn lớn hơn cả xe tải thật sự đó.

Ngươi bây giờ xông vào động kiến này là vì trường sinh bất lão hay là vì chuyển thế đầu thai?" "Vì cái gì mà chuyển thế đầu thai trường sinh bất lão chứ?

Tôi phải lo chuyện ăn no mặc ấm trước đã rồi tính sau.

Người ta nói trong động kiến có lương khô khá ngon, tôi bây giờ phải ăn no đã rồi nói." Diệp Phàm nói xong liền đi vào bên trong.

Nhưng đi chưa được hai bước, chẳng thấy gì cả.

Một niệm vĩnh hằng, một niệm thành Phật, một niệm thành Ma.

Có lẽ chỉ trong khoảnh khắc này.

Mọi chuyện trở nên dễ dàng và quyết đoán như vậy.

Trên cái gọi là đạo nghĩa giang hồ này.

Không có mấy ai có thể đứng trên đỉnh cao đạo đức mà chỉ trích người khác.

Lý Hoa không có gì để nói.

Ông ta cảm thấy những thứ này ăn ngon thì cũng ngon thật, nhưng không dễ ăn đến thế.

Bởi vì.

Loài kiến này tương đương với một nửa trí tuệ của loài người.

Có lẽ đầu óc chúng có vấn đề, chúng chỉ biết làm việc mà không biết nghỉ ngơi.

Cứ thế liều mạng làm việc, làm việc liên tục mà không biết đang làm gì.

So với kiến thì ong mật cần cù hơn.

Chúng bay ra ngoài lấy mật không nghỉ ngơi suốt hai mươi bốn giờ một ngày.

Trong thời đại "mặt trời mọc thì làm, mặt trời lặn thì nghỉ", nên chúng cũng được coi là những người đầu tiên.

Người của Trần gia đối xử với hòa thượng áo đen cũng với thái độ không mấy để tâm.

Những gì họ muốn làm cũng không phải là xử lý xong xuôi mọi chuyện.

Những tình huống này có lẽ dễ xử lý.

Nhưng kết quả lại không phải vậy.

Một niệm vĩnh hằng.

Giữa đó tồn tại sự khác biệt trời vực.

Thành công hay thất bại cũng ở trong khoảnh khắc này.

Hòa thượng áo đen không nơi nào để đi.

Chỉ đành lại đi đến bãi cỏ hoang tìm cái bình màu xanh.

Hắn ta cảm thấy.

Cái bình này hữu dụng đối với bất kỳ ai.

Bởi vì sự tồn tại của cái bình màu xanh đó mới có thể chứng minh những thứ siêu việt chân lý này.

Cái bình màu xanh đó cũng chính là chí tôn pháp bảo của hắn ta.

Chẳng qua vừa rồi hắn ta chạy trốn tháo thân nên đánh mất.

Hắn ta tin rằng trong cái bình này có thể chứa đựng cả vũ trụ.

Chỉ cần đưa bất kỳ thứ gì vào đó, dù là gì đi nữa, cũng chắc chắn sẽ biến thành kích thước nhỏ hơn cả con kiến.

Và bây giờ Diệp Phàm chính là đã trúng kế của thằng cha này.

Bởi vậy hai người họ cũng không ai hơn ai.

Vốn dĩ không phải là người cùng một chiến tuyến.

Nên nhân quả sinh ra cũng không lớn đến vậy.

Hòa thượng áo đen mặt đầy nước mắt, khóc lóc thảm thiết, hắn ta cũng không biết phải làm gì.

Hắn ta chỉ biết bao nhiêu năm qua, bao nhiêu chuyện, bao nhiêu hành vi.

Khi nói chuyện vui vẻ có lẽ không hề đơn giản như vậy.

Một luồng sóng gió mạnh mẽ, hùng hậu bay lượn trước đó và sau đó.

Sự tồn tại của những thứ này căn bản không đơn giản trên nguyên tắc.

Hòa thượng áo đen đi về phía trước.

Hắn ta cảm thấy trong bóng tối hẳn sẽ có thứ hắn ta cần tìm.

Hắn ta đến ngoại thành để thiền định nghỉ ngơi.

Sau đó ngồi xuống đất bắt đầu lẩm bẩm niệm chú.

Từng bước từng bước niệm chú "A Di Đà Phật, A Di Đà Phật".

Nhưng sau khi niệm chú không lâu, hắn ta cảm thấy đặc biệt đau đầu.

Chương 1091

Thứ bên trong cái bình đó bắt đầu bốc cháy.

Cái bình đó là pháp bảo của hắn ta.

Sau khi cháy không lâu.

Nó đã khiến con người hắn ta và những thứ tương tự như sự phân liệt tinh thần bắt đầu sinh ra.

Đây cũng chính là cái gọi là "đa nhân cách" trong truyền thuyết.

Khi hòa thượng áo đen bị đa nhân cách, hắn ta cảm thấy hơi mơ hồ.

Cái bình màu xanh bị vỡ nát lúc này đang lấp lánh phát sáng.

Diệp Phàm đang di chuyển cũng phát hiện ra sự tồn tại kỳ diệu này.

Hắn biết chắc chắn công lực của hòa thượng áo đen đã tăng mạnh.

Nếu không thì.

Cũng không thể nào khiến cái bình màu xanh này lấp lánh phát sáng được.

Sở dĩ cái bình màu xanh này lấp lánh phát sáng.

Cũng là vì cái bình màu xanh không thái hảo đối phó.

Hòa thượng áo đen đã dốc toàn bộ công lực cả đời mình, cảm giác có một trận buồn bực trong lồng ngực.

"Phụt!" Nghe thấy một tiếng nổ lớn.

Hòa thượng áo đen từ miệng phun ra máu tươi.

Cái bình của hắn ta đã vỡ rồi!

Cái bình đó cũng đại diện cho bản thể của hòa thượng áo đen.

Khi bản thể bị tổn thương, chủ thể cũng sẽ chịu đả kích nghiêm trọng.

Máu tươi chảy ròng, phun ra đến mức làm đỏ cả răng.

Khiến tất cả mọi người đều giật mình.

Nơi hòa thượng áo đen đang ở là trên đỉnh lầu miếu Thành Hoàng.

Tất cả mọi người đều đang nhìn xem tên hòa thượng kỳ lạ này đang làm gì.

Hòa thượng áo đen ba chân bốn cẳng bắt đầu phun máu xuống.

Nhưng lại khiến những người bên dưới ghê tởm.

Có rất nhiều người bán hàng rong.

Lúc này cũng bị dọa sợ.

"Trời đất quỷ thần ơi, thằng cha này cũng ghê tởm quá rồi, sao chúng nó không nhìn xem hắn ta phun máu ra à?" "Cái quái gì thế này, không mua đồ thì thôi đi, sao còn phun ra nữa, ghê tởm quá, ghê tởm quá, mau đi thôi, mau đi thôi." Vài tên vội vàng lùi xuống.

Bởi vì nếu bọn họ không lùi, e rằng thật sự sẽ có nguy hiểm tính mạng.

Và ngay lúc này.

Diệp Phàm đang tiếp tục tìm kiếm trong cái hang kiến đó.

Hang kiến này cứ như một mê cung, giống hệt một cuốn "Đạo Mộ Bút Ký" khác.

Chẳng qua "Đạo Mộ Bút Ký" này viết về việc thám hiểm hang kiến, chứ không phải thám hiểm cổ mộ.

Diệp Phàm càng đi về phía trước, càng cảm thấy hô hấp có chút

khó khăn.

Có lẽ là do dưỡng khí loãng, sau khi bị phong ấn trong cái bình, hắn vẫn luôn có cảm giác khó chịu này.

Diệp Phàm vốn tưởng rằng một số thứ của mình có thể khiến người khác hiểu được.

Nhưng hắn phát hiện càng ngày càng không nghĩ thông được chuyện này phải làm thế nào.

Những khó khăn xuất hiện trước mặt hắn không quá phức tạp.

"Lão tiền bối, tôi nghĩ, bây giờ ông nên giúp tôi rồi chứ.

Nếu không giúp thì thật sự sẽ chết người đấy." Diệp Phàm vừa nói vừa cầu xin Lý Hoa chấp nhận yêu cầu của mình.

Hắn biết những chuyện này đơn giản thì cũng đơn giản, phức tạp thì cũng phức tạp.

Nhưng muốn thay đổi lại không dễ dàng như vậy.

Lý Hoa lúc này vẫn im lặng.

Mặc dù nói ông ta hiện đang dùng thân thể của Diệp Phàm.

Nhưng bên ngoài bản thể lại không có một loạt những thứ hữu dụng.

Bản thể của Diệp Phàm chiếm giữ cơ thể.

Tên Lý Hoa này đành phải rút lui.

Cho nên dù cho ông ta muốn dùng pháp thuật, thì cũng chỉ là lợi dụng chứ không phải bộc phát ra thứ này từ bên trong cơ thể.

"Ai!" Lý Hoa thở dài một tiếng bất lực.

"Không phải tôi không muốn giúp cậu, thật sự là không có cách nào giúp cậu, bởi vì giúp cậu chỉ hại chính tôi mà thôi." Lý Hoa không

phải là không muốn sử dụng pháp thuật.

Mà là nếu ông ta sử dụng pháp thuật, cuộc đời ông ta sẽ xuất hiện những vết nứt đứt gãy.

Khi điều này xuất hiện đứt gãy.

Có lẽ ông ta sẽ không hiểu rõ chuyện phải xử lý giải quyết thế nào nữa.

Đặc biệt phức tạp, vô cùng không dễ dàng.

Lý Hoa nhìn công việc trong tay mình.

Những thứ ông ta nghĩ cũng cảm thấy cuộc sống không dễ dàng.

Ông ta cũng hiểu chuyện này không nên giải quyết như vậy.

Nếu chuyện này dễ giải quyết như thế thì cần gì đến sự tồn tại của ông ta?

Chặng đường này không còn cách nào khác, chỉ có thể liều mạng tiếp tục xông về phía trước.

Vốn dĩ.

Chương 1092

Hắn không định để tâm đến những chuyện này.

Nhưng.

Tình huống càng ngày càng phức tạp khiến hắn càng ngày càng không nghĩ ra được.

Nhìn thấy không còn cách nào.

Diệp Phàm chỉ có thể như thám hiểm mê cung mà đi về phía trước.

Rồi hắn phát hiện mình đã đến tầng đáy của địa cung.

Nơi này.

Là hang kiến thứ hai.

Nghe thấy một trận tiếng "ong ong" vang trời.

Hắn mới phát hiện những con kiến ở đây không phải là kiến bình thường.

Chúng hoàn toàn có cánh, mỗi con kiến bay này đều có một loại kịch độc, giống như ong bắp cày.

Diệp Phàm lòng đã thắt lại đến tận cổ họng.

Hắn cũng không ngờ thứ này lại xuất hiện trước mặt hắn như vậy.

Đáng sợ!

Thật sự là quá đáng sợ.

"Đù má, cái chuyến thám hiểm địa cung này cũng mẹ kiếp tra tấn người quá rồi, không thể tin được, thật sự không thể tin được!" Tay Diệp Phàm toàn mồ hôi.

Hắn vốn không nên hiểu rõ chuyện này.

Nhưng trong chớp mắt, hắn lại hiểu rõ như vậy.

Tiếng "ong ong" ầm ĩ đó trực tiếp khiến tai Diệp Phàm gần như điếc đặc.

Đặc biệt là khi những con kiến đó rung cánh.

Thật sự giống hệt như máy bay trực thăng vậy.

Tiếng ồn bạo lực như sấm sét.

Cứ thế có thể biến hóa mà xuất hiện trước mặt hắn.

Hắn vốn không để những chuyện này vào mắt.

Nhưng những chuyện này lại để hắn vào mắt.

Hắn chỉ có thể tiếp tục trốn trong cái bãi cát này.

Bây giờ hắn thậm chí còn có thể nghe thấy tiếng tim đập của chính mình vì đàn ong bay đã đi xa.

Tình huống bên hòa thượng áo đen thì tệ hơn một chút.

Bởi vì hắn ta không có pháp bảo để giúp kéo dài mạng sống.

Bởi vậy hắn ta cứ tí tách nhỏ máu tươi xuống.

Hơn nữa, chẳng mấy chốc đã ngã từ trên tường miếu Thành Hoàng xuống.

"Không thèm nhìn xem đây là chỗ nào, lại dám ở đây làm trò à?" Bảo vệ miếu Thành Hoàng trực tiếp xông lên.

Túm lấy áo hòa thượng áo đen liền giáng cho hai cái bạt tai.

"Theo tôi, mấy người khiêng tên hòa thượng áo đen này đi." Vài tên trông khá dữ dằn xông lên, ôm lấy "thi thể" của hòa thượng áo đen rồi ném xuống.

“Phịch!” Chỉ nghe thấy một tiếng động nặng nề, hòa thượng áo đen liền ngã từ trong miếu Thành Hoàng xuống.

“A!” Hòa thượng áo đen thét lên thảm thiết.

Hắn ta trực tiếp bị ngã đến tỉnh cả người, cảm giác như lục phủ ngũ tạng và đại não đều hỗn loạn.

“Các ngươi là lũ ngu ngốc từ đâu ra thế, còn có vương pháp nữa không, lại dám nói tôi ăn no rồi bị điên hay thần kinh à?” Hòa thượng áo đen tức giận đến mức mặt mày tái mét.

Khoảnh khắc tiếp theo.

Hắn ta muốn bộc phát tất cả sự phẫn nộ trong lòng ra ngoài.

“Sao hả?

Tôi thấy thằng cha này hình như có chút oán trách nhỉ.” Tên bảo vệ lúc này đi đến, trực tiếp cầm cây côn trong tay.

Cứ thế chĩa vào hòa thượng áo đen mà chỉ trỏ.

Nhìn cây côn dài nửa mét đó.

Hòa thượng áo đen cũng đổ mồ hôi lạnh toàn thân.

Sợ hãi, đúng là sợ hãi.

Một nỗi sợ hãi không tên chảy tràn trên người hòa thượng áo đen.

Vốn dĩ.

Hòa thượng áo đen trước đây có cơ hội đối kháng với thằng cha này.

Nhưng bây giờ lại không có cơ hội đó.

“Nếu không phải tôi đang bị thương, sao tôi lại để lũ ranh con các ngươi làm khó tôi chứ?

Được rồi, được rồi, hôm nay tôi coi như nhận thua, nhưng, tôi nói

cho các người biết, tôi quay lại nhất định sẽ tính sổ với các người.” Hòa thượng khó khăn lắm mới đứng dậy, từng bước từng bước đi ra ngoài thành.

Vốn dĩ hắn ta muốn dùng thuật chiêu hồn để triệu hồi ở nơi này.

Nhưng không ngờ, nguyên khí trong cơ thể bị tổn thương nặng nề.

Khiến hắn ta ít nhiều có chút hoài nghi nhân sinh.

Cộng thêm bị bảo vệ xua đuổi.

Hắn ta cũng đặc biệt nghi ngờ rằng chuyện này không nên làm như vậy.

“Mày mẹ kiếp còn muốn tìm bọn tao?

Để bọn tao mẹ kiếp không tìm mày tính sổ?

Được thôi, xem ra thằng cha này còn định tính sổ sau hả.

Chương 1093

Được, đợi đấy, bọn tao bây giờ sẽ dạy cho mày một bài học." Tên bảo vệ trực tiếp lại xông lên.

Cây côn trong tay cũng biến thành côn sắt.

Cộng thêm xung quanh cũng xuất hiện bốn năm tên thanh niên khỏe mạnh.

Lần này, bọn họ cùng nhau tràn đầy sức lực.

Trực tiếp bao vây lấy tên hòa thượng đen thui đó.

"Làm gì?

Bọn các người làm gì?" Hòa thượng áo đen liên tục lùi về phía sau, chân cũng không ngừng run rẩy.

Sợ hãi.

Thật sự là sợ hãi.

Nhưng chẳng mấy chốc đã nghe thấy hòa thượng áo đen kêu la thảm thiết liên hồi, toàn thân trên dưới xương cốt đều bị đánh nát.

Nhìn thân thể hòa thượng áo đen đã ngã xuống, tên bảo vệ cũng biết thằng cha này tính sổ sau không dễ dàng đâu.

"Phì!" "Cái thứ như mày, quay lại còn muốn tính sổ với tao à?

Tao không tìm mày tính sổ đã là khách khí lắm rồi, cũng không chịu đái ra soi gương xem cái bộ dạng và đức tính của mày thế nào đi, vừa đen vừa lùn lại còn mẹ kiếp gọi là đồ khốn nạn, cút mẹ mày đi!" Tên bảo vệ nói xong liền triệu tập tất cả đàn em của mình nhanh chóng bỏ chạy.

Nếu không chạy, e rằng thật sự sẽ dính vào vụ án mạng.

Hòa thượng áo đen cảm thấy mình phải chịu sự sỉ nhục lớn nhất trong đời này, cũng chính là ngày hôm nay.

Hơn nữa, đầu và chân đã bị đánh nát xương, thậm chí cả xương cốt cũng không còn.

Hắn ta chỉ cảm thấy.

Không cảm nhận được ý nghĩa của cuộc đời, đầu óc choáng váng, tai ù tai điếc.

Không ai đi quản sống chết của tên hòa thượng áo đen này.

Bởi vì mỗi người đều bận rộn với chút tiền lẻ của mình, bận rộn với ba bữa cơm một ngày của mình.

Cũng không biết tên hòa thượng áo đen này sống hay chết, chết hay sống.

Bởi vậy cũng lười đi quản cái tên khốn nạn này.

Tên hòa thượng áo đen nằm bò trên đất suốt ba tiếng đồng hồ, mới miễn cưỡng đứng dậy được.

Đừng nhìn tên hòa thượng áo đen này trông không ra gì.

Nhưng khả năng hồi phục lại khá lợi hại.

Khả năng hồi phục từ trong ra ngoài.

Cứ như thể có thể tạo ra một loạt nhân quả vậy.

"Một lũ ranh con, không có bản lĩnh gì thật sự chỉ biết bắt nạt người già.

Được, đợi đấy, bọn các người, quay lại tôi nhất định sẽ khiến các người nợ máu trả máu." Hòa thượng áo đen khó khăn lắm mới đứng dậy, cảm giác như răng mình sắp vỡ vụn.

Cánh tay hắn ta hình như đã bị gãy lìa.

Nhưng may mà.

Thằng cha này kỹ thuật hợp lý, nếu không thì e rằng thật sự khó mà sống sót.

Không còn cách nào.

Hòa thượng áo đen chỉ đành đi về phía bãi cỏ hoang.

Nhưng.

Hắn ta đi chưa được hai bước đã cảm thấy vô nghĩa.

Hắn lại đi thêm vài bước nữa.

Trước mặt hắn lại đột nhiên xuất hiện một thứ càng không nên tồn tại.

Chỉ thấy, bên trong cái quan tài đen kịt kia lại xuất hiện trên bãi cỏ hoang.

Ong ong ong… Diệp Phàm chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng.

Khi mở mắt ra lần nữa, hắn phát hiện ra một khung cảnh xa lạ.

Những ký ức quen thuộc đang ùa về tấn công hắn.

Đây là… nơi lần đầu tiên gặp Đường Nhược Tuyết.

Cũng là nơi hắn lần đầu tiên thể hiện y thuật của mình.

Hóa ra, đây là ký ức đen tối trong cái quan tài lớn kia.

Thời không hỗn loạn.

Đây là Đường gia năm năm trước.

Điều này khiến hắn vừa kinh hãi vừa mừng rỡ.

Diệp Phàm ổn định lại tâm thần.

“Cái gì, cậu nói Đường Tiểu Lục đó chết rồi à?

Sao tôi lại không biết chuyện này, xảy ra khi nào thế?” Diệp Phàm

cảm thấy thật sự không tin vào tai mình.

Đến khi tin tức này truyền đến tai hắn thì đã là trưa ngày hôm sau.

Lúc này hắn vừa mới tỉnh ngủ, vốn dĩ cho rằng tối qua đã hoàn thành một việc lớn nên hôm nay có thể thư giãn thoải mái.

Nào ngờ vừa mở mắt ra đã nhận được tin sét đánh ngang tai như vậy.

Ngay cả chỉnh trang cũng không kịp, Diệp Phàm trực tiếp chạy đến hiện trường vụ án.

Đến nơi, hắn liền phát hiện khí tượng xung quanh đặc biệt quỷ dị, tỏa ra một trạng thái u oán.

Căn phòng Đường Tiểu Lục ở quả thực không tồi, đình đài lầu gác, vàng son rực rỡ, xung quanh đều tỏa ra từng đốm sáng lấp lánh.

Riêng phần trang trí đã sử dụng phong cách La Mã châu Âu rồi.

Trong mắt người khác, đây là một căn phòng vô cùng bình thường, hơn nữa còn cực kỳ xa hoa.

Người khác tám đời cũng không thể sống trong một căn phòng tốt như vậy.

Chương 1094

Thế nhưng, trong mắt Diệp Phàm, trên nóc căn nhà này lại lơ lửng từng làn khói đen.

Tất cả những thứ này đều là hồn phách của người khác.

Đôi mắt Đường Nhược Tuyết đã khóc sưng húp.

Bọn họ bây giờ mới quen nhau không lâu.

Đến khi nhìn thấy Diệp Phàm vội vã chạy đến, tâm trạng cô mới đỡ hơn một chút.

Cô vội vàng chạy vài bước, đến trước mặt Diệp Phàm than thở.

Nhưng Diệp Phàm trực tiếp quyết đoán cắt lời cô: "Bây giờ không phải lúc nói những chuyện này, tôi cảm thấy tình trạng sức khỏe của bác ấy đã bệnh nặng sắp chết rồi, nhưng lại không phải trực tiếp tử vong!" Nghe xong những lời này, tất cả mọi người có mặt đều kinh ngạc.

Đường Tiểu Lục này đã mắt đen kịt, chức năng cơ thể hoàn toàn mất hết, không có mạch đập, tim cũng không còn đập.

Một người như vậy rõ ràng là đã chết rồi, còn cứu làm sao được?

Tuy nhiên, lúc này, mắt Đường Nhược Tuyết lại sáng lên.

Cô biết Diệp Phàm không phải người bình thường.

Vạn nhất hắn thật sự có thuật cải tử hoàn sinh cho cha mình, vậy thì đúng là có bản lĩnh.

Chết ngựa thì cứ coi như ngựa sống mà chữa, cho dù để hắn thử cũng có sao?

Thế nhưng, lúc này, ông Đường lại đột nhiên đứng ra.

Lúc này ông Đường vẫn còn sống, vẫn đang chủ trì đại cục.

Đây là cục diện khi Đường Tiểu Lục bị bệnh, Diệp Phàm đang cứu người.

Vẻ mặt ông Đường rất đau khổ, vì dù sao đây cũng là con trai của ông: "Tôi nói Diệp Phàm à Diệp Phàm, Tiểu Lục này đã chết rồi, cậu cứ để nó an táng yên ổn đi, đừng động vào thi thể nó nữa, nó cũng không dễ dàng gì, đời này sống cũng không mấy thuận lợi, cứ để nó an táng yên ổn là tốt nhất." Nghe xong những lời này, Diệp Phàm có chút khó xử.

Bởi vì về mặt cứu người, hắn quả thực rất tự tin.

Nhưng ông lão đã nói như vậy rồi, vậy thì hắn chỉ có thể xin ý kiến của con gái ông ấy.

Diệp Phàm chỉ có thể quay đầu nhìn Đường Nhược Tuyết.

Bởi vì dù sao đây cũng là chuyện nội bộ của gia đình họ Đường.

Ông lão đã ra mặt ngăn cản, vậy thì hắn chỉ có thể cầu xin cô con gái ruột này.

Lúc này, Đường Nhược Tuyết lại không chút do dự đứng cùng Diệp Phàm, dùng ánh mắt kiên định nhìn hắn: "Cứu chữa đi, tôi tin anh nhất định có thể." "Tiểu Tuyết, con nhóc này sao có thể hồ đồ làm loạn như vậy?

Không thấy thi thể cha con đã đen kịt khắp nơi, không một chút dấu hiệu sống, mạch đập cũng không có sao?

Con để Diệp Phàm này đi vật vã với một cái xác làm gì?

Con không thể nào nói, để cha con chết cũng không được yên tĩnh chứ!" Ông Đường biểu cảm rất tức giận, chỉ vào Đường Nhược Tuyết mà mắng xối xả, thậm chí khoảnh khắc tiếp theo đã hận không

thể xông lên muốn động thủ.

"Dừng tay!" Diệp Phàm trực tiếp đứng ra, chắn trước mặt Đường Nhược Tuyết: "Cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp, tôi không dám đảm bảo có thể cứu sống được, nhưng chắc chắn có thể để ông ấy an ổn ra đi." "Ha ha ha!" Ông Đường thứ hai đứng ra.

Lão ta cười đến chảy cả nước mắt: "Một người chết, một cái xác, bày ra trước mặt cậu mà cậu còn nói có thể cứu sống nó?

Đây là anh ruột của tôi, nếu cậu làm hỏng việc, tôi nhất định không tha cho cậu." "Cậu nói để anh ta an ổn ra đi, chẳng lẽ là siêu độ?" "Ha ha ha ha ha!" Nói xong những lời này, tất cả mọi người có mặt đều cười ồ lên.

Bọn họ sao cũng không tin, Diệp Phàm này lại còn có thể có phép thuật cải tử hoàn sinh.

Hắn không phải là một bác sĩ sao?

Sao bây giờ lại biến thành đạo sĩ?

Chẳng lẽ là thần y chuyển thế?

Vẻ mặt Đường Nhược Tuyết có chút ngượng ngùng.

Cô vốn dĩ muốn xem Diệp Phàm có thật sự có bản lĩnh hay không.

Nhưng bây giờ nhìn Diệp Phàm dường như có ý khoác lác, cô cũng ít nhiều có chút nghi ngờ.

Nhìn thấy ánh mắt mọi người đều đổ dồn vào mình, Đường Nhược Tuyết càng cảm thấy không chỗ nào giấu mặt.

Lúc này, Diệp Phàm lại trao cho Đường Nhược Tuyết ánh mắt kiên định.

Ý tứ là muốn nói với cô, hãy tin hắn nhất định sẽ có ích.

Vẻ mặt ông Đường không được tốt lắm.

Thằng con trai thứ hai này của mình bình thường vốn trầm mặc ít nói, không ngờ hôm nay nó cũng không chịu nổi nữa, thật là… Ông Đường thứ hai lại đứng ra: "Nói trước nhé, nếu lát nữa anh trai tôi mà cậu không cứu sống được, mẹ kiếp, cậu cứ chờ mà xem, bọn tôi nhất định sẽ không để cậu yên, thằng nhóc nhà cậu phải bò ra ngoài từ đây cho tôi, sau này cũng đừng hòng mà sống yên ở thành phố này, tôi thấy cậu lần nào là đánh gãy chân cậu lần đó." Ông Đường thứ hai nghiến răng ken két, ý tứ như muốn ăn tươi nuốt sống Diệp Phàm vậy.

Diệp Phàm bất lực cười cười.

Hắn biết, cái chết của Đường Tiểu Lục này chắc chắn không thoát khỏi liên quan gì đến ông Đường thứ hai.

Nếu không thì cái lão khốn nạn này mẹ nó cũng sẽ không kích động đến vậy.

Tuy nhiên, hiện tại không có chứng cứ chứng minh là ông Đường thứ hai làm.

Diệp Phàm cũng biết, không thể vội vàng nói hết mọi thứ mình biết ra.

Làm như vậy chỉ gây nguy hiểm đến thân thể mình.

Hiện tại chỉ có thể cứu sống Đường Tiểu Lục trước, từ miệng ông ta nói ra, mới có thể giáng đòn chí mạng cho ông Đường thứ hai này.

Vì tên này muốn đánh cược, vậy thì hắn sẽ cùng hắn đánh cược đến cùng cũng tốt.

Diệp Phàm cười cười, chỉ tay vào ông Đường thứ hai: "Lát nữa, những chuyện khác đừng nói cũng đừng làm, nếu ông nhất định muốn đánh cược, vậy tôi cũng rất vui lòng đồng hành đến cùng, tôi mà

không cứu sống được, tôi sẽ bò ra ngoài, còn ông mà không cứu sống được, ông sẽ bò ra ngoài." "Ha ha ha!" Ông Đường thứ hai lại một trận cười lớn.

Trong lòng lão ta đã bắt đầu tính toán xem Diệp Phàm bò ra ngoài sẽ là cảnh tượng như thế nào.

Còn một điểm quan trọng nhất là, ông Đường thứ hai trong lòng rất rõ ràng, lão ta đã hạ loại độc số một toàn cầu cho Đường Tiểu Lục.

Một khi độc phát thân vong, căn bản không phải người bình thường có thể cứu chữa.

Trừ phi có thuật tiên thiên chi linh mới được.

Với vẻ ngoài của thằng nhóc Diệp Phàm này, đừng nói thuật tiên thiên chi linh, ngay cả một chút pháp thuật nhỏ nhặt cũng không có.

"Được được được, tôi đồng ý lời đánh cược của thằng khốn nạn nhà cậu, lát nữa cậu mà không cứu chữa được anh cả tôi, mẹ kiếp, tôi sẽ tự tay đánh gãy chân cậu rồi để cậu bò ra ngoài." Ông Đường thứ hai vừa nói vừa nắm chặt cây côn trong tay.

Cây côn này, được chế tạo hoàn toàn bằng thép nguyên chất.

Một nhát là có thể đánh nát xương chân người.

Đột nhiên, trước mắt Diệp Phàm tối sầm lại.

Thời không lại một lần nữa ổn định.

Chương 1095

Hắn phát hiện mình lại tiến vào thế giới võ hiệp.

Có vẻ là đã thắng cuộc thi dưới trướng.

Ngay tại khoảnh khắc này, vài nhân vật trên thế giới đều lần lượt đứng ra.

Họ đều chúc mừng Diệp Phàm, không ngờ hắn lại có một lựa chọn quan trọng như vậy.

Họ chúc mừng Diệp Phàm đã có một người sư phụ quan trọng đến thế.

"Anh có cảm thấy đặc biệt vui không?

Anh là niềm tự hào của tôi, sau này tôi sẽ đi theo anh, anh bây giờ là anh cả của tôi, tôi bây giờ sẽ nghe lời anh." Diệp Tử lúc này vui mừng khôn xiết, ngay cả những người khác bên cạnh cũng cảm thấy vô cùng vui vẻ.

Bởi vì nếu Diệp Phàm có thể trở thành một người nổi bật nhất trong số họ, thì họ cũng sẽ nở mày nở mặt.

Có sư phụ rồi thật tốt, Diệp Phàm thật quá tốt.

Đồng thời, vài thế giới lúc này đều đặc biệt vui mừng, bởi vì hành vi của Diệp Phàm quả thực khiến mọi người cảm thấy tự hào.

Tuy nhiên, lúc này, Diệp Phàm bản thân lại không đặc biệt vui mừng.

Bởi vì hắn không hiểu đây là thế giới gì, cũng không hiểu đây là tình huống gì.

Thế nhưng, mới đến phải sống khiêm tốn.

Bởi vì hắn cảm thấy, tất cả những thứ này giống như phù vân nhẹ nhàng trôi nổi.

Làm người không nên phù phiếm, nên vững vàng tiến bước trên thế giới này.

Nên vững vàng sinh tồn trên thế giới này, không nên phù phiếm xốc nổi.

Khiêm tốn mới là lựa chọn quan trọng nhất trên thế giới này.

Bởi vì chỉ có khiêm tốn mới có thể sinh tồn, nếu không khiêm tốn.

Sẽ bị người khác đố kỵ.

Bị người khác đố kỵ sẽ bị người khác làm hại.

"Khiêm tốn, phải khiêm tốn, không nên nghĩ như vậy, chúng ta nên khiêm tốn." Diệp Phàm lúc này sờ sờ vài sợi râu giống như mèo trên mặt mình.

Cảm thấy cũng đã đến lúc lấy dao cạo râu ra cạo.

Không chỉ xuyên việt thời không, còn khiến vẻ ngoài của hắn thay đổi.

Bởi vì từ xưa đến nay có một câu nói là cẩn tắc vô áy náy.

Chỉ khi hành sự khiêm tốn mới có thể sinh tồn trên thế giới này.

Chỉ khi hành sự khiêm tốn mới có thể sống an ổn trên thế giới này.

Lúc này, Diệp Phàm mới hiểu ra.

Đây dường như là thế giới võ hiệp.

Tất cả những người ở các nơi khác, cũng đang xem xét những sự kiện khác đang diễn ra.

Đương nhiên, chuyện của Diệp Phàm hắn cũng rõ ràng.

Không ngờ, thành tựu của Diệp Phàm lại lớn đến vậy, hơn nữa

còn có một người sư phụ lợi hại đến thế.

"Cũng được, cũng được, nhưng tôi cảm thấy hắn chưa chắc đã có năng lực mạnh mẽ bằng tôi.

Nếu có thể, tôi sẽ so tài với hắn.

So tài cũng rất vui lòng." Người nói những lời này là một cao thủ võ lâm ở một thế giới khác.

Lúc này vẻ mặt hắn đau khổ.

Bởi vì Diệp Phàm đã thắng.

Hắn không cam tâm.

Hắn cũng là một người đặc biệt hiếu thắng, hắn ghét nhất là những kẻ thích ra vẻ.

Chuyện thành tựu của Diệp Phàm lại lan truyền khắp toàn bộ thế giới anime.

Đây không phải là một điềm lành, điều này nói rõ, hắn quá nổi bật, dễ bị người khác đố kỵ.

Lại quay về thế giới của mình.

Diệp Phàm nhìn ánh sáng đang từ từ phát ra trong tay mình.

Hắn biết mình có lẽ sắp bay lên thời không vào khoảnh khắc tiếp theo.

Không biết, tiếp theo lại sẽ xuất hiện một đối thủ như thế nào.

Nếu đối thủ cần phải mạnh mẽ, thì năng lực của mình cũng sẽ càng mạnh.

Mỗi lần xuyên việt thời không là tăng thêm một chút công lực.

Công phu của mình cũng sẽ ngày càng lớn mạnh.

Diệp Phàm dựa vào ký ức, mới biết, trong thế giới này.

Có thể đối kháng với hắn chính là hai tên Trời và Đất kia.

Tuy nhiên, chủ nhân của hai tên này hiện tại lại như rồng thấy đầu không thấy đuôi.

Trời thì không cần phải nói, Đất cũng vậy.

Đó đều là những tồn tại cấp bậc thần tiên.

Nếu có thể trong đời này học lại được loại võ thuật đó.

Quả thực là như hổ thêm cánh.

Diệp Phàm hạ quyết tâm, nhất định phải tiến thêm một tầng nữa trên trình độ nhẫn thuật.

Ong!

Lại một trận tiếng ầm ầm vang lớn.

Diệp Phàm chỉ cảm thấy đầu óc choáng váng.

Lần này khi mở mắt ra, dường như lại quay về thế giới ban đầu.

Lại xuyên việt!

Chương 1096

Hơn nữa xuyên việt mạnh mẽ đến vậy.

Diệp Phàm muốn khóc không ra nước mắt.

Cảm thấy rất bất lực.

Hắn cũng không ngờ, kết quả xử lý của sự việc lại phát triển như vậy.

Nhìn xung quanh môi trường.

Diệp Phàm mới phát hiện đây là một thế giới hiện thực.

Mọi thứ xung quanh đều thể hiện sự chân thực và sống động.

"Đã mười năm rồi." Bên lề đường.

Một người thanh niên nhìn về phía phế tích biệt thự không xa, nhẹ giọng nói.

Hắn, đã mười năm không quay về rồi.

Người thanh niên nói xong câu này, hai khóe mắt chảy dài dòng lệ.

Nước mắt từ từ lăn dài trên má hắn.

Người thanh niên này tên là Diệp Phàm.

"Vãi chưởng!" Diệp Phàm kêu lớn một tiếng.

Hắn sao cũng không ngờ mình lại có thể khóc thành tiếng.

Năng lực đồng cảm có phải cũng hơi quá mạnh rồi không?

Cái này… Tuy nhiên.

Hắn vẫn chấp nhận dự định của thế giới hiện thực.

Hắn, đã mười năm không đến nơi này rồi.

Nơi này, từng là nhà của hắn.

Từng là nơi hắn cảm thấy đặc biệt vui vẻ.

Nhưng hiện tại.

Bây giờ, lại không còn là nơi vui vẻ của hắn nữa.

Là một nơi báo thù, là một nơi của hận thù.

Bởi vì, mười năm trước, hắn là một đứa trẻ có cha có mẹ, có một gia đình hạnh phúc.

Thế nhưng, bây giờ, lại biến thành một đứa trẻ mồ côi không cha không mẹ.

Hắn tận mắt chứng kiến cha mình bị người khác cắt mũi, móc mắt, còn bị phân thây.

Đến cuối cùng, biến thành một khối thịt nửa người trên, giống như một khối tứ phương.

Hắn tận mắt chứng kiến mẹ mình bị cạo trọc đầu, bị cắt tai, chặt tứ chi.

Biến thành một thứ giống như nhân trệ, nuôi nhốt trong chuồng heo của người khác.

Hàng loạt những ký ức tàn nhẫn, cứ tái hiện đi tái hiện lại trong đầu hắn.

Diệp Phàm hận nha, Diệp Phàm thật sự hận nha.

Hắn hận không thể biến cả nhà kẻ thù thành "nhân trệ".

Sau đó vứt toàn bộ ra đường, để chúng bị chó hoang xâu xé như rác rưởi.

Hơn nữa.

Nếu không phải mười năm trước được sư phụ cứu đi, Diệp

Phàm, hôm nay cũng không thể đứng ở đây.

Mười năm qua, sư phụ đã truyền dạy cho hắn tất cả bản lĩnh của mình.

Mười năm qua, sư phụ đã truyền lại toàn bộ võ nghệ của mình cho hắn.

Còn sư phụ, không chỉ là tuyệt thế cao thủ, mà còn là một đại lão nắm quyền lực quân sự.

Bây giờ, sư phụ đã qua đời.

Diệp Phàm đã không còn e ngại gì nữa.

Từng có lúc, khi sư phụ còn sống, còn có người có thể hạn chế tính khí của hắn.

Hạn chế sự phẫn nộ trong lòng hắn.

Thế nhưng bây giờ, sư phụ đã không còn nữa.

Vì vậy bây giờ, Diệp Phàm đã là một con ruồi không đầu.

Có thể thấy ai giết người đó, chỉ cần báo thù thành công.

Đó chính là điều khiến hắn vui vẻ.

Trước khi sư phụ lâm chung, còn giao quyền lực quân sự lại cho Diệp Phàm.

Bây giờ Diệp Phàm, là cao thủ số một toàn cầu, cũng là người nắm giữ 30 vạn đại quân.

Hắn, sẽ báo thù, sẽ san bằng thành phố này, lật đổ vương triều này.

Xây dựng một triều đại của riêng mình.

Hắn trước tiên phải báo thù, phải báo thù cho chính mình.

Phải báo thù cho gia đình ấm áp ngày xưa của mình.

Trong mười năm, thành phố này có thể nói là đã thay đổi nghiêng trời lệch đất.

Có những ngôi nhà cấp bốn bây giờ đã biến thành cao ốc.

Có những cao ốc bây giờ đã biến thành nhà cấp bốn.

Trước đây, đường nhựa trên phố đã biến thành con đường lớn vươn tới trời.

Cảnh tượng xung quanh đã hoàn toàn thay đổi nghiêng trời lệch đất.

"Chính là ở đây." Diệp Phàm đi đến một tấm biển treo trước cửa Trương gia.

Đây, chính là nơi kẻ thù của hắn cư trú.

Chương 1097

Đây, cũng sẽ là nơi tẩy rửa những tội lỗi sâu thẳm trong linh hồn của hắn.

Hôm nay, hắn sẽ tiêu diệt tất cả mọi người trong Trương gia ở đây.

Còn lôi toàn bộ ruột gan, phân của chúng ra.

Để chúng chết không có chỗ chôn.

Càng phải khiến chúng trước khi chết, cũng phải nôn ra hết những gì đã ăn tối qua.

"Trương gia, những chuyện mà các ngươi đã làm với gia đình lão tử ngày xưa, hôm nay lão tử sẽ trả lại gấp mười cho các ngươi, hơn nữa còn khiến cả nhà các ngươi đều biến thành hình nộm da người." Diệp Phàm nói đến đây, sự phẫn nộ trong lòng khiến hắn lại lần nữa gầm lên.

"Kẻ nào đến?

Mau báo danh!" Lúc này, quản gia của Trương gia nhìn thấy Diệp Phàm đang lởn vởn qua lại trước cửa.

Cảm thấy hắn rất đáng ngờ, liền bắt đầu tra hỏi hắn.

"Không biết đây có phải Trương gia ở kinh thành không?

Dám ở đây làm càn, sẽ khiến thằng nhóc nhà ngươi không biết chết như thế nào đâu." Quản gia ngẩng đầu kiêu ngạo, chỉ vào Diệp Phàm mà hô hoán phô trương thanh thế.

"Trương gia, lão tử hôm nay đợi chính là Trương gia các ngươi." Diệp Phàm lạnh lùng cười một tiếng.

Khóe môi hơi cong lên một đường.

Hôm nay, chính là xử lý cái đám khốn nạn Trương gia này.

“Thằng nhóc nhà ngươi thật sự không muốn sống nữa hả?

Dám làm càn trước cửa Trương gia, người đâu, ra ngoài đánh chết thằng nhóc này cho tôi!” Quản gia nói câu này lúc đã gần như cười phá lên.

Lão ta đã rất lâu không nhìn thấy ai dám làm càn trước cửa Trương gia rồi.

Lão ta cũng đã rất lâu không tự mình nếm thử cảm giác sảng khoái khi tự tay giết người rồi.

Giết người có lẽ sẽ thành nghiện, điều này có lẽ là thật.

Vì vậy, vị quản gia trước mặt này có vẻ hơi nghiện giết người.

Quản gia dẫn theo bảy tám người xông ra, tay cầm cây côn vung về phía Diệp Phàm.

“Hỏng rồi, hỏng rồi, người thanh niên này nhìn mặt lạ hoắc, vừa nhìn đã biết không phải người kinh thành, không biết Trương gia ở kinh thành là đặc biệt ngang ngược sao?

Dám tìm chết trước cửa Trương gia, người thanh niên này chắc chắn tiêu rồi, chờ chết đi.” “Đúng vậy, đúng là trâu non không sợ hổ, ngay cả Trương gia ở kinh thành cũng dám trêu chọc, không biết câu ‘trước cửa tể tướng, quan thất phẩm’ sao?

Thế lực của Trương gia lớn đến mức nào?

Là người khác có thể nói được sao?” “Tối qua tôi nói một câu không tốt về Trương gia, đến sáng hôm sau, răng cửa đã bị bọn ác bá của Trương gia đánh rụng rồi.” “Tôi lúc đó còn chỉ nói trong nhà mình mà đã bị đánh rụng răng cửa, người thanh niên này lại dám đứng

trước cửa Trương gia mà mắng xối xả, thật sự không muốn sống nữa hả?" Nhìn thấy quản gia và vài người xông lên, tay cầm đao thương côn bổng, lại còn có cả đại đao.

Ánh mắt Diệp Phàm hơi nheo lại.

Biểu cảm vô cùng khinh thường, căn bản không hề để đám người trước mặt này vào mắt.

"Thằng nhóc thối, để mày nếm thử sự lợi hại của đại đao lão tử!" Quản gia há cái miệng rộng như chậu máu, vung đại đao chém về phía Diệp Phàm.

"Tìm chết!" Diệp Phàm hét lớn một tiếng, căn bản không hề ra tay.

Chỉ hơi mở to đôi mắt sáng rõ của hắn.

Khí chất của bản thân hắn giống như một làn sóng xung kích.

Chấn nát bảy tám cái thi thể thành bã thịt.

"Mẹ nó, người thanh niên này sẽ không phải là thần tiên hạ phàm đấy chứ?

Sao còn chưa ra chiêu mà mấy người kia đã trực tiếp biến thành thịt nát rồi?" "Không thể nào, tuyệt đối không thể nào, căn bản không phải người thanh niên này ra tay, là có cao nhân khác giúp đỡ người thanh niên này từ phía sau." Quần chúng xem náo nhiệt đều giật mình, bọn họ sao cũng không ngờ.

Trong nháy mắt ngắn ngủi, còn chưa ra chiêu, một hiệp đã trực tiếp biến thành bã thịt.

"Cái đám rác rưởi cặn bã như các ngươi cũng không xứng, để lão tử dùng chiêu thức để siêu độ cho các ngươi." Diệp Phàm lạnh lùng cười một tiếng, cảm thấy chiêu thức của mình vừa rồi đúng là lãng phí.

Ong!

Vừa định ra chiêu, trong khoảnh khắc này, hắn dường như quay về thời xa xưa.

Thời không lại một lần nữa hỗn loạn.

Không ai biết, kết quả của chuyện này sẽ như thế nào.

"Mẹ kiếp!" Diệp Phàm chửi thề một tiếng.

"Làm cái quái gì vậy!

Chuyện gì thế, tại sao cứ lần này đến lần khác làm tôi chán ghét?

Có bệnh à!" Diệp Phàm cảm thấy đầu óc choáng váng, càng nhiều hơn, là những ký ức kinh khủng trong đầu.

Không tồn tại.

Cái gì cũng không tồn tại, cái gì cũng không thấy nữa.

"Rốt cuộc là chuyện gì thế, thời không tại sao cứ lần này đến lần khác thay đổi, Lý Hoa, cô ra đây, nói cho tôi biết tại sao chuyện lại như vậy." Diệp Phàm bất lực.

Chỉ có thể hỏi Lý Hoa bên cạnh, đối với hắn mà nói, những ký ức kinh khủng này, giống như bóng ảo trong giấc mộng.

Cái gì cũng không thấy, cái gì cũng không tồn tại, không nên như vậy, không biết, sẽ xử lý chuyện này như thế nào.

"Nguy hiểm quá!" Thật sự quá nguy hiểm rồi.

Nói xong những lời này.

Diệp Phàm mới phát hiện có một vấn đề quan trọng nhất chính là căn nhà.

Cái này… Điều này khiến hắn có chút ngơ ngác.

Rốt cuộc là chuyện gì thế.

Rốt cuộc là nguyên nhân gì.

Nhìn cảnh vật xung quanh, khung cảnh dường như ở trong rừng nguyên sinh.

Diệp Phàm có chút kinh ngạc, hắn không ngờ chuyện gì đã xảy ra, cũng thật sự không thể hiểu rõ nguyên nhân.

Hắn chỉ biết.

Lý Hoa không trả lời hắn, cũng không nói cho hắn biết sự việc nên được giải quyết như thế nào.

Chỉ biết.

Chương 1098

Thời không hỗn loạn hòa lẫn với ký ức hỗn loạn, giống như bóng ảo trong giấc mộng theo đó mà đến.

Số phận, cũng ngay trong khoảnh khắc này, đã đưa ra lựa chọn của nó!

Nhìn xung quanh.

Hắn đang ở trong một bộ lạc.

Đa số nhà cửa trong bộ lạc vẫn là nhà dột gặp mưa suốt đêm.

Vì vậy hiện tại nên cử một phần người ra sửa chữa nhà cửa.

Như vậy khi trời mưa, dân làng sẽ không bị lạnh, cũng sẽ không bị bệnh.

Chỉ cần ăn no mặc ấm, khỏe mạnh, mới có thể phát triển bộ lạc này lớn mạnh.

Cùng với ký ức dung hợp.

Diệp Phàm hiểu ra.

Hắn bây giờ đã là chúa tể của một thời không.

Chỉ là cấp bậc hơi thấp, giống như một tù trưởng.

Diệp Phàm đã nghĩ kỹ rồi.

Nhập gia tùy tục.

Đã làm tù trưởng, vậy thì mưu cầu phúc lợi cho tất cả dân làng trong bộ lạc là quan trọng nhất.

Thấy Diệp Phàm vẻ mặt đầy ưu tư.

Đại tế ti thầm nghĩ, chẳng lẽ nhiệm vụ của mình không hoàn thành

tốt lắm, tù trưởng không vui sao?

“Yên tâm đi, tù trưởng, tình hình bên chúng ta rất nhanh sẽ tốt hơn, chắc chắn năm nay sẽ cày cấy nhiều hơn các bộ lạc khác, lương thực bội thu hơn.” Đại tế ti vừa nói những lời này, cũng vừa nhìn vẻ mặt Diệp Phàm, hy vọng có thể tốt hơn một chút.

Diệp Phàm nghe xong cũng lặng lẽ gật đầu.

“Tuy nhiên hiện tại tôi đã phát hiện một vấn đề quan trọng nhất, đó chính là nhà cửa của chúng ta quá sơ sài.” “Tôi cảm thấy chúng ta không chỉ nên dồn sức vào việc cày cấy, mà càng nên dồn sức vào việc cư trú của dân làng.” Đại tế ti nghe xong lời của Diệp Phàm, mắt trợn tròn.

“Ôi chao, ngài lên làm tù trưởng hai ngày không chỉ giải quyết vấn đề lương thực trồng trọt, bây giờ lại còn muốn giải quyết vấn đề nhà cửa cho dân làng, chọn lão nhân gia ngài làm tù trưởng, thật sự là chọn đúng người rồi.” “Cảm động quá, thật sự cảm động!” Các dân làng khác nghe xong lời của Đại tế ti, cũng đều sắp khóc ồ lên.

Không ngờ nha, vị tù trưởng mới nhậm chức này lại cải cách đổi mới một cách mạnh mẽ như vậy.

Xem ra, điều này sẽ sớm có thể dẫn dắt họ lên con đường cuộc sống tươi đẹp rồi.

Nghe xong lời của Đại tế ti, Diệp Phàm cũng cảm thấy hơi xấu hổ.

Dù sao.

Hắn là người làm việc thực tế, không phải kẻ ba hoa.

Vì vậy hắn làm những chuyện này cảm thấy rất bình thường, căn bản không hề quá để tâm.

Lúc này trong nhà, Đường Nhược Tuyết nhìn thấy tình hình này cũng đặc biệt xúc động.

Cô cũng không ngờ tên Diệp Phàm này không chỉ tốt với cô, mà còn tốt với người khác nữa.

Đây là một người chồng hoàn hảo, cũng là một vị tù trưởng yêu thương dân chúng.

Đường Nhược Tuyết trong lòng ấm áp, thầm nghĩ lần này thật sự là đã tìm đúng người rồi.

Khoảnh khắc ấy, cô đột nhiên nghĩ đến việc muốn sinh con cho Diệp Phàm.

Nhưng vừa nghĩ đến đây, vẻ mặt Đường Nhược Tuyết liền càng đỏ hơn.

"Xấu hổ chết đi được, xấu hổ chết đi được!" Đường Nhược Tuyết đều sắp kích động nhảy dựng lên.

Diệp Phàm thật sự có chút không hiểu.

Cái quái gì vậy chứ?

Sao thế giới nguyên thủy lại có Đường Nhược Tuyết?

Làm trò gì loạn xà ngầu vậy.

Cái thời không rách nát gì thế.

Thật nực cười.

Chơi khăm à?

Nhưng dù sao.

Đường Nhược Tuyết trong lòng kiên định nói: "Sau này, nhất định phải cùng Diệp Phàm sống thật tốt." "Được, được được, chuyện tù trưởng nói chúng ta nhất định sẽ làm theo, cử một phần người đi đốn

gỗ, sau đó xây nhà cho dân làng." Đại tế ti hô hoán những người bên cạnh, một phần để họ đi làm cái cày cong, một phần đi lên núi chặt gỗ, sau đó chuẩn bị xây nhà cho dân làng.

Diệp Phàm vội vàng ngăn lời phân công của Đại tế ti.

"Chờ đã, không cần, không cần, căn bản không cần gỗ, nhà làm bằng gỗ căn bản không chắc chắn, chúng ta nên dùng đá." Diệp Phàm trong lòng thực ra rất rõ ràng, đó là tuy rằng bây giờ đang ở xã hội nguyên thủy.

Nhưng nhà làm bằng đá chắc chắn hơn nhiều so với nhà gỗ, không chỉ chống nước chống mưa, mà còn chống nắng chống sét.

Nhà làm bằng gỗ căn bản không đạt được đông ấm hạ mát, gió thổi một cái là đổ ngay, nếu lâu ngày không sửa chữa thì e rằng còn bị mục nát, nếu không thì sét đánh trực tiếp cháy rụi.

Đại tế ti nghe xong lời của Diệp Phàm, cảm thấy có chút nghi vấn.

"Nhà làm bằng đá?" Bởi vì trong mắt Đại tế ti, nhà làm bằng đá tuy nói rất chắc chắn, nhưng khi xây dựng không chỉ tốn thời gian tốn sức.

Hơn nữa căn bản không thể xây dựng được, chủ yếu là vì đá đều có hình dạng không đều, hơn nữa đặc biệt không vững chắc, cho dù xếp chồng lên nhau cũng sẽ lăn xuống.

Diệp Phàm nhìn một hòn đá dưới đất, cúi người nhặt lên, cũng hiểu tại sao Đại tế ti nghi vấn.

"Tôi biết ông muốn nói gì, ông muốn nói đá có hình dạng không đều, như vậy xây dựng sẽ khá phiền phức, đúng không?" Đại tế ti lặng lẽ gật đầu.

Diệp Phàm lại nói: "Chuyện này ông không cần lo lắng, bên tôi lập tức làm một cái khuôn đúc, sau này chúng ta cứ dựa vào đó mà mài

giữa đá thành hình vuông hoặc hình chữ nhật.” Diệp Phàm bên này đã quyết định xong.

Hắn chuẩn bị tạo ra một cái khuôn đúc, cái khuôn đúc này có thể giúp đá dễ dàng biến thành hình vuông hoặc hình chữ nhật.

Đương nhiên.

Cái khuôn đúc này nhất định phải cứng cáp, nếu không độ cứng còn không bằng đá, e rằng đừng nói là biến dạng đá, mà cái khuôn đúc biến dạng trước thì còn tạm.

“Vậy được, bên tôi lập tức sắp xếp nhân lực lên núi tìm đá.” Đại tế ti nói xong liền dẫn người rời đi. 【Phát hiện ký chủ tiến hành khá thuận lợi】 【Thưởng ký chủ một Lò rèn ấm áp】 “Cái thứ quái quỷ gì vậy!

Lại còn có hệ thống?” Diệp Phàm cảm thấy đau đầu, vô cùng đau đầu.

Giống như phát điên.

Chương 1099

Loạn rồi, tất cả đều loạn rồi.

Cái ký ức đã chết lại sống dậy tấn công mình!

Làm gì có chuyện đó!

Diệp Phàm bất lực, cũng có chút sợ hãi.

"Trời giúp ta vậy, cái hệ thống này quả thật là thần tính toán." Diệp Phàm vừa kinh vừa mừng, thật đúng là giày sắt tìm không thấy, đến lúc có lại chẳng tốn công.

Đang nói không biết nên luyện chế gang thép như thế nào, cái lò rèn này lại đến bên cạnh, quả thực là như hổ thêm cánh.

Bên cạnh ôm ra một đống gỗ lớn.

Diệp Phàm liền bắt đầu làm việc.

Trực tiếp đốt lên một ngọn lửa, đốt nóng ngọn lửa này lên 1000℃.

Diệp Phàm biết, bên trong đá có chứa nguyên tố sắt, tinh luyện nguyên tố sắt bên trong ra, chính là sắt cực lạnh chính hiệu.

Loại sắt này độ cứng không kém gì thép, hơn nữa nếu mài giũa thêm một chút, có thể trở nên cực kỳ sắc bén, đúng là cắt sắt như bùn.

Đường Nhược Tuyết ở bên cạnh nhìn dáng vẻ chuyên tâm của Diệp Phàm, nhất thời cũng không biết nên giúp đỡ thế nào.

Diệp Phàm vừa ngẩng đầu lên, liền phát hiện cô nhóc ngốc kia đang lén nhìn mình từ xa, mỉm cười nói: "Đừng đứng ngốc ở đó nữa, đến đây giúp tôi đốt lửa." "Được ạ!" Đường Nhược Tuyết vui vẻ bước những bước chân nhỏ xíu chạy đến.

Cô vốn đang lo không biết lấy lý do gì để thân cận với Diệp Phàm.

Dù sao, Diệp Phàm là tù trưởng, cho dù là chồng của cô, ở bên ngoài cũng không thể đi quá gần với hắn.

Bởi vì đây là xã hội nguyên thủy, trọng nam khinh nữ.

Ở bên cạnh Diệp Phàm, trong lòng Đường Nhược Tuyết vui vẻ vô cùng, mấy lần suýt thì bật cười thành tiếng.

Nhìn khuôn mặt anh tuấn của Diệp Phàm, Đường Nhược Tuyết chỉ muốn thời gian vĩnh viễn dừng lại ở khoảnh khắc này, cứ như vậy mãi mãi ngắm nhìn hắn thì tốt biết bao.

Diệp Phàm cũng phát hiện ra ánh mắt ngây ngốc kia của Đường Nhược Tuyết. "Làm việc nghiêm túc đi, đừng có ngó đông ngó tây, phân tâm là không tốt đâu." Đường Nhược Tuyết lúc này mới phát hiện Diệp Phàm cũng vẫn luôn chú ý đến mình, gò má lập tức đỏ bừng, vội vàng cúi gằm mặt xuống. "Ong!" Thời không lại một lần nữa khôi phục.

Lại biến về bộ dáng vừa rồi.

Cái hũ vẫn ở đó.

Người, cũng vẫn ở đó. "Lại quay về rồi?" Diệp Phàm mở mắt ra.

Giống như vừa làm một giấc mộng.

Cái gì cũng không còn, những thứ không nên có cũng biến mất. "Ngọa tào!" Diệp Phàm kinh hô. "Cái này mẹ nó là đang chơi người ta đấy à?" Hắn chẳng hiểu rốt cuộc là tình huống gì. "Không sao đâu, có liên quan gì đến cậu đâu." Lý Hoa nói một câu không đau không ngứa, sau đó lại cúi đầu xuống.

Không cúi đầu không được a.

Hắn phải hiểu rõ tình cảnh của chính mình mới được.

Nếu không thì e rằng thực sự khó hơn lên trời.

Khó, khó, khó! "Sao vừa nãy ngươi không nói chuyện, bây giờ mới nói?" Diệp Phàm tức điên người, ký ức vừa chết đi kia, thời không thác loạn, thật sự khiến hắn cảm giác hoài nghi nhân sinh.

Thác loạn!

Hỗn loạn!

Bạo lực!

Khủng bố như vậy, quả thực khó mà tưởng tượng nổi.

Haizz.

Lại quay về địa điểm cũ, tình cảnh cũ.

Vẫn là người tí hon chưa đến nửa centimet.

Vẫn là ký ức bị biến nhỏ.

Ký ức chết chóc kia lại công kích chính mình.

Diệp Phàm cũng không định sống chết với thứ này đến cùng.

Tình huống trước mắt đã rất rõ ràng, đó là hiện tại cứ giữ được mạng rồi tính tiếp.

Những thứ khác, bất kể là tình huống gì, đều là thứ yếu. "Ầm ầm!" Trên bầu trời đột nhiên truyền đến một tiếng sấm sét.

Làm Diệp Phàm giật nảy mình. "Không phải chứ, sắp mưa rồi sao." Diệp Phàm bất lực, chỉ đành tạm thời trốn xuống dưới chiếc lá khổng lồ kia.

Những cái khác khoan hãy quản, giữ mạng, giữ mạng quan trọng hơn.

Thực ra, hiện tại điều Diệp Phàm kỳ lạ chính là, tại sao Lý Hoa lợi hại như vậy mà bây giờ lại không chuẩn bị ra tay giúp hắn?

Rốt cuộc là nguyên nhân gì?

Chẳng lẽ mình làm gì không đúng, hắn có ý kiến với mình sao?

Có ý kiến thì hoàn toàn có thể nói thẳng a, tại sao cứ phải dùng phương thức này để giày vò nhau.

Bị ngu à?

Đầu óc có vấn đề?

Biến nhỏ vốn dĩ đã khá phức tạp, ai mà ngờ được thứ này căn bản không đơn giản như lời đồn.

Chỉ trong nháy mắt có được, lại trong nháy mắt mất đi. "Rào rào rào..." Quả nhiên, một lúc sau, mưa trút xuống.

Chương 1100

Hiện tại đối với Diệp Phàm mà nói, hạt mưa vốn không lớn lắm, nhưng bày ra trước mặt hắn lúc này thì lại cực lớn.

Thể tích Diệp Phàm hiện tại chỉ cỡ một hạt gạo, hạt mưa cũng to cỡ đó.

Cho dù không bị đập chết thì cũng bị nước mưa làm cho ướt như chuột lột.

Diệp Phàm có chút bất lực: "Lão tiền bối, ngươi bây giờ mà không giúp tôi, lát nữa tôi chết thật đấy." Diệp Phàm không hiểu, rõ ràng Lý Hoa có thể giúp mình, tại sao bây giờ lại không ra tay?

Trong cơ thể Diệp Phàm, Lý Hoa cười khổ, nhìn lên bầu trời rồi lại cúi đầu: "Không phải tôi không giúp cậu, là hiện tại năng lực của tôi cũng bị hạn chế rồi.

Tên hòa thượng áo đen kia ở trong hũ này đã hạn chế pháp thuật của tôi." "Hóa ra là như vậy." Diệp Phàm gật đầu thật mạnh.

Hắn biết ngay mà.

Lý Hoa tên này sẽ không tùy tiện vô duyên vô cớ mà không giúp mình. "Vậy chúng ta nên làm gì bây giờ?

Không thể ngồi chờ chết ở đây được." "Chờ chút xem sao, xem xem dưới sự gia trì của mặt trăng, tôi có thể khôi phục thể lực rồi giúp cậu một tay hay không." Lý Hoa có thể đợi khi mặt trăng mọc lên để khôi phục toàn bộ năng lực về trạng thái bình thường.

Bởi vì Lý Hoa mượn sức mạnh của Hoàng Bì Tử (chồn), mà loài chồn thường hay bái trăng.

Mặt trời và mặt trăng khác nhau, sức mạnh mặt trời tương đối

mạnh mẽ, nhưng sức mạnh mặt trăng lại tương đối nhu hòa.

Đây cũng là lý do đám sinh vật âm linh đều rất thích mặt trăng.

Nhìn hạt mưa từ trên trời rơi xuống rào rào, Diệp Phàm cũng biết, xem ra hôm nay mặt trăng khó mà xuất hiện.

Mưa đêm càng lúc càng lớn.

Mà đúng lúc này, có lẽ là Diệp Phàm hơi hoa mắt, hắn phảng phất nhìn thấy một thứ không nên tồn tại.

Ở phía trên đang có những lá cờ màu xanh lam bay phấp phới, còn có những chiếc lá màu xanh lam đang rơi rụng.

Diệp Phàm ngẩng đầu nhìn lên.

Chỉ thấy ở phía trên có một sinh vật tí hon giống như Xì Trum (Lam Tinh Linh) đang nói chuyện ở đó.

Tên này nhìn qua thì thuộc dạng tinh linh quỷ quái, nhưng lại không có vẻ tà ác.

Diệp Phàm vốn tưởng thứ này tồn tại giống như Dạ Du Thần, đến thế giới này với mục đích rất đơn giản.

Đám sinh vật giống Xì Trum kia cũng nhìn thấy Diệp Phàm.

Chỉ có điều tên này chưa kịp nói gì thì đã bị che khuất tầm nhìn.

Hóa ra đám này còn nhỏ hơn cả Diệp Phàm.

Diệp Phàm hiện tại to bằng hạt gạo, nhưng tên người xanh kia còn chưa to bằng hạt kê.

Hai bên so sánh kích thước cứ như trời với đất, giống như chó con so với chủ nhân vậy.

Lúc này, trong cơ thể Diệp Phàm, Lý Hoa đột nhiên lên tiếng: "Cậu tuyệt đối đừng qua đó.

Nếu qua đó khẳng định sẽ có nguy hiểm.

Đám màu xanh kia tuyệt đối không phải Xì Trum, bọn chúng là người ngoài hành tinh nhỏ màu xanh.

Bọn chúng là người ngoài hành tinh dạng nhỏ nhưng rất lợi hại đấy." Nghe xong những lời này, cả người Diệp Phàm đều ngơ ngác.

Không ngờ trên thế giới này thực sự có người ngoài hành tinh.

Hắn vốn tưởng thứ màu xanh kia là một loại tinh linh, lại không ngờ ngoại hình thì giống Xì Trum đội mũ trắng, nhưng bản chất lại là người ngoài hành tinh xâm lược.

Lý Hoa không tiến lên, hay nói đúng hơn là Diệp Phàm không tiến lên.

Vì hắn biết đi lên chỉ có hại cho bản thân mà không thu được gì hữu dụng.

Cho nên hắn chỉ có thể dậm chân tại chỗ, bồi hồi ở đây.

Tên người ngoài hành tinh giống Xì Trum cũng nhìn thấy sự tồn tại của Diệp Phàm.

Hai bên bốn mắt nhìn nhau.

Tên người xanh kia nhìn thấy "người khổng lồ" Diệp Phàm thì cũng giật nảy mình.

Nó vốn tưởng ở thế giới này chỉ có bọn nó là nhỏ bé, không ngờ sự xuất hiện của Diệp Phàm đã phá vỡ nhận thức ban đầu. "Nhĩ đích, thập yêu đích cán hoạt?

Tòng na lý lai đích?

Không nói thật thì giết chết, mau nói thật!" (Các người, làm cái gì?

Từ đâu đến?) Tên người ngoài hành tinh nhỏ màu xanh kia mở

miệng, nói toàn một tràng tiếng Phổ thông loạn cào cào không lưu loát.

Xem ra là do xem phim truyền hình đề tài kháng Nhật quá nhiều, nói năng cứ xì xà xì xồ.

Diệp Phàm nghe xong suýt thì bật cười.

Mẹ nó chứ, học cái gì không tốt lại đi học cái xấu, cứ phải học theo giọng điệu của bọn giặc Nhật, thật là buồn cười. "Ngươi đừng có nói mấy lời nhảm nhí đó với tao, trực tiếp nói ngươi rốt cuộc có lai lịch gì là được." Diệp Phàm đi thẳng vào vấn đề.

Hắn biết tên người xanh này chắc chắn không phải thứ dễ đối phó.

Nhìn tay cầm đao thương côn bổng, lại còn cầm cung tên các loại, rõ ràng không phải dạng vừa.

Tên người xanh gật đầu, quay hai vòng tại chỗ, dường như đã hiểu ra chút chuyện. ...

Trong nháy mắt, những thứ kia lại biến mất.

Ký ức chết chóc lại đột nhiên công kích, giống như phong ba chưa bình ổn. "Tiếp theo chúng ta nên đi đâu?

Là đi tìm tên hòa thượng áo đen kia sao?" Diệp Phàm tự hỏi lòng mình, hắn cảm thấy mình có thể xử lý việc này.

Lý Hoa cười lạnh nhạt, trả lời: "Hòa thượng áo đen ở đâu tôi cũng không biết, đừng nói với tôi mấy lời nhảm nhí đó, đồ thần kinh!" ...

Tìm được hòa thượng áo đen xong, Diệp Phàm liền bắt đầu chửi ầm lên: "Mẹ nó, các người còn không chọn rời đi đúng không?

Ông đây không muốn dùng thế lực trong tay để chỉnh chết cái đồ vương bát đản nhà người.

Nếu muốn để ông dùng thế lực tìm ra thằng khốn nạn nhà người,

thì ông có thể trong phút chốc khiến các người sống dở chết dở.

Không tin thì chúng ta cứ đi mà xem!

Chương 1101

Dù sao sự việc cũng đã xảy ra rồi.

Nếu dám động vào một ngón tay của Diệp Phàm này, ông đây mẹ nó sẽ vặn từng cái đầu của các người xuống!

Nếu không tin thì tao khuyên mày đừng có làm ra chuyện như vậy nữa." Đã không muốn lộ thân phận, thì khẳng định phải bảo vệ an nguy của hắn.

Hòa thượng áo đen cảm thấy vô cùng tức giận, nhưng hắn lại chẳng làm gì được Diệp Phàm.

Hắn biết rõ thực lực đối phương.

Hắc y hòa thượng là kẻ biết thức thời, biết mình biết ta, kiến hảo tựu thu.

Nhìn bóng lưng đám hòa thượng áo đen đi xa, Diệp Phàm cảm thấy đặc biệt đau lòng.

Hắn không ngờ Lý Hoa, đứa nhỏ này trước kia đối xử tốt với hắn như vậy, giờ lại thay đổi.

Có những kẻ không có lương tâm thật đáng sợ.

Lại còn một loại người ỷ già lên mặt, cậy thế hiếp người, luôn cảm thấy mình là lãnh đạo nhỏ thì bắt nạt người khác.

Loại người như vậy sống trên thế giới này đúng là phế vật, đáng chết.

Diệp Phàm hiện tại ghét nhất là loại người cậy già lên mặt.

Chửi thầm một hồi, Diệp Phàm quyết định không để yên. ...

Tên hòa thượng áo đen này quay về quê nhà, chạy đến chỗ ông nội

của hắn.

Người ông nội này chính là gia chủ Lý gia ở Kinh thành, tên là Lý Hiểu Thiên.

Mang tiếng là đức cao vọng trọng, vai vế cực cao, nhưng thực tế Lý Hiểu Thiên là một tên lưu manh già đạo đức bại hoại.

Miệng đầy nhân nghĩa đạo đức nhưng trong lòng còn đen hơn cả phân chó.

Hắn cực kỳ bao che cho khuyết điểm của con cháu.

Hòa thượng áo đen nhìn thấy ông nội, tỏ vẻ kích động: "Ông nội, cái tên kia tên là Diệp Phàm, hắn có quan hệ với giám đốc khách sạn Tập đoàn Vân Đỉnh.

Hôm qua bọn nó tát cháu hai cái, đánh cháu đến mức hoa mắt chóng mặt, suýt nữa thì đánh chết cháu rồi.

Ông nhìn xem, ngay cả vợ cháu là Lý Hoa cũng bị bọn nó đánh.

Ông không biết đâu, Lý Hoa trước kia chính là bị tên Diệp Phàm đó cướp đi, đều là do tên khốn khiếp Diệp Phàm đó muốn chiếm đoạt Lý Hoa nên mới làm như vậy.

Hắn ỷ vào việc có Trần Khải chống lưng, muốn chiếm đoạt cháu dâu của ông.

Ông cảm thấy chuyện này có nên giải quyết không?" Vẻ mặt của hòa thượng áo đen càng lúc càng cuồng vọng.

Có ông nội chống lưng thì sợ gì.

Lý Hiểu Thiên nghe xong thì nổi trận lôi đình: "Cái gì?

Mày nói tên Diệp Phàm kia ỷ vào Trần Khải làm tiểu đệ, dám cướp vợ của mày?

Mẹ kiếp, đây khác gì thổ phỉ?

Đồ chó đẻ, dám làm như vậy quả thực là lẽ nào lại thế, quá đáng lắm rồi!

Nó không biết Lý gia ở Kinh thành là hộ lớn thứ hai sao?

Tuy nói bên trên còn có Lý gia kia (ám chỉ gia tộc lớn hơn), nhưng Lý gia chúng ta cũng đâu phải hạng vừa.

Không ngờ một tên Diệp Phàm nho nhỏ lại dám chém gió, dám động vào cháu dâu Lý gia?

Mẹ kiếp, hôm nay tao mà không dùng thế lực trên tay thì tao không mang họ Lý!" Lão già Lý Hiểu Thiên này thái độ vô cùng kiên quyết, quyết định phải trút giận cho cháu trai mình.

Hắn muốn Diệp Phàm phải chết, chết không có chỗ chôn.

Lý Hiểu Thiên này đúng là loại người ỷ già lên mặt điển hình, lúc nào cũng cho rằng mình trâu bò, người khác phải nể sợ.

Lý Hiểu Thiên lúc này đã đến bệnh viện, chuẩn bị tiến hành một loạt đòn công kích với Diệp Phàm.

Lão già này quyết định trước tiên sẽ diễn vai một ông lão đi khám bệnh để thăm dò Diệp Phàm xem có lợi hại không.

Nếu Diệp Phàm lợi hại thì lão sẽ bỏ chạy, nếu không lợi hại thì sẽ tiến hành đả kích nhân cách.

Lý Hiểu Thiên điệu thấp bắt một chiếc taxi đến bệnh viện.

Vốn định đi xe sang Rolls-Royce, nhưng nghĩ lại sợ quá phô trương, dễ gây chú ý, lỡ bị người khác nghe thấy thì không hay, nên đành chọn đi taxi cho kín tiếng.

Sở dĩ, tình huống đã như vậy, sự thật đã như vậy, kết quả cũng như vậy.

Không phải Đan Dương có thể được thấu hiểu, cũng không phải trấn trên giải quyết được.

Căn bản không phải chuyện dễ dàng bộc lộ, cũng không phải chuyện dễ dàng làm ra.

Thế nhưng, khi ông ta đến bệnh viện, lại không thấy Diệp Phàm đâu.

Chỉ thấy mẹ Diệp Phàm đang ăn thức ăn bệnh viện.

Hơn nữa, rất khó nuốt, bởi vì đồ ăn ở bên Diệp Phàm đều là suất ăn dưỡng sinh, đặc biệt chú trọng dinh dưỡng, không ăn loại đồ ăn đặc biệt đậm đà.

Bởi vậy, ông ta chỉ có thể cố gắng kiềm chế tình huống này, thái độ không lên không xuống.

Chính vì chuyện này, vì những tình huống không được thấu hiểu, không được coi trọng này, mới khiến họ bắt đầu nghi ngờ.

Cho nên, bây giờ cũng không dễ dàng làm được.

Chuyện đã xảy ra rồi, thì không có lý do gì phải thay đổi.

Chuyện đã xảy ra rồi, thì cũng không có gì cần phải thấu hiểu.

Lý Hiểu Thiên lúc này ở không xa, nhìn chằm chằm mẹ Diệp Phàm.

Ông ta đang dùng ánh mắt lạnh lùng nhìn đám người này.

Hơn nữa, trên bàn cờ của ông ta, nếu Diệp Phàm là một người khó đối phó, thì mình phải điều chỉnh gã như thế nào?

Nếu Diệp Phàm là một người dễ nói chuyện, thì mình phải phá vỡ tuyến phòng thủ này như thế nào?

Phải dùng thủ đoạn gì để đối kháng?

Giả sử Diệp Phàm là một kẻ xốc nổi thì chắc chắn sẽ khó đối phó.

Bởi vì Lý Hiểu Thiên, gã này cũng rõ ràng mình, người có tiền cũng sợ người có tiền.

Người có tiền, sợ nhất là những kẻ không có tiền, bọn chúng mẹ kiếp không sợ chết, một mạng đổi một mạng thì có gì to tát chứ.

Chương 1102

“Aiya, mẹ bên này sao lại thế này chứ?

Sao lại ra nông nỗi này?

Con đã bảo mẹ đừng đến đây ăn cơm rồi mà?

Bảo mẹ đi ăn suất dưỡng sinh mà mẹ cứ nhất quyết đến đây ăn suất rẻ tiền nhất.

Nhà chúng ta có tiền, mẹ yên tâm đi, bên này đã chuẩn bị rất nhiều đồ ăn ngon lành.

Nếu mẹ ăn mà không nuốt trôi, thì chúng ta sẽ đi ăn những thứ chất lượng hơn, sơn hào hải vị, bào ngư long tôm… Những chuyện đó, con không thiếu, con khẳng định là có.” Diệp Phàm đã xuất hiện, đã tồn tại như vậy.

Vậy còn có gì phải thay đổi nữa?

Dù sao thì, hiện tại trong mắt Lý Hiểu Thiên, hắn chỉ là một thiếu niên rất mộc mạc.

Hơn nữa lại rất hiếu thuận, một thiếu niên như vậy có thể là một người đặc biệt tà ác sao?

Hắn có phải là người mà Lục Vạn nói sẽ thưởng cho nếu cưới Lý Hoa làm con dâu không?

Không phải, Lý Hiểu Thiên đã trải qua nhiều chuyện như vậy, nhìn qua nhiều người như vậy.

Cho nên ông ta căn bản không thể hiểu rõ, cũng không thể nhìn thấu chuyện này nên được thấu hiểu như thế nào và không bị nhìn thấu như thế nào.

Mẹ kiếp, thôi bỏ đi, đã là cháu trai của Thập Ngũ nói vậy rồi thì mình còn có gì mà giải thích nữa chứ?

Bởi vậy, chuyện này cứ vậy mà giải quyết đi.

Chuyện xảy ra trước mắt này, cũng phải chấp nhận.

Hình như không có gì cần kiêng kị cả.

Hiện tại nói như vậy cũng là do chất lượng mà ra.

Những chuyện đó không nên được thấu hiểu, không nên bị chặt đầu, kết quả không nên là cái kết của nhiếp ảnh gia đình, cũng không nên là như vậy.

Kết quả không phải là cái kết này.

Trên thế giới nguyên bản này, không có gì có thể bị nhiễm bẩn, cũng không có gì có thể bị viết lại.

Thời gian có lẽ sẽ kết thúc, nhưng rốt cuộc sẽ không sửa đổi bất cứ điều gì." Lý Hiểu Thiên lúc này đã tìm được cách giải quyết.

Ông ta quyết định ra tay đánh Diệp Phàm, vì ông ta cảm thấy cháu trai của mình, Lý Hiểu Thiên, căn bản không phải là người thích nói dối.

Nếu cháu trai mình mà còn là người thích nói dối thì ông ta không nên dễ dàng thực hiện được.

Ông ta không nên biết trước kết cục ngay khi nhận được.

Quảng Đông Lập Thăng chẳng hạn, như Tiểu Thiên trực tiếp nằm đó để tiêu tiền.

Tiện thể hỏi xem, nếu không quan tâm thì e rằng sau này cũng không có cách nào để đối phó với một lão già như vậy.

Dù sao thì, khi rất yêu, chỉ có thể thông qua thủ đoạn nào đó, xem

Diệp Phàm rốt cuộc có gia thế vững chắc không?

Có đúng lúc không?

Nếu chỉ biết có vậy thì ông ta là người dựa dẫm vào tuổi già để bán đứng người khác chuyên nghiệp rồi.

Chắc chắn sáu tháng trước, nếu không phải vậy thì trực tiếp ra lệnh cho tên trộm kia, bất kể là gì.

Kẻ nào bắt nạt cháu trai mình đều phải chết.

Thử một cái, "Rầm!" Diệp Phàm giật mình.

Vốn dĩ hắn nghĩ là chuyện gì.

Đến phút cuối, hóa ra lại là một lão già.

"Mẹ kiếp, lão già gân này làm cái quái gì vậy?

Tôi đã làm gì ông?

Tôi mẹ kiếp có làm gì ông đâu mà ông không quen không biết gì cả?

Ông mẹ kiếp bên này làm cái quái gì vậy?

Sao hai ngày nay ông lại nói những thứ không nên được hiểu rõ thế này!

Rốt cuộc muốn làm gì, làm sao mà biết được chứ?

Không biết thì cứ cút đi, đồ thần kinh còn làm ra chuyện như vậy!

Ông mẹ kiếp bị bỏ đi rồi à?

Nếu ông ăn vạ thì ông đi tìm người khác đi, chỗ tôi không có gì vừa mới đến đâu, khốn kiếp." Diệp Phàm quả thực bị dọa sợ.

Trên người hắn cũng không thể hiện ra hành vi của một người có tiền.

Tại sao lại ra nông nỗi này chứ?

Mẹ kiếp, thật là quá đáng, chơi thật là ghê tởm.

Mẹ kiếp, biết thế không thèm để ý đến ông ta làm gì.

Chính vì những chuyện này không nên được hiểu rõ, không nên được thấu hiểu, mới khiến những chuyện này thực sự ở thái độ không lên không xuống.

Biết trước kết quả là như vậy thì mình không nên để ý làm gì, mẹ kiếp.

"Tôi không quan tâm, tôi bây giờ chỉ thấy là ông mẹ kiếp đã đụng tôi ngã, những chuyện này đều là do ông mẹ kiếp làm ra.

Tôi không biết chuyện này phải giải quyết thế nào, cũng không biết chuyện này phải xử lý thế nào, cũng hiểu rõ và biết rõ chuyện này ở kinh nghiệm nào mà nói và hiểu." Lý Hiểu Thiên ở đoạn này phát ngôn rất kỳ lạ.

Ông ta cứ như một kẻ ăn vạ, đổ hết mọi trách nhiệm lên đầu Diệp Phàm.

Giọng điệu của ông ta thì lại nói rằng mọi chuyện đều do người khác làm, ông ta không có trách nhiệm gì.

Mục đích rất đơn giản, không gì khác ngoài năm người sao?

Hôm nay không nói cái này thì ngày nào cũng nói cái kia.

Diệp Phàm ban đầu không muốn thể hiện thực lực của mình.

Sau đó chỉ lẳng lặng nhìn lão Vương trước mặt này.

Hắn không muốn thể hiện thực lực, cũng không muốn thăng cấp.

Hắn chỉ muốn xử lý tình hình nội tâm của mình một chút.

Nếu tình hình nội tâm của mình không xử lý tốt, thì nói gì đến việc

dùng thực lực để đối phó với gã này.

Chương 1103

Cho nên hắn cũng không muốn dùng những cái này.

Hắn không muốn dùng cái hành vi thật sự này.

RẦM!

Tất cả hỗn loạn chợt dừng lại.

Thời không vỡ vụn đã được khôi phục.

Mọi chuyện vừa xảy ra đều đã trở lại như cũ.

Diệp Phàm cũng hiểu, đã đến lúc phải làm gì đó.

Mấy tình huống lộn xộn vừa rồi là do ký ức dung hợp không tốt.

Bởi vậy, mới khiến cho thời không mà một cộng một bằng hai lại xuất hiện một cộng một bằng ba.

Hiện tại Diệp Phàm chỉ cảm thấy đầu óng não trướng, dường như giây tiếp theo đầu hắn sẽ nổ tung.

Lý Hoa cũng cảm nhận được nguy hiểm.

Nếu bản thể Diệp Phàm gặp nguy hiểm đến tính mạng, thì mình cũng chắc chắn không sống được lâu.

Bởi vậy, bất đắc dĩ, Lý Hoa chỉ có thể phát huy toàn bộ sức mạnh pháp thuật, khiến toàn bộ cơ thể Diệp Phàm phục hồi như ban đầu.

Biểu cảm của Diệp Phàm từ lạnh lùng, kinh hãi, giá lạnh, đến cuối cùng sắc mặt hồng hào, tỉnh táo rồi trở lại bình thường.

Quá trình phục hồi ngắn ngủi này chỉ mất chưa đầy năm phút.

Hô… Lý Hoa thở phào nhẹ nhõm, mồ hôi trên trán cũng chảy xuống.

Hắn biết.

Lần này mình tuy đã phục hồi cơ thể Diệp Phàm, nhưng cũng khiến hắn nguyên khí đại thương.

Nhất định phải mất một thời gian dài không thể sử dụng pháp thuật.

Sau khi xem xong những ký ức không thuộc về hắn, Diệp Phàm cũng hiểu.

Những thứ này xuất hiện quá không đúng lúc.

Bên Kinh thành này đã náo loạn cả lên.

Vì quá nhiều chuyện xảy ra, nên có chút hỗn loạn.

Chỉ riêng bên Lý gia này đã xuất hiện tình huống hỗn loạn rồi.

Có những thứ từ khoảnh khắc mất đi thì cũng có nghĩa là không thể có được.

Lý Hoa vẫn rất oán hận tất cả mọi người của Long gia.

"Những chuyện này bày ra trước mắt có lẽ nên làm như vậy, nhưng tôi hy vọng, cậu có thể thực sự giúp tôi một lần, chứ không phải ở đây lãng phí thời gian." Lý Hoa vẫn còn ở trong cơ thể Diệp Phàm.

Diệp Phàm bất đắc dĩ lắc đầu.

"Thế nhưng, chúng ta bây giờ vẫn chưa biến thành kích thước người bình thường, chẳng lẽ chúng ta còn phải tiếp tục đi về phía trước sao?" Những gì hắn nói đều là thật lòng.

Bởi vì hắn không thể dừng lại trên một con đường.

Lý Hiển mấy ngày nay vẫn quanh quẩn trong hoàng cung.

Hắn cũng không biết vì lý do gì, gần đây luôn cảm thấy tức ngực

khó chịu.

Hắn rõ ràng biết Lý Hoa đã đứng vững ở thế giới này.

Nếu tiếp theo Lý Hoa xuất hiện, thì hắn chắc chắn sẽ bị khống chế.

Trương Đại Thụ, Nghiêm Bác Đạt, Từ Long, ba vị quyền thần này hiện tại đều rất yên tĩnh, tạm thời không có động tĩnh gì.

Trong hoàng cung.

Lý Hiển nhìn ánh nắng tươi sáng trên bầu trời, hắn có chút không thoải mái.

Bởi vì hắn thích nhất là ngày mưa.

Hắn nhớ lại những ngày mưa, sẽ nhớ lại mình đã thành công như thế nào.

Mười lăm năm trước.

Trong trận chiến đó, hắn đã lợi dụng sự nguy hiểm của ngày mưa để giết Lý Hoa, rồi đoạt lấy quyền lực của hắn.

Bây giờ, mỗi khi trời quang mây tạnh, hắn lại cảm thấy tức ngực khó chịu.

Ánh nắng chói mắt xuyên vào mắt hắn, khiến hắn mãi không thể quên.

"Ba vị đại nhân vật mấy ngày nay đang bận gì?" Lý Hiển hỏi tên tùy tùng bên cạnh.

Tên tùy tùng biến sắc, cung kính trả lời: "Bẩm hoàng thượng, mấy vị đó hiện tại đều rất yên tĩnh, không có xuất hiện dị thường gì.

Có lẽ là mấy lần trước người đã ra tay quá nặng với họ, tạm thời sẽ không có vấn đề gì lớn đâu." "Tốt!" Lý Hiển mỉm cười hài lòng.

Câu trả lời này khiến hắn rất vừa ý.

Chỉ cần ba gã kia không gây ra chuyện gì, thì bên hắn tương đối an toàn.

Dân gian.

Lý Hoa và Diệp Phàm lúc này vẫn bị kẹt trong thân thể ảo thuật, vẫn chưa đạt đến kích thước người trưởng thành.

"Tên hòa thượng áo đen đó đừng để ta gặp hắn, nếu ta gặp hắn, ta nhất định sẽ xé xác lão già đó ra thành vạn mảnh." Lý Hoa nghiến răng ken két, vừa nghĩ đến là đã vô cùng tức giận.

Hắn vốn nghĩ, pháp thuật của mình rất lợi hại.

Nhưng không ngờ lần này lại thua dưới tay hòa thượng áo đen, không thể gượng dậy được nữa.

Hắn từng mơ tưởng năng lực của mình có thể cứu chữa rất nhiều người.

Nhưng không ngờ.

Không những không cứu được ai, ngược lại còn tự mình hại mình.

Nhớ lại trước đây mình đã tu sửa Kinh thành bị phá hủy tan nát mà không hề hấn gì.

Vậy mà giờ đây, ngay cả một người ra cứu hắn cũng không có.

Lý Hoa gần như phát điên vì tức.

"Thôi được rồi lão tiền bối, ông nói nhiều như vậy cũng vô ích, giống như lúc giải quyết khó khăn chứ không phải lúc phàn nàn." Diệp Phàm gạt đám cỏ dại phía trước ra, dưới chân vẫn là mặt đất hoàng thổ lầy lội.

Chương 1104

Vừa mưa xong, bầu trời lúc đó giống như một đầm lầy.

Tiếng côn trùng kêu, tiếng gió thổi, cộng thêm tiếng lá cây rơi trong không trung, tất cả đều là cảnh tượng đẹp nhất của con người và thiên nhiên.

Đây là ở ngoại ô Kinh thành.

Hầu hết các nơi đều là đồng cỏ hoang dã, không có người sinh sống.

Bởi vậy, ngay cả khi Diệp Phàm muốn uống một ngụm nước, hắn cũng chỉ có thể uống sương trên lá cỏ.

"Mẹ kiếp!" Diệp Phàm ném đồ vật trong tay xuống đất.

"Không được, cứ thế này không phải cách, chúng ta không thể tiếp tục như vậy nữa." Nếu chỉ là một thời gian ngắn thì còn được.

Nhưng.

Đã lâu như vậy mà không có chút thay đổi nào, Diệp Phàm đã chán ngấy đến tận cổ.

Lý Hoa bất đắc dĩ mỉm cười.

Trong trạng thái ý thức tồn tại, hắn nửa nằm trên mặt đất.

Hắn ngậm một cọng lá cây trong miệng, với thái độ bất cần đời nói: "Cậu bây giờ phàn nàn cũng vô ích, năng lượng pháp thuật của tôi đã cạn kiệt, căn bản không giúp được cậu.

Cậu bây giờ chỉ có thể tự cầu đa phúc, cố gắng đừng gặp phải côn trùng các loại." Diệp Phàm nhìn dáng vẻ nhàn nhã đó của hắn, cũng hận không thể lập tức xông tới tát cho gã này hai cái.

Nhưng dù sao thì, cơ thể hắn là bản thể, ý thức là Lý Hoa.

Cho nên chỉ có thể một người dùng bản thể, một người dùng ý thức, không thể xuất hiện đồng thời, cũng không thể ở cùng một chỗ.

Ngay cả khi Diệp Phàm muốn tìm Lý Hoa để đánh nhau, thì cũng phải đợi Lý Hoa có được nhục thân mới có thể quyết đấu.

Bằng không.

Hoặc là hai loại ý thức va chạm.

Tình huống như vậy tạm thời sẽ không xảy ra.

Hô hô hô… Đột nhiên, lúc này một trận gió lớn gào thét nổi lên, thổi bay những lá cây cỏ dại gần như bật rễ.

Tiếng gió như mang theo một lưỡi dao sắc bén.

Khiến da thịt Diệp Phàm cứ lùi dần vào bên trong.

Lý Hoa dùng ý thức tự chủ nhanh chóng cảm nhận sự biến động năng lượng xung quanh.

Lúc này mới phát hiện xung quanh dường như có một sinh vật khổng lồ đang di chuyển về phía này.

“Không xong, là chuột!” Lý Hoa kinh hô thành tiếng.

Lúc này hắn mới phát hiện con chuột đó trước mặt hắn, đơn giản tương đương với chiều cao hai tầng lầu.

Diệp Phàm vội vàng lùi lại, cố gắng tìm một bụi cỏ để ẩn nấp.

Nhưng có rất nhiều bụi cỏ, thích hợp cho hắn ẩn nấp lại không quá nhiều.

Bởi vì xung quanh đều là cỏ dại thông thường.

Loại cỏ này nhìn bề ngoài lá rất lớn.

Nhưng thân rễ rất mảnh, người ẩn nấp bên cạnh hoàn toàn có thể

nhìn rõ ngay lập tức.

Mồ hôi lạnh trên trán Diệp Phàm chảy xuống.

Hắn cố gắng giữ cho nhịp tim của mình ổn định.

Bởi vì sau khi biến nhỏ, hắn rõ ràng cảm thấy.

Bên mình có nhịp tim không đều, hơi không theo kịp nhịp điệu của trái tim.

Hô hô hô… Tiếng gió càng ngày càng gần, thực ra cũng không hẳn là tiếng gió.

Mà là con chuột lớn di chuyển về phía trước, kéo theo tiếng xào xạc của lá cỏ xung quanh.

Diệp Phàm nấp sau lá cỏ.

Nhìn con chuột lớn có dáng vẻ ghê rợn như xác chết.

Toàn thân vô cùng bẩn thỉu, hơn nữa da thịt gần như màu xám nâu.

Mặc dù hắn biết chuột hoang đều có màu xám nâu.

Nhưng đôi mắt của con chuột trước mặt này lại có màu đỏ.

Lông trên người như bị dính keo, dính chặt vào nhau.

Toàn thân đang run rẩy, hai chiếc răng nanh lớn lộ ra cũng đã gãy một chiếc.

Diệp Phàm không cần nghĩ cũng biết, con chuột lớn này đang bị bệnh.

Bây giờ.

Đến lượt Diệp Phàm sợ hãi.

Bởi vì.

Điều đáng sợ nhất chính là loại chuột lớn này trên người có virus

dại.

Vạn nhất bị lây nhiễm, trực tiếp là một trăm cái mạng cũng không kéo về được.

Tỷ lệ phát bệnh của bệnh dại là một trăm phần trăm, một khi phát bệnh tỷ lệ tử vong cũng là một trăm phần trăm, hiện tại chỉ có thể phòng ngừa căn bản không có thuốc giải.

Diệp Phàm lấy chiếc trâm cài tóc trong ngực ra xem.

Đây là Đường Nhược Tuyết tặng hắn, cũng là kỷ vật cuối cùng của hắn.

Trên trâm cài tóc còn có ảnh con gái hắn Lan Đình, nhìn thấy cảnh này hắn mỉm cười hài lòng.

Mặc dù tình cảnh hiện tại vô cùng nguy hiểm, nhưng có một niềm tin mạnh mẽ như vậy ở đây, hắn biết mình có thể sống sót.

"Tôi nói này, đã lúc nào rồi, nguy hiểm ngay trước mắt, cậu còn nhìn ảnh vợ con cậu, đúng là biết lãng mạn thật." Lý Hoa cảm thấy nổi da gà, không ngờ tên phiền phức này đúng là một kẻ si tình.

"Chẳng lẽ từ xưa đến nay không có câu nói 'đa tình tự cổ không dư hận, đa hành bất nghĩa tất tự tễ' sao?" Diệp Phàm bất đắc dĩ cười, nhưng trong ánh mắt càng nhiều hơn là sự dịu dàng.

"Lão tiền bối à, ông không có gia đình thì ông sẽ không hiểu cảm giác này đâu.

Chỉ khi nguy hiểm đến gần, ông mới nghĩ đến gia đình mới là bến đỗ bình yên." "Được rồi được rồi, bây giờ con chuột lớn này ngay trước mắt, cậu xem xử lý chuyện này thế nào đi!" Lý Hoa không muốn cãi với Diệp Phàm.

Bởi vì hắn biết.

Chương 1105

Bản thân mình lý lẽ vốn không vững.

Huống hồ, Diệp Phàm nói không sai.

Quả thực, hắn không có gia đình.

Cũng căn bản không thể thể nghiệm được nỗi khổ của kiếp người này.

Con chuột lớn mắt đỏ hoe, thở "phì phì" dường như sắp không chịu nổi nữa.

Đồng thời.

Một mùi hôi thối vô cùng buồn nôn xộc vào mũi Diệp Phàm.

Hơi thở từ miệng con chuột lớn cũng có độc.

Diệp Phàm vội vàng bịt mũi lùi lại hai bước.

Hắn cố gắng giữ tư thế bất động.

Thận trọng từng li từng tí.

Cố gắng không phát ra tiếng động.

Nhưng con chuột lớn đó dường như không mấy hứng thú với côn trùng các loại.

Ngược lại cứ đứng yên không tiến lên.

Vừa thở dốc dồn dập, dường như nội tạng bên trong đã bị tổn thương nghiêm trọng.

Diệp Phàm luồn ra một lỗ nhỏ từ đám lá cây bên cạnh, quay đầu nhìn một cái.

Ngay lập tức hắn hiểu ra.

Con chuột lớn này có thể đã ăn phải loại thuốc chuột cường độc.

Mới dẫn đến hô hấp dồn dập như vậy.

“Nhanh chóng rời khỏi đây, đừng lãng phí thời gian ở đây.” Giọng Lý Hoa vang lên nhắc nhở.

“Rời khỏi?

Ông nói nghe thì dễ, vạn nhất con chuột lớn đó xông lên cắn tôi một phát, tôi trực tiếp toi mạng, còn ông thì chẳng sao, ông ở trạng thái vô ý thức thì sống kiểu gì cũng được, nhưng tôi là bản thể, tôi không có nhục thể thì không sống nổi.” Diệp Phàm chỉ cảm thấy buồn cười.

Lý Hoa này đúng là biết đứng trên nói chuyện không biết đau lưng.

Vạn nhất con chuột lớn đó xông lên dù không cắn hắn một miếng.

Vi khuẩn trên người nó lây nhiễm vào da, chắc chắn sẽ dính một loạt bệnh tật.

Thân thể là của mình, mạng sống mới là vốn quý.

Diệp Phàm không phải kẻ ngốc, hắn căn bản không dám hành động khinh suất.

Lý Hoa cười khẩy.

“Thằng nhóc cậu bây giờ thì quý mạng đấy, trước kia cậu đánh nhau với người khác thì không ít lần làm vỡ đầu, vạn nhất cái bình đó mà rơi mạnh một cái, chắc chắn sẽ bị chấn động não.” Sắc mặt Diệp Phàm khó coi hẳn.

Hắn thầm nghĩ.

Lý Hoa này đúng là biết khơi lại chuyện cũ.

Chuyện cũ rích từ đời nào rồi mà bây giờ còn lôi ra nói.

Đánh người không đánh mặt, vạch áo không cho người xem lưng, những chuyện này không nên nhắc đến.

Trước kia là vì chưa gặp Đường Nhược Tuyết và con gái Lan Đình.

Lúc đó.

Diệp Phàm chỉ muốn tìm chết nên cũng chẳng ngại gì khi đánh nhau.

Nhưng bây giờ thì khác.

Có vợ con rồi, càng chú trọng gia đình, càng phải nghĩ cho gia đình.

Hắn là một người đàn ông.

Là một người đàn ông, chính là trụ cột của gia đình.

Để nuôi sống gia đình, con cái, phải nỗ lực rất nhiều.

Cho nên trước kia hắn không sợ chết, bây giờ cũng phải sợ.

"Ọe!" Đột nhiên.

Con chuột lớn nôn mửa, miệng sùi bọt trắng.

Những bọt trắng đó như keo dính bị phun vãi trên mặt đất.

Chỉ thấy mặt đất hoàng thổ cũng bị những bọt trắng đó nhuộm trắng.

Nhưng không có ý định dừng lại, đang xèo xèo ăn mòn xuống.

Rõ ràng.

Những thứ con chuột lớn nôn ra tương tự như axit mạnh.

"Tôi điên mất thôi!" Diệp Phàm kinh hô thành tiếng, hắn làm sao cũng không ngờ, con chuột lớn này lại biến thành vũ khí sinh hóa.

Hắn theo bản năng sợ hãi nuốt nước bọt, cổ họng khẽ động.

Nỗi sợ hãi, kinh hoàng, lo lắng dâng lên trong lòng hắn.

Chỉ thấy phạm vi bọt trắng càng ngày càng lớn.

Đang từ từ ép sát về phía hắn.

Trong mắt người bình thường, những bọt trắng này chỉ giống như một vạt vừng nhỏ.

Nhưng.

Trong mắt Diệp Phàm, lại giống như một vùng biển mênh mông, đang tiếp tục tiến về phía hắn.

"Không xong!" Diệp Phàm vội vàng lùi lại hai bước.

Không những mùi vị khó chịu, mà nếu bị axit mạnh đó ăn mòn, chắc chắn sẽ thiêu đốt cơ thể hắn.

Nhược điểm khi bị biến nhỏ chính là ở đây.

Chương 1106

"Chạy!" Diệp Phàm thật sự không nghĩ ra được ý tưởng nào hay hơn việc chạy.

Ba mươi sáu kế, chuồn là thượng sách, mau chóng rút lui.

Nhưng cuối cùng hắn vẫn tính toán sai một bước.

Diệp Phàm vừa mới nhấc chân đi chưa được hai bước.

Con chuột đó như phát điên, mắt đỏ hoe lại một lần nữa lao về phía hắn.

Xoẹt!

Tốc độ cực nhanh, chỉ thấy một luồng tàn ảnh.

"Mẹ kiếp, tôi biết ngay con chuột này, chắc chắn là nhắm vào tôi mà!" Diệp Phàm quay đầu cũng không quên chửi một câu, chân không dám ngừng nửa bước.

Còn ở không xa.

Một người mặc áo đen bịt mặt, đang ở trong bóng tối cười hắc hắc.

Nụ cười của gã đã rách đến tận gáy.

Răng nanh sắc nhọn giống như xác chết.

Đã rách đến tận khóe miệng.

Máu tươi cũng chảy theo răng nanh nhuộm đỏ lợi gã.

Người áo đen phát ra tiếng cười khanh khách.

Tí tách tí tách!

Máu tươi cũng nhỏ xuống đất theo khóe miệng gã.

Tay phải gã cầm một con gà sống, dường như vẫn chưa chết.

Trên cổ có một vết thương lớn, máu cũng đang nhỏ xuống.

Nhìn con chuột chạy tán loạn trong bụi cỏ.

Người áo đen bịt mặt khóe miệng lại càng nhếch ngược thêm hai lần nữa.

"Chạy được hòa thượng chứ không chạy được chùa, ta xem thằng nhóc nhà ngươi có thể chịu đựng được bao lâu nữa." "Ông!" Diệp Phàm bên này chỉ cảm thấy trong cơ thể có một tiếng ù ù.

"Gã đó ở không xa đang thao túng con chuột lớn này, kẻ địch thực sự của cậu là tôi, bây giờ đừng quản nữa, tôi mượn thân thể cậu." Nghe Lý Hoa nói xong, Diệp Phàm bên này còn chưa kịp phản ứng chuyện gì xảy ra.

Liền cảm thấy thân thể như hồn lìa khỏi xác, ý thức bản thể lùi lại phía sau.

Lúc này, Lý Hoa đã giành quyền kiểm soát thân thể hắn.

"Rầm!" Chỉ nghe thấy một tiếng nổ lớn, đó là lực xung kích của sóng âm.

Lý Hoa trong khoảnh khắc ngắn ngủi tóc dựng đứng, mắt biến thành đỏ ngầu.

Miệng hắn không biết đang lẩm bẩm những thứ lộn xộn gì.

Có lẽ là A Di Đà Phật, có lẽ là Trường Sinh Quyết.

Chớp mắt.

Toàn thân cơ bắp của hắn căng cứng, từ một kích thước nhỏ bé như hạt gạo, đã khôi phục nguyên trạng.

Cơ thể Lý Hoa từ nhỏ biến lớn thành công, hắn nhấc một chân,

“bộp” một tiếng giẫm nát thân thể con chuột lớn thành thịt nát!

“Ngọa tào!” Nhìn thấy cảnh này Diệp Phàm đã ngây người.

Hóa ra Lý Hoa cố ý.

Rõ ràng có thể biến lớn ngay lập tức, nhưng không ngờ lại cố tình giả vờ ở đây.

Khiến mình vừa rồi phải chịu bao nhiêu khổ sở vô ích, trò giả heo ăn thịt hổ này đúng là cao tay.

Xoẹt!

Lý Hoa đã biến thành kích thước người bình thường trực tiếp lao về phía người bịt mặt trong bóng tối.

“Rắc!” Trực tiếp một cái khóa chặt cổ người áo đen.

“A?!!!” Người áo đen còn chưa kịp phản ứng, bánh xe vận mệnh đã bị bóp nghẹt.

Gã làm sao cũng không ngờ, vừa rồi bất quá chỉ là cười ha hả hai tiếng.

Lại vì vậy mà rước họa sát thân.

“Ngươi…” Máu tươi từ khóe miệng người áo đen tiếp tục nhỏ tí tách.

Màu đỏ tươi đã nhuộm đỏ toàn bộ vạt áo trước ngực gã.

Lý Hoa cau mày chặt, ánh mắt tức giận tràn đầy lửa giận.

“Cái tên thuật sĩ lừa đảo giang hồ nhà ngươi, ta đoán ngay là ngươi giở trò quỷ, tên hòa thượng áo đen đó không phải là đồ đệ của ngươi, hay là cùng sư môn với ngươi.” Lý Hoa thực sự đã có mưu đồ từ lâu.

Hắn đã nhẫn nhịn từ khoảnh khắc biến nhỏ.

Loại trò quỷ này và cái gọi là "hư không quán tử" kia.

Toàn bộ đều xuất phát từ một môn phái, đó chính là Hoa Nam phái.

Băng nhóm người này toàn là những kẻ dùng Tương Nam vu thuật.

Trong truyền thuyết, cương thi chính là do nhóm người này bồi dưỡng nên.

Con người sau khi chết thực ra không thể biến thành cương thi.

Chỉ là vì sau khi chết có một loại chấp niệm.

Và loại chấp niệm này cũng khiến cương thi ra đời.

Nếu không có tác động của con người, loại chấp niệm này sẽ không khiến cương thi xuất hiện.

Nhưng nhóm thuật sĩ Tương Nam này lại lợi dụng chấp niệm đó, trực tiếp khiến người đã chết sống lại, tức là trở thành cái gọi là cương thi.

Hoặc đi thẳng đứng, hoặc nhảy nhót, hoặc đi lại như người.

"Không ngờ, tên vương bát đản Lý Hiển đó vẫn còn lợi dụng đám người các ngươi làm chuyện ác, các ngươi làm chuyện thương thiên hại lý lại để chúng ta gánh tội thay các ngươi, năm đó nếu không có đám vương bát đản các ngươi, lão tử mẹ kiếp còn chưa chết." Lý Hoa càng nói càng tức giận, túm lấy cổ người áo đen hoàn toàn muốn "rắc" một tiếng bẻ gãy.

Người áo đen đến chết cũng không nói được một câu hoàn chỉnh, cứ thế chết dưới tay Lý Hoa.

Diệp Phàm cũng có chút thắc mắc.

Chương 1107

Tại sao lần này Lý Hoa lại quyết đoán và dứt khoát ra tay giết chết người áo đen như vậy.

Hơn nữa.

Những gì hắn nói về môn phái Tương Nam, thuật sĩ giang hồ và tà thuật là gì?

Lý Hoa nhìn lên bầu trời.

Trong đầu hắn cũng hồi tưởng lại đêm mưa năm xưa.

Đó là đêm hắn chết.

Nửa lúc sau.

Lý Hoa hắn học nói: "Giang sơn mà hắn từng đoạt được, sao có thể dễ dàng ngồi vững?

Nói cho đám người đó biết, ngay cả cánh cửa cũng không có." "Đã đến lúc, phải giải quyết rõ ràng với những người ở Kinh thành rồi." Nói rồi.

Lý Hoa trực tiếp phất tay áo đi về phía trước.

Sau này.

Diệp Phàm mới hiểu ra.

Người áo đen đã chết và hòa thượng áo đen là cùng một phe.

Đều thuộc về tà đạo ngoại môn, thuật sĩ giang hồ dùng tà thuật.

Băng nhóm người này.

Không có bản lĩnh thật sự, nhưng nói về thủ đoạn âm phụng dương vi, thì họ chơi thật sự đỉnh hơn ai hết.

Năm đó.

Khi Lý Hiển đoạt quyền.

Hoàn toàn là dựa vào tên này ở phía sau hỗ trợ.

Nếu không có đám người này quấy phá ở phía sau.

E rằng căn bản sẽ không có nhiều chuyện khó khăn như vậy.

Thực ra.

Ban đầu Trương Đại Thụ, Nghiêm Bác Đạt, Từ Long căn bản không hề muốn làm gì.

Bởi vì ai là lão đại không quan trọng, họ cảm thấy ai cũng như nhau.

Nhưng nhóm thuật sĩ giang hồ Tương Nam này lại không bao giờ nghĩ như vậy?

Một trách nhiệm mà họ tuân thủ là, hoặc không làm, hoặc làm đến cùng.

Không những đánh chết Lý Hoa, mà còn khiến nguyên thần hắn xuất khiếu, cửu tử nhất sinh mà vẫn không sống được.

Sau đó bị giam cầm ở Kinh thành hơn mười năm, cũng may Diệp Phàm xuất hiện giải cứu hắn.

Nếu không.

Vẫn sẽ tiếp tục bị phong ấn dưới sự trấn áp của khí vận vương triều mà không thể thoát ra.

Cho nên đối với mối hận với đám thuật sĩ giang hồ này.

So với Lý Hiển, thực ra Lý Hoa càng hận đám người này hơn.

Hôm nay diệt đi một người áo đen, lại giết thêm một hòa thượng áo đen.

Cũng coi như công đức viên mãn, đã thu được một phần trên con đường báo thù.

Nhưng Lý Hoa cũng không phải kẻ ngốc, hắn biết, đối đầu trực diện chắc chắn không đánh lại.

Hiện tại bản thân hắn lực đơn thế yếu, tuy thân thể là dùng chung với Diệp Phàm.

Nhưng trên bề mặt chỉ có hai người, cho nên hắn không dám mạo hiểm.

Nếu thực sự xảy ra chuyện gì thì đó là một thi hai mạng.

Vì Lý Hiển nhờ hắn giúp đỡ nên Lý Hoa cảm thấy, mình cũng có thể dùng đến các mối quan hệ của mình.

Vương gia ở Kinh thành từng có quan hệ tốt với Lý Hoa.

Chỉ là sau này vì chuyện quá phức tạp.

Do chuyện của Lý Hoa liên lụy quá nhiều người.

Để tự bảo vệ mình, Vương gia bất đĩ, chỉ có thể sa sút trốn chạy.

Chạy đến một thôn nhỏ ở ngoại ô Kinh thành ẩn cư.

Lý Hoa chỉnh sửa trang phục của mình, tự giễu cợt mỉm cười.

“Cũng không biết huynh đệ Vương gia đó gần đây thế nào rồi, năm đó chuyện của ta cũng làm hại người ta không ít, chết đi bao nhiêu năm rồi lại đột nhiên xuất hiện, lại còn với thân phận của người khác, cái này thật sự không phải hơi huyền học quá sao?” Nghe đến hai chữ “huyền học”, Diệp Phàm cảm thấy không ổn lắm.

Bởi vì đây có lẽ không phải là huyền học, mà là Tá thi hoàn hồn thật sự.

“Không phải huyền học, cũng có thể là linh dị.” “Mặc kệ đi, đến

lúc gặp huynh đệ Vương gia đó, nhất định phải giải thích rõ ràng một phen, nếu không e rằng còn bị người ta coi là kẻ lừa đảo mà đánh ra khỏi cửa." Lý Hoa sải bước tránh khỏi những tiếng cười thầm của Kinh thành, đi về phía ngoại ô không xa.

Vương gia cố nhiên đã sa sút.

Đi vào trong thôn, đã không còn thấy cổng nhà của gia đình đại hộ năm xưa.

Đón tiếp hắn, chỉ là một căn nhà tranh tồi tàn không thể tả.

"Đây… chính là Vương gia sao?" Lý Hoa đơn giản không dám tin tất cả những gì mình nhìn thấy trước mắt.

Quá sa sút rồi.

Vương gia tiêu tiền, tuy không tính là đại hộ hàng đầu, nhưng cũng không đến nỗi phải ở trong căn nhà tranh tuềnh toàng.

Thế nhưng hiện tại, bày ra trước mặt hắn lại là một cái lều được dựng bằng cành cây lá cây, còn kém xa cả mấy cái lều bạt bình thường.

Thực ra, Lý Hoa cũng hiểu rõ nguyên nhân bên trong.

Tất cả là vì mình mà liên lụy đến Vương gia.

Chỉ là không biết bây giờ Vương gia còn lại bao nhiêu người, có bị họa tru di cửu tộc hay không.

Hoàn toàn không cần mở cửa, hắn đi thẳng vào.

Căn nhà tranh kia căn bản không có cửa.

Chương 1108

Lý Hoa không khỏi thắc mắc: "Nếu có gió to mưa lớn, chẳng phải căn nhà này sẽ bị thổi bay ngay sao?" Trong nhà không có bất cứ tiện nghi gì.

Chỉ thấy, trên một chiếc giường lớn trông giống như ván gỗ, có một lão nhân tóc bạc phơ đang nằm đó, phong sương tương tàn.

Trong nhà chỉ có một mình ông ấy.

Lão nhân nằm im lặng ở đó, trông có vẻ bị bệnh.

Nước mắt Lý Hoa chợt chảy dài.

Người nằm trên giường kia sao có thể là người khác, chính là Vương Nhị Tiểu – người bạn thân nhiều năm của hắn.

Rõ ràng, bây giờ Vương Nhị Tiểu đã không còn nghe, không còn thấy gì nữa.

Lý Hoa không dám bước sâu thêm vào.

Bởi vì hắn biết, chính mình đã liên lụy Vương Nhị Tiểu.

Hắn căn bản không còn mặt mũi nào để gặp lại người này.

Vì vậy, hắn cảm thấy đau khổ, bất lực, và hơn hết là tự trách.

Lý Hoa mặt mày đau khổ, ngẩng đầu nhìn trời: "Hôm nay phá lệ dùng năng lực phục hồi một lần, phục hồi tính mạng của Vương Nhị Tiểu." Lời vừa dứt, Lý Hoa liền bắt đầu vận dụng năng lực phục hồi cường đại của bản thân, biến cơ thể Vương Nhị Tiểu trở thành một chàng trai mười tám tuổi khỏe mạnh.

Vương Nhị Tiểu vốn dĩ còn không biết chuyện gì đang xảy ra.

Ông đang nằm trên giường chờ đợi cái chết, nhưng không ngờ,

trong nháy mắt, toàn thân nóng bừng, khi mở mắt ra, mình đã biến thành dáng vẻ thời trẻ.

Ông vội vàng chân trần chạy đến một nơi không người để xem, lại phát hiện một người đàn ông lạ mặt đang đứng trước mặt mình.

Mặc dù ý thức là Lý Hoa, nhưng khuôn mặt chính của cơ thể vẫn là Diệp Phàm.

Vì vậy, Vương Nhị Tiểu không nhận ra người này.

Lý Hoa không nói gì, hắn không muốn giải thích.

Bởi vì hắn đã nghe từ miệng hàng xóm, cha mẹ và con cái của Vương Nhị Tiểu đều đã bị chu liên cửu tộc mà chết.

Vương Nhị Tiểu có thể sống sót là vì đương kim Hoàng đế Lý Hiển muốn ông đau khổ.

Muốn ông từ từ chết đi trong tội lỗi và đau đớn, bị tước đoạt sinh mạng.

Đây cũng là lý do tại sao Vương Nhị Tiểu chưa đến năm mươi tuổi mà lại trông như một lão nhân trăm tuổi, và cực kỳ thiếu tinh thần.

Tất cả là do người thân ly biệt, không có ai giúp đỡ, khiến ông cảm thấy vạn niệm câu hôi, không còn hy vọng. "Ngươi là ai?" Vương Nhị Tiểu nhìn về phía Lý Hoa, hỏi câu hỏi đầu tiên của cuộc đời mình sau khi biến thành mười tám tuổi.

Lý Hoa không muốn trả lời, cũng lười giải thích.

Việc cần làm hắn đã làm xong.

Còn về lý do tại sao người thân của Vương Nhị Tiểu không thể phục hồi, là vì họ đã bị chôn dưới đất nhiều năm, xương cốt đã mục nát.

Dù có muốn phục hồi cũng hoàn toàn không thể.

Họ không giống như bị bom đạn hay lực xung kích mạnh mẽ giết chết.

Họ là những thi thể mục nát dần dần bị tước đoạt, hoàn toàn không thể phục hồi. "Cậu không cần quản tôi là ai, đây là phúc báo cậu tu được trong kiếp này.

Cậu đã cứu rất nhiều người, cũng đồng thời cứu rỗi trăm họ thiên hạ.

Giờ tôi giúp cậu biến thành dáng vẻ mười tám tuổi, cậu hãy dùng đôi tay của mình mà gây dựng lại một cơ nghiệp đi.

Tôi cũng chỉ có thể làm được đến thế thôi." Lý Hoa nói xong, trong nháy mắt đã tiêu tán.

Sự tiêu tán này không giống như biến mất, mà là đạp trên một đám mây, từ từ bay về phía không trung.

Hắn cố ý làm vậy, chỉ để lại một nghi vấn huyền học, khiến Vương Nhị Tiểu cảm thấy, chính lòng thiện lương của mình đã cảm động trời xanh, mới được trời cao ưu ái. "Phù..." Vương Nhị Tiểu trực tiếp quỳ sụp xuống đất.

Đầu ông liên tục cúi lạy, chỉ một lát đã khiến trán sưng đỏ bầm tím.

Vừa dập đầu vừa khóc, nước mắt không ngừng chảy xuống khóe mắt.

Ông cuối cùng cũng cảm thấy, thì ra ông trời thật sự có mắt.

Lý Hoa quay người bỏ đi, không cho mình một cơ hội giải thích nào.

Hắn sợ mình mềm lòng lại đi đến kinh thành tìm tên khốn kia báo

thù.

Diệp Phàm cũng không ngờ, Lý Hoa này lại có một mặt mềm yếu, do dự như vậy.

Hắn vốn nghĩ tên này là một sát thủ vô tình.

Không ngờ bây giờ nhìn lại, hắn vẫn rất trọng tình cảm. "Vừa nãy anh thực ra nên để lại một ít tiền, dù sao Vương Nhị Tiểu trước kia cũng vì anh mà rơi vào cảnh thảm thương như vậy.

Bây giờ anh để ông ấy tự mình tay trắng lập nghiệp, anh nghĩ có xứng đáng với ông ấy không?" Diệp Phàm châm chọc nói. "Hắn không phải là người yêu tiền đâu.

Mày đừng nhìn hắn bây giờ tên là Vương Nhị Tiểu, tương lai hắn sẽ có cái tên của một người giàu nhất thế giới: Vương Tiểu Lâm." "Ầm!" Nghe xong lời này, Diệp Phàm chỉ cảm thấy trong não có một tiếng sấm sét lóe qua.

Vương Tiểu Lâm quả thực là người giàu nhất đời sau, hơn nữa còn rất lợi hại.

Diệp Phàm khó tin, lắp bắp nói: "Anh nói cái người giàu nhất kia chính là thanh niên này ư?

Nhưng tôi nhìn dáng vẻ của hắn không giống với người giàu nhất đó cho lắm." Toàn thân Diệp Phàm nói chuyện đều lắp bắp.

Hắn không ngờ người giàu nhất đời sau lại là thanh niên trước mắt này.

Chỉ nhìn từ tướng mạo, hai người họ căn bản không phải cùng một người.

Người kia cao lớn vạm vỡ, còn Vương Nhị Tiểu trước mắt lại gầy gò thấp bé.

Lý Hoa giải thích: "Mày hiểu cái gì chứ, mày không biết có câu 'tiền dưỡng người' sao?

Khi tiền bạc và mọi thứ của mày tương xứng, thì mày có thể điều khiển nó. 'Phú quý bức nhân' nói chính là, chỉ cần mày có tiền thì mày sẽ giàu có, mày sẽ có một khí thế mà người khác không có." Lý Hoa vừa nói vừa tiếp tục đi về phía kinh thành.

Vừa nãy ở ngoại ô, đi đi lại lại đã gần mười dặm đường.

Sở dĩ hắn không cảm thấy mệt là vì hắn không phải người kiểm soát chính cơ thể.

Chương 1109

Hắn chỉ đang điều khiển, giống như đang điều khiển một cỗ máy đi về phía trước.

Vì vậy, Lý Hoa hoàn toàn không cảm thấy mệt.

Nếu lát nữa ý thức của Diệp Phàm tiếp quản cơ thể, thì hắn sẽ cảm thấy vô cùng mệt mỏi.

Nửa ngày mười cây số, đã là giới hạn thể lực của một người.

Hơn nữa hắn không thường xuyên vận động, sẽ càng nghiêm trọng hơn. "Sưu!" Diệp Phàm tiếp quản quyền kiểm soát cơ thể. "Ngọa tào!" Hắn kinh hô một tiếng, suýt chút nữa phun ra máu. "Mệt quá!

Đơn giản là quá mệt!

Mày mẹ nó đúng là quá biết hành hạ người mà!" Diệp Phàm nổi giận.

Lý Hoa đơn giản là quá biết vắt kiệt cơ thể hắn. "Đồ phế vật!" Lý Hoa mắng một câu.

Hắn hiện tại đối với tên Diệp Phàm này đã đặc biệt thất vọng.

Bởi vì hắn và hắn dù không có tình thân, cũng có tình bạn chứ.

Dù cuối cùng, họ không ở bên nhau, không có kết quả cuối cùng.

Không phải là thế nào.

Lại sẽ là một thứ như thế nào có thể bị người khác viết lại.

Chuyện và tình hình hiện tại căn bản không dễ dàng làm ra như vậy.

Chuyện hiện tại tùy tình huống, căn bản không dễ dàng thay đổi như vậy.

Đã như vậy, đã định làm như vậy, thì đừng nghĩ đến việc nói ra chuyện này.

Cũng đừng nghĩ đến việc nói ra hành vi hỗn loạn như vậy.

Hoàn toàn không dễ dàng đâu.

Cũng hoàn toàn không tồn tại chuyện dễ dàng làm ra như vậy.

Đạo phi đạo, phi thường đạo, tất cả đều nằm trong im lặng, sau này và trước đó.

Lại có mấy kẻ có thể làm rõ ràng rành mạch những chuyện này đây.

Chính vì đợi không rõ ràng, không minh bạch, mới khiến những chuyện này trở nên lấp lửng.

Chính vì không nên làm những chuyện này quá tốt.

Vì vậy lại hỏi sao nó lại quá rõ ràng như vậy.

Diệp Phàm nhìn cơ thể bị hủy hoại không còn gì, túm lấy Lý Hoa mà mắng xối xả: "Cái lão khốn nạn nhà mày, tao có thể nói với mày một câu nữa không?

Đó là đừng có quá lãng phí.

Nếu mày quá đáng, tao khẳng định sẽ không tha cho mày đâu, bởi vì tình hình bên tao mày cũng rõ, khá phức tạp, dù sao thì muốn tiền không có, muốn mạng thì có một.

Nếu mày muốn chiếm tiện nghi của tao, thì tao khuyên mày đúng là mẹ nó tìm nhầm người rồi đấy.

Tao mẹ nó còn đang ăn bữa nay lo bữa mai, mày mẹ nó mà còn

kiếm tiền từ chỗ tao, mày có phải não mày quá đáng rồi không hả?" Diệp Phàm lẩm bẩm không ngừng, như thể mở ra khẩu súng laser, mồm đầy chửi bới. "Mẹ kiếp!" Lý Hoa cũng cảm thấy đặc biệt khó tin.

Nếu biết trước kết quả là như vậy, thì không nên để hắn vào mắt.

Không nên nhìn nhận tình huống này một cách lấp lửng như vậy.

Chỉ vì làm mệt cơ thể hắn mà hắn đã sợ rồi sao?

Bắt đầu chửi mình rồi sao?

Nhìn những chuyện không rõ ràng, không minh bạch trên người hắn.

Lý Hoa cũng cạn lời.

Chẳng lẽ mày thằng nhóc này thật sự định gây sự sao? "Tao khẳng định sẽ không tha cho mày đâu, nếu không tin?

Chúng ta cứ đi mà xem, tao sẽ khiến mày thằng nhóc này mất mạng trong phút chốc, là đi không có về đâu." Lý Hoa thái độ kiên quyết, hoàn toàn không định nhượng bộ, hắn cảm thấy mình không sai. "Mày nói vậy là ý gì, chẳng lẽ mày còn lý lẽ à?" Diệp Phàm lúc này trực tiếp nổi giận.

Hắn cũng không ngờ tình huống này lại phức tạp đến vậy.

Cái lão Lý Hoa vô liêm sỉ trước mắt này, chiếm đoạt cơ thể mình để làm bậy, lại còn bắt đầu không nói lý lẽ nữa sao?

Ông nội hắn.

Nếu biết trước như vậy thì ban đầu không nên nương tay với hắn.

Không nên để hắn dùng chung cơ thể.

Chính vì ban đầu quá nhân từ với hắn, quá nương tay với hắn,

dung túng kẻ ác.

Nếu biết trước kết quả và hành vi như vậy, thì không nên để hắn ở lại bên mình.

Lý Hoa còn muốn báo thù.

Lý Hiển hiện tại đã ngồi vững giang sơn.

Nền tảng dù sao cũng đồ sộ, thế lực của Lý gia đã không còn nhỏ bé.

Nếu muốn diệt trừ một Lý gia, thì khẳng định không thể làm những chuyện này một cách rõ ràng được.

Diệp Phàm cảm thấy đặc biệt khó tin.

Lý Hoa hắn báo thù, nhưng lại không có đường đi, chẳng phải là rước họa vào thân sao?

Diệp Phàm cảm thấy, mình và Lý Hoa này không có bất kỳ tình nghĩa hay đạo lý nào để nói. "Đừng vội, tao biết mày không phục tao, ý thức cũng có thể đánh nhau, mày có muốn thử xem không?" Lý Hoa thích thú xoa cằm. "Được thôi!" Diệp Phàm đã sớm giận Lý Hoa rồi, thấy có thể đánh nhau, liền không định bỏ qua.

Chương 1110

Trong cơ thể Diệp Phàm, ý thức của Lý Hoa và ý thức của Diệp Phàm đứng trong hư vô đánh nhau. "Sưu!" Diệp Phàm xông tới, trực tiếp túm lấy tóc của Lý Hoa, tàn nhẫn ném hắn vào tường.

Lực đạo mạnh mẽ khiến đầu hắn vỡ toác, máu tươi chảy lênh láng khắp sàn.

Nếu là ở thế giới thực, nếu bệnh viện cấp cứu kịp thời, thì có lẽ còn giữ được mạng.

Vạn nhất cấp cứu không kịp thời, thì đừng nói giữ mạng, ngay cả không có mạng cũng khó mà nói trước được.

Lý Hoa đau đớn quỳ nửa người xuống đất.

Hắn nghiến răng kèn kẹt.

Diệp Phàm cười khổ: "Tôi không hứng thú với loại người các người, cũng hy vọng các người đừng nói những chuyện linh tinh, làm những hành vi hỗn loạn ở đây.

Các người muốn làm gì?

Muốn làm chuyện gì?

Các người có hiểu rõ không?

Chuyện báo thù, những chuyện lấp lửng này là đạo lý gì các người không hiểu?

Hệ thần kinh các người có vấn đề à?

Hay là những hành vi này các người thật sự không hiểu?

Là tôi đã quá liều mạng rồi, các người mẹ nó còn không hiểu lúc này nên làm gì à?

Chuyện này nên nói thế nào?

Các người cứ như vậy không nên bị viết lại đoạn đầu sao?

Các người cảm thấy mình làm vậy là đúng à?

Cảm thấy hành vi mình làm vậy không đáng hổ thẹn sao?" Diệp Phàm vừa nghiến răng nghiến lợi vừa tuôn ra cơn giận trong lòng. "Bốp!" Lại một cái tát nữa.

Diệp Phàm trực tiếp khiến Lý Hoa va mạnh vào tấm gương. "Khoan dung với kẻ địch chính là tàn nhẫn với bản thân." Diệp Phàm cảm thấy, mình nên có một hành vi tàn nhẫn.

Lý Hoa nằm sấp trên đất.

Không, phải nói là trong hư không.

Diệp Phàm lúc này nhìn Lý Hoa giống như đang nhìn một con chó vậy.

Không ngờ người này đối với mình hoàn toàn không có chút tình cảm nào.

Người ta nói chó đối xử tốt với nó thì nó còn vẫy đuôi.

Còn tên này, dù mày đối xử tốt với hắn đến mấy thì bao giờ mới nuôi dạy được đây?

Loại người vong ân bội nghĩa này sao có thể tồn tại?

Thấy Lý Hoa vẫn im lặng, Diệp Phàm chẳng có gì để nói. "Được rồi, Lý Hoa, tôi không có tình cảm gì với anh, cũng không có gì muốn nói với anh.

Trước đây muốn làm rõ ràng chuyện này, nhưng lại không rõ ràng, không minh bạch, tôi cũng chẳng có gì để nói nữa.

Có lẽ thế giới này có thể làm được, có lẽ chuyện này có thể khiến

mọi người rõ ràng, vậy thì cứ quyết định như vậy đi.

Nếu không thể quyết định, thì cứ để những thứ triết lý trong cuộc đời này không dễ dàng bị viết lại.

Dù sao thì chúng ta từ nay đường ai nấy đi, nước giếng không phạm nước sông, anh không phải người của tôi, tôi không phải người của anh.

Từ nay về sau, chúng ta là một mạng đổi một mạng, một mạng đền một mạng, giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời, ai cũng đừng hòng dễ dàng viết lại thứ này, ai cũng đừng hòng dễ dàng thay đổi thứ này.

Dù sao thì chuyện này đã xảy ra, chuyện này đã được làm ra, muốn thay đổi, căn bản không phải là chuyện dễ dàng có thể thay đổi." Diệp Phàm đã hoàn toàn thất vọng với Lý Hoa này.

Hắn thực sự không ngờ, tên này lại yếu đuối đến vậy.

Diệp Phàm chưa bao giờ thất vọng về người khác như vậy.

Chuyện xảy ra hôm nay, sẽ khiến những tên ngốc này hối hận.

Kẻ này, nếu không để hắn vào mắt, thì đó là hành vi quá đáng của một thằng ngốc.

Đáng hận thay, đáng hận thay!

Tên khốn nạn quá đáng rồi.

Nếu biết trước có hành vi như vậy, thì không nên để hắn vào mắt.

Chính vì quá bá đạo, không để vào mắt, mới khiến chuyện này trở nên lấp lửng.

Chuyện gì vậy chứ?

Thật sự là chuyện gì vậy chứ?

Nếu nói là gian khổ như vậy, thì không nên có hành vi như vậy.

Quá đáng, quá đáng chết đi được.

Ghê tởm.

Cũng là sự ghê tởm từ tận đáy lòng.

Diệp Phàm nghiến răng nghiến lợi. "Bốp!" Lại giáng thêm một cái tát mạnh vào mặt Lý Hoa.

Người bên cạnh thấy tình huống này cũng lập tức cảm thấy đặc biệt kinh khủng. "Được rồi, lãng phí thời gian ở đây, chuyện quan trọng bên kia đã không giải quyết được rồi.

Anh bây giờ hãy ở đây chăm sóc tốt cơ thể, những nơi không thuộc về mình trước kia, bây giờ thời gian đã không kịp, mọi chuyện đã trở nên lấp lửng rồi.

Không có gì có thể thay đổi, không có gì có thể hiểu được.

Nếu sau thời gian này, lại có mấy kẻ có thể khiến người ta không thể hiểu rõ được?" Khi Diệp Phàm nói xong những lời này, cơn giận trong mắt đã tiêu tan không ít.

Khi biết hắn sẽ không tha thứ cho mình, Lý Hoa đã cảm thấy muốn rơi lệ.

Không ai có thể biết thứ này có thể bị người ta hiểu như thế nào.

Chương 1111

Cũng không ai biết thứ này bị anh viết lại như thế nào.

Dù sao thì mỗi lần ký ức đều là một hồi ức đặc biệt đau khổ.

Hiện tại nhất định phải làm chuyện chính sự.

Nhìn dáng vẻ thất thần của Lý Hoa, Diệp Phàm cũng cạn lời. "Cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp, giúp người giúp cho trót, đưa Phật đưa đến Tây Thiên." Thôi vậy.

Cũng đã giải tỏa được cơn giận rồi.

Cứ để mọi chuyện kết thúc đi.

Diệp Phàm trực tiếp rút điện thoại ra gọi đi.

Lý Hoa không phải muốn thế thân sao?

Vậy thì cho hắn là được.

Diệp Phàm gọi cho một tên vô lại trước đó.

Chẳng phải là thế thân sao, là người là được, mặc kệ hắn điên khùng, ngốc nghếch, câm điếc hay tàn tật.

Người mà Diệp Phàm gọi điện không phải ai khác, chính là Hạ Bao Tử – tên thôn dân đã từng bắt nạt hắn. "Alo, ai vậy?

Tôi là Hạ Bao Tử, tôi đang trồng trọt ngoài đồng, dưa hấu lớn rất tốt, táo lớn rất tốt, hơn nữa lê, đào cũng lớn rất tốt.

Nhưng mà, tôi không muốn ăn, vì tôi chuẩn bị trồng lúa mì, ngô loại này cũng rất tốt.

Những thứ này ở chỗ tôi cũng rất hữu dụng đó, anh thấy tôi nên xử lý chuyện này thế nào đây?

Anh thấy tôi nên làm rõ kết quả chuyện này thế nào đây?" Hạ Bao Tử nói chuyện như thể mồm mép liến thoắng.

Cứ lảm nhảm mãi.

Hạ Bao Tử nói chuyện rất nhanh.

Một phút có thể nói 100 chữ, loại hành vi nghệ thuật này cũng không thành vấn đề.

Đơn giản là khiến Diệp Phàm cũng cảm thấy đặc biệt khâm phục.

Nếu biết trước người như vậy là một nhân tài, giữ lại bên mình làm kẻ lắm lời hoặc thư ký gì đó vẫn rất tốt.

Đáng tiếc thay, đáng tiếc thay.

Người này không trở thành thư ký hay gì đó.

Ngược lại còn khiến hắn bị lừa một vố đau.

Vì vậy, chuyện này nhìn có vẻ sắp được xử lý giải quyết.

Nhưng đột nhiên lại không giải quyết được.

Lẽ ra tình huống này nên được thay đổi như vậy.

Đã bị phá vỡ, chính vì như vậy.

Chính vì tình huống này mà con đường này đi không hề khó khăn cũng không rõ ràng.

Lòng vòng thế này, ai mà biết được?

Sẽ chuyển đến đâu đây?

Khi Hạ Bao Tử nói xong, tốc độ nói cực nhanh.

Diệp Phàm thực sự sắp cười phá lên.

Còn là kiểu cười ha hả.

Không biết, chuyện này vốn không nên như vậy.

Hiện tại lại như vậy, hắn cảm thấy hiệu quả này qua năm mới cũng nên như vậy.

Không những không thay đổi mà thôi, dù sao vẫn là một tên ngốc!

Gió gì đây?

Nói những thứ linh tinh này. "Mày đang làm cái quái gì vậy?

Ăn cái đồ khốn nạn gì vậy?

Nói một số chuyện, thật sự muốn nghe cái tên này nói chuyện phiếm quá đi mất." Bởi vì, nghe tên này nói chuyện phiếm, đơn giản là cảm thấy một sự sỉ nhục đối với cuộc đời hắn.

Nói tóm lại, không nên như vậy, không nên để hắn vào mắt.

Chính vì đã để hắn vào mắt, nên mới cố ý để hắn nói nhiều tình huống như vậy.

Báo thù này, không phải ai muốn tiến vào là có thể tiến vào.

Bởi vì, không có năng lực đó, không có tư bản đó, thì đừng làm quá nhiều chuyện.

Chính vì mày không có năng lực đó, không có tư bản đó.

Vì vậy, mày cố gắng giữ thái độ của mình thì tốt hơn.

Đừng làm những hành vi hỗn loạn, những chuyện linh tinh.

Phải sống tốt.

Sống sót thật tốt trong thế giới này, thì hơn mọi thứ.

Nếu nói đến sống sót còn không sống sót được, thì còn cần hắn làm gì?

Còn cần hành vi này làm gì?

Hắn cứ thế chết tiệt đi là được rồi.

Diệp Phàm nhận điện thoại liền quát: "Tôi nói Hạ Bao Tử à Hạ Bao Tử, mày từ bây giờ làm *chó* cho tôi có được không?

Mày xem nếu mày thấy được, thì chúng ta đi, nếu mày thấy không được, tôi sẽ khiến mày mẹ nó chết trong phút chốc.

Thái độ lấp lửng như vậy thế nào?

Nếu mày thấy được, thì chúng ta cứ xem, nếu thấy không được, thì chúng ta không làm nữa.

Chương 1112

Thứ này, không phải mày muốn tiến vào là phải tiến vào, vì mày phải có quý nhân giúp đỡ, tôi phải có lúc giúp đỡ mày mới có thể giúp đỡ người khác, không những phải giúp đỡ mày, mà còn phải giúp đỡ họ.

Mày thấy thế nào?

Mày thấy chuyện này thế nào?" Nghe xong những lời Diệp Phàm nói, Hạ Bao Tử thực sự sững sờ.

Không ngờ, Diệp Phàm lại tốt với hắn như vậy.

Hắn vốn từ nhỏ đã có ước mơ làm bảo tiêu.

Bây giờ, lại thực sự có thể bước vào vòng tròn này.

Hơn nữa còn là nơi kinh thành này.

Thật sự không tệ.

Nếu biết trước thì đã đến đây, ở đây phát huy năng lực của mình.

Đáng tiếc thay, đáng tiếc thay.

Chính vì loại chuyện này không được phát huy, không được thấu hiểu, nên mới trở nên lấp lửng.

Hạ Bao Tử lúc này thực sự cảm kích đến rơi lệ.

Hình như tối hôm sau cũng muốn khóc òa lên.

Hắn vốn không muốn coi chuyện này là chuyện gì.

Bởi vì hắn dù sao cũng đã từng bắt nạt Diệp Phàm, tát hắn hai cái.

Có thể nói là đã chọc tức người ta không nhẹ, nếu là lần sau thì đã dễ dàng xử lý chuyện này rồi.

Chính vì chuyện này không dễ xử lý, nên mới trở nên lấp lửng.

Hạ Bao Tử hắn vốn là một kẻ nghèo kiết xác.

Hơn nữa là một kẻ nghèo đến nỗi không ai có tiền.

Hiện tại có công việc bảo tiêu béo bở này, hắn tuyệt đối không định bỏ qua.

Hắn đồng ý miệng lưỡi trơn tru, vui mừng khôn xiết.

Thái độ của Hạ Bao Tử rất kiên quyết, nhất định phải làm bảo tiêu cho Lý Hoa.

Diệp Phàm không có ý kiến.

Chủ yếu là xem Lý Hoa thế nào.

Diệp Phàm chủ yếu có chút không hiểu.

Tại sao Hạ Bao Tử lại khúm núm như vậy.

Đã nghĩ thông suốt rồi sao?

Nhưng bây giờ hắn đã nghĩ thông suốt, tại sao không đi nơi khác?

Diệp Phàm đoán, hắn cảm thấy vui vẻ ở thế giới này là được rồi.

Vậy nếu không vui vẻ thì nói gì cũng là vô ích sao?

Cái tên chó chết này.

Ở kinh thành, Lý Hoa có mấy bảo tiêu không hề dễ dàng.

Nhưng Hạ Bao Tử này lại có thể chủ động làm bảo tiêu cho hắn.

Cũng khiến Diệp Phàm phải nhìn hắn bằng ánh mắt khác.

Thực ra Diệp Phàm có chút nghi ngờ.

Chẳng lẽ thân phận thật sự của Lý Hoa trong cơ thể mình đã bị phát hiện?

Khiến Hạ Bao Tử chủ động đến nịnh bợ?

Theo lý mà nói thì không nên.

Bởi vì năng lượng trong cơ thể đã bị ẩn giấu, nên sẽ không bị nhìn rõ quá.

Từ khi Vương Nhị Tiểu đi ra, Lý Hoa liền không vui lắm.

Bởi vì hắn cảm thấy, mình căn bản không bù đắp được những tổn hại mà Vương Nhị Tiểu đã phải chịu.

Năm đó nếu không phải vì hắn, người ta Vương Nhị Tiểu còn có một gia đình vô cùng hoàn hảo, vô cùng ưu tú.

Nhưng trong nháy mắt lại không còn gì cả.

Đến nỗi gia đình tan nát, vợ con ly tán, nhà tan cửa nát.

Vì vậy khi đối mặt với Vương Nhị Tiểu, nỗi day dứt trong lòng Lý Hoa vẫn luôn tồn tại.

Hơn nữa đến bây giờ vẫn chưa nguôi ngoai.

Mặc dù hắn đã rời khỏi đó một thời gian dài rồi.

Nói sang hai đầu.

Kinh thành mấy ngày nay rất náo nhiệt.

Dường như là sinh nhật của một vị đại thần nào đó trong hoàng cung.

Khung cảnh vô cùng lớn.

Không những tiệc chay được bày ra đến tận ngoại ô thành, hơn nữa, ngay cả những mái hiên được dựng cũng đã trải đầy khắp kinh thành.

Nếu người ngoài không biết, còn tưởng là hoàng đế tổ chức sinh nhật.

Hóa ra, chỉ là một vị tướng quân sa sút, trong tay còn không có

binh quyền.

Hỏi kỹ ra, hóa ra là Từ Long.

Điều này khiến Diệp Phàm kinh ngạc đến mức cằm suýt rớt xuống.

Hắn cũng thực sự không ngờ, Từ Long hiện tại không những không sa sút, mà ngược lại còn ngày càng phát đạt.

Chẳng lẽ Lý Hiển đã ban ân uy cho hắn?

Bề ngoài tước đoạt quyền lực của hắn, nhưng thực tế lại đối xử tốt với hắn. "Chuyện này thật sự có chút thú vị, không được, tôi phải đi xem thử, anh mau dắt tôi đi xem đi." Lý Hoa giọng điệu rất kích động.

Chương 1113

Hắn hiện tại chỉ muốn đi xem tiệc chay của hắn rốt cuộc bày ra xa đến đâu.

Nghe nói chỉ cần là người đều có thể ăn, dù có đi ngang qua và muốn gói mang về, họ cũng sẵn lòng.

Cảm tình, sinh nhật của Từ Long này đơn giản còn long trọng hơn cả Thái Hậu nương nương.

Lý Hoa biết.

Lý Hiển từ trước đến nay không bao giờ tổ chức sinh nhật.

Bởi vì hắn sợ người khác biết ngày tháng năm sinh của mình.

Nhưng, hắn lại tổ chức sinh nhật cho vợ, con dâu, và cả mẫu thân của mình.

Nguyên nhân rất đơn giản.

Đó là hắn bề ngoài là một người chồng hiếu thuận hiền đức.

Thực tế, chính là để che đậy thủ đoạn tàn nhẫn trong lòng mình.

Hạ Bao Tử như một cái đuôi lẽo đẽo theo sau Diệp Phàm.

Hắn không hề biết, trong cơ thể Diệp Phàm có hai người.

Một Lý Hoa, một Diệp Phàm.

Hai người họ dùng chung một cơ thể, nhưng lại có hai ý thức.

Lý Hoa và Diệp Phàm nói chuyện riêng, người khác căn bản không thể nghe thấy.

Họ dùng ý niệm để giao tiếp.

Diệp Phàm đi trước càng lúc càng nhanh, Lý Hoa cảm thấy Hạ

Bao Tử phía sau sắp không theo kịp rồi.

Hai ý thức của họ tương đương với một người xưng thứ nhất, một người xưng thứ ba.

Nếu Diệp Phàm là người xưng thứ nhất, thì Lý Hoa sẽ biến thành người xưng thứ ba.

Nếu hắn biến thành người xưng thứ ba, thì người kia sẽ biến thành người xưng thứ nhất trôi nổi.

Người xưng thứ ba có một ưu điểm là có thể nhìn thấy tình huống nguy hiểm xung quanh.

Trong lúc nguy cấp có thể gọi người xưng thứ nhất để hắn tránh nguy hiểm. "Tôi nói đại ca à đại ca, ông đi chậm một chút đi, tôi không theo kịp, thể lực không đủ, không có thể chất tốt như ông." Hạ Bao Tử vừa nói vừa thở hổn hển. "Thể lực không đủ không sao, anh có thể tập luyện nhiều hơn, vì tôi cũng từng trải qua giai đoạn này rồi." Nói rồi, Diệp Phàm từ dưới đất túm lấy một nắm cỏ đuôi chó trực tiếp nhét vào miệng hắn.

Sau đó, bảo hắn nuốt xuống.

Cỏ đuôi chó này, trong cổ đại giống như một loại thuốc cứu mạng.

Không đến lúc vạn bất đắc dĩ thì không thể ăn.

Nó giống như viên thuốc nhỏ trong thuốc Bạch Dược Vân Nam, không đến lúc vạn bất đắc dĩ thì cố gắng không dùng.

Chỉ khi huyết mạch trong cơ thể không thể kiềm chế được nữa, mới nên chọn dùng lần nữa thì tốt hơn.

Chẳng mấy chốc đã đến kinh thành.

Trên cổng thành lớn, lại treo một dải lụa đỏ.

Trên đó còn có chữ vàng, cùng với rồng bay hổ lượn.

Có thể thấy, yến hội này rất long trọng, người bình thường thật sự không thể tổ chức nổi.

Những chiếc bàn được bày ra không phải bằng gỗ thông thường, mà là gỗ kim tơ nam mộc.

Nó từ trong thành kéo dài đến ngoại thành, đủ tám mươi dặm đường.

Cứ mỗi mét lại có một cái bàn, cứ mỗi mét lại có một cái bàn.

Tổng cộng bày ra tám mươi dặm, có thể thấy quy mô lớn đến mức nào.

Chỉ tính sơ sơ cũng phải có ít nhất tám nghìn cái bàn.

Trên bàn thậm chí chỉ có một người ngồi.

Nhưng trước mặt bày đầy một bàn thức ăn.

Điều này khiến Tốc Thành có chút không hiểu, cảnh tượng xa hoa lãng phí như vậy chẳng lẽ thật sự không sợ sao?

Từ Long rốt cuộc muốn làm gì, chẳng lẽ đây cũng là ý của Lý Hiển.

Theo lý mà nói thì không nên.

Lý Hiển tuy chỉ là lão đại đương triều, nhưng hắn vĩnh viễn không bao che cho cấp dưới của mình.

Huống hồ, tên Từ Long này trước đây vì chuyện hạt nhân siêu năng lực, đã khiến cả kinh thành loạn xà ngầu.

Nếu không phải sự bù đắp của Lý Hoa sau này, thì sớm đã bị vấn tội chém đầu.

Nhưng hôm nay nhìn lại, không những không có ý chém đầu, mà

ngược lại còn cho hắn thể diện cực lớn.

Điều này, không những Diệp Phàm không hiểu, ngay cả Lý Hoa trong cơ thể hắn cũng có chút không rõ.

Người ta nói xa hoa nhất không ai qua được hoàng đế, nhưng không ngờ hôm nay nhìn lại, một tướng quân đường đường lại có quy mô lớn hơn cả hoàng đế, cũng không biết lão đại đương triều nghĩ gì, thật sự là... "Đúng vậy, nghe nói còn là một tướng quân đã qua tuổi năm mươi, đã đến tuổi hoa giáp, tuổi này lại không phải là hỷ yến, ở nhà bày tiệc ăn uống là được rồi, lại còn đại yến tiệc trong thành, nếu chuyện này truyền ra ngoài, người không biết còn tưởng triều đình đã đổi tên hiệu chứ." "Tôi thấy chưa chắc, có lẽ tên hiệu triều đình thật sự đã đổi rồi, ông xem, Từ Long là một tướng quân đã qua tuổi năm mươi, còn Lý Hiển cũng chỉ vừa mới hơn năm mươi tuổi, hai người họ căn bản không cùng một phe, tại sao hôm nay Lý Hiển lại dung túng hắn, điều này nói lên điều gì?" Bách tính bàn tán xôn xao.

Có người nói cái này, có người nói cái kia, tóm lại là càng nói càng kỳ lạ.

Có người nói quốc hiệu đã đổi, có người nói niên hiệu đã đổi.

Có người nói Từ Long cưới con gái Lý Hiển, có người nói Lý Hiển cưới con gái Từ Long.

Nhưng đến cuối cùng thì mọi chuyện lại khác.

Lý Hiển không có con gái, Từ Long cũng không có con gái.

Chẳng lẽ Từ Long và Lý Hiển kết hôn?

Vậy thì càng vô lý hơn.

Vì hai người bọn họ căn bản không phải dị loại.

Nhưng lúc này, một người bỗng nhiên đứng bật dậy.

Thoạt nhìn là một ông lão.

Chương 1114

Bộ râu hoa râm cùng hàng lông mày dài đã bạc trắng.

Cây gậy trong tay ông ta hoàn toàn giống như của một lão tiên ông.

Trên người cũng mặc một bộ bạch y, đang bước những bước vuông vắn tiến về phía trước.

Diệp Phàm sáng mắt, ông lão này quả thật có phong thái tiên cốt.

Dáng vẻ ấy, ánh mắt ấy, đều toát lên vẻ lão luyện. "Cao nhân!" Diệp Phàm không khỏi kinh hô thành tiếng. "Hừ!" Lý Hoa lạnh lùng hừ một tiếng, khinh thường nói: "Tôi thấy gã này không phải cao nhân, mà giống một tên giang hồ lừa đảo, đến đây chẳng qua là để lừa ăn lừa uống." Diệp Phàm cảm thấy khó hiểu.

Yến tiệc đã bày từ trong thành ra đến ngoài thành, nếu đúng là lừa ăn lừa uống thì một cái bàn tùy tiện cũng đâu phải không đủ chỗ cho ông ta.

Cứ ngồi xuống ăn uống là xong, sao lại còn phải tiếp tục đi về phía trước?

Chẳng lẽ ông ta muốn vào khu vực triều đình bên trong, chuyên ăn những món ăn tươi ngon trên đình đài lầu gác?

Mặc dù nói đồ ăn ở trung tâm triều đình là tươi ngon nhất, nhưng cũng không đến mức khiến ông lão này phải đi bộ tám mươi dặm để đến đó.

Yến tiệc triều đình chỉ có khu vực trung tâm nhất, gần kinh thành nhất, mới là nơi có thể ăn đồ tươi ngon nhất ngay từ đầu.

Những nơi khác, bao gồm cả ngoại ô thành, đều là đồ ăn ngoài rìa.

Truyền từ tầng tầng lớp lớp xuống, nói không chừng đã qua một hai canh giờ, thức ăn đã không còn tươi nữa.

Chẳng lẽ ông lão này còn cố ý để được ăn đồ tươi mà đi thẳng vào trung tâm kinh thành?

Trong mắt Diệp Phàm, ông lão này đi đứng có gió.

Đi lại nhẹ nhàng đã đành, tốc độ thật sự rất nhanh.

Người khác đi hai bước thì ông ta đã đi được năm sáu bước.

Có thể nói là bước nào ra bước đấy đầy uy phong, hơn nữa mặt không đổi sắc, khí không suyễn, chứng tỏ thể trạng cực kỳ tốt. "Ông lão thật sự có thể trạng tốt!" Diệp Phàm nhanh chóng bước tới, chào hỏi ông lão. "Ha ha!" Ông lão cười ha ha, vẻ mặt vô cùng đắc ý.

Xem ra, ông ta rất thích nghe người khác khen mình có sức khỏe tốt. "Người trẻ à, đọc sách nhiều, rèn luyện nhiều, nhất định về già cũng sẽ có một cơ thể khỏe mạnh." Ông lão đảo tròng mắt, đột nhiên trở nên có chút tà mị: "Quan trọng nhất là tu thân dưỡng tính, đừng uống rượu, đừng hút thuốc, đặc biệt là..." Nói đến đây, ông lão dừng lại một chút, khóe môi hiện lên một nụ cười càng khó hiểu hơn.

Tuy nhiên.

Người khác không hiểu, nhưng Diệp Phàm lại hiểu ý ông ta, chẳng qua là tu thân dưỡng tính.

Vì ông lão đã nói mình là đệ tử Đạo gia, chẳng qua là thoát ly thế tục, vứt bỏ một số quan niệm thực tế, mới có thể đạt được thành tựu như ông ta. "Vậy xin hỏi, lão tiên sinh năm nay bao nhiêu tuổi ạ?" Diệp Phàm vội vàng chạy hai bước, sợ chậm chân không theo kịp bước chân của lão tiên sinh.

Lúc này hắn đã có chút hụt hơi, nếu dùng sức không cẩn thận, thật sự sẽ bị chuột rút.

Ông lão râu bạc ngẩng đầu nhìn trời, đưa tay trái ra bấm đốt ngón tay tính toán.

Lúc ông ta bấm đốt tính quẻ, bước chân vẫn không dừng lại, vẫn tiếp tục đi về phía trước.

Có thể thấy, người này quả thực có công lực thâm hậu.

Nửa ngày sau, ông lão cuối cùng cũng lên tiếng: "Lão phu là người sinh ra từ thế kỷ trước, nếu tính ra thì năm nay cũng đã một trăm lẻ hai tuổi." Không biết ông lão này có phải đang khoác lác hay nói dối không.

Dù sao thì Diệp Phàm cũng không tin lắm, một trăm lẻ hai tuổi mà có thể trạng như vậy, nếu nói ông ta năm mươi tám tuổi thì Diệp Phàm còn tin.

Nhưng hắn cảm thấy, nếu đột nhiên vạch mặt ông lão này thì không được lễ phép cho lắm.

Vì vậy, hắn chỉ có thể lặng lẽ gật đầu.

Diệp Phàm đành nói lời trái lòng: "Có thể thấy, lão tiên sinh tuổi tác quả thật không nhỏ, nếu thật sự đã một trăm lẻ hai tuổi thì cũng là người sống thọ xưa nay hiếm." "A a," lão tiên sinh khẽ cười hai tiếng, tiếp tục bước đi về phía trước.

Rõ ràng, lần này bước chân còn nhẹ nhàng hơn lúc nãy. "Sao cậu không hỏi ông ta vào kinh thành làm gì, đây chẳng phải là điều cậu muốn tự có câu trả lời nhất sao?" Giọng Lý Hoa vang lên. "Không cần thiết, ông ta đi đâu không liên quan đến tôi, tôi sẽ không tiếp cận nơi đó.

Nếu thật sự vào bên trong, e rằng sẽ mất mạng." Diệp Phàm không phải kẻ ngốc, kinh thành hiện tại đã nội ưu ngoại hoạn.

Nói không chừng khoảnh khắc này đứng đó vẫn bình yên, khoảnh

khắc tiếp theo đã có một con dao đâm thẳng vào động mạch cổ, trực tiếp bị người ta lấy đi tính mạng.

Huống hồ.

Trong kinh thành cao thủ ẩn mình.

Các cao thủ lớn trong nội bộ tụ tập, chỉ riêng năng lực của hắn đã không thể đấu lại đám người đó.

Mặc kệ ông lão này đi làm gì, chỉ cần không đụng chạm đến lợi ích của mình, dù ông ta có chết cũng chẳng liên quan gì đến hắn. "Không ngờ đến lúc này, cậu cuối cùng cũng đã hiểu ra rồi." Lý Hoa nhìn Diệp Phàm với ánh mắt có chút thay đổi.

Diệp Phàm trước kia cũng là một thiếu niên thấy chuyện bất bình ra tay tương trợ.

Không ngờ, chỉ trong thời gian ngắn, giờ đây hắn đã trở thành một lão già lươn lẹo, mưu cầu sự ổn định trong mọi chuyện.

Thực ra, sự thay đổi của Diệp Phàm rất đơn giản.

Chẳng qua là Đường Nhược Tuyết và đứa con của hắn, Lan Đình.

Trước mặt vợ con, mọi thứ đều là phù du.

Trước kia sở dĩ không sợ chết, hoàn toàn là vì trạng thái "một mình ăn no cả nhà không đói", nhưng giờ đã không còn cảm giác đó nữa.

Hiện tại, mỗi bước hắn đi, đều phải cân nhắc đến gia đình mình, con cái mình, và vợ mình.

Vạn nhất đi sai một bước, thật sự sẽ rơi vào vực sâu vạn trượng.

Liên lụy không chỉ bản thân hắn mà còn cả gia đình hắn.

Nhưng Diệp Phàm cũng biết, thế giới phía sau đó thì tốt hơn nhiều.

Khi con người không còn sinh sôi nảy nở, thế giới sẽ ngừng quay.

Con người, nói trắng ra, chính là loại máy móc tương tự như động cơ thúc đẩy thế giới này vận hành.

Khi người già xuống dốc, sẽ có người mới thay thế.

Nhưng khi người già xuống dốc mà không có người mới thay thế, thì không gian lớn Trái Đất này sẽ không còn vận hành nữa.

Chương 1115

Ông lão tóc bạc quả nhiên đi về phía vị trí trung tâm nhất của kinh thành.

Vị trí trung tâm nhất của kinh thành, bày một cái bàn lớn hình vuông dài tám trăm tám mươi tám mét, chu vi gần năm trăm mét.

Cái bàn này có thể chứa gần mấy nghìn người, phần lớn ngồi trên bàn này đều là hoàng thân quốc thích.

Cái bàn đang xoay tròn.

Các món ăn trên đó có đến mấy vạn món.

Đương nhiên, tốc độ xoay của nó khá chậm, dù một người ăn hết tất cả món ăn phía trước, thì phía sau vẫn còn mấy vạn món khác chưa ăn.

Cho nên nói, ngồi trên cái bàn này không phải là để ăn cơm, mà là để thể hiện thân phận tôn quý của họ.

Cái bàn này, cần gần năm nghìn người mới có thể nâng lên được.

Mặc dù vậy, dựa vào sức người cũng chưa chắc đã nâng được.

Dưới chân còn phải dùng những khúc gỗ lăn để đẩy từng chút một về phía trước.

Và cái bàn này, chính là tiết mục quan trọng nhất của bữa tiệc này.

Bữa tiệc sinh nhật này có lẽ sẽ kéo dài bảy ngày.

Chỉ đến ngày thứ bảy, cái bàn này mới phát huy tác dụng.

Bởi vì đây là bàn của hoàng thân quốc thích, người khác thì không bao giờ ăn đồ thừa, nhất định phải ăn đồ tươi.

Đến lúc đó, sẽ thấy một người đàn ông trung niên bụng phệ, ngồi ở giữa bàn.

Xung quanh đều là thị vệ, gia nô và người hầu của hắn.

Còn lại, đều là những quan chức quý tộc có quan hệ với hắn.

Mấy ngày nay, không chỉ kinh thành náo nhiệt, mà các thành phố khác cũng tương tự.

Họ cảm thấy, kinh thành bày một bữa tiệc sinh nhật lớn như vậy, có lợi ích thế này thì không tranh giành là dại.

Tất cả mọi người đều không ăn cơm nữa, trực tiếp mang lương khô và nước từ nhà lên đường.

Vốn dĩ kinh thành đã không ít người, giờ đây người từ bên ngoài đến còn nhiều hơn.

Nhất thời, kinh thành bị vây kín đến mức nước cũng không lọt qua được.

Nhưng điều này lại rất hợp ý Từ Long.

Bữa tiệc này càng nhiều người ăn thì chứng tỏ uy tín của hắn càng cao.

Chỉ cần có người ăn thì chứng tỏ có nhân khí, có nhân khí thì có thể kéo dài sinh mệnh của hắn.

Nhân khí bằng tuổi thọ, không biết thuyết pháp này từ đâu mà ra.

Chỉ riêng tiền bạc đã tiêu tốn gần mấy trăm triệu.

Riêng về nguyên liệu thực phẩm, đã là yếu tố cực kỳ quan trọng.

Mặc dù không thể nói là đều được chọn lọc kỹ càng, nhưng dù sao cũng đều là đồ tươi mới.

Phía Diệp Phàm thì tùy tiện ngồi xuống một cái bàn, chờ đợi món

ăn được mang lên. "Tôi muốn xem xem, món ăn ở kinh thành này rốt cuộc có gì ngon mà còn bày tiệc sinh nhật lớn thế?

Gần một vạn cái bàn lận đó sao?" Diệp Phàm cười cười: "Thật sự là khiến ông già hoàng đế này phô trương lãng phí, quả thực là bóc lột dân chúng đặc biệt ghê gớm." Trong lòng Diệp Phàm đương nhiên rất rõ ràng, những thứ ăn uống này chẳng phải đều là tiền mồ hôi xương máu của bách tính sao.

Một số khoản thuế, một số thu nhập, cùng với một số ruộng đất canh tác.

Nhìn có vẻ hoành tráng, hơn nữa còn cho phép bách tính ăn miễn phí.

Thực tế, cái ăn đó chính là đồ của bách tính.

Cho nên lông dê mọc trên mình dê, không trách được ai.

Hạ Báo Tử bên này đã sớm đói meo, suốt chặng đường xóc nảy vừa rồi hắn đã rất lâu không được ăn một bữa cơm tử tế.

Không ngờ, kinh thành lại có chỗ ăn cơm miễn phí tốt đến vậy, thật sự khiến hắn vui không tả xiết.

Nhìn các món ăn được mang lên, hắn cũng chẳng bận tâm đã qua bao lâu, trực tiếp cầm lên tay rồi nhét liên tục vào miệng. "Ăn thì ăn, ít nhất cũng phải văn minh một chút chứ, mặc dù đây không phải là nơi cao cấp gì, nhưng chúng ta cũng phải chú ý hình tượng.

Cậu không thấy bên kia có người đang nhìn cậu sao?" Diệp Phàm hơi sốt ruột liếc Hạ Báo Tử một cái. "Kệ mẹ nó nhiều thế làm gì, trời lớn đất lớn ăn cơm là lớn nhất, cứ lấp đầy bụng mình trước đã, mấy thứ khác đều là phù du." Thái độ của Hạ Báo Tử không hề sợ sệt.

Tôn chỉ mà hắn tuân thủ chính là trời lớn đất lớn ăn cơm là lớn nhất.

Chỉ cần ăn no cả nhà không đói, dù sao cũng không cần nghĩ nhiều đến vậy.

Đây chính là khoảng thời gian vô lo vô nghĩ, tự do tự tại, vui vẻ của một người.

Hắn hưởng thụ còn không kịp, sao có thể trốn tránh chứ.

Nói cho cùng, bữa tiệc lớn này thật sự lãng phí, phần lớn các bàn chỉ có một hai người ngồi.

Thậm chí còn có cả ăn mày ngồi trên đó, bất kể ba bảy hai mốt gì cứ thế mà ăn hết chỗ này đến chỗ khác.

Ăn một miếng ở đây, rồi lại ăn một miếng ở kia.

Thậm chí, còn nhổ cả nước bọt vào trong, rõ ràng khiến người ta cảm thấy vô cùng ghê tởm. "Mẹ kiếp, đám người này là đến ăn cơm hay đến phá hoại vậy?

Sao có thể tùy tiện lãng phí lương thực chứ?" Diệp Phàm nhìn mấy tên ăn mày đang phá phách phía trước, không khỏi cười lạnh thành tiếng.

Ăn hay không ăn thì thôi, sao còn làm mấy hành vi lung tung trên đó?

Cái bàn cái ghế đó đâu phải của nhà chúng nó, sao có thể tùy tiện di chuyển?

Có thể thấy người nghèo thì trí đoản, đám người này chất lượng thật sự thấp kém.

Cho đến bây giờ, Diệp Phàm vẫn chưa hiểu mục đích của bữa tiệc này là gì.

Không chỉ phô trương lãng phí mà còn rất hoành tráng.

Lớn hơn cả quốc yến, gần năm tám mươi dặm kinh thành đã bày

đầy bàn, đầy món ăn.

Đây mới là ngày đầu tiên, sự việc sẽ kéo dài bảy ngày.

Tròn bảy ngày, tổng cộng hai mươi mốt bữa ăn.

Chương 1116

Tiêu tốn thực phẩm ít nhất cũng phải mấy trăm tấn.

Mục đích thật sự là để Từ Long mừng sinh nhật sao?

Từ bao giờ, một vị tướng quân thất thế, bị tước quyền quân đội, giờ lại lợi hại đến vậy?

Thú vị!

Thật sự quá thú vị.

Thực ra, Diệp Phàm vốn định để Lý Hoa nói cho hắn đáp án.

Nhưng, Lý Hoa hiện tại vẫn đang im lặng.

Bởi vì, y cũng không hiểu mục đích của sự phô trương lớn như vậy là để làm gì.

Đồng thời, người dân các thành phố khác đang từng bước đổ về đây.

Bắt đầu từ bốn phía kinh thành, lan rộng ra toàn quốc.

Hai kinh mười ba tỉnh, tổng cộng gần mấy chục triệu người đang đổ về kinh thành.

Cảnh tượng vô cùng hùng vĩ.

Những người nông dân đó đều mặc quần áo rách nát.

Dù sao cũng là bách tính nghèo khổ, thoạt nhìn còn tưởng là chuẩn bị đến kinh thành tạo phản.

Trong tay họ cầm, phần lớn là lưỡi hái, cuốc và các dụng cụ canh tác.

Thậm chí, còn mang cả chum nước ngọt của nhà mình đến.

Mục đích cũng rất rõ ràng.

Dù không ăn được thì cũng phải dùng chum để đựng mang về.

Nhưng họ chưa bao giờ nghĩ đến một vấn đề.

Từ nhà đến kinh thành, mất mấy ngày đường.

Cái chum nước ngọt này dù có đựng thực phẩm mang về nhà, thì cũng thật sự trở thành nước ngọt.

Hoàn toàn là công cốc như mò trăng đáy giếng, phí công vô ích.

Nhưng thói quen thích chiếm tiện nghi đã bén rễ trong lòng những người này, có tiện nghi mà không chiếm thì coi như thiệt thòi.

Đây cũng là đạo lý từ xưa đến nay vẫn luôn như vậy.

Con người mà, vốn dĩ là thế.

Món ăn trên bàn quả thực không tệ, cũng khá vừa miệng.

Chỉ là thời gian quá dài, nếu qua thêm vài giờ nữa, chắc chắn sẽ bị ôi thiu, biến chua.

Diệp Phàm tính toán một chút.

Hắn nghĩ, bữa vừa rồi chắc là bữa trưa.

Vậy thì buổi tối chắc chắn sẽ có thêm một bữa nữa.

Theo tốc độ bày món hiện tại, chắc chắn là năm giờ chiều đã mang đồ ăn tối lên rồi.

Thực ra, từ kinh thành đến các khu vực bên trong và bên ngoài: bữa sáng ở khu vực nội bộ là năm giờ, bữa sáng ở khu vực ngoại bộ là bảy giờ; bữa trưa ở khu vực nội bộ là mười giờ, bữa trưa ở khu vực ngoại bộ là mười hai giờ; bữa tối ở khu vực nội bộ là ba giờ, bữa tối ở khu vực ngoại bộ là năm giờ.

Cứ thế mà suy ra, theo thứ tự tăng dần, từng bước truyền xuống.

Diệp Phàm ăn xong.

Hạ Báo Tử bên kia vẫn còn đang ngấu nghiến.

Đối với hắn mà nói, chưa từng được ăn món nào ngon đến vậy.

Thái độ của Lý Hoa thì lại thờ ơ.

Vì y đang ở trạng thái linh thể, ăn hay không ăn cũng như nhau.

Lão tiên sinh kia quả nhiên danh bất hư truyền.

Chỉ trong chưa đầy hai canh giờ, đã đi đến cái bàn lớn ở khu vực nội bộ kinh thành.

Chẳng qua, bây giờ vẫn còn sớm.

Chỉ đến ngày thứ bảy, cái bàn này mới có người ngồi. "Không vội, còn sớm mà." Lão tiên sinh nói xong, với phong thái tiên cốt trực tiếp ngồi xuống.

Kinh thành.

Tình hình bên ngoài náo nhiệt như vậy, với tư cách là lão đại, Lý Hiển đương nhiên rất rõ.

Việc Từ Long có mừng sinh nhật hay không không quan trọng.

Quan trọng là hắn có kế hoạch và mưu đồ của riêng mình. "Lý Hoa à Lý Hoa, tôi xem xem tên nhóc ngươi rốt cuộc có thoát khỏi lòng bàn tay ta được không." Khóe miệng Lý Hiển hiện lên một nụ cười lạnh. "Yên tâm đi lão đại, lần này nhất định sẽ khiến Lý Hoa tan thành mây khói.

Tám ngàn tám trăm tám mươi tám cái bàn bát tiên của chúng ta đã phủ kín cả kinh thành, nếu tên nhóc đó thật sự dám xuất hiện, những cái bàn này đều là pháp khí, nhất định sẽ trấn áp hắn thật mạnh, đến lúc đó sẽ khiến hắn hoàn toàn tan thành mây khói, cả thiên hạ sẽ triệt để rơi vào tay anh." Vị hòa thượng áo đen bên cạnh cũng đầy vẻ đắc

ý.

Hắn chính là quân sư số một bên cạnh Lý Hiển, Trương Đạt Ma.

Lão vương bát đản này, cho người ta cảm giác từ bi hiền lành.

Nhưng thực tế lại độc ác thủ đoạn, người bình thường thật sự không đấu lại hắn.

Trên khuôn mặt trắng trẻo, béo tròn của hắn đầy rẫy những câu chuyện.

Nhưng khi hắn cười lên, trong những nếp nhăn ấy lại ẩn chứa sự độc ác.

Lần này.

Sở dĩ ở kinh thành lại bày ra trận địa lớn như vậy, hoàn toàn là muốn bắt sống Lý Hoa.

Lý Hoa không chết, Lý Hiển thật sự không thể ngủ yên.

Pháp thuật trên người Lý Hoa này thực sự quá mạnh mẽ.

Người bình thường thật sự không thể bắt được.

Chương 1117

Trương Đạt Ma cũng chỉ dùng vũ lực bên ngoài, mới có thể trấn áp mạnh mẽ tên này.

Bề ngoài là Từ Long mừng sinh nhật, thực chất đây là một cái bẫy.

Thảo nào lại phô trương lãng phí đến vậy mà Lý Hiển không hề tức giận.

Hoàn toàn là vì lợi ích lâu dài.

Huống hồ, lợi ích lâu dài đó lại lớn đến mức là cả một hệ thống quốc gia đồ sộ. "À à." Ngoài cổng thành, lão tiên sinh có phong thái tiên cốt lúc này cười cười. "Món ăn quả thật không tệ, cũng rất vừa miệng, điển phạm hoàng gia chính là điển phạm hoàng gia, có thể lên được đại nhã chi đường, chứng tỏ chắc chắn không phải tầm thường." Lão tiên sinh ăn xong, trực tiếp quay đầu đi vào trong thành. "Lâu rồi không về đây, tôi phải dạo một vòng kinh thành mới được." Bấm đốt ngón tay tính toán, cũng phải đến bảy tám chục năm rồi.

Những người xung quanh nghe ông lão nói vậy đều rất kinh ngạc, bảy tám chục năm không về.

Bảy tám chục năm trước, quốc gia này còn đang trong thời kỳ hỗn loạn, chưa thành hình.

Ai nấy đều cảm thấy, lão tiên sinh này có lẽ là một lão hồ đồ, hơn nữa còn là một người nói khoác.

Hạ Báo Tử bên này cuối cùng cũng ăn xong rồi, hơn nữa trong bụng đầy ắp đến năm cân thực phẩm.

Người ăn no rồi thì phải tìm chút chuyện mà làm. "Vấn đề tôi băn

khoăn nhất bây giờ là, lão tiên sinh kia rốt cuộc có lai lịch thế nào, nhìn dáng vẻ ông ta cứ như một thế ngoại cao nhân vậy." "Chuyện này còn cần cậu nói sao, thằng ngốc cũng nhìn ra được, gã đó không phải cao nhân lẽ nào cao nhân là cậu?" Diệp Phàm cảm thấy buồn cười, Hạ Báo Tử này sau khi ăn no sao trí thông minh lại giảm sút nhiều đến vậy? "Ý tôi là, tôi muốn đến đó xem xem lão tiên sinh kia tiếp theo sẽ đi đâu?" "Cậu muốn đi thì tự đi là được rồi, lôi tôi theo làm gì?

Trong kinh thành cao thủ ẩn mình, nhiều cao thủ như vậy, chỉ cần hơi lơ là một chút là mất mạng ở đó rồi." Nghe xong lời Diệp Phàm, Hạ Báo Tử cũng cảm thấy cạn lời.

Hắn thực ra không phải là người đặc biệt gan dạ.

Nói ra những lời như vậy, hoàn toàn là hy vọng Diệp Phàm có thể đi cùng hắn.

Nhưng hắn không ngờ, Diệp Phàm căn bản không ăn cái bộ này.

Diệp Phàm bất đắc dĩ cười cười lắc đầu: "Cậu này cũng không biết làm sao nữa, ăn no rồi thì cứ muốn tìm chuyện làm, mà làm thì lại chẳng bao giờ đâu vào đâu." "Với cái dáng vẻ tham sống sợ chết của cậu, còn muốn làm vệ sĩ cho tôi sao?

Cậu nghĩ, là tôi bảo vệ cậu, hay là cậu bảo vệ tôi?" Hiện tại bị nói đến mức không có chỗ giấu mặt, Hạ Báo Tử chỉ có thể xám xịt chạy ra ngoài.

Dù sao thì đã vào kinh thành rồi, trong bảy ngày này, chắc chắn không phải lo ăn lo uống.

Ngay cả khi không có Diệp Phàm giúp đỡ, hắn vẫn cảm thấy mình có thể sống sung sướng ở kinh thành này. "Vậy được rồi lão đại, vậy chúng ta tạm thời chia tay ở đây, bảy ngày sau khi bữa tiệc này kết thúc, tập hợp ở cổng thành dưới lầu, đến lúc đó tôi sẽ đợi anh ba ngày,

ba ngày sau nếu anh không về, tôi sẽ trực tiếp về quê, nếu anh về thì tôi sẽ tiếp tục đi theo anh." Tạm biệt Diệp Phàm, Hạ Báo Tử tiếp tục đi vào trong thành.

Nhìn bóng dáng hắn đi xa, Diệp Phàm hỏi Lý Hoa trong cơ thể. "Tên đó gan nhỏ như vậy mà cũng vào rồi, chúng ta có nên vào xem náo nhiệt không? "Yên tâm đi, chỉ cần cậu cố gắng giữ vững áp chế dao động năng lượng trong lòng, chắc sẽ không sao." "Ai." Lý Hoa bất đắc dĩ thở dài một tiếng.

Y cũng biết, cái gì đến rồi cũng sẽ đến. "Được thôi, đã vậy cậu cũng có ý này, vậy chúng ta vào trong xem.

Cũng đến lúc cần tìm hiểu sơ bộ rồi." Lý Hoa không phải kẻ ngốc, y biết, bày ra bữa tiệc lớn như vậy, e rằng không có kết quả tốt đẹp gì.

Mục đích phô trương lãng phí như thế này, chắc chắn cũng có liên quan đến pháp thuật kia.

Trong thành.

Lão tiên sinh phong thái tiên cốt lúc này đang bấm đốt ngón tay bói quẻ.

Trước mặt ông ta bày một cái bàn, bên cạnh dựng một tấm bảng hiệu, viết hai chữ "Chu Công".

Xem ra, lão tiên sinh này cũng là một người biết làm ăn. "Người trẻ tuổi à, tôi thấy ấn đường cậu phát đen, không biết có đại vận gì không, nhưng, tối nay cậu sẽ gặp phải một vận rủi lớn." Chu Công nói xong, nhìn thanh niên trước mặt.

Thanh niên này sắc mặt bầm tím, người sáng mắt vừa nhìn là biết ngay, chắc chắn là bị đánh đập, tròng mắt cũng bị đánh thành quầng thâm. "Không phải chứ lão tiên sinh, tối qua tôi vừa mới bị đánh một

trận, sao tối nay lại gặp vận rủi nữa?" Thanh niên ôm vành tai sưng vù, gần như muốn khóc.

Tối qua, vì cờ bạc thua tiền, về nhà bị vợ đánh cho nửa sống nửa chết.

Sáng nay, ra ngoài không xem lịch hoàng đế, bị xe bò kéo húc phải một cái.

Trưa nay ra ngoài định hỏi vận mệnh, bói quẻ.

Không ngờ, lại bói ra là sẽ có vận rủi.

Thật sự là xui xẻo tám đời. "Lão tiên sinh, ông không phải đang nói đùa đấy chứ, hai ngày nay tôi thật sự đã dính hết vận rủi cả đời rồi." Thanh niên gần như muốn quỳ xuống đất, hết sức khẩn cầu: "Cầu xin ông lão tiên sinh, nhất định phải nói cho tôi cách giải quẻ, dù tốn bao nhiêu tiền tôi cũng cam lòng." Nói rồi, thanh niên liền thò tay vào túi bên hông.

Lấy ra mấy tờ tiền giấy ít ỏi còn sót lại trên người hắn. "Chỉ có bấy nhiêu thôi lão tiên sinh, ông xem liệu mà lo liệu giúp tôi, nhất định ngàn vạn lần đừng để tôi xui xẻo nữa, tôi cảm giác mạng sống của mình sắp bị đe dọa rồi, khoảnh khắc tiếp theo tim tôi sắp ngừng đập rồi." "Bộp!" Nước mắt của thanh niên tuôn rơi ào ạt, hắn khóc rồi, lần này hắn thật sự khóc rồi.

Vị lão tiên sinh tên Chu Công vuốt vuốt bộ râu của mình, vẻ mặt trấn định không hề hoảng loạn.

Nửa lúc sau, ông ta mới chậm rãi mở miệng nói: "Tôi là một lão ngoan đồng, không thích bày vẽ, cũng không thích nói mấy lời huyền bí cứu đời cứu người gì cả, có chuyện gì thì tôi nói chuyện đó, không có chuyện gì thì thôi." "Phập!" Thanh niên nghe đến đây, cảm thấy mình như không còn cứu vãn được nữa.

Hắn trực tiếp quỳ xuống đất "bang bang bang" mà dập đầu, "Cầu xin ông nội ơi, thấy tuổi ông đã không còn nhỏ, cháu gọi ông là ông nội cũng không quá đáng chứ ạ." Thanh niên gào khóc thảm thiết, như thể giây phút tiếp theo sẽ bị tước đoạt sinh mạng.

Đám đông vây xem đều kinh ngạc đến ngây người.

Họ không ngờ, lão tiên sinh mới dựng quầy bói quẻ này lại có bản lĩnh thần thông quảng đại đến vậy. "Lão tiên sinh, ông hãy rủ lòng từ bi cứu giúp thanh niên này đi, xem cậu ta đáng thương biết bao, vết bầm tím trên mặt cùng những vết sẹo kia, nhìn cứ như thằng ngốc vậy." "Cứu một mạng người hơn xây bảy tòa tháp, nếu ông không cứu cậu ta, chắc chắn là có thể sẽ khiến cậu ta mất mạng đó." "Cao nhân có bản lĩnh đều không khiêm tốn, cao nhân khiêm tốn đều có bản lĩnh, lão tiên sinh phong thái tiên cốt, sao bây giờ lại không huyền hồ tế thế (cứu đời cứu người)?" Đám đông vây xem chỉ vào Chu Công rồi bắt đầu chỉ trỏ.

Nói những lời đầy nghĩa khí, đứng trên đỉnh cao đạo đức để gây áp lực. "Hỗn xược!" Chu Công quát lớn một tiếng. "Ta chữa bệnh cứu người bao nhiêu năm nay, từ trước đến giờ đều là người khác cầu xin ta.

Chưa từng có chuyện bị người khác đứng trên đỉnh cao đạo đức mà chỉ trích ta sao?

Đã nói là hôm nay không thể cứu hắn, đây là số mệnh của hắn, tính mạng con người là vô cùng quan trọng, ta không có bản lĩnh nghịch thiên cải mệnh, cũng chỉ là một phàm phu tục tử, nếu thật sự nói ta có điểm nào khác biệt, thì chính là ta có chút bản lĩnh tiên tri, chỉ vậy mà thôi." Chu Công cau chặt mày, lồng ngực cộng hưởng, những lời nói ra vang dội đầy sức mạnh, khiến những người xung quanh đều bị chấn động. "Số phận mà, số phận mà, đã nói là tai nạn tối nay hắn

không tránh khỏi, các ngươi cứ ép ta ra tay làm gì?

Ta chỉ là một phàm phu tục tử, ta không thể đấu lại trời, không còn cách nào khác, các ngươi còn muốn ta nói mấy lần nữa?

Các ngươi đúng là một lũ thánh mẫu, có ngày nào đó, nhất định sẽ giết sạch lũ thánh mẫu trong thiên hạ." Chu Công rất tức giận, trực tiếp ngồi xuống quầy bói quẻ nhắm mắt dưỡng thần, không thèm trả lời những người xung quanh nữa.

Chương 1118

Thanh niên nhìn thấy cảnh này cũng biết có lẽ tối nay mình không có cứu.

Tuy nhiên, hắn lại đột nhiên nghĩ đến một điều quan trọng nhất.

Đó chính là Chu Công vừa rồi đã nói, tối nay hắn có tai nạn, nhưng lại không nói sẽ khiến hắn chết.

Hắn lúc này mới nhận ra là mình đã quá lo lắng mà kêu gào.

Tuy nhiên, tên này lại lần nữa xác nhận: "Lão tiên sinh, ông nói tối nay tôi có tai nạn, chứ không phải là muốn mạng tôi đúng không ạ?" Chu Công lúc này mới hài lòng gật đầu: "Ừm." Thực ra, Chu Công lần này đến bói quẻ, vốn chỉ là để mua vui.

Nhưng ông ta không ngờ, vị khách hàng đầu tiên gặp lại có đại tai đại nạn.

Điều này khiến ông ta sợ hãi.

Ban đầu cảm thấy kinh thành loạn, nhưng không ngờ lại loạn đến mức này.

Tùy tiện vớ lấy một người, sinh mệnh của họ đều có thể bị tiêu vong.

Trong đám đông.

Hạ Báo Tử sau khi xem xong cảnh này cũng không ngừng cảm thán.

Hắn cũng không ngờ, lão tiên sinh này lại còn biết xem bói, vốn dĩ dáng đi đã có phong thái tiên cốt, giờ nhìn lại càng cao thâm khó lường.

Đặc biệt là sau khi ông ta nói những lời đó, thái độ của đám đông vây xem đối với ông ta đã thay đổi rất nhiều. "Số phận mà, thiên cơ bất khả tiết lộ, con người là do trời định." Những lời này đối với bách tính bình thường mà nói, quả thực là chưa từng nghe thấy bao giờ.

Tuy nhiên, cũng đúng là như vậy, sinh mệnh con người vốn dĩ là trời sinh chú định.

Ông ta chưa bao giờ nói ai có thể thay đổi được.

Những người nghịch thiên cải mệnh, quả thực là Chân Long thiên tử chuyển thế.

Nhưng những người như vậy thì ít vô cùng.

Mấy trăm năm mới xuất hiện một người, chỉ khi dân tộc an lạc gần kề nguy nan, mới thật sự nổi bật.

Đơn hàng đầu tiên không thể nói là không tốt, nhưng cũng không thể nói là quá tệ.

Tất cả mọi người đều biết, lão tiên sinh Chu Công trước mắt này là thật sự có bản lĩnh.

Vì vậy, những người phía sau cũng nối tiếp nhau vây đến.

Nhất thời, việc làm ăn cực kỳ tốt.

Hạ Báo Tử cũng lẫn vào trong đó.

Phía Diệp Phàm.

Càng đi sâu vào trong thành, Lý Hoa trong cơ thể hắn càng cảm thấy không thể áp chế được năng lượng trong lòng.

Mà Lý Hoa không thể áp chế được chính mình, Diệp Phàm cũng không thể kiểm soát được chính mình. "Lão tiền bối, nếu người thật sự không áp chế được, chi bằng cứ bay ra khỏi cơ thể tôi đi, cùng lắm thì đánh đổi mạng sống với người trong kinh thành, bọn họ chẳng

phải vẫn luôn tìm người sao?" Diệp Phàm nói những lời này hoàn toàn là đùa cợt, hắn biết Lý Hoa không thể làm như vậy.

Nếu thế, đó không phải là trả thù, mà là thuần túy làm bia đỡ đạn. "Bây giờ tôi không có thời gian đùa với cậu, tôi thật sự cảm thấy dao động năng lượng trong cơ thể quá mức dị thường, khí long mạch trong kinh thành quá mạnh, mặc dù trước kia tôi cũng là chân mệnh thiên tử, nhưng bây giờ, khí vận của tôi đã bị cướp mất, không thể đấu lại Lý Hiển tên khốn đó, dù sao hắn bây giờ là thực thể, còn tôi bây giờ chỉ là hư thể, một hư một thực đặt ở đây, căn bản không phải là đối thủ dễ dàng." Nói xong những lời này, Lý Hoa đã cảm thấy vô cùng suy yếu.

Nếu khoảnh khắc tiếp theo, hơi dùng chút sức lực, y sẽ lập tức văng ra khỏi cơ thể Diệp Phàm. "Oong!" Ngay lúc này.

Ngọc bội trên ngực Diệp Phàm đã lóe sáng.

Từ bên trong, một luồng khói trắng đậm bay thẳng lên trời.

Ánh sáng mạnh mẽ vô cùng chói mắt.

Nó làm lu mờ cả mặt trời đang rực rỡ.

Ánh mặt trời trở nên mờ ảo, giống như nhật thực trong truyền thuyết.

Mặt đất vang lên tiếng "ùng oàng" dữ dội.

Không biết từ đâu vọng ra tiếng long ngâm hổ gầm.

Chỉ trong nháy mắt, gió nổi cỏ lay. "Xoạt xoạt!" Khoảnh khắc sau đó, mưa lớn từ trên trời rơi xuống, tí tách đập xuống đất.

Tám ngàn tám trăm tám mươi tám cái bàn trong kinh thành đang bày trí, giờ đã phủ đầy nước mưa, lực xung kích của nước mưa rất mạnh, lại giống như từng viên băng lớn.

Những cái bàn đó, rõ ràng là gỗ lim vàng kim cực kỳ chắc chắn, giờ lại bị đập cho lõm chỗ này, trũng chỗ kia.

Chỉ thấy, những người đi đường bị đập cho đầu chảy máu, ôm đầu chạy toán loạn.

Những ông lão, những đứa trẻ.

Những người chạy chậm một chút đều bị đập cho đầu đầy u bướu, máu tươi tức thì chảy xuống. "Mẹ kiếp lão tiền bối, người không chỉ có khả năng hồi phục mạnh như vậy, mà khả năng phá hoại cũng mạnh đến thế sao?" Diệp Phàm đã kinh hãi.

Hắn vốn dĩ nghĩ, năng lực hồi phục của Lý Hoa đặc biệt lợi hại.

Nhưng không ngờ, khả năng phá hoại của y lại cũng mạnh đến thế.

Những thứ rơi xuống từ trên trời không chỉ là băng lớn, mà nói là đạn băng cũng có người tin.

Chủ yếu là quá sắc bén, chém vào người ta quả thực như xé nát.

Chớp mắt một cái là máu tươi đã chảy ra.

Trận thế hùng mạnh như vậy, không chỉ người bình thường sợ hãi, mà ngay cả Diệp Phàm, người đã trải qua nhiều chuyện lớn lao, cũng vô cùng sợ hãi.

Mày đừng có mà nói nhiều lời vô nghĩa như vậy với tao!

Chuyện này căn bản không phải tao làm!

Viên ngọc bội đó vốn dĩ là nơi tao ẩn thân trước đây, nó đã hấp thu tất cả công hiệu còn sót lại của bản thân tao.

Mà bây giờ, long mạch chi khí của nó vốn dĩ không hợp với chân khí của tao, cho nên mới gây ra phản ứng dây chuyền lớn đến vậy.

Tao cũng không ngờ lại có thể dẫn đến hậu quả lớn như thế." Lý Hoa đã ngớ người ra.

Hắn cũng không nghĩ tới lại gây ra kết quả như vậy.

Hắn không ngờ rằng chân khí trong ngọc bội lại có phản ứng dữ dội đến thế với long mạch chi khí.

Chương 1119

Vèo vèo vèo vèo vèo!

Lần này, trời đất không còn là băng tuyết hay mưa nữa, mà lại là những lưỡi băng sắc nhọn, hơn nữa còn đang dần dài ra.

Từ lúc đầu chỉ là những cục băng tròn vo, cho đến cuối cùng, những cục băng đó dần dài ra, dần rộng ra, và dần trở nên sắc bén.

Ngay cả lưỡi dao cũng được mài sáng loáng.

A! !!!

Trong chớp mắt, tiếng kêu thảm thiết vang lên liên hồi.

Số người đến ăn cơm không ít, lúc này đã có hàng trăm người bị đâm chết ngay trước mắt.

Tư thế chết của những người đó đều rất thảm, có người bị đâm thủng cổ họng, có người bị đâm xuyên cả hai tay, có người bị đâm nát hai chân, thậm chí có người thân thể đã bị đâm chi chít như tổ ong vò vẽ.

Cảnh tượng khủng khiếp bao trùm khắp kinh thành trong chốc lát.

Mọi thứ đều đang lao về phía những dấu hiệu hủy diệt.

Đệt!

Diệp Phàm kinh hô một tiếng.

Hắn cũng không thể hiểu nổi vì sao lại gây ra kết quả như vậy.

“Chuyện gì thế này, rốt cuộc là chuyện gì thế này!

Lão tiền bối à lão tiền bối, ngài ra tay có phải là hơi độc ác quá không?

Viên ngọc bội đó rõ ràng trước đây là nơi ẩn thân của ngài, sao bây giờ lại biến thành ra nông nỗi này?" Diệp Phàm không hiểu, rõ ràng năng lực phục hồi của Lý Hoa cường hãn như thế, tại sao năng lực phá hoại của viên ngọc bội này cũng cường hãn đến vậy, chẳng lẽ đúng là vật cực tất phản?

Lý Hoa lúc này rất băn khoăn.

Nếu hắn chọn đi cứu người, vậy chắc chắn sẽ khiến những người ở kinh thành phát hiện sự tồn tại của hắn.

Nếu hắn không chọn cứu người, cả kinh thành chắc chắn sẽ chìm vào biển máu xác chất thành núi.

Giây phút tiếp theo, không chừng lại có thêm bao nhiêu người chết nữa.

Những lưỡi băng trên trời rơi xuống vô hạn, đâm vào người trực tiếp đoạt đi mạng sống.

Lúc này, con người thật sự như thịt heo trên thớt, từng nhát từng nhát đâm sẽ khiến khắp nơi đầy rẫy lỗ thủng.

Kinh thành.

"Không ổn rồi, không ổn rồi, lão đại!

Trên trời đang rơi xuống những lưỡi băng, đã đâm chết không ít người rồi, hơn nữa hoàng cung của chúng ta cũng đã bị phá tan tành, những lưỡi băng đó đơn giản là còn cứng hơn cả thép!" Một tiểu binh đưa tin hoảng hốt, tay chân luống cuống, chạy vào hoàng cung báo cáo tình hình với Lý Hiển.

Vừa dứt lời, tiểu binh đó còn chưa kịp vào cửa, một lưỡi băng đã từ trên trời rơi xuống, vèo một cái, trực tiếp đâm xuyên cổ hắn.

Trong chớp mắt, đầu hắn đã bị cắt rời.

Vãi!

Cả người Lý Hiển đều chấn động.

“Rốt cuộc là loại pháp thuật gì mà lợi hại đến thế?

Còn có thể triệu hoán thiên khí làm vũ khí!” Lý Hiển ngẩng đầu nhìn lên, chỉ thấy trong tẩm cung hoàng thành của hắn, trên mái nhà cũng đã bị phủ kín bởi những lưỡi băng.

Theo lẽ thường, những lưỡi băng đó khi rơi xuống đất sẽ từ từ tan chảy như nước.

Nhưng không ngờ, chúng lại không tan chảy, mà trái lại còn dựng thẳng đứng ở đó, tạo nên một khung cảnh đao quang kiếm ảnh, như thể có thể rơi xuống, đâm vào người hắn bất cứ lúc nào.

Cảnh tượng vô cùng đáng sợ và khủng khiếp.

“Lão đại, tôi cảm giác là tên Lý Hoa đó đã vào kinh thành rồi, hơn nữa hắn còn đã trà trộn vào nội bộ của chúng ta!” Trương Đạt Ma sắc mặt rất khó coi, khi nói ra những lời này, hắn cũng cảm thấy trái với lương tâm.

Bởi vì hắn chưa từng thấy ai ở kinh thành này có pháp thuật cao cường hơn Lý Hoa, ngoài Lý Hoa ra thì còn ai được nữa?

Bốp!

Lý Hiển xoay người một vòng 360 độ, một chưởng trực tiếp tát vào mặt Trương Đạt Ma.

“Đồ phế vật!

Mày đúng là một tên đại phế vật thực sự!” Lý Hiển cau mày trợn mắt: “Mày trước đây đã hứa với tao thế nào, đã nói với tao ra sao?

Mày bảo mày đã bày tám ngàn tám trăm tám mươi tám Bát Tiên Trác, có thể khống chế Lý Hoa ở kinh thành này, vậy bây giờ hắn đến

rồi, tám ngàn tám trăm tám mươi tám Bát Tiên Trác của mày có tác dụng gì không?

Không có tác dụng phải không!

Mày còn bảo đây là cái gọi là Bát Quái Khốn Lung gì đó, sao đến bây giờ, Lý Hoa đã tấn công vào kinh thành rồi, mà những trận pháp thuật mày nói đâu hết cả rồi?" Trương Đạt Ma ôm lấy khuôn mặt sưng vù, nửa ngày không nói được lời nào.

Hắn cũng không biết nên nói gì.

Trước đây đúng là hắn đã bảo đảm.

Ngược lại, bên Chu Công lại vô cùng yên tĩnh.

Không biết ông ấy đã dùng loại pháp thuật kỳ dị gì mà lại biến khu vực bán kính năm dặm xung quanh thành một vòng vây rộng lớn.

Trong vòng vây này, chỉ có thể nghe thấy tiếng "binh binh bàng bàng" hỗn loạn truyền đến từ trên trời, nhưng lại không thấy người ở dưới bị bất kỳ tổn thương nào.

Những lưỡi băng đó, khi rơi xuống bầu trời khu vực của ông ấy liền tan rã, biến thành mảnh vụn, không còn sót lại chút cặn nào, giống như biến mất giữa không trung.

Vì vậy, trong chốc lát, vòng vây bán kính năm dặm của ông ấy đã chật kín hàng vạn người.

Bản thân Chu Công cũng mặt không đổi sắc, tâm không nhảy, vẻ mặt nửa cười nửa không.

Nhìn những tiếng lách tách trên trời, ông ấy cũng chẳng có cảm giác gì.

Hạ Bao Tử ngẩng đầu nhìn lên trời, mới phát hiện bầu trời cứ như bị bom ném vậy, hết "bốp" một tiếng lại "bốp" một tiếng, liên tiếp

những âm thanh loảng xoảng.

Và đúng lúc này, cũng đến lượt Hạ Bao Tử xem quẻ.

“Chàng trai trẻ, cậu muốn xem tiền đồ, hay là vận mệnh, hoặc có lẽ là hôn nhân sự nghiệp?” Chu Công lên tiếng trước, hỏi Hạ Bao Tử ở phía trước.

Hạ Bao Tử đảo mắt, thầm nghĩ.

Hắn dường như không có gì để hỏi.

Về mặt hôn nhân sự nghiệp cũng chẳng có gì theo đuổi.

Bởi vì hắn biết, dáng vẻ mình xấu xí, hôn nhân chắc chắn không được.

Chương 1120

Ngay cả tiền đồ sự nghiệp, cũng không có gì quá lớn.

Theo Diệp Phàm, có lẽ có thể kiếm được ba bữa một ngày.

Nhưng không chắc là vận mệnh hay sự nghiệp.

May mắn thay, hắn ngẩng đầu nhìn lên cảnh tượng kỳ lạ trên bầu trời.

"Đại sư, ngài có thể giải thích xem trên trời của chúng ta đang có chuyện gì không?

Tôi không hứng thú lắm với chuyện của mình, ngược lại lại khá hứng thú với những tiếng lách tách hỗn loạn trên trời kia." Hạ Bao Tử chỉ chỉ lên trời, ý muốn Chu Công giải thích cho hắn.

Ha ha ha!

Chu Công vuốt râu, ngửa mặt lên trời cười lớn.

"Trời nếu có tình trời cũng già, nhân gian chính đạo là tang thương.

Chàng trai trẻ, có lòng ôm chí thiên hạ quả thật là tốt, nhưng loại năng lực này không phải thứ cậu có thể quản.

Có bao nhiêu năng lực thì ăn bấy nhiêu cơm, lo chuyện bao đồng sẽ không có kết cục tốt đẹp đâu." Chu Công nói xong những lời này, trong mắt có ánh sáng lóe lên.

Ông ấy ngẩng đầu nhìn lên trời, mới phát hiện những lưỡi băng trên đó không hề dừng lại, mà trái lại còn rơi xuống dày đặc hơn, tốc độ rơi cũng nhanh hơn rất nhiều.

"Cậu nhìn những lưỡi băng đang rơi xuống kia, có giống những

oan hồn đến đòi nợ không?" Hạ Bao Tử lúc này đang được che chở trong phạm vi trường năng lượng thần bí của Chu Công, nên không hề bị lưỡi băng nào làm hại, vì vậy mới có thể hỏi vấn đề bình tĩnh đến thế.

Nhưng nghe lão tiên sinh nói vậy, hắn đột nhiên hơi không phản ứng kịp, không biết nên trả lời thế nào, hoặc có lẽ, hắn cũng không ngờ lại nhận được một đáp án như vậy.

Lưỡi băng giống oan hồn đòi nợ?

Tại sao lại là lúc này?

Có liên quan gì đến Từ Long Bát Bách Bát Tiên Trác không?

Hắn cảm thấy mình đã đến đúng lúc rồi, lần này theo Diệp Phàm đến kinh thành, nhất định sẽ làm nên một sự nghiệp lớn, xem ra đây cũng có thể là Hồng Môn Yến.

Nhưng hắn không có nhiều hoành đồ viễn lược như vậy, cũng không hiểu ý của Chu Công, chỉ đành ngây ngốc gật đầu, trông có vẻ hơi khờ khạo.

Bên cạnh, tiếng kêu than, những dòng người chạy trốn nối tiếp nhau, bất kể là quý tộc vương hầu hay thường dân, lúc này trước sinh tử đều không khác gì nhau.

Một số khách mời được thỉnh đến dựa vào thân phận tôn quý đã chạy lên lầu đài để trốn tránh, nhưng uy lực của những lưỡi băng còn hơn thế nữa.

Những lưỡi băng cực kỳ mảnh và cực kỳ dài kia quả thật càng lúc càng giống những lợi kiếm sắc bén đến đáng sợ, không lấy mạng người thì sẽ không dừng lại, không chỉ bàn gỗ đàn hương tốt cũng bị đâm gãy, mà thậm chí còn có thể đập nát kim thạch.

Bốn phía trời đất, một mảnh hỗn loạn, duy chỉ có nơi Chu Công là

bình an vô sự, một tịnh thổ như vậy thực sự quá quỷ dị.

"Cậu vẫn chưa đủ thông tuệ, đứa trẻ à." Chu Công cười vuốt bộ râu trắng như tuyết của mình, vô cùng bình thản, hoàn toàn không có cảm giác thiên hạ chúng sinh sắp hủy diệt, như thể đang thảnh thơi uống trà trong rừng trúc.

Hạ Bao Tử có chút mơ màng ngẩng đầu nhìn lên trời, những kẻ đạt quan hiển quý cũng đang ôm đầu chạy tán loạn, người tổ chức yến tiệc Bát Tiên Trác là Từ Long không biết đã đi đâu, hắn không ở trung tâm khổ nạn, ngược lại lại giống như kẻ may mắn hơn cả.

Ngay lúc này, một giọng nói trầm tĩnh của một thanh niên khác từ từ vang lên, giữa kinh đô ngập tràn tiếng kêu than lại đặc biệt rõ ràng, cực kỳ có sức xuyên thấu, khiến Chu Công phải đưa mắt nhìn sang.

"Hắn ta quả thật vẫn chưa đủ thông tuệ, lão tiên sinh đừng lấy làm lạ." Chính là giọng nói của Diệp Phàm, hoặc có thể nói là của Lý Hoa, hiện tại vẫn là Lý Hoa đang lên tiếng, không phải Diệp Phàm đặt câu hỏi.

"Ồ?

Ngươi là thần thánh phương nào?" Nụ cười trên mặt Chu Công dần biến mất, một chút ý tứ phòng bị khó nhận ra đã hiện lộ ra.

Ông ấy cảm nhận được, người đột nhiên xuất hiện trước mắt này tuy nhìn có vẻ trẻ tuổi, không từng trải, nhưng khí tức trên người lại hùng vĩ và kéo dài vô tận như giao long xuất hải, vô cùng có sức áp bách.

Chắc chắn không phải người bình thường, tuyệt đối không đơn giản.

Hơn nữa, điểm quan trọng nhất là, bình chướng do chính Chu Công dựng lên là "Thanh Hà Chướng" truyền từ môn phái tổ sư gia ở

Bồng Lai Tiên Sơn, đủ để cách tuyệt mọi khổ nạn tai họa của thế gian, nên ông ấy mới có thể vững như Thái Sơn ở đây.

Và trong trận pháp phù chú tiên đạo như vậy, nhất định phải có sự cho phép của bản thân ông ấy, người ngoài mới có thể bước vào bình chướng.

Thế mà, thanh niên này chỉ từ xa vẫy tay, rồi từng bước đi vào.

"Hắn là thần thánh phương nào?" Nguyên thần của Diệp Phàm lơ lửng một bên, liếc nhìn Lý Hoa, "Ngươi lại lặng lẽ đẩy ta ra chiếm lấy thân thể ta, là đã nghĩ ra cách nào giải quyết phiền phức lớn này rồi sao?" Lý Hoa cũng dùng hồn phách nguyên thần để đáp lại hắn: "Nếu bây giờ còn không ra tay, thì chỉ có thể trơ mắt nhìn kinh thành, không, nhìn thiên hạ chúng sinh hủy diệt trong chớp mắt.

Chẳng lẽ ngươi và ta đều là kẻ ăn không ngồi rồi sao?" "Lý đại nhân, thật là lòng mang chúng sinh." Diệp Phàm ngữ khí có chút lạnh lẽo, "Ngài là người giỏi dùng chiến tranh để chấm dứt chiến tranh, nhưng dù ngài ra tay, liệu bá tánh có nhất định có kết cục tốt đẹp không?" "Ngươi đừng có quá nhiều ân oán cá nhân với ta." Lý Hoa nhíu mày, ngữ khí nghiêm khắc hơn một chút, "Ta và ngươi cùng dùng chung một thân thể, đối với ngươi mà nói đây là một sự trợ giúp, chẳng lẽ không đúng sao?" Diệp Phàm biết ý của hắn, sức mạnh của Lý Hoa vẫn luôn ở đó, là một ranh giới đỏ đối với phàm nhân, là đỉnh cao của Cửu Huyền Sơn, là phong mang không thể ngẩng nhìn.

Diệp Phàm từng nghĩ đây là sự trợ giúp, nhưng sau khi rời khỏi phong ấn quan của hòa thượng áo đen lại không nghĩ như vậy nữa.

Quan niệm của hắn và Lý Hoa vẫn luôn khác biệt, sau này tất nhiên sẽ vì điều này mà xảy ra một cuộc tranh chấp lớn, không phải hôm nay thì cũng là ngày mai, không phải muốn bỏ qua là có thể bỏ qua được.

Thôi thì, cứ để kết thúc chuyện kinh thành này rồi giải quyết sau đi.

Thế là Diệp Phàm không tiếp tục tranh luận chủ đề này với hắn nữa, ép bản thân từ từ bình tĩnh lại, chậm rãi mở miệng nói: "Bây giờ tôi không cãi với ngài nữa, ngài đã quyết tâm như vậy thì đừng để kinh thành chết thêm người nào nữa." Lý Hoa nhướng mày, "Ồ, Diệp Phàm đại thiếu gia chuyện không liên quan đến mình mà còn biết hồi tâm chuyển ý à?" Lúc nãy khi họ đứng ngoài quan sát, chính vì điều này mà hắn mới đột nhiên không báo trước cướp lấy quyền kiểm soát thân thể Diệp Phàm, chính là không định cho Diệp Phàm cơ hội phản đối.

Nếu muốn phản đối thì cũng phải sau chuyện này rồi mới phản đối.

Hắn đã muốn quyền lực, muốn đại nhất thống, muốn vị trí cao nhất kia, thì nhất định phải được thiên hạ nhân đồng tình.

Diệp Phàm không đáp lại lời hắn nữa, nguyên thần cũng dần ẩn mình vào không gian hồn phách để dưỡng sức, chỉ lắng nghe và quan sát hành động tiếp theo của hắn, không muốn giao lưu với Lý Hoa nữa.

Điều đó cũng có nghĩa là ngầm đồng ý cho Lý Hoa cơ hội này tiếp tục làm.

Lão tiên nhân Chu Công thấy thanh niên thần bí này cứ im lặng không nói, không hiểu hắn rốt cuộc muốn làm gì, bèn vung phất trần trong tay, hỏi lại lần nữa.

"Tiểu hữu trẻ tuổi này, ngươi đến từ đâu, bây giờ tìm lão phu là muốn làm gì?" Lý Hoa tiếp lời, liếc nhìn Hạ Bao Tử, "Vị kia là bạn của tôi, vì người hơi ngu độn, tiên sinh đừng trách.

Tình hình trước mắt, là hy vọng tiên sinh có thể ra tay, cứu bá tánh kinh thành." Chu Công cười khẽ, "Lý do của ngươi đâu?

Nếu muốn cứu, lão phu đã sớm ra tay rồi.

Lão phu nếu không muốn cứu, ngươi tự nhiên không có cách nào khuyên được lão phu." Lý Hoa dường như không bị lời ông ấy dọa lùi, mặt không đổi sắc nói: "Ngài vừa nãy có nói một câu với hắn ta, nói rằng những lưỡi băng này là oan hồn, là oan hồn của ai, là đến đòi mạng sao?" Hạ Bao Tử đứng bên cạnh muốn nói lại thôi.

Cách xa như vậy, cuộc đối thoại của họ lại được nghe rõ mồn một.

Chu Công cũng có chút hứng thú, ông ấy nhập thế lâu như vậy, hiếm khi gặp được đối thủ, lại còn là một người trẻ tuổi như vậy.

Đối với ông ấy mà nói, trăm năm thiên hạ chỉ là một cái chớp mắt, ngàn năm cũng là một cái chớp mắt, triều đại thay đổi từng ngày, vô số hồn phách tan thành tro bụi, hôm nay và ngày mai có gì khác biệt?

Ông ấy có thể khoanh tay đứng nhìn, cũng có thể ra tay tương trợ, tất cả đều tùy theo ý nguyện của ông ấy, người ngoài quả thật không thể can thiệp được.

Ví dụ như Thanh Hà Chướng của Bồng Lai Tiên Đảo hiện tại, người bình thường bên ngoài căn bản không nhìn thấy, chỉ cần bước vào, chính là ẩn mình giữa nhân thế.

Chàng trai trẻ này nhìn thấy được, điều đó chứng tỏ hắn cũng không phải người bình thường, nhìn khí tức trên người hắn, lẽ nào… là siêu năng võ giả trong truyền thuyết?

Dù có nghi ngờ như vậy, Chu Công cũng không nói ra, bởi vì ông ấy không biết người này có bản lĩnh gì.

Để đảm bảo sự ổn định của cục diện và đường lui của mình, ông

ấy cũng không ngại nói chuyện đôi chút.

Lý Hoa thấy đã ổn định được người trước mắt, bèn tạm thời yên tâm, dứt khoát tiến lên hai bước, ngồi xuống chiếc ghế đối diện Chu Công, giữa hai người cách một cái bàn, tựa như cách một bàn cờ vô hình.

Hạ Bao Tử cũng bị khí thế đó dọa cho choáng váng, đứng ở bên cạnh không xa không gần mà nhìn họ.

Diệp Phàm trong không gian nguyên thần lại một lần nữa lên tiếng: "Ngươi rốt cuộc có tính toán gì?

Chương 1121

Ta cảm nhận được, ông ta là người của Tiên môn, không dễ đối phó đâu, nếu ngươi không xử lý được thì đổi ta." "Đúng, ta cũng vừa nãy mới phát hiện ra." Lý Hoa khẽ gật đầu, "Trước đây ông ta đều giả làm lang băm giang hồ, bây giờ xem ra không hoàn toàn là như vậy." Những lưỡi băng bên ngoài hiện vẫn chưa ngừng lại, đã có không ít bàn tiệc Bát Tiên Trác bị đâm đổ vỡ, thức ăn thừa rơi đầy đất, lẫn lộn với những dòng người chạy trốn.

Cảnh tượng hiện ra như ngọn lửa bùng cháy giữa dòng lũ chiến tranh, vừa đáng sợ vừa tàn nhẫn.

"Đúng là ta nói." Chu Công chậm rãi nói, "Ta là người của môn phái Bồng Lai Tiên Đảo, đã sống vài trăm năm, chứng kiến vô số triều đại thay đổi, tai họa như thế này căn bản chẳng đáng là gì." "Ngài nói đúng, tai họa cũng là một loại thiên mệnh." Lý Hoa gật đầu, không hề bất ngờ, "Nhưng những lưỡi băng này hiển nhiên là thiên tai dị thường, ngài với tư cách là người của Tiên môn, lẽ nào định khoanh tay đứng nhìn mặc cho chúng sinh lầm than sao?" "Thế thì có liên quan gì đến ta?" Giọng Chu Công mang theo chút giễu cợt, "Là có kẻ tự làm tự chịu, bất kể là chủ nhân của yến tiệc này, hay là chủ nhân của triều đại này, bọn họ coi thường mạng người, oan hồn mới hóa thành thiên tai quay về báo thù." "Nghe có vẻ hơi huyền huyễn." Lý Hoa cười cười, "Lão tiên sinh, ngài nói không sai, những kẻ ở vị trí cao đều là bạo quân ăn thịt không nhả xương, có tội, đáng bị phạt, nhưng bá tánh vô tội thì không." Hắn đưa tay chỉ vào đám đông xung quanh bình chướng, "Ngài xem, những kẻ đầu sỏ có tội căn bản sẽ không chết trong lưỡi băng, bọn họ đã sớm dựa vào đặc quyền mà trốn đi rồi, người phải chịu khổ là bá tánh, mà những bá tánh này cũng sẽ biến

thành oan hồn.” Diệp Phàm trong không gian nguyên thần hứng thú cảm thán một tiếng, “Nhóc con ngươi từ bao giờ mà ăn nói sắc bén như vậy?

Là ta thì ta cũng bị ngươi thuyết phục mất rồi.

Lão nhân gia này đến từ Tiên môn, giữ ông ta lại thì có ích cho chuyến đi của chúng ta, đừng quên ẩn giấu thân phận đấy.” Lý Hoa tiếp tục nói: “Thực không dám giấu, lão tiên sinh, tôi họ Lâm, tên Lâm Tiêu Hạc.

Người đang nắm quyền triều đình hiện tại là Lý Hiển, từng là cố hữu của tôi, chỉ có điều vì vấn đề về lý niệm mà tôi và hắn đã phân đạo dương tiêu.

Lần này tôi đến là để thảo phạt hắn.” Diệp Phàm: “...Ngươi dám tự xưng mình là Lâm Tiêu Hạc ư?” Chu Công trước mặt hiển nhiên cũng ngẩn ra, “Ngươi nói ngươi là Lâm Tiêu Hạc?

Nhưng đã nhiều năm như vậy rồi, làm sao ngươi còn có thể sống sót!” Lý Hoa vẫn điềm nhiên cười, “Vậy thế này đi, lão tiên sinh, chúng ta đánh cược một ván.

Nếu ngài thắng, tôi sẽ giao một thứ trên người tôi cho ngài.

Nếu tôi thắng, ngài phải đồng ý yêu cầu của tôi, cứu bá tánh kinh thành.” Diệp Phàm biết Lâm Tiêu Hạc, mặc dù cái tên này có lẽ đã dần bị lãng quên, nhưng hơn mười năm trước, uy danh của Lâm Tiêu Hạc còn vượt xa Từ Long, Nghiêm Bác Đạt, Trương Đại Thụ hiện tại.

Gia tộc Lâm đã từng bị diệt vong ở kinh thành, hiện tại không còn ai nhớ đến công tích của họ, nhưng trước đây, hắn và Lý Hiển cùng nhau chinh chiến thiên hạ, có công lao khai quốc, phò tá Lý Hiển giành được vô số thành trì lân cận.

Vào năm đó, đây là công danh vô song khắp thiên hạ, là công thần

đệ nhất thiên hạ, cũng là vị trí dưới một người trên vạn người.

Tuy nhiên, Lý Hiển này là kẻ âm hiểm xảo trá, lắm mưu nhiều kế, đã triệu tập một nhóm siêu năng võ giả rất lợi hại bên cạnh, ngay từ đầu đã âm mưu loại bỏ Lâm Tiêu Hạc.

Bởi vì Lý Hiển lòng dạ hẹp hòi, coi quyền lực như mạng sống, cho nên hắn tỏ ra khá âm u, dù đã ngồi lên hoàng vị vẫn luôn nghi kỵ những người bên cạnh, còn Lâm Tiêu Hạc thì khác.

Lâm Tiêu Hạc quang phong tễ nguyệt, làm người thẳng thắn lỗi lạc, trọng tình trọng nghĩa, cho nên được lòng nhiều người hơn, cũng có nhiều đại thần và thuộc hạ ủng hộ hắn hơn.

Lúc đó, Lý Hiển thông qua một thủ đoạn giám sát nào đó, biết được một đại thần còn đề nghị Lâm Tiêu Hạc tìm cách phế truất Lý Hiển, tự mình lên ngôi.

Công cao cái chủ, tội mưu nghịch, dù Lâm Tiêu Hạc không đồng ý, Lý Hiển cũng đã không còn tin hắn, cho nên lập tức âm mưu sát hại Lâm Tiêu Hạc.

Tương truyền Lâm Tiêu Hạc cũng là một siêu năng võ giả rất lợi hại, nhưng hắn chưa bao giờ thể hiện năng lực của mình trước mặt người khác, tương truyền trên người hắn có vô số pháp khí, năng lực càng cao thâm khó dò, cho nên mới có thể giúp Lý Hiển giành được quyền lực.

Mà bây giờ, thỏ khôn chết chó săn cùng chết, Lý Hiển định loại bỏ hắn, thế là mới có biến cố kinh thành "Thừa Minh tân chính" mười lăm năm trước, cụ thể sự tình thì Diệp Phàm không tìm hiểu.

Phần hắn nghe nói là Lâm Tiêu Hạc bị Lý Hiển lừa vào bẫy, tất cả pháp khí trên người đều bị đoạt đi, bản thân bị hàng chục siêu năng võ giả vây công, chết vào đêm trăng tròn đó.

Nhưng sống không thấy người, chết không thấy xác, tất cả mọi người đều nói hắn đã chết, lúc đó gia tộc Lâm vốn cực kỳ hiển quý ở kinh thành cũng dần suy tàn, cửu tộc bị chu di, cuối cùng bặt vô âm tín.

Sau này thì Lý Hiển độc chiếm đại quyền, lại có thêm Từ Long và Nghiêm Bác Đạt cùng những người này.

Lý Hoa đây là đang đánh cược Chu Công chưa từng thấy Lâm Tiêu Hạc thật sự trông như thế nào, nhưng chuyện này quá hoang đường.

"Ngươi đừng có bày mấy cái ý tưởng vớ vẩn đó." Giọng Diệp Phàm có chút gấp gáp, "Bộ dạng ngươi bây giờ nhiều lắm cũng chỉ hai mươi tuổi, Lâm Tiêu Hạc mười lăm năm trước đã gần ba mươi rồi, ngươi giả dạng được sao?" Chu Công hiển nhiên cũng không tin, cười ha ha nói: "Chàng trai trẻ thích bịa chuyện à?

Ngươi không thể là Lâm Tiêu Hạc được, hắn sẽ không trẻ như vậy, hơn nữa hắn đáng lẽ đã chết rồi mới phải." Lý Hoa lắc đầu, từ trong túi áo lấy ra một chiếc vòng ngọc màu trắng.

Chiếc vòng ngọc đó lưu chuyển ánh sáng, rực rỡ huy hoàng, gần như khiến người ta không thể rời mắt, mà nhìn kỹ, trên đó có khắc hai chữ nhỏ xíu, chính là "Tiêu Hạc".

"Đây là đồ của Lâm Tiêu Hạc!

Sao ngươi lại có cái này?" Diệp Phàm kinh ngạc trong chớp mắt, rồi rất nhanh phản ứng lại, "Là ngọc bội biến ra sao?" "Khối ngọc bội đó bao trùm vạn vật, khi pháp khí của Lâm Tiêu Hạc lưu lạc khắp nơi, nó đã hấp thu một phần." Lý Hoa cũng cười lên, trong lòng đã có tính toán, "Đây chính là lý do vì sao ta giả làm Lâm Tiêu Hạc, bây giờ ngươi tin ta có nắm chắc rồi chứ?" "Để tự chứng minh một chút, tôi không phải đồ giả mạo." Lý Hoa nói với Chu Công, "Tôi là siêu năng võ giả, cho nên mới có thể giữ được dung mạo không thay đổi suốt

hơn mười năm.

Đây là vòng ngọc của tôi, nó không chỉ có thể giữ dung mạo không đổi, mà năng lực quan trọng nhất, còn có thể khiến sức mạnh của con người luôn ở thời kỳ đỉnh phong." Chiếc vòng ngọc đó được đặt thẳng thắn trên bàn, cứ như vậy lọt vào tầm mắt Chu Công, trên đó linh khí hùng vĩ, tuyệt đối không có nghi ngờ là đồ giả.

"Tôi sẽ dùng nó để đánh cược với ngài thế nào?" Lý Hoa ngồi thẳng tắp, lộ ra khí độ phi phàm, trong chốc lát vẫn đủ để dọa người, cho dù đối diện là một lão hồ ly.

"Chỉ cần ngài thắng, nó sẽ thuộc về ngài, đủ để giúp ngài duy trì thực lực đỉnh phong.

Nếu tôi thắng, ngài phải đồng ý yêu cầu của tôi." Sắc mặt Chu Công cuối cùng cũng thay đổi, xem ra cũng đã bị lời nói của Lý Hoa làm lung lay.

Hắn có vòng ngọc của chính Lâm Tiêu Hạc, nhìn qua cũng không có dấu hiệu giả mạo.

Nếu thanh niên trước mặt này nói là thật, vậy hắn rất có khả năng chính là Lâm Tiêu Hạc từng được đồn là đã chết năm xưa, năm đó hắn không thấy thi cốt, sống chết không rõ.

Mặc dù ai cũng cho rằng hắn đã chết, nhưng rốt cuộc là thật hay giả vẫn chưa thể biết được.

Cũng không phải là không thể, hắn không muốn sống với thân phận thần tử của Đại Việt nữa, dứt khoát giả chết ẩn mình, với bản lĩnh của hắn, sống đến bây giờ cũng không có gì lạ.

Chỉ có Diệp Phàm biết được chân tướng trong đó.

"Lý Hoa, thì ra ngọc bội của ngươi không chỉ có thể thu nạp nguyên thần hồn phách, mà còn có thể bao dung nhiều thứ như vậy,

pháp khí, thậm chí là siêu năng vũ khí hoặc một loại năng lực nào đó sao?" Lý Hoa búng ngón tay, gật đầu.

"Ngươi nói đúng, ngọc bội của ta chính là thứ như vậy, độc nhất vô nhị trong thiên hạ.

Nếu không phải bản thân ta bị ám toán, bất đắc dĩ phải ẩn vào trong ngọc bội, thì Lý Hiển không thể thắng được ta." Nhiều năm trước, hắn nhân cơ hội tình cờ đã dùng khối ngọc bội này để có được chiếc vòng ngọc của trọng thần Lâm Tiêu Hạc đã chết, không ngờ hôm nay lại có dịp phát huy tác dụng.

Xem ra là thiên mệnh như vậy, muốn hắn hôm nay sẽ không dừng lại ở đây.

Hắn vừa nãy đột nhiên nhớ ra điều này, thêm vào việc nghe được cuộc đối thoại giữa Chu Công và Hạ Bao Tử, thế là trong lòng nảy ra một kế.

Vì hắn và Diệp Phàm đều không có cách nào, nên chỉ có thể để lão đạo nhân này giải quyết.

Hắn từng nghĩ người này là một lang băm giang hồ, hiện tại xem ra, hóa ra ông ta cũng có bản lĩnh.

"Nếu ngươi là Lâm Tiêu Hạc, vậy tại sao bây giờ mới xuất hiện?" Ánh mắt Chu Công thay đổi, nhưng ông ấy không đưa tay chạm vào chiếc vòng ngọc đó, thậm chí chỉ nhìn một cái rồi không nhìn nữa.

Lý Hoa cũng nhận ra người này quả thật là một lão hồ ly, dù có pháp khí siêu năng lực như vậy cũng sẽ không dễ dàng lung lay ông ấy.

Lý Hoa đáp: "Vậy ngài nghĩ tôi nên xuất hiện lúc nào?

Theo tôi thấy, vào lúc vạn ngàn oan hồn giáng lâm báo thù như hiện tại, chính là thời cơ tốt nhất để tôi thảo phạt Lý Hiển." Chu Công

vuốt râu, vẻ mặt như gặp phải đối thủ, tiếp tục chậm rãi nói.

"Ngươi quả thật rất thông minh, còn về việc ngươi rốt cuộc có phải Lâm Tiêu Hạc hay không, ta vẫn cần phải cân nhắc thêm.

Nhiều năm qua, Lý Hiển đã làm không ít chuyện thương thiên hại lý rồi, nếu ngươi muốn đến, hoàn toàn có rất nhiều cơ hội." "Ngài nói không sai." Lý Hoa đáp lại cũng rất điềm nhiên, càng giống như đang cùng lão đạo nhân chơi cờ, mỗi nước đi đều là ngươi đến ta đi.

"Nhưng tôi có linh cảm, đèn thiên mệnh của tôi mách bảo rằng, bây giờ mới là ngày lành tháng tốt để thảo phạt Lý Hiển, lần này tôi nhất định sẽ không để hắn tiếp tục bạo chính nữa." Thần thái của hắn vững như Thái Sơn, khí độ toàn thân cũng thay đổi.

Trong không gian nguyên thần, Diệp Phàm cảm nhận được hắn đã vận chuyển khí tức quanh thân, ở một mức độ nhất định đã thay đổi khí chất của mình.

Hơn nữa Diệp Phàm vốn tướng mạo đường đường, có thể nói là tuấn mỹ, giả xưng mình là Lâm Tiêu Hạc, vị đại thần khai quốc truyền kỳ năm xưa, dường như cũng có thể chấp nhận được.

"Lão tiên sinh nếu quả thật không tin, tôi còn có thể miêu tả cho ngài nghe tình hình gia tộc Lâm của tôi từng như thế nào." Lý Hoa vẻ mặt thành khẩn, trước đây Lý Hiển luôn nắm quyền, hắn không mấy khi xuất hiện trước mặt thế nhân, cho nên nhiều người không nhận ra hắn cũng là lẽ thường tình.

Mà lão đạo nhân này e rằng cũng chưa từng thật sự thấy bộ dạng của Lâm Tiêu Hạc.

Thế là Chu Công trầm tư một lát, cuối cùng cũng gật đầu.

Xung quanh vẫn là một cảnh tượng thê thảm, băng đao giáng lâm dường như có chút giảm bớt, nhưng vẫn không có dấu hiệu dừng lại,

mang ý nghĩa không chết không thôi.

Đồng thời, trên bầu trời cao nhất kinh thành lượn lờ nhiều đám mây đen kịt, còn có mấy xoáy nước màu xanh tím, dường như là xu thế thiên tai giáng thế.

Thế gian sắp giáng xuống đại tai nạn.

Quả thật là vô số oan hồn chết oan quay về báo thù sao?

Chương 1122

Diệp Phàm cũng trầm tư một lát.

Hắn ẩn cư ở Cửu Huyền Sơn đã lâu, vẫn luôn không trở lại kinh thành, lần này nếu không cùng Lý Hoa dùng chung một thân thể, e rằng cũng căn bản sẽ không trở lại.

Mà tại sao cứ hễ họ trở lại, thế gian này lại xuất hiện chuyện như vậy?

Là cơ duyên trùng hợp sao?

Chu Công chụm ngón trỏ và ngón giữa lại, điểm vào những đám mây âm u dày đặc trên trời.

"Các ngươi cũng đã thấy rồi, chẳng bao lâu nữa, sẽ có nhiều thiên tai hơn giáng xuống, không chỉ có băng đao, có lẽ còn có cả bệnh độc các loại.

Đến lúc đó, tai họa có lẽ sẽ không chỉ giới hạn trong toàn bộ kinh thành nữa, mà có lẽ là nhiều thành thị hơn." Lý Hoa lập tức đáp lời: "Không sai, ngài là tiên nhân Bồng Lai, nhất định sẽ không khoanh tay đứng nhìn phải không?" "Nhưng dù là ta, muốn giải quyết cục diện nguy hiểm như vậy cũng không dễ dàng gì." Chu Công chậm rãi nói.

"Tôi có thể giúp ngài một tay." Lý Hoa lập tức đáp lại.

Lần này, ý kiến của hắn và Diệp Phàm hiếm hoi đạt được sự đồng thuận, Lý Hoa cảm nhận được, Diệp Phàm cũng đang dùng nguyên thần điều động sức mạnh huyết mạch để giúp đỡ hắn.

Diệp Phàm biết, nếu thế gian hủy diệt, Đường Nhược Tuyết và Lan Đình chắc chắn sẽ không thoát khỏi tai ương.

Vậy thì, dù là vì người thân của hắn, hắn cũng không thể khoanh

tay đứng nhìn.

Mặc dù Diệp Phàm trước đây vẫn luôn không định cuốn mình vào bất cứ đại cục nào, nhưng lần này là bất đắc dĩ phải làm.

“Được, nếu ngươi có khí độ như vậy, vậy ta sẽ nhận lời thỉnh cầu của ngươi.” Chu Công cười cười, gật đầu, chân khí trên người từ từ tràn ra, khiến ông ấy trông như thần tiên.

“Không sai, Tiên gia ta quả thật sẽ không khoanh tay đứng nhìn.

Vậy tiểu hữu này, ngươi muốn cược gì?

Ta sẵn lòng phụng bồi.” Ý tứ sâu xa trong lời này, có lẽ vẫn là không tin hắn là Lâm Tiêu Hạc thật sự, nhưng hiện tại cũng không sao cả, thuyết phục được ông ấy là được.

Hạ Bao Tử đứng xa quan sát đã ngây người ra, có chút ý muốn nhìn lão đại Diệp Phàm bằng con mắt khác, mặc dù không hiểu cuộc đối thoại của họ, nhưng một cách khó hiểu lại cảm thấy rất lợi hại.

Lý Hoa gật đầu với Chu Công, thầm điều động khí mạch quanh thân, đưa tay đặt hờ lên chiếc bàn gỗ bình thường phía trước.

Giây tiếp theo, một luồng ánh sáng xanh trắng lóe lên, trên mặt bàn đột nhiên xuất hiện một bàn cờ.

Đó là một thế cờ vây, có cả quân cờ đen trắng, và còn có một thiết bị dò tìm giống như hệ thống giám sát.

Chu Công không nói gì, Lý Hoa mở miệng giải thích.

“Ván cược này rất đơn giản, vòng ngọc cũng sẽ đặt ở đây.

Lão tiên sinh chỉ cần chơi một ván cờ với tôi, chỉ cần ngài thắng, vòng ngọc sẽ là của ngài.” Chu Công nói: “Chỉ là một ván cờ như vậy thôi sao?” Lý Hoa gật đầu rất nhanh, đồng ý một cách dứt khoát, thuận tiện chỉ vào máy dò bên cạnh: "Thứ đó là thiết bị giám sát,

phòng ngừa người chơi sau giở trò hoặc dùng pháp khí siêu năng gian lận.

Chúng ta công bằng đối quyết, một ván định thắng thua." Kèm theo tiếng sấm nổ vang lên giữa tai biến trên bầu trời, mây đen kéo đến dày đặc, ván cờ của bọn họ cũng chính thức bắt đầu.

Diệp Phàm im lặng đứng xem, thở dài một hơi.

Lý Hoa có mưu lược, nhưng muốn thắng cũng không dễ.

Cậu còn chưa biết người này định dùng cách gì để thắng, nếu cuối cùng thực sự đem ngọc trạc đưa ra ngoài mà lại không cứu được người trong thiên hạ, thì đúng là được không bù nổi mất.

Chu Công cầm quân trắng, Lý Hoa cầm quân đen, khói thuốc súng bốc lên trên bàn cờ, từng bước triển khai.

Kỳ nghệ hai người thoạt nhìn thì ngang ngửa, đều có trình độ rất cao.

Diệp Phàm thầm nghĩ, quả nhiên ở thời đại này, mấy tay chơi chính trị đều phải biết đánh cờ.

Nhưng Lý Hoa dù sao cũng còn trẻ, hơn nữa đã lâu không đánh cờ, chiến cục càng về sau, Chu Công lão mưu thâm toán đã chiếm thượng phong. "Tiêu Hạc tiểu hữu, đừng có tùy tiện khinh địch nhé." Chu Công cười cười, tựa như buột miệng khơi mào một đề tài tán gẫu: "Hơn mười năm trước ta chưa tới kinh thành du lịch, cho nên không thể mộ danh gặp mặt cậu, đợi đến lúc ta tới thì Lâm gia đã bị tịch thu tài sản." Ông ta dường như cố ý vạch trần vết sẹo cũ của Lâm gia, bởi vì Lâm Tiêu Hạc tuy sống chết không rõ, nhưng người Lâm gia toàn bộ bị chém đầu, cảnh tượng máu chảy đầy đường năm đó ai cũng nhìn thấy.

Mà Lý Hoa mặt không đổi sắc, dường như hoàn toàn không bị ảnh

hưởng, thậm chí còn nhân lúc Chu Công nói chuyện ăn mất của ông ta vài quân cờ. "Chuyện cũ chớ nhắc lại, lão tiên sinh.

Chính vì nguyên nhân này, tôi và Lý Hiển có huyết hải thâm thù, cho nên mới muốn tới thảo phạt hắn." Lời nói của hắn thật giả lẫn lộn, người thường e rằng đều không phân biệt nổi, huống chi là Chu Công mới gặp lần đầu.

Lý Hoa đích xác có thù với Lý Hiển, nhưng lại không phải kiểu thù hận như Lâm Tiêu Hạc.

Chu Công tán thưởng gật đầu: "Đúng là khí độ giống hệt trong lời đồn, nhưng ván này, cậu thực sự có thể thắng được ta sao?" Ván cờ như nhân gian biến ảo khôn lường, đi đến nước này đã xuất hiện đầu mối, Diệp Phàm trong không gian nguyên thần nóng như lửa đốt. "Lý Hoa, cậu sắp thua rồi, độ thông thạo cờ vây của ông ta rõ ràng cao hơn cậu một bậc, bây giờ làm sao đây?" Lý Hoa thực sự sẽ làm chuyện không nắm chắc sao? "Cậu nói đúng." Lý Hoa không mở miệng, giọng nói của hắn chỉ vang lên trong không gian nguyên thần, chỉ có một mình Diệp Phàm nghe thấy: "Cho nên tôi cần cậu giúp đỡ.

Đến lúc cậu ra tay, hãy dùng sức mạnh của cậu thay đổi bàn cờ, để tôi thắng." Thiết bị giám sát đặt bên cạnh có thể kiểm tra dao động siêu năng lực của hắn và Chu Công theo thời gian thực, chỉ cần có người dùng năng lực sẽ lập tức phát cảnh báo, phán xử một bên thua cuộc.

Nhưng Lý Hoa đã giở trò, Chu Công không biết trong cơ thể hắn còn có Diệp Phàm, cho nên dao động năng lực của Diệp Phàm sẽ không bị phát hiện.

Diệp Phàm nghe xong nhướng mày: "Cậu thế mà lại dùng chiêu này thật, đúng là quỷ kế đa đoan." Tuy ngoài miệng khinh bỉ cách làm này, nhưng động tác của Diệp Phàm lại rất thành thật, hắn len lén

điều động một chút pháp lực vi mô, từ từ di chuyển thế cờ.

Năm phút sau, thắng bại đã phân.

Quân đen ăn quân trắng. "Tôi thắng rồi, lão tiên sinh, hãy giữ lời hứa." Lý Hoa lại phất tay một cái, máy kiểm tra và bàn cờ hư không cùng biến mất, hắn ánh mắt sáng quắc nhìn Chu Công trước mặt.

Chu Công hiển nhiên không ngờ tới kết quả này, có chút không lường trước được, nhưng ông ta trải đời đã nhiều năm nên chỉ ngẩn ra một chút. "Không tệ, người trẻ tuổi như cậu còn lợi hại hơn ta tưởng." Chu Công không phát hiện sự tồn tại của Diệp Phàm, thế là gật đầu, cũng không nhắc lại chuyện ngọc trạc nữa, nguyện thua cuộc. "Cậu thắng rồi a!" Hạ Bao Tử ở bên kia kích động vẫy tay. "Tiêu Hạc tiểu hữu, ta đồng ý yêu cầu của cậu, nhưng chỉ có ta vẫn chưa đủ, ta cần sự giúp đỡ của cậu để ngăn chặn thiên tai nơi này." Lý Hoa gật đầu.

Diệp Phàm thở dài một hơi, cũng không nói thêm gì nữa.

Giây tiếp theo, bình phong Thanh Hà Bồng Lai biến mất tại chỗ, Lý Hoa, hay nói đúng hơn là Diệp Phàm và Lý Hoa, cùng Chu Công đằng không bay lên, lơ lửng giữa bán không.

Lý Hoa và Diệp Phàm cùng nhau điều động năng lực, máu xanh và đỏ va chạm, hóa thành cột năng lượng khổng lồ, sau lưng hắn Bàn Long (Rồng cuộn) trắng khổng lồ ẩn hiện, lao về phía mây đen thiên tai.

Cùng lúc đó, Chu Công cũng kết ấn tại chỗ, một đóa Kim Liên (Sen vàng) rực rỡ huy hoàng lóe lên, hình thành một luồng cương phong, mạnh mẽ áp chế hố đen thiên tai.

Theo sự phát lực đồng thời của hai người, Bàn Long phát ra một tiếng trường khiếu, hoa sen bao trùm lên thân rồng, lao về phía trung

tâm thiên tai dày đặc nhất!

Giữa thiên địa phát ra tiếng nổ lớn như băng nứt đất rung, cả thế giới đều bắt đầu chao đảo, các tòa cao ốc và sân vườn trong kinh thành đều có chút lung lay sắp đổ.

Bạch quang nháy mắt bao trùm cả thế giới, không còn bất kỳ âm thanh nào nữa, tiếng thảm thiết, tiếng chạy trốn và tiếng kinh hô đều biến mất.

Lúc này Lý Hiển vẫn đang ở trong phủ nghiên cứu tung tích Lý Hoa, cả phủ đệ đột nhiên rung lắc một cái, hắn kinh hãi nhảy dựng lên, vội gọi hạ nhân bên ngoài. "Vừa rồi xảy ra chuyện gì?" Hạ nhân khúm núm đáp: "Báo cáo.

Vừa rồi tiệc rượu Từ Long xảy ra sự cố, hình như là thiên tai giáng xuống." "Thiên tai?" Lý Hiển nhíu mày, cảm thấy không chỉ đơn giản như vậy.

Hắn và Từ Long cùng mưu tính tiệc rượu này, vốn tưởng rằng bắt được Lý Hoa là chuyện sớm muộn, hiện tại cư nhiên xảy ra sự cố.

Chương 1123

Chỉ cần Lý Hoa xuất hiện trên tiệc Bát Tiên, sẽ có người phát hiện ra trường năng lượng của hắn.

Hiện tại cư nhiên vẫn luôn không có tin tức?

Lý Hiển phiền não phất tay, vẫn quyết định tự mình đi xem.

Phủ đệ của hắn cách tiệc rượu bất quá vài trăm mét, cũng là để tiện cho việc tìm được Lý Hoa ngay lập tức.

Nhưng hắn vừa bước ra khỏi phủ liền nhìn thấy vòng xoáy thiên tai hỗn độn trên bầu trời, cùng Bạch Long khổng lồ cuộn mình và đóa sen vàng kim rực rỡ.

Tựa như chính tà đối kháng, hiển nhiên phe Bạch Long đang muốn tiêu diệt thiên tai triệt để. "Đây là thứ gì?" Lý Hiển suýt rớt cả cằm.

Hắn chẳng qua chỉ tìm một Lý Hoa, thế mà còn có loại chuyện này?

Bên phía Lý Hoa và Diệp Phàm, dao động trường năng lượng khổng lồ đè lên người hắn, ép hắn suýt thở không nổi, sau khi kiên trì hồi lâu, Bạch Long cuối cùng cũng cắn nuốt toàn bộ thiên tai.

Hoa sen vỡ vụn, Bàn Long biến mất, thiên tai không còn, bầu trời một lần nữa trở nên xanh thẳm không mây, đổ xuống một trận mưa bóng mây.

Người dân kinh thành thấy thiên tai đã ngừng liền tập thể hoan hô.

Từ Long ở xa chứng kiến thiên tai từ lúc bắt đầu đến khi kết thúc, tim đập chân run nhìn lên trời, đương nhiên gã chẳng nhìn thấy gì cả.

Gã cũng sẽ không biết là ai đã giải quyết tất cả chuyện này.

Ngay sau đó cư dân bắt đầu tự phát báo cảnh sát và gọi người đến xử lý hiện trường.

Lơ lửng giữa bán không, Lý Hoa và Diệp Phàm trong không gian nguyên thần đều thở phào nhẹ nhõm, Chu Công cũng vui mừng gật đầu.

Vốn dĩ Chu Công xác thực định đứng ngoài cuộc, nhưng hiện tại xem ra, làm chuyện này cũng không phải hoàn toàn vô nghĩa.

Người trẻ tuổi tự xưng Lâm Tiêu Hạc trước mắt này đã cho ông ta thấy nhiều khả năng hơn.

Đây chính là một võ giả siêu năng có thiên phú tuyệt giai, nếu bồi dưỡng lên, tất nhiên sẽ tỏa sáng rực rỡ ở thời đại này. "Tiểu hữu, cậu tiếp theo..." Tuy nhiên Chu Công vừa mở miệng đã thấy Lý Hoa che miệng ho khan một cái, máu tươi từ khóe miệng trào ra, cơ thể hắn lảo đảo, sắp sửa rơi xuống từ giữa không trung!

Chu Công giật mình, may mà ông ta nhanh tay lẹ mắt, lập tức bay qua đỡ lấy Lý Hoa mới không để hắn chết vì rơi tự do.

Đợi khi Diệp Phàm mở mắt lần nữa, hắn phát hiện quyền kiểm soát cơ thể đã trở về tay mình, nguyên thần Lý Hoa ở trong không gian hồn phách im hơi lặng tiếng.

Hắn thử ngồi dậy nhưng ngực đau nhói, sau đó một bàn tay đỡ lấy hắn, kéo hắn dậy. "Đa tạ." Diệp Phàm ngẩng đầu nhìn: "Ngài vẫn ở đây à?" Chu Công cười cười: "Có ai đuổi người như cậu không?" Diệp Phàm lắc đầu: "Không phải ý này, tôi cảm thấy ngài đã hoàn thành yêu cầu của chúng tôi thì nên rời đi mới đúng." Chu Công không tiếp lời này.

Diệp Phàm quay đầu quan sát xung quanh một chút, phát hiện mình đang ở trong một căn nhà trang hoàng khá tốt, cổ kính, giống kiểu

trang trí thời Dân quốc trong nhận thức của hắn.

Rất có hương vị thập niên 30 của thế kỷ 20, càng khiến bọn họ giống như xuyên không vậy.

Diệp Phàm biết lúc đó mình đã ngất đi, bởi vì trước đó hắn bị thương trong bình phong ấn của hòa thượng áo đen, sử dụng pháp thuật phải cẩn thận từng li từng tí, thậm chí trong một khoảng thời gian không được dùng.

Nhưng vừa rồi hắn và Lý Hoa hợp lực, pháp thuật dốc hết toàn lực, do đó nội thương tăng thêm, thổ huyết hôn mê.

Vừa nãy Lý Hoa tiếp quản cơ thể, chỉ sợ bị thương còn nặng hơn hắn, cho nên mới chỉ có thể giao trả quyền kiểm soát cơ thể lại cho hắn.

Diệp Phàm sờ ngực mình, thở dài, nói với Lý Hoa một câu: "Cậu đúng là ngay từ đầu đã không muốn sống nữa à?

Này, còn sống không?" Ngữ khí của hắn bình bình đạm đạm, dường như không mấy thực sự quan tâm Lý Hoa sống chết, qua một lúc sau, giọng nói có chút mệt mỏi của Lý Hoa mới vang lên: "Còn sống, giải quyết xong việc là được, tiếp theo phải đi tìm Lý Hiển." Diệp Phàm cạn lời: "Tìm cái gì mà tìm, chúng ta bây giờ đi nộp mạng cho người ta à?

Cậu bớt nói lại, dưỡng thương cho tốt trước đã." "Không ngờ cậu lại quan tâm tôi như vậy." Lý Hoa khẽ cười, cảm giác sau khi trải qua vài lần nguy cơ sinh tử, hắn cùng Diệp Phàm cũng không đến mức như nước với lửa nữa, thỉnh thoảng cũng có thể đồng tâm hiệp lực một chút. "Ha, tôi mà thèm quan tâm cậu?

Câm miệng đi." Diệp Phàm lạnh lùng nói: "Lo mà dưỡng thương cho tốt, không được làm bậy." Lý Hoa lần này không phản bác, phỏng

chừng là mệt thật rồi, tự mình ẩn thân biến mất vào trong không gian nguyên thần dưỡng thương.

Diệp Phàm ngồi trên giường đả tọa một lát, vận chuyển khí tức trong cơ thể vài chu thiên, cũng coi như hồi phục đôi chút.

Cũng không biết đây có phải là phủ đệ của Chu Công hay không, người như ông ta ở kinh thành khẳng định có một chỗ đứng, nói không chừng còn là thượng khách quan trọng của nhân vật lớn nào đó, có phủ đệ như thế này cũng chẳng lạ.

Ngay cả giường cũng làm bằng gỗ kim tơ nam mộc.

Chu Công đứng một bên nhìn hắn đả tọa xong, ngữ khí ý vị thâm trường mở miệng hỏi: "Vị tiểu hữu này, không biết rốt cuộc cậu đến từ đâu?" Diệp Phàm cũng chuyển ánh mắt về phía ông ta, trầm mặc một giây.

Hắn vừa rồi chứng kiến toàn bộ cuộc đối thoại giữa Lý Hoa và Chu Công, đương nhiên biết nên đáp lại thế nào. "Lão tiên sinh, tôi đã trả lời rồi, tôi là Lâm Tiêu Hạc, đến từ...

Nam Cương." Diệp Phàm chỉ suy nghĩ xem quê hương Lâm Tiêu Hạc ở đâu, dừng lại một thoáng, gần như không có sơ hở. "Ta không phải hỏi chuyện Lâm Tiêu Hạc, cậu ta là người ở đâu ta đương nhiên biết." Chu Công vui vẻ vuốt râu trắng, vỗ vỗ mu bàn tay hắn, tựa như đang trấn an. "Không cần giấu ta, ta biết cậu không phải Lâm Tiêu Hạc.

Không sao cả, nói cho ta biết đi, cậu rốt cuộc là ai?" Ánh mắt Diệp Phàm nghiêm lại.

Lão đạo nhân này phát hiện từ lúc nào?

Hắn lộ sơ hở lúc nào?

Trong loạt đối thoại vừa rồi, rõ ràng phải là thiên y vô phùng (kín

kẽ không kẽ hở) mới đúng. "Không phải kỹ năng diễn xuất của cậu có vấn đề." Chu Công xua tay, cười nhìn về phía hắn, khá đầy thâm ý. "Là Thiên Mệnh Đăng của Lâm Tiêu Hạc năm đó nằm trong tay ta, ngọn đèn kia đã tắt mười lăm năm trước, cậu ta xác thực đã chết rồi, nhưng các cậu làm rất tốt." Diệp Phàm lại trầm mặc, hóa ra còn có thể như vậy sao?

Thiên Mệnh Đăng như tên gọi, chính là ngọn đèn thể hiện sinh mệnh của một người có vượng hay không, người chết thì đèn tắt.

Diệp Phàm vẫn cảm thấy không đúng: "Nhưng năm đó ngài không phải chưa tới kinh thành sao?

Chuyện mười lăm năm trước mà, lúc đó ngài đã gặp bản thân Lâm Tiêu Hạc rồi?" Hắn rốt cuộc vẫn còn chút tuổi trẻ nóng tính, không ngờ mình trả lời như vậy, lập tức bại lộ sự thật bản thân không phải Lâm Tiêu Hạc.

Chu Công nhận được đáp án mong muốn, gật đầu: "Là một người bạn khác giao cho ta, bất quá những thứ này đều không quan trọng nữa.

Nhìn thấy cậu có quyết tâm như vậy, mặc kệ cậu có phải Lâm Tiêu Hạc hay không, ta cũng đều nguyện ý giúp cậu." Lão tiên sinh phỏng chừng cũng không định truy cứu tại sao ngọc trạc lại ở trên tay hắn, không cần phí sức giải thích, Diệp Phàm thở phào nhẹ nhõm, nhưng hiện tại hắn thực sự không dùng được pháp lực nữa.

Dường như nhìn ra hắn đang nghĩ gì, Chu Công tiếp tục nói: "Lúc cậu hôn mê ta đã kiểm tra giúp rồi, trước khi cậu tới đây tìm ta đã bị thương đúng không?

Nội thương trên người hơi nghiêm trọng, thời gian ngắn đừng sử dụng bất kỳ năng lực nào nữa." Diệp Phàm gật đầu: "Cảm ơn tiên sinh chỉ điểm, tôi hiểu rồi.

Cảm tạ ngài đã nguyện ý thu lưu tôi." Chu Công phất trần một cái: "Ta nguyện ý giúp đỡ thanh niên như cậu, yên tâm đi, thời gian này cậu cần dưỡng thương thì cứ ở lại chỗ ta, sẽ không bị bất kỳ kẻ nào phát hiện, bao gồm cả người của Lý Hiển." Tuy rằng hắn xác thực là vì thảo phạt Lý Hiển mà đến, nhưng trước mắt vẫn phải dưỡng thương trước, không động dụng pháp lực chỉ có thể là tạm thời, tuy sẽ không bị Lý Hiển phát hiện trường năng lượng, nhưng hắn cũng không làm được việc gì khác. "Lý Hoa?

Lý Hoa cậu còn đó không?

Tôi thương lượng chút chuyện." Lý Hoa mới đầu không lên tiếng, qua một lúc sau mới đáp lại: "Sao thế?

Cậu muốn nói gì với tôi?" Diệp Phàm nói với hắn: "Thời gian này chúng ta cứ yên lặng dưỡng thương trước, vừa vặn tránh đầu sóng ngọn gió, đợi Lý Hiển thả lỏng cảnh giác rồi tính tiếp." Lý Hoa ngập ngừng, nhìn ra hắn còn có lời muốn nói, tiếp tục hỏi: "Cái này tôi hiểu, trừ những việc này ra, cậu còn có ý tưởng gì?" "Chúng ta có thể nhân cơ hội bố cục một chút, thương lượng kế hoạch chi tiết." Diệp Phàm nói.

Chương 1124

"Lão tiên sinh chắc chắn biết nhiều hơn về lai lịch Lý Hiển và kinh thành, chúng ta có thể tận dụng thời gian dưỡng thương nghiên cứu xem phía sau nên làm thế nào." Diệp Phàm dựa vào gối, nhìn hoa văn điêu khắc trên trần nhà, nói với Lý Hoa: "Nói không chừng còn kiếm được bản đồ hay thứ gì đó, thế thì hời to." "Đối phó Lý Hiển, có thể trước tiên làm rỗng quyền lực của hắn, sau đó từng bước trừ khử người bên cạnh hắn." Lý Hoa thuận theo lời hắn nói tiếp: "Từ Long và Nghiêm Bác Đạt, đám người đó đều dễ đối phó, đến lúc đó chúng ta nghĩ cách, giải quyết từng đứa một, cuối cùng mới xử Lý Hiển." "Cậu nhắc tới cái này, tôi đột nhiên nhớ tới một chuyện." Diệp Phàm nhíu mày. "Không phải cậu nói năm đó Lý Hiển giấu một số võ giả siêu năng sao?

Đến lúc đó chúng ta bị bọn họ làm loạn kế hoạch thì phải làm sao, giải quyết được không?" "Cái này không thành vấn đề." Lý Hoa nhàn nhạt nói: "Năng lực của cậu và tôi hợp lại là đủ rồi, cho dù hắn có nhiều người hơn nữa cũng vô dụng." Cái này thì đúng thật.

Đệ nhất cao thủ thiên hạ Diệp Phàm, và Lý Hoa sở hữu vô số pháp khí siêu năng, hai người này một khi liên thủ, xác thực là trình độ khiến cả kinh thành phải run rẩy.

Diệp Phàm đại khái điều lý xong vết thương cũ trên người, nội thương cũng đang dùng pháp lực và sức mạnh nguyên thần từ từ tu phục.

Lý Hoa cũng triệu hoán ngọc bội trong không gian nguyên thần, dùng sức mạnh ngọc bội dưỡng hộ bản thân.

Chu Công vừa rồi đã rời khỏi phòng, hiện tại trong phòng chỉ có

hắn.

Diệp Phàm từ từ đứng dậy, vừa thương lượng với Lý Hoa vừa kiểm tra trong phòng.

Hy vọng có thể tìm được bản đồ phòng thủ thành phố, lộ trình hay thứ gì đó, tốt nhất là còn có tình báo về Lý Hiển.

Diệp Phàm nói: "Đã cái bàn Bát Tiên này là do Từ Long làm, vậy gã chính là kẻ đầu têu gây ra tai họa thiên tai này, chúng ta có thể nghĩ cách tung tin tức này ra ngoài, để Từ Long mất đi lòng dân." "Cũng là ý hay, nếu bẻ đũa từng chiếc, Từ Long xác thực là kẻ dễ đối phó nhất." Lý Hoa cũng tán đồng đề nghị của hắn, định đến lúc đó cứ thế mà làm.

Nói xong, hắn từ trong ngọc bội lấy ra một vật.

Diệp Phàm nhìn thấy được, đó là thứ đối phương cầm trên tay lúc bọn họ giao thủ với tên Cẩm Y Vệ thần bí trên chuyến tàu hỏa tới kinh thành – Hổ Phù đao.

Hổ Phù, từ xưa đến nay chính là vật dùng để điều binh, mà trong các cuộc tranh đấu quyền lực xưa nay, binh quyền cũng là một hạt nhân quan trọng nhất. "Cái Hổ Phù này tạm thời phong ấn trong ngọc bội của tôi, nó thuộc về quyền điều độ cả một bộ đội, có quyền lực rất lớn, đến lúc chúng ta kéo Lý Hiển xuống đài có khả năng sẽ dùng tới." "Đây đúng là đồ tốt." Diệp Phàm cười cười. "Cậu thế mà cướp được thứ này về, vậy đến lúc đó Cẩm Y Vệ chẳng phải sẽ được chúng ta sử dụng sao?" Lý Hoa cũng cười một cái: "Khả năng còn không chỉ Cẩm Y Vệ." Diệp Phàm quả thực lục được một số bản đồ phòng thủ kinh thành trong phòng, nhưng đại đa số là cục bộ, không có tác dụng gì đặc biệt lớn, hắn lại hỏi Lý Hoa một lần nữa: "Kế trong ứng ngoài hợp xem ra cũng thông suốt, người cần quyền lực là cậu, cậu có ý tưởng gì không?" "Tôi có một chút dị nghị với đề nghị

vừa rồi của cậu." Giọng điệu Lý Hoa đột nhiên xoay chuyển, nói một câu như vậy. "Cậu nói cái gì?" Diệp Phàm nhất thời không phản ứng kịp. "Tôi nói, tôi không đồng ý ý kiến của cậu." Lý Hoa gia trọng ngữ khí nhấn mạnh lại một lần. "Cậu không đồng ý ý kiến gì của tôi?

Lý Hoa, đều là lúc nào rồi, cậu không thể đoàn kết với tôi hơn một chút sao?

Bây giờ cậu còn muốn phản đối tôi?" Diệp Phàm không còn gì để nói. "Không phải nguyên nhân này." Tuy rằng bọn họ lý niệm bất hợp, nhưng quả thực lúc nên hợp tác vẫn phải hợp tác, Lý Hoa kiên nhẫn giải thích: "Ý tôi là, Chu Công này tuy là người Bồng Lai Tiên Môn, nhưng tôi vẫn chưa thể hoàn toàn tin tưởng ông ta.

Ông ta hiện tại biết chúng ta không phải Lâm Tiêu Hạc, hơn nữa ông ta lại là thượng khách của quý tộc kinh thành, cậu có thể bảo đảm ông ta thực sự che chở chúng ta sao?" Diệp Phàm trầm mặc.

Nói như vậy, lời Lý Hoa cũng xác thực có đạo lý, hắn hiện tại không dùng được siêu năng lực và pháp khí siêu năng, gần như không khác gì người thường, nếu lúc này bị ám toán thì sẽ vô cùng nguy hiểm.

Lý Hoa nói xong, trong tay Diệp Phàm xuất hiện chiếc ngọc trạc màu bạc kia. "Đeo nó vào, tôi không phải Lâm Tiêu Hạc, nhưng đây là đồ của hắn, có thể gia tốc hồi phục, hơn nữa lúc quan trọng có thể ngăn cản một đòn mạnh nhất của bản thân Lâm Tiêu Hạc." Vậy thì công kích của kẻ yếu hơn Lâm Tiêu Hạc cũng có thể đỡ được.

Diệp Phàm cũng không có ý kiến gì, trực tiếp đeo ngọc trạc vào cổ tay.

Hắn còn muốn sống sót trở về Cửu Huyền Sơn gặp Đường Nhược Tuyết, thế tất không thể cứ thế bỏ mạng tại kinh thành.

Lần này tới kinh thành, không chỉ là muốn thảo phạt Lý Hiển.

Mấy ngày nay, Diệp Phàm cũng đã hạ quyết tâm, trước khi trở về gặp Đường Nhược Tuyết, hắn nhất định phải cùng Lý Hoa đường ai nấy đi.

Bọn họ rốt cuộc không phải người cùng một đường, hắn cho dù không cần quyền lực mà Lý Hoa đạt được, cũng không thể để có một ngày cùng hắn lưỡng bại câu thương. "Vậy theo cậu nói, kinh thành không có nơi nào thực sự an toàn, chúng ta hiện tại tay không tấc sắt, còn có thể đi đâu?" Diệp Phàm vừa quan sát những thứ có thể dùng trong phòng vừa truy hỏi. "Tôi có cách." "Cậu lại có cách?

Cậu lợi hại thế?" Lý Hoa thẳng thừng nói: "Tôi đã bảo với cậu rồi, lần này tôi nhất thế tại tất đắc (quyết tâm phải đạt được).

Còn nhớ lúc chúng ta vừa tới kinh thành tôi đã nói với cậu về một nơi không?

Kinh thành số 81." "Tôi nhớ." Diệp Phàm nhớ ra rồi. "Nơi ẩn náu bí mật cậu nói, nơi cậu giấu các loại bảo vật...

Đúng rồi, chúng ta có thể tới đó!" Lý Hoa nói: "Ngay trong hai ngày này, chúng ta mau chóng rời khỏi đây, tới Kinh thành số 81.

Nơi đó không những có tài vật tư kim, còn có một số pháp khí, có thể giúp chúng ta chữa thương." Sớm ngày trị khỏi thương thì có thể sớm bắt đầu kế hoạch thảo phạt Lý Hiển, hơn nữa nơi đó rất ít người biết, tuyệt đối an toàn, càng sẽ không bị Lý Hiển phát hiện.

Lý Hoa vừa dứt lời, Diệp Phàm liền nhấc chân đứng lên bàn, vươn người sờ lên trần nhà, gỡ xuống một thiết bị giám sát, rút nguồn điện. "Xem ra cậu nói không sai." Diệp Phàm có chút tiếc nuối lắc đầu, nhìn thoáng qua thiết bị giám sát nhỏ kia, xác định nó sẽ không khởi động lại nữa mới ném qua cửa sổ cho rơi vỡ tan. "Trên địa bàn

của người ta, chung quy không thể hoàn toàn tin tưởng người khác.

Thế này đi, chúng ta ngày mai sẽ đi, mau chóng khởi hành rời đi tới Kinh thành số 81." "Được, tối nay cậu có dự định gì?" Lý Hoa hỏi. "Tôi vốn định đi báo với Chu Công là chúng ta muốn đi, nhưng hiện tại xem ra..." Diệp Phàm ngập ngừng, thở dài. "Chúng ta ngày mai trời vừa sáng sẽ rời đi, không cần báo cho lão tiên sinh, đi bí mật, đừng để ông ta biết lộ tuyến của chúng ta." Hắn hai ngày nay khó có được lúc thẳng thắn với Lý Hoa, Lý Hoa cũng giao hết bài tẩy cho hắn, vậy bọn họ liên thủ cũng chẳng có gì đáng trách.

Diệp Phàm nhìn thời gian, đã là hoàng hôn rồi.

Nhân chút thời gian buổi tối, Diệp Phàm lại kiểm tra kỹ càng từ đầu đến cuối căn phòng Chu Công chuẩn bị cho hắn, tiêu hủy tất cả những thứ có khả năng bại lộ tung tích.

Diệp Phàm vừa làm, vừa thầm mặc niệm trong lòng: "Xin lỗi lão tiên sinh, tuy rằng mạo phạm ơn cứu mạng của ngài, nhưng cũng là bất đắc dĩ mà thôi." Lý Hoa lúc này thình lình hỏi một câu: "Cậu còn nhớ chúng ta từ bên ngoài vào nơi này như thế nào không?" Diệp Phàm nghe xong ngẫm nghĩ, chỉ đành lắc đầu: "Chúng ta cộng hưởng cơ thể, ngay cả thương thế cũng chia đều, cậu ngất đi thì tôi cũng mất ý thức, không biết ông ta đưa chúng ta tới đây bằng cách nào." Lý Hoa gật đầu: "Được rồi, vậy đến lúc đó cậu ra ngoài cũng phải cẩn thận chút, đừng để bị mai phục." "Cậu không tin tưởng Chu Công đến thế sao?" Diệp Phàm buột miệng hỏi một câu.

Theo hắn thấy, Chu Công thuộc phe có thể tín nhiệm, thậm chí có thể ở một mức độ nào đó biến ông ta thành đồng minh.

Không biết vì sao Lý Hoa lại có địch ý với người này như vậy, người của Bồng Lai Tiên Môn nếu có thể trở thành trợ lực, chẳng phải rất có lợi cho kế hoạch của bọn họ sao?

Lý Hoa thở dài: "Đâu có đơn giản như vậy, cậu không muốn động não chút à?

Người ông ta tin tưởng không phải cậu cũng không phải tôi, là Lâm Tiêu Hạc đã chết mười lăm năm trước kia.

Ông ta đã biết chúng ta là ai rồi, chỉ sợ đang làm tiểu động tác gì đó." Mà hiện tại giả bộ thu lưu bọn họ, khả năng chỉ là đang ổn định bọn họ mà thôi. "Tôi vẫn cảm thấy bệnh đa nghi của cậu nặng quá rồi, người ta là nguyện thua cuộc, chuyện đã hứa thì phải làm, đâu ra nhiều âm mưu luận như thế?" Diệp Phàm nhìn qua cũng không hoàn toàn bị hắn thuyết phục, nhưng tốt xấu gì cũng coi như đồng ý đề nghị của hắn, chỉ là cảm thấy cứ thế mà đi thì tiếc quá.

Ngọc trạc của Lâm Tiêu Hạc đeo trên tay hắn, dưới ánh trăng trông lấp lánh sinh huy, khá có dáng vẻ của pháp khí siêu năng. "Tóm lại giữ một cái tâm phòng bị là không sai, cậu cứ nghe tôi là được.

Hơn nữa việc cấp bách là đi chữa thương, chúng ta không đợi nổi việc hồi phục từng chút một lâu như thế đâu." Lý Hoa có vẻ lười tranh luận với hắn, trực tiếp đổi lý do.

Diệp Phàm vừa vặn đi tới bên cửa sổ, kéo rèm nhìn ra bên ngoài.

Căn phòng này của bọn họ đại khái nằm trong một cái sân, viện lạc không nhỏ nhưng trống trải, một tên lính gác cũng không có.

Hơn nữa nơi này dường như bị ảnh hưởng bởi pháp thuật kiểu kết giới, hắn dù dùng thứ gì cũng không phán đoán được đây rốt cuộc là nơi nào. "Chậc.

Chương 1125

Chúng ta không phải đã ở ngoài kinh thành rồi đấy chứ?" Diệp Phàm có chút đau răng hỏi một câu, nếu không biết đang ở đâu thì rất khó xử lý. "Trong này không có hơi người thứ hai, phỏng chừng là không có người, nhưng bên ngoài có phong ấn một tầng kết giới, cậu cảm giác được không?" Lý Hoa tán đồng gật đầu, cũng nhìn thoáng qua bầu trời. "Cảm giác được, sức mạnh kết giới đến từ Chu Công, phỏng chừng là do ông ta hạ, không biết là để nhốt chúng ta, hay là để phòng bị ngoại địch xâm nhập." Diệp Phàm biết ngọn nguồn luồng sức mạnh kia, bọn họ muốn ra ngoài thì cũng phải nghĩ cách phá vỡ tầng kết giới này mới được. "Nhưng chúng ta không dùng được sức mạnh, chuyện này làm sao bây giờ?" Lý Hoa không nghĩ nhiều như vậy, trực tiếp nói: "Cứ qua đó xem thử đã." Lúc này, mặt trăng đã lên đến đỉnh đầu, đêm đã khuya, còn vài tiếng nữa bọn họ sẽ rời khỏi đây.

Để phòng ngừa bị người phát hiện, Diệp Phàm định đi sớm hơn một chút, dứt khoát nhân lúc trời chưa sáng thì đi.

Diệp Phàm đi tới cửa, thử đẩy cửa một cái, thế mà rất nhẹ nhàng đẩy ra được, không hề thiết lập cấm chế pháp thuật gì.

Cứ như là hoàn toàn không sợ bọn họ lén lút rời đi vậy.

Diệp Phàm nhất thời cảm thấy có chút không nắm bắt được suy nghĩ của người này, nhưng hiện tại hắn cũng không có thời gian từ từ suy ngẫm, hắn trực tiếp đẩy cửa ra, trong sân quả nhiên không một bóng người.

Ngay cả cái bóng của lính gác cũng không có.

Diệp Phàm mặc một bộ đồ đen, trong đêm tối vốn đã không tính là bắt mắt, rất thích hợp làm loại công tác lẩn trốn này.

Hắn đi tới cổng sân, bên kia chính là lối ra.

Hắn kéo cửa, quả nhiên cảm giác được một luồng khí tức kết giới.

Hắn là võ giả siêu năng, mắt thường có thể nhìn thấy những khí tức pháp thuật kia. "Hiện tại còn chưa thể làm bừa, tôi không biết Chu Công có thiết lập pháp thuật phòng vệ gì trên đó hay không, mạo muội chạm vào bị công kích thì không hay." Diệp Phàm nói với Lý Hoa.

Hắn đứng trước kết giới quan sát một lúc, nhìn thấy những đường vân chằng chịt bên trên, hy vọng tìm được cách giải trừ kết giới. "Ra trong sân tìm xem, có thứ gì giống mắt trận hay không, phá vỡ mắt trận, kết giới tự nhiên sẽ biến mất." Lý Hoa mở miệng đề nghị.

Diệp Phàm cảm thấy có lý, thế là nương theo mức độ dày đặc của vân kết giới mà tìm kiếm tứ phía trong sân.

Nửa canh giờ sau, hắn nhìn thấy một cái cọc gỗ.

Cọc gỗ kia nhìn qua là đồ nhân tạo, hình lăng trụ lục giác, bên trên khắc các loại phù văn kỳ dị, lưu động khí tức pháp thuật, giống hệt thứ trên kết giới ở cổng. "Xem ra chính là cái này." Diệp Phàm đi quanh cọc gỗ một vòng, không dám dùng tay chạm vào, sợ lỡ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn. "Thứ này chính là mắt trận, gần đó phỏng chừng sẽ có cơ quan gì đó, có thể đóng mắt trận này lại." Lý Hoa cũng nhắm mắt cảm nhận trong không gian nguyên thần một chút, phát hiện xung quanh trừ tiếng gió ra thì không có gì cả, do dự một lát mới mở mắt nói: "Lão tiên sinh giấu cũng kỹ thật, không biết là có dụng ý gì.

Thời gian không nhiều, thực sự không được thì đành mạo hiểm liều mạng thử một lần." Diệp Phàm ngẩng đầu nhìn trời, mặt trăng hôm nay rất tối, do đó ánh sáng trong sân cũng không tính là rõ ràng, duy độc khúc gỗ này lưu quang dật thải (tỏa sáng rực rỡ), cho nên hắn mới dễ dàng phát hiện như vậy. "Nhiều nhân tố không xác định như

thế, cậu bảo liều là liều được à?" Diệp Phàm hạ thấp giọng. "Bây giờ cũng không còn cách nào tốt hơn, ngọc trạc ở trên tay cậu, lúc cần thiết sẽ cứu cậu một mạng, đừng sợ." Lý Hoa tuy là đang trấn an, nhưng nghe vào lại có chút dửng dưng, giống như hoàn toàn không để ý rủi ro trong đó.

Diệp Phàm trầm mặc một chút, cũng lười tranh cãi với hắn, rũ tay áo vươn tay ra, trực tiếp ấn lên cái cọc gỗ hình lăng trụ lục giác kia.

Giây tiếp theo cọc gỗ bắt đầu xoay tròn tại chỗ, từng chút một nổi lên giữa không trung, sau đó trong hư không xuất hiện một vòng xoáy màu trắng, từ bên trong vòng xoáy từng bước đi ra một thanh niên mặc áo đen.

Chính là khuôn mặt của Diệp Phàm! "Vãi chưởng.

Chuyện gì thế này?" Diệp Phàm ngẩn ra, theo bản năng lùi lại một bước, cảm thấy cục diện này đúng là chưa từng lường trước được, mà tên "Diệp Phàm" kia mặt vô biểu tình, toàn thân lại tỏa ra một luồng sát cơ. "Là cơ chế tự bảo vệ của mắt trận, Huyễn Thuật Chân Thân, triệu hồi ra một thị vệ giống hệt kẻ chạm vào mắt trận." Lý Hoa hạ giọng nói.

Diệp Phàm có chút cạn lời, thầm 'khịa' Lý Hoa trong lòng: "Này, cậu đùa tôi đấy à?

Cái vòng ngọc của Lâm Tiêu Hạc là đồ quý giá như thế, tôi không muốn lãng phí nó ở đây đâu!" Cậu nói là lời thật lòng.

Đường vào Kinh thành mới đi được đến đâu vào đâu, nguy hiểm chết người về sau khẳng định nhiều không đếm xuể, vòng ngọc hộ thân phù đương nhiên phải giữ lại đến lúc quan trọng nhất mới dùng.

Tuyệt đối không thể lãng phí ở đây. "Cậu bây giờ nói cái đó có tác dụng gì?

Giữ mạng quan trọng hơn!" Lý Hoa cũng có chút cạn lời, lớn tiếng nhắc nhở trong không gian nguyên thần. "Đừng có đần ra đó, hiện tại thân thể cậu không dùng được pháp thuật, nhưng cái ảo ảnh trước mặt cậu thì có đấy, sơ sẩy một chút là chết trong tay nó như chơi!" Diệp Phàm: "..." Con người thật sự có thể xui xẻo đến mức này sao? "Nếu cậu thực sự không làm được thì đổi để tôi ra." Lý Hoa thấy hắn do dự, lần nữa đề nghị. "Ngài cứ tha cho tôi." Diệp Phàm lập tức từ chối không chút do dự. "Đây không phải thân thể của cậu, cậu dùng chẳng biết giữ gìn chút nào, vừa rồi ở trong Kinh thành cũng thế.

Giao thân thể cho cậu chơi đùa, lỡ chết thì tôi biết làm sao?" Cậu còn phải quay về gặp Đường Nhược Tuyết và Lan Đình nữa. "Chưa từng thấy ai tham sống sợ chết như cậu." Lý Hoa cạn lời. "Lý đại nhân, suy bụng ta ra bụng người một chút đi.

Ngài không có vợ con, không đại biểu người khác không có.

Cậu không sợ chết, nhưng tôi không muốn chết." Diệp Phàm trả treo lại kiểu âm dương quái khí.

Bọn họ ở mấy phương diện lớn thì giá trị quan thống nhất, nhưng mấy chuyện nhỏ nhặt thì đúng là châm phong tương đối, hoàn toàn nước sông không phạm nước giếng. "Sao cậu biết cậu nhất định sẽ chết?" Lý Hoa hỏi ngược lại, ý tứ tính trước kỹ càng tràn ngập trong lời nói.

Diệp Phàm muốn mắng hắn là 'ảo tưởng sức mạnh', nhưng lại có chút cạn lời.

Lý Hoa lại tiếp tục nói: "Hơn nữa hiện tại tôi phải dựa vào thân thể cậu, cậu chết thì có lợi ích gì cho tôi?

Cậu chết, hồn phách tôi cũng hôi phi yên diệt, chẳng ai đúc lại thân thể cho tôi nữa đâu." "Được rồi, đây là cậu nói đấy nhé." Diệp Phàm có chút tức cười.

Hắn nhìn ảo ảnh giống hệt mình trước mắt, lùi lại mấy bước, bày ra tư thế chiến đấu. "Chờ giải quyết xong chuyện này, tôi sẽ đúc lại cho cậu một cái thân thể, chúng ta đường ai nấy đi." Giả Diệp Phàm như một đạo ảo ảnh, trong tay bỗng dưng xuất hiện một thanh đoản kiếm lóe ngân quang, chém một nhát về phía mặt hắn.

Diệp Phàm cũng không vừa, phản ứng cực nhanh nghiêng người tránh thoát.

Cho dù hiện tại không thể sử dụng bất kỳ năng lực hay pháp khí nào, hắn vẫn giữ được thâu quen chiến đấu trước kia, cộng thêm việc pháp thuật từng lưu thông qua cơ thể, nên không dễ dàng bị giải quyết như vậy.

Chỉ là cứ cù cưa thế này mãi thì chắc chắn bất lợi cho hắn.

Lý Hoa cảm giác được sự dao động sức mạnh trong không gian nguyên thần, cao giọng: "Đừng xúc động!

Đừng cưỡng ép điều động kinh mạch.

Đường ai nấy đi nói thì đơn giản, cậu không muốn dùng chung một thân thể với tôi đến thế sao?" "Nói thừa, tôi hận không thể đường ai nấy đi với cậu ngay lập tức, nếu không phải tại cậu thì tôi có rơi vào cục diện này không?" Diệp Phàm vừa né tránh vừa phàn nàn hai câu, giơ tay chộp lấy cổ tay ảo ảnh, khiến thanh đoản đao treo lơ lửng cách đỉnh đầu mình chỉ hai gang tay, nguy hiểm vô cùng.

Ảo ảnh lại dùng pháp thuật gia tăng lực đạo.

Diệp Phàm hiện tại coi như là nửa cái thân xác phàm nhân, căn bản không chống đỡ nổi, đành phải dùng sức bẻ cổ tay nó, hạ thấp người lăn một vòng ra ngoài.

Chương 1126

Hắn nhanh chóng đứng dậy, lần nữa kéo giãn khoảng cách, nhìn quanh bóng tối một vòng.

Sau lưng là kết giới chớp sáng, trước mặt là mắt trận ảo ảnh sát cơ trùng trùng, Diệp Phàm hiện tại đúng là có chút cùng đường bí lối.

Hắn lăn lộn trên giang hồ cũng coi như đã lâu, xuống không biết bao nhiêu lăng mộ đế vương nguy hiểm chết người, thế mà không ngờ bản thân lại có ngày bị mắt trận của một cái pháp trận tấn công. "Nghĩ cách chiến thắng nó đi!

Đánh thắng cái ảo ảnh này thì mắt trận coi như phá.

Còn ba tiếng nữa là trời sáng, không còn nhiều thời gian đâu, nhanh lên!" Giọng Lý Hoa có chút gấp gáp, liên tục thúc giục.

Hắn đang vận chuyển khí tức trong không gian nguyên thần, tranh thủ khôi phục nhanh hơn. "Cậu đừng có ở đó nói mát nữa, cứ để một mình tôi nghĩ cách là sao?" Diệp Phàm cũng nóng như lửa đốt.

Hắn hiện tại đối mặt với ảo ảnh của chính mình chỉ có thể một mực né tránh, căn bản không cách nào đối kháng trực diện.

Cứ đà này chỉ cần lỡ tay một lần, bị đánh trúng là xong đời. "Thực sự không được thì dùng vòng ngọc, cố ý lao vào đao của nó, vòng ngọc sẽ cứu cậu." Lý Hoa lớn tiếng nói. "Không được!" Diệp Phàm từ chối không chút do dự, nghiêng đầu né tránh.

Đoản đao của ảo ảnh chém lên cột gỗ hành lang trong sân, để lại một vết chém sâu hoắm. "Cậu tưởng tôi chưa từng nghe nói về Lâm Tiêu Hạc sao?

Vòng ngọc của ông ta thiên hạ vô song, sao tôi có thể lãng phí đơn

giản ở đây được!" "Không đến lượt cậu không đồng ý!" Lý Hoa cắt ngang, tiếp tục khuyên giải: "Cậu bây giờ không dùng, chết ở đây rồi thì sau này cũng chẳng còn cơ hội mà dùng đâu, nhanh lên!" "Đừng có ra lệnh cho tôi, là cậu bảo tôi nghĩ cách mà!" Diệp Phàm dừng lại một chút, nói với Lý Hoa: "Đưa con dao Hổ Phù cướp được trên tàu hỏa cho tôi!

Hoặc cậu có pháp khí nào của người ngoài không, đưa đây." Lý Hoa nhướng mày.

Lần này hắn không do dự cũng không phản bác, trực tiếp lấy dao Hổ Phù từ trong ngọc bội ra.

Giây tiếp theo, dao Hổ Phù tự động xuất hiện trong tay Diệp Phàm.

Diệp Phàm phản ứng cực nhanh, chụp lấy con dao đâm thẳng về phía ảo ảnh.

Ảo ảnh đỡ lại, dao Hổ Phù cảm nhận được nguy hiểm, thân dao chấn động mạnh, trực tiếp đánh bật ảo ảnh ra. "Đây không phải pháp khí của chúng ta, sẽ không hoàn toàn chịu sự hạn chế pháp thuật của tôi, cho nên tôi vẫn có thể sử dụng nó.

Nhưng cũng không thể kích hoạt hoàn toàn năng lực của con dao này." Diệp Phàm thở dài, nhưng dù sao hiện tại hắn cũng không phải tay không tấc sắt. "Cũng là một cách, nhưng cậu thực sự nắm chắc không?" Lý Hoa có chút lo lắng nhíu mày.

Tuy Diệp Phàm hiện tại có dao Hổ Phù, nhưng ảo ảnh trước mắt này dù sao cũng là bản sao chép toàn bộ năng lực của hắn, căn bản không dễ đối phó. "Đi bước nào tính bước ấy, tôi hiểu rõ bản thân mình, cậu cũng có thể giúp tôi chú ý điểm yếu của nó." Diệp Phàm bất đắc dĩ.

Dù sao hắn cũng bị dồn vào tuyệt cảnh, có cách nào dù không đáng tin cũng phải dùng, nếu không căn bản không thể sống sót ra ngoài.

Nghĩ vậy, hắn kiệt lực điều động một tia sức mạnh kinh mạch yếu ớt, trong phạm vi đau đớn ngực còn có thể chịu đựng được, trích xuất một chút pháp thuật rót vào dao Hổ Phù để kích phát sức mạnh của nó.

Dao Hổ Phù dường như cũng cảm nhận được, thân dao bắt đầu rung động kịch liệt, mạnh mẽ đánh bật giả Diệp Phàm ra! "Nắm chặt dao!

Đừng để mất!" Lý Hoa lên tiếng nhắc nhở, cảm thấy có chỗ nào đó không ổn. "Dao Hổ Phù là thứ quan trọng để chúng ta đánh bại Lý Hiển sau này, ngàn vạn lần đừng làm hỏng nó!" "Tôi biết rồi!" Diệp Phàm cũng cảm nhận được dao Hổ Phù tự hành chấn động, tay chết trân nắm chặt cán dao. "Chuyện gì thế này?

Con dao này chẳng lẽ có ý thức riêng sao?" Diệp Phàm càng nắm chặt cán dao, dao Hổ Phù dường như càng muốn tự mình thoát ra, đào tẩu khỏi sự kìm kẹp của hắn.

Lý Hoa không trả lời ngay mà quan sát kỹ thân dao đang chấn động dữ dội.

Hắn cảm thấy không ổn nhưng lại không biết cụ thể là ở đâu.

Lúc này, Diệp Phàm bỗng nhiên nhận ra ảo ảnh của chính mình đột nhiên không tấn công nữa.

Hắn quay đầu nhìn, phát hiện cái tên giả Diệp Phàm giống hệt mình kia thân hình ngày càng hư ảo, giống như sắp biến mất.

Giây tiếp theo, Diệp Phàm và Lý Hoa đồng thanh nói: "Là dao Hổ Phù đang hấp thu pháp lực của nó!" Con dao Hổ Phù này là bọn họ cướp được từ tay Cẩm Y Vệ ở Kinh thành, còn chưa kịp nghiên cứu kỹ năng lực của nó.

Hiện tại xem ra, nó lại có khả năng chủ động hấp thu sức mạnh khác.

Thảo nào nó không chỉ có thể làm bằng chứng binh quyền mà còn có thể dùng để tác chiến.

Vốn dĩ trong tất cả các loại vũ khí, loại chủy thủ này là thứ ít bắt mắt nhất.

Nhưng hiện tại xem ra, con dao Hổ Phù này mới là bảo vật!

Một lát sau, Diệp Phàm rốt cuộc không giữ nổi cán dao.

Dao Hổ Phù bay ra ngoài, bắt đầu điên cuồng hấp thu tất cả những thứ có pháp lực trong cả cái sân này.

Một lát sau, ngay cả các thiết bị điện và máy làm mát trong phòng cũng đều ngừng hoạt động. "Xem ra cậu không cần dùng đến sức mạnh của vòng ngọc rồi." Lý Hoa cười cười, giọng điệu bình tĩnh trở lại, dường như nắm chắc phần thắng.

Diệp Phàm không nói gì.

Trong tầm mắt hắn, cái ảo ảnh giả mạo kia ngày càng yếu ớt, cuối cùng tan biến tại chỗ thành tro bụi!

Hắn không đánh mà thắng.

Theo sự biến mất của ảo ảnh mắt trận, hắn quay đầu nhìn lại, quang quyển kết giới chập chờn ở cửa cũng đã biến mất không thấy.

Bọn họ đã phá vỡ kết giới.

Dao Hổ Phù lơ lửng giữa không trung một lúc rồi rơi xuống, bị Diệp Phàm chộp lấy.

Hắn quan sát thân dao, phát hiện con dao Hổ Phù này trở nên sắc bén hơn, mới mẻ hơn so với trước, dường như vừa hấp thu linh khí gì đó. "Không ngờ con dao này còn có công hiệu như vậy." Diệp Phàm

cẩn thận thu nó lại.

Nhưng đây chưa chắc đã là chuyện tốt.

Một thanh dao tà môn như vậy tồn tại có lẽ căn bản không phải điềm lành, nói không chừng còn sẽ phản phệ chủ nhân.

Đến ngày rời khỏi Kinh thành, những thứ không cát lợi này đều giao cho Lý Hoa xử lý, hiện tại hắn cùng lắm chỉ là bảo quản hộ một chút. "Cũng coi như cơ duyên xảo hợp mà được cứu." Ngữ khí Lý Hoa trở nên nhẹ nhõm. "Được rồi, sắp trời sáng rồi, tôi chỉ đường cho cậu, đi mau, chúng ta đến Kinh thành số 81." Diệp Phàm gật đầu, đẩy cửa lao ra ngoài.

Tuy hắn không dùng pháp lực, nhưng thể chất siêu năng võ giả vốn đã khác người bình thường, việc chạy nhanh liên tục vẫn không thành vấn đề.

Chương 1127

Sau khi rời khỏi sân viện của Chu Công, hắn ngẩng đầu nhìn, phát hiện xung quanh mình đều là một vùng cỏ hoang vắng vẻ. "Nơi này là ngoại thành, cách Kinh thành chắc còn vài cây số.

Chu Công có lẽ sợ chúng ta bị người của Lý Hiển phát hiện nên cố ý giấu chúng ta ở đây." Diệp Phàm giải thích một câu, dựa vào cảm giác đi về hướng Kinh thành.

Sau khi trời sáng, hắn mới nhìn thấy cổng thành, hai chữ "Kinh Thành" vô cùng bắt mắt. "Đợi đã, khoan hãy động đậy." Lý Hoa gọi hắn lại. "Sao thế?" Diệp Phàm theo bản năng hỏi một câu.

Tuy nhiên khi sắp đến gần, hắn cũng hiểu tại sao Lý Hoa bảo hắn dừng lại.

Ngay cổng chính Kinh thành có một nhóm binh lính vũ trang đầy đủ, mặc áo giáp Thủ bị quân Kinh thành, đang kiểm tra thân phận từng người vào kinh.

Có mấy kẻ trên người còn có khí tức siêu năng võ giả.

Lý Hiển có lẽ đã biết tin bọn họ quay lại Kinh thành, cộng thêm đại hạo kiếp hôm qua, lần này có lẽ là để tìm bọn họ.

Việc rà soát thân phận chắc chắn cũng vì mục đích này. "Vậy giờ chúng ta phải làm sao?

Vào lối nào?" Diệp Phàm bước chậm lại, kéo một ông lão chăn bò bên cạnh, đưa mấy tờ tiền cuối cùng trên người cho ông ta, đổi lấy một chiếc nón lá và một cái áo tơi khoác lên người.

Hắn kéo thấp vành nón, cố gắng không để người ta nhìn thấy mặt mình.

Sau đó hắn lặng lẽ rời khỏi đám đông đang xếp hàng vào kinh, rẽ vào một con đường nhỏ, cuối cùng biến mất khỏi tầm mắt mọi người. "Đúng, cứ đi dọc theo con đường này, còn một cái cửa nhỏ để vào kinh nữa.

Vào từ cửa đó, đi vòng qua mấy con ngõ là đến Kinh thành số 81 rồi." Lý Hoa nói một cách trôi chảy. "Trên đường có thể có hệ thống giám sát do Lý Hiển sắp đặt, cậu nhớ tránh những kiến trúc đông người, đừng đi đường lớn." Diệp Phàm nghe theo hắn, đi vào bên trong, quả nhiên nhìn thấy một cánh cửa rào sắt.

Hắn kéo cửa bước vào, từ xa nhìn thấy dòng người đi dạo phố, dân văn phòng vội vã, xe cộ qua lại và cả binh lính tuần tra, xác nhận mình đúng là đã vào Kinh thành.

Xung quanh quả thực có một số thiết bị giám sát.

Hắn cố gắng ép khí tức của mình xuống mức thấp nhất, thuận tiện khom người xuống một chút để dáng người không quá đĩnh đạc.

Lại kéo thấp vành nón lá xuống, để cái nón rộng vành che khuất hoàn toàn khuôn mặt.

Như vậy cho dù Lý Hiển có nhìn thấy gì qua camera giám sát cũng chỉ nghĩ đây là một lão già nhà quê lên tỉnh, sẽ không lập tức nghĩ đó là Diệp Phàm.

Cứ thế, hắn điệu thấp đi về hướng Kinh thành số 81.

Đi được một lúc, Diệp Phàm đi vào một con ngõ tương đối vắng vẻ, không có ai cả.

Đi thêm hai bước, Diệp Phàm đột nhiên dừng lại.

Hắn đứng yên tại chỗ, dao Hổ Phù trượt từ trong tay áo ra, lóe lên ánh sáng âm lãnh, sống dao ẩn hiện sát cơ.

Diệp Phàm đứng bất động, nói với hư không một câu: "Mày là ai?

Theo tao làm gì?" Lý Hoa cũng im hơi lặng tiếng.

Vài giây sau, sau lưng Diệp Phàm truyền đến tiếng người đáp xuống đất.

Diệp Phàm xoay người.

Đối phương kéo khăn che mặt màu đen xuống, là một thanh niên tuấn mỹ trạc tuổi Diệp Phàm, tròng mắt thế mà lại có màu xanh lam u tối.

Diệp Phàm hoành dao Hổ Phù trước ngực. "Tao hỏi lại một lần nữa, mày từ đâu tới?" Theo lời Lý Hoa, còn một hai cây số nữa là đến nơi rồi.

Kinh thành số 81 hiện tại là cứ điểm cuối cùng của bọn họ, tuyệt đối không thể để lộ cho người ngoài.

Bất luận là ai cũng không được.

Cho nên hắn chọn dừng lại ở đây, nghĩ cách đuổi kẻ này đi rồi mới đi tiếp. "Nó theo bao lâu rồi?" Lý Hoa hỏi. "Từ lúc chúng ta vừa vào thành tao đã cảm nhận được khí tức của nó, nhưng e là không chỉ lúc đó, có thể nó đã bám theo từ sớm hơn." Diệp Phàm trả lời.

Hắn biết ngay mà, cái cảm giác kỳ quái cứ lởn vởn quanh mình mãi, hóa ra là vì nguyên nhân này.

Không ngờ lại còn có truy binh khác ở đây.

Hắn rốt cuộc là ai?

Diệp Phàm hỏi: "Là Lý Hiển phái mày đến à?" Đối phương giật khăn che mặt ném sang một bên, rồi rút một khẩu súng từ thắt lưng ra. "Ngại quá, hôm nay mày không thể sống sót rời khỏi con phố này." Diệp Phàm nhường mày: "Người trẻ tuổi sao sát khí nặng thế?

Có gì từ từ nói, mày rốt cuộc muốn làm gì?" "Đương nhiên là muốn mạng của mày." Giọng thanh niên lạnh xuống, bóp cò bắn một phát về phía tim Diệp Phàm.

Diệp Phàm đã sớm chuẩn bị, mạnh mẽ nghiêng người né tránh.

Hắn có chút cạn lời rồi.

Không phải chỉ là tìm một chỗ trốn thôi sao, đâu ra mà lắm chuyện phiền phức thế?

Hết ảo ảnh mắt trận tấn công lại đến truy binh bí ẩn, chưa xong chưa dứt hả, không thể đợi hắn đến Kinh thành số 81 rồi hãy làm mấy trò này sao?

Diệp Phàm vừa thầm nghĩ trong lòng, vừa từ từ giơ tay lên: "Người anh em, khí số Lý Hiển đã tận.

Hôm qua mưa băng ở Kinh thành cậu cũng thấy rồi đấy, đó đều là tội lỗi của Lý Hiển và đám bộ hạ.

Tôi lần này đến là để trả lại cho bách tính một thái bình thịnh thế, cậu hà tất phải ngăn cản tôi?" Hắn vừa cố gắng dùng miệng lưỡi thuyết phục đối phương, vừa siết chặt dao Hổ Phù trong tay, chuẩn bị khai chiến bất cứ lúc nào.

Thanh niên rõ ràng do dự, lạnh lùng nhìn hắn: "Mày nói cái gì?

Mày có chứng cứ gì?

Mày nói trận thiên tai đó... là do thúc phụ tao gây ra?

Mày dựa vào đâu mà biết?" Diệp Phàm nghe xong câu này cũng hơi ngớ người.

Hắn nói Lý Hiển là thúc phụ của hắn?

Diệp Phàm hạ tay xuống, sờ sờ sống mũi: "Không thể nào, cậu nói Lý Hiển là thúc phụ cậu?

Không phải ruột thịt chứ hả, lão ta đâu ra đứa cháu lớn thế này?" Lúc này Lý Hoa lên tiếng: "Là Lý Minh Hoàn.

Chương 1128

Hắn không phải cháu ruột Lý Hiển, là con nuôi Lý Hiển nhận về.

Hắn hiện tại đang làm việc ở Cẩm Y Vệ, không được trọng dụng lắm, không biết Lý Hiển đã cho hắn uống thuốc mê gì." Lý Hoa không đợi Diệp Phàm nói thêm câu nào, tiếp tục: "Cậu đưa Hổ Phù cho hắn xem, sau đó tôi sẽ kể cho cậu một chuyện, cậu sẽ biết cách nói chuyện với hắn.

Nếu có hy vọng, còn có thể kéo hắn về làm đồng minh." Diệp Phàm gật đầu, lùi lại nửa bước: "Cậu nói đi." Lý Hoa nói rất nhanh: "Năm năm trước, em gái Lý Minh Hoàn chết bất đắc kỳ tử.

Trước đó hắn rất muốn đưa em gái rời khỏi Kinh thành, nhưng vì hắn biết một số cơ mật, Lý Hiển vì để không cho hắn đi nên đã giết em gái hắn." Diệp Phàm nghe xong chấn động.

Hắn sớm biết Lý Hiển không phải thứ tốt lành gì, nhưng không ngờ lão ta lại khốn nạn đến mức độ này? "Còn gì nữa không?" Diệp Phàm truy hỏi.

Giây phút này hắn nhận ra Lý Hoa nói đúng, có chuyện này thì thuyết phục Lý Minh Hoàn dễ hơn nhiều.

Nhìn thái độ nhận giặc làm cha của Lý Minh Hoàn, chắc chắn hắn căn bản không biết chuyện em gái mình bị Lý Hiển hại chết.

Chỉ cần hiện tại vạch trần, tự nhiên có thể kéo hắn vào phe mình.

Lý Hoa vừa nói xong, Diệp Phàm liền xua tay với Lý Minh Hoàn: "Người trẻ tuổi đừng xúc động.

Cậu ở Cẩm Y Vệ vào sinh ra tử bao nhiêu năm, Lý Hiển chẳng lẽ thực sự coi cậu là người sao?

Chỉ điểm này thôi cậu còn chưa nhìn rõ lão ta là loại hàng sắc gì à?" Lý Minh Hoàn tức giận bắn thêm một phát nữa về phía hắn, bị Diệp Phàm né được. "Không cho phép mày sỉ nhục thúc phụ tao như vậy!

Người mới là chủ nhân thích hợp nhất của thiên hạ này!" "Đừng liếm nữa người anh em." Diệp Phàm né tránh xong thì cạn lời, tiếp tục giao lưu với Lý Hoa trong không gian nguyên thần: "Chuyện em gái hắn bị Lý Hiển giết tôi biết rồi, chứng cứ đâu?

Sao cậu biết được?

Cho tôi chứng cứ, nếu không nhìn cái đức hạnh quỷ mê tâm khiếu của hắn sẽ không tin tôi đâu." Lý Hoa gật đầu: "Đương nhiên, là vì năm năm trước lúc Lý Hiển giết em gái Lý Minh Hoàn tôi tình cờ có mặt ở đó.

Lúc ấy Lý Hiển chưa nghi kỵ tôi như bây giờ nên mới để tôi nhìn thấy." Diệp Phàm đáp: "Nói tiếp đi, tôi nghe đây." "Ngày em gái hắn chết là ngày 25 tháng 7.

Trước khi đi, câu cuối cùng cô ấy nói với Lý Minh Hoàn là 'Em về sẽ mua cho anh hạt dẻ rang ở con phố đối diện'.

Ngoài ra, tôi biết cô ấy chôn ở đâu.

Ở đó có một tấm bia đá do Lý Hiển lập, dưới bia đá có cây trâm phỉ thúy của cô nương đó, cũng là một pháp khí." Diệp Phàm càng nghe càng thấy ly kỳ, cảm thán: "Chuyện nhà họ Lý các người đúng là đa dạng phong phú thật." Lại còn một cô bé trên người cũng có pháp khí?

Vũ khí siêu năng là thứ ai cũng có thể có sao?

Nhà họ Lý hào phóng thế?

Lý Hoa ngắn gọn: "Bớt nói nhảm." Sau đó hắn lại dặn dò Diệp

Phàm vài chi tiết, Diệp Phàm gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Thế là ngay khi Lý Minh Hoàn sắp bắn phát tiếp theo, Diệp Phàm lập tức giơ dao Hổ Phù trong tay lên, để lộ hoa văn hình hổ đặc trưng của triều đại Lý tính trên đó. "Đợi đã, đừng động thủ!

Lý Minh Hoàn, tôi có chuyện muốn nói." Lý Minh Hoàn nhìn thoáng qua con dao, nhíu mày: "Dao Hổ Phù của Cẩm Y Vệ sao lại ở trong tay mày!

Còn nữa, tại sao mày biết tên tao?" Diệp Phàm cười cười: "Lý tiên sinh, cái Kinh thành này không phải cứ là người nhà họ Lý các cậu thì cái gì cũng biết đâu." Lý Minh Hoàn lạnh lùng nhìn hắn: "Mày rốt cuộc muốn làm gì?" Diệp Phàm nhún vai: "Cậu trả lời tôi trước, tại sao cậu nhất định phải giết tôi?" Lý Minh Hoàn trầm mặc một chút: "Hôm qua tao đã thấy tụi mày làm gì dưới cái thiên tai đó.

Thiên tai có phải do mày mang đến không, mày và cái lão già kia." "Ây dà," Diệp Phàm giơ tay, "Thế là cậu sai rồi." Lý Minh Hoàn không đáp. "Đừng có làm ơn mắc oán chứ.

Tôi đã nói thiên tai là vấn đề của thúc phụ Lý Hiển nhà cậu, cũng là do thuộc hạ Từ Long của lão làm cái Bát Tiên Trác vơ vét mỡ dân dẫn đến thiên khiển.

Tôi là người giải quyết thiên tai, cậu đừng có vu oan cho người tốt." Lý Minh Hoàn nói: "Mày có chứng cứ gì?" Diệp Phàm bất lực gật đầu: "Được thôi, cậu nói hôm qua cậu thấy bọn tôi làm gì gần chỗ thiên tai, vậy cậu nhận ra cái này không?" Hắn lại điều động một tia pháp thuật yếu ớt.

Một con bạch long khổng lồ cõng đóa sen vàng rực rỡ hiện ra sau lưng hắn trong nháy mắt, có tư thế ngửa mặt lên trời gầm thét, rồi nháy mắt biến mất.

Lý Minh Hoàn nhìn thấy, hồ nghi liếc hắn một cái, bán tín bán nghi từ từ hạ súng xuống. "Tường thụy Cự long ngậm hoa sen đó... là mày làm?" Diệp Phàm thản nhiên gật đầu: "Đương nhiên rồi, cậu tự cảm nhận khí tức vừa rồi xem, có phải giống hệt Bàn Long hôm qua không?

Tôi là cứu vạn dân khỏi nước sôi lửa bỏng, không phải tội nhân." Sát khí trên người Lý Minh Hoàn yếu đi một chút: "Vậy con dao Hổ Phù này là thế nào?" Diệp Phàm lập tức đáp: "Cậu nhận ra dao Hổ Phù thì tôi yên tâm rồi.

Tôi nhớ Cẩm Y Vệ các cậu có quy tắc này đúng không?

Hổ phù là trọng khí binh quyền, ở trong tay ai, các cậu phải nghe lệnh người đó." Lý Minh Hoàn hiển nhiên do dự: "Đúng là có quy tắc này không sai." Diệp Phàm không cho hắn cơ hội nói tiếp, trực tiếp cắt ngang, cao giọng: "Đã có quy tắc này thì cậu còn do dự cái gì?

Hổ phù ở trong tay ta, ta hiện tại chính là người lãnh đạo Cẩm Y Vệ.

Cậu thân là đại trung thần đệ nhất kim triều, chẳng lẽ muốn làm trái sao?" Lý Minh Hoàn nhất thời thực sự có chút bị dọa.

Lý Hoa "chà" một tiếng: "Không ngờ à nha, đúng là ra dáng ra hình phết, khí thế thế này là tôi tôi cũng bị cậu lừa." "Giờ cậu mới biết tôi đáng tin à?" Diệp Phàm giơ dao Hổ Phù cười ung dung, mắt nhìn Lý Minh Hoàn nhưng trong lòng lại phản bác Lý Hoa một câu.

Hắn thầm nghĩ người nhà họ Lý các người đều chẳng phải đèn cạn dầu.

Hắn đối phó với người khác, bất kể là Trương Nguyên Dũng hay Từ Long, Nghiêm Bác Đạt, đều không căng thẳng như vậy.

Chỉ có đối mặt với người nhà họ Lý mới thấy áp lực.

Hắn thực sự không muốn dính líu đến mấy người họ Lý nữa, không phải Lý Hiển thì là Lý Hoa, giờ lại thêm một Lý Minh Hoàn.

Lý Minh Hoàn nghe hắn nói xong, do dự vài giây, từ từ hạ súng xuống, nhưng vẫn nắm chặt, làm ra tư thế sẵn sàng giơ lên lại bất cứ lúc nào. "Cậu vẫn không chịu tin tôi sao?" Diệp Phàm mặt không đổi sắc giơ hai tay lên, lại khoe dao Hổ Phù một lần nữa. "Lý đại nhân, cậu là trung thần Cẩm Y Vệ, tôi biết cậu một lòng vì nước nhà, nhưng tôi thực sự không hứng thú với quyền lực.

Cự long hôm qua là tôi liều chết triệu hồi đến để bình định thiên tai." "Tôi có thể tin cậu không?" Lý Minh Hoàn chậm rãi hỏi. "Cậu nói gì vậy?" Diệp Phàm cười cười, trông rất ra dáng. "Nếu cậu vẫn không tin tôi là người tốt, không tin tội nghiệt là do ông thúc phụ nuôi của cậu gây ra, vậy tôi sẽ nói cho cậu thêm một chuyện.

Đợi tôi nói xong, cậu sẽ biết tại sao thời đại của Lý Hiển nên kết thúc." Lý Minh Hoàn nhướng mày: "Chuyện gì?

Mày còn muốn nói gì?" Diệp Phàm thầm nghĩ, người thanh niên này xem ra bị Lý Hiển tẩy não khá nghiêm trọng, tin tưởng không nghi ngờ vào quyền lực thống trị của hôn quân đó.

Một sức mạnh trẻ tuổi tốt như vậy, tất nhiên không thể táng tống trong tay Lý Hiển.

Hôm qua hắn không chú ý có ai bên cạnh, theo lý thuyết trong phạm vi bình phong pháp trận của Chu Công thì không ai có thể nhìn thấy bọn họ, huống chi là nghe đối thoại.

Chắc là Lý Hiển đặc biệt cài cắm Cẩm Y Vệ trong đám đông, giám sát chặt chẽ động tĩnh của họ, mà Lý Minh Hoàn tình cờ nhìn thấy thứ không nên nhìn.

Lý Minh Hoàn có bản lĩnh như vậy, mười phần thì đến tám chín

phần cũng là siêu năng võ giả, là nhân tài đáng lôi kéo.

Nhưng tuyệt đối không thể để hắn quay về báo cáo những chuyện này cho Lý Hiển.

Diệp Phàm chỉnh lại sắc mặt, nhớ lại loạt chi tiết Lý Hoa kể, mở miệng nói: "Em gái cậu là Lý Minh Chước, chết vào ngày 25 tháng 7 năm năm trước.

Trước khi rời nhà, cô ấy định mua cho cậu một túi hạt dẻ rang ở phố đối diện.

Chương 1129

Và nguyên nhân cái chết của cô ấy là do không chịu khuất phục Lý Hiển, không chịu ủy thân làm vợ bé cho lão ta." Câu nói này cơ bản là từng chữ tru tâm, giẫm đạp lên nỗi đau lớn nhất bao năm qua của Lý Minh Hoàn.

Sắc mặt hắn lập tức biến đổi, khí tức pháp thuật trên người bắt đầu bạo trướng. "Mày đang nói cái gì?

Đồ tiểu nhân bỉ ổi, em gái tao rõ ràng bị thích khách giết chết, căn bản không phải như mày nói!" Năm đó hai người bọn họ cùng được Lý Hiển nhận nuôi và ban họ.

Trong lòng hắn, cô em gái nhỏ Lý Minh Chước thân thiết nhất luôn hoạt bát đáng yêu, tri thư đạt lý, thiên phú siêu năng lực cũng rất cao.

Trước khi chết không lâu còn định đi bệnh viện gần đó thực tập, nói muốn làm bác sĩ cứu người.

Cô quyết tâm dùng siêu năng lực của mình để nâng cấp cải thiện tất cả thiết bị y tế hiện đại, khiến mọi bệnh tật tan biến.

Một cô gái tốt đẹp như vậy, thế mà lại chết trên đường mua hạt dẻ rang về cho hắn.

Lý Minh Hoàn nghĩ đến đây liền thấy tim đau nhói, hốc mắt đỏ hoe.

Thanh niên xa lạ trước mặt này lại dám nói những lời sỉ nhục em gái hắn! "Ây, cậu đừng vội, nghe tôi từ từ kể đã.

Lý Hiển nói với cậu đúng là như vậy, tình cờ có một cung nữ nhìn thấy em gái cậu gặp thích khách trên đường về, kết quả thi cốt vô

tồn." Lý Minh Hoàn trông có vẻ không muốn nghe tiếp, giơ súng lên định nhắm vào hắn.

Diệp Phàm vội vàng cao giọng cắt ngang: "Tôi biết nơi chôn cất cô ấy, tôi đưa cậu đi!" Cánh tay cầm súng của Lý Minh Hoàn cứng đờ lại.

Giọng hắn rốt cuộc bắt đầu run rẩy vào giờ khắc này, ý thức được nội tâm mình vẫn vô cùng khao khát biết nơi chôn cất em gái.

Diệp Phàm nói không sai một chữ, chính là những lời đó.

Hắn đã tin suốt năm năm.

Lý Hoa chắp tay sau lưng trong không gian nguyên thần, khá cảm khái mượn mắt Diệp Phàm ngẩng đầu nhìn bầu trời xanh thẳm như nước, thầm nghĩ may mà năm đó Lý Hiển không buông bỏ được Lý Minh Chước nên đã lập cho cô một cái bia.

Nếu không hôm nay tình huống này thật sự rất khó giải quyết.

Lý Minh Hoàn ngẩn người nhìn bọn họ, dường như có chút hoảng hốt, hồi lâu sau mới tìm lại được thần trí. "Mày nói mày biết nơi chôn cất em gái tao?

Tại sao mày lại biết?

Mày rốt cuộc là ai?

Mày... có thể đưa tao đi gặp em ấy không?" Diệp Phàm cũng là con người, còn là người đàn ông có vợ có con, đương nhiên có lòng trắc ẩn.

Nghe Lý Hoa kể thì người thân huyết thống thực sự của Lý Minh Hoàn chỉ có cô em gái đó.

Diệp Phàm cảm thán với Lý Hoa một câu: "Lý Hiển đúng là không ra gì." Lý Hoa mặt vô cảm gật đầu: "Cậu nói đúng, nhưng năm đó lão

ta quả thực rất thích cô nương kia.

Muốn giữ Lý Minh Hoàn lại chỉ là một nguyên nhân, quan trọng nhất là Lý Minh Chước không chịu theo lão." Diệp Phàm nhìn Lý Minh Hoàn, nói: "Tôi có thể đưa cậu đi, chỉ có một yêu cầu." Lý Minh Hoàn vội vàng hỏi: "Yêu cầu gì tao cũng đồng ý, mày nói đi!" Hắn cắm súng vào bao bên hông, thu lại khí tức pháp thuật, hoàn toàn không muốn động thủ với Diệp Phàm nữa.

Tuy rằng đoán chừng đợi Diệp Phàm kể xong đầu đuôi câu chuyện, Lý Minh Hoàn sẽ tự khắc không muốn làm tay sai cho Lý Hiển nữa, đến lúc đó khuyên hắn phản chiến thì tỷ lệ thành công sẽ cao hơn.

Đã như vậy, hiện tại không cần vội nói đến vấn đề này.

Diệp Phàm ngừng một chút, trả lời: "Tôi nói điểm thứ nhất trước, còn lại nói sau.

Đó là cậu không được nói chuyện hôm nay gặp tôi cho bất kỳ ai, một chữ cũng không được nói." Lý Minh Hoàn gật đầu không chút do dự: "Không vấn đề gì, đi thôi." Diệp Phàm gật đầu, theo lộ tuyến Lý Hoa vừa chỉ, kéo thấp vành nón lá, quay đầu đi ra khỏi cửa sau thành một lần nữa.

Diệp Phàm thở dài.

Hắn mới vừa vào đi chưa được hai bước đã phải ra lại, đúng là muốn mạng.

May mà hiện tại gần cửa sau vẫn không một bóng người, nơi này chắc rất ít người biết nên không có lính canh cũng không có giám sát. "Cái cửa sau này người khác không biết, chẳng lẽ Lý Hiển cũng không biết sao?" Diệp Phàm hỏi Lý Hoa trong không gian hồn phách. "Lý Hiển cũng đâu phải kẻ chu toàn đến thế, chưa chắc hắn đã nhớ ra

chuyện này đâu." Lý Hoa cụp mắt xuống, trả lời có vẻ lơ đễnh, ngữ khí chẳng hề để Lý Hiển vào mắt, dường như cũng chẳng quan tâm lắm đến an nguy của bản thân. "Cái cửa sau này vốn dĩ chỉ có số ít người trong hoàng thất từng thấy, là năm đó tôi và người của Cẩm Y Vệ trù tính xây dựng.

Lý Hiển chắc mẩm cậu là người ngoài, căn bản không biết đến sự tồn tại của cánh cửa này nên mới không cho người mai phục ở đây." Lý Hoa vừa nói vừa cảm thấy có chút không đúng, nhưng lại không rõ không đúng ở chỗ nào.

Tuy Lý Hiển không đủ chu toàn, nhưng thế này thì cũng quá sơ hở rồi.

Hắn rõ ràng biết mình và Diệp Phàm đang đi cùng nhau cơ mà.

Diệp Phàm nghe xong thì chấp nhận lý do này.

Hiện tại hắn đang cùng Lý Minh Hoàn chạy song song về phía một khu vườn hoàng gia rất nhỏ ở ngoại ô, bình thường gần như không có ai lui tới, cũng chẳng có lính canh.

Hắn nói chuyện với Lý Hoa xong liền quay sang giao tiếp với Lý Minh Hoàn. "Sở dĩ tôi biết phần mộ của em gái anh ở đâu, là bởi vì năm xưa tôi từng làm việc trong hoàng thất.

Lúc Lý Hiển làm chuyện đó, tôi vừa khéo đi ngang qua." Diệp Phàm cũng là một tay bịa chuyện thượng thừa, mấy loại lời nói dối này hắn mở miệng là tuôn ra, Lý Minh Hoàn cơ bản không tìm thấy chút sơ hở nào. "Anh nói anh từng làm việc trong hoàng thất, nhưng sao tôi chưa từng gặp anh?" Lý Minh Hoàn có chút nghi hoặc hỏi.

Qua một hồi tiếp xúc, anh ta cơ bản đã bị Diệp Phàm thuyết phục, tự nhiên cùng hắn trò chuyện rôm rả.

Tuy nhiên chưa đợi hai người nói xong, Lý Hoa đã ý thức được

chỗ nào không ổn, cậu ta lên tiếng cắt ngang lời Diệp Phàm trong không gian nguyên thần. "Có vấn đề, vừa rồi may mà chúng ta không trực tiếp về Kinh thành số 81." Diệp Phàm hỏi: "Sao thế?" "Lý Minh Hoàn là tự mình đi theo, nhưng Lý Hiển thực ra biết cái cửa này, thế mà hắn lại không phái bất cứ quân đội nào tới canh giữ." Lý Hoa không nói tiếp, vì cậu ta biết Diệp Phàm có thể hiểu được.

Diệp Phàm rít lên một tiếng: "Ý cậu là..." Hắn nháy mắt đã hiểu ý Lý Hoa.

Lý Hiển tuy không thông minh tuyệt đỉnh nhưng cũng không ngốc đến mức ấy.

Khả năng cao là hắn cố ý để lộ cửa sau cho bọn họ, bản thân hắn đang dùng thủ đoạn nào đó để giám sát.

Diệp Phàm đảo mắt, đột nhiên nảy ra kế sách. "Lý đại nhân, mạo muội hỏi một câu, anh có biết chướng nhãn pháp không?" Diệp Phàm quay đầu, nháy mắt với Lý Minh Hoàn, ngữ khí giảo hoạt hỏi.

Lý Minh Hoàn không hiểu ý hắn, nhưng do dự một chút vẫn gật đầu: "Chướng nhãn pháp là bài bản cơ bản, đương nhiên tôi biết." Diệp Phàm ra dấu tay OK, trong lòng hơi yên tâm một chút.

Lý Minh Hoàn tuy không mạnh đến mức bất khả chiến bại, nhưng năng lực của anh ta đối phó với mấy tên tôm tép riêu cua vẫn dư sức. "Lát nữa lúc quay lại, chúng ta vẫn sẽ đi đường này." Diệp Phàm ung dung nói, "Đến lúc đó chúng ta phải đi đến một nơi, có thể cần dùng đến chướng nhãn pháp của anh, làm phiền anh rồi, Lý đại nhân." Lý Minh Hoàn tuy do dự nhưng vẫn gật đầu.

Anh ta không mở miệng hỏi, nhưng nhìn dáng vẻ tính trước làm sau của Diệp Phàm hiện tại, dường như hắn rất chắc chắn rằng sau đó bọn họ tuyệt đối sẽ không trở mặt thành thù.

Lý Minh Hoàn không phải kẻ hiếu sát, nhưng cũng sẽ không cho phép người ngoài lấy em gái mình ra làm trò đùa.

Chẳng lẽ...

Chương 1130

tất cả những gì người này nói đều là sự thật?

Vì Diệp Phàm hiện tại không thể sử dụng pháp lực, đi đường chỉ có thể dùng chân chạy, hiệu suất hơi thấp một chút nhưng cũng không chậm hơn bao nhiêu.

Khu vườn hoàng gia kia cách đó không xa, lái xe vài phút là tới.

Nửa tiếng sau, bọn họ cuối cùng cũng nhìn thấy khu vườn kia.

Hiện tại phần lớn đất đai đều đã hoang phế, nhìn qua là biết Lý Hiển chưa từng phái người tới dọn dẹp.

Diệp Phàm nhướng mày, đột nhiên nghĩ đến một khả năng.

Con cáo già quỷ kế đa đoan kia e là sợ người ta phát hiện ra mộ bia của Lý Minh Chước nên mới không cho người tới chăm sóc nơi này.

Hắn dừng lại ở cửa.

Lý Minh Hoàn nhìn hắn một cái: "Sao thế?

Không đi tiếp nữa à?" Diệp Phàm hỏi trong lòng: "Tiếp theo đi thế nào, cậu nói cho tôi biết." Lý Hoa nhắm mắt lại: "Về phía Nam một trăm bước, rồi sang phía Đông hai trăm ba mươi bước, dưới một gốc cây hạnh." Diệp Phàm gật đầu, vẫy tay với Lý Minh Hoàn, ra hiệu cho anh ta đi theo.

Hai người nhìn trái nhìn phải, xác định không có lính canh nào liền trực tiếp đi vào.

Bọn họ đi theo lộ tuyến Lý Hoa chỉ dẫn đến dưới gốc cây hạnh khô héo kia, quả nhiên nhìn thấy một tấm bia đá nhỏ.

Bên trên khắc hai chữ "Minh Chước", nét chữ rất đẹp, hẳn là

chuyên môn thuê người tới khắc, không có ngày sinh ngày mất, cũng không có bất kỳ văn bia nào.

Chỉ có hai chữ kia, ám chỉ ngôi mộ này chôn cất thi cốt của một thiếu nữ.

Nam nhi có lệ không dễ rơi, nhưng Lý Minh Hoàn chỉ mới nhìn thấy hai chữ kia liền ôm mặt khóc không thành tiếng. "Em gái tôi, năm nó đi mới mười bảy tuổi." Là lứa tuổi đẹp nhất của một người con gái.

Diệp Phàm lắc đầu, cảm thán đáng tiếc.

Hắn nghĩ nghĩ rồi bước lên phía trước, sờ soạng trong đất gần bia mộ một chút, từ một gò đất nhỏ móc ra một vật.

Hắn cầm lấy đưa cho Lý Minh Hoàn. "Đây là di vật cuối cùng của em gái anh.

Tùy ý anh thôi, chôn nó xuống hoặc mang theo bên người đều được, anh quyết định đi." Đó là cây trâm phỉ thúy của Lý Minh Chước, là quà Lý Minh Hoàn tặng cho cô, cũng là thứ duy nhất trên người cô năm đó có thể đại diện cho thân phận.

Lý Minh Hoàn không nói một lời bước lên, đối diện với bia mộ em gái nhắm mắt lại.

Diệp Phàm tìm một khoảng đất trống bên cạnh ngồi xếp bằng, nhìn đồng hồ trên cổ tay, đã là giữa trưa.

Hắn bắt đầu nói chuyện với Lý Hoa. "Thời gian của chúng ta không nhiều, cũng không biết anh ta còn muốn tưởng niệm đến bao giờ.

Haizz, cậu nói xem Lý Hiển cái thứ cẩu tặc này, rõ ràng đều nhận người ta làm cháu gái rồi, sao còn có thể nổi lòng sắc dục được chứ?" Lý Hoa nhún vai, cũng nhìn Lý Minh Hoàn đang đau khổ, thở dài tiếc

nuối: "Lý Minh Chước hồi nhỏ thì không sao, sau khi lớn lên đình đình ngọc lập, Lý Hiển liền chấm cô ấy, cứ đòi bao nuôi cô ấy làm vợ lẽ.

Tính cách Lý Minh Chước rất cương liệt, lúc đó kiên quyết không nghe theo." Lại thêm lúc đó Lý Minh Hoàn đã có ý định đưa cô rời khỏi Kinh thành, tới tới lui lui, Lý Hiển liền tung ra hạ sách này.

Tiếc hận vô cùng, lúc đó cô ấy đã thực tập ở bệnh viện lớn nổi tiếng nhất Kinh thành, là một siêu năng võ giả có thể trị bệnh cứu người, lại chết đơn giản như vậy.

Nửa giờ sau, cảm xúc của Lý Minh Hoàn hơi ổn định lại một chút, liền đi về phía hắn.

Thấy Diệp Phàm đang ngồi xếp bằng, Lý Minh Hoàn liền ngồi xổm xuống trước mặt hắn. "Thật sự là... chú tôi, Lý Hiển làm sao?" Ngữ khí Lý Minh Hoàn nặng trĩu. "Đương nhiên rồi, trừ hắn ra, ai còn có quyền lực chôn cất em gái anh trên địa bàn hoàng gia?

Anh bây giờ không nghi ngờ nữa chứ?

Cây trâm kia anh khẳng định nhận ra." Diệp Phàm ngữ khí rất bình tĩnh.

Lý Minh Hoàn trầm mặc một chút, gật gật đầu.

Thấy Lý Minh Hoàn đã tin tưởng, Diệp Phàm yên tâm.

Hắn gật đầu, chống cằm ngồi vẻ điệu bộ lơ đễnh, mở miệng nói: "Năm năm trước, em gái anh nói là đi mua hạt dẻ rang cho anh, kỳ thực không phải như vậy.

Cô ấy bị Lý Hiển lấy cớ có việc gọi vào phủ đệ Lý Hiển, cho nên anh không cần áy náy." Ngữ khí của hắn bình bình đạm đạm, nhưng Lý Minh Hoàn nghe mỗi một chữ đều cảm thấy đau khổ tột cùng.

Trước kia anh ta chưa từng nghĩ tới chân tướng lại là như thế này.

Dù sao khoảng thời gian đó Lý Hiển cũng biểu hiện vô cùng buồn bã, thậm chí còn đích thân tế điện Lý Minh Chước.

Hiện tại xem ra đều là làm bộ làm tịch sao? "Cô ấy có thể là đã dự liệu được kết cục của mình, cho nên không nói với anh quá nhiều." Diệp Phàm biết như vậy rất tàn nhẫn, nhưng Lý Minh Hoàn nhất định phải biết, vì thế hắn cố gắng kể lại một cách uyển chuyển, "Trước đó Lý Hiển đã nhiều lần quấy rối Lý Minh Chước, cô ấy cự tuyệt không chấp nhận.

Cuối cùng Lý Hiển lừa cô ấy vào nhà mình, ác hướng đảm biên sinh*, cũng là vì muốn luôn trói buộc anh bên cạnh, liền giết cô ấy." (*Ác hướng đảm biên sinh: Cái ác nảy sinh từ sự to gan lớn mật) Lúc đó quyền lực còn có thể một tay che trời, Lý Hiển đương nhiên sẽ không để một cô nương nhỏ bé vào mắt, cho dù cô ấy là cháu gái trên danh nghĩa của hắn cũng vậy.

Cây trâm phỉ thúy ngay trước mắt, Lý Minh Hoàn không tin cũng phải tin.

Anh ta đau khổ nhắm mắt, cẩn thận từng li từng tí đem trâm cài giấu vào trong ngực. "Dám hỏi vị nhân huynh này, anh tên là gì?" "Tôi họ Diệp." Diệp Phàm ngừng lại, không nói ra tên thật của mình, "Tôi tên là Diệp Đường." Hắn lấy họ của mình và Đường Nhược Tuyết tùy tiện bịa ra một cái tên giả.

Lý Minh Hoàn tin tưởng không nghi ngờ, đưa tay về phía hắn: "Cảm ơn anh, Diệp huynh.

Nhờ có anh tôi mới có thể tìm được di vật cuối cùng của em gái.

Hiện tại Hổ phù Cẩm Y Vệ cũng đang ở trên tay anh, tôi sẽ nghe lệnh anh." Diệp Phàm bắt tay anh ta, sau đó khiêm tốn nói: "Nghe lệnh tôi thì không cần đâu Lý đại nhân.

Tôi hiện tại chỉ cần anh giúp tôi một chút việc nhỏ, nhưng anh bây giờ còn cho rằng mình là người của Cẩm Y Vệ sao?" Lý Minh Hoàn do dự một chút, lắc đầu, ngữ khí kiên định: "Tôi sẽ không nghe Lý Hiển nữa, từ hôm nay tôi với hắn không đội trời chung.

Diệp huynh, sau này tôi đi theo anh." "Được, tôi hiện tại đang cần một siêu năng võ giả lợi hại như anh." Diệp Phàm cười rộ lên, đại công cáo thành.

Sau đó hắn còn không quên chém gió với Lý Hoa trong không gian nguyên thần: "Không ngờ chuyện cậu nhóc biết lại nhiều như vậy, có cậu thì tôi đâu cần bản đồ phòng thủ thành phố gì nữa." "Bớt nói nhảm." Lý Hoa mặt vô biểu tình mắng hắn, "Mau chóng đưa hắn về đi, cẩn thận đừng để người của Lý Hiển phát hiện, đoán chừng còn đang đợi chúng ta ở cửa sau đấy." Diệp Phàm gật đầu, đứng dậy, thuận tiện kéo Lý Minh Hoàn cùng đứng lên, dứt khoát nói: "Đi thôi, về Kinh thành, xử đẹp tên khốn nạn Lý Hiển!" Cùng lúc đó, Lý Hiển đang ở trong phòng giám sát dưới lòng đất tại phủ đệ của mình, nhìn chằm chằm vào cửa sau Kinh thành không một bóng người.

Trương Đại Thụ đứng bên cạnh hắn. "Sao bọn chúng đột nhiên đi mất rồi?" Lý Hiển ngữ khí âm lãnh hỏi.

Trương Đại Thụ trầm mặc một chút: "Lý Minh Hoàn tên tiểu tử kia là hành động đơn độc.

Vừa rồi tôi thấy bọn họ đi cùng nhau, tên nhóc đó chẳng lẽ đã đầu hàng địch rồi sao?

Đại nhân, còn muốn giữ hắn lại không?" Lý Hiển không trả lời ngay.

Muốn nói Lý Minh Hoàn thực sự vô dụng thì không phải, năng lực của hắn lại là một quả bom hẹn giờ.

Hơn nữa giữ hắn lại cũng là do chút tâm lý áy náy của Lý Hiển đối với Lý Minh Chước quấy phá.

Chương 1131

Nếu không phải chút áy náy này, hắn e là đã sớm giết người diệt khẩu cả Lý Minh Hoàn rồi, đâu còn đợi hắn trưởng thành, trở thành một mối đe dọa. "Thằng nhóc này ở trong Cẩm Y Vệ có chút uy vọng, trước tiên đừng động vào hắn.

Qua một thời gian nữa đợi mọi vấn đề đều giải quyết xong, ta tự nhiên sẽ xử lý hắn." Trương Đại Thụ gật đầu: "Tôi hiểu rồi." Lý Hiển nhìn màn hình giám sát đến giờ vẫn không có ai, nói: "Không thể nào, ta rõ ràng không tiếp xúc với tên nhóc Lý Minh Hoàn kia, chẳng lẽ là hắn thông báo cho Diệp Phàm nên bọn họ mới đi rồi sao?" Trương Đại Thụ lắc đầu: "Chắc là không đâu.

Bọn họ muốn nhập kinh, cửa chính đã nghiêm phòng tử thủ, hiện tại cửa sau này là đường duy nhất đi được.

Bọn họ chỉ cần muốn trở về, khẳng định vẫn phải đi đường này." "Đến lúc đó chúng ta cứ đi theo bọn họ, xem bọn họ rốt cuộc muốn đi đâu." Lý Hiển nghĩ nghĩ, cũng chỉ đành đồng ý đề nghị này: "Được thôi, ngươi nói đúng, vậy thì đợi thêm chút nữa đi." Vừa rồi nhìn thấy Lý Minh Hoàn đột nhiên xuất hiện, sự bất an trong lòng hắn mới đậm thêm một tầng.

Dù sao sự áy náy với Lý Minh Chước năm năm qua vẫn chưa tiêu tan, hắn sợ nhỡ đâu Lý Minh Hoàn biết được chân tướng năm xưa.

Nhưng trong ấn tượng của hắn, ngày hắn giết Lý Minh Chước, hắn là không có ai nhìn thấy mới đúng.

Để đề phòng vạn nhất, hắn lần nữa ra thêm một mệnh lệnh cho Trương Đại Thụ: "Theo kế hoạch hành động vừa rồi của chúng ta, ngươi thêm một đội người nữa, đợi đi theo bọn họ đến nơi thì một

mẻ hốt gọn, nhớ bắt sống." Trương Đại Thụ lĩnh mệnh rời đi.

Lý Hiển tiếp tục ngồi trước màn hình giám sát nhìn, các con phố ở Kinh thành đều đang dần khôi phục người qua kẻ lại.

Thiên tai hôm qua tuy gây ra tổn thất, nhưng hắn đã phái một đám siêu năng võ giả đi trợ trận cứu tai, dưới sự gia trì của pháp lực, tốc độ khôi phục kinh tế của Kinh thành vẫn rất nhanh.

Vậy thì kế hoạch tiếp tục truy bắt Lý Hoa của hắn cứ tiến hành như thường cũng không có vấn đề gì.

Còn về phần đám Từ Long, hắn sớm muộn cũng phải trừ khử, tạm thời không tin được.

Nhưng hắn không ngờ tới, Trương Đại Thụ thực ra cũng đã sớm không định hiệu trung với hắn nữa.

Diệp Phàm dự liệu được điểm này, vì thế liền đưa Lý Minh Hoàn cùng về Kinh thành.

Nơi cửa sau này Cẩm Y Vệ đại khái đều biết, Diệp Phàm sau khi được Lý Hoa nhắc nhở liền hiểu ý cậu ta.

Lý Hiển không ngốc, tất nhiên biết có Lý Hoa ở đó, chặn cửa chính thì bọn họ nhất định sẽ đi cửa sau, không một bóng người chẳng qua chỉ là giả tượng.

Lý Hiển hẳn là đã sớm chuẩn bị người đợi bọn họ ở chỗ nào đó, nói không chừng còn muốn đi theo bọn họ đến Kinh thành số 81 xem sao.

Bản thân hắn đang bị thương, không dùng được pháp thuật, nếu vẫn cứ đi một mình thì có lẽ hắn bây giờ căn bản sẽ không về Kinh thành nữa.

Bất quá hiện tại có Lý Minh Hoàn làm trợ thủ, một siêu năng võ

giả mạnh như vậy nguyện ý giúp hắn, vậy hắn về Kinh thành căn bản không phải là vấn đề.

Thế là bọn họ giục ngựa phi nhanh về Kinh thành.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, cổng lớn Kinh thành vẫn có rất nhiều Cẩm Y Vệ và siêu năng võ giả đang tuần tra, thậm chí đều đã treo ảnh của Lý Hoa lên.

Bọn họ lặng lẽ vòng lại cửa sau.

Lúc này Lý Minh Hoàn lặp đi lặp lại do dự một chút, vẫn là hỏi ra miệng: "Diệp huynh, anh rốt cuộc là từ đâu tới?

Vì sao lại tới Kinh thành, sao lại liên quan đến nhiều chuyện như vậy?" Diệp Phàm nghĩ nghĩ, lại bịa thêm hai câu chuyện cho anh ta: "Tôi là đạo sĩ, vân du tứ phương, tới Kinh thành là để xem long mạch." Lý Minh Hoàn dường như lại bị hắn dọa sợ, khựng lại: "Xem long mạch là ý gì?

Ngài là thần thánh phương nào?" Diệp Phàm chắp tay với anh ta: "Lý đại nhân, chúng ta không đánh không quen biết, tôi sẽ nói cho anh." "Haizz, ngài là ân nhân của tôi, ngài ngàn vạn lần đừng gọi tôi là đại nhân, gọi tôi Minh Hoàn là được." Lý Minh Hoàn xua tay khiêm tốn.

Diệp Phàm cũng không muốn khách sáo nhiều với anh ta, dù sao hiện tại còn có chuyện quan trọng hơn cần làm, đối phó Lý Hiển và tìm được cứ điểm mới là việc cấp bách. "Minh Hoàn, thực ra tôi đến từ một môn phái tu đạo ở Cửu Huyền Sơn, nơi đó đều là siêu năng võ giả.

Chúng tôi dự đoán được Lý Hiển đã không còn thích hợp cầm quyền, đặc biệt đến để đề cử người cầm quyền mới." Lý Minh Hoàn gật đầu, nghe hắn tiếp tục giảng. "Lần này tôi tới trợ giúp Thiên mệnh

giả Lý Hoa thay thế Lý Hiển.

Đợi lát nữa chúng ta vào cổng thành xong, tôi sẽ giao cho anh việc anh cần làm." Lý Minh Hoàn rửa tai lắng nghe: "Ngài nói đi, tôi nhất định làm theo." "Cửa sau này không người canh gác là giả.

Đến lúc đó vừa vào trong, anh hãy dùng chướng nhãn pháp làm cho hai chúng ta tàng hình, sau đó chế tạo hai người giả, dẫn dụ về phía Nghiêm Bác Đạt." Lý Minh Hoàn nghe xong bừng tỉnh đại ngộ: "Hóa ra là kế sách này, dẫn bọn họ nội bộ lục đục?" "Không sai!" Diệp Phàm gật đầu.

Mấy thuộc hạ này đều phải tiêu diệt từng người một.

Hiện tại mất đi Trương Nguyên Dũng, còn có Trương Đại Thụ, Từ Long, Nghiêm Bác Đạt.

Hôm nay xử lý Nghiêm Bác Đạt trước, Từ Long và Trương Đại Thụ sau này hắn sẽ xử trí sau.

Hai người cứ như vậy ăn nhịp với nhau.

Lý Minh Hoàn người cũng thông minh, rất nhanh đã hiểu ý hắn.

Không bao lâu sau, bọn họ lại tiến vào cửa sau Kinh thành.

Lần này Diệp Phàm lại cẩn thận từng li từng tí điều động một tia pháp lực vi nhược để thăm dò xung quanh.

Bọn họ đi dọc theo con hẻm nhỏ kia thẳng về phía trước.

Diệp Phàm từ từ cảm giác được trên tường xung quanh xác thực có một số khí tức linh lực, đoán chừng có người đang nấp ở đó đợi bọn họ.

Giây tiếp theo, Diệp Phàm nhanh chóng ra hiệu cho Lý Minh Hoàn.

Lý Minh Hoàn gật đầu, pháp lực thuần bạch bay lên không trung, bao bọc lấy hai người bọn họ, che giấu khí tức.

Sau đó Diệp Phàm nhìn thấy bóng người lóe lên, hai cái bóng dáng y hệt bọn họ chạy về phía cực Nam.

Diệp Phàm trong lòng hiểu rõ, yên tâm dẫn anh ta đi về phía Kinh thành số 81.

Lần này bọn họ đi suốt dọc đường đều không gặp lại bất kỳ truy binh nào, giống như Diệp Phàm dự liệu.

Thực lực của Lý Minh Hoàn là có thể tin tưởng, anh ta tinh thông rất nhiều pháp thuật công thủ kiêm bị, ngay cả pháp khí cũng có không ít.

Năm phút sau, hắn rốt cuộc cũng nhìn thấy bộ mặt thật của Kinh thành số 81.

Đó cư nhiên là một cái Tứ hợp viện kiểu dáng cận hiện đại, xung quanh lác đác vài cửa hàng phòng khám bệnh này nọ.

Tứ hợp viện này cửa đóng then cài, cũng không phải vô cùng bắt mắt, nhưng nhìn kỹ tuyệt đối vô cùng chấn động.

Lý Hoa nhìn thấy, liền từ trong ngọc bội lấy chìa khóa ra.

Giây tiếp theo chìa khóa tự động xuất hiện trong tay Diệp Phàm.

Hắn nhìn thoáng qua bốn phía, cắm chìa khóa vào trong ổ.

Vừa khéo giờ khắc này, hắn nghe thấy tiếng Lý Hoa: "Cậu nhóc này chiêu này cũng ác thật đấy.

Lý Hiển vốn dĩ đã có nghi ngờ với mấy người bên cạnh hắn, cậu làm như vậy tương đương với họa thủy đông dẫn." Diệp Phàm gật đầu: "Không sai, tôi cố ý để hai người giả kia chạy về phía phủ đệ Nghiêm Bác Đạt.

Lý Hiển biết được khẳng định sẽ cảm thấy tên này bao tàng họa tâm.

Chúng ta vào trước chữa thương đã, tối nay sẽ có kịch hay để xem." Đợi đến khi bọn họ chữa thương xong đi ra, đoán chừng sẽ có khối chuyện vui.

Bọn họ đẩy cửa đi vào, đình viện Tứ hợp viện sạch sẽ, không bày biện gì cả.

Trong sảnh đường chính trung tâm là bộ dạng phòng ở bình thường, có các loại vật tư và đồ dùng sinh hoạt.

Lý Hoa nói: "Pháp khí ở dưới tầng hầm." Diệp Phàm và Lý Minh Hoàn cùng đi vào trắc thất bên trong, trang hoàng bên trong hơi đơn giản một chút.

Hắn làm theo lời Lý Hoa, mở ra một cơ quan tủ đứng.

Chương 1132

Giá sách tự động lùi lại, một cánh cửa mật thất mở ra. "Đây là...?" Lý Minh Hoàn có chút nghi hoặc khó hiểu.

Diệp Phàm nháy mắt với anh ta: "Là nơi giấu đồ tốt, anh vội vàng đi ra truy bắt tôi khẳng định không mang theo pháp khí tốt gì đúng không?

Nào, tôi giúp anh chọn chút nhé?" Lý Hoa nghe xong có chút cạn lời: "Để cậu tự mình quyết định rồi hả?

Đây không phải mật thất của tôi sao?" Diệp Phàm coi như không nghe thấy câu này, tự giác lờ đi lời Lý Hoa, bắt đầu tán gẫu với Lý Minh Hoàn.

Tuy đều là người nhà họ Lý, nhưng Lý Minh Hoàn lại thảo người thích hơn Lý Hoa và Lý Hiển nhiều.

Lý Hoa lạnh lùng nói: "Cậu hiện tại dùng chung một thân thể với tôi, cậu đang nghĩ gì đừng tưởng tôi một chút cũng không biết." Diệp Phàm chẳng thèm để ý đến cậu ta, trước khi xuống tầng hầm liền hỏi Lý Minh Hoàn: "Đúng rồi, anh theo tôi bao lâu, đại khái là bắt đầu từ lúc nào?" Lý Minh Hoàn do dự một chút, vẫn là chắp tay với hắn: "Ngại quá Diệp huynh, thực sự là mạo phạm rồi, tôi không biết ngài là người tốt, cho nên..." Diệp Phàm cười cười, xua tay: "Ai nói tôi muốn trách anh?

Tôi chỉ hỏi tình huống một chút, xem xem Lý Hiển hiện tại biết được bao nhiêu rồi." Lý Minh Hoàn thở phào nhẹ nhõm, trả lời: "Tôi là Cẩm Y Vệ, hôm qua Lý Hiển hẳn là biết anh sắp tới, cố ý phái chúng tôi lẫn vào trong đám người tìm kiếm tung tích của anh.

Mới đầu tôi nhìn thấy một lão đầu kỳ quái, ông ta đối thoại với các

anh trong một cái bình chướng pháp trận, thế là tôi liền quan sát." "Sau đó tôi liền nhìn thấy các anh giải quyết thiên tai, rồi lão đầu kia đưa anh đi, tôi liền đi theo suốt một đường." Diệp Phàm có chút giật mình: "Anh cư nhiên nhìn thấy được Chu Công Thanh Hà Chướng?" Lý Minh Hoàn khó hiểu: "Rất kỳ quái sao?" Diệp Phàm nghĩ nghĩ: "Ông ấy là người trong tiên môn, pháp thuật đó không tính là dễ dàng.

Anh nhìn thấy được, chứng tỏ thực lực của anh khả năng còn lợi hại hơn anh tưởng tượng đấy." Lý Minh Hoàn ngại ngùng cười cười: "Diệp huynh quá khen, tôi chẳng qua chỉ xưng được là có chút thiên phú mà thôi, cũng không phải cường nhân gì." Diệp Phàm trong lòng đại khái tính toán một chút, theo Lý Minh Hoàn nói như vậy, Lý Hiển lần này đoán chừng cũng không biết gì mấy.

Ông bạn này vận khí tốt, chắc là còn chưa kịp báo cáo lên trên.

Vậy thì cũng không có vấn đề gì lớn. "Vào thôi." Diệp Phàm vẫy vẫy tay với Lý Minh Hoàn.

Hai người trước sau đi vào trong tầng hầm.

Không biết có phải còn có cơ quan thao túng hay không, khoảnh khắc bọn họ đi vào, cửa mật thất liền tự động đóng lại.

Sau đó mỗi khi họ xuống một bậc thang, đèn sẽ tự động sáng lên một ngọn.

Đợi đến khi Diệp Phàm đi tới trong tầng hầm kia, hắn mới nhìn thấy từng hàng giá trưng bày, các loại pháp khí siêu năng tỏa ra đủ loại lưu quang.

Có vũ khí lạnh cũng có vũ khí nóng, nhỏ đến dao găm, lớn đến súng tiểu liên, thậm chí còn có các loại điển tịch bí thuật ghi chép, quả thực bao la vạn tượng.

Diệp Phàm nhất thời cũng nhìn đến ngẩn người: "Được lắm Lý

Hoa, giấu nhiều đồ tốt thế này à?

Lý Hiển một chút cũng không biết sao?" Lý Hoa thản nhiên nói: "Tôi muốn hắn không biết thì hắn sẽ không biết thôi." Diệp Phàm thấy cậu ta nói như vậy cũng không có gì để hỏi nữa.

Chuyện nhà họ Lý hắn cũng không muốn quản nhiều, biết quá nhiều cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Thế là hắn liền không nói chuyện nữa, cẩn thận quan sát tầng hầm này.

Nói ra cũng lạ, ở thời đại này rất ít người còn dùng loại thạch thất cũ kỹ thế này.

Cảm giác cứ như là một hai trăm năm trước mới dùng, sở thích của Lý Hoa không ngờ cũng khá phục cổ.

Diệp Phàm thần tình trấn định tự nhiên đi lại trong tầng hầm thắp đèn trường minh này.

Những cái giá bày biện đủ loại kỳ trân dị bảo này cũng là giá sách cải tạo, toàn bộ đều chế tác từ gỗ tử đàn, giá cả không nhỏ. "Cậu xác định nơi này an toàn chứ?

Chống trộm và chống bạo phá các loại ấy." Diệp Phàm lại thuận miệng hỏi một câu, hiện tại Lý Hoa an tĩnh như vậy hắn ngược lại mới thấy có chút không quen. "Nếu tôi không nhớ lầm, Lý Hiển ỷ vào thân phận Chấp chính quan, không những tụ tập một đống siêu năng võ giả mà còn có rất nhiều bộ đội đặc thù." Lý Hoa nghe vậy nhướng mày: "Đương nhiên không ai hiểu rõ Lý Hiển hơn tôi.

Lần này tôi nhất định phải lấy mạng hắn.

Cánh cửa lúc nãy đi vào cậu cũng thấy rồi, chỉ có tôi mới biết cách mở cơ quan." Giọng Lý Hoa nghe có vẻ tính trước kỹ càng, về phương diện mưu lược, cậu ta xác thực mạnh hơn Lý Hiển một bậc.

Diệp Phàm cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay, hiện tại là bốn giờ chiều, cách thời gian hắn dự tính còn vài tiếng nữa, hắn còn có thể tìm hiểu tình hình thêm.

Lý Hoa tiếp tục nói: "Cánh cửa kia cũng là một pháp khí, có pháp lực phụ trợ ở bên trên, vũ khí bình thường căn bản không phá vỡ được, chỉ có thể dùng cơ quan của tôi để mở ra." Diệp Phàm gật đầu: "Vậy tôi yên tâm rồi.

Đợi cậu kéo Lý Hiển xuống ngựa, tôi sẽ về Cửu Huyền Sơn." Lý Hoa nghĩ nghĩ, nói với hắn: "Cậu tuy mạnh miệng nói không thể xuất sơn, nhưng thực tế còn hiểu rõ Kinh thành và Lý Hiển hơn cả tôi tưởng tượng." Cậu ta không nói tiếp, nhưng Diệp Phàm đã biết ý tứ của cậu ta.

Cậu cứ luôn tự xưng không có hứng thú với quyền lực tài danh, rốt cuộc là giả vờ hay là có mưu đồ khác?

Diệp Phàm nghiêng đầu, nhìn kỹ các loại giá sách và đồ trang trí bày biện trong căn phòng này: "Cậu không cho là tôi thực sự có hứng thú với mấy thứ hư vô phiêu miểu đó chứ?" Ngữ khí của hắn lơ đãng, căn bản không có ý giả vờ.

Lý Hoa nghe được tiếng lòng của hắn, xác định hắn không nói dối. "Tôi đã nói rồi, tôi có vợ có con gái, căn bản không cần thiết phải đi bán mạng vì quyền lực, sau này tôi cũng sẽ không dùng chung thân thể với cậu mãi đâu." Hắn lúc đầu cảm thấy dùng chung thân thể với Lý Hoa đúng là chuyện tốt có lợi, nhưng đi suốt chặng đường này, hắn đã thay đổi suy nghĩ.

Nếu cứ dây dưa mãi trong vũng nước đục ở Kinh thành này, hắn khẳng định sẽ không có kết cục tốt đẹp gì.

Sự sống chết của Lý Hoa và người nhà họ Lý chung quy không nên do hắn nhúng tay vào.

Diệp Phàm ngừng lại, ngữ khí hơi nghiêm túc một chút, là ngữ khí hắn bình thường nói chuyện chính sự: "Lý Hoa, xuất phát từ một chút tình phân cơ bản, tôi chỉ có thể nói cho cậu biết, đi tốt con đường của cậu là được rồi, đừng nghĩ quản đến tận chân trời góc biển." Lý Hoa cười cười, thoạt nhìn căn bản không để ý câu nói này.

Cậu ta vốn dĩ là người thích quyền lực, nếu không thì đã chẳng muốn đấu với Lý Hiển.

Cậu ta vặn hỏi: "Ý của cậu là, giải quyết xong chuyện Kinh thành cậu sẽ đường ai nấy đi với tôi sao?" Diệp Phàm không trả lời câu hỏi này.

Thực tế hắn đã sớm hạ quyết tâm, ngay từ trước khi gặp Chu Công và Hạ Bao Tử, ở trong ảo cảnh cái bình của hòa thượng áo đen, hắn đã biết Lý Hoa và hắn tuyệt đối không thể nào là người cùng một đường.

Nhưng hiện tại thảo luận vấn đề này hiển nhiên là đả kích sĩ khí, về sau bọn họ còn rất nhiều việc phải làm, bây giờ gây nội hống chỉ tổ gia tăng khả năng xảy ra sự cố ngoài ý muốn.

Cho nên không cần thiết, Diệp Phàm lựa chọn tạm thời tránh né chủ đề này, đổi sang chuyện khác: "Vừa rồi tôi nói chuyện với Lý Minh Hoàn một lúc, anh ta cũng kể cho tôi nghe một chút chuyện nội bộ Cẩm Y Vệ.

Tôi sau này còn muốn lợi dụng thanh đao Hổ phù kia, có một biện pháp tốt để giải quyết Trương Đại Thụ và Từ Long.

Thậm chí, tôi còn có thể nghĩ cách làm tan rã hệ thống quyền lực của Lý Hiển từ bên trong." Lý Hoa nhướng mày, đã Diệp Phàm không muốn nói, cậu ta cũng tạm thời lười hỏi, đợi đến khi trần ai lạc định rồi tính sau: "Ồ?

Cậu có bản lĩnh như vậy, nói nghe một chút." Ngay lúc bọn họ đang vừa quan sát giá sách pháp khí vừa trò chuyện, Lý Minh Hoàn cũng từ phía sau đuổi tới.

Anh ta trông cũng vô cùng kinh hỉ.

Lý Minh Hoàn vẫy vẫy tay với Diệp Phàm, chạy chậm tới hưng phấn nói: "Diệp tiên sinh, tôi cảm giác được sức mạnh pháp thuật bàng bạc phun trào ở trong này.

Ở đây nhiều pháp khí quá, toàn bộ đều là bảo bối lợi hại, tôi ở chỗ Lý Hiển cũng chưa từng thấy qua!" Thần tình Diệp Phàm cứng lại một chút, sinh sợ anh ta nghi ngờ thân phận thật sự của mình.

Diệp Phàm ho khan một tiếng: "Nơi này là vũ khí bí mật một người bạn của tôi cất giấu, cậu ấy và tôi là người cùng chí hướng, nói cho tôi lúc cần thiết có thể mở căn phòng này ra, dùng pháp khí bên trong lật đổ Lý Hiển." Lý Minh Hoàn gật đầu: "Tôi và anh cùng đi!" Lý Hoa không định để ý tới anh ta: "Kế hoạch gì, nói cho tôi nghe xem nào." Thế là Diệp Phàm không nói chuyện với Lý Minh Hoàn nữa mà dùng tâm âm tiếp tục đàm luận với Lý Hoa: "Vừa rồi Lý Minh Hoàn nói cho tôi biết, thủ lĩnh Cẩm Y Vệ Lưu Lâm Sơn cũng là người tính tình trung nghĩa, trong lòng có gia quốc, khá là giảng nghĩa khí, làm người chính trực, nhận Hổ phù lãnh đạo, hơn nữa là chỉ nhận Hổ phù." Lý Hoa nhíu mày: "Tôi biết người này, trong mắt ông ta không dung được một hạt cát, trước giờ cũng không phục Lý Hiển lắm, nhưng trước đó Hổ phù vẫn luôn ở trong tay Lý Hiển.

Cậu là muốn..." Diệp Phàm búng tay một cái: "Không sai, tôi muốn tìm cách sách phản ông ta." Hắn nói đến bước này, mỗi bước kế hoạch tiếp theo dường như càng thêm rõ ràng, Lý Hoa cũng không hỏi nhiều nữa.

Cậu ta nhìn ra được, Diệp Phàm tuy ngoài miệng nói không muốn

quản chuyện nhà họ Lý, nhưng từ sau ngày thiên tai băng đao giáng xuống nhân gian, đại khái hắn cũng thay đổi suy nghĩ.

Lý Hiển đã bạo chính đến mức độ này, dân chúng lầm than, cho dù Diệp Phàm có không muốn quản chuyện bao đồng đi nữa thì cũng sắp đến trình độ không nhìn nổi rồi. "Nào, chúng ta tìm pháp khí chữa thương trước đã." Lý Hoa sớm kết thúc chủ đề này, nhìn thoáng qua các pháp khí trong thạch thất, chỉ cho Diệp Phàm một phương hướng, "Trên cái giá sách thứ ba, bên trái ngoài cùng có một cái Kim Thạch Ngọc Tỷ chạm rỗng, trên đó có linh khí, mở nó ra là có thể tự mình chữa thương rồi." Diệp Phàm gật đầu, chào hỏi Lý Minh Hoàn một tiếng rồi đi qua đó.

Đi lại gần nhìn lên, ở đó bày một cái hộp nhỏ, là một cái hộp đen tuyền có hoa văn màu vàng, thoạt nhìn có một loại sức mạnh pháp thuật thần bí đang lưu chuyển bên trên.

Diệp Phàm không nghĩ ngợi nhiều, vươn tay liền mở cái hộp đen kia ra.

Giây tiếp theo, một trận kim quang chói mắt lóe lên, một cái ngọc tỷ chạm rỗng lộ ra.

Chương 1133

Diệp Phàm nhìn lướt qua, trong lòng vẫn có chút chấn động nhỏ.

Bảo vật ở đây không những cái nào cái nấy đều vô giá, mà còn có những thứ trân quý đến mức này, rốt cuộc Lý Hoa có bao nhiêu món 'độc nhất vô nhị' trong thiên hạ vậy? "Này, Lý đại nhân." Diệp Phàm hạ thấp giọng, ngữ khí có chút trêu chọc. "Thứ này từ cổ chí kim lẽ ra phải do Hoàng đế bảo quản, bên trên còn khắc rồng cuộn, là Truyền Quốc Ngọc Tỷ đấy, anh cứ thế ném nó ở đây sao?" "Ai nói là tôi ném ở đây?" Lý Hoa phản bác mà mặt không đổi sắc, căn bản chẳng hề để tâm đến việc mình đang cất giữ thứ gì ghê gớm. "Chỉ là Truyền Quốc Ngọc Tỷ thôi mà, người mang dòng máu hoàng tộc họ Lý như tôi đều dùng được.

Tên Lý Hiển kia không có thứ này chẳng phải vẫn làm Vương đó sao?" Ngữ khí của hắn chẳng ra làm sao, nhưng thái độ thì tràn đầy sự miệt thị đối với Lý Hiển.

Coi Truyền Quốc Ngọc Tỷ không ra gì, chắc hẳn là người đầu tiên.

Diệp Phàm không muốn đôi co với hắn, cẩn thận từng li từng tí cầm chiếc ấn ngọc màu vàng trong hộp lên, phát hiện lớp chạm trổ chỉ là vỏ bọc bên ngoài, phần lõi bên trong vẫn là hàng thật giá thật, cầm rất đầm tay.

Như chợt nhớ ra điều gì, hắn vội đặt Truyền Quốc Ngọc Tỷ lại vào hộp rồi đậy nắp lại, vừa khéo tránh được ánh mắt của Lý Minh Hoàn đang đi tới.

Lý Minh Hoàn tò mò hỏi: "Diệp tiên sinh, ngài vừa mở cái gì vậy?" "Không có gì." Diệp Phàm mặt không đổi sắc đáp, không muốn để cậu

ta nghi ngờ thân phận của mình.

Hắn suy nghĩ một chút rồi chỉ tay về phía sau lưng mình: "Minh Hoàn, ở cái kệ thứ ba có một thanh trường kiếm, đó hẳn là pháp khí Hiên Viên Kiếm lưu lại từ thời thượng cổ, rất hợp với cậu, cậu có thể lấy ra thử xem." Đôi mắt Lý Minh Hoàn lập tức sáng rực lên.

Cậu là võ tướng, không có võ tướng nào lại không hứng thú với vũ khí, đặc biệt là loại như Hiên Viên Kiếm - thứ bảo vật ngàn năm khó gặp.

Giọng Lý Minh Hoàn cũng hơi run run: "Diệp tiên sinh, sao ngài lại có Hiên Viên Kiếm, rốt cuộc ngài là ai?" Diệp Phàm thở dài, thầm nghĩ bảo bối ở đây nhiều quá, tùy tiện đếm một cái cũng là hàng hiếm có trên đời, Ngọc Tỷ và thanh kiếm kia càng là độc nhất vô nhị.

Phen này hắn thực sự khó giải thích rồi. "Thôi nói thật với cậu vậy, kỳ thực tổ tiên của tôi là một hào môn thế gia ở Kinh thành." Hắn đành phải phát huy bản lĩnh chém gió, bắt đầu bịa chuyện, diễn sâu như thật. "Thế gia của chúng tôi đã suy tàn từ rất sớm, khoảng mấy chục năm trước đã không còn ai nghe nói đến nữa, cho nên tôi mới tị thế nhập đạo, chính là muốn tránh xa những rắc rối này một chút." Lý Minh Hoàn trông có vẻ tin sái cổ, vội vàng gật đầu phụ họa: "Diệp tiên sinh nói cũng phải, thế gia họ Diệp... tôi quả thực đã nhiều năm không nghe nói tới." Diệp Phàm ra vẻ nghiêm trang chắp tay sau lưng: "Nhưng tổ tiên tôi trước khi rời đi đã lặng lẽ xây dựng căn hầm này, bảo tồn toàn bộ pháp khí mà gia tộc thu thập được trong ngàn năm qua.

Hiện giờ tôi là huyết mạch duy nhất của dòng họ, có thể tùy ý sử dụng." Lý Minh Hoàn nghe xong, thăm dò hỏi: "Vậy... thanh kiếm kia tôi thực sự có thể lấy dùng sao?" Diệp Phàm gật đầu, vung tay lên, dáng vẻ vô cùng hào phóng: "Đương nhiên là được, chính là để cho

cậu dùng.

Chúng ta sau này còn rất nhiều trận ác chiến phải đánh, thiếu cậu thì không được.

Đi đi, thử xem có thuận tay không." Lý Minh Hoàn chắp tay thi lễ với hắn, rồi xoay người đi xem kiếm.

Diệp Phàm thở phào nhẹ nhõm, xoay người lại tiếp tục nghiên cứu Ngọc Tỷ.

Lý Hoa nghe xong câu chuyện bịa đặt lung tung của hắn, nhất thời không biết nên chê bai Diệp Phàm tùy tiện đem pháp khí tặng người, hay là cảm thán hắn cũng biết nhìn người nữa.

Ngừng một chút, Lý Hoa vẫn hỏi: "Mắt nhìn của cậu tốt thế à?

Sao cậu biết đó là Hiên Viên Kiếm thượng cổ?

Tôi nhớ là tôi chưa từng nói với cậu mà?" "Anh không nghĩ tôi là thằng ngốc thật đấy chứ?" Diệp Phàm đáp, có chút cạn lời.

Lý Hoa thật sự nghĩ hắn đến Kinh thành một chuyến mà không chuẩn bị gì sao, mỗi bước đi đều phải đợi hắn ta nhắc nhở à? "Thanh kiếm kia tuy không có đề tự, là một thanh kiếm vô danh, nhưng khí thế và pháp thuật tỏa ra từ nó, còn cả chất liệu sử dụng nữa, ngoại trừ Hiên Viên Kiếm thì làm gì có thanh thứ hai làm được như vậy." "Ồ, cậu đã biết rồi." Lý Hoa lạnh lùng nói. "Vậy mà còn đem nó tặng người ta?

Cậu chắc chắn Lý Minh Hoàn sẽ không phản bội chúng ta?

Cậu ta nhất định sẽ trung thành tuyệt đối?" "Anh nói cái gì vậy." Diệp Phàm vừa nói chuyện với hắn, vừa mở lại chiếc hộp đen đựng Truyền Quốc Ngọc Tỷ, đặt ấn ngọc vào lòng bàn tay. "Cái gì mà trung thành với không trung thành, mấy người các anh chỉ biết giở cái thói quan liêu đó ra.

Cậu ấy là đối tác của chúng ta, có cậu ấy, chúng ta hạ gục Cẩm Y Vệ và Lý Hiển chẳng phải nhẹ nhàng hơn sao?" Sau đó Lý Hoa còn nói gì nữa, nhưng hắn đã nghe không rõ.

Bởi vì hắn vừa điều động một chút pháp lực yếu ớt truyền vào trong Ngọc Tỷ.

Giây tiếp theo, Ngọc Tỷ bộc phát ra kim quang lấp lánh. "Thứ này... bên trên cư nhiên có một tia quỷ khí, đoán chừng là do tên đạo mộ tặc nào đó đào từ mộ đế vương lên trong một hai năm gần đây." Trong đầu Diệp Phàm đột nhiên xuất hiện ý nghĩ này.

Lý Hoa đương nhiên không bỏ lỡ, hắn nói: "Cậu nói đúng, người nhà họ Lý tôi cũng nuôi một đám Mạc Kim Hiệu Úy chuyên dụng.

Khối Ngọc Tỷ này là mười năm trước đào được trong một ngôi mộ Hầu gia gần Hàn Sơn Tự." Diệp Phàm chỉ nghe thấy câu đó, rồi cả người hắn bị một luồng kim quang bao bọc, thậm chí từng sợi tóc cũng không bỏ sót.

Sau đó hắn cảm nhận rõ ràng từng vết thương trên người đang từ từ khép miệng, ngay cả những vết nứt vỡ trong kinh mạch cũng được tu sửa lại từng chút một.

Thứ này quả nhiên có tác dụng chữa thương!

Diệp Phàm chấn động.

Chỉ trong vòng ba phút, mọi thương tích trên người hắn đã hoàn toàn bình phục, pháp thuật và tất cả các pháp khí siêu năng đều có thể sử dụng bình thường! "Tốt quá rồi.

Phen này vạn sự đều thuận lợi." Diệp Phàm thở phào, vui mừng khôn xiết nắm lấy khối Ngọc Tỷ đang dần tản đi kim quang.

Có bảo bối này, chẳng phải sau này hắn bị thương cũng không cần sợ nữa sao? "Không đơn giản thế đâu." Lý Hoa lúc này dội cho hắn

một gáo nước lạnh. "Sức mạnh của Ngọc Tỷ có hạn.

Năm đó người của chúng tôi vào ngôi mộ Hầu gia kia, tất cả cơ quan đều được thiết kế để bảo vệ khối ngọc này, tử thương vô số mới mang được nó ra, làm gì có chuyện dễ sử dụng như vậy." Diệp Phàm cảm nhận sức mạnh bàng bạc đang ngưng kết lại trong lồng ngực mình: "Có điều kiện hạn chế gì không?

Đương nhiên, đây là đồ của anh, tôi chỉ dùng nhất thời, sẽ không lấy luôn của anh đâu." Lý Hoa gật đầu, Diệp Phàm vẫn là người hiểu chuyện, hợp tác với người như vậy quả thực yên tâm hơn nhiều, vì thế hắn thẳng thắn nói: "Kinh thành sắp tới sẽ biến thiên, cái Ngọc Tỷ này một tháng chỉ dùng được một lần.

Cậu có thể mang theo, lần dùng tiếp theo sẽ là ngày này tháng sau." "Hả?

Một tháng chỉ dùng được một lần?" Diệp Phàm hơi đau đầu.

Hắn đương nhiên hiểu vạn vật thế gian đều có quy tắc, pháp khí tốt thế này muốn dùng hằng ngày là không thể, nhưng một tháng một lần thì cũng hơi lâu quá.

Hắn ngẫm nghĩ rồi đặt Ngọc Tỷ lại vào hộp phong ấn kỹ. "Vậy thì thôi, pháp khí trân quý thế này tôi không mang theo đâu, lỡ làm mất hay vỡ thì tiếc lắm." Diệp Phàm lúc đó đã hạ quyết tâm, trong vòng một tháng nhất định sẽ giải quyết xong chuyện này, hắn muốn quay về gặp Đường Nhược Tuyết trong vòng một tháng.

Quá một tháng là vạn vạn lần không được, cho nên lần dùng Ngọc Tỷ này chính là lần cuối cùng.

Tuy có chút tiếc nuối nhưng cũng không còn cách nào khác.

Diệp Phàm suy nghĩ, một tay kết ấn, vẽ một đạo bùa phong ấn lên hộp Ngọc Tỷ. "Có đạo phong ấn này, ngoài tôi và anh ra, người thứ ba

không thể mở chiếc hộp này." Hắn giải thích một câu, rồi đặt hộp đen về chỗ cũ, đầu cũng không ngoảnh lại đi xem các pháp khí khác.

Lý Hoa cũng không ngăn cản, Diệp Phàm xác thực là người có chừng mực.

Chương 1134

Lý Hoa nhìn ra được tính cách của người này nên mới nguyện ý nói cho hắn biết nơi quan trọng như vậy.

Vừa rồi theo sự hồi phục sức mạnh của Diệp Phàm, kinh mạch và sức mạnh của Lý Hoa cũng đã trở lại bình thường.

Với sức mạnh hợp lực của hai người, hạ gục Lý Hiển quả thực dễ như ăn bánh. "Thực ra hiện tại thế này, dùng cách thô bạo một chút, trực tiếp đánh vào Vương cung cũng không phải là không được." Lý Hoa không biết là nói đùa hay thật, ngữ khí bình thản. "Anh đùa à?" Diệp Phàm vừa phản bác, vừa lấy xuống một con dao găm nhỏ trên kệ.

Dao găm khắc hoa văn chìm lấp lánh, trông vô cùng bí ẩn. "Có thể dùng trí thì ưu tiên dùng trí, khiến Lý Hiển triệt để mất đi lòng dân mới là thượng sách.

Từ cổ chí kim đều là được lòng dân thì được thiên hạ, đến lúc đó anh dùng mưu trí giành lấy, thuận thuận lợi lợi ngồi lên cái vị trí kia không tốt sao?" Diệp Phàm dùng bao da màu đen bọc dao găm lại rồi giắt vào thắt lưng.

Bộ đồ hắn mặc lần này cũng là chuẩn bị để tiện cho việc chiến đấu, bên trong có thể giấu rất nhiều vũ khí nhẹ.

Thực sự không được thì còn có miếng ngọc bội của Lý Hoa nữa. "Nói cũng phải.

Cậu nhận ra con dao găm này sao?" "Không biết là gì, nhưng bên trên hình như có pháp thuật phong tỏa kinh mạch, tôi lấy dùng tạm." Diệp Phàm tùy tiện đáp, lại đi xem đồ khác. "Không tệ, biết nhìn hàng đấy, tặng cho cậu." Lý Hoa rất tán thưởng gật đầu, hào phóng nói.

"Con dao găm này đúng như cậu nói, bất luận đâm vào chỗ nào cũng có thể nhanh chóng phong tỏa kinh mạch và sức mạnh đối phương, khiến kẻ đó mất đi toàn bộ khả năng hành động." Diệp Phàm cũng chẳng khách sáo, gật đầu xong lại cầm lên một dải lụa bạc có hoa văn chìm, quấn vào cổ tay mình, trông rất hợp với chiếc vòng ngọc trên tay hắn, nhìn khá đẹp.

Dải lụa này hình như có linh khí, có thể tuân theo mệnh lệnh của người sử dụng để siết cổ kẻ địch mà chủ nhân muốn giết.

Đoán chừng mấy thứ này trong đống pháp khí ở đây chẳng đáng là bao, Lý Hoa trực tiếp vung tay tặng luôn cho hắn. "Tôi cũng không cầu nhiều, chọn thêm một món cuối cùng là được." Diệp Phàm đi dạo quanh mấy dãy kệ một vòng, cuối cùng đưa tay lấy một khẩu súng lục.

Hắn mở ra kiểm tra băng đạn, rồi dứt khoát giắt vào thắt lưng. "Chỉ ba món này thôi, không quá đáng chứ?" Diệp Phàm cười hỏi.

Lý Hoa không nói gì, coi như mặc nhận.

Quả thực không phải thứ gì quá quý trọng, nhưng có thể thấy Diệp Phàm đúng là người biết xem hàng.

Không hổ là 'Thiên tuyển chi nhân' trăm năm có một, nhãn lực rất khá.

Chọn hắn làm đối tác quả nhiên là đúng đắn.

Khẩu súng kia nhìn thì rất bình thường, thậm chí có thể nói là không bắt mắt, nhưng Lý Hoa đặt nó trong hầm ngầm này là có nguyên nhân.

Đạn bên trong là đạn bí ngân chế tạo đặc biệt.

Loại đạn bí ngân này không những uy lực lớn gấp trăm lần đạn thường, mà còn có thể áp chế tất cả tà ma ngoại đạo, có thể bắn

xuyên mọi loại giáp cốt thép.

Trừ khi đối phương cũng có chất liệu chế tạo đặc thù, còn bình thường đều có thể bắn xuyên.

Cuối cùng, Diệp Phàm lại lấy thêm mấy tấm thẻ ngân hàng có số dư cực lớn trong hầm, có số tiền này hắn hoạt động cũng tiện hơn.

Để cho chắc ăn, hắn lấy thêm một cái túi, nhét vào đó một ít tiền mặt. "Xong rồi, cứ thế đi.

Chỗ này chắc cả đời tôi không có cơ hội quay lại lần thứ hai đâu, tiếc thật, để tôi nhìn thêm mấy lần." Diệp Phàm vừa nói vừa sờ sờ chất liệu gỗ tử đàn của mấy cái kệ và những ngọn đèn trường minh xung quanh.

Chân đèn cũng được chế tạo đặc biệt bằng bí ngân, cháy quanh năm suốt tháng cũng không nóng chảy hay lỏng lẻo, đoán chừng cũng là đồ Lý Hoa chuẩn bị kỹ lưỡng. "Nếu cậu muốn về, có thể quay lại bất cứ lúc nào." Lý Hoa nói. "Chuyện đó chắc không khả thi đâu." Diệp Phàm vươn vai. "Tôi giúp anh giải quyết xong Lý Hiển sẽ lập tức khởi hành rời khỏi Kinh thành, có lẽ cả đời này cũng sẽ không quay lại cái chốn thị phi tranh giành quyền lực này nữa." Diệp Phàm nói tiếp: "Tôi đã hứa với Tiểu Tuyết và mọi người sẽ cố gắng buông bỏ những chuyện vụn vặt thế gian này để ở bên cô ấy cả đời, lần này đến đây đã là phá lệ rồi." Lý Hoa im lặng, không đưa ra ý kiến gì, nhưng hắn lờ mờ dự đoán được điều gì đó.

Diệp Phàm nói vậy nghĩa là đã hạ quyết tâm không thể cùng hắn ở lại Kinh thành.

Diệp Phàm đeo chiếc ba lô leo núi màu đen lên, đi sang phía bên kia tìm Lý Minh Hoàn.

Lý Minh Hoàn tay cầm Hiên Viên Kiếm, thần tình chăm chú quan

sát thân kiếm, ngay cả khi Diệp Phàm đến gần cũng không phát hiện.

Diệp Phàm rón rén lại gần, vỗ vai cậu ta. "Thế nào, kiếm này dùng tốt chứ?" Lý Minh Hoàn lúc này mới hoàn hồn, quay đầu nhìn hắn, trịnh trọng gật đầu: "Quả thực, Diệp tiên sinh, tôi ở Kinh thành bao nhiêu năm, chưa từng thấy pháp khí nào tốt thế này, lại còn là đồ thời thượng cổ, ngài thực sự cho tôi sao?" Diệp Phàm thầm nghĩ đây cũng chẳng phải đồ của mình, tặng đi cũng không đau lòng. "Đương nhiên rồi, nói cho cậu là sẽ cho cậu, dùng tốt thì cứ mang theo phòng thân, sau này còn khối lúc phải đánh nhau." Lý Minh Hoàn gật đầu, trịnh trọng thu kiếm vào vỏ, dùng dây thép đeo lên lưng. "Diệp tiên sinh, ngài chuẩn bị xong chưa?

Tiếp theo chúng ta đi đâu?" Diệp Phàm ngẩng đầu nhìn lối ra phía trên cầu thang, giơ tay búng tay một cái. "Tôi cũng xong rồi.

Tiếp theo... chúng ta ra ngoài xem kịch hay." Hắn cười ranh mãnh.

Trong hầm ngầm thắp mười hai ngọn đèn trường minh, ánh sáng đầy đủ khiến hắn có cảm giác cách biệt với thế giới, không cảm nhận rõ hiện tại là mấy giờ.

Hắn nhìn đồng hồ, bây giờ là tám giờ rưỡi tối, thời gian hắn dự tính cũng gần đến rồi, nên ra ngoài thôi.

Lý Minh Hoàn hơi nghi hoặc, không hiểu ý hắn: "Xem kịch hay gì?

Xảy ra chuyện gì rồi?" Căn hầm này gần như cách ly hoàn toàn với bên ngoài, hệ thống thông khí không biết nằm ở đâu nhưng chắc chắn là có.

Người ở trong này có thể quên mất ngày tháng, cảm giác về thời gian cũng giảm đi, nhưng Diệp Phàm vẫn luôn duy trì trạng thái cảnh giác.

Cánh cửa kia có pháp lực gia trì, hiệu quả cách âm cách sáng với

bên ngoài là số một, Diệp Phàm khó phán đoán, nhưng bên ngoài hiện giờ chắc chắn đang vô cùng náo nhiệt.

Nghĩ vậy, tâm trạng hắn khá tốt, bèn gọi Lý Minh Hoàn: "Đi thôi, chúng ta ra ngoài." Lý Minh Hoàn gật đầu, hai người một trước một sau bước ra khỏi hầm ngầm.

Quả nhiên, bầu trời bên ngoài đã tối đen như mực, có chút ánh lửa yếu ớt chiếu vào.

Lờ mờ, hắn còn nghe thấy tiếng huyên náo bên ngoài. "Diệp tiên sinh, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Lý Minh Hoàn không hiểu, thăm dò hỏi. "Chúng ta chuẩn bị từng bước diệt trừ vây cánh của Lý Hiển, khiến hắn triệt để không còn ai dùng được." Diệp Phàm vừa nói vừa khôi phục lại hiện trạng các căn phòng bên ngoài hầm ngầm, đẩy giá sách về vị trí cũ, xác nhận hoàn toàn không bị phát hiện.

Hắn đeo ba lô, cùng Lý Minh Hoàn đi ra sân.

Nơi này vốn rất yên tĩnh, hiện tại cũng tối om, nhưng tiếng ồn ào vọng lại từ bên ngoài đủ để nói lên trong khu vực này đang náo nhiệt thế nào.

Diệp Phàm không hề có ý định vào nhà bật đèn, hắn vỗ tay, cười vẻ tính trước kỹ càng.

Chương 1135

"Minh Hoàn, còn nhớ ban ngày tôi bảo cậu dùng thuật che mắt không?" Lý Minh Hoàn gật đầu: "Nhớ, thuật che mắt đó có vấn đề gì sao?" "Đương nhiên không có vấn đề, hơn nữa cậu dùng rất tốt, cho nên chúng ta mới có kịch hay để xem." Diệp Phàm vỗ vai cậu, kiên nhẫn giải thích. "Tôi bảo cậu dùng thuật che mắt biến thành người giả đi đến phủ đệ Nghiêm Bác Đạt, khẳng định đã bị người của Lý Hiển nhìn thấy.

Tên đó hiện tại chắc là đang diễn màn vô gian đạo với Nghiêm Bác Đạt đấy." Lý Minh Hoàn nghe hiểu, chợt bừng tỉnh đại ngộ: "Diệp tiên sinh, kế ly gián cao tay thật." Diệp Phàm cười cười: "Không nói là cao tay, chỉ là lợi dụng nhân tính một chút thôi.

Người như Lý Hiển, nghi kỵ thủ hạ là chuyện quá bình thường." Chính hắn đội lại chiếc nón lá ban ngày, lặng lẽ mở cửa chính tứ hợp viện, cùng Lý Minh Hoàn đi ra ngoài, đi thêm một đoạn nữa thì đến trục đường chính.

Quả nhiên trên đường phố đủ loại người chạy qua chạy lại, còn có tiếng còi ô tô inh ỏi, dường như cả con phố đều bị tắc nghẽn.

Diệp Phàm kéo thấp nón lá, cùng Lý Minh Hoàn đi dọc theo con đường về phía trước.

Đến một chỗ nọ, Diệp Phàm tùy tiện chặn một người đàn ông trung niên lại. "Ài, vị đại ca này, sao lại tắc đường thế này, phía trước xảy ra chuyện gì bác có biết không?" Giọng điệu hắn thành khẩn, trông rất ra dáng.

Người đàn ông trung niên lắc đầu, thở dài bất lực: "Lý Hiển...

Lý đại nhân ấy mà, đang bắt người ở đằng kia.

Nghe nói thủ hạ tín nhiệm nhất của ngài ấy thông đồng với địch, chắc là tội chết rồi!" Người trung niên nói xong liền than ngắn thở dài bỏ đi.

Hai năm nay Kinh thành cũng chẳng thái bình gì, dưới sự cai trị của bạo quân Lý Hiển, người dân đều sống trong cảnh nước sôi lửa bỏng.

Diệp Phàm chớp mắt, ấn thấp nón lá tiếp tục đi về phía trước.

Đợi đến khi bọn họ tới được phủ đệ của Nghiêm Bác Đạt, thấy bên trong bên ngoài bị ba tầng người vây kín, có võ giả siêu năng, có Cẩm Y Vệ, có đủ loại thị vệ, thậm chí cả vũ cảnh.

Diệp Phàm còn nhìn thấy cả bản thân Lý Hiển.

Lý Hiển đứng giữa đám đông, thần sắc âm trầm, hét vào bên trong: "Nghiêm Bác Đạt, ngươi đừng chống cự nữa, ngoan ngoãn giao người ra đây!" Bên trong không có bất kỳ hồi đáp nào.

Lý Hiển lại hỏi mấy câu, vẫn không có ai trả lời.

Hắn dứt khoát chẳng màng đến tình nghĩa quân thần bao năm, trực tiếp vung tay cho người phá cửa.

Tình nghĩa quân thần trong mắt hắn căn bản chẳng so được với quyền lực và địa vị.

Giây tiếp theo, một võ giả siêu năng trực tiếp vung búa tạ, đập tan cửa nhà Nghiêm Bác Đạt!

Theo lệnh Lý Hiển, một đám người xông vào.

Tuy bọn họ đã giăng dây cảnh giới, nhưng Diệp Phàm và Lý Minh Hoàn cùng sử dụng thuật che mắt nên đang ở trạng thái tàng hình.

Với năng lực của hai người, những kẻ khác không thể phát giác.

Mấy phút sau, Nghiêm Bác Đạt và người nhà đều bị áp giải ra

ngoài.

Nghiêm Bác Đạt bị ấn xuống đất, vẫn lớn tiếng gào thét: "Tôi không biết gì cả, tha cho tôi đi!" Lý Hiển lạnh lùng nhìn ông ta: "Có phải ngươi đã sớm mưu toan phản bội ta?

Lòng trung thành của ngươi thật đúng là một xu không đáng, chỉ có chút phân lượng này thôi sao?" Nghiêm Bác Đạt lắc đầu, nước mắt nước mũi giàn giụa: "Tôi không biết gì cả, tôi căn bản chưa gặp tên Lý Hoa đó, cũng chưa gặp Diệp Phàm." Lý Hiển bước tới, bóp cổ ông ta xách ngược lên: "Ngươi nói thật sao?

Nhưng người của ta rõ ràng tận mắt thấy bọn chúng vào nhà ngươi, còn có cả Lý Minh Hoàn cũng ở đó.

Này, Minh Hoàn, ra đây đi!" Lý Hiển làm ra vẻ trưởng bối nhân từ, gọi vọng vào trong hai tiếng. "Minh Hoàn, ra đây đi, cháu còn trẻ, nhìn người không rõ, bây giờ ra đây nhận sai, cháu vẫn là cháu trai ngoan của ta!" Tuy nhiên bên trong vẫn im ắng, không có bất kỳ ai đi ra.

Mấy tên thị vệ của Lý Hiển lại đi ra, lắc đầu với hắn: "Báo cáo Lý đại nhân, bên trong không có gì, cũng không có cơ quan, không giấu được người." Lý Hiển nhíu mày, tiếp tục bức cung: "Chẳng lẽ ngươi đã đưa bọn chúng đi rồi?

Nghiêm tướng quân, ta cho ngươi bao nhiêu thứ, ngươi đừng có đi sai đường!" Nghiêm Bác Đạt sợ hãi lắc đầu: "Tôi không có." Ông ta quả thực đã có suy nghĩ không trung thành, nhưng chưa hề biểu hiện ra, Lý Hiển đột nhiên đến hỏi Lý Hoa và Diệp Phàm ở đâu, ông ta căn bản không biết!

Lý Hiển thở dài.

Diệp Phàm quay đầu nhìn sắc mặt Lý Minh Hoàn, chàng thanh niên đã mặt không biểu cảm, hoàn toàn không bị lời nói của Lý Hiển

lay động, cậu ta đang nhìn cảnh tượng trước mắt.

Cậu ta đã hoàn toàn tin lời Diệp Phàm, Lý Hiển chính là một tên bạo quân triệt để.

Nghiêm Bác Đạt mãi vẫn không khai, Lý Hiển vung tay, mấy người tiến lên, nổ súng bắn chết Nghiêm Bác Đạt ngay tại chỗ.

Ở cái Kinh thành này, Lý Hiển chính là vương pháp.

Diệp Phàm che mặt: "Lý Hiển a Lý Hiển, đều nói khí số ngươi đã tận." Trông hắn có vẻ rất tiếc nuối, nhưng Lý Hoa trong không gian nguyên thần lại cạn lời: "Không nhìn ra cậu cũng đạo đức giả phết nhỉ?" Lý Hiển trực tiếp ra lệnh cho võ giả siêu năng dùng pháp thuật dọn sạch vũng máu trên mặt đất.

Diệp Phàm thấy vậy liền vẫy tay với Lý Minh Hoàn: "Đi thôi Minh Hoàn, Nghiêm Bác Đạt đã chết, chúng ta...

đi làm bước tiếp theo." Hắn không cảm thấy mình tàn nhẫn độc ác, chỉ cảm thấy đây là việc buộc phải làm.

Lý Hiển là bạo quân, thủ hạ của hắn thực ra cũng chẳng vô tội đến mức nào.

Lý Minh Hoàn gật đầu, hai người lặng lẽ biến mất trong đám đông.

Lý Minh Hoàn xem xong tất cả cũng không có dao động gì lớn, cậu hiện tại đã biết Lý Hiển là người thế nào, đối với hành vi này đã không còn cảm thấy kỳ quái.

Việc cậu cần làm bây giờ là giúp Diệp Phàm lật đổ sự thống trị của kẻ này.

Lý Hiển đã giết em gái cậu, còn lừa dối cậu bao nhiêu năm, quả thực vô cùng đáng chết, Lý Minh Hoàn sẽ không còn bất kỳ tâm lý

may mắn nào nữa.

Nghĩ đến điểm này, Lý Minh Hoàn mở miệng hỏi: "Diệp tiên sinh, vậy người cầm quyền thích hợp nên là ai?" Sắc mặt Diệp Phàm biến đổi, mày hơi nhíu lại, hắn không ngờ Lý Minh Hoàn lại thực sự hỏi vấn đề này.

Hắn không thể nói là chính mình, cũng không thể nói là Lý Hoa.

Vì thế hắn ngập ngừng một chút rồi đáp: "Môn phái chúng tôi có năng lực dự tri thiên mệnh.

Chúng tôi làm phép phán đoán rằng, đợi đến ngày chúng ta đánh bại Lý Hiển, người được chọn theo định mệnh sẽ tự mình xuất hiện." Lý Minh Hoàn tin sái cổ lời hắn, gật đầu không hỏi thêm nữa.

Lý Hoa lúc này lại đột nhiên lên tiếng: "Tại sao không nói là chính cậu?

Cậu hiện tại dùng chung thân thể với tôi, tôi leo lên vị trí đó, cậu với tôi cũng là như nhau." "Anh đừng tưởng ai cũng giống anh, hứng thú với cái ngai vàng đó.

Tôi không muốn cai trị đất nước này, cũng lười tranh giành quyền lực." Diệp Phàm lập tức phản bác.

Hắn thực sự không muốn giống như những kẻ đắm chìm trong trung tâm quyền lực đến mụ mị đầu óc kia. "Nói thẳng với anh nhé, tiếp theo tôi sẽ tìm cách đúc lại thân thể cho anh.

Đợi tôi làm xong bước này, chúng ta sẽ tìm cách tách ra làm hai người." Lý Hoa cũng không cảm thấy bất ngờ trước tuyên bố này, dù sao Diệp Phàm cũng đã sớm có ý định đó. "Cậu nghĩ đúc lại thân thể đơn giản thế sao?

Đừng có ngây thơ thế chứ chàng trai trẻ." "Tuyệt đối sẽ có cách." Diệp Phàm mặt không đổi sắc.

Hắn sẽ không bị Lý Hoa dọa nạt, bọn họ không cùng một đường, nhất định phải đường ai nấy đi.

Thực sự không được thì hắn lại đi tìm Chu Công giúp đỡ. "Được rồi, nếu cậu đã thực sự muốn thế thì tôi cũng không cản được." Lý Hoa cư nhiên thỏa hiệp, hắn nói vậy.

Dù sao mục đích của hắn cũng sắp đạt được, người như Diệp Phàm quả thực cũng không thể cộng sự lâu dài.

Chương 1136

"Anh không sợ tôi biến thành Lý Hiển tiếp theo sao?

Anh thực sự yên tâm để tôi thượng vị thế à?" Lý Hoa ngẫm nghĩ rồi đổi cách hỏi. "Ha, Lý đại nhân, lý do của anh tuy không ít, nhưng cũng đừng chọn cái lý do dở tệ nhất chứ.

Anh muốn tôi ở lại thì thứ cho tôi khó tuân mệnh lệnh." Diệp Phàm thở dài, vẫy tay với Lý Minh Hoàn, hai người đi về một hướng hoàn toàn khác với số 81 Kinh thành. "Lý đại nhân, ngày hôm đó trên trời rơi băng đao đập chết bao nhiêu người, mà anh là một võ giả siêu năng không thể vận động kinh mạch, trong tình huống đó anh lại phát động sức mạnh để kết thúc thiên tai.

Nói anh sẽ biến thành Lý Hiển, tôi đương nhiên không thể tin." Lý Hoa cười cười.

Diệp Phàm tuy không tính là hiểu rõ hắn, nhưng vẫn đủ để nhìn ra một số thứ.

Thế là hắn kết thúc chủ đề này, hỏi: "Cậu hiện tại định đi đâu?" Diệp Phàm cũng cười lên: "Một mình Nghiêm Bác Đạt còn chưa đủ, tôi muốn trừ khử từng người từng người một trong đám tay chân của Lý Hiển, để khi khai chiến hắn sẽ không còn ai dùng được." Nói xong, Diệp Phàm đứng lại trước một tòa soạn báo, nơi này còn làm cả nghiệp vụ truyền thông tuyên truyền.

Hắn chẳng khách sáo, trực tiếp đẩy cửa đi vào.

Bên trong còn một thanh niên dáng vẻ sinh viên đang làm việc, thấy hắn thì giật mình. "Ơ, xin hỏi ngài tìm ai?" Diệp Phàm hỏi: "Xã trưởng tòa soạn các cậu đâu?

Hoặc người phụ trách cũng được, gọi hắn ra đây cho tôi, tôi tìm hắn có việc cần làm." Cậu thanh niên gãi đầu, do dự nói: "Vị tiên sinh này, nhưng mà chúng tôi sắp tan làm rồi ạ." Diệp Phàm vung tay, một đạo thuật che mắt che khuất camera giám sát bên trên, tay kia rút súng từ thắt lưng ra, từ từ chỉ vào trán đối phương.

Sự cấp tòng quyền, hắn cũng không còn cách nào khác, chỉ có thể dùng biện pháp thô bạo một chút.

Lý Hoa ở bên cạnh vỗ tay: "Đặc sắc." Mười phút sau, Diệp Phàm đẩy cửa bước ra khỏi tòa soạn, dẫn theo Lý Minh Hoàn cùng đi tới nhà của người phụ trách tòa soạn này.

Nếu hắn nhìn không lầm, tòa soạn này có sức ảnh hưởng thuộc hàng nhất nhì ở Kinh thành.

Hắn chuyên môn chọn tòa soạn như vậy là muốn thấy hiệu quả nhanh hơn.

Người phụ trách sống ở một khu tiểu khu.

Diệp Phàm lên lầu gõ cửa.

Đã gần mười hai giờ đêm, bên trong vẫn sáng đèn.

Một tiếng "Ai đấy?" đầy vẻ không kiên nhẫn vọng ra từ bên trong.

Một lát sau, một người đàn ông trung niên mặc đồ ngủ dụi mắt mở cửa đi ra, đang định mở miệng mắng người thì ngẩng đầu lên thấy họng súng đen ngòm đang chỉ vào trán mình.

Ông ta "bịch" một tiếng quỳ sụp xuống, lập tức bắt đầu cầu xin tha mạng. "Vị đại nhân này, tôi chưa từng làm gì cả, đừng giết tôi, tôi trên có già dưới có trẻ a!" Diệp Phàm cười ranh mãnh, búng tay một cái. "Xong việc." Hắn bình tĩnh mở miệng nói: "Tôi muốn giao cho ông một việc, ngày mai nhất định phải làm xong." Người phụ trách tòa soạn gật đầu lia lịa, dẫn hắn vào ngồi ở ghế sofa phòng khách.

Lý Minh Hoàn không đi theo, Diệp Phàm để cậu ta canh gác dưới lầu, có gì bất thường thì dùng Thiên Lý Truyền Âm báo cho hắn.

Người đàn ông trung niên bảo vợ con đừng ra ngoài, ngồi đối diện căng thẳng nhìn hắn. "Đại nhân, ngài muốn tôi làm gì?" Diệp Phàm kéo khóa ba lô, lấy ra một xấp tiền mặt và một tấm thẻ ngân hàng đặt trước mặt ông ta.

Người đàn ông trung niên nhìn thoáng qua, mắt chữ O mồm chữ A, kinh ngạc đến mức tròng mắt sắp rớt ra ngoài. "Vị đại nhân này, ngài cứ nói, bảo tôi làm gì cũng được!

Nguyện ý hiệu lao vì ngài!" Diệp Phàm gật đầu, quả nhiên thời nay có tiền là dễ làm việc.

Cũng may người này nhìn qua là biết loại người có gương mặt tham quan ô lại, không khó đối phó lắm. "Đây là lý do cậu lấy tiền trong hầm ngầm đấy à?" Lý Hoa cà khịa một câu. "Anh thì hiểu cái gì, cái này gọi là lo lót đúng lúc, tiền vốn là thứ thiết yếu." Diệp Phàm mặt không đổi sắc đáp, không chút cảm giác tội lỗi.

Hắn nhìn người phụ trách tòa soạn trước mặt đang vừa run lẩy bẩy vừa nhìn chằm chằm vào đống tiền, nói từng chữ một: "Tôi muốn ông đăng một bài báo, phát hành toàn diện trên khắp Kinh thành, bất kể là mạng internet hay báo giấy, tốt nhất là lập tức để cho Lý Hiển nhìn thấy." Người phụ trách tòa soạn nghe xong vội vàng gật đầu, tự tin vỗ ngực: "Đương nhiên rồi, vị đại nhân này, tôi giỏi nhất là việc này.

Đừng nói là để Lý Hiển đại nhân nhìn thấy, tôi sẽ khiến cho mỗi người dân ở Kinh thành đều đọc được tin tức này!" Nói xong, ông ta thăm dò hỏi một câu: "Đại nhân, ngài muốn đăng thứ gì quan trọng mà tại sao nhất định phải để Lý Hiển đại nhân nhìn thấy?" "Đừng hỏi nhiều." Diệp Phàm giơ hai ngón tay lên, làm động tác cứa cổ.

Người phụ trách vội vàng gật đầu lia lịa tỏ vẻ đã hiểu. "Ông chỉ cần làm tốt việc này, số tiền này sẽ là của ông." Mỗi một câu Diệp Phàm nói ra đều khiến người phụ trách tòa soạn run rẩy vì sợ hãi, gã ý thức được người đàn ông trước mặt tuyệt đối không phải nhân vật tầm thường.

Hắn sắp làm những việc mà vô số người muốn làm nhưng không dám.

Diệp Phàm thần tình vững như thái sơn, nhả chữ cực kỳ rõ ràng miêu tả cho gã nghe: "Nội dung bản tin này chính là: Thiên tai băng đao từ trên trời giáng xuống Kinh thành hôm kia, nguyên nhân cốt lõi là do một trong Tứ đại thống lĩnh Kinh thành - Từ Long hành sự hủ bại, vơ vét mồ hôi nước mắt nhân dân, dẫn đến thần linh giáng thiên phạt, cho nên mới có mưa băng trừng phạt bọn họ." Diệp Phàm nói đến đây, ngữ khí càng thêm lạnh lẽo vô cùng: "Ở bên trong nhất định phải nhấn mạnh, nguyên do chính là Từ Long, Từ Long tội đại ác cực, đức không xứng vị." Trên mặt người phụ trách tòa soạn lộ vẻ khó xử tột độ: "Đại nhân, không phải tôi không muốn làm, mà Từ Long Từ đại nhân là nhân vật cỡ nào, ngộ nhỡ chọc giận ông ta, tính mạng tôi và người nhà còn được bảo đảm sao?" "Vấn đề nhỏ." Diệp Phàm tùy ý xua tay, trấn an gã: "Có tôi ở đây, ông ta không dám làm gì các người đâu.

Nếu xảy ra chuyện ngoài ý muốn, tôi lập tức sẽ sắp xếp cho cả nhà các người di chuyển.

Hơn nữa... sau khi phát tin tức này xong, Từ Long chưa chắc đã còn mạng để tìm các người gây phiền phức." Người phụ trách rùng mình một cái, cảm nhận được sự âm u đáng sợ toát ra từ người đàn ông trước mắt.

Đắc tội với hắn, khẳng định sẽ không có kết quả tốt.

Do dự một chút, nhìn đống tiền tài trên bàn, người phụ trách vẫn không chịu nổi cám dỗ, gật đầu: "Đại nhân, ngài yên tâm đi, chuyện này tôi nhất định sẽ làm tốt, ngài đợi tin tốt của tôi là được." Diệp Phàm gật đầu, vui vẻ vỗ vai gã, đứng dậy đi ra ngoài, cuối cùng tiêu sái dặn dò một câu: "Nếu Từ Long thật sự đến tìm ông gây phiền phức, ông cứ nói... là một vị thống lĩnh khác, Trương Đại Thụ bảo ông làm." Người phụ trách ngẩn ra, rồi gật đầu lia lịa.

Diệp Phàm xuống lầu.

Hiện tại vẫn đang là tờ mờ sáng, khu vực gần Kinh thành vừa trải qua chuyện của Nghiêm Bác Đạt, cả thành phố đều tĩnh lặng.

Lý Minh Hoàn nhìn thấy hắn liền lập tức đi tới. "Diệp tiên sinh, có thuận lợi không?" Diệp Phàm gật đầu, cùng cậu ta sóng vai đi ra ngoài: "Không vấn đề gì, tên phụ trách tòa soạn bên trong là kẻ nhát gan, dọa vài câu đã đồng ý rồi.

Từ Long và Trương Đại Thụ cũng sẽ sớm bị chúng ta hạ bệ thôi." Lý Minh Hoàn gật đầu, ngẫm nghĩ rồi nói: "Diệp tiên sinh, có việc gì tôi có thể giúp ngài làm không?" Diệp Phàm nói: "Minh Hoàn, cậu biết phủ đệ của Trương Đại Thụ ở đâu không?" Lý Minh Hoàn không do dự gật đầu: "Tôi biết, tôi ở Kinh thành nhiều năm như vậy, cơ bản phủ đệ của các thống lĩnh tôi đều từng đi qua.

Sao vậy, Diệp tiên sinh muốn tôi làm gì?" Diệp Phàm từ trong túi áo lấy ra một phong thư, giao vào tay Lý Minh Hoàn, dặn dò: "Cậu hiện tại lặng lẽ lẻn vào phủ đệ Trương Đại Thụ, đặt phong thư này trong phòng làm việc của ông ta là được.

Phủ đệ của ông ta phòng thủ sâm nghiêm, cậu phải chú ý an toàn." Lý Minh Hoàn nhận lấy phong thư, trịnh trọng gật đầu tỏ vẻ đã hiểu: "Được, Diệp tiên sinh, tôi đi làm ngay đây." Diệp Phàm nghĩ nghĩ rồi nói thêm: "Nếu có thể thì quan sát bố cục nhà Trương Đại Thụ một

chút.

Nhất định, nhất định phải chú ý an toàn.

Sau đó chúng ta đến nhà số 81 Kinh thành hội hợp, sẽ bàn bạc ở đó." Bóng dáng Lý Minh Hoàn biến mất ở cuối màn đêm.

Cục diện tiếp theo hắn đã có thể dự liệu được, việc hạ bệ Lý Hiển chỉ còn là vấn đề thời gian. "Cậu dùng kế này là muốn để Trương Đại Thụ và Từ Long đấu đá nội bộ sao?" Lý Hoa im lặng hồi lâu cuối cùng cũng lên tiếng.

Lúc nãy khi Diệp Phàm đối thoại với người phụ trách tòa soạn, y vẫn luôn không nói một lời, không can thiệp chút nào, khiến Diệp Phàm còn cảm thấy khá hiếm lạ. "Không sai, Lý đại nhân thông minh như vậy, khẳng định hiểu ý của tôi mà." Diệp Phàm cười rộ lên.

Đợi đến khi bóng dáng Lý Minh Hoàn hoàn toàn không thấy nữa, hắn mới tiếp tục đi ra phía ngoài, vừa đi vừa nói với Lý Hoa: "Hạng người như Lý Hiển, đối với những thuộc hạ rõ ràng có lòng mang quỷ thai như Từ Long và Trương Đại Thụ, ông ta khẳng định đã sớm không tin tưởng rồi.

Trừ khử bọn họ chẳng qua chỉ cần một lý do chính đáng mà thôi." Tuy rằng trước đó hắn nói với Lý Minh Hoàn là đến nhà số 81 Kinh thành hội hợp, nhưng hướng hắn đi lại không phải về phía căn tứ hợp viện đó.

Chương 1137

Ngay cả Lý Hoa nhất thời cũng không nhìn ra hắn muốn đi đâu.

Diệp Phàm không giải thích, chỉ tiếp tục nói: "Chúng ta hiện tại dựng lên một cái bẫy như vậy, mặc kệ Lý Hiển có nhìn ra đây là âm mưu hay không, ông ta đều sẽ cắn câu." "Tại sao?

Cậu cứ chắc chắn như vậy sao?" Lý Hoa nhướng mày.

Thấy hắn đi về phía cửa sau thành, khu vực lân cận ngày càng vắng vẻ, mắt thấy sắp ra khỏi thành.

Diệp Phàm nói: "Đúng, bởi vì hiện tại Lý Hiển đang thiếu một lý do để trừ khử Từ Long và Trương Đại Thụ.

Ông ta hận không thể có một cái cớ như vậy xuất hiện trước mặt mình, tôi chẳng qua chỉ giúp ông ta một tay mà thôi." "Cũng là một ý hay, não cậu nhảy số cũng nhanh đấy." Hai người tán gẫu vài câu, trên người Diệp Phàm liền hiện ra một tầng quang quyển pháp lực.

Hắn càng đi càng nhanh, chỉ vài bước đã trực tiếp ra khỏi thành.

Diệp Phàm một chút cũng không có ý định giải thích, lại bổ sung vài câu: "Tôi cũng là trong khoảng thời gian cậu đánh cờ với Chu Công mới nghĩ ra chủ ý này.

Hạng người như Lý Hiển là dễ đối phó nhất.

Vừa khéo, theo kế hoạch này, bọn họ đấu đá nội bộ cũng phải mất vài ngày mới kết thúc, không nhanh vậy đâu.

Chúng ta tranh thủ đi làm chút việc khác." Lý Hoa thấy hắn cuối cùng cũng nói thêm một chút, nhanh chóng hỏi: "Đây chính là nguyên nhân cậu ra khỏi thành?" Đi mãi, bọn họ đã đi đến vị trí ngoại ô, cách Kinh thành một khoảng khá xa, ánh đèn Kinh thành trở nên ngày càng

yếu ớt.

Bọn họ đang đi trên một sườn núi hoang dã, xung quanh mang lại cảm giác âm u đáng sợ, gần như giống một bãi tha ma, vô cùng dọa người.

Nhưng Diệp Phàm hoàn toàn mặt không đổi sắc.

Hắn xuống mộ nhiều vô số kể, lại còn có pháp khí hộ thân, căn bản không sợ mấy thứ này.

Diệp Phàm không trả lời thẳng câu hỏi của Lý Hoa.

Hắn đi đến sườn núi hoang, từ từ xoay người lại, ngữ khí bình thản: "Lão tiên sinh, ra đi thôi, có chuyện gì chúng ta từ từ nói." Lý Hoa nghe câu này, khẽ nhướng mày.

Lão tiên sinh mà hắn nói, chẳng lẽ là...?

Quả nhiên, Diệp Phàm vừa dứt lời, bốn phía tĩnh mịch một lúc, một ông lão râu tóc bạc phơ từ trong bóng tối từng bước đi ra, từ mi thiện mục, vui vẻ vuốt râu.

Ông ta đứng lại cách Diệp Phàm ba bước.

Hai người trong đêm dài lặng lẽ đối mặt, có một cỗ mạch nước ngầm cuộn trào, khí thế ngang ngửa.

Trầm mặc hai giây sau, Diệp Phàm cung kính ôm quyền, hành lễ với ông lão: "Chu lão tiên sinh, vãn bối ở đây xin lỗi ngài trước." Kinh nhiên là Chu Công.

Lý Hoa cau mày, nhìn bộ dạng này, lão đầu này vẫn luôn đi theo bọn họ, đã theo một quãng đường rồi mà Lý Hoa cư nhiên không hề cảm giác được.

Mà Diệp Phàm tới đây, không đi về nhà số 81, một là vì không muốn để Lý Minh Hoàn phát hiện, hai là e rằng cố ý làm vậy để bàn

chuyện gì đó với ông ta.

Chu Công có vẻ không cảm thấy lời Diệp Phàm kỳ quái, xua tay với hắn: "Người trẻ tuổi không cần đa lễ.

Bất quá cậu quả thực... lấy đi bản đồ phòng thủ của ta, phá vỡ kết giới ảo tượng của ta, vẫn là có chút bản lĩnh." Diệp Phàm cười buông tay xuống: "Lão tiên sinh quá khen, không ngờ ngài nhanh như vậy đã tìm tới rồi, tôi còn tưởng phải mất thêm một thời gian nữa chứ." "Cũng không nhanh lắm." Chu Công nói, "Vài tiếng đồng hồ trước mà thôi.

Tiểu hữu, cậu không phải là hắn, đúng không?" Diệp Phàm giả vờ không hiểu: "Tôi đích xác không phải Lâm Tiêu Hạc, cái này ngài đã biết, tôi cũng từng thừa nhận." "Không." Chu Công vuốt râu, "Ta là nói, cậu và cậu của trước kia, không phải cùng một người." Nghe câu này, sắc mặt cả Lý Hoa và Diệp Phàm đều biến đổi. "Ngài làm sao phát hiện ra?" Diệp Phàm chỉnh đốn lại thần tình, vẫn chọn chủ động mở miệng hỏi. "Khí tức, khí tức của cậu đã thay đổi, chẳng lẽ chính cậu hoàn toàn không phát hiện ra sao?" Lão tiên sinh không nhanh không chậm nói, từ từ đánh giá toàn thân Diệp Phàm. "Vạn vật, chỉ cần là vật sống, thì chỉ có một loại khí tức.

Nhưng khí tức hiện tại của cậu hoàn toàn bất đồng với lúc ta gặp cậu ban đầu.

Hoặc nói đúng hơn, ngày hôm đó khi cậu tỉnh lại, thì đã bất đồng rồi, chẳng qua lúc đó ta không hỏi." Diệp Phàm thở dài, quả nhiên vẫn không qua mắt được lão đạo sĩ kinh nghiệm phong phú, nhãn quang độc lạt như vậy. "Ngài nhìn người rất chuẩn, tôi quả thực không phải hắn.

Hắn hiện tại đang ở trong không gian hồn phách trong cơ thể tôi, cùng tôi cộng hưởng thân thể." Chu Công nghe xong nhíu mày: "Như

vậy rất nguy hiểm a, người trẻ tuổi.

Một người chỉ có thể có ba hồn bảy vía, nếu nhiều hơn, chú định sẽ mang đến tai họa.

Trước khi ta đến tìm cậu đã bói một quẻ, quẻ tượng hiển thị, trong mệnh cậu ứng đương có một kiếp số." Tuy nhiên Diệp Phàm không hề bị những lời này chấn nhiếp, hắn xưa nay đều không tin loại chuyện này, cho dù là thiên mệnh cũng không phải không thể phá vỡ. "Ngài nói đúng, bất quá đã là kiếp số, thì trong mệnh tôi đại khái chú định phải có kiếp này rồi.

Tôi sẽ không sợ hãi, cũng không cảm thấy là vấn đề của chính mình." Diệp Phàm cười cười, lần nữa hành lễ với Chu Công.

Chu Công gật đầu: "Ta rất thưởng thức người trẻ tuổi như cậu.

Chuyện phá vỡ kết giới ta có thể không truy cứu, vậy ta hỏi cậu thêm một câu, mục đích cậu đến Kinh thành là gì?" Lý Hoa gần như gầm lên: "Diệp Phàm, cậu dựa vào cái gì mà tin tưởng ông ta như vậy, cư nhiên thật sự dám cái gì cũng nói với ông ta?" "Lý đại nhân, cứ bình tĩnh chớ nóng, đâu ra mà nhiều âm mưu luận thế, thẳng thắn một chút cũng tốt mà." Diệp Phàm mặt không đổi sắc trả lời, thập phần thản nhiên tự nhược. "Nói dễ nghe một chút, người ta là người từ Bồng Lai tiên sơn tới, muốn giấu cũng giấu không được, chẳng lẽ tôi cứ khăng khăng nói tôi là Lâm Tiêu Hạc sao?" "Cậu!" Lý Hoa có chút tức giận, y vốn dĩ là muốn tránh né Chu Công, hiện tại Diệp Phàm lại cái gì cũng nói toạc ra. "Bình tĩnh bình tĩnh, đừng vội, lão tiên sinh không phải người xấu, cậu tin tưởng mắt nhìn của tôi đi." Lý Hoa giận đến mức không chịu được: "Cậu là trẻ con chắc?" Diệp Phàm dứt khoát không thèm để ý đến y nữa, trịnh trọng nhìn về phía ông lão râu tóc bạc phơ trước mặt, tổ chức ngôn ngữ rồi trả lời: "Lão tiên sinh, ngài hẳn sẽ tán thành suy nghĩ của tôi.

Tôi lần này đến Kinh thành là thay trời hành đạo.

Ngài cũng đã nói, vạn ngàn oan hồn đến báo thù là vì Từ Long và Lý Hiển vơ vét tiền của dân, coi mạng người như cỏ rác.

Mà tôi lần này đến chính là để kết liễu mạng Lý Hiển, phá vỡ thời đại của ông ta, đi cấu trúc một thời đại mới công bằng công chính, trả lại sự công bằng cho vạn dân." Chu Công nghe xong trước tiên là gật đầu, nhưng dường như không bị lời hào ngôn tráng ngữ này của Diệp Phàm thực sự làm lay động, ông chỉ hòa ái cười, ném ra một câu khác: "Cậu tuổi tuy còn trẻ, nhưng duyệt lịch e rằng không trẻ như tuổi của cậu.

Cậu cũng biết những lời này không thể tùy tiện nói, lập chí là phải có năng lực." Diệp Phàm cười: "Lão tiên sinh, trong lòng tôi tự có định số." Chu Công nói: "Được, người trẻ tuổi, ta tin câu nói này của cậu, cậu nhất định sẽ có định số.

Vậy ta sẽ giúp cậu một tay.

Cậu nói không sai, cậu và ta là người đồng đạo." "Được, cảm tạ lão tiên sinh nguyện ý ra tay tương trợ." Diệp Phàm ôm quyền, đáp: "Bất quá lão tiên sinh, ngài không cần xuất quá nhiều lực trong kế hoạch của tôi, tôi không muốn làm phiền ngài phí tâm.

Tôi chỉ muốn thỉnh giáo ngài một chuyện, đối với tôi cực kỳ quan trọng." Chu Công gật đầu: "Chuyện gì, cậu cứ hỏi." Diệp Phàm cười cười: "Nơi tôi đang đứng hiện tại, bên dưới có phải có một ngôi mộ không?" Ánh mắt Chu Công hơi đổi, bắt đầu từ câu nói này, ông mới triệt để có chút ý tứ nhìn Diệp Phàm bằng con mắt khác. "Tiểu hữu nói không sai, chỗ cậu đang đứng, đi về phía nam thêm ba mươi bước, là mộ của một vị Hầu gia ba trăm năm trước.

Vị Hầu gia đó cũng là khai quốc nguyên huân của triều đại trước, trong mộ bảo vật vô số." Diệp Phàm nghe xong, ngẫm nghĩ, lại quay

đầu nhìn về hướng Kinh thành một cái.

Hắn thầm tính toán một loạt số liệu trong lòng, kiên định ý niệm của mình. "Lão tiên sinh, tôi phải làm thế nào để tìm được pháp khí trọng tố nhục thân (đúc lại thân xác)?" Chu Công phất trần trong tay một cái: "Cái cậu muốn hỏi chính là cái này?" "Không sai." "Cậu là muốn trọng tố thân thể cho người ở trong cơ thể mình?" Diệp Phàm không trả lời câu này, mà tiếp tục nói: "Lão tiên sinh, tôi chỉ cần ngài cho tôi đáp án vấn đề này.

Ba ngày sau, khí số của Lý Hiển tất định kết thúc trong tay tôi." Chu Công dừng lại một chút, cuối cùng vẫn chọn nói cho hắn biết: "Tiểu hữu, cậu lợi hại hơn ta tưởng tượng.

Trong mộ Hầu gia này xác thực có một kiện pháp khí như vậy, là một viên Hải Long Châu, lấy từ yêu đan của một con giao long ngàn năm luyện chế mà thành.

Con giao long đó còn thiếu một bước là có thể hóa rồng, sức mạnh của Long Châu thuần tịnh vô cùng, có thể trọng tố nhục thân con người." Diệp Phàm nghe xong ánh mắt nháy mắt sáng lên, hắn vốn dĩ chỉ muốn thử vận may, không ngờ lại thực sự có!

Chu Công tiếp tục chậm rãi kể: "Ba trăm năm trước vị Hầu gia này khi còn trẻ đã yêu một cô nương, kết quả cô nương này hồng nhan bạc mệnh, qua đời khi còn rất trẻ.

Hầu gia bi thương không dứt, đi khắp đại địa Cửu Châu tìm được viên Hải Long Châu này, lại tốn trọng kim mời mấy chục thuật sĩ đến làm phép." Diệp Phàm nghe xong hỏi: "Vậy Hầu gia và cô nương kia thế nào rồi?

Ông ấy thành công không?" Chu Công lắc đầu: "Đương nhiên không, ông ấy cuối cùng vẫn luôn không thành công." Câu chuyện nghe có vẻ vô cùng lạc lõng và tiếc nuối, nhưng trong lòng Diệp Phàm

không có dao động quá lớn.

Những câu chuyện tiếc nuối thế này hắn đã gặp không ít, mức độ này đương nhiên không tính là gì.

Chương 1138

Nhưng xuất phát từ phép lịch sự, hắn vẫn quyết định nghe Chu Công kể hết.

Chu Công tiếp tục kể: "Vị Hầu gia này tự cho rằng mình cái gì cũng làm được, nhưng cô nương ông ấy yêu chỉ là người phàm.

Nhục thân hồn phách người phàm bé nhỏ không đáng kể, linh lực cũng cực nhẹ, căn bản không đợi được đến lúc Hầu gia tìm được Hải Long Châu về cho nàng, hồn phách nàng đã sớm tan thành mây khói rồi." Diệp Phàm trầm mặc.

Trong câu chuyện tiếp theo của Chu Công, vị Hầu gia kia đã bỏ ra nửa đời người, cuối cùng cũng không thể cứu được người yêu.

Hải Long Châu sau khi ông ấy ôm hận qua đời, đã được mang theo vào trong mộ.

Đích xác là một câu chuyện tràn đầy tiếc nuối, Diệp Phàm rũ mắt xuống.

Chu Công cuối cùng nói: "Năm đó ta biết ông ấy đã đem Hải Long Châu làm vật bồi táng mang vào mộ, nhưng cụ thể đặt ở đâu ta cũng không rõ, phải để tự cậu đi tìm." Chu Công không cảm thấy chuyện hắn xuống mộ là thương thiên hại lý, còn nói cho hắn biết chuyện Hải Long Châu, đây đã là tình huống tốt nhất trong dự liệu của Diệp Phàm.

Hắn thở phào nhẹ nhõm: "Cảm tạ lão tiên sinh báo cho biết, vãn bối kiếp này nhất định sẽ ghi nhớ ân tình của ngài." "Không dám, không cần khách khí như vậy." Chu Công xua tay, tiếp tục dùng giọng điệu chính thức dặn dò: "Tiểu hữu, vị Hầu gia kia cũng không phải người phàm, ông ấy hẳn là một siêu năng võ giả.

Vị Hầu gia này làm người chính trực, nhưng đối với hậu sự của mình lại vô cùng coi trọng, mộ của ông ấy không dễ xuống đâu." Diệp Phàm cười cười: "Cái này ngài yên tâm đi, phương diện này tôi là chuyên nghiệp.

Hơn nữa lần này tôi có giới hạn thời gian, trong vòng ba ngày tôi nhất định phải trở về chứng kiến tử kỳ của Lý Hiển." Chu Công cũng chắp tay: "Tiểu hữu, lão phu thập phần thưởng thức phách lực của cậu.

Có nhân tài như cậu, Việt Nam chúng ta tương lai vẫn là có hy vọng.

Vụ tất nhất lộ tiểu tâm." Ông là người tu hành, chuyện xuống mộ này sẽ ảnh hưởng khí vận, lần này căn bản không có ý định đi cùng.

Nhưng Diệp Phàm ngay từ đầu cũng không nghĩ có thể kéo Chu Công nhập bọn.

Hắn tự mình đi cũng tốt, bớt đi rất nhiều nỗi lo về sau.

Chu Công gật đầu, thấy mọi chuyện đều đã dặn dò xong, ông đứng tại chỗ phất phất cây phất trần, sức mạnh pháp thuật vừa động, trực tiếp biến mất không thấy tăm hơi.

Áp lực khi hai người đối mặt vừa rồi cũng đột ngột biến mất, khí tức hoang sơn cũng bắt đầu lưu động trở lại, trạng thái giằng co khí tức của hai siêu năng võ giả siêu cường từ từ khôi phục mức bình thường.

Lý Hoa ở trong không gian nguyên thần một lời không nói nghe hết cuộc đối thoại giữa Diệp Phàm và Chu Công, bất lực phát hiện mình căn bản không can thiệp được quyết định của Diệp Phàm.

Tên nhóc này suy nghĩ quá nhiều.

Quan trọng là hắn không những suy nghĩ nhiều, mà cái nào cũng

khá đáng tin, thậm chí đều sẽ chừa lại một chút đường lui, khiến y muốn can thiệp cũng không biết bắt đầu từ đâu.

Có lẽ suy nghĩ của Diệp Phàm là đúng, hai người bọn họ không thích hợp cùng nhau cộng sự.

Sau khi Chu Công biến mất, Diệp Phàm trực tiếp xoay người đi về hướng mộ Hầu gia.

Hắn trông có vẻ tâm trạng không tồi, hoàn toàn không có cảm giác chuẩn bị ứng đối với rủi ro tiếp theo. "Lý đại nhân, cậu có suy nghĩ gì?

Sao đột nhiên trầm mặc ít lời thế, trước đây cậu đâu có thái độ này a?" Giọng Diệp Phàm cà lơ phất phơ, còn có chút ý tứ âm dương quái khí, Lý Hoa nghe mà cạn lời.

Y lười so đo hành vi ấu trĩ của người này, hỏi một vấn đề mà mình tương đối muốn biết: "Cậu vừa rồi bảo Lý Minh Hoàn đi tìm Trương Đại Thụ, e rằng không chỉ vì để ly gián Trương Đại Thụ và Từ Long chứ?" Diệp Phàm khựng lại: "Tôi chính là vì ly gián Trương Đại Thụ và Từ Long, cậu tưởng tôi còn muốn làm gì?" "Đương nhiên là vì không để Lý Minh Hoàn xuống mộ cùng cậu.

Một là cậu không muốn để loại người trẻ tuổi chưa trải sự đời như cậu ta mạo hiểm, hai là cậu cũng không muốn lưu lại quá nhiều nỗi lo về sau đúng không?" Lý Hoa nói một tràng liên thanh như pháo nổ, Diệp Phàm nghe xong, thích thú gật đầu: "Lý đại nhân, cậu nói cũng có lý đấy, tôi suýt chút nữa thì tin thật rồi." Lý Hoa lười để ý hắn đang giấu đầu hở đuôi, Diệp Phàm rõ ràng chính là nghĩ như vậy, chỉ là không muốn thừa nhận mà thôi.

Ngay sau đó, Diệp Phàm đã đi đến vị trí cách ba mươi bước.

Hắn giẫm giẫm lên đất, cú giẫm này có thêm chút sức mạnh pháp

thuật.

Lý Hoa rõ ràng nghe thấy có tiếng đá ngầm chấn động, bên trong vẫn là rỗng ruột.

Xem ra Chu Công không nói dối, chính là vị trí này, thật sự có một ngôi mộ.

Hoàn cảnh xung quanh đây cực kỳ nguyên thủy, không có bất kỳ dấu vết khai phá nào, cũng không có lỗ trộm đạo động các loại, ước chừng chưa từng có ai xuống ngôi mộ này.

Diệp Phàm tự lẩm bẩm: "Chu Công nói không sai, Hầu gia này quả thực là nhân vật lợi hại.

Ngôi mộ này cách Kinh thành gần như vậy, người tài ở Kinh thành nhiều thế kia, tuyệt đối không thể nào bình an vô sự nhiều năm như vậy.

Vị Hầu gia này khẳng định là đã bày phong thủy trận hay thứ gì đó bên cạnh mộ, có long mạch trấn áp ở chỗ này, tự nhiên sẽ không bị trộm mộ tặc xâm nhập." "Vậy cậu làm sao phát hiện ra?" Lý Hoa tùy ý hỏi một câu. "Xem hướng đi." Diệp Phàm rút dao găm bên hông, đi tới từng chút đào mở lớp đất dưới chân.

Một lát sau, quả nhiên đào trúng một phiến đá. "Hướng đi của mạch núi ở đây cực kỳ kỳ quái, căn bản không có bất kỳ tích tượng long mạch nào, phong thủy vốn dĩ hung dị, dễ sinh ra các loại tà túy, không thích hợp làm phần mộ." Lý Hoa không phải người trong nghề, nghe không hiểu ý hắn: "Sau đó thì sao?" Diệp Phàm nói: "Hầu gia kia là người thông minh, không biết vì sao ông ta cứ khăng khăng muốn đặt mộ mình ở đây.

Ước chừng chỗ này có quan hệ gì đó với cô nương ông ấy yêu, ông ấy nhất quyết phải táng mình ở đây mới chịu.

Tôi vừa rồi đã cảm giác được, có người dùng một loại phong thủy trận kỳ quái, cưỡng ép trấn áp tà khí và hung khí bên trong, thậm chí có ý tứ thay đổi hướng đi phong thủy, cấu tạo một cái giả long mạch.

Ít nhất trong hai trăm năm, phong thủy nơi này đều vô cùng ổn định." Nói đến đây, cổ tay đang đào đất của hắn đột nhiên khựng lại, nhưng chỉ trong nháy mắt, hắn lại tiếp tục đào.

Lý Hoa phát hiện chi tiết này, hỏi: "Sao vậy?

Có vấn đề gì?" "Không có gì, chỉ là nghĩ đến, hiện tại đã qua ba trăm năm, phong thủy trận đã bị suy yếu theo thời gian, ước chừng tà túy bên trong thấy ánh sáng thấy gió, vẫn sẽ xuất hiện." Lý Hoa ngược lại không mấy sợ hãi: "Vậy thì sao?" "Không sao, chỉ là phải hơi cẩn thận một chút, tay chân lanh lẹ một chút mà thôi.

Sự thật chứng minh không mang Minh Hoàn theo quả thực là đúng, cậu ta mà đi theo ngược lại còn phiền phức." Diệp Phàm kinh nghiệm phong phú, cũng không quá để ý chuyện này.

Ngược lại đã lâu hắn không xuống mộ, vốn tưởng rằng sau này mình sẽ vô duyên với loại chuyện này trong thời gian dài.

Không ngờ chỉ mới mấy tháng, hắn lại nhặt lại nghề cũ.

Trọng thập nghề cũ, hắn không những không thấy tay nghề bị lụt, còn có chút mong chờ.

Câu hỏi của Lý Hoa nhiều hơn hắn tưởng tượng.

Diệp Phàm đang định nói thêm câu gì, Lý Hoa lại lên tiếng. "Cái mộ này đã nguy hiểm như vậy, mộ chủ nhân còn sớm có chuẩn bị phòng trộm mộ, cậu xác định ba ngày là có thể ra ngoài?" Diệp Phàm kỳ quái hỏi ngược lại: "Cậu không tin tôi?" Ba ngày, cơ bản là đủ, nếu vận khí tốt còn có thể sờ thêm được chút bảo bối.

Lý Hoa trầm mặc một chút, lại tiếp tục hỏi: "Cậu là vì muốn đúc

lại thân thể cho tôi mới làm như vậy?

Thậm chí cố ý dẫn Chu Công tới?" "Ui chà, cậu cư nhiên nhìn ra tôi cố ý dẫn lão tiên sinh tới à?

Không tồi, có tiến bộ." Diệp Phàm giả bộ vỗ tay.

Lý Hoa tức đến mức muốn hộc máu: "Cậu nói cái gì đấy!

Tôi là loại thùng cơm vô dụng thế à?" Diệp Phàm cười cười: "Xác thực, tôi vừa nãy chuyên môn dẫn Lý Minh Hoàn đi đến nhà Nghiêm Bác Đạt nhìn một cái, không chỉ là vì xác nhận tình huống và xem náo nhiệt, mà cũng là cố ý bộc lộ vị trí của mình cho Chu Công.

Cho nên Chu Công đại khái chính là theo tới vào khoảng thời gian đó, vô thưởng vô phạt, hẳn là sẽ không làm lộ vị trí nhà số 81 đâu." Lý Hoa tiếp tục hỏi: "Không phải đúc lại không được sao?" Diệp Phàm chém đinh chặt sắt: "Không làm không được." "Được, câu hỏi cuối cùng." Diệp Phàm quan sát bốn phía, chân trời đã có chút mờ mờ sáng, hắn vươn vai, thúc giục: "Cậu hỏi nhanh lên, tôi đang vội." Lý Hoa cũng không nói nhảm: "Cậu ngay từ đầu đã biết trong mộ này có Hải Long Châu có năng lực trọng tố thân thể?

Cho nên cậu mới muốn xuống cái mộ này?" Diệp Phàm kỳ quái nói: "Sao tôi có thể biết ngay từ đầu được, tôi mà biết thật thì tôi còn hỏi ông ấy làm gì." "Vậy sao cậu lại muốn xuống mộ?" "Tôi thử vận may." Lý Hoa: "..." Mạch não của người này còn thần kỳ hơn y nghĩ, quả nhiên là một nhân tài.

Diệp Phàm kiên nhẫn giải thích: "Lý đại nhân, cậu phải biết, siêu năng võ giả không phải thần tiên, không phải chuyện gì cũng biết.

Tôi gọi Chu Công tới là để hỏi ông ấy trong này có pháp khí gì dùng tốt không, vừa khéo có mà thôi.

Hai hôm trước ở bên ngoài tôi đã cảm giác được, trong này có một

loại phong thủy khí kỳ quái, tụ âm tụ dương, cực kỳ lạ lùng, khả năng có mộ thất, tôi vốn dĩ đã định tới xem thử." Chiếu theo lời hắn nói, thì đúng là vận khí tốt thật.

Lý Hoa không nói nữa, chắc là bị hắn chọc cho cạn lời rồi.

Chương 1139

Diệp Phàm tâm tình càng tốt hơn, trực tiếp tiếp tục đào đạo động.

Hắn nhìn ra rồi, ngôi mộ này tọa Bắc triều Nam, âm khí cực nặng, lại nằm ở nơi hoang sơn dã lĩnh, không thấy ánh sáng, vô phong vô nguyệt, ít người lui tới.

Nếu không phải vị Hầu gia kia thiết hạ phong thủy trận, e rằng trong vòng trăm năm, hậu đại của ông ta sẽ tai họa liên miên.

Có thể thấy vị Hầu gia này vì cô nương mình yêu, hy sinh lớn đến mức nào.

Nghĩ đến tầng này, Diệp Phàm còn khá bội phục ông ta, hắn vừa đào mộ người ta, vừa ở trong lòng nói với người ta tội lỗi tội lỗi.

Lý Hoa cạn lời phun tào một câu: "Hư ngụy." Diệp Phàm: "Bớt nói nhảm." Ngôi mộ này thoạt nhìn vô cùng đặc thù, thú vị và cũng có tính khiêu chiến hơn mộ thất hắn tưởng tượng một chút.

Nhưng trên người hắn hiện tại không có trang bị gì, vạn sự chỉ có thể dựa vào pháp khí pháp thuật các loại.

Ở lúc này, hắn mới cảm thán một câu may mà mình là siêu năng võ giả, ngôi mộ đặc thù thế này, đổi lại là đạo mộ tặc bình thường, có thể sống sót đi tới mộ thất hay không cũng là một vấn đề.

Lý Minh Hoàn mà tới, hắn phải phân ra tinh lực đi bảo vệ cậu ta, cũng sẽ phiền phức hơn nhiều, vẫn là nên tống cổ cậu ta đi chỗ khác.

Cứ để Lý Minh Hoàn đợi hắn ở trong nhà số 81 Kinh thành trước đi.

Diệp Phàm đào mở một mảng đất, từ từ cạy phiến đá trên cùng ra, lộ ra mộ đạo tối om bên dưới, đen kịt một mảnh, tương đương khủng

bố.

Lúc này, mặt trăng vừa khéo bị mây đen che khuất, khiến mộ thất càng thêm quỷ dị.

Diệp Phàm phát hiện không đúng, hơi nghiêng đầu nhìn thoáng qua phiến đá bị mình dời ra.

Phiến đá kia mỏng mà có phân lượng, mặt chính là màu xanh, điểm này Diệp Phàm ngay từ đầu đã phát hiện.

Nhưng ngay sau đó hắn ý thức được vấn đề, búng tay một cái, trên đầu ngón tay điểm một ngọn lửa nhỏ, chiếu vào mặt sau phiến đá.

Diệp Phàm tặc lưỡi một tiếng, thầm mắng một tiếng đây là cái vận khí quỷ quái gì.

Điều này làm cho Lý Hoa - kẻ vừa nãy còn đang đắc ý dương dương cảm thấy rất kỳ quái: "Cậu lại làm sao thế?" Diệp Phàm đá văng phiến đá kia, đứng dậy nhìn mộ đạo đen kịt bên dưới. "Vừa rồi tôi còn cảm thấy phát hiện bên trong có Hải Long Châu là vận may của tôi, hiện tại xem ra vẫn là vui mừng quá sớm rồi.

Trong này là một cái Âm Dương Mộ." Lý Hoa "a" một tiếng, tùy ý hỏi: "Thế nào gọi là Âm Dương Mộ?" Diệp Phàm trầm mặc một chút.

Đám mây đen che khuất mặt trăng lúc này vừa khéo tản đi một phần, cũng chiếu sáng mặt sau phiến đá trong một thoáng.

Quỷ dị tột cùng là, mặt chính phiến đá là màu xanh đen bình thường, mà mặt sau lại là màu đỏ thẫm như máu tươi, quỷ quyệt lại sâm nhiên.

Diệp Phàm biết, điều này có nghĩa là lát nữa sau khi hắn xuống mộ, tường vách trong mộ đạo đều sẽ là loại màu đỏ thẫm quỷ dị này, hiển nhiên là quái phong thủy chiêu quỷ. "Vị Hầu gia tôn kính này làm sao vậy?

Lúc còn sống lệ khí nặng như thế sao?" Diệp Phàm ngay lập tức không trả lời câu hỏi của Lý Hoa, mà lẩm bẩm cảm thán một câu.

Thiết hạ phong thủy trận như vậy, không nói vĩnh thế bất đắc siêu sinh, cũng là thương địch một ngàn tự tổn tám trăm. "Cư nhiên hận không thể biến mình thành lệ quỷ cũng phải ngăn cản người khác xuống mộ, chậc.

Tôi thế này là đại bất kính với người chết rồi a." Lý Hoa nhướng mày: "Cậu sợ rồi?" "Sợ?

Ai sợ chứ." Diệp Phàm hời hợt nói, "Tôi mà sợ thì phải cột chung một chỗ với cậu cả đời, tôi mới không sợ." "Cậu không sợ là được." Lý Hoa hừ lạnh một tiếng: "Cậu còn chưa trả lời tôi, rốt cuộc thế nào gọi là Âm Dương Mộ?" Diệp Phàm nói: "Ngôi Âm Dương Mộ này là tụ âm tụ dương.

Vị Hầu gia kia muốn táng cùng một chỗ với ái thê của mình, nhưng phong thủy tương xung, vô pháp hợp táng, cho nên Hầu gia tạo thế mà làm, xây dựng một tòa Âm Dương đại mộ tụ âm tụ dương." Hắn coi như đã biết vì sao Chu Công còn nhất định phải đặc biệt kể chuyện xưa của mộ chủ nhân cho hắn nghe, hóa ra là lời nói có ẩn ý muốn nhắc nhở hắn, nói cho hắn biết đáp án phá cục.

Giải linh hoàn tu hệ linh nhân (Muốn cởi chuông phải tìm người buộc chuông). "Âm Dương Mộ nằm ở chỗ phong thủy bên trong cực kỳ không ổn định, âm dương tương thành lại mâu thuẫn lẫn nhau, dễ dàng nảy sinh âm khí lệ quỷ.

Lát nữa đi vào e rằng ba bước gặp một con Tống tử (cương thi) cũng là còn may đấy." Diệp Phàm bất lực ngẩng đầu.

Hắn nhìn sơ qua chỉ nhìn ra được bấy nhiêu, cụ thể chi tiết hơn vẫn phải đợi hắn xuống mộ rồi từ từ xem.

Nói chung cái mộ này đại khái là ngôi Âm Dương Mộ phức tạp nhất hắn từng thấy, bên trong phong thủy nghịch chuyển, lấy âm hộ dương, lấy dương chuyển âm, có thể thấy Hầu gia hy vọng vĩnh viễn không chia lìa với người yêu của mình.

Tuy nhiên, thời gian lưu lại cho Diệp Phàm chuẩn bị cũng không nhiều, chân trời đã lộ ra một vệt bụng cá trắng, không bao lâu nữa trời sẽ sáng.

Một khi trời sáng, hắn xuống mộ sẽ gặp bất lợi.

Vì thế Diệp Phàm không nói nhiều nữa, hai tay kết ấn, quanh thân bùng phát vô số tơ trắng thuần khiết, cấu tạo thành một kết giới hình tròn trong bán kính mười mét quanh người.

Bên trong kết giới này, không ai có thể nhìn thấy bọn họ, cũng sẽ không ai phát hiện ra ngôi mộ này.

Lý Hoa hỏi: "Đây là Chu Công Thanh Hà Chướng, bị cậu học lỏm được à?" Diệp Phàm nhún vai: "Cái này của tôi chắc không tính là Thanh Hà Chướng đâu, chỉ là bản chắn bình thường 'hàng pha ke' thôi.

Chu lão tiên sinh người ta là Bồng Lai tiên môn, đồ của ông ấy muốn học lỏm cũng chẳng dễ dàng gì." Đương nhiên, kết giới này cũng đã đủ dùng rồi.

Nói xong câu đó, Diệp Phàm gia trì thêm một chút pháp lực dưới lòng bàn chân, trực tiếp từ cái đạo động kia nhảy xuống, nhảy vào trong đường hầm tối đen như mực.

Hắn lấy ra một chiếc đèn pin Mắt Sói từ trong ba lô, ấn nút bật, trực tiếp chiếu sáng cả mộ đạo.

Trong vòng ba ngày, hắn bắt buộc phải đi lên, nếu không có khả năng sẽ không kịp quay lại giải quyết Lý Hiển vào lúc hắn ta yếu thế nhất.

Diệp Phàm châm một cái hỏa chiết tử, ném về phía trước theo đường hầm.

Một lát sau, bốn phía vẫn tĩnh lặng như tờ, không có bất kỳ cơ quan nào bị kích hoạt.

Hắn thử đi về phía trước một bước, rọi đèn pin lên vách tường xung quanh một chút.

Quả nhiên không ngoài dự đoán của hắn, vách tường mộ đạo đều là màu đỏ như máu, quỷ dị vô cùng.

Tuy nhiên trừ cái đó ra, quỷ dị nhất là ở hai bên vách tường có thắp hai ngọn đèn lửa màu xanh lam u tối.

Diệp Phàm nhướng mày.

Cái này xem ra có chút thú vị. "Cậu dùng đèn pin mà không dùng pháp lực, có phải vì trong thất này có thứ gì không?" Lý Hoa thình lình mở miệng.

Ông ta cũng phát hiện ra vấn đề, ở trong này, ông ta cảm thấy việc điều động sức mạnh pháp thuật trong cơ thể trở nên vô cùng khó khăn, nguyên do thì ông ta không rõ lắm.

Diệp Phàm gật đầu, quả nhiên thu hồi lại các loại sức mạnh pháp thuật trên người. "Hai ngọn đèn này là Quỷ đăng (đèn quỷ), có thể áp chế kinh mạch con người, tương hỗ tương thành với khí âm dương trong ngôi mộ này, khắc chế hoạt khí trên người người sống.

Cũng không phải là không thể dùng pháp lực, chỉ là dùng thì sẽ tốn sức hơn bình thường." Trong mộ đế vương và các mộ quý tộc như thế này, tác dụng của Quỷ đăng là để phòng ngừa đạo mộ tặc xâm nhập, cũng dùng để dọa lui kẻ xâm nhập, hiệu quả đều thập phần rõ rệt.

Tuy nhiên Diệp Phàm căn bản không có ý tứ sợ hãi.

Hắn lần này tới khá vội vàng, rất gấp thời gian, cho nên căn bản không kịp mang theo mấy thứ như phù chỉ, không có cách nào đốt phù chú để trấn tà túy.

Nhưng cũng không phải hoàn toàn không có cách.

Đường hầm này đơn giản hơn hắn tưởng tượng một chút, vừa hẹp vừa dài, căn bản không có bất kỳ ngã rẽ hay góc cua nào, cứ đi thẳng một đường về phía trước.

Gạch đá màu đỏ thẫm dường như chỉ đóng vai trò uy hiếp.

Chương 1140

Mười phút sau, Diệp Phàm nhìn thấy một cánh cửa đá, trên cửa khắc hoa văn màu đỏ thẫm uốn lượn, trên cửa đá chỉ có một khe hở.

Diệp Phàm đi lên trước quan sát cánh cửa này vài lần, sờ cằm suy tư một chút. "Tụ âm tụ dương, âm dương tương thành." Minh tẩu âm, ám hành chu (Sáng đi đường âm, tối đi thuyền), ở trong mộ thất, tình huống sáng tối cũng ẩn chứa huyền cơ nhất định.

Diệp Phàm quan sát trái phải một chút tình huống phân chia quang ảnh xung quanh, chọn một mặt ngược sáng, trực tiếp dùng sức đẩy cánh cửa kia.

Hắn đẩy lần đầu tiên không thể thành công đẩy cửa ra, cánh cửa kia đóng quá chặt.

Diệp Phàm không hề có ý tứ sợ hãi, ngậm đèn pin trong miệng, trong tay tụ khởi một luồng pháp thuật, đấm một quyền lên cửa đá.

Cửa đá kịch liệt rung động một chút, khe hở rốt cục bị đẩy ra một chút, hai ngọn Quỷ đăng sau lưng bọn họ chập chờn sáng tắt, có loại kỳ dị không nói nên lời.

Diệp Phàm giữ nguyên tư thế kia bất động, lẳng lặng chờ đợi, tuy nhiên cũng không có chuyện gì phát sinh.

Hắn thở dài, đứng vững lại, bắt đầu mày mò trên cửa.

Hắn vốn định thời gian cấp bách như vậy thì trực tiếp dùng phương pháp đơn giản thô bạo một chút là được.

Nhưng xem ra hình như không được, vị Hầu gia ba trăm năm trước này thoạt nhìn tài đại khí thô, cửa mộ thất đều xây dựng kiên cố lạ thường.

Thế nhưng Diệp Phàm sờ soạng một vòng, cái gì cũng không sờ thấy, có chút kỳ quái kêu "Di" một tiếng.

Thính lực của hắn siêu quần, vừa sờ soạng vừa nghe ngóng âm thanh bên trong.

Tuy nhiên trong mộ thất này cái gì cũng không có, ngay cả tiếng gió hay tiếng côn trùng cũng căn bản không tồn tại.

Chuyện này quả thực quá mức quỷ dị một chút.

Hơn nữa hoa văn trên cánh cửa này cơ bản không có chỗ nào đặc thù, hoàn toàn không có dấu vết để tìm, trên hoa văn hoặc bên trong đều không có cơ quan gì.

Giản trực là khiến người ta không biết xuống tay từ đâu.

Diệp Phàm vung vẩy cổ tay, do ảnh hưởng của Quỷ đăng, quyền hắn vừa đấm không chỉ tiêu hao phi thường lớn mà còn có chút cảm giác đau đớn.

Cứ như vậy, hắn cũng không thể làm rung chuyển cánh cửa này về mặt thực chất.

Diệp Phàm nghiêng đầu, Quỷ đăng đúng như tên gọi, là tụ tập khí tà túy, sức mạnh trong mộ thất sẽ càng phát ra vượng thịnh và kiên cố không thể phá vỡ.

Diệp Phàm lấy cây súng pháp khí từ bên hông ra, trong lòng yên lặng đánh giá kết cấu cửa một chút, nhắm vào mấy phương vị có khả năng tồn tại cơ quan bắn liền năm sáu phát.

Uy lực của loại đạn bạc bí ẩn kia phi thường tầm thường, mỗi một viên đạn bắn ra đều là một tiếng nổ lớn như sấm sét.

Lý Hoa có chút hoài nghi sao hắn lại tự tin cái mộ thất này đủ kiên cố như vậy, ngộ nhỡ sập hầm thì làm sao?

Sau sáu phát súng, cửa vẫn bất động.

Có chút thú vị.

Diệp Phàm khựng lại, trong đầu đột nhiên có cái gì đó lóe lên.

Đúng rồi, Quỷ đăng!

Hắn trực tiếp xoay người chạy chậm trở về, vươn tay sờ đến đế đèn Quỷ đăng, hắn dùng sức vặn sang bên cạnh, cư nhiên thật sự xoay chuyển được đế đèn.

Giây tiếp theo, tiếng ầm ầm vang lên ngợp trời, cửa mộ thất chậm rãi mở ra.

Được rồi.

Diệp Phàm nhìn thoáng qua ngọn Quỷ đăng u lam kia.

Bất kỳ một tên trộm mộ nào tới đây, đại khái đều không nghĩ tới cửa mộ thất này cư nhiên lại mở ra theo cách như vậy.

Rất nhiều trộm mộ đều có một loại quy định: đồ vật chưa từng thấy qua, hoặc là bói một quẻ ngay tại chỗ, quẻ tượng bất lợi thì không thể động vào, trực tiếp quay lại đường cũ.

Nhưng Diệp Phàm hiển nhiên là loại "kẻ cứng sợ kẻ ngang, kẻ ngang sợ kẻ liều mạng", hắn căn bản mặc kệ trước kia có từng thấy qua thứ kỳ quái như Quỷ đăng hay không, trực tiếp đưa tay sờ luôn.

Lý Hoa mắng một tiếng, thằng nhóc này cư nhiên thật sự giống như kẻ không muốn sống!

Cửa mộ thất mở ra, Diệp Phàm từng bước đi vào.

Hắn cầm lại đèn pin, chiếu vào bên trong, phát hiện sau cửa mộ là một mộ thất hình tròn.

Ở vị trí sâu bên trong mộ thất, cư nhiên còn có ba cánh cửa.

Mỗi một cánh cửa đều đóng chặt, không biết thông tới đâu, cũng không biết bên trong có thứ gì, ý tứ căn bản chính là bắt người ta phải thử từng cái một.

Diệp Phàm cầm đèn pin chiếu chiếu, trong mộ thất hình tròn không có bất kỳ dấu vết quan tài nào, trên mặt đất tán loạn một ít xương trắng.

Xem ra quan tài hẳn là giấu ở trong ba căn phòng kia.

Diệp Phàm đánh bạo chủ ý, cùng lắm thì chiếu từng cửa một, khu khu mộ thất đối với hắn mà nói căn bản không phải vấn đề.

Diệp Phàm bổn cũ soạn lại, lại châm một cái hỏa chiết tử ném vào.

Lửa lạnh hừng hực cháy, chiếu sáng một khoảng đất trống lớn trong mộ thất, ngoại trừ thăm dò cơ quan, Diệp Phàm cũng có thể nhìn rõ bên trong còn có thứ gì.

Ngoại trừ hai ngọn Quỷ đăng "bổn cũ soạn lại" trên vách tường, trên mặt đất tán loạn một mảnh xương cốt kỳ quái không biết là xương người hay xương thú, vô cùng dọa người.

Nửa ngày sau, không có cơ quan nào bị kích hoạt, Diệp Phàm bèn đi tới, đứng trước mặt cái hỏa chiết tử đã tắt, hắn giơ đèn pin lên soi.

Trần nhà của mộ thất này rất cao, thoạt nhìn lên trên lại tối đen không thấy đáy, giống như không có điểm cuối vậy, xung quanh tán loạn một đống minh khí cũ kỹ.

Theo lý thuyết, hẳn là chưa có trộm mộ nào tới nơi này, vậy những thứ này hẳn là đồ bồi táng và đám thợ thủ công bị bồi táng cùng thời đó.

Tuy nhiên giây tiếp theo, chuyện càng thêm quỷ dị lại xuất hiện.

Diệp Phàm chẳng qua chỉ chớp mắt một cái, trong vòng chưa đến tích tắc, cảnh tượng trước mắt hắn cư nhiên hoàn toàn thay đổi.

Mộ thất hình tròn không ngừng vặn vẹo biến hình, trở thành những không gian vỡ vụn.

Cuối cùng, tất cả minh khí và xương cốt các loại đều biến mất, trong mộ thất nở ra một rừng hoa trắng.

Những đóa hoa trắng này vô cùng tươi mới, nở vô cùng nhiệt liệt, nhưng Diệp Phàm nhìn không ra là giống gì.

Rất nhanh, tầm mắt của hắn đều bị loại hoa trắng này lấp đầy, trong mộ thất đều là hoa trắng.

Diệp Phàm thử gọi trong lòng hai tiếng: "Alo, Lý Hoa, Lý Hoa?

Ông nghe thấy không?" Lý Hoa căn bản không trả lời hắn.

Mặc kệ hắn gọi thế nào, Lý Hoa cứ như hoàn toàn mất tích, căn bản không đáp lại bất kỳ âm thanh nào của hắn.

Diệp Phàm cũng không cảm thấy đặc biệt hoảng trương, bởi vì ngay lập tức hắn đã ý thức được, đây hẳn là một loại ảo thuật nào đó.

Có khả năng trong không gian này có khí thể kỳ quái gì đó, không màu không vị, gặp người là trúng, một khi bị người hít vào sẽ tạo ra ảo giác như vậy.

Diệp Phàm cũng không sợ hãi, bởi vì theo lý thuyết, thể chất của hắn hoàn toàn khác biệt với người thường, loại dược vật bình thường này sẽ không sinh ra bất kỳ thương tổn nào đối với hắn.

Chương 1141

Nhưng mà cảnh tượng ảo giác kỳ quái trước mắt này vẫn nhất định phải phá vỡ mới được.

Về phương diện này Diệp Phàm rất có kinh nghiệm, ý chí cá nhân của hắn khá kiên định, mấy thứ đồ giả này bình thường đều không lừa được hắn, trừ phi là phong thủy trận thật sự lợi hại hơn hắn.

Diệp Phàm vươn tay, ngay lúc đang định ngưng tụ pháp lực trong lòng bàn tay, hắn cảm giác được vai mình đột nhiên bị người ta vỗ một cái.

Diệp Phàm sửng sốt một chút, vừa theo bản năng định quay đầu lại thì mới ý thức được có chỗ nào đó không đúng.

Hắn cảm giác được trên vai mình vừa nặng nề lại vừa cứng rắn, đây hẳn là xương tay của lệ quỷ.

Nếu hiện tại quay đầu lại, cực có khả năng sẽ bị tà túy phụ thân.

Mà ở trong mộ thất, sờ xương bàn tay thi thể tà túy là một loại đại kỵ, ngay cả Mạc Kim Hiệu Úy lợi hại nhất cũng không dám làm như vậy.

Diệp Phàm pháp lực bị hạn chế, không tiện khinh cử vọng động.

Vì thế hắn chậm rãi rút súng từ bên hông ra, trong nháy mắt cảm giác đau đớn xuất hiện trên vai, hắn đưa súng luồn qua dưới nách, trực tiếp bắn mù một phát về phía lệ quỷ sau lưng.

Lệ quỷ phát ra một tiếng thét chói tai, xương bàn tay cũng buông ra.

Diệp Phàm nhân cơ hội quay đầu lại, mạnh mẽ lùi lại một bước lớn!

Hắn cầm đèn pin chiếu vào mặt con lệ quỷ kia, mới phát hiện đó là một nữ quỷ tóc tai bù xù, vải trắng trên người đều rách nát tả tơi, nửa thân thể chỉ còn lại bộ xương khô, miệng nứt toác.

Diệp Phàm chửi thầm một tiếng, liếc nhanh một cái, tốc độ hành động của nữ quỷ còn nhanh hơn hắn tưởng tượng, quả thực là nhanh đến mức không thể tưởng tượng nổi, nhoáng cái đã biến mất không thấy tăm hơi.

Diệp Phàm quan sát trên dưới một cái, trực tiếp hạ thấp người lăn ra ngoài.

Giây tiếp theo, nữ quỷ rơi xuống chỗ hắn vừa đứng, đạp nát một mảng lớn hoa trắng và gạch đá trên mặt đất, sau đó lại trừng đôi mắt đen ngòm đầm đìa máu, nhìn chằm chằm vào hắn.

Diệp Phàm chậc một tiếng, nhất thời không phán đoán ra được đây là thứ gì.

Rốt cuộc là tà túy bình thường hay là người bảo vệ mộ thất, Diệp Phàm trước mắt còn chưa rõ lắm.

Trong mộ thất này hoa trắng càng ngày càng nhiều, tương đương với việc quấy nhiễu tầm mắt, Diệp Phàm nhìn vô cùng tâm phiền ý loạn.

Nữ quỷ không đợi hắn phản ứng lại, liền lần nữa lao về phía hắn.

Lần này Diệp Phàm tới vô cùng vội vàng, ngay cả mấy thứ như móng lừa đen (hắc lư đề tử) cũng không mang theo, chỉ có thể dựa vào vũ lực giải quyết tống tử.

Nhưng con tống tử cái này vô cùng ngoan cường.

Diệp Phàm một tay bóp chặt cằm nó, đấm một cú đấm nặng ngàn cân vào mặt nó, đập nát một mảng xương lớn.

Hắn cúi đầu nhìn thoáng qua vai mình, vừa rồi bị tay nữ quỷ chạm vào một chút, quần áo đều biến thành màu đen.

Diệp Phàm rút dao găm từ bên hông ra, đâm một dao vào cổ nữ quỷ.

Nữ quỷ ngửa đầu thét lên chói tai, hoa trắng bốn phía trong nháy mắt khô héo một mảng lớn.

Lông mày Diệp Phàm nhảy dựng.

Chẳng lẽ nói những đóa hoa trắng này là suối nguồn sức mạnh của con nữ quỷ này?

Tuy nhiên Lý Hoa không ở đây, bên cạnh hắn không có bất kỳ ai, cũng không có ai có thể thương lượng với hắn những chuyện này.

Nhưng Diệp Phàm kinh nghiệm phong phú về phương diện này, dứt khoát tự mình quyết định.

Hắn rút dao găm ra, miệng vết thương của nữ quỷ đều đen kịt một mảnh.

Diệp Phàm lộn ra sau, thật nhanh lấy hỏa chiết tử từ trong ba lô ra, châm lửa rồi ném thẳng vào trong đống hoa trắng.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, giây tiếp theo, chỉ thấy nữ quỷ bắt đầu ôm mặt thống khổ thét lên, vài giây sau liền đau đớn không chịu nổi mà ngã xuống.

Mùi hoa trắng cháy khét vô cùng gay mũi, Diệp Phàm bị sặc đến ho khan, trước mặt hắn dâng lên từng luồng khói đen kịt, uy lực ngang ngửa khí độc.

Diệp Phàm phản ứng cực nhanh, cởi dải lụa trên cổ tay xuống, gấp lại che kín mũi miệng, sau đó từ từ ngồi xổm xuống, chờ đợi đám khói kia tự tan hết.

Những đóa hoa trắng kia nhìn thì cổ hoặc nhân tâm, thực tế lại yếu ớt không chịu nổi, đánh cược chính là người khác không phát hiện ra nó mới là nguồn sức mạnh.

Cái dải lụa kia là một pháp khí vô cùng lợi hại, Lý Hoa có thể cảm giác rõ ràng hô hấp của mình thông thuận hơn một chút, độc khí không xâm nhiễm được vào phổi, cho nên hắn ngồi trong khói đen cũng có thể bình an vô sự.

Đợi đến khi khói đen dần biến mất, trong đầu Diệp Phàm đột nhiên hiện lên một ý nghĩ vô cùng hoang đường.

Nữ quỷ này... chẳng lẽ chính là người phụ nữ mà vị Hầu gia kia yêu thương?

Nhưng sau đó hắn lại nhanh chóng phủ nhận ý nghĩ này.

Không đúng, Âm Dương Mộ, âm dương ly hợp sinh sinh bất tức, hai cỗ thi thể cho dù cách nhau không xa thì cũng nhất định phải an táng cùng một chỗ.

Mà vị Hầu gia kia nếu thật sự thích thê tử như vậy, thì căn bản sẽ không dùng phương thức này khiến nàng biến thành lệ quỷ.

Nhưng cảm giác quỷ dị kia cứ luẩn quẩn trong lòng hắn không tan, giống như một đám mây đen ly kỳ.

Hắn nửa ngồi xổm trên mặt đất, chờ xung quanh khôi phục bình thường, nhìn nữ quỷ ngã xuống kia, trong lòng hắn chậm rãi dâng lên một ý nghĩ hoang đường.

Hầu gia quyền thế ngập trời, tài hoa hơn người, lại là siêu năng võ giả, tự cho là mình không gì không làm được, dưới gầm trời này không có thứ gì là hắn không làm được.

Đương nhiên cũng bao gồm vĩnh sinh, hoặc là hạnh phúc vĩnh thế vô tận.

Nhưng thê tử của hắn, người phụ nữ hắn yêu nhất lại là một người bình thường, sẽ sinh lão bệnh tử, giống như đóa hoa trắng thuần khiết kia, yếu ớt không chịu nổi.

Sau khi nàng vì sự cố mà qua đời, Hầu gia ban đầu bi thống không thôi, nhưng vô luận pháp thuật hay pháp khí đều không thể cứu vãn sinh mệnh của nàng, cho nên Hầu gia mới nghĩ ra chiêu Âm Dương Mộ này.

Bởi vì cô nương kia là người bình thường, hồn phách không thể thừa nhận Hải Long Châu, hắn kiếm tẩu thiên phong (làm liều), ở ngoài hoàng thành, nơi gần long mạch nhất xây dựng một tòa mộ địa như vậy.

Thế nhưng Âm Dương Mộ yêu cầu cực cao đối với phong thủy trận, đất tụ âm tụ dương cả thiên hạ cũng không tìm được mấy cái.

Hắn tuy rằng quyền thế ngập trời, cũng chỉ có thể lấy chính mình, lấy khí vận cả gia tộc mình làm tế điệu.

Nhưng hắn không biết, tất cả những thứ này đều không phải là điều cô nương kia hy vọng cuối cùng.

Tuy nhiên vừa mới mô phỏng đến bước này, Diệp Phàm liền cảm thấy trước mắt một trận trời đất quay cuồng, hắn lập tức mất đi ý thức.

Không biết qua bao lâu, sau khi Diệp Phàm tỉnh lại, phát hiện mình vẫn nằm trong mộ thất hình tròn này.

Hắn bị ù tai một lúc ngắn, sau khi khôi phục thính giác, âm thanh đầu tiên nghe thấy là tiếng của Lý Hoa.

Lý Hoa đang gọi hắn trong không gian nguyên thần. "Diệp Phàm, Diệp Phàm?

Cậu còn sống không?

Này, thằng nhóc cậu sao đột nhiên lại không tiếng động mà nằm xuống vậy, xảy ra chuyện gì rồi?" Diệp Phàm xoa đầu ngồi dậy, nhìn thoáng qua trên người mình, trên vai cái gì cũng không có, dải lụa vẫn quấn trên cổ tay, súng và dao găm cũng đều giắt bên hông.

Mà trong mộ thất này cũng còn nguyên vẹn, không có một chút dấu vết tổn hại nào, cái gì nữ quỷ và hoa trắng, cứ như thể chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Chương 1142

Nhưng chuyện này là không thể nào, hắn không thể nào trong tình huống như vậy mà không phân biệt được hiện thực và ảo cảnh.

Ước chừng mười phần thì có tám chín phần là do một loại khí thể nào đó trong phòng này dẫn đến.

Vì thế để bảo đảm an toàn, tránh trúng chiêu lần nữa, Diệp Phàm trực tiếp tháo dải lụa xuống, quấn lên mặt làm khẩu trang che kín mũi miệng.

Lý Hoa kỳ quái hỏi: "Cậu đang làm gì đấy?

Cậu còn chưa trả lời ta vừa rồi xảy ra chuyện gì đâu, sao cậu tự nhiên không chào hỏi tiếng nào đã lăn ra ngất thế?" "Tôi ngất mà còn phải báo cáo với ông một tiếng à?" Diệp Phàm bị ông ta chọc cười.

Hắn giao lưu với Lý Hoa không cần động miệng, cho nên hắn vừa đi vừa nói, đi từ trái sang phải về phía cánh cửa đầu tiên. "Vừa nãy tôi đánh nhau với một con tống tử cái trong ảo cảnh, tôi nghi ngờ cô ta có quan hệ gì đó với chủ nhân ngôi mộ, nhưng nghĩ lại chắc cũng đều là giả, tôi giải quyết cô ta rồi." Lý Hoa nói: "Vừa rồi cậu vào cửa đi được hai bước thì đột nhiên cắm đầu ngã xuống, ta gọi cũng không kịp gọi." Diệp Phàm gật gật đầu: "Đúng thế, tôi trúng chiêu rất đột ngột, tôi cũng là sau khi ngất đi, ở trong mộng cảnh mới phát hiện ra.

Tôi đột nhiên ý thức được một vấn đề." Lý Hoa: "Vấn đề gì?" Diệp Phàm khựng lại, ngữ khí rất lạnh lùng nghiêm túc trả lời: "Có lẽ là tôi nghĩ sai rồi, bọn họ căn bản không phải lưỡng tình tương duyệt.

Hầu gia muốn lợi dụng cô gái kia làm chuyện gì đó, cô ấy không phải tự nguyện." Lý Hoa nheo mắt: "Ý cậu là sao?

Cậu nói câu chuyện Chu Công kể cho chúng ta có sai lệch?

Vị Hầu gia này có mục đích khác mới xây dựng tòa Âm Dương Mộ này?" Diệp Phàm gật đầu, búng tay một cái, ngẩng đầu nhìn thoáng qua cánh cửa đá trước mặt.

Chất liệu cửa tương tự với chất liệu hắn vừa nhìn thấy bên ngoài mộ thất, trên tường có Quỷ đăng, không biết phương pháp mở ra có phải cũng dị khúc đồng công (cùng cách làm) hay không.

Nhưng Diệp Phàm tạm thời không muốn mở cánh cửa này.

Tình huống bên trong này sai lệch quá lớn so với dự đoán của hắn, hoặc có lẽ ngay từ đầu những gì bọn họ biết đã là sai lầm.

Trong cửa này có gì hắn không biết, có thể là quan tài, có thể là cơ quan, có thể là đồ bồi táng và bảo bối, cái gì cũng có thể, thậm chí Hải Long Châu cũng có thể ở bên trong.

Nhìn như vậy, cái mộ Hầu gia này vô cùng nhỏ, nhỏ hơn quá nhiều so với các mộ quý tộc khác.

Thậm chí kết cấu này, phương thức xây dựng này và phong thủy trận quỷ dị này, có lẽ ngay từ đầu, mục đích của hắn ta đã không thuần túy như vậy.

Diệp Phàm cảm giác được một tia đau đầu, suy nghĩ của hắn hỗn loạn một chút.

Hành vi của nữ quỷ vừa rồi quá kỳ quái, khiến Diệp Phàm cảm thấy cô ta căn bản là không tình nguyện.

Giống như một người bảo vệ bị vây khốn.

Hắn tổ chức ngôn ngữ một chút, thử giải thích với Lý Hoa: "Vị Hầu gia này, hắn tìm Hải Long Châu để phục sinh cô gái hắn thích, nhưng cuối cùng hắn thất bại, vì thế hắn làm liều, xây dựng cái Âm

Dương Mộ này, thậm chí... là tẩu hỏa nhập ma." Lý Hoa không lên tiếng, định nghe hắn tiếp tục giải thích.

Diệp Phàm tiếp tục nói: "Nhưng trong mộ này tụ âm tụ dương, quan tài phong ấn sáu nẻo luân hồi, Hầu gia đánh cược khí vận gia tộc và chính mình vĩnh thế không được siêu sinh, đổi lấy phong thủy trận này để giữ hồn phách cô gái lại." Lý Hoa nghe hiểu, ông ta mạnh mẽ trừng lớn mắt: "Ý cậu là, cô nương này vốn dĩ có thể chuyển thế luân hồi, nhưng bởi vì cái mộ thất này, hồn phách của cô ấy sẽ vĩnh viễn bị nhốt ở nơi này?" Diệp Phàm chậm rãi gật đầu: "Phải, cô ấy căn bản không muốn ở lại cái nơi quỷ quái này, cũng căn bản không muốn vĩnh sinh vĩnh thế với gã đàn ông kia.

Cho nên tất cả đều là Hầu gia một người tình nguyện, hắn là hại cô ấy, ích kỷ đến cực điểm." Có lẽ, hắn còn muốn lợi dụng cô nương yêu hắn này, dùng hồn phách thuần khiết của cô ấy để tẩm bổ hồn phách chính mình, để bản thân có được vĩnh sinh trong phong thủy trận này.

Sắc mặt Diệp Phàm lập tức âm trầm xuống.

Vốn dĩ hắn chỉ tới lấy Hải Long Châu dùng một lát, nhưng hiện tại cơ duyên xảo hợp phát hiện ra bí mật này.

Vậy mục đích của hắn không đơn giản chỉ là tới lấy Hải Long Châu nữa rồi.

Lý Hoa lên tiếng: "Cậu đừng xúc động, chúng ta chỉ có ba ngày, căn bản không làm được nhiều việc như vậy." Diệp Phàm cúi đầu nhìn thoáng qua đồng hồ trên tay, trong mộ thất phong thủy hỗn loạn này, ngay cả kim la bàn cũng hỏng, không biết từ lúc nào đồng hồ của hắn đã hỏng rồi. "Lý đại nhân, ông muốn mưu cầu công bằng công chính cho vạn dân thương sinh, chẳng lẽ tôi không thể bất bình thay cho một cô gái vô tội sao?" Diệp Phàm cười cười.

Hắn đã tới rồi thì chuyện này là việc không thể không làm, không làm cũng phải làm.

Cô gái này hiến dâng cả đời mình cho một gã phụ bạc, sau khi chết hồn phách còn phải bị nhốt ở nơi này.

Trong lòng hắn lửa giận phừng phừng bốc lên.

Lý Hoa trầm mặc một lát, chỉ có thể thỏa hiệp: "Được rồi, vậy cậu định làm thế nào?" Diệp Phàm nói: "Tôi muốn hủy nơi này." Diệp Phàm nói giọng nhẹ tênh, quả thực là bộ dáng chẳng hề quan tâm, phảng phất như hắn đang làm một việc nhỏ nhặt dễ như trở bàn tay, mà không phải thứ gì kinh thế hãi tục.

Lý Hoa có chút bị hắn chọc cười, quả thực là muốn ngay tại chỗ đoạt lại quyền khống chế thân thể tát cho hắn hai cái, để hắn tỉnh táo lại một chút: "Diệp Phàm, cậu biết mình đang nói cái gì không?" Diệp Phàm nghiêm mặt nói: "Tôi đương nhiên biết, tôi đang cầu một sự công bằng công chính cho một bách tính vô tội, một người dân thuần khiết.

Lý đại nhân, chẳng lẽ đây không phải điều ông luôn muốn làm sao?" Lý Hoa bị hắn phản tướng một quân, nghẹn lời không biết nói gì cho phải.

Nhưng Diệp Phàm cũng không giống như đang vô lý gây sự, hắn là nghiêm túc muốn đi hủy diệt cái mộ thất này.

Diệp Phàm tiếp tục nói từng chữ một: "Lý đại nhân, tôi tưởng rằng chúng ta sẽ là đồng đạo trung nhân, tôi tưởng rằng trên con đường đoạt lại quyền lực ông cũng sẽ thuận tay khuông phù chính nghĩa.

Được rồi, là tôi quá ấu trĩ, trong lòng ông chỉ có cái vị trí kia." Lý Hoa bị hắn từng câu từng câu ngáng chân, trực tiếp gầm lên: "Cậu

đang nói hươu nói vượn cái gì đấy!

Đây là vấn đề công bằng hay không à?

Hiện tại tất cả chẳng qua chỉ là suy đoán của cậu mà thôi, ngộ nhỡ người ta là lưỡng tình tương duyệt thì sao?

Ngộ nhỡ người ta là một đôi thần tiên quyến lữ thì sao!" Ông ta thật sự có chút không hiểu nổi con người Diệp Phàm này, chẳng qua chỉ là một suy đoán, chỉ là một trong một vạn loại khả năng.

Chỉ có vỏn vẹn ba ngày thời gian, cấp bách như vậy, vốn dĩ bọn họ chỉ tới lấy một viên Hải Long Châu, lấy xong thì đi, căn bản không chậm trễ việc khác.

Hiện tại hay rồi, Diệp Phàm cư nhiên muốn hủy đi cả ngôi mộ. "Ông không hiểu đâu, Lý đại nhân.

Về phương diện xuống mộ này, tôi mới là người trong nghề, ông không có quyền phát ngôn." Ngữ khí Diệp Phàm nhẹ bẫng, hắn vươn tay sờ sờ cửa đá trước mắt: "Đây không phải suy đoán, đây xác thực là một loại suy luận hợp lý.

Phong thủy Âm Dương Mộ quỷ dị như thế này tuyệt đối không phải thứ tốt lành gì.

Hầu gia hồn phách vĩnh thế không được siêu sinh, nhưng tôi muốn cô nương kia tự do." Lý Hoa căn bản khuyên không được hắn, nhưng có một điểm Diệp Phàm nói không sai, đó là về phương diện xuống mộ này, chỉ có hắn mới là người trong nghề chân chính.

Dọc đường đi này, một loạt biểu hiện của Diệp Phàm đều chứng minh hắn là người trong nghề tuyệt đối.

Không những thế, hắn còn có năng lực ứng đối các loại tình huống đột phát.

Lý Hoa trầm mặc một lát, đắn đo suy nghĩ trong lòng.

Diệp Phàm chờ quyết định của ông ta.

Một phút sau, giọng Lý Hoa cứng ngắc vang lên: "Cậu muốn hủy đi ngôi mộ lớn như vậy bằng cách nào?

Cậu cũng đâu có mang thuốc nổ?" "Ai nói hủy mộ là phải dùng thuốc nổ." Diệp Phàm thấy đã thuyết phục được Lý Hoa, cười búng tay một cái, xoay người đi về phía hai ngọn Quỷ đăng trên tường, vừa đi vừa thong thả ung dung nói. "Tôi muốn phá hoại phong thủy trận ở đây, đánh vỡ toàn bộ quái tượng tụ âm tụ dương này, khiến cho nỗ lực của vị đại nhân vật ba trăm năm trước đổ sông đổ bể.

Hắn đừng hòng cùng cô nương kia vĩnh sinh vĩnh thế, tôi muốn hủy đi khí vận gia tộc của hắn." Lý Hoa trầm mặc một chút: "Nhìn không ra thằng nhóc cậu còn rất ác độc đấy." Diệp Phàm bẻ ngón tay kêu răng rắc, khiến cả người hắn đột nhiên trở nên âm lãnh: "Không phải tôi ác độc, là tên kia tội hữu ứng đắc, tôi không cho hắn xuống mười tám tầng địa ngục đã là tôi tâm từ thủ nhuyễn rồi.

Lý đại nhân, tôi cam đoan sẽ không làm chậm trễ quá nhiều thời gian.

Đi thôi, chúng ta đi lấy Hải Long Châu trước." Nói xong, hắn ấn xuống cơ quan bên trong Quỷ đăng, xoay người lại đi qua ấn cái còn lại, Quỷ đăng hai bên đồng thời bắt đầu ken két chuyển động.

Trong mộ thất hình tròn, trần nhà chậm rãi hạ xuống.

Diệp Phàm ngẩng đầu nhìn lên, trên trần nhà kia cũng là loại gạch đỏ thẫm, trống không, nhưng tương đối quỷ quyệt.

Giây tiếp theo, cơ quan Quỷ đăng khởi động xong, ba cánh cửa trước mặt Diệp Phàm đồng thời mở ra toàn bộ!

Chương 1143

Bên trong cũng giống như mộ đạo trước đó, đều tối đen một mảnh.

Diệp Phàm dùng dải lụa bịt kín mũi miệng, bảo đảm mình sẽ không hít phải bất kỳ vật thể có độc nào trong mộ thất độc này nữa.

Lý Hoa hỏi: "Chúng ta đi vào từ cánh cửa nào trước?" Diệp Phàm lắc đầu: "Vào từ cửa nào cũng như nhau cả thôi, chúng ta muốn lấy được Hải Long Châu thì thế nào cũng phải vào xem hết từng cái một." Lý Hoa mặt không chút thay đổi gật đầu: "Được thôi, vậy cậu quyết định, ta giúp cậu canh chừng dị động bốn phía." Diệp Phàm: "Lý đại nhân, ông phải đáp ứng tôi một chuyện." Lý Hoa cười cười: "Cái giọng điệu kỳ quái này, cậu đang trăn trối hậu sự đấy à?" Diệp Phàm mặt không đổi sắc: "Lý đại nhân, nếu tôi vào trong mà lại xảy ra tình huống đột nhiên ngất đi như vừa rồi, ông không cần chào hỏi, trực tiếp tiếp quản thân thể tôi." Lý Hoa trả lời: "Cái này ta đương nhiên hiểu, cậu cứ yên tâm mà làm, ta sẽ không để cậu dễ dàng chết ở nơi này đâu." Diệp Phàm cười nói: "Mượn lời tốt lành của ngài." Trong mộ thất này hẳn là có kết cấu đặc thù hoặc kết giới kỳ quái gì đó, hắn mặc kệ cầm đèn pin chiếu thế nào cũng không nhìn rõ đồ vật bên trong.

Hắn vốn định dùng lại chiêu cũ ném hỏa chiết tử, nhưng nghĩ lại, cái gì cũng không nhìn thấy, ngộ nhỡ ném hỏa chiết tử vào thiêu hủy đồ vật quan trọng gì đó thì không thích hợp.

Cho nên Diệp Phàm tắt đèn pin, trong tay tụ một chút pháp thuật quẹt lên mắt mình, như vậy thị lực của hắn có thể tăng lên biên độ lớn.

Sau đó hắn đi từ trái sang phải, trực tiếp đi vào trong cánh cửa thứ nhất.

Thứ đầu tiên hắn nhìn thấy khi đi vào là một tấm gương khổng lồ.

Không gian bên trong không u tối vô tận như hắn tưởng tượng, thậm chí mắt người bình thường cũng có thể nhìn thấy được.

Xung quanh tấm gương kia cái gì cũng không có, không có quan tài cũng không có minh khí.

Diệp Phàm đi lên trước, trực tiếp đặt tay lên tấm gương kia.

Lý Hoa không kịp ngăn cản hắn, chỉ có thể trơ mắt nhìn.

Kết quả giây tiếp theo, trên mặt gương bùng phát bạch quang chói mắt, trực tiếp bao phủ cả người Diệp Phàm! "Cậu động lung tung vào đồ vật làm cái gì?" Lý Hoa nén giận. "Tôi thử xem có cơ quan hay không.

Lý đại nhân, ông yên tâm, thứ này không phải tà túy, trong phòng này không có bất kỳ khí tức tà túy nào, hẳn là không phải nơi nguy hiểm." Tuy nhiên hắn vừa dứt lời, bạch quang chung quanh liền trong nháy mắt tứ tán mà đi, mộ thất trước mắt hắn lại biến mất lần nữa, cảnh tượng cũng phát sinh chuyển biến.

Diệp Phàm trong nháy mắt liền ý thức được đây là ảo cảnh, hắn trở tay giật dải lụa pháp khí đang làm khẩu trang xuống, quấn lại lên cổ tay.

Giây tiếp theo hắn thật nhanh hô lớn: "Lý đại nhân, ông còn đó không?

Nghe thấy tôi nói chuyện không?" "Nghe thấy, lần này không giống lần trước, hiện tại cậu vẫn tỉnh táo." Lý Hoa lập tức trả lời, cũng biết rốt cuộc hắn muốn hỏi vấn đề gì. "Xem ra tôi vẫn nghĩ sai rồi, thứ tạo ra ảo giác ở trong này không phải mùi vị, thậm chí không

phải vật thể thực chất gì." Diệp Phàm nhìn thoáng qua dải lụa pháp khí trắng bạc kia, đau đầu nói.

Lý Hoa nhướng mày: "Không phải mùi hương, vậy là loại độc gì, sao lại quỷ dị thế này?" Diệp Phàm gật đầu, hiện tại những thứ hắn và Lý Hoa nhìn thấy chắc là giống nhau.

Thứ tạo ra ảo giác kia, có lẽ là minh khí, hoặc có lẽ là một loại tà túy nào đó.

Thậm chí có khả năng là mấy ngọn quỷ đăng trên tường kia, nhưng con người căn bản phòng không xuể.

Nếu hắn đoán không sai, trước đó hắn ở trong cái ảo cảnh tương tự mộng cảnh kia đã nhìn thấy nữ lệ quỷ, nếu lúc đó hắn chết trong tay nữ quỷ, e rằng ngoài hiện thực cũng sẽ thật sự không tỉnh lại nữa.

Diệp Phàm suy nghĩ một chút, chỉ có thể nói: "Cụ thể là cái gì tôi cũng không biết, hiện tại cũng không có thời gian nghiên cứu kỹ càng, chỉ có thể đi bước nào tính bước ấy.

Thứ này trước mắt chắc là chỉ có thể tạo ra ảo giác, không có sát thương gì lớn đối với con người." Hơn nữa cho dù có chút sát thương, hắn thân là siêu năng võ giả cũng sẽ không bị ảnh hưởng tới mức nào, đã như vậy, hắn cũng không cần quá lo lắng.

"Đến đây nào, Lý đại nhân, chúng ta cứ quan sát kỹ xem ảo cảnh lần này muốn nói cho chúng ta biết điều gì." Diệp Phàm cười cười, trông có vẻ chẳng thèm để ý xem bên trong có quỷ dị nguy hiểm gì hay không, quả thực là đến mức trời không sợ đất không sợ.

Hắn chậm rãi rút súng từ bên hông ra, nắm chặt trong tay, vén áo để lộ cả dao găm ra ngoài.

Lý Hoa nói: "Ý của cậu là ảo cảnh nhìn thấy trước đó, là thứ chủ nhân ngôi mộ này muốn cho cậu thấy, là cố ý muốn nói cho cậu biết

một số chuyện?" Diệp Phàm gật đầu: "Không phải chủ nhân ngôi mộ, là cô nương kia muốn nói cho chúng ta biết chút gì đó." Hắn nói xong, khung cảnh trước mắt quả nhiên phong vân biến đổi, so với trước đó lại có chút khác biệt, không còn là đầy đất hoa trắng nữa, mà toàn bộ đều đã thay đổi.

Diệp Phàm nhất thời tưởng rằng mình đang đứng trên một bãi cỏ xuân ấm hoa khai, hắn quay đầu nhìn lại thấy trời xanh mây trắng, cư nhiên giống y như thật.

Giống như là một loại ký ức tái hiện, hắn dường như đang dùng thân phận người ngoài cuộc, nhìn thấy ký ức của người khác trong khung cảnh này.

Chẳng lẽ là chủ nhân ngôi mộ và cô nương kia?

Diệp Phàm mặt vô cảm, thử đi về phía trước hai bước.

Hắn không thể nào bị loại kỹ xảo nhỏ này lừa gạt, cũng không thể cứ thế mà chìm đắm trong đó.

Vấn đề lớn nhất là, bản thân hắn thực tế hắn là vẫn còn đang ở trong mộ thất kia, hiện tại nếu đi loạn khắp nơi, khó mà nói sẽ đụng trúng tường hay kích hoạt cơ quan gì đó hay không.

Cho nên hắn rất cảnh giác, không lập tức đi loạn.

Lý Hoa mở miệng: "Đây là nơi nào?

Một loại ảo cảnh?" Diệp Phàm trả lời: "Đúng, hắn là do cái gương lớn trong mộ thất trước đó tạo ra, đó là một pháp khí." Ảo cảnh này không khác gì hiện thực, đổi thành người bình thường khẳng định đã trúng chiêu.

Diệp Phàm lẳng lặng chờ đợi, một lát sau, hắn nghe thấy tiếng cười thanh thúy của một cô gái.

Hắn quay đầu lại, nhìn thấy một cô nương mặc sườn xám trắng tinh khôi vừa cười vừa chạy về phía trước, vừa chạy vừa nũng nịu nói: "Ai da, Chu Dập, anh đừng trêu em, đừng chạy lung tung!" Diệp Phàm nhướng mày, xem ra cô nương này chính là thê tử của mộ chủ nhân, vậy vị Chu Dập trong miệng cô, chắc hẳn chính là mộ chủ nhân, cũng chính là vị Hầu gia truyền kỳ cách đây ba trăm năm.

Diệp Phàm nhìn theo hướng âm thanh của cô nương kia, cách đó không xa có một người đàn ông mặc quân trang đang đứng, dáng người cao ráo tuấn mỹ, hẳn chính là bản thân Hầu gia.

Cô gái mặc sườn xám trắng cũng kiều diễm xinh đẹp, hai người cho dù không đứng cùng một chỗ, cũng có thể nhìn ra được vô cùng xứng đôi và chàng thiếp tình thâm.

Diệp Phàm nhìn thấy cô nương kia chạy thẳng về phía Chu Dập, mà bản thân hắn vừa vặn đứng ở giữa hai người bọn họ.

Hắn theo bản năng muốn tránh ra, kết quả tốc độ của cô gái nhanh hơn hắn nghĩ.

Mắt thấy sắp đụng phải, Diệp Phàm theo bản năng giơ tay ra đỡ, kết quả hắn giống như một hư ảnh, cô gái trực tiếp xuyên qua thân thể hắn, hoàn toàn không có bất kỳ trở ngại nào.

Hắn lúc này mới sực nhớ ra: "À, tôi quên mất mình chỉ là người ngoài cuộc, cô ấy không nhìn thấy tôi." Đã như vậy thì càng không có nỗi lo về sau, Diệp Phàm lập tức ngồi bệt xuống đất, ở phía sau nhìn đôi bích nhân kia khanh khanh ta ta.

Cô gái nũng nịu đấm nhẹ hai cái vào ngực Chu Dập, trách cứ: "Anh lại đi đâu thế, sao đi lâu như vậy mới về, anh không biết em lo lắng cho anh bao nhiêu sao?

Lần này cũng vậy, lần trước cũng vậy, anh cứ giấu em mãi." Chu

Dập rất sủng nịch nhìn cô, vươn tay xoa xoa tóc cô, ôm cô vào trong lòng: "Được được được, A Doanh, lần sau anh nhất định nói cho em biết anh đi đâu, anh thật sự là có việc rất quan trọng, lần sau tuyệt đối sẽ không chạy lung tung nữa, được không?" "Chu Dập, anh chỉ biết nói mồm, nhưng lần sau anh vẫn cứ chứng nào tật nấy!" Chu Dập chỉ một câu đã dỗ cô gái đến phục tùng, hai người anh một câu em một câu trò chuyện, đa phần là nói chuyện việc nhà, vô cùng ngọt ngào.

Chu Dập ngữ khí cực kỳ sủng ái, thoạt nhìn thực sự để cô ở trong lòng, nhưng Diệp Phàm lạnh lùng đứng xem, ý thức được hoặc là căn bản không phải như vậy.

Hắn đối với chi tiết tán gẫu của đôi tình nhân không quá hứng thú, bèn quay đầu nhìn thoáng qua hoàn cảnh xung quanh.

Vị Chu Dập này xác thực là có dáng vẻ quý tộc, nhà là biệt thự ba tầng kiểu cổ điển, vô cùng xa hoa.

Trên bãi cỏ xung quanh có đài phun nước, có vườn hoa nhỏ, trong vườn hoa còn trồng từng mảng lớn hoa hồng.

"Cậu có phải lại nhìn ra cái gì rồi không?" Lý Hoa bất ngờ mở miệng hỏi Diệp Phàm, ông thấy sắc mặt Diệp Phàm càng lúc càng nghiêm túc ngưng trọng, dường như căn bản không cảm thấy hình ảnh này là tốt đẹp.

Cho nên Lý Hoa phán đoán ra Diệp Phàm khẳng định là cảm thấy chỗ nào không đúng.

Ông biết con người Diệp Phàm, có vấn đề nếu có người ở bên cạnh thương lượng cùng hắn, đầu óc hắn sẽ chuyển động nhanh hơn.

"Thực sự không ổn, tôi hình như nhớ ra vị Hầu gia này rốt cuộc là người thế nào, nhưng mà cô gái này..." Trên mặt Diệp Phàm lộ ra thần tình mê hoặc khó hiểu, nghĩ thế nào cũng không thông rốt cuộc là

chuyện gì.

Lý Hoa hỏi: "Cô ấy có vấn đề gì?

Cô ấy không phải là người mà Chu công đã nói, cô gái mà Chu Dập vì cô ấy khuynh tận tất cả sao?" Diệp Phàm lắc đầu, biểu tình trên mặt không hề có chút ý tứ nhẹ nhõm nào.

Hắn xoa cằm nói: "Tôi nhớ vị Hầu gia này, trước đây có việc hay không có việc cũng từng đọc qua một số sử liệu ghi chép về phương diện này.

Lý đại nhân, ông là người trong hoàng thất, chưa từng nghe nói qua cái tên Chu Dập này sao?" Lý Hoa khựng lại: "Hắn chẳng qua chỉ là một Hầu gia, công danh và thanh uy có lớn hơn nữa, đối với người hoàng tộc chúng tôi cũng chẳng có giúp ích gì, tôi chưa từng nghiên cứu kỹ sinh bình của hắn." Ông tiếp tục nói: "Tôi chỉ biết người này chính trực vô tư, uy danh hiển hách, dụng binh như thần, cho nên rất nhiều người nguyện ý đi theo hắn đông chinh tây chiến, binh pháp của hắn quỷ dị, khó có thể dự đoán." Diệp Phàm thở dài: "Lý đại nhân à, xem ra góc độ hai chúng ta đọc lịch sử vẫn là không giống nhau, ông là xem việc công của hắn, tôi xem là việc tư của hắn." Lý Hoa mạc danh kỳ diệu: "Cậu xem việc tư gì?

Tôi là một chính khách, tôi từ góc độ chính khách nghiên cứu hắn có vấn đề gì, còn chuyện riêng tư của hắn thì có quan hệ gì với tôi." Diệp Phàm gật đầu, chỉ chỉ hai người quá khứ trước mặt: "Được rồi, vậy tôi nói cho ông biết, cô gái tên A Doanh này, trong lịch sử, căn bản không phải là chính thất của Trường Lăng Hầu Chu Dập.

Chương 1144

Sự thật là, trong lịch sử Chu Dập cũng căn bản không có thê tử phòng nhì." Lý Hoa nghe xong chân mày giật mạnh một cái, ý thức được điều gì đó: "Ý của cậu là, cô gái tên A Doanh này, trên gia phả của hắn là vô danh vô phận?" Diệp Phàm im lặng thở dài, thầm nghĩ, đây quả nhiên là một tên tra nam chính hiệu.

Vừa rồi những gì Lý Hoa nói hiển nhiên là những thứ trong chính sử, nhưng Diệp Phàm thì không xem chính sử, hắn xem đều là dã sử dân gian ghi lại, những thứ đó ghi chép mới càng thêm chân thực.

Nhưng mà cho dù là ở trên dã sử, A Doanh vẫn cứ là một cô nương vô danh vô phận, cuối cùng chôn xương nơi nào cũng không rõ ràng, có thể nói là thảm càng thêm thảm.

Hắn nói: "Không sai, A Doanh không phải chính thất của hắn, cũng không phải thiếp thất của hắn, nói theo cách hiện tại của chúng ta, chính là một cô tình nhân nhỏ vô danh vô phận.

Chính thất của hắn là con gái thứ hai của Chấp chính quan lúc bấy giờ, không gọi là A Doanh, mà gọi là Tống Hà Ngọc." Cái tên Tống Hà Ngọc vừa thốt ra, Lý Hoa liền biết duyên phận trong đó tuyệt đối không chỉ có thế.

Ông biết Tống Hà Ngọc, ba trăm năm trước là một người phụ nữ truyền kỳ về phương diện cải cách, sau khi gả cho Chu Dập lại càng ngày càng biến mất khỏi tầm mắt đại chúng.

Diệp Phàm nói: "Tôi vừa nói Tống Hà Ngọc là ông biết rồi nhỉ.

Chu Dập lúc đó xưng là cùng bà ấy cử án tề mi, tôi cũng từng xem qua ảnh chụp của bà ấy, căn bản không giống A Doanh thế này, cho nên tên Chu Dập này rốt cuộc là yêu ai?" Hắn vừa dứt lời, Lý Hoa còn

chưa kịp trả lời, Diệp Phàm liền nhìn thấy khung cảnh xung quanh lại thay đổi.

Bọn họ lần này đi tới bên trong Chu phủ, Chu gia cũng xa hoa y như bên ngoài.

Diệp Phàm đứng dậy, nhìn thấy lần này đứng cách hắn không xa là A Doanh tuổi tác đã lớn hơn một chút, hắn là dáng vẻ hai bảy hai tám tuổi, Chu Dập bên cạnh cũng đã không còn là bộ dạng thanh niên trai tráng nữa.

Hai người đại khái đều đã đến lúc bàn chuyện cưới hỏi, không còn là người trẻ tuổi mười mấy tuổi đầu.

Trong mắt A Doanh ngấn lệ, sắc môi Chu Dập rất nhợt nhạt.

A Doanh run rẩy hỏi: "Cho nên ngay từ đầu anh đã không định cưới em, có phải không?" Chu Dập không trả lời.

Diệp Phàm đi lại gần hai bước, phát hiện trong tay A Doanh đang cầm ảnh chụp một người phụ nữ xa lạ, hắn không cần nhìn cũng biết người này khẳng định là Tống Hà Ngọc.

Xem ra là bị bắt quả tang rồi, Diệp Phàm mặt vô cảm nghĩ.

Diệp Phàm: "Tôi biết ngay mà, tên Chu Dập này không chỉ phụ bạc, còn muốn cái này lại muốn cái kia, quả thực là tham lam vô độ, tiểu tử này xác thực đáng chết." Lý Hoa nhíu mày: "Nhưng nếu là như vậy, hắn nếu căn bản không yêu A Doanh, vì sao còn muốn vì cô ấy tìm Hải Long Châu, vì cô ấy xây Âm Dương Mộ?" Diệp Phàm lắc đầu: "Lý đại nhân, nhìn sự việc vẫn là đừng nhìn quá đơn giản.

Bất luận là sau này hắn phát hiện người mình thực sự yêu là A Doanh, hay là cố ý muốn lợi dụng cô ấy làm gì đó, con người này đều có vấn đề." Hắn nói xong, Chu Dập trước mặt liền mở miệng: "Em nói không sai, người anh yêu là Tiểu Ngọc, em lớn lên vốn dĩ đã có

chút giống cô ấy, hơn nữa xuất thân như em, nếu không phải em giống cô ấy, anh vốn sẽ không nhìn em thêm lần nào nữa." A Doanh nghe xong câu này, hẳn là đã triệt để đau thấu tim, trở tay ném tấm ảnh trong tay vào lòng hắn, bản thân đập cửa bỏ đi, rời khỏi biệt thự.

Một lát sau, một lão quản gia đẩy cửa đi vào, khuyên nhủ: "Thiếu gia, Tống tiểu thư chính là hậu duệ hoàng thất, hai người kết hợp mới là chân chính trời sinh một cặp, ngài phải nghĩ cho kỹ, lão gia nói rồi, ngài phải vì Chu gia quang tông diệu tổ." Chu Dập mặt vô cảm nhìn lão một cái, lúc này khí tức sát phạt trên người hắn triển lộ không bỏ sót, tương đối dọa người, lão quản gia không dám lên tiếng nữa.

Chu Dập theo bản năng ôm lấy ngực mình, khung cảnh trước mắt lại thay đổi.

Lần này khung cảnh chần chừ mãi chưa hiển lộ ra, Diệp Phàm đợi nửa ngày, xung quanh vẫn tối đen một mảnh, nhưng hắn cũng không sốt ruột, vừa vặn có thể nhân cơ hội phục bàn lại một chút.

"Nếu tôi nhớ không lầm, Chu Dập sống ở ba trăm năm trước, chiến tranh nổ ra không ít, đặc biệt là năm Chu Dập này là nhiều nhất.

Hắn trên danh nghĩa thường xuyên không về nhà là để xử lý quân vụ, thực tế có đôi khi là đi gặp Tống Hà Ngọc." Hắn không biết là đang tự lẩm bẩm hay là nói chuyện với Lý Hoa, Lý Hoa nhất thời có chút không chen lời vào được.

Diệp Phàm coi như không có người bên cạnh tiếp tục nói: "A Doanh là một cô nương bình thường gia thế bình bình, vì nguyên nhân nào đó mà yêu nhau với hắn thời niên thiếu, nhưng sau khi lớn lên Chu Dập mới phát hiện, xuất thân danh môn, chuyện hôn nhân này không do hắn chọn được.

Cho nên hắn đi gặp Tống Hà Ngọc, vì lợi ích gia tộc lựa chọn liên hôn với bà ấy, chỉ cần cưới Tống Hà Ngọc, Chu gia hắn mới là gia tộc

hiển quý đệ nhất hoàng thất.” Hắn đại khái xâu chuỗi ra bấy nhiêu, Lý Hoa nghe cũng cảm thấy có chút đạo lý, nhưng dường như vẫn còn chỗ nào không đúng.

Lý Hoa nói: “Đã như vậy, hắn căn bản sẽ không vì A Doanh tìm Hải Long Châu xây Âm Dương Mộ.

Vẫn là câu nói kia, nếu là như vậy, thì ngôi mộ này giải thích thế nào?

Chẳng lẽ mộ này là xây cho Tống Hà Ngọc?” Không thể nào, hay là nói trong câu chuyện của Chu công, cô nương mà Chu Dập yêu chết đi sống lại kia căn bản chính là Tống Hà Ngọc?

A Doanh ngay từ đầu đã là kẻ thua cuộc trong đoạn tình cảm này?

Diệp Phàm trầm mặc một chút, ph đoán: “Tôi không muốn nghĩ như vậy, lý luận cũng sẽ không phải như thế, cô nương kia chính là A Doanh.

Tống Hà Ngọc trong lịch sử kết cục là chết già tại nhà, không nghe nói bà ấy chết vì tai nạn.

Hoặc là khoảng thời gian nào đó sau này, Chu Dập phát hiện A Doanh mới là bến đỗ của mình?

Nếu là như vậy, thì cũng quá cẩu huyết rồi, nhưng hiện tại xem ra, Chu Dập hoặc giả cũng không hoàn toàn giống như hắn tưởng tượng.” Thế nhưng không đợi hắn suy tư ra kết quả, ký ức chân chính trước mặt đã hiện ra, lần này không biết là bao nhiêu năm về sau.

Chu Dập đứng trên một con phố dài cô độc, trước mặt hắn có một người bí ẩn mặc đồ đen đeo mặt nạ đen đang quỳ, đối phương nửa người đều là máu, dâng lên cho hắn một thứ.

Là một quả cầu thủy tinh màu xanh lam băng giá.

“Chẳng lẽ đây chính là Hải Long Châu?” Lý Hoa nhịn không được thấp giọng hỏi.

Diệp Phàm mặt vô cảm gật đầu: “Nhìn dáng vẻ này, đây chính là Hải Long Châu không sai, chính là thứ Chu Dập tốn công lớn lấy về.” Hắn nói xong, hắc y nhân trong ảo cảnh liền đứng dậy, thì thầm nói với Chu Dập: “Chu đại nhân, ngài hãy suy nghĩ kỹ, Hải Long Châu này, vẫn là lấy ra cứu mạng ngài thì tốt hơn.” Diệp Phàm nhướng mày.

Chu Dập có vấn đề gì?

Hắn cũng có tính mạng đáng lo sao?

Tuy nhiên Chu Dập kiên quyết lắc đầu: “Không, ta nhất định phải lấy nó cứu A Doanh.” Diệp Phàm hứng thú nhìn tiếp, hắn từng đọc đoạn lịch sử này, vừa rồi những gì hắn nói với Lý Hoa cũng đều là thật, nhưng nhìn dáng vẻ này, trong dã sử hình như cũng có bước ngoặt.

Vậy thì đặc biệt thú vị rồi, hắn hiện tại trong lòng phẫn nộ không thôi, đều là vì A Doanh.

Nếu một cô nương như vậy, vì gia thế mà bị Chu Dập lừa gạt cả đời, thậm chí Âm Dương Mộ còn muốn vây khốn chuyển thế của cô, vậy thì Diệp Phàm hôm nay cho dù là phá vỡ quy củ, cũng phải hủy đi Âm Dương Mộ.

“Chu Dập dường như có bệnh tim.” Lý Hoa đột nhiên mở miệng nói.

Diệp Phàm chớp mắt, không ngờ còn có vụ này: “Ông nói tim Chu Dập có vấn đề?

Nhưng tôi nhớ hắn sống đến hơn năm mươi tuổi.

À, hắn là siêu năng võ giả.” Thảo nào ở trong khung cảnh trước,

Chu Dập thoạt nhìn tiều tụy như vậy, hắn còn tưởng người này là do thương tâm quá độ các loại, hiện tại xem ra, cư nhiên là do bệnh tim dẫn đến.

Hắn là thật sự không thích A Doanh sao?

"Cái này là trong dã sử không có, chính sử hoàng thất ghi chép, Trường Lăng Hầu Chu Dập năm đó xác thực là chết vì vấn đề tim mạch, dường như có nguyên nhân gì khác.

Tang lễ của hắn, Tống Hà Ngọc cũng không tham dự, lúc đó chuyện này còn bị người ta chê trách rất lâu." Lý Hoa hời hợt giải thích, ông tuy rằng không quá để ý những chuyện này, nhưng trí nhớ ông không tệ, cho nên vẫn nhớ được.

Diệp Phàm gật đầu: "Vậy thì càng kỳ quái, Hải Long Châu có thể chữa trị vạn vật, không chỉ là đúc lại hồn phách đơn giản như vậy, khu khu bệnh tim đương nhiên chữa được, hắn nếu thật sự không thích A Doanh, lấy Hải Long Châu trị cho mình không phải là được rồi sao." Nói rồi, hắn liền nhìn thấy Chu Dập nhận lấy quả cầu thủy tinh màu xanh lam kia, thống khổ lắc đầu: "Ta nhất định sẽ cứu A Doanh về, thi thể của cô ấy đã bị ta dùng pháp thuật phong ấn, chỉ cần dùng Hải Long Châu đúc lại...

Ta sẽ có thể một lần nữa ở bên cô ấy." Thuộc hạ hắc y lần nữa ôm quyền nói: "Chu tiên sinh, nhất định phải suy nghĩ kỹ, đến lúc đó A Doanh cô nương tỉnh lại, cũng nhất định không hy vọng nhìn thấy ngài như vậy." Chu Dập chậm rãi nói: "Ta đã phụ cô ấy cả đời, nhưng ta là vạn bất đắc dĩ mới cưới Tống Hà Ngọc, người ta yêu chỉ có A Doanh, ta nhất định phải cứu cô ấy." Hắn nói xong, ảo tượng lần này lại đột nhiên biến mất không thấy, Diệp Phàm lần nữa đứng trong một mảnh hắc ám.

Nhưng hắn cũng không kinh ngạc, mà là chậm rãi ý thức được

điều gì.

“Là liên hôn lợi ích, hắn là thích A Doanh.” Hắn suy đoán.

“Nhưng vẫn chưa đủ, vẫn là không đúng.” Lý Hoa thấy hắn vẫn nghĩ không thông, liền truy hỏi: “Không phải là như vậy sao?

Cậu còn chỗ nào chưa nghĩ thông?” Diệp Phàm nói: “Âm Dương Mộ khiến người ta vĩnh thế không được siêu sinh là thật, sẽ vây khốn hồn phách người ta cũng là thật.

Âm Dương Mộ này cũng sẽ không để bọn họ thực sự vĩnh sinh vĩnh thế bên nhau, chỉ là cùng nhau chịu sự dày vò mà thôi.” Điểm nghi hoặc của hắn cũng vẫn luôn nằm ở chỗ này, hắn luôn nghi ngờ Chu Dập lừa A Doanh, nguyên nhân cũng nằm ở cái này.

Hắn hiểu rõ mộ thất và phong thủy, biết chân chính muốn mộ hợp táng, căn bản không nên bày ra trận phong thủy như vậy.

“Không sao, phỏng chừng khung cảnh tiếp theo sẽ cho chúng ta đáp án.” Lý Hoa mặt không đổi sắc trả lời.

Quả nhiên, ông vừa nói xong câu này, khung cảnh tiếp theo liền trở lại, lần này hắn đứng sau lưng Chu Dập.

Chu Dập đứng trước một cái quan tài thủy tinh, bên trong có một cô gái nằm tựa như người đẹp ngủ trong rừng, chính là A Doanh.

“Tôi nhớ A Doanh là bệnh nặng qua đời, nhưng người như Chu Dập, bên cạnh khẳng định sẽ không thiếu siêu năng võ giả biết trị bệnh cứu người, giống như em gái Lý Minh Hoàn vậy.” Diệp Phàm đi qua, đi tới đối diện Chu Dập, cũng nhìn vào cái quan tài thủy tinh kia, cô gái trong quan tài xác thực là vô thanh vô tức, khẳng định là chết hẳn rồi.

Chương 1145

"Giống như bệnh mà siêu năng võ giả cũng trị không khỏi, ép tới mức Chu Dập cũng phải đi tìm Hải Long Châu...

Tình huống như vậy, hắn hẳn là yêu cô nương này mới đúng." Diệp Phàm càng thêm đoán không ra, hắn ngẩng đầu nhìn thoáng qua sắc mặt Chu Dập, Chu Dập cứ như sau một đêm già đi mười mấy tuổi, tóc bạc đều đã có.

Một lát sau, ngoài cửa có một lão già bộ dáng thầy phong thủy đi vào.

Mặc một bộ đồ Tôn Trung Sơn màu trắng, rất có chút ý tứ thần côn.

Diệp Phàm không biết người này là ai, nhưng nhìn thấy lão đi vào, ánh mắt Chu Dập lập tức sáng lên, vội vàng nghênh đón bắt tay lão: "Đại sư, phong thủy Âm Dương Mộ mà ngài nói, thật sự có thể để tôi và A Doanh vĩnh sinh vĩnh thế bên nhau sao?" Vị phong thủy sư áo trắng kia giả bộ bấm ngón tay tính toán, sau đó tính trước kỹ càng nói: "Chu tiên sinh, ngài phải tin tưởng tôi, làm theo cách của tôi, xây ngôi mộ phong thủy này, ngài nhất định có thể cùng tôn phu nhân đời đời kiếp kiếp bên nhau." Chu Dập nghe xong, hốc mắt đều đỏ.

Diệp Phàm nghe thấy ba chữ "Âm Dương Mộ", mạnh mẽ ngẩng đầu lên, lạnh lùng nhìn tên thầy phong thủy thần thần thao thao này.

Hắn đã nghĩ qua ngàn vạn loại khả năng, vạn vạn không nghĩ tới, cư nhiên là Chu Dập cùng đường bí lối, đi thỉnh một tên thầy phong thủy không biết từ đâu tới!

Thời kỳ này không biết là năm nào, nhưng Diệp Phàm có thể xác định, hiện tại Chu Dập khẳng định là bị báo cho biết, hồn phách A

Doanh không chống đỡ được sức mạnh của Hải Long Châu, người bình thường không cách nào được đúc lại nhục thân và hồn phách.

Chu Dập đã dùng hết tất cả biện pháp trên thế giới, Âm Dương Mộ là cái cuối cùng hắn có thể nghĩ tới.

Thầy phong thủy tiếp tục nói: "Chu đại nhân, tôi tin tưởng thâm tình hậu nghị của ngài đối với tôn phu nhân, tại hạ tất sẽ đánh cược tôn nghiêm của cả môn phái Côn Luân, để giúp đỡ ngài và tôn phu nhân vĩnh thế dắt tay nhau." Chu Dập mệt mỏi gật đầu: "Thực sự là quá cảm tạ ngài rồi, Cổ Hà tiên sinh, ngài có thể tùy tiện đề yêu cầu, trong phạm vi năng lực Chu mỗ nhất định thỏa mãn ngài, phiền toái tiên sinh cho tôi biết, Âm Dương Mộ xây dựng như thế nào?" Tên thầy phong thủy được gọi là Cổ Hà kia cười cười: "Chu tiên sinh khách khí rồi.

Âm Dương Mộ tụ âm tụ dương, tập hợp linh khí thiên địa, đem linh khí của ngài và tôn phu nhân tương phụ tương thành, tụ hợp pháp thuật của cả mộ thất." Nghe hắn miêu tả, xác thực giống hệt Âm Dương Mộ, sắc mặt Diệp Phàm nháy mắt biến đổi.

Cho nên Chu Dập căn bản không phải vì mưu cầu lợi ích gì mới xây Âm Dương Mộ, hắn đánh cược khí vận của tất cả tử tôn hậu đại, để gia tộc mình suy lạc, đều là vì cứu A Doanh?

"Cậu có một câu nói không đúng." Lý Hoa lúc này mở miệng.

"Chu Dập căn bản không yêu Tống Hà Ngọc, Chu Dập không có lưu lại tử tôn hậu đại, hắn e rằng là đạt thành giao dịch bí mật gì đó với Tống Hà Ngọc, mới kết hôn với bà ấy trên danh nghĩa, thực tế hai bên căn bản không có tình cảm." Diệp Phàm gắt gao nhìn chằm chằm tên thầy phong thủy tên Cổ Hà này, nhớ kỹ khuôn mặt này, giờ khắc này tất cả phẫn nộ của hắn đều rơi trên đầu kẻ này.

Lý Hoa tiếp tục nói: "Tôi nhớ cha của Tống Hà Ngọc không ủng

hộ sự nghiệp của bà ấy, chắc hẳn là nguyên nhân này, Tống Hà Ngọc muốn tìm nơi nương tựa khác, mới gả cho Chu Dập." Vậy thì ký ức nhìn thấy đến đây, tất cả mọi chuyện đều đã có lý, Diệp Phàm một lời không nói nghe xong lời Lý Hoa.

Hắn biết mình hoặc là đã ngộ giải Chu Dập, nhưng dưới tình huống như vậy, vô luận là Cổ Hà hạ cổ hắn, hay là chính hắn tâm cam tình nguyện, vây khốn hồn phách A Doanh ba trăm năm đã là sự thật rồi.

Cho dù đây không phải bản ý của Chu Dập, cho dù hắn là bị lợi dụng, A Doanh ba trăm năm cũng đã trở thành quá khứ, ngôi phong thủy Âm Dương Mộ này tuyệt đối không thể lưu lại.

Vô luận như thế nào, hắn đều phải nghĩ cách giải thoát hồn phách A Doanh khỏi trận phong thủy này.

Còn về tên Cổ Hà này...

Tuy rằng hắn hẳn là người đã chết hơn hai trăm năm, nhưng cũng không ngại Diệp Phàm muốn băm hắn thành trăm mảnh, hắn hận đến nghiến răng nghiến lợi, chỉ có thể gắt gao nhớ kỹ khuôn mặt kia.

Loại thầy phong thủy tà ác như vậy, là loại người thường gặp trong nghề này của bọn họ, bọn chúng lợi dụng tình cảm hoặc tiền bạc của người bị hại, từ trong tay bọn họ mưu cầu lợi ích, tội đại ác cực.

Lý Hoa tiếp tục nói: "Cổ Hà tuy rằng đã chết hơn hai trăm năm, nhưng tôi cảm thấy rất kỳ quái, mấy năm gần đây cũng có truyền thuyết về thầy phong thủy quỷ dị, loại người như vậy e rằng còn không ít." Diệp Phàm gật đầu: "May mà tên này không cùng thời đại với tôi, nếu không tôi cao thấp gì cũng phải vặn đầu hắn xuống, cô nương như A Doanh cũng muốn hãm hại, hắn muốn đạt được cái gì?" Lý Hoa cười một cái: "Diệp tiên sinh, nhìn không ra cậu còn là người

có tấm lòng son sắt nhiệt thành, cậu còn nhớ cậu đến để lấy Hải Long Châu không?

Sao bây giờ lại biến thành hành hiệp trượng nghĩa rồi?" Diệp Phàm trầm mặc một chút.

Hắn cũng không ngờ cục diện sẽ biến thành như hiện tại, vốn dĩ trong dự tưởng của hắn, trên đường đi này hoặc sẽ có rất nhiều bất ngờ và nguy hiểm, thậm chí nguy cập tính mạng.

Nhưng đa phần đều nằm trong phạm vi năng lực của hắn có thể giải quyết, một cái mộ ba trăm năm mà thôi, lại là mộ Hầu gia, cũng không phải mộ đế vương ngàn năm gì.

Cho nên ngay từ đầu hắn cũng chỉ định lấy Hải Long Châu rồi đi, cũng không định dính líu vào nhiều chuyện không dứt như vậy.

Hắn cũng căn bản không nghĩ tới, Chu công chẳng qua kể cho hắn nghe một câu chuyện, liền ném hắn vào ân ân oán oán ba trăm năm trước, còn đại có thế trận dây dưa không dứt.

"Tôi cũng không phải cố ý muốn hành hiệp trượng nghĩa, thời gian của tôi cũng rất quý giá." Diệp Phàm vươn vai, mặt vô cảm ngẩng đầu nhìn thạch thất tối om này, cô gái nằm trong quan tài thủy tinh vẫn kiều diễm như mấy chục năm trước.

Nhưng hồn phách của cô đã vĩnh sinh vĩnh thế chịu trớ chú.

Diệp Phàm: "Tôi hiện tại chỉ hận bản thân vì sao không đến sớm một bước, sớm chút phá vỡ trận phong thủy mộ thất này." Lý Hoa không có đáp lại câu này, ông cũng từng gặp một số trận phong thủy, nhưng xác thực không có cái nào quỷ dị như thế này.

Diệp Phàm vừa rồi hỏi tên Cổ Hà này rốt cuộc muốn đạt được cái gì.

Lý Hoa khoanh tay lạnh lùng nhìn hết thảy trước mặt: "Nhìn

xuống đi, chắc là sắp có đáp án cho mọi chuyện rồi." Khung cảnh lần này không đột nhiên vỡ nát làm lại như lần trước, mà là tiếp tục diễn biến, góc nhìn của ảo cảnh xoay chuyển, Chu Dập và Cổ Hà cùng đứng trước một ngôi mộ thất.

Nhìn dáng vẻ này, hẳn chính là lúc Âm Dương Mộ sắp sửa xây xong, giây tiếp theo, hai người bọn họ thấp giọng giao đàm câu gì đó, Chu Dập vỗ vỗ tay.

Mấy hắc y nhân bộ dáng hạ chúc khiêng hai cái rương đi tới, đặt rương trước mặt Cổ Hà, sau đó Chu Dập búng tay một cái, bọn họ mở rương ra.

Diệp Phàm đứng cách đó không xa, nhìn thấy trong rương là đầy một rương hoàng kim và các loại phỉ thúy châu báu, đủ để một người vinh hoa phú quý cả đời.

Trên mặt Cổ Hà vốn dĩ mang theo nụ cười, nhìn thấy những thứ này, nụ cười liền trở nên càng sâu.

"Một chút lễ mọn, không thành kính ý, coi như toàn bộ là cảm tạ đối với ngài." Chu Dập hời hợt nói, một bộ dạng tài đại khí thô, giống như hoàn toàn không để ý những kim ngân tài bảo này.

Cổ Hà nhẹ nhàng khom người hành lễ, Diệp Phàm khẽ nhíu mày, cảm giác được chỗ nào không đúng.

Cổ Hà là diện mạo một người đàn ông trung niên, nhưng thoạt nhìn, cư nhiên không nhìn ra tuổi tác của hắn.

Thậm chí nhìn lâu khuôn mặt kia, trong lòng người ta sẽ nảy sinh một loại cảm giác vô cùng kỳ quái, không biết là sợ hãi hay là cái gì khác, dường như khuôn mặt kia sẽ luôn in sâu vào trong lòng người ta.

Không biết là do hắn bày trận phong thủy tà ác, hay là khí tức kỳ quái trên người kẻ này, tóm lại cảm giác như vậy cũng không tốt.

Diệp Phàm cảm thấy loại cảm giác này cứ như là...

Cổ Hà cũng không phải người chân thực tồn tại trên thế giới này, càng giống một loại yêu quái, tà túy hoặc sức mạnh thần bí nào đó.

Hắn tìm đến Chu Dập, rốt cuộc là vì cái gì?

Chu Dập có lợi hại hơn nữa, cũng chỉ là người trần gian, hắn là siêu năng võ giả, nhưng không phải thần tiên, Cổ Hà tìm hắn tuyệt đối sẽ không phải vô duyên vô cớ, cứ như vậy lại càng thêm kỳ quái.

Diệp Phàm bèn một lời không nói tiếp tục xem tiếp.

Tiếp theo, Cổ Hà gật đầu với hai rương tài bảo kia, lại quay đầu nhìn về phía Chu Dập, bộ đồ Tôn Trung Sơn màu trắng bạc trên người hắn vẫn không nhiễm một hạt bụi.

"Chu đại nhân, việc tôi đáp ứng ngài đã làm xong, thì đừng quên thứ ngài đã hứa với tôi." Chu Dập không chút do dự gật đầu: "Đó là đương nhiên rồi, Cổ Hà tiên sinh, không bao lâu nữa, người của tôi sẽ giao Đồ đằng Phượng Hoàng đến tận tay ngài." Cổ Hà cười gật đầu: "Chu đại nhân quả nhiên sảng khoái, Âm Dương Mộ đến đây đã triệt để xây xong rồi, sau này chỉ cần ngài và tôn phu nhân hợp táng, hồn phách hai người sẽ có thể vĩnh sinh vĩnh thế bên nhau, tại hạ còn có việc quan trọng trong người, xin đi trước một bước!" Cổ Hà nói xong, liền giống như một cơn gió, trong nháy mắt đã biến mất không thấy.

Dáng vẻ đó tuyệt đối không phải người phàm, càng không phải thầy phong thủy bình thường, thậm chí càng giống yêu tà.

Thân hình Chu Dập đứng trong gió lạnh cô độc, hắn xuất thần nhìn vọng về phía Âm Dương Mộ trước mắt, dường như nhớ tới người nào đó, hoặc là nghĩ tới A Doanh.

"Đồ đằng Phượng Hoàng là thứ gì?

Cổ Hà vì sao muốn đạt được món đồ chơi đó?" Diệp Phàm nhíu

mày, hắn đánh giá trên dưới ngôi mộ một chút, quỷ đăng treo hai bên, phiến đá đỏ thẫm, chính là Âm Dương Mộ bọn họ đi xuống.

Lý Hoa lắc đầu: "Tôi không hiểu biết những thứ về phương diện phong thủy, căn bản chưa từng nghe nói qua cái gì gọi là Đồ đằng Phượng Hoàng." Diệp Phàm có chút nghi hoặc, hắn đi lại trong các mộ đế vương cũng đã lâu như vậy, còn chưa có minh khí bảo bối nào là hắn không biết.

Đồ đằng Phượng Hoàng, rốt cuộc là bản đồ hay là thứ gì khác?

Hắn yên lặng ghi nhớ khái niệm Đồ đằng Phượng Hoàng này, chuẩn bị sau khi ra ngoài sẽ nghĩ cách điều tra một chút.

Lý Hoa hỏi: "Đã là thứ mà người như Cổ Hà cần, liệu có phải cũng liên quan đến trận pháp phương diện phong thủy không?" Diệp Phàm gật đầu: "Có khả năng rất lớn là như vậy." Cảnh tượng ảo cảnh đến đây, hắn là đã quán triệt bộ phận đáng kể nhất trong cuộc đời mộ chủ nhân Chu Dập, cũng là thứ bọn họ muốn biết nhất.

Chân tướng về trận pháp phong thủy Phượng Hoàng đồ đằng chính là tình báo quan trọng nhất mà bọn họ thu được trong ảo cảnh này.

Biết được những điều đó, xem như đã quá đủ rồi.

Khung cảnh trước mắt ngày càng mờ nhạt, đây hắn là lần chuyển đổi cuối cùng, tiếp theo bọn họ sẽ quay trở lại ngôi mộ thực sự.

Bóng dáng Chu Dập xuất hiện lần cuối trong tầm mắt bọn họ.

Chương 1146

Đối với người này, cảm xúc của Diệp Phàm từ chán ghét chuyển sang thương hại, âu cũng chỉ trong một ý niệm. "Khoan đã." Lý Hoa đột nhiên lên tiếng phá vỡ sự im lặng quỷ dị này. "Cậu có cảm thấy chỗ nào không đúng không?" Diệp Phàm nhướng mày: "Lý đại nhân cứ nói thẳng." Lý Hoa cũng không nói nhảm với hắn: "Ý tôi là, nếu chúng ta là người ngoài cuộc, nhìn thấy cuộc đời của Chu Dập, mà Chu Dập và A Doanh là nhân vật chính của câu chuyện, vậy thì ai là người đã quay lại những cảnh này?

Hoặc nói cách khác, ai là người tạo ra ảo cảnh?

Là chính bản thân Chu Dập?

Không đúng, không thể nào, hắn để lại những ký ức như vậy, chẳng lẽ không sợ người đời sau hiểu lầm cuộc đời mình sao?

Chẳng lẽ là A Doanh?

Cũng không thể, A Doanh đã chết từ sớm, căn bản không thể nhớ được những chuyện xảy ra sau đó, hơn nữa cô ấy chỉ là người thường, không có năng lực pháp thuật như vậy." "Là Cổ Hà." Diệp Phàm trầm mặc một lát, cuối cùng trầm giọng nói.

Đúng vậy, chỉ có một khả năng này, chính là do Cổ Hà làm.

Chỉ có Cổ Hà mới có năng lực như vậy, dùng pháp khí đặc thù để lưu lại những hình ảnh này.

Sau đó chờ đợi có người tiến vào ngôi mộ này, nhìn thấy những ký ức đó, và lấy đi thứ mà Chu Dập không nên sở hữu.

Nhưng nếu như vậy, đồng nghĩa với việc thời gian Cổ Hà xuất hiện còn sớm hơn bọn họ tưởng tượng, có lẽ ngay cả khi Chu Dập

còn chưa biết gì, gã đã xuất hiện rồi.

Cổ Hà vẫn luôn đóng vai trò một kẻ quan sát, nấp ở một nơi nào đó để theo dõi Chu Dập và A Doanh, cuối cùng gã cảm thấy Chu Dập là một mục tiêu có thể lợi dụng.

Âm dương phong thủy tương thành, cuối cùng lại tạo ra một thứ không hài hòa như vậy.

Nhưng rốt cuộc gã xuất hiện khi nào, làm cách nào làm được, và tại sao lại muốn lưu lại đoạn hồi ức ảo cảnh này trong Âm Dương mộ, đều là những vấn đề đáng nghiên cứu.

Diệp Phàm đều ghi nhớ từng chút một, dù sao tiếp theo hắn vẫn còn chuyện của mình phải ưu tiên thực hiện.

Thân ảnh Chu Dập biến mất, ảo cảnh hoàn toàn sụp đổ.

Diệp Phàm cảm giác mình như rơi từ vách núi sâu không thấy đáy xuống vực thẳm.

Cảm giác này ban đầu rất đáng sợ, khiến người ta luống cuống tay chân, cuối cùng rơi vào hoảng loạn.

Nhưng Diệp Phàm chỉ sững sờ trong giây lát rồi ép buộc bản thân phải bình tĩnh lại.

Giây tiếp theo, hắn mở choàng mắt.

Hắn vẫn đứng nguyên tại chỗ trong căn phòng đầu tiên của ngôi mộ, đối diện với tấm gương lớn tạo ra ảo cảnh.

Hắn đã xem hết cuộc đời của chủ mộ, nhưng dường như thời gian trôi qua chưa được bao lâu.

Hắn bước tới đặt tay lên mặt kính, nhưng lần này tấm gương không có phản ứng gì.

Hắn thử lay động mặt kính, nhưng nó giống như được khảm chặt

vào phiến đá.

Diệp Phàm cảm thấy đây hẳn cũng là một pháp khí, nhưng sau khi sử dụng một lần thì sẽ không còn phản ứng nữa, hắn dứt khoát mặc kệ nó, xoay người đi xem những thứ khác.

Ngôi mộ này bên trong cũng trống rỗng, dường như chỉ để cho người ta vào xem ảo cảnh.

Điểm duy nhất giống bên ngoài là trên tường căn phòng này cũng treo quỷ đăng (đèn ma), ngọn lửa xanh lam u ám từng chút một sáng lên.

Diệp Phàm đi một vòng quanh phòng.

Hắn nhìn thấy trên mặt đất dường như rải rác một vòng thứ gì đó giống như chu sa, gần như hòa làm một thể với phiến đá đỏ, không nhìn kỹ thì căn bản không nhận ra.

Nhưng Diệp Phàm là người trong nghề, nên loại đồ vật này không qua mắt được hắn.

Ngoài chu sa, vòng ngoài cùng còn có một ít bóng sáng lốm đốm màu xanh nhạt.

Diệp Phàm ngồi xổm xuống nhìn thoáng qua.

Sau đó hắn bật lại chiếc đèn pin mắt sói, chiếu một vòng xung quanh, phối hợp với pháp thuật bôi trên mắt, hắn nhìn thấy trên mặt đất ẩn hiện chi chít những ám văn màu đen. "Đây là cái gì?

Cậu nhận ra không?" Lý Hoa cũng nhìn thấy, lên tiếng hỏi. "Có khả năng là công cụ làm pháp trận nào đó, hoặc chính là thứ dụ dỗ chúng ta nhìn thấy những ảo cảnh vừa rồi." Diệp Phàm dùng dải lụa quệt một chút lên, quan sát một chút, không có mùi gì lạ, cũng không biết có phải chất độc hay không.

Hắn phủi sạch thứ đó, nghĩ ngợi một chút, rồi từ trong ba lô lấy ra một tờ tiền.

Lý Hoa: "Cậu định làm gì vậy?" Trong mộ thất này đâu có thứ gì khiến hắn phải tiêu tiền. "Vẽ bùa a." Diệp Phàm ngữ khí bình thản, giống như thường xuyên làm loại chuyện này. "Tôi vừa mới nhớ ra chuyện này, trước đó vẫn luôn muốn làm, nhưng trên tay không có giấy bùa, lần này đúng lúc nhìn thấy đằng kia có chu sa, dùng tiền giấy thay thế tạm vậy." Lý Hoa im lặng, gã cũng không có ý kiến gì, chút tiền đó đối với gã cũng chẳng đáng là bao, chỉ là bộ dạng cái gì cũng biết của Diệp Phàm khiến gã cảm thấy vô cùng hiếu kỳ.

Dù sao Diệp Phàm trước đó luôn tỏ vẻ muốn lánh đời ở ẩn, căn bản không muốn rời khỏi chân núi Cửu Huyền, hiện tại xem ra với một thân bản lĩnh này, ở ẩn cũng quá lãng phí.

Diệp Phàm không để ý gã đang nghĩ gì, đi tới góc tường quệt một ít chu sa, sau đó cắn nát ngón tay mình, soạt soạt soạt vài cái vẽ một lá bùa lên tờ tiền.

Lý Hoa nhìn không ra đó là bùa chú dùng để làm gì, nhưng Diệp Phàm rất nhanh đã chủ động giải thích: "Thứ này dùng để trấn tà.

Căn phòng này tuy không có gì, nhưng khí tà túy rất nặng, có người rải chu sa bên trong có khả năng cũng là để tịch tà." Tuy nghe rất mâu thuẫn, trong một ngôi mộ vừa muốn tạo ra tà túy, lại vừa muốn tránh né tà túy, giống như hai khái niệm hoàn toàn khác biệt.

Nhưng đến giờ phút này, những thứ bọn họ nhìn thấy ở đây chưa phải là tà túy thực sự. "Con tà túy tôi giết là ở trong mộng cảnh, tấm gương này cũng chỉ là pháp khí bình thường.

Tôi đại khái có thể đoán được, Chu Dập muốn tu sửa Âm Dương mộ, sẽ không lưu lại tà túy thực sự gây ảnh hưởng đến hắn và A Doanh." Cho nên những thứ đó thực chất chủ yếu là để bức lui kẻ

xâm nhập.

Diệp Phàm dán lá bùa xong, đứng nguyên tại chỗ kết ấn niệm một câu thần chú, lá bùa bắt đầu ẩn hiện hồng quang.

Ở đây điều kiện có hạn, nếu có cơ hội, hắn sẽ tạt thêm một vòng máu chó đen xung quanh.

Nhưng hắn đến vội vàng, đừng nói máu chó đen, đến móng lừa đen cũng không có.

Những ánh sáng đỏ từ từ che phủ toàn bộ ám văn màu đen, dường như ý nói tu vi của Diệp Phàm cao hơn người làm phép này.

Làm xong tất cả, hắn trực tiếp đi ra khỏi phòng.

Mộ thất hình tròn bên ngoài vẫn y hệt như trước, Diệp Phàm nhìn lướt qua rồi chuẩn bị tiến vào căn phòng thứ hai.

Căn phòng thứ hai cũng giống cái thứ nhất, dù dùng đèn pin chiếu thế nào, từ bên ngoài nhìn vào cũng không thấy rõ bất cứ thứ gì, chỉ có một màu đen kịt.

Ngọn lửa quỷ đăng ở mộ thất hình tròn bên ngoài dường như yếu đi một chút.

Diệp Phàm ý thức được có vấn đề, đột nhiên dừng bước.

Lý Hoa hỏi: "Sao vậy?

Sao không tiếp tục đi?" Diệp Phàm nói: "Tiếp theo có khả năng phải tranh thủ thời gian, ngọn lửa quỷ đăng trên tường đang từ từ tắt, nếu lửa tắt, cửa phòng này không có cơ quan thao túng sẽ tự động đóng lại." Đến lúc đó bọn họ có khả năng vĩnh viễn không ra được.

Nói xong, không đợi Lý Hoa mở miệng giục, Diệp Phàm trực tiếp lao vào cánh cửa thứ hai.

Chương 1147

Căn phòng thứ hai không có bất kỳ ảo cảnh hay pháp khí nào, hoàn toàn khác biệt với phòng đầu tiên.

Căn phòng này hoàn toàn mang dáng vẻ của một mộ thất thực sự, chính giữa đặt một quan quách khổng lồ, gạch đá xanh vây quanh, xung quanh bày biện một số minh khí (đồ tùy táng) màu sắc khác nhau.

Diệp Phàm không quan tâm đám minh khí đó là gì, lần này hắn đến không phải để sờ minh khí.

Kết quả hắn vừa tới gần quan quách kia, liền nhìn thấy bên trong là một cỗ quan tài thủy tinh nguyên vẹn.

Bên trong nằm một cô gái dung mạo vẫn như lúc đầu, rõ ràng chính là A Doanh mà bọn họ đã gặp trong ảo cảnh!

Diệp Phàm hơi kinh ngạc một chút, không ngờ gian mộ thất này lại đặt quan tài của A Doanh.

Nhưng hắn nhìn quanh bốn phía một vòng, cả ngôi mộ này cũng chỉ có quan quách của A Doanh. "Kỳ quái, tại sao Chu Dập không hợp táng với A Doanh?

Đây chẳng phải là điều tất yếu của Âm Dương mộ sao?" Diệp Phàm lần đầu tiên cảm thấy có chút ngoài ý muốn.

Âm Dương mộ, đúng như tên gọi, nhất định phải có âm khí và dương khí tương trợ lẫn nhau, hơn nữa theo ý nguyện lúc sinh tiền của Chu Dập, việc hắn không hợp táng với A Doanh mới là điều kỳ quái nhất.

Chẳng lẽ đây cũng là ý tưởng của Cổ Hà, là Cổ Hà bảo hắn làm như vậy?

Lý Hoa nói: "Cậu nhìn xem trong quan tài thủy tinh kia đặt cái gì." Diệp Phàm quay đầu nhìn, thấy trên ngực thi thể A Doanh đặt một hạt châu giống như quả cầu thủy tinh màu xanh lam.

Đó hẳn là Hải Long Châu rồi.

Không biết Chu Dập tin vào tà thuyết của ai, lại đem vật bảo bối như Hải Long Châu đặt trong quan tài thủy tinh như vậy. "Mở quan tài đi, Diệp đại sư." Lý Hoa chậm rãi nói.

Xung quanh lúc này không có bất kỳ dị thường nào, trong mộ thất này dường như ngay cả cơ quan bảo vệ quan tài cũng không có, mọi thứ đều tỏ ra không hợp lý lắm.

Chuyến đi này tuy không thể nói là vô cùng thuận lợi, nhưng cũng có thể gọi là không có trở ngại gì lớn, quả thật không giống chuyện mà người như Chu Dập có thể làm ra.

Lúc Diệp Phàm đi vào đã nói "một bước gặp một con tống tử", hiện tại xem ra không những không có tống tử, ngay cả tà túy cũng chỉ có một nữ tà túy yếu đến mức không thể chấp nhận được, căn bản giống như cố ý làm vậy.

Hiện tại xem ra, khả năng lớn nhất chính là Chu Dập căn bản không hiểu gì về âm dương phong thủy, tất cả bố cục và sắp đặt trong mộ thất này đều do một mình Cổ Hà thao túng.

Vậy thì tình huống kỳ dị này có thể giải thích được rồi.

Tuy Lý Hoa thúc giục hắn mở quan tài, nhưng Diệp Phàm vẫn chần chừ chưa động thủ, hắn lẳng lặng nhìn cô gái trong quan tài, dường như đang suy tư điều gì. "Cậu đang nghĩ gì vậy?

Không phải là không nỡ ra tay đấy chứ?

Đừng lề mề nữa, thời gian của quỷ đăng có hạn, cậu quên rồi sao?" Diệp Phàm thở dài: "Thi thể cô gái này không qua xử lý đặc biệt,

toàn dựa vào quan tài này và Hải Long Châu để duy trì thân xác không bị thối rữa.

Đừng nói cô ấy là người thường, cho dù là siêu năng võ giả, cứ thế mở quan tài ra cũng sẽ hóa thành một đống bột phấn." Lý Hoa kỳ quái nhìn hắn một cái, gã vừa rồi tưởng mình chỉ nói chơi, hiện tại xem ra, Diệp Phàm thế mà thật sự không nỡ?

Lý Hoa nhịn không được nói: "Không thể nào, cậu mềm lòng như vậy sao?

Cậu còn muốn giữ lại thi thể cô ta à?" Diệp Phàm lắc đầu: "Cái đó thì không, chỉ là cảm thấy có chút đáng tiếc mà thôi, dù sao cô ấy đã rất thảm rồi, nếu có cách thì tôi nhất định sẽ tìm cách ưu tiên bảo vệ thi thể cô ấy." Nhưng cũng chẳng có tác dụng gì, A Doanh trên trời có linh thiêng, nhất định hi vọng sớm được giải thoát.

Hiện tại xem ra, thời gian cấp bách như vậy, giữ lại thi thể cô ấy gần như là không thể, Diệp Phàm cũng không còn cách nào khác.

Lý Hoa thấy Diệp Phàm nhắm mắt lại trước thi thể. "Xin lỗi, A Doanh cô nương, tôi cần mượn Hải Long Châu của cô dùng một lát.

Để báo đáp, tôi sẽ giúp hồn phách cô giải thoát, cô sau này không cần dây dưa với Chu Dập nữa, có thể chuyển thế đầu thai rồi." Lý Hoa vốn không tin những thứ này, gã cảm thấy phong thủy chẳng qua chỉ là cầu một sự an tâm mà thôi, cho nên Diệp Phàm hiện tại làm những việc này, gã cũng tưởng là nghi thức thông thường theo thông lệ của Mạc Kim Giáo Úy.

Nhưng không ngờ, Diệp Phàm vừa nói xong, trong mộ thất không có chút gió nào này, dải lụa quấn trên cổ tay Diệp Phàm lại khẽ bay lên một cái.

Giống như là A Doanh đáp lại hắn vậy!

Diệp Phàm gật đầu: "Vậy tôi coi như cô đã đồng ý rồi." Nói xong, Diệp Phàm ngậm đèn pin vào miệng, dắt súng lại vào thắt lưng, rút dao găm ra, mạnh mẽ gõ lên quan tài thủy tinh, sau đó tìm khe hở cắm dao vào.

Hắn điều động sức mạnh pháp thuật trong cơ thể, trực tiếp hất tung nắp quan tài lên!

Quả nhiên không ngoài dự liệu, thi thể A Doanh gặp ánh sáng liền lập tức oxy hóa biến thành màu đen, xác thịt trên người nhanh chóng mục nát, rất nhanh chỉ còn lại một đống bạch cốt.

Diệp Phàm trơ mắt nhìn, không có biểu cảm gì, nhưng trong ánh mắt thoáng chút không nỡ.

Viên Hải Long Châu kia do điểm chịu lực thay đổi, trong nháy mắt trượt xuống từ thi cốt A Doanh, bị Diệp Phàm nhanh tay lẹ mắt chộp được.

Xúc cảm lạnh băng, Diệp Phàm trực tiếp bỏ nó vào ba lô, cuối cùng quay đầu nhìn thoáng qua bộ xương trắng, thở dài một hơi, rồi đi thẳng ra khỏi ngôi mộ thứ hai.

Trong mộ thất hình tròn bên ngoài, ánh sáng quỷ đăng ngày càng ảm đạm, xem ra không bao lâu nữa sẽ tắt, thời gian của hắn không còn nhiều.

Theo lý thuyết, đi đến bước này, mục đích của hắn đã đạt được, lấy đi Hải Long Châu là xong.

Nhưng vẫn chưa đủ. "Diệp tiên sinh, tôi hiện tại khuyên cậu một câu." Lý Hoa lạnh lùng lên tiếng. "Cậu có thể mặc kệ tất cả, bây giờ lập tức rời đi, dù sao Hải Long Châu cậu cũng đã lấy được rồi, không còn gì để nói nữa." Diệp Phàm lắc đầu, cười khổ một cái: "Nhưng tôi đã hứa với A Doanh, tôi hứa với cô ấy thì phải giúp cô ấy rời đi." Lý

Hoa thấy hắn như vậy, biết mình không khuyên được, bèn không lên tiếng nữa.

Từ sau hôm nói chuyện với Chu Công, gã chưa từng tiếp quản cơ thể Diệp Phàm, bởi vì một loạt sự việc trước đó đều cần Diệp Phàm ra tay.

Nhưng theo tình thế hiện tại, nếu Diệp Phàm thật sự xúc động, hoặc xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, gã có thể cướp lấy quyền kiểm soát cơ thể Diệp Phàm, sau đó ép hắn rời đi.

Chỉ có thể làm như vậy.

Vậy cứ coi quyết định này là lá bài tẩy cuối cùng đi.

Lý Hoa im lặng, định xem Diệp Phàm muốn làm gì, gã cũng không nói thêm nữa.

Diệp Phàm nói: "Xin lỗi Lý đại nhân, con người tôi chính là như vậy, chuyện đã hứa thì nhất định phải làm được, huống chi một cô gái như A Doanh, tôi nhất định phải giúp cô ấy." Lý Hoa không nói gì, coi như đồng ý với lựa chọn của hắn.

Thấy Lý Hoa không nói gì, Diệp Phàm lại một lần nữa lấy ra hai tờ tiền từ ba lô sau lưng, cắn ngón tay vẽ hai lá bùa hoàn toàn khác nhau.

Lần này Diệp Phàm vẽ "Dẫn Hỏa Phù", có thể dẫn lửa tới, hắn dùng pháp thuật của bản thân cải tạo một chút, dán mỗi bên một cái lên quỷ đăng trên tường.

Giây tiếp theo, ngọn lửa sắp tắt của quỷ đăng lại sáng lên một chút, dường như ngày càng vượng.

Lý Hoa nhìn hắn một cái.

Hóa ra còn có thể làm thế này?

Nhưng đây cũng là một cách, theo lời Diệp Phàm, quỷ đăng tắt thì cơ quan đóng lại, cửa phòng tự động đóng, tuy không biết chất liệu cửa này là gì nhưng chắc chắn không phải dùng sức mạnh cơ bắp mà mở được.

Cho nên theo logic này, chỉ cần quỷ đăng không tắt thì không có vấn đề gì, bất kể vì nguyên nhân gì mà không tắt cũng đều được.

Thấy đèn lửa tạm thời ổn định, Diệp Phàm đeo ba lô lên đi thẳng vào cánh cửa thứ ba.

Hắn muốn xem tình hình trong căn phòng này, rồi căn cứ vào bố cục toàn bộ ngôi mộ để quyết định phá hủy phong thủy trận này như thế nào.

Sau khi hắn vào trong, nhìn thấy nơi này đặt một quan quách khác, tương tự như quan quách của A Doanh, cũng được vây quanh bởi gạch đá xanh, bốn phía bày biện lộn xộn một số minh khí đủ loại.

Chương 1148

Chắc hẳn đó là quan quách của mộ chủ nhân Chu Dập, vị Trường Lăng Hầu nhung mã chinh chiến cả đời nhưng lại đầy nuối tiếc trong hôn nhân.

Trên tường xung quanh còn khắc một số văn tự, hắn dùng đèn pin chiếu vào, thấy trên đó viết về cuộc đời Chu Dập, giống như văn bia.

Diệp Phàm nhìn sơ qua vài lần, đại thể không khác mấy so với những gì hắn tìm hiểu được về Chu Dập, điểm khác biệt duy nhất là trên đó không ghi chép việc Chu Dập cưới vợ như trong chính sử.

Chính thê của hắn không phải công chúa hoàng thất Tống Hà Ngọc, mà là một khoảng trắng.

Nơi đó dường như nên lưu lại vị trí của một người, nhưng cuối cùng cũng không viết gì cả.

Diệp Phàm châm một cái hỏa chiết tử (ống lửa), ném vào trong mộ thất.

Hỏa chiết tử trong nháy mắt chiếu sáng cả căn phòng, bên trong trống rỗng, không chỉ không có cơ quan, mà ngoài minh khí ra thì ngay cả đồ trang trí cũng không có.

Những lăng mộ đế vương hắn từng gặp trước đây, bên trong xây dựng cực kỳ xa hoa, quả thực giống như cung điện dưới lòng đất cái gì cũng có, trộm mộ đến mấy lần cũng không lấy hết được.

Diệp Phàm càng thêm không nhìn thấu dụng ý của Cổ Hà, không có minh khí hắn còn có thể hiểu, nhưng không có bất kỳ cơ quan nào thì có ý gì?

Tự tin vào phong thủy trận bên ngoài đến vậy sao?

Gã dường như đã sớm đoán định, cái Âm Dương mộ này từ sau khi xây dựng sẽ không bị bất kỳ kẻ trộm mộ nào phát hiện.

Nhưng điều này là bất hợp lý, bất kỳ phong thủy trận nào cũng đều có đạo lý của nó, chỉ cần hạ huyệt theo phong thủy, sẽ có khả năng bị trộm mộ phát hiện.

Diệp Phàm đi tới nhìn thoáng qua quan quách bên trong, lông mày đột nhiên giật một cái.

Quan tài bên trong hoàn toàn khác với quan tài thủy tinh của A Doanh.

Quan tài được đặt trong quan quách kia có màu đen tuyền.

Diệp Phàm bước lên dùng tay sờ thử, chất liệu vô cùng dày nặng, cũng vô cùng đặc thù, kiên cố vô cùng.

Giây tiếp theo, ngay khoảnh khắc tay hắn chạm vào quan tài, bên trong vang lên một tiếng động.

Âm thanh đó giống như có người ở bên trong dùng tay đẩy nắp quan tài một cái, động tĩnh không nhỏ, nhưng căn bản không đủ để đẩy quan tài ra, bởi vì quan tài này đã được niêm phong đặc biệt.

Nhưng hiện tại Diệp Phàm không có công cụ, muốn trực tiếp hất tung nắp quan tài xem ra có chút khó khăn.

Hắn theo bản năng giơ tay lên, lùi lại nửa bước, tiếng động trong quan tài lập tức biến mất.

Sắc mặt Diệp Phàm khẽ biến đổi. "Tình huống gì vậy?" Lý Hoa im lặng hồi lâu cuối cùng mở miệng hỏi. "Mạc Kim Giáo Úy các cậu gặp tình huống này bình thường xử lý thế nào?

Quan tài này còn mở được không?" Gã từng có một đám Mạc Kim Giáo Úy dưới trướng, đại khái cho rằng trộm mộ đều là Mạc Kim

Giáo Úy, nhưng Diệp Phàm lại lắc đầu: "Lý đại nhân đánh giá tôi cao quá, tôi chỉ là một tên trộm mộ bình thường, không phải Mạc Kim Giáo Úy thần thông quảng đại." Thính lực của Diệp Phàm vượt xa người thường, hắn vừa rồi nghe động tĩnh trong quan tài, thi thể bên trong, mười phần thì có tám chín phần là đã xảy ra thi biến.

Nhưng cụ thể thi biến thế nào, hắn cũng không rõ, khả năng này có quá nhiều, nhất thời không thể suy đoán.

Diệp Phàm theo bản năng nhìn thoáng qua căn phòng vách bên, đột nhiên nhớ tới A Doanh. "Chẳng lẽ là phong thủy trận?" Diệp Phàm lẩm bẩm suy đoán. "Bởi vì phong thủy trận liên kết quan tài tụ âm và tụ dương lại với nhau, cho nên một khi quan tài của A Doanh bị động vào, quan tài Chu Dập sẽ xuất hiện phản ứng dây chuyền, từ đó dẫn đến thi biến." Nghe thì có vẻ thâm tình hậu nghị, ai đến cũng phải khen một câu tình nghĩa vợ chồng sâu nặng, nhưng cái giá phải trả cũng quá lớn.

Diệp Phàm khoanh tay suy nghĩ.

Đây là ý gì?

Vì để bảo vệ A Doanh, hoặc nói là để phản kích kẻ xâm nhập, không tiếc biến bản thân thành tà túy để ngăn cản người ngoài mở quan tài sao?

Hắn muốn mở quan tài nghiệm thi, nhưng làm như vậy, một khi mở quan tài ắt có huyết quang tai ương, trên người hắn không có đồ trấn tà, cũng không dễ đối phó.

Quỷ đăng bên ngoài tuy được hắn dùng Dẫn Hỏa Phù hộ trì, nhưng đồ vật trong Âm Dương mộ cũng khác với lửa thường, hắn cũng không biết Dẫn Hỏa Phù khi nào sẽ mất hiệu lực. "Nhưng như vậy có phải quá kỳ quái không, căn bản không cần thiết." Lý Hoa nương theo lời hắn nói tiếp. "Nếu thật sự sợ người ta động vào quan

tài, ngay từ đầu thiết lập tầng tầng lớp lớp cơ quan bên ngoài, hoặc cho thêm vài con tà túy hộ chủ như loại cậu gặp lúc đầu chẳng phải là được rồi sao?" Diệp Phàm gật đầu, lần này hắn cũng tán đồng cách nói của Lý Hoa, đạo lý chính là như vậy, Cổ Hà bảo Chu Dập làm thế này, thuộc về thuần túy "bỏ gốc lấy ngọn".

Chu Dập chỉ cần không ngốc, sao lại nghe theo gã?

Trừ phi Cổ Hà còn có lý do nào khác, hoặc Chu Dập căn bản không biết gã đã giở trò này.

Diệp Phàm có chút nghiêm nghị nhìn cỗ quan tài màu đen kia.

Chất liệu quan tài này hắn cũng có chút nghe thấy, cộng thêm lúc nãy trong ảo cảnh nghe Cổ Hà nhắc đến mấy từ kiểu như "môn phái Côn Luân".

Hắn đại khái đoán ra, đây chính là "Nhiễu Hắc Quan".

Loại Nhiễu Hắc Quan này dùng Hắc Trầm Mộc đặc thù chế tác mà thành, mà Hắc Trầm Mộc là một loại gỗ cực kỳ đặc biệt, chỉ có núi Côn Luân mới có.

Hơn nữa Hắc Trầm Mộc, là thứ mà cao thủ vu thuật và cao thủ phong thủy mới dùng đến.

Nếu nhìn nhận như vậy, những thanh Hắc Trầm Mộc này cực có khả năng là Cổ Hà mang từ Côn Luân đến để làm quan tài cho Chu Dập.

Đã như vậy, cơ hội để gã giở trò là cực lớn. "Nhiễu Hắc Quan, đảo hắc lũ" (Quan tài đen quấn quanh, áo đen đảo lộn), đây là một câu nói lưu truyền trong tập tục đổ đấu (trộm mộ) từ xưa đến nay, Diệp Phàm đương nhiên cũng biết.

Loại Hắc Trầm Mộc này tất nhiên xuất phát từ tay Cổ Hà.

Hắn vừa rồi quan sát kỹ một chút, quan tài này xác thực là quan quách trơn màu đen tuyền, không có bất kỳ màu sắc nhân tạo nào.

Dùng loại quan tài này, thế tất là cao thủ và người trong nghề, nếu không không thể nào nhanh chóng tạo ra một tà túy như vậy.

Diệp Phàm cũng cảm giác được, theo động tĩnh bên trong và tình trạng tà khí của quan tài này, thi thể bên trong thi biến chắc chắn sẽ không quá yếu.

Thậm chí sẽ là một tà túy cực mạnh.

Trong tình huống bình thường, để đối phó với loại Nhiễu Hắc Quan bằng gỗ Hắc Trầm Mộc này, trộm mộ bình thường sẽ dùng dây trói xác trói quan tài lại, sau đó mới xử lý. "Còn mở được không?" Thấy Diệp Phàm suy tư, Lý Hoa lại mở miệng hỏi. "Nhìn biểu tình của cậu, tà túy bên trong hẳn là không dễ đối phó nhỉ?

Tôi biết cậu lần này xuống không mang theo đồ nghề, hay là chúng ta bây giờ đi lên, lấy công cụ rồi hãy xuống." Diệp Phàm lắc đầu, từ từ thở dài, dường như có chút đau đầu. "Lý đại nhân, ngài nói không sai, tà túy bên trong rất mạnh, hoặc nói là mạnh đến mức thái quá.

Nhưng chúng ta cũng không còn cơ hội đi lên nữa, quỷ đăng dùng được bao lâu ai cũng không biết, đợi chúng ta quay lại lần nữa, phỏng chừng căn bản không vào được." Hắn mười phần thì có đến tám chín phần là chỉ có cơ hội mở quan tài này một lần mà thôi.

Thật ra hắn cũng không cảm thấy quá hoảng loạn, thậm chí cũng chẳng có cảm giác "cưỡi hổ khó xuống", dù sao xác thực là hắn đã hứa với A Doanh, A Doanh cũng nhất định tin tưởng hắn có thể làm được.

Vậy hắn khẳng định sẽ muôn lần chết cũng không chối từ. "Diệp Phàm, tôi cảm giác cậu đi một đường này đã quên mất mục đích của

mình rồi đấy.

Nếu muốn mở thì nhanh lên chút đi." Lý Hoa bất đắc dĩ, cũng quả thật hết cách với hắn.

Chương 1149

Diệp Phàm nghe gã nói, tượng trưng hỏi một câu: "Lý đại nhân, ngài hiện tại tuy nói như vậy, nhưng lát nữa ngài đừng có nhân lúc tôi không chú ý mà đoạt quyền khống chế cơ thể đấy nhé.

Ngài là người ngoài nghề đổ đấu, không khéo hai ta sẽ chết chung đấy." Lý Hoa mất kiên nhẫn nói: "Tôi biết rồi, đâu ra mà lắm lời thế?" Diệp Phàm gật đầu, đi tới quan sát kỹ cỗ quan tài Hắc Trầm Mộc đen kịt kia.

Nói ra thì tuy hắn biết thứ này, nhưng thực tế đây cũng là lần đầu tiên hắn nhìn thấy Hắc Trầm Mộc.

Dù sao nó cũng được lấy từ núi Côn Luân xa xôi.

Hắn không quan tâm động tĩnh bên trong quan tài, bởi vì hắn biết thi thể không thể tự mình phá vỡ quan tài chui ra, cho nên mới có câu "mở quan tài mới khởi thi".

Diệp Phàm đưa tay vuốt ve nắp quan tài, dường như có thể cảm nhận được hơi thở băng tuyết từ núi Côn Luân xa xôi trên đó.

Diệp Phàm cười cười: "Lý đại nhân, tôi có một loại dự cảm, sau khi ra khỏi đây, chúng ta... hoặc nói là tôi, có khả năng phải đích thân chạy một chuyến đến núi Côn Luân." Lý Hoa nghe ra hàm nghĩa trong lời hắn.

Bọn họ sau khi ra khỏi đây, rồi trở về kinh thành, sau đó nữa Lý Hoa ở lại kinh thành, Diệp Phàm không định ở lại, vậy khả năng cao bọn họ sẽ đường ai nấy đi.

Điểm này trong lòng Lý Hoa đã sớm biết rõ.

Chỉ có điều đây là lần đầu tiên Diệp Phàm trực tiếp nói thẳng ra.

Lý Hoa khựng lại, trực tiếp mở miệng nói: "Diệp Phàm, cậu nghe tôi một câu, ở lại kinh thành bên cạnh tôi, đón cả người nhà cậu tới, cậu có thể vinh hoa phú quý cả đời, chẳng phải tốt hơn nhiều so với việc cậu cứ ru rú dưới chân núi Cửu Huyền sao?" Diệp Phàm lắc đầu: "Lý đại nhân, ngài không cần khuyên tôi, tôi sẽ không ở lại kinh thành.

Tôi không muốn cả đời dây dưa trong vòng xoáy tranh đấu quyền lực, nhưng trước khi tôi đi, tôi sẽ thực hiện lời hứa giúp ngài." Chuyện này tạm thời không phải lúc để cân nhắc, sau này còn nhiều dịp để nói.

Còn về vấn đề Hắc Trầm Mộc núi Côn Luân, hắn vốn định giải quyết xong chuyện này thì về Cửu Huyền Sơn đoàn tụ với Đường Nhược Tuyết, nhưng con người Cổ Hà này thực sự khiến hắn có chút không yên lòng.

Hắn có một loại cảm giác, bất kể đến khi nào, cho dù hắn cứ trốn tránh vấn đề, thì một ngày nào đó hắn cũng bắt buộc phải đi điều tra người này, không chỉ là Hắc Trầm Mộc, mà còn cả cái gọi là Phượng Hoàng đồ đằng kia.

Một kẻ có lẽ đã chết hơn hai trăm năm, lại gây ra cho hắn phiền toái lớn như vậy vào lúc này.

Hắn tiếp tục cúi đầu nghiên cứu cỗ quan tài Hắc Trầm Mộc, đầy hứng thú nhìn thoáng qua bốn góc quan tài. "Lý đại nhân, ngài từng nghe nói đến một thủ pháp của trộm mộ khi hành sự, gọi là 'Quan Yên' chưa?" Lý Hoa nghe xong lắc đầu: "Chưa từng nghe qua, tôi đối với chuyện phong thủy đổ đấu tịnh không tinh thông, thậm chí cơ bản không hiểu gì, bình thường cho dù phải làm những việc này, cũng là người chuyên môn dưới tay tôi đi làm." Diệp Phàm cười cười xoay cổ tay một cái: "Lý đại nhân ngài cao quý, không muốn làm bẩn tay mình, nhưng đổ đấu môn học vấn này kỳ thực rất lớn, rất nhiều người

không dám làm, cũng là vì cái này." Lý Hoa không trả lời.

Gã vốn dĩ xác thực có chút coi thường cái nghề Mạc Kim này, dù sao cũng chẳng vẻ vang gì, nhưng lần này cùng Diệp Phàm xuống mộ, ngược lại khiến suy nghĩ của gã thay đổi đôi chút.

Việc hạ đấu (xuống mộ) quả thực có học vấn.

Ví dụ như Hắc Trầm Mộc mà Diệp Phàm vừa nói, loại gỗ quan tài lấy từ núi Côn Luân này, khi ở trong mộ thất tụ hợp với âm khí, là có thể tương thích.

Diệp Phàm tiếp tục từ trong ba lô mò ra thêm một tờ tiền nữa.

Lần này xuống mộ cơ bản chỉ dùng tiền giấy làm bùa, vẫn là rất xa xỉ, sớm biết có sự cần thiết này, hắn đã mang theo ít giấy bùa rồi.

Nhưng hiện tại hiển nhiên không kịp hối hận điểm này nữa.

Diệp Phàm cuộn tờ tiền lại thành một cái ống giấy, sau đó dựng đứng ống giấy lên, đặt ở góc quan tài đen.

Lý Hoa không hiểu hành động này của hắn: "Cậu định làm gì vậy?

Quan yên chính là nhìn như thế này à?" Diệp Phàm nhìn thoáng qua bốn bức tường xung quanh: "Lý đại nhân, nghề đổ đấu chúng tôi có một quy tắc rất thú vị, có người chuyên môn nghiên cứu cái này, chính là châm một điếu thuốc đặt ở góc quan tài.

Nếu khói thuốc luôn bay thẳng đứng, chứng tỏ quan tài có thể mở.

Ngược lại, nếu khói thuốc giữa chừng bị cong, hoặc xuất hiện bất kỳ dao động nào, chứng tỏ quan tài này tà tính, không thể mở, mà phải lập tức rút lui khỏi mộ thất, từ bỏ việc mở quan tài." Lý Hoa cười cười: "Cái này đối với cậu có tác dụng gì?

Cho dù khói không bay thẳng lên, cậu sẽ không mở cái quan tài này sao?

Không cần thiết, cứ trực tiếp mở không phải được rồi à?" Diệp Phàm không nói gì, nhưng hắn biết, loại chuyện này ngàn vạn lần không thể vội, nếu nóng vội sẽ xảy ra vấn đề.

Trong nghề của bọn họ, có một nhóm người chuyên luyện tập Quan Yên, cả đời chỉ học một kỹ nghệ này, đi khắp các ngôi mộ đều là quá đủ.

Tuy nhiên Diệp Phàm mặc dù có thiên phú, nhưng cũng chưa từng học qua thứ này một cách chuyên sâu, hơn nữa loại thuốc dùng cho Quan Yên cũng được chế tạo từ dược liệu đặc thù, hiện tại trong tay hắn cũng không có.

Nhưng Diệp Phàm vẫn bỏ ngoài tai sự phản đối của Lý Hoa.

Dù biết ông ta nói đúng, nhưng chuyện này đối với hắn là điều không thể tránh khỏi.

Diệp Phàm đâu phải là một tên trộm mộ bình thường.

Hơn nữa, việc hắn đang làm hiện tại đã không còn đường quay đầu, cũng chẳng thể dừng lại giữa chừng.

Hắn biết những kẻ trộm mộ chuyên dựa vào thuật "quan yên" (xem khói) để hành nghề.

Những người này không chỉ được huấn luyện đặc biệt mà còn phải đối mặt với rủi ro cực lớn.

Diệp Phàm nói: "Trước đây tôi từng nghe nói về một nhóm trộm mộ, bọn họ dẫn theo một người biết thuật quan yên xuống mộ.

Sau khi nhìn thấy một cỗ quan tài cổ bằng đồng xanh, người biết xem khói dùng tuyệt kỹ của mình phán đoán rằng quan tài này không thể mở.

Nhưng đám người kia không nghe." Lý Hoa nghe vậy cũng chẳng

có suy nghĩ gì nhiều, gật đầu: "Rồi sao nữa?

Đám người đó sau này thế nào?" "Chết sạch." Diệp Phàm mặt vô cảm nói. "Bọn họ mở quan tài, sau đó không một ai sống sót.

Có những phương pháp của lão tổ tông để lại vẫn rất hữu dụng, cần phải nghe theo." Diệp Phàm sờ lên những hoa văn trên cỗ quan tài gỗ hắc trầm.

Có đôi khi, quan yên không chỉ là tác dụng tâm lý.

Quan trọng nhất là khi nhìn vào đó, nó báo hiệu ông trời không cho phép ngươi mở cỗ quan tài này.

Đó là lão tổ tông bảo ngươi lúc này nên đi đi, không nên mở thì đừng mở.

Đối với người khác là như vậy, nhưng với Diệp Phàm thì khác.

Lý Hoa nói đúng một điểm, đó là dù kết quả quan yên có là không được mở, thì hắn vẫn sẽ không nghe.

Hắn muốn dùng phương pháp này chẳng qua là để trắc nghiệm xem trong quan tài còn thứ gì hung hiểm hay không mà lại phải dùng gỗ hắc trầm để phong ấn.

Tờ tiền giấy dựng đứng trên góc quan tài.

Diệp Phàm lấy bật lửa trong túi ra.

Vừa rồi hắn đã vẽ bùa lên tờ tiền, cưỡng ép biến nó thành một lá bùa giấy.

Như vậy, tuy không có dụng cụ chuyên dụng để quan yên, nhưng cũng có thể dùng tạm.

Diệp Phàm châm lửa đốt tờ tiền giấy.

Một làn khói xanh mảnh dẻ bay lên, từ từ bốc lên giữa không

trung.

Hắn không nói một lời, trầm mặc quan sát hướng đi của khói.

Tuy những thứ thâm sâu hơn hắn không hiểu, nhưng một vài điều cơ bản thì hắn vẫn nắm được.

Chỉ vài giây sau, làn khói xanh vốn đang thẳng đứng bỗng run rẩy.

Chương 1150

Thứ bên trong quan tài dường như đã cảm nhận được.

Làn khói ấy không còn dựng thẳng được nữa, cuối cùng tờ tiền giấy rơi thẳng từ góc quan tài xuống đất, cháy rụi thành một đống tro tàn.

Lý Hoa lên tiếng: "Thế này là ý gì?

Quan tài này có phải là không được mở không?" Diệp Phàm xoay cổ tay: "Mở!" Lý Hoa: "..." Ngươi nói xem, ngươi hà tất phải làm điều thừa thãi này?

Diệp Phàm: "Tôi buộc phải mở.

Tình huống này cho thấy tà túy trong quan tài đã kinh động rồi, hơn nữa còn cực kỳ hung hiểm, so với con lệ quỷ tôi gặp lúc đầu thì hoàn toàn không cùng đẳng cấp." Nếu hắn không giết nó bây giờ, sớm muộn gì nó cũng sẽ biến thành tai họa.

Vừa khéo hắn đang ở đây, đằng nào cũng đã đến rồi, giết luôn cũng chẳng sao.

Diệp Phàm vừa nói vừa lấy một xấp tiền giấy từ trong ba lô ra, sau đó dùng dao găm rạch vết thương chưa lành trên tay mình, chấm máu vẽ lên xấp tiền giấy thành bùa.

Nhìn hắn như vậy, Lý Hoa biết thứ trong quan tài này tuyệt đối không dễ đối phó.

Thế nhưng Diệp Phàm không hề do dự thêm nữa, cho dù ông trời không cho hắn mở, hắn cũng sẽ không nghe.

Hắn trực tiếp rút dao găm, hung hăng cắm vào khe hở giữa nắp và thân quan tài.

Dưới sự gia trì của sức mạnh bản thân và pháp thuật, cỗ quan tài rung lên dữ dội.

Tà túy bên trong dường như đang ra sức phản kháng, nhưng Diệp Phàm mặc kệ.

Hắn mạnh mẽ rút dao ra, lại hung hăng đâm thêm một nhát vào sâu bên trong, trực tiếp khoét một lỗ hổng trên cỗ quan tài gỗ hắc trầm!

Khe hở vốn nhỏ bé trên quan tài nhanh chóng mở rộng, Lý Hoa nhìn mà cũng thấy căng thẳng thay cho hắn.

Tiếp đó, Diệp Phàm lại bồi thêm một dao, hoàn toàn không giảng giải bất kỳ kỹ thuật khai quan nào, trực tiếp dùng sức mạnh cơ bắp để nạy nắp quan tài lên.

Bởi vì hắn không có thời gian để mở từ từ, chỉ có thể làm thế.

Diệp Phàm là siêu năng võ giả, dưới sự gia trì của pháp lực, khí lực lớn hơn người thường rất nhiều.

Sau nhiều lần dùng sức, nắp quan tài đen sì kia cư nhiên thực sự bị hắn từ từ nạy lên.

Diệp Phàm khẽ nghiến răng, dùng sức nâng mạnh một cái.

Sau lần thi triển lực cuối cùng này, quan tài đen đã bị hất tung một mảng.

Giây tiếp theo, Diệp Phàm mạnh mẽ rút dao găm, lách người lùi lại phía sau hơn mười bước.

Ngay sau đó, trước mặt hắn vang lên một tiếng nổ lớn.

Thứ bên trong quan tài trực tiếp phá quan mà ra, tốc độ nhanh như một bóng đen, nhất thời chẳng nhìn rõ là thứ gì.

Tà túy đó rơi thẳng xuống cỗ quan tài gỗ hắc trầm, đè nát cỗ quan tài trị giá liên thành kia.

Diệp Phàm tặc lưỡi một cái, nhìn mà đau lòng, cái quan tài đó đắt lắm đấy.

Nhưng giờ không phải lúc nghĩ đến chuyện tiền nong, Lý Hoa gầm nhẹ: "Tập trung chú ý, cẩn thận chút!" Diệp Phàm ngẩng đầu, nhìn rõ diện mạo của thứ kia.

Tà túy này vô cùng quỷ dị, toàn thân khoác áo giáp màu đen đỏ, trong khe hở áo giáp dường như đang ẩn ẩn rỉ máu ra ngoài.

Mà cái đầu lâu của nó gần như chỉ là một bộ xương khô, nửa khuôn mặt đã thối rữa, tay cầm một thanh đại khảm đao rỉ sét, gào rống về phía hắn.

Diệp Phàm lắc đầu: "Tiếc thật, bảo ngươi là Chu Dập thì ta không tin đâu, dù sao chênh lệch với người thật quá lớn.

Nhưng nếu là Cổ Hà làm ra thì cũng có thể tha thứ." Lý Hoa cạn lời: "Giờ này mà cậu còn tâm trí suy đoán nó có phải Chu Dập hay không à?

Sao không lo nghĩ xem cái đầu trên cổ cậu còn giữ được không?" Diệp Phàm: "Đừng vội, Lý đại nhân, ông cứ chờ mà xem." Lý Hoa thầm nghĩ, khẩu khí cũng lớn lắm, lát nữa đừng có nghĩ cách đào tẩu là được.

Giây tiếp theo, tà túy nhảy xuống từ đống quan tài vỡ nát, lao về phía Diệp Phàm - luồng sinh khí duy nhất trong mộ thất.

Diệp Phàm vừa lùi lại vừa rút súng bên hông, nhắm thẳng vào cái đầu lâu giáp sắt mà bóp cò hai phát.

Tuy nhiên, dưới sự va chạm của đạn bạc bí ngân đặc chế, động tác của tà túy chỉ hơi chậm lại một chút mà thôi.

Trên đầu lâu khô khốc nở ra hai đóa hoa máu đen kịt, ngay sau đó nó tiếp tục lao về phía hắn như chưa từng có chuyện gì xảy ra.

Phạm vi mộ thất này không lớn, cơ hội để hắn xoay sở cũng không nhiều.

Diệp Phàm vừa chạy quanh vừa bắn trả, cho đến khi bắn hết đạn trong súng.

Hắn có mang theo băng đạn dự phòng, nhưng hiện tại tạm thời không có cơ hội thay đạn.

Tốc độ của tà túy không nhanh, nhưng mỗi bước đi đều rung chuyển đất trời, bị nó tóm được chắc chắn không có kết cục tốt đẹp.

Diệp Phàm dắt súng trở lại bao, sau đó kẹp một lá bùa giấy.

Khi tà túy đến gần, hắn vươn tay dán lá bùa lên người nó. "Dẫn hỏa!" Theo tiếng quát lớn của Diệp Phàm, lá bùa bùng lên một luồng hỏa quang, trực tiếp nổ tung trên bộ áo giáp.

Lý Hoa nhướng mày nhìn: "Cậu là thầy phong thủy hay trộm mộ vậy?" Tà túy hiển nhiên bị đòn này ảnh hưởng, loạng choạng tại chỗ hai cái, tiếp tục phát ra tiếng gào rống chói tai, quay người lại tìm Diệp Phàm.

Nhưng Diệp Phàm vừa dán bùa xong đã lách người biến mất!

Lý Hoa biết hắn đã nhanh nhẹn lộn người ra ngoài, lùi đến vị trí cách sau lưng tà túy hơn mười bước.

Diệp Phàm cười cười: "Lý đại nhân, cái này ông không hiểu rồi.

Người trong nghề bọn tôi biết rất nhiều, cái này gọi là trấn tà.

Bảo tôi là trộm mộ thì ông cũng quá coi thường tôi rồi." Lý Hoa: "Cậu dựa vào mấy thứ này mà giải quyết được nó sao?

Bớt nói nhảm đi, tình hình căng thẳng lắm rồi, để ý chút!" Diệp Phàm kết ấn trên tay cực nhanh.

Nhân lúc tà túy còn chưa hoàn toàn phản ứng lại, hắn trực tiếp dán

một lá bùa viết bằng máu lên vách tường sau lưng mình.

Sau đó hắn lại chạy thêm vài bước vòng quanh mộ thất, lại dán thêm một lá bùa nữa ra sau lưng.

Tà túy lúc này mới từ từ lắc lư đuổi theo, quay đầu tìm vị trí của hắn.

Thứ đó gào rống, lại từng bước lao tới.

Diệp Phàm mải dán bùa, không có cơ hội thay đạn cho súng lục.

Lần này tốc độ của tà túy nhanh hơn rất nhiều.

Nó lao nhanh tới, Diệp Phàm trực tiếp né tránh cú đấm thép kia, đâm một dao vào ngay khe hở của những phiến giáp sắt.

Cánh tay Diệp Phàm chấn động dữ dội, cảm giác dao găm sắp bị mẻ lưỡi.

Hắn rút dao ra, chỗ vết thương trên áo giáp bắt đầu chảy máu.

Dòng máu đen đỏ rơi xuống đất, mặt đất cư nhiên bắt đầu từ từ bị ăn mòn.

Chương 1151

Diệp Phàm liếc nhìn, ý thức được mình không thể chạm vào thứ máu đó.

Hắn lại lộn người lùi lại, thấy trên mũi dao toàn là máu, may mà đây là pháp khí, nếu không thì đã sớm bị phế rồi.

Tà túy lần này căn bản không chịu ảnh hưởng gì, quay đầu dùng hốc mắt đen ngòm nhìn hắn.

Diệp Phàm biết, thứ này phòng ngự kiên cố đến mức không thể tin nổi, căn bản không phải thứ bình thường có thể xuyên thủng.

Cho dù vác đại bác ra cũng chưa chắc đã bắn thủng được.

Diệp Phàm thở dài: "Chu tiên sinh à, ông nói xem hai ta oan oan tương báo bao giờ mới dứt đây?" Hắn vừa trở tay dán một lá bùa lên vách tường lần nữa, đang định dùng thêm một tấm Dẫn Hỏa Phù để nổ nó một cái thì tốc độ tà túy lại tăng vọt.

Lần này nó trực tiếp lao tới, sắc mặt Diệp Phàm biến đổi, lách người né tránh, vung dao găm gạt phăng cánh tay bọc giáp kia ra.

Lúc này, Lý Hoa nói trong không gian nguyên thần: "Dùng chiêu đó đi, sức mạnh của cậu cộng với sức mạnh của tôi, trực tiếp nổ chết nó!" Diệp Phàm vừa chạy vừa lắc đầu: "Không được, ở trong này không dùng được.

Quỷ Đăng (đèn quỷ) sẽ tiêu hao bản thân để áp chế pháp lực của chúng ta, dùng nhiều pháp thuật thì chẳng khác nào làm cho Quỷ Đăng tắt nhanh hơn." Lý Hoa trầm mặc.

Quả thật, ông ta quên mất vụ này.

Quỷ Đăng bên ngoài đang từ từ tắt, tuy Diệp Phàm đã dùng bùa

chú hộ trì, nhưng cũng không biết lúc nào sẽ đột nhiên tắt ngấm.

Ông ta bất lực: "Vậy cậu định đánh thế này đến bao giờ?

Sớm muộn gì cũng bị nó bào mòn đến chết!

Còn cách gì thì lôi ra dùng đi." Giây tiếp theo, tà túy này dường như biết tùy cơ ứng biến mà tung chiêu mới, đột nhiên há to miệng, phun một mũi tên máu ra ngoài!

Diệp Phàm tay mắt lanh lẹ, nâng dao găm dùng thân dao đỡ lấy mũi tên máu đó, sau đó hắn nghe rõ tiếng xèo xèo ăn mòn.

Lần này thì phiền phức thật rồi.

Diệp Phàm nhíu mày, không biết nguyên lý hoạt động của thứ này rốt cuộc là gì, tại sao lại kỳ quái như vậy, cứ như thể nó biết tự tư duy.

Nhưng theo lý mà nói, tà túy không có tư tưởng của riêng mình, mọi hành động chỉ là tấn công không phân biệt mà thôi.

Diệp Phàm trở tay dán lá bùa cuối cùng lên vách tường sau lưng.

Đến lúc này, trong tay hắn đã không còn bất kỳ lá bùa nào, tạm thời không kịp vẽ thêm, cũng không kịp dùng Dẫn Hỏa Phù - thứ trông có vẻ hiệu quả nhất.

Lý Hoa hỏi: "Sao thế, thứ này còn biết tấn công tầm xa?

Chậc, sao cậu lại hết bùa, vừa rồi không vẽ nhiều thêm một chút à?" Diệp Phàm nói: "Lý đại nhân, lát nữa chuẩn bị sẵn sàng, phải chạy đấy." Lý Hoa không hiểu: "Cậu nói cái gì?

Không định tiếp tục giết tà túy này sao?" Diệp Phàm không trả lời ông ta, chỉ đổi chủ đề, thậm chí còn ung dung mỉm cười: "Ngại quá Lý đại nhân, vừa mới lấy được pháp khí dải lụa của ông, nhanh như vậy đã phải dùng ở đây rồi." Lý Hoa không hiểu ý hắn là gì, nhíu mày:

"Cậu đang nói cái gì, có gì nói thẳng ra được không, chơi trò ú tim làm gì?" Diệp Phàm không đáp, giây tiếp theo hắn tháo dải lụa trên cổ tay ra.

Tiếp đó, một mảng lớn mũi tên máu bắn tới trước mặt, bị mấy thứ này bắn trúng thì đến cả vụn xương cũng bị ăn mòn.

Diệp Phàm tay mắt lanh lẹ, bung toàn bộ dải lụa ra, trực tiếp chắn trước mặt mình.

Dải lụa này cũng là pháp khí lưu quang dật thái, có năng lực phòng ngự nhất định.

Một mảng mũi tên máu đánh lên dải lụa, dải lụa vẫn trơ ra đó, ngay cả màu sắc cũng không hề thay đổi.

Diệp Phàm liếc nhìn, cảm thán rằng pháp khí mình lấy từ tầng hầm của Lý Hoa món nào cũng thực dụng như vậy.

Sau khi đỡ được đợt mưa tên máu, Diệp Phàm lại thu dải lụa thành một dải dài, lập tức lao mạnh lên phía trước, chủ động xông về phía tà túy.

Lý Hoa không biết hắn định làm gì, nhưng tà túy lại bắn thêm vài mũi tên máu trực diện, bị Diệp Phàm hạ thấp người né tránh, cuối cùng hắn cũng áp sát được tà túy.

Hắn trở tay vung dải lụa ra.

Pháp khí cảm nhận được ý chí của chủ nhân, trực tiếp tự mình quấn lấy, siết chặt cổ tà túy, sau đó dải lụa tự động kéo dài, đầu kia buộc chặt vào quan quách!

Tà túy vùng vẫy tại chỗ, nhưng nhất thời không thể thoát khỏi sự trói buộc của dải lụa.

Diệp Phàm lại sải bước lùi lại, lần này hắn lùi thẳng ra cửa mộ

thất.

Từ vị trí cửa nhìn ra ngoài, ngọn lửa Quỷ Đăng bên ngoài đã chập chờn, trông như sắp tắt.

Ước chừng không bao lâu nữa, Quỷ Đăng sẽ tắt hẳn, rồi cửa mộ thất sẽ đóng lại.

Nhưng hiện tại Diệp Phàm đang đứng ở cửa, có thể ra ngoài bất cứ lúc nào.

Ngay khi Lý Hoa tưởng rằng giây tiếp theo hắn sẽ quay người rời đi, lại thấy Diệp Phàm một tay kết ấn, trong mộ thất hồng quang lóe lên, hắn gầm nhẹ: "Thiên lôi câu địa hỏa!" Lý Hoa lúc này mới chú ý tới, các loại bùa chú mà Diệp Phàm vừa dán lên tường lúc nãy, vào khoảnh khắc này đột nhiên bắt đầu đồng loạt bộc phát ánh sáng chói lòa.

Thiên lôi địa hỏa tiếp nối nhau mà động, sấm sét cuồn cuộn giáng xuống, dường như truyền đến từ chân trời xa xôi, nhưng sét nổ lại đánh thẳng lên người tà túy trong mộ thất.

Ngay sau đó ngọn lửa từ trên tường bùng nổ, trực tiếp phá nát nửa bức tường.

Lôi hỏa cùng nhau va chạm qua lại trong mộ thất, trông như muốn hủy diệt cả căn phòng!

Tà túy bị dải lụa trói bên trong, phát ra tiếng gào thét đau đớn.

Lý Hoa giờ mới hiểu tại sao Diệp Phàm bảo bọn họ lát nữa phải chạy.

Bên trong tiếng nổ rung trời, ánh lửa ngập tràn, Diệp Phàm lộn người nhảy ra ngoài, đúng lúc Quỷ Đăng vừa tắt.

Ba cánh cửa mộ thất đồng thời đóng lại, mộ thất nơi tà túy đang ở

vẫn không ngừng phát nổ, thiên lôi địa hỏa chấn động muốn đánh sập cả căn phòng.

Diệp Phàm chạy dọc theo đường hầm lúc đi vào, trước khi mộ thất triệt để sập xuống, hắn nhìn thấy cái lỗ bọn họ đã đào, liền tung người nhảy lên mặt đất.

Vừa rồi trong mộ thất kia, hắn đã dán sáu lá bùa chú lên các điểm yếu trên vách tường, tạo thành một cái Thiên Lôi Địa Hỏa đại trận.

Thiên lôi câu động địa hỏa sẽ dẫn phát vụ nổ kịch liệt như vậy, tiến tới hủy diệt toàn bộ mộ thất.

Như vậy, mộ thất không còn, mọi cơ quan pháp trận biến mất, phong thủy trận cũng tự nhiên tiêu tan.

Đây chính là phương pháp đơn giản thô bạo nhất để hoàn thành mục đích của Diệp Phàm.

Sau khi ra ngoài, Diệp Phàm lại chạy về phía trước hơn mười mét.

Tiếng nổ ầm ầm vang lên dưới lòng đất.

Dưới uy lực như vậy, đừng nói là tà túy, dù là thần tiên cũng không thể sống sót.

Hắn dừng lại, quay đầu nhìn, mặt đất phía trên cả mộ thất đều bị nổ sụp xuống một tầng.

Hắn búng tay giải trừ kết giới của mình, thấy bản thân vẫn đang đứng trên hoang dã ngoại ô Kinh Thành, phía xa Kinh Thành dường như không hề yên tĩnh.

Hắn nhìn thời gian trên đồng hồ, bọn họ đi mất khoảng hai ngày rưỡi.

Trong vòng ba ngày, hắn quả nhiên đã trở lại.

Hiện tại đang là buổi chiều, mặt trời phía chân trời vẫn rất sáng.

Ở đây hắn không biết trong Kinh Thành đã xảy ra chuyện gì, những chuyện khác phải vào đến Kinh Thành mới biết được.

Trên người và mặt Diệp Phàm cũng dính chút bụi đất và vết thương, nhưng tổng thể mà nói là vô thưởng vô phạt, không có vấn đề gì lớn.

Chương 1152

Tổn thất duy nhất là pháp khí dải lụa đã bị hủy bên trong.

Nhưng đó cũng là việc bất đắc dĩ.

Nếu hắn không dùng dải lụa khốn trụ tà túy, đối phương chưa chắc đã bị Thiên Lôi Địa Hỏa trận nổ chết bên trong.

Diệp Phàm vận động khớp xương và cổ tay, xác định trên người không có vết thương nào gãy gân động cốt thì thở phào nhẹ nhõm, đi về phía Kinh Thành. "Tuy có chút mùi khét, nhưng dù sao tôi cũng làm được rồi.

Trong vòng ba ngày lấy được Hải Long Châu, lại hủy đi phong thủy trận này, giải phóng hồn phách A Doanh tự do.

Lý đại nhân, đợi đến Kinh Thành, chúng ta có thể tiến hành bước tiếp theo." Ngữ khí Diệp Phàm rất nhẹ nhàng.

Lần này thu hoạch của hắn rất lớn, nhưng vẫn còn một số vấn đề lớn hơn để lại.

Việc hoàn thành chuyện này rồi quay về sống cuộc sống bình lặng với Đường Nhược Tuyết xem ra vẫn còn rất xa vời.

Lý Hoa nói: "Cậu muốn làm gì tôi cũng sẽ phối hợp với cậu.

Cậu quả thực có chút bản lĩnh, thật sự không định cộng sự với tôi sao?

Quan chức của cậu sẽ không thấp đâu." Diệp Phàm lắc đầu: "Cái này ông không cần khuyên tôi nữa, Lý đại nhân." Lý Hoa thế là cũng không nói gì thêm.

Ông ta năm lần bảy lượt khuyên bảo đều không có tác dụng, ông

ta cũng đã đoán ra tâm ý Diệp Phàm đã quyết, không dễ gì khuyên được.

Diệp Phàm đi thêm một đoạn, khi sắp rời khỏi vùng hoang dã tiếp cận ngoại ô Kinh Thành, hắn nhìn thấy cách đó không xa có một bóng người đang đứng.

Diệp Phàm nhướng mày, chủ động đón đầu, khom người hành lễ với đối phương: "Chu tiên sinh." Lão đạo nhân tóc bạc trắng kia chính là Chu Công.

Chu Công đánh giá hắn một lượt từ trên xuống dưới, cười cười, tán thưởng gật đầu: "Người trẻ tuổi, ta quả nhiên không nhìn lầm, cậu nhất định làm được." Diệp Phàm cũng cười: "Ngài quá khen, đa tạ ngài cho tôi biết chuyện về Hải Long Châu, tôi mới có thể lấy được nó." Lý Hoa lạnh lùng nói: "Cậu không hỏi ông ta tại sao lại cho cậu tình báo giả à?

Chuyện Chu Dập và A Doanh căn bản không giống như ông ta nói." Diệp Phàm không trả lời, mà nhìn về phía Chu Công: "Chu tiên sinh, tôi có một số vấn đề muốn thỉnh giáo ngài." Chu Công khẳng khái phất tay áo, đáp: "Có vấn đề gì cậu cứ hỏi.

Vừa khéo, ta cũng rất tò mò cậu đã nhìn thấy gì trong mộ, lại trải qua những gì." Diệp Phàm kể lại đầu đuôi gốc ngọn những chuyện hắn trải qua trong mộ cho Chu Công nghe, bao gồm cả chuyện trong ảo cảnh, còn có chuyện phong thủy trận do Cổ Hà và Chu Dập làm ra.

Chu Công càng nghe sắc mặt càng ngưng trọng, ánh mắt rơi vào chiếc vòng ngọc trên cổ tay hắn. "Người trẻ tuổi, cậu gặp nhiều nguy hiểm như vậy mà chiếc vòng ngọc trên tay vẫn không hề sứt mẻ, chứng tỏ cậu là người có bản lĩnh.

Những chuyện này, có lẽ chú định phải rơi lên người cậu." Diệp Phàm chắp tay: "Ngài nói phải.

Những chuyện này, sau khi rời khỏi Kinh Thành tôi sẽ đích thân đến núi Côn Luân điều tra một chuyến.

Cổ Hà này thực sự quá kỳ quái, các môn phái Côn Luân những năm gần đây đã biến mất khỏi tầm mắt đại chúng, tôi cũng không nghe nói nhiều về chuyện của bọn họ." Chu Công gật đầu: "Ta cũng không rõ ràng lắm chuyện của Chu Dập.

Những chuyện cũ này đều là ta xem từ một cuốn điển tịch cũ, không ngờ phong thủy trận của Chu Dập căn bản không phải như vậy." Diệp Phàm nói: "Cổ Hà vô cùng khả nghi.

Bao gồm cả thứ mà hắn tìm kiếm, Phượng Hoàng đồ đằng rốt cuộc là cái gì?" Chu Công vuốt râu, lắc đầu: "Phượng Hoàng đồ đằng...

Ta ở Bồng Lai bao nhiêu năm nay cũng chưa từng nghe nói cụ thể đây là thứ gì." Diệp Phàm tiếc nuối gật đầu: "Được rồi, cảm ơn Chu lão tiên sinh giải đáp.

Đã vậy, tôi xin phép vào kinh trước." Chu Công vươn tay ngăn hắn lại: "Đợi một chút, tiểu hữu.

Nếu cậu thực sự muốn biết về Phượng Hoàng đồ đằng, lần này sau khi cậu rời khỏi Kinh Thành, có thể đến một nơi.

Cách Kinh Thành sáu mươi dặm có một nơi gọi là trấn Ô Hà, trong đó có một cái Tàng Kinh Các, có khả năng sẽ có đáp án cậu cần." Diệp Phàm nghe xong mắt sáng lên: "Đa tạ Chu lão tiên sinh, tôi hiểu rồi!" Sau khi hắn nói xong, Chu Công phất trần một cái rồi biến mất.

Diệp Phàm đi thẳng về hướng Kinh Thành. "Cậu lần này cư nhiên lại tin lời ông ta nói?" Lý Hoa có chút hận sắt không thành thép nói.

Diệp Phàm nhún vai: "Tại sao không tin?

Người ta đức cao vọng trọng, chuyện của Chu Dập nói không

chừng vốn dĩ cũng chẳng mấy ai biết chân tướng.

Dù sao ông và tôi đều không biết về Phượng Hoàng đồ đằng, có chút manh mối đương nhiên phải thử xem." Lý Hoa không còn gì để nói.

Dù sao Phượng Hoàng đồ đằng nghe cũng rất thần bí và khác thường, đáng để điều tra.

Nhưng đó chỉ là một món đồ của ba trăm năm trước.

Diệp Phàm tra như vậy, liệu có thực sự tra ra được không? "Không sao, Lý đại nhân, tra được hay không đến lúc đó không phiền ông bận tâm." Diệp Phàm khi đến gần Kinh Thành liền lặng lẽ giấu đi khí tức của mình, đi về phía cửa sau. "Dù sao tôi cũng có dự cảm, Cổ Hà và cái Phượng Hoàng đồ đằng này có quan hệ không tầm thường.

Những thứ này ở hậu thế khẳng định cũng sẽ có ảnh hưởng rất lớn.

Có một Cổ Hà thì sẽ có Cổ Hà thứ hai." Thầy phong thủy tà ác như Cổ Hà, có thể dùng biện pháp như vậy lấy được cái Phượng Hoàng đồ đằng thứ nhất, thì sẽ có cách lấy được cái thứ hai.

Diệp Phàm không biết hắn muốn làm gì, nhưng cho dù là hậu nhân của hắn, cũng phải nghĩ cách ngăn cản.

Hắn xuống mộ xong mới có nhiều chuyện phải làm như vậy, nhưng đối với Diệp Phàm cũng chưa chắc là chuyện xấu.

Lần này bọn họ từ mộ Hầu gia ở ngoại ô trở về vẫn phải đi cửa sau.

Diệp Phàm và Lý Hoa vừa đi vừa nói chuyện, đến gần mới phát hiện Kinh Thành trong hai ngày ngắn ngủi này đã xảy ra chuyện gì.

Trên cửa thành có lác đác vết tích của vụ nổ.

Lý Hiển chắc là không biết bọn họ đã rời đi, cửa sau cũng chẳng có ai canh gác, Diệp Phàm gần như không tốn chút sức lực nào đã nhẹ nhàng tiến vào.

Vào trong rồi hắn mới phát hiện, giao thông trong Kinh Thành đều đã tạm ngừng, các kiến trúc xung quanh cũng yên tĩnh lạ thường, trên đường lớn ngay cả một bóng người cũng không có, còn có vết tích bom đạn rơi xuống.

Diệp Phàm đi vào trong vài bước liền ý thức được đã xảy ra chuyện gì, khẳng định là bài báo hắn tung ra đã có tác dụng.

Tập đoàn quyền lực gồm Từ Long, Trương Đại Thụ và Lý Hiển hiện tại chắc chắn đang nội chiến.

Mục đích của hắn đến đây đã đạt được.

Sau đó Diệp Phàm khiêm tốn cúi đầu, đi về phía nhà số 81 Kinh Thành.

Theo lý mà nói, Lý Minh Hoàn hiện tại hẳn là đang đợi hắn ở đó.

Diệp Phàm vừa đi vừa quan sát, Kinh Thành cứ như vừa trải qua chiến tranh, trên đường gần như không có người, y hệt quang cảnh ngày thiên tai mưa băng đao lúc hắn mới tới.

Khó khăn lắm hắn mới thấy một người đàn ông trung niên xách đồ đang vội vã đi trên đường.

Diệp Phàm vươn tay chặn lại, đối phương bị dọa giật mình, hét toáng lên: "Ngươi, ngươi đừng qua đây, ta không phải người xấu, chuyện của Từ Long và Trương Đại Thụ không liên quan gì đến ta!" Diệp Phàm vỗ vỗ vai ông ta: "Tôi cũng không nói có liên quan đến ông.

Này tiên sinh, kể cho tôi nghe xem Kinh Thành hai ngày nay xảy ra chuyện gì rồi?" Người đàn ông trung niên nghe xong trông càng sợ hãi

hơn, liên tục xua tay, điên cuồng lắc đầu, một câu cũng nói không rõ: "Đừng hỏi ta, đừng hỏi ta, ta cái gì cũng không biết, ta cái gì cũng chưa làm." Nói xong ông ta hất tay Diệp Phàm ra, chạy trối chết như có yêu ma quỷ quái đang đuổi theo sau lưng. "Không thể nào, Từ Long và Trương Đại Thụ gần đây đánh nhau kịch liệt thế sao?

Tuy tôi quả thực muốn hiệu quả như vậy, nhưng thế này thì việc đổi triều đại có phải hơi khó chấp nhận không?" Diệp Phàm xoa cằm suy nghĩ, không dễ phán đoán chi tiết cụ thể, bèn quyết định về hỏi Lý Minh Hoàn một chút.

Lý Minh Hoàn hai ngày nay chắc vẫn luôn ở trong Kinh Thành, nếu cậu ta không chạy lung tung thì hẳn là biết rõ toàn bộ sự việc.

Chương 1153

Lý Hoa nhún vai: "Điểm này cậu không cần quá lo lắng, Lý Hiển sớm đã không còn cái gọi là lòng dân nữa rồi.

Bách tính Kinh Thành trông có vẻ nhát gan như vậy, kỳ thực là giận mà không dám nói, sớm đã muốn ông ta thoái vị." Diệp Phàm gật đầu: "Đó cũng là điều nằm trong dự liệu.

Người như Lý Hiển, không có ai kéo ông ta xuống khỏi cái ghế đó mới là lạ." Hắn liếc nhìn về phía dinh thự của Từ Long, chiến hỏa chủ yếu chắc là bùng lên từ hướng đó.

Ban đầu thiết kế của hắn là để Lý Hiển và Từ Long đấu đá nội bộ, còn Trương Đại Thụ thì hắn sẽ tính sau.

Nếu Trương Đại Thụ là người thông minh, cách làm tốt nhất nên là cách bờ quan hỏa (đứng ngoài xem cháy), cho dù Diệp Phàm có động tay động chân giữa hắn và Từ Long thì hắn cũng không nên khinh cử vọng động như vậy.

Nhưng hiện tại xem ra, đến cả Trương Đại Thụ cũng không cách nào giữ mình.

Tốc độ nhanh hơn hắn tưởng tượng một chút, thậm chí nhanh đến mức khó tin.

Diệp Phàm nhìn tình trạng hư hại của nhà dân xung quanh, đại khái ước lượng một chút, trong lòng tạm có định số, bèn quay đầu đi thẳng vào con hẻm dẫn đến nhà số 81.

Diệp Phàm đi tới trước cửa nhà số 81 Kinh Thành.

Con hẻm này vì vị trí khá hẻo lánh nên mức độ hư hại có vẻ nhẹ hơn trong thành phố rất nhiều, về cơ bản không chịu sự phá hoại nào.

Hắn có chìa khóa, có thể trực tiếp đẩy cửa đi vào, nhưng để không làm Lý Minh Hoàn sợ, hắn vẫn đi tới, đập cửa.

Lần thứ nhất không có ai phản hồi, hắn lại đập thêm lần nữa, sau đó đứng ở cửa tĩnh lặng chờ một lát.

Vài phút sau, trong sân nhà số 81 truyền đến tiếng bước chân.

Giây lát sau, giọng nói của Lý Minh Hoàn từ bên trong truyền ra, nghe rất cảnh giác: "Ai?" Diệp Phàm nói: "Là tôi, Minh Hoàn.

Tôi về rồi đây.

Chỗ cậu có người không, nếu không có vấn đề gì khác thì tôi vào luôn nhé." Giọng Lý Minh Hoàn khựng lại một chút, sau đó không chút do dự đẩy cửa ra.

Mở cửa xong, giọng cậu ta từ cảnh giác chuyển thành kinh hỉ: "Diệp tiên sinh, anh cuối cùng cũng về rồi, tôi lo lắng suốt cả hai ngày nay.

Hai ngày qua anh đã đi đâu vậy?" Diệp Phàm cười nhạt, xua tay với cậu ta: "Không ngại, hai ngày nay bên ngoài không thái bình nhỉ.

Nào, chúng ta vào trong rồi nói." Lý Minh Hoàn vẫn mặc bộ đồ đen hôm đó, cậu ta gật đầu, nghiêng người nhường đường cho Diệp Phàm vào, sau đó nhìn quanh bốn phía, xác nhận không có ai theo sau mới khóa kỹ cửa lại.

Tầng hầm bên trong cửa hông chắc là không có người khác vào được, Lý Minh Hoàn cũng sẽ không vào đó, họ dứt khoát đi thẳng vào gian phòng lớn giữa tứ hợp viện.

Bài trí bên trong không khác gì trước khi họ đi, vẫn là kiến trúc cổ kính kiểu cũ, bên trái là giá sách, bên phải là tủ đồ, ở giữa đặt một chiếc bàn gỗ đàn hương.

Họ ngồi đối diện nhau trước bàn gỗ đàn, chuẩn bị nói chuyện đàng hoàng về những việc xảy ra trong hai ngày qua.

Lý Minh Hoàn đi pha trà xong mới ngồi xuống lại. "Nào, Minh Hoàn, chuyện tôi giao cho cậu làm thế nào rồi?" Lý Minh Hoàn ngẩng đầu nhìn hắn: "Diệp tiên sinh, tôi đều đã làm xong rồi." Theo lời Lý Minh Hoàn miêu tả, tối hôm đó cậu ta lặng lẽ lẻn vào phủ đệ của Trương Đại Thụ, đặt phong thư Diệp Phàm giao cho vào trong phủ. "Cậu không bị phát hiện chứ?" Diệp Phàm buột miệng hỏi. "Suýt chút nữa, nhưng vận khí không tệ." Lý Minh Hoàn nói.

Thời gian cậu ta lẻn vào tối hôm đó rất khéo, Trương Đại Thụ vừa vặn ra ngoài ứng thù, lúc về thì say khướt nên không chú ý gì cả.

Cậu ta đặt phong thư trong phòng làm việc của Trương Đại Thụ, lúc đó Trương Đại Thụ không thấy, nhưng chắc ngày hôm sau đã nhìn thấy rồi. "Đúng rồi, Diệp tiên sinh, tôi còn nhìn thấy một chuyện kỳ quái." Lý Minh Hoàn ngẩng đầu nhìn Diệp Phàm, vỗ tay một cái, như thể đột nhiên nhớ ra điều gì.

Diệp Phàm gật đầu: "Không sao, đừng vội, cậu từ từ nói.

Cậu đã nhìn thấy gì?" Lý Minh Hoàn: "Diệp tiên sinh, anh có biết tứ đại bộ tướng Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ dưới trướng Lý Hiển không?" Diệp Phàm ngẫm nghĩ, bốn người này hắn có ấn tượng, còn từng đến núi Cửu Huyền gây phiền phức cho hắn, chắc chính là bốn người đó.

Diệp Phàm đáp: “Tôi biết mấy người đó, họ quả thực là tay chân đắc lực dưới trướng Lý Hiển, thuộc về bộ hạ trực tiếp của hắn, sao lại xuất hiện ở chỗ Trương Đại Thụ?” Lý Minh Hoàn gật đầu: “Diệp tiên sinh quả nhiên thông minh, tôi xác thực đã nhìn thấy bốn người đó ở nhà Trương Đại Thụ.

Lý Hiển trước đây có quy định, bộ hạ trực tiếp không được tùy

tiện tư hạ gặp gỡ các gia tộc và tướng lĩnh như Trương gia hay Từ gia." Diệp Phàm nghe xong thì nhíu mày: "Ý của cậu là, bốn tên bộ tướng trực tiếp này có dị tâm, bọn họ không muốn nghe lời Lý Hiển nữa?" Lý Minh Hoàn đáp: "Đúng là có khả năng này.

Ban đầu tôi tưởng là Lý Hiển phái họ tới, nhưng sau đó phát hiện cuộc đối thoại giữa mấy người này với Trương Đại Thụ quá kỳ quái, chắc chắn có dị tâm." Diệp Phàm sờ sờ cằm: "Tôi trước đó đại khái có thể đoán ra được.

Lý Hiển có lẽ đã hạ lệnh cho bọn họ đi bắt người, nếu tìm không được sẽ bị trừng phạt hay gì đó, cho nên bốn người này mới nảy sinh dị tâm." "Có khả năng đó.

Tóm lại tôi thấy bọn họ báo cáo với Trương Đại Thụ về sự tình trong ngoài kinh thành, còn tiết lộ cho hắn một số tình báo quan trọng." Lý Minh Hoàn nói, theo lý thuyết những chuyện này nên báo cho Lý Hiển trước, nhưng bốn người này lại chọn lúc đêm khuya để vào phủ đệ Trương Đại Thụ báo tin, vậy thì chỉ có một khả năng.

Diệp Phàm gật đầu: "Được, tôi biết rồi.

Còn một vấn đề nữa, mấy ngày nay kinh thành cụ thể đã xảy ra chuyện gì?" Lý Minh Hoàn khựng lại một chút: "Diệp tiên sinh, có lẽ là kế sách của anh đã có hiệu quả.

Chiều ngày hôm sau khi anh đi, phủ đệ của Từ Long đã bị người của Trương Đại Thụ vây kín, sau đó bọn họ khai chiến." Diệp Phàm nhướng mày: "Đánh nhau ngay tại kinh thành à?" Lý Minh Hoàn nói: "Vâng, nhưng tôi khá tò mò, vì sao Lý Hiển không đích thân đi tìm Từ Long mà lại phải phái Trương Đại Thụ đi." Diệp Phàm cười cười, vẻ mặt cao thâm khó lường: "Bởi vì là do Trương Đại Thụ tự mình thỉnh mệnh." Lý Minh Hoàn ngẩng đầu nhìn hắn, có chút mê hoặc khó hiểu: "Vì sao lại nói vậy?" Diệp Phàm kiên nhẫn giải thích: "Cậu còn nhớ

phong thư tôi bảo cậu gửi đi không?" Lý Minh Hoàn gật đầu: "Tôi nhớ.

Diệp tiên sinh, trong thư đó viết gì vậy, tôi có thể hỏi không?" "Đương nhiên là được.

Kỳ thực nội dung bức thư rất đơn giản, chính là tôi lấy danh nghĩa nhân viên nội bộ của Cẩm Y Vệ, nói cho hắn biết ngày mai Từ Long sẽ bị người trong thiên hạ thảo phạt, nhưng Lý Hiển không tiện ra mặt, hắn chỉ cần chủ động xin đi, sẽ trở thành đệ nhất công thần của triều đình." Đại khái nội dung bức thư là như vậy, trong đó hắn còn chuyên môn hoàn thiện thêm nhiều chi tiết, ví dụ như in một vết khắc hình Hổ Phù Đao lên trên, cũng như nói cho hắn biết Từ Long sắp thất thế là do thiên tai mà gã gây ra.

Lý Minh Hoàn đăm chiêu: "Bởi vì trước đó Từ Long mở tiệc Bát Bách Bát Tiên dẫn đến thiên tai là chuyện ai cũng biết, mà việc tổ chức yến tiệc này Lý Hiển cũng có tham dự, cho nên hắn không thể trực tiếp ra mặt.

Mà Từ Long và Trương Đại Thụ vốn đã bất hòa, vừa khéo mượn lý do này để xé rách mặt, khiến bọn họ lâm vào nội đấu.

Trương Đại Thụ chỉ cần không giữ được bình tĩnh, sẽ tương đương với việc bị Diệp Phàm một lần nhổ đi hai cái răng nanh của Lý Hiển." Lần nội đấu này của bọn họ, nhẹ thì thương gân động cốt, nặng thì lưỡng bại câu thương, mười phần thì đến tám chín phần đều không có kết cục tốt đẹp, đây chính là mục đích chủ yếu của Diệp Phàm.

Mà vừa khéo, ngày hôm sau khi Diệp Phàm truyền bức thư kia cho Trương Đại Thụ, tin tức Từ Long tác ác đa đoan dẫn đến thiên tai bị mọi người lên án gay gắt đã lan truyền khắp toàn thành.

Trương Đại Thụ không làm thì là minh triết bảo thân, làm thì là

đánh cược một phen, xe đạp biến thành xe máy.

Với loại người như hắn, rốt cuộc là làm hay không làm?

Hiện tại tướng lĩnh quan trọng nhất của Lý Hiển chỉ còn lại Từ Long và Trương Đại Thụ, mà trong tay Trương Đại Thụ vừa khéo lại có tứ đại bộ tướng Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ.

Chính là thời cơ tốt nhất để hắn ra tay.

"Hiện tại hắn có biến số là tứ đại bộ tướng, khiến hắn cảm thấy mình có tư bản để trực tiếp hạ bệ Từ Long, cho nên hắn khẳng định muốn đánh cược một phen." Diệp Phàm cười cười, ván cờ này hắn hạ đến đây kỳ thực coi như vô cùng thành công, đặc biệt là biến số trong tay Trương Đại Thụ, ngược lại biến thành trù mã lớn nhất để hắn hoàn thành ván cờ này.

Những chuyện tiếp theo không cần Lý Minh Hoàn kể chi tiết, Diệp Phàm cũng đoán ra được.

Lý Hiển không tiện ra mặt, tin đồn về Từ Long thật giả lẫn lộn bay đầy trời, người trong kinh thành ai ai cũng mắng chửi, cảm thấy gã mới là kẻ đầu sỏ gây ra thiên tai khiến vô số người thương vong.

Thế là cứ như vậy, ai đắc đạo ai thất đạo vừa nhìn đã rõ.

Trương Đại Thụ vừa thấy cục diện đại hảo này, thời đại của hắn quả thực sắp tới rồi, thế là Trương Đại Thụ trực tiếp dưới điều kiện thiên thời địa lợi nhân hòa như vậy, hướng Lý Hiển xin đi bắt giữ Từ Long.

Lý Hiển chỉ cần ngầm thừa nhận tội trách của Từ Long, liền tương đương với việc phủi sạch quan hệ của mình, cũng là bỏ Từ Long để bảo vệ bản thân.

Vậy thì tình huống hiện tại chính là Trương Đại Thụ và Từ Long đang đánh nhau ở kinh thành đến mức độ này.

Chiến cục tiến triển thế nào hắn không rõ lắm, nhưng Diệp Phàm sau đó cũng sẽ chủ động châm thêm một mồi lửa, để Trương Đại Thụ và Từ Long cuối cùng lưỡng bại câu thương.

Lý Minh Hoàn vừa đại thể miêu tả với hắn tình huống khai chiến giữa Từ Long và Trương Đại Thụ, bên nào ưu thế bên nào liệt thế, cụ thể đánh đến lúc nào rồi.

Diệp Phàm tán thưởng gật đầu, xem ra trong khoảng thời gian mình xuống Âm Dương Mộ, Lý Minh Hoàn cũng không trốn mãi trong nhà số 81 để nhàn rỗi, mà vẫn luôn ở bên ngoài nghe ngóng tình báo.

Hắn quả nhiên không nhìn lầm, Lý Minh Hoàn là nhân tài có thể đào tạo, ở dưới trướng Lý Hiển bị chèn ép thì quá lãng phí, vẫn là đi theo hắn thì đáng tin cậy hơn.

Chương 1154

Diệp Phàm ước tính đại khái về cục diện hiện tại, dự định ngày mai đi một chuyến đến địa điểm khác để làm một cái kết liễu cuối cùng cho cục diện này.

Lý Minh Hoàn đã nói rõ ràng cục thế, sau đó cậu uống một ngụm trà, có chút tò mò nhìn Diệp Phàm, cuối cùng vẫn hỏi ra miệng: "Diệp tiên sinh, hai ngày nay anh đi đâu vậy?

Tôi từ phủ đệ Trương Đại Thụ trở về, vẫn luôn không đợi được anh, anh đi làm chuyện gì quan trọng sao?" Diệp Phàm gật đầu, không nói mình đi xuống một cái mộ bên ngoài kinh thành, mà đáp: "Tôi đi đến chỗ một người bạn khác, lấy một món đồ.

Đến lúc làm một cuộc kết liễu với Lý Hiển sẽ dùng đến." Lý Minh Hoàn trông có vẻ muốn hỏi đó là thứ gì, nhưng nghĩ nghĩ lại thấy không thích hợp, thế là không mở miệng hỏi nữa.

Tình huống này nằm trong dự liệu của Diệp Phàm, cho nên hắn cũng không nói, giữa hai người nhất thời rơi vào trầm mặc.

Diệp Phàm cũng bưng trà lên từ từ uống.

Trong nhà số 81 của Lý Hoa cái gì cũng là đồ tốt, xa hoa lại khiêm tốn, ngay cả lá trà cũng dùng loại thượng hạng.

Nhắc tới cái này, Diệp Phàm dường như lại nghĩ tới điều gì, ngẩng đầu nhìn thoáng qua giá sách bày trong phòng khách, hắn nhớ tới những điển tịch dưới tầng hầm ngầm.

Phải rồi, hắn có thể đi xuống tầng hầm một chuyến nữa, tra cứu trong điển tịch về chuyện Phượng Hoàng đồ đằng.

Hắn vốn tưởng rằng sau lần đầu tiên vào cái tầng hầm toàn bảo

bối đó thì sẽ không cần vào lần thứ hai nữa, không ngờ mới qua ba ngày, hắn lại phải đi vào.

Trên giá sách trong phòng khách này cũng bày rất nhiều sách cổ, nhưng đa số là dã sử và truyền thuyết dân gian, chắc sẽ không để thứ quan trọng như Phượng Hoàng đồ đằng ở đây.

Hắn vừa rồi cũng nhìn lướt qua, toàn là mấy loại sách như "Liêu Trai Chí Dị", chắc là dùng để che mắt người khác, để người ta dù có phát hiện ra nơi này, dù cảm thấy rất khả nghi nhưng cũng căn bản không biết bắt đầu từ đâu.

Nhưng Lý Hoa bố cục mưu hoạch ở phương diện này vẫn vô cùng đáng tin.

Ngay khi Diệp Phàm chuẩn bị mở miệng nói với Lý Hoa chuyện này, Lý Hoa - người mà từ lúc vào nhà số 81 đến giờ vẫn luôn im lặng - đột nhiên lên tiếng.

"Cậu không định nói cho Lý Minh Hoàn chuyện Hải Long Châu, là sợ cậu ta biết xong sẽ nảy sinh dị tâm sao?" Tay bưng trà của Diệp Phàm khựng lại một cái thật mạnh.

"Lý đại nhân, sao lại nghĩ như vậy?

Tôi cũng không phải Lý Hiển, sao lại dễ dàng nghi kỵ người bên cạnh như thế chứ." "Cậu không phải nghi kỵ người bên cạnh, tôi biết dụng ý của cậu, cậu cũng không cần giấu tôi, cậu chỉ là không muốn để đứa trẻ này lầm đường lạc lối thôi đúng không?" Lý Hoa cười cười, ngữ khí tương đương tính trước kỹ càng, Diệp Phàm nhất thời không thể phản bác.

Một lúc sau, hắn gật đầu: "Ông nói đúng, tôi hiện tại không để Lý Minh Hoàn biết chuyện chúng ta xuống mộ lấy Hải Long Châu.

Một là đứa nhỏ này quang minh lỗi lạc, có khả năng không chấp

nhận được chuyện này; hai là, Hải Long Châu không thể để cậu ấy biết." Lý Hoa nói: "Tôi biết đây không phải tư tâm của cậu, nhưng suy nghĩ của cậu là đúng." Diệp Phàm gật đầu.

"Ông có thể hiểu cách làm của tôi là được.

Lý Minh Hoàn vừa mới biết nguyên nhân cái chết của em gái mình, lại là một kiểu chết mà cậu ấy căn bản không dự đoán được.

Là tôi thì tôi cũng sẽ không cam lòng, huống chi cậu ấy có tình cảm sâu đậm với em gái như vậy.

Tôi nếu đem tác dụng của Hải Long Châu nói cho cậu ấy, cậu ấy chưa chắc đã không làm ra chuyện gì." Rất nhiều người đáng để dùng ác ý suy đoán, có một số người thoạt nhìn bản tính thiện lương, nhưng thực ra ở một vấn đề nào đó sẽ thay đổi tâm tính của mình.

Hơn nữa cho dù là hắn nghĩ nhiều, Lý Minh Hoàn sẽ không làm ra cái gì, nhưng sự tồn tại của Hải Long Châu nhất định sẽ ảnh hưởng đến cậu ấy.

Cho nên Diệp Phàm vì để một đứa trẻ có lòng son sắt như vậy trường tồn thiện ý, dù sao Hải Long Châu hắn cũng chỉ định dùng một lần, sẽ không nói cho Lý Minh Hoàn nữa.

Mà Lý Minh Hoàn cũng biết điều, biết hắn đi tìm bạn riêng thì không hỏi nhiều nữa.

Diệp Phàm cười cười, vẫn là nói chuyện với người thông minh thoải mái hơn.

Sau đó hắn không cần nghĩ nhiều cũng biết hiện tại trên đường cái, mặc kệ là báo chí hay các loại trang web tin tức đều đã viết đầy chuyện về Từ Long, chiến cục giữa Trương Đại Thụ và Từ Long khẳng định cũng là đối tượng được quan tâm trọng điểm.

Kết quả chiến sự của bọn họ còn chưa cuối cùng ngã ngũ, kết quả

lưỡng bại câu thương cũng chưa hoàn toàn hiển hiện, nói không chừng hắn còn phải nghĩ cách đối phó với bốn tên bộ tướng kia của Trương Đại Thụ.

Vậy thì hắn cũng có thể bắt đầu tiến hành động tác tiếp theo rồi.

Ngoại trừ điều tra Phượng Hoàng đồ đằng, hắn còn muốn thuận tiện tra một chút chuyện về Côn Luân môn phái.

Nói xong, Diệp Phàm đứng dậy, chuẩn bị đi xuống tầng hầm ngầm một chuyến nữa.

Lý Minh Hoàn thấy thế, vội vàng hỏi: "Diệp tiên sinh, anh muốn đi đâu?

Nếu cần tôi giúp gì, anh cứ việc nói." Diệp Phàm gật đầu: "Không có việc gì, tôi đi xuống tầng hầm một chuyến, cậu canh giữ ở đây, đừng để người ngoài tùy tiện vào là được." Lý Minh Hoàn khom người hành lễ: "Tôi biết rồi, Diệp tiên sinh, có chuyện gì anh cứ việc giao phó, hôm nay tôi sẽ canh ở đây." Diệp Phàm ra khỏi cửa chính, quay đầu đi vào trắc điện, khởi động cơ quan lần nữa mở ra cánh cửa lớn của tầng hầm toàn bảo bối pháp khí kia.

Hắn men theo bậc thạch giai đi xuống, thấy bên trong y hệt như lúc trước hắn từng thấy, chắc là không có bất kỳ người ngoài nào từng vào, vậy thì không có vấn đề gì lớn.

Diệp Phàm đi vào, hỏa quang của trường minh đăng càng lúc càng sáng, trông như sẽ không bao giờ tắt.

Trên các giá sách bày biện rất nhiều pháp khí, nhưng Diệp Phàm nhìn cũng không nhìn, trực tiếp đi tìm ngăn để sách cổ.

Hắn liếc nhìn bìa sách, trực tiếp cầm lên một cuốn 《Cổ Kim Dị Văn》.

Quyển sách này thoạt nhìn niên đại cửu viễn, có một mùi băng

phiến nồng đậm, những trang sách bên trên đều có chút vụn vặt.

Lý Hoa giải thích đúng lúc: "Đây là sáu năm trước người của tôi từ bên ngoài tìm về, không biết là từ đâu, nhưng lúc tìm về, truyền thuyết nói quyển sách này đã có lịch sử mấy chục năm rồi." Diệp Phàm cảm thấy nhãn quang của mình cũng được, liền lật cuốn điển tịch kia ra định xem kỹ.

Trong sách bao la vạn tượng, có giảng về truyền thuyết phong thủy, cũng có kể các loại kỳ trân dị văn dân gian và chuyện ma quái, tóm lại chuyện gì cũng có.

Diệp Phàm men theo mục lục xem một vòng, tìm được ba chữ hắn muốn xem.

Côn Luân Sơn.

Hắn lật đến trang đó, mặt đầu tiên vẽ chính là núi Côn Luân.

Người biên soạn cuốn sách này họa công tương đương lợi hại, phong tuyết Côn Luân Sơn phảng phất như lập tức hiện ra trước mắt.

Hắn nhìn những ngọn núi cao liên miên bất tuyệt kia, cũng không cảm thấy quá hùng vĩ, ngược lại từ trong nét bút của cuốn sách cảm giác được một tia quỷ khí mạc danh kỳ diệu.

Cứ như thể đó không phải là Côn Luân Sơn trong mắt người đời, mà là một bộ mặt khác của Côn Luân Sơn.

Diệp Phàm cũng không nói ra nghi hoặc này.

Cuốn sách này vừa khéo là một điển tịch chủ yếu giảng về phong thủy, Lý Hoa mười phần thì tám chín phần cũng không hiểu rõ những thứ bên trong, ông ta có khả năng chỉ thấy quyển sách này lịch sử lâu đời mới sưu tầm nó.

Thế là hắn dứt khoát không mở miệng, trực tiếp lật điển tịch ra

xem tiếp.

Ngoại trừ trang đầu tiên vẽ Côn Luân Sơn, về sau đều là ghi chép thuần túy bằng văn tự.

Trên những dòng ghi chép thuần văn tự đó, đa số là một số truyền thuyết trong núi Côn Luân, nói rằng trong những dải đất đó có sơn thần tồn tại, hoặc là một số bí thuật kỳ dị và thầy phong thủy đang hoạt động.

Ghi chép kể rằng, sơn thần Côn Luân Sơn nắm giữ công hiệu mà mắt thường phàm nhân không thể nhìn thấy, có thể thao túng khí hậu biến hóa và phong sương vũ tuyết trong núi.

Diệp Phàm đoán đó chẳng phải bí thuật gì, cũng không phải thầy phong thủy làm pháp, chính là lúc đó trong một khoảng thời gian khí hậu trong núi Côn Luân biến hóa bất định, gây ra tổn thất về tính mạng và tài sản cho nhân dân, lâu dần liền biến thành truyền thuyết như vậy.

Nhưng những người bình thường kia chắc hẳn đều không biết, trong Côn Luân Sơn đích xác có một loại môn phái, có khả năng ẩn tàng tại nơi sâu thẳm của quần sơn, cũng có khả năng ngay tại trong thành thị.

Điểm này, chắc phải đợi đến khi hắn đích thân đi Côn Luân Sơn điều tra một phen.

Manh mối duy nhất hiện tại chính là chuyện về "Côn Luân môn phái" mà Cổ Hà chính miệng nói trong đoạn hồi ức ba trăm năm trước.

Diệp Phàm tiếp tục xem về phía sau, cuối cùng, một trang nào đó bên trong đã nhắc tới Hắc Trầm Mộc - loại dược liệu chuyên dùng để chế tạo Nhiễu Hắc Quan (quan tài đen).

Trong điển tịch ghi chép rằng, loại gỗ Hắc Trầm Mộc này chỉ có ở

Côn Luân Sơn.

Nhưng mà đối với điểm này, Diệp Phàm sớm đã biết, hơn nữa vẫn luôn biết.

Chương 1155

Hắn là người trong nghề, lúc đó ở trong Âm Dương Mộ chỉ liếc mắt một cái đã nhìn ra vấn đề của Nhiễu Hắc Quan, cũng biết chuyện về Côn Luân Sơn.

Nhưng hắn rất kiên nhẫn, tiếp tục xem xuống dưới.

Ghi chép bên trong nói tiếp, Hắc Trầm Mộc ở Côn Luân Sơn đều tập trung tại một dải đất, đại khái ở một nơi trung tâm quần sơn.

Trong mạch núi vốn cực độ hàn lãnh, quanh năm băng tuyết, nhưng ở dải đất kia lại có rất nhiều cây cối.

Loại cây đặc thù này chính là Hắc Trầm Mộc dùng để chế tác Nhiễu Hắc Quan.

Có một khoảng thời gian, số lượng thầy phong thủy quanh Côn Luân Sơn cực nhiều, đồng thời còn có rất nhiều đội khảo cổ và trộm mộ đi vào, mục đích chính là tìm kiếm loại gỗ giá trị liên thành này.

Bởi vì lúc đó có lời đồn rằng, dùng Hắc Trầm Mộc làm Nhiễu Hắc Quan, không những có thể phòng trộm phòng độc, còn có thể bảo hộ hậu đại bình an, cho nên Hắc Trầm Mộc nhất thời có giá mà không có thị trường.

Nhưng kỳ quái là, những người vào Côn Luân Sơn tìm Hắc Trầm Mộc, hết lớp này đến lớp khác chết ở bên trong, bặt vô âm tín, người sống sót trở về đếm trên đầu ngón tay, hơn nữa đa số không tìm được Hắc Trầm Mộc.

Sau đó những người này liền cảm thấy cái gọi là Hắc Trầm Mộc chỉ là câu chuyện truyền thuyết, chẳng qua chỉ là một loại gỗ đàn hương đen bình thường, bị đồn thổi quá huyền hoặc mà thôi.

Nhưng thực tế loại quan tài thuần màu đen vân tố này, ở hậu thế vẫn cứ liên tục xuất hiện trong các loại mộ đế vương và mộ quý tộc, chỉ có người trong nghề và thầy phong thủy mới phân biệt được sự khác biệt.

Tỷ như người như Diệp Phàm, hắn đưa tay sờ một cái là biết đó là Nhiễu Hắc Quan.

Những cây Hắc Trầm Mộc này chỉ sinh trưởng tại một dải Côn Luân Sơn, truyền thuyết có tà túy và quỷ dị thủ hộ những cây này, khiến người ta không cách nào tiến vào, thậm chí có người nói kẻ canh giữ Hắc Trầm Mộc là yêu ma.

Đến đây thì không còn bất kỳ ghi chép nào về Hắc Trầm Mộc nữa.

Diệp Phàm lại lật một trang, phía sau lại bắt đầu kể các loại truyền thuyết quỷ thần trong Côn Luân Sơn, sau đó tại trang áp chót, cuối cùng cũng bắt đầu nói về cái gọi là "Côn Luân môn phái".

Những sự tình ghi chép trong điển tịch này vô cùng thú vị, đều là những thứ không có trong sách vở thông thường.

Diệp Phàm có chút xem nhập mê, đầy hứng thú nói với Lý Hoa: "Lý đại nhân, tôi đổi ý rồi, tôi muốn lấy thêm một món đồ, mang cuốn sách này đi, có được không?" Lý Hoa mặt vô biểu tình nói: "Đây là đồ của tôi, cậu lấy cái gì ra đổi?

Muốn tôi tặng không cho cậu, tôi là loại người đó sao?" Diệp Phàm nhướng mày: "Sao ông không thể là loại người đó, mấy hôm trước lúc tôi lấy pháp khí ông chẳng phải cũng cho tôi rồi sao.

Được rồi, vậy tôi lấy đồ đổi với ông." Lý Hoa không ngờ hắn cư nhiên thật sự đáp ứng: "Thứ gì, cậu nói nghe xem." Diệp Phàm cười cười: "Tôi có thể nhượng lại cho ông binh quyền của tất cả Cẩm Y Vệ." Nhưng mà Lý Hoa lại cười nhạo: "Sau khi hạ bệ Lý Hiển, cả cái

nước Việt Nam này đều là của tôi, huống chi khu khu Cẩm Y Vệ, cậu cũng quá không có thành ý rồi." Diệp Phàm không hề lay động.

"Nhưng mà cho dù như vậy, Cẩm Y Vệ 'nghe điều không nghe tuyên' liệu có thực sự nghe lời ông không?" Lý Hoa không nói gì nữa.

Ở điểm này, Diệp Phàm quả thực nói đúng.

Triều đại này của bọn họ không giống với các thời đại khác, từ sau khi một vị tướng lĩnh nào đó ở một đời nào đó tiến hành cải cách lâm thời, Cẩm Y Vệ không còn là bộ đội đặc thù trực thuộc hoàng thất nữa, mà là một đội quân chuyên môn nắm quân quyền.

Bọn họ chỉ nghe lệnh Hổ Phù, trở thành "nghe điều không nghe tuyên" giống như đội ngũ thú biên.

Cho nên cho dù Lý Hoa thượng vị, muốn thực sự biến Cẩm Y Vệ thành tư binh của mình, thực tế cũng là không thể nào làm được.

Lý Hoa trầm mặc một chút, vẫn hỏi: "Cậu dựa vào cái gì để nhượng lại quân quyền Cẩm Y Vệ cho tôi, dựa vào thanh Hổ Phù Đao kia sao?" Diệp Phàm lắc đầu: "Không, Lý đại nhân, ông còn nhớ tôi từng nói với ông về thủ lĩnh Cẩm Y Vệ Lưu Lâm Sơn không?

Ngày mai tôi muốn đích thân đi tìm ông ta một chuyến, tôi sẽ nói với ông ta chuyện này." Lý Hoa: "Được thôi, nếu cậu thật sự có thể biến Cẩm Y Vệ thành của tôi, vậy cuốn sách này cậu tùy ý lấy đi là được." Đối với ông ta mà nói, cái ngành phong thủy này ông ta dốt đặc cán mai, giá trị của thứ đồ như điển tịch phong thủy đối với ông ta còn kém xa so với việc sở hữu một đội tư binh chiến lực cường hãn như Cẩm Y Vệ.

Diệp Phàm gật đầu.

"Vậy cứ quyết định thế đi." Hắn tiếp tục lật điển tịch xem tiếp về phía sau.

Trang sau cuối cùng bắt đầu giảng thuật về Côn Luân môn phái.

Cuốn sách này vẫn lấy truyền thuyết phong thủy và kỳ sơn dị thủy làm nội dung chủ yếu, gần như mang ý nghĩa là một cuốn đồ giám phong thủy.

Trên này nói, cái gọi là Côn Luân môn phái thực tế chính là một đám đạo sĩ làm chuyện tu tiên, nhưng Côn Luân Sơn không tụ tập thiên địa linh khí như Bồng Lai tiên đảo, cho nên khả năng tu đạo phi thăng là thiếu chi lại thiếu.

Vì thế đám người này liền ác hướng đảm biên sinh, bắt đầu lấy danh nghĩa tu đạo để làm một số hoạt động phong thủy tà ác.

Ban đầu là giúp những nhà có tang lễ xem phong thủy, sau đó liền biến thành dùng quỷ thuật mưu tài hại mệnh.

Trang này miêu tả vô cùng chân thực, hợp tình hợp lý, cũng phù hợp với dạng thầy phong thủy như Cổ Hà mà Diệp Phàm đã thấy.

Vậy chuyện này cực có khả năng chính là sự thật.

Nói thật, đến bước này, Diệp Phàm mới ý thức được huyễn cảnh trong cái Âm Dương Mộ kia còn có một điểm nghi vấn.

Đó là nếu như huyễn cảnh này bản thân là do Cổ Hà ghi lục và để lại, vậy thứ hắn nhìn thấy nhất định là thật sao?

Tính chất của chuyện này bản thân cực kỳ ác liệt, nếu Cổ Hà tự ghi chép về mình, liệu có thật sự đem lời nói thật kể lại nguyên bản không?

Nhìn như vậy, chuyện này cũng chưa chắc đã là do Cổ Hà ghi chép.

Nhưng nếu không phải Cổ Hà cũng không phải Chu Dập, thì có thể là ai đây?

Diệp Phàm nghĩ tới một người khác, chính là người vợ chính thất của Chu Dập - Tống Hà Ngọc, người luôn xuất hiện nhưng lại vô danh vô tính trong câu chuyện kia.

Trong sử liệu hắn từng xem, hơn ba trăm năm trước, Tống Hà Ngọc là một nữ cải cách gia nổi tiếng, tài hoa hoành dật, tư tưởng trác tuyệt, hiện tại xem ra, bà ấy cực có khả năng không phải người bình thường.

Nếu như vị nữ tính này là một siêu năng võ giả, vậy thì tất cả mới giải thích thông, bà ấy sau khi phát giác ra người yêu thực sự của Chu Dập, đã ghi chép lại tất cả những điều này.

Còn về việc vì sao bà ấy không báo thù Chu Dập, nguyên nhân không ai biết, hoặc có lẽ Tống Hà Ngọc cũng chán ghét chính trị liên nhân.

Diệp Phàm không biết, hắn chỉ là suy đoán mà thôi.

Lúc đó vì sao bà ấy không ngăn cản Cổ Hà, có khả năng là bà ấy không có năng lực đó, cũng có khả năng là lúc đó bà ấy đã không muốn quản chuyện của Chu Dập nữa, còn về việc làm ghi chép, có khả năng cũng là vấn đề duyên phận.

Những thầy phong thủy trong Côn Luân môn phái cơ bản đều là người ở khu vực lân cận Côn Luân Sơn, có người làm nghề trộm mộ, thậm chí có người chạy nạn và tội phạm truy nã, cuối cùng tụ tập lại, tự xưng môn phái.

Đa số những người này hãn không úy tử, hoạt động tại dải Vân Quý Xuyên Tạng, chuyên môn chu toàn trong các loại rừng sâu núi thẳm tìm kiếm các loại long mạch phong thủy, hoặc là làm hoạt động phong thủy tà tính.

Bởi vì địa hình dải Vân Quý Xuyên Tạng đặc thù, khí hậu ác liệt,

rất ít có người quản được bọn họ, "Côn Luân môn phái" lâu dần liền dĩ giả loạn chân.

Hành vi của Cổ Hà khả nghi, nhưng hiện tại xem ra, tất cả đều có dấu vết để lần theo, hắn mười phần thì tám chín phần chính là một thành viên của thầy phong thủy trong Côn Luân môn phái năm đó.

Những thầy phong thủy này ban đầu hoạt động gần Côn Luân Sơn, thời gian dài, thế lực từng bước khuếch trương, liền chuyển mục tiêu lên người những vương hầu quý tộc kia.

Hơn ba trăm năm trước, những chuyện này đều chân thực tồn tại.

Nhìn đến đây, Diệp Phàm lại lật sách về trang đầu tiên ghi chép Côn Luân Sơn, nhìn bức tranh vẽ tay quần sơn liên miên, trong hướng đi của những dãy núi này lộ ra một cỗ âm sâm quỷ khí.

Hiện tại xem ra, là do người ghi chép muốn làm nổi bật chỗ quỷ dị của Côn Luân Sơn nên cố ý vẽ như vậy.

Diệp Phàm lại nhìn thoáng qua bìa sách, bên trên cũng không ghi tên tác giả, thực tế bìa sách đều đã loang lổ không chịu nổi, thậm chí đều không nhìn ra bộ dáng vốn có.

Hắn lại cúi đầu ngửi ngửi trang sách bên trên, ngửi thấy một loại mùi vị kỳ quái, khí vị này không phải mùi mực sách, mà gần giống mùi một loại dược thủy nào đó.

Hắn đoán, chắc là người viết cuốn sách này vì muốn để một số nội dung quan trọng trong sách có thể lưu truyền mãi về sau, cho nên cố ý dùng dược thủy tẩm qua trang sách.

Nhưng mà người biên sách này thoạt nhìn cũng không muốn để lại tên của mình, hoặc là nói hắn cảm thấy nội dung quan trọng hơn danh tiếng bản thân, cho nên bìa sách hắn không xử lý đặc thù, dẫn đến việc bìa sách đều đã rách nát phong hóa, nội dung vẫn rõ rõ ràng ràng.

Hắn nhìn lại trang Côn Luân môn phái, đám đạo sĩ của môn phái này tụ tập cùng một chỗ, trong một khoảng thời gian rất dài khoảng ba trăm năm trước, bắt đầu đại làm hoạt động trộm mộ.

Do trên tay bọn họ giấu một bộ phận Hắc Trầm Mộc, nhờ đó có được lượng lớn vốn liếng trộm mộ, thậm chí gom góp đội ngũ, liên hợp với người ngoại địa cùng nhau vơ vét mộ huyệt ở dải Vân Quý.

Danh tiếng Côn Luân môn phái trong khoảng thời gian đó liền truyền ra ngoài, cùng với Hắc Trầm Mộc trở thành một truyền thuyết của vùng đất phúc địa Côn Luân.

Chương 1156

Ghi chép về những người này trong sách đại khái cũng chỉ có bấy nhiêu, còn lại đều là một số sự lệ phong thủy tà thuật, cái gì mà thầy phong thủy dùng tứ chi hài đồng luyện dược, đem bé gái chôn vào trong tuyết để luyện tiểu quỷ các loại.

Nhân vật chính được nhắc tới trong những câu chuyện này phần lớn đều vô danh vô tính, dùng danh xưng thầy phong thủy và đạo sĩ để gọi thay.

Diệp Phàm từng cái thử đối chiếu, nhưng cũng không có nhân vật nào tương tự Cổ Hà.

Chi bằng nói hình tượng mỗi một thầy phong thủy trong này đều giống Cổ Hà, căn bản phân biệt không ra cái nào là hắn.

Diệp Phàm xem xong trang cuối cùng, liền gấp lại cuốn điển tịch này.

Trong điển tịch này ngoại trừ ghi chép Côn Luân Sơn, còn ghi chép các loại tà thuật và truyền thuyết phong thủy ở Tương Tây, Vân Quý và Tây Bắc, hắn có một loại trực giác, sau này chắc chắn sẽ dùng tới.

Chuyện về Côn Luân môn phái ghi chép vẫn chưa đủ chi tiết, chỉ có thể đợi hắn sau này đích thân đi Côn Luân Sơn điều tra một chút.

Diệp Phàm nói: "Vậy Lý đại nhân, cuốn sách này tôi xin nhận trước." Lý Hoa mặt không đổi sắc gật đầu: "Cậu cũng nhớ thực hiện lời hứa của cậu là được." Diệp Phàm không trả lời, mà tiếp tục lục tìm trong đống điển tịch trên giá sách, nhưng ngoại trừ cuốn 《Cổ Kim Dị Văn》 này ra, không còn cuốn sách nào ghi chép truyền thuyết phong thủy nữa.

Cho đến hiện tại, hắn vẫn chưa lộng minh bạch rốt cuộc cái gì mới là Phượng Hoàng đồ đằng.

Dường như đáp án của tất cả những bí ẩn này đều đang thúc giục hắn, nhất định phải đích thân nhanh chóng động thân đi Côn Luân Sơn một chuyến, lần này là phi đi bất khả.

Thế là Diệp Phàm ra quyết định trước, sau khi rời khỏi kinh thành, trước tiên đi một chuyến đến Tàng Kinh Các ở trấn Ô Hà mà Chu Công nói để xem một chút, sau đó sẽ đi Côn Luân Sơn.

Quyết định xong xuôi, Diệp Phàm cũng không động vào thứ gì khác, một lần nữa bước lên giai thê, rời khỏi tầng hầm ngầm.

Lúc hắn đi ra, Lý Minh Hoàn vẫn đang canh giữ bên ngoài, sống lưng thẳng tắp giống như đứng gác, nhìn thấy hắn lành lặn đi ra mới thở phào nhẹ nhõm.

Diệp Phàm cười cười, vỗ vỗ vai cậu ta: "Căng thẳng thế làm gì?" Lý Minh Hoàn lắc đầu: "Không sao, đây là thói quen của tôi ở Cẩm Y Vệ, lúc tuần tra thủ vệ nhất định phải đề cao mười hai phần cảnh giác, đây là thủ lĩnh nói cho chúng tôi biết." Nụ cười trên mặt Diệp Phàm từ từ biến mất.

"Thủ lĩnh của các cậu là...?" Lý Minh Hoàn kiên định nói: "Là Lưu Lâm Sơn, Lưu thủ lĩnh." Diệp Phàm và Lý Hoa cùng nhau trầm mặc.

Lưu Lâm Sơn, chính là người bọn họ tiếp theo phải đi tìm.

Diệp Phàm đi tìm người này, chính là vì muốn nói chuyện với ông ta một chút về sự tình Cẩm Y Vệ, cũng là để khi bọn họ cuối cùng hạ bệ Lý Hiển, sẽ có một sự tiếp ứng cường đại.

Mặt trời đã xuống núi, hiện tại đã là buổi tối.

Hắn bất tri bất giác đã ở trong tầng hầm ngầm cả một buổi chiều, ngày mai hắn sẽ cần khởi trình đi tìm Lưu Lâm Sơn.

Hai ngày này, việc cải triều hoán đại ở kinh thành sẽ có một cái định số.

Diệp Phàm cũng có chút nhớ nhóm Đường Nhược Tuyết rồi.

Diệp Phàm khoan khoái nói với Lý Minh Hoàn: "Đừng quá căng thẳng, đi nghỉ đi, đêm nay luân phiên trực đêm, cậu ngủ trước, tôi canh nửa đêm đầu, cậu canh nửa đêm sau." Lý Minh Hoàn do dự một chút, nhưng vẫn gật đầu.

Cậu tuyệt đối tin tưởng năng lực của Diệp Phàm, dù sao từ các loại tình huống trong khoảng thời gian này cho thấy, năng lực cá nhân của Diệp Phàm vẫn thập phần cường kình.

Mấy phút sau, Lý Minh Hoàn đi sang phòng khác nghỉ ngơi trước.

Diệp Phàm ngồi xếp bằng trong căn phòng chính giữa, ánh trăng từ phía rải xuống, đêm nay là một thời tiết tuyệt hảo.

Thời tiết tốt như vậy, mấy ngày tương lai khẳng định cũng đều là trời nắng to, càng thuận tiện cho hắn hành động, vận khí coi như không tệ.

Diệp Phàm ngồi nhắm mắt dưỡng thần một lát, chỉnh lý lại trong đầu một chút những chuyện phát sinh mấy ngày gần đây, và những chuyện hắn phải làm trong mấy ngày sau đó.

Không biết vì sao, Diệp Phàm có một loại cảm giác, sau khi gặp Cổ Hà trong Âm Dương Mộ, một loại dự cảm kỳ dị cứ luôn luẩn quẩn trong đầu hắn không đi.

Hắn không biết loại cảm giác này là gì, nhưng luôn cảm thấy chuyện này về sau cũng sẽ khiến hắn không được an ninh.

Hắn thử phục bàn lại vài hình ảnh, bao gồm cả huyễn cảnh trong Âm Dương Mộ kia.

Sau khi đoán rằng huyễn cảnh là do Tống Hà Ngọc chế tạo, tất cả dường như đều nói thông, nhưng Tống Hà Ngọc rốt cuộc vì sao lại làm như vậy, cũng là một vấn đề.

Hoặc là nói, vì sao bà ấy không đích thân đi thử ngăn cản Cổ Hà.

Là không thể, hay là không cách nào?

Diệp Phàm mở mắt ra, mạc danh kỳ diệu cảm thấy tâm phiền ý loạn, ngẩng đầu nhìn thoáng qua mặt trăng bên chân trời, dứt khoát không ngồi xếp bằng trong phòng nữa, mà đứng dậy đi ra ngoài.

Hắn đi tới trong sân, nương theo ánh trăng sáng như nước, tiếp tục tùy ý xem cuốn 《Cổ Kim Dị Văn》.

Trong sách ghi chép một chuyện thú vị.

Trong đám thầy phong thủy của Côn Luân môn phái còn lưu truyền một truyền thuyết khác, chính là "Giao Tế".

Cái gọi là Giao Tế, chính là vợ chồng trong đó một phương dùng khí vận của mình làm tế điện để làm phong thủy cục, xây mộ phong thủy, nhằm bảo hộ khí vận của đối phương vĩnh thùy bất hủ.

Chuyện này nói ra thì vô cùng huyền hoặc.

Bởi vì trong các đại môn phái đạo mộ trước đây trên toàn thế giới, chưa từng có cách nói này, hơn nữa việc lập phong thủy trận như vậy có làm tổn hại đến khí vận của ai hay không cũng không ai dám chắc.

Nhưng trong Cổ Kim Dị Văn lại cư nhiên có ghi chép về một thôn lạc trong núi Côn Luân.

Thủ lĩnh bộ lạc này là một người phụ nữ, chồng của bà ta đã hiến tế khí vận của chính mình để bảo vệ bà sống lâu trăm tuổi, vĩnh viễn bảo hộ bộ tộc.

Sau đó, người chồng quả nhiên anh niên tảo thệ, người vợ sống

rất nhiều năm, hơn nữa hơn một trăm năm sau, bộ lạc hòa bình hưng thịnh, thủ lĩnh cũng vẫn luôn là hậu duệ của người phụ nữ kia.

Chương này sở dĩ ghi chép lại chuyện đó, là vì truyền thuyết nói rằng phong thủy cục này thực tế là do người trong môn phái Côn Luân giúp đỡ thực hiện.

Bản chất việc này không được tính là phong thủy bí thuật tà ác, nhưng thực ra cũng rất âm tổn.

Diệp Phàm nhíu mày, cảm giác chuyện này không giống tác phong của những người kia.

Đám người đó dường như cái gì cũng biết, cái gì cũng làm được, hơn nữa thực sự đều ứng nghiệm từng cái một.

Diệp Phàm hoàn toàn mất ngủ, hắn đi đi lại lại trong sân, cố gắng dùng cách này để khai thông suy nghĩ.

Sau đó, hắn đột nhiên ý thức được một vấn đề.

Những mô tả về pháp thuật 'Giao tế' (Tế Giao) trong sách kia, chẳng phải vô cùng tương tự với tình huống của Tống Hà Ngọc và Chu Dập sao?

Diệp Phàm mạnh mẽ dừng bước, đột nhiên nghĩ đến một khả năng đáng sợ.

Có lẽ Tống Hà Ngọc này cũng không thiện lương như hắn tưởng tượng, có lẽ bà ta đã sớm đạt được một loại giao dịch bí mật nào đó với Cổ Hà.

Nội dung giao dịch có thể là Cổ Hà dùng phương thức 'Giao tế' hộ hữu khí vận gia tộc để hợp tác với Tống Hà Ngọc, nói cho bà ta biết chỉ cần dùng cách này lập phong thủy cục thì có thể bảo vệ giang sơn gia tộc bà ta vạn thế bất hủ.

Nếu là như vậy, đổi lại là chính Diệp Phàm, có lẽ hắn cũng sẽ đồng ý.

Lý Hoa nói: "Nhưng chiếu theo suy nghĩ của cậu, lý do của bà ta là gì?

Dù sao bà ta cũng đã kết hôn với Chu Dập, đó là chồng của bà ta." Diệp Phàm chậm rãi nói: "Nếu Tống Hà Ngọc đã sớm biết Chu Dập không chung thủy với mình thì sao?" Khả năng này cũng nói thông được.

Cho nên đây không chỉ là một cái Âm Dương Mộ, mà còn là nghi thức Tế Giao, Tống Hà Ngọc và Cổ Hà đều có thể cùng có lợi.

Lý Hoa trầm mặc.

Vừa rồi hắn vẫn luôn chia sẻ suy nghĩ với Diệp Phàm, đương nhiên biết Diệp Phàm đang nghĩ gì, chỉ là không ngờ cậu ta lại có thể nghĩ đến tầng ý nghĩa này.

Tư duy quả thực khá bay bổng.

Chương 1157

Nhưng đây chỉ là phỏng đoán của hắn, cho dù có khả năng đến đâu cũng chỉ là phỏng đoán, hiện tại không có cách nào chứng thực.

Tuy nhiên Diệp Phàm hiện tại căn cứ vào đối chiếu trong ghi chép, cơ bản có thể xác định: Cái Âm Dương Mộ kỳ quái kia, đồng thời cũng là một loại nghi thức Tế Giao.

Tế Giao chủ yếu là chuẩn bị cho phu thê, khi đó trên danh nghĩa Chu Dập và Tống Hà Ngọc mới là phu thê chân chính, cho nên Tống Hà Ngọc về lý thuyết không thể nào đứng ngoài cuộc được.

Nghĩ đến đây, Diệp Phàm lại vào phòng lấy cuốn ghi chép lịch sử ra xem.

Đó là một cuốn bách khoa toàn thư lịch sử, hắn trực tiếp lật đến triều đại hơn ba trăm năm trước, tìm được ghi chép về Tống Hà Ngọc và Chu Dập.

Hai người họ cũng chỉ là hạt cát trong dòng chảy lịch sử, không có gì đặc thù, nhưng sinh bình của Chu Dập tương đối mà nói cũng được coi là đặc sắc.

Diệp Phàm nhìn thấy một số mô tả về họ, thấy được trong một khoảng thời gian hơn ba trăm năm trước, sự nghiệp của Tống Hà Ngọc đang ở giai đoạn cực kỳ không thuận lợi.

Cha chú phản đối sự nghiệp cải cách của bà, đồng thời tiếng nói phản đối trên dưới triều chính cũng ngày một lớn.

Mà khoảng thời gian đó, chính là trước và sau khi Tống Hà Ngọc gả cho Chu Dập.

Diệp Phàm lại tiếp tục nhìn xuống.

Gần như ngay tại giai đoạn trước và sau khi Âm Dương Mộ xây dựng xong, cuộc đời Tống Hà Ngọc đột nhiên bắt đầu khôi phục thuận lợi, thậm chí triều đại đó trăm năm về sau đều mang họ Tống.

Thời điểm này có chút quá trùng hợp, gần như có hiềm nghi lịch sử chồng chéo.

Diệp Phàm cất ghi chép lịch sử đi, cảm giác phỏng đoán của mình có khả năng rất lớn là sự thật.

Diệp Phàm lại mở cuốn Cổ Kim Dị Văn ra, trên đó ngoại trừ ghi chép về nghi thức Tế Giao ra, không hề mô tả làm thế nào để phá giải phong thủy cục của những môn phái kia, phong thủy sư giở trò trong mộ ra sao, thậm chí thứ bọn họ muốn là gì, tất cả đều để trống.

Diệp Phàm định sau này có thời gian sẽ từ từ nghiên cứu điển tịch này.

Tuy nhiên hắn vừa mới cất sách vào ba lô, trên tường bao ngoài sân đột nhiên rơi xuống một cái bóng trắng thuần.

Diệp Phàm cảnh giác ngẩng đầu, ném ba lô xuống đi ra ngoài, vừa đi vừa rút con dao găm từ thắt lưng ra.

Con dao găm kia đã chịu chân kim hỏa luyện trong Âm Dương Mộ, hiện tại vẫn mới tinh như ban đầu, chém sắt như chém bùn, xác thực là pháp khí trân quý.

Hắn nhìn thấy một nhân ảnh áo trắng đứng trong sân, cũng đang từng bước đi về phía hắn.

Diệp Phàm siết chặt cán dao, không định khách khí, trực tiếp một dao chém thẳng vào mặt đối phương.

Chu thân người kia không biết bao phủ một tầng thứ gì, Diệp Phàm dùng bảy thành sức mạnh chém một dao mà cứ như chém vào cửa sắt, chấn động đến mức hổ khẩu hắn đau nhức, ngay cả lông tơ

đối phương cũng không chạm tới được.

Hắn nhướng mày, nhưng không đợi hắn tung đòn tiếp theo, người áo trắng kia liền đưa tay làm thủ thế ngăn cản, dẫn đầu mở miệng: "Diệp tiên sinh, an tâm chớ vội." Diệp Phàm nhìn hắn, đó là một thanh niên áo trắng, diện mạo rất trẻ, trạc tuổi hắn, có một cỗ thư sinh khí rất nặng, vừa nhìn đã biết là dáng vẻ người đọc sách.

Nhưng Diệp Phàm không hề buông lỏng cảnh giác.

Nơi này là nhà số 81 Kinh Thành, cũng không phải dễ dàng là có thể vào được.

Diệp Phàm cười cười, không bỏ dao găm xuống: "Dám hỏi các hạ là ai, vì sao biết tên tôi, lại vào đây bằng cách nào?

Tôi đã thiết lập bình chướng bên ngoài, khóa cửa chỉ có mình tôi mở được." Thanh niên áo trắng kia lễ phép khom người hành lễ, lấy ra một cây phất trần quen thuộc cho Diệp Phàm xem: "Diệp tiên sinh, là Chu công - Chu lão tiên sinh bảo tôi tới tìm cậu.

Cách mở bình chướng này tự nhiên là năng lực của người tu đạo chúng tôi.

Tôi tên là Tùng Hạc, là đệ tử Tàng Kinh Các ở trấn Ô Hà." Diệp Phàm nghe đến đây, rốt cuộc chậm rãi hạ cánh tay xuống, dừng một chút rồi cắm dao găm trở lại. "Anh từ Tàng Kinh Các tới?

Là Chu công bảo anh tới?" Thanh niên tự xưng Tùng Hạc gật đầu: "Phải, ông ấy ủy thác tôi đến giao cho cậu một thứ, tiện cho việc cậu tìm và tiến vào Tàng Kinh Các.

Chu lão tiên sinh đã nói chuyện với các chủ chúng tôi rồi, nói cậu sau này sẽ tới." Diệp Phàm lúc này mới thực sự tin tưởng hắn.

Cây phất trần kia hắn nhận ra, xác thực là thuộc về Chu công.

Đã là người Chu công tìm đến, mười phần thì chín phần sẽ không hại hắn.

Người này không phải võ giả siêu năng thì cũng là người tu hành, biết nhà số 81 Kinh Thành cũng là điều hợp tình hợp lý.

Diệp Phàm gật đầu, đáp lễ nói: "Tùng Hạc tiên sinh, mạo phạm rồi.

Đã như vậy, mời vào phòng nói chuyện chi tiết." Tùng Hạc gật đầu, cùng hắn sóng vai đi vào trong nhà chính tứ hợp viện.

Lúc này thời gian còn chưa qua nửa đêm, phỏng chừng Lý Minh Hoàn nhất thời bán hội sẽ không tỉnh lại, Diệp Phàm cũng không định đánh thức cậu ta, mà đóng cửa nhà chính lại.

Hắn cùng Tùng Hạc ngồi đối diện nhau trước một cái bàn, Diệp Phàm rót trà cho hắn, hai người bày ra tư thế nói chuyện trắng đêm.

Không ngờ hắn vừa mới nhớ tới địa phương Tàng Kinh Các này, Tàng Kinh Các lập tức đã phái người tới tìm hắn, hiệu suất làm việc quả thực rất cao.

Tùng Hạc này người trông thư sinh, tên cũng thập phần nho nhã, tạo cho người ta cảm giác rất dễ thân cận, nhưng Diệp Phàm ngồi gần mới phát hiện, sức mạnh trên người hắn không thể khinh thường.

Đệ tử Tàng Kinh Các ngọa hổ tàng long như vậy, Diệp Phàm bắt đầu có chút mong đợi địa phương kia.

Hắn chủ động mở miệng hỏi: "Chu lão tiên sinh giao đại cho ngài chuyện gì, ngài muốn giao thứ gì cho tôi?" Tùng Hạc lấy ra một chiếc cẩm nang màu trắng thêu vân văn đưa cho hắn, vừa đưa vừa nói: "Tàng Kinh Các là một tàng thư quán cỡ lớn, bên trong bao la vạn tượng, dung nạp tất cả tri thức nhân thế gian và ghi chép các loại bí thuật.

Thứ cậu muốn biết nhất định cũng ở trong đó." Diệp Phàm nhận lấy cẩm nang, gật đầu: "Cửu ngưỡng đại danh, Chu tiên sinh đã sớm nói cho tôi điểm này, tôi xác thực đã sớm có ý định bái phỏng, hy vọng quý các có thể cho tôi cơ hội này." Hắn cầm cẩm nang xong mới phát hiện, bên trong cứng rắn, nhìn hình dạng hẳn là đựng một chiếc chìa khóa.

Tùng Hạc nhìn ra sự nghi hoặc của hắn, nói: "Đây chính là chìa khóa Tàng Kinh Các, nhưng sau khi cậu đến trấn Ô Hà, không nhất định có thể lập tức tìm được Tàng Kinh Các.

Chỉ có nơi nào dùng chìa khóa này mở được, mới là Tàng Kinh Các chân chính." Hắn nói có chút ẩn hối, dường như còn có chút ý tứ ám chỉ.

Diệp Phàm nghe hiểu, cũng phản ứng lại.

Tàng Kinh Các đã bao la vạn tượng, khẳng định dễ dàng dẫn tới kẻ ác kỵ hiềm.

Như vậy, dùng một số pháp thuật đặc thù để cách ly Tàng Kinh Các với thế giới bên ngoài cũng là cử chỉ sáng suốt.

Diệp Phàm thăm dò hỏi: "Vậy sau khi tôi đến trấn Ô Hà, nên tìm Tàng Kinh Các như thế nào?" Tùng Hạc lắc đầu: "Các chủ giao đại cho tôi, đây là khảo nghiệm đối với cậu.

Cậu chỉ có bằng vào sức mạnh của chính mình tìm được Tàng Kinh Các, dùng chìa khóa này mở cửa, các chủ mới có thể công nhận cậu." Diệp Phàm cười khổ một cái, thầm nghĩ vị các chủ đại nhân này cũng thật khó nói chuyện, cư nhiên còn thiết lập rào cản cho hắn.

Tùng Hạc không lưu ý thần tình của hắn, tiếp tục nói: "Tàng Kinh Các chúng tôi đã tồn tại ở thế gian ngàn năm, rất ít cho phép người ngoài tiến vào.

Nhưng gần đây nhân gian từng phát sinh dị biến, trời giáng tinh tượng, Chu tiên sinh nói cho chúng tôi biết, cậu chính là thiên tuyển chi nhân kia." Diệp Phàm không trả lời.

Những lời này không biết có phải là đang thăm dò hắn hay không, dường như cũng không thích hợp để hắn trực tiếp trả lời.

Hơn nữa cái danh hiệu "thiên tuyển chi nhân" (người được trời chọn) này thực sự quá lớn, người bình thường còn chưa chắc đã gánh nổi.

Hắn đành phải đổi cách hỏi: "Các anh quen biết Chu lão tiên sinh?" Tùng Hạc gật đầu: "Tàng Kinh Các tuy rằng không tiếp nhận người lạ, nhưng giao hữu rộng rãi, đặc biệt là các chủ đại nhân, kết giao tài nhân trong thiên hạ, cũng có qua lại với rất nhiều môn phái.

Môn phái như Bồng Lai Tiên Đảo, các chủ thập phần công nhận." Diệp Phàm cũng gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Tùng Hạc nói vậy, vừa gián tiếp chứng minh thân phận Chu công đáng tin cậy, lại nói rõ Tàng Kinh Các là nơi có thể đi, thậm chí còn chuyên môn tặng chìa khóa cho hắn, thành ý có thể thấy được.

Diệp Phàm vẫn hỏi: "Các anh thực sự tin được tôi sao?" Tùng Hạc mặt không đổi sắc trả lời: "Cho nên mới phải tiến hành trắc nghiệm đối với cậu.

Nếu Diệp tiên sinh cậu có thể thuận lợi tìm được Tàng Kinh Các, thì có thể trở thành người được chúng tôi công nhận." Diệp Phàm cười cười: "Vậy thì cảm ơn quý các nể mặt, nguyện ý cho tôi cơ hội này.

Ngoài ra, ngài còn chưa trả lời vấn đề của tôi, Chu lão tiên sinh đã nói gì với ngài?" Câu nói này của hắn, một là thể hiện lập trường của mình, hai là cũng muốn xác nhận thêm nhiều thứ, xem Tùng Hạc sẽ

trả lời như thế nào.

Chương 1158

Tuy nhiên Tùng Hạc chỉ hời hợt nói một câu: "Chu lão tiên sinh bảo tôi, cậu muốn hỏi chuyện Âm Dương Mộ." Diệp Phàm do dự một chút: "Xác thực như thế." Tùng Hạc nói: "Tàng Kinh Các có đáp án cậu muốn, cậu có thể tới nơi đó tìm kiếm chân tướng Phượng Hoàng Đồ Đằng." Họ ngồi đối diện cùng nhau trầm mặc xuống, buồn bực uống trà một lúc, ai cũng không nói chuyện.

Lại qua nửa giờ, sắp đến nửa đêm về sáng, Tùng Hạc đứng dậy cáo từ.

Hắn nói: "Diệp tiên sinh, chúc cậu may mắn, hẹn gặp lại ở Tàng Kinh Các." Diệp Phàm đứng dậy muốn đi tiễn hắn, nhiên Tùng Hạc không biết đã dùng pháp thuật thuấn di gì, vừa chớp mắt đã biến mất không thấy đâu, Diệp Phàm đuổi theo ra ngoài, căn bản không cảm giác được khí tức của hắn.

Xem ra Tàng Kinh Các quả nhiên là có cao thủ.

Đúng lúc này, cửa phòng bên cạnh bị đẩy ra, Lý Minh Hoàn đi ra. "Diệp tiên sinh, vừa rồi xảy ra chuyện gì sao?

Sao anh lại ra đây?" Diệp Phàm lắc đầu: "Không có gì, tôi chỉ ra ngoài hít thở không khí mà thôi.

Tới đây, cậu gác đêm đi, tôi ngủ một lát." Lý Minh Hoàn gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Diệp Phàm vào một phòng khác, lúc nằm trên giường vẫn còn đang nghĩ đến vấn đề này.

Hắn vô cùng xác tín, các chủ Tàng Kinh Các nhất định biết Phượng Hoàng Đồ Đằng là cái gì.

Chu công có thể là muốn tạo thuận lợi cho hắn, cho nên mượn thân phận tu đạo sĩ Bồng Lai của mình truyền tin cho Tàng Kinh Các, để Tàng Kinh Các phái người tới thông báo cho hắn chuyện này.

Hắn trước đây đã biết thân phận mình tương đối đặc thù, có thể là mệnh trung chú định phải đi làm chuyện gì đó, hiện tại bị cuốn vào chuyện này đã nói lên vấn đề rồi.

Nhưng cái danh hiệu thiên tuyển chi nhân này cũng không phải người bình thường gánh nổi, sẽ tổn hao khí vận.

Huống chi lý tưởng của hắn thực sự chỉ là cùng Đường Nhược Tuyết an độ quãng đời còn lại mà thôi.

Diệp Phàm ở trong đầu nghĩ tới nghĩ lui, hắn liên tục mấy ngày không ngủ, áp lực cũng không nhỏ, cho dù có pháp thuật tại thân cũng thực sự là có chút mệt mỏi, cho nên bất tri bất giác liền ngủ thiếp đi.

Ngày hôm sau hắn vừa tỉnh dậy đã gần tám giờ, hắn mặc quần áo đẩy cửa đi ra, nhìn thấy Lý Minh Hoàn vẫn đang đứng gác.

Diệp Phàm đi qua vỗ vỗ vai Lý Minh Hoàn: "Lại đây ăn sáng, cậu nghỉ ngơi một chút, lát nữa tôi phải ra ngoài một chuyến." Lý Minh Hoàn nghe lời gật đầu, cùng hắn vào nhà.

Cậu ta căn bản không hỏi Diệp Phàm muốn đi làm gì, bởi vì cậu ta biết chuyện gì mình nên hỏi, chuyện gì mình không nên hỏi.

Ăn xong bữa sáng, Diệp Phàm mang theo Hổ Phù Đao và pháp khí phòng thân ra khỏi cửa, đi thẳng đến nha môn Cẩm Y Vệ.

Lý Hoa hỏi hắn: "Cậu đến Cẩm Y Vệ làm gì?

Sợ bọn họ không bắt được cậu sao?" Diệp Phàm cười cười: "Tôi đi tìm Lưu Lâm Sơn." Lý Hoa nhướng mày, nhưng Diệp Phàm không trả lời hắn.

Họ một đường phi bôn, không bao lâu đã tới cửa Cẩm Y Vệ.

Trước cửa Cẩm Y Vệ thủ vệ sâm nghiêm, nhưng Diệp Phàm nhìn ra được, loại thế trận thủ vệ này thực chất là ngoài chặt trong lỏng.

Diệp Phàm lặng lẽ nói với Lý Hoa: "Lý đại nhân, tôi đã hứa với cậu, sẽ thu hồi Cẩm Y Vệ vào tay cậu, tập trung quyền lực cho cậu, cho nên cậu cũng phải hứa với tôi, nhất định phải làm một minh quân." Lý Hoa hừ một tiếng: "Cái này còn cần cậu nói sao?" Diệp Phàm liền không tiếp lời.

Hắn đứng ở xa nhìn thoáng qua, biết gần đây Từ Long và Trương Đại thụ khởi sự, mỗi người tự chiến, Cẩm Y Vệ vì phòng thủ thành khẳng định cũng phải đi khắp nơi hiệp phòng bận rộn.

Nội bộ Cẩm Y Vệ khẳng định đại bộ phận nhân lực đều đã bị phái đi thủ thành duy trì trật tự, hiện tại chính là thời cơ tốt nhất để hắn tới.

Lưu Lâm Sơn là thủ lĩnh Cẩm Y Vệ, đồng thời cũng là tổng điều độ, lúc này khả năng người đang làm việc trong Cẩm Y Vệ là cực cao.

Diệp Phàm bắt cái thủ quyết, ẩn đi khí tức của mình.

Cẩm Y Vệ tuy rằng cường hãn, nhưng số lượng võ giả siêu năng chân chính cũng không tính là nhiều, thực tế vẫn là tinh binh huấn luyện nghiêm chỉnh làm chủ.

Nhưng tinh binh có nhiều hơn nữa cũng là người bình thường, thì không thể nào nhìn thấu Diệp Phàm.

Hắn cứ như vậy trực tiếp nghênh ngang đi vào.

Bên trong Cẩm Y Vệ trang hoàng không có gì đặc thù, chính là một nha môn để luyện binh, lưu trữ thư quyển và làm việc, có một số thiết bị giám sát, còn có tòa nhà lớn.

Diệp Phàm trực tiếp hỏi Lý Hoa: "Lưu Lâm Sơn bình thường làm việc ở đâu?" Lý Hoa nói: "Men theo tầng này đi thẳng lên, trong văn phòng ở bên trên.

Lúc này bình thường chỉ có một mình ông ta, cậu muốn đàm luận cái gì đều có thể nhân lúc này." Diệp Phàm gật đầu, trực tiếp theo lời hắn đi thẳng lên, quả nhiên nhìn thấy một cánh cửa gỗ màu đen.

Hắn dùng một chút pháp thuật đặc thù, đẩy cửa ra.

Bên trong có một người trung niên thân hình gầy gò, diện mục lãnh túc đang ngồi xem án quyển, đột nhiên bị động tĩnh làm kinh động, ngẩng đầu nhìn hắn một cái, mạnh mẽ đứng dậy. "Ngươi là...

Diệp Phàm?

Người đâu!" Diệp Phàm mạnh mẽ ném con dao găm qua, con dao chém sắt như chém bùn kia trực tiếp dừng ngay yết hầu Lưu Lâm Sơn.

Lưu Lâm Sơn lạnh lùng nhìn hắn: "Nghịch tặc, ngươi cho rằng ngươi làm như vậy, ta sẽ khuất phục ngươi sao?" Diệp Phàm giơ tay, bất đắc dĩ ấn xuống: "Lưu đại nhân, an tâm chớ vội, tôi không phải đến tìm ông gây phiền phức." Lưu Lâm Sơn chắp tay sau lưng, rất có tư thế tính toán quang vinh hy sinh vì nghĩa: "Ngươi cho rằng ta sẽ nghe ngươi sao?" "Có chuyện thì từ từ nói mà.

Lưu đại nhân, tôi đến để giao dịch với ông, nói một số chuyện, không phải muốn lấy mạng ông." Diệp Phàm từng bước tiến lên, sắc mặt Lưu Lâm Sơn cũng từng chút một trở nên tái nhợt lạnh lùng, dường như thực sự không để ý sinh tử của mình.

Lưu Lâm Sơn nói: "Minh Hoàn bị ngươi giấu ở đâu rồi?" Diệp Phàm dừng lại cách bàn ông ta hai bước, cách bản thân ông ta chỉ khoảng hai cánh tay.

Hắn biết, cho dù dưới sự cai trị của bạo quân như Lý Hiển, trong hệ thống quản lý kinh thành này vẫn như cũ có người vô tư đại công như Lưu Lâm Sơn.

Đối với người như vậy mà nói, lấy mạng ông ta là vô dụng, ông ta không cảm thấy mạng mình có giá trị hơn lý tưởng của mình.

Diệp Phàm đương nhiên không định lấy mạng ông ta, hắn cười cười, không trả lời câu hỏi của Lưu Lâm Sơn, tiếp tục nói: "Lưu đại nhân, ông và Cẩm Y Vệ của ông thính mệnh (nghe lệnh) vào cái gì?" Hắn vừa nói, vừa lượng ra cây Hổ Phù Đao kia.

Lưu Lâm Sơn ngẩn người: "Hổ Phù Đao sao lại ở trên tay ngươi?" Diệp Phàm lắc đầu: "Lưu đại nhân, vấn đề này không phải ông nên hỏi.

Tôi hỏi ông, Cẩm Y Vệ thính điều bất thính tuyên (nghe lệnh điều động không nghe tuyên truyền), có phải nên thính mệnh vào thanh đao này không?" Lưu Lâm Sơn trầm mặc giây lát, gật đầu: "Phải, Cẩm Y Vệ trăm năm nay quy định chính là như vậy.

Chúng ta không thính mệnh vào ai, chỉ nghe theo chủ nhân của Hổ Phù Đao." Lý Hoa lúc này đột nhiên mở miệng nói: "Diệp tiên sinh, cậu sẽ không cảm thấy, cậu chỉ cần có Hổ Phù Đao thì ông ta sẽ thực sự nghe cậu chứ?

Lưu Lâm Sơn người này cứng nhắc lắm, không chỉ như vậy là đủ đâu." Diệp Phàm không trả lời hắn, mà là tiếp tục nhìn về phía Lưu Lâm Sơn.

Hắn tùy tiện giơ tay lên, một đạo sức mạnh pháp thuật đánh vào ngạch cửa sau lưng, đó là một đạo pháp thuật phong tỏa cách âm.

Từ giờ khắc này, người bên ngoài không mở được cánh cửa này, cũng không nghe thấy cuộc đàm thoại bên trong.

Diệp Phàm nói: "Lưu đại nhân, tôi biết suy nghĩ của ông giống tôi, cho rằng Lý Hiển đã không xứng ngồi ở vị trí kia.

Suy nghĩ của ông là đúng." Lưu Lâm Sơn nhìn hắn: "Ngươi muốn nói cái gì?

Ngươi là bạn tặc (kẻ phản bội), là chủ mưu khiến thiên hạ đại loạn." Diệp Phàm ngắt lời ông ta: "Đây là Lý Hiển nói, ông liền thực sự tin lời hắn ta rồi?" Lưu Lâm Sơn trầm mặc xuống.

Diệp Phàm lại vung tay lên, một đoạn hình ảnh tự động phát ra trước mặt Lưu Lâm Sơn.

Màn thứ nhất, là Từ Long và Lý Hiển cùng nhau bày tiệc lớn Bát Tiên, tiến hành vơ vét dân chúng trắng trợn, không chỉ như thế, còn cực kỳ lãng phí sơn hào hải vị trên bàn tiệc.

Mà cùng lúc đó, trong khu ổ chuột ở kinh thành, vẫn như cũ có người không có cơm ăn, vì thế mà cơ ngap đến chết.

Màn thứ hai, là các đại thần cán bộ trung thành thẳng thắn trong phòng họp đề ra lời can gián và kiến nghị với Lý Hiển, nhưng Lý Hiển vì thế mà bạo nộ, sau đó chèn ép người bề tôi trung thành này, liên lụy người nhà ông ta, khiến ông ta phải tự sát mà chết.

Sau đó cùng ngày, Lý Hiển lại ở các loại yến hội xã giao linh đình, không hỏi đến các loại chính sự, lại chỉ muốn thu liễm quyền lực.

Màn thứ ba, là ngày thiên tai giáng xuống bàn tiệc Bát Tiên, vô số người vì thế mà chết đi, kinh thành thương vong thảm trọng, nhưng Lý Hiển tịnh không trước tiên phái người cứu tai, mà là suất lĩnh một đám quan cao đi tị nạn trước.

Chương 1159

Tùy tức hình ảnh lóe lên, là cảnh tượng chính Diệp Phàm dốc hết toàn lực đi lấp đầy lỗ hổng thiên tai.

Toàn bộ hình ảnh chỉ có vài phút, nhưng nhìn đến cuối cùng, Lưu Lâm Sơn chậm rãi trầm mặc xuống, lời gì cũng nói không nên lời.

Sự thật là, ông ta lại sao không biết Lý Hiển hôn dung hủ bại chứ?

Diệp Phàm không nhanh không chậm nói: "Lưu đại nhân, ông vì Cẩm Y Vệ, vì thiên hạ thái bình tận tâm tận lực bao nhiêu năm nay, cũng không hy vọng chính mình là đang bán mạng cho một kẻ như vậy chứ?" Lưu Lâm Sơn vẫn không nói lời nào, Diệp Phàm liền tiếp tục nói: "Tôi chẳng qua chỉ là một nông phu dưới chân núi Cửu Huyền, bình thường không oán không cừu với hắn, nhưng hắn lại tìm tôi gây phiền phức, bách hại người nhà bạn bè tôi.

Huống chi hắn còn không phải là một minh quân.

Lưu đại nhân, nghe tôi một câu, khí vận của Lý Hiển hẳn là đã tận rồi." Lưu Lâm Sơn ngước mắt: "Ngươi không phải bạn tặc?" Diệp Phàm lắc đầu: "Người cứu thiên tai là tôi, tôi lại làm bạn tặc ở chỗ nào a?" Lưu Lâm Sơn nói: "Những việc này nhất luật là sự thật sao?" Diệp Phàm giơ bốn ngón tay: "Tuyệt không làm giả." Lưu Lâm Sơn: "Lý Minh Hoàn đang ở đâu?" "Cậu ấy đang ở cùng tôi rất tốt." Diệp Phàm cười cười, "Lưu đại nhân, ngài cũng không biết đâu nhỉ, ái đồ Lý Minh Hoàn của ngài, em gái cậu ấy là bị Lý Hiển thân thủ giết chết." Lưu Lâm Sơn nghe được câu này, kinh hãi đến mức đánh rơi ấn chương trong tay.

Cái ấn chương màu đỏ kia rơi xuống bàn, lại lăn xuống đất, lưu lại một đường dấu đỏ, giống như máu chảy trong thời đại này vậy.

Nhìn phản ứng của Lưu Lâm Sơn, Diệp Phàm liền biết ông ta khẳng định cũng bị che giấu.

Lý Hiển trong lòng quỷ tinh rất nhiều, sẽ không đem chuyện này nói cho bất luận kẻ nào, càng huống chi Lý Minh Hoàn là cấp dưới mà Lưu Lâm Sơn coi trọng.

Đối với người trong mắt không dung được hạt cát như Lưu Lâm Sơn mà nói, chuyện như vậy căn bản là vô kê chi đàm (chuyện hoang đường).

Ông ta thân ở vị trí Cẩm Y Vệ thính điều bất thính tuyên này, mục đích chính là cầu công bằng công chính.

Nhưng hiện tại xem ra, hết thảy những gì ông ta theo đuổi, chung quy sẽ trở thành một vùng nước chết.

Vùng nước chết này, chính là do quân chủ Lý Hiển mà ông ta vẫn luôn trung thành một tay tạo thành.

Chuyện này dường như giống cọng rơm cuối cùng đè chết con lạc đà, cả người Lưu Lâm Sơn tựa hồ suy sụp đi một chút, giống như thật sự cảm thấy một tia thất vọng đối với cái kinh thành này.

Thấy ông ta trước tiên không có đưa ra bất cứ phản ứng gì, Diệp Phàm vì bảo hiểm, từ trong túi áo lấy ra một cái máy ghi âm to bằng bàn tay.

Hắn ấn công tắc một cái, bên trong truyền ra giọng nói của Lý Minh Hoàn: "Em gái tôi rõ ràng là đang trên đường mua hạt dẻ trở về, bị người ta..." "Những gì cậu nhìn thấy không nhất định là sự thật.

Tình huống chân chính hôm đó là Lý Hiển truyền gọi Lý Minh Chước đến phủ đệ hắn làm việc, sau đó thân thủ giết cô ấy, nói dối là thích khách dạ tập." Đó chính là cuộc đối thoại hôm bọn họ ở nghĩa trang ngoại ô gần mộ Lý Minh Chước.

Lưu Lâm Sơn nghe ra được ngữ khí và giọng điệu của Lý Minh Hoàn, như vậy sẽ không hoài nghi hắn nói dối.

Lưu Lâm Sơn trầm mặc một hồi: "Tất cả những thứ này đều là thật sao?" Diệp Phàm cười cười: "Lưu đại nhân, thiên địa có thể làm chứng.

Tội thần Từ Long, tác gian phạm khoa, cá thịt bách tính; hôn quân Lý Hiển, dẫn tới thiên khiển, không được lòng dân.

Đã đến lúc thảo phạt bọn họ rồi, khí vận của Lý Hiển cũng nên đến đây chấm dứt." Diệp Phàm nói: "Ông nhìn thấy hết thảy những gì nhân gian này đang diễn ra, đây chẳng phải là mục đích căn bản mà Cẩm Y Vệ được thiết lập ra sao?" Lưu Lâm Sơn trước đây biết Lý Hiển hôn dung vô đạo, nhưng từng có thời Hổ Phù Đao không ở chỗ Lý Hiển, mà ở trên tay một hoặc một vài quan viên đáng tin cậy khác trong triều.

Mệnh lệnh thích hợp được hạ đạt, trải qua tầng tầng sàng lọc mới cuối cùng đưa đến tay Lưu Lâm Sơn và Cẩm Y Vệ.

Nhưng đủ loại hành vi của Lý Hiển, xác thực là ông ta dù nhìn thấy hay không nhìn thấy, cũng đều là sự thật.

Lý Minh Hoàn là một đứa trẻ rất có thiên phú, tuy rằng cậu ấy không được Lý Hiển coi trọng, nhưng Lưu Lâm Sơn rất thích, cũng có ý muốn bồi dưỡng cậu ấy thành thủ lĩnh Cẩm Y Vệ nhiệm kỳ tiếp theo.

Nhưng hiện tại xem ra, Lý Minh Hoàn và Lý Hiển đã kết huyết hải thâm cừu, khi mọi chuyện chưa kết thúc, bọn họ đều sẽ không được an ninh.

Ngày thiên tai đó ông ta có mặt, trước tiên đem toàn bộ nhân thủ Cẩm Y Vệ đầu nhập vào công tác cứu tai.

Ông ta vẫn luôn cảm thấy, vào lúc này, cũng vẫn tồn tại những người tận tâm kiệt lực.

Không ngờ cái tên Diệp Phàm này nhanh như vậy đã tới đập tan ảo tưởng của ông ta.

Nhân lúc Lưu Lâm Sơn suy nghĩ, Diệp Phàm vung tay thu hồi dao găm, phỏng chừng qua vài câu nói chuyện này, Lưu Lâm Sơn hiện tại đã không muốn động thủ với hắn nữa.

Diệp Phàm tắt máy ghi âm, cất lại vào túi.

Lý Hoa ở không gian nguyên thần đối với những chuyện này nhìn đến thán vi quan chỉ (khen ngợi hết lời), thậm chí vỗ vỗ tay.

Lý Hoa mở miệng hỏi: "Đoạn ghi âm kia cậu ghi lại lúc nào vậy?" Diệp Phàm hời hợt nói: "Đương nhiên là lúc tôi đưa Lý Minh Hoàn đi ngoại ô viếng mộ em gái cậu ta rồi.

Tôi là một người rất chu toàn, có một số việc phải làm hoàn mỹ một chút, cậu không biết sao?" "Hiện tại thì biết rồi." Lý Hoa mặt vô biểu tình nói. "Cho nên cậu tới Cẩm Y Vệ tìm Lưu Lâm Sơn, là vì sách phản ông ta gia nhập chúng ta?

Dã tâm bất thần của người này tôi nhìn không ra, nhưng ông ta xác thực là một quan tốt." "Cậu nói đúng, cho nên quan tốt thì phải có kết cục tốt.

Ông ta không đáng nhận một kết cục giống đám người Từ Long, Nghiêm Bác Đạt.

Người này biết nghe khuyên bảo, đến lúc đó có thể trở thành một trợ lực lớn của chúng ta." Diệp Phàm cất dao găm của mình vào túi áo, đặt Hổ Phù Đao chỉ huy Cẩm Y Vệ lên bàn, chậm rãi đẩy về phía Lưu Lâm Sơn.

Diệp Phàm cười nói: "Lưu đại nhân, đến lúc phải lựa chọn rồi,

chúng ta làm một cuộc giao dịch đi." Lưu Lâm Sơn không đi lấy cây Hổ Phù Đao kia, mà là ngẩng đầu nhìn về phía người thanh niên thân hình cao kều đĩnh bạt trước mặt.

Diện tướng của hắn thập phần trẻ tuổi và ôn lương, nhưng cư nhiên lại thiên y vô phùng (kín kẽ) như thế.

Lưu Lâm Sơn khàn khàn nói: "Ngươi muốn giao dịch gì với ta?" "Nội dung giao dịch rất đơn giản, ông có thể làm được, hơn nữa đây là một chuyện tốt." Diệp Phàm từng chữ từng câu nói. "Tôi từ bây giờ sẽ chuyển giao Hổ Phù Đao cho ông, ông có quyền quản lý toàn bộ Cẩm Y Vệ, trở thành chủ sở hữu chân chính của Cẩm Y Vệ.

Nhưng tôi muốn ông nghe lệnh của chân long thiên tử tiếp theo." Lưu Lâm Sơn nghe được từ mấu chốt trong lời nói của hắn.

Ông ta sửng sốt một chút: "Ngươi nói cái gì?

Chân long thiên tử tiếp theo, là ai?" "Người lý tính, đại nhân Lý Hoa.

Cậu ấy chính là chấp chính quan thích hợp tiếp theo." Diệp Phàm búng tay một cái. "Ông đồng ý với tôi, Hổ Phù Đao giao cho ông, tôi sẽ nói cho ông biết bước tiếp theo nên làm như thế nào.

Từ nay về sau, Cẩm Y Vệ tự do, nhưng ông, và mỗi một người kế nhiệm ông sau này, đều phải tuân thủ quy tắc này, ông rõ chưa?" Lời của hắn từng chữ leng keng hữu lực, không thể nghi ngờ.

Lưu Lâm Sơn tự mình làm thủ lĩnh bao nhiêu năm, cư nhiên cảm thấy năng lực lãnh đạo của người thanh niên này có lẽ còn mạnh hơn ông ta. "Vì sao là cậu ta?" Lưu Lâm Sơn hỏi. "Rất đơn giản." Diệp Phàm lùi lại một bước, chỉ chỉ ngoài cửa sổ. "Bởi vì cậu ấy mới là người mang trong lòng thiên hạ, trong lòng cậu ấy có bách tính, có những người vô tội trong thiên hạ, có nguyện vọng dân chúng an cư

lạc nghiệp.

Ngày chấm dứt thiên tai đó, cậu ấy mới là người thực sự ra tay liều mạng, cậu ấy có tư cách hơn Lý Hiển." Lưu Lâm Sơn trong lòng vẫn luôn nhớ thương bách tính, ông ta đương nhiên ủng hộ minh quân chấp chính, kẻ ác chịu phạt, nhưng ông ta chưa bao giờ cảm giác được phương hướng và lối thoát rõ ràng như thế này.

Lưu Lâm Sơn đương nhiên biết Lý Hoa, nhưng Lý Hiển vẫn luôn tuyên xưng Lý Hoa là bạn tặc, là loạn thần tặc tử, dẫn đến Lưu Lâm Sơn vẫn luôn không thể biết cậu ta rốt cuộc là người như thế nào.

Lưu Lâm Sơn hỏi: "Ngươi lần này tới, chính là để đẩy Lý Hoa thượng vị?" Diệp Phàm lắc đầu, cười nói: "Không, tôi chỉ là chọn một người thích hợp để thay thế Lý Hiển mà thôi, Lý Hoa vừa khéo là người thích hợp đó.

Thế nào, ông có muốn đồng ý cuộc giao dịch này không?" Cuộc mật đàm lần này của họ, mục đích chính là sách phản một người đáng tin cậy làm nội ứng.

Lưu Lâm Sơn đẩy Hổ Phù Đao về phía hắn: "Ta có thể đáp ứng ngươi, nhưng ta không cần thanh đao này để thống lĩnh Cẩm Y Vệ." Diệp Phàm nhướng mày.

Xem ra Lý Hoa nói không sai, người như Lưu Lâm Sơn, ở thời đại này giống như trân châu trong vỏ trai vậy, hiếm thấy nhưng cực kỳ trân quý.

Diệp Phàm lấy lại Hổ Phù Đao: "Được, vậy mấy ngày nay tôi tạm thời vẫn sẽ lưu lại kinh thành.

Nếu ông đổi ý, có thể tìm tôi lấy Hổ Phù Đao." Lưu Lâm Sơn đứng thẳng tắp, tựa như một thanh trường đao, cực kỳ phù hợp với địa vị và tác dụng của Cẩm Y Vệ.

Cẩm Y Vệ chính là một trong những quân thủ bị của kinh thành, là thanh đao sắc bén nhất.

Chương 1160

Hắn không hề lay chuyển, dường như quyền lực chẳng thể nào làm hắn động lòng.

Lưu Lâm Sơn nói: "Tôi nguyện ý đáp ứng yêu cầu của cậu, chỉ là cậu cũng phải hứa với tôi, người mà Cẩm Y Vệ sau này phải dốc sức hiệu trung, bắt buộc phải là một vị minh quân." Diệp Phàm cười cười: "Đó là chuyện đương nhiên, tôi lấy tính mạng ra đảm bảo." Hắn thầm nói với Lý Hoa trong lòng: "Lý đại nhân, ông nghe thấy chưa, nhớ phải làm một minh quân đấy nhé." Lý Hoa có chút cạn lời với hắn, nhưng không thể không nói, ông ta có vài phần khâm phục cách làm này của Diệp Phàm.

Nếu đổi lại là ông ta, có khả năng sẽ chọn cách uy hiếp dụ dỗ Lưu Lâm Sơn, chứ sẽ không chọn cách khuyên bảo như vậy.

Bởi vì đối với ông ta, những lời lẽ như thế rất khó nói ra khỏi miệng, ông ta thường chọn thực hiện những hành động thực tế hơn.

Lưu Lâm Sơn khựng lại một chút, hỏi: "Cậu rốt cuộc là thần thánh phương nào?" Diệp Phàm suy nghĩ một chút, cảm giác đối với người trong quan trường như thế này thì không thể dùng tư duy thông thường, thế là hắn vươn tay ra, giơ chưởng lên.

Trong lòng bàn tay bạch quang chớp động, xuất hiện một ấn ký hình rồng cuộn và hoa sen vàng.

Diệp Phàm nói: "Ta là Tiên Đạo Giả, là người được chọn đầu tiên trong trăm năm qua, ta phụng mệnh Thiên Đạo đến chọn lựa người bề trên thích hợp, ông phải tin tưởng vào con mắt của ta." Lưu Lâm Sơn dường như bị trấn trụ.

Hắn tuy là siêu năng võ giả, nhưng cũng không mạnh đến mức

nghịch thiên, siêu năng võ giả trong Cẩm Y Vệ đa số năng lực cũng đơn nhất, quả thực chưa từng thấy qua người như Diệp Phàm.

Lưu Lâm Sơn gật gật đầu: "Đã như vậy, Lý Hoa Lý đại nhân hiện tại đang ở đâu?

Tôi có thể gặp ngài ấy không?" Diệp Phàm thần bí xua tay: "Lý đại nhân hiện tại không thể xuất hiện, nhưng đợi đến khi thời cơ chín muồi, ngài ấy tự nhiên sẽ ở trước mặt người trong thiên hạ tiếp nhận vị trí kia." Lý Hoa chắp tay đứng trong không gian nguyên thần, lườm hắn một cái: "Một tên trộm mộ mà cứ thần thần bí bí, giống hệt mấy gã lừa đảo giang hồ, tôi mà là Lưu Lâm Sơn thì còn lâu mới nghe cậu." Diệp Phàm mặt không đổi sắc phản bác: "Ông nhìn cho rõ, tôi hiện tại đang giúp ông làm việc, ông cũng biết tôi là dân đổ đấu mà Lý đại nhân.

Trộm mộ mà có thể giúp ông làm những việc này đã là tận tình tận nghĩa rồi, ông biết thế thì đừng có ý kiến, tôi còn đang vội làm xong việc này để đi Côn Luân Sơn đây." Lý Hoa lười trả lời hắn: "Vậy rốt cuộc tôi nên xuất hiện vào thời cơ nào thì thích hợp?" Diệp Phàm nói: "Đến lúc đó ông sẽ biết, trận chiến giữa Từ Long và Trương Đại Thụ đánh xong, thì cũng gần như là lúc kết thúc khí vận của Lý Hiển." Lưu Lâm Sơn nhìn về phía hắn, coi như đã tin lời hắn, gật đầu: "Vậy bước tiếp theo tôi nên làm gì?" Diệp Phàm đi tới gần hai bước, từ trong túi áo lấy ra một tấm bản đồ phòng thủ hoàng cung.

Hắn tùy tiện nhặt một cây bút trên bàn, khoanh tròn mấy cái trắc điện bên trong hoàng cung. "Lưu đại nhân, ông nghe tôi nói, ông cũng là siêu năng võ giả, chắc biết Thiên Lý Truyền Âm chứ?

Không biết cũng không sao, đến lúc đó tôi sẽ ra hiệu cho ông.

Mười hai giờ trưa ngày kia, tôi sẽ ở trong hoàng cung gửi tin tức, ông suất lĩnh Cẩm Y Vệ bao vây bên ngoài cung, nghe thấy tín hiệu thì

lập tức dẫn đội xông vào." Lưu Lâm Sơn trầm mặc một chút: "Cậu là muốn bức cung sao?" Diệp Phàm đáp: "Tôi muốn làm loạn thần tặc tử trong miệng Lý Hiển, nhưng lần này, là dân tâm sở hướng, là chúng vọng sở quy.

Tôi muốn để Lý Hiển tự nguyện thoái vị nhường hiền, cái thiên hạ này sẽ không là của ông ta, nên lưu lại cho người có tư cách hơn." Lưu Lâm Sơn gật đầu: "Tôi hiểu rồi, trong hai ngày này tôi sẽ chỉnh đốn quân đội, đợi ngày kia thời cơ vừa đến, cậu ra hiệu cho tôi là được." Diệp Phàm búng tay một cái, nói chuyện với người thông minh đúng là tiện.

Hắn vốn còn tưởng rằng Lưu Lâm Sơn sẽ là một vấn đề nan giải, nhưng hiện tại xem ra, ông ta vẫn rất hiểu chuyện.

Đối với Lưu Lâm Sơn, Lý Hiển e rằng đã sớm không phải là một quân chủ thích hợp, cho nên lần này cũng không phải là dã tâm hừng hực mưu quyền soán vị, chẳng qua chỉ là biến pháp mà thôi.

Diệp Phàm quay đầu bước ra khỏi cửa, ngay khoảnh khắc đi ra liền thi triển chướng nhãn pháp lên người, hắn trong nháy mắt tàng hình vào không khí, biến mất khỏi tầm mắt mọi người.

Nhưng mà hắn vừa mới đi được một bước, liền nhìn thấy một thành viên Cẩm Y Vệ dáng vẻ thị vệ đang gấp gáp chạy từ cuối hành lang tới, vừa chạy vừa hét lớn: "Báo cáo Lưu đại nhân!

Xảy ra chuyện rồi!

Từ Long và Trương Đại Thụ đánh nhau ở gần Vườn Hoàng Gia, cách ngoại ô ba dặm!

Xung đột khoảng ba trăm người!

Bọn Thanh Long, Bạch Hổ cũng ở đó!" Ánh mắt Diệp Phàm khẽ biến, hắn móc ra một cái khẩu trang đen thuần đeo lên, sau đó vô thanh

vô tức tránh đi, từ cầu thang đi xuống.

Hắn một đường tăng tốc, đi ra khỏi nha môn Cẩm Y Vệ, sau đó rẽ ngoặt trên phố lớn, đi đường tắt, hướng về phía cửa sau kinh thành mà đi.

Lý Hoa nhướng mày: "Cậu muốn đi đâu?

Cậu muốn hiện tại đi can thiệp vào cuộc đấu tranh của Từ Long và Trương Đại Thụ?

Không đợi bọn họ tự mình cá chết lưới rách sao?" Diệp Phàm che nửa khuôn mặt trong khẩu trang, giọng nói rầu rĩ: "Vốn dĩ không định sớm như vậy, nhưng đã ngày kia chúng ta cần làm một cuộc liễu đoạn rồi, thì hiện tại để Từ Long và Trương Đại Thụ kết thúc ở đây cũng không phải là không có khả năng." Lý Hoa ngập ngừng: "Cậu nắm chắc như vậy sao?

Tại sao lại đột nhiên quyết định, tứ đại bộ tướng Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ vẫn còn ở đó, sự tình cũng không đơn giản như vậy." Diệp Phàm trầm mặc một chút, thở dài: "Kỳ thực tôi cũng không ngờ tới chuyện này, chỉ có thể nói là đại thế sở xu xuất hiện một biến cố.

Vừa rồi ông không nghe thấy sao, Vườn Hoàng Gia cách ngoại thành ba dặm, cái chỗ bỏ hoang đó, mộ của em gái Lý Minh Hoàn cũng ở đấy." Lý Hoa nhíu mày: "Ý cậu là Lý Minh Hoàn sẽ đến đó?" Diệp Phàm gật đầu: "Đúng thế, tôi cũng vừa mới nghĩ đến điểm này.

Lý Minh Hoàn nghe nói chuyện này khẳng định sẽ đi liều mạng với bọn Từ Long.

Cậu ta vẫn chưa có đủ năng lực đó, cho nên chúng ta phải đi cứu cậu ta." Lý Hoa nói: "Cậu muốn đi với diện mạo này sao?" Diệp Phàm đáp: "Tôi đi để làm một cuộc liễu đoạn, sẽ không để bọn hắn sống sót

trở về, cho nên những thứ này không quan trọng.

Quan trọng là, tôi nhất định sẽ giải quyết triệt để Từ Long và Trương Đại Thụ." Hắn dùng một chút pháp thuật, trở tay dán lên ngực mình một lá bùa, dưới chân gió thổi vù vù, quả thực đạt đến trình độ của "phi mao thối".

Lý Hoa nhìn thấy, tối hôm qua hắn trừ việc đọc cuốn điển tịch cổ kim dị văn kia, còn chuyên môn tìm một ít giấy vàng chất liệu đặc biệt, dùng chu sa chấm mực viết một xấp bùa chú, đại khái là công phu lúc đổ đấu, hiện tại cũng có chỗ dùng.

Thế là chỉ trong vài ba câu nói, hắn đã ra khỏi thành, chạy thẳng về hướng Tây Nam ngoại thành.

Nhưng không ngờ tới, chỉ trong khoảng thời gian hắn nói chuyện với Lưu Lâm Sơn, nhân mã hai bên kia đã tiến triển đến mức độ lớn như vậy.

Hắn đáp xuống mặt đất cách đó hơn mười mét, cũng không trực tiếp giải trừ chướng nhãn pháp trên người.

Bởi vì Diệp Phàm là siêu năng võ giả, hơn nữa còn là loại đặc biệt mạnh, cho nên pháp thuật trên người hắn người bình thường rất khó nhìn thấu.

Diệp Phàm "chậc" một tiếng, có chút đau đầu.

Xung quanh đã lác đác rải rác một số thi thể, xem ra Từ Long và Trương Đại Thụ đã đánh nhau một trận, hiện tại Từ Long và Trương Đại Thụ mỗi người dẫn một đội, đối đầu tại bãi đất trống ngoại thành này.

Mà ở giữa hai đội nhân mã của bọn họ, có một thanh niên dáng người cao gầy mặc đồ đen đang đứng, không che mặt, sắc mặt thiết xanh, dáng vẻ thập phần phẫn nộ.

Chính là Lý Minh Hoàn.

Diệp Phàm thở dài: "Thằng nhóc không biết lo, thật là..." Lý Hoa nói: "Bớt nói nhảm, cậu cũng chẳng lớn hơn nó bao nhiêu đâu, mau nghĩ cách cứu người đi." Lý Hoa vừa dứt lời, liền nhìn thấy trước mặt có bốn người đáp xuống, từ trên trời giáng xuống, khí thế rất không tầm thường, chính là tứ đại bộ tướng Thanh Long Bạch Hổ hôm nọ đến Cửu Huyền Sơn tìm hắn gây phiền phức.

Trương Đại Thụ cũng cưỡi trên một con ngựa hồng mặc áo giáp, binh lính sau lưng đều súng ống đạn dược đầy đủ, mang theo khiên chắn khổng lồ.

Trương Đại Thụ cũng không ngoại lệ, áo chống đạn mặc còn dày hơn bất kỳ ai.

Trương Đại Thụ vẻ mặt chỉ cao khí dương, ra lệnh cho Thanh Long, Bạch Hổ: "Thằng ranh con này từ đâu chui ra, giết nó cho ta!" Thanh Long khựng lại, thỉnh thị: "Trương đại nhân, hắn tên Lý Minh Hoàn, là con nuôi của Lý Hiển đại nhân, ngài xác định muốn động vào hắn sao?" Trương Đại Thụ vênh váo nói: "Ta quản hắn là ai, hắn cản đường ta, ta đương nhiên muốn giết là giết, là hắn tự mình không biết điều." Lý Minh Hoàn đứng ở giữa phẫn nộ ngẩng đầu lên: "Không cho phép các người gây chiến ở đây, sẽ phá hủy nơi này mất!" Cậu ta nói không sai, hiện tại binh lính súng ống đạn dược chỉ là làm màu, thực tế lúc này đánh nhau, hai bên chính là sự giao phong giữa siêu năng võ giả và các loại sức mạnh pháp thuật, sức phá hoại còn mạnh hơn vũ khí nóng nhiều.

Đừng nói mảnh Vườn Hoàng Gia hào vô phòng ngự này, cho dù đổi thành kiến trúc khác, cũng căn bản không thể nào đỡ nổi cuộc tấn công thực sự.

Có thể tưởng tượng, đợi bọn họ đánh xong, nơi này khẳng định sẽ

bị san thành bình địa.

Mộ của em gái Lý Minh Hoàn đương nhiên sẽ không là ngoại lệ.

Cậu ta trước đó chỉ lấy đi cây trâm phỉ thúy, nhưng di cốt của Lý Minh Chước rốt cuộc vẫn còn lưu lại nơi này.

Là một người anh, Lý Minh Hoàn nghe được tin tức này, thậm chí không màng đến chênh lệch thực lực cách biệt bao nhiêu, liền trực tiếp chạy tới, với thế "bọ ngựa đấu xe", chắn ngang trước mặt bọn họ.

Thế là Trương Đại Thụ ra lệnh một tiếng, bốn người kia liền trực tiếp vây chặt Lý Minh Hoàn vào giữa, trong lòng bàn tay tụ lại các loại pháp lực, chuẩn bị một đòn đánh chết.

Bọn họ cảm thấy, Lý Minh Hoàn tuy không yếu, nhưng dù sao song quyền nan địch tứ thủ, đương nhiên là không thể nào chống cự nổi.

Nhưng không ngờ tới, giây tiếp theo, Lý Minh Hoàn trực tiếp từ sau lưng rút ra một thanh đại kiếm kim quang tứ dật, thân kiếm lưu quang dật thải, áp bách cảm cực mạnh.

Thân kiếm không có bất kỳ hoa văn nào, nhưng sức mạnh như phu thiên cái địa ập xuống.

Lý Minh Hoàn giữa không trung vung ra một đạo kiếm khí, Chu Tước bên trái trực tiếp bị hất bay mấy mét!

Thanh Long chấn kinh: "Đó là cái gì?

Bảo vật gì mà lợi hại như vậy!" Mấy người còn lại hai mặt nhìn nhau, căn bản đều chưa từng thấy qua bảo bối này, nhưng có thể đoán được đây là một loại pháp khí cực mạnh.

Chỉ có Diệp Phàm ở bên cạnh biết, đây chính là sức mạnh của

Hiên Viên Cổ Kiếm mà lúc trước hắn bảo Lý Minh Hoàn lấy đi từ tầng hầm.

Thanh kiếm này là một thanh vô danh kiếm, nhưng đã được rèn giũa suốt cả ngàn năm.

Chương 1161

Kiếm này hấp thu linh khí thiên địa, phi hữu duyên giả bất năng sử dụng, là sẽ nhận chủ, nhưng Lý Minh Hoàn lần đầu tiên đã có thể rút thanh kiếm này ra khỏi vỏ, còn có thể huy sái tự như.

Chứng tỏ, cậu ta chính là chủ nhân mà thanh Hiên Viên kiếm này nhận khả.

Lý Minh Hoàn vẻ mặt lạnh lùng, hoành kiếm trước người, lạnh lùng nhìn bốn người kia, đại có khí thế không thể ngăn cản.

Bạch Hổ hỏi: "Lão đại, hiện tại nên làm gì?" Trương Đại Thụ cũng ở phía sau không kiên nhẫn thúc giục: "Mấy người các ngươi có được hay không thế, giải quyết một thằng nhóc vắt mũi chưa sạch mà phải phiền phức như vậy sao?" Thanh Long nghiến răng: "Không quản được nhiều như vậy nữa, trực tiếp lên!" Mấy người bọn họ hợp tác cộng sự đã rất nhiều năm, cũng coi như có chút ăn ý.

Giây tiếp theo, trong tay mấy người đồng thời bộc phát ra một luồng sức mạnh, hợp lại cùng nhau phu thiên cái địa chiếu thẳng vào Lý Minh Hoàn ép xuống, tựa như một cây búa tạ khổng lồ.

Lý Minh Hoàn giơ lên chống đỡ, cũng điều động sức mạnh của chính mình.

Nhưng cậu ta còn trẻ, căn bản không mạnh đến mức đó, tạm thời cũng không cách nào sử dụng toàn bộ sức mạnh của Hiên Viên Cổ Kiếm.

Cho dù cổ kiếm phi thường mạnh, giờ khắc này cũng rơi vào hạ phong.

Có thể tưởng tượng được, nếu cứ tiếp tục như vậy, cho dù người

của Từ Long và Trương Đại Thụ hoàn toàn không ra tay, kết cục của Lý Minh Hoàn cũng nhất định là hao hết sức mạnh, bị búa tạ đập chết.

Diệp Phàm không còn khoanh tay đứng nhìn nữa.

Khi lực đạo của cây búa tạ lại hạ thấp thêm một phần, hắn trực tiếp nói: "Lý đại nhân, chuẩn bị, tôi muốn mượn sức mạnh của ông dùng một chút!" Nói xong, hắn trực tiếp giải trừ chướng nhãn pháp trên người, như từ trên trời giáng xuống, lăng không đạp hư không bay qua, cách không tung ra một quyền, trực tiếp khinh nhi di cử đập tan cây búa tạ kia!

Như vậy, động tĩnh lớn thế này, Từ Long và Trương Đại Thụ cũng cùng lúc chú ý tới bên này.

Lý Minh Hoàn ngẩng đầu nhìn thấy hắn, kinh hỉ mở miệng gọi.

Nhưng Diệp Phàm ra hiệu im lặng, thế là Lý Minh Hoàn không lên tiếng, hiểu ý gật đầu, trực tiếp ngự kiếm bay lên, nấp ra phía sau hắn. "Không tệ nha, Minh Hoàn, dùng thông thạo như vậy." Diệp Phàm khích lệ cười cười. "Mới có mấy ngày, thanh Hiên Viên Cổ Kiếm này cậu cư nhiên ngự kiếm mà đi đều dùng thông thạo như thế, sau này đi cái môn phái kiếm tu nào đó, người ta đều phải nâng cậu lên làm bảo bối." Lý Minh Hoàn ngại ngùng lắc đầu: "Diệp tiên sinh, ngài đừng trêu chọc tôi.

Ngài rời đi ba ngày nay tôi cũng không nhàn rỗi, trừ việc nghe ngóng tình báo, thì toàn bộ thời gian đều dùng để nghiên cứu thanh kiếm này, không thể phụ ân tình ngài đối với tôi." "Nói đi cũng phải nói lại, Diệp tiên sinh, tại sao ngài lại đến đây?" Diệp Phàm không nói là vì cứu cậu ta, mà là hờ hững nói: "Tôi đến giải quyết một số việc, vừa vặn đụng phải chỗ này xảy ra chuyện mà thôi." Từ Long nhìn về hướng hắn, lớn tiếng hỏi: "Ngươi là người phương nào, tại sao lại xuất hiện ở đây!" Diệp Phàm che mặt, không lộ ra chính diện, quay

đầu nhìn hắn, hơi ép thấp thanh tuyến thay đổi một chút âm sắc: "Từ đại nhân, nếu hôm nay thiên hạ đại loạn, ngài cũng muốn góp một phần sức lực sao?" Từ Long cuồng vọng cười lớn: "Liên quan quái gì đến ngươi, ta chính là muốn cái thiên hạ này đại loạn thì sao nào, ngươi hiện tại có thể can thiệp được ta sao?

Ngươi rốt cuộc là ai?" Trương Đại Thụ vẫy vẫy tay gọi tứ đại bộ tướng trở về, cũng bày ra trận hình nhìn qua: "Tiểu tử, ngươi tốt nhất nói thật, nếu không ta không đảm bảo sẽ xảy ra chuyện gì." Hôm nay, chính là thứ mà Diệp Phàm đang đợi, thời cơ tốt nhất để nhổ đi móng vuốt đắc lực của Lý Hiển.

Diệp Phàm cười cười, giọng hắn không lớn, nhưng lại truyền đi rất rõ ràng trong bãi đất trống trải, mỗi một người đều có thể nghe thấy: "Các vị, thiên hạ đại loạn, các ngươi đều không thoát khỏi liên quan, đến lúc đó các ngươi đều là công cụ để Lý Hiển giao đại với dân chúng, đều phải lên đoạn đầu đài, một người cũng không thiếu được!" Từ Long và Trương Đại Thụ nghe vậy, sắc mặt đều biến đổi: "Tên nghịch tặc này, đang nói hươu nói vượn cái gì!" Diệp Phàm từ từ vung tay, mu bàn tay hướng về phía Từ Long, lòng bàn tay hướng về phía Trương Đại Thụ: "Từ đại nhân, ông chắc không biết nhỉ?

Các ông từng kiềm chế lẫn nhau, thuộc về thế phân đình kháng lễ, nhưng hiện nay, Trương thống lĩnh là vì đoạt lấy quyền lực dưới một người trên vạn người, mới đến thảo phạt ông đấy.

Đám thân binh của ông biến mất trong thành hôm kia, chính là do hắn giết." Từ Long nghe xong, nộ mục nhìn trừng trừng Trương Đại Thụ, mâu thuẫn trọng tân chuyển dịch qua đó: "Tốt lắm, tốt lắm, Trương Đại Thụ, ta biết ngay là ngươi, là ngươi vẫn luôn có lòng bất thần, ngươi mới là kẻ thực sự họa loạn thiên hạ!" Trương Đại Thụ không tỏ rõ ý kiến, mặt không đổi sắc. "Từ đại nhân, nhưng ông đã làm cái gì, chính ông cũng biết mà?" Diệp Phàm lại lật bàn tay, lần này

là mu bàn tay hướng về phía Trương Đại Thụ, lòng bàn tay hướng về phía Từ Long. "Từ thống lĩnh, nếu tôi nhớ không lầm, những năm này ông vẫn luôn ở sau lưng chèn ép Trương thống lĩnh, các điều lệ đàn hặc cũng đều do ông khởi thảo, bao gồm cả lần làm giả sổ sách khiến hắn suýt mất đầu năm ngoái, cũng là do ông sách hoạch nhỉ?" Từ Long nghe xong sắc mặt lập tức thay đổi: "Ngươi có chứng cứ gì, ngươi ngậm máu phun người!" Trương Đại Thụ lập tức rút súng ra: "Mẹ kiếp, hóa ra là ngươi!" Đến đây, hai bên triệt để xé rách mặt mũi, chẳng còn gì để nói nữa.

Bọn họ ai nấy bày xong trận hình, Từ Long và Trương Đại Thụ mỗi người ra lệnh một tiếng, binh lính trực tiếp xông trận, lao vào đánh nhau.

Lý Hoa cảm thán một tiếng: "Bản lĩnh khuấy đục nước của cậu không tệ nha, đúng là không phải thứ tốt lành gì." Diệp Phàm cười cười, coi như ngầm thừa nhận lời bình luận này: "Trương Đại Thụ kẻ này lão gian cự hoạt vô cùng, tôi sẽ không cho hắn cơ hội đàm hòa hoặc là giở trò đánh lén để thủ thắng đâu, bọn họ bắt buộc phải lưỡng bại câu thương." Từ góc độ của bọn hắn nhìn xuống, binh lính hai bên liệt đội cực kỳ chỉnh tề, hiển nhiên đều đã qua huấn luyện chuyên nghiệp, đồng thời phía sau còn có một bộ phận phụ trách công kích pháp lực.

Hai bên đánh đến thế quân lực địch, nhất thời không phân thắng bại, cũng căn bản không đoái hoài đến tình huống bên phía Diệp Phàm và Lý Minh Hoàn.

Lý Minh Hoàn trong tay nắm chặt Hiên Viên kiếm, bộ dạng như chưa đánh đã tay. "Diệp tiên sinh, chúng ta tiếp theo làm thế nào?

Chẳng lẽ cứ nhìn như vậy, đợi bọn họ phá hủy nơi này sao?" Diệp Phàm lắc đầu, giơ tay ra hiệu cho cậu bình tĩnh chớ nóng vội: "Đương

nhiên không phải rồi, Minh Hoàn, đừng vội, đợi một chút, cơ hội tốt sẽ không chạy mất đâu." Lời vừa dứt, thị lực vượt xa người thường của Diệp Phàm liền nhìn thấy rõ ràng, không biết là sức mạnh pháp thuật của ai rơi xuống bên cạnh ngựa của Từ Long, con ngựa bị kinh sợ, hí vang không yên, Từ Long suýt chút nữa bị hất xuống.

Chính là lúc này.

Trong mắt Diệp Phàm lóe lên tia sáng.

Nhân lúc tất cả đang hỗn loạn, không ai chú ý tới hắn, hắn trực tiếp lặng lẽ giơ tay lên, làm một tư thế giương cung bắn tên.

Ngọn lửa màu trắng ánh vàng thuần khiết từ từ bùng cháy trong tay hắn, một mũi tên Bạch Hồng (cầu vồng trắng) ánh vàng xé gió lao đi, với tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, trực tiếp bắn xuyên qua thái dương Từ Long!

Sức mạnh của mũi tên lửa Bạch Hồng đó quá cường đại, gần như không ai địch nổi, đầu Từ Long lập tức nổ ra một đóa hoa máu to tướng, trực tiếp ngã ngựa, chết không thể chết lại.

Binh lính xung quanh bị động tĩnh này kinh động, ngựa đều hoảng loạn, nhất thời số người ngã ngựa nhiều không đếm xuể.

Trương Đại Thụ thấy cảnh tượng này, vừa định hô hoán người đến bảo vệ mình.

Nhưng Diệp Phàm thâm mưu viễn lự, sẽ không cho hắn cơ hội này.

Hắn rút súng từ thắt lưng ra, liên tục bóp cò cực nhanh, bắn hết sạch một băng đạn bí ngân.

Trương Đại Thụ cũng không một tiếng động ngã ngựa chết tươi.

Một mình hắn nhân lúc hỗn loạn giải quyết hai thủ lĩnh.

Đến đây, bốn đại tướng đứng đầu triều đại Lý Hiển đều đã chết, không còn ai giúp được ông ta nữa.

Những binh lính còn sống sót thấy lão đại mình chết, không biết ai hô lên một tiếng "Biến căng, chuồn thôi", đám binh lính vốn được huấn luyện nghiêm chỉnh nhao nhao tứ tán bỏ chạy, mạnh ai nấy lo.

Diệp Phàm làm bộ làm tịch thổi nòng súng, cất khẩu súng lục rỗng tuếch trở về.

Hắn đợi một lát, chờ người đi hết, trên sân trừ thi thể, chỉ còn lại bốn bộ tướng Thanh Long Bạch Hổ kia.

Thế nhưng mấy người bọn họ cũng có chút ngẩn người.

Vừa mới tìm được chủ mới, vốn tưởng rằng là minh triết bảo thân, được ăn sung mặc sướng, kết quả mới qua mấy ngày, cư nhiên đều chết sạch.

Từ Long và Trương Đại Thụ loại quân phiệt lão làng tung hoành bao nhiêu năm, cư nhiên chết dễ dàng như vậy.

Thanh Long nhìn về phía Diệp Phàm: "Ngươi rốt cuộc là ai!" Diệp Phàm từ từ kéo mặt nạ trên mặt xuống: "Đã lâu không gặp, đã đến kinh thành từ sớm mà chưa đến bái hội mấy vị, lần này tặng lễ, chút lòng thành không kính." Con ngươi Thanh Long suýt chút nữa lồi ra khỏi hốc mắt: "Cư nhiên là ngươi?

Tên nông phu dưới chân núi Cửu Huyền?!

Ngươi rốt cuộc là ai?" Vừa rồi một súng một tên kia, Bạch Hồng tiễn thế như chẻ tre, đạn bí ngân xuyên vàng cắt bạc, đều không phải chuyện phàm phu tục tử có thể làm được.

Biết những thứ này, hơn nữa còn dùng để giết người, còn có mấy câu nói trước đó...

Người này, tuyệt đối không đơn giản như vậy.

Lý Minh Hoàn với thanh Hiên Viên kiếm lúc này đều có vẻ hơi lu mờ.

Cậu ta khá sùng bái nhìn Diệp Phàm, cảm giác vị Diệp tiên sinh này còn có bản lĩnh rất lớn mà cậu không biết.

Vừa rồi màn giương cung bắn tên tùy tay tạo ra Bạch Hồng Quán Nhật kia, là thứ mà siêu năng võ giả bình thường nghĩ cũng không dám nghĩ.

Thế nhưng Diệp Phàm cũng không để ý đến thần tình của cậu ta, cũng không có ý muốn giải thích, trực tiếp giao lưu với Lý Hoa trong lòng. "Lý đại nhân, lát nữa đợi tôi hô, không thể thả bốn tên này đi, bắt buộc phải giết chết bất luận tội trạng." Lý Hoa gật đầu, từ trong không gian nguyên thần chậm rãi đứng lên, hai tay bắt đầu từ từ kết ấn, đôi mắt từng chút một biến thành màu xanh lam.

Bốn người Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ hai mặt nhìn nhau, bọn họ trong lòng biết rõ, hôm nay muốn đi cũng không dễ đi, nói là không còn đường lui cũng không quá đáng.

Cho nên thà ngồi chờ chết, chi bằng liều mạng thử một lần, vạn nhất có thể giết được tên tiểu tử này thì sao?

Bất quá chỉ là một tên nông dân trồng trọt dưới chân núi Cửu Huyền, cư nhiên xương cuồng như thế, Thanh Long đã sớm nhìn hắn không thuận mắt.

Chương 1162

Bốn người bọn họ thế là đứng sóng vai cùng một chỗ, chuẩn bị cùng nhau phát động tấn công về phía Diệp Phàm.

Nhưng Diệp Phàm lại cười cười, lộ ra một nụ cười thập phần ôn hòa.

Người quen thuộc với hắn mới biết, hắn mà cười với kẻ địch như vậy, mới là thực sự khủng bố.

Nụ cười này của hắn, không thể nói là tính trước kỹ càng, chỉ có thể nói là một loại cảm giác gần như thương hại, cứ như đang nhìn người chết vậy, hoàn toàn không có bất kỳ ác ý nào.

Nhưng ngay cả loại nhân vật cửu kinh sa trường như tứ đại bộ tướng, đối diện với biểu tình này cũng cảm thấy cực kỳ rợn tóc gáy.

Ngay cả Lý Minh Hoàn là phe ta, cũng ý thức được hắn sắp bắt đầu làm chuyện lớn rồi.

Cậu ta còn chưa tính là thân thiết với Diệp Phàm, không biết lúc hắn nảy sinh sát tâm thì sẽ có bộ dạng gì.

Nhưng thực tế thì Diệp Phàm rất ít khi nảy sinh sát tâm, ngay cả lúc nãy động thủ giết Từ Long và Trương Đại Thụ, biểu tình của hắn cũng chẳng khác gì bình thường, dáng vẻ đó không phải là giết người, mà là đang uống trà dạo phố.

Lần này, tứ đại bộ tướng vừa mới bày xong tư thế, trong mắt hắn cứ như đang xếp hàng chờ làm bia đỡ đạn vậy.

Thanh Long với tư cách là kẻ cầm đầu, còn chưa nhìn rõ chuyện gì xảy ra, bản thân ngay cả động tác tiếp theo còn chưa kịp làm, Diệp Phàm trực tiếp dùng hai ngón tay kẹp lấy hai lá bùa vẽ đầy phù văn

chu sa.

Hai lá bùa đó giống như có sinh mệnh, sau khi bị Diệp Phàm ném ra liền định tại giữa không trung.

Diệp Phàm lẩm nhẩm một câu chú ngữ gì đó, giây tiếp theo, lấy lá bùa làm trung tâm, một đạo thiên lôi từ trên trời giáng xuống, nhắm thẳng đầu bốn bộ tướng mà bổ xuống!

Cùng lúc đó, đại hỏa hừng hực bùng cháy, một trận hỏa diễm trực tiếp phun về phía bọn họ, cứ như làm ảo thuật vậy.

Lý Minh Hoàn đứng phía sau nhìn đến ngây người.

Cậu ta tuy là siêu năng võ giả, nhưng cũng chưa từng thấy qua loại pháp thuật này, hoặc nói đúng hơn là giống ma thuật, Diệp Phàm vừa nhìn liền biết cậu ta không hiểu gì về nghề này.

Lý Minh Hoàn không biết, nhưng Lý Hoa nhìn ở trong mắt thì rõ rành rành, đây chính là Thiên Lôi Địa Hỏa Phù mà Diệp Phàm từng thi triển trong âm dương mộ, hiện tại hắn đổi sang dùng lá bùa thật sự, uy lực còn lớn hơn trước kia.

Đây mới là thứ mà Phong Thủy Sư chân chính sẽ dùng, bình thường dùng để khu tà trấn quỷ, lúc xuống mộ thì dùng phòng thân hoặc phá hoại thứ gì đó, không hay lấy ra để tấn công người.

Nhưng hiện tại tình huống đặc thù, Diệp Phàm muốn có biện pháp nhanh gọn một chút.

Mấy người Thanh Long hiển nhiên cũng bị dọa sợ, thiên lôi cuồn cuộn, địa hỏa bùng cháy, mấy người bọn họ trong nháy mắt bắt đầu ôm đầu chạy trốn.

Thế nhưng Diệp Phàm lại ném qua một lá bùa nữa, không biết dẫn tới cái gì, nhưng hình như không phải dẫn lôi cũng không phải dẫn hỏa.

Lý Minh Hoàn tò mò ló đầu nhìn một cái, phát hiện lá bùa kia sau khi phóng ra, một cái mặt quỷ khủng bố sáng lên giữa không trung, tứ đại bộ tướng đều bị dọa hét toáng lên.

Diệp Phàm kéo dài giọng: "Lý đại nhân, xong chưa?" Hỏi xong, Lý Hoa không nói gì, giây tiếp theo, mắt Diệp Phàm liền sáng lên một đạo lam quang, ngay sau đó hắn cảm giác được sự va chạm giữa màu đỏ và màu xanh lam, cảm giác huyết dịch dung hợp cùng một chỗ.

Loại cộng hưởng sức mạnh này cần có thời gian, cũng tức là cần chuẩn bị, những Thiên Lôi Địa Hỏa trước đó đều là hắn câu giờ, căn bản không phải sát thủ giản.

Diệp Phàm giơ tay lên, sau lưng hắn, một con cự long đỏ xanh giao nhau hiển hiện ra, uyển như thần minh giáng thế, còn lớn hơn con cự long trong thiên tai hôm nọ một chút, phi thường có lực áp bách.

Mấy bộ tướng Thanh Long Bạch Hổ nhìn thấy, lập tức dừng hoảng loạn.

Bọn họ dù sao cũng là lão binh được huấn luyện nghiêm chỉnh, lại là tinh nhuệ nòng cốt, lập tức bình tĩnh lại ý thức được mặt quỷ chỉ là cái khung dọa người, thế là lấy Thanh Long cầm đầu, bốn người thi triển pháp lực bắt đầu phòng ngự.

Nhưng mà đã quá muộn.

Diệp Phàm trong lòng bàn tay đem sức mạnh của mình và pháp lực của Lý Hoa dung hội quán thông hoàn mỹ, khắc tiếp theo, cự long đằng không bay lên, hướng về phía bốn người kia cắn tới một cú.

Mấy người bọn họ chỉ kịp giơ tay thử ngăn cản một chút, cự long liền trường khiếu, trong nháy mắt nuốt chửng toàn bộ bọn họ.

Từ góc nhìn bên phía kinh thành, ngoại ô bên này chẳng qua chỉ là trời hơi âm u một chút, đánh mấy cái sấm, căn bản không cảm giác

được thứ gì khác.

Khi mắt Diệp Phàm khôi phục bình thường, giữa không trung trừ hắn và Lý Minh Hoàn, đã không còn lại gì nữa.

Lý Minh Hoàn nhìn đến ngẩn tò te. "Diệp tiên sinh, chiêu này của ngài...

Ngài thật sự quá lợi hại." Diệp Phàm vỗ vỗ tay: "Quái gở thật, cái Thiên Lôi Địa Hỏa Chú này, tôi bình thường cũng không hay dùng, cứ ép tôi phải ra tay." Mấy người kia ngay cả bã xương cũng không còn, hắn cũng không có cảm giác gì đặc biệt, lần này, mục đích của hắn đã đạt được, sự tình làm đặc biệt triệt để.

Lý Minh Hoàn tò mò hỏi: "Diệp tiên sinh, vừa rồi đó là cái gì?" Diệp Phàm không định nói thật với cậu ta: "Là một loại pháp trận, cậu tự mình học một hai năm thì sẽ hiểu thôi, nhưng tôi có khả năng không rảnh dạy cậu, cần cậu tự học thành tài." Lý Minh Hoàn tự hiểu phi hiểu, nhưng lại tin tưởng không nghi ngờ, kiên định gật đầu.

Diệp Phàm không muốn nói cho cậu ta đây là đồ nghề của Phong Thủy Sư, cho dù bản thân hắn là loại siêu năng võ giả đặc thù trong giới Phong Thủy Sư, nhưng Lý Minh Hoàn tốt nhất đừng làm nghề này.

Hắn suất tiên từ giữa không trung từ từ hạ xuống, Lý Minh Hoàn ngự kiếm phi hành theo sau hắn cũng nhẹ nhàng tiếp đất, thuận tiện thu luôn Hiên Viên Cổ Kiếm về.

Diệp Phàm trước đó đã có thể làm được việc dung hợp sức mạnh với Lý Hoa hình thành một loại hợp kích kỹ, nhưng loại năng lực này tiêu hao tương đối lớn, uy lực cũng phi thường kinh người, trong tình huống bình thường Diệp Phàm không nguyện ý sử dụng.

Trừ phi là tình huống phi thường khẩn cấp, hoặc tình huống bất

đắc dĩ, hắn mới ra tay, thứ đồ "không chết cũng bị thương" như này, cơ bản đều cần phải cân nhắc.

Lần này thuộc về tình huống đặc thù, hắn trước đó cũng đã điều tra, bốn tên bộ tướng kia trước đây cậy thế hiếp người, làm nhiều việc ác, cũng thuộc về loại hình rất đáng chết, cho dù bọn họ không đi theo Trương Đại Thụ, Diệp Phàm cũng sẽ xử lý bọn họ.

Diệp Phàm quay đầu nhìn thoáng qua thi thể Từ Long và Trương Đại Thụ trên mặt đất, mặt không đổi sắc gọi Lý Minh Hoàn một tiếng. "Đi thôi Minh Hoàn, chúng ta về, thuận tiện thương lượng một chút sự tình cần làm vào ngày kia." Lý Minh Hoàn gật đầu, đuổi theo, đi song song cùng hắn.

Hiên Viên Cổ Kiếm vẫn còn ở trong vỏ sau lưng cậu ta chấn động phát nóng, đây là lần đầu tiên cậu ta sử dụng Hiên Viên kiếm theo đúng nghĩa đen trong khoảng thời gian này.

Thanh kiếm này có thể phát huy năng lực của cậu ta đến mức tối đa, khiến sức mạnh của cậu ta phán nhược hai người so với trước kia.

Vừa đi, Lý Minh Hoàn vừa hỏi: "Diệp tiên sinh, làm sao ngài có thể kịp thời chạy tới đây, sau này ngài có dự định gì không?" Diệp Phàm cười cười, đi về phía cửa sau kinh thành: "Thực không dám giấu, tôi vừa mới đi nha môn Cẩm Y Vệ tìm thầy giáo Lưu Lâm Sơn của cậu một chuyến, mật đàm với ông ấy một số chuyện." Lý Minh Hoàn có chút kinh ngạc: "Ngài đi gặp thầy rồi?

Diệp tiên sinh, thầy tôi thực ra là người hiểu chuyện, không phải loại gian thần đâu, tôi rất tin tưởng ông ấy." Diệp Phàm gật đầu: "Tôi hiểu, cho nên tôi mới nói tôi đi bàn chuyện với ông ấy, hơn nữa hiện tại, thầy của cậu cũng đã gia nhập kế hoạch của chúng ta, ông ấy và chúng ta là người cùng một đường." Nghe được câu này, lo âu của Lý

Minh Hoàn biến thành kinh hỉ: "Thật sao?" Diệp Phàm gật đầu: "Đương nhiên là thật rồi, tôi lừa cậu làm gì?

Tôi đã thuyết phục được Lưu Lâm Sơn, sau này sẽ tiến hành cải cách nội bộ Cẩm Y Vệ, cậu vẫn có thể tiếp tục làm việc ở đó." Mắt Lý Minh Hoàn sáng lên.

Trong mắt cậu, quyết định trước đó của mình có phần thảo suất, nguyên nhân lớn là do cậu rất kính trọng thầy mình ở Cẩm Y Vệ.

Đến lúc đó nếu Lưu Lâm Sơn không ủng hộ quyết định của cậu, chẳng phải cậu sẽ trở thành kẻ địch của Cẩm Y Vệ sao?

Đó là nỗi lo duy nhất của Lý Minh Hoàn, nhưng hiện tại, nỗi lo ấy đã được Diệp Phàm đập tan.

Đối với cậu lúc này, Diệp Phàm quả thực là đại ân nhân.

Thực ra ban đầu Diệp Phàm không nghĩ sâu xa đến thế, nhưng sau đó hắn nhớ ra Lý Minh Hoàn là đệ tử được Lưu Lâm Sơn coi trọng nhất, thầy trò bọn họ không thể trở mặt thành thù được.

Cho nên việc hắn thuyết phục Lưu Lâm Sơn thực tế cũng mang lại lợi ích rất lớn cho Lý Minh Hoàn, đây là một ván cờ đôi bên cùng có lợi.

Thời gian này trật tự ở kinh thành vô cùng hỗn loạn, các loại giao thông và công việc đều tạm ngừng, thậm chí có người nói phương thức cai trị đất nước sắp xảy ra biến động lớn.

Nhưng những chuyện đó không thuộc quyền quản lý của Diệp Phàm, hắn còn phải lo liệu những việc khác.

Lý Hoa lúc này mới lên tiếng hỏi: "Tiếp theo cậu còn dự định gì không?" Diệp Phàm chỉ tay về hướng hoàng cung: "Sau đây chúng ta sẽ trực tiếp lẻn vào hoàng cung, bức cung Lý Hiển, ép hắn thoái vị.

Hắn đã không còn là người thích hợp ngồi ở vị trí đó nữa." Lý Hoa trầm mặc một chút: "Cậu đã lấy được Hải Long Châu nhưng vẫn chần chừ chưa tiến hành tái tạo thân thể cho tôi, cũng là đang đợi cơ hội thích hợp này sao?" Diệp Phàm hào phóng thừa nhận: "Lý đại nhân hỏa nhãn kim tinh, tôi biết là không giấu được cậu mà.

Cậu cứ yên tâm, tôi không hứng thú với quyền lực, cả đời này cũng sẽ không ở lại kinh thành.

Cái danh loạn thần tặc tử cứ để tôi gánh, cậu vẫn cứ là người quang minh lỗi lạc." Lý Hoa nói: "Đây là vấn đề loạn thần hay không sao?

Cậu đừng lảng tránh mâu thuẫn chính.

Chương 1163

Tôi không cần lấy người khác ra làm bia đỡ đạn.

Tên Lý Hiển kia hiện tại đã mất hết dân tâm, hôm sự kiện 'Bàn Bát Tiên' mọi người đều đã thấy rõ ràng.

Tôi chỉ muốn biết khi nào cậu định dùng Hải Long Châu." Diệp Phàm cũng trở nên nghiêm túc.

Lý Hoa quả thực là người thông minh, không phải hắn cứ dùng lời lẽ bông đùa là có thể lấp liếm cho qua chuyện, nếu không cũng chẳng đến mức dùng chung thân thể với hắn mà còn được hắn công nhận.

Thế là Diệp Phàm nói thẳng: "Tôi đúng là có kế hoạch riêng.

Lý do bức cung hôm đó sẽ không phải là ngoại thần Diệp Phàm phát động chính biến, mà là Cẩm Y Vệ tróc nã loạn thần tặc tử.

Lý Hiển viết chiếu thư cáo chi thiên hạ, thoái vị nhượng hiền.

Đến lúc đó đăng lên các mặt báo lớn, ngài sẽ là Tân chấp chính quan, Lý đại nhân ạ." Tính toán của hắn kín kẽ, kế hoạch chu toàn như vậy, hẳn là đã suy nghĩ từ sớm.

Lý Hoa cũng không hoàn toàn ngờ tới, hai ngày trước hắn còn ở trong Âm Dương Mộ không ăn không uống không ngủ mạo hiểm nghiên cứu phong thủy và phượng hoàng đồ đằng, vậy mà giờ đây đã sắp xếp chuyện kinh thành đâu ra đấy.

Diệp Phàm là người đặc biệt nhất và cũng có tài năng nhất mà Lý Hoa từng gặp trong bao nhiêu năm qua, Chu Công nói hắn là "Thiên tuyển" quả nhiên có đạo lý.

Vừa rồi lúc ở ngoại thành, hai mũi tên Bạch Hồng của Diệp Phàm cũng đủ để thấy phán đoán cá nhân của hắn xuất sắc thế nào.

Lý Hoa không cần hỏi chi tiết cũng biết Diệp Phàm chắc chắn đã tính toán kỹ hơn mình tưởng.

Lý Hoa im lặng một lát rồi nói: "Cậu vẫn chưa trả lời câu hỏi của tôi." Diệp Phàm bật cười: "Sau khi gặp Lý Hiển, tôi sẽ nói chuyện với hắn vài câu, đến lúc đó sẽ là lúc cậu xuất hiện, đừng vội." Lý Minh Hoàn không biết Diệp Phàm im lặng nãy giờ là đang nghĩ gì, cậu không biết sự tồn tại của Lý Hoa, bèn rụt rè hỏi: "Diệp tiên sinh, sau này ngài định đi đâu?" Diệp Phàm cảm thấy hơi đau đầu, sao cứ người này đến người kia đều hỏi hắn có dự định gì, là không tin tưởng năng lực của hắn hay sao?

Hay là quá hứng thú với việc hắn làm?

Nhưng hắn không biểu lộ ra mặt, chỉ nói: "Tôi làm xong việc này sẽ rời khỏi kinh thành." Biểu cảm của Lý Minh Hoàn trông có vẻ tiếc nuối: "Ngài không định ở lại đây sao?

Người lợi hại như ngài, ở lại kinh thành chắc chắn có không gian phát triển rất lớn." Diệp Phàm lắc đầu: "Minh Hoàn, kinh thành không tốt đẹp như cậu tưởng tượng đâu.

Năm đó chẳng phải cậu cũng định rời khỏi kinh thành đi nơi khác sao?" Lý Minh Hoàn cũng đoán chuyện này không giấu được Diệp Phàm, vẻ mặt thoáng ngẩn ngơ, đáp: "Vốn là định như thế, nhưng em gái đã đi rồi, nên không còn suy nghĩ đó nữa." Diệp Phàm không biết an ủi thế nào, đành nói: "Không sao đâu Minh Hoàn, tôi đi đâu không quan trọng, tôi còn phải đi làm chuyện quan trọng hơn.

Sau này cậu cứ đi theo Lưu Lâm Sơn Lưu đại nhân, ông ấy sẽ bồi dưỡng cậu tử tế." Lý Minh Hoàn gật đầu.

Bọn họ đi vào từ cửa sau kinh thành, không gặp bất cứ dị thường nào, phảng phất như Lý Hiển vẫn chưa phát hiện ra vấn đề.

Nhưng để cho an toàn, Diệp Phàm vẫn cùng Lý Minh Hoàn dùng chướng nhãn pháp.

Bọn họ trở về số 81 kinh thành, đẩy cửa bước vào gian nhà chính của tứ hợp viện.

Diệp Phàm lôi từ trong tủ ra giấy vàng và chu sa, lại bắt đầu vẽ đủ loại bùa chú.

Lý Minh Hoàn tuy không nhận biết được, nhưng Lý Hoa nhờ trí nhớ siêu phàm cũng lờ mờ nhận ra, trong đó có Dẫn Lôi Phù, Dẫn Hỏa Phù, còn có đủ loại bùa khu tà trấn quỷ, thậm chí là bùa chiếu sáng.

Trình độ tinh thông của Diệp Phàm về phương diện này còn thâm sâu hơn hắn tưởng.

Lý Hoa nhướng mày hỏi: "Cho nên cậu thực sự xuất thân là Thổ phu tử (kẻ trộm mộ)?

Sao tôi cứ cảm thấy nhân tài như vậy mà đi làm nghề đó thì phí phạm quá nhỉ?" Thổ phu tử là một cách gọi khác của dân trộm mộ.

Diệp Phàm biết, nhưng không có dao động gì, giọng bình thản đáp: "Lý đại nhân lo xa rồi, tôi không hoàn toàn xuất thân từ Thổ phu tử, tôi là tay ngang thôi.

Hiện tại việc này tôi làm cũng không nhiều, hơn nữa tôi không làm chuyện xấu." Lý Minh Hoàn đứng bên cạnh xem nhưng không hiểu, bèn đứng một lúc rồi ra sân luyện kiếm, cậu hiện tại thực sự rất thích thanh Hiên Viên Kiếm kia.

Lý Hoa nói: "Thổ phu tử mà không làm chuyện xấu, cậu nói ra liệu có ai tin không?" Diệp Phàm lắc đầu: "Lý đại nhân, tôi đã nói tôi không phải xuất thân từ nghề này.

Tôi hiện tại không phải vì đảo đấu mà đảo đấu, cơ bản là có chuyện bắt buộc phải làm mới xuống hầm mộ." Hắn chỉ vào cuốn

"Cổ Kim Dị Văn" đặt trên bàn, Lý Hoa liền hiểu ra.

Ví dụ như chuyện về Côn Luân môn phái, Phượng Hoàng đồ đằng và Âm Dương Mộ, vì những thứ đó hắn mới xuống mộ.

Diệp Phàm vừa nói vừa vẽ xong một đống bùa, gấp gọn lại nhét vào túi áo cất giữ cẩn thận, trông có vẻ như công dụng của chúng không nhỏ.

Lý Hoa: "Không phải cậu thường không dùng thứ này với người thường sao?" Ở thời đại trước, xuống mộ không dễ dàng như vậy, phải nhờ vào đủ loại công cụ.

Nhưng hiện tại với võ giả siêu năng như Diệp Phàm, có pháp thuật, có phù chú, mọi chuyện đơn giản hơn nhiều.

Hiện tại bọn họ ngồi trong tứ hợp viện uống trà trò chuyện, không khí vui vẻ hòa thuận, nhưng Diệp Phàm biết, một hai ngày tới chắc chắn sẽ không thái bình, bởi vì Từ Long và Trương Đại Thụ đều đã chết.

Nhưng hắn trông chẳng có vẻ gì là lo lắng, vẫn tiếp tục ung dung trả lời câu hỏi của Lý Hoa.

Diệp Phàm nói: "Lý đại nhân, bảo cậu đừng vội, tôi có nói là định dùng thứ này đối phó với người thường đâu.

Tôi hiện tại chỉ giữ để dự phòng, đây là thứ tôi dùng để xuống mộ sau này." Diệp Phàm vẽ bùa xong, đứng dậy gọi Lý Minh Hoàn vào, bắt đầu dặn dò chuyện sau đó.

Lý Minh Hoàn vào phòng, Diệp Phàm trải tấm bản đồ phòng thủ hoàng cung ra, bắt đầu chỉ dẫn từng bước về phương vị và chi tiết bên trong.

Ngay cả Lý Hoa, người vô cùng quen thuộc với hoàng cung, cũng không biết sao hắn lại biết nhiều đến thế.

Cuối cùng Diệp Phàm nói: "Mười hai giờ trưa ngày kia, do cậu và Cẩm Y Vệ cùng nhau bao vây hoàng cung.

Nhớ kỹ, không được bỏ sót bất kỳ lối ra nào, đừng để Lý Hiển chạy thoát." Lý Minh Hoàn gật đầu: "Diệp tiên sinh, tôi hiểu rồi, tôi chắc chắn sẽ cùng thầy làm tốt việc này." Diệp Phàm hài lòng vỗ vai cậu.

Xong xuôi mọi việc, trời cũng đã tối, tối nay bọn họ cần nghỉ ngơi dưỡng sức, sau đó Diệp Phàm định tiếp tục nghiên cứu cuốn cổ tịch phong thủy kia.

Trong khi đó, tại một nơi khác trong phủ đệ hoàng cung, sắc mặt Lý Hiển lại không được tốt như vậy.

Đêm đã khuya nhưng hắn không hề buồn ngủ.

Hôm nay hai đội ngũ giao chiến ở ngoại thành không một ai sống sót trở về.

Sau đó hắn đặc biệt phái người đi điều tra mới biết, Từ Long và Trương Đại Thụ đều đã bỏ mạng ở đó.

Thuộc hạ nói có lẽ là đồng quy vu tận, nhưng Lý Hiển chỉ nhìn qua ảnh chụp hiện trường là biết tuyệt đối không thể nào.

Hai người đó đều bị một kích mất mạng, bị thứ gì đó xuyên từ thái dương vào, có thể là đạn, cũng có thể là tên, nhưng cao thủ như vậy ở kinh thành không thể có quá vài người.

Đám Thanh Long, Bạch Hổ, Chu Tước, Huyền Vũ cũng đều mất tích, bặt vô âm tín.

Tình huống quỷ dị như vậy, Lý Hiển chỉ nghĩ đến một khả năng: có một cao thủ đang âm thầm thao túng tất cả, kẻ đó đoạt được tình báo hữu hiệu, sau đó chạy tới ngoại thành, dùng sức một người xử lý cả Từ Long lẫn Trương Đại Thụ.

Vậy người này, ngoài Diệp Phàm ra, còn có thể là ai?

Sắc mặt Lý Hiển càng lúc càng khó coi.

Gần đây người của hắn đều bị phái đi đánh trận, làm cho cả kinh thành không được yên ổn, mà người bên cạnh hắn càng lúc càng ít, hiện tại lại không tìm ra nổi một thuộc hạ đáng tin cậy.

Đối với hắn, việc này còn đáng sợ hơn cả bị tước quyền lực, gần như là một đòn hủy diệt, phảng phất như trong bóng tối có kẻ đang từng chút từng chút một lấy đi những quân cờ trong tay hắn.

Sáng ngày thứ ba, Lý Minh Hoàn quay trở lại Cẩm Y Vệ.

Lý Hiển vẫn chưa hạ văn bản truy nã cậu, nên trên danh nghĩa cậu vẫn là người của Cẩm Y Vệ, hơn nữa còn là đồ đệ yêu quý của Lưu Lâm Sơn.

Lưu Lâm Sơn thấy cậu trở về, đương nhiên là vừa mừng vừa sợ.

Lưu Lâm Sơn bước tới ôm Lý Minh Hoàn một cái, thì thầm vào tai cậu: "Mấy ngày nay con vẫn luôn ở cùng Diệp tiên sinh sao?" Câu nói này của ông giống như ám hiệu, Lý Minh Hoàn lập tức hiểu ý.

Diệp Phàm chắc chắn đã sớm tìm gặp Lưu Lâm Sơn và đạt được thỏa thuận nào đó, hiện tại bọn họ xác thực là người một nhà.

Chương 1164

Thế là Lý Minh Hoàn yên tâm, gật đầu: "Thầy, Diệp tiên sinh đã nói cho con biết tất cả, con hiện tại muốn hợp tác với ngài ấy." Lưu Lâm Sơn đưa cậu về nha môn: "Diệp tiên sinh quả thực cao kiến, ta cũng đã đàm phán xong với cậu ấy rồi." Tranh thủ lúc hai người họ mật đàm chi tiết kế hoạch, lực lượng chủ lực của Cẩm Y Vệ đã được triệu hồi toàn bộ, hiện tại đang âm thầm tập kết trong nha môn, chờ Lưu Lâm Sơn ra lệnh một tiếng sẽ lấy danh nghĩa hộ vệ Chấp chính quan tiến về hoàng cung.

Bọn họ chỉnh trang chờ đợi ám hiệu của Diệp Phàm.

Cùng lúc đó, Diệp Phàm che mặt, ẩn thân trong chướng nhãn pháp, đã đứng trên góc tường thành hoàng cung.

Lý Hiển đang ở trong chính điện xem lại băng ghi hình giám sát thời gian qua, nhưng dù hắn có xem đến bao giờ cũng sẽ không thấy được chút manh mối nào về Lý Hoa và Diệp Phàm.

Đây vốn là một ván cược không công bằng, dường như chính vì bên phía Lý Hoa có thêm biến số lớn nhất là Diệp Phàm, nên cục diện ngay từ đầu đã nghiêng hẳn về một phía.

Lý Hiển càng xem càng thấy tâm phiền ý loạn.

Hiện tại cách giờ Ngọ chưa đến mười phút, hắn vừa ăn xong cơm trưa, lần cuối cùng gặp thị vệ của mình là nửa tiếng trước.

Lý Hiển gõ vào chiếc chuông gọi người bên cạnh khung cửa, thử gọi thị vệ hoặc thuộc hạ tới.

Qua mười mấy giây, quả nhiên có một thị vệ dáng người cao gầy mặc đồ đen bước vào, bước chân rất nhẹ, rất có khí thế.

Hắn không che mặt, nhưng mạc danh kỳ diệu lại không nhìn rõ dung mạo.

Lý Hiển càng thêm phiền toái, thuận miệng hỏi: "Tình hình bên ngoài thế nào rồi?

Có kẻ khả nghi nào xuất hiện không?" Thị vệ trả lời với giọng điệu không nhanh không chậm: "Bẩm báo đại nhân, không hề phát hiện bất cứ dị thường nào.

Hôm nay trời quang mây tạnh, thích hợp xuất hành, thích hợp giao du." Lý Hiển nhíu mày: "Ngươi nói cái gì?" Thuộc hạ do hắn huấn luyện đều răm rắp nghe lời, bảo nói gì thì nói nấy, căn bản sẽ không nhiều lời một câu, càng không nói mấy lời thừa thãi.

Mà tên này hiện tại không những nói lời vô dụng, giọng điệu còn vô cùng kỳ quái.

Lý Hiển đột nhiên phản ứng lại điều gì đó, mạnh mẽ lùi lại một bước dài, rút thanh Thiên Tử Kiếm đặt trên bàn ra, chĩa vào người kia: "Ngươi rốt cuộc là ai?

Trà trộn vào đây từ lúc nào?!" Tên thị vệ từ từ cúi đầu, hành lễ một cái: "Đại nhân, tôi là một trong những hộ vệ của ngài, năm ngoái vừa mới tới, tôi tên Chu Tiểu Ngũ, nhà ở vùng Hà Tây." Giọng điệu của hắn vô cùng bình tĩnh, chẳng khác nào đang niệm kinh, suýt chút nữa khiến Lý Hiển nổi điên.

Hắn trực tiếp đẩy tên kia ra, chạy ra khỏi cửa điện, thấy bên ngoài trống huơ trống hoác, căn bản không có bất kỳ hộ vệ nào!

Nhưng hắn nhớ rõ ràng trước buổi trưa, hắn tuyệt đối đã bố trí rất nhiều hộ vệ ở đây mới đúng!

Lý Hiển quay đầu lại chất vấn kẻ kia: "Nói thật đi, ngươi là ai, nếu không ta sẽ giết ngươi!" Tên hộ vệ thẳng người dậy, rốt cuộc

cũng ngẩng đầu để hắn nhìn rõ mặt, nhưng thậm chí không đợi Lý Hiển nói thêm câu nào, trước mặt hắn đã xuất hiện một lá bùa.

Giây tiếp theo hỏa quang bùng lên, hất văng cả người Lý Hiển ra ngoài!

Thanh Thiên Tử Kiếm đẹp như bình hoa di động kia cũng tuột khỏi tay hắn.

Lý Hiển miễn cưỡng nén đau bò dậy, nhìn kẻ kia: "Ngươi... ngươi cư nhiên lại quay về?

Ngươi vào bằng cách nào?

Bọn họ đều..." Diệp Phàm chỉ cười ôn hòa, vẫn là dáng vẻ vô cùng ung dung, cả người mười phần tiêu sái.

Theo lời tự nhận xét của hắn thì trộm mộ không có khí độ như vậy, hắn là người nghiên cứu phong thủy.

Diệp Phàm đi thẳng vào vấn đề: "Tôn kính bệ hạ, hôm nay tôi tới là để đòi lại công đạo cho vạn dân.

Sao nào, ngài tự mình chọn đi, thoái vị nhượng hiền, hay là để tôi 'mời' ngài ra khỏi kinh thành?" Lý Hiển run rẩy đứng dậy, cuối cùng cũng hiểu hắn đến đây làm gì.

Kẻ này quả nhiên đến để lôi hắn xuống khỏi vị trí này.

Chính là hắn đã giết Từ Long, Trương Đại Thụ, nhổ đi tất cả những người đắc lực bên cạnh Lý Hiển, giờ lại còn có thể lặng lẽ lẻn vào hoàng cung, xử lý toàn bộ thủ vệ.

Hắn với vẻ mặt dữ tợn nói: "Ngươi đợi đấy, Cẩm Y Vệ biết tin sẽ lập tức..." Kết quả lời hắn còn chưa nói hết, Diệp Phàm lại kẹp một lá bùa vẽ chu sa, dán lên miệng. "Alo, Lưu đại nhân phải không?

Tôi là Diệp Phàm.

Tới đi, trong vòng ba phút, bao vây toàn bộ hoàng cung, đến một con ruồi cũng không được để bay vào." Cứ như đang gọi điện thoại, nhưng Diệp Phàm rõ ràng không có bất kỳ thiết bị điện tử nào, bởi hắn biết hoàng cung đã đặc biệt chặn tín hiệu bên ngoài.

Đầu bên kia lập tức truyền đến giọng nói của Lưu Lâm Sơn: "Đã rõ, Diệp tiên sinh, Cẩm Y Vệ tức tốc xuất phát." Lý Hiển cả người ngây dại. "Loạn thần tặc tử, loạn thần tặc tử, các ngươi đều là lũ loạn thần tặc tử phạm thượng!" Hắn còn muốn phản kháng, nhặt thanh Thiên Tử Kiếm chém về phía Diệp Phàm.

Tuy nhiên Diệp Phàm tùy tiện gạt thanh kiếm của hắn ra, vươn tay bóp chặt cổ hắn chỉ bằng một tay.

Lý Hiển nhìn thấy gương mặt tuấn mỹ của người thanh niên kia không có bất kỳ biểu cảm nào, giống như một vị thiên thần lạnh lùng.

Diệp Phàm nói từng chữ một: "Tám nghìn tám trăm chiếc bàn Bát Tiên, vạn vạn dân chúng, là máu thịt của dân...

Còn có những năm qua, bạo chính của ngươi, tất cả những gì ngươi làm, ngươi lạm sát vô tội, sớm muộn gì cũng có một ngày phải trả lại nguyên vẹn cho ngươi!" Giọng điệu của hắn khá lạnh nhạt, dường như chuyện không liên quan đến mình, nhưng Lý Hiển có thể nghe ra, loại giọng điệu này chính là khi một người chán ghét kẻ khác đến cực hạn mới sử dụng.

Giây tiếp theo, Diệp Phàm tung một cước, trực tiếp đá hắn ngã lăn ra đất.

Hắn không phải người thường, sức mạnh cú đá này cực lớn, Lý Hiển lập tức suýt bị chấn động não.

Lúc đó hắn hôn hôn trầm trầm, chỉ thấy Diệp Phàm lấy từ trong người ra một tập văn kiện, cứa ngón tay hắn, bắt hắn ấn dấu tay.

Sau khi Lý Hiển tỉnh táo lại, theo bản năng vung tay định mở tập văn kiện đó ra, nhưng tốc độ Diệp Phàm rất nhanh, trực tiếp thu hồi văn kiện, từ trên cao nhìn xuống hắn. "Bệ hạ, từ khoảnh khắc này, vương triều của ngài đã không còn thuộc về ngài nữa.

Hiện tại tôi có thể phái người đưa ngài ra khỏi thành, đưa đến một nơi mà cả đời không ai tìm thấy ngài, ngài tốt nhất đừng phản kháng." Nhưng người như Lý Hiển làm sao có thể cam tâm tình nguyện?

Văn kiện kia là chiếu thư thoái vị Diệp Phàm đã soạn sẵn, chỉ chờ Lý Hiển ký tên ấn tay là lập tức có hiệu lực, bên trên ghi rõ nhường ngôi cho Lý Hoa.

Lý Hiển càng không thể nhường.

Hắn nay đã cùng đường mạt lộ, bèn định liều chết một phen.

Diệp Phàm thấy hắn móc từ trong túi áo ra thứ gì đó, hình như là một viên thuốc, nhét thẳng vào miệng.

Diệp Phàm sững người, muốn lao tới ép hắn nhổ ra, nhưng đã quá muộn.

Giây tiếp theo mắt Lý Hiển bắt đầu lồi ra ngoài, sau đó há to miệng.

Lý Hoa nói: "Thời cơ còn chưa tới sao?

Nhanh, Hải Long Châu!" Khoảnh khắc đó, không chỉ Diệp Phàm mà cả Lý Hoa đều cảm nhận được một cỗ tà khí quỷ dị.

Lý Hiển dường như đang từ từ biến thành một loại tà túy quỷ quái.

Nhưng Lý Hoa rất chắc chắn, người trong hoàng thất bọn họ không ai nghiên cứu sâu về phong thủy, người kiến thức rộng như hắn còn không có, Lý Hiển lại càng không thể có.

Vậy thì chỉ có một khả năng: trong hoàng cung, vào lúc bọn họ không biết, đã có một thầy phong thủy tới.

Kẻ này không biết đã nói gì với Lý Hiển và đưa cho hắn viên thuốc này.

Nhưng tên thầy phong thủy này đến từ khi nào, vì sao lại tìm Lý Hiển, bọn họ hoàn toàn không biết.

Giây tiếp theo, cơ thể Lý Hiển loạng choạng đứng dậy.

Chương 1165

Diệp Phàm biết từ giờ phút này hắn đã không còn là Lý Hiển nữa mà hoàn toàn là một kẻ khác.

Chó cùng rứt giậu, hậu quả lớn hơn hắn tưởng một chút.

Hắn thấy nhãn cầu Lý Hiển trắng dã, máu từ từ chảy xuống, móng tay dài ra vô hạn, da trên người dần lật lên thành hình vảy cá.

Hắn dường như đang dần biến thành một con lệ quỷ.

Diệp Phàm nhíu mày, cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, hơi kỳ quái.

Người như Lý Hiển theo lý thuyết nếu còn một chút khả năng thì sẽ không dễ dàng bỏ qua cơ hội vinh hoa phú quý, cam tâm tình nguyện biến thành lệ quỷ.

Trừ khi có người nói gì đó với hắn, ví dụ như viên thuốc kia không có ảnh hưởng gì, ngược lại sẽ giúp hắn có pháp lực, biến thành võ giả siêu năng chẳng hạn.

Nếu như vậy, Lý Hiển có lẽ sẽ đồng ý làm liều.

Nhưng đối phương nhất định là một thầy phong thủy tà ác, không thể làm chuyện tốt gì, chắc chắn cũng dùng thủ thuật lừa gạt để khiến hắn tin tưởng.

Diệp Phàm mạc danh kỳ diệu nhớ tới môn phái Côn Luân và Cổ Hà, còn cả những tà thuật quỷ dị giấu nơi sâu trong dãy núi, dùng trên người ai cũng đều cực kỳ ác liệt.

Lý Hoa thúc giục: "Cậu còn ngẩn ra đó làm gì?

Nhanh lên, không còn thời gian đâu, tôi và cậu cùng đối phó hắn!"

Con lệ quỷ kia còn đang loạng choạng như tìm phương hướng.

Diệp Phàm thở dài, không còn cách nào khác, hắn lấy từ trong ba lô ra Hải Long Châu.

Viên ngọc màu xanh u làm phát sáng lấp lánh, vừa nhìn đã biết là bảo vật, là loại bảo bối hiếm thấy trên đời, trong nháy mắt thu hút cả sự chú ý của tà túy.

Hải Long Châu được pháp lực của Diệp Phàm treo lơ lửng giữa không trung.

Diệp Phàm kết ấn bằng hai tay, lẩm nhẩm một câu chú văn, đánh một đạo bạch quang vào trong Hải Long Châu.

Giây tiếp theo, Hải Long Châu bắt đầu tỏa ra ánh sáng lam trắng đan xen, bao bọc lấy cả người Diệp Phàm.

Sau đó phía sau bóng lưng hắn, từ từ hiện ra hình dáng của một người khác.

Người đó ban đầu là một hư ảnh, nhưng khi ánh sáng của Hải Long Châu dần bị hắn hấp thụ, hư ảnh từ từ biến thành thực thể.

Một lát sau, một thanh niên khác trực tiếp từ giữa không trung rơi xuống.

Diệp Phàm cảm thấy người mình nhẹ bẫng, tim như hẫng một nhịp.

Sức mạnh và hồn phách của Lý Hoa đều đã biến mất khỏi người hắn, có một khoảnh khắc hắn thậm chí đột nhiên tối sầm mắt, ngực đau nhói.

Lý Hoa lần này đã ở ngay bên cạnh, ân cần đỡ hắn một cái, không để hắn ngã xuống.

Diệp Phàm quay đầu nhìn, Lý Hoa cuối cùng đã tái tạo lại thân thể,

hiện tại bọn họ không cần dùng chung một hình dáng nữa.

Sau đó hai người họ cùng nhìn về phía con lệ quỷ đang loạng choạng lao tới.

Lý Hoa đưa tay chắn trước mặt Diệp Phàm, một quả cầu pháp thuật màu xanh lam bắn ra, trong nháy mắt hất văng lệ quỷ.

Nhưng nó cư nhiên không hề hấn gì.

Diệp Phàm đã rất lâu không gặp đối thủ khó nhằn như vậy.

Trước đây thủ hạ của Lý Hiển cơ bản đều là thùng rỗng kêu to, không chịu nổi đòn, lần dùng tên Bạch Hồng kia đã là lần hắn ra tay mạnh nhất rồi.

Nhưng lần này dường như còn khó chơi hơn bình thường.

Lý Hoa không quay đầu lại.

Có vẻ cậu ta thích ứng với thân thể mới rất thuận tay, tóc đen bị gió cuốn bay, dáng vẻ như một phiên phiên công tử, nhưng giọng điệu lại chẳng tao nhã chút nào.

Cậu ta hỏi: "Cậu có nhìn ra gì không?

Đây rốt cuộc là cái thứ gì?

Cậu không phải làm nghề này sao?" Diệp Phàm vốn đứng sau lưng cậu ta, vừa rồi Lý Hoa mới tách ra, phảng phất như hồn phách cũng bị kéo đi một phần, Diệp Phàm không ngờ Hải Long Châu còn có tác dụng phụ này, khiến hắn trực tiếp mềm nhũn chân tay một lúc.

Võ giả siêu năng cường đại như hắn mà còn bị tác dụng phụ mạnh thế này, huống chi là người bình thường như A Doanh năm xưa, có thể thấy Hải Long Châu cũng chưa chắc đã là thứ tốt lành gì.

Diệp Phàm vừa nghĩ vừa tranh thủ lúc Lý Hoa đối đầu với lệ quỷ để điều hòa nội tức, tránh lát nữa xảy ra chuyện lại lăn ra ngất.

Kết quả vừa mới hoàn hồn thì nghe Lý Hoa hỏi một câu như vậy.

Diệp Phàm không thích cảm giác đứng sau lưng được người khác bảo vệ, điều chỉnh xong liền bước thẳng tới cạnh Lý Hoa.

Thị lực của hắn vượt xa người thường, không có người chắn tầm nhìn lại càng dễ quan sát con lệ quỷ kia.

Hắn vừa nhìn những vảy cá kỳ quái trên người tà túy, vừa mặt không đổi sắc nói: "Tôi đã nói tôi không làm nghề này, tôi là người tốt.

Cậu xem cái gã hạ độc cho hắn có phải người tốt không?

Hơn nữa tôi là xem phong thủy trong mộ, sẽ không dùng thứ này lên người sống." Hắn nói thật, nhưng không đợi Lý Hoa phản hồi, tà túy đột nhiên tăng tốc lao về phía bọn họ.

Móng vuốt của nó như gai thép, nhắm thẳng bọn họ mà đâm tới.

Bị đâm trúng chắc chắn sẽ xuyên thấu, Diệp Phàm trực tiếp nghiêng người né tránh, rút dao găm chém một nhát.

Kết quả dao găm và móng vuốt va chạm phát ra tiếng kim loại chói tai, tóe cả tia lửa, móng vuốt kia vẫn không hề sứt mẻ.

Diệp Phàm hơi bất ngờ.

Con dao găm này là đồ tốt, là một pháp khí đặc biệt lợi hại, lực hắn dùng vừa rồi cũng không nhẹ, không hề nương tay, độ cứng ngang ngửa với nó thật hiếm thấy.

Còn bên phía Lý Hoa, cậu ta trực tiếp phất tay áo, không dùng phương thức của thầy phong thủy mà dùng cách riêng để kháng cự.

Trước mặt cậu ta xuất hiện một tấm khiên tròn màu xanh lam do pháp thuật tạo thành, chặn đứng móng vuốt đen sì kia.

Thiết trảo đập mạnh lên khiên tròn, cư nhiên chấn cho Lý Hoa phải lùi lại một bước.

Tà túy này đối mặt với hai võ giả siêu năng có thể coi là mạnh nhất thế giới mà lại đánh ngang ngửa, còn có thế dĩ nhất địch nhị, quả là tà môn. "Không ổn, Lý đại nhân, thầy phong thủy đưa thuốc cho hắn tuyệt đối không phải người thường!" Diệp Phàm lộn người ra xa vài mét, hét lớn với Lý Hoa.

Lý Hoa cũng lùi lại: "Cái này tôi nhìn ra được, không cần cậu nói!

Cậu nói điểm gì hữu dụng đi!" Diệp Phàm tạm thời không lo được nhiều thế, móc từ trong ngực ra hai lá bùa.

Lá thứ nhất kẹp trong tay, một con hỏa long bàng bạc bay lên không trung, lao về phía tà túy.

Chiêu Dẫn Hỏa Phù này luôn rất hiệu quả với bất kỳ tà túy nào vì dương khí vượng, lửa cháy mạnh, khắc chế mọi thứ âm khí nặng nề.

Tà túy tạm thời bị chặn lại.

Lá bùa thứ hai được hắn đưa lại gần miệng, truyền tin ra ngoài: "Lưu đại nhân, Minh Hoàn, canh giữ bên ngoài, tuyệt đối đừng để ai vào!

Tuyệt đối không!

Chương 1166

Canh giữ cho kỹ!" Có lẽ do giọng điệu hắn quá cấp bách, âm thanh lại lớn, giọng suýt vỡ, nên Lý Minh Hoàn bao lâu nay chưa từng thấy hắn hỏa tốc như vậy, rất lo lắng cho an nguy của hắn.

Tiếng Lý Minh Hoàn truyền lại: "Diệp tiên sinh, xảy ra chuyện gì rồi?

Ngài có gặp nguy hiểm không?

Cần chúng tôi vào cứu ngài ngay không?" Diệp Phàm khựng lại, ổn định giọng điệu, đáp: "Không, không cần, nghe tôi, các người đừng vào, canh giữ bên ngoài, tuyệt đối đừng vào." Hắn biết Lý Minh Hoàn tuy trẻ tuổi nhưng Lưu Lâm Sơn thâm mưu viễn lự, có ông ấy ngăn cản, Lý Minh Hoàn cũng không dễ xúc động.

Nói xong câu đó, hắn trực tiếp ngắt kết nối lá bùa thông tin.

Đây cũng là một cách dùng Thiên Lý Truyền Âm, vốn thầy phong thủy không dùng thế này, là trò Diệp Phàm tự sáng tạo.

Hắn dự cảm đây có thể là một trận đánh ác liệt, hoặc dù thế nào cũng phải chu toàn một chút.

Bởi vì hắn hẹn với Lưu Lâm Sơn là trong hai nén nhang sẽ giải quyết xong việc, sau hai nén nhang Lưu Lâm Sơn sẽ tự mình dẫn người vào cung tiếp quản sự vụ.

Nhưng hiện tại xem ra, Diệp Phàm không chắc hắn và Lý Hoa có thể xử lý tà túy này trong hai nén nhang hay không, nên hắn đổi chiến thuật, bảo Lý Minh Hoàn đừng vào nữa.

Hắn vừa ngắt cuộc gọi, giây tiếp theo Dẫn Hỏa Phù hết thời gian tự tắt.

Vảy trên mặt tà túy mang khuôn mặt Lý Hiển đã biến thành màu đen đỏ, nhưng vẫn không hề hấn gì.

Lý Hoa rít lên một tiếng, dường như chợt nhớ ra điều gì, đột nhiên nói: "Diệp Phàm, cậu có thấy thứ này rất giống con tà túy chúng ta gặp trong Âm Dương Mộ không?

Vảy của nó... giống hệt áo giáp của con đó." Diệp Phàm ban đầu không nghĩ tới, nhưng Lý Hoa nhắc vậy, hắn đột nhiên liên hệ được hai tà túy tưởng chừng không liên quan này lại với nhau.

Lý Hoa nói tiếp: "Vừa đánh vừa nói chuyện đi, nó lao tới rồi." Con tà túy quỷ dị lại xông tới, vảy trên người dựng ngược lên vô cùng đáng sợ.

Diệp Phàm và Lý Hoa trước đó dùng chung một thân thể, tuy chưa từng phối hợp chiến đấu nhưng hiển nhiên độ ăn ý rất tốt.

Bọn họ mỗi người lùi về một bên, tà túy vồ hụt, quay đầu nhìn hai cái rồi lao về phía Diệp Phàm.

Diệp Phàm trở tay kẹp một lá Dẫn Hỏa Phù, lửa bùng lên ép lui tà túy.

Thế là thứ đó lại quay đầu vồ lấy Lý Hoa.

Lý Hoa không biết dùng phương pháp của thầy phong thủy, trực tiếp tụ một luồng pháp lực, một thanh trường kiếm được cụ thể hóa trong tay cậu ta.

Thanh kiếm này của Lý Hoa trông còn khí thế hơn thanh Thiên Tử Kiếm của Lý Hiển.

Cậu ta chém một nhát ngay đầu tà túy, nhưng lớp vảy kia cứng như áo giáp, đánh không thủng.

Giây tiếp theo, tà túy há miệng, phun ra một mũi tên máu đen!

Tuy nhiên phản ứng của Lý Hoa cực nhanh, pháp thuật khiến sức mạnh cơ bắp cậu ta cũng cực lớn, cậu lập tức hoành kiếm đỡ.

Mũi tên máu rơi trên lưỡi kiếm, phát ra tiếng ăn mòn xèo xèo, lưỡi kiếm trong nháy mắt bị đen đi một mảng.

Sắc mặt Diệp Phàm biến đổi, lập tức rút súng từ thắt lưng, không lắp giảm thanh, bóp cò bắn một phát!

Hắn không quản được nhiều đến thế nữa, đằng nào bên ngoài cũng có người của Lưu Lâm Sơn canh giữ.

Diệp Phàm khẩn trương bắn tiếp phát súng thứ hai, thứ ba.

Những viên đạn bí ngân liên tiếp bay ra, viên nào cũng găm thẳng vào hậu tâm của con tà túy.

Cuối cùng, lớp vảy kia cũng bị uy lực khổng lồ của đạn bí ngân hất tung.

Con tà túy loạng choạng quay đầu lại, thống khổ ngửa mặt lên trời gào thét. "Đây là một cú lừa!" Diệp Phàm bình tĩnh hét lên với Lý Hoa. "Gã thầy phong thủy đó chắc chắn đã nói gì đó với Lý Hiển, nhưng hắn không nói thật.

Vì vậy Lý Hiển mới tin hắn mà uống thứ thuốc đó.

Hơn nữa, đạo huyết tiễn này, thứ bên trong nó giống hệt với thứ trong Âm Dương Mộ!" Lý Hiển sau khi uống thứ thuốc kỳ quái kia liền biến thành tà túy, trên người không chỉ xuất hiện lớp áo giáp vảy rồng tương tự tà túy trong Âm Dương Mộ, mà còn sở hữu năng lực tương đương. "Điều này nói lên cái gì?" Lý Hoa vẩy sạch vết máu trên kiếm, thanh kiếm lại trở nên sáng loáng.

Cậu ta lạnh lùng nói: "Nói lên rằng tà túy trong Âm Dương Mộ và thứ này cùng một giuộc, thậm chí có khả năng đều vì cùng một nguyên nhân mà biến thành như vậy?

Cậu có phải định nói cái này không?" Diệp Phàm gật đầu: "Đó chính là giả thiết của tôi.

Nhưng chúng ta đều đã xem đoạn video đó, bất kể là do ai lưu lại, Tống Hà Ngọc hay chính bản thân Cổ Hà, chúng ta đều biết ngôi mộ này là do Cổ Hà giở trò.

Vậy thì thứ này, con tà túy này, liệu có khả năng cũng là âm mưu của Cổ Hà?

Hoặc nói cách khác, là âm mưu của phái Côn Luân." Họ vừa trao đổi vừa di chuyển để thay đổi vị trí.

Diệp Phàm lấy ra hai lá bùa, kích hoạt Thiên Lôi Địa Hỏa Phù.

Tiếng sấm và ánh lửa đan xen vào nhau, bao vây con tà túy vào giữa.

Lý Hoa vung ra ba đạo kiếm khí, kiếm khí hòa vào trong tiếng sấm, uy lực tăng lên gấp bội.

Cậu ta nói: "Nhưng cậu có từng nghĩ, nếu Tống Hà Ngọc và Cổ Hà là quan hệ hợp tác, tại sao bà ta lại phải ghi lại những việc Cổ Hà làm?

Chẳng lẽ bà ta không biết ngôi mộ này có khả năng sẽ bị trộm sao?" Diệp Phàm lắc đầu: "Họ có thể là quan hệ hợp tác, nhưng Tống Hà Ngọc chưa chắc đã tin tưởng Cổ Hà.

Hoặc có lẽ bà ta cũng cảm thấy làm như vậy quá ác độc, muốn công bố tội hành của Cổ Hà để người đời sau trừng phạt hắn." Lý Hoa cảm thấy suy nghĩ của hắn hơi ngây thơ, nhưng dường như đó cũng là một khả năng.

Nhưng Cổ Hà đã là người của ba trăm năm trước, làm sao hắn có thể hiện tại vẫn còn sống?

Chẳng lẽ là hậu nhân của hắn?

Nhưng sao có thể trùng hợp đến thế?

Bọn họ vừa từ Âm Dương Mộ đi ra, đúng lúc muốn tìm Lý Hiển để giải quyết ân oán, thì Lý Hiển lại uống thứ đồ mà hậu nhân Cổ Hà đưa cho, rồi tấn công bọn họ.

Con tà túy mang gương mặt Lý Hiển dường như cuối cùng cũng bị Thiên Lôi Địa Hỏa Chú cộng thêm kiếm khí của Lý Hoa làm bị thương.

Động tác của nó trở nên chậm chạp, trên người cũng bắt đầu rỉ máu từng chút một.

Máu chảy càng lúc càng nhiều.

Đợi đến khi sấm sét và ngọn lửa cháy hết, con tà túy toàn thân đã biến thành một màu đen kịt.

Dễ đối phó hơn so với tưởng tượng của hắn.

Có lẽ kẻ đưa thuốc cho Lý Hiển không ngờ đối thủ tìm đến lại là loại cao thủ như Diệp Phàm, nên không làm cho Lý Hiển trở nên quá mức lợi hại.

Cũng có khả năng là sức mạnh bản thân của Lý Hiển không đủ mạnh.

Diệp Phàm đột nhiên nghĩ, nếu là siêu năng võ giả như hắn và Lý Hoa uống thứ thuốc đó hóa thành tà túy, thì sẽ biến thành cái thứ gì?

Hắn lắc đầu, không nghĩ đến những vấn đề kỳ quái này nữa mà trực tiếp lao đi, vừa chạy vừa rút con dao găm bên hông ra.

Chương 1167

Tìm đúng khe hở trên lớp vảy tà túy bị sấm sét đánh nứt, hắn đâm mạnh vào.

Con dao găm này cũng là chất liệu đặc thù, kiên cố không gì phá nổi, chém sắt như chém bùn, ngay cả áo giáp và huyền thiết cũng có thể trực tiếp chém mở, hơn nữa lưỡi dao cực khó bị cùn, là bảo bối hiếm có.

Sức mạnh của Diệp Phàm cực lớn, nhát dao đó đâm sâu vào trong.

Con tà túy lập tức bị đau đến mức suýt nhảy dựng lên.

Ở khoảng cách gần như vậy, Diệp Phàm nhìn thấy nhãn cầu của con tà túy đã hoàn toàn trắng dã.

Diệp Phàm không quản nhiều như vậy, tay trái ngay lập tức rút súng, dí vào trán tà túy rồi xả hết toàn bộ đạn còn lại trong băng, động tác cực kỳ thành thạo.

Con tà túy lảo đảo hai cái rồi từ từ ngã xuống.

Lý Hoa từ phía sau đi tới, làm hành động bổ nhát dao cuối cùng để nhổ cỏ tận gốc.

Cậu ta dùng thanh trường kiếm đặc thù kia, một nhát chém bay đầu lâu tà túy.

Diệp Phàm còn dứt khoát hơn.

Sau khi Lý Hoa chém đầu tà túy, hắn trực tiếp trở tay dán một lá Dẫn Hỏa Phù lên ngực cái xác, sau đó vẫy tay với Lý Hoa.

Lý Hoa hiểu ý hắn, hai người cùng nhau lùi lại vài bước.

Diệp Phàm búng tay một cái, Dẫn Hỏa Phù lập tức bùng cháy trên

thi thể Lý Hiển.

Ngọn lửa cháy suốt năm phút đồng hồ, thiêu cái xác thành than, hoàn toàn dập tắt khả năng khởi thi (xác chết vùng dậy).

Diệp Phàm thở phào nhẹ nhõm, đi về phía Lý Hoa.

Lý Hoa nhìn đống tro tàn kia một cái, trường kiếm trên tay dần dần biến mất: "Không khó đối phó lắm, nhưng đó là đối với hai chúng ta thôi.

Nếu đổi là người khác, thì đúng là thứ đòi mạng." Diệp Phàm gật đầu, tán đồng quan điểm của cậu ta: "Khó nói lắm, có thể tên thầy phong thủy kia nghĩ rằng đối thủ sẽ không phải là chúng ta.

Nhưng tôi vừa nghĩ kỹ lại, chuyện này còn mấy điểm nghi vấn." Lý Hoa nhìn sắc trời: "Cậu nói đi, tôi nghe đây." Diệp Phàm ngồi xổm xuống, dùng dao găm gạt gạt vài mảnh vảy còn sót lại trên thi thể: "Lý đại nhân, cậu thấy đây là vảy rắn hay vảy cá?" Lý Hoa nhíu mày: "Có gì khác biệt sao?

Hai thứ đó, đằng nào đối với con quái này cũng chỉ là thứ bên ngoài dùng để phòng ngự." Diệp Phàm nói: "Cậu nói đúng, nhưng loại vảy này không phải vảy rắn cũng chẳng phải vảy cá.

Cấu tạo của nó rất kỳ lạ, dường như không phải thứ tồn tại trong thường thức của con người, bản thân nó thuộc về tà túy." Lý Hoa không phải người trong nghề phong thủy, nghe không hiểu ý hắn: "Ý cậu là cái vảy này tự mọc ra trên người tà túy, là thi lân (vảy xác chết)?" Lần này Diệp Phàm mang theo đầy đủ đồ nghề.

Để Lý Hoa hiểu, hắn lấy cuốn "Cổ Kim Dị Văn" từ trong balo ra, lật đến một trang cho Lý Hoa xem.

Trang đó thuộc mục ghi chép về vu cổ thuật vùng Tương Tây, bên trên vẽ một loại vảy quỷ dị, tương tự như thứ trên người tà túy,

dường như được làm bằng bạc, trông vô cùng đặc biệt.

Diệp Phàm nói: "Vừa khéo tôi đọc được ghi chép trên này.

Loại vảy quỷ này là thứ sẽ xuất hiện trên bề mặt cơ thể của một số lệ quỷ nằm trong quan tài ở mộ thất, bản thân nó chính là vật của tà túy." Lý Hoa gật đầu: "Rồi sao, điều này đại biểu cho cái gì?" Diệp Phàm đứng dậy, như có điều suy nghĩ: "Tôi cảm giác chúng ta... hoặc là chính bản thân tôi dường như đã vô tình bước vào một âm mưu.

Cậu nghĩ xem, chúng ta vừa mới vào Âm Dương Mộ, tra ra chuyện của Cổ Hà, sau đó, tà thuật tương tự của phái Côn Luân liền tìm tới cửa." Tình huống này rất dễ khiến người ta liên tưởng rằng đây là một cái bẫy.

Hơn nữa âm mưu này kéo dài suốt ba trăm năm.

Có lẽ do hắn vô tình xông vào Âm Dương Mộ khiến đối phương để mắt tới, cũng có khả năng âm mưu này đã tồn tại từ sớm.

Bất luận là tình huống nào, Diệp Phàm đều không thể đứng ngoài cuộc được nữa.

Lý Hoa không phải thầy phong thủy, chuyện này hắn không nhắm vào cậu ta.

Chẳng lẽ do Diệp Phàm lấy đi Hải Long Châu nên Cổ Hà tức giận?

Hắn đột nhiên có một ý nghĩ hoang đường.

Diệp Phàm hỏi: "Liệu có khả năng nào Cổ Hà hiện tại vẫn còn sống không?

Có lẽ hắn chính là kẻ đưa thuốc cho Lý Hiển.

Đối với loại thầy phong thủy như hắn, việc này rất dễ dàng." Lý Hoa lắc đầu: "Cậu đùa gì vậy, Cổ Hà là người của ba trăm năm trước,

không ai có thể sống lâu đến thế, trừ phi Phượng Hoàng Đồ Đằng có thể giúp hắn trường sinh bất lão." Diệp Phàm nhìn cậu ta: "Đó cũng là một hướng suy nghĩ.

Từ cổ chí kim, đế vương đều theo đuổi trường sinh, thầy phong thủy tại sao lại không thể?

Ngộ nhỡ hắn đi tìm Chu Dập làm giao dịch là để lấy Phượng Hoàng Đồ Đằng cầu trường sinh thì sao?" Mặc dù nếu như vậy thì gã này cũng quá thất đức, dương phụng âm vi, chẳng những không hoàn thành yêu cầu của bên A (Chu Dập), lấy thù lao xong còn liên hợp với một ông chủ khác hại chết bên A.

Lý Hoa phất tay với hắn: "Những điều cậu nói đều chỉ là suy đoán, ai cũng không biết rốt cuộc có thật hay không.

Đi thôi, tôi đưa cậu đến nơi tàng thư xem thử.

Cậu có thể đến xem xem hai năm nay Lý Hiển có gì bất thường không." Diệp Phàm không chút do dự đi theo, nhưng miệng vẫn đùa hai câu: "Chỗ tàng thư hoàng gia các cậu tôi vào được sao?

Lát nữa cậu có kiếm cớ bắt tôi lại vì tội làm phản tặc không đấy?" Lý Hoa đầu cũng không ngoảnh lại: "Có khả năng lắm.

Cậu có thể lựa chọn ở lại làm thuộc hạ của tôi, như vậy nói không chừng tâm tình tốt tôi sẽ không giết cậu." Diệp Phàm biết cậu ta cũng đang đùa, nhưng nửa câu sau bảo hắn làm thuộc hạ có thể là nghiêm túc.

Diệp Phàm không thể tranh biện với cậu ta, vì hắn chắc chắn không thể ở lại.

Cấu tạo của hoàng cung không giống địa cung mộ thất.

Lý Hoa dẫn hắn đi qua một hành lang, liền nhìn thấy một phòng lưu trữ hồ sơ.

Diệp Phàm đột nhiên cảm thấy hơi buồn cười, bọn họ vừa mới bức cung giết chết quan chấp chính tiền nhiệm, chẳng những không xử lý hậu sự, còn điềm nhiên quay lại xem tàng thư.

Lý Hoa mở cửa đi vào, hai người cùng bước vào phòng hồ sơ.

Diệp Phàm nhìn lướt qua bên trong, kích thước cỡ một thư viện hạng trung.

Lý Hoa dẫn hắn đi thẳng vào trong, những thứ cơ mật đều nằm ở đó.

Diệp Phàm đi dọc theo giá sách một vòng, cầm lên một cuốn sổ ghi chép trong khoảng nửa năm đến một năm gần đây.

Hắn lật xem một chút, bên trong cơ bản đều là ghi chép những sự việc thường ngày, trông vô cùng bình thường, là những việc Lý Hiển xử lý văn kiện hoặc gặp gỡ quan viên nào đó.

Nhưng xem được một lúc, hắn liền phát hiện ra một vấn đề.

Bắt đầu từ một ngày nào đó bảy tháng trước, mỗi chiều thứ tư, Lý Hiển đều sẽ một mình mật hội với một người tại thiên điện trong hoàng cung.

Tên của người này không có bất kỳ ghi chép nào, người viết cuốn sổ này gọi người đó là "Thiên Sư".

Nhưng ai cũng biết ở thời đại này, người bình thường sẽ không tin có Thiên Sư tồn tại.

Nhưng Lý Hiển lại tin, hơn nữa có vẻ tin tưởng không chút nghi ngờ.

Hắn rất tín nhiệm vị Thiên Sư này, chẳng những không tiết lộ tên tuổi, cũng không viết lại bất kỳ thông tin nào của y.

Đây hẳn là ý nguyện của bản thân vị Thiên Sư kia.

Trong ghi chép viết rằng, Lý Hiển đi mật hội với Thiên Sư, mỗi lần đàm đạo khoảng một tiếng rưỡi, cuối cùng chỉ có một mình Lý Hiển đi ra, chưa từng thấy Thiên Sư đi ra bao giờ.

Nhưng Lý Hiển lại nói bên trong có người đang gặp hắn.

Chương 1168

Diệp Phàm nhíu mày, chuyện này càng thêm quỷ dị.

Nhưng không thể phủ nhận là, theo cách nói này, vị gọi là Thiên Sư kia hẳn chính là gã thầy phong thủy đưa viên thuốc biến đổi thi thể cho Lý Hiển.

Vị được gọi là Thiên Sư này, dựa vào một số thủ pháp làm cục phong thủy của mình, thông qua hình thức nào đó đã giành được sự tin tưởng của Lý Hiển, đồng thời hứa hẹn cho hắn thứ gì đó, rồi trở thành thượng khách của hắn.

Sau đó thì sao?

Hắn muốn đạt được điều gì?

Bản thân Lý Hiển không hiểu biết bất kỳ kiến thức phong thủy nào, rất dễ bị lừa gạt.

Nhưng cuộc mật đàm này bắt đầu từ khoảng bảy tháng trước, kéo dài đến khoảng ba tháng trước thì kết thúc.

Từ ba tháng trước đến nay, Lý Hiển không còn gặp lại người đó nữa.

Trong ghi chép còn đề cập, mỗi lần sau khi mật đàm xong, trạng thái của Lý Hiển đều sẽ khác với bình thường, đôi khi thậm chí còn hơi điên cuồng, cho nên người bên cạnh có khuyên hắn đừng gặp người đó nữa.

Nhưng Lý Hiển chưa bao giờ nghe theo.

Diệp Phàm là người trong nghề, mười phần xác định kẻ này là một thầy phong thủy hành tung quỷ dị, có đồ mưu với Lý Hiển, hoặc nói đúng hơn là với hoàng thất.

Ngoài ra, nhìn tình trạng tà túy, một số đặc trưng biểu hiện bên trên cực kỳ giống với con tà túy tấn công bọn họ trong Âm Dương Mộ, hơn nữa con tà túy này cũng sợ Thiên Lôi Địa Hỏa Phù.

Thế nên Diệp Phàm rất dễ dàng nghĩ đến việc cách dùng tà túy này, hay nói cách khác là thủ pháp của gã thầy phong thủy này, cùng một giuộc với Cổ Hà của phái Côn Luân.

Bọn họ cơ bản không thể là cùng một người, nhưng không loại trừ là hậu nhân hoặc truyền nhân môn phái gì đó.

Nhưng chuyện này thực sự là trùng hợp đến mức khó tin.

Tại sao cứ phải là lúc này?

Chẳng lẽ vì Diệp Phàm vào Âm Dương Mộ một lần, nên người của phái Côn Luân cứ liên tiếp xuất hiện trở lại, hơn nữa đều bị hắn đụng phải?

Diệp Phàm gấp cuốn sổ ghi chép lại, trong lòng đại khái đã có suy tính bảy tám phần về cục diện này.

Lý Hoa đứng bên cạnh cũng bắt đầu xem dọc theo giá sách.

Cậu ta lấy một cuốn sách từ giá sách khác xuống, đưa cho Diệp Phàm. "Khéo thật, nhìn thấy cái này, tôi nghĩ cậu sẽ rất hứng thú với những chuyện ghi trên đây đấy." Diệp Phàm không biết tại sao cậu ta lại nói vậy, dù sao hắn cũng thực sự không muốn biết chuyện hoàng thất, nhưng hắn vẫn nhận lấy cuốn sách.

Bìa sách chỉ là một cuốn sử thư bình thường, nhưng Diệp Phàm lật ra xem liền biết tại sao Lý Hoa lại nói thế.

Bởi vì trên này ghi chép đúng vào sự việc ba trăm năm trước, là câu chuyện xảy ra vào thời đại của Chu Dập và A Doanh.

Diệp Phàm tỉ mỉ tìm đến mấy chục năm bọn họ hoạt động, sau đó

nhìn thấy trên cuốn sử thư này ghi chép khá chi tiết về nhân vật Tống Hà Ngọc.

Bà là một người phụ nữ truyền kỳ đương thời, tài hoa hơn người, hơn nữa vô cùng to gan lớn mật.

Ấn tượng ban đầu của Diệp Phàm về bà chỉ có bấy nhiêu, nhưng xem ghi chép một lúc, hắn mới từ từ phát hiện có điều không đúng.

Hắn bỗng nhiên hiểu ra, tại sao một người đáng sợ như Cổ Hà mà Tống Hà Ngọc lại dám hợp tác làm một cục phong thủy mang tính nghi thức tế lễ như vậy.

Bởi vì theo cách nói trong ghi chép này, vị Tống Hà Ngọc, công chúa đương triều, nhà cải cách nổi tiếng này, cực có khả năng cũng là một thầy phong thủy.

Đây thực sự là tình huống khiến Diệp Phàm bất ngờ nhất.

Tống Hà Ngọc không phải người thường, mà việc bà năm đó ẩn nấp cũng nhất định có nguyên nhân không ai biết.

Theo nhận thức trước đó của hắn, Tống Hà Ngọc thực sự gả cho Chu Dập, sau đó qua vài năm thì dường như đột nhiên biến mất trên vũ đài lịch sử, khắp nơi đều không thấy ghi chép về bà.

Nhưng thực tế bà vô cùng trường thọ, sống đến hơn chín mươi tuổi.

Điều này đương nhiên có nguyên do bà là siêu năng võ giả.

Nhưng Diệp Phàm đọc kỹ cuốn sử thư kia, trong đó nói việc Chu Dập và Tống Hà Ngọc liên hôn vì lợi ích về cơ bản là có thể xác định không còn nghi ngờ gì nữa, bởi vì Tống Hà Ngọc có hoài bão của riêng mình, không muốn đặt phần đời còn lại vào gia đình.

Đến đây, Diệp Phàm lại có một suy đoán, đó là có lẽ Tống Hà

Ngọc chọn Chu Dập vì bà biết Chu Dập đã có người trong lòng, cho dù cưới bà thì trong lòng vẫn chỉ có A Doanh.

Như vậy, Chu Dập sẽ không nảy sinh ý nghĩ khác với bà.

Cho dù ông ta không trung thành, cho dù việc này rất không công bằng với A Doanh, nhưng đối với Tống Hà Ngọc lúc đó mà nói, còn có chuyện quan trọng hơn cần phải làm.

Vậy thì sự việc trở nên thú vị hơn nhiều.

Vị công chúa điện hạ đường đường chính chính của một nước này, không tiếc đánh cược danh tiếng và hạnh phúc cả đời mình, thực hiện một cuộc hôn nhân lợi ích, rồi hợp tác với thầy phong thủy quỷ dị để làm phong thủy cục.

Bà rốt cuộc muốn làm gì?

Diệp Phàm không biết có phải bà vẫn luôn làm việc cho hoàng thất hay không, nhưng hoàng đế đương thời dám để con gái mình mạo hiểm thì hơi kỳ lạ.

Điều khiến hắn xác định Tống Hà Ngọc là thầy phong thủy chính là những ghi chép tiếp theo.

Trên đó viết, năm Tống Hà Ngọc ba mươi tư tuổi gả cho Chu Dập.

Ba năm sau, lấy bà làm thủ lĩnh, kinh thành phái ra một đội ngũ ẩn bí, lặng lẽ xuất phát vào một ngày mùa thu, đi thẳng vào vùng đất trung tâm núi Côn Luân.

Diệp Phàm đọc đến đây thực sự cảm thấy chấn kinh mười phần.

Dường như tất cả manh mối hợp lại với nhau, biến thành một cái cục (bẫy/kế hoạch) to lớn, một âm mưu khổng lồ kéo dài suốt tròn ba trăm năm.

Núi Côn Luân, Cổ Hà, phong thủy cục, thầy phong thủy kỳ quái.

"Sao hả, có phải bây giờ đã có manh mối rồi không?" Lý Hoa đứng bên cạnh nhìn hắn, dường như ung dung thong thả, hoàn toàn không có chút tự giác nào của một kẻ mưu quyền soán vị.

Diệp Phàm quay đầu nhìn cậu ta một cái, không hề che giấu sự chấn kinh của mình. "Lý đại nhân, tôi thừa nhận, lần này cậu quả thực đã giúp tôi một việc lớn, đúng lúc tôi đang cần những thông tin này." Lý Hoa gật đầu: "Phòng hồ sơ này lưu trữ toàn những thứ cơ mật nhất, bình thường không ai vào được đâu.

Lần này cũng vậy, tôi mới có thể dẫn cậu vào, nhưng cậu không được mang những cuốn sách này đi." Diệp Phàm nói: "Tôi hiểu, tôi cũng không xa cầu được mang đi." Hắn tiếp tục đọc xuống dưới.

Các loại ghi chép bên trên nói rằng bản thân Tống Hà Ngọc bình thường cực kỳ có nghiên cứu đối với kiến thức chuyên môn như địa cung và huyệt vị phong thủy.

Bà không chỉ là cao thủ cải cách, mà ở phương diện xem phong thủy địa mạch địa khí cũng là hào kiệt số một số hai đương thời.

Một nhân vật truyền kỳ như vậy, cha bà không ngăn được bà cũng là chuyện bình thường.

Năm ba mươi bảy tuổi, bà dẫn theo một đội ngũ được huấn luyện nghiêm chỉnh, chỉnh trang đầy đủ, đi một chuyến đến núi Côn Luân.

Không phải đi du lịch, chuyến đi này của bà dẫn theo đội ngũ kia như một thanh lợi kiếm cắm thẳng vào trong thâm sơn Côn Luân.

Nhưng không ai biết bà đi làm gì.

Trên danh nghĩa bà đi khảo sát địa mạch núi Côn Luân, lúc rời đi cũng dùng lý do này, nhưng Diệp Phàm biết điều đó cơ bản không phải sự thật.

Tống Hà Ngọc là đi đổ đấu (trộm mộ) ở núi Côn Luân, hoặc là đi

nghiên cứu bí thuật phong thủy gì đó.

Tóm lại, dãy núi bí ẩn kia có thứ gì đó đang thu hút bà đến.

Chương 1169

Diệp Phàm dựa theo thời gian suy đoán một chút.

Sau khi Tống Hà Ngọc gả cho Chu Dập, hẳn chính là khoảng thời gian Cổ Hà xuất hiện.

Lúc đó A Doanh đã bệnh nặng không chữa được, Chu Dập cũng đi tìm Hải Long Châu.

Nhưng Hải Long Châu vô hiệu với người thường, thế là Chu Dập tìm đến Cổ Hà.

Diệp Phàm vừa đọc vừa suy nghĩ, khẳng định là trong khoảng thời gian hai ba năm này, Cổ Hà thông qua Chu Dập mà quen biết Tống Hà Ngọc, phát hiện bà cũng là một thầy phong thủy vô cùng lợi hại, hai người thuộc về cùng một nghề, nhưng Tống Hà Ngọc và hắn không phải cùng một loại người.

Tuy nhiên cuối cùng, Cổ Hà đã làm một giao dịch với bà, đồng thời nói cho bà biết một số chuyện, và chắc chắn là những bí mật liên quan đến vùng đất sâu trong núi Côn Luân, khơi dậy hứng thú cực lớn của vị công chúa tâm cao hơn trời này.

Tống Hà Ngọc tin tưởng không chút nghi ngờ, lập tức dẫn người đi núi Côn Luân.

Diệp Phàm càng xem càng cảm thấy trố mắt ngoác mồm.

Những chuyện ba trăm năm trước này cứ như đang xảy ra ngay trước mắt hắn, rõ mồn một, chân thực đến mức không thể chân thực hơn.

Hiện tại, người bí ẩn nhất trong lòng hắn ngược lại đã biến thành Tống Hà Ngọc - vị nữ thầy phong thủy này.

Trong vùng đất trung tâm núi Côn Luân rốt cuộc có thứ gì khiến bà hứng thú như vậy?

Đó là bí mật như thế nào?

Bà không thiếu tiền, không thiếu châu báu, thậm chí ngay cả minh khí cũng nhất định có Mạc Kim Giáo Úy đỉnh cấp đi tìm thay bà, nhưng cuối cùng bà lại đích thân đi núi Côn Luân.

Bí mật đó chắc chắn là thứ bà không thể cưỡng lại.

Diệp Phàm nghĩ đến một khả năng, liệu có phải là Phượng Hoàng Đồ Đằng?

Nhưng Phượng Hoàng Đồ Đằng không phải đang ở trong tay Chu Dập sao?

Diệp Phàm lật ra phía sau.

Trang cuối cùng ghi chép về Tống Hà Ngọc nói rằng một năm sau, bà từ núi Côn Luân trở về.

Đội ngũ vốn dĩ toàn bộ là cao thủ mang đi táng mạng quá nửa, chỉ có chưa đến hai mươi người trở về.

Sau khi Tống Hà Ngọc từ núi Côn Luân trở về, con người cũng thay đổi rất nhiều.

Sau đó, bà không còn xuất hiện trên vũ đài lịch sử nữa, tất cả mọi thứ về bà dường như đều biến mất trong thời đại ấy.

Điều này khiến chuyến khảo sát, hay nói đúng hơn là chuyến đổ đấu ở núi Côn Luân kia trở nên càng thêm thần bí.

Diệp Phàm cũng càng thêm kiên định với ý nghĩ muốn đi núi Côn Luân một chuyến.

Hắn tự nhận mình có năng lực này, hơn nữa pháp lực và các loại năng lực đều khá đặc thù, chuyến đi Côn Luân là việc không thể không

làm.

Vì không thể mang cuốn sử thư thuộc về quốc khố nước Đại Việt này đi, nên Diệp Phàm chỉ có thể dốc toàn lực ghi nhớ toàn bộ những ghi chép liên quan đến Tống Hà Ngọc vào trong đầu, sau khi rời khỏi kinh thành sẽ từ từ nghiên cứu.

Hắn gấp sách lại, nhìn Lý Hoa. "Lý đại nhân, tôi muốn đến thiên điện kia, cái phòng họp mà Lý Hiển gặp gỡ gã thầy phong thủy ấy, vào xem thử một chút." Lý Hoa ngập ngừng, rồi gật đầu: "Đương nhiên là được, đi thôi.

Nhưng phòng họp đó hẻo lánh quá, bình thường không mấy khi dùng, tôi cũng rất lâu chưa vào đó.

Lý Hiển đã gặp loại người đó ở trong, hiện tại bị hắn cải tạo thành cái dạng gì cũng không biết." Diệp Phàm không chút do dự đáp: "Không sao, tôi chỉ cần vào xem một cái là được.

Tôi đại khái biết bên trong có cấu tạo như thế nào, cũng như tại sao mỗi lần Lý Hiển từ trong đó đi ra đều chỉ có một mình hắn." Lý Hoa: "Cậu cảm thấy bên trong đó có cơ quan hoặc lối đi ngầm?" Diệp Phàm gật đầu.

Hắn quả thực suy đoán như vậy, bởi vì vị Thiên Sư kia không muốn bị người khác nhìn thấy nên không đi đường chính.

Nhưng ngoài ra, hắn cảm thấy trong căn phòng đó có lẽ còn ẩn giấu nguyên nhân khác.

Trong cuốn sổ ghi chép kia, Diệp Phàm có thể đoán được, trong bốn tháng Lý Hiển và Thiên Sư tiến hành mật đàm, ngoại trừ bản thân Lý Hiển, không ai nhìn thấy chân diện mục của gã thầy phong thủy đó.

Bao gồm cả người ghi chép cuốn sổ này.

Trên đường đến thiên điện, Diệp Phàm hỏi: "Những cuốn sổ ghi chép kiểu này là do ai biên soạn?" Lý Hoa mặt vô cảm trả lời: "Là nhân viên ghi chép trong hoàng cung.

Những chuyện như thế này là công việc trong phận sự của họ, nhưng cũng phải qua sự đồng ý của Lý Hiển.

Chỉ cần Lý Hiển không cho phép, họ cũng sẽ không biết chuyện này.

Khả năng lớn nhất hẳn là do Lý Hiển đọc cho chép." Nhìn như vậy, lúc Lý Hiển đọc cho chép cuốn này, tư duy vẫn còn minh mẫn, logic cũng vô cùng chặt chẽ.

Diệp Phàm đoán, có khả năng là Thiên Sư bảo hắn làm vậy.

Bởi vì nếu Thiên Sư không nói, Lý Hiển cực có khả năng sẽ không viết những chuyện này xuống, vì việc này bất lợi cho sự thống trị của hắn.

Nhưng lý do Thiên Sư làm vậy lại là gì?

Lý Hiển tuy không thích hợp làm quan chấp chính nhưng hắn cũng chẳng ngốc.

Vậy rốt cuộc là một thầy phong thủy như thế nào mới có thể khiến Lý Hiển cam tâm tình nguyện phối hợp với cách làm của hắn trong khi hành vi và động cơ đầy khả nghi như vậy?

Đây thực sự là một vấn đề đáng tìm hiểu sâu.

Thế là Diệp Phàm không chủ động mở miệng nói chuyện nữa mà thử xâu chuỗi những manh mối này lại với nhau, cố gắng tìm ra một điểm đột phá.

Đội ngũ đi cùng Tống Hà Ngọc đến núi Côn Luân ba trăm năm trước, bọn họ rốt cuộc đã trải qua những gì, nhìn thấy những gì, lại vì

sao thương vong thảm trọng, dẫn đến việc bản thân Tống Hà Ngọc sau khi trở về cũng phát sinh biến hóa trọng đại, sử liệu không hề có ghi chép.

Tống Hà Ngọc cho đến trước khi lâm chung vào lúc vãn niên đều coi chuyện này là một điều cấm kỵ và một loại bí mật, mang theo vào trong quan tài, không nói cho bất kỳ ai.

Đến nay, ba trăm năm trôi qua, đám người theo bà cùng vào núi Côn Luân đã chết hết từ lâu, thế nên bí mật đó dường như vĩnh viễn không thể bị người đời biết được.

Nhưng hiện tại, bí mật ba trăm năm không ai hỏi thăm dường như sau khi Diệp Phàm vào Âm Dương Mộ lại bắt đầu khởi động lại.

Hoặc nói cách khác, có phải chính vì sự xuất hiện của Diệp Phàm mới có chuỗi nhân quả này?

Chẳng lẽ có người cố ý dẫn hắn xuống Âm Dương Mộ, đoạn video kia cũng là chuẩn bị riêng cho hắn?

Là hậu nhân của Cổ Hà?

Lúc hắn đang cân nhắc những điều này thì đã đến phòng họp ở thiên điện.

Quái dị là, rõ ràng đang là ban ngày nhưng ánh sáng ở hành lang lại vô cùng u ám.

Lý Hoa dứt khoát bật đèn lên.

Bọn họ đẩy cửa đi vào.

Phòng họp đó không giống như trong tưởng tượng của Diệp Phàm, hẳn là Lý Hiển đã cải tạo theo ý kiến của Thiên Sư.

Hắn nhìn thấy bên trong, trên tường đều đổi thành gạch đá xanh, màu xanh đến phát đen, theo Diệp Phàm thấy thì gần như giống sắc

điệu của địa cung mộ thất.

Giữa phòng họp trải một tấm thảm có hoa văn vô cùng kỳ quái.

Lý Hoa lại bật đèn bên trong lên.

Chương 1170

Diệp Phàm ngồi xổm xuống xem hoa văn trên đó, hắn búng tay một cái, pháp thuật nơi đầu ngón tay tụ lại một ngọn lửa không có nhiệt độ, chiếu sáng tấm thảm.

Hoa văn trên tấm thảm này gần như giống tranh sơn dầu hoặc bích họa, vẽ những dãy núi trập trùng màu lam đen, trông như mang một ý nghĩa tôn giáo nào đó.

Diệp Phàm nhìn nửa ngày không nhìn ra ý nghĩa gì.

Trên đó ngoại trừ quần sơn còn có rừng cây màu xanh thẫm, mặt trăng màu băng lam và đàn trâu dê với tư thế quỷ dị.

Hắn đoán bức họa này chính là núi Côn Luân, bút pháp có chút tương tự với trong "Cổ Kim Dị Văn" nhưng lại không hoàn toàn giống.

Hắn đứng dậy, thấy trên tường còn treo một bức tranh tương tự.

Chính giữa căn phòng có một chiếc bàn gỗ đàn hương, phủ một lớp bụi, nhìn là biết đã bị bỏ hoang rất lâu.

Diệp Phàm đi tới sờ lên mặt bàn một cái, ý thức được bên trên phủ một lớp chu sa mỏng.

Còn có những thứ như tro hương.

Hai người bọn họ trước đó nhất định đã làm một số việc trên cái bàn này, có thể liên quan đến phong thủy.

Diệp Phàm làm nghề này nên rất nhạy cảm với những thứ như chu sa.

Có khả năng Thiên Sư đang làm một loại phong thủy cục nào đó,

yêu cầu Lý Hiển kiếm cái bàn gỗ đàn hương này đến để phối hợp với hắn, chu sa chính là dùng vào lúc đó.

Diệp Phàm thử gõ gõ lên cái bàn, phát hiện bên trên không có bất kỳ cơ quan nào.

Ban đầu Diệp Phàm cảm thấy Thiên Sư mãi không đi ra từ đây là vì dưới lòng đất căn phòng này có lối đi nào đó có thể thông thẳng ra thế giới bên ngoài, giúp hắn che mắt người khác mà rời đi.

Nhưng nếu căn bản không có lối đi ngầm này, hắn làm sao rời khỏi đây?

Nếu không rời đi thì chẳng phải quá hoang đường sao.

Nhưng trong ghi chép quả thực không có ai nhìn thấy chân diện mục của Thiên Sư.

Diệp Phàm giẫm một vòng trên sàn nhà, thậm chí sờ soạng một chút theo phương thức sắp xếp của các tinh tú, sàn nhà này vô cùng chắc chắn, căn bản không bị động tay chân.

Đến đây, trong phòng không còn thứ gì khác, nhưng bốn bức tường gạch đá xanh này vẫn quá mức quỷ dị.

Phòng ốc bình thường căn bản không thể dùng kiểu này, cứ như mộ thất vậy.

Diệp Phàm nghĩ, không phải là gã Thiên Sư kia muốn hiệu quả này đấy chứ?

Hắn làm phong thủy cục ở trong này?

Càng nghĩ càng thấy có khả năng đó, thế là hắn mò từ trong túi ra một lá Khu Tà Phù đã vẽ sẵn, đứng tại chỗ niệm hai câu chú ngữ.

Khu Tà Phù lóe sáng, dường như có một loại sức mạnh bàng bạc thanh khiết rơi xuống căn phòng này, đó là dương khí vượng thịnh

khiến mọi tà túy đều phải khiếp sợ, có thể sánh ngang với một chậu máu chó đen.

Lý Hoa đứng ở cửa nhìn hắn dùng biện pháp của thầy phong thủy để trừ tà, thầm quyết định sau này bên cạnh mình cũng cần thiết phải trang bị một bộ phận nhân lực như vậy, để khi gặp chuyện thế này không đến mức phải loay hoay.

Pháp lực của lá bùa từ từ vận chuyển, giống như ngưng tụ linh khí thiên địa, khiến không khí xung quanh đều trở nên vô cùng trong trẻo.

Hắn dường như đang làm một trận pháp để quét sạch sự quỷ dị trong căn phòng này.

Giây tiếp theo, Diệp Phàm dập tắt Khu Tà Phù, vừa chuẩn bị đi nghiên cứu bức tranh kia lần nữa thì kết quả hắn vừa ngẩng đầu, bóng đèn trên đỉnh đầu đột nhiên vụt tắt.

Hắn trừ tà kiểu gì mà làm hỏng cả bóng đèn thế này?

Thế nhưng ngay khắc sau, hắn đột nhiên nghe thấy Lý Hoa ở sau lưng hét lớn một tiếng: "Tránh ra!" Diệp Phàm không chút do dự, lập tức cúi người lăn ra ngoài.

Khi đứng dậy, hắn nhìn thấy tại nơi mình vừa đứng xuất hiện một gương mặt người trắng bệch lơ lửng giữa không trung!

Gương mặt này đang nhìn chằm chằm vào hắn, tròng mắt phát ra ánh sáng xanh lục, vô cùng đáng sợ.

Nhìn ở khoảng cách này, gương mặt đó không nghi ngờ gì nữa chính là một thực thể, nhưng nó không có tứ chi cũng không có cổ.

Diệp Phàm nhíu mày, quay đầu nhìn Lý Hoa một cái.

Hắn và Lý Hoa có cùng một suy nghĩ, bọn họ đều nhận ra gương

mặt này.

Đây là gương mặt bọn họ từng gặp trong Âm Dương Mộ: Gương mặt của Cổ Hà!

Là gã thầy phong thủy thần bí của phái Côn Luân - Cổ Hà.

Giống y hệt gương mặt này.

Diệp Phàm siết chặt cán dao.

Thông thường khi đối phó với tà túy, hắn đều thích trực tiếp chém bay đầu chúng nó xuống, như vậy thì tà túy có lợi hại đến đâu cũng không giãy dụa được nữa.

Nhưng đối với con tà túy này, Diệp Phàm nhất thời không biết phải ứng phó ra sao, hắn thậm chí còn không biết thứ này có phải là thật hay không.

Lý Hoa từ bên ngoài đi vào, đứng song song với hắn, khẽ nói: "Lý Hiển đã động tay động chân vào căn phòng này." Diệp Phàm gật đầu: "Cái thứ này nhất định là đột nhiên xuất hiện, ban nãy nếu nó cứ trốn ở chỗ nào đó, tôi khẳng định đã có thể phát hiện ra." Trên khóa thắt lưng của hắn có gài súng và dao găm, chiếc túi da nhỏ bên cạnh cũng chứa đầy bùa chú, đối phó với tà túy thông thường thì dư sức, nhưng tà túy trước mắt hiển nhiên không hề tầm thường.

Cổ Hà, người này nhất định đại biểu cho những thứ quỷ dị của núi Côn Luân ba trăm năm trước, là nhân vật kiệt xuất trong giới phong thủy sư thời đại đó, cho dù lão ta là kẻ tà ác.

Nhưng vào thời điểm ba trăm năm trước, loại địa phương như núi Côn Luân chưa được khai phá hoàn toàn, cho dù là bộ đội chuyên nghiệp và tinh nhuệ nhất của Đại Việt tiến vào cũng không thể bảo toàn tính mạng mà trở ra.

Diệp Phàm giơ tay ngăn Lý Hoa lại, một mình hắn từng bước đi

về phía cái đầu người kia.

Đến gần hắn mới phát hiện, nhãn cầu trên cái đầu của Cổ Hà cư nhiên có thể di chuyển.

Dường như Diệp Phàm đi về hướng nào, nó sẽ nhìn về hướng đó.

Giờ khắc này, sự nghi ngờ trong lòng Diệp Phàm càng thêm nồng đậm, hắn càng lúc càng có một loại suy nghĩ.

Có lẽ ngay từ đầu đây đã là một âm mưu nhắm vào hắn.

Cổ Hà tìm mọi cách dụ hắn vào Âm Dương Mộ, cố ý để hắn nhìn thấy đoạn ký ức kia, sau đó dẫn dụ hắn tiến vào núi Côn Luân.

Cảm giác này giống như ba trăm năm trước có một Tống Hà Ngọc, ba trăm năm sau thì đến lượt Diệp Phàm hắn.

Hắn chẳng lẽ bắt buộc phải đi làm chuyện giống hệt Tống Hà Ngọc sao?

Diệp Phàm hít sâu một hơi, đứng trước cái đầu của Cổ Hà.

Hắn sẽ không sợ hãi, bởi vì xét trên mọi ý nghĩa, hắn đều đủ mạnh, hơn nữa nhất định mạnh hơn Tống Hà Ngọc năm đó.

Lúc này, khuôn mặt Cổ Hà cũng nhìn hắn, tròng mắt đục ngầu phát ra ánh sáng xanh lục, mặt vô cảm, thậm chí có chút dữ tợn.

Diệp Phàm mở miệng nói: "Cổ Hà đại sư, tôi không biết ngài muốn làm gì, nhưng ngài muốn lấy được thứ gì đó từ chỗ tôi, hoặc là muốn thông qua tôi để đạt được cái gì, là chuyện không thể nào." Cái đầu của Cổ Hà không hề lay động.

Diệp Phàm từ từ rút tay khỏi con dao găm trên thắt lưng.

Hắn muốn thử moi chút thông tin từ miệng tà túy này, cho nên không thể biểu hiện địch ý quá lớn.

Hắn trực tiếp kéo áo khoác lên, che khuất vũ khí trên thắt lưng.

Đầu của tà túy chỉ lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn, không nói một lời, dường như đang nghe hắn nói, lại giống như căn bản không hề nghe.

Chương 1171

Thế nhưng khi Diệp Phàm vừa chuẩn bị mở miệng nói tiếp, thuận tiện nhắc đến Âm Dương Mộ và Phượng Hoàng đồ đằng, thì khuôn mặt âm sâm khủng bố của Cổ Hà đột nhiên há to miệng.

Diệp Phàm theo bản năng giơ tay lên, ngay giây tiếp theo, miệng Cổ Hà phun ra một luồng sương mù đen kịt, trực tiếp đánh lên người Diệp Phàm!

Diệp Phàm ngay lập tức không phản ứng kịp gì cả, thậm chí một câu cũng không kịp nói, cũng không ý thức được nó rốt cuộc đã làm gì, trước mắt liền tối sầm, trực tiếp ngất đi.

Hắn cảm giác mình trong nháy mắt rơi vào một vực sâu không đáy, không ngừng giãy dụa nhưng vô ích, lại bắt đầu mơ thấy vô số giấc mộng quái đản hỗn loạn, giống hệt như lúc tiến vào cái bình của gã hòa thượng áo đen.

Những giấc mộng kia vô cùng kỳ dị, lúc thì là dãy núi đen trập trùng, lúc thì là đội ngũ khảo sát của Tống Hà Ngọc, lúc thì là thế cục phong thủy trong Âm Dương Mộ, không đầu không đuôi, khiến hắn phiền muộn vô cùng.

Nhưng tầng tầng lớp lớp mộng cảnh ấy, hầu như đều liên quan đến những sự việc hắn đang điều tra gần đây.

Trong núi Côn Luân hỗn loạn kia ẩn chứa hồn phách tà túy quỷ dị, không biết là do thứ gì tạo thành.

Đợi đến khi hắn tỉnh lại lần nữa, hắn đang nằm trong một căn phòng mang đậm hơi thở thời Dân quốc, bài trí cảnh tượng vô cùng quen thuộc, là nơi Diệp Phàm từng thấy qua.

Đó là phủ đệ của Chu Công ở ngoại ô kinh thành.

Ngày bọn họ ngăn chặn thiên tai, sau khi Lý Hoa dùng pháp lực quá độ ngất đi, hắn cũng tỉnh lại trong căn phòng này.

Chỉ có điều lần này, hắn đã phân tách hồn phách với Lý Hoa, hiện tại hắn là một cá thể độc lập, không thể giao lưu hay cùng Lý Hoa thương lượng sự tình nữa.

Khéo làm sao, lúc đó hắn gặp khốn cảnh, là Chu Công đưa hắn về đây nghỉ ngơi.

Hiện tại bên ngoài sân chắc vẫn còn nhìn thấy dấu vết hắn phá hoại kết giới lúc trước.

Tuy rằng đã mấy ngày không quay lại, nhưng trần thiết bên trong vẫn vô cùng quen thuộc.

Diệp Phàm vừa mới ngồi dậy, liền nghe thấy tiếng mở cửa.

Hắn vừa ngẩng đầu, quả nhiên là Chu Công đi tới, lão nhân gia từ mi thiện mục, tay cầm cây phất trần.

Diệp Phàm ôm quyền về phía lão nhân gia: "Đa tạ Chu lão tiên sinh ra tay tương trợ!" Chu Công đi tới, nhìn sắc mặt hắn một chút, dường như yên tâm hơn đôi phần. "Tiểu hữu, cậu không cần lo lắng, chuyện bên ngoài tạm thời đã ổn định, cậu cứ nghỉ ngơi cho tốt, sau đó có thể tùy thời khởi hành xuất phát." Chu Công phảng phất như biết hắn muốn làm gì, nói ra sự nghi hoặc của hắn.

Diệp Phàm gật gật đầu, hỏi: "Chu lão tiên sinh, vừa rồi đã xảy ra chuyện gì?

Tôi ngủ bao lâu rồi, sao lại xuất hiện ở nơi này?" Chu Công chậm rãi kể lại cho hắn những chuyện trước đó. "Cậu đã ngủ hai ngày một đêm, hơn nữa là hôn mê sâu, hắn là bị một loại tà túy nào đó làm bị thương.

Nhưng nội lực trong cơ thể cậu cực mạnh, có kháng tính với rất nhiều loại âm khí, tà túy này e rằng vô cùng lợi hại." Diệp Phàm gật đầu, hiện tại hắn cũng chưa có manh mối, bèn không nói thẳng ra suy đoán của mình mà tiếp tục nghe Chu Công kể.

Chu Công tiếp lời: "Hai ngày trước, ta cảm giác được trong hoàng cung đột nhiên bộc phát một loại âm khí rất tà ác, bèn vội vàng chạy tới.

Tại một căn phòng, ta phát hiện ra cậu, lúc đó cậu đã hôn mê bất tỉnh.

Mà Lý Hoa đại nhân hiện tại đã trở thành tân Chấp chính quan, đang ở trong hoàng thành bàn giao công việc của người tiền nhiệm, cho nên giao cậu cho ta, ủy thác ta chăm sóc cậu." Diệp Phàm đại khái đã hiểu tình huống hiện tại.

Hôm đó hắn đối mặt với khuôn mặt người quỷ dị kia, vì nguyên nhân nào đó mà không cẩn thận trúng chiêu.

Ngay sau đó Chu Công xuất hiện, Lý Hoa bận rộn tiếp nhận công việc Chấp chính quan, nên giao hắn cho Chu Công.

Dưới tình huống hiện tại, chuyện này xảy ra quá mức quỷ quyệt, cho dù Lý Hoa vẫn chưa đủ tin tưởng Chu Công, nhưng lúc đó chỉ có Chu Công được coi là người biết chuyện Âm Dương Mộ, cho nên Lý Hoa căn bản không có lựa chọn nào khác.

Diệp Phàm hiện tại có thể dự đoán được, sau khi hắn bị đưa đi, Lý Hoa lập tức phát tín hiệu cho Cẩm Y Vệ.

Thế là những giao dịch trước đó của Lưu Lâm Sơn với hắn toàn bộ được thực hiện, Lưu Lâm Sơn và Lý Minh Hoàn đều sẽ cảm thấy Lý Hoa chính là người thích hợp nhất.

Lý Hoa làm việc ở phương diện này vô cùng đáng tin cậy, chắc

chắn sẽ tự mình xử lý thỏa đáng mọi thứ.

Về mặt này, Diệp Phàm không hề lo lắng Lý Hoa sẽ làm hỏng chuyện gì.

Chiếu thư thoái vị đã có thủ ấn của Lý Hiển, Lý Hoa thượng vị là danh chính ngôn thuận, huống chi Lý Hiển sớm đã không được lòng dân chúng kinh thành, đám người Từ Long, Trương Đại Thụ đã chết, chướng ngại đã được dọn sạch, Cẩm Y Vệ là người mình, tiếp theo mọi thứ đều sẽ thuận theo tự nhiên.

Diệp Phàm đoán hiện tại trong ngoài kinh thành và hoàng cung khẳng định vô cùng bận rộn.

Lý Hoa tân quan tiền nhiệm ba đống lửa, Cẩm Y Vệ dẫn đội tiếp quản các sự vụ khác trong hoàng cung, Lý Hoa lại bổ nhiệm một nhóm người của mình, xác thực là rất bận, không lo được cho hắn cũng là bình thường.

Nhưng Lý Hoa cũng sẽ không lo lắng cho hắn, bởi vì hắn có năng lực tự lo liệu cho bản thân.

Hơn nữa đi đến bước này, sự hợp tác của bọn họ cơ bản đã kết thúc, đã đến lúc đường ai nấy đi.

Diệp Phàm bèn không nghĩ đến chuyện của Lý Hoa nữa, hiện tại công việc ở kinh thành đã xong xuôi, tiếp theo hắn phải đi điều tra những việc mình muốn điều tra, ví dụ như dãy núi Côn Luân.

Diệp Phàm nhìn về phía Chu Công: "Lão tiên sinh, hôm đó lúc ngài đến đưa tôi đi, có nhìn thấy trong phòng đó có thứ gì kỳ quái không?

Hoặc là Lý Hoa có nói với ngài không?" Chu Công vuốt râu, trả lời: "Cậu là nói trong phòng đó từng xuất hiện một khuôn mặt người quỷ dị sao?

Việc này Lý đại nhân có nói qua, nhưng vô cùng đáng tiếc, lúc ta

tới đó tịnh không nhìn thấy bất kỳ tà túy nào." Lão đến căn phòng đó bằng một loại pháp thuật dịch chuyển tức thời, không qua bất kỳ phương tiện giao thông nào mà trực tiếp tiến vào, nhưng sau khi đến nơi, trong phòng chỉ có Diệp Phàm hôn mê bất tỉnh và Lý Hoa đứng bên cạnh.

Nếu không phải Lý Hoa mở miệng giải thích, Chu Công còn tưởng là Lý Hoa muốn giết người diệt khẩu, thịt luôn Diệp Phàm rồi.

Chu Công nói: "Ngài ấy đại khái miêu tả cho ta một chút về khuôn mặt người đó, nói là giống hệt với một phong thủy sư các cậu nhìn thấy trong Âm Dương Mộ đúng không?

Khi ta đến, trong phòng chỉ có một luồng âm khí rất nặng, dường như còn bị các cậu xua đuổi qua, nhưng những thứ khác thì không có gì cả." Diệp Phàm gật đầu: "Không sai, tôi đã động thủ xua tan luồng âm khí đó.

Trước đây tôi từng kể với ngài, bọn tôi ở trong Âm Dương Mộ nhìn thấy ký ức của ba trăm năm trước, bên trong có một người đến từ Côn Luân Sơn tên là Cổ Hà, khuôn mặt kia chính là của lão ta." Thần tình Chu Công có chút nghi hoặc không giải thích được: "Ba trăm năm, nhưng điều này không hợp lý, trừ khi là tu đạo chân thần, bằng không không thể sống lâu như vậy." Diệp Phàm nói: "Tôi cũng nghĩ như vậy, nhưng có lẽ có nguyên nhân khác, ví dụ như Phượng Hoàng đồ đằng kia, liệu có thể giúp lão ta kéo dài tuổi thọ không?

Hoặc là nói, đây dứt khoát chính là một cái cục, là do hậu nhân của Cổ Hà dựng lên để dọa chúng ta." Hắn vừa nói vừa suy tư, bỗng nhiên lại cân nhắc ra một khả năng.

Vừa rồi Chu Công nói lão dịch chuyển tức thời, việc này võ giả siêu năng xác thực làm được, vậy giả thiết tên Thiên sư kiến nghị cho Lý Hiển cũng biết chiêu này, gã xác thực có thể không cần ra cửa cũng

không cần đường hầm.

Điều này có nghĩa là kẻ địch của bọn họ cũng là một đối thủ vô cùng cường hãn.

Đối với võ giả siêu năng mà nói, biến vài trò ảo thuật khiến người thường tin sái cổ là chuyện rất đơn giản, huống chi kẻ này còn là một phong thủy sư.

Chu Công lắc đầu: "Không thể xác định, nhưng có khả năng này.

Chỉ là ta muốn nhắc nhở cậu, Diệp Phàm tiểu hữu, chuyện này nhất định không đơn giản, cậu nếu muốn điều tra, có lẽ sẽ lâm vào nguy hiểm." Diệp Phàm thở dài: "Thật ra ngay từ đầu tôi cũng không muốn quản mấy chuyện này, nhưng vì Lý Hoa ép mua ép bán, không qua sự đồng ý của tôi mà dùng chung thân thể, tôi chỉ có thể giúp cậu ấy.

Nhưng một đường tra xét tới đây, tôi cảm giác việc này tôi không làm không được." Chu Công nhướng mày: "Ồ?

Sao lại nói vậy?" Diệp Phàm nhìn vào mắt lão: "Bởi vì tôi tra đến phía sau, cảm giác chuyện này dường như không thoát khỏi liên quan đến tôi.

Tựa hồ là tôi đã mở ra cái cục diện hơn ba trăm năm này, thì cũng bắt buộc phải do tôi đóng lại.

Tôi nếu hiện tại đứng ngoài cuộc, khẳng định không được an ninh." Chu Công phẩy phất trần: "Người trẻ tuổi, tâm tư như cậu nếu quá nặng, tất định rất dễ lâm vào trong cục, trí an nguy bản thân vào chỗ không màng.

Cậu là thiên tuyển chi nhân trăm năm khó gặp, những chuyện này, có rất nhiều kẻ muốn lôi kéo cậu vào." Diệp Phàm trầm mặc một chút.

Đến nay rất nhiều người đều nói hắn là thiên tuyển chi nhân,

nhưng hắn vẫn luôn không rõ cái 'thiên tuyển' này rốt cuộc thể hiện ở chỗ nào, có việc gì cần hắn đi làm.

Nhưng chuyện này, hắn hẳn là tra định rồi.

Âm mưu bên trong, hắn không những vô cùng tò mò muốn biết đáp án, mà còn bắt buộc phải ngăn chặn hành vi sau đó của Cổ Hà.

Bằng không cứ để mặc người của môn phái Côn Luân tiếp tục làm loạn phong thủy cục trên toàn quốc, tổn thất sẽ không chỉ có bấy nhiêu thôi đâu.

Chương 1172

Diệp Phàm không muốn tiếp tục đề tài này nữa, mà hỏi một số vấn đề hắn muốn biết. "Chu lão tiên sinh, ngài tư lịch lão luyện, kiến đa thức quảng, có biết chuyện năm xưa công chúa Tống Hà Ngọc dẫn đội đi Côn Luân Sơn không?" Đã là chuyện được ghi chép trong sử liệu thì nhất định có người biết.

Thông tin hữu dụng trong cuốn sử liệu kia quá ít, cơ bản không nắm được trọng điểm gì, cho nên hắn vẫn phải tiếp tục tra.

Chu Công nghiêng đầu nghĩ nghĩ: "Xác thực có một chuyện như vậy, xảy ra vào triều đại của cô ta.

Tống Hà Ngọc là người vô cùng thích mạo hiểm, trong mắt phụ thân cô ta thì kham xưng là to gan lớn mật, nhưng lúc đó cô ta dường như đã đưa ra lý do gì đó khiến phụ thân cô ta ủng hộ." Diệp Phàm gật đầu, điểm này có thể nhìn ra được.

Năm đó đội khảo sát Côn Luân Sơn của Tống Hà Ngọc, trong năm sáu mươi người kia, không chỉ có cao thủ tác chiến được huấn luyện nghiêm chỉnh, còn có công tượng tuyệt giai tay nghề thần sầu và người dẫn đường số một số hai.

Một nữ phong thủy sư, dẫn theo một đám người như vậy, nhất định phải lấy được thứ gì đó trong núi Côn Luân, nói không chừng là Tống Hà Ngọc nói với cha mình rằng: Con biết trong núi Côn Luân có thuốc trường sinh bất lão, hoặc bảo vật giữ cho vương triều chúng ta vạn thế bất hủ.

Đại loại như vậy, hoặc là thứ gì đó dứt khoát thuyết phục hơn.

Diệp Phàm nói: "Cái này tôi có thể đoán ra, nhưng lúc đó bọn họ hình như đã thất bại, lúc trở về tử thương thảm trọng.

Ngài có biết cô ta đi tìm cái gì không?" Chu Công lắc đầu: "Ta cũng không phải người thời đại đó.

Ba trăm năm về trước, Bồng Lai Tiên Các vẫn ở trạng thái xa rời nhân thế.

Khi đó môn phái chúng ta chuyên tâm tu đạo, tịnh không quan tâm chuyện nhân gian, thuật phong thủy địa mạch cũng không phải sở trường của chúng ta.

Nhưng có thể xác định là, Tống Hà Ngọc thông qua kênh nào đó biết được Côn Luân Sơn có thứ cô ta muốn, nhưng sau khi đi, cô ta gặp phải chuyện vô cùng đáng sợ, cho nên đã bỏ cuộc." Diệp Phàm gật đầu, xem ra chuyện này vẫn phải để hắn tự mình đi.

Chu Công không cho hắn được đáp án, nhưng Diệp Phàm không định từ bỏ.

Hắn nghĩ nghĩ, hỏi: "Chu tiên sinh, trước đây ngài có phái một người tên là Tùng Hạc đến tìm tôi không?" Nghe câu này, sắc mặt Chu Công đột nhiên biến đổi, lão nhìn về phía Diệp Phàm, ra hiệu hắn nói chi tiết hơn một chút.

Diệp Phàm thầm kêu không ổn, liền nói: "Có một người tên Tùng Hạc, nửa đêm đến tìm tôi, nói là ngài bảo hắn đến.

Hắn đưa tôi một cái cẩm nang, bảo tôi dùng khi đến Tàng Kinh Các." Lông mày Chu Công nhíu chặt lại: "Cẩm nang hắn đưa cho cậu trông như thế nào?" Diệp Phàm lấy từ trong ba lô sát người ra cái cẩm nang vân văn màu trắng kia, giơ cho Chu Công xem.

Cái cẩm nang này tiên khí phiêu phiêu, nhìn qua trông rất ra dáng.

Nhưng Chu Công không đưa tay nhận, sắc mặt lão rất khó coi, ngẩng đầu nhìn Diệp Phàm nói: "Tiểu hữu, cậu hẳn là bị lừa rồi.

Ta tịnh không tìm người nào như vậy đến gặp cậu.

Tàng Kinh Các ở ngay Ô Hà Trấn, tịnh không khó tìm, không cần người chuyên môn dẫn đường, ta cùng các chủ nơi đó cũng không thân quen." Tay Diệp Phàm khựng lại.

Không phải chứ?

Sao lại là một cú lừa nữa?

Nhưng Chu Công nói như vậy, hiện tại hắn nhớ lại gã Tùng Hạc kia, xác thực cảm thấy trên người kẻ này có một loại khí tức không giống người trần gian, vô cùng kỳ quái, tịnh không dọa người, nhưng Diệp Phàm không muốn tiếp cận gã.

Cực có khả năng, kẻ này đúng là một tên lừa đảo, đến tìm hắn hẳn là có mục đích khác.

Diệp Phàm bỗng nhiên liên tưởng đến việc đêm đó hắn gặp mặt Tùng Hạc, ngày thứ ba đi hoàng cung quyết đoạn với Lý Hiển thì xảy ra chuyện như vậy, liệu có liên quan đến gã không?

Chẳng lẽ cái gã Tùng Hạc này chính là người của môn phái Côn Luân, hoặc nói trắng ra gã chính là tên Thiên sư được nhắc tới?

Diệp Phàm không biết vì sao gã lại đến tìm mình, nhưng điều này càng làm hắn kiên định suy nghĩ phong thủy cục này có liên quan đến mình.

Vì thế hắn xuống giường, hành lễ với Chu Công. "Cảm tạ Chu lão tiên sinh thời gian qua đã chiếu cố, vãn bối xin đi trước, hữu duyên tái ngộ." Chu Công gật đầu: "Nếu ý cậu đã quyết, ta cũng không tiện ngăn cản, chỉ là cậu nhất định phải nhớ kỹ, chân tướng chuyện này nhất định vô cùng phức tạp, có lẽ không biết mới là chính xác." Diệp Phàm gật đầu: "Tôi hiểu rồi, cảm tạ ngài đề điểm, tôi sẽ cẩn thận." Nói xong, hắn trực tiếp đeo ba lô ra khỏi cửa.

Tòa nhà thời Dân quốc này xây ở ngoại ô, tịnh không hoang lương

như trong tưởng tượng của hắn, xung quanh có một số nhà dân, chỉ là tối hôm đó hắn đi quá gấp, không kịp quan sát kỹ.

Hắn mở cái điện thoại đã lâu không dùng, còn mấy vạch pin, nhưng tìm một vòng không thấy vé tàu hỏa đi đến địa phương Ô Hà Trấn này, hắn đành phải mua một vé xe buýt đi đến khu vực lân cận.

Vừa đi vừa nhìn về phía kinh thành, hắn không định quay về cáo biệt với Lý Minh Hoàn và Lý Hoa, định cứ thế kết thúc mọi sự nghi của mình tại kinh thành, đợi đến lúc hữu duyên sẽ quay lại.

Nếu Lý Hoa thực sự muốn biết tung tích của hắn, Chu Công cũng sẽ nói cho cậu ta biết hắn đã rời đi, để cậu ta không cần phí tâm tư tìm kiếm.

Đợi đến khi Lý Hoa nghe được câu này, Diệp Phàm khả năng đã ở Côn Luân Sơn rồi.

Hắn đến trạm xe buýt kinh thành, tùy tiện nhìn quanh một chút, quả nhiên trật tự kinh thành khôi phục nhanh chóng, trong hai ngày này hẳn là Lý Hoa đã rất nỗ lực.

Hắn đợi hai tiếng đồng hồ mới đợi được chuyến xe đi Ô Hà Trấn.

Trong hai tiếng này hắn nỗ lực muốn lý giải hết thảy những gì mình trải qua thời gian này, cũng như con đường sắp tới.

Ngoài ra, kẻ tên Tùng Hạc kia vì sao lại đến tìm hắn, vì sao lại đưa cho hắn một cái cẩm nang, đây cũng xác thực là một vấn đề.

Nhắc tới cẩm nang, sau khi lên xe buýt, hắn lại lấy cái cẩm nang kia ra quan sát kỹ.

Cái túi vải vân văn này không có gì hiếm lạ, nhìn qua cũng không phải đặc biệt đáng giá, hắn ấn ấn, bên trong hẳn là một chiếc chìa khóa.

Diệp Phàm không nghĩ nhiều, cảm giác không phải lúc do dự, trực tiếp mở cẩm nang ra, lấy thứ bên trong.

Thứ đó quả nhiên là một chiếc chìa khóa màu đen, vô cùng cũ kỹ, toàn là vụn rỉ sét, niên đại hẳn là rất lâu rồi, không biết dùng để mở thứ gì.

Diệp Phàm nghiên cứu kỹ chiếc chìa khóa này một chút, ý thức được đây chắc là chìa khóa thông thường để mở một cánh cửa hoặc một cái tủ nào đó, vật cần mở cũng sẽ không quá lớn.

Tùng Hạc vì sao không thể tự mình đi mở, nhất định phải giao thứ này cho hắn?

Chẳng lẽ có thứ gì chỉ có hắn mới mở ra được?

Diệp Phàm tịnh không tin cái tà này, nhưng trực giác nói cho hắn biết chiếc chìa khóa này về sau khẳng định có tác dụng nào đó.

Nói không chừng Tùng Hạc muốn nói cho hắn biết cái gì, nhưng chính bản thân gã không thể mở miệng nói, cho nên để hắn tự đi tìm.

Thế là hắn thu chiếc chìa khóa lại, cất kỹ vào trong túi áo sát người, sau đó kiểm tra đồ đạc trên người một chút.

Dao và súng trên thắt lưng đều còn, bùa chú cũng được đặt nguyên vẹn trong túi da, hắn hiện tại giản trực có thể tại chỗ xuống một cái đấu.

Diệp Phàm ở trên xe nhắm mắt dưỡng thần, đến Ô Hà Trấn đại khái còn một tiếng đồng hồ đi xe, hắn cần tiếp tục làm rõ luồng suy nghĩ của mình.

Nghiêm khắc mà nói, thời đại của Tống Hà Ngọc, kỹ thuật của Mạc Kim Giáo Úy tịnh không phát triển như hiện nay, trình độ khai phá núi sâu Côn Luân cũng không tính là cao, cho nên bọn họ muốn đi vào trong núi là phải mạo hiểm cực lớn.

Tống Hà Ngọc có lẽ đã chuẩn bị ba năm chính là vì chuyến lữ trình này, nhưng cuối cùng cô ta làm được gì thì không ai hay biết.

Diệp Phàm còn nghĩ, nói không chừng trong Tàng Kinh Các có ghi chép về việc này.

Cũng như tên Thiên sư kia rốt cuộc là ai?

Nếu gã là hậu nhân của Cổ Hà, liệu có để lại một tà túy kỳ quái như vậy để bại lộ thân phận của mình không?

Nếu không phải như vậy, thì chỉ có một loại khả năng, chính là tất cả những tin tức liên quan đến môn phái Côn Luân này đều là cố ý làm ra, là để chuyên môn dẫn dụ hắn qua đó.

Diệp Phàm nghĩ nghĩ, cảm thấy khả năng này ngược lại là cao nhất.

Tuy rằng hắn không biết vì sao hậu nhân của Cổ Hà lại biết hắn, chẳng lẽ hắn thực sự đặc thù như vậy sao?

Điều này tịnh không hoàn toàn nói thông, nhưng đợi đến khi hắn tới Côn Luân Sơn thì sẽ biết đáp án thôi.

Chương 1173

Sau đó đại khái là vì có chút mệt mỏi, cho nên hắn chợp mắt một lúc.

Diệp Phàm bình thường là người không dễ nằm mơ, nhưng sau khi xuống Âm Dương Mộ, hắn dường như trở nên dễ nằm mơ hơn bình thường.

Lần này, hắn mơ thấy không phải Côn Luân Sơn, mà là Tống Hà Ngọc.

Tống Hà Ngọc dẫn theo một đám người chạy ngựa trong dãy núi Côn Luân, bọn họ dường như đang bị thứ gì đó truy đuổi, cưỡi ngựa cuồng bôn giữa rừng núi, thập phần cấp bách.

Tống Hà Ngọc cưỡi một con ngựa lớn màu trắng chạy ở tuốt đằng trước, cô vô cùng sốt ruột quay đầu huýt sáo, bảo người phía sau đều đi theo cô, ngàn vạn lần đừng rớt lại.

Ở đây Diệp Phàm nhìn ra được, lực chiến đấu của cô ta cũng thập phần mạnh, hẳn là một võ giả siêu năng rất lợi hại.

Đối với một người như vậy, đặc biệt lại là người có sự chuẩn bị, còn có hiểu biết nhất định về phong thủy, thật sự có ngôi mộ nào có thể làm khó được cô ta sao?

Rừng cây trong núi sâu Côn Luân vô cùng nhiều, ngựa của bọn họ vóc dáng lại lớn, không thích hợp phi nhanh, rất nhanh đã bị đuổi kịp.

Diệp Phàm biết, loại ngựa cao to này, ở địa hình bằng phẳng làm thiên lý bôn tập hoặc xua đuổi kẻ địch thì vô cùng lợi hại, nhưng ở loại đường mòn rừng rậm chật hẹp này thì trở nên vô cùng cục súc.

Người trên lưng ngựa trông cưỡi cũng rất phí sức, trên người đều

bị cào rách vết thương lớn nhỏ, máu chảy dọc đường.

Tuy nhiên Tống Hà Ngọc vẫn ở phía trước hô hào, bảo bọn họ tranh thủ thời gian đuổi theo.

Cô ta cưỡi một con bạch mã.

Diệp Phàm vẫn luôn cảm thấy rất kỳ quái, hoặc cho rằng đây là một loại bút pháp được sử dụng trong các điển tịch ghi chép cổ sự, mới có thể vẽ quần sơn Côn Luân thành những ngọn núi màu đen âm sâm.

Nhưng hiện tại xem ra, đây kỳ thực là tả thực.

Hắn nhìn thấy đám người do Tống Hà Ngọc dẫn đội này chạy ngựa giữa rừng núi, mà phía xa đều là núi cao tầng tầng lớp lớp, những ngọn núi kia đều là màu đen.

Đó là một loại màu đen đặc biệt thuần túy, vừa nhìn liền thấy vô cùng quỷ dị, còn có một loại tà khí.

Bạch mã của Tống Hà Ngọc trong rừng núi đen kịt hiện ra vô cùng rõ ràng, liếc mắt liền có thể nhìn thấy, Diệp Phàm hiểu vì sao cô ta muốn chạy nhanh hơn một chút.

Diệp Phàm nhớ tới một loại khả năng hoang đường, chẳng lẽ cuốn "Cổ Kim Dị Văn" kia là Tống Hà Ngọc cho người biên soạn?

Hắn bỗng nhiên thanh tỉnh ý thức được mình thực ra đang nằm mơ, bởi vì cảm giác này thập phần không chân thực, hắn cảm giác đây là một cơ hội tìm được manh mối, bèn nỗ lực quan sát động hướng của đội người này.

Diệp Phàm không biết mình ở trong mơ là góc nhìn gì, nhìn một hồi, hắn ý thức được mình hình như chính là một thành viên đội khảo sát đang cưỡi ngựa theo sau lưng Tống Hà Ngọc.

Hắn cưỡi ngựa xóc nảy lên xuống, phía trước có mấy người, vừa ngẩng đầu liền có thể nhìn thấy Tống Hà Ngọc và lưng ngựa của cô.

Hắn nheo mắt nhìn kỹ, phát giác Tống Hà Ngọc lúc đó trông vô cùng trẻ tuổi, anh tư táp sảng, tư thế cưỡi ngựa vô cùng thông thạo.

Cô rút từ cái túi treo bên yên ngựa ra một thanh mã tấu, một đường chém mở chướng ngại vật phía trước.

Nhưng những con ngựa này chung quy không thích hợp chạy trên đường mòn chật hẹp giữa núi, mà thời gian cuộc chạy đua này dường như đã quá dài, ngựa từ từ mệt mỏi, Diệp Phàm ý thức được bọn họ đã chạy một quãng đường rất lâu.

Rốt cuộc là thứ gì đang truy đuổi bọn họ?

Lúc này Diệp Phàm ý thức được mình không thể khống chế người đang cưỡi ngựa này, hắn chỉ là đang dùng góc nhìn của người này nhìn hết thảy xung quanh.

Người này bắt đầu quan sát khắp nơi, thế là hắn cũng có thể nhìn thấy cảnh tượng xung quanh.

Núi màu đen xung quanh đây hẳn chính là Côn Luân Sơn, đội người này hiện tại đã ở phúc địa Côn Luân Sơn, cái hắn nhìn thấy là cảnh tượng của hơn ba trăm năm trước, giấc mộng này dường như đang dẫn dắt hắn nhìn thấy một số tình huống năm đó.

Nhưng những ngọn núi đen này lại không giống núi bình thường.

Tống Hà Ngọc học qua phong thủy, cũng biết xem sao, biết thông qua địa mạch xem hướng đi của long mạch.

Diệp Phàm nhìn kỹ một chút, cảm giác sơn khí xung quanh đây bị thứ gì đó đè nặng, bên dưới hắc sơn, long mạch không ổn định.

Những ngọn núi màu đen này với ngọn núi Côn Luân mà hắn biết

khẳng định không phải là một, thậm chí có khả năng căn bản không phải cùng một địa phương.

Có lẽ trong núi Côn Luân mà ai cũng biết kia, ẩn giấu một long mạch thần bí.

Mà bên dưới long mạch như vậy, thông thường đều có một địa cung khôi hoành, chôn cất đế vương tướng tướng, hoặc vị đại nhân vật nào đó ngàn năm trước.

Âm khí và tà khí trong những ngọn núi này quá nặng, giây tiếp theo bên cạnh hắn nhảy ra một con tà túy hắn cũng không cảm thấy kỳ quái.

Tống Hà Ngọc là người trong nghề, chẳng lẽ không biết những thứ này sao?

Hắn nhìn thấy góc nhìn lại chuyển, móng ngựa tung bay, ngựa lớn chạy càng ngày càng nhanh, nhưng Diệp Phàm ngửi thấy một tia tuyệt vọng.

Hắn bỗng nhiên hiểu ra đám người này vì sao chỉ trở về được một phần nhỏ, còn hơn một nửa tử thương thảm trọng.

Bọn họ đang bị thứ gì đó truy đuổi!

Tốc độ chạy ngựa này thập phần không bình thường, căn bản không phải đang đi đường, cũng không phải bôn tập, mà phân minh chính là đang đào mệnh.

Diệp Phàm ngay từ đầu đã ý thức được điểm này.

Tống Hà Ngọc bọn họ bị truy đuổi, ngay trong hắc sơn quỷ dị này, nhưng bọn họ thậm chí không có xuống đấu (xuống mộ), gần đây cũng không có dấu vết địa cung gì, rốt cuộc là bị cái gì đuổi?

Diệp Phàm thầm nói người anh em này anh làm ơn quay đầu lại

nhìn một cái, nhưng Tống Hà Ngọc hình như vẫn luôn hét, khẩu hình kia là: Chạy mau, chạy mau, đừng quay đầu lại.

Mãnh thú?

Không đúng, bọn họ nhiều người như vậy, sẽ không sợ mãnh thú núi rừng thông thường, hơn nữa loại địa phương cao hàn như Côn Luân Sơn, không có nhiều động vật cỡ lớn như vậy.

Diệp Phàm không biết bọn họ đang trốn cái gì, giây tiếp theo góc nhìn của hắn đột nhiên quay đầu lại, ông anh này hình như nghe được tiếng hắn gọi vậy, thế mà thực sự quay đầu.

Thế nhưng hắn không nhìn thấy gì cả, chỉ có một màn đêm đen kịt, mạnh mẽ thôn phệ hắn vào trong.

Diệp Phàm mở mắt, sống lưng toát ra một mảng lớn mồ hôi lạnh.

Với năng lực của hắn, giấc mộng này cư nhiên thực sự dọa hắn sợ, có thể thấy cảm giác nhập vai mạnh đến mức nào, ông anh trên lưng ngựa kia lúc đó khẳng định càng thêm thảm liệt.

Xem ra chính là trong một tình huống như vậy, người của Tống Hà Ngọc bị thứ gì đó nguy hiểm truy đuổi, có người bị đuổi kịp, hoặc có lẽ là bị giết chết, liền tổn thất thảm trọng.

Hắn vẫn đang ở trên xe buýt đi tới Ô Hà Trấn, nhìn thời gian một chút, còn khoảng mười phút nữa là đến nơi, hắn không thể ngủ nữa, lỡ bến sẽ rất phiền phức.

Thế là Diệp Phàm liền bắt đầu cân nhắc những giấc mơ gần đây, hai ngày nay đặc biệt thường xuyên, đặc biệt là sau khi hắn xem xong đoạn lịch sử của Tống Hà Ngọc, những gì mơ thấy đều là núi sâu Côn Luân đen kịt.

Hắn vì sao lại có những giấc mơ như vậy, rốt cuộc là bị thứ gì ảnh hưởng?

Chẳng lẽ là cái đầu người quỷ dị trong căn phòng kia?

Diệp Phàm nghĩ nghĩ, sở dĩ hắn đột nhiên ngất xỉu là vì cái đầu kia phun ra một luồng khí thể kỳ quái, không biết là âm khí hay là tà khí.

Tóm lại, hắn hít phải loại khí đó liền ngất đi, trong loại khí đó có khả năng chứa vật chất khiến hắn lặp đi lặp lại giấc mơ.

Hơn nữa những giấc mơ này dường như đều có quy luật, cứ như có người cố ý làm ra, muốn cho hắn nằm mơ vậy.

Hắn ngồi trên xe, người bên cạnh không tính là ít, ai nấy đều làm việc của mình, không ai chú ý tới hắn.

Bản thân Diệp Phàm là võ giả siêu năng, tuần hoàn máu trong cơ thể đặc thù, mùa đông thân nhiệt cũng vô cùng ổn định, nhưng hiện tại hai tay hắn cư nhiên lạnh băng.

Xem ra là do đại nhập vào trong giấc mơ kia, hắn thế mà xuyên qua thời gian ba trăm năm, cùng Tống Hà Ngọc phi ngựa ngàn dặm trong núi Côn Luân màu đen.

Chương 1174

Đây dường như chính là thứ Cổ Hà muốn cho hắn nhìn thấy, nhưng Diệp Phàm suy nghĩ kỹ càng từng chi tiết trong giấc mơ đó, một phân một hào hắn cũng không quên, nhưng vô luận như thế nào, hắn đều không nhìn thấy thứ gì đang truy đuổi bọn họ.

Thậm chí trong góc nhìn của hắn, đám người này cứ như là cả người lẫn ngựa bị hắc sơn thôn phệ vậy.

Núi ăn thịt người?

Diệp Phàm cúi đầu nhược hữu sở tư.

Trong rất nhiều cách nói của ghi chép phong thủy, tình huống này rất nhiều lúc chỉ là một loại ví von khoa trương, tỷ như ngọn núi này vô cùng nguy hiểm, hoặc là bên trong có tà túy tấn công người.

Gặp phải tình huống này, người ghi chép mới gọi là "núi ăn thịt người", chứng tỏ trong núi có long mạch lớn với âm khí cực nặng.

Nhưng lần này Diệp Phàm nhìn vào lại thấy ngọn núi này có vấn đề, có khả năng cái thứ màu đen này căn bản không phải núi, mà là yêu tà có hình dáng ngọn núi.

Hắn đang suy nghĩ dở thì xe buýt dừng lại, đã đến trấn Ô Hà.

Diệp Phàm đứng dậy xuống xe, thấy kiến trúc quanh đây không nhiều, mang cảm giác phong cảnh thôn quê.

Trấn Ô Hà chỉ là một huyện thành nhỏ, kinh tế không tính là phát đạt, trước khi đến hắn đã điều tra kỹ, không có gì đặc thù, không biết tại sao Tàng Kinh Các lại ở chỗ này.

Có lẽ là vì đủ kín đáo.

Nơi này cách kinh thành không quá xa, nhưng dân phong khá thuần phác, kiến trúc trong thành nhỏ chủ yếu là nhà trệt.

Diệp Phàm ăn mặc không nổi bật, từ trạm xe buýt đi ra cũng không gây chú ý.

Nhưng hắn chợt nhớ ra một vấn đề, chính là trước khi đến đây hắn chưa hỏi kỹ Chu công xem Tàng Kinh Các rốt cuộc nằm ở vị trí nào.

Cũng không thể đứng giữa đường hỏi người ta được đúng không?

Ở thời đại này, tự nhiên hỏi một địa danh có cái tên như thế, hắn sợ sẽ bị nghi ngờ.

Thế là Diệp Phàm mặt không đổi sắc đi vào trong thị trấn, giả vờ đi dạo loanh quanh để tìm kiếm, nhưng vô tình đi ngang qua một hộ gia đình, hắn thấy mấy người đang vây quanh một cái bàn đá.

Trong đó có một người đàn ông trung niên, sau tai ông ta có một đường vân màu đen đỏ.

Diệp Phàm nhìn thoáng qua, sắc mặt đột nhiên thay đổi.

Loại vân đen này là ấn tà túy, đại biểu cho việc người này cực có khả năng đã bị lệ quỷ nhập vào người.

Đối diện người đàn ông này có một thanh niên ngồi đó, dùng khăn che mặt rất kỳ quái, Diệp Phàm nhíu mày, thấy người này có chút quen mắt.

Nhưng hắn lại không nhớ ra đã gặp ở đâu.

Trong tình huống này, nếu hắn bỏ mặc, tại cái trấn nhỏ rõ ràng không có thầy phong thủy này, một khi thi biến xảy ra giữa thanh thiên bạch nhật, hậu quả sẽ khôn lường.

Diệp Phàm thở dài, không biết tại sao hắn có cảm giác từ khi mình

đến đây, mọi chuyện dường như đều có dự mưu mà liên tiếp xảy ra, trong khi lần này hắn thậm chí không phải đến để phá phong thủy cục.

Hắn vẫn cam chịu số phận bước lên, vỗ vỗ vai người đàn ông trung niên kia. "Chào chú, trấn này có phải có một khu nghĩa địa không, nó nằm ở đâu vậy?" Người đàn ông trung niên quay đầu lại, sắc mặt trông thảm hại hơn người thường một chút, không có chút máu, rất phù hợp với suy đoán của Diệp Phàm, nhưng ông ta nói chuyện vẫn bình thường. "Cậu là người nơi khác đến à?

Nghĩa địa ở phía bắc thành, cứ đi thẳng về phía bắc là tới, cậu định đi tế tổ à?" Diệp Phàm cười híp mắt lắc đầu: "Vậy cháu hỏi chú thêm một câu, có phải nhà chú gần đây vừa có người hạ táng, hoặc là họ hàng bạn bè gì đó của chú mới hạ táng không?" Sắc mặt người trung niên thay đổi, trong nháy mắt trên mặt ông ta xuất hiện một cỗ quỷ khí. "Cậu nói cái gì thế?

Tôi nghe không hiểu." Nói xong ông ta liền quay lưng đi, mặc kệ Diệp Phàm hỏi thế nào cũng không trả lời nữa.

Cả bàn đó khoảng bốn năm người, ai nấy đều lộ vẻ sợ hãi.

Diệp Phàm chắc chắn nỗi sợ này không phải sợ hắn, mà là sợ người đàn ông trung niên kia.

Hắn âm thầm ghi nhớ dung mạo những người này rồi xoay người rời đi.

Tuy hắn có chức năng của thầy phong thủy, nhưng bản chất chuyện này không thuộc quyền quản lý của hắn.

Nói trắng ra, việc cấp bách hiện tại là đi điều tra Côn Luân Sơn, trấn này có người chết hay không cũng chẳng liên quan gì đến hắn.

Nghĩ đến đây, trong lòng Diệp Phàm dâng lên chút lạnh lẽo, hắn dường như quay lại tâm thế lúc mới gặp Lý Hoa thời gian trước.

Nhưng theo tình hình này, Côn Luân Sơn cũng chẳng liên quan gì đến hắn.

Hắn giống như suy nghĩ ban đầu, hoàn toàn bỏ mặc là được rồi, dù sao hắn cũng có năng lực bảo vệ bản thân và gia đình, người khác dù vô tội thì liên quan gì đến hắn?

Hắn cân nhắc trong lòng một chút, chỉ tốn mười giây đã quyết định xen vào chuyện này.

Dù sao cũng thuận đường, hắn cũng cần tìm vài người bản địa để hỏi vị trí Tàng Kinh Các.

Nếu lần này Diệp Phàm giúp bọn họ, nói không chừng những người này có thể cho hắn biết tung tích Tàng Kinh Các.

Vừa rồi hắn đi vòng qua hơn nửa cái trấn cũng không thấy nơi nào giống thư viện hay kho sách, có lẽ Tàng Kinh Các không nằm ở những vị trí lộ thiên, phải hỏi người địa phương mới được.

Nhưng chỉ trong mười giây ngắn ngủi đó, hắn đi chưa quá mười bước, vừa quay đầu lại thì thấy thanh niên bên cạnh cái bàn kia đột nhiên biến mất.

Sắc mặt Diệp Phàm hơi đổi, ý thức được đã xảy ra chuyện gì, hoặc là đối phương nhận ra điều gì đó, nhìn ra hắn không phải người thường nên thừa cơ bỏ chạy.

Nhưng tốc độ của kẻ này cũng quá nhanh, hơn nữa lại im hơi lặng tiếng.

Thính lực và các giác quan của Diệp Phàm mạnh hơn người thường rất nhiều, loại ẩn nấp cỡ này theo lý thuyết không thể qua mắt hắn.

Nhưng khoảnh khắc này, Diệp Phàm hoàn toàn không biết đối phương đã đi đâu, căn bản không nhận ra dù chỉ một chút, cứ như thể

hắn ta chưa từng tồn tại.

Điều này là không thể nào.

Diệp Phàm tự cho rằng mình không dễ dàng bị ảo giác, ý chí lực của hắn vô cùng kiên định.

Lúc ở trong Âm Dương Mộ, ảo giác mà mộ cổ cố tình tạo ra cũng bị hắn nhanh chóng nhìn thấu và phá vỡ, đó còn là thủ bút của Cổ Hà.

Nhưng thanh niên này thật sự vô cùng kỳ quái.

Diệp Phàm nhíu mày, nảy sinh dự cảm cực lớn về chuyện này.

Trấn Ô Hà tuyệt đối chỉ là một thị trấn bình thường, không hề có quỷ khí gì đáng nói.

Nhưng tại sao hắn vừa mới đến lại xảy ra nhiều chuyện lạ như vậy?

Là có người đến trước hắn một bước, hay những chuyện này đều do hắn mang tới, vì hắn mà phát sinh?

Những thứ này thật sự không thể nghĩ kỹ, nếu không rất dễ rơi vào vòng luẩn quẩn logic.

Hắn không do dự quay lại, người đàn ông trung niên có vệt đen sau tai vẫn ngồi bất động ở đó.

Mấy người đàn ông bên cạnh có già có trẻ, từ hai mươi đến bốn mươi lăm tuổi, đang làm bộ như không có việc gì mà đánh bài.

Diệp Phàm cố ý tránh người đàn ông trung niên kia, quay sang hỏi một cậu thanh niên ngồi bên cạnh. "Chào cậu, vừa rồi cậu có thấy đối diện cậu có một người đàn ông che mặt ngồi đó không, cậu có thấy hắn đi đâu rồi không?" Cậu thanh niên trông cũng chỉ ngoài hai mươi, vẻ mặt nghi hoặc lắc đầu: "Người đàn ông che mặt nào?

Chương 1175

Cậu đang nói gì thế, chỗ bọn tôi làm gì có người nào như vậy." Diệp Phàm buông tay, hít sâu một hơi.

Người này, vậy mà chỉ có mình hắn nhìn thấy.

Điều đó chứng tỏ kẻ này tuyệt đối không phải người thường, chắc chắn cũng là một thầy phong thủy.

Kẻ này là thầy phong thủy chỉ là phỏng đoán của Diệp Phàm, nhưng mười phần thì đến tám chín phần là thật.

Bởi vì ở khoảng cách vừa rồi, Diệp Phàm cảm giác được đối phương đã nhận ra sự tồn tại của mình và bị hắn thu hút sự chú ý.

Sau khi nhìn thấy Diệp Phàm, hắn ta lập tức phản ứng, chính là nhìn thẳng vào mắt Diệp Phàm một cái, sau đó dời tầm mắt, cố ý để Diệp Phàm tạm thời buông lỏng cảnh giác.

Rồi ngay khoảnh khắc Diệp Phàm xoay người, hắn dùng một loại pháp thuật nào đó biến mất tại chỗ, cố gắng không để Diệp Phàm nhìn thấy.

Còn một bằng chứng nữa, chính là kẻ này ban đầu ngồi giữa đám người kia chắc chắn có mục đích gì đó.

Mà trong nhóm người này, vừa khéo có một người dường như bị tà túy nhập xác.

Vậy thì hắn ngồi đó dường như chỉ có một mục đích: chờ đợi tà túy trên người kia phát tác, sau đó lợi dụng ông ta làm chuyện gì đó.

Xem ra, kẻ này cực có khả năng là một thầy phong thủy, hơn nữa còn chẳng phải thứ tốt lành gì.

Chỉ là tại sao hắn lại làm vậy, lại còn đúng vào lúc Diệp Phàm đến?

Diệp Phàm ý thức được trong đó nhất định có liên hệ gì đấy.

Giây tiếp theo, trong đầu hắn như có luồng điện xẹt qua, đột nhiên nhớ ra tại sao mình lại thấy người kia quen mắt.

Mi mắt của kẻ đó rất giống một người hắn từng gặp.

Tùng Hạc.

Chỉ có điều Tùng Hạc mà hắn từng gặp giống như một vị công tử hào hoa, còn Tùng Hạc này trên người tà khí cực nặng, mang một vẻ tàn nhẫn.

Khoảnh khắc Diệp Phàm nhìn hắn, cảm nhận được khí tức pháp thuật bàng bạc trên người hắn, tuy không lợi hại bằng Diệp Phàm nhưng cũng không yếu.

Kẻ này hẳn là đồng nghiệp của hắn.

Nhưng đệ tử Tàng Kinh Các là giả, thầy phong thủy có mục đích mới là thật.

Hắn lại nhớ tới chiếc chìa khóa trên người mình, Tùng Hạc đưa chìa khóa cho hắn rốt cuộc là để làm gì.

Diệp Phàm nhìn cậu thanh niên ngơ ngác trước mặt, thở dài.

Hắn quan sát một chút, những người này hẳn đều là người vô tội, mười phần thì tám chín phần là không biết gì, nói không chừng còn là nạn nhân.

Chỉ có người đàn ông trung niên mang vân lạ trên người kia chắc chắn biết chút gì đó.

Nhưng lúc này Diệp Phàm đã không thể xác định ông ta còn là người hay không, nói không chừng đã biến thành tà túy.

Việc tà túy này có thể thông qua người đàn ông kia truyền tin cho Tùng Hạc hay không vẫn chưa biết, nên Diệp Phàm không thể mạo hiểm.

Hắn gật đầu với cậu thanh niên vô tội: "Được rồi, làm phiền cậu, cứ coi như tôi chưa nói gì đi, quên chuyện hôm nay đi nhé." Bước tiếp theo, hắn nhớ tới việc ở phía bắc thành có một nghĩa địa.

Nếu muốn lập phong thủy trận, chắc chắn không thể rời xa nơi đó.

Thay vì đi tìm tên Tùng Hạc thoắt ẩn thoắt hiện, chi bằng đến nghĩa địa xem thử trước.

Tà túy trên người đàn ông trung niên kia không biết uy lực cỡ nào, nhưng Diệp Phàm ngẩng đầu nhìn trời, hiện tại đang là giữa trưa, ánh nắng chói chang, rực rỡ.

Dưới điều kiện ngoại cảnh này, tà túy nào cũng sẽ không dễ dàng hành động.

Hắn hiểu biết bách gia phong thủy, biết rằng bất kỳ tà túy nào cũng sợ nơi dương khí thịnh và nhiệt độ cao.

Dù mạnh mẽ đến đâu cũng không nguyện ý xuất động vào ban ngày, cho nên Diệp Phàm hiện tại không quá lo lắng ông ta sẽ hại người.

Hắn định ra chủ ý xong liền muốn rời đi.

Tuy nhiên đi được năm sáu bước, bỗng nghe thấy tiếng bước chân phía sau, tay áo lập tức bị người ta kéo lại.

Hắn quay đầu, người nọ đứng cách khoảng hai ba mét.

Ở khoảng cách này, hai người nói nhỏ sẽ không dễ bị người khác nghe thấy.

Hắn ngẩng đầu, nhận ra chính là cậu thanh niên vừa rồi hắn hỏi

chuyện.

Người này không biết bị cái gì dọa, hốc mắt sâu hoắm, sắc mặt thương bạch, giọng nói cũng run rẩy, mang tính thăm dò hỏi hắn một câu. "Vị đại ca này, anh đến...

đến cứu bọn em phải không?" Diệp Phàm nhướng mày: "Tôi đến có việc, đi ngang qua đây thấy có chút không ổn, có thể giúp cậu một tay.

Có vấn đề gì cậu cứ nói cho tôi nghe, tôi sẽ giúp trong khả năng cho phép." Lời này hắn nói khí độ bất phàm, ung dung bình tĩnh, nghe là biết có chuẩn bị mà đến, hơn nữa không phải người thường.

Cảm giác sợ hãi trên mặt cậu thanh niên như muốn bùng nổ, nghe được câu này, chân cậu ta mềm nhũn, suýt chút nữa quỳ phịch xuống trước mặt hắn.

Diệp Phàm nhanh tay lẹ mắt đỡ lấy cánh tay cậu ta, truyền vào người đối phương một luồng pháp lực thanh tân giúp cậu ta đứng vững.

Cơ thể thanh niên vẫn còn run rẩy, cầu khẩn nói: "Đại sư, cầu xin anh cứu bọn em với.

Người kia... là bố em, người có vết đen sau tai ấy.

Ông ấy đã chết năm ngày rồi, nhưng tối hôm qua lại đột nhiên trở về, bọn em đều rất sợ hãi." Diệp Phàm gật đầu, cũng không quá ngạc nhiên.

Thuật mượn xác hoàn hồn nằm trong dự liệu của hắn.

Cơ thể người này rõ ràng bị thứ gì đó quỷ dị khống chế, mười phần thì tám chín phần là do con người làm ra.

Nghe cậu thanh niên này nói, hắn cũng chú ý tới những người vây

quanh bàn kia, phần lớn trên mặt đều mang thần sắc vô cùng khủng bố, chỉ là vẫn luôn kìm nén.

Cộng thêm việc hắn đang mải suy nghĩ chuyện Tàng Kinh Các nên mới không chú ý lắm.

Ở cái trấn nhỏ toàn nhà trệt, cục diện chất phác này, hàng xóm láng giềng đại khái đều là người quen, nên chuyện ma chay cưới hỏi nhà ai mọi người đều rất rõ.

Một người đã chết năm ngày, đột nhiên nửa đêm trở về nguyên vẹn hình hài, đổi lại là ai cũng sẽ thấy sợ hãi.

Diệp Phàm nói: "Ông ấy trở về thế nào?

Gần đây còn có chuyện gì dị thường nữa không, kể hết cho tôi nghe.

Nếu không có gì bất ngờ thì đây là một cỗ thi thể hoàn hồn, tà túy đang ở trong cơ thể ông ấy, đêm nay sẽ phát tác." Thanh niên sợ hãi hỏi: "Đại sư, vậy bọn em phải làm sao, còn sống được không?

Anh phải cứu bọn em với, cầu xin anh, nhà em còn có mẹ già." Diệp Phàm làm động tác ngắt lời: "Cậu chọn nội dung trọng điểm mà nói.

Tôi đã đến đây thì nhất định có thể giúp các cậu.

Bây giờ việc cậu cần làm là nói cho tôi biết tất cả những gì cậu biết, nhất định phải nói cái quan trọng nhất." Thanh niên nỗ lực ổn định giọng nói, kể lại những điểm chính cho hắn.

Chương 1176

Thanh niên này tên là Triệu Hải Ba, bố cậu ta là Triệu Trung Nghĩa.

Triệu Trung Nghĩa chết cách đây năm ngày, sau đó được hạ táng yên ổn.

Nhưng tối hôm qua, ông ta đột nhiên gõ cửa nhà, trở về bình an vô sự.

Lúc đó Triệu Hải Ba mở cửa còn tưởng mình nhìn lầm, kết quả bố cậu ta thật sự đã về, còn cười chào hỏi cậu ta.

Hàng xóm láng giềng biết chuyện đều cảm thấy vô cùng sợ hãi.

Nhưng sang ngày hôm sau, Triệu Trung Nghĩa đột nhiên mời bọn họ ra đánh bài với thần tình quỷ dị, vẻ mặt đó dường như có chút điên cuồng, khiến hàng xóm không dám từ chối.

Triệu Trung Nghĩa tìm một cái bàn, giống như lúc còn sống coi như không có ai mà đánh bài với bọn họ, trông như thể căn bản chưa từng chết đi.

Nhưng Triệu Hải Ba biết chuyện này là không thể nào xảy ra.

Triệu Trung Nghĩa là bố đẻ của cậu ta, Triệu Hải Ba tận mắt nhìn thấy ông ấy trút hơi thở cuối cùng, khóc tang đưa tang đều do cậu ta đích thân làm, căn bản không thể nào còn sống.

Sau đó tối hôm qua, cậu ta có quay lại nghĩa địa ngoài thành một chuyến, lại phát hiện thêm một chuyện quỷ dị.

Diệp Phàm gật đầu nói với cậu ta: "Tôi hiểu rồi.

Đã như vậy, xem ra vấn đề nằm ở nghĩa địa ngoài thành.

Thế này đi, mọi người cứ cẩn thận một chút trước, tôi sẽ quay lại sớm thôi." Tuy nhiên Triệu Hải Ba ngăn hắn lại, lắc đầu: "Không được đâu đại sư.

Tôi nói cho anh biết một chuyện, nghĩa địa này rất quỷ dị, ban ngày anh qua đó sẽ không thấy gì đâu, chỉ có buổi tối, sau khi mặt trời xuống núi mới nhìn ra vấn đề." Diệp Phàm nhướng mày, chuyện này đến đây quả thật càng lúc càng thú vị.

Xem ra nếu không giải quyết việc này, hắn sẽ không thể thuận lợi tìm Tàng Kinh Các.

Hắn lấy từ trong túi da ra một lá bùa chu sa, niết một luồng pháp lực day nhẹ lên đó, rồi giao lá bùa cho Triệu Hải Ba.

Diệp Phàm dặn dò: "Tờ giấy này là một loại bùa chú, cậu đừng để ai phát hiện, giấu kỹ trong người.

Nếu lúc tôi không có mặt mà xảy ra chuyện gì, cậu cứ lấy bật lửa đốt lá bùa này, tôi sẽ tới cứu cậu." Nghe hắn nói vậy, Triệu Hải Ba như được tiêm một liều thuốc trợ tim, mắt sáng rực lên, coi lá bùa như bảo bối cất vào trong ngực, gật đầu kiên định, sau đó quay lại chỗ ngồi trước khi Triệu Trung Nghĩa nghi ngờ.

Để tránh bị nghi ngờ, Diệp Phàm cũng lập tức xoay người, làm bộ như không có việc gì đi xa.

Những chuyện cần biết hắn đại khái đã nắm được, quan sát cũng đã hòm hòm, tiếp theo hắn phải bắt đầu tiến hành điều tra.

Sẵn tiện, hắn muốn tìm tung tích của Tùng Hạc.

Kẻ này không biết vì sao lại nhắm vào hắn.

Lúc ở kinh thành, hắn ta không tiếc giả làm cố nhân quen biết Chu công để tìm hắn mật hội, còn đưa chiếc chìa khóa kia cho hắn.

Cho nên trên người kẻ này chắc chắn cũng có bí mật gì đó, hoặc là muốn nói cho hắn biết chuyện gì.

Nhưng hắn ta lại không nói thẳng, mà chọn một phương thức ẩn ý và kỳ quái như vậy.

Trong tình huống này, bắt Diệp Phàm phải đoán già đoán non, chắc là có mưu đồ gì khác.

Diệp Phàm vừa đi vừa quan sát hai bên, thấy trấn Ô Hà cũng không có gì đặc biệt kỳ quái.

Người qua lại dù là dân đi làm hay học sinh trông đều rất bình thường, không giống nơi tà túy hoành hành.

Tại sao cứ hễ là nơi hắn đi qua thì lại xuất hiện vấn đề?

Diệp Phàm thở dài, thà nói hắn là người được chọn, chi bằng nói hắn có cái thể chất thu hút tà túy kỳ quái, đi đến đâu cũng gặp tà túy, ngay cả Hoàng cung - nơi có năng lực trấn tà mạnh như thế - cũng để hắn moi ra được tà túy.

Lần này hắn mang theo giấy tờ tùy thân rất đầy đủ, làm hộ chiếu tại chỗ bay thẳng đến Côn Luân Sơn chắc cũng không thành vấn đề.

Thế là hắn tìm một khách sạn dạng homestay, thuê một phòng.

Hắn trực giác chuyện này một chốc một lát chưa xong ngay được, phải ở lại vài ngày.

Khách sạn này trông buôn bán cũng khá, là một trong số ít khách sạn ở cái trấn này.

Những người đến trọ đều bị Diệp Phàm dùng pháp lực âm thầm quét qua một lượt, xác định không có ai cố ý bám theo hắn.

Với thính lực và trình độ phản trinh sát của hắn, người có pháp lực thấp hơn hắn thường không thể theo dõi hắn mà không gây ra

tiếng động.

Ở kinh thành, Diệp Phàm đã kiếm được đủ tiền từ số 81, thuê phòng xong liền trực tiếp dọn vào.

Hắn đi vào phòng, đóng cửa lại, dán một tấm Cách Âm Phù lên mép cửa, ngăn cách âm thanh và hình ảnh trong ngoài phòng, khiến người bên ngoài không thể nghe lén hay nhìn trộm.

Làm xong tất cả, Diệp Phàm thu dọn rửa mặt qua loa rồi nằm xuống giường.

Hiện tại chưa đến hai giờ chiều, theo lời Triệu Hải Ba, nhất định phải đợi mặt trời xuống núi mới có thể đi nghĩa địa làm việc.

Tuy lần này mục đích chính là tìm Tàng Kinh Các, nhưng sự xuất hiện của Tùng Hạc khiến hắn cảm thấy dường như có một số người đang ngầm gây rắc rối cho hắn.

Để tránh làm lộ Tàng Kinh Các vào tay kẻ có ý đồ, hắn quyết định giải quyết chuyện của Tùng Hạc trước rồi mới đi tìm hiểu Tàng Kinh Các.

Nhưng nằm chưa được mười phút, Diệp Phàm đã cảm thấy cơn buồn ngủ nồng đậm ập tới.

Gần như ngay lập tức, hắn ý thức được tiềm thức của mình chắc chắn đã chịu ảnh hưởng nào đó.

Không phải di chứng để lại từ Âm Dương Mộ thì cũng là vấn đề từ ngụm tà khí mà khuôn mặt người quỷ dị kia phun ra hôm đó.

Hai ngày nay hắn trở nên ham ngủ hơn bình thường.

Theo trình độ mọi khi, hắn lăn lộn trong địa cung ba ngày ba đêm không ngủ cũng chẳng vấn đề gì lớn.

Nhưng hiện tại ban ngày hắn vừa ngủ trên xe một tiếng, giờ lại

buồn ngủ nữa.

Diệp Phàm nhìn thời gian, cảm thấy vẫn còn kịp, hơn nữa nghĩ đến việc trong mơ có thể biết thêm thông tin hữu hiệu về Côn Luân Sơn và Tống Hà Ngọc, hắn bèn đặt báo thức trước khi mặt trời lặn rồi dứt khoát ngủ thiếp đi.

Lần này hắn tưởng sẽ tiếp tục giấc mơ trước, sẽ nhìn thấy chuyện xảy ra sau khi đội ngũ của Tống Hà Ngọc bị thứ gì đó truy đuổi trong Côn Luân Sơn, tiện thể biết được rốt cuộc Tống Hà Ngọc bọn họ đã gặp phải thứ gì.

Nhưng thế sự luôn không như ý người, trong giấc mơ lần này không có ngọn núi đen kịt và những con ngựa cao lớn phi nhanh, mà là Tống Hà Ngọc thời niên thiếu.

Vẫn là Tống Hà Ngọc.

Ban đầu người phụ nữ này không phải trọng điểm điều tra của hắn, nhưng giờ đây bà ấy lại dần trở thành một nguồn manh mối khác của tất cả mọi chuyện.

Khi đó Tống Hà Ngọc chỉ khoảng mười lăm mười sáu tuổi.

Hình ảnh ngày càng gần, lần này không biết Diệp Phàm có phải đang ở góc nhìn của thị vệ bên cạnh hay không.

Tống Hà Ngọc mặc đồ trắng, thần tình bi thương.

Diệp Phàm lục lại ký ức sử liệu, đột nhiên nhớ ra điều gì.

Hình như năm Tống Hà Ngọc mười sáu tuổi, Hoàng hậu triều đó, cũng chính là mẹ ruột của Tống Hà Ngọc qua đời vì bệnh.

Tang lễ của một bậc mẫu nghi thiên hạ vô cùng long trọng.

Tống Hà Ngọc tình cảm với mẹ mình hiển nhiên rất tốt, bà vô cùng đau thương, suốt một thời gian dài đều cầu phúc cho mẹ dưới

suối vàng.

Chương 1177

Lần này Diệp Phàm cũng tỉnh táo biết mình đang mơ, đồng thời có ý thức ghi nhớ một số chi tiết để sau này tìm ra manh mối.

Hắn phát hiện, trước năm mười sáu tuổi, những gì Tống Hà Ngọc học đều là cầm kỳ thi họa như các công chúa bình thường, cùng lắm là thêm chút cách xử lý chính sự.

Những thứ này đủ để bà trở thành một nhà cải cách và người phò tá giỏi, nhưng không đủ để biến bà thành thầy phong thủy.

Chính là sau năm mười sáu tuổi, trên giá sách của bà xuất hiện từng cuốn điển tịch phong thủy cũng như nghiên cứu về long mạch khắp cả nước, nơi nào hạ táng phong thủy tốt, nơi nào cúng bái có thể khiến người chết yên lòng.

Quan trọng nhất là, con người sau khi chết, nếu khởi thi (xác chết sống lại), liệu có còn là người ban đầu hay không.

Thật ra nhìn đến bước này, Diệp Phàm cảm thấy bà ấy đã có chút ma chướng.

Dù là về phương diện sức mạnh pháp thuật hay phong thủy cục, giả thiết này đều là nói nhảm.

Khởi thi không bằng khởi tử hồi sinh, cái nhận được chỉ có thể là một cái xác không hồn.

Hắn nhớ trong lịch sử, Tống Hà Ngọc đến năm mười tám tuổi mới thức tỉnh pháp lực trở thành siêu năng võ giả, đồng thời thành tựu phong thủy của bà cũng không thấp, có thể xem hiểu rất nhiều phong thủy long mạch.

Nhưng nếu vậy, lẽ ra ban đầu bà không nên không nhìn ra long

mạch màu đen trong quần thể Côn Luân Sơn thực chất vô cùng quỷ dị, cực kỳ bất tường.

Thà nói là long mạch trấn áp quần sơn, chi bằng nói quần sơn đè chết long mạch, biến rồng thiêng thành hắc long hiểm ác.

Tại sao bà ấy cứ nhất quyết phải đi?

Diệp Phàm ở góc nhìn của một thị vệ bên cạnh, lạnh lùng bàng quan nhìn tất cả.

Khi đó Tống Hà Ngọc vừa mất mẹ dường như biến thành một người khác, không những bắt đầu trầm mê điển tịch phong thủy mà cả người cũng như trưởng thành chỉ sau một đêm.

Bà không còn dáng vẻ thiếu nữ nữa, mà trong nháy mắt đã gánh vác rất nhiều trách nhiệm.

Bà bắt đầu nhanh chóng học tập chính sự và kiến thức chuyên môn, làm bước đệm cho việc trở thành nhà cải cách nổi tiếng sau này.

Nhưng Diệp Phàm chú ý tới, chỉ có thời gian đó bà điên cuồng si mê các loại phong thủy cục linh hồn phục tô.

Dù những phong thủy cục này đa phần đều là lừa người, nhưng bà vẫn tin tưởng không nghi ngờ.

Có thể thấy quan hệ giữa bà và mẹ rất tốt, đến mức việc mẹ qua đời khiến bà nhất thời không thể chấp nhận, thậm chí ảnh hưởng đến suốt quãng đời còn lại.

Đến đây, Diệp Phàm đã không thể xác định bà trở thành thầy phong thủy là vì cái gì.

Là do bà hứng thú với mộ thất địa cung, hay là vì mẹ mình?

Nếu là vì mẹ, vậy thì con người Tống Hà Ngọc có chút điên rồ.

Giấc mơ lần này dường như cho hắn một đáp án khác.

Hai mươi năm đầu làm thầy phong thủy, Tống Hà Ngọc dốc sức nghiên cứu các loại phong thủy cục, mục tiêu cuối cùng là khiến người khởi tử hồi sinh, không tiếc dùng cách khởi thi để hoàn thành.

Vậy bà ấy đi Côn Luân Sơn, chẳng lẽ Cổ Hà nói với bà ấy rằng Côn Luân Sơn có thứ gì đó, hoặc sức mạnh nào đó có thể phục sinh mẫu thân?

Nhưng nói thật, lúc đó Tống Hà Ngọc đã là một người trưởng thành dày dạn kinh nghiệm, thành tựu về phong thủy cũng đã vượt qua đa số người thời đại đó.

Có thể nói trừ những thầy phong thủy chuyên môn vùng Tương Tây, Vân Quý, đã rất ít người hiểu rõ địa khí và long mạch hơn bà.

Khi đó bà đã nghiên cứu tròn hai mươi năm, hẳn cũng đã hiểu rõ phong thủy không phải vạn năng, không thể khiến người chết sống lại.

Mẹ bà cũng chỉ là người bình thường, mười phần thì tám chín phần là không thể quay về.

Nhưng cuối cùng bà vẫn tin vào bí mật trong Côn Luân Sơn và dẫn đội đi tới đó.

Khi Diệp Phàm tỉnh lại lần nữa thì trời đã gần tối, về cơ bản đã đến thời điểm hắn dự định khởi hành đi nghĩa địa ngoài trấn Ô Hà điều tra.

Diệp Phàm ngủ một giấc xong thần thanh khí sảng, nhảy xuống giường đi rửa mặt.

Hắn nhìn mình trong gương ở nhà vệ sinh, thấy không có gì khác biệt so với một tháng trước.

Ít nhất về ngoại hình, Âm Dương Mộ và mặt người quỷ dị của Cổ Hà không gây ra ảnh hưởng rõ rệt nào cho hắn.

Hắn lại kiểm tra lưỡi và mí mắt, xác định thứ kia không phải loại độc dược mãn tính gì đó, vậy thì càng có khả năng là một loại sức mạnh pháp thuật.

Diệp Phàm chưa từng nghe nói có loại độc dược mãn tính nào có thể tùy ý thay đổi giấc mơ của một người.

Điều này quá trừu tượng, căn bản không hợp lý.

Khả năng duy nhất là trong số đối thủ của hắn có siêu năng võ giả, kẻ này là cao thủ, đang dùng pháp chú để truyền tin cho hắn.

Mạch núi Côn Luân giấu bí mật khởi tử hồi sinh, thầy phong thủy kỳ quái... tất cả thông tin này dường như đều cố ý dẫn hắn về hướng Côn Luân Sơn.

Có người cảm thấy hắn nhất định phải đi đến đó một chuyến.

Hắn lại nghĩ đến ghi chép trong sử liệu kia.

Tuy sau khi từ Côn Luân Sơn trở về, không bao lâu sau trên vũ đài lịch sử không còn cái tên Tống Hà Ngọc nữa, nhưng vẫn có những mảnh vỡ ghi chép ít ỏi.

Trong hơn hai mươi năm sau đó, thậm chí lâu hơn, Tống Hà Ngọc vẫn bí mật phái người hoặc đích thân đi tới khắp nơi trên cả nước, tìm kiếm các loại mộ phong thủy.

Nguyên nhân bà tìm kiếm mộ phong thủy không ai biết, rốt cuộc là để trộm mộ hay là làm phong thủy cục, bà không nói cho bất kỳ ai.

Những thầy phong thủy từng phục vụ bà cũng lần lượt biến mất.

Chuyện này cuối cùng tan thành mây khói trong dòng thời gian ba trăm năm.

Mãi đến ba trăm năm sau, hôm nay, khi Diệp Phàm bị cuốn vào loạt sự kiện này, Âm Dương Mộ thấy lại ánh mặt trời, mới có người

quan tâm lại câu chuyện của bà.

Diệp Phàm đương nhiên hiểu, bà xuống mộ không phải để trộm mộ cũng không phải để tạo phong thủy cục, mười phần thì tám chín phần là đang tìm kiếm long mạch có thể thay thế thứ trong Côn Luân Sơn.

Điều này cũng cơ bản chứng thực trong Côn Luân Sơn đích xác có một long mạch và địa cung kỳ dị.

Thứ giấu trong long mạch chắc chắn là thứ Tống Hà Ngọc cầu mong cả đời, nhưng cuối cùng bà thất bại, cho nên chỉ có thể tìm kiếm vật thay thế ở nơi khác.

Nhưng địa cung Côn Luân Sơn vốn dĩ không biết thật giả, bà đương nhiên không thể tìm được cái gọi là vật thay thế.

Cho nên cuối cùng, bà ném toàn bộ thời gian cả đời mình vào đó.

Những ghi chép về sau rất ít, kết quả cuối cùng là bà đến chết cũng không tìm được long mạch kia, ôm hận mà chết.

Đến đây, Diệp Phàm chợt cảm thấy, có lẽ tất cả mê cục này không phải mới xuất hiện gần đây, thậm chí có thể đã bắt đầu từ ba trăm năm trước.

Là ba trăm năm trước Tống Hà Ngọc cảm thấy mình không thể thành công, cho nên bà để lại những manh mối này, thậm chí xây dựng Âm Dương Mộ, nhờ Cổ Hà bố trí phong thủy cục, để người hữu duyên đời sau nhìn thấy tất cả, thay bà đi Côn Luân Sơn.

Diệp Phàm nghĩ ngợi, cảm giác đây mới là suy đoán đáng tin cậy nhất.

Hắn đi tới cửa sờ sờ Cách Âm Phù trên mép cửa, không có dị động gì, chắc là không ai chạm qua.

Giấc này hắn ngủ rất yên ổn.

Hắn mở cửa rời khách sạn, đi bộ tới nghĩa địa thành bắc trấn Ô Hà.

Chương 1178

Hiện tại đã là chập tối, người trên đường phố vẫn khá đông, người tan tầm, người bày hàng bán rong vội vã, tiếng rao hàng không dứt bên tai.

Diệp Phàm tâm vô tạp niệm, tính toán sơ qua thời gian, từ đây đi bộ đến thành bắc chắc cũng vừa lúc trời tối hẳn.

Nếu kịp, hắn còn có thể giải quyết xong trước mười hai giờ, quay về ngủ tiếp để mơ về chuyện của Tống Hà Ngọc.

Bình sinh lần đầu tiên hắn thích ngủ đến thế.

Trong mắt Diệp Phàm, Tùng Hạc này hiển nhiên có chút bản lĩnh, không biết mục đích là gì nhưng chắc sẽ không quá khó đối phó.

Mảnh đất phương Bắc này, nói chung không có phong thủy cục nào hắn không xử lý được.

Cho nên hắn chỉ coi lần này là một vụ trấn tà bình thường, không nghĩ ngợi nhiều, thậm chí đến đó rồi làm thế nào hắn cũng chưa cân nhắc kỹ, định bụng chủ yếu là tùy cơ ứng biến.

Diệp Phàm có suy đoán, mọi chuyện hắn trải qua dọc đường đi này có lẽ đều liên quan đến thâm sơn Côn Luân, thậm chí cả Tùng Hạc, người kia nhất định cũng biết chuyện về Cổ Hà.

Đây cũng là lý do hắn nhất định phải quản chuyện tà túy đột phát này.

Tốc độ di chuyển của hắn nhanh hơn người thường, nên không giống như dự tính, khi hắn đến mộ địa ở thành bắc thì trời vẫn chưa tối hẳn, chỉ mới là chạng vạng.

Nhưng Diệp Phàm mỉm cười, đây chính là mục đích của hắn.

Hắn cố tình đến sớm mười mấy phút để xem xem, cái gọi là sự thay đổi giữa ban ngày và ban đêm ở đây rốt cuộc là như thế nào.

Nơi này thoạt nhìn là bãi tha ma, đâu đâu cũng là mộ hoang, nhưng nhìn kỹ thì rất nhiều mộ cũng có bia, thậm chí là bia đá cẩm thạch, gò mộ rất nhiều, rõ ràng là công mộ của cả thị trấn.

Diệp Phàm đi dạo một vòng bên trong, giờ này không có ai đến đây, xung quanh nhất thời cũng không ra được đường lớn, rừng cây thưa thớt nên cực kỳ yên tĩnh, tiếng chim kêu cũng rất ít.

Hắn điều tra sự việc ở đây, mười phần thì đến tám phần sẽ không bị ai quấy rầy, nhưng để bảo hiểm, Diệp Phàm vẫn vung tay lên, một luồng sáng trắng rơi xuống, đánh vào hư không, hình thành một tấm bình phong trong suốt.

Đây là một đạo kết giới, phàm là người thường đi ngang qua, nhìn vào kết giới đều không thể thấu qua để thấy hiện thực bên trong, chỉ có thể nhìn thấy một bãi mộ địa trống trải.

Đây là loại thuật pháp tương tự như tạo ra ảo ảnh hải thị thận lâu nhưng cao minh hơn một chút, người ngoài nếu đi vào cũng sẽ không phát hiện ra thứ gì, mà bên trong cũng không nhìn thấy bên ngoài.

Loại kết giới thuật này đặc biệt hiếm thấy, thầy phong thủy cũng sẽ không học, chỉ có loại người vừa là võ giả siêu năng vừa kiêm thầy phong thủy như Diệp Phàm mới biết sử dụng, do đó đặc biệt an toàn.

Sau khi dựng xong kết giới, hắn hoạt động cổ tay, bắt đầu nghiên cứu khu mộ địa trông có vẻ rất bình thường này.

Hiện tại chưa phải là đêm đen, ngôi mộ này trông thực sự không có gì bất thường, gió cũng lặng, Diệp Phàm huy động toàn bộ giác quan, lẳng lặng quan sát tứ phía.

Không có bất kỳ dị thường nào, ngay cả một chút xíu động tĩnh lạ

cũng không có, khiến người ta gần như cảm thấy đây là một cú lừa, có lẽ lời Triệu Hải Ba nói là giả, hoặc ông ta bị người ta lừa gạt, hay trúng cổ độc nên mới nói những lời đó.

Diệp Phàm lắc đầu, định tìm mộ của Triệu Trung Nghĩa trước.

Theo lời Triệu Hải Ba, gia đình họ đối với chuyện hạ táng rất coi trọng, nên chắc chắn không phải chôn cất qua loa cho xong chuyện.

Điều này mang lại cho hắn rất nhiều thuận tiện, dựa vào sự hiểu biết về mộ thất và đổ đấu, hắn rất nhanh đã tìm thấy một ngôi mộ có bia đá cẩm thạch.

Hắn ngồi xổm trước bia đá, cẩn thận nghiên cứu văn bia bên trên.

Chữ khắc chính là cuộc đời của Triệu Trung Nghĩa, tên trên đó cũng đúng là Triệu Trung Nghĩa, thời gian tử vong là năm ngày trước, Triệu Hải Ba không lừa hắn.

Ở thời đại này, rõ ràng sẽ không có người trẻ tuổi nào lấy chuyện trưởng bối trong nhà qua đời ra để nói đùa, hơn nữa còn là cha ruột.

Trấn Ô Hà cũng không có người trùng tên Triệu Trung Nghĩa chết vào năm ngày trước, vậy nên Triệu Hải Ba nói hắn là sự thật.

Hắn đưa tay sờ lên bia đá, xúc cảm lạnh lẽo, chính là chất liệu đá cẩm thạch thông thường.

Ngôi mộ này trông vô cùng yên tĩnh, người chết khi mai táng chắc chắn đã nhập thổ vi an, mọi thứ đều bình thường.

Vậy rốt cuộc là ai đã khiến một người thật thà như vậy mạc danh kỳ diệu vùng dậy, quay về tìm người nhà?

Diệp Phàm lại đứng lên quan sát ngôi mộ lần nữa.

Theo lý thuyết, hiện tại đều thịnh hành hỏa táng, hắn vừa rồi cũng rất kỳ quái vì sao Triệu Hải Ba ngay từ đầu không hỏa táng Triệu

Trung Nghĩa.

Chuyện đặt vào quan tài rồi hạ táng, ở hiện đại rất nhiều khi đã không còn thích hợp, tuyệt đại đa số mọi người đều sẽ không làm thế, cũng không có tài lực đó, giá của một cỗ quan tài tốt tương đương đắt đỏ.

Đây cũng là một trong những nghi điểm quan trọng.

Diệp Phàm nhìn kích thước ngôi mộ này, so với những gò mộ nhỏ xung quanh thì chênh lệch quá lớn, bên trong này tuyệt đối chôn một cỗ quan tài!

Đến đây hắn mới ý thức được, có lẽ không phải mình quên hỏi, mà hắn là Triệu Hải Ba cố ý giấu giếm hắn điều gì đó, không nói cho hắn biết chuyện vì sao cha mình không hỏa táng.

Đây là một cách làm liều lĩnh, có lẽ Triệu Hải Ba chỉ vì quá căng thẳng nên quên mất, cũng có lẽ ông ta cố ý làm vậy, khắc ý để Diệp Phàm mất cảnh giác.

Nhưng một thầy phong thủy cao tay liệu có thực sự bỏ qua điểm này không?

Loại mánh khóe lừa gạt này đối với Diệp Phàm mà nói là vô cùng thấp kém, không đáng nhắc tới, ngược lại sẽ khiến hắn mất niềm tin vào Triệu Hải Ba.

Mà bí mật trong đó, có lẽ nằm ở cỗ quan tài này.

Vì sao thi biến đột ngột lại xảy ra ở ngôi mộ duy nhất có quan tài.

Có phải vì thực ra có người đã bảo họ làm gì đó, bảo họ sử dụng cỗ quan tài này, mới dẫn đến thi biến?

Quan sát một hồi, ngay lúc trời sắp tối, Diệp Phàm lại phát hiện ra một chỗ không đúng.

Ngôi mộ này dường như đã bị người ta động vào.

Dọc theo một vòng quanh mộ đều có vết tích nhân tạo để lại, vết tích rất tản mạn, hơn nữa lại bị bụi bặm cỏ cây ảnh hưởng nên không dễ phát hiện.

Nhưng không qua mặt được Diệp Phàm, giác quan của hắn quá nhạy bén.

Vì sao lúc mới đến hắn không phát hiện ra?

Là vì khi đó hắn chỉ mải nhìn bản thân ngôi mộ và tấm bia đá cẩm thạch, không chú ý kỹ tình hình mặt đất nên mới dẫn đến tình huống này.

Nhưng một khi hắn bắt đầu chú ý mặt đất, những vết tích nhỏ bé kia cũng không giấu được hắn.

Diệp Phàm chú ý thấy trên mặt đất ngoại trừ một vệt dài bao quanh cả ngôi mộ, còn có một số dấu chân.

Hắn ướm thử một chút, trừ đi dấu chân của chính mình thì còn có của người khác.

Đây là dấu chân của một người đàn ông trưởng thành, rất hỗn loạn, trên đất chỗ nào cũng có, không biết vây quanh ngôi mộ này làm gì.

Hắn lập tức nghĩ đến Tùng Hạc.

Bước chân hỗn loạn thành thế này lại không giống như để lại khi chạy trốn, chẳng lẽ là đang làm pháp sự, hoặc bày bố cục phong thủy?

Có phải Tùng Hạc dẫn người động tay động chân ở đây không?

Hắn có mục đích gì mà nhất quyết bắt cái xác này hồi hồn?

Chẳng lẽ hắn muốn để người nào đó hồi hồn?

Đến đây, đã không còn tình huống dị thường nào khác, nhưng chỉ ngần ấy cũng đã đến mức độ khá đáng ngờ, đáng để hắn suy nghĩ kỹ, nhưng ngôi mộ này thoạt nhìn vẫn bình thường.

Khoảnh khắc tiếp theo, khi Diệp Phàm đứng thẳng người dậy lần nữa, trời đã hoàn toàn tối đen.

Chương 1179

Ráng chiều biến mất sạch sẽ, tịch dương không còn một chút bóng dáng, cũng không thấy mặt trăng, trong nháy mắt xung quanh hắn liền tối đen như mực.

Cái tối này cực kỳ không bình thường, dường như là loại bóng tối không có chút ánh sáng nào, đen không thấy đáy, hoàn toàn khác với màn đêm thông thường.

Diệp Phàm loáng thoáng cảm thấy loại bóng tối này không phải hiện tượng tự nhiên, mà là do con người mưu tính.

Là có người đã động tay chân gì đó ở đây, dùng pháp thuật hoặc chú văn nào đó tạo ra màn đêm quỷ dị này.

Chẳng trách Triệu Hải Ba mới nói ban ngày và ban đêm không giống nhau, khu mộ địa này vào buổi tối sẽ xảy ra một tình huống khác.

Ở trong bãi tha ma âm u quỷ dị, hoang vu không bóng người, xa rời khu dân cư thế này vốn dĩ đã là một chuyện vô cùng dọa người.

Nếu đổi lại là người bình thường, lúc này chắc sợ chết khiếp rồi, nhưng Diệp Phàm đâu phải người thường.

Hắn không những không phải người thường mà còn là kẻ xuất sắc trong giới phong thủy, cho dù không tinh luyện như thầy phong thủy chuyên môn, nhưng sức mạnh pháp thuật trên người hắn cũng đủ để ứng đối phần lớn tình huống phát sinh trong nghề này.

Nhưng cho đến nay, hắn đều không thể dự đoán trong núi Côn Luân sẽ xảy ra chuyện gì, điều này không những khơi dậy trí tò mò của hắn cực lớn, mà còn khiến hắn cảm thấy có một đại cục trăm

năm đang cố ý dẫn dụ hắn tới đó.

Hắn nói không chừng chính là Tống Hà Ngọc của thời đại này.

Thị lực của hắn lợi hại hơn người thường rất nhiều, người thường không nhìn rõ trong bóng tối nhưng hắn cũng có thể nhìn rõ mồn một.

Tuy nhiên với tình trạng hiện tại, trong mắt Diệp Phàm, xung quanh đều là loại bóng tối kỳ dị không tan ra được.

Mặc dù vậy, các giác quan khác của hắn vẫn vô cùng nhạy bén, thính giác, khứu giác cũng như cảm tri về dao động pháp thuật không hề bị suy yếu chút nào.

Nếu hiện tại hắn gặp tập kích trong bóng tối, đối phương vẫn không thể đến gần hắn nửa bước.

Cho nên Diệp Phàm đứng bất động.

Hắn có một loại dự cảm, bóng tối nơi này sở dĩ quỷ dị như vậy, chỉ là hiện tượng xuất hiện ở khu mộ này thôi, tiếp theo đây, trong màn đêm này hắn sẽ xảy ra chuyện gì đó.

Hắn không thể xác định cụ thể sẽ xảy ra chuyện gì, nhưng nhất định có liên quan đến mộ Triệu Trung Nghĩa.

Vì thế hắn đứng im, lẳng lặng chờ đợi, chờ màn đêm này cuối cùng chủ động nói cho hắn đáp án.

Đây chỉ mới là đêm đầu tiên hắn ở trấn Ô Hà mà đã xảy ra nhiều chuyện quái lạ thế này, hắn có dự cảm chuyến đi lần này chưa chắc đã nhẹ nhàng hơn ở Kinh thành.

Diệp Phàm vừa chờ, vừa lặng lẽ huy động toàn bộ giác quan.

Bỗng nhiên, hắn cảm giác được ở phía sau chếch bên sườn có một cơn gió bất thường thổi qua.

Trong bóng tối này quả nhiên đã xảy ra chuyện.

Vốn dĩ là không có gió, không khí phảng phất như thể rắn, nhưng cơn gió vừa rồi rõ ràng là do vật sống khuấy động.

Hoặc có lẽ không nhất định là vật sống, nhưng ở đây đã xuất hiện thứ thứ hai có thể di chuyển giống như Diệp Phàm, bất kể là người hay quỷ, trước khi mặt trời lặn chắc chắn không có.

Vậy thì thứ này chỉ xuất hiện vào buổi tối.

Diệp Phàm lắng nghe động tĩnh xung quanh, sau đó hắn làm một việc: từ túi da bên hông lấy ra một lá bùa, châm lửa ngay tại chỗ!

Đó là một tấm Dẫn Hỏa Phù, cũng không biết hắn phân biệt phương hướng thế nào, nhưng giây tiếp theo, ngọn lửa mang sức mạnh không thuộc về người thường trực tiếp nổ tung trong bóng tối, chiếu sáng lại màn đêm!

Diệp Phàm nhanh chóng rút súng lục từ bên hông, nhắm vào một bóng đen quỷ dị cách đó không xa bắn liền ba phát!

Đối phương có lẽ không ngờ hắn lại có thể làm như vậy, không kịp đề phòng bị đạn bí ngân bắn trúng.

Nhưng những viên đạn có tỷ lệ gây tử vong cực cao kia đánh vào người đối phương lại không hề ảnh hưởng đến hành động của nó.

Lúc ngọn lửa bùng cháy, Diệp Phàm nhìn thấy đó là một bóng người đen kịt, không nhìn rõ dung mạo, dường như là tà túy, tóm lại không phải người, nếu không thì không thể chịu đựng được đạn bí ngân.

Cái bóng đen đó tốc độ cực nhanh, di chuyển khắp nơi trong mộ địa, nhưng dường như kiêng kỵ ngọn lửa của hắn, không dám tùy tiện đến gần, đành phải rình rập xung quanh.

Thì ra đây chính là điều Triệu Hải Ba nói, buổi tối sẽ xảy ra biến hóa.

Ngọn lửa của Dẫn Hỏa Phù rất đặc thù, có thời gian cháy nhất định, sẽ không quá dài nhưng nhất thời cũng không tắt được, hơn nữa sẽ không bị các yếu tố bên ngoài dập tắt như nước và gió.

Nhưng vừa quay đầu lại, Diệp Phàm đột nhiên nhớ ra điều gì.

Hắn mượn ánh lửa này, đi tới hai bước để xem ngôi mộ trước mặt mình.

Ngôi mộ của người đàn ông trung niên bình thường ở trấn Ô Hà giờ khắc này đã xảy ra biến hóa quái dị.

Diệp Phàm nhìn thấy đất mộ dường như đột nhiên bị ai đó đào lên, trên mặt đất mộ lù lù xuất hiện một cỗ quan tài vân trơn màu đen, nắp quan tài mở toang, bên trong trống rỗng.

Có thứ gì đó đã chạy ra từ trong quan tài, hẳn chính là cái thứ Diệp Phàm vừa nhìn thấy.

Thế nhưng Diệp Phàm hiện tại đã không còn tâm trí đi tìm con tà túy đã trốn thoát kia.

Hắn đến gần cỗ quan tài đen thuần này, đưa tay sờ một cái, lòng trầm xuống từng chút một.

Đây là một cỗ quan tài trơn làm bằng hắc trầm mộc, là Nhiễu Hắc Quan.

Giống hệt cỗ quan tài bọn hắn nhìn thấy trong Âm Dương Mộ, chất liệu đặc thù, vô cùng hiếm thấy, loại gỗ này chỉ có thể tìm thấy ở phúc địa núi Côn Luân.

Côn Luân Sơn, lại là Côn Luân Sơn, dường như hắn đi đến đâu cũng không thoát khỏi vấn đề này, mãi mãi đều có manh mối bảo hắn

phải đi Côn Luân Sơn.

Khi tâm tư hắn đang trùng xuống, Dẫn Hỏa Phù trên tay cũng hết thời gian, đột ngột tắt ngấm, xung quanh lại biến về loại bóng tối đáng sợ sâu không thấy đáy.

Diệp Phàm nghe thấy bên cạnh mình lại xuất hiện tiếng gió khe khẽ.

Con tà túy kia lại quay về, hơn nữa lại bắt đầu rình rập bên cạnh hắn, có khả năng muốn tấn công hắn.

Xem ra thứ này cũng giống tà túy thông thường, cũng sợ loại lửa mang chân khí của Dẫn Hỏa Phù.

Diệp Phàm lạnh lùng quét mắt nhìn bóng tối xung quanh một vòng.

Giây tiếp theo, sau lưng hắn truyền đến tiếng gió kịch liệt, tà túy kia trực tiếp lao tới từ phía sau, muốn vồ giết hắn.

Tuy nhiên Diệp Phàm sẽ không cho nó cơ hội này, phản ứng của hắn quá nhanh, hắn lập tức xoay người với tốc độ người thường không thể làm được, giống như đang khiêu vũ, đồng thời rút con dao găm bên hông ra, đâm xéo ra ngoài với một góc độ xảo quyệt!

Một kích trúng ngay, dao găm hung hăng đâm vào thứ gì đó rất cứng, nhưng chắc chắn đã đâm vào.

Đối phương giãy giụa một cái, cũng phi nhanh tự rút mình khỏi dao găm, lùi vào trong bóng tối.

Nó đại khái bị tố chất thân thể của Diệp Phàm chấn nhiếp, nhưng lúc này Diệp Phàm vẫn không nhìn thấy gì, cú vừa rồi thuần túy dựa vào trực giác và tính toán, nên mười phần tám chín không đâm vào chỗ hiểm.

Nhưng đối phương chắc cũng sẽ vì thế mà sợ hắn.

Diệp Phàm tạm thời không nghe thấy tiếng gió xung quanh, biết thứ kia chắc đã tránh xa hắn.

Nhưng rất kỳ lạ, thứ này tính tấn công mạnh như vậy, nếu Triệu Hải Ba từng nhìn thấy cảnh tượng này, với năng lực người thường của ông ta thì làm sao sống sót trở về?

Chẳng lẽ cái xác này có vấn đề?

Hắn tạm thời không lo được nhiều như vậy, cùng lắm thì sau này đi tìm Triệu Hải Ba hỏi kỹ lại, hiện tại quan trọng nhất là cỗ quan tài này, hắn nhất định phải làm rõ vì sao nơi này lại xuất hiện Nhiễu Hắc Quan.

Lai lịch và một loạt hành vi của người tên Tùng Hạc kia chẳng lẽ thực sự có liên quan đến núi Côn Luân?

Chương 1180

Diệp Phàm lại mò ra một tấm Dẫn Hỏa Phù từ bên hông, soạt một cái châm lửa.

Ánh lửa kịch liệt lại bùng lên, chiếu sáng một mảng bóng tối xung quanh.

Thật ra hắn có mang theo đèn pin mắt sói cực sáng, nhưng theo suy đoán của hắn, loại bóng tối quỷ dị này nhất định phải dùng thứ mang sức mạnh pháp thuật để đối phó.

Đèn pin của người thường dù lợi hại đến đâu cũng không chiếu thấu được loại bóng tối này, cho nên Diệp Phàm dứt khoát lười thò tay vào ba lô lấy đèn pin, trực tiếp dùng bùa chú chiếu sáng.

Có điều hơi xa xỉ một chút, hắn còn phải tìm nơi chuẩn bị lại bùa giấy.

Nhưng nguyên tắc của Diệp Phàm xưa nay đều là cái gì cần dùng thì dùng, không đến mức quá kiêng kỵ phía trước.

Tấm Dẫn Hỏa Phù này cháy lên, bóng tối quả nhiên lại bị xua tan.

Phạm vi lửa chiếu sáng cũng không nhỏ, thậm chí có thể nói là một mảng khá lớn.

Diệp Phàm cúi đầu trước, theo bản năng nhìn con dao găm mình đang nắm trong tay, bên trên dính đầy máu tà túy.

Diệp Phàm nhíu mày, loại máu này là màu đen.

Khiến hắn liên tưởng đến ngọn núi đen trong giấc mơ.

Con tà túy kia rốt cuộc là Tống tử, hay là một thứ thi thể biến dị kỳ quái nào khác, cư nhiên lại nhỏ máu đen?

Diệp Phàm trước đây chưa từng gặp thứ này, có chút ý vị gặp phải "vùng mù kiến thức".

Hắn chỉ có thể định ra một phương hướng đại khái trước, sau đó đi bước nào tính bước ấy.

Hiện tại xung quanh không có tiếng gió, chứng tỏ không có ai di chuyển quanh hắn, tà túy mười phần tám chín đã lui đi rồi.

Hắn tạm thời có thời gian nghiên cứu Nhiễu Hắc Quan, xem thứ này làm sao tự mình trồi lên mặt đất, dưới đất có phải có cơ quan gì không, hắn phải đích thân nghiên cứu.

Không đợi Diệp Phàm đi xem cỗ quan tài lần nữa, hắn liền nhìn thấy cách mình khoảng ba mét, có một bóng người màu đen đang đứng.

Là kẻ vừa tấn công hắn, trên vai đang nhỏ máu xuống.

Tà túy này cứ đứng đó bất động, lạnh lùng chằm chằm nhìn Diệp Phàm, không biết đang quan sát cái gì.

Nhưng nó hắn đã biết, với năng lực phản ứng của Diệp Phàm, nếu nó còn thử đến gần hắn như vừa rồi thì nhất định sẽ bị phát hiện, tiếp cận Diệp Phàm không phải chuyện dễ dàng.

Nhưng nó cũng cứ mãi không rời đi, mà đứng ở nơi không xa không gần cách ba mét, cứ lạnh lùng nhìn hắn như vậy, không di chuyển, cũng không có ý định tấn công.

Dẫn Hỏa Phù vẫn đang cháy, còn cháy được một lúc nữa.

Diệp Phàm nhìn thứ đó một cái, cố ý vung tay, một vệt lửa lướt qua, hắn nhìn rõ mặt của thứ kia.

Là khuôn mặt Triệu Trung Nghĩa mà ban ngày hắn từng gặp.

Trong lòng Diệp Phàm khẽ động.

Tại sao Triệu Trung Nghĩa đột nhiên chạy đến đây?

Ông ta hiện tại không phải nên ở trong trấn Ô Hà sao?

Chẳng lẽ cứ đến tối là ông ta sẽ lại xuất hiện ở bãi mộ địa này?

Nhưng Triệu Hải Ba rõ ràng nói ông ta buổi tối trở về, theo lý thuyết thì nên ở mãi trong trấn mới đúng, nếu không Triệu Hải Ba sẽ không miêu tả với hắn như vậy.

Hắn mượn ánh lửa nhìn thêm một lát, phát hiện trạng thái của Triệu Trung Nghĩa này rất không bình thường, nhãn cầu trắng dã, cả người giống như cương thi, là một trạng thái hành thi tẩu nhục (xác chết biết đi).

Trạng thái này thông thường mà nói chính là đã xảy ra thi biến, nhưng Triệu Trung Nghĩa mà ban ngày Diệp Phàm nhìn thấy, tuy kỳ quái, không giống người bình thường, nhưng ít nhất là trạng thái có thể giao lưu bình thường.

Còn Triệu Trung Nghĩa này thì hoàn toàn biến thành trạng thái tà túy, quần áo trên người vẫn bình thường, trên vai nhỏ xuống dòng máu đen, vừa rồi chính là thứ này tập kích hắn, bị hắn phản đòn đâm cho một dao.

Tình huống này rất giống như Diệp Phàm vô tình xâm nhập lãnh địa của nó, bị nó phát hiện, hành vi tấn công của nó là một loại bản năng phản kích khi lãnh thổ bị xâm phạm, hoặc nói là có ý làm vậy.

Diệp Phàm vừa giơ Dẫn Hỏa Phù chiếu sáng, vừa cười với thứ kia, mở miệng nói: "Hải, vị huynh đệ này, nếu ông nghe được thì chúng ta nói chuyện chút được không?" Triệu Trung Nghĩa không để ý đến hắn, hiển nhiên không phải trạng thái con người.

Thế là Diệp Phàm từ bỏ giao lưu, cùng lắm thì hắn còn có Thiên Lôi Địa Hỏa Phù, thiêu một mồi lửa là xong chuyện.

Nhưng thật ra hắn không muốn làm vậy, bởi vì nếu thật sự thiêu rụi, hắn sẽ không thu được thông tin hữu hiệu nào.

Diệp Phàm thực ra muốn lợi dụng tà túy này dẫn dụ kẻ đứng sau nó, hỏi đối phương xem cỗ quan tài hắc trầm mộc này là tình huống thế nào.

Ngoài ra, Triệu Hải Ba chắc chắn có điều giấu giếm hắn, điểm này hắn phải quay về kiểm chứng một chút.

Đã tà túy không để ý đến hắn, cuộc đàm phán này không thể tiến hành tiếp, thứ này tạm thời cũng không dám xông lên, vậy thì không tạo thành uy hiếp gì với hắn.

Diệp Phàm nghệ cao nhân đảm đại (người tài cao gan lớn), trực tiếp tiếp tục đi qua muốn nghiên cứu Nhiễu Hắc Quan.

Tuy nhiên chuyện kỳ lạ lại đến.

Hắn vừa bước một bước về hướng Nhiễu Hắc Quan liền thấy Triệu Trung Nghĩa cũng tiến lại gần một bước, dáng vẻ vô cùng khẩn trương, miệng cũng há ra, để lộ hàm răng đen sì.

Diệp Phàm nhìn thoáng qua, mang tính thăm dò đi thêm một bước, Triệu Trung Nghĩa cũng lại gần một bước.

Một bước của người trưởng thành khoảng cách không nhỏ, khoảng cách giữa hai bên trong nháy mắt thu hẹp còn khoảng mét rưỡi, cơ bản lại đến cự ly có thể uy hiếp lẫn nhau.

Diệp Phàm liền bắt đầu sờ súng bên hông.

Tà túy thấy hắn cầm súng, dường như có chút sợ hãi, nhưng có sức mạnh cường đại nào đó đã ngăn cản nó bỏ chạy.

Nó trân trân nhìn Nhiễu Hắc Quan, nhe răng, giống như không muốn để hắn tới gần.

Trong lòng Diệp Phàm nháy mắt như điện quang hỏa thạch, thầm nghĩ chẳng lẽ con Tống tử này đang bảo vệ cỗ quan tài?

Trong quan tài này có cái gì, hoặc là dùng để làm gì mà phải chuyên môn tìm lệ quỷ đến canh giữ?

Nhưng hắn cố chấp, căn bản sẽ không dễ dàng bỏ cuộc, cất súng về, lặng lẽ rút dao ra giấu sau lưng, sau đó từ từ hạ thấp người, tạo cho tà túy một loại giả tượng là mình đã bỏ vũ khí xuống.

Sau đó hắn khom người, vươn tay định sờ vào cỗ quan tài kia.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, Triệu Trung Nghĩa trong nháy mắt cuống lên, mạnh mẽ lao về phía hắn, há to miệng định cắn vào cổ hắn.

Diệp Phàm đã sớm chuẩn bị, trong tình huống có chiếu sáng, một dao cắm phập vào cổ tà túy!

Máu đen bắn mạnh ra, phun đầy tay áo Diệp Phàm, nhưng Diệp Phàm mặt không đổi sắc, dao găm pháp khí hung hăng bẻ ngoặt ra ngoài, suýt chút nữa hất văng đầu tà túy!

Triệu Trung Nghĩa bị chém đứt nửa cái cổ, sức lực Diệp Phàm dùng vô cùng lớn, ở cự ly này đủ để thực sự chém bay đầu nó, nhưng cơ thể tà túy dường như đã được thứ gì đó cường hóa.

Thứ này mang cái cổ và cái đầu lung lay sắp đổ, máu đen chảy đầy người, cư nhiên vẫn còn cử động, bất khuất vươn tay định cào hắn, bị Diệp Phàm nghiêng người né tránh.

Xem ra thứ này thực sự được phái đến canh giữ cỗ quan tài đen này, hơn nữa dường như vào lúc cần thiết có thể liều mạng bảo vệ quan tài.

Hắn không biết hiện tại rốt cuộc là tình huống gì.

Rốt cuộc là có người biết hắn đến nên tà túy mới đi theo canh giữ, hay là cứ đến tối thì Triệu Trung Nghĩa sẽ tới đây?

Có điều như vậy thì hắn hẳn là không thể chuyên tâm nghiên cứu quan tài được rồi.

Chương 1181

Diệp Phàm thở dài, tà túy này bất kể có phải đến giữ quan tài hay không cũng không thể là đối thủ của hắn.

Loại Tống tử mới thi biến vỏn vẹn mấy ngày này căn bản chẳng mạnh đến đâu, huống hồ Diệp Phàm còn là dân chuyên làm nghề này.

Chỉ là vấn đề hắn có nguyện ý tốn công sức ra tay hay không thôi.

Phương pháp đối phó Tống tử của hắn không có một nghìn cũng có tám trăm, không chỉ vậy hắn còn có rất nhiều kinh nghiệm, còn có pháp lực trên người làm phòng ngự.

Hắn có gan định trực tiếp đi Côn Luân Sơn cũng là vì duyên cớ này, bởi vì hắn có bản lĩnh này, Tống tử trong thiên hạ chỉ cần không phải cấp bậc thần tiên thì không giết nổi hắn.

Nhưng con Tống tử trước mặt trông có vẻ đặc thù, hắn không muốn động thủ lắm.

Một mặt hắn đã nhận lời Triệu Hải Ba phải giúp ông ta một lần, cho dù Triệu Trung Nghĩa mười phần tám chín đã hết cứu.

Mặt khác, kẻ quay về này nếu đã biến thành tà túy thì không thể biến lại được nữa, thêm vào đó nhát dao hắn vừa cứa vào cổ kia, hôm nay có là thần tiên đến cũng không cứu nổi.

Chỉ có điều, thứ như quan tài hắc trầm mộc này nhất định và khẳng định có liên hệ mạch lạc với Côn Luân Sơn, cho nên Diệp Phàm nhất định phải nghiên cứu kỹ, thậm chí phải ở lại đây một thời gian.

Mấy tiếng đồng hồ chắc chắn không thành vấn đề, hơn nữa hắn muốn nghiên cứu hiểu rõ thứ này thì phải ở trong một hoàn cảnh khá

yên tĩnh để nghiêm túc suy nghĩ, nếu không sẽ không thể tụ tinh hội thần suy nghĩ bố cục phong thủy.

Nhưng tà túy này hiển nhiên định trước khi tan xương nát thịt đều phải liều mạng ngăn hắn không cho hắn chạm vào quan tài, cũng không biết bị hạ loại cổ gì.

Như vậy, Diệp Phàm sẽ liên tục bị quấy nhiễu, trừ phi hắn bỏ công sức giết chết thứ này trước.

Nhưng nếu thế, thứ nhất sẽ tiêu hao tinh lực rất lớn và rất nhiều Dẫn Hỏa Phù, thứ hai động tĩnh cũng rất lớn, không biết có chiêu dụ thứ gì khác đến không, hơn nữa làm vậy hắn sẽ không thể tra rõ chân tướng phía sau.

Cho nên hắn tạm thời không thể động vào cỗ quan tài này.

Theo tính toán của Diệp Phàm, Nhiễu Hắc Quan xuất hiện hẳn là có quy luật nhất định có thể lần theo.

Ban ngày, nơi này trông chỉ là một khu mộ địa bình thường.

Mà một khi đến tối, lấy mộ Triệu Trung Nghĩa làm trung tâm, khu vực này sẽ rơi vào một loại bóng tối cực kỳ nồng đậm, loại bóng tối này dù là mắt ai cũng không thể nhìn thấu, chỉ có thể dùng pháp thuật đặc thù chiếu sáng.

Mà sau đó, trong bóng tối này, ngôi mộ sẽ lặng lẽ mở ra, giống như bị người ta đào lên, Nhiễu Hắc Quan tái hiện trên mặt đất.

Cho nên theo quy luật này, hiện tại hắn tạm thời không động vào quan tài, sau này chắc vẫn còn cơ hội.

Nghĩ vậy, Diệp Phàm liền từng bước lùi lại phía sau, tà túy thấy hắn buông tha quan tài thì cũng không động đậy nữa.

Diệp Phàm thở phào, quả nhiên là như vậy.

Đây e rằng chính là một pháp trận khu động thi thể, người bày trận mười phần tám chín chính là thanh niên bịt mặt kỳ quái ban ngày, hoặc nói là do Tùng Hạc làm.

Vòng vết tích và dấu chân quanh mộ mà hắn thấy ban ngày không phải vì bản thân ngôi mộ quỷ dị, mà e rằng vì xung quanh bị bố trí cơ quan gì đó, cứ đến tối là tự động đẩy quan tài lên.

Nhưng mục đích làm vậy là gì?

Tùng Hạc rốt cuộc muốn làm gì?

Diệp Phàm thầm nghĩ, chẳng lẽ đây là một bố cục phong thủy nào đó, để Nhiễu Hắc Quan vào buổi tối tái hiện nhân gian, sau đó hấp thu âm khí trong trời đất, lấy đó để phục tô, hoặc hấp dẫn thứ gì đó?

Nhưng hắn đã xem qua, trong Nhiễu Hắc Quan không có gì cả.

Diệp Phàm mạnh mẽ ngẩng đầu lên.

Hắn biết là vì sao rồi!

Nếu có một cỗ quan tài như vậy xuất hiện trong đêm là để phục vụ cho một pháp trận nào đó, thì pháp trận này bất luận là hấp thu năng lượng hay cung cấp dinh dưỡng, nhất định là cung cấp cho một thứ hoặc một người nào đó.

Nhưng tà túy tại hiện trường chỉ có mỗi Triệu Trung Nghĩa.

Tấm Dẫn Hỏa Phù này ngọn lửa sắp tắt, ánh sáng xung quanh càng lúc càng yếu.

Thừa dịp chút ánh sáng cuối cùng này, Diệp Phàm nhìn thấy vết thương trên cổ Triệu Trung Nghĩa đang từng chút một khép lại.

Nó cư nhiên dùng thân xác phàm nhân kia, khiến cái cổ bị chém đứt một nửa từng chút một liền lại!

Diệp Phàm nhìn tà túy một cái, lại nhìn quan tài một cái, ý thức

được Triệu Trung Nghĩa cũng không phải cái gọi là vì ai mà bảo vệ quan tài.

Nó giữ quan tài là vì nó chính là người thụ hưởng pháp trận này.

Cỗ Nhiễu Hắc Quan này hấp thu linh khí nào đó trong bóng đêm, hoặc nói là âm khí, là đang cung cấp cho thi thể tà túy Triệu Trung Nghĩa sử dụng.

Mục đích e rằng chính là để duy trì hoạt động ban ngày kia của nó.

Có lẽ Triệu Hải Ba đã nhìn thấy tất cả những điều này, nhưng Triệu Hải Ba không có bản lĩnh như Diệp Phàm.

Sở dĩ ông ta sống sót, hoặc là vì Triệu Trung Nghĩa còn tình cảm, không giết con trai mình nên để Triệu Hải Ba biết bí mật này.

Nhưng Diệp Phàm cảm thấy khả năng này rất nhỏ, bởi vì pháp trận cung cấp dinh dưỡng này hiển nhiên là thuật "Mượn xác hoàn hồn".

Kẻ trong thân xác này tám phần không phải Triệu Trung Nghĩa, nên cũng không tồn tại tình thân gì.

Hoặc là một khả năng khác: hắn vì không muốn để người khác nghi ngờ, dùng thân phận Triệu Trung Nghĩa tồn tại nên mới không động đến Triệu Hải Ba, như vậy sẽ ổn định hơn.

Theo logic này, đây nghiễm nhiên là trận Mượn Xác Hoàn Hồn, còn là đại trận tụ âm, tương đối chiêu dụ tà túy, vô cùng vô cùng phiền phức, nếu cứ để lại e rằng hậu hoạn khôn lường.

Nhưng Tùng Hạc làm trận này là để mượn xác Triệu Trung Nghĩa hoàn hồn cho ai?

Diệp Phàm nhìn về phía cỗ quan tài, lấy từ hắc trầm mộc quần sơn Côn Luân, chìa khóa thi thể mà Tùng Hạc giao cho hắn, trong đó

có sự liên quan ba trăm năm với môn phái Côn Luân.

Chẳng lẽ nói, người Tùng Hạc muốn "hoàn" chính là hồn Cổ Hà?

Thậm chí vị Thiên sư mà Kiến Lý Hiển nhắc tới trước kia có phải cũng là Tùng Hạc?

Cho nên vị Thiên sư này mới biết Diệp Phàm và Lý Hoa sẽ có một ngày lật đổ ngôi vị chấp chính của Lý Hiển, do đó mới giao loại thuốc thi biến kia cho ông ta, để ông ta cá chết lưới rách.

Tùng Hạc và Cổ Hà nhất định có liên hệ.

Để người sống khi đang còn sống trực tiếp thi biến, đây chính là một loại tà thuật, lưu tồn nhân gian nãi là một tai họa cực lớn.

Hơn nữa Lý Hiển sau khi thi biến, ngoại trừ có đặc trưng tương tự thi thể trong Âm Dương Mộ, còn cực kỳ có nét tương tự với Cổ Hà.

Vậy thì cái "mượn xác hoàn hồn" này cực có khả năng thực sự là vì Cổ Hà!

Tất cả biến cục cuối cùng đều xâu chuỗi tại vị trí này.

Khoảnh khắc cuối cùng trước khi ánh lửa Dẫn Hỏa Phù tắt ngấm, hắn đã lùi ra rất xa khỏi Nhiễu Hắc Quan.

Tà túy không biết là tin hắn từ bỏ động vào quan tài, hay là nhận được triệu hoán gì đó, trong tầm mắt cuối cùng của Diệp Phàm, tà túy đột nhiên chạy ra ngoài mộ địa.

Cái bóng của đối phương rất nhanh biến mất, ngay sau đó ánh lửa Dẫn Hỏa Phù tắt, Diệp Phàm lại cô thân một mình rơi vào trong bóng tối sâu không thấy đáy, bốn phía tĩnh lặng, không còn gì cả.

Hắn lẳng lặng đứng một lát, lo lắng tà túy này cố ý giữ chân hắn, muốn lát nữa vòng lại đánh lén, nhưng nó mãi không quay lại, dường

như không định quản cỗ Nhiễu Hắc Quan kia nữa.

Diệp Phàm chợt thấy hơi kỳ quái, tên nhóc này rốt cuộc muốn làm gì?

Còn đánh nữa hay không, tại sao vừa rồi còn sống chết muốn ngăn cản hắn, giờ lại quay đầu bỏ chạy?

Chương 1182

Hắn đáng sợ thế sao?

Cho dù hắn đối với tà túy rất đáng sợ, nhưng tà túy này nhất định có lý do phải canh giữ quan tài, nó muốn lợi dụng quan tài để hấp thu dưỡng phân.

Diệp Phàm lấy đèn pin từ balo ra soi, quả nhiên đèn pin của người thường hoàn toàn không thể xuyên qua bóng tối nơi này, hắn vẫn chẳng nhìn thấy gì, nhưng hiện tại cũng không muốn lãng phí thêm một lá bùa dẫn hỏa.

Vì thế hắn đành đi về phía trước vài bước theo trí nhớ, giơ chân đá thử một cái, đá trúng một vật giống ván gỗ, chắc là cỗ quan tài kia.

Xem ra trong màn đêm dày đặc này, dù trận pháp quanh quan tài có biến dị thì cũng không phải vạn năng, thứ này không thể muốn đi đâu thì đi.

Vậy thì sự việc dễ xử lý hơn hắn tưởng tượng một chút.

Quan tài này sau khi đêm xuống chắc vẫn luôn ở trạng thái này, chỉ là hôm nay đột nhiên có kẻ xâm nhập là hắn nên mới làm loạn lên, nếu không chắc cũng chẳng ai phát hiện.

Ban ngày mọi thứ đều bình thường, vậy quan tài này tạm thời sẽ không xảy ra vấn đề gì.

Diệp Phàm đi hai bước, chợt nhìn vào bóng tối.

Hắn đột nhiên nhận ra Triệu Trung Nghĩa muốn đi làm gì.

Diệp Phàm ba chân bốn cẳng bỏ chạy, lao thẳng ra khỏi khu mộ.

Xung quanh cơ bản đều trống trải, không có cây lớn nên hắn cũng

không lo đâm vào cây, chạy một mạch được vài chục mét.

Sau đó hắn nhìn thấy ánh đèn trấn Ô Hà nhấp nháy cách đó không xa.

Quả nhiên, hắn cách trấn Ô Hà chẳng xa là bao, màn đêm dày đặc này là do pháp trận tạo ra, đại khái chỉ có hiệu lực trong phạm vi mộ địa.

Hắn quay đầu nhìn lại, quả nhiên bóng tối trước mắt và sau lưng không giống nhau.

Phía sau lưng trong khu mộ vẫn là màu đen kịt mắt thường không nhìn thấu, nhưng trước mắt về hướng trấn Ô Hà thì là màn đêm bình thường, mắt người có thể từ từ thích ứng.

Loại cảm giác đen tuyền này giống hệt như màu đen của núi Côn Luân, dường như là cùng một loại.

Diệp Phàm thở dài, định xử lý tà túy trước rồi mới quyết định vấn đề quan tài.

Hắn tiếp tục chạy như bay, dưới chân sinh gió, nhờ sự gia trì của một loại pháp lực đặc thù, tốc độ của hắn cực nhanh và ngày càng nhanh hơn, hướng thẳng về phía nhà Triệu Hải Ba mà hắn đã đến ban ngày.

Hắn biết tà túy muốn làm gì, tên này chắc chắn đi diệt khẩu, hoặc là muốn làm gì đó với gia đình Triệu Hải Ba.

Triệu Trung Nghĩa ban ngày thấy hắn nói chuyện với Triệu Hải Ba, chắc chắn nghĩ rằng Triệu Hải Ba đã tiết lộ điều gì đó cho hắn nên mới dẫn hắn tới đây.

Sự thật đúng là như vậy, nhưng Triệu Hải Ba không thể chết.

Vừa chạy vừa nghĩ mấy vấn đề này, hắn đã về đến trấn Ô Hà.

Quãng đường vốn đi bộ mất nửa tiếng bị hắn rút ngắn xuống còn chưa đầy mười phút.

Nhà Triệu Hải Ba là một căn nhà trệt bình thường có sân nhỏ.

Diệp Phàm ngẩng đầu, chợt cảm thấy trăng đêm nay trắng bệch chói mắt lạ thường, càng đến gần khu này, dưới ánh đèn đường, trời gần như sáng như ban ngày.

Hắn vừa ở trong bóng tối đen kịt quá lâu, đột nhiên vào nơi sáng sủa thế này lại thấy không quen, nhưng Diệp Phàm đâu phải kẻ ngốc, hắn biết điều này chứng tỏ bên trong đã xảy ra chuyện.

Hắn đi thẳng tới, lúc đẩy cửa thì phát hiện cửa không khóa mà chỉ khép hờ, trên tờ tranh dán cửa còn có vết cào của vật gì đó sắc nhọn.

Đó hiển nhiên là vết móng vuốt.

Diệp Phàm đá văng cửa, sải bước đi vào.

Tống tử Triệu Trung Nghĩa đang ở trong sân, tay bóp chặt cổ Triệu Hải Ba.

Mắt Triệu Hải Ba đã bắt đầu trợn ngược, vợ anh ta ngồi co ro ở góc tường, ôm đầu run lẩy bẩy.

Người vợ thấy hắn vào liền hét lớn: "Đại sư, cứu mạng, cứu chúng tôi với!

Thứ kia là cái gì vậy?" Diệp Phàm không nói hai lời, rút súng từ thắt lưng ra, bắn liền hai phát chuẩn xác vào tà túy.

Đạn bí ngân bắn trúng cổ tay nó, Triệu Trung Nghĩa buông tay, Triệu Hải Ba rơi xuống đất.

Triệu Hải Ba ôm cổ ho sù sụ, suýt nữa ho cả phổi ra ngoài, hoàn hồn lại mới thấy là Diệp Phàm tới cứu, liền lăn lê bò toài chạy tới trốn sau lưng hắn. "Đại sư, đại sư cứu tôi, vốn dĩ nó không định động

thủ với tôi, nhưng hôm nay dường như muốn giết sạch chúng tôi mới chịu." Diệp Phàm gật đầu, trấn an: "Anh nấp kỹ đi, đừng lộn xộn, bảo vệ tốt người nhà.

Tôi đi vặn đầu thứ đó xuống.

Nhớ kỹ, lát nữa nhìn thấy gì thì sau này cũng đừng nói ra ngoài." Lời này nói ra đầy tự tin, hiển nhiên là tính trước kỹ càng, Triệu Hải Ba lập tức cảm thấy an tâm vô cùng, gật đầu lia lịa.

Diệp Phàm quả thực là người như vậy, khi đối mặt với tình huống này, hắn đủ sức mang lại cảm giác 'không gì không làm được'.

Diệp Phàm phất tay, một lá bùa cách âm bay ra dán lên khung cửa nhà Triệu Hải Ba.

Giờ đang nửa đêm canh ba, động tĩnh lớn quá sẽ khó xử lý, hắn còn phải làm việc ở trấn Ô Hà, không thể để bị coi là ôn thần mà đuổi đi lúc này.

Triệu Hải Ba chạy vội đi, ôm vợ trốn sau cái chum nước lớn trong sân, nhường lại toàn bộ sân cho Diệp Phàm và Triệu Trung Nghĩa làm chỗ đánh nhau, vô cùng biết điều.

Diệp Phàm lắc đầu, hắn vốn không muốn giết tà túy này ngay, còn muốn dùng nó dụ người phía sau ra, nhưng Triệu Trung Nghĩa trước thì ngăn cản hắn xem Nhiễu Hắc Quan, giờ lại tới trấn Ô Hà giết người diệt khẩu, quá phiền phức.

Hắn nghĩ kỹ rồi, mấy chuyện này tuy cần tra, nhưng cũng không phải cứ lôi Tùng Hạc ra mới được, không có Tùng Hạc thì hắn tự đi núi Côn Luân vẫn tra được như thường, cho nên tà túy này giết thì giết thôi.

Cổ Triệu Trung Nghĩa xoay lại chậm rãi một góc độ máy móc cứng ngắc, nhìn thấy là hắn, cơ thịt trên mặt dường như giật một cái.

Diệp Phàm lúc này mới thấy vết thương chảy máu đen trên cổ nó đã hoàn toàn lành lặn, xem ra suy đoán của hắn đúng đến tám chín phần.

Diệp Phàm bình tĩnh nhìn một cái, đột nhiên huýt sáo vang trời, hét lên một câu không đầu không đuôi: "Cậu dùng cách này căn bản không thể cản được tôi đâu.

Tôi khuyên cậu hiện tại nên bước ra, đến trước mặt tôi chúng ta từ từ nói chuyện, biết đâu còn có đường thương lượng, cứ phải xé rách mặt nhau sao?" Hắn đang nói với Tùng Hạc, đoạn này giọng nói có pháp lực gia trì, không lớn nhưng cực kỳ vang, độ xuyên thấu cực mạnh, quả thực là thiên lý truyền âm, vang vọng tứ phía, chỉ cần có người ở đây nhất định sẽ nghe thấy.

Nhưng đợi một lúc, không có ai đáp lại hắn.

Diệp Phàm thở dài, xem ra Tùng Hạc không muốn đàm phán.

Hắn hét vài tiếng chẳng những không thu hút sự chú ý của Tùng Hạc mà ngược lại còn hút luôn sự chú ý của tà túy Triệu Trung Nghĩa.

Không biết tại sao, Diệp Phàm chợt cảm thấy sức mạnh của thứ này dường như mạnh hơn vừa rồi.

Xem ra tác dụng phát huy sức mạnh của Nhiễu Hắc Quan vẫn tồn tại, thứ này cơ bản đã hồi phục, còn đang liên tục hấp thu âm khí làm dưỡng phân, cứ đà này e rằng sẽ ngày càng mạnh.

Diệp Phàm thầm nghĩ, xem ra hắn đến đúng lúc, nếu hắn cứ ngồi nhìn mặc kệ, mười bữa nửa tháng nữa e rằng cả trấn Ô Hà sẽ không được yên ổn.

Có vẻ Tùng Hạc rất tự tin, nghĩ rằng hắn không đối phó được thứ này, nhưng Tùng Hạc đã đánh giá thấp hắn rồi.

Diệp Phàm mặt không đổi sắc, một tay cầm dao, không định rút

súng vì hắn phát hiện thứ này dường như không sợ đạn bí ngân.

Đạn bí ngân theo nghĩa nghiêm ngặt không phải pháp khí mà là vũ khí sát thương mạnh, tà túy này dường như giống bóng tối trong khu mộ kia, không sợ vũ khí thông thường.

Nhưng con dao găm này thì khác, Diệp Phàm tạm thời không biết nó được chế tạo bằng gì, nhưng nó không cong không gãy, không rỉ không mòn, hơn nữa kiên cố không thể phá vỡ, tuyệt đối có sức mạnh đặc thù trên đó.

Tà túy nhất thời không thấy Triệu Hải Ba liền lạnh lùng quay đầu về phía Diệp Phàm.

Chương 1183

Mục tiêu của nó là gì Diệp Phàm tạm thời chưa rõ lắm, nhưng hắn có thể khiến thứ này chuyển dời sự chú ý.

Diệp Phàm cười với nó: "Người anh em, lúc sống có oán khí gì, ai nợ nần cậu, tại sao không chịu nhập thổ vi an, nào, nói tôi nghe xem?" Hắn vẫn dùng cách nói chuyện cũ, dùng pháp lực áp vào cổ họng, âm thanh xuyên thấu rất mạnh, đặc biệt rõ ràng, nếu Tùng Hạc ở gần chắc chắn cũng nghe thấy.

Tà túy hiển nhiên cũng bị hắn thu hút, động tác đột nhiên tăng tốc, giống hệt như trong khu mộ, cực kỳ nhanh nhẹn, nhe nanh múa vuốt lao về phía hắn.

Diệp Phàm nhanh như chớp giơ tay lên, một dao gạt cổ tay Triệu Trung Nghĩa, mạnh mẽ đẩy móng vuốt nó ra, móng tay thứ đó đã biến thành rất dài, hiển nhiên là dấu hiệu đã xảy ra thi biến.

Hắn gạt tay Triệu Trung Nghĩa, đâm xéo một dao, mạnh mẽ cắm vào xương bả vai nó, máu đen bắn ra.

Diệp Phàm nghiêng đầu tránh, tà túy bắt đầu giãy giụa.

Diệp Phàm mạnh mẽ rút dao ra, lại bồi thêm một dao, tốc độ cực nhanh đâm vào cổ, nhưng Triệu Trung Nghĩa cũng biết tránh, lách người lùi lại.

Diệp Phàm không nói hai lời, từ túi da rút ra hai lá bùa.

Hắn niệm chú nhanh như chớp, lá bùa lơ lửng giữa không trung, không gió mà bay, chu sa trên đó bắt đầu bộc phát ánh sáng đỏ, trên trời vang lên tiếng sấm rền.

Thiên Lôi Địa Hỏa Chú!

Loại bùa chú này tiêu hao cực lớn nên uy lực cũng vô cùng kinh người, tà túy bị trúng đòn nói là tan xương nát thịt cũng không quá, Diệp Phàm ở phương diện này tuyệt đối không nương tay, hắn trực tiếp không cho Triệu Trung Nghĩa cơ hội phản ứng.

Sấm sét giây tiếp theo cuồn cuộn giáng xuống, đánh thẳng vào đầu nó.

Tuy nhiên sau cú đó nó vẫn chưa chết, lao tới định cắn Diệp Phàm thì bị hắn đâm một dao vào họng.

Lại một đống máu đen tuôn ra, trông cực kỳ kinh hãi, miệng tà túy đóng mở, khuôn mặt trung niên đã hoàn toàn biến dạng, trở thành bộ dạng tà túy triệt để.

Diệp Phàm rút dao, lại một đạo sấm sét giáng xuống người Triệu Trung Nghĩa, khiến da thịt nó cháy khét lật cả ra ngoài.

Diệp Phàm vừa rút dao vừa mở miệng nói, giọng nói át cả tiếng sấm, vô cùng rõ ràng, tất cả người xung quanh đều có thể nghe thấy: "Tôi sẵn lòng đàm phán với cậu, mấy phương pháp này đối với tôi thảy đều vô dụng.

Có lẽ chúng ta muốn tra cùng một sự việc, ra đây đi, tốt cho cả hai." Không có động tĩnh, vẫn không ai đáp lại hắn.

Nhưng Diệp Phàm không định bỏ cuộc, tà túy thì nghe không hiểu tiếng người, mượn xác hoàn hồn dường như cũng chưa có hiệu quả, hắn muốn tìm một kẻ có thể nghe hiểu tiếng người.

Diệp Phàm nhìn vào mặt Triệu Trung Nghĩa: "Ông rốt cuộc là ai?

Tìm tôi là muốn làm gì?

Chìa khóa kia dùng để làm gì?

Chúng ta có thể từ từ nói chuyện, ông muốn nói cho tôi biết điều

gì?" Mục đích chính của hắn là muốn dụ Tùng Hạc ra, hoặc kẻ đứng sau hắn ta không phải Tùng Hạc thì cũng chẳng sao, miễn là có kẻ hiểu chuyện ra nói chuyện với hắn là được.

Đồng thời trong lòng hắn còn một nghi vấn khác, đó là cái xác này theo cách nói trước đó của hắn là một thứ mượn xác hoàn hồn, nhưng hiện tại nhìn lại, không biết đã hoàn hồn cái thứ gì mà chẳng có chút phản ứng nào, cứ như tà túy thông thường.

Một hồi lâu vẫn không ai để ý tới hắn, trông hắn hoàn toàn như đang tự nói một mình, thậm chí có chút buồn cười.

Diệp Phàm thở dài, thầm nghĩ tên Tùng Hạc này tuổi không lớn mà định lực tốt thật, mạnh hơn hắn nhiều.

Vậy thì hắn cũng không khách sáo nữa, cứ giết thứ này rồi tính.

Tà túy bị hắn vây trong sấm sét cuồn cuộn đang giãy giụa.

Diệp Phàm lại vung tay búng một cái, một lá bùa khác đang lơ lửng giữa không trung bỗng nhiên bùng lên ngọn lửa khổng lồ, rồi biến thành một con hỏa long.

Hỏa long cuộn trào lao tới, một ngụm nuốt chửng tà túy.

Ngay sau đó sấm sét kết thành một mảng lưới điện dày đặc cùng đánh xuống, giống như nhổ cỏ tận gốc, đây mới thực sự là Thiên Lôi Câu Địa Hỏa.

Triệu Hải Ba ở phía sau nhìn mà chết lặng cả người.

Ánh lửa nối liền ánh chớp, cuộn trào một hồi rồi cuối cùng cũng dừng lại.

Đến bước này thì bất kể là thứ gì cũng phải chết thẳng cẳng rồi.

Diệp Phàm lẳng lặng ngẩng đầu, thấy sau khi ánh lửa tan đi, tà túy kia dường như đã đứng chết trân tại chỗ, không nhúc nhích, không

biết có phải bị nướng chín cả da lẫn xương rồi không.

Vừa rồi Diệp Phàm để tránh bị sấm sét ngộ thương đã lùi lại vài bước.

Tuy nhiên khoảng cách chỉ vài bước chân, căn bản không xa lắm, ánh trăng cũng rất sáng, theo lý thuyết sẽ không ảnh hưởng đến tầm nhìn, nhưng không biết tại sao Diệp Phàm đột nhiên cảm thấy nhìn không rõ mặt mũi Triệu Trung Nghĩa.

Hắn có một dự cảm không lành, bèn quả quyết bước tới, rút lại con dao đeo sau lưng, trực tiếp áp sát tà túy.

Hắn đi tới gần như mặt đối mặt với Triệu Trung Nghĩa, hai người chỉ cách nhau một cánh tay, sau đó hắn cuối cùng cũng biết không ổn ở chỗ nào.

Lớp da bên ngoài cơ thể tà túy này đều đã phủ kín loại vảy mà hắn từng thấy trước đây.

Chính là loại Quỷ lân phiến xuất hiện trên thi thể sau khi thi biến được ghi lại trong cổ kim dị văn.

Diệp Phàm cong người, lùi lại vài bước như một con báo săn, đề phòng tà túy chưa chết, sẵn sàng phát nan bất cứ lúc nào.

Nhưng tà túy hồi lâu vẫn bất động.

Diệp Phàm đợi một lát, phán đoán thứ này chắc đã chết rồi, không thể ngoan cường đến thế, thứ chịu nổi Thiên Lôi Địa Hỏa Chú vốn dĩ không nhiều.

Nhưng khi Diệp Phàm tiếp cận lần nữa, mắt Triệu Trung Nghĩa bất ngờ từ từ chuyển động một cái.

Lần này không chỉ là lòng trắng lật ra ngoài, mà lộ ra một loại đồng tử chỉ con người mới có.

Ở khoảng cách gần như vậy, mắt của tống tử đột nhiên biến hóa, cho dù là Diệp Phàm cũng có một thoáng giật mình, theo bản năng đưa dao chắn trước ngực.

Nhưng hắn phát hiện tà túy không hề có động tác tiếp theo, chỉ có đôi mắt là cử động.

Tuy nhiên ánh mắt đó dường như là sống, cứ nhìn chằm chằm vào hắn, như thể muốn giao lưu với hắn.

Diệp Phàm nắm chặt cán dao, chuẩn bị sẵn sàng cho cái bẫy, nếu tà túy có dị động khác, hắn sẽ lập tức chém bay đầu nó.

Con dao găm trong tay hắn độ cứng không kém gì thanh Hiên Viên kiếm của Lý Minh Hoàn, chém cái đầu dễ như trở bàn tay.

Nhưng ánh mắt gần như người sống của tà túy cứ nhìn hắn mãi, dần dần, Diệp Phàm đột nhiên nảy sinh một cảm giác kỳ quái.

Chẳng lẽ pháp trận mượn xác hoàn hồn đã có tác dụng?

Hiện tại Triệu Trung Nghĩa rốt cuộc là ai?

Hắn đè nén cảm giác bất an trong lòng, nỗ lực quan sát ánh mắt đó.

Nó quá giống mắt người bình thường, nhưng nhìn một lúc, Diệp Phàm chợt thấy ánh mắt này vô cùng quen thuộc.

Qua một hai phút, hắn nhớ ra rồi, đồng tử Diệp Phàm co rụt lại, cổ tay suýt chút nữa run lên.

Thảo nào hắn thấy quen, đây chẳng phải là ánh mắt của Cổ Hà sao?

Lúc hắn xem những hình ảnh từ ba trăm năm trước trong Âm Dương Mộ, đã mấy lần nhìn thấy chính diện Cổ Hà.

Vì diện mạo Cổ Hà cũng mang lại cảm giác âm lãnh nghiêm nghị

nên lúc đó Diệp Phàm không chú ý kỹ ánh mắt ông ta, nhưng thực ra hắn vẫn luôn quan sát kỹ người này.

Bây giờ hắn mới nhận ra, trực giác lúc đó cho rằng Cổ Hà là một phong thủy sư tà tính, thực ra phần lớn nguyên nhân đều do ánh mắt âm u, quái dị đó, cho dù ông ta có cười thiện ý thì cũng mang lại cảm giác cực kỳ quỷ dị.

Chương 1184

Mà ánh mắt này hiện tại lại xuất hiện trên gương mặt thi thể đã thi biến của Triệu Trung Nghĩa, vậy Diệp Phàm cơ bản có thể xác định, trận pháp mượn xác hoàn hồn này chính là để gọi hồn Cổ Hà về.

Hắn hít sâu một hơi, càng cảm thấy mê đoàn ba trăm năm này thực ra cực kỳ có logic.

Ban đầu hắn chỉ nghĩ có lẽ hắn không phải người đặc biệt gì, chẳng qua vô tình gieo xuống Âm Dương Mộ, nhìn thấy hình ảnh pháp trận do Tống Hà Ngọc để lại.

Diệp Phàm ban đầu tưởng bà ta chỉ để hình ảnh ở đó đợi một người hữu duyên, bất kể là ai, chỉ cần tiếp tục ý chí của bà ta là được.

Nhưng hiện tại xem ra, Diệp Phàm cảm giác tất cả những thứ này đều nhắm vào chính mình, không phải một người hữu duyên nào đó, mà bắt buộc phải là hắn mới được.

Diệp Phàm nhìn lại ánh mắt tà túy, hắn đã hoàn toàn bình tĩnh lại.

Thứ này không bị thiên lôi địa hỏa giết chết triệt để, hoặc giả đây chính là một luồng tàn hồn.

Nhưng nếu là hắn, cho dù hắn muốn biết chân tướng Côn Luân Sơn cũng sẽ không đồng ý để một kẻ như Cổ Hà sống lại, cho nên hắn nhất định sẽ bóp chết luồng tàn hồn này.

Đồng thời, hắn cũng xác định được: Còn có một người hoặc một nhóm người khác cũng đang điều tra việc này, mục đích đại đồng tiểu dị với hắn, đều vì môn phái Côn Luân mà đến, nhưng có lẽ tồn tại mục tiêu ác tính, nếu không sẽ không phục sinh loại người như Cổ Hà.

Nhưng những người này thông qua kênh nào mà biết được?

Chẳng lẽ tin tức Tống Hà Ngọc để lại không chỉ có trong Âm Dương Mộ?

Với trình độ ngũ quan mẫn tiệp của Diệp Phàm, lúc đó hắn trăm phần trăm xác định xuống Âm Dương Mộ chỉ có một mình hắn, cộng thêm một Lý Hoa ở dạng hồn phách, không còn ai khác.

Cho nên chỉ có khả năng là nhóm Tùng Hạc thông qua tin tức gì đó khác mà biết chuyện Côn Luân Sơn, vừa khéo cùng đường với hắn.

Nhưng sự nhất quán của lộ tuyến này cũng đáng nghi ngờ.

Diệp Phàm tạm thời không quản được nhiều thế, hắn nhìn chằm chằm mắt tà túy, từ từ mở miệng: "Đại sư, chúng ta chắc không tính là lần đầu gặp mặt, ba ngày trước ở kinh thành ngài còn chơi tôi một vố.

Hai ngày nay giấc mơ của tôi đều là những ngọn núi màu đen.

Thế nào, lần này ngài còn muốn nói cho tôi biết điều gì?" Mắt Triệu Trung Nghĩa lại đảo một cái, nhìn hắn.

Một lát sau, nó cư nhiên mở miệng nói chuyện.

Giọng nói cực độ khàn đặc, không giống con người, nhưng cách phát âm vẫn là tiếng người.

Diệp Phàm ghé tai nghe kỹ, phát hiện ban đầu nó nói vài câu tiếng cổ, loại ngôn ngữ của dân tộc thiểu số.

Hắn không nghe hiểu, nhưng đoán là dân tộc thiểu số vùng Côn Luân, đại khái là thứ của ba trăm năm trước.

Để thuận tiện, Diệp Phàm trực tiếp mở điện thoại ghi âm lại.

Nói xong mấy câu tiếng cổ, cổ họng Triệu Trung Nghĩa khục khặc vài cái, sau đó bắt đầu nói tiếng phổ thông mà hắn có thể nghe hiểu.

Diệp Phàm vừa ghi âm vừa nghe, nghe thấy Triệu Trung Nghĩa, hay gọi là Cổ Hà, nói rằng: "Trong núi, một ngàn năm trăm dặm, thần phật che chở, Trường Sinh Thiên." Lần này hắn nghe hiểu, Cổ Hà đại khái đang nói về một địa điểm, có thể là vị trí địa cung, hình như bảo hắn đi tới đó.

Diệp Phàm không chen ngang, đợi ông ta nói hết, ghi âm không sót một chữ.

Cổ Hà nói xong thì không lên tiếng nữa.

Diệp Phàm quan sát một chút, tà túy này trong Thiên Lôi Địa Hỏa Chú đã bị phá hoại cực lớn, cho dù mượn xác hoàn hồn thì chắc cũng không dùng được nữa.

Lại qua vài phút, Cổ Hà cũng không có ý định mở miệng nữa, chắc là sẽ không nói thêm gì.

Diệp Phàm thở dài, đây là tin tức quan trọng, nhưng vì nguồn tin nên cũng có khả năng là cạm bẫy.

Hắn không do dự nữa, mạnh mẽ rút dao, nghiến răng dùng sức, một dao chém bay đầu tà túy xuống.

Đầu người Triệu Trung Nghĩa rơi xuống đất, ánh mắt kỳ quái kia trong nháy mắt biến mất.

Diệp Phàm biết đến đây là hết, mượn xác hoàn hồn tạm thời kết thúc, vật trung gian đã bị hắn hủy rồi.

Ngay sau đó, thân xác đang đứng cứng đờ kia cũng lảo đảo ngã xuống.

Thi thủ phân ly, chết vô cùng triệt để.

Diệp Phàm lau dao, cắm lại vào bao.

Triệu Hải Ba bên cạnh thấy điện chớp sấm rền đã kết thúc, tưởng

mọi chuyện đã xong xuôi liền định chui ra từ sau chum nước.

Tuy nhiên Diệp Phàm cứ như mọc mắt sau lưng, giơ tay làm thủ thế "đừng qua đây".

Diệp Phàm đầu cũng không ngoảnh lại nói: "Thi thể cha anh hiện tại anh sẽ không muốn nhìn thấy đâu.

Tôi giúp anh hỏa táng, anh cứ khoan hãy ra, lát nữa tôi bảo ra hẵng ra." Người vợ liền kéo Triệu Hải Ba tiếp tục nấp đi.

Đối với họ, Diệp Phàm không chỉ là quý nhân mà còn là ân nhân cứu mạng.

Triệu Hải Ba giờ thấy may mắn vì ban ngày đã lấy hết dũng khí cầu cứu Diệp Phàm, nếu không giờ này chắc anh ta đã chết rồi.

Diệp Phàm đứng trên cao nhìn xuống thi thể, lấy ra một lá bùa dẫn hỏa dán lên xác, hắn búng tay một cái, thi thể lập tức bốc cháy hừng hực.

Loại lửa đặc thù này có thể thiêu rụi Quỷ lân phiến, lát nữa lúc Triệu Hải Ba bọn họ thu dọn tro cốt chắc sẽ không nhìn ra gì, đến lúc đó tìm cái bình đựng làm như hỏa táng lần hai là vạn sự đại cát.

Bước tiếp theo của hắn là đi xử lý Nhiễu Hắc Quan trong khu mộ.

Diệp Phàm thấy mọi chuyện tạm thời kết thúc, tà túy thi biến Triệu Trung Nghĩa đã chết không thể chết hơn, chắc sẽ không còn uy hiếp gì, bèn định vẫy tay gọi Triệu Hải Ba ra dặn dò chuyện hậu sự.

Hiện tại dù Triệu Hải Ba có ra cũng không nhận ra cái xác cháy đen thui này là cha mình, Diệp Phàm thấy không có vấn đề gì lớn.

Tuy nhiên hắn vừa định vẫy tay thì chợt cảm thấy một luồng dị dạng.

Hắn lạnh lùng ngẩng đầu, thấy trên tường rào sân nhà Triệu Hải

Ba có một bóng người đang đứng.

Đối phương bịt mặt, chỉ lộ ra đôi mắt, từ trên cao nhìn xuống hắn, không nói một lời.

Diệp Phàm trong nháy mắt nhận ra ngay, đây chính là thanh niên ban ngày ngồi giữa đám người Triệu Hải Ba.

Cánh tay hắn vừa giơ lên, thủ thế trong nháy mắt thay đổi, từ "mọi chuyện an toàn, có thể ra" biến thành "tiếp tục trốn đi, đừng động đậy".

Tuy Triệu Hải Ba không chuyên nghiệp đến thế, có thể không hiểu thủ thế này, nhưng anh ta nhất định thấy động tác của Diệp Phàm đã đổi, hơn nữa trở nên có chút cấp bách, đại khái là tư thế bảo lùi lại.

Điều này có nghĩa là bên hắn vẫn còn vấn đề chưa giải quyết.

Triệu Hải Ba là người trẻ có học, chắc chắn không ngốc, hơn nữa gan lại nhỏ, có thể bị dọa sợ chết khiếp nhưng lý trí vẫn còn, cho nên tiếp tục trốn mà không lên tiếng.

Diệp Phàm không còn nỗi lo sau lưng, nhẹ nhõm hơn một chút.

Hắn mặt không đổi sắc ngẩng đầu, ung dung nhìn thanh niên kia cười cười, mở miệng vẫn bằng giọng nói có độ xuyên thấu cực mạnh.

Hắn không muốn hét lớn lúc này nên dùng pháp thuật cường hóa cổ họng, như vậy dù hắn nói nhẹ nhàng cũng có thể để người ở rất xa nghe thấy.

Diệp Phàm từ tốn nói: "Ban ngày tôi đã gặp cậu.

Trong đám người đó, chỉ có tôi nhìn thấy cậu vì cậu dùng chướng nhãn pháp, đúng không?" Hắn mở đầu chỉ hỏi một câu như vậy, không trực tiếp hỏi vấn đề Cổ Hà hoàn hồn.

Bóng người đứng trên tường rào thẳng tắp, nhìn là biết đã qua luyện tập, tuyệt đối là cao thủ.

Chương 1185

Đối phương không để ý đến câu hỏi của hắn, chỉ tiếp tục nhìn hắn.

Diệp Phàm không cần cậu ta trực tiếp trả lời, cậu ta không trả lời, ở một ý nghĩa nào đó cũng là hành vi mặc nhận.

Câu tiếp theo, Diệp Phàm trực tiếp gọi tên cậu ta. "Tùng Hạc, tôi biết là cậu.

Cậu không lừa được tôi đâu, hơn nữa cậu căn bản không thực sự muốn lừa tôi, đúng không?

Cậu nếu không muốn bị tôi phát hiện thì đã có thể không xuất hiện ở đó.

Là cậu dẫn tôi tới đây, cậu muốn làm gì?" Thông tin trong câu nói này rất nhiều, còn có một loại kỹ thuật moi tin dùng một cách kín đáo.

Thanh niên nghe xong câu này liền có phản ứng, cậu ta đeo mặt nạ, không nhìn rõ có mở miệng hay không, nhưng Diệp Phàm nghe thấy giọng cậu ta.

Chính là giọng Tùng Hạc, người này chắc chắn là Tùng Hạc.

Tùng Hạc ngữ khí bình tĩnh nói: "Diệp tiên sinh, nếu anh đã xuống Âm Dương Mộ thì tất cả chuyện này đều có quan hệ với anh, anh không trốn được đâu." Giọng của cậu ta cũng là kiểu âm thanh có độ xuyên thấu rất mạnh, vô cùng rõ ràng.

Diệp Phàm nghe là biết cậu ta dùng kỹ thuật pháp thuật giống mình, loại kỹ xảo này không hiếm gặp, rất nhiều võ giả siêu năng đều biết dùng, điều này cũng gián tiếp chứng minh năng lực của Tùng Hạc.

Diệp Phàm cười: "Cậu hiểu lầm rồi, tôi ngay từ đầu đã không định trốn tránh vấn đề, nhưng cái này..." Hắn chỉ vào thi thể cháy đen dưới đất: "Loại người như Cổ Hà tuyệt đối không thể xuất hiện ở thời đại này.

Nếu đây là mục đích của các cậu thì chúng ta không cùng đường." Thị lực hắn rất tốt nhưng khoảng cách này không đủ để nhìn rõ tất cả, hắn chỉ có thể thấy thanh niên kia từ từ tháo mặt nạ, lộ ra khuôn mặt thanh tú và đậm chất thư sinh.

Nhìn rõ mặt mũi xong, Diệp Phàm càng khẳng định là Tùng Hạc không nghi ngờ gì nữa, hắn tuyệt đối không thể nhận nhầm, đến khí chất cũng y hệt, hắn ấn tượng rất sâu với cái vẻ thư sinh văn nhã trên người cậu ta.

Loại khí chất này thoạt nhìn rất dễ đánh lừa người khác, rất dễ khiến người ta cảm thấy cậu ta là người hiền lành, một khi đã tin rồi thì kế hoạch sau đó của Tùng Hạc sẽ rất dễ thực hiện.

Tùng Hạc vẫn đứng đó, bất động: "Diệp tiên sinh, anh không biết trên người Cổ Hà có bí mật gì đâu.

Ông ta không chỉ là một phong thủy sư trong núi Côn Luân." Diệp Phàm nhìn cậu ta một lúc, không trả lời, đột nhiên bật đèn pin rọi thẳng về phía đó.

Luồng sáng đèn pin này rất bá đạo, chiếu cực xa, chiếu sáng rực cả một mảng tường rào.

Tùng Hạc theo bản năng giơ tay che mắt, tưởng Diệp Phàm muốn nhân cơ hội này đánh lén, đành hạ tay xuống cảnh giới, nhưng Diệp Phàm không làm vậy, hắn chỉ rọi đèn pin nhìn về phía đó.

Diệp Phàm gật đầu, tắt đèn: "Cậu nói tiếp đi, tôi đang xác nhận một số việc." Tùng Hạc nhíu mày, nghi hoặc khó hiểu.

Diệp Phàm nhìn cậu ta một cái, giải thích: "Tôi xác nhận xem cậu còn là người hay không.

Trận pháp ngoài khu mộ kia là thế nào?

Bóng tối đó còn có khí tức trên người tà túy này, đèn pin người thường soi không sáng, đó là thứ gì?" Tùng Hạc nói: "Đó là một loại kết giới chướng nhãn pháp đặc thù, không có tính nguy hại, dùng để che mắt người thôi." Diệp Phàm cười nói: "Sao cậu thành thật với tôi thế, tôi hỏi gì cậu đáp nấy.

Tôi vừa giết vật trung gian mượn xác hoàn hồn của cậu, cậu không sợ bước tiếp theo tôi giết luôn cậu sao?" Câu nói này của hắn gần như không có sát khí, khiến người ta cảm thấy bản chất hắn có lẽ chỉ đang nói đùa, nhưng tính che giấu của Diệp Phàm khi làm những việc này cực kỳ mạnh mẽ.

Nghĩa là khoảnh khắc này hắn còn đang cùng cậu cười nói vui vẻ, khoảnh khắc sau đã có thể bạo khởi phát nan bóp chặt cổ cậu, hơn nữa còn không lộ ra chút ý định nào.

Tùng Hạc mặt không cảm xúc nhìn hắn: "Diệp tiên sinh, anh sẽ không muốn giết tôi đâu.

Tôi biết một số chuyện mà chắc chắn anh cũng muốn biết, nếu giết tôi, anh sẽ không tra ra được những thứ này." Diệp Phàm gật đầu: "Vậy cậu đứng xa thế làm gì, có phải vẫn cảm thấy tôi sẽ không tin cậu?" Hắn moi tin rất có nghề, Tùng Hạc về cơ bản chỉ cần trả lời trực diện câu hỏi của hắn thì nhất định sẽ lộ ra mục đích gì đó, hoặc nói ra thông tin hữu hiệu.

Nhưng Tùng Hạc hiển nhiên cũng là cao thủ, sẽ không bị mấy kỹ thuật moi tin này lừa qua, trong lời nói của cậu ta mấy phần thật mấy phần giả cũng phải tốn tâm tư phán đoán.

Tùng Hạc nói: "Những thứ này ở hiện tại đều không quan trọng.

Với bản lĩnh của Diệp tiên sinh, không cần quá chú ý, nhưng anh cần biết, nếu anh muốn vào Côn Luân Mộ, có lẽ sẽ cần chúng tôi giúp sức." Diệp Phàm nhướng mày.

Lần này hắn không trả lời ngay đoạn này, vì những lời này rất đáng nghiên cứu.

Ví dụ như, trong núi Côn Luân quả nhiên có một địa cung tên là Côn Luân Mộ.

Tùng Hạc nói "chúng tôi", tức là cậu ta không tự mình làm những việc này, cậu ta có một tổ chức, chắc là dẫn theo một đội người.

Làm loại chuyện này, nếu không phải là anh hùng đơn độc, hoặc tự tin có đủ năng lực để đi một mình, thì tốt nhất vẫn nên mang theo vài người, chuẩn bị thêm một chút cho an toàn, giống như Tống Hà Ngọc năm xưa vậy.

Tống Hà Ngọc có lẽ đã quen biết Cổ Hà ngay từ năm đầu tiên gả cho Chu Dập, nhưng cô ta phải mất tận ba năm chuẩn bị mới xuất phát.

Điều này chứng tỏ Côn Luân Mộ cực độ nguy hiểm, hoặc là cực kỳ khó tìm.

Diệp Phàm ra hiệu cho hắn.

Thủ thế này phần lớn là người trong nghề phong thủy sư hay thổ phu tử mới dùng, nên người trong nghề nhìn là hiểu.

Ý nghĩa của thủ thế này là: "Có gì ra ngoài nói, ở đây có người ngoài".

Trong mộ thất thì điều này thường mang ý nghĩa "tai vách mạch rừng", ám chỉ có kẻ địch lởn vởn gần đó, nhưng ở đây, "người lạ"

chính là gia đình Triệu Hải Ba.

Đôi vợ chồng này là người thường triệt để, tai bay vạ gió gặp phải chuyện này vốn đã đủ xui xẻo rồi, giờ lại nghe thấy cuộc đối thoại ở tầng thứ của Diệp Phàm và Tùng Hạc, chắc bọn họ sẽ nghĩ mình sắp chết đến nơi.

Loại pháp thuật truyền âm này tuy lợi hại nhưng cũng dễ để lọt tiếng gió, dù Diệp Phàm tin chắc họ nghe không hiểu gì, nhưng những lời vừa rồi Triệu Hải Ba chắc chắn đã nghe trọn vẹn không sót chữ nào.

Vì thế hắn ra hiệu cho Tùng Hạc đổi chỗ nói chuyện.

Ngoài ra, hắn cũng muốn chi điệu Tùng Hạc tạm thời để hỏi kỹ Triệu Hải Ba vài việc, bởi chuyện của Cổ Hà chưa kết thúc, hắn muốn biết chi tiết mấy ngày qua.

Diệp Phàm nói: "Người anh em, cậu ra ngoài đợi tôi, lát nữa tôi sẽ ra tìm cậu.

Lúc đó có chuyện gì, hai chúng ta sẽ bàn bạc kỹ hơn." Tùng Hạc trầm mặc một chút rồi thế mà lại nghe lời hắn thật, nhảy qua tường rào đi xuống.

Thính lực Diệp Phàm siêu quần, nghe thấy tiếng bước chân người chạy như bay, dần dần đi xa về phía ngoại thành.

Diệp Phàm ý thức được, người này nói "cần chúng ta trợ lực", khả năng cao là muốn kéo hắn nhập bọn.

Đám người này coi trọng năng lực nào đó của hắn nên muốn đưa hắn cùng tiến vào Côn Luân Mộ.

Nhưng bản chất đám người đó có lẽ đã chuẩn bị xong xuôi, trở thành một đội khảo sát trang bị tinh lương, cũng chẳng thiếu một thành viên như hắn, cho dù Diệp Phàm có chiến lực lấy một địch trăm

hay là một phong thủy sư lợi hại.

Vấn đề là giữa họ không tồn tại đủ sự tin tưởng, dù Diệp Phàm có giỏi, họ vẫn sẽ đề phòng hắn.

Bề ngoài thì đây quả là một lựa chọn không tồi, tìm một kẻ đồng hành lợi hại để hợp tác, nhưng trực giác Diệp Phàm mách bảo lý do có thể không phải vậy.

Tùng Hạc trông cũng là kẻ có năng lực, trong đội ngũ của hắn chắc không thiếu phong thủy sư giỏi.

Vậy lý do họ nhất định phải kéo hắn nhập bọn là gì?

Trong lòng Diệp Phàm đã có một suy đoán, đó là điều hắn vẫn luôn suy nghĩ, thực ra hắn là "đặc thù".

Trong đám người này, chỉ có hắn từng nhìn thấy ảo ảnh Âm Dương Mộ, chỉ có hắn từng bị khuôn mặt người quỷ dị của Cổ Hà nhìn thấy, hơn nữa còn bị kéo vào mộng cảnh.

Và khả năng cao trong những giấc mơ kỳ quái đó, hắn có thể nhìn thấy những thông tin mà người khác không thấy, ví dụ như trận chạy ngựa ở Côn Luân Sơn, ví dụ như dãy núi đen tuyền.

Nếu vì sự đặc thù đó mà hắn trở thành tiền đề quan trọng để vào Côn Luân Mộ, thì tại sao Tùng Hạc lại nói "không có chúng ta, cậu không vào được Côn Luân Mộ"?

Diệp Phàm tạm thời chưa rõ nguyên do cụ thể, chỉ đành đợi lát nữa đi theo Tùng Hạc rồi bàn kỹ sau.

Diệp Phàm hủy bỏ thuật truyền âm ém trong cổ họng, giọng nói trở về bình thường.

Chương 1186

Hắn vẫy tay với vợ chồng Triệu Hải Ba đang trốn sau chum nước, ra hiệu họ có thể ra được rồi.

Thi thể Triệu Trung Nghĩa vẫn nằm bên cạnh, cần họ xử lý nốt hậu sự.

Triệu Hải Ba đợi sau chum nước một lúc, bỗng nhiên tiếng nói chuyện của Diệp Phàm và người kia dừng lại.

Nội dung họ nói anh ta nghe không hiểu chữ nào, cảm giác như mấy thứ huyền học bí ẩn.

Nhưng mọi chuyện có vẻ đã ngã ngũ, sau đó anh ta thấy Diệp Phàm vẫy tay gọi mình.

Triệu Hải Ba do dự một chút rồi vẫn chọn tin tưởng Diệp Phàm.

Anh ta dặn vợ vào nhà trước để tránh nhìn thấy những thứ không hay.

Người vợ quay vào nhà, sau tiếng đóng cửa, Triệu Hải Ba bước ra, từng bước tới gần Diệp Phàm.

Diệp Phàm lại ra hiệu bảo anh ta đừng sợ, sau đó Triệu Hải Ba nhìn thấy thi thể trên đất.

Kỳ lạ là anh ta không có dao động cảm xúc quá lớn, thậm chí còn thở phào nhẹ nhõm.

Điểm này khiến Diệp Phàm hơi bất ngờ, hắn còn tưởng Triệu Hải Ba sẽ chất vấn tại sao biến thi thể cha mình thành ra thế này.

Diệp Phàm lùi lại phía sau để Triệu Hải Ba nhìn rõ cái xác đã hoàn toàn biến dạng kia.

Ở góc độ này, dù là người thường cũng thấy thi thể này vô cùng quỷ dị.

Diệp Phàm không nói rõ, nhưng hắn hy vọng Triệu Hải Ba - một sinh viên đại học thời đại mới - có thể hiểu rằng, trong cái thời đại mà huyền học và phong thủy học đều tồn tại chân thực này, cha anh ta đã không còn là cha anh ta nữa.

Còn về việc rốt cuộc nó là cái gì, Diệp Phàm cũng sẽ không kể chi tiết, tránh để anh ta rơi vào vòng luẩn quẩn logic.

Diệp Phàm nói: "Đã không sao rồi, trên người cha anh xảy ra chút dị biến nhưng tôi đã giải quyết xong.

Tôi còn một số vấn đề muốn hỏi anh." Triệu Hải Ba rõ ràng nhẹ nhõm hơn vừa rồi nhiều, gật đầu: "Đại sư, ngài cứ hỏi thoải mái.

Ngài là ân nhân cứu mạng của tôi, tôi chắc chắn có hỏi tất đáp.

Có điều nhắc mới nhớ, vừa rồi sấm chớp đùng đùng...

Ngài là thần tiên hả?" Diệp Phàm lắc đầu: "Anh có thể hiểu đó là phong thủy sư trấn tà, không phải thần tiên, là một loại pháp thuật thôi.

Nhưng anh đừng hỏi nhiều, sau này cũng đừng nói lung tung với ai." Quy kết loại chuyện này vào phong thủy học thật ra là không hợp lý, vì rất nhiều phong thủy sư cũng không làm được Thiên Lôi Địa Hỏa Chú như hắn, chỉ có siêu năng võ giả mới làm được, chuyện này đối với người thường quả thực quá xa vời.

Triệu Hải Ba nghe xong lập tức càng thêm kính nể, cảm thấy người này không chỉ là ân nhân cứu mạng mà còn là người nhà trời phái xuống ban cho mình một đoạn kỳ ngộ, bèn nói ngay: "Vâng vâng đại sư, tôi không hỏi nữa.

Ngài muốn biết gì tôi xin trả lời hết, biết gì nói nấy, không giấu

giếm nửa lời." Diệp Phàm gật đầu, thấy Triệu Hải Ba phối hợp như vậy cũng yên tâm hơn một chút.

Hắn sắp xếp ngôn từ rồi hỏi: "Mấy ngày nay cụ thể đã xảy ra chuyện gì, từ lúc cha anh qua đời đến lúc ông ấy trở về ấy?" Triệu Hải Ba ngẫm nghĩ rồi đáp: "Cha tôi mất hơn năm ngày trước do xuất huyết não.

Ông ấy trước kia thích uống rượu, vẫn luôn có cái tật này, nhưng lần này là đột phát, chúng tôi cũng không ngờ tới." Diệp Phàm không ngắt lời, ra hiệu anh ta nói tiếp, đây cũng là một thông tin hữu hiệu.

Triệu Hải Ba tiếp tục kể.

Hơn năm ngày trước, Triệu Trung Nghĩa đột phát não dật huyết qua đời, cả nhà vô cùng đau buồn như bao người bình thường khác.

Họ vốn định làm theo phong tục địa phương là hạ táng vào ngày hôm sau, nhưng đêm đó, đột nhiên xuất hiện một người bí ẩn.

Đó là một thanh niên bịt mặt, người đó bảo họ phải hạ táng ngay lập tức.

Diệp Phàm nhíu mày: "Tại sao hắn lại nói vậy?" Người này chắc chắn là Tùng Hạc.

Triệu Hải Ba gật đầu kể tiếp.

Ban đầu họ không tin, thậm chí muốn đuổi người kia đi, nhưng người này dường như có bản lĩnh, lời nói ra lại có vẻ là thật.

Người này tuyên bố thi thể cha anh ta đã xảy ra dị biến, là một cái xác tụ âm khí nghịch ngũ hành, tà thi, lại khéo chết vào thời điểm không thể nhập lục đạo luân hồi, nếu không hạ táng ngay sẽ xảy ra thi biến.

Triệu Hải Ba cho rằng người này thuần túy nói nhảm, nhưng ngay

khi người bí ẩn vừa dứt lời, mọi người vây quanh thi thể đều nhìn thấy cái xác đột nhiên mở mắt, nở nụ cười quỷ dị.

Lúc đó Triệu Trung Nghĩa đã chết vài tiếng, có khả năng xảy ra hiện tượng co rút cơ bắp, nhưng nụ cười đó rõ ràng không phải do cơ mặt co giật biến dạng.

Đó là một nụ cười tà ác thuần túy.

Thân bằng hảo hữu xung quanh lập tức sợ chết khiếp.

Vợ Triệu Hải Ba là người phụ nữ thông minh, trước đây cũng từng tìm hiểu chút ít về khảo cổ học và thần bí học, biết cái thứ này gọi là thi biến.

Nhưng thi biến cần điều kiện, đâu phải cứ nằm một lúc là biến được ngay, song những người khác đều tin sái cổ, sợ hãi lùi lại, tản ra khắp sân.

Sau đó Triệu Hải Ba cũng bắt đầu cầu xin thanh niên bịt mặt cứu họ.

Thanh niên kia không nói hai lời, rút từ thắt lưng ra một lá bùa vẽ chu sa đỏ.

Nói đến đây, Triệu Hải Ba còn đặc biệt nhắc: "Đại sư, chính là loại bùa ngài vừa dùng để gọi sấm đấy, nên tôi cảm giác các ngài là đồng nghiệp." Diệp Phàm thầm nghĩ, tôi không muốn làm đồng nghiệp với loại người như thế, nhưng hắn không ngắt lời, tiếp tục nghe Triệu Hải Ba kể.

Tư duy anh ta rất rõ ràng, nói năng đâu ra đấy, Diệp Phàm cảm giác anh ta giống như học chuyên ngành giáo dục.

Thanh niên bịt mặt kia lấy ra một lá bùa, dán cái "bộp" lên trán thi thể, lẩm bẩm câu chú gì đó, cái xác lập tức nhắm mắt, nằm xuống lại.

Qua chuyện này, họ hoàn toàn tin tưởng người bịt mặt kia.

Hắn bảo hạ táng ngay thì họ làm ngay.

Trong lòng Diệp Phàm dâng lên tia lạnh lẽo, bởi hắn cảm thấy mười phần thì chín phần là Tùng Hạc lừa người.

Cái vụ thi thể đột nhiên cười rồi thi biến kia, chắc chắn là do chính hắn ta giở trò.

Rồi gã này tự biên tự diễn một màn phong thủy mà người tại trường không ai nhìn ra, khiến thi thể bình tĩnh lại để lấy lòng tin của đám người Triệu Hải Ba.

Diệp Phàm xoa cằm, liếc nhìn cái xác. "Người anh em, thi thể cha anh sau khi chết có gì đặc biệt không?

Ví dụ như có gì khác người bình thường?" Triệu Hải Ba lắc đầu: "Theo tôi thấy thì chắc chắn không có, người chết không thể sống lại, cũng chẳng có gì đặc biệt.

Tôi nhìn không ra, chẳng biết tại sao người kia lại tìm đến tôi." Diệp Phàm thầm nghĩ, có lẽ đúng ngày đó Tùng Hạc cần làm một phong thủy trận, cần một cái xác, mà Triệu Trung Nghĩa lại vừa khéo chết đúng ngày đó.

Tóm lại hôm ấy, họ tin tưởng tuyệt đối vào thanh niên bịt mặt Tùng Hạc, dù hắn chưa từng tháo khẩu trang cho họ thấy mặt.

Họ lập tức tiến hành hạ táng Triệu Trung Nghĩa.

Đây quả thực phù hợp với cách làm của một phong thủy sư.

Nhưng Diệp Phàm mẫn cảm phát hiện ra vấn đề, hắn giơ tay ngắt lời Triệu Hải Ba: "Đợi chút, có một vấn đề.

Các anh ở đây không thực hiện hỏa táng sao?

Cái chỗ ngoài nghĩa địa ấy, có một cỗ quan tài đen rất lớn, cái này

anh có biết không?" Hắn không nói lai lịch và tác dụng của quan tài đen, hơn nữa theo lời nhắc nhở trước đó của Triệu Hải Ba thì anh ta hẳn biết sự thay đổi ngoài nghĩa địa, tức là chắc chắn đã thấy cỗ quan tài đó.

Vì thế Diệp Phàm hỏi thẳng luôn không vòng vo.

Chương 1187

Triệu Hải Ba quả nhiên gật đầu, làm vẻ mặt đã hiểu: "Chúng tôi vốn định hỏa táng.

Thời đại nào rồi ai còn chơi trò thổ táng nữa, lâu lắm rồi không có ai làm thế.

Ban đầu chúng tôi định đưa xác đến nhà hỏa táng nhưng bị người kia ngăn cản." Theo lời thanh niên bịt mặt, cái xác này rất đặc thù, không thể hỏa táng, bắt buộc phải thổ táng để tránh ảnh hưởng đến khí vận con cháu.

Triệu Hải Ba nói, thanh niên kia giải thích rất chuyên nghiệp, đề cập nhiều lý luận phong thủy, vợ anh ta cũng chỉ hiểu biết chút da lông nên nghe một hồi là tịt.

Nhưng điều đó rất dễ khiến người ta tin phục.

Diệp Phàm biết họ chắc chắn đã tin, nhưng còn một vấn đề: "Cỗ quan tài đen các anh dùng để hạ táng là từ đâu ra?" Triệu Hải Ba gật đầu: "Tôi cũng đang định nói cái này.

Hắn bảo chúng tôi hạ táng càng nhanh càng tốt, nhưng chúng tôi chưa chuẩn bị gì cho việc thổ táng, đành phải đi mua quan tài tạm." Sau đó Triệu Hải Ba kể, chỗ bán quan tài gần đây rất xa, thậm chí có thể phải lên tận Kinh thành mua, nhưng ngay lập tức, thanh niên bịt mặt bảo không cần nữa, quan tài hắn đã chuẩn bị sẵn cho họ rồi.

Lòng Diệp Phàm lạnh đi, ý thức được cỗ quan tài "chuẩn bị sẵn" của Tùng Hạc là loại nào.

Quả nhiên, Triệu Hải Ba nói: "Hắn bảo chúng tôi quan tài hiện đang để ở nghĩa địa ngoại thành, mọi thứ đã xong xuôi, chỉ cần chúng

tôi làm vài việc vặt rồi khiêng xác qua là được." Nhìn qua là biết có kế hoạch dự mưu, thậm chí quá lộ liễu, dù là người thường không hiểu phong thủy nghe xong cũng sẽ nghĩ ngay người này có đồ mưu gì đó.

Triệu Hải Ba cũng nghĩ vậy, nhưng lúc đó họ quá sợ hãi, lo lắng cái xác lại xảy ra hiện tượng quỷ dị đe dọa tính mạng nên cơ bản đồng ý ngay không do dự.

Tiếp theo, Tùng Hạc đích thân ra tay, dán đầy bùa chu sa lên các huyệt vị phong thủy quan trọng trên thi thể, nói là để trấn tà, rồi bảo họ lấy tấm ván gỗ rộng đặt thi thể lên.

Diệp Phàm gật đầu, đây chính là các bước của đại trận "Tá thi hoàn hồn", phù hợp với suy đoán của hắn, nhưng tại sao lại chọn Triệu Trung Nghĩa vẫn là một nghi vấn.

Triệu Hải Ba nói: "Chúng tôi làm theo lời hắn, khiêng xác ra ngoại thành, rồi thấy ở đó đã đặt sẵn một cỗ quan tài đen tuyền, không biết từ đâu ra." Cỗ quan tài đen sì mà Triệu Hải Ba nhìn thấy có vân thuần sắc, trông tạo tác đắt đỏ, vô cùng quý giá, chắc chắn là đồ thượng hạng, hơn nữa tất cả mọi người tại trường không ai nhìn ra đó là loại gỗ gì.

Diệp Phàm lấy điện thoại từ túi áo, mở màn hình lướt một lúc, tìm được tấm ảnh "Nhiễu hắc quan" hắn chụp từ cuốn *Cổ Kim Dị Văn*, đưa cho Triệu Hải Ba xem: "Là cái này phải không?" "Đúng đúng đúng, chính là nó." Triệu Hải Ba gật đầu lia lịa, giơ ngón cái với Diệp Phàm.

Sau đó họ nhập quan, Tùng Hạc trước sau vẫn không tháo những lá bùa trên người thi thể xuống, rồi hắn bảo tất cả mọi người lui ra ngoài, không ai nhìn thấy chuyện gì xảy ra sau đó.

Đợi đến một tiếng sau Triệu Hải Ba quay lại xem thì quan tài đã nhập thổ, một phần mộ cực cao cực lớn đã dựng lên, Tùng Hạc đã

biến mất.

Họ tin rằng ngôi mộ đã làm xong, không thể đụng vào nữa.

Triệu Hải Ba tuy trong lòng nghi hoặc nhưng cũng không thể đào đất lên xem, anh ta căn bản không biết Tùng Hạc đã làm gì.

Thế là anh ta đành gọi người thân cùng lập một tấm bia đá cẩm thạch cho cha, tế bái một lúc theo phong tục địa phương rồi về nhà.

Diệp Phàm biết, trong một tiếng đó, Tùng Hạc chắc chắn đã hạ trận pháp lên thi thể, dẫn đến việc "tá thi hoàn hồn" sau này hoàn tất.

Diệp Phàm hỏi: "Sau đó thì sao?

Đêm thứ tư thi thể tự mò về à?

Sao anh biết trong mộ buổi tối sẽ có biến hóa?" Triệu Hải Ba cười khổ: "Đại sư, dù sao tôi cũng là con trai ông ấy.

Đêm đó tôi không yên tâm nên quay lại xem thử, kết quả... tôi nhìn thấy thứ rất đáng sợ." Diệp Phàm nói: "Anh thấy phần mộ bị đào bới hết lên, quan tài trồi lên mặt đất, nắp quan tài mở toang, bên trong không còn gì nữa, đúng không?" Triệu Hải Ba kinh ngạc một chút rồi như hiểu ra điều gì, gật đầu: "Xem ra ngài đã đến đó rồi.

Chính xác, tôi nhìn thấy đúng cảnh tượng đó.

Lúc ấy tôi sợ quá chạy thục mạng về nhà, dặn vợ khóa chặt cửa nẻo, nhưng đêm thứ tư ông ấy vẫn về." Nói đến đây, Triệu Hải Ba cúi đầu nhìn cái xác, lùi lại một bước vẻ chán ghét.

Chuyện tiếp theo thì Diệp Phàm đã biết.

Bốn ngày sau, thi thể "sống" lại, về gõ cửa nhà Triệu Hải Ba, giả vờ như không có chuyện gì, bắt đầu sinh hoạt cùng họ cho đến chiều hôm sau Diệp Phàm đến và can thiệp vào.

Thời điểm này hơi quá trùng hợp, khiến người ta cảm giác Diệp

Phàm đang đuổi theo bước chân Tùng Hạc, hoặc lộ trình và tiến độ của họ y hệt nhau, nhưng Diệp Phàm biết điều đó là không thể.

Bởi những gì hắn làm ở Kinh thành về bản chất đều đủ bảo mật, với trình độ mẫn cảm của hắn, căn bản không thể bị theo dõi.

Vậy tức là Tùng Hạc còn có được manh mối từ nơi khác.

Cho nên Diệp Phàm đến trấn Ô Hà tra phượng hoàng đồ đằng, còn Tùng Hạc đến trấn Ô Hà để phục sinh Cổ Hà...

Chẳng lẽ mục đích của Tùng Hạc cũng là phượng hoàng đồ đằng, muốn mượn xác hoàn hồn để giết Diệp Phàm rồi tự mình đi Tàng Kinh Các?

Có khả năng này, nhưng thế thì chỉ có thể nói Tùng Hạc còn kém cỏi lắm.

Với năng lực của hắn ta, không thể không nhìn ra dựa vào một con Tống tử này thì không thể nào hạ được Diệp Phàm.

Đêm nay đã giằng co quá lâu, họ nói chuyện một lúc thì trời sắp sáng, sao Mai đã mọc.

Diệp Phàm trực giác mình cần nhanh chóng đi nói chuyện với Tùng Hạc, rồi đi xem cỗ quan tài đen kia.

Triệu Hải Ba hỏi: "Cỗ quan tài đó rốt cuộc là cái gì, đại sư ngài biết không?

Chúng tôi chưa từng thấy bao giờ." Diệp Phàm mặt vô cảm đáp: "Các anh không thấy bao giờ là bình thường, chất liệu thứ đó không thể tìm thấy ở vùng này, phải ở nơi rất xa.

Cái này anh không cần biết.

Nào, đưa tôi xem gia phả hoặc lịch sử gia tộc các anh một chút." Triệu Hải Ba vẻ mặt nghi hoặc.

Diệp Phàm đành giải thích: "Tôi muốn tra xem tại sao hắn lại dùng thi thể cha anh." Cái xác cháy đen này chỉ đành để lát nữa xử lý.

Triệu Hải Ba dẫn hắn vào trong phòng, bài trí trong nhà rất bình thường.

Hắn đi tới phòng khách, thấy vợ Triệu Hải Ba đang đợi.

Người phụ nữ này dung mạo cũng còn trẻ, thấy họ vào liền đứng dậy, nhìn Diệp Phàm với ánh mắt hơi cảnh giác.

Sau khi Triệu Hải Ba nói vài câu, cô mới bỏ cảnh giác, không nói một lời đi tới tủ tìm đồ.

Trong lúc đó không ai nói chuyện, bầu không khí rất trầm mặc.

Diệp Phàm dự cảm được điều gì đó.

Một lát sau, vợ Triệu Hải Ba mang ra một cuốn sách, giấy da dê, nhìn qua là biết loại đồ như gia phả.

Diệp Phàm nhận lấy, tính toán sơ qua rồi lật đến một mốc thời gian.

Diệp Phàm chú ý tới đời này, tổ tông của Triệu Hải Ba có một người tên là Triệu Phật Minh.

Người này là một thợ thủ công hoàng gia, làm việc cho hoàng thất, nhưng vào một ngày của ba trăm năm trước, ông ta đột nhiên mất tích, từ đó không bao giờ trở lại, năm mất cũng không rõ.

Tên và chức vị người này được ghi vào gia phả chắc cũng nhờ thân phận thợ thủ công hoàng gia mang lại vinh dự nhất định cho gia tộc lúc bấy giờ.

Nhưng ngoài ra, ghi chép về ông ta cực kỳ ít.

Việc Diệp Phàm nghĩ tới tìm manh mối từ phương diện này thực ra rất lắt léo, không có quy tắc gì, nhưng bọn họ làm nghiên cứu

phong thủy đa phần sẽ có một luồng tư duy như vậy: Gia tộc anh làm gì?

Có để lại thứ gì khiến anh sau này có thể dính dáng đến ngành phong thủy này không?

Diệp Phàm biết, Triệu Phật Minh này không phải mất tích, mà là theo đội ngũ tiến vào Côn Luân Sơn.

Lúc đó ông ta là một thành viên trong đội ngũ của Tống Hà Ngọc.

Thợ thủ công đỉnh cấp hoàng gia trong đội ngũ đó có ba người.

Chương 1188

Triệu Phật Minh là một trong số đó, và cả ba người cuối cùng không ai trở về.

Đội ngũ năm xưa chỉ còn mười mấy người sống sót, bao gồm cả Tống Hà Ngọc, đa phần là siêu năng võ giả thân thủ cực tốt.

Những người đó dựa vào khả năng thích ứng cực tốt để trở về, nhưng Triệu Phật Minh rõ ràng không thuộc loại người đó.

Ông ta rất am hiểu về nghề mộc và lực học kết cấu kiến trúc, là kiến trúc sư đỉnh cấp thời đại đó.

Tuy nhiên, trong dãy núi đen sì ăn thịt người kia, ông ta cũng chỉ là người thường tay trói gà không chặt, không có bất kỳ pháp lực nào chống đỡ để sống sót.

Ba người thợ thủ công đều chết ở trong đó, đến nay bặt vô âm tín.

Điều này đủ chứng minh Côn Luân Mộ ba trăm năm trước nguy hiểm đến mức nào, thực chất chính là núi đen ăn thịt người.

Diệp Phàm nghiên cứu kỹ cuốn gia phả, xác định thời gian Triệu Phật Minh hoạt động chính là lúc Tống Hà Ngọc đi Côn Luân Sơn.

Tống Hà Ngọc nhất định đã trả thù đủ cho ông ta, biến ông ta thành một kẻ vong mạng.

Thế là Triệu Phật Minh thời đó, vào một năm nọ đi theo Tống Hà Ngọc thâm nhập Côn Luân Sơn, tưởng rằng sắp đón chào vinh hoa phú quý cả đời, quang tông diệu tổ, kết quả lại phát hiện mức độ khủng bố trong Côn Luân Sơn vượt xa tưởng tượng.

Trong đội ngũ của Tống Hà Ngọc rất nhiều người có võ công, có pháp lực và năng lực tự vệ, nhưng ông ta không có.

Hoặc có lẽ không chỉ mình ông ta, còn rất nhiều người khác nữa, cuối cùng trước sức mạnh kinh khủng đó, ông ta đã bỏ mạng bên trong, kết thúc một đời.

Chuyện này kéo dài đến tận hôm nay, hơn ba trăm năm sau vẫn còn người điều tra về câu đố này.

Diệp Phàm thỉnh thoảng nghĩ, ngôi mộ vỏn vẹn ba trăm năm cũng chẳng dài đằng đẵng gì, chưa đủ để thai nghén ra thứ gì không thể tin nổi.

Hắn từng thấy mộ lớn ngàn năm, cũng từng xuống cổ mộ có thể truy ngược về trước công nguyên, nhưng hầu như không cái nào xứng đáng được gọi là huyền bí như Côn Luân Mộ.

Một đội khảo sát tinh nhuệ nhất được cử quốc chi lực hỗ trợ, chiết tổn quá nửa, tay trắng trở về, chuyện này ở thời đó chắc chắn là tin tức chấn động.

Dù Tống Hà Ngọc chắc chắn đã phong tỏa tin tức, biến chuyện này thành bí mật, nhưng văn tự ghi chép vẫn tồn tại, khiến Diệp Phàm biết được chuyện này.

Diệp Phàm liếc nhìn chiếc vòng ngọc tinh xảo trên cổ tay mình, không khỏi có chút cảm giác không sợ hãi.

Hắn nhất định phải đi, đương nhiên phải chuẩn bị, nhưng không chỉ vì hắn lợi hại hơn Tống Hà Ngọc ba trăm năm trước, mà còn vì chiếc vòng ngọc có thể cứu mạng hắn trong lúc nguy cấp này.

Không biết trong chốn thâm sơn Côn Luân đã xảy ra chuyện gì.

Ngay cả ở thời đại đó, thợ thủ công giỏi như Triệu Phật Minh chắc chắn cũng cực kỳ trân quý, không thể nào bị đoàn đội dễ dàng vứt bỏ.

Hơn nữa thủ lĩnh đoàn đội này còn là nữ, là một công chúa.

Theo lý thuyết, lòng từ bi của nữ thủ lĩnh thường nặng hơn nam giới, càng không dễ vứt bỏ đồng đội.

Nhưng Tống Hà Ngọc dường như không giống phụ nữ bình thường.

Cô ta có khí phách phi phàm.

Lúc đầu gả cho Chu Dập đã thể hiện ra sự sắt đá, sát phạt quả quyết, và tại Côn Luân Sơn, sự sát phạt quả quyết này lại càng thể hiện rõ hơn.

Cô ta nhất định đã gặp tình huống cực đoan nào đó, hoặc giả cô ta vốn cũng không muốn bỏ rơi những người như Triệu Phật Minh, nhưng tình thế ép buộc cô ta phải quyết tâm để mỗi người tự vệ.

Nếu cứ để ý đến đoàn đội, chắc chắn sẽ khiến họ toàn quân bị diệt, cùng chết ở đó.

Diệp Phàm lật xong ghi chép về Triệu Phật Minh trên gia phả, càng cảm thấy đúng là như vậy.

Người thợ thủ công hoàng gia này có quan hệ nhất định với đội khảo sát Côn Luân Sơn năm xưa, hay nói cách khác là đội đảo đấu.

Đây chắc chắn là lý do Tùng Hạc tìm đến Triệu Trung Nghĩa.

Nhưng Tùng Hạc dùng thi thể Triệu Trung Nghĩa là để "tá thi hoàn hồn" Cổ Hà.

Giữa ba trăm năm này rốt cuộc còn uyên nguyên kỳ quái gì nữa?

Triệu Trung Nghĩa hiện tại cũng chỉ là người thường.

Khoan nói Triệu Phật Minh cũng là người thường, cho dù ông ta là phong thủy sư lợi hại thì cũng chẳng liên quan gì đến Triệu Trung Nghĩa.

Chỉ còn một khả năng: Triệu Phật Minh năm xưa có lẽ đã gặp Cổ

Hà, từng giao lưu trực diện với Cổ Hà, hơn nữa còn nhận được vật gì đó của Cổ Hà và truyền lại cho hậu thế.

Phải thông qua vật này mới có thể "tá thi hoàn hồn" thành công.

Diệp Phàm sờ túi da bên hông, bùa chú bên trong còn hơn một nửa, thầm nghĩ "được".

Thế là Diệp Phàm quay đầu nhìn vợ chồng Triệu Hải Ba: "Nhà anh chị có vật gia truyền gì không?

Có món gì truyền từ mấy trăm năm trước, đồ cổ hay gì đó, đều được." Vợ chồng Triệu Hải Ba nhìn nhau, có chút cảm giác không biết làm sao.

Một lúc sau, Triệu Hải Ba lấy hết dũng khí nói: "Có thì có, nhưng không thuộc quyền quyết định của chúng tôi.

Sao thế đại sư, vật gia truyền nhà tôi có vấn đề gì à?" Diệp Phàm mặt vô cảm: "Có khả năng chiêu tà." Hai người kia trầm mặc.

Câu này mới nghe rất giống mấy gã lừa đảo giang hồ, nhưng vừa rồi cả hai đều tận mắt chứng kiến cái xác bên ngoài nhe nanh múa vuốt tấn công người, mà vị trước mặt này...

Hắn gọi sấm chớp đầy trời và lửa cháy hừng hực, một mình cân cả cái thứ đó.

Sự đã đến nước này, lời vị này nói thật sự không thể không tin.

Thấy Triệu Hải Ba còn do dự, Diệp Phàm truy vấn: "Vậy chuyện này ai làm chủ?" Vợ Triệu Hải Ba vỗ vai chồng, hai người nhìn nhau, Triệu Hải Ba thở dài dẫn hắn vào buồng trong.

Diệp Phàm lúc này mới thấy trên giường lò trong buồng có một bà cụ đang nằm.

Bà cụ này tuổi rõ ràng không nhỏ, chắc là bậc bà nội của Triệu

Hải Ba.

Quả nhiên, Triệu Hải Ba cúi đầu gọi: "Bà nội." Triệu Hải Ba bật đèn.

Bà cụ tuổi đã cao nhưng thần trí vô cùng tỉnh táo, ánh mắt thanh minh, nhìn hắn chằm chằm một lúc rồi chậm rãi mở miệng.

Giọng bà cũng rất tỉnh táo, chỉ là hơi tốn sức: "Các con ra ngoài đi, bà nói chuyện riêng với cậu ta." Triệu Hải Ba gật đầu, có vẻ rất nghe lời bà nội, kéo vợ cùng lui ra ngoài.

Cửa buồng trong đóng lại, Diệp Phàm đứng trước giường lò, hành lễ với bà cụ: "Chào bà, cháu tên Diệp Phàm, là một phong thủy sư.

Lần này đến là để điều tra một việc, làm phiền bà rồi." Bà cụ họ Triệu ngẩng đầu nhìn hắn: "Chuyện bên ngoài vừa rồi, tôi đều nhìn thấy cả." Diệp Phàm gật đầu.

Bà nói chắc chắn là chuyện hắn vừa dùng Thiên Lôi Địa Hỏa Chú diệt tà túy bên ngoài.

Động tĩnh vừa rồi quả thực lớn, bà cụ nhìn qua cửa sổ thấy được cũng là bình thường.

Bà cụ nói: "Cậu muốn tra cứu chuyện bao nhiêu năm trước?" Diệp Phàm hơi bất ngờ: "Bà biết cháu muốn tra gì ư?" Bà cụ gật đầu: "Tổ tiên nhà tôi có từng làm việc với những người cùng ngành như cậu.

Tôi có tìm hiểu qua một chuyện, hơn ba trăm năm trước.

Vừa rồi nghe các cậu nói, không biết có phải không." Mắt Diệp Phàm sáng lên.

Hắn vừa rồi nói chuyện với Tùng Hạc bên ngoài có nhắc đến chuyện ba trăm năm trước và Côn Luân Mộ, chắc chắn đã bị bà cụ nghe thấy.

Xem ra Tùng Hạc tìm đến nhà này tuyệt đối không phải ngẫu nhiên, nhà họ chắc chắn có liên hệ với chuyện kia.

Chương 1189

Diệp Phàm nói: "Thực không dám giấu, cháu vừa xem gia phả nhà mình, thấy một người tên Triệu Phật Minh, ba trăm năm trước từng đi theo Công chúa Tống Hà Ngọc đến Côn Luân Sơn.

Cháu đang tra chính là chuyện này." Bà cụ nhìn hắn một cái: "Quả nhiên là chuyện này." Giọng bà nghe có chút trầm trọng, dường như không phải một ký ức tốt đẹp.

Diệp Phàm liếc nhìn đồng hồ, ba giờ rưỡi sáng.

Dù hiện tại hắn cảm thấy rất cấp bách, vừa muốn tìm Tùng Hạc, lại muốn xem Nhiễu hắc quan, còn phải hỏi chuyện Triệu Phật Minh, nhưng hắn không thể phân thân, cũng không thể tìm người khác mạo hiểm thay mình.

Nặng nhẹ nhanh chậm, hắn phải có thứ tự trước sau.

Hắn chọn để Tùng Hạc đợi bên ngoài trước.

Nhìn thành ý của gã thì chắc sẽ không bỏ đi ngay, vậy thì nghe bà cụ nói trước đã.

Tùng Hạc chỉ cần đừng nhân lúc hắn hỏi chuyện mà lén lút khiêng cái Nhiễu Hắc Quan đi mất, thì coi như gã cũng có thành ý rồi.

Bà cụ nhìn thoáng qua cổ tay hắn.

Trên tay phải Diệp Phàm đang đeo một chiếc đồng hồ cùng chiếc vòng ngọc của Lâm Tiêu Hạc.

Nhìn qua thì có vẻ hơi màu mè hoa mỹ, nhưng người trong nghề chắc chắn liếc mắt là biết ngay chiếc vòng ngọc này có tác dụng phi phàm.

Thực ra Diệp Phàm cũng từng nghĩ đến chuyện có nên tháo vòng ra cất kỹ để tránh chiêu mời tai họa hay không, nhưng Chu Công lại dặn dò hắn rằng bảo bối này đã đeo lên thì cố gắng đừng tháo xuống.

Điều kiện hà khắc như vậy, nếu không pháp khí của Lâm tiên sinh rất có khả năng sẽ "trạch chủ nhi tê", bỏ đi tìm chủ khác, không còn nhận hắn nữa.

Còn cái ấm đồng kia thực ra là đồ Diệp Phàm đặc chế, có chức năng chiếu sáng và báo động, lúc xuống đấu (xuống mộ) dùng cực kỳ tốt.

Khi cần thiết, Diệp Phàm còn có thể lấy một lá bùa kích nổ nó, coi như một món đồ chơi bạo phá cỡ nhỏ để phòng thân.

Tuy nhiên Diệp Phàm đã có Thiên Lôi Địa Hỏa, bình thường không dùng đến cái này.

Hắn không phải người thường, cũng chẳng đến mức rơi vào cảnh đường cùng đó, nhưng để đề phòng vạn nhất thì vẫn cứ mang theo phòng thân.

Lão thái thái nhà họ Triệu nhìn hai món đồ này, chứng tỏ bà có thể đã nhận ra chúng là cái gì, quả nhiên là người có hiểu biết về nghề này.

Diệp Phàm hành lễ: "Làm phiền bà rồi, không biết lão nhân gia có tiện kể cho cháu nghe về một số chuyện năm xưa không?" Bà cụ lại nhìn hắn chăm chú.

Bà cảm thấy tướng mạo chàng trai trẻ này rất tốt, là loại tướng mạo khí phách hăng hái lại không hề sợ hãi.

Người như vậy chắc chắn phải có sự tự tin ở mức độ nhất định mới dám tra xét chuyện này.

Bà cụ chậm rãi nói: "Ta năm nay hơn chín mươi tuổi, cũng không

phải người của thời đại đó.

Nhưng ông nhà ta rất thích nghiên cứu những thứ thuộc về phong thủy học, cũng đặc biệt hứng thú với chuyện năm xưa." Diệp Phàm gật đầu, bày ra dáng vẻ rửa tai lắng nghe.

Bà cụ kể cho hắn biết, cái tên Triệu Phật Minh vào hơn ba trăm năm trước quả thực là một cái tên vô cùng hiển hách trong gia tộc bọn họ.

Ông ta là thợ thủ công hoàng gia, thậm chí có hy vọng tham gia thiết kế hoàng lăng.

Vào thời đó, thiết kế một tòa hoàng lăng đúng là chuyện đủ để quang tông diệu tổ cả đời.

Nhưng có một khoảng thời gian, Triệu Phật Minh đột nhiên trở nên rất kỳ quái, cứ như biến thành người khác, bắt đầu hứng thú với phong thủy và huyền học.

Diệp Phàm vẫn cầm cuốn gia phả nhà họ Triệu trên tay, nghe đến đây, hắn trực tiếp lật ra một trang, chỉ vào một mốc năm tháng cho bà cụ xem. "Bà nói là khoảng thời gian này đúng không?

Chỉ trong vòng một hai năm này, Triệu Phật Minh đột nhiên giống như bị mê hoặc vậy." Bà cụ gật đầu: "Chính là lúc đó.

Sau đó ông ấy bất chấp sự khuyên ngăn của cả gia tộc, gia nhập một đội khảo sát, rồi từ đó không bao giờ quay về nữa." Diệp Phàm trầm mặc một chút.

Quả nhiên đúng như hắn dự đoán.

Nếu Triệu Phật Minh xuất hiện tình trạng này, trực giác mách bảo hắn chỉ có một khả năng, đó là Tống Hà Ngọc đã đưa ông ta đi gặp người nào đó.

Cực kỳ có khả năng là đã gặp Cổ Hà.

Cổ Hà đã làm gì đó, hoặc nói gì đó khiến ông ta tin tưởng chuyện này không chút nghi ngờ, nhưng cuối cùng lại chẳng đạt được gì.

Bà cụ nói tiếp, nhưng có một chuyện trong gia phả không ghi chép, đó là năm xưa trước khi Triệu Phật Minh rời đi, đã để lại cho con trai cả của mình một món đồ.

Diệp Phàm vừa định hỏi để lại cái gì, liền thấy bà cụ khó nhọc xoay người, lật chiếc chiếu ở góc giường lò lên, lấy một chiếc chìa khóa mở cái tủ nhỏ trên đó.

Đó là một cái tủ bí mật âm tường, trừ bà cụ ra chắc chắn không ai biết.

Bà lấy từ bên trong ra một chiếc hộp.

Chiếc hộp trông vô cùng cổ xưa và tinh xảo, bên trên thêu hình hai con kim phượng hoàng đang bay lượn.

Bà cụ mở hộp ngay trước mặt hắn, lấy ra vật bên trong.

Đó là một khối vẫn thiết (sắt thiên thạch) nhỏ, trông rất cũ kỹ, nhưng vừa xuất hiện, Diệp Phàm liền cảm nhận được một luồng sức mạnh bí ẩn đang lưu chuyển.

Sắc mặt hắn thay đổi. "Năm xưa Triệu Phật Minh giao thứ này cho hậu duệ, bảo hậu duệ phải luôn giữ gìn sao?" Diệp Phàm có chút cấp bách hỏi.

Lão thái thái nhà họ Triệu gật đầu: "Thứ này rất quỷ dị.

Chỉ cần giữ nó, mỗi một đời, nhà chúng ta đều sẽ xảy ra quái sự." Theo lời bà kể, khối vẫn thiết này sẽ khiến nam giới trong gia tộc mỗi đời khi hạ táng, thi thể đều sẽ xảy ra biến hóa quỷ dị, giống hệt thi thể Triệu Trung Nghĩa vừa rồi.

Diệp Phàm có chút bất ngờ.

Thứ này chẳng lẽ dẫn đến việc người chết vùng dậy (khởi thi)?

Hắn nghiên cứu phong thủy lâu như vậy cũng chưa từng nghe qua phương thức khởi thi kiểu này, trừ phi khối vẫn thiết kia có chất phóng xạ gì đó khiến thi thể đột nhiên phát sinh dị biến.

Bà cụ tiếp tục: "Sau đó, nhà chúng ta mỗi đời đều phải mời thầy phong thủy giỏi nhất về giải quyết.

Lúc ta còn trẻ cũng thường xuyên thử vứt nó đi, nhưng lần nào cũng thất bại, hòn đá này sẽ tự mình tìm về cửa." Bà nói càng lúc càng quỷ dị.

Chính là khối vẫn thiết này, mỗi lần bà ném đi, vài ngày sau nó đều sẽ tự động xuất hiện trước mặt bà, dù thế nào cũng không vứt bỏ được.

Cho đến tận hôm nay, lời nguyền của vẫn thiết vẫn còn hiệu lực.

Bà giao khối vẫn thiết cho Diệp Phàm, trong mắt cuối cùng cũng hiện lên chút thần sắc cầu khẩn. "Chàng trai trẻ, ta cảm giác cậu là người được ông trời phái xuống để cứu vớt cái gia tộc này.

Đến đời này chỉ còn lại mỗi thằng Hải Ba là nam đinh, nó không thể chết được.

Cậu có thể giúp ta xử lý khối vẫn thiết này không?" Diệp Phàm gật đầu, không chút do dự nhận lấy.

Thứ này vừa tới tay hắn, cảm giác liền biến thành một hòn đá bình thường, chẳng còn chút sức mạnh nào nữa.

Diệp Phàm nói: "Chuyện này bà cứ yên tâm giao cho cháu.

Lần này cháu thế nào cũng phải giải quyết vụ Côn Luân Sơn kia, cháu sẽ xử lý thay bà." Bà cụ vui mừng nhìn hắn một cái, trông có vẻ

rất an lòng.

Chương 1190

Sau đó, Diệp Phàm dường như lại nhớ ra điều gì, bèn hỏi bà cụ: "Bà đức cao vọng trọng, kiến thức rộng, cháu muốn hỏi ở cái trấn Ô Hà này có nơi nào gọi là Tàng Kinh Các không?" Bà cụ sững người: "Cậu tìm Tàng Kinh Các?" Bà hỏi như vậy hiển nhiên là biết nơi đó.

Diệp Phàm gật đầu.

Bà cụ trầm tư một lát rồi đáp: "Từ đây đi về phía tây hai mươi dặm là cậu có thể nhìn thấy." Hiện tại hắn đang rất vội, cuộc đối thoại với bà cụ chỉ diễn ra trong nửa tiếng đồng hồ, nhưng những chuyện cần biết cơ bản đều đã biết, phần còn lại phải dựa vào chính hắn suy ngẫm.

Thế là hắn mang theo khối vẫn thiết, hành lễ tạm biệt bà cụ, ra ngoài dặn dò Triệu Hải Ba vài câu đơn giản rồi rời khỏi sân nhà họ Triệu.

Xem ra đám người Tùng Hạc tìm tới đây không phải tìm bừa, chuyện này chắc chắn có liên quan mật thiết với Triệu Phật Minh.

Hiện tại trời còn chưa sáng, sau khi ra khỏi sân, hắn lại đặc biệt đi thêm một đoạn, đến một cánh đồng khá trống trải.

Nơi này không có bất kỳ thiết bị giám sát nào, rất tiện làm việc.

Diệp Phàm lấy khối vẫn thiết ra, từ bên hông rút ra một lá Dẫn Hỏa Phù.

Hắn chẳng khách khí, dán thẳng lá bùa lên trên khối vẫn thiết, sau đó đặt nó xuống một mảng đất trụi cỏ, búng tay một cái.

Trên Dẫn Hỏa Phù mạnh mẽ bùng lên một ngọn lửa lớn.

Ngọn lửa cháy suốt mười phút đồng hồ mới chịu tắt.

Diệp Phàm bước tới, nhìn thoáng qua khối vẫn thiết kia, rồi nhướng mày.

Vẫn thiết vẫn y nguyên như cũ, hoàn hảo không tổn hao gì, nằm im bất động.

Diệp Phàm do dự một giây rồi đưa tay chạm thử, phát hiện bên trên lại lạnh băng.

Cứ như thể ngọn lửa vừa tắt là do bị khối vẫn thiết hấp thu hết vậy.

Diệp Phàm cảm thấy rất thú vị.

Đây rốt cuộc là thứ gì?

Lại có bản lĩnh lớn như vậy.

Lửa của Dẫn Hỏa Phù đâu phải lửa thường, thứ này có khả năng là một loại pháp khí.

Diệp Phàm không phải người thường như lão thái thái nhà họ Triệu mà sợ hãi sức mạnh bí ẩn của pháp khí, hắn trực tiếp nhặt khối vẫn thiết lên, bỏ vào ba lô của mình.

Thứ này cực có khả năng làm thay đổi một loại khí tức hoặc gen nào đó trên người nhà họ Triệu, dẫn đến thi thể thi biến, cuối cùng thu hút sự chú ý của đám người muốn hồi sinh Cổ Hà.

Côn Luân là vạn sơn chi tổ (tổ của vạn núi), ngọn nguồn long mạch, vậy thứ này chắc chắn có liên quan đến núi Côn Luân, thậm chí có khả năng nó đến từ bên trong Côn Luân Sơn.

Diệp Phàm cũng đã nhận lời giúp người ta xử lý, dứt khoát mang đi luôn.

Hiện tại trời đã tờ mờ sáng, cũng không biết Tùng Hạc đã đi đâu đợi hắn.

Diệp Phàm suy nghĩ một chút, lập tức dồn sức mạnh pháp thuật xuống lòng bàn chân, tăng tốc độ lao về phía bắc thành.

Gã kia mười phần thì đến tám chín phần là đang đợi hắn ở gần khu mộ phía bắc.

Nơi này cách bãi tha ma còn một đoạn, nhưng tốc độ Diệp Phàm rất nhanh, trước khi trời sáng hẳn, hắn đã đến nơi, theo lộ tuyến trong ký ức tìm đến trước ngôi mộ của Triệu Trung Nghĩa.

Diệp Phàm nhìn thấy trời chưa sáng, cỗ Nhiễu Hắc Quan khổng lồ kia vẫn còn nằm đó, bên trong trống rỗng nhưng âm khí âm u, không biết cỗ quan tài này tượng trưng cho điều gì.

Nhưng kỳ lạ là, bóng tối nồng đậm ở nơi này đã không còn nữa, cứ như thể pháp trận trước đó đã bị người ta giải trừ.

Hắn vừa dừng lại liền nghe thấy tiếng bước chân trước mặt.

Diệp Phàm ngẩng đầu, thấy Tùng Hạc từ trong bóng tối bước ra, dường như biết hắn đang nghĩ gì, vừa đi vừa nói: "Pháp trận ở đây đã không còn nữa.

Thi thể Triệu Trung Nghĩa chính là trận nhãn, hiện tại trận nhãn đã bị cậu hủy, pháp trận tự nhiên không dùng được nữa." Diệp Phàm cười cười: "Anh cứ để cỗ quan tài này ở đây, không sợ tôi nhìn ra manh mối gì sao?" Tùng Hạc nhìn hắn, giọng điệu vô cùng thản nhiên: "Hiện tại quan tài nằm đây, cậu chắc chắn cũng chẳng nhìn ra được gì.

Những gì cậu nhìn ra được thì cậu đã biết cả rồi, cho nên để cậu xem cũng không sao." Gã nói câu này vô cùng tính trước kỹ càng, Diệp Phàm lại có chút buồn cười: "Anh hiểu tôi thế sao?

Chúng ta đang tra có lẽ cùng là một thứ.

Còn nữa, anh vẫn chưa nói cho tôi biết chìa khóa anh đưa tôi là cái

gì." Tùng Hạc nói: "Chìa khóa đó là để sau này cậu tiến vào một nơi, dùng để mở một thứ gì đó.

Sau này tôi chưa chắc đã gặp lại cậu, cho nên cứ giao tạm cho cậu trước." Bọn mày coi mình là Tống Hà Ngọc của thời đại này chắc?

Diệp Phàm không nói gì nữa, lạnh lùng nhìn gã.

Người này rốt cuộc từ đâu tới, tại sao lại có những tin tức kỳ quái như vậy?

Cũng như hôm Tùng Hạc đến tìm hắn, cầm theo cây phất trần của Chu Công.

Hiện tại xem ra cây phất trần đó chắc chắn là giả, là Tùng Hạc dùng thủ đoạn pháp thuật nào đó nặn ra, hoặc dứt khoát chính là một loại chướng nhãn pháp (phép che mắt) đã qua mặt được hắn.

Nhưng thứ có thể lừa được mắt Diệp Phàm rất ít.

Nếu là chướng nhãn pháp bình thường, ví dụ như cầm một cành cây khô đi tới, chắc chắn sẽ bị Diệp Phàm phát hiện ngay lập tức.

Điều này chỉ có thể chứng minh Tùng Hạc quả thực vô cùng lợi hại.

Có trình độ pháp thuật cỡ này, tại sao không thể tự mình đi mở thứ mà hắn nói?

Thấy Diệp Phàm không nói gì, Tùng Hạc tiếp tục: "Cậu suy nghĩ kỹ chưa?

Có muốn đi cùng đội ngũ của tôi đến Côn Luân Sơn không?

Chúng tôi có thể trợ lực cho cậu." Diệp Phàm trầm mặc một chút, thuận theo lời gã mà hỏi: "Tại sao cứ phải là tôi đi?

Theo ý anh thì đội ngũ của các người chắc chắn đã chuẩn bị đầy đủ, không thiếu một người như tôi.

Hơn nữa tôi cũng không quen biết các người, không lo tôi phá đám sao?" Tùng Hạc bật cười.

Con người gã rất có khí chất thư sinh, khi cười tạo cho người ta cảm giác hòa thiện. "Diệp tiên sinh, có vẻ cậu vẫn chưa biết sức chiến đấu và kiến thức phong thủy của cậu là thứ trân quý đến mức nào đâu.

Cho dù chúng tôi có nhiều người hơn nữa, cũng sẽ không từ bỏ cơ hội kéo cậu nhập bọn." Diệp Phàm mặt không đổi sắc nhìn gã: "Nhưng anh kéo tôi nhập bọn không phải vì lý do này." Tùng Hạc khựng lại: "Cậu rất thông minh." Diệp Phàm nhìn gã, đợi gã nói tiếp lý do.

Cỗ Nhiễu Hắc Quan này hắn đại khái cũng liếc qua rồi, ngoại trừ chưa nhìn thấy đáy, cơ bản xác định có cơ quan, còn bên cạnh quả thực không có gì đặc thù.

Tùng Hạc không quan tâm hắn đang nghĩ gì, tiếp lời: "Cậu dường như khá đặc biệt, Âm Dương Mộ chỉ tiếp nhận cậu, cho nên chúng tôi cảm thấy muốn xuống Côn Luân Mộ thì không thể không mang theo cậu." Diệp Phàm nhíu mày: "Anh nói cái Âm Dương Mộ ngoài kinh thành kia?" "Phải." "Thứ đó căn bản chẳng có gì đặc thù, chỉ là giấu khá sâu, tôi lại vừa khéo hiểu chút phong thủy, cảm giác cũng nhạy bén hơn mà thôi." Tùng Hạc mặt không đổi sắc: "Người hiểu phong thủy không chỉ có mình cậu, bọn họ đều không tìm được nơi đó, chỉ có cậu tìm được, hơn nữa cậu còn vào được, chỉ có thể chứng minh cậu là đặc biệt." Diệp Phàm chọc ngoáy một câu: "Thế thì chứng minh tạo nghệ phong thủy của tôi là thiên hạ đệ nhất, người của anh là lũ ăn hại." Tùng Hạc thở dài: "Diệp tiên sinh, trong nhóm chúng tôi có người hiểu rõ chân tướng ba ngàn năm trước.

Mục đích của chúng ta giống nhau, đều là tra xét Côn Luân Mộ,

hợp tác thì có gì không tốt?" Diệp Phàm lắc đầu: "Ngại quá, tôi sẽ không đồng ý hợp tác với anh." Đàm phán không thông, bởi vì hiện tại hắn không cho rằng Tùng Hạc trăm phần trăm là người tốt.

Trong tình huống này, không thể chia sẻ tình báo với gã.

Nói xong, hắn trực tiếp đi tới gần cỗ Nhiễu Hắc Quan ngay trước mặt Tùng Hạc, bắt đầu quan sát cỗ quan tài này ở cự ly gần.

Hoa văn tố văn trên đó hoàn toàn không có quy tắc, rất giống trong Âm Dương Mộ, nhưng dường như lại có chỗ khác biệt.

Diệp Phàm lạnh lùng ngẩng đầu hỏi: "Nếu các người chưa từng thấy Âm Dương Mộ, vậy thì tìm đâu ra cỗ quan tài này?" Tùng Hạc cười: "Diệp tiên sinh, trong tay chúng tôi có một lô gỗ hắc trầm, còn có thầy phong thủy hiểu biết phong thủy học phái Côn Luân, đóng ngay tại chỗ một cỗ quan tài thế này có gì khó đâu?" Diệp Phàm nghe đến đây ánh mắt trầm xuống, hỏi dồn: "Các người kiếm đâu ra gỗ hắc trầm?

Các người đã từng đến núi Côn Luân?" Tùng Hạc liền trầm mặc.

Chương 1191

Bầu không khí giữa bọn họ đột nhiên dường như thay đổi điều gì đó.

Diệp Phàm phán đoán, mục đích của bọn họ tuyệt đối không thể giống hắn.

Mỗi bên trầm mặc một lát, Tùng Hạc nói: "Diệp tiên sinh, cậu là một trợ lực rất mạnh, hy vọng cậu có thể suy nghĩ lại." Diệp Phàm lắc đầu, từng bước lùi xa cỗ quan tài.

Động tác này đủ để nói rõ thái độ hiện tại của hắn, hắn không định xem cỗ quan tài này nữa, cho dù không tìm được đáp án nào đó, hắn cũng không thể hợp tác với Tùng Hạc.

Diệp Phàm ngừng lại, nói thẳng: "Các người sai rồi.

Khoan hãy nói mục đích chúng ta không thể giống nhau, tôi là ngăn chặn, các người là trục lợi.

Huống hồ anh đã lấy thi thể người vô tội ở nơi này làm Hoàn Hồn Trận - loại tà trận này, tôi còn có thể coi các người là bạn sao?" Tùng Hạc nhìn hắn: "Diệp tiên sinh, cậu quá ngây thơ rồi.

Làm cái nghề này của chúng ta, không có lúc nào là không phát sinh tình huống kiểu đó.

Với tâm thái như cậu, đi Côn Luân Sơn căn bản không sống được bao lâu đâu." Diệp Phàm lạnh lùng đáp: "Nói láo, tôi sống chắc chắn dai hơn anh.

Có muốn cá cược không?" Tùng Hạc không nói gì nữa.

Diệp Phàm đột nhiên căng cứng sống lưng, đây là tư thế chuẩn bị nghênh chiến.

Trong khoảnh khắc đó, hắn bất ngờ nhìn thấy một tia sát ý trong mắt Tùng Hạc.

Trên gương mặt của người như gã, sát ý sẽ hiện lên cực kỳ rõ ràng, cho nên Diệp Phàm liếc mắt là nhận ra ngay.

Đương nhiên, về khoản đánh nhau thì hắn chắc chắn sẽ không thua, hắn cũng tự tin Tùng Hạc không phải là đối thủ của mình.

Nhưng rất nhanh, hầu như chỉ trong vài giây ngắn ngủi, sát ý kia đã nhanh chóng biến mất.

Tùng Hạc lại trở về dáng vẻ văn chất bân bân (trông có vẻ nho nhã, lịch sự), tiếc nuối lắc đầu. "Vậy thì vô cùng đáng tiếc.

Diệp tiên sinh, nếu cậu không thể chấp nhận cách làm của chúng tôi, vậy chúng ta có lẽ không thể trở thành đồng minh rồi.

Nhưng tôi vẫn phải nhắc nhở cậu, cậu có thể tiến vào Âm Dương Mộ, bao gồm cả việc sau này cậu có thể phát hiện những manh mối này, đều là có nguyên nhân cả." Diệp Phàm kiên định nhìn thẳng vào gã, không hề lay chuyển, nói: "Anh là hậu nhân của môn phái Côn Luân?" Tùng Hạc lắc đầu: "Tôi không phải." Diệp Phàm "À" một tiếng, lại lùi về sau vài bước, làm một thủ thế "chúng ta đường ai nấy đi".

Tùng Hạc trông có vẻ muốn nói lại thôi, nhưng cuối cùng không nói gì cả, cũng không xông lên ngăn cản hắn.

Gã khựng lại, rồi cười: "Cậu biết Kỳ Môn Bát Toán chứ?

Loại phương thức bói toán này có lẽ có thể tính ra kết quả tương lai, nhưng bất luận kết quả thế nào cũng đều phải đối mặt.

Cậu và tôi không thể là người cùng một đường." Diệp Phàm thầm nghĩ, ở đây không chỉ có hai phe chúng ta, có lẽ còn một phe nữa cũng muốn vào núi Côn Luân, hoặc nói đám người này dứt khoát chính là

môn phái Côn Luân muốn dụ họ vào núi.

Nhưng hắn không tiện nói cho Tùng Hạc biết.

Trên thực tế, hắn không hy vọng Tùng Hạc đi, bởi vì mục đích của người này rất kỳ quái, mười phần thì đến tám chín phần là thực sự giống Tống Hà Ngọc năm xưa.

Diệp Phàm không nói một lời, tìm một cửa hàng mai táng gần đó, mua một ít giấy vàng, chu sa và bút lông, rồi trực tiếp quay về khách sạn mình đã đặt.

Trên đường đi không có ai theo dõi hắn, xung quanh cũng không có gì dị thường.

Hắn đã không còn trông mong vào cỗ quan tài kia nữa, khả năng cao là dù lần sau hắn có quay lại xem thì cỗ quan tài đó cũng chẳng còn ở đó nữa rồi.

Dùng Nhiễu Hắc Quan phong ấn thi thể, nếu không phải để chế tạo tà túy thì chính là muốn phong ấn thứ gì đó cực kỳ âm độc.

Chỉ nghiên cứu mỗi cái quan tài sẽ không có kết quả gì, hắn cũng không muốn tiếp tục dây dưa với Tùng Hạc, nên dứt khoát mặc kệ gã.

Còn về những lời Tùng Hạc nói với hắn là thật hay giả, rốt cuộc có hàm ý gì, hắn có thể từ từ nghiên cứu.

Về phần khối vẫn thiết kia, hắn mang theo bên người còn có một mục đích khác.

Hắn nghi ngờ khối vẫn thiết này là nguyên nhân sâu xa nhất dẫn đám người Tùng Hạc tìm đến Triệu Trung Nghĩa, bởi vì thứ này là do Triệu Phật Minh ba trăm năm trước để lại, có thể là đồ của Cổ Hà.

Vậy lâu dần, thứ này cũng có khả năng tiếp tục dẫn dụ sự chú ý của hậu nhân Cổ Hà.

Diệp Phàm chỉ cần mang nó bên người, có lẽ những kẻ đó sẽ chủ động tới tìm hắn, như vậy còn đỡ tốn công sức hắn đi tìm bọn họ gây phiền phức.

Sau khi về đến khách sạn, trời cơ bản đã sáng bạch.

Diệp Phàm ngồi trước bàn, chấm chút chu sa bắt đầu vẽ bùa chú.

Loại chuyện này bình thường cũng phải là người chuyên nghiệp làm, nhưng Diệp Phàm không phải người ngoài nghề, hắn dùng pháp lực đặc thù vẽ bùa, ngược lại còn dùng tốt hơn bùa chú bình thường.

Một tiếng sau, Diệp Phàm đã vẽ xong một xấp bùa.

Dẫn Hỏa Phù, Dẫn Lôi Phù, Cách Âm Phù, Chiếu Minh Phù các loại, cái gì cần đều có, toàn bộ bị hắn gấp gọn nhét vào túi da.

Sau đó hắn cất giấy vàng chu sa còn thừa vào ba lô để tiện sau này sử dụng.

Làm xong tất cả, trong trạng thái khá thả lỏng, Diệp Phàm từ từ giải trừ trạng thái pháp lực bao quanh người.

Như vậy, hắn cũng đã một ngày một đêm không ngủ, không có pháp lực gia trì cũng sẽ thấy mệt mỏi.

Tuy nhiên cơn mệt mỏi này dường như nghiêm trọng hơn bình thường một chút.

Diệp Phàm vừa cất xong bùa, Cách Âm Phù còn chưa kịp dán, liền gục ngay xuống bàn ngủ thiếp đi.

Lúc đó hắn vẫn chưa ý thức được sự mệt mỏi này đến rất không bình thường, vốn dĩ sẽ không xuất hiện trên người một siêu năng võ giả như hắn.

Một khi xuất hiện, chứng tỏ tính nghiêm trọng của vấn đề.

Hôm đó ở kinh thành, gương mặt người quỷ dị giống Cổ Hà kia

đã để lại ảnh hưởng trên người hắn, có lẽ không chỉ dừng lại ở đó.

Nhưng Diệp Phàm hiện tại không kịp suy nghĩ chuyện này, hắn gần như vừa nằm xuống là ngủ ngay lập tức.

Trong mơ, hắn lại trở về trong núi Côn Luân, đứng ở sâu trong dãy núi đen kịt kia.

Tuy nhiên điều này rất bất thường, bởi vì Diệp Phàm biết núi Côn Luân bản thân nó không phải màu đen.

Ban đầu hắn tưởng là do trong mơ ánh sáng không rõ ràng, hoặc do tầm nhìn xuất hiện thác loạn khiến hắn nhìn nhầm thành núi đen.

Nhưng trong sách cổ kim dị văn cũng vẽ như vậy, trùng khớp với giấc mơ của hắn, đây không phải ngẫu nhiên.

Núi Côn Luân vốn dĩ quanh năm bao phủ băng tuyết không tan, đáng lẽ phải là một ngọn núi trắng xóa mới đúng.

Núi màu đen, có khả năng là bị thứ gì đó ô nhiễm.

Lần này hắn không phải cưỡi ngựa chạy trốn cùng Tống Hà Ngọc nữa.

Đám người bọn họ lần này dường như đang đứng ở một nơi trên sườn núi, không biết có phải đang nghỉ ngơi chỉnh đốn hay không.

Diệp Phàm lần này hắn cũng là nhập vào thân xác một thành viên trong đội khảo sát, dùng góc nhìn của người đó quan sát mọi thứ xung quanh.

Hắn thấy trên ngọn núi đen chung quanh đâu đâu cũng là những người đang ngồi rải rác.

Những người này mặc áo bông dày, hắn đều là người của Tống Hà Ngọc, nhưng Diệp Phàm không ngoại lệ đều không nhìn rõ mặt mũi bọn họ.

Chương 1192

Những người này đều đang nghỉ ngơi.

Một lát sau, có một người đi tới.

Người đội viên này ngẩng đầu lên, Diệp Phàm cũng nhìn thấy, người tới là Tống Hà Ngọc.

Diệp Phàm dường như ở đây chỉ có thể nhìn rõ mặt cô ta.

Sắc mặt Tống Hà Ngọc trông rất tệ, không nói một câu nào, ra hiệu tay với những người ở đây.

Diệp Phàm nhìn ra được đó là thủ thế mà người hay đổ đấu xuống mộ thường dùng.

Nhưng Tống Hà Ngọc làm rất gấp gáp, dường như đã giản lược đi một chút, chắc chắn cũng có thể hiểu được.

Cô ta lặp lại hai ba lần.

Diệp Phàm biết ý nghĩa đó là: "Có biến, mau chóng rời đi".

Trong ngữ cảnh này, chắc chắn là bảo bọn họ mau chóng thu dọn đồ đạc, chuẩn bị chạy trốn.

Những người này có vẻ rất nghe lời Tống Hà Ngọc.

Xem ra vị công chúa này đích xác không phải bình hoa di động mà là một cao thủ rất lợi hại.

Thế là tầm nhìn của Diệp Phàm bắt đầu rung lắc dữ dội.

Người này chắc là đã đứng dậy.

Sau đó bọn họ chỉnh trang thành một đội ngũ chặt chẽ, dường như chuẩn bị chạy trốn ngay lập tức.

Nhưng Diệp Phàm ở trong mơ nỗ lực chớp mắt, đều không nhìn rõ dung mạo những người khác.

Chỉ có gương mặt Tống Hà Ngọc là rõ ràng.

Gương mặt các đội viên khác gần như đều ẩn trong một màu đen kịt, mặt mũi đều không nhìn rõ, không biết là nguyên nhân gì.

Diệp Phàm nhíu mày.

Chẳng lẽ nói trong giấc mơ của hắn không phải tình cảnh nào cũng có thể tùy tiện nặn ra?

Cho dù là loại pháp thuật quỷ dị này, cũng bắt buộc hắn phải biết tướng mạo đối phương thì mới có thể hiển hiện bộ dáng người đó trong mơ sao?

Thế thì cũng hợp tình hợp lý, bởi vì hắn chỉ từng thấy tướng mạo Tống Hà Ngọc trong sử sách, những người khác trông thế nào thì hoàn toàn không rõ, trong gia phả nhà họ Triệu cũng không có bức họa Triệu Phật Minh.

Còn một vấn đề nữa, tại sao trong những giấc mơ này, đội ngũ của Tống Hà Ngọc không phải đang trốn tránh truy sát thì cũng là sắp bị truy sát?

Chẳng lẽ nói trước khi bọn họ tiến vào Côn Luân Mộ, bên trong đã nguy hiểm đến mức độ này rồi?

Diệp Phàm dựa vào trực giác của người đội viên này, ý thức được đám người bắt đầu tập thể lên ngựa gấp rút lên đường.

Nhưng lần này dường như không phải bị thứ gì truy đuổi, mà chỉ là đang gấp rút di chuyển.

Tầm nhìn trôi dọc xuống dưới, bọn họ dường như từ sườn núi đi xuống, tiếp tục hành tiến trong thung lũng.

Núi non xung quanh vẫn màu đen, vô cùng kỳ lạ, nhưng loáng thoáng có thể nhìn ra thế núi chạy dài.

Nhìn ra được thế núi đồng nghĩa với việc có thể quan sát phong thủy.

Diệp Phàm lập tức mượn tầm nhìn người đội viên này quan sát bốn phía.

Thế núi của những ngọn núi này cũng phi đồng tầm thường, không giống núi bình thường.

Côn Luân Sơn là vạn sơn chi tổ, long mạch chi nguyên, theo lý thuyết, rất nhiều thế núi ở đây đều bàng bạc rộng lớn, mang thế "thôn vân thổ vụ" (nuốt mây nhả khói).

Nhưng hắn nhìn những ngọn núi đen trùng điệp này, dường như có chút quỷ dị.

Hắn bỗng nhiên cảm thấy phong thủy cục này có chút giống "Vạn Long Thổ Tức" trong truyền thuyết.

Loại phong thủy cục này không giống với các long mạch phong thủy khác.

Cục diện Vạn Long Thổ Tức, nói hung thì là đại hung, nhưng nếu tu kiến lăng mộ ở đây, biến "long thổ tức" (rồng nhả hơi thở) thành "long hàm châu" (rồng ngậm ngọc), trấn áp tà khí dật ra trong long mạch để sử dụng cho bản thân, thì lại là một loại đại cát chi tượng.

Nhưng người bình thường chắc sẽ không có loại khí phách này để xây một tòa lăng mộ như vậy.

Nếu có, nói là quy mô hoàng lăng chắc chắn cũng không quá lời.

Diệp Phàm nheo mắt nhìn kỹ lại, hẳn là không sai, chính là Long Thổ Tức, cho nên mới quỷ quyệt như vậy.

Chẳng lẽ Côn Luân Mộ nằm trong phong thủy cục này?

Vậy ngôi mộ này có khả năng có lịch sử lâu đời hơn hắn tưởng tượng.

Ba trăm năm chỉ là khoảng cách giữa hắn và Tống Hà Ngọc, còn khi Tống Hà Ngọc đến Côn Luân Mộ, nó có thể đã tồn tại vài ngàn năm rồi.

Diệp Phàm ở góc nhìn này cảm giác được đám người đang gấp rút đi về một hướng nào đó, dường như có một mục tiêu rõ ràng.

Hắn theo logic này suy đoán một chút, cảm thấy hợp lý.

Không ngờ cái giấc mộng này của chính mình còn có trình tự thời gian, có thể tiện cho hắn làm bài tập đọc hiểu, đủ để chứng minh tên kia đặt cược tâm thái rất không tồi.

Vậy giấc mơ hắn gặp trước đó là lúc Tống Hà Ngọc vừa vào núi Côn Luân, hiện tại là đã đi được một đoạn rồi.

Nói như vậy, bọn họ hắn là đã thoát khỏi thứ truy đuổi bọn họ trước đó.

Lúc ấy Diệp Phàm còn chưa kịp nhìn thấy chân diện mục của thứ kia thì đã đột nhiên tỉnh lại, nhưng cũng có thể là giấc mơ này cố ý không cho hắn nhìn.

Sau đó Diệp Phàm rất nhanh lại phát hiện ra một vấn đề.

Giấc mơ này là kịch câm.

Hắn không nghe thấy người bên trong nói chuyện, chỉ có thể nhìn thấy họ làm động tác, bao gồm cả thủ thế của Tống Hà Ngọc và việc gấp rút lên đường, trên thực tế hắn căn bản không nhìn rõ mặt người khác.

Nhưng khi miệng Tống Hà Ngọc mấp máy nói chuyện với người

bên cạnh, hắn cũng không nghe thấy họ đang nói gì, có thể phán đoán chỉ đành dựa vào thị giác làm bài đọc hiểu này thôi.

Diệp Phàm thở dài, thầm nghĩ nhiệm vụ này cũng khá nặng nề.

Đúng lúc hiện tại tầm nhìn cũng vô cùng rộng lớn, thích hợp quan sát hoàn cảnh một chút.

Hắn vận hết thị lực nhìn đội ngũ này, đại khái hơn bốn mươi người, thực ra không ít.

Điểm này nhất quán với ghi chép trong sử liệu.

Trong bốn mươi người này có trinh sát, có hộ vệ, có thợ thủ công và Mạc Kim Hiệu Úy.

Trong số những người này đều có một bộ phận là siêu năng võ giả.

Những siêu năng võ giả này ước chừng mạnh nhất cũng không mạnh đến đâu, sẽ không đạt đến trình độ của Diệp Phàm.

Nhưng hoàng thất tuyển người, dù yếu thì cũng chẳng yếu đến mức nào, tất nhiên sẽ không dễ dàng bị tiêu diệt.

Chương 1193

Vậy thì cái gì có thể khiến một đám người như thế phải chạy trốn trong núi?

Phải là thứ cực đoan nguy hiểm đến mức nào?

Diệp Phàm nghĩ ngợi, cảm thấy trận trượng của Tống Hà Ngọc hơi lớn.

Trong rừng sâu núi Côn Luân cây cối không tính là nhiều, bọn họ còn cưỡi ngựa cao to, hơi quá phô trương.

Không biết tại sao thầy phong thủy trong đội không nhắc nhở Tống Hà Ngọc.

Nếu đổi thành Diệp Phàm, hắn sẽ áp dụng phương thức hành tiến ẩn nấp hơn, cố gắng giảm thiểu khả năng bị lộ trước người khác.

Một đám người thanh thế to lớn như vậy gấp rút đi trong núi Côn Luân hoang vu không người, nhìn một cái là biết có mục đích đặc thù.

Nếu trong núi này có sơn thần, chắc chắn ngay lập tức sẽ bị thu hút sự chú ý.

Diệp Phàm thầm nghĩ, nếu thật sự như vậy, các người không bị tấn công thì ai bị tấn công?

Nhưng lần này, giấc mơ này cho đến hiện tại ngoại trừ phong thủy cục Vạn Long Thổ Tức ra thì chưa truyền đạt tin tức đặc thù gì cho hắn.

Diệp Phàm đã quen với phương thức truyền tin này, hễ nhìn thấy núi màu đen là sẽ tự động ý thức được mình đang nằm mơ.

Diệp Phàm đợi một lát, bỗng nhiên thấy người đội viên mà mình

đang mượn tầm nhìn chạy về phía Tống Hà Ngọc.

Đợi bóng dáng Tống Hà Ngọc đến gần, Diệp Phàm bỗng nhiên nhìn thấy trên cổ cô ta có đeo một vật, giống như dây chuyền.

Đó là một khối vẫn thiết.

Nó cùng một loại với khối mà lão thái thái nhà họ Triệu giao cho hắn, tuy đại đồng tiểu dị nhưng chắc chắn là vẫn thiết.

Vài phút sau, hắn tỉnh lại.

Diệp Phàm tỉnh táo lại trong phòng khách sạn ở trấn Ô Hà, ý thức được mình gục trực tiếp xuống bàn mà ngủ, trước mặt còn đặt một đống bùa chú đã vẽ xong.

Định lực của hắn vô cùng mạnh, thoáng cái đã kéo ý thức của mình quay về hiện thực, chút ảnh hưởng này không đủ để khiến hắn hỗn loạn.

Diệp Phàm nhìn thời gian, giấc này lại ngủ từ sáng đến chiều, hiện tại đã là ba giờ rồi.

Hắn còn chưa kịp ăn cơm trưa.

Diệp Phàm thu mấy lá bùa vừa vẽ xong vào trong túi da, nạp lại đạn cho súng lục, cất kỹ dao găm, sau đó tùy tiện đặt một suất đồ ăn ngoài, rồi nhắm mắt minh tưởng một lát.

Đầu tiên, hắn cảm thấy mấy ngày nay mình ngủ hơi nhiều.

Nếu không thì sao lại có tình trạng gục xuống bàn ngủ quên như vậy được?

Hắn có pháp thuật hộ thân, hai ba ngày không ngủ căn bản chẳng thành vấn đề.

Nhưng hiện tại, hắn mới hậu tri hậu giác nhận ra, cơn buồn ngủ rợp trời dậy đất vừa rồi cứ như có ai đó cố ý muốn hắn ngủ thiếp đi

vậy.

Bản thân hắn không thể nào mệt mỏi đến thế, mấy ngày nay cũng chẳng làm việc gì quá sức.

Thứ hai, hắn nhớ tới thế núi và phong thủy cục trong Hắc Sơn, còn có khối ngọc bội vẫn thiết nhỏ xíu treo trên cổ Tống Hà Ngọc.

Hắn mở mắt ra, lấy cuốn "Cổ Kim Dị Văn" từ trong ba lô.

Hắn lật đến trang mục lục có vẽ Hắc Sơn, lại lật vào trong vài trang, quả nhiên nhìn thấy thế cục "Vạn Long Thổ Tức".

Dám xây lăng mộ trong loại phong thủy cục này, chủ nhân ngôi mộ khẳng định không phải nhân vật đơn giản.

Có khả năng là tộc trưởng của một bộ lạc thiểu số nào đó từ vài ngàn năm trước, hoặc thậm chí là quốc vương của một cổ quốc.

Hai ngày nay hắn nằm mơ thấy những thứ lộn xộn, cứ như chơi giải đố, vô cùng khó hiểu.

Tống Hà Ngọc làm việc chưa chắc đã đáng tin, để lại cho người đời sau một đống rắc rối to đùng.

Tác dụng của khối vẫn thiết kia là gì?

Diệp Phàm ngẫm nghĩ, mò khối vẫn thiết từ trong túi ra, đặt trong tay quan sát kỹ lưỡng.

Trong mơ hắn đã nhìn thấy khối vẫn thiết trên cổ Tống Hà Ngọc ở cự ly cực gần, có thể xác định là hoàn toàn khác với khối này.

Hình dáng và kích thước đều có sự khác biệt nhất định, nhưng tác dụng có khả năng là giống nhau.

Chẳng lẽ chỉ có đeo khối vẫn thiết này mới có thể tiến vào Côn Luân Mộ?

Vẫn thiết này và thứ trong mộ kia chẳng lẽ có cùng nguồn gốc sao?

Diệp Phàm bắt đầu quan sát kỹ khối vẫn thiết này, cũng coi như là đồ vật mà đội khảo sát của Tống Hà Ngọc để lại hơn ba trăm năm trước.

Hắn lật qua lật lại, trên mặt nó thực ra chẳng có gì, cũng không khắc hoa văn hay manh mối gì cả.

Tuy nhiên, đợi đến khi Diệp Phàm nhìn kỹ lại lần nữa, hắn phát hiện bên dưới khối vẫn thiết có đục một cái lỗ cực nhỏ, nếu không quan sát kỹ thì đúng là không nhìn ra được.

Cái lỗ này vừa vặn đủ để xỏ một sợi dây vào.

Diệp Phàm chớp mắt, chẳng lẽ giấc mơ kia đang nhắc nhở hắn hãy bắt chước Tống Hà Ngọc năm đó, đeo vẫn thiết lên cổ làm dây chuyền thì mới có thể vào Côn Luân Mộ?

Đại sự không ổn rồi.

Ban ngày hắn mới vừa trào phúng Tùng Hạc muốn làm Tống Hà Ngọc thứ hai, bây giờ biến thành chính hắn phải làm Tống Hà Ngọc.

Nhưng sự thật đúng là như vậy, tất cả những bí ẩn này đều đang dẫn dụ hắn đi tới đó.

Về bản chất, đám người Tùng Hạc là do lợi dục huân tâm hoặc muốn đạt được thứ gì đó, nhưng Diệp Phàm càng ngày càng cảm thấy mình là người "phi khứ bất khả" - không đi không được.

Hắn đi loanh quanh trong phòng, tìm được một cuộn len màu đen, sau đó cắt một đoạn, dùng sức mạnh pháp thuật gia cố lại, rồi đeo nó lên cổ mình.

Hình dáng khối vẫn thiết này thực ra cũng khá đẹp, làm dây

chuyền cũng không ảnh hưởng đến khí chất cá nhân.

Diệp Phàm là người không ngại thử nghiệm, cho dù đeo thứ này lên sẽ có tà túy tìm đến hắn, thì cũng thuộc phạm trù cung cấp manh mối cho hắn mà thôi.

Hắn ngồi xuống lại, tiếp tục lật cuốn "Cổ Kim Dị Văn", lật đến một trang nói về truyền thuyết dân gian Côn Luân Sơn, động tác trên tay hắn đột nhiên chậm lại.

Hắn đang đọc trang này, trên đó kể một câu chuyện xảy ra khoảng hơn một trăm năm trước.

Khi đó giao thông chưa phát triển, truyền thông cũng chẳng có động tĩnh gì, chuyện kể về một bé gái vô cớ mất tích trong núi.

Thực tế, ở nơi rộng lớn, bí ẩn và chưa được khai phá hết như Côn Luân Sơn, sự kiện người mất tích nhiều không đếm xuể, nhiều quá hóa ra lại bình thường.

Cho nên chuyện của bé gái này chắc chắn phải rất đặc thù.

Diệp Phàm đọc tiếp, cô bé này vốn là cư dân của một bộ lạc nhỏ trong Côn Luân Sơn.

Vào một đêm bão tuyết, cô bé đột nhiên đi ra khỏi nhà, sau đó vô cớ mất tích.

Đêm bão tuyết nguy hiểm như vậy, một khi rời nhà quá xa, đi lạc là chuyện quá bình thường.

Nghĩ vậy, Diệp Phàm hoạt động đốt sống cổ một chút, quay đầu nhìn ra ngoài cửa sổ.

Chương 1194

Kết quả trong nháy mắt, hắn dường như nhìn thấy bầu trời ngoài cửa sổ bỗng chốc tối sầm lại, tuyết bắt đầu rơi, gió tuyết thổi mãnh liệt, cứ như đêm bão tuyết đáng sợ được ghi lại trong cổ tịch đã ùa vào hiện thực vậy.

Nhưng khi Diệp Phàm chớp mắt, cảnh tượng liền biến mất, hoàn toàn giống như ảo giác.

Thứ hắn nhìn thấy vẫn là thị trấn Ô Hà yên bình tường hòa vào buổi chiều.

Diệp Phàm nhíu mày.

Chuyện gì thế này?

Hắn dạo này sao cứ như bị ai quấy nhiễu, với ý chí lực của hắn, xác suất gặp ảo giác là cực kỳ thấp.

Có thể là do quá tập trung chăng.

Diệp Phàm cúi đầu đọc sách tiếp.

Trang thứ hai của cuốn sách vẽ một bức tranh mô tả cảnh tượng đó: từng rặng núi trập trùng, những ánh đèn thưa thớt của một bộ lạc trong đêm khuya, và bóng dáng một cô bé đi trong bão tuyết.

Ý tứ trong sách dường như nói rằng cô bé này đã tự mình đi vào trong bão tuyết.

Diệp Phàm xem ghi chép, nói rằng đêm đó có người nhìn thấy cô nương nhỏ bảy tám tuổi kia cứ thế nghênh đón bão tuyết mà đi vào.

Dường như trong màn tuyết ấy có thứ gì đó đang triệu hồi cô bé.

Nhưng với người bình thường mà nói, cho dù có người gọi, cũng

không nên đi vào nơi nguy hiểm như vậy.

Ngày hôm sau, bọn họ tìm thấy thi thể cô bé trong rừng sâu.

Cô bé hiển nhiên là bị chết cóng.

Bão tuyết mức độ đó, ai đi vào mà lạc đường thì đều chết cả.

Các thôn dân muốn đưa cô bé về, nhưng quay đầu nhìn lại, thấy cách đó không xa có một tảng đá sắt khổng lồ.

Diệp Phàm đọc đến đây, trực tiếp nghĩ ngay đến vẫn thiết.

Khối vẫn thiết này có phải là mảnh vỡ từ tảng đá sắt khổng lồ kia không?

Khu vực miền núi thời đó, người ta đối với những thứ từ trên trời rơi xuống hẳn là mang tâm lý kính sợ rất lớn, sẽ cho rằng đây là tai họa hoặc phúc trạch mà ông trời giáng xuống.

Nhưng hiện tại xem ra, nếu khối vẫn thiết này dụ dỗ cô bé đi vào bão tuyết, thì nó khả năng không phải thứ tốt lành gì.

Diệp Phàm nhíu mày, chẳng lẽ cô bé kia nhìn thấy tảng vẫn thiết khổng lồ trong bão tuyết nên mới đi theo vào?

Điều này không hợp lý.

Thực tế, cho dù là cô nương nhỏ sáu bảy tuổi cũng nhất định biết bão tuyết là nguy hiểm, không thể tùy tiện đến gần.

Chỉ có một tình huống cô bé mới có thể đi vào, đó là có người lớn đáng tin cậy dẫn cô bé đi.

Diệp Phàm liếc nhìn khối vẫn thiết treo trên cổ áo, suy đoán thứ này có khả năng tạo ra ảo giác, khiến cô bé tưởng rằng trong bão tuyết xuất hiện người thân quen của mình.

Thiên thạch biết tạo ảo giác...

Thứ này nghe qua đã biết không phải đồ chơi có ở chốn nhân gian bình thường.

Bí mật trong Côn Luân Sơn quả nhiên không chỉ dừng lại ở đó.

Diệp Phàm nhớ tới vừa rồi hắn vừa quay đầu lại, ngoài cửa sổ dường như trời tối đen và tuyết rơi.

Hắn tưởng mình hoa mắt, nhưng sự thật có thể là do vẫn thiết ảnh hưởng.

Nhưng nếu vẫn thiết gây ra ảo giác, tại sao Tống Hà Ngọc lại muốn mang thứ này vào Côn Luân Sơn?

Diệp Phàm nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy chỉ có một khả năng, chính là Côn Luân Mộ kia có cơ quan hoặc yêu cầu gì đó, khiến nhóm người Tống Hà Ngọc cảm thấy bắt buộc phải mang thứ này vào.

Diệp Phàm tháo vẫn thiết xuống, đặt trong tay mân mê một chút, thầm nghĩ Tùng Hạc kia làm việc chẳng phải rất không đáng tin sao?

Lúc gã đi tìm Triệu Trung Nghĩa, tại sao không đòi lấy khối vẫn thiết này?

Hắn gấp cuốn "Cổ Kim Dị Văn" lại, ý thức được truyền thuyết này tuyệt đối có thể gợi ý cho hắn điều gì đó.

Nhưng đây lại là một sự việc trùng hợp đặc biệt: hắn vừa vặn giải quyết chuyện của Triệu Trung Nghĩa thì vừa vặn có được vẫn thiết.

Giống như một quy trình nhân quả vậy.

Diệp Phàm cất sách vào lại ba lô, đeo vẫn thiết lên cổ.

Sự tình đến nước này, quỷ dị hay không hắn cũng chẳng còn quá để ý, có thể chiêu dụ vài "người Côn Luân Sơn" đến cho hắn manh mối thì càng tốt.

Nhân lúc trời còn là buổi chiều, các cửa tiệm vẫn chưa đóng cửa,

Diệp Phàm ăn cơm xong liền rời khách sạn, đi theo lộ tuyến mà lão thái thái nhà họ Triệu chỉ dẫn, đi về phía tây thành phố tìm Tàng Kinh Các.

Đoạn đường này không gần, hắn bắt một chiếc xe, bảo tài xế chở hắn đi về phía tây thành phố hai mươi dặm.

Hắn lên xe, tài xế có chút kỳ quái nhìn hắn một cái: "Là muốn đi gặp ai sao?" Diệp Phàm mặt không đổi sắc ngồi thẳng dậy: "Tôi đi tới một chỗ." Tài xế cũng không quá nghi ngờ, nhưng sau khi xe chạy, ngữ khí của bác tài vẫn có chút do dự: "Phía tây thành phố cơ bản không có người nào đâu, hoang vu lắm." Diệp Phàm không trả lời.

Hắn thầm nghĩ thị trấn Ô Hà các người phía bắc là nghĩa trang công cộng, phía tây lại rất hoang vu, kinh tế sao lại tiêu điều thế này?

Nhưng hắn biết Triệu lão thái thái không thể nào lừa hắn, Tàng Kinh Các chắc chắn ở đó.

Tàng Kinh Các này tất nhiên cũng không phải nơi đơn giản, người thường không tìm thấy cũng là chuyện bình thường.

Tài xế đại khái là người thích nói chuyện, rảnh rỗi không có việc gì lại bắt đầu tán dóc: "Chàng trai, nhìn cậu ăn mặc không giống người thường a, đi qua bên kia có phải muốn làm chuyện gì không?" Diệp Phàm lắc đầu: "Không có chuyện gì lớn, đi tìm một người bạn." Một tiếng sau, bọn họ rốt cuộc cũng đến địa điểm cách phía tây thành phố hai mươi dặm.

Tài xế đi xa rồi, Diệp Phàm đứng tại chỗ phóng tầm mắt nhìn ra xa.

Cái mà Triệu lão thái thái nói thực ra là một phạm vi rất rộng.

Phía tây thành phố hai mươi dặm, cụ thể rốt cuộc là chỗ nào?

Sau khi đến đây, Diệp Phàm mới biết lời tài xế nói không giả, nơi

này quả thực vô cùng hoang vu, nhưng lác đác vẫn có thể thấy vài hộ gia đình.

Rừng cây và suối nhỏ thì không thiếu, có cảm giác "tiểu kiều lưu thủy nhân gia".

Diệp Phàm nhìn một vòng, không thấy chỗ nào giống tiệm sách hay thư viện cả.

Có một khả năng, đó là ông chủ Tàng Kinh Các này không phải người thường.

Nơi này hoặc là có một cánh rừng, hoặc là một con sông nào đó là do thuật che mắt (chướng nhãn pháp) tạo ra, mục đích là không để người ngoài phát hiện Tàng Kinh Các.

Diệp Phàm cười cười, thế thì tiện hơn nhiều.

Thay vì để hắn tìm kiếm từng chút một, chi bằng để hắn trực tiếp phá giải một loại pháp trận.

Thế là hắn bước qua một con suối nhỏ hẹp, đi về phía rừng cây đối diện.

Hắn gõ gõ vào một cái cây trong số đó, cảm giác vô cùng chân thực, rất giống thật.

Diệp Phàm rất tinh mắt, vị trí cái cây hắn tìm khá đặc thù, lấy cái cây này làm trung tâm, đây là nơi cây cối mọc dày đặc nhất trong khu rừng.

Chương 1195

Theo lý thuyết, người bố trí thuật che mắt này hẳn là muốn dùng rừng cây rậm rạp để che giấu lối vào Tàng Kinh Các.

Nhưng khu vực lân cận thực ra có nhà dân, nếu tự dưng xuất hiện một cánh rừng, chắc chắn sẽ bị phát hiện.

Cho nên việc cánh rừng này xuất hiện vừa phải khiêm tốn không thu hút người khác, còn có một điểm nữa, chính là có lẽ lúc Tàng Kinh Các che giấu môn lộ là từ rất lâu về trước, sớm hơn cả khi nơi này xuất hiện nhà dân.

Thậm chí sớm hơn cả khi toàn bộ thị trấn Ô Hà được xây dựng.

Diệp Phàm hít sâu một hơi, vươn tay ấn lên thân cây kia, lòng bàn tay bắt đầu bùng phát bạch quang cực lớn, ẩn ẩn ước ước lại có xu thế của đại trận Bàn Long Liên Hoa.

Vài giây sau, trong tầm nhìn của riêng hắn, sau khi pháp trận thuật che mắt bị hóa giải, cả cánh rừng đều biến mất, cách hắn khoảng chừng một trăm mét xuất hiện một tòa kiến trúc.

Kiến trúc này có chỗ khác biệt với kiến trúc hiện đại, không phải bê tông cốt thép, kiểu dáng trông vô cùng cũ kỹ.

Hắn từng bước đi lại gần, phát hiện đây là một căn biệt thự kiểu Dân quốc.

Mà trên cổng lớn biệt thự có treo một tấm biển, bên trên viết ba chữ to "Tàng Kinh Các".

Diệp Phàm búng tay một cái, biết mình đã tìm đúng chỗ.

Tàng Kinh Các ẩn nấp ở nơi này hẳn là đã trải qua rất nhiều năm tháng, có lẽ hàng trăm năm, thậm chí hàng ngàn năm quang âm.

Tại sao bọn họ lại ẩn nấp?

Là không muốn bị người đời biết đến, hay Tàng Kinh Các có lý do đặc thù?

Căn biệt thự này vô cùng yên tĩnh, không có âm thanh gì.

Diệp Phàm đi tới, vô cùng lễ phép gõ cửa.

Cửa này làm bằng gỗ đàn hương, bên trên có loại vòng kéo kiểu cổ có thể dùng để gõ cửa.

Diệp Phàm có chút nhớ tới Chu Dập.

Trong ảo ảnh của Âm Dương Mộ, hắn nhìn thấy nhà của Chu Dập cũng có kiểu dáng tương tự, tuy trang hoàng hoàn toàn khác biệt nhưng đại thể là cùng một loại.

Sau khi hắn gõ cửa vài cái, bên trong có người mở cửa.

Là một bé trai tám chín tuổi, tuổi còn rất nhỏ, thấy hắn xong thì rất ngạc nhiên. "Anh làm sao tìm tới được đây?" Diệp Phàm ngẫm nghĩ: "Tôi có việc muốn nhờ, hy vọng tìm Các chủ của các cậu để hỏi một chút." Cậu bé nghe xong, nhìn hắn hai lần, không nói gì cả, đóng cửa lại chạy vào báo cáo.

Diệp Phàm đứng ở cửa chờ mười mấy phút, cửa lớn Tàng Kinh Các lần nữa được người mở ra.

Lần này người ra mở cửa là một người đàn ông trung niên khoảng bốn mươi tuổi, mặt mũi vô cùng hiền lành, mặc một bộ trường bào màu trắng kiểu dân tộc thiểu số, trên tay đeo phật châu, trông vô cùng thân thiện.

Dễ tiếp cận hơn một chút so với tưởng tượng của Diệp Phàm.

Đồng thời, hắn cảm giác được trên người người này có khí tức pháp thuật vô cùng bàng bạc, người này nhất định là một siêu năng võ

giả rất lợi hại.

Người trung niên thấy hắn, mở miệng hỏi: "Người trẻ tuổi, cậu làm sao tìm tới được đây?" Câu hỏi y hệt cậu bé ban nãy.

Diệp Phàm chỉ chỉ phương hướng bên ngoài: "Tiên sinh, tôi có việc muốn nhờ.

Thuật che mắt bằng rừng cây bên ngoài kia đã bị tôi phá giải rồi, cho nên tôi mới có thể đến nơi này." Người trung niên nhìn hắn một lúc, tiếp đó mở rộng cửa, làm động tác mời hắn vào. "Trong ba mươi năm qua, cậu là người đầu tiên có thể đi vào." Diệp Phàm bước vào biệt thự mới phát hiện không gian bên trong còn lớn và rộng rãi hơn hắn tưởng tượng.

Thoạt nhìn thế mà lại không thấy điểm cuối, hoàn toàn là dáng dấp của một cái thư viện, đâu đâu cũng là các loại giá sách và điển tịch.

Xem ra nơi này không nghi ngờ gì nữa chính là Tàng Kinh Các mà hắn muốn tìm.

Đến đây, Diệp Phàm mới cảm thấy chuyến đi thị trấn Ô Hà lần này của mình là không uổng công.

Số lượng sách ở đây quá lớn, quả thực hạo như yên hải (mênh mông như biển khói), nhiều không đếm xuể, rất dễ khiến người ta cảm thấy không có điểm dừng.

Ngay cả Diệp Phàm cũng cảm thấy, một nơi ghi chép rộng lớn như thế này, không thể nào không tra ra chân tướng.

Diệp Phàm hỏi: "Ngài là Các chủ Tàng Kinh Các sao?" Người trung niên gật đầu: "Tôi tên Lâm Đình Hải, là Các chủ đời này của Tàng Kinh Các, đã chưởng quản Tàng Kinh Các ba mươi năm.

Cậu là người ngoài đầu tiên đến đây, cậu tên là gì?" "Diệp Phàm.

Tôi muốn thỉnh giáo ngài một số việc." Diệp Phàm trả lời vô cùng lễ phép, hắn đối với Các chủ Tàng Kinh Các vẫn mang lòng kính ý.

Các chủ nghe xong nhìn hắn một cái. "Tôi biết cậu.

Đến đây đi, chúng ta vào trong nói chuyện." Lâm Đình Hải Các chủ dẫn hắn vào trong, hai người đi một mạch vào sâu bên trong, tới một căn phòng không người.

Nơi đó giống như một văn phòng làm việc, có đặt bàn và ghế sô pha da thật.

Trên đường đi có rất nhiều đệ tử Tàng Kinh Các và nhân viên đang bận rộn hoặc đi tới đi lui chỉnh lý sách vở, trông rất ngay ngắn trật tự.

Bọn họ nhìn thấy Diệp Phàm đi qua dường như cũng chẳng cảm thấy kỳ quái, không nhìn hắn thêm cái nào.

Bọn họ đi vào trong phòng, ngồi xuống đối diện nhau, bày ra tư thế trường đàm.

Diệp Phàm hỏi: "Làm sao ngài biết tôi?" Các chủ cười cười: "Tàng Kinh Các có một quy định, từ trước đến nay không cho người ngoài vào, nhưng người đặc thù thì ngoại lệ.

Cậu có thể đi vào là bởi vì cậu chính là người đặc thù đó." Diệp Phàm nhướng mày: "Ngài làm sao biết được?" Các chủ trả lời: "Tàng Kinh Các tránh đời không xuất hiện, ẩn nấp ngàn trăm năm, nhưng có thể biết được đại sự xảy ra trong thiên hạ.

Ba mươi năm trước khi tôi tiếp nhận vị trí Các chủ, đã có người chuyên môn vì tôi mà gieo một quẻ.

Quẻ tượng nói, trong ba mươi năm này sẽ có một nhân vật quan trọng đi tới Tàng Kinh Các.

Mà hôm nay, là ngày cuối cùng của năm thứ ba mươi." Diệp Phàm

sửng sốt một chút.

Làm cái nghề phong thủy sư như bọn họ, đối với các loại quẻ tượng Kỳ Môn Độn Giáp thực ra thâm tín không nghi ngờ.

Loại thuật bói toán Đạo gia này thực ra lúc đổ đấu là vô cùng chuẩn xác, cao thủ Kỳ Môn Độn Giáp cũng sẽ rất được hoan nghênh.

Nhưng Diệp Phàm ý thức được, điều Các chủ nói với điều hắn nghĩ hình như không phải cùng một thứ.

Hắn dạo này trải qua chuyện đổ đấu tà túy hơi nhiều, tiềm thức lại biến tư duy của mình thành tư duy của kẻ trộm mộ mất rồi.

Diệp Phàm trực tiếp hỏi: "Tôi đặc thù ở chỗ nào?" Các chủ nhìn hắn một hồi: "Tướng mạo của cậu vô cùng không phổ thông, điều này có nghĩa là cậu đối với cả thế giới đời này mà nói đều là người rất đặc thù.

Cậu có khả năng là Thiên tuyển (người được trời chọn)." Diệp Phàm mặt không đổi sắc.

Loại lời thoại này hắn đã nghe qua rất nhiều lần, hiện giờ cũng không thể khiến hắn nảy sinh dao động gì.

Đến tận hôm nay, vô số người gặp qua hắn đều nói hắn là độc nhất vô nhị, sự đặc thù này dường như tượng trưng cho một loại vận mệnh. "Vậy trên quẻ tượng của các ngài có nói tại sao tôi lại tới không?" Lâm Đình Hải là một người không dễ nhìn thấu, ông đối diện với Diệp Phàm, ngẫm nghĩ câu hỏi của hắn. "Trong quẻ tượng kia của chúng tôi, trong vòng ba mươi năm, chú định sẽ có một vị 'Thiên tuyển chi nhân' đi tới Tàng Kinh Các.

Bất luận cậu ấy muốn làm gì, chúng tôi đều sẽ nghênh đón, đồng thời nói cho cậu ấy đáp án mà cậu ấy muốn." Diệp Phàm liền cười rộ lên.

Chương 1196

Chuyện này rất kỳ lạ, dường như trở ngại của hắn lại ít đi một tầng.

Bởi vì hắn là người đặc thù, cho nên hắn đã tới nơi này thì sẽ không chịu bất kỳ sự làm khó dễ nào.

Diệp Phàm gật đầu: "Tôi hiểu rồi.

Cho nên nói lần này tôi tới thực ra là đã được định sẵn, tôi hỏi cái gì các ngài đều sẽ trả lời?" Lâm Đình Hải: "Chúng tôi tận lực mà làm." Sau đó, không đợi Diệp Phàm nói tiếp, ông lại nói: "Trừ cái đó ra, Tàng Kinh Các chúng tôi tồn tại trên thế gian đã rất lâu rồi, vì thế có liên hệ với rất nhiều môn phái cổ xưa trên thế gian." Lâm Đình Hải nói bọn họ và Bồng Lai Các cũng có sự qua lại, cho nên bao nhiêu năm nay vẫn duy trì liên hệ về mặt tình báo với Bồng Lai Các.

Một vị trưởng lão của Bồng Lai Các thời gian trước đã thông qua phương thức nào đó truyền tin tức đến, nói cho ông biết có một người muốn tới.

Người này họ Diệp, là một thanh niên vô cùng đặc biệt và rất lợi hại, tạo nghệ phong thủy rất cao, còn là một siêu năng võ giả.

Những yếu tố này chồng chất lên nhau, thực ra đủ để khiến Tàng Kinh Các coi trọng.

Trong Tàng Kinh Các đều là người đọc sách, có chút kiêng kỵ loại người như "phiêu bả tử" (dân đổ đấu), bọn họ cho rằng trên người những kẻ này tà khí xua đi không tan, bất lợi cho việc ngưng tụ thanh khí trong Tàng Kinh Các.

Nhưng vị trưởng lão Bồng Lai Tiên Đảo kia ngay lập tức bảo ông

rằng, người này không phải là dân đổ đấu đơn thuần.

Cậu ta chẳng những không phải trộm cướp, mà còn là một người rất lương thiện chính trực, cho nên Tàng Kinh Các có thể yên tâm tiếp kiến.

Diệp Phàm nghe một lúc liền ý thức được vị trưởng lão này khẳng định là Chu Công (Chu Vũ).

E rằng trong khoảng thời gian hắn xuống Âm Dương Mộ, Chu Công đã thâm mưu viễn lự, sớm đã dự liệu được sẽ có một ngày như thế này.

Cho nên lúc Diệp Phàm còn chưa ra ngoài, ông ấy đã truyền tin đến Tàng Kinh Các, nói cho Các chủ biết chuyện này, sớm đả thông con đường giữa hai bên.

Diệp Phàm ngẩng đầu: "Ngài tuy rằng tránh đời, nhưng hẳn là có thể biết chuyện thiên hạ.

Vậy ngài có biết ba trăm năm trước trên đại địa An Lạc, có một vị công chúa, cô ấy là một phong thủy sư, từng dẫn người đi tới Côn Luân Sơn không?" Hắn cứ thế trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

Lâm Các chủ nghe xong câu này, dường như trầm tư một chút. "Là có chuyện như vậy.

Nhưng chuyện này là cấm kỵ của nhân gian." Diệp Phàm nói: "Năm đó cô ấy gả cho Chu Dập, gả cho một người đàn ông không yêu cô ấy và có khả năng cô ấy cũng chẳng yêu, là để tìm một cái cớ đường hoàng cho hôn nhân, sau đó chuyên tâm đi hoàn thành chuyện gì đó sao?" Lâm Đình Hải gật đầu: "Điều tra của cậu vô cùng hoàn bị, xem ra trước khi tới đã nỗ lực rất lớn.

Tôi tin cậu là một đứa trẻ có thành ý, chuyện này tôi biết, nhưng ẩn tình phía sau cậu hẳn là không rõ." Lâm Đình Hải cầm lấy ấm trà

vừa được đun nóng bên cạnh, lấy một bộ trà cụ hoàn toàn mới, bắt đầu vừa tráng trà vừa kể cho hắn nghe những chuyện phía sau. "Tống Hà Ngọc vẫn luôn là một công chúa kiêu căng, nhưng cô ấy không phải loại người an phận hưởng lạc.

Sự không an phận này là bởi vì năm mười lăm tuổi, mẫu thân của cô ấy ngoài ý muốn qua đời." Nghe đến đây, Diệp Phàm cũng không có dao động gì.

Hắn không định kể chuyện mình không ngừng nằm mơ cho Lâm Đình Hải, bởi vì Lâm Đình Hải chưa chắc sẽ tin lời hắn, hơn nữa chuyện này cũng vô cùng kỳ quái.

Diệp Phàm không cắt ngang ông, kết quả những điều Lâm Đình Hải nói tiếp theo lại là chuyện hắn không biết.

Đệ tử Tàng Kinh Các đến từ tứ hải bát hoang, nơi nào cũng có, thậm chí còn có dân tộc thiểu số và người nước ngoài, cho nên lượng tin tức vô cùng rộng lớn.

Hơn nữa trong số những người này cũng có người thu thập tình báo rất giỏi, cũng như người am hiểu kỳ môn bát toán.

Cho nên đã từ lâu, Tàng Kinh Các vẫn luôn ẩn nấp nơi thế gian nhưng lại có thể biết được đại sự xảy ra trong toàn thiên hạ, cũng như các loại chuyện quỷ dị.

Diệp Phàm ý thức được, Tàng Kinh Các không hoan nghênh phong thủy sư hoặc dân đổ đấu, đây không phải là một quy củ.

Sự thật là không thể có loại quy củ kỳ quái này, bởi vì Tàng Kinh Các chưa bao giờ bị trộm mộ mạo phạm qua.

Nếu bọn họ muốn thực sự hiểu rõ tất cả đại sự nhân gian, thì buộc phải hiểu biết kiến thức phong thủy long mạch, rất nhiều khi bắt buộc phải hiểu biết cái nghề này, thậm chí là tiếp nạp người trong

nghề này.

Diệp Phàm không tính là loại dân đổ đấu lão luyện, nhưng trong Tàng Kinh Các nhất định không thiếu người như vậy.

Nếu bọn họ hoàn toàn không quan tâm phong thủy long mạch, rất nhiều chuyện trong thiên hạ bọn họ không thể nào biết được.

Huống chi Diệp Phàm đang điều tra chuyện này có liên quan mật thiết đến Côn Luân Sơn - ngọn nguồn của long mạch.

Tuy nhiên, chuyện Lâm Đình Hải Các chủ nói tiếp theo quả thực khiến Diệp Phàm cảm thấy một tia kinh ngạc.

Lâm Đình Hải chỉ dừng lại một chút liền nói tiếp: "Có thể nói công chúa Tống Hà Ngọc ba trăm năm trước sở dĩ tiếp xúc với môn học vấn phong thủy này chính là vì cái chết của mẫu thân cô ấy.

Cô ấy gần như chỉ trong một đêm đã nảy sinh sự mê luyến cực lớn đối với phong thủy." Diệp Phàm gật đầu: "Là bởi vì cô ấy và mẫu thân quan hệ rất tốt, đặc biệt thân mật.

Bọn họ từ nhỏ hình ảnh không rời, cho nên sự ra đi của mẫu thân khiến Tống Hà Ngọc cảm thấy vô cùng bi thương, không thể chấp nhận, thế nên cô ấy mới đi nghiên cứu huyền học và phong thủy học." Lâm Đình Hải gật đầu, lại lắc đầu: "Cậu nói đúng, nhưng cũng không hoàn toàn là như vậy.

Quá trình của chuyện này vô cùng quỷ dị, người biết không có bao nhiêu, càng không thể ghi chép trên sử sách.

Tại hoàng thất lúc bấy giờ, chuyện này đều quá kinh thế hãi tục." Diệp Phàm nhìn ông, ngồi nghiêm chỉnh, vẻ mặt "rửa tai lắng nghe".

Hắn thầm nghĩ thực ra chuyện này tôi cũng đâu phải nhìn thấy từ trong sử sách.

Nhưng Lâm Đình Hải biết nhất định nhiều hơn hắn.

Thế là Lâm Đình Hải tiếp tục nói: "Truyền thuyết kể rằng, năm mười lăm tuổi, vào ngày thứ ba sau khi mẫu thân qua đời, công chúa Tống Hà Ngọc bỗng nhiên nhìn thấy bên ngoài tẩm cung mình đang ngủ xuất hiện một ngọn núi tuyết đen kịt." Diệp Phàm nhíu mày: "Hắc Sơn?

Sao cô ấy biết đó là núi tuyết?" Dường như ngay trong lúc hắn đặt câu hỏi, quang ảnh ngoài cửa sổ lóe lên, Diệp Phàm hình như cũng trong nháy mắt nhìn thấy bầu trời đen kịt và tuyết hoa bay múa, một trận bão tuyết dường như đang rơi xuống.

Nhưng hắn vừa đảo mắt, những thứ kia đều không thấy đâu nữa.

Diệp Phàm biết về cơ bản có thể xác định là vẫn thiết đang phát huy tác dụng, vẫn thiết đang tạo ảo giác cho hắn.

Nhưng do bị ý chí lực cực mạnh của hắn trở ngại, nên chỉ có thể khiến hắn nhìn thấy một chút xíu.

Lâm Đình Hải dường như chú ý tới sự dị thường của hắn nhưng không nói gì: "Bởi vì khi nhìn thấy ngọn núi màu đen, cô ấy còn nhìn thấy bên ngoài tuyết rơi không ngừng.

Về sau công chúa nghi ngờ trong núi tuyết có thứ gì đó đang triệu hồi mình, cho nên cô ấy mới đi Côn Luân Sơn." Diệp Phàm cười cười.

Nói như vậy, quy trình hiện tại của hắn cơ bản giống hệt công chúa, có phải bước tiếp theo hắn cũng sắp giống như Tống Hà Ngọc, vì một loại chấp niệm nào đó mà tiến vào Côn Luân Sơn?

Lâm Đình Hải nhìn hắn: "Trên người cậu dường như cũng xuất hiện một số biến hóa.

Cậu phải cẩn thận một chút, lúc cậu điều tra những chuyện này có phải đã bị thứ gì đó ảnh hưởng rồi không?" Diệp Phàm gật đầu,

nhưng cũng không làm ra bất kỳ động tác nào khiến ông có thể chú ý tới khối vẫn thiết, chỉ mặt không đổi sắc dời ánh mắt từ ngoài cửa sổ trở về.

Hắn hiện tại còn chưa biết loại ảo giác này sẽ dẫn đến điều gì, nhưng hắn không hề sợ hãi.

Hắn không nhanh không chậm nói: "Lâm Các chủ, tôi biết tôi muốn làm gì.

Hiện tại tôi đã tra được một số manh mối, nhưng chuyện này vô cùng nguy hiểm, tôi không thể để bất kỳ ai bị kéo vào, cho nên tôi không thể nói cho ngài biết trên người tôi đã xảy ra chuyện gì." Lâm Đình Hải cũng không để ý việc hắn giấu giếm, thản nhiên gật đầu: "Không vấn đề gì.

Diệp tiên sinh, chúng tôi cũng chính có ý này.

Tàng Kinh Các chí ít truyền lại tin tức, sẽ không thực sự thiệp cập vào trong sự kiện." Như vậy thì cả hai bên đều sẽ không có cố kỵ, hợp tác sẽ càng thêm thuận lợi. "Có điều chúng tôi để ý chính là người đặc thù như cậu có lẽ sẽ giúp ích lớn hơn cho nhân gian.

Nếu cậu bị gãy cánh trong Côn Luân Mộ, đối với người trong thiên hạ có lẽ đều là một loại tổn thất, cho nên Tàng Kinh Các sẽ tận lực giúp cậu." Diệp Phàm cười cười: "Đa tạ sự hậu ái của Các chủ đại nhân, vậy tại hạ xin cảm kích bất tận.

Chuyến đi Côn Luân là việc đáng làm thì phải làm (đương nhân bất nhượng).

Dám hỏi Các chủ, Tống Hà Ngọc năm đó rốt cuộc đã nhìn thấy cái gì trong trận bão tuyết hư ảo tại kinh thành?" Lâm Đình Hải nhìn hắn nói: "Tống Hà Ngọc nhập môn phong thủy học là bởi vì vào buổi tối năm mười lăm tuổi đó, hôm ấy rõ ràng là một ngày mùa hè, nhưng khi

cô ấy dậy đi vệ sinh ban đêm lại nhìn thấy bên ngoài điện tuyết rơi tầm tã.

Trong bão tuyết có một người đang mời gọi cô ấy đi vào." Sắc mặt Diệp Phàm hơi đổi.

Chương 1197

Đây chẳng phải là tao ngộ của cô bé được miêu tả trong "Cổ Kim Dị Văn" sao?

Hắn nghi ngờ cô bé kia cũng là nhìn thấy cái gì đó, bị triệu hồi đi vào nên mới chết trong màn tuyết ấy.

Mà ngọn núi màu đen Tống Hà Ngọc nhìn thấy trong ảo cảnh hắn cũng là do ảo giác dẫn đến.

Nhưng theo Diệp Phàm hiểu, không phải chỉ có vẫn thiết mới gây ra ảo giác sao?

Chẳng lẽ Tống Hà Ngọc năm mười lăm tuổi trên người đã đeo vẫn thiết?

Quả nhiên, giây tiếp theo, Lâm Đình Hải tiếp tục nói: "Mẫu thân của Tống Hà Ngọc, cũng chính là đương triều Hoàng hậu, thực ra thích nhất chính là vị tiểu công chúa thông tuệ này.

Cho nên trước lúc lâm chung bà dường như đã giao thứ gì đó cho Tống Hà Ngọc.

Có người nói, là một món trang sức thần bí." Diệp Phàm ngẩng đầu nhìn Lâm Đình Hải, khóe miệng khẽ giật một cái, cảm giác chuyện này hắn đúng là đáng đời không thể đứng ngoài cuộc.

Diệp Phàm thở dài, lật cổ áo sơ mi, lôi cái mặt dây chuyền vẫn thiết trên cổ ra, tháo xuống, cầm trên tay đưa cho Lâm Đình Hải xem.

Bên ngoài áo sơ mi của hắn còn khoác một chiếc áo khoác, vừa rồi áo khoác che khuất dây chuyền cho nên không bị Lâm Đình Hải chú ý tới, chỉ có thể nhìn thấy sợi dây màu đen kia.

Nhưng chuyện đã đến nước này, Diệp Phàm cảm giác thẳng thắn

ngược lại có lợi cho việc trao đổi, thế là hắn trực tiếp đưa đồ cho Lâm Đình Hải xem.

Diệp Phàm dừng một chút, nói thẳng: "Hôm qua tôi giải quyết một sự kiện tà túy, cái này là tôi lấy được từ chỗ một hộ gia đình, nghe nói là đồ vật từ ba trăm năm trước, có thể có liên quan đến Tống Hà Ngọc.

Năm đó công chúa có phải cũng từng có vật tương tự?" Lâm Đình Hải định chạm vào khối vẫn thiết, nhưng Diệp Phàm rụt tay về, lắc đầu, đeo vẫn thiết trở lại. "Thứ này kỳ quái lắm, Các chủ tốt nhất đừng tùy tiện chạm vào.

Ngài vừa nói trên người tôi xảy ra biến hóa, có thể là do thứ này dẫn đến, hai ngày nay tôi luôn nhìn thấy một số ảo giác." Lâm Đình Hải lập tức biến sắc: "Diệp tiên sinh, hẳn là nó rồi.

Năm đó mẫu thân Tống Hà Ngọc dường như chính là đã đưa cho cô ấy một vật, sau khi Vương hậu qua đời, công chúa bị vật này ảnh hưởng mới nhìn thấy thứ quỷ dị trong bão tuyết." Diệp Phàm: "Cô ấy nhìn thấy cái gì?" Lâm Đình Hải nói: "Cô ấy nhìn thấy Vương hậu vẫn còn sống." Diệp Phàm im lặng một chút, vừa định mở miệng bảo ông già này có phải đang chém gió để câu giờ hay không, nhưng ngay giây sau hắn đã kìm lại được.

Cảm giác nói như vậy thì thực sự là quá bất kính với một vị Các chủ.

Tuy nhiên, xét theo lý thuyết, chuyện này cũng không phải là hoàn toàn không có khả năng.

Lâm Đình Hải liếc nhìn hắn một cái, đại khái đoán được hắn không tin, bèn nói: "Tôi biết chuyện này nghe rất huyền hoặc, nhưng vào thời điểm đó, trong hành cung hoàng thất có đệ tử Tàng Kinh Các của tôi đang quan trắc.

Lúc ấy quả thực có người tận mắt nhìn thấy công chúa vào lúc nửa đêm canh ba, đầu tóc quần áo chưa chỉnh tề, nói cách khác là mặc nguyên đồ ngủ mà chạy ra ngoài." Diệp Phàm nhướng mày: "Tàng Kinh Các có người từng vào hoàng cung?

Còn giám sát cả người của hoàng thất sao?" Lâm Đình Hải mặt không đổi sắc, dường như chẳng hề bị câu hỏi của hắn ảnh hưởng: "Diệp tiên sinh, Tàng Kinh Các chúng tôi chưa từng làm chuyện gì bất lợi cho nhân gian.

Gốc rễ lập các của chúng tôi chính là để bảo tồn và truyền đạt những sự tình mà thế giới này không ai biết đến, chờ đợi người hữu duyên tìm tới." Diệp Phàm nhìn ông ta một lúc, bỗng nhiên mỉm cười.

Nụ cười này đã xóa tan đi cái khí thế có phần lẫm liệt trên người hắn.

Diệp Phàm chắp tay: "Đa tạ đắc tội, Lâm các chủ.

Vãn bối chỉ muốn hỏi cho rõ sự tình, hoàn toàn không có ý nghi ngờ động cơ của các vị." Lâm Đình Hải người này hiển nhiên tính khí cực kỳ tốt.

Diệp Phàm vừa rồi là đang thăm dò ông ta, thậm chí còn dùng một chút kỹ thuật sáo lời, nhưng Lâm Đình Hải chẳng mảy may dao động, xem ra không phải kẻ gian ác.

Diệp Phàm lúc này mới yên tâm hơn một chút.

Đồng thời, hắn cảm nhận sức nặng của khối vẫn thiết nhỏ trước ngực, thi thoảng lại liếc mắt nhìn ra ngoài cửa sổ, xác nhận xem có còn nhìn thấy loại ảo cảnh bão tuyết kia nữa hay không.

Nhưng tuyệt nhiên không thấy gì.

Diệp Phàm nhất thời không nắm bắt được tần suất và cơ chế phát sinh của loại ảo giác này, hoặc có thể thứ này thuần túy là ngẫu nhiên,

chẳng có quy luật biến số nào cả.

Hắn hỏi: "Các chủ đại nhân, mảnh vẫn thiết mà năm xưa Tống Hà Ngọc công chúa lấy được, đại khái trông như thế nào?" Thực ra hắn đã thấy nó trong mơ rồi, lần này hỏi chỉ để xác nhận lại, chứ cũng không trông mong Lâm Đình Hải thực sự có thể cho hắn đáp án.

Quả nhiên, Lâm Đình Hải lắc đầu: "Diệp tiên sinh, năng lực của người bên chúng tôi có hạn, huống hồ chuyện đã trôi qua quá lâu rồi.

Khi đó bọn họ chỉ biết cô ấy đi theo hình bóng người mẹ đang còn sống trong bão tuyết mà đi ra ngoài, cũng không biết về sau đã xảy ra chuyện gì.

Công chúa chắc là đã được thị vệ thân cận cứu về." Diệp Phàm gật đầu, cũng không nói gì thêm.

Dù sao nơi đó cũng là hoàng cung canh phòng nghiêm ngặt, Tống Hà Ngọc rất may mắn, thân là công chúa, lại có người cứu mạng.

Nhưng cô bé sinh sống trong núi Côn Luân ba trăm năm trước thì không có vận mệnh tốt như vậy, chỉ có thể cô độc chết giữa phong tuyết.

Nghĩ đến đây, Diệp Phàm lục trong ba lô lấy ra cuốn "Cổ Kim Dị Văn", đưa cho Lâm Đình Hải. "Lâm các chủ, cuốn sách này là tôi cơ duyên xảo hợp có được từ một người bạn.

Vừa rồi tôi đi qua kệ sách của Tàng Thư Quán, cảm thấy rất nhiều tàng thư trong đó có bìa tương tự cuốn này, ngài xem thử xem có phải nó xuất xứ từ chỗ ngài không?" Lâm Đình Hải dường như có chút hứng thú hơn hắn.

Ông cẩn thận đón lấy cuốn điển tịch trông như chạm vào là nát vụn kia, lật vài trang, rồi rất nhanh giao trả lại cho Diệp Phàm. "Diệp tiên sinh, cậu không nhận nhầm đâu.

Đây xác thực là đồ của Tàng Kinh Các chúng tôi.

Khoảng sáu năm trước, đệ tử Tàng Kinh Các khi ra ngoài làm nhiệm vụ đã làm thất lạc cuốn sách này, chắc là bạn của cậu đã nhặt được." Diệp Phàm gật đầu.

Sách trong Tàng Kinh Các hẳn từng liếc qua một hai lần, bên trong cũng có những cuốn cổ thư niên đại lâu đời, hẳn là đã dùng thủ pháp chuyên môn để bảo quản, hoặc nói đúng hơn là nơi này có một loại pháp trận đặc thù, giúp sách vở nằm trong phạm vi pháp trận sẽ không bị hư hại.

Nhưng một khi ra khỏi phạm vi Tàng Kinh Các, pháp thuật sẽ mất hiệu lực.

Cho nên dù Lý Hoa đã từng cố gắng cẩn thận cất giữ cuốn sách này, nhưng nó vẫn bị hư hại đến mức độ như hiện tại.

Lâm Đình Hải tiếp tục nói: "Thực không dám giấu giếm, Diệp tiên sinh, chúng tôi tồn tại đến thời đại khai minh này, tuy không hỏi thế sự nhưng cũng không đến mức ngoan cố không đổi.

Chúng tôi không hề bài xích phong thủy như lời đồn.

Sự thực là chúng tôi biết, phong thủy, bao gồm cả Kỳ Môn Độn Giáp, đều là những học vấn lớn." Diệp Phàm cười cười: "Ngài quá khen.

Phong thủy đúng là một môn học vấn lớn, nhưng người hiểu rõ môn học vấn này thường sẽ dính phải những vận mệnh rất gian nan, không thích hợp với những người quang phong tễ nguyệt như ngài...

Chúng ta quay lại chuyện Côn Luân Sơn đi.

Những ghi chép trong sách này tôi cơ bản đã xem hết, có chỗ nào đặc thù không?" Hắn nhận lại cuốn sách cất vào ba lô, thấy trong mắt Lâm Đình Hải có ý tán thưởng, có khả năng là vì cách nói chuyện của

hắn, nhưng chuyện đó không quan trọng.

Lâm Đình Hải đáp: "Những ghi chép trong sách là do người xưa để lại, chúng tôi chỉ phụ trách bảo tồn, không phụ trách nghiệm minh thật giả.

Nhưng nhìn cách thức ghi chép thì có lẽ là thật, bao gồm cả những truyền thuyết trong núi Côn Luân.

Và thứ thú vị nhất, chính là dải 'hắc sơn' (núi đen) này." Ánh mắt của ông ta phân minh có ý rằng: Trên đời không có ngọn núi nào màu đen cả, ngọn núi đó có khả năng căn bản không phải là núi.

Diệp Phàm tỏ vẻ hứng thú.

Hắn hiểu sách đúng là thật, bởi vì những sự kiện trên đó đang từng cái một ứng nghiệm.

Nhưng những chuyện này không thể nói rõ ra được, hắn cũng không thể gửi gắm hy vọng giải quyết vấn đề cho người khác, cho nên rất nhiều câu đố hắn sẽ tự mình đi tìm lời giải.

Diệp Phàm nói: "Được, tôi hiểu rồi.

Vậy chúng ta tiếp tục nói về Tống Hà Ngọc.

Chương 1198

Tại sao sau mười lăm tuổi cô ấy lại trở nên kỳ quái như vậy?

Chỉ vì nhìn thấy mẹ mình thôi sao?" Lâm Đình Hải đột nhiên cười nhẹ, có chút bất lực nói: "Diệp tiên sinh, cậu là người đặc biệt lý trí.

Nhưng với một cô bé vừa mới mất mẹ, cậu không biết cô ấy sẽ đau buồn đến mức nào đâu.

Mà đúng lúc này, trong một trận bão tuyết không tồn tại, cô ấy lại nhìn thấy người mẹ bằng xương bằng thịt đang vẫy tay với mình." "Nếu đổi lại là cậu, cậu có nắm chắc nhất định sẽ từ chối không?

Nếu đổi lại là cậu, sau khi tỉnh lại, cậu cũng sẽ không nguyện ý tin rằng chuyện này là giả." Diệp Phàm xoa cằm tư lự: "Ý ông là cái ảo cảnh này, thậm chí căn nguyên là khối vẫn thiết kia, chính là thứ dẫn đến chấp niệm của Tống Hà Ngọc với mẹ và sự si mê của cô ấy với phong thủy?

Cô ấy nghiên cứu phong thủy, thực sự là để phục sinh mẹ mình?" Lâm Đình Hải mặt không biểu tình gật đầu: "Hiện tại xem ra đáp án xác thực là như vậy.

Thực ra chuyện cô ấy dẫn đội thâm nhập Côn Luân Sơn sau này vô cùng kỳ quái, nhưng người biết được cũng không nhiều." Diệp Phàm gật đầu: "Tôi cũng là lấy dã sử kèm chính sử đông ghép tây vá mà suy ra.

Vị công chúa này chấp niệm cực sâu.

Cô ấy tiến vào Côn Luân Sơn, có phải vì trong Côn Luân Sơn có một cái địa cung, bên trong chứa thứ gì đó có thể phục sinh mẹ cô ấy không?" Đến đây, Lâm Đình Hải tiếc nuối lắc đầu: "Diệp tiên sinh,

Tàng Kinh Các cũng không phải vạn năng.

Chuyện này dù thế nào cũng đã qua ba trăm năm, trong Côn Luân Sơn cụ thể có cái gì, không ai biết được." Diệp Phàm thở dài, cảm giác sự việc từ từ lại quay về điểm xuất phát.

Hắn dù có thu thập thêm một ít chi tiết vụn vặt mà người khác không biết thì cuối cùng cũng không đến được đích.

Điều này dường như là vận mệnh đang bảo với hắn rằng: Các đường khác đều tắc, chỉ có duy nhất con đường đi Côn Luân Sơn là có thể đi.

Còn một thông tin quan trọng nữa: Núi màu đen không phải là núi.

Chẳng lẽ trong giấc mơ của hắn, đội ngũ Tống Hà Ngọc đang đào vong, thực ra chính là đang bị những ngọn núi đen này truy đuổi?

Diệp Phàm lắc lắc đầu: "Không sao, Côn Luân mộ vốn là một đại mê đoàn, sau này tôi sẽ tự mình đi.

Đúng rồi Lâm các chủ, tôi còn một vấn đề muốn hỏi ngài." "Mời nói." Diệp Phàm nhìn vào mắt ông ta: "Ngài có biết trên đời này có một thứ gọi là 'Phượng Hoàng Đồ Đằng' không?" Lâm Đình Hải ngẩn người.

Diệp Phàm cho ông ta thời gian suy nghĩ, không vội đòi đáp án, bởi vì ngay cả chính hắn cũng không biết Phượng Hoàng Đồ Đằng là cái quái gì.

Là pháp khí, là bảo vật, hay là một tấm bản đồ?

Lâm Đình Hải suy nghĩ một hồi rồi trả lời: "Diệp tiên sinh, ở một thời đại nào đó, vùng biên cảnh Đại Việt và những nơi lân cận sẽ sản sinh một số tín ngưỡng đặc thù.

Đồ đằng có lẽ không chỉ một vật cụ thể, mà là một loại tín

ngưỡng, hoặc một phạm vi khổng lồ, thậm chí là một truyền thuyết." Diệp Phàm vừa nghe đã thấy hơi mệt tim: "Các chủ, ngài nói thế thì hơi huyền hoặc quá.

Tôi vốn đã giống như con ruồi không đầu bay loạn xạ rồi, ngài vừa mở miệng đã đưa ra cái phạm vi lớn như thế, bảo tôi lên đâu mà tìm?" Tuy ngoài miệng hắn có vẻ không tình nguyện, nhưng thực tế đã nghe lọt tai, trong lòng còn thực sự coi trọng ý kiến này.

Diệp Phàm cảm giác rất có khả năng những từ ngữ hàm hồ không rõ ràng này lại ám chỉ một phạm vi rất lớn.

Lâm Đình Hải cười nói: "Cũng có thể nó tượng trưng cho việc trong Côn Luân Sơn có một loại sức mạnh thần bí nào đó?

Loại sức mạnh này có thể thực hiện nguyện vọng của con người chăng?

Tỷ như để phục sinh một người, nó có thể làm được." "Siêu năng võ giả cũng chẳng có bản lĩnh đó." Diệp Phàm khựng lại một chút, "Nhưng cũng có lý." Lâm Đình Hải trông có vẻ còn muốn nói thêm gì đó, nhưng giây tiếp theo, bên ngoài truyền đến tiếng gõ cửa.

Lâm Đình Hải hô một tiếng "Vào", liền có một người trẻ tuổi đẩy cửa bước vào.

Người này trên thân cũng có một loại khí chất thư quyển rất nặng, là kiểu người thường thấy ở những nơi như thế này.

Nhưng vì Diệp Phàm vừa mới ăn quả đắng từ Tùng Hạc, nên nhịn không được liếc nhìn cậu ta thêm vài lần.

Người trẻ tuổi hồn nhiên không để ý, trực tiếp nói: "Các chủ, bên ngoài truyền đến một số tin tức lệ hành, còn có chuyện ngài dặn phải lưu ý, ngài có muốn qua xem không?" Lâm Đình Hải gật đầu rồi đứng dậy.

Diệp Phàm thấy thế cũng đứng lên, một đoàn người lục tục đi ra khỏi văn phòng.

Xem ra chuyện này đối với Lâm Đình Hải khá cấp bách, ít nhất là quan trọng hơn việc đàm đạo với Diệp Phàm.

Diệp Phàm cảm thấy hơi hụt hẫng nhưng cũng tỏ vẻ thông cảm, dù sao hắn cũng là người ngoài, người ta còn phải làm việc.

Lâm Đình Hải không giải thích gì nhiều, ông ta có thể cảm thấy thời gian của Diệp Phàm cũng rất sung túc, bèn dẫn Diệp Phàm đến trước một dãy kệ sách trông rất giống trong thư viện, chỉ cho hắn xem. "Diệp tiên sinh, tôi đại khái biết phương hướng câu hỏi của cậu rồi.

Dãy sách ở đây, lớn lớn nhỏ nhỏ, đều ghi chép lại những chuyện của ba trăm năm trước, có liên quan đến các loại đại sự tiểu sự thời đó, cậu có thể tùy ý tra cứu." Lâm Đình Hải nói xong liền tự mình rời đi tạm thời xử lý việc riêng, chắc phải xử lý xong mới có thời gian tiếp tục tiếp kiến Diệp Phàm.

Nhưng chuyện Côn Luân Sơn thực tế đã nói được bảy tám phần rồi.

Diệp Phàm biết có nói thêm cũng sẽ chẳng có đáp án gì.

Chuyện Phượng Hoàng Đồ Đằng, có khả năng trên thế giới này chẳng ai biết.

Diệp Phàm nhìn lướt qua kệ sách, trên đó quả thực sách vở hạo như yên hải, số lượng không đếm xuể, thông tin cũng cực nhiều, còn nhiều hơn cả trong cuốn "Cổ Kim Dị Văn".

Đây chính là cái lợi của Tàng Kinh Các, bất kể hắn muốn biết cái gì, nơi này đều có phạm vi cực kỳ chính xác và nơi chốn để tìm đáp án.

Diệp Phàm gật đầu về phía Lâm Đình Hải, ý bảo hắn sẽ tạm thời ở đây đọc sách một lát.

Lâm Đình Hải yên tâm rời đi.

Diệp Phàm thì trực tiếp ngồi bệt xuống đất, cầm lấy một cuốn sách bên cạnh.

Đây là một cuốn điển tịch được bảo tồn cực kỳ hoàn hảo.

Diệp Phàm vừa rồi nhìn bằng mắt thường còn chưa dám chắc, giờ đưa tay chạm vào liền cảm nhận được khí tức pháp thuật bên trên.

Sức mạnh pháp thuật này rất nồng hậu, ước chừng không sai biệt lắm so với suy đoán của hắn.

Tàng Kinh Các vì để bảo tồn điển tịch lâu dài đã thiết lập một loại pháp trận đặc thù, do đó cho dù là chế phẩm bằng giấy ở bên trong lâu ngày cũng sẽ không bị mục nát.

Diệp Phàm yên tâm mở cuốn sách ra.

Hắn chỉ tùy tiện vớ lấy một cuốn, nhưng Lâm Đình Hải quả nhiên không lừa hắn, tất cả những ghi chép trên này đều liên quan đến chuyện xưa của ba trăm năm trước.

Cuốn hắn đang mở ghi chép về kinh thành ba trăm năm trước.

Khi đó vẫn là chế độ cổ xưa, hoàn toàn khác biệt với hiện tại.

Những ghi chép bên trong rất thú vị, dùng để đọc lúc ăn cơm thì rất tuyệt.

Diệp Phàm lúc đầu cũng coi như đọc tiểu thuyết, nhưng đọc được vài trang, hắn liền ý thức được trọng điểm.

Từ một trang nào đó trở đi, cuốn sách này nói đến vương công quý tộc ở kinh thành ba trăm năm trước.

Chuyện này không có gì lạ, nhưng từ một ngày nào đó của hơn ba trăm năm trước, người hoàng thất của vương triều kia bắt đầu điêu linh chỉ trong một đêm.

Cả một thời đại, trẻ con chết yểu cực nhiều, hoàng đế đoản mệnh cũng không thiếu.

Diệp Phàm có chút ngẩn người, bởi vì theo ấn tượng của hắn, hình như thời đại của Tống Hà Ngọc kéo dài rất lâu, nhưng trong ghi chép lại hoàn toàn không phải như vậy.

Có thể là hắn nhớ lầm, nhưng trong ghi chép, vì liên tục xuất hiện hoàng thất quý tộc đoản mệnh chết sớm, nên lúc đó có một vị hoàng đế đã chuyên môn mời đến một số thầy phong thủy để làm phép cầu phúc cho hoàng thất.

Diệp Phàm biết, vị hoàng đế kia e rằng chính là cha của Tống Hà Ngọc.

Tuy nhiên, sau khi làm phép cầu phúc xong, sự việc vẫn chưa kết thúc.

Chương 1199

Diệp Phàm chú ý tới mốc thời gian trước và sau khi Tống Hà Ngọc đi Côn Luân Sơn, thực ra cũng chính là lúc chuyện này xảy ra.

Cô ấy là vì khí vận hoàng gia nên mới đi Côn Luân Sơn sao?

Vì vậy cha cô ấy mới giao cho cô ấy nhiều tinh nhuệ và những công tượng lợi hại nhất như thế.

Diệp Phàm cảm thấy có khả năng, nhưng lời giải thích này dường như không đủ hoàn chỉnh.

Hắn lật tiếp về sau, cuốn sách này căn bản không hề nhắc tới cái tên Tống Hà Ngọc, cũng không có thông tin nào quan trọng hơn.

Hắn tùy tiện lật xem những sự kiện đó, xem ra Lâm Đình Hải không hề qua loa với hắn.

Diệp Phàm đứng dậy, ánh mắt lướt qua từng chồng sách, sau đó hắn rút ra một cuốn truyền thuyết dân gian.

Vùng Côn Luân Sơn, vùng Tương Tây, vùng biên giới Mông Cổ... luôn là những nơi có số lượng truyền thuyết dân gian nhiều nhất, hơn nữa độ đáng tin cực cao.

Diệp Phàm nhìn theo mục lục, quả nhiên có ghi chép về Côn Luân Sơn.

Lâm Đình Hải có một điểm nói không sai, đó là bách tính nhất định cần một loại tín ngưỡng.

Bất kể là động vật hay hoa cỏ, chỉ cần chống đỡ được quốc độ, bất kể tín ngưỡng gì, thực ra cái gì cũng được.

Diệp Phàm đọc hết cuốn này đến cuốn khác trong đống sách vở

kia.

Những cuốn sách này ghi chép các môn loại vô cùng phức tạp, nếu không phải người đủ kiên nhẫn, việc tìm kiếm một loại ghi chép cụ thể có thể sẽ khiến họ cảm thấy rất phiền.

Diệp Phàm trực tiếp lược bỏ các loại phong thủy học và thần bí học, trực tiếp lấy ra một bản ghi chép truyền thuyết dân gian.

Cuốn sách này dường như không liên quan đến nội dung phong thủy học, cho nên khi Diệp Phàm lật đến phần Côn Luân Sơn, hình minh họa trên đó vẫn là quần sơn bình thường bị tuyết trắng bao phủ.

Thế này mới phù hợp với ấn tượng của hắn về Côn Luân Sơn: những dãy núi hùng vĩ liên miên, núi tuyết trắng xóa.

Loại "hắc sơn" kia có lẽ tượng trưng cho sự ô nhiễm, nếu là tả thực, có lẽ hắn sẽ phải trải qua một lần những việc Tống Hà Ngọc đã làm.

Hắn trực tiếp đọc tiếp.

Cuốn sách này rất dày, ghi chép bên trên cũng vô cùng lâu đời, các loại chi tiết tầng tầng lớp lớp, nhiều vô kể.

Hắn nhìn thấy mảng về tín ngưỡng, kiểu như tôn giáo nguyên thủy.

Có một số bộ lạc cổ xưa ở sơn lâm hoặc thảo nguyên sẽ nảy sinh tín ngưỡng với một loài động vật nào đó, đây là hình thức đồ đằng sớm nhất.

Mà Phượng Hoàng Đồ Đằng dường như lại cực kỳ đặc thù, bởi vì trong hiện thực kỳ thực không tồn tại loài chim Phượng Hoàng.

Những dân chúng cổ xưa kia có thể không phải vì từng thấy Phượng Hoàng mới coi loài chim này là đồ đằng tín ngưỡng.

Diệp Phàm lại nhớ tới lời Lâm Đình Hải nói, đây có thể là một phạm vi cực lớn.

Bàng đại đến mức có khả năng thuộc về một hệ thống tôn giáo lớn nào đó.

Diệp Phàm đọc lâu cảm giác cổ hơi đau nhức.

Thế nhưng ngay khi hắn ngẩng đầu lên, bỗng nhiên cảm giác trước mặt mình đang đứng một cái bóng đen quỷ dị, dáng dài ngoẳng, đen kịt.

Hắn rất ít khi nhìn nhầm, ngay lập tức định sờ tay xuống eo rút dao.

Nhưng hắn vừa chớp mắt một cái, bóng người kia lại biến mất tăm, giống như chỉ là ảo giác của hắn vậy.

Tay sờ dao của Diệp Phàm khựng lại trong giây lát.

Hắn ngây người đứng đó một lúc, ý thức được thứ này cùng loại với cái ảo giác bão tuyết kia.

Cho nên nói, điều kiện xuất hiện ảo giác này là gì?

Là lúc giống như vừa rồi, khi nội dung hắn suy nghĩ vô cùng phức tạp, não bộ hoạt động cực nhanh, tư duy hơi không rõ ràng sao?

Những lúc như thế này, ảo giác cho rằng ý chí của hắn tương đối bạc nhược, nên nhân cơ hội xâm nhập vào đại não hắn.

Diệp Phàm cười cười, buông tay khỏi hông, tiếp tục xem cuốn truyền thuyết dân gian.

Hắn thuận tay sờ lên mảnh vẫn thiết trên cổ, hoàn toàn không cảm nhận được bất kỳ khí tức pháp thuật đặc thù nào từ nó, ai mà biết nó chế tạo ảo giác bằng cách nào.

Cho nên hắn cũng không thể phá giải dễ dàng như các loại pháp

trận thông thường được.

Hắn thở dài, nhưng tịnh không có cảm giác sợ hãi nào.

Đừng nói là giả, cho dù thứ này biến ra một con tà túy thật sự, hắn cũng chưa chắc đã sợ.

Diệp Phàm hờ hững liếc nhìn vị trí bóng đen vừa xuất hiện, dường như hoàn toàn buông lỏng cảnh giác, cúi đầu tiếp tục đọc sách.

Trong cuốn ghi chép dân gian này nói, tín ngưỡng là một thứ vô cùng huyền hoặc.

Có lẽ trong Côn Luân Sơn thực sự có một loại sức mạnh tín ngưỡng phạm vi cực lớn tên là Phượng Hoàng Đồ Đằng.

Khởi động loại sức mạnh này cần điều kiện đặc thù nào đó, nhưng một khi biến nó thành của mình thì có thể thực hiện nguyện vọng.

Diệp Phàm thầm nghĩ: Đèn thần Aladdin sao?

Còn một chỗ nói không thông: Lúc đó ảo ảnh hắn nhìn thấy trong Âm Dương Mộ là Cổ Hà đòi Chu Dập "Phượng Hoàng Đồ Đằng".

Nếu đây không phải là một vật cụ thể, Chu Dập làm sao đưa cho ông ta?

Hơn nữa nếu Phượng Hoàng Đồ Đằng vốn dĩ ở trong Côn Luân Sơn, Cổ Hà lại là người trong dãy núi Côn Luân, vậy ông ta hà tất phải chạy tới kinh thành để tìm?

Diệp Phàm lắc đầu, cảm giác tư duy của mình lại bắt đầu sai lệch.

Ngay giây tiếp theo, hắn theo bản năng ngẩng đầu, lại nhìn thấy cách trước mặt mình chừng một chưởng đang có một bóng đen kỳ quái đứng đó.

Chính là cái bóng hắn vừa nhìn thấy.

Đây là một bóng người cực độ dị hợm, vặn vẹo, dường như giống hệt một con quỷ ảnh, lạnh lùng đứng trước mặt hắn, không nhìn rõ diện mạo.

Nó có thể cho rằng Diệp Phàm đã thả lỏng cảnh giác.

Nhưng ngay giây sau, Diệp Phàm bỗng nhiên rút dao từ bên hông với tốc độ người thường không thể làm được, hung hăng đâm về phía bóng đen kia!

Hắn không đâm trúng gì cả.

Nhìn kỹ lại, trước mặt đã chẳng còn gì nữa, giống như hắn chỉ vừa vung dao vào không khí.

Cũng may ở đây không có người khác nhìn thấy.

Diệp Phàm mặt không đổi sắc, thu lại chủy thủ.

Chuyện này khẳng định là tác dụng của vẫn thiết.

Nhưng nếu thực sự có tác dụng phụ như vậy, tại sao Triệu gia lão thái thái không nói trước cho hắn?

Chương 1200

Chẳng lẽ bọn họ đều không nhìn thấy, chỉ có những người đặc định, ví dụ như hắn, ví dụ như Tống Hà Ngọc, mới có thể thông qua việc xúc tu vẫn thiết mà nhìn thấy ảo giác?

Tại một số vùng dân tộc thiểu số, vẫn thiết rơi từ trên trời xuống đôi khi được coi là thần vật trời ban.

Diệp Phàm ngẫm nghĩ, vậy cô bé năm đó lại có điểm gì đặc thù?

Những thứ này khẳng định là ảo tượng không còn nghi ngờ gì, nhưng Tống Hà Ngọc nhìn thấy mẹ mình trong ảo giác, dựa vào đâu mà ảo giác của hắn không phải bão tuyết thì là tà túy?

Diệp Phàm bĩu môi.

Không biết mục đích của mấy thứ này là gì, hắn dứt khoát ngồi xuống tiếp tục tìm sách đọc, định bụng lật tung cả cái kệ sách này lên, sớm muộn gì cũng tìm thấy thông tin hữu hiệu.

Thế nhưng ngồi được một lúc, sau khi tư duy bình tĩnh lại, đột nhiên hắn lại bắt đầu mơ màng buồn ngủ.

Mà cứ hễ ngủ là tất sẽ nằm mơ.

Hắn hỗn độn một lúc, vừa mở mắt trong mơ đã lại thấy Côn Luân thâm sơn.

Diệp Phàm thầm nhủ quả nhiên không dứt được, nhưng hắn cảm giác tinh thần mình không mệt, sự mệt mỏi của thân thể không biết có phải cố ý muốn cho hắn nhìn thấy những thứ này hay không.

Diệp Phàm ngẩng đầu quét một vòng, không biết lần này hắn đang ở góc nhìn của ai.

Điều ly kỳ nhất là, trước đây bất kể hắn nhìn từ góc nhìn của ai cũng đều thấy mặt Tống Hà Ngọc, nhưng lần này hắn tìm mười phút cũng không thấy Tống Hà Ngọc ở đâu.

Trong lòng Diệp Phàm cảm giác có chút không ổn.

Chẳng lẽ cô ấy xảy ra chuyện?

Nhưng không đúng, sử sách ghi chép Tống Hà Ngọc còn sống trở về.

Sau đó, góc nhìn mà hắn đang trú ngụ bắt đầu di chuyển nhanh chóng.

Ngay sau đó bọn họ từ trong dãy núi đen tiến vào một cái cửa hang rất sâu.

Cảnh tượng nơi này cũng vô cùng mơ hồ, rất khó nhìn rõ, nhưng Diệp Phàm nhận ra xung quanh có một số gạch thanh thạch.

Đây là một cái đạo động.

Diệp Phàm cảnh giác nhìn quanh, ý thức được đội ngũ của Tống Hà Ngọc có thể đã tìm được nơi Côn Luân mộ tọa lạc.

Nhưng người Tống Hà Ngọc đâu?

Hắn cảm giác được góc nhìn này của mình đang thi thoảng quay đầu lại nhìn, dường như đang xác nhận xem đội viên sau lưng có theo kịp hay không.

Diệp Phàm chợt phản ứng lại.

Lần này, hắn cư nhiên lại dùng chính góc nhìn của Tống Hà Ngọc!

Cô ấy là người dẫn đầu, đi ở vị trí đầu tiên, dẫn theo đám người phía sau đi tới.

Đội ngũ này đến thời điểm hiện tại hiển nhiên đã không còn đủ

bốn mươi người.

Trước khi bọn họ vào đây đã chịu tổn thất rồi.

Diệp Phàm trầm mặc một chút.

Nhóm khảo sát này nói là khảo sát nhưng bản chất chính là "đảo đấu" (trộm mộ).

Đã là trộm mộ thì chi bằng phái hẳn một đội Mạc Kim Hiệu Úy đi còn thích hợp hơn.

Nhưng Diệp Phàm nhìn ra được, dọc đường đi này, bất luận là hành quân hay xuống mộ đều có rất nhiều người ngoại đạo, giống như đám công tượng hoàng gia kiểu Triệu Phật Minh, còn có một số thị vệ.

Bọn họ hoàn toàn không hiểu nghề thổ phu tử, đối với việc xuống mộ không có bất kỳ kiêng kỵ nào.

Tiến vào một ngôi mộ hoàn toàn chưa biết rõ, rất nhiều lúc sẽ xảy ra vấn đề.

Nhưng không biết vì sao, Tống Hà Ngọc bản thân là người trong nghề, thế mà lại không huấn luyện những người này một chút mà lại yên tâm dẫn họ đi qua.

Chẳng lẽ ngay từ đầu cô ấy còn ôm mục đích khác, hoặc không hoàn toàn cho rằng trong Côn Luân Sơn có một cái địa cung sao?

Hoặc giả nói Côn Luân mộ, thậm chí là cả vùng thâm sơn Côn Luân này có chứa những thứ to lớn và phức tạp hơn, đơn thương độc mã một đám thổ phu tử không giải quyết được, cần những người chuyên môn này đến làm nghiên cứu.

Những người này hiểu về kiến trúc dân gian và các loại việc của thợ thủ công, phạm vi hiểu biết rộng hơn thổ phu tử, cho nên Tống Hà

Ngọc mới cần bọn họ.

Diệp Phàm tạm thời nuốt xuống những nghi hoặc trong đầu, tiếp tục nương theo góc nhìn của Tống Hà Ngọc mà quan sát.

Đám người này sớm đã chẳng còn đủ bốn mươi, đây chính là khuyết điểm của trộm mộ không chuyên.

Trên đường đi, những người chưa từng đối mặt với tình huống này, rất nhiều lúc không phản ứng kịp sẽ bỏ mạng tại đây.

Cho nên nhóm người này càng lúc càng ít, cuối cùng mười mấy người sống sót đều là cao thủ đỉnh tiêm.

Tống Hà Ngọc dường như không có do dự gì, trực tiếp dẫn đám người này đi sâu vào trong.

Đội viên đi theo phía sau cũng hoàn toàn không chất vấn cô, xem ra Tống Hà Ngọc có uy tín tương đối cao.

Giấc mơ lần này dài lạ thường.

Bọn họ đi càng lúc càng sâu.

Đây là một đường hầm mộ đạo rất dài, không biết là đạo động do người trước để lại hay do chính bọn họ vừa đào.

Dọc đường đi này hầu như không ai nói chuyện.

Diệp Phàm không nhìn thấy ai động miệng, khoảng cách thẳng tắp dường như không cần giao lưu.

Tống Hà Ngọc mỗi lần quay đầu chỉ là kiểm tra tình trạng quân số xem có đủ hay không, chưa từng giao đại chuyện gì.

Chuyện này trông có vẻ bình thường nhưng lại không hoàn toàn bình thường.

Bởi vì lần đầu tiên xuống một ngôi mộ, không ai biết trong mộ

đạo sẽ xảy ra chuyện gì, nhỡ đâu bên trong có một con Tống tử canh giữ thì sao?

Không giao lưu làm sao đánh lại?

Hay là bọn họ biết nơi này an toàn nên căn bản không cần giao lưu?

Hoặc là có mối nguy hiểm nào đó đang tiềm phục xung quanh, cấm bọn họ nói chuyện?

Diệp Phàm nghĩ ra vài loại khả năng.

Sau khi hắn suy tư xong thì đoàn người đã men theo mộ đạo đi đến tận cùng.

Trong quá trình đó không gặp bất kỳ trở ngại nào.

Sau đó sừng sững trước mặt bọn họ là một cánh cửa mộ màu trắng khổng lồ.

Trong mơ cái gì cũng nhìn không rõ, trên cửa mộ này dường như có đủ loại bích họa, chất liệu không biết có phải đá cẩm thạch hay không nhưng trông cực kỳ kỳ quái.

Có điều Diệp Phàm không biết kỳ quái ở chỗ nào.

Chương 1201

Giây tiếp theo, góc nhìn của hắn mãnh liệt lùi lại một bước lớn.

Diệp Phàm ngẩn ra, có chút kinh ngạc.

Hắn không nhìn thấy gì cả.

Tống Hà Ngọc bị thứ gì đó dọa sợ?

Xung quanh cô ấy xuất hiện cái gì?

Tuy nhiên, chưa đợi hắn kịp nghiền ngẫm ra đáp án thì hắn đã tỉnh lại.

Lần này hắn không phải tự nhiên tỉnh, mà là bị người ta lay tỉnh.

Lúc Diệp Phàm tỉnh lại thì phát hiện mình đang ngồi khoanh chân dưới đất, trong lòng đặt một cuốn sách, đầu cúi xuống ngủ gật.

Hắn vừa rồi thực sự mệt mỏi buồn ngủ đến mức độ này sao?

Trông rất giống mấy học sinh hư, lên lớp không chịu nghe giảng, cứ đụng vào sách là muốn ngủ.

Diệp Phàm ngẩng đầu lên, thấy người lay mình tỉnh là Lâm Đình Hải.

Lâm các chủ là người ung dung ưu nhã, rất ít khi có vẻ gấp gáp, cho dù thực sự gấp gáp cũng có thể tự mình giải quyết.

Diệp Phàm biết ông ta khả năng có chuyện muốn nói, bèn đứng dậy. "Lâm các chủ có thông tin gì đặc biệt sao?

Tôi vừa rồi tra cứu các loại tư liệu ba trăm năm trước trên kệ sách này, xem mãi xem mãi lại ngủ quên mất." Lâm Đình Hải nhìn hắn, cũng không để ý chuyện đó: "Diệp tiên sinh, gần đây ở thị trấn Ô Hà nơi đặt Tàng Kinh Các đã xảy ra một chuyện, đệ tử của tôi vừa mới

điều tra được, cậu có muốn nghe thử không?" Diệp Phàm không nói một lời nhìn chằm chằm ông ta.

Lâm Đình Hải là người nói chuyện rất thân thiện và cũng rất thú vị, vô cùng dễ dàng đạt được sự tín nhiệm của người khác, nhưng sự chú ý của Diệp Phàm hiện tại hoàn toàn không đặt trên người ông ta.

Hắn vẫn còn hơi chìm đắm trong giấc mơ vừa rồi.

Vạn sơn chi tổ Côn Luân Sơn, quá thần bí cũng quá to lớn, bí mật trong đó cổ vãng kim lai nhiều không đếm xuể.

Hắn vừa rồi đột nhiên nghĩ tới, nếu là cầu trường sinh, Côn Luân Sơn có câu chuyện về Tây Vương Mẫu quốc trường sinh bất lão, liệu Tống Hà Ngọc có phải đi tìm mộ thất của Tây Vương Mẫu quốc không?

Bọn họ đi địa cung, là đi Thiên Sơn Dao Trì của Tây Vương Mẫu quốc sao?

Nhưng bất kỳ ghi chép nào về Tây Vương Mẫu quốc, bất luận là Chu Mục Vương hay truyền thuyết trường sinh, đều không có ghi chép về dãy núi màu đen như vậy.

Mục đích của bọn họ dường như vô cùng thuần túy: truy theo ảo cảnh của mảnh vẫn thiết không rõ lai lịch, đi thẳng vào thâm sơn, tìm một phương pháp để người thân đã chết sống lại.

Chuyện này với trường sinh bất lão lại có sự khác biệt, thậm chí còn thiên mã hành không hơn một chút.

Xem ra giấc mộng đêm khuya năm mười lăm tuổi kia thực sự đã tạo thành ảnh hưởng to lớn đối với cuộc đời công chúa Tống Hà Ngọc.

Lâm Đình Hải nhìn vào mắt chàng thanh niên này.

Hắn tuy đang nhìn mình nhưng tiêu cự đồng tử hiển nhiên không đặt trên người mình, rõ ràng là đang nghĩ ngợi gì đó đến thất thần nhập mê, ông có chút bất lực.

Ông buồn cười nghĩ, người trẻ tuổi này xem ra thực sự vô cùng quan tâm đến chuyện ba trăm năm trước.

Tìm thông tin trong nhiều sách như vậy mà cũng đọc được hết, còn đang nói chuyện với ông thì đột nhiên nhập mê.

Lâm Đình Hải đưa tay hươ hươ trước mặt hắn: "Diệp tiên sinh, Diệp tiên sinh?

Hoàn hồn." Diệp Phàm chớp mắt, lúc này mới triệt để chuyển sự chú ý về lại trên người Lâm Đình Hải, hắn có chút ngại ngùng cười cười. "Lâm các chủ, có chuyện gì ngài cứ nói.

Tôi vừa rồi đột nhiên nghĩ tới một điểm quan trọng, không cẩn thận thất thần.

Sao vậy, thị trấn Ô Hà gần đây xảy ra chuyện gì?" Lâm Đình Hải vẫy tay, ra hiệu Diệp Phàm đi theo mình.

Diệp Phàm đứng dậy, đặt sách về chỗ cũ, đi theo Lâm Đình Hải trở lại văn phòng vừa nãy.

Lâm Đình Hải quay đầu nói: "Bảy ngày trước, có một chi đội ngũ trộm mộ tự xưng là đội khảo cổ đã đến thị trấn Ô Hà.

Trước khi cậu tới bọn họ đã vừa khéo khởi hành rời đi rồi." Diệp Phàm nhướng mày.

Xem ra Lâm các chủ thực sự coi hắn là đồng nghiệp trộm mộ rồi.

Nhưng hắn tuy là thầy phong thủy, song cũng không phải tất cả các hoạt động trộm mộ đều dính dáng đến hắn.

Bảy ngày trước hắn đang ở đâu?

Hắn hẳn là còn đang ở trong kinh thành bận rộn làm sao để lật đổ Lý Hiển bước cuối cùng.

Chi đội trộm mộ này, nói không chừng chỉ là đi ngang qua, vừa vặn đi qua thị trấn Ô Hà mà thôi.

Diệp Phàm gật đầu: "Cho nên?

Bọn họ có điểm gì đặc thù?" Tuy nhiên nghĩ đi nghĩ lại, Diệp Phàm cũng lờ mờ nhận ra, ở thời đại này, pháp luật cấm đoán rất nghiêm ngặt, trộm mộ không còn lộng hành như trước, cũng chẳng phải nhan nhản khắp nơi.

Cho nên sự xuất hiện của nhóm trộm mộ này có lẽ không phải ngẫu nhiên.

Rất có khả năng một loạt sự việc này đều có liên hệ với nhau, đã âm thầm diễn ra từ trước khi hắn xuống Âm Dương Mộ, thậm chí trước cả khi hắn đến Kinh thành.

Lâm Đình Hải nói: "Cậu hiện tại có lẽ không cảm thấy bọn họ có gì đặc biệt, nhưng Diệp tiên sinh, cậu đoán xem, đội trộm mộ này sau khi dừng chân ngắn ngủi ở thị trấn Ô Hà thì đã đi đâu?" Diệp Phàm hỏi: "Bọn họ đi đâu?

Gần đó có cổ mộ à?" Lâm Đình Hải lắc đầu, đứng dậy đi lấy một tấm bản đồ, từ từ mở ra trước mặt hắn. "Bọn họ đi một mạch về hướng đông, đến núi Cửu Huyền." Diệp Phàm bị sặc đến mức ho khan kịch liệt, không thể tin nổi ngẩng đầu lên: "Núi Cửu Huyền?

Bọn họ đến núi Cửu Huyền làm cái gì?" Hắn ở núi Cửu Huyền lâu như vậy, chưa từng biết ở đó có địa cung hay cổ mộ gì.

Hơn nữa với trình độ phong thủy của hắn, mạch núi Cửu Huyền chạy thế nào hắn đã nắm rõ như lòng bàn tay.

Trước đây đỉnh núi Cửu Huyền có người của Trương Nguyên

Dũng, hắn không muốn ở quá gần vì ảnh hưởng tâm trạng, nên mới đưa vợ con xuống chân núi an cư.

Nhưng theo nhận thức của hắn, xác suất dưới chân núi Cửu Huyền có cổ mộ là cực thấp, mà cho dù có, tại sao cứ phải dính dáng đến hắn?

Lâm Đình Hải ngập ngừng: "Tàng Kinh Các biết rất nhiều chuyện, điểm này cậu có thể tin tưởng chúng tôi.

Bọn họ đi núi Cửu Huyền chắc chắn chỉ có một mục đích, đó là bên trong có một tòa địa cung, mà trong địa cung có thứ bọn họ muốn." Diệp Phàm ngước mắt, cảm giác chuỗi sự việc này đều ẩn chứa sự tà môn khó tả. "Lâm các chủ, rốt cuộc các ông làm nghề gì vậy?

Thật sự chỉ là tàng thư thôi sao?" Lâm Đình Hải không trả lời, chỉ cười cười, nhưng Diệp Phàm nhìn ra được rất nhiều điều từ nụ cười đó.

Ví dụ như, Tàng Kinh Các có thể sừng sững không ngã bao lâu nay, chỉ dựa vào sức mạnh pháp thuật là không làm được.

Một nơi đầy ắp cổ tịch như vậy tất nhiên sẽ gợi lên sự thèm khát của bên ngoài.

Nếu họ thực sự muốn ẩn cư tránh đời, chắc chắn phải có thứ gì đó chế ngự được bên ngoài, lấy ví dụ đơn giản nhất.

Người của Lâm Đình Hải chắc chắn có giao dịch với bên ngoài, chỉ có như vậy bọn họ mới thực sự đảm bảo bản thân bình an vô sự.

Chương 1202

Mà chuyện điều tra đội ngũ cổ mộ này, ắt hẳn có người chuyên môn đi làm.

Lâm Đình Hải thấy khả năng quan sát của hắn rất mạnh, cuối cùng vẫn nể mặt giải thích đôi chút. "Diệp tiên sinh, tôi biết cậu đang nghĩ gì, tôi cũng biết suy nghĩ của cậu đại khái là đúng.

Quả thực, Tàng Kinh Các không phải là một nơi bình thường.

Chúng tôi vì sự tồn tại, vẫn sẽ bí mật phái người liên hệ với bên ngoài.

Gần đây, có lẽ chính là chuyện Côn Luân Sơn mà cậu nói, đã gây ra một số dao động trong thế gian." Diệp Phàm nhìn ông: "Tống Hà Ngọc đã mở ra một âm mưu hơn ba trăm năm trước, chờ đợi một người hậu thế nào đó thay bà ta thực hiện tiếp.

Bởi vì tôi tiến vào Âm Dương Mộ của bà ta, cho nên tôi chính là người đặc biệt đó.

Tôi phải làm rõ chuyện này." Lâm Đình Hải lắc đầu: "Diệp tiên sinh, cậu dường như có một nhận thức sai lầm.

Không phải cậu tiến vào Âm Dương Mộ mới là người đặc biệt, mà là vì cậu là người đặc biệt, mới có tư cách tiến vào ngôi mộ đó." Nghe đến đây, Diệp Phàm không khỏi trầm mặc.

Hắn ý thức được cách tư duy của mình quả thực có chút sai lệch.

Sự sai lệch này có lẽ là do vào thời điểm hiện tại, hắn không quá sẵn lòng chấp nhận vận mệnh của chính mình.

Tiếp đó hắn thuận miệng nói: "Thực ra là tôi chủ động muốn xuống cái mộ đó, nhưng lúc ấy tôi chỉ là để tìm chút đồ, không có ý gì

khác, cho nên cảm thấy những chuyện phía sau đều là âm dương sai lệch." Lâm Đình Hải cười: "Cậu nghĩ vẫn chưa đủ nhiều.

Đồ tốt trong ngôi mộ đó tuyệt đối không thiếu, ba trăm năm qua cũng chẳng thiếu những Thổ phu tử lợi hại.

Nếu thực sự chỉ vì tìm đồ mà vào được, chắc chắn sẽ không đến lượt cậu." Câu nói này rất thẳng thắn nhưng cũng rất có lý.

Càng trực tiếp điểm rõ những nghi hoặc trước đó của Diệp Phàm.

Ví dụ như trước khi hắn xuống Âm Dương Mộ, cứ tưởng ngôi mộ này chưa từng bị trộm là do giám sát gần Kinh thành khá nghiêm ngặt, cộng thêm mặt đất gần mộ thất có trận pháp che mắt.

Nhưng sau này nghĩ kỹ lại, cái trận pháp che mắt đó cũng chẳng khó phá giải lắm, chỉ cần người có tâm có năng lực đến, chắc chắn sẽ giải được.

Lúc đó rốt cuộc làm sao hắn lại chú ý đến ngôi mộ này nhỉ?

Diệp Phàm vắt óc suy nghĩ.

Lúc ấy tình huống khẩn cấp, hắn bắt buộc phải phân ly hồn phách với Lý Hoa mới tiện cho kế hoạch hành sự sau đó, cho nên suy nghĩ đầu tiên của hắn là làm sao tìm được một phương pháp hoặc pháp khí để đúc lại thân thể cho Lý Hoa.

Sau đó làm sao hắn chú ý đến Âm Dương Mộ kia?

Suy nghĩ ban đầu của hắn rất đơn giản, ngôi mộ Âm Dương đó tụ âm tụ dương, âm khí rất đầy đủ, trong mắt hắn hoàn toàn không đủ kín đáo.

Mấy ngày đó hắn lại khéo léo bôn ba qua lại gần Kinh thành, liền cảm nhận được khí tức pháp thuật trong đó.

Nếu logic này không thông, thì theo cách nói của Lâm Đình Hải,

chỉ còn lại một khả năng.

Bởi vì hắn là người đặc biệt nhất đó, manh mối Tống Hà Ngọc chuẩn bị chuyên môn cho người như hắn, chỉ có hắn đi ngang qua Âm Dương Mộ mới có thể cảm giác được loại khí tức kia, người khác thì không cảm giác được.

Vậy thì hắn thực sự là quá có duyên phận rồi, cư nhiên vừa khéo ba trăm năm sau rơi vào âm mưu của Tống Hà Ngọc, mạc danh kỳ diệu có thêm một việc không làm không được.

Diệp Phàm có chút muốn cười. "Tại sao lại là tôi?" Hắn hiện tại có lẽ nên hỏi như vậy, nhưng hắn không hỏi, Diệp Phàm nhanh chóng gật đầu. "Được rồi, tôi hiện tại hiểu ý của ông rồi.

Hiện tại Lâm các chủ, tôi tiếp tục nghe, ông cứ nói tiếp.

Đội trộm mộ nhỏ này đi núi Cửu Huyền, sau đó bọn họ đi làm gì?

Núi Cửu Huyền có cổ mộ sao?

Rất khéo, tôi có người quen ở đó, chưa từng nghe nói qua." Lâm Đình Hải nhìn hắn, ý thức được người thanh niên này không đơn giản như ông tưởng tượng.

Tàng Kinh Các tồn tại đơn giản như vậy, nhưng người đặc biệt như hắn trong dự ngôn của Kỳ Môn Bát Toán lại không nhiều.

Người này sau khi biết tin tức, nhận thức được vấn đề tư duy của chính mình, cư nhiên trong vài giây ngắn ngủi đã nhanh chóng phản ứng lại, đồng thời nhận rõ hiện thực.

Điều đó chứng minh hắn tuyệt đối có một loại khí phách, có thể giúp hắn gánh vác được vận mệnh sau này.

Lâm Đình Hải cảm thấy ông có thể tin tưởng vào dự ngôn của Kỳ Môn Bát Toán lần này.

Ông không trả lời câu hỏi của Diệp Phàm ngay lập tức mà xoay người đi ra ngoài một chuyến, không giải thích gì cả.

Diệp Phàm nhìn ông đi ra, biết ông hẳn là đi lấy thứ gì đó hoặc xác nhận chuyện gì, liền chuẩn bị ngồi chờ ông quay lại.

Tuy nhiên Lâm Đình Hải thực ra chỉ đi khoảng năm phút, nhưng Diệp Phàm kinh hãi phát hiện, trong năm phút này, khi hắn tâm bình khí hòa không nghĩ gì cả, lại có cảm giác buồn ngủ kỳ quái đó.

Dường như hắn chỉ cần đuổi theo cảm giác này, giây tiếp theo sẽ thực sự ngủ thiếp đi.

Nhưng điều này vô cùng không hợp lý, bởi vì tinh lực của Diệp Phàm cực kỳ tốt, bôn ba cả ngày cũng hoàn toàn không biết mệt, huống chi hôm nay hắn đều không vận động gì.

Hắn đại khái nắm rõ một chút, khi suy tư nhiều và tạp loạn, thiên thạch sẽ tạo ra ảo giác cho hắn.

Khi hắn tâm bình khí hòa thì sẽ muốn ngủ, hoặc nói là sẽ đi vào trong mộng xem chuyện năm xưa.

Trường hợp trước hắn đại khái biết là do thiên thạch ảnh hưởng, nhưng hắn vô cùng tò mò loại ảo giác này cuối cùng có thể đem lại cho hắn cái gì, cho nên cũng không kháng cự thứ như thiên thạch.

Hơn nữa quan trọng nhất là, hắn cực kỳ tự tin không có gì có thể thực sự hủy hoại thân thể và tinh thần của hắn.

Có lẽ chính vì nguyên nhân này, Tống Hà Ngọc mới nguyện ý chọn hắn.

Còn về trường hợp sau, ngay cả chính hắn cũng không biết tại sao lại như vậy.

Hiện tại khả năng cao nhất chính là lúc ở Kinh thành, hắn bị khuôn

mặt người quỷ dị dưới sông cổ phun cho một ngụm âm khí, loại âm khí này chứa một loại độc tố pháp thuật nào đó, bắt đầu tạo mộng cho hắn.

Nhưng loại mộng này dường như cũng đang truyền tải tin tức cho hắn, cho nên hắn cũng không tìm cách loại bỏ.

Còn việc hai tình huống này rốt cuộc có gây thương tổn cho thân thể hắn hay không, hắn còn chưa thể hoàn toàn xác định.

Nhưng Diệp Phàm có trực giác, nếu thực sự có người muốn hắn làm những việc này, sẽ không thực sự làm hại hắn.

Diệp Phàm nghĩ ngợi, bắt đầu nỗ lực dung hợp những manh mối này lại với nhau, thế là suy nghĩ của hắn bắt đầu hỗn loạn.

Sau đó hắn dò xét quay đầu, quả nhiên thấy trời bên ngoài bỗng nhiên tối sầm.

Hắn không chớp mắt, thấy bầu trời bắt đầu lất phất tuyết rơi, ngay sau đó, một bóng người đen kịt vặn vẹo xuất hiện trên cửa sổ, dường như sắp phá cửa sổ mà vào.

Diệp Phàm không hề sợ hãi, chằm chằm nhìn vào thứ đó, muốn nhìn rõ nó rốt cuộc là cái gì, hoặc là thiên thạch rốt cuộc muốn cho hắn nhìn thấy thứ gì trong bão tuyết.

Tuy nhiên chưa đợi hắn nhìn rõ, cửa đã bị đẩy ra, Lâm Đình Hải trở về.

Tiếp đó có khả năng vì hoàn cảnh bị phá vỡ cân bằng, bão tuyết và bóng người nháy mắt liền biến mất.

Lâm Đình Hải liền nhìn thấy Diệp Phàm mắt không chớp nhìn chằm chằm ra ngoài cửa sổ. "Cậu đang làm gì vậy?" Diệp Phàm thở dài, day day mắt quay đầu lại, lắc đầu với ông, không nói gì cả.

Chương 1203

Có nói chắc Lâm Đình Hải cũng không giúp được hắn, vạn nhất lại đem tới phiền phức cho ông.

Thế là hắn nghĩ nghĩ, lại hỏi Lâm Đình Hải một vấn đề khác. "Tôi có lẽ chính là Tống Hà Ngọc của thời đại này nhỉ.

Tôi vừa nãy nghĩ rồi, có lẽ bà ta mới là người thiết kế cục diện lớn nhất, Âm Dương Mộ nối liền với Côn Luân Sơn, chính là vì một người đặc biệt mà thiết kế." Lâm Đình Hải nhún vai, động tác này khiến ông trở nên càng thêm thân thiện, hoàn toàn giống như một học giả trung niên bình thường, vô cùng thư sinh. "Đừng tạo áp lực quá lớn cho bản thân, Diệp tiên sinh.

Khả năng lớn hơn là, không ai có thể thiết kế một cục diện lớn đến vậy, giao nhiệm vụ chính xác cho một người đặc biệt nào đó của mấy trăm năm sau." "Vậy tôi giải thích thế nào đây?

Ông còn nói Kỳ Môn Bát Toán cũng cảm thấy tôi là người đặc biệt." "Sự đặc biệt của cậu, không phải nói hoàn toàn cứ phải là cá nhân cậu, có lẽ là một số điều kiện trên người cậu thỏa mãn ngưỡng cửa mà Tống Hà Ngọc thiết lập.

Ví dụ như cậu vừa hay là võ giả siêu năng lại vừa là thầy phong thủy, ví dụ như tướng mạo của cậu khác hẳn người thường." Lâm Đình Hải thoạt nhìn cũng không có dao động gì lớn, cũng chẳng kinh ngạc.

Chỉ có những lúc thế này, Diệp Phàm mới thừa nhận bản thân quả thực còn hơi trẻ.

Diệp Phàm gật gật đầu: "Cũng có lý, tôi có lý do tin tưởng bản lĩnh người xưa không lớn đến vậy, cụ thể đến một người nào đó ở

hậu thế vẫn là quá khó, là do tôi vận khí tốt." Lâm Đình Hải không tiếp lời này, đại khái là phương diện này không tiện suy đoán.

Ông đi tới, bắt đầu pha trà, pha xong liền rót cho hai người mỗi người một chén.

Sau đó, trong ánh mắt dò hỏi của Diệp Phàm, Lâm Đình Hải lấy ra một tấm ảnh, đẩy đến trước mặt hắn.

Diệp Phàm đưa tay đón lấy, cầm ảnh lên xem, phát hiện trên đó chụp hơn nửa khuôn mặt của một người.

Người này chắc là đang nghỉ ngơi giữa đường, ngồi uống rượu nghỉ chân trong một cái quán nào đó.

Sắc mặt Diệp Phàm thay đổi, bởi vì người này là Tùng Hạc.

Hắn ngẩng đầu nhìn về phía Lâm Đình Hải. "Người này tôi nhận ra, chuyện là sao?" Lâm Đình Hải nói: "Hóa ra các cậu còn có tầng uyên nguyên này.

Thực không dám giấu, căn cứ theo điều tra của chúng tôi, đội trộm mộ kia chính là do hắn dẫn đầu." Diệp Phàm nhíu mày: "Ông chắc chắn chứ?

Ông chẳng phải nói bọn họ bảy ngày trước đi ngang qua thị trấn Ô Hà, hiện tại đã đi rồi sao." Thanh âm của hắn đột ngột im bặt, ý thức được điều gì đó.

Lần trước hắn gặp Tùng Hạc, Tùng Hạc xác thực là đi một mình, nhưng khi gã mời Diệp Phàm nhập hội, từ ngữ sử dụng đích xác là "chúng ta", cũng tức là nói, hắn vẫn luôn có đồng bọn.

Còn về những đồng bọn này từ đâu tới, muốn làm cái gì, vì Diệp Phàm ngay từ đầu không định gia nhập bọn họ nên không để ý, không ngờ, hóa ra là một đám dân trong nghề.

Chỉ có một khả năng, chính là Tùng Hạc biết Diệp Phàm cũng sẽ đến, chỉ là vấn đề thời gian, cho nên hắn để đồng bọn đi trước, bản thân vừa đợi Diệp Phàm đến, vừa thực hành đại trận mượn xác hoàn hồn.

Còn về kết quả phía sau, nếu hắn có thể thành công lôi kéo được Diệp Phàm thì sẽ đưa hắn cùng theo kịp đội ngũ.

Nếu không lôi kéo được, Tùng Hạc làm xong việc cũng sẽ tự mình đuổi theo.

Hắn là võ giả siêu năng, tốc độ cực nhanh, không quan tâm lộ trình vài ngày này.

Như vậy, mọi thứ ngược lại đều hợp lý.

Lâm Đình Hải nhìn vào mắt hắn, biết hắn đã hiểu ra điều gì. "Các cậu chắc hẳn đã có giao lưu trực diện rồi nhỉ?

Hiện tại cậu chắc đã ý thức được những gì tôi nói đều là sự thật.

Người này nếu có mưu đồ gì, hoặc giả cậu hiện tại vẫn còn cơ hội ngăn cản hắn." Diệp Phàm thở dài: "Người anh em này không phải người tốt lành gì.

Các chủ, không giấu gì ngài, tôi đích xác từng gặp hắn, còn coi như kết oán.

Mục đích của hắn hẳn là cũng gần giống tôi, đều muốn tra xét chuyện Côn Luân Sơn." Lâm Đình Hải không mấy kinh ngạc: "Trong dự liệu.

Nếu câu chuyện về công chúa Tống Hà Ngọc truyền ra ngoài, người tranh tiên khủng hậu vì lợi ích nhiều không đếm xuể.

Nếu nói cho bọn họ biết Côn Luân Sơn tàng chứa bí mật cải tử hoàn sinh, loại người này lại càng nhiều hơn." Ý tứ sâu xa là, người

giống như cậu, không vì trường sinh không vì lợi ích, chỉ vì tra rõ chân tướng ngược lại là thiểu số, có lẽ đây mới là chỗ đặc biệt của cậu.

Diệp Phàm: "Nhưng bọn họ lại không đi thẳng đến Côn Luân Sơn, mà là đi núi Cửu Huyền, tại sao?" Lâm Đình Hải nhìn hắn: "Chuyện này, cậu mới là người nên đích thân đi điều tra." Diệp Phàm trầm mặc một chút, lờ mờ cảm thấy ngoài cửa sổ lại bắt đầu lất phất tuyết rơi, đành phải lắc lắc đầu, để bản thân bình tĩnh lại.

Có lẽ không phải vấn đề khảo sát phong thủy của hắn, chỉ là trước đó hắn không để ý chuyện này, khả năng dưới chân núi Cửu Huyền thật sự có một tòa địa cung như vậy.

Còn về việc nó thuộc triều đại nào, địa cung thời nào, bên trong chôn cất ai, vẫn còn đợi khảo sát.

Diệp Phàm làm việc vô cùng quả đoán dứt khoát.

Tuy hắn thích cảm giác vạn sự thỏa đáng không có nỗi lo về sau, nhưng khi cần thiết hắn cũng sẽ không rụt rè e sợ không biết nên đi đường nào.

Cho nên sau khi trầm mặc suy tư một lát, Diệp Phàm liền trực tiếp chốt hạ chủ ý.

Trà trong chén từ nóng chuyển sang ấm, vừa vặn có thể uống, Diệp Phàm cầm lấy uống cạn một hơi, đứng dậy chuẩn bị rời đi ngay.

Hắn đã hỏi rõ ràng chuyện Côn Luân Sơn, phượng hoàng đồ đằng cũng đại thể có manh mối, tuy lời nói không rõ ràng, nhưng không đến mức cứ tìm mò mẫm mãi.

Vấn đề về gỗ Hắc trầm và đám thầy phong thủy tà tính phái Côn Luân kia, hắn không định hỏi nữa.

Bởi vì đám người này vô cùng quỷ dị, mục đích không rõ, hành vi cũng vô cùng ác liệt, mười phần thì có tám chín phần dẫn dụ công

chúa Tống Hà Ngọc thật sự lầm đường lạc lối, chính là vấn đề chủ yếu của đám người này.

Nếu hắn hỏi, không chắc liệu có đem lại phiền phức cho Tàng Kinh Các hay không, hắn không thể mạo hiểm như vậy, hơn nữa hiện tại hắn cũng có chút vội.

Tuy hắn rất muốn tiếp tục vào giá sách kia tra tư liệu, bản thân hắn tốt nghiệp khoa lịch sử, đối với giai đoạn này vẫn vô cùng hứng thú, nhưng đáng tiếc, Diệp Phàm biết, hắn đi chuyến này, rất lâu nữa cũng sẽ không có cơ hội trở lại.

Lâm Đình Hải các chủ rất giảng nghĩa khí, nhìn thoáng qua biểu tình của hắn. "Diệp tiên sinh, cậu thoạt nhìn dường như không phải ở trạng thái tốt nhất, chúng tôi ở đây có nhân viên chuyên môn, có cần giúp cậu kiểm tra thân thể toàn diện một chút không?

Khác với bên ngoài, phương thức của chúng tôi cũng rất đặc biệt." Diệp Phàm cười cười, cảm giác cách nói này của ông khá thú vị: "Lâm các chủ, các ông thật sự là cái gì cũng biết.

Bất quá cảm ơn, tôi tạm thời không cần." Hắn cũng không phải không biết quý trọng bản thân, chỉ đơn thuần là vô cùng có lòng tin, tà túy bình thường không dám đến gần hắn, hơn nữa hắn có dự cảm, đây là một loại phương thức để đến gần chân tướng.

Diệp Phàm ngừng một chút, tiếp tục nói: "Các chủ, chúng ta e rằng phải từ biệt tại đây, tôi phải đi đuổi theo đám người kia, miễn cho bọn họ gây ra chuyện lớn gì.

Tôi rất thích tàng thư của ông, hữu duyên sẽ lại đến mượn đọc." Lâm Đình Hải cũng vô cùng dứt khoát gật đầu: "Tàng Kinh Các nguyện ý luôn mở cửa với cậu, nơi này còn rất nhiều cổ tịch mênh mông như biển, khi nào cậu gặp nan đề, cũng có thể đến tìm đáp án." Diệp Phàm cười đáp ứng, sau đó Lâm Đình Hải tiễn hắn ra cửa.

Giao tập giữa hai người bọn họ, trong một khoảng thời gian rất dài có thể sẽ chỉ dừng lại ở đây.

Diệp Phàm cảm thấy có chút đáng tiếc, nhưng không có gì do dự.

Hắn vẫy vẫy tay, xoay người đi ra ngoài.

Lúc đầu cảnh tượng bên ngoài vẫn giống như khi hắn mới đến, mãi đến khi đi ra khỏi khu vực kia, hắn quay đầu lại nhìn, sau lưng liền trống rỗng xuất hiện một cánh rừng nhỏ.

Trận pháp che mắt một lần nữa hiệu nghiệm, Tàng Kinh Các thần bí này lại một lần nữa ẩn nặc ở nhân gian, chỉ mở ra với số ít vài người.

Diệp Phàm ngẩng đầu, nhìn đồng hồ một cái, hiện tại mới năm giờ sáng, hắn thế mà bất tri bất giác đã ở trong Tàng Kinh Các cả một buổi tối.

Mà hiện tại, chính là lúc nên khởi hành về núi Cửu Huyền.

Hắn bắt xe đến ga tàu hỏa gần nhất.

Chương 1204

Nhưng có một vấn đề là trên người hắn vừa mang thương tích vừa mang đao, cái vòng ngọc kia cũng chưa chắc qua được kiểm tra an ninh, đi theo quy trình thông thường sẽ phiền phức một chút.

Diệp Phàm không còn cách nào khác đành tính là phá lệ, thi triển pháp thuật che mắt lên người, ngồi xe về núi Cửu Huyền.

Nơi này cách núi Cửu Huyền không tính là gần, hơn nửa ngày ngồi xe.

Hắn đeo khẩu trang, không định thu hút sự chú ý của bất kỳ ai, gần như lặng lẽ ngồi vào vị trí của mình.

Mười mấy ngày trước khi hắn đến nơi này, vừa lên xe đã đánh nhau với người ta một trận, lấy được một thanh Hổ Phù Đao, bị trọng thương.

Lần này hắn làm xong một đống việc trở về núi Cửu Huyền, không muốn trên đường lại phải giải quyết thêm một đống rắc rối nữa.

Cho nên hắn ở trên xe tỉ mỉ cảm nhận dao động khí tức pháp thuật xung quanh, xác định không có người kỳ quái, cũng không có sức mạnh gì cố ý đi theo hắn, mắt thấy còn chỉnh chỉnh nửa ngày thời gian.

Hắn không quá muốn suy nghĩ sự việc vào lúc này, bởi vì ở nơi đông người mà nhìn thấy loại tà túy bão tuyết kia thì vô cùng quỷ dị, dễ khiến hắn bó tay bó chân, cho nên Diệp Phàm không định kinh động thiên thạch.

Có thời gian này, hắn còn có thể ở trong mộng xem xem tiến triển

sau đó của đám người Tống Hà Ngọc.

Hắn trực tiếp thả lỏng tư duy của mình, dựa vào lưng ghế, quả nhiên có thể cảm nhận rõ ràng cơn mệt mỏi ập đến, sau đó từ từ ngủ thiếp đi.

Diệp Phàm lần này đã sớm có chuẩn bị tâm lý, gần như vừa nằm mơ liền nháy mắt ý thức được mình đang ở trong mộng, cho nên cơ bản là một loại trạng thái không sợ hãi gì cả.

Sau đó hắn nhìn thấy, góc nhìn lần này không phải là Tống Hà Ngọc, nhóm người này dường như đã tiến vào sâu nhất bên trong Côn Luân Mộ.

Hiện tại đang ở trong một cái địa cung, mộ thất vô cùng hôn ám, ánh sáng thập phần mơ hồ.

Diệp Phàm nỗ lực nheo mắt nhìn, cũng không có cách nào thực sự nhìn rõ.

Góc nhìn nằm mơ này, sự vật xung quanh bản thân nó đã là mơ hồ không rõ, cộng thêm vấn đề hoàn cảnh, hắn cơ bản chỉ có thể nhìn đại khái, không có cách nào nghiên cứu chi tiết.

Hắn nhìn thấy cách đó vài bước chân chính là Tống Hà Ngọc, trang phục và kiểu tóc của bà ta đều vô cùng gọn gàng.

Cô gái ở thời đại đó, vì tìm được chân tướng mà bước ra khỏi thâm cung, lúc xuống mộ lại có phách lực giống như nam nhân không quan tâm ngoại biểu, đích xác rất đáng kính bội.

Đồng thời điều này cũng gián tiếp nói lên, bà ta đích xác là một người trong nghề rất lợi hại, chuyên nghiệp hơn nhiều so với rất nhiều đàn ông đang có mặt ở đây, cho nên bà ta mới có thể sống sót đi ra.

Men theo góc nhìn này, bọn họ dường như cũng đang yên lặng

bước đi, nhưng tốc độ hành quân có vẻ khá chậm, không biết là có phải đang vừa đi vừa tìm kiếm manh mối, hay là lo lắng kinh động thứ gì đó.

Địa cung này vô cùng rộng lớn, dường như tứ phía đều dựng đủ loại cột đá khổng lồ, đội trời đạp đất, ngẩng đầu cũng không nhìn thấy điểm tận cùng phía trên ở đâu.

Côn Luân Sơn có địa cung lớn thế này sao?

Chẳng lẽ thật sự là Tây Vương Mẫu quốc mà năm xưa Chu Mục Vương tây chinh đã nhìn thấy?

Bọn họ chọc vào ổ của Tây Vương Mẫu rồi?

Diệp Phàm cũng không quá tin tưởng, hơn nữa Tây Vương Mẫu e rằng chỉ có thuật trường sinh, tịnh không tồn tại bảo vật cải tử hoàn sinh gì, cho nên đến Tây Vương Mẫu quốc cũng chẳng có ý nghĩa gì, không phải thứ Tống Hà Ngọc thực sự muốn.

Tuy nhiên phương hướng của Tống Hà Ngọc dường như thập phần rõ ràng, người phía sau đều thành thành thật thật đi theo bà ta vào bên trong.

Đi mãi đi mãi, bọn họ tiến vào một không gian hình tròn, rộng bằng ba cái sân bóng đá.

Ở vị trí treo lơ lửng khoảng hai mét giữa không trung của không gian trung tâm mộ thất này, có treo một thứ.

Diệp Phàm trầm mặc, đó là một cỗ quan tài khổng lồ, đủ sức chứa bốn năm người.

Diệp Phàm nheo mắt, kiệt lực muốn nhìn rõ thứ đó.

Cho dù khoảng cách giữa bọn họ còn mười mấy mét, hơn nữa thứ đó lại treo cao giữa không trung, Diệp Phàm cũng có thể đoán được,

đó tất nhiên là một cỗ quan tài không nghi ngờ gì.

Thế nhưng nhóm người Tống Hà Ngọc cứ thế dừng lại trong mộ thất này, không còn động tác gì khác, đại khái là không xác định trong quan tài kia rốt cuộc là thứ gì.

Diệp Phàm nheo mắt, thầm nghĩ cũng không nên như vậy, bọn họ đã dám tới nơi này thì tất nhiên là đã làm tốt công tác điều tra và nghiên cứu đầy đủ, khẳng định sẽ không mù quáng xuống Côn Luân Sơn.

Bởi vì Côn Luân Sơn là ngọn nguồn long mạch, cố nhiên cổ mộ dưới lòng đất nhiều không đếm xuể, truyền thuyết cũng lưu truyền rộng rãi, nhưng ai biết dưới lòng đất này rốt cuộc là người hay quỷ.

Huống chi cỗ quan tài này, phần đuôi còn ẩn trong bóng tối phía sau, không biết cụ thể lớn bao nhiêu.

Diệp Phàm nhìn sơ qua liền biết ít nhất có thể chứa bốn năm người đàn ông trưởng thành.

Là người như thế nào, hoặc là thứ gì, cần phải chôn trong một cỗ quan tài lớn như vậy?

Nhóm người Tống Hà Ngọc hiển nhiên cũng kinh ngạc đến ngẩn người, có chút không biết làm sao.

Diệp Phàm nhân lúc bọn họ ngẩn người liền phóng tầm mắt nhìn lên, hắn dùng hết thị lực, nhìn thấy cỗ quan tài này được rất nhiều dây xích sắt treo lơ lửng giữa không trung.

Cũng tức là, đây là một cỗ huyền quan (quan tài treo).

Ngay sau đó, Diệp Phàm thấy Tống Hà Ngọc quay đầu lại, trong miệng nói một câu, sau đó bà ta ra hiệu cho người phía sau.

Có hai người bước ra, từng chút một áp sát về phía quan tài.

Quan tài như vậy kỳ thực vô cùng quỷ dị.

Trong phong thủy cục, quan tài bị treo cao giữa không trung, vĩnh sinh vĩnh thế không thể chạm đất, hồn phách cũng thủy chung phiêu đãng giữa trời, đây là một loại điềm cực hung.

Phong thủy cục hung sát như thế, bình thường sẽ không dùng để mai táng vương hầu tướng tướng gì, thậm chí hẳn là dùng để áp chế thứ gì đó.

Diệp Phàm bắt đầu cảm thấy, trong cỗ quan tài này, cũng không phải là người.

Nhưng nếu là quan tài trấn áp quái vật nào đó, lại có ai dám tùy tùy tiện tiện mở ra chứ?

Bên trong những thứ này nhiều khi có lẽ tịnh không có bảo bối hay minh khí gì, mở ra sẽ là hiện tượng khởi thi vô cùng nguy hiểm.

Diệp Phàm nhíu mày, cảm giác có chút quỷ dị.

Là ai đang dẫn dụ Tống Hà Ngọc vào trong hiểm cảnh này?

Đây phân minh là một đại mộ rất hung hiểm, trong mộ táng là người hay quỷ đều không nói rõ được.

Dao Trì của Tây Vương Mẫu, hẳn sẽ không có bộ dạng thế này.

Nếu trong này thật sự có trân bảo hiếm có gì, Diệp Phàm căn bản là không tin.

Mấy người đi tới kia hiển nhiên là Thổ phu tử, đi đường khom người mà nhanh nhẹn, bộ pháp cũng vô cùng có quy luật, hiển nhiên là đã qua huấn luyện chuyên môn.

Mấy người bọn họ thoạt nhìn không hề sợ hãi, trực tiếp đi về phía huyền quan kia.

Người ở góc nhìn của hắn dường như cũng đi lại gần hai bước,

nhưng hắn hiển nhiên không phải nhân sĩ chuyên nghiệp, rất nhanh đã bị Tống Hà Ngọc ngăn lại.

Trên khuôn mặt duy nhất mà Diệp Phàm nhìn rõ của Tống Hà Ngọc, hắn nhìn thấy sắc mặt vô cùng nghiêm túc của người phụ nữ, không những nghiêm túc, thậm chí là một loại nghiêm nghị.

Cho người ta cảm giác tinh thần bà ta lúc đó mười phần căng thẳng, tùy thời đều sẽ bị tình huống từ phía làm kinh động.

Tất cả những điều này đủ để nói lên bà ta đã sớm nhận ra nguy hiểm.

Nhưng dường như có một loại sức mạnh cường đại hơn chống đỡ bà ta tiếp tục ở lại đây.

Tống Hà Ngọc là một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp, cho dù ở độ tuổi này cũng rất mỹ lệ, nhưng Diệp Phàm nhìn thấy sắc mặt bà ta hiện tại cực độ vặn vẹo.

Chương 1205

Tuy rằng có thành phần trong mộng cảnh, nhưng Diệp Phàm vô cùng xác định bà ta hiện tại đang ở trạng thái cực độ sợ hãi.

Thứ gì có thể khiến một người sợ hãi đến mức độ này, mà vẫn lựa chọn ở lại?

Diệp Phàm mặt vô cảm tiếp tục nhìn xuống.

Ngay sau đó hắn thế mà lại thấy, Tống Hà Ngọc sau khi quay đầu ngăn cản người đội viên này, cư nhiên xoay người, đi theo mấy tên Thổ phu tử kia, tiến về phía trước.

Bà ta cũng muốn qua đó kiểm tra cỗ quan tài kia.

Diệp Phàm cách ba trăm năm thời gian mà toát mồ hôi hột thay bà ta.

Cho dù hắn biết những chuyện này hắn đều đã không thể can thiệp, nhưng sự đã đến nước này, đối với chân tướng năm xưa, hắn vẫn cảm thấy có chút kinh tâm động phách.

Dưới chân núi Côn Luân mai táng vương hầu tướng tướng của vô số cổ quốc.

Bọn họ đi đến bất kỳ ngôi mộ nào cũng đồng nghĩa với vô số nguy hiểm và bảo vật.

Đồng thời, địa cung trong Côn Luân Sơn, đại đa số đều vô cùng thần bí và huyền hoặc.

Người của môn phái Côn Luân như Cổ Hà, không biết vì sao không tự mình xuống ngôi mộ đó tìm đồ, mà lại giao chuyện này cho Tống Hà Ngọc vào nhiều năm sau, đủ để nói lên ngôi mộ này cũng không chắc chắn an toàn như vậy.

Diệp Phàm ngẩng đầu quan sát kỹ cỗ quan tài kia, từ từ nhìn ra một số vấn đề trên chi tiết.

Tuy trên đó lờ mờ dường như có khắc một số bích họa, nhưng chất liệu này, hình như cũng là gỗ Hắc trầm.

Dùng bốn sợi xích sắt đan xen treo quan tài, gỗ Hắc trầm phong quan, nếu thân thể bên trong còn dùng dây thừng trói lại, vậy chắc chắn là thế đại hung.

Nhóm người Tống Hà Ngọc dám mở cỗ quan tài này, thì tất nhiên không thể sống sót đi ra khỏi tòa địa cung này.

Đây là chuyện có thể dự liệu được, hắn ở ba trăm năm sau đều có thể nhìn ra, huống chi trong mắt bản thân Tống Hà Ngọc ở ba trăm năm trước, cục diện lúc đó bà ta không nên không nắm được.

Diệp Phàm nhìn mấy tên Thổ phu tử kia đi vào trong bóng tối, không biết Tống Hà Ngọc đã hạ mệnh lệnh gì cho những người khác, tóm lại bọn họ không một ai đi theo, dường như cũng không lo lắng cho sự an nguy của Tống Hà Ngọc.

Tuy nhiên Diệp Phàm còn chưa kịp nhìn thấy đám người này lên mở quan tài thế nào thì đã tỉnh lại.

Lần này coi như là tỉnh tự nhiên, không có ai làm phiền hắn.

Diệp Phàm ngẩng đầu nhìn, vừa khéo sắp đến trạm.

Giấc mộng hắn làm dường như càng ngày càng dài, thời gian cũng càng ngày càng ngẫu nhiên, tin tức nhận được càng lúc càng không ổn định.

Huyền quan gỗ Hắc trầm dưới lòng đất mạch núi Côn Luân, rốt cuộc có ý nghĩa gì?

Diệp Phàm nhìn thấy còn khoảng một tiếng nữa là đến nơi, dứt

khoát lôi từ trong ba lô ra cuốn "Cổ Kim Dị Văn", đọc kỹ tất cả ghi chép về cổ mộ Côn Luân Sơn trên đó.

Nội dung phương diện này thực sự là quá nhiều lại quá phức tạp.

Hơn nữa đám người môn phái Côn Luân năm xưa, đã kiếm sống bằng tà thuật phong thủy, chưa chắc những ngôi mộ kia chưa có người xuống qua.

Vả lại Côn Luân Sơn còn có di tích Tây Vương Mẫu trong truyền thuyết, nói không chừng cái mộ kia chính là Tây Vương Mẫu.

Nghĩ đến đây, Diệp Phàm cười cười, cảm thấy ý nghĩ này cũng có chút hoang đường.

Thế nhưng đúng lúc hắn định tiếp tục xem thì người ngồi bên cạnh đột nhiên vỗ vai hắn một cái.

Diệp Phàm quay đầu nhìn, bên cạnh hắn là một thanh niên đầu đinh, trông rất hiền lành, lại vô cùng hăng hái, đeo ba lô leo núi.

Đối phương hỏi: "Oa, anh là thầy phong thủy à?

Cuốn sách này cảm giác cổ xưa quá, tôi đặc biệt hứng thú với phương diện này, có thể hỏi anh vài vấn đề không?" Diệp Phàm liếc nhìn cậu ta một cái, thế nhưng trong khóe mắt hắn, ngoài cửa sổ tàu cao tốc lại bắt đầu nổi bão tuyết, ảo giác lại tới.

Diệp Phàm mặt vô cảm, ảo giác lại nhanh chóng biến mất.

Diệp Phàm lắc đầu: "Tôi không phải thầy phong thủy." Gã thanh niên cười hì hì, vẻ mặt chẳng có chút gì là tin tưởng: "Sao thế được, nhìn anh là biết dân chuyên nghiệp rồi.

Cái khí chất này, cách ăn mặc này, anh không phải là nhà khảo cổ học đấy chứ?

Anh chắc chắn là một thầy phong thủy!" Tư duy của thanh niên

này xem ra cực kỳ nhảy số, con người lại có vẻ hoạt bát khai lãng, rất không câu nệ tiểu tiết.

Diệp Phàm đối với cậu ta không có ác ý gì, nhưng bọn họ hiển nhiên không phải người cùng một đường, không thể tùy tiện kéo cậu ta vào được.

Diệp Phàm cười cười: "Ngại quá nhé, tôi không biết cậu đang nói gì.

Tôi không phải người trong nghề đó, sách cũng chỉ là đọc chơi thôi, cậu đi tìm người khác đi." Nhưng người này rõ ràng là loại thanh niên mới ra đời không sợ trời không sợ đất, thái độ từ chối ôn hòa của Diệp Phàm căn bản không làm cậu ta lung lay, người này cực kỳ cố chấp.

Thanh niên tiếp tục sấn tới: "Ây dà, đừng vũ đoán như thế.

Tôi tự giới thiệu một chút, tôi tên là Chu Vũ, tốt nghiệp hệ khảo cổ đại học Kinh Đô, gần đây đang điều tra một số chuyện, nói không chừng hai ta cùng đường đấy?" Diệp Phàm liếc nhìn cậu ta một cái: "Cậu có biết cậu đang nói cái gì không?" Một tên nhóc miệng còn hôi sữa tốt nghiệp hệ khảo cổ, nếu bây giờ mà xuống mộ làm thổ phu tử thật, có khi chết thế nào cũng không biết.

Loại người này hiển nhiên là đang ý khí phong phát, chưa từng gặp qua sóng gió gì.

Chu Vũ vẫn không buông tha: "Tiên sinh, anh không phải người thường đúng không?" Diệp Phàm nghe được câu này, sắc mặt rốt cuộc cũng có chút dao động.

Không ngờ bản lĩnh quan sát sắc mặt của Chu Vũ còn lợi hại hơn hắn tưởng một chút, vừa nhìn biểu cảm của hắn là biết ngay mình có khả năng đoán trúng rồi.

Chu Vũ hứng chí bừng bừng nói tiếp: "Anh xem, có phải tôi nói đúng rồi không?

Khối đá anh đeo trên cổ kia, không phải đá bình thường chứ?

Còn cả chiếc vòng ngọc này nữa, đều có chút niên đại rồi, là đồ cổ sao?" Diệp Phàm liếc nhìn chiếc vòng tay sáng loáng ánh bạc trên cổ tay, cảm giác bên tai như có một con ruồi cứ vo ve, có chút phiền toái nói: "Là quà bạn tặng, không phải thứ gì đặc thù đâu, cậu đừng hỏi nữa.

Tôi không phải đồng nghiệp của cậu, đối với phong thủy cũng không hiểu biết." "Anh lừa người." Chu Vũ cười nói, cực kỳ chắc chắn, "Anh khẳng định là thầy phong thủy.

Quyển sách anh đang xem, không phải chép tay từ thời Tống Nguyên thì cũng là ghi chép từ thời sớm hơn, sách thời đó sao có thể bảo quản đến tận bây giờ?

Anh căn bản không phải người thường đâu!" Tên nhóc này tuổi trẻ khí thịnh, căn bản không biết thế nào là trắc trở.

Diệp Phàm mặt không biểu cảm ngồi nghe, không muốn để ý đến cậu ta cho lắm.

Hắn chẳng qua chỉ ngồi xe về nhà một chuyến, sao lại khéo thế đụng ngay phải một tên sinh viên đại học tốt nghiệp khảo cổ mồm mép tép nhảy thế này?

Lòng hiếu kỳ còn nặng như vậy, xem ra là chẳng sợ chết chút nào.

Vừa nói đối phương liền muốn đưa tay ra sờ vào khối vẫn thiết trên cổ hắn, nhưng thứ này tính nguy hại còn chưa biết, căn bản không phải muốn chạm là chạm được.

Diệp Phàm trực tiếp gạt tay cậu ta ra, không cho cậu ta chạm vào vẫn thiết, để tránh kéo người vô tội vào cuộc.

Hắn trực tiếp trả lời: "Người anh em, cậu nhận nhầm người thật rồi, tôi chỉ là người bình thường thôi.

Cậu đi làm việc của cậu đi, đừng nhìn chằm chằm tôi nghiên cứu nữa." Hắn vốn dĩ định một mình đi Côn Luân Sơn, loại chuyện này càng ít người biết càng tốt, huống chi trên người người thanh niên này một chút khí tức pháp thuật cũng không có, kéo loại người này vào, cậu ta chưa chắc đã sống qua nổi tháng đầu tiên.

Người thanh niên còn muốn nói thêm gì đó, bị Diệp Phàm giơ tay ngăn lại: "Cậu đừng tranh biện nữa, thứ này không cho người khác chạm vào được đâu.

Cậu nếu thật sự thích khảo cổ học thì đi nói với giáo sư hướng dẫn của cậu ấy." Nói một tràng như vậy, mạch suy nghĩ của hắn lại bị cắt ngang, tư duy cũng bắt đầu có chút hỗn loạn.

Ẩn ẩn ước ước lại bắt đầu cảm giác trời ngoài cửa sổ tối đen như mực, bão tuyết và những bóng người vặn vẹo quỷ dị lại nối đuôi nhau xuất hiện.

Diệp Phàm bắt đầu bình tâm tĩnh khí, hắn phát hiện ra rồi, chỉ cần ý chí lực của hắn đủ mạnh, hắn tĩnh tâm loại bỏ tạp niệm ngưng tụ thần trí, loại ảo giác này sẽ không làm gì được hắn.

Chương 1206

Chu Vũ nhìn sắc mặt hắn, lại nhìn ra ngoài cửa sổ: "Sao thế?

Nhìn sắc mặt đại ca, bên ngoài xảy ra chuyện gì à?" Trong tầm mắt của cậu ta, bên ngoài đương nhiên là chẳng có gì cả, chưa từng xuất hiện bất kỳ tình huống ngoài ý muốn nào, trời quang mây tạnh, thời tiết tốt vô cùng.

Diệp Phàm đương nhiên không thể nói thật với cậu ta: "Không có việc gì, cái gì cũng không có, cậu đừng hỏi nữa, cũng đừng nghĩ nhiều." Chu Vũ bật cười: "Không phải chứ, đại ca anh không nói còn đỡ, anh nói thế tôi càng cảm thấy anh có vấn đề.

Nói thật đấy, tôi thực sự rất muốn trải nghiệm cảm giác xuống mộ một chút, tôi đến cả xẻng Lạc Dương và móng lừa đen cũng chuẩn bị xong hết rồi." Tên nhóc này nhìn qua rất tinh ranh, nhưng ở một số phương diện lại có vẻ không thông minh cho lắm.

Diệp Phàm cảm thấy có chút buồn cười, hắn nếu trẻ lại ba bốn tuổi thì chắc cũng là cái đức hạnh này, nhưng hai năm nay trải qua quá nhiều, có một số việc, chính là không thể coi như trò đùa.

Diệp Phàm vỗ vỗ vai cậu ta: "Người trẻ tuổi, bớt đọc tiểu thuyết huyền huyễn lại, làm chút chuyện thực tế đi.

Thời buổi này tốt nghiệp hệ khảo cổ cũng không dễ tìm việc đâu nhỉ?

Cậu nhận được offer chưa?" Chu Vũ liền lộ ra một biểu cảm có chút bị tổn thương. "Tiên sinh, anh đừng tưởng đả kích tôi như thế là có thể khiến tôi từ bỏ việc làm đồng nghiệp với anh.

Tôi ấy mà, đặc biệt cố chấp, không dễ dàng bỏ cuộc giữa chừng

đâu." Diệp Phàm thở dài, thầm nghĩ người này là đồ ngốc hay sao, cũng lười để ý đến cậu ta.

Bất quá cái cậu Chu Vũ này đúng là đặc biệt giống hắn thời trước, một tên nhóc miệng còn hôi sữa nhưng rất nhiệt huyết dâng trào.

Nói chuyện một lúc, ga tàu hỏa gần Cửu Huyền Sơn nhất cũng sắp tới.

Diệp Phàm đeo ba lô lên, chuẩn bị xuống xe, cũng may bọn họ là tình cờ gặp trên đường, từ biệt xong chắc cũng không có cơ hội gặp lại.

Bằng không cái kiểu thanh niên nhiệt tình lại lanh lợi nhưng không có mấy tính cảnh giác như Chu Vũ, đúng là hơi khó để tống khứ.

Hắn đi ra lối đi, vừa định xuống xe, Chu Vũ liền ở sau lưng hắn hét lên một câu. "Tiên sinh, có phải anh muốn đi Côn Luân Sơn không?

Chuyện ở trong đó tôi biết một ít, cho tôi đi cùng với!" Bước chân Diệp Phàm khựng lại, mạnh mẽ quay đầu nhìn cậu ta.

Chu Vũ vẻ mặt ân cần, hiển nhiên cảm thấy mình đã tung ra một con bài tẩy đặc biệt hữu hiệu, nhưng phản ứng đầu tiên của Diệp Phàm là không dám tin.

Cậu ta chắc chắn là nhìn thấy mình đang đọc ghi chép về Côn Luân Sơn nên tùy miệng bịa bừa, có khả năng này.

Nhưng nhìn nhãn lực của cậu ta, dường như lại thật sự rất tốt, có chút trình độ thẩm định bảo vật.

Trình độ đổ đấu và thành tựu phong thủy của người này hắn tạm thời nhìn không ra, tạm coi như mới nhập môn, nhưng về phương diện nghiên cứu khảo cổ học, đặc biệt là giám định văn vật, hiển nhiên là có chút năng lực.

Nếu là một ngôi mộ không nguy hiểm đến thế, có thể hiện tại hắn thật sự đã động lòng gọi Chu Vũ theo, nhưng Côn Luân Sơn quá đặc thù, nếu mang theo một người thường, chưa biết chừng người chết chính là ai.

Ngay sau đó, người xuống xe phía sau cũng không ít, thời gian dừng xe ở đây cũng không dài, hắn căn bản không kịp quay đầu lại trả lời câu hỏi của Chu Vũ, chỉ nhìn cậu ta một cái như vậy, rồi lập tức quay đầu, xuống xe, hai người cứ thế từ biệt.

Trạm dừng của Chu Vũ hiển nhiên không phải ở đây.

Đối với thanh niên này mà nói, cậu ta sẽ tưởng rằng mình tung ra một câu nói như vậy là con bài tẩy cuối cùng, vị thầy phong thủy trẻ tuổi anh tuấn đầy bí ẩn trước mắt này chắc chắn sẽ bị cậu ta thuyết phục, sau đó đưa cậu ta bước lên một hành trình nào đó.

Nhưng cuối cùng Diệp Phàm chỉ quay đầu nhìn cậu ta một cái, trong mắt chỉ có một chút dao động nhẹ, lập tức hắn liền xoay người, đầu cũng không ngoảnh lại mà đi thẳng.

Diệp Phàm có chút không nỡ tưởng tượng ra biểu cảm thất vọng của cậu ta.

Trong mắt Chu Vũ, người này tuy rằng nhìn qua cũng rất trẻ, nhưng duyệt lịch nhất định phải rộng lớn hơn cậu ta rất nhiều, cho nên mới có thể bất động như núi như vậy.

Muốn thuyết phục một người như thế, kỳ thực là rất khó.

Cậu ta nghĩ đến tầng nghĩa này, liền cảm thấy hy vọng cũng không hoàn toàn đoạn tuyệt.

Chu Vũ còn rất trẻ, cực kỳ không sợ trắc trở, cậu ta hạ quyết tâm, nhất định phải học được chút gì đó từ người này.

Diệp Phàm không biết cậu ta còn sẽ nghĩ gì, lười phải suy đoán.

Hắn xuống xe, từ cửa ra ga tàu hỏa đi ra ngoài, đại thể phân biệt phương hướng một chút, trực tiếp đi về phía chân núi Cửu Huyền Sơn.

Hắn rời đi quá lâu rồi.

Tính ra đã hơn nửa tháng, chuyện ở Kinh thành cộng thêm chuyện ở Ô Hà trấn, hai mươi mấy ngày thời gian.

Vốn dĩ hắn định ở dưới chân núi Cửu Huyền Sơn tự cấp tự túc, sống cuộc sống điền viên mục ca, kết quả vẫn là không thể tránh khỏi phải lao vào cái nghề này.

Đường Nhược Tuyết nhất định rất nhớ hắn.

Nghĩ đến đây, Diệp Phàm nhịn không được thở dài.

Cho dù là đi công tác, thời gian này cũng không tính là ngắn.

Cũng may hắn không phải người thường, đoạn đường này vì muốn giữ bí mật, không tiện bắt xe, nhưng đối với hắn mà nói cũng không xa.

Diệp Phàm niệm một cái thủ quyết, thi triển một cái chướng nhãn pháp cơ sở lên người mình, sau đó khu động sức mạnh pháp thuật dưới lòng bàn chân, bắt đầu Tật Hành.

Tốc độ như vậy, có lẽ so với một con ngựa chiến còn hiệu suất hơn, hắn rất nhanh sẽ có thể về đến nơi.

Căn nhà đó của bọn họ sừng sững dưới chân núi Cửu Huyền Sơn ở nơi hẻo lánh nhất, yên tĩnh nhất.

Thực tế cách Cửu Huyền Sơn thật sự còn một đoạn khoảng cách, nơi này đất bằng rất rộng rãi, giá trị thổ địa cũng đặc biệt cao, rất thích hợp làm ruộng.

Hắn đi càng gần khu vực đó, khói lửa nhân gian càng thưa thớt.

Ở thời đại này, có thể xây nhà tại một nơi hoang vu nhưng lại thích hợp cư trú như thế này, thực tế là một chuyện rất may mắn.

Đợi đến khi xác nhận không có ai bám theo, Diệp Phàm liền giải trừ chướng nhãn pháp trên người mình.

Căn nhà quen thuộc xuất hiện trong tầm mắt, trông vô cùng yên tĩnh.

Nhưng thính lực của Diệp Phàm rất tốt, hắn có thể nghe thấy tiếng bước chân đi lại bên trong, tiếng nói chuyện nhỏ nhẹ, đều vô cùng bình hòa.

Diệp Phàm đi tới trước cửa, gõ gõ cửa.

Âm thanh bên trong đột nhiên dừng lại.

Diệp Phàm đeo ba lô, đứng thẳng tắp, lẳng lặng chờ đợi.

Mười mấy giây sau, Đường Nhược Tuyết mở cửa cho hắn.

Nhìn thấy người đến quả nhiên là hắn, cô nở một nụ cười rạng rỡ.

Cô vẫn xinh đẹp động lòng người như trước, không béo cũng không gầy, rất khỏe mạnh.

Diệp Phàm cũng yên tâm hơn nửa, Đường Nhược Tuyết đi tới ôm hắn một cái. "Chào mừng anh về nhà, chuyến này vẫn bình an chứ?" Đường Nhược Tuyết là tiểu thư khuê các, chịu qua giáo dục và huấn luyện đỉnh cấp nhất, lúc này cũng vô cùng ung dung không vội vã.

Người ngoài nhìn vào, cô và Diệp Phàm tuyệt đối cũng đặc biệt xứng đôi.

Bọn họ vừa trò chuyện vừa đi vào trong sân, Diệp Phàm thuận tay khép cổng sân lại, liền nhìn thấy Hắc Áp đang ôm Lan Đình đứng bên trong chờ hắn.

Lan Đình nhìn thấy hắn thì đặc biệt vui vẻ, chạy lon ton tới sà vào lòng hắn.

Chương 1207

"Ba, cuối cùng ba cũng về rồi, con và mẹ đều đặc biệt nhớ ba, ba thời gian qua sống thế nào?" Diệp Phàm cười xoa xoa đầu cô bé: "Ba thời gian qua mọi chuyện đều ổn, con và mẹ cũng bình an vô sự chứ?" Lan Đình gật đầu thật mạnh: "Con và mẹ cũng mọi chuyện đều ổn, cả nhà đều đang chờ ba về." Hắc Áp nhìn qua cũng không có thay đổi gì, thời gian này vốn dĩ cũng không tính là dài.

Cậu ta chăm sóc đám hoa màu trong sân ngoài vườn cũng không tệ, cả người dường như còn vạm vỡ hơn một chút. "Diệp tiên sinh, chúng ta ở đây tự cấp tự túc chắc không thành vấn đề, lần này ngài về ở hẳn chứ?" Diệp Phàm nhìn sang Đường Nhược Tuyết bên cạnh, ánh mắt cô vô cùng bình hòa, nhưng cũng lấp lánh ánh sáng kỳ vọng.

Diệp Phàm thầm thở dài, tự nhủ cái túc mệnh này hóa ra lại gian nan như vậy.

Diệp Phàm bế Lan Đình giao lại cho Hắc Áp, nháy mắt với Hắc Áp một cái.

Người sau vừa nhìn liền hiểu ý của hắn, dỗ dành Lan Đình về phòng đọc sách học bài.

Hiện tại vẫn là hơn một giờ chiều, thời tiết bên ngoài rất tốt, không lạnh không nóng.

Sân vườn nhà họ rất sạch sẽ, còn có một số hoa cỏ trang trí và một hồ nước trong veo.

Cái hồ nước này trong vắt như gương, vốn dĩ ở khí hậu khu vực này rất khó duy trì được như vậy, trạng thái hiện tại cũng toàn dựa vào pháp lực của Đường Nhược Tuyết và Diệp Phàm duy trì.

Bọn họ thông qua việc không định kỳ truyền tống pháp lực vào trong hồ nước, khiến nhiệt độ nước trở nên rất thấp, như vậy để duy trì chất nước luôn trong trẻo, nhà bình thường không làm được, đây ngay từ đầu là chủ ý của Đường Nhược Tuyết.

Đường Nhược Tuyết hiểu đời sống hơn hắn, sẽ tỉ mỉ trang trí cho đình viện, làm cho nó ấm cúng hơn một chút.

Lần này trở về, Diệp Phàm còn phát hiện dưới đáy nước có thêm rất nhiều thủy thảo, chắc cũng là Đường Nhược Tuyết làm.

Hắc Áp đưa Lan Đình về trong phòng, an trí cho cô bé xong xuôi, để cô bé đọc sách nghỉ ngơi, sau đó mình tự quay lại sân, nhìn thoáng qua đôi phu thê có xuất thân và vận mệnh phi phàm, không thể là người thường này.

Diệp Phàm đối mắt với cậu ta, dường như cậu ta đã hiểu ý nghĩ của hắn, bèn nói: "Tôi có chuyện cần bàn với Nhược Tuyết." Hắc Áp gật đầu, thầm nghĩ hai vị này đúng là không bình thường, ẩn cư chốn thế ngoại đào nguyên mà lòng mang thiên hạ, cũng phải là những người tài giỏi như hai vị mới được, sau đó liền đi ra ngoài, tiếp tục chăm sóc hoa màu.

Trong cái đình viện này, hoàn cảnh vệ sinh đặc biệt tốt, phong quang cũng vô cùng không tệ, ngồi xuống trò chuyện sẽ rất hưởng thụ.

Đường Nhược Tuyết nhìn người yêu, gật đầu.

Cô nói: "Em đoán được, chuyện lần này của anh chắc vẫn chưa hoàn toàn kết thúc đâu nhỉ?

Cần em đi cùng anh một chuyến không?" Diệp Phàm lắc đầu, vào nhà bê ra hai chiếc ghế, bên trên đặt nệm êm, bọn họ cứ thế ngồi cạnh hoa cỏ trò chuyện.

Diệp Phàm kỳ thực biết rõ, chuyện hắn sắp phải trải qua lần này, nói không gấp thì có thể ung dung, muốn nói gấp thì cũng có thể đặc biệt khẩn cấp, đổi thành người khác, có thể về nhà thu dọn một chút là lập tức xuất phát rồi.

Nhưng Diệp Phàm hiện tại vẫn còn tâm tư ngồi xuống cùng Đường Nhược Tuyết nói chuyện tử tế.

Bọn họ quả thực đã rất lâu không có một lần đàm đạo kỹ càng.

Diệp Phàm cảm giác những chuyện này hắn không thể một mình giấu hết, phải nghĩ cách giao đại với Đường Nhược Tuyết một chút.

Bằng không vạn nhất Đường Nhược Tuyết nghĩ trăm phương ngàn kế để đi theo, hắn sẽ càng thêm phiền phức.

Bọn họ ngồi đối diện nhau, trước mặt bày một cái bàn trà nhỏ của trẻ con rất đáng yêu, vừa nhìn là biết Đường Nhược Tuyết mua cho Lan Đình, bị hai người bọn họ tạm thời trưng dụng.

Đường Nhược Tuyết pha trà xong, hai người không nhanh không chậm thưởng thức.

Đường Nhược Tuyết thấy hắn không nói lời nào, bản thân cũng không nói, uống trà một lúc, cô liền bật cười. "Sao anh chẳng vội chút nào thế, cứ về đây để tán gẫu với em thôi à?

Em không tin anh thật sự không vội." Diệp Phàm gật đầu, kỳ thực hắn đang chỉnh lý mạch suy nghĩ, sợ tư duy mình hỗn loạn lại nhìn thấy ảo giác, lỡ dọa Đường Nhược Tuyết sợ thì không hay. "Quả thực có một số việc, ước chừng sắp phải đi ngay, nhưng cũng không vội đến thế, sẽ kể hết những chuyện quan trọng cho em nghe." Đường Nhược Tuyết vừa nghe, vừa chú ý tới khối vẫn thiết đeo trên cổ hắn, liền tò mò muốn đưa tay sờ.

Diệp Phàm trong nháy mắt toát mồ hôi lạnh, vội vàng đưa tay nắm

lấy cổ tay Đường Nhược Tuyết, từ từ cẩn thận từng li từng tí gạt tay cô ra.

Hắn thầm nghĩ rốt cuộc là có chuyện gì, từ Ô Hà trấn bắt đầu cho đến hiện tại, mỗi một người nhìn thấy vẫn thiết trước ngực hắn đều sẽ nhịn không được muốn đưa tay chạm vào.

Nhưng thứ này dù là vật trang sức cũng chẳng đẹp đẽ gì, theo lý thuyết sẽ không hấp dẫn người ta đến thế.

Nhưng không biết vì sao, cứ là mỗi người đều muốn sờ, chẳng lẽ cái thứ này có phương thức cổ hoặc nhân tâm nào đó, để dẫn dụ tất cả mọi người đều nhìn thấy ảo giác?

Đường Nhược Tuyết hỏi: "Sao thế?" Diệp Phàm lắc đầu: "Đừng chạm vào, thứ này rất nguy hiểm." Đường Nhược Tuyết vừa nghe, lập tức sốt ruột: "Nguy hiểm mà anh còn đeo nó?" Diệp Phàm cười cười, làm thủ thế 'bình tĩnh chớ nóng': "Cũng không nguy hiểm như em tưởng tượng đâu." Đường Nhược Tuyết vẫn nhíu mày, rất lo lắng đặt cả tách trà xuống: "Là sao, rốt cuộc đây là cái gì, anh nói rõ một chút, nếu không em rất sợ." Diệp Phàm ngẫm nghĩ, giải thích: "Đeo thứ này có thể khiến người ta nhìn thấy một số ảo giác, có công năng gây ảo giác, nhưng thuốc gây ảo giác cũng không có loại 'gắn ngoài' thế này, hiện tại không rõ nguyên lý." Đường Nhược Tuyết trầm mặc một chút: "Anh đeo nó làm gì?" Diệp Phàm nghiêm túc trả lời: "Anh cần nhìn xem những ảo giác đó, bên trong có thông tin anh bắt buộc phải biết." Đường Nhược Tuyết cũng đăm chiêu nhìn hắn một cái.

Người thường đại khái sẽ cảm thấy hắn điên khùng, muốn tìm đáp án trong ảo giác, nhưng Đường Nhược Tuyết khác với người ta, cô luôn có thể hiểu hắn.

Cô đành thở dài: "Anh thời gian qua rốt cuộc đã trải qua cái gì, nhìn thấy cái gì, bước tiếp theo còn muốn đi đâu, đều nói cho em biết

được không?

Nhìn trên người anh có thêm không ít đồ, là biết anh phi đi bất khả rồi." Diệp Phàm chớp chớp mắt, vừa vui mừng vì cô hiểu mình, vừa nghĩ tới điều gì.

Hắn liếc nhìn chiếc vòng ngọc trên cổ tay mình. "Nhược Tuyết, cái vòng ngọc này là pháp khí anh lấy được từ Kinh thành, cực kỳ lợi hại.

Anh chắc không dùng đến đâu, cho em nhé, có thể đỡ được một lần thương tổn trí mạng." Thế nhưng Đường Nhược Tuyết nghe xong, không chút do dự lắc đầu từ chối. "Vậy thì càng cần anh lấy mà dùng, con đường tiếp theo anh đi, không cần nghĩ cũng biết nguy hiểm cỡ nào.

Diệp Phàm, anh đừng đánh trống lảng, đã xảy ra chuyện gì, mau nói cho em biết." Chuyến đi này, hắn đã nghe quá nhiều người gọi hắn là "Diệp tiên sinh", bất ngờ nghe thấy một câu gọi thẳng tên họ đầy sống động như vậy, cảm giác rất tốt.

Diệp Phàm ngập ngừng, cũng không hàm hồ nữa, đem những chuyện mình trải qua ở Kinh thành, cùng chuyện về Âm Dương Mộ, Côn Luân Sơn, Tống Hà Ngọc, chọn một phần trọng điểm, cơ bản đầu đuôi gốc ngọn kể cho Đường Nhược Tuyết nghe.

Đường Nhược Tuyết nghe mà có chút chấn động.

Cô cũng là người từng gặp việc lớn, giống như Diệp Phàm đối với phong thủy và long mạch có thành tựu rất không tầm thường, nhưng những chuyện này chồng chất lên nhau, vẫn là quá mức kinh hãi.

Tư duy của cô hiện tại khẳng định còn hỗn loạn hơn Diệp Phàm.

Diệp Phàm giảng đến khô cả miệng, liền vừa chờ Đường Nhược Tuyết tiêu hóa những nội dung này, vừa cầm tách trà lên uống cạn

một hơi.

Đường Nhược Tuyết đăm chiêu cúi đầu rót thêm cho hắn chén trà, sau đó trầm mặc nửa ngày, mới mở miệng hỏi. "Cho nên bước tiếp theo của anh là phải khởi hành đi Côn Luân Sơn sao?

Khoảng cách xa như vậy, chuyện này quá sâu, liệu có thảo suất quá không?" Diệp Phàm lắc đầu: "Quyết định này cũng không phải rất thảo suất, anh từ sau khi biết chuyện này đã bắt đầu cân nhắc rồi, đã có bảy tám ngày thời gian suy tính, cũng làm rất nhiều chuẩn bị rồi." Huống chi lần này, hắn phải đi tìm đội khảo cổ của Tùng Hạc trước, tra rõ ràng chuyện địa cung dưới Cửu Huyền Sơn, sau đó mới động thân đi Côn Luân Sơn, trong khoảng thời gian này hắn lại có thời gian suy tính tiếp.

Đường Nhược Tuyết nói: "Côn Luân là cội nguồn của vạn núi, sớm đã có đủ loại truyền thuyết dân gian và hệ thống tôn giáo, trong đó có rất nhiều tà thuật phong thủy tà môn, em cũng biết không ít, anh đưa em đi cùng, em cũng có thể giúp được anh." Diệp Phàm cười cười, thầm nghĩ cô nương này quả nhiên vô cùng quật cường, nói gì cũng muốn đi cùng hắn, đổi là bình thường, chắc chắn khuyên cũng khuyên không đi.

Cho dù Côn Luân Sơn thực sự có vương quốc của Tây Vương Mẫu, cô cũng sẽ không sợ hãi.

Diệp Phàm thở dài, đi tới nắm lấy tay Đường Nhược Tuyết, nâng tay cô trong tay mình, từ từ giải thích. "Anh đương nhiên muốn em đi cùng anh, nhưng lần này mọi thứ đều quá đặc thù.

Âm Dương Mộ chỉ có anh xuống được, còn có chuyện về đội khảo sát anh nhìn thấy trong mơ hai ngày nay, anh cảm giác là Côn Luân Sơn đang mời anh qua đó." Đường Nhược Tuyết liền cười: "Côn Luân Sơn không việc gì mà anh không thể mang ngoại viện chứ?

Sao nào, chỉ danh đạo tính muốn một mình anh đi?" Diệp Phàm chớp chớp mắt: "Anh sợ liên lụy mẹ con em, cho nên không được.

Lần này em không thuyết phục được anh đâu, nhưng anh đảm bảo sẽ rất nhanh trở về." Đường Nhược Tuyết lắc đầu: "Anh không đảm bảo được đâu." Hắn trong nháy mắt có chút cạn lời.

Đường Nhược Tuyết quá thông tuệ, so với trong tưởng tượng của hắn còn sáng suốt hơn, căn bản không dễ hồ lộng như vậy.

Nhưng cũng may, cô đủ thấu hiểu lòng người.

Ngập ngừng một chút, Đường Nhược Tuyết liền nói tiếp.

Chương 1208

"Anh muốn đi một mình, em cũng sẽ không ngăn cản anh.

Em biết đây là một loại vận mệnh đặc thù, anh chắc chắn không muốn liên lụy mẹ con em, nhưng anh nhất định phải chuẩn bị cho tốt, chú ý tất cả an toàn, đừng có tùy tiện bán mạng." Đường Nhược Tuyết cực kỳ hiểu hắn, nhưng lần này thực ra hắn có nỗi lo về sau, không chỉ là vợ con mình, thậm chí còn cả giới phong thủy, chuyến đi này, xác suất lớn sẽ không thuận lợi như vậy. "Phượng Hoàng đồ đằng, rốt cuộc là thứ gì?" Đường Nhược Tuyết cũng suy tư một hồi, cô nghiêm túc nghe câu chuyện mang đầy màu sắc truyền kỳ này, cảm giác được trong đó rất nhiều chi tiết đều cần xem xét lại. "Suy nghĩ của em cũng gần giống anh, không có ai có thể bố trí một ván cờ ba trăm năm, lại vừa khéo giao nó vào tay một người nào đó sau ba trăm năm, điều này cũng vị miễn quá mức khó tin, không phù hợp thường lý." Diệp Phàm gật đầu: "Cho nên anh cảm thấy, anh chỉ là thỏa mãn yêu cầu của cô ta mà thôi, cũng không phải là người đặc thù gì." Đường Nhược Tuyết: "Nhưng anh đích xác là người được chọn của thời đại này, trách nhiệm của anh nặng hơn anh tưởng tượng nhiều." Diệp Phàm mô phỏng một động tác cầm quân cờ đối dịch, cảm giác vô cùng sống động, hắn nhìn người yêu, nhịn không được cười cười. "Anh mới đầu cảm thấy anh là Tống Hà Ngọc của thời đại này, nhưng rất nhiều người nói với anh là không phải như vậy.

Anh hiện tại cảm giác, anh là đang đánh cờ với một tiền bối ba trăm năm trước, ai thắng thì người đó làm chủ." Đường Nhược Tuyết lắc đầu, dường như cũng không tán đồng cách nhìn của hắn. "Diệp Phàm, anh đừng lúc nào cũng xem những trách nhiệm này nặng nề như thế, rất nhiều lúc chúng không nên là sinh ra đã thuộc về anh, anh

cũng là một con người tự do, không nên có nhiều xiềng xích như vậy." Diệp Phàm vươn vai một cái.

Hắn đương nhiên biết đạo lý này, nhưng cũng luôn có người nói với hắn, năng lực nên tương xứng với trách nhiệm, đại sự xảy ra trên thế giới này, rất khó có chuyện gì hắn có thể thực sự đứng ngoài cuộc.

Chỉ là hắn hiện tại cũng không phải trẻ trâu nữa, sẽ không dễ dàng bị những chuyện này chi phối suy nghĩ của chính mình, nhưng chuyện nên làm thì nhất định phải làm. "Anh vẫn luôn không biết anh đặc thù ở chỗ nào, có thể là bản lĩnh hơi có một chút, cũng không đến mức chuyện đại sự gì cũng giao cho anh, nhưng đó là một loại cảm giác." Diệp Phàm rất nghiêm túc nhìn cô. "Anh bắt buộc phải làm rõ lai lịch của Phượng Hoàng đồ đằng.

Tuy rằng mới đầu anh là muốn đánh kẻ bất bình thay A Doanh, nhưng thứ trong ngôi mộ Côn Luân kia, anh cực kỳ hứng thú." Đường Nhược Tuyết thản nhiên trả lời: "Em đương nhiên không cản được anh, cũng sẽ không ngăn trở anh.

Anh biết không?

Có thể anh cũng không phải thực sự đặc thù, chỉ là anh đủ mạnh lại đủ thành tựu về phong thủy, cho nên điều kiện mà công chúa Tống Hà Ngọc thiết lập vừa khéo bị anh đạt được thôi." Đây chính là cái gọi là năng lực tương xứng với trách nhiệm.

Bọn họ cứ thế trò chuyện cả buổi chiều.

Diệp Phàm cả buổi chiều tâm trạng đều vô cùng ổn định, không bị tư duy hỗn loạn, cũng sẽ không trong lòng trống rỗng, cho nên vừa không nhìn thấy ảo giác bão tuyết, cũng không ngủ thiếp đi tiếp tục nhìn chiếc huyền quan kia.

Giao đại rõ ràng chuyện này xong, Đường Nhược Tuyết lại cùng hắn nói một số chuyện chuyên môn về phong thủy. "Anh có cảm thấy trong Côn Luân Sơn hoặc giả có một loại sức mạnh thần bí, là loại sức mạnh này đang chi phối ý chí của công chúa Tống Hà Ngọc không?" Đường Nhược Tuyết nghĩ một lúc: "Liệu có khi nào là, trong cái núi Côn Luân này có một nhóm người như vậy, chuyên môn dùng tà thuật phong thủy chế tạo ảo giác, khiến đám người này ngộ nhận là mình nhìn thấy chân tướng." Diệp Phàm sờ sờ vẫn thiết đeo trên cổ, thở dài. "Cũng khó nói, trên thực tế, ai cũng không biết bọn họ có phải thật sự nhìn thấy chân tướng hay không.

Anh cảm thấy xác suất lớn là không có, nếu công chúa Tống Hà Ngọc năm đó cho rằng Côn Luân Sơn có thể trả lại mẹ cho cô ta, thì cô ta chắc chắn thất bại rồi." Đường Nhược Tuyết nói: "Mất đi tìm lại được thì có thể thực hiện, chứ chết đi sống lại, loại chuyện không phù hợp logic này, nếu thêm vào một chút nội dung logic tự hợp lý hóa, thì sẽ hợp lý hơn nhiều." Ví dụ như tăng thêm một số khả năng, tình huống này có khả năng là do con người chế tạo, Cổ Hà có lẽ có đồ mưu gì với Tống Hà Ngọc, cố ý dùng tà thuật phong thủy làm phép, dẫn dụ cô ta vào trong Côn Luân Sơn.

Diệp Phàm biết loại chuyện này Cổ Hà chắc chắn làm ra được, nhưng Tống Hà Ngọc cũng không ngốc, cô ta là người trong nghề, thậm chí còn là nhóm trình độ đỉnh tiêm, hẳn là không dễ lừa như vậy.

Sau đó, Đường Nhược Tuyết vào phòng tìm ra một xấp giấy vàng chuyên dụng, dùng loại giấy chất liệu đặc thù này vẽ bùa chú, uy lực sẽ càng lớn và càng thuần túy hơn một chút.

Thế là Diệp Phàm lấy mớ bùa chú vẽ giữa đường giắt ở thắt lưng ra, châm lửa đốt sạch, sau đó nhìn Đường Nhược Tuyết ngồi bên bàn, vừa trò chuyện vừa giúp hắn vẽ bùa.

Đường Nhược Tuyết hiểu rõ hắn, biết các loại thói quen và năng lực của hắn.

Dẫn Hỏa Phù, Dẫn Lôi Phù, Cách Âm Phù...

đủ loại bùa chú đầy đủ mọi thứ, vô cùng hoàn chỉnh.

Cho dù Diệp Phàm tự mình vẽ, cũng chưa chắc đã làm được hoàn mỹ như vậy.

Hắn cảm thấy vô cùng an ủi.

Sau đó bọn họ lại nói thêm một số thứ, đa số là về Côn Luân Sơn, thiểu số là phân tích và lý giải của Đường Nhược Tuyết về những nội dung này.

Diệp Phàm hỏi: "Em cho rằng Cổ Hà là có mưu đồ khác mới dẫn dụ Tống Hà Ngọc vào Côn Luân Sơn?

Nhưng việc này hình như cũng có chút vấn đề." Hắn nghiêng đầu ngẫm nghĩ, sau đó chỉ chỉ vào khối vẫn thiết hình dãy núi trên cổ mình. "Công chúa Tống Hà Ngọc năm mười lăm tuổi, trong bão tuyết nhìn thấy ảo giác về người mẹ, anh nghi ngờ cũng là do loại đồ vật tương tự thế này dẫn đến, về sau cũng chứng thực trên người cô ta quả thực có đeo một khối vẫn thiết khác." Đường Nhược Tuyết cũng sờ sờ cằm, phỏng đoán: "Nhưng nếu như vậy, chẳng phải biến thành việc cô ta từ năm mười lăm tuổi đã bắt đầu tham dự vào âm mưu này?

Nhưng ai lại bắt đầu dự mưu sớm như thế chứ?

Đối phương lại dựa vào cái gì cảm thấy sẽ là cô ta?" Diệp Phàm lắc đầu, tất cả đều là ẩn số, chỉ dùng hai chữ "đặc thù" để giải thích, dường như vẫn còn xa mới đủ.

Đường Nhược Tuyết vỗ vỗ mu bàn tay hắn để an ủi. "Không sao, những cái này khẳng định đều có đầu đuôi gốc ngọn.

Cô ta chọn trúng anh, có lẽ chỉ vì anh đủ mạnh, lại đủ để nắm giữ đại bộ phận kỹ thuật phong thủy trên thế giới, những cái này cộng lại, chẳng lẽ không phải là độc nhất vô nhị sao?" Diệp Phàm cười khổ một cái: "Đừng khen anh.

Hơn nữa cho dù là như vậy, anh làm được cũng là vì kinh nghiệm bao nhiêu năm nay, Tống Hà Ngọc năm mười lăm tuổi chẳng lẽ tinh thông phong thủy sao?" Thế là mạch suy nghĩ đến đây tạm thời dừng lại.

Bọn họ nhìn nhau không nói gì, Đường Nhược Tuyết trong lúc đó thỉnh thoảng thay trà, kỹ thuật thay trà rửa trà của cô cũng vô cùng cao minh.

Diệp Phàm uống mãi uống mãi liền cảm giác đầu óc trống rỗng, dần dần cái gì cũng không nghĩ nữa, nhưng ngay sau đó hắn liền bắt đầu buồn ngủ ập đến.

Đường Nhược Tuyết nhìn Diệp Phàm mơ màng sắp ngủ, cảm giác hắn hiện tại có khả năng tịnh không muốn lập tức ngủ ngay, thế là liền đưa tay lay lay cánh tay hắn, đánh thức hắn dậy.

Đường Nhược Tuyết nói: "Anh hiện tại vội vã khởi hành rời đi không?

Em giúp anh chuẩn bị hành lý các thứ một chút, hay là anh lưu lại một đêm, đợi đến sáng mai hãy đi." Diệp Phàm ép buộc chính mình tỉnh táo trở lại: "Anh ngủ thế này có chút không phân biệt trường hợp, em đừng kiến quái.

Lần trước trong mơ anh nhìn thấy một chiếc huyền quan (quan tài treo), cái này cũng muốn hỏi cách nhìn của em." Đường Nhược Tuyết nói: "Trình độ phong thủy của em thực tế không cao bằng anh, cái em nhìn ra được anh chắc chắn cũng nhìn ra được.

Chiếc huyền quan kia ở trong loại mộ thất này bị xích sắt trói buộc giữa không trung, là một phong thủy cục cực kỳ ác độc." Diệp Phàm gật đầu: "Quả thực là vậy.

Phong thủy cục này, vô luận nhìn thế nào, đều là muốn phong ấn thứ trong quan tài kia ở bên trong, cấm chỉ nó tái hiện nhân gian, một loại cách làm như thế." Huyền quan vô cùng hiếm thấy, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có.

Nhưng thứ này thường thường là vì phong thủy cục, Diệp Phàm có một loại dự cảm, việc này với môn phái Côn Luân kỳ thực không thoát khỏi liên quan.

Ví dụ như Cổ Hà thiết lập một cái kế như vậy, muốn tìm người làm vật hi sinh cũng chưa biết chừng.

Nhưng Tống Hà Ngọc nếu mở ra một cái quan tài như vậy, thì có khả năng không phải là tìm minh khí, mà là gây họa cho nhân gian rồi.

Hắn cùng Đường Nhược Tuyết đã phân tích lại vô số khả năng liên quan đến núi Côn Luân, nhưng kết luận cuối cùng vẫn chưa rõ ràng.

Chỉ có thể xác định một điều: nếu đây thực sự là một ván cờ lớn, thì kẻ lập cục chắc chắn có tâm tư cực kỳ kín đáo.

Kẻ này đã để lại manh mối ở khắp nơi, vừa đủ để khơi gợi sự tò mò của Diệp Phàm, lại không để hắn trực tiếp ghép nối được toàn bộ sự thật, ép hắn buộc phải đích thân đi đến núi Côn Luân.

Đường Nhược Tuyết nói với hắn: “Như vậy, em cảm thấy lập trường của phái Côn Luân này rất đáng ngờ.

Chưa chắc họ đã muốn giúp anh, có lẽ chỉ muốn lợi dụng anh mà thôi.” Diệp Phàm cười: “Người như Cổ Hà không có lý do gì để giúp tôi.

Chỉ cần ông ta biết tôi là người thế nào, ông ta sẽ hiểu rằng nói chuyện này cho tôi biết chỉ khiến tôi trở thành kẻ thù của ông ta." "Nói cách khác," Đường Nhược Tuyết phản ứng rất nhanh, "Cổ Hà bắt buộc phải chọn anh, cho dù lập trường của hai bên hoàn toàn khác biệt." Diệp Phàm gật đầu.

Trò chuyện xong, hai người cũng đã uống hết trà.

Diệp Phàm đứng dậy, cùng Đường Nhược Tuyết khiêng ghế vào trong nhà.

Hắn nhìn qua cửa sổ vào bên trong, thấy Lan Đình đã ngủ say.

Hắn không muốn làm phiền cô bé nữa, bèn thu dọn sơ qua các vật dụng cần thiết và vũ khí, thay một bộ quần áo thuận tiện cho việc hành động rồi trực tiếp ra cửa.

Đường Nhược Tuyết hiểu hắn, cũng không tỏ ra ủy mị, chỉ đứng ở cửa tiễn biệt.

Chương 1209

“Huyền quan đặc biệt nguy hiểm, anh phải luôn chú ý,” Đường Nhược Tuyết đưa cho hắn một chiếc đồng hồ mới, “Thứ bị phong ấn trong quan tài đó rất có thể không phải là người mà là thứ gì đó khác.

Nghiêm túc mà nói, đây không tính là vận mệnh của anh.” Ý của cô là nếu thứ trong quan tài kia thực sự quá nguy hiểm, khi cần thiết Diệp Phàm có thể từ bỏ, hoặc bỏ chạy, dù sao Tống Hà Ngọc cũng sẽ không biết hắn bỏ cuộc giữa chừng.

Diệp Phàm nhận lấy đồng hồ, phát hiện đây là loại đặc chế, có chức năng chiếu sáng và bấm giờ.

Đường Nhược Tuyết lại đưa thêm cho hắn một bộ sạc quay tay và hai chiếc đèn pin siêu sáng có dung lượng pin cực lớn.

“Chú ý an toàn, về sớm nhé,” cô nói, “Tiện thể, Hắc Áp hình như có chuyện muốn báo cho anh, nhưng cậu ta không chịu nói với em là chuyện gì.” Diệp Phàm gật đầu.

Đường Nhược Tuyết mãi mãi là hậu phương vững chắc và lợi hại nhất của hắn.

Cho dù hắn thất bại, bỏ mạng trong núi Côn Luân, Đường Nhược Tuyết cũng sẽ có cách liên hệ với đội khảo cổ chuyên nghiệp và quy mô hơn để triệt để điều tra mộ Côn Luân.

Hắn yên tâm hơn hẳn, sau đó nghe thấy nửa câu sau của Đường Nhược Tuyết, bèn quay đầu nhìn lại phía sau, quả nhiên Hắc Áp đang đứng đợi.

Thế là hắn nói với Đường Nhược Tuyết: “Lần này anh đi có thể hơi lâu, một hai tháng là chuyện bình thường.

Em chăm sóc tốt cho Lan Đình, đừng để con bé nhớ anh quá." Đường Nhược Tuyết gật đầu: "Anh cứ yên tâm." Diệp Phàm không dừng lại thêm, cũng không do dự, ôm Đường Nhược Tuyết một cái rồi xoay người rời đi, bước về phía Hắc Áp.

Hắc Áp thấy hắn đi tới, từ trong ngực lấy ra một phong thư, trực tiếp giao cho hắn.

Phong thư được đóng dấu xi rất đặc biệt, dường như dùng loại nguyên liệu khá đắt tiền.

Diệp Phàm nhận lấy phong thư: "Cái gì đây?" Hắc Áp nói: "Tôi cũng thấy rất kỳ lạ.

Ba ngày trước, có một đội người đi ngang qua đây, dường như đi về hướng Cửu Huyền Sơn.

Tôi không chắc ý đồ của họ là gì, định báo cho mọi người, nhưng chưa được bao lâu thì có người gửi cho tôi bức thư này." Diệp Phàm không mở thư ngay mà nhìn Hắc Áp trước: "Ai đưa thư này cho cậu?" Hắn cảm thấy có chút không ổn.

Nếu là đám người Tùng Hạc, làm sao bọn họ tìm được đến tận đây?

Nơi này không nằm trên đường đi Cửu Huyền Sơn, cũng không có người mà bọn họ muốn gặp.

Không biết tại sao, có thể là trực giác đơn thuần, Diệp Phàm cảm thấy người như Tùng Hạc sẽ không làm ra loại chuyện bắt cóc Đường Nhược Tuyết để uy hiếp hắn.

Vậy những người này đến đây, đưa một phong thư cho Hắc Áp, chẳng lẽ lại muốn báo cho hắn chuyện gì?

Tuy nhiên, câu trả lời của Hắc Áp lại không giống như hắn nghĩ.

“Là một người đàn ông trung niên đưa cho tôi.

Ông ta ăn mặc như hòa thượng, bảo tôi nhắn với anh là xem xong thư, nếu muốn tin ông ta thì đến ngôi miếu ở lưng chừng núi phía bên kia tìm ông ta.” Diệp Phàm trầm mặc một chút, cảm thấy buồn cười.

Tại sao cứ hễ hắn chuẩn bị làm việc gì ở Côn Luân Sơn là lại có bao nhiêu người quen biết lẫn không quen biết tìm đến?

Nhưng chuyện ngăn cản Tùng Hạc là việc cấp bách.

Hắn còn đang cân nhắc, Hắc Áp thấy hắn do dự bèn gãi đầu nói: “Tiên sinh, tôi cũng không biết chuyện gì xảy ra, nhưng người đàn ông kia nói ông ta biết anh định làm gì.

Ông ta có thể cho anh biết một số chuyện quan trọng, hình như còn nhắc đến địa danh Côn Luân Sơn.” Sắc mặt Diệp Phàm thay đổi, hắn gật đầu với Hắc Áp: “Tôi hiểu rồi, cậu đi đi.” Hắn đeo ba lô lên, đi thẳng về hướng Cửu Huyền Sơn.

Bên đó đúng là có một ngôi miếu, nhưng trong ấn tượng của hắn, nó đã hoang phế từ rất lâu, bị bỏ hoang không dùng nữa, chẳng biết xây từ bao giờ.

Hắn ít khi đến đó vì trước đây trên đỉnh Cửu Huyền Sơn có môn phái của Trương Nguyên Dũng.

Đám người này quan hệ rất tệ với hắn, không thể chung sống hòa bình nên hắn đến Cửu Huyền Sơn cũng rất phiền phức.

Hơn nữa trước khi sự kiện ở Kinh thành bùng nổ, hắn cũng tạm dừng mọi hoạt động đổ đấu, chỉ muốn cùng Đường Nhược Tuyết sống những ngày bình yên, không cảm thấy mình cần phải quay lại Cửu Huyền Sơn làm gì.

Diệp Phàm thở dài, vừa đi về phía Cửu Huyền Sơn vừa mở phong thư ra.

Câu đầu tiên là: 'Vị tiên sinh này, tôi không biết cậu đi Côn Luân Sơn để làm gì, nhưng chuyến đi này hung hiểm vô cùng, cậu cần một vài con bài chưa lật.' Rất thẳng thắn vào đề, Diệp Phàm thích phong cách này.

Thế là hắn đứng lại, bắt đầu đọc kỹ hơn.

Người viết thư này không đơn giản, có khả năng là người trong cuộc, nhưng hắn không hiểu tại sao bí mật này lại có nhiều người biết đến thế.

Trong thư viết tiếp: “Tôi được người khác nhờ vả đến giúp cậu.

Nội dung giúp đỡ là bảo đảm cậu thuận lợi đến được núi Côn Luân.

Đừng kỳ lạ, tôi biết cậu rất có bản lĩnh, nhưng sau khi đến núi Côn Luân, cậu còn một đoạn đường rất xa và rất nguy hiểm phải đi.

Tôi không biết cậu dũng cảm đến mức nào, nhưng cậu tuyệt đối là một người đặc biệt nhất trong thời đại này.

Chúng ta gặp nhau ở đây, tôi sẽ nói cho cậu biết một số chuyện.” Lại nói hắn đặc biệt.

Những lời như vậy Diệp Phàm nghe quá nhiều rồi, hoàn toàn không bị lay động.

Nhưng hắn cảm giác trong lời nói của người này có sự che giấu, dường như không muốn nói hết mọi chuyện trong thư.

Diệp Phàm không biểu lộ cảm xúc gì, rút từ trong túi ra một lá bùa dẫn lửa, đốt cháy phong thư, sau đó pháp thuật trên người hắn dao động, tăng tốc chạy nhanh về phía ngôi miếu ở lưng chừng núi.

Ngọn núi này không cao lắm, trên đường có một số sạn đạo cũ kỹ có thể đi người.

Với siêu năng võ giả như Diệp Phàm thì càng không thành vấn đề.

Hắn men theo một con đường sạn đạo đi qua, cuối đường chính là ngôi miếu kia.

Trong miếu có một người đang ngồi, trông có vẻ như đang đợi hắn.

Diệp Phàm không đi qua ngay lập tức.

Kinh nghiệm lâu năm khiến hắn làm bất cứ việc gì cũng tràn đầy cảnh giác, ví dụ như trên đoạn sạn đạo dài mười mét này liệu có bẫy rập gì không.

Đối phương rõ ràng cũng đã nhìn thấy hắn, liền đứng dậy, chắp tay sau lưng, không nói một lời, cũng không làm động tác gì, dường như định cứ đứng như thế đợi hắn qua.

Diệp Phàm trầm ngâm giây lát, đứng tại chỗ đợi hai giây, thấy đối phương vẫn không có biểu hiện gì, hắn mới nhấc chân bước qua.

Trên sạn đạo không có cơ quan gì, tuy có cơ quan hắn cũng đối phó được, nhưng gã này coi như cũng có chút thành ý.

Diệp Phàm đến gần mới phát hiện Hắc Áp không lừa hắn.

Vị này mặc một bộ cà sa, tuy không cạo đầu nhưng quanh thân vẫn toát ra khí tức của người tu hành.

Người này không đơn giản, áp lực tỏa ra rất mạnh.

Tuy ông ta dường như đã che giấu thực lực thật sự, nhưng cảm giác của Diệp Phàm quá nhạy bén, đây là một kẻ rất khó chơi.

Sau khi Diệp Phàm bước vào miếu, hắn nhìn quanh một lượt.

Ngôi miếu này lịch sử khá lâu đời, có lẽ cũng vài chục năm, bên trong toàn gạch vỡ ngói nát nhưng phần mái lại rất chắc chắn, dầm mưa dãi nắng trong núi cũng không hề lung lay.

Đây đúng là một nơi lý tưởng để nói chuyện bí mật.

Diệp Phàm buồn cười nghĩ, còn có chút giống như đặc biệt chuẩn bị cho trộm mộ.

Sao nào, đây là đang ám chỉ hắn à?

Chương 1210

Nhưng hắn vẫn mở miệng hỏi: "Ông là ai?

Tìm tôi làm gì?" Đối phương nói: "Tôi họ Chương, tên là Chương Mục Trạch, người Kinh thành.

Tôi từng gặp cậu ở Kinh thành, nhưng cậu có thể không ấn tượng gì về tôi, vì chúng ta chỉ có duyên gặp một lần." Diệp Phàm mặt vô cảm: "Tôi đúng là không nhớ ra ông, nhưng ông cũng đừng hòng lừa tôi.

Số người tôi gặp ở Kinh thành đếm trên đầu ngón tay, quả thực không có ấn tượng gì với ông.

Ông thật sự biết tôi?

Ông chắc chứ?" Chương Mục Trạch cười cười, vô cùng ung dung bình tĩnh: "Hôm cậu đến tìm Lưu Lâm Sơn, vừa khéo tôi cũng đang ở Cẩm Y Vệ." Diệp Phàm nhìn ông ta, bỗng nhiên im lặng.

Hắn cảm giác người này đang lừa mình, bởi vì hôm vào Cẩm Y Vệ, hắn đã dùng thuật che mắt rất tinh diệu, người bình thường hay thậm chí siêu năng võ giả bình thường tuyệt đối không thể nhìn ra.

Nói với hắn như vậy, chỉ có thể là đang nắn gân hắn.

Diệp Phàm: "Ông đang nói gì vậy, tôi căn bản chưa từng đến Cẩm Y Vệ, ông đang nói dối." Chương Mục Trạch không bị lay chuyển, ánh mắt vô cùng kiên định: "Người trẻ tuổi, cậu không thể cho rằng thủ đoạn của cậu có thể lừa được tất cả mọi người.

Tôi không lừa cậu, cậu cũng không cần thử tôi.

Hôm đó ở Cẩm Y Vệ, cậu đúng là đã dùng thuật che mắt, nhưng khí tức của cậu còn lưu lại ở đó." Diệp Phàm trầm mặc một chút:

“Rốt cuộc ông là ai?

Người nào ở Kinh thành?” Chương Mục Trạch giọng điệu rất bình thản: “Tôi từng là một Mạc Kim Giáo Úy dưới trướng Lý Hoa đại nhân.

Chỉ là Lý đại nhân không coi trọng những việc này, dần dần đám người chúng tôi không còn đất dụng võ.

Tôi đến Cẩm Y Vệ để lấy đồ, tình cờ gặp cậu mà thôi.” Diệp Phàm nhíu mày, cảm giác người này nói chuyện rất có kỹ thuật nhưng lại không có trọng tâm, rõ ràng là người đã qua huấn luyện hoặc quanh năm sống trong mưu mô tính toán.

Muốn moi tin tức từ những kẻ như vậy cực kỳ khó khăn.

Nhưng hắn cũng cảm giác được người này dường như thật lòng muốn thẳng thắn với hắn, không che giấu quá nhiều thứ.

Cũng có thể do ông ta nắm đủ ưu thế nên không cần thiết phải giấu giếm.

Tóm lại, Diệp Phàm không cho rằng kẻ này thật lòng muốn giúp mình.

Trong tình huống này, mười phần thì đến tám chín phần là có mưu đồ khác.

Diệp Phàm hỏi: “Ông đến tìm tôi có mục đích gì?” Chương Mục Trạch thở dài, lắc đầu: “Cậu thanh niên này, tâm nghi ngờ nặng quá.

Tuy rằng cảnh giác hơn đa số mọi người là tốt, nhưng cậu như vậy rất khó kết bạn đấy, biết không?” Diệp Phàm không nói gì, nhìn ông ta nhảm nhí.

Một lát sau, Chương Mục Trạch nói: “Cậu không phải là bạn của Lý Hoa đại nhân sao?

Chỉ riêng điểm này thôi, chẳng lẽ không thể để tôi giúp cậu một chút?" Lần này đến lượt Diệp Phàm thấy buồn cười: "Ông không nghĩ là tôi sẽ tin Lý Hoa phái ông đến giúp tôi đấy chứ?

Hắn ta mà quan tâm đến sống chết của tôi sao?" Chương Mục Trạch cũng cười: "Ngài ấy có thể không quan tâm, nhưng tôi quan tâm.

Có thể cậu không biết, cậu có khả năng là người duy nhất trên đời này có thể tiến vào mộ Côn Luân." Diệp Phàm mặt không đổi sắc, thầm nghĩ thực ra tôi biết, nhưng hắn đáp: "Tại sao lại là tôi?

Việc này liên quan gì đến tôi?

Người anh em, ông có hiểu lầm gì không?

Ông là Mạc Kim Giáo Úy thì đã sao, tìm tôi làm gì, tôi đâu phải dân thổ phu tử." Chương Mục Trạch nhìn hắn: "Nếu cậu thực sự không phải, cậu sẽ không đến gặp tôi.

Thẳng thắn với nhau đi, cậu và tôi không cần thiết phải che giấu.

Sau lưng tôi không có ai cả, là tự tôi muốn đến tìm cậu." Diệp Phàm bất lực nghĩ, bất kể hắn giải thích thế nào, người khác đều cho rằng hắn là một tên trộm mộ lão luyện, vậy thì hết cách rồi.

Hơn nữa Chương Mục Trạch này dường như thực sự có chút bản lĩnh.

Hắn bèn hỏi: "Ông hy vọng tôi đi mộ Côn Luân?

Tôi vào nơi đó, ông nhận được cái gì?" Chương Mục Trạch giơ hai ngón tay: "Thứ nhất, cậu không được nói cho người khác biết sự tồn tại của tôi, như vậy tôi mới giúp cậu.

Thứ hai, tôi sẽ không đi cùng cậu đến Côn Luân Sơn, nhưng những thứ đáng giá cậu lấy được phải chia cho tôi một phần." Diệp

Phàm mặt vô cảm nhìn ông ta, thầm nghĩ tên này đúng là sư tử ngoạm, tại sao lại tự tin thế, ta dựa vào đâu mà phải tin ngươi.

"Ông hiểu lầm rồi, mục đích lần này của tôi không phải là đổ đấu.

Ông nếu thực sự muốn kiếm tiền thì đi tìm người khác đi." Chương Mục Trạch xua tay: "Tôi cũng muốn lắm chứ.

Tôi biết cậu chắc chắn không phải người dễ nói chuyện, nhưng tôi đã nói rồi, trong thiên hạ này người có thể vào mộ Côn Luân chỉ có cậu." Diệp Phàm lạnh lùng nhìn ông ta.

Chương Mục Trạch nói: "Đừng giận, có thể cậu đã nghe câu này rất nhiều lần, nhưng tôi vẫn phải nói cho cậu biết: là công chúa Tống Hà Ngọc đã chọn cậu.

Hiện tại trên người cậu đã đáp ứng đủ điều kiện của bà ấy, đủ để cậu tiến vào Côn Luân Sơn." Nghe thấy ba chữ Tống Hà Ngọc, Diệp Phàm cơ bản có thể xác định kẻ này biết tình hình thực tế.

Chỉ có người điều tra sâu về phái Côn Luân như hắn mới biết chuyện này thực tế có liên quan đến Tống Hà Ngọc.

Nhưng người này dường như hắn chẳng có chút ký ức gì, vậy mà lại biết nhiều đến thế.

Chẳng lẽ đúng là Lý Hoa nói cho ông ta?

Đến lúc này Diệp Phàm mới ngẫm nghĩ kỹ về khuôn mặt của người này.

Nghĩ lại thì hình như đúng là có chút ấn tượng.

Đó là hôm hắn dùng thuật che mắt lẻn vào nội bộ Cẩm Y Vệ tìm Lưu Lâm Sơn nói chuyện.

Khi hắn đi qua cửa chính, có đi ngang qua một căn phòng của nha môn Cẩm Y Vệ, bên trong toàn là giá sách.

Có một người đứng ở đó, không biết đang suy tư điều gì, Diệp Phàm dường như đã liếc nhìn người đó một cái theo phản xạ.

Hắn không biết đối phương có chú ý đến mình hay không.

Về lý thuyết thì không thể nào, thuật che mắt của hắn không dễ bị lộ như vậy.

Hoặc có thể nói, Chương Mục Trạch này quả thực là một người rất có bản lĩnh.

Có như vậy bọn họ mới có thể đứng trên cùng một vị thế đàm phán, nếu không, với lượng thông tin trong tay Diệp Phàm, có khả năng hắn sẽ chẳng coi ông ta ra gì.

Chương Mục Trạch rõ ràng cũng nghĩ đến điểm này, cho nên đã tận dụng tất cả những thông tin mình nắm được, hơn nữa còn từng chút một dẫn dụ đối phương cắn câu.

Ông ta thông minh hơn Diệp Phàm nghĩ.

Nhìn thần thái người thanh niên thay đổi, có lẽ là đã thực sự nhớ ra mình, Chương Mục Trạch tiếp tục nói: "Ngoài ra, tôi nghĩ cậu còn rất tò mò về việc trong khoảng thời gian đó, Lý Hiển đã gặp một thầy phong thủy.

Người này rốt cuộc là ai?" Diệp Phàm mạnh mẽ ngẩng đầu lên: "Ngay cả chuyện này ông cũng biết?

Ông còn biết những gì?

Ông rốt cuộc là ai, thật sự chỉ là một Mạc Kim Giáo Úy thôi sao?" Chương Mục Trạch cười cười: "Thời đại này, cách gọi Mạc Kim Giáo Úy đã sớm không còn thông dụng.

Tôi cũng giống cậu, là kiểu dân đổ đấu thiên về phong thủy sư.

Cậu nghĩ không sai, mấy ngày trước tôi đã gặp Lý Hoa đại nhân."

Diệp Phàm không ngắt lời, để ông ta nói tiếp.

Suy nghĩ của hắn hiện tại đã thay đổi, không dễ dàng đưa ra kết luận nào đó, ví dụ như người này rốt cuộc có đáng tin hay không.

Chương 1211

Chương Mục Trạch nói chuyện rất có trình tự.

“Ngay ba ngày trước, tôi từ chỗ Lý Hoa đại nhân biết được vị trí đại khái của nhà cậu.

Ngài ấy và tôi đã đàm đạo, sẽ không tiết lộ nơi này ra ngoài.

Ban đầu là ngài ấy tìm tôi để tìm hiểu chuyện giữa các cậu, sau đó biến thành chính tôi cảm thấy hứng thú.” Theo lời Chương Mục Trạch, Lý Hoa sau khi hoàn thành nghi thức tiếp nhận, trở thành chấp chính quan mới thì liên tục bận rộn một thời gian dài.

Trong thời gian đó, ngài ấy vô cùng tò mò về chuyện Âm Dương Mộ.

Thế là ngài ấy tìm lại đội ngũ Mạc Kim Giáo Úy mà mình từng sắp xếp trước kia.

Những người này hiện tại phần lớn đã tứ tán khắp nơi, rất nhiều người không còn được trọng dụng, người còn ở lại Kinh thành chỉ có Chương Mục Trạch.

Nhưng vận may của ngài ấy rất tốt, vì Chương Mục Trạch là người giỏi nhất trong số đó, có ông ta ở đây còn hơn cả một đội ngũ Mạc Kim Giáo Úy.

Thế là Lý Hoa gọi ông ta tới.

Chương Mục Trạch những ngày này vẫn luôn làm mấy việc phong thủy lặt vặt, vô cùng phí tài, nhưng Lý Hoa tin tưởng ông ta, bèn kể sơ lược chuyện Âm Dương Mộ và Côn Luân Sơn cho ông ta nghe, đồng thời hỏi một số vấn đề.

Chương Mục Trạch hiểu biết nhiều hơn Lý Hoa, lại còn là một

siêu năng võ giả rất lợi hại.

Ông ta giải đáp một số nghi vấn của Lý Hoa.

Lý Hoa trả thù lao rồi cho ông ta đi.

Diệp Phàm cười: "Hắn hỏi ông cái gì?

Phong thủy mộ Côn Luân xem thế nào à?" Chương Mục Trạch cũng cười theo: "Ngài ấy đúng là người ngoại đạo, hoàn toàn không hiểu cái này, biết được chút lông gà vỏ tỏi là tốt rồi.

Những người này chỉ có thể làm chính trị.

Có điều kiến thức của Lý Hoa đại nhân khá rộng, những gì tôi nói ít nhất ngài ấy cũng hiểu." Chương Mục Trạch kể, Lý Hoa hỏi ông ta: Năm xưa Chu Mục Vương tây chinh, đi đến nước của Tây Vương Mẫu, hậu thế đều nói ông ta đi tìm kỹ thuật trường sinh bất lão, Tây Vương mẫu có lẽ đã thực sự đưa phương pháp đó cho ông ta.

Chẳng lẽ nói núi Côn Luân khiến người ta mê mẩn đến thế là vì Dao Trì của Vương Mẫu ở nơi đó có phương pháp trường sinh bất lão sao?

Bản thân Chương Mục Trạch cảm thấy đây là chuyện hoang đường, nhưng cũng không phải hoàn toàn không có khả năng.

Ông ta cùng Lý Hoa phân tích một số việc liên quan đến hình ảnh và sự kiện năm xưa, nhưng sự quyết đoán của Lý Hoa đối với chuyện này dường như không rõ ràng lắm.

Sau khi nhận được đáp án, ngài ấy không biểu thị thêm điều gì.

Nhưng chuyện này lại thực sự khơi dậy tư tâm và lòng hiếu kỳ của Chương Mục Trạch.

Ông ta là một người đầy dã tâm, trong giới phong thủy sư cũng coi như có tài năng, quan trọng nhất là Lý Hoa vẫn luôn không trọng dụng

ông ta.

Nhưng ông ta lại muốn phát huy năng lực của mình, hơn nữa ông ta cũng thích bảo bối.

Cho nên xuất phát từ nhiều phương diện, cuối cùng ông ta làm theo lời Lý Hoa, đi đến Cửu Huyền Sơn.

Ông ta tin rằng Diệp Phàm và ông ta là cùng một loại người, hoặc ít nhất là đồng nghiệp tinh thông phương diện này, như vậy bọn họ mới có thể đạt thành quan hệ hợp tác.

Đồng thời ông ta cần xác nhận việc Diệp Phàm sẽ không từ bỏ ý định tiến vào Côn Luân Sơn.

Từ xưa đến nay, núi Côn Luân chính là nơi hấp dẫn trộm mộ nhất.

Có lẽ hoàn cảnh nơi đây không phải khắc nghiệt nhất, nhưng truyền thuyết chắc chắn là nhiều nhất.

Có điều Chương Mục Trạch không ngờ ông ta không tìm được Diệp Phàm ngay lập tức.

Nghe người làm nói hắn chưa về, Chương Mục Trạch đoán có lẽ hắn bị người ta chặn giữa đường, hoặc đang xử lý chuyện khác ở phía trên.

Tuy nhiên như vậy cũng tốt, ông ta lại có thêm thời gian để bày mưu tính kế, chuẩn bị chu đáo hơn để dẫn Diệp Phàm tới đây nói chuyện trực tiếp.

Sự thật chứng minh ông ta đã làm được.

Gã này quả thực có chút bản lĩnh, nhưng Diệp Phàm cứ cảm thấy ông ta không phải người đàng hoàng.

Nghe xong bấy nhiêu chuyện, Diệp Phàm rốt cuộc cũng mở miệng.

“Được rồi, nghe thì thấy ông rất thẳng thắn, ít nhất điều này khiến

tôi cảm thấy ông là người sảng khoái, không giống mấy kẻ tìm tôi gây phiền phức trước đây, mục đích cũng không chịu nói rõ." Rất nhiều người ngay cả việc nói thẳng mục đích của mình cũng không làm được, còn không bằng kiểu người trực tiếp đàm phán điều kiện thế này.

Chương Mục Trạch nhún vai vẻ không sao cả: "Diệp tiên sinh, cậu phải biết, tôi là thầy phong thủy giỏi nhất dưới trướng Lý Hoa đại nhân.

Đối với ngài ấy, tôi làm việc tuyệt đối đáng tin, hai chúng tôi vẫn luôn hợp tác theo kiểu tiền trao cháo múc rõ ràng." Diệp Phàm gật đầu: "Được rồi, vậy tôi tạm thời tin ông.

Nhưng ông cũng phải nghĩ cho kỹ, mục đích tôi đi Côn Luân Sơn ngay từ đầu không phải là trộm mộ, tôi không thiếu tiền, cũng không định làm như vậy." Chương Mục Trạch trả lời rất thản nhiên: "Tôi hiểu Diệp tiên sinh là người quang minh lỗi lạc, cho nên tôi cũng không trực tiếp ra giá.

Dù sao lần này là tôi chủ động tìm cậu hợp tác, cho nên quyền chủ động nằm ở cậu." Ý là, bất kể hắn lấy ra cái gì, bất luận giá trị bao nhiêu, chia cho ông ta một phần là được.

Diệp Phàm miễn cưỡng gật đầu, thầm nghĩ Lý Hoa đại nhân kia quả nhiên tay chân đều không phải đèn cạn dầu.

Nhưng không thể không nói, Chương Mục Trạch thực sự đã thuyết phục được hắn.

Hắn thực sự đặc biệt muốn biết, vị thầy phong thủy mà Lý Hiển vẫn luôn gặp mặt cố định rốt cuộc là thần thánh phương nào, rốt cuộc là cái gì khiến ông ta nhất định phải tìm Lý Hiển hợp tác vào lúc đó.

Và trong mấy tháng Lý Hiển không còn nói chuyện với hắn, lại là

nguyên nhân gì khiến ông ta để lại một cơ quan, một khuôn mặt người quỷ dị trong căn phòng đó - khuôn mặt Cổ Hà.

Bốn tháng trống rỗng trong khoảng thời gian đó rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Vì manh mối này, Diệp Phàm buộc phải thực sự ngồi xuống nói chuyện tử tế với ông ta.

Hắn về Cửu Huyền Sơn mới được nửa ngày, còn rất nhiều việc phải làm, nhưng hiện tại xem ra việc nào cũng cấp bách.

Bao gồm cả việc đối phó với người này, hắn đều phải giải quyết ổn thỏa từng việc một, nếu không sẽ không thể yên tâm tiến vào Côn Luân Sơn.

Những chuyện này, bất cứ chuyện nào cũng đủ để trở thành nỗi lo về sau của hắn.

Về khoản đàm phán, Chương Mục Trạch rõ ràng có kinh nghiệm hơn hắn, thậm chí không phải vấn đề kỹ năng, mà đơn thuần là kinh nghiệm từng trải.

Diệp Phàm nhận ra, người như vậy, do vấn đề chức vị và hoàn cảnh, bắt buộc phải quanh năm xoay xở trong các mối quan hệ giữa người với người, nên trở nên vô cùng khôn khéo.

Nghiêm túc mà nói, Diệp Phàm không thích hợp tác với người như vậy, bởi vì quá mệt mỏi, hơn nữa không phải thực sự thành thật với nhau, chỉ là một loại quan hệ lợi dụng lẫn nhau mà thôi.

Mà kinh nghiệm của hắn ở phương diện này rõ ràng không mạnh bằng loại người này.

Bản thân Diệp Phàm cũng không hy vọng mình trở thành người như vậy, hắn vẫn là thanh niên, còn muốn ngây thơ thêm vài năm nữa.

Trong ngôi miếu nhỏ cũ nát này có vài cái bàn vài cái ghế, còn miễn cưỡng ngồi nói chuyện được.

Diệp Phàm đi qua thắp một ngọn nến, vì trời sắp tối.

Sau đó bọn họ ngồi đối diện nhìn nhau không nói gì một lúc.

Đây là tư thế muốn trường đàm, nhưng Diệp Phàm biết mình căn bản không nói chuyện được bao lâu, vì hắn đang gấp.

Còn phải điều tra vấn đề hướng đi của phong thủy dưới chân núi Cửu Huyền, còn phải chuẩn bị quyết định các công việc tiếp theo.

Chương Mục Trạch dường như nhìn ra hắn đang nghĩ gì, cười trấn an.

Chương 1212

“Cậu yên tâm, Diệp tiên sinh, cậu là khách quý của Lý Hoa đại nhân, tôi sẽ không làm gì cậu đâu.

Cậu cũng không cần cảm thấy tôi là người có tâm địa xấu xa gì, tôi thứ nhất chỉ muốn kiếm lợi, thứ hai là thỏa mãn lòng hiếu kỳ của mình mà thôi.” Diệp Phàm không muốn để ý đến kiểu phát ngôn vừa rào trước đón sau vừa giả vờ khách sáo này của ông ta, thậm chí rất muốn phản bác một câu: Ông tưởng ông làm gì được tôi thật à?

Không cần tôi là khách quý của Lý Hoa, ông cũng đánh không lại tôi.

Tuy nhiên cuối cùng hắn chỉ nói uyển chuyển: “Ông đánh giá quá cao vị trí của tôi ở chỗ Lý Hoa đại nhân rồi.

Vẫn câu nói kia, tôi thì không thấy núi Côn Luân có gì đặc biệt, muốn đi thì có thể tự mình đi, ông hẳn là có bản lĩnh đó.” Chương Mục Trạch thở dài: “Xem ra đến giờ cậu vẫn không biết cậu đặc biệt đến mức nào.

Thật đấy Diệp tiên sinh, người là phải tin vào chuyện tà môn, cậu không thể vì chuyện này huyền bí mà cho rằng tôi đang lừa cậu.” Diệp Phàm đã không biết phải châm chọc thế nào, giọng điệu có chút nhẫn nhịn không nổi: “Rốt cuộc ông có nói hay không?

Đừng nói nhảm nữa, muốn đàm phán thì nói trọng điểm cho tôi nghe.” Hắn lười khách sáo rồi, suýt nữa thì muốn đứng dậy đi luôn.

Nhưng tính tình Chương Mục Trạch tốt hơn hắn tưởng tượng, nên ông ta hoàn toàn không để ý đến sự nóng nảy của hắn, cứ tự mình nói tiếp.

Ông ta nói: "Đầu tiên điều tôi muốn nói cho cậu biết là, Kinh thành hung hiểm hơn cậu tưởng tượng, cao thủ cũng rất nhiều, cho nên chuyện này đã không còn là bí mật nữa." Diệp Phàm không nói gì, hắn đã đoán được Chương Mục Trạch muốn nói gì, hơn nữa những gì ông ta nói chắc cũng không phải chuyện giật gân, hắn là nói thật.

Chương Mục Trạch ngừng lại một chút rồi nói: "Cậu ở Kinh thành, các loại hành động tuy đã đủ kín đáo, nhưng cậu từng để lại dấu vết, cũng từng đến Kinh thành làm việc.

Bao gồm cả lần này, khi cậu thực hiện kế hoạch cũng đã không thể tránh khỏi việc gặp gỡ một số người." Có người tốt, có kẻ xấu, thậm chí có kẻ đại gian đại ác.

Những kẻ này rốt cuộc có mưu đồ gì rất khó nói rõ, cách làm tốt nhất chính là vĩnh viễn đừng tiếp xúc với bọn họ.

Giọng điệu Chương Mục Trạch cũng dần trở nên nghiêm túc, nhìn vào mắt Diệp Phàm, thần thái cực kỳ nghiêm nghị.

"Trong quá trình gặp gỡ những người này, hành tung của cậu đã bị lộ, hơn nữa trên người cậu mang theo một số pháp khí rất mạnh, có lợi cho việc truy tìm của bọn họ." Điểm này Diệp Phàm cũng hiểu, không định vị được người thì định vị pháp khí.

Lúc đó hắn ở Kinh thành phải làm quá nhiều việc, phải cân nhắc quá nhiều thứ nên nhất thời sơ suất phương diện này.

Hiện tại xem ra, có khả năng hành tung của hắn đã không còn là bí mật.

Chương Mục Trạch làm một thủ thế bảo hắn bình tĩnh: "Cũng không tệ hại như cậu tưởng tượng đâu.

Sự thật là cậu làm việc rất kín kẽ, hơn nữa những việc này dù có bại lộ, thực ra cũng chỉ truyền đến tai đám đồng nghiệp hoặc đám thổ

phu tử chúng ta mà thôi.” Diệp Phàm gật đầu.

Đối với tình huống này, thực ra hắn đã sớm chuẩn bị tâm lý.

Nhưng bản thân Côn Luân Sơn có những nguyên nhân khác, ví dụ như quá nguy hiểm, căn bản không thích hợp cho người thường tùy ý đi tới.

Nơi đó khí hậu cực đoan khắc nghiệt, điều kiện môi trường cũng rất tệ, không cẩn thận sẽ lạc đường, nói không chừng chưa thấy mộ Côn Luân đã chết trong núi tuyết, được không bù nổi mất.

Chỉ riêng những điều kiện hà khắc này đã đủ để khuyên lui một đám người lớn.

Giả sử ý của Chương Mục Trạch là hành trình của hắn bị lộ, rất nhiều người hoặc rất nhiều nhóm trộm mộ nhỏ lẻ sẽ bám theo, thì Diệp Phàm vẫn tự tin có thể giải quyết bọn họ.

Nhưng Chương Mục Trạch rõ ràng không chỉ có ý đó, ông ta còn có thâm ý khác.

Diệp Phàm nghĩ ngợi, vẫn mở miệng hỏi: “Ý của ông là có người đang nhắm vào mộ Côn Luân?

Nhưng rốt cuộc là ai mà lợi hại thế?

Tôi ở Kinh thành hành động thì hành động, nhưng phần lớn thời gian cũng đâu có làm chuyện gì liên quan đến Côn Luân Sơn chứ, bọn họ đọc được sóng não tôi à?” Chương Mục Trạch lắc đầu: “Không đơn giản như vậy.

Thông tin họ biết được rất nhiều, ví dụ như có thể họ đã nhìn thấy cậu phá hoại trường địa sau khi xuống Âm Dương Mộ, hoặc một số biến hóa tinh vi hơn đều có thể nhìn ra.” Diệp Phàm nhướn mày, rõ ràng căn bản không tin lắm: “Thật sao?

Ông không phải đang dọa tôi đấy chứ?" Chương Mục Trạch cười: "Cậu xem cậu kìa, giờ lại không tin tôi.

Có khả năng nào, thực ra tôi biết cậu định làm gì tiếp theo không?

Cậu đang đuổi theo dấu chân của một đám người, là một đám trộm mộ đúng không?" Lần này Diệp Phàm thực sự im lặng.

Người này trông có vẻ quả thực cái gì cũng biết.

Nếu không phải Diệp Phàm tuyệt đối yên tâm về trình độ phản trinh sát của mình, hắn còn tưởng người này đã đi theo hắn từ đầu đến cuối.

Chuyện này thực sự rất tà môn, ngay cả Diệp Phàm cũng cảm thấy đáng để hắn nghiền ngẫm kỹ một chút.

Diệp Phàm hỏi: "Ông nói cho tôi những chuyện này bây giờ, đơn thuần là muốn hợp tác với tôi sao?

Nếu tôi không muốn hợp tác thì sao?

Nếu tôi nói với ông, tôi không cần tình báo của ông cũng có thể tự mình lên Côn Luân Sơn, thì ông định làm thế nào?" Chương Mục Trạch hiển nhiên đã dự liệu được phản ứng này, giọng điệu vẫn luôn rất ổn định, trông cứ như trong cuộc đàm phán này, ông ta luôn là người chiếm thượng phong.

Sự thật hình như cũng đúng là như vậy.

Chương Mục Trạch nói: "Cậu thực sự không cần phải mang địch ý lớn như vậy với tôi.

Đồng thời tôi phải cho cậu biết, với tư cách là vị 'thiên tuyển chi nhân' duy nhất tiến vào Côn Luân Sơn, cậu không thể ngây thơ như vậy được.

Sự thật là, cái tên Tùng Hạc kia đã truyền tin tức ra ngoài rồi."

Diệp Phàm nhíu mày: “Ông nói cái gì?

Tin tức gì?

Hắn ta đã làm gì?” Chương Mục Trạch nhìn vào mắt hắn: “Chuyện này hắn hoàn toàn làm được, cậu đừng đánh giá thấp bọn họ.” Chương Mục Trạch nói với hắn, trong nhóm người Tùng Hạc, thủ hạ của gã thực ra chỉ là một lũ thổ phu tử đơn thuần, vì tiền mà đến, không có nhân sĩ chuyên nghiệp nào, nhưng thân thủ đều rất khá.

Chỉ có Tùng Hạc là không giống, kẻ này cực kỳ không đơn giản, có thể nói là rất lợi hại.

Không biết gã từ đâu tới, nhưng trước mắt xem ra mục đích của gã chắc chắn là mộ Côn Luân, đại khái cũng giống như hắn, là vì lợi ích mà đi.

Hơn nữa người này không chỉ hiểu phong thủy cục, mà còn là kẻ xuất sắc trong giới võ giả siêu năng.

Người bình thường đối đầu với gã đều sẽ cảm thấy rất chật vật.

Thế nhưng kẻ này trước đây ở trên giang hồ gần như không có chút tiếng tăm nào, dường như chỉ mới xuất hiện gần đây.

Sau khi xuất hiện, mục đích của gã vô cùng rõ ràng, hiển nhiên chính là nhắm vào mộ Côn Luân.

Ngay từ lúc mới lộ diện, gã đã bắt đầu mưu tính bố cục đối với nơi này.

Đầu tiên, sau khi thu thập một phần tin tức, để làm rối loạn tầm mắt của một số người, cũng như để trở ngại Diệp Phàm, gã cố ý tung những tin tức này ra ngoài.

Bởi vì chuyện Côn Luân Sơn quá lớn cũng quá nguy hiểm, cho nên khi gã tung tin đã dùng một số tiếng lóng và thủ đoạn mã hóa, chỉ có

người trong nghề và bọn trộm mộ chuyên nghiệp mới có thể nghe hiểu, nên không gây ra sóng gió quá lớn trong giới người thường.

Nhưng đối với một đám người trong nghề và nhân sĩ chuyên nghiệp mà nói, chuyện này lập tức âm thầm dấy lên sóng to gió lớn.

Chỉ trong một đêm, mỗi một ông trùm có năng lực và dã tâm ở Kinh thành đều đã biết, tại Côn Luân Sơn xa xôi, có một tòa địa cung thần bí.

Trong địa cung này cất giấu món bảo bối khiến công chúa Tống Hà Ngọc nổi danh nhất ba trăm năm trước cũng phải điên cuồng, không tiếc thân mình đích thân đi tìm, thậm chí còn có người đồn là Dao Trì Thiên Sơn của Tây Vương Mẫu.

Đồ vật bên trong, bất luận là gì, chỉ cần tin tức đủ nhiều đều sẽ chiêu dụ một đám vong mạng chi đồ, nguyện ý vì lợi ích mà nhảy vào dầu sôi lửa bỏng.

Chương Mục Trạch nói rất đúng.

Diệp Phàm liền biết, lộ trình tiếp theo của hắn e rằng đúng là sẽ không hề nhẹ nhàng.

Chương Mục Trạch nhìn sắc mặt hắn, biết mục đích của mình hắn là đã đạt được: "Cho nên thực không dám giấu giếm, có khả năng vào lúc cậu còn chưa biết, Kinh thành đã có mười mấy đội ngũ xuất phát, chạy tới Côn Luân Sơn rồi." Diệp Phàm mặt vô cảm: "Bọn họ đó là đi nộp mạng." Lời này của hắn nói rất không khách khí, cực kỳ không nể nang, nhưng đó chính là sự thật.

Mộ Côn Luân này chưa nói đến có vào được hay không, chỉ riêng phiến núi đen kia cũng đã là thứ có thể ăn thịt người.

Chương 1213

Chương Mục Trạch gật đầu, vô cùng tán đồng: "Cho nên tôi mới không đi tìm người khác, chỉ có thể tìm cậu.

Tôi biết việc này người khác đều không làm nổi, chỉ có cậu mới có thể đi vào mộ Côn Luân.

Lúc tôi nhìn thấy cậu ở Cẩm Y Vệ, đã cảm thấy cậu không phải người thường." Sao lại lôi chuyện này ra nữa rồi, Diệp Phàm lười nghe mấy loại lời nói kiểu như hắn đặc biệt lắm, liền xua tay.

"Anh không tìm bọn họ chơi chung là có thể hiểu được, bởi vì Tùng Hạc cũng không biết toàn bộ tình huống, đám người kia lại càng không thể nào biết.

Cho nên hiện tại đã có mười mấy đội ngũ sớm chạy tới Côn Luân Sơn, bọn họ chẳng lẽ không nghĩ tới, Côn Luân có khả năng là một cái tuyệt hộ mộ sao?" Tuyệt hộ mộ, ý tứ chính là đi vào rồi không có ai có thể đi ra, sẽ chôn vùi rất nhiều trộm mộ tặc ở bên trong.

Đám người này xem ra não không được tốt lắm, cư nhiên không suy xét một chút vấn đề an toàn.

Chương Mục Trạch lắc đầu: "Kẻ liều mạng chính là kẻ liều mạng, căn bản không có khả năng nghe mấy lời này.

Đối với bọn họ mà nói, xuống mộ đồng nghĩa với vào sinh ra tử, đây là luật bất thành văn, quan trọng nhất là có chút béo bở để kiếm chác, thế là đủ rồi." Ngay sau đó Chương Mục Trạch dường như lại nghĩ tới cái gì, liền cười cười với Diệp Phàm.

"Diệp tiên sinh, tôi nghe Lý Hoa đại nhân nói, cậu ngược lại là một người rất từ bi.

Tôi nói như vậy, cậu sẽ không định thêm một hạng mục công việc, đi vớt đám người kia về chứ?" Diệp Phàm không còn lời gì để nói, Lý Hoa đây là đang biên bài cho hắn à?

Từ bi vi hoài thì có quan hệ gì với hắn, hắn là có thiện tâm và chính trực của người bình thường, chứ không phải thánh mẫu lạm hảo nhân, lời hay khó khuyên con ma đáng chết.

Diệp Phàm lắc đầu: "Việc này không phải phận sự của tôi.

Hơn nữa anh cũng đoán được, mộ Côn Luân vô cùng hung hiểm, bản thân tôi cũng chưa chắc có thể toàn vẹn mà đi ra, có khả năng không còn tinh lực để đi lo cho người khác." Chương Mục Trạch gật đầu: "Cái này tôi biết, xem ý tứ của cậu, hẳn là vẫn muốn tận lực cứu người có thể cứu, Lý Hoa đại nhân ngược lại là không nói sai." Diệp Phàm rất muốn nói Lý Hoa đó là đang đánh rắm, nhưng cuối cùng hắn thở dài, cũng lười so đo mấy chuyện này, liền trực tiếp đi thẳng vào vấn đề.

"Tùng Hạc người này không biết là từ đâu tới, nhưng có thể xác định mục tiêu của gã cũng là mộ Côn Luân, bởi vì chúng tôi từng gặp nhau, hơn nữa gặp không chỉ một lần, tin tức gã biết nhiều hơn người khác." Nghe đến đây Chương Mục Trạch khựng lại, không hỏi hai người bọn họ trước đó gặp nhau đã xảy ra chuyện gì, chỉ tự mình nói tiếp.

"Tóm lại, hành vi động cơ của cái tên Tùng Hạc này, cá nhân tôi cảm thấy là rất có vấn đề.

Nếu gã thật sự muốn từ Côn Luân Sơn đạt được cái gì, vì sao còn muốn đem bí mật này tán gieo rắc ra ngoài?

Gã tự mình một người đi tới, minh khí không phải đều là của gã sao?" Diệp Phàm lắc đầu: "Mục tiêu của kẻ này khả năng căn bản không phải minh khí, nói không chừng gã tìm một đám quỷ chết thay

đi qua đó, vừa có thể sạ trừ đồng hành cạnh tranh, lại vừa có thể để người khác thay gã đi Côn Luân Sơn thám thính trước.

Dù sao người ta đều xuất phát rồi, gã hiện tại vẫn còn ở nơi này." Thậm chí còn có thời gian rảnh rỗi ở lại chờ hắn, tìm hắn tán gẫu.

Chương Mục Trạch nghe xong những lời này, trực tiếp nói: "Vậy khẳng định là cả hai loại tình huống đều có.

Toan tính của kẻ này cũng rất xảo diệu, gã e rằng cũng giống như tôi, biết chỉ có cậu mới có thể chân chính đi vào mộ Côn Luân, cho nên tới lôi kéo cậu nhập bọn.

Cho dù cậu không đáp ứng, gã cũng sẽ thử lại lần nữa." Diệp Phàm phản ứng lại, đây e rằng cũng là nguyên nhân kẻ này tới Cửu Huyền Sơn.

Dưới chân Cửu Huyền Sơn, từ khi nào có một tòa địa cung?

Nhớ tới cái này, Diệp Phàm bèn nói: "Chương tiên sinh, tôi có thể cùng anh làm vụ giao dịch này.

Tôi đồng ý, đến lúc đó đồ vật mò ra từ mộ Côn Luân sẽ chia cho anh một nửa, nhưng anh phải đem những gì anh biết nói hết cho tôi." Chương Mục Trạch thấy hắn đáp ứng, lập tức mày dạn mặt dày cười tươi.

Diệp Phàm nhìn thần tình của gã, cảm giác được người này so với mấy tay anh chị trộm mộ bình thường có chỗ bất đồng.

Hoặc là gã lăn lộn Kinh thành quá lâu, ở chung với người quá lâu, hoặc là nói đã quá lâu không xuống đất.

So với nói kẻ này là một thầy phong thủy hay thổ phu tử, chi bằng nói gã chính là một thương nhân triệt đầu triệt đuôi.

Thổ phu tử làm gì có ai biết đàm phán như vậy?

Bản thân Diệp Phàm cũng thuộc loại khá biết đàm phán trong giới thổ phu tử, nhưng quả thật là nói không lại người này.

Chương Mục Trạch không để ý sự khác thường của hắn, hiển nhiên đối với năng lực chính mình tính trước kỹ càng.

"Diệp tiên sinh, theo tôi được biết, biến hóa của công chúa Tống Hà Ngọc năm đó phát sinh vào năm mười lăm tuổi, còn có một nguyên nhân không ai biết." Diệp Phàm nghe xong trên mặt không chút dao động.

Chương Mục Trạch đang giảng đến cao hứng, còn chờ người trẻ tuổi này sốt ruột hỏi gã đây, kết quả nhìn thấy Diệp Phàm vô liêu ngáp một cái.

Chương Mục Trạch có chút ngẩn ra: "Cậu một chút cũng không kinh ngạc sao?

Không muốn biết năm đó cô ta xảy ra chuyện gì à?" Diệp Phàm mặt vô cảm nhìn gã: "Anh là muốn nói, Tống Hà Ngọc vào một buổi tối mùa hè năm mười lăm tuổi, nhìn thấy ngoài cung nổi lên bão tuyết, trong gió tuyết có mẫu thân cô ta đang triệu hoán chuyện này sao?

Anh tốt nhất không phải đang lừa lời tôi, cái này tôi sớm đã biết rồi." Chương Mục Trạch nghe xong ngẩn người, sau đó "a" một tiếng.

"Thì ra cậu biết cái này, nhưng đây kỳ thực chỉ là một phần trong đó.

Cậu có khả năng mới nghe qua sẽ cảm thấy câu chuyện này có chút vô lý, nhưng cộng thêm phần tôi nói, sẽ hoàn chỉnh." Diệp Phàm nhướng mày: "Còn có bộ phận bổ sung?

Cô ta trừ bỏ nhìn thấy mẫu thân mình và một trận bão tuyết, còn nhìn thấy thứ khác?

Chuyện xưa như vậy, rốt cuộc anh làm sao biết được?" Chương Mục Trạch cười cười: "Tiên sinh, Tống Hà Ngọc chính là người trong hoàng thất, cậu đừng quên, tôi trước đó làm việc cho người trong hoàng thất, đương nhiên có thể nhìn thấy một ít bí văn chi loại." Diệp Phàm không nói lời nào, chỉ nhìn gã.

Gã nói có đạo lý, dù sao khoảng thời gian trước hắn chủ yếu là đang giúp Lý Hoa làm việc, coi như thù lao, Lý Hoa cũng cho hắn vào phòng lưu trữ hoàng thất xem ký lục.

Hơn nữa có một điểm Chương Mục Trạch nói rất đúng, chính là chân tướng hắn biết hiện tại, có khả năng chỉ là dạng mảnh nhỏ, chỉ là một phần mà thôi, cho nên thoạt nhìn tương đối huyền hoặc.

Nếu như có một mạch tư duy hoàn chỉnh, sẽ có thể làm cho logic hợp lý.

Sau đó hắn liền nghe thấy Chương Mục Trạch nói: "Đêm hôm đó năm công chúa mười lăm tuổi, ở ngoài cửa cung bị một thị vệ đưa về.

Thị vệ hỏi cô ta vì sao lại xuất hiện ở nơi đó, nhưng công chúa vô cùng mê mang, tựa hồ chính mình cũng không biết vì sao mình đứng ở nơi đó." Diệp Phàm gật đầu, cái này nằm trong dự liệu của hắn.

Công chúa tuyệt đối là nhìn thấy ảo giác, sau đó bị ảo giác che mắt.

Tình huống này đối với thầy phong thủy thì vô cùng thường gặp, nhưng Tống Hà Ngọc khi đó vẫn là một cô bé, ứng phó không được là rất bình thường.

Chương Mục Trạch tiếp lời: "Người trong nghề như chúng ta có thể đoán ra đó rốt cuộc là tình huống gì, nhưng người ngoài nghề đều ngẩn tò te.

Tên thị vệ kia cũng không biết chuyện gì xảy ra, chỉ có thể đưa

công chúa trở về.

Sau đó bản thân Tống Hà Ngọc cũng không nói gì, cũng không đem chuyện này nói cho người ngoài." Diệp Phàm ngồi ở cái ghế bên kia nghe gã giảng.

Từ từ, trời tối xuống, tịch dương phi nhanh qua đi, sắc trời tối đen như mực.

Hắn không khỏi cảm thấy trong lòng có một chút cảm giác nôn nóng bất an, không biết là dự cảm dạng gì, nhưng chính là cảm thấy cuộc nói chuyện này không thể kéo dài quá lâu.

Chương Mục Trạch nói: "Sau lại tôi thông qua điều tra, biết được năm đó, trong quà sinh nhật mười lăm tuổi của công chúa có một món trang sức kỳ quái, là một sợi dây chuyền.

Thứ đó dường như có thể chế tạo ảo giác, chính là nó làm cho công chúa thay đổi." Diệp Phàm mặt vô cảm nhìn gã, trở tay đem khối vẫn thiết đang đeo trên cổ lôi ra, cho Chương Mục Trạch nhìn thoáng qua.

Chương Mục Trạch ngẩn người, đang định vươn tay đi sờ, bị Diệp Phàm nhanh tay lẹ mắt một phen đẩy ra.

"Chạm không được, sẽ gây ảo giác." Diệp Phàm ngắn gọn nói.

Chương Mục Trạch rất thức thời, thoạt nhìn cũng đủ tiếc mạng, liền thu tay về, nhưng rất giật mình hắn cư nhiên thật sự có thứ đồ vật như vậy.

"Ý của cậu là, thứ này xác thực là chế tạo ảo giác, nhưng cậu vẫn xâu nó lại đeo ở trên cổ, có dụng ý gì?" Diệp Phàm cười cười, thầm nói anh tưởng tôi muốn chắc: "Bởi vì bên trong những ảo giác kia, tựa hồ có tin tức tôi muốn biết, nhưng không xác định.

Tôi trước mắt vẫn đang thực nghiệm, cái này không liên quan tới

anh, anh tiếp tục nói phần của anh đi.” Chương Mục Trạch trầm mặc một hồi, cảm giác người trẻ tuổi này so với gã nghĩ còn to gan lớn mật hơn, rất có một loại phách lực không sợ chết để theo đuổi chân tướng.

Gã chính là cần một người như vậy tiến vào bên trong Côn Luân Sơn.

Chương Mục Trạch nhìn hắn một cái: “Diệp tiên sinh, đảm lược của cậu xác thực phi thường, nhưng cậu cũng phải hiểu được, cậu làm như vậy là có thể tiến vào Côn Luân Sơn, nhưng ý chí lực của con người là có hạn.” Diệp Phàm không kiên nhẫn xua xua tay: “Tôi trong lòng hiểu rõ, anh nói phần anh là được.” Vì thế Chương Mục Trạch cũng không nói nhiều nữa.

Chương 1214

Gã cảm giác được, người thanh niên này tuy rằng diện tướng vô cùng trẻ tuổi, đơn nhìn tướng mạo cũng sẽ tưởng hắn thuộc về loại người không trải qua sự tình gì, nhưng người trong nghề vừa cảm giác liền biết người này trong cơ thể sức mạnh kinh người.

Hắn hoặc là một võ giả siêu năng vô cùng lợi hại, hoặc chính là một đạo sĩ tu tiên.

Chương Mục Trạch trước đó từng mang tính thăm dò hỏi qua Lý Hoa, bản lĩnh vị thiên tuyển chi nhân này như thế nào?

Lý Hoa nhàn nhạt trả lời gã rằng: Không ở dưới tôi, về phương diện phong thủy, cậu cũng khó tìm được kỳ phùng địch thủ.

Mà hắn vẫn chỉ là một người trẻ tuổi hơn hai mươi, điều này đối với Chương Mục Trạch mà nói, không nghi ngờ gì là một sự tình không quá dễ dàng tiếp thu, cho nên ngay từ đầu gã đối đãi Diệp Phàm mới có chút cảm giác điêu nan.

Mới đầu Diệp Phàm cũng xác thực có chút gấp, cho nên thoạt nhìn giống như ruồi bọ không đầu, nhưng sau khi hắn bình tĩnh lại, loại năng lực tư duy nhạy bén cùng phán đoán lực kia liền thể hiện ra, Lý Hoa xác thực là không lừa gã.

Chương Mục Trạch nghĩ nghĩ, tiếp tục nói: "Người ngoài đều cảm thấy, sợi dây chuyền kia là mẫu thân công chúa, cũng chính là hoàng hậu khi đó cho cô ta.

Nhưng thực tắc không phải vậy.

Chuỗi dây chuyền kia nghe nói là vào năm sinh nhật công chúa, trà trộn ở giữa những lễ vật danh quý khác, nặc danh bí mật gửi tới."

Diệp Phàm nhìn gã một cái, trước tiên liền nghĩ tới Cổ Hà.

Khối vẫn thiết này, nếu là người ý chí lực không đủ kiên định hoặc là không có phòng bị, rất dễ dàng nhìn một cái liền vô pháp tự kềm chế, nhịn không được vươn tay đi sờ.

Đây là Diệp Phàm tự mình chứng thực, trước mắt sở hữu người đã gặp qua vẫn thiết đều như vậy, ngay cả Đường Nhược Tuyết cũng không ngoại lệ.

Như vậy, việc vì sao công chúa sẽ tiếp thu một món lễ vật xa lạ, còn đem nó đeo ở trên cổ, cũng liền có giải thích hợp lý.

Cô ta khi đó cực có khả năng thần trí không rõ, là bị vẫn thiết cổ hoặc, cho nên theo bản năng cảm thấy thứ này hẳn là mang ở bên người, hơn nữa không biết vì sao cô ta không có nói cho bất luận kẻ nào.

Thời gian chuyện này phát sinh, hẳn là không lâu sau khi mẫu thân cô ta qua đời.

Như vậy, Diệp Phàm có một cái suy đoán.

Chính là thời gian Tống Hà Ngọc quen biết Cổ Hà, có lẽ sớm hơn so với hắn tưởng tượng.

Người năm mười lăm tuổi đưa vẫn thiết cho cô ta, cực có khả năng chính là Cổ Hà bí mật trốn ở trong tối.

Vậy nhìn theo cách này, công chúa Tống Hà Ngọc từ năm mười lăm tuổi bắt đầu cũng đã sống trong một âm mưu, lúc sau sở hữu hết thảy nhân sinh của cô ta đều có dấu vết bị người thao túng.

Diệp Phàm liền hỏi: "Vì sao lựa chọn cô ta?

Năm mười lăm tuổi cô ta cũng chẳng qua là một cô nương nhỏ mà thôi." Chương Mục Trạch liền ha hả cười rộ lên: "Khả năng đối với

âm mưu gia kia, khi đó có dấu hiệu nào đó cũng cho thấy công chúa Tống Hà Ngọc là người đặc thù của thời đại ấy.

Đổi câu khác mà nói, cô ta và cậu là giống nhau, cậu chính là cô ta của thời đại này." Lần này Diệp Phàm không có phản bác, bởi vì ở một ý nghĩa nào đó mà nói, Chương Mục Trạch nói đúng.

Tại những giấc mộng không biết thật giả kia, công chúa Tống Hà Ngọc dù sao cũng là người dẫn dắt đi vào mộ Côn Luân thật sự.

Nghĩ đến điểm này, Diệp Phàm liền hỏi: "Chương tiên sinh, anh cảm thấy 'huyền quan' (quan tài treo) bình thường đại biểu cho cái gì?" Chương Mục Trạch không biết tư duy người này sao lại nhảy cóc như vậy, đột nhiên lại bắt đầu hỏi đến loại vấn đề không đầu không đuôi này là có ý gì, làm cho người ta nhất thời đều chuyển không kịp.

Nhưng gã nghĩ nghĩ, vẫn trả lời.

"Ở trên phong thủy, quan tài không thể chạm đất thực là vật đại hung đại ác, trừ phi nhân vật phong ấn bên trong là ác nhân không thể được người tha thứ ở thời đại đó, hoặc là nói dứt khoát chính là táng thứ đồ vật rất nguy hiểm, không phải người." Nói xong, Chương Mục Trạch liền lắc đầu ý bảo gã chỉ có thể nói bấy nhiêu.

"Diệp tiên sinh, cậu chỉ đưa ra một cái khái niệm mơ hồ, không có cho tôi cụ thể nhìn thấy huyền quan kia trông như thế nào.

Còn phải kết hợp bản thân mộ táng cùng với vấn đề phong thổ nhân tình thời đại, có ảnh chụp hay gì đó cho tôi xem hay không?" Diệp Phàm cười khổ một chút, thầm nói tôi nhìn thấy trong mơ, đi đâu tìm ảnh chụp cho anh, vì thế liền nói giỡn: "Chương tiên sinh, tôi thấy lòng hiếu kỳ của anh cũng rất nặng, cũng rất có bản lĩnh, hay là anh dứt khoát đi theo tôi tới Côn Luân Sơn một chuyến đi?

Để anh tận mắt nhìn xem." Chương Mục Trạch liền hỏi: "Huyền quan ở trong núi Côn Luân?

Cậu gặp qua rồi?

Cậu không phải hẳn là còn chưa từng đi Côn Luân Sơn sao?" Gã hiển nhiên vô cùng kinh ngạc, nhưng Diệp Phàm lắc đầu, không biết nên nói với gã như thế nào, vì thế dứt khoát không tiếp tục đề tài này nữa.

Nhưng hiện tại sắc trời đã tối, hắn còn có một số việc khác phải làm.

Vì thế Diệp Phàm quyết định phân chia nặng nhẹ nhanh chậm, hỏi Chương Mục Trạch: "Chương tiên sinh, sau khi anh tới Cửu Huyền Sơn, có quan sát qua long mạch phong thủy nơi này chạy hướng nào không?" Chương Mục Trạch nhìn hắn một cái, không đoán được hắn đang nghĩ cái gì: "Tôi tới Cửu Huyền Sơn là tới tìm cậu." Diệp Phàm cười cười: "Nhưng anh biết tôi là đuổi theo bước chân một đội trộm mộ quay lại nơi này, nếu không tôi sớm đã trực tiếp lên Côn Luân Sơn rồi, căn bản không thèm quay lại.

Anh biết chuyện này, vậy tôi muốn hỏi anh, dưới chân Cửu Huyền Sơn rốt cuộc có hay không một tòa địa cung?" Hắn nhìn thoáng qua thời gian, liền bảo Chương Mục Trạch nói ngắn gọn, bởi vì buổi tối tiện cho hành động, đám trộm mộ kia nói không chừng sớm đã xuống dưới rồi.

Hắn muốn đuổi kịp Tùng Hạc, tất nhiên phải lập tức động thân đêm nay.

Chương Mục Trạch nhìn hắn một cái, thở dài: "Tôi liền biết cậu là trở về làm cái này.

Đám người Tùng Hạc lúc ở Kinh thành chính là một đội chia nhau

hành động.

Có người phụ trách canh giữ, có người phụ trách truyền tin tức, còn có người phụ trách điều tra." Diệp Phàm phi thường nhanh gật đầu: "Mấy cái này tôi hiểu, hiện tại cái tôi muốn biết là, vì sao bọn họ tập thể tới Cửu Huyền Sơn, muốn lập đội kẹp lạt ma?

Nơi này có địa cung sao?" Chương Mục Trạch nói: "Bọn họ rời đi là bởi vì cậu cũng rời đi rồi, hắn là muốn đi Côn Luân Sơn, nhưng không biết vì sao không có trực tiếp đi, mà là tới đây muốn hạ cái mộ này trước." Diệp Phàm thầm nghĩ, đây có phải là một sách lược tạm thời hay không?

Bởi vì Tùng Hạc ở trấn Ô Hà không thể thành công lôi kéo hắn nhập bọn, vì để không cho hắn chạy trước, liền cố ý phái người đến mí mắt nhà hắn hạ mộ.

Nhưng chuyển niệm tưởng tượng, hắn là không có khả năng như vậy.

Một phương diện bọn họ kỳ thực đi sớm hơn Diệp Phàm, nếu bình thường lên đường, khẳng định sẽ đến Côn Luân Sơn trước hắn một bước, Tùng Hạc hoàn toàn không cần thiết làm điều thừa thãi.

Vậy gã là muốn làm cái gì?

Diệp Phàm không hiểu, nhưng cũng không muốn nghĩ nhiều nữa: "Không có thời gian, anh trực tiếp nói cho tôi nơi này có phải hay không có địa cung, tôi một lát nữa sẽ trực tiếp qua đó." Chương Mục Trạch cũng không hàm hồ: "Có, ngay tại dưới chân núi phía nam, nơi đó có một tòa cổ mộ, không biết là triều đại nào, nhưng quy mô không nhỏ." Diệp Phàm nhướng mày: "Có thể làm cho Tùng Hạc hứng thú như vậy, sẽ không phải là hoàng lăng chứ?" Chương Mục Trạch cười đầy ý vị sâu xa: "Gã gấp gáp chạy tới như vậy, thậm chí còn lưu lại Tùng Hạc trì hoãn thời gian của cậu, nói không chừng là không muốn

để cậu đi theo, cũng có thể là có quan hệ với Côn Luân Sơn?" Diệp Phàm ngẩn ra.

Nói như vậy, đây mới là một loại tình huống có khả năng nhất.

Chú mượn xác hoàn hồn ở trấn Ô Hà, tình huống rất lớn khả năng cũng không phải thật sự muốn mạng hắn, chỉ là muốn tạo chút phiền toái cho hắn, trì hoãn bước chân hắn.

Lúc ấy Diệp Phàm không nghĩ tới tầng khả năng này, nhưng hiện tại Chương Mục Trạch nhắc nhở hắn.

Có phải hoàng lăng hay không hắn không rõ ràng, nhưng xác suất rất lớn là có quan hệ với Côn Luân Sơn.

Nếu Tùng Hạc muốn nhanh chân đến trước, cách làm này thích hợp nhất: dùng Cổ Hà mà hắn hứng thú để giữ chân hắn tại trấn Ô Hà.

Sau đó ỷ vào bọn họ người đông, liền trực tiếp chia làm hai đường, đội còn lại kỵ mã gia roi, trực tiếp chạy tới Cửu Huyền Sơn hạ đấu.

Tính theo thời gian, bọn họ khả năng đã nhanh hơn gần một ngày trời.

Vì thế Diệp Phàm gật đầu, đứng dậy đi ra ngoài miếu vũ, vừa đi vừa vẫy tay với Chương Mục Trạch.

Chương Mục Trạch đi theo, tính toán tiễn hắn một đoạn, nhưng cuộc nói chuyện của bọn họ còn chưa kết thúc.

Diệp Phàm nói: "Hôm nay không kịp tiếp tục liêu tiếp, nhưng hợp tác của chúng ta đã đạt thành.

Chuyện anh nói tôi cũng còn muốn tiếp tục nghe, cho nên chúng ta ước định một cái kỳ hạn, lần sau vẫn gặp mặt ở đây." Chương Mục

Trạch liền nói giỡn: “Không thể gặp mặt ở nhà cậu sao?” Diệp Phàm trừng mắt nhìn gã một cái.

Trong nhà hắn còn có vợ con, nhìn thấy loại người thần thần thao thao này, muốn hắn giải thích với Đường Nhược Tuyết thế nào?

Chương Mục Trạch nói: “Nói giỡn thôi, vậy chiều mai đi.

Ba giờ chiều mai, vẫn tiếp tục gặp mặt ở đây, lúc đó chuyện của cậu cũng giải quyết xong rồi nhỉ?” Diệp Phàm nghĩ nghĩ, ý thức được người này tính toán thời gian cư nhiên tương đối chính xác.

Hắn muốn giải quyết vấn đề địa cung Cửu Huyền Sơn, xác thực cũng cần ngần ấy thời gian.

Một buổi tối cộng thêm một ban ngày là đủ dùng rồi.

Diệp Phàm nghĩ vậy, liền trực tiếp ra cửa.

Chương 1215

Trước khi cáo biệt, hắn quay đầu hỏi Chương Mục Trạch: "Anh là thật sự không biết dưới chân núi này có cái gì sao?" Chương Mục Trạch lắc đầu: "Tôi xác thực không biết, bởi vì không kịp điều tra.

Nhưng tôi cảm thấy, dĩ bản lĩnh của Diệp tiên sinh, cái địa cung này đối với cậu mà nói hẳn là không thành vấn đề, có thể xác định không phải hoàng lăng." Diệp Phàm liền gật đầu, đầu cũng không ngoảnh lại đi từ ngôi chùa trên sườn núi xuống dưới.

Nơi này cách chân núi phía nam còn một đoạn, bởi vì hoang vu không người, lúc trời tối liền có vẻ phá lệ đen kịt.

Hắn đột nhiên cảm giác, thế đất chung quanh dường như không giống trước kia, đặc biệt là vị trí phía nam, phá lệ rõ ràng.

Thân thể Diệp Phàm trải qua tu luyện và huấn luyện, cho nên so với người thường có khác biệt rất lớn.

Thị lực của hắn phi thường tốt, cho dù trong đêm đen cũng có thể nhìn thấy thứ người khác nhìn không thấy.

Hơn nữa hắn có một loại dự cảm, loại tình huống đặc thù lần này, hắn nếu hiện tại bật đèn pin ngược lại sẽ không thể nhìn rõ ràng, vì thế Diệp Phàm cố ý không mở đèn.

Hắn ngưng tụ một cỗ pháp thuật ở đầu ngón tay, sau đó nhắm mắt lại quệt lên mí mắt một cái.

Làm như vậy, hắn có thể ở tình huống không dùng đèn pin nhìn được càng thêm rõ ràng.

Nhưng chú thuật này có hạn chế thời gian, hai ba giờ sau sẽ tự mình biến mất.

Nhưng Diệp Phàm cho rằng thời gian này là đủ dùng.

Vì thế hắn một bên ngưng thần quan vọng trong đêm đen, một bên chậm rãi đi về phía nam.

Trước kia lúc hắn cư trú tại Cửu Huyền Sơn, chỉ là đại thể khảo sát một chút hướng đi và địa mạo ngọn núi này, sau đó quyết định địa phương dừng chân mà thôi, cũng không có cẩn thận làm nghiên cứu địa chất gì.

Nhưng khi đó hắn vô cùng xác tín, nơi này không có khả năng tồn tại cổ mộ gì, đừng nói cấp bậc hoàng lăng, ngay cả ngôi mộ nhỏ cũng chưa chắc có.

Nhưng hiện tại xem ra, có khả năng là lúc ấy hắn nhìn không đủ cẩn thận, hoặc là phán đoán sai lầm, hoặc là hắn lúc ấy căn bản không nghĩ về hướng này, cho nên căn bản không phải khảo sát theo tư duy phong thủy.

Nhưng việc này cũng không nên.

Là một thầy phong thủy đủ lão luyện, mặc kệ là xem hình thế hay là xem địa chất, nhìn một chút hướng đi sơn mạch hắn là đều theo tiềm thức, thuộc về bản năng, hắn cũng sẽ không ngoại lệ.

Nhưng lúc đó, hắn vô luận hồi ức như thế nào về lúc mới đầu tới Cửu Huyền Sơn quan sát, đều nhớ không nổi còn có một loại thế đất kỳ quái như vậy, hoặc là đã bị hắn xem nhẹ.

Cũng có khả năng, rốt cuộc ngọn núi này lớn như vậy, hắn không có khả năng chu toàn mọi mặt, mảnh đất nào cũng đều nhìn đến rõ ràng, hắn lại không phải thần tiên, không có đại năng nại như vậy.

Nhưng đi đến gần chỗ này, hắn chính là mạc danh kỳ diệu cảm thấy phiến khu vực này có chút không đúng, so với ấn tượng trước kia của hắn tuyệt đối có chỗ bất đồng.

Hắn không biết loại ấn tượng này đến từ đâu, hẳn là hắn trước kia từng tới nơi này, có khả năng là kinh hồng nhất liếc, có khả năng chỉ là tùy tiện nhìn xem, nhưng đối với hướng đi sơn mạch nơi này đã đại khái có một cái ấn tượng.

Nhưng hiện tại, vào một buổi tối sao trời vô cùng thưa thớt, mặt trăng cũng đặc biệt ảm đạm, hắn nhìn vùng đất bằng phẳng dưới chân núi này, cách đó không xa chính là đường nhỏ lên núi, xuất hiện độ dốc nhất định.

Đó là đường lên núi, đường núi Cửu Huyền Sơn cũng không dốc đứng, rất dễ dàng đi lên, cho nên mới có đủ loại miếu vũ, phong cảnh cũng không tồi, vẫn luôn không có sự kiện kỳ quái gì.

Khu vực này có một cái rừng cây nhỏ, bên trong theo gió truyền đến tiếng lá cây xào xạc.

Núi non ẩn ẩn ước ước phập phồng ở nơi xa, hiện ra một loại xu hướng long mạch khí vận vượng thịnh.

Loại xu hướng này, không nghi ngờ gì là thứ trộm mộ tặc thích nhìn thấy, ý nghĩa dưới thế núi như vậy địa khí sẽ phát sinh biến hóa.

Địa khí thay đổi không phải chuyện một sớm một chiều, thường thường ý nghĩa bên dưới có cổ mộ.

Xem ra chính là nơi này không sai, Diệp Phàm đi vào nơi này, liếc mắt một cái liền có thể nhìn ra nơi này có địa cung.

Đám người Tùng Hạc kia cũng nhất định nhìn thấy, hiện giờ bọn họ ngay cả xẻng Lạc Dương cũng không cần đánh, liền có thể trực tiếp đi xuống.

Cho nên hiệu suất của gã sẽ cao hơn một chút, việc này cũng chứng thực vì sao Tùng Hạc cần đơn độc lưu lại trì hoãn hắn một đoạn thời gian.

Nhiên nhi Diệp Phàm phản ứng vẫn là có điểm chậm, hắn sau khi bị Tùng Hạc trì hoãn, lại tự mình đi Tàng Kinh Các.

Bất quá mấy cái này đều râu ria, Diệp Phàm hít một hơi, tính toán trước đi tới phụ cận rừng cây kia nhìn xem.

Hắn vừa rồi mới đi gần tới nơi này, ý nghĩ đầu tiên cảm giác được sự không đúng chính là từ mảnh rừng cây này mang đến cho hắn.

Thậm chí nghiêm khắc suy nghĩ kỹ càng, trong ký ức Diệp Phàm, hắn dường như chưa từng nhìn thấy rừng cây gì ở chân núi phía nam này.

Phiến rừng cây này rốt cuộc là bằng không xuất hiện, hay là hắn nguyên lai nhớ lầm?

Diệp Phàm vô cùng tin tưởng ký ức và ý chí lực của bản thân, nhưng đoạn thời gian này dường như ngày càng nhiều điều ngoài ý muốn, thậm chí làm cho hắn có chút tự mình hoài nghi, không biết có phải do vẫn thiết ảnh hưởng dẫn đến hay không.

Tùy tức hắn liền phát hiện, vào lúc mấu chốt, ví dụ như trước khi hạ mộ, hoặc là lúc suy nghĩ sâu xa, lại hoặc là lúc ở vào một loại tình huống khẩn cấp nào đó, là không thể thất thần đi nghĩ về vẫn thiết.

Một khi hắn bắt đầu nghĩ về vẫn thiết, liền nhịn không được cúi đầu đi xem khối thiết thạch nho nhỏ trên cổ mình, sau đó tư duy của hắn liền bắt đầu không tự chủ được mà lâm vào một mảnh hỗn loạn.

Tiếp đó, hắn vừa ngẩng đầu, liền phát hiện địa phương mình đứng đã thay đổi.

Hắn không còn đứng ở cạnh một rừng cây nhỏ dưới chân Cửu Huyền Sơn nữa, mà là đứng ở trong một ngọn núi xa lạ khác.

Núi ở đây không chỉ xa lạ, hơn nữa còn không chỉ một ngọn, là một mảng lớn liên miên phập phồng, dường như không có điểm cuối

của những dãy núi màu đen.

Diệp Phàm trong nháy mắt liền phản ứng lại, những cái hắn nhìn thấy hiện tại, chính là một địa phương nào đó ở phúc địa Côn Luân Sơn.

Nhưng loại địa phương này, nói là đúng thì có thể là Côn Luân Sơn, cũng có thể không phải.

Hắn tiềm thức cho rằng không nên là như vậy, bởi vì dưới trạng thái nguyên thủy, không có sơn mạch nơi nào là cái dạng này, cho nên đây là một ngọn núi bị ô nhiễm.

Diệp Phàm thật sâu hít một hơi, bỗng nhiên phát hiện ảo giác lần này xuất hiện càng nhanh chóng cũng càng thêm chân thực, không biết là bởi vì hắn lần đầu tiên nhìn thấy ảo giác ở ngoài trời, hay là bởi vì địa phương đặc thù.

Nếu là ở gần cổ mộ, những ảo giác này cũng sẽ cảm ứng được địa khí biến hóa, cho nên xuất hiện càng thêm bất đồng sao?

Diệp Phàm cảm thấy rất thú vị, hắn cũng không sợ hãi.

Chỉ là ảo giác đơn thuần còn xa xa không đủ để làm hắn sợ hãi, nếu không hắn sẽ không quyết đoán đem vẫn thiết đeo lên trên cổ.

Hắn trấn định tự nhược, nhìn về phía chung quanh.

Hắn biết chính mình khẳng định vẫn còn ở trong Cửu Huyền Sơn, chẳng qua nơi tầm mắt nhìn đến đã phát sinh biến hóa, làm cho hắn ngộ nhận là mình nhìn thấy Côn Luân Sơn.

Chung quanh toàn là núi đen, đen nghìn nghịt, giống như quái vật bao vây hắn ở bên trong.

Loại ảo giác này vô cùng lợi hại, nhãn lực của hắn đều nhìn không thấu.

Ẩn ẩn ước ước, Diệp Phàm cảm giác được bên trong những sơn mạch này cất giấu một loại đồ vật, không biết là quỷ hay là vật sống, đang ở trong tối trộm nhìn chằm chằm hắn.

Hắn cảm giác được một loại cảm giác bị nhìn trộm, loại cảm giác này vô cùng không tốt, làm người ta sởn tóc gáy, cứ như hắn ở ngoài sáng mà địch nhân ở trong tối, đối phương có thể tùy thời làm ra hành vi, nhưng hắn thì không thể.

Diệp Phàm rất ít khi ở vào loại cảm giác bị động này.

Ngay sau đó cảm giác bị nhìn trộm này càng ngày càng mãnh liệt, hơn nữa dường như ngay tại phụ cận hắn.

Diệp Phàm muốn đi gần hai bước, một giây sau bầu trời lại bắt đầu đổ một trận tuyết lớn.

Loại tuyết hoa này tựa hồ vô cùng chân thực, Diệp Phàm chân chính cảm giác được cái lạnh, chuyện này xác thực không quá diệu, bất lợi cho hắn phán đoán cục diện.

Sau đó gió tuyết liền bắt đầu càng rơi càng lớn, thoạt nhìn như không bao giờ dứt, không biết có phải là cố ý hay không.

Cơn bão tuyết này không chỉ mang lại cảm giác vô cùng chân thực lên cơ thể, khiến người ta cảm thấy lạnh thấu xương, mà khi rơi xuống còn cản trở tầm nhìn nghiêm trọng.

Chương 1216

Diệp Phàm dần nhận ra, dù đã có pháp thuật gia trì lên đôi mắt, hắn vẫn di chuyển rất khó khăn, gần như không nhìn rõ đường đi phía trước, cũng chẳng biết mình đang đi về hướng nào.

Đồng thời, cảm giác bị ai đó rình rập vẫn tồn tại, hơn nữa còn liên tục xuất hiện ở mọi góc độ, mọi vị trí.

Lúc thì ngay trước mặt, lúc lại ở bên hông hoặc sau lưng.

Dường như tứ phía đều có người đang theo dõi hắn, không rõ là có mục đích gì.

Diệp Phàm hít thở thật chậm, ép buộc bản thân phải bình tĩnh lại.

Sau đó hắn nhận ra, cho dù ảo giác mãi không tan biến, hắn cũng không thể trực tiếp châm lửa đốt trụi mọi thứ được.

Bởi vì bản thân hắn thực tế vẫn đang ở dưới chân Cửu Huyền Sơn, nghĩa là nếu hắn muốn đốt núi tuyết trong ảo giác, thì thực tế sẽ là đốt cháy cả Cửu Huyền Sơn.

Trong núi có quá nhiều rừng rậm, gây ra cháy rừng sẽ vô cùng phiền phức.

Hơn nữa, Dẫn Hỏa Phù mà hắn dùng có chất liệu rất đặc biệt, lại được pháp lực cường hóa, loại lửa này người thường không thể dập tắt được.

Hắn không muốn gây ra rắc rối quá lớn, càng không muốn để Đường Nhược Tuyết phải đến dọn dẹp đống lộn xộn cho mình.

Tương tự, Dẫn Lôi Phù cũng không thể dùng bừa bãi.

Diệp Phàm tuy chưa thể phá vỡ ảo cảnh, nhưng vẫn phải cân nhắc

đến thực tế bên ngoài ảo cảnh.

Diệp Phàm thở dài, thế này thì hay rồi, một chốc phế bỏ mất hai món vũ khí sát thương diện rộng, thậm chí là hai con át chủ bài trong tay hắn.

Nếu là bình thường, hắn mà thực sự mất kiên nhẫn thì cứ ném một cái Thiên Lôi Địa Hỏa Chú xuống, là người hay quỷ đều cháy thành tro.

Nhưng trong tình huống này, rõ ràng là không thể làm thế.

Diệp Phàm lặng lẽ rút cả dao găm và súng ngắn ra, nỗ lực phân biệt phương hướng và động tĩnh xung quanh trong bóng tối.

Hắn càng thêm xác tín rằng xung quanh chẳng có cảm giác gì, nhưng cái nhìn rình rập kia thì cứ tồn tại mãi.

Hơn nữa nó còn liên tục di chuyển phương hướng.

Hắn không biết đối phương làm thế nào, bởi thính lực của hắn cực kỳ kinh người, lại đang ở trên tuyết, chỉ cần đối phương đi lại chắc chắn sẽ phát ra tiếng động.

Chỉ cần có tiếng động, hắn sẽ xác định được vị trí.

Nhưng tuyệt nhiên không có tiếng động nào.

Diệp Phàm từ từ ngồi xổm xuống trong bóng tối.

Tuyết rơi lên người hắn, hắn liếc nhìn, thấy bông tuyết có màu trắng bình thường, chỉ có ngọn núi là đen thuần một màu.

Hắn ngồi xổm xuống hạ thấp trọng tâm, cũng coi như một cách ẩn mình.

Hắn biết nếu cứ tiếp tục thế này, chỉ cần thời gian đủ lâu, hắn cứ đứng yên bất động thì cơn bão tuyết lớn thế này sẽ sớm chôn vùi hắn.

Nhưng đến lúc đó, Diệp Phàm không chắc mình có bị bỏng lạnh hay chết cóng ngất đi không, như vậy sẽ ảnh hưởng quá lớn đến khả năng hành động, không phải là cách hay.

Thế là Diệp Phàm ngồi xổm trên mặt đất, từ từ di chuyển, sau đó đợi một lát, hắn mới ngẩng đầu lên, nhìn thấy cách mình mười bước chân có một bóng người hình thù dài ngoẵng, vặn vẹo quỷ dị.

Hắn biết đây chính là cái bóng mà hắn đã nhìn thấy trong mỗi lần ảo giác trước đó, chỉ là những lần trước, Diệp Phàm không ở trong phòng kín thì cũng là trên tàu hỏa, nhân khí và sinh khí đều rất vượng, có lẽ ảnh hưởng đến khả năng hành động của thứ này.

Hiện tại Diệp Phàm chỉ có một mình, lại vào ban đêm, còn đang ở hướng đi vào cổ mộ, coi như đã đến sân nhà của thứ này rồi.

Diệp Phàm cười khẩy, thầm nghĩ "ông đây cũng đang có ý đó", nhưng trông mày cũng chẳng ra làm sao, phải đợi đến lúc điều kiện có lợi cho mình mới dám xuất hiện.

Hắn mặt không đổi sắc, ổn định thân hình tại chỗ, bày ra tư thế tiêu chuẩn giơ súng xạ kích, sau đó bắn một phát điểm xạ dứt khoát, nhắm thẳng vào cái đầu của thứ đó.

Một tiếng nổ trầm đục vang lên, Diệp Phàm tin chắc phát súng này tuyệt đối đã trúng đích.

Cú ra đòn như vậy, dù là người hay quỷ đều không thể phản ứng kịp.

Nhưng cái bóng kia vẫn đứng yên bất động tại chỗ, dường như hoàn toàn không chịu ảnh hưởng bởi uy lực mạnh mẽ của đạn bí ngân.

Bản lĩnh xem ra không tầm thường chút nào, Diệp Phàm thầm nghĩ có vẻ gặp đối thủ rồi.

Nhưng hắn không muốn ngồi chờ chết, vì hắn cảm giác ngũ quan của mình dường như ngày càng chậm chạp, cơ thể cũng ngày càng lạnh, không biết có phải do lạnh quá không, nhưng nếu hắn không hoạt động một chút thì sẽ chết cóng thật.

Hắn chỉ mặc áo khoác mỏng và áo sơ mi, căn bản không thể ở trong môi trường này quá lâu, thế chẳng khác nào đi tìm chết.

Diệp Phàm hà hơi, cảm giác mình đã thở ra khói trắng, liền dùng tư thế ẩn nấp lặng lẽ tiến lên từng bước, tay kia cầm ngược dao găm, chuẩn bị qua xem bộ mặt thật của thứ kia, tiện thể bồi thêm cho nó một đòn chí mạng ngay mặt.

Tuy nhiên, điều khiến Diệp Phàm cảm thấy có chút lo lắng là cảm giác bị rình rập vẫn không biến mất, hơn nữa dường như nó không hoàn toàn đến từ cái bóng quỷ dị trước mặt.

Hắn hít sâu một hơi, thầm nghĩ lúc này không thích hợp để gặp ảo giác chút nào, hắn còn việc khác phải làm, đúng là quá sai thời điểm.

Ngay sau đó hắn lại nghĩ, có phải hắn đang trải qua sự việc y hệt Tống Hà Ngọc năm xưa?

Chẳng lẽ lúc đó Tống Hà Ngọc dẫn người chạy ngựa trong núi Côn Luân, cái đội ngũ dường như đang bị thứ gì đó truy đuổi kia, chính là bị thứ này đuổi theo?

Diệp Phàm nghĩ ngợi, cảm thấy vô cùng có khả năng, thậm chí đó là sự thật cũng nên, vậy thì hắn tuyệt đối không thể để thứ này chạy thoát.

Thứ này cố nhiên quỷ dị, nhưng hiện tại hắn đang trong tình huống bó tay bó chân, hơn nữa Diệp Phàm cũng không nghĩ thứ này thực sự làm gì được hắn.

Thế là tốc độ di chuyển của hắn bỗng nhiên tăng vọt, pháp lực

cuộn trào trong cơ thể biến hắn thành một thanh kiếm sắc bén, lao thẳng về phía thứ đó.

Khí huyết sôi trào cũng khiến cơ thể hắn bắt đầu nóng lên, bông tuyết rơi lên người hắn lập tức tan chảy.

Nhưng tầm nhìn của hắn vẫn bị cản trở, rất khó nhìn rõ mọi vật, lần này bóng đêm và núi đen ảnh hưởng quá lớn đến tầm nhìn, chẳng có chút ánh sáng nào.

Diệp Phàm dựa vào cảm giác mò mẫm tới gần, trực giác mách bảo cái bóng người dài ngoẳng quỷ dị kia đang đứng ngay cạnh mình.

Tim hắn đập ngày càng nhanh, nhưng suy nghĩ lại ngày càng đơn giản.

Hắn mạnh mẽ vung dao, con dao găm ngưng tụ pháp lực của hắn, lao vun vút đâm về phía cái bóng.

Hắn đâm vào hư không.

Giây tiếp theo, tất cả ảo giác xung quanh bắt đầu tan biến, núi đen biến mất, bão tuyết cũng dần dần tiêu tan.

Diệp Phàm nhận ra có thể do tư duy của hắn không còn hỗn loạn nữa.

Hoặc là do thứ dài ngoẳng kia cảm nhận được nguy hiểm, đã dùng cách nào đó tắt đi ảo tượng, không để Diệp Phàm tiếp cận nó.

Nhưng Diệp Phàm lắc đầu, trực giác cho thấy khả năng sau không cao, bởi vì trong hoàn cảnh vừa rồi, thứ đó ra tay thì tỷ lệ thành công cao hơn nhiều so với nơi khác, nó không có lý do gì để dừng lại, dừng lại lúc này chỉ khiến Diệp Phàm có cơ hội phản kích.

Cái cảm giác lạnh lẽo kia cũng lập tức biến mất.

Diệp Phàm trong nháy mắt cảm thấy vô cùng thần kỳ, hắn chưa

bao giờ biết cảnh tượng trong ảo giác lại có thể truyền cả cảm giác chân thực đến vậy, cư nhiên có năng lực như thế.

Bất quá nói đi cũng phải nói lại, khả năng lớn nhất là vừa rồi hắn đã cố gắng bình tĩnh lại, tư duy ổn định, sức mạnh trở nên mạnh mẽ hơn nên ảo cảnh không làm gì được hắn.

Hơn nữa hắn cũng cảm thấy, trong tình huống này, Tống Hà Ngọc năm xưa nếu bị thứ này tấn công thì cũng là điều dễ hiểu.

Thứ này Diệp Phàm chỉ bằng cảm giác cũng biết chắc chắn rất nguy hiểm.

Chương 1217

Một người bình thường không đối phó được nó, nhưng một nhóm người chưa chắc đã không thể.

Công chúa lúc đó có rất nhiều người bên cạnh, tại sao không đồng tâm hiệp lực xử lý nó?

Diệp Phàm trăm mối vẫn không có cách giải, nhưng rất nhanh, hắn không còn thời gian để suy nghĩ nữa.

Bởi vì sau khi tầm nhìn khôi phục hoàn toàn, hắn thấy trong thực tế mình vẫn đang ở Cửu Huyền Sơn không sai, nhưng không biết từ lúc nào, hắn lại đi vào trong một khu rừng.

Chính là khu rừng ở phía nam.

Hắn cảm nhận được sức mạnh pháp thuật trên mắt mình vẫn còn rất vượng, chưa hề có ý định tiêu biến, liền biết mình bị kìm hãm trong ảo giác chưa được bao lâu.

Hắn nhìn đồng hồ, cũng chỉ mới mười phút, nhưng rõ ràng chuyện này ảnh hưởng đến hắn không nhỏ.

Hiện tại xem ra, chuyện này không thể tùy tiện đối đãi được rồi.

Diệp Phàm buông tay xuống, bắt đầu quan sát kỹ xung quanh.

Trông nơi này quả thực là một khu rừng nhỏ rất bình thường, cây cối chắc cũng đã mọc được vài năm, thâm căn cố đế.

Nhưng không biết tại sao, trong ấn tượng trước đó của hắn thật sự không hề có nơi này.

Vì điểm này, Diệp Phàm càng thêm cảnh giác, hắn từ từ từng bước chuẩn bị lùi lại.

Mười phút, nếu hắn trong ảo giác mô phỏng động tác lao về phía cái bóng đen mà vô thức đi vào đây, thì chỉ trong mười phút hắn cũng không đi được bao xa, giờ lùi lại chắc chắn vẫn kịp.

Nhưng giây tiếp theo, Diệp Phàm liền nhận ra có gì đó không ổn.

Một mặt là cơ thể hắn đột nhiên dâng lên một cơn buồn ngủ rũ rượi, cứ như thể đã lâu không ngủ mệt mỏi lắm rồi, chỉ muốn lăn ra ngủ ngay lập tức.

Diệp Phàm bị ý niệm này dọa cho giật mình, lập tức rút dao từ thắt lưng ra, ép buộc bản thân tỉnh táo lại.

Chuyện này tuyệt đối không hợp lý, hắn không thể nào buồn ngủ như vậy, thể lực của hắn tốt hơn người thường quá nhiều.

Mặt khác, sau khi hắn rút dao đứng yên, đột nhiên cảm giác được bên cạnh truyền đến tiếng gió rất nhỏ.

Tiếng gió này cực kỳ kín đáo, phải là người có thính lực cực tốt mới nhận ra được.

Ví dụ như người như Diệp Phàm.

Hắn lập tức nhận ra xung quanh còn có kẻ khác, hoặc có thể nói có khả năng chẳng phải con người.

Hơn nữa vị trí hiện tại của hắn đã hoàn toàn bại lộ, bất kể là pháp lực bàng bạc trong cơ thể, hay khí tức trên dao và súng.

Thêm vào đó, nếu những thứ này ngay từ đầu đã muốn ra tay với hắn, e rằng lúc ở bên ngoài đã rình mò hắn rồi, phép che mắt lúc này cũng không kịp nữa, căn bản chưa chắc đã qua mặt được bọn chúng.

Diệp Phàm thở dài, nhận ra vụ này cũng khá gai góc đây.

Việc đầu tiên hắn cần làm bây giờ là xác định thân phận đối phương, rốt cuộc là đám người nào, hay là thứ gì, mà lại hứng thú với

hắn đến vậy.

Hiện tại, mắt hắn tuy vẫn hoạt động bình thường nhưng cũng chẳng khác gì bị mù, đối phương biết hắn không phải người thường nên đang tìm mọi cách qua mặt đôi mắt của hắn.

Chương Mục Trạch nói không sai, nếu xuất hiện tình huống trùng hợp kỳ quái cực đoan thế này, thì chỉ có một khả năng: ngôi cổ mộ ở đây có liên quan đến Côn Luân.

Ý chí của Diệp Phàm rất kiên định, chút buồn ngủ này chưa đủ để khiến hắn mất lý trí.

Hắn điều động tinh thần và pháp lực, bắt đầu từ từ chống lại cơn buồn ngủ, đồng thời từng bước lùi về phía sau.

Chỉ cần rời khỏi khu rừng này ra chỗ đất trống, có thể dùng Thiên Lôi Địa Hỏa Phù, thì đối diện bất kể là thứ gì cũng sẽ bị hắn nướng thành chim sẻ cháy.

Diệp Phàm có chút bị chọc tức, thầm nghĩ: "Các ngươi đợi ông đây ra ngoài, ông đốt sạch cả lũ." Nhưng hắn biết sẽ không dễ dàng như vậy, đối phương đã để hắn đi vào thì sẽ không để hắn thảnh thơi đi ra.

Quả nhiên, hắn lùi được một nửa, tiếng gió kia lại bắt đầu vang lên khe khẽ.

Khóe mắt hắn liếc qua, thấy một bóng đen lao vút qua cực nhanh.

Khác với cái bóng người dài ngoẵng trong bão tuyết, cái bóng này thoạt nhìn đã biết không phải người, mà là của loài động vật nào đó.

Diệp Phàm không biết là con gì, nhưng hắn rất kinh ngạc vì lại có loài động vật hành động nhanh nhẹn mà lại có thể yên tĩnh đến thế.

Diệp Phàm nghĩ ngợi, dù sao cũng đã lộ rồi, giờ trốn hay không

cũng chẳng có ý nghĩa gì.

Còn về chuyện cháy rừng, hắn sẽ cố gắng chú ý, nhưng cũng chẳng lo được nhiều đến thế.

Diệp Phàm rút từ trong túi ra một điếu thuốc, châm lửa, nhưng không hút mà đặt ở bên tay để xem tình huống khói bay.

Từ lúc mới vào đây, hắn đã phát hiện ra một vấn đề kỳ lạ, đó là khu rừng này không hề có chút gió nào, yên tĩnh đến mức vô lý, chim kêu côn trùng hót tuyệt nhiên không có, cho nên hắn mới có thể phát hiện ra tiếng động của con vật kia ngay lập tức.

Điếu thuốc này là để Diệp Phàm thông qua tình huống khói bay mà phán đoán vị trí đại khái của đối phương, tương tự như quan sát khói trong lúc đổ đấu.

Diệp Phàm không nghiện thuốc, nhưng quanh năm đều mang theo, thường là để dùng cho những lúc bất ngờ.

Không ngờ lại dùng cho cái tình huống bất ngờ này.

Nhãn lực của Diệp Phàm lúc này phát huy tác dụng, hắn che điếu thuốc, từng chút một lùi lại.

Mắt thấy còn vài mét là thoát khỏi rừng, khói thuốc đột nhiên đổi hướng.

Bên phải hắn có thứ gì đó đang di chuyển cực nhanh, tạo ra luồng gió rất nhỏ.

Diệp Phàm nhanh tay lẹ mắt, mạnh mẽ ném điếu thuốc đi, tay kia cầm ngược dao đâm về phía bên phải, đồng thời một chân dẫm lên điếu thuốc để đảm bảo dập tắt tàn lửa.

Sau đó hắn cảm giác dao găm đâm trúng một thứ gì đó rất cứng.

Diệp Phàm ngẩng đầu nhìn, trong bóng đêm xuất hiện một con vật

khổng lồ.

Nếu hắn nhìn không lầm, đó là một con sói xám.

Diệp Phàm sững sờ, tại sao nơi này lại có sói xám?

Loài vật này theo lý thuyết không thể sinh tồn ở đây.

Nhưng hắn rất nhanh trấn tĩnh lại, một tay cầm súng một tay cầm dao.

Sau đó hắn dần nhìn rõ bộ dạng con sói xám kia, mày nhíu lại, nhận ra đây hắn là một âm mưu.

Bởi vì con sói xám này, trên người có một phần ba là bộ xương khô thối rữa, đôi mắt trắng dã, trông như một cái xác đã chết từ lâu.

Nhưng nó cư nhiên vẫn có thể chạy nhảy, vẫn có thể tấn công người.

Vừa rồi Diệp Phàm đâm trúng chính là phần xương sườn đã thối rữa lộ ra ngoài của nó, cảnh tượng vô cùng rợn người.

Diệp Phàm lắc đầu, không biết kẻ nào đang tính kế hắn, lại có thể khiến xác động vật thi biến, thực sự là không từ thủ đoạn.

Nhưng ngay sau đó, cơn buồn ngủ lại ập tới, nếu không phải ý chí kiên định, hắn chắc chắn đã ngủ gục rồi.

Tình huống này quá bất thường.

Con sói xám nhe nanh ngay trước mặt hắn, trong miệng toàn là mùi hôi thối, không nói hai lời nhắm thẳng cổ Diệp Phàm mà cắn tới.

Chương 1218

Lực cắn của loài sói rất kinh người, Diệp Phàm vì cơn buồn ngủ quá nồng đậm nên phản ứng chậm đi một chút, chỉ kịp nghiêng người né tránh.

Nhưng con sói xám ngay lập tức lại vồ lên, Diệp Phàm lăn mình lùi lại, rồi từ trong túi móc ra lá bùa.

Nơi này không thể đốt lửa, hắn hiểu rõ, thế là Diệp Phàm mang tính tượng trưng hù dọa đối phương một chút.

Tuy nhiên con sói xám chẳng thèm nhìn lá bùa lấy một cái, lần này tốc độ của nó còn nhanh hơn.

Diệp Phàm chỉ thấy con sói xám mạnh mẽ nhảy lên, sức bật và tốc độ đều cực nhanh, trong nháy mắt đã vồ hắn ngã xuống đất.

Diệp Phàm ném dao đi, một tay tóm chặt cổ con sói, pháp lực bàng bạc tuôn ra khống chế nó.

Diệp Phàm chửi thầm một tiếng, bởi vì con sói xám không hề có chút cảm giác ngạt thở nào.

Nếu đổi là sinh vật sống, cổ đã sớm bị hắn bóp gãy rồi, nhưng vật chết với vật sống không giống nhau.

Tay kia đang cầm súng của Diệp Phàm trực tiếp dí vào dưới cổ con sói, bắn liền ba phát.

Tiếng súng nổ vang trời trong đêm tĩnh lặng, nhưng cơ thể con sói xám chỉ run lên ba cái, rồi lại bắt đầu dùng sức muốn cắn vào cổ hắn!

Diệp Phàm buông tay, tung một cước đá nó bay ra ngoài, lồm cồm bò dậy giơ súng ngắm bắn.

Hắn thấy vết thương đen ngòm trên cổ con sói, vậy mà chẳng có chút máu nào chảy ra.

Hắn từng gặp tình huống này rồi, nhưng nếu vậy, trừ khi dùng lửa thiêu rụi, còn lại chẳng có cách nào khác.

Nhưng hiện tại hắn không thể đốt lửa, không thể đảm bảo lửa sẽ không thiêu rụi cả khu rừng.

Diệp Phàm hít một hơi thật sâu, chủ động lao về phía con sói, vừa chạy vừa nổ súng ép nó lùi lại.

Sau đó con sói xám lại chồm tới.

Diệp Phàm cúi người nhặt con dao găm rơi dưới đất, chỉ trong chớp mắt đó, hắn bị con sói cào một cú vào cánh tay, vết thương lập tức rỉ máu, rất sâu.

Nếu là người thường, cánh tay này chắc chắn phế bỏ ngay lập tức, nhưng Diệp Phàm thì khác, hắn lập tức điều động pháp lực cầm máu, rồi ngay khoảnh khắc con sói vồ tới, hắn nghiêng người né qua, sau đó nhảy lên thực hiện một động tác vồ mồi tiêu chuẩn.

Hắn dùng hai chân kẹp chặt đầu con sói.

Con sói dùng sức mạnh khổng lồ lắc đầu muốn thoát ra, nhưng sức bộc phát của Diệp Phàm còn kinh người hơn.

Hắn vung dao chém xuống, trực tiếp chém bay một nửa đầu con sói, rồi bồi thêm một dao chém đứt hẳn đầu nó xuống.

Con sói xám cuối cùng cũng nằm im bất động.

Giết tống tử chỉ có thể giết như vậy, hoặc là chặt đầu, hoặc là thiêu rụi.

Diệp Phàm thấy thứ này cuối cùng cũng "nghỉ chơi", lúc này mới từ từ đứng dậy.

Hắn nhắm mắt cảm nhận xung quanh, cuối cùng không còn tiếng gió quỷ dị kia nữa.

Hắn không biết tại sao cái khu rừng nhỏ trông rất bình thường này lại có loại xác chết thi biến thế này.

Hơn nữa dường như nó đã mai phục ở đây đợi hắn từ lâu, xem ra chuyện gần đây có cổ mộ về cơ bản là sự thật rồi.

Diệp Phàm liếc nhìn vết thương trên cánh tay, vẫn còn chảy máu, nếu cứ để chảy máu tiếp sẽ ảnh hưởng đến khả năng hành động, thế là Diệp Phàm không kịp quan sát kỹ khu rừng này nữa, trực tiếp xoay người chạy ra ngoài.

Hắn chạy thục mạng một mạch, nhưng chuyện quỷ dị lại xảy ra.

Khu rừng này rõ ràng chỉ mất mười phút đi bộ, hắn cũng không thể lạc đường vì diện tích rừng không lớn.

Nhưng với tốc độ chạy của hắn, hai mươi phút rồi vẫn chưa chạy ra được, điều này vô cùng kỳ quái.

Diệp Phàm dừng lại, phát hiện mình vẫn đứng trong rừng, xung quanh toàn là cây cối, không thấy ánh mặt trời.

Lúc hắn mới đến, khu rừng này đâu có lớn thế này?

Quỷ đánh tường sao?

Diệp Phàm theo bản năng nghĩ vậy, nhưng không thể nào, chắc chắn là một loại tà thuật pháp trận nào đó.

Hắn nhìn quanh, xác con sói xám đã biến mất.

Không phải quỷ đánh tường.

Xem ra có người thông qua cái ảo giác kỳ quái kia cố ý dẫn hắn vào đây, sau đó khởi động pháp trận trong rừng để nhốt hắn lại.

Diệp Phàm suy nghĩ, nhớ đến một người, bèn lạnh lùng hét lên một tiếng: "Tùng Hạc?

Tôi biết là ông.

Ông không muốn tôi đi theo nên muốn nhốt tôi lại, phải không?" Không có ai trả lời hắn, thậm chí không có bất kỳ âm thanh nào truyền ra.

Trong cả khu rừng tối đen như mực, chỉ có giọng nói của một mình hắn vang vọng.

Diệp Phàm im lặng một lúc.

Tình huống này thật sự hơi hiếm gặp, nhưng cũng không thể khiến hắn hoàn toàn mất đi khả năng phản kháng.

Diệp Phàm tìm một cái cây lớn, dựa lưng vào gốc cây ngồi xuống.

Hắn lục lọi ba lô, quả nhiên thấy Đường Nhược Tuyết đã bỏ hộp cứu thương vào trong túi, bên trong có đủ loại băng gạc và thuốc sát trùng.

Hắn xử lý vết thương cho mình, cầm máu lại, như vậy với khả năng hồi phục của hắn thì sẽ rất nhanh khỏi.

Ngay sau đó Diệp Phàm thu dọn đồ đạc, bắt đầu quan sát kỹ khu rừng này.

Đầu tiên hắn nghiên cứu cái cây sau lưng, chỉ là cây đại thụ bình thường, rất cao, cũng rất thật.

Cảm giác không phải là Tùng Hạc, Diệp Phàm thầm nghĩ.

Hắn ước lượng thực lực của Tùng Hạc, lão ta chắc không có bản lĩnh này.

Chế tạo ảo giác cũng phân tầng thứ, pháp trận chân thực thế này, người thường chắc chắn không làm được.

Hoặc là bên cạnh Tùng Hạc còn có cao nhân có thể giúp lão làm những thứ như trận pháp này, nhưng khả năng không lớn.

Nếu thực sự có, bọn họ chưa chắc đã cần Diệp Phàm nhập bọn.

Cho nên nhất định còn có kẻ khác đang ngăn cản hắn.

Rốt cuộc là một nhóm người khác, hay là một thế lực nào đó, tạm thời hắn chưa thể xác định.

Xem ra Chương Mục Trạch lại nói đúng rồi.

Từ Kinh thành khởi hành, chắc chắn còn vài đội nữa cùng tiến về Côn Luân Sơn, đám người này e rằng đội nào cũng không dễ đối phó, trong đó chắc chắn cũng có nhiều kẻ có ý đồ với hắn.

Nhưng nếu không phải đám người này giở trò, thì chỉ có thể là một loại sức mạnh thần bí nào đó, hoặc có lẽ chính là sức mạnh đã tạo ra ảo giác trên người hắn.

Nhưng điều này cũng không thông suốt.

Chương 1219

Bởi vì ảo giác đó trước đây không hề tỏ ra địch ý quá lớn với hắn, luôn không quá mức muốn làm hại hắn, bất kể hoàn cảnh có bất lợi cho hắn hay không.

Thậm chí nó còn liên tục chủ động cung cấp cho Diệp Phàm đủ loại manh mối và thông tin về Côn Luân Sơn, để hắn nắm được các manh mối về Côn Luân Mộ.

Diệp Phàm có một trực giác, thế lực thần bí này hy vọng hắn tiến vào Côn Luân Sơn.

Vậy thì không có lý do gì lại thiết cục phục kích hắn ở đây, nếu hắn chết ở đây, mục đích của đám người đó sẽ không đạt được mới đúng.

Diệp Phàm có chút không thể hiểu nổi mục đích của bọn họ.

Nhưng việc cấp bách hiện tại là tìm ra ngôi cổ mộ dưới chân Cửu Huyền Sơn kia, hắn bắt buộc phải biết Tùng Hạc bọn họ muốn làm gì.

Nếu đám người này làm ra chuyện rắc rối gì liên quan đến Côn Luân Mộ ở bên dưới, hắn cũng sẽ bị liên lụy theo.

Diệp Phàm thở dài, đứng dậy hoạt động cánh tay một chút, xác định vết thương trên tay phải sẽ không ảnh hưởng quá nhiều đến hành động của mình.

Nếu hành động bị ảnh hưởng, xác suất xảy ra tai nạn cũng sẽ tăng lên, thế thì lợi bất cập hại.

Trước tiên hắn phải xác định xem khu rừng này rốt cuộc là thật hay giả.

Diệp Phàm luôn có một cảm giác rất nặng nề, đó là bản thân khu

rừng này không tồn tại ở đây, nó là pháp trận được thiết kế dành riêng cho hắn.

Cho nên con sói xám quỷ dị kia mới xuất hiện từ hư không.

Loại động vật sau khi thi biến trông có vẻ bất hợp lý này vốn dĩ không thể tồn tại ở nơi ngoài cổ mộ, chỉ có khả năng là được nuôi trong loại pháp trận này.

Đã là pháp trận thì nhất định có trận nhãn, tìm được trận nhãn tự nhiên sẽ phá được pháp trận.

Diệp Phàm có chút bực bội thở hắt ra, nếu dứt khoát hơn, lúc đó hắn đã châm một mồi lửa đốt quách cái ảo giác kia đi, ngay từ đầu đừng bước vào.

Nhưng chưa chắc hắn đã không bước vào, thế lực thần bí kia chắc chắn còn nhiều cách hơn để dụ hắn vào tròng.

Hắn kiểm tra lại các loại trang bị và bùa chú trên người, nạp thêm đạn bí ngân cho súng, buộc chặt ống quần, dán bùa chú cường hóa phòng hộ lên người.

Cơn buồn ngủ kia đã vơi đi một chút, có lẽ do hiện tại hắn tâm vô tạp niệm, trong đầu chỉ nghĩ đến việc thoát khỏi nơi này.

Diệp Phàm đeo ba lô lên, nhìn quanh bốn phía.

Muốn phá trận pháp thì phải phá hủy trận nhãn, do đó kẻ bố trí pháp trận này chắc chắn phải giấu trận nhãn rất kỹ, không để hắn dễ dàng phát hiện.

Mà trong một khu rừng thế này, cách giấu trận nhãn tốt nhất là trộn lẫn trận nhãn với những cái cây khác, hoặc dứt khoát biến trận nhãn thành hình dáng một cái cây, vừa kín đáo lại vừa an toàn.

Diệp Phàm thở dài.

Hắn đưa mắt nhìn quanh, phóng tầm mắt hết cỡ cũng chỉ thấy toàn là những cây đại thụ giống hệt nhau, hơn nữa hắn ước lượng khu vực này rộng vô tận, căn bản không đi ra được.

Muốn tìm một cái cây làm trận nhãn trong rừng cây thế này, có thể nói là "si nhân thuyết mộng" theo đúng nghĩa đen, nhưng hắn vẫn chưa muốn ngồi chờ chết.

Trong thời gian tìm trận nhãn, không chắc còn đợt tập kích nào khác không, hắn phải luôn giữ tỉnh táo, một khi ngủ quên, có thể sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa.

Thế là hắn cầm dao trong tay, chuẩn bị tùy thời đề phòng nguy hiểm xung quanh.

Súng tạm thời cất đi, nếu ở đây toàn là loại sói xám kia thì đối phó cận chiến, dao tốt hơn súng.

Hơn nữa Diệp Phàm có thể rút súng bắn điểm xạ cực nhanh trong cự ly gần, nên hắn cũng không sợ đám này.

Cùng lắm thì vẫn còn sức mạnh pháp thuật cực cao để hắn điều động.

Hắn không hiểu đám người này nếu thực sự muốn dồn hắn vào chỗ chết, hà tất phải ở cái nơi này?

Tại sao không giải quyết hắn ở Côn Luân Sơn?

Trời tối đen như mực, nếu không phải là người như hắn, giờ khắc này mà không bật đèn pin thì tuyệt đối không nhìn thấy gì, mà pháp thuật gia trì trên mắt hắn cũng sắp hết hiệu lực.

Kỹ năng này vốn là một cách để hắn ẩn mình, nhưng hiện tại xem ra, khu rừng này vô cùng quỷ dị, dường như chỉ cần hắn đứng ở trong này, đối phương sẽ có cách biết được vị trí của hắn.

Để đề phòng vạn nhất, Diệp Phàm quyết định thử một chút.

Hắn hít sâu một hơi, điều động một chút pháp lực, bắt đầu chạy thục mạng trong rừng.

Tốc độ chạy của hắn cực nhanh, xuyên qua hết gốc cây đại thụ này đến gốc cây khác, nhảy nhót, luồn lách qua lại, chỉ trong chớp mắt đã chạy được một quãng rất xa.

Hơn nữa hắn đặc biệt chú ý không chạy theo đường thẳng, mà chạy loạn xạ không phương hướng, cho đến cuối cùng, hắn dừng lại, tin chắc mình đã cách vị trí vừa rồi rất xa.

Nhưng sau khi dừng lại, đứng được một lúc, hắn vẫn cảm nhận rõ ràng cảm giác bị rình rập.

Điều này có nghĩa là, nơi này đích xác có một thứ gì đó, bất kể là người hay ma, hay yêu ma quỷ quái gì, đều có cách định vị được hắn.

Với tốc độ vừa rồi của Diệp Phàm, người thường tuyệt đối không thể theo kịp.

Hắn bật cười, tự lẩm bẩm: "Rốt cuộc là thần thánh phương nào thế?

Có dám ra mặt nói chuyện với tôi không?

Tôi thấy các người cũng chẳng có gì đáng sợ cả." Đối phương không nói một lời, cảm giác bị rình rập vẫn cứ lởn vởn không tan.

Diệp Phàm im lặng một lát, đột nhiên quay đầu lại không hề báo trước.

Sau lưng hắn chẳng có gì cả, chỉ có một khu rừng tối tăm mịt mùng không thấy điểm cuối.

Diệp Phàm quay đầu lại, hắn có thể mười phần chắc chắn, trong khu rừng này có thứ gì đó đang chằm chằm nhìn hắn, hơn nữa gã này

có bản lĩnh di chuyển tự do.

Hắn chưa từng nghe nói trên đời còn tồn tại thứ này.

Trong cổ mộ cũng chưa chắc có thứ quỷ dị đến thế.

Hơn nữa đúng như hắn nói, thứ này nếu thực sự nhắm vào hắn, thì hiện tại nó đã chiếm thế chủ động tuyệt đối, hoàn toàn có thể làm bất cứ điều gì với Diệp Phàm, giết hắn, hoặc khiến hắn biến mất không một tiếng động.

Diệp Phàm không chạy nữa, bắt đầu đi bộ chậm rãi, vừa bảo tồn thể lực, vừa để bản thân có cơ hội tùy cơ ứng biến với mọi tình huống đột phát.

Hắn đang đợi, đợi thứ trong bóng tối kia không nhịn được mà ra tay, đợi đối phương tấn công trước rồi lộ ra sơ hở.

Hắn không thể tiếp tục phí phạm thể lực một cách vô mục đích như hiện tại được.

Vừa rồi hắn đã thành công xử lý con sói xám kia, coi như là đòn dằn mặt cho thứ đó rồi.

Nếu thứ kia biết điều, hoặc là phái một đối thủ mạnh hơn, khó chơi hơn đến, nhưng Diệp Phàm cũng chẳng sợ.

Hoặc là, cứ trực tiếp từ bỏ việc tấn công hắn, để hắn rời khỏi nơi này, rồi sau đó tính kế lâu dài.

Hắn không biết đối phương có mục đích gì với Côn Luân Sơn, nhưng hắn muốn cho đối phương biết, giết hắn chẳng có lợi lộc gì cho bọn chúng cả.

Đối phương có khả năng không biết điểm đặc thù của hắn, có khả năng cảm thấy sự tồn tại của hắn đang cản đường bọn chúng đến Côn Luân, nhưng tóm lại dù thế nào, đối phương cũng không muốn

đàm phán trực diện với hắn.

Vậy thì căn bản không cần thiết phải kiến nghị đàm phán gì nữa, thậm chí hắn thà trực tiếp châm một mồi lửa đốt trụi khu rừng này, đánh cược một ván xem khu rừng này là giả, đốt cũng không gây ra chuyện gì.

Nhưng ý nghĩ này chỉ thoáng qua trong đầu, Diệp Phàm biết không thể làm thế.

Đối phương đã có thể nhốt hắn ở đây thì đã chuẩn bị sẵn tinh thần cá chết lưới rách, hắn đốt lửa rất có khả năng lợi bất cập hại.

Chương 1220

Cho nên hắn phải suy nghĩ thật kỹ, làm sao mới đối phó được thứ kỳ quái ở nơi này, tốt nhất là có thể trực tiếp dụ đối phương ra mặt.

Trước mắt xem ra, cách tốt nhất chính là dĩ bất biến ứng vạn biến.

Đối phương mãi không ra tay, không biết có phải đang hưởng thụ cảm giác hành hạ con mồi, muốn đợi hắn kinh hoàng thất thố, mất đi khả năng đề kháng, sau đó mới một đòn đánh tan hay không.

Người khác có kinh hoàng thất thố hay không thì Diệp Phàm không biết, nhưng hắn thì chắc chắn là không.

Cho nên hắn quyết định làm ngược lại, đợi đến khi đối phương mất kiên nhẫn rồi tính tiếp, đối phương chắc chắn sẽ mất kiên nhẫn thôi.

Bởi vì về phương diện Côn Luân Sơn, thực ra Diệp Phàm mới là người nắm thế chủ động nhất.

Bao gồm cả cuộc nói chuyện vừa rồi với Chương Mục Trạch, có rất nhiều chuyện hắn không nói ra, và Chương Mục Trạch có vẻ cũng không biết.

Điều này chứng tỏ, nhờ nhận được sự ưu ái của bản thân Công chúa, Diệp Phàm mới là người biết nhiều nhất.

Tuy nhiên, trước đó Diệp Phàm không biết ưu đãi này rốt cuộc là tốt hay xấu, nhưng hiện tại xem ra, manh mối mà vị công chúa kia để lại cách đây ba trăm năm cũng không phải hoàn toàn vô dụng, ít nhất thì lúc này, những thứ đó đều là quân bài tẩy của hắn.

Hắn xác định đối phương không dám thật sự ra tay giết mình, liền tiếp tục giữ tốc độ tản bộ đi trong rừng rậm.

Lúc này, trong lòng Diệp Phàm lại có thêm một suy đoán đáng tin cậy khác.

Đó là chờ trời sáng.

Hắn hiện tại đang ở thế yếu còn vì một nguyên nhân quan trọng nữa: trời tối là thời điểm cực kỳ có lợi cho lũ tà túy âm hồn này, bao gồm cả thứ đang ẩn nấp trong ảo giác kia.

Ban ngày nó không dám xuất hiện, nhưng ban đêm lại càng lộng hành hơn.

Hắn hiện tại không hoảng không loạn, đợi đối phương sốt ruột trước, nhưng thời gian thì không chờ đợi ai.

Vừa rồi hắn ngẩng đầu cũng nhìn thấy, trên bầu trời ẩn ước có thể thấy các chòm sao, sao trời vận chuyển là bình thường, chứng tỏ thời gian cũng đang trôi đi.

Điều đó nói lên rằng, hiện tại tuy là buổi tối, nhưng một khi đợi đến ban ngày, đợi đến lúc lũ yêu ma quỷ quái này không còn chỗ che thân, thì chưa chắc ai sợ ai.

Diệp Phàm lấy điện thoại ra nhìn thoáng qua, hiện tại cách lúc trời sáng còn sáu tiếng nữa, hắn vẫn còn thời gian sung túc để chu toàn với thứ bên trong này.

Chỉ cần cơn buồn ngủ kỳ quái kia bị áp chế được, hắn sẽ không cảm thấy mệt.

Hắn còn chú ý tới, trong điện thoại hoàn toàn không có tín hiệu, hắn hiện tại gọi cho ai cũng không được, lại lướt xem danh sách tin nhắn, tin nhắn cuối cùng nhận được là hai tiếng trước.

Xem ra hắn đoán không sai, nơi này chính là địa phương tồn tại một cái ảo cảnh, e rằng sau khi trời tối, lúc hắn vừa mới tới gần thì nó đã khởi động chờ dẫn hắn vào rồi.

Diệp Phàm mặt không đổi sắc, thầm nghĩ: "Các người đã có thể nhìn thấy tao suốt, vậy tao cũng không cần thiết phải che che giấu giấu nữa." Nghĩ vậy, hắn trực tiếp lấy chiếc đèn pin mà Đường Nhược Tuyết chuẩn bị cho hắn từ trong ba lô ra, chiếu thẳng vào bóng đêm.

Loại đèn pin này còn lợi hại hơn cả đèn pin mắt sói, sau khi bật lên, luồng sáng cứ như vụ nổ hạt nhân, độ sáng cực kỳ kinh người.

Đường Nhược Tuyết không hổ danh là thiên kim tiểu thư nhà đại gia quyền quý nổi tiếng, loại đèn pin xịn xò này cũng có thể kiếm được.

Diệp Phàm biết tầm quan trọng của thứ này, lúc ở trong mộ (đổ đấu) lại càng không thể thiếu đèn pin như vậy.

Đường Nhược Tuyết hẳn là đã sớm chuẩn bị tốt món đồ chơi này, đợi lúc nào hắn cần thì lấy ra cho hắn.

Cô ấy quả thực suy nghĩ rất chu đáo, Diệp Phàm cảm thấy trong lòng ấm áp.

Sau đó hắn bật đèn pin lên, chiếu sáng một khoảng cách xa mười mấy mét trước mặt, cực kỳ hiệu quả, rất thích hợp sử dụng khi xuống mộ.

Khoảng cách mười mấy mét này, không ngoại lệ đều là những cây đa lớn và rừng cây bãi cỏ âm u, vẫn vô cùng yên tĩnh, nhưng nhãn lực của Diệp Phàm phi phàm, hơn nữa pháp lực cũng không hề biến mất.

Vừa rồi trong nháy mắt ánh đèn sáng lên, hắn nhìn thấy một cái mặt quỷ đen kịt khổng lồ lóe lên một cái, sau đó lại nháy mắt biến mất, trông cứ như ảo giác sinh ra do người ta hoảng sợ quá độ mà tự hù dọa mình vậy.

Nhưng Diệp Phàm biết, hắn sẽ không sinh ra ảo giác, hơn nữa hắn

cũng sẽ không nhìn lầm, cái vừa rồi hẳn chính là thứ đang rình mò hắn ở sau lưng, đã đến lúc câu dẫn đối phương ra rồi.

Nghĩ vậy, Diệp Phàm dứt khoát không đi nữa, nhìn thoáng qua sau lưng mình vừa khéo có một cây đa khá lớn, hắn dứt khoát ngồi xuống tại chỗ, dựa vào cây đa bắt đầu nghỉ ngơi.

Ảo cảnh này vẫn khá đẹp, cực kỳ yên tĩnh, không có chim cũng không có côn trùng, sẽ không có muỗi hay gì đó tới quấy nhiễu hắn.

Thế là Diệp Phàm cứ thế dựa vào bên cạnh cây đa, tắt đèn pin, bắt đầu nhắm mắt dưỡng thần, bày ra bộ dạng như đã mất đi ý chí cầu sinh.

Để đề phòng chính mình bị cơn buồn ngủ mê hoặc rồi lỡ ngủ quên, hắn không để cho tư duy của mình dừng lại.

Hắn cũng không muốn ngủ, ngủ vào lúc này vẫn là cực kỳ nguy hiểm, nếu ngủ thật thì chưa chắc ai là con mồi đâu, nhưng bộ dạng hiện tại của hắn, đối phương khẳng định sẽ cắn câu.

Để bảo hiểm phòng ngừa vạn nhất, Diệp Phàm lại "tách" một tiếng tắt đèn pin, nhưng không cất về, vẫn nắm chặt trong tay, để chuẩn bị có người tới gần hắn sẽ lập tức bật đèn lên, nhìn rõ diện mạo đối phương.

Hắn nắm đèn pin, dựa vào bên cây đa bất động, trông cứ như đã ngủ thiếp đi.

Hắn đánh cược đối diện cho dù là thần tiên cũng không thể quét nhịp tim hắn để phán đoán hắn rốt cuộc đã ngủ hay chưa, hắn đối với kỹ năng diễn xuất của mình vẫn có chút tự tin.

Hắn vừa bắt đầu cân nhắc một số việc, vừa dưỡng tinh súc duệ, suy nghĩ xem tiếp theo nên làm thế nào, cũng như manh mối mà công chúa Tống Hà Ngọc để lại cho hắn.

Công chúa xem ra là đã thiết kế một cái đại cục kéo dài ba trăm năm, muốn để cho một người nào đó trong tương lai mở ra Âm Dương Mộ, nhìn thấy đoạn hình ảnh kia, tiến tới tra ra sự tình Côn Luân Sơn.

Nhưng giả sử cô ta muốn tìm một người tiếp thay mình tiếp tục đi tới Côn Luân Sơn mở ra cái mộ Côn Luân kia, cô ta làm sao nhất định có thể xác định, người này sẽ muốn làm như vậy?

Tra xét suốt dọc đường này, tất cả những người biết chuyện hoặc không biết chuyện, dường như mỗi người đều đang ám chỉ hắn, đầu nguồn của tất cả chuyện này đều là vị công chúa tương đối bất phàm trong thời đại đó, nhưng Diệp Phàm càng lúc càng cảm thấy, người thiết cục không phải là cô ta.

Hoặc nói ít nhất không chỉ có mình cô ta, bản thân Tống Hà Ngọc có lẽ cũng chỉ là một tấm bia đỡ đạn bị đẩy lên phía trước nhất, trong này có một kẻ thiết cục cuối cùng, hắn mới là người thực sự muốn đạt được bí mật nào đó trong mộ Côn Luân.

Diệp Phàm nghĩ tới vẫn là Cổ Hà, hoặc nói là hậu nhân của Cổ Hà.

Hắn vẫn luôn không tin bản thân Cổ Hà còn sống, cho rằng tất cả chuyện này ít nhất là do hậu nhân của môn phái Côn Luân nào đó đang giở trò quỷ, nhưng hiện tại xem ra, cũng chưa chắc.

Ngộ nhỡ Cổ Hà thật sự năm đó đã đạt được kỹ pháp phong thủy tà môn nào đó, hoặc là từ Côn Luân Sơn lấy được bảo bối gì, cho nên thật sự làm được trường sinh bất lão, bao nhiêu năm nay lại ẩn cư tránh đời, cho nên mới không ai biết hắn còn sống?

Suy đoán này nghe càng thêm tà môn, Diệp Phàm cảm thấy cũng không hợp lý, bởi vì nếu hắn ta thật sự có thể trường sinh bất lão, hà tất phải tốn công phu ba trăm năm thiết kế một cái phong thủy cục lớn

như vậy, hắn ta còn muốn đạt được cái gì?

Con người rất dễ cảm thấy, có trường sinh bất lão rồi thì sẽ không còn cần những thứ khác nữa.

Diệp Phàm rất nhanh ý thức được loại tư duy theo quán tính này là không đúng, có lẽ sau khi trường sinh bất lão vẫn sẽ có chỗ không thỏa mãn, thậm chí căm ghét nhân sinh, nhưng Cổ Hà hiển nhiên không phải người như vậy.

Hắn ta lẽ nào thật sự đã đạt được bí mật trường sinh bất lão sao?

Hắn ta là Chu Mục Vương sao?

Diệp Phàm thầm nghĩ, chuyện Chu Mục Vương tây chinh gặp Tây Vương Mẫu, chuyện Mẫu Quốc không nhất định là giả, nhưng Dao Trì và thuốc trường sinh bất lão khẳng định không phải là thật.

Nếu trong núi Côn Luân thật sự giấu bí mật gì, kỳ thực cũng không quá khả năng là thuốc trường sinh bất lão các loại, cái đó quá không thực tế, nhưng Diệp Phàm vẫn cảm thấy, cái đại cục ba trăm năm này, khẳng định có quan hệ không thể tách rời với môn phái Côn Luân.

Chỉ cần liên hệ đến môn phái Côn Luân, lai lịch của Hắc Trầm Mộc cũng giải thích được.

Nhưng hắn hiện tại nhắm mắt cân nhắc lung tung, hiển nhiên cũng chẳng nghĩ ra được chuyện gì, còn dễ không cẩn thận kinh động đến thiên thạch vẫn thiết tự tạo ảo giác cho mình, thế là từ từ, hắn tạm thời gác lại những vấn đề này.

Hắn ước chừng mình duy trì tư thế này đã bao lâu, Diệp Phàm trong việc phá cục cực kỳ kiên nhẫn, hắn nhận định đối phương trước khi trời sáng nhất định sẽ không nén được tính khí, chủ động xuất kích.

Cho nên hắn sẽ không dễ dàng thay đổi sách lược của mình, nếu hiện tại lâm thời thay đổi kế hoạch, đột nhiên đứng lên, mà lại không có cử động nào khác, đối phương rất dễ nhìn thấu hắn đang thiết kế người khác, hơn nữa sẽ cho rằng hắn đã hết cách rồi.

Như vậy sẽ cực kỳ bất lợi cho tình huống của hắn, hơn nữa hắn muốn thiết kế lại đối phương sẽ rất không dễ dàng, cho nên Diệp Phàm tịnh không có bất kỳ động tác nào, hắn cảm nhận thời gian trôi qua, ước chừng hơn một tiếng rưỡi đồng hồ cũng đã trôi qua.

Cách trời sáng còn mấy tiếng nữa, nhưng Diệp Phàm có một loại trực giác, ông bạn này hắn là sẽ không có loại kiên nhẫn một hơi thi gan với hắn đến tận trời sáng đâu, nếu thật sự đến trời sáng thì ngược lại là sân nhà của hắn rồi.

Chương 1221

Ông bạn mặt quỷ kia hẳn là không ngốc như vậy.

Hắn kiên nhẫn đợi thêm một lát nữa, khẳng định sẽ có thành hiệu, nghĩ như vậy, áp lực của Diệp Phàm trong nháy mắt nhỏ đi rất nhiều, hắn mân mê chiếc đèn pin trong tay, lẳng lặng chờ đợi.

Lại qua khoảng nửa giờ, Diệp Phàm cảm thấy đối phương nếu không có động tĩnh gì nữa thì đúng là thật không có ý đồ gì với hắn, hắn cũng sắp ngủ thật rồi, chẳng lẽ phải đi vào trong mơ xem chuyện Tống Hà Ngọc một lát rồi quay lại giải quyết chuyện này sao?

Không thích hợp.

Hắn đang suy nghĩ, đột nhiên nghe thấy trước mặt truyền đến một trận tiếng bước chân.

Diệp Phàm ngẩn người, tiếng bước chân này cực kỳ kỳ quái, đối phương hình như không có ý che giấu, trực tiếp chính chính đương đương đi về phía hắn.

Hắn lúc đầu không mở mắt, đợi đến khi tiếng bước chân tới gần, hắn từ từ mở mắt ra, nhân lúc đối phương không kịp đề phòng trực tiếp bật đèn pin lên!

Phản ứng của Diệp Phàm cực nhanh, độ linh hoạt cơ thể cũng đặc biệt cao, hắn vốn đang ngồi, lập tức trong nháy mắt hoàn thành cả hai động tác bật đèn và đứng dậy trong tư thế nửa ngồi xổm.

Hắn nửa ngồi xổm rút dao ra, giây tiếp theo là có thể hoàn thành động tác đột kích, thế nhưng khi hắn quay đầu, mượn ánh sáng mạnh của đèn pin nhìn rõ mặt đối phương, đột nhiên sững sờ.

Đó lại là Đường Nhược Tuyết.

Đường Nhược Tuyết dường như muốn cúi người tới nắm tay hắn, biểu cảm trên mặt vừa nhìn là biết lo lắng hắn một mình ngủ ở đây không an toàn, Diệp Phàm lập tức có chút luống cuống.

Tay cầm dao của hắn bất động, mũi dao hướng xuống, duy trì tư thế nửa ngồi xổm tùy thời có thể bạo khởi mà không di chuyển, ngơ ngác nhìn khuôn mặt cô gái.

Gương mặt Đường Nhược Tuyết hắn quá quen thuộc, căn bản không thể nhận lầm, hiện tại khuôn mặt này trăm phần trăm chính là Đường Nhược Tuyết, ngay cả chi tiết mi mắt cũng cực kỳ giống, không, chính là giống hệt như đúc.

Diệp Phàm liền trở nên khốn hoặc: "Sao em lại ở đây?

Nhược Tuyết?" Đường Nhược Tuyết lập tức lộ ra vẻ mặt tức giận: "Em mới phải hỏi anh là có chuyện gì đấy, anh nửa đêm nửa hôm xuất hiện ở đây làm gì, còn cứ thế ngủ dưới gốc cây, không sợ bị bệnh sao?" Diệp Phàm chớp chớp mắt, có chút chột dạ: "Thể chất của anh là gì em cũng không phải không biết.

Không bệnh được đâu." Đường Nhược Tuyết vẫn tiến lên nắm lấy tay hắn, kéo hắn dậy, da thịt vừa tiếp xúc Diệp Phàm liền biết, đây không phải đồ giả, tay cô gái ấm áp mềm mại, thần tình chính là Đường Nhược Tuyết của hắn.

Đường Nhược Tuyết kéo hắn định đi ra ngoài: "Chỗ này lạnh quá, anh không thể ở lại đây, đen kịt lại không an toàn, mau theo em về nhà." Trong khoảnh khắc đó, Diệp Phàm gần như cảm thấy mình phải đi theo cô ấy, đây là vợ của hắn, Đường Nhược Tuyết đến đón hắn về nhà rồi, đón hắn rời khỏi nơi yêu ma quỷ quái ẩn nấp này.

Nhưng Diệp Phàm là người thế nào, loại ý niệm này chỉ hiện lên trong đầu hắn một sát na, căn bản không xâm nhập vào đáy lòng hắn, càng không có quyền chiếm cứ tiềm thức của hắn.

Diệp Phàm trong nháy mắt liền phản ứng lại, mạnh mẽ hất tay cái cô Đường Nhược Tuyết trước mặt này ra, đứng im bất động.

Đường Nhược Tuyết quay đầu lại, vẻ mặt nghi hoặc khó hiểu nhìn hắn. "Diệp Phàm, đi thôi, anh sao thế?

Anh không muốn theo em về nhà sao?" Diệp Phàm lạnh lùng nhìn cô ta: "Cô không phải Đường Nhược Tuyết, đừng giở chiêu này, không thú vị đâu, lột cái lớp da kia xuống đi, chúng ta thẳng thắn nói chuyện, rốt cuộc cô là ai?

Muốn làm gì?" "Đường Nhược Tuyết" trông có vẻ không nghe hiểu, lại muốn tiến lên kéo tay hắn: "Anh đang nói gì thế, em chính là Đường Nhược Tuyết mà, anh có phải hồ đồ rồi không?" Diệp Phàm rút súng ra, chĩa vào tim cô ta, không nói một lời.

Còn nói nữa, cái đồ giả này khẳng định có đủ loại biện pháp mê hoặc hắn, muốn làm thì phải nhanh chuẩn tàn nhẫn một chút.

Đường Nhược Tuyết vẻ mặt kinh ngạc, ngay sau đó lại cực kỳ vô tội: "Anh làm gì vậy, Diệp Phàm, em không phải vợ của anh sao?

Anh không thích em nữa à?" Thần thái đó thật sự cực kỳ giống Đường Nhược Tuyết, nếu đứng ở đây không phải là Diệp Phàm, mà là một người khác quen biết Đường Nhược Tuyết, khẳng định sẽ bị cô ta lừa, nhưng Diệp Phàm cũng không phải dễ lừa như vậy.

Hắn không nói nhảm nữa, bóp cò bắn một phát điểm xạ, súng ngắn không gắn giảm thanh, một tiếng nổ lớn vang lên, viên đạn bạc bí ngân bắn ra, xuyên thủng ngực "Đường Nhược Tuyết".

Phán đoán của hắn tuyệt đối sẽ không sai, Đường Nhược Tuyết chân chính hiện tại vẫn đang ở nhà tại ngoại ô Cửu Huyền Sơn, tuyệt đối sẽ không mạc danh kỳ diệu chạy vào trong cái rừng này để đón hắn về nhà, xem ra kẻ tạo ảo giác này cũng không cao minh lắm, hoặc

nói là không đủ hiểu hắn.

Diệp Phàm nổ súng xong, đồ giả kia lảo đảo hai cái rồi trực tiếp ngã xuống, hắn rọi đèn pin tới xem, phát hiện kẻ ngã xuống đã là một cái xác thối rữa một nửa, căn bản nhìn không rõ diện mạo.

Giống như con sói xám vừa rồi, cái xác này cũng là sắp thối rữa hoàn toàn, nhưng mạc danh kỳ diệu phát sinh thi biến, ngay cả móng tay cũng đặc biệt dài.

Đây khẳng định là một loại biến hóa không tầm thường, trong cái rừng này, tại sao lại có loại tống tử (cương thi) như vậy.

Chẳng lẽ dưới cái rừng này có cổ mộ?

Suy nghĩ đầu tiên của Diệp Phàm chính là cái này, nhưng theo lý mà nói thì không thể nào, hắn vừa rồi đã quan sát qua thế núi, thế núi phía nam là tinh phong, hơn nữa cục thế bằng phẳng, là thế tẩu long.

Dưới mạch núi như vậy mới có cổ mộ chân chính tồn tại, hơn nữa có khả năng là một cái đại mộ, nhưng trong loại rừng cây này thì không thể có, huống hồ cái rừng cây này còn tám phần mười là rừng giả.

Hắn nhìn kỹ cái xác kia một chút, chính là loại tống tử thường thấy trong mộ, loại tống tử này tại sao trong mắt hắn lại mạc danh kỳ diệu biến thành dáng vẻ của Đường Nhược Tuyết?

Chuyện này quá kỳ quái, hơn nữa không phù hợp thường lý, huống chi thứ này tại sao lại có thần trí của mình, chỉ có một cách giải thích, đó là những thứ này thảy đều là ảo giác, như vậy mới là hợp lý.

Nhưng nếu là như vậy, cách làm của hắn lại không có ý nghĩa rồi, cực kỳ đáng tiếc.

Xem ra ông bạn nấp trong bóng tối cũng không ngốc, phái Đường Nhược Tuyết ra phỏng chừng cũng là cố ý đến thăm dò hắn, cũng

không phải thật sự muốn để hắn đi theo ảo tượng, đối phương đoán được hắn khẳng định sẽ không bị một Đường Nhược Tuyết giả lừa gạt, là muốn xem xem hắn có phải đang giả vờ ngủ hay không.

Diệp Phàm có chút ảo não nhắm mắt lại, giờ thì hay rồi, mưu kế giả vờ ngủ dụ đối phương cắn câu thất bại, đối phương phỏng chừng nhất thời nửa khắc sẽ không tự mình đến tìm hắn, mà còn sẽ ném cho hắn vô cùng vô tận tống tử, cho đến khi tiêu hao hết ý chí lực của hắn mới thôi.

Diệp Phàm không thể lại ngồi chờ chết nữa, cứ tiếp tục như vậy, đến trời sáng đối phương cũng sẽ không xuất hiện, phỏng chừng chính là muốn vây chết hắn ở chỗ này.

Diệp Phàm tuy là siêu năng võ giả, nhưng cũng không thể cứ không ăn không uống mãi, cũng sẽ chết.

Hắn thở dài, bắt đầu một lần nữa tìm kiếm trận nhãn khắp nơi, tiếp tục mạch suy nghĩ ban đầu, phá vỡ một cái pháp trận, bất luận là pháp trận thế nào, bước đầu tiên đều là phải tìm chuẩn vị trí trận nhãn.

Hắn đối với cây cối không có nghiên cứu gì, không biết có loại cây cối nào là tương đối đặc thù hay không, nhưng có một điểm hắn có thể xác định, cây cối nơi đặt trận nhãn, nhất định là khác với những cây khác.

Cảm quan của hắn cực kỳ mẫn cảm, không biết có phải vừa khéo nghĩ tới cái này hay không, ánh đèn pin vừa loáng cái, hắn đột nhiên nhìn thấy cái mặt quỷ màu đen lúc trước lại lướt qua, nhưng khi hắn lấy đèn pin chiếu vào vị trí đó thì lại không có gì cả.

Diệp Phàm nhướng mày, ý thức được trong chuyện này có thể có cơ xảo gì đó, thế là hắn chỉnh lại đèn pin, chiếu sáng về hướng chính diện, hắn nhìn về phía trước, phát hiện nơi đó không có gì cả.

Nhưng hắn nhìn vào chỗ giao nhau giữa quầng sáng và bóng tối ở mép ngoài cùng, nơi đó có thể nhìn thấy rõ ràng một khuôn mặt người trắng bệch đang lơ lửng, lạnh lùng nhìn chằm chằm hắn.

Vị trí thứ này xuất hiện cực kỳ đặc thù, bởi vì sau khi bật đèn pin, mắt người sẽ theo bản năng nhìn chằm chằm vào nơi ánh sáng đèn pin sáng nhất, mà những nơi quầng sáng yếu ớt xung quanh sẽ bị người ta hốt hoảng bỏ qua.

Nhưng Diệp Phàm cảm quan nhạy bén, mấy lần đều cảm thấy mình đã nhìn thấy, đối phương lại biến mất, hóa ra đối phương vẫn luôn dùng một phương thức cực kỳ ẩn nấp, trốn ở góc chết này nhìn trộm hắn.

Diệp Phàm lia đèn pin qua, đối phương liền thật sự biến mất, ở mép quầng sáng cũng tìm không thấy, phỏng chừng là đã sát giác được.

Diệp Phàm liếc mắt một cái, không biết cái đó là thứ đồ chơi gì, nhưng hắn đại khái biết làm sao đi ra rồi.

Hắn nhắm mắt lại, bắt đầu cảm giác tình huống dòng khí pháp thuật lưu động xung quanh.

Diệp Phàm trước đây vẫn luôn cảm thấy, ở phương diện phong thủy đổ đấu này, giải quyết vấn đề chủ yếu phải dựa vào xem phong thủy và hướng đi của long mạch, còn có các chiêu xảo diệu như quan sát sao trời, chỉ có đánh nhau mới cần dùng đến pháp thuật và bùa chú.

Cho nên hắn vừa rồi quan sát sự việc, hoặc là nghe tiếng gió, hoặc là xem địa hình và vật thể, đây là cách làm của người bình thường, cùng lắm là cách làm của thầy phong thủy thông thường, dùng cách làm này thì không phá giải được loại ảo giác trình độ này.

Cho nên nếu hắn muốn phá giải cục diện này, thì phải từ bỏ cách

làm của thầy phong thủy mà sử dụng phương thức của siêu năng võ giả, mới có thể thật sự phá vỡ thế cờ này.

Rồi từ từ, thế mà lại để hắn mò ra được chút môn đạo, hắn phát hiện trong mỗi một cái cây ở đây đều có khí tức pháp thuật lớn nhỏ, cây cối cao lớn thì pháp lực vượng thịnh một chút, cây cối yếu ớt thì pháp lực nhỏ bé một chút.

Hắn vừa đi vừa cẩn thận cảm giác, phát hiện từ trong những manh mối này, nếu hắn có thể tìm ra một cái cây lớn có dao động pháp lực không giống với những vị trí khác, vậy thì cái đó, nhất định là trận nhãn.

Diệp Phàm cười cười, về phương diện sức mạnh pháp thuật này, hắn cũng chưa từng sợ bất kỳ kẻ nào.

Mấy phút sau, hắn vừa chạy vừa kiểm tra, rất nhanh đã biết được vị trí.

Hướng Tây Bắc, nơi đó có một cây đa lớn, dao động pháp lực mạnh hơn những cây khác gấp mười lần.

Đó nhất định là nơi đặt trận nhãn.

Chương 1222

Diệp Phàm tính trước kỹ càng, trực tiếp chạy về hướng đó, tay phải hắn rút dao, nhưng dọc đường cũng không dễ dàng như vậy, hắn vừa tiếp cận cái cây kỳ quái kia, bên cạnh liền mạnh mẽ xông ra một cái bóng đen, hung hăng mưu toan đụng hắn bay ra ngoài.

Nhưng Diệp Phàm sớm có phòng bị, căn bản sẽ không để đối phương dễ dàng thực hiện được, hắn mượn lực hoãn lại, đâm ra một dao, lại đâm trúng một thứ cứng ngắc, hắn liền biết mười phần thì có tám chín lại là loại tống tử kỳ quái kia.

Hắn lia đèn pin qua chiếu, nhìn thấy là một bộ xương khô với khuôn mặt thối rữa nát bươm, thế mà lại là hình người, Diệp Phàm nhấc chân đá bay thứ đó ra ngoài.

Kỹ năng bác kích của hắn cực kỳ thông thạo, người bình thường hiển nhiên sẽ không phải là đối thủ của hắn, nhưng thứ đó là tống tử, trạng thái đã chết rồi, trừ khi chém tận gốc, nếu không sẽ không dễ dàng bị đánh ngã.

Diệp Phàm vừa định cân nhắc chặt đầu thứ này xuống làm bóng đá, xem thằng nhãi sau lưng kia còn dám trêu chọc hắn không, ngay sau đó xung quanh liền bắt đầu truyền đến tiếng bước chân sột soạt, tảy may không che giấu.

Trong lòng Diệp Phàm dâng lên dự cảm bất tường, hắn lấy đèn pin chiếu sang bên cạnh, nhìn thấy xung quanh có rất nhiều tống tử hình người đã thối rữa một nửa, đang vây thành một đoàn đi về phía hắn.

Diệp Phàm: "..." Xem ra ông bạn kia dường như sát giác được ý đồ của hắn, chuẩn bị muốn cùng hắn chơi tới bến rồi, lúc trước thả

tống tử đều là thả từng con một, còn đặc biệt ôn nhu nặn ra một Đường Nhược Tuyết giả để cảm hóa hắn.

Hiện tại hay rồi, muốn trực tiếp tập kết đại quân động thủ với hắn.

Diệp Phàm thở dài, nếu điều kiện cho phép, hắn phóng một mồi lửa xuống, một lá Thiên Lôi Địa Hỏa phù, cho nổ tung thiêu trụi là xong chuyện, nhưng hiện tại hắn thiên thiên vạn vạn không thể tùy tiện châm lửa.

Theo tình huống vừa rồi mà xem, đám tống tử này tốc độ phản ứng có thể cực nhanh, có thể trong khoảnh khắc liền cùng nhau vồ tới cắn đứt cổ hắn, hiện tại phỏng chừng chỉ là quan sát tượng trưng một chút, lập tức sẽ động thủ thôi.

Diệp Phàm im hơi lặng tiếng lùi lại phía sau, một đám tống tử cũng nối đuôi nhau đi theo, hốc mắt thối rữa đáng sợ đen ngòm đều nhìn chằm chằm hắn, lại thêm Diệp Phàm đang bật đèn pin, hình ảnh này trở nên đặc biệt rợn người.

Hắn bất động thanh sắc vừa lui lại, vừa tắt đèn pin, bắt đầu nghĩ biện pháp tiếp theo, nếu thật sự không được, lúc quan ngại đến tính mạng, hắn cũng chỉ đành mạo hiểm rủi ro phóng hỏa đốt núi dùng Thiên Lôi Địa Hỏa phù thôi.

Lúc đó hắn chỉ có thể đánh cược một phen nơi này xác thực không phải rừng cây chân thực, cho dù hắn phóng hỏa đốt nơi này cũng sẽ không gây ra cháy rừng phạm vi lớn, Diệp Phàm không thể xác định.

Hắn chỉ biết hắn quả thực không thể coi chuyện này như trò đùa, chỉ là trước mắt tạm thời cũng không có cách nào tốt hơn, con tống tử đi đầu tiên đã căng cứng cánh tay, chuẩn bị vồ lên cắn hắn.

Diệp Phàm ở trong khe hở ngắn ngủi sinh tử tồn vong này, nhắm

mắt lại cẩn thận cảm tri vị trí cụ thể của trận nhãn một chút, ghi nhớ vị trí đó, sau đó cắm dao găm lại vào túi, trực tiếp quay đầu bỏ chạy.

Diệp Phàm không biết đám tống tử sau khi thi biến này có thể chạy nhanh bao nhiêu, so với người thường khẳng định là sẽ nhanh hơn nhiều, nhưng mười phần thì tám chín sẽ không nhanh hơn hắn, sức mạnh pháp thuật gia trì của hắn hiện tại đã kéo đến cực hạn.

Người khác hiện tại nhìn hắn, thân thể cơ bản đã biến thành một đạo tàn ảnh, ngay cả vạt áo cũng sắp không nhìn rõ, cực kỳ khoa trương, nhưng Diệp Phàm biết không thể lơ là, thời gian hắn chạy trốn là có hạn.

Càng chạy về hướng trận nhãn kia, sự phân bố cây cối càng lúc càng dày đặc, chỉ dựa vào thị lực mắt thường của hắn đã dần dần không phân rõ đường, bởi vì quá phức tạp hơn nữa tốc độ của hắn quá nhanh.

Diệp Phàm thở dài, chỉ đành bật đèn pin lên, loại đèn pin này cho dù để độ sáng thấp nhất, trong đêm tối này cũng cực kỳ rõ ràng, đủ để khiến hắn biến thành cái bia sống.

Nhưng bia sống thì bia sống vậy, hiện tại hắn cũng không có cách nào khác, nếu không bật đèn chiếu sáng nhìn đường, với tốc độ di chuyển hiện tại của hắn, đâm vào cây là mất mạng như chơi.

Hắn thở dài, nghe tiếng bước chân hô hô đuổi theo sau lưng, liền biết đám tống tử này tuyệt đối không phải đèn cạn dầu, bất kể có phải là ảo giác hay không, chết ở đây trên tay tống tử là tuyệt đối không được.

Tốc độ của hắn đã cực nhanh, nhưng Diệp Phàm ẩn ước thế mà lại cảm thấy có một bàn tay sờ soạng vạt áo mình một cái, không khỏi có chút kinh hãi.

Loại tống tử thối rữa này tốc độ thế mà cũng có thể nhanh như vậy?

Thế nhưng Diệp Phàm chỉ kinh hãi trong nháy mắt, liền nhanh chóng đưa ra biện pháp xử lý, hắn nhảy nhót giữa rừng cây, lộn nhào qua lại, dùng đủ loại động tác độ khó cao vô cùng điêu toa kinh người mưu toan cắt đuôi đám kia.

Nhưng cuối cùng đều không thành công, đám tống tử này ở trong ảo cảnh của chính bọn chúng quả thực như cá gặp nước, không biết là có phương pháp gì không ai biết, thế mà có thể luôn định vị chính xác vị trí của hắn.

Chuyện này rất không tầm thường, nhưng Diệp Phàm hiện tại không có tâm tư so đo, đúng lúc như vậy thì hắn có bật đèn pin hay không cũng không sao cả, hắn dứt khoát chuyển độ sáng lên mức tối đa, chiếu sáng một mảng đường lớn phía trước.

Cây đa lớn đóng vai trò trận nhãn kia đang ở cách đó không xa phía trước, lập tức có thể nhìn thấy rồi.

Hắn một tay cầm đèn pin, tay kia cắm đao trở lại bao bên hông.

Nhưng mà đám tống tử này, hoặc nói là kẻ chủ mưu sau lưng chúng hiển nhiên đã sát giác được ý đồ của hắn, bắt đầu ra lệnh cho lũ tống tử phân tán đội hình bao vây trái phải, Diệp Phàm còn chưa từng thấy tống tử biết chiến thuật, có chút tức cười.

Trốn ở phía sau thì tính là bản lĩnh gì?

Hắn thầm nghĩ, một lát nữa mày sẽ không cười nổi đâu.

Giây tiếp theo, nghênh diện một con tống tử thối rữa xuất hiện ở ngay chính diện phía trước hắn, cự ly này đâm sầm vào tuyệt đối sẽ xảy ra vấn đề, Diệp Phàm lập tức rút súng ra, nhằm vào con tống tử kia "đoàng đoàng" hai phát, bắn nó trực tiếp bay ra ngoài.

Tống tử không biết có liệu được hắn còn có nhiều chiêu số như vậy không, nhưng những con tống tử khác ngay sau đó lại từ bên cạnh bao vây tới, bị Diệp Phàm dứt khoát lưu loát hai phát súng một con đẩy lùi toàn bộ.

Sau khi đánh lui một bộ phận, Diệp Phàm biết bọn chúng muốn tập hợp lại hình thành công kích có tổ chức cần phải có chút thời gian, thế là hắn nhân cơ hội này trực tiếp chạy về phía trận nhãn.

Hắn nhìn thấy cái cây kia rồi, cây lớn này cực kỳ xum xuê, cao lớn hơn hẳn những cây khác bên cạnh, vừa nhìn đã biết phi phàm, nhưng nếu mới vào mà không cố ý so sánh, kỳ thực cũng khó mà phát hiện như vậy.

Sau lưng một đống tống tử vẫn đang truy kích, Diệp Phàm đột nhiên biến đổi phương hướng, trực tiếp lách người trốn ra sau cái cây lớn kia, hắn nghe thấy một tiếng "rầm", không biết là con tống tử nào đâm vào trên cây.

Âm thanh kia không nhỏ, Diệp Phàm ý thức được, đám tống tử này có khả năng không phải dựa vào thị lực để truy tung mục tiêu, cho nên không nhìn rõ đồ vật mới có thể đâm vào cây, đây chính là lý do vì sao hắn tắt đèn pin đối phương vẫn biết hắn ở đâu.

Vậy bọn chúng dựa vào cái gì?

Thân nhiệt?

Sức mạnh pháp thuật?

Khó mà nói, tổng không thể lắp cho mắt bọn chúng một cái máy nhìn đêm hồng ngoại được, nhưng hiện tại, hắn phải giải quyết đám này trước.

Tiếng bước chân truy kích của tống tử càng thêm mãnh liệt, xem ra hắn đoán đúng rồi, nơi này chính là trận nhãn của pháp trận ảo giác,

ông bạn kia cuối cùng cũng bị hắn làm cho cuống lên muốn hạ độc thủ với hắn.

Có một con tống tử thối rữa nát bươm đã lách đến bên cạnh hắn, Diệp Phàm tùy ý liếc mắt một cái, phát hiện là một người phụ nữ, trên người mặc áo khoác leo núi (áo jacket), cũng đều nát gần hết rồi.

Móng tay đối phương đặc biệt dài, một trảo liền cào về phía hắn, bị Diệp Phàm nghiêng đầu tránh thoát, một súng dán mặt bắn nát đầu nó, nữ tống tử lảo đảo ngã xuống, phía sau lại có một con khác bám theo.

Diệp Phàm mất kiên nhẫn, bắt đầu vòng quanh cái cây lớn này trốn đông trốn tây chạy vòng quanh, qua không bao lâu, tất cả tống tử đều bị hắn dẫn tới xung quanh cái cây này, bắt đầu vây quanh cây chạy vòng tròn.

Diệp Phàm vừa ước lượng liền biết trí thương của đám này sẽ không quá cao, thậm chí là căn bản sẽ không có năng lực tư duy, toàn dựa vào thứ sau lưng bọn chúng chỉ huy và ngầm thao túng.

Mà thứ ở sau lưng kia, cũng chính là cái mặt quỷ kia, mục đích của nó khẳng định là mình, cho nên Diệp Phàm chỉ cần lấy mình làm mồi nhử, dẫn toàn bộ đám tống tử này tới đây là được.

Đám tống tử này hiển nhiên chính là hành thi tẩu nhục thuần chủng, không bao lâu đã bị hắn làm cho chạy đến mê hồ, bắt đầu tự mình chuyển vòng quanh đại thụ.

Diệp Phàm tay mắt lanh lẹ, từ trong cái túi bên hông rút ra ba lá bùa.

Hắn chuyển một vòng quanh thân cây, dán ba lá bùa lên trên thân cây, sau đó đá văng một con tống tử, lộn mình lui ra ngoài, lui lại túc túc năm sáu bước.

Đám tống tử rất nhanh sẽ có thể phản ứng lại để tới đây tìm hắn, nhưng hiện tại bọn chúng không có thời gian phản ứng nữa rồi.

Diệp Phàm lộ ra một nụ cười tính trước kỹ càng, dưới nguồn sáng đèn pin có vẻ cực kỳ có uy nhiếp lực, giây tiếp theo, hắn đột nhiên búng tay một cái.

Không đợi đám tống tử phản ứng lại, cái cây lớn kia đột nhiên bạo phát ra một đạo hỏa quang kịch liệt, ngay sau đó sấm sét cuồn cuộn, hung hăng giáng xuống trên lá cây, thiêu cháy đen cả thân cây, sau đó lôi điện và hỏa diễm giao thoa, bắt đầu phát sinh nổ mạnh liên hoàn.

Tống tử xung quanh toàn bộ bị thế lửa cuốn vào, thiên lôi câu địa hỏa, sinh khí cực độ vượng thịnh giết sạch sành sanh âm khí tà túy xung quanh, trong nháy mắt liền châm một mồi lửa đốt sạch bọn chúng.

Đại thụ trận nhãn có thế nào đi nữa cũng chỉ là một cái cây mà thôi, chỉ cần là cây cối thì tuyệt đối không chịu nổi kiểu đốt này, Diệp Phàm từng bước lùi về phía sau, tránh xa phạm vi ngọn lửa lan đến.

Hắn trước đó lo lắng gây ra cháy rừng, cho nên lần này cũng cảm thấy là một hành động mạo hiểm, nhưng bất luận thế nào, hắn muốn phá hủy một cái cây lớn như vậy, dùng phương pháp khác đã không được nữa rồi, chỉ có Thiên Lôi Địa Hỏa chú mới làm được.

Phương pháp này thấy hiệu quả nhanh nhất, hiệu suất cao nhất, cực kỳ có tính thực dụng, nhưng mà hơn nữa Diệp Phàm kỳ thực đang đánh cược, đánh cược ngọn lửa này thiêu rụi chỉ là ảo cảnh, sẽ không ảnh hưởng đến Cửu Huyền Sơn hiện thực.

Trầm mặc một lát, hắn biết mình lần này vẫn là cược đúng rồi, ông trời lại chiếu cố hắn một lần, ngọn lửa thiêu hủy cả một cái cây lớn, nhưng sau khi lan tràn đến bộ rễ thì tự động dừng lại.

Tất cả Tống tử đều bị Thiên Lôi Địa Hỏa Chú thiêu thành tro bụi, dưới uy lực khủng khiếp đó, không một con nào có thể chạy thoát.

Gió mạnh thổi tung vạt áo Diệp Phàm, hắn lùi lại vài bước, mặt không đổi sắc nhìn cảnh tượng 'hỏa thụ ngân hoa' trước mắt.

Chương 1223

Cục diện này cuối cùng cũng bị hắn phá giải.

Hắn lập tức rút đao, cầm đèn pin soi trái phải một lượt xem liệu thứ trốn sau màn kia có bị động tĩnh này dẫn dụ ra hay không.

Nếu đối phương xuất hiện, hắn nhất định sẽ không để nó chạy thoát.

Tuy nhiên, ánh đèn pin quét qua tất cả vị trí xung quanh, bất luận là trung tâm quầng sáng hay vùng rìa, hắn kiểm tra một lượt, không có ngoại lệ, cũng không có bất kỳ thứ gì.

Cảm giác bị rình coi kia cũng đã biến mất tăm, dường như cái mặt quỷ trước đó vì để giám sát hắn, chuyên môn chọn một vị trí hiểm hóc như vậy để quan sát nhất cử nhất động của hắn, nhưng đã bị Diệp Phàm thức phá.

Thứ kia phỏng chừng không ngờ đầu óc Diệp Phàm lại nhảy số nhanh như vậy.

Thực tế trong tầm nhìn của Diệp Phàm, làm như thế là có vấn đề, trừ phi đây là một khả năng khác: mặt quỷ kia ngược lại đã tự lộ ra suy nghĩ của chính mình.

Cái gã kia tám chín phần mười là đang giả thần giả quỷ, hắn là do người đóng giả.

Nhìn biểu hiện của đám Tống tử kia xem, bọn chúng không cần nhìn thấy Diệp Phàm cũng biết hắn ở đâu, nhưng kẻ chủ mưu sau màn lại không có năng lực này, cứ phải chằm chằm nhìn hắn.

Điều đó chứng tỏ thứ này không có bản lĩnh như Tống tử, đã không có loại sức mạnh thay đổi quy luật tự nhiên một cách thực sự,

vậy thì chứng tỏ đối phương tuyệt đối là đang giả thần giả quỷ.

Biết giả thần giả quỷ, chứng tỏ hắn là do người làm.

Diệp Phàm không sợ quỷ cũng chẳng sợ người, nhưng con người sẽ khó đối phó hơn quỷ một chút.

Diệp Phàm không tìm thấy hắn, bèn tắt đèn pin.

Sau đó hắn phát hiện khí trường trong không khí xung quanh bắt đầu thay đổi, dường như tất cả mọi thứ đều bắt đầu phân rã, bao gồm cả những cây đại thụ xung quanh và ngọn lửa sắp cháy hết.

Diệp Phàm biết đây là điềm báo huyễn giác sắp sụp đổ.

Ngay khoảnh khắc cuối cùng khi ánh sáng còn tồn tại, hắn liếc nhìn thời gian trên đồng hồ, đồng hồ vẫn chạy bình thường, thật không dễ dàng.

Hắn nhắm mắt lại, sau đó mở mắt ra, ngọn lửa triệt để tắt ngấm, đèn pin của hắn đã tắt, thế là trước mắt triệt để biến thành một mảnh tối đen.

Diệp Phàm mất đi ý thức, ngay khi tiến vào trạng thái ngủ hoặc hôn mê, hắn lập tức bắt đầu nằm mơ, ảnh hưởng của vẫn thiết và bóng người mặt quỷ ở Kinh thành đối với hắn còn lâu mới chỉ là một chút ít.

Trong mơ, hắn vốn định chờ nhìn thấy cỗ huyền quan kỳ quái kia, chờ Tống Hà Ngọc dẫn người đến gần để nhìn kỹ hoa văn trên đó, nhưng không ngờ lần này thứ hắn nhìn thấy căn bản không phải chuyện ở Côn Luân Sơn.

Người đầu tiên đập vào mắt vẫn là Tống Hà Ngọc, nhưng Diệp Phàm phản ứng lại một chút, ý thức được đây là chuyện xảy ra trước khi đoàn khảo sát này tiến vào núi.

Công chúa Tống Hà Ngọc đã không còn mặc loại trường bào hoa quý thường thấy của hoàng thất Kinh thành nữa, mà thay bằng bộ đoản y rất thuận tiện hành sự, bên hông đeo đao, trên người đeo ấn tín của Kinh thành, đang mặt không chút thay đổi hành lễ quỳ lạy với phụ hoàng nàng.

Vẫn giống như trước đây, Diệp Phàm ở trong khung cảnh này chỉ có thể nhìn rõ mặt của bản thân công chúa Tống Hà Ngọc.

Hắn muốn nhìn xem vị Hoàng đế tại vị lúc đó nhìn thấy con gái mình đi làm việc này thì có biểu cảm gì, nhưng khi hắn vừa ngẩng đầu, khuôn mặt người ngồi trên ngai vàng lại ẩn trong bóng tối.

Thế là hắn đành phải quay đầu nhìn Tống Hà Ngọc, lần này đại khái hắn lại nhập vào góc nhìn của một thị vệ nào đó.

Hắn nhìn khuôn mặt vô cảm của Tống Hà Ngọc, cảm giác cô gái này ở một số phương diện thực sự rất giống hắn.

Trong biểu cảm này có một loại chấp niệm rất sâu và quyết tâm không thể đong đếm, chứng tỏ chuyến đi Côn Luân Sơn lần này nàng nhất định phải đạt được, cũng khó trách Hoàng đế không ngăn cản nàng.

Nàng lạy xong phụ hoàng, cư nhiên không nói câu nào, cũng không giao đại chuyện gì, liền đứng dậy trực tiếp đi ra ngoài.

Diệp Phàm liếc nhìn cái ấn tín bên hông nàng, đồ án bên trên là tiêu chí của đương triều.

Điều này cũng chứng tỏ, phụ hoàng nàng tuyệt đối ủng hộ quyết định của nàng.

Có cái ấn tín này, các châu phủ thời đó đều sẽ để nàng thông suốt không trở ngại mà đi qua, tương đương với một tấm thẻ thông hành xanh.

Điều này đồng thời khẳng định cũng chứng minh, Tống Hà Ngọc thông qua phương pháp nào đó đã thuyết phục được phụ thân nàng, khiến phụ thân nàng tin rằng chuyến đi này của nàng là vì vương triều, mà không phải vì phục sinh một người nào đó, cũng không phải vì Thiên Sơn Dao Trì.

Diệp Phàm thầm nghĩ, chẳng lẽ cô nói với bố cô là cô muốn đi Côn Luân Sơn tìm thứ gì đó, thứ này có thể khiến vương triều các người vạn thế bất hủ sao?

Nói thật, nếu hắn là ông Hoàng đế kia, loại chuyện ma quỷ này hắn sẽ không tin, thời đại đó đã sớm không còn được coi là ngu muội, nhưng về mặt phong thủy, có lẽ có lực hấp dẫn đối với người thời đó mà hắn không biết.

Khả năng cao nhất là, kế hoạch này là do Tống Hà Ngọc và Cổ Hà hợp tác cùng hoàn thành.

Hai người bọn họ thông qua phương pháp nào đó, do Cổ Hà dẫn đầu với tư cách phong thủy sư nói chuyện với Hoàng đế, sau đó lại do Tống Hà Ngọc xuất mã, biểu thị mình nguyện ý dẫn đội tiến vào trong Côn Luân Sơn.

Còn về ý kiến của Chu Dập, tại thời điểm đó khẳng định đã không còn được coi trọng nữa.

Tống Hà Ngọc duy nhất liệt hắn vào một bước trong kế hoạch, chính là mượn cái chết của A Doanh, tu kiến cái Âm Dương Mộ kia.

Diệp Phàm có một ý nghĩ hoang đường, nếu nói âm mưu này bắt đầu chuẩn bị từ khi công chúa mười lăm tuổi vào ba trăm năm trước, mà bọn họ cũng đã sớm dự kiến được khả năng thất bại, nên tu kiến Âm Dương Mộ thực chất là để chuẩn bị cho kế hoạch hậu tục.

Vậy thì cái chết của A Doanh, thời cơ tu kiến Âm Dương Mộ, có

khả năng không phải là một sự trùng hợp, rất có khả năng cũng là có dự mưu.

A Doanh và Chu Dập, cứ như vậy trở thành vật hy sinh cho âm mưu Côn Luân Mộ.

Diệp Phàm không nghĩ nhiều nữa, hiện tại không cho phép hắn suy tư cái này.

Nếu hắn thật sự nghiền ngẫm kỹ, có khả năng hắn sẽ nảy sinh ý nghĩ chán ghét đối với Tống Hà Ngọc.

Côn Luân Sơn hắn nhất định phải đi, tịnh không phải vì Tống Hà Ngọc, mà là nhất định phải vì chân tướng.

Diệp Phàm trầm mặc nhìn bóng dáng công chúa ngày càng xa, ngay sau đó thị vệ ở góc nhìn của hắn cũng đuổi theo, rồi bóng dáng công chúa biến mất nơi sâu thẳm cung tường.

Hình ảnh lóe lên bạch quang, giây tiếp theo khung cảnh chuyển đổi, đến một căn phòng nhỏ trang hoàng hoa lệ nhưng ánh sáng cực độ hôn ám.

Trên chiếu tatami ở giữa bày một cái bàn, công chúa Tống Hà Ngọc ngồi một bên bàn, đang mặt không biểu tình uống trà.

Diệp Phàm thầm nghĩ cái giấc mơ này cũng khá thông minh, lúc ở Kinh thành hắn rốt cuộc trúng phải âm khí gì mà cư nhiên ám lâu như vậy vẫn không tan, ảnh hưởng hắn đến tận bây giờ.

Mà sau đó hắn cảm thấy, công chúa chọn trúng hắn có lẽ cũng không phải là ngẫu nhiên.

Hắn hiện tại nhìn thần tình của công chúa, bỗng nhiên cảm thấy một số đặc chất trên người cô gái này xác thực rất giống hắn.

Sau đó hắn lại rất nhanh phản ứng lại, có lẽ chính vì những đặc

chất này của hắn, cho nên không có ai thích hợp hơn hắn để thay thế Tống Hà Ngọc tiến vào Côn Luân Mộ, hiện tại vì để nói cho hắn những chuyện này, lại không tiếc để hắn nhìn thấy những tin tức này trong mơ.

Diệp Phàm nghĩ tới, hiện tại tình huống đặc thù này, thị vệ không đi theo, vậy hắn đang ở góc nhìn của ai?

Công chúa tới một căn phòng như thế này, ai nhìn thấy ý nghĩ đầu tiên đều là nàng hẹn một người nào đó tiến hành đàm thoại bí mật.

Mà Diệp Phàm là người trong nghề, hắn nhìn các loại trang phấn trong phòng, đây là một mật thất nghiên cứu phong thủy.

Bên trong bày biện đủ loại sách phong thủy, bao bì đều rất có đặc sắc, có cuốn nhìn qua còn có chút niên đại rồi, cả hoàng thất trừ Tống Hà Ngọc ra, hẳn là không ai sẽ xem những thứ này.

Trừ sách phong thủy, còn có đủ loại giấy bùa, Diệp Phàm tùy ý liếc mắt một cái, nhìn không rõ phù chú vẽ bên trên, cũng liền không nhận ra rốt cuộc là bùa gì.

Hắn còn nghĩ, nếu năm xưa công chúa biết vẽ Thiên Lôi Địa Hỏa phù, thì thương vong của bọn họ năm đó đã không thảm trọng đến vậy.

Rất có khả năng phụ thân nàng cũng không biết còn có một nơi như thế này, vậy nàng đến để gặp ai thì không cần nói cũng biết.

Diệp Phàm nhìn quanh một chút, muốn tìm xem Cổ Hà đang ở chỗ nào.

Một vị công chúa hẹn gặp, nếu đến trễ quá lâu sẽ xuất hiện vấn đề, trừ phi người này có quan hệ đặc biệt tốt với công chúa, hoặc dứt khoát là Tống Hà Ngọc đặc biệt tin tưởng người này.

Diệp Phàm đương nhiên nghiêng về giả thuyết sau, nhưng Tống

Hà Ngọc kỳ thực là người thông minh, theo lý mà nói, Diệp Phàm cảm thấy hai người này hẳn là một loại quan hệ lợi dụng lẫn nhau.

Chương 1224

Tống Hà Ngọc cũng không ngốc, lúc ở Âm Dương Mộ, Cổ Hà làm cái gì nàng hẳn phải rõ ràng.

Nhưng quan hệ của hai người bọn họ, hẳn là phức tạp hơn Diệp Phàm tưởng tượng một chút.

Diệp Phàm suy nghĩ một hồi, thầm nói hiện tại mình sẽ không nhập vào góc nhìn của Cổ Hà chứ hả?

Cổ Hà người này có sở thích quái đản gì không, không lên ngồi mà cứ đứng bên cạnh nhìn người ta uống trà làm gì?

Ngay sau đó hắn liền bỏ đi ý nghĩ này, bởi vì Tống Hà Ngọc một chút thần tình kỳ quái cũng không có, trấn định tự nhiên lại còn biểu cảm như đang suy tư, khẳng định là đang đợi người.

Quả nhiên, một lát sau, có người đi tới.

Đó là trang phục của một nam nhân, rất có đặc sắc dân tộc thiểu số, trông còn có chút phong cách trang phục Tạng, người này, Diệp Phàm đồng dạng nhìn không rõ mặt.

Thân hình hiển nhiên là nam nhân, mặt giống như những người khác rất mơ hồ trong bóng tối, Diệp Phàm nhìn không rõ, nhưng lần này hắn không cần nhìn rõ cũng biết người này là ai.

Là Cổ Hà.

Người này vào trong hoàng cung, không thay đổi trang phục, không nhập gia tùy tục, cứ thế trực tiếp đi vào diện kiến công chúa, vô cùng cao ngạo, cũng nhất định có đặc quyền người khác không có, cho nên hắn mới có thể phách lối như thế.

Diệp Phàm biết hiện tại hắn chắc chắn không nằm ở góc nhìn của

bất kỳ ai, cho nên mới có thể tùy ý hướng các hướng mà nhìn.

Hắn thử đi hai bước, phát hiện chính mình cũng có thể tùy ý đi lại.

Không biết lần này trong mơ là tình huống gì, cư nhiên cho hắn đặc quyền như vậy, thế thì tiện hơn nhiều rồi.

Dù sao hai người này cũng không nhìn thấy hắn, hắn đi lung tung quan sát một chút cũng chưa biết chừng.

Nhưng chưa đợi hắn đi đến giá sách bên cạnh lật xem sách trên đó, thì thấy Cổ Hà kính cẩn đi tới, đi đến bên cạnh Tống Hà Ngọc ngồi xuống.

Tống Hà Ngọc một chút cũng không kinh ngạc, dùng ánh mắt hiếm thấy bình thường nhìn hắn một cái, sau đó đẩy một ly trà đã pha tốt cho hắn.

Diệp Phàm thầm nghĩ đãi ngộ không tồi, sau đó liền thấy hai người kia bắt đầu giao đàm.

Hắn không hiểu khẩu hình, không rõ bọn họ đang nói gì, nhưng không cần nghĩ cũng biết là chuyện Côn Luân Sơn.

Tuy rằng những giấc mơ này có thể cho hắn tin tức quan trọng, nhưng Diệp Phàm cũng không trông mong thực sự có thể tìm thấy toàn bộ đáp án từ trong những thứ này, cho nên nghe không được thì nghe không được, hắn cũng không có dao động gì, liền bắt đầu quan sát tứ phía.

Hiển nhiên, Cổ Hà lúc đó đã đạt được sự tin tưởng hoàn toàn của công chúa Tống Hà Ngọc.

Vị phong thủy sư thần bí từ khu vực Tây Tạng đến Kinh thành này, dùng phương thức này đạt được sự ủng hộ của hoàng thất Kinh thành, dẫn đội tiến về Côn Luân Sơn.

Trong đó, nhất định là Cổ Hà đã dùng chứng cứ mạnh mẽ gì đó chứng minh với hoàng thất, thứ cực kỳ có lực hấp dẫn, mới có thể khiến đám người này làm kẻ vong mạng vì Côn Luân Sơn.

Miệng Tống Hà Ngọc đóng mở, biểu tình trông rất bình tĩnh, cứ như đang thảo luận kế hoạch tiến vào núi vậy.

Diệp Phàm tin rằng bọn họ tám chín phần mười chính là đang thương lượng kế hoạch vào núi, nhìn cách ăn mặc của nàng, khả năng đã chuẩn bị xuất phát rồi.

Việc này so với trang phục của Tống Hà Ngọc sau khi vào núi mà hắn từng thấy trong mơ trước đây có chút khác biệt, nhưng cũng tám chín phần mười không rời, hắn tin rằng chặng đường này đều do Cổ Hà xuất mưu bày kế.

Diệp Phàm nhìn không rõ mặt Cổ Hà, nhưng bản năng cảm giác được người đàn ông này vô cùng nguy hiểm.

Nếu là hắn cổ hoặc công chúa và cả vương thất, phái quân đội chính quy của quan phương vào núi lấy cho hắn thứ gì đó, dường như cũng không có gì đáng trách.

Hơn nữa chiếu theo kết quả về sau mà xem, hắn xác thực không được hậu đạo cho lắm, xuất mưu bày kế còn để người ta tổn thất thảm trọng, hơn nữa cũng không có dịch vụ hậu mãi gì, Tống Hà Ngọc bọn họ còn mất cả chì lẫn chài, quá bất nhân nghĩa.

Trong tất cả lịch sử triều đại về sau, cũng đều không có ghi chép về hạ lạc của người tên Cổ Hà này.

Hoặc có lẽ hắn lúc đó bí mật vào hoàng cung, căn bản không có ý định để lại tính danh của mình, hoặc là, hắn vì để ẩn giấu thân phận.

Diệp Phàm nghiêng về giả thuyết sau, hắn đứng bên cạnh nhìn hai người kia nói chuyện.

Không lâu sau, Cổ Hà liền đứng dậy rời đi, để lại Tống Hà Ngọc một mình ngồi đó, đăm chiêu suy nghĩ.

Không biết Cổ Hà đã nói gì khiến nàng nảy sinh do dự, loại biểu tình đó là do dự sẽ không sai, nhưng theo lý mà nói, nếu Cổ Hà thực sự muốn nàng đi, đại khái suất sẽ không nhắc nhở nàng nơi đó rất nguy hiểm.

Nhưng chưa đợi Diệp Phàm nghĩ thông suốt là chuyện gì, giấc mơ này liền nhanh chóng kết thúc.

Trước mắt hắn nhoáng lên, liền trực tiếp mở mắt ra, theo bản năng ngồi dậy, nhìn thấy chân trời đã mờ mờ sáng.

Hắn nhìn thời gian, rạng sáng hơn bốn giờ, khoảng cách từ lúc hắn đốt cái cây đại thụ kia đến hiện tại, bất quá chỉ mười mấy phút đồng hồ.

Hắn không biết mình ngủ đi như thế nào, có khả năng là bị Thiên Lôi Địa Hỏa lan đến, cũng có khả năng là ảnh hưởng của huyễn giác.

Tóm lại, hiện tại hắn bị kẹt ở nơi này một buổi tối, làm lỡ rất nhiều thời gian không nên lỡ, đã đến lúc tìm địa cung Cửu Huyền Sơn.

Hắn tỉnh táo lại một chút, đứng dậy nhìn thoáng qua.

Quả nhiên, hắn vừa nãy nằm ngủ trên một bãi đất bằng, địa hình tương tự tối qua, hắn là cùng một chỗ, nhưng rừng cây thì tuyệt đối không có.

Thị lực của con người vào buổi tối vốn dĩ đã yếu, năng lực biện biệt sự vật cũng sẽ giảm xuống, tối hôm qua hắn nhìn thấy cánh rừng cây hư ảo kia, lập tức bị vẫn thiết đưa vào ảo cảnh, cũng liền không dễ dàng phát hiện thật giả như vậy.

Hắn đi tới vị trí khối rừng cây tối hôm qua, phát hiện nơi đó thật sự cái gì cũng không có, chính là một bãi đất bằng, cùng lắm là lác đác

vài cái cây nhỏ, căn bản không có những cây đại thụ thành phiến.

Đoán chừng tối hôm qua hắn vừa mới phát giác được tình huống dị thường, còn chưa kịp nghiền ngẫm kỹ càng, liền lập tức bị khối vẫn thiết kỳ quái kia lôi vào trong huyễn giác.

Sau đó hắn ở trong huyễn giác bão tuyết kia công kích bóng người kỳ quái, liền trực tiếp đi vào trong rừng.

Tiếp đó cái rừng kia cũng là giả, hắn ở trong cánh rừng giả kia bị buộc phải chu toàn với những thứ kỳ quái, cũng liền đến tình trạng này.

May mà hắn đã kiểm tra kỹ một chút, ngọn lửa tối hôm qua cũng là hắn đốt trong huyễn giác.

Hắn sờ túi áo, xác thực là thiếu mất ba lá bùa, nhưng nơi này tịnh không có vết tích thiêu hủy, đã không gây ra cháy rừng thiêu rụi cả ngọn núi, hắn cũng liền không so đo nữa.

Diệp Phàm khựng lại, cảm thấy tạm thời không thể dây dưa chuyện này.

Hắn đã bị bọn Tùng Hạc bỏ lại một khoảng cách quá xa, hiện tại đuổi theo cũng chưa chắc đuổi kịp bọn họ, nói không chừng người ta đã lấy xong đồ từ trong mộ đi ra rồi.

Tuy nhiên hắn rất muốn biết, trừ đội ngũ của Tùng Hạc và những đội ngũ khác đã đi Côn Luân Sơn mà Chương Mục Trạch nói, còn có người nào hoặc thứ gì đang ngăn cản hắn không cho hắn vào núi.

Những người này rốt cuộc là có ý tốt, hay là hoàn toàn không biết tình hình, Diệp Phàm không cách nào đoán ra được.

Hắn trực tiếp theo phương hướng phán đoán của mình, đi tới chân núi phía nam Cửu Huyền Sơn.

Thế núi ở đây có khả năng là hắn trước đó quên kiểm tra, hoặc là nguyên nhân không có cơ hội khảo sát gì đó, nhìn kỹ lại, thật sự có một loại dấu hiệu 'tinh phong tẩu long', dưới đất có khả năng chôn đồ vật.

Trời cơ bản sắp sáng, một lát nữa sẽ chỉ càng lúc càng sáng.

Dưới độ sáng này, với thị lực như hắn, đã không cần đèn pin, cầm đèn pin hắn sẽ không thể đồng thời cầm đao và súng.

Diệp Phàm liếc nhìn đèn pin, ngẩn người một chút, hắn phát hiện một điểm thú vị: cái đèn pin này có thể xoay chuyển.

Hắn thử xoay một chút, phát hiện thứ này có thể biến thành một cái dùi cui điện.

Hắn cười cười, thầm nghĩ Đường Nhược Tuyết vì an toàn tính mạng của hắn đã lo nghĩ đến mức độ này, cho dù chính hắn biết triệu thiên lôi, vẫn phải đưa cho hắn chút đồ vật có điện.

Thế là Diệp Phàm cất đèn pin vào ba lô, bắt đầu tìm kiếm trái phải.

Hắn men theo đường núi đi vào trong, càng đi càng xa, phát hiện bốn phía rải rác một số đá vụn không tầm thường.

Chương 1225

Hắn nhặt đá vụn lên, cảm giác loại đá này không giống hình thành tự nhiên, phụ cận có khả năng có đồ vật do con người tác động qua.

Ở nơi núi non hiểm trở, mạch núi có thế đi như thế này, tác động nhân tạo về cơ bản đối với Diệp Phàm chỉ có một khả năng, chính là đào đường hầm trộm mộ (đạo động).

Người của Tùng Hạc vẫn chưa đủ cẩn thận, không xử lý sạch sẽ hoàn toàn.

Hắn một đường men theo con đường này đi thẳng vào trong, quả nhiên, đến chỗ từ chân núi hướng lên sườn núi, liền nhìn thấy trên mặt đất nơi này có một cái hang được đào ra.

Diệp Phàm mò ra bùa chú, quẹt một cái đánh lửa, sau đó ném xuống.

Dẫn Hỏa phù nháy mắt bắt đầu hừng hực cháy, chiếu sáng một đường đi xuống.

Diệp Phàm nhìn rõ, bên trong là đường hầm gạch xanh, đây chính là một cái đạo động.

Hắn không vội vàng xuống dưới.

Thủ hạ của Tùng Hạc tay chân vô cùng lanh lẹ, con đường này hẳn là có người đi qua.

Hắn nhìn quanh bốn phía một chút, nhìn thấy càng nhiều đồ vật do con người ăn uống để lại.

Ví dụ như một số công cụ không quá cần thiết, còn có một số vật dụng sinh hoạt trông có vẻ không tiện mang xuống lòng đất, thậm chí còn có một cái xẻng Lạc Dương đặt ở đó.

Diệp Phàm nhìn kỹ một vòng, xác tín Tùng Hạc không có đơn độc để lại ký hiệu gì cho hắn, xem ra đám người này vô cùng tự tin, hơn nữa đặc biệt không nể tình, căn bản không cảm thấy hắn có thể tìm tới nơi này.

Diệp Phàm hoạt động cổ một chút, thầm nghĩ các người đúng là quá coi thường người khác rồi, tôi không những phải đi đến nơi này, còn phải đi vào trong Côn Luân Sơn, tìm ra thứ mà công chúa năm xưa muốn tìm.

Nhưng hắn lập tức chuyển ý nghĩ, đám người này trước khi tiến vào mộ thất này, chẳng lẽ không gặp phải loại huyễn giác trong rừng núi bên ngoài sao?

Thứ đó chẳng lẽ chỉ nhắm vào một mình hắn?

Nếu gặp phải, theo lý mà nói, Thiên Lôi Địa Hỏa phù không phải ai cũng biết vẽ, Tùng Hạc cũng không nhất định có bản lĩnh này.

Đám người này không có năng lực của hắn, làm sao có thể thoát ra khỏi huyễn giác?

Nếu thật sự chỉ nhắm vào một mình hắn, thế thì thực tại là quá không hậu đạo rồi.

Bất quá cũng có khả năng, những người đó không có vẫn thiết, có thể sẽ không dễ dàng đi vào cánh rừng kia.

Tấm Dẫn Hỏa phù có thể cháy trong đường hầm rất lâu, đủ để chiếu sáng cho hắn an toàn đi xuống.

Diệp Phàm xác nhận trên mặt đất không có thứ gì có giá trị, liền trực tiếp men theo miệng hang đi xuống.

Trên vách hang không có thứ gì để leo trèo, nhưng có một bộ phận là đất bùn, gạch xanh trong đường hầm mộ thất cũng đại bộ phận đều có khe hở, không nghiêm ti hợp phùng đến vậy, cho nên dù Diệp Phàm

không có công cụ leo núi chuyên dụng, đi xuống cũng tịnh không khó.

Hắn dùng dao găm cắm vào đất bùn và khe hở, động tác thành thạo nhanh chóng leo xuống.

Trong đường hầm cũng tối đen, hắn vừa nãy ở trong cánh rừng kia mắt hơi hoạt động quá độ, lười dùng mắt mình gia trì pháp thuật để nhìn đồ vật nữa, như thế quá mệt, hơn nữa có hại cho mắt.

Cường độ sử dụng thị lực như hắn, đổi làm người bình thường, không mù thì cũng sẽ rất lâu không dám mở mắt.

Lại nói cái đèn pin Đường Nhược Tuyết đưa cho hắn còn là một cái dùi cui điện tùy ý chuyển đổi, cận chiến nói không chừng còn dễ dùng hơn súng, hắn liền trực tiếp bật đèn pin.

Loại đèn pin này công suất cũng vô cùng kinh người, dùng nửa buổi tối, hiện tại cư nhiên ngay cả quầng sáng cũng không ảm đạm bao nhiêu, xem ra Đường Nhược Tuyết vì an toàn của hắn mà lo nghĩ, trang bị đều là đồ tốt nhất.

Hắn yên tâm rồi, những lúc cần thiết, lúc không thể sử dụng pháp thuật, thì có thể giao phó tính mạng mình cho những công cụ đáng tin cậy này, cũng tịnh không phải không thể.

Thế là hắn xuống tới đường hầm mộ, có ánh sáng Dẫn Hỏa phù chiếu rọi, hắn vừa vặn đáp xuống nền đất, vô cùng vững vàng, không giẫm phải thứ gì không nên giẫm.

Sau khi hắn đáp xuống, vừa khéo thời gian sử dụng của Dẫn Hỏa phù cũng hết, ngọn lửa tắt ngấm.

Diệp Phàm bật đèn pin, luồng sáng nháy mắt chiếu sáng cả đường hầm.

Sau đó hắn liền nhìn thấy, ở ngay phía trước hắn đại khái ba mét, có một cái xác nằm đó.

Hắn cảnh giác dừng lại một chút, lo lắng đối phương giống như loại Tống tử trước đó nhảy dựng lên công kích hắn.

Nhưng tịnh không có, hắn giơ đèn pin soi một cái, nhìn thấy đó là một cái xác người hiện đại.

Hắn đi tới, ngồi xổm xuống quan sát kỹ một chút, ý thức được đây là người trong đội ngũ của Tùng Hạc.

Đây rõ ràng là một kẻ trộm mộ hiện đại, trang bị trên người gã này đều bị lấy đi rồi, còn chưa bắt đầu thối rữa, hẳn là mới chết không lâu, xem ra bọn Tùng Hạc tìm được nơi này cũng tịnh không dễ dàng.

Người này sau khi chết, không còn cách nào khác, đại bộ đội liền vứt hắn lại đây, chính mình đi trước, mang đi trang bị của hắn, đợi lúc quay lại mới nhặt xác cho hắn.

Nhưng tại sao người này lại đột nhiên chết ở đây?

Diệp Phàm nhìn thoáng qua đường hầm, đường hầm này dường như vô cùng bình thường, nhìn qua căn bản không cụ bị điều kiện thiết trí cơ quan gì, không nên có chỗ nào quá nguy hiểm.

Chẳng lẽ nói gã này chết ở bên trong, bị người ta cõng ra đặt ở đây?

Ý niệm này vừa khởi lên, Diệp Phàm liền biết càng không thể nào, bởi vì đám trộm mộ này đã là kẻ vong mạng, thì chưa chắc có tâm từ bi như vậy, hơn nữa về mặt lý trí hơn là, làm như vậy quá phiền phức.

Đặc biệt là nếu con đường đi vào khá khúc chiết, cõng một người quay ngược trở lại, rồi lại đi vào, khoảng thời gian này sẽ rất dài, Diệp Phàm phán đoán bọn họ căn bản sẽ không có thời gian sung túc như vậy.

Hơn nữa còn sẽ đặc biệt phiền phức.

Nếu một người làm, cơ bản là không thể; một đám người, thì sẽ trì hoãn thời gian của cả đội ngũ.

Bởi vì những người này biết, tốc độ của hắn cũng rất nhanh, hơn nữa bọn họ bắt buộc phải tranh thủ trước hắn hoàn thành công việc trong ngôi mộ này, mang đồ vật đi, đối với bọn họ mà nói, thời gian vô cùng khẩn bách.

Cho nên nếu là một người mang thi thể, người này có khả năng sẽ vì sự thuận tiện của cả đại bộ đội mà từ bỏ việc đuổi theo, trực tiếp rút khỏi hành động lần này.

Nhưng Diệp Phàm ở bên ngoài cũng không nhìn thấy người nào khác, thậm chí suốt dọc đường đều không có dấu vết người đi ra.

Hơn nữa hắn có một loại trực giác, đối với người như Tùng Hạc mà nói, hắn xuống đấu tất nhiên là ở trạng thái vô cùng cẩn thận, nếu là một ngôi mộ chưa biết, thêm một người và thiếu một người, khác biệt tịnh không nhỏ.

Vậy thì chỉ có một khả năng, đó là người này chính là chết ở trong đường hầm mộ này, hơn nữa có khả năng là vừa xuống đã gặp phải thứ nguy hiểm gì đó công kích bọn họ, vì thế mà chết.

Diệp Phàm lập tức rút đao, tạo ra tư thế phòng ngự cảnh giới, cơ bắp toàn thân đều căng chặt, chuẩn bị tùy thời ứng đối tập kích đến từ tứ phương tám hướng.

Tuy nhiên hắn đợi hồi lâu, đường hầm mộ vẫn lặng ngắt như tờ.

Hắn lại ngồi xổm xuống, dùng dao găm lật người cái xác, không tìm thấy thứ gì hữu dụng.

Tùng Hạc người này làm việc tuy rằng cẩn thận, nhưng cư nhiên thật sự không lưu lại đường lui.

Hắn lật cái xác, nhìn thấy trên cổ tử thi có một vết rạch rất sâu, rất

giống do vật sắc bén rạch ra, yết hầu đều bị cắt đứt.

Nội đấu?

Ý niệm này lóe lên trong đầu Diệp Phàm, không đúng, có người lãnh đạo như Tùng Hạc, khả năng nảy sinh nội đấu cực kỳ thấp, gần như không có.

Thế là Diệp Phàm đứng dậy, vòng qua cái xác, đại khái phán đoán phương hướng một chút, liền đi về phía trước.

Hắn vừa nãy đã xem, trên người kẻ này không có bất kỳ khí tức pháp thuật nào, là một người bình thường.

Tuy rằng người này vô cùng cường tráng, nhìn vết chai trên tay cũng là một tay lão luyện thạo nghề, nhưng người thường chính là người thường, gặp phải tình huống nguy hiểm, tỉ lệ tử vong so với siêu năng võ giả và phong thủy sư cao hơn rất nhiều.

Diệp Phàm vừa chầm chậm đi vào trong, vừa điều động các loại giác quan toàn thân trên dưới để cảm tri khí tức nơi này.

Chương 1226

Thính giác và khứu giác đều kéo lên cực hạn, trong tình huống như vậy, hắn sẽ mẫn cảm gấp mấy lần người bình thường, đối phương nếu dùng biện pháp đối phó người thường để đối phó hắn, tám phần là sẽ không có tác dụng.

Hắn ngược lại muốn xem xem là thứ gì, có thể dưới tình huống có sự tồn tại của người như Tùng Hạc mà giết chết một người trong đội của bọn họ, còn có thể khiến đám người này chật vật như vậy.

Tuy nhiên hắn đi thẳng đến trước cửa mộ thất cũng đều không gặp phải bất cứ thứ gì.

Diệp Phàm suy nghĩ một chút, ý thức được có khả năng bọn Tùng Hạc đã giải quyết thứ kia rồi.

Hắn có thể mô phỏng ra tình cảnh lúc đó: Người của Tùng Hạc đánh ra cái đạo động này, cảm giác bên trong an toàn xong, liền trước sau leo vào.

Bọn họ tưởng rằng trong đường hầm mộ này không có điều kiện chế tạo cơ quan gì, cũng không có điều kiện nguy hiểm gì, liền một đường dò dẫm đi vào, kết quả đi chưa được bao xa liền gặp phải tập kích.

Trong không gian chật hẹp như vậy, tất cả những điều ngoài ý muốn đều vô cùng nguy hiểm, hơn nữa đều sẽ trở nên vô cùng khó xử lý, thế là chiến đấu lực của những người này có phần giảm sút.

Bọn họ bị buộc phải đánh một trận phục kích trong đường hầm mộ chật hẹp này.

Diệp Phàm đứng dậy cầm đèn pin soi lên vách tường bốn phía,

quả nhiên nhìn thấy trên tường có một số hố đạn.

Những người này gặp phải tập kích quỷ dị, tịnh thả triển khai một trận chiến đấu với đối phương, chiến huống khẳng định tương đương thảm liệt, nhưng cuối cùng đám người này vẫn thắng.

Bọn họ trả giá bằng một mạng người để giải quyết thứ kia, sau đó mang theo trang bị của hắn, để xác hắn lại đây rồi tiếp tục tiến lên.

Như vậy xem ra, đây xác thực thuộc về một con đường hầm mộ đã có người đi qua, có người mở đường cho hắn rồi.

Nguy hiểm gặp phải tiếp theo có người giúp hắn giải quyết, hắn đều chẳng có việc gì để làm.

Hắn sờ sờ vết đạn trên tường, là một loại súng trường uy lực vô cùng lớn, trang bị của đám người này còn đầy đủ hơn hắn tưởng tượng, nhưng không có vết tích pháp thuật.

Đoán chừng đại bộ phận đều là người thường, hơn nữa Tùng Hạc cũng không ra tay.

Diệp Phàm không buông lỏng cảnh giác, hắn luôn cảm thấy có chỗ nào đó không đúng, nhưng không nói ra được là chỗ nào, thế là hắn nhìn thoáng qua cửa mộ trước mặt.

Cánh cửa mộ này có một khe hở khép hờ, hiển nhiên đã bị người ta mở ra rồi, hắn tịnh không vội vàng đi vào.

Diệp Phàm đột nhiên không hề có điềm báo mà xoay người lại, dùng miệng ngậm đèn pin, rảnh ra một tay rút súng, nhắm vào phía sau bắn một phát điểm xạ.

Có thứ gì đó bị bắn trúng, rơi vào trong bóng tối.

Đối phương đại khái không ngờ tốc độ phản ứng của hắn lại nhanh như vậy, nhưng chỉ có Diệp Phàm biết, động tĩnh của thứ này

rất nhỏ, chỉ có nhĩ lực mạnh như hắn mới nghe thấy được.

Hắn cắm đao trở lại, một tay cầm đèn pin một tay cầm súng, soi về vị trí phát ra âm thanh kia, nhưng nơi đó cái gì cũng không có, trông giống như ảo giác của Diệp Phàm vậy.

Dọc đường đi này ảo giác và huyễn giác đã đủ nhiều rồi, Diệp Phàm biết âm thanh vừa nãy vô cùng thực tại, căn bản không thể là huyễn giác, huyễn giác của vẫn thiết tạm thời sẽ không xuất hiện.

Hắn đi tới, nhìn thấy trên mặt đất có một vũng máu, màu đỏ sẫm, không biết là gì.

Ngay sau đó bên cạnh hắn lại truyền đến tiếng xé gió, hẳn là có thứ gì đó vồ tới rồi.

Diệp Phàm trực tiếp quay đầu, giơ súng bắn liền mấy phát.

Đối phương không vồ được hắn, rơi xuống giữa không trung, lại bắt đầu tìm cơ hội công kích.

Diệp Phàm lần này vừa xoay đèn pin, chiếu được vào thứ kia.

Đó thế mà lại là một con chim lớn, con chim này thể hình vô cùng to lớn, tốc độ cực nhanh, móng vuốt giống như móc sắt, trông vừa giống kền kền lại vừa giống đại bàng, không biết là giống gì.

Con vật kia trực tiếp vỗ cánh muốn lao lên dùng móng vuốt cào hắn.

Diệp Phàm vừa xoay đèn pin, dùi cui điện lập tức phát uy, nháy mắt giật con chim kia đến mức toàn thân co rút, Diệp Phàm ngửi thấy mùi khét lẹt.

Nhưng đối phương còn cường hãn hơn trong tưởng tượng của hắn, trực tiếp lại lật cánh vồ tới.

Diệp Phàm nghiêng người né tránh, móng vuốt chim lớn liền trực

tiếp cào lên vách tường một đạo vết cào.

Diệp Phàm nhìn thoáng qua, trong lòng lập tức hiểu ra, người chết vừa nãy khẳng định là trở tay không kịp, tránh né không kịp nên bị loại chim này một móng vuốt cào vào cổ, yết hầu lập tức bị cắt đứt dưới sự gia trì song trọng của lực đạo và gia tốc.

Sau khi nhìn kỹ lại, Diệp Phàm mới phát hiện loại chim lớn này có thể hình lớn hơn nhiều so với đại bàng hay kền kền thông thường.

Tuy nhiên, vì dũng đạo này cũng đủ rộng nên nó miễn cưỡng có thể bay lượn tự do, nhưng vẫn rất chật chội.

Theo lý mà nói, dù vậy thì nó cũng không thể tự do hành động ở đây, càng không thể sinh sống bên trong, làm sao có thể nhảy ra tấn công người tùy tiện như vậy?

Diệp Phàm nhíu mày.

Ngay sau đó, con chim kia lại bắt đầu lao về phía hắn.

Diệp Phàm mạnh mẽ nổ súng, nhưng ở khoảng cách này nó lại tránh được, trực tiếp vồ lấy người Diệp Phàm, một móng vuốt cào lên vai hắn, xé toạc quần áo trong nháy mắt.

Diệp Phàm nhanh tay lẹ mắt, vặn lại đèn pin, dùi cui điện lập tức phóng điện, đánh vào người con chim lớn, hất văng nó ra ngoài.

Dòng điện kịch liệt trong nháy mắt làm cháy sém lông vũ, tóc bên tai Diệp Phàm cũng bị sém một mảng.

Con chim lớn bị hắn giật điện ngã văng xuống đất, Diệp Phàm lạnh lùng nổ súng điểm xạ, đạn bí ngân đặc chế trực tiếp bắn nát đầu nó.

Con chim lớn cuối cùng cũng bất động.

Diệp Phàm liếc nhìn vai mình, quần áo bị xé rách nhưng không có

vết thương, không chảy máu thì tiện hơn nhiều.

Hắn dứt khoát không quan tâm nữa mà đi lên xem xét con chim kia.

Loại chim này tuy kỳ quái nhưng dường như không mạnh đến mức khó tin, một mình hắn đối phó cũng rất dễ dàng.

Theo lý thuyết, nhóm người Tùng Hạc đông hơn, lẽ ra không nên có thương vong ngoài ý muốn mới đúng.

Hắn nhìn xác chim, vẫn còn hơi ấm, là vật sống.

Trong dũng đạo mộ thất thế này mà lại có vật sống, chẳng lẽ có người nuôi dưỡng loại chim lớn này ở đây sao?

Diệp Phàm soi đèn pin lên vách động, ý thức được sự việc không đơn giản như vậy.

Nhóm Tùng Hạc chắc chắn có vũ khí hạng nặng, người lại đông, cho dù bị loại chim này tấn công, chỉ cần cùng nhau giương súng quét sạch cũng đủ bắn nó thành cái sàng.

Hắn nhìn lại cửa vào dũng đạo, phía trên đó là lỗ đạo động.

Trong núi Cửu Huyền Sơn chắc chắn cũng sẽ không có loại quái điểu này, ở đó không có môi trường thích hợp cho chúng sinh tồn, vật ẩn nấp và con mồi đều quá ít.

Trên người quái điểu không có bất kỳ dị thường nào, nghiễm nhiên là một vật sống.

Hắn lại quay đầu nhìn về phía cuối dũng đạo, đi thẳng đến trước cửa mộ, nhìn khe cửa đang khép hờ.

Một ý nghĩ nảy ra: Loại chim này từ trong mộ thất chui ra?

Trong mộ thất lại thực sự có vật sống sinh tồn được sao?

Diệp Phàm cảm thấy hơi khó tin, nhưng nhìn tình hình hiện tại,

nếu loại chim này không phải trốn ở chỗ nào đó trong dũng đạo, thì chỉ có khả năng là từ trong mộ thất chui ra.

Mà chất địa và điều kiện của dũng đạo này hầu như không thể xây dựng cơ quan cỡ lớn, càng huống hồ là cơ quan chứa được loại chim lớn thế này.

Nếu là chủ mộ vì bảo vệ mộ thất của mình mà nuôi loại chim này làm thủ hộ thần trong dũng đạo, thì cũng có khả năng không phải ở ngay trong dũng đạo.

Chương 1227

Diệp Phàm nhìn lên cửa mộ, quả nhiên, trên mép cửa có vết đạn và vết móng vuốt chim.

Chất liệu cửa mộ này không quá cứng, có thể lưu lại dấu vết.

Vậy hắn liền có một phỏng đoán khác: Tùng Hạc dẫn những người này xuống dũng đạo, đi một lúc phát hiện không có bất kỳ sự tấn công nào, yên tâm đi đến trước cửa mộ.

Người chết trong dũng đạo kia tự cho mình là tay lão luyện, liền tự cáo phẫn dũng qua mở cửa, không ngờ cửa vừa mở thì loại chim lớn này liền lao ra.

Hắn ta không kịp đề phòng, bị cào đứt cổ họng.

Hơn nữa loại chim này hẳn là sinh sống trong mộ thất này rất lâu, cực kỳ quen thuộc cấu tạo hoàn cảnh bên trong, đợi đến khi những người khác phản ứng lại bắt đầu giương súng quét, nó liền trốn vào trong mộ thất biến mất tăm.

Khác với phỏng đoán trước đó của Diệp Phàm, Tùng Hạc không hề giải quyết thành công loại chim này mà đã trực tiếp đi vào.

Xem ra việc đám người này mở đường cũng không đáng tin cậy lắm, có mấy cái rắc rối còn đợi hắn đến thu dọn.

Đầu con chim kia đã bị hắn bắn nát, khẳng định không có khả năng phục sinh, nhưng Diệp Phàm trước đó từng thấy sói xám trong ảo giác, hơi lo lắng thứ này quanh năm sống trong mộ đạo cũng sẽ biến thành tống tử.

Tuy nhiên mười phần thì đến tám chín phần là không thể, đầu nó đã mất rồi, muốn biến cũng biến không thành.

Nhưng để an toàn, Diệp Phàm vẫn rút ra một tấm dẫn hỏa phù, ném ngọn lửa vào thiêu xác chim thành một đống xương, trực tiếp tiêu diệt vấn đề từ gốc rễ, cũng phòng ngừa mùi máu tanh dẫn dụ thứ khác tới.

Diệp Phàm nghĩ vậy, ngửi lại người mình, cũng toàn là mùi chim.

Hắn thở dài, dùng dao găm cạy cửa mộ, đi vào bên trong.

Bên trong là một mộ thất hình vuông, đặt mấy cái thần khám (hốc thờ), một mùi máu tanh kỳ quái ập tới.

Diệp Phàm ngửi ngửi, đèn pin chiếu vào những thần khám kia và trên mặt đất.

Không nhìn không biết, vừa nhìn đã giật mình.

Trên mặt đất nằm la liệt chừng năm sáu xác loại chim quái dị kia, xem ra nơi này từng xảy ra một trận ác chiến.

Tuy nhiên ngoại trừ xác chim, không hề có xác người, xem ra nhóm Tùng Hạc cuối cùng cũng học được cách thông minh hơn, việc đầu tiên khi vào là giải quyết đám thủ hộ thần này.

Qua kiểm tra một chút, chim đều mới chết không lâu, không quá sáu tiếng.

Động tác của nhóm Tùng Hạc không nhanh như hắn tưởng tượng, có khả năng trên đường cũng gặp phải trở ngại gì đó.

Hắn lại nhìn những thần khám kia, kích thước đủ chứa một con chim lớn, cửa thần khám mở toang, chim dùng móng vuốt đẩy một cái là ra được.

Đám chim này bình thường ngủ đông ở đây, tiêu hao cũng rất ít, chỉ là vẫn không biết nguồn thức ăn là gì.

Sau đó, một khi có kẻ xâm nhập kinh động, chúng sẽ từ trong thần

khám chui ra tấn công đối phương.

Hắn là lúc nhóm Tùng Hạc mở cửa lớn mộ thất đã kinh động đến đám chim này, bọn họ cũng không ngờ tới, nhưng lại không thể không đi vào, nên trực tiếp bắt đầu giao tranh.

Cuối cùng vẫn là vũ khí nóng hiện đại chiến thắng thủ hộ thần cổ lão.

Hắn nhìn đặc điểm trên người đám chim này, có lẽ thực sự là một giống loài cổ xưa nào đó, không biết làm sao có thể sinh tồn ở nơi này.

Những cái xác này đều rất tàn tạ, cơ bản không có khả năng thi biến, Diệp Phàm cũng lười lãng phí dẫn hỏa phù thêm nữa.

Hắn soi đèn pin chiếu xung quanh, xác định không có con chim nào khác.

Con vừa tấn công hắn ở dũng đạo lúc nãy, chắc là kẻ may mắn sống sót sau trận ác chiến này.

Nhưng ngay cả trong tình huống như vậy, nghe thấy động tĩnh bên ngoài, nó vẫn ngay lập tức lao ra tấn công kẻ xâm nhập.

Diệp Phàm bắt đầu thấy tò mò, vị chủ mộ này rốt cuộc là ai?

Lại có năng lực khiến động vật liều mạng vì mình như vậy.

Hơn nữa nhìn quy mô mộ thất, dường như cũng không nhỏ, thân phận có thể cũng không thấp.

Người như vậy, tại sao lại chọn xây lăng mộ ở nơi như Cửu Huyền Sơn?

Ánh đèn pin chiếu qua, Diệp Phàm bỗng nhiên nhìn thấy đối diện mộ thất còn có một dũng đạo, không biết thông về đâu.

Cuối lối đi rất tối tăm, hắn lấy đèn pin soi thử, phát hiện chất địa bên trong tương tự dũng đạo bên ngoài.

Diệp Phàm ngẩn người.

Nhìn thấy dũng đạo này cực kỳ giống cái sau lưng hắn, dũng đạo này hẳn là thông đến một mộ thất nào đó sâu hơn bên trong.

Hiện tại trong không gian này không hề có quan quách hay thứ gì tương tự, vậy chỉ có thể nói lên rằng đây không phải là chủ mộ thất nơi chủ mộ an nghỉ, mà là nơi có tác dụng khác.

Hơn nữa nhìn những thần khám này, giống như lồng chim vậy, ước chừng đây chính là một công sự phòng ngự, chuyên môn thả nhiều chim lớn như vậy để người ngoài không vào được.

Hoặc giả dụ có vào được thì cũng phải trả cái giá cực lớn.

Nhưng theo Diệp Phàm thấy, loại công sự phòng ngự này không đặc biệt cao minh lắm.

Loại chim này tuy lợi hại, nhưng động vật tuyệt đối không thể là đối thủ của con người.

Có thể chúng từng ngăn cản được thổ phu tử hạ mộ thời cổ, nhưng đến thời hiện đại, có vũ khí nóng, chim không thể nào đối kháng lại con người.

Cho nên Diệp Phàm thực ra cảm thấy dùng loại chim này làm phòng ngự ở đây không hiệu quả bằng thả tống tử hoặc cơ quan.

Cho dù thổ phu tử xưa nay đều nghiên cứu cách đối phó tống tử và cơ quan, nhưng bọn họ rốt cuộc không thể biết hết toàn bộ.

Vì vậy chỉ cần có tống tử xuất hiện, hiệu quả trong mộ tuyệt đối tốt hơn trên mặt đất rất nhiều, cơ quan cũng vậy, những thứ này dù ở thời đại nào cũng nhất định có thể gây thương vong cho thổ phu tử.

Nhưng chủ mộ này cuối cùng không làm vậy, không biết là xuất phát từ nguyên nhân gì mà người này lại sử dụng loại công sự phòng

ngự thế này để phòng phạm trộm mộ đời sau.

Diệp Phàm híp mắt, cảm thấy mộ thất này có thể thú vị hơn hắn tưởng tượng một chút.

Chủ mộ làm vậy, hoặc là loại chim này có quan hệ gì đó với bản thân ông ta, ví dụ như ông ta là thủ lĩnh của một bộ tộc du mục nào đó.

Nhưng về lý thuyết, mộ của dân du mục không nên táng ở nội địa, đối với đại bộ phận thủ lĩnh du mục, bọn họ hẳn là không thể chấp nhận việc mộ thất của mình bị di dời vào trong nội địa mới đúng.

Diệp Phàm nghĩ ngợi, chẳng lẽ ông ta gửi nhờ?

Nhưng ngoại trừ dân du mục, còn ai sẽ nuôi dưỡng loại chim lớn kia trong mộ thất thế này?

Việc này rất thú vị, có lẽ chủ mộ và loại chim lớn này có tình cảm đặc thù, hoặc là coi loại chim này như một loại đồ đằng.

Khoan đã.

Đồ đằng?

Phượng Hoàng đồ đằng?

Diệp Phàm phản ứng lại, nếu nói mộ thất này có quan hệ với Côn Luân Sơn, thì sự xuất hiện của loại chim này tuyệt đối không phải ngẫu nhiên.

Hắn bật đèn pin, đi thẳng vào dũng đạo thứ hai.

Dũng đạo này hơi hẹp hơn cái lúc vào một chút, nhưng một người đi vẫn dư dả.

Chương 1228

Hắn đi vào trong dũng đạo chừng ba bốn mét, liền nhìn thấy rải rác xương trắng của người vương vãi tứ tung.

Diệp Phàm nhìn qua liền phán đoán ra tuyệt đối là do trộm mộ các triều đại để lại.

Số lượng này cũng không ít, ít nhất phải mười mấy người, có khả năng là cả một đội trộm mộ đều bỏ mạng tại đây.

Diệp Phàm nhìn thoáng qua, chẳng lẽ đều là vì loại chim này sao?

Cũng không nhất định, nhưng rất có khả năng.

Đám trộm mộ này nghiên cứu tổng tử và cơ quan cả đời, nhưng không ngờ trong mộ thất này lại có loại chim này làm phòng ngự.

Diệp Phàm không quan tâm đến những thi cốt này, trong đó không có người của Tùng Hạc.

Những con chim này thực ra không dễ đối phó như vậy, nhóm Tùng Hạc về sau không còn thương vong, xem ra vẫn có chút bản lĩnh.

Thắn men theo dũng đạo đi thẳng về phía trước, dũng đạo này dài hơn và tối tăm hơn cái trước đó, nhưng dự cảm trong lòng Diệp Phàm ngày càng mãnh liệt.

Nếu mộ thất này có liên quan đến Côn Luân Sơn, thì hắn xác thực phi vào không thể.

Ánh đèn pin vẫn rất sáng, nhưng vì hắn đã dùng chức năng phóng điện hai lần nên quang lưu rõ ràng yếu hơn trước một chút, nhưng chắc vẫn còn trụ được một lúc nữa.

Đèn pin tương tự trong ba lô hắn còn hai cái, nhưng hiện tại chưa

cần thiết phải thay.

Đi đến phía sau, đại khái qua nửa tiếng, Diệp Phàm cuối cùng cũng đi đến lối ra.

Đập vào mắt là một không gian khá lớn, đại thể là một mộ thất lớn vuông vức, bốn phía đều là gạch xanh, chất liệu giống hệt bên ngoài, có thể xưng là địa cung.

Sau đó hắn nhìn thấy trong không gian khổng lồ này còn có một số dũng đạo nhỏ, không biết thông đi đâu.

Diệp Phàm vừa định quay đầu kiểm tra thì thấy cách đó không xa có một tia sáng đèn pin lóe lên.

Loại ánh sáng đó tuyệt đối là ánh sáng nhân tạo, Diệp Phàm liếc mắt liền nhận ra ngay.

Tiếp đó hắn nghe thấy một tiếng: "Diệp tiên sinh!" Diệp Phàm ngẩng đầu, rọi đèn pin về phía đó, thấy là khuôn mặt Tùng Hạc.

Hắn ta dường như bị thương, trên cánh tay và vai toàn là máu, tay cầm đèn pin cũng bị máu thấm ướt.

Diệp Phàm nhướng mày, thực lực của Tùng Hạc hắn đại khái biết rõ, người này không dễ đối phó như vậy, hơn nữa hắn ta cực kỳ cẩn thận, làm việc gì cũng nhất định phải chuẩn bị vẹn toàn, từ một loạt bố cục của hắn ta ở trấn Ô Hà là biết.

Người này ở trấn Ô Hà mượn xác hoàn hồn Cổ Hà, không phải vì hắn ta có quan hệ gì với Cổ Hà, chẳng qua là vì Diệp Phàm đang điều tra Cổ Hà mà thôi.

Diệp Phàm nhíu mày, đèn pin rọi về hướng hắn ta, chiếu sáng khuôn mặt hắn.

Tùng Hạc trông vô cùng chật vật, bên cạnh không có một ai, trông

như đang chạy trốn.

Tùng Hạc hét lớn: "Diệp tiên sinh!

Bên này rất nguy hiểm!

Cậu không được qua đây!" Diệp Phàm lạnh lùng nhìn hắn ta, không chút dao động.

Đầu tiên hắn không thể xác định cảnh tượng này rốt cuộc là thật hay giả.

Thứ hai, đối với sự tỏ vẻ tốt bụng như vậy của Tùng Hạc, hắn cũng không thể xác định người này có phải đang cố ý dụ hắn qua đó hay không.

Khả năng sau là rất cao, bởi vì Tùng Hạc cũng đại khái biết hắn là người thế nào, cực có khả năng sẽ lợi dụng lòng thương hại của hắn.

"Người của anh đi đâu rồi?" Diệp Phàm quệt một luồng pháp lực lên cổ mình, giọng nói của hắn trở nên vô cùng thông thấu rõ ràng, hắn hỏi: "Các người gặp phải cái gì, sao lại chật vật thế này?" Lúc này Tùng Hạc trông đã hơi kiệt sức, trên người chảy không ít máu, vẫn đang cố gắng từng bước lảo đảo đi về phía hắn.

Xem ra không giống ảo giác, ảo giác không thể chân thực đến mức này.

Hơn nữa nếu ông anh này là giả thì lúc này phải dụ hắn qua đó mới đúng, sẽ không bảo hắn nguy hiểm.

Diệp Phàm chạy tới đỡ lấy hắn ta: "Sao lại thế này?" Tùng Hạc mượn cánh tay hắn chống đỡ cơ thể, lắc đầu: "Quan quách ở trong thông đạo bên phải, có tống tử, bọn họ đều chết rồi." Diệp Phàm nhướng mày, nhìn thấy dưới sườn hắn ta có một vết thương rất sâu, dường như là do móng vuốt cào: "Ở đây ngoài loại chim lớn đó, còn có thứ khác?" "Chủ mộ ở bên kia, quan quách bị ông ta giấu ở trong

đó.” Tùng Hạc nói.

Diệp Phàm ngẩn người.

Lúc này, hắn với thính lực siêu phàm đã nghe thấy âm thanh trong dũng đạo hẹp kia.

Diệp Phàm hít một hơi, vừa dìu Tùng Hạc lùi lại từng bước, cẩn thận đặt hắn ta ngồi dựa vào góc tường, vừa cầm đèn pin soi vào cái dũng đạo ở khúc quanh.

Có một cái bóng kỳ quái lại khủng bố dường như đang phản chiếu trong ánh đèn pin, đang từng bước đi về phía bọn họ.

Diệp Phàm không hề có cảm giác sợ hãi, hắn đi tới chuẩn bị thăm dò thực hư.

Tùng Hạc kéo tay hắn lại, lắc đầu: “Cậu đừng qua đó, cậu không thể chết ở đây.

Nếu không có cậu, ai cũng không vào được Côn Luân Sơn.” Diệp Phàm cười cười: “Anh chắc chắn tôi đánh không lại thứ đó sao?

Đó là cái gì mà ngay cả anh cũng sợ hãi như vậy?” Hắn vừa nói vừa tháo ba lô xuống.

Thứ đó di chuyển rất chậm, nhất thời nửa khắc chưa ra khỏi dũng đạo kia được, bọn họ đã trốn đến vị trí xa nhất trong mộ thất.

Diệp Phàm lấy hộp cấp cứu từ trong ba lô ra, bắt đầu băng bó cho Tùng Hạc.

Hắn vừa xử lý vết thương vừa không ngẩng đầu lên nói: “Các người đông như vậy xuống mộ mà sao lại thảm hại thế này, còn chuyên môn để tôi đi theo sau thu dọn tàn cuộc cho các người, đám chim bên ngoài cũng là do các người làm hả?” Tùng Hạc trầm mặc một chút: “Nơi này phiền phức hơn cậu tưởng tượng nhiều.” Vì

trước đây Diệp Phàm thường xuyên phải làm việc của thầy phong thủy và hạ đấu, nói chung chuyện xuất hiện nhân viên thương vong là quá bình thường, cho nên kỹ thuật cấp cứu của hắn học rất tốt.

Hắn dứt khoát nhanh gọn dùng phương thức nhanh nhất, thực dụng nhất cầm máu và băng bó vết thương cho Tùng Hạc, còn truyền vào một chút pháp thuật để giúp hắn ta hồi phục nhanh hơn.

Làm xong tất cả, sắc mặt Tùng Hạc hiển nhiên đã tốt hơn nhiều.

Diệp Phàm nhìn hắn ta một cái rồi nói: "Bảo anh nói xem đã xảy ra chuyện gì, sao anh lắm lời thế?

Anh dụ tôi tới đây định làm gì?" Tùng Hạc nhìn hắn: "Diệp tiên sinh, tôi vốn dĩ muốn mời cậu nhập bọn, cùng chúng tôi giáp lạt ma (hợp tác trộm mộ), nhưng cậu không đồng ý, bọn họ lại đi trước một bước, hết cách, tôi chỉ có thể đi theo bọn họ." Diệp Phàm mặt vô cảm gật đầu, tắt đèn pin, ghé tai nghe ngóng động tĩnh bên kia.

Hắn lo lắng âm thanh và ánh sáng đều sẽ dẫn dụ thứ kia tới, nên chỉ đành hạ thấp giọng, tắt cả đèn pin đi.

Diệp Phàm nói: "Tôi ở bên ngoài vì một số việc nên chậm trễ một chút, các người lại là thế nào?

Sao bây giờ mới vào đây?" Tùng Hạc khựng lại, trả lời: "Không, Diệp tiên sinh, chúng tôi đã vào đây từ sớm, nhưng mức độ khó khăn của mộ thất này vượt xa tưởng tượng của cậu, bên trong này giấu thứ của Côn Luân Sơn." Diệp Phàm nhìn hắn ta, người này khí sắc vừa tốt lên là bắt đầu nói sảng.

"Anh đang nói cái gì?

Đồ của Côn Luân Sơn đặt ở đây, có cần thiết không?

Các người rốt cuộc đến để làm gì, anh tưởng tôi dễ lừa lắm sao?" Tùng Hạc nhìn hắn một lúc, đột nhiên cười: "Diệp tiên sinh, mộ đạo ở

đây đâu chỉ có chừng này.

Nếu tôi nói, men theo mộ đạo bên trong này đi mãi, có thể đi đến dưới chân núi Côn Luân, cậu tin không?" Diệp Phàm cũng cười lên: "Anh thấy tôi là kẻ ngốc à?

Nơi này cách Côn Luân Sơn còn mấy ngàn cây số, hoàng lăng cũng chưa chắc làm được." Tùng Hạc gật đầu: "Đúng thật, tôi cũng không tin, nhưng trong mộ này xác thực có thứ liên quan đến Côn Luân Sơn.

Nhớ cái chìa khóa tôi đưa cho cậu không?" Diệp Phàm nhướng mày.

Cái túi gấm kia hiện tại vẫn được hắn coi như bảo bối cất kỹ trong túi áo.

Hắn gật đầu, ra hiệu cho Tùng Hạc nói tiếp.

Bọn họ không còn nhiều thời gian nữa.

Chương 1229

Ước chừng một lát nữa, hắn sẽ không thể tránh khỏi việc phải giao thủ với thứ kia.

Tùng Hạc thở hổn hển, tiếp tục nói: "Vừa nãy cái mộ đạo cậu nghe thấy tiếng tống tử ấy, cứ đi thẳng vào trong, bên trong có một cái quan quách.

Trong quan quách có một cái hộp đồng thau, cái chìa khóa kia chính là để mở cái hộp đó." Diệp Phàm hỏi: "Vậy bên trong đựng cái gì?

Hơn nữa cái hộp kia đã ở trong mộ thất này, chìa khóa anh kiếm ở đâu ra?" Tùng Hạc xua tay ra hiệu hắn đừng ngắt lời, tự mình nói tiếp rất nhanh.

Giống như cảm giác trước đó của Diệp Phàm, người này hiển nhiên đã qua giáo dục cao cấp, nói năng rất có trật tự, logic cũng cực kỳ rõ ràng.

Theo lời hắn ta, cái chìa khóa này ban đầu được giấu trong một cổ mộ ở khu vực Tây Nam.

Hắn ta phân tán một số đàn em ở khu vực Tây Nam, trong cơ duyên xảo hợp đã xuống cái đấu đó, lấy được chiếc chìa khóa này.

Giấu trong núi sâu Tây Nam, nghe thì cái mộ đó đúng là có chút quan hệ với Côn Luân Sơn.

Lúc đó người đàn em kia nói với hắn ta, cái mộ đó không tầm thường, dường như chôn cất thứ gì đó kỳ quái, chiếc chìa khóa này không biết dùng để mở cái gì.

Tùng Hạc cũng cảm thấy chuyện này vô cùng kỳ lạ.

Lúc đó hắn ta định tự mình đi Tây Nam điều tra một chút, nhưng

sau đó nghe người ta nói cổ mộ kia đã bị hủy rồi, cho dù qua đó cũng không phát hiện được gì nữa.

Như vậy, chiếc chìa khóa kỳ quái này lại càng đáng ngờ.

Tùng Hạc ban đầu theo quán tính tư duy cảm thấy, đã là thứ khai quật từ Tây Nam thì nhất định là chìa khóa mở thứ gì đó ở nơi ấy.

Ngay khi hắn ta định đi Tây Nam tìm hiểu sâu hơn thì nghe được tin tức về Côn Luân Sơn.

Đúng lúc kinh thành xảy ra dị biến, chính quyền thay đổi, Diệp Phàm - vị "Thiên tuyển" trăm năm khó gặp này lại mở ra Âm Dương Mộ.

Dưới sự dẫn dắt của hàng loạt sự việc này, các đàn em ở Tây Nam đều cảm thấy đáp án có lẽ có thể tìm được từ kinh thành.

Cuối cùng Tùng Hạc vẫn quay lại kinh thành, hắn ta cũng là siêu năng võ giả, cũng biết một phần chuyện năm xưa.

Côn Luân môn phái không phải là một bí mật, thực tế nó chỉ là không bị người thường chú ý tới, chứ trong giới thổ phu tử, Côn Luân Sơn thực ra là một nơi đặc biệt nổi danh, cho nên Tùng Hạc tra được một số thứ.

Sau đó ngay khi hắn ta định đi tìm Âm Dương Mộ để tìm manh mối về công chúa Tống Hà Ngọc, mất trọn nửa tháng trời mà vẫn không tra ra vị trí cụ thể của Âm Dương Mộ.

Sau này, đợi đến khi hắn ta định vị được đại khái thì Âm Dương Mộ đã bị Diệp Phàm xuống rồi, Hải Long Châu bị hắn lấy đi, hình ảnh trong mộ chỉ có thể xem một lần cũng bị người ta tiêu hủy.

Lúc đó Tùng Hạc đã ý thức được, hắn ta không tìm thấy Âm Dương Mộ không phải do vấn đề năng lực, mà là Âm Dương Mộ có điều kiện để mở ra với một người nào đó.

Ở thời đại hiện tại, chỉ có Diệp Phàm đạt thành điều kiện này.

Sau đó hắn ta lại đi tra rất nhiều chuyện năm xưa, biết được Cổ Hà.

Người này là một trong những thầy phong thủy nổi tiếng nhất của môn phái Côn Luân ba trăm năm trước, ông ta chắc chắn biết rõ chuyện này.

Cho nên Tùng Hạc liền ý thức được, chỉ có nhận được sự trợ lực của Diệp Phàm mới có thể tiến vào Côn Luân Sơn.

Lúc đó vừa khéo Diệp Phàm đang làm việc trong bang hội, hắn ta liền nghĩ cách giao chìa khóa vào tay Diệp Phàm.

Nếu có một cơ hội nào đó, Diệp Phàm sẽ cần dùng cái chìa khóa này để mở ra một thứ liên quan đến Côn Luân Sơn, ví dụ như chiếc hộp đồng thau kia.

Diệp Phàm nghe đến đây, trầm mặc một chút, cảm thấy có chút thành phần bốc phét: "Anh thật sự không lừa tôi chứ?" "Tuyệt không nói đùa." Diệp Phàm không nói gì, rút ra một lá bùa, bắt quyết, sau đó hươ lá bùa trước mắt Tùng Hạc.

Lá bùa sáng lên một cái rồi lại tắt ngấm.

Đây là một lá bùa trừ tà, nếu có tà túy ở gần, thứ này sẽ bốc cháy để trừ tà.

Xem ra người này không phải giả, cũng không phải là ảo giác.

Tùng Hạc nhìn ra sau lưng hắn: "Không còn thời gian nữa, Diệp tiên sinh, cậu phải tin tôi, tôi đã đưa chìa khóa cho cậu, tuyệt đối không thể lừa cậu.

Anh em của tôi đều ở bên trong, chết cũng gần hết rồi." Diệp Phàm hít một hơi thật sâu: "Ý anh là, anh phát hiện một cái chìa khóa

ở nơi cách đây mấy ngàn cây số, cách xa như vậy mà nó có thể mở một cái hộp ở đây?

Mà thứ trong hộp còn liên quan đến Côn Luân Sơn?" Tùng Hạc gật đầu: "Tôi biết cậu nghĩ tôi đang chém gió, nhưng tôi phải nói với cậu, những gì tôi nói toàn bộ là sự thật, hơn nữa có căn cứ sự thật.

Tôi bây giờ đảm bảo với cậu, chỉ cần cậu mở cái hộp đồng thau kia và an toàn đi ra, tôi sẽ nói cho cậu biết từng căn cứ một." Chìa khóa Tây Nam, Âm Dương Mộ ở kinh thành, các loại manh mối trong đó trong nháy mắt cùng với Côn Luân Sơn kết thành một tấm lưới lớn, tràn ngập vô số âm mưu.

Diệp Phàm trầm ngâm giây lát, tuy vẫn không quá tin tưởng, nhưng cán cân trong lòng đã có xu hướng nghiêng lệch.

Hơn nữa nhìn cái điệu bộ này, Tùng Hạc lừa hắn quả thật không có bất kỳ ý nghĩa gì.

Vả lại Tùng Hạc nói đúng một điểm, hắn xác thực không còn thời gian nữa.

Con tống tử trong dũng đạo kia rất có khả năng đã phát hiện ra bọn họ, sớm hay muộn hắn cũng phải đánh nhau với thứ đó một trận.

Diệp Phàm thở dài: "Câu hỏi cuối cùng, chủ nhân ngôi mộ này là ai?" Tùng Hạc nhìn hắn: "Không có ai cả, đây là một ngôi mộ rỗng." Diệp Phàm nhướng mày: "Mộ rỗng?" Hắn đột nhiên ý thức được điều gì đó.

Vị gọi là chủ mộ này, xem chừng coi mấy con chim lớn thảo suất kia như công sự phòng ngự, chính là muốn dụ người ta đến đây, con tà túy bên trong kia mới là thứ chí mạng thực sự.

Tiếng bước chân phía sau ngày càng gần, rất nhanh bọn họ sẽ bị phát hiện.

Tùng Hạc không còn cách nào khác, chỉ có thể dùng tốc độ nhanh nhất nói cho hết: "Nơi này không có gì cả, căn bản không phải táng người.

Là một người nào đó trong Côn Luân Sơn chuyên môn xây dựng một ngôi mộ rỗng thế này dùng để cất giữ cái hộp đồng thau đó, cậu bây giờ tin chưa?

Bên trong nhất định có thứ quan trọng." Diệp Phàm gật đầu.

Hắn ném ba lô vào lòng Tùng Hạc, bên trong có thuốc trị thương, thay đạn xong, lại lấy một cái đèn pin khác ra, trực tiếp chạy về phía dũng đạo có tiếng bước chân truyền tới.

Hắn chạy đến cửa dũng đạo, nhìn thấy bên trong có một tống tử toàn thân mặc áo giáp sắt đen, mặt mũi đã máu thịt be bét, xương cánh tay cũng lộ ra.

Mà trên làn da trần trụi, loáng thoáng có thể nhìn thấy những vảy đen.

Diệp Phàm nhớ tới lúc Lý Hiển thi biến, trên người cũng có loại vảy quỷ đen kịt đó.

Thứ đó đã không còn mắt, chỉ có hai hốc máu đen ngòm đáng sợ.

Hiện tại bên Tùng Hạc đã không có đèn, Diệp Phàm bật đèn pin lên, ánh sáng liền đặc biệt rõ.

Hành động này trong nháy mắt thu hút sự chú ý của tống tử.

Diệp Phàm rút súng ra, thứ này cực kỳ giống với con bọn họ gặp ở Âm Dương Mộ trước đó, hầu như chính là cùng một loại.

Xem ra Tùng Hạc không định lừa hắn trong cái lúc quan đầu sinh tử tồn vong này.

Diệp Phàm hít một hơi, sau đó sẽ là một trận ác chiến.

Người trong đội ngũ của Tùng Hạc vẫn còn ở bên trong, nói không chừng hắn hiện tại qua đó còn có thể cứu thêm mấy người.

Diệp Phàm quyết định chủ ý, trực tiếp lao tới, một phát súng điểm xạ bắn vào trán tống tử áo giáp.

Loại đạn bí ngân đặc chế này nếu nắm chắc cự ly có thể bắn nát cả đầu tống tử, nhưng Diệp Phàm nhìn thấy viên đạn xuyên qua mũ giáp bắn vào trong áo giáp, tà túy kia lại không hề sứt mẻ.

Thứ đó triệt để bị hắn thu hút, từng bước đi về phía hắn.

Lúc này Diệp Phàm đã tiến vào trong dũng đạo, đối đầu trực diện với nó.

Chương 1230

Sau một hồi đối trì, tà túy dường như mất kiên nhẫn, làm động tác giơ tay lên.

Diệp Phàm trước đó từng giao thủ với loại này, có kinh nghiệm, biết thủ thế này có ý nghĩa gì.

Hắn nhanh chóng cúi thấp người xuống.

Giây tiếp theo, một luồng tên máu bay qua đỉnh đầu hắn, trong nháy mắt ăn mòn vách tường phía sau, lực sát thương cực lớn.

Thứ này hiện tại hành động chậm chạp, có khả năng là do vừa mới thức tỉnh, có thể sau khi nhiệt độ thay đổi, tốc độ của nó sẽ lại trở nên cực nhanh.

Diệp Phàm không xác định thời gian này rốt cuộc là bao lâu.

Nhưng hắn biết, trong không gian phạm vi nhỏ hẹp thế này, cận chiến tay đôi hắn không thể nào là đối thủ của thứ này, có pháp thuật sức mạnh cũng không được.

Con người dù cường hóa thế nào cũng rất khó mạnh hơn tà túy ở trình độ này.

Hơn nữa còn một vấn đề, vách tường ở đây có khả năng không đủ ổn định, cũng không đủ rộng rãi, không thi triển được, hắn không xác định có bị sập hầm hay không nên không thể sử dụng dẫn hỏa phù uy lực quá lớn, chỉ có thể hạ thấp uy lực.

Nhưng hạ thấp uy lực thì chưa chắc đã giải quyết được thứ này.

Diệp Phàm thở dài, hắn hiện tại cách bộ giáp không xa.

Tà túy trực tiếp đấm một quyền về phía hắn, Diệp Phàm giơ dao

đỡ, nhưng sức mạnh thứ này kinh người.

Lực đạo kia quá lớn, trong nháy mắt hất văng hắn ra ngoài, đập vào vách đá.

Diệp Phàm kịp thời dùng pháp lực cường hóa cơ thể nhưng vẫn cảm giác lục phủ ngũ tạng đều muốn lệch vị trí.

Ngay sau đó lại là một quyền đập tới, hắn phản ứng cực nhanh, lập tức lăn mình tránh đi, nghiêng đầu phun ra một ngụm máu, "đoàng đoàng" bắn liên tiếp năm sáu phát vào thứ đó.

Uy lực của đạn bí ngân vẫn có tác dụng, trúng nhiều phát, tà túy vẫn phải lùi lại một bước.

Diệp Phàm nhân cơ hội đứng dậy, hai lá bùa trực tiếp dán lên đầu tà túy.

Diệp Phàm lùi lại hai bước, hỏa quang trong nháy mắt bùng nổ, một ngọn lửa bốc cháy từ phần đầu tà túy.

Ngay sau đó mấy tiếng sấm rền vang vọng từ xa vọng lại, dũng đạo này lập tức trở nên vô cùng náo nhiệt.

Thiên lôi câu địa hỏa (sấm trời dẫn lửa đất), cùng lúc thi triển lên người tà túy này.

Diệp Phàm đứng vững cơ thể, lại rút ra một lá bùa.

Tuy nhiên còn chưa đợi hắn làm động tác tiếp theo, con tà túy kia lại mang theo cả thân lửa cháy đùng đùng lao về phía hắn.

Tốc độ kia cực nhanh, hiển nhiên đã qua giai đoạn hoạt động chậm chạp.

Dũng đạo này không rộng lắm, vừa khéo đủ hai người qua.

Sắc mặt Diệp Phàm biến đổi, nhưng hiện tại không có lý do để lùi bước.

Hắn trực tiếp nghiêng người né tránh, từ vị trí cực kỳ hẹp bên cạnh tà túy xuyên qua, đổi vị trí với tà túy.

Tà túy vồ hụt, lại từ từ xoay người lại.

Một bên áo của Diệp Phàm bị lửa làm cháy sém, hắn lăn một vòng tại chỗ dập tắt lửa.

Trước khi tà túy lao tới, hắn trực tiếp vặn đèn pin, dùi cui điện trong nháy mắt bùng lên một luồng điện quang chói mắt.

Uy lực của cú sốc điện này cũng không nhỏ, tà túy thế mà bị điện giật cho lùi lại hai bước, ngọn lửa trên người cũng từ từ tắt ngấm, bộ giáp đều bị thiêu thành màu đen kịt.

Còn có cả vết nứt do sấm sét gây ra.

Diệp Phàm không định cho nó thời gian phản ứng, dồn một luồng pháp lực hùng hậu vào dao găm, hung hăng đâm mạnh vào khe hở trên cổ tà túy.

Tà túy bắt đầu co giật dữ dội, vung thiết quyền muốn đập nát Diệp Phàm.

Tuy nhiên, Diệp Phàm không những sức mạnh cực lớn mà tốc độ cũng cực nhanh, hắn rút dao kéo theo dòng máu đen sì, trực tiếp lộn người ra ngoài tránh thoát cú đấm đó.

Sau đó, hắn chĩa súng vào cổ tà túy bóp cò, bắn hết sạch một băng đạn, bắn nát toàn bộ phần giáp cổ của nó, thứ chảy ra đều là máu đen đặc quánh.

Cánh tay Diệp Phàm bị lửa liếm qua gây bỏng một mảng, bụng bảo dạ trong thời gian ngắn không thể quay về để Đường Nhược Tuyết nhìn thấy.

Thế nhưng ngay sau đó tai biến xuất hiện, loại dùi cui điện cải tiến

từ đèn pin này khi phóng điện cực kỳ hao pin.

Đèn pin lóe lên vài cái rồi tắt ngấm ngay lập tức.

Trước mắt hắn tối sầm lại, chỉ trong một khoảnh khắc ngắn ngủi, bởi vì giây tiếp theo Diệp Phàm đã quệt một đạo pháp lực lên mí mắt để cường hóa thị lực.

Nhưng chỉ một khoảnh khắc đó thôi cũng đã vô cùng chí mạng.

Khi Diệp Phàm nhìn rõ lại bóng tối, hắn thấy khuôn mặt quỷ dị khủng bố bên trong bộ giáp của tà túy đã áp sát mình, chỉ còn cách một bàn tay.

Một loạt mũi tên máu dày đặc bắn về phía mắt hắn, ngay sau đó thiết quyền của tà túy cũng đấm tới.

Ở khoảng cách này, nếu bị huyết tiễn bắn trúng thì trăm phần trăm là chết chắc.

Trong cục diện sinh tử du quan này, một khoảnh khắc tối đèn cũng là chí mạng, bây giờ hắn mới đột nhiên ý thức được vấn đề này, lúc trước không nên giải trừ phù chú cường hóa thị lực trên mắt.

Diệp Phàm vung ngang đao, bây giờ lấy bùa ra đốt chắc chắn không kịp nữa, hắn đành phải bùng nổ toàn bộ pháp lực lên đến cực hạn, định dùng thân xác cứng rắn đỡ hai chiêu này.

Nhưng Diệp Phàm biết, khả năng sống sót không cao, bỏ qua pháp lực và bùa chú thì hắn cũng chỉ là người trần mắt thịt, dù có cường hóa cũng không thể thực sự mình đồng da sắt, lần này e rằng ít nhất cũng bị trọng thương.

Nếu hắn trọng thương mất khả năng hành động, ai sẽ cứu người bên trong?

Ai giải quyết thứ này?

Chuyện Côn Luân Sơn phải làm sao?

Diệp Phàm không muốn ngồi chờ chết, nhưng thiết quyền đã ở ngay trước mắt.

Đột nhiên, trên cổ tay phải của hắn bùng nổ một luồng sáng cực mạnh, ở nơi tăm tối này nó sáng rực như một vụ nổ hạt nhân, trong nháy mắt bao trùm lấy hắn.

Khoảnh khắc này, mọi pháp lực đều mất tác dụng, thị lực của hắn cũng tạm thời trắng xóa, không nhìn thấy gì nữa.

Đợi đến khi khôi phục lại thị lực, hắn phát hiện luồng sáng đó phát ra từ chiếc vòng ngọc trên cổ tay mình.

Diệp Phàm lập tức phản ứng lại, là chiếc vòng ngọc lão tiền bối Lâm Tiêu Hạc để lại đã phát huy tác dụng.

Lý Hoa từng nói với hắn, thứ này vào lúc cần thiết có thể cứu hắn một mạng, nhưng chỉ có một cơ hội duy nhất.

Hắn định thần nhìn lại, tà túy mặc giáp trước mặt quả nhiên đã bất động.

Diệp Phàm lần này không khách khí nữa, rút ra bốn lá bùa hỏa lực toàn khai, Thiên Lôi Địa Hỏa lần nữa bùng nổ, lửa cháy và sấm sét hòa vào nhau, trong nháy mắt đánh nát bộ giáp.

Giáp vừa vỡ, bộ xương bên trong cũng chỉ là cái xác yếu ớt, bị Diệp Phàm bắn hai phát tan tác khung xương.

Mà chiếc vòng ngọc trên tay hắn, sau trận chiến này, pháp lực bên trong đã tan biến triệt để, hiện tại trông chỉ như một chiếc vòng bình thường.

Sự che chở Lâm Tiêu Hạc để lại cho hậu nhân cuối cùng cũng tiêu hao hầu như không còn, đi đến hồi kết, coi như là một loại tạ lễ việc

hẳn giúp bách tính kinh thành có được minh quân.

Chương 1231

Hắn vừa định thở phào nhẹ nhõm, vừa nạp đạn cho súng, kiểm tra tình trạng tà túy giáp sắt, xác nhận thứ này đã chết hẳn không còn quấy nhiễu được nữa, bèn bật chiếc đèn pin thứ hai lên, chuẩn bị đi thẳng vào ngôi mộ thứ hai.

Kết quả vừa đi được hai bước, liền nghe thấy sâu trong mộ đạo truyền đến tiếng chim kêu chói tai.

Thầm kêu không ổn, quả nhiên, loại chim lớn đó từ trong mộ thất bay ra, bay vào mộ đạo, hung thần ác sát nhìn chằm chằm hắn.

Diệp Phàm biết lúc này tắt đèn pin đã không kịp, sau đó hắn thấy lũ chim không chỉ có một con, ít nhất cũng phải năm sáu con, đều đang hổ lốn xếp hàng nhìn hắn chằm chằm.

Sắc mặt Diệp Phàm lập tức lạnh xuống, thầm nghĩ: Được lắm Tùng Hạc, để lại cho ông đây cái đống hỗn độn này.

Nhưng hắn ngay cả tà túy giáp sắt còn giải quyết được, mấy con chim này không đáng để hắn sợ hãi.

Con chim lớn lao về phía hắn, Diệp Phàm vốn đứng yên không động, sau đó hắn rút đao với tốc độ người thường không thể nhìn rõ, một dao đâm phập vào bụng con chim lớn.

Bị loại dao găm pháp khí này đâm trúng không phải chuyện đùa, trên người con chim lập tức nổ ra một đóa hoa máu, rơi xuống đất, rất nhanh sẽ chết vì mất máu quá nhiều.

Sau đó lại có một con khác lao tới từ phía sau, Diệp Phàm vặn đèn pin, một luồng điện quang kịch liệt bắn ra, trong nháy mắt giật nó cháy đen, rơi thẳng xuống đất.

Sau hai hiệp như vậy, Diệp Phàm cảm thấy hơi mất kiên nhẫn.

Lũ chim này đối với hắn mà nói, độ uy hiếp kém xa con tà túy kia.

Tuy chúng là bọn liều mạng, nhưng chẳng có gì đặc biệt.

Hiện tại trong mắt hắn chỉ có chiếc hòm đồng bên trong, hắn thực sự rất tò mò rốt cuộc bên trong giấu thứ gì mà có thể khiến một nhân vật nào đó của môn phái Côn Luân phải xây dựng cả một ngôi mộ giả để cất giữ nó.

Trong mộ thất phía trước chim lớn vẫn đang lao tới, Diệp Phàm mặt vô cảm đánh ra một lá bùa dẫn hỏa, ánh lửa kịch liệt bùng lên.

Hắn vừa phóng hỏa vừa đi tới, đám chim kia không muốn sống lao vào lửa, lần lượt bị hắn thiêu cháy đen.

Mùi hôi thối của xác chết và mùi khét lẹt đặc biệt khó ngửi.

Diệp Phàm vượt qua đoạn dũng đạo ngắn ngủi này, tiến vào mộ thất sâu nhất.

Nhìn vào bên trong, đầy đất đều là xác người.

Diệp Phàm liếc mắt liền nhận ra, những người này đều là người trong đội ngũ của Tùng Hạc, toàn bộ đều ăn mặc kiểu hiện đại, mang theo trang bị và công cụ tinh lương, nhưng dáng vẻ lúc chết đều vô cùng thê thảm.

Hắn ngẩng đầu nhìn một cái, Tùng Hạc không lừa hắn, nơi này đích xác là một không gian kín, không còn con đường nào thông sang nơi khác.

Còn về chuyện Tùng Hạc nói những đường hầm này có thể thông thẳng đến Côn Luân Sơn, hắn cũng là nói phét.

Hắn đi tới, lần lượt kiểm tra những người đó, trong lòng không khỏi hơi lạnh gáy.

Đám người này cư nhiên không còn một ai sống sót, không ngoại lệ đều đã chết hẳn, hoặc là bị huyết tiễn ăn mòn thân thể, hoặc là bị xé nát bươm, còn có vết móng vuốt chim.

Xem ra chỉ có mình Tùng Hạc là còn chút bản lĩnh mới trốn thoát được, cũng đã bị thương.

Diệp Phàm đếm đếm, tính cả người nằm ở mộ đạo thì là mười hai người, cộng thêm Tùng Hạc là mười ba, suýt chút nữa toàn bộ táng thân tại đây.

Những kẻ liều mạng này đại khái cũng không ngờ mình lại có kết cục như vậy.

Hắn kiểm tra một vòng trong mộ thất, xác định đám người này không một ai còn sống.

Trong đó còn có một hai siêu năng võ giả có pháp lực không quá mạnh, nhưng đại bộ phận đều là người thường, sắc mặt liền có chút khó coi.

Hắn vừa rồi đã kiến thức qua năng lực của tà túy giáp sắt bên ngoài, biết người thường tuyệt đối không thể đối phó được nó.

Hắn chợt nhận ra, Tùng Hạc tịnh không biết bên trong này có gì.

Ông ta có lẽ đã biết đây là một ngôi mộ giả, nhưng không biết bên trong ngoài loại quái điểu kia còn có thứ gì khác, cho nên trở tay không kịp, suýt chút nữa toàn bộ bỏ mạng bên trong.

Diệp Phàm thở dài, vốn tưởng mình đến đủ nhanh, cứu được người nào hay người nấy, nhưng mạng của đám người này không đủ tốt, không cầm cự được đến lúc hắn tới.

Hắn đi đến giữa mộ thất, chất liệu mộ thất này rất tốt, xây dựng kiên cố, nằm dưới chân núi mà cư nhiên không bị đọng nước, hơn nữa về phong thủy còn rất cầu kỳ.

Điều đó chứng tỏ người xây ngôi mộ này, cho dù định làm một ngôi mộ giả, cũng rất coi trọng thứ giấu bên trong, thậm chí còn bố trí phòng ngự ác độc đến thế.

Hắn cầm đèn pin soi quanh hai vòng, xác định loại chim lớn kia đã bị hắn giết hết, bèn tạm thời thở phào, sau đó đi thẳng đến quan quách ở giữa mộ thất.

Quan quách này không lớn lắm, hắn đi tới nhìn, bên trong là một quan tài sắt, niêm phong rất kỹ, đã bị đám trộm mộ này cạy ra, thấp thoáng thấy bên trong quả thực trống rỗng.

Hắn không định buông lỏng cảnh giác, bởi vì hắn biết với bản lĩnh của đám người này, xử lý sự việc rất khó toàn diện, rất dễ để lại nhiều tai họa ngầm, bao gồm cả cỗ quan tài này, bọn họ cũng có thể chưa xử lý hoàn toàn.

Diệp Phàm đi qua dán một lá bùa lên trên, có tác dụng trấn tà, như vậy cho dù bên trong có giấu tống tử kỳ quái gì, ngay lập tức cũng sẽ bị pháp lực của hắn áp chế, phản ứng không nhanh được như thế.

Hắn bước lên dùng dao găm nạy nắp quan tài, dùng sức đẩy ra.

Kết quả ngay giây tiếp theo, từ trong quan tài bỗng nhiên lao ra một bóng đen dài ngoằng, vồ lấy hắn.

Diệp Phàm tay mắt lanh lẹ, lập tức nghiêng người sang bên tránh né, thứ đó bay qua, rơi xuống đất sau lưng hắn.

Diệp Phàm định thần nhìn lại, là một con rắn đen dài ngoằng.

Hắn thở dài, bụng bảo dạ chủ nhân ngôi mộ này rốt cuộc là đại ca dân tộc du mục nào đây?

Xây mộ thì cứ xây mộ, mở sở thú à?

Trong lòng hắn thực ra đã có một đáp án, nhưng vẫn chưa thể xác

định.

Sau đó hắn thấy trên cổ con rắn đen có lồng một thứ gì đó, vừa vặn có thể tròng vào cổ rắn mà không bị rơi ra.

Hình như là một chiếc chìa khóa.

Diệp Phàm bắt đầu thấy hứng thú.

Rắn đen một kích không thành, ngay lập tức lại quay lại cắn hắn, răng nanh trong miệng vô cùng sắc bén.

Diệp Phàm nhãn lực tuyệt vời, canh chuẩn cơ hội, chém một dao từ trên không xuống, rạch một vết lớn trên thân rắn.

Con rắn rơi xuống ngay tức khắc, bắt đầu lăn lộn, định trườn tới quấn lấy cổ hắn.

Diệp Phàm rút một lá bùa dẫn hỏa, ngọn lửa bùng cháy thiêu rụi con quái vật đó thành rắn khô trong nháy mắt.

Chất liệu chìa khóa rất đặc biệt, trong ngọn lửa lợi hại như vậy cũng không hề hấn gì.

Đợi một lát, Diệp Phàm nhặt nó lên thì phát hiện chiếc chìa khóa này hình như có thể hấp thụ nhiệt, đã lạnh băng băng.

Hắn cảm thấy hơi kỳ lạ, cảm giác vị xây mộ này hắn là một nghệ nhân có tâm tư tinh xảo, không quá phù hợp với ấn tượng rập khuôn của hắn về người này trước đây, nhưng hiện tại cũng gần như vô thưởng vô phạt.

Hắn gỡ chìa khóa từ xác con rắn cháy đen xuống.

Đây là một chiếc chìa khóa trông có vẻ làm từ chất liệu rất hiếm thấy nhưng rất cổ xưa.

Quan trọng nhất là, nó cực kỳ giống với chiếc chìa khóa mà Tùng Hạc đưa cho hắn trước đó, nhìn qua là biết một cặp, hoặc là có công

dụng tương tự.

Hắn lấy chiếc túi gấm Tùng Hạc đưa từ trong túi da sát người ra, cảm giác đây cũng là một loại định mệnh trong cõi u minh.

Tùng Hạc đưa chìa khóa cho hắn, có lẽ cũng cảm nhận được, rất nhiều bí mật chạm đến cốt lõi của Côn Luân Mộ đều phải do hắn mở ra.

Chương 1232

Diệp Phàm không do dự nhiều, bước lên dùng sức hất tung toàn bộ nắp quan tài sắt.

Cho dù chủ nhân ngôi mộ suy tính chu toàn, đáy quan tài vẫn bị ăn mòn vô cùng nghiêm trọng, lốm đốm loang lổ, toàn là vết tích màu đen.

Sau đó, ở giữa quan tài, đặt một chiếc hòm bằng đồng thau dài khoảng ba mươi centimet.

Diệp Phàm nhướng mày, hắn thật sự không biết vị xây dựng mộ thất kia rốt cuộc dùng phương pháp gì để khiến động vật làm người thủ mộ cho mình ở trong này, hơn nữa còn có thể sống mãi không chết.

Vừa rồi hắn đã xem, loại rắn kia tuy khác rắn thường, tính công kích cực mạnh, nhưng cũng là vật sống.

Là vật sống thì cần nước và thức ăn, nhưng trong ngôi mộ này hiển nhiên là không có.

Hắn nhìn kỹ đáy quan tài một lượt, xác định không còn cơ quan nào khác mới nhấc chiếc hòm đồng kia ra.

Sau đó hắn thấy trên hòm có hai ổ khóa, hắn là phải có hai chìa khóa.

Diệp Phàm trong lòng đã hiểu, vị chủ nhân ngôi mộ này vô cùng thông minh.

Một chìa khóa treo trên cổ rắn đen, cho dù giết được rắn đen, vẫn còn chìa khóa thứ hai ở tận núi sâu Tây Nam.

Nếu có người nhất quyết muốn mở chiếc hòm đồng này, thì kẻ đó

phải một đường giết chết loại quái điểu và tà túy giáp sắt kia, xử lý con rắn đen này, còn phải trèo đèo lội suối đến vùng núi sâu Tây Nam tìm chiếc chìa khóa thứ hai.

Nếu không phải là một người cực kỳ chấp niệm, đại khái sẽ không hoàn thành nổi những việc này.

Người này vô cùng thông minh, biết cách tiêu mài dục vọng của một con người.

Nhưng ông ta không ngờ tới, cư nhiên thực sự có người làm được những điều này.

Diệp Phàm lần lượt dùng hai chìa khóa mở hai ổ khóa ra.

Khóa này cũng rất có niên đại rồi, ít nhất vài trăm năm lịch sử, lỗ khóa hiển nhiên đã được xử lý đặc biệt, không hề rỉ sét.

Hắn rất nhanh đã mở hết khóa, rồi mở nắp hòm ra.

Bên trong hòm đồng đặt một tấm thẻ sắt, một cuộn da cừu và một khối Vẫn thiết khác.

Hình dáng khối Vẫn thiết này hắn nhìn vô cùng quen mắt.

Diệp Phàm do dự một chút, nhưng rất nhanh phát hiện hai khối Vẫn thiết này dường như có mối cảm ứng đặc biệt, hơn nữa Vẫn thiết còn có lực hấp dẫn khác thường, có một khoảnh khắc, hắn suýt không nhịn được mà muốn chạm vào nó.

Hai khối Vẫn thiết này không biết có quan hệ gì, vừa chạm vào nhau, trước mắt Diệp Phàm gần như lập tức bắt đầu xuất hiện ảo giác, gió tuyết khổng lồ nổi lên, loại bóng người dài ngoằng đen sì kia cũng bắt đầu thoắt ẩn thoắt hiện.

Nhưng ý chí hắn kiên định, không đến mức lập tức bị kéo vào.

Hắn nhắm mắt lại, ép buộc bản thân rút ra khỏi ảo giác, đưa tay

chộp lấy khối Vẫn thiết bên trong.

Hắn nhớ ra tại sao mình lại thấy khối Vẫn thiết này quen mắt, bởi vì trong những giấc mơ kỳ quái đó, thứ đeo trên cổ công chúa Tống Hà Ngọc chính là khối Vẫn thiết này, còn là hình dáng một chiếc vòng cổ.

Hắn nhìn một cái, trên khối Vẫn thiết quả nhiên có một lỗ nhỏ, có dấu vết từng được mài giũa, vô cùng cũ kỹ, cực có khả năng chính là khối mà công chúa năm xưa từng đeo.

Diệp Phàm hít sâu một hơi, không xác định việc hai khối Vẫn thiết chồng lên nhau sẽ mang lại cho hắn điều gì.

Hắn trước đó đã phát hiện, loại Vẫn thiết này có một sức mạnh vô cùng đặc biệt, hoặc nói là từ trường hấp dẫn đặc biệt nào đó.

Chỉ cần người ta nhìn thấy nó sẽ không kìm lòng được mà bị nó thu hút, sau đó chạm vào nó.

Mà người chạm vào Vẫn thiết sẽ bắt đầu nhìn thấy ảo giác.

Trong ảo giác đó là những ngọn núi đen trùng điệp ở Côn Luân, bão tuyết vĩnh cửu không ngừng, còn có những bóng người đen sì quỷ dị.

Đến nay hắn vẫn chưa tìm ra cách phá giải loại ảo giác này, bởi vì thứ đó không đủ ổn định, thời gian xuất hiện cũng rất ngắn, kém xa ảo giác hắn gặp trong rừng cây bên ngoài.

Cho nên loại ảo giác này mới trở nên vô cùng khó hiểu, không biết rốt cuộc muốn làm gì, nhưng cũng đủ khiến người thường bị làm cho thần kinh suy nhược.

Hắn không biết tại sao năm xưa công chúa cũng phải đeo nó.

Chắc là vì manh mối khác về Côn Luân Mộ.

Một khối Vẫn thiết đã đủ gây ảo giác cho người như Diệp Phàm,

hiện tại hai khối Vẫn thiết gộp lại, không biết sẽ xảy ra chuyện gì.

Diệp Phàm nghĩ ngợi, tịnh không sợ hãi, ngược lại vô cùng tò mò, cũng muốn có thêm manh mối.

Thế là hắn không do dự bỏ Vẫn thiết vào trong túi da, đợi loại ảo giác này tự tìm đến hắn vào lúc thích hợp lần tới, sau đó hắn cầm lấy tấm thẻ sắt.

Thẻ sắt cũng đã mục nát một phần, nhưng vấn đề không lớn, hiển nhiên người xây mộ cũng đã xử lý đặc biệt nó cùng với cuộn da cừu.

Diệp Phàm cười cười, đột nhiên cảm thấy chuyện này cũng rất thú vị.

Vị xây dựng mộ thất này có thể là "người quen cũ" chưa từng gặp mặt của hắn.

Gã cáo già này mưu mô thâm sâu, đã nghĩ trăm phương ngàn kế xây một ngôi mộ giả phòng thủ nghiêm ngặt, tìm tà túy và rắn, chim để canh giữ, lại còn tốn bao tâm tư phân tán hai chiếc chìa khóa ở hai nơi cách nhau mấy nghìn cây số.

Nghe thì có vẻ là một công trình lớn, nhưng sau khi làm xong tất cả những điều này, ông ta cư nhiên lại bảo quản kỹ lưỡng thứ muốn giấu, dường như vẫn đang chờ đợi mấy trăm năm sau có người mở được nó ra.

Đây chẳng phải là tự mâu thuẫn sao?

Người này đại khái là một kẻ không thể suy đoán, nhưng Diệp Phàm tin rằng mọi hành vi của ông ta đều có động cơ, thậm chí có quy luật, hắn cảm thấy đây giống như một loại hình thức khảo nghiệm.

Tống Hà Ngọc thông qua phương thức nào đó đã chọn trúng hắn, mà người này chịu trách nhiệm thiết lập các loại đề bài khó để tiến hành khảo hạch hắn.

Đây là một hình thức đặc biệt đáng tin cậy, người vượt qua được loại khảo hạch này, nhất định là một người không tầm thường.

Cho dù cái giá phải trả vô cùng lớn, người kia phải tốn bao tâm tư đặt đồ vật ở những mộ thất khác nhau.

Nhưng Diệp Phàm tin rằng, cho dù Tùng Hạc không chủ động tới tìm hắn, thì trong tương lai dưới sự đưa đẩy của cơ duyên xảo hợp, hắn cũng nhất định sẽ phát hiện ra ngôi mộ thất này.

Hơn nữa cho dù không có Tùng Hạc, hắn cũng khẳng định sẽ không quản ngại đường xa đi một chuyến Tây Nam tìm chiếc chìa khóa còn lại.

Thứ đối phương muốn tìm, chính là một người như vậy.

Do đó có thể thấy, thứ giấu trong Côn Luân Sơn nhất định phi đồng tầm thường, khiến người của ba trăm năm trước cũng phải bỏ ra tâm lực lớn như vậy để hoàn thành việc này.

Diệp Phàm thở dài, cảm thấy mình nên đích thân đi Tây Nam xem thử, nhưng nghĩ đi nghĩ lại, cảm thấy vẫn là thôi đi.

Những chuyện này sau khi ra ngoài tìm Tùng Hạc hỏi cho rõ, hắn không có nhiều thời gian để chuyện gì cũng tự thân vận động.

Sau đó hắn cầm lấy tấm thẻ sắt, trên thẻ sắt viết một địa chỉ, phía sau có dòng chữ nhỏ chú thích: "Đến nơi này tìm hướng đạo viên Mộc Lặc, giao cuộn da cừu cho hắn, hắn sẽ đưa ngươi tìm được thứ ngươi muốn tìm." Hắn mở cuộn da cừu ra, trên đó vẽ một tấm bản đồ.

Thời gian này nghiên cứu Côn Luân Sơn quá nhiều rồi, Diệp Phàm liếc mắt liền nhận ra, đây là bản đồ địa hình một vùng núi nào đó.

Phạm vi dường như không nhỏ, rất có khả năng chính là một vùng núi nào đó bên trong Côn Luân Sơn.

Người này dường như muốn hắn đi đến địa điểm đó.

Trong những thứ này, nhất định giấu một mê cục lớn hơn.

Người lập cục cách khoảng thời gian hơn ba trăm năm đang gửi lời mời tới hắn, để hắn đến phá cái cục này.

Mà bất kể có đồng ý lời mời hay không, hắn đều đã thân ở trong cục.

Chương 1233

Diệp Phàm chưa bao giờ là người thích do dự, hơn nữa Tùng Hạc đang đợi hắn bên ngoài, còn có nhiều thông tin hơn có thể nói cho hắn biết, cho nên do dự chẳng có ý nghĩa gì.

Hắn cầm cuộn da cừu và thẻ sắt, chuẩn bị ra ngoài tìm Tùng Hạc.

Thế nhưng ngay giây tiếp theo, tứ phía trong mộ thất này đột nhiên vang lên những âm thanh sột soạt.

Hắn ngẩng đầu nhìn, đột nhiên thấy trong các khe hở trên vách tường xung quanh mộ thất bắt đầu bò ra dày đặc những con trùng nhỏ, cùng nhau tràn về phía hắn.

Diệp Phàm thầm chửi thề một tiếng, chuyện gì thế này, vừa muốn hắn tìm thấy manh mối, lại vừa không muốn hắn sống sót rời khỏi đây sao?

Thật sự tự mâu thuẫn thế à?

Nhưng hiện tại đã không kịp suy xét những thứ này nữa, trên người hắn có bùa dẫn hỏa, châm một mồi lửa thiêu tới, cháy đến đâu là nơi đó tấc cỏ không sinh, đám trùng này khẳng định không thể may mắn thoát khỏi, thiêu hết là xong.

Nhưng Tùng Hạc vẫn còn ở bên ngoài!

Diệp Phàm lập tức lao qua dũng đạo chạy ra ngoài.

Quả nhiên nơi nào đi qua, trong các khe hở khắp nơi đều là loại trùng này, lít nha lít nhít rất nhanh đã bò đầy đất.

Lúc nãy hắn đi vào còn kiểm tra vách tường, thế mà không hề phát hiện ra.

Đám trùng này hẳn là ngủ đông trong tường, hiện tại vì nguyên nhân nào đó, đột nhiên bị hắn làm kinh động.

Hắn đoán có thể là vấn đề trên xác con rắn kia.

Vị xây mộ có khả năng đã tiêm thuốc gì đó vào cơ thể rắn, rắn vừa chết, mùi thuốc bên trong bắt đầu bộc phát, liền thu hút đám trùng này thức tỉnh.

Trùng rất nhanh tràn về phía hắn.

Hắn rút một lá bùa dẫn hỏa, ném vào đống trùng phía trước, ánh lửa bùng lên, một ngọn lửa lớn trong nháy mắt bắt đầu hừng hực thiêu đốt, đốt cháy đen một đống lớn trùng.

Trùng vẫn cuồn cuộn không ngừng tràn tới, hãn không sợ chết, hơn nữa trông vô cùng nguy hiểm và ghê tởm.

Tuy là trùng nhỏ, nhưng với số lượng này, voi lớn ước chừng cũng bị ăn sạch sẽ xương cốt.

Hắn bật đèn pin ngậm vào miệng, hai tay cùng lúc phóng hỏa, bùa dẫn lôi cũng dùng tới, Thiên Lôi Địa Hỏa cỡ nhỏ bắt đầu bùng cháy, hắn giống như vừa nãy đối phó quái điểu, một đường thiêu rụi tiến lên.

Diệp Phàm lao ra khỏi dũng đạo, trở lại mộ thất trung gian lúc nãy, vừa ngẩng đầu liền thấy Tùng Hạc đang cầm đèn pin, bắt đầu ra hiệu về phía hắn.

Diệp Phàm chạy tới, Tùng Hạc đã loạng choạng đứng dậy, bắt đầu xua đuổi trùng bên cạnh mình.

Diệp Phàm không nói hai lời trực tiếp phóng một mồi lửa thiêu qua, suýt chút nữa đốt cháy vạt áo Tùng Hạc.

Tùng Hạc hét lên: "Diệp tiên sinh, tôi không lừa cậu!

Đừng giết người diệt khẩu!" Diệp Phàm quát: "Bớt nói nhảm!" Hắn túm lấy Tùng Hạc, trực tiếp lôi ông ta ra khỏi lửa, sau đó cõng lên lưng, vừa phóng hỏa thiêu đường vừa chạy ra ngoài mộ đạo.

Lưỡi lửa liếm qua cả một đường hầm mộ, còn có thể nghe thấy tiếng sấm.

Hắn ném súng cho Tùng Hạc.

Tùng Hạc "đoàng đoàng đoàng" bắn ba phát về phía sau, đạn bí ngân bắn vào đống trùng, tan chảy thành nước thép, nung chảy lũ trùng.

Tùng Hạc kiến đa thức quảng, thấy hắn dùng khẩu súng này vài lần liền ý thức được công hiệu của đạn bí ngân, hiển nhiên là biết dùng.

Diệp Phàm nhìn ông ta một cái, không nói gì, tiếp tục một đường phóng hỏa lao đi.

Trong vòng vài phút, lửa lớn từ bùa dẫn hỏa gần như đã thiêu rụi cả mộ đạo, nhiệt độ bên trong mộ thất nháy mắt trở nên cực cao, đá bên cạnh cũng phát ra tiếng nứt vỡ do không chịu nổi sức nóng.

Diệp Phàm hít một hơi, trong thời gian ngắn như vậy, hắn ở đây vừa đánh sấm vừa phóng hỏa, không làm nơi này sập xuống đã được coi là sự giúp đỡ lớn nhất của vị xây mộ kia dành cho hắn rồi.

Tùng Hạc tuy cơ bản đã mất khả năng hành động, nhưng thương pháp vẫn vô cùng tốt, mỗi một viên đạn đều nung chảy một mảng lớn trùng, cộng thêm lửa của Diệp Phàm, trùng rất nhanh đã không đuổi kịp bọn họ.

Diệp Phàm mở một con đường máu phía trước, rất nhanh xuyên qua mộ thất, đến cửa hang bọn họ vừa tiến vào.

Nơi đó cũng có rất nhiều trùng, hắn vừa định phóng hỏa thì bị

Tùng Hạc ngăn lại. "Đừng đốt nữa." Tùng Hạc nói, "Mộ đạo sắp không chịu nổi rồi." "Không đốt chúng ta đều phải chết ở đây." Diệp Phàm cười với ông ta, "Ông hãy tin vào tốc độ và khả năng kiểm soát của tôi, tôi có thể đưa ông ra ngoài, tôi nói được làm được." Thế là Tùng Hạc không nói gì nữa.

Đây là một người vô cùng cẩn thận, nhưng tình thế trước mắt hiển nhiên không có thời gian cho bọn họ biện luận.

Ông ta không những rất cẩn thận mà còn rất biết thẩm thời độ thế.

Ông ta hiện tại chỉ có thể chọn tin tưởng Diệp Phàm.

Diệp Phàm không nói thêm, trực tiếp tăng tốc, hơn nữa còn là tăng tốc đột ngột.

Tùng Hạc hiển nhiên cũng là cao thủ, trong tình huống tăng tốc đột ngột này, tay nổ súng vẫn vô cùng vững vàng.

Hai lá bùa dẫn hỏa bay ra, ngọn lửa khổng lồ bùng cháy trên con đường phía trước, chiếu rọi đồng tử bọn họ thành màu đỏ rực, nhiệt độ quá cao, ai nấy đều đã mồ hôi đầm đìa.

Ngọn lửa bắt đầu cháy kịch liệt, nhiệt độ cao đặc thù đó trong nháy mắt thiêu rụi đám trùng phía trước, sau đó ngọn lửa lại dưới sự thao túng của Diệp Phàm nhanh chóng tắt ngấm.

Tiếp đó, hắn cõng Tùng Hạc, dùng pháp lực cường hóa thân thể.

Sau đó, hắn bắt đầu chạy với tốc độ kinh người, gần như chỉ trong chớp mắt, hắn đã chạy đến dưới lỗ đạo động.

Ánh sáng chiếu xuống, Diệp Phàm đưa đèn pin cho Tùng Hạc, chính mình rút đao ra, leo lên trên.

Hắn thoăn thoắt leo lên mặt đất, lộn người ra ngoài, lại ném hai lá bùa dẫn hỏa vào trong đạo động.

Tiếng nổ lép bép như đốt pháo vang lên, đó là tiếng trùng bị thiêu cháy.

Phải mất trọn nửa giờ sau ngọn lửa mới triệt để tắt ngấm, cuối cùng cũng không có một con trùng nào bò lên được, con nào bò lên cũng bị Diệp Phàm đạp chết, đuổi tận giết tuyệt.

Hắn đặt Tùng Hạc xuống để ông ta ngồi nghỉ, hai người tự phủi sạch trùng dính trên người, nhất thời không có gì để nói, bắt đầu thở dốc một hồi, lượng vận động quả thực hơi quá lớn.

Diệp Phàm vẫn luôn cảm thấy mình với người này chẳng có gì để nói, nhưng không ngờ tới, hiện tại hắn còn không ít vấn đề cần phải làm rõ với người này.

Diệp Phàm thở dài, nghĩ đến chuyện này là thấy mệt tim.

Hắn gần đây gặp phải nếu không là Tùng Hạc thì cũng là loại người như Chương Mục Trạch, giỏi đàm phán lại nặng tâm tư, giao lưu còn phải nghĩ trăm phương ngàn kế moi móc lời người ta, vô cùng khó chơi.

Tùng Hạc giao trả lại súng và đèn pin cho hắn, lịch sự khách sáo một câu: "Súng không tồi, là đồ tốt, lúc đổ đấu cũng rất thực dụng." Diệp Phàm gật gật đầu, không trả lời câu này mà nhìn đồng hồ.

Thời gian hiện tại đã qua giờ hẹn đàm phán với Chương Mục Trạch, tình huống ngoài ý muốn ở đây vượt quá dự tính của hắn.

Hắn lấy điện thoại từ trong túi ra, vẫn còn nhiều pin, nơi này cũng có sóng, có thể gọi điện thoại.

Hắn trước đó khá cẩn thận, đã trao đổi phương thức liên lạc với Chương Mục Trạch để phòng ngừa tình huống bất ngờ.

Hắn đi sang một bên, đến nơi Tùng Hạc không nghe thấy, đeo tai nghe lên, bấm gọi cho Chương Mục Trạch.

Đối phương lập tức bắt máy, ngữ khí vô cùng bình tĩnh: "Diệp tiên sinh, cậu hẳn không phải người thất hẹn, trên đường gặp sự cố sao?" Diệp Phàm trả lời: "Quả thực gặp một số chuyện ngoài ý muốn, bây giờ mới vừa hoàn thành, nhưng còn một số công tác thu dọn tàn cục, hôm nay chắc không qua được rồi." Chương Mục Trạch bên kia nghe có vẻ không bất ngờ: "Không sao, tôi có thời gian chờ đợi.

Dù sao phía kinh thành tạm thời cũng không có việc gì cần tôi làm, vậy chúng ta hẹn lại thời gian khác đi." Diệp Phàm: "Đến lúc đó tôi giải quyết xong việc bên này sẽ gọi điện tìm anh.

Cứ vậy đi, tôi ở đây còn có việc gấp." Chương Mục Trạch khựng lại, không cúp máy ngay: "Diệp tiên sinh, tôi muốn nhắc nhở cậu, những người đó không nhất định là đáng tin, cậu muốn tra Côn Luân Sơn thì phải học cách sàng lọc thông tin chủ yếu." Diệp Phàm không trả lời, trực tiếp cúp máy.

Chương 1234

Hắn đương nhiên biết Chương Mục Trạch muốn nói gì, nhưng tên này khá thích giả thần giả quỷ, hắn lười giảng đạo lý với gã, đến lúc đó rồi từ từ tán gẫu sau cũng được.

Tuy Diệp Phàm biết gã nói đúng.

Hắn cất điện thoại, quay lại chỗ Tùng Hạc.

Sắc mặt Tùng Hạc vẫn khó coi, nhưng qua sự xử lý kỹ lưỡng của Diệp Phàm và nghỉ ngơi, hắn là tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng.

Diệp Phàm thở dài: "Trong mộ thất bên trong đã không còn người sống, lũ trùng này ra quá đột ngột, tôi không kịp chuyển thi thể bọn họ ra." Tùng Hạc hiển nhiên đã dự liệu được, gật đầu: "Cảm ơn cậu, Diệp tiên sinh.

Cậu có thể tin tưởng tôi đã là vô cùng không dễ dàng rồi, những cái khác đều là mệnh số của chúng tôi." Đám người kia với ông ta hiển nhiên có chút tình cảm, không hoàn toàn là quan hệ lợi dụng lẫn nhau.

Xem ra sự cẩn thận của Tùng Hạc quả thực có thể tha thứ, ông ta cũng muốn những người này sống sót.

Nghỉ ngơi chỉnh đốn một chút, Diệp Phàm lại cõng ông ta lên.

Tùng Hạc hỏi: "Cậu không có gì muốn nói với tôi sao?

Đây là làm gì?" Diệp Phàm không mặn không nhạt trả lời: "Tôi cũng không phải loại người coi mạng người như cỏ rác.

Ông tưởng vết thương của ông thực sự không sao rồi à?

Vết thương mức độ này không thể kéo dài, tôi đưa ông đến bệnh viện, đợi không sao rồi tôi còn rất nhiều vấn đề muốn hỏi ông." Tùng Hạc trầm mặc một lát rồi cười nói: "Diệp tiên sinh, cậu thật là một người từ bi vi hoài.

Không biết cậu với công chúa Tống Hà Ngọc có duyên phận gì, bà ấy cư nhiên lại chọn một người như cậu đi Côn Luân Mộ." Diệp Phàm vừa đi vừa mặt không đổi sắc đáp: "Cảm ơn, tôi với bà ấy không có duyên phận.

Nhưng ông nói như vậy, công chúa bản nhân có nỗi khổ tâm gì sao?" Tùng Hạc nói: "Cái đó thì cũng không có, chỉ là đến giai đoạn sau, công chúa bản nhân đã bị ma chướng.

Có người nói bà ấy bị thứ trong Côn Luân Sơn mê hoặc, đó là nguyên nhân vì sao nửa đời sau bà ấy không tham gia chính sự nữa, cũng không có bất kỳ hoạt động công khai nào." Diệp Phàm nhướng mày: "Ông nói là nửa đời sau bà ấy vẫn dốc sức vào chuyện Côn Luân Sơn?" Tùng Hạc trả lời không chút do dự: "Đương nhiên rồi, bà ấy lúc đó đã rất điên cuồng.

Sau khi từ núi Côn Luân trở về, bà ấy như biến thành một người khác, bắt đầu dồn toàn bộ tâm trí vào việc điều tra phong thủy." Sau đó, trình độ phong thủy của bà ấy ngày càng cao, nhưng chấp niệm với những thứ bên trong núi Côn Luân vẫn sâu nặng và tin tưởng không nghi ngờ.

Cho đến tận lúc chết, bà ấy vẫn chưa bao giờ từ bỏ ý định vào lại núi Côn Luân.

Diệp Phàm suy nghĩ một chút rồi hỏi: "Vậy tại sao bà ấy không vào lại lần nữa?

Dù sao bà ấy trông cũng đâu có sợ chết." Tùng Hạc nói: "Đó là vì bà ấy không đủ nhân lực, hơn nữa làm việc không được nhân nghĩa

cho lắm.

Lần đầu tiên thâm nhập núi Côn Luân đã tổn thất quá nhiều người, chuyện này lan truyền rất nhanh trong giới phong thủy, nên chẳng ai muốn đi theo bà ấy nữa." Diệp Phàm gật gật đầu, điều này cũng đúng.

Hoạt động tiến vào núi quy mô lớn năm đó đã làm thiệt hại một lượng lớn thầy phong thủy tinh nhuệ.

Đám người này bán mạng cho hoàng gia, cứ tưởng sẽ được vinh hoa phú quý cả đời, không ngờ lại bỏ mạng giữa đường. "Không nhân nghĩa là sao?" Diệp Phàm thuận miệng hỏi. "Vì bà ấy không cho mọi người một lời giải thích về chuyện núi Côn Luân." Tùng Hạc bình tĩnh trả lời. "Cuộc khảo sát đó tiêu tốn rất nhiều tài nguyên, mở ra rất nhiều lối đi, đưa ra những lời hào ngôn tráng ngữ, nhưng cuối cùng lại tay trắng trở về.

Đối mặt với sự nghi ngờ của hoàng thất và quần chúng, công chúa Tống Hà Ngọc chưa bao giờ đứng ra giải thích lấy một lời." Tùng Hạc tiếp tục: "Bà ấy điên rồi, không biết đã nhìn thấy gì trong núi Côn Luân mà con người lại biến thành như vậy.

Sau đó bà ấy tìm đủ mọi cách, nhưng không ai muốn theo bà ấy vào núi lần nữa." Thế là nửa đời sau của bà ấy từ bỏ toàn bộ lý tưởng ở nhân gian, quay sang đầu tư vào những chuyện hư vô mờ mịt.

Núi Côn Luân quá nguy hiểm, còn có những chuyện mãi mãi không thể giải thích.

Diệp Phàm cảm thấy không phải bà ấy không muốn giải thích, mà khả năng lớn hơn là thứ bà ấy nhìn thấy trong núi Côn Luân căn bản không thể nói ra.

Một khi nói ra sẽ gây tổn hại mang tính hủy diệt cho nhiều người hơn.

Hắn không nghĩ mình đang quá mức mỹ hóa công chúa Tống Hà Ngọc, nhưng bản năng mách bảo hắn và bà ấy có điểm tương đồng.

Ví dụ, nếu Tống Hà Ngọc cảm thấy việc này ảnh hưởng đến khí vận hoàng gia, bà ấy sẽ tự mình tìm cách hoàn thành.

Ngay cả khi vì thế, vào những giây phút cuối đời, cảm thấy mình không còn đủ sức làm xong những việc này, bà ấy liền tìm cách chia nhỏ bí mật thành các manh mối khác nhau, đặt trong Âm Dương Mộ và các nơi khác, chọn một người thích hợp để thay bà ấy làm tiếp.

Diệp Phàm chợt nghĩ đến một vấn đề: "Âm Dương Mộ là chuyện thế nào?" "Cái gì thế nào?" Tùng Hạc chưa phản ứng kịp.

Diệp Phàm nói: "Âm Dương Mộ ban đầu được xây cho A Doanh - cô gái mà Chu Dập thực sự yêu.

Nhưng lúc đó Tống Hà Ngọc còn chưa xuống núi Côn Luân, tại sao lại chuẩn bị chiêu đó?" Tùng Hạc im lặng một lát: "Có lẽ là sau này bà ấy lại phái người vào đặt những thông tin đó, hoặc có lẽ ngay từ đầu đã có người bảo bà ấy làm vậy." Câu này rất đáng suy ngẫm.

Họ vừa đi vừa trò chuyện phục bàn lại sự việc, cảm giác manh mối ngày càng hoàn chỉnh, đáp án cho nhiều nghi vấn dường như đã ở ngay trước mắt.

Lúc này, họ đã đi ra đến đường lộ bên ngoài.

Diệp Phàm giải trừ cường hóa cơ thể, cảm thấy một cơn mệt mỏi ập đến.

Từ tối qua đến giờ, hắn đã bôn ba mười mấy tiếng đồng hồ chưa nghỉ ngơi.

Hiện tại là buổi chiều, con đường này bình thường xe cộ qua lại khá nhiều nên không yên tĩnh.

Rất nhanh, họ đã vẫy được một chiếc xe, đưa Tùng Hạc đến bệnh viện gần nhất.

Bác sĩ kiểm tra vết thương ở eo hắn cũng vô cùng kinh ngạc, loại vết thương này quá hiếm gặp, nhưng Diệp Phàm lại không tiện giải thích trực tiếp với họ.

Tùng Hạc đóng tiền xong liền chuẩn bị vào phẫu thuật.

Diệp Phàm ngồi ngoài đợi, tranh thủ gọi điện cho Đường Nhược Tuyết.

Điện thoại vừa thông, Đường Nhược Tuyết đã hỏi: "Anh không sao chứ?" Diệp Phàm cố gắng để giọng mình thật thoải mái: "Không sao đâu Nhược Tuyết, anh vừa giải quyết chút việc ở gần đây thôi.

Qua hai ngày nữa anh chuẩn bị lên đường đi núi Côn Luân." Đường Nhược Tuyết im lặng một chút: "Anh quyết định rồi sao?" "Ừ, không sao đâu, sẽ không đi quá lâu, anh sẽ về sớm thôi." Diệp Phàm an ủi cô, "Việc này không khó, anh sẽ giải quyết được." Đường Nhược Tuyết thở dài: "Em biết em không ngăn được anh, nhưng anh cũng không lừa được em đâu.

Nhìn bộ dạng anh là biết không thể không khó khăn rồi.

Anh cẩn thận một chút, có khó khăn cứ gọi em bất cứ lúc nào, em có thể đến giúp anh." Diệp Phàm cười đáp: "Được, nếu anh làm không được thì sẽ gọi em qua giúp." Họ nói chuyện thêm một lúc rồi cúp máy.

Diệp Phàm ngẩng đầu nhìn, ca phẫu thuật của Tùng Hạc vẫn đang tiến hành, làm xong cũng không biết khi nào mới tỉnh.

Hắn cảm thấy mệt, bèn dựa vào ghế ngủ thiếp đi.

Vì thường xuyên phải nhìn thấy những chuyện quá khứ trong mơ nên hắn đã mấy ngày không ngủ ngon giấc.

Nếu là người bình thường thì sớm đã suy nhược thần kinh rồi, may mà Tống Hà Ngọc chọn trúng hắn, người khác đúng là không nhận nổi cái công việc nặng nhọc này.

Nhưng giấc ngủ này, hắn không mơ thấy Tống Hà Ngọc, cũng không mơ thấy bất cứ thứ gì.

Hắn ngủ rất ngon, mọi mệt mỏi đều tan biến.

Sau khi tỉnh lại, Diệp Phàm thấy mình mới ngủ chưa đầy bốn tiếng.

Hắn đứng dậy hỏi bác sĩ, ca phẫu thuật của Tùng Hạc đã xong nhưng thuốc tê chưa tan, chưa biết khi nào tỉnh.

Hắn rảnh rỗi không có việc gì làm bèn đi dạo trong bệnh viện.

Thế nhưng vừa đi ra chưa được hai bước, hắn đã chạm mặt một người.

Đối phương sắc mặt trắng bệch, đi đi lại lại trong hành lang, trông vô cùng bất an.

Chương 1235

Diệp Phàm nhìn người đó thêm hai lần.

Đối phương nhạy bén hơn hắn nghĩ, cảm nhận được ánh mắt của hắn cũng ngẩng đầu lên.

Là một người thanh niên, ngoài hai mươi tuổi, khuôn mặt rất quen.

Cậu ta cũng nhìn thấy Diệp Phàm.

Diệp Phàm sững sờ hai giây, nhớ ra người này là ai. "Chu Vũ?" Diệp Phàm không ngờ cậu ta cũng ở đây, "Sao cậu lại tới đây?" Người thanh niên từng hỏi đông hỏi tây hắn trên tàu hỏa, hiện tại đã mất đi vẻ ung dung, trở nên vô cùng hoảng loạn, dường như đang lo lắng chuyện gì đó sắp xảy ra.

Chu Vũ thấy hắn như vớ được cọng rơm cứu mạng, lao tới nắm lấy tay hắn, khiến người đi đường xung quanh đều liếc nhìn.

Chu Vũ sắp khóc đến nơi: "Tiên sinh, đại sư, cứu mạng!

Dì tôi xảy ra chuyện rồi, anh cứu dì ấy, cứu chúng tôi với!" Diệp Phàm ra hiệu cho cậu ta bình tĩnh: "Đừng vội, từ từ nói, xảy ra chuyện gì?" Chu Vũ tuy còn trẻ nhưng xem ra cũng có chút định lực, có lẽ vì Diệp Phàm đã đến nên cậu ta nhanh chóng bình tĩnh lại, dẫn hắn đi lên lầu.

Hành động này có chút bất thường khiến Diệp Phàm sinh lòng cảnh giác.

Tuy hắn chưa đến mức nghi ngờ bản thân, nhưng vì chịu ảnh hưởng lâu ngày của vẫn thiết, hiện tại gặp chuyện bất thường, phản ứng đầu tiên của hắn là nghi ngờ mình đang gặp ảo giác.

Vẫn thiết quá đặc thù, lần nào cũng khiến hắn rơi vào ảo giác

không hề báo trước, hơn nữa còn chẳng phân biệt trường hợp nào.

Thế là Diệp Phàm lấy ra một lá bùa trấn tà, huơ huơ trước mặt Chu Vũ.

Bùa sáng lên một chút rồi tắt, không bốc cháy, chứng tỏ người này là người bình thường.

Hắn thở phào: "Cậu nói tiếp đi." Chu Vũ không hiểu gì cả, nhưng cũng biết có những chuyện không nên hỏi loạn.

Thang máy dừng lại ở tầng mười ba, cậu ta dẫn Diệp Phàm đi ra, kéo hắn đứng lại trước một cánh cửa nhưng lại không dám vào.

Diệp Phàm không hỏi tại sao, đợi cậu ta chuẩn bị tâm lý.

Hắn thầm nghĩ người thanh niên này thực ra khá tốt, mình không nên thấy chết mà không cứu, mặc dù vừa từ dưới mộ ra lại phải lao vào chuyện khác đúng là rất mệt.

Có điều hiện tại Tùng Hạc vẫn chưa tỉnh, hắn sợ mình ngồi không đợi lâu sẽ bị vẫn thiết kéo vào ảo giác, nên có việc làm cũng tốt.

Mười mấy giây sau, Chu Vũ cuối cùng cũng chuẩn bị xong tâm lý. "Tiên sinh, tôi biết anh không phải người bình thường.

Tôi vốn không xuống xe ở đây, nhưng dượng tôi đột nhiên gọi điện bảo dì tôi bị bệnh, đang ở bệnh viện này, gọi tôi đến chăm sóc dì ấy." Diệp Phàm gật gật đầu, đến đây thì câu chuyện nghe có vẻ rất bình thường.

Chu Vũ lại nói: "Nhưng từ tối hôm qua, dì tôi đột nhiên...

đột nhiên trở nên rất đáng sợ.

Nhưng dượng tôi cứ như không phát hiện ra, cứ ở mãi trong phòng bệnh, còn không cho y tá vào xem." Diệp Phàm nghe xong liền nhận ra có chút không ổn.

Nghe như một vụ việc tâm linh, nếu là thật mà cứ để vậy không xử lý, có thể sẽ gây ra thương vong không đáng có.

Hắn không phải kẻ bao đồng thấy chuyện bất bình là can thiệp, nhưng chuyện sờ sờ ngay trước mắt, quả thật không nên thoái thác, thế là hắn gật đầu. "Tôi đại khái hiểu ý cậu rồi.

Nào, để tôi vào, tôi giúp cậu giải quyết." Tuy làm vậy chẳng khác nào thừa nhận với Chu Vũ thân phận mình không tầm thường, nhưng cũng không còn cách nào khác, đành dĩ bất biến ứng vạn biến.

Chu Vũ nghe thấy hắn chịu giúp, lập tức thở phào nhẹ nhõm, bắt đầu gõ cửa, nhưng mãi không có hồi âm.

Trong lúc đó Diệp Phàm liếc nhìn xung quanh.

Tầng mười ba, trong những câu chuyện phương Tây, đây là một điềm báo rất xấu.

Nhưng trong phong thủy thực ra không có cách nói này.

Điều khiến Diệp Phàm chú ý nhất thực ra là tầng này có luồng khí tức không bình thường, quá yên tĩnh, yên tĩnh đến mức như không có một ai.

Trong này chắc chắn có chuyện gì đó hắn không biết, nhưng hiện tại Diệp Phàm cũng không vội làm rõ mọi thứ.

Hắn nhìn Chu Vũ, không biết tại sao người bên trong không trả lời.

Với thính lực của Diệp Phàm, hắn nghe thấy bên trong có những âm thanh rất nhỏ.

Loại âm thanh này người thường có thể không nghe thấy, nhưng người đã được cường hóa cơ thể bằng sức mạnh pháp thuật như Diệp Phàm chắc chắn nghe thấy.

Ông dượng này chắc chắn cũng không bình thường cho lắm, nhưng hắn không vạch trần.

Lại qua vài phút, bên trong cuối cùng cũng truyền đến tiếng bước chân.

Cửa mở ra, Diệp Phàm nhìn thấy một người đàn ông già nua, trông khoảng hơn sáu mươi tuổi.

Người này nhìn Chu Vũ một cái, có lẽ không thấy gì lạ, nhưng lập tức nhìn sang Diệp Phàm, ánh mắt dường như hơi thay đổi, giọng nói khàn đặc hỏi: "Nó là ai?" Chu Vũ nói: "À dượng, anh ấy không phải người xấu, anh ấy là bạn cháu, cháu mời anh ấy đến khám bệnh cho dì, nhỡ đâu chữa khỏi thì sao?" Lão già liền mất kiên nhẫn nói: "Vào bệnh viện mà còn mời thầy lang?

Không cần thiết, bảo nó đi đi.

Cháu vào đây, ta bảo cháu đến chăm sóc dì, cháu cả ngày chỉ biết chạy lung tung." Ông ta có vẻ rất kiêng kỵ Diệp Phàm, nhưng đối với Diệp Phàm mà nói, đây thực tế là biểu hiện của kẻ không đủ thâm sâu.

Đứng ở góc độ của Diệp Phàm, tà tủy bình thường nhìn thấy hắn sẽ sợ hãi, còn nhìn thấy hắn mà phản ứng kỳ quái thì hoặc là có tật giật mình, hoặc chính là tà tủy.

Trong lòng lão già này chắc chắn đang giấu chuyện.

Thấy ông ta định đóng cửa, Diệp Phàm liền đưa tay ra chặn lại: "Ấy, lão nhân gia, đừng nói tuyệt tình như vậy, nhỡ đâu tôi thực sự có thể chữa bệnh cho vợ ông thì sao?" Lão già rõ ràng không muốn nghe hắn, Chu Vũ ở bên cạnh cũng nhỏ nhẹ khuyên giải nhưng chẳng có tác dụng gì.

Lão già ngay lập tức muốn dùng sức đóng cửa lại.

Nhưng sức mạnh của Diệp Phàm đâu phải thứ một người thường

có thể lay chuyển.

Tay hắn như kìm sắt, trông có vẻ không dùng sức lắm nhưng lão già lại không tài nào đẩy nổi.

Sắc mặt lão già càng thêm khó coi, định dùng hết sức đóng cửa.

Diệp Phàm thấy vậy không khách sáo nữa, trực tiếp đẩy cửa xông vào.

Lão già căn bản không ngăn được hắn.

Chu Vũ cũng đi theo vào, bắt đầu an ủi ông già. "Ai cho nó tùy tiện đi vào, cháu có biết hay không..." "Dượng à, dượng đừng vội, nghe cháu nói, anh ấy thật sự đến giúp chúng ta, anh ấy đến để cứu dượng." Diệp Phàm chỉ nhìn vào trong một cái liền lập tức quay lại đóng cửa, dán một lá bùa cách âm, lại kéo rèm cửa sổ, cũng dán bùa cách âm, biến nơi này thành một không gian kín.

Chu Vũ không biết hắn định làm gì, nhưng lúc này nếu có người quen thuộc với Diệp Phàm ở đây sẽ biết, nơi này chắc chắn sắp xảy ra chuyện lớn.

Diệp Phàm bật đèn trong phòng bệnh lên.

Thiết bị trong phòng bệnh rất đơn giản, giường bệnh đặt ở đó, chăn đắp rất kín.

Bóng đèn này không biết bị vấn đề gì mà ánh sáng rất tối, khiến không khí bên trong càng thêm âm u, nhưng nhìn rõ mọi vật thì không thành vấn đề.

Diệp Phàm sợ Chu Vũ không nhìn rõ, bèn chỉ cho cậu ta chiếc giường bệnh kia.

Chương 1236

Trên giường rõ ràng có người, nhưng chỉ lộ ra một ít tóc đen.

Chu Vũ vừa định bước lên, Diệp Phàm liền lắc đầu, giơ tay ngăn cậu ta lại, sau đó tự mình rút dao ra, bước tới hất tung chăn lên.

Chu Vũ sững sờ.

Trong chăn đúng là dì của cậu ta đang nằm, nhưng hiện tại, dì ấy đã biến thành một cái xác chết, trông có vẻ đã chết từ rất lâu rồi.

Chăn vừa bị Diệp Phàm hất ra, một mùi hôi thối liền xộc vào mũi.

Ngay sau đó, khuôn mặt của cái xác kia bắt đầu chuyển sang màu đen, móng tay cũng bắt đầu dài ra.

Diệp Phàm quay đầu liếc lão già kia một cái. "Ông đang nuôi xác (dưỡng thi)?" Sắc mặt lão già thay đổi trong nháy mắt, lao lên định kéo hắn.

Chu Vũ cũng phản ứng lại, cậu ta trẻ khỏe, lập tức quay lại chặn dượng mình. "Anh rốt cuộc muốn làm gì?

Trước khi gọi tôi đến anh đâu có nói như vậy!" Lão già vùng vẫy không thoát.

Ngay sau đó Diệp Phàm nhìn lại cái xác, thứ này không biết bị cái gì kinh động, hoặc dứt khoát là bị hạ chú, đang nhanh chóng biến thành một con Tống tử.

Lúc này, đèn trên đầu họ chớp tắt, căn phòng tối om trong một khoảnh khắc, trông càng thêm kinh hãi.

Diệp Phàm trước đây từng chịu thiệt khi trời tối, giờ rất kiêng kỵ chuyện này, lập tức lùi lại hai bước, bật đèn pin nghiệp vụ lên, trong

phòng lập tức sáng như ban ngày.

Hắn cầm ngang dao phía trước, lạnh lùng nhìn chằm chằm về hướng đó.

Tống tử trong tưởng tượng không lao đến trước mặt hắn, mà trên giường bệnh kia, một bóng người đã ngồi dậy. "Chu Vũ!" Diệp Phàm hét lên, "Đưa dượng cậu sang một bên trốn đi!

Đừng để ông ta chạy, tôi còn chuyện muốn hỏi ông ta." Chu Vũ nhìn thấy cảnh tượng này rõ ràng cũng hơi luống cuống, nhưng vẫn theo bản năng nghe lời hắn, kéo dượng mình bắt đầu lùi lại, lùi thẳng đến góc phòng bệnh.

Trốn vào đó rồi cậu ta vẫn không quên hét với Diệp Phàm một câu: "Tiên sinh, anh xem đi!

Tôi biết ngay anh không phải người bình thường mà!" Diệp Phàm lười để ý đến cậu ta, nhìn thấy Tống tử trên giường bệnh từ từ quay đầu lại, đó là một khuôn mặt đã thi hóa hoàn toàn, sau đó nó lại bò từ trên giường xuống.

Chu Vũ đã sợ đến mức không dám ho he tiếng nào.

Diệp Phàm không chút do dự, rút súng ra, bắn hai phát chuẩn xác vào đầu Tống tử.

Tuy nhiên nó chỉ loạng choạng hai cái, vẫn đứng vững như thường.

Diệp Phàm chợt thấy dưới chân nó có một vũng máu đen.

Nếu là thầy phong thủy bình thường, lúc này đã chuẩn bị dùng máu gà trống và máu chó đen để trấn tà rồi, nhưng tốc độ đó quá chậm, còn phải bày trận trước, hiệu suất không cao.

Diệp Phàm không phải thầy phong thủy bình thường, hắn thường

chọn cách diệt cỏ tận gốc.

Hắn vừa rồi đã nhìn ra, lão già này cũng chỉ là người thường, sau lưng mười phần là không có người chỉ điểm, cũng chẳng có tổ chức nào.

Tà thuật trận pháp do những người như vậy dựng lên đa phần đều không có trình độ gì.

Hắn vừa đối phó với Tống tử mặc áo giáp sắt trong mộ Cửu Huyền Sơn xong, so với thứ đó thì con này chỉ là tép riu.

Hắn tùy tiện cũng giải quyết được chuyện này, quan trọng nhất là hắn muốn giúp Chu Vũ một tay.

Thế là Diệp Phàm cười cười: "Chu Vũ, không ngờ cậu nhóc cậu lại có thể chất chiêu tà!" Chu Vũ sắp khóc rồi: "Tôi cũng đâu có muốn thế đâu đại sư!" Thế nhưng con Tống tử kia còn chưa có cơ hội phản ứng, Diệp Phàm đã thuấn di đến trước mặt nó, dán một lá bùa dẫn hỏa lên trán nó, tay hắn cầm một lá bùa dẫn lôi.

Thiên Lôi Câu Địa Hỏa!

Tiếng sấm cuộn xuống, ánh lửa bùng nổ, trong nháy mắt oanh tạc con Tống tử thành mảnh vụn.

Thứ đó giãy dụa cũng không kịp, chết ngay tại chỗ, quả nhiên là "đuổi tận giết tuyệt".

Chu Vũ ở phía sau cẩn thận nhìn, không hiểu sao từ chiêu này lại cảm nhận được một tia nóng nảy: "Tiên sinh, có phải có người chọc giận anh không?" Diệp Phàm không để ý đến cậu ta, quay người sang nhìn lão già kia: "Ông có biết tư tư tự mình chế tạo tà tủy là tội danh gì trong cái giới này không?" Lão già đã hoàn toàn chết sững, căn bản không biết hắn còn có bản lĩnh này, lắc đầu lẩm bẩm: "Tru tà thiên mệnh, tru tà thiên mệnh, chưởng Thiên Lôi Địa Hỏa, cậu chính là

người thiên mệnh đó." Diệp Phàm mất kiên nhẫn bước tới: "Hỏi ông đấy, tại sao ông lại làm chuyện này với vợ mình?" Lão già lập tức quỳ xuống: "Có người nói với tôi... làm như vậy bà ấy có thể sống lại." Bất kể Diệp Phàm hỏi thế nào, ông ta cứ như bị điên lặp đi lặp lại mấy câu đó, lúc thì "tru tà thiên mệnh", lúc thì "muốn cho vợ sống lại".

Hắn cảm thấy tà môn, bèn xé bùa cách âm, kéo Chu Vũ ra ngoài, hai người nói chuyện bên ngoài phòng bệnh. "Nói đi, chuyện là thế nào?" Diệp Phàm cất dao, cũng tắt đèn pin đi.

Chu Vũ nhìn bộ trang bị của hắn với vẻ sùng bái tột độ, nhưng vẫn ngẫm nghĩ kỹ càng: "Dượng tôi dạo gần đây hình như không bình thường lắm.

Tôi từ nhỏ không tiếp xúc nhiều với họ, cũng không có tình cảm gì đặc biệt, nhưng đều là họ hàng, lần này đến chỉ là giúp đỡ chút đỉnh." Theo lời Chu Vũ, người dượng này tên là Chu Bôn Hải.

Từ khi dì bị bệnh, tinh thần ông ta ngày càng không bình thường, vừa khám tây y vừa chạy vạy tìm các bài thuốc dân gian khắp nơi.

Sau khi Chu Vũ đến, chưa từng thấy dì mình ra khỏi phòng bệnh lần nào.

Diệp Phàm đoán được dì cậu ta e là đã chết vì bệnh từ lâu rồi, Chu Bôn Hải không cho y tá vào chắc chắn cũng là vì nguyên nhân này.

Bệnh viện âm khí rất nặng, thích hợp làm những tà thuật trận pháp này.

Lão già chắc chắn bị mấy thầy phong thủy bàng môn tả đạo mê hoặc nên mới tin vào cái chiêu này, cũng là một người đáng thương.

Nhưng người đáng thương ắt có chỗ đáng trách, tạo ra một con Tống tử nguy hiểm như vậy, nếu Diệp Phàm không có mặt, không biết chừng sẽ có bao nhiêu người phải chết.

Hắn thở dài, vỗ vai Chu Vũ. "Chuyện này dừng ở đây thôi.

Về chuyện phong thủy, cậu đừng nhắc lại nữa, cứ coi như dì cậu đã qua đời vì bệnh.

Giờ cậu đi liên hệ nhà tang lễ hỏa táng, trừ sạch tà khí đi là sẽ không có chuyện gì nữa." Hắn cũng không quá lo lắng Chu Bôn Hải sẽ ăn vạ mình, bởi vì chuyện trong giới phong thủy nói với người thường nghe quá tà môn, người bình thường sẽ không tin, chính ông ta cũng không giải thích rõ được.

Hơn nữa ông này đã ám ảnh đến mức đó, giờ chưa chắc đã còn nhớ được chuyện ăn vạ.

Việc này nếu Chu Vũ lo liệu, đưa ông già về làm công tác tư tưởng tử tế thì cơ bản coi như xong.

Đây chẳng qua chỉ là một khúc nhạc đệm nhỏ trên đường đi của hắn, không có vấn đề gì lớn.

Chu Vũ gật đầu tỏ vẻ sẽ lo liệu ổn thỏa.

Diệp Phàm tán thưởng cười cười, thầm nghĩ cậu này là người có tố chất, vẫn rất đáng tin cậy.

Sau đó hắn không nói gì nữa, quay đầu đi thẳng.

Theo thời gian ước tính, Tùng Hạc chắc sắp tỉnh rồi, hắn còn chuyện khác phải hỏi anh ta, không thể tiêu tốn quá nhiều thời gian ở đây.

Kết quả Chu Vũ gọi giật hắn lại: "Tiên sinh!

Có thể cho tôi biết tên anh không?

Nhà anh ở đâu, có cơ hội tôi sẽ đến cảm ơn anh trực tiếp." Hắn khựng lại: "Tôi tên Diệp Phàm, những cái khác cậu không cần biết." Chu Vũ suy nghĩ một chút, không dám đuổi theo nhưng vẫn hét lên:

"Diệp tiên sinh, tôi thật sự rất hứng thú, nếu anh muốn đi núi Côn Luân thì có thể đưa tôi theo không...

Chương 1237

tôi có thể giúp anh!" Diệp Phàm không để ý đến cậu ta, đi thẳng vào thang máy xuống lầu, thầm nghĩ cậu nhóc này tuổi trẻ khí thịnh không biết sống chết, mộ Côn Luân là nơi người thường có thể vào sao?

Một mình hắn đi còn chưa biết có thể toàn mạng trở ra hay không, huống hồ là mang theo một người thường, Chu Vũ e là còn chẳng đi nổi đến núi Côn Luân.

Hắn từ tầng mười ba xuống, quay lại trước phòng bệnh của Tùng Hạc.

Một lát sau có y tá đến báo cho hắn biết Tùng Hạc đã tỉnh, có thể vào thăm bệnh nhân.

Diệp Phàm gật đầu, thầm nghĩ mình canh giờ cũng chuẩn thật, vừa đi diệt trừ một con tà tủy về thì lại có việc đợi sẵn, không có lấy một chút thời gian nghỉ ngơi.

Hắn thở dài, đẩy cửa bước vào, thấy Tùng Hạc mặc đồ bệnh nhân dựa vào đầu giường.

Nghe thấy tiếng động, anh ta nghiêng đầu nhìn hắn một cái.

Diệp Phàm đóng cửa lại, dán một lá bùa cách âm.

Sắc mặt Tùng Hạc không tệ, so với vừa rồi đã hồi phục rất nhiều, xem ra hiệu quả phẫu thuật rất tốt, Diệp Phàm cũng hơi yên tâm một chút.

Diệp Phàm không nói gì, kéo ghế ngồi xuống bên giường, bắt đầu nghịch chiếc đèn pin trong tay.

Tùng Hạc đầy hứng thú nhìn hắn, khịt khịt mũi. "Diệp tiên sinh

đúng là người bận rộn, lúc này rồi mà còn bận đi trấn tà sao?" Anh ta cười lên, trông vô cùng nho nhã, khí chất thư sinh trên người rất đậm, thảo nào nhìn anh ta lần đầu ai cũng nghĩ là người tốt.

Diệp Phàm nhướng mày: "Sao anh biết?" Tùng Hạc cười nói: "Ngửi ra được.

Trên người cậu có mùi dị hỏa và âm khí, sát khí hơi nặng đấy Diệp tiên sinh, hỏa khí lớn vậy sao?

Tôi còn sợ cậu phóng hỏa đốt luôn bệnh viện đấy." Diệp Phàm thở dài: "Nhiều việc quá, trong lòng cảm thấy đặc biệt phiền toái, ra tay hơi nặng một chút.

Trên lầu có ông cụ nuôi tà tủy trong phòng bệnh, tôi đi xử lý một chút." Sau đó hắn lập tức nhận ra, quan hệ giữa mình và Tùng Hạc tốt như vậy từ bao giờ, anh ta hỏi gì hắn trả lời cái đó, làm gì có chuyện tốt như vậy.

Chưa đợi hắn nói câu tiếp theo, bên ngoài đã có tiếng gõ cửa.

Diệp Phàm khựng lại, đứng dậy ra mở cửa.

Hắn xé bùa cách âm đi, thấy một cô y tá bước tới.

Y tá nói thấy trên người Diệp Phàm cũng có đủ loại vết thương, hỏi hắn có cần giúp xử lý một chút không.

Diệp Phàm vừa định lắc đầu nói không cần, Tùng Hạc đã nhanh nhẩu trả lời trước một bước: "Làm phiền cô rồi, xử lý kỹ cho cậu ấy một chút, cảm ơn." Diệp Phàm cạn lời, chỉ đành để y tá kéo đi xử lý vết thương.

Hắn quay đầu nhìn lại, Tùng Hạc đang cười híp mắt vẫy tay với hắn, không biết đang nghĩ gì.

Trên người hắn quả thực có một số vết thương do ma sát và bỏng

để lại trong mộ thất, còn có vài vết dao cứa nhẹ, đều rất nhẹ, dựa vào sức mạnh pháp thuật của Diệp Phàm thì hồi phục cũng rất nhanh.

Bác sĩ xử lý xong cho hắn, kinh ngạc thốt lên một câu: "Người trẻ tuổi, cơ thể cậu tốt ngoài sức tưởng tượng đấy, không giống người khác chút nào." Diệp Phàm cười cười, không tiếp lời này.

Hắn không thể nói đây là do học phong thủy pháp thuật mà có, nói mình thích rèn luyện thân thể cũng chẳng ai tin, dứt khoát im lặng.

Nửa tiếng sau, hắn băng bó xử lý xong liền quay lại phòng bệnh của Tùng Hạc.

Lúc đó hắn còn đang nghĩ Tùng Hạc bảo hắn đi xử lý vết thương có phải có mưu đồ gì không, chẳng hạn như nhân cơ hội chi phối hắn để mình bỏ trốn.

Nhưng Diệp Phàm đẩy cửa vào không hề thấy phòng bệnh trống không.

Tùng Hạc vẫn dựa vào giường một cách đàng hoàng, vẻ mặt bình tĩnh lướt điện thoại, thấy hắn vào đầu cũng chẳng ngẩng lên, hỏi một câu: "Xử lý xong rồi à Diệp tiên sinh?

Không có vấn đề gì lớn chứ?" Diệp Phàm vừa đóng cửa lại, vừa dán trước một lá bùa cách âm để chuẩn bị đàm đạo, lắc đầu: "Anh quan tâm tôi làm gì?" Tùng Hạc tắt điện thoại, không biết đang nghĩ gì, sau đó nói: "Là cậu không đủ quan tâm bản thân mình.

Cho dù cậu rất mạnh, cũng phải luôn giữ cho mình trạng thái tốt nhất.

Tiếp theo cậu còn phải đi đến núi Côn Luân đấy." Diệp Phàm cạn lời một chút, không biết giọng điệu giáo huấn này rốt cuộc ở đâu ra, mặc dù anh ta nói đúng là không sai.

Diệp Phàm lười để ý đến những chủ đề vô thưởng vô phạt này:

"Anh đã hứa với tôi, mang thứ trong cái rương đồng kia ra, anh sẽ trả lời câu hỏi của tôi." Tùng Hạc thản nhiên gật đầu: "Đương nhiên rồi, tôi nói được làm được, nhất định sẽ giải đáp nghi hoặc của cậu.

Cậu là ân nhân cứu mạng của tôi, tôi chắc chắn sẽ có hỏi tất đáp với cậu." Diệp Phàm ngẫm nghĩ một chút, cảm giác người này dễ nói chuyện quá mức, nhưng còn chưa đợi hắn nghĩ ra đầu đuôi, không biết nên bắt đầu hỏi từ đâu, đã thấy Tùng Hạc đưa tay ra.

Diệp Phàm nhìn anh ta, Tùng Hạc nói: "Diệp tiên sinh, đưa cổ tay cho tôi, tôi bắt mạch cho cậu." Hắn bật cười: "Anh còn có chiêu này nữa à?

Bệnh của mình còn chưa khỏi đã bắt đầu khám bệnh cho người khác rồi?" Tùng Hạc cũng cười nói: "Diệp tiên sinh, cậu và tôi coi như là đồng hành.

Sắc mặt cậu thế nào tôi nhìn ra được.

Tình trạng cơ thể cậu hiện tại có vấn đề, không được coi là trạng thái đỉnh cao của cậu, dạo này cậu luôn nghỉ ngơi không tốt, phải không?" Diệp Phàm im lặng một chút, Tùng Hạc quả thực nói đúng.

Nhưng hắn không phải người thường, chút vấn đề này thực ra không tính là vấn đề, sức mạnh pháp thuật của hắn có thể bù đắp dễ dàng.

Tuy nhiên, điều này cũng chứng tỏ nhãn lực của Tùng Hạc kinh người.

Nếu là một người thường hoặc thầy phong thủy bình thường, điểm này gần như không nhìn ra được, bởi vì sức mạnh pháp thuật cuồn cuộn trong cơ thể Diệp Phàm sẽ nhanh chóng tu bổ thân thể hắn khi bị thương hoặc mệt mỏi.

Nhưng do Tùng Hạc cũng có năng lực tương tự nên anh ta có thể

nhìn ra chút khác thường nhỏ nhoi trên người Diệp Phàm.

Diệp Phàm do dự một chút, vẫn đưa tay qua.

Tuy hắn không kháng cự những giấc mơ mang lại manh mối cho mình, nhưng những thứ đó thỉnh thoảng vẫn làm lỡ việc của hắn.

Huống hồ hắn cũng thực sự rất tò mò, rốt cuộc là nguyên nhân gì dẫn đến những giấc mơ kỳ lạ đó.

Tại kinh thành, khuôn mặt người kỳ quái quỷ dị kia rốt cuộc đã làm gì hắn.

Trước khi bắt mạch cho hắn, Tùng Hạc chú ý đến chiếc vòng ngọc trên cổ tay hắn, tò mò nhướng mày. "Đây là pháp khí gì vậy?

Quả thực là bảo bối tốt, trông hơi quen mắt." Diệp Phàm cười nói: "Là một vị lão tiền bối ở kinh thành để lại cho tôi, lúc quan trọng có thể bảo vệ tôi một mạng, hiện tại đã dùng qua rồi." Tùng Hạc còn lợi hại hơn hắn tưởng tượng, vừa ngẫm nghĩ đã biết người đó là ai: "Lâm Tiêu Hạc tiên sinh?" Diệp Phàm gật đầu, Tùng Hạc cũng không nói gì thêm.

Tùng Hạc vừa bắt mạch cho hắn, vừa làm như tùy ý hỏi một câu: "Cậu trước đó ở kinh thành có phải đã gặp chuyện gì không, xảy ra chuyện gì khiến cậu luôn nghỉ ngơi không tốt vậy?

Diệp tiên sinh, cậu trông không giống kiểu người sẽ luôn phiền muộn." Diệp Phàm cười cười: "Tôi đúng là không phải, nhưng tại sao tôi phải nói cho anh?" Tùng Hạc nghiêm túc nhìn hắn một lúc: "Thực ra chúng ta cùng một phe mà Diệp tiên sinh.

Hơn nữa, tôi hiện tại đang khám bệnh cho cậu." Diệp Phàm thực ra là cố ý chọc tức anh ta, nhưng hắn nhanh chóng phát hiện ra Tùng Hạc thực chất là người có cảm xúc cực kỳ ổn định, căn bản sẽ không dễ dàng nổi nóng như vậy.

Ngay cả trong tình huống nguy cấp ở mộ thất, anh ta cũng chỉ sốt ruột một chút, thậm chí không đánh mất phong độ cơ bản.

Diệp Phàm cũng nhìn anh ta, nụ cười dần tắt ngấm, kể lại cho anh ta nghe chuyện trong mật thất Lý Hiển ở hoàng cung kinh thành.

Cũng phải, lúc này Tùng Hạc đã được coi là đồng minh của hắn.

Sự thù địch theo bản năng hiện tại của hắn chỉ xuất phát từ định kiến về những việc Tùng Hạc làm trước đó.

Giờ đây, loại định kiến này thực ra đã không còn quan trọng.

Tùng Hạc có chút kinh ngạc nhìn hắn: "Ý cậu là, cậu ở trong mật thất Lý Hiển đã nhìn thấy âm khí tụ tập thành một khuôn mặt cổ xưa, hơn nữa trong phòng không có lối đi ngầm nào khác?" Diệp Phàm gật gật đầu: “Chuyện của tôi, nói một chút cậu cũng không hiểu hết đâu.

Hơn nữa Côn Luân mộ tôi chỉ định đi một mình, vì an toàn, các người không cần đi theo, cho nên nói cho cậu cũng vô nghĩa.

Cậu cứ nói kết quả bắt mạch cho tôi là được.” Tùng Hạc nhìn hắn, bỗng nhiên cười: “Diệp tiên sinh, cậu không thể vì mình thực lực mạnh mà phớt lờ sự giúp đỡ của người khác.

Chương 1238

Có lẽ thông tin của tôi vừa hay lại liên quan đến chuyện cậu muốn biết, cậu bắt buộc phải đưa tôi đi cùng.” Diệp Phàm có chút đau đầu, sao cái thời buổi này, lên Côn Luân sơn nguy hiểm như vậy mà còn có lắm kẻ tranh nhau muốn đi cùng hắn thế nhỉ?

“Thế này đi, thật ra tôi vốn dĩ không phải đi vì minh khí.

Bất kể các người có đi theo hay không, đồ tôi lấy ra được, chỉ cần không nguy hiểm, không gây họa cho nhân gian, tùy các người mang đi xử lý, được không?” Hắn dùng giọng điệu thương lượng đầy bất đắc dĩ, dường như lười phải đấu đá tâm cơ thêm nữa.

Người thông minh như Tùng Hạc tuyệt đối nghe ra được, nhưng gã không bỏ cuộc.

Gã chỉ lắc đầu.

“Diệp tiên sinh, cậu cho rằng những người như chúng tôi đi đến nơi nguy hiểm như vậy chỉ là vì minh khí thôi sao?” Diệp Phàm đột nhiên có xúc động rất muốn hút điếu thuốc giải sầu: “Vậy rốt cuộc các người muốn làm gì?

Cậu rốt cuộc là từ đâu tới?” Tùng Hạc cười cười: “Nói cho cậu biết nhé, Diệp tiên sinh.

Hiện tại những kẻ còn to gan nhớ thương Côn Luân mộ, không ai đi vì minh khí cả.

Ai cũng muốn tìm cái bí mật mà công chúa Tống Hà Ngọc chưa tìm được kia.” Diệp Phàm lạnh lùng hỏi: “Các người biết bí mật đó là gì sao?

Nếu không biết mà dám tùy tiện vào núi tìm kiếm, không sợ chết

à?" Tùng Hạc mặt không đổi sắc: "Tôi đương nhiên sợ rồi, tôi không muốn chết.

Nhưng có khối kẻ không sợ chết, muốn làm vong mệnh chi đồ.

Diệp tiên sinh, lỡ như trong Côn Luân sơn kia cất giấu bí mật khiến người ta chết đi sống lại thì sao?" Không biết có phải do trên người mang theo hai khối vẫn thiết hay không, khi nghe Tùng Hạc nói đến bốn chữ "chết đi sống lại", hắn cảm giác giọng nói của gã đột nhiên trở nên không linh, dường như có chút xa xôi.

Diệp Phàm lắc lắc đầu, trước mắt hoa lên, nhìn thấy toàn bộ tầm nhìn của mình bị núi đen che phủ rợp trời, ngay sau đó dường như hắn đã ra khỏi phòng, bão tuyết kịch liệt bắt đầu thổi quét.

Chưa đợi hắn kịp phản ứng, ở vị trí cách mắt hắn một chưởng, đột nhiên xuất hiện loại bóng người dài ngoẵng quỷ dị kia, áp sát lại càng lúc càng gần hắn.

Diệp Phàm vốn định trừng mắt đứng im bất động, nhưng thứ kia cứ mãi không biến mất, hắn có chút không nhịn được nữa, định rút dao.

Giây tiếp theo, có người trực tiếp lay hắn tỉnh lại, kêu lên: "Diệp tiên sinh, Diệp tiên sinh!

Hồi thần!" Trước mắt hắn bạch quang lóe lên, bão tuyết và núi đen nháy mắt biến mất không thấy tăm hơi, loại bóng người kia cũng tan biến.

Diệp Phàm thanh tỉnh lại, phát hiện mình vẫn đang ngồi yên lành trong phòng bệnh, tay vẫn giữ động tác chuẩn bị rút dao.

Hắn ngẩng đầu nhìn thấy Tùng Hạc trong tay cầm một lá Thanh tâm phù, đối diện mắt hắn, nhíu mày nói: "Vừa rồi cậu nhìn thấy cái gì?

Sao đột nhiên giống như bị ma làm vậy?" Diệp Phàm ngẩn người: "Vừa rồi tôi bị sao?" Tùng Hạc thở dài: "Tôi vừa mới nói xong câu kia thì thấy ánh mắt cậu không đúng, đồng tử mất tiêu cự, đứng sững tại chỗ bất động, sau đó bắt đầu muốn rút dao, nhưng sờ mãi không thấy, giống như bị bóng đè.

Tôi liền dùng một lá Thanh tâm phù cho cậu." Diệp Phàm nhìn thoáng qua lá bùa kia, quả thực là Thanh tâm phù có phẩm tướng cực tốt.

Phong thủy sư có thể vẽ ra loại bùa chú này khẳng định không phải người thường, công hiệu của Thanh tâm phù cũng rất nhanh, vừa tác dụng liền có thể lập tức khiến người ta thần trí thanh minh.

Hắn trước đó quá muốn biết bí mật Côn Luân mộ nên nhất thời không nhớ ra việc tự giải trừ ảo cảnh cho mình.

Hắn càng muốn lần theo cảnh tượng trong ảo giác, xem xem bên trong rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Diệp Phàm lắc đầu, chỉ chỉ khối vẫn thiết trên cổ mình, một câu cũng không nói, nhưng Tùng Hạc nhìn qua liền hiểu, cũng thở dài.

"Tôi không muốn biết bí mật chết đi sống lại gì đó, nhưng tôi nhất định phải biết năm đó môn phái Côn Luân bọn họ đã làm cái gì, trên người tôi rốt cuộc có vấn đề gì.

Lang trung tiên sinh, nói kết luận của cậu đi." Diệp Phàm thần tình không thay đổi, trực tiếp hỏi.

Tùng Hạc trầm mặc một chút, biết người có tính cách và năng lực như Diệp Phàm, nếu không có bằng chứng thiết thực thì căn bản không khuyên nổi hắn.

Vì thế gã nói: "Cậu trúng độc.

Lúc ấy cậu tiến vào mộ thất kia, khi bị khuôn mặt người quỷ dị

tấn công, nó nhất định đã phun về phía cậu một loại khí độc nào đó.

Cậu từng nghe nói về vu cổ tà thuật Nam Cương chưa?" Diệp Phàm gật gật đầu, hiểu ý của gã.

Năm đó, thậm chí cho đến tận ngày nay, tại một số khu vực ở Nam Cương, chuyên có người nghiên cứu vu cổ thuật.

Khu vực Mân Việt Nam Cương, những vu cổ thuật này có loại cực kỳ ác độc, có loại có thể khu sử thi thể, thậm chí biến người sống thành hành thi tẩu nhục.

Tùng Hạc nói tình huống của hắn cực kỳ có khả năng là bị khí thể độc dược vu cổ đặc chế xâm nhập.

Người sau khi hấp thu, sẽ dựa theo suy nghĩ của chính mình mà nhìn thấy một số cảnh tượng người khác muốn hắn nhìn thấy.

Diệp Phàm nhướng mày: "Thần thánh thế sao?

Có loại kỹ thuật này à?

Vu cổ thuật vùng Nam Cương ngày nay chẳng lẽ chưa mai một đến mức đó?" Tuy ngoài miệng nói vậy nhưng trong nội tâm hắn thật ra đã tin.

Khu vực Tây Nam, Xuyên Tạng và Nam Cương mấy trăm năm trước đều có tà thuật riêng.

Nếu người tên Cổ Hà kia và hậu nhân của ông ta đi đủ xa, học thức đủ rộng, lại có kiên nhẫn thì những thứ này quả thật rất có khả năng được truyền xuống, cũng sẽ không hoàn toàn biến mất.

Tùng Hạc ngẫm nghĩ: "Cậu mơ thấy cái gì?" Diệp Phàm trầm mặc một chút.

Tùng Hạc nhìn hắn: "Hiện tại bên cạnh tôi đã không còn hỏa kế nào khác, chỉ một mình tôi thì không thể nào tính kế cậu, cậu cũng

hiểu mà.” Diệp Phàm cười cười: “Cậu cảm thấy tôi sẽ tin?” Con người Tùng Hạc, bề ngoài thoạt nhìn ôn văn nho nhã, so với một công tử ca đẹp trai nhưng mang chút tà khí thì Diệp Phàm càng giống loại người vô hại hơn, cho nên dễ dàng đạt được sự tín nhiệm của người khác.

Nhưng Diệp Phàm đã nhìn ra, thành phủ của người này cực sâu, những kỹ pháp trên người gã đoán chừng đều là gia học uyên nguyên.

Người này một khi giở thủ đoạn thì vô cùng thâm sâu khó lường.

Tùng Hạc lặp lại lần nữa: “Diệp tiên sinh, tôi vẫn câu nói kia, cậu có khả năng hiểu lầm tôi.

Mục đích của tôi và cậu là giống nhau, tôi không phải vì thiếu tiền mà đi trộm minh khí.

Tôi giống cậu, đều là vì bí mật công chúa lưu lại mà đến, cậu phải tin tưởng tôi.” Gã nói những lời này kín kẽ không một kẽ hở.

Diệp Phàm cũng tin tưởng người này có điểm khác biệt so với kẻ khác.

Hắn trầm mặc một lát, thở dài.

“Tôi còn chưa đồng ý hợp tác với cậu, cậu đừng hiểu lầm ý của tôi.

Tùng Hạc, ngôi mộ Côn Luân quỷ dị dị thường ba trăm năm trước kia, cậu e là không có năng lực để đi đâu, nếu như không muốn chết.” Tùng Hạc liền cười cười.

Từ nụ cười này, Diệp Phàm đột nhiên cảm giác được một cỗ huyết khí chưa từng có trên người Tùng Hạc.

Những người như bọn họ, mục đích rất nhiều khi trùng hợp thì sẽ nảy sinh xung đột.

Diệp Phàm ý thức được, người này dù thế nào mình cũng không cản được.

Hắn trầm giọng hỏi: "Cậu rốt cuộc là ai?" Tùng Hạc nhìn hắn: "Diệp tiên sinh, cậu có thể không tin truyền thuyết Côn Luân mộ, nhưng cậu vẫn có lý do bắt buộc phải đi, tôi cũng giống vậy.

Cậu có biết trong đội khảo sát năm đó có một cô nương biệt danh là Phong Hỏa không?" Diệp Phàm do dự một chút rồi lắc đầu.

Hắn điều tra về đội khảo sát năm đó không nhiều, ngoại trừ biết lĩnh đội là công chúa Tống Hà Ngọc và vị hoàng gia công tượng tổ tiên của Triệu Hải Ba ra thì hầu như không hiểu biết về những người khác.

Nhưng nghe cách nói của Tùng Hạc, trong đội ngũ này ngoại trừ Tống Hà Ngọc ra, cư nhiên còn có cô nương lợi hại khác, hơn nữa còn nguyện ý đi theo Tống Hà Ngọc mạo hiểm.

Tùng Hạc cười cười: "Tên thật của tôi không phải Tùng Hạc, đây cũng là biệt danh của tôi.

Gia tộc chúng tôi trăm năm nay đều làm nghề chưởng đăng và phong thủy, quả thật là thế gia uyên nguyên.

Chương 1239

Vị cô nương Phong Hỏa kia tính ra là bậc bà cố tổ của tôi." Diệp Phàm trầm mặc nhìn gã một cái, khó mà nói gã có phải lại đang chém gió hay không.

Chuyện gia học uyên nguyên thì hắn tin, nhưng tổ tông dài đến ba trăm năm, gã vì chấp niệm chuyện này, có phải quá huyền hoặc không?

Nhìn ra sự nghi hoặc của hắn, Tùng Hạc tiếp tục nói: "Cậu đừng không tin tôi, tôi cũng biết vấn đề của cậu là gì.

Diệp tiên sinh, tôi cũng không phải hứng thú với bản thân Phong Hỏa, chỉ là bà ấy là tổ tông nhà tôi, trong một số ghi chép ba trăm năm trước, bà ấy có để lại một vài thứ." Diệp Phàm nheo mắt, cảm giác người này cho dù thành phủ rất sâu cũng sẽ không bịa giỏi đến thế, bèn xua tay ra hiệu cho gã nói tiếp.

Tùng Hạc liền nói: "Tình báo của tôi không phải cho không, cậu phải nói chuyện của cậu cho tôi biết, chúng ta trao đổi, như vậy thế nào?

Còn câu hỏi trước đó của cậu về việc làm sao tôi tra được những chuyện kia, tôi cũng sẽ nhất nhất nói cho cậu." Diệp Phàm liếc gã một cái: "Tôi đã cứu cậu một mạng." "Chuyện nào ra chuyện đó." Tên này cực kỳ không nói đạo lý nhưng cũng rất biết làm ăn.

Sau câu nói này, cả hai cùng trầm mặc xuống.

Một lát sau, vẫn là Diệp Phàm mở miệng trước.

"Được rồi, vậy tôi tạm thời tin cậu." Diệp Phàm dứt khoát nói.

Thời gian của hắn cũng vô cùng quý giá, không thể cứ giằng co

mãi với người khác, như thế thì quá bị động.

Huống chi trước mặt bọn họ còn có mấy đội ngũ, nếu bọn họ đuổi kịp thì còn có thể vớt mấy kẻ đó về trước khi bọn chúng tìm chết.

Tiếp đó, Diệp Phàm kể lại chuyện mình thời gian này thường xuyên nằm mơ, trong mơ nhìn thấy Tống Hà Ngọc và đội ngũ của bà ta tiến vào Côn Luân sơn cho Tùng Hạc nghe.

Tùng Hạc lúc đầu cảm thấy không thể tin nổi, sau đó liền chuyển sang biểu tình như có điều suy nghĩ.

Ngừng một chút, Tùng Hạc nói: "Chuyện này rất thú vị, xem ra cậu quả thực vô cùng đặc thù.

Những thông tin quan trọng về Côn Luân mộ hiện tại đều ở chỗ cậu rồi, dường như có một thế lực phía sau đang đẩy sóng giúp gió cho cậu." Diệp Phàm cười cười: "Thúc giục tôi sớm đi vào làm tống tử à?" Tùng Hạc nghẹn họng, có chút bất đắc dĩ nhìn hắn, không biết nên nói thế nào.

Gã nghĩ nghĩ, quyết định trực tiếp né tránh vấn đề này, nói một chút chuyện hữu dụng hơn.

"Diệp tiên sinh, tổ tông Phong Hỏa của tôi trong lịch sử có khả năng không có danh tiếng gì, có thể do bà lão gia tương đối điềm đạm, không hy vọng lưu danh sử sách.

Nhưng tôi biết, bà ấy là phong thủy sư vô cùng nổi danh năm đó, bà ấy muốn vào Côn Luân sơn là chuyện nhất hô bá ứng trong giới lúc bấy giờ." Diệp Phàm không ngắt lời, an tĩnh nghe gã nói, thuận tiện bắt đầu gọt một quả táo, để tư duy của mình tận lượng bình tĩnh lại.

Tùng Hạc tiếp tục: "Trong ghi chép Phong Hỏa để lại có kể một chuyện rất thú vị.

Truyền thuyết trước thời Hán Đường, vùng Tây Nam có một nước

Hỏa Đồ, cổ quốc này phụng hành phong thủy tà thuật, dung hợp với cổ thuật đến mức lô hỏa thuần thanh.” Gã kể, trong nước Hỏa Đồ có một loại thuật pháp kỳ quái.

Quốc quân nước này là một người vô cùng ngây thơ, lý tưởng của ông ta vô cùng to lớn, muốn quốc gia của mình thịnh thế vĩnh xương, thế là bắt đầu nghiên cứu làm thế nào để trường sinh bất lão.

Con người đạt đến độ cao nhất định, đặc biệt là các bậc quân vương, rất dễ sa vào vấn đề này, day dứt cả đời.

Nhưng quốc quân nước Hỏa Đồ rất thú vị, ông ta không những không tẩu hỏa nhập ma mà ngược lại còn phát hiện ra một số thứ.

Ban đầu ông ta lợi dụng kỹ thuật phong thủy và vu cổ thuật phát triển của nước mình để luyện dược tìm phương pháp các loại, nghiên cứu làm sao để trường sinh bất lão.

Sau đó, đương nhiên là ông ta thất bại.

Nhưng sau khi thất bại, ông ta cũng không oán trời trách đất.

Người này rất thú vị, ông ta rất nhanh chuyển biến tư duy, bắt đầu nghiên cứu làm thế nào để chết đi sống lại.

Nghe đến đây, tay gọt táo của Diệp Phàm dừng lại: “Cho nên nói thứ giấu trong Côn Luân sơn thật sự có quan hệ với bí thuật cải tử hoàn sinh?” Tùng Hạc búng tay một cái: “Tám chín phần mười.

Những người năm đó cũng không phải kẻ ngốc, huống chi còn có cao thủ như cô nương Phong Hỏa trấn tràng, chuyện huyền hoặc thế này nếu không phải có căn cứ nhất định thì căn bản chẳng ai tin.” “Ai đưa bằng chứng cho bọn họ?” Diệp Phàm ngẩng đầu nhìn gã.

Mắt Tùng Hạc đột nhiên sáng lên, cả người dường như có thần thái dị dạng, đó là một loại hưng phấn mạc danh kỳ diệu.

Hiển nhiên chuyện sắp kể tiếp theo thật sự là thứ gã giấu dưới đáy hòm.

Tùng Hạc chậm rãi nói: "Trong ghi chép của Phong Hỏa là truyền thuyết công chúa Tống Hà Ngọc dẫn bọn họ đi gặp một người.

Người này chính là kết quả sau khi chết đi sống lại.

Người đó đã chết một lần, nhưng dùng một loại phương pháp nào đó trong Côn Luân sơn mà lại sống lại." Khóe miệng Diệp Phàm giật giật, có chút không biết nên nói gì cho phải.

Những thứ Tùng Hạc kể hiện tại đều không có chứng cứ thực tế, người này nói chuyện cứ một bộ lại một bộ, Diệp Phàm căn bản không xác định có phải gã tùy tiện bịa ra hay không.

Tùng Hạc nhìn hắn: "Diệp tiên sinh, tôi tuyệt không nói đùa." Diệp Phàm gọt xong một quả táo hoàn chỉnh, vỏ táo nối liền vô cùng hoàn hảo, đao công thập phần lợi hại.

Hắn im lặng suy nghĩ một lát, đột nhiên nói: "Người xây ngôi mộ trống kia là ai?" Tùng Hạc phản ứng một chút: "Cái gì?" Diệp Phàm ngước mắt nhìn gã: "Là Cổ Hà, đúng không?

Cậu nói trước đó cậu điều tra và ngọn nguồn cậu tham gia vào chuyện này đều là vì cô nương Phong Hỏa?" Tùng Hạc do dự một chút, nhưng chuyện đã nói đến đây, gã xác thực đã không còn đường lui.

Vì thế gã gật đầu: "Diệp tiên sinh, hai chúng ta trước đó chưa từng tiếp xúc, tôi không thể nào vô duyên vô cớ biết những chuyện này, hơn nữa những gì tôi biết khẳng định là thật, cậu cũng hiểu mà, cho nên tôi không lừa cậu." Đây quả thực cũng là một chuyện rất thú vị.

Hiện tại Diệp Phàm phát hiện ngoại trừ mình ra, những người khác bị dính líu vào sự kiện Côn Luân mộ đại đa số đều là hậu bối có

quan hệ với đội khảo sát năm đó.

Chuyện này giống như một truyền thuyết kéo dài ba trăm năm, vấn đề các tiền bối lưu lại, hậu nhân vẫn không thể đào thoát.

Cho nên Triệu Phật Minh để lại vẫn thiết cho hậu nhân, Phong Hỏa để lại ghi chép cho Tùng Hạc.

Vậy còn hắn thì sao?

Chỉ vì hắn ngộ nhập âm dương mộ của Tống Hà Ngọc nên bị bà ta chọn trúng để làm những chuyện này ư?

Diệp Phàm lắc đầu, hiện tại suy xét những chuyện này đã không còn ý nghĩa, hắn đã quyết định đi làm rồi.

Tùng Hạc tiếp lời: "Cậu rất thông minh, đoán rất chuẩn.

Người xây mộ trống chính là Cổ Hà.

Cậu từ trong cái rương đồng thau kia lấy ra thứ gì?" Diệp Phàm lấy ra tấm thẻ sắt và cuốn da cừu, giao cho Tùng Hạc.

Cuối cùng hắn từ trong túi da của mình lấy khối vẫn thiết ra đặt ở ngực, so sánh với khối của mình một chút, cho Tùng Hạc xem.

Thứ này quá nguy hiểm, hắn không thể giao cho người khác, nếu không có thể sẽ mang lại hậu quả không thể lường được.

Dù vậy, Diệp Phàm thấy ánh mắt Tùng Hạc vẫn theo bản năng bị vẫn thiết hấp dẫn một chút.

Nhưng ý chí lực của gã cực mạnh, rất nhanh liền thu hồi ánh mắt, chuyển sang nhìn tấm thẻ sắt và cuốn da cừu.

Xem xong nội dung bên trên, gã trả lại hai món đồ cho Diệp Phàm.

Trả xong, Tùng Hạc lại chỉ chỉ mặt dây chuyền vẫn thiết trước ngực hắn: "Thứ này có phải cũng có vấn đề, cái còn lại đâu?" Diệp

Phàm gật đầu: “Thứ này cũng sẽ gây ảo giác, chạm vào là bị.

Hiện tại ảo giác nhìn thấy đều đặc biệt hỗn loạn, không có manh mối gì, nhưng có liên quan đến một số ghi chép tôi từng xem.

Hai khối vẫn thiết này hẳn là có từ trường, chạm vào nhau sẽ liên hệ tương hỗ.

Lâu dần, ảo giác sẽ tiến thêm một bước tăng cường.” Tùng Hạc nhướng mày: “Ý cậu là, bấy lâu nay cậu vẫn luôn nhìn tới nhìn lui trong các loại ảo giác, thậm chí còn thân lâm kỳ cảnh?

Thảo nào lúc trong mộ cậu nhìn thấy tôi, phản ứng đầu tiên là xem tôi là người thật hay giả.” Diệp Phàm thầm nói hắn cũng đâu muốn thế, mấy cái ảo giác này không xem không được, xem nhiều sẽ có di chứng, có thể khiến người như hắn sau khi ảo cảnh xuất hiện thường xuyên cũng bắt đầu tự hoài nghi bản thân, vô cùng tà môn.

Nhưng hắn vẫn lắc đầu: “Tôi cảm thấy người này có khả năng hiện tại đang bị vây khốn trong hoàn cảnh nào đó, bất đắc dĩ mới dùng phương thức này để truyền tin tức cho tôi.” Tùng Hạc: “Diệp tiên sinh, cậu quá coi thường lòng người rồi.

Bao gồm cả Cổ Hà, ông ta xây ngôi mộ trống kia, bỏ cái rương đồng thau vào, để cậu tìm được những manh mối này, có lẽ ngay từ đầu đã không cân nhắc kết cục của cậu sẽ ra sao.” Gã nói không sai, khách quan công chính, vô cùng có đạo lý.

Chương 1240

Nhưng đáng tiếc, người gã đối mặt là Diệp Phàm.

Diệp Phàm gần như không chút do dự đáp: "Cậu đã tự xưng cùng một loại người với tôi, vậy quyết tâm của cậu khẳng định sẽ không kém tôi.

So sánh một chút cậu sẽ biết tôi không dễ dàng lùi bước đâu.

Nói như vậy cậu xác thực là muốn tra Cổ Hà?

Ông ta xác thực là một trong những căn nguyên lớn nhất, ngôi mộ trống kia chính là do ông ta xây." Tùng Hạc đầy hứng thú nheo mắt lại.

"Được rồi, hiện tại đại bộ phận trù mã tôi biết đều đã ở trên tay cậu, cậu vô cùng rõ ràng tôi muốn đạt được cái gì.

Nhưng tôi với cậu không giống nhau," Diệp Phàm nói.

"Tôi không biết những người năm đó vì sao phải đi tìm bí mật chết đi sống lại, có lẽ bọn họ đều có người muốn phục sinh, nhưng tôi không có, cũng không tin, cho nên tôi sẽ tận khả năng đem bí mật kia giấu đi." Tùng Hạc lắc đầu: "Cậu quá ngây thơ rồi, Diệp tiên sinh.

Cậu cho rằng xem qua bí mật kia rồi còn có thể minh triết bảo thân sao?

Cổ Hà đã cho cậu đường đi thì sẽ không để cậu tùy thời có cơ hội rút lui." Có một số việc tuyệt đối không thể hối hận, ví dụ như chuyến đi Côn Luân sơn này.

"Chuyện đó không liên quan đến cậu.

Đến đây, giữ lời hứa đi, Tùng Hạc, cậu còn biết những gì, đều nói

cho tôi, tôi sẽ tìm được Côn Luân mộ.” Diệp Phàm mặt vô biểu tình nói.

Tùng Hạc gật đầu: “Tôi đương nhiên sẽ nói cho cậu.

Tôi biết năm đó thứ công chúa mang theo chính là khối vẫn thiết này, điều này đủ để nói lên trong vẫn thiết khẳng định có chìa khóa có thể tiến vào Côn Luân sơn.” Diệp Phàm cười cười: “E là không đơn giản như vậy.

Theo tôi thấy, khối vẫn thiết này vô cùng nguy hiểm, bên trong không biết có chứa chất phóng xạ hay không, sẽ ảnh hưởng đến đại não con người.

Cậu tốt nhất đừng đánh chủ ý lên thứ này, đừng chạm vào mới có thể sống sót.” Hắn cảm thấy vô cùng hoang đường, nếu trong vẫn thiết giấu bí mật vào Côn Luân sơn, liệu có khả năng chính là loại ảo giác bão tuyết kia, khiến người ta cứ giậm chân tại chỗ nhưng lại ngộ nhận mình đã tiến vào Côn Luân sơn hay không?

“Cậu đang sính anh hùng sao, Diệp tiên sinh?” Tùng Hạc cũng cười rộ lên, “Tôi không chạm, nhưng tôi cũng muốn đi Côn Luân sơn.” Diệp Phàm trả lời: “Theo cách nói của cậu, không có Tây Vương Mẫu hay Dao Trì thiên sơn gì cả, trong Côn Luân mộ chôn có khả năng là quốc quân nước Hỏa Đồ, sau khi ông ta chết đã giấu bí mật chết đi sống lại ở bên trong?” Tùng Hạc gật đầu: “Đây là khả năng lớn nhất.” Diệp Phàm nhìn hắn: “Nếu ông ta thật sự biết kỹ pháp chết đi sống lại, còn sẽ tự xây cho mình một tòa hoàng lăng sao?

Hiện tại ai cũng không biết đáp án vấn đề này, nhưng có một điểm có thể khẳng định, mấy thứ cậu lấy được đều có thể tự mình đi tra thử xem.” Bọn họ nói chuyện đến đây thì trời đã tối.

Diệp Phàm cảm thấy nói tiếp nữa tư duy sẽ trở nên hỗn loạn, vì thế bảo Tùng Hạc ngủ trước, chính mình cũng ra ngoài tìm một

giường bệnh trống đi ngủ.

Hai khối vẫn thiết trên người hắn tương tác lẫn nhau, năng lực liên hệ sinh ra khiến Diệp Phàm lần nữa nhập mộng.

Mà lần này, hắn thành công nhìn rõ mặt tất cả mọi người.

Đội khảo sát này cắm trại trong một sơn cốc ở phúc địa Côn Luân sơn.

Diệp Phàm nhìn thấy Triệu Phật Minh thời trẻ, sau đó, hắn phát hiện mình còn có thể tự do hoạt động ở đây, không cần phải cố ý đi theo góc nhìn của một người nào đó nữa.

Trong lòng Diệp Phàm vui mừng, đây có lẽ là chỗ tốt của hai khối vẫn thiết, nói không chừng lần tới hắn sẽ có thể nghe rõ Tống Hà Ngọc bọn họ đang nói gì.

Sau đó hắn đuổi theo bước chân Tống Hà Ngọc.

Bà ta vén lều chui vào, Diệp Phàm đi theo, nhìn thấy bên trong có một cô nương khác đang ngồi.

Cô nương này vô cùng trẻ tuổi, thoạt nhìn cũng chỉ tầm hai mươi, mi mục cực kỳ diễm lệ, khí chất cả người trương dương.

Hắn nhìn một vòng, cô ta và Tống Hà Ngọc là hai người phụ nữ duy nhất trong đội khảo sát này, trong lòng đoán được bảy tám phần, vị này đại khái chính là cô nương Phong Hỏa mà Tùng Hạc nói.

Phong Hỏa thấy Tống Hà Ngọc đi tới, cười vẫy vẫy tay với bà ta, sau đó trải một tấm bản đồ ra cho bà ta xem.

Diệp Phàm nheo mắt, cảm giác tấm bản đồ này trông cực kỳ quen mắt, chẳng phải chính là tấm bản đồ da cừu hắn vừa lấy được sao?

Diệp Phàm lần này có thể tự do khống chế hành động của mình, vô cùng tiện lợi.

Hơn nữa ỷ vào thời gian không giống nhau, hắn trực tiếp nghênh ngang đi tới, ghé vào bên cạnh Tống Hà Ngọc xem tấm bản đồ kia.

Chỉ nhìn thoáng qua hắn liền ý thức được, đây hẳn không phải cùng một tấm bản đồ.

Nội dung bên trên y hệt nhau nhưng tuyệt đối không thể là cùng một bản.

Tuy chất giấy cực kỳ tương tự, nhưng bất luận xử lý thế nào, da cừu cũng không thể bảo tồn lâu đến ba trăm năm, chỉ có khả năng là Cổ Hà sau này đã phục khắc lại một tấm gần như y hệt.

Tấm đó với tấm này vẫn có sự khác biệt rất nhỏ.

Diệp Phàm từng có nghiên cứu về phương diện này, hơn nữa nhãn lực hắn cực tốt, biết sự khác biệt nhỏ xíu trên hai tấm bản đồ da cừu nằm ở đâu, ngay cả những góc cạnh cũng có sự khác biệt.

Hai người rõ ràng đang giao lưu.

Diệp Phàm thử nghiêng đầu nghe ngóng nhưng phát hiện vẫn không nghe thấy bất cứ âm thanh gì.

Thính lực của hắn cũng vô cùng đặc thù, nhưng trong ảo cảnh chính là cái gì động tĩnh cũng không có.

Hắn đành phải quan sát khẩu hình của bọn họ.

Nhưng phương thức nói chuyện ba trăm năm trước và hiện tại có sự khác biệt, tốc độ nói của hai người này dường như lại đặc biệt nhanh, cho nên Diệp Phàm cơ bản nghe không hiểu lời bọn họ.

Nhưng cô nương Phong Hỏa rất nghiêm túc chỉ vào bản đồ cho Tống Hà Ngọc xem, còn kiên nhẫn giải thích gì đó, xem ra Tùng Hạc cũng không hoàn toàn lừa hắn.

Cô nương Phong Hỏa khi đó xác thực là một nữ phong thủy sư vô

cùng có uy tín trong đội ngũ, hơn nữa Tống Hà Ngọc dường như cũng đặc biệt tín nhiệm cô ta, quan hệ hai người trông rất tốt.

Đội khảo sát của Tống Hà Ngọc vì chuyến đi Côn Luân sơn lần này đã đặc địa triệu tập rất nhiều cao thủ, đích xác là gần như tập kết những lực lượng nòng cốt của phong thủy sư và đạo mộ tặc phương Bắc thời đại đó.

Thậm chí còn có rất nhiều hoàng gia công tượng, rất nhiều siêu năng võ giả tùy hành.

Cũng có ghi chép nói cuộc khảo sát tiến sơn kia thực chất không chỉ hơn bốn mươi người, có khả năng có cả trăm người đi theo, ẩn tàng tại các nơi trong hành trình.

Trước đó Diệp Phàm trong mơ mơ hồ hồ nhìn không rõ, ngắn ngủi vài lần nhìn về phía đội ngũ cũng không cách nào ước tính đội ngũ này cụ thể có bao nhiêu người, nhưng trực giác của hắn mách bảo xác thực không ít, hơn nữa không hề yếu.

Diệp Phàm đột nhiên thâm tư, vậy đã như thế, vì sao bọn họ vẫn thất bại?

Tại cái thời điểm ba trăm năm trước còn chưa đủ phát triển đó, ngoại trừ sức mạnh siêu tự nhiên, còn có thứ gì có thể ngăn cản một đội ngũ như vậy?

Diệp Phàm nhìn Phong Hỏa nói gì đó với Tống Hà Ngọc, dường như vẫn đang phân tích nội dung trên bản đồ.

Tống Hà Ngọc ban đầu tụ tinh hội thần lắng nghe, nhưng về sau thần tình cả hai đều đặc biệt ngưng trọng.

Diệp Phàm ý thức được khu vực vẽ trong bản đồ này thuộc về phúc địa Côn Luân sơn, cực có khả năng là khu không người trước đó chưa ai đặt chân tới.

Chuyến đi này của bọn họ là cuộc thám hiểm đầu tiên trên ý nghĩa hoàn toàn.

Hắn bỗng nhiên nghĩ đến, vì sao Cổ Hà không đi theo?

Nếu có ông ta tùy đội làm hướng đạo cho đám người này, vậy thì về lý thuyết tính nguy hiểm trong chuyến đi của đội ngũ Tống Hà Ngọc sẽ thấp hơn rất nhiều mới phải.

Tuy nhiên đến nay, Diệp Phàm cũng chưa từng gặp người kia trong mộng, không biết là nguyên nhân gì.

Giấc mơ vẫn đang tiếp tục.

Hai người bọn họ nói chuyện nửa ngày về sự tình trên bản đồ, giữa chừng dường như cảm thấy có vấn đề gì đó xuất hiện, nhưng cuối cùng Tống Hà Ngọc vẫn vỗ vỗ vai Phong Hỏa, thần tình kiên định gật đầu với cô ta.

Thế là Phong Hỏa cũng gật đầu, hai người cùng nhau đứng dậy đi ra ngoài.

Chương 1241

Bọn họ mang cả cuốn da cừu đi theo, không biết đã nghiên cứu ra môn đạo gì, nhưng Diệp Phàm biết hai phong thủy sư có tạo nghệ cực cao này khẳng định nhìn ra thứ gì đó từ tấm địa hình đồ kia.

Nhưng phong thủy sư xem long mạch, nhất định phải ở trên cao nhìn thấy hướng đi của cả ngọn núi mới được, chỉ dựa vào xem bản đồ vẫn là xa xa không đủ, cho dù bản đồ có rõ nét hơn nữa cũng vô dụng.

Cái lều bọn họ đang ở hiển nhiên là lều hành quân dùng để cắm trại, bên trong cũng không có tin tức nào khác về Côn Luân sơn.

Diệp Phàm lược suy tư, liền trực tiếp đi theo bọn họ ra khỏi lều.

Hắn nhìn thấy Tống Hà Ngọc đang hô hào mọi người tập hợp, kết thúc cắm trại, thu dọn đồ đạc chuẩn bị tiếp tục xuất phát.

Tống Hà Ngọc một bên chỉ huy, Phong Hỏa chạy đến một chỗ cao, bắt đầu hô hoán với tất cả mọi người.

Diệp Phàm nheo mắt nhìn cô ta, vẫn không hiểu cô ta đang nói gì, nhưng hẳn là khích lệ đội viên đội khảo sát các loại.

Hắn lại nhìn một vòng những người chậm rãi tụ tập xung quanh.

Sau đó liếc mắt một cái liền nhìn thấy Triệu Phật Minh trong đám người.

Vị hoàng gia công tượng này vô cùng thư sinh, còn đeo một cặp kính lưu ly, đứng trong đám người nghiêm túc lắng nghe.

Nhưng Diệp Phàm nhìn ra được, suy nghĩ cá nhân của người này vô cùng mãnh liệt.

Ngoài ông ta ra còn có rất nhiều người thần tình hối ám bất minh, có thói quen hành vi động tác vô cùng giống các đại ca giang hồ.

Hắn chép miệng, thầm nghĩ Tống Hà Ngọc khi đó tuổi tuy không tính là trẻ, nhưng trong nghề này cũng chẳng tính là già dặn gì, huống chi còn là người trong hoàng thất cẩm y ngọc thực, e là chưa từng chân chính hạ đấu.

Dưới tình huống này, bà ta không thể nào thật sự hiệu triệu được nhiều đạo mộ tặc như vậy, có một số người khẳng định sẽ vì tư lợi mà không muốn nghe lời bà ta.

Tiếp đó, Phong Hỏa nói xong, chỉ có một bộ phận nhỏ người trẻ tuổi phối hợp vỗ tay, sau đó tất cả mọi người bắt đầu dứt khoát lưu loát thu dọn đồ đạc, chuẩn bị xuất phát đi đến địa điểm trên bản đồ.

Rồi trước khi bọn họ lên ngựa xuất phát, Tống Hà Ngọc bị Triệu Phật Minh cản lại.

Vị hoàng gia công tượng này diện tướng nhìn cũng đặc biệt trẻ tuổi, Diệp Phàm nhìn không ra tuổi tác của ông ta lắm.

Ông ta thần tình nghiêm túc nói với Tống Hà Ngọc vài câu gì đó, sắc mặt Tống Hà Ngọc liền có chút thay đổi.

Diệp Phàm đang suy nghĩ rốt cuộc là tình huống gì thì hắn tỉnh lại.

Diệp Phàm tỉnh lại trên giường bệnh trống trong bệnh viện, ngẩng đầu nhìn lên, trời đã sáng choang.

Hắn nhìn đồng hồ, 9 giờ rưỡi sáng, giấc này ngủ bảy tiếng đồng hồ, cũng không tính là lâu.

Hắn đứng dậy đi ra ngoài.

Phòng này thực ra chỉ ở cách vách phòng Tùng Hạc, nhưng hắn vẫn có chút lo lắng người anh em kia sẽ tìm cơ hội đào tẩu, thế là hắn

trực tiếp đẩy cửa ra.

Tùng Hạc vẫn đang ngủ, cũng không bỏ trốn.

Diệp Phàm không nghe thấy thanh âm dị dạng, hết thảy tiến triển đều coi như ổn định.

Hắn nhướng mày, không biết người này lần này sao lại đặc biệt nghe lời.

Hắn hôm qua đã kết bạn Wechat với Tùng Hạc, liền biên tập một tin nhắn gửi qua cho gã, ý tứ đại khái là cuộc đàm thoại của bọn họ còn phải tiếp tục, bảo gã tiếp tục an tâm dưỡng thương ở bệnh viện, Diệp Phàm hắn hôm nay phải đi gặp một người, muộn một chút mới quay lại.

Tùng Hạc là người hiểu chuyện, đã quyết định muốn ở lại đây thì khẳng định sẽ không dễ dàng bỏ trốn.

Diệp Phàm giao đại rõ ràng hướng đi của mình xong liền trực tiếp xuống lầu ra ngoài.

Nhưng mà vừa mới đi đến cổng bệnh viện, hắn liền nhìn thấy trên ghế dài bên ngoài có một người đang ngồi.

“Sao cậu vẫn ở đây?” Diệp Phàm nhìn thấy người nọ liền có chút đau đầu, đành phải bất đắc dĩ thở dài.

Chu Vũ nhìn thấy hắn bước ra, mắt sáng rực lên: "Diệp tiên sinh, hóa ra ngài vẫn còn ở đây à, tôi đợi cả ngày trời rồi, còn tưởng ngài đã đi rồi chứ!" Diệp Phàm cạn lời: "Sao cậu vẫn còn ở đây?" Chu Vũ nhìn hắn đầy vẻ đáng thương: "Diệp tiên sinh, chẳng lẽ ngài không thấy được lòng sùng bái của tôi sao?

Tôi đã nói muốn đi Côn Luân với ngài thì nhất định phải đi." Diệp Phàm lười nghe cậu ta nói hết, quay người định đi thẳng, nhưng Chu Vũ sống chết không buông tha, đuổi theo túm lấy cổ tay hắn.

Diệp Phàm quay đầu lại. "Rốt cuộc cậu còn việc gì nữa?" Diệp Phàm thở dài. "Người trẻ tuổi chưa trải đời, tưởng nghiên cứu phong thủy là trò chơi thú vị lắm à, không sợ mất đầu sao?" "Diệp tiên sinh, thấy ngài dọc đường cứ nghiên cứu cuốn sách đó, chắc chắn là muốn đi núi Côn Luân đúng không?

Thú thật, tôi học chuyên ngành khảo cổ, đi đến những nơi như vậy chắc chắn tôi giúp được ngài.

Ngài xem, núi Côn Luân long mạch sơn thủy tung hoành, thôn long kinh thủy, nhất định có những thứ cao thâm khó lường." Chu Vũ lập tức thao thao bất tuyệt, nói về phong thổ nhân tình, địa mạo núi Côn Luân, cũng như các tình huống khai phát trong cả ngàn năm qua.

Diệp Phàm im lặng một chút, không biết tại sao cảm giác như tất cả mọi người đều biết hắn sắp đi Côn Luân vậy, thật sự rất tà môn.

Nhưng Chu Vũ có lẽ không phải kẻ xấu, tên nhóc này không có kiểu suy nghĩ toan tính, ngược lại còn dễ bị người ta tính kế.

Loại 'tấm chiếu mới' này, đừng nói là Côn Luân Mộ, mộ bình thường cũng đủ dọa cậu ta hết hồn.

Nói đến cuối cùng, Chu Vũ thấy hắn không phản ứng thì có chút nản lòng, nhưng rồi rất nhanh lại hừng hực nhiệt tình, mở miệng hỏi một câu: "Nói đi cũng phải nói lại, Diệp tiên sinh, lần này ngài đến bệnh viện làm gì?" Diệp Phàm ngẫm nghĩ, tùy tiện bịa một câu cho qua chuyện: "Có người bạn bị thương nhẹ, tôi đưa cậu ấy đến khám, hai ngày nữa sẽ đi.

Việc tôi dặn cậu nếu làm xong rồi thì cũng mau về đi." Chu Vũ gật đầu, nhưng rất nhanh lại lắc đầu: "Diệp tiên sinh, ngài đúng là rất thần.

Hôm qua tôi dùng cách của ngài đem chôn cất dì tôi, ông dượng tôi

đại khái là có tật giật mình nên đã dọn đi nơi khác rồi, đến giờ cũng không có chuyện gì xảy ra.

Nhưng ngài bảo tôi đi, tôi chắc chắn không thể đi được.

Ước mơ của tôi là khảo sát một nơi thật lợi hại, đúng lúc có đại sư lợi hại như ngài, tôi nhất định phải cùng ngài vào núi Côn Luân!" Diệp Phàm mặt không cảm xúc nhìn cậu ta một cái, ánh mắt này có chút lực sát thương, Chu Vũ rùng mình một cái nhưng vẫn không chịu khuất phục nhìn hắn.

Diệp Phàm bèn nói: "Cậu vẫn không hiểu vấn đề nằm ở đâu.

Đã biết tôi làm nghề gì thì tôi cũng không giấu cậu.

Tôi không đưa cậu theo, bất kể cậu có phải nhà khảo cổ học hay không, là vì nơi tôi sắp đến vô cùng nguy hiểm, cậu có khả năng không còn mạng trở về." Chu Vũ kiên định nói: "Tôi không sợ chết!" Diệp Phàm chẳng hề dao động, xua tay định đi.

Người thật sự không sợ chết căn bản không tồn tại.

Nhưng Chu Vũ vẫn kéo hắn lại. "Ngài cho tôi đi một lần đi, Diệp tiên sinh.

Tổ tiên tôi có người làm nghề này, chỉ có điều truyền đến đời tôi thì thủ nghệ đã thất truyền.

Hồi nhỏ tôi cũng vì xem câu chuyện của lão tổ tông mới đi học khảo cổ." Diệp Phàm giật giật khóe miệng, thầm nghĩ cậu học khảo cổ không phải để đi đào mộ tổ tông nhà mình đấy chứ?

Thế thì cậu nhóc này đúng là đủ 'nhân đạo'.

Hắn nhấn mạnh ngữ khí lần nữa: "Cậu chỉ là một người thường, tôi không thể đưa cậu đi.

Cậu mà chết, ai chịu trách nhiệm với người nhà cậu?" Chu Vũ bĩu

môi: "Tôi với người nhà quan hệ không tốt, họ cũng chẳng muốn quản tôi sống chết ra sao.

Diệp tiên sinh ngài yên tâm, tôi chết cũng không ai tìm ngài gây phiền phức đâu." Diệp Phàm im lặng, cảm giác nỗi niềm khó nói trên người tên nhóc này dường như còn nhiều hơn hắn một chút.

Hơn nữa người này quả thực có sự hiểu biết không tầm thường về núi Côn Luân.

Đừng nói là nhà khảo cổ học, ngay cả nhà địa chất học chuyên nghiên cứu khu vực Côn Luân cũng chưa chắc biết toàn diện hơn cậu ta.

Chương 1242

Cho nên tên nhóc này chắc chắn có quan hệ đặc thù gì đó với Côn Luân Sơn.

Vấn đề rốt cuộc nằm ở đâu?

Diệp Phàm khựng lại, hỏi: "Cậu chuyên nghiên cứu vùng Xuyên Tạng à?

Hay là chuyên nghiên cứu núi Côn Luân?" Chu Vũ do dự một chút rồi gật đầu: "Đúng vậy, tôi nghiên cứu rất nhiều về núi Côn Luân.

Nhưng nguyên nhân trong đó, Diệp tiên sinh, tôi không biết có nên nói với ngài hay không." "Nguyên nhân gì?

Cậu cứ nói là được." Chu Vũ liền kể: "Mấy trăm năm trước, nhà tôi có một vị thám hiểm gia, ông ấy đi theo một đội khảo sát của hoàng thất lúc bấy giờ tiến vào núi Côn Luân, nhưng một đi không trở lại.

Ông ấy đã phát hiện ra một số bí mật về núi Côn Luân." Đầu óc Diệp Phàm 'oanh' lên một tiếng, ý thức được đây lại là một manh mối trùng hợp đến khó tin.

Có thể không phải hắn, mà là cả thế hệ bọn họ dường như đều phải gánh vác những manh mối và bí mật về Côn Luân Sơn.

Hắn chậm rãi hỏi: "Là đội ngũ do công chúa hoàng thất Tống Hà Ngọc tổ chức phải không?" Hắn đoán ngay được, vị tổ tông vào thời điểm đó mà Chu Vũ nhắc đến, chắc chắn là thành viên trong đội khảo sát Côn Luân do công chúa dẫn đầu năm xưa, không có khả năng thứ hai.

Xem ra, có phải nhóm người năm đó vì đủ loại nguyên nhân, dự

liệu được kết quả cuối cùng của chuyến khảo sát này, hoặc vì nghe theo lời Tống Hà Ngọc hay Cổ Hà dặn dò, mà đã sớm để lại ghi chép cho hậu nhân của mình?

Trong những ghi chép đó, không cần dùng sử liệu chính thống, họ vẫn có thể cho hậu nhân biết những dấu vết của cuộc khảo sát này.

Nếu những người đó không hoàn thành nhiệm vụ, thì ở một thời đại nào đó, hậu nhân của họ sẽ tiếp tục.

Chu Vũ lập tức gật đầu, giọng điệu càng thêm hưng phấn: "Diệp tiên sinh, không thể nào, xem ra chúng ta đang điều tra cùng một việc sao?

Thú thật, hồi nhỏ tôi lén xem cuốn sổ ghi chép của lão tổ tông, trên đó viết chính là chuyện này." Lúc đó cậu ta vô cùng tò mò, từ nhỏ đã bị câu chuyện quang quái lục ly này mê hoặc, lớn lên liền muốn tương lai sẽ điều tra chuyện này nên mới thi vào chuyên ngành khảo cổ.

Diệp Phàm ngẫm nghĩ: "Cho nên cậu mới muốn tìm người đi Côn Luân cùng mình?" Chu Vũ cười ngượng ngùng: "Diệp tiên sinh, đừng nói vậy mà.

Tôi thật tâm thật ý sùng bái ngài, không phải tùy tiện tìm đến ngài đâu.

Hơn nữa ngài còn cứu tôi một mạng, thế nào, giờ ngài chịu đưa tôi đi rồi chứ?" Diệp Phàm trầm mặc.

Chuyện này không ngờ lại náo động đến mức cuốn cả đống người vào.

Mà ly kỳ ở chỗ, mỗi một người tham gia vào việc này đều có quan hệ với đội ngũ năm xưa.

Đây không thể là trùng hợp được.

Hơn nữa tại sao lại cứ phải là ba trăm năm sau, mà không phải một khoảng thời gian nào đó trong suốt ba trăm năm qua?

Là Âm Dương Mộ sao?

Diệp Phàm sực nhận ra điều gì đó, cảm thấy tim hơi lạnh đi.

Vậy thì rất có khả năng chính vì hắn đã mở Âm Dương Mộ, nên mọi thứ bắt đầu vận hành, một loại tín hiệu nào đó được truyền ra, thời cơ thích hợp sau ba trăm năm cuối cùng cũng đến.

Thế là tất cả những hậu bối có liên quan đến những người năm xưa, vì đủ loại nguyên nhân mà tụ tập lại, hoặc phân tán ra, cùng nhau bắt đầu điều tra lại bí mật này.

Nói không chừng sau khi Tùng Hạc phát tin tức ở Kinh thành, trong đám người xuất phát đi Côn Luân kia cũng có rất nhiều người là hậu duệ của thành viên đội khảo sát.

Họ có lẽ làm liều như vậy không hoàn toàn chỉ vì minh khí.

Chu Vũ thấy hắn nửa ngày không nói gì, liền dược dược dục thí hỏi: "Sao rồi Diệp tiên sinh?

Trong câu chuyện của lão tổ tông tôi kể nhiều thứ lắm, hiện tại ngài có định đưa tôi đi không?" Diệp Phàm đang định nói gì đó thì điện thoại rung lên.

Hắn cầm lên xem, là tin nhắn của Tùng Hạc.

Tùng Hạc: [Nếu cậu thấy cần thiết thì mang theo cậu ta cũng không sao.

Chuyện Côn Luân Sơn thêm một chút thông tin cũng rất quan trọng.

Tên nhóc này họ Chu, trong đội ngũ năm xưa đúng là có một người họ Chu.] Diệp Phàm ngẩng đầu lên, nhìn thấy bóng người đứng bên

cửa sổ tầng bốn.

Hắn thầm nghĩ: Cậu nhóc phục hồi tốt đấy, nhanh như vậy đã đứng dậy được rồi?

Hắn không định trả lời, nhìn Chu Vũ rồi chốt lại: "Cậu đã muốn đi theo tôi, vậy thì tự mình chuẩn bị đồ đạc, ở đây đợi tôi đến tối.

Đợi được thì cho cậu đi theo." Chu Vũ ý khí phong phát vung nắm đấm: "Tuyệt vời!" Tuy nhiên cậu ta mừng hơi sớm.

Giây tiếp theo, Diệp Phàm nhanh tay lẹ mắt dán một lá bùa lên trán cậu ta, sau đó Chu Vũ phát hiện mình không cử động được nữa.

Diệp Phàm cười vẫy vẫy tay với cậu ta: "Nhớ đợi đến lúc tôi về đấy." Chu Vũ kinh hoàng nhìn hắn: "Diệp tiên sinh, ngài không thể không giảng võ đức như thế a!" Tùng Hạc ở trên lầu nhìn thấy cảnh này, có chút buồn cười, thầm nghĩ tên Diệp Phàm này đúng là cả bụng ý xấu.

Sau đó gã nhận được tin nhắn tiếp theo của Diệp Phàm: "Nếu cậu ta thực sự không chịu nổi nữa thì anh giải bùa giúp." Tùng Hạc: [Khẩu xà tâm phật hả Diệp tiên sinh?] Đối phương không trả lời nữa.

Diệp Phàm bước ra khỏi bệnh viện, gọi điện cho Chương Mục Trạch, bên kia rất nhanh đã bắt máy. "Sao thế người trẻ tuổi, cuối cùng cũng nhớ ra việc giao dịch với tôi rồi hả?" Diệp Phàm nói: "Nửa tiếng nữa, gặp ở cái miếu lưng chừng núi lần trước.

Tôi đợi anh ở đó, chúng ta nói cho hết những chuyện chưa nói xong trước đây.

Tôi còn phát hiện thêm một số manh mối khác." Chương Mục Trạch cười hai tiếng: "Được thôi, Diệp tiên sinh.

Vậy nửa tiếng nữa gặp lại ở đó, tôi đợi cậu rất lâu rồi." Diệp Phàm cúp máy, bắt một chiếc xe bên đường đi về hướng Cửu Huyền

Sơn.

Mười mấy phút sau hắn đến chân núi, trả tiền xe xong, hắn rảo bước theo lộ tuyến lần trước đi lên lưng chừng núi.

Còn chưa đến buổi trưa.

Thời hạn hắn đặt ra cho Chu Vũ thực ra rất khoan dung, coi như một thử thách, nếu cậu ta thực sự không kiên trì nổi thì chắc chắn sẽ không có tư cách tiến vào Côn Luân Sơn.

Đi chưa đến mười phút, hắn lại nhìn thấy ngôi miếu cổ trên sườn núi.

Bước vào trong, quả nhiên thấy Chương Mục Trạch đã đợi sẵn.

Anh ta đổi sang một bộ đồ hiện đại bình thường, trông như một người leo núi, không biết lần trước ăn mặc kiểu kia có phải để làm màu dọa hắn không.

Chương Mục Trạch thấy hắn đi vào liền cười: "Diệp tiên sinh, đã lâu không gặp." Diệp Phàm mặt không cảm xúc: "Mới ba ngày không gặp thôi, cũng chẳng lâu lắm đâu." Chương Mục Trạch nhún vai: "Được rồi, tôi thừa nhận tôi chỉ muốn làm thân với cậu một chút, nhưng cậu lại không phối hợp.

Xem ra cậu vẫn chưa coi tôi là bạn." Diệp Phàm nhìn anh ta: "Tại sao tôi phải coi anh là bạn?

Tôi đến giao dịch với anh.

Bây giờ hãy kể hết những gì anh biết đi.

Người mà Lý Hiển gặp lúc đó là ai?" Chương Mục Trạch khựng lại, tự nhiên giữ đúng lời hứa: "Người đó tự xưng đến từ vùng Xuyên Tạng, là một thầy phong thủy đi nam về bắc, vào cung để dâng bảo vật.

Nhưng vì Lý Hiển bình thường có nuôi một số Mạc Kim Giáo Úy, nên Lý Hiển xưa nay không coi trọng giới này lắm." Diệp Phàm gật đầu, chuyện đó nằm trong dự liệu, Lý Hiển cũng đúng là người như vậy, không coi trọng thầy phong thủy là bình thường.

Diệp Phàm hỏi: "Vậy sau đó tại sao ông ta lại chịu tiếp kiến người kia?

Đối phương cho ông ta uống bùa mê thuốc lú gì?" Chương Mục Trạch cười: "Lúc đó tôi không có mặt, không rõ tình cảnh thực tế ra sao.

Nhưng nghe nói, thầy phong thủy kia đưa cho Lý Hiển một món bảo vật có thể giúp ông ta nhìn thấy người đã chết.

Sau đó, Lý Hiển liền coi hắn là thượng khách." Diệp Phàm nhướng mày: "Đó chỉ là một loại ảo thuật thôi chứ?

Chương 1243

Lý Hiển dù sao cũng là vua một nước, ngay cả chuyện này cũng tin thì có phải quá ngốc không?" Chương Mục Trạch nhún vai, giọng điệu bình thản: "Lúc đó tôi cũng thấy khó tin, nhưng trong số những người có mặt có bạn của tôi.

Anh ta tuyệt đối đáng tin, hơn nữa còn tận mắt chứng kiến." Chương Mục Trạch kể, khi thầy phong thủy giao đồ cho Lý Hiển, rồi thi pháp, tất cả mọi người tại hiện trường đều nhìn thấy một cô gái mặc váy trắng từ hư không bước ra, đi đến trước mặt Lý Hiển.

Diệp Phàm nhíu mày: "Tất cả mọi người đều thấy?" Chương Mục Trạch gật đầu: "Không sai, mỗi một người đều nhìn thấy.

Hơn nữa bản thân Lý Hiển còn chạm vào cô ấy.

Cô gái đó là em gái đã mất của Lý Hiển, lúc chết mới mười tám tuổi, lần này trở về cũng trong dáng vẻ mười tám tuổi." "Ảo giác thực thể hóa?" Diệp Phàm xoa cằm. "Đây đúng là một loại ảo thuật rất thâm sâu, hơn nữa còn sử dụng lên nhiều người như vậy." Chương Mục Trạch đáp: "Lúc đó bạn tôi thậm chí cảm thấy đó không phải ảo thuật.

Suy nghĩ đầu tiên của thầy phong thủy thường sẽ cho là giả, nhưng anh ấy nói không có ảo thuật nào làm được đến mức đó." Thầy phong thủy đến từ vùng Xuyên Tạng.

Từ núi Côn Luân tới?

Điều này nghĩa là trong núi Côn Luân e rằng thực sự ẩn giấu một thứ kỳ quái, thứ có thể khiến người chết sống lại.

Nếu thực sự tồn tại, thế tất sẽ khiến tất cả mọi người điên cuồng

vì nó.

Diệp Phàm hỏi: "Tại sao chuyện này không truyền ra ngoài?" Chương Mục Trạch mặt lạnh tanh: "Vì Lý Hiển đã giết sạch tất cả những người có mặt lúc đó.

Chỉ có người bạn kia của tôi nhờ mang theo chút pháp thuật phòng thân nên giả chết qua mặt được, sợ Lý Hiển tìm gây phiền phức nên cũng không dám nói ra." Diệp Phàm im lặng.

Lý Hiển muốn độc chiếm kỹ thuật cải tử hoàn sinh này, ý đồ quá rõ ràng.

Vì thế mà mười mấy người có mặt đều bị ông ta hạ lệnh giết chết. "Nói vậy là Lý Hiển thực sự tin người kia?" Chương Mục Trạch thở dài: "Không thể không tin." Anh ta nhìn vào mắt Diệp Phàm nói: "Diệp tiên sinh, nếu đổi lại là cậu, có người đưa người thân bạn bè mà cậu ngày đêm mong nhớ đã chết nhiều năm đến trước mặt cậu, cậu sẽ không tin hắn sao?" Diệp Phàm trầm mặc một lát rồi lắc đầu: "Tôi là người trong nghề, dùng cách này qua mặt người thường thì quá dễ, nhưng lừa tôi thì không dễ đâu.

Việc này không có giá trị tham khảo." Chương Mục Trạch nhìn hắn cười: "Diệp tiên sinh, cậu không ở trong hoàn cảnh đó nên chưa hiểu cảm giác ấy.

Nếu thực sự có một ngày như vậy, người như cậu cũng chưa chắc chống lại được cám dỗ đâu." Diệp Phàm không phản bác, thản nhiên gật đầu: "Anh nói đúng, nguyện vọng cải tử hoàn sinh ai cũng có.

Chỉ cần sống đủ lâu, sẽ luôn có người rời đi trước.

Lý Hiển tin người kia cũng là điều dễ hiểu.

Vậy rốt cuộc hắn là ai?" Chương Mục Trạch nói: "Hắn tự xưng là

Hà Bán Tiên, nhưng tôi nghĩ đây là tên giả.

Khẩu âm của hắn rất kỳ quái, có thể nói căn bản không giống người Thăng Long.

Lúc đó hắn tự xưng đến từ Xuyên Tạng, lấy cái tên như vậy, ý đồ tuyệt đối có vấn đề." Diệp Phàm suy nghĩ: "Người này không nói mình có lai lịch gì, mục đích gì sao?" Chương Mục Trạch lắc đầu: "Những chi tiết này hắn đều bàn bạc riêng với Lý Hiển, người khác không có cơ hội biết.

Suốt mấy tháng sau đó, mỗi tuần người này đều tiến hành mật đàm với Lý Hiển." Diệp Phàm có chút tò mò, bọn họ đàm luận cái gì?

Quyết khiếu cải tử hoàn sinh?

Kể cả người đó làm được đến trình độ thần hồ kỳ kỹ, theo nhận thức thông thường thì đây vẫn là chuyện không thể hoàn thành.

Nhưng nếu vượt ra khỏi logic thông thường, còn một khả năng khác: trừ bỏ ảo thuật, người đó đến từ môn phái Côn Luân, thuộc loại truyền nhân của Cổ Hà sở hữu những thứ trong Côn Luân Mộ. "Cậu còn nhớ Phượng Hoàng đồ đằng không?" Chương Mục Trạch hỏi hắn.

Diệp Phàm gật đầu. "Có lẽ kỹ pháp cải tử hoàn sinh nằm trong Phượng Hoàng đồ đằng, khả năng suy đoán này đúng là rất cao." Hắn cân nhắc một chút rồi nói tiếp, "Anh có manh mối gì không?

Đám đạo mộ tặc kia thế nào rồi?" Diệp Phàm suy tính một lát: "Tôi thấy không thể chần chừ nữa, tốt nhất là lập tức khởi hành đi Côn Luân Sơn.

Anh có thể cấp cho tôi chút trang bị không?

Điện thoại vệ tinh chẳng hạn." Chương Mục Trạch gật đầu: "Tôi có thể lo vụ này." Diệp Phàm nói: "Nhớ chuẩn bị ba bộ trang bị."

Chương Mục Trạch ngạc nhiên: "Cậu còn muốn đưa người khác đi theo?

Tuy người đông sức mạnh lớn, nhưng hành động kiểu này e là không tiện để quá nhiều người biết chứ?" Diệp Phàm xua tay: "Cái này sau đó tôi sẽ giải thích với anh.

Hai người kia không giống người khác, một người trong đó anh cũng quen, tối thiểu năng lực là tin được." "Năng lực tin được nhưng nhân phẩm không tin được cũng không xong đâu.

Cậu vào trong đấu (mộ) còn phải đề phòng đồng đội thì quá ấm ức." Diệp Phàm không để ý câu nói đó, lấy ra tấm da dê và cái thẻ sắt: "Về cơ bản có thể xác định, địa điểm trên tấm bản đồ này chính là lộ tuyến năm xưa công chúa đã đi.

Địa chỉ trên thẻ sắt có thể tìm được người dẫn đường.

Tôi định đi theo con đường này." Chương Mục Trạch cầm lấy tấm da dê xem xét, biểu cảm trên mặt đột nhiên có chút biến hóa vi tế.

Diệp Phàm không hiểu, nhìn chằm chằm anh ta.

Chương Mục Trạch lấy điện thoại ra, lướt một hồi rồi đưa cho hắn xem lộ tuyến đại khái của cả vùng núi Côn Luân, sau đó tiếp tục phóng to bản đồ, chi tiết đến từng khu vực đã được thám hiểm. "Diệp tiên sinh, cậu nhìn ra vấn đề chưa?" Diệp Phàm im lặng một lúc. "Ý anh là, trong cả dãy Côn Luân không hề có địa danh này?

Lộ tuyến đồ này hoàn toàn không khớp với địa hình đã khai phá của Côn Luân Sơn?" Chương Mục Trạch gật đầu.

Theo bản đồ chính thức của anh ta, cơ bản có thể xác định địa hình trên tấm da dê không giống bất kỳ nơi nào ở Côn Luân, có thể nói là hoàn toàn không tồn tại.

Như vậy sự việc trở nên vô cùng kỳ quái.

Bởi vì Diệp Phàm trong mơ đã tận mắt nhìn thấy Tống Hà Ngọc đích xác đi vào nơi đó, hơn nữa cũng có một tấm bản đồ như vậy.

Chương Mục Trạch hỏi: "Trong mơ của cậu có cái này không sai, nhưng sao cậu có thể xác định giấc mơ của cậu là thật?

Nếu trong cung Lý Hiển có thứ gì đó muốn hại cậu, cậu làm sao xác nhận?" Diệp Phàm trầm ngâm: "Thực ra lúc đầu tôi cũng nghĩ vậy, có người đang cho tôi nhìn thấy những thứ sai lệch để dẫn dụ tôi hành động, điều này rất có khả năng." "Vậy mà cậu vẫn tin hắn?" Diệp Phàm lắc đầu: "Không phải tôi tin hắn, mà là tôi bắt buộc phải tin.

Bởi vì trong địa cung dưới chân núi Cửu Huyền Sơn, ngoài tấm da dê và thẻ sắt, tôi còn đặc biệt phát hiện cái này." Hắn lấy ra khối thiên thạch thứ hai, đưa cho Chương Mục Trạch xem, nhưng vì an toàn nên không định cho anh ta chạm vào.

Chương Mục Trạch chỉ nhìn thoáng qua đã hiểu: "Đây chính là khối thiên thạch mà công chúa năm xưa đeo trên người?

Cậu tìm thấy nó trong địa cung Cửu Huyền Sơn?" Diệp Phàm mặt không cảm xúc nói: "Không chỉ có vậy.

Anh biết Cổ Hà chứ?

Ngôi mộ ở Cửu Huyền Sơn là mộ trống, hơn nữa do Cổ Hà xây dựng, cất giấu ba thứ này giống như chuyên môn để dưới mí mắt tôi chờ tôi đến lấy vậy.

Sao ông ta biết một ngày nào đó tôi sẽ đến đây?" Việc hắn là người đặc biệt, lý do này hiện tại không đủ thuyết phục hắn. "Thiên mệnh tru tà nhân" - đây là danh hiệu dượng của Chu Vũ đặt cho hắn, nhưng Diệp Phàm luôn cảm thấy có người đang thiết kế mình. "Tấm bản đồ này khẳng định là thật, tôi nhất định phải đi thử xem sao.

Nói không chừng nơi này chưa được ghi vào sách, chỉ có người

địa phương mới biết." Chương Mục Trạch im lặng một chút.

Anh ta là người thông minh, đương nhiên hiểu ý Diệp Phàm, nhưng anh ta không định ngăn cản vì người này không dễ chết như vậy. "Được, vậy tôi sẽ ở Kinh thành cung cấp hỗ trợ cho cậu, đợi tin tốt của cậu từ Côn Luân Sơn truyền về.

Ngoài ra, hai người kia là sao, cậu nên nói cho tôi biết rồi chứ?" Diệp Phàm nhìn anh ta cười: "Một trong số đó là Tùng Hạc, tôi muốn đưa anh ta đi." Chương Mục Trạch thần tình trở nên mê hoặc.

Diệp Phàm mặc kệ anh ta, nói tiếp: "Người thứ hai là một sinh viên khảo cổ học bình thường còn rất trẻ, tên Chu Vũ, cậu ta cũng sẽ đi theo tôi." Chương Mục Trạch trầm mặc một hồi, rốt cuộc hỏi: "Diệp tiên sinh, cậu chịu kích thích gì rồi à?

Chương 1244

Không đùa tôi chứ?" Diệp Phàm bật cười: "Nói ra chính tôi cũng không tin.

Hai người này, còn cả con của gia đình đưa tôi khối thiên thạch ở trấn Ô Hà trước kia, tổ tiên bọn họ đều là thành viên trong đội khảo sát năm xưa." Chương Mục Trạch nói: "Ý cậu là việc họ bị cuốn vào chuyện này không phải ngẫu nhiên, mà là thời cơ đã đến, có người muốn họ hoàn thành di nguyện tổ tông?" "Tôi cũng không muốn thừa nhận điểm này, vì rất nhiều chỗ không đủ hợp lý.

Đâu phải cách nhau mười năm tám năm, đó là cả ba trăm năm ròng rã." Diệp Phàm lắc đầu, cảm giác chuyện này xác thực vô cùng hoang đường, ngược lại cho hắn cảm giác không đủ thực tế.

Nó giống như việc Hà Bán Tiên tìm đến Lý Hiển, tìm đến hoàng thất, dường như là để tổ chức lại một đội khảo sát lần nữa.

Chương Mục Trạch: "Hắn có khả năng tặc tâm bất tử, cho rằng ba trăm năm trước chưa thành sự, hắn chỉ cần bắt chước Cổ Hà một lần nữa, thuyết phục hoàng thất thời đại này làm việc cho hắn là được." Diệp Phàm chỉ vào tấm da dê: "Điểm quỷ dị nhất vẫn nằm ở tấm bản đồ địa hình không tồn tại này.

Nếu trong núi Côn Luân thực sự không có nơi như thế, vậy những người kia đã đi đến đâu?" Chương Mục Trạch nhìn hắn: "Những nơi này chỉ là trong nhận thức thường quy không tồn tại mà thôi." Diệp Phàm thần sắc khẽ động, cảm thấy câu nói này rất thú vị.

Trong nhận thức thường quy không tồn tại, tức là người thường cảm thấy không có nơi như vậy, nhưng thầy phong thủy có thể tìm ra nó.

Đây cũng là nguyên nhân ban đầu Tống Hà Ngọc vô cùng do dự nhưng cuối cùng bị thuyết phục.

Những thầy phong thủy có khả năng cảm nhận mẫn cảm có thể thông qua long mạch khu vực nhìn thấy những thứ khác thường. "Hai người cậu vừa nói, tổ tiên họ có quan hệ trực tiếp với chuyện này, cho nên hậu nhân còn phải tiếp tục đi làm." Chương Mục Trạch cân nhắc: "Nhưng cậu không thấy thiết kế kiểu này vô cùng bất hợp lý sao?

Cứ như những người đó biết trước mình sắp chết, nên dùng đủ mọi cách để lại manh mối, khiến tử tôn hậu đại bị những câu chuyện mạo hiểm hấp dẫn, tiếp tục đi Côn Luân Sơn." Diệp Phàm thấy điều này không có vấn đề gì.

Những học giả hoặc thầy phong thủy, đạo mộ tặc đều là người vô cùng thông minh.

Tuy họ không làm việc thiếu chuẩn bị, nhưng chuyến đi Côn Luân Sơn hoàn toàn khác với những hoạt động "giáp lạt ma" (kêu gọi phi vụ) khác.

Việc dự liệu trước điều gì đó cũng nằm trong khả năng.

Diệp Phàm hỏi Chương Mục Trạch: "Vậy sau này, Lý Hiển mật đàm với Hà Bán Tiên mấy tháng xong, tại sao lại không tiếp kiến hắn nữa?

Giữa họ đã xảy ra chuyện gì?" Chương Mục Trạch hồi ức lại: "Hà Bán Tiên là người vô cùng khó nhìn thấu, người ngoài không biết hắn đang nghĩ gì, cũng không ai biết hắn nói gì với Lý Hiển.

Nhưng sau khi Lý Hiển mật hội với kẻ này xong thì luôn có chút thần thần thao thao.

Ông ta bắt đầu tin vào chuyện cải tử hoàn sinh và trường sinh bất

lão, đồng thời vì thế mà bắt đầu nghiên cứu các phương diện, chuyện Côn Luân Sơn cũng gợi lên hứng thú của ông ta.

Nếu Lý Hiển trước đó hoàn toàn không hiểu về đảo đấu và phong thủy thì chuyện này ông ta hoàn toàn có thể tin." Diệp Phàm kể lại chuyện về kỹ thuật của Hỏa Đồ Quốc mà Tùng Hạc từng nói cho hắn.

Cái tiểu quốc biên thùy này tồn tại mấy ngàn năm trước, nổi danh với vu cổ thuật và tà thuật phong thủy.

Chương Mục Trạch: "Ý cậu là môn phái Côn Luân có khả năng đã học được một số thứ của Hỏa Đồ Quốc mới phát hiện ra bí mật Côn Luân Sơn?" Diệp Phàm gật đầu: "Khối thiên thạch tôi tìm được mười phần thì đến tám chín phần chính là khối mà công chúa năm xưa mang theo vào Côn Luân.

Tôi cảm giác khối thiên thạch này giống như một loại thông hành chứng, chỉ có mang theo nó mới vào được." Chương Mục Trạch cười: "Diệp tiên sinh, cảm giác của cậu vô cùng nhạy bén.

Tống Hà Ngọc cách một khoảng thời gian dài như vậy lại chọn trúng cậu, hiện tại tôi hoàn toàn có thể hiểu được." Diệp Phàm không để ý lời này.

Nếu có thể, hắn chẳng muốn bị Tống Hà Ngọc lựa chọn, nhưng đã lấy Hải Long Châu của người ta thì coi như thay bà ấy xem một chút chân tướng năm xưa vậy.

Chương Mục Trạch nói với hắn: "Nguyên nhân cuối cùng Hà Bán Tiên rời đi là vì một ngày nọ hắn đề nghị với Lý Hiển phái người vào Côn Luân Sơn khảo sát lần nữa.

Nhưng không biết vì lý do gì, Lý Hiển không đồng ý." Quả nhiên, kẻ này lòng dạ Tư Mã Chiêu ai cũng biết, hắn muốn phục khắc lại bài học thảm khốc của hoàng thất năm xưa.

Nhưng Lý Hiển chắc chắn biết chuyện này, việc không đồng ý cũng là dễ hiểu. "Sau đó, mật thất kia bị Lý Hiển phế bỏ, thuật cải tử hoàn sinh cũng tạm thời gác lại.

Nhưng Hà Bán Tiên này lòng dạ cực kỳ âm độc, hắn cư nhiên lừa Lý Hiển sử dụng một loại dược vật, biến thi thể mình sau khi chết thành Tống tử.

Sau đó hắn lại thiết lập ảo thuật gương mặt quỷ dị trong mật thất, chờ đợi người sau này phát hiện ra mật thất đó, kéo họ vào khốn cục.

Hắn mười phần chắc chín phần có thể dự đoán được người đến tìm mật thất tất nhiên là người đang điều tra chuyện năm xưa.

Nếu không thể khiến hoàng thất xuất lực, thì cũng phải bắt người này trợ giúp hắn một tay.

Xem ra loại người này chín phần mười là hậu nhân Cổ Hà, ngoài môn phái Côn Luân ra không ai làm được chuyện tổn hại âm đức như thế." Diệp Phàm có chút cạn lời.

Tuy hắn vốn không phải kiểu người đứng ngoài cuộc, nhưng giao thủ với hắn bằng cách này thì cũng hơi quá "tổn nhân bất lợi kỷ" rồi.

Diệp Phàm hỏi: "Hiện tại anh còn biết Hà Bán Tiên đi đâu không?

Tôi còn có thể tìm được hắn không?

Tôi muốn biết hắn hiểu rõ chi tiết năm xưa thế nào." Chương Mục Trạch đáp: "Tôi không biết Hà Bán Tiên đi đâu.

Lúc đó tuy hắn hoạt động ở Kinh thành một thời gian nhưng cũng không ai biết hắn ở chỗ nào.

Có điều tôi cơ bản có thể khẳng định, sau khi cậu đến Côn Luân Sơn, nhất định có thể gặp lại hắn." Diệp Phàm gật đầu, đứng dậy.

Hắn ở trong miếu chưa bao lâu, những lời cần nói cơ bản đều đã

nói hết.

Hiện tại mới giữa trưa, hắn về cũng mất một khoảng thời gian.

Hắn phải thấy may mắn vì Chương Mục Trạch không nói Hà Bán Tiên còn chỗ ở tại Kinh thành, hắn đã không muốn quay lại Kinh thành lần nữa, quá phiền phức lại lao tâm khổ tứ.

Chương Mục Trạch cũng đứng dậy nói: "Đã như vậy, trong lòng cậu đã có định số, tiếp theo chuẩn bị đi Côn Luân Sơn là được.

Sau này tôi sẽ đưa trang bị cho cậu, đảm bảo cậu và người của cậu ở bên ngoài liên lạc đủ thông suốt." Diệp Phàm gật đầu, sau đó Chương Mục Trạch khởi hành về Kinh thành.

Có anh ta làm hậu cần chi viện thực tế là một chuyện tốt.

Nếu chỉ có một mình Diệp Phàm thì sao cũng được, nhưng thêm Tùng Hạc và Chu Vũ thì lại khác.

Hắn và Chương Mục Trạch hẹn sau này liên lạc, rồi xuống núi chuẩn bị về bệnh viện.

Điện thoại không có tin nhắn mới, bên phía Tùng Hạc không có động tĩnh gì khác, xem ra là vô sự.

Hắn gọi một chiếc xe, trực tiếp về đến bệnh viện.

Vừa vào cửa đã thấy Chu Vũ vẫn đứng như trời trồng giữa đại sảnh, thấy hắn về thì vẻ mặt như đưa đám. "Diệp tiên sinh, tôi đã nói có thể kiên trì đến lúc ngài về mà, ngài đừng đánh giá thấp quyết tâm của tôi!

Bây giờ tôi có thể đi Côn Luân Sơn cùng ngài chưa?" Cậu ta gào lên hỏi, bác sĩ bệnh nhân đi ngang qua đều liếc nhìn.

Diệp Phàm im lặng một chút, gật đầu, đi tới xé lá bùa trên trán cậu ta xuống.

Bùa định thân trên người Chu Vũ vừa mất hiệu nghiệm, cậu ta liền ngã phịch mông xuống đất.

Cảnh tượng này càng khiến người khác chú ý hơn, Diệp Phàm đành phải đưa tay kéo cậu ta dậy.

Chu Vũ hoạt động các khớp xương trên người một chút rồi nói: "Diệp tiên sinh, giờ tôi đi được chưa?

Tôi đã thông qua thử thách rồi mà.

Diệp tiên sinh, anh không thể nuốt lời được." Diệp Phàm gật đầu: "Được, cậu có thể đi, nhưng có vài chuyện cậu vẫn chưa hiểu rõ.

Đi thôi, chúng ta tìm hiểu trước những việc cậu cần phải biết đã." Chu Vũ lập tức đồng ý, cứ lẽo đẽo bên cạnh không chịu rời đi.

Diệp Phàm cũng lười so đo, dẫn cậu ta đi thang máy lên lầu, đi thẳng đến phòng bệnh của Tùng Hạc.

Chương 1245

Tùng Hạc đã tỉnh, đang dựa vào đầu giường nghịch điện thoại, không biết nghiên cứu cái gì, đầu cũng chẳng ngẩng lên mà nói với bọn họ: "Trên bàn có hoa quả đấy." Diệp Phàm ném quả táo cho Chu Vũ, kéo hai cái ghế lại, một cái cho mình, một cái cho Chu Vũ.

Chu Vũ đứng nãy giờ đau nhức cả người, chỉ mong có chỗ ngồi, liền lập tức đặt mông ngồi xuống.

Tùng Hạc tắt điện thoại, mỉm cười rất nhã nhặn với Chu Vũ, thân thiện đưa tay ra: "Xin chào, biệt danh của tôi là Tùng Hạc, cậu cứ gọi cái tên này là được.

Tôi là bạn của Diệp tiên sinh, lần này cũng định cùng cậu ấy đi Côn Luân sơn, chúng ta là đồng đội." Nghe câu này, Diệp Phàm chẳng biết bắt đầu 'cà khịa' từ đâu, chỉ cảm thấy tên Tùng Hạc này đúng là kẻ bề ngoài đạo mạo nhưng bên trong thì gặp người nói tiếng người, gặp quỷ nói tiếng quỷ.

Diệp Phàm liếc hắn một cái: "Anh là bạn tôi?

Tôi định đưa anh đi lúc nào?

Cái nơi như Côn Luân sơn, anh đi rồi có chắc chắn quay về được không?" Tùng Hạc cười rất văn vở: "Vị tiểu tiên sinh này về được thì tôi chắc chắn cũng về được.

Diệp tiên sinh, đều đã đến nước này rồi, cậu không thể không tin tưởng đồng đội của mình chứ." Diệp Phàm lười tranh luận với hắn, nhìn sang Chu Vũ: "Vị này cũng giống anh, tổ tiên từng là một trong những thành viên đội khảo sát Côn Luân sơn năm xưa, có chút uyên nguyên với sự kiện năm đó.

Những gì các người biết cực kỳ quan trọng đối với hành động lần này." Chu Vũ gật đầu lia lịa: "Diệp tiên sinh, Tùng Hạc tiên sinh nhìn qua là biết người tốt, hai anh chắc chắn là đồng đội tốt.

Chúng ta cùng nhau hợp tác, chuyện gì cũng sẽ thành công thôi." Diệp Phàm cạn lời.

Khí chất của Tùng Hạc quả thực rất dễ lừa người, khiến người ta dễ dàng bỏ qua bản chất tà tính và thâm sâu khó lường của hắn.

Đừng nói là thanh niên như Chu Vũ, ngay cả hắn đôi khi cũng khó phân biệt tên này rốt cuộc muốn làm cái gì.

Hắn xua tay: "Cậu muốn nghĩ thế nào thì tùy, sau này tên đó làm chuyện gì cậu cũng đừng có ý kiến là được.

Kế hoạch hiện tại của tôi là đợi Tùng Hạc dưỡng thương xong sẽ lập tức xuất phát đi Côn Luân sơn." Tùng Hạc nhìn hắn: "Vừa nãy cậu ra ngoài làm gì thế?" Diệp Phàm không biết tại sao hắn đột nhiên hỏi vậy: "Tôi vừa đi gặp một người, trước đó có giao dịch chút chuyện với cô ấy.

Lần này chúng ta đi Côn Luân sơn, cô ấy có thể cung cấp cho chúng ta một số vật tư hỗ trợ." Chu Vũ chớp mắt: "Diệp tiên sinh, anh đi tìm tài trợ cho chúng ta à?" Diệp Phàm không thèm để ý đến cậu ta, trải tấm bản đồ da dê ra: "Căn cứ vào địa hình Côn Luân sơn đã được công khai hiện nay, trên thực tế, toàn bộ Côn Luân sơn không hề có vùng đất này.

Tấm bản đồ địa hình này có khả năng là quá cũ, không được cập nhật nên đã bị đào thải." Tùng Hạc nhìn hắn: "Cũng có khả năng là nơi này chưa từng tồn tại.

Sự thật là khi Phong thủy sư làm việc thì không thể dùng tư duy người bình thường để nghiên cứu, có lẽ cái Côn Luân sơn mà người

đời biết đến vốn dĩ không có địa danh này." Diệp Phàm gật đầu: "Tôi cũng nghĩ vậy.

Năm xưa nhóm Công chúa thông qua con đường này tiến vào núi chắc chắn là có lý do.

Sở dĩ Cổ Hà bảo chúng ta tìm người trên thẻ bài cũng là để dẫn chúng ta đi con đường này." Tùng Hạc búng tay một cái: "Vậy mối quan hệ này rất rõ ràng rồi.

Ngay từ đầu đã không ai tìm được nơi này, cho nên cần một số người biết chuyện nội bộ của Côn Luân sơn để dẫn chúng ta tiến vào Côn Luân mộ." Chu Vũ nhìn trái nhìn phải, cảm giác bọn họ nói chuyện có vẻ rất huyền bí, nhưng cậu ta dù sao cũng là sinh viên khảo cổ học nghiên cứu về Côn Luân sơn, bèn rụt rè giơ tay nói một câu: "Diệp tiên sinh, Tùng Hạc tiên sinh, thực ra hướng đi của dãy núi vẽ trên bản đồ địa hình này rất kỳ quái, thậm chí là có chút không hợp thường lý.

Theo lý thuyết, núi bình thường sẽ không có hướng đi như thế này." Diệp Phàm nhìn cậu ta: "Hả?

Nói rõ hơn xem nào?" Chu Vũ liền nói: "Chúng ta đều biết, khu vực dãy núi Côn Luân phần lớn là núi tuyết quanh năm không tan.

Những ngọn núi tuyết này hầu như đều có hướng đi rộng lớn, đỉnh núi sắc bén, thế núi thế nước mở rộng, rất thích hợp để long mạch phong thủy xuất hiện.

Nhưng trên tấm bản đồ này, các dãy núi đều rất phân tán, trông không giống quần thể núi lớn." Diệp Phàm nhướng mày: "Ý của cậu là?" "Nơi này có khả năng không phải là vành đai Côn Luân sơn, thậm chí có khả năng căn bản không phải là núi Côn Luân, hoặc có thể nói đây là những ngọn núi giả, thường sẽ không xuất hiện ở khu vực Xuyên Tạng." Diệp Phàm và Tùng Hạc nhìn nhau, nhận ra người

thanh niên này có lẽ không hề vô dụng như bọn họ tưởng tượng.

Bọn họ là Phong thủy sư nhưng không phải nhà địa chất học.

Năm xưa Tống Hà Ngọc công chúa dẫn người vào núi, ngoài Phong thủy sư và đạo mộ tặc, còn mang theo rất nhiều học giả, có lẽ không phải là không có lý do.

Mà hiện tại Chu Vũ vừa nói ra những lời này, Diệp Phàm và Tùng Hạc lập tức hiểu ý cậu ta.

Nhưng bọn họ ngoài việc nghĩ theo hướng đó, còn kết hợp với cách làm của Phong thủy sư để suy ngẫm, vậy thì chỉ có một khả năng.

Cái vẽ trên này không phải là dãy núi bên ngoài Côn Luân sơn, mà là cảnh tượng bên trong địa cung.

Đây là một tấm bản đồ địa hình địa cung Côn Luân mộ.

Diệp Phàm nhìn sắc mặt Tùng Hạc liền biết suy nghĩ của hắn chắc chắn cực kỳ khớp với mình, liền nói: "Nếu trên này vẽ là địa cung, vậy những cảnh tượng này chắc chắn không nằm trên mặt đất Côn Luân sơn, mà là ở dưới lòng đất Côn Luân sơn, có phải ý này không?" Tùng Hạc gật đầu: "Chúng ta nghĩ giống nhau đấy.

Đã không ở trên mặt đất, vậy dùng não bộ của đạo mộ tặc để suy xét vấn đề, thứ này chắc chắn nằm dưới lòng đất." Chu Vũ chớp mắt, quả thực không nghĩ tới tầng nghĩa này.

Cậu ta phân tích một hồi, kết quả bị hai người này lái sang hướng tư duy kia mất rồi? "Ấy ấy, tôi bảo này hai vị tiền bối, nói thế nghe được sao?

Phong thủy sư sao lại còn làm đạo mộ tặc nữa?" Diệp Phàm nhìn cậu ta, mỉm cười có chút không có ý tốt: "Không sao đâu chàng trai trẻ, lần này chúng ta không phải đi đạo mộ, hơn nữa trong chúng ta

cũng không có ai thực sự kiếm sống bằng nghề đạo mộ.

Chẳng qua trong số những người ở đây, chỉ có cậu là không có kinh nghiệm 'đổ đấu', cho nên vào trong đó, tất cả đều phải nghe tôi." Chu Vũ trợn mắt há hốc mồm nhìn hắn: "Diệp tiên sinh, hóa ra Phong thủy sư còn biết cả ngón nghề này à?" Diệp Phàm không thèm để ý đến cậu ta, nói với Tùng Hạc: "Nếu đây là cảnh tượng bên trong địa cung, chứng tỏ có khả năng trước kia đã có người xuống địa cung này trước cả Tống Hà Ngọc." Tùng Hạc gật đầu: "Đúng vậy, nhóm Tống Hà Ngọc chưa chắc đã là người đi tiên phong, thậm chí cũng có thể là người đến sau.

Nhưng như vậy cũng rất kỳ quái, nếu có người đã vào địa cung trước, tại sao không lấy đồ đi?

Minh khí, thậm chí là các bí mật." Diệp Phàm trầm mặc một chút: "Vậy thì chỉ có một khả năng." Hắn và Tùng Hạc nhìn nhau, sau đó đồng thanh nói: "Là người tu sửa mộ." Chu Vũ ngơ ngác: "Người tu sửa mộ là gì?

Tại sao họ không lấy đồ trong mộ thất đi?" Cậu ta tuy cũng từng đọc một ít sách phong thủy, nhưng dù sao cũng là sinh viên đại học được giáo dục chính quy, chuyện phạm pháp chưa từng làm nửa điểm, đạo mộ thì càng không thể có chút kinh nghiệm thực chiến nào.

Diệp Phàm co ngón tay gõ gõ lên tay vịn ghế: "Ý là, tấm bản đồ địa hình này chỉ có khả năng là do những người xây dựng Côn Luân mộ ban đầu vẽ ra." Chu Vũ ngẩn người.

Dường như quả thực chỉ có một khả năng này.

Nếu trước Tống Hà Ngọc còn có những người từng thấy chân dung Côn Luân mộ, hơn nữa không chết ở bên trong, lại không gây ra sự phá hoại đối với địa cung, thì chỉ có thể là nhóm người xây dựng Côn Luân mộ.

Diệp Phàm nói: "Kỹ sư công trình của Hỏa Đồ quốc?" Cách gọi của hắn khá hiện đại.

Tùng Hạc phản ứng một chút rồi gật đầu: "Hẳn là đến từ Hỏa Đồ quốc, hơn nữa e rằng còn là truyền từ đời này sang đời khác." "Nhưng Hỏa Đồ quốc chẳng phải đã có từ hơn một ngàn năm trước rồi sao?" Tùng Hạc nhìn cậu ta: "Lịch sử Côn Luân mộ cũng chắc chắn không chỉ một ngàn năm.

Sau khi nhóm Tống Hà Ngọc tiến vào đã gặp phải những chuyện ly kỳ như vậy, ngôi mộ này chắc chắn còn lợi hại và cổ xưa hơn tôi tưởng tượng." Bọn họ vẫn luôn tưởng rằng tấm bản đồ này vẽ dãy núi Côn Luân, hiện tại xem ra, cái được vẽ cũng có khả năng là địa cung Côn Luân.

Đã như vậy, Diệp Phàm nhận ra, một số ký hiệu dãy núi trên đó đại biểu cũng có khả năng không phải là núi non, mà là những thứ trong địa cung, ví dụ như mộ thất chẳng hạn.

Tùng Hạc lấy ra một cây bút, đánh dấu vài điểm trên bản đồ: "Nếu nhìn nhận theo hướng đây là bản đồ địa hình địa cung, thì lộ trình tiến vào nhanh nhất chính là con đường này, từ chỗ tôi đánh dấu ở đây đào đạo động đi vào." Diệp Phàm gật đầu.

Ở phương diện đổ đấu này, kinh nghiệm và trình độ của Tùng Hạc không kém gì hắn, thậm chí còn coi là khá cao, cách nhìn nhận cũng rất giống hắn.

Chu Vũ có chút chấn kinh: "Hai vị tiền bối, hai người đã bắt đầu bàn bạc xem xuống đấu thế nào rồi à?" Diệp Phàm cười cười: "Địa cung này chắc chắn phải xuống, nhưng tôi vẫn nói câu đó, chúng tôi thực sự không phải đi đổ đấu.

Chàng trai trẻ, cậu phải tin lời tôi." Chu Vũ trưng ra vẻ mặt không tin.

Tùng Hạc đành phải nửa đùa nửa thật giải thích một câu: "Diệp tiên sinh của cậu là làm chuyện bất bình thôi.

Cậu ấy xuống Âm Dương Mộ nhà họ Chu, thấy Cổ Hà làm chuyện đó với A Doanh, cảm thấy Côn Luân môn phái tà tính này không nên tồn tại, lần này là đi thanh lý môn hộ." Diệp Phàm sững sờ, quay đầu trừng mắt nhìn hắn.

Tùng Hạc cực kỳ vô tội nhìn lại, làm một cái thủ thế: Chẳng lẽ không phải thế à?

Chu Vũ gật đầu cái hiểu cái không: "Ồ, Diệp tiên sinh, nếu đã như vậy thì tôi vẫn có thể hiểu cho anh." Diệp Phàm thầm nghĩ ai cần cậu hiểu chứ, bất đắc dĩ nói: "Được rồi Tiểu Chu, nói về chuyện tổ tiên cậu đi.

Người thành viên đội khảo sát Côn Luân sơn đó để lại cho cậu cái gì?" Chu Vũ thấy hai tay lão luyện phong thủy này bàn bạc xong, trung tâm câu chuyện cuối cùng cũng đến lượt mình, lập tức ngồi thẳng người, rất nghiêm túc nói: "Tổ tiên của tôi đại khái cũng sống vào thời điểm ba trăm năm trước, tên là Chu Lễ Quân, là một nhà thám hiểm, cũng rất hứng thú với nhiều danh lam thắng cảnh trong nước lúc bấy giờ, đã làm nên nhiều chuyện vang danh." Chu Lễ Quân ở thời đại đó cũng là một nhân vật vô cùng nổi tiếng.

Diệp Phàm suy đoán ông ta cũng có khả năng là một siêu năng võ giả, bởi vì theo miêu tả của Chu Vũ, người này từng đến rất nhiều nơi hung hiểm ít người lui tới, hoang vu không bóng người nhưng cảnh sắc tráng lệ.

Bao gồm rất nhiều núi tuyết, thảo nguyên và non nước hiểm ác, những nơi như thế người bình thường có khả năng không thể sống sót trở về, nhưng Chu Lễ Quân lần nào cũng sống sót trở về, hơn nữa còn rất ung dung, lại đem trải nghiệm ở những nơi đó viết thành bút lục,

cho nên danh tiếng vang xa bốn biển.

Khi đó rất nhiều người mời ông ta làm hướng đạo, thậm chí coi ông ta là tấm gương, muốn khám phá vô số vùng đất không người, cho đến rất nhiều đạo mộ tặc tiến vào một số lãnh địa hiểm ác cũng sẽ tìm ông ta dẫn đường.

Lâu dần, Chu Lễ Quân cũng gia nhập Ngoại Bát Hành.

Bề ngoài vẫn là một nhà thám hiểm tự do, nhưng thực tế dần dần biến thành một Phong thủy sư tìm mộ.

Chương 1246

Thậm chí đến sau này, ngay cả Tống Hà Ngọc cũng nghe nói đến đại danh của ông ta, đặc biệt bí mật mời Chu Lễ Quân vào cung, ban cho thù lao cực kỳ hậu hĩnh để mời ông ta tham gia hoạt động khảo sát Côn Luân sơn lần này.

Năng lực của người này vô cùng thông thiên, không biết có thủ đoạn kỹ pháp lợi hại gì, dù là nơi kinh hiểm đến đâu ông ta cũng có thể ung dung đối phó, thậm chí rất nhiều đạo mộ tặc chuyên nghiệp đều bỏ mạng trong mộ, ông ta vẫn có thể hóa hiểm vi di (biến nguy thành an).

Một người như vậy, cuối cùng cư nhiên không thể sống sót bước ra khỏi Côn Luân mộ?

Chu Vũ gật đầu: "Tôi cũng không biết vị lão tổ tông này của tôi đã gặp phải chuyện gì ghê gớm trong mộ thất, dù sao cụ nhà khi đó mới gần ba mươi tuổi đã bỏ mạng trong đó.

Tôi cảm thấy nếu không phải vì chuyện này, danh tiếng của cụ còn có thể truyền đi xa hơn nữa." Diệp Phàm cũng tin vào cách nói này.

Một siêu năng võ giả hiểu phong thủy, có kinh nghiệm thám hiểm địa chất, về cơ bản không có địa cung bình thường nào có thể làm khó được, huống chi là khiến ông ta trực tiếp chết ở bên trong.

Việc này gần như là chuyện bất khả thi, chỉ có thể chứng minh tính nguy hiểm của Côn Luân sơn vượt xa dự liệu của bọn họ.

Nhưng thực ra Diệp Phàm đã sớm chuẩn bị tâm lý về phương diện này rồi.

Hắn lại tiếp tục hỏi: "Vậy trong ghi chép của Chu Lễ Quân có tin tức gì về đội khảo sát và Côn Luân sơn không?" Diệp Phàm lúc này mới chú ý tới Chu Vũ cũng đeo một cái túi chéo nhỏ.

Cậu ta thấy Diệp Phàm cực kỳ hứng thú với những chuyện này, lập tức từ trong túi chéo lấy ra một cuốn sổ rất cũ, dường như là một cuốn nhật ký.

Chu Vũ nói: "Không biết Chu Lễ Quân đã dùng phương pháp đặc thù gì, tóm lại cụ đã bảo tồn được cuốn nhật ký này, trên đó có danh sách nhân viên của toàn bộ đội khảo sát lúc bấy giờ." Diệp Phàm nghe câu này, mạnh mẽ ngẩng đầu lên.

Chu Lễ Quân cư nhiên lại ghi chép lại những người trong đội khảo sát, vậy đây quả là một chuyện lớn.

Hắn nhận lấy cuốn nhật ký.

Diệp Phàm cũng là siêu năng võ giả, vừa chạm tay vào là biết ngay trên này có hơi thở của thuật pháp.

Hơn nữa luồng sức mạnh thuật pháp này hiện tại tuy vô cùng yếu ớt, nhưng có thể bảo tồn ba trăm năm, vào thời điểm đó chắc chắn cực kỳ lợi hại.

Chu Lễ Quân hẳn là vô cùng coi trọng cuốn nhật ký này, và phải có quyết tâm muốn lưu giữ chuyện này mãi mãi mới làm như vậy.

Diệp Phàm mở cuốn nhật ký ra.

Vừa lật được vài trang, hắn đã nhìn thấy những cái tên quen thuộc trong nhật ký: có Tống Hà Ngọc, có Phong Hỏa, còn có Triệu Phật Minh.

Danh sách nhân danh ở trang thứ ba, viết kín hai trang, Chu Lễ Quân ở trang thứ hai, không nhìn ra thứ tự sắp xếp.

Diệp Phàm đếm một chút, ghi chép trong sổ tổng cộng có năm mươi sáu người, nhiều hơn hắn tưởng tượng.

Hơn nữa nghe đồn còn có hộ vệ âm thầm đi theo Công chúa, có khả năng không chỉ chừng này.

Ở thời đại đó, việc xuất động một đội ngũ hạo hạo đãng đãng (hùng hậu) như vậy, mang theo sắc lệnh hoàng thất, một đường khiến quan lại các châu phải bật đèn xanh, đi thẳng vào Côn Luân sơn, đó là một tràng diện như thế nào?

Nếu câu chuyện này xuất hiện trong sử liệu chính sử, đó chắc chắn là một truyền kỳ mộng ảo và đặc sắc tuyệt luân, nói không chừng sẽ được viết vào rất nhiều tiểu thuyết làm bối cảnh câu chuyện.

Đáng tiếc Tống Hà Ngọc đã thất bại, bọn họ tổn thất rất nhiều người.

Đây là cơn ác mộng của hoàng thất, là một hoạt động gần như là sỉ nhục, sau đó Công chúa liền từ chối gặp người, nửa đời sau đều triệt để điên loạn.

Diệp Phàm xem xong danh sách, trên đó quả nhiên có không ít người đều là phương sĩ, phong thủy sư và thợ thủ công đặc biệt nổi tiếng của thời đại đó.

Hắn lại lật tiếp ra sau một trang, Chu Vũ đặc biệt mong chờ nhìn hắn. "Diệp tiên sinh, tôi nghiên cứu cuốn nhật ký này rất nhiều năm rồi, nhưng tôi không phải người trong Ngoại Bát Hành, cho nên biết rất ít về những chuyện này, mãi vẫn không tìm ra manh mối, anh nhất định phải chỉ điểm mê tân cho tôi đấy." Diệp Phàm ngẩng đầu nhìn cậu ta, thở dài một hơi. "Cậu tốt nhất đừng tò mò, chuyện này đừng nói người thường, ngay cả Ngoại Bát Hành cũng không muốn dây vào.

Vị lão tổ tông này của cậu đã để lại cho cậu một cái hố to chết người đấy, rốt cuộc tại sao cậu lại tò mò về loại chuyện này?" Chu Vũ dường như không hề sợ hãi, trông cậu ta đối với chuyện này là tò mò thật tâm thật ý. "Diệp tiên sinh, anh xem tiếp đi thì biết." Diệp Phàm liền lật sang trang tiếp theo, sau đó hắn chợt nhận ra, đây không phải là thứ Chu Lễ Quân để lại trước khi đi Côn Luân sơn, mà là sau đó.

Bản thân ông ta tuy không thể trở về, nhưng có khả năng ông ta đã ủy thác cho người sống sót giúp mình mang về.

Chu Lễ Quân là một nhà thám hiểm, đã trải qua vô số cuộc mạo hiểm kinh hoàng, quan sát tinh tế tỉ mỉ, miêu tả chân thực.

Trong cuốn nhật ký này, ông ta đã kể lại một câu chuyện vô cùng thú vị.

Bởi vì Diệp Phàm còn phải tranh thủ thời gian đi Côn Luân sơn, cho nên liền miêu tả lại một cách đơn giản nhất có thể.

Trong ghi chép của Chu Lễ Quân, bọn họ thông qua một số phương thức đã cố gắng thu thập tất cả tình báo về Côn Luân sơn trước khi vào núi, sau đó bọn họ phát hiện, cái gọi là phái Côn Luân ngay từ đầu chính là do các phương sĩ của Hỏa Đồ quốc thành lập.

Tiểu quốc xuất hiện trong rừng sâu vùng Tây Nam này được tổ kiến và sinh tồn bằng phong thủy tà thuật, dần dần xuất hiện một loại môn phái nghiên cứu phong thủy tà ác, sau này di dời đến Côn Luân sơn, liền gọi là phái Côn Luân.

Những người này vì làm thuật phong thủy nên bị nước Việt (Đại Việt/Nam Việt xưa) lúc bấy giờ trục xuất, trốn vào trong rừng sâu, tự mình lập môn phái, đồng thời vẫn giữ liên lạc với Hỏa Đồ quốc.

Những người này đời này qua đời khác đi ngày càng sâu vào trong

núi Côn Luân, hầu như cắm rễ trong rừng sâu.

Trong núi cực kỳ lạnh, khó sinh tồn, để sống sót, bọn họ tìm mọi cách khai phá và thích nghi với hoàn cảnh.

Cuối cùng, đám phong thủy sư phái Côn Luân này đã triệt để sinh tồn được trong thâm sơn Côn Luân, nhưng bọn họ đi quá sâu, dần dần liền gặp phải một số chuyện quái dị.

Ví dụ như có một năm, trên trời giáng xuống thiên thạch, thiên thạch khổng lồ rơi vào trong dãy núi, gây ra tuyết lở, tắc nghẽn đường đi, chết rất nhiều người.

Nhưng ly kỳ nhất là, những người đến gần thiên thạch đó đều sẽ xuất hiện ảo giác.

Diệp Phàm nghe đến đây liền ý thức được, thứ bên trong thiên thạch đó tất nhiên có cùng nguồn gốc với hai khối vẫn thiết trên người hắn.

Tảng đá có thể khiến người ta nhìn thấy ảo giác, hầu như là thứ siêu tự nhiên.

Cuối cùng những người xuất hiện ảo giác này đều sẽ đi vào rừng sâu rồi biến mất tăm, không bao giờ trở lại nữa.

Cuối cùng những người này thiết lập nơi thiên thạch xuất hiện thành cấm địa, không cho phép người ngoài bước vào.

Kết quả qua vài năm, chuyện quỷ dị hơn đã xảy ra.

Rất nhiều người trong môn phái đột nhiên thường xuyên nhìn thấy những trận bão tuyết rất lớn vào một mùa đông, gió thổi không phân biệt ngày đêm.

Hơn nữa trận bão tuyết này, cho dù là khi trời quang mây tạnh cũng có rất nhiều người nhìn thấy.

Rất nhiều người còn nhìn thấy người thân đã chết của mình trong bão tuyết.

Thế là người dân địa phương không còn cách nào khác, bọn họ cảm thấy mình có thể đã đắc tội với một loại thần linh nào đó trên thiên thạch, liền chuyên môn xây một ngôi miếu gần thiên thạch, dùng số lượng lớn tế phẩm để cúng tế, phòng ngừa tiếp tục có người chết.

Thời gian lâu dần, cư nhiên thực sự đã ổn định lại.

Diệp Phàm càng nghe càng cảm thấy đặc biệt quen thuộc.

Tuy nhiên sự việc không hoàn toàn bình tĩnh lại.

Người của phái Côn Luân tiếp tục cư trú tại vùng này, kết quả lại qua mười mấy năm, bọn họ đột nhiên phát hiện, nơi sâu thẳm của dãy núi Côn Luân bằng không xuất hiện một ngôi mộ lớn.

Bởi vì bọn họ đã lánh đời nhiều năm nhưng thuật phong thủy vẫn còn đó, phát hiện này chỉ việc có người phát hiện hướng đi của long mạch xuất hiện vấn đề, là dấu hiệu có địa cung cỡ lớn xuất hiện.

Lúc đầu có người cho rằng có thể là quốc quân Hỏa Đồ quốc qua đời nên đã xây một ngôi mộ như vậy, nhưng rất nhanh bọn họ liền cảm thấy không phải như thế.

Ngôi mộ này tuyệt đối không thể thuộc về Hỏa Đồ quốc.

Đọc đến đây, Diệp Phàm và Tùng Hạc nhìn nhau, kết luận này đã lật đổ một phần suy đoán trước đó của bọn họ, nhưng dường như lại rất hợp lý.

Chương 1247

Tùng Hạc mở miệng nói: "Trong ghi chép sử liệu thời cổ, Chu Mục Vương tây chinh Tây Vương Mẫu quốc, đạt được thuật trường sinh, nhưng Tây Vương Mẫu quốc lại cuối cùng diệt quốc.

Nếu thực sự có trường sinh bất lão, Tây Vương Mẫu sao lại chết chứ?

Chu Mục Vương sao lại xây mộ cho mình?" Diệp Phàm gật đầu: "Cùng một đạo lý, nếu quốc quân Hỏa Đồ quốc thực sự tìm được cái gọi là kỹ pháp cải tử hoàn sinh, thì sẽ không xây địa cung cho mình." Hơn nữa còn có một vấn đề khác, đó là người của phái Côn Luân khi đó thực ra đã đi đến nơi rất sâu trong phúc địa Côn Luân sơn, cư dân bình thường của Hỏa Đồ quốc căn bản không đến được nơi này.

Cho nên theo lý mà nói, người Hỏa Đồ quốc xây dựng địa cung đáng lẽ phải ở nơi nông hơn của Côn Luân sơn.

Nhưng bọn họ xem phong thủy lại phát hiện ngôi mộ lớn kia còn nằm ở nơi sâu hơn cả phúc địa Côn Luân sơn.

Đây gần như là một tình huống không thể tin nổi, có thể nói là hoàn toàn bất khả thi, quá mức ly kỳ.

Khi đó tất cả các Phong thủy sư tụ tập lại một chỗ thảo luận chuyện này, mỗi người đều đặc biệt xác tín rằng bọn họ trước đó chưa từng phát hiện một địa mạch kỳ quái như vậy, ngôi địa cung khổng lồ này là bằng không xuất hiện.

Diệp Phàm ngẫm nghĩ một lát: "Liệu có phải vì loại núi lớn đó địa hình thường xuyên thay đổi, long mạch sẽ phát sinh biến hóa, cho nên trước đó bọn họ không phát hiện ra địa cung này?" Tùng Hạc gật đầu: "Có khả năng, nhưng vẫn có một số nghi điểm tồn tại, chắc chắn có

vấn đề gì đó chúng ta chưa phát hiện ra." Hướng đi của địa mạch gần địa cung ở những nơi như núi tuyết hoặc xung quanh sông lớn có khả năng sẽ thay đổi do địa hình biến hóa, nhưng loại thay đổi này cũng sẽ không quá đột ngột, ít nhất sẽ không hoàn toàn khác biệt.

Nhưng khi người của phái Côn Luân phát hiện ra địa cung đó sớm nhất, những Phong thủy sư kia liền bỗng nhiên nhận ra, địa mạch gần địa cung này đã xảy ra biến hóa nghiêng trời lệch đất.

Hướng đi của ngọn núi tuyết này, từ một ngọn núi hoang vu không bóng người, bình thường không có gì lạ, biến thành thế "thôn thổ đại thế" (nuốt đất tạo thế lớn), từ thấp lên cao, sơn cốc hẹp dài, xuất hiện dấu hiệu "Tẩu long" (rồng chạy).

Điều này chứng tỏ nơi này cực kỳ có khả năng có một địa cung khổng lồ.

Khi đó những Phong thủy sư kia đều bị phát hiện này dọa cho ngây người.

Bọn họ tự cho rằng mình đã đi đến nơi sâu nhất rồi, không ngờ ở nơi càng sâu càng xa hơn của Côn Luân sơn, cư nhiên lại mạc danh kỳ diệu xuất hiện một tòa địa cung.

Các Phong thủy sư đời đầu của phái Côn Luân trình độ đều rất cao, hơn nữa còn biết những tuyệt học mà rất nhiều người hiện tại không biết, thuộc về những kẻ xuất sắc trong Ngoại Bát Hành.

Những người này không chỉ biết phong thủy kham dư (xem phong thủy địa lý), còn biết thuật bói toán Kỳ Môn Độn Giáp, vô cùng lợi hại, năng lực tìm mộ đặc biệt mạnh, hầu như không có lúc nào thất thủ.

Một khi bọn họ tập thể cảm thấy nơi long mạch xuất hiện này có địa cung, thì về cơ bản là chính xác không còn nghi ngờ gì nữa.

Nhưng chuyện này trên thực tế lại không phù hợp với hiện thực. "Đại long mạch chân chính rất khó bị hiện tượng tự nhiên làm thay đổi." Tùng Hạc nghiêm giọng nói, "Không thể nào là bị bão tuyết che lấp bao nhiêu năm mới được phát hiện." Diệp Phàm gật đầu: "Không sai, cái gọi là 'Tẩu long', chính là sơn mạch này trấn áp được không khí, tụ tập địa khí vào trong đó.

Nếu là nhiều người như vậy ngay từ đầu đều không phát hiện ra long mạch này, vậy thì có khả năng là nó đột nhiên xuất hiện." Tùng Hạc nhìn hắn: "Nhưng điều này không quá hợp thường lý.

Theo tư duy ban đầu của chúng ta, quốc quân Hỏa Đồ quốc tìm kiếm kỹ pháp cải tử hoàn sinh, sau đó giấu loại pháp thuật này trong mộ của mình." "Vậy thì chỉ có thể chứng minh là ông ta đã thất bại." Diệp Phàm bình thản nói, "Nếu ông ta thành công, ngôi mộ này càng không nên tồn tại." Đến đây, cuốn nhật ký đã sắp kết thúc.

Diệp Phàm còn tưởng không có đoạn sau, kết quả hắn lật ra sau một cái, phát hiện còn có một trang cuối cùng.

Những thứ ghi chép trên trang cuối cùng càng thêm rợn người.

Diệp Phàm ngẩng đầu nhìn sắc mặt Chu Vũ, phát hiện trán cậu ta đầy mồ hôi, hiển nhiên đối với câu chuyện này vừa tò mò lại vừa sợ hãi.

Thằng nhóc này từ nhỏ đã nghiên cứu câu chuyện trên này, rất nhiều chi tiết mà trong mắt người không biết phong thủy lại là cực kỳ đáng sợ.

Cậu ta sẽ thông qua câu chuyện này mà biết được một tiểu quốc chưa từng nghe nói trong sử liệu.

Tiểu quốc này nổi danh với phong thủy tà thuật và vu cổ thuật vùng Tây Nam, vô cùng tà tính.

Trong những thuật pháp thần bí và quái đản này, bọn họ lại tồn tại ngàn trăm năm, cuối cùng di dời đến nơi sâu nhất của phúc địa Côn Luân sơn và phát hiện ra một bí mật kinh thế hãi tục.

Chu Vũ nuốt nước miếng: "Diệp tiên sinh, thực không dám giấu, lần đầu tiên tôi đọc cuốn nhật ký này, tôi thực sự rất sợ hãi, sợ mình nhìn thấy thiên cơ gì đó, có ngày sẽ bị trời phạt." Diệp Phàm vỗ vai cậu ta an ủi: "Cái đó thì không đâu, cậu có duyên phận nhìn thấy cái này, ngược lại chứng tỏ cậu nhất định phải đi làm chuyện này.

Chu Lễ Quân và nguyện vọng của ông ấy đã lựa chọn cậu." Tùng Hạc cười cười: "Hơn nữa, nếu cậu cảm thấy sợ hãi, có thể bỏ cuộc, chúng tôi đi thay cậu là được." Chu Vũ không chút do dự lắc đầu: "Sẽ không đâu Tùng Hạc tiên sinh, tôi sẽ không bỏ cuộc.

Từ nhỏ tôi đã muốn làm rõ chuyện này, nhưng người nhà tôi đều không cho tôi đáp án, còn ngăn cản tôi, tôi nhất định phải tự mình làm rõ." Diệp Phàm không đưa ra bình luận, hắn hiện tại vẫn cảm thấy chàng trai này tuổi trẻ khí thịnh không biết sống chết, nhưng hoặc giả hậu duệ của những người trong đội khảo sát ba trăm năm trước có khả năng đều không thoát khỏi liên quan.

Hắn nhìn vào nội dung trang cuối cùng kia, nội dung trong này hầu như giống như chuyện thần thoại, người thường rất khó tin tưởng.

Nói rằng đám thuật sĩ phong thủy Hỏa Đồ quốc di cư vào Côn Luân sơn, sau khi phát hiện địa cung kia, phản ứng đầu tiên là vô cùng sợ hãi.

Nhưng bọn họ đều là những Phong thủy sư cực kỳ cường hãn, nỗi sợ hãi này rất nhanh đã bị lòng tham thay thế.

Khi đó cuộc sống của bọn họ cũng chẳng sung túc gì, nếu không thì đã chẳng mai danh ẩn tích trốn vào rừng sâu, mà đã sớm trốn đến Thăng Long rồi.

Loại mộ lớn này, theo ý nghĩa thông thường, sẽ có rất nhiều minh khí và bảo bối tồn tại, chỉ cần mò được đồ ra là đủ cho bọn họ vinh hoa phú quý mấy đời.

Những người này tuy là Phong thủy sư, nhưng phần lớn trong số đó đều có kinh nghiệm 'giáp lạt ma' (nhập bọn đi trộm mộ), xuống mộ là chuyện nhỏ.

Nhưng đồng thời bọn họ cũng biết, ngôi mộ này không thể dùng ý nghĩa thông thường để đo lường.

Thế là bọn họ phái trước vài người đi thám thính thực hư.

Những người này đều hiểu phong thủy, tìm một vị trí thích hợp trên địa cung để đào đạo động, đào một mạch xuống dưới thì chạm phải gạch đá.

Những viên gạch đá này có màu xanh đen.

Sau khi đào ra, mộ đạo bên trong vừa sâu vừa dài, vô cùng rộng lớn, giống như một tòa thành cổ dưới lòng đất, đan xen phức tạp.

Những người này khi đó tài mê tâm khiếu (lòng tham làm mờ mắt), lại vô cùng tò mò bên trong rốt cuộc là địa cung gì, lại có bảo bối gì, bèn không sợ chết mà trực tiếp đi xuống.

Khi đó trang bị của bọn họ rất đầy đủ, kỹ thuật cũng có, liền tự cho rằng có thể xử lý được.

Kết quả mười ngày sau, những người chờ đợi bên ngoài chỉ đợi được một người quay về.

Người này là Phong thủy sư lợi hại nhất trong số đó, khi gã đi ra bộ dạng vô cùng chật vật, toàn thân đầy máu, vừa gặp đại bộ đội liền mất đi ý thức, trên người có đủ loại vết thương kỳ quái.

Có một số vết thương thậm chí rất giống do dã thú để lại.

Sau đó bạn bè chờ tiếp ứng đưa gã về phái Côn Luân.

Đợi gã tỉnh lại sau ba ngày, mọi người hỏi bên trong đã xảy ra chuyện gì, những người khác đều đi đâu rồi.

Người đó nói: "Có thứ đáng sợ, bọn họ đều chết rồi, đều chết cả rồi.

Địa cung này có vấn đề, dấu hiệu 'Tẩu long' là thật, nhưng còn có quỷ khí ở bên trong." Sau đó người này đã miêu tả chi tiết quá trình trong mộ thất với bọn họ, nghe cũng vô cùng không chân thực.

Nhóm bọn họ sáu người, đào xong đạo động liền xuống mộ.

Mộ đạo khắp nơi đều là ngã rẽ, giống như sông ngầm, miên man đến khắp nơi, căn bản không phân biệt được con đường nào thông đến chủ mộ thất.

Nhưng người của phái Côn Luân khi đó bản lĩnh rất cao, chuyện này căn bản không làm khó được bọn họ.

Trong đó có một người biết Kỳ Môn Bát Toán, loại thuật bói toán này cực kỳ lợi hại, gã tính ra bọn họ nên đi con đường nào để vào trong.

Nhưng loại thuật Kỳ Môn Độn Giáp này, ngoài việc có thể tính ra hướng đi trong tương lai, còn là để người bói toán dùng tránh tai họa.

Người này ngoài việc tính ra con đường chính xác, còn tính ra nguy hiểm bọn họ có khả năng gặp phải.

Người xem bói tính xong, chỉ một phương hướng.

Chỉ xong, gã liền nói với bạn bè: "Điềm báo đại hung đại ác." Người này bình thường xem quẻ cực kỳ chuẩn, chưa từng xảy ra sai sót, cho nên bọn họ mới mang hắn theo, coi như một sự bảo đảm chuẩn xác tuyệt đối.

Hắn nói câu này xong, tất cả mọi người đều trầm mặc.

Quẻ tượng này không ai nghi ngờ cả, ngay sau đó người kia lại bổ sung: "Bên trong là vật không thể biết, không thể nhìn, không thể nghe, sức mạnh tự nhiên không cách nào giải thích, vô cùng hung hiểm." Người duy nhất đi ra được, cũng chính là kẻ cầm đầu hỏi: "Không nói cụ thể là thứ gì sao?" Thầy bói lắc đầu: "Không tính được chính xác như vậy, nhưng có thể xác định, mức độ nguy hiểm bên trong người thường không cách nào lý giải được, nếu chúng ta chuẩn bị không đủ, vẫn là nên quay về đi." Kẻ cầm đầu khá cẩn thận, cũng đã do dự, nhưng mấy người khác nhìn nhau, đều cảm thấy không thể từ bỏ cơ hội này.

Chương 1248

Bởi vì bọn họ là nhóm đầu tiên tự cáo phấn dũng xuống đây, đây là một cơ hội hiếm có, lấy được minh khí bảo bối ra đều sẽ thuộc về bọn họ, nếu từ bỏ, bây giờ quay về tìm hậu viện, lợi ích vớt được sẽ không còn nhiều như vậy nữa.

Đám người này vẫn mong mỏi có một ngày có thể rời khỏi vùng núi sâu hoang vu không bóng người này, đến kinh thành Thăng Long phồn hoa để phát huy tài năng của họ, đi hưởng thụ vinh hoa phú quý.

Mà lấy được địa cung này là cơ hội duy nhất của bọn họ, xung quanh đây bọn họ đều đã khảo sát qua, không còn dấu vết địa cung lớn nào khác, bọn họ lại rất khó tự mình đi ra ngoài.

Kẻ cầm đầu cuối cùng bị bọn họ thuyết phục, vị bói toán kia tuy rằng cho là có nguy hiểm, nhưng mấy người bọn họ lúc đó đều là những kẻ xuất sắc trong giới phong thủy sư, cũng không sợ hãi tình huống này.

Đa phần trong số bọn họ, ít nhiều khi xuống đấu đều đã gặp qua những hiện tượng không thể giải thích, có lúc là xác chết vùng dậy, có lúc là pháp trận, nhưng cuối cùng bọn họ đều có thể hóa hiểm vi di (biến nguy thành an).

Lần này, thầy bói tái tam do dự, vẫn khuyên bọn họ, nói lần này tình huống bên trong có khả năng vượt quá tưởng tượng, vô cùng ly kỳ.

Nhưng cuối cùng bọn họ vẫn đi vào, bởi vì tiền tài, lúc đó không có một người nào đủ bình tĩnh để khuyên can bọn họ.

Kẻ cầm đầu sau khi ra ngoài, cùng bạn bè hắn hồi ức lại tất cả những chuyện này, vẫn cảm thấy vô cùng sợ hãi, bạn bè liền hỏi hắn,

rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì.

Hắn nói bọn họ đi theo đường hầm mộ đạo kia vào trong, mộ đạo càng ngày càng hẹp, đi một tiếng đồng hồ mới từ hẹp biến rộng, sau đó một cánh cửa mộ bằng đá hán bạch ngọc khổng lồ, cao bằng năm người xuất hiện trước mặt bọn họ.

Khoảng không gian kia vô cùng rộng lớn, giữa bãi đất trống đặt một cái đỉnh thanh đồng khổng lồ, cao chừng một trượng rộng nửa trượng, dáng vẻ vô cùng cổ xưa, có một số vết tích loang lổ, bên trong dường như còn đang luyện chế thứ gì đó.

Bọn họ nghe thấy bên trong có tiếng lách tách, nhưng không ai dám qua xem, bọn họ nhìn cánh cửa mộ bằng bạch ngọc khổng lồ kia, đột nhiên cảm giác địa cung này có khả năng thật sự không thuộc về nhân gian.

Không gian này đã vô cùng lớn, xung quanh mênh mông vô bờ, bên cạnh đỉnh thanh đồng còn có một mảng đình đài lầu các, không biết là chế thức niên đại nào, dường như là thời Đường Tống.

Sau phiến đình đài lầu các kia, còn có một số rừng cây kỳ quái, nhưng bọn họ lúc đó tâm không tạp niệm, chỉ muốn nghiên cứu làm sao mở cửa mộ.

Kể tới đây, kẻ cầm đầu đột nhiên dừng lại.

Bạn hắn hỏi: "Sao vậy, tại sao không tiếp tục nói nữa?" Kẻ cầm đầu nói: "Tôi có một loại dự cảm, sau khi vào cái mộ kia, tôi có khả năng không sống được bao lâu nữa, đưa giấy và bút cho tôi, tôi vẽ lại địa hình nhìn thấy bên trong, nếu có người hữu duyên lợi hại, hoặc giả có thể vào được." Hắn vừa vẽ, vừa vô cùng sợ hãi nói với bạn: "Chúng tôi ở trong đó, bị một loại yêu quái đáng sợ tấn công." Diệp Phàm đọc đến đây thì nhướng mày: "Hắn nói hắn nhìn thấy yêu quái?" Tùng Hạc như có điều suy tư: "Liệu có phải là một loại Cổ Thần nào

đó trong núi sâu Côn Luân không?

Đó cũng không phải là địa cung cổ mộ gì, mà là sào huyệt của Cổ Thần, bọn họ đào đạo động kinh động đến người ta, Cổ Thần tức giận muốn tới ăn thịt bọn họ." Diệp Phàm cười cười: "Anh rất có khiếu hài hước, nhưng cư nhiên lại rất hợp lý, nói không chừng còn thật sự có khả năng là như vậy." Tùng Hạc cũng cười rộ lên: "Diệp tiên sinh, tôi đây cũng không hoàn toàn là nói đùa, ở một phần khu vực Tây Nam và Xuyên Tạng, Cổ Thần được người ta cung phụng có khả năng là tồn tại chân thực." Diệp Phàm gật gật đầu: "Tôi không có ý nghi ngờ thần tiên tồn tại, hơn nữa theo chiều hướng này, trong Côn Luân Mộ có khả năng chính là có loại đồ vật này tồn tại." Sau đó kẻ cầm đầu liền vẽ lại tất cả những nơi hắn nhìn thấy, nhưng cho dù như thế, thứ hắn vẽ cũng chỉ là một phần trong địa cung, bọn họ thám hiểm chỉ có một phần trong đó mà thôi.

Sau đó ghi chép bắt đầu không hoàn chỉnh, kẻ cầm đầu này tuyên bố mình bị Cổ Thần tấn công, Cổ Thần cầm một loại đao tàng (đao Tây Tạng) rất dài vô cùng kỳ quái, tiến hành công kích bọn họ.

Trong ghi chép của kẻ cầm đầu, cũng không đề cập cụ thể Cổ Thần rốt cuộc trông như thế nào, trí nhớ của hắn sau này dường như đã hỗn loạn rồi, mà là Chu Lễ Quân chú thích ở cuối ghi chép.

Kẻ cầm đầu này, sau khi từ trong địa cung đi ra, chết vào ngày thứ mười lăm, nguyên nhân cái chết không rõ, có người nói hắn bị hù chết, có người nói hắn bị vu cổ thuật giết chết, cũng có người nói, Cổ Thần đuổi theo, nhổ cỏ tận gốc bọn họ.

Tóm lại, chuyện này ở môn phái Côn Luân lúc đó trở thành một loại khủng hoảng, những người sau đó thử tiến vào địa cung, đa số đều không ra được, người ra được cũng đều hoặc điên hoặc dại, đều không sống được bao lâu.

Từ đó về sau, trong môn phái Côn Luân, địa cung kỳ quái này liền biến thành một thứ cấm kỵ, không còn ai dám tùy tiện chạm vào và nhắc đến nữa.

Thú vị nhất là, Diệp Phàm nhìn thấy Chu Lễ Quân nhắc đến một chuyện, chính là sáu người tiến vào địa cung sớm nhất kia, nhìn thấy trên cửa mộ bằng hán bạch ngọc kia có khắc rất nhiều đồ án.

Bao gồm trên vách tường xung quanh, có rất nhiều thứ tương tự bích họa, ở những khu vực này và trong các loại mộ táng, ý nghĩa của bích họa là vô cùng thâm viễn.

Những bích họa này có khả năng khắc các loại trải nghiệm lúc sinh tiền của chủ nhân ngôi mộ và phong tục khu vực của bọn họ, rất nhiều nhà khảo cổ học đều có thể từ bên trong phát hiện được nhiều thứ.

Nhưng ở trong cuốn sổ tay đơn giản này, Chu Lễ Quân không thể nào nói rõ ràng từng chi tiết trên bích họa, cũng không có khả năng sao chép một bản bích họa qua đây, cho nên bích họa hoàn chỉnh chân chính, còn phải đợi bọn họ đi vào rồi hãy nói.

Tuy nhiên, Chu Lễ Quân vẫn nhắc đến một hiện tượng rất thú vị.

Trong điêu khắc trên cửa mộ hán bạch ngọc, khắc một người đàn ông mặc hoa phục, hoa văn trang phục trên người người này vô cùng phức tạp, giống như người trong truyền thuyết, hơn nữa dưới sự oxy hóa lâu ngày, đã trở nên vô cùng dữ tợn, giống như Cổ Thần trong tôn giáo.

Người này, trong miệng ngậm một con ngọc thiền (ve sầu bằng ngọc).

Trong truyền thống của đông đảo dân tộc thiểu số bao gồm cả khu vực Thăng Long, người chết trong miệng ngậm ngọc thiền chỉ có một

ý nghĩa.

Tùng Hạc nói: "Ý của cậu là chết đi sống lại?

Trên cửa mộ này khắc người trong miệng ngậm ngọc thiền, ý là bên trong đó có phương pháp cải tử hoàn sinh sao?" Diệp Phàm lắc đầu: "Có khả năng là ý này, nhưng ngọc thiền sau thời Hán thì đặc biệt thường thấy, cũng có khả năng chỉ là một sự ngẫu nhiên, hơn nữa quốc quân Hỏa Đồ quốc phát hiện tử nhi phục sinh, thì có quan hệ gì với Cổ Thần?" Tùng Hạc không có dao động gì: "Tuy là như vậy, nhưng địa cung này chắc chắn có quan hệ với kỹ pháp tử nhi phục sinh, thậm chí, nó có khả năng chính là Côn Luân Mộ mà chúng ta muốn tìm." Diệp Phàm lật ra sau, trực tiếp lật đến trang cuối cùng, sau đó nhìn thấy mặt sau trang này, vẽ một tấm bản đồ địa hình chằng chịt phức tạp.

Tùng Hạc cũng nhìn thấy, bọn họ nhìn nhau một cái, sắc mặt đều có chút biến đổi.

Bản đồ địa hình vẽ trên này, giống y hệt bản đồ trên tấm da dê kia, ngay cả chi tiết vân đường đều khớp, vô cùng hoàn chỉnh, hơn nữa độ tương tự cực cao.

Vậy tòa địa cung này, hẳn là Côn Luân Mộ không còn nghi ngờ gì nữa, địa cung bọn họ muốn xuống, căn bản không phải hoàng lăng của quốc quân Hỏa Đồ quốc gì cả, tòa địa cung này tuy rằng xác thực có quy mô hoàng lăng, nhưng thuộc về ai, vẫn là ẩn số.

Diệp Phàm cảm giác có chút thú vị: "Âm mưu trong ngôi mộ này thật sự là quá nhiều, còn có cái huyền quan (quan tài treo) tôi nhìn thấy trong mơ, huyền quan kia vô cùng lớn, trông có vẻ ít nhất có thể chứa ba bốn người." Nếu đây là một cái mộ chứa thi thể xác thực không nghi ngờ, vậy thi thể bên trong thật sự còn là người sao?

Tùng Hạc gật gật đầu: "Chỉ có thể đi rồi mới tìm hiểu đến cùng

được, người hơn ba trăm năm trước không thể sống sót trở về, cậu có tự tin có thể toàn thân trở ra không?" Diệp Phàm mặt vô biểu tình: "Không có." Chu Vũ gãi gãi đầu: "Hả?

Hai người các anh đều không có tự tin sống sót trở về, vậy tôi há chẳng phải đi qua tìm cái chết sao?" Diệp Phàm cười như không cười: "Nếu không thì cậu tưởng sao?" Chu Vũ: "..." Tùng Hạc lần nữa an ủi cậu ta: "Không sao đâu, cậu ta hù dọa cậu đấy, chỉ cần không tìm đường chết thì sẽ không chết, chúng tôi sẽ trông chừng cậu, tận lực để đều sống sót trở về." Diệp Phàm lạnh lùng mở miệng nói: "Cậu cho rằng cái mộ này có thể đánh đồng với những địa cung bình thường khác sao?

Hoặc là nói cậu cảm thấy nó chỉ là một cái mộ đơn thuần ư?" Chu Vũ nghĩ nghĩ, vẫn kiên định nói: "Diệp tiên sinh, lão tổ tông tôi để lại bí mật, nói không chừng chính là phải để hậu nhân đến giải khai thì sao?

Các anh chắc chắn dùng đến tôi." Cậu ta gập cuốn sổ tay lại, đưa cho Chu Vũ, đến nay, tất cả manh mối đều đã hoàn chỉnh, mục đích địa của bọn họ hiện tại cũng đã vô cùng rõ ràng.

Diệp Phàm liền hỏi: "Anh xác định anh vẫn muốn đi sao?

Trước đó tôi chưa từng hỏi anh, anh tự nạp mình vào từ lúc nào thế?" Hắn hỏi không phải Chu Vũ, mà là Tùng Hạc.

Tùng Hạc mạc danh kỳ diệu nhìn hắn một cái: "Cậu ta có thể đi sao tôi không thể đi, tôi đã nói rồi, tiền bối Phong Hỏa của tôi cũng từng đi qua nơi đó, tôi đi không phải vì minh khí, cũng là vì bí mật kia." Diệp Phàm: "Phong Hỏa cô nương tại sao lại nguyện ý đi Côn Luân Sơn?

Cầu tài?" Tùng Hạc trầm mặc một chút: "Cậu moi móc lời tôi đấy à?" Diệp Phàm cười cười: "Đây là bí mật không thể nói gì sao?

Cần tôi chuyên môn moi lời anh?" Tùng Hạc thở dài: "Tôi cũng không rõ lắm, có khả năng là năm đó cô ấy có một người yêu, nhưng ngoài ý muốn qua đời, cô ấy đi Côn Luân Sơn, là tin tưởng cái gọi là tử nhi phục sinh, để phục sinh người yêu của cô ấy." Diệp Phàm gật gật đầu: "Được thôi, tuy rằng cô ấy là một phong thủy sư rất lợi hại, nhưng nhi nữ tình trường vẫn là rất chí mạng." Tùng Hạc trừng hắn một cái: "Cậu thì không có nhi nữ tình trường à?" Diệp Phàm không nói gì, nhưng Tùng Hạc nói không sai, hắn lúc đó ở trong mơ, nhìn thấy Phong Hỏa, ý hướng đi Côn Luân Sơn dường như còn mãnh liệt hơn cả Tống Hà Ngọc.

Hắn lúc đó liền có một loại cảm giác, Phong Hỏa không chỉ bởi vì là bạn của Tống Hà Ngọc nên đi giúp đỡ cô, mà còn bởi vì chính trong lòng cô ấy nhất định có một loại chấp niệm nào đó, thúc giục cô ấy đi tới Côn Luân Sơn.

Diệp Phàm nhìn Chu Vũ: "Cậu bây giờ vẫn có thể đổi ý, nếu cậu cảm thấy không muốn đi, vậy cũng không sao." Chu Vũ lắc đầu, nhe răng cười, một bộ dạng trời không sợ đất không sợ: "Diệp tiên sinh, xem ý tứ này của ngài, dường như những người nhập cuộc chúng ta, đều là hậu nhân của đội khảo sát năm đó?" Diệp Phàm gật gật đầu, coi như mặc nhận.

Chu Vũ liền bình tĩnh nói: "Vạn nhất thì sao?

Tôi nói là vạn nhất nhé, lúc các anh đi Côn Luân Mộ, bắt buộc phải là hậu đại của những người năm đó mới có thể vào được, chúng ta là một loại chìa khóa gì đó, cho nên tôi nhất định phải đi cùng anh, hơn nữa tôi có nghiên cứu đối với Côn Luân Sơn." Diệp Phàm thở dài, trong lòng nói các ngươi nếu tính như vậy, thì ngươi không nên đi nhất ngược lại là hắn, hắn là thông qua khảo nghiệm của Tống Hà Ngọc mà đi đến nơi đó, với người năm đó một chút quan hệ cũng không có.

Dường như nhìn ra hắn đang nghĩ gì, Tùng Hạc nhẹ nhàng nói: "Diệp tiên sinh, cậu không cần nghĩ nhiều, cậu là người đặc biệt duy nhất của thời đại này, là Thiên Tuyển Tru Tà nhân (người trời chọn để diệt tà), mệnh định cậu phải đi trừ tà bình loạn thế, Côn Luân Mộ có lẽ sẽ sợ hãi pháp khí trên người cậu." Diệp Phàm nhìn ông ta, hắn thì không sao cả, nhưng hắn đi Côn Luân Sơn, không vì đạt được cái gì, không có chấp niệm, cũng sẽ không xảy ra vấn đề lớn gì, hắn cũng không quá lo lắng.

Hơn nữa Chu Vũ có một điểm nói không sai, chính là cậu ta xác thực vô cùng hiểu biết về Côn Luân Sơn, nghiên cứu địa chất của cậu ta đã xấp xỉ có thể sánh vai với một nhà địa chất học chuyên nghiệp, xét về phương diện nghiên cứu Côn Luân Sơn.

Diệp Phàm nói: "Đến đây, chúng ta bây giờ hãy nói về người tên Cổ Hà này, tôi nghi ngờ người này là nhân vật mấu chốt của mê cục Côn Luân Sơn, chúng ta bắt buộc phải làm rõ một số chuyện trên người hắn, mới có thể hiểu được mục đích của chuyến đi này." Chu Vũ mê hoặc không hiểu hỏi: "Cổ Hà là ai?" Tùng Hạc: "Một tên phong thủy sư nhân phẩm không ra gì." Sau đó ông ta và Diệp Phàm một người tự thuật một người bổ sung, giảng lai lịch của Cổ Hà cho Chu Vũ nghe một chút, Chu Vũ tuy rằng hiểu biết về phong thủy không nhiều, nhưng kỳ thực cũng biết một chút da lông, cảm giác vô cùng ly phổ (vô lý/kỳ quái).

Chu Vũ nghe xong thì than thở không thôi: "Vậy chuyện tên này làm quả thực là quá ác độc rồi, cô gái A Doanh dễ thương như vậy mà hắn cũng nhẫn tâm sao?" Diệp Phàm nói: "Đến nay, sự xuất hiện của người này đều vô cùng ly kỳ, hắn vừa muốn cung cấp manh mối Côn Luân Mộ cho tôi, lại không muốn tôi thật sự tìm được nơi đó, tôi hiện tại không biết hắn muốn lợi dụng tôi hay là thật sự muốn để tôi vào trong Côn Luân Mộ." Chu Vũ lắc đầu: "Diệp tiên sinh, chuyện của

Ngoại Bát Hành các anh tôi không hiểu lắm, nhưng theo cách nói của các anh, Cổ Hà này làm việc chắc chắn phải có động cơ, hắn muốn Phượng Hoàng Đồ Đằng, có khả năng cần mượn tay các anh chăng?" Tùng Hạc gật gật đầu: "Chúng ta tìm đường chúng ta, tùy cơ ứng biến là được." Bọn họ ăn nhịp với nhau, thương thế của Tùng Hạc có hắn và Diệp Phàm hai người dùng pháp thuật gia trì, qua vài ngày cơ bản là có thể khôi phục rồi, bọn họ dự định sau một tuần nữa sẽ xuất phát đi Côn Luân Sơn.

Chu Vũ trong thời gian đó hỏi hắn vấn đề vật tư giải quyết thế nào, Diệp Phàm cười thần bí hề hề, nói hắn đã kéo được tài trợ rồi, không những có vật tư, còn có điện thoại vệ tinh.

Chu Vũ lập tức giơ ngón tay cái cho hắn: "Diệp tiên sinh, vẫn cứ là anh." Tùng Hạc nhìn hắn một cái: "Cậu trước đó ra ngoài là đi kéo tài trợ đấy à?" Diệp Phàm cười như không cười: "Cái gì gọi là kéo tài trợ, tôi đây là làm giao dịch, lại không phải xin không vật tư của hắn." Sau đó hắn đưa phương thức liên lạc của Chương Mục Trạch cho Tùng Hạc xem một chút, Tùng Hạc nghĩ nghĩ, biểu tình trống rỗng một chút: "Tôi nhớ người này, cậu ta xác thực từng làm việc cho Lý Hoa đại nhân, nhưng người này so với phong thủy, dường như trên thương trường càng đắc tâm ứng thủ (thuận buồm xuôi gió) hơn một chút." Diệp Phàm gật gật đầu: "Tên này xác thực vừa nhìn là biết kẻ làm ăn, một chút thiệt thòi cũng sẽ không chịu, tôi bảo hắn lập một cái tổng bộ ở kinh thành, tiện liên hệ tiếp ứng chúng ta." Chu Vũ: "Nói thế nào?" Diệp Phàm nói: "Nếu chúng ta quá ba ngày không dùng điện thoại vệ tinh liên hệ với bọn họ, Chương Mục Trạch sẽ phái người khác men theo lộ tuyến của chúng ta tiến vào Côn Luân Sơn cứu người, nhưng cậu đừng cảm thấy biện pháp này hữu dụng, bọn họ là không có vẫn thiết (thiên thạch)." Tùng Hạc trong lòng hiểu rõ, không có vẫn thiết, đồng nghĩa với không vào được địa cung Côn Luân.

Bảy ngày sau đó, bọn họ phụ trách tiến hành chỉnh đốn và làm các loại chuẩn bị, sau bảy ngày, Tùng Hạc làm xong thủ tục xuất viện, ông ta có sức mạnh pháp thuật tại thân, khôi phục xác thực vô cùng nhanh.

Trong thời gian đó Diệp Phàm lại báo bình an với Đường Nhược Tuyết, nói cho cô biết mình phải đi tỉnh ngoài công tác, Đường Nhược Tuyết trầm mặc một lát, chọc thủng sự thật hắn muốn ra ngoài "kẹp lạt ma" (đi trộm mộ).

Diệp Phàm cảm thấy mình không thể nói chuyện kỹ với cô, nói lâu sợ Đường Nhược Tuyết tìm hắn gây phiền toái, thế là quả đoán nói hai ba câu liền cúp điện thoại.

Thời gian bảy ngày này, Chu Vũ đặc biệt mỗi ngày ban ngày buổi tối đều định kỳ chạy bộ rèn luyện thân thể, mưu toan để bản thân lúc đi Côn Luân Sơn không quá kéo chân sau (gây trở ngại).

Sau đó bọn họ mang theo vật tư, pháp khí trang bị dùng pháp thuật che mắt đặc thù ẩn giấu đi, để tiện cho việc lên máy bay không bị kiểm tra ra.

Sau đó bọn họ đặt vé máy bay một chiều, bay thẳng Mã Nạp Tư (Manasi) huyện, từ nơi này xuất phát, lúc này khu vực Tây Bắc đã có chút lạnh rồi, nhưng sau khi đến nơi, người địa phương nói cho bọn họ, thật sự đến phúc địa Côn Luân Sơn, sẽ càng thêm hàn lãnh.

Chương 1249

Ba người bọn họ đều chuẩn bị tốt áo gió và các loại trang bị phòng hàn, chuyến này một đường đi lên phía Bắc, lạnh lẽo là chuyện đương nhiên, tín hiệu điện thoại vệ tinh coi như tạm được, liên lạc kinh thành thì không có bất cứ vấn đề gì.

Bọn họ chào hỏi trước, tìm người địa phương thuê xe, người đến là một thanh niên dân tộc thiểu số, tên là A Khắc Tô (Aksu), cậu ta nói tên cậu ta chính là tên của khu vực A Khắc Tô mà bọn họ đi qua.

Người thanh niên này sinh ra ở khu vực gần Côn Luân Sơn, vô cùng quen thuộc đối với khu vực Côn Luân Sơn, suốt dọc đường đều giảng giải cho bọn họ các loại hạng mục cần chú ý, vô cùng nhiệt tình.

Kỹ thuật lái xe của A Khắc Tô vô cùng thành thạo, nghe bọn họ miêu tả, nói bọn họ đi tiếp như vậy, có khả năng sẽ đi thẳng vào sâu trong Tây Tạng, nhất định phải chú ý phòng hàn, nếu không sẽ xảy ra vấn đề, sắp đến mùa đông rồi.

Chuyến này không những đi qua thảo nguyên, còn phải đi qua rất nhiều huyện thành, đủ hơn ba ngàn cây số, trong đó cộng thêm nghỉ ngơi chỉnh đốn, phải đi hơn sáu ngày.

Diệp Phàm nghĩ nghĩ, ở trên xe mở tấm da dê ra cho A Khắc Tô xem, hỏi cậu ta: "Xin hỏi gần Côn Luân Sơn các cậu, có nơi nào như thế này không?" A Khắc Tô khẩu âm rất nặng, cậu ta cách kính chiếu hậu nhìn thoáng qua bản đồ kia, sau khi nhìn một lúc, lộ ra biểu tình mê hoặc không hiểu: "Ông chủ, chúng tôi chưa từng thấy nơi này a, Côn Luân Sơn có loại địa phương này sao?" Diệp Phàm và Tùng Hạc nhìn nhau một cái, trong lòng nói quả nhiên, trên này vẽ khẳng định

không phải địa hình sơn mạch, mà hẳn là cảnh tượng trong địa cung Côn Luân, như vậy thì sự tình trở nên càng thú vị hơn rồi.

Sau đó bọn họ đi qua thảo nguyên Ba Âm Bố Lỗ Khắc (Bayanbulak), cần tiến hành đổi xe, liền tạm thời cư trú ở bộ lạc địa phương hai ngày, A Khắc Tô đi ra ngoài đổi xe rồi.

Diệp Phàm lúc đầu cảm thấy đây hẳn là một thời kỳ bình tĩnh, nhưng Tùng Hạc nói với hắn, xung quanh đây có một loại khí tức vô cùng quỷ dị.

Ba người bọn họ ở một gian phòng lớn, vô cùng dư dả, hai người bọn họ là võ giả siêu năng còn đỡ, Chu Vũ chạy đi đường mấy ngày đã cảm giác mệt mỏi, liền sớm đi ngủ.

Đêm hôm đó, Diệp Phàm và Tùng Hạc cảm giác được sự việc không đúng lắm, loại cảm giác đó cứ giống như là, bên ngoài dường như có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm bọn họ vậy.

Hình như càng đến gần Côn Luân Sơn, loại sự tình tà tính này càng có khả năng sẽ phát sinh, hơn nữa vô cùng khó dự đoán, Diệp Phàm thậm chí có chút không dám ngủ, sợ mình tiến vào loại mộng cảnh kỳ quái kia không cách nào ngay lập tức sát giác được nguy hiểm.

Nơi này ban đêm vô cùng lạnh, bọn họ không làm ồn Chu Vũ, cùng nhau đi ra khỏi nhà dân (homestay), bà chủ nhà trọ này là một bác gái người Tạng vô cùng nhiệt tình, dường như biết rất nhiều tập tục.

Bọn họ đi ra khỏi cửa, đứng ở cửa ra vào, thảo nguyên này mênh mông vô bờ, thị trấn nhỏ này cũng không có gì đặc thù, bọn họ nhìn đường phố trống trải bên ngoài.

Diệp Phàm suy tư một chút, hỏi: "Vừa nãy loại cảm giác bị người ta nhìn chằm chằm kia anh có ý thức được không?" Tùng Hạc gật gật

đầu: “Không biết là ai đang rình mò, vạn nhất chính là Hà Bán Tiên hoặc là người của môn phái Côn Luân khác thì sao?

Chúng ta ở ngoài sáng bọn họ ở trong tối, hiện tại cả thiên hạ đều biết Diệp Phàm - Tru Tà nhân theo mệnh trời đi Côn Luân Sơn.” Diệp Phàm cười cười: “Tôi cũng cảm thấy là hắn, hơn nữa tôi có chút muốn lôi hắn ra, chúng ta muốn chặn đường những đội ngũ đi trước đến Côn Luân Sơn ở giữa đường hẳn là đã không kịp rồi.” Tùng Hạc nói: “Xem tình hình đã, Hà Bán Tiên nếu quả thật là người có thành phủ như vậy, sẽ không dễ dàng bị chúng ta phát hiện, nhưng chúng ta có thể đợi hắn tự mình đi ra.” Diệp Phàm nhìn ông ta: “Anh có suy nghĩ gì?” Tùng Hạc nhìn bóng tối nơi xa, nơi này tuy là địa đai thảo nguyên, nhưng ở nơi cực xa, loáng thoáng có thể nhìn thấy quần sơn liên miên bất tuyệt.

Những ngọn núi này, hiện tại tuy có thể ẩn ước nhìn thấy được, nhưng cự ly trên thực tế chỉ sẽ càng thêm xa không thể chạm, xu thế của những sơn mạch này, trong bóng tối hiện ra một phần cảm giác quỷ quyệt.

Tùng Hạc nhìn mảnh thiên thạch (vẫn thiết) treo trên ngực hắn, nhẹ nhàng quệt một cái lên cổ mình và cổ hắn, dưới sự gia trì của pháp thuật, giọng nói của bọn họ đặc biệt rõ ràng, hơn nữa có thể truyền đi đặc biệt xa, nơi rất xa đều có thể nghe thấy rõ ràng.

Tùng Hạc hắng giọng, giả vờ vô ý hỏi: “Khối thiên thạch này, thật sự là chìa khóa năm đó công chúa mở ra Côn Luân Mộ sao?” Diệp Phàm có chút muốn cười, nhưng trong nháy mắt đã hiểu ý của ông ta.

Tùng Hạc còn kê tặc (láu cá) hơn hắn tưởng tượng, nhưng Diệp Phàm vẫn hiểu ý ông, liền bất đắc dĩ cười cười, vô cùng phối hợp nói: “Đó là đương nhiên rồi, năm đó công chúa chính là cầm thứ này, mở ra cánh cửa lớn Côn Luân Mộ ở sâu trong Côn Luân Sơn, tôi bây giờ

có chiếc chìa khóa này, chắc chắn cũng làm được." Tùng Hạc gật gật đầu: "Vậy lần này vào Côn Luân Sơn, cậu quả thực là thế tại tất đắc (bắt buộc phải lấy được) a." Bởi vì có sức mạnh pháp thuật đặc thù gia trì nơi cổ họng, cho nên giọng nói của bọn họ trong bóng tối tịch mịch truyền đi đặc biệt xa, xung quanh người ở xa hơn nữa nếu nghe lén, cơ bản đều có thể nghe thấy được.

Nói xong hai câu, Diệp Phàm giải trừ pháp thuật, nhìn ông ta một cái: "Liệu có quá cố ý một chút không?" Tùng Hạc vô cùng dửng dưng nhún nhún vai, cũng giải trừ pháp thuật: "Dù sao chúng ta nói là sự thật, xem hắn có tin hay không mà thôi, hắn nếu tin, chắc chắn sẽ tìm cơ hội động thủ, không tin...

Tôi cứ đợi hắn nhịn không được mới thôi." Diệp Phàm cười cười, cảm giác người này không chỉ láu cá, mà còn một bụng xấu xa, ai làm kẻ địch của ông ta kẻ đó chắc chắn sẽ xui xẻo, làm xong xuôi, bọn họ liền cùng nhau về phòng.

Thị trấn trên thảo nguyên Ba Âm Bố Lỗ Khắc buổi tối cũng đặc biệt lạnh, cơ bản giống như mùa đông ở chỗ bọn họ, người mặc ít đợi lâu rất dễ sinh bệnh.

Sau khi bọn họ trở về, Chu Vũ ngủ vẫn rất say, Diệp Phàm nghĩ nghĩ, cảm giác cũng không có chuyện gì đặc biệt quan trọng nhất định phải nói chuyện với Tùng Hạc, liền tắt đèn chuẩn bị nghỉ ngơi.

Trước khi ngủ hắn nói với Tùng Hạc: "Ngày mai nếu tôi cứ mãi không tỉnh, anh cứ lay tôi dậy, hoặc là nghĩ cách đánh thức tôi, không cần khách sáo." Tùng Hạc phản ứng lại một chút: "Cậu cảm thấy tác dụng của thiên thạch vẫn đang tiếp tục?

Chúng ta sắp đến Côn Luân Sơn rồi." Diệp Phàm thở dài, thay đồ ngủ nằm lên giường, tắt đèn: "Đến Côn Luân Sơn, sức mạnh của loại thiên thạch này chỉ sẽ càng thêm lợi hại, gần đây tôi luôn có một loại

dự cảm không tốt lắm, thứ đồ chơi này rốt cuộc là muốn nhắc nhở tôi cái gì." Tùng Hạc trầm mặc một chút, trong bóng tối nhìn hắn, trong ánh mắt hối ám bất minh, không biết giấu giếm thứ gì: "Cậu là người đặc biệt đầu tiên trong trăm năm qua, thiên mệnh đời này rơi xuống trên người cậu, ai cũng biết cậu là Thiên Mệnh Tru Tà, Côn Luân Sơn sẽ không phải là điểm cuối của cậu." Diệp Phàm cười không thành tiếng: "Sao anh biết tôi đang nghĩ gì?

Tôi có một loại cảm giác không tốt lắm, ảo giác trong thiên thạch này, có khả năng sẽ có một ngày khiến tôi vĩnh viễn không tỉnh lại được trong mơ." Hắn vừa dứt lời, thiên thạch cứ như có cảm ứng vậy, đột nhiên trượt một cái, có dây thừng buộc nên không rơi xuống được, lại bị Diệp Phàm một tay đón lấy, hắn luôn không cho người khác chạm vào thiên thạch, nhưng bản thân chưa bao giờ kiêng kỵ.

Ngay sau đó, tất cả những âm thanh khác xung quanh đều dừng lại, trước mặt hắn bỗng nhiên nổi lên bão tuyết phợp trời rợp đất, bên ngoài phong tuyết là dãy núi màu đen liên miên, vô cùng giống với những ngọn núi hắn vừa nhìn thấy bên ngoài.

Lần này ảo giác thiên thạch không còn là cách cửa sổ cho hắn nhìn thấy cái gì nữa, mà là trực tiếp đi tới trước mặt hắn.

Diệp Phàm không biết đột nhiên ngủ thiếp đi từ lúc nào, bão tuyết và giấc mơ hòa lẫn vào nhau, hắn vừa đảo mắt liền nhìn thấy mình đứng trong một thung lũng, trước mặt có một đội người đang đi đường.

Là người của Tống Hà Ngọc, hắn ý thức được, đám người này cưỡi ngựa cao to, quấn người đặc biệt kín mít, chậm rãi đi trong thung lũng đang đổ bão tuyết, hành tiến vô cùng gian nan.

Chế thức quần áo lúc đó cũng có chút cũ kỹ, hiển nhiên không có khả năng chống lạnh như áo gió của người hiện đại, Diệp Phàm nhìn

phương hướng bọn họ tiến lên, ý thức được bọn họ vẫn là đang đi về phía sâu trong núi.

Hắn nhớ tới câu chuyện ghi chép trên cuốn sổ tay của Chu Lễ Quân, khoan hãy nói Chu Lễ Quân làm sao biết được, là tự mình đi khảo sát hay là nghe từ miệng người khác biết được, ông ta đã viết xuống, có khả năng chính là đã nói với Tống Hà Ngọc.

Nếu Tống Hà Ngọc tin tưởng chuyện này, vậy bọn họ có khả năng chính là đang tìm kiếm di chỉ của môn phái Côn Luân năm đó, tuy rằng Diệp Phàm không biết tại sao Cổ Hà không ở trong đó, cũng không nói toàn bộ sự việc cho Tống Hà Ngọc.

Thậm chí từ đầu đến cuối, hắn đều chưa từng nhìn thấy người tên Cổ Hà này trong đội khảo sát này, kẻ này nếu là hậu nhân hiện còn tồn tại của môn phái Côn Luân, không nên giả chết mới đúng.

Nhưng việc kẻ này luôn làm từ trước đến nay, dường như chỉ là bắt đầu từ Âm Dương Mộ giúp đỡ Tống Hà Ngọc, nói cho cô một số tin tức Côn Luân Sơn, sau đó liền thả cô một mình tổ đội đi đánh phó bản.

Diệp Phàm suy tư một chút, cảm giác tình huống có khả năng nhất, hắn là kẻ này và Tống Hà Ngọc chia làm hai đường.

Các loại dã sử ghi chép Hỏa Đồ quốc phân ra một môn phái Côn Luân như vậy, trong dòng sông lịch sử dài đằng đẵng như vậy, cơ bản đã tiêu thanh nặc tích (biến mất tăm tích).

Cổ Hà người này, thoạt nhìn vô cùng giống phong thủy sư của môn phái Côn Luân, thủ pháp cũng ra dáng ra hình, còn làm ra một bộ Hắc trầm mộc nhiễu hắc quan (gỗ trầm đen quấn quan tài đen), có khả năng là đang giả thần giả quỷ.

Diệp Phàm lúc đó xem tướng mạo hắn trong băng ghi hình, cũng

không có bao nhiêu chỗ thật sự giống dân tộc thiểu số vùng Tạng, trên cách ăn mặc tuy có cố ý giả trang, nhưng đều không quá để tâm.

Kẻ này có khả năng chỉ là mượn danh đầu của môn phái Côn Luân, tiện cho hắn làm việc, hắn có khả năng đã thông qua kênh nào đó khác tự mình đi một lộ tuyến khác vào núi, đây là nắm chắc cả hai tay.

Hắn nhìn đám người này một đường tiến lên trong bão tuyết, đột nhiên suy tư ra một vấn đề kỳ quái.

Ở khu vực Côn Luân Sơn, bão tuyết là vô cùng đáng sợ, không những nhiệt độ cực thấp, hơn nữa sẽ dẫn đến đội ngũ lạc mất phương hướng, có chuyện quan trọng gì, mà bọn họ bắt buộc phải đi đường trong bão tuyết?

Theo suy nghĩ của Diệp Phàm, đám người này cảm giác được bão tuyết tới, sao không thể hạ trại nghỉ ngơi tại chỗ, đợi gió tuyết qua đi, lại tiếp tục lên đường.

Trừ phi... có chuyện gì đó, là chỉ có thể làm khi bão tuyết tới.

Đội ngũ này chậm rãi đi vào trong phong tuyết, cuối cùng biến mất không thấy, bão tuyết vẫn đang tiếp tục, Diệp Phàm hoa mắt một cái, trước mắt liền bắt đầu xuất hiện loại bóng người dài ngoẳng quỷ dị kia.

Hắn cảm giác được một tia sầu muộn mạc danh kỳ diệu, chuyện còn chưa nghĩ thông, lại có yêu ma quỷ quái tới tìm hắn gây phiền toái, kết quả hắn vừa mới sờ tay về phía thanh Mạc Đao bên hông, liền có người lay hắn tỉnh.

Hắn vừa mở mắt, mình vẫn đang nằm trong nhà dân ở thị trấn trên thảo nguyên Ba Âm Bố Lỗ Khắc, là Chu Vũ lay hắn dậy.

Tùng Hạc đã ăn mặc chỉnh tề đang thu dọn đồ đạc bên cạnh, đầu

cũng không quay lại nói với hắn: “Xe đã đổi xong rồi, A Khắc Tô đang đợi chúng ta bên ngoài, còn bốn ngày nữa là đến Côn Luân Sơn, chuẩn bị một chút rồi xuất phát thôi, trên đường cẩn thận một chút.” Diệp Phàm ngồi dậy, vừa định nói gì đó, Tùng Hạc lại mở miệng nói: “Là tôi bảo Chu Vũ gọi cậu dậy đấy, ảnh hưởng của thiên thạch lên cậu quá nặng rồi, trong mơ cậu định làm gì thế?

Sắp rút cả đao ra rồi.” Diệp Phàm trầm mặc một chút: “Có thứ ảnh hưởng tôi xem manh mối quan trọng, là đáng đánh.” Tùng Hạc quay đầu nhìn cậu một cái, đại khái hiểu ý nên cũng không nói gì, tiếp tục thu dọn đồ đạc.

Ngược lại là Chu Vũ vô cùng tò mò, cậu ta ngủ ngon lành cả đêm, giờ tinh thần phơi phới, cứ bám lấy Diệp Phàm hỏi cho bằng được. "Diệp tiên sinh, anh nằm mơ thấy gì thế?

Có liên quan đến mảnh vẫn thiết này không?

Trong ghi chép của lão tổ tông nhà tôi hình như cũng nhắc đến thứ này, nó là manh mối sao?" Diệp Phàm bị hỏi đến phát phiền, xốc chăn dậy thay quần áo chuẩn bị xuất phát.

Hành lý và quần áo của bọn họ đều đã đóng gói xong xuôi.

Diệp Phàm thay một bộ áo khoác gió leo núi màu đen, cả người trông càng thêm sắc bén.

Diệp Phàm im lặng thu dọn một lúc, bỗng nhiên nhận ra ý nghĩa câu nói vừa rồi của Tùng Hạc.

Anh ta cố ý nhấn mạnh câu "đi đường cẩn thận một chút", dường như không phải thuận miệng nói chơi mà giống một lời ám chỉ, bởi vì có Chu Vũ ở đó nên một số chuyện không tiện nói thẳng.

Diệp Phàm lập tức phản ứng lại, là chuyện đêm qua.

Ý của Tùng Hạc là hôm nay lúc đi đường, đối phương có lẽ sẽ tìm

cách ra tay cướp đoạt vẫn thiết, nhắc hắn lưu ý một chút.

Chương 1250

Diệp Phàm đã hiểu rõ, ba người thu dọn xong xuôi, đeo ba lô rời khỏi homestay.

Phong cảnh thảo nguyên Bayinbuluke rất đẹp, không thua kém gì Nội Mông, thị trấn bên này cũng rất thích hợp để du lịch, tiếc là bọn họ đang vội, không có thời gian ngắm nghía kỹ càng.

A Khắc Tô cũng mặc một bộ đồ giữ nhiệt cực dày, đứng đợi bọn họ bên dưới.

Cậu ta đổi sang một chiếc xe việt dã gầm cao to lớn, nhìn qua là biết rất thích hợp để hành quân đường dài.

Diệp Phàm nhìn thoáng qua, trong lòng có chút cảm thán.

Năm xưa công chúa Tống Hà Ngọc cưỡi ngựa vào núi, chặng đường này chắc chắn gian nan hơn nhiều, hành trình của họ có thể kéo dài nửa năm thậm chí lâu hơn.

Dưới sự dày vò như vậy, mục tiêu và kỳ vọng sẽ trở nên vô cùng quan trọng, thảo nào sau khi thất bại, bà ta lại biến thành bộ dạng kia, đổi là ai thì cũng điên mất thôi.

Thấy bọn họ đi xuống, A Khắc Tô vẫy tay chào từ xa.

Diệp Phàm ngồi ghế phụ, Tùng Hạc và Chu Vũ ngồi ghế sau.

Hiện tại vẫn còn rất sớm, trời vừa tờ mờ sáng, vùng thảo nguyên Tây Bắc vô cùng lạnh lẽo, Chu Vũ vừa lên xe đã lạnh đến mức thở ra khói.

Diệp Phàm lấy điện thoại vệ tinh ra liên lạc định kỳ với Chương Mục Trạch.

Chương Mục Trạch ở đầu dây bên kia hỏi hắn: "Trên đường có tình huống gì không?" Diệp Phàm suy nghĩ một chút, vẫn không nói chuyện bọn họ bị theo dõi ra: "Mọi thứ bình thường.

Nếu tốc độ của chúng tôi đủ nhanh, có thể vớt được đám xui xẻo đi trước kia ra đấy." Chương Mục Trạch cười hai tiếng: "Diệp tiên sinh, cậu quả nhiên là người từ bi hỉ xả.

Nhưng chuyện bọn họ gặp phải nếu thực sự liên quan đến mộ Côn Luân, e rằng cậu cũng chẳng cứu được đâu." Diệp Phàm muốn nói tôi chỉ báo bình an, anh lấy đâu ra nhiều lời thừa thãi thế, dội gáo nước lạnh vào tôi làm gì.

Nhưng dù sao hắn cũng nhìn Chương Mục Trạch không thuận mắt, lười để ý, cúp điện thoại luôn.

A Khắc Tô lái xe rất êm.

Cậu thanh niên này chạy xe quanh năm trên tuyến Xuyên Tạng nên rất hiểu quy củ, chuyện của ông chủ tuyệt đối không hỏi nhiều, huống chi Diệp Phàm còn trả rất nhiều tiền.

Diệp Phàm cất điện thoại vệ tinh đi.

Đi sâu vào thảo nguyên, điện thoại thông thường rất khó bắt sóng ổn định ở vùng cao nguyên này, bắt buộc phải dùng thông tin vệ tinh.

A Khắc Tô lái xe khoảng bốn tiếng, bọn họ đã triệt để rời khỏi thị trấn nhỏ trên thảo nguyên kia.

Huyện Manas là điểm khởi đầu, hiện tại bọn họ đã đi được một nửa chặng đường.

Tiếp theo sẽ phải băng qua địa khu A Khắc Tô và một số châu tự trị khác, cuối cùng mới đến núi Côn Luân.

Quãng đường này rất xa, thời hiện đại có xe việt dã mà còn phải đi

mất mấy ngày, huống chi là ba trăm năm trước chỉ có xe ngựa.

Dọc đường đi, Diệp Phàm dùng linh lực cường hóa các giác quan của mình, bao gồm thính giác, thị giác và khứu giác, lúc nào cũng tai nghe tám hướng mắt nhìn bốn phương, đề phòng kẻ theo dõi nhảy ra gây rắc rối để hắn tiện tay phóng hỏa thiêu luôn.

Lúc ở thị trấn thảo nguyên, hắn cũng đặc biệt đi tìm mấy cửa hàng bán đồ tang lễ, mua một ít giấy vàng, vẽ rất nhiều bùa.

Hiện tại cái túi da của hắn lại chật ních, xuống thêm mười cái đấu nữa cũng không thành vấn đề, nhưng mục đích của hắn là địa cung núi Côn Luân nên căn bản không thể lơi lỏng cảnh giác.

Hơn nữa có một vấn đề là ở trên thảo nguyên này, hắn phóng Thiên Lôi Địa Hỏa ít nhiều cũng bị hạn chế.

Tuy nhiên vấn đề không lớn, hắn khống chế hỏa hầu một chút là được.

Tuy không cần kiêng kỵ như trong rừng cây, nhưng dù sao cũng không thể nói phóng là phóng, hắn cũng sợ dọa cậu thanh niên A Khắc Tô người Tạng kia sợ chết khiếp.

Đang lúc hắn suy nghĩ linh tinh trong đầu, cảm giác sắp bị ảo giác của vẫn thiết câu ra đến nơi thì nghe thấy Tùng Hạc và Chu Vũ ngồi ghế sau đang nói chuyện.

Chu Vũ giống như một đứa bé hiếu kỳ hỏi: "Tùng Hạc tiên sinh, nếu nói người trước không phát hiện ra điều gì kỳ lạ, vậy núi Côn Luân thực sự không phải là một cú lừa sao?" Tùng Hạc cười cười: "Cậu chưa nghe qua chuyện Chu Mục Vương và Tây Vương Mẫu à?

Mục Vương tây chinh, đắc pháp trường sinh bất lão, còn nhìn thấy Thiên Sơn Dao Trì của mấy ngàn năm trước, cùng thần tiên uống rượu.

Hiện tại vẫn có người tin tưởng, chuyện này chưa chắc đã là giả." Diệp Phàm chỉ nghe thoáng qua là biết hai người này kiêng kỵ có người ngoài ở đây, lúc nói chuyện dùng từ ngữ rất tối nghĩa, giống như ám chỉ, cơ bản chỉ có mấy người bọn họ mới hiểu được.

A Khắc Tô ngồi phía trước lái xe, cho dù nghe thấy hai người nói chuyện như vậy cũng sẽ nghĩ bọn họ là nhà văn viết tiểu thuyết chuyên môn đến núi Côn Luân tìm cảm hứng, chứ không nghĩ bọn họ là thổ phu tử.

Chu Vũ gật gật đầu, đại khái cũng sợ nói chuyện này trên xe sẽ bị người ta coi là phần tử bất hợp pháp chạy tới phá hoại môi trường sinh thái tự nhiên rồi bắt lại, dứt khoát tạm thời không nói nữa, đổi chủ đề. "À Tùng Hạc tiên sinh, tên thật của anh là gì thế?" Tùng Hạc nhìn cậu ta một cái: "Cậu không cần biết." Chu Vũ chạm phải cái đinh mềm nhưng vẫn không khuất phục tiếp tục làm bé ngoan hiếu kỳ: "Vậy anh và Diệp tiên sinh quen nhau thế nào?

Hai người trông như bạn cũ ấy." Diệp Phàm ngồi trước ho một tiếng, thầm nghĩ xui xẻo, ai là bạn cũ với hắn, đừng có thấy sang bắt quàng làm họ.

Nhưng Tùng Hạc chẳng hề để ý, cười cười, cân nhắc một chút rồi nói: "Hai chúng tôi quen biết không sớm như cậu nghĩ đâu, nhưng quả thật khá hợp cạ.

Lúc đầu tôi muốn đến núi Côn Luân, muốn tìm cậu ấy làm đồng đội nhưng cậu ấy chê tôi, cho nên tôi phải mặt dày mày dạn nằng nặc đòi đi theo." Chu Vũ trầm mặc một chút: "Vậy nghe giống phim tình cảm khổ luyến quá nhỉ, cũng gian nan phết." Tùng Hạc gật đầu ra chiều nghiêm túc: "Cậu đừng nói, đúng là như thế thật.

Sau đó cậu ấy cứ chạy, tôi cứ đuổi, trong lúc đó cậu ấy còn cứu tôi một mạng, nên chúng tôi thành huynh đệ tốt." Diệp Phàm mặt

không đổi sắc: "Đừng bịa nữa, ai là huynh đệ tốt với anh, dát vàng lên mặt mình vừa thôi." Tính tình Tùng Hạc rất tốt, một chút cũng không giận, không biết có phải vì lát nữa xuống mộ Côn Luân còn phải trông cậy vào hắn hay không nên dám giận không dám nói. "Diệp tiên sinh, không cần phải không nể mặt như thế chứ.

Hai chúng tôi đều tôn kính cậu, gọi cậu một tiếng tiên sinh, cậu lại không coi chúng tôi là anh em sao?" Chu Vũ ở bên cạnh nhìn người này lại nhìn người kia, gãi gãi đầu: "Hai vị, cảm giác duyên phận của hai người còn lớn hơn tôi tưởng tượng một chút?" A Khắc Tô nghe hai người kẻ tung người hứng như nói tấu hài, cũng cảm thấy vô cùng thú vị, vừa cười vừa nghe, thỉnh thoảng hỏi bọn họ chút chuyện ngắm cảnh kinh thành, đều là mấy câu hỏi nhỏ vô thưởng vô phạt.

Tùng Hạc còn định nói thêm gì đó thì Diệp Phàm đột nhiên huýt sáo một tiếng, ra hiệu cho hai người họ.

Tùng Hạc nhìn thấy gì đó, lập tức im bặt, ngồi thẳng dậy nhìn ra cửa sổ xe.

Chu Vũ nhìn về phía trước: "Xảy ra chuyện gì vậy?" Diệp Phàm nói với A Khắc Tô: "Phía trước chú ý, tìm chỗ dừng xe.

Đây là thảo nguyên, chúng ta phải xuống giải quyết chút việc." Bọn họ đang lái xe giữa thảo nguyên, trên tuyến đường cố định không có đường nhựa, hơn nữa càng đi càng sâu, gần như đến chỗ hoang vu không bóng người, phía trước còn phải hai trăm dặm nữa mới có thị trấn.

Vừa rồi Diệp Phàm nhìn thấy ngay phía trước bọn họ có một người mặc đồ đen đứng đó.

Thị lực của hắn cực tốt, đã phát hiện ra từ sớm.

Khi xe việt dã chạy lại gần, Tùng Hạc, Chu Vũ và A Khắc Tô cũng

đều nhìn thấy.

Diệp Phàm và Tùng Hạc lập tức nhận ra, kẻ mà bọn họ luôn chờ đợi cuối cùng cũng cắn câu.

Hiện tại phương viên vài chục dặm xung quanh đều không có ai nhìn thấy, đám người này cho dù giết người diệt khẩu ngay tại chỗ, chôn xuống thảo nguyên thì mấy trăm năm nữa cũng chẳng ai phát hiện ra.

Thảo nguyên Bayinbuluke có lẽ đã từng xảy ra chuyện như vậy.

Khu vực lân cận đều là đồng cỏ xanh mướt ngút ngàn, thoạt nhìn cả một vùng chỉ có mấy sinh vật sống là bọn họ, đột nhiên xuất hiện một người mặc đồ đen, quả thực có chút rùng rợn.

A Khắc Tô cũng nhìn thấy, lập tức đạp phanh.

Xe dừng lại cách người kia mười mấy mét, không nhìn rõ mặt mũi.

Diệp Phàm và Tùng Hạc liếc nhìn nhau.

Chu Vũ trông có vẻ hơi căng thẳng.

Người trẻ tuổi cảm giác mình đang mạo hiểm cùng các lão thổ phu tử, bắt đầu chuẩn bị tiến vào tiết mục vào sinh ra tử, nhưng đâu biết mấy người này đều không phải phàm phu tục tử, linh lực pháp thuật vơ đại cũng được cả nắm.

Diệp Phàm nhìn cậu ta: "Chu Vũ, cậu và anh bạn A Khắc Tô ở lại trên xe, khóa kỹ cửa, tuyệt đối đừng xuống.

Tùng Hạc, hai chúng ta xuống dưới một chuyến, giải quyết người này." Hắn nói câu này nghe y hệt xã hội đen làm Chu Vũ rùng mình một cái.

Chương 1251

Tùng Hạc gật đầu, hai người cùng nhau xuống xe.

Không có hai người thường là A Khắc Tô và Chu Vũ ở đó, hai siêu năng võ giả bọn họ hành sự cũng tiện hơn nhiều.

Diệp Phàm xuống xe, nghe thấy tiếng khóa cửa, thấy A Khắc Tô giơ ngón tay cái với mình.

Cậu chàng người Tạng hay chạy xe đường dài này là người từng trải việc đời, chắc sẽ không bị cảnh tượng này dọa sợ, có lẽ chỉ nghĩ là có người tìm bọn họ trả thù thôi.

Tùng Hạc đi tới bên cạnh hắn.

Diệp Phàm rút dao găm ra, cầm ngược trong tay.

Gió trên thảo nguyên hơi lớn, thổi tóc bọn họ tung bay.

Diệp Phàm đang tính xem có nên dựng kết giới che chỗ này lại không thì thấy Tùng Hạc rút từ thắt lưng ra một cây gậy.

Đó là một cây gậy mảnh làm bằng cao su, có thể tùy ý co rút, nhìn qua vô cùng chắc chắn, anh ta cũng cầm ngược trong tay.

Hai người sóng vai đi về phía người kia.

Đối phương bịt mặt, không nhìn rõ dung mạo, nhưng nhìn dáng dấp thì tuổi tác cũng không lớn lắm.

Thấy Tùng Hạc và Diệp Phàm đến gần, gã huýt sáo một tiếng.

Ngay sau đó, tứ phía đột nhiên vang lên tiếng động cơ xe máy.

Diệp Phàm mạnh mẽ ngẩng đầu, thấy bốn người cưỡi xe máy lao thẳng về phía bọn họ!

Phản ứng của Diệp Phàm cực nhanh, đổi sang rút súng, đạn bí ngân trực tiếp bắn ra.

Một phát bắn trúng lốp xe của một kẻ trong số đó, lốp xe nổ tung ngay tức khắc, kẻ đó lật xe lăn lông lốc ra ngoài.

Còn lại ba người.

Một kẻ lao thẳng vào Tùng Hạc.

Tùng Hạc lăn mình né tránh, sau đó tung người nhảy lên, quất một gậy đánh kẻ đó rớt thẳng xuống xe.

Đối phương cả người cả xe cùng lật ngửa ra đất.

Hai người bọn họ trong nháy mắt đã xử lý xong hai kẻ.

Diệp Phàm nhìn trình độ của chúng, đoán chừng đây chỉ là đám côn đồ tép riu được thuê tại địa phương, căn bản không đáng sợ.

Giây tiếp theo, kẻ đứng trước mặt bọn họ đột nhiên loé lên rồi biến mất.

Diệp Phàm mắt nhanh tay lẹ, tay phải cầm súng tay trái cầm dao, giống như sau lưng có mắt đâm một dao về phía sau, rạch rách một miếng vải gì đó.

Hắn quay đầu lại định nhìn mặt tên kia thì chiếc xe máy tiếp theo lại lao tới.

Diệp Phàm trực tiếp rút từ thắt lưng ra một lá bùa dẫn hỏa, vung tay đốt cháy, dọa tên kia phanh gấp.

Hắn lại vung tay dập tắt bùa, Tùng Hạc đột nhiên xuất hiện từ sau lưng hắn, vung gậy quật tên kia ngã xuống xe.

Còn lại tên côn đồ lái xe máy cuối cùng.

Gã đàn ông mặc đồ đen kia lại xuất hiện từ hư không, đấm thẳng

vào mặt Tùng Hạc, lực đạo cực lớn, bị Tùng Hạc nghiêng đầu né được.

Diệp Phàm quay đầu nổ súng, sau lưng liền vang lên tiếng xe máy.

Kẻ kia lái xe lao tới, Tùng Hạc đẩy hắn ra, tung một cước đá vào người mặc đồ đen.

Sau đó anh ta bị người mặc đồ đen hất ngã xuống đất, lăn mình né tránh chiếc xe máy đang gầm rú đinh tai nhức óc.

Diệp Phàm bồi thêm một phát súng từ phía sau, bắn nổ lốp xe.

Tùng Hạc bò dậy, hai người cùng nhìn về phía gã đàn ông mặc đồ đen.

Đối phương thấy chiêu số này không làm gì được bọn họ, lập tức xoay người bỏ chạy.

Mống mắt Diệp Phàm sáng lên, rút chân đuổi theo.

Tùng Hạc đứng tại chỗ, chuẩn bị tùy thời chặn lại, nhưng anh ta biết một mình Diệp Phàm là xử lý được.

Dưới sự gia trì của linh lực, tốc độ chạy của Diệp Phàm là thứ người bình thường không thể tưởng tượng nổi.

Đối phương hiển nhiên cũng không phải người thường nhưng chưa đạt đến trình độ của Diệp Phàm, chỉ trong nháy mắt đã bị đuổi kịp.

Diệp Phàm lập tức tung người đè gã xuống đất, túm lấy tóc gã.

Đối phương bắt đầu giãy giụa kịch liệt, trơn tuột như cá chạch, thế mà lại trượt khỏi tay hắn.

Giây tiếp theo tiếng xe máy vang lên, phía sau có một kẻ lái xe máy đuổi tới.

Người mặc đồ đen nhanh tay lẹ mắt nhảy phắt lên yên sau.

Chiếc xe máy lao đi như điện xẹt, nhanh chóng tẩu thoát.

Diệp Phàm dừng lại.

Tùng Hạc đi tới bên cạnh hắn, trên tay cầm mảnh vải che mặt mà người mặc đồ đen để lại.

Tùng Hạc nhìn về phía xa, hiện tại đã không thể nào đuổi kịp nữa.

Nhưng hành động vừa rồi của đám người này rõ ràng là muốn cướp đoạt mảnh vẫn thiết trên cổ Diệp Phàm, chẳng qua bọn chúng không thể đến gần người hắn mà thôi.

Đám người kia về cơ bản đều lái xe máy lao thẳng vào Diệp Phàm ngay từ đầu, sau đó muốn đưa tay giật dây chuyền vẫn thiết trên cổ hắn, nhưng phản ứng của Diệp Phàm quá nhanh, không ai chạm được vào người hắn.

Diệp Phàm nhìn hai kẻ kia chạy càng lúc càng xa, lúc quay lại ngoại trừ một chiếc xe máy hỏng thì cũng không thấy bóng dáng những kẻ khác đâu, hắn ngẫm nghĩ một chút. "Cảm giác mấy người này không chuyên nghiệp lắm, không giống người của Hà Bán Tiên." Trước đó trên đường đi hắn đã kể cho Tùng Hạc chuyện Chương Mục Trạch nói về Hà Bán Tiên, nên thực tế Tùng Hạc cũng biết chuyện, nhưng Chương Mục Trạch cũng chưa từng thấy mặt mũi Hà Bán Tiên ra sao.

Tùng Hạc nhíu mày: "Hắn ta không phải là Hà Bán Tiên chứ?

Trẻ như vậy sao?

Trông còn chưa đến ba mươi tuổi, có thể qua mặt Lý Hiển, thế mà lại trẻ như vậy?" Diệp Phàm lắc đầu: "Tôi cũng thấy không giống, người này trước mắt chưa biểu hiện ra điểm gì đặc thù, trông cứ như một tên tay chân bình thường, không giống kiểu người như Hà Bán

Tiên." Tùng Hạc thu gậy lại.

Cây gậy này của anh ta là hàng đặc chế, không chỉ được gia trì linh lực mà dược liệu ngâm tẩm cũng đặc thù, coi như là pháp khí chuyên dụng.

Diệp Phàm sóng vai cùng anh ta đi về.

Hắn chỉ dùng một lá bùa dẫn hỏa, hơn nữa chỉ có tác dụng hù dọa, đánh một cái là tắt, không gây ra nguy hiểm gì.

Trước khi lên xe, Tùng Hạc nói: "Tên tiểu tử này chắc chắn sẽ không chịu để yên đâu.

Tôi không xác định hắn là người ở đâu, trong những đội ngũ xuất phát từ kinh thành trước đó cũng không có nhóm người như thế này." Diệp Phàm gật đầu: "Dọc đường cẩn thận chút, hắn hẳn là đã nghe được cuộc đối thoại tối qua của chúng ta, muốn tới cướp vẫn thiết, mục tiêu chắc cũng giống chúng ta là mộ Côn Luân." Bọn họ mở cửa lên xe, cả hai đều không xây xước gì.

Chu Vũ nhìn bọn họ, quả thực có chút ngẩn tò te.

Chương 1252

"Diệp tiên sinh, hai người vừa rồi đánh đấm cũng quá lợi hại rồi, ngọn lửa kia là sao thế, đá đánh lửa à?" Diệp Phàm quay đầu nhìn cậu ta: "Tôi đã nói tôi có thể bảo vệ cậu, tôi nói được làm được, đúng không?" A Khắc Tô cũng đặc biệt khâm phục nhìn bọn họ: "Hai vị, rốt cuộc hai người là ai vậy?

Sao mà đánh giỏi thế, mấy gã kia lái xe máy mà cũng bị các anh hạ gục hết." Diệp Phàm gật đầu: "Lái xe đi, anh bạn A Khắc Tô, mang lại phiền phức cho cậu rồi, nhưng chúng tôi sẽ giải quyết mọi chuyện, cái này cậu cứ yên tâm.

Phiền cậu lái nhanh chút, chúng ta phải đến núi Côn Luân càng sớm càng tốt." A Khắc Tô khởi động xe việt dã, vòng qua chiếc xe máy nát bét kia, tiếp tục xuất phát.

Tốc độ di chuyển của bọn họ không chậm, sau đó còn phải nghỉ ngơi ở một thị trấn một ngày, còn bốn ngày nữa mới đến núi Côn Luân.

Diệp Phàm thậm chí muốn dứt khoát không dừng lại nghỉ ngơi, quãng đường còn lại bọn họ trực tiếp thay nhau lái xe, chạy thẳng một mạch đến núi Côn Luân.

Nhưng Tùng Hạc không đồng ý với ý kiến của hắn, bởi vì hai người bọn họ không phải người thường, nhưng Chu Vũ và A Khắc Tô là người thường, chặng đường này quá dài cũng quá lạnh, người thường không nghỉ ngơi rất khó chịu đựng nổi, hơn nữa đánh giáp lá cà khi mệt mỏi sẽ chỉ có lợi cho đối phương.

Nhưng Diệp Phàm có một loại dự cảm, kẻ kia tuyệt đối sẽ không chịu để yên.

Mấy tên cưỡi xe máy trông như đám côn đồ được thuê, nhưng bản thân gã kia trông lại có chút thâm trầm.

Ít nhất nhìn qua một cái, Diệp Phàm không nhìn ra đây là người thế nào, cũng không cảm nhận cụ thể được gã có năng lực gì.

Gã xoay người bỏ chạy có thể chỉ vì cảm thấy cứng đối cứng sẽ khó thắng mà thôi.

Diệp Phàm không biết tại sao hành tung của mình lại bị bại lộ, nhưng hiện tại bọn họ ở ngoài sáng, đối phương trong tối, gã ra tay chỉ là chuyện sớm muộn.

Hắn quyết định lại tương kế tựu kế một lần nữa, ở thị trấn bọn họ dừng chân lần tới sẽ chờ đối phương tự cắn câu.

Lần này hắn phải dùng một số thủ đoạn nhỏ mới có thể tóm được đối phương.

Bọn họ tiếp tục lên đường, sắp rời khỏi vùng thảo nguyên này, rất nhanh sẽ đến nơi có người ở.

Chu Vũ tiếp tục hỏi đông hỏi tây trên xe, trông vô cùng tò mò.

Tùng Hạc cố gắng dùng ngôn ngữ người thường có thể hiểu được để giải thích một số vấn đề cho Chu Vũ, đồng thời cảnh cáo cậu ta chỗ sâu trong núi Côn Luân nguy hiểm thế nào.

A Khắc Tô nghe bọn họ nói chuyện, cảm giác bọn họ vô cùng thâm sâu khó lường.

Trước khi dừng xe, A Khắc Tô hỏi: "Các anh thực sự là đi núi Côn Luân du lịch à?" Diệp Phàm thành khẩn gật đầu: "Thật mà, thiên chân vạn xác đấy người anh em.

Mấy người lúc nãy là tới tìm chúng tôi trả thù, không sao đâu, lần sau hắn còn dám đến tôi sẽ cho hắn một đi không trở lại." Câu này của

hắn quả thực rất có sức thuyết phục, A Khắc Tô gật đầu, tỏ vẻ tin tưởng không nghi ngờ.

Hiện tại bọn họ dừng lại ở một huyện tự trị, đặt một homestay để nghỉ ngơi.

Lúc đến nơi đã là hoàng hôn, phong cảnh vùng cao nguyên vô cùng xinh đẹp, gần như có chút choáng ngợp.

Chu Vũ ban đầu mang máy ảnh theo để tiện điều tra, lúc này trực tiếp kéo A Khắc Tô bắt đầu đi chụp ảnh khắp nơi.

Diệp Phàm đề phòng sau khi bọn họ tản ra sẽ bị đối phương tìm được cơ hội nên không định đi ra ngoài, gọi đồ ăn ngoài bốn người ăn trong phòng.

Hai phòng, Diệp Phàm và Chu Vũ một phòng, Tùng Hạc và A Khắc Tô một phòng để tiện bảo vệ hai người kia.

Diệp Phàm bố trí kết giới bên ngoài phòng từ trước, dán bùa cách âm, nếu có người xông vào, cho dù hắn dùng Thiên Lôi Địa Hỏa thiêu rụi hay cho nổ tung căn phòng thì người bên ngoài cũng sẽ không nghe thấy chút động tĩnh nào.

Mười giờ tối, Tùng Hạc bảo A Khắc Tô và Chu Vũ về phòng trước, còn mình thì gọi Diệp Phàm lại ở bên ngoài. "Diệp tiên sinh, cậu chắc chắn tối nay bọn chúng sẽ hành động sao?" Diệp Phàm lắc đầu: "Không thể xác định, nhưng đây là một loại bảo hiểm.

Nếu đám người này thực sự có cách truy tìm vị trí của chúng ta thì tối nay đối với bọn chúng là một cơ hội tốt.

Vẫn thiết tôi cứ đeo trên người, rõ ràng là để cho chúng đến cướp." Cây gậy của Tùng Hạc treo bên hông.

Trước đây Diệp Phàm chưa từng thấy anh ta ra tay, nhưng hiện tại xem ra Tùng Hạc quả thực có năng lực độc đương một phía, bảo vệ A

Khắc Tô hẳn là không thành vấn đề.

Hơn nữa A Khắc Tô nhìn qua cũng toàn cơ bắp, chắc cũng không đơn giản bị giải quyết như vậy.

Diệp Phàm vỗ vỗ vai anh ta. "Anh cứ yên tâm, tối nay tôi sẽ không ngủ, canh chừng ở đây.

Có thể sẽ có một trận ác chiến, nhưng cố gắng đừng để A Khắc Tô và Chu Vũ bị bọn chúng uy hiếp, sẽ ảnh hưởng đến phần thắng của chúng ta." Tùng Hạc gật đầu: "Tôi hiểu, tôi bảo vệ được bọn họ.

Tối nay hai chúng ta sẽ phụ trách trực đêm, nếu hắn thực sự là người của Hà Bán Tiên, lúc này tới thì trực tiếp cho hắn có đi mà không có về." Diệp Phàm gật đầu, chỉ vào mấy vị trí trên hành lang bên ngoài phòng: "Kết giới đặt ở đây.

Nếu mục tiêu của bọn chúng là vẫn thiết thì những người khác chắc sẽ không bị uy hiếp gì, đến lúc đó tôi trực tiếp dẫn bọn chúng ra ngoài giải quyết." Tùng Hạc gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Homestay này rất yên tĩnh, bên trong cũng không có bao nhiêu khách, hiện tại là mùa du lịch thấp điểm, bọn họ có gây ra động tĩnh lớn cũng không đến mức làm phiền quá nhiều người.

Anh ta và Diệp Phàm ai về phòng nấy, phòng ngay sát vách, tùy thời giao lưu trên điện thoại.

Hiệu quả cách âm của tường phòng cũng không tốt lắm, chắc không đến mức xảy ra vấn đề gì quá lớn.

Chu Vũ đã thay đồ ngủ, vô cùng tò mò nhìn hắn: "Diệp tiên sinh, tôi cứ nghĩ mãi không ra, tại sao chúng ta lại bị người khác truy sát, còn cần anh và Tùng Hạc tiên sinh đích thân ra tay?" Diệp Phàm lắc đầu: "Tôi cũng không biết, đám người này hẳn là đã đi theo chúng ta từ sớm, nhưng hành động của chúng ta đã vô cùng bí mật, không biết

bọn chúng thông qua phương pháp gì để theo dõi tung tích của chúng ta." Hắn khựng lại.

Tuy ngoài miệng nói không rõ thủ đoạn của đối phương, nhưng hai ngày nay hắn bị đủ loại người hoặc vật bám đuôi lâu như vậy, đại khái cũng biết được mánh khóe nào đó.

Mười phần thì có tám chín phần là cho dù hắn ẩn giấu khí tức thuộc về bản thân, những kẻ muốn tìm đến mộ Côn Luân kia cũng có thể lần theo khí tức của những đồ vật khác trên người hắn, ví dụ như vẫn thiết, lại ví dụ như pháp khí.

Lúc trước Chương Mục Trạch nói với hắn là do Tùng Hạc lan truyền chuyện hắn muốn đi núi Côn Luân ở kinh thành nên mới khiến nhiều người nhắm vào hắn như vậy, còn tổ chức bao nhiêu đội ngũ đi núi Côn Luân.

Nhưng sau đó Tùng Hạc bảo hắn, kỳ thực anh ta không hề thực sự lan truyền chuyện này, bởi vì thời gian đó kinh thành đổi triều thay đại, tin tức lớn nhất không phải là cái này.

Nhưng người trong Ngoại Bát Hành có kênh quan tâm sự việc khác với người thường, bọn họ có thể thông qua các tin tức khác, ví dụ như thám tử của chính Ngoại Bát Hành chẳng hạn, để nghe ngóng tin tức về địa cung.

Cho nên mấy ngày đó bề ngoài thì phong vân tứ khởi, khắp nơi đều nói Lý Hiển giết thủ hạ đắc lực của mình, Lý Hoa muốn quay về mưu quyền soán vị các loại, kỳ thực mấy chuyện này đối với đám thổ phu tử lại là thứ yếu.

Tùng Hạc nói với hắn, do thời gian đó bản thân Diệp Phàm đi ra từ Âm Dương mộ, lại thêm Tùng Hạc cũng đang điều tra chuyện này, cho nên bị một số kẻ có tâm phát hiện ra hành động của bọn họ, đoán được chuyện mộ Côn Luân.

Ban đầu Diệp Phàm không tin, bởi vì chỉ có hai người bọn họ mà thôi, động tĩnh có lớn hơn nữa cũng không có lực ảnh hưởng gì đặc biệt lợi hại, lại không phải kiểu nhân vật dậm chân một cái khiến kinh thành run rẩy ba cái.

Hắn vẫn cảm thấy Tùng Hạc đang lừa hắn, cố ý tung tin mà không nói thật với hắn.

Nhưng Tùng Hạc nhìn hắn, rất nghiêm túc nói: "Diệp tiên sinh, tôi không lừa cậu, lúc đầu tôi cũng giống cậu, không muốn để bất kỳ ai tham dự vào chuyện này, cho nên sẽ không cố ý truyền tin tức ra ngoài." Sau đó Tùng Hạc nói với hắn, trừ hai người bọn họ ra còn có một người, đó chính là Hà Bán Tiên.

Hà Bán Tiên có thể vẫn luôn ở kinh thành, chưa hề chạy xa.

Đồ vật trong mật thất kia, cậu quên rồi sao?

Diệp Phàm có chút ngộ ra, điểm này Tùng Hạc nói không sai.

Nếu Hà Bán Tiên thực sự là một phong thủy sư đặc biệt lợi hại, nói không chừng mật thất của chính gã bị người ngoài đụng vào, gã sẽ có cách biết được.

Nếu gã thực sự biết Diệp Phàm đã đến, hơn nữa gã lại luôn trốn ở kinh thành, vậy thì chuyện Diệp Phàm và Tùng Hạc muốn đi núi Côn Luân, cực có khả năng là do gã vì muốn gây nhiễu loạn tầm mắt nên mới tung tin trong nghề.

Hơn nữa Tùng Hạc nói: "Diệp tiên sinh, danh tiếng của cậu còn lớn hơn cậu tưởng tượng, hiện tại cả kinh thành đều biết bên cạnh Lý Hoa đại nhân có một vị mưu sĩ thiên tài thần cơ diệu toán như vậy, có khả năng lên trời xuống đất, còn là Tru Tà Nhân thiên tuyển mệnh định trăm năm mới có." Tru Tà Nhân, nhìn tên đoán nghĩa, hắn nhất định có quan hệ với việc tiễu trừ tà túy.

Lần này đi núi Côn Luân có một người như hắn chắc chắn sẽ gây ra rất nhiều chấn động.

Hà Bán Tiên tự nhiên có cách khiến đám người này tin tưởng núi Côn Luân có phương pháp cải tử hoàn sinh của Hỏa Đồ Quốc.

Nhưng không ai nói cho bọn họ biết đó cũng có khả năng là một cái mộ tuyệt hộ, đi vào xong không ra được cũng là chuyện hợp tình hợp lý.

Chu Vũ nghĩ nghĩ, đặc biệt thành thật đặt câu hỏi: "Vậy Diệp tiên sinh, anh không thể che giấu hành tung của chúng ta sao?

Chương 1253

Diệp tiên sinh anh hình như còn lợi hại hơn phong thủy sư bình thường, tôi nhớ anh hình như biết pháp thuật, chính là cái chiêu phun lửa ấy..." Khóe miệng Diệp Phàm giật giật, thầm nghĩ thằng nhóc này xem phim hoạt hình nhiều quá rồi phải không, cậu mới phun lửa ấy.

Hắn lắc đầu. "Tôi và Tùng Hạc có năng lực bảo vệ các cậu, những cái khác cậu không cần hỏi nhiều, mấy cái này đều có thể hiểu là thuật pháp phong thủy.

Cậu và A Khắc Tô chỉ cần nghe theo sự sắp xếp của chúng tôi, đừng tự ý hành động là được." Chu Vũ gật đầu: "Đương nhiên rồi Diệp tiên sinh, tôi có thể tới núi Côn Luân hằng mơ ước, còn là đi thám hiểm, tôi cảm thấy đã vô cùng may mắn rồi, sẽ không tùy tiện làm bậy đâu." Cậu ta nói xong liền chuẩn bị lên giường nghỉ ngơi.

Diệp Phàm nhìn thoáng qua cửa sổ, thị trấn nhỏ trên cao nguyên Tây Bắc này thực ra cũng coi như có khói lửa nhân gian, thoạt nhìn thế mà lại có chút ý vị vạn gia đăng hỏa.

Nhưng như vậy cũng có chỗ bất tiện.

Chính là ở nơi dương khí nồng đậm thế này, khí tức của con người rất dễ bị cố ý che giấu, có thể dẫn đến khả năng phán đoán bị giảm thấp, sau đó bị thứ gì đó thừa cơ xâm nhập.

Nhưng Diệp Phàm cũng chẳng lo lắng cái này.

Hắn không thay quần áo, trực tiếp vào nhà vệ sinh rửa mặt mũi chân tay một chút, sau đó ngồi trên giường bắt đầu lật xem cuốn cổ tịch "Cổ Kim Dị Văn" kia và tấm bản đồ da dê.

Trên xe A Khắc Tô có loại trà rất ngon, hắn nghĩ đằng nào buổi tối

cũng khó ngủ nên tiện thể mua lại một ít từ chỗ A Khắc Tô mang vào, lập tức bắt đầu pha trà nóng uống.

Giường của bọn họ kê song song.

Chu Vũ tò mò nhìn hắn vừa lật sách vừa pha trà, mở miệng hỏi: "Diệp tiên sinh, anh không nghỉ ngơi à?

Muộn thế này rồi còn nghiên cứu sao." Diệp Phàm đầu cũng không ngẩng, xua xua tay: "Cậu nghỉ của cậu đi, tối nay tôi không ngủ." Chu Vũ nghe thấy câu này, mạc danh kỳ diệu rùng mình một cái, đột nhiên nảy sinh một loại dự cảm không tốt lắm, cảm thấy trong lời nói của Diệp Phàm chắc chắn có ẩn ý.

Chu Vũ nghĩ nghĩ, vẫn lấy hết dũng khí hỏi: "Diệp tiên sinh, anh tối nay không ngủ là vì phát hiện ra vấn đề gì sao?

Có phải tối nay có nguy hiểm gì không?" Diệp Phàm dời mắt khỏi trang sách, nhìn cậu ta, sau đó "tách" một tiếng tắt đèn.

Hắn cười cười trong bóng tối. "Không phải, là vì tôi mất ngủ." Chu Vũ không ho he gì nữa.

Diệp Phàm thầm nghĩ dù sao câu này hắn nói cũng là nói thật, lại không phải lừa cậu ta.

Diệp Phàm hiện tại cứ ngủ là nằm mơ, sao lại không phải là một loại mất ngủ chứ.

Hơn nữa hắn tính dứt khoát không ngủ nữa, cũng là sợ bản thân một khi ngủ say, những thứ trong mộng sẽ vây khốn hắn quá lâu, khiến hắn không có cách nào tỉnh lại kịp thời.

Diệp Phàm nhẹ nhàng khép cuốn Cổ Kim Dị Văn lại, cất sách và bản đồ da dê vào ba lô, sau đó lấy ra một cái mặt nạ mắt xông hơi, đưa cho Chu Vũ.

Chu Vũ không có ý nghi ngờ, trực tiếp nhận lấy, cậu ta không dám hỏi nhiều, đã chuẩn bị đi ngủ rồi.

Trong lúc Diệp Phàm đưa đồ với thái độ lấp lửng không rõ ràng, Chu Vũ cơ bản là không dám không nhận.

Ban ngày cậu ta đã tận mắt thấy Diệp Phàm và Tùng Hạc xử lý đám côn đồ đi xe máy cứ như đùa giỡn, nên biết người này chắc chắn có bản lĩnh.

Diệp Phàm nhìn Chu Vũ đeo mặt nạ hơi nước lên, yên tâm bắt đầu nạp đạn cho súng ngắn.

Chiếc mặt nạ hơi nước này đã bị hắn động tay chân, ếm thêm chút thủ thuật pháp thuật, có tác dụng trợ ngủ.

Hiệu quả trợ ngủ cực kỳ rõ rệt, lại còn có khả năng cách âm, lát nữa chỉ cần không có ai lay cậu ta dậy, thì dù Diệp Phàm có triệu hồi Thiên lôi địa hỏa ở đây cũng chẳng đánh thức được.

Tuy nhiên những chuyện này, càng đến gần núi Côn Luân sẽ càng khó giấu, Chu Vũ sớm muộn gì cũng sẽ thấy, nhưng Diệp Phàm hiện tại vẫn hy vọng có thể bảo vệ cậu ta được lúc nào hay lúc ấy.

Dù sao cũng là người trẻ tuổi chưa trải sự đời, tuy bản thân Diệp Phàm cũng chẳng lớn hơn là bao, nhưng trong giới phong thủy hắn có tiếng nói rất lớn, ở phương diện này, Tùng Hạc cũng chỉ là hậu bối của hắn.

Hơn nữa quan trọng nhất là, Chu Vũ tuy không tính là người ngoài cuộc hoàn toàn vì là hậu nhân của Chu Lễ Quân, nhưng cả đời này của cậu ta chắc chắn không thể tách rời khỏi phong thủy.

Diệp Phàm trong tiềm thức cảm thấy việc kéo Chu Vũ vào chuyện này là trách nhiệm của mình, cho nên hắn chỉ mong chuyện ở núi Côn Luân kết thúc thì tống cổ Chu Vũ về, cậu ta muốn làm gì thì làm, đừng

cứ mãi tò mò về những thứ này nữa.

Diệp Phàm lau súng xong, lại bảo dưỡng dao găm một chút.

Con dao này được luyện từ huyền thiết thượng hạng, pháp lực nồng hậu, bách chiết bất tồi, cơ bản không thể bị hư hại, sau khi được Diệp Phàm cố ý dùng pháp lực bảo dưỡng thì càng thêm sáng bóng sắc bén.

Từ kinh thành đi đến tận đây, chưa có tình huống nào nghiêm trọng đến mức Diệp Phàm không đối phó được.

Duy nhất một lần sinh tử quan đầu là khi đối mặt với tên tà túy mặc áo giáp trong ngôi mộ trống kia, nhưng chiếc vòng ngọc của Lâm Tiêu Hạc đã cứu hắn một mạng.

Điều này chứng minh cái gì?

Diệp Phàm thầm nghĩ, điều này chứng minh bất kể có phải định mệnh hay không, mạng của hắn vẫn chưa đến lúc tuyệt, núi Côn Luân chắc chắn chưa phải là điểm cuối của hắn, những người bên cạnh hắn cũng vậy.

Diệp Phàm biết chút ít về Kỳ Môn Bát Toán, trên đường đi đã tranh thủ bói cho Chu Vũ một quẻ, thằng nhóc này không hổ danh là hậu nhân của nhà thám hiểm đại tài Chu Lễ Quân, mạng lớn vô cùng, căn bản không dễ chết như vậy.

Năm xưa khi Chu Lễ Quân còn là một gã trai trẻ đã bắt đầu bôn ba khắp chốn thiên nam hải bắc, nếu nói núi Côn Luân ngay cả ông ấy vào rồi cũng không ra được, thì bí mật này bị phong ấn ba trăm năm cũng chẳng phải chuyện lạ.

Diệp Phàm thở dài, tự dưng thấy hơi thèm thuốc lá, nhưng nhớ lại Đường Nhược Tuyết đã dặn đi dặn lại, trừ phi đến bước đường cùng sầu chết người, còn lại thì hạn chế hút thuốc.

Cuối cùng hắn cũng không động đậy, chỉ chậm rãi cất súng và dao, sau đó nghe thấy tiếng ngáy của Chu Vũ.

Hắn đi tới bức tường ngăn cách với phòng bên cạnh, gõ nhẹ lên mặt tường.

Hắn gõ rất có quy luật, người trong nghề vừa nghe liền biết đó là một loại tín hiệu.

Rất nhanh, bên phía Tùng Hạc cũng truyền đến tiếng gõ nhịp nhàng, ra hiệu đáp lại.

Đây là tín hiệu do hai người bọn họ tự nghĩ ra trong thời gian cực ngắn để giao lưu, nhưng vì thời gian quá gấp rút nên hệ thống chưa hoàn chỉnh, chỉ có thể truyền đạt vài thông tin đơn giản như "Bên cậu thế nào", "Tôi mọi thứ bình thường".

Nhưng chỗ này dù sao cũng có sóng điện thoại, lại không phải tình huống cực đoan như trong mộ thất, bọn họ gõ tường xác nhận sự tồn tại và an toàn của đối phương là được rồi, chuyện khác có thể nói qua điện thoại.

Diệp Phàm mở WeChat, gửi cho Tùng Hạc một tin: "Bên tôi hiện tại chưa có động tĩnh, Chu Vũ đã ngủ, A Khắc Tô thế nào rồi?" Diệp Phàm đã lặng lẽ vận dụng toàn bộ giác quan, khả năng cảm nhận của hắn cực độ mẫn cảm, dưới sự gia trì của pháp thuật, thị lực, thính lực và khứu giác đều đạt đến trạng thái đỉnh phong.

Nếu hiện tại có người đứng sau lưng hắn, cách hai mươi mét hắn cũng sẽ phát hiện ra.

Cho nên hắn mới có thể tự tin nói với Tùng Hạc là mọi thứ đều bình thường.

Một lát sau, Tùng Hạc trả lời: "Vất vả cho anh, A Khắc Tô cũng ngủ rồi.

Tính tò mò của cậu ta không nặng như Chu Vũ, là một người làm công ăn lương rất thật thà, biết cái gì nên hỏi cái gì không.

Tôi dùng chút hương cho cậu ta, ngủ rất say." Diệp Phàm gõ chữ trả lời: "Cậu chú ý chút, đừng hun cho ngốc luôn, chúng ta còn cần cậu ta lái xe dẫn đường." Tùng Hạc gửi lại một icon mặt cười: "Diệp tiên sinh yên tâm, tôi ra tay có chừng mực, sẽ không làm chuyện thiếu tin cậy như thế." Diệp Phàm cười không thành tiếng, biết rằng nếu Tùng Hạc đang ở trước mặt, bọn họ chắc đã bắt đầu châm chọc nhau vài câu, tiếc là không có cơ hội.

Tiếp đó Tùng Hạc hỏi: "Đêm nay tôi và anh đều không ngủ, còn phải luôn giữ tỉnh táo, anh trụ được không?" Diệp Phàm: "Không cần lo cho tôi, tôi một tuần không ngủ cũng không có vấn đề gì lớn.

Tôi đột nhiên nghĩ đến những chuyện ghi chép trong cuốn sổ của Chu Lễ Quân, có lỗ hổng nào không?" Tùng Hạc: "Anh phát hiện ra điều gì?" Diệp Phàm suy nghĩ một chút, dứt khoát ngồi bệt xuống đất, dựa vào tường, chậm rãi gõ chữ.

Ở khoảng cách này, hắn thậm chí có thể nghe thấy tiếng hít thở của Tùng Hạc bên kia, đủ thấy giác quan của hắn nhạy bén đến mức độ nào.

Hơn nữa dù ở tư thế này, hắn cũng có thể bật dậy phòng thủ trong nháy mắt.

Diệp Phàm gửi suy nghĩ của mình đi: "Chuyện mà Chu Lễ Quân biết rất có khả năng đã xảy ra hơn một ngàn năm trước, chính ông ấy cũng chưa từng tận mắt chứng kiến, mà chỉ biết được qua một số truyền thuyết dân gian, cùng lắm là ông ấy từng phỏng vấn cư dân địa phương, nghe được vài câu chuyện." Tùng Hạc rất thông minh, lập tức hiểu ý hắn: "Ý của anh là, câu chuyện này thực ra không hoàn chỉnh, thậm chí là tàn khuyết, hiện tại nó được trình bày trước mắt

chúng ta một cách hoàn chỉnh như vậy là vì trong đó có những chi tiết không thể giải thích được do chính Chu Lễ Quân tự biên soạn?" Diệp Phàm trả lời: "Có khả năng đó.

Ông anh này nhìn thì cái gì cũng biết cái gì cũng hiểu, nhưng thực tế môn phái Côn Luân bế tắc nhiều năm, năm đó ông ấy cùng Tống Hà Ngọc chắc chắn cũng là lần đầu tiên đi, không thể nào biết tường tận toàn bộ sự việc." Tùng Hạc nói: "Có lý, nhưng chúng ta cũng giống họ, cái gì cũng mù tịt.

Cho dù ông ấy có bịa ra vài chi tiết trong đó, chúng ta cũng chưa chắc đã phát hiện được.

Anh có dự tính gì?" Diệp Phàm nói: "Sau khi đến núi Côn Luân, chúng ta đi tìm địa chỉ trên tấm thẻ sắt trước.

Chương 1254

Tôi có dự cảm, nơi này chắc chắn không đơn giản chỉ là nhà của hướng dẫn viên." Hắn vừa gõ xong câu này gửi đi, chưa kịp đợi Tùng Hạc trả lời thì đã nghe thấy tiếng ổ khóa cửa phòng dân túc bị cạy mở, hơn nữa là hai tiếng động.

Một tiếng ở phòng hắn, tiếng còn lại từ phòng Tùng Hạc.

Cá đã cắn câu.

Diệp Phàm ngẩng đầu, nhìn thấy bóng một người đàn ông cao lớn bước vào.

Diệp Phàm ngồi trong bóng tối, nhất thời không động đậy, thấy đối phương do dự một chút rồi đi về phía giường của Chu Vũ, lúc này hắn mới lặng lẽ đứng dậy.

Gã kia chuẩn bị xốc chăn lên, Diệp Phàm như ma quỷ đột ngột xuất hiện sau lưng hắn, một tay tóm chặt lấy cổ đối phương, lực đạo cực lớn từ cổ tay áp xuống, trực tiếp quật ngã hắn xuống đất.

Gã kia hét lớn một tiếng, giãy giụa muốn lồm cồm bò dậy, nhưng Diệp Phàm dùng một tay khống chế hắn dễ như trở bàn tay, tay kia rút súng ra, dí thẳng vào trán hắn.

Gã đàn ông lập tức không dám cử động.

Diệp Phàm cười khẽ trong bóng tối: "Người thường à?

Người thường sao dám đến trêu chọc tôi?

Ai sai mày đến?

Hà Bán Tiên?" Gã kia vừa nghe đến cái tên Hà Bán Tiên, cơ thể rõ ràng xuất hiện dấu hiệu căng cứng, nhưng hắn được huấn luyện

nghiêm chỉnh nên che giấu rất tốt.

Dù vậy, Diệp Phàm vẫn nhận ra.

Hắn tiếp tục bức cung: "Mày và Hà Bán Tiên có quan hệ gì?

Mày là người của hắn à?

Kẻ chặn xe tao trên thảo nguyên ban ngày là ai?" Tên này không bịt mặt, thân hình rõ ràng không giống gã áo đen kia.

Nhưng theo tư duy của Diệp Phàm, một kẻ nhìn có vẻ tính toán không sai sót như Hà Bán Tiên sao lại phái một người thường đến đối phó hắn?

Kết quả giây tiếp theo, gã đàn ông huýt sáo một tiếng, tiếng bước chân dồn dập truyền đến, xem ra còn có viện binh.

Diệp Phàm tặc lưỡi, dùng báng súng đập ngất gã đàn ông, đứng dậy bật đèn.

Cửa đã mở toang, kết giới bên ngoài vẫn còn, hắn nghe thấy tiếng gậy gộc đâm chém bên phòng cạnh, tiếp đó có người ngã xuống đất rồi im bặt.

Diệp Phàm lấy điện thoại ra xem, là tin nhắn của Tùng Hạc: "Giải quyết một tên, vẫn còn nữa." Diệp Phàm vừa cất điện thoại đi thì thấy một đám người mặc đồ đen bịt mặt đứng ở cửa, hổ lốn chằm chằm nhìn hắn.

Cũng may bọn chúng cố tình chọn một nhà trọ vắng khách, nếu không chắc chắn sẽ dọa chết người ngoài.

Diệp Phàm bất lực thở dài: "Hà Bán Tiên rốt cuộc muốn làm gì?

Các người đều là người thường à?" Hắn cảm nhận một chút, trên người đám này không có bất kỳ khí tức pháp thuật nào, nghĩa là đây là một đám người thường triệt để.

Để hắn đối phó với người thường thì đúng là chuyện bé xé ra to, súng cũng không thể nổ.

Đám người áo đen nhìn hắn, ngay sau đó định xông vào.

Diệp Phàm không cho chúng cơ hội đó, phòng quá nhỏ, nhiều người xông vào như vậy hắn không chắc Chu Vũ có bị ngộ thương hay không.

Thế là Diệp Phàm bắt quyết bằng hai tay, niệm một câu thần chú cổ xưa người ngoài nghe không hiểu.

Trên hành lang trước cửa đột nhiên xuất hiện hàng ngàn hàng vạn sợi tơ vàng óng ánh, lao lao trói chặt tay chân đám người kia, trực tiếp quật ngã chúng xuống đất!

Những sợi tơ vàng này dường như có tư duy riêng, trói từng người cực kỳ chắc chắn, bất kể giãy giụa thế nào cũng không thể thoát.

Diệp Phàm thở dài, ngay sau đó tiếng gió rít bên phòng cạnh cũng ngừng lại, có lẽ Tùng Hạc chuẩn bị ra tay nhưng đám người kia cũng đã bị tơ vàng trói gục.

Tùng Hạc từ phòng bên bước qua những khoảng trống giữa đám người đang nằm la liệt, ngó vào một cái: "Diệp tiên sinh, đây là pháp trận anh thiết lập trước à?" Diệp Phàm gật đầu, thở dài: "Vốn là để dành cho bản thân Hà Bán Tiên, dùng cho bọn này thì phí quá.

Tiếc là Hà Bán Tiên là kẻ hèn nhát, chỉ biết phái mấy người thường này đến làm bia đỡ đạn." Một tên nằm dưới đất tức giận hét lên: "Không cho phép mày nói về lão đại như thế!" Đồng bọn bên cạnh quát hắn: "Đừng có trúng kế khích tướng, thằng ngu này." Tùng Hạc cười cười: "Anh đoán đúng là Hà Bán Tiên phái bọn họ đến rồi?

Hắn phái đám người này đến để làm gì?

Tiêu hao sức lực của anh, hay là xa luân chiến?" Diệp Phàm lắc đầu: "Tôi cũng không biết ý đồ là gì, nhưng hắn cứ trốn chui trốn lủi, phái đám người này ra chẳng biết muốn làm cái trò trống gì." Tùng Hạc đi tới, ghé vào tai hắn nói nhỏ: "Tôi nghĩ đến một khả năng." Diệp Phàm cũng hạ giọng hỏi: "Khả năng gì?" Tùng Hạc nói: "Người thường có lẽ sẽ không chịu ảnh hưởng của vẫn thiết đối với đại não." Diệp Phàm nhìn Tùng Hạc: "Cậu chắc chứ?" "Chỉ là một phỏng đoán, nhưng Hà Bán Tiên có khả năng biết chuyện này nên mới phái đám người này tới." Diệp Phàm không nói gì, hắn cảm thấy không phải là không có khả năng.

Nhưng một là nội dung ghi chép trong cổ kim dị văn nói rằng bé gái kia cũng nhìn thấy ảo giác trong vẫn thiết; mặt khác, cho dù người thường không bị ảnh hưởng, bọn chúng cũng không thể cướp vẫn thiết từ tay Diệp Phàm được.

Giây tiếp theo, giác quan cực độ nhạy bén của Diệp Phàm đột nhiên nghe thấy gì đó.

Hắn quay phắt lại, kéo rèm cửa sổ nhìn xuống dưới lầu.

Bọn họ ở tầng hai, khoảng sân rộng bên dưới nhìn một cái là bao quát hết.

Diệp Phàm thấy kẻ áo đen chặn xe họ ban sáng đang đứng cạnh cột đèn đường, ngẩng đầu nhìn lên phòng họ.

Thấy hắn đi tới bên cửa sổ, kẻ đó mặt không đổi sắc vẫy tay chào hắn.

Diệp Phàm chống tay lên bệ cửa sổ nhìn lướt qua bên ngoài, bất luận là về thị giác hay cảm tri pháp lực, ngoại trừ kẻ này ra thì không còn ai khác.

Tùng Hạc cũng đi tới nhìn xuống, Diệp Phàm và Tùng Hạc liếc

nhìn nhau, Tùng Hạc nhướng mày: "Hắn không phải thực sự là Hà Bán Tiên đấy chứ?" Diệp Phàm gật đầu: "Tôi thấy có khả năng.

Cậu ở đây đợi, tôi xuống xem sao." Nói xong câu đó, hắn lập tức quay người đi ngay.

Tùng Hạc gọi với theo: "Này, đám người này tính sao?

Anh cẩn thận hắn điệu hổ ly sơn đấy!" Diệp Phàm không quay đầu lại, đi thẳng ra ngoài: "Bảo vệ tốt Chu Vũ và A Khắc Tô!

Đợi tin tôi!" Tùng Hạc bất đắc dĩ dừng lại, nhìn hắn chạy đi, bắt đầu đứng lại nhắn tin cho hắn, cố gắng nhắc nhở hắn vài điều.

Diệp Phàm không phải kẻ lỗ mãng, nhưng Tùng Hạc cảm thấy cần thiết phải chia sẻ sự cẩn trọng của mình cho hắn một chút.

Tùng Hạc nhắn xong, liếc nhìn đám người đang nằm la liệt bị tơ vàng trói chặt dưới đất, xác định bọn chúng nhất thời không dậy nổi, liền quyết định ở lại trông chừng A Khắc Tô và Chu Vũ đợi Diệp Phàm về.

Diệp Phàm xuống lầu, lúc bước ra khỏi nhà trọ thì gã thanh niên mặc đồ đen kia đã không còn đứng đó nữa.

Diệp Phàm nhìn quanh bốn phía, thấy đối phương đứng ở con phố cách đó không xa đang vẫy tay với mình.

Đối phương làm một động tác mà Diệp Phàm rất quen thuộc: Hắn đưa hai ngón tay lên, quẹt ngang cổ họng mình một cái.

Ngay sau đó, hắn mở miệng nói chuyện, rõ ràng âm thanh không lớn nhưng Diệp Phàm cách xa mấy chục mét vẫn nghe thấy: "Xin chào, Diệp Phàm.

Chúng ta chắc là lần đầu gặp mặt, nhưng quá trùng hợp, mục tiêu của chúng ta đều là ngôi mộ thần kỳ kia." Diệp Phàm cười nhạt, đối

phương cũng là võ giả siêu năng, vậy thì hắn yên tâm rồi.

Tuy nói theo lý thuyết thì võ giả siêu năng không phổ biến đến thế, nhưng nếu Hà Bán Tiên thực sự là một người thường thì hắn mới thấy kỳ lạ.

Diệp Phàm không trả lời ngay mà bước lên một bước.

Đối phương thấy thế cũng lùi lại một bước, dường như không muốn để hắn đến gần.

Diệp Phàm ý thức được điều gì đó, cũng vận pháp lực cường hóa thanh tuyến nơi cổ họng, cố ý nói: "Mày đang sợ tao à?" Kẻ áo đen cười: "Võ giả siêu năng thiên tài đệ nhất trăm năm qua, Tru Tà Nhân được trời chọn.

Anh quả thực lợi hại, Diệp tiên sinh.

Ai làm kẻ địch của anh mà không sợ chứ?" Diệp Phàm khựng lại: "Thực ra trước giờ tôi vẫn rất tò mò một chuyện, một hai người các người rốt cuộc làm sao biết tôi là cái gọi là Tru Tà Nhân định mệnh?" Kẻ áo đen ngữ khí không chút dao động: "Anh không cần biết, mọi người đều là người trong Ngoại Bát Hành, những tin tức này đều rất linh thông, hơn nữa cảm giác anh mang lại cho người khác quả thực bất đồng phàm hưởng." Diệp Phàm trầm mặc một chút: "Mày chính là Hà Bán Tiên?" Kẻ áo đen nghe câu này dường như rốt cuộc cũng có chút kinh ngạc: "Anh vậy mà cũng biết tôi?" Diệp Phàm cười lạnh một tiếng: "Mày giả vờ cái gì?

Chương 1255

Mày chẳng phải đã sớm dự liệu tao sẽ đến hoàng cung sao?

Cái mật thất kia là thế nào?

Mày muốn vẫn thiết, lại muốn làm cái gì?" Hà Bán Tiên im lặng giây lát: "Đó không phải tên thật của tôi.

Nhưng Diệp tiên sinh, anh còn thông minh hơn tôi tưởng tượng một chút.

Nhưng anh đã vào mật thất kia thì chắc đã thấy thứ tôi để lại cho anh rồi chứ?" Diệp Phàm suy nghĩ rồi đáp: "Thì đúng là nhờ ơn ông ban tặng, thời gian qua tôi đêm dài lắm mộng, ngủ cũng không ngon, thường xuyên mơ thấy những giấc mơ kỳ quái.

Nhưng Hà Bán Tiên đại nhân, ông cũng dễ đối phó hơn tôi tưởng, tôi chỉ dùng vẫn thiết làm mồi nhử là ông đã ngoan ngoãn cắn câu rồi." Hà Bán Tiên ung dung nói: "Anh lợi hại hơn tôi tưởng, nhưng hình như anh cũng đánh giá thấp ảnh hưởng của viên vẫn thiết đó đối với anh.

Diệp tiên sinh, tôi bảo đảm với anh, nếu anh mang nó bên người thời gian dài, anh nhất định sẽ bị loại ảo giác đó nuốt chửng." Diệp Phàm mặt không đổi sắc: "Nếu tôi không thì sao?" Hà Bán Tiên không nói gì.

Nếu hiện tại có người thứ ba nhìn thấy cảnh này nhất định sẽ thấy rất kinh dị: Hai người đứng cách nhau một đoạn xa nhìn nhau chằm chằm, nói những câu chuyện mạc danh kỳ diệu.

Một lát sau, Hà Bán Tiên rốt cuộc nói: "Diệp tiên sinh, nếu anh không muốn bị ảo giác đó giam cầm cả đời, tôi khuyên anh tránh xa

chuyện này ra một chút.

Anh hiện tại vẫn chưa đến núi Côn Luân, anh còn cơ hội quay đầu.

Bây giờ quay xe trở về, sống cuộc sống của anh, giao vẫn thiết cho tôi, anh đừng tham dự vào chuyện này nữa." Diệp Phàm cười lớn: "Hà Bán Tiên, vậy thì ông đúng là không đủ hiểu tôi rồi.

Nếu ông hiểu tôi thì sẽ biết dăm ba cái ảo giác đối với tôi căn bản chẳng là cái thá gì chứ?" Hà Bán Tiên nói: "Anh sẽ hối hận." Diệp Phàm lạnh lùng hỏi: "Còn những chuyện tôi mơ thấy, đều là những gì đã xảy ra trong núi Côn Luân năm đó, là thật sự đã xảy ra, hay chỉ là do ông muốn tôi nhìn thấy nên biên soạn ra để lừa tôi?" Khả năng cảm tri sự dối trá của hắn cũng cực kỳ nhạy bén.

Hà Bán Tiên dừng một chút rồi trả lời: "Diệp tiên sinh, anh có thể nhìn thấy những thứ đó chứng tỏ ba trăm năm sau có người muốn anh thay họ điều tra chuyện này.

Anh có từng nghĩ tới, có lẽ chính bản thân anh cũng không muốn biết đáp án?" Diệp Phàm cười: "Hà Bán Tiên, tôi và ông không phải người cùng một đường.

Chuyện của Chu Dập và A Doanh ông biết không?

Cổ Hà với ông lại có quan hệ gì?

Tôi muốn điều tra những chuyện này không phải do ai thúc đẩy, toàn bộ đều là nguyện vọng của chính tôi." Nói xong câu này, hắn không thèm để ý đến sự khuyên can hết lời của Hà Bán Tiên nữa mà lập tức cuồng bôn, lao đi với tốc độ cực nhanh, muốn tóm lấy Hà Bán Tiên.

Hà Bán Tiên quay đầu bỏ chạy, nhưng tốc độ của Diệp Phàm quá nhanh, chỉ trong vài nhịp thở hắn đã trực tiếp đến ngay trước mặt Hà Bán Tiên.

Hà Bán Tiên quay đầu lại, rút từ thắt lưng ra một con dao ngắn đâm về phía cổ hắn.

Con phố này không có camera giám sát, hai người trực tiếp lao vào đánh nhau tại chỗ.

Diệp Phàm không muốn giết hắn, chỉ rút dao găm ra gạt phăng dao ngắn của đối phương rồi vung một đường dao phản công.

Hà Bán Tiên vừa đánh vừa lui, dường như không muốn ham chiến.

Diệp Phàm cười với hắn, nụ cười mang theo chút huyết khí: "Ông không phải muốn vẫn thiết của tôi sao?

Có bản lĩnh thì đến mà cướp này.

Cứ trốn chui trốn lủi, che che giấu giấu, để mấy người thường kia đi trộm thay, ông tính là hảo hán cái gì?" Hà Bán Tiên lần này không bịt mặt, diện mạo cũng rất trẻ, ước chừng ngang tuổi Tùng Hạc, không hề liên tưởng được đến người như Cổ Hà.

Hắn vung dao chém tới, vậy mà lại là thế ra tay tàn độc chết người.

Nhưng lực đạo của hắn đối với Diệp Phàm mà nói thì hoàn toàn không đủ uy hiếp.

Diệp Phàm thở dài, cảm thấy tên này có khi là muốn đến hiến mạng cho mình.

Hắn lười dây dưa, từ thắt lưng rút ra một lá bùa phóng đi như lợi kiếm.

Hà Bán Tiên nghiêng đầu tránh, lá bùa bay ra sau lưng hắn.

Giây tiếp theo khi lá bùa chạm đất, trên không trung vang lên một tiếng sét nổ vang.

Hà Bán Tiên khựng lại, thiên lôi từng đạo từng đạo giáng xuống sau lưng hắn.

Thiên lôi kia nếu đánh trúng người đủ để biến người ta thành tro bụi.

Hà Bán Tiên không tránh được, đành phải vung dao ngắn lên đỡ đòn tấn công của Diệp Phàm.

Diệp Phàm lại tung thêm một lá bùa, hỏa quang bạo liệt bùng lên.

Thiên lôi câu Địa hỏa.

Diệp Phàm lùi lại phía sau, Thiên lôi Địa hỏa trực tiếp vây khốn Hà Bán Tiên vào giữa, cháy càng lúc càng dữ dội.

Hà Bán Tiên rõ ràng có chút luống cuống, tuy hắn là võ giả siêu năng nhưng pháp thuật tầng thứ này của Diệp Phàm người thường không đỡ nổi.

Diệp Phàm thấy hắn bắt quyết, một con rồng nước (Thủy long) xông lên trời đánh vào địa hỏa.

Loại địa hỏa đặc thù kia vậy mà bị dập tắt đi một chút, nhưng vẫn còn xa mới đủ.

Diệp Phàm trầm mặc không nói đợi một lát, nhìn Hà Bán Tiên giãy giụa vô ích.

Thiên lôi Địa hỏa của hắn vốn dùng để đối phó với tà túy trong địa cung, dùng để đối phó với người bình thường chính là mưu sát, nhưng hiện tại là ba giờ sáng, hắn lười dây dưa với kẻ này, định dùng chút biện pháp thô bạo, dù sao Hà Bán Tiên đối với hắn cũng chẳng khách khí gì.

Lại qua ba phút, Hà Bán Tiên nghĩ đủ mọi cách cũng không giải được chú Thiên lôi Địa hỏa, cuối cùng đành giơ tay đầu hàng: "Diệp

tiên sinh!

Diệp tiên sinh!

Có gì từ từ nói!

Anh giải trừ pháp thuật đi, chúng ta từ từ đàm đạo." Diệp Phàm cười cười, búng tay một cái, ngọn lửa cháy càng dữ dội hơn, cơ bản chỉ còn cách chóp mũi Hà Bán Tiên nửa gang tay.

Hà Bán Tiên tại chỗ muốn xù lông: "Diệp tiên sinh, tôi nói thật!

Tôi thực sự biết bí mật về Côn Luân Mộ mà anh muốn biết!" Diệp Phàm ngẩng đầu, đi đến trước mặt hắn, lại búng tay một cái giải trừ pháp thuật.

Thiên lôi Địa hỏa biến mất trong nháy mắt.

Hà Bán Tiên thở phào nhẹ nhõm.

Pháp lực của Hà Bán Tiên thực ra không yếu, từ việc hắn triệu hồi Thủy long lúc nãy là có thể thấy được, tiếc là lửa trong Thiên lôi Địa hỏa của Diệp Phàm không phải lửa phàm, nước thường không dập tắt được.

Hà Bán Tiên có khả năng ứng biến lâm trường này chứng tỏ hắn cũng không đơn giản.

Diệp Phàm vừa vào trận đã tung chiêu lớn như vậy cũng là để cảnh cáo Hà Bán Tiên đừng có giở trò vặt.

Hiện tại lửa đã tắt, hắn rõ ràng thở phào một hơi.

Diệp Phàm cười cười, rút súng từ thắt lưng ra dí vào trán hắn. "Hà Bán Tiên, ông đúng là một nhân vật, tiếc là ông gặp phải tôi.

Đừng chạy, ngoan ngoãn nói đi, rốt cuộc ông làm thế nào để Lý Hiển nhìn thấy cố nhân đã chết của ông ta?" Hà Bán Tiên rất nhanh trấn tĩnh lại.

Tên nhóc này quả thực co được dãn được, lửa và sấm sét vừa biến mất hắn đã khôi phục lại dáng vẻ ung dung trước đó, bị súng của Diệp Phàm dí vào đầu cũng không có chút ý sợ hãi. "Cho ông năm phút." Diệp Phàm nói, không di dời họng súng, "Kể hết chuyện núi Côn Luân cho tôi nghe, nói phần tôi chưa biết ấy." Hà Bán Tiên thăm dò nắm lấy nòng súng, từ từ đẩy ra.

Diệp Phàm không phản ứng, hắn liền cười híp mắt.

Chương 1256

Nhưng giây tiếp theo, Diệp Phàm lại cứng rắn dí súng trở lại.

Hà Bán Tiên khựng lại, chậm rãi nói: "Anh hiểu rất nhanh, hiện tại đã phát hiện ra rồi.

Côn Luân Mộ không phải ai muốn vào cũng vào được.

Năm đó mấy tên trộm mộ đào đạo động vào địa cung nhưng không có vẫn thiết trên người nên rất nhanh đã chết." Diệp Phàm nhướng mày: "Chẳng phải bọn họ đã vào rồi sao?

Ý ông là bọn họ sau này chết vì các nguyên nhân khác nhau là do không có vẫn thiết bên người?" Hà Bán Tiên nhìn chằm chằm hắn: "Năm đó bọn họ vào được là một chuyện, nhưng đụng vào thứ gì lại là chuyện khác.

Tôi cũng đã xem ghi chép của Chu Lễ Quân, đám người đó là đi nộp mạng." "Ông biết Chu Lễ Quân?" Diệp Phàm nhướng mày.

Hà Bán Tiên cười thành tiếng: "Tôi không chỉ biết, tôi còn biết gã thanh niên đang đứng trong phòng anh, cậu ta là vì cô nương Phong Hỏa.

Tiếc nha Diệp tiên sinh, anh quá lơi là cảnh giác rồi, tôi còn một người bạn đang canh ở đó, giờ chắc gã thanh niên kia chết ngắc rồi nhỉ?" Diệp Phàm trong lòng giật thót, quay phắt đầu lại nhìn về phía khách sạn ở xa.

Nhưng ngay trong khoảnh khắc hắn quay đầu, Hà Bán Tiên mạnh mẽ lộn vòng ra sau, niệm một câu thần chú kỳ quái.

Trên người hắn xuất hiện một tầng hắc vụ nồng đậm, trong nháy mắt bao trùm lấy hắn.

Diệp Phàm phản ứng cực nhanh quay đầu lại, ý thức được mình bị lừa.

Hắn không do dự bắn một phát súng về phía đó, nhưng đạn bắn vào nồng vụ cứ như rơi vào bông gòn.

Hắn lập tức nhận ra đây lại là một loại tà thuật phong thủy, dường như có liên quan đến địa mạch tẩu sơn.

Nhưng hắn hiện tại không có công phu nghiên cứu cái này, lạnh lùng mở miệng: "Người năm đó không có vẫn thiết không vào được Côn Luân Mộ, ông tưởng ông thì vào được chắc?

Đừng hòng đánh chủ ý lên người tôi nữa, ông không thể nào lấy được miếng vẫn thiết trên tay tôi đâu." Hà Bán Tiên cười lớn trong màn sương đen: "Chúng ta cứ chờ xem, Diệp tiên sinh, xem ai cười đến cuối cùng.

Là anh chết trước trong Côn Luân Mộ, hay tôi lấy được vẫn thiết từ tay anh trước." Nói xong câu này, hắn cũng không dây dưa nữa, có lẽ vì e ngại Thiên lôi Địa hỏa của Diệp Phàm, nên hắc vụ lóe lên rồi biến mất không thấy tăm hơi.

Diệp Phàm hiểu ra nguyên nhân tên này tự tin năm lần bảy lượt đến dây dưa với hắn.

Gã này cực kỳ tự tin vào trình độ chạy trốn của mình.

Hắn là võ giả siêu năng không sai, nhưng là loại am hiểu Địa độn thuật, không giỏi đánh nhau nhưng giỏi đào tẩu.

Thảo nào chính mình điều tra ở kinh thành lâu như vậy cũng không tra ra nhân vật số má này.

Ngoại Bát Hành trước đây cũng từng nghe nói về những nhân vật có Địa độn thuật đặc biệt lợi hại, loại người này cơ bản là muốn xuất hiện lúc nào thì xuất hiện, muốn đi cũng chẳng ai cản được.

Diệp Phàm cười cười, hôm nay coi như đã lĩnh giáo, nhưng dù sao hắn cũng moi được chút ít thông tin, không tính là quá lỗ, chỉ là tên này xem ra đặc biệt khó chơi, e rằng sẽ không dễ dàng bỏ qua.

Diệp Phàm đứng tại chỗ, vận dụng toàn bộ giác quan và pháp lực, quả nhiên trong bán kính vài trăm mét không phát hiện ra khí tức của kẻ này.

Kẻ này rõ ràng biết năng lực Diệp Phàm bất phàm, đối đầu cứng không phải đối thủ của hắn nhưng vẫn xuất hiện trước mặt hắn, hẳn là ỷ vào bản lĩnh chạy trốn cao cường nên mới không sợ hãi gì.

Diệp Phàm cười nhạt, thầm nghĩ mày không phải chỉ giỏi chạy trốn thôi sao?

Có gì đáng sợ, cùng lắm mày đến một lần tao tóm mày một lần là được.

Hắn sợ mình ra ngoài quá lâu bên phía Chu Vũ xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn, bèn vừa quay người đi về vừa lấy điện thoại ra xem.

Tùng Hạc gửi cho hắn một tin: "Lúc truy đuổi trên đường cẩn thận mai phục.

Nếu đánh không lại hắn chạy xa rồi thì đừng đuổi nữa, hắn chắc chắn để lại cạm bẫy bên đó.

Ngay lúc đầu không đuổi kịp thì anh quay về ngay, đợi chúng ta tập thể hành động, đừng tùy tiện lạc đàn." Tùng Hạc làm người quả thực rất cẩn trọng.

Anh ta sợ Diệp Phàm cứ thế bất chấp đuổi theo, rất có khả năng bị người của Hà Bán Tiên dùng thủ đoạn khác giữ chân lại, như vậy sẽ rất bị động.

Hơn nữa dù trong tình huống này, cũng coi như hắn ở ngoài sáng Hà Bán Tiên trong tối, rất nhiều tình huống khó xử lý, Hà Bán Tiên có

bao nhiêu nhân thủ, còn bài tẩy gì hắn đều không rõ.

Nhưng cũng may Diệp Phàm vốn không phải kẻ quá lỗ mãng.

Lần duy nhất hắn quá lỗ mãng là khi đồng ý cùng Lý Hoa đến kinh thành đoạt quyền mới rơi vào cảnh địa đó.

Hắn trả lời: "Hà Bán Tiên chạy rồi, rất khó đuổi kịp.

Bên cậu bình thường chứ?

Tôi về hội họp với mọi người ngay đây." Tùng Hạc trả lời: "Mọi thứ bình thường, nhưng Chu Vũ tỉnh rồi, thằng nhóc này hơi nhạy cảm, mặt nạ hơi nước không có tác dụng?" Diệp Phàm suy nghĩ, cảm thấy không thể nào.

Lúc này vẫn là ba bốn giờ sáng, trên đường cực kỳ yên tĩnh, không có ai.

Nhưng vừa rồi hắn nổ một phát súng, tiếng súng trong đêm có vẻ hơi lớn, sợ gây thị phi nên hắn lập tức chạy về.

Về đến khách sạn, hắn thấy dây tơ vàng đã được giải khai toàn bộ, đám người bị trói ban nãy đều không thấy đâu.

Tùng Hạc đóng cửa đứng đợi ở cửa, thấy ánh mắt dò hỏi của Diệp Phàm liền giải thích: "Đám người đó đều là người thường, giữ bọn họ ở đây mãi sẽ gây chú ý.

Tôi bảo bọn họ nếu còn dám đánh chủ ý lên vẫn thiết, lần sau quay lại tôi sẽ vặn gãy cổ, rồi cho bọn họ đi." Diệp Phàm gật đầu: "Cậu nói chuyện kiểu đấy nghe là biết dân Ngoại Bát Hành, đám người kia không hiểu quy củ chưa chắc đã sợ đâu." Tùng Hạc cười: "Anh nói đúng, cho nên tên đầu tiên đứng dậy không phục, tôi đã đánh cho hắn phục rồi." Diệp Phàm ngẩn người, liếc nhìn cây gậy dắt bên hông đối phương.

Hắn từng thấy Tùng Hạc cận chiến, động tác vô cùng chuyên nghiệp, đặc biệt thành thạo, bị thứ đó đập vào chỗ hiểm là thật sự có thể gây chết người.

Diệp Phàm nhướng mày: "Tôi còn tưởng bình thường cậu sẽ không động thủ chứ." Tùng Hạc nhún vai, mở cửa để hắn đi vào: "Với loại người như Hà Bán Tiên thì cần gì nói đạo lý, lúc cần đánh cho phục thì phải đánh, tôi cũng đâu dùng pháp thuật, càng không bắt nạt người thường.

Bên cậu tình hình thế nào?" Diệp Phàm bước vào, đèn trong phòng vẫn sáng.

Mấy kẻ bị Diệp Phàm quật ngã lúc nãy đã biến mất, chắc là chạy mất dạng rồi.

Tùng Hạc làm vậy cũng đúng, người thường tốt nhất đừng dính dáng vào quá sâu, đổi lại là Diệp Phàm, hắn phỏng chừng cũng sẽ thả đám người này đi.

Nhưng mà hắn thật sự không tưởng tượng nổi cảnh một người trông thư sinh như Tùng Hạc, làm vẻ mặt hung dữ đe dọa người ta kiểu "Bọn mày mà còn gây phiền phức, tao vặn gãy cổ từng đứa" sẽ trông như thế nào, có lẽ cũng rất uy hiếp đấy chứ.

Hắn đi vào phòng, thấy Chu Vũ đã tỉnh, đang ngồi trên giường với vẻ mặt ngơ ngác, thấy hắn đi tới liền gãi đầu: "Diệp tiên sinh, ban nãy là đám người nào vậy, sao trông hung thần ác sát thế?" Diệp Phàm suy nghĩ một chút, tùy tiện bịa ra một lý do: "Cừu gia cũ ấy mà.

Sao cậu tỉnh lại rồi?" Chu Vũ chớp mắt: "Chắc là tai tôi thính hơn người thường chăng?

Tôi nhớ người trong nhà tôi hình như đa phần đều như vậy, thính giác đặc biệt nhạy bén." Diệp Phàm khựng lại, dường như nhận ra

điều gì đó.

Cũng phải, Chu Lễ Quân năm xưa đâu phải người thường, vị này chính là nhà thám hiểm lừng danh, rất nhiều hành vi của ông ấy nhìn theo góc độ hiện tại thì chẳng khác nào tìm chết, nhưng lần nào ông ấy cũng hóa hiểm vi di.

Chu Vũ là hậu nhân của ông ấy, nếu trên người có điểm gì khác biệt với người thường thì cũng dễ hiểu.

Diệp Phàm ngẫm nghĩ, bước lên phía trước, dán một lá bùa lên ngực cậu ta.

Chu Vũ vẫn còn nhớ vụ bị hắn dán định thân phù phạt đứng ở bệnh viện, theo bản năng run lên một cái, bị Diệp Phàm ấn vai trấn an ra hiệu đừng sợ. "Đây là Thanh Tâm Phù, hiện tại cậu đừng suy nghĩ gì cả." Diệp Phàm giải thích, "Từ từ hít sâu." Chu Vũ làm theo, sau đó Diệp Phàm nhẹ nhàng ấn hai tay lên thái dương cậu ta, bắt đầu truyền vào cơ thể cậu một luồng pháp lực ôn hòa.

Một lát sau, Chu Vũ mở mắt ra, Diệp Phàm buông tay xuống.

Cậu ta vui mừng nói: "Hình như tôi nghe thấy nhiều âm thanh hơn rồi." Ban đầu, từ nhỏ cậu ta chỉ đơn thuần là nghe được nhiều thứ hơn người khác một chút, nhưng cũng không đáng kể, chẳng thể đạt đến hiệu quả như Thuận Phong Nhĩ.

Có người có thể là do bẩm sinh, cũng có thể do gen di truyền.

Diệp Phàm cảm thấy trường hợp này là do dòng máu siêu năng giả mà thế hệ Chu Lễ Quân lưu lại, nhưng chỉ còn sót lại một chút này thôi.

Chương 1257

Xem ra Chu Lễ Quân anh niên tảo thệ (chết trẻ), không để lại hậu duệ trực hệ, chi nhánh gia đình kia pháp lực cũng vi nhược, đến đời Chu Vũ thì chỉ còn mỗi cái tai thính hơn người thường một chút.

Nhưng dù vậy, nếu cậu ta thật sự muốn tận dụng thiên phú này để trở thành trợ lực cho chuyến đi Côn Luân Sơn, mà không có người giúp đỡ, thì cậu ta phải tự mình trải qua rất nhiều huấn luyện đặc thù và mất rất nhiều thời gian mới làm được.

Hiện tại bọn họ không có nhiều thời gian như vậy, nên Diệp Phàm dùng pháp lực của mình giúp cậu ta đi đường tắt, thâu tống một ít năng lượng cho cậu ta, giúp cậu ta nhanh chóng khai mở thiên phú. "Sau này sẽ có chỗ dùng đến tai của cậu." Diệp Phàm nói, "Đoạn đường tiếp theo sẽ ngày càng nguy hiểm, cậu có thể rời đi bất cứ lúc nào, nhưng nếu đã chọn ở lại thì phải nỗ lực mà sống sót." Chu Vũ gật đầu không chút do dự: "Diệp tiên sinh, tôi hiểu.

Tôi luôn muốn đi Côn Luân Sơn, suy nghĩ này sẽ không thay đổi đâu, ngài không đuổi tôi đi được đâu.

Cho tôi đi theo đi, đã tai tôi thính, vậy tôi sẽ giúp mọi người nghe ngóng nhiều thứ hơn." Diệp Phàm gật đầu, chỉ vào tai mình: "Thính lực của tôi cũng phải có pháp thuật gia trì mới trở nên lợi hại, nhưng tình trạng hiện tại của cậu cũng ngang ngửa lúc tôi dùng pháp thuật rồi.

Sau này khi di chuyển, cậu phải luôn nghe ngóng động tĩnh xung quanh, tôi sẽ cố gắng dạy cho cậu." Chu Vũ nghe Diệp Phàm nói sẽ dạy mình, mắt sáng rực lên, gật đầu lia lịa: "Đó là đương nhiên rồi, Diệp tiên sinh, tôi tuyệt đối sẽ nghe lời, ngài chỉ đâu tôi đánh đó." Diệp

Phàm gật đầu, đang định quay lại nói chuyện với Tùng Hạc thì thấy Chu Vũ do dự mãi rồi vẫn gọi giật hắn lại. "Cái đó...

Diệp tiên sinh, thật ra ngài có chuyện gì cũng không nhất thiết phải giấu tôi đâu.

Tùng Hạc tiên sinh cũng vậy, mọi người đều như thế, sớm muộn gì tôi cũng phải đối mặt với những thứ đó mà." Diệp Phàm nhìn cậu ta, có chút ngạc nhiên.

Quyết tâm trên người chàng trai trẻ này còn lớn hơn hắn tưởng, đến tận hôm nay vẫn chưa từng nghĩ đến chuyện bỏ cuộc.

Chu Vũ gãi đầu, có vẻ không biết phải diễn đạt thế nào: "Diệp tiên sinh, tôi biết ngài muốn bảo vệ tôi, nhưng dù sao ngài cũng đã đưa tôi đến đây rồi, đằng nào tôi cũng sẽ biết thôi, đúng không?" Diệp Phàm cười: "Tôi cảm giác trên người cậu có vài điểm rất giống Chu Lễ Quân, không hổ là hậu nhân của ông ấy." Chu Vũ ngẩn ra, cười ngượng ngùng: "Thật ra tôi cũng chưa từng nghĩ có ngày mình lại nghiêm túc đến Côn Luân Sơn điều tra chuyện này." Diệp Phàm nghe thấy tiếng cửa, quay đầu lại thì thấy Tùng Hạc đi ra ngoài canh chừng cho bọn họ, chắc là sợ Hà Bán Tiên hôm nay tặc tâm bất tử, phái người rình mò nghe trộm bên ngoài.

Những người như bọn họ đa phần đều có tính cảnh giác rất cao, về phương diện này Tùng Hạc càng là bậc thầy, không nắm chắc trăm phần trăm sẽ không làm.

Diệp Phàm chỉ vào mảnh vẫn thiết trước ngực mình, nói với cậu ta: "Cậu chẳng phải cũng đã xem cuốn nhật ký của Chu Lễ Quân rồi sao?

Trong đó ông ấy nhắc đi nhắc lại việc thiên thạch rơi xuống sâu trong Côn Luân Sơn, chính là thứ này." Chu Vũ gật đầu: "Thứ này có quan hệ gì với Côn Luân mộ không?" Diệp Phàm đáp: "Căn cứ vào các

manh mối điều tra suốt thời gian qua của chúng ta, cơ bản có thể xác định mảnh vẫn thiết này là chìa khóa mở cửa Côn Luân mộ.

Trên người tôi còn một mảnh nữa, là vật tùy thân năm xưa của công chúa Tống Hà Ngọc." Chu Vũ hít một ngụm khí lạnh: "Lợi hại vậy sao?

Diệp tiên sinh, vẫn thiết mà công chúa đeo năm xưa ngài cũng kiếm được, ngài là thần tiên à?" Diệp Phàm cười nhạt: "Tôi không phải thần tiên, nhưng thứ này quả thực rất quan trọng.

Ngày mai chúng ta còn phải tiếp tục lên đường, tranh thủ trong hai ngày nữa sẽ đến Côn Luân Sơn.

Bây giờ tranh thủ thời gian nghỉ ngơi cho tốt đi, sau này thời gian nghỉ ngơi sẽ ngày càng ít đấy." Chu Vũ kiên định gật đầu: "Diệp tiên sinh tôi hiểu rồi, tôi chắc chắn sẽ nghỉ ngơi, nghe lời ngài." Nói xong cậu ta chuẩn bị nằm xuống ngủ tiếp.

Trước khi đẩy cửa ra ngoài, Diệp Phàm lại dặn dò thêm lần nữa, bảo cậu ta chú ý thính lực hiện tại đã vượt xa người thường, nhưng đừng tùy tiện để người khác biết chuyện này, có thể sẽ mang lại rắc rối.

Chu Vũ làm động tác OK biểu thị đã hiểu rồi ngoan ngoãn nằm xuống.

Diệp Phàm đẩy cửa bước ra, thấy Tùng Hạc đang đứng cuối hành lang, nhìn ra ngoài cửa sổ.

Hắn đi tới vỗ vai Tùng Hạc: "Nhìn gì thế?" Tùng Hạc quay người lại: "Nhìn cấu trúc bên dưới.

Tôi đang nghĩ xem ban nãy Hà Bán Tiên làm thế nào mà xuất hiện đột ngột như vậy, mà cả hai chúng ta đều không nghe thấy động tĩnh gì." Diệp Phàm cũng dựa vào tường, lắc đầu, theo thói quen muốn mò

tay vào túi áo tìm thuốc lá nhưng không thấy: "Bên dưới chỉ là đường phố huyện thành bình thường, không có cơ quan cũng chẳng có lối đi đặc thù.

Là do Hà Bán Tiên giỏi độn thuật, năng lực chạy trốn cực kỳ lợi hại nên chúng ta mới không phát giác kịp thời." Tùng Hạc nhìn hắn, nhướng mày: "Vậy nên lúc nãy lão ta chạy cũng là dùng cách đó?

Thảo nào tôi bảo sao trên đời này lại có người mà thiên lôi địa hỏa đuổi không kịp." Diệp Phàm cười: "Không sao, cứ để lão chạy, sớm muộn gì cũng bị chúng ta tóm được thôi.

Loại người như vậy cũng chẳng có nhiều bản lĩnh thật sự đâu, cùng lắm là thỉnh thoảng quấy rối chúng ta một chút." Tùng Hạc gật đầu, hỏi: "Lão ta có nói gì với cậu không?" Diệp Phàm đăm chiêu: "Lão trông như đang hù dọa tôi, bảo rằng tôi đeo mảnh vẫn thiết này quá lâu sẽ chết, nhưng rõ ràng lão cũng muốn thứ này, nên tôi tạm coi như lão đang đánh rắm đi." Tùng Hạc nói: "Chúng ta vẫn chưa biết lai lịch của người này, hiện tại hành sự cẩn thận một chút vẫn hơn.

Diệp tiên sinh, năng lực hành động của cậu rất mạnh, nhưng trong đội còn có Chu Vũ, đến lúc đó cố gắng hành động tập thể, đừng tách lẻ." Diệp Phàm gật đầu: "Tôi hiểu, trên WeChat cậu cũng đã nhắc nhở tôi rồi.

Về mặt này cậu cẩn thận hơn tôi.

Tôi sẽ không tùy tiện chạy đi một mình đâu, lần này là tình huống đặc biệt." Tùng Hạc xem giờ: "Hà Bán Tiên không phải kẻ dễ dàng bỏ cuộc, nếu mục tiêu của lão cũng là Côn Luân mộ thì có khả năng sẽ còn ra tay lần nữa.

Cậu đã nghĩ ra đối sách chưa?" Diệp Phàm suy nghĩ rồi đáp: "Hai ngày tới chúng ta sẽ gấp rút lên đường, đi xe liên tục, dọc đường không nghỉ lại ở những chỗ thế này nữa, dễ chuốc lấy thị phi.

Đến lúc đó đi xuyên đêm tới Côn Luân Sơn.

Sau khi vào núi, Hà Bán Tiên dù có bản lĩnh theo dõi chúng ta thì ra tay cũng sẽ rất bất tiện." Tùng Hạc gật đầu: "Cách hay.

Còn chuyện tai của Chu Vũ là thế nào?

Cậu ta cũng có pháp lực ẩn tàng à?" Diệp Phàm lắc đầu: "Không đâu.

Chu Lễ Quân mất sớm, không để lại con nối dõi cho Chu gia, huyết mạch của ông ấy cũng không được lưu truyền.

Chu Vũ chỉ là dòng thứ, chắc là thính lực nhạy hơn người thường một chút thôi." Nói xong, thấy không còn chuyện gì để bàn bạc, họ ai về phòng nấy nghỉ ngơi.

Đã lăn lộn cả ngày, Diệp Phàm lờ mờ cảm thấy chút mệt mỏi, không biết có phải do ảnh hưởng của vẫn thiết hay không.

Kết quả giây tiếp theo, hắn theo bản năng nhìn ra ngoài cửa sổ, liền thấy một cái bóng đen dài ngoẳng đen sì đang bám trên cửa sổ nhìn mình.

Cái bóng đó cực độ quỷ dị, gần như méo mó vặn vẹo.

Diệp Phàm hít sâu một hơi, suýt nữa thì bị dọa giật mình.

Hắn liếc nhìn Chu Vũ, phát hiện cậu ta vẫn đang ngủ say.

Hắn lặng lẽ xuống giường, đi tới bên cửa sổ, định mở ra xem thử, nhưng rất nhanh hắn đã nhận ra cái bóng này không có thực.

Nó hiển nhiên là đồ giả, không có chút thực cảm nào.

Chẳng qua vì đang là nửa đêm canh ba, hắn thoạt nhìn cảm thấy quá chân thật mà thôi.

Diệp Phàm không lên tiếng, từ từ lùi lại, nhận ra tác dụng của vẫn

thiết lại bắt đầu phát tác.

Chắc không phải ảo giác của hắn, càng đến gần Côn Luân Sơn, ảo giác do vẫn thiết gây ra càng mãnh liệt, cứ như thể sâu trong Côn Luân Sơn có thứ gì đó đang hô ứng với hai mảnh vẫn thiết trên người hắn vậy.

Ngay sau đó, hắn ngồi lại lên giường, bão tuyết bắt đầu từ từ che phủ tầm nhìn.

Hắn chỉ chớp mắt một cái, cả người đã đến một nơi khác, đứng giữa sơn cốc Côn Luân mênh mông bát ngát.

Tứ phía, những cái bóng đen dài quỷ dị kia bao vây lấy hắn, nhưng không làm gì cả, chỉ tập thể vây quanh.

Diệp Phàm không biết lũ này có mắt hay không, có phải đang chằm chằm nhìn hắn không.

Hắn cười khẽ, thử bước về phía trước vài bước, nhưng ý chí của hắn quá kiên định, mộng cảnh này dường như không thể chi phối tư tưởng của hắn.

Trong chớp mắt, hắn đã tỉnh lại.

Diệp Phàm biết mình vẫn đang ở trong khách sạn.

Hắn nhìn đồng hồ, mới trôi qua năm phút, vừa đúng mức độ chợp mắt một cái.

Hắn còn vài tiếng để ngủ nghỉ, không thể quá vội vàng.

Hắn từ từ nhắm mắt, cuối cùng loại bỏ tạp niệm trong lòng, dần dần chìm vào giấc ngủ.

Trong mơ Tống Hà Ngọc vẫn xuất hiện, nhưng chỉ thoáng qua vài khoảnh khắc.

Diệp Phàm loáng thoáng thấy nhóm người Tống Hà Ngọc tìm

được một lối vào nào đó, dường như đã thành công tiến vào bên trong Côn Luân mộ, nhưng sau đó thì dần không nhìn thấy nữa.

Tùng Hạc từng bảo hắn nếu không muốn nằm mơ mỗi ngày thì có thể dùng Thanh Tâm Phù để trừ bỏ âm khí do tà túy để lại trên người, nhưng Diệp Phàm muốn biết thêm nhiều chi tiết năm xưa nên không làm vậy.

Chương 1258

Hiện tại xem ra, những chuyện này có khả năng không phải thật, có thể chỉ là thứ do Hà Bán Tiên bịa đặt ra để ảnh hưởng đến tinh thần lực của hắn, nhưng Diệp Phàm lại không thể không tin.

Hà Bán Tiên rốt cuộc đến từ đâu, tại sao lại muốn ngăn cản hắn?

Diệp Phàm đến giờ vẫn chưa nghĩ thông, chỉ có một điểm có thể khẳng định, đó là Hà Bán Tiên định sẵn chỉ có thể là kẻ địch của họ.

Giấc mơ lần này của hắn rất hỗn loạn, cơ bản không có thông tin then chốt nào, về sau thì hoàn toàn ngủ say, chất lượng giấc ngủ cũng coi như không tệ.

Khi hắn tỉnh lại đã là bảy giờ sáng, tính ra ngủ chập chờn được khoảng ba tiếng.

Một lát sau, những người khác cũng lục tục dậy.

Đêm qua A Khắc Tô không hề tỉnh giấc, giờ trông vô cùng tỉnh táo, là người có tinh thần tốt nhất trong mấy người bọn họ.

Chàng trai trẻ vùng Tạng này rất thật thà, sau khi chuẩn bị xong xuôi, mọi người xách đồ ra khỏi cửa, cậu ta nhìn họ trên xe.

Chàng trai dùng thứ tiếng Phổ thông pha chút giọng Tạng hỏi: "Đêm qua mọi người ngủ không ngon à?

Sao trông ai cũng ủ rũ thế?" Diệp Phàm đưa cho cậu ta điếu thuốc, vỗ vai cười cười, ra hiệu đừng hỏi nhiều.

A Khắc Tô rất hiểu chuyện, gật đầu tỏ vẻ đã hiểu.

Diệp Phàm thầm nghĩ, bao giờ Chu Vũ cũng biết nghe lời thế này thì tốt quá, đáng tiếc chuyện đó có vẻ hơi xa vời.

A Khắc Tô khởi động ô tô, tiếp tục lên đường.

Đúng như dự đoán của Diệp Phàm, càng đến gần Côn Luân Sơn, nhiệt độ càng thấp.

Họ thay loại áo khoác leo núi giữ nhiệt tốt nhất để đảm bảo không bị cóng.

Ở nơi này mà bị cóng thì vô cùng chí mạng, nhất là với người không có kinh nghiệm như Chu Vũ.

Suốt dọc đường, hắn đều dặn dò Chu Vũ về chuyện cái tai, cũng liên tục can thiệp truyền pháp lực cho cậu ta.

Tuy nhìn có vẻ hơi "dục tốc bất đạt", nhưng hiệu quả lại rất rõ rệt.

Hiện tại rất rõ ràng, thính lực của Chu Vũ đã vô cùng nhạy bén, hơn nữa còn có thể chuyên chú nghe một loại âm thanh cụ thể nào đó.

Điều này đối với người thường mà nói là cực kỳ lợi hại.

Diệp Phàm thậm chí còn buột miệng nghĩ, nếu cậu ta thật sự muốn gia nhập Ngoại Bát Hành, có môn tay nghề này thì cũng giống như Quan Sơn Thái Bảo (Quan Yên), có thể dựa vào đó mà kiếm cơm, biết đâu còn tạo dựng được danh tiếng riêng.

Nhưng nghĩ lại, thằng nhóc này cũng không có tâm tư gia nhập Ngoại Bát Hành, thuộc kiểu dù có bản lĩnh cũng không có cái duyên đó, nên đành thôi.

Chu Vũ đặc biệt tò mò về kỹ năng mới toanh mình vừa có được, bất chấp cái lạnh dọc đường, chỉ cần xe dừng là cậu ta nhảy xuống nghe ngóng đông tây.

Lúc thì bảo Diệp Phàm chỗ kia có thỏ rừng đào hang, lúc thì bảo Tùng Hạc có bò yak đang xếp hàng leo núi.

Diệp Phàm vừa nghe vừa buồn cười, cảm giác cách cậu ta dùng tai nghe không giống những gì mình tưởng tượng, bèn thuận miệng nhắc nhở một chút.

Chu Vũ tò mò hỏi: "Vậy Diệp tiên sinh, ngài thấy cái tai này của tôi nên dùng thế nào, dùng để nghe động tĩnh gì thì hợp lý?" Diệp Phàm ngẫm nghĩ rồi nói: "Đợi khi chúng ta vào Côn Luân Sơn, có thể sẽ cần cậu nghe động tĩnh bên trong cửa mộ địa cung, ví dụ như tiếng cơ quan, hay tiếng Tống tử (cương thi) chẳng hạn." Chu Vũ im lặng một chút: "Mấy cái đó nghe thế nào?" Diệp Phàm ung dung nói: "Đến lúc vào đó cậu sẽ hiểu, đơn giản lắm, nghe cái là biết ngay." A Khắc Tô lại lên xe.

Hai ngày nay bọn họ cơ bản là chạy đua với thời gian, A Khắc Tô cũng vừa mệt vừa buồn ngủ, ít nói hẳn đi.

Quãng đường tiếp theo gần như chẳng ai nói chuyện.

Diệp Phàm xem bản đồ địa hình, Tùng Hạc nghiên cứu cuốn nhật ký của Chu Lễ Quân, Chu Vũ vẫn như đứa trẻ hiếu kỳ nghe ngóng khắp nơi.

Sáu tiếng sau, họ chính thức tiến vào khu vực bên trong dãy Côn Luân.

A Khắc Tô theo giao hẹn đưa họ đến vị trí chỉ định rồi rời đi.

Diệp Phàm thanh toán xong tiền thuê xe, họ chào tạm biệt A Khắc Tô, hẹn nếu lúc họ ra mà A Khắc Tô còn thời gian thì liên lạc để cậu ta đón.

Tuy ngoài miệng nói vậy, nhưng Diệp Phàm biết khả năng này cực thấp, gần như là không thể.

Bởi vì lần này vào núi, thời gian ra rất khó xác định, thậm chí ngay cả lộ trình quay về cũng chưa chốt.

Hơn nữa Diệp Phàm cảm thấy khả năng cao nhất là sau khi ra khỏi Côn Luân Sơn, họ sẽ liên hệ với đội ngũ của Chương Mục Trạch ngay lập tức.

Đội cứu hộ mà Chương Mục Trạch liên hệ vô cùng chuyên nghiệp, cơ bản đều là nhân viên dày dạn kinh nghiệm, sự cứu trợ của những người này rất đáng tin cậy.

Nơi họ hẹn A Khắc Tô đưa đến là một thôn nhỏ tên Khang Tháp Lạc.

Nơi này thực tế đã tiếp giáp biên giới giữa Nam Cương và vùng Tạng, khí hậu cực độ nghiêm hàn, nằm sát núi tuyết.

Vì vậy thôn nhỏ này có vẻ rất biệt lập với thế giới bên ngoài.

Cư dân ở Khang Tháp Lạc cơ bản đều là người bản địa sinh ra và lớn lên ở đây, mấy năm gần đây người đến du lịch cũng chỉ có vài nhà địa chất học.

Ba người cùng xuống xe, Diệp Phàm vừa đi vào thôn vừa gọi điện thoại vệ tinh trao đổi tình hình hôm nay với Chương Mục Trạch.

Gọi xong, hắn nhìn Chu Vũ: "Từ giờ trở đi có phải đã vào lãnh địa quen thuộc của cậu rồi không?

Cậu chẳng phải từ nhỏ đã nghiên cứu những nơi này sao?" Hiện tại thời tiết đặc biệt lạnh, gió rít từng cơn, mấy người bọn họ đều mặc áo lông vũ dày cộm.

Chu Vũ gật đầu. "Khang Tháp Lạc là thôn làng nằm gần Côn Luân Sơn nhất ở khu vực này, quy mô còn nhỏ hơn cả thị trấn huyện, nhưng cuộc sống người dân ở đây rất ổn định, hầu như chưa từng bị người ngoài quấy rầy.

Trong số họ cũng có người từng vào Côn Luân Sơn." Diệp Phàm gật đầu.

Sở dĩ hắn chọn dừng lại ở đây là vì nơi này là điểm có người sinh sống gần Côn Luân Sơn nhất, xảy ra chuyện gì cũng dễ tiếp ứng nhất, những chỗ khác đều không tiện.

Hơn nữa quan trọng nhất là, tấm thẻ sắt hắn tìm thấy trong chiếc rương đồng ở ngôi mộ rỗng kia, địa chỉ được viết trên đó chính là ở đây.

Còn cách Khang Tháp Lạc mười mấy mét, họ leo qua một ngọn đồi nhỏ.

Khi đến điểm cao nhất của ngọn đồi, Chu Vũ bỗng vỗ vai Diệp Phàm, Diệp Phàm nhìn sang.

Chu Vũ nói với hắn: "Diệp tiên sinh, ngài nhìn xem thôn nhỏ này giống cái gì?" Diệp Phàm nghe cậu nhắc, bắt đầu đứng từ trên cao nhìn xuống.

Giây tiếp theo, hắn và Tùng Hạc gần như đồng thanh thốt lên: "Giống một con chim lớn." Vừa dứt lời, sắc mặt Diệp Phàm và Tùng Hạc đều hơi biến đổi.

Hai người bọn họ đều từng xuống địa cung ở Cửu Huyền Sơn của Cổ Hà, ai cũng biết "chim lớn" có ý nghĩa gì.

Hơn nữa nghĩ kỹ lại, Diệp Phàm gần như cảm thấy hình dáng Khang Tháp Lạc giống hệt loài chim kỳ quái mà hắn từng thấy trong mộ.

Ở nước ta, rất nhiều bộ lạc có tục sùng bái vật tổ (totem), coi động vật là một loại tín ngưỡng cũng rất thường gặp, đây chỉ là tình huống phổ biến mà thôi.

Diệp Phàm bèn hỏi Chu Vũ: "Nơi này giống một con chim lớn như vậy, cậu có điều tra xem là vì sao không?" Chu Vũ gật đầu: "Cấu trúc nơi này giống chim lớn không phải ngẫu nhiên đâu, là do một truyền

thuyết của địa phương." Tiếp đó, vừa đi về phía thôn, Chu Vũ vừa kể cho họ nghe truyền thuyết đó.

Thôn Khang Tháp Lạc này hơn một nghìn năm trước từng xảy ra một trận đại tai nạn tuyết lở.

Khi đó quy mô ở đây còn lớn hơn, dân số cũng đông hơn, gần như là quy mô một huyện thành.

Nhưng vào một đêm nọ, bốn phương tám hướng bắt đầu xảy ra trận lở tuyết kinh hoàng.

Trận lở tuyết này chôn vùi rất nhiều người và nhà cửa, tất cả mọi người đều tuyệt vọng, nhiều người chết trong giấc ngủ.

Chương 1259

Nhưng đột nhiên, trên bầu trời bay đến một đàn chim lớn kỳ quái.

Những con chim này to gần bằng người, bắt đầu tự giác cứu viện người dân địa phương, cứ như đấng cứu thế do trời cao phái xuống, tha những người bị tuyết chôn vùi từ trong hố tuyết ra ngoài.

Cứ thế, rất nhiều người dân địa phương đã sống sót, xây dựng lại gia viên.

Nhưng đám chim lớn đó chỉ sau một đêm liền biến mất, không ai còn nhìn thấy chúng nữa.

Những người dân Khang Tháp Lạc thuần phác thiện lương cho rằng loài chim này là công đức trời ban, bèn xây dựng thôn làng mới theo hình dáng chim lớn, đặt tên cho loài chim cứu mạng này là "Ô Đầu Thanh".

Từ đó về sau, người dân thôn này đời đời kiếp kiếp thờ cúng loài chim Ô Đầu Thanh, coi chúng là vật tổ, cũng là một loại tín ngưỡng của tộc quần.

Diệp Phàm ngẫm nghĩ một chút rồi hỏi Chu Vũ: "Loài chim này có gì khác biệt so với chim thường không?" Chu Vũ suy nghĩ: "Cái này...

Đặc biệt to và biết cứu người đã là quá khác biệt rồi.

Ngoài ra, đại khái là loài chim này rất thông nhân tính, có thể được thuần hóa.

Còn nữa, ngoại hình nó cũng khác chim thường." Diệp Phàm truy hỏi: "Khác chỗ nào?" Chu Vũ gãi đầu: "Diệp tiên sinh, thật ra tôi cũng chỉ đọc được trong các loại điển tịch ghi chép lại thôi, phần lớn ghi chép đều rất vụn vặt, hơn nữa cũng chỉ là truyền thuyết, không thành

hệ thống." Diệp Phàm gật đầu, móc điện thoại trong túi ra, tìm một tấm ảnh đưa cho cậu ta xem. "Cậu xem thử, có phải loài chim này không?" Tùng Hạc cũng bước tới xem.

Đó chính là loài chim kỳ quái họ gặp trong địa cung Cửu Huyền Sơn.

Diệp Phàm không biết tranh thủ lúc nào trên đường đi đã chụp lại, ảnh rất rõ nét, nhưng chụp một con chim đã chết.

Chu Vũ có chút trợn mắt há hốc mồm: "Diệp tiên sinh, ngài là Doraemon à?

Sao nói cái gì ngài cũng từng gặp thế?

Ô Đầu Thanh chẳng phải chim trong truyền thuyết sao?

Có thật à?" Diệp Phàm không đôi co chuyện cũ với cậu ta: "Đây là thứ chúng tôi thấy trong địa cung, cậu nhìn kỹ xem, có phải loại chim này không?" Chu Vũ ghé sát vào, nheo mắt quan sát kỹ càng.

Phải mất đến nửa phút cậu ta mới gật đầu: "Rất tương tự, cơ bản giống hệt hình vẽ minh họa trong cổ tịch, nhưng không to như trong truyền thuyết." Chu Vũ nhìn hắn, mấy người vừa tiếp tục đi về phía thôn Khang Tháp Lạc, cậu ta vừa nói với Diệp Phàm: "Trong ghi chép cũng rất khó hình dung cụ thể loài chim này trông thế nào, nhưng đại thể là rất khác biệt so với chim thường.

Con chim ngài chụp trông rất giống một loại biến chủng kỳ quái nào đó." Diệp Phàm nhướng mày: "Ý cậu là?" Chu Vũ ngập ngừng: "Hiện tại phần lớn các cuộc điều tra đều cho rằng loài chim này thực chất không tồn tại.

Nhưng Diệp tiên sinh ngài lại thấy Ô Đầu Thanh trong địa cung, có khả năng là có người muốn nuôi dưỡng loài chim này, cố ý nuôi thành dáng vẻ của Ô Đầu Thanh." Diệp Phàm không nói gì nữa, hắn nhìn

Tùng Hạc.

Tùng Hạc cũng trầm mặc một lúc rồi đưa ra phỏng đoán thăm dò: "Cổ Hà ở trong ngôi mộ rỗng kia, ngoài việc dùng tà túy, còn dùng loài chim này để phòng ngự.

Sau khi vào thất mộ, cậu có thấy thứ gì khác không?" Diệp Phàm gật đầu: "Ngoài loài chim lớn kỳ quái này ra, còn có một loại rắn đen dài mảnh, tôi cũng chưa từng thấy bao giờ, dường như đều là biến chủng." Tùng Hạc ngước mắt lên: "Điều này nói lên cái gì?" Diệp Phàm khựng lại: "Cổ Hà cố ý biến đổi những động vật này thông qua phương thức nào đó, biến chúng thành dáng vẻ cổ xưa hoặc trong truyền thuyết, là để nói cho chúng ta biết điều gì sao?" Tùng Hạc lắc đầu: "Rất khó xác định.

Có thể chỉ là để liên hệ với Côn Luân Sơn, hoặc ám chỉ thân phận của ông ta.

Thực tế theo lịch sử Hỏa đồ quốc, Khang Tháp Lạc vào một nghìn năm trước cũng có thể thuộc cương giới của Hỏa đồ quốc." Những nội dung họ đàm luận Chu Vũ nghe không hiểu, cũng chẳng biết địa cung Cửu Huyền Sơn là thế nào, chỉ đành ngơ ngác lắng nghe, nhưng cậu ta cũng không tiện chen miệng hỏi.

Cậu ta tin Diệp Phàm tự có phán đoán trong lòng về nhiều chuyện, nên những việc này dù cậu ta không lên tiếng hỏi, khi nào Diệp Phàm cảm thấy thời cơ chín muồi cũng sẽ tự nói cho cậu ta biết.

Loài chim lớn này rốt cuộc có ý nghĩa gì, đối với Khang Tháp Lạc là tín ngưỡng ra sao, thậm chí tại sao lại được Cổ Hà nuôi dưỡng trong mộ làm kẻ bảo hộ, đáp án cho những câu hỏi này bọn họ đều chưa biết.

Thậm chí đến tận bây giờ Diệp Phàm vẫn không biết, trong ngôi mộ rỗng tuếch không có gì cả, không thức ăn không nước uống, khi

đóng kín thậm chí còn thiếu dưỡng khí, loài động vật này rốt cuộc sống sót bên trong kiểu gì.

Hắn bản năng cảm thấy, chuyện này có khả năng liên quan đến thuật phong thủy tà môn của một số môn phái Côn Luân năm xưa, những người thuộc Ngoại Bát Hành thời nay như họ không thể hoàn toàn nhìn thấu được môn đạo trong đó.

Trong lúc trò chuyện, họ đã đến cổng thôn Khang Tháp Lạc.

Đầu thôn có một ông lão người Duy Ngô Nhĩ đang đứng, trang phục mang đậm phong cách dân tộc.

Thấy mấy người mặc áo khoác leo núi đi tới, ông lão nghi hoặc nói một câu.

Câu này mang khẩu âm rất nặng, rõ ràng là ngôn ngữ dân tộc thiểu số.

Diệp Phàm và Tùng Hạc đều nghe không hiểu, nhưng Chu Vũ không chút do dự bước tới, bắt chuyện với ông cụ.

Diệp Phàm và Tùng Hạc đứng bên cạnh, nhìn Chu Vũ và ông lão vừa ra hiệu tay vừa giao lưu đủ kiểu.

Cuối cùng ông lão nói xong, Chu Vũ đi lại phía họ. "Ông ấy nói ông ấy là bí thư chi bộ thôn này, năm nay sáu mươi lăm tuổi, hơn ba mươi năm rồi không thấy người ngoài đến đây, rất tò mò chúng ta đến làm gì." Tùng Hạc gật đầu: "Cậu trả lời thế nào?" Chu Vũ dứt khoát đáp: "Tôi bảo ông ấy là nhiều năm trước có một người bạn của chúng ta lưu lại đây, lần này chúng ta đặc biệt đến tìm anh ấy, tiện thể du ngoạn chốn cũ." Diệp Phàm gật đầu, vô cùng vui mừng vỗ vai Chu Vũ.

Cách nói này của cậu ta rất thông minh.

Nếu nói thẳng là đi du lịch thì sau này việc tìm người sẽ rất khó

giải thích, lại dễ gây nghi ngờ.

Hắn nói thẳng là đến thăm bạn, chuyện về sau cũng dễ xử lý hơn.

Hơn nữa Chu Vũ biết ngôn ngữ của bộ lạc Khang Tháp Lạc này, điều này đối với nhóm Diệp Phàm là cực kỳ quan trọng và hữu dụng.

Đối với Diệp Phàm và Tùng Hạc, chuyến đi Côn Luân Sơn lần này đã trải qua quá nhiều gian nan nguy hiểm, chưa đến nơi đã bị vây khốn bởi bao nhiêu mê cục, nên khi đến đây tâm trạng cũng đặc biệt sầu lo.

Do đó trong quá trình chuẩn bị, họ chỉ lo giải quyết các vấn đề về điều tra địa cung, xuống mộ (đổ đấu), phá giải đại cục ba trăm năm trước, chứ hoàn toàn chưa làm bài tập về mảng giao lưu ngôn ngữ.

Diệp Phàm cũng đến Khang Tháp Lạc mới nhận ra sự chuẩn bị của họ chưa hoàn thiện, nhưng may là Chu Vũ đã mang đến cho họ một bất ngờ.

Cậu ta không những biết tiếng dân tộc thiểu số ở Khang Tháp Lạc mà còn biết một ít tiếng Tạng, hơn nữa còn khá thành thạo, giao tiếp cơ bản không thành vấn đề.

Trên đường đi Diệp Phàm từng nghe thấy Chu Vũ thỉnh thoảng dùng tiếng Tạng tán gẫu với A Khắc Tô.

Chu Vũ nói tiếp: "Sau đó ông ấy hỏi là người bạn nào, tôi liền bảo ông ấy chúng ta có địa chỉ hiện tại của người bạn đó, nếu tiện thì nhờ ông ấy dẫn chúng ta đi.

Ông cụ vẫn khá thân thiện, cũng rất vui khi thấy bạn bè từ phương xa tới." Diệp Phàm tỏ ý đã hiểu, giơ tay ra hiệu cho họ tiếp tục.

Cuối cùng, Chu Vũ và bí thư thôn Khang Tháp Lạc cũng đàm đạo xong xuôi.

Bọn họ đứng ngay ở cửa nói chuyện, quá trình diễn ra vô cùng suôn sẻ, bao gồm việc hỏi thăm một số tình hình trong thôn và bàn về chuyện bọn họ muốn lưu lại đây.

Diệp Phàm đưa cho Chu Vũ một ít tiền, bảo cậu ta biếu ông lão một phần, nhờ ông ấy dẫn đường vào thôn tìm một nhà nghỉ để trọ lại.

Ông lão vẫy tay ra hiệu cho bọn họ đi theo.

Ba người Diệp Phàm đi theo phía sau, quan sát ngôi làng này.

Kiến trúc trong thôn phần lớn là nhà ngói, phong cách hoàn toàn khác biệt so với vùng Thăng Long, mang đậm bản sắc địa phương, giá trị tham quan du lịch hẳn là rất cao.

Đáng tiếc là khí hậu nơi này quá khắc nghiệt, cái lạnh đủ để khiến đại đa số mọi người chùn bước, đây cũng là nguyên nhân khiến nơi này quanh năm vắng bóng người ghé thăm.

Vừa đi, Diệp Phàm vừa ướm hỏi bí thư thôn một vài vấn đề, do Chu Vũ ở bên cạnh làm phiên dịch nên việc giao lưu cũng coi như thuận lợi.

Diệp Phàm hỏi: "Thưa ông, tổng thể thôn Khang Tháp Lạc trông rất giống một loài chim, xin hỏi ông có biết ngụ ý của việc này là gì không?" Sau đó, những lời ông lão nói cơ bản đều do Chu Vũ dịch lại cho bọn họ nghe.

Bí thư thôn ngập ngừng một chút rồi nói: "Cái thôn này đã tồn tại mấy trăm năm nay, vẫn luôn như vậy.

Tương truyền lão tổ tông từng để lại lời răn dạy, mỗi một thế hệ người Khang Tháp Lạc đều phải giữ gìn thôn làng thành hình dạng này thì mới có thể bảo vệ Khang Tháp Lạc bình an đời đời kiếp kiếp." Theo cách nói của ông lão, việc xây dựng thôn làng thành hình dạng

con chim xanh đầu đen (ô đầu thanh điểu) dường như thực sự mang ý nghĩa được thần linh che chở.

Trong suốt trăm năm qua, những trận tuyết lở và tai nạn mà Khang Tháp Lạc gặp phải cuối cùng đều có thể hóa nguy thành an.

Diệp Phàm gật đầu, tiếp tục hỏi: "Ông có biết từ đây đi bao xa thì mới thực sự tiến vào núi Côn Luân không?" Nghe thấy câu này, bí thư thôn có chút cảnh giác liếc nhìn bọn họ, nhưng có lẽ vì đã nhận tiền nên cũng ngại làm quá căng thẳng.

Chương 1260

Người ở đây kiếm tiền rất khó, tự cấp tự túc cũng chẳng dễ dàng gì.

Bí thư thôn chậm rãi nói: “Từ đây đi thẳng về phía nam, thêm ba cây số nữa là các cậu vào núi rồi.

Nhưng đoạn đường đó vô cùng nguy hiểm, rất khó sống sót trở về.

Các cậu muốn vào núi làm gì?” Diệp Phàm và Tùng Hạc nhìn nhau.

Ba cây số, trong hoàn cảnh lạnh giá của núi tuyết, quả thực có thể coi là một quãng đường dài và nguy hiểm.

Nhưng hắn mơ hồ có một trực giác khác, sự "nguy hiểm" mà ông lão nói có lẽ ám chỉ thứ gì đó khác.

Diệp Phàm nói: “Thưa ông, thực không dám giấu, chúng cháu là nhân viên khảo sát từ kinh đô đến.

Lần này đến đây thăm bạn bè, cũng là muốn mượn cơ hội này thực hiện một cuộc khảo sát đơn giản quanh vùng Côn Luân để mang về báo cáo kết quả.” Ông lão nhìn bọn họ, lông mày từ từ nhíu lại, sau đó nói vài câu.

Diệp Phàm nhận thấy sau khi ông lão nói xong, sắc mặt Chu Vũ bỗng nhiên thay đổi.

Diệp Phàm nhìn Chu Vũ, không biết đã xảy ra chuyện gì.

Chu Vũ nói: “Diệp tiên sinh, ông ấy nói ba mươi năm trước cũng có một đội người từng đến Khang Tháp Lạc.

Lý do của họ cũng giống anh, cũng là điều tra núi Côn Luân.

Nhưng bọn họ đi dọc theo con đường đó về phía nam vào sâu bên

trong, rồi không bao giờ trở ra nữa.” Diệp Phàm không lập tức đưa ra bình luận.

Tùng Hạc nhướng mày, cũng cảm thấy có chút thú vị, liền hỏi ông lão: “Đó là một đội người như thế nào?” Bí thư thôn trả lời, Chu Vũ dịch lại: “Một đội người, khoảng mười mấy người, ăn mặc rất giống đội khảo sát chuyên nghiệp, hoặc là dạng thám hiểm giả gì đó.

Họ tự xưng là yêu thích núi tuyết, muốn đến thám hiểm, nhưng đi vào rồi thì không ra được nữa.

Đó là một ngọn núi biết ăn thịt người.” Diệp Phàm nhìn ông lão, tất nhiên hắn không tin vào chuyện ma quỷ này.

Hơn nữa đoạn đường này đối với người thường tuy khó khăn, nhưng đối với những người như hắn và Tùng Hạc thì hoàn toàn không thành vấn đề, hắn cũng chẳng sợ cái gì gọi là "núi ăn thịt người".

Tuy nhiên hắn không hỏi thêm nữa, bởi vì trong tình huống hiện tại, bọn họ là người từ nơi khác đến, rất nhiều việc đều phải dựa vào vị bí thư thôn này, nên không thể tùy tiện đắc tội ông ấy.

Hơn nữa hắn cảm nhận rõ ràng, hễ nhắc đến chuyện vào núi, ông lão sẽ đặc biệt kiêng kỵ, dường như còn đang sợ hãi điều gì đó.

Những vấn đề này hắn còn phải từ từ điều tra trong mấy ngày tới.

Suốt dọc đường bọn họ không giao lưu thêm, lẳng lặng đi tới.

Diệp Phàm lưu tâm quan sát ngôi làng nhỏ này, cư dân trong thôn cũng không ít, trên đường thỉnh thoảng lại có người qua lại.

Đường xá trong thôn đều là đường đất, trông có vẻ đã có lịch sử khá lâu đời.

Những người dân đi ngang qua có nam có nữ, có già có trẻ, phần

lớn đều ăn mặc theo trang phục dân tộc thiểu số giống bí thư thôn, có người Duy Ngô Nhĩ cũng có người Tạng, không có ai ăn mặc kiểu người thành phố.

Vì vậy, ba người Diệp Phàm mặc áo khoác gió (jacket), đeo ba lô leo núi và kính bảo hộ trở nên đặc biệt bắt mắt.

Mọi người đi ngang qua đều ngoái nhìn bọn họ, có người thì chào hỏi ông lão.

Nơi này có lẽ đã cách biệt với thế giới quá lâu, người nói được tiếng phổ thông rất ít.

Phần lớn mọi người đều nói tiếng địa phương và ngôn ngữ dân tộc của họ, Diệp Phàm và Tùng Hạc đều nghe không hiểu.

Tùng Hạc cười khổ một tiếng, cảm thán với Diệp Phàm: "May mà mang theo cậu phiên dịch Chu Vũ này, nếu không hai chúng ta đúng là mù tịt." Diệp Phàm gật đầu: "Cậu nhóc này từ nhỏ đã si mê câu chuyện trong cuốn sổ tay của Chu Lễ Quân, tin là thật.

Chắc là từ năm mười mấy tuổi đã bắt đầu nghiền ngẫm chuyện về Côn Luân, cũng nghiên cứu mười mấy năm rồi, rất có bản lĩnh đấy." Tùng Hạc cười, chắp tay với hắn: "Vẫn là Diệp tiên sinh có tầm nhìn xa, nếu là tôi, tôi nhất định sẽ không tùy tiện dẫn cậu ta theo." Diệp Phàm lười đôi co với gã: "Tiếp theo phải nghĩ cách hỏi xem rốt cuộc ba mươi năm trước nơi này đã xảy ra chuyện gì, đợi lát nữa lấy được lòng tin của dân làng rồi tính tiếp." Nghe thấy câu này, Tùng Hạc chỉ tay sang bên cạnh.

Diệp Phàm quay đầu nhìn, phát hiện Chu Vũ rất nhanh đã hòa mình vào đám người bên cạnh, tiếng Tạng và tiếng Duy Ngô Nhĩ xen lẫn vào nhau, cậu ta vậy mà nói vô cùng trôi chảy.

Cậu ta dùng tiền và các loại đồ vật trên người mình để trao đổi lấy

một số thứ trên tay dân làng.

Diệp Phàm tuy nghe không hiểu bọn họ nói chuyện, nhưng nhìn biểu cảm của những người này, đặc biệt là mấy bà thím trung niên, thì biết cái miệng của Chu Vũ đặc biệt ngọt.

Tuy nhiên về sau, bí thư thôn nói chuyện ít đi hẳn.

Tuy rằng những gì cần nói vẫn nói với bọn họ, bọn họ hỏi gì cũng cố gắng giải đáp, nhưng rõ ràng người này đang lảng tránh một số chuyện.

Diệp Phàm cũng không vội làm rõ vấn đề ngay.

Đi khoảng nửa giờ, bọn họ đến trung tâm thôn lạc.

Ngôi làng nhỏ này trông thực sự đã có chút niên đại, cửa nhiều sân viện mở toang, bên trong còn đặt cả cối xay.

Ông lão dẫn bọn họ đến trước một tòa Thổ Lâu, nói đây là truyền thống của thôn bọn họ.

Tòa Thổ Lâu này giống như một dạng nhà khách, về cơ bản tất cả khách khứa đến làm khách đều sẽ cư trú ở đây.

Nơi này từng có một số người ngoại lai dừng chân, nhưng đã rất lâu rồi không có ai.

Diệp Phàm nghe Chu Vũ dịch lại câu này, còn phải phản ứng một chút mới ý thức được "không có ai" nghĩa là gì, hẳn là đã rất lâu không có người ngoài nào ở lại đây.

Vì thái độ của ông lão có chút kỳ lạ, nên Diệp Phàm cũng lưu ý cuộc đối thoại của họ, hắn nhận ra khi ông lão nói câu này, ánh mắt có chút kiêng kỵ.

Hắn quay đầu nhìn Tùng Hạc, biết Tùng Hạc chắc chắn cũng đã chú ý đến điểm này, nhưng cả hai đều là người thâm trầm nên nhất

thời không lên tiếng.

Diệp Phàm liếc nhìn những thứ Chu Vũ đang cầm trên tay, đều là đồ cậu ta đổi được từ dân làng.

Có một cuốn album ảnh cũ khá thú vị, những thứ khác đều là thịt khô, rau dưa hoa quả gì đó, còn khá tươi, xem ra người ở đây quả thực có phương pháp tự cấp tự túc và bảo quản thực phẩm.

Chu Vũ nói với bí thư thôn câu gì đó, rồi đi đến bên cạnh Diệp Phàm, hạ giọng nói: "Vừa nãy bên ngoài có một người đàn ông, nhận lời để em dùng tiền đổi lấy một món đồ.

Anh ta hiện giờ quay về lấy rồi, lát nữa em ra ngoài lấy." Diệp Phàm nói: "Đồ gì?

Cậu đừng có làm bừa, đừng tự tiện quyết định." Chu Vũ gật đầu: "Anh yên tâm, Diệp tiên sinh, không có gì nguy hiểm đâu.

Anh ta nói anh ta có một cuốn băng ghi hình, là vật để lại từ ba mươi năm trước.

Vừa nãy em để ý thấy sắc mặt anh không đúng, là đang suy nghĩ vấn đề này phải không?

Em cũng nghe thấy câu nói kia rất kỳ lạ." Diệp Phàm có chút kinh ngạc nhìn cậu ta.

Cậu nhóc này thuộc kiểu người đặc biệt nỗ lực, dường như sợ có ngày Diệp Phàm thực sự bỏ rơi cậu ta hoặc tống cậu ta về, nên cứ cố gắng tìm manh mối giúp Diệp Phàm.

Diệp Phàm thở dài, vỗ vai chàng trai trẻ, muốn bảo cậu ta tạm thời không cần thiết phải nghĩ nhiều như vậy, nhưng hiện tại cũng không có nhiều thời gian cho cậu ta suy ngẫm nữa.

Hơn nữa Chu Vũ thực sự rất thông minh, sau khi thính lực trở nên

tốt hơn, con người cũng trở nên nhạy bén hơn.

Huống hồ ở đây, hắn và Tùng Hạc đều không hiểu tiếng của dân làng, rất nhiều chuyện còn phải dựa vào Chu Vũ.

Manh mối lần này của Chu Vũ cũng vô cùng quan trọng.

Diệp Phàm suy nghĩ một chút rồi hỏi: "Người đàn ông đó là ai?

Cuốn băng ghi hình kia sao anh ta lại có được?" Chu Vũ trả lời: "Người này chắc cũng chỉ là một dân làng bình thường ở địa phương.

Thấy chúng ta cũng ăn mặc kiểu người ngoại lai, cảm thấy chúng ta có quan hệ với đội ngũ ba mươi năm trước, nên muốn lấy cuốn băng đó đổi tiền với chúng ta." Diệp Phàm ngẫm nghĩ, cảm thấy chuyện này có lẽ có uẩn khúc lớn hơn, vì thế hắn nhìn sang Tùng Hạc nãy giờ vẫn im lặng: "Cậu thấy chuyện này có đáng tin không?" Tùng Hạc nhìn hắn: "Diệp tiên sinh, tôi vừa nãy đã muốn hỏi, chuyện ba trăm năm trước chúng ta còn chưa làm rõ, khi nào lại dây dưa đến quan hệ với người của ba mươi năm trước rồi?

Chương 1261

Anh nghe tôi một câu, nếu cứ tốn tâm tư vào từng chi tiết nhỏ thì sẽ xảy ra vấn đề đấy." Tùng Hạc là người vô cùng cẩn trọng, mục tiêu cũng đặc biệt rõ ràng.

Diệp Phàm biết rất nhiều lúc cách nhìn của gã là đúng, nhưng lần này là trực giác, hắn cảm thấy không thể bỏ qua.

Hắn gật đầu: "Chúng ta vào Thổ Lâu nghỉ chân trước, lát nữa tôi và Chu Vũ ra ngoài lấy băng ghi hình.

Ngày mai chúng ta đi tìm người dẫn đường mà thẻ sắt chỉ dẫn." Chu Vũ và Tùng Hạc không có ý kiến gì với việc này.

Tùng Hạc tuy không định điều tra sâu chuyện này, nhưng Diệp Phàm muốn làm thì gã cũng không ngăn được, hơn nữa Tùng Hạc là kẻ rất quý mạng sống.

Gã biết từ khoảnh khắc bước vào khu vực núi Côn Luân, mọi thứ sẽ trở nên vô cùng nguy hiểm.

Nếu có chút sơ suất nào, những người như bọn họ đều có khả năng chết thẳng cẳng tại đây, cho nên hành động tập thể là vô cùng cần thiết.

Diệp Phàm là chiến lực nòng cốt trong số bọn họ, gần như không có nguy hiểm nào thực sự làm khó được hắn.

Hơn nữa Tùng Hạc tin tưởng không nghi ngờ vào chuyện "người được chọn", Diệp Phàm không giống bọn họ.

Hắn dường như sinh ra là để tru tà, sinh ra là để giải quyết những chuyện này, cho nên hắn cái gì cũng không sợ.

Ba người bọn họ được lão bí thư thôn dẫn vào Thổ Lâu.

Trong Thổ Lâu còn có một tộc nhân dáng vẻ thanh niên ngồi sau quầy, dường như là người trực ban, thấy bí thư thôn đến liền vội vàng đứng dậy.

Thanh niên trực ban nói một câu tiếng Tạng, sau đó hai người họ trao đổi với nhau.

Năm phút sau, người kia đưa một chiếc chìa khóa cho Diệp Phàm, lão bí thư thôn dẫn bọn họ lên phòng ở tầng hai.

Kiến trúc của Thổ Lâu này rất đặc biệt, cầu thang hình xoắn ốc, đi suốt lên trên.

Từ tầng một ngẩng đầu lên cũng có thể nhìn thấy các tầng phòng ốc xếp chồng lên nhau phía trên.

Diệp Phàm lên tầng hai, căn phòng kia rất rộng, ở năm sáu người cũng dư dả, giường kê sát nhau, có ba chiếc.

Căn phòng này dường như từng có người sử dụng, hơi cũ kỹ, nhưng lại vô cùng gọn gàng, có lẽ đã được dọn dẹp qua.

Diệp Phàm liền hạ giọng dặn dò Chu Vũ câu gì đó.

Chu Vũ hỏi ông lão: "Đã lâu không có người ngoài đến ở, tại sao căn phòng này lại sạch sẽ như vậy?" Ông lão im lặng một chút rồi nói: "Ba mươi năm trước, người đội trưởng của đội khảo cổ kia đã ở đây.

Anh ta từng cứu tộc trưởng tộc Khang Tháp Lạc một mạng.

Sau đó, tộc trưởng chuyên môn ra lệnh cho người trông coi ở đây, dọn dẹp căn phòng này đúng giờ." Ba người nhìn nhau, ý thức được chuyện này dường như là không thể tránh khỏi, bọn họ có lẽ thực sự phải điều tra chuyện này mới được.

Diệp Phàm gật đầu, biểu thị đã hiểu, cũng không hỏi thêm nữa.

Hiện tại là buổi chiều, sắp đến hoàng hôn rồi, ông lão dặn dò bọn

họ nghỉ ngơi cho tốt rồi cáo từ rời đi trước.

Tùng Hạc đặt ba lô lên bàn, đột nhiên hỏi: "Các cậu có thấy người này thực sự rất kỳ lạ không?

Rốt cuộc ông ta muốn chúng ta biết chuyện năm xưa, hay là không muốn chúng ta biết?" Diệp Phàm lắc đầu: "Tôi cảm thấy chuyện này có ẩn tình, e là không đơn giản như vậy đâu.

Tiểu Chu, lát nữa chúng ta ra ngoài nghe ngóng một chút." Tiếp đó mấy người bọn họ nhanh chóng thu dọn đồ đạc.

Rau dưa hoa quả mà Chu Vũ đổi về thực ra đều đặc biệt quan trọng, bọn họ ở nơi núi tuyết này, thể lực tiêu hao thực chất là rất lớn.

Tiếp đó, Chu Vũ giao cuốn album ảnh kia cho hắn.

Tùng Hạc cầm lấy trước sờ một cái, rồi ngửi ngửi, sau đó cực kỳ chắc chắn nói: "Đây không phải đồ của người bản địa, chắc chắn là của người ngoài, gỗ mà người địa phương dùng không thượng hạng thế này đâu." Diệp Phàm gật đầu.

Cuốn album làm bằng gỗ, theo lý thuyết thì không nên còn nguyên vẹn như vậy, nhưng lại được bảo quản vô cùng tốt, không biết đã làm cách nào.

Hắn lật album ra, nhìn thấy tấm ảnh đầu tiên, chính là ảnh chụp tập thể của một đội khảo sát trước ngọn núi tuyết.

Người đội trưởng dẫn đầu là một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, trông rất đáng tin cậy, đang khoác vai hai người xung quanh, người bên cạnh có nam có nữ.

Diệp Phàm nheo mắt lại.

Hắn chưa từng gặp người này, nhưng hắn bỗng cảm thấy bố cục ngọn núi tuyết này có chút kỳ lạ.

Quả nhiên đây là cuốn album do đội thám hiểm kỳ lạ ba mươi năm trước để lại, không biết tại sao lại nằm trong tay người kia.

Diệp Phàm ngẫm nghĩ một chút, đưa bức ảnh cho Tùng Hạc xem.

Hắn hỏi: "Cậu thấy khi chụp ảnh, nhiếp ảnh gia chuyên nghiệp nếu chú trọng bố cục lấy cảnh, liệu có chụp ngọn núi tuyết thành ra thế này không?" Tùng Hạc cũng cảm thấy không ổn: "Ngọn núi tuyết này mang lại cảm giác quá kỳ lạ, không giống phông nền, ngược lại rất giống một sinh vật sống đang nhìn chằm chằm bọn họ từ phía sau.

Hơi quá quỷ dị rồi, nhiếp ảnh gia chắc chắn sẽ không làm thế này." Chu Vũ ghé sát lại: "Tuy em chưa học nhiếp ảnh, nhưng người bình thường chụp loại ảnh này thì trung tâm lẽ ra phải là con người.

Nhưng em cảm giác trong bức hình này, núi tuyết lại càng thu hút sự chú ý của người xem hơn." Chu Vũ quả nhiên nhạy bén.

Diệp Phàm bừng tỉnh đại ngộ, nhận ra vấn đề nằm ở đâu.

Trong bức ảnh này, núi tuyết mới là trung tâm bố cục, không biết vì sao con người lại trở thành vật làm nền.

Tùng Hạc ở bên cạnh nói ra phán đoán của mình: "Ngọn núi tuyết này có vấn đề, không giống vật chết, ngược lại giống một loại sinh vật sống nào đó, vô cùng kỳ lạ." Diệp Phàm nhíu mày: "Tôi nghi ngờ lúc này bọn họ đã tiến vào trong dãy núi rồi.

Nếu không thì bên ngoài làm sao có ngọn núi kỳ lạ thế này được?

Theo điều tra trước đó của chúng ta, núi tuyết kỳ lạ đáng lẽ phải xuất hiện ở sâu trong dãy núi mới đúng." Tùng Hạc lắc đầu: "Khó nói lắm, thực ra không nhất định là như vậy.

Hơn nữa bí thư thôn chẳng phải nói bọn họ đi vào rồi thì không trở về sao?

Nếu là vào trong dãy núi chụp, thì ảnh làm sao mang về được?" Diệp Phàm nghĩ nghĩ, thấy cũng có lý: "Vậy thì chỉ có một khả năng, tấm ảnh này được chụp ở nơi vào núi cách đây ba cây số mà bí thư thôn nói." Tùng Hạc gật đầu.

Gã tiếp tục xem tiếp, tấm ảnh thứ hai là đội người kia đang tản ra dùng ống nhòm quan sát tứ phía, bọn họ đều đeo kính bảo hộ.

Ở trong loại núi tuyết này, nếu không chú ý phòng hộ thì rất dễ mắc chứng mù tuyết.

Trông đều là người bình thường.

Những tấm sau đó cũng đa phần là chụp núi tuyết và người, ngoại trừ tấm đầu tiên ra, những tấm khác trông mọi thứ đều bình thường, không có điểm nào đặc biệt quỷ dị nữa.

Tiếp đó, Diệp Phàm rút tấm ảnh đầu tiên ra.

Tấm ảnh này cách đây ba mươi năm, đã hơi ngả vàng, nhưng bảo quản cũng coi như hoàn hảo.

Hắn đưa cả cuốn album cùng những tấm ảnh khác cho Tùng Hạc, sau đó vỗ vai Chu Vũ: "Đi thôi Tiểu Chu, dẫn đường, ra ngoài gặp người cậu vừa nói.

Tùng Hạc ở lại, có việc tôi sẽ liên lạc qua WeChat." Tùng Hạc gật đầu: "Trên đường cẩn thận một chút, lời dân làng ở đây nói đừng có tin hết, chuyện gì cũng phải để tâm một chút." Bọn họ xuống lầu, thấy người trực ban vẫn là thanh niên kia.

Cậu ta thấy bọn họ đi ra ngoài, dường như có chút tò mò nhưng không hỏi nhiều.

Diệp Phàm ngăn cản động tác định hỏi chuyện của Chu Vũ, trực tiếp kéo cậu ta ra ngoài.

Trong Thổ Lâu vẫn rất ấm áp, vừa ra đến bên ngoài là đặc biệt lạnh.

Trời đã sắp tối đen, phía xa loáng thoáng có thể nhìn thấy bóng dáng núi tuyết, từng ngọn núi tuyết phủ đầy ánh tà dương, vô cùng hùng vĩ.

Trong thôn cũng coi như phồn vinh so với hoàn cảnh này, cách đó không xa còn có khu chợ vừa và nhỏ, thỉnh thoảng lại có tiếng rao hàng mà Diệp Phàm nghe không hiểu truyền tới, trông hoàn toàn giống như một thị trấn nhỏ vậy.

Chương 1262

Tiếng phổ thông ở đây ước chừng còn lâu mới được phổ cập, cho dù có phổ cập rồi, nhưng lâu ngày không có người ngoài đến ở, người ở đây cũng sẽ rất nhanh quên mất tiếng phổ thông.

Nếu không dẫn theo Chu Vũ cùng đi, có thể tưởng tượng được việc giao tiếp của Diệp Phàm và Tùng Hạc ở đây sẽ trở nên cực kỳ khó khăn, cũng sẽ làm lỡ rất nhiều thời gian.

Diệp Phàm nhớ tới chuyện này, liền hỏi Chu Vũ: "Tiếng Tạng và tiếng Duy Ngô Nhĩ của cậu học từ khi nào mà nói tốt thế?" Chu Vũ ngại ngùng gãi đầu: "Cũng không tốt lắm đâu, vừa đủ giao tiếp bình thường thôi.

Từ nhỏ em đã hứng thú với Côn Luân, hồi đại học tra được địa phương này, cảm thấy mình có ngày nhất định sẽ đến được, nên đã dùng hơn một năm để học ngôn ngữ nơi này." Diệp Phàm gật đầu, thầm nghĩ chuyện này trông cứ như có người sắp đặt trước vậy.

Hắn gặp một người trẻ tuổi trên tàu hỏa, người này vừa hay lại có quan hệ với chuyện ba trăm năm trước.

Chuyện này ai nghe mà chẳng thấy lạ, nhưng Chu Vũ trước mắt có vẻ không có vấn đề gì, chắc không phải là gián điệp do thế lực nào đó phái đến chỗ hắn nằm vùng.

Hắn hiện tại có quá nhiều việc, không kịp điều tra rõ ràng từng chuyện một, phải có sự ưu tiên nặng nhẹ nhanh chậm, chuyện của Chu Vũ hắn đành phải gác lại trước đã.

Sau đó Diệp Phàm nói: "Cậu hẹn gặp người kia ở chỗ nào, dẫn tôi đi xem thử." Chu Vũ gật đầu, dẫn hắn đi xuyên qua các con phố ở Khang Tháp Lạc, trên đường thỉnh thoảng lại chào hỏi mọi người,

xem ra một số dân làng vẫn rất thích cậu ta.

Sau đó cậu ta đến một cái sân, có một người đàn ông trung niên mặc áo bào Tạng đang ngồi trên ghế đợi bọn họ.

Trong sân nhà gã nuôi một đàn gà, gã nghe thấy tiếng bước chân, vừa cho gà ăn vừa ngẩng đầu nhìn bọn họ.

Chu Vũ bước lên phía trước, nói một câu tiếng Tạng có phát âm kỳ lạ.

Người đàn ông kia gật đầu, cũng đáp lại bằng tiếng Tạng, sau đó gã liếc nhìn Diệp Phàm phía sau Chu Vũ.

Chu Vũ sau đó dường như giải thích thân phận của Diệp Phàm một chút, người đàn ông kia cũng không nghi ngờ, đứng dậy vào nhà lấy đồ cho cậu ta.

Trong lúc đó Chu Vũ nói với Diệp Phàm: "Vừa nãy anh ta dặn em là cuộc đối thoại vừa rồi đừng dịch cho anh nghe." Diệp Phàm nhướng mày: "Tại sao?

Các cậu nói chuyện cơ mật gì à?" Chu Vũ lắc đầu: "Anh ta nói là không thích cảm giác bị người khác đứng bên cạnh nhìn chằm chằm." Qua vài phút, gã đàn ông từ trong phòng đi ra, trên tay cầm một cuốn băng ghi hình, đưa tay đòi tiền Chu Vũ.

Chu Vũ đưa tiền cho gã, sau đó hai người đi ra ngoài.

Nhưng trước khi bọn họ ra ngoài, người đàn ông trung niên nhìn Diệp Phàm một cái, dùng tiếng Tạng nói với Chu Vũ câu gì đó.

Chu Vũ còn chưa có sự thâm trầm sâu sắc gì, nghe xong câu này sắc mặt lập tức thay đổi.

Nhưng bọn họ đều không lên tiếng, mà đi thẳng ra ngoài.

Trời gần như đã tối hẳn, trong thôn Khang Tháp Lạc bắt đầu sáng

lên những điểm đèn lấp lánh, không giống đèn đường bình thường, dường như là một loại đèn dầu đặc thù, mỗi nhà mỗi hộ đều treo ở cửa để chiếu sáng.

Diệp Phàm ngẩng đầu nhìn về phía xa.

Vào thời gian này, quần sơn phía xa gần như đã hoàn toàn không nhìn thấy nữa, cho dù là nhãn lực của hắn cũng chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy một vài đường nét mơ hồ.

Những đường nét đó đều là những cái bóng đen chập chờn, rất giống như còn có thứ gì đó đang di chuyển, gần như sắp trùng khớp với những ngọn núi đen thuần trong giấc mơ của hắn.

Hắn hít sâu một hơi, thấy bọn họ đã hoàn toàn rời xa cái sân kia, đi được một đoạn, phía sau cũng không có ai đuổi theo, hắn liền hỏi Chu Vũ: "Vừa nãy lúc cuối cùng, người đàn ông đó nói gì với cậu?" Nghe Diệp Phàm hỏi cái này, Chu Vũ rõ ràng do dự một chút, dường như không biết nên trả lời thế nào.

Diệp Phàm vỗ vỗ cậu ta như để trấn an.

"Nói thật là được, tên kia tôi nhìn tướng mạo thấy láu cá lắm, cậu đừng để bị gã lừa." Chu Vũ gãi đầu: "Ý câu cuối cùng của anh ta là, bảo em cẩn thận với Diệp tiên sinh anh." Diệp Phàm cảm thấy hơi thú vị: "Cẩn thận tôi á?

Tại sao?" Chu Vũ thở dài: "...Anh ta nói, đi theo anh sẽ hại chết những người bên cạnh anh.

Em thấy anh ta nói nhảm thôi, Diệp tiên sinh anh đừng để trong lòng." Diệp Phàm nghe xong câu này, đăm chiêu nhìn ngọn núi tuyết phía xa một cái.

Hắn lại cảm thấy câu nói này không hoàn toàn là giật gân vô nghĩa, mà giống như một loại quẻ tượng nào đó.

Người kia trông có vẻ rất không đáng tin, nhưng bản thân lại giống một thầy bói.

Diệp Phàm trong nghề đạo mộ từng gặp một số người giỏi Kỳ Môn Bát Toán, những người như vậy tính khí phần lớn đều có chút cổ quái, có rất nhiều quy tắc riêng.

Nếu đổi lại là trước đây, hoặc trong bất kỳ tình huống nào có thời gian và cơ hội dư dả, hắn tuyệt đối sẽ làm rõ chuyện này, ít nhất sẽ truy hỏi đến cùng.

Hắn sẽ hỏi tên thầy bói kia tại sao quẻ tượng lại như vậy, nhưng hiện tại hắn không có thời gian nữa, thậm chí trong tình huống hiện tại, có thời gian hắn cũng sẽ đi làm rõ chuyện của đội thám hiểm ba mươi năm trước.

Nhưng hiện tại hắn đều không có thời gian, hai ngày nay bọn họ phải nhanh chóng khởi hành vào núi Côn Luân với tốc độ nhanh nhất.

Hơn nữa Tùng Hạc và Chu Vũ đã chọn đi theo hắn, vậy hắn phải bảo vệ tốt cho bọn họ.

Chu Vũ dè dặt quan sát sắc mặt hắn: "Diệp tiên sinh, anh đừng để trong lòng thật đấy nhé, anh ta nói hươu nói vượn thôi.

Em thấy người này quả thực không đáng tin chút nào.

Có anh ở bên cạnh chúng em, trời sập xuống cũng không sợ, làm gì có chuyện hại chết người chứ?" Diệp Phàm nhìn cậu ta, cười cười.

Hắn bỗng nhớ lại suốt dọc đường đi đến đây, mỗi người đều nói với hắn rằng "cậu là đặc biệt", "cậu không giống người bình thường", "cậu là định mệnh lại là thiên tuyển".

Rốt cuộc thể hiện ở chỗ nào?

Chẳng lẽ thể hiện ở vận xui?

Hắn có chút không muốn tin vào tà ma, bèn gật đầu: "Tôi nghi ngờ tên nhóc đó là thầy bói, nhưng chắc không đến mức biết Kỳ Môn Bát Toán đâu.

Tôi chỉ tin người biết Kỳ Môn Bát Toán thôi, người sinh trưởng ở nơi này đa phần đều là tà đạo, chưa chắc đã hữu dụng." Ở cái nơi như dãy núi Côn Luân này, cho dù là người học được kỹ thuật cổ xưa nào đó thì chắc chắn cũng là chắp vá lung tung, chưa chắc đã có con đường học tập chính quy.

Người trong hoàn cảnh này, hắn sẽ không dễ dàng tin tưởng.

Những lời như vậy, rất nhiều khi nói ra là để giật gân, hoặc để bước tiếp theo đối phương nghĩ cách moi tiền.

Nhìn từ số tiền Chu Vũ vừa trả cho cuốn băng ghi hình thì người này quả thực mê tiền.

Chu Vũ gật đầu, hỏi: "Diệp tiên sinh, em có thể giao tiếp tự do với người ở đây, hay là lát nữa em ở bên ngoài nghe ngóng giúp anh xem ba mươi năm trước rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?" Diệp Phàm lắc đầu: "Không, cậu đừng đi." Chu Vũ không hiểu lắm, nghi hoặc hỏi: "Tại sao em không được đi?" Diệp Phàm vừa dẫn cậu ta đi xuyên qua đường phố Khang Tháp Lạc, vừa quan sát đơn giản địa hình của thị trấn trong núi tuyết này một chút.

Hiện tại trời cơ bản sắp tối hẳn, dân làng trên đường ngày càng ít, bầu không khí cũng vô cùng yên tĩnh.

Diệp Phàm nói với cậu ta: "Cậu nhớ lời Tùng Hạc từng nói với chúng ta không?

Anh ta nói chúng ta hiện tại làm bất cứ việc gì cũng phải giữ cẩn thận, đặc biệt là nhất định phải cố gắng hành động tập thể, đừng tùy tiện đi lẻ." Chu Vũ ý thức được điều gì, gật đầu.

Diệp Phàm tiếp tục nói: "Nếu chúng ta thực sự là nhóm người ngoại lai đầu tiên đến đây trong hơn ba mươi năm qua của cái thôn này, thì hiện tại tin tức này chắc chắn đã truyền khắp cả thôn.

Tôi cũng không thể đảm bảo lúc này liệu có kẻ nào không có ý tốt đang đợi chúng ta đi lẻ rồi ra tay hay không." Chu Vũ bừng tỉnh đại ngộ.

Trong ba người bọn họ, Tùng Hạc và Diệp Phàm có đủ năng lực tự vệ, cho nên cậu ta trở thành người không thể đi lẻ nhất.

Nhưng thực tế thì ở đây, bất cứ ai bị tách ra cũng đều sẽ rất nguy hiểm.

Diệp Phàm vỗ vai cậu ta: "Nếu có thời gian và cơ hội, lát nữa tôi và Tùng Hạc sẽ đi cùng cậu đi hỏi.

Hiện tại chúng ta về nghiên cứu cuốn băng ghi hình trước đã, biết đâu chuyện ba mươi năm trước không liên quan đến chuyện chúng ta đang điều tra." Chu Vũ gật đầu.

Người trẻ tuổi hồi phục sinh lực cũng rất nhanh, cậu ta cũng đặc biệt tò mò với ngôi làng này, chuyện gì cũng có thể thu hút sự chú ý của cậu ta.

Cậu ta ngó nghiêng mấy sạp hàng nhỏ ven đường, rất nhanh đã quên béng chuyện kia.

Khi trời tối, bọn họ quay trở lại tòa Thổ Lâu kia.

Sau khi lên tầng hai, bọn họ mới phát hiện trong Thổ Lâu này vậy mà thực sự chỉ có ba người bọn họ ở, các phòng khác trước sau đều trống không, cửa chưa bao giờ mở.

Chương 1263

Bọn họ đẩy cửa vào, thấy Tùng Hạc đang đứng trong phòng, đã lấy hết ảnh từ trong album ra, dùng hồ dán từng tấm lên tường, sau đó nhìn chằm chằm vào những bức ảnh nghiền ngẫm điều gì đó.

Diệp Phàm vào cửa nhìn gã: "Nghiên cứu ra được gì rồi?" Tùng Hạc thấy bọn họ về cũng không ngạc nhiên, mà chỉ vào đống ảnh treo trên tường.

Chu Vũ ở phía sau khép cửa lại.

Diệp Phàm đi tới nhìn, thấy gã đã phân loại các bức ảnh.

Tất cả những bức ảnh có bối cảnh dính núi tuyết đều bị gã dán cùng một chỗ, tập trung ở phía trên cùng.

Tất cả những bức ảnh chỉ có người thì ở dưới cùng.

Tùng Hạc hỏi hắn: "Cậu nhìn ra được gì không?" Diệp Phàm đứng trước bức tường đó, nhìn những tấm ảnh này một lúc, sau đó lại quay đầu nhìn Tùng Hạc.

"Những bức ảnh có núi tuyết, bố cục và cảm giác mang lại đều vô cùng kỳ lạ.

Trong những bức ảnh này, con người dường như cũng không bình thường lắm.

Nhưng trong những bức ảnh khác thì mọi thứ lại bình thường?" Tùng Hạc gật đầu, búng tay một cái: "Diệp tiên sinh, anh rất thông minh, đây chính là vấn đề.

Ba mươi năm trước, tuyệt đối đã có chuyện gì đó xảy ra mà chúng ta không biết." Sau đó Tùng Hạc đi tới, dán một tấm bùa cách âm lên cửa.

Đúng như bọn họ nghĩ, Tùng Hạc vô cùng cẩn thận, cho dù nơi này không có người khác, gã vẫn sẽ thực hiện biện pháp này.

Diệp Phàm phát hiện các loại bùa chú mà hai người bọn họ vẽ được vẫn là rất nhiều, ngoại trừ sự khác biệt về pháp lực, có lẽ chỉ có loại đại phù như Thiên Lôi Địa Hỏa là Tùng Hạc không vẽ được.

Diệp Phàm tiềm thức cảm thấy người này lẽ ra phải lợi hại hơn hắn tưởng tượng một chút, như vậy hắn lại càng không nghĩ thông được tại sao người này ở trong ngôi mộ trên Cửu Huyền Sơn lại chật vật đến thế, theo lý thuyết thì ít nhất gã cũng nên có chút biện pháp phòng phạm mới đúng.

Diệp Phàm nhìn những bức ảnh được gã sắp xếp tỉ mỉ: “Cậu có cảm thấy chính là những ngọn núi tuyết này có vấn đề không?

Chỗ kỳ lạ chỉ có núi tuyết, hơn nữa dường như sau khi đến gần núi tuyết, con người cũng sẽ trở nên kỳ lạ.” Là thứ trong núi tuyết đã ảnh hưởng đến bọn họ sao?

Tùng Hạc vươn tay chỉ điểm vào một tấm ảnh trong số đó, Diệp Phàm nhận ra đó chính là tấm đầu tiên.

Tùng Hạc nói: "Những ngọn núi tuyết này dường như không phải vật chết, quả thực giống như vật sống vậy.

Lúc các cậu đi ra ngoài, tôi cứ ở lì trong phòng này, tỉ mỉ nghiên cứu từng tấm ảnh một.

Nhưng điều vô cùng đáng sợ là, nhìn những ngọn núi tuyết trên ảnh này, tôi cảm thấy đằng sau đó dường như có một đôi mắt đang nhìn chằm chằm vào tôi vậy." Diệp Phàm nhìn hắn, sắc mặt Tùng Hạc có chút khó coi, không giống như đang nói hươu nói vượn.

Tùng Hạc tiếp lời: "Tôi thậm chí cảm thấy những người trong ngọn núi tuyết này, giống như bị núi tuyết bao vây trùng điệp, hình

thành một cái 'Hoàng tràng đề thấu' vậy." Hoàng tràng đề thấu là một loại quy cách mộ táng thời Hán.

Diệp Phàm ngẩng đầu: "Ý của cậu là, trong những tấm ảnh này, núi tuyết giống như mộ thất, vây nhốt những người kia ở bên trong?" Tùng Hạc do dự một chút rồi gật đầu: "Tuy cách nói này vô cùng khó tin, nhưng cậu không cảm thấy thật sự có cảm giác đó sao?" Diệp Phàm nhìn kỹ lại những người đang ngồi hoặc đứng trong núi tuyết kia, họ đều mặc áo bông khá hiện đại, trông như người cùng thời đại với bọn hắn.

Qua lời Tùng Hạc nói, Diệp Phàm quả thực cảm thấy sắc mặt những người này trắng bệch, dường như đều mang theo chút tử khí lờ mờ, vô cùng quỷ dị, hoàn toàn không giống người sống.

Chẳng lẽ những ngọn núi tuyết này biết hút sinh khí con người?

Diệp Phàm lật mặt sau một tấm ảnh, bên dưới có dùng bút dầu ghi ngày tháng, chính là ba mươi năm trước.

Những tấm ảnh này đều được sắp xếp theo trình tự thời gian.

Hắn lật xem đại khái trình tự thời gian phía sau, ước tính trong lòng một chút, rồi nhìn sang Tùng Hạc.

Hắn dường như vô cùng chắc chắn nói: "Ngọn núi ở đây dường như có một loại ma tính.

Theo trình tự sắp xếp này, thời gian núi và người xuất hiện là ngẫu nhiên, nhưng bất luận là thời gian nào, chỉ cần có núi thì người sẽ không bình thường, sau khi qua đi thì người lại khôi phục lại." Tùng Hạc trầm ngâm: "Những người này cũng không phải kẻ ngốc, theo lý mà nói sau khi đi vào trong núi cảm thấy bản thân không ổn thì phải phát giác ra chứ, tại sao lại cứ thế coi như không có ai mà đi tiếp?" Diệp Phàm nói: "Vậy thì chỉ có một khả năng, chính là sau khi

những người này đi vào núi và xảy ra biến hóa, bản thân họ cũng không ý thức được đã xảy ra chuyện gì." Tùng Hạc tán đồng cách nói này.

Chu Vũ ngồi phía sau nghe, vừa mân mê cuốn băng ghi hình vừa gãi đầu: "Diệp tiên sinh, từ sáu năm trước tôi đã bắt đầu thông qua các loại kênh rạch để điều tra chuyện về Côn Luân Sơn, có thể nói đối với khu vực này đã có nghiên cứu nhất định.

Nhưng tôi chung quy không phải người trong Ngoại Bát Hành hay Thổ phu tử, nên tôi chỉ có thể thông qua kênh của người bình thường." Diệp Phàm gật đầu: "Cái này tôi biết, cậu nói tiếp đi, cậu đã phát hiện được gì." Chu Vũ gãi đầu: "Những năm nay tôi thông qua các loại thông tin chính thức hoặc dân gian tra được sự kiện Côn Luân Sơn, có đủ loại truyền thuyết kỳ quái và sự kiện chân thực, nhưng chưa bao giờ nghe nói có chuyện một đội thám hiểm mất tích ở đây." Ánh mắt Diệp Phàm thay đổi: "Ý cậu là tin tức đội thám hiểm này toàn diệt sau khi vào núi đã bị kẻ có lòng ém nhẹm đi?" Chu Vũ do dự: "Cuộc điều tra của tôi có khả năng còn chưa đủ toàn diện, nhưng tôi đã cố gắng tỉ mỉ hết mức rồi, có thể nói cá nhân điều tra thì không ai toàn diện hơn tôi, nhà tôi là thế gia học giả, rất nhiều người đều làm nghiên cứu." Diệp Phàm nghe hiểu ý của cậu ta, tức là việc điều tra của Chu Vũ tương đối đáng tin hơn người thường, cũng có căn cứ khoa học hơn, hơn nữa cậu ta đứng ở góc độ người thường, khác với góc độ nhìn nhận sự việc của Ngoại Bát Hành.

Ngoại Bát Hành có khả năng chỉ chú ý đến hướng đi của địa mạch, tình hình thế núi, bao gồm một số lịch sử tôn giáo, nhưng có thể sẽ không điều tra mấy vụ án mất tích, cho nên ý kiến của Chu Vũ có thể giúp phương hướng của họ toàn diện hơn một chút.

Diệp Phàm bèn hỏi: "Vậy cậu cảm thấy chuyện này là thế nào?" Chu Vũ thở dài: "Diệp tiên sinh, thực không dám giấu giếm, tôi từng

là người luôn tôn sùng khoa học, nhưng Ngoại Bát Hành và nghề Mạc Kim Hiệu Úy đã đảo lộn suy nghĩ của tôi.

Người ở đây không có kỹ thuật và thủ đoạn tốt đến thế, thông tin không thể nào thực sự giấu giếm được mãi.

Khả năng thực sự, giống như là cái gọi là đội thám hiểm này chưa từng xuất hiện, từ đầu đến cuối đều là người ở đây bịa ra để lừa gạt họ." Diệp Phàm và Tùng Hạc cùng lúc nghe hiểu, sắc mặt đều trở nên rất khó coi.

Họ nhìn những tấm ảnh treo trên tường.

Vậy những tấm ảnh chân thực đang tồn tại này nên giải thích thế nào?

Chu Vũ nói: "Tuyến đường chúng ta đi vào Côn Luân Sơn là tuyến tương đối ít người, còn có những tuyến đường khác an toàn tiện lợi hơn ở nơi khác.

Nhưng tuyến đường này của chúng ta tuy nguy hiểm nhưng cũng sẽ thu hút một số người.

Ông ta nói ba mươi năm không có người tới, tôi không tin lắm." Diệp Phàm nhìn cậu ta: "Cậu nói người trong thôn này đang lừa chúng ta?

Tại sao họ phải làm vậy?" Tùng Hạc giơ tay ngắt lời họ: "Những kết luận này hiện tại mà nói là không có căn cứ, hơn nữa có vài chỗ rất mâu thuẫn.

Khoan hãy nói đội thám hiểm này có quan hệ với điểm đến của chúng ta hay không, cứ tra như vậy cũng giống như ruồi nhặng không đầu." Sau đó hắn cầm lấy cuốn băng ghi hình: "Chúng ta trực tiếp xem thứ bên trong này đi." Căn phòng này chỉ là phòng đãi khách, không có đầu phát băng ghi hình.

Diệp Phàm suy nghĩ một chút, bảo với Tùng Hạc để hắn đi vào trong thôn tìm xem có ai cho mượn không.

Tùng Hạc do dự một chút rồi gật đầu: "Đi nhanh về nhanh, có chuyện gì nhớ nhất định phải phát tín hiệu liên lạc." Trên người bọn họ đều mang theo một khẩu súng tín hiệu, đạn bắn ra là đạn chớp sáng (flashbang), ban đêm trên bầu trời rất sáng, cách mười mấy cây số cũng có thể nhìn thấy.

Nhưng Tùng Hạc cảm thấy bình thường thì Diệp Phàm chắc không dùng đến khẩu súng tín hiệu này, bởi vì nếu thật sự gặp chuyện gì, xác suất Diệp Phàm tự mình giải quyết được là rất cao, tình huống lớn hơn là bên phía Tùng Hạc và Chu Vũ cần dùng súng tín hiệu.

Nhưng vì hiện tại ở trong hoàn cảnh này, không lạc đàn và duy trì hành động tập thể là vô cùng quan trọng, nếu bọn họ đột nhiên phân tán trong đủ loại hoàn cảnh lạ lẫm, vô luận là chênh lệch thông tin hay giải quyết vấn đề đều sẽ xuất hiện rắc rối.

Diệp Phàm gật đầu rồi bước ra khỏi cửa.

Sau khi hắn xuống lầu, Tùng Hạc đứng bên cửa sổ nhìn xuống, đợi đến khi bóng dáng Diệp Phàm biến mất ở cuối con phố đó.

Tùng Hạc hồ nghi nhìn quanh: "Sao cậu ta biết ở đâu có đầu phát băng ghi hình?" Chu Vũ cũng hơi ngơ ngác: "Có khả năng là trên đường về đã nhìn thấy?" Tùng Hạc lắc đầu, tiếp tục ngồi bên giường xem những tấm ảnh kia.

Nửa tiếng sau, Diệp Phàm thật sự đã mượn được đầu phát mang về.

Đó là một cái máy chiếu phim kiểu cũ, trông có vẻ đã có tuổi đời.

Lúc này tầm tám chín giờ tối, khoảng thời gian này đại bộ phận mọi người cũng chưa thực sự đi ngủ, hắn ra ngoài mượn là hoàn toàn

có cơ hội.

Tùng Hạc nhìn hắn hí hoáy cắm điện cái máy chiếu, lại nghiên cứu công tắc một hồi, thế mà lại mở lên được thật.

Hắn bèn hỏi Diệp Phàm: "Cậu đi đâu mượn được thứ này thế?" Diệp Phàm đầu cũng không ngoảnh lại trả lời: "Đều là xã hội hiện đại rồi, có cách tuyệt thế nào cũng không cách tuyệt đến mức đó đâu.

Dọc theo con phố này đi thẳng về phía nam, đến một cửa tiệm ở đó, tôi hỏi nhà họ có không, họ bảo có nên đưa cho tôi cái này." Tùng Hạc tặc lưỡi lấy làm lạ, thầm nghĩ thảo nào Chu Vũ cảm thấy cậu là Doraemon, muốn cái gì lại có thể thật sự kiếm được cái đó, thế này vị miễn cũng quá thần tiên một chút, hèn gì nói cậu không phải người thường.

Tiếp đó, Chu Vũ đưa cuốn băng ghi hình cho Diệp Phàm.

Diệp Phàm kiểm tra sơ qua cuộn băng, băng ghi hình bảo quản vô cùng hoàn chỉnh, hoàn toàn còn có thể chiếu được, chỉ là hơi cũ, nhìn nội dung chắc cũng không nhiều, sẽ không quá dài.

Hắn loay hoay một hồi, Chu Vũ ở bên cạnh giúp đỡ.

Cái máy chiếu kiểu cũ này trông không đáng tin cậy nhưng lại thực sự chiếu được.

Một lát sau, trên màn hình xuất hiện hình ảnh.

Chương 1264

Thứ đầu tiên xuất hiện ở giữa màn hình là quần sơn trập trùng không thấy điểm cuối, trắng xóa một màu, nhìn qua có chút lóa mắt.

Chu Vũ theo bản năng nghiêng đầu tránh đi, Tùng Hạc đi tới tắt đèn trong phòng.

Hình ảnh trong máy chiếu trở nên rõ nét hơn, quần sơn trập trùng gần như tĩnh chỉ bất động, hiện ra một loại thần tính quỷ dị, vô cùng thu hút người xem.

Diệp Phàm và Tùng Hạc đều nhìn không chớp mắt.

Giây tiếp theo, một người đàn ông xuất hiện trong hình, vẫy tay chào với ống kính.

Diệp Phàm nhận ra đây chính là đội trưởng dẫn đầu đội thám hiểm kia, cuốn băng này có vẻ là do gã quay.

Diệp Phàm quay đầu nhìn Chu Vũ một cái.

Xem ra việc đội thám hiểm không tồn tại tựa hồ nói không thông, nhưng Chu Vũ mặt không đổi sắc, có khả năng chưa hiểu ý của hắn.

Diệp Phàm quay đầu tiếp tục xem.

Hình ảnh này đúng lúc ghi lại một đoạn bọn họ tiến vào núi.

Ba mươi năm trước, việc khai phá Côn Luân Sơn so với hiện tại còn kém xa, những người này nếu không phải đội ngũ chính thức thì nguồn cung cấp tài nguyên sẽ rất khó khăn.

Nhưng nếu là đội ngũ chính thức, tại sao lại không có tin tức tiết lộ ra ngoài chứ?

Tùng Hạc dường như nhìn ra hắn đang nghĩ gì, suy đoán: "Khả

năng đơn giản nhất, chính là đội ngũ này đã phát hiện ra chuyện quỷ dị, phía trên không muốn quái sự ở Côn Luân Sơn truyền ra ngoài dẫn đến khủng hoảng, nên đã phong tỏa chuyện này, cho nên người thường không tra được." Diệp Phàm gật đầu, đây xác thực là một loại suy đoán hợp lý nhất.

Hắn tiếp tục xem, sau khi người dẫn đầu chào hỏi, các thành viên khác cũng lục tục đi vào ống kính, có người cầm ống nhòm, có người đang xem đồng hồ điện tử, mỗi người làm việc của riêng mình.

Đến đây thì mọi thứ vẫn bình thường.

Diệp Phàm cơ bản cảm thấy suy đoán của Chu Vũ là sai lầm, tuy ngọn núi ở đây mang lại cảm giác vẫn vô cùng kỳ quái, nhưng con người trước mắt xem ra đều bình thường.

Đội ngũ này có mười một người, độ tuổi trung bình khoảng hơn ba mươi.

Nhưng khi thanh tiến độ tiếp tục chạy về sau, tiếp theo đó, Diệp Phàm nhìn thấy hình ảnh kỳ quái.

Hắn thấy trong đội ngũ đó có một người phụ nữ đi tới, nói với người dẫn đầu một câu.

Băng ghi hình không ghi lại âm thanh, bọn họ ở trong gió tuyết cũng không nhìn rõ khẩu hình của người này, đọc thần ngữ cũng vô dụng, không biết cô ta đang nói gì.

Nhưng ngay sau đó, trên mặt người dẫn đầu lộ ra một nụ cười.

Tiếp theo, hình ảnh ống kính đột nhiên kéo ra xa, lúc đó độ rõ nét của ống kính vẫn chưa cao lắm, có chút mờ nhạt.

Ngay sau đó, người bên cạnh dẫn đầu lại lấy ra một cái hắc lư đề tử (móng lừa đen) và một cái xẻng Lạc Dương.

Diệp Phàm sững sờ.

Hắn nghiêng đầu nhìn Tùng Hạc, Tùng Hạc cũng có biểu cảm chấn kinh y hệt: "Không phải nói đây là một đội thám hiểm sao?

Sao lại là tiểu đội trộm mộ?" Diệp Phàm có chút dở khóc dở cười: "Đây hóa ra là một đám trộm mộ giả trang thành đội thám hiểm." Hèn gì không có ghi chép chính thức.

Loại đội ngũ này khẳng định sẽ không phải do chính quyền phái tới.

Trong vòng một trăm năm nay, cho dù là đội ngũ Mạc Kim Hiệu Úy chính thức thì cũng chỉ có lứa thủ hạ của Lý Hoa, những người khác đều chưa từng nghe nói tới.

Hơn nữa nhìn năng lực và trình độ chuyên nghiệp của những người này, khả năng lớn hơn chính là dân gian "dã lộ tử" (nghiệp dư/ tự phát), tự mình tổ chức lại, có khả năng ngay cả môn đạo của Ngoại Bát Hành còn chưa sờ tới, là đồ tham tài.

Những kẻ như vậy đa phần có tâm tư tham tài, nhưng không có quyết tâm của kẻ liều mạng, nên rất dễ bỏ cuộc giữa chừng, hơn nữa đội người này hiện tại có manh mối gì hắn cũng chưa nhìn ra. "Là nhắm vào Côn Luân Mộ sao?" Tùng Hạc hỏi hắn.

Diệp Phàm lắc đầu: "Khó nói lắm, tôi cảm giác chuyện này với cái chúng ta đang tra hiện tại không có quan hệ gì mấy.

Bọn họ nếu cũng nhắm vào Côn Luân Mộ mà đến, thì đúng là đơn thuần đi tìm chết." Cũng không tính là giật gân, với quy chế của một đội trộm mộ dân gian như vậy, khoan nói bọn họ có tìm được Côn Luân Mộ hay không, cho dù tìm được, e rằng cũng không đi vào nổi.

Tùng Hạc chỉ vào ngọn núi tuyết trong hình: "Nhưng loại núi tuyết kỳ quái này, vô cùng tương tự với tình huống Côn Luân Mộ mà chúng

ta tra được.

Bọn họ nếu không phải đi tìm Côn Luân Mộ thì ít nhất cũng bị thứ bên trong ngộ thương rồi." Diệp Phàm gật đầu, không nói gì.

Hình ảnh tiếp tục chuyển đổi, những người này dường như đã vào núi.

Qua một đoạn cự ly, bọn họ cầm xẻng Lạc Dương, dường như đang đào hang trộm mộ, hoặc là thám thính tình hình xung quanh.

Đến đây, cho dù núi tuyết vẫn tồn tại, những người này trông cũng vẫn hết sức bình thường, không giống như trong ảnh sắc mặt trắng bệch gần như quỷ mị.

Cuối đoạn phim, cảnh tượng kỳ quái nhất xuất hiện.

Cuốn băng này dường như đã qua cắt ghép nhất định, ghi lại chu kỳ thời gian sự việc xảy ra rất dài, gần như là chuyện xảy ra trong hơn nửa tháng, đứt quãng.

Nhưng từ sau khi những người này bộc lộ thân phận trộm mộ, về sau chính là chuyện bọn họ điều tra một ngôi mộ nào đó.

Những người này dường như đang tìm một địa cung, nhưng không nhìn ra rốt cuộc là cái nào.

Theo suy nghĩ của Diệp Phàm, ngàn năm trước, vùng Côn Luân Sơn có vô số cổ quốc tồn tại, số lượng địa cung ở đây cũng không ít, không nhìn ra được những người này đang tìm cái gì.

Nhưng Tùng Hạc đột nhiên vỗ hắn một cái, rồi kéo thanh tiến độ lại.

Diệp Phàm hoàn hồn nhìn máy chiếu, trên màn hình đột nhiên nổi lên bão tuyết cực lớn.

Tiếng nói chuyện của người trong đội ngũ này đều rất nhỏ, nếu

không sẽ có khả năng gây ra tuyết lở.

Loại bão tuyết này vô cùng đột ngột, ở trong hoàn cảnh núi tuyết cũng cực kỳ nguy hiểm.

Diệp Phàm nheo mắt, nhìn thấy bóng dáng những người này xuyên qua trong bão tuyết.

Loại bão tuyết này hắn vô cùng quen thuộc, gần như giống hệt với bão tuyết trong ảo giác vẫn thạch, Diệp Phàm gần như thót tim.

Đội ngũ trộm mộ có mục đích vị trí kỳ quái này, bất kể có phải vì Côn Luân Mộ mà đến hay không, những cơn bão tuyết và núi tuyết này dường như đều là thủ vệ canh giữ Côn Luân Mộ.

Những người này vừa lại gần liền sẽ bị công kích không phân biệt.

Diệp Phàm nhìn hình ảnh tiếp theo, nghe thấy tiếng Chu Vũ phía sau hít sâu một hơi khí lạnh.

Chỉ thấy trong cơn bão tuyết kia, nhân ảnh chập chờn đều như quỷ ảnh, sau đó bão tuyết từ từ dừng lại, tất cả mọi người đều biến mất không thấy đâu.

Sắc mặt Tùng Hạc cũng thay đổi: "Đây không phải cắt ghép, đoạn này không qua bất kỳ thủ pháp xử lý nào, là tốc độ thời gian trôi bình thường.

Những người này là cứ thế biến mất trong bão tuyết." Diệp Phàm lạnh lùng nhìn cái máy chiếu kia: "Nếu là như vậy, đội trộm mộ này cứ thế toàn diệt trong núi tuyết, vậy cuốn băng ghi hình này là ai mang về?" Diệp Phàm quay đầu nhìn nhau với Chu Vũ, môi Chu Vũ run rẩy: "Diệp tiên sinh, trong đám bão tuyết này có quái vật sao?" Đây là một loại bão tuyết biết nuốt chửng người.

Diệp Phàm nhắm mắt lại, đột nhiên nhớ tới loại nhân ảnh dài

ngoằng quỷ dị luôn xuất hiện trong ảo giác mà vẫn thạch mang lại cho hắn.

Chẳng lẽ là oan hồn bao nhiêu năm nay tiến vào Côn Luân Sơn lại bị bão tuyết nuốt chửng sao?

Nếu tính theo tình huống hiện tại, nói không chừng còn thực sự có khả năng.

Băng ghi hình chiếu đến tận cùng, sau khi đội người này triệt để biến mất trong bão tuyết thì không còn đoạn sau nữa.

Chứng tỏ người ghi lại những hình ảnh này chính là đang nói cho người sau này xem cuốn băng: Đám trộm mộ này chính là chết như vậy trong bão tuyết, thi cốt vô tồn.

Chương 1265

Đây là một đám bão tuyết ma quỷ.

Sắc mặt tất cả mọi người đều khó coi, hơn nữa giống như Diệp Phàm đã nói, nếu xảy ra chuyện kỳ quái như vậy, theo lý mà nói không nên có người sống sót mới đúng, tại sao cuốn băng này còn bảo tồn lại được.

Dưới bầu không khí này, cả cái thôn Khang Tháp Lạc trong màn đêm đều trở nên quỷ khí âm u, giống như ba người họ lạc vào quỷ thành đêm khuya nào đó, vô cùng hãi người.

Diệp Phàm hỏi Tùng Hạc: "Cậu hiểu về phương diện này, xác định không bị cắt ghép chứ?" Tùng Hạc không chút do dự gật đầu: "Tuyệt đối không có, số khung hình ở đây là bình thường, khoảng cách thời gian cũng chính xác.

Những người này chính là sau khi bão tuyết biến mất, đột nhiên không thấy đâu nữa." Diệp Phàm trầm mặc một hồi, thở dài, sau đó đứng dậy đi tới tắt máy chiếu, rồi lấy cuốn băng ra ném cho Chu Vũ.

Chu Vũ nhìn sắc mặt hắn, cẩn thận từng li từng tí hỏi: "Diệp tiên sinh, chúng ta tiếp theo định thế nào?" Diệp Phàm nói: "Đội trộm mộ này đang tìm thứ gì thì dừng ở đây đừng tra nữa, chỉ có lần tới tra Côn Luân Mộ năng lấy được chút gì thì thuận tiện xem, đừng chuyên môn tra chuyện này nữa, nó với mục đích của chúng ta không có quan hệ." Tùng Hạc nhìn cái máy chiếu: "Tôi đã sớm nói sẽ là cái dạng này, Diệp tiên sinh, chúng ta còn chưa làm lỡ quá nhiều thời gian, cậu đừng nhụt chí." Diệp Phàm gật đầu, đi tới cửa, kéo cửa phòng: "Tôi biết." Tùng Hạc hỏi: "Cậu muốn đi đâu?" Diệp Phàm nói: "Tôi đi tìm người chiều nay đưa băng ghi hình cho Chu Vũ, tên tiểu tử đó tuyệt đối có

vấn đề." "Cậu lại lạc đàn, đừng có lúc nào cũng ỷ mình lợi hại thì cứ vô tổ chức vô kỷ luật." Tùng Hạc thở dài, từ trong tay lấy ra một tấm Thanh Tâm Phù cho hắn xem, "Nhớ kỹ có vấn đề thì bắn đạn tín hiệu." Đây là đang nhắc nhở hắn tùy thời giữ tỉnh táo, giữ cảm xúc bản thân bình tĩnh.

Diệp Phàm vỗ vỗ hông mình, ra hiệu súng tín hiệu có mang theo, sau đó hắn trực tiếp đi xuống.

Hắn có một loại trực giác kỳ quái, không biết rốt cuộc có đúng hay không.

Xuống lầu, hiện tại đã gần nửa đêm, đại bộ phận đèn dầu người dân Khang Tháp Lạc tự làm đều đã tắt, bốn phía vô cùng yên tĩnh.

Diệp Phàm mang theo đèn pin nhưng hắn không bật.

Người như hắn ở trong hoàn cảnh lạ lẫm vô cùng cảnh giác, hắn gần như đã lấy ra tính cảnh giác ở trong đấu (mộ).

Hắn nhón tay niết một cỗ sức mạnh pháp thuật, quẹt lên mí mắt mình một cái, đây là một loại phương thức hắn tự mình hóa dụng pháp thuật, vô cùng tinh diệu, có thể cường hóa giác quan.

Thị lực của hắn trong đêm tối nháy mắt có thể nhìn rất xa, giống như trên mắt mình lắp một đôi kính nhìn đêm hồng ngoại, cực kỳ linh mẫn.

Cả cái thôn Khang Tháp Lạc cho dù trong bóng tối cũng vô cùng rõ nét.

Hắn nhìn thấy mỗi một kiến trúc và viện lạc ở đây đều rất có phong cách vùng Tạng, cũng rất có khói lửa, thực tế cũng không phải như bọn hắn dự liệu là loại thôn làng bị yêu ma hóa các thứ.

Hắn cũng nghe thấy động tĩnh vi tế rõ ràng trong những kiến trúc này, tức là nói rõ bên trong đều có người tồn tại.

Bọn hắn vừa rồi là bị bão tuyết trong băng ghi hình cuốn vào, tưởng rằng Khang Tháp Lạc có vấn đề.

Diệp Phàm có chút thở phào nhẹ nhõm, nếu Khang Tháp Lạc thật sự có vấn đề thì thú vị rồi, bọn hắn chẳng những là xui xẻo lớn, mà còn là lao đầu vào một cái đại cục, loại mà ngay cả Diệp Phàm cũng không nhìn ra vấn đề.

Hắn một đường đều không thắp đèn, cũng không bật đèn pin.

Trí nhớ hắn vô cùng tốt, theo lộ tuyến trong ký ức của mình mò mẫm qua, đi tới vị trí nhà của người đàn ông hắn gặp chiều nay.

Kỳ quái là, nơi này trống không, là một mảnh ruộng rào chắn của nhà khác, tịnh không có một căn nhà kiến trúc kiểu Tạng nào.

Diệp Phàm sững sờ.

Trí nhớ của hắn khẳng định không sai sót, tuyệt đối không thể nào là hắn đi nhầm hay nhìn nhầm.

Hắn khá để ý lời người đó nói với Chu Vũ nên đặc biệt nhớ kỹ nơi này.

Hắn ngẩng đầu, nhìn về phía góc đông nam, chính là quần sơn trập trùng không dứt, phía bên trái quần sơn là tầng mây cuồn cuộn, hiện tại cũng không hề thay đổi.

Sắc mặt hắn âm trầm xuống, ý thức được có người đang lừa hắn.

Tòa kiến trúc đó là một ảo giác, người kia khẳng định cũng là đã dịch dung, cố ý giao cuốn băng này cho hắn.

Ba người ngoại địa đột nhiên đi tới cái thôn này, xem ra là quá mức gây chú ý, rất nhanh tất cả những người nên biết và không nên biết cũng đều biết rồi, nếu không mau chóng hành động, hậu quả có khả năng sẽ trở nên càng thêm phiền phức.

Diệp Phàm thở dài, hắn nghĩ đến chuyện này có khả năng là ai làm, tám phần chính là Hà Bán Tiên và hỏa kế của gã.

Người này trên đường đi đều đang thuê người, hỏa kế của gã trông thế nào Diệp Phàm cũng đều chưa từng gặp.

E rằng chính là để dành đến lúc này mà dùng.

Diệp Phàm chỉ cần chưa gặp hỏa kế bên cạnh gã, cho dù người đó không dịch dung, Diệp Phàm cũng không nhận ra đó là thủ hạ của Hà Bán Tiên.

Xem ra Hà Bán Tiên ngay từ đầu không muốn phái thân tín tới bên cạnh hắn, trừ việc Thổ phu tử đặc thù đụng phải vẫn thạch sẽ bị lan đến ra, thì cũng còn một tầng nguyên nhân này.

Hắn tự mình nhìn một vòng quanh rào chắn đó, cuối cùng bật đèn pin ngắn ngủi chiếu vào bên trong một cái, đều không phát hiện bất kỳ dị thường nào.

Ảo giác thế nào mà làm lợi hại đến thế, Diệp Phàm lại không hề phát giác ra chút vấn đề nào.

Hắn ngẫm nghĩ kỹ, lúc chiều tới đây, nơi này có gì dị thường không, ví dụ như cảm giác mang lại cho người ta đặc biệt không hài hòa chẳng hạn, những thứ đó đều là khiếm khuyết của cảnh ảo giác.

Nhưng hắn cuối cùng phát hiện, thế mà lại thực sự không có, viện lạc và phòng ốc đó, thậm chí mấy con gà người đàn ông kia nuôi trong sân cũng tỏ ra vô cùng tự nhiên, hoàn toàn là tồn tại chân thực.

Gã là ai, tại sao lại muốn giao cuốn băng đó cho hắn?

Diệp Phàm tắt đèn pin, không muốn quá mức gây chú ý, nhưng sắc mặt hắn đã rất khó coi rồi.

Mảnh rào chắn này trông chính là hậu viện của nhà đối diện, ban

ngày tòa kiến trúc kia căn bản chưa từng xuất hiện.

Ngay giây tiếp theo, ánh đèn sáng lên, có một cái đèn pin khác rọi tới, chiếu lên người hắn.

Diệp Phàm theo bản năng quay đầu lại, nhìn thấy trong con hẻm sau lưng có bóng người cầm đèn pin chiếu về phía hắn một cái, sau đó xoay người bỏ chạy.

Thần tình Diệp Phàm khẽ động, theo bản năng nhấc chân định đuổi theo.

Người kia động tác lén lút, Diệp Phàm nhìn thấy gã mặc một bộ quần áo chẳng ra sao, không giống áo choàng Tạng, ngược lại rất giống quần áo hiện đại cải tạo.

Tuy nhiên chạy được hai ba bước, hắn lại mạnh mẽ dừng lại, ý thức được điều gì.

Diệp Phàm cười lạnh một tiếng, nói vọng vào bóng tối: "Hà Bán Tiên, ông muốn nói chuyện với tôi thì sao phải lén lút, không dám tự mình ra mặt?" Trong bóng tối không có ai đáp lại hắn, cái bóng kia dường như đã chạy xa, nhưng Diệp Phàm hít sâu một hơi, biết mình không thể đuổi theo.

Đây là dụ địch thâm nhập, điệu hổ ly sơn chi kế.

Cái ánh đèn pin kia là cố ý chiếu tới thu hút sự chú ý của hắn, nếu đổi là trước kia khi hắn hành động đơn độc, hắn khẳng định sẽ không do dự đuổi theo, thế tất phải tóm được Hà Bán Tiên.

Nhưng hiện tại không được.

Hắn chạy hai ba bước, nhớ tới lời Tùng Hạc dặn đi dặn lại hắn "không được hành động đơn độc, có chuyện thì bắn đạn tín hiệu, vụ tất duy trì hành động tập thể", hắn biết Tùng Hạc nói đúng.

Trong tình huống này, người này nếu là hỏa kế của Hà Bán Tiên, vậy bọn chúng ở chỗ nào đó phía trước khẳng định đã bố thiết tầng tầng cạm bẫy, chính là định dẫn hắn qua đó, dẫn vào trong bẫy.

Nếu đổi lại là lúc hắn có một mình, hắn sẽ không do dự, cho dù biết đó là bẫy cũng tự tin bản thân chỉ cần chủ động xuất kích thì khẳng định có thể giải quyết.

Nhưng hiện tại không được nữa, nếu hắn một đi không trở lại, thời gian quá lâu, Tùng Hạc và Chu Vũ khẳng định sẽ ra ngoài tìm hắn.

Chu Vũ là một người thường, gặp phải cạm bẫy của Hà Bán Tiên thì gần như không thể toàn thân trở ra.

Hắn thở dài, nhìn nhân ảnh từ từ biến mất phía xa, sờ soạng bên hông một chút, lấy ra khẩu súng tín hiệu kia, rất mới, hơn nữa chất lượng cũng rất tốt.

Loại đạn chớp sáng này bắn một phát, ước chừng người cả cái thôn Khang Tháp Lạc đều nhìn thấy.

Hắn khựng lại, cuối cùng dừng tay không động vào khẩu súng đó, lạnh lùng nhìn bóng dáng hỏa kế của Hà Bán Tiên trong bóng tối triệt để biến mất không thấy, vừa không đuổi theo, cũng không bắn tín hiệu cho Tùng Hạc.

Hắn biết nếu hắn cứ khăng khăng đuổi theo người này, tốt nhất là gọi cả Tùng Hạc và Chu Vũ xuống hành động cùng hắn, nhưng không được, nếu phía trước có bẫy thì cách làm này chính là kết cục toàn quân bị diệt.

Hắn không thể mạo hiểm này, hơn nữa nếu mục đích của Hà Bán Tiên chỉ là điệu hổ ly sơn, vậy gã hiện tại khẳng định không thể đạt được mục đích này.

Diệp Phàm không để ý đến sự khiêu khích của đối phương, sau khi cái bóng kia hoàn toàn biến mất, hắn liền trực tiếp quay đầu rời đi, một bước cũng không dừng lại.

Chương 1266

Hắn đương nhiên có thể bắn súng tín hiệu lúc này, nhưng hắn vừa không muốn mang theo họ tập thể mạo hiểm cũng không thể kinh động cả Khang Tháp Lạc, cho nên biện pháp tốt nhất kỳ thực là bàn bạc kỹ hơn.

Hắn quay lại tòa thổ lâu, người trực ban đã ngủ rồi, động tác của hắn rất nhẹ, không làm kinh động đối phương, vô thanh vô tức trở về lầu hai.

Hắn gõ cửa phòng lầu hai, tiếng gõ là ba dài một ngắn, đây là ám hiệu gõ cửa hắn đã ước định với Tùng Hạc, chỉ có dùng cái này mới có thể xác định thân phận.

Vài giây sau, Tùng Hạc qua mở cửa cho hắn.

Diệp Phàm bước vào, nhìn thấy ảnh chụp và băng ghi hình đều đã được thu lại, căn phòng hiện tại chỉ là một phòng khách bình thường mà thôi.

Tùng Hạc hỏi hắn: "Xảy ra chuyện gì rồi?

Sắc mặt cậu không tốt lắm." Diệp Phàm thở dài: "Chúng ta để người ta chơi xỏ rồi, căn nhà nhìn thấy chiều nay là giả." Sau đó hắn kể lại chuyện vừa rồi cho hai người họ, Tùng Hạc và Chu Vũ đều lộ vẻ ngạc nhiên.

Tùng Hạc nói: "Hai người các cậu thế mà đều không có ai phát hiện thứ đó là giả?

Hỏa kế dưới tay Hà Bán Tiên lợi hại đến thế sao?" Diệp Phàm khựng lại, kỳ thực suy đoán của hắn là thời gian ảo giác vẫn thạch kéo dài quá lâu, trên ý nghĩa nào đó có khả năng đã ảnh hưởng đến

phán đoán của hắn.

Khả năng này vô cùng lớn, nhưng Diệp Phàm biết cái bọn hắn cần quan tâm hiện tại không phải là cái này.

Hắn nhìn cái máy chiếu phim kiểu cũ, nói: "Hà Bán Tiên khẳng định còn có nhiều chiêu số hơn chưa dùng ra.

Giả thiết Thôn Chi Thư và dân làng ở đây không lừa chúng ta, vậy người của Hà Bán Tiên ngay từ đầu đã không tiến vào Khang Tháp Lạc." Tùng Hạc gật đầu: "Bọn họ có khả năng đang đợi ở bên ngoài, là cố ý đợi chúng ta tới.

Chúng ta không dự liệu trước được kết quả này nên trực tiếp vào ở Khang Tháp Lạc, nhưng người của Hà Bán Tiên có khả năng đang cắm trại bên ngoài, đợi hốt trọn ổ chúng ta." Diệp Phàm biết suy nghĩ của hắn cơ bản là chính xác: "Những kẻ này rất rõ ràng là trốn ở địa đái quanh thôn, có khả năng là dự liệu được chúng ta vào núi bắt buộc phải đi con đường này, cho nên đã tiệp túc tiên đăng (nhanh chân đến trước)." Chu Vũ gãi đầu: "Diệp tiên sinh, những người các anh nói, là những kẻ hôm đó tập kích chúng ta sao?

Rốt cuộc tại sao bọn họ luôn có thể biết chúng ta đang làm gì?" Diệp Phàm thở dài: "Bọn họ có khả năng đang truy tung thứ trên người chúng ta, hoặc nói là thứ trên người tôi, có thể là khí tức của khối vẫn thạch này, họ có cách biết được." Tùng Hạc nhìn hắn: "Tôi còn tưởng cậu sẽ trực tiếp đuổi theo chứ, sao không bắn súng tín hiệu?" "Hiện tại trời quá tối, hơn nữa cho dù trời không tối thì người cũng quá đông rồi." Diệp Phàm lắc đầu, "Đạn chớp sáng vừa bắn lên, ai cũng biết chúng ta đang gây chuyện, không thể trở thành mục tiêu công kích nhanh như vậy được." Tùng Hạc nhìn hắn: "Không ngờ cậu còn có lúc cẩn thận thế này." Diệp Phàm ngẩng đầu nhìn hắn: "Chẳng lẽ trong mắt cậu tôi là kẻ chỉ biết cắm đầu xông bừa à?" Tùng Hạc

dang tay: "Từ lúc cậu cái gì cũng không điều tra đã đơn thương độc mã tiến vào địa cung Cửu Huyền Sơn thì tôi đã thấy thế rồi.

Nhưng ai bảo cậu đủ mạnh chứ, cũng chẳng sao cả." Diệp Phàm lười để ý đến hắn, quay đầu vỗ vỗ Chu Vũ: "Cậu có suy nghĩ gì không?" Chu Vũ chưa phản ứng kịp: "Hả?

Diệp tiên sinh anh còn chưa giải thích cụ thể với tôi Hà Bán Tiên rốt cuộc là người nào nữa." Diệp Phàm cười cười: "Tôi là hỏi cậu, xung quanh cái thôn này, có nơi nào có thể giấu người không?" Chu Vũ suy nghĩ một lát rồi đáp: "Diệp tiên sinh, chúng ta vừa rồi đi vào bằng cổng chính, cũng chưa điều tra kỹ khu vực lân cận, chắc là có đấy.

Thôn này không nhỏ, xung quanh chắc chắn có thể giấu người." Thấy cậu ta ngập ngừng muốn nói lại thôi, Diệp Phàm truy hỏi: "Sao thế?" Chu Vũ nói tiếp: "Nhưng mà kiến trúc ở đây toàn bộ đều theo chế thức vùng Tạng và Nam Cương, nếu dựng trại, lều bạt sẽ quá khác biệt so với những kiến trúc này, rất dễ bị nhận ra, ngược lại càng dễ lộ hành tung." Diệp Phàm hiểu ý cậu ta: "Cho nên Hà Bán Tiên nếu thật sự muốn ẩn mình, hoặc là không dựng trại mà trốn trực tiếp trong hố tuyết, hoặc là..." Tùng Hạc tiếp lời: "Hoặc là trà trộn vào trong đám dân thôn." Diệp Phàm đăm chiêu: "Nhưng nếu như vậy, chẳng lẽ lão trưởng thôn kia đang lừa chúng ta sao?

Trước đó khi chúng ta hỏi về chuyện ba mươi năm trước, biểu cảm của ông ta rõ ràng có vấn đề." Tùng Hạc lắc đầu: "Chúng ta hiện tại vẫn chưa thể xác định, có khả năng là đám hỏa kế của Hà Bán Tiên kỹ nghệ thực sự cao siêu, lặng lẽ giết một số dân thôn rồi dịch dung thế chỗ, ngay cả lão trưởng thôn cũng không nhìn ra." Diệp Phàm thở dài: "Nếu thật là vậy, bọn họ thuận tiện còn học được cả ngôn ngữ nữa thì tôi coi như hắn lợi hại.

Tùng Hạc, Chu Vũ, tối nay đều phải nâng cao cảnh giác, luân phiên canh gác, hai người nghỉ ngơi trước đi, tôi gác nửa đêm đầu." Tùng Hạc nhìn hắn một cái, không có ý kiến gì, đi thẳng vào phòng vệ sinh chuẩn bị rửa mặt nghỉ ngơi.

Rất nhanh, đèn trong phòng tắt đi, một màn đen kịt, ngoài cửa sổ chỉ còn lại bóng dáng của những ngọn núi tuyết.

Chu Vũ và Tùng Hạc đều hiểu đạo lý tình huống khẩn cấp phải xử lý khẩn cấp, mỗi người nhanh chóng bắt đầu nghỉ ngơi.

Diệp Phàm dựa vào bên cửa sổ canh gác, dùng sức mạnh pháp thuật cường hóa toàn bộ giác quan của mình.

Hắn hiện tại chính là một cái cảm biến nhiệt hồng ngoại hình người, cả tòa thổ lâu trên dưới xung quanh, có một chút gió thổi cỏ lay nào cũng không qua mắt được hắn, đây chính là sự tiện lợi khi hành sự của võ giả siêu năng.

Hắn dựa vào bên cửa sổ, nhìn ra bên ngoài.

Cửa sổ nơi này hướng về phía nam, từ đây hắn vừa vặn có thể nhìn thấy dãy núi phía nam mà trưởng thôn đã nói.

Không biết có phải do tâm lý tác dụng hay không, hắn nhìn những dãy núi trùng điệp kia, cảm thấy hình dáng mạch núi vô cùng tương tự với những gì mình nhìn thấy trong mộng.

Nhưng thực tế điều này là không thể, người bình thường rất khó nhớ kỹ sự khác biệt giữa núi với núi, cho dù hắn không phải người thường, cũng biết địa mạch giống hệt nhau là rất khó tồn tại.

Khoảng cách ở đây còn quá xa, cho dù phong thủy sư lợi hại hơn nữa tới đây, cũng không thể nào cách xa như vậy mà trực tiếp nhìn thấy phong thủy của vùng sơn xuyên kia, nhưng Diệp Phàm vẫn nheo mắt nhìn kỹ một hồi.

Hắn không cảm thấy mình nhìn lầm, dãy núi kia giống y hệt những gì hắn thấy trong ảo giác.

Thế núi này, rất giống phong thủy "tẩu long", tinh phong quần nhiễu (các ngọn núi đẹp vây quanh), là dấu hiệu rất có khả năng có địa cung lớn, thảo nào lại thu hút đạo mộ tặc trong dân gian.

Diệp Phàm càng nhìn càng cảm thấy đó chắc chắn là hướng Côn Luân Mộ.

Sau đó hắn cúi đầu nhìn thoáng qua mảnh vẫn thiết.

Vẫn thiết hôm nay dường như yên tĩnh lạ thường, nhưng trong ấn tượng của hắn, càng đến gần khu vực Côn Luân Sơn, phản ứng của thứ này càng phải dữ dội mới đúng.

Hắn bỗng nhiên nghĩ, năm đó công chúa Tống Hà Ngọc đi tới nơi này, trên người cũng mang theo vẫn thiết, vậy liệu nàng ta trong khoảng thời gian đó có phải cũng luôn bị ảo giác quấy nhiễu hay không?

Diệp Phàm nghĩ tới nghĩ lui lại cảm thấy có chút thú vị, cũng có chút thương hại nàng ta.

Loại ảo giác này cho dù đối với phong thủy sư có sức mạnh pháp thuật mà nói, cũng không phải thứ có thể dễ dàng vượt qua.

Nhưng Diệp Phàm cũng biết, trong thâm tâm hắn cũng không hoàn toàn tán thành một số cách làm của Tống Hà Ngọc, thậm chí không hoàn toàn tán thành con người này.

Hắn cảm thấy cho dù là Tống Hà Ngọc lựa chọn hắn, bọn họ cũng không thể nào là cùng một loại người.

Diệp Phàm có ý thức đưa tay chạm vào mảnh vẫn thiết đeo trước ngực, nhưng lần này vẫn thiết vô cùng yên tĩnh, bất kỳ ảo giác nào cũng không xuất hiện, hắn vẫn đang ở trong thổ lâu tại Khang Tháp

Lạc, bốn bề tĩnh lặng.

Bên trong thổ lâu có hệ thống sưởi sàn, vô cùng ấm áp.

Hắn đã cởi áo khoác, chiếc áo gió leo núi được treo trên giá, nhưng hắn biết nhiệt độ bên ngoài rất thấp, chênh lệch nhiệt độ gần núi tuyết rất lớn, buổi tối đã xuống hơn mười độ âm.

Hắn cứ như vậy nhìn quần sơn phía xa, một bên trong lòng mô phỏng cấu trúc các loại trường cảnh và khả năng nguy hiểm, một bên tùy thời chờ đợi ảo giác từ vẫn thiết xuất hiện.

Nhưng đợi mãi đến nửa đêm về sáng, khi Tùng Hạc tỉnh dậy thay ca cho hắn, vẫn không có chuyện gì xảy ra.

Bởi vì thính lực của Chu Vũ đã trở nên tốt hơn, cho nên để không đánh thức cậu ta, bọn họ trực tiếp dùng thần ngữ (truyền âm) để nói chuyện.

Diệp Phàm và Tùng Hạc đều hiểu thần ngữ.

Tùng Hạc dùng thần ngữ hỏi: "Không có tình huống gì phát sinh chứ?" Diệp Phàm cũng trả lời: "Mọi thứ bình thường, bình thường đến mức có chút quá yên tĩnh.

Có khả năng Hà Bán Tiên dự đoán được tối nay chúng ta sẽ đề phòng hắn, nên cố ý không tới, muốn đánh đòn tâm lý gây mệt mỏi." Tùng Hạc gật gật đầu, thay thế hắn chuyển cái ghế ngồi xuống bên cửa sổ canh gác.

Bọn họ đều biết đối với những phong thủy sư như bọn họ, cái gọi là chiến thuật gây mệt mỏi dành cho người bình thường sẽ không có bất kỳ tác dụng nào.

Chiến thuật mệt mỏi hữu dụng với bọn họ chỉ có một loại, đó là thông qua một phương thức nào đó, có thể là tạo ra ảo giác, có thể là thông qua tà túy để đánh sập tinh thần bọn họ.

Nhưng Diệp Phàm không nghĩ ra Hà Bán Tiên sẽ làm thế nào.

Hắn lại dặn dò Tùng Hạc một số chuyện liên quan đến Hà Bán Tiên và hỏa kế của gã, bao gồm việc bản thân Hà Bán Tiên cũng là võ giả siêu năng, hơn nữa sức mạnh pháp thuật không yếu.

Đám hỏa kế của gã giỏi thuật dịch dung, hơn nữa cũng đều có kỹ nghệ riêng, e rằng là một gia tộc nào đó trong Ngoại Bát Hành.

Đêm hôm đó Tùng Hạc cố ý tung tin ra ngoài, để Hà Bán Tiên triệt để xác định vẫn thiết chính là chìa khóa mở ra Côn Luân Mộ.

Diệp Phàm có một loại dự cảm, đám người này sau chặng đường này, chỉ cần chưa chết hết, đều sẽ bám riết lấy bọn họ.

Tùng Hạc thoạt nhìn cũng không hoảng hốt, liền hỏi: "Nếu bọn chúng thực sự đi theo chúng ta vào núi thì làm sao bây giờ?" Diệp Phàm cười cười, trong màn đêm đen kịt, nụ cười có vẻ vô cùng lãnh đạm mà sắc bén: "Xem hắn có cái gan và bản lĩnh sống sót đi vào hay không đã." Sau đó hắn cũng nhanh chóng đi nghỉ ngơi.

Không biết tại sao, vẫn thiết vẫn luôn không có tác động gì, hắn cũng không còn nằm mơ nữa, dường như những chuyện muốn nói với hắn trong giấc mộng dài đằng đẵng trước đó đều đã nói hết rồi.

Diệp Phàm cảm thấy nếu những giấc mơ kia thật sự là do một loại âm khí nào đó trong mật thất ở kinh thành gây ra, thì khả năng lớn nhất là sự biến mất đó là do cơ chế bảo vệ cơ thể của hắn đã thanh trừ nó.

Hắn không chủ động dùng Thanh Tâm Phù, nhưng thân thể hắn vô cùng cường hãn, sẽ có công năng tự bảo vệ theo phản xạ rất mạnh, nếu có tà khí xâm nhập đều sẽ bị tự động thanh lý.

Hiện tại có khả năng là đã thanh lý sạch sẽ, cho nên hắn bây giờ không mơ thấy gì nữa.

Nhưng cũng may là phần lớn sự tình bên trong hắn đều đã biết, những gì sau đó không biết thì bọn họ hiện tại cũng đã đến trước mặt Côn Luân Sơn, có thể tự mình đi điều tra.

Chương 1267

Giấc ngủ này kéo dài đến tận khi trời sáng, không có bất kỳ khúc nhạc đệm nào.

Diệp Phàm mở mắt nhìn, đã là tám giờ rưỡi sáng.

Tùng Hạc vẫn ngồi trên chiếc ghế kia dựa vào bên cửa sổ, dường như là chê ánh mặt trời chói mắt, gã kéo rèm cửa lại một nửa.

Diệp Phàm ngồi dậy, xuống giường thay quần áo, thuận tiện vỗ vỗ Chu Vũ.

Lúc bọn họ canh gác không tính cả Chu Vũ vào là vì sợ một khi xảy ra chuyện gì, năng lực của người trẻ tuổi cũng không đủ để ứng phó.

Chu Vũ giấc này ngủ cũng vô cùng trọn vẹn, mơ mơ màng màng tỉnh lại.

Lúc hoàn toàn tỉnh táo thì thấy Diệp Phàm đã ăn mặc chỉnh tề, đang đứng bên cửa sổ nói chuyện gì đó với Tùng Hạc.

Âm thanh của bọn họ rất nhỏ, dường như là cố ý nói khẽ, nhưng sau khi tai của Chu Vũ biến hóa đặc biệt tốt chỉ sau một đêm, cậu cũng có thể nghe thấy bọn họ đang nói gì.

Tùng Hạc nói: "Chính là không xảy ra bất kỳ chuyện gì, nhưng tối hôm qua tôi vẫn luôn nhìn những ngọn núi tuyết kia.

Diệp tiên sinh, tôi dám cá cược, không có ai dám thực sự nhìn thẳng vào những ngọn núi tuyết đó vào ban đêm đâu." Diệp Phàm nhìn gã: "Anh cũng phát hiện những ngọn núi tuyết đó quả thực vô cùng kỳ quái?" Giọng Tùng Hạc dường như lập tức trở nên vô cùng mệt mỏi, Chu Vũ nhìn thấy gã day day sống mũi. "Diệp tiên sinh, tôi vẫn luôn

nghe cậu nói cậu nhìn thấy ảo giác, hôm nay mới là lần đầu tiên thực sự ý thức được tình cảnh của cậu.

Những ngọn núi tuyết kia vào ban đêm quả thực giống như yêu quái vậy, nếu ý chí không đủ mạnh mẽ một chút thôi là sẽ bị thứ đó cổ hoặc." Diệp Phàm nhướng mày: "Tại sao lại nói như vậy, anh nhìn thấy gì trong núi tuyết?" Tùng Hạc dường như bị đau đốt sống cổ, xoa xoa gáy: "Cũng không phải là nhìn thấy cái gì, chỉ là một loại cảm giác vô cùng kỳ quái.

Những ngọn núi kia giống như bị yêu ma hóa vậy, đang triệu hoán tôi qua đó, vô cùng kỳ quái." Diệp Phàm cũng nhìn qua cửa sổ ra bên ngoài.

Hiện tại là ban ngày, trời quang mây tạnh, thời tiết khu vực này gần đây rất tốt, là thời tiết tốt hiếm có ở núi tuyết.

Tùng Hạc nhìn hắn một cái rồi nói: "Ban ngày nhìn thì vô dụng, chắc chỉ có buổi tối mới xuất hiện tình huống đó.

Thế nào, hôm nay cậu có dự tính gì?

Chúng ta còn tìm Hà Bán Tiên không?" Diệp Phàm có chút nhập tâm nhìn những dãy núi trùng điệp kia, vừa nói: "Không cần đợi hắn, tự hắn sẽ không đợi kịp mà xuất hiện trước mặt tôi thôi, không vội, hắn còn gấp hơn tôi." Tùng Hạc đứng lên, đưa tay quơ quơ trước mặt hắn: "Đừng nhìn nữa, nhìn nữa là tẩu hỏa nhập ma thật đấy.

Tôi thấy có phải cậu vẫn luôn rất thích ngắm núi tuyết không, hội chứng Stockholm à?" Diệp Phàm nhìn gã một cái: "Tôi có phải bị Tống Hà Ngọc bắt cóc đâu, chỉ là thuần túy nhìn xem thôi, ý chí lực của tôi mà anh còn không tin tưởng?" Nhưng Tùng Hạc có một điểm nói không sai, từ sau khi hắn nhìn thấy những ngọn núi màu đen trùng điệp trong mộng, nhìn thấy đội khảo sát kia chạy ngựa giữa núi non Côn Luân, hắn liền có chút như bị mê hoặc, vẫn luôn rất thích ngắm

núi tuyết.

Tùng Hạc đi sang một bên chỉnh lý trang bị, mặc áo gió leo núi, bên kia Chu Vũ cũng lon ton sán lại gần. "Diệp tiên sinh, hôm nay chúng ta có dự tính gì?" Diệp Phàm từ trong túi áo mò ra tấm thẻ sắt đã rỉ sét kia: "Trên này là một cái địa chỉ, chúng ta đi tìm người theo địa chỉ này." Bọn họ vừa đến Khang Tháp Lạc một ngày, mọi thứ tịnh không sóng yên biển lặng, e rằng động tác chậm thêm một chút thì trước khi vào núi sẽ hậu họa vô cùng.

Bọn họ đi vào thôn từ cửa chính, đã thuộc dạng rõ rành rành làm bia ngắm sống cho người ta rồi.

Diệp Phàm thậm chí từng nghĩ có nên kiếm một bộ quần áo người địa phương để dễ trà trộn hay không, nhưng nghĩ lại thì thôi.

Một là hắn và Tùng Hạc hoàn toàn không biết tiếng Tạng và phương ngôn địa phương, những phương ngôn kia còn không phải tiếng Tạng thuần chính mà còn pha tạp một số phát âm riêng của họ, vô cùng kỳ quái.

Điều này có nghĩa là gần như không thể học được, cho dù bọn họ mặc quần áo người địa phương thì cũng chỉ có thể dựa hoàn toàn vào Chu Vũ làm phiên dịch, cũng vẫn vô cùng gây chú ý.

Cho nên Diệp Phàm định "một không làm hai không nghỉ", nhanh chóng đi tìm người dẫn đường trên địa chỉ này, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất chỉnh đốn trang bị, trực tiếp đi tới Côn Luân Sơn.

Chu Vũ nhìn xem địa chỉ trên tấm thẻ sắt: "Chỗ này khá hẻo lánh, người này không biết là tính cách cô tịch hay là sao, hoặc giả có mục đích gì khác." Diệp Phàm gật đầu: "Tôi hiện tại không quá tin tưởng lão trưởng thôn kia.

Tôi vốn định để ông ta dẫn đường, nhưng hiện tại xem ra, chúng

ta vẫn là tự mình đi thì hơn." Tùng Hạc gật đầu, sau đó ba người bọn họ cùng nhau ra khỏi thổ lâu.

Người dân ở đây làm việc và nghỉ ngơi vô cùng lành mạnh, tám giờ sáng trong thôn đã người đến người đi.

Diệp Phàm nhìn thoáng qua, ra dấu tay với Chu Vũ.

Sau đó, để tránh quá mức gây chú ý, bọn họ để Chu Vũ đi xa xa phía trước dẫn đường, hắn và Tùng Hạc giả vờ như đang đi dạo lung tung, theo ở phía sau.

Kỳ thực ngay từ đầu Diệp Phàm cũng rất tò mò tại sao Chu Vũ biết địa chỉ kia, nhưng Chu Vũ nói với hắn, cậu ta trước đó đã điều tra qua thôn này, sự sắp xếp nhà cửa ở đây đều có quy luật, rất thú vị.

Sau đó Chu Vũ lấy ra một tờ giấy, diễn toán cho hắn xem một đống công thức toán học kiểu như phương trình và tổ hợp chỉnh hợp, cuối cùng đưa ra một kết luận có quy luật, đó là sự sắp xếp địa chỉ của thôn này ẩn chứa huyền bí.

Lúc ấy Diệp Phàm nhìn chằm chằm đống con số kia một hồi, hỏi Chu Vũ: "Cậu không phải tốt nghiệp khảo cổ học sao?" Chu Vũ ngại ngùng nói, thực ra toán học của em cũng tàm tạm.

Diệp Phàm gật đầu, kỳ thực hắn cơ bản là xem hiểu, đồng thời cố gắng liên hệ những con số này với những thứ như phong thủy phù văn.

Bởi vì hình dáng của thôn này, nhìn từ trên cao rất giống một con chim lớn đang dang cánh bay cao.

Diệp Phàm lúc ấy lấy điện thoại tra một chút, phát hiện dải Côn Luân Sơn có một số tín ngưỡng tôn giáo.

Những tín ngưỡng tôn giáo này đều vô cùng cổ xưa, có cái có nghi quỹ hoàn chỉnh, nhưng đa số đều đã không còn dấu vết để tìm, trong

mắt người hiện đại nhìn thì rất giống tà giáo, nhưng đều là những thứ người địa phương vô cùng tin tưởng.

Diệp Phàm thử kết hợp một số lý thuyết phong thủy với tín ngưỡng tôn giáo nơi này một chút, sau đó liền có thể hiểu được ý của Chu Vũ.

Sự sắp xếp nhà cửa ở đây rất giống một loại Bát Quái trận.

Nhưng loại Bát Quái trận này lại không phải của vùng Thăng Long, mà là do tôn giáo địa phương tu sửa lại.

Mà địa chỉ trên tấm thẻ sắt kia chính là viết một con số như vậy.

Hắn và Chu Vũ, một người dùng phong thủy, một người dùng toán học, đều tính ra được, hơn nữa còn là cùng một vị trí.

Vậy coi như một người trong đó là để kiểm chứng kết quả đi.

Diệp Phàm biết kết quả này cơ bản là chính xác, liền dẫn theo Tùng Hạc đi theo Chu Vũ về phía trước, vừa đi vừa giả vờ điềm nhiên như không quan sát tứ phía.

Thôn Khang Tháp Lạc vào ban ngày cũng vô cùng ấm cúng, huyên náo, có tiếng người nói chuyện, có tiếng rao hàng, cũng có chợ búa và người qua đường... không khác gì những ngôi làng bình thường.

Diệp Phàm tự hỏi có phải hắn quá mức căng thẳng hay không, có đôi khi đem thôn làng mạc danh kỳ diệu đồng nhất hóa với núi tuyết, liền cảm thấy thôn làng vào buổi tối cũng là không bình thường.

Sự căng thẳng này sẽ ảnh hưởng đến tinh thần lực của con người, thực ra là bất lợi.

Nhưng Diệp Phàm lại nghĩ, tại sao cái thôn này mấy chục mấy trăm năm qua vẫn luôn sinh hoạt gần núi tuyết, nhưng chưa bao giờ chịu ảnh hưởng của núi tuyết?

Hắn nói nghi hoặc của mình với Tùng Hạc, Tùng Hạc suy nghĩ một chút. "Cũng có thể người địa phương thì khác, bọn họ tín ngưỡng núi tuyết, định kỳ cử hành nghi thức tế tự, thậm chí giữa họ và núi tuyết có mối liên hệ ẩn bí nào đó, cho nên sẽ không chịu ảnh hưởng." Diệp Phàm nhìn gã: "Anh cũng cảm thấy người ở đây thực tế vẫn có quan hệ với núi tuyết?" Tùng Hạc nhìn hắn một cái, sau đó nói: "Chúng ta quay lại có thể đi chợ gần đó xem sao, xem có đồ gì dùng được không, sau này chụp ảnh có thể dùng." Diệp Phàm mạc danh kỳ diệu, nhưng ngay sau đó, Tùng Hạc bắt đầu lấy điện thoại ra gõ chữ rất nhanh.

Diệp Phàm thấy thế cũng lấy điện thoại ra, quả nhiên, Tùng Hạc gửi cho hắn một tin nhắn Wechat.

Tùng Hạc nhắn: *Hiện tại bắt đầu gõ chữ nói chuyện, gần đây có mấy thôn dân kỳ quái đang nhìn chằm chằm chúng ta, nói trực tiếp sẽ bị nghe thấy.* Diệp Phàm khựng lại, dùng dư quang nhìn kỹ xung quanh, quả nhiên phát hiện mấy kẻ thần tình kỳ quái, bề ngoài thì đang làm việc của mình, thực tế là thỉnh thoảng lại nhìn về phía bọn họ.

Diệp Phàm nhắn: *Liệu có phải người của lão trưởng thôn không?

Lão già đó vẫn luôn không tin tưởng chúng ta, lấy tiền cũng không thể thu mua.* Tùng Hạc lại gửi tới một tin: *Chúng ta tuy rằng ngôn ngữ bất thông, nhưng những kẻ này có khả năng không phải dân thôn.

Chiếu theo lời cậu nói tối qua, đám người này có khả năng là hỏa kế của Hà Bán Tiên cải trang.* Diệp Phàm trả lời: *Rất có khả năng, người của Hà Bán Tiên hiểu ngôn ngữ nơi này, đây là ưu thế của bọn hắn.

Tôi hiện tại thông báo cho Chu Vũ, để cậu ta đi trước, anh và tôi chia nhau hành động, cắt đuôi bọn chúng.* Sau đó Diệp Phàm dùng một ngôn ngữ thông tục dễ hiểu, kiểu như "hướng nam đi bao nhiêu

mét rồi rẽ tây", miêu tả vị trí địa chỉ kia cho Tùng Hạc.

Tùng Hạc gật đầu, hai người cất điện thoại, lập tức tản ra theo hai hướng.

Những kẻ giám thị bọn họ trong nháy mắt liền ngẩn ra, không biết đây là ý gì, sau đó đuổi theo.

Nhưng Diệp Phàm và Tùng Hạc đều không phải người thường, kỹ thuật phản theo dõi của cả hai đều rất lợi hại, lượn lờ trong thôn một hồi, rất nhanh liền cắt đuôi toàn bộ đám người kia.

Chương 1268

Người của Hà Bán Tiên hiển nhiên không dự liệu được tràng diện này, bọn chúng tự cho là mình ẩn tàng vô cùng kỹ càng, không ngờ vẫn bị phát hiện ra manh mối.

Cùng lúc đó, Chu Vũ theo bản năng quay đầu lại, phát hiện phía sau không còn ai, phản ứng đầu tiên của cậu là có chút hoảng loạn, nghĩ thầm hai người kia có phải lại đang giấu cậu đi làm chuyện gì rồi không, sau đó cậu liền nhận được một tin nhắn Wechat.

Diệp Phàm nhắn: *Cậu đi trước đi, chúng ta bị theo dõi rồi, cậu cũng nghĩ cách cắt đuôi những kẻ kỳ quái bên cạnh cậu đi, chúng ta hội hợp tại địa chỉ người dẫn đường kia.* Chu Vũ có chút không biết làm sao nhìn thoáng qua bốn phía, nhưng tai của cậu vô cùng thính, nghe kỹ một chút liền nghe ra bên cạnh có một số tiếng bước chân kỳ quái, hiển nhiên không giống tiếng bước chân của dân thôn bình thường.

Cậu hít sâu một hơi, biết những người như Diệp Phàm và Tùng Hạc bình thường trong hoàn cảnh hiện tại sẽ không để cậu tùy tiện lạc đàn, hiện tại đột nhiên bảo cậu tự mình cắt đuôi truy binh, khẳng định là tình huống khẩn cấp.

Chu Vũ lần đầu tiên đối mặt tình huống khẩn cấp, còn có chút hưng phấn, lúc cậu dùng đến cái tai cuối cùng cũng tới rồi.

Vì thế cậu nghe những tiếng bước chân khác với người thường kia, dựa vào sự quen thuộc trên lý thuyết đối với thôn này, bắt đầu tăng tốc.

Cậu đột nhiên tăng tốc, rẽ trái rẽ phải trong các loại đường đi lối lại của thôn, tốc độ cực nhanh.

Đám người kia nhất thời không phản ứng kịp, nếu đi theo cậu tăng tốc, tiếng bước chân sẽ càng thêm rõ ràng.

Đây cũng là một trong những nguyên nhân Diệp Phàm có thể cảm thấy yên tâm về cậu, tác dụng đôi tai của cậu vào lúc này liền có thể thể hiện ra.

Người của Hà Bán Tiên tuy rằng chuyên nghiệp, nhưng hiển nhiên đối với hoàn cảnh nơi này còn lâu mới quen thuộc như Chu Vũ.

Những kẻ đó rất nhanh từ bỏ Chu Vũ, chuyển sang trọng tân đi truy đuổi nhóm Diệp Phàm, nhưng hai người kia dựa vào thể năng siêu cường, đã sớm biến mất không thấy tăm hơi.

Đám hỏa kế của Hà Bán Tiên mặc quần áo dân thôn địa phương, tụ tập lại một chỗ theo một phương thức không quá bắt mắt.

Việc truy tung của bọn chúng thất bại rồi, ba người này còn lợi hại hơn trong tưởng tượng của bọn chúng, theo dõi hiển nhiên là không khả thi.

Trong ba người này, có một người vô cùng quen thuộc địa hình xung quanh Côn Luân Sơn, tai vô cùng thính; hai người còn lại đều túc trí đa mưu, hơn nữa là võ giả siêu năng, trình độ cách đấu và sử dụng pháp thuật đều rất lợi hại, động thủ cũng là không khả thi.

Đám hỏa kế này gãi gãi đầu, có chút không biết làm sao.

Ngay sau đó, ba người Diệp Phàm, Tùng Hạc và Chu Vũ trong vòng nửa tiếng đồng hồ lục tục tập hợp tại cửa tòa kiến trúc kia.

Không có ai đến muộn quá lâu.

Diệp Phàm nhìn hai người bọn họ, xác định phương hướng của mình là không sai.

Kiến trúc này chính là nơi ở của người dẫn đường kia.

Quả nhiên giống như Chu Vũ đã nói, vị trí vô cùng hẻo lánh, gần như nằm ở góc cùng nhất của Khang Tháp Lạc, tạo thành một đường chéo với cổng thôn, là khoảng cách xa nhất.

Kỳ lạ nhất là, kiến trúc này khác với những kiến trúc kiểu Tạng khác ở đây, đây là một kiến trúc thường thấy ở vùng Thăng Long, là một ngôi nhà bình thường của vùng Thăng Long.

Diệp Phàm nhướng mày, thầm nghĩ chẳng lẽ chúng ta gặp đồng hương?

Sau đó Tùng Hạc nhìn hắn một cái, ra dấu tay với Chu Vũ, hai người phòng bị ở hai bên cửa.

Diệp Phàm đi qua gõ cửa, sau khi gõ liên tiếp ba lần, cửa được người ta từ từ mở ra, cũng không có bất kỳ nguy hiểm nào phát sinh, Tùng Hạc và Chu Vũ trở lại bên cạnh Diệp Phàm.

Người mở cửa là một người đàn ông trung niên vô cùng tráng kiện, cũng mặc một bộ áo bào Tạng.

Ông ta dáng người rất cao, còn cao hơn Diệp Phàm một chút, nhìn qua là biết thường xuyên rèn luyện, quả thực có chút phong thái của người dẫn đường.

Diệp Phàm gật đầu với Chu Vũ, nhường chỗ cho Chu Vũ.

Chu Vũ lễ phép hành lễ với người đàn ông trung niên, sau đó dùng tiếng Tạng nói với ông ta vài câu.

Thế nhưng người đàn ông trung niên nhìn bọn họ, mở miệng cư nhiên nói tiếng Quốc ngữ vô cùng tiêu chuẩn lưu loát. "Các người là ai, từ đâu tới?" Diệp Phàm sửng sốt một chút: "Ông không phải người dân tộc thiểu số ở đây?" Người đàn ông trung niên nhìn hắn: "Mẹ tôi là người Thăng Long.

Các người là ai, từ đâu tới, tìm tôi làm gì?" Diệp Phàm khựng lại,

từ trong cái túi da bên hông mò ra tấm thẻ sắt kia, giơ lên cho ông ta xem: "Có người bảo tôi tới tìm ông." Sau đó hắn nhìn thấy sắc mặt người đàn ông thay đổi.

Ông ta nhìn trái nhìn phải xung quanh, vẫy tay với bọn họ, ra ý bảo bọn họ đi vào.

Ba người lục tục đi vào, nhìn thấy bên trong cái sân này cũng vô cùng mang đặc sắc Thăng Long.

Cố ý xây nhà ở nơi hẻo lánh như vậy, không biết có phải vì quá mức lạc lõng với kiến trúc kiểu Tạng bên ngoài hay không.

Ông ta vén rèm nhà chính lên, ánh sáng bên trong có chút tối.

Nhóm Diệp Phàm đi vào, nhìn thấy trong phòng có một cô bé đang ngồi.

Cô bé vô cùng gầy nhỏ, khoảng chừng mười bảy mười tám tuổi, nhưng nhìn qua còn nhỏ hơn so với tuổi thật, đang từ từ kéo rèm cửa sổ ra, nỗ lực muốn cho căn phòng sáng sủa hơn một chút.

Cô bé nhìn thấy có khách đến, dường như trước tiên là sửng sốt một chút, sau đó lễ phép đứng lên, cúi chào bọn họ.

Diệp Phàm cười ôn hòa với cô bé. "Không cần đa lễ, chúng tôi chỉ có vài câu muốn nói thôi." Cô bé hiển nhiên nghe hiểu, cô bé nhìn mặt Diệp Phàm, dường như có chút ngại ngùng, nhưng một câu cũng không nói, nhìn chằm chằm mặt hắn một hồi, sau đó liền lùi về phía góc phòng.

Diệp Phàm bỗng nhiên ý thức được điều gì, cô nương này hình như không nói chuyện được, cô bé là người câm.

Hắn quay đầu nhìn người đàn ông trung niên kia.

Người đàn ông cũng đi vào nhà chính, ngồi xuống bên cạnh cái bàn

lớn nhất giữa phòng, bắt đầu ung dung pha trà bơ.

Loại trà này cơ bản là đặc sản vùng Tạng, nơi này là biên giới Tạng và Nam Cương, cũng khá thường thấy.

Người đàn ông giơ tay ra ý, mấy người bọn họ đều lục tục ngồi xuống.

Chu Vũ nhìn về phía cô bé trong góc.

Người đàn ông trung niên pha xong trà chia cho bọn họ, cũng đưa cho cô bé một ly.

Ông ta vẫy tay gọi cô bé qua, dùng thổ ngữ nói với cô bé câu gì đó, sau đó cô bé gật đầu, cầm trà bơ trở về trong phòng.

Đợi đến khi bóng dáng cô bé hoàn toàn biến mất, Diệp Phàm hỏi nhỏ: "Là bẩm sinh hay hậu thiên bị thanh quản có vấn đề?" Người đàn ông trung niên gật đầu: "Là thanh quản bị tổn thương do hậu thiên, vì một lần bị thương dẫn đến, tôi không muốn nhắc nhiều." Tùng Hạc nói: "Ông dường như là người Thăng Long?" Người đàn ông trung niên nhìn gã, chậm rãi nói: "Tên Thăng Long của tôi là Lục Trung Hành, tên ở đây gọi là Thứ Đán.

Thẻ sắt của các người, là tìm được từ đâu?" Tùng Hạc nhìn thoáng qua Diệp Phàm, giới thiệu sơ qua về ba người bọn họ, sau đó đại khái biết được lai lịch của Lục Trung Hành.

Ông ta là hậu duệ của người Thăng Long và người Tạng thông hôn, cùng em gái vẫn luôn sống ở Khang Tháp Lạc.

Thấy ánh mắt Diệp Phàm vẫn luôn nhìn căn phòng của mình, Lục Trung Hành liền giải thích, bởi vì mẹ của ông ta quen với kiến trúc Thăng Long, cho nên bọn họ từ đời trước bắt đầu, vẫn luôn sống trong ngôi nhà theo chế thức Thăng Long.

Diệp Phàm chần chờ một chút.

Ngay sau đó em gái Lục Trung Hành uống xong trà bơ, bưng bát rời khỏi nhà chính, đi sang phòng bên cạnh, Diệp Phàm mới nhìn Lục Trung Hành nói: "Nguyên nhân các người quanh năm sống ở đây, chỉ là vì ngôi nhà cha mẹ để lại này sao?" Lục Trung Hành thoạt nhìn là một người đàn ông vô cùng trầm mặc, thói quen sinh hoạt của ông ta và dân bản xứ Khang Tháp Lạc, mắt thường cũng không nhìn ra bất kỳ sự khác biệt nào.

Nhưng Diệp Phàm nhạy bén nhường nào, liếc mắt một cái liền nhìn ra trong đó ẩn chứa một số uyên nguyên không thể nói rõ.

Lục Trung Hành cũng có chút ngoài ý muốn, đặt ly trà bơ xuống. "Tại sao lại hỏi như vậy?" Diệp Phàm nhìn ông ta: "Em gái ông nếu thanh quản bị tổn thương do hậu thiên, ông có thể đưa cô bé rời khỏi đây đi đến nơi tốt hơn chữa bệnh.

Một số thói quen nhỏ của ông cũng chứng minh ông có sự bài xích nhất định đối với nơi này.

Vậy thì chỉ có khả năng là...

Ông có lý do bắt buộc phải ở lại đây." Sắc mặt Lục Trung Hành khẽ biến, ông ta nhìn người thanh niên có dung mạo lãnh tuấn sắc bén này và mặt dây chuyền vẫn thiết đeo trên cổ hắn, đột nhiên ý thức được vận mệnh đã buông xuống.

Chương 1269

Ông ta nói với Diệp Phàm: "Tổ tông đời trước của tôi, từ mấy trăm năm trước bắt đầu, đã vẫn luôn nói với hậu nhân một câu.

Ý tứ của câu nói đó đại khái là: Người mang theo vẫn thiết trên người, trong mệnh đã định đều phải đi vào nơi đó." Diệp Phàm cười cười, cũng đặt ly trà xuống.

Nơi đó là gì, chỉ Côn Luân Sơn sao?

Lục Trung Hành tiếp lời: "Nhưng những người này, đại đều là người chịu đựng vận mệnh, trong đó rất nhiều đều không có kết cục tốt." Diệp Phàm còn chưa lên tiếng, Tùng Hạc đột nhiên suy xét ra được một chút ý tứ, gã nhìn Lục Trung Hành: "Ý của ông là, ngoại trừ chúng tôi, trong mấy trăm năm qua, còn có người mang theo vẫn thiết từng tới Khang Tháp Lạc sao?" Lục Trung Hành trầm mặc một chút, lập tức gật đầu. "Đại khái là như vậy.

Mỗi cách mấy chục năm, sẽ có vài người hoặc một đội người, vì đủ loại nguyên nhân mà có được vẫn thiết, sau đó tra ra một bí mật, rồi tiến vào Côn Luân Sơn.

Nhưng những người này, đa số đều đi không được bao lâu, thậm chí không đến được đây, cũng không vào được Côn Luân Sơn, liền sẽ chết ở trên đường." Diệp Phàm nhìn ông ta, hoàn toàn không có vẻ sợ hãi: "Nghe cách nói của ông, ông hẳn là rất hiểu biết về bí mật trong Côn Luân Sơn kia?

Thật không dám giấu giếm, chúng tôi lần này, chính là vì Côn Luân Sơn mà đến." Lục Trung Hành có chút nghi hoặc: "Các người không sợ chết sao?

Trên thế giới này..." Diệp Phàm cười rộ lên: "Lục tiên sinh, tôi

dám cam đoan với ông, mấy người chúng tôi khẳng định sẽ là người đầu tiên thành công tiến vào Côn Luân Sơn trong mấy trăm năm qua, tôi có thể cá cược với ông, ông có tin hay không?" Lục Trung Hành lắc đầu: "Tôi không đánh cược với cậu, nhưng tôi cũng sẽ không ngăn cản cậu.

Gia tộc chúng tôi đâu có nhiều chuyện cần phải làm đến thế...

Mấy trăm năm trước người của gia tộc đã đạt thành một loại ước định với một người nào đó, đời đời kiếp kiếp có người canh giữ ở nơi này, chờ đợi người muốn đi vào Côn Luân Sơn." Chu Vũ tò mò hỏi: "Sao thế đại thúc, chỉ cần là người muốn vào Côn Luân Sơn, các ông đều sẽ dẫn bọn họ đi sao?" Lục Trung Hành lắc đầu: "Đương nhiên là không phải rồi, chỉ có người mang theo vẫn thiết trên người như các cậu mới có tư cách đi vào, những du khách bình thường khác chúng tôi cái gì cũng sẽ không nói." Diệp Phàm ma sát mặt ly trà bơ một chút, ý thức được thứ này lại có khả năng là một món đồ cổ, sau đó hắn nhìn Lục Trung Hành, ý thức được trong những lời này của Lục Trung Hành chứa quá nhiều thông tin.

Những thông tin này, trong đó có một phần rất lớn đã xuất hiện sự sai lệch nhất định so với nhận thức hiện tại của bọn họ.

Diệp Phàm cảm thấy tư duy có khả năng cần phải chuyển biến một chút.

Tùng Hạc nghe xong, trực tiếp ung dung chỉ vào Diệp Phàm: "Lục tiên sinh, ông có chỗ không biết, vị Diệp tiên sinh này chính là người mang mệnh 'Tru Tà' trăm năm khó gặp.

Cái gọi là Tru Tà nhân, chính là tà túy trong thiên hạ này, trước mặt cậu ấy đều sẽ nghe tin đã sợ mất mật, cậu ấy chú định là phải làm cái nghề phong thủy tiêu diệt tà túy này." Diệp Phàm vừa nghe liền biết tên nhóc này đang phát huy bản lĩnh nói hươu nói vượn và

khéo ăn khéo nói, trong lời nói thật pha tạp một số ngôn từ khoa trương, nghe rất huyền bí.

Vốn định giải thích sơ qua một chút, nhưng Lục Trung Hành nhìn hắn, thế mà lại đăm chiêu suy nghĩ.

Nghĩ một hồi, Lục Trung Hành mở miệng nói: "Quả thực, vừa rồi tôi đã cảm giác được từ trên người vị tiểu huynh đệ này một loại khí tức không giống với người bình thường.

Tuy rằng tôi không hiểu phong thủy như các cậu, nhưng tôi nhìn người vẫn vô cùng chuẩn." Diệp Phàm không nói gì, bản thân hắn vẫn luôn không để ý lắm đến mấy cái danh xưng Tru Tà nhân gì đó, cho nên cũng không có suy nghĩ gì đặc biệt.

Nhưng bây giờ ngay cả một người xa lạ không hề quen biết cũng nói như vậy, Diệp Phàm cảm thấy có chút thú vị.

Nếu không phải hiện tại hắn đang bận tâm chuyện khác, thì thế nào cũng phải hỏi cho ra nhẽ.

Diệp Phàm đột nhiên không nhìn Lục Trung Hành nữa, mà mở miệng hỏi Tùng Hạc một câu bằng tiếng Anh.

Tùng Hạc ngẩn ra, không biết tại sao hắn lại đột nhiên nói thứ tiếng này.

Diệp Phàm nói bằng tiếng Anh: “Ngôi mộ cậu tìm thấy ở khu vực Tây Nam, có lẽ không phải là ngẫu nhiên.” Tùng Hạc nghe hiểu, cũng đáp lại bằng tiếng Anh: “Không phải ngẫu nhiên là có ý gì?

Mặc dù bây giờ tôi cũng đang nghĩ, tại sao ngôi mộ mà cộng sự của tôi vô tình tìm thấy lại có liên quan đến một bí mật lớn như vậy.

Sao cậu lại đột nhiên không nói tiếng phổ thông nữa?” Diệp Phàm ngẩng đầu liếc nhìn vẻ mặt của Lục Trung Hành, quả nhiên phát hiện ông ta không hiểu tiếng Anh.

Thế là hắn lặng lẽ tìm cơ hội gõ nhẹ lên mu bàn tay Tùng Hạc, gõ ra một câu mật hiệu rất đơn giản.

Ý nghĩa của mật hiệu là: Có chuyện, lát nữa nói với cậu sau.

Tùng Hạc hiểu ra, gật đầu ra hiệu sau khi ra ngoài sẽ tìm cơ hội nói chuyện.

Tiếp đó Diệp Phàm lại đổi về tiếng phổ thông chuẩn, nói với Lục Trung Hành.

"Xin lỗi Lục tiên sinh, tôi vừa nói chút chuyện riêng với đồng bạn.

Chúng ta nói tiếp nhé, ngài nói gia tộc của ngài mấy trăm năm nay đều canh giữ ở đây để chờ người mang vẫn thiết, vậy làm sao các người biết ai mang vẫn thiết trên người?" Lục Trung Hành nhìn hắn, đột nhiên mỉm cười, vừa uống trà vừa nói.

"Diệp tiên sinh, thật ra chuyện này, thay vì nói là một lời hẹn, chi bằng nói nó giống một loại vận mệnh thì hơn.

Tổ tiên của tôi, hơn ba trăm năm trước đã lập một lời thề với một người, hẹn ước rằng phải luôn chờ đợi những người có chí mang theo vẫn thiết để hoàn thành giao ước, đời đời truyền lại, cho đến khi bí mật trong núi Côn Luân hoàn toàn biến mất." Cách nói "bí mật biến mất" này vô cùng thú vị, Diệp Phàm nhìn vào mắt ông ta, cảm thấy người này còn hiểu biết sâu hơn về những chuyện này.

Diệp Phàm không nói gì, để Lục Trung Hành nói tiếp.

Lục Trung Hành tiếp tục: "Chúng tôi vốn tưởng rằng cứ vài năm hoặc vài chục năm sẽ có người như vậy, đây là một quá trình dài đằng đẵng.

Nhưng trên thực tế, đa số những người trong giao ước đó căn bản không sống sót được đến núi Côn Luân.

Vì vậy, người của gia tộc chúng tôi, phần lớn đều sắp xếp vài người canh giữ ở Khang Tháp Lạc, cứ như vậy sống hết một đời, có lẽ cả đời cũng chẳng đợi được gì." Diệp Phàm im lặng một lúc, đã hiểu ý của ông ta.

Đây là một giao ước rất mơ hồ.

Nếu thường xuyên có người như hắn đến thì còn đỡ, đằng này mấy trăm năm qua, chỉ thỉnh thoảng có vài người có thể thực sự sống sót mang vẫn thiết đến đây.

Thế nhưng người của gia tộc Lục Trung Hành vẫn phải đời đời canh giữ nơi này.

Điều này giống như một loại vận mệnh bị cầm tù, và Khang Tháp Lạc chính là nhà lao của họ.

Chu Vũ hỏi: "Tại sao các người không dọn khỏi Khang Tháp Lạc?" Lục Trung Hành lắc đầu: "Tổ huấn không thể làm trái.

Tổ tiên chúng tôi nói, một khi làm trái tổ huấn, trời cao sẽ giáng xuống thần phạt, nội dung của thần phạt vô cùng khủng khiếp, chúng tôi không thể chịu đựng nổi." Diệp Phàm thở dài: "Cũng tức là bí mật núi Côn Luân chưa được giải quyết, thì các người sẽ vĩnh viễn không thể thoát ra?" Hắn nhìn Lục Trung Hành, đúng là không giống người biết phong thủy thuật.

Nhưng nghe những kết luận này, hắn cảm thấy người mà tổ tiên nhà họ lập giao ước rất giống Cổ Hà.

Một gia tộc có mối liên hệ mật thiết như vậy với Cổ Hà, lại có thể hoàn toàn không biết gì về phong thủy sao?

Tùng Hạc ban đầu cũng cảm thấy Lục Trung Hành có chuyện giấu giếm, nên cố ý nói vài thuật ngữ chuyên ngành về địa mạch phong thủy trước mặt ông ta, nhưng Lục Trung Hành trông có vẻ hoàn toàn

không hiểu gì.

Diệp Phàm liền biết, chuyện ông ta không biết gì về phong thủy quả thực là thật.

Mười phần thì có đến tám chín phần là tổ tiên của họ trong mấy trăm năm qua đã cố ý không truyền lại kiến thức phong thủy, không cho con cháu đời sau học tập.

Làm như vậy là vì con cháu đời sau của họ, có lẽ một ngày nào đó có thể thoát khỏi vận mệnh canh giữ ở Khang Tháp Lạc này.

Mà Cổ Hà là kẻ vô cùng tàn nhẫn, làm việc không từ thủ đoạn, gần như là một tên côn đồ không có gì kiêng kỵ.

Sau khi hoàn thành giao ước với người khác liền hạ một lời nguyền độc địa, quả thật là chuyện mà gã sẽ làm.

Chu Vũ dè dặt hỏi: "Tổ tiên của các người, rốt cuộc tại sao lại phải lập giao ước như vậy với người đó?" Lục Trung Hành là người rất đôn hậu, tính tình cũng tốt, bèn thở dài nói.

"Tôi cũng không biết chi tiết cụ thể hơn, chỉ biết rằng, năm đó trong một trận chiến khốc liệt, người đó đã cứu tổ tiên và vợ của tổ tiên tôi.

Để báo đáp ông ta, tổ tiên đã lập giao ước này." Diệp Phàm suy nghĩ một chút rồi hỏi Tùng Hạc: "Cậu có cảm thấy cái gọi là lời hẹn này, rất giống một phong thủy cục không?" Tùng Hạc nhìn quanh căn phòng: "Cậu nói không sai, địa mạch núi Côn Luân rất đặc biệt, giống như một hoàng tràng đề thấu hình thành tự nhiên.

Hơn nữa cậu nhìn trong phòng này xem, góc tường bên trái đặt ngải thảo, hương nến chính Nam hướng Bắc, cửa phòng mang thế tù lung, đây chẳng phải là ý bị vây khốn sao?" Diệp Phàm gật đầu: "Thế cục phong thủy của núi Côn Luân biến ảo khôn lường, cực kỳ khó

nắm bắt.

Là dạng người nào bố trí phong thủy cục mà có thể ảnh hưởng đến sự việc mấy trăm năm?" Hai người họ nhìn nhau, đều thấy được đáp án trong mắt đối phương.

Không nghi ngờ gì nữa, chỉ có Cổ Hà.

Rất nhiều phong thủy cục hiện nay, dù có gây ảnh hưởng đến con cháu đời sau của người bị thi thuật, cũng chưa chắc đã kéo dài được nhiều năm như vậy.

Người có thể làm được, có lẽ chỉ có Cổ Hà mà thôi.

Cùng lúc đó, Diệp Phàm còn có thêm một vài suy đoán chi tiết khác.

Chương 1270

Diệp Phàm từ túi da bên hông, lấy ra miếng vẫn thiết mà Tống Hà Ngọc từng đeo, đưa cho Lục Trung Hành xem, sau đó trịnh trọng nói.

"Mấy người chúng tôi nói được làm được, sẽ không coi là trò đùa.

Bí mật mà tổ tiên các người lưu giữ, hôm nay sẽ kết thúc trong tay chúng tôi.

Phong thủy cục này tôi sẽ phá giúp các người." Lục Trung Hành liền hỏi: "Các vị đã quyết tâm vào núi rồi sao?

Phải nghĩ cho kỹ, bên trong đó vô cùng nguy hiểm, xác suất sống sót rất nhỏ.

Tôi cảm nhận được, hai vị đây đều không phải người thường, có lẽ có thần kỹ trong người, nhưng tiểu huynh đệ này là người thường mà." Ông ta nhìn sang Chu Vũ.

Diệp Phàm ung dung nói: "Chuyện này ngài không cần lo lắng.

Có điều ngài không biết, vị tiểu huynh đệ này là Thiên Lý Thuận Phong Nhĩ, thính lực kinh người, ngoài ngàn dặm đã có thể nghe thấy nguy hiểm, sẽ không có ai làm tổn thương được cậu ấy đâu." Chu Vũ nhìn Diệp Phàm, có chút sững sờ, nhất thời không biết nên phản bác thế nào.

Tùng Hạc thì bật cười, cũng không có ý kiến gì.

Anh và Diệp Phàm đều phán đoán không sai, phong thủy cục trong núi này có thể liên thông với một số nơi trong thôn Khang Tháp Lạc.

Thôn này nhiều năm qua rất ít liên hệ với bên ngoài, có lẽ đây chính là nguyên nhân.

Lục Trung Hành yên tâm gật đầu: “Nếu các vị đã quyết tâm như vậy, thì tôi cũng yên tâm rồi.” Diệp Phàm biết Lục Trung Hành thấy được quyết tâm của họ, nhưng ý của người này, hắn cơ bản cũng nghe ra được, đó là chỉ có người mang vẫn thiết thật sự mới được họ dẫn đường.

Hắn bèn hỏi dò: “Làm sao ông biết, vẫn thiết mà người đến tìm ông mang theo là thật?” Lục Trung Hành nhìn hắn: “Loại vẫn thiết này vốn đã vô cùng hiếm thấy, chỉ có người biết bí mật đó mới có cơ hội tìm được nó.

Hơn nữa người của gia tộc chúng tôi từ nhỏ đã có thể nhận biết thật giả của loại vẫn thiết này.

Vừa rồi hai miếng trong tay cậu, đều là hàng thật không thể nghi ngờ.” Diệp Phàm và Tùng Hạc nhìn nhau, nhận ra cái gọi là người dẫn đường này không đơn giản như vậy.

Đây lại là một thế gia dẫn đường, hơn nữa còn là một thế gia chỉ chuyên dẫn người đến khu vực núi Côn Luân.

Điều này lại mang một ý nghĩa khác.

Diệp Phàm cầm miếng vẫn thiết của Tống Hà Ngọc, nhìn Lục Trung Hành, chậm rãi nói.

“Thật không dám giấu, nghe ông nói những điều này, tôi đại khái đã hiểu được nguồn cơn giữa gia tộc ông và núi Côn Luân.

Miếng vẫn thiết này chính là đồ vật của ba trăm năm trước.

Bây giờ ông tin tôi có thể giải quyết chuyện này chưa?” Lục Trung Hành nhìn hắn: “Thật ra cậu không cần cố ý nhấn mạnh điều này, vì bất kể cậu là ai, cậu định làm gì, tôi đều sẽ đưa cậu vào núi.

Mặc dù tổ huấn chúng tôi có quy củ, nhưng tôi chỉ đưa cậu đến một vị trí nhất định, phần còn lại là nơi chúng tôi không thể vào

được.” Diệp Phàm lắc đầu: “Không, ông không hiểu ý tôi.

Ý tôi là, tôi đến để phá phong thủy cục giúp ông.” “Hôm nay tôi hứa với các người, chúng tôi sẽ vào núi Côn Luân, để bí mật cất giấu mấy trăm năm bên trong hoàn toàn biến mất.

Đợi đến khi chúng tôi trở về, ông có thể đưa em gái rời khỏi nơi này, trở về Thăng Long, đời sau cũng không cần phải quay lại nữa.” Lục Trung Hành nhìn người thanh niên dường như có một khí chất đặc biệt này, nhận ra có lẽ cậu ta thật sự có thể làm được những việc mà người thường không làm được.

Diệp Phàm tiếp tục: “Sau này các người có thể đến kinh thành, tôi có vài người bạn ở đó, tôi có thể liên lạc với họ, giúp em gái ông tìm bệnh viện tốt nhất để chữa trị thanh đới.

Phong thủy cục này, đã đến lúc phải phá rồi.” Lục Trung Hành sững sờ.

Thế hệ của họ chưa từng thấy người vào núi nào có quyết tâm như vậy.

Ba mươi năm trước, thế hệ của cha ông cũng chưa từng thấy.

Tùng Hạc không nhịn được quay đầu nhìn Diệp Phàm.

Khi nói những lời này, cả người hắn tràn đầy khí phách, trông như không thể bị bất cứ chuyện gì đánh bại.

Có lẽ Tống Hà Ngọc chọn hắn cũng là vì lý do này.

Chỉ có người như vậy mới có tư cách tiến vào núi Côn Luân, chạm đến bí mật đó.

Lục Trung Hành cuối cùng cũng gật đầu: “Các vị về chuẩn bị đi, ngày mai tôi sẽ đưa các vị vào núi.

Nhưng quy củ của gia tộc chúng tôi là chỉ dẫn đường đến một vị

trí nhất định trong núi.

Đến đó rồi, rất gần với bí mật, tôi sẽ không thể đi tiếp được nữa." Diệp Phàm gật đầu: "Tôi hiểu, ông chỉ cần đưa chúng tôi vào núi, dẫn chúng tôi đi một con đường đúng là được rồi.

Chuyện tiếp theo, sẽ dựa vào chúng tôi tự giải quyết." Lục Trung Hành gật đầu, đang định vào nhà thu dọn đồ đạc thì bị Tùng Hạc gọi lại.

Tùng Hạc nhìn ông ta: "Thật ra phong thủy cục như thế này, luôn có thuật phá giải, chỉ là các người vẫn chưa tìm một vị phong thủy sư có thể giúp các người phá giải mà thôi." Bước chân của Lục Trung Hành khựng lại một chút, nhưng không do dự quá nhiều, liền nói mà không quay đầu lại.

"Các vị có lẽ biết bí mật của núi Côn Luân, tôi biết tất cả những điều này có thể sẽ kết thúc qua tay các vị, nhưng những điều này phải hoàn thành giao ước, chúng tôi nhất định phải hoàn thành." Tùng Hạc gật đầu: "Chuyện ba mươi năm trước, có phải cũng liên quan đến thứ trong núi Côn Luân không?

Bên trong đó là gì, Dao Trì của Tây Vương Mẫu à?" Lục Trung Hành lắc đầu: "Không liên quan đến Dao Trì của Tây Vương Mẫu.

Các vị về chuẩn bị đi, ngày mai chúng ta sẽ khởi hành ngay.

Tôi còn có một số chuyện phải dặn dò em gái, sau đó trên đường tôi sẽ nói cho cậu biết mọi chuyện.

Đám người ba mươi năm trước, cũng giống các vị, đến vì núi Côn Luân." Diệp Phàm và Tùng Hạc nhìn nhau, sau đó Diệp Phàm gật đầu với Chu Vũ.

Ba người không nói gì thêm, trực tiếp rời khỏi nhà Lục Trung Hành.

Họ đi đến cửa, quay đầu lại nhìn căn nhà kiểu Thăng Long lạc lõng giữa kiến trúc khu Tạng, vẫn cảm thấy có một cảm giác rất đặc biệt.

Chu Vũ hỏi: "Ông ấy thật sự đồng ý yêu cầu của chúng ta, làm người dẫn đường cho chúng ta như vậy sao?" Tùng Hạc nói: "Tôi cũng cảm thấy người này dường như có chút cố chấp đến mức tẩu hỏa nhập ma với cái gọi là giao ước của gia tộc họ.

Tôi vốn tưởng người này sẽ không muốn vào núi." Mấy người họ vừa trò chuyện vừa đi về hướng thổ lâu.

Còn lại nửa ngày để chuẩn bị thu dọn đồ đạc vào núi, ngày mai có thể chính thức tiếp cận những ngọn núi tuyết kia.

Vị bí thư thôn già dẫn họ vào trước đó cũng không xuất hiện lại, dường như có chút kiêng kỵ ngầm đối với hành vi của họ.

Diệp Phàm nhìn ra xa, đột nhiên khựng lại.

"Tùng Hạc, cậu bảo vệ Chu Vũ." Hắn lạnh lùng nói, "Hình như có người ở bên trong." Họ đã đến gần thổ lâu.

Quanh dưới chân thổ lâu này thỉnh thoảng vẫn có dân làng đi qua lại trên đường, nhưng vẫn yên tĩnh hơn nhiều so với những nơi khác ở Khang Tháp Lạc.

Vị trí địa lý như vậy quả thực thích hợp để tiếp đãi khách.

Hắn nhìn qua cửa sổ, người thanh niên trực ban đã không còn ở đó.

Bước vào cửa thổ lâu, Chu Vũ cũng nhíu mày.

Cậu nhìn Diệp Phàm: "Diệp tiên sinh, trên lầu hình như có người, nhưng trong tòa nhà này không phải chỉ có phòng chúng ta có người ở sao?" Diệp Phàm gật đầu: "Cậu cũng nghe thấy à?" Nghe phương

hướng đại khái, người đang ẩn náu trên đó dường như ở ngay vị trí lầu hai của họ.

Chìa khóa đang ở trong tay họ, không biết làm sao mà lên được.

Tùng Hạc không có thính lực tốt như vậy, nhưng cũng nhíu mày: "Những người này không đặc biệt giỏi ẩn mình, nhưng nếu là người của Hà Bán Tiên, liệu có phải là cố ý không?" Diệp Phàm quay đầu hỏi anh ta: "Ảnh và video cậu có mang theo người không?" Tùng Hạc gật đầu: "Có, tất cả những thứ quan trọng đều mang theo người, không có thứ gì để trên đó cả." Diệp Phàm dừng lại ở dưới lầu, rồi nhẹ nhàng nói với hai người: "Hai người ở lại đây, tôi lên một mình." Tùng Hạc nhìn hắn: "Cậu lại muốn chủ động đi một mình?

Hoặc là cậu đưa vẫn thiết cho tôi, hoặc là tôi cùng cậu đi lên.

Nếu vẫn thiết không ở trên người cậu, dù cậu bị bắt cũng có thể sống sót." Diệp Phàm cười: "Lời này có ý gì, cậu nghĩ người của Hà Bán Tiên bắt được tôi à?" Tùng Hạc hỏi lại: "Sao lại không?

Chính cậu nói bọn chúng ở trong tối." Chúng ta ở ngoài sáng, bọn họ ở trong tối, hơn nữa thủ đoạn của Hà Bán Tiên vô cùng phức tạp, những gì họ biết được hiện tại vẫn chưa nhiều.

Chương 1271

Nếu Hà Bán Tiên luôn giữ lại bài tẩy, Diệp Phàm đi lên như vậy quả thực sẽ rất nguy hiểm.

Diệp Phàm lắc đầu: "Nếu cậu cùng tôi đi lên, Chu Vũ làm sao bây giờ?

Ngay cả người thường như Lục Trung Hành cũng biết cậu ấy là người yếu nhất trong chúng ta.

Cậu ở lại đây bảo vệ cậu ấy, tôi tự mình đi lên, đừng do dự nữa." Thấy Tùng Hạc còn muốn phản bác, Diệp Phàm liền nói: "Không phải người của Hà Bán Tiên." Diệp Phàm một mình lên lầu.

Hiệu quả cách âm của thổ lâu tốt đến bất ngờ, gần như không giống hiệu quả cách âm mà loại kiến trúc ở nơi này có thể có được.

Tùng Hạc đã dẫn Chu Vũ ẩn náu trong đám đông bên ngoài, từ góc nhìn của Diệp Phàm đã hoàn toàn không thấy được họ.

Vị trí quầy lễ tân nơi họ vào lúc đầu đã không còn ai trực ban, hai ngày nay đều không thấy, không biết là cố ý sắp xếp cho đi hay vì lý do gì khác.

Tiếng bước chân của hắn gần như không nghe thấy.

Nếu không phải người có thính lực đặc biệt như Chu Vũ hoặc người có thể cường hóa thính lực như hắn, thì cơ bản không thể nào nghe được tiếng bước chân của hắn.

Hắn đứng ở cửa phòng trên lầu hai của họ, đôi tai được sức mạnh pháp thuật cường hóa nghe rõ mồn một tiếng bước chân rất chậm rãi trong phòng.

Diệp Phàm mỉm cười.

Sau đó hắn đột nhiên ra tay bất ngờ, dùng một cước đầy man lực đá văng cửa phòng, rồi không thèm nhìn mà trực tiếp vươn tay về một hướng, tóm chặt lấy cổ một người, hung hăng ném gã lên tường!

Vừa rồi ở bên ngoài hắn đã nghe thấy tiếng tim đập của người này, phán đoán chính xác vị trí của gã.

Hắn nhìn kỹ, đó là một dân làng bình thường, một người đàn ông trung niên, trên người không có bất kỳ khí tức pháp thuật đặc biệt nào.

Diệp Phàm véo vào gáy gã, không đợi người này kịp kêu lên tiếng nào đã trực tiếp bóp cho gã ngất đi.

Toàn bộ hành động này chỉ diễn ra trong vòng bốn năm giây, người thường không thể nào phản ứng kịp, có lẽ ngay cả động tác của hắn cũng không nhìn rõ.

Vừa rồi khi vươn tay tóm cổ người này, hắn đã biết gã không thể nào là người của Hà Bán Tiên.

Diệp Phàm làm xong tất cả, gã dân làng kia trực tiếp ngã vật ra trước mặt hắn, ngủ say.

Sau đó hắn quay đầu, nhìn người còn lại đang đứng sau lưng mình.

Chính là vị bí thư thôn già mà họ gặp ngày đầu tiên.

Diệp Phàm hạ tay xuống, tiện tay xoay xoay chiếc chìa khóa phòng trên tay, cười một nụ cười tà khí: "Ồ, là ngài ạ, sao thế, sao nhận tiền rồi mà không nể mặt chúng tôi thế này?" Lão gia sững sờ nhìn người dân làng đang nằm trên đất.

Diệp Phàm nhìn vẻ mặt của ông ta, liền biết người dân làng này có lẽ đã là người khỏe nhất mà ông ta có thể tìm được, nhưng trước mặt Diệp Phàm thậm chí không trụ nổi năm giây.

Bí thư thôn run rẩy đưa tay chỉ vào người trên đất, rồi nói lộn xộn mấy câu tiếng Tạng mà Diệp Phàm không hiểu.

Diệp Phàm nhìn quanh phòng, tuy về cơ bản đã được khôi phục nguyên trạng, nhưng cũng có dấu vết bị lục lọi rõ ràng.

Diệp Phàm không muốn làm mọi chuyện quá khó coi, bèn cầm lấy mặt dây chuyền vẫn thiết treo trên cổ mình, bình tĩnh hỏi ông ta.

"Lão gia, ngài tìm thứ này phải không?" Hai người ngôn ngữ bất đồng, ai cũng không hiểu lời người kia, cơ bản là giao tiếp kiểu thầy bói xem voi.

Lão gia nhìn sắc mặt hắn, lại nói thêm mấy câu tiếng Tạng rất gấp gáp.

Diệp Phàm thở dài, đành phải đi đến bên cửa sổ, nhìn xuống dưới, rồi truyền một luồng sức mạnh pháp thuật vào cổ họng mình.

Hắn hét về một hướng: "Lên đi, giải quyết xong cả rồi." Hắn vừa dứt lời, đã thấy bóng Tùng Hạc và Chu Vũ xuất hiện ở dưới thổ lâu, lần lượt lên lầu.

Diệp Phàm hủy bỏ cường hóa pháp thuật trên cổ họng, quay đầu lại nhìn bí thư thôn với vẻ nửa cười nửa không.

Bí thư thôn già ngồi đó, dáng vẻ đứng ngồi không yên, đi không được mà ở cũng chẳng xong.

Diệp Phàm nhìn ông ta, sắc mặt có chút âm trầm, rồi ỷ vào việc đối phương không hiểu lời mình, chậm rãi nói một câu.

"Lão gia tự ý xông vào nhà dân, lại còn trong tình huống này, nếu là người khác, tôi đã trực tiếp vặn gãy cổ ông rồi, ông biết không?" Hắn vừa nói xong câu này, Tùng Hạc vừa hay dẫn Chu Vũ đẩy cửa bước vào, hứng thú liếc nhìn người dân làng đang nằm ở cửa, rồi lại nhìn Diệp Phàm.

“Ồ, Diệp tiên sinh, đang làm việc à?

Nói gì mà hung tợn thế, đây là chuẩn bị vặn cổ ai đấy?” Bí thư thôn già thấy hai người họ cũng đến, sắc mặt càng thêm khó coi.

Diệp Phàm lười giải thích, trực tiếp vẫy tay với Chu Vũ.

“Đến đây, phiên dịch cho chúng ta xem ông ta nói gì.” Chu Vũ gật đầu, đi tới ngồi vào chiếc ghế đối diện bí thư thôn già.

Tùng Hạc nhìn cậu.

“Cậu sớm đã biết bên trong không phải người của Hà Bán Tiên?” Diệp Phàm nhìn anh ta với vẻ nửa cười nửa không: “Thấy cậu sợ tôi vào đây bị người của Hà Bán Tiên thịt mất, bọn chúng lợi hại đến thế sao?” Tùng Hạc mặt không đổi sắc: “Có thể lừa Lý Hiển quay mòng mòng suốt ba tháng?

Hà Bán Tiên có thể là hạng tầm thường sao?

Tôi luôn hành sự cẩn thận nhất, sẽ không cho bọn chúng bất kỳ cơ hội nào.” Diệp Phàm vươn vai: “Vừa rồi tôi và Chu Vũ đều nghe thấy tiếng bước chân trên lầu.

Không chỉ là tiếng bước chân, lúc tôi đi qua còn nghe thấy tiếng tim đập của hai người này, đều rất lớn, chứng tỏ họ hoàn toàn không biết cách ẩn mình.” Tùng Hạc gật đầu, anh ta đương nhiên hiểu.

Nếu người của Hà Bán Tiên cố ý dụ hắn lên, dĩ nhiên sẽ tạo ra một chút động tĩnh để hắn lên.

Nhưng Diệp Phàm đã đi đến cửa, mà tim người này vẫn đập thình thịch như trống trận để lộ vị trí của mình, vậy thì thuộc loại tay mơ hoàn toàn không biết chút kỹ xảo nào.

Tùng Hạc nhìn người đang nằm dưới đất, đi tới thử mạch của gã, vẫn còn đập.

Diệp Phàm tuy ra tay bất ngờ, nhưng hạ thủ vẫn rất có chừng mực, cũng không sử dụng bất kỳ sức mạnh pháp thuật nào, sẽ không làm người ta chết.

Chu Vũ ngồi trước mặt lão gia, ngẩng đầu nhìn Diệp Phàm.

Diệp Phàm nói: "Cậu hỏi ông ta có phải đến vì vẫn thiết không." Chu Vũ phiên dịch lại lời của bí thư thôn: "Các người cũng giống như những người ba mươi năm trước, mang theo loại đá này, muốn vào núi tìm thứ gì đó.

Các người sẽ không sống sót trở về đâu." Những cuộc đối thoại sau đây, phần của bí thư thôn già, đều do Chu Vũ phiên dịch lại.

Diệp Phàm đi đến bên cạnh Chu Vũ, vịn vai cậu, nhìn lão gia với vẻ nửa cười nửa không: "Ồ, ý của ngài là ngài lo lắng cho an nguy của chúng tôi, hôm nay mới mai phục ở đây tấn công chúng tôi?

Các người muốn bảo vệ chúng tôi?" Bí thư thôn im lặng một lúc, rồi lắc đầu: "Người mang vẫn thiết muốn vào núi sẽ mang đến tai họa vô tận cho Khang Tháp Lạc.

Người dân ở đây chúng tôi là những người bảo vệ núi tuyết, canh giữ ở đây chính là để không cho tà khí trong núi tuyết tùy tiện rò rỉ ra ngoài." Diệp Phàm nhướng mày, không biết đang nghĩ gì.

Diệp Phàm dường như đang trầm tư, sau đó hắn nhìn Chu Vũ, hỏi cậu: "Cậu dịch tiếng Tạng có hoàn toàn chính xác không?

Lời ông ta vừa nói chính là ý đó à?" Chu Vũ do dự một chút, nói: "Diệp tiên sinh, ngôn ngữ của họ không hoàn toàn là tiếng Tạng, mà là một loại ngôn ngữ được hình thành từ sự kết hợp lâu dài giữa ngôn ngữ khu Tạng và phương ngữ địa phương, rất khó hiểu.

Có một số từ ý nghĩa không cố định, nhưng theo tôi hiểu vừa rồi, tuyệt đối là ý này." Diệp Phàm gật đầu, suy nghĩ một chút, cảm thấy

cách nói "người bảo vệ núi tuyết" này vô cùng sâu xa, bao gồm cả việc người mang vẫn thiết sẽ mang đến tai họa.

Nếu là như vậy, đám người ba mươi năm trước là sao?

Diệp Phàm nhìn bí thư thôn già: "Tôi có khả năng phán đoán của riêng mình, người bình thường không lừa được tôi, ông cũng vậy.

Chuyện trong ngọn núi này chúng tôi đã điều tra rất nhiều, nếu ông lừa tôi, tôi có khối cách bắt ông nói thật." Câu này hắn nói rất không khách khí.

Tùng Hạc nhìn người dân làng đang nằm trên đất, cười lắc đầu, đang định nói gì với Chu Vũ thì bị Diệp Phàm cắt ngang.

"Tiểu Chu, dịch nguyên văn lời của tôi cho ông ta." Chu Vũ gật đầu, nói lại nguyên văn lời hắn, sau đó sắc mặt của bí thư thôn già rõ ràng trở nên khó coi.

Chương 1272

Ông ta trả lời: "Lúc đầu tôi thấy các người mang vẫn thiết, liền biết mục đích của các người giống với những người ba mươi năm trước.

Tôi đây cũng là đang cứu các người, ngọn núi tuyết đó là núi ăn thịt người, vào rồi sẽ không thể sống sót ra được." Diệp Phàm nhìn ngọn núi tuyết ngoài cửa sổ.

Lúc này ngọn núi vẫn rất yên tĩnh, không có chút khí tức quỷ dị nào, ban ngày đại khái đều như vậy, chỉ có buổi tối mới nhìn ra vấn đề.

Hắn lười để tâm đến những lời hù dọa của vị bí thư thôn nhát gan này, trực tiếp hỏi: "Ý ông là những người ba mươi năm trước, cũng mang vẫn thiết giống chúng tôi?" Chu Vũ dịch câu này, bí thư thôn già nghe xong lại không chịu nói gì thêm, chỉ không ngừng lắc đầu, mặc cho Diệp Phàm có uy hiếp thế nào cũng không chịu nói.

Nhưng hắn đã nói ra cả lời đe dọa vặn gãy cổ rồi, chẳng lẽ thật sự vặn đầu lão già này xuống được.

Thấy gã dân làng to con bị hắn bóp ngất lúc đầu cũng sắp tỉnh lại, Diệp Phàm bực bội véo sống mũi.

"Tiểu Chu, cậu đưa họ ra ngoài đi, đưa ra đến cửa là được, sau đó lập tức quay lại, đừng gây thêm chuyện." Chu Vũ gật đầu, nói với lão gia hai câu gì đó bằng tiếng Tạng, sau đó kéo ông ta dậy.

Hai người cùng nhau dìu gã dân làng bất tỉnh ra ngoài.

Sau khi họ dần đi xa xuống lầu, Diệp Phàm mới nhìn sang Tùng Hạc.

Tùng Hạc cũng đang suy nghĩ, rồi nghe thấy Diệp Phàm nói.

"Cậu có phát hiện ra không, chuyện này dường như có một số chi tiết hơi khác với những gì chúng ta điều tra được." Tùng Hạc gật đầu: "Nếu đội trộm mộ vào núi ba mươi năm trước cũng nhắm đến địa cung trong núi Côn Luân, thì khả năng họ mang theo vẫn thiết là rất lớn." Diệp Phàm lấy ra cuộn bản đồ da dê trên người, liếc nhìn lộ trình và địa hình trên đó, càng cảm thấy bí mật này quả thực rất thú vị.

"Nếu nói chuyện vẫn thiết không phải là ngẫu nhiên, và chúng ta cũng không phải là những người duy nhất phát hiện ra bí mật của Côn Luân Mộ trong ba trăm năm qua, thì vừa rồi nghe lời của Lục Trung Hành tôi đã nghe ra ý này." Hắn vừa dứt lời, Chu Vũ liền đẩy cửa quay lại.

Bí thư thôn già và người dân làng kia đã bị cậu tiễn đi.

Diệp Phàm đi tới dán một lá bùa cách âm lên cửa, rồi mới ngồi trở lại.

Trán Chu Vũ lấm tấm một lớp mồ hôi mỏng, thở hổn hển mấy hơi rồi nói với họ.

"Diệp tiên sinh, vừa rồi trước khi đi, vị bí thư thôn già đó lại nói với tôi, thôn Khang Tháp Lạc này có một mối liên hệ nhất định với núi tuyết.

Họ dường như cũng giống như gia tộc của Lục Trung Hành, bị một thế lực thần bí nào đó giam cầm ở đây." Diệp Phàm nhìn cậu một cái: "Ý gì?

Ông ta đã nói cụ thể gì với cậu?" Chu Vũ đáp: "Ông ta nói người Khang Tháp Lạc mấy trăm năm nay rất ít liên hệ với bên ngoài không phải là do họ tự nguyện, mà là ngọn núi tuyết ở đây đã giam cầm họ." Vừa rồi lúc bí thư thôn già thất thần bước ra khỏi thổ lâu, ánh mắt vô

cùng tuyệt vọng nhìn về phía ngọn núi tuyết xa xăm, rồi dùng một giọng điệu già nua và chậm rãi nói với cậu rằng, trong núi tuyết có lời nguyền.

Dân làng Khang Tháp Lạc, đời đời kiếp kiếp đều không thể rời khỏi thôn này.

Một khi đi xa khỏi đây, sẽ rất nhanh chóng chết một cách vô cớ vì đủ loại nguyên nhân, vô cùng kỳ lạ.

Sau này họ phát hiện ra, chỉ có ở lại Khang Tháp Lạc mới có thể yên ổn sống hết một đời.

Nhưng người ở đây có quá nhiều người muốn ra ngoài, họ từng muốn chống lại lệnh cấm này, nhưng đáng tiếc đều thất bại.

Sau đó nữa, rất nhiều người dân bản địa Khang Tháp Lạc muốn vào núi tuyết để phá vỡ thế lực kỳ quái này, nhưng những người vào núi đó, không một ai ngoại lệ, đều không trở về.

Những chuyện này đều xảy ra trong vòng ba trăm năm.

Vì vậy người dân ở đây, trong mấy chục năm gần đây đã không còn dám vào trong núi tuyết nữa, và còn quy định rõ ràng rằng đời đời phải canh giữ ở vị trí cách lối vào núi khoảng ba cây số này, để duy trì Khang Tháp Lạc.

Nhưng bí thư thôn già đã sống hơn bảy mươi tuổi, vẫn biết thỉnh thoảng sẽ có những người như Diệp Phàm vì một số lý do nào đó mà hy vọng vào núi tìm một thứ gì đó.

Bí thư thôn già liền muốn cùng những người khác trong thôn cố gắng ngăn cản những người này.

Vừa rồi ông ta vào phòng Diệp Phàm chính là muốn tìm loại vẫn thiết này.

Mấy chục năm trước có người nói với ông ta, chỉ những người có loại đá đen kỳ quái này mới có thể vào núi Côn Luân, nếu những viên đá này không còn, họ tự nhiên sẽ không vào được.

Diệp Phàm nghĩ ngợi, rồi hỏi Tùng Hạc: "Thật sự có người nào có thể chỉ bằng sức một mình mà bày ra một phong thủy cục lớn như vậy sao?" Tùng Hạc lắc đầu: "Một người thì không thể làm được.

Nếu đây thật sự là một phong thủy cục, ảnh hưởng đến nhiều người như vậy qua nhiều thế hệ, lại còn kéo dài ba trăm năm, thì người thi thuật chắc chắn cũng sẽ bị tổn hại rất lớn." Diệp Phàm gật đầu: "Vậy thì chỉ có một khả năng, đó là một nhóm người, hoặc một tổ chức nào đó hợp sức hoàn thành.

Một số chi tiết mà chúng ta chưa phát hiện ra khi điều tra trước đây, cũng đã được bổ sung ở đây." Chu Vũ nhìn hắn: "Nói như vậy, chúng ta không phải là nhóm người duy nhất trong ba trăm năm qua?" Tùng Hạc cười: "Tôi vốn cũng tưởng vậy.

Ai da, thế này mới vui chứ, cảm giác như một âm mưu đặc biệt lợi hại, nhưng chúng ta dường như cũng không phải là nhóm đặc biệt gì, không lẽ bị người ta coi là con cờ rồi chứ?

Dù sao thì cái cục này vẫn luôn tồn tại, cho dù chúng ta chết, cũng sẽ có người kế tiếp." Điều này đương nhiên sẽ mang lại cảm giác thất bại, dường như không được coi trọng.

Diệp Phàm nói: "Không phải cậu muốn đi theo bước chân của Phong Hỏa cô nương sao, chẳng lẽ định bỏ cuộc giữa chừng?" Tùng Hạc nhìn hắn, có chút cạn lời: "Ai cũng đâu phải thiếu niên nổi loạn trong truyện tranh, đi theo với chả không đi theo.

Tôi có hứng thú với Phong Hỏa cô nương, cũng muốn điều tra bí mật ở đây giống cậu, sẽ không nói đi là đi đâu." Diệp Phàm đột nhiên nhận ra điều gì đó, không nhịn được ho một tiếng. "Tùng Hạc, tuy

Phong Hỏa cô nương là chuyện của ba trăm năm trước và còn là tiền bối của anh, nhưng nghe ý anh thì không lẽ anh thích cô ấy đấy chứ, thích một cô gái như vậy?" Tùng Hạc sững người, rồi đột nhiên mặt đỏ bừng, ngay cả Chu Vũ đang ngẩn người bên cạnh cũng nhận ra anh ta có gì đó không ổn.

Tùng Hạc ho một tiếng, bắt đầu chuyển chủ đề. "Diệp tiên sinh, lúc này mà anh còn rảnh rỗi tán gẫu, hứng thú với chuyện của tôi thế à?" Ở một mức độ nào đó, thực ra anh ta rất giống Chu Vũ, từ nhỏ đã đọc được bút ký của tổ tiên trong các loại cổ tịch của gia đình, cũng từ đó mà biết được câu chuyện truyền kỳ về Phong Hỏa cô nương.

Tùng Hạc xuất thân từ một gia tộc phong thủy, gia tộc của anh ở cả kinh thành đều là gia tộc phong thủy rất có danh tiếng, vì vậy người nhà từ nhỏ cũng bồi dưỡng anh thành một phong thủy sư.

Cha mẹ anh thực ra không ủng hộ anh điều tra chuyện của Phong Hỏa, trong nhà họ, Phong Hỏa cô nương dường như là một điều cấm kỵ bí ẩn, nhưng Tùng Hạc vẫn điều tra được chuyện của cô.

Trong mắt Tùng Hạc mười mấy tuổi khi đó, Phong Hỏa quả thực là một cô nương vạn năng và đầy quyến rũ, chỉ tiếc là họ không sống cùng một thời đại.

Dù vậy, anh vẫn có thể từ những ghi chép đó mà thấy được Phong Hỏa là một cô gái xinh đẹp và mạnh mẽ đến nhường nào.

Khi đó, chàng trai trẻ đang trong giai đoạn hình thành thẩm mỹ, thế là giống như Diệp Phàm suy đoán, trong lòng Tùng Hạc thực ra đã yêu cô gái này.

Mãi đến khi anh thực sự trưởng thành, trở thành một phong thủy sư có thể một mình đảm đương mọi việc, anh mới dần dần ý thức được bí mật mà Phong Hỏa cô nương năm đó đang điều tra trong Côn Luân Sơn.

Cùng với sự si mê dành cho Phong Hỏa cô nương, anh cũng nảy sinh lòng hiếu kỳ to lớn đối với bí mật đó.

Lòng hiếu kỳ có thể thúc đẩy rất nhiều hành vi, sau này Tùng Hạc dưới nhiều cơ duyên xảo hợp, đã tra ra chuyện của Cổ Hà năm đó, lại tìm hiểu sâu hơn về bí mật này, thậm chí còn lấy được một khối vẫn thiết ở Tây Nam.

Bây giờ xem ra, toàn bộ cục diện này đều quá trùng hợp, cũng quá thuận lợi, cứ như có người cố ý đem những manh mối này đến trước mặt anh, để một ngày nào đó thực sự kéo anh nhập cuộc.

Diệp Phàm đột nhiên hỏi: "Lúc ở trấn Ô Hà, chuyện anh giở trò phong thủy với nhà họ Triệu là sao?" Tùng Hạc nhìn hắn: "Cái người kia thi biến không phải vấn đề của tôi.

Lúc tôi đến thị trấn đó, cũng giống như cậu, tôi phát hiện ra tà khí trên người nhà họ Triệu.

Thi biến và mượn xác hoàn hồn đều không phải do tôi gây ra.

Tôi nói cho họ phương pháp, thực sự là đang cứu họ, đó là một cục diện phong thủy đã được sắp đặt từ lâu." Dường như từ khi Diệp Phàm tham gia vào chuyện này, đâu đâu cũng là cục diện phong thủy.

Tùng Hạc chỉ ngọn núi bên ngoài: "Trước đây tôi đã thuê một số nhà thám hiểm chụp ảnh bên trong Côn Luân Sơn.

Ở một vài nơi trong thung lũng, thế núi như rồng, nhưng đầu rồng lại cúi xuống, là một loại cách cục phong thủy tên là Tội Long.

Trong cách cục này, có khả năng đang nuôi dưỡng tà ma lợi hại." Chu Vũ rụt rè xen vào: "Từ lời của trưởng thôn lúc nãy, em có cảm giác thứ bên trong núi tuyết kia tuy đã nhốt họ mấy trăm năm, nhưng đối với họ dường như không phải tà ma, mà là một vị thần linh." Diệp Phàm nhướng mày: "Nói vậy, lần này chúng ta đi săn thần à?" Đánh

nổi không?

Diệp Phàm quay đầu nhìn Chu Vũ: "Với lại, từ lúc nãy tôi đã hơi tò mò.

Tiểu Chu, cậu họ Chu, là hậu duệ của Chu Lễ Quân.

Khi tôi mới bắt đầu dính vào chuyện này, là điều tra từ một người tên Chu Dập.

Cậu có quan hệ gì với Chu Dập không?" Chu Vũ nghĩ một lúc rồi chậm rãi nói: "Em hình như có nghe nói về người này, không phải ông ấy là một Võ hầu gia nổi tiếng thời đó sao?

Còn thuộc loại lập được công lao hiển hách cho triều đình, phục vụ cho hoàng gia.

Chương 1273

Tổ tiên nhà em là thường dân, người có danh tiếng đến đâu cũng không dính dáng đến hoàng thất.

Nhưng người này, Chu Dập, dường như có chút giao tình với Chu Lễ Quân." Nói xong câu này, cậu lấy từ trong ba lô đặt trên bàn ra một cuốn sổ khác, cuốn sổ này trông còn rất mới, chắc là mới ghi chép gần đây.

Chu Vũ giải thích: "Trong nhà có một số sách tổ tiên không cho em mang ra ngoài, nên em tự mình lén chép lại một bản." Diệp Phàm và Tùng Hạc đều bước tới xem, trên một trang của cuốn sổ ghi rằng, Chu Lễ Quân là một người nho nhã, quân tử, giao du rộng rãi, còn Chu Dập lại là người tương đối lạnh lùng.

Một lần tình cờ, Chu Lễ Quân và Chu Dập quen biết, hai người nhanh chóng thân như huynh đệ.

Trong ngôi mộ Âm Dương lúc đó, hoàn toàn không có bóng dáng Chu Lễ Quân xuất hiện, có thể thấy dù giao tình của họ từng có lúc sâu đậm, Chu Lễ Quân cũng không tham gia vào chuyện của Cổ Hà.

Hơn nữa rất nhanh, vài năm sau Chu Lễ Quân liền tiến vào Côn Luân Sơn, biệt tăm biệt tích, không biết là mất tích hay đã chết ở bên trong.

Cuốn sổ của Chu Vũ không ghi lại quá nhiều chi tiết, giao tình của hai người họ thực tế cũng không có quan hệ gì lớn với mộ Côn Luân, chỉ là chuyện bên lề.

Chỉ có trong những ghi chép rời rạc, đại khái biết được Chu Lễ Quân đã đi khắp tam sơn lục thủy, kiến thức sâu rộng, biết rất nhiều chuyện kỳ lạ mà người khác không biết.

Mà lúc đó Chu Dập đang cấp thiết muốn cứu A Oanh, nên đã hỏi thăm Chu Lễ Quân rất nhiều chuyện.

Chuyện sau đó là Chu Lễ Quân từng khuyên Chu Dập không nên dễ dàng tin Cổ Hà, nhưng Chu Dập lúc đó đã có xu hướng tẩu hỏa nhập ma, cuối cùng không nghe lời bạn tốt, hai người cũng không gặp lại nhau nữa, cho đến khi Chu Lễ Quân mất tích.

Diệp Phàm sờ cằm: "Vậy nói như thế, Chu Lễ Quân lẽ ra không tin Cổ Hà, vậy tại sao ông ấy còn vào núi?" Tùng Hạc nhìn vào cuốn sổ: "Chu Lễ Quân vào núi không phải vì Chu Dập, cũng không phải vì Cổ Hà, mà là vì Tống Hà Ngọc." Diệp Phàm nghẹn lời, đột nhiên nhận ra giữa những vị tiền bối này cũng có những chuyện cũ bí mật phức tạp.

Tống Hà Ngọc chắc chắn cũng là một nhân vật lừng lẫy thời đó, nên mới khiến Chu Lễ Quân cam tâm tình nguyện nhập cuộc.

Tùng Hạc nói: "Ân oán tình thù của những người này tạm thời không có quan hệ đặc biệt lớn với chuyện chúng ta cần điều tra.

Thời gian của chúng ta có hạn, quay lại chuyện của chúng ta đi." Diệp Phàm nhìn anh, nhận ra người này có lẽ thật sự đến đây vì chấp niệm với Phong Hỏa cô nương.

Hắn gõ tay lên cuốn sổ: "Đây là một cái bẫy.

Tôi nghi ngờ mọi chuyện đều là do Cổ Hà và một vài người phe hắn bày ra một ván cờ lớn vào thời đó.

Một mình hắn không làm được, chắc chắn có người của Côn Luân môn phái giúp sức." Tùng Hạc gật đầu tỏ vẻ đồng ý, sức một người nếu không thể hoàn thành thì còn có đồng bọn.

Diệp Phàm liền nói tiếp: "Theo tình hình hiện tại, đây là một cục diện phong thủy vô cùng lớn – nếu nó còn có thể được coi là một cục

diện phong thủy – vậy thì ván cờ này đã kéo dài ba trăm năm, ảnh hưởng đến mấy chục thế hệ người." Tùng Hạc nhìn cuốn sách tướng số lấy được trước đó: "Không biết ai đã để lại những thứ này ở đây, hay nói cách khác, tại sao những người năm đó lại cố tình để lại những manh mối này?

Cậu không thấy giống như đang dặn dò hậu sự sao?" Diệp Phàm liếc anh một cái: "Nói di ngôn à?

Tôi thấy tâm thái của những người trong băng video, cảm giác giống đi dã ngoại hơn.

Thư thái như vậy, đâu giống người sẽ để lại di ngôn." Hắn nhìn cuộn băng video kỳ lạ: "Hơn nữa, cuộn băng này làm thế nào quay về được Khang Tháp Lạc, tôi thấy đây là một vấn đề lớn." Tùng Hạc gật đầu: "Nhưng tạm thời không quản cái này.

Trước tiên chúng ta biết đây là một cục diện phong thủy rất lớn, trong mấy trăm năm, ở khắp nơi trên cả nước ảnh hưởng đến phạm vi người lớn như vậy, tôi còn chưa từng gặp cục diện phong thủy nào như thế." Diệp Phàm đáp: "Nó có khả năng không phải là một cục diện phong thủy thực sự, có thể đám người này quả thực rất lợi hại, thông qua một loạt manh mối từ các ngôi mộ cổ, tạo thành một cái bẫy thông thường mà thôi." Thế Tội Long của thung lũng Côn Luân Sơn, đội ngũ trộm mộ kỳ quái, Chu Vũ suy nghĩ một lúc, rồi nhìn hai vị tiền bối về phong thủy học trước mặt mình. "Diệp tiên sinh, trước đây em từng đọc một cuốn dã sử dân gian ghi lại." Chu Vũ nói. "Nói rằng vào thời đại mấy trăm năm trước, hoàng đế lúc đó cũng là một người vô cùng mê tín, ông ta tin vào các loại phong thủy học và thần bí học.

Lúc đó bên cạnh ông ta có một vị phong thủy sư rất lợi hại." Sau đó Chu Vũ dựa vào trí nhớ, kể lại đại khái ghi chép mà cậu đã đọc.

Ý là vị phong thủy sư này dùng tên giả, không phải người Thăng Long, người này có trình độ phong thủy cao siêu, mưu lược giỏi giang, nhận được sự tín nhiệm của rất nhiều người.

Thậm chí có người nói, việc xây dựng hoàng lăng lúc đó cũng có liên quan đến ông ta.

Người này đến từ khu vực Tây Bắc, lai lịch cụ thể là một bí ẩn, nhưng làm việc vô cùng chu toàn, không để lại bất kỳ dấu vết nào, cho nên đến nay cũng không ai biết rốt cuộc ông ta là người như thế nào.

Tùng Hạc nhìn Diệp Phàm: "Cậu nghe mô tả của cậu ấy, người này giống ai?" Diệp Phàm ngẩng đầu: "Anh nói người này chính là Cổ Hà?" Nghe Chu Vũ mô tả, các chi tiết trong câu chuyện truyền thuyết này rất tương đồng với Cổ Hà mà họ biết, có những chỗ hoàn toàn khớp, tất cả manh mối đều bắt đầu dần dần khép lại.

Tùng Hạc nói: "Người này từ Côn Luân Sơn ra, với năng lực của hắn, hắn không tự mình vào địa cung Côn Luân tìm bí mật, mà lại đến hoàng thành Thăng Long, tìm một đám phong thủy sư Thăng Long làm thay cho mình." Diệp Phàm nói tiếp lời anh: "Hơn nữa, trong quá trình hành động, người này dường như đã sớm có nước cờ dự phòng, hoặc có thể nói từ đầu hắn đã không tham gia, mà chỉ đứng ở một nơi xa xôi quan sát hành động vào núi của bọn họ.

Và khi nhận ra họ sẽ thất bại, hắn liền huy động người của mình, bày ra một ván cờ kéo dài ba trăm năm, ảnh hưởng đến vô số người, để hậu thế hoàn thành việc này cho hắn." Bởi vì hoạt động khảo sát của Tống Hà Ngọc năm đó đã làm tổn thất hơn một nửa nhân vật lợi hại của kinh thành lúc bấy giờ, ngay cả Chu Lễ Quân cũng biệt tăm, tin tức truyền ra, chấn động cả kinh thành.

Với sức ảnh hưởng của những người này lúc đó, Tống Hà Ngọc lại là một nữ tử, đã không còn khả năng tổ chức một đội khảo sát thứ

hai có quy mô tương tự trong thời gian ngắn.

Hơn nữa tám phần là với tuổi tác của Cổ Hà lúc đó, cũng không có thời gian để từ từ lên kế hoạch cả đời.

Nhưng chuyện trong Côn Luân Sơn, hắn lại bắt buộc phải làm.

Cho nên hắn đã dùng thời gian còn lại, tập hợp toàn bộ sức mạnh của Côn Luân môn phái, để lại vẫn thiết và manh mối ở khắp nơi trên cả nước, tìm mọi cách để hậu duệ của đội khảo sát ban đầu phát hiện ra những manh mối này, sau đó vào một năm nào đó trong tương lai, khởi động lại kế hoạch.

Xem ra như vậy, Tùng Hạc nói dường như không sai, họ đặc biệt, nhưng lại không hoàn toàn đặc biệt.

Nếu ba người họ thật sự chết trong núi, ván cờ này cũng sẽ tiếp tục kéo dài.

Tùng Hạc cười như không cười nhìn hắn: "Thế nào, Diệp tiên sinh?

Trong những người ở đây, tôi là vì Phong Hỏa cô nương, cậu ấy là vì Chu Lễ Quân, chỉ có cậu là chẳng liên quan đến ai cả.

Cậu tuy đặc biệt, nhưng xem ra bây giờ chúng ta có chết hay không cũng không quan trọng đến thế." Ý của anh ta là, cậu có còn muốn ở lại nữa không?

Diệp Phàm thản nhiên nói: "Tôi không đến vì ai cả.

Nhưng trong ngọn núi đó, cho dù có một vị long thần, thì thời đại của nó cũng nên kết thúc rồi." Câu này nói ra rất ngông cuồng, Diệp Phàm không phải nói đùa.

Suốt chặng đường này, đầu tiên hắn biết A Oanh vì Cổ Hà mà hồn phách chịu khổ chịu nạn, ngay sau đó lại là những người vô tội bị

cuốn vào cuộc, gia tộc của Lục Trung Hành trăm năm không thể rời khỏi Khang Tháp Lạc, bản thân Khang Tháp Lạc lại bị kẹt trong một cục diện phong thủy.

Những chuyện này gộp lại, khiến động cơ ban đầu của hắn khi vào Côn Luân Sơn từ chỗ tò mò điều tra chân tướng, hoặc chỉ vì bất bình trước trải nghiệm của A Oanh, đã biến thành ý muốn phá bỏ cục diện phong thủy tai họa nhân gian này.

Tùng Hạc nhìn hắn, ánh mắt cũng xuất hiện một tia thay đổi.

Chu Vũ tuy không lên tiếng, nhưng vẻ mặt trông cũng có chút muốn cảm thấy mình biến thành một thiếu niên nổi loạn trong manga nào đó.

Tùng Hạc hỏi: "Người của Hà Bán Tiên thì sao?

Có giải quyết không?" Diệp Phàm lắc đầu: "Cứ để bọn họ đi theo.

Họ không có vẫn thiết, sớm muộn gì cũng sẽ rút lui.

Hơn nữa, chỉ cần họ không phải người thường, cầm được vẫn thiết sẽ bị ảnh hưởng, loại ảnh hưởng này rất sâu.

Nhưng nếu những người đó là người thường, chắc chắn không có bản lĩnh vào núi." Hắn đã có kế hoạch trong lòng, Hà Bán Tiên cùng lắm chỉ là một tình tiết nhỏ, đối phương có thể tự cho mình là phi phàm, cảm thấy mình có thể trở thành một Cổ Hà khuynh đảo phong vân của ba trăm năm sau.

Chu Vũ ở bên cạnh cẩn thận cất sách tướng số, sổ tay và những thứ khác, đồng thời cậu bắt đầu lắng nghe kỹ động tĩnh xung quanh, bao gồm cả động tĩnh dưới thổ lâu.

Chu Vũ là một người rất thông minh, tuy còn trẻ và non nớt, nhưng những ngày qua, cậu cũng đã học được rất nhiều điều từ Tùng Hạc và Diệp Phàm.

Cậu biết cuộc nói chuyện tiếp theo của hai người này, chắc chắn có những nội dung mà cậu không hiểu, cho nên cậu không cần xen vào, mà cần phải ở bên cạnh làm lính gác cho hai người họ.

Dù là người như Diệp Phàm, bản thân hắn đã đủ cảnh giác, nhưng người có thể khiến hắn thoải mái hơn một chút cũng không nhiều, Chu Vũ hy vọng mình có thể là người đầu tiên.

Chỉ nghe Diệp Phàm nói: "Trước tiên tôi thấy cần phải làm rõ, trước chúng ta, từ kinh thành cũng có một số đội ngũ xuất phát đến Côn Luân Sơn, hơn nữa hành trình còn trước chúng ta.

Dù họ có khả năng chọn lộ trình khác, nhưng lẽ nào thật sự không có ai từng đến Khang Tháp Lạc sao?" Tùng Hạc nghe xong nghi vấn của hắn, cũng trầm tư một lúc. "Liệu có phải nơi này không phải là lộ trình tốt nhất để vào Côn Luân Sơn không?" Anh vừa nói xong câu này, ngay lập tức ý thức được không thể có khả năng đó.

Từ Khang Tháp Lạc đi về phía nam ba cây số là lập tức vào núi, không thể có lộ trình nào gần hơn và nhanh hơn thế.

Nếu muốn đi trước một bước vào núi, Khang Tháp Lạc nên là lựa chọn tốt nhất.

Chương 1274

Nhưng cho đến hiện tại, dường như ngoài hai đội của Diệp Phàm và Hà Bán Tiên, không có ai khác từng đến Khang Tháp Lạc. "Từ tối hôm qua, tôi đã cảm thấy thôn này có phải cũng có chút vấn đề không." Diệp Phàm nhìn lên trần nhà của thổ lâu.

Gần đây hắn bị ảo giác của vẫn thiết hành hạ đã lâu, thậm chí còn nghi ngờ Khang Tháp Lạc có phải thực sự tồn tại không.

Tùng Hạc nhìn ra suy nghĩ của hắn: "Không phải là giả đâu.

Chúng ta đã thấy địa chỉ trên tấm sắt, cũng đã gặp Lục Trung Hành.

Từ Lục Trung Hành chúng ta có thể phán đoán, Khang Tháp Lạc tuy có vấn đề, nhưng tuyệt đối không phải là một thôn giả." Vấn đề ở đây, chín phần mười là do ảnh hưởng lâu dài của cục diện phong thủy, khiến nơi này bị nhiễm một số khí tức của Côn Luân Sơn, ở một mức độ nào đó thậm chí có thể coi là đã hòa nhập với Côn Luân Sơn, thảo nào lại là một cái bẫy.

Diệp Phàm nhìn anh, ngay sau đó hai người họ lại nghĩ đến cùng một chuyện, đồng thanh nói: "Là Hà Bán Tiên." Vậy thì chỉ có một khả năng, người của Hà Bán Tiên có thể còn nhiều hơn họ ước tính, và trong số những người này có khả năng ẩn giấu những nhân vật lợi hại.

Xuất phát từ một động cơ bí ẩn nào đó, Hà Bán Tiên đã phái người chặn đường những đội ngũ khác trừ Diệp Phàm trên đường vào Côn Luân Sơn.

Hoặc nói cách khác, chặn tất cả các đội không có vẫn thiết đến Khang Tháp Lạc.

Tùng Hạc nói: "Hắn sợ những người này vào Côn Luân Sơn rồi chết ở đó sao?

Hắn tốt bụng vậy à?" Diệp Phàm lắc đầu: "Chắc chắn không phải vậy." Có khả năng Hà Bán Tiên biết nhiều hơn họ về chuyện của Côn Luân Sơn và Khang Tháp Lạc.

Khả năng lớn hơn chín phần mười là những người không quan trọng đó sẽ lãng phí quá nhiều thời gian không cần thiết, còn làm hỏng việc của họ.

Cho nên để tránh thêm nhiều vấn đề phát sinh, họ đã thông qua một phương pháp đặc biệt nào đó để tìm ra tất cả những người có vẫn thiết trong đội này, tức là Diệp Phàm và nhóm của hắn, để dẫn họ vào nơi này.

Tùng Hạc nhìn hắn: "Ý cậu là Hà Bán Tiên cố ý để chúng ta tìm đến đây?" Diệp Phàm gật đầu: "Không sao, đây thực ra là vấn đề nhỏ, chúng ta cứ tương kế tựu kế là được.

Tôi cược rằng, Hà Bán Tiên không biết Lục Trung Hành cụ thể ở đâu, hoặc Lục Trung Hành vẫn luôn không chịu nói cho họ, nếu không Hà Bán Tiên cũng không cần phải phái người đến theo dõi chúng ta." Cái bẫy này, tất nhiên sẽ có một cách giải quyết.

Bây giờ xem ra, cách giải quyết này là vấn đề có thể được họ tìm ra.

Tình hình hiện tại là họ và Hà Bán Tiên đang kìm hãm lẫn nhau, mỗi bên đều có cục diện riêng cần phá giải.

Như vậy, nếu Hà Bán Tiên không muốn những người kia vào Côn Luân Sơn, thì Diệp Phàm và nhóm của hắn dường như không cần phải cố sức cứu người.

Tùng Hạc nhìn hắn: "Cũng chưa chắc." Diệp Phàm im lặng một

lúc: "Anh nói Khang Tháp Lạc là con đường chính xác duy nhất để vào Côn Luân Sơn không sai, nhưng Hà Bán Tiên để không cho những người khác đến quấy rầy chúng ta, có khả năng cố ý dẫn họ vào một con đường sai lầm không?" Tùng Hạc gật đầu: "Hà Bán Tiên chắc không phải là người từ bi bác ái gì.

Nhưng cậu cũng không cần quá lo lắng, chúng ta hiện tại đã là tốc độ nhanh nhất, sẽ không trì hoãn quá lâu, nếu may mắn còn có thể cứu được vài người về." Chỉ là nếu may mắn.

Diệp Phàm gật đầu: "Hiện tại đúng là cũng không lo được chuyện này.

Tin tức ở kinh thành lan truyền quá nhanh, hành động của Ngoại Bát Hành còn nhanh hơn chúng ta một bước.

Trong số những người này có khả năng cũng có người biết chi tiết năm đó, muốn nhanh chóng vào núi đi trước một bước là rất bình thường." Chỉ là manh mối về vẫn thiết nằm ngoài phán đoán của họ.

Nếu không mang vẫn thiết vào núi, đừng nói là mộ Côn Luân, có lẽ đến thung lũng sâu cũng không tới được, cơ bản không thể sống sót trở về.

Diệp Phàm nhìn Tùng Hạc: "Trước đây anh chưa từng nói với tôi chi tiết về việc đồng bọn của anh phát hiện vẫn thiết trong một ngôi mộ ở khu vực Tây Nam.

Nhưng theo ý của Lục Trung Hành lúc nãy, ông ta dường như đã phân tán một số vẫn thiết năm đó vào các mộ thất, địa cung ở khắp nơi trên cả nước, sau đó giao manh mối cho người của các thời đại khác nhau." Tùng Hạc đồng ý với cách nói của hắn: "Chúng ta vẫn luôn cho rằng ván cờ này có kỳ hạn là ba trăm năm, đến thời của cậu và tôi mới chính thức được khởi động và nhập cuộc, nhưng bây giờ xem ra không phải như vậy." Cái bẫy kéo dài ba trăm năm này, trước

tiên lấy Côn Luân Sơn và Khang Tháp Lạc làm ranh giới, khoanh vùng một cục diện phong thủy quy mô lớn.

Khang Tháp Lạc là lối vào, Côn Luân Sơn là đích đến.

Sau đó, Cổ Hà năm đó sau khi đội của Tống Hà Ngọc thất bại, đã nhận ra rằng thời đại của hắn không thể nào tổ chức được một đội khảo sát thứ hai y hệt, suốt đời cũng không thể tự mình tiến vào địa cung Côn Luân Sơn.

Nhưng hắn không chịu bỏ cuộc, thế là trong thời gian còn lại của mình, hắn đã liên hợp với thuộc hạ và đồng bọn lúc đó, bày ra một ván cờ kéo dài hàng trăm năm.

Hắn tự cho rằng mấy trăm năm thời gian, đủ để có một người triệt để phá giải thứ trong Côn Luân Sơn.

Tùng Hạc cười khá hứng thú: "Hắn không ngờ rằng, ba trăm năm, trọn vẹn ba trăm năm, bất kể hậu nhân năm đó dùng phương pháp gì tìm được vẫn thiết, biết được bí mật Côn Luân Sơn, vậy mà không một ai thành công." Chu Vũ thu dọn xong đồ đạc, nghi hoặc hỏi: "Nhưng Cổ Hà không phải cũng đã chết rồi sao?

Ông ta đã chết rồi, bí mật Côn Luân Sơn có được phá giải hay không, còn có quan hệ gì với ông ta?

Tại sao ông ta lại nhất quyết phải giải quyết cho bằng được?" Lẽ nào ông ta cũng giống Diệp Phàm, cũng cảm thấy vị cổ thần trong Côn Luân Sơn kia phải giết đi bằng được?

Diệp Phàm nói: "Chúng ta tạm thời không hỏi nguyên nhân là gì, vì chúng ta đã không thể biết được nữa." Nhưng hắn trước đó đã chứng kiến các loại dấu vết mà Cổ Hà để lại trong thời đại này, vậy mà lại nảy sinh một ý niệm rằng người này có phải bây giờ vẫn còn sống không, có thể thấy sự đáng sợ của Cổ Hà.

Hắn dừng lại một chút, tiếp tục nói: "Hắn để lại manh mối và vẫn thiết trong các mộ thất trên khắp cả nước.

Ngôi mộ Côn Luân mà tôi vào trước đó, e rằng cũng có tác dụng như vậy.

Lục Trung Hành nói gia tộc của ông ta chờ đợi những người như vậy đến, e rằng cũng là một gia tộc dẫn đường." Hắn nói đến đây, liền chìa tay về phía Chu Vũ. "Tiểu Chu, đưa bút ký của Chu Lễ Quân trước đó cho tôi xem." Chu Vũ đưa cuốn sổ cho hắn.

Diệp Phàm lật đến trang danh sách đội khảo sát của công chúa Tống Hà Ngọc năm đó, cẩn thận xem từng cái tên một.

Sau đó quả nhiên ở trang đầu tiên của danh sách, hắn nhìn thấy một người tên là Lục Thanh.

Người này, chắc hẳn chính là người nhà họ Lục đã giao ước với Cổ Hà năm đó.

Cái tên Lục Thanh vừa nghe có chút giống con gái, nhưng Diệp Phàm suy nghĩ kỹ lại, liền nhớ ra người này là ai.

Tùng Hạc đứng bên cạnh nói: "Lục Thanh, một vị tiên sinh phong thủy Kỳ Môn Bát Toán nổi tiếng của Ngoại Bát Hành thời đó.

Phong thủy học của nhà họ Lục là đời đời đơn truyền.

Không biết tại sao, đến đời của Lục Trung Hành, đã hoàn toàn không hiểu về phong thủy nữa, e rằng không phải ngẫu nhiên." Anh nhận ra, có thể là có người cố ý làm vậy.

Tám phần là có một đời người vì dính líu quá nhiều đến thần bí học mà chịu tổn thất rất lớn, nên đã tự ý quyết định không truyền thụ Kỳ Môn Bát Toán cho hậu nhân nữa.

Diệp Phàm gật đầu: "Sự hiểu biết của Lục Thanh về Kỳ Môn Độn

Giáp đã đạt đến trình độ không ai sánh bằng lúc bấy giờ.

Không ngờ ông ta cũng đã đến Côn Luân Sơn, thảo nào nói đội khảo sát của Tống Hà Ngọc đã tập hợp tất cả những người tài giỏi của thời đại đó." Tung tích của Lục Thanh họ cũng không rõ, một là thời gian đã quá lâu, hai là tung tích của những người này phần lớn sẽ không để lại quá nhiều ghi chép, huống chi gia tộc của Lục Thanh vô cùng bí ẩn, tung tích luôn là một bí ẩn.

Nhưng nếu là Lục Thanh và Cổ Hà lập ra giao ước này, thì cũng không có gì lạ.

Hậu nhân của ông ta sau này hoàn toàn không hiểu phong thủy, chỉ có một bộ phận con cháu dùng để dẫn đường, ở một mức độ nào đó có thể tự vệ, đây có khả năng là ý của chính Lục Thanh.

Tùng Hạc là người xuất thân thế gia, hiểu rõ những chuyện này hơn.

Anh nghĩ một lúc rồi nói: "Lục Thanh dường như cũng từ năm tiến vào Côn Luân Sơn trở đi, lời đồn về ông ta trên giang hồ ngày càng ít, sau đó thì không còn tin tức gì nữa.

Ông ta rất yêu vợ mình, dường như trong một cuộc tranh chấp giữa các băng đảng, nhà họ Lục bị kéo vào.

Vợ ông ta nghe nói đã bị người ta thiết kế trong một trận hỏa hoạn lớn, Lục Thanh không kịp đến, nhưng cuối cùng bà ấy đã hóa nguy thành an." Cụ thể hóa nguy thành an như thế nào, trong lời đồn cũng không có thêm chi tiết.

Nhưng có thể tưởng tượng, là Cổ Hà đã cứu bà ấy, đưa trở về trước mặt Lục Thanh, và cuối cùng khiến Lục Thanh trong những chuyện sau này, đã lập lời thề như vậy với hắn.

Tuy nhiên Tùng Hạc lắc đầu: "Tôi không cho rằng Cổ Hà thật sự

là loại đại thiện nhân ra tay giúp đỡ như vậy đâu." Diệp Phàm liền cười như không cười nói: "Tôi cũng nghĩ vậy.

Chuyện xảy ra với nhà họ Lục lúc đó, chín phần mười là do Cổ Hà tự biên tự diễn.

Lục Thanh là người có sức ảnh hưởng vào thời điểm đó, có được sự tin tưởng của một người như vậy, có lẽ cũng nằm trong kế hoạch của Cổ Hà." Nhưng một lần ơn cứu mạng, lẽ nào đủ để Lục Thanh dùng tự do của con cháu đời sau để báo đáp sao?

Cái giá này có phần quá lớn.

Cho nên giao ước này, khả năng lớn hơn là được quyết định trong cuộc khảo sát Côn Luân Sơn sau này.

Chương 1275

Nó có thể không phải là một giao ước, mà là một việc bất đắc dĩ phải làm, thân bất do kỷ.

Lục Thanh cũng cảm thấy bí mật của Côn Luân Sơn không thể tồn tại lâu trên đời, cần có người đến phá cục.

Cổ Hà thông qua cách này đã quen biết Lục Thanh.

Trong đội khảo sát lúc đó, có những nhân vật như Chu Lễ Quân, Triệu Phật Minh, Phong Hỏa và Lục Thanh, có thể thấy sức hấp dẫn to lớn của bí mật Côn Luân Sơn đối với những người này.

Diệp Phàm và Tùng Hạc nhìn nhau, trong lòng cả hai đều chấn động.

Diệp Phàm nói: "Chuyện này, tôi thấy nguyên nhân thất bại thực sự của họ là vì mục đích không thống nhất." Tùng Hạc thở dài: "Loại hoạt động khảo sát này, hay nói đúng hơn là hoạt động trộm mộ, kỵ nhất chính là nội bộ lục đục.

Phong Hỏa là vì thuật tử nhi phục sinh, Chu Lễ Quân là vì Chu Dập, Triệu Phật Minh là vì phát tài, Lục Thanh và Cổ Hà là muốn gặp vị cổ thần kia." Thực ra anh cũng đã tin rằng, sâu trong địa cung Côn Luân Sơn, có lẽ thật sự ẩn giấu một vị cổ thần bí ẩn, cần phải huy động nhiều người như vậy vào thời đó để tiêu diệt nó. "Động cơ của Cổ Hà rất kỳ lạ." Diệp Phàm trầm tư nói. "Tên hắn không có trong danh sách cũng có thể là do dùng tên giả, nhưng tôi cảm thấy hắn không muốn tự mình đi.

Lẽ nào hắn không muốn thuật tử nhi phục sinh, lại muốn những người này vào núi?" Tùng Hạc nhìn hắn: "Đồng bọn của tôi lúc 'giáp lạt ma' trong ngôi mộ ở khu vực Tây Nam, đã phát hiện ra khối vẫn

thiết này.

Đó là một ngôi mộ lớn, quy mô không nhỏ.

Có thể tưởng tượng, Cổ Hà đã để lại những mảnh vỡ vẫn thiết này trong các ngôi mộ lớn trên khắp cả nước." "Kế hoạch của Cổ Hà có khả năng là về sau mới có.

Ban đầu hắn cũng không lường trước được những người này sẽ thất bại." Diệp Phàm thở dài. "Đây không nghi ngờ gì là một đội ngũ vô cùng mạnh mẽ, nếu đồng lòng nhất trí, không nghi ngờ gì là đến đâu thắng đó, thần cản giết thần.

Chỉ tiếc, thông tin họ nhận được ban đầu không chính xác, mỗi người đều có điều che giấu.

Cho nên trên đường đi, những người này không trao đổi với nhau, tự cho rằng mục đích của người khác giống mình, nên vẫn có thể giữ được hòa bình.

Nhưng một khi đến địa cung Côn Luân Sơn, họ phát hiện mỗi người đều có mưu đồ riêng, có mục đích riêng cần hoàn thành.

Đối phó với thứ trong Côn Luân Sơn, chỉ cần có một chút bất hòa nội bộ, toàn quân bị diệt cũng là có khả năng." Những người này tổn thất nặng nề, sau đó ảnh hưởng đến sự phát triển của cả Ngoại Bát Hành thời đại đó, đến mức Tống Hà Ngọc từ đó rút lui khỏi vũ đài lịch sử, Lục Thanh và những người khác đều biệt tăm biệt tích.

Diệp Phàm nói: "Nếu nhìn như vậy, thất bại lần này rất có khả năng là sai lầm lớn của Tống Hà Ngọc và Cổ Hà.

Họ đã phạm sai lầm, đến mức Cổ Hà muốn làm thành chuyện này, phải trả một cái giá cực lớn, bày ra một ván cờ kéo dài mấy trăm năm." Tùng Hạc gật đầu, liếc nhìn dãy núi xa xa, nhận ra chặng đường sắp tới tuyệt đối không hề yên bình.

Anh lúc này liền nói: "Cho nên vào thời khắc cuối cùng, rất có khả năng là Lục Thanh cũng cảm thấy vô kế khả thi, mới cùng Cổ Hà lập ước, mỗi người lo việc của mình.

Ông ta là nhân vật lợi hại về Kỳ Môn Bát Toán, vậy mà lại không tính được kết cục của chuyến đi này.

Thứ trong Côn Luân Sơn đã ảnh hưởng đến phán đoán của ông ta." Diệp Phàm cong ngón tay gõ nhẹ lên bàn gỗ: "Nếu Cổ Hà đơn thuần chỉ muốn tiêu diệt sơn thần trong Côn Luân, vậy liệu có phải hắn muốn duy trì sự vận hành của Côn Luân môn phái không?" Tùng Hạc ban đầu trông như muốn phủ định, nhưng anh do dự một lúc, cuối cùng không phản bác ngay.

Ngược lại là Chu Vũ lên tiếng: "Diệp tiên sinh, Tùng Hạc tiên sinh, theo tình hình điều tra của em những năm qua, bên trong Côn Luân Sơn từng có truyền thuyết về Hỏa Đồ quốc, nhưng người di dân của Hỏa Đồ quốc, từ hơn bảy trăm năm trước, đã rất ít liên lạc với bên ngoài." Diệp Phàm là một phong thủy sư từng trải giang hồ, biết ý nghĩa của việc này.

Việc mất liên lạc với bên ngoài trong thời gian dài như vậy, khả năng lớn nhất là hoặc đã sáp nhập lại với Hỏa Đồ quốc, hoặc là đã tuyệt tự.

Khả năng cao, thực ra là về sau.

Tùng Hạc gật đầu đồng tình: "Thực ra Cổ Hà ngay từ đầu đã rất đáng nghi.

Chúng ta có lý do để nghi ngờ hắn chỉ đang mượn danh nghĩa của Côn Luân môn phái để tiện hành động lừa đảo mà thôi, chứ không phải hắn thật sự là người từ Côn Luân Sơn ra." Diệp Phàm không ngờ Tùng Hạc lại có suy đoán này, bởi vì ban đầu trong Âm Dương Mộ, Cổ Hà đã sử dụng quan tài đen làm từ gỗ Trầm đen, loại gỗ này chỉ có

ở trong núi Côn Luân.

Diệp Phàm nói: "Nếu vị sơn thần trong núi Côn Luân đó đã ảnh hưởng đến sự tồn vong của môn phái Côn Luân, nếu ông ta thực sự là người còn sót lại của môn phái Côn Luân, muốn để người của môn phái Côn Luân tiếp tục sống sót, thì làm vậy cũng có thể hiểu được." Tùng Hạc nhìn hắn: "Ông ta không nói cho những người đó biết sự thật, không muốn họ đoàn kết một lòng, lại muốn Tống Hà Ngọc giúp ông ta hoàn thành nguyện vọng, chẳng phải là tự mâu thuẫn sao?" Chu Vũ gãi đầu: "Chẳng lẽ ông ta quá tự tin vào công chúa, cảm thấy những người đó dù không đoàn kết cũng có thể giết được cổ thần kia?" Diệp Phàm nghĩ một lát: "Sự thất bại của họ, có lẽ cũng không liên quan nhiều đến việc mục tiêu có nhất quán hay không." Cổ thần bí ẩn trong địa cung Côn Luân đó, có lẽ sở hữu sức mạnh áp đảo tuyệt đối, những phong thủy sư lợi hại nhất thời đại đó ở trước mặt nó cũng chỉ như lũ kiến.

Tùng Hạc cười khổ một tiếng: "Nếu nói như vậy, chuyến đi này của chúng ta chẳng có ý nghĩa gì lớn lao cả, nếu đối thủ thực sự là thứ như vậy, thì không ai địch lại nổi đâu." Diệp Phàm lắc đầu: "Không, không phải vậy.

Nếu thế, Cổ Hà đã không thông báo trước cho họ, trừ phi họ thực sự muốn hủy diệt toàn bộ nhân vật cốt cán của Ngoại Bát Hành thời đó, nếu không ông ta sẽ không làm vậy." Đội khảo sát đó, năm ấy có hơn một nửa số người không trở ra khỏi núi Côn Luân, có lẽ đã chết, nhưng không ai từng nhìn thấy thi thể của họ.

Công chúa Tống Hà Ngọc chắc chắn đã chứng kiến sự thật năm đó, nhưng bà ấy cho đến khi qua đời ở tuổi tám mươi, vẫn luôn đi khắp cả nước thu thập các loại manh mối về núi Côn Luân, mà chưa bao giờ nói ra sự thật.

Diệp Phàm nói: "Họ có thể đã gặp phải chuyện còn khó giải thích hơn, là một loại hiện tượng siêu nhiên, nếu không chỉ dựa vào phong thủy học và huyền học, Kỳ Môn Bát Toán đã đủ để đối phó rồi." Họ đang nói đến đây, Chu Vũ đột nhiên đứng dậy, đi về phía cửa sổ, nhìn xuống qua khung cửa, nhíu mày như đang quan sát thứ gì đó.

Diệp Phàm ngẩn ra, dường như ý thức được điều gì: "Có người ở đó à?

Cậu nghe thấy gì sao?" Hắn và Tùng Hạc cùng đi qua, nhìn xuống dưới, không phát hiện bất kỳ người nào đáng ngờ.

Diệp Phàm chưa từng cường hóa tai, cũng không nghe thấy gì.

Chu Vũ nói: "Vừa rồi có người dùng tiếng phổ thông nói chuyện ở dưới.

Diệp tiên sinh, có lẽ có người đang giám sát chúng ta." Ở đây, về mặt công khai chỉ có ba người họ là người ngoài, dân bản xứ đều dùng ngôn ngữ của dân tộc thiểu số để giao tiếp với nhau, nếu lúc này nghe thấy tiếng Quan thoại chuẩn mực ngoài họ ra, chắc chắn là người của Hà Bán Tiên.

Diệp Phàm không mấy ngạc nhiên, gật đầu: "Lúc chúng ta mới vào đây, suy nghĩ không đủ chu toàn, biết rõ đây là khách sạn duy nhất tiếp đãi người ngoài mà vẫn đường hoàng bước vào, Hà Bán Tiên chắc chắn biết chúng ta ở đây." Tùng Hạc thở dài, chỉ vào miếng vẫn thiết trên cổ hắn: "Chúng ta trốn từ đầu cũng vô dụng.

Bọn chúng không biết có thủ đoạn gì, có thể trực tiếp truy vết được miếng vẫn thiết này, chúng ta đi đâu, chúng cũng đuổi theo được." Diệp Phàm lắc đầu: "Không, có một ngoại lệ." Tùng Hạc ánh mắt lóe lên: "Anh nói là nhà Lục Trung Hành?" Diệp Phàm búng tay một cái: "Đúng vậy, bây giờ tôi nghi ngờ gần ngôi nhà có kiến trúc cổ kiểu Thăng Long của Lục Trung Hành có thể có pháp trận hoặc kết

giới gì đó, chỉ cần vào bên trong, bọn chúng sẽ không cảm nhận được khí tức của vẫn thiết, chúng ta đã thử rồi." Nếu ngay từ đầu Hà Bán Tiên đã có thể tùy ý định vị được vị trí của họ, vậy thì sáng nay lúc họ đi tìm Lục Trung Hành, đám người này đã chẳng cần phải đích thân theo dõi.

Chắc chắn là bọn chúng cũng không thể biết được vị trí cụ thể của Lục Trung Hành, người nhà họ Lục đảm nhiệm vị trí này bao nhiêu năm, nhất định có cách tự bảo vệ mình, đám tay chân bình thường không làm gì được ông ta.

Cho nên họ chỉ cần tiến vào khu vực gần nhà Lục Trung Hành, để Hà Bán Tiên và vẫn thiết mất đi cảm ứng là được.

Tùng Hạc nhìn hắn một cái: "Anh không phải định nói chúng ta bây giờ rời khỏi thổ lâu, tìm cách lẻn vào nhà Lục Trung Hành để trốn tránh sự giám sát của người Hà Bán Tiên đấy chứ?" Diệp Phàm lắc đầu, dĩ nhiên là không, hành vi yếu đuối trốn tránh tự vệ này, rõ ràng không phải là việc hắn sẽ làm.

"Bây giờ chúng ta chắc chắn không thể đi, lỡ như dẫn dụ tầm mắt của người Hà Bán Tiên qua đó, chỉ liên lụy đến anh em Lục Trung Hành.

Tôi cũng đã nói với họ rồi, ngày mai chúng ta sẽ không đến chỗ ở của Lục Trung Hành, mà sẽ gặp nhau trực tiếp ở lối ra khỏi làng bên kia." Cách làm này để bảo toàn cho người vô tội, mới là phong cách của Diệp Phàm, Tùng Hạc mỉm cười.

"Một người như anh, bây giờ vẫn có thể giữ lòng từ bi, rốt cuộc là mạnh đến mức nào?

Anh và Tống Hà Ngọc thật sự không có quan hệ gì sao?" Diệp Phàm lắc đầu: "Bà ấy và tôi không phải cùng một loại người." Tùng Hạc liền hỏi: "Vậy người của Hà Bán Tiên thì sao, cứ để mặc như

vậy à?

Để chúng nó như lũ giòi bọ lượn lờ sau lưng chúng ta, e rằng sớm muộn gì cũng hỏng chuyện." Diệp Phàm thản nhiên nói: "Bọn chúng e ngại chúng ta, không dám chủ động tới gần." Nói rồi hắn hươ hươ lá bùa trong tay, nói: "Trước đây tôi đã giao đấu trực diện với Hà Bán Tiên, bản lĩnh đánh đấm của tên này không ra sao, suýt nữa bị tôi nướng thành chim sẻ cháy, trong thời gian ngắn không dám đối đầu trực diện với chúng ta." Chu Vũ nghe xong mắt liền sáng lên: "Diệp tiên sinh, anh thật sự có thể phóng hỏa từ hư không à?

Có phải giống như hôm chúng ta thấy trên thảo nguyên không?

Rất ngầu." Diệp Phàm liền tinh nghịch cười với cậu ta, rồi đi đến bên cửa sổ, kéo mạnh cửa sổ ra, lá bùa trong tay sáng lên một cái, ngay sau đó trên bầu trời lóe lên một tia sáng, vang lên một tiếng sấm nổ dữ dội.

Tiếng sấm này nghe rất giống điềm báo trước cơn mưa, trong chốc lát, đã có dân làng đóng cửa sổ thu quần áo, trông như đã chuẩn bị sẵn sàng cho trời mưa, nhưng người trong nghề nghe kỹ sẽ biết tiếng sấm này ở rất gần mặt đất, sấm sét tự nhiên sẽ không như vậy.

Đây là thiên lôi trong Thiên Lôi Địa Hỏa Chú, loại sấm này có pháp thuật tru tà gia trì bên trong, có thể trấn nhiếp và chém diệt mọi tà ma, loại thiên lôi này nếu giáng xuống người thường, một phát sẽ thiêu người thành tro.

Diệp Phàm đóng cửa sổ lại, Chu Vũ lại nghiêng tai nghe một lúc, rồi vui mừng quay đầu nói với Diệp Phàm.

"Mấy người nói chuyện ở dưới vừa nãy đã đi xa rồi." Tiếng thiên lôi dần dần biến mất, sau đó giống như tiếng sấm bình thường càng lúc càng xa, không còn nghe thấy nữa.

Tùng Hạc hỏi: "Anh đang dọa bọn chúng à?" Diệp Phàm nhún vai: "Là do bọn chúng không biết điều thôi." Diệp Phàm dùng cằm chỉ xuống dưới thổ lâu: "Lần thứ hai tôi giao đấu trực diện với Hà Bán Tiên, hắn đã được chứng kiến Thiên Lôi Địa Hỏa Chú rồi, chắc cũng đã dặn dò đám tay chân của mình, loại chú pháp này không phải người bình thường có thể chịu đựng được, nếu không muốn chết thì chỉ có thể tránh xa." Quan trọng nhất là, Hà Bán Tiên không biết hắn còn có những lá bài tẩy nào khác, trong số các pháp trận và chú pháp mà Diệp Phàm biết, loại tru tà và tấn công có rất nhiều, dùng trên người thì sức sát thương cũng quá lớn.

Nếu Hà Bán Tiên muốn có đủ nhân lực để đối phó với những chuyện sắp tới, hắn không thể tổn thất quá nhiều người ở đây.

Tùng Hạc cười cười: "Vậy xem ra không có vấn đề gì rồi, tối nay có thể nghỉ ngơi thật tốt, không cần thay phiên gác đêm." Anh ta không muốn buổi tối lại nhìn thấy ngọn núi tuyết đáng sợ bên ngoài nữa, ngọn núi tuyết và Khang Tháp Lạc soi chiếu lẫn nhau trong đêm, yêu khí quá nặng, người ta nhìn lâu sẽ bị nó mê hoặc.

Diệp Phàm nhìn anh ta: "Bây giờ vẫn còn một khoảng thời gian nữa mới đến tối, hôm nay nghỉ sớm một chút, ngày mai chúng ta giở trò tung hỏa mù, nhân lúc Hà Bán Tiên và bọn chúng chưa kịp phản ứng thì mang vẫn thiết vào núi, hắn không đuổi kịp đâu." Tùng Hạc gật đầu, ngay sau đó mấy người nhanh chóng thu dọn xong tất cả những thứ cần mang đi trong vòng nửa tiếng.

Vì cân nhắc đến việc di chuyển và chiến đấu sau này có thể sẽ rất nhiều, nên họ cố gắng hết sức gọn nhẹ, mang theo vũ khí, trang bị, pháp khí phong thủy cùng với bánh quy nén, và một số vật dụng cần thiết là gần đủ rồi.

Ba người họ đeo ba cái ba lô, về cơ bản không ảnh hưởng đến

hành động, khả năng mang vác và chạy nhanh của Diệp Phàm không thành vấn đề, ngay cả Tùng Hạc không giỏi mang vác cũng không cảm thấy sự sắp xếp này có vấn đề gì.

Chương 1276

Đợi họ chuẩn bị xong xuôi, đã là buổi chiều, Chu Vũ đã bắt đầu kêu đói, Diệp Phàm suy nghĩ một chút, cảm thấy nơi này sẽ không có dịch vụ giao đồ ăn, nên định ra ngoài mua đồ về.

Nhìn vào khả năng xử lý tình huống và ứng biến của Diệp Phàm, Tùng Hạc cũng không lo lắng giữa đường có ai ra tay với hắn được, xem ra bây giờ, việc không được đi một mình chủ yếu là chỉ anh ta và Chu Vũ, Diệp Phàm dù có đi một mình, không có một lượng lớn nhân lực cũng không thể làm gì được hắn.

Vì vậy Tùng Hạc không ngẩng đầu lên mà nói: "Không cần quá e dè dân làng ở đây, dù sao sáng mai chúng ta cũng đi rồi, lúc về cũng sẽ không ở lại nữa, có chuyện gì cứ bắn pháo hiệu là được, đảm bảo chúng tôi có thể đến nơi trong thời gian sớm nhất." Diệp Phàm gật đầu: "Chuyện này tôi tự có phán đoán.

Tiểu Chu, bảo vệ tốt Tùng Hạc đại ca của cậu nhé." Chu Vũ trịnh trọng gật đầu, cậu ta chưa thấy Tùng Hạc ra tay mấy lần, cảm thấy anh ta có chút giống thư sinh yếu đuối, nhưng nhìn thấy hôm đó anh ta dùng cây gậy mảnh kia, cũng biết đây là một nhân vật lợi hại.

Tùng Hạc ngẩng đầu, chưa kịp nói gì thì đã thấy Diệp Phàm trực tiếp ra khỏi cửa xuống lầu, áo khoác gió của hắn là màu đen tuyền, trông có hơi nổi bật, nhưng tư thế của người này vô cùng thong dong, không vội vã.

Tùng Hạc thỉnh thoảng cảm thấy có lẽ có người ở bên cạnh hắn mới là một trở ngại, nếu không có người cần hắn bảo vệ, một mình hắn vào núi Côn Luân, có lẽ mới là lựa chọn tốt nhất.

Tùng Hạc liền thuận miệng nói: "Lại đây Tiểu Chu, rảnh rỗi cũng

là rảnh rỗi, bây giờ tôi dùng pháp thuật giúp cậu luyện tập tai một chút, tiện thể, cậu kể cho tôi nghe chuyện của Chu Lễ Quân đi." Chu Vũ nghe thấy cao thủ nói muốn chỉ đạo riêng cho mình, không khỏi có chút kích động, cảm giác giấc mơ thời thơ ấu của mình sắp thành hiện thực, cậu ta vội vàng gật đầu.

Kết quả là thấy Tùng Hạc lấy ra cây gậy mảnh không thể phá hủy của mình.

Nụ cười trên mặt Chu Vũ cứng đờ: "Tùng Hạc đại ca, anh làm gì vậy?

Luyện tai cần dùng thứ này sao?

Em… em… em không phải muốn đấu tay đôi với anh đâu." Tùng Hạc trông gầy gò, nhưng thực tế sức mạnh cốt lõi ở các bộ phận trên cơ thể đều rất mạnh mẽ, đối đầu với người như anh ta, nếu tùy tiện khinh địch, khả năng bị đánh bại là rất cao.

Tùng Hạc vẫy tay với cậu ta: "Cũng không phải, tôi đâu phải Diệp tiên sinh, tôi vẫn rất nhân đạo.

Cậu bảo Diệp Phàm tới đây, anh ta mới là người lôi cậu ra ngoài đấu tay đôi ngay bây giờ." Chu Vũ gãi đầu, nếu không phải vậy, thì Tùng Hạc lấy vũ khí ra làm gì?

Chỉ nghe Tùng Hạc nói: "Cậu quay đầu đi, đừng nhìn tôi, nghe động tĩnh trên tay tôi, né đòn tấn công của tôi." Chu Vũ: "…Anh ơi, thế thì có khác gì đấu tay đôi với anh đâu?

Chẳng trách anh và Diệp tiên sinh là bạn tốt, hai người quả nhiên là cùng một loại người." Tùng Hạc cười tủm tỉm: "Không không không, tôi và anh ta không muốn làm người cùng loại đâu, người nhàm chán như vậy." Anh ta vừa nói, cây gậy trong tay đã vung thẳng ra!

Thính lực của Chu Vũ quả thực vô cùng kinh người, ngay khoảnh

khắc anh ta vừa giơ tay lên, tiếng gió nhỏ do quần áo tạo ra đã bị cậu ta nghe thấy, nhưng Chu Vũ luyện tập không đủ, đầu óc phản ứng kịp nhưng cơ thể lại không kịp, ôm đầu định né.

Với khoảng cách này và tốc độ của Tùng Hạc, rõ ràng là cậu ta không thể né được, Chu Vũ đã chuẩn bị sẵn sàng bị một gậy đập vào huyệt thận, cậu ta còn có tâm tư nghĩ: không phải là hai người này chê cậu ta cản trở, nên dùng cách này để đánh gục cậu ta ở đây để cậu ta không đi được chứ?

Kết quả là cây gậy còn cách eo cậu ta một centimet, tay Tùng Hạc đã dừng lại, lắc đầu.

"Phản ứng quá chậm rồi, chàng trai trẻ, đến lúc chúng ta hành động trong tuyết, một khi có người nấp sau đống tuyết tấn công lén, bắn tên tới, cậu như vậy là không né được đâu." Chu Vũ yếu ớt nói: "Em… em chỉ là người làm khảo cổ học, chuyện này, không phải còn có các anh sao?" Tùng Hạc ngoắc tay với cậu ta: "Không được, lại đây, làm lại lần nữa." Diệp Phàm như không có chuyện gì xảy ra mà xuống lầu, thấy chỗ trực ban ở cửa lại có một người khác ngồi, xem ra thổ lâu này không có nhân viên phục vụ cố định.

Diệp Phàm đi đến trước quầy, người trực ban hôm nay là một người đàn ông khoảng ba mươi tuổi, trông hơi già, nhìn như bốn mươi.

Hắn vốn định hỏi người này một vài chuyện trong làng Khang Tháp Lạc, nhưng đột nhiên nghĩ lại, ước chừng người này cũng không hiểu tiếng Hán thông thường, thế là từ bỏ, chỉ tay ra cửa, ra hiệu mình muốn ra ngoài.

Người đó không biểu cảm gật đầu, Diệp Phàm chú ý thấy, gã ta lập tức cúi đầu viết gì đó vào một cuốn sổ.

Hắn bước ra cửa, nhiệt độ bên ngoài và bên trong chênh lệch rất

lớn, hệ thống sưởi trong thổ lâu vẫn rất đầy đủ, xem ra ngôi làng này không nghèo khó và gian nan như hắn tưởng, sinh tồn gần núi tuyết, tất nhiên cũng có những phương thức riêng.

Ngay cả khi những người này bị một loại phong thủy cục nào đó giam giữ ở đây, chỉ cần không có ai nói cho họ biết, những người không hiểu phong thủy, có thể cả đời cũng không nhìn ra được.

Họ sẽ chỉ cảm thấy, từ tổ tiên đến đời mình, đều là tâm cam tình nguyện ở lại nơi gần núi tuyết này, tâm cam tình nguyện không muốn rời đi, thà ở lại đây cả đời.

Diệp Phàm nghĩ đến đây, trong lòng có chút lạnh lẽo, hắn không biểu cảm dừng lại ở cửa một lúc, ngẩng đầu quan sát xung quanh một vòng, thở ra một làn khói trắng lạnh lẽo.

Hắn ra ngoài ngoài việc định mua bữa tối cho mấy người, còn muốn xem xem người của Hà Bán Tiên sau khi chứng kiến thiên lôi của hắn, có còn gan to bằng trời dám tiếp tục ở lại đây giám sát họ không.

Người biết hàng nên đều nhận ra được sức uy hiếp của loại thiên lôi đó, nếu thực sự đối đầu với người có thể điều khiển thiên lôi, họ sẽ không có bất kỳ cơ hội thắng nào, Hà Bán Tiên nếu là người hiểu chuyện sẽ biết điều này.

Hơn nữa ngoài tuyệt chiêu Thiên Lôi Địa Hỏa, Diệp Phàm cũng không phải không có những con bài tẩy khác, hắn không lâu trước đây vừa mới cùng Lý Hoa cộng dụng thân thể, học được mấy loại pháp thuật của Lý Hoa, trước đó việc giương cung bắn ra mũi tên lửa từ hư không chính là một loại.

Trước khi Hà Bán Tiên hoàn toàn làm rõ được đường đi nước bước của họ, muốn cướp vẫn thiết từ tay hắn chỉ có thể dùng mưu, nhưng dù hắn có dùng mưu kế gì, Diệp Phàm cũng không hề sợ hãi.

Hắn vừa đi chậm rãi trên con đường của Khang Tháp Lạc vào buổi chiều tà, nhìn mặt trời lặn bên cạnh ngọn núi tuyết xa xôi, soi rọi cả Khang Tháp Lạc, cảnh tượng này vô cùng hùng vĩ, mặt trời lặn như vàng tan chảy, ngàn dặm rực rỡ.

Hắn thỉnh thoảng nhìn thấy vẻ mặt của dân làng đi ngang qua, trước đó là do họ có chút cảnh giác, thực ra dân làng ở đây vẫn rất thân thiện, nhìn thấy hắn thì có người còn rất tò mò, có cô gái còn nhìn vào mặt hắn, nhưng đa số mọi người dường như muốn làm ăn với hắn.

Diệp Phàm không mang theo Chu Vũ, hoàn toàn bất đồng ngôn ngữ, không hiểu người ở đây nói gì, hắn cũng không dừng lại để trò chuyện với người ở đây.

Trước đây khi hắn tra cứu sự việc không hề cân nhắc đến vấn đề giao tiếp ngôn ngữ, bây giờ xem ra, may mà Lục Trung Hành là người Hán, nếu không họ giao tiếp hoàn toàn dựa vào Chu Vũ phiên dịch, thì quả thực quá phiền phức.

Hắn đi không nhanh không chậm, đi đến lúc hoàng hôn, mặt trời sắp lặn, hắn cũng không hề cảm thấy cảm giác kỳ quái đặc trưng của việc bị theo dõi, Diệp Phàm về cơ bản đã xác định, người của Hà Bán Tiên đã không còn ở đây.

Những người đó bây giờ hoặc là đang cắm trại ở ven làng, hoặc là trà trộn vào dân làng, dù sao chỉ cần họ hơi thông thạo một chút ngôn ngữ ở đây, Diệp Phàm cũng không thể nghe ra được.

Nhưng chỉ cần những người này xuất hiện, chỉ cần cách hắn hơi gần một chút, cảm giác của hắn cũng đủ nhạy bén, Diệp Phàm không phải là người đặc biệt nhân từ mềm lòng, lúc cần ra tay, hắn cũng sẽ cho Hà Bán Tiên một bài học.

Hắn thử hình dung, Khang Tháp Lạc tổng thể có hình dạng của

một con Ô Đầu Thanh Điểu đang dang cánh muốn bay, loại chim này dường như có liên quan đến một loài chim trong truyền thuyết nào đó trong Sơn Hải Kinh.

Lúc họ vào làng từ cổng làng, là đi vào từ miệng chim, muốn vào núi phải rời đi từ vị trí đuôi chim, theo hướng này, đây là một con chim lớn bay ra từ trong núi Côn Luân.

Diệp Phàm nghĩ đến con chim lớn trong địa cung dưới lòng đất của Cửu Huyền Sơn, nếu loại chim lớn đó chính là Ô Đầu Thanh Điểu, có phải điều đó có nghĩa là, loại chim này thực ra sinh trưởng trong núi Côn Luân.

Gỗ Trầm đen, Ô Đầu Thanh Điểu, vẫn thiết, những thứ này đều do Cổ Hà mang ra từ trong núi Côn Luân, mang đến trước mặt họ.

Nếu Cổ Hà không phải là người còn sót lại của môn phái Côn Luân, thì làm thế nào mà có nhiều thủ đoạn như vậy, có thể lấy được nhiều thứ liên quan đến núi Côn Luân như thế?

Diệp Phàm trong lòng đại khái đã có một kết luận, suy luận như vậy, những tà ma mà hắn thấy trong Âm Dương Mộ ở Kinh thành, tà ma mặc giáp vảy quỷ, Ô Đầu Thanh Điểu, rắn lông đen, thực ra đều có nguồn gốc từ những thứ trong núi Côn Luân.

Vậy thì sau này họ vào núi Côn Luân, loại thứ này cực kỳ có khả năng sẽ nhiều hơn, và sức mạnh sẽ còn mạnh hơn so với khi ở bên ngoài, và sẽ khó đối phó hơn so với bây giờ.

Diệp Phàm hít một hơi thật sâu, nếu hắn đến một mình, ít nhất sẽ thuận tiện đối phó và dễ dàng thoát thân, nhưng bây giờ hắn phải đảm bảo an toàn cho Tùng Hạc và Chu Vũ, có lẽ sẽ phiền phức hơn một chút.

Khi mặt trời sắp lặn, hắn dùng tiền mặt mua một ít trà bơ, bánh

thanh khoa, cùng với một ít bánh thịt bò và rau quả có sẵn của địa phương, rồi trở về thổ lâu, thỉnh thoảng rải rác gần đó là một số lá bùa theo dõi do hắn đặt.

Nếu người của Hà Bán Tiên đi ngang qua đây, chỉ cần có chút không cẩn thận, trên người sẽ dính phải những thứ trên lá bùa này, lúc đó, Diệp Phàm sẽ có cơ hội phản truy vết họ.

Hắn trở về thổ lâu, người trực ban đã đi rồi, trông rất lười biếng và lỏng lẻo, lúc hắn ra ngoài, người này đã ghi lại việc hắn ra ngoài, chắc là ý của trưởng thôn già.

Hắn không biết trưởng thôn già làm thế nào biết được chuyện vẫn thiết, nhưng người này đã biết nhiều như vậy, chứng tỏ người ở đây không phải ai cũng bị giấu trong bóng tối.

Diệp Phàm lên tầng hai, đầu tiên là nghe thấy tiếng loảng xoảng bên trong, không biết đang làm ồn gì, hắn lúc đầu còn cảnh giác một chút, có phải người của Hà Bán Tiên nhân lúc hắn không có mặt đã xông vào, bây giờ đang giao đấu với Tùng Hạc bên trong.

Nhưng rất nhanh hắn phát hiện không phải, vì hắn nghe thấy bên trong chỉ có nhịp tim của hai người, một người tương đối bình ổn, là Tùng Hạc, một người khá dồn dập, là Chu Vũ.

Hắn gõ cửa theo mật hiệu đã hẹn trước, ba dài hai ngắn, một lúc sau, Tùng Hạc ra mở cửa, hắn thấy trên đầu người này có chút mồ hôi.

Diệp Phàm tò mò hỏi: “Hai người làm gì vậy?

Tập thể dục à?” Sau đó hắn thấy Chu Vũ thở hổn hển nằm dang tay chân trên giường, yếu ớt nói.

“Diệp tiên sinh, cuối cùng anh cũng… cũng về rồi, anh quản Tùng Hạc đại ca đi, anh ấy cứ đòi đặc huấn cho em.” Diệp Phàm tò mò nhìn

Tùng Hạc, Tùng Hạc không chút hổ thẹn nhìn hắn: "Tôi là muốn nhân lúc có thời gian luyện tập tai cho cậu ta, cũng không thực sự làm cậu ta bị thương." Diệp Phàm gật đầu, đi tới kéo Chu Vũ dậy.

"Không vấn đề gì, tôi ủng hộ, Tiểu Chu, nghe lời Tùng Hạc đại ca của cậu đi, người này tuy có lúc giống như lão hồ ly, nhưng trong việc quyết định những chuyện lớn thì rất đáng tin cậy." Chu Vũ: "… Chẳng trách hai người có thể làm bạn với nhau, quả nhiên là cùng một loại người, Diệp tiên sinh, Tùng Hạc đại ca." Chàng trai trẻ bị hắn kéo dậy, cúi đầu ủ rũ ngồi vào một góc, Tùng Hạc nhìn Diệp Phàm, Diệp Phàm đặt đồ ăn lên bàn trong phòng, vừa chuẩn bị bát đũa vừa nói.

"Lúc tôi ra ngoài mua đồ tiện thể kiểm tra xung quanh một chút, thiên lôi vừa rồi có tác dụng, tay chân của Hà Bán Tiên không có ở gần đây, chắc là đã bị uy hiếp, tạm thời sẽ không ra gây sự với chúng ta, tối nay không cần gác đêm, dán bùa cách âm và bùa báo động là được." Chu Vũ đã bắt đầu ngấu nghiến, nói không rõ ràng: "Tốt quá rồi, mọi người đều có thể nghỉ ngơi." Diệp Phàm vỗ vỗ vai cậu ta, ra hiệu cậu ta ăn chậm thôi kẻo nghẹn, sau đó chia phần của mình và Tùng Hạc ra, mấy người vừa ăn vừa trò chuyện.

Diệp Phàm mở lời: "Người của Hà Bán Tiên chắc chắn sẽ không dễ dàng bỏ cuộc, chúng ta ở đây hành động cũng rất bất tiện, nếu thật sự động thủ gây ra ồn ào, ngược lại sẽ có vấn đề, trước tiên ổn định bọn chúng là được." Tùng Hạc gật đầu: "Vậy cũng tốt, dân làng ở đây về cơ bản đều là người thường, bị phong thủy cục của núi Côn Luân giam cầm mấy trăm năm, cũng không ý thức được vấn đề ở đây, nếu chúng ta dùng pháp thuật trước mặt họ, có thể sẽ bị coi là tà thuật sư của núi Côn Luân." Diệp Phàm chỉ vào ngọn núi tuyết ngoài cửa sổ: "Nhiều khu vực bên trong núi Côn Luân bây giờ vẫn chưa được khám phá triệt để, không ai biết sau khi chúng ta vào sẽ gặp phải cái gì, tôi bây giờ tạm thời đã có một chút kế hoạch, sau khi vào núi sẽ đặt mai

phục rồi mới ra tay." Tùng Hạc nhìn hắn: "Anh không phải không muốn ra tay sát hại sao?" Diệp Phàm lắc đầu: "Tôi không ra tay sát hại, nhiều nhất chỉ là làm cho bọn chúng mất khả năng hành động thôi, tuy tôi không biết lúc đó Hà Bán Tiên tại sao lại muốn vào hoàng cung, có phải muốn bắt chước Cổ Hà hay không, nhưng cuối cùng hắn cũng chỉ là một người phàm mà thôi." Người phàm như vậy vào địa cung Côn Luân, cho dù có bản lĩnh lớn đến đâu, cũng chưa chắc có thể toàn thân trở ra.

Chu Vũ ở bên cạnh xen vào: "Tùng Hạc đại ca, con đường chúng ta đi hoặc là không ở trên mặt đất, hoặc là một con đường xa lạ, nếu thực sự là bản đồ địa cung dưới lòng đất, nói không chừng những nơi trên mặt đất em còn nhận ra đấy." Tùng Hạc cười cười: "Cậu thần thông quảng đại vậy sao?" Diệp Phàm cũng cười: "Cậu nghĩ quá đơn giản rồi, Tiểu Chu, địa cung loại này, muốn giấu đi mấy ngàn mấy trăm năm, tất phải ở dưới lòng đất cực sâu, hoặc là ở trong rừng sâu núi thẳm, những nơi như vậy, cậu không thể tìm thấy kết quả trong các tài liệu công khai đâu." Lần này họ đi, chắc chắn là một nơi hoàn toàn xa lạ, ngọn núi màu đen kia rốt cuộc chỉ đến cái gì, không ai biết.

Chu Vũ cũng không nản lòng: "Không sao đâu, hai anh, em đã nghiên cứu ở đây lâu như vậy, tuy đều là công phu trên giấy tờ, nhưng ít nhiều cũng hiểu một chút, chắc chắn sẽ giúp được các anh." Diệp Phàm gật đầu: "Cậu nhớ kỹ, nếu gặp phải thứ mà chúng ta đều không đối phó được, lúc có thể chạy thì nhất định phải chạy, cứ cách một ngày tôi sẽ dùng điện thoại vệ tinh truyền tin tức về cho hậu phương ở Kinh thành, chỉ cần quá ba ngày không liên lạc, họ sẽ cử người đến ứng cứu chúng ta." Hôm qua hắn đã thông qua điện thoại vệ tinh, đại khái miêu tả tình hình Khang Tháp Lạc cho Chương Mục Trạch, tiện thể bảo ông ta có cơ hội thì gửi một ít tài liệu qua, đến lúc đó bất kể là ai, chỉ cần có thể thoát ra khỏi địa cung, chạy ra ngoài núi tuyết, người

của Chương Mục Trạch sẽ có thể ứng cứu.

Chương 1277

Người này làm việc còn đáng tin cậy hơn Diệp Phàm tưởng tượng, xem ra đã quyết tâm cho rằng mấy người họ đi giáp lạt ma, nhận định trong mộ Côn Luân có bảo bối lợi hại, muốn chia một chén canh.

Nhắc đến Chương Mục Trạch, Diệp Phàm lại nghĩ đến điều gì đó.

"Hai ngày nay khi liên lạc với bên Kinh thành, người bạn đó của tôi đã gửi đến một số tài liệu, trong đó có một phần rất thú vị, không bắt mắt, nhưng là một số chi tiết dễ bị bỏ qua." Tùng Hạc dừng gắp thức ăn, nhìn hắn ra hiệu hắn nói tiếp.

Hắn đặt đũa xuống: "Vừa rồi lúc tôi xuống dưới, phát hiện ngôi làng rất giống con Ô Đầu Thanh Điểu này, đầu hướng ra ngoài núi, đuôi hướng vào trong núi, là một con chim bay ra từ trong núi, nên tôi đã hỏi ông ta trong núi Côn Luân có sinh vật kỳ lạ nào không." Sau đó Chương Mục Trạch kết hợp với mô tả của hắn về nơi Khang Tháp Lạc này, đã gửi cho hắn một bản tài liệu, nội dung đại khái là dân tộc có tín ngưỡng totem Ô Đầu Thanh Điểu này có một loại tín ngưỡng tôn giáo riêng.

Số người theo tín ngưỡng tôn giáo này rất ít, về cơ bản chỉ xuất hiện ở khu vực núi Côn Luân, và càng gần khu vực Nam Cương và khu Tạng giáp núi Côn Luân thì càng thường thấy hơn.

Những người này không thực hiện hỏa táng, đa số là thổ táng và thiên táng, kết hợp với truyền thuyết của người địa phương và kinh nghiệm trước đây của họ, Chương Mục Trạch phán đoán, trong núi Côn Luân có thể thật sự có một loại chim lớn có tính công kích.

"Ngôi làng này được xây dựng như vậy, có thể là muốn phá vỡ

phong thủy cục này.” Tùng Hạc ngẩng cằm nói.

“Người trong làng này cũng không hoàn toàn là những kẻ ngu muội, có thể có một nhân sĩ nào đó đã phát hiện ra vấn đề này, muốn phá cục nhưng thế cô lực mỏng, không thể làm gì, nên đã lợi dụng tín ngưỡng tôn giáo của người địa phương để xây làng thành hình dạng này, Ô Đầu Thanh Điểu chắc chắn cũng có liên quan đến mộ Côn Luân.” Diệp Phàm gật đầu tỏ vẻ đồng ý: “Những con chim này tuy không lợi hại lắm, nhưng nếu kích thước lớn hơn một chút, cũng sẽ rất phiền phức, chuyện này không quá quan trọng, chú ý một chút là được rồi.” Mấy người đều gật đầu tỏ vẻ đã hiểu, tiếp đó đều im lặng nhanh chóng ăn xong bữa tối, vì đã làm việc liên tục mấy ngày, Chu Vũ còn bị lôi ra đặc huấn hai tiếng, ăn không ít, rất nhanh đã quét sạch.

Đồ đạc về cơ bản cũng đã thu dọn xong, chỉ đợi sáng mai là chuẩn bị xuất phát, Tùng Hạc thu dọn rác, buộc chặt lại đặt ở cửa, đợi ngày mai có người trực ban đến thu dọn.

Anh ta đóng cửa, cẩn thận dán một lá bùa cách âm lên cửa, về thói quen này, anh ta và Diệp Phàm thuộc cùng một loại người, những chi tiết làm việc của loại người này sẽ có một số điểm tương đồng, bùa cách âm về cơ bản có thể ngăn chặn mọi tình huống nghe lén.

Chỉ nghe thấy Diệp Phàm ở phía sau hỏi Chu Vũ: “Anh ta dạy cậu cái gì rồi, học thế nào?” Chu Vũ cười gượng hai tiếng: “Tùng Hạc đại ca dạy em nghe tiếng phân biệt vị trí, nghe thấy tiếng động trong tích tắc là bắt đầu né tránh các cuộc tấn công bằng ám khí, nhưng anh ấy lợi hại quá, cây gậy em về cơ bản không né được.

Diệp tiên sinh, em sẽ không sống không nổi đến lúc vào địa cung chứ.” Diệp Phàm nhìn cậu ta, cảm thấy có chút buồn cười: “Tôi chưa từng thấy người nào có lòng hiếu kỳ mãnh liệt như cậu, chưa bao giờ

giáp lạt ma, chưa từng vào mộ, cũng chưa từng nghiên cứu phong thủy, vậy mà thật sự muốn vào sao?" Chu Vũ nhìn hắn: "Nhưng mà Diệp tiên sinh, em cảm thấy anh đặc biệt có thiên phú làm thiết khoái tử, nếu chúng ta là tay chân chính thức của anh, có anh ở đó chỉ huy, chắc chắn là bách phát bách trúng, tuyệt đối không có sai sót." Diệp Phàm nghe thấy cậu nhóc này còn khá biết nịnh, vậy mà còn biết 'thiết khoái tử' là gì, trong Ngoại Bát Hành, 'thiết khoái tử' chính là chỉ người khởi xướng một hoạt động giáp lạt ma, không chỉ phải đảm bảo an toàn cho đám tay chân mà còn phải quản lý việc phân chia đồ tùy táng và tiền bạc.

Diệp Phàm không có hứng thú làm thiết khoái tử, nhưng Chu Vũ vậy mà lại biết những thứ này, xem ra cũng đã tìm hiểu không ít, chỉ là người nhà không cho phép cậu ta nghiên cứu cái này, cũng không có người nào ra hồn dạy cậu ta mà thôi.

Chu Vũ nhìn hắn: "Diệp tiên sinh, em không phải loại thiếu niên trẩu tre xem xong manga nhiệt huyết rồi bị ảo tưởng đâu, em có hứng thú với núi Côn Luân là thật, nhưng em đã nghiên cứu nghiêm túc rồi." Diệp Phàm gật đầu rất nghiêm túc, thuận miệng nói: "Vậy thì trên đường đi không thể thiếu cậu được, nhất định phải đi theo sát, bảo vệ tốt bản thân." Sau đó, hắn và Tùng Hạc, một người nghiên cứu cuộn da dê và băng ghi hình, một người nghiên cứu ảnh chụp trong album, mỗi người lại sắp xếp lại các manh mối một lần nữa.

Đợi đến khi trời tối hẳn, họ sớm đã tắt đèn đi nghỉ.

Chu Vũ bị Tùng Hạc huấn luyện cả buổi chiều, đã sớm mệt lử, vừa đặt lưng xuống giường đã ngủ say như chết.

Tùng Hạc trước khi ngủ đốt một nén hương an thần, cũng yên tĩnh chìm vào giấc ngủ.

Diệp Phàm nhìn nén hương an thần đó, không biết từ lúc nào mà

Tùng Hạc cũng gặp vấn đề về giấc ngủ, rồi hắn chợt nhớ tới việc Tùng Hạc nói có thể nhìn ra hắn nghỉ ngơi không tốt.

Lẽ nào nén hương an thần này không phải đốt cho Tùng Hạc, mà là đốt cho mình?

Diệp Phàm cố gắng suy ngẫm một vài chuyện, khiến cho dòng suy nghĩ của mình trở nên hỗn loạn, nhưng đợi rất lâu, ảo giác từ vẫn thiết vẫn không hề xuất hiện.

Loại hương an thần này của Tùng Hạc dường như thật sự có tác dụng ức chế sức mạnh của vẫn thiết.

Nhưng Diệp Phàm biết, dù vậy, thứ này cũng không thể trừ tận gốc ảo giác.

E rằng chỉ có hủy diệt hoàn toàn những khối vẫn thiết này mới có thể thực sự thoát khỏi ảo cảnh.

Nhưng Diệp Phàm quan sát kỹ tảng vẫn thiết đen kịt trong bóng tối một lúc, nhận ra thứ này dường như cũng đã nhiễm khí tức của núi Côn Luân, tựa như có sinh mệnh của riêng mình.

Hắn từ từ chìm vào giấc ngủ, vốn tưởng sẽ không có chuyện gì xảy ra, không ngờ vừa mới ngủ, hắn đã bắt đầu mơ.

Hắn vừa mở mắt trong mơ, không biết lần này mình đang nhập vào cơ thể ai, Tống Hà Ngọc đang đứng cách đó không xa, một nhóm người đang tiến vào trong địa cung.

Diệp Phàm cử động cơ thể, phát hiện lần này hắn lại không thể tự điều khiển góc nhìn của mình, nhưng may là ngay giây tiếp theo, người mà hắn nhập vào đã nhìn xung quanh.

Diệp Phàm phát hiện trong đội thiếu rất nhiều người, dường như không có bóng dáng của Lục Thanh lẫn Chu Lễ Quân, không biết những người bị thiếu đã đi đâu.

Lòng hắn lạnh đi, lẽ nào đi đến đây, còn chưa mở được quan tài, những người đó đã chết hết rồi sao?

Nhưng nhìn sắc mặt của Tống Hà Ngọc phía trước, hắn lại nhanh chóng nhận ra điều đó không thể xảy ra.

Nếu Lục Thanh và những người khác bây giờ đã chết trong địa cung, đám người này chắc chắn sẽ không tiếp tục tiến lên, xem ra là họ đã tách ra.

Tống Hà Ngọc này cũng thật là gan lớn, lại dám phân tán phần lớn tinh nhuệ ở nơi này, làm như vậy không biết là để tìm thứ gì.

Diệp Phàm phán đoán một chút, kết hợp với góc nhìn hiện tại đối với Tống Hà Ngọc, hắn nghi ngờ mình có thể đã nhập vào người Phong Hỏa cô nương.

Giữa hai người họ, hai nữ tính duy nhất, có sự tin tưởng phi thường, Phong Hỏa thường sẽ không bị Tống Hà Ngọc phái đi.

Giây tiếp theo, Tống Hà Ngọc đột nhiên ra một thủ thế, ra hiệu cho mọi người tạm dừng, không biết đã phát hiện ra điều gì.

Sau đó, họ được huấn luyện bài bản, cùng nhau nối đuôi nhau đi vào một lối vào ở hướng nào đó.

Diệp Phàm nhìn suốt dọc đường, đều không phát hiện chiếc nhiễu hắc quan trước đó đã đi đâu.

Nó đã bị đám người này mở ra, hay là họ đang trốn tránh thứ gì đó trong nhiễu hắc quan.

Tống Hà Ngọc quay đầu lại ra thêm một thủ thế nữa, Diệp Phàm nhìn bộ dạng của nàng ta, kinh nghiệm đổ đấu giáp lạt ma dường như vô cùng phong phú.

Nhưng trong ấn tượng của Diệp Phàm, Tống Hà Ngọc dường như

không thường xuyên tự mình xuống mộ.

Nhưng Diệp Phàm không thể phán đoán được, dù sao họ cũng không phải người cùng thời đại.

Nói trắng ra, cho dù Tống Hà Ngọc trước mắt là một kẻ giả mạo, đặt trước mặt hắn, hắn cũng không thể nhận ra.

Nhưng hắn đã âm thầm để ý đến những điểm không đúng của Tống Hà Ngọc này, cố gắng tìm kiếm một câu trả lời.

Đi được một lúc, hắn phát hiện, không phải vì hắn nhập vào một cô gái thấp bé, mà dường như là vì chiều cao của Tống Hà Ngọc đã cao hơn một chút.

Sự khác biệt này không quá rõ ràng, nếu không phải là người hiểu rõ Tống Hà Ngọc, có lẽ sẽ không nhìn ra bất kỳ sự khác biệt nào.

Nhưng không may, thứ nhất là trí nhớ của Diệp Phàm đặc biệt tốt, thứ hai là trong mơ hắn đã thấy dung mạo của Tống Hà Ngọc rất nhiều lần, đại khái đã ước lượng được một con số, về cơ bản là chính xác.

Tống Hà Ngọc này, không giống trong trí nhớ của hắn.

Diệp Phàm thầm nghĩ, là mặt nạ da người.

Tống Hà Ngọc này là do một người khác giả dạng, tuyệt đối không phải bản thân nàng ta.

Dù hắn chưa từng thật sự nhìn thấy cảnh tượng năm đó, nhưng trong lòng lại có một trực giác kỳ lạ như vậy.

Hơn nữa hắn gần như có thể chắc chắn, trực giác này không sai.

Người này tuyệt đối không thể là Tống Hà Ngọc, mà hắn là một tay trộm mộ cực kỳ quen thuộc tình hình trong đấu giả dạng.

Trình độ phong thủy của Tống Hà Ngọc không ai nghi ngờ, nhưng

nàng ta chủ quản chuyện trên mặt đất, còn chuyện dưới lòng đất, nàng không giỏi như nhiều người tưởng tượng.

Nhưng người không quen thuộc có lẽ không biết điểm này, nên kẻ này mới có thể giả dạng thành công mà không bị phát hiện.

Diệp Phàm lập tức cảm thấy mồ hôi lạnh sau lưng túa ra.

Tình huống này chỉ có hai khả năng.

Thứ nhất là Tống Hà Ngọc hoặc đã chết, hoặc gặp phải nguy hiểm cực lớn không thể tiếp tục lãnh đạo họ, cần một người ra mặt bí mật ổn định cục diện.

Bởi vì đội ngũ này danh nghĩa vẫn do hoàng thất tổ chức, sự tồn tại của Tống Hà Ngọc tương đương với kim bài lệnh tiễn của hoàng thất, đây là một đôi đũa sắt do hoàng đế phái xuống.

Nhưng một khi đôi đũa sắt Tống Hà Ngọc này xảy ra chuyện gì, hoàng thất trực tiếp lật mặt không nhận người, cũng không ai dám quản.

Như vậy những tên trộm mộ đến vì lợi ích có khả năng lòng quân tan rã, dẫn đến kế hoạch thất bại.

Chương 1278

Vậy thì người này cần phải cực kỳ quen thuộc Tống Hà Ngọc, đồng thời có thể lặng lẽ trong biến cố này, với sức hiệu triệu và khả năng kiểm soát cực lớn, đeo mặt nạ da người để ổn định cục diện.

Đây là khả năng lớn nhất.

Hơn nữa nhìn tình hình hiện tại, ngay cả Phong Hỏa cô nương quen thuộc nhất với Tống Hà Ngọc cũng không nhận ra điều bất thường.

Hoặc có thể Phong Hỏa cô nương cũng đã tham gia vào kế hoạch này.

Nàng không tham gia giả dạng Tống Hà Ngọc, mà bất đắc dĩ để một người đàn ông dịch dung, chứng tỏ trong đội còn có tình huống cần Phong Hỏa cô nương ra mặt ổn định.

Còn có một khả năng khác, là tình huống mà Diệp Phàm cho là tương đối tốt hơn, đó là họ đã gặp phải tình huống nào đó trong mộ, bắt buộc phải chia thành hai đội khác nhau hành động.

Và trong hai đội này, lại cần có một người lãnh đạo đáng tin cậy.

Dù Tống Hà Ngọc đúng là lãnh tụ tinh thần của họ, nhưng Diệp Phàm suy nghĩ một chút, Tống Hà Ngọc dù sao cũng là một cô gái, đám giáp lạt ma này, thật sự sẽ phục nàng ta sao?

Hắn suy nghĩ kỹ lại, cảm thấy đây thực sự không phải vấn đề.

Một là Tống Hà Ngọc vào thời điểm đó và ở độ tuổi đó, quả thực đã có một chút uy tín.

Hai là dù kinh nghiệm làm "đũa sắt" của nàng ta không đủ, cũng có hoàng thành là chỗ dựa khổng lồ sau lưng.

Ánh mắt Diệp Phàm thay đổi, xem ra bây giờ, cả hai khả năng này đều tồn tại.

Sau đó, trong lòng Diệp Phàm đột nhiên nảy sinh một ý nghĩ cực kỳ đáng sợ: Tống Hà Ngọc năm đó trở về từ núi Côn Luân, còn là Tống Hà Ngọc thật không?

Hay nói cách khác là một thứ gì đó khác?

Hắn bắt đầu dùng góc nhìn của Phong Hỏa cô nương, mắt không chớp nhìn chằm chằm vào Tống Hà Ngọc trước mặt.

Hắn luôn tính toán trong lòng, trong đội khảo sát này có người nào vừa quen thuộc Tống Hà Ngọc lại vừa cam tâm tình nguyện làm việc này.

Sau đó hắn lại nghĩ đến một người – Chu Lễ Quân.

Chu Lễ Quân con người này, nhìn chung là một người rất chính trực, vì vậy anh ta không tin bất kỳ lời nói nào của Cổ Hà, cũng không cho rằng trong núi Côn Luân thật sự có pháp thuật trường sinh bất lão.

Nhưng anh ta vẫn hưởng ứng lời kêu gọi của công chúa Tống Hà Ngọc, không phải vì danh cũng không phải vì lợi, thậm chí không tiếc chết ở đó, cũng phải cùng Tống Hà Ngọc đi một chuyến.

Diệp Phàm nhìn thân hình của Tống Hà Ngọc trước mặt, quả thực rất giống vóc dáng của một thanh niên, dường như còn cố ý thường xuyên cúi lưng đi lại, để người khác không thể trực tiếp nhìn ra vấn đề về chiều cao.

Diệp Phàm im lặng một lúc.

Tống Hà Ngọc lúc đó đã ba mươi bảy tuổi, nhưng không thể phủ nhận, nàng vẫn là một người phụ nữ vô cùng xinh đẹp.

Thậm chí với thân phận như vậy, lại đã kết hôn, cũng không cản

được sự si tình của Chu Lễ Quân dành cho nàng.

Hơn nữa theo tính toán tuổi tác lúc đó, Chu Lễ Quân chỉ mới hai mươi bảy, hai mươi tám tuổi, gia thế cũng không có gì đặc biệt, việc qua lại với Tống Hà Ngọc e rằng cũng chỉ là quan hệ về học thuật phong thủy và phương diện giáp lạt ma.

Diệp Phàm thở dài, thầm nghĩ trước đây hắn chỉ biết Chu Lễ Quân là một nhà thám hiểm rất lợi hại, không ngờ còn có lúc vì yêu mà đâm đầu vào tường đến mức này.

Hắn nhìn Tống Hà Ngọc trước mặt mình, đoán xem rốt cuộc Chu Lễ Quân muốn làm gì, tại sao lại phải tách ra một đội, và Phong Hỏa cô nương rốt cuộc có biết chuyện hay không.

Tiếp đó, hắn thấy Chu Lễ Quân ra một thủ thế, quay đầu lại nói nhỏ vài câu gì đó với người phía sau.

Sau đó, tất cả mọi người lập tức im lặng, men theo tường lẻn đi.

Diệp Phàm nhận ra, đây là một loại trận hình chuẩn bị vòng ra sau đánh úp.

Chu Lễ Quân lại tinh thông binh pháp, hơn nữa còn vô cùng thành thạo.

Họ định làm gì?

Diệp Phàm chợt nhận ra, những người này dường như chia phe theo mục đích, tất cả chia thành hai đội, một đội phụ trách săn giết Cổ Thần, đội còn lại phụ trách mở quan tài tìm kiếm loại thuật pháp thần bí kia.

Vậy có phải Tống Hà Ngọc vốn định phụ trách săn giết Cổ Thần, nhưng Chu Lễ Quân lo lắng nàng gặp nguy hiểm, nên dứt khoát dịch dung thành dáng vẻ của nàng để dẫn đội đi hoàn thành nhiệm vụ này không?

Nhưng khoan nói Tống Hà Ngọc có nghe theo anh ta hay không, mục đích của Tống Hà Ngọc không phải là kỹ thuật tử nhi phục sinh sao?

Diệp Phàm nheo mắt, nhìn đám người được huấn luyện bài bản xông vào một góc rẽ.

Tiếp đó, Tống Hà Ngọc đột ngột lùi lại, nhanh chóng lui vào trong đám người, ngay sau đó ba cây nỏ sắt khổng lồ không biết từ lúc nào đã được dựng lên, bắt đầu bắn về phía trước.

Trong khoảnh khắc điện quang hỏa thạch đó, mọi thứ xảy ra quá nhanh, căn bản không kịp có bất kỳ phản ứng nào.

Diệp Phàm dùng hết thị lực, chỉ lờ mờ nhìn thấy trên đỉnh mộ thất, treo một thứ gì đó màu đen trắng quỷ dị.

Đó chính là Cổ Thần sao?

Diệp Phàm nghĩ.

Thứ đó cuộn mình trên vách tường cao nhất của mộ thất theo một tư thế quỷ dị và vặn vẹo đến cực điểm.

Những mũi tên sắt vừa rồi đều nhắm vào nó.

Thứ này thoáng nhìn giống như một loại rắn lớn kỳ quái.

Nhưng Diệp Phàm vừa định nhìn kỹ, đã phát hiện con rắn lớn đó đột nhiên biến mất.

Sau đó, trước mắt hắn xoay chuyển một vòng, người đã tỉnh lại từ trong mơ.

Hắn bật người ngồi dậy, trời đã sáng, nhưng toàn thân hắn đẫm mồ hôi lạnh.

Tùng Hạc và Chu Vũ đã tỉnh, nghe thấy động tĩnh thì cả hai cùng nhìn về phía hắn.

Tùng Hạc hỏi: "Lần này cậu đã thấy gì?" Diệp Phàm từ ánh mắt của anh ta đoán được sắc mặt mình bây giờ chắc chắn không ổn lắm.

Đây là một tình huống đã lâu không xuất hiện.

Những ảo cảnh này tuy quỷ dị, nhưng đối với hắn là một cách để thu thập thông tin.

Đây là lần đầu tiên, hắn nhìn thấy trong ảo cảnh tình huống mà mình không thể đối phó hoặc không thể lường trước được.

Tùng Hạc cũng có chút bất ngờ, trước đây thấy Diệp Phàm tỉnh dậy từ trong mơ đều rất ung dung, không biết tại sao bây giờ lại trở nên lúng túng như vậy.

Diệp Phàm liếc nhìn đồng hồ, đối mặt với ánh mắt nghi hoặc của hai người họ rồi nói: "Đã sáu giờ rồi, đến lúc chúng ta đi gặp Lục Trung Hành để xuất phát đến núi Côn Luân.

Đi trước đã, trên đường tôi sẽ từ từ kể cho hai người." Tùng Hạc và Chu Vũ nhìn nhau, cũng không có ý kiến gì.

Hành lý trang bị xuất phát họ đã thu dọn từ tối qua.

Mấy người im lặng nhanh chóng chỉnh đốn, mặc áo khoác chống gió rồi ra khỏi cửa.

Trước khi đi, Diệp Phàm dùng điện thoại vệ tinh báo cáo tình hình hiện tại của mấy người họ về kinh thành, coi như là chuẩn bị phương án dự phòng.

Đến lúc đó, dù họ thật sự chết trong núi Côn Luân, Chương Mục Trạch cũng sẽ vì lý do nhân đạo mà cân nhắc, cho dù không thu được xác, cũng sẽ nghĩ cách truyền tin tức này cho Ngoại Bát Hành, để họ cùng nhau tìm cách.

Dân làng Khang Tháp Lạc vô cùng cần cù, từ rất sớm đã bắt đầu

lao động và rao bán.

Mấy người họ nhanh chóng đi xuyên qua các con phố, trên đường luôn để ý xem có Hà Bán Tiên xuất hiện hay không.

Chương 1279

Khi đi đến một con đường, Diệp Phàm vô tình ngẩng đầu lên, nhìn thấy tên dân làng côn đồ mà hôm thư ký thôn lén đến phòng họ đã canh gác ở cửa.

Tên côn đồ vừa nhìn thấy hắn, sắc mặt lập tức thay đổi, dường như vô cùng hoảng sợ và luống cuống, nhưng Diệp Phàm không nhìn hắn thêm một cái nào, trực tiếp lướt qua người hắn.

Tùng Hạc đi đến bên cạnh hắn: "Rốt cuộc cậu đã thấy gì trong mơ?" Diệp Phàm nhìn anh ta một cái: "Năm đó trong núi Côn Luân rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì, sao Hà Bán Tiên lại biết?" Tùng Hạc khó hiểu: "Ông ta biết chuyện trong núi Côn Luân?

Sao có thể." Diệp Phàm lắc đầu: "Trừ phi ông ta đang bịa chuyện lừa tôi.

Lừa tôi thì ông ta có lợi gì chứ, ông ta cũng đâu có được thứ mình muốn." Tùng Hạc im lặng một lúc: "Diệp Phàm, rốt cuộc cậu muốn nói gì?" Trong khoảng thời gian này, họ về cơ bản đã quen thân, nhưng đây là lần đầu tiên Tùng Hạc mở miệng gọi thẳng tên hắn.

Cũng chính lúc này mới thể hiện được khí chất huyết mạch của Ngoại Bát Hành vẫn luôn ẩn giấu trên người anh ta.

Diệp Phàm dừng lại một chút, đáp: "Công chúa Tống Hà Ngọc sau khi từ núi Côn Luân trở ra, đột nhiên tính tình đại biến, không hỏi thế sự, chuyên tâm nghiên cứu phong thủy kỳ thuật và thần bí học, tại sao lại như vậy?" Tùng Hạc không chút do dự trả lời: "Là vì trong lần hoạt động đó, nàng ấy đã phải chịu đả kích quá lớn, nàng ấy cảm thấy chính mình đã hại chết những người đó, cho nên tinh thần mới có vấn đề.

Cậu hỏi cái này làm gì?" Diệp Phàm không nhìn anh ta nữa, mà nhìn thẳng về phía trước chuyên tâm đi đường, đồng thời tiến hành quan sát tỉ mỉ xung quanh.

Chu Vũ đang đi trước họ vài mét.

Đây là cách họ đã hẹn trước, không đi cùng nhau, cố gắng không gây chú ý.

Diệp Phàm biết dựa vào thính lực đã được cho là khai phá của Chu Vũ, bây giờ cuộc nói chuyện giữa hắn và Tùng Hạc chắc chắn cậu ta đều nghe không sót một chữ, nên hắn cũng không cần thiết phải gọi riêng Chu Vũ qua để nói.

Diệp Phàm nói: "Lúc đó và bây giờ rất nhiều người đều nghĩ như vậy, nhưng nếu, tôi nói là nếu, tính tình công chúa đại biến, người trở về năm đó, căn bản không phải là Tống Hà Ngọc thì sao?" Tùng Hạc gần như cau mày ngay lập tức: "Cậu đang nói gì vậy?

Người trở về nếu không phải Tống Hà Ngọc thì còn có thể là ai?

Ba trăm năm trước cũng không có ai đưa ra nghi vấn này." Diệp Phàm hạ giọng: "Thấy chưa, tôi đã nói là tôi nói ra cậu cũng không tin tôi, nhưng tôi hy vọng cậu vẫn cố gắng hết sức để hiểu.

Tôi biết những chuyện này, trong địa cung Côn Luân có sức mạnh gì đó, có lẽ đã biến Tống Hà Ngọc thành một thứ khác rồi." Câu nói này của hắn thực ra đã có chút khoác lác.

Không ai có thể thực sự tin vào ý nghĩa của câu nói này, nó quá hoang đường.

Quả nhiên, Tùng Hạc gần như ngay lập tức hạ thấp giọng, ngữ khí cũng trở nên vô cùng nghiêm túc.

"Diệp Phàm, đối với tôi cậu vẫn nên nói thật.

Giữa chúng ta tuy đã hẹn đủ các loại ám hiệu, nhưng lúc cần thiết, mọi người đều phải thẳng thắn với nhau." Diệp Phàm thầm nghĩ, tôi lúc nào không thẳng thắn với cậu chứ, cậu có hơi đánh giá thấp sự thành thật của tôi rồi đấy.

Hắn nói: "Cậu vội vàng làm gì, tôi chỉ nói một trong những khả năng thôi mà.

Tôi đã từng nói với cậu, tôi có thể tái hiện lại tình hình trong núi Côn Luân năm đó trong mơ." Tùng Hạc im lặng một lúc: "Cậu cho rằng những cảnh đó là do Hà Bán Tiên thông qua thủ đoạn giấc mơ để nói cho cậu biết?" Diệp Phàm gật đầu: "Hiện tại xem ra chỉ có thể là tình huống này, không có tình huống thứ hai." "Không, có tình huống thứ hai." Tùng Hạc nhẹ giọng nói, "Đó là trong những giấc mơ này, bất kể thật giả, cũng có khả năng là do vẫn thiết tạo ra.

So với Hà Bán Tiên, vẫn thiết càng có khả năng làm được những chuyện này hơn." Diệp Phàm nói: "Vẫn thiết rất có khả năng, nhưng trong những giấc mơ đó tôi còn nhìn thấy những thứ khác, Cổ Thần quả thực có tồn tại." Nói đến đây, mấy người họ đã sắp đi ra khỏi làng Khang Tháp Lạc.

Quay đầu nhìn lại đã thấy một dãy kiến trúc truyền thống kiểu Tây Tạng san sát nhau.

Cách cổng làng không xa, Lục Trung Hành đã đợi họ.

Thấy họ đi tới, mấy người đơn giản chào hỏi.

Diệp Phàm và Tùng Hạc khá ăn ý, lập tức dừng chủ đề lúc nãy, không muốn Lục Trung Hành hiểu lầm giữa họ có mâu thuẫn nội bộ.

Lục Trung Hành nói: "Nơi này giống như thư ký thôn đã nói với các vị, chỉ cần đi thẳng về phía nam theo hướng này, ba cây số sau là có thể vào núi Côn Luân.

Sau khi vào núi còn phải đi bộ vài ngày nữa mới có thể thấy được bên trong núi Côn Luân." Tùng Hạc nhìn ông ta: "Ông nhiều nhất sẽ đưa chúng tôi đến đâu?" Lục Trung Hành ước tính một chút: "Tôi chỉ phụ trách đưa các vị đến một vị trí có đánh dấu trong núi Côn Luân năm đó.

Gia đình tôi đời đời làm người dẫn đường, đã để lại một số tín hiệu trong núi, chỉ có người nhà chúng tôi mới có thể hiểu được." Diệp Phàm gật đầu: "Không vấn đề gì, Lục tiên sinh, chúng ta có thể xuất phát rồi.

Phiền ông trên đường kể kỹ hơn cho chúng tôi nghe về chuyện xảy ra năm đó giữa nhà họ Lục và nhóm người ở núi Côn Luân." Lục Trung Hành nhìn hắn, hỏi: "Những chuyện nên biết, không phải cậu đã biết hết rồi sao?

Cậu còn muốn hỏi gì nữa?" Diệp Phàm quan sát kỹ những chi tiết và thay đổi nhỏ trong hành vi cử chỉ của ông ta, có thể tưởng tượng, với năng lực quan sát và phán đoán của hắn, nếu để hắn quen thuộc với Tống Hà Ngọc hơn một chút, thì bất kể là mặt nạ da người nào cũng không lừa được hắn.

Tiếc là nghiên cứu của hắn về Tống Hà Ngọc chỉ dừng lại ở động cơ của nàng ta, chứ không đi sâu vào con người này.

Lục Trung Hành vừa dẫn họ đi về phía trước, vừa giữ im lặng, xem ra không muốn nhắc nhiều đến chuyện này.

Nhưng Diệp Phàm tỏ ra rất thấu hiểu, vì nếu đổi lại là hắn, đời đời canh giữ ở một nơi như vậy, hắn cũng sẽ không muốn, cũng sẽ có oán khí.

Diệp Phàm liền nói thẳng: "Ông ấy tên là Lục Thanh, đúng không?

Lục Thanh năm đó đã đạt được giao dịch này với một pháp sư

phong thủy bí ẩn… nhưng Lục tiên sinh, ông phải tin lời chúng tôi, Lục Thanh làm vậy là để bảo vệ các vị và bí mật này." Lục Trung Hành nghe thấy tên Lục Thanh, cuối cùng không nhịn được mà sững sờ một chút, bước chân dường như cũng có chút do dự, xem ra đã bị Diệp Phàm nói động lòng.

Thời tiết hôm nay rất đẹp, không có bất kỳ biến đổi thời tiết nào thường thấy ở vùng núi tuyết, hiếm có một ngày thực sự thích hợp để du hành.

Nếu họ thực sự là một đoàn du lịch Côn Luân, thì chuyến đi này mới gọi là tốt đẹp.

Nhưng Chu Vũ ngẩng đầu nhìn dãy núi xa xôi, liền nhận ra một số vấn đề.

Ba cây số chắc chắn là không thể, tuyệt đối xa hơn rất nhiều.

Đối với người ở đây, ba cây số có lẽ chỉ là một giới hạn, ví dụ như họ nhiều nhất chỉ có thể vào khu vực núi tuyết trong phạm vi ba cây số.

Ngọn núi xa xa trông rất gần, đã đến mức dường như có thể chạm tới nếu giơ tay ra, nhưng Chu Vũ biết loại núi này, có thể nói là nhìn núi chạy chết ngựa, khoảng cách thực tế vô cùng xa.

Nếu không có ý chí và quyết tâm đủ kiên định, rất có khả năng sẽ không thể chịu đựng được.

Ba người họ trông vô cùng nhỏ bé giữa núi tuyết, từng chút một tiến về phía trước.

Chu Vũ đại khái có hiểu biết nhất định về địa hình khu vực xung quanh và một số khu vực có thể tra được nguồn gốc cụ thể trên giấy tờ, sẽ không dễ dàng để họ gặp phải sự cố kỳ lạ nào giữa đường.

Chỉ nghe thấy Lục Trung Hành im lặng hồi lâu, cuối cùng cũng mở

miệng hỏi: “Sao cậu lại biết Lục Thanh, Lục tiên sinh?

Ông ấy là tiền bối của gia tộc tôi, chính ông ấy đã lập giao ước, nhưng ông ấy cũng thực sự đang bảo vệ hậu duệ của mình không dính dáng đến những chuyện này.” Diệp Phàm búng tay, cười nói: “Ông có thể hiểu như vậy đã là rất không dễ dàng rồi.

Nhưng Lục tiên sinh, ông phải hiểu, Lục Thanh năm đó không phải vì người khác cứu ông ấy mà ông ấy phải trả một cái giá lớn như vậy.” Hơn nữa, tình hình cụ thể lúc đó còn có người cố ý sắp đặt, Cổ Hà con người này âm mưu quỷ kế đa đoan, không phải người bình thường có thể hiểu và nhận ra được.

Lục Trung Hành liếc nhìn hắn một cái, dường như cuối cùng cũng bắt đầu có chút hứng thú.

Diệp Phàm liền tiếp tục dẫn dắt: “Thế này đi, dù sao bây giờ cách lúc thực sự vào núi còn một quãng đường rất dài, chúng ta trao đổi thông tin cho nhau.

Tôi kể cho ông chuyện của Lục Thanh, ông kể cho tôi những gì ông biết.” Lục Trung Hành do dự một lúc, cuối cùng gật đầu.

Diệp Phàm nhìn ngọn núi tuyết xa xôi, con đường trước khi vào núi không quá gian nan, nhưng sau khi họ đi vài giờ, đã bước vào con đường phủ đầy tuyết, bắt đầu đi trên tuyết để tiến về phía trước.

Họ đã chuẩn bị rất đầy đủ từ trước, sử dụng áo khoác chống gió và ủng dài đều thuận lợi cho việc đi lại trong tuyết.

Những trang bị này đối với người bình thường như Chu Vũ và Lục Trung Hành là vô cùng quan trọng, và bản thân Lục Trung Hành cũng đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc đi bộ đường dài.

Diệp Phàm và Tùng Hạc có sức mạnh pháp thuật, tương đối chống chịu được giá lạnh, nhưng núi tuyết cũng không thể xem

thường.

Sau khi đi vào vùng tuyết, Lục Trung Hành nhắc nhở họ đều đeo kính bảo hộ, để phòng tránh chứng mù tuyết do nhìn núi tuyết trong thời gian dài.

Sau đó mấy người đều tự giác nói chuyện nhỏ nhẹ.

Nơi này còn cách ngọn núi tuyết cao thực sự một khoảng, nhưng khả năng lở tuyết vẫn tồn tại.

Diệp Phàm liền hỏi Lục Trung Hành: "Ông và em gái ông đã sống ở Khang Tháp Lạc bao lâu rồi?" Lục Trung Hành không do dự, xem ra câu hỏi này không cần suy nghĩ nhiều.

"Hai chúng tôi sinh ra đã sống ở đây.

Chương 1280

Tôi đã ở Khang Tháp Lạc bốn mươi năm.

Trước đây khi mẹ chúng tôi còn sống, bà cũng sẽ kể cho chúng tôi một số chuyện về núi tuyết, nhưng đều rất úp mở.

Mười năm trước bà qua đời." Trong bốn mươi năm, ông ta đọc gia huấn của gia tộc và những truyền thuyết từng được lưu truyền, luôn tuân theo lời dạy của tổ tiên đời đời, ở lại đây, chờ đợi người mang vẫn thiết đến.

Diệp Phàm dừng lại, chỉ vào một ngọn núi tuyết ở xa: "Vậy trong nhiều năm như vậy, ông có cảm thấy núi tuyết ở đây có vấn đề gì không?" Lục Trung Hành do dự một chút, nói: "...Từng có.

Trước năm tôi mười tám tuổi, mỗi ngày nhìn thấy núi tuyết tôi đều gặp ác mộng, vì những ngọn núi tuyết này đến tối sẽ trở nên vô cùng quỷ dị." Nghe câu này, ánh mắt Tùng Hạc cũng có chút thay đổi.

Anh ta trao đổi ánh mắt với Diệp Phàm, rồi hỏi Lục Trung Hành.

"Núi tuyết vào ban đêm trông như thế nào?" Lục Trung Hành đáp: "Người dân địa phương truyền miệng rằng, Côn Luân là ngọn núi tuyết có sinh mệnh.

Bên trong đó ẩn giấu quá nhiều bí mật và những thứ có linh khí hoặc tà khí.

Núi tuyết quanh năm được những thứ này nuôi dưỡng, trở thành một 'ngọn núi sống'." Cách nói "ngọn núi sống" rất thú vị.

Bất kỳ thứ gì có sinh mệnh, sau khi biến thành bí ẩn chưa biết sẽ tăng thêm màu sắc kinh dị.

Côn Luân chính là một nơi như vậy.

Tiếp đó Lục Trung Hành nhìn họ: "Các vị đến Khang Tháp Lạc sau, không có nhìn núi ở đây vào ban đêm sao?

Nếu chưa, thì tuyệt đối đừng nhìn.

Những ngọn núi tuyết này giống như yêu quái, sẽ dẫn dụ các vị đi vào trong đêm." Tùng Hạc liền hỏi: "Nếu đi vào núi tuyết vào ban đêm, sẽ xảy ra chuyện gì?" Lần này Lục Trung Hành không trả lời, mà luôn giữ im lặng, dường như không muốn trả lời câu hỏi này.

Cũng có thể là mẹ ông ta từ nhỏ cũng đã dạy ông ta như vậy, bảo ông ta không được vào núi Côn Luân, nếu không sẽ bước vào lãnh địa của ma quỷ, tiến tới chết không có chỗ chôn.

Nhưng Lục Trung Hành thời trẻ đã không nghe lời bà, vẫn mỗi đêm nhìn núi tuyết.

Ông ta không đi vào, là vì ông ta chưa hoàn toàn quên lời mẹ dặn, cũng là vì ngọn núi tuyết như vậy quá đáng sợ, vào ban đêm sẽ biến thành một thứ khác.

Núi tuyết ban đêm sẽ biến thành gì?

Diệp Phàm thở ra một hơi khí lạnh, lấy ống nhòm ra nhìn về phía dãy núi xa xôi một cái.

"Có khả năng là do ảnh hưởng của phong thủy cục.

Mặc dù phong thủy cục của Cổ Hà không đến mức thực sự được thiết lập trong tất cả các ngôi mộ lớn trên cả nước, nhưng ảnh hưởng đến một ngôi làng thì ông ta vẫn làm được." Tiếp đó Diệp Phàm đại khái kể lại câu chuyện được ghi trong cuốn sách "Cổ Kim Dị Văn" về cô gái vì nhìn thấy vẫn thạch khổng lồ trong bão tuyết mà chủ động đi vào cơn bão tuyết.

Nếu ngôi làng này vốn là một phần của phong thủy cục, người bước vào Khang Tháp Lạc sẽ bị ảnh hưởng, thì cũng có thể hiểu

được.

Khả năng lớn hơn là một loại sức mạnh nào đó trong núi, vào ban đêm sẽ cộng hưởng với phong thủy cục, từ đó gây ra một số vấn đề về thị giác.

Tiếp đó Lục Trung Hành nói: "Tôi không hiểu lắm về những vấn đề phong thủy cục mà các vị nói.

Tôi chỉ biết núi tuyết ở đây một khi đến tối sẽ trở nên vô cùng nguy hiểm, nên chúng ta không thể đi đường vào ban đêm.

Cứ đến tối là phải cắm trại nghỉ ngơi, ngày mai mới đi tiếp." Mấy người im lặng một lúc, Chu Vũ xem ra có chút tin, rụt cổ lại.

Dù cậu ta có điều tra về Côn Luân, nhưng những câu chuyện kỳ dị nghe được cũng đều cố gắng dùng phương pháp khoa học để giải thích, chưa từng gặp phải tình huống quỷ dị như vậy.

Kết quả là Tùng Hạc nghe xong, liền cười lên, chỉ vào Diệp Phàm bên cạnh.

"Lục tiên sinh không biết rồi, Diệp Phàm, Diệp tiên sinh nhà chúng tôi đây, ghét nhất là nghe theo mấy quy tắc cũ rích này.

Ông không cho cậu ta hành động ban đêm, cậu ta lại càng thích mò mẫm làm chuyện gì đó khắp nơi vào ban đêm, ông tin không?" Diệp Phàm liếc nhìn anh ta một cái, Tùng Hạc nói không sai, hắn chính là người như vậy.

Tuy nhiên, Lục Trung Hành chỉ có thể bất lực, ông ta lắc đầu: "Hai vị, hai vị tuy rất lợi hại, nhưng thứ trong ngọn núi này không phải người thường có thể hiểu được.

Nếu các vị không hiểu gì cả, hành động tùy tiện sẽ gặp nguy hiểm rất lớn, có thể sẽ chết người." Hắn và Tùng Hạc vì không phải người thường, nên dù là chiến đấu cũng không cần hành động như người

bình thường.

Có lẽ vì hai người họ trông không phải loại người đặc biệt cường tráng, nên Lục Trung Hành có thể sẽ lo lắng cho họ.

Diệp Phàm cũng cười cười, không nói gì.

Hắn có tử tế, không có tà ma quỷ quái kỳ lạ nào có thể làm gì được hắn, nhưng sức mạnh thần bí và hiện tượng tự nhiên thì chưa chắc, hắn lại không phải thần tiên.

Thế là hắn gật đầu: "Tôi hiểu rồi, ông là người dẫn đường, chúng tôi sẽ nghe theo ông.

Lều trại đều mang theo rồi, cứ đến tối là chúng tôi sẽ lập tức cắm trại tại chỗ." Tùng Hạc nhướng mày, dường như có chút bất ngờ vì hắn lại sẵn lòng phối hợp như vậy, nhưng cũng không nói gì ngay.

Mấy người lại bắt đầu cắm cúi đi đường, suốt đường đi đều rất lạnh, nhưng thời tiết rất tốt, không xuất hiện bất kỳ thời tiết cực đoan khắc nghiệt nào.

Điều này đối với họ là vô cùng có lợi, ít nhất là việc đi đường đặc biệt thuận lợi.

Đi suốt một mạch, ba cây số đường nhanh chóng được đi hết.

Chu Vũ và Lục Trung Hành đi song song phía trước, hoạt động chân cẳng một chút, hiển nhiên là có chút bất ngờ tại sao lại xa như vậy.

Tiếp đó cậu ta bắt đầu trò chuyện với Lục Trung Hành về tình hình kết cấu địa chất của khu vực Côn Luân, định hỏi một người dân địa phương một số chi tiết.

Cậu ta tuy học khảo cổ học, nhưng bản thân lại giống một nhà địa chất học hơn, hiển nhiên là thời sinh viên chỉ toàn làm việc này.

Nội dung cậu ta hỏi không có quan hệ đặc biệt lớn với lăng mộ Côn Luân, Lục Trung Hành cũng lần lượt trả lời.

Hai người trông có vẻ trò chuyện khá hòa hợp.

Lục Trung Hành thực ra là một người rất đôn hậu.

Núi tuyết vẫn mọi thứ bình thường.

Lục Trung Hành và Chu Vũ sóng vai đi phía trước, Diệp Phàm và Tùng Hạc theo sau.

Nhân lúc hai người họ đang trò chuyện, Tùng Hạc tiến lại gần Diệp Phàm, hỏi.

"Cậu nói thật đấy à?

Tối nay chúng ta thật sự nghe lời anh ta, không hành động gì cả sao?" Diệp Phàm kỳ lạ nhìn anh ta một cái: "Người muốn hành động vào ban đêm lúc đầu là cậu mới đúng chứ, sao lại đổ vấn đề cho tôi?" Tùng Hạc nhìn cậu: "Cậu trả lời câu hỏi của tôi trước đi." Diệp Phàm cười cười, cũng hạ thấp giọng: "Đương nhiên là phải hành động, nhưng còn phải xem tình hình đã.

Trước khi thật sự tiến vào núi Côn Luân, chúng ta phải đảm bảo an toàn cho bản thân trước, tốt nhất là nên che giấu tung tích, đừng quá gây chú ý, để tiện cho sau này." "Nếu trong núi Côn Luân có cổ thần, họ sẽ không lo chúng ta trốn được đâu." Tùng Hạc nói, "Đã vào địa bàn của người ta rồi, còn nghĩ người ta sẽ không phát hiện ra chúng ta sao?" Diệp Phàm vỗ vỗ vai anh ta: "Đừng vội, chúng ta lấy bất biến ứng vạn biến mới là có lợi nhất.

Hơn nữa chúng ta không biết Hà Bán Tiên khi nào sẽ đuổi theo, đợi bọn họ đến, chúng ta nghĩ cách trong núi bắt gọn một lưới." Họ vừa trò chuyện xong thì thấy Lục Trung Hành quay đầu lại hỏi: "Diệp tiên sinh, khi nào cậu kể cho tôi nghe chuyện của Lục Thanh?" Diệp

Phàm ra hiệu cho Tùng Hạc, sau đó Chu Vũ đi tới, Diệp Phàm tiến lên đi bên cạnh Lục Trung Hành.

"Ba trăm năm trước, Lục Thanh quả thực đã nợ ân tình của một người, nhưng rất đáng tiếc, người này không phải kẻ tốt lành gì.

Hắn ta tự biên tự diễn, để vợ của Lục Thanh rơi vào nguy hiểm, sau đó lại cố ý cứu bà ấy ra, là để bắc cầu với Lục Thanh." Lục Trung Hành im lặng một lúc, rồi Diệp Phàm lại nói: "Anh biết Lục Thanh ở thời đại đó là một đại sư Kỳ Môn Bát Toán nổi tiếng chứ?

Trình độ phong thủy của ông ấy lúc đó rất cao, người kia kết giao với ông ấy chính là để mời ông ấy xuống mộ Côn Luân." Lục Trung Hành nói: "Tôi biết con người của Lục Thanh tiên sinh, nếu có người thật sự cứu người thân của ông, thì bất kể đối phương mời ông xuống mộ hay xem bói, ông nhất định sẽ đồng ý, đối phương lại uy hiếp ông làm việc thì cũng sẽ có cách." Diệp Phàm bèn cười: "Cũng không hẳn là vậy.

Năm đó Lục Thanh quả thực vì lý do này mà cùng một đội khảo cổ tiến vào núi Côn Luân.

Vốn dĩ ông ấy làm xong việc này là gần như xong rồi, nhưng ông ấy lại phát hiện ra một thứ gì đó cực kỳ nguy hiểm trong núi Côn Luân, đến mức ông ấy và người kia không thể không làm việc này, dùng để bảo vệ an toàn cho thế giới." Lục Trung Hành nói: "Trong núi Côn Luân này, quả thực có một điều cấm kỵ, người trong gia tộc chúng tôi đã biết điều này, nhưng những gì cậu nói thì tôi mới nghe lần đầu." Diệp Phàm chỉ về phía dãy núi: "Anh không cảm thấy đây là một hành động tự mâu thuẫn sao?" Rõ ràng Cổ Hà và Lục Thanh đã hợp sức ổn định thứ trong núi Côn Luân, nhưng Cổ Hà lại đặt phong thủy cục trong các địa cung trên cả nước, còn Lục Thanh lại không tiếc để gia tộc mình đời đời canh giữ Khang Tháp Lạc.

Tùng Hạc từ phía sau lên tiếng: “Điều đó cho thấy thứ trong núi Côn Luân lúc đó họ không tiêu diệt được, mà cũng không trấn áp nổi, sớm muộn gì cũng sẽ gây họa cho nhân gian, cần một vài người có năng lực để xử lý nó.” Thật không may, mấy người họ chính là những kẻ xui xẻo đó.

Lục Trung Hành bèn nói: “Các cậu là do trời cao chọn đến để vào núi, giải quyết thứ đó, cứu người dân Khang Tháp Lạc sao?” Diệp Phàm cười mà không nói, danh xưng này quá sức hoa mỹ, không hợp với hắn, hắn cũng không muốn gánh cái danh này.

Chương 1281

Suốt chặng đường, luôn có người nói hắn đặc biệt, hắn đã nghe đến phát ngán rồi.

Hắn không trả lời, mà tiếp tục nói: "Thật không dám giấu, những người ở đây, ngoại trừ tôi ra, đều là hậu duệ của đội khảo sát hoàng gia năm đó, hơn nữa còn là hậu duệ của những người lợi hại nhất trong đó." Lục Trung Hành trợn tròn mắt, sau đó Diệp Phàm suy nghĩ một chút.

"Ban đầu chúng tôi không biết trong núi Côn Luân có gì, chỉ có một vài phỏng đoán, nhưng bây giờ chúng tôi đã điều tra nhiều hơn, cũng đã biết không ít.

Ban đầu đây chỉ là một cuộc điều tra, bây giờ sắp trở thành một cuộc hành động." Sau đó, một cơn gió lạnh buốt thổi qua, Tùng Hạc bất giác ngẩng đầu nhìn quanh, lo lắng có thứ gì đó nhân lúc gió thổi mà tấn công, nhưng Chu Vũ không có phản ứng gì, rõ ràng không có chuyện gì xảy ra.

Trong núi Côn Luân có bao nhiêu địa cung, có bao nhiêu cổ quốc bí ẩn đã biến mất mà không được ghi chép lại, không ai biết, giống như trong những khu rừng mưa nhiệt đới rộng lớn ở khu vực Tây Nam, có bao nhiêu ngôi mộ cổ cũng không ai rõ.

Hỏa Đồ quốc chỉ là một trong số đó, và thực ra là một quốc gia nhỏ.

So với Hỏa Đồ quốc, còn có những cổ quốc lớn hơn tồn tại, ví dụ như Tây Vương Mẫu quốc bí ẩn trong truyền thuyết.

Điểm đặc biệt duy nhất của Hỏa Đồ quốc là cả nước đều nghiên cứu phong thủy tà thuật.

Họ đi khoảng bảy tiếng đồng hồ thì Chu Vũ là người đầu tiên không chịu nổi nữa.

Thời gian đã là buổi chiều, chàng trai trẻ rõ ràng không đi nổi nữa, kiểu hành quân cấp tốc này, nếu không qua huấn luyện chuyên nghiệp thì chắc chắn không thể kiên trì được.

Vì vậy họ bắt đầu nghỉ ngơi tại chỗ.

Tùng Hạc khá tỉ mỉ, lại lấy từ trong ba lô ra một tấm bình phong gấp nhỏ, đặt lên nền tuyết, rồi dán một lá bùa lên trên.

Đối diện với ánh mắt nghi hoặc của Chu Vũ, anh ta giải thích: "Đây là một thiết bị ẩn thân, lá bùa dán trên đó là bùa cách âm, có thể khiến người khác không thể nghe trộm chúng ta nói chuyện.

Tấm bình phong là đồ gia truyền, có pháp thuật, có thể tạm thời che giấu thân hình của chúng ta." Nói cách khác, bây giờ dù có người đứng trước mặt họ, trong tầm nhìn của người đó cũng không thể thấy bốn người đang ngồi ở đây.

Diệp Phàm gật đầu, rồi cả bốn người đều ngồi xuống, bắt đầu nghỉ ngơi tại chỗ.

Chu Vũ hỏi: "Diệp tiên sinh và Tùng Hạc đại ca không phải người thường, không mệt thì thôi đi, sao anh cũng không mệt vậy Lục đại ca?" Tùng Hạc không biết từ lúc nào đã cầm một chiếc quạt trắng điêu khắc hoa trên tay, đang mân mê, vừa không ngẩng đầu vừa nói.

"Người ta là người dẫn đường chuyên nghiệp, không thua gì lính hành quân đâu, hơn nữa rất quen thuộc với việc đi đường và leo trèo, cậu còn kém xa." Chu Vũ có vẻ hơi nản lòng, buồn bực ngồi sang một bên nghỉ ngơi.

Diệp Phàm vỗ vai cậu ta tỏ ý cổ vũ, người trẻ tuổi cần rèn luyện là chuyện bình thường.

Sau đó hắn hỏi Tùng Hạc: "Đây là cái gì vậy?" Tùng Hạc bèn mở quạt ra cho hắn xem, xương của chiếc quạt trắng này được làm bằng bạch ngọc, hoa văn điêu khắc và vân chìm trên đó rất phức tạp và cực kỳ lộng lẫy, gần như đạt đến mức độ hoa mỹ của bích họa.

Anh ta giải thích: "Trước đây cậu toàn thấy tôi dùng côn đánh nhau, thực ra đó chỉ là để tiện lợi và đối phó với những đối thủ không quá lợi hại.

Một phong thủy tiên sinh xuất thân từ thế gia Ngoại Bát Hành đường đường, biết pháp thuật, chắc chắn phải có chút pháp khí của riêng mình." Chiếc quạt đó là một pháp khí, Diệp Phàm nhìn ra được, những đường vân chìm và hoa văn điêu khắc trên đó đều tỏa ra ánh sáng lấp lánh, rực rỡ dưới ánh nắng trên núi tuyết.

Xương quạt làm bằng ngọc đẹp không tì vết, chẳng trách trước khi lấy quạt ra anh ta phải dựng một tấm bình phong, không muốn cho người khác nhìn thấy báu vật này.

Hắn bèn thuận miệng hỏi: "Sao trước đây không thấy cậu dùng thứ này?" Tùng Hạc mở quạt ra rồi gập lại, sau đó lại dùng một lá bùa chuyên dụng lau qua một lượt, trông như đang bảo dưỡng.

Anh ta trả lời: "Thật không dám giấu, trước đây lúc ở địa cung núi Cửu Huyền nhìn thấy thứ trong quan tài kia, tôi đã rất cấp bách.

Nếu lúc đó cậu không đến cứu tôi, tôi đoán là tôi đã dùng nó rồi." Diệp Phàm nhìn anh ta: "Cậu sớm đã biết tôi sẽ đến cứu cậu?" Tùng Hạc bảo dưỡng xong chiếc quạt bạch ngọc, cẩn thận cất vào một chiếc hộp rồi đặt lại, sau đó nói với cậu: "Tôi không biết khi nào cậu sẽ đến." Nhưng anh ta biết Diệp Phàm chắc chắn sẽ tìm được đến nơi đó, việc đi vào cũng chỉ là sớm muộn.

Kế hoạch ban đầu của anh ta lúc đó là người của họ vào mộ thất mở quan tài trước, sau đó đợi Diệp Phàm đến, cùng cậu ta thương

lượng điều kiện, tìm cách lôi cậu ta xuống nước.

Kết quả không ngờ giải quyết xong loại chim lớn kia lại kích hoạt cơ quan gọi con tà túy mặc áo giáp kia tới.

Tất cả người Tùng Hạc mang theo đều chết ở đó, anh ta dốc toàn lực chống cự, cố gắng cầm cự cho đến khi Diệp Phàm đến.

Diệp Phàm gật đầu, cả hắn và Tùng Hạc đều mang theo pháp khí đủ để bảo mệnh và thực hiện bất kỳ hành động nào, đây không nghi ngờ gì là một sự đảm bảo cực kỳ quan trọng trên đường đi.

Thắt lưng của Tùng Hạc cũng có móc treo, giống như của Diệp Phàm, một cái móc trên thắt lưng Tùng Hạc treo một túi da màu đen, bên trong đều là lá bùa, cái còn lại treo cây côn, là vũ khí quen thuộc của anh ta.

Diệp Phàm thực ra đoán được, người này mười phần thì hết chín phần không thích nhìn thấy cảnh máu me tanh tưởi, lại thích mặc quần áo màu trắng và các màu sáng, dùng côn đánh người sẽ sạch sẽ hơn, dù sao cũng không phải là đánh không chết.

Trước đây họ gặp phải đám tay chân lái mô tô của Hà Bán Tiên trên thảo nguyên, Tùng Hạc rất nhẹ nhàng nhảy lên, một côn đã quật ngã một người đang chạy xe mô tô xuống đất, có thể thấy sức mạnh và sự thành thạo của anh ta.

Lực đó nếu không có gì giảm chấn, đập vào đầu thì hoàn toàn có khả năng đập nát đầu, nghĩ đến đây, Diệp Phàm tò mò.

“Chiếc quạt đó có công năng gì?” Tùng Hạc khá tinh nghịch nháy mắt với hắn: “Đến lúc đó cậu sẽ biết, bây giờ chưa vội.” Lúc này, Chu Vũ dường như đã điều chỉnh lại tâm trạng của mình, ghé sát lại hỏi: “Tùng Hạc đại ca, chiếc quạt vừa rồi là ngọc bích trắng thời Hán phải không? ‘Bạch ngọc hán bát đao’ à, là đồ cổ sao?” Người này xuất

thân từ ngành khảo cổ, tuy sau này đi chệch hướng, nhưng lòng hiếu kỳ với đồ cổ rõ ràng vẫn còn đó.

Ngọc bích trắng thịnh hành vào thời Hán, dùng để điêu khắc quạt cũng không phải hiếm.

Tùng Hạc cười tủm tỉm nhìn cậu ta: "Cậu có thể đoán thử xem." Chu Vũ bèn nói: "Nhìn kiểu dáng và hoa văn rất giống công nghệ thời Hán, nhưng vân chìm và họa tiết trên đó trông còn sớm hơn, thậm chí có thể là đồ thời Xuân Thu.

Nếu đây thật sự là đồ cổ thì có giá trị lắm đấy." Tùng Hạc vươn vai, gõ vào trán cậu ta một cái: "Cậu nói đúng một phần, đây đúng là đồ cổ, đồ gia truyền, nhưng không mỏng manh như đồ cổ bình thường.

Chiếc quạt này cứng không thể phá hủy, được pháp lực nuôi dưỡng trăm năm, bây giờ truyền đến tay tôi." Chu Vũ ôm đầu: "Oa, anh và Diệp tiên sinh trên người đều có nhiều bảo bối quá." Cậu ta nhìn chiếc vòng ngọc trên tay Diệp Phàm, đây là một chiếc vòng phỉ thúy, có chút thanh tú, nếu đeo trên tay một người đàn ông thô kệch thì sẽ rất không hợp, nhưng tay Diệp Phàm rất thon dài trắng trẻo, nên không có cảm giác khác lạ.

Chu Vũ trước đây cũng rất tò mò về chiếc vòng này, nhưng không phải là kiểu tham lam vật chất, chỉ là lòng hiếu kỳ và yêu thích đối với văn vật cổ.

Diệp Phàm cũng không để ý, giơ tay lên cho cậu ta xem: "Thứ này không phải của tôi, là do cơ duyên xảo hợp mà tôi có được từ tay người khác.

Chủ nhân trước của chiếc vòng này đã chết rồi, bên trong cũng có pháp lực rất sâu, đáng tiếc đã bị tôi dùng hết rồi." Tùng Hạc đưa tay qua sờ một cái, trầm ngâm: "Thực ra chưa chắc, dù sao đây cũng là đồ

của Lâm Tiêu Hạc tiên sinh, thứ ông ấy để lại chắc chắn có hậu chiêu và tuyệt kỹ, pháp lực không tầm thường, cho dù nói với cậu chỉ dùng được một lần, cũng chưa chắc chỉ có một cơ hội." Diệp Phàm gật đầu: "Cậu nói đúng, tôi cũng có cảm nhận được.

Sau khi thứ này bảo vệ tôi một lần, tuy phần lớn pháp lực đã biến mất, nhưng vẫn còn một phần nhỏ ở lại bên trong, nên bây giờ tôi vẫn giữ nó bên mình." Những thứ như vòng ngọc là tiện lợi nhất để lưu giữ thuật pháp bên trong.

Diệp Phàm được nó cứu một lần, vẫn tin rằng sau này nó sẽ có tác dụng khác.

Sau đó Diệp Phàm ngẩng đầu nhìn Lục Trung Hành vẫn im lặng nãy giờ: "Lục tiên sinh, nếu gia tộc ngài chỉ cần để lại một người để canh giữ nơi này, em gái anh không phải có thể được tự do sao?" Ánh mắt Lục Trung Hành tối sầm lại, rồi thở dài: "Tôi cũng muốn để cô ấy rời đi, nhưng các cậu cũng thấy rồi đó, mắt của cô ấy có vấn đề, tuy không phải là hoàn toàn không nhìn thấy, nhưng cũng gần giống như cận thị nặng, gần như không thể chữa khỏi." Diệp Phàm bèn hỏi: "Là do tai nạn sau này phải không?" Lục Trung Hành nhìn hắn: "Là vì ngọn núi kia." Sắc mặt Diệp Phàm và Tùng Hạc đều thay đổi, "Ý gì, vì ngọn núi kia?

Núi Côn Luân?" Tiếp theo, Lục Trung Hành kể cho họ nghe một câu chuyện.

Em gái của anh, Thăng Long tên là Lục Viên Viên, ở Khang Tháp Lạc tên là Cách Lan, họ đều gọi cô ấy là Cách Lan, nhưng mắt của Cách Lan trước năm mười lăm tuổi vẫn bình thường.

Nhưng một đêm khuya nọ, cô ấy đột nhiên rời khỏi Khang Tháp Lạc, đi vào ngọn núi tuyết kia.

Lục Trung Hành kịp thời phát hiện, cứu Cách Lan về, nhưng mắt

của cô ấy ngày hôm sau bắt đầu có vấn đề, dần dần không nhìn thấy nữa.

Thị lực của Cách Lan vì chuyện ngày hôm đó mà ngày càng kém đi, cuối cùng trở thành như hiện tại, chỉ có thể nhìn thấy một chút vật thể mờ ảo.

Hơn nữa, cha mẹ hai người họ đều đã qua đời, chỉ có thể ở lại Khang Tháp Lạc, không thể đi nơi khác.

Diệp Phàm đột ngột ngẩng đầu, nhìn Tùng Hạc, cả hai đều thấy vẻ kinh ngạc trong mắt đối phương.

Tùng Hạc nói: "Cậu còn nhớ sách của lão thôn trưởng có nói, người rời khỏi Khang Tháp Lạc không lâu sau đều sẽ chết không rõ nguyên nhân không?

Phong thủy cục ở đây đang cố ý ngăn cản người ta rời đi." Diệp Phàm gật đầu: "Ngăn cản dân làng rời đi, chẳng lẽ ngay cả người có ý định rời đi cũng sẽ bị ảnh hưởng sao?

Lục tiên sinh, em gái anh có nói tại sao cô ấy lại đi vào núi tuyết không?" Lục Trung Hành do dự một chút: "Cô ấy có nói.

Cô ấy ở trong núi tuyết đó, nhìn thấy người mẹ đã khuất của họ, mẹ đang vẫy tay với cô ấy, cô ấy gần như không có ý thức mà đi theo." Tùng Hạc gần như hít một hơi lạnh, sắc mặt của những người có mặt đều trở nên rất khó coi.

Diệp Phàm nắm chặt miếng vẫn thiết treo trước ngực, thở dài một hơi rồi gọi họ tiếp tục lên đường, đã nghỉ ngơi được hai tiếng.

Tùng Hạc thu tấm bình phong lại, Lục Trung Hành tiếp tục đi phía trước, Chu Vũ và Diệp Phàm lập tức đứng dậy đi theo, Tùng Hạc nhanh chóng đi đến bên cạnh Diệp Phàm.

"Cậu không nghe ra ý nghĩa của chuyện này sao?

Đây thật sự không phải có người giở trò quỷ sao?" Tùng Hạc hạ thấp giọng, "Ba trăm năm qua, thứ trong núi Côn Luân vẫn luôn dụ dỗ người ta vào trong, chắc chắn không chỉ có một hai người bị lừa." Diệp Phàm đè anh ta lại, phất tay: "Thứ trong núi Côn Luân không thể dùng lẽ thường để giải thích, người thường không thể hiểu được loại này, cậu đừng vội, chắc chắn có cách giải quyết." Thậm chí hắn còn có một ý nghĩ, nếu không phải là tổn thương sinh lý cơ bản, mắt của em gái Lục Trung Hành thậm chí có thể được chữa khỏi bằng cách phá giải phong thủy cục.

Chương 1282

Hắn thở dài: "Sắp tối rồi, đi thêm hai tiếng nữa thì lập tức cắm trại tại chỗ, sáng mai tiếp tục lên đường, buổi tối ai cũng không được hoạt động." Tùng Hạc nhìn hắn: ".Cậu nói thật đấy à?

Cậu cũng có lúc nghe lời khuyên như vậy sao?" Diệp Phàm dở khóc dở cười: "Tôi lúc nào mà không nghe lời khuyên, trước đây ở làng Khang Tháp Lạc cậu bảo tôi đừng đi một mình, có chuyện thì phát tín hiệu, tôi không phải cũng nghe lời cậu sao?" Tùng Hạc lạnh mặt: "Vớ vẩn, cậu đừng tưởng tôi không nhìn ra, giữa đường cậu chắc chắn đã gặp chuyện gì đó, chỉ là không chịu bắn pháo hiệu thôi.

Cậu Diệp Phàm mà chịu nghe khuyên thì đúng là có quỷ." Diệp Phàm lười tranh cãi với anh ta, Lục Trung Hành quay đầu lại nhìn họ.

"Hai vị, núi Côn Luân không đùa giỡn với con người, mỗi ngọn núi ở đây đều có linh hồn của riêng mình, nếu không kính trọng núi, có thể sẽ bị trừng phạt." Chu Vũ ở bên cạnh hỏi: "Tín ngưỡng tôn giáo ở đây, tôi nghe nói phần lớn đều bắt nguồn từ núi sông, còn có người chuyên lập miếu thờ sơn thần, có thật không?" Lục Trung Hành dừng lại một chút: "Lần này các cậu đi, nói không chừng đối mặt chính là một vị sơn thần." Diệp Phàm cười cười: "Bất kể có phải sơn thần hay không, chỉ cần có hại cho nhân gian, thì phải thay triều đổi đại.

Lục tiên sinh, anh thật sự biết truyền thuyết về Ô Đầu Thanh Điểu ở Khang Tháp Lạc không?" Lục Trung Hành gật đầu: "Đó là đương nhiên, kiến trúc và hình dáng của làng Khang Tháp Lạc được xây dựng theo hình dạng của Ô Đầu Thanh Điểu, loài chim này là một loại vật tổ mà người dân địa phương tín ngưỡng." Diệp Phàm chỉ vào ngọn núi phía trước: "Sau khi vào núi, chúng ta sẽ gặp được Ô Đầu

Thanh Điểu thật sự." Lục Trung Hành im lặng, rõ ràng không tin, nhưng lại không muốn phản bác hắn.

Diệp Phàm cười cười: "Tôi đã từng thấy loại chim tương tự này, là ở trong địa cung.

Nếu ở trong núi Côn Luân, có khả năng loại chim này sẽ càng kinh khủng và hung hăng hơn." Tùng Hạc nói: "Đến lúc đó chúng ta gặp phải không chỉ có loại chim này, mà còn có sơn thần và một số người muốn ngăn cản chúng ta vào núi.

Lục tiên sinh, thật không dám giấu, trước chúng tôi, còn có một số người không mang theo vẫn thiết đã vào núi trước rồi." Lục Trung Hành trông không có vẻ gì là dao động, con người anh ta vốn dĩ khá trầm lặng, không giỏi ăn nói, hơn nữa vô cùng bình tĩnh trước mọi biến cố, nên cho người ta cảm giác rất nặng nề.

Anh ta nói với giọng không chút cảm xúc: "Vô dụng thôi, chỉ cần trên người không có vẫn thiết, dù có vào núi cũng sẽ không tìm thấy thứ gì đặc biệt, họ chỉ có thể tay không trở về." Diệp Phàm lạnh lùng nói: "Chỉ là tay không trở về thì thôi đi.

Những người đó không nghe cảnh báo, rất có khả năng sẽ chết thẳng trong đó.

Chúng ta đã tăng tốc, nhưng trên đường bị cản trở, lộ trình đi cũng khác, rất có thể không cứu người được." Lục Trung Hành rất kỳ lạ nhìn hắn: "Các cậu từ bi như vậy sao, đến nơi nguy hiểm như thế còn phải chịu trách nhiệm cứu người à?" Tùng Hạc nhướng cằm: "Không phải chúng tôi từ bi, mà là Diệp tiên sinh có năng lực đó.

Ngoài ra, những người đó có thể sẽ kinh động đến thứ trong núi Côn Luân, hoặc kích hoạt cạm bẫy trong địa cung, khiến chúng ta vào trong khó khăn hơn, nên cần phải ngăn cản." Cách nói của anh ta chính thức và có vẻ lợi hại hơn một chút.

Lục Trung Hành gật đầu tỏ vẻ hiểu, nhưng rõ ràng, theo nhận thức của anh ta về núi Côn Luân, cứu người là không thể, đây là một đám người tự đến nộp mạng.

Sau gần một ngày đi đường, khi họ lại một lần nữa mệt mỏi rã rời, dãy núi trước mắt mới gần hơn một chút.

Diệp Phàm quay đầu nhìn lại, không biết đã đi bao xa, phía trước và phía sau đều là tuyết trắng, Khang Tháp Lạc đã hoàn toàn không còn nhìn thấy nữa.

Sắp tối rồi.

Mấy người bắt đầu nhanh chóng cắm trại tại chỗ chuẩn bị nghỉ ngơi.

Bóng tối của Côn Luân là không thể chạm vào, dưới lời cảnh báo trước đó, Chu Vũ cảm thấy hoàng hôn giữa trời đất xung quanh cũng có chút đáng sợ.

Sau khi dựng trại xong, mấy người ngồi trong lều đốt đèn, trải túi ngủ, đun nước và ăn uống.

Tùng Hạc bắc ấm nước lên, Diệp Phàm ngồi bên cạnh, bắt đầu gọi điện thoại vệ tinh về kinh thành.

Rất nhanh, Chương Mục Trạch đã bắt máy, là giọng của chính ông ta: "Diệp Phàm em trai, đi đến đâu rồi?

Có thuận lợi không?" Diệp Phàm nói: "Hiện tại mọi thứ đều thuận lợi, bốn người, không có ai thương vong, đang tiếp cận núi Côn Luân.

Sau khi vào núi tôi sẽ tiếp tục giữ liên lạc với anh.

Chuyện tôi giao cho anh trước đây có tiến triển gì không?" Chương Mục Trạch bèn nói: "Thứ nhất, trong các trường hợp mất tích ở núi Côn Luân trong vòng ba mươi năm gần đây, không có ghi

chép rõ ràng về một đội khảo sát gồm mười mấy người.

Bọn họ tám phần là trộm mộ, đi lén lút, nhưng tôi đã tra được một số hồ sơ bí mật." Diệp Phàm nhìn ra ngoài sắc đêm ngày càng đậm, hoàng hôn sắp kết thúc, nhưng vẫn còn một chút thời gian: "Anh nói đi." Chương Mục Trạch tiếp tục: "Đội này xuất phát từ kinh thành, tất cả đều là người kinh thành, hơn nữa đa số đều là dân giang hồ, được một người nào đó triệu tập đến Giáp Lạp Ma.

Lúc đó trước khi họ đi, có một thầy bói Kỳ Môn Bát Toán đã xem cho họ." Diệp Phàm thuận miệng hỏi: "Quẻ tượng thế nào?" Chương Mục Trạch nói: "Chuyến đi này vạn dặm xa xôi, vàng bạc vạn khoảnh, vô tận vô biên, nhưng hung ác vô cùng, kẻ đi người về lác đác." Diệp Phàm im lặng một lúc.

Kẻ đi người về lác đác, ông ta nói đúng, nhưng còn nghiêm trọng hơn, không phải lác đác, mà là không một ai sống sót trở về.

"Còn gì nữa không?" "Thứ hai, Ô Đầu Thanh Điểu là một loài chim không tồn tại trên thế giới, chưa từng xuất hiện trong bất kỳ ghi chép nào.

Loại chim cậu thấy trong địa cung, có lẽ là một biến thể của loài chim ưng và kền kền nào đó, không biết làm sao lại mọc ra như vậy." Diệp Phàm suy nghĩ một chút: "Vậy Ô Đầu Thanh Điểu thật sự là một truyền thuyết?" Chương Mục Trạch nói: "Nếu không phải truyền thuyết, thì chỉ có thể là." Ngay lúc này, điện thoại vệ tinh đột nhiên kêu một tiếng "xẹt", không nghe được tiếng nói nữa.

Ngay lúc này, điện thoại vệ tinh lại đột nhiên kêu một tiếng "xẹt", giọng của Chương Mục Trạch bên trong hoàn toàn biến thành một mảng tạp âm trắng, đột nhiên không còn nghe thấy bất kỳ tiếng người bình thường nào nữa!

Diệp Phàm nhận ra có điều không ổn, liên tục hỏi: "Lão Chương?

Lão Chương!

Anh còn nghe tôi nói không?" Tuy nhiên không có bất kỳ hồi âm nào.

Tùng Hạc nhìn lên trời, nhận ra màn đêm cuối cùng đã buông xuống, nhưng dường như chuyện kỳ quái hơn không chỉ dừng lại ở đó.

Diệp Phàm với vẻ mặt kỳ lạ nhìn họ: "Chúng ta hiện tại vẫn còn ở khu vực núi tuyết bên ngoài Côn Luân, thời gian vệ tinh đi qua bầu trời rất dài, theo lý thì không thể xảy ra tình huống này." Tùng Hạc nói ngắn gọn: "Có thứ gì đó đã can thiệp vào tín hiệu." Diệp Phàm tắt điện thoại vệ tinh, không biết tại sao, hắn có cảm giác hoàng hôn ở đây rất có tính mê hoặc, dường như giây trước ngẩng đầu nhìn vẫn là chạng vạng, giây sau đã biến thành đêm tối sâu không lường được.

Diệp Phàm định nói gì đó thì thấy Lục Trung Hành ra hiệu cho họ, rồi mặt tái nhợt lắc đầu, ý bảo họ đều không được lên tiếng, cũng không được động đậy nữa.

Anh ta đã dặn đi dặn lại họ, nếu ban đêm có hành động không đúng đắn, trăm phần trăm sẽ chết ở đây.

Sau đó anh ta đưa tay tắt ngọn đèn bão đang sáng, cả chiếc lều ngay lập tức chìm trong bóng tối.

Đợi đến khi mọi người đã quen với bóng tối, một cơn gió lạnh thổi vào từ cửa lều.

Chu Vũ rùng mình một cái, cảm thấy một luồng khí tức quỷ dị không thể giải thích.

Núi tuyết Côn Luân cứ thế bước vào đêm đầu tiên, Diệp Phàm hít một hơi thật sâu, gõ gõ vào thân đèn bão.

Ý của hắn là: đều nghỉ ngơi cho tốt, lập tức nằm xuống ngủ,

không được lên tiếng.

Mọi người đều chui vào túi ngủ của mình, yên lặng không còn phát ra tiếng động.

Chu Vũ và Lục Trung Hành ngủ rất nhanh, không biết là vì sợ hãi hay vì lý do nào khác.

Nhưng Diệp Phàm không muốn ngủ ngay, vì hắn biết trong mơ chắc chắn là đội khảo sát của Tống Hà Ngọc.

Mặc dù ngày hôm trước hắn đã thấy biến cố kỳ lạ trong đội khảo sát, nhưng lúc này hắn còn có việc quan trọng hơn phải làm.

Điện thoại vệ tinh đột nhiên mất tín hiệu, đây tuyệt đối không phải là một sự kiện ngẫu nhiên.

Diệp Phàm không cần nghĩ cũng biết, bây giờ tất cả các thiết bị điện tử trên người họ đều chung một số phận, tuyệt đối không thể liên lạc được với bên ngoài.

Tùng Hạc cũng không ngủ, anh ta vẫn mặc quần áo chỉnh tề, chuẩn bị cho những cuộc chiến đấu hoặc tình huống kỳ quái có thể xảy ra bất cứ lúc nào.

Sau một lúc nín thở tập trung, tốc độ thời gian dường như cũng thay đổi.

Thời gian mà cơ thể họ cảm nhận và thời gian thực trôi qua dường như đã hoàn toàn khác nhau.

Một cảm giác lạnh lẽo lan tỏa trong lòng Tùng Hạc, anh ta nhận ra đêm nay chắc chắn sẽ không phải là một đêm bình thường.

Họ đều kéo túi ngủ rất chặt, cố gắng không để lộ một kẽ hở nào.

Ngay cả Diệp Phàm cũng kiêng kỵ chuyện này đến vậy, điều đó cho thấy núi tuyết thực sự có vấn đề.

Anh ta cẩn thận lắng nghe bên ngoài.

Tuyệt học phong thủy của gia tộc anh ta về cơ bản không liên quan gì đến độ nhạy bén của ngũ quan, nên thính lực không tốt bằng Diệp Phàm và Chu Vũ, nhưng vẫn mạnh hơn người thường.

Anh ta đột nhiên nhận ra, bên ngoài không có bất kỳ âm thanh nào.

Anh ta bây giờ đang ở trong túi ngủ, vốn đã tối đen như mực, thị lực tạm thời không thể phát huy tác dụng, nhưng anh ta lại không nghe thấy bất kỳ động tĩnh nào bên ngoài.

Núi tuyết thường xuyên có gió, không thể nào cả đêm không có một chút động tĩnh.

Người thường có thể vì sợ hãi mà không chú ý hoặc khó tập trung, nhưng tình huống này không thể xảy ra với họ.

Chương 1283

Tùng Hạc nghe rất lâu, phát hiện đều không có bất kỳ âm thanh nào.

Có một khoảnh khắc anh ta cảm thấy mình có lẽ đã không còn ở trong núi tuyết, mà đã đến một nơi nào khác.

Lúc ở trong thổ lâu Khang Tháp Lạc, đêm hôm đó anh ta gác đêm, vô tình nhìn ra núi tuyết bên ngoài qua cửa sổ, nhưng chỉ nhìn một cái, anh ta đột nhiên không thể rời mắt được nữa.

Ngọn núi tuyết đó có một sức mạnh quỷ dị, anh ta bất tri bất giác đã nhìn rất lâu, thậm chí còn có một sự thôi thúc mãnh liệt, muốn mở cửa sổ nhảy xuống, rồi chạy về phía ngọn núi tuyết này.

Sau đó anh ta dựa vào ý chí khổng lồ cuối cùng cũng tỉnh táo lại, kết quả nhìn đồng hồ thì phát hiện đã trôi qua đúng ba tiếng đồng hồ, nhưng anh ta cảm giác chỉ như mười phút.

Ngọn núi này tuyệt đối có vấn đề.

Tiếp đó anh ta tiếp tục tập trung lắng nghe, nhưng từ đầu đến cuối đều không nghe thấy bất kỳ tiếng gió nào bên ngoài, sau đó, anh ta nghe thấy tiếng lều bị ai đó kéo ra.

Đó là một tiếng "xoẹt" nhỏ, dây kéo đã bị kéo động.

Nếu là Lục Trung Hành và Chu Vũ đang ngủ say, có thể sẽ không nghe thấy, nhưng Tùng Hạc căn bản không hề ngủ.

Sắc mặt Tùng Hạc thay đổi, cơ bắp trên người ngay lập tức căng cứng, sau đó anh ta hành động cực nhanh kéo khóa túi ngủ của mình, trực tiếp từ trong túi ngủ lộn ra, mò lấy đèn pin rồi bật thẳng chiếu ra ngoài.

Anh ta tưởng có thứ gì đó kéo khóa lều chui vào, cây côn cũng đã nắm trong tay, kết quả dùng đèn pin chiếu một cái, phát hiện trong lều không có gì, rèm cửa quả thực đã bị mở ra.

Tùng Hạc phản ứng lại, đèn pin chiếu về phía túi ngủ của Diệp Phàm, quả nhiên thấy ở đó đã không còn người.

Anh ta thầm chửi một tiếng, bụng bảo dạ tên nhóc Diệp Phàm này lại hành động một mình vô tổ chức vô kỷ luật nữa rồi.

Ngay sau đó, anh ta mang theo chiếc hộp sắt đựng chiếc quạt bạch ngọc, dùng dây thừng buộc lại đeo sau lưng, vén rèm lều đuổi ra ngoài.

Trên nền tuyết tối đen như mực, sau khi mắt anh ta dần quen với bóng tối, phát hiện xung quanh không có gì, nhưng tiếng gió gào thét rất mạnh, không thể nào ở trong lều lại không nghe thấy.

Tùng Hạc thở ra một làn khói trắng, bấm nút đèn pin liên tục, ánh sáng nhấp nháy mấy lần, đó là một loại tín hiệu, cũng là điều anh ta và Diệp Phàm đã hẹn trước.

Năm giây sau, tiếng bước chân của một người ngày càng gần.

Khoảnh khắc Tùng Hạc quay đầu lại, anh ta bị đối phương nắm lấy cánh tay kéo qua, đồng thời đèn pin cũng bị đối phương tắt đi.

Là Diệp Phàm.

Tùng Hạc hạ cây côn đang giơ lên xuống, thấp giọng hỏi: "Cậu đang giở trò quỷ gì vậy?" Diệp Phàm thấp giọng nói: "Trong núi tuyết có thứ gì đó, chúng ta đừng kinh động nó." "Thứ gì?" "Mùi vị rất lạ, là tà khí." Diệp Phàm đi đến bên cạnh anh ta, rút con dao găm từ thắt lưng ra, "Tôi muốn ra ngoài xem tình hình, kết quả là cậu cũng không ngủ." "Làm sao tôi có thể ngủ được vào lúc này." Tùng Hạc thở dài, "Lục Trung Hành không phải nói chúng ta không làm gì thì sẽ không

sao sao?

Chúng ta ra ngoài như thế này, sẽ không xảy ra chuyện gì chứ?" Diệp Phàm lắc đầu: "Không rõ, nhưng tôi cảm thấy dù chúng ta không làm gì, cũng sẽ bị thứ đó tấn công.

Ngồi chờ chết không phải là phong cách của tôi." Hắn ngẩng đầu nhìn xung quanh, chỉ có chiếc lều của họ nổi bật giữa trời băng đất tuyết.

Diệp Phàm đột nhiên mỉm cười, hỏi Tùng Hạc: "Cậu thấy nơi này bây giờ giống cái gì?" Tùng Hạc tay đang nắm chặt cây gậy, chưa kịp phản ứng: "Cái gì giống cái gì?" "Ý tôi là," Diệp Phàm nói từng chữ một, "nơi này có giống những thung lũng, những ngọn núi màu đen được ghi chép trong sách không." Tùng Hạc ngẩn ra, nghe hắn nói vậy, hình như cũng đúng là thế.

Bây giờ đang là đêm khuya, bốn phía đều tối đen như mực, trong núi cũng không có bất kỳ nguồn sáng nào, nhìn từ góc độ này, chẳng phải bốn phương tám hướng đều là núi đen sao? "Ý cậu là," Tùng Hạc cũng hạ giọng hỏi, "ngọn núi màu đen được ghi lại trong Cổ Kim Dị Văn Lục chính là chỉ cảnh đêm của núi Côn Luân?" Diệp Phàm không tỏ ý kiến: "Lúc đầu tôi nghĩ núi đen, hoặc là vì bản thân ngọn núi là một loại đá có màu sắc đặc biệt, hoặc là màu đen chỉ những thứ trong mộ thất, bây giờ xem ra, núi đen cũng có khả năng chỉ cảnh đêm của núi Côn Luân." Hai người họ đứng trên nền tuyết, Tùng Hạc quay đầu nhìn xung quanh, không biết là hoa mắt hay sao mà trong một khoảnh khắc lại thấy chiếc lều của họ biến mất.

Cổ tay Tùng Hạc run lên, lập tức ý thức được có gì đó không ổn.

Kết quả, trước mắt anh ta lại lóe lên, chiếc lều lại xuất hiện ở vị trí cũ.

Diệp Phàm đặt tay lên vai anh ta: "Đừng vội, đừng dễ dàng tin vào

mắt mình, Vẫn thiết sẽ tạo ra ảo giác, chúng ta có thể đã đến con đường bị Vẫn thiết ảnh hưởng rồi.

Buổi tối không thể ra ngoài, có lẽ là vì phạm vi ảnh hưởng của Vẫn thiết vào ban đêm lớn hơn." Ngay sau đó, Diệp Phàm lại nhìn về một vị trí nào đó, rồi đột ngột rút dao găm chắn ngang giữa hai người.

Cả hai người họ đồng thời nhìn thấy, ở vị trí đó đột nhiên xuất hiện một bóng người đen thui, thon dài, động tác vặn vẹo, cực kỳ quái dị.

Tùng Hạc chỉ cảm thấy da đầu tê dại, lập tức giơ cây gậy lên.

Ngay sau đó, xung quanh hai người họ, một vòng tròn bắt đầu xuất hiện những bóng ma kỳ quái đó, và chúng đang từng bước tiến lại gần hơn, dường như sắp áp sát đến trước mặt họ!

Diệp Phàm nhìn sắc mặt của Tùng Hạc, liền nhận ra anh ta cũng có thể nhìn thấy những thứ này, chứng tỏ những gì hắn đang trải qua không phải là ảo giác do Vẫn thiết gây ra, và xem ra Tùng Hạc cũng chưa từng thấy loại này.

Diệp Phàm không còn kiêng dè nữa, nhận ra một trận đại chiến sắp diễn ra.

Hắn trực tiếp bật đèn pin, chiếu thẳng vào một bóng đen ngay trước mặt mình.

Sau đó hắn phát hiện, những thứ tà ma này dưới ánh đèn pin vẫn chỉ là một đám bóng đen, hoàn toàn không thể chiếu rõ được dung mạo bên trong.

Tùng Hạc hít sâu một hơi, rồi cắm thẳng cây gậy vào lại móc cài, sau đó lấy chiếc hộp sắt sau lưng xuống, lấy ra chiếc quạt ngọc trắng.

Ngay khoảnh khắc tiếp theo, tiếng súng của Diệp Phàm vang lên, một viên đạn bạc bí mật bắn thẳng ra, trúng vào đầu một bóng đen,

bắn thủng đầu bóng ma đó!

Diệp Phàm quay đầu nhìn, liền thấy Tùng Hạc mở chiếc quạt ngọc trắng ra, phẩy nhẹ một cái vào không trung.

Khoảnh khắc tiếp theo, một trận cuồng phong dữ dội nổi lên, tuyết xung quanh đều bay lên.

Diệp Phàm dường như có thể nhìn thấy hình thù của luồng gió do chiếc quạt tạo ra, đó là một luồng khí pháp thuật màu trắng tinh.

Luồng khí này đi đến đâu, những bóng đen đang tiến lại gần họ liền di chuyển chậm lại, sau đó tan biến không dấu vết như hồn bay phách tán tại chỗ.

Mắt Diệp Phàm cũng sáng lên, hắn huýt sáo: "Không tệ nha, ngoài Ngũ Hành, thuật Ngự Phong, người nhà cậu tìm một thầy bói thần sầu về Kỳ Môn Bát Quái đến cũng không dám tính mệnh cách của các người đâu nhỉ?" "Mệnh của gia tộc chúng tôi do chính mình quyết định!" Tùng Hạc hét lên, "Đừng ngây ra đó, cậu ra tay đi chứ!" Diệp Phàm lại bắn một phát, trúng vào một bóng đen sau lưng Tùng Hạc, sau đó bắn liên tiếp mấy phát nữa, hạ gục thêm một đám bóng đen, trong lòng thầm nghĩ thực lực cũng chẳng ra sao.

Tùng Hạc ngay lập tức gấp quạt lại, một luồng sáng trắng từ trong chiếc quạt bùng phát ra, luồng sáng trắng sau đó phân tán, hóa thành vô số lưỡi đao nhỏ li ti, như mưa phùn bay ra khắp nơi.

Diệp Phàm nhìn sang, thấy hướng đó lại có mấy chục bóng đen thon dài, nhe nanh múa vuốt lao tới, dường như còn khó đối phó hơn đám lúc nãy.

Những luồng sáng trắng biến thành lưỡi đao dày đặc, trong nháy mắt đã ghim chặt tất cả những bóng đen đó xuống nền tuyết giữa đường, biến chúng thành một đống bùn đen thối rữa.

Ánh kim quang lóe lên trong mắt Diệp Phàm, hắn lấy ra hai lá bùa giấy.

Hắn niệm chú văn, hợp hai lá bùa lại với nhau, giữa không trung tức thì sấm sét vang rền, tiếng sấm nổ dữ dội.

Sau đó, lửa cháy ngùn ngụt, một con hỏa long lượn lờ trên không, quấn lấy đám bóng đen kia.

Thiên lôi theo đó giáng xuống, trong nháy mắt, tiếng sấm nổ vang, lửa bùng cháy trong đám bóng đen, ngọn lửa chiếu sáng cả vùng tuyết xung quanh, trông vô cùng hùng vĩ.

Tùng Hạc nheo mắt lại, nói: "Sớm biết chiêu này của cậu lợi hại như vậy thì tôi đã không ra tay!" "Còn không phải do cậu tự mình đi theo sao!" Diệp Phàm cười lớn, sau đó hắn tiện tay rút con dao găm ra, một nhát chém nát con cá lọt lưới đang đến gần.

Hai người vật lộn suốt nửa đêm, trên mặt tuyết toàn là những vệt cháy đen, nhưng lớp tuyết rất dày, dù bị lửa lớn đốt đi đốt lại nhiều lần, bên dưới tuyết vẫn là tuyết, không hề xuất hiện vết nứt hay băng tầng.

Vùng đất tuyết ở đây, xem ra đã duy trì bộ dạng này không biết bao lâu rồi, có lẽ là mấy nghìn năm, vẫn luôn như vậy.

Khi mọi chuyện kết thúc, Tùng Hạc đã mồ hôi đầm đìa, anh ta thở hổn hển cất lại chiếc quạt vào hộp sắt, đeo lại lên lưng rồi nhìn Diệp Phàm. "Buổi tối ở đây toàn là thứ này sao?

Đây là cái quái gì vậy?" Diệp Phàm lắc đầu: "Tuy tôi biết thuật Kỳ Môn Độn Giáp, nhưng những thứ ngoài Ngũ Hành thì tôi không tính ra được.

Thứ này tôi cũng chưa từng thấy, chắc là thứ trong núi Côn Luân, mà đi đến đây mới chỉ là bắt đầu thôi, phía sau còn có thứ lợi hại

hơn." Sau đó, mái tóc của hắn đột nhiên bị ánh đèn pin chiếu sáng.

Diệp Phàm quay đầu lại, là Lục Trung Hành và Chu Vũ cũng đã ra khỏi lều, đang dùng đèn pin gọi họ.

Chu Vũ gọi: "Diệp tiên sinh!

Hai người không sao chứ?" Diệp Phàm trước tiên liếc mắt ra hiệu với Tùng Hạc, sau đó lấy ra một lá Thanh Tâm phù hươ qua trước mắt mình và anh ta, không có gì bất thường, lúc này mới xác định hai người kia chính là người thật.

Chương 1284

Diệp Phàm và Tùng Hạc bước qua xác những bóng đen, đi về phía lều của họ, liền thấy Lục Trung Hành với vẻ mặt kinh ngạc và khó hiểu. "Hai vị thật là thần thông quảng đại, vừa rồi những luồng sáng trắng và sấm sét lửa cháy khắp nơi đó, đều là do hai vị biến ra từ không khí sao?" Diệp Phàm bật cười, không biết nên giải thích chuyện pháp thuật với người thường như thế nào.

Tùng Hạc xua tay, ý bảo những chuyện này không quan trọng.

Chu Vũ tuy trước đó đã được chứng kiến, nhưng vẫn không khỏi kinh ngạc một lần nữa, năng lực của hai người này quả thực như quái vật.

Anh ta chợt cảm thấy, có hai người mạnh đến mức vô lý này ở đây, có lẽ cả chuyến đi này sẽ không có vấn đề gì.

Vừa rồi anh ta nghe thấy bên ngoài có tiếng đánh nhau, vén lều ra xem thì thấy Diệp Phàm tiện tay triệu hồi đầy trời thiên lôi, thiêu rụi một đám bóng đen.

Chu Vũ liền hỏi: "Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Sao hai người lại làm rùm beng thế." Kết quả anh ta vừa định đi qua xem, thì thấy Diệp Phàm bước tới một bước chặn lại: "Đừng động." Diệp Phàm vặn đèn pin lên mức sáng nhất, luồng sáng đột nhiên trở nên chói lòa như bom hạt nhân, mắt Chu Vũ bị lóa một lúc, sau đó anh ta nhìn thấy trên mặt đất toàn là bùn đen kịt.

Diệp Phàm vẫy tay ra hiệu cho Tùng Hạc tránh xa những thứ này, sau đó lấy ra một tờ giấy từ túi áo, vò thành một cục rồi ném vào đống bùn đen.

Sau đó, Chu Vũ trơ mắt nhìn cục giấy đó tan chảy trong nháy mắt, dường như biến thành thứ giống như bùn đen.

Tùng Hạc đi tới cũng thấy cảnh này, thở dài: "Thứ này có độc, không thể chạm vào, nếu không xương cốt cũng bị hòa tan trong đó." Bọn họ giết chết bóng đen, tất cả đều biến thành thứ bùn đen như vậy.

Lều của họ vừa hay ở rìa ngoài cùng, nhìn thoáng qua, bên trái lều là băng tuyết trắng xóa, bên phải toàn là những vũng bùn đen lồi lõm.

Lúc này, trên nền tuyết đột nhiên nổi lên một trận cuồng phong.

Nói là cuồng phong, không bằng nói là gió âm thì thích hợp hơn, mỗi người đều bị cơn gió yêu quái này thổi cho rùng mình một cái, cơn gió dường như có thể xuyên qua mọi lớp quần áo giữ ấm, lạnh thấu xương.

Diệp Phàm theo phản xạ đưa tay lên che, rồi gọi mọi người: "Bên ngoài tạm thời không có chuyện gì lớn, mọi người vào lều đi, một lát nữa trời sẽ sáng, trời sáng là không sao nữa." Mấy người đều gật đầu, lần lượt chui vào lại trong lều, tắt đèn pin, thắp đèn bão lên.

Diệp Phàm và Tùng Hạc bắt đầu kiểm tra người mình.

Tùng Hạc đột nhiên nắm lấy cổ tay Diệp Phàm, lật cổ tay hắn lại, sau đó Diệp Phàm thấy trên khuỷu tay áo của mình có một dấu tay nhỏ màu đen, cỡ bàn tay trẻ con. "Bị dính lúc nào vậy?" Tùng Hạc kỳ lạ hỏi.

Diệp Phàm lắc đầu: "Không biết, hoàn toàn không có cảm giác, có thể là bị một bóng đen nào đó áp sát." Thứ này không đau không ngứa, hắn nhất thời không để tâm, nhưng Tùng Hạc nhìn chằm chằm vào dấu tay đó một lúc, rồi lấy ra một lá bùa giấy, phù văn trên đó cực kỳ phức tạp, không nhìn ra có ý nghĩa gì.

Diệp Phàm không ngăn cản, Tùng Hạc liền dán thẳng lá bùa lên khuỷu tay hắn.

Lá bùa bắt đầu lập lòe phát sáng, một lúc sau anh ta gỡ lá bùa ra, dấu tay đen trên đó đã biến mất. "Sợ cậu bị tiểu quỷ ám." Tùng Hạc phủi tay, "Đây là bùa trừ tà gia truyền, thường không dùng cho người ngoài, cậu nợ tôi một ân tình đấy." Diệp Phàm mỉm cười, không lên tiếng.

Từng có một thầy bói thần sầu về Kỳ Môn Bát Quái bói cho hắn một quẻ, nói rằng hắn "mệnh cách kịch liệt, trong phế phủ có dương khí hừng hực, có thể trấn áp mọi yêu ma trong trời đất", nói người như hắn có thể nắm giữ đại nghĩa, phá vỡ số mệnh, ma quỷ không thể đến gần.

Dấu tay này nếu ở trên người thường, có lẽ người đó đã chết rồi, nhưng ở trên người hắn lại hoàn toàn không đau không ngứa, đó chính là điểm đặc biệt của hắn.

Đèn bão sáng trong lều, chiếu rọi một không gian không lớn không nhỏ.

Chu Vũ và Lục Trung Hành im lặng nhìn cảnh này, sau đó vẫn là Chu Vũ lên tiếng trước. "Diệp tiên sinh, những thứ bên ngoài ban nãy là gì vậy?

Sao hai người đột nhiên lại đánh nhau với chúng?" Diệp Phàm cả đêm không ngủ, ngáp một cái: "Xuất thân Ngoại Bát Hành, trong quá trình đổ đấu, rất nhiều lúc cần phải không ngủ.

Dù là thức đêm canh gác hay cảnh giác thì cũng đều là một đạo lý." Lục Trung Hành nhìn hắn: "Ngay từ đầu cậu đã không định ngủ?

Dù tôi đã nói với cậu, nếu kinh động đến màn đêm của núi Côn Luân, sẽ xảy ra chuyện vô cùng khủng khiếp." Diệp Phàm mỉm cười,

đối diện với ánh mắt của ông ta: "Ai nói với ông là tôi sợ điều này?

Tôi đã đến đây, thì chắc chắn phải điều tra cho rõ ràng, bây giờ còn chưa vào núi, có gì mà phải sợ?" Khi hắn cười một cách nghiêm túc, trông rất có uy lực, khí thế đó mang một cảm giác áp bức cực kỳ mãnh liệt, khiến tất cả những ai nhìn thấy nụ cười này đều phải kính sợ.

Lục Trung Hành không nói nữa, Diệp Phàm tiếp tục: "Lúc tôi canh gác, cảm thấy núi tuyết ở đây không bình thường, bên ngoài không có một tiếng động nào, nhưng nửa đêm, bên ngoài lều lại có tiếng bước chân." Tùng Hạc nhìn hắn: "Sau đó cậu đi ra ngoài?" Diệp Phàm gật đầu: "Ban đầu nghi là người của Hà Bán Tiên đến, sợ họ đốt lều, nên định ra tay trước, nhưng sau khi ra ngoài thì không có gì cả, tôi định xem xét xung quanh, sau đó thì cậu đến." Tùng Hạc gật đầu: "Đại khái là vậy, nhưng tôi không nghe thấy tiếng bước chân, tôi chỉ nghe thấy tiếng cậu ra ngoài." Diệp Phàm chỉ ra ngoài: "Cho nên tôi hơi nghi ngờ, thứ tôi nghe thấy có thể là ảo giác, là Vẫn thiết trên người tôi đang dụ tôi ra ngoài." "Ý cậu là Vẫn thiết này thật sự có suy nghĩ riêng?" Diệp Phàm dùng dao vẽ một vòng tròn trên tuyết, một tam giác biểu thị khu vực núi Côn Luân. "Chúng ta giả sử bây giờ đang ở vị trí này, khối Vẫn thiết khổng lồ năm đó đã bị Cổ Hà mang đi một phần, phân tán đến các nơi giao cho một số người của Ngoại Bát Hành, nhưng ông ta chắc chắn không thể phân giải toàn bộ khối Vẫn thiết được." "Cho nên khối Vẫn thiết khổng lồ này đến nay vẫn nên được giấu ở nơi sâu nhất của núi Côn Luân, bản thân nó mang một sức mạnh bí ẩn nào đó, sẽ ảnh hưởng đến mọi sự vật xung quanh." Những bóng người dài ngoằng quái dị đó chính là kết quả của sự ảnh hưởng, mặt dây chuyền Vẫn thiết mà Diệp Phàm đeo cũng khiến hắn nhìn thấy ảo giác có những thứ này.

Tùng Hạc gật đầu, đồng ý với quan điểm của hắn: "Tôi thấy suy nghĩ này của cậu rất có tính xây dựng, vậy tiếp theo chúng ta có kế

hoạch gì?" "Vượt khó mà đi lên." Diệp Phàm cười như không cười, "Dù sao bây giờ cũng không thể quay đầu bỏ đi được nữa rồi, các đội khác không có năng lực như chúng ta, cũng không có Vẫn thiết, nói không chừng bây giờ đã chết ở trong đó rồi." Tùng Hạc liền nói: "Những bóng đen bên ngoài ban nãy, không phải tà ma, không phải tống tử, thậm chí cũng không phải cương thi, thứ đó không phải là bất kỳ vật gì tồn tại trên thế giới, cho nên chúng ta cũng không thể dùng các phương pháp thông thường để đối phó với chúng." Diệp Phàm nhìn anh ta: "Sau này, những trang bị hạ đấu trước đây của chúng ta có lẽ cũng không dùng được nữa, một khi gặp phải bất kỳ thứ gì ngoài Ngũ Hành này, cứ trực tiếp nghiền nát qua là được." Chu Vũ nghe thấy ba chữ "nghiền nát qua" trong giọng nói tràn đầy sát khí, liền biết Diệp Phàm không nói đùa, anh ta cười gượng hai tiếng. "Không phải, hai vị có năng lực giết một đường qua, nhưng lỡ như chúng ta thật sự gặp phải thứ gì không đối phó được thì sao?" Diệp Phàm cười như không cười nhìn anh ta: "Yên tâm, Lục Trung Hành không vào sâu trong núi với chúng ta quá lâu, một mình cậu, tôi và Tùng Hạc vẫn bảo vệ được, đừng sợ, không chết được đâu." Chu Vũ rùng mình, cảm thấy câu nói này của hắn có ý hăm dọa, thế là anh ta rụt cổ lại. "Đừng vậy mà, Diệp tiên sinh, tai tôi thực ra cũng rất thính, nếu có nguy hiểm tôi chạy vẫn được, hai vị cứ lo đại sự của mình trước." Tùng Hạc nói: "Những đống bùn đen trên tuyết bên ngoài đừng chạm vào, không ai biết đó là thứ gì, nhưng chắc chắn là có độc, chạm vào sẽ bị ăn mòn.

Trong núi Côn Luân có những thứ ngoài Ngũ Hành, tôi và Tùng Hạc đều chưa từng thấy, Kỳ Môn Bát Quái cũng vô dụng." Lục Trung Hành liền hỏi: "Hai người đều biết Kỳ Môn Bát Quái sao?" Tùng Hạc chỉ vào Diệp Phàm: "Chỉ có cậu ta biết, sao, ông có gì muốn hỏi à?" Lục Trung Hành do dự một lúc: "Tôi từng muốn tìm người xem mệnh cách cho em gái tôi, nhưng vẫn chưa có cơ hội." Diệp Phàm liếc nhìn

ông ta một cái: "Ông nên biết Lục Thanh là một thầy bói Kỳ Môn Bát Quái rất nổi tiếng thời đó, nhưng sau này ông ấy mất sớm, không rõ vì sao, từ đó nhà họ Lục cũng không truyền lại kỹ thuật này cho hậu nhân nữa." Lục Trung Hành nói: "Ý cậu là Lục Thanh không muốn chúng tôi tham gia vào chuyện này nữa, nhưng dù sao ông ấy cũng bảo chúng tôi canh giữ ở đây, chẳng phải là đã nhập cuộc rồi sao?" "Nhập cuộc là một chuyện, nhập cuộc sâu đến đâu lại là chuyện khác.

Các người chỉ làm tốt vai trò dẫn đường, đến bước này đối với Lục Thanh mà nói đã là đủ rồi, ông ấy cũng đã tận tình tận nghĩa." Diệp Phàm gật đầu bắt đầu lau dao găm, không nhìn Lục Trung Hành nữa.

Sau đó cho đến rạng sáng không ai nói thêm lời nào.

Sáng sớm, họ thu dọn lều và đồ đạc, chuẩn bị tiếp tục lên đường.

Nơi diễn ra trận chiến đêm qua, ban ngày nhìn lại càng thêm chấn động, khắp nơi đều là mặt tuyết cháy đen sau khi bị lửa thiêu sấm đánh và thứ bùn đen có độc đó, gần như tạo ra một cảm giác kinh khủng khiến người ta phải e sợ.

Họ tránh những nơi đó, tiếp tục đi về phía núi Côn Luân.

Theo lời Lục Trung Hành, khoảng cách thực tế tuy rất xa, nhưng hôm nay đi thêm một ngày nữa là sẽ đến.

Sau khi vào núi Côn Luân, đi thêm mười cây số nữa là đến nơi Lục Trung Hành không thể đi vào được nữa.

Trên đường đi không còn thấy người của Hà Bán Tiên cản trở nữa, những người đó dường như đã biến mất hoàn toàn, ngày thứ hai gần như cả ngày cũng không xuất hiện.

Trong lúc đó, Diệp Phàm và Tùng Hạc vẫn luôn bàn bạc về một số thông tin của Côn Luân Mộ.

Gần trưa, khi buổi sáng sắp kết thúc, đã đi rất xa khỏi vị trí hôm qua, Diệp Phàm mới lấy điện thoại vệ tinh ra, thử liên lạc lại với Kinh Thành.

Lần này kết nối thuận lợi, giọng nói bên kia vẫn là Chương Mục Trạch: "Lão Diệp?

Cậu sao thế, hôm qua sao đột nhiên không nhận điện thoại nữa." "Tôi cũng không muốn, nhưng tín hiệu ở đây có vấn đề." Diệp Phàm ra vẻ già dặn thở dài, "Ban đầu tôi nghĩ vệ tinh bay qua bầu trời núi Côn Luân mất nhiều thời gian, nhưng không ngờ cứ đến tối là tín hiệu lại biến mất." Chương Mục Trạch bên kia im lặng một lúc: "Vệ tinh buổi tối sẽ bay qua bầu trời Côn Luân." Thế là những người có mặt đều im lặng một lúc, Chu Vũ nhìn Diệp Phàm. "Tối qua không phải là có ma đấy chứ?" Chương Mục Trạch: "Vậy không phải cậu cúp máy?" "Đương nhiên không phải, tôi đâu có không muốn nghe cậu nói, dù trước đây tôi thật sự không muốn." Diệp Phàm không do dự nói, "Núi tuyết ở đây buổi tối có vấn đề, sau này tôi chỉ liên lạc với cậu vào ban ngày thôi." Chương Mục Trạch bên kia "ừ" một tiếng: "Hiểu rồi, vậy tối qua các cậu gặp phải chuyện gì?

Nghe giọng cậu có vẻ không có chuyện gì lớn, ít nhất không có ai chết." "Không có ai chết, chỉ giết một đám bóng ma thôi." Chương Mục Trạch cười hai tiếng: "Tôi biết ngay mà, người như các cậu đến Côn Luân đổ đấu, chắc chắn là giải quyết vấn đề bằng bạo lực, chẳng trách sơn thần nổi giận." Diệp Phàm liền cười lạnh một tiếng: "Cậu bớt nói nhảm đi, đâu ra lắm chuyện vớ vẩn thế?" Chương Mục Trạch bất đắc dĩ nói: "Được được được, vậy tin tình báo hôm qua tôi nói cậu còn muốn nghe không?" "Nói." Diệp Phàm nói ngắn gọn.

Chương Mục Trạch liền nói tiếp: "Loại chim quái như Ô Đầu Thanh Điểu nếu thật sự tồn tại, tình hình của nó chắc chắn sẽ càng thêm phức tạp khó lường, ví dụ như, loại chim này chỉ có thể sống

trong môi trường đặc định, được người chuyên môn nuôi dưỡng." Diệp Phàm nhớ lại chuyện trong địa cung Cửu Huyền Sơn: "Đúng là có khả năng này, những con chim đó ở nơi bình thường tuyệt đối không thể nhìn thấy, e rằng lần này vào núi, chúng ta sẽ lại gặp phải chúng." Chương Mục Trạch cuối cùng nói: "Chú ý an toàn, sống sót trở về, giữ liên lạc thường xuyên." Diệp Phàm tắt điện thoại vệ tinh, cả nhóm tiếp tục tiến lên.

Chu Vũ tò mò hỏi: "Là bạn của anh sao, Diệp tiên sinh?" "Là một tên gian thương." Diệp Phàm ngáp một cái, hắn đã lâu không được nghỉ ngơi tử tế, đêm qua lại đấu với một đám bóng đen cả đêm, dù là thần tiên cũng có chút không chịu nổi, bèn dán một lá Thanh Tâm phù lên ngực áo. "Cũng coi như có lương tâm." Tùng Hạc tiện miệng nói, "Có một đội hậu phương như vậy, không biết lúc ra ngoài sẽ có kết quả gì, có người ứng cứu cũng yên tâm." "Chưa chắc anh ta sẽ vào, chủ yếu vẫn phải dựa vào chính chúng ta." Diệp Phàm mỉm cười, "Nếu anh ta vào được, đã sớm hô hào một đám người đến san bằng núi Côn Luân rồi." "Vậy anh ta tìm cậu cũng vì bí mật của núi Côn Luân?

Nghe ý cậu thì anh chàng này có vẻ không thiếu tiền." "Không phải." Diệp Phàm lắc đầu, "Anh ta thật sự tìm tôi vì minh khí bảo bối trong núi Côn Luân." Tùng Hạc có chút không nói nên lời, không hiểu tiêu chuẩn kết bạn của Diệp Phàm là gì.

Sau đó, họ đi một mạch đến chiều, tốc độ của họ rất nhanh vì có Diệp Phàm dẫn nhịp, nên cũng rất mệt.

Còn hơn một tiếng nữa mới đến hoàng hôn, họ đã đi đến trước núi Côn Luân, đến đây mới chính thức là chuẩn bị vào núi.

Mọi người đều ngẩng đầu lên, nhìn dãy núi khổng lồ hùng vĩ, trập trùng trước mắt, trong lòng đều sinh ra những mức độ chấn động khác

nhau.

Sau đó, Diệp Phàm nheo mắt nhìn xung quanh một vòng, ra hiệu cho Tùng Hạc và những người khác. "Tình hình gì vậy?" Tùng Hạc hỏi.

Chương 1285

"Cậu đi theo tôi," Diệp Phàm nói, "Tiểu Chu, hai người dựng trại tại chỗ, hôm nay chúng ta đi đến đây thôi, đoạn đường còn lại ngày mai đi tiếp." Mấy người đều đáp một tiếng, Diệp Phàm bắt đầu chạy, Tùng Hạc tốc độ cũng rất nhanh, cũng chạy theo sau hắn.

Hai người cuối cùng từ chạy chậm chuyển thành chạy như điên.

Bóng dáng của Lục Trung Hành và Chu Vũ phía sau ngày càng xa, Tùng Hạc liền hét lên: "Cậu định chạy đi đâu?" Tiếng nói vừa dứt, Diệp Phàm dừng lại, họ đã đi đến bên một vách núi.

Vách núi này vô cùng hiểm trở, như một lưỡi dao băng cắt thẳng vào ngọn núi, cả ngọn núi đứng sừng sững ở đó, trông đặc biệt nguy hiểm và sắc bén.

Diệp Phàm không trả lời ngay, mà dẫn Tùng Hạc đi tiếp một lúc nữa.

Tùng Hạc đi theo, dần dần nhìn thấy phía trước xuất hiện mấy chấm đen.

Ánh mắt anh ta thay đổi, liền thấy Diệp Phàm đi tới, bới đống tuyết ra.

Đó lại là ba cỗ thi thể, gần như đã mục rữa hết, xương cốt đều biến thành màu đen, bên cạnh còn có một đống mảnh vụn quần áo, có cả máy ảnh rách nát và vài mảnh trang bị còn sót lại.

Sắc mặt Diệp Phàm bình tĩnh: "Đây chắc là những thứ mà đội trộm mộ ba mươi năm trước để lại.

Những người đó năm xưa đã chết ở đây, xương cốt đã mục nát, đào xung quanh đây chắc chắn còn nhiều hơn nữa." Tùng Hạc cũng

ngồi xổm xuống, dùng gậy khều khều những bộ xương mục rữa.

Đây là núi Côn Luân lạnh giá, dù đã ba mươi năm trôi qua, xương cốt lại mục rữa triệt để đến vậy, anh ta theo phản xạ cảm thấy có điều gì đó ẩn khuất.

Tùng Hạc liếc nhìn Diệp Phàm: "Những thi thể này trước khi chết đã bị người ta đốt?" Diệp Phàm gật đầu: "Đúng vậy, trên những bộ xương này đều có dấu vết bị đốt cháy.

Nhưng ai có lý do để làm vậy?

Đây là núi Côn Luân, chết một đám người là chuyện quá bình thường, họ giống như biến mất không một tiếng động trên thế giới này, ai còn quan tâm đến việc xử lý thi thể của họ như thế nào?" Tùng Hạc lấy ra một lá bùa dán lên một trong những bộ xương, ngay lập tức lá bùa lóe sáng một lúc, rồi từ từ hóa thành tro bụi.

Thấy vậy, Diệp Phàm và Tùng Hạc đồng thời đứng dậy, lùi lại hai bước.

Bùa trừ tà tự động bốc cháy, nếu trong tình huống này đột nhiên tự cháy, có nghĩa là những bộ xương ở đây là điềm đại hung.

Nhưng theo Diệp Phàm, những bộ xương này đã mục nát đến mức này, về cơ bản cũng không còn khả năng khởi thi nữa.

Tùng Hạc quay đầu nhìn hắn, sắc mặt vô cùng nghiêm túc: "Những thi thể này không ổn, trong núi tuyết còn có thứ khác.

Bây giờ tính sao?" Diệp Phàm im lặng một lúc, ngồi xổm xuống, rút dao ra chém bay đầu bộ xương đó, sau đó hắn nhặt chiếc máy ảnh lên, lật xem.

Tùng Hạc ghé lại gần, thấy dưới đáy máy ảnh có khắc một cái tên rất mờ: Lý Phó.

Anh ta hỏi: "Trong đội khảo sát năm đó, có người họ Lý không?" Diệp Phàm gật đầu: "Có, và không chỉ một, lúc đó có bốn người họ Lý.

Nhưng có khả năng có người đã dùng tên giả, và bây giờ họ Lý là họ lớn, có thể chỉ là trùng hợp." Sau đó, hắn ném chiếc máy ảnh cho Tùng Hạc, Tùng Hạc bắt lấy giữa không trung: "Cẩn thận chút, cậu định làm gì?" Diệp Phàm dùng dao đào vài nhát đơn giản trên nền tuyết bên cạnh, chưa đầy vài phút đã đào ra một khúc xương tay mục rữa.

Hắn đặt ba lô xuống, lấy ra chiếc xẻng Lạc Dương gấp gọn bên trong.

Loại xẻng này thường được sử dụng khi thăm dò mộ huyệt, dùng làm xẻng đào đồ thông thường thì có hơi lãng phí, nhưng hiện tại họ cũng không có công cụ nào khác, đành phải dùng tạm.

Diệp Phàm men theo nơi đào ra khúc xương tay, bắt đầu đào bới xung quanh.

Tùng Hạc lấy xẻng Lạc Dương trong ba lô của mình ra, cũng cùng hắn đào.

Hai người họ trông đều không phải dạng người cường tráng, Tùng Hạc trông còn có chút thanh mảnh, nhưng thực tế cả hai đều đã được rèn luyện chuyên môn, thể lực rất tốt.

Hơn nữa, lúc này để tăng tốc độ, họ cũng đồng loạt dùng sức mạnh pháp thuật để cường hóa cơ thể.

Những sợi tơ pháp thuật mờ ảo tỏa ra từ đầu ngón tay hai người, xẻng Lạc Dương nhanh chóng đào ra một hố tuyết sâu khoảng nửa mét, không lớn không nhỏ, đào nữa là đến lớp đất.

Tùng Hạc đặt xẻng xuống, nhìn cảnh tượng trong hố tuyết, không

kìm được hít một hơi khí lạnh.

Trong hố tuyết đó nằm ngổn ngang toàn là thi thể, khoảng chừng bảy tám bộ nữa, mức độ mục rữa đều rất cao.

Ba mươi năm thời gian cộng với xử lý nhân tạo, về cơ bản toàn là xương khô.

Cả hai đều im lặng, trong không khí chỉ có tiếng thở rất nhẹ.

Diệp Phàm quay đầu nhìn về hướng Chu Vũ, từ đây chỉ có thể lờ mờ nhìn thấy một cái bóng, nhưng có thể thấy cũng không quá xa.

Trong môi trường này, không thể tùy tiện tách ra.

Suy nghĩ của Tùng Hạc tuy đôi khi quá cẩn thận, nhưng không thể không nói phần lớn thời gian vẫn khá đáng tin cậy.

Diệp Phàm liếc nhìn thời gian, "Sắp tối rồi, về hợp quân trước, không thể ở đây mãi được." Tùng Hạc gấp hai chiếc xẻng lại cất đi, kỳ lạ nhìn hắn. "Sao không điều tra rõ ràng ở đây?

Bây giờ nếu quay về, còn liên lụy đến hai người họ, dù sao buổi tối cậu cũng không ngủ, không bằng cứ ở đây chờ xem." Diệp Phàm lắc đầu: "Không được, chúng ta phải quay về bảo vệ hai người họ.

Người thường không thể sống sót qua đêm ở núi Côn Luân.

Tôi không biết Lục Trung Hành trước đây đã từng vào đây chưa, cũng có khả năng là chúng ta đã chiêu dụ những thứ kỳ quái đến, buổi tối họ chắc chắn sẽ bị tấn công." Tùng Hạc nhíu mày: "Thi thể ở đây cứ để vậy không vấn đề gì chứ?" Diệp Phàm lắc đầu: "Bây giờ vẫn chưa biết, những biến hóa và tình huống quỷ dị ở đây, ban ngày đều sẽ không lộ ra, ban ngày dù có quỷ dị thế nào cũng sẽ không thực sự xảy ra." Chỉ đến tối, mọi sự quỷ dị ở đây mới thực sự hiện ra trước mắt họ.

Tùng Hạc thở dài, đành phải thỏa hiệp: "Vậy bây giờ chúng ta đào những thi thể này ra để đây, thật đúng là tự tìm phiền phức cho mình." Họ nhanh chóng thu dọn đồ đạc, quay đầu đi về phía Chu Vũ và Lục Trung Hành.

Bóng của hai người đó không xa, với thị lực của hai người họ vẫn còn nhìn thấy được.

Còn mười mấy phút nữa là trời tối, đối với hai người họ cũng đủ rồi.

Nhưng giây tiếp theo, trong lòng Diệp Phàm đột nhiên dâng lên một cảm giác không ổn, gần như là một luồng khí lạnh ập đến, nuốt chửng hắn.

Tốc độ thời gian trôi ở đây dường như có vấn đề, đặc biệt là khoảng thời gian cực ngắn từ hoàng hôn đến đêm tối, nó khác với thời gian bình thường, tốc độ trôi sẽ vô cớ tăng nhanh.

Diệp Phàm chộp lấy cánh tay Tùng Hạc bắt đầu chạy như điên: "Thời gian không đúng, sắp tối rồi, mau đi!" Tùng Hạc thuận theo động tác của hắn, hai người gần như chạy thục mạng.

Diệp Phàm buông tay anh ta ra, sắc mặt cả hai đều không tốt lắm.

Quả nhiên, gần như ngay giây tiếp theo, hoàng hôn tức thì biến mất, cả ngọn núi tuyết gần như trong nháy mắt đã chìm vào đêm đen.

Cả hai người họ đồng thời bôi một lớp sức mạnh pháp thuật lên mí mắt, để trực tiếp bỏ qua giai đoạn bật đèn pin, cưỡng ép dùng mắt thường nhìn rõ đường đi trong đêm tối.

Tuy nhiên, chạy suốt nửa giờ, Diệp Phàm nhận ra có điều không ổn, kéo Tùng Hạc dừng lại.

Về lý thuyết, họ đã chạy ra một khoảng cách rất xa, nhưng hai bóng người mờ ảo phía xa kia lại không hề tiến lại gần chút nào, vẫn

giữ nguyên khoảng cách đó.

Quỷ đả tường ư?

Tùng Hạc cảnh giác nhìn về hướng đó, hai người cùng dừng lại, đứng giữa đêm đen của núi Côn Luân, vùng tuyết xung quanh bỗng trở nên vô cùng tĩnh lặng.

Những ngọn núi tuyết xung quanh lúc này trông như những ngọn núi đen vô tận, Diệp Phàm thầm nghĩ, nếu lúc này nổi lên một trận bão tuyết thì đúng là quay trở lại cảnh tượng trong ảo giác của hắn rồi.

Vùng tuyết càng lúc càng trở nên quỷ dị, cuối màn đêm tĩnh lặng gần như là những cái miệng máu đang chờ đợi để nuốt chửng những nhà thám hiểm liều mạng đi vào đây.

Diệp Phàm không hề sợ hãi, ngược lại còn có chút mong chờ xem đêm đen lần này có thể mang đến cho hắn điều gì.

Tùng Hạc bên cạnh cũng không biểu cảm, rõ ràng loại người như họ sẽ không dễ dàng bị dọa sợ.

Tiếp đó, Diệp Phàm vận một đạo pháp thuật lên cổ họng, giọng nói lập tức trở nên trong trẻo và vang xa, Diệp Phàm cất tiếng, âm thanh gần như xuyên thấu cả vùng hoang nguyên.

Hắn gọi một tiếng Chu Vũ, sau đó lại gọi một tiếng Lục Trung Hành.

Chương 1286

Tùng Hạc nhìn hai bóng người mờ ảo phía xa, hai người đó hoàn toàn không có bất kỳ phản ứng nào, cứ như không hề nghe thấy gì, nhưng ông ta biết, không thể nào không nghe thấy.

Trừ phi...

Tùng Hạc nhìn Diệp Phàm: "Không gian ở đây dường như bị bẻ cong, tạo ra một khoảng cách xa hơn, nên mới giống như quỷ đả tường, họ không nghe thấy tiếng của chúng ta." Diệp Phàm gật đầu: "Xem ra đêm nay có chút thú vị đây." "Để tôi thử lại." Tùng Hạc vừa nói, vừa lấy súng bắn pháo sáng từ trong ba lô ra, khẩu súng này cũng là hàng sản xuất ở Kinh thành do Chương Mục Trạch cung cấp, rất cao cấp, ông ta bắn một phát lên trời.

Quả pháo sáng nổ tung giữa không trung, tức thì chiếu rọi cả một vùng trời đêm rộng lớn, giống như đốt lên một ngọn lửa sáng rực trên không, vô cùng chói mắt, đến mức hơi khoa trương.

Tùng Hạc nói không sai, loại pháo sáng cỡ này, cách mười mấy cây số vẫn có thể nhìn thấy, chỉ cần Chu Vũ và Lục Trung Hành ở gần đây, tuyệt đối không thể nào bỏ qua.

Diệp Phàm nheo mắt, đợi ánh sáng của pháo hiệu mờ đi rồi mới nhìn về phía họ cắm trại, nhưng ngoài dự đoán, hai bóng người kia vẫn hoàn toàn không có phản ứng.

Gặp phải đối thủ rồi, hắn cười cười. "Đây là một pháp trận." Diệp Phàm nói, "Đối phương không có khả năng bẻ cong không gian, chúng ta tìm hắn ra, ngay gần đây thôi." Tùng Hạc nhíu mày nhìn hắn: "Cậu cho rằng chuyện ở đây là do có người giở trò?" Diệp Phàm gật đầu, "Chuyện hôm qua chắc là không phải, núi tuyết ở đây quả thực

quỷ dị, sẽ xảy ra một số hiện tượng không thể giải thích, nhưng tình hình hiện tại, dù là ban đêm, cũng không phải vấn đề của núi tuyết, mà là do con người làm." Rồi hắn lạnh lùng nhìn xung quanh, cố ý dừng lại một khoảnh khắc ở một hướng nào đó, giọng điệu đằng đằng sát khí. "Hà Bán Tiên, tôi cảnh cáo ông, ông muốn làm gì cũng không liên quan đến tôi, núi Côn Luân cũng mặc ông, tôi sẽ không cản, nhưng tốt nhất đừng ra tay với hai người họ." Hắn cười lạnh một tiếng: "Nếu không hôm nay tôi sẽ khiến ông không thể bước ra khỏi dãy núi tuyết này." Không có ai đáp lại, Tùng Hạc nhíu mày: "Là người của Hà Bán Tiên?" Diệp Phàm thở ra một làn khói trắng, cười lạnh rồi tháo miếng vẫn thiết trên cổ xuống, nắm trong tay giơ ra giữa không trung. "Cho ông một phút, Hà Bán Tiên." Hắn nói từng chữ một, "Bây giờ ra đây, giải trừ pháp trận, nếu không tôi sẽ hủy miếng vẫn thiết này, cả ông và tôi đều đừng hòng vào núi Côn Luân nữa." Vẫn không có ai đáp lại, Diệp Phàm nói tiếp. "Xương cốt ông cứng lắm sao?

Tôi nói cho ông biết, tôi chẳng có quan hệ gì với những người đó cả, việc vào núi đối với tôi vốn là có cũng được, không có cũng chẳng sao.

Không có vẫn thiết, đối với tôi lại càng nhẹ nhàng, tôi có thể quay về sống cuộc sống của mình ngay bây giờ, nhưng ông thì sao?" Lời nói của hắn mang ý giết người tru tâm, Tùng Hạc dần dần yên tâm, hứng thú đứng bên cạnh quan sát, cũng không làm phiền, mà lặng lẽ nắm chặt chiếc quạt ngọc trắng trong tay, cảnh giác xung quanh bất cứ lúc nào.

Diệp Phàm nói xong thì im lặng chờ đợi một lúc, vẫn không có ai trả lời, Tùng Hạc nhìn hắn. "Liệu bọn họ có sợ lời đe dọa này không, hay là để tôi đi tìm thử?" Diệp Phàm lắc đầu, rồi nói: "Hà Bán Tiên, nếu đã như vậy, đây đều là do ông tự chuốc lấy." Sau đó, hắn lấy một lá Dẫn Hỏa Phù từ trong túi da ra, vung mạnh một cái, ngọn lửa dữ

dội bùng lên từ đầu ngón tay hắn, rồi Diệp Phàm cầm lá bùa dí sát vào mặt dây chuyền vẫn thiết.

Vừa chuẩn bị đốt, Diệp Phàm vừa nói: "Lửa của ta không phải lửa thường, là Địa Hỏa, ngọn lửa nóng bỏng nhất đến từ Cửu U sâu thẳm, có thể thiêu rụi mọi thứ, ông đừng tưởng thứ này là vẫn thiết thì ta không đốt được." Hắn nói xong, làm bộ muốn ném miếng vẫn thiết vào lửa.

Giây tiếp theo, một tiếng xé gió chói tai vang lên, một mũi tên sắt bắn thẳng về phía cổ tay Diệp Phàm, Diệp Phàm không hề động đậy, Tùng Hạc lập tức lướt tới như quỷ mị, một gậy đã đánh rơi mũi tên sắt đó.

Đó tuyệt đối không phải là tốc độ và sức mạnh mà người thường có thể làm được, đối phương có lẽ đã biết gặp phải cao thủ rồi.

Cùng lúc đó, Diệp Phàm nghe thấy tiếng bước chân từ hướng bắn tên.

Đối phương đang di chuyển rất nhanh, Diệp Phàm cười cười, vung tay dập tắt Dẫn Hỏa Phù, rồi trao đổi ánh mắt với Tùng Hạc, hai người nhanh chóng tách ra, bao vây từ hai hướng.

Tùng Hạc nắm cây gậy đó, xoay một vòng trong tay rồi cắm lại vào chốt gài bên hông, sau đó ông ta đột nhiên mở quạt ra, vung lên không trung, chiếc quạt thổi ra một luồng gió mạnh, luồng gió lóe lên ánh sáng trắng, ánh sáng trắng lại hóa thành lưỡi đao bay về một hướng.

Tiếng bước chân chạy về phía Diệp Phàm, rõ ràng đã bị trận mưa đao của Tùng Hạc ép tới, ánh mắt Diệp Phàm khẽ động, một đạo Thiên Lôi lập tức giáng xuống từ trên không.

Một hố tuyết bị đánh nát, Tùng Hạc thấp giọng nói: "Đừng dùng

Dẫn Lôi Phù, sẽ gây lở tuyết." Diệp Phàm nhận ra vấn đề này, bèn gật đầu, quả quyết không dùng lá Lôi Phù thứ hai nữa, đối phương không biết lại trốn vào hố tuyết nào, trong mắt Diệp Phàm lại lóe lên kim quang, rồi trực tiếp lao về một hướng.

Hắn chém một nhát dao xiên qua, liền thấy một người từ sau hố tuyết lộn ra, là một người đàn ông, khoảng hơn ba mươi tuổi, đối phương đột nhiên quay đầu lại, giơ tay ném ra một lưỡi dao, đâm về phía tim Diệp Phàm, bị Diệp Phàm nghiêng người né được.

Tùng Hạc phía sau thấp giọng hét: "Tránh ra." Diệp Phàm phản ứng cực nhanh lộn người ra ngoài, liền thấy chiếc quạt của Tùng Hạc vung ra ánh sáng trắng một lần nữa biến thành vô số sợi tơ trắng như tuyết, quấn thẳng vào chân người kia!

Đối phương kinh hãi kêu lên một tiếng, tức khắc ngã ngửa ra sau, đầu cắm thẳng vào tuyết, Diệp Phàm vài bước lao tới, rút súng ra dí vào trán đối phương. "Giải trừ pháp trận." Người kia cười lạnh một tiếng: "Ngươi dọa ai thế, ngươi căn bản không dám hủy miếng vẫn thiết đó, chỉ giả thần giả quỷ!" Đối phương nằm trên đất, Diệp Phàm ngồi xổm xuống, cười híp mắt dí họng súng vào đầu hắn: "Ngươi đoán xem ta có dám không?

Ngươi là người của ai, Hà Bán Tiên phái ngươi tới?" Đối phương cứng cổ không nói: "Ta một chữ cũng sẽ không nói cho ngươi." Tùng Hạc gấp quạt lại, cũng đi tới, ghé tai Diệp Phàm nói: "Cậu thấy hắn có giống người của Hà Bán Tiên không?

Trông không đứng đắn gì cả." Diệp Phàm cười cười: "Hà Bán Tiên con người này khi thu nhận thủ hạ, thực ra không câu nệ tiểu tiết lắm, nên ông ta mới có được nhiều thông tin tình báo thật như vậy, sao thế, ông thấy người này không đáng tin cậy à?" Tùng Hạc gật đầu, sau đó Diệp Phàm cất súng đi, xác nhận những sợi tơ trắng kia đặc

biệt chắc chắn rồi mới yên tâm cất súng vào chốt gài.

Diệp Phàm vừa nói: "Cái quạt này của ông cũng thần thông quảng đại thật, dùng tốt ghê." vừa xé tay áo người kia, từ trong cổ tay áo hắn đổ ra một đống lưỡi dao.

Hắn nhặt lên một miếng, chỉ là lưỡi dao bình thường, cười cười: "Chơi trò ám sát à?

Giấu đồ trong tay áo." Đối phương cố gắng giãy ra khỏi những sợi tơ trắng, nhưng thứ đó không phải vật phàm, người thường đương nhiên không thể thoát ra được, liền lớn tiếng nói. "Diệp Phàm, ngươi thả ta ra!" Diệp Phàm túm tóc hắn, ép hắn ngẩng đầu lên: "Ngươi biết ta?" Người kia cười cười: "Cả Ngoại Bát Hành ở Kinh thành, ai mà không biết ngươi, ngươi tưởng mình giúp Lý Hoa thượng vị rồi phủi tay bỏ đi là thật sự có thể đứng ngoài cuộc sao?

Ta nói cho ngươi biết, chuyện núi Côn Luân ở thời đại này chính là vì ngươi mà nổi lên, ngươi căn bản không trốn được." Diệp Phàm im lặng một lúc: "Ta cũng có nói là muốn trốn đâu." "Ngươi thả ta ra." người kia nói, "Diệp Phàm, nếu ngươi không thả ta, ngươi sẽ vĩnh viễn không thể thoát ra khỏi pháp trận này, ngươi sẽ bị nhốt chết ở đây, các ngươi đều phải chết." Diệp Phàm 'Ồ' một tiếng, rồi từ từ rút súng ra khỏi thắt lưng, sau đó cười lạnh lẽo, rồi cầm lấy báng súng, một cú đập thẳng vào sống mũi người này.

Người kia hét lên một tiếng thảm thiết, lập tức mặt đầy máu, Tùng Hạc bên cạnh ghê tởm lùi lại một bước, Diệp Phàm không nhanh không chậm lau máu trên báng súng. "Ta thấy ngươi cũng là người thường, biết điều thì ngoan ngoãn nói cho ta biết, nếu không ta sẽ lấy dao khoét mắt ngươi ra, rồi từ cổ lột da ngươi xuống, mà cả quá trình sẽ không để ngươi mất đi ý thức." Cú đập vừa rồi lực cực mạnh, hoàn toàn không giống như đang đùa giỡn, người kia đã đau

đến mức lăn lộn trên đất, giọng nói của Diệp Phàm trong đêm nghe như ác quỷ.

Tùng Hạc cười cười: "Nghe thấy chưa?

Bất kể ngươi là người của ai, chết ở dãy núi tuyết này, thi thể của ngươi rất nhanh sẽ bị chôn trong tuyết, mấy trăm năm cũng không ai phát hiện, đừng nghĩ đến chuyện chống đối chúng ta, ngươi sẽ chết rất thảm." Người kia với khuôn mặt đầy máu, rõ ràng đã sợ hãi: "Đừng ra tay!

Là Hà Bán Tiên phái tôi tới!" Diệp Phàm từ từ cất súng đi: "Sớm nói thật có phải tốt hơn không, ngươi tên gì?

Tại sao lại đến núi Côn Luân?" Người kia với khuôn mặt đầy máu: "Tôi tên Hồ Minh, không phải người Hán, là người luôn đi theo Hà Bán Tiên, ông ta nói với tôi ở đây có một pháp trận, bảo tôi ở trong pháp trận này giải quyết hết các người." Tùng Hạc và Diệp Phàm nhìn nhau, một lát sau, Diệp Phàm bật cười. "Rất tiếc, e là ông ta lừa cậu chơi thôi, chỉ muốn để cậu đến nộp mạng mà thôi." Hồ Minh trừng mắt nhìn hắn, Tùng Hạc cũng với vẻ mặt tiếc nuối vỗ vỗ vai Diệp Phàm, lộ ra vẻ mặt 'người này có lẽ là một thằng ngốc'. "Cậu xem bản lĩnh của hai chúng tôi, Hà Bán Tiên dựa vào cái gì mà cho rằng một mình cậu có thể giết sạch cả hai chúng tôi?" Hồ Minh nhìn họ: "Là ông ta đảm bảo với tôi rằng có pháp trận này, giết hai người các ngươi chắc chắn không thành vấn đề." Diệp Phàm vỗ vỗ mặt hắn: "Bớt nói nhảm, nói cho ta biết pháp trận này phá thế nào." Hồ Minh: "...Hà Bán Tiên không nói cho tôi, tôi chỉ là một tay chân bình thường dưới trướng ông ta, anh giết tôi cũng vô dụng, tôi thật sự không biết." Tùng Hạc lạnh lùng nói: "Cậu nghĩ chúng tôi sẽ tin cậu sao?

Hà Bán Tiên biết thực lực của chúng tôi, mà lại chỉ phái một người như cậu tới nộp mạng à?" Lúc này, trời đã rất tối, vùng tuyết

xung quanh trở nên dị thường quỷ dị, xa xa đột nhiên vang lên một tiếng chim kêu quái đản mơ hồ, Hồ Minh bắt đầu giãy giụa. "Nếu các người không giết tôi, thì mau thả tôi đi, ban đêm ở đây không thể có người, không ai dám ở lại nơi này vào ban đêm, sẽ chết không có chỗ chôn!" Diệp Phàm nhìn hắn: "Hà Bán Tiên đã nói gì với ngươi?" Chưa đợi hắn trả lời, bóng Tùng Hạc đột nhiên lóe lên, hét lớn một tiếng: "Tránh ra!" Diệp Phàm đột ngột quay đầu lại, thấy Tùng Hạc rút cây gậy từ bên hông, một vật đen tuyền đang lượn vòng bay xuống trên đầu họ, bị Tùng Hạc một gậy đánh văng ra.

Ông ta rõ ràng đã dùng lực rất lớn, luồng sáng pháp thuật lóe lên trong tay, bóng đen kia lập tức bị đánh bay ra, rơi xuống đất.

Diệp Phàm lấy đèn pin ra soi, phát hiện đó lại là loại chim lớn mà họ từng thấy trong địa cung ở núi Cửu Huyền!

Con chim lớn dang rộng đôi cánh khổng lồ, vẻ mặt hung tợn.

Hồ Minh thấy vậy càng giãy giụa dữ dội hơn, vừa giãy vừa gào: "Thả tôi ra!

Mau thả tôi ra, tôi không thể ở lại đây, tôi không muốn chết!" Diệp Phàm quay lại đá hắn một cái, "Im miệng, ngươi nghĩ ta có thể tha cho ngươi sao?" Hồ Minh nói: "Ngươi cũng sẽ chết ở đây, ngươi còn không hiểu sao?" Sau đó hắn lại lẩm nhẩm một đống lời vô nghĩa, xem ra đã bị đêm đen của núi Côn Luân dọa đến mất hết lý trí, nhưng Diệp Phàm nói là làm, còn muốn hỏi hắn thêm nhiều chuyện về Hà Bán Tiên, không thể dễ dàng thả hắn đi.

Hồ Minh thấy vậy còn muốn nói gì đó, thì thấy con chim lớn thứ hai lại lao xuống từ trên không, một lần nữa bị Tùng Hạc một gậy đánh bay, xa xa một mảng bóng đen dày đặc hạ xuống, ước chừng lát nữa sẽ là một cuộc tấn công trên diện rộng hơn.

Diệp Phàm bị hắn nói phiền, quay đầu lại chém một nhát vào gáy

Hồ Minh, đánh ngất hắn đi rồi dán một lá Khu Tà Phù lên trán hắn, để lũ chim lớn tạm thời không dám đến gần.

Tùng Hạc bên kia vung gậy vun vút, đẩy lùi mấy con chim lớn, vừa quay đầu lại hét: "Lão Diệp!" Diệp Phàm vài bước lao tới, từ trong lòng lấy ra một lá Dẫn Hỏa Phù, ngọn lửa ngút trời đột nhiên bùng lên từ lá bùa, một con rồng lửa lao thẳng lên không trung, thiêu cháy mấy con chim lớn.

Ngay sau đó, bầu trời lập tức biến thành một mảng đen kịt, Diệp Phàm dùng đèn pin chiếu lên, thấy trên đó toàn là loại chim đầu đen mình xanh kia, tất cả đều nhe nanh múa vuốt lao về phía họ.

Tùng Hạc 'chậc' một tiếng, lại một gậy đánh rơi một con, sau đó mở hộp sắt lấy chiếc quạt ngọc trắng ra, vung lên không trung, vô số lưỡi đao do pháp thuật hóa thành bay vút đi, lập tức có hơn mười con chim bị bắn xuyên, máu rơi đầy đất.

Diệp Phàm hai tay cầm hai lá Dẫn Hỏa Phù, nhất thời hai con rồng lửa bay vút lên trời, nuốt chửng hơn mười con chim lớn, xác chim cháy đen rơi xuống từ trên cao, Diệp Phàm vô thức liếc nhìn về hướng Chu Vũ.

Bên họ còn như vậy, bên Chu Vũ hai người bình thường nếu gặp phải tình huống này thì phải đối phó thế nào?

Trong lòng hắn có chút se lạnh, nhưng bây giờ pháp trận này không thể phá vỡ, họ tạm thời cũng không thể đi cứu người, chỉ có thể cầu nguyện cho cậu thanh niên Chu Vũ chạy nhanh hoặc có mắt nhìn, ban đêm nhất định phải trốn cho kỹ.

Một con chim lớn bay xuống muốn tóm lấy cánh tay hắn, định bắt hắn lên trời, Diệp Phàm trực tiếp rút dao chém một nhát xiên ra, con chim lớn kêu thảm một tiếng, tức khắc bị rạch bụng, Diệp Phàm mắt nhanh tay lẹ né đi, tránh bị máu văng đầy người.

Lúc này Diệp Phàm mới chú ý, loại chim này so với loại hắn gặp trong địa cung trước đây, kích thước lớn hơn gần gấp đôi, quả thực không giống sinh vật bình thường có thể tồn tại trên đời, hai con xách một người lên hoàn toàn thừa sức.

Hắn nhìn xác con chim, trước kia ở trong địa cung, đã cảm thấy loại chim này kích thước lớn đến kinh người rồi, bây giờ ở bên ngoài xem, sải cánh của thứ này đã vượt quá ba mét, vô cùng áp đảo.

Chương 1287

Bên Tùng Hạc vừa né đông né tây vừa tả xung hữu đột, chiếc quạt gập lại giống như một khẩu súng liên tục bắn ra những lưỡi đao trắng như tuyết, trong khi tay trái cầm gậy đánh rơi tất cả những con chim lớn cố gắng tiếp cận ông ta.

Đèn pin trong tay Diệp Phàm chẳng khác nào bia ngắm sống, trong nháy mắt có mấy con chim lớn đồng loạt lao về phía hắn, Diệp Phàm lộn người né qua móng vuốt sắc nhọn của một con chim, rồi cầm Dẫn Hỏa Phù, rồng lửa lại bay lên, thiêu chết một đám. "Ở đây nổ súng và dùng sấm sét đều có nguy cơ gây lở tuyết." Diệp Phàm nói, "Chỉ có thể dùng lửa đốt!" Tùng Hạc gật đầu, tay lại vung một gậy ra, "Cậu cẩn thận một chút, mấy thứ này nhiều quá, không biết tại sao lại xuất hiện ở đây vào ban đêm." Môi trường sống khắc nghiệt như núi Côn Luân, ở khu vực đã gần với vùng trung tâm của núi tuyết, theo lý mà nói sẽ không có nhiều sinh vật như vậy, giây tiếp theo Diệp Phàm đột nhiên không hề báo trước mà xoay đèn pin, chiếu thẳng vào mắt một con chim lớn.

Mắt con chim bị đèn pin chiếu vào, rít lên một tiếng rồi bay lảo đảo ra, Diệp Phàm thấy mắt nó lại là màu trắng xám, hoàn toàn không có đồng tử.

Trong đầu hắn nảy ra một ý nghĩ: lẽ nào loại chim này bị người điều khiển?

Hoặc nói, đây thật sự là chim sao?

Hay là thứ gì khác?

Nhưng không kịp để hắn nghĩ nhiều, trên đầu lại truyền đến tiếng vỗ cánh, Diệp Phàm không thèm nhìn mà chém một dao qua, máu chim

tức khắc văng đầy nửa mặt hắn.

Tùng Hạc bên kia vừa đánh vừa lùi, không biết từ lúc nào cổ đã bị vuốt chim cào ra một vết máu, trên trán ông ta đã có một lớp mồ hôi mỏng, khống chế âm lượng hét lên: "Nghĩ cách đi, Lão Diệp!" "Biết rồi!" Diệp Phàm đáp lại, một con rồng lửa từ tay hắn cuộn ra, thiêu chết mấy con chim đang lao xuống.

Hắn cúi người né mấy lần, lặng lẽ tắt đèn pin đi, chú ý quan sát động tĩnh của lũ chim này, sau đó phát hiện chúng lượn một vòng trên không, rồi tất cả đều lao về phía Tùng Hạc, chiếc quạt trong tay ông ta vẫn đang phát sáng.

Diệp Phàm bèn chạy tới, trước tiên cởi áo khoác của mình ra che đi những sợi tơ trắng trên chân Hồ Minh, sau đó một tay ấn vai Tùng Hạc, đè ông ta ngã xuống đất, chiếc quạt bị tuyết che phủ, Tùng Hạc lập tức không còn bất kỳ nguồn sáng nào trên người.

Thế là những con chim lớn trên đầu cũng không còn lao xuống nữa, lượn một vòng trên không trung, dường như đều không tìm thấy phương hướng, sau đó Diệp Phàm vơ mấy đống tuyết, phủ lên người cả hai.

Tùng Hạc phản ứng lại, lập tức hiểu ý hắn, bèn niệm một câu thần chú gì đó không rõ, ánh sáng trắng trên chiếc quạt ngọc trắng tức thì tắt ngấm, họ lập tức chìm vào bóng tối vô biên, mà còn tối một cách triệt để.

Tùng Hạc thấp giọng hỏi, "Cứ để tên kia ở đó, cậu không sợ hắn chết cóng à?

Đây là núi Côn Luân đấy." Diệp Phàm mặt không biểu cảm nói: "Vậy thì phải xem mệnh của hắn, ai bảo hắn xuất hiện vào lúc này, lại trong tình huống đặc biệt như vậy, không ai có thời gian lo cho hắn, chết cũng là đáng đời." Tùng Hạc nhướng mày: "Ra là cậu không

phải từ bi hỉ xả ai cũng muốn cứu à?

Nói đi, cậu vừa phát hiện ra điều gì, mắt của loại chim này kỳ lạ như vậy, là bị nguồn sáng thu hút sao?" Xem ra Tùng Hạc cũng đã nhận ra vấn đề của loại chim này, hai người họ lặng lẽ nằm trong hố tuyết, toàn thân phủ đầy tuyết, Tùng Hạc tự cho mình đã là một võ giả siêu năng đủ trình độ, cũng đã toàn thân lạnh cóng.

Ông ta thở dài, thầm nghĩ Hồ Minh là người thường, ở trong tuyết này một đêm, e là chắc chắn không có kết cục tốt đẹp.

Ông ta đang định quay đầu xem Diệp Phàm có ý tưởng gì, kết quả lại thấy xung quanh người Diệp Phàm lại lặng lẽ tỏa ra một luồng hơi nóng.

Người này dường như dù nằm trong hố tuyết, hơi nóng trên người cũng nhiều hơn người khác, hoàn toàn không lạnh.

Diệp Phàm không cảm thấy có vấn đề gì, quay đầu liếc nhìn ông ta một cái. "Ông cũng phát hiện vấn đề với mắt của loại chim này rồi à?

Tôi bây giờ nghi ngờ loại chim này chỉ có thể xuất hiện vào ban đêm, nguyên nhân chính là mắt của chúng, mắt của thứ này ban ngày bị mù, chỉ có ban đêm mới nhìn thấy được, nên chỉ có thể xuất hiện vào ban đêm." Tùng Hạc nói: "Trong một môi trường sinh thái tự nhiên bình thường, lại có thể sinh ra thứ như thế này, cậu không thấy kỳ lạ sao?" Diệp Phàm cười như không cười nói: "Vậy chỉ có thể nói môi trường sinh thái tự nhiên ở đây có vấn đề, loại chim này, có khả năng là bay ra từ ngôi mộ kia." Ngôi mộ kia chỉ cái gì, cả hai người đều hiểu rõ, trên thế giới này e rằng chỉ có địa cung khổng lồ như Côn Luân Mộ mới có thể nuôi dưỡng ra thứ như vậy.

Hai người họ không nói nữa, Diệp Phàm nín thở một lúc, nghe thấy tiếng vỗ cánh của lũ chim lượn lờ trên bầu trời đêm dần dần biến mất, cánh của loại chim này quá lớn, tiếng gió cuốn theo cũng rất

vang.

E là vừa rồi họ đã dùng một quả pháo sáng, nên mới dụ loại chim lớn này tới, nếu không thứ này đáng lẽ vẫn đang ngủ say trong núi Côn Luân mới phải.

Xem ra sau này họ vào núi, vẫn sẽ gặp phải thứ này.

Diệp Phàm thầm nghĩ, Chu Vũ là một đứa trẻ lanh lợi, chắc sẽ không đến nỗi chết ở đây.

Sức mạnh pháp thuật cuồn cuộn vận chuyển trong cơ thể Diệp Phàm có thể khiến hắn dù ở trong hố tuyết cực lạnh vẫn từ từ tỏa ra hơi nóng, Tùng Hạc thầm nghĩ may mà lũ chim lớn này không truy lùng họ bằng nhiệt lượng, nếu không chắc chắn không thoát được.

Hồ Minh bên kia không động đậy, có lẽ vẫn đang bất tỉnh, Tùng Hạc thực ra vẫn không hy vọng tên này thật sự chết ở đây, dù sao họ còn rất nhiều chuyện về Hà Bán Tiên muốn hỏi hắn.

Diệp Phàm không nói một lời nằm trong hố tuyết một lúc, bên cạnh họ đều là xác chim cháy xém hoặc máu me đầm đìa, tất cả đều đen kịt, chỉ cần không có ánh sáng, những con chim quái dị này sẽ không phát hiện ra họ.

Cuối cùng, Tùng Hạc không còn nghe thấy bất kỳ tiếng vỗ cánh nào trên trời nữa, ông ta không cần ngẩng đầu cũng biết những con chim đó đã từ trên trời bay về lại núi Côn Luân.

Ông ta nhớ lại hình dạng của thôn Khang Tháp Lạc, là hình dạng một con chim lớn đuôi hướng về núi Côn Luân, đầu hướng ra ngoài, lẽ nào đó chính là ngụ ý này sao?

Có nghĩa là những con chim này bay ra từ núi Côn Luân.

Cơ bản chỉ qua nửa giờ, những con chim đó đã hoàn toàn biến mất trên không trung, Diệp Phàm vận một đạo pháp thuật tăng cường thị

lực lên mí mắt, lật người nhìn lên trời.

Quả nhiên, bầu trời đen kịt vừa rồi bây giờ đã không còn bóng dáng một con chim lớn nào, trở thành bầu trời đêm đen tĩnh mịch, màu đen tuyền này vẫn vô cùng quỷ dị, nhưng rõ ràng đã không còn bất kỳ sinh vật sống nào trên đó nữa.

Hắn lật người đứng dậy vỗ vỗ Tùng Hạc, "Không sao rồi, mấy thứ đó đi cả rồi, chúng ta không cần phải nằm trong hố tuyết cả đêm nữa." Tùng Hạc nghe vậy không chút do dự cũng lật người đứng dậy, chỉ cảm thấy hai tay mình sắp lạnh đến mất cảm giác, ông ta vừa hoạt động các khớp xương toàn thân vừa nhìn Diệp Phàm. "Tuyệt học phong thủy nhà cậu rốt cuộc học cái gì, sao ở nơi thế này mà trên người vẫn có thể tỏa ra hơi nóng?" Diệp Phàm kỳ quái nhìn ông ta một cái: "Pháp thuật thúc đẩy kinh mạch hoạt động, khiến tuần hoàn máu nhanh hơn, ông không làm được à?" Tùng Hạc im lặng dời tầm mắt: "Với loại người cái gì cũng biết như cậu thật không nói chuyện chung được, cậu cũng thấy mắt của lũ chim đó có vấn đề rồi chứ?" Diệp Phàm gật đầu, hắn đương nhiên đã chú ý đến loại chim lớn đó, toàn bộ con mắt đều có màu trắng xám, phủ đầy một lớp âm u trắng xám nào đó, phảng phất như không có đồng tử.

Hắn ngược lại rất tò mò, rốt cuộc là loại động vật gì, trong tình huống này vẫn có thể nhìn rõ nguồn sáng, mà lại không bị mù. "Loại mắt đó, đặt trên người bất kỳ sinh vật sống nào chắc chắn cũng là một đôi mắt phế." Tùng Hạc nhẹ giọng nói, "Nhưng loại chim lớn này dường như mắt sinh ra đã như vậy, chuyên đi săn mồi theo ánh sáng trong đêm, quả thực giống như loài rắn bị thoái hóa mắt vậy." Diệp Phàm gật đầu: "Vừa rồi quả pháo sáng của chúng ta đã đánh thức thứ này, có lẽ núi Côn Luân có không ít thứ này, sau này ban đêm không thể tùy tiện bắn pháo sáng, sẽ dụ loại chim này tới." Trong lòng hắn có một suy đoán kỳ lạ, đó là loại chim đầu đen mình xanh cỡ lớn này

từng không tồn tại, nhưng sau này có người cố tình tạo ra loại chim này, dùng để canh giữ thứ gì đó trong núi Côn Luân.

Đồng tử âm u của loài chim này giống như của Tùng Hạc, phủ đầy âm khí, dường như tồn tại chỉ vì ban đêm. "Lẽ nào là dùng trong mộ?" Hắn kỳ lạ nhìn Tùng Hạc một cái, "Nơi quanh năm tối tăm, chỉ có địa cung mộ thất mới có loại chim này, lẽ nào là bay ra từ Côn Luân Mộ?" Tùng Hạc lắc đầu, trong Côn Luân Mộ rốt cuộc có thứ gì không thể giải thích được cũng không lạ, họ hiện tại vẫn không thể đoán ra, thế là Diệp Phàm đi sang bên cạnh, tìm thấy Hồ Minh, đào hắn ra khỏi tuyết.

Tùng Hạc qua đó kiểm tra hơi thở của Hồ Minh, vẫn rất ổn định, sau đó ông ta ấn vào mạch đập trên cổ Hồ Minh, cũng hoàn toàn bình thường, rồi mới thấy trên ngực hắn dán một lá bùa.

Đó là một lá Hộ Tâm Phù, vô cùng quý giá, có thể dùng để giữ mạng cho người sắp chết trong lúc khẩn cấp, những lúc khác cũng có thể dùng để bảo vệ mạch tượng.

Tùng Hạc cười cười, không gỡ lá bùa xuống, thầm nghĩ lời nói 'hoàn toàn dựa vào bản thân hắn, chết cũng đáng đời' của Diệp Phàm vừa rồi quả nhiên không phải thật lòng, người này vẫn như cũ, có thể cứu người thì bất kể thế nào cũng nhất định phải cứu, hắn nói muốn cứu mấy đội ngũ phía trước về chắc chắn cũng không phải là giả. "Pháp trận vẫn còn sao?" Tùng Hạc hỏi một câu, "Không đúng, tên này thật sự biết cách phá giải pháp trận kỳ quái trong vùng tuyết này sao?" "Hắn không biết, lừa chúng ta thôi." Diệp Phàm thở dài, xách Hồ Minh dậy, vỗ vỗ mặt hắn, rồi lấy bình nước trong ba lô ra, vẩy chút nước lên mặt hắn. "Hắn lại dám lừa chúng ta?" Tùng Hạc có chút kinh ngạc, không biết loại tép riu này sao lại dám đến gây sự với họ, Hà Bán Tiên phái tên này đến nộp mạng à.

Diệp Phàm cười như không cười nói: "Về lý thuyết thì hắn không dám, mà cũng sẽ không phải Hà Bán Tiên phái hắn tới, e là Hà Bán Tiên đã dẫn người vào núi rồi, tên này có thể là một tên lính đào ngũ, không dám đi theo vào, ban đêm cũng bị núi tuyết nhốt ở đây." Ra tay với họ không có bất kỳ lợi ích nào cho người này, đáng tiếc hắn cũng không rõ lai lịch của đám người này, không biết họ sẽ xử trí hắn thế nào, nên chỉ có thể giả thần giả quỷ, để họ không dám dễ dàng ra tay.

Hồ Minh co giật một chút, từ từ tỉnh lại, nhìn hai người họ, trông vẫn còn hơi mơ màng: "...Tôi bây giờ còn sống không?" Diệp Phàm mặt không biểu cảm nhìn hắn: "Hà Bán Tiên bây giờ ở đâu?" Hồ Minh nhìn hắn, lập tức sắc mặt không tốt: "Tôi làm sao biết?" Diệp Phàm nói: "Ông ta hẳn sẽ không phải là người không màng đến sống chết của thuộc hạ, nếu ngươi thật sự là người của ông ta, bây giờ không đi theo vào núi, rốt cuộc là vì sao?" Tùng Hạc nghe hiểu ra, cười lên: "Ồ, ra là một tên nhát gan sợ chết." Hồ Minh nghe vậy tức điên lên, định lao tới đấm Tùng Hạc một cái, bị Diệp Phàm xách cổ lôi lại, 'bốp' một tiếng dán một lá Định Thân Phù lên trán hắn, định trụ hắn lại không cho cử động giống như định cương thi.

Hồ Minh lập tức quỳ thẳng xuống tuyết, mắt đảo tròn long lóc, nhưng không thể cử động bất kỳ bộ phận nào khác trên cơ thể, càng thêm tức điên. "Mẹ kiếp, hai người các người là loại người gì vậy, nói chuyện đàng hoàng cũng không biết à?!" Tùng Hạc lạnh lùng nói: "Là ngươi không nói chuyện đàng hoàng trước, lúc vừa mới vào đêm, tại sao đột nhiên tấn công chúng ta?

Ngươi làm nghề gì, tại sao lại xuất hiện ở đây, khai báo cho rõ ràng, nếu không lời đe dọa của Diệp tiên sinh vừa rồi vẫn còn hiệu lực." Trong mắt Hồ Minh lập tức xuất hiện vẻ sợ hãi, nhưng hắn không cử động được, không thể làm động tác nào khác. "Lũ chim kỳ lạ vừa rồi đâu?

Đã bị các người giải quyết rồi à?" Diệp Phàm mặt không cảm xúc, bật đèn pin lên, chiếu một vòng quanh bãi tuyết xung quanh, để Hồ Minh thấy được một vùng đất đầy xác chim máu me, nhuộm đỏ cả một mảng tuyết lớn.

Nếu trên đầu Hồ Minh không dán Bùa Định Thân, chắc chắn đã rùng mình một cái.

"Hai người các anh là quái vật gì vậy?

Thế này mà cũng giết hết được?

Các anh còn là người bình thường không?" "Từng làm việc với Hà Bán Tiên, sao chút chuyện thế này cũng chưa thấy qua." Diệp Phàm cười cười, "Chưa giết hết đâu, ở đây đâu đâu cũng là loại chim này, giết không xuể đâu, chúng tôi lại không mang vũ khí hạng nặng, chỉ xử lý được một phần nhỏ thôi." Lời này như thể có ẩn ý, cứ như chỉ cần cho hắn vài món vũ khí hạng nặng là hắn thật sự có thể giết sạch lũ chim lớn này vậy, Hồ Minh đảo mắt nhìn hắn.

"Sớm đã nghe Mệnh Định Tru Tà Nhân phi phàm, quả nhiên anh không phải người thường, Hà Bán Tiên kiêng kỵ anh quả không phải không có lý do, các anh cũng đến vì ngôi mộ kia?" Diệp Phàm tắt đèn pin, nhướng mày: "Ý gì đây, các người cũng nhắm vào địa cung trong núi Côn Luân, để phát tài à?" Ánh mắt Hồ Minh trở nên vô cùng kỳ lạ: "Ai mà chẳng vì phát tài chứ.

Nhưng lần này, Hà Bán Tiên nói với chúng tôi có thể tìm thấy thứ giúp người ta thành tiên trong ngôi mộ đó, nên chúng tôi mới đi theo ông ta." Diệp Phàm im lặng một lúc, rồi nhìn sang Tùng Hạc: "Anh thấy sao?" "Nói nhảm." Tùng Hạc rút cây gậy từ thắt lưng ra, dí vào cổ họng Hồ Minh, "Nói thật đi, tại sao mày ở lại, Hà Bán Tiên cử mày đến đối phó với bọn tao?" Lần này trông Hồ Minh lại không hề sợ hãi, thậm chí còn đột nhiên bật cười.

“Ha ha, tôi cũng muốn kiếm tiền, cũng muốn tìm cách thành tiên, nhưng anh em của tôi nói, bên trong đó không có gì cả, căn bản không thể tìm thấy, mọi người đều sẽ chết ở trong đó, nên tôi mới không định đi nữa.” Diệp Phàm và Tùng Hạc liếc nhau, đều nhận ra điều gì đó, Tùng Hạc dời cây gậy đi, vỗ vỗ vào vai hắn.

“Chúng tôi không định giết cậu, cậu biết gì thì cứ nói hết ra, chúng tôi có thể giúp cậu, cũng có thể cứu người cậu muốn cứu.” Hồ Minh nhìn anh ta: “Sao anh biết tôi muốn cứu người?” Diệp Phàm thở dài, một tay giật lá Bùa Định Thân trên trán hắn xuống, Hồ Minh loạng choạng một cái, nhưng vẫn cố gắng đứng dậy, lau mặt, vẻ mặt kỳ quái nhìn họ.

Chương 1288

"Các ngươi rốt cuộc còn biết những gì?" Diệp Phàm cười cười, giọng điệu vô cùng chắc chắn: "Lúc tôi đánh ngất cậu, tôi đã lục soát người cậu rồi." Hồ Minh không tin: "Nói phét, vừa nãy lũ chim lớn kia bay tới tấn công các người, tình hình cấp bách như vậy, anh mà còn có thời gian lục soát người tôi?" Diệp Phàm nhìn hắn: "Xem ra người của Hà Bán Tiên cũng không phải toàn là đồ ăn hại." "Anh mới là đồ ăn hại!" Tùng Hạc thong thả thu cây gậy về, động tác lại có vẻ vô cùng tao nhã đẹp mắt.

"Thực ra là tôi đoán.

Nói thật không giấu gì, tại hạ gia học uyên thâm, rất giỏi đoán tâm lý người khác.

Nghe ý của cậu ban nãy, anh em của cậu đã cảnh báo cậu núi Côn Luân nguy hiểm, nên cậu tìm mọi cách thoát khỏi đội của Hà Bán Tiên, ở lại trong tuyết, nhưng bạn của cậu không ra được, nên cậu muốn cứu anh ta, đúng không?" Hồ Minh nhìn anh ta: "Kể cả các người nói vậy, cũng đừng hòng bắt tôi răm rắp nghe theo." Tùng Hạc liền cười: "Bọn tôi ban đầu cũng đâu có định thu nạp cậu.

Sao, Hà Bán Tiên đã làm gì cậu mà cậu phải chạy khỏi đội của ông ta?" Sắc mặt Hồ Minh vô cùng khó coi, lắc đầu: "Hà Bán Tiên là một tên điên, căn bản không thể tin ông ta, ngay cả lời ông ta nói là thật hay giả cũng không xác định được, ai còn dám đi theo ông ta chứ?" Trong đầu Diệp Phàm hiện lên hình ảnh gã thanh niên mặt trắng bệch âm u, tướng mạo Hà Bán Tiên trông đúng là không giống người tốt, nhưng nếu một kẻ như vậy cầm đầu tổ chức đào mộ mà không giữ chữ tín, thì ai còn đến làm tay chân cho hắn?

Hồ Minh lắc đầu: “Không, các người không biết đâu, Hà Bán Tiên quá điên rồi, để có được thứ ông ta muốn, ông ta căn bản không quan tâm đến sống chết của thuộc hạ.

Anh em tôi nói núi Côn Luân là nơi vào được mà không ra được, nhưng Hà Bán Tiên không nghe khuyên.” Diệp Phàm gật đầu, nhìn ra bãi tuyết xung quanh, bây giờ vẫn là đêm khuya, không biết trước khi trời sáng còn xảy ra chuyện gì, bóng dáng Chu Vũ và Lục Trung Hành ở phía xa đã biến mất, không biết là ảo giác, hay người đã không còn ở đó nữa.

Thế là Diệp Phàm bèn hỏi Hồ Minh: “Cậu nói cậu biết cách phá giải pháp trận ở đây, cũng là lừa chúng tôi đúng không?” Hồ Minh liền cúi đầu chán nản nhìn hắn: “Phải, tôi lừa các người, để các người không giết tôi.” Tùng Hạc có chút tức cười: “Cậu không nghĩ chúng tôi và Hà Bán Tiên là cùng một loại người đấy chứ?” Hồ Minh nhìn anh ta: “Tôi nào biết các người là loại người gì, lỡ gặp phải một Hà Bán Tiên thứ hai, tôi chẳng phải chết chắc sao.” Đêm ở bãi tuyết này vô cùng lạnh, Hồ Minh nói xong câu đó mới nhận ra điều gì đó, hắn nhìn xuống cơ thể mình.

“Ủa, sao tôi không thấy lạnh lắm nhỉ?

Tôi còn sống không vậy?

Hai người là người hay quỷ?” Diệp Phàm chỉ vào ngực hắn, nơi đó đang dán một lá bùa: “Tôi dán cho cậu một lá Bùa Định Hồn, có thể làm khí huyết cậu lưu thông, không thì vừa nãy cậu hôn mê bất tỉnh, bị chôn trong tuyết sớm đã chết cóng rồi.” Hồ Minh theo phản xạ định giật lá bùa đó xuống, kết quả ngẩng đầu lên thì thấy ánh mắt của Diệp Phàm như đang nhìn một thằng ngốc, thế là thôi, hậm hực lườm lại.

“Khuyên các người một câu, nếu còn muốn sống thì bây giờ mau tránh xa ngọn núi này đi, không có ai nói cho các người biết bên trong

nguy hiểm thế nào à?" Diệp Phàm cười cười: "Chúng tôi mà sợ thì đã không đến đây rồi.

Được rồi, đừng khuyên chúng tôi quay đầu nữa.

Nào, vẫn còn thời gian, nói đi, những chuyện cậu biết về Hà Bán Tiên và núi Côn Luân, tại sao ông ta lại bất thường." Hắn vừa nói vừa vẫy tay với hai người, ra hiệu họ đi theo.

Tùng Hạc không chút do dự đi theo, Hồ Minh lưỡng lự một lúc, cuối cùng cũng vẫn bước theo.

Trong lòng hắn cũng biết, không có Diệp Phàm và Tùng Hạc, hắn rất khó sống sót qua trọn một đêm ở núi Côn Luân.

Diệp Phàm dẫn hai người họ đến sau một ụ tuyết, rồi rút dao găm ra, trên chuôi đao loé lên một tia sáng, hắn vạch vài đường trên tuyết, Tùng Hạc nhận ra đó là một dạng pháp trận.

Diệp Phàm vẽ xong pháp trận, rất tùy ý ngồi xuống, ra hiệu cho họ: "Đây là pháp trận cách ly, các anh ngồi vào cạnh tôi đi, bây giờ không ai có thể thấy chúng ta, đợi đến sáng mai rồi ra ngoài." Tùng Hạc nhận ra đạo phù văn đó không chỉ cách ly âm thanh xung quanh, mà còn có thể duy trì một nhiệt độ nhất định phía sau ụ tuyết này, rõ ràng là kết quả của việc Diệp Phàm đã rót pháp lực vào.

Diệp Phàm đưa ra phán đoán với tốc độ nhanh nhất, đêm đầu tiên họ gặp phải cái bóng đen kỳ lạ kia, đêm thứ hai lại là loại chim lớn này, ba người họ dương khí và sinh khí quá nồng, không biết buổi tối còn xảy ra chuyện gì nữa.

Vì vậy hắn chỉ có thể dựng một pháp trận cách ly ở đây, tuy không thể hoàn toàn che giấu sinh khí của họ, nhưng đại đa số ma quỷ hắn cũng không thể phát hiện ra.

Chỉ là loại pháp trận này tiêu hao khá lớn, không thể dùng một lần

quá lâu, nếu không có thể sẽ ảnh hưởng đến trạng thái của hắn.

Diệp Phàm ngẩng đầu, vừa định nói gì đó, Tùng Hạc đã kéo Hồ Minh lại ngồi xuống, kết quả Diệp Phàm liền thấy sau lưng Tùng Hạc, có một bóng người màu đen thoáng qua.

Hắn vốn tưởng đó lại là ảo giác do vẫn thiết gây ra, hoặc là loại bóng quỷ dài ngoẳng mà họ gặp đêm hôm trước, vốn đã chuẩn bị tinh thần nó sẽ biến mất trong nháy mắt.

Kết quả giây tiếp theo, cái bóng đen đó gần như trong chớp mắt đã áp sát lại, gần như dán vào sau lưng Tùng Hạc, đứng ở phía sau bên phải anh ta, một đôi mắt giống như động vật, lóe lên ánh sáng quỷ dị, nhìn hắn chằm chằm.

Sắc mặt Diệp Phàm lập tức thay đổi, còn chưa kịp để trong đầu phản ứng ra suy nghĩ gì, con dao găm trong tay đã được hắn dùng như phi đao phóng thẳng ra ngoài, sượt qua mặt Tùng Hạc đâm về phía bóng đen kia.

Hắn một tay chuẩn bị sờ súng, người đã đứng dậy, Tùng Hạc thấy vậy liền quay mạnh đầu lại: "Có chuyện gì?" Nhưng sau lưng họ không có gì cả.

Cái bóng đen đó bây giờ mới hoàn toàn biến mất, như thể từ đầu đã không hề xuất hiện.

Sắc mặt Diệp Phàm không được tốt lắm, Tùng Hạc nhìn hắn.

"Anh thấy gì vậy?" Diệp Phàm đi vòng qua anh ta, ra khỏi phạm vi bảo vệ của pháp trận cách ly, qua đó nhặt lại con dao găm của mình, hắn kiểm tra một chút, dao găm cắm vào trong tuyết, không có gì cả.

Nhưng với định lực và khả năng phán đoán của mình, hắn vô cùng chắc chắn đó tuyệt đối không thể chỉ là một ảo giác, núi Côn Luân này, những chuyện không thể giải thích thật sự quá nhiều.

Hắn cầm dao găm đi về, Tùng Hạc và Hồ Minh ngồi đó, đều có chút kỳ quái nhìn hắn.

Diệp Phàm liền hỏi: "Các anh không thấy à?" Hồ Minh thì thôi, hắn là người bình thường, nhưng vừa rồi cái bóng đen kia đã dán sát sau lưng Tùng Hạc, với khả năng cảm nhận của một siêu năng võ giả như anh ta, không thể nào không cảm giác được mới phải.

Nhưng Tùng Hạc lại lắc đầu: "Anh thấy gì vậy?

Vừa rồi tôi thật sự không cảm giác được gì cả." Diệp Phàm đưa tay sờ sờ vai anh ta, Tùng Hạc không động, Diệp Phàm thu tay về, cũng không sờ thấy gì, có chút nghi hoặc nhìn ra bãi tuyết xa xa.

Hồ Minh nhìn bọn họ: "Hai người các anh đang làm gì vậy?

Tôi đã nói rồi, bãi tuyết ở đây người thường không đối phó nổi đâu, nếu các anh không có cách, chi bằng bây giờ quay về đi." "Không về được nữa." Diệp Phàm liếc hắn một cái, "Trên người tôi có mang thứ để vào được mộ Côn Luân, cậu không phải muốn cứu người sao?

Bạn cậu vẫn còn ở chỗ Hà Bán Tiên đúng không?

Cậu chỉ cần cho tôi biết lộ trình của Hà Bán Tiên, tôi sẽ có cách giúp cậu cứu người." Hồ Minh nói: "Tôi dựa vào đâu mà tin anh?" Diệp Phàm cười cười: "Cậu có thể không tin, dù sao tôi cũng không có nghĩa vụ giúp cậu, tôi nhất định sẽ vào núi, và cậu cũng không cản được tôi.

Nếu cậu thấy không cần thiết tìm người giúp mình cứu bạn, vậy cậu có thể chọn trời sáng thì đi, chúng tôi tự có cách vào núi." Hồ Minh mặt không cảm xúc nhìn hắn, Tùng Hạc liếc nhìn ngọn núi tuyết.

"Chúng ta trước đó đã cảnh báo Hà Bán Tiên, nói với ông ta không có người vẫn thiết thì không thể vào mộ Côn Luân, nhưng ông ta vẫn

vào, tại sao?

Ông ta thật sự không sợ chết sao?" "Biết đâu ông ta chỉ không tin tôi." Diệp Phàm thản nhiên cười, "Ông ta tự cho rằng trong chuyện này, lượng thông tin của ông ta mới là nhiều nhất, hơn nữa chúng ta cũng không biết mục đích của ông ta, nhưng cũng không sao cả, mặc kệ ông ta đi." Tùng Hạc cũng không quan tâm đến Hồ Minh, nói với Diệp Phàm: "Vừa rồi chúng ta không thể đến gần bọn Lục Trung Hành, thật sự là vì pháp trận ở đây sao?" Diệp Phàm lắc đầu: "Chắc là không phải, tôi nghi đây không phải là một pháp trận.

Pháp trận đều có trận nhãn, trận nhãn của loại pháp trận này hoặc là ở núi Côn Luân, hoặc là ở gần đây, nhưng tôi không cảm nhận được bất kỳ khí tức pháp thuật nào ở gần đây." Khả năng cảm nhận của hắn vô cùng chuẩn xác, vào ban đêm ở núi Côn Luân, hắn gần như không bao giờ gỡ bỏ ngũ quan đã được cường hóa của mình, chỉ có như vậy hắn mới có thể kịp thời xử lý mọi nguy hiểm xung quanh.

Nhưng lần này dường như có chút khác biệt.

"Vậy nên khả năng lớn nhất, đây không phải là một pháp trận." Diệp Phàm liếc nhìn vị trí đó, về mặt hiệu ứng thị giác, quả thực là một dạng không gian bị bẻ cong.

"Hoặc là một cái phong thủy cục." Tùng Hạc tiếp lời hắn.

Núi Côn Luân đâu đâu cũng là phong thủy cục, những cái không thể giải thích cũng nhiều không đếm xuể, căn bản không thể đối phó từng cái một.

Phong thủy cục ở đây rất dễ sinh ra những thứ tà ác và kỳ quái, phong thủy sư bình thường đến đây có thể còn chưa từng nghe nói tới, thậm chí như Tùng Hạc, người có gia học uyên thâm, hay như Diệp Phàm có năng lực phi phàm, cũng sẽ bị làm khó.

“Nhưng chắc cũng không phải vấn đề.” Giọng điệu Diệp Phàm vô cùng ung dung, không vội vã.

“Hậu nhân của Lục Thanh, nhất định sẽ ghi nhớ tổ huấn ba trăm năm mà Lục Thanh để lại, họ đã biết lộ trình vào núi, chứng tỏ ngọn núi này nhất định vào được.” Chẳng qua là cách hành sự của hai người họ khác với người thường, nên dễ gặp phải những chuyện tà môn, nhưng một khi đợi đến trời sáng, pháp trận này chắc sẽ tự động đóng lại.

“Nơi này cứ đến tối, không biết sẽ sinh ra một loại từ trường kỳ quái nào đó.” Diệp Phàm nói tiếp.

“Trong từ trường này, rất nhiều chuyện không thể lý giải, chúng ta tạm thời đừng hành động, cứ ở đây đợi đến sáng mai, đợi pháp trận kỳ quái kia biến mất, rồi đi tìm Tiểu Chu họ hội hợp.” “Anh chắc chắn như vậy là không sao chứ?” Hồ Minh hỏi hắn.

Diệp Phàm đáp: “Dù sao đây cũng chưa thực sự tiến vào phạm vi núi Côn Luân, những chuyện này chúng ta vẫn có thể đối phó được, không đến mức thật sự phải ngã ngựa ở đây.” Mấy người họ trốn sau đống tuyết, nhất thời cũng không dễ bị phát hiện.

Tùng Hạc vừa thảo luận với hắn, vừa trực tiếp lấy ra một xấp giấy vàng và chu sa từ trên người, cũng đưa cho Diệp Phàm một ít.

Diệp Phàm thuận tay nhận lấy, trên đường đi họ đã dùng không ít giấy bùa, tốc độ tiêu hao còn nhanh hơn hắn tưởng, nhưng thực ra Diệp Phàm vẫn còn rất nhiều, có điều bổ sung một chút cũng không sao.

Hắn lấy một cây bút lông sói chấm chu sa rồi bắt đầu vẽ bùa vô cùng thành thạo, gần như vung ra cả sát khí.

Hồ Minh ở bên cạnh có chút ngẩn người, Tùng Hạc nhìn quan sát

một lúc.

"Chẳng trách bùa của anh đều có tính công kích mạnh như vậy." Anh ta cười cười, "Lúc vẽ đã rót vào sát khí mạnh như thế." "Đừng có trêu tôi." Diệp Phàm không ngẩng đầu, "Ở nơi thế này, có thể tự vệ là quan trọng nhất." Diệp Phàm vừa vẽ bùa vừa hỏi Hồ Minh: "Thế nào, suy nghĩ kỹ chưa, bây giờ cậu chịu nói cho tôi biết chưa?" Hồ Minh liếc hắn một cái: "Làm sao tôi có thể tin các người?" Diệp Phàm không trả lời ngay, tay vận bút như bay, tư thế vô cùng đẹp mắt, rất nhanh đã vẽ xong một xấp giấy vàng, đưa lại chu sa cho Tùng Hạc, rồi cất giấy bùa vào túi da của mình.

Sau đó hắn ngẩng đầu, chỉ vào ngực Hồ Minh, nơi đó vẫn còn dán Bùa Định Hồn của hắn.

"Chỉ bằng lần đầu chúng ta gặp mặt, nhưng tôi bằng lòng cứu cậu." Hắn cười như không cười nói, "Thật không giấu gì, không chỉ Hà Bán Tiên, mà còn có nhiều người hơn đã vào núi Côn Luân, trong khả năng của mình, tôi đều sẽ cứu." Hồ Minh không thể tin nổi nhìn hắn: "Anh là bồ tát hạ phàm?

Hay là ăn no rửng mỡ không có việc gì làm?" Diệp Phàm cười cười: "Tùy cậu tin hay không, lộ trình của Hà Bán Tiên dù cậu không nói cho tôi, tôi cũng tin ông ta sẽ tự mình chủ động đến tìm tôi gây sự, nhưng thật sự đến lúc đó, bạn của cậu có còn cơ hội được cứu hay không thì không chắc." Hồ Minh im lặng cúi đầu suy nghĩ một lúc, Diệp Phàm và Tùng Hạc cũng không nói gì, yên lặng chờ hắn nghĩ thông suốt.

Chương 1289

Nhiệt độ ban đêm ở núi tuyết Côn Luân cực thấp, cuối cùng Tùng Hạc cũng không chịu nổi nữa, dán một lá bùa lên ngực mình.

Diệp Phàm liếc nhìn anh ta, cảm thấy người này quả thật cũng không chịu lạnh được mấy, bình thường đánh nhau trông rất mạnh mẽ, hung hãn, nhưng nhìn là biết thuộc loại không giỏi phòng ngự.

Nếu cứ im lặng ở nơi thế này, thời gian sẽ trở nên đặc biệt dài, cho đến khi đạt đến mức khiến người ta không thể chấp nhận được.

Thế là Diệp Phàm suy nghĩ một chút, nhưng còn chưa kịp mở miệng phá vỡ sự im lặng để nói gì đó, Hồ Minh đã lên tiếng.

"Được rồi, tôi nói cho các người," hắn nói, "coi như nể tình các người đã cứu tôi." Diệp Phàm gật đầu với hắn: "Cậu nói đi." Hồ Minh sắp xếp lại ngôn từ, rồi nói: "Người anh em đó của tôi tên là Lý Thừa Lâm, cũng là dân đào mộ, nhưng nghe nói xuất thân từ Kỳ Môn Bát Toán, bói quẻ luôn rất chuẩn, trong nghề này vẫn luôn rất nổi tiếng, rất nhiều tay đào mộ trước khi xuống đấu đều tìm anh ta xem một quẻ." Diệp Phàm nhìn sang Tùng Hạc, Tùng Hạc liền gật đầu: "Quỷ Toán Tử của kinh thành, đúng là có nhân vật này, anh ta lại đi làm việc cho Hà Bán Tiên?" Hồ Minh liền nói: "Ban đầu anh ấy không muốn đi, nhưng Hà Bán Tiên nói với anh ấy, bên trong đó có thứ anh ấy muốn, hơn nữa lúc đó tôi cũng đã làm việc cho Hà Bán Tiên khá lâu, nên đã khuyên anh ấy đi cùng." Theo lời Hồ Minh, Lý Thừa Lâm có một lần được Hà Bán Tiên mời đến một quán trà nhỏ, hai người ở quán trà uống rượu nói chuyện nửa đêm, sau đó Lý Thừa Lâm đã bị ông ta thuyết phục.

Không biết Hà Bán Tiên đã nói gì với Lý Thừa Lâm, người biết Kỳ

Môn Bát Toán có thể nhìn thấy con đường phía trước của mình, đa số đều rất cẩn thận và quý mạng, nơi nguy hiểm như núi Côn Luân, ông ta lại có thể mời được một thầy bói.

Điều này đủ để nói lên, Hà Bán Tiên biết rất nhiều, đủ để dùng làm con bài mặc cả.

Thậm chí có người nói, sau đó Hà Bán Tiên còn đặc biệt để Lý Thừa Lâm bói một quẻ, ông ta tự xưng là người công bằng, có thể để Lý Thừa Lâm tùy tiện bói, chỉ cần bói ra có bất kỳ nguy hiểm nào, Lý Thừa Lâm đều có thể không đi.

Tùng Hạc liền nhướng mày: "Quỷ Toán Tử nghe nói tính toán không sai sót, lại thật sự có thứ anh ta tính không ra?" Hồ Minh lắc đầu: "Thừa Lâm quả thật không tính ra, anh ấy thành danh sớm, tuổi trẻ hiếu thắng, tưởng rằng không có thứ gì mình không nắm được, nhưng Hà Bán Tiên đã dùng một loại phong thủy cục nào đó lừa anh ấy, thay đổi quẻ tượng của anh ấy, khiến anh ấy tưởng rằng vào núi là an toàn." Vì vậy người của Hà Bán Tiên, một đường tiến thẳng về phía trước, hơn nữa trên đường còn sắp xếp đủ loại tai mắt, vừa làm chậm bước chân của Diệp Phàm bọn họ, sau đó lại phân tán nhân lực, làm đến mức độ vô cùng kín đáo.

Người này là một kẻ âm mưu vô cùng đủ tư cách, từ bố cục của ông ta ở kinh thành mấy tháng trước, đã đủ để nói lên ông ta biết chuyện mộ Côn Luân, còn sớm hơn cả Diệp Phàm.

Nhưng ông ta lại vẫn luôn không hành động, mà đợi đến tận gần đây, mộ Âm Dương tái hiện thế gian, nhà họ Lý ở kinh thành đổi chủ, phong thủy cục ở núi Côn Luân lại lần nữa có tác dụng, địa cung núi Cửu Huyền bị khai quật.

Ông ta đang chờ một thời cơ, một thời cơ mà ông ta có thể ra tay, lại không đến mức bị nhiều người để ý.

Ngoại Bát Hành có rất nhiều cặp mắt đang nhìn chằm chằm, thế gia như Tùng Hạc biết tin tức vô cùng nhanh.

Vì vậy ông ta biết vào thời điểm hiện tại, Diệp Phàm đã trở thành mục tiêu của mọi người, tất cả mọi người đều đang dán mắt vào cái gọi là Thiên Mệnh Tru Tà Nhân và Thiên Tuyển trăm năm có một này, không có ai chú ý đến động tĩnh của ông ta, mới là thời cơ tốt nhất để ông ta chạm đến bí mật của núi Côn Luân.

Hơn nữa ông ta cũng đã chuẩn bị sẵn sàng, trên đường đi nếu Diệp Phàm đuổi theo, ông ta sẽ tìm mọi cách để hắn chết giữa đường, tốt nhất là vĩnh viễn không bị ai phát hiện.

Nhưng ông ta sẽ không được như ý, Diệp Phàm cười lên: "Ván cờ của ông ta đến lúc kết thúc rồi.

Vậy tôi hỏi cậu, tại sao bây giờ Lý Thừa Lâm lại bảo cậu rời đi?" Hồ Minh nhìn hắn: "Ban đầu chúng tôi đều không biết quẻ tượng là giả, là do Hà Bán Tiên ngụy tạo, người này cũng là cao thủ Kỳ Môn Độn Giáp, nhưng Thừa Lâm có cách riêng của mình, sau khi đến gần núi Côn Luân, quẻ tượng của anh ấy đã khôi phục lại bình thường." Vì vậy ngay đêm đầu tiên tiếp cận núi Côn Luân, anh ta đã nhận ra vấn đề, và lập tức nói cho Hồ Minh, bảo hắn nhanh chóng rời đội, tìm cách trốn ra ngoài tìm cứu viện.

Nhưng rất nhiều thuộc hạ của Hà Bán Tiên đều đang theo dõi anh ta, Lý Thừa Lâm tự mình không có cách nào trốn thoát, thế là liền đem tin tức nói cho Hồ Minh, và tìm cách đưa hắn ra ngoài.

"Sau đó họ liền trực tiếp vào núi, có lẽ là phát hiện tôi đã biến mất." Hồ Minh nói, "Vì vậy tôi ở đây chờ, thực ra không phải để mai phục các người." Diệp Phàm gật đầu: "Cậu là để thu hút sự chú ý của chúng tôi.

Hồ Minh, nếu tôi đoán không sai, thực ra các cậu cũng không biết

buổi tối ở đây cụ thể sẽ xảy ra chuyện gì đúng không?" Hồ Minh lắc đầu: "Thừa Lâm nói không ai biết buổi tối sẽ xảy ra chuyện gì, Kỳ Môn Bát Toán cũng chỉ có thể cho anh ấy biết một cách đại khái, bởi vì ban đêm ở đây, mỗi ngày đều có những thứ khác nhau, có thể hôm nay gặp chim lớn, ngày mai sẽ gặp thứ khác." Diệp Phàm và Tùng Hạc nhìn nhau, đều thấy được sự lạnh lẽo trong mắt đối phương.

"Ý cậu là màn đêm ở đây, mỗi một đêm tạo ra nguy hiểm đều không giống nhau?" Hồ Minh gật gật đầu: "Tôi chỉ biết có vậy, còn về lộ trình của Hà Bán Tiên, ông ta đi một mạch về phía nam, dọc theo cửa núi ở phía tây nhất, đi đường nhỏ vào núi, nhanh hơn các người cả một ngày đường." Trong lúc họ nói chuyện, trời đã dần sáng lên.

Diệp Phàm búng tay một cái, pháp trận cách ly lập tức bị hắn phá giải.

Trời ở núi tuyết Côn Luân sáng cũng rất nhanh, từ lúc trời hửng sáng ở chân trời đến bây giờ đã hoàn toàn sáng rõ, gần như chỉ mất mười mấy phút, Diệp Phàm liếc nhìn đồng hồ.

Pháp trận cách ly được giải trừ, hắn gọi hai người kia.

"Pháp trận giải trừ rồi, cái bên kia chắc cũng không có vấn đề gì, chúng ta bây giờ đi hội hợp với Tiểu Chu họ, hôm nay có thể thật sự vào núi rồi." Tùng Hạc gật đầu đứng dậy, Hồ Minh cũng đứng dậy theo hỏi: "Các người còn có đồng bạn khác ở bên đó, họ còn có thể sống sót qua đây tìm các người không?" Diệp Phàm liếc hắn một cái: "Trong đám đồng bạn của chúng tôi có một cậu nhóc khá lanh lợi, không dễ chết ở đó đâu, tôi tin cậu ta chắc chắn có thể phát hiện ra vấn đề mà chúng tôi phát hiện." Tùng Hạc gật đầu: "Lục Trung Hành trước đó nói với chúng ta, buổi tối cắm trại không được đi lung tung là có thể phòng ngừa biến hóa ban đêm ở núi Côn Luân, xem ra cũng là đã sớm đề phòng loại chim lớn này." Diệp Phàm cười cười: "Anh ta

chưa chắc đã biết trước chúng ta sẽ gặp loại chim lớn này, chẳng qua là Lục Thanh đã dự đoán trước được cục diện này, mới nói cho hậu nhân của mình biết vấn đề của ngày và đêm." Tùng Hạc đi vòng ra sau ụ tuyết, một lúc sau, anh ta gọi một tiếng.

"Lão Diệp, anh qua đây xem." Diệp Phàm cũng lười để ý tại sao anh ta đột nhiên thay đổi cách xưng hô, trực tiếp vẫy tay với Hồ Minh, hai người cùng nhau đuổi theo.

Hắn đầu tiên là thấy vẻ mặt vô cùng kinh ngạc của Tùng Hạc, Tùng Hạc chỉ vào bãi tuyết, sau đó Diệp Phàm nhìn thấy, bây giờ trên cả bãi tuyết, xác chim mà họ giết tối qua, bất luận là bị thiêu cháy hay bị mổ bụng, vậy mà chỉ sau một đêm, tất cả đều biến thành xương trắng.

Những bộ xương đó mục rữa vô cùng sạch sẽ, như thể một đêm đã trôi qua mấy chục năm, vết máu cũng biến mất, thay vào đó toàn bộ là xương chim.

"Xác chết trong tuyết có thể trong một đêm mục rữa sạch sẽ như vậy sao?" Tùng Hạc nhướng mày.

Diệp Phàm mặt không cảm xúc nhặt một khúc xương chim lên: "Đương nhiên là không thể, gặp chuyện quái rồi, cái bóng đen kỳ lạ đêm đầu tiên biến thành bùn đen cũng vậy, tuyết ở đây có vấn đề." Hồ Minh không nói một lời nhìn những xác chim này, thở dài, "Thừa Lâm chỉ nói buổi tối ở đây vô cùng khủng khiếp, không nói cụ thể với tôi sẽ xảy ra chuyện gì.

Lại quỷ dị như vậy, các người có thể đi được đến đây thật đúng là một kỳ tích." "Đi, trước tiên đi tìm Tiểu Chu họ đã." Diệp Phàm không tỏ ý kiến, mà định trực tiếp qua đó tìm Chu Vũ và Lục Trung Hành hội hợp, ở nơi thế này tách ra quá lâu, nhất định sẽ xảy ra vấn đề.

Ba người đi một đoạn theo hướng trở về tối qua, phát hiện lần

này, tất cả các tuyến đường và bãi tuyết đều bình thường, họ có thể bước qua vạch tuyến không thể vượt qua tối qua.

Quả nhiên là vấn đề của ban đêm, Diệp Phàm thầm nghĩ, chỉ cần đến ban ngày, tất cả những yếu tố quỷ dị đều sẽ trở lại bình thường.

Họ đi chưa đến mười phút, đã thấy lều của Lục Trung Hành họ dựng lên.

Diệp Phàm gọi một tiếng: "Tiểu Chu!" Ngay lập tức lều bị người vén lên, Chu Vũ thò đầu ra từ bên trong, thấy họ liền vui mừng chạy ra khỏi lều, định lao tới ôm Diệp Phàm.

"Diệp tiên sinh, Tùng Hạc đại ca!

Hai người còn sống thật tốt quá!" Ngay sau đó Lục Trung Hành cũng ra khỏi lều, vẻ mặt lo lắng nhìn họ, rồi ánh mắt lại dừng lại trên người Hồ Minh một lúc.

Sống mũi Hồ Minh bị Diệp Phàm đánh gãy, máu tuy đã lau sạch, nhưng cả khuôn mặt trông vẫn không được tự nhiên lắm, lúc này dẫn một người lạ trở về, quả thật có vẻ hơi kỳ lạ.

Diệp Phàm vừa giữ lấy Chu Vũ đang lao tới không cho cậu ta thật sự ôm mình, vừa không quay đầu lại giải thích.

"Đây là Hồ Minh, người của Hà Bán Tiên." Hắn nói xong câu đó, liền thấy Chu Vũ gần như muốn xù lông, vẻ mặt cảnh giác nhìn Hồ Minh, Hồ Minh lườm một cái, lười để ý đến họ.

"Cậu ta bây giờ đã quy hàng, quay đầu là bờ." Diệp Phàm cười nói, "Cậu ta biết Hà Bán Tiên không đáng tin, nên đã thoát ly khỏi đội của họ, cậu ta có thể cung cấp cho chúng ta rất nhiều thông tin hữu hiệu, tôi đã đồng ý giúp cậu ta cứu người." Chu Vũ nhìn hắn: "Diệp tiên sinh, ngài đây... lòng bồ tát à?

Hà Bán Tiên là kẻ thù của chúng ta mà." Lục Trung Hành ở bên

cạnh nghe một lúc, cũng không nói nhiều, liền bắt đầu đi qua thu dọn lều của họ, chuẩn bị cho chặng đường tiếp theo vào ban ngày.

Tùng Hạc nói: "Bây giờ là tình huống đặc biệt, chúng ta phải tận dụng tất cả những người và sự việc có thể tận dụng, hơn nữa Hồ Minh cũng không còn là kẻ thù của chúng ta nữa." Chu Vũ đành gật đầu hỏi: "Tối qua hai người gặp phải chuyện gì?" "Tối qua bọn tôi vì muốn hội hợp, đã bắn một phát pháo tín hiệu lên trời, nhưng bị thứ gì đó trong núi Côn Luân nhìn thấy." Trong ba người chỉ có Tùng Hạc chủ yếu tấn công từ xa và gần như không dùng dao là sạch sẽ, trên người Diệp Phàm cũng dính một ít máu chim, thế là hắn vừa tìm nước lau mặt và làm sạch quần áo, vừa kể sơ qua chuyện họ gặp tối qua.

Tất cả những chuyện này đều có thể coi là kỳ ngộ, kể ra vô cùng khó tin, những con chim lớn có nhãn cầu toàn màu trắng xám âm u lại có thể truy đuổi nguồn sáng, sải cánh dài đến ba mét, sau một đêm lại biến thành xương trắng, Chu Vũ nghe mà khó tin nổi.

Diệp Phàm dùng tốc độ nhanh nhất kể xong chuyện của họ, sau đó chỉ vào mảng tuyết phía sau họ.

"Xác chim đều ở bên đó, bây giờ đã toàn bộ biến thành xương cốt, nói một cách quỷ dị hơn, những con chim chúng ta gặp tối qua, đều là chim ma, thực tế đều là linh hồn của chim." Chu Vũ nghe vậy rùng mình một cái, gãi gãi đầu: "Diệp tiên sinh, ngài nói vậy có chút đáng sợ quá, hay là chúng ta đi vòng qua đó, đổi hướng khác đi." "Không được." Diệp Phàm cười cười, "Chúng ta phát hiện ra một vài thứ ở đó, hôm nay vẫn cần phải qua kiểm tra một chút, dù sao từ đây vào núi chỉ cần hai tiếng đồng hồ, bên đó là con đường gần nhất." Chu Vũ lập tức biến thành mặt mướp đắng: "Được rồi." Diệp Phàm hỏi: "Còn các cậu thì sao, tối qua gặp chuyện gì rồi?" "Bọn em thì không có vấn đề gì, lúc đó trời tối rồi mà hai người vẫn chưa về, em định đi tìm hai người." Chu Vũ nói.

“Nhưng Lục tiên sinh đã cản em lại, anh ấy nói với năng lực của hai người, dù không về chắc cũng không có vấn đề gì lớn, nhưng hai chúng ta là người thường, buổi tối ra ngoài quá nguy hiểm.” Diệp Phàm hài lòng liếc nhìn Chu Vũ, may mà có người khuyên được cậu ta, thế là hắn gật đầu.

“Các cậu nhớ kỹ, buổi tối chỉ cần không có tôi và Tùng Hạc bên cạnh, các cậu cứ trực tiếp cắm trại, buổi tối cũng đừng ra ngoài, tối qua chúng tôi ở trong tuyết cả đêm, người thường không thể chịu nổi.” Còn có loại chim lớn kia, cũng không phải người thường có thể đối phó.

Lục Trung Hành lúc này đã thu dọn xong đồ đạc, đeo ba lô đi tới.

“Diệp tiên sinh, Tùng Hạc tiên sinh, hai vị tuy không phải người thường, nhưng cũng không thể hoạt động suốt đêm ở núi Côn Luân được.” Lục Trung Hành thở dài, khuyên nhủ: “An toàn vào núi mới là việc quan trọng hàng đầu, sau khi hai vị vào núi rồi, sẽ còn khó khăn hơn bây giờ.” Diệp Phàm gật đầu: “Không sao đâu, Lục tiên sinh, chúng tôi đều biết chừng mực, chỉ là hiện tại cần biết thêm nhiều chuyện, mà ban đêm tuy nguy hiểm, nhưng lại là lúc có nhiều thông tin nhất.” Lục Trung Hành nhìn hắn, trên mặt chàng trai trẻ này vẫn còn vương một vệt máu, khiến hắn trông như một vị Tu La thần tuấn mỹ.

Người như vậy, có lẽ núi Côn Luân nhìn thấy cũng phải e sợ.

Ông ta đành không nói thêm gì nữa, biết rằng mình chắc chắn không thể khuyên nổi một người như Diệp Phàm.

Sau khi bàn bạc xong, mấy người họ về cơ bản không định dừng lại.

Diệp Phàm ra hiệu một tiếng, cả nhóm cùng khoác ba lô lên tiếp tục lên đường.

Hiện tại đã rất gần lối vào núi, sau khi vào núi đi thêm mười cây số nữa là đến nơi mà Lục Trung Hành không thể vào được.

Hồ Minh do dự một lát rồi vẫn hỏi: "Các người thật sự có thể cứu Thừa Lâm ra được không?" Diệp Phàm nhìn gã một cách vô cảm: "Sau khi chúng tôi vào núi, Lục tiên sinh sẽ quay về, lúc đó anh đi theo ông ấy ra ngoài, rời khỏi nơi này, về lại chỗ của mình đi.

Chúng tôi sẽ tìm tung tích của Lý Thừa Lâm giúp anh, và cố gắng hết sức để cứu cậu ta ra." Hồ Minh nhìn hắn: "Tôi thật sự có thể tin anh được không?" Diệp Phàm cười khẽ: "Anh cũng chẳng còn ai khác để tin tưởng.

Tôi cũng là vì cân nhắc cho anh thôi, núi Côn Luân quá nguy hiểm, người thường tốt nhất không nên vào, cho dù anh biết dùng ám khí, là một cao thủ trong nghề, cũng không được." Hắn nhìn ra được, Hồ Minh có tài dùng phi đao ám khí không tệ, khinh công chắc cũng có trình độ nhất định, nhưng gã dù sao cũng chỉ là người thường.

Hà Bán Tiên là một kẻ rất không quy củ, trong số thuộc hạ vào núi Côn Luân có cả siêu năng võ giả lẫn người thường.

Chương 1290

“Anh đừng có coi thường tôi, Diệp Phàm.” Hồ Minh lập tức có chút tức giận, “Đừng tưởng hôm nay anh thắng được tôi thì chuyện gì trong núi Côn Luân anh cũng đối phó được.

Lý Thừa Lâm sẽ không tin các người đâu.” Diệp Phàm cười nhạt: “Cậu ta sẽ tin tôi, dù sao thì Hà Bán Tiên đã không còn đáng tin cậy nữa rồi.

Anh cứ yên tâm, ngoan ngoãn về kinh thành chờ tin tức đi.

Nếu Lý Thừa Lâm thật sự mạng lớn, sau này tôi sẽ bảo cậu ta về kinh thành tìm anh.” Hồ Minh còn muốn tranh cãi vài câu, liền thấy Diệp Phàm mất kiên nhẫn giơ tay lên, ra hiệu cho gã không cần nói nữa.

Mấy người đi đến bãi tuyết nơi họ đã tử chiến với bầy chim lớn đêm qua.

Chu Vũ nhìn những bộ xương chim trên mặt đất, cúi xuống nhặt một mẩu lên, quan sát kỹ một lúc rồi có chút sững sờ.

“Những khúc xương chim này, nếu Diệp tiên sinh không nói là do các anh giết, thì nhìn mức độ lão hóa của chúng, tôi còn tưởng là xương của những con chim đã chết từ mấy trăm năm trước bị đào lên đấy.” Diệp Phàm gật đầu: “Đó chính là điểm kỳ lạ.

Vừa rồi anh cũng thấy vết máu trên người tôi, đó đều là máu chim tươi.

Những con chim này đều là do chúng tôi hạ gục đêm qua, sáng nay đã biến thành thế này.” Đêm qua Chu Vũ và những người khác không dám ra khỏi lều.

Mặc dù Chu Vũ rất muốn ra ngoài tìm Diệp Phàm, nhưng Lục Trung Hành đã dặn đi dặn lại rằng, một khi bước vào màn đêm của núi Côn Luân thì rất khó sống sót trở về.

Lúc đó cậu nhớ kỹ lời cảnh báo của Diệp Phàm, không được đi một mình, một khi bị lẻ loi thì phải bắn pháo hiệu ngay lập tức.

Tuy nhiên trong tình huống đó, cậu nhận ra rằng dù có bắn pháo hiệu, Diệp Phàm cũng chưa chắc đã cứu được mình.

Vì vậy, cậu chỉ có thể sốt ruột như lửa đốt mà chờ đợi trong lều.

Lục Trung Hành trong lúc chờ đợi lại chẳng hề lo lắng chút nào, dù sao ông ta biết mình không khuyên được những người này, nhưng cũng biết họ có cách riêng của mình.

"Lẽ nào thật sự là chim ma sao?" Chu Vũ nghi hoặc nhìn khúc xương chim.

Diệp Phàm lắc đầu.

"Nếu thật sự là u linh của chim, cảm giác của chúng ta đêm qua sẽ không chân thực đến vậy.

Đây là một chuyện không thể giải thích được.

Nếu ngay từ đầu đã là chim ma, ít nhất chúng ta phải nhận ra đó là ảo giác mới đúng." Tùng Hạc bổ sung: "Tôi và Diệp Phàm đều đã được huấn luyện riêng về phương diện này.

Nếu không phải chúng tôi tự nguyện bước vào ảo giác, thì ảo giác thông thường không thể dễ dàng giam cầm chúng tôi được." "Ảo giác của vẫn thiết có thể không tầm thường, nhưng cũng không phải là vô địch." Diệp Phàm cũng nhìn những bộ xương chim trên mặt đất, "Loài chim này bay ra từ núi Côn Luân.

Sau này, chúng ta không được dùng súng tín hiệu nữa." Chu Vũ

gật đầu: “Vậy Diệp tiên sinh, sau này chúng ta cũng không thể tùy tiện tách ra.

Súng tín hiệu sẽ thu hút chim đầu đen, nhưng một khi chúng ta tách ra mà không dùng súng tín hiệu thì sẽ rất khó tìm thấy nhau.” Diệp Phàm nhìn Chu Vũ, nhận ra ý tứ trong lời nói của cậu nhóc này là muốn cậu ta được đi cùng hắn và Tùng Hạc trong các hành động sau này.

Hắn có chút bất đắc dĩ, người trẻ tuổi thật sự không sợ chết sao?

“Tôi nói lại với cậu một lần nữa.” Diệp Phàm mặt không đổi sắc nói, “Cho đến trước khi Lục tiên sinh rời đi, cậu đều có cơ hội hối hận.

Trước khi vào sâu trong núi mười cây số, chỉ cần cậu đổi ý, có thể nói với tôi, tôi sẽ để Lục tiên sinh đưa cậu cùng về.

Cậu cứ ở Khang Tháp Lạc chờ tin của tôi.” Chu Vũ có chút buồn bực, nhưng nhanh chóng lấy lại tinh thần: “Diệp tiên sinh đừng không tin vào quyết tâm của tôi.

Hơn nữa bây giờ tôi về Khang Tháp Lạc, lỡ như ở đó vẫn còn người của Hà Bán Tiên thì tôi phải làm sao?

Anh yên tâm, tuy tôi là người thường, nhưng tôi sẽ không kéo chân các anh đâu.” Diệp Phàm gật đầu, cũng không khuyên nữa, dẫn mấy người họ băng qua bãi xương chim, đi đến dưới vách đá dựng đứng mà họ đã thấy trước đó.

Bên trong đó toàn là những bộ xương cốt mà Diệp Phàm và Tùng Hạc đã đào ra.

Chu Vũ kinh hãi: “Đây là xương người, là thi thể của đoàn khảo cổ ba mươi năm trước sao?” Diệp Phàm gật đầu: “Hiện tại xem ra, hẳn là nhóm người đó.

Họ tiến vào núi Côn Luân, quay được đoạn phim kia, sau đó không biết vì sao lại chết ở đây." "Bão tuyết." Tùng Hạc nói, "Bão tuyết ở đây có vấn đề.

Một khi bị tuyết bao phủ, hoặc đi vào trong bão tuyết, đều sẽ gặp phải sức mạnh thần bí, sau đó bị nó nuốt chửng, chết không có chỗ chôn." Diệp Phàm liếc nhìn anh ta: "Tình hình mỗi đêm ở đây đều khác nhau, tối nay đừng ở lại bãi tuyết nữa, đi thẳng vào trong núi." Nói xong, hắn đi về phía hố tuyết đó, lấy một thứ từ trên người một trong những bộ hài cốt.

Chu Vũ thấy đó là mảnh vỡ của một chiếc máy ảnh.

Diệp Phàm giơ mặt sau loang lổ vết bạc của máy ảnh cho họ xem: "Chủ nhân của chiếc máy ảnh này tên là Lý Phó, chính là đội trưởng của đội trộm mộ năm đó." "Tại sao những thi thể này đều mục nát triệt để như vậy?" Hồ Minh cũng nhận ra vấn đề.

Tùng Hạc nói: "Bởi vì đã bị xử lý qua." Chỉ có những thi thể đã qua xử lý mới có thể kỳ lạ như vậy.

Xương cốt của những thi thể này vô cùng vặn vẹo, trông rất đau đớn, nhưng vì bị xử lý quá triệt để, đã không thể phán đoán chi tiết về nguyên nhân cái chết.

Tuy nhiên, có thể khẳng định rằng những người này chắc chắn không đơn giản là chết cóng trong bão tuyết ở đây.

Nếu đã biến mất trong bão tuyết mà lại không chết vì bão tuyết, thì điều đó rất đáng suy ngẫm.

Thế là Diệp Phàm nhìn Lục Trung Hành, ông ta dường như cũng đang trầm tư.

"Lục tiên sinh, sau khi đến đây, vụ án bí ẩn đầu tiên chúng tôi tra được chính là chuyện ba mươi năm trước có một đoàn khảo cổ đến

đây, nhưng lại mất tích một cách khó hiểu.

Ông có nghe nói về chuyện này không?" Lục Trung Hành im lặng một lúc, có lẽ cảm thấy không có gì phải giấu họ, liền gật đầu: "Tôi biết chuyện này." Diệp Phàm gật đầu rồi tiếp tục nói: "Nhưng trong quá trình điều tra, chúng tôi lại bị nhiều bên cản trở, thậm chí chính bí thư thôn cũ ở Khang Tháp Lạc cũng ngăn cản chúng tôi tra xét việc này, tại sao lại vậy?" Lục Trung Hành nhìn hắn: "Người đó nói với cậu chắc là sự thật.

Nếu thứ gì đó của núi Côn Luân vào trong làng, sẽ mang lại vận rủi cho làng, rất nhiều người sẽ vì thế mà chết.

Họ cũng là tuân theo mệnh lệnh từ rất lâu trước đây." Diệp Phàm nhướng mày: "Vận rủi?

Là sao?" Lục Trung Hành liền nói: "Truyền thuyết ở Khang Tháp Lạc mấy trăm năm nay đều lưu truyền một câu chuyện, đó là núi Côn Luân ẩn giấu một sức mạnh tà ác, sẽ gây họa cho ngôi làng, vì vậy không ai được phép vào, kể cả trưởng thôn." Diệp Phàm và Tùng Hạc nhanh chóng trao đổi ánh mắt, cách nói này khớp với suy đoán trước đó của họ.

Người dân ở Khang Tháp Lạc đều tin rằng núi Côn Luân sẽ mang đến vận rủi.

Nếu họ đi rồi quay lại, khả năng mang vận rủi về sẽ càng lớn hơn, vì vậy bí thư thôn cũ mới tìm mọi cách ngăn cản họ.

Tùng Hạc đột nhiên cảm thấy có chút vô lý: "Khoan đã, vậy tại sao không thể là, ba mươi năm trước khi gặp đoàn khảo cổ đó, bí thư thôn cũ biết họ muốn đến núi Côn Luân nên đã giết họ?" Diệp Phàm cười khẽ: "Chỉ bằng cái bản lĩnh thùng cơm của ông ta, có thể xử lý thi thể sạch sẽ đến vậy sao?

Hơn nữa, nếu cảm thấy núi Côn Luân có vấn đề, chỉ cần bảo họ lúc quay về đừng dừng chân ở Khang Tháp Lạc là được rồi." Nếu những người này thật sự chết một cách khó hiểu trong bão tuyết, thi thể lại biến thành như thế này, thì rất khó giải thích.

Diệp Phàm nhìn những thi thể, có chút xuất thần.

Tùng Hạc nhìn vẻ mặt của hắn: "Nói thật, với bộ dạng của cậu bây giờ, tôi nghi ngờ nếu cậu đi một mình, cậu sẽ trực tiếp ở đây chờ bão tuyết đến để tìm hiểu cho ra nhẽ." Diệp Phàm liếc nhìn anh ta, không trả lời, nhưng Tùng Hạc nói quả thực rất đúng.

Hắn lại lần nữa đi xuống hố tuyết, cẩn thận lật tìm giữa mấy bộ thi thể, cố gắng tìm xem ngoài chiếc máy ảnh kia ra còn có thứ gì khác có thể cung cấp thêm thông tin cho họ không.

Tuy nhiên, hắn gần như không tìm được gì, ngoài xương cốt vẫn là xương cốt, thậm chí không còn sót lại một mảnh vải để xác định thời gian, cũng không có bất kỳ thứ gì như sổ ghi chép.

Quá sạch sẽ.

Nếu không phải Diệp Phàm biết một phần câu chuyện của ba mươi năm trước, thì từ trên người những người này, hắn thật sự sẽ hoàn toàn không thu được bất kỳ thứ gì có thể tận dụng được.

Hắn không có ý định từ bỏ hay nản lòng, cẩn thận quan sát những bộ xương, không bỏ sót một bộ nào, đếm từng bộ một, cuối cùng hắn từ hố tuyết đi lên.

"Phát hiện ra gì không?" Tùng Hạc hỏi hắn.

"Thiếu một thi thể." Diệp Phàm nói, "Là của một cô gái, người phụ nữ trong đội đó." "Cậu chắc chứ?" Tùng Hạc nhìn hắn, "Địa hình núi tuyết phức tạp, thời tiết lại thay đổi thất thường, rất có khả năng thi thể bị tuyết vùi lấp không tìm thấy được, cũng có khả năng đó."

“Không đâu.

Nơi này giống như một bãi tha ma, người vứt họ ở đây rõ ràng rất tự tin sẽ không có ai phát hiện.” Diệp Phàm suy nghĩ một chút, dường như lại cảm thấy có gì đó không ổn.

“Cô gái này, có khả năng là người sống sót, hoặc nói cách khác… thi thể của cô ấy không ở đây, mà ở một nơi khác.” Nếu ba mươi năm trước, đội này đến đây chính là vì núi Côn Luân, vậy tại sao trên người họ không có vẫn thiết?

Nếu không có thông tin do vẫn thiết mang lại, thì ai sẽ biết đến Côn Luân Mộ chứ?

Chương 1291

Tùng Hạc nhìn hắn, ánh mắt lập tức trở nên sắc bén: "Lẽ nào, cô gái bị mất tích đó mới là người mang theo vẫn thiết?" Diệp Phàm gật đầu: "Tôi cũng nghĩ vậy.

Cho nên việc thi thể của cô ấy biến mất chắc chắn không phải là ngẫu nhiên.

Hoặc là kẻ ra tay với đội này biết cô ấy mang theo vẫn thiết, hoặc là cô ấy chết ở một nơi khác, nguyên nhân chính là vì miếng vẫn thiết đó." Hắn cầm miếng vẫn thiết trên cổ mình, nắm chặt, cảm nhận được năng lượng đang mơ hồ tỏa ra từ nó, nhận ra rằng miếng vẫn thiết này có thể thật sự tồn tại một loại cảm ứng nào đó với núi Côn Luân.

Chu Vũ suy nghĩ rồi nói: "Tôi nhớ trong cuộn băng ghi hình đó, cô gái ấy chính là người phụ trách ghi chép khảo sát trong đội, cho nên dù đội này có để lại ghi chép thì cũng nên ở trên người cô ấy." Nói rồi, cậu ta lấy ra cuốn album cũ kỹ, bên trong đều là ảnh của đội khảo sát đó.

Rõ ràng cậu đã xem rất nhiều lần, tìm thấy bức ảnh của cô gái đó một cách vô cùng chính xác.

Diệp Phàm nhận lấy xem qua: "Quả nhiên là cô ấy phụ trách ghi chép tình hình di chuyển của đội.

Chúng ta đã không thể tìm thêm thông tin gì ở đây nữa, đi thôi, hôm nay chuẩn bị vào núi." Hố tuyết trước mắt toàn là hài cốt mục nát, giống như một bãi tha ma, trông vô cùng đáng sợ, nhưng Diệp Phàm gần như không quay đầu lại, mấy người cứ thế thẳng tiến vào trong núi.

Con đường trong núi cũng là một bãi tuyết, khắp nơi đều là những sườn núi và hố tuyết trắng xóa.

Ở đây ngay cả nói chuyện cũng không dám lớn tiếng, huống hồ là nổ súng.

Một khi có tiếng súng, khả năng xảy ra tuyết lở là cực lớn.

Chặng đường này về cơ bản là đi vào ban ngày, núi tuyết Côn Luân giống như một ngọn núi bình thường, không có gì quá kỳ lạ, hơn nữa phong cảnh lại vô cùng hùng vĩ.

Nếu quên đi mục đích của chuyến đi này, quá trình này thực ra rất thú vị.

Lộ trình sau khi vào núi cơ bản là do Lục Trung Hành dẫn đường, tuy nhiên sau khi vào núi, việc di chuyển trở nên vô cùng khó khăn.

Đi chưa được bao lâu, trong núi đột nhiên nổi gió rất lớn, lớp tuyết ở đây dày hơn, nhiệt độ thấp hơn, việc đi lại trên tuyết còn gian nan và vất vả hơn bên ngoài.

Nếu đi từ đây đến vị trí mà Lục Trung Hành nói, có thể còn mất một hai ngày nữa.

Cơn gió này nổi lên có chút đột ngột, và sau đó cũng không có dấu hiệu dừng lại, mấy người đều đội mũ lên.

Diệp Phàm đột nhiên hỏi Lục Trung Hành: "Trước đây ông đã từng vào núi chưa?" Lục Trung Hành gật đầu, con đường này, ông đã đi qua vài lần.

Diệp Phàm liền tiếp tục: "Những lần trước ông đến đây, đã gặp phải tình huống gì, có xảy ra chuyện ngoài ý muốn như mấy hôm trước không?" Lục Trung Hành biết hắn đang hỏi gì, nhưng ông lắc đầu.

“Cậu biết đấy, người nhà chúng tôi phải ghi nhớ lời tổ huấn.

Khi tôi đi con đường này, luôn đi một mình.

Để chuẩn bị trước cho việc dẫn đường cho người khác, khi tôi đi vào đây, tối dựng trại, ngày đi đường, luôn có thể bình an trở về, người trong làng cũng không ai biết tôi đã từng đi.” Tùng Hạc liếc nhìn Diệp Phàm: “Lục tiên sinh, ông thật sự chỉ cần tối dựng trại không ra ngoài thì sẽ không xảy ra chuyện gì sao?” Lục Trung Hành rất chắc chắn gật đầu: “Đúng vậy, điều này tôi rất chắc chắn, hai vị có thể yên tâm, tôi tuyệt đối không lừa các vị.” Diệp Phàm sờ cằm: “Không lẽ nào, chẳng lẽ thật sự là do chúng ta hành động vào ban đêm mới thu hút nhiều thứ như vậy đến?” “Tôi thấy không hẳn là như vậy.” Tùng Hạc liếc nhìn vào trong núi, nơi đây còn có một vài vách đá dựng đứng, “Côn Luân Mộ có thể tồn tại một số từ trường không hợp lẽ thường, có lẽ là vì cậu đã mang vẫn thiết vào đây.” Miếng vẫn thiết treo trên ngực hắn có khả năng có cảm ứng nào đó với núi Côn Luân, điều này họ đã sớm lường trước được.

Hồ Minh đứng bên cạnh liếc nhìn họ một cái.

“Ra là các người đối với những chuyện này cũng chỉ biết một nửa thôi sao?

Tôi còn tưởng Diệp Phàm đại nhân trong truyền thuyết thật sự cái gì cũng biết chứ.” Chu Vũ đứng bên cạnh cau mày lườm gã: “Nói chuyện cho tử tế, ai nói với anh là Diệp tiên sinh không biết?” Hồ Minh lạnh lùng liếc cậu ta một cái, trên tay lóe lên hàn quang, kết quả giây tiếp theo đã bị Diệp Phàm bẻ quặt cổ tay, đánh bay lưỡi dao trên tay gã.

Con dao nhỏ rơi xuống bãi tuyết, trong nháy mắt đã không thấy đâu nữa.

“Khuyên anh nên nghĩ cho kỹ xem bây giờ mình nên làm gì.” Diệp

Phàm mặt không biểu cảm nói: “Nếu anh cảm thấy chúng ta không thể hợp tác, vậy thì những lời tôi nói trước đó coi như bỏ hết.

Anh thích đi đâu thì đi, đừng ở lại đây.” Tùng Hạc kéo Chu Vũ ra sau, cùng Diệp Phàm tách cậu ta ra khỏi Hồ Minh.

“Lúc này đừng nội bộ lục đục.

Đã bàn xong hợp tác, thì nên làm tốt việc của mình.

Lý Thừa Lâm còn đang chờ chúng ta đến cứu, anh nói có phải không, Hồ tiên sinh?” Anh ta cười rất nho nhã, tướng mạo cũng rất dễ gây lừa gạt, nhưng chỉ có Diệp Phàm mới nhìn ra được, lúc này nếu thật sự cho rằng anh ta dễ bắt nạt, sau này bị anh ta lừa đến mức thái thành trăm mảnh cũng không biết.

Hồ Minh không lên tiếng nữa.

Trên bãi tuyết gió vẫn thổi, đi được một lúc, Lục Trung Hành kỳ lạ nhìn sắc trời.

“Thời tiết bây giờ có vẻ không tốt lắm, cứ đi tiếp thế này cũng không đi được bao xa đâu.” ông ta nói.

Diệp Phàm trầm ngâm một lát: “Cách nơi ông nói, với tốc độ của chúng ta bây giờ, đi thêm ba ngày nữa cũng chưa chắc đã đến.

Vừa rồi ở bãi tuyết bên ngoài thời tiết còn rất tốt, bây giờ đột nhiên có vấn đề.” “Cẩn thận một chút, không bình thường lắm.” Tùng Hạc có một loại trực giác, có thể lại sắp xảy ra chuyện.

Trong núi có một số tảng đá nhô lên, nhưng lại không có bất kỳ thảm thực vật nào có thể che chắn, điều này khiến cho dù họ dựng trại trong núi cũng sẽ rất dễ bị phát hiện.

Diệp Phàm nheo mắt quan sát xung quanh, không biết vì sao, trong lúc họ nói chuyện vừa rồi, hắn dường như đột nhiên cảm thấy xung

quanh có chút gì đó không ổn.

Trong bãi tuyết, dường như có thứ gì đó đang ẩn nấp.

Hắn cảm giác được trong cơn gió lạnh của núi tuyết, có thứ gì đó đã lướt qua sau lưng họ, bây giờ lại không biết đang trốn ở đâu.

Khi hắn nhìn ra sau lưng, Hồ Minh bên cạnh đột nhiên động đậy.

Tùng Hạc đưa tay ra định ngăn cản gã, nhưng giây tiếp theo Hồ Minh liền phất tay áo, từ trong tay áo phóng ra một lưỡi dao, cắm vào bãi tuyết phía trước.

Ngay sau đó gã không ngừng vung tay, liên tục đánh ra ba bốn lưỡi dao, nhắm vào bãi tuyết trước mặt.

Chu Vũ kinh hô một tiếng.

"Diệp tiên sinh, trong tuyết có thứ gì đó đang bò!

Tôi nghe thấy tiếng động rồi, ở dưới tuyết!" Đó là một thứ gì không rõ.

Giọng Chu Vũ vừa dứt, Diệp Phàm cũng lập tức nghe thấy, và phản ứng cực nhanh, định cầm lá bùa niệm chú văn, thì Tùng Hạc đã mở quạt ra, một luồng bạch quang bay ra, chui vào trong tuyết.

Ngay sau đó, bóng Diệp Phàm lóe lên, trực tiếp chắn trước mặt Tùng Hạc, rút dao găm từ bên hông ra, vung về phía trước.

Tùng Hạc ngay lập tức nghe thấy tiếng dao găm xé rách thứ gì đó.

Anh ta theo bản năng lùi lại một bước, thấy một vật dài màu đen rơi xuống bãi tuyết, quẫy đạp trước mặt họ một cái rồi lại chui vào trong tuyết.

"Rắn hai đầu, có thể có độc." Diệp Phàm đưa tay che chắn cho những người bên cạnh, "Cẩn thận, tuyệt đối đừng để bị cắn, nơi hoang sơn dã lĩnh này, bị cắn là chết chắc." Thế là mấy người bắt đầu

lùi lại, không ngừng dậm chân và di chuyển vị trí.

Tùng Hạc mắt tinh tay nhanh, thấy bãi tuyết trước mặt nhô lên một ụ, lại nhanh chóng lao về phía mình, thế là chiếc quạt lại phẩy một cái, hướng gió xung quanh dường như thay đổi trong chớp mắt.

Gió lớn nổi lên, một mảng tuyết lớn trên mặt đất bị hất tung lên, không biết bay đi đâu.

Một con rắn đen hai đầu khổng lồ chui ra từ trong tuyết.

Hồ Minh nhanh chóng lùi về phía sau, vừa lùi vừa phóng ra mấy lưỡi dao từ trong tay áo, ngay lập tức đâm vào thân con rắn đen.

Con rắn rơi xuống đất, giãy giụa quẫy đạp một cái, bị Diệp Phàm lao tới một dao chém thành hai đoạn.

Mọi người đều kinh hồn bạt vía.

Diệp Phàm nhìn con rắn đó: "Trong núi Côn Luân từ khi nào lại có thứ này?" "Xét theo những con chim chúng ta thấy đêm qua thì lẽ ra cũng không có." Tùng Hạc cười khổ, "Rắn hai đầu, đây là thứ chỉ tồn tại trong truyền thuyết thôi phải không?

Thứ này đâu thể thấy ở khắp nơi được." Hồ Minh nhìn xác rắn: "Thừa Lâm trước kia từng nói với tôi, không ai có thể ra khỏi núi Côn Luân, có thể là vì những nguyên nhân này, rất nhiều chuyện đều không có cách nào giải thích được." Diệp Phàm nhìn con đường núi trước mặt, đột nhiên nhận ra một tình huống có chút quỷ dị.

Hắn hạ giọng, nghiến răng ken két.

"Các vị, con đường này là một con đường núi quỷ.

Chương 1292

Tiếp theo không biết sẽ còn gặp phải thứ gì.

Một khi trời tối, có thể sẽ càng trở nên nguy hiểm hơn.

Bắt đầu từ bây giờ, tất cả mọi người không được rời khỏi bên cạnh tôi và Tùng Hạc." Mấy người đều gật đầu, ngay cả Hồ Minh cũng không có ý kiến gì, cùng tụ lại bên cạnh Diệp Phàm, đi cũng cố gắng đi cùng nhau, như vậy dù bị tấn công cũng tiện cho việc hỗ trợ phòng ngự hơn.

Họ trực tiếp đi qua xác con rắn đó, đội gió tuyết bắt đầu tăng tốc lên đường.

Tùng Hạc thở ra một làn khói trắng, dự cảm chẳng lành trong lòng ngày càng mãnh liệt.

Anh ta đột nhiên hỏi: "Cậu có cảm thấy, đây là điềm báo của một trận bão tuyết không?" Diệp Phàm im lặng một lúc: "Bây giờ mọi người đều ở cùng nhau, nếu là bão tuyết, ít nhất chúng ta vẫn có khả năng đối phó.

Nhất định không được phân tán, không được rời khỏi bên cạnh chúng ta." Con rắn hai đầu bị Diệp Phàm một dao chém làm đôi ngay chỗ nối giữa hai cái đầu và thân thể, còn giãy giụa một lúc mới chết hẳn, máu đỏ đen nhuốm đẫm một mảng tuyết lớn.

Lúc này Diệp Phàm mới nhận ra, thứ như vẫn thiết, không chỉ có thể cho họ một chiếc chìa khóa để vào núi Côn Luân, cũng không chỉ có thể cho hắn manh mối năm đó.

Mà còn khiến họ sau khi vào núi Côn Luân sẽ thu hút vô số thứ vốn không thuộc về nơi này.

Diệp Phàm nhìn Hồ Minh: “Anh có biết lúc đó Hà Bán Tiên vào núi, đi con đường nào không?” Hồ Minh im lặng một lúc rồi nói: “Không phải con đường này.

Họ dường như không biết ở đây còn có một con đường núi như vậy.

Họ đi theo một con đường núi phía tây, cho nên tôi cũng không biết bây giờ họ đã đi đến đâu.” Diệp Phàm nhìn Lục Trung Hành, Lục Trung Hành liền nói: “Đường vào núi quả thực không chỉ có một con, nhưng con đường này là nhanh nhất.” Tùng Hạc liền nói: “Nhưng con đường này bây giờ xem ra, e là không đủ an toàn.

Chúng ta bây giờ tính sao?” Với phong cách của Diệp Phàm, nếu là trước đây khi hắn chỉ có một mình, thì bây giờ hắn là đã trực tiếp đội bão tuyết xông qua rồi, dù sao cũng chẳng có gì phải sợ.

“Loại rắn hai đầu này không chắc còn bao nhiêu, có phải chỉ có một con hay không.” Giọng Diệp Phàm trong gió tuyết nghe có chút mơ hồ, “Chu Vũ, lắng nghe kỹ động tĩnh xung quanh.” Mỗi một đêm ở đây đều sẽ gặp phải những chuyện nguy hiểm hơn.

Sự đáng sợ của ban ngày có lẽ chỉ là món khai vị, hoàn toàn không thể so sánh với ban đêm.

Hắn nói tiếp: “Từ bây giờ, tôi và Tùng Hạc đi đầu tiên, phụ trách dò đường.

Lục tiên sinh đi sau chúng tôi chỉ đường.

Hồ Minh, nếu anh ra tay, hậu quả anh biết rồi đấy.

Tiểu Chu ở giữa, dùng tốt đôi tai của cậu.” Mấy người đều không có ý kiến gì, cùng gật đầu.

Lục Trung Hành khi đi con đường này trước đây, có lẽ cũng chưa từng thấy nhiều nguy hiểm như vậy, huống hồ còn là những nguy

hiểm chưa từng nghe thấy, vì vậy cũng chỉ có thể để Diệp Phàm và Tùng Hạc, hai người có sức chiến đấu mạnh nhất, đi ở phía trước.

Diệp Phàm rút dao ra, Tùng Hạc tay cầm quạt, vẻ mặt hai người đều không mấy thoải mái, rõ ràng cục diện lần này dù là người như họ cũng không thể dễ dàng ứng phó.

Trong cơn gió cực lạnh của núi tuyết, tốc độ đi đường sẽ chậm lại, nhưng con đường núi bị tuyết bao phủ này lại cần phải đi qua càng nhanh càng tốt, nếu không một khi dừng lại quá lâu, có thể sẽ mang đến phiền phức lớn hơn.

Họ không thể cứ mãi đặt cược.

"Rắn hai đầu có thể sống trong tuyết, nghe không giống như thứ có trong môi trường bình thường." Tùng Hạc vừa đi vừa nói nhỏ.

"Xem ra, có phải chúng ta đã có thể đã tiến vào phạm vi ảnh hưởng của Côn Luân Mộ rồi không?" Diệp Phàm gật đầu: "Điều đó cho thấy con đường chúng ta đang đi rất có khả năng là chính xác.

Càng đến gần nơi có mộ huyệt của Côn Luân Mộ, càng có khả năng sản sinh ra những thứ khác thường như vậy." Chiếc quạt của Tùng Hạc vẫn luôn cầm trong tay, từ lúc nãy đến giờ vẫn chưa có ý định cất đi.

Trong một thời gian dài sắp tới, món vũ khí lợi hại này của anh ta hẳn sẽ không thiếu đất dụng võ.

Họ lại đi trong gió tuyết thêm một giờ nữa, việc di chuyển ngày càng khó khăn.

Ngay khi Diệp Phàm đang cân nhắc có nên dừng lại nghỉ ngơi hay không, gió tuyết xung quanh đột nhiên mạnh lên, gió lớn hất tung toàn bộ tuyết trên mặt đất.

"Cẩn thận!" Hắn hét lớn về phía sau, "Bám chặt người phía trước,

tuyệt đối không được tách ra!

Ai nghe thấy thì trả lời một tiếng." Mấy người phía sau lần lượt đáp lời.

Diệp Phàm chủ động đi chậm lại, nhưng hắn nhìn thấy phía trước và xung quanh mình, mơ hồ bắt đầu xuất hiện một đám bóng đen.

"Diệp Phàm!" Tùng Hạc gọi một tiếng.

Diệp Phàm nói nhỏ: "Có thứ gì đó, dừng lại đã." Mấy người đều dừng lại, Tùng Hạc cầm quạt phẩy ra một luồng gió mạnh, tạm thời thổi bay gió tuyết trước mặt.

Nhưng tiếp theo đó, tất cả mọi người đều kinh hãi.

Xung quanh họ, không biết từ lúc nào đã bị bao vây bởi một vòng tròn, toàn bộ đều là những thi thể đứng thẳng.

Trên người những thi thể này toàn là băng giá, miệng há to, sắc mặt xanh trắng, rõ ràng đã bị đóng băng ở đây không biết bao lâu.

Chu Vũ "Á" một tiếng, nắm chặt lấy tay áo của Tùng Hạc, cả người sợ đến ngây dại.

Những thi thể này gần như chỉ cách họ một cánh tay, đưa tay ra là có thể chạm tới.

Sau đó Diệp Phàm nhìn thấy, thi thể gần hắn nhất đang mặc một bộ áo khoác chống gió gần giống của họ, quần áo vẫn còn rất nguyên vẹn.

Đây là một nhóm thi thể mới chết cách đây không lâu.

Tùng Hạc nói bên cạnh hắn: "Đây là đội xuất phát từ kinh thành trước chúng ta, là một đội cao thủ trong giới giang hồ của Ngoại Bát Hành, tất cả đều chết ở đây rồi.

Trước đây tôi còn có chút giao tình với lão đại của họ." Diệp Phàm

liền hỏi: “Anh chắc chứ?

Không thiếu người nào, tất cả đều ở đây rồi sao?” Tùng Hạc gật đầu: “Tổng cộng mười sáu người, tất cả đều ở đây, không thiếu một ai.

Người trước mặt cậu chính là Thiết Khoái Tử của họ, là một lão làng trong nghề, xem phong thủy huyệt vị rất chuẩn, không biết sao lại chết ở đây.” Vấn đề mấu chốt nhất là, những thi thể này đều đứng thẳng tắp, hơn nữa lại đột nhiên xuất hiện trước mặt họ.

Làm thế nào mới có thể tạo ra tình huống quỷ dị như vậy?

Những thứ này hiện đang vây chặt họ ở giữa, Diệp Phàm chỉ có thể quay đầu lại hét lớn.

“Lưng tựa lưng phòng ngự, áp sát vào người bên cạnh, xác nhận mỗi người đều có mặt, không được để xảy ra tình huống có người biến mất.

Bây giờ trong tuyết không nhìn rõ thứ gì, có chuyện gì nhất định phải la lên, không được động đến súng tín hiệu.” Hắn vừa dứt lời, liền nghe thấy Hồ Minh kinh hô một tiếng “Có thi biến thành Tống tử!”, mấy người lập tức nhìn về phía Hồ Minh.

Tùng Hạc bật đèn pin sói mắt, ánh sáng trong nháy mắt rọi tan một mảng gió tuyết lớn.

Họ nhìn thấy hai thi thể đứng trước mặt Hồ Minh, móng tay đột nhiên bắt đầu dài ra, trên mặt bắt đầu xuất hiện những thứ như vảy đen kịt, trong tròng mắt bắt đầu chảy máu, toàn thân bắt đầu co giật, duỗi ra móng tay.

Đây là điềm báo của thi biến.

Sắc mặt Diệp Phàm thay đổi, giây tiếp theo liền thấy Hồ Minh trực tiếp bắn ra hai lưỡi dao độc ác cắm vào cổ thi thể, ngay lập tức

đánh ngã thi thể xuống, tiếp đó lại bắn ra lưỡi dao xử lý thi thể bên cạnh bằng cách tương tự.

Diệp Phàm quay đầu lại, mọi người đều chú ý thấy thi thể trước mặt mình bắt đầu xuất hiện hiện tượng thi biến ở các mức độ khác nhau.

Ba người biết võ công tự giác vây Lục Trung Hành và Chu Vũ ở giữa, lần lượt rút vũ khí ra.

"Giải quyết nhanh." Diệp Phàm nói nhỏ, "Thứ xuất hiện trên người chúng gọi là vảy quỷ, một khi bao phủ toàn thân thì có thể chống lại đao thương ở mức độ lớn.

Nhân lúc thi biến chưa hoàn thành, giết chúng càng nhanh càng tốt." Tùng Hạc gật đầu tỏ ý đã hiểu, ngay sau đó Diệp Phàm vung tay ra hiệu cho Chu Vũ và Lục Trung Hành né đi, rồi rút ra một lá Dẫn Hỏa Phù.

Diệp Phàm và Tùng Hạc quen biết nhau chưa lâu, nhưng hành động của cả hai lại thể hiện một sự ăn ý và kỷ luật cực độ.

Đây là sự ăn ý giữa một cao thủ và một đại sư phong thủy trong tình huống đặc biệt.

Dù mối quan hệ giữa hai người không hề thân thiết như người ngoài nhìn thấy, nhưng vào lúc này, không ai có thể phối hợp tốt hơn họ.

Chương 1293

Trừ hai cái xác bị Hồ Minh dùng ám khí cắt đứt cổ, mười bốn thi thể còn lại được Diệp Phàm và Tùng Hạc chia đôi.

Tùng Hạc vung cây côn trong tay, đầu côn vang lên một tiếng "cạch" rồi văng ra một lưỡi đao.

Hóa ra đây cũng là một món ám khí.

Một tay y cầm quạt, một tay cầm côn đao, song đao cùng lúc ra tay.

Viền quạt cũng sắc bén vô cùng, lại còn tỏa ra ánh sáng trắng rực rỡ.

Hai nhát đao chém xuống, đầu của hai thi thể lập tức bị chặt đứt.

Phía bên kia, Bùa Dẫn Hỏa trong tay Diệp Phàm lóe lên, hỏa long như có định hướng cuộn lấy ba bốn tên Tống tử, thiêu chúng thành tro cốt đen kịt.

Hai người mỗi người một bên, gần như giải quyết xong bầy Tống tử trong vòng nửa phút.

Hơn chục bộ hài cốt tàn tạ đổ gục trên nền tuyết, chẳng mấy chốc sẽ bị gió tuyết vùi lấp hoàn toàn.

Hồ Minh và Chu Vũ ở phía xa gần như chết lặng.

Hồ Minh tự cho rằng mình có khả năng ám sát không tầm thường, còn định qua giúp một tay, nhưng cuối cùng phát hiện mình không thể lại gần, đừng nói là bắt kịp nhịp điệu của hai người kia.

Người thường không thể tham gia vào trận chiến như vậy, không bị vạ lây đã là may mắn lắm rồi.

Vì thế, gã chỉ có thể im lặng đứng trước mặt Lục Trung Hành và

Chu Vũ, nhiều nhất là bật đèn pin chiếu sáng cho hai người họ.

Chẳng bao lâu sau, bãi tuyết trước mắt họ đã trở nên tan hoang vì trận chiến, nhưng những thứ tà ma quỷ dị đó cũng nhanh chóng bị dọn dẹp sạch sẽ.

Cuối cùng, Diệp Phàm lại đốt một lá Bùa Dẫn Hỏa, thiêu rụi toàn bộ những cái xác đã mất đầu.

Điều này có nghĩa là đã an toàn tuyệt đối, nhưng cũng đồng nghĩa với việc mất đi phần lớn manh mối.

Tùng Hạc bình thường rất ưa sạch sẽ nên không hay dùng đao.

Nhưng để đề phòng những tình huống cực đoan bắt buộc phải ra tay, y vẫn cải trang cây côn của mình thành một thanh đao có thể giết người.

Gặp người không cần phải giết thì dùng côn đánh ngất, gặp thứ buộc phải giết thì đổi thành đao.

Lúc này, y đứng trên nền tuyết với vẻ mặt ghét bỏ, cả cây quạt và lưỡi đao đều dính máu của thi thể.

Y thở dài, lấy khăn tay từ trong túi áo ra, cẩn thận lau sạch từng vết máu.

Y đặc biệt không thể chịu đựng được việc cây quạt bạch ngọc này cũng dính nhiều máu đến thế.

Dao găm của Diệp Phàm cũng dính chút máu, nhưng thứ nhất hắn không cầu kỳ đến vậy, thứ hai là khi trừ tà để đạt hiệu quả cao, hắn chủ yếu dùng Bùa Dẫn Hỏa và Bùa Dẫn Lôi.

Vì vậy, hắn vỗ vai Tùng Hạc rồi ra hiệu cho Hồ Minh ở phía sau tắt đèn pin.

“Đừng cầu kỳ nữa, đi trước đã.” Tùng Hạc không nói gì, thở dài

rồi đi theo hắn: "Thiệt tình, vào một ngọn núi tuyết mà phải thấy nhiều máu thế này, biết vậy tôi đã rửa tay gác kiếm rồi." "Anh còn có lý tưởng cuộc đời nào khác à?" Diệp Phàm trêu một câu, Tùng Hạc lườm hắn một cái nhưng không trả lời.

Cả hai nhanh chóng quay lại hội quân với Chu Vũ và những người khác.

Chu Vũ thấy Diệp Phàm và Tùng Hạc quay lại thì lập tức thở phào nhẹ nhõm, Hồ Minh cũng thả lỏng đôi vai đang căng cứng.

Lục Trung Hành nhìn về cuối dãy núi tuyết, có chút lo lắng thở dài.

Trên đoạn đường này, không biết còn phải gặp bao nhiêu vấn đề như vậy nữa.

Nếu mỗi lần Diệp Phàm và Tùng Hạc đều phải dừng lại giải quyết, thì thời gian hành trình của họ có thể sẽ kéo dài hơn, mà sự chậm trễ lại đồng nghĩa với nguy hiểm lớn hơn.

Nó có nghĩa là có lẽ trên suốt chặng đường này, cuối cùng sẽ có một hiểm cảnh khiến họ bị thương vong, hoặc cuối cùng không thể đối phó được.

Lục Trung Hành nghĩ đến vấn đề này, và Diệp Phàm rõ ràng cũng đã nhận ra.

Vì vậy, tất cả mọi người đều tắt đèn pin, nhanh chóng tập trung lại.

Hồ Minh liếc nhìn những thi thể trên mặt đất.

"Đây không phải là người của Hà Bán Tiên, bọn họ từ đâu tới?" Gã hỏi.

Tùng Hạc thờ ơ nói: "Kẻ đứng trước mặt Diệp tiên sinh ban nãy là người của một đường khẩu trộm mộ ở kinh thành, cũng có chút danh

tiếng, hắn tên Trịnh Tứ Tân, cả đời làm nghề này.

Những người này đều là cao thủ, có lẽ cũng không ngờ sẽ chết ở đây." Hồ Minh sững sờ, gã cũng là người kinh thành, hiển nhiên đã nghe qua cái tên Trịnh Tứ Tân.

Lần này đội của họ mười sáu người toàn bộ chết ở đây, sau khi chết còn xảy ra thi biến như vậy, đủ để thấy núi Côn Luân là một nơi hiểm ác đến mức nào.

Vậy còn Lý Thừa Lâm thì sao?

Đi theo loại người không đáng tin cậy như Hà Bán Tiên, cậu ta còn có thể trở về không?

"Anh đã hứa với tôi." Hồ Minh nhìn Diệp Phàm với vẻ sợ hãi, giọng điệu vô cùng kiên quyết, "Chỉ cần tôi chịu nói cho các anh mọi chuyện, anh sẽ giúp tôi cứu Thừa Lâm." Diệp Phàm gật đầu: "Chúng tôi nói được làm được, cậu cứ yên tâm." Nói xong, hắn nhìn về phía Tùng Hạc: "Đây chỉ là một trong số các đội.

Nếu tôi nhớ không lầm, có mười bảy đội xuất phát từ kinh thành, và tất cả những người này đều không mang theo vẫn thiết." Tùng Hạc gật đầu: "Đúng vậy, tổng cộng mười bảy đội, không ai trong số họ tin vào tà ma, đều không mang vẫn thiết mà đến.

Bây giờ xem ra, chúng ta mang theo vẫn thiết đi được đến bước này, những người đó không có thì mười phần hết chín sẽ không có ai sống sót." Diệp Phàm như có điều suy nghĩ: "Vậy người của Hà Bán Tiên thì sao?

Giả sử hắn cũng biết vấn đề này, tại sao hắn lại dám vào mà không mang theo vẫn thiết?

Chẳng lẽ hắn biết còn có đường khác?" Thực tế, Hà Bán Tiên chắc chắn phải biết vấn đề mấu chốt này.

Tùng Hạc thở dài: “Nói thật, Lão Diệp, cậu phải học cách đừng quá quan tâm đến sự sống chết của người khác, đặc biệt là những người không quan trọng.” Diệp Phàm liếc nhìn y: “Gia học uyên thâm của gia tộc phong thủy cũng dạy cả cái này à?” Tùng Hạc mặt không đổi sắc: “Đây gọi là kỹ năng bắt buộc phải học dưới áp lực của môi trường sinh tồn.

Nếu ai cũng từ bi như cậu mà lại không có năng lực như cậu, những người đó sớm đã chết sạch rồi.” “Mỗi ngày làm một việc thiện có thể sống lâu hơn.” Diệp Phàm nói một cách qua loa, “Hơn nữa anh cũng nói tôi có năng lực này, tại sao tôi lại không thể cứu họ?” Sau khi những thi thể này được giải quyết, gió tuyết dường như đã nhỏ đi một chút, không còn dữ dội như trước.

Tùng Hạc lười tranh cãi với hắn, cả nhóm tiếp tục đi về phía trước.

Trong tay áo Hồ Minh giấu rất nhiều ám khí, chuẩn bị sẵn sàng đối phó với tình huống tương tự bất cứ lúc nào.

Gã cũng có kinh nghiệm hạ đấu, không quá sợ hãi những chuyện này, gã chỉ sợ hãi những thế lực không thể giải thích được, còn những Tống tử có thể giải thích thì gã không sợ.

Chu Vũ kéo chặt khóa áo khoác, rụt cổ lại.

Cậu vẫn chưa nhìn thấy nhiều thi thể, phải cố gắng lắm mới không nôn ra.

Diệp Phàm thấy sắc mặt cậu đặc biệt khó coi, bèn vỗ vai an ủi, ra hiệu cậu đừng hoảng sợ, mọi chuyện đã có hắn ở phía trước lo liệu.

Hắn nghĩ một lúc, cảm thấy sự an ủi này có lẽ chưa đủ, liền lấy ra một lá Định Hồn Phù tương tự như lá đã đưa cho Hồ Minh, khẽ niệm hai câu chú văn, sau đó dán lá bùa lên ngực Chu Vũ.

Chu Vũ lập tức cảm thấy cơ thể trở nên vô cùng ấm áp, khí huyết toàn thân tức thì lưu thông, gần như không còn cảm thấy lạnh nữa.

Cậu cảm thấy vô cùng kỳ diệu.

Chu Vũ ngay lập tức hết khó chịu, kinh ngạc nhìn hắn: "Diệp tiên sinh, với tài này anh có thể ra ngoài hành y được rồi đấy?

Thật thần kỳ." Diệp Phàm cười cười: "Bí kíp gia truyền, không thể để quá nhiều người biết.

Hơn nữa thứ này khá quý giá, trên thị trường rất đắt tiền, một lá bùa đáng giá nửa căn nhà, lại còn là loại có tiền cũng không mua được." Chu Vũ gật đầu, lập tức cảm thấy trên chặng đường này có Diệp Phàm nắm quyền kiểm soát, mọi vấn đề đều không còn là vấn đề nữa, huống hồ bên cạnh Diệp Phàm còn có Tùng Hạc, một người bạn vừa nhìn đã biết bản lĩnh phi thường.

Cậu thậm chí còn cảm thấy có lẽ không phải vì vẫn thiết, mà chỉ vì hai người này đặc biệt lợi hại, nên họ mới có thể thuận lợi đi đến đây.

Chương 1294

Dù không có vẫn thiết, cảm giác cũng không khác biệt lắm.

Lục Trung Hành lúc này đột nhiên lên tiếng: "Đi về phía trước khoảng một cây số nữa sẽ có một ngã ba, rẽ phải là con đường đúng." Diệp Phàm nhìn ông: "Lục tiên sinh, phiền ông rồi.

Phiền ông bây giờ hãy mô tả sơ qua tuyến đường sau đó cho tôi, rồi ông đưa Hồ Minh, hai người bây giờ hãy rời khỏi núi tuyết, quay về Khang Tháp Lạc." Lục Trung Hành nhìn hắn: "Cậu không cần tôi dẫn các cậu đến đó sao?

Các cậu tự đi có thể sẽ đi nhầm đường, núi tuyết ở đây rất dễ lạc." "Tôi biết, Lục tiên sinh, nhưng chúng tôi sẽ cố gắng hết sức.

Tôi tin rằng chỉ cần biết đúng tuyến đường, chúng tôi có thể đi qua." Diệp Phàm bình tĩnh giải thích.

Bây giờ vừa phải ổn định lòng người, vừa phải đưa ra quyết định hợp lý nhất trong tình huống cực đoan, hắn buộc phải từ bỏ một vài thứ.

Chu Vũ nói: "Thật sự nguy hiểm đến mức này rồi sao?" Diệp Phàm cũng không có ý định giấu giếm cậu, trực tiếp gật đầu: "Ở đây, tôi và Tùng Hạc còn có khả năng tự vệ, nhưng những người khác sẽ rất khó khăn.

Cậu đi theo chúng tôi, Hồ Minh và Lục tiên sinh hãy rời đi càng sớm càng tốt." Hồ Minh nhìn hắn, có vẻ không phục: "Dựa vào đâu?

Tôi không lợi hại bằng cậu ta sao, tôi là cao thủ dùng ám khí đấy, có đi thì cũng là cậu ta đi." "Cậu quên rồi à?

Chúng ta đã giao kèo." Diệp Phàm không tức giận, bình tĩnh nói,

“Cậu đi cùng Lục tiên sinh, chúng tôi không thiếu sức chiến đấu của cậu, nhưng chuyện này không liên quan đến cậu, cậu đừng dính vào, Lý Thừa Lâm chúng tôi tự nhiên sẽ giúp cậu cứu.” Tùng Hạc nhìn họ: “Đừng có ý kiến nữa, chúng ta không có nhiều thời gian.

Nào, Lục tiên sinh, mau nói cho chúng tôi biết tuyến đường, chúng ta từ biệt tại đây.

Tôi và Diệp tiên sinh sẽ sớm phá giải thế cục phong thủy của núi Côn Luân, đến lúc đó ông có thể cùng em gái mình rời khỏi nơi này.” Lục Trung Hành cuối cùng cũng gật đầu, sau đó dùng tốc độ nhanh nhất nói cho họ biết tuyến đường.

Theo lời ông, đoạn đường tiếp theo chỉ cần rẽ ở phía trước, sau đó đi xuyên qua một thung lũng giữa hai ngọn núi, rồi đi vào khe núi hẹp giữa hai dãy núi tuyết, qua khỏi đó sẽ đến một nơi mà trên thế giới rất ít người đặt chân tới.

Đến lúc đó, chuyện gì sẽ xảy ra tiếp theo, gia tộc họ Lục nhiều đời làm người dẫn đường cũng không biết chi tiết cụ thể.

Khi đó, mọi tình huống đều cần họ tự mình tìm cách đối phó.

Diệp Phàm dặn dò: “Lục tiên sinh và Hồ Minh, hai người là người thường, vẫn thiết ở trên người chúng tôi.

Trên đường trở về, cậu hãy nghe theo chỉ dẫn của Lục tiên sinh, đừng hành động thiếu suy nghĩ, theo ông ấy đến Khang Tháp Lạc, con đường sau đó cậu có thể tự mình lựa chọn.” Hồ Minh nhướng mày, đang định nói gì đó thì thấy Diệp Phàm nhìn về phía mình.

Diệp Phàm mặt không biểu cảm nói: “Hồ Minh, nhớ kỹ giao dịch của chúng ta.

Cậu làm bất cứ chuyện gì, sau này tôi đều sẽ biết.

Nếu cậu động thủ với Lục tiên sinh, dù cậu có trốn đi đâu, tôi cũng

sẽ giết cậu." Hồ Minh vừa định phản bác điều gì đó, nhưng nhìn ánh mắt của Diệp Phàm, quả thực không có ý đùa giỡn, nên đành thôi, không nói một lời nào.

Lục Trung Hành nhìn Diệp Phàm, không kìm được thở dài, "Diệp tiên sinh, cậu tuy còn trẻ, nhưng sự quyết đoán phi thường, cũng có thể đưa ra lựa chọn tốt nhất.

Tôi không cản được cậu.

Trên đoạn đường này, các cậu nhất định phải cẩn thận." Diệp Phàm gật đầu: "Ngài yên tâm, những việc gia tộc họ Lục đã làm cho thế giới này, chúng tôi sẽ luôn ghi nhớ.

Chúng tôi cũng sẽ nói được làm được." Lục Trung Hành trong lòng có lẽ đã hiểu rõ chuyện này.

Hồ Minh thở dài, chỉ có thể vừa đi vừa ngoái đầu nhìn lại theo ông.

Con đường trở về không quá xa, trên đường đi họ cơ bản đã dọn dẹp sạch sẽ, có Lục Trung Hành lo liệu, có lẽ họ sẽ không gặp chuyện gì bất trắc.

Ba người họ đứng tại chỗ nhìn bóng dáng Lục Trung Hành và Hồ Minh biến mất trên con đường trở về, Tùng Hạc liếc nhìn Diệp Phàm.

"Diệp tiên sinh, làm vậy thật sự không có vấn đề gì chứ?

Cứ để họ quay về như vậy, lỡ có mệnh hệ gì." Diệp Phàm lắc đầu: "Trên đoạn đường này, chắc không có kẻ địch nào biết được tung tích của chúng ta, không bị theo dõi thì với năng lực của Lục Trung Hành là đủ rồi.

Những người khác dù có mưu tính, chắc cũng sẽ nhắm vào chúng ta, vì dù sao vẫn thiết cũng đang ở trên người chúng ta." Mấu chốt là hắn không thể đưa thêm hai người nữa vào Côn Luân Mộ, vì tình hình

bên trong thay đổi trong chớp mắt, hắn không thể đảm bảo an toàn cho hai người họ.

Nếu Lục Trung Hành chết, em gái của ông thật sự sẽ không còn nơi nào để đi.

Ngay khi họ chuẩn bị tiếp tục lên đường, điện thoại vệ tinh của Diệp Phàm đột nhiên reo lên.

Hắn không do dự mà bắt máy, bên trong quả nhiên là giọng của Chương Mục Trạch.

Chương Mục Trạch nói: "Diệp tiên sinh, tôi đã tra ra được một manh mối, các anh bây giờ chắc sẽ rất hứng thú." Diệp Phàm lúc này đang bị đông cứng hai tay trong gió tuyết, đâu còn tâm trạng nghe hắn úp mở: "Có gì nói mau, chúng tôi đã vào núi rồi, nhân lúc chúng tôi còn có thể toàn mạng nói chuyện với ông." Chương Mục Trạch bèn nói: "Tôi đã biết vị trí cụ thể của Côn Luân Mộ rồi." Lời này vừa thốt ra, cả ba đều kinh ngạc.

Chu Vũ gần như nhảy dựng lên, kinh hãi tiến lại gần mấy bước.

Ngay cả Tùng Hạc cũng dỏng tai lên, nhíu mày nhìn về phía này.

Diệp Phàm cũng sững sờ một lúc: "Ông nói gì?" "Tôi nói, Diệp tiên sinh, tôi đã biết vị trí của Côn Luân Mộ rồi." Chương Mục Trạch nói, "Còn nhớ tấm bản đồ địa hình mà anh cho tôi xem không?

Đó không phải là bản đồ địa hình gì cả, anh hãy nối tất cả các điểm trung tâm của thế núi trên đó lại, kết hợp với bản đồ phong thủy, Côn Luân Mộ nằm ở phía tây nam của các anh." Lời nói của ông ta quá kinh người, đến nỗi những người có mặt đều sững sờ trong giây lát.

Diệp Phàm là người phản ứng lại đầu tiên, nhanh chóng lấy tấm bản đồ địa hình từ trong ba lô ra.

Hắn làm theo lời Chương Mục Trạch, nối tất cả các thế núi lại, một bên dựa vào kiến thức phong thủy, nối về hướng tây nam.

Và nếu theo thông tin trước đó, ngọn núi này là một thế cục phong thủy Tội Long, thì điểm ở phía tây nam này chính là nơi con rồng trong Tội Long tọa lạc.

Nếu nơi này không ẩn giấu một con rồng, thì khả năng lớn hơn là chôn một địa cung lớn, đó quả thực là nơi có khả năng cao nhất là Côn Luân Mộ.

"Nhưng trước đây chúng ta không phải đã nói," Diệp Phàm nói vào điện thoại vệ tinh, "tấm bản đồ địa hình này có lẽ không phải là núi Côn Luân, mà là bản đồ địa hình bên trong Côn Luân Mộ sao?

Suy đoán của ông có đáng tin không?" Chương Mục Trạch ở đầu dây bên kia vô cùng tự tin: "Diệp tiên sinh, anh phải tin vào mối quan hệ và kênh thông tin của tôi.

Anh đến núi Côn Luân lâu như vậy, tôi ở kinh thành cũng không thể ngồi không được đúng không?

Dù sao thì anh và tôi là cộng đồng lợi ích, chỉ khi anh vào mộ, tôi mới có thể có được lợi ích mà tôi muốn." Diệp Phàm nghe xong câu này, liền ra hiệu cho Tùng Hạc và Chu Vũ, ý bảo tạm dừng lên đường.

Mấy người nhanh chóng tụ lại với nhau để không bị lạc trong gió tuyết, sau đó Diệp Phàm bật loa ngoài, để cả ba người đều có thể nghe thấy.

"Tiếp tục nói suy luận của ông đi, Chương đại nhân." Giọng Diệp Phàm bình thản, "Chúng tôi hiện tại quả thực rất cần một thông tin hiệu quả." Chương Mục Trạch bèn nói: "Núi Côn Luân từ xưa đã là tổ của vạn núi, nguồn của long mạch, điều này ai cũng biết.

Thời cổ đại, một phần lớn lãnh thổ của Hỏa Đồ Quốc đều nằm

trong khu vực núi Côn Luân.

Dù có xây dựng lăng mộ, cấu trúc bên trong lấy địa hình núi Côn Luân làm bản mẫu cũng là điều rất hợp lý." "Lăng mộ đó rất có thể không phải là địa cung của Hỏa Đồ Quốc." Diệp Phàm đáp, "Nhưng tôi công nhận suy nghĩ của ông, trung tâm của thế cục Tội Long ở phía tây nam này, hẳn là nơi tọa lạc của Côn Luân Mộ." Chương Mục Trạch liền nói: "Hãy giữ liên lạc thường xuyên, Diệp tiên sinh.

Sau khi các anh vào địa cung, bên này chúng tôi cũng sẽ phái người từ kinh thành xuất phát, chờ đợi tín hiệu của các anh ở bên ngoài." Diệp Phàm dừng lại một chút rồi nói: "Người của ông đến thì được, nhưng nhớ kỹ tuyệt đối đừng đến gần núi Côn Luân, chỉ cần đợi ở thảo nguyên A Khắc Tô là được, nơi này rất nguy hiểm." Sau khi Chương Mục Trạch ở đầu dây bên kia đồng ý, hắn liền cúp điện thoại.

Chu Vũ trông có vẻ háo hức muốn thử, không hề sợ hãi chút nào, xem ra lá Định Hồn Phù đó đã cổ vũ cậu rất nhiều.

Sau khi Chương Mục Trạch cúp điện thoại vệ tinh, ba người trao đổi ánh mắt, không do dự mà chuẩn bị tiếp tục lên đường.

Môi trường núi tuyết quá khắc nghiệt, việc đi đường vô cùng khó khăn, rất tiêu hao thể lực.

Nếu đi vào thung lũng xa hơn mà còn tìm kiếm một cách vô định như ruồi không đầu thì rất nguy hiểm, hơn nữa thức ăn họ mang theo cũng không đủ để cầm cự lâu như vậy.

Vì vậy, họ phải tìm ra vị trí của Côn Luân Mộ càng sớm càng tốt.

Tuy nhiên, họ mới đi được vài trăm mét, gió tuyết đột nhiên lại bắt đầu mạnh lên, và ập đến bất ngờ, gần như sắp hình thành một trận bão tuyết, nhiệt độ thấp đến kinh người.

Chu Vũ hiển nhiên bị gió thổi làm cho sững sờ, lập tức rụt cổ lại, bám sát theo Diệp Phàm và Tùng Hạc.

Diệp Phàm nhạy bén ngửi thấy có điều gì đó không ổn, nhưng không thấy có gì bất thường.

Tuy nhiên, giây tiếp theo, không biết từ hướng nào trong thung lũng đột nhiên vang lên một tiếng chim kêu chói tai, sắc mặt Tùng Hạc và Diệp Phàm lập tức thay đổi.

Chương 1295

Đó là tiếng kêu của chim Ô Đầu Thanh, giống hệt như tiếng họ nghe thấy tối qua.

Tiếng kêu của loài chim này vô cùng sắc nhọn, chói tai, uy lực cực lớn, đúng là không giống như tiếng kêu của một loài chim tồn tại trên thế gian, rất đáng sợ.

Chu Vũ rõ ràng cũng giật mình, chưa kịp phản ứng, Diệp Phàm và Tùng Hạc đã mỗi người một bên, đè vai cậu xuống, ấn thẳng cậu nằm rạp trên tuyết.

Gió tuyết rất lớn, chẳng mấy chốc cả mấy người đã bị một lớp tuyết mỏng bao phủ.

Diệp Phàm quay đầu lại, nhìn thấy một đàn chim Ô Đầu Thanh đen kịt bay qua trên trời.

Có mấy con còn lượn lờ trên đầu họ một lúc rồi mới bay về phía sâu trong thung lũng.

Tùng Hạc hạ thấp giọng hỏi: "Thứ này không phải chỉ xuất hiện vào ban đêm sao?

Sao ban ngày cũng ra ngoài?" Diệp Phàm nằm trong tuyết lắc đầu: "Mắt của loài chim này rất đặc biệt, theo lý thuyết chỉ có thể nhìn thấy vào ban đêm.

Ban ngày khắp nơi đều sáng, ở đây lại là nền trắng, mắt của chúng đáng lẽ phải vô hiệu mới đúng." Tùng Hạc lập tức nhận ra điều gì đó: "Chẳng lẽ có thứ gì đó đang thu hút chúng?" Cả ba người họ đều mặc quần áo đen, trên nền tuyết thực ra khá nổi bật.

Biết vậy đã mang theo áo khoác trắng.

Đợi đến khi bóng của tất cả những con chim lớn biến mất hoàn toàn, họ mới đứng dậy, phủi tuyết trên người.

Ngay sau đó, Diệp Phàm lấy ra ba lá bùa, không nói một lời mà dán lên người mỗi người một lá.

Tùng Hạc liếc nhìn là hiểu ngay, đó là bùa ẩn thân che mắt, chỉ không biết có tác dụng với mắt của chim hay không.

Nếu không có, trên chặng đường này họ gần như phải tránh mọi nguồn sáng.

Chu Vũ có Định Hồn Phù của Diệp Phàm, thể lực không dễ bị tiêu hao, nên vẫn miễn cưỡng theo kịp bước chân của họ.

Diệp Phàm nhìn về hướng những con chim bay đi, nheo mắt lại.

"Hướng đó, chính là hướng tây nam." Giọng hắn trong gió tuyết có chút lạnh lẽo, "Hướng những con chim này bay đến, là hướng của Côn Luân Mộ." Chưa đợi Tùng Hạc trả lời, đã nghe thấy Chu Vũ kinh hô một tiếng, lùi mạnh lại ba bước.

Diệp Phàm nhìn theo tiếng kêu, thấy dưới chân họ, chôn vùi mấy cỗ thi thể, mơ hồ còn có thể nhìn thấy dấu vết của áo lông vũ.

Cả hai nhìn nhau, lập tức nhận ra đây là một đội khác từ kinh thành đến.

Mà đội này, cách nơi đội của Trịnh Tứ Tân chết, chỉ khoảng một cây số.

Họ bới một ít tuyết ra, đếm sơ qua, đây cũng là một đội hoàn chỉnh, tổng cộng mười hai người, quy mô không lớn, trên người còn treo biển của một văn phòng nào đó ở kinh thành.

Diệp Phàm hít sâu một hơi, sau khi xác nhận không có người sống sót liền nói: "Lại một đội nữa, chết hết rồi, tạm thời chưa có dấu hiệu

thi biến, nhân lúc này hủy ngay đi, không thể kiểm tra kỹ được nữa." Hắn lo rằng những thi thể này một khi tiếp xúc với ánh sáng và gió, sẽ lập tức xảy ra thi biến như những thi thể trước đó.

Vì vậy, hắn lập tức lấy ra hai lá Bùa Dẫn Hỏa dán lên người thi thể ở giữa, rồi búng tay một cái.

Ánh lửa bùng lên, ngọn lửa khổng lồ lập tức thiêu cháy tất cả các thi thể trước mặt.

Rất nhanh, loại lửa chuyên trừ tà này đã thiêu hủy toàn bộ thi thể, chỉ còn lại một đống xương cốt đen kịt.

Diệp Phàm ngay từ đầu đã nhận ra, trên người những người này không có bất kỳ vết thương ngoài nào, gần như tất cả đều chết cóng ở đây.

Bão tuyết ập đến, những người trong đội này lần lượt bị chôn vùi ở đây, tất cả đều chết cóng trong tuyết, không phải gặp phải loại chim lớn kia, cũng không phải bị bóng đen quỷ dị giết chết.

Nhưng Diệp Phàm cứ cảm thấy có gì đó không ổn, điều này dường như không hợp lý.

Những người này đã chuẩn bị kỹ lưỡng để đến núi Côn Luân, chắc chắn sẽ có đủ biện pháp chống lạnh, chỉ vì một trận bão tuyết mà chết ở đây, tuyệt đối là điều bất thường.

"Không thể chỉ đơn giản là chết cóng." Diệp Phàm liếc nhìn đống thi thể đen kịt trên nền tuyết, mùi hôi thối vô cùng khó ngửi.

Hắn nhanh chóng gọi Tùng Hạc và Chu Vũ chuẩn bị rời đi.

Họ cũng không nói gì, trực tiếp vượt qua những thi thể tiếp tục đi về phía trước.

Phía trước không xa có một cửa núi, qua khỏi cửa núi đó sẽ thấy

khe núi hẹp giữa hai dãy núi tuyết.

Theo lời Lục Trung Hành, đó là một kỳ quan giữa núi non.

Mùi hôi thối của đống thi thể thực sự quá khó ngửi, và Diệp Phàm lo lắng mùi của những thi thể này sẽ thu hút những thứ khác đến.

Vì vậy, họ bây giờ phải giữ cho mùi trên người mình sạch sẽ, không thể thu hút những động vật quỷ dị của núi Côn Luân.

Những thi thể này bây giờ đã không còn gì để xem, họ tiếp tục đi về phía trước.

Kết quả là đi được vài chục mét, chân Diệp Phàm lại giẫm phải một thi thể khác.

Hắn dừng bước, gọi Tùng Hạc và Chu Vũ lại.

Cả hai cùng vây quanh.

Diệp Phàm trực tiếp ngồi xuống bới tuyết ra, nhưng lớp tuyết quá dày, cuối cùng hắn phải rút dao găm ra bắt đầu đào tuyết.

Tùng Hạc thấy vậy liền đặt ba lô xuống, lấy ra một cây xẻng Lạc Dương gấp lại.

Hai người cùng nhau lật thi thể ra.

Đó cũng là một thi thể của người hiện đại, mặc áo khoác màu xám, trông như mới chết không lâu, toàn thân xanh trắng, đã đông cứng.

Diệp Phàm banh miệng thi thể ra xem, lại kiểm tra các nơi khác trên người, sau đó đứng dậy, nhíu mày.

Chu Vũ dường như đang đợi hắn đưa ra kết luận.

Diệp Phàm lắc đầu: "Là chết cóng, cũng không có dấu hiệu trúng độc hay nội thương." Tùng Hạc cười khổ: "Trên đoạn đường này, hễ

gặp thi thể nào cũng đều trong tình trạng này, anh không thấy kỳ lạ sao?

Cứ như thể những người này sau khi đến núi tuyết, đã gặp phải bão tuyết trong thung lũng này, rồi tất cả đều chết cóng ở đây." Diệp Phàm cũng cười: "Mỗi đội tiến vào đây đều gặp tình huống này, chúng ta là đội mới nhất, anh có nghĩ chúng ta sẽ là ngoại lệ không?" Không còn nghi ngờ gì nữa, gió tuyết ở đây chắc chắn có vấn đề.

Diệp Phàm có dự cảm, đêm đầu tiên sau khi họ vào núi, chắc chắn sẽ nguy hiểm chưa từng có.

Chắc chắn có một nguyên nhân nào đó, khiến những người này lần lượt chết trong thung lũng này, và tất cả đều chết cóng.

Nếu mỗi đội đều như vậy, thì sau này họ chắc chắn cũng sẽ gặp phải tình huống tương tự.

Vì vậy, Diệp Phàm hạ quyết tâm: "Chúng ta hãy vòng qua những thi thể này, tạm thời đổi hướng sang bên cạnh cắm trại.

Cứ đi theo con đường này, chắc chắn trên đường đều là loại thi thể này, không thể cắm trại trên thi thể được, sẽ xảy ra chuyện." Tùng Hạc gật đầu: "Tối nay tiểu Chu nghỉ ngơi cho tốt, hai chúng ta không được ngủ, chờ xem tuyết trong núi buổi tối sẽ mang đến bất ngờ gì, xem nó có bản lĩnh chôn chúng ta ở đây không." Y cũng đã nhận ra vấn đề tương tự, suy nghĩ rất gần với Diệp Phàm.

Đã không thể ngồi chờ chết, thì phòng bị trước cũng là phong cách của họ.

Giọng điệu của y không hề có chút sợ hãi nào, Diệp Phàm gật đầu.

"Từ bây giờ cho đến khi vào địa cung Côn Luân Mộ, mọi thứ đều phải cẩn thận hơn, nhất định không được để núi tuyết ở đây nuốt chửng." Diệp Phàm lại dặn dò thêm vài câu, thì thấy Tùng Hạc quay

đầu lại nhìn con đường đã bị gió tuyết che khuất, như thể nhớ ra điều gì đó.

Quả nhiên, giây tiếp theo Tùng Hạc liền nói: "Diệp Phàm, anh không cảm thấy cách làm của chúng ta khi đốt thi thể, rất giống với phương pháp xử lý của đội ba mươi năm trước sao?" Diệp Phàm nhìn y: "Lửa của tôi rất đặc biệt.

Họ đốt xác, chỉ dùng lửa thường, loại lửa đó không áp chế được tà ma.

Nhưng anh nói vậy, hình như cũng đúng.

Những thi thể đó bị đốt, chẳng lẽ là vì có người bị chúng tấn công?" Tùng Hạc gật đầu: "Có lẽ trước chúng ta, còn có một nhóm người khác đã đến đây.

Chương 1296

Có lẽ chính vì những thi thể đó đột nhiên xảy ra hiện tượng thi biến, nên họ không thể không dùng phương pháp tương tự, đốt hết tất cả các thi thể." Chu Vũ nhìn những thi thể đó: "Diệp tiên sinh, Tùng Hạc đại ca, lúc đó rất nhiều thi thể đều hướng về phía núi tuyết, trước khi chết, có lẽ họ còn đang nhìn cái gì đó." Chu Vũ, chàng trai trẻ này, lúc đầu còn rất sợ thi thể, bây giờ đã ép mình phải thích nghi với tình huống này.

Đi hạ đấu với những tay trộm mộ lão làng, nếu cứ tỏ ra như một lính mới, rất dễ làm vướng chân người khác, đặc biệt là trong tình huống Diệp Phàm và Tùng Hạc tuyệt đối sẽ không bỏ rơi cậu.

Diệp Phàm vừa nghe họ nói, vừa ra hiệu cho họ đi sang bên cạnh, tạm thời thay đổi lộ trình để cắm trại ở bãi tuyết bên cạnh.

Trời đã sắp đến hoàng hôn, màn đêm cũng sẽ nhanh chóng buông xuống.

Màn đêm ở đây không giống như những nơi bình thường, gần giống như ảo cảnh chuyển đổi.

Hoàng hôn mang tính mê hoặc, có thể chỉ trong vài giây là đã bước vào đêm đen hoàn toàn.

Họ không thể chờ đợi lâu, cũng không thể kéo dài thời gian.

Vì vậy, ba người phân công hợp tác, với tốc độ nhanh nhất dựng xong lều.

Khi đêm xuống cũng không thể bật đèn pin, có thể sẽ thu hút chim Ô Đầu Thanh, nên phần lớn công việc đều phải hoàn thành vào ban ngày.

Họ chui vào lều, gần như chỉ vài phút sau, trời đã tối hoàn toàn, quả nhiên như Diệp Phàm dự đoán, hoàng hôn cứ như là giả.

Họ chui vào trong lều, nhanh chóng kéo rèm cửa lại, sau đó thắp một ngọn đèn bão bên trong, để đèn chỉ chiếu sáng khu vực trong lều.

Nhân cơ hội này, Diệp Phàm kiểm kê lại trang bị của họ.

Pháo sáng lạnh vẫn chưa động đến, phải để dành lúc xuống mộ mới dùng.

Pin của đèn pin đã tiêu hao một ít.

Vì vậy, Diệp Phàm liếc nhìn Chu Vũ.

Chàng trai trẻ trông có vẻ hơi phấn khích, hoàn toàn không có ý định ngủ.

Thế là Diệp Phàm tìm ra máy phát điện quay tay của họ, ném cả đèn pin và máy phát điện cho cậu.

Chu Vũ theo phản xạ bắt lấy, trông có vẻ hơi thắc mắc.

Diệp Phàm cười với cậu.

“Phiền cậu rồi, tiểu Chu, sạc đầy pin đi.

Sau này vào địa cung, còn nhiều chỗ cần dùng đến những thứ này.

Tôi và Tùng Hạc phải làm việc khác, cậu làm xong việc này thì nghỉ ngơi ngay lập tức.” Chu Vũ không do dự mà gật đầu.

Bên kia, Chu Vũ bắt đầu ra sức quay máy phát điện tay để sạc cho các thiết bị điện tử của họ, bao gồm điện thoại và điện thoại vệ tinh, dù ở đây điện thoại thông thường đã hoàn toàn mất tín hiệu, nhưng khi cần thiết vẫn có thể dùng để chiếu sáng.

Tùng Hạc liếc nhìn Chu Vũ, cảm thấy hơi buồn cười, nhưng anh ta chỉ nhìn một cái rồi không nói thêm gì, trực tiếp chỉ tay ra ngoài.

“Những người đã đốt đám thi thể trước đó, liệu có phải là người của Hà Bán Tiên không?” Tùng Hạc hỏi.

Diệp Phàm gật đầu: “Rất có khả năng, thậm chí đến tám chín phần là bọn họ.

Chúng ta đốt thi thể là để phòng thi biến, nhưng đám người Hà Bán Tiên đốt thi thể, còn có một khả năng khác.” Tùng Hạc im lặng một lát: “Ý cậu là tiêu hủy thông tin?” Diệp Phàm gật đầu: “Bọn họ có khả năng đã phát hiện ra thứ gì đó khác trên những thi thể đó, hoặc là cảm thấy những thi thể đó sẽ tiết lộ thông tin hữu ích cho chúng ta, nên mới đốt đi.” Gương mặt Tùng Hạc dưới ánh đèn bão trông rất nhợt nhạt: “Hủy thi diệt tích đúng là chuyện mà đám người Hà Bán Tiên làm ra được.

Hồ Minh trước đó cũng không nói cho chúng ta biết cụ thể họ đã làm gì.

Những người ba mươi năm trước, lẽ nào lại biết chuyện gì đó cực kỳ hữu dụng sao?” “Cậu còn nhớ cô gái đó không?” Diệp Phàm hỏi, “Nếu trên người cô ấy có mang Vẫn Thiết, thi thể rất có khả năng đã bị người của Hà Bán Tiên trực tiếp mang đi rồi.” Chu Vũ nghe bên cạnh, đột nhiên xen vào: “Nhưng mà Diệp tiên sinh, không phải Lục Trung Hành tiên sinh trước đó đã nói, chúng ta là nhóm người đầu tiên tìm ông ấy dẫn đường trong mấy chục năm qua sao?

Nếu những người đó có Vẫn Thiết, tại sao không tìm Lục tiên sinh dẫn họ vào núi?” Thế là Diệp Phàm và Tùng Hạc đều im lặng.

Đúng vậy, đây cũng là một vấn đề.

Vậy thì hành động của bọn họ rất khó giải thích.

Cô gái duy nhất mất tích trong đội, trên người lại không có Vẫn Thiết.

“Vậy những người này rốt cuộc có giá trị gì?” Tùng Hạc cau mày, “Không có Vẫn Thiết, chết vì tai nạn ở đây, lại là một nhóm người bình thường, họ sẽ không biết bất cứ chuyện gì về núi Côn Luân, huống hồ là thông tin hữu dụng đến mức khiến Hà Bán Tiên cảm thấy phải tiêu hủy.” Diệp Phàm chìa tay về phía Chu Vũ: “Tiểu Chu, đưa cuốn album ảnh đó cho tôi xem.” Chu Vũ gật đầu, hiệu suất của máy phát điện tay không thấp, cậu ta vừa sạc xong, liền đưa một đống đồ cùng cuốn album cho Diệp Phàm.

Diệp Phàm nhận lấy cuốn album, lật đến một trang trong đó.

Tùng Hạc đưa đèn bão lại gần hơn một chút, hai người cùng nhau xem cuốn album, lật đến trang có cô gái đó.

Trong tấm ảnh đầu tiên của cô, cô gái này đang cầm một cuốn sổ tay bìa đen, cười nói gì đó với người bên cạnh, trông tuổi cũng không lớn, không biết tại sao lại tham gia vào đội ngũ này.

“Theo lý mà nói, cho dù thật sự có Vẫn Thiết, cũng sẽ không giao cho một cô gái trẻ tuổi bảo quản.” Diệp Phàm nói, rồi lật sang trang thứ hai, người trên đó chính là đội trưởng của đoàn, cũng chính là Lý phó.

“Dù nhìn thế nào đi nữa, cũng nên giao cho ông ta mới đúng.

Nếu cô gái đó thật sự đã chết, tại sao thi thể lại đột nhiên biến mất?” Họ lại xem lại cuốn album này từ đầu đến cuối một lần nữa.

Lần này họ không còn chú ý đến con người, mà xem xét kỹ bối cảnh xung quanh họ.

Địa hình núi tuyết rất nhiều nơi đều vô cùng khó nhận biết, cảnh vật tuyết phủ phần lớn cũng rất giống nhau, gần như không thể tìm ra đặc điểm mang tính biểu tượng nào để xác định vị trí.

Nhưng khi Diệp Phàm ghép những tấm ảnh đó lại với nhau, hắn

phát hiện rất nhiều ngọn núi tuyết và vùng đất tuyết có vài điểm tương đồng với con đường họ đã đi qua, đại khái có thể ghép lại thành một lộ trình khả dĩ nhất.

Lộ trình của những người này cực kỳ giống với đường đi của nhóm họ.

Trong tình huống không có bất kỳ người dẫn đường nào, làm sao họ biết được con đường này?

Diệp Phàm đặt từng tấm ảnh trở lại, rồi hít một hơi thật sâu, sau đó lấy riêng tấm ảnh của cô gái ra quan sát kỹ một lúc.

Giữa đôi mày của cô gái này, có một khí chất quen thuộc đến khó tả đối với hắn, rất khó nói cụ thể là thứ gì, nhưng quả thật nó mang lại cho hắn một cảm giác thân quen.

Hắn chợt nhận ra, hai đêm nay rất khó nghỉ ngơi, hắn đã rất lâu không một lần nữa đi vào giấc mộng, để xem lại những cảnh tượng năm xưa.

Hắn vẫn nhớ chuyện Tống Hà Ngọc bị người khác giả mạo, vẫn luôn suy nghĩ phải tra ra tại sao Chu Lễ Quân năm đó lại làm vậy, và cô gái này là ai.

Vấn đề quá nhiều và quá phức tạp, khiến người ta vô cùng phiền lòng.

Hắn đặt tấm ảnh của cô gái xuống, dịch ngọn đèn bão ra sau một chút.

Tùng Hạc nhìn hắn đầy ẩn ý.

"Nếu nói cô gái này có lai lịch đặc biệt gì đó, sao không nhờ người bạn ở Kinh thành của cậu điều tra một chút?

Quan hệ và đường đi nước bước của cậu ta bây giờ rộng hơn

chúng ta nhiều.” Diệp Phàm liếc nhìn thời gian, đã đến lúc đêm đen.

Cho đến giờ, núi tuyết bên ngoài vẫn chưa có gì bất thường, cũng không có động tĩnh của loài chim lớn kia, dường như sẽ là một đêm gió yên biển lặng.

Nhưng hắn không tin là sẽ thật sự không có chuyện gì xảy ra.

Diệp Phàm gật đầu: “Tôi đã nhờ cậu ấy tra về đội ngũ này rồi, hiện tại tạm thời chưa có kết quả, đến lúc đó nếu cậu ấy thật sự tra ra, sẽ cho chúng ta biết kết quả.” Hai người họ bây giờ đều bắt đầu nói chuyện nhỏ giọng một cách có ý thức, như thể sợ kinh động đến thứ gì đó trong đêm đen của núi Côn Luân.

Sau đó, Diệp Phàm ra hiệu cho Chu Vũ, ý bảo cậu ta đừng lên tiếng.

Chu Vũ hiểu được cử chỉ đó, lập tức không chút do dự chui vào túi ngủ.

Tai của cậu ta vô cùng nhạy bén, nếu cứ thức, chắc chắn sẽ nghe thấy những âm thanh trong đêm đen.

Chương 1297

Những âm thanh đó có lẽ sẽ ảnh hưởng đến cậu ta, hơn nữa kẻ địch xuất hiện trong đêm đen cậu ta cũng không cần phải đối phó, nên Diệp Phàm chỉ cần cậu ta không gây thêm phiền phức là được.

Sau khi Chu Vũ im lặng, Diệp Phàm và Tùng Hạc cũng không lên tiếng nữa, trong lều tức thì trở nên yên tĩnh.

Ngọn đèn bão duy nhất vẫn leo lét cháy, màn đêm của núi Côn Luân từ bốn phương tám hướng bao trùm lấy họ.

Họ đang chờ đợi những chuyện có thể sẽ xảy ra tiếp theo.

Diệp Phàm và Tùng Hạc đều biết một vài thủ ngữ đơn giản, hai người để phòng bất trắc nên không nói chuyện nữa, chỉ dùng thủ ngữ giao tiếp.

Diệp Phàm ra hiệu bằng tay: "Lắng nghe kỹ âm thanh bên ngoài." Tùng Hạc ra hiệu: "Chuẩn bị vũ khí, cảnh giác mọi lúc, đêm nay sẽ không yên bình." Trong mắt hai người đều lờ mờ phản chiếu ánh lửa của ngọn đèn bão, cả hai đều thấy lưng và vai của đối phương hơi căng cứng, rõ ràng là tư thế sẵn sàng tấn công và phòng thủ bất cứ lúc nào.

Giây tiếp theo, họ đột nhiên nghe thấy tiếng người nói chuyện từ bên ngoài lều.

Diệp Phàm ra hiệu cho Tùng Hạc: "Bên ngoài còn có người khác?" Tùng Hạc lắng nghe kỹ một lúc, dùng thủ ngữ đáp lại: "Tôi cũng nghe thấy, nghe kỹ xem họ đang nói gì." Vì cả hai người đều đã qua huấn luyện nghiêm ngặt, nên dù không trải qua nhiều lần phối hợp, họ vẫn ăn ý đến lạ thường, đều có thể ngay lập tức nhận ra suy nghĩ của đối phương, lần này cũng vậy.

Vì thế, ngay khi Tùng Hạc ra hiệu xong, Diệp Phàm đã hiểu ý anh ta.

Hai người nhìn nhau dưới ánh đèn bão, lập tức không có bất kỳ hành động nào nữa, bắt đầu lắng nghe âm thanh bên ngoài.

Thứ âm thanh đó, ngay cả một người có thính lực chưa qua huấn luyện đặc biệt như Tùng Hạc cũng nghe rành rọt.

Đó đúng là một loại ngôn ngữ của con người, nhưng cách phát âm rất kỳ lạ.

Khi họ mới nghe ra đó là tiếng người đang nói chuyện, họ lập tức cho rằng mình chắc chắn có thể nghe được họ đang nói gì, nhưng rất nhanh Diệp Phàm đã nhận ra vấn đề.

Tiếng nói chuyện của những người bên ngoài lúc xa lúc gần, vô cùng phức tạp và mờ ảo, từ bốn phương tám hướng vọng lại, thậm chí không thể nghe ra những tiếng nói chuyện này phát ra từ hướng nào.

Thoạt nghe, cảm giác như thể bên ngoài lều của họ đang có đầy những người không rõ danh tính, vây quanh họ trong đêm tối đen kịt và thì thầm to nhỏ, vô cùng đáng sợ.

Nếu là người bình thường, bây giờ có lẽ đã sợ vỡ mật, không thể nào còn can đảm để nghe tiếp.

Nhưng tiếc là cả Diệp Phàm và Tùng Hạc đều không phải người thường.

Trên mặt họ không có chút sợ hãi nào, chỉ ngồi trong lều lắng nghe cẩn thận.

Những giọng nói hỗn loạn đó lúc xa lúc gần, không thể phán đoán được vị trí cụ thể.

Và vấn đề quan trọng nhất là, Diệp Phàm lắng nghe kỹ, phát hiện hắn hoàn toàn không hiểu những lời này.

Những âm thanh này không phải tiếng phổ thông, mà là một ngôn ngữ khác.

Thứ ngôn ngữ này giống như một loại chú ngữ thần bí nào đó, lẩm nhẩm không ngừng, hoàn toàn không thể hiểu được, nhưng lại có năng lực mê hoặc lòng người.

Một khi lắng nghe quá lâu, có khả năng sẽ bị câu mất tâm trí.

Diệp Phàm nhận ra điều không ổn, định bịt tai mình lại.

Giây tiếp theo, hắn nhìn thấy ánh mắt của Tùng Hạc trước mặt mình đã thay đổi, anh ta vậy mà đưa tay ra định kéo khóa lều.

Diệp Phàm phản ứng cực nhanh, một tay nắm lấy cổ tay của anh ta.

Tùng Hạc bắt đầu giãy giụa, Diệp Phàm quát khẽ: "Tỉnh lại đi!

Đừng để bị khống chế!" Tùng Hạc dường như nghe thấy tiếng của hắn, hoặc có lẽ ý chí cá nhân của anh ta đã phát huy tác dụng.

Tay của Tùng Hạc đột nhiên thả lỏng, sau đó ôm miệng ho khan, trực tiếp phun ra một ngụm máu.

Anh ta lại ho ra thêm vài ngụm máu nữa, rồi hoàn toàn tỉnh táo lại.

Anh ta thở hổn hển vài hơi, nhìn về phía Diệp Phàm.

"Bùa cách âm đâu?

Đừng nghe nữa, những câu chú này có vấn đề, nghe lâu sẽ xảy ra chuyện." Anh ta lau vết máu ở khóe miệng.

Diệp Phàm gật đầu, trực tiếp dán một lá bùa cách âm lên lều.

Những câu chú đó tức thì biến mất, Tùng Hạc lập tức lộ vẻ nhẹ

nhõm.

Diệp Phàm hỏi: "Anh không sao chứ?" Tùng Hạc gật đầu: "Đây không phải âm thanh bình thường, bên ngoài chắc là tà ma đang nói chuyện, là quỷ dạ thoại.

Người nghe thấy loại chú ngữ này sẽ bị hiến tế cho núi tuyết vào ban đêm… Vừa rồi ý thức của tôi hỗn loạn, đã nghe thấy những người đó nói với tôi như vậy." Diệp Phàm nhìn anh ta: "Vừa rồi anh nghe hiểu được?" Tùng Hạc gật đầu: "Những câu chú này chắc chắn cũng có ma lực kỳ quái nào đó, chỉ người bị thu hút mới có thể nghe hiểu họ nói gì.

Vừa rồi những âm thanh đó nói đại ý là 'Đêm khuya tiến vào núi Côn Luân, các ngươi đều là vật tế', bọn chúng muốn dụ tôi qua đó." Diệp Phàm nhìn anh ta: "Ý chí của anh không lẽ có vấn đề, sao cũng bị mê hoặc?

Anh cố ý à?" Tùng Hạc do dự một chút: "Tôi không cố ý, nhưng sức hút kỳ lạ vào ban đêm ở đây quả thực rất mạnh.

Nhưng không biết tại sao, nó lại không có tác dụng với cậu." Diệp Phàm suy nghĩ một lát, đứng dậy đi đến bên túi ngủ của Chu Vũ, kéo khóa ra xem, thằng nhóc này đã rất lanh lợi tự bịt tai mình lại rồi.

Hắn có chút dở khóc dở cười, nhưng như vậy cũng tốt, hắn sẽ không cần phải đặc biệt quan tâm xem thính lực quá nhạy bén của Chu Vũ có mang lại cho cậu ta phiền phức không cần thiết nào không.

Thế là hắn quay lại mép lều, ngồi xuống cạnh Tùng Hạc, từ thắt lưng lấy ra một thứ khác, đưa cho Tùng Hạc.

Tùng Hạc nhận lấy xem, đó lại là một khối Vẫn Thiết khác mà hắn luôn mang theo bên mình.

Không đợi anh ta mở miệng hỏi, đã thấy Diệp Phàm trực tiếp đưa

tay xé lá bùa cách âm trên lều xuống.

"Cậu làm…" Anh ta vừa định vội vàng lên tiếng ngăn cản, thì phát hiện những câu chú thì thầm quỷ dị bên ngoài tuy vẫn hoàn toàn không hiểu, nhưng đã không thể mê hoặc anh ta được nữa.

Tùng Hạc đã hiểu ra: "Chỉ cần mang Vẫn Thiết trên người, sẽ không bị những âm thanh này ảnh hưởng?" Anh ta nhìn khối sắt đen trong tay mình.

Thứ này Diệp Phàm vẫn luôn không cho họ đụng lung tung, vì lo nó sẽ mang lại ảo giác tương tự cho họ, nhưng bây giờ, hắn rõ ràng không thể quan tâm đến những thứ khác nữa.

Diệp Phàm nhìn anh ta, nói từng chữ một: "Người mang Vẫn Thiết, có thể tiến vào núi Côn Luân, tìm được nơi Mộ Côn Luân tọa lạc, là người định mệnh." "Cậu nghĩ đến điều gì rồi sao?" Tùng Hạc gần như buột miệng: "Ý cậu là, những khối Vẫn Thiết này vừa là thứ thu hút nguy hiểm của núi Côn Luân, cũng có thể dẫn chúng ta đến phương hướng của Mộ Côn Luân?" Diệp Phàm gật đầu: "Thứ này không hoàn toàn là biểu tượng của tai họa.

Theo một nghĩa nào đó, lời của Lục Trung Hành là đúng.

Món đồ này có khả năng là ngọn đèn dẫn đường, chỉ có nó mới có thể đưa chúng ta đến Mộ Côn Luân." "Nếu sau này tôi thấy ảo giác, cậu nhớ phải đánh thức tôi dậy." Tùng Hạc cũng không có gì kiêng kỵ, nói thẳng, "Ý chí của tôi có lẽ không mạnh bằng cậu đâu, hỡi người được chọn." Diệp Phàm cười cười: "Tôi đương nhiên biết.

Nếu anh còn giống như vừa rồi chìm trong ảo giác không thoát ra được, tôi sẽ tính cả nợ cũ lẫn nợ mới, đảm bảo đánh cho anh tỉnh." Tùng Hạc cười cười, ngực dường như cũng không còn đau nữa: "Cảm ơn, nhưng cũng có thể từ bi một chút." Đùa đến đây là đủ, họ ngầm hiểu ý nhau mà dừng cuộc nói chuyện.

Sau đó, Diệp Phàm ra hiệu cho anh ta, từ từ kéo khóa lều ra, hai người nhanh chóng lao ra khỏi lều.

Xung quanh trên nền tuyết, cách một khoảng khá xa, vây quanh lều của họ một vòng lớn, toàn bộ là những bóng ma mà họ đã thấy vào đêm đầu tiên.

Không, nhưng lại có điểm khác biệt.

Những bóng ma này không phải hình dạng dài ngoằng méo mó, mà toàn bộ đều là hình người, là hình người bình thường.

Diệp Phàm không thể đốt lửa, sợ sẽ dụ con chim đầu đen tới, nhưng những bóng người mờ ảo kia vậy mà cũng chỉ đứng yên tại chỗ không nhúc nhích, cứ thế đứng thẳng tắp vây quanh lều của họ.

Tùng Hạc cũng không bật đèn pin.

Hai người họ ngoài vũ khí và bùa chú dán sát người ra, gần như không mang theo thứ gì, ba lô vẫn để trong lều, ra dáng như những kẻ không sợ chết.

Rồi cả hai không hẹn mà cùng chọn một cách làm, đó là không chút do dự tiến về phía những bóng đen kia.

Họ muốn xem bộ mặt thật của những bóng ma này.

Chương 1298

Cả hai người đều có pháp thuật và võ lực mà người thường không thể tưởng tượng nổi, đã tiêu diệt vô số tà ma, chỉ là mấy cái xác chết thì căn bản không dọa được họ, nên cả hai đều không chút do dự.

Họ đi ra ngoài năm sáu mét, vừa lúc đến trước mặt mấy thi thể gần nhất, rồi Diệp Phàm nhìn thấy những thi thể này toàn bộ đều mặc áo khoác chống nước hiện đại, có người còn đeo ba lô, mang theo một số trang bị leo núi và khai quật.

Hắn và Tùng Hạc nhìn nhau.

Những thi thể này toàn bộ đều đã đông cứng, trên người kết đầy băng, sắc mặt tái xanh, tròng mắt rất cứng, nhưng vì nhiệt độ núi tuyết cực thấp, nên vẫn luôn không bị thối rữa, cứ thế đứng thẳng trong tuyết, trông vô cùng khủng bố.

Tùng Hạc rút cây gậy ra, vươn tới chọc chọc vào một trong những thi thể.

Cả hai cùng lúc nhận ra, những thi thể vây quanh đây đều là các đội ngũ xuất phát từ Kinh thành đi Côn Luân.

Đếm sơ qua, mười hai đội ngũ, hẳn là đều ở đây cả rồi.

Với số lượng người và thi thể như vậy, chắc chắn không một ai có thể sống sót trở về.

Nguyên nhân cái chết của những thi thể này cũng không khác mấy so với những gì họ thấy trước đó, bề ngoài trông đều là chết vì lạnh, không có bất kỳ vết thương ngoài nào.

Qua làn tuyết rơi mờ ảo, hiện tại trên những thi thể này vẫn chưa có dấu hiệu thi biến, nhưng vì là ban đêm, thuộc khoảng thời gian săn

mồi của chim đầu đen, nếu bây giờ đốt lửa, một khi dụ loài chim đó đến, sẽ gây ra phiền phức rất lớn.

Càng gần vị trí Mộ Côn Luân, họ càng phải tiết kiệm tài nguyên và thể lực hết mức có thể, không thể cứ mỗi đêm lại đánh nhau không ngừng nghỉ như vậy, nếu không rất có khả năng sẽ bị hao mòn đến chết ở đây.

Loài chim lớn đó dường như vô tận, căn bản không thể giết hết được.

Hơn nữa ở đây có quá nhiều chuyện không thể giải thích, bao gồm cả việc ban ngày hôm sau nhìn thấy xác chim đều biến thành xương cốt, những vấn đề này họ tạm thời đều chưa có câu trả lời.

Diệp Phàm đột nhiên cảm thấy, những chuyện xảy ra trước khi họ tiến vào địa cung Côn Luân, giống như từng cửa ải một.

Chỉ những người vượt qua được những cửa ải này mới có tư cách tìm thấy lối vào địa cung Côn Luân.

Những chuyện quỷ dị này, tùy tiện chọn ra một chuyện thôi, cũng đủ trở thành ác mộng cả đời của người bình thường.

Nếu không phải là những kẻ liều mạng có pháp thuật như họ, căn bản không thể sống sót đi ra ngoài.

Vậy Tống Hà Ngọc năm đó thì sao?

Đội ngũ ba trăm năm trước, hơn năm mươi người, cao thủ như mây, cũng là đã vượt qua bao nhiêu trở ngại như vậy mới tiến vào được ngôi mộ kia?

Tùng Hạc thu lại cây gậy, lắc đầu với hắn, ý nói trên những thi thể này không có phát hiện gì, không biết những âm thanh kỳ quái lúc nãy phát ra từ đâu.

Diệp Phàm chỉ vào Vẫn Thiết, hai người bắt đầu từ từ lùi lại, định quay về lều rồi tính tiếp.

Chu Vũ vẫn còn ở bên trong, hai người không thể ra ngoài quá lâu.

Thế nhưng khi họ quay đầu lại, lại không thể nhìn thấy lều!

Sắc mặt Diệp Phàm lập tức thay đổi.

Khoảng cách năm sáu mét, dù là trong đêm tuyết rơi, cũng không thể nào hoàn toàn biến mất, huống hồ bây giờ tuyết đã không còn lớn như ban ngày.

Tại vị trí đó đã hoàn toàn không thấy bóng dáng chiếc lều đâu, một chiếc lều màu đen lớn như vậy, cứ như thể chưa từng tồn tại.

Trước, sau, trái, phải của họ một vòng tròn, vây quanh toàn bộ là những thi thể quỷ dị này, đứng thẳng tắp nhìn họ, không hề nhúc nhích.

Hơn nữa, nếu Diệp Phàm không nhìn nhầm, khoảng cách giữa những thi thể này và họ dường như đã thu hẹp lại một chút.

Vừa rồi cách họ bảy tám mét, bây giờ chỉ còn bốn năm mét.

Đây là một đám thi thể tự di chuyển được sao?

"Là ảo giác sao?" Tùng Hạc và hắn đứng quay lưng vào nhau, để có thể phòng thủ mọi cuộc tấn công mà không có điểm mù, "Những thứ này không phải thật chứ?

Mấy phút thôi mà lều của chúng ta đã biến mất rồi?" "Trong phong thủy học không có tình huống này, Kỳ Môn Bát Quái cũng không tính ra được thứ này." Diệp Phàm không hề hoảng sợ, chỉ bình tĩnh nói: "Chúng ta gặp tà rồi.

Bùa thanh tâm trong ngực tôi không có động tĩnh, không dò ra được bất kỳ sức mạnh pháp thuật nào.

Những thứ này có lẽ là ảo giác, nhưng phải dựa vào ý chí của chính chúng ta để phân biệt.” Kết quả là giây tiếp theo, lời hắn vừa dứt, một cảnh tượng còn kinh khủng hơn đã xuất hiện.

Những thi thể đã đông cứng xung quanh họ đột nhiên đồng loạt mở miệng, bắt đầu phát ra loại chú ngữ kỳ lạ mà họ đã nghe thấy lúc nãy.

Mạnh mẽ như Diệp Phàm cũng bị ù tai trong giây lát.

Lần này câu chú giống như một loại tấn công sóng âm, vẫn không hiểu gì, nhưng chấn động đến mức muốn điếc tai, đủ để làm vỡ màng nhĩ của người ta.

Diệp Phàm thấy tai của Tùng Hạc tức thì chảy máu, chuyện này không ổn chút nào, cứ tiếp tục thế này họ sẽ thật sự bị điếc mất.

Hai người ăn ý, một người rút quạt, một người kẹp bùa, bắt đầu dọn dẹp đám thi thể này.

Lúc này Diệp Phàm cũng chẳng quan tâm có dụ chim đầu đen đến hay không, một ngọn lửa từ lá bùa trực tiếp nổ tung, không khách khí thiêu rụi mấy thi thể.

Ngay sau đó hắn lại rút đao ra, trong nháy mắt chém bay đầu hai thi thể.

Bên kia, cây quạt trong tay Tùng Hạc vẫy ra hai luồng bạch quang pháp thuật, bạch quang biến thành lưỡi đao trực tiếp chém bay đầu các thi thể.

Chính anh ta cũng vung cây côn đao, chém từng cái xác một.

Hiệu suất phối hợp của hai người này cực cao, chưa đầy hai phút tất cả thi thể đều bị giải quyết.

Ánh lửa tắt dần, không có con chim đầu đen nào bị họ dụ đến.

Tiếng niệm chú cũng biến mất, hai người đứng giữa những thi thể ngã gục, chờ đợi một lát, chiếc lều vẫn không xuất hiện trở lại.

"Chuyện gì vậy?" Tùng Hạc bực bội hỏi một tiếng, "Nếu là ảo giác, đến bước này cũng nên kết thúc rồi chứ, không nên vẫn cứ tồn tại." Diệp Phàm lắc đầu: "Khó nói, hiện tại vẫn chưa biết những ảo giác này xuất hiện do đâu, rất có khả năng còn có nguy hiểm mà chúng ta chưa biết." Ban đêm ở đây, xảy ra chuyện gì cũng đều có khả năng.

Nhưng lần này họ không có thời gian để từ từ tìm ra nơi nguy hiểm, Chu Vũ một mình ở trong lều, lỡ gặp phải nguy hiểm gì thì phiền phức to.

Hắn không muốn chàng trai trẻ này chết ở đây.

Cậu ta là hậu duệ của Chu Lễ Quân.

Diệp Phàm đã thấy trong mộng Chu Lễ Quân đã cống hiến và hy sinh lớn lao như thế nào cho đội khảo sát năm đó.

Dù chuyện này vốn không liên quan đến ông, nhưng ông vẫn vì Tống Hà Ngọc mà vào sinh ra tử.

Theo một nghĩa nào đó, Chu Vũ bây giờ cũng rất giống ông năm đó, cậu ta vốn dĩ không cần tham gia vào những chuyện này, nhưng bây giờ lại phải rơi vào vòng nguy hiểm khổng lồ.

Nếu có pháo hiệu thì tốt rồi, Diệp Phàm thầm nghĩ, nếu bắn pháo hiệu, dù cách mười mấy cây số, Chu Vũ cũng có thể nhìn thấy vị trí của họ.

Hai người im lặng đứng đó một lát.

Tùng Hạc đột nhiên lên tiếng: "Là thuật che mắt." Diệp Phàm đột ngột nhìn anh ta.

Tùng Hạc nhìn hắn vô cùng chắc chắn: "Đây là một thuật che mắt,

lều không biến mất, chỉ là chúng ta tạm thời không nhìn thấy được.

Những âm thanh đó có vấn đề." Sức mạnh thần bí của núi Côn Luân ảnh hưởng, rõ ràng không thể chủ động như con người mà thi triển thuật che mắt với họ, nên Tùng Hạc chỉ dùng một cách nói tương tự để Diệp Phàm có thể hiểu ý mình.

Diệp Phàm ngay lập tức hiểu được cách diễn đạt của anh ta.

Nếu những âm thanh hoặc những thi thể này, vào khoảnh khắc họ bước ra khỏi lều, đột nhiên thi triển một thuật che mắt lên họ, ngăn cách chiếc lều, thì cũng có khả năng.

Chương 1299

Hoặc đơn giản là giống như tình huống họ gặp phải đêm hôm trước, nơi này xuất hiện một hiện tượng không gian gập lại tạm thời.

Chiếc lều vốn chỉ cách họ năm sáu mét, nhưng bây giờ bị không gian ngăn cách, vì thế trở nên xa vô hạn.

Nhưng vấn đề lớn nhất hiện giờ vẫn là sự an toàn của Chu Vũ.

Nếu chiếc lều vẫn ở gần họ, thì họ có thể dọn dẹp tà ma ở đây một cách không phân biệt.

Nhưng nếu Chu Vũ thật sự không còn ở cùng một vị trí với họ nữa, thì sẽ rất nguy hiểm.

Diệp Phàm đột nhiên cau mày, nói: "Có khả năng nào là mắt của chúng ta có vấn đề không?

Những gì chúng ta đang thấy, thực ra đều là ảo giác cả." Tùng Hạc nhìn hắn: "Có khả năng đó, nhưng chúng ta tạm thời không thể phán đoán được.

Nhưng tôi thấy không cần quá lo lắng, nếu giống như mấy ngày trước, chỉ cần chúng ta không thật sự chết ở đây, sáng hôm sau mọi thứ sẽ trở lại bình thường." Diệp Phàm gật đầu: "Anh nói không sai, nhưng chúng ta hiện tại có thể không có nhiều thời gian, vì không ai có thể đảm bảo Tiểu Chu sẽ thật sự không sao.

Tôi không có ác ý với Chu Lễ Quân, không hy vọng hậu duệ của ông ấy xảy ra chuyện ở đây." "Đừng quá lo lắng, chúng ta cứ làm tốt việc của mình trước đã." Tùng Hạc không biết vì sao lại vô cùng chắc chắn, "Cậu ấy ở trong lều sẽ không sao đâu.

Cậu nhớ không?

Mấy ngày trước người bị tấn công đều là hai chúng ta, người trong lều không bị gì cả.” Diệp Phàm khựng lại.

Anh ta nói quả thật là sự thật.

Mỗi đêm trước đó, Chu Vũ và Lục Trung Hành, hai người bình thường, ban đêm không làm gì cả thì sẽ không bị tấn công.

Từ trước đến nay, người bị tà ma quấy nhiễu về cơ bản là hai người họ, đặc biệt là Diệp Phàm, gần như làm gì cũng chiêu mời một ít tà ma đến quấy rối.

Là vấn đề của mình sao?

Diệp Phàm thầm nghĩ, nghiến răng sau, siết chặt chuôi dao găm.

Vậy thì có chút thú vị rồi.

Nhưng hắn chỉ mong tất cả những điều bất thường của Mộ Côn Luân đều nhắm vào hắn.

Như vậy đối với hắn mà nói, làm việc còn thuận tiện hơn một chút, không phải sao?

“Có khả năng là vấn đề của cậu.” Tùng Hạc cười cười, như thể biết hắn sẽ nghĩ gì.

“Cũng có khả năng là vấn đề của Vẫn Thiết.

Diệp tiên sinh, đừng quá theo chủ nghĩa anh hùng cá nhân, tôi biết bây giờ cậu chỉ muốn hô hào tà ma nào cũng nhắm vào mình.” Diệp Phàm liếc nhìn anh ta: “Tôi không phải đặc biệt sao?

Theo một nghĩa nào đó, là Tống Hà Ngọc và Cổ Hà mời tôi đến đây.

Nếu đã vậy, tốt nhất tà ma ở đây đều nhận ra tôi, để tôi dọn dẹp sạch sẽ từng đứa một.” Ngay sau đó họ đi xem xét xương cốt trên mặt đất.

Giờ đây, thứ âm thanh giống như chú ngữ thần bí kia đã dần biến mất, cơ bản không còn nghe thấy bất kỳ động tĩnh nào, xung quanh chỉ có tiếng gió tuyết.

Hai người họ mỗi người đeo một khối Vẫn Thiết trên tay, coi như bùa hộ mệnh.

Tùng Hạc cào cào lớp tuyết trên mặt đất, lớp tuyết này đã bị máu của thi thể trên đất nhuộm thành màu rất đậm.

Vị trí họ đang đứng là ở giữa một thung lũng.

"Những thi thể này, làm sao đến được đây?" Tùng Hạc đột ngột hỏi.

Núi tuyết chắc chắn có vấn đề, nhưng họ đã biết từ trước, mười mấy đội ngũ từ Kinh thành đến, về cơ bản đã bị chôn vùi hết trong tuyết, ngay tại vùng tuyết cách họ vài chục mét.

Họ đã đặc biệt chọn một nơi khác để cắm trại, chính là để tránh những thi thể này, nhưng những thứ này dường như biết được mục đích của họ, vậy mà ban đêm lại đuổi theo tới.

Diệp Phàm lắc đầu, nhận ra rằng bây giờ không thể đòi hỏi mọi chuyện đều có lời giải thích.

Tùng Hạc lại hỏi.

"Chu Vũ có biết ám hiệu của chúng ta không?

Cái ám hiệu gõ cửa ba dài một ngắn ấy." Diệp Phàm thở dài: "Cậu ấy có biết, nhưng e là bây giờ cậu ấy căn bản không nghe thấy tiếng của chúng ta, huống hồ là nghe ám hiệu này." Hắn liếc nhìn thời gian, bây giờ cách trời sáng còn gần tám tiếng đồng hồ.

Núi tuyết ban đêm vô cùng lạnh, nếu không có nơi sưởi ấm, dù là người như hắn và Tùng Hạc, cũng không thể chịu đựng lâu như vậy.

Hai người họ nhìn nhau: "Trước tiên phá thuật che mắt." Diệp Phàm lấy ra một lá bùa trấn tà và một lá bùa thanh tâm.

Bùa trấn tà đúng như tên gọi, tuy không có sức tấn công mạnh mẽ như Thiên Lôi Địa Hỏa, nhưng cũng là một loại bùa chú trấn áp tà ma cực kỳ mãnh liệt.

Hai lá bùa theo tiếng niệm chú liền sáng lên trong tay hắn, trở thành một ngọn đèn bão nhỏ trong gió tuyết.

Dù ánh sáng không quá rực rỡ, nhưng lại vô cùng sâu thẳm, như thể có thể chiếu thấu cả màn đêm tuyết.

Và rồi giây tiếp theo, họ nhìn thấy một chiếc lều màu đen, thấp thoáng hiện ra ở phía trước bên phải của họ.

Hắn và Tùng Hạc liếc nhau, quả nhiên, chiếc lều vẫn ở vị trí cũ.

Trên thế giới này, trong toàn bộ Ngoại Bát Hành, người có trình độ pháp thuật cao hơn Diệp Phàm e rằng không có bao nhiêu.

Theo một nghĩa nào đó, con người hắn chính là một thứ nằm ngoài quy tắc.

Có những nơi quy tắc muốn hạn chế ai đó, nhưng lại không hạn chế được hắn.

Hắn có thể dùng năng lực cá nhân của mình để cưỡng ép phá vỡ một số quy tắc.

Hai người nhanh chóng trao đổi ánh mắt, thầm hiểu ý nhau, lập tức lao nhanh về phía chiếc lều.

Sức mạnh pháp thuật bùng phát trên người cả hai, thúc đẩy sức mạnh toàn thân của họ.

Tốc độ chạy như vậy vô cùng nhanh, là điều mà người thường không thể hiểu và tưởng tượng được.

Gần như chỉ trong vài giây, họ đã chạy đến trước lều giữa cơn gió tuyết.

Diệp Phàm đưa tay ra, quả nhiên chạm được vào chiếc lều.

Hai người họ kéo khóa lều chui vào, Tùng Hạc ở trước, Diệp Phàm ở sau.

Ngay khoảnh khắc chui vào, hắn đã dán một lá bùa cách âm lên lều, tiếng gió tuyết bên ngoài lập tức ngừng lại.

Túi ngủ của Chu Vũ vẫn ở đó.

Diệp Phàm qua xem, chàng thanh niên ngủ rất say, hoàn toàn không có ý định tỉnh lại.

Lá bùa định hồn dán trên ngực cậu ta đã đảm bảo rất nhiều cho tình trạng sức khỏe của cậu.

Diệp Phàm kéo túi ngủ lại cho cậu ta, quay đầu lại ngồi xuống trong lều cùng Tùng Hạc.

Lần này họ không còn bị những thứ bên ngoài quấy nhiễu nữa.

Ở thời đại xa xưa hơn, núi Côn Luân có lẽ cũng tồn tại vô số cổ quốc.

Những ngôi mộ của các cổ quốc này, có lẽ bây giờ đang phân bố ngay dưới chân họ.

Chương 1300

Nếu vậy, những sức mạnh thần bí này, những tà ma và thi thể tự di chuyển này, thật sự giống như một cửa ải.

Diệp Phàm nhìn khối Vẫn Thiết treo trước ngực.

Hắn đột nhiên bắt đầu nhập định ngay tại chỗ.

Tùng Hạc còn chưa kịp phản ứng thì đột nhiên thấy Diệp Phàm không còn động tĩnh, ngồi ngay ngắn tại chỗ, nhắm nghiền hai mắt.

Ông ta còn chưa nhận ra người này đã tiến vào trạng thái nhập định, có chút hoảng hốt.

Nhưng ngay sau đó, ông ta đến gần kiểm tra hơi thở của Diệp Phàm, nhận thấy mọi thứ đều bình thường, liền ngồi trở lại.

Tùng Hạc thầm nghĩ, muốn tôi gác đêm thì nói sớm, sao lại hành động nhanh thế.

Ông ta biết với sức mạnh pháp thuật dồi dào và vô tận trong cơ thể Diệp Phàm, việc khiến hắn cảm thấy mệt mỏi là rất khó, khả năng cao hắn không phải vì kiệt sức mà nhập định.

Là do vẫn thiết ảnh hưởng, Tùng Hạc nhanh chóng nhận ra vấn đề nằm ở đâu, nhưng bây giờ ông ta không dám tùy tiện gọi Diệp Phàm dậy, không chắc làm vậy có gây tổn hại gì cho cơ thể hắn hay không.

Vì vậy ông ta chỉ có thể chờ đợi, ông ta biết điểm đặc biệt của Diệp Phàm, người Tru Tà duy nhất trong trăm năm qua có thể cảm ứng với vẫn thiết ở núi Côn Luân, chắc chắn sẽ có được manh mối hữu hiệu.

Tùng Hạc bèn cử động các khớp xương trên người, nhìn lá bùa cách âm dán trên lều, không nói một lời mà nắm chặt cây côn trong

tay, bắt đầu gác đêm.

Diệp Phàm không phải tự nhiên đột ngột nhập định.

Hắn vẫn còn vài chuyện chưa nghĩ thông suốt, nhưng đến khi nhận ra là do mình nhìn vào vẫn thiết trong nháy mắt và bị nó ảnh hưởng, thì hắn đã mở mắt thấy mình đang ở trong đội khảo sát của Tống Hà Ngọc.

Điều này dường như giống với trạng thái nằm mơ trước đây, nhưng Diệp Phàm biết mình vốn không hề ngủ, những thứ này có thể là vẫn thiết muốn cho hắn xem.

Hắn không biết trạng thái của mình ngoài đời thực bây giờ là gì, có lẽ đã mất ý thức, hoặc là đang bất động, nhưng hắn không quá lo lắng.

Bởi vì Tùng Hạc đang ở bên cạnh, cho dù hắn có ngất đi ngay lập tức, ông ta cũng sẽ không quá hoảng loạn.

Bọn họ đang ở trong lều, chỉ cần Tùng Hạc tạm thời bảo vệ hai người là đủ.

Thế là hắn tạm thời không nghĩ đến chuyện khác, mà cẩn thận quan sát xung quanh, hắn hẳn là đã một lần nữa tiến vào giấc mơ đó.

Lần trước hắn thấy Chu Lễ Quân giả dạng Tống Hà Ngọc, dẫn đội đi làm chuyện gì đó, hắn vẫn chưa thấy được những gì xảy ra sau đó.

Người đầu tiên hắn nhìn thấy bây giờ là Phong Hỏa cô nương, sau lưng cô có mấy người trông giống sát thủ chuyên nghiệp, trên tay đều cầm loại nỏ nhỏ chuyên dụng của hoàng gia, loại nỏ này bắn ra mũi tên có uy lực cực lớn, có thể bắn xuyên não người.

Hắn nhìn quanh một vòng, không thấy bóng dáng Tống Hà Ngọc đâu, ngay sau đó đám người này bắt đầu hành động, cảnh tượng bắt

đầu thay đổi, hắn đến một địa cung rất lớn.

Diệp Phàm thấy Tống Hà Ngọc đang đối đầu với một thứ gì đó.

Đó không phải là người, mà là một thứ.

Từ vóc dáng người này xem ra, hẳn là Tống Hà Ngọc thật, Chu Lễ Quân không biết đã đi đâu rồi.

Diệp Phàm thầm nghĩ, không lẽ nào, chẳng lẽ đã chết rồi?

Hắn không dám kết luận vội, nhìn thấy trước mặt Tống Hà Ngọc là một cái bóng đen khổng lồ, dán trên vách mộ thất, giống như một loài động vật thân mềm cỡ lớn nào đó, đang từ từ nhu động.

Trên người thứ đó cắm đầy những mũi tên nỏ màu bạc, xem ra là người của Tống Hà Ngọc trước đó đã cố tấn công nó, nhưng mọi đòn tấn công đều vô hiệu.

Xung quanh có mấy xác chết nằm la liệt, không rõ là ai, nhưng dường như đều bị thương nặng, máu chảy đầy đất.

Cái bóng đen trên tường kia là thứ gì hắn cũng chưa từng thấy, trông giống một loại quái vật nào đó, hoặc là sơn thần?

Dù sao cũng không giống tà túy, hẳn đã vượt qua phạm trù của tà túy.

Diệp Phàm không biết mình hiện đang nhập vào góc nhìn của ai, giây tiếp theo hắn thấy Phong Hỏa lập tức xông lên, rút ra một con dao găm, tay phải cầm bùa giấy, che chắn trước người Tống Hà Ngọc, lưng căng cứng.

Điều này cho thấy quan hệ giữa Phong Hỏa và bà ta rất tốt, trong tình huống địch ta chưa rõ ràng như thế này mà lại dám không chút do dự xông lên bảo vệ, tình bạn này trong mộ thất là vô cùng quý giá.

Sau đó, Tống Hà Ngọc lập tức không do dự lắc đầu với Phong

Hỏa, giữ lấy cánh tay cô, ra hiệu cô lùi lại.

Phong Hỏa tuy có do dự một chút, nhưng vẫn từ từ hạ dao xuống, lùi về sau lưng bà ta, đứng ở vị trí có thể ra tay bất cứ lúc nào để bảo vệ.

Ngay sau đó, Diệp Phàm nghe thấy Tống Hà Ngọc nói.

"Thưa cổ thần đại nhân tôn kính, chúng tôi đến từ nơi xa xôi ngoài núi, chúng tôi đến để kính sơn, hy vọng có thể giao dịch với ngài." Hắn đột nhiên tỉnh lại, nhìn thấy ngọn đèn bão đang cháy trước mặt, và chiếc lều mờ tối, bên ngoài tuyết rơi lặng gió, không còn âm thanh nào khác.

Tùng Hạc ngồi trước mặt hắn, đang gác đêm, vừa lau thân đao của cây côn đao vừa liếc nhìn hắn một cái.

"Tỉnh rồi à?

Vừa nãy sao thế, anh đột nhiên nhập định, đáng sợ lắm, lần sau có thể báo trước một tiếng được không?" "Chính tôi cũng không biết chuyện gì xảy ra, e là lần sau cũng không báo trước cho anh được." Diệp Phàm mặt không đổi sắc, không chút áy náy nói, "Lại phải phiền anh gánh vác nhiều rồi." Khóe miệng Tùng Hạc giật giật, rõ ràng không muốn phối hợp với hắn nói nhảm nữa: "Vẫn thiết lại có vấn đề à?" Trong đầu Diệp Phàm bây giờ vẫn là cảnh tượng vừa rồi, địa cung rộng lớn âm u, bức tường đầy các loại bích họa, và cả thứ màu đen trên vách tường đó nữa, đó lại là một cổ thần màu đen, Tống Hà Ngọc dường như cho rằng đó là sơn thần.

Vừa rồi trong số những người bên cạnh công chúa, hắn đã lướt qua một lượt nhanh nhất có thể, thấy được Lục Thanh và Triệu Phật Minh, bao gồm cả Phong Hỏa cô nương, nhưng hắn không thấy Chu Lễ Quân.

Chu Lễ Quân giả dạng thành một Tống Hà Ngọc khác, lúc đó đang ở đâu, đã đi làm gì, tại sao lại đột nhiên biến mất?

Diệp Phàm đoán rằng những gì hắn vừa thấy, so với lần trước, đã không còn cùng một thời điểm, có thể đã qua một hai ngày thậm chí lâu hơn, có khả năng việc Chu Lễ Quân cần làm đã hoàn thành.

Hắn không hy vọng mọi thứ Chu Lễ Quân làm cho Tống Hà Ngọc đều là công cốc, chỉ có thể đoán rằng mọi chuyện đang phát triển theo hướng tốt.

Tùng Hạc nhìn hắn, huơ tay trước mặt: "Diệp tiên sinh, xem sắc mặt của anh kìa, anh đã thấy thứ gì ghê gớm trong ảo giác của vẫn thiết à?" Diệp Phàm vô thức sờ mặt mình, thực ra hắn khá giỏi trong việc không để lộ cảm xúc, không biết bây giờ sắc mặt khó coi đến mức nào mới khiến Tùng Hạc nói vậy.

Hắn lắc đầu, nhìn Tùng Hạc: "Anh có từng xem qua ghi chép nào nói rằng sơn thần có thể là hóa thân của ngọn núi tuyết này, nắm giữ sức mạnh thần bí của nó, có thể bắt nguồn từ sơn thần không?" Tùng Hạc nhướng mày, ngẫm nghĩ câu nói này: "Anh thấy sơn thần?

Trong núi Côn Luân thật sự có thứ đó à?" Diệp Phàm ngập ngừng một lát rồi nói: "Đó có lẽ không phải là thần, nhưng chắc chắn là thứ ngoài Ngũ Hành, thảo nào năm đó Lục Thanh không tính ra được chân tướng nơi đó." Năm đó đại sư Kỳ Môn Bát Toán lợi hại nhất kinh thành Lục Thanh không tính ra được, bây giờ Quỷ Toán Tử Lý Thừa Lâm cũng không tính ra, Kỳ Môn Độn Giáp không có tác dụng gì với thứ đó, đây là thứ ngoài Ngũ Hành.

Diệp Phàm sắp xếp lại ngôn từ, nhanh chóng kể lại cho Tùng Hạc những gì mình vừa thấy, cùng với suy đoán của hắn về việc Chu Lễ Quân có thể đang giả dạng Tống Hà Ngọc.

Tùng Hạc nghe xong gần như khó có thể tin nổi: "Anh nói là công

chúa dẫn theo nhiều người vào núi như vậy, không tiếc hy sinh nhiều đến thế, lại là để đi giao dịch với sơn thần?" Diệp Phàm lắc đầu: "Có lẽ không phải vậy.

Thực tế, theo suy đoán của tôi, bà ta không phải đi tìm sơn thần làm ăn, mà có thể là đi săn thần." Săn thần?

Săn giết cổ thần?

"Thứ bà ta muốn có, mộ Côn Luân có thể cho, nhưng cổ thần thì không thể, cổ thần là người bảo vệ mộ Côn Luân.

Có lẽ công chúa ngay từ đầu đã biết điều này, đã chuẩn bị vẹn toàn rồi mới khởi hành đến núi Côn Luân." Diệp Phàm tiếp tục nói hết suy luận của mình, Tùng Hạc nhíu mày: "Giết cổ thần, bà ta mới có thể có được bí mật của núi Côn Luân?" Diệp Phàm gật đầu: "Nhưng rất đáng tiếc, bà ta đã thất bại, cuối cùng không thể hoàn thành mục đích này, nên rất không may, chúng ta vào ban đêm vẫn gặp phải những chuyện quái gở này, e là sau khi vào núi, vị sơn thần đó cũng đang ở đó chờ chúng ta." Lúc đó Tống Hà Ngọc đã trực tiếp dùng quan thoại thời bấy giờ, như thể đang nói chuyện với sơn thần, nói với đối phương "mình đến để giao dịch".

Khi đó, người ngoài cuộc rất khó để hiểu ngay mục đích của bà ta, dường như ngay cả Phong Hỏa cô nương ở bên cạnh cũng không biết tại sao bà ta lại làm vậy, nhưng Diệp Phàm có trực giác cực kỳ nhạy bén.

Hắn có một suy đoán vô cùng táo bạo, trên người Tống Hà Ngọc có một luồng sát khí, bà ta đang thu hút sự chú ý của vị cổ thần kia.

Bà ta không phải lặn lội ngàn dặm đến để giao dịch, bà ta là một phong thủy sư vô cùng tham vọng, bà ta đến để săn thần.

Thế là gần như ngay sau câu nói đó, Diệp Phàm đã tưởng tượng ra

một cảnh tượng: việc để Chu Lễ Quân giả dạng mình là do chính Tống Hà Ngọc sắp đặt, bà ta làm tất cả những điều này đều là để săn thần.

Bà ta cử Chu Lễ Quân đeo mặt nạ da người, chia nhân lực ra, mỗi người dẫn một đội, để tiện cho việc thực hiện một cuộc đại phục kích mà không ai có thể lường trước được đối với vị sơn thần bí ẩn này.

Bà ta không biết đã dùng phương pháp gì, có lẽ là vẫn thiết trong tay, cũng có thể là phương pháp Cổ Hà nói cho, tóm lại bà ta lại thật sự dụ được vị cổ thần này ra, sau đó Chu Lễ Quân dẫn người đi một con đường khác trong bóng tối, chuẩn bị mai phục sơn thần.

Bất kể bắt đầu từ câu nói nào, Tống Hà Ngọc sẽ lập tức hạ lệnh khai hỏa, tất cả thuộc hạ đồng loạt bắn tên, vạn tiễn cùng lúc, phong thủy sư tung ra những lá bùa cháy hừng hực, ngọn lửa của bùa trấn tà rơi xuống người cổ thần.

Mà Chu Lễ Quân ở phía bên kia, thì đã sớm chuẩn bị sẵn sàng chặn đường lui của thứ này.

Chương 1301

Mục đích ban đầu trong kế hoạch của họ, chính là giết chết vị cổ thần ẩn náu dưới lòng đất núi Côn Luân.

Nhưng bà ta đã thất bại.

Dựa vào những tình hình ít ỏi được ghi lại và manh mối người đời sau để lại, bà ta lại không thành công, cuối cùng chẳng được gì, những người đồng hành cùng bà ta đến núi Côn Luân, đa số đều chết ở bên trong.

Đây chính là một vấn đề vô cùng kỳ lạ.

Trong tình huống đó, với quyết tâm không thể lay chuyển của bản thân, cộng thêm đủ loại trợ giúp từ Cổ Hà, cũng như sự hỗ trợ hết mình của tất cả những người trong Ngoại Bát Hành thời đó, về lý thuyết, họ không thể thất bại.

Hay nói cách khác, đối với một nhóm người như vậy, đã không còn thứ gì có thể trở thành kẻ địch thực sự của họ.

Nếu Tống Hà Ngọc lúc đó thất bại, nhất định là đã gặp phải tình huống còn khó tưởng tượng hơn.

Ví dụ như vị sơn thần đó thật sự là một Hắc Sơn Lão Yêu, một vị Đại La Thần Tiên toàn năng, vung tay một cái là tiêu diệt hết tất cả bọn họ, như vậy mới có khả năng giải quyết được họ.

"Khu vực núi Côn Luân năm đó, bao gồm cả bây giờ, đều có một hiện tượng rất thú vị." Diệp Phàm nói, "Đó chính là tín ngưỡng tôn giáo và thờ cúng vật tổ của họ.

Trước đây tôi vẫn luôn điều tra một thứ gọi là đồ đằng phượng hoàng." Tùng Hạc gật đầu: "Thờ cúng vật tổ rất có thể là một manh

mối quan trọng.

Rất nhiều tín ngưỡng tôn giáo địa phương ở đây không được đại chúng công nhận, bao gồm cả truyền thuyết về loài chim lớn đó." Diệp Phàm rút con dao găm bên hông, lợi dụng ánh sáng đèn bão vẽ một hình con chim lớn trên nền tuyết, sau đó lại tự mình thêm thắt vài nét ở các góc cạnh.

"Anh xem đây giống cái gì." Hắn hỏi Tùng Hạc.

Tùng Hạc nhìn hai lần, đó là một con chim rất phức tạp, đuôi rất dài, kéo theo rất nhiều lông vũ, đang ngẩng đầu hót vang.

Không ngờ Diệp Phàm lại có nền tảng về mỹ thuật, vẽ thành thế này, kẻ ngốc cũng nhìn ra được.

Tùng Hạc im lặng một lúc: "Ý anh là, phượng hoàng trong cái gọi là đồ đằng phượng hoàng, thực chất là chỉ loại ô đầu thanh điểu ở núi Côn Luân?" Diệp Phàm búng tay một cái: "Đúng vậy, phượng hoàng thật sự không tồn tại.

Tín ngưỡng đồ đằng phượng hoàng này, rất có khả năng là một loại tín ngưỡng đối với loài chim lớn đó.

Chim bay ra từ núi Côn Luân, quả thực rất dễ trở thành một loại tín ngưỡng tôn giáo." Loài chim này có thân hình khổng lồ, tính công kích cực mạnh, hơn nữa vẻ mặt vô cùng oai phong lẫm liệt, đôi mắt lại có hình dạng đặc biệt như vậy.

Nếu mấy trăm năm trước, có cư dân Khang Tháp Lạc từng thấy qua loài chim này, coi nó là một tín ngưỡng tôn giáo, là rất có khả năng.

Tín ngưỡng tôn giáo đồ đằng phượng hoàng này, rốt cuộc là chỉ một thứ, hay một khái niệm, hay đơn giản là một loại sức mạnh nào đó.

Hắn đến giờ vẫn không biết đồ đằng phượng hoàng rốt cuộc là chỉ cái gì, nhưng hắn bỗng nhớ đến những bức bích họa trong các mộ thất đó, những bức bích họa đó có hoa văn vô cùng phức tạp, không nhìn rõ cụ thể đại biểu cho cái gì, trên đó có khả năng sẽ có manh mối.

Tùng Hạc nhìn hắn: "Vậy kẻ địch của chúng ta, thật sự là một vị thần?" Diệp Phàm vươn vai: "Tôi không tin thật sự có thần tồn tại, bất kể là dưới hình thức nào.

Thứ trong mộ thất đó đang cố ra vẻ huyền bí, sức mạnh của chúng ta cũng có thể tiêu diệt nó." Lần này hắn thật sự hơi mệt, di chuyển liên tục quá lâu, lại còn thấy đám người Tống Hà Ngọc trong mơ đấu trí đấu mưu, hơn nữa còn không biết tung tích của Chu Lễ Quân và mục đích của Lục Thanh.

Hắn cũng không khách khí với Tùng Hạc, tháo vẫn thiết ra đặt bên cạnh đèn bão, rồi dựa vào vách lều ngủ thiếp đi.

Lần này hắn hẳn sẽ không mơ nữa, ngủ rất say.

Tùng Hạc nhặt miếng vẫn thiết thứ hai lên, thở dài một hơi.

Thứ này hiện tại vẫn chưa gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào với ông ta, cũng không xuất hiện bất kỳ ảo giác nào, không biết tại sao Diệp Phàm lại luôn bị ảo giác quấy nhiễu.

Có lẽ thật sự là vì hắn là người đặc biệt nhất, người nhận được lời mời của Tống Hà Ngọc, tự nhiên khác hẳn người thường.

Giấc ngủ này của Diệp Phàm vô cùng yên ổn, quả nhiên như hắn dự đoán, không hề tiếp tục mơ nữa.

Mặc dù hắn rất muốn biết chuyện gì xảy ra sau đó, nhưng hắn cần nghỉ ngơi gấp, phải giữ trạng thái tốt nhất để vào núi.

Sáng hôm sau khi họ tỉnh dậy, Tùng Hạc vẫn đang gác đêm, cũng là thức trắng một đêm đúng nghĩa, nhưng vô cùng thong dong, không

có vẻ mệt mỏi.

Thấy họ tỉnh, ông ta đứng dậy ra khỏi lều kiểm tra tình hình.

Chu Vũ chui ra từ trong túi ngủ, tóc tai bù xù, hỏi: "Chào buổi sáng hai vị, tối qua có chuyện gì không ạ?" Diệp Phàm thuận tay xoa đầu cậu: "Bọn tôi giải quyết cả rồi, cậu cứ giữ tâm thái như tối qua, làm rất tốt, tiếp tục cố gắng." Chu Vũ hơi ngơ ngác: "Nhưng em có làm gì đâu ạ?" Diệp Phàm cười cười: "Không cần cậu làm gì cả, mà cậu đúng là rất mạng lớn, vận may hơn chúng tôi nhiều." Hai người họ cũng lần lượt chui ra khỏi lều, những thi thể đã xử lý tối qua vẫn còn ở cách đó năm sáu mét, đa phần đầu đều bị chặt, ngoài ra không có bất kỳ điều gì khác thường.

Diệp Phàm hỏi Chu Vũ: "Tai cậu không sao chứ, tối qua có nghe thấy âm thanh kỳ lạ nào không?" Chu Vũ lắc đầu: "Không ạ, Diệp tiên sinh.

Em sợ nghe phải chuyện không nên nghe, gây phiền phức cho hai anh, nên không muốn nghe, đã cố tình bịt tai lại." Cậu thực ra rất thông minh, liền hỏi tiếp: "Diệp tiên sinh, anh hỏi vậy, có phải tối qua hai anh đã nghe thấy động tĩnh kỳ lạ gì không?" Diệp Phàm gật đầu, bèn hỏi: "Cậu có chút nghiên cứu về núi Côn Luân, nói xem ở đây có tín ngưỡng tôn giáo đặc biệt nào không, hoặc là có tục lệ tụng kinh bái trời kính thần không." Chu Vũ suy nghĩ một chút rồi nói: "Cái này đương nhiên là có, rất nhiều khu vực dân tộc thiểu số đều có thói quen này, tùy xem hai anh muốn hỏi về phương diện nào.

Ở đây ngoài Phật giáo Tạng truyền chính thống, còn có rất nhiều tiểu hàn giáo rải rác, số lượng rất nhiều, đường lối cũng rất đa dạng." Diệp Phàm nói: "Vậy trong các tôn giáo này có nhắc đến sơn thần không, hoặc là ô đầu thanh điểu, ngoài tên gọi này ra, còn có cách gọi nào khác không?" Chu Vũ do dự một chút, gãi đầu: "Ở một số bộ lạc

nơi đây, từng cho rằng ô đầu thanh điểu là hóa thân của phượng hoàng." Diệp Phàm và Tùng Hạc nhìn nhau.

Đúng rồi, chính là kết quả này.

Trước đó họ đã thấy loài chim này ở địa cung núi Cửu Huyền, bây giờ lại bị nó tấn công ở núi Côn Luân, quả nhiên không phải ngẫu nhiên, đồ đằng phượng hoàng chắc chắn có liên quan đến loài chim này.

Họ nhanh chóng thu dọn lều trại và những thứ khác.

Chu Vũ cũng thấy những thi thể trên nền tuyết, nhưng cậu không hỏi nhiều, cậu biết nhiều lúc không nên hỏi, nên dứt khoát không hỏi nữa.

Diệp Phàm kiểm tra sơ qua nền tuyết, không có gì bất thường, thế là họ trực tiếp đi qua những thi thể phía trước, tiếp tục đi về phía trước theo lộ trình đã định hôm qua.

Với tiến độ này, di chuyển với tốc độ nhanh nhất, hôm nay có thể vào Nhất Tuyến Thiên.

Đi qua hẻm núi lớn Nhất Tuyến Thiên giữa những ngọn núi tuyết đó là đến gần vị trí của mộ Côn Luân ở phía tây nam, địa cung đã ở ngay trước mắt.

Diệp Phàm nghỉ ngơi một đêm, trạng thái về cơ bản đã lập tức trở lại mức tốt nhất.

Tùng Hạc thấy tinh thần hắn phấn chấn, biết người này bây giờ một đao có thể chém bay đầu mười con tà túy, cũng yên tâm rồi, ít nhất có võ lực đảm bảo.

Đi được nửa đường, hắn nghĩ đến điều gì đó, hỏi Chu Vũ: "Biết bắn súng không?" Chu Vũ chần chừ một chút: "Biết.

Một chút.” Tùng Hạc lục lọi trong ba lô, lấy ra một khẩu súng lục ổ quay, đưa cho Chu Vũ: “Lúc cần thiết dùng để phòng thân.” Chu Vũ nhận lấy, nặng trịch, rất có trọng lượng, đã nạp đầy đạn, là hàng nhập khẩu, nhưng chưa bao giờ thấy ông ta dùng.

Thấy Diệp Phàm cũng nhìn qua, ông ta giải thích: “Tôi không thích dùng súng.

Đến lúc vào địa cung, không chắc có thể ở bên cạnh cậu mọi lúc mọi nơi được, phải có thứ gì đó phòng thân.

Vũ khí của chúng tôi cậu không dùng được, chỉ có súng là thông dụng.” Diệp Phàm nhìn cậu ta, không có ý kiến gì, nhưng Chu Vũ hiển nhiên thật sự không có kinh nghiệm bắn súng, có chút căng thẳng.

Diệp Phàm liền vỗ vỗ vai cậu ta: “Đừng căng thẳng, cũng đừng nghi ngờ bản thân.

Súng của cậu trong tình huống bình thường không cần bắn vào người, mà bắn những thứ không phải người.

Có thứ gì uy hiếp an toàn của cậu, cứ nã đạn loạn xạ bắn chết nó là được.” Chu Vũ cười khổ một tiếng: “Diệp tiên sinh nói thì nhẹ nhàng quá, em sợ em sẽ làm hỏng chuyện mất.” Tùng Hạc lên tiếng: “Trước đây Lục Trung Hành còn hỏi chúng tôi có hỏa lực mạnh không, xem ra là cảm thấy chuyến đi này của chúng ta không an toàn.

Ba người quả thực hơi ít, hỏa lực đều dồn vào hai người các anh.

Bên ngoài núi tuyết không thể nổ súng, có hỏa lực mạnh cũng vô dụng, trong mộ dễ trở thành gánh nặng.” Diệp Phàm gật đầu, đối với những người như họ, nhiều lúc vũ khí nóng cũng không bằng bùa giấy và vũ khí lạnh.

Hắn và Tùng Hạc đều có thể dùng đao giết người nhanh chóng, súng không phải là thứ bắt buộc.

Hắn cũng vỗ vỗ Chu Vũ: “Cầm đi, yên tâm, hai bọn tôi sẽ cố gắng không để cậu có cơ hội ra tay.

Lúc hai bọn tôi có mặt, nếu thật sự còn cần cậu động thủ, thì về cơ bản cũng đến mức chờ chết rồi.” Chu Vũ tuy cảm nhận được Diệp Phàm đang động viên mình, vẫn ngập ngừng rồi cẩn thận cất súng vào bao.

Tùng Hạc là người rất chu đáo, ngay cả bao súng cũng mang theo.

Họ tiếp tục lên đường, đi một mạch đến chiều, hẻm núi Nhất Tuyến Thiên đã ở ngay trước mặt.

Suốt đoạn đường này về cơ bản không gặp phải tình huống bất ngờ nào nữa.

Chương 1302

Hẻm núi này không dài lắm, đi thẳng qua đó sẽ thấy một ngọn núi xa lạ ở phía tây nam, đây là lời của Lục Trung Hành.

Mấy người không nói hai lời, trực tiếp chui vào hẻm núi Nhất Tuyến Thiên đó.

Vách đá cheo leo giữa núi, phần lớn đều bị băng tuyết bao phủ, nhưng lờ mờ có thể thấy trên vách đá có khắc một số nham họa rất cổ xưa.

Diệp Phàm nhận ra, nơi này vào ngàn năm trước, nhất định là nơi tọa lạc của Hỏa Đồ quốc, một tiểu quốc nổi tiếng với phong thủy tà thuật từ hàng trăm ngàn năm trước.

Những người đầu tiên phát hiện ra vẫn thiết ở núi Côn Luân chính là người ở đó.

Lối vào núi này vô cùng chật hẹp, gió tuyết đột nhiên trở nên rất lớn, nhiệt độ giảm mạnh, độ khó di chuyển của người đi đường tăng vọt.

Diệp Phàm dứt khoát đi lên phía trước mở đường, Tùng Hạc bọc hậu phía sau, để Chu Vũ đi ở giữa, tránh xảy ra bất trắc.

Ban đầu hắn định dừng lại xem những bức nham họa trên vách đá cheo leo đó, nhưng phát hiện về cơ bản là không thể, bây giờ gió tuyết quá lớn, phần lớn dấu vết đã bị chôn vùi, rất khó nhìn rõ trên đó vẽ cái gì.

Hơn nữa những thứ như nham họa và bích họa, đều phải thuộc về những người có chuyên môn nhất định mới có thể thực sự hiểu được.

Diệp Phàm bèn từ bỏ lựa chọn này, chuyên tâm đi đường.

Trong hẻm núi Nhất Tuyến Thiên này, phạm vi bao phủ của gió tuyết cực lớn, môi trường núi tuyết vốn đã cực kỳ hiểm ác, nhiều lúc gió tuyết là một thứ vô cùng nguy hiểm.

Hắn bây giờ và Tùng Hạc cách nhau một Chu Vũ, muốn thảo luận chuyện gì cũng không dễ dàng, nên có thắc mắc gì hắn chỉ có thể tự mình suy ngẫm trước, cũng không thể nói cho đối phương biết suy nghĩ của mình.

Nhưng hắn đột nhiên nhận ra, trong số những thi thể của các đội ngũ mà hắn thấy trên đường, theo hắn biết, hẳn là không có người của Hà Bán Tiên.

Hắn đã gặp qua mấy thuộc hạ của Hà Bán Tiên, Tùng Hạc cũng cho hắn xem qua dung mạo của Lý Thừa Lâm.

Những người đó không có trong số đó, chứng tỏ đội của Hà Bán Tiên về cơ bản bây giờ đều sống tốt, chưa bị chôn vùi trong vùng tuyết này.

Điều đó cho thấy họ có thể có cách sống sót, hoặc là có cao nhân tương trợ.

Hắn tin với năng lực của Hà Bán Tiên, lừa gạt một hai nhân vật lợi hại chỉ đường cho mình hẳn không khó, nhưng điều này cũng có nghĩa là tốc độ của ông ta nhất định sẽ nhanh hơn Diệp Phàm và những người khác, hơn nữa còn nhanh nhẹn hơn.

Điều này đương nhiên không có gì, nhưng vấn đề lớn nhất vẫn là, Hà Bán Tiên rõ ràng biết mình không có vẫn thiết trong tay, sau khi cướp vẫn thiết từ tay Diệp Phàm thất bại, tại sao vẫn còn gan tiếp tục tiến lên?

Diệp Phàm ngẩng đầu lên, vừa đi vừa quan sát những tảng đá nhe nanh múa vuốt trên vách đá cheo leo.

Những tảng đá đó đều đã bị tuyết phủ kín, nhưng rất nhiều tảng đá còn có dấu vết điêu khắc.

Hắn hơi nghi ngờ rằng đến đây thực ra đã chính thức tiến vào khu vực không người đặt chân tới.

Đi sâu hơn nữa, chính là nơi những nhà thám hiểm bình thường không dám vào, đây mới là bí cảnh thực sự của núi Côn Luân.

Những dấu vết điêu khắc này và các loại nham họa trên vách đá cheo leo, nếu thật sự có từ Hỏa Đồ quốc ngàn năm trước, vậy thì chứng tỏ lộ trình của họ rất có khả năng là chính xác.

Hắn quay đầu nhìn lại, Tùng Hạc và Chu Vũ theo sát phía sau.

Gió tuyết phía sau đã hoàn toàn che lấp con đường đến, bây giờ thật sự là không còn đường lui nữa.

Hắn ngẩng đầu nhìn khoảng cách giữa hai vách đá, từ từ bật đèn pin lên, Tùng Hạc ở phía sau hỏi một câu.

"Không sợ dụ ô đầu thanh điểu đến à?" Diệp Phàm quay đầu lại nói: "Không dụ được đâu, khoảng cách hai bên Nhất Tuyến Thiên ở đây chỉ hơn hai mét, loại chim đó không bay qua được, sẽ gãy cánh." Thế là Tùng Hạc cũng không lên tiếng nữa.

Độ sáng của đèn pin trong tay hắn vào ban ngày cũng không rõ như ban đêm, quả thực không đến mức dụ quá nhiều thứ đến, nhưng độ sáng này cũng có thể chiếu xuyên qua phần lớn gió tuyết, giúp họ nhìn thấy con đường phía trước.

Đoạn Nhất Tuyến Thiên này không quá dài, sắp đi qua được rồi.

Suốt đường đi Diệp Phàm vẫn luôn cảnh giác với các loại bất thường, dùng sức mạnh pháp thuật tăng cường toàn diện các giác quan của mình, đẩy độ nhạy của ngũ quan lên mức tối đa.

Nhưng con đường này lại vô cùng yên bình, hoàn toàn không xuất hiện những sự kiện quỷ dị như trước đây.

Diệp Phàm nhắc nhở hai người phía sau, chú ý trong tuyết phía sau có khả năng xuất hiện loại rắn quái hai đầu như trước.

Loại rắn quái đó không biết có phải là thứ trong núi Côn Luân không, xuất hiện ở nơi này cũng rất đáng ngờ, nhưng bị loại vật này tấn công vẫn cần hết sức cảnh giác, cho dù hắn và Tùng Hạc có thể đối phó, vẫn còn có Chu Vũ là người bình thường ở đây.

Trong tuyết và trên vách đá cũng như các ngóc ngách tứ phía, bây giờ đều có thể tùy lúc nhảy ra một mối nguy hiểm không rõ tên.

Họ vốn đã chuẩn bị sẵn sàng cho một trận kịch chiến.

Thế nhưng cuối cùng lại không có chuyện gì xảy ra, họ đi một mạch đến chiều mới xuyên qua được Nhất Tuyến Thiên.

Trước mắt đột nhiên một khoảng không gian rộng lớn mở ra, một bãi tuyết lại xuất hiện.

Bãi tuyết như vậy họ đã thấy không biết bao nhiêu trên đường đi, nhưng lần này bãi tuyết này lại đặc biệt khác thường.

Diệp Phàm liếc mắt một cái đã nhìn về phía ngọn núi tuyết ở phía tây nam.

Trong phong thủy kham dư học, nhiều lúc xem thế núi phải ở trên cao, chỉ có đứng ở nơi cực cao, nhìn hết được hướng đi của cả dãy núi, mới có thể hiểu được đây rốt cuộc là loại thế phong thủy gì.

Nhưng ở xung quanh dãy núi này, hắn đột nhiên nhận ra lại không cần thiết.

Thế núi của dãy núi tuyết này uốn lượn, quả nhiên là thế phong thủy Tội Long, đầu rồng bị giam cầm hướng xuống dưới, rất có khả

năng ẩn giấu địa cung mộ huyệt.

Trong ngọn núi tuyết phía tây nam, nhất định ẩn giấu mộ Côn Luân thật sự, đó chính là mục đích cuối cùng của chuyến đi này của họ.

Mấy người từ Nhất Tuyến Thiên đi ra, quay đầu nhìn lại, hẻm núi chật hẹp đó lại có một vẻ không thấy điểm cuối.

Tùng Hạc đi đến bên cạnh hắn, thấp giọng hỏi: "Trên đường đi có phát hiện gì bất thường không?" Diệp Phàm nhìn ông ta: "Không, còn anh?" Tùng Hạc lắc đầu: "Tôi cũng không phát hiện gì, ngay cả đôi tai thính của Tiểu Chu cũng không nghe thấy gì, ngoài gió tuyết lớn ra thì không có gì cả.

Có phải là quá thuận lợi rồi không?" Diệp Phàm nói: "Không hẳn, không thể lơ là cảnh giác.

Ở nơi này, bản thân gió tuyết đã là thứ nguy hiểm nhất, căn bản không có cái gọi là yên bình thực sự.

Hôm nay chắc không vào núi được rồi, ngày mai chúng ta đi xem trên ngọn núi đó có đạo động không." Nếu trong mấy trăm năm qua, liên tục có người tìm được manh mối Cổ Hà để lại, tiến vào các đại cổ mộ trên khắp cả nước, nhận được vẫn thiết ông ta để lại, từ đó biết được bí mật này, rồi đến núi Côn Luân, vậy thì nhất định đã có người thành công đi đến đây.

Chỉ cần có người đi đến mộ Côn Luân, đào đạo động đi xuống về cơ bản là con đường phải đi.

Đây là núi tuyết, ba người họ đào lại một đạo động mới trên núi tuyết quá phiền phức, chỉ có thể mượn đồ của người đi trước.

Ba người họ đi đến chân núi tuyết phía tây nam trước khi trời tối.

Nơi này rất có khả năng là khu vực không người, đây là một dãy

núi tuyết vô danh.

Những ngọn núi tuyết như vậy ở Côn Luân nhiều không đếm xuể, người đặt chân đến cực ít, người sống sót trở về cũng rất hiếm.

Giống như những gì Chương Mục Trạch đã nói, những người bói toán Kỳ Môn Bát Toán đã tính ra con đường đến núi Côn Luân, vàng vạn khoảnh, vô tận, nhưng người đi mà trở về được thì rất ít.

Thấy hoàng hôn sắp buông xuống, họ nhanh chóng dựng lều.

Nơi này đã vượt qua chỗ có thi thể trước đó, trong số các đội xuất phát từ kinh thành, ngoài đám đàn em và dân giang hồ do Hà Bán Tiên tổ chức, không ai có thể đi đến đây.

Trong khoảng thời gian cuối cùng của hoàng hôn, Diệp Phàm dùng ống nhòm quan sát ngọn núi tuyết một lúc.

Phần lớn ngọn núi tuyết đều chìm trong gió tuyết, mờ mịt không rõ, lờ mờ còn có một cảm giác cực kỳ quỷ quyệt.

Tùng Hạc ở phía sau gọi hắn.

Diệp Phàm vừa chui vào lều, còn chưa kịp kéo khóa lều, bên ngoài trời đã tối sầm lại, giống như hoàn toàn không có bất kỳ sự chuyển tiếp nào.

Chương 1303

Họ có ý thức trao đổi nhỏ giọng, Diệp Phàm nói: "Nơi ở của ô đầu thanh điểu có khả năng chính là ở trên ngọn núi đó.

Tối nay tuyệt đối không được có bất kỳ ánh sáng nào, tuyệt đối đừng bật đèn pin." Tùng Hạc và Chu Vũ gật đầu tỏ ý đã hiểu.

Tùng Hạc bật đèn bão, soi sáng một khoảng nhỏ trong lều.

Chu Vũ dường như vẫn còn hơi sợ bóng đêm nơi đây, căng thẳng nhìn đông ngó tây.

Diệp Phàm ra hiệu cho cậu ta: "Tối nay chỉ cần không có thứ gì tấn công, chúng ta sẽ không chủ động hành động.

Tiểu Chu, bịt tai lại, nằm xuống ngủ đi, đừng lên tiếng, cậu nghỉ ngơi cho tốt." Chu Vũ do dự một lát rồi gật đầu.

Mấy đêm nay tuy lần nào cậu ta cũng ngủ rất sớm, nhưng ban ngày phải đi suốt trong môi trường gió tuyết vần vũ nên vẫn vô cùng mệt mỏi.

Vì vậy, sau khi ba người nhanh chóng ăn xong lương khô cho bữa tối, Chu Vũ liền tự giác lôi ra một cặp nút tai loại mạnh, bịt chặt tai mình lại rồi chui thẳng vào túi ngủ, kéo khóa kín mít.

Cậu ta vẫn rất sợ hãi đêm đen ở đây.

Sáng hôm sau, cậu ta lần nào cũng thấy được những dấu vết chiến đấu ác liệt của Diệp Phàm và Tùng Hạc đêm hôm trước, xác cốt vương vãi khắp nơi, hệt như một chiến trường nồng nặc mùi hôi thối.

Cậu ta cảm thấy nếu ở trong hoàn cảnh này, bản thân thật sự không chắc có thể sống sót, cho nên nghe theo sự sắp xếp của Diệp Phàm vẫn là tốt nhất.

Đợi Chu Vũ chui vào túi ngủ không còn phát ra tiếng động, Tùng Hạc tiếp tục chỉnh đèn bão cho sáng hơn một chút rồi hỏi.

"Tối nay cậu tính thế nào?" Diệp Phàm khó hiểu: "Chẳng phải vừa nói rồi sao." "Thật sự không làm gì cả?" Tùng Hạc trông có vẻ khó tin.

"Đó không phải phong cách của cậu.

Bây giờ đã gần Côn Luân Mộ như vậy, tôi còn tưởng cậu sẽ ra ngoài thám thính một phen trong đêm." "Không thám thính được." Diệp Phàm bình tĩnh đáp.

"Tôi có thể cảm nhận được, nếu những thứ ở đây không muốn để chúng ta phát hiện, thì dù chúng ta có lật tung trời đất cũng chẳng tìm được gì, ngược lại còn cho chúng cơ hội." Tùng Hạc nhìn hắn: "Trong hẻm núi Nhất Tuyến Thiên lúc nãy, cậu cũng thấy rồi chứ?

Trên đó toàn là bích họa, bút pháp rất cổ xưa, nhưng những thứ được vẽ rõ ràng đã được cố ý bảo tồn.

Theo điều tra trước đây của tôi, đó chính là những thứ do các nghệ nhân của Hỏa Đồ quốc để lại." Diệp Phàm gật đầu: "Điều này tôi đúng là đã đoán ra, nhưng cũng không có kết luận gì khác, chỉ có thể nói chúng ta đã thực sự tiến vào phạm vi sinh sống của Côn Luân Môn phái ngày xưa.

Mấy ngàn năm trước, có lẽ họ đã tồn tại ở đây, và cũng đã phát hiện ra Vẫn thiết ở đây." Tùng Hạc nói tiếp.

"Cổ Hà năm đó rời khỏi Côn Luân Môn phái, đến khu vực Thăng Long, cũng đã dùng một phương pháp nào đó để cắt Vẫn thiết thành nhiều mảnh vỡ khác nhau, cùng nhau mang đi, sau này phân tán vào các ngôi mộ cổ lớn, để lại manh mối cho hậu thế.

Nhưng bây giờ chúng ta đã không thể tìm thấy bản thân khối Vẫn thiết đó ở đâu nữa." Diệp Phàm gật đầu: "Khả năng cho tình huống

này có rất nhiều.

Địa hình núi tuyết biến đổi đa dạng, Cổ Hà đã tìm cách giấu Vẫn thiết đi, hoặc có lẽ Vẫn thiết đã bị tuyết núi vùi lấp, đều có khả năng, không cần phải quá xoáy sâu vào điểm này." Tuy Vẫn thiết là một nhân tố vô cùng quan trọng, nhưng không phải thực sự bắt buộc phải tìm đủ khối Vẫn thiết khổng lồ chân chính đó.

Thứ này cho đến nay xem ra có cả lợi lẫn hại, tìm được có khi cũng chẳng có gì tốt đẹp.

Diệp Phàm dường như đột nhiên nhớ ra điều gì, hỏi: "Cậu không thấy thứ gì kỳ lạ sao?

Sau khi nhận được Vẫn thiết." Lúc đó tình hình khá cấp bách, khi Diệp Phàm đưa khối Vẫn thiết kia cho Tùng Hạc, Tùng Hạc vì tin tưởng nên đã nhận lấy ngay không chút do dự, cũng không dùng thứ gì bọc lại hay che chắn.

Theo những gì hắn biết trước đây, những phong thủy sư mang trong mình sức mạnh pháp thuật như họ, nếu tiếp xúc trực tiếp bằng da thịt với Vẫn thiết, đều sẽ bị ảnh hưởng bởi ảo giác của nó.

E rằng Hà Bán Tiên cũng tin vào điểm này, nên lúc đầu mới phái một đám người thường đến trộm Vẫn thiết.

Vì vậy, hắn bây giờ vô cùng lo lắng lỡ như Tùng Hạc cũng bị cuốn vào ảo giác.

Những ảo giác đó không phải tầm thường, không phải muốn thoát ra là thoát ra được, cho dù là võ giả siêu năng cũng phải cân nhắc kỹ lưỡng.

Thế nhưng Tùng Hạc lại lắc đầu: "Không có, tinh thần tôi hoàn toàn bình thường, trạng thái giấc ngủ buổi tối cũng không có vấn đề gì, Vẫn thiết không gây ra bất kỳ ảnh hưởng nào cho tôi." Lại là

chuyện gì nữa đây?

Diệp Phàm suy nghĩ một chút, lẽ nào những Vẫn thiết này chỉ có hắn mới nhìn thấy được, cho nên hắn chạm vào thì có chuyện, còn người khác chạm vào thì không sao?

Tùng Hạc nhìn ra hắn đang nghĩ gì, bèn nói: "Trước đây lúc ở kinh thành, cậu đã bị người của mật thất Hà Bán Tiên giở trò, có phải là ảnh hưởng từ lúc đó, khiến cậu có thể nhìn thấy những thứ trong Vẫn thiết không." Diệp Phàm ngẫm nghĩ: "Cũng có khả năng đó.

Nhưng như vậy cũng tốt, Vẫn thiết không ảnh hưởng đến người khác, vậy thì cũng chẳng sao cả, một mình tôi xem những ảo giác đó là được." Hoặc còn một khả năng khác, đó là hắn thực sự đặc biệt.

Sự đặc biệt này thể hiện ở nhiều phương diện khác nhau, không chỉ có thể cảm nhận được ảo giác của Vẫn thiết, mà còn có thể cảm nhận được các loại tình huống nguy hiểm trên núi Côn Luân.

Nếu thật sự là như vậy, thì đó là do Tống Hà Ngọc và Cổ Hà đang giúp hắn một tay.

Cách biệt ba trăm năm, hắn vậy mà lại có thể thiết lập được một mối liên hệ nào đó với hai người như vậy.

Tùng Hạc suy nghĩ một chút, lấy Vẫn thiết từ trên người ra, đưa cho hắn.

"Thứ này ở trên người cậu sẽ an toàn hơn, cũng là mấu chốt nhất.

Trừ phi sau này lại xuất hiện loại âm thanh kia, cậu mang nó sẽ tốt hơn tôi." Diệp Phàm dừng lại một chút, vẫn nhận lấy, cất vào túi da bên hông, thuận tay rút ra một lá bùa cách âm, dán lên lều.

Tối nay để đề phòng các loại vấn đề, họ sẽ cố gắng không hành động.

Nhưng cũng không thể bị thứ đó mê hoặc một lần nữa.

Sự lợi hại của loại âm thanh kia họ đã được chứng kiến, Tùng Hạc còn bị thương, trước khi xuống mộ không thể để xảy ra tình huống ngoài ý muốn tương tự.

Hắn ra hiệu, ý bảo hãy lắng nghe động tĩnh bên ngoài.

Dưới tác dụng của lá bùa cách âm, tiếng gió tuyết gần như đã biến mất.

Trong tình huống cực kỳ yên tĩnh này, cứ như thể lều của họ đã cách biệt với thế giới.

"Lần này cậu ngủ trước đi, tôi gác đêm." Diệp Phàm khẽ nói.

"Vừa hay tôi cũng sắp xếp lại những suy nghĩ trước đó." Tùng Hạc nhìn hắn một lúc, biết mình không thể can thiệp vào quyết định của hắn, hơn nữa phán đoán của Diệp Phàm trong rất nhiều trường hợp thực ra đã là lựa chọn tối ưu, họ phải tranh thủ mọi thời gian để nghỉ ngơi.

Vì vậy, anh ta cũng không có ý kiến gì, chui vào túi ngủ rồi nhanh chóng thiếp đi.

Đối với những người xuất thân từ gia đình có truyền thống lâu đời như họ, nghỉ ngơi nhanh chóng cũng là một hạng mục huấn luyện.

Thế là xung quanh lập tức chỉ còn lại tiếng hít thở của một mình Diệp Phàm, tiếng thở của hai người kia trở nên vô cùng xa xăm.

Diệp Phàm nhìn đèn bão trong lều, cứ như đang nhìn ngọn lửa lạnh lẽo trong mộ thất.

Hắn đột nhiên nhớ lại trong giấc mơ đêm qua, bức tường đối diện Tống Hà Ngọc, lúc đó tầm nhìn của hắn tuy rất tối, nhưng vẫn có thể nhìn ra trên bức tường đó khắc đầy các loại bích họa.

Những bức bích họa đó màu sắc rực rỡ, nhưng không biết là gì.

Đối với những thứ như bích họa, dù ở thời đại nào, cũng cần một mức độ nghiên cứu chuyên nghiệp nhất định, hoặc những người chuyên làm học thuật về phương diện này mới có thể hiểu được.

Trong số những người có mặt, không ai thật sự tinh thông.

Lúc đó hắn vừa ở trong mơ, lại còn mượn góc nhìn của người khác, lại ở trong tình huống vô cùng cấp bách, người bình thường rất khó nhìn rõ.

Diệp Phàm cũng không nhìn rõ nội dung cụ thể trên những bức bích họa đó, nhưng hắn có cảm giác theo bản năng rằng, trên đó chắc hẳn có vẽ một số bí mật, sẽ có một vài đáp án mà họ mong muốn có được.

Bây giờ hắn chỉ có thể cầu nguyện rằng lúc đó khi Tống Hà Ngọc thực hiện Kế hoạch Săn Thần của họ, đã không phá hủy bức tường đó, như vậy khi họ thực sự vào trong, vẫn có thể xem xét kỹ lại.

Ban ngày lúc hắn nói chuyện điện thoại với Chương Mục Trạch trong hẻm núi Nhất Tuyến Thiên, đối phương nói với hắn rằng hiện tại vẫn chưa tra ra được chuyện về cô gái ba mươi năm trước, hiện chỉ biết cô ấy họ Trần, là người khu vực Tây Nam, nhà cụ thể ở đâu, tại sao lại gia nhập đội ngũ đó, vẫn chưa rõ.

Diệp Phàm nói với anh ta không cần vội, cô gái đó có thể là mấu chốt, cũng có thể chỉ là họ nghĩ nhiều mà thôi, mọi thứ đều có khả năng, cho nên Chương Mục Trạch ở kinh thành có thể điều tra toàn diện hơn.

Chương 1304

Cứ thẳng thắn giăng một mẻ lưới rộng, điều tra kỹ lưỡng tất cả manh mối từ ba trăm năm trước cho đến tất cả những người từng tiến vào núi Côn Luân ở mỗi thời đại.

Những người càng đi sâu vào khu vực này, càng đáng để họ nghi ngờ.

Họ hiện đang ở trong biên giới của Hỏa Đồ quốc mấy nghìn năm trước, nói không chừng dưới lớp tuyết dày kia chính là di tích của quốc gia cổ đại đó.

Diệp Phàm cụp mắt bắt đầu suy tư, một nghìn năm trước Hỏa Đồ quốc diệt vong như thế nào nhỉ?

Hình như hắn còn từng điều tra chuyên sâu về việc này.

Là vì mải mê phong thủy tà thuật, không lo sản xuất, sinh tồn ở nơi khắc nghiệt như núi Côn Luân ngày càng khó khăn, cho nên bị một quốc gia khác ở biên giới nhòm ngó, sau đó xuất binh tiêu diệt.

Đơn giản vậy thôi sao?

Diệp Phàm ngẫm nghĩ một lúc, hình như đúng là đơn giản như vậy, cũng không có gì khác, hoàn toàn không có màu sắc truyền kỳ như phong thủy tà thuật của họ.

Chuyện duy nhất thú vị là sau khi Hỏa Đồ quốc diệt vong, phong thủy tà thuật lại không bị hủy diệt theo, vì Côn Luân Môn phái lúc đó đã dời vào sâu bên trong núi Côn Luân, cắm rễ sinh tồn.

Trong truyền thuyết thời đó, khi Vẫn thiết giáng thế, đúng vào thời kỳ đỉnh cao của Côn Luân Môn phái.

Những người này đều là những phong thủy sư hàng đầu thời bấy

giờ, bất kể có nắm giữ tà thuật hay không, đều có năng lực kham dư vô cùng đáng sợ.

Cho nên nếu những người này thật sự có thể tiến vào địa cung Côn Luân, và đã để lại bích họa ở bên trong, đó mới là manh mối thực sự có giá trị đối với họ.

Ánh lửa đèn bão vẫn rất ổn định.

Diệp Phàm nhìn khóa kéo của lều, nếu là một người thiếu kinh nghiệm hoặc ý chí không đủ kiên định, bây giờ rất có khả năng sẽ tò mò kéo khóa lều ra, xem thử ban đêm bên ngoài sẽ xảy ra chuyện gì.

Nhưng Diệp Phàm tuy còn trẻ, nhưng sớm đã không còn loại lòng hiếu kỳ không nên có này.

Trong lòng hắn không một chút gợn sóng.

Không biết tại sao, chỉ cần họ ở trong lều, sinh khí của người sống không trực tiếp phơi bày ra ngoài tuyết, dường như sẽ không có vấn đề gì.

Hắn không rõ nguyên lý của tình huống này, nhưng vì sự an toàn, hắn dứt khoát không đi phá vỡ cái quy tắc bất thành văn này.

Đợi đến quá nửa đêm, Tùng Hạc liền tỉnh lại.

Anh ta cứ như có thể khống chế thời gian ngủ của mình, chỉ cần nói gác đêm, đến lúc mình phải gác thì nhất định sẽ tỉnh lại, không chậm một phút nào, Diệp Phàm cảm thấy đây là một bản lĩnh.

Tùng Hạc ngồi lại vào vị trí gần cửa lều, ngáp một cái, trông đã gần như tỉnh táo hẳn, quan sát hắn một lượt từ trên xuống dưới rồi hỏi.

"Không có gì ngoài ý muốn chứ?" Diệp Phàm gật đầu: "Không có tình huống gì, mọi thứ bình thường." Tùng Hạc lại hỏi: "Cậu nghĩ ra

vấn đề gì rồi?" Diệp Phàm không trả lời anh ta, mà động tác vô cùng nhanh chóng chui vào túi ngủ của mình, dặn dò: "Cậu gác nửa đêm sau." Tùng Hạc không nói gì.

Diệp Phàm vùi mình trong túi ngủ, rất nhanh đã ngủ thiếp đi.

Hắn vô cùng tò mò trong giấc mơ tối qua, tiếp theo sẽ còn xảy ra chuyện gì.

Liệu có thật sự xuất hiện cảnh tượng Săn Thần khiến người ta sôi trào nhiệt huyết như hắn đã tưởng tượng không?

Diệp Phàm có chút muốn cười, đây là manga cho thiếu niên "trung nhị" gì vậy?

Sao hắn lại mong chờ diễn biến này.

Điều hắn muốn biết phải là cổ thần đó rốt cuộc là thứ gì, và tại sao Tống Hà Ngọc và nhóm của bà ta lại thất bại trong tình huống đã chuẩn bị đầy đủ.

Hắn từ từ chìm vào giấc ngủ.

Lần này mãi không thực sự mơ.

Đợi đến khi hắn ý thức được mình đã xuất hiện trong mơ, vừa mở mắt ra, hắn thấy mình đang đứng trước một ngôi miếu.

Xung quanh dường như là những khu rừng rậm trùng điệp.

Hắn không biết mình đang ở đâu, nhìn vào khu rừng, có thể là trong núi sâu Tây Nam.

Diệp Phàm nhướng mày, không biết lần này mình đã xuất hiện trong một giấc mơ như thế nào, nhưng hắn đột nhiên có một trực giác, vùng núi sâu Tây Nam này, có lẽ có một mối liên hệ nào đó khác với Côn Luân Mộ.

Hắn thử cử động cơ thể mình, phát hiện lần này không biết mình

đang bám vào ý thức của ai, vậy mà lại có thể điều khiển được cơ thể.

Hắn hoạt động gân cốt một chút, cảm giác người này dường như không phải là người có sức mạnh gì, rất có thể là một người bình thường, không có bất kỳ sức mạnh pháp thuật nào trên người.

Vậy thì có vẻ hơi phiền phức rồi.

Hắn xoay xoay cổ tay, nhưng may là giấc mơ kiểu này của hắn cũng không kéo dài quá lâu, khả năng cao là sau khi trời sáng sẽ tỉnh lại.

Hắn cố gắng không để xảy ra vấn đề lớn gì trong giấc mơ này là được.

Lại không phải ở trong đội khảo sát của Tống Hà Ngọc trên núi Côn Luân, không biết là tình huống gì.

Diệp Phàm ngẩng đầu nhìn ngôi miếu trước mặt mình.

Kiến trúc của ngôi miếu này trông rất cũ, mái cong có chút hư hỏng, tường sơn đỏ đã bong tróc một nửa.

Hắn đang đứng đối diện với cổng chính của miếu, ánh sáng hơi tối.

Đây là một ngôi miếu xây trong rừng, không có biển hiệu, không biết thờ phụng ai.

Diệp Phàm suy nghĩ một chút xem có nên đi thẳng vào không.

Hắn bây giờ cảm thấy cảnh vật xung quanh quá chân thực, gần như giống hệt một cảnh tượng thật sự tồn tại.

Kết quả là trong lúc hắn đang do dự, liền thấy một người từ trong miếu đi về phía hắn.

Hắn theo phản xạ định cảnh giác.

Bóng người đó vô cùng mảnh mai, nhanh nhẹn.

Diệp Phàm nhận ra đó lại là Tống Hà Ngọc.

Người đi về phía hắn chính là vị công chúa năm đó.

Người mà ý thức hắn đang bám vào lúc này, dường như đang ở đây đợi Tống Hà Ngọc đến.

Tống Hà Ngọc đi đến trước mặt hắn dừng lại.

Diệp Phàm nhìn vào mắt bà ta, trong đôi mắt ấy, hắn nhìn thấy dáng vẻ của mình hiện tại.

Là một thanh niên ăn mặc như thư sinh, trông chỉ khoảng mười tám, mười chín tuổi.

Hắn không chắc tình hình hiện tại là thế nào, nên không lên tiếng.

Liền thấy Tống Hà Ngọc nhìn chằm chằm hắn, mở miệng nói: "Lễ Quân." Diệp Phàm sững sờ một giây, nhận ra hai chữ bà ta vừa nói, Chu Lễ Quân, mình bây giờ đang trong hình dáng của Chu Lễ Quân sao?

Thật quá kỳ lạ.

Nhưng không đúng, Chu Lễ Quân năm đó là một nhà thám hiểm vô cùng nổi tiếng.

Một người như ông ta, đã đặt chân đến biết bao vùng đất cấm không người, trên người chắc chắn phải có một ít sức mạnh pháp thuật.

Chương 1305

Nếu không, ông ta không thể nào sống sót, sớm đã chết giữa đường.

Lẽ nào Chu Lễ Quân bây giờ tuổi còn rất trẻ, sức mạnh pháp thuật là do hậu thiên đắc được, cho nên ông ta bây giờ vẫn chưa phải là một nhà thám hiểm?

Vậy ông ta làm sao quen biết Tống Hà Ngọc?

Dân thường và quý tộc, theo lý mà nói không nên quen biết nhau.

Hơn nữa nơi này còn là núi sâu Tây Nam, một nơi xa kinh thành như vậy, họ càng không thể có bất kỳ mối liên hệ nào.

Tống Hà Ngọc không mặc hoa phục công chúa, có lẽ chủ yếu là để tiện hành động, nhưng vẫn có thể nhìn ra quần áo trên người có giá trị không nhỏ, vô cùng tinh xảo.

Trong khoảnh khắc đó, tâm trí Diệp Phàm lóe lên như điện, trong chớp mắt không biết đã lướt qua hàng trăm ý nghĩ khác nhau.

Nhưng Tống Hà Ngọc dù sao cũng đã gọi hắn một tiếng, Diệp Phàm nhớ lại tình cảm của Chu Lễ Quân dành cho công chúa.

Vì vậy, hắn nhanh chóng suy ngẫm về đặc trưng lễ nghi của thời đại đó, lập tức cúi người hành lễ, cung kính gọi một tiếng.

"Công chúa điện hạ." Hắn suy nghĩ cẩn thận, vốn cho rằng làm như vậy ít nhất cũng là vẹn toàn, sẽ không bị nhìn ra điều gì.

Kết quả không ngờ, sắc mặt công chúa lập tức thay đổi, lạnh lùng nhìn hắn, lùi lại mấy bước.

Hắn nghe thấy Tống Hà Ngọc mở miệng hỏi: "Ngươi là ai?

Lễ Quân đâu rồi?" Diệp Phàm sững sờ, vậy mà lại thất bại.

Hắn mang khuôn mặt giống hệt Chu Lễ Quân, vậy mà chỉ vì một câu nói, đã bị lộ tẩy trước mặt Tống Hà Ngọc.

Diệp Phàm im lặng một lúc, từ từ đứng thẳng người dậy, cuối cùng nói: "Điện hạ, tôi đến từ Cửu Huyền Sơn." Tống Hà Ngọc nhìn hắn, vẻ cảnh giác trong mắt vẫn chưa tan đi, nhưng bà ta dường như đã nhận ra điều gì, đứng trước mặt hắn.

"Phương pháp của Cổ Hà đã có tác dụng rồi, ngươi chính là người đến để thay thế ta?" Diệp Phàm có chút nghi hoặc khó hiểu.

Hắn không biết đây là thời kỳ nào.

Chu Lễ Quân lúc đó mới mười tám mười chín tuổi, vậy Tống Hà Ngọc cũng chưa đến ba mươi, còn lâu mới đến lúc tiến vào núi Côn Luân.

Diệp Phàm dừng lại một chút: "Tôi chỉ là do duyên phận tình cờ mà đến đây, không có ý định cưu chiếm thước sào.

Chu Lễ Quân tiên sinh đối với ngài cũng không có ác ý, sau khi tôi rời đi, hy vọng ngài cũng đừng trách tội ông ấy." Tống Hà Ngọc nhìn hắn, như thể không nghe thấy: "Ta không quan tâm ngươi là ai, nhưng bây giờ ngươi hãy theo ta, ta có một số chuyện muốn nói với ngươi." Bà ta nói xong, không quay đầu lại mà xoay người đi vào trong miếu.

Diệp Phàm thấy bóng dáng bà ta sắp biến mất, nên không kịp suy nghĩ nhiều, chỉ có thể đuổi theo.

May mà người hắn nhập vào là Chu Lễ Quân, nếu là người khác, e rằng ngay khoảnh khắc Tống Hà Ngọc phát hiện ra sự bất thường, đã trực tiếp giết hắn rồi.

Nhưng làm sao bà ta lại nhận ra ngay lập tức mình không phải là Chu Lễ Quân?

Diệp Phàm cảm thấy có chút thần kỳ, theo lý mà nói là không thể, trừ phi hắn vừa rồi có sơ hở gì.

Chu Lễ Quân này bây giờ cũng chỉ là một đứa trẻ vị thành niên, cung kính gọi một tiếng công chúa đáng lẽ không có vấn đề gì.

Nhưng nhìn biểu cảm của Tống Hà Ngọc, lẽ nào quan hệ của họ lúc đó đã không tầm thường?

Diệp Phàm có chút bực bội nghĩ, sao vừa vào ảo cảnh đã gặp phải tình huống chết tiệt này, đây là một trong những lĩnh vực hắn kém cỏi nhất, đối phương lại còn là Tống Hà Ngọc.

Tống Hà Ngọc trực tiếp dẫn hắn vào trong miếu.

Diệp Phàm thấy Tống Hà Ngọc không gặp trở ngại gì mà đi vào, nên mình cũng không do dự bước vào.

Sau đó hắn mới phát hiện niên đại của ngôi miếu này hắn là rất sớm.

Còn sớm hơn hắn tưởng tượng.

Khu vực biên thùy Tây Nam thời đó, các miếu thờ tà thần của một số dân tộc thiểu số là rất nhiều.

Hắn nhìn thấy pho tượng Phật được thờ trên miếu đài, lập tức nhận ra ngôi miếu này chính là tình huống đó.

Pho tượng Phật đó không phải là bất kỳ loại Phật diện nào hắn từng thấy trước đây, mà là một loại Phật diện vặn vẹo bất thường không nên tồn tại theo lẽ thường.

Đây là một tà thần.

Sát khí trên người tà thần này rất nặng, không biết là thứ gì trong tôn giáo nào đó.

Không gian trong miếu không lớn lắm, trên đó đặt một số đồ cúng,

nhưng đều đã vỡ gần hết.

Diệp Phàm nhìn một chút, chủ động hỏi Tống Hà Ngọc đang đi phía trước: "Cô đến nơi này làm gì?

Tìm đồ à?" Tống Hà Ngọc không quay đầu lại: "Trước khi xác nhận ngươi có thể tin tưởng, ta sẽ không nói cho ngươi bất cứ chuyện gì.

Bây giờ ngươi chỉ cần đi theo ta, ta sẽ đưa ngươi đến một nơi, có lời muốn nói với ngươi." Diệp Phàm bỗng cảm thấy có chút buồn cười, không biết tại sao, lại cảm thấy có chút kịch tính.

Bây giờ hắn đang dùng thân thể của Chu Lễ Quân, Vẫn thiết không biết đã sử dụng phương pháp gì, vậy mà lại để hắn và Tống Hà Ngọc mặt đối mặt nói chuyện.

Ý nghĩ đầu tiên của hắn là do Vẫn thiết giở trò.

Khi đến gần Côn Luân Mộ, không biết tại sao, Vẫn thiết đột nhiên phát huy tác dụng, vậy mà lại tạm thời đưa ý thức của hắn trở về ba trăm năm trước.

Tống Hà Ngọc dẫn hắn đến phía sau miếu, ở đó có một cánh cửa bí mật.

Diệp Phàm liếc mắt một cái là nhận ra bên dưới giấu một mật thất, hơn nữa còn là loại mật thất vô cùng đặc biệt, vững chắc không thể phá vỡ, giống như Kinh thành Bát Thập Nhất Hào.

Vậy mà ở thời đại đó đã có người có thể chế tạo ra một mật thất như Kinh thành Bát Thập Nhất Hào.

Ngôi miếu tà thần trong núi sâu Tây Nam này, còn bí ẩn hơn hắn tưởng tượng.

Tống Hà Ngọc thành thạo mở cửa mật thất, sau đó quay đầu vẫy

tay với hắn, ý bảo hắn đi theo xuống dưới.

Hai người họ giữ khoảng cách hai ba mét, trong miếu rất tối, tầm nhìn không rõ, nên hắn bước nhanh hơn.

Hắn tiến vào trong mật thất, cánh cửa bí mật phía sau lập tức đóng lại.

Trên tường xung quanh mật đạo ngay lập tức bắt đầu sáng lên những ngọn đèn leo lét.

Diệp Phàm định thần nhìn lại, đây lại chính là loại Quỷ đăng trong Âm Dương Mộ trước đây.

Loại Quỷ đăng này có khả năng ức chế sức mạnh pháp thuật.

Diệp Phàm nheo mắt lại, trong núi sâu của khu vực Tây Nam, vậy mà lại thật sự có một nơi như vậy, khiến Tống Hà Ngọc không quản ngại ngàn dặm xa xôi đến đây, còn mang theo một thiếu niên mười tám mười chín tuổi.

Lẽ nào giống như chính bà ta nói, đây là sự sắp đặt của Cổ Hà?

Hắn không biểu lộ cảm xúc, đi theo bóng dáng Tống Hà Ngọc xuống dưới.

Cuối mật thất, có một chiếc bàn đá, trên bàn trải một tấm bản đồ, dường như là một cuộn da dê.

Nhìn thấy cuộn da dê, Diệp Phàm liền phản ứng ra đó là thứ gì.

Tống Hà Ngọc dừng lại bên bàn đá, ngồi xuống một bên, gật đầu ra hiệu cho hắn.

Nhìn thấy động tác này của bà ta, ý nghĩ đầu tiên của Diệp Phàm không phải là đi qua ngồi xuống, mà là hắn cảm thấy Tống Hà Ngọc rất chắc chắn mình không thể làm hại bà ta, hay nói cách khác, dùng thân thể của Chu Lễ Quân không thể làm hại bà ta.

Chương 1306

Cơ thể thiếu niên này hiện tại vẫn còn rất yếu ớt, không thể nào là đối thủ của Tống Hà Ngọc.

Có lẽ đây chính là lý do bà ta yên tâm để hắn một mình đi theo.

Trên đường đi hắn không thấy Tống Hà Ngọc mang theo vệ sĩ hay nhân vật tương tự.

Nói cách khác, ít nhất trong ngôi miếu này, chỉ có một mình bà ta, vệ sĩ dù có, cũng nhất định đang canh gác ở vòng ngoài.

Diệp Phàm cười cười, xem ra Chu Lễ Quân lúc đó trong mắt Tống Hà Ngọc thật sự chỉ là một đứa trẻ vị thành niên vô dụng.

Vậy tại sao bà ta lại mang cậu ta đến đây?

Hắn dừng lại một chút ở cuối bậc thang, sau đó cũng không hề né tránh mà đi thẳng qua, ngồi xuống đối diện Tống Hà Ngọc.

Chiếc bàn đá đó trông rất sạch sẽ, rõ ràng đã được người dọn dẹp, có khả năng là được chuẩn bị đặc biệt.

Hắn cũng không lo lắng Tống Hà Ngọc sẽ làm hại mình, vì theo nhận thức của hắn, Chu Lễ Quân bây giờ chỉ là một thiếu niên bình thường trói gà không chặt, họ không thân không thích, công chúa chắc sẽ không ra tay với một đứa trẻ.

Hơn nữa còn là một đứa trẻ sau này sẽ yêu mến bà ta.

Tống Hà Ngọc lúc đó không biết tâm thái ra sao, hay đã tẩu hỏa nhập ma hay chưa, nhưng hắn là vẫn còn tình cảm.

Hắn không chủ động mở lời, mà quay đầu nhìn xung quanh.

Đây là một mật thất, trên tường bốn phía đều đốt loại Quỷ đăng

kia.

Loại đèn này có khả năng khống chế sức mạnh pháp thuật, võ giả siêu năng bình thường, sau khi vào đây sẽ lập tức bị phong bế pháp lực.

Thú vị thật, Diệp Phàm thầm nghĩ, công chúa sợ có người xông vào ám sát bà ta sao?

Quỷ đăng thực tế là một biện pháp bảo vệ.

Trên mặt đất của cả mật thất, đều bày đủ loại đá kỳ lạ, có những tảng trông giống như tác phẩm điêu khắc nghệ thuật.

Diệp Phàm liếc nhìn phía sau Tống Hà Ngọc.

Trên bức tường sau lưng bà ta, khắc một bức tranh phong cảnh núi tuyết sống động như thật, trông vô cùng chân thực.

Tống Hà Ngọc nhìn hắn, mở lời: "Ngươi hẳn là không biết, ta đưa Lễ Quân đến đây, là muốn dùng thân thể của hắn làm một chuyện." Diệp Phàm im lặng một chút: "Ý cô là, sở dĩ tôi đến đây, dùng thân thể của người này đối thoại với cô, đều là do một tay cô sắp đặt?" Tống Hà Ngọc rõ ràng là có ý này.

Diệp Phàm bị Vẫn thiết ảnh hưởng mà nhập mộng, chắc chắn không phải là nguyên nhân ngẫu nhiên.

Nếu là do Tống Hà Ngọc bày mưu tính kế, sắp đặt chuyện này, thì cũng có thể hiểu được.

Nhưng điều này nghe có vẻ vô cùng khó tin, dù sao hai người họ là người của hai thời đại hoàn toàn khác nhau, thậm chí có thể nói là hoàn toàn không thể có bất kỳ mối liên hệ nào.

Khoảng cách ba trăm năm, vậy mà cũng có thể bị bà ta vượt qua.

Tống Hà Ngọc đột nhiên cười lên: "Không sai, ta cố ý đưa ngươi

tới đây, để ngươi mượn thân thể Lễ Quân giao lưu với ta.

Ta có chuyện vô cùng quan trọng muốn nói với ngươi.” Diệp Phàm lạnh lùng nhìn bà ta: “Cô có biết trong lòng Chu Lễ Quân, cô có ý nghĩa gì với cậu ấy không?

Cậu ấy đối với cô tình sâu nghĩa nặng như vậy, vì cô mà nguyện ý trả giá mọi thứ, cô đối xử với cậu ấy như vậy sao?” Hắn bây giờ đang nghi ngờ nhân phẩm của Tống Hà Ngọc.

Người này rốt cuộc có phải là một kẻ điên không?

Năm mười lăm tuổi bà ta đã gặp phải chuyện gì khiến bà ta trở thành như bây giờ?

Chu Lễ Quân lúc này chưa đến hai mươi tuổi, bà ta vậy mà nỡ lòng kéo cậu ta vào cuộc.

Kết quả là Tống Hà Ngọc nghe xong câu này không hề có chút dao động, thậm chí hoàn toàn không đổi sắc mặt, như thể đang nghe một câu chuyện cười hoang đường.

“Chàng trai trẻ, nghe ý của ngươi, tuổi ngươi hẳn cũng không lớn lắm.

Lễ Quân đối với ta thế nào, đều không quan trọng.

Ta xem nó như em trai, dù nó và ta không thân không thích, ta có thể cho nó thứ nó muốn, nhưng nó cũng phải giúp ta làm việc, đây là giao dịch công bằng.” Diệp Phàm sững sờ: “Các người đang giao dịch?

Cho nên cô mới đưa tôi tới đây?” Hắn chưa bao giờ nghĩ rằng mình thật sự có thể gặp mặt Tống Hà Ngọc.

Tống Hà Ngọc nhìn vào mắt hắn: “Bây giờ ta phải nói ngắn gọn, không có thời gian từng bước giải thích mọi chuyện cho ngươi, ngươi

tốt nhất hãy nghe kỹ lời ta." Cách nói chuyện của vị công chúa này vô cùng kiêu ngạo, và không cho phép nghi ngờ, rất phù hợp với thân phận của bà ta lúc đó.

Diệp Phàm thở dài, thầm nghĩ bây giờ dù sao cũng thân bất do kỷ, nên hắn không nói nữa.

Công chúa tiếp tục nói: "Ta và một người khác đã nghĩ ra một cách, mượn thân thể của Chu Lễ Quân, để một người nào đó trong tương lai, thông qua môi giới cố định của chúng ta mà tiến vào đây, nhập vào thân thể của Lễ Quân, và nói chuyện với ta." Diệp Phàm gật đầu: "Ngài nói không sai, đây đúng là chuyện tôi đang trải qua.

Tôi đang ngủ ngon lành buổi tối, không biết tại sao lại đến đây.

Đây là đâu, phương Tây Nam?" Tống Hà Ngọc không để ý đến hắn, tự mình nói tiếp.

"Bây giờ, người lạ mặt không biết đến từ đâu, ta muốn nhờ ngươi hoàn thành một việc.

Việc này liên quan đến sự sống còn của thế giới, đồng thời cũng liên quan đến mong muốn cá nhân của ta.

Bất kể ngươi đến từ bao nhiêu năm sau, vào một ngày nào đó trong tương lai, xin hãy tiến vào trong núi Côn Luân." Diệp Phàm càng nghe càng cảm thấy kỳ quái.

Những gì hắn đang làm bây giờ, chính là đang dốc sức ở giữa núi Côn Luân.

Nhưng nghe ý của Tống Hà Ngọc bây giờ, dường như sớm đã biết hắn muốn làm gì.

Hoặc có thể nói, tất cả những gì hắn phải làm, đều là do có sự ảnh hưởng của bà ta, mới xuất hiện một loạt sự kiện sau này.

Diệp Phàm nhìn bà ta, không xen vào, nghe xem Tống Hà Ngọc rốt cuộc muốn nói cho hắn biết điều gì.

Tống Hà Ngọc tiếp tục nói: "Mười năm sau, ta sẽ làm một việc ở núi Côn Luân.

Mười mấy năm qua, ta đều đang chuẩn bị, chỉ để đạt được mục đích của mình.

Vị tiểu huynh đệ này, ngươi đã từng nghe qua Kỳ Môn Bát Toán chưa?" Diệp Phàm lịch sự gật đầu với bà ta: "Thật không dám giấu, tại hạ có chút nghiên cứu, đại khái hiểu được học thuật Kỳ Môn Độn Giáp, kham dư.

Hắn là điện hạ đã tốn công sức lớn như vậy, sẽ không tùy tiện gọi một người bình thường đến giúp mình." Tống Hà Ngọc cười cười: "Quả nhiên không phải người thường.

Không sai, ta làm pháp thuật này, chỉ có người có linh khí nhất, mạnh mẽ nhất ở một thời đại nào đó trong hậu thế, người được trời ban thiên mệnh, mới có thể cảm nhận được pháp thuật của ta.

Đây là vận mệnh của ngươi." Diệp Phàm không thích lắm những định nghĩa như vận mệnh tùy tiện xuất hiện trên người mình.

Hắn lãnh đạm liếc nhìn dung mạo của công chúa, nhận ra bà ta hẳn là đã sớm chuẩn bị cho chuyện núi Côn Luân.

Vì vậy, hắn hỏi thẳng: "Điện hạ muốn gì?" Tống Hà Ngọc nhìn hắn: "Ngươi hẳn đã biết rất nhiều chuyện, vậy chuyện núi Côn Luân ngươi hiện biết được bao nhiêu?" Diệp Phàm suy nghĩ một chút: "Rất nhiều, bao gồm cả chuyện của các người năm đó, cô muốn vào núi, đến ngôi mộ đó, sau đó tìm thứ cô muốn." Tống Hà Ngọc hài lòng gật đầu.

Diệp Phàm nhìn thẳng vào mắt cô ta: "Tôi biết chấp niệm trong

lòng cô, cũng biết kẻ bày mưu tính kế bên cạnh cô là ai, nhưng đó đều là chuyện của mười năm sau tính từ thời điểm hiện tại, bây giờ cô muốn làm gì?" Hắn không chắc việc mượn thân thể của Châu Lễ Quân để đối thoại với Tống Hà Ngọc có gây ra tổn hại sức khỏe nào cho cô ấy không, hắn cảm thấy tốt nhất là không nên như vậy, nếu không hắn chắc chắn sẽ rời đi ngay lập tức.

Kết quả, Tống Hà Ngọc nhìn hắn nói. "Lúc nãy tôi hỏi cậu về thuật Kỳ Môn Độn Giáp, thực ra là muốn nói với cậu, năm nay tôi hai mươi bảy tuổi, mười năm sau, tôi sẽ thực hiện kế hoạch của chính mình, tiến vào trong núi Côn Luân, trước đó, người kia đã gieo cho tôi một quẻ." Diệp Phàm lặng lẽ lắng nghe, bọn họ đều biết "người kia" là ai, chắc chắn là Cổ Hà không còn nghi ngờ gì nữa, khi còn ở kinh thành, hắn xử lý các sự kiện khác nhau mà lại có ảo giác rằng Cổ Hà vẫn còn sống.

Bây giờ xem ra, là do bút tích của người này quá lớn, bố cục giăng khắp nơi, mấy trăm năm sau vẫn còn để lại dấu vết, khiến người ta nơi nơi đều thấy được cục diện của ông ta, lầm tưởng rằng ông ta vẫn còn sống.

Tống Hà Ngọc nói: "Quẻ bói nói rằng, chuyến đi này của chúng ta chắc chắn sẽ thất bại, tôi sẽ phải trả một cái giá rất đắt, và tôi khi trở về cũng sẽ không còn là tôi nữa." Diệp Phàm nhíu mày: "Nếu đã như vậy, tại sao cô vẫn muốn đi?

Chương 1307

Không đi không được sao?" Hắn là người đời sau, sớm đã biết chuyện này phải trả giá đắt đến mức nào, chôn vùi bao nhiêu người, khiến Tống Hà Ngọc trông như một tội nhân, nhưng dù vậy, cô ta vẫn không thể từ bỏ.

Tại sao chứ?

Lúc này, Tống Hà Ngọc mới lờ mờ lộ ra vẻ tẩu hỏa nhập ma, cô ta bây giờ mới hai mươi bảy tuổi, bị ảnh hưởng bởi vẫn thiết có lẽ đã hơn chục năm, vẫn thiết là một thứ vô cùng lợi hại, cộng thêm bản thân cô ta có chấp niệm.

Chấp niệm như vậy có thể khiến cô ta trở thành một thầy phong thủy và võ giả siêu năng lực hàng đầu đương thời, đồng thời cũng sẽ khiến cả đời cô ta chìm trong chấp niệm không thể tự thoát ra được, thế là Diệp Phàm thở dài một hơi. "Công chúa điện hạ, tôi khuyên cô một câu, việc mình làm hôm nay, tương lai sẽ phải gánh chịu." Diệp Phàm nói rành rọt từng chữ. "Chúng ta học phong thủy, tiền bối của cô đều sẽ nói với cô như vậy, tất cả những gì cô làm, nhất định sẽ tạo ra ảnh hưởng to lớn trong tương lai của cô, chuyện núi Côn Luân quá gian nan rồi, buông bỏ chấp niệm là lựa chọn tốt nhất cho cô và cho cả người khác." Tống Hà Ngọc nhìn hắn, lắc đầu: "Không, cậu không cản được tôi, tôi cũng không tìm cậu để cậu khuyên tôi." Diệp Phàm bất lực: "Rốt cuộc cô muốn tôi làm gì?" Tống Hà Ngọc nói: "Người ta đều nói quẻ bói Kỳ Môn Độn Giáp là không thể thay đổi, nhưng tôi là người thuộc Ngoại Bát Hành, lại không muốn tin vào số mệnh, nên tôi đã cho mình một kỳ hạn mười năm." Cô ta miêu tả rằng, nếu cô ta muốn cố gắng hết sức để thay đổi kết quả mang tính hủy diệt của quẻ bói này, thì phải có đủ thời gian để mưu hoạch, mười năm đối với cô

ta là kỳ hạn dài nhất.

Cô ta muốn dùng mười năm thời gian để lập một kế hoạch đủ chặt chẽ, mười năm này cô ta phải từng bước chuẩn bị, cho đến khi xuất phát đến núi Côn Luân mười năm sau, cô ta có thể thay đổi quẻ bói, khiến kế hoạch của mình thành công.

Diệp Phàm nghe xong, cũng không có phản ứng gì lớn.

Hắn hỏi: "Đây là lý do cô tìm mọi cách để gặp tôi?" Bởi vì hắn đã biết, Tống Hà Ngọc cuối cùng vẫn thất bại, dù thế nào đi nữa, cô ta cũng không thể thay đổi được vận mệnh đã định của mình.

Đây chính là lợi thế của người đời sau, chỉ cần bạn đã đọc qua đoạn lịch sử đó, biết được những chuyện đã xảy ra với người đi trước, thì bọn họ ở trước mặt bạn, dù có kể lại câu chuyện hùng tráng đến đâu, bạn cũng đã sớm biết kết cục.

Tống Hà Ngọc trong mười năm này chắc chắn đã làm rất nhiều, dù cô ta sắp rơi vào trạng thái tẩu hỏa nhập ma, không tiếc bất cứ giá nào để hoàn thành chuyến đi Côn Luân, nhưng con người không thể chống lại số mệnh.

Sau đó Tống Hà Ngọc nói với hắn: "Đúng vậy, đây chính là lý do tôi muốn tìm cậu, dù tôi có thể chuẩn bị vẹn toàn, tôi vẫn phải để lại phương án thứ hai, nếu tôi thất bại, kế hoạch này phải có người thay tôi thực hiện tiếp." Diệp Phàm nhìn cô ta: "Tại sao lại là tôi?" Tống Hà Ngọc nói: "Tôi đã nói lý do rồi, cậu là người duy nhất được chọn trong thời đại của các cậu, cậu là người được số mệnh lựa chọn." Hắn đương nhiên biết mình cơ bản không có lựa chọn, nhưng dù sao Tống Hà Ngọc cũng không sống cùng thời đại với hắn, cũng không thể biết được rốt cuộc hắn đã làm gì, nên hắn muốn thử dò xét một chút.

Diệp Phàm nói: "Nếu tôi không đồng ý thì sao?" "Xem lời nói và

cử chỉ của cậu, cùng với những gì tôi điều tra được trước đó." Tống Hà Ngọc vô cùng bình tĩnh và lạnh nhạt, "Tôi biết cậu chắc chắn không phải là người bình thường, ở thời đại của các cậu, cậu nhất định cũng là một người có thân phận." Diệp Phàm cười thờ ơ: "Ồ, vậy có lẽ cô đoán sai rồi, tôi chỉ là một kẻ áo vải tầm thường, trong Ngoại Bát Hành chẳng ai biết tôi cả, đừng nói đến thân phận, thực ra tôi chỉ là một nông dân thôi." Tống Hà Ngọc không để ý đến bất kỳ lời nào của hắn: "Tôi không cho phép cậu từ chối, tóm lại, chuyện này cậu phải làm." Diệp Phàm im lặng một lúc, thầm chửi trong bụng, mấy kẻ làm công chúa, vương hầu tướng lĩnh này nói chuyện thật vô lý, bàn bạc chuyện gì cũng như ra lệnh, trước đây Lý Hoa cũng vậy, rõ ràng là đã quen ra lệnh cho người khác, khiến người ta vô cùng khó chịu.

Nhưng bây giờ hắn có tranh cãi với công chúa thì cũng không có ý nghĩa gì, bởi vì trong thế giới thực, hắn đã ở trong núi Côn Luân rồi, dù không đồng ý, cũng không có đường lui.

Ngay từ đầu, tại sao hắn lại nhất quyết phải đến núi Côn Luân?

Để điều tra sự thật kỳ quái trong núi, tìm ra lời giải cho mê cục năm đó, sau này đi một đoạn đường mới phát hiện có những chuyện có thể không liên quan đến mình, nhưng dường như chuyện nào cũng có thể dính líu đến hắn.

Hắn hít một hơi thật sâu, nói: "Điện hạ, rốt cuộc cô muốn tôi làm gì?" Tống Hà Ngọc nói: "Tôi muốn đến núi Côn Luân, truyền thuyết nói rằng ở đó có một địa cung thần bí, chủ nhân của địa cung không phải là thứ của nhân gian, đó là địa cung của một sơn thần, rất giống mộ thất, nên đây là một chuyến *giáp lạt ma*, tôi muốn đến đó giết sơn thần, tìm một thứ trên người nó." "Thứ gì?" "Bí mật của việc cải tử hoàn sinh." Diệp Phàm im lặng, quả nhiên là vì lý do này, Tống Hà Ngọc đã bị ám ảnh đến mức không còn bình thường nữa rồi.

Tống Hà Ngọc giơ tay lên: "Tôi biết cậu nghĩ tôi điên rồi, nhưng cậu đừng nghĩ tôi đang lừa cậu, tất cả những gì tôi nói đều có bằng chứng.

Mười hai năm trước, một tháng sau khi mẹ tôi qua đời, nhờ vào vẫn thiết trên người, tôi đã gặp lại bà ấy." Diệp Phàm nhìn cô ta: "Điện hạ, đó là ảo giác trong vẫn thiết, cô không thể cho rằng đó là hiện thực." Tống Hà Ngọc lắc đầu: "Dù cậu có tin hay không, bà ấy có thể nắm lấy tay tôi một cách chân thực, chính bà ấy đã nói với tôi, đến núi Côn Luân, là có thể khiến bà ấy trở về, trở về bên cạnh tôi." Diệp Phàm nghe mà chỉ muốn thở dài, đến bước này, hắn đã cảm thấy vị công chúa này không còn giống người bình thường nữa, cô ta đã điên cuồng đến một mức độ nhất định, lại còn ở địa vị cao, nên cũng không ai thật sự dám cản cô ta.

Đây chẳng phải là một con điên vừa tùy hứng vừa tự cho mình là đúng hay sao?

Hắn nói: "Cô muốn giết sơn thần mới có được thứ đó?

Vậy tôi hỏi cô, cô có biết Phượng Hoàng Đồ Đằng là gì không?" Hắn phán đoán tình hình, cho rằng Tống Hà Ngọc của mười năm trước khi chưa bắt đầu thực hiện kế hoạch, có lẽ biết ít hơn hắn rất nhiều, như vậy, trong cuộc nói chuyện này, hắn có khả năng sẽ ở thế có lợi.

Tống Hà Ngọc nhìn hắn: "Phượng Hoàng Đồ Đằng không phải là một thứ gì đó cụ thể, nó chỉ sức mạnh thần bí trong Côn Luân Mộ, cũng có thể chỉ sự ảnh hưởng to lớn của núi Côn Luân đối với nhân gian suốt trăm ngàn năm qua." Diệp Phàm dừng lại một chút, điều này có phần giống với suy đoán của hắn, có thể thấy Tống Hà Ngọc quả thực đã nỗ lực điều tra.

Công chúa nói với hắn: "Mười năm sau, tôi nhất định sẽ tiến vào

Côn Luân Mộ, nhưng tôi dù sao cũng là người phàm, cũng không nghĩ mình có thể thành công một trăm phần trăm, nên nếu tôi thất bại, cậu phải thay tôi hoàn thành chuyện này, giết chết sơn thần đó." Diệp Phàm thở dài: "Điện hạ, hà tất phải vậy?

Tôi là người của mấy trăm năm sau, đến lúc đó, chính cô cũng đã biến thành nắm đất vàng rồi, còn chấp niệm với núi Côn Luân để làm gì nữa?" Đây là một vấn đề rất thực tế, ban đầu hắn nghĩ rằng đại cục ba trăm năm này chỉ là bút tích của một mình Cổ Hà, bây giờ xem ra, Tống Hà Ngọc cũng đã sớm tham gia vào, hơn nữa còn lún sâu trong đó.

Công chúa mỉm cười với hắn, cô ta rất xinh đẹp, nên nụ cười này thực sự rất quyến rũ, nếu người ở đây không phải Diệp Phàm, mà là Châu Lễ Quân thật sự, thì chắc chắn chuyện gì cũng sẽ đồng ý với cô ta.

Tiếc là hắn không phải Châu Lễ Quân, Diệp Phàm nghĩ thầm không chút xao động: Tôi không thể vì cô mà vào sinh ra tử như Châu Lễ Quân được, chúng ta vốn không phải người cùng một loại.

Hai người họ chắc chắn không phải người cùng một đường, rất nhiều việc Tống Hà Ngọc làm, Diệp Phàm đều không tán thành, nhưng vẫn luôn có người thúc đẩy hắn hoàn thành chuyện này, nên bây giờ hắn cũng phải làm rõ mục đích của Tống Hà Ngọc.

Tống Hà Ngọc thong dong nói: "Tôi biết cậu đang nghĩ gì, nhưng tôi muốn nói với cậu, dù tôi có chết đi, bí mật của Côn Luân Mộ cũng không giấu được bao lâu, trăm năm sau, nó nhất định sẽ trở thành một mối họa lớn trên thế giới." Theo lời cô ta, vẫn thiết thực ra là một loại phong ấn, sơn thần của núi Côn Luân đã rục rịch cả trăm năm, bây giờ bọn họ lấy đi một phần vẫn thiết, phong ấn lỏng lẻo, nếu cô ta thất bại, không giết được sơn thần, thì sơn thần sẽ bạo động rời khỏi núi

Côn Luân, tiến vào nhân gian.

Diệp Phàm thực ra không tin lắm vào cách nói này: "Cô muốn tôi làm, là tiếp tục nhiệm vụ của cô, giúp cô xử lý sơn thần đó đúng không?" Tống Hà Ngọc gật đầu: "Đây chính là nhiệm vụ của cậu, tôi đường đường là công chúa, sẽ không để thế giới này thật sự rơi vào cảnh nguy hiểm, nếu vì tôi mà sức mạnh của núi Côn Luân ảnh hưởng đến thế giới này, thì tôi cũng sẽ cảm thấy không ổn." "Cô giả tạo thật đấy, Châu Lễ Quân sao lại thích cô được nhỉ." Diệp Phàm nghẹn họng, không còn gì để nói mà liếc nhìn cô ta một cái.

Tống Hà Ngọc dường như đoán được hắn đang nghĩ gì, nhưng cô ta không nói gì cả, chỉ rất bình tĩnh tiếp tục dặn dò hắn, dường như không hề nghĩ rằng hắn sẽ từ chối. "Cậu nhất định biết chuyện của tôi, nên tôi cũng tin cậu sẽ không đứng ngoài cuộc, đây là chuyện tôi giao phó cho cậu, tôi cũng có thể nói thẳng cho cậu biết, bên cạnh tôi có một người rất lợi hại, tiếp theo, ông ấy sẽ sắp xếp mọi chuyện ổn thỏa." Giây phút đó, Diệp Phàm nhạy bén nhận ra những gì Cổ Hà sắp xếp mà cô ta nói, chính là những sắp xếp mà ông ta đã làm sau này, hóa ra Tống Hà Ngọc đều biết.

Hắn ban đầu còn tưởng Cổ Hà là sau khi mọi chuyện thất bại mới bắt đầu bố trí cái cục ba trăm năm này, hóa ra là mười năm trước khi chuyến đi Côn Luân của họ bắt đầu, ông ta đã chuẩn bị rồi.

Sự chuẩn bị này, chắc chắn mười năm sau vẫn chưa kết thúc, nhất định đã kéo dài hai mươi năm thậm chí lâu hơn, nên mới có thể lặng lẽ kéo Diệp Phàm vào cuộc, khiến người của ba trăm năm sau cũng không thể thoát thân.

Tống Hà Ngọc nhìn hắn: "Ở thời đại của cậu, cậu nhất định đã phát hiện ra sự sắp xếp của chúng tôi, lần này tôi chỉ nói cho cậu biết cậu cần phải làm gì, mở cỗ quan tài đó ra, giết chết sơn thần đó, cậu

mới có thể rời khỏi núi Côn Luân." Diệp Phàm mở miệng, định hỏi cô ta tại sao năm đó lại thất bại.

Nhưng ngay sau đó, cảnh tượng trong mật thất lập tức bắt đầu quay cuồng, trước mắt hắn đột nhiên tối sầm, cuối cùng không hỏi được câu nào, Tống Hà Ngọc lập tức biến mất trước mắt hắn.

Hỏng rồi, hết giờ rồi, Diệp Phàm thầm nghĩ.

Hắn đột ngột mở mắt ngồi dậy, đèn bão vẫn sáng, nhưng Tùng Hạc và Chu Vũ đều đã tỉnh, đang ngồi trong lều nhìn hắn.

Thấy hắn tỉnh lại, Tùng Hạc lập tức ngẩng đầu: "Anh sao vậy, vẫn thiết lại cho anh thấy gì rồi à?

Lúc nãy chúng tôi gọi thế nào anh cũng không tỉnh, như vậy rất nguy hiểm đấy." Giọng Tùng Hạc vô cùng nghiêm túc, xem ra thật sự bị hắn dọa sợ, Diệp Phàm nhìn khắp người mình, nhanh chóng phát hiện ra miếng vẫn thiết đang được hắn nắm trong tay, vẫn còn nóng.

Không phải cái nóng từ thân nhiệt của hắn, mà là một loại tự sinh nhiệt khác thường, hắn hít một hơi, thầm chửi một tiếng, bị gài bẫy rồi.

Nhìn vào mắt Tùng Hạc, hắn chậm rãi nói: "Xin lỗi, đã kéo các anh vào chuyện vốn không liên quan đến các anh." Ánh mắt Tùng Hạc thay đổi một chút, khó hiểu hỏi: "Anh đang nói nhảm gì vậy, không phải ngay từ đầu chúng ta đã nói rồi sao, ai nói chúng tôi không liên quan đến chuyện này, rốt cuộc anh bị sao vậy?" Hắn cẩn thận suy nghĩ một hồi, cuối cùng cố gắng chọn cách giao tiếp dễ hiểu nhất, và một số từ ngữ không quá thần kỳ, kể lại giấc mơ tối qua cho họ nghe.

Chu Vũ nghe xong im lặng một lúc: "Diệp tiên sinh, tôi thấy chuyện này hoang đường quá." Diệp Phàm dừng lại, Tùng Hạc nói trước: "Cậu ta nói đúng, thời gian của hai người cách nhau ba trăm

năm, cô ta không thể nào thực sự giao tiếp với anh được, đây là trò của vẫn thiết, anh đừng bị nó lừa." Diệp Phàm cười khổ: "Tôi cũng muốn nghĩ rằng tất cả đều là giả, nhưng bây giờ xem ra, ngôi miếu tà thần và mật thất trong miếu đó, rất có khả năng là thật, nếu cô ta thật sự dùng cách nào đó triệu hồi tôi qua đó, thì thật là bản lĩnh thông thiên." Tùng Hạc thở dài: "Cô ta chỉ muốn lợi dụng anh giúp cô ta hoàn thành việc cô ta muốn làm, anh thật sự muốn nghe lời cô ta, làm việc cho cô ta sao?" Diệp Phàm nhìn anh ta: "Anh còn nhớ lý do thất bại của đội khảo sát của Tống Hà Ngọc mà chúng ta đã thảo luận lúc đầu không?" Tùng Hạc im lặng, anh ta đương nhiên biết họ đã thảo luận gì lúc đầu, lý do đội của Tống Hà Ngọc thất bại là vì mục tiêu của họ không thống nhất, một khi trong quá trình *giáp lạt ma*, Thiết Khoái Tử và những người khác xảy ra mâu thuẫn, đó là một sai lầm chết người.

Sai lầm này một khi đột ngột lan rộng trong thời khắc khẩn cấp, toàn quân bị diệt là chuyện thường thấy.

Mà Diệp Phàm nói điều này vào lúc này, anh ta dường như đã đoán được hắn muốn nói gì.

Diệp Phàm cười, sờ sờ túi áo, hắn đột nhiên có cảm giác thèm thuốc, nhưng hết cách, Đường Nhược Tuyết quản hắn quá lâu rồi, không cho mang thuốc lá theo, bây giờ muốn hút cũng không có.

Hắn dừng lại một chút, nói: "Tôi nghĩ chúng ta cần phải tạm thời thay đổi chiến lược, mức độ nguy hiểm của thứ trong ngôi mộ đó có thể đã vượt quá dự đoán của chúng ta, vì sự an toàn của mọi người, bây giờ phải đưa ra quyết định." Tùng Hạc có vẻ muốn nói, nhưng Diệp Phàm lập tức giơ tay ra hiệu anh ta đừng nói vội, rồi nói tiếp với tốc độ rất nhanh. "Nếu mục đích ban đầu của chúng ta chỉ là điều tra sự thật năm xưa, tiện thể xem bí mật đó là gì, thì tôi đề nghị bây giờ lập tức quay về, không vào núi nữa." Tùng Hạc nhíu mày: "Ý anh là

chúng ta quay về?

Vất vả lắm mới đến được đây, không đi nữa à?" Đây thật sự là phong cách của hắn sao?

Diệp Phàm lắc đầu: "Không, ý tôi là, tôi một mình đi vào, các anh ở lại bên ngoài, hoặc lập tức quay về, quá nguy hiểm rồi, thứ trong ngôi mộ này." Hắn đã đồng ý với Lục Trung Hành, nhất định phải làm cho sơn thần trong ngôi mộ kia thay triều đổi đại, phá vỡ thế phong thủy Khang Tháp Lạc, không để họ tiếp tục đời đời bị mắc kẹt ở đây, phải để em gái của Lục Trung Hành ra ngoài chữa mắt.

Cho nên dù ban đầu hắn chỉ muốn điều tra xem trong núi Côn Luân xuất hiện thứ gì bất hợp lý, nhưng bây giờ hắn phát hiện ra việc giải quyết những vấn đề còn sót lại từ trước mới là quan trọng nhất.

Vì vậy, thực ra dù Tống Hà Ngọc có giao phó cho hắn nhiều chuyện hay không, ngôi mộ này hắn nhất định phải xuống.

Tùng Hạc nhìn hắn một lúc, rồi cười: "Tôi còn tưởng là chuyện gì, hóa ra anh muốn một mình làm anh hùng." Diệp Phàm lắc đầu: "Tôi không có, chuyện tôi vừa nói các anh cũng đã nghe rồi, Tống Hà Ngọc chuẩn bị mười năm, từng bước cẩn thận, còn có các nhân vật hàng đầu giúp đỡ, mười năm còn thất bại, anh nghĩ chúng ta dựa vào cái gì để thành công?" "Xưa khác nay khác." Tùng Hạc lắc đầu, "Thiết bị, khả năng thăm dò và các kênh thông tin của ba trăm năm trước làm sao so được với bây giờ, anh đừng coi chúng tôi là gánh nặng." Diệp Phàm nhìn anh ta: "Anh đừng quá tự tin một cách không cần thiết, có những việc không làm được là không làm được, mục đích của anh là gì, đi theo bước chân của Phong Hỏa, vì tò mò đến xem, hay coi đây là một cuộc điều tra, anh không nhất định phải ở lại." Ngoài dự đoán, Tùng Hạc không hề tức giận.

Anh ta chỉ mỉm cười: "Sao anh biết tôi không thể ở lại, nếu sơn

thần của Côn Luân Mộ có thể thay triều đổi đại, có thể giúp tôi tìm được bảo vật thực sự trong truyền thuyết của Côn Luân Mộ, tôi cũng phải đi, Diệp tiên sinh, không phải chỉ có anh mới có quyết tâm này đâu." Diệp Phàm thầm nghĩ, ai muốn so quyết tâm với anh chứ. "Anh quả thật không sợ chết?" Tùng Hạc lạnh nhạt nói: "Sống chết của tôi không cần anh lo." Chu Vũ nãy giờ không dám lên tiếng, nhìn trái nhìn phải, gãi gãi đầu. "Ờm, hai vị, đừng cãi nhau nữa, chuyến đi này của chúng ta mà là để giết thần thật thì có phải là quá khó khăn không?

Cái thứ đó chắc không huyền bí như trong truyền thuyết đâu." Diệp Phàm ngẩng mắt nhìn cậu ta: "Cậu có suy nghĩ khác?" Chu Vũ nghĩ một lúc, bình tĩnh nói: "Diệp tiên sinh, thực ra nếu nhất định phải làm, tôi cũng sẵn lòng đi, nhưng anh phải biết, trong một số truyền thuyết tôn giáo ở khu vực Tây Tạng, họ sẽ thần hóa một số tà thần, trong Côn Luân Mộ có khả năng không phải là một sơn thần thực sự." Diệp Phàm hiểu ra: "Ý cậu là bên trong chỉ là một con yêu vật bị bịa ra?" Chu Vũ gật đầu: "Chúng ta chỉ vì định kiến mà cho rằng trên thế giới thật sự có sơn thần tồn tại, nhưng khả năng này rất nhỏ, theo cách nói của các thầy phong thủy Ngoại Bát Hành như các anh, đó có lẽ chỉ là một loại tà túy khá hiếm gặp." Diệp Phàm không nói nữa, tâm thái của hai người này đều tốt hơn hắn tưởng tượng, bây giờ xem ra người lo bò trắng răng lại là chính hắn, ngay cả Chu Vũ cũng không có vẻ gì sợ hãi.

Hắn suy nghĩ một chút, thở dài, cũng không khuyên nữa, trực tiếp kéo khóa lều đi ra ngoài.

Bên ngoài, gió tuyết đã hoàn toàn ngừng, mọi thứ đều yên bình, trên mặt tuyết là một màu trắng mênh mông, cảnh sắc vô cùng hùng vĩ, nhiệt độ buổi sáng rất thấp, Diệp Phàm đeo lại mặt dây chuyền vẫn thiết, mặt dây chuyền tỏa nhiệt trên ngực hắn.

Chu Vũ và Tùng Hạc đi theo ra, Tùng Hạc lên tiếng.

Chương 1308

"Lều để lại đây, hôm nay chúng ta sẽ theo đường hầm xuống mộ, cố gắng gọn nhẹ, không mang quá nhiều đồ không cần thiết, vũ khí và thiết bị chiếu sáng mang đủ, lều để lại đây, đến lúc đó dù có người đến ứng cứu, cũng có thể thấy được manh mối chúng ta để lại." Diệp Phàm quay đầu nhìn lại, lời này chủ yếu là nói với Chu Vũ, Tùng Hạc đã để lại một số ký hiệu của họ trong lều, đèn bão cũng để lại bên trong, sau khi xuống mộ chủ yếu dựa vào lửa lạnh và đèn pin.

Hắn đứng tại chỗ nhìn ngọn núi ở phía tây nam một lúc, thế núi quả thực kỳ lạ, mấy người chuẩn bị xong, lập tức tiến về phía ngọn núi đó.

Leo núi tuyết còn khó hơn đi trên đường tuyết, huống hồ họ còn không có định vị chính xác, lại càng không dễ dàng.

Nhưng họ leo lên sườn núi chưa được bao lâu, thì đột nhiên nhìn thấy một số thứ bất thường.

Trên ngọn núi quanh năm bị băng tuyết bao phủ hoàn toàn này, vị trí sườn núi lại xuất hiện những tảng đá đen trơ trọi.

Hắn và Tùng Hạc trao đổi ánh mắt, rõ ràng đều nhận ra có điều không ổn, rất có khả năng là không lâu trước đây đã có người xuống, nên tuyết ở đây đã bị người ta cố ý xử lý.

Thêm vào đó, tối qua dường như không có tuyết rơi, nên các lớp đá ở đây đều không bị che lấp, Diệp Phàm nheo mắt lại, sau khi họ đi qua, mới nhận ra vấn đề còn lớn hơn.

Trên một mảng tuyết lớn ở sườn núi, một cái hố lớn sâu hơn ba mét đã được đào xuống, tạo thành một vũng tuyết khổng lồ, sâu đến mức này, e rằng cả lớp băng cũng đã bị xử lý.

Tùng Hạc nhìn cái hố tuyết: "Người của Hà Bán Tiên đã đến." Diệp Phàm gật đầu, Tùng Hạc cũng rất nhạy bén, suy nghĩ giống hắn, tương tự như phán đoán trước đó của họ, người của Hà Bán Tiên đi nhanh hơn rất nhiều, nhanh hơn họ nửa ngày đường.

Tùng Hạc khẽ hỏi: "Rốt cuộc ông ta tìm đến đây bằng cách nào?

Lại không có ai dẫn đường, một mình tìm đến, cũng quá nhanh rồi." Diệp Phàm suy nghĩ một chút, rồi quay đầu ra hiệu cho Tùng Hạc và Chu Vũ, sau đó trực tiếp dẫn đầu trèo xuống từ vũng tuyết, động tác rất nhanh và dứt khoát, mấy giây đã sắp xuống đến đáy.

Tùng Hạc thấy vậy liền đưa tay cho Chu Vũ, Chu Vũ do dự một chút, kết quả bị Tùng Hạc trực tiếp nắm lấy cánh tay, vác lên vai rồi trèo xuống từ mặt tuyết.

Chu Vũ cả người đột nhiên lơ lửng, vô cùng kinh ngạc nhìn Tùng Hạc, cậu ta vẫn luôn thấy Tùng Hạc người thẳng tắp gầy gò, không ngờ sức lực lại lớn như vậy, hơn nữa còn sử dụng một loại khinh công rất đẹp mắt.

Ba người cùng nhau tiếp đất, Chu Vũ loạng choạng bị ném xuống tuyết, ngồi phịch xuống, sau đó họ mới phát hiện cái hố tuyết này còn lớn hơn tưởng tượng.

Sâu hơn ba mét, rộng sáu bảy mét, lại còn ở trên núi tuyết, đây là một công trình rất lớn, không có động tác nhanh nhẹn và sự sắp xếp huấn luyện nghiêm chỉnh, tuyệt đối không thể hoàn thành một cái hố tuyết như vậy.

Diệp Phàm nhìn xung quanh một vòng, nhíu mày: "Chỉ là một đường hầm mà cần phải đào lớn như vậy sao?" Tùng Hạc lắc đầu: "Hà Bán Tiên là một người rất chu toàn, đây là núi tuyết, khí hậu vô cùng khắc nghiệt, e rằng ông ta cố ý làm vậy, đào một vũng tuyết lớn như vậy, để phòng khi người của ông ta lên, đường hầm bị gió tuyết

chôn vùi." Thứ nhất, đám người này lại còn rất tự tin nghĩ rằng mình có thể rút lui theo đường cũ, thứ hai, họ e rằng cũng nghĩ rằng việc xuống Côn Luân Mộ này cần rất nhiều thời gian, nên đặc biệt đào đường hầm rất lớn.

Họ bây giờ cơ bản đã đến vị trí sườn núi, lúc nãy ở trên đỉnh núi tuyết, hiếm khi không có gió tuyết và sương mù che khuất, không khí xung quanh trong lành, cảnh tượng núi tuyết hiện ra không sót một chi tiết.

Cho nên họ mới có thể thuận lợi nhìn thấy toàn bộ diện mạo của núi tuyết, Chu Vũ không hiểu phong thủy có lẽ không nhìn ra, nhưng Diệp Phàm và Tùng Hạc cơ bản đều liếc mắt là thấy vấn đề.

Ngọn núi tuyết này khác với những ngọn núi ở nơi khác, đặc biệt là cụm núi tuyết nhỏ ở phía tây nam này, có một luồng yêu khí vô cùng nồng đậm.

Luồng yêu khí nồng đậm này không chỉ thể hiện ở thế cục phong thủy của sơn mạch, mà còn dường như tỏa ra từ sâu trong núi tuyết, nơi có yêu khí ngút trời như vậy, chẳng trách lại ẩn giấu những thứ tà ác.

Tùng Hạc nhìn hắn: "Anh nghĩ người của Hà Bán Tiên tìm đến đây bằng cách nào?" Diệp Phàm không nhìn anh ta, mà nhìn những dấu vết đào bới trong hố tuyết. "Ông ta chắc chắn có cách của riêng mình, nói không chừng ban đầu ông ta có thể bỏ xa chúng ta đến trước, là vì ông ta đã sớm biết vị trí của Côn Luân Mộ rồi." Tùng Hạc hứng thú nhướng mày: "Vậy ông ta thật là thần thông quảng đại, lợi hại hơn chúng ta nhiều, mấy người chúng ta đã đủ tài giỏi rồi mà vẫn tốn bao nhiêu công sức mới tìm được đến đây." "Thuộc hạ của ông ta đông, đương nhiên có nhiều cách rồi." Diệp Phàm cười, đột nhiên nhớ đến Chương Mục Trạch, nếu nói Hà Bán Tiên có nhiều mối quan hệ, thì

Chương Mục Trạch cũng là một mối quan hệ của hắn.

Xem ra, ban đầu hắn đi gặp Chương Mục Trạch, thực sự là một lựa chọn đúng đắn, người này tuy ham lợi, nhưng đã mở rộng mối quan hệ cho hắn, còn cung cấp một số hỗ trợ hậu cần, tổng thể mà nói giúp ích rất lớn.

Nhắc đến Chương Mục Trạch, hắn liền phất tay ra hiệu không cần vội xuống, tự mình lấy điện thoại vệ tinh ra, quay một tần số, gọi cho Chương Mục Trạch.

Họ yên lặng chờ một lúc, Chương Mục Trạch rất nhanh đã bắt máy, họ đã hẹn trước cứ cách một ngày sẽ báo cáo tình hình tiến triển hiện tại cho Chương Mục Trạch, để tiện giữ liên lạc giữa họ và kinh thành.

Hoặc có thể nói là, giữ liên lạc với nhân gian.

Giọng của Chương Mục Trạch truyền đến rất rõ ràng: "Chào buổi sáng, Diệp tiên sinh, các anh vẫn thuận lợi chứ?

Tiến độ thế nào rồi?

Đã đi đến đâu rồi?" Diệp Phàm bình tĩnh trả lời: "Như anh đã liệu, vị trí của Côn Luân Mộ ở trong dãy núi sâu phía tây nam, cách núi tuyết khoảng mười ba cây số, chúng tôi hiện đã tìm thấy lối vào địa cung." Bên kia Chương Mục Trạch im lặng một lúc: "Tình hình thế nào?" "Tình hình của chúng tôi mọi thứ đều bình thường, trên đường đi cũng thu được khá nhiều thông tin hữu ích." Diệp Phàm tăng tốc độ nói. "Yêu khí của ngọn núi này rất nặng, bất kỳ ai đã nghiên cứu về phong thủy khám dư đều có thể nhận ra đây tuyệt đối là một ngọn núi bất thường, thế núi này không chỉ là một thế tội long, bên trong còn ẩn giấu yêu tà." Chương Mục Trạch dừng lại một chút, trả lời: "Không ngờ có ngày lại được nghe những lời như vậy từ miệng anh, xem ra kẻ địch lần này rất khó nhằn?" Diệp Phàm mặt không đổi sắc: "Không

đùa với anh đâu, đến lúc đó chúng tôi không biết khi nào mới ra được, nếu trong núi này thật sự có sơn thần, chúng tôi phải giết thứ này mới ra được, nếu không chắc chắn sẽ xảy ra chuyện." Bên kia Chương Mục Trạch dường như trầm ngâm một lát: "Tôi ở kinh thành vẫn luôn dùng nhiều phương pháp để điều tra, mấy ngày gần đây, ngài Lý Hoa cơ bản đã bàn giao xong phần lớn công việc, có thời gian can thiệp, nên ngài ấy đã phái người tìm tôi." Diệp Phàm nhướng mày: "Lý Hoa biết rồi?

Ông ta tìm anh làm gì?" "Đương nhiên là hỏi chuyện của anh rồi." Chương Mục Trạch không chút do dự trả lời, "Tôi nhớ trước đây hai người từng hợp tác một thời gian, ngài Lý Hoa còn coi anh là thượng khách, hai người từng cùng nhau điều tra chuyện này." Diệp Phàm nhìn bầu trời trên núi tuyết, bốn bề đều là một màu trắng mênh mông, hắn khẽ hỏi. "Chúng tôi từng hợp tác điều tra chuyện Âm Dương Mộ, nhưng mục đích của ông ta khác với tôi, ông ta đối với những chuyện này cũng không hiểu rõ lắm, nên chuyện này theo lý mà nói không liên quan đến ông ta." "Ngài Lý Hoa rất tán thưởng anh." Chương Mục Trạch cười, "Ngài ấy không hy vọng anh thật sự đơn thương độc mã tiến vào nơi hiểm cảnh, cho rằng sau này hai người vẫn còn cơ hội hợp tác." Diệp Phàm cũng bình tĩnh mỉm cười: "Vậy có lẽ các anh hiểu lầm rồi, chuyện này cơ bản là tôi một mình muốn điều tra, kinh thành tôi cũng rất có khả năng sẽ không quay lại nữa, ông ta không còn lợi lộc gì để lấy từ tay tôi đâu." Chương Mục Trạch nói: "Diệp tiên sinh, anh hiểu lầm rồi, ngài Lý Hoa không phải muốn có được lợi lộc gì từ anh, anh cũng không cần quá đề phòng, chỉ cần nhớ rằng, các kênh ở kinh thành luôn rộng mở cho anh, anh có thể thoải mái mà làm." Tùng Hạc nghe được cuộc đối thoại của họ, nhướng mày với Diệp Phàm.

Im lặng một lát, Diệp Phàm nói: "Các anh điều tra được manh mối

gì rồi?" "Tôi đã điều tra được thứ có lẽ anh cần." Chương Mục Trạch chậm rãi nói, "Ba mươi năm trước, đội trộm mộ tiến vào núi Côn Luân, người sắp xếp cho họ đến Côn Luân Mộ làm chuyến *giáp lạt ma* chính là cha của cô gái đó, ông ta là một thầy phong thủy." Diệp Phàm không nói gì, cho anh ta thời gian nói tiếp, núi Côn Luân bây giờ vẫn yên bình.

Theo lời của Chương Mục Trạch, hắn và Lý Hoa đã đặc biệt kích động một số thế lực của Ngoại Bát Hành ở Kinh Thành, bắt đầu bí mật điều tra các sự việc từ ba trăm năm trước, cuối cùng liên hệ được với núi Côn Luân và thu được kết quả hiệu quả nhất.

Sau đó họ điều tra ra lai lịch của đội ngũ đó, những người này quả thực là một đám trộm mộ, không phải đi khảo sát mà hoàn toàn là vì minh khí và bảo vật.

Diệp Phàm hỏi: “Tôi xem trong băng video của họ, cả nhóm người cứ như đang đi dã ngoại ở đâu đó, rất thong dong, không có vẻ gì là sợ hãi.

Tại sao những người này lại không hề sợ hãi Mộ Côn Luân?” Chương Mục Trạch nói: “Cha của cô gái đó là một thầy phong thủy rất lợi hại, thời đó cực kỳ nổi tiếng, nhưng hiện tại đã mất tích, không ai tìm được ông ta ở đâu cả.

Nghe nói ông ta tổ chức đội ngũ đó vào núi là để cứu con gái mình.” Diệp Phàm và Tùng Hạc nhìn nhau, đều thấy sự nghi hoặc khó hiểu trong mắt đối phương.

“Có ý gì?

Con gái ông ta bị sao?” Cô gái đó dù trong ảnh hay trong băng video trông đều rất khỏe mạnh, hoàn toàn không có vẻ gì nguy hiểm.

“Bởi vì có một thầy bói Kỳ Môn Độn Giáp nói với ông ta rằng, con

gái ông ta mạng không còn dài, không lâu sau sẽ chết trong một tai họa, cách giải quyết nằm ở núi tuyết Tây Bắc, chính là núi Côn Luân.

Ông ta muốn cứu con gái, thế là nói với những người kia rằng trong núi Côn Luân có vô số bảo vật." Lời nói của hắn chỉ là đại khái, nhưng Diệp Phàm đã đoán ra được đây là tình huống gì.

Những nhân vật lợi hại trong chuyến đi này đa phần đều biết sự nguy hiểm của núi Côn Luân, nếu không đưa ra đủ lợi ích và điều kiện thì không thể bàn chuyện hợp tác được.

Đã không thể hợp tác, mà ông ta lại thực sự muốn đi, thì phải biến chuyện này thành một cuộc giao dịch.

Ông ta tìm mọi cách khiến những người kia tin rằng núi Côn Luân có vô số minh khí, và ngôi mộ đó không có nguy hiểm gì.

Đây chính là lý do cả nhóm họ trông rất thoải mái.

Diệp Phàm nhíu mày: "Vậy nên ông thầy phong thủy này, trông thì có vẻ muốn cứu con gái mình, nhưng thực chất lại hại chết cô ấy?" "Đúng vậy, lúc đó ông ta không biết đây là một tai nạn sẽ giáng xuống đầu con gái mình, bởi vì quẻ bói nói với ông ta rằng, cô gái đó phải đi cùng thì mới có được cơ thể khỏe mạnh." Diệp Phàm cười khẩy: "Nghe như một trò lừa đảo.

Bây giờ anh có thể cho tôi biết, thầy phong thủy bói quẻ cho ông ta là ai rồi chứ?" Chương Mục Trạch im lặng một lúc: "Sao cậu biết tôi định nói với cậu chuyện này?" Diệp Phàm không do dự đáp: "Nói thừa, đội trộm mộ và cô gái này đều không phải quan trọng nhất, quan trọng nhất là kẻ đứng sau sắp đặt mọi chuyện, hắn là ai?" "Người này cậu từng nghe qua, hắn tên là Hà Bán Tiên." Diệp Phàm thở dài: "Quả nhiên là hắn." Với Diệp Phàm, Hà Bán Tiên đến bước này cơ bản đã ở mức chết không hết tội, sau này trong Mộ Côn Luân, nếu có cơ hội, hắn chắc chắn sẽ không nương tay.

“Chúng tôi chỉ tra được đến đây, không biết tại sao hắn lại làm như vậy.” Chương Mục Trạch nói, “Có người nói, hắn muốn để những người đó làm tiên phong mở đường cho hắn, dọn sẵn đường vào núi Côn Luân.” Nói xong câu này, cuộc thảo luận của họ cơ bản đã kết thúc.

Sau đó Chương Mục Trạch nói sơ qua rằng ở Kinh Thành có Lý Hoa trấn giữ hỗ trợ họ, bảo họ cứ mạnh dạn hành động.

Diệp Phàm cúp điện thoại vệ tinh, biết rằng với khả năng định vị hiện tại của phía Kinh Thành, chắc chắn họ biết mình đang ở đâu, vấn đề an toàn không cần lo lắng nữa, hắn chuẩn bị trực tiếp xuống đạo động.

Nhưng Tùng Hạc đưa tay cản hắn lại: “Những lời hắn vừa nói, cậu nghĩ đến điều gì?” Diệp Phàm quay đầu nhìn anh ta: “Anh nghĩ tôi nghĩ đến điều gì?

Hà Bán Tiên lừa những người đó đến núi Côn Luân, e rằng cha của cô gái kia đã sớm chết trong tay hắn.

Nếu vậy, Hà Bán Tiên cũng đáng chết.” Tùng Hạc nhìn hắn: “Cậu muốn giết hắn?” Diệp Phàm quả thực có chút tức giận, nhưng khả năng kiểm soát cảm xúc của hắn cực tốt, rất nhanh đã bình tĩnh lại.

Sau một lúc im lặng, giọng điệu của hắn đã hoàn toàn trở lại bình thường.

“Anh còn nhớ cuộn băng video đó không?” Diệp Phàm khởi động cổ tay.

“Lúc đầu tôi nghi ngờ thứ đó rốt cuộc từ tay ai truyền đến Khang Tháp Lạc, sau này mới nhận ra chúng ta đã quên một mắt xích nào đó.

Đội ngũ đó cũng giống chúng ta, trong thời gian vào núi vẫn luôn có liên lạc với bên ngoài.

Cuộn băng video e rằng được quay ở bên ngoài núi, rồi cho người gửi về, gửi đến tay Hà Bán Tiên." Tùng Hạc im lặng một lát: "Vậy nên cuộn băng này sau đó lưu lạc ở Khang Tháp Lạc rồi đến tay chúng ta, thực chất không phải là ngẫu nhiên?" Diệp Phàm không nói gì mà gật đầu, nhưng hiện tại hắn cũng không biết mục đích đưa cuộn băng cho họ là gì.

Nhưng bây giờ cơ bản đã có thể xác định, lý do Hà Bán Tiên biết con đường này và thuận lợi đi đến đây, phần lớn thông tin chắc chắn là do đội trộm mộ của phó Lý nói cho hắn.

Chương 1309

Nhưng đội ngũ đó, thi thể lại xuất hiện bên ngoài núi tuyết, chẳng lẽ kẻ hủy thi diệt tích cũng là người của Hà Bán Tiên?

Nhưng hắn không tiếp tục do dự nữa.

Vị trí trung tâm của hố tuyết, tuy bị gió tuyết vùi lấp một phần, nhưng dấu vết ở đó quả thực cho thấy có một đạo động không thể nghi ngờ.

Lúc này Chu Vũ cũng đã đứng vững hoàn toàn, cậu không có kinh nghiệm xuống mộ, nhưng trông có vẻ hơi phấn khích.

Chàng trai trẻ hỏi: "Diệp tiên sinh, chúng ta xuống ngay bây giờ ạ?" Diệp Phàm gật đầu: "Cẩn thận một chút, lúc leo xuống có thể sẽ hơi nguy hiểm, bám sát chúng tôi." Với năng lực hiện tại của hắn, việc leo xuống mộ đạo không thành vấn đề, nhưng Chu Vũ có thể là một vấn đề.

Ngay giây tiếp theo, Tùng Hạc lấy ra một sợi dây thừng từ ba lô.

Đầu dây có một cái móc sắt, trông như đồ chuyên dùng để leo núi và phi diêm tẩu bích.

Diệp Phàm nhướng mày, Tùng Hạc láu lỉnh nháy mắt với hắn.

Sau đó Diệp Phàm và anh ta cùng đi tới, thấy ở đó quả nhiên có một lối vào đạo động, xung quanh là tuyết rơi lả tả.

Họ dọn dẹp sơ qua, thấy bên trong tối đen như mực, giống như một vực sâu.

Khoảng cách này không hề nông, Diệp Phàm không chút do dự, bật đèn pin soi vào trong, phát hiện ngay cả đèn pin mắt sói cỡ này cũng không thể soi thấu.

May mà men theo đạo động đi xuống, có một tầng nham thạch như vách đá dựng đứng, khiến người ta gần như nghi ngờ đã xuống đến đáy của dãy núi.

Nếu bên trong ẩn giấu một địa cung, vậy thì sẽ rất thú vị.

Họ có mang theo một số thiết bị leo núi, vì đã sớm dự liệu sẽ có nhu cầu này, nên mấy người đặt ba lô xuống, nhanh chóng lấy dây cáp thép, đai an toàn và cả thiết bị tụt dây trong ba lô ra.

Những thiết bị này vô cùng đầy đủ, là do tài xế A Khắc Tô đề nghị khi còn ở thảo nguyên A Khắc Tô.

Đến bước này, hành trình của họ dường như có phần quá thuận lợi, mỗi ngày không bị sức mạnh kỳ quái ở đây cản trở một chút, hắn lại cảm thấy có gì đó không ổn.

Tùng Hạc lập tức nhận ra điều gì đó, chỉ bật đèn pin trong chốc lát rồi tắt đi, hỏi Diệp Phàm.

"Hay là chúng ta mò mẫm đi vào trong bóng tối?" Diệp Phàm lắc đầu, chưa kể đến Chu Vũ hoàn toàn không có kinh nghiệm, ngay cả hắn và Tùng Hạc, chỉ cần không phải vượn nhập, trên vách đá cheo leo nguy hiểm dưới đáy núi này, nếu không có bất kỳ ánh sáng nào và không biết tình hình ra sao, thì cơ bản là đồng nghĩa với việc đi nộp mạng.

Hắn nhìn Chu Vũ, thở dài, thầm nghĩ có lẽ thật sự không nên đưa cậu đi.

"Có khả năng sẽ dụ loài chim lớn đó tới." Tùng Hạc bổ sung.

Diệp Phàm gật đầu, đi đầu qua cố định dây thừng vào tầng đá cạnh đạo động: "Tôi biết, nhưng vẫn phải ưu tiên an toàn.

Trong môi trường này, không có ánh sáng cũng gần như tự tìm cái chết, không thể đùa giỡn với mạng sống của mình được." Tùng Hạc

thở dài: “Vậy e là lại có một trận ác chiến rồi.” Chu Vũ đi tới, vừa cố định dây của mình vừa nói: “Diệp tiên sinh, tai của tôi rất thính, chúng ta có thể không cần bật đèn.

Lúc xuống tôi sẽ lắng nghe động tĩnh xung quanh, có thứ gì đó đến thì tắt đèn.” Diệp Phàm mỉm cười, đưa tay xoa đầu Chu Vũ, làm tuyết dính đầy mặt cậu.

“Cứ nghe theo sự sắp xếp của tôi là được, có thể bảo vệ cậu an toàn, đừng tự ý hành động, không được rời khỏi chúng tôi.” Ngay sau đó hắn quay đầu nhìn Tùng Hạc: “Không chắc dưới đó sâu đến đâu, nhưng xem nơi Hà Bán Tiên chọn, cộng thêm việc tuy đây là sườn núi nhưng cũng không quá xa chân núi, nên bên dưới chắc không đến nỗi thực sự sâu lắm.” Tùng Hạc gật đầu: “Nói thẳng kết luận của cậu đi.” Diệp Phàm chỉ vào đạo động: “Chúng ta xuống dây tốc độ cao, đèn pin nhất định phải bật để đảm bảo an toàn trên đường đi.

Trên vách đá này có thể có đá lở, phải kịp thời né tránh.

Tụt xuống với tốc độ nhanh nhất, để lũ chim lớn đó dù có phát hiện ra chúng ta cũng không thể truy đuổi ngay lập tức.” Tùng Hạc biết đây quả thực là cách làm phù hợp nhất, hiện tại bên dưới cơ bản là vách đá dựng đứng chín mươi độ, xuống dây tốc độ cao là phương pháp hiệu quả nhất.

Thế là anh ta nhanh chóng quăng móc sắt ra, găm chặt vào trong đá, về cơ bản là đến mức không thể rút ra được.

Mấy người buộc dây an toàn vào eo, Diệp Phàm liếc nhìn Chu Vũ.

“Leo núi cậu biết không?

Nếu không được thì cứ bám lấy tôi và Tùng Hạc, có chuyện gì thì la lên một tiếng.” Chu Vũ gật đầu: “Chất lượng của những thiết bị này rất tốt, chắc là đủ an toàn.

Trên đường đi tôi cũng đã tìm hiểu một số kiến thức về leo núi, sẽ không làm mất mặt đâu, các anh cứ yên tâm." Diệp Phàm vỗ vai cậu, ngay sau đó Chu Vũ liền thấy hai người họ dùng một tư thế cực kỳ linh hoạt và khỏe khoắn, trực tiếp tụt xuống.

Đó là kết quả của việc toàn bộ cơ bắp có độ chính xác và phối hợp cực cao, vừa nhìn đã biết hai người này là cao thủ rất lợi hại.

Cậu sững sờ một lúc rồi mới vội vàng tụt xuống theo.

Gần như chỉ trong vài giây, ba người từ vùng tuyết sáng lóa tiến vào bóng tối sâu không lường được.

Ba chiếc đèn pin đồng thời bật lên, soi sáng cả một vùng rộng lớn dưới đáy núi.

Đã là xuống dây tốc độ cao, tốc độ tụt xuống của họ sẽ rất nhanh, dây thừng cũng chuẩn bị đủ dài, từ lưng chừng núi xuống đáy núi tuyệt đối không thành vấn đề.

Mãi đến khi xuống dưới, Diệp Phàm mới nhận ra không gian trống rỗng dưới ngọn núi này còn lớn hơn họ tưởng tượng rất nhiều, hoàn toàn đủ quy mô của một tòa địa cung.

Cũng chính vào khoảnh khắc này, hắn phản ứng lại, đến đây, họ đã thực sự tiến vào phạm vi của Mộ Côn Luân, hiện tại đang ở trong địa cung.

Quả nhiên đúng như Tùng Hạc lo lắng trước đó, khi xuống được nửa đường, Diệp Phàm vừa ngẩng đầu lên phán đoán độ cao họ đã xuống, thì thấy sắc mặt Chu Vũ bên cạnh đột nhiên trở nên tái nhợt.

"Có chuyện rồi, Diệp tiên sinh." Chu Vũ nói rất nhanh, "Tôi nghe thấy tiếng luồng không khí do cánh chim đập tạo ra, loài chim đó đến rồi!" Họ nhìn nhau, ba người nhanh chóng đồng thời tắt đèn pin, cả đáy núi tức thì trở nên tối đen như mực, chỉ còn tiếng dây thừng tụt

xuống vùn vụt.

Khoảng hai ba giây sau, họ đồng thời nghe thấy tiếng chim kêu, chính là thứ tiếng kêu cực kỳ chói tai mà họ đã nghe thấy trước đó.

Diệp Phàm nhíu mày, tuy trước đó đã biết loài chim này nhận dạng vật thể qua ánh sáng, nhưng lúc họ kiểm tra dưới đáy núi lần đầu tiên, rõ ràng không hề phát hiện bất kỳ dấu vết nào của chim.

Chẳng lẽ vừa rồi ánh sáng bật quá lâu?

Họ đồng thời tắt đèn pin, hiện đang trong quá trình xuống dây tốc độ cao, không kịp xem xét kỹ tình hình xung quanh, tạm thời không thể biết lũ chim lớn này rốt cuộc nhìn thấy họ từ đâu.

Nhưng bây giờ họ đành phải cược rằng sau khi tắt đèn, lũ chim này sẽ không thể tìm thấy tung tích của họ.

Lựa chọn này vô cùng mạo hiểm, nhưng Diệp Phàm hiểu rằng họ không còn lựa chọn nào khác.

Bây giờ tất cả mọi người đều đang treo lơ lửng bên vách đá, đánh nhau vô cùng bất tiện, chỉ có thể lập tức tắt đèn pin.

May mà tốc độ của họ đủ nhanh, gần như chỉ mất chưa đến nửa phút đã sắp xuống đến tầng đáy của hang động, tiếng chim kêu vang vọng trên đầu họ.

Có một hai lần, trong quá trình tụt xuống, Chu Vũ gần như cảm nhận được cánh chim lướt qua tóc mình, cậu lập tức không dám nói một lời nào, im như ve sầu mùa đông mà tụt xuống.

Sau đó, nhờ thính lực siêu phàm, cậu nghe thấy tiếng bước chân của Diệp Phàm và Tùng Hạc khi chạm đất, biết mình sắp tiếp đất, vài giây sau liền đặt chân lên mặt đất, rồi được Diệp Phàm và Tùng Hạc mỗi người một bên đỡ lấy.

Cậu nghe thấy Diệp Phàm khẽ "suỵt" một tiếng, không cho cậu phát ra thêm bất kỳ âm thanh nào.

Chu Vũ gật đầu, ba người cùng ngậm miệng, đứng thẳng lưng áp sát vào vách đá, lặng lẽ lắng nghe động tĩnh bên trên.

Chu Vũ nhận ra Diệp Phàm và Tùng Hạc chắc chắn đều đã dùng sức mạnh pháp thuật để tăng cường giác quan của mình.

Cậu trốn trong bóng tối một lúc, mắt cũng dần thích nghi, lờ mờ có thể nhìn thấy đường nét xung quanh.

Chu Vũ ngẩng đầu lên, lúc này mới nhận ra họ đã ở rất xa cửa hang vào, chỉ có một tia sáng yếu ớt lọt vào.

Mười mấy phút sau, tiếng chim kêu ngày càng xa, cuối cùng biến mất.

Diệp Phàm dùng sức mạnh pháp thuật tăng cường thị lực, bây giờ có thể nhìn rõ hoàn toàn tình hình trong hang động.

Bên dưới đạo động này, lại là một không gian rỗng khổng lồ, giống như một địa cung cực lớn.

Tùng Hạc khẽ hỏi hắn: "Vừa rồi cậu có thấy gì không?" Diệp Phàm dừng lại một chút rồi gật đầu: "Trên vách của những vách đá này có rất nhiều khe nứt, trong khe nứt đâu đâu cũng là loại thần kham trong địa cung Cửu Huyền Sơn, lũ chim lớn này trú ngụ trong những thần kham đó, có ánh sáng là sẽ xuất hiện." Những khe nứt đó, trong quá trình xuống dây cực nhanh, vốn rất khó phát hiện, nhưng khi Diệp Phàm và Tùng Hạc vừa bắt đầu xuống dây, đã không hẹn mà cùng tăng cường thị lực của mình.

Trong tình huống vừa rồi, ánh sáng mạnh đột ngột sáng rồi tắt, rất dễ gây ra tình trạng mù tạm thời, trong chốc lát không nhìn rõ gì cả.

Chương 1310

Vì vậy cả hai đều đã chuẩn bị trước, thế nên trong quá trình đi xuống, họ đều đã nhìn thấy những khe nứt xen kẽ giữa các vách núi.

Số lượng khe nứt này rất nhiều, dày đặc, nhưng phần lớn đều rất hẹp.

Bên trong những khe nứt này, đa phần đều đặt một loại thần kham.

Hắn và Tùng Hạc đều nhận ra ngay, đó chính là loại thần kham mà họ đã phát hiện trong địa cung Cửu Huyền Sơn trước đây.

Theo phán đoán ban đầu của Diệp Phàm, những thần kham đó thực chất là một dạng lồng chim, sở dĩ được làm thành hình dạng thần kham, e là vì người dân khu vực núi Côn Luân sùng bái loài chim này như một vật tổ.

Mà bây giờ trong sơn cốc này, toàn bộ đều là loại thần kham giống như lồng chim, và xem ra, loại thần kham này không thể chứa được những con Ô Đầu Thanh Điểu lớn như vậy.

Tùng Hạc khẽ hỏi: "Cậu có nghĩ lũ chim này bay ra từ những cái lồng đó không?" Diệp Phàm cẩn thận lắng nghe động tĩnh xung quanh: "Những cái lồng này hẳn là nơi ấp nở lũ chim này.

Chúng thông qua một phương thức nào đó, sinh ra trong những chiếc lồng chim này, lớn đến một kích thước nhất định sẽ phá lồng mà ra.

Đa phần những thần kham này đều đã bị bỏ hoang rất lâu rồi." Ngụ ý là, những con chim lớn này đã sớm trưởng thành từ trong thần kham, những con bay ra bây giờ đa phần đều là Ô Đầu Thanh Điểu

trưởng thành.

Với số lượng như vậy, họ vẫn không muốn trực tiếp đối đầu với chúng, vì vậy sau đó ba người lại đợi một lúc lâu, cho đến khi tiếng chim kêu hoàn toàn biến mất, những con chim lớn bay thẳng ra khỏi cửa hang họ vừa vào, biến mất không dấu vết.

Sau đó Diệp Phàm đi về phía trước vài bước, quan sát xung quanh một vòng rồi mới vẫy tay ra hiệu cho Tùng Hạc và Chu Vũ đi theo.

Lúc này mắt của Chu Vũ cũng có thể lờ mờ nhìn thấy một chút, nhưng ánh sáng ở đây thực sự quá tối, nên cậu chỉ có thể nhìn thấy một vài đường nét nhỏ.

Thế là Tùng Hạc suy nghĩ một lát, lấy chiếc quạt của mình ra.

Anh ta niệm hai câu thần chú bí ẩn, ngay sau đó chiếc quạt bạch ngọc đột nhiên bắt đầu tỏa ra ánh sáng trắng lạnh lẽo, nhàn nhạt soi sáng một khoảng nhỏ xung quanh.

Ánh sáng huỳnh quang này rất dịu và không chói mắt.

Họ nín thở tập trung một lát, quả nhiên không có con chim lớn nào bị dụ đến nữa, không biết là vì chim đã bay ra ngoài hết hay vì ánh sáng quá yếu.

Họ cùng thở phào nhẹ nhõm.

Nếu trong môi trường này mà thực sự phải mò mẫm hành động từ đầu đến cuối, thì thật sự quá nguy hiểm, quả thực là chuyện vượt quá khả năng của con người.

Ngay sau đó Diệp Phàm ra hiệu, ý bảo họ tạm thời không nên ở lại đây, mà đi thẳng vào nơi sâu nhất của cửa hang.

Đây quả thực là một hang động dưới lòng đất, xung quanh đều là vách núi cứng không thể phá vỡ, nhiệt độ cao hơn bên ngoài một chút,

không còn cảm giác lạnh thấu xương nữa.

Ánh sáng từ chiếc quạt của Tùng Hạc rất mờ ảo, nhưng đây có lẽ đã là giới hạn ánh sáng mà họ có thể tạo ra ở đây.

Đèn pin mắt sói và pháo sáng lạnh của họ, dù là ánh sáng yếu nhất, cũng sáng hơn cái này rất nhiều, vẫn quá chói mắt.

Nhưng thứ ánh sáng này, e rằng nhìn từ trên đỉnh xuống, căn bản không thấy được gì.

Đây thực chất là tình huống an toàn nhất mà họ có thể làm được lúc này.

Nương theo ánh sáng của chiếc quạt bạch ngọc, họ cẩn thận quan sát hang động sâu thẳm này.

Trong hang không thấy bất kỳ dấu vết nào do con người để lại, hoặc là không có gì xảy ra, hoặc là người của Hà Bán Tiên đã dọn dẹp cẩn thận.

Tùng Hạc giơ quạt lên cao hơn một chút: "Nếu họ cũng xuống từ đạo động này, vậy tuyến đường chúng ta đang đi cũng giống như họ, nhưng tốc độ của họ nhanh hơn chúng ta rất nhiều." Diệp Phàm gật đầu: "Ở đây đâu đâu cũng là vách núi và khe nứt, rõ ràng đã đến dưới chân núi Côn Luân.

Chúng ta xuống ít nhất cũng hơn hai mươi mét, Hà Bán Tiên dự liệu đúng, chúng ta nhất thời có thể sẽ không ra ngoài được." Hang động dưới lòng đất này rất rộng, bốn phương tám hướng đều là vách đá cheo leo, còn có một số khe nứt sâu hơn nằm ngang trong đó, tối đen như mực không biết bên trong rốt cuộc có gì, có thể là thần kham, hoặc thứ khác.

Nếu loài chim đó sống ở đây, vậy chúng ăn gì, ngủ thế nào, sinh sôi nảy nở ra sao?

Tốc độ đi bộ của họ bây giờ không thể quá nhanh, vì dưới chân có rất nhiều đá nhô lên lộn xộn sẽ ảnh hưởng đến việc di chuyển bình thường, hơn nữa còn phải luôn sẵn sàng đối phó với đủ loại rắc rối.

Con đường này không biết dài bao nhiêu, nhưng họ thực ra đều hiểu, nếu trong tình huống này mà xảy ra đánh nhau, sẽ lập tức thu hút Ô Đầu Thanh Điểu.

Loài chim đó chủ yếu dựa vào ánh sáng để săn mồi, nhưng xem ra bây giờ chúng cũng không phải hoàn toàn không có phản ứng với âm thanh.

Nếu không muốn bị vây khốn ở đây, thì không thể đối đầu trực diện với chúng.

Họ không do dự, hang tuyết lớn dưới lòng núi này cứ đi thẳng vào trong, chỉ có một hướng duy nhất.

Tùng Hạc hạ thấp giọng khẽ nói: "Chúng ta đã vào Mộ Côn Luân rồi sao?" Diệp Phàm gật đầu: "Nơi này chắc chắn là địa cung của Mộ Côn Luân.

Còn bên trong rốt cuộc có gì, cứ xem những thứ trong giấc mơ của tôi có chính xác không là biết." Ánh sáng huỳnh quang của chiếc quạt bạch ngọc không hề tắt, thứ được điều khiển bằng pháp thuật này dùng cực kỳ tiện lợi, lại không dễ mất tác dụng.

Đi sâu vào khoảng năm sáu trăm mét, trước mặt họ đột nhiên xuất hiện một cánh cửa lớn màu trắng.

Kích thước của cánh cửa này về cơ bản tương đương với chiều cao của một tòa nhà hai tầng, vô cùng khoa trương.

Nhưng khi họ đến gần quan sát kỹ mới phát hiện, đây không phải là một cánh cửa, mà là một bức bích họa được khắc trên vách đá.

Bức bích họa này vô cùng sống động, kỹ nghệ cực kỳ cao siêu,

không biết là thứ do ai để lại, được khắc họa sống động như thật, hoàn toàn giống như một cánh cửa thật.

Hơn nữa vì đây là đáy núi, quanh năm không thấy ánh sáng, tác dụng oxy hóa cũng cực kỳ yếu, nên tất cả những thứ như bích họa ở đây đều được bảo tồn cực kỳ hoàn hảo.

Hắn đột nhiên nghĩ đến khe núi Nhất Tuyến Thiên đó, những bức bích họa phức tạp được khắc trên vách đá hai bên, nét vẽ dường như tương tự.

"Là thứ cùng thời đại với bức bích họa bên ngoài." Diệp Phàm liếc nhìn Tùng Hạc, "Hỏa Đồ quốc?" Tùng Hạc gật đầu: "Không có khả năng thứ hai.

Bây giờ chúng ta có nên tìm xem ở đây có lối vào nào khác không, người của Hà Bán Tiên đã vào từ đâu?" Vách đá ở đây dù thế nào cũng rõ ràng không thể phá nổ, chưa nói đến việc sẽ thu hút lũ chim lớn bên ngoài, còn có khả năng gây sập.

Cánh cửa mộ bích họa trắng bệch này đột nhiên khiến hắn nghĩ đến điều gì đó, đó là cảnh tượng hắn đã thấy trong mơ, nơi này rất có khả năng là nơi Tống Hà Ngọc đã từng đến.

Nếu họ đang đi theo bước chân của Tống Hà Ngọc đến đây, thì con đường này rất có thể là con đường phải đi qua.

Thấy hắn cứ nhìn ngang ngó dọc, Tùng Hạc hỏi: "Ở đây có vấn đề gì à?" "Trước đây khi tôi thấy nơi này trong ảo giác của vẫn thiết," Diệp Phàm dừng lại một chút, "nơi này đáng lẽ phải có một cái đỉnh đồng lớn." Trong cái đỉnh đồng đó không biết đang luyện chế một loại ác quỷ gì, khiến cho đội khảo sát ba trăm năm trước gần như phải chùn bước.

Nhưng bây giờ ở đây, lại không hề có cái gọi là đỉnh đồng lớn nào

xuất hiện.

Xung quanh toàn là đá lởm chởm, trên vách đá cực cao trước mặt, dùng một thủ pháp gần như yêu tà vẽ nên một cánh cửa màu trắng.

Hiện tại ở trong hang động dưới lòng đất không phân biệt được ngày đêm, tự nhiên cũng không có nỗi lo về ban đêm, vì vậy Diệp Phàm không có ý định dừng lại nghỉ ngơi.

Họ men theo vách động đi về phía trước, đến trước những bức bích họa, Diệp Phàm đưa tay sờ một cái, nhận ra vật liệu dùng cho những bức bích họa này đều rất tốt, kỹ nghệ vô cùng điêu luyện.

Vào thời đại đó, nếu có thể hình thành được kỹ thuật vẽ bích họa thuần thục như vậy, thì thời gian tồn tại của Hỏa Đồ quốc chắc chắn cũng không quá xa so với hiện tại, không quá hai nghìn năm.

Một nền văn minh núi Côn Luân, hơn một nghìn năm cũng đủ để thai nghén nên kho báu.

Sau đó Diệp Phàm ngẩng đầu nhìn lên, phía trên cánh cửa bích họa màu trắng này, cách mặt đất khoảng hai mét, có một cửa hang đen ngòm.

Bên trong cửa hang sâu không lường được, giống như một vực sâu không đáy.

Diệp Phàm thử lấy đèn pin soi vào, phát hiện căn bản không soi thấu.

Hắn tắt đèn pin, cân nhắc xem khoảng cách này có thể ném một que pháo sáng lạnh vào không, nhưng ngay sau đó bị Tùng Hạc lắc đầu ngăn lại.

“Không biết bên trong có thứ gì, có vật sống không.” Tùng Hạc cản hắn lại, “Đừng kinh động chúng, lát nữa chúng ta trực tiếp lên trên.” Diệp Phàm nhìn những mỏm đá nhô ra từng tầng trên vách đá,

cộng thêm thiết bị leo núi và móc sắt họ mang theo, leo lên chắc chắn không thành vấn đề.

Diệp Phàm cảm thấy không cần do dự, lập tức móc dây an toàn vào rồi đi đầu leo lên.

Khoảng cách hơn hai mét, hắn leo tay không cũng linh hoạt như vượn, hai ba lần đã đến trước cửa hang.

Chương 1311

Tùng Hạc liếc nhìn Chu Vũ, Chu Vũ nhìn ánh mắt anh ta là biết anh ta leo lên chắc chắn cũng không tốn nhiều sức như Diệp Phàm.

Còn về phần mình, lúc này có lẽ đã trở thành kẻ làm vướng chân.

Chu Vũ thầm nghĩ, mình không muốn làm gánh nặng, rồi cũng lập tức móc khóa an toàn vào.

Tùng Hạc đã lật người leo lên, sau khi Chu Vũ thở hồng hộc leo lên, thấy hai người kia đã đứng ở cửa hang nghiên cứu tình hình.

Không biết họ đã bàn bạc gì, tóm lại đợi đến khi cậu đi qua, thì thấy Diệp Phàm đốt một que pháo sáng lạnh, ném thẳng vào cửa hang đó.

Sau đó họ thấy que pháo sáng lạnh lăn vào bên trong, trong chốc lát, soi ra vô số xương trắng trong hang.

Đây là một nơi chôn xương.

Chu Vũ đột nhiên rùng mình, vội vàng đi qua đứng sau lưng hai người họ, thấy Diệp Phàm nhướng mày nhìn Tùng Hạc.

Họ đều thấy sau khi que pháo sáng lạnh tắt, độ sâu trong hang vẫn đạt đến mức sâu không lường được, không biết thông đến đâu, tối đen như mực.

"Những bộ xương này là của ai?" Giọng Tùng Hạc rất nhẹ, như sợ làm kinh động người chết, "Là những người đã đến đây trước đây sao?" Diệp Phàm mặt không đổi sắc gật đầu: "Đây là tất cả những nhà thám hiểm đã đến đây trong ba trăm năm qua, có lẽ đều bị vẫn thiết dẫn dụ đến, rồi họ đều chết ở đây." Không biết là chết vì loài chim lớn đó, hay chết vì thứ gì khác.

Tóm lại, nếu họ vẫn đến, vẫn tiếp tục nối gót nhau hoàn thành sự nghiệp này, thì chứng tỏ tất cả những người này đều không thành công.

Que pháo sáng lạnh sau đó từ từ tắt, Tùng Hạc lại giơ chiếc quạt bạch ngọc lên.

Diệp Phàm ra hiệu, họ liền không chút do dự men theo cửa hang đi vào.

Đi chưa đến mười mét, đã thấy bộ thi thể đầu tiên.

Xung quanh thi thể còn có một số bộ xương vụn, xem ra sau khi chết, thi thể không biết bị thứ gì xé thành từng mảnh, mới tan tác thành ra thế này.

Diệp Phàm ngồi xổm xuống, Tùng Hạc đưa quạt cho hắn.

Diệp Phàm đưa quạt lại gần soi một chút, trong ánh sáng trắng lạnh lẽo, hắn thấy xương của bộ thi thể kia rõ ràng đã trải qua một thời gian rất dài, sở dĩ không bị oxy hóa thành bột, e là do vấn đề môi trường dưới lòng đất.

Đây là một bộ thi thể được bảo quản tương đối hoàn hảo, trên người vẫn còn một ít mảnh vải vụn.

Hắn lật một lúc, lại tìm thấy một tấm thẻ kim loại nhỏ từ trên người thi thể.

Trên thẻ khắc tên của người này, anh ta tên là Lục Hằng Lưu, sinh vào chín mươi sáu năm trước.

"Họ Lục?" Tùng Hạc cũng ngồi xổm xuống, xem xét bộ thi thể kia bên cạnh hắn, "Hậu duệ của Lục Thanh?" Diệp Phàm không trả lời, nhưng họ đều biết chín phần mười là như vậy.

Nơi này, ngoại trừ hậu duệ của đội khảo sát ba trăm năm trước,

những người khác gần như khó có thể tiếp cận.

Người này lại họ Lục, liên tưởng đến Lục Thanh, cơ bản có thể xác định được rồi.

Bộ xương này sắp hóa vôi, trên người cũng không có thông tin hữu ích nào.

Họ mang tấm thẻ sắt đi, rồi đứng dậy tiếp tục đi sâu vào.

Ánh sáng lạnh của chiếc quạt bạch ngọc không soi được xa, họ lại không thể xác định bên trong có Ô Đầu Thanh Điểu hay không, không dám trực tiếp bật đèn pin soi sáng, vì vậy cơ bản chỉ có thể từ từ xem xét.

Ở đây gần như cách hai ba mét lại xuất hiện một bộ thi thể, những bộ xương này đa phần bị oxy hóa rất nghiêm trọng, tuổi tác rõ ràng không ngắn, đến mức không thể phán đoán đại khái thời gian.

Vì vậy Diệp Phàm chỉ có thể lần lượt ngồi xổm xuống lật xem tìm kiếm, muốn tìm xem trên những thi thể này có thứ gì đại diện cho thân phận của họ không.

Nhưng giấy tờ đa phần đều đã mục nát hết, chỉ có thẻ sắt và các loại kim loại mới miễn cưỡng còn lại, nhưng cũng bị ăn mòn gần hết.

Hắn lại tìm ra mấy tấm thẻ sắt, những người này đa phần họ Triệu, họ Chu hoặc họ Tống, tính chỉ hướng quá rõ ràng.

Rõ ràng, trong ba trăm năm qua, mưu kế của Cổ Hà vẫn luôn phát huy tác dụng.

Diệp Phàm càng nhìn càng nhíu mày: "Những người này cam tâm tình nguyện đến đây nộp mạng, đều là những người có chấp niệm sâu nặng, hoặc bị vẫn thiết khơi dậy tâm ma, và đa phần đều dừng bước trong hang động này." Tùng Hạc mặt không cảm xúc nhìn những bộ xương ở đây: "Những người này chắc chắn đã gặp phải chuyện

không thể tưởng tượng được mới chết ở đây.

Có thể đi đến bước này đã chứng tỏ không phải người bình thường.

Chúng ta ở đây, chắc chắn sẽ gặp nguy hiểm." Những cái chết kỳ lạ của những người này chỉ có thể nói lên rằng hang động này có vấn đề.

Ba người họ cùng im lặng một lúc.

Trong tình huống này, mỗi một thứ bên trong đây đều trở nên vô cùng đáng ngờ, mỗi một thứ đều có thể là vật lấy mạng người, đi một bước cũng phải hết sức cẩn thận mới được.

Chu Vũ cẩn thận nói: "Những người này, mỗi người đều có quan hệ với những người năm đó sao?" Diệp Phàm nhìn cậu ta: "Họ cũng giống chúng ta, đều vì có đủ mọi loại quan hệ với những người đó, nên mới tình cờ có được vẫn thiết, rồi từng bước bị dẫn đến đây.

Biết đâu hôm nay chúng ta chết ở đây, mấy chục năm sau lại có người đến và nhìn thấy hài cốt của chúng ta." Tuy hắn có ý nói đùa, nhưng vẻ mặt lại quá nghiêm túc, khiến Chu Vũ vẫn rùng mình một cái.

Dù sao cậu ta cũng chỉ là người bình thường, vẫn chưa thể nhìn thấy thi thể mà mặt không đổi sắc như Diệp Phàm và Tùng Hạc.

Thực tế, lúc Diệp Phàm và Tùng Hạc đang kiểm tra những thi thể kia, Chu Vũ đã vô thức lùi lại vài bước, không dám lại gần nhìn kỹ.

"Đừng sợ." Tùng Hạc thuận miệng nói, "Ở đây tạm thời chưa phải mộ thất, mấy thứ này cũng không tự dậy được.

Trên đường tới đây cậu cũng thấy không ít Tống tử rồi, còn sợ cái gì nữa." Chu Vũ cười khổ: "Anh nói thì nhẹ nhàng quá, làm sao có thể dễ dàng không sợ được chứ." Diệp Phàm đứng dậy, thu dọn hết

những tấm thẻ bài bằng sắt, chuẩn bị có cơ hội sẽ mang về chôn cất tử tế, ít nhất cũng không để những người đó dưới suối vàng chết không nhắm mắt.

"Đi tiếp thôi, yêu khí ở đây rất nặng." Diệp Phàm khẽ nói, "Cứ đi dọc theo con đường này, chắc là có thể đến được địa cung thật sự.

Dùng tốc độ nhanh nhất đi qua đây, đừng ở lại lâu." Vừa nói, hắn vừa cẩn thận kiểm tra lại tình hình trong hang lần cuối.

Tùng Hạc thấy vậy, cầm quạt lên chiếu sáng cho hắn, vô tình chiếu cây quạt lại gần vách đá xung quanh.

Nơi đó vừa hay có một khe nứt.

Ngay giây sau, Diệp Phàm đột ngột ngẩng đầu, cả hai cùng lúc nhìn thấy một con mắt mở ra trong khe nứt.

Hắn kéo Tùng Hạc giật mạnh lùi về phía sau.

Giây tiếp theo, một thứ gì đó đột nhiên bay ra từ khe nứt, tiếng chim kêu chói tai lập tức vang vọng khắp hang động.

Ngay sau đó, khắp nơi trong hang động đều vang lên tiếng chim kêu đáp lại.

Là chim Ô Đầu Thanh Điểu, lũ này lại có thể giao tiếp với nhau bằng âm thanh!

Diệp Phàm không chút do dự, bôi một luồng pháp lực lên mí mắt mình.

Tùng Hạc trở tay kéo Chu Vũ qua, cúi người xuống đất né được móng vuốt sắc bén của một con chim lớn.

Giây tiếp theo, thị lực được cường hóa của Diệp Phàm nhìn thấy hơn chục con chim lớn cùng bay về phía họ, hắn lập tức hét lên với Tùng Hạc: "Tắt đèn!" Cây quạt ngọc trắng tắt ngóm theo tiếng gọi, cả

hai đồng thời tản ra các hướng.

Tùng Hạc kéo Chu Vũ, trực tiếp nấp vào bên cạnh một tảng đá lởm chởm, rồi đột nhiên nghe thấy một tiếng súng vang lên.

Diệp Phàm một phát súng bắn rơi một con chim lớn, lại có hai con khác lao tới, hắn rút dao ra, hai nhát chém toạc bụng chúng, máu chảy đầy đất, trong hang động tức thì bùng lên mùi máu tanh nồng nặc.

"Ra tay không?" Tùng Hạc hét lên.

Diệp Phàm đáp lại: "Ra tay, ở đây chỉ có mười mấy con thôi, vừa rồi đại quân đã bị chúng ta dụ ra ngoài rồi.

Đây là tổ của chúng, bây giờ phần lớn chim đều đang ở trên núi tuyết bên ngoài, nhân lúc chúng chưa về, giết đường máu mà ra!" Tùng Hạc gật đầu, dặn dò Chu Vũ: "Nấp ở đây đừng động, nhớ khẩu súng tôi đưa cho cậu không?" Chu Vũ vội vàng gật đầu lia lịa.

Bây giờ phản ứng của cậu ta đã nhanh hơn một chút, tức thì nhận ra chuyện gì đang xảy ra.

Chương 1312

Dù sợ hãi, nhưng không thể làm vướng chân hai người này, thế là cậu ta ngoan ngoãn nấp sau tảng đá.

Ngay sau đó, lại có vài tiếng súng vang lên.

Tài bắn súng của Diệp Phàm cực kỳ chuẩn xác, những viên đạn bạc bí ẩn kia uy lực cực lớn, lại như thể nghe theo hiệu lệnh của hắn, trăm phát trăm trúng.

Tùng Hạc lao ra từ sau tảng đá, cây quạt ngọc trắng trong tay đột nhiên bùng lên ánh sáng trắng dày đặc, ánh sáng trắng tức thì hóa thành những lưỡi dao.

Một loạt lưỡi dao bay ra, trực tiếp ghim mấy con chim chết trên vách đá.

Kết quả ánh sáng trắng vừa lóe lên, những con chim còn lại trong bầy hơn chục con đồng loạt lao về phía họ.

Nhưng Tùng Hạc cũng vừa hay nhìn rõ, số lượng của chúng không nhiều.

Đúng như Diệp Phàm đã dự đoán trước đó, lúc họ vừa xuống đây đã bật đèn pin Lang Nhãn cực sáng, tức thì chiếu rọi cả hang động, dụ phần lớn chim Ô Đầu Thanh Điểu ra ngoài.

Hơn nữa, bây giờ những con chim đó đã bay ra ngoài núi tuyết, có lẽ cần một khoảng thời gian mới quay về được.

Họ xui xẻo mà lại gặp may, có được thời cơ tốt nhất để đi qua cửa hang này.

Nếu lúc họ vào đây, trong này toàn bộ đều là loại chim lớn nguy hiểm đó, thì phiền phức to rồi.

Tùng Hạc liếc nhìn vách đá, nhân lúc ánh sáng từ cây quạt thu hút lũ chim, hắn đứng tại chỗ rút cây côn bên hông ra.

Đầu côn vung ra một lưỡi dao màu bạc sáng loáng, một nhát chém đứt cổ một con chim lớn.

Diệp Phàm ở phía bên kia nhìn hắn một cái, cả hai đều đã dùng pháp thuật cường hóa thị lực, lúc này trong môi trường tối tăm vẫn di chuyển thông suốt, hoàn toàn không có ý định lùi bước.

Chu Vũ nấp trong khe đá cẩn thận quan sát một lúc, phát hiện chỉ mười mấy con chim này hoàn toàn không phải vấn đề với họ, thế là cậu ta cũng thở phào nhẹ nhõm, yên tâm bắt đầu nghiên cứu vách đá bên cạnh.

Dù sao cậu ta cũng học chuyên ngành khảo cổ, có nghiên cứu nhất định về những thứ này.

Bây giờ Diệp Phàm và Tùng Hạc đang chiến đấu, cậu ta không thể ngồi không được, thế là cậu ta quay đầu lại, cẩn thận quan sát vách đá trong bóng tối.

Cậu ta cứ cảm thấy kết cấu của những vách đá này có chút đặc biệt, có những chỗ chất liệu vách đá không giống với những nơi khác, đây thực sự là một điểm rất thú vị.

Nếu một lối vào địa cung đã tồn tại cả ngàn năm lại có tình hình như thế này, thì rất có khả năng đây không phải là hang động hình thành tự nhiên.

Chu Vũ qua những vết tích khai phá trên vách đá, nhận ra đây là một hang động do con người xây dựng.

Đây là một "lối vào địa cung" được cố ý xây dựng ở đây.

Trên vách đá cheo leo bên ngoài có vẽ một bức bích họa hình cánh cửa khổng lồ, mà trong bức bích họa lại chừa một lối vào, nghe có vẻ

giống như một nghi thức trong hệ thống tôn giáo nào đó.

Chưa đợi cậu ta nghiên cứu rõ ràng, Diệp Phàm và Tùng Hạc đã giải quyết xong toàn bộ hơn mười con chim lớn.

Trên mặt đất toàn là xác chim, tức thì lan tỏa một mùi máu tanh.

Mùi máu tanh lấn át hết những mùi khác.

Tiếp đó, Diệp Phàm lập tức bật đèn pin, ánh sáng mạnh chiếu về phía Chu Vũ, thấy cậu ta không sao mới thở phào.

"Cậu xem gì thế?" Cả hắn và Tùng Hạc đều dính đầy máu, phần lớn là máu chim, chỉ có lúc Tùng Hạc vung côn đao, mu bàn tay bị móng chim cào một phát, Diệp Phàm bật đèn pin lên mới chú ý tới.

"Anh không sao chứ?" Diệp Phàm đi qua kiểm tra một chút, may là móng vuốt của con chim đó không có độc tính.

Loại chim này sống quanh năm trong mộ thất địa cung, không biết ăn gì để lớn, móng vuốt lại cực kỳ sắc bén.

Tùng Hạc chỉ là bất ngờ bị quẹt qua một cái, mu bàn tay đã lập tức máu me đầm đìa.

Hắn không chần chừ, móng vuốt không độc đã là tình huống tốt nhất rồi.

Diệp Phàm trực tiếp xử lý nhanh cho anh ta, băng bó mu bàn tay lại.

Đó là tay trái của anh ta, nhưng Tùng Hạc có lúc quen dùng cả hai tay, ít nhiều cũng sẽ bị ảnh hưởng.

"Không có gì to tát." Tùng Hạc nói, "Bây giờ lũ chim trong này đã bị chúng ta giải quyết rồi, nhưng xác chết không xử lý được, lát nữa những con chim khác quay về, chúng ta có thể sẽ bị phát hiện." "Không sao, bây giờ chỉ cần dùng tốc độ nhanh nhất đi qua đây là

được.

Chúng ta tình cờ dụ đi phần lớn lũ chim, những con ở lại đây bây giờ đều là già yếu bệnh tật." Diệp Phàm không ngẩng đầu lên nói.

"Những con chim Ô Đầu Thanh Điểu này là thần hộ mệnh của địa cung." Đúng lúc này, Chu Vũ cũng đi tới.

Vừa nãy Diệp Phàm hỏi cậu ta đang làm gì, Chu Vũ nghĩ một lát rồi nói.

"Diệp tiên sinh, hang động này cũng giống như bức bích họa bên ngoài, là thứ do con người tạo ra, không phải hình thành tự nhiên.

Tường đá đã được xử lý đặc biệt, còn được bôi một số loại dược liệu để gia cố." Diệp Phàm nghe xong liền trầm tư: "Tôi bây giờ nghi ngờ nơi này là tổ của chim Ô Đầu Thanh Điểu, không chỉ là nơi sinh sống mà còn là nơi trữ thức ăn." Tùng Hạc gật đầu: "Không sai, những thi thể chúng ta thấy trên đường, e rằng chính là thức ăn dự trữ của chúng.

Bây giờ đã bị ăn gần hết rồi, nếu chúng ta đi không đủ nhanh, cũng sẽ có kết cục như vậy." Chu Vũ nhìn đống xác chim trên đất: "Diệp tiên sinh, không cần xử lý những thi thể này sao?

Mùi khó chịu quá, dễ chiêu dụ những thứ không may mắn đến." Diệp Phàm lắc đầu: "Không cần xử lý, cũng không kịp nữa.

Chúng ta đi ngay bây giờ, loại chim đó không dựa vào khứu giác để săn mồi, không dụ được chúng đâu." Nói xong, ba người lập tức tiếp tục đi nhanh trong hang động.

Vì những lời Chu Vũ vừa nói, Diệp Phàm bắt đầu có ý thức chú ý đến các vết tích trên vách đá, quả nhiên phát hiện những vách đá này có rất nhiều vết điêu khắc nhân tạo.

Vì ở đây tạm thời không có những con chim lớn khác, họ cứ thế

bật đèn pin, cả hang động tức thì sáng lên rất nhiều.

Diệp Phàm cũng theo đó chú ý thấy, thi thể trên mặt đất cứ cách một đoạn lại có một ít, gần như rải rác khắp hang động.

Trong ba trăm năm, số lượng người chết ở đây còn nhiều hơn hắn tưởng tượng, thậm chí e rằng không một ai có thể sống sót trở về.

Những người có thể đi đến đây thậm chí chỉ là một phần nhỏ, phần lớn có lẽ đã chết trên tuyết ở bên ngoài, bị chôn vùi dưới lớp băng sâu hơn, bây giờ có đào cũng không ra.

Bây giờ cũng không kịp tìm thẻ bài trên người những người này, chỉ có thể đợi lúc quay về rồi tính.

Diệp Phàm nhanh chóng lướt qua những bộ hài cốt, rồi bên cạnh một bộ thi thể, hắn phát hiện ra một khối vật thể màu xanh đen.

Hắn dừng bước, Tùng Hạc và Chu Vũ cũng dừng lại theo, nhìn Diệp Phàm đi nhặt thứ đó lên.

Đó lại là một khối vẫn thiết.

Diệp Phàm nhíu mày, khối vẫn thiết này hẳn là thuộc về bộ thi thể bên cạnh.

Người này chết ở đây, ngay cả vẫn thiết cũng rơi ra.

Hắn đã mang theo hai khối vẫn thiết trên người, dù thứ này là một vật cấm kỵ, hắn cũng không sợ mang thêm một khối nữa, thế là hắn không do dự nhặt lên, nắm trong tay.

Rồi hắn đột nhiên nhận ra, tại sao chỉ có bên cạnh bộ thi thể này có vẫn thiết, những thi thể khác hắn đã lật tìm khắp nơi, cũng không tìm thấy thứ này?

Diệp Phàm mím môi, cảm thấy chuyện này có chút thú vị, bèn nhìn kỹ khối vẫn thiết.

Năm đó Cổ Hà đã phân giải thiên thạch ở núi Côn Luân thành vô số mảnh, chôn trong các ngôi mộ lớn, để cho hậu nhân tìm kiếm.

Đây hẳn là một công trình vô cùng lớn.

Công trình lớn đôi khi sẽ không quá để ý đến những chi tiết nhỏ nhặt, ví dụ như độ đẹp của vẫn thiết.

Vì vậy, khối vẫn thiết hắn nhận được ở nhà Triệu Hải Ba có hình dạng rất thô kệch, giống như được đập tùy tiện từ một tảng thiên thạch.

Chương 1313

Kể cả khối này cũng vậy, nếu không phải lớp vỏ ngoài màu xanh đen lờ mờ, hình dạng của nó chẳng khác gì một viên đá vụn bình thường, đặt trong đống đá căn bản không nhận ra được, Diệp Phàm phải tìm kỹ mới phát hiện.

Cho đến nay, trong tất cả những khối vẫn thiết hắn từng thấy, chỉ có khối của Tống Hà Ngọc là được điêu khắc, chế tác cực kỳ cẩn thận, đặc biệt làm thành hình một mặt dây chuyền, vô cùng tinh xảo.

Hắn thầm nghĩ, lẽ nào cái này cũng có gì đặc biệt, hay là vì công chúa thích những món đồ đẹp, nếu tùy tiện tặng qua, nàng ta sẽ không thèm nhận.

Vừa nghĩ, hắn vừa cầm khối vẫn thiết đứng dậy, định quay đầu lại cho Tùng Hạc và mọi người xem thứ này.

Kết quả là khi hắn vừa quay người lại, phía sau không một bóng người.

Vách hang ở đây toàn bộ đều biến thành một màu xanh đen u ám, giống hệt bề mặt của khối vẫn thiết, kết cấu y hệt nhau.

Điều này không giống với những gì hắn thấy trước đó.

Trước đó, vách đá ở đây cơ bản đều là màu vàng nâu, là màu của vách đá bình thường, chứ không phải bề mặt xanh đen như bây giờ, quả thực giống như hắn đang đứng bên trong một khối vẫn thiết khổng lồ.

Sắc mặt hắn tức thì thay đổi, vì vừa rồi hắn không nghe thấy bất cứ điều gì, không có một chút động tĩnh nào, Tùng Hạc và Chu Vũ phía sau lại cứ thế biến mất.

Không nói đến Chu Vũ, với năng lực của Tùng Hạc, bất cứ thứ gì tấn công anh ta, theo lý mà nói anh ta không thể không có chút khả năng phản kháng nào.

Với thính giác nhạy bén của Diệp Phàm, căn bản không thể có thứ gì có thể đưa hai người họ đi một cách vô thanh vô tức như vậy.

Hắn từ từ đứng dậy, siết chặt khối vẫn thiết, đi thẳng về phía lối vào lúc họ tới, muốn xem tình hình bên đó thế nào, và tại sao bây giờ lại biến thành thế này.

Con đường họ đi vào không xa, trong ký ức của Diệp Phàm, chỉ khoảng vài chục mét.

Nhưng bây giờ hắn quay người đi về phía lối vào, đi suốt mười phút mà vẫn hoàn toàn không thấy điểm cuối.

Trong lòng hắn từ từ dấy lên một cảm giác không lành.

Hang động này lại có thể xảy ra biến hóa như vậy mà hắn hoàn toàn không hay biết, chẳng trách những người trước đó đều chết ở đây.

Diệp Phàm hít một hơi thật sâu, không do dự bắt đầu co giò chạy nước rút.

Hắn dùng tốc độ cực hạn của một người bình thường, trực tiếp bắt đầu lao đi, nhanh nhẹn như một con báo săn, hoàn toàn né tránh các mỏm đá nhô ra trong lối đi, cứ thế lao về phía trước.

Nhưng chạy thêm đủ hai mươi phút nữa, vẫn hoàn toàn không chạy đến cuối.

Rồi hắn đột ngột dừng lại, nhìn xuống mặt đất bên cạnh mình.

Nơi đó có một bộ thi thể, chính là bộ thi thể bên cạnh nơi hắn nhặt được khối vẫn thiết.

Hắn chạy nửa ngày trời, lại quay về chỗ này.

Quỷ đả tường?

Diệp Phàm dừng lại, từ từ điều chỉnh nhịp thở, lặng lẽ nghiến răng hàm, rút con dao găm bên hông ra.

Con dao găm này trong đêm tối âm u vẫn sáng loáng, lấp lánh ánh bạc, đó chính là linh tính của pháp khí.

Hắn nhìn bộ hài cốt đang nằm đó, không hiểu sao lại cảm thấy trên bộ hài cốt này cũng ẩn chứa yêu khí mơ hồ, yêu dị như một loại tà vật nào đó.

Xung quanh yên tĩnh lạ thường.

Vừa rồi hắn chạy một mạch, thấy những xác chim bị họ giết trước đó trên đường đều đã biến mất.

Bây giờ hắn tĩnh lại, phát hiện ngay cả mùi máu tanh trong không khí cũng không còn nữa.

Diệp Phàm nhận ra, có lẽ không phải Tùng Hạc và Chu Vũ biến mất, mà là hắn căn bản đã không còn ở trong hang động ban đầu nữa.

Khối vẫn thiết này, trong vòng một giây đã đưa hắn đến một nơi khác.

Diệp Phàm nhìn khối vẫn thiết xanh đen trong tay, thầm nghĩ: "Ngươi rốt cuộc là tà vật gì, lại có thể đưa ta đến nơi này mà ta hoàn toàn không hề hay biết." Vẫn thiết muốn nói cho hắn biết điều gì ư?

Nhưng nếu bây giờ hắn không có ở đây, lỡ như Tùng Hạc và Chu Vũ gặp phải nguy hiểm gì, hai người đó chưa chắc đã có thể hoàn toàn bình tĩnh đối phó, bây giờ hắn không có nhiều thời gian.

Thế là Diệp Phàm lấy một lá bùa thanh tâm từ túi da bên hông ra, không chút do dự dán lên ngực mình.

Lá bùa thanh tâm tức thì phát sáng, hắn cảm thấy cả người bắt đầu nóng rực, như bị lửa đốt.

Đây là bùa thanh tâm đang loại bỏ tà khí trên người hắn, nhưng phản ứng trước đây chưa bao giờ kịch liệt như vậy, nóng đến mức mồ hôi lạnh của hắn sắp tuôn ra.

Kết quả sau một lúc lâu, lá bùa thanh tâm trên ngực hắn hóa thành tro bụi, cảnh tượng trước mắt không hề thay đổi chút nào.

Diệp Phàm thầm nghĩ, ngươi đang đùa ai thế?

Hành hạ người ta nửa ngày trời, kết quả chẳng có tác dụng gì.

Nhưng hắn lập tức nhận ra, là tà thuật ở đây lợi hại hơn, lại có thể áp chế được phù chú của hắn.

Ngay giây sau, Diệp Phàm không do dự, lấy dao găm trực tiếp rạch một đường vào lòng bàn tay mình.

Cơn đau nhói dữ dội tức thì truyền đến.

Hắn đợi một lúc, vẫn không có bất kỳ thay đổi nào.

Dù hắn làm gì, dường như cũng đều bị nhốt ở đây.

Diệp Phàm bèn ngồi xổm xuống lần nữa.

Hắn thấy tất cả hài cốt xung quanh đều đã biến mất, chỉ còn lại bộ hài cốt mang theo vẫn thiết trước mặt hắn, vẫn nằm nguyên ở đây, và còn rất nguyên vẹn.

Bất kể hắn đi đâu, cuối cùng cũng sẽ nhìn thấy thứ này.

Hắn nhìn kỹ bộ thi thể này, không biết nó có gì khác thường mà lại gây ra sự thay đổi như vậy, và tại sao, chỉ có trên người bộ thi thể này mới có vẫn thiết.

Theo suy luận của họ trước đó, người có thể đi đến đây, chắc

chắn phải có vẫn thiết dẫn đường, nếu không căn bản không thể tìm thấy lối vào này.

Diệp Phàm rất nhanh đã bình tĩnh lại, không hề hoảng loạn, đưa tay ra bắt đầu lục lọi bộ hài cốt đó, cố gắng tìm thẻ bài bằng sắt hoặc thứ gì đó trên người để xác nhận danh tính.

Tuy nhiên, không có gì cả.

Trên người bộ thi thể này không có bất cứ thứ gì, dường như đã sớm đoán được sẽ không để hắn nhìn ra bất kỳ thông tin nào.

Diệp Phàm đứng dậy nhìn quanh một vòng, bây giờ xem như hắn đã bị nhốt ở đây, đi đâu cũng không có lối ra.

Hắn đang suy nghĩ nên làm thế nào, nên bắt đầu từ hướng nào để phá giải mê cục này, thì ngay giây sau liền nhìn thấy một bóng đen thấp thoáng ở chỗ lối ra.

Diệp Phàm nheo mắt lại, từ từ đứng dậy, giấu dao găm sau lưng, sống lưng hơi cong lại, chuẩn bị tấn công tà vật đang đi về phía mình.

Tuy nhiên, không có gì cả.

Bóng đen đó từ từ đi đến trước mặt hắn.

Diệp Phàm nhìn thấy đó là đường nét và vóc dáng của một người phụ nữ.

Giây tiếp theo, đối phương xuất hiện trước mặt hắn với vẻ mặt vô cảm.

Lại chính là Tống Hà Ngọc, một Tống Hà Ngọc đang sống sờ sờ.

Chương 1314

Diệp Phàm giấu dao sau lưng, nhìn cô ta từ trên xuống dưới một lượt, không nói gì.

Tống Hà Ngọc cười với hắn: "Lâu rồi không gặp, vị tiên sinh đã lập giao ước với ta ba trăm năm trước.

Bây giờ, đã đến lúc ngài thực hiện lời hứa của mình rồi." Diệp Phàm lạnh lùng nhìn cô ta: "Cô là ai, đây là nơi nào?" Tống Hà Ngọc mặt không đổi sắc: "Không cần giả vờ không quen biết ta.

Tuy ngài đã đi đến đây, nhưng đáng tiếc, ngài sắp chết rồi, không thể thực hiện lời hứa và những lời nói hùng hồn của mình, thật đáng tiếc." Diệp Phàm nhíu mày, siết chặt chuôi dao: "Rốt cuộc cô là thế nào, hai người họ đâu?

Nếu cô không nói thật, tôi sẽ ra tay đấy." Giây tiếp theo, "Tống Hà Ngọc" trước mặt đột nhiên cười một cách vô cùng âm u, tiếng cười vừa sắc lẻm vừa đáng sợ.

"Ngươi quên rồi sao?

Họ đều đã chết rồi, chết ở đây, vì ngươi đã đưa họ tới, đưa họ vào ngôi mộ này, là ngươi đã hại chết họ!" Diệp Phàm nghe vậy đột ngột quay đầu lại, bỗng nhiên nhìn thấy một bóng người dựa vào vách hang bên cạnh, lại chính là Tùng Hạc.

Ngực anh ta cắm một tảng đá nhọn hoắt, thân thể đã lạnh ngắt, gục đầu bất động.

Trên mặt đất cách đó không xa, Chu Vũ úp mặt xuống nền hang, cổ bị chém đứt một nửa, máu chảy lênh láng, ngay cả mùi máu tanh cũng rõ ràng mồn một.

Tống Hà Ngọc tiếp tục nói: “Là ngươi, là ngươi đã hại chết họ.

Năm đó ta định ra giao ước với ngươi, không nên để ngươi đưa người khác cùng đến, ngươi sẽ hại chết bạn bè của mình.” Diệp Phàm lạnh lùng quay đầu lại, rút súng bắn một phát vào đầu cô ta.

Kết quả là không có gì xảy ra, hắn còn chưa nghe thấy tiếng súng, tầm nhìn của chính mình đã đột nhiên quay cuồng.

Hắn loạng choạng ngã ngồi xuống đất, vũng máu của Chu Vũ suýt nữa chảy đến tay hắn.

Diệp Phàm nhắm mắt lại.

Sau một khoảng tối đen, đến khi hắn mở mắt ra lần nữa, đột nhiên cảm thấy ngực đau dữ dội, vô thức quệt tay lên mặt, thấy cả bàn tay đầy máu.

Hắn ngẩng đầu lên, phát hiện mình đang dựa vào vách đá màu vàng nâu của hang động, trong miệng và tai dường như đều đang chảy máu.

Trước mặt, Tùng Hạc và Chu Vũ đang đứng đó, lo lắng nhìn hắn.

Thấy hắn mở mắt, Chu Vũ mừng như điên hét lên: “Diệp tiên sinh, anh tỉnh rồi!

Trời ơi, dọa chết tôi rồi.” Tùng Hạc cũng rõ ràng thở phào nhẹ nhõm: “May quá may quá, với ý chí của cậu ấy, có thể phá vỡ ảo giác của vẫn thiết mà tự tỉnh lại.

Suýt chút nữa, cậu mà không tỉnh lại là tôi phải đấm cho cậu tỉnh đấy.” Diệp Phàm mở miệng, nhận ra cổ họng mình khản đặc, ho ra mấy ngụm máu mới dần dần bình thường trở lại.

Hắn cười khổ một tiếng.

“Chẳng phải anh chỉ muốn nhân cơ hội trả thù riêng thôi sao?”

Hắn nghỉ một lát, chống tay xuống đất, nhận ra trên người mình không có vết thương ngoài nào rõ ràng, "Vừa rồi đã xảy ra chuyện gì, sao tôi lại nằm ở đây?" Tùng Hạc đưa điện thoại cho hắn: "Vừa rồi gọi thế nào cậu cũng không tỉnh, tôi quay lại một đoạn video, cậu tự xem đi." Diệp Phàm cầm lấy điện thoại mở ra, đập vào mắt là cảnh chính mình đang ngây dại siết chặt khối vẫn thiết.

Không biết Tùng Hạc đã mang tâm trạng gì mà quay lại tình hình của hắn lúc đó, có lẽ là cảm thấy hắn có thể đối phó được với mọi chuyện, nên hoàn toàn không lo lắng.

Diệp Phàm thấy trong video, mình đang gục đầu dựa vào vách hang, Chu Vũ bên cạnh vừa lay vừa gọi tên hắn, nhưng hắn hoàn toàn không nghe thấy, rồi đột nhiên bắt đầu run rẩy toàn thân.

Sau đó, hắn cứ ở trong trạng thái mất tỉnh táo, Tùng Hạc ra hiệu cho Chu Vũ giật lấy khối vẫn thiết trong tay hắn, kết quả Chu Vũ đã thử đủ mọi cách cũng không thể gỡ tay hắn ra được.

Hắn mê man một lúc, rồi đột nhiên ho một tiếng, ngay sau đó miệng và tai bắt đầu chảy máu.

Quay đến đây, màn hình điện thoại đột nhiên rung lên một cái, rõ ràng là Tùng Hạc cũng không ngờ đến cảnh này, có chút giật mình.

Màn hình kết thúc ở đây.

Tùng Hạc đưa khăn tay cho hắn, bảo hắn lau máu trên mặt.

Diệp Phàm nhận lấy khăn, lúc này mới phát hiện trong miệng và tai mình quả thực có vết máu.

Chu Vũ có chút sợ hãi nói: "Diệp tiên sinh, vừa rồi anh không biết đâu, chúng tôi chỉ thấy anh đi nhặt khối vẫn thiết đó, rồi anh đột nhiên bất động, giống như bị ma ám vậy, thật sự rất đáng sợ." Diệp Phàm nhìn khối vẫn thiết trong tay mình, không hiểu tại sao, khối vẫn thiết

này dường như đặc biệt quỷ dị, lại có thể trong nháy mắt đưa người ta vào ảo giác, còn có thể ăn mòn con người đến mức này, ngay cả một người như hắn.

"Không sao chứ, còn đứng dậy được không?" Tùng Hạc đưa tay ra cho hắn, Diệp Phàm nắm lấy tay anh ta để anh ta kéo dậy, trở tay dán một lá bùa định hồn lên ngực mình, sức mạnh pháp thuật cuồn cuộn tức thì bắt đầu chữa trị cơ thể hắn.

Ảo giác của vẫn thiết đã gây ra tổn thương nhất định cho cơ thể hắn, hắn phải cố gắng hồi phục lại một chút.

Nhưng tình hình hiện tại mới đến đây đã nghiêm trọng như vậy, xem ra sau này cũng sẽ không dễ dàng gì.

Hắn cứ nghĩ mãi, tại sao vẫn thiết lại cho hắn thấy Tống Hà Ngọc, người phụ nữ đã bắt đầu âm mưu giao nhiệm vụ cho hắn từ ba trăm năm trước.

Bây giờ hắn có chút nghi ngờ, trước đây gặp Tống Hà Ngọc trong mơ cũng là giả, căn bản là do chính hắn tưởng tượng và hư cấu ra.

Diệp Phàm thở dài, mùi máu tanh trong miệng vẫn chưa tan hết, khiến hắn hơi phiền lòng.

Tiếp đó, lá bùa định hồn nhanh chóng ổn định thương thế của hắn, sau khi cơn đau ở ngực cơ bản không còn cảm giác gì nữa, hắn mới sờ vào hông mình.

Dao găm và súng đều nằm nguyên trong bao cài.

Hắn lại nhìn lòng bàn tay mình, không có vết thương do chính mình rạch ra trong ảo giác.

Tùng Hạc hỏi: "Sao vậy, khối vẫn thiết cậu vừa nhặt được có gì đó kỳ quái à?" Diệp Phàm không có ý định giấu giếm, thẳng thắn gật đầu: "Tôi tưởng thứ này sẽ không ảnh hưởng đến tôi ngay lập tức,

nhưng không ngờ vừa cầm lên đã bị khống chế rồi.

Xem ra những thi thể ở đây đều chết như vậy." Tùng Hạc nhướng mày: "Ý cậu là những người chết ở đây, đều là vì đi vào cửa hang này, sau đó bị vẫn thiết ảnh hưởng sinh ra ảo giác, rồi bị ảo giác nhốt chết ở đây?" Diệp Phàm gật đầu: "Vừa rồi trong ảo giác tôi đã nhận ra, loại ảo giác đó nếu không thể dùng ý chí cá nhân để đột phá, thật sự có khả năng sẽ bị nhốt chết bên trong.

Trong số những người này có rất nhiều người bình thường, e rằng rất khó phá vỡ." Bây giờ hắn đã tỉnh táo trở lại, nhìn thấy lại hang động ban đầu của họ, với vách đá màu vàng nâu có vết tích điêu khắc nhân tạo.

Xác của bầy chim lớn bị họ giết vẫn còn vương vãi gần đó, lúc này hắn mới có chút cảm giác thực tế.

May mà người chạm phải khối vẫn thiết này là hắn, chứ không phải Tùng Hạc và Chu Vũ.

Diệp Phàm thở dài, ném khối vẫn thiết vào túi da, rồi chuẩn bị tiếp tục lên đường.

"Cậu vẫn còn giữ thứ này à?" Tùng Hạc nhíu mày, có chút không đồng tình.

"Tôi có linh cảm, món này chắc chắn có ích." Diệp Phàm mặt không đổi sắc nói, "Mục tiêu của chúng ta là địa cung sâu bên trong, vẫn thiết là thứ cần thiết.

Bùa định hồn đã thêm một lớp rào cản cho cơ thể tôi, không dễ bị đưa vào ảo giác nữa đâu." Tùng Hạc im lặng, biết mình không thể cản được tên thích tự ý làm chủ này, chỉ có thể thở dài, gọi Chu Vũ một tiếng, ba người trực tiếp bước qua những thi thể trên đất, bắt đầu nhanh chóng đi qua cửa hang này.

Trên đường đi vẫn không ngừng xuất hiện đủ loại thi thể, trông rất âm u quỷ dị, khiến người ta cảm thấy cực kỳ khó chịu.

Nhưng Diệp Phàm và Tùng Hạc gần như không liếc mắt nhìn, chỉ có Chu Vũ thỉnh thoảng liếc qua những thi thể này.

Cậu ta nhận ra niên đại của những bộ hài cốt này rất lộn xộn, không hề giống nhau, e rằng không có quy luật nào cả, nhưng không ngoại lệ đều biến thành xương trắng ở đây.

Khả năng lớn nhất, thực ra là những người này bất kể chết ở đâu, thi thể cũng sẽ bị loại chim lớn kia tha về hang động này, biến thành thức ăn dự trữ của chúng, rồi từ từ biến thành một đống xương.

Cậu ta nói suy đoán này với Diệp Phàm, Diệp Phàm cũng rất đồng tình với suy nghĩ của cậu ta.

Hang động này quả thực rất giống một kho trữ thức ăn của loại chim lớn đó, vừa là nơi chúng đóng quân bảo vệ địa cung Côn Luân, vừa là tuyến phòng ngự đầu tiên.

Vì điều này, Diệp Phàm lại nhớ đến địa cung mà họ đã thấy ở Cửu Huyền Sơn trước đây, bên trong đó cũng bày đầy những thần kham, trong thần kham đều là loại chim này.

Hắn nghi ngờ Cổ Hà thực ra đã mô phỏng cho hắn một phiên bản Côn Luân Mộ cấp thấp, để hắn có chút chuẩn bị tâm lý trước.

Diệp Phàm thở dài, cảm thấy có chút mệt mỏi.

Tùng Hạc nhìn hắn: "Nhiều người như vậy, lại thật sự không một ai thành công, thật là huyền bí." "Anh sợ rồi à?" Diệp Phàm cười cười, "Người trước ngã, người sau tiến lên, chính là đạo lý này.

Những người này đều có lý do phải làm, và ý chí của họ không hề kém chúng ta." Chưa đợi Tùng Hạc đáp lời, họ đột nhiên cảm nhận được một luồng gió nhẹ từ phía trước thổi tới.

Chương 1315

Ngay sau đó, một cơn gió nhẹ thổi vào trong hang.

Tùng Hạc và Diệp Phàm nhìn nhau, nhận ra có thể đã đến lối ra.

Họ tức thì tăng tốc, hai mươi mét sau, một không gian rộng lớn đột ngột hiện ra trước mắt họ, một làn gió hoàn toàn khác với bên trong hang động thổi tới.

Cả ba cùng đứng ở lối ra.

Phía sau hang động lại là một khoảng không khổng lồ, nhưng điều chấn động nhất là, bên trong khoảng không là vô số công trình kiến trúc kỳ dị, trước mặt là một dãy đình đài lầu các, bên cạnh là một tòa tháp khổng lồ hùng vĩ.

Những bức tường ở đây đều được làm từ một loại gạch đá xanh, thậm chí còn có những vết tích của tường sắt màu xanh đen.

Tòa tháp lớn không biết đã hoang phế bao nhiêu năm, trên đó treo một quả chuông lớn, cũng đã rỉ sét loang lổ.

Đây chính là Côn Luân Mộ mà họ cần tìm sao?

Tất cả mọi người đều hít một hơi khí lạnh.

Nơi này và những vách đá trống rỗng bên ngoài gần như là hai thế giới hoàn toàn khác nhau.

Dù là địa cung, cũng có phần quá hùng vĩ.

Hỏa Đồ quốc ngàn năm trước, thật sự có năng lực đến thế sao?

Bọn họ bước ra khỏi cửa động, cảnh tượng cực kỳ chấn động lập tức đập vào mắt, bất cứ ai đến đây cũng phải giật mình.

Hỏa Đồ Quốc chỉ là một tiểu quốc tồn tại ở khu vực hiểm trở như

Côn Luân Sơn ngàn năm trước, làm sao có đủ quốc lực để xây dựng một địa cung khổng lồ, vượt xa sức tưởng tượng của con người như thế này? "Anh còn nhớ ghi chép trong cuốn sổ tay của Chu Lễ Quân trước đây không?" Diệp Phàm khẽ nói, như thể sợ kinh động đến một sức mạnh nào đó ở nơi này. "Anh ta có viết trong sổ tay rằng, nhóm phong thủy sư tiến sâu vào Côn Luân Sơn đã phát hiện một địa cung ở nơi sâu hơn, nơi chưa từng có dấu chân người.

Nơi đó tuyệt đối không thể có ai từng đặt chân tới." Tùng Hạc nhìn hắn: "Ý của anh là địa cung này không thuộc lãnh địa của Hỏa Đồ Quốc, mà là một thứ khác?

Thậm chí... không thuộc về sức mạnh của con người?" Diệp Phàm im lặng một lúc rồi lắc đầu: "Tôi thậm chí còn cảm thấy nơi này không giống một địa cung, mà giống một cổ thành dưới lòng đất hơn, các anh không thấy vậy sao?" Nghe hắn nói vậy, Tùng Hạc và Chu Vũ đều cảm thấy đúng là như thế.

Chu Vũ không nói, nhưng Tùng Hạc cũng đã thấy không ít địa cung, kiểu Hoàng trường đề thấu cũng có rất nhiều, phần lớn các địa cung đều có dạng mộ thất kinh điển, chứ không có nơi nào xây dựng thành đình đài lầu các như thế này.

Ngọn tháp khổng lồ ở phía xa không biết đã bao nhiêu năm không được sử dụng, trên đó đã phủ đầy những vết tích lốm đốm, vô cùng cũ kỹ, nhưng vì nằm sâu dưới lòng đất nên vẫn chưa bị hư hại, cũng chưa bị oxy hóa ăn mòn hoàn toàn.

Nếu có người xây dựng một cổ thành dưới lòng đất ở đây, mục đích là gì, chẳng lẽ là để sinh sống ở đây sao?

Diệp Phàm cảm thấy khá thú vị, bèn hỏi Chu Vũ: "Tiểu Chu, anh nghiên cứu Côn Luân Sơn nhiều như vậy, có từng nghe nói ở đây có tiểu quốc nào đó không thể sống trên mặt đất nên đã dời xuống lòng

đất xây dựng một cổ thành như thế này không?" Chu Vũ suy nghĩ một lát rồi lắc đầu: "Xin lỗi, Diệp tiên sinh, tôi chủ yếu nghiên cứu về địa hình Côn Luân Sơn, không biết ở đây có cổ quốc dưới lòng đất nào không." Diệp Phàm không nói gì ngay, mà thất thần nhìn những đình đài lầu các có kiểu dáng rất đặc biệt kia.

Trong các loại hình địa cung, những thứ như thế này quả thực rất hiếm gặp.

Hắn từng nghe nói ở khu vực phía Bắc có truyền thuyết về một quốc gia dân tộc thiểu số vì để tránh bị ngoại xâm mà trốn sâu vào lòng đất, sinh sống lâu dài dưới đó, nhưng không biết là thật hay giả. "Tôi nghĩ không thể loại trừ khả năng này," Tùng Hạc nói. "Khí hậu Côn Luân Sơn khắc nghiệt, lại vô cùng nguy hiểm, nếu bất đắc dĩ phải sống ở nơi này, dưới lòng đất có lẽ thích hợp hơn trên mặt đất, hơn nữa còn ấm áp hơn." Anh ta nói quả thực có lý.

Mặc dù từ trước đến nay, cổ quốc ở Côn Luân Sơn liên quan đến phong thủy tà thuật mà họ điều tra được chỉ có Hỏa Đồ Quốc là phù hợp, nhưng cổ quốc này quá suy tàn và yếu ớt, không có khả năng xây dựng một cổ thành dưới lòng đất theo kiểu "Atlantis" thực sự.

Diệp Phàm gật đầu: "Nơi như thế này đã không thể hoàn toàn gọi là địa cung được nữa, vậy nên những chuyện chúng ta gặp phải cũng sẽ khác với trong địa cung.

Cẩn thận một chút, chúng ta vào trong xem trước đã." Hai chiếc đèn pin đồng thời được bật sáng.

Họ im lặng chờ một lát, không có bất kỳ động tĩnh nào, cũng không có con chim lớn nào xuất hiện, thế nên Diệp Phàm gần như có thể chắc chắn bên trong không có chim.

Diệp Phàm và Tùng Hạc ngầm hiểu ý nhau, ở đây muốn quan sát và tránh nguy hiểm đều cần ánh sáng.

Họ chỉ cần nhìn nhau một cái là lập tức hiểu ý đối phương.

Bật đèn pin, nếu dụ chim lớn đến thì lập tức tắt đèn lao vào trong các tòa nhà kia để trốn, chim sẽ không tìm thấy.

Xem ra vận may của họ cũng không tệ, lũ chim ở đây hoặc đã bị họ giết, hoặc phần lớn đã bay ra ngoài, nhất thời không thể quay lại, thời gian để họ tiến vào là vô cùng đủ.

Họ rọi đèn pin đi thẳng về phía khu đình đài lầu các ở nơi sâu nhất.

Vừa đi, Diệp Phàm vừa hạ giọng nói. "Đây là một dân tộc rất lợi hại, có thể xây dựng một cổ thành lớn như vậy ở nơi này, thiết lập cơ quan, lại có thể thuần phục được loại chim lớn kia, tìm cách để chúng bảo vệ nơi này, thậm chí mấy ngàn năm sau vẫn còn tác dụng." Tùng Hạc liền nói: "Đây thật sự là chuyện con người có thể làm được sao?

Chẳng lẽ thật sự giống như truyền thuyết, nơi này thực ra là nơi nghỉ ngơi của sơn thần, chẳng phải ngay từ đầu chúng ta đến đây là vì mục đích săn thần sao?" "Bây giờ tôi càng muốn biết, những người xây dựng nơi này, hoặc dân tộc đó," Diệp Phàm giơ đèn pin rọi xung quanh, "họ đã làm thế nào để sử dụng loại vẫn thiết này, vẫn thiết là thứ nguy hiểm như vậy, chẳng lẽ có thể bị con người điều khiển sao?" Khi nói câu này, hắn vô thức liếc nhìn ngọn tháp khổng lồ hoen gỉ ở phía bên kia.

Nếu không phải nơi đó mắt thường chỉ thấy một ngọn tháp sắp đổ, thì thực ra hắn rất muốn đi về hướng đó xem trước.

Bởi vì nhìn từ đây, trên ngọn tháp đó có treo một cái chuông lớn, bề mặt chuông ánh lên màu xanh đen, rất giống với chất liệu của loại vẫn thiết kia.

Diệp Phàm thầm nghĩ, nếu những thứ ở đây đâu đâu cũng là chế

phẩm từ vẫn thiết, thì trên đường đi họ có thể sẽ gặp phải tình huống gì, có lẽ thật sự khó mà nói chắc được.

Tùng Hạc nghe câu hỏi của hắn, lắc đầu: "Tôi không nghĩ vậy, thay vì nói những người này biết cách khống chế vẫn thiết, chẳng bằng nói họ hẳn là biết rõ mức độ nguy hiểm của vẫn thiết, nên mới coi thứ này như một biện pháp phòng bị. " Diệp Phàm cầm đèn pin trong tay, quay đi rọi vào cái chuông trên tháp: "Anh có thấy thứ đó không?

Nếu họ thật sự biết những vẫn thiết này sẽ tạo ra ảo giác nguy hiểm, còn dùng thứ này để đúc chuông sao?" Tùng Hạc nhìn về hướng đó: "Trong rất nhiều tôn giáo truyền thống, loại biên chung này thực ra đều được sử dụng trong các nghi lễ tế tự.

Sử dụng chất liệu đồng xanh là rất phổ biến, nhưng dám dùng vẫn thiết từ trên trời rơi xuống để đúc biên chung thì lại vô cùng hiếm thấy." Anh ta nói tiếp: "Nếu cổ thành này thật sự được xây dựng từ ngàn năm trước, tình huống này có lẽ là do người ở đây lúc ban đầu tiếp xúc với vẫn thiết đã bị ảo giác do nó tạo ra ảnh hưởng, hoặc tẩu hỏa nhập ma hoặc nhìn thấy thứ gì đó, nên đã cho rằng thứ này là một loại thần tích." Anh ta dùng đèn pin quét qua khu đình đài lầu các trước mặt.

Diệp Phàm nhận ra, những đình đài lầu các này có đủ loại chùa miếu, có tiểu lâu hai tầng cổ kính, thậm chí có cả sân viện rộng rãi, có kho chứa đồ rất hẹp, còn có cả một số nhà dân.

Giống hệt như một thị trấn nhỏ, hoàn toàn là vì kết cấu kiến trúc, tuy đổ nát nhưng rất hợp lý.

Những thứ không phải của con người, sao có thể tạo ra được thứ này?

Tất cả dấu vết kiến trúc của cổ thành nơi đây đều đang ngầm ám

chỉ rằng, đây là một nơi do con người tạo ra.

Trên thế giới có lẽ có một số hiện tượng con người không thể giải thích, nhưng phần lớn các sự kiện, đằng sau đều có người đang giả thần giả quỷ.

Ví dụ như lúc này, Diệp Phàm và Tùng Hạc mỗi người cầm một chiếc đèn pin, Chu Vũ đi theo sau họ, ba người quét một vòng khu kiến trúc nhỏ phía trước, phát hiện nơi này giống hệt như một di chỉ cổ thành.

Nếu không phải những công trình kiến trúc này đều phủ đầy bụi bặm và mục nát đổ nát, chỉ cần sạch sẽ ngăn nắp hơn một chút, cắm một cái biển là có thể trở thành điểm tham quan di tích kiến trúc lịch sử nhân văn được rồi.

Điều này không bình thường, thậm chí là quỷ dị đến khó hiểu. "Những kiến trúc này có chút kỳ lạ phải không?" Lúc này, Chu Vũ đột nhiên lên tiếng, "Có người Thăng Long đương thời can thiệp vào công trình kiến trúc của cổ thành này không?" Diệp Phàm và Tùng Hạc nghe vậy, bèn nhìn kỹ những kiến trúc và lầu đài sân viện kia, phát hiện đúng như lời Chu Vũ nói, những công trình này trông rất bình thường, nhưng thực ra lại có chút kỳ lạ.

Rất nhiều mái cong tường vẽ và hướng đi của sân viện mang đặc điểm của dân tộc thiểu số cổ đại, nhưng cũng rõ ràng xen lẫn một số đặc sắc kiến trúc của khu vực Thăng Long.

Trên một mái cong của một ngôi nhà, thậm chí còn có một con si vẫn.

Nếu có công trình sư và thợ thủ công chuyên nghiệp từ khu vực Thăng Long tham gia vào một công trình cổ thành dưới lòng đất trọng đại như thế này, những người thợ đó tuyệt đối không phải người thường, mười phần thì có đến tám chín phần là có sự tham gia của

hoàng thất.

Có thợ thủ công của hoàng thất tham gia, giống như Triệu Phật Minh vậy, thông thường chắc chắn sẽ có sử liệu ghi chép lại, không thể nào không có ghi chép gì.

Nhưng tất cả mọi người có mặt ở đây, sau vô số cuộc điều tra, đều không phát hiện bất kỳ ghi chép nào về một cổ thành dưới lòng đất ở Côn Luân Sơn.

Chương 1316

Đây chính là một "Atlantis" mà ngay cả truyền thuyết cũng không có.

Cứ như vậy, không biết là do cố ý thiết kế, hay thật sự có một người thợ Thăng Long địa vị cực cao đã tham gia xây dựng cổ thành này, tóm lại những kiến trúc này vừa mang phong cách khu vực Tạng Cương, lại không thể tránh khỏi xen lẫn phong cách của khu vực Thăng Long.

Hơn nữa, hai phong cách hoàn toàn khác biệt này hòa trộn vào nhau, tuy có một cảm giác hài hòa hoàn hảo dưới kỹ nghệ cao siêu, nhưng lại mơ hồ toát ra một vẻ yêu khí quỷ dị, dưới ánh đèn pin của họ lại càng quái đản khó lường. "Xem ra, việc xây dựng những kiến trúc này, thậm chí cả địa cung cổ thành này, chắc chắn có một người Thăng Long nào đó tham gia." Diệp Phàm chậm rãi nói, "Bên trong ban đầu là những kiến trúc này, nhưng càng đi vào trong, nhất định sẽ có một địa cung thực sự." "Có cần tìm manh mối ở đây không?" Tùng Hạc hỏi.

Diệp Phàm lắc đầu: "Không tìm được đâu, cổ thành có khả năng chỉ là một cái bẫy.

Tôi bây giờ nghi ngờ việc xây dựng những thứ này chính là để che đậy cho địa cung thực sự." Sau đó, đèn pin của họ quét qua, dưới luồng sáng, họ bất ngờ nhìn thấy bên cạnh một lầu các có một thân cây khổng lồ cong queo khô héo, chỉ còn lại thân cây và cành cây, lá cây đã hoàn toàn không còn.

Không nhìn ra là cây gì, nhưng trong môi trường dưới lòng đất thế này, lại có thể có sự tồn tại của một cây lớn, đã đủ không thể tưởng

tượng nổi rồi.

Diệp Phàm đang định nheo mắt nhìn kỹ cái cây đó, kết quả là giây tiếp theo liền thấy một bóng đen vụt qua trước mắt, lao thẳng về phía cổ hắn.

Tuy nhiên, tốc độ phản ứng của cơ thể hắn còn nhanh hơn cả não bộ, hắn trực tiếp dùng tay không tóm lấy, bắt gọn thứ đó trong tay mình, rồi dùng sức siết mạnh một cái, trực tiếp bóp nát xương cốt của nó!

Hắn cảm thấy thứ đó chạm vào lạnh buốt, lập tức ném xuống đất, dùng đèn pin rọi vào mới phát hiện đó là một con rắn đen.

Lực nắm trong lòng bàn tay của Diệp Phàm kinh người, khoảnh khắc đó lại vô thức dùng sức mạnh pháp thuật, con rắn đen đã bị hắn bóp chết tươi, rơi xuống đất như một sợi dây thừng.

Tùng Hạc bước tới xem qua. "Sao nơi này lại có thứ này?" Tùng Hạc có chút nghi hoặc khó hiểu, "Lại không phải vườn thú, trong địa cung có nhiều sinh vật sống như vậy, vốn dĩ đã rất kỳ lạ rồi." Diệp Phàm nhìn anh ta: "Trước đây tôi chưa nói với anh, lúc ở Cửu Huyền Sơn, khi tôi mở chiếc quan tài gỗ đàn đen trong mộ thất cuối cùng của địa cung đó, bên trong cũng có một con rắn đen." Tùng Hạc sững người một chút, rồi phản ứng lại: "Ý anh là địa cung ở Cửu Huyền Sơn lúc đó, tuy là một ngôi mộ trống, nhưng cách bố trí cơ quan và trạng thái huyệt mộ bên trong đều được xây dựng mô phỏng theo nơi này?" Diệp Phàm gật đầu: "Có khả năng, có lẽ không phải là một kiến trúc sư Thăng Long, mà là một công trình sư ngoại tộc tinh thông kỹ thuật Thăng Long thì sao?" Sao chép ra một ngôi mộ trống mô phỏng y hệt không phải là một việc dễ dàng, không những tiêu tốn nhân lực vật lực, mà còn có rủi ro.

Vậy thì mục đích của ông ta có lẽ không chỉ là để giao vẫn thiết

cho hắn, mà còn có khả năng là muốn nói cho hắn biết những thông tin sâu xa hơn, chỉ có điều vấn đề này, đến tận bây giờ hắn mới thực sự nhận ra.

Cổ Hà là một người trí tuệ gần như yêu ma. "Cổ Hà đã đến đây?" Tùng Hạc trầm ngâm nói, "Nếu ông ta đã đến đây, biết nơi này, thậm chí tận mắt nhìn thấy, còn có thể sao chép hoàn hảo ra một mộ thất y hệt, điều đó chứng tỏ ông ta nhất định cực kỳ am hiểu nơi này, vậy tại sao ông ta còn cần người khác đến thay mình?" Họ đều chưa từng thấy loại rắn này là rắn gì, trong môi trường bất thường sẽ sinh ra những thứ bất thường, nhưng nếu trong mộ thất mô phỏng của Cổ Hà cũng có thứ tương tự, điều đó chứng tỏ hai nơi này nhất định có điểm chung.

Diệp Phàm nhấc con dao trong tay lên: "Có lẽ là vì ông ta cảm thấy một mình không đối phó được với những thứ trong Côn Luân Mộ, nên cần có người làm tốt thí cho ông ta, xông pha trận mạc." Vừa rồi hắn không nhìn rõ con rắn này nhảy xuống từ đâu, có thể là trốn trên một tầng lầu nào đó, cũng có thể là từ trên cái cây mục nát kia rơi xuống, nhưng có một thì sẽ có hai, loại này ở đây có thể còn nhiều hơn nữa. "Tiếp theo chúng ta vẫn phải cẩn thận," Diệp Phàm hạ giọng, "có một số thứ ở đây có khả năng còn nguy hiểm hơn cả tà ma thông thường." Chu Vũ đứng bên cạnh nhìn, đã được chứng kiến tốc độ phản ứng nhanh như chớp của Diệp Phàm lúc nãy, quả thực đã vượt qua giới hạn của con người bình thường, khả năng ra tay nhanh chóng tóm gọn một con rắn đang bay trên không trung trong tay, thực sự không phải người thường có thể làm được.

Tùng Hạc gật đầu: "Nếu mục đích của chúng ta là địa cung thực sự, vậy thì tạm thời không cần quan tâm đến cổ thành che mắt người này, bất kể nơi này là thứ được xây dựng vào triều đại nào, cứ trực tiếp tìm mộ thất là được." Diệp Phàm búng tay một cái: "Tôi đi trước

mở đường, các anh theo sau, tiểu Chu cẩn thận một chút." Tiếp theo, họ dùng đèn pin rọi thẳng đường đi, chiếu sáng rõ ràng từng góc mà họ sắp đi qua, cố gắng kiểm tra xem xung quanh còn có những con rắn đen khác không.

Nếu nói loại chim lớn kia dựa vào ánh sáng để tìm kiếm con mồi, thì bây giờ họ vẫn chưa thể xác định được loại rắn đen này dựa vào thứ gì để tìm con mồi.

Vừa rồi Diệp Phàm thậm chí còn chưa nhìn rõ chuyện gì xảy ra, thứ này đã lao thẳng tới.

Tùng Hạc thở dài: "Nếu bây giờ có điều kiện, chắc chắn phải gửi thứ này đi giải phẫu, biết đâu lại là một phát hiện lớn trong sinh vật học." Diệp Phàm thầm nghĩ anh còn có tâm trạng đùa, liền nói: "Thứ này lúc ở địa cung Cửu Huyền Sơn là trốn trong quan tài, nhưng vừa rồi gần đây không có quan tài, mà vẫn có loại rắn đen này tồn tại, chúng ta phải hết sức cẩn thận." Nếu không có định vị chính xác, rất khó xác định hiện tại họ đang ở đâu.

Sau khi đi qua một khu kiến trúc cổ, phía sau còn có những lớp đá lởm chởm.

Sau đó họ quay đầu lại, phát hiện những kiến trúc cổ kia đã ẩn mình trong bóng đêm, như thể bị một lớp sương mù đen bao phủ.

Dưới lớp sương mù đen che phủ này, tất cả đình đài lầu các trong nháy mắt đều biến mất.

Diệp Phàm trong lòng cảnh giác, vô thức vặn đèn pin lên độ sáng tối đa, rồi rọi ra sau lưng.

Thế nhưng dưới ánh đèn, hắn lại hoàn toàn không thể xuyên qua được mảng bóng tối lớn phía sau, cứ như thể quần thể kiến trúc cổ đó hoàn toàn không tồn tại, đi ra ngoài không quá năm sáu mét, đã không

tìm thấy gì nữa.

Diệp Phàm thầm kêu không hay, nhất thời không phản ứng kịp chuyện gì đã xảy ra.

Giây tiếp theo Tùng Hạc cũng chú ý đến tình huống này, vô thức định quay đầu lại xem.

Diệp Phàm trực tiếp đưa tay ngăn anh ta lại: "Đừng qua đó, anh bây giờ mà qua đó, trong nháy mắt chúng tôi sẽ không thấy anh đâu nữa.

Bất kể là thuật che mắt hay là gì khác, đừng đi một mình." Tùng Hạc phản ứng lại, gật đầu, lùi về bên cạnh hắn.

Ngay sau đó Chu Vũ cũng lại gần, nói. "Tình hình gì vậy, lại là thuật che mắt sao?

Sao cổ thành chúng ta vừa thấy lại biến mất trong chớp mắt vậy?" Diệp Phàm lắc đầu, thở ra một hơi: "Có lẽ lại là do vẫn thiết giở trò, nếu không thì không thể như vậy được.

Với thị lực của chúng ta, không thể nào tất cả mọi người đều cùng lúc xuất hiện ảo giác, những gì chúng ta vừa thấy là có thật, không phải giả." Nhưng hắn có một dự cảm, bây giờ tuyệt đối không thể quay đầu đi vào trong mảng sương mù đen đó nữa, nếu không có thể thật sự không ra được.

Chu Vũ dường như có chút ngập ngừng, nhưng chưa kịp nói gì, Tùng Hạc đã đột ngột nắm lấy cánh tay Diệp Phàm, kéo hắn dừng lại.

Diệp Phàm thấy anh ta đang nhìn chằm chằm ra sau lưng mình, hắn đột ngột quay đầu lại, phát hiện ngọn tháp khổng lồ mà họ vừa thấy, đột nhiên xuất hiện ngay trước mặt họ.

Diệp Phàm cũng sững sờ, ba người nhất thời có chút không nói nên lời.

Mỗi người đều nhớ rất rõ ràng, ngọn tháp khổng lồ và khu đình đài lầu các họ vừa thấy là ở hai hướng hoàn toàn khác nhau, không thể nào đi qua khu kiến trúc cổ này lại đến trước mặt ngọn tháp được.

Ngọn tháp này, vừa rồi là ở một hướng khác của cổ thành, mà bây giờ, Diệp Phàm chỉ cần ngẩng đầu là có thể thấy cái biên chung bằng đồng đang treo trên đó.

Cái biên chung bằng đồng này, có phải là sản phẩm từ vẫn thiết không?

Tùng Hạc và Chu Vũ nhất thời đều không biết nên nói gì, nhưng khoảnh khắc tiếp theo, Tùng Hạc thấy ánh mắt Diệp Phàm thay đổi, rồi rút súng từ bên hông ra.

Hắn đã đưa ra một quyết định vô cùng táo bạo.

Giây tiếp theo, hắn nâng họng súng, bắn một phát vào cái chuông đồng.

Tùng Hạc thấy hắn nhắm vào sợi xích treo chuông đồng.

Loại xích này bị chôn dưới lòng đất hơn một ngàn năm, về cơ bản đã mục nát lão hóa rất nghiêm trọng, rất khó giữ được độ cứng như ban đầu, cộng thêm việc Diệp Phàm sử dụng là đạn bạc bí ngân.

Đạn bạc bí ngân xuyên vàng phá bạc, được mệnh danh là chế tác từ loại hắc sa lợi hại nhất, sau khi gia trì pháp lực, được cho là có thể phá vỡ kim cương, bắn vỡ xích đồng cũng không thành vấn đề.

Giây tiếp theo, Diệp Phàm một tay kéo Tùng Hạc và Chu Vũ, nhanh chóng lùi lại năm sáu bước.

Tùng Hạc liền thấy sợi xích treo cái chuông lớn bị bắn đứt, rơi thẳng xuống đất, tạo ra một tiếng động cực lớn.

Tiếng động cực lớn ấy đinh tai nhức óc, gần như khiến người ta

nổi da gà.

Khi biên chung rơi xuống đất, nó làm tung lên một đám bụi đất.

Tùng Hạc bị sặc ho sù sụ, liền mở chiếc quạt bạch ngọc ra.

Anh ta vung chiếc quạt bạch ngọc, một luồng gió đầy linh khí được quạt ra, xung quanh bắt đầu vang lên tiếng gió, trong nháy mắt đã thổi bay hết bụi đất xung quanh.

Cái chuông đồng liền hiện ra hoàn toàn trước mặt họ.

Từ độ cao ba bốn mét rơi xuống, cái chuông đồng này không có một chút dấu hiệu hư hại nào.

Diệp Phàm bước tới.

Tùng Hạc theo sau, hỏi: "Trên thứ này có manh mối gì không?

Anh đang nghĩ gì mà lại bắn nó xuống?" Diệp Phàm không quay đầu lại mà ngồi xổm xuống, nhưng lần này hắn đã khôn hơn, không trực tiếp đưa tay ra chạm vào, lo lắng trên này có một số nguyên tố chất liệu vẫn thiết, lại kéo hắn vào ảo giác lần nữa.

Hắn quay đầu nhìn Tùng Hạc: "Tôi nghi ngờ một phần của cái chuông đồng này được làm từ vẫn thiết.

Chính vì thứ này mà chúng ta mới thấy ngọn tháp này xuất hiện ở đây." Tùng Hạc nhướng mày, cùng Chu Vũ bước lên.

Chương 1317

Chuông đồng rơi xuống đất vẫn còn nguyên vẹn, chỉ nhìn bề ngoài không thấy có gì bất thường, phẳng phất như một cái chuông bình thường. "Đừng chạm vào nó, chạm vào có thể sẽ bị cuốn vào ảo giác." Diệp Phàm vừa quay đầu lại bắt đầu nghiên cứu cái chuông đồng, vừa đặc biệt dặn dò một câu.

Tuy hiện tại không chắc ảo giác của vẫn thiết có phải chỉ có tác dụng với một mình hắn không, nhưng Chu Vũ dù sao cũng là người thường, không thể kéo anh ta vào được.

Chu Vũ sờ soạng trên người, có chút bực bội gãi đầu: "Ai, thứ có giá trị nghiên cứu như vậy, tiếc là lúc đó vì muốn gọn nhẹ mà tôi quên mang máy ảnh về rồi.

Thứ này không nhìn ra niên đại, trông thậm chí giống như đồ vật từ thời Thương trở về trước." Diệp Phàm gật đầu, chất liệu chính của chiếc chuông đồng lớn này tuy là đồng xanh, nhưng lớp màu xanh đen quỷ dị trên bề mặt, trông y hệt như mặt dây chuyền vẫn thiết treo trên người hắn.

Không biết tại sao, dường như sau khi chiếc chuông lớn này rơi xuống từ tháp, ngọn tháp trước mặt có vẻ không còn giống như vật thể trong hiện thực nữa, mà giống như một ảo ảnh trong bóng tối, lúc ẩn lúc hiện.

Hắn đứng dậy, không ai chủ động chạm vào chiếc chuông lớn này.

Nhưng giây tiếp theo, tất cả mọi người đều thấy, ngọn tháp lóe lên trong bóng tối, rồi đột nhiên biến mất không còn tăm hơi!

Sau đó, trong vách đá phía sau ngọn tháp, xuất hiện một cánh cửa đá màu đỏ như máu.

Cánh cửa đá đó toàn thân đỏ rực, trông thậm chí không giống màu sắc của chính tảng đá, mà như thể bề mặt được bôi một lớp máu người, vô cùng quỷ quyệt, máu dường như có thực chất, sắp sửa đặc quánh chảy xuống.

Trong tình huống này, phản ứng đầu tiên của người bình thường nên là không thể hành động thiếu suy nghĩ, mà phải ưu tiên xác nhận tình hình trước mắt, mới có thể quyết định bước tiếp theo nên làm thế nào.

Nhưng giây tiếp theo, Diệp Phàm nhìn chằm chằm vào cánh cửa đá đỏ như máu đó vài giây, đột nhiên nhận ra trong lòng mình nảy sinh một sự thôi thúc cực kỳ mãnh liệt một cách khó hiểu, dường như rất muốn bước vào cánh cửa đó.

Hắn quay đầu nhìn hai người bên cạnh, thấy ánh mắt Tùng Hạc cũng gần giống mình, cũng đang ngẩn người một lúc.

Diệp Phàm biết suy nghĩ của anh ta trong khoảnh khắc đó cũng giống mình.

Chỉ có ánh mắt của Chu Vũ vẫn bình thường như mọi khi, dường như không bị ảnh hưởng gì, lúc này đang khó hiểu nhìn họ, không biết họ đang nghĩ gì.

Diệp Phàm thầm nghĩ chẳng lẽ thứ này chỉ nhắm vào những siêu năng võ giả có sức mạnh pháp thuật như họ, người thường hoàn toàn không bị ảnh hưởng gì sao, điều này cũng khớp với suy đoán trước đó của hắn.

Thế là hắn trực tiếp lên tiếng nhắc nhở: "Đừng nhìn cánh cửa đó, thứ này rất kỳ quái, nhìn lâu sẽ bị hút vào, đây là đồ của Côn Luân Mộ." Tùng Hạc gật đầu, ngay sau đó hai người cùng dời tầm mắt, không nhìn cánh cửa đó nữa.

Diệp Phàm nhìn Chu Vũ. "Anh không cảm thấy có gì kỳ lạ sao, tiểu Chu?" Chu Vũ lắc đầu: "Đó không phải là một cánh cửa bình thường sao?

Diệp tiên sinh, sao vậy?" Diệp Phàm và Tùng Hạc trao đổi ánh mắt, một cánh cửa bình thường.

Trong mắt người thường, một cánh cửa bình thường trông như thế nào?

Chắc chắn không phải là màu đỏ như máu, như thể đang nhỏ máu xuống.

Thế là Diệp Phàm bèn hỏi: "Anh thấy cánh cửa đó trông như thế nào, màu gì?" Chu Vũ trông có vẻ hơi kỳ lạ: "Chỉ là một cánh cửa đá bình thường, màu xám, trông chất liệu rất giống đá cẩm thạch, nhưng người ở đây chắc sẽ không dùng đá cẩm thạch.

Diệp tiên sinh, anh có muốn nghe tôi phân tích chất liệu của cánh cửa đá này không?" Diệp Phàm cười cười, vỗ vỗ vai anh ta, lắc đầu.

Tùng Hạc cũng không nói gì, hai người trong nháy mắt đã hiểu chuyện gì đã xảy ra. "Anh thấy đây là gì?

Tà ma hay chỉ đơn thuần là ảo giác?" Tùng Hạc hỏi, anh ta trông cũng không có manh mối gì lớn, nhưng cũng không có vẻ gì là sợ hãi.

Những người như họ đã thấy quá nhiều chuyện quỷ dị, dần dần cũng không còn thấy lạ nữa. "Bây giờ vẫn thiết đang ở trên người tôi, các anh đều không chạm vào.

Ảo giác theo lý mà nói nếu có xuất hiện cũng nên xuất hiện trên một mình tôi mới đúng, sao anh và tôi lại cùng nhìn thấy." Diệp Phàm lắc đầu, màu đỏ như máu đang nhỏ giọt trên cánh cửa đá kia, rõ ràng rất có khả năng có tà ma tồn tại.

Trong tình huống này, việc họ trừ tà là không thể tránh khỏi, tất

yếu tiếp theo sẽ gặp phải những thứ quỷ dị.

Tùng Hạc nhìn chiếc chuông đồng lớn dưới đất.

Vừa rồi sau khi Diệp Phàm một phát súng bắn rơi chiếc chuông đồng, ngọn tháp đó liền biến mất ngay lập tức.

Ngọn tháp rõ ràng là giả, và họ đều có thể nhìn thấy điều đó.

Chẳng lẽ ảo giác ở đây xuất hiện không có quy tắc sao?

Căn bản không phân biệt tình huống, muốn có lúc nào thì có lúc đó?

Kiểu dáng và niên đại của chiếc biên chung bằng đồng kia, trông vừa giống thời Thương lại vừa giống thời kỳ sớm hơn, dường như vượt xa niên đại tồn tại vốn có của Hỏa Đồ Quốc.

Thứ này xuất hiện trong một địa cung như thế này, vốn dĩ đã không tầm thường, huống hồ sau đó lại gây ra một loạt tình huống quỷ dị.

Diệp Phàm liếc nhìn ánh mắt của anh ta, nói: "Bây giờ phá nát thứ này, có phải là sẽ trở lại bình thường không?" "Anh hành sự từ khi nào mà nóng nảy vậy?

Không phải đã nói đừng hành động bốc đồng sao." Tùng Hạc thở dài, "Chúng ta lại không mang thuốc nổ, anh giữ Thiên Lôi Địa Hỏa chú lại đi, sau này biết đâu còn phải dùng." Thiên Lôi Địa Hỏa ở nơi này, hiển nhiên quá phô trương và gây chú ý.

Nếu không phải vạn bất đắc dĩ hoặc thật sự cần chiến đấu kịch liệt, Diệp Phàm thực ra cũng không muốn dùng lắm, hắn trước đó đã bị thương, cũng không muốn tiêu hao quá mức.

Hắn suy nghĩ một chút, rồi nói: "Anh còn nhớ những gì anh đã nói với tôi trước đây không?

Lúc ở trong tòa thổ lâu ở Khang Tháp Lạc, anh nói với tôi buổi tối nếu cứ nhìn chằm chằm vào ngọn núi tuyết bên ngoài, sẽ có cảm giác muốn đi vào trong đó." Tùng Hạc chần chừ một chút, rồi gật đầu: "Lúc đó tôi chính là cảm thấy như vậy, núi tuyết ở đây đặc biệt là vào ban đêm yêu khí rất nặng, giống như tòa địa cung này vậy." Diệp Phàm chỉ vào cánh cửa đá phía sau: "Anh không cảm thấy rất giống với tình huống vừa rồi sao?

Tôi vừa rồi nhìn vào cánh cửa đá đó, cũng có cảm giác y hệt." Vừa rồi hắn chỉ nhìn thêm hai giây vào cánh cửa đá đó, đã cảm thấy có chút không dứt ra được, nếu nhìn thêm một lúc nữa e là sẽ muốn đi thẳng vào trong.

Tùng Hạc nhìn hắn: "Những thứ trong Côn Luân Sơn, bản chất có lẽ là giống nhau, tất cả mọi thứ ở đây yêu khí đều rất nặng, căn bản là cùng một loại, anh có ý tưởng gì không?" "Tôi đang nghĩ, cánh cửa đó có phải là lối vào duy nhất không." Diệp Phàm cũng liếc nhìn chiếc chuông đồng lớn kia, "Cánh cửa mà tiểu Chu nhìn thấy không có gì bất thường, có lẽ điều đó cho thấy vấn đề chỉ nằm ở chúng ta." Tùng Hạc nhướng mày: "Ý anh là chúng ta nhìn thấy chỉ là ảo giác sao?

Bề mặt cánh cửa đó quả thực kỳ quái, không giống thứ xuất hiện trong hiện thực.

Nếu chỉ là ảo giác, có lẽ có thể phá giải được." Diệp Phàm gật đầu: "Các anh có tin tôi không?

Nếu tin, chúng ta hãy cược một lần thử xem, đi vào cánh cửa đá đó.

Chiếc chuông đồng lớn này là một cơ quan then chốt, chúng ta đã tìm thấy lối vào, vậy thì không có lý do gì lại không vào." Nói xong, hắn trở tay dán một lá Thanh Tâm Phù lên ngực mình, gỡ Định Hồn Phù xuống, sau đó cũng đưa cho Tùng Hạc và Chu Vũ mỗi người một

lá Thanh Tâm Phù.

Thứ này tuy không thể hoàn toàn chống lại ảo giác của vẫn thiết, nhưng vẫn có thể phát huy tác dụng ở một mức độ nhất định, ít nhất sẽ không để Chu Vũ đối mặt với ảo giác của vẫn thiết trong tình trạng không có phòng bị.

Chu Vũ đứng bên cạnh hỏi: "Diệp tiên sinh, hai người bàn bạc nửa ngày, cánh cửa đó rốt cuộc có vấn đề gì vậy?

Tôi không nhìn ra có vấn đề gì cả." Diệp Phàm vỗ vai anh ta: "Anh không nhìn ra là bình thường, không sao đâu, cứ đi theo chúng tôi là được.

Tiếp theo chúng tôi nói gì anh cứ làm vậy.

Tiểu Chu, anh có thể nhớ hết tất cả các đặc điểm trên chiếc chuông đồng lớn này không?" Chu Vũ do dự một chút, rồi gật đầu: "Tôi có thể, trí nhớ của tôi tốt.

Sao vậy, Diệp tiên sinh?" Diệp Phàm liếc nhìn cánh cửa đá đó: "Sẽ có lúc dùng đến.

Đi thôi, chúng ta vào cánh cửa đá đó xem sao, thứ này xuất hiện ở đây, chắc chắn không phải để trưng cho đẹp." Lớp vật chất sền sệt màu đỏ sẫm trên cánh cửa đá vẫn không hề biến mất ngay cả khi Diệp Phàm bước đến trước mặt, dường như nó vốn đã đông đặc ở trên đó, vô cùng đáng ngại.

Sau đó, họ đến trước cửa đá mới phát hiện cánh cửa này cao hơn một người, màu đỏ máu đã đặc đến mức không thể nhìn ra chất liệu cụ thể, trông như được phết một lớp máu người.

Cánh cửa đá này rất giống một loại cửa mộ chật hẹp, hoàn toàn giống như lối vào địa cung của lăng mộ Côn Luân thực sự.

Diệp Phàm bất giác quay đầu lại, thấy tòa tháp phía sau quả thực

đã biến mất.

Cái chuông đồng lớn kia vẫn nằm nguyên trên mặt đất như lúc nãy, đến giờ vẫn không có bất kỳ hiện tượng bất thường nào, dường như thật sự không có chuyện gì xảy ra nữa.

Chương 1318

Diệp Phàm nhìn cánh cửa đá, không hiểu sao lại cảm thấy lớp vật chất sền sệt trên đó thật sự giống như một lớp máu người, hoặc là máu của một thứ gì khác.

Chu Vũ nhìn họ: "Diệp tiên sinh, chúng ta không vào sao?" Tùng Hạc thầm nghĩ kẻ không biết thì không sợ, bèn nói: "Lão Diệp, cậu có nhớ thứ tà ma chúng ta từng gặp dưới lòng đất Cửu Huyền Sơn không?

Nếu địa cung này thật sự mô phỏng lăng mộ Côn Luân hiện tại, có lẽ chúng ta sẽ lại gặp phải thứ đó." Diệp Phàm gật đầu: "Thứ đó quả thực rất khó đối phó, kể cả bây giờ gặp lại, chúng ta cũng khó có cách nào hiệu quả, nhưng chúng ta cần biết rốt cuộc sau cánh cửa đá này là gì." Nói xong, hắn không đợi Tùng Hạc trả lời mà rút thẳng dao găm, đi tới cạo thử lớp vật chất như máu trên cửa.

Thế nhưng hắn chẳng cạo được gì, dường như đó không phải là một lớp cặn máu đỏ mà là màu sắc vốn có của cửa đá, giống như một lớp sơn máu tồn tại từ đầu.

Cánh cửa đá này dường như vô cùng nặng, mở ra có vẻ hơi khó.

Nếu là Hà Bán Tiên, có lẽ ông ta đã trực tiếp phá nát nó, nhưng họ không định làm vậy.

Một tia sáng vàng lóe lên trong mắt Diệp Phàm, ngay sau đó hắn cắm thẳng con dao găm vào khe giữa hai cánh cửa, dùng sức bẩy mạnh, cánh cửa đá lập tức bị bẩy ra một khe hở.

Sau đó hắn ấn tay lên lớp sơn màu máu, thử đẩy một cái, rồi từ từ đẩy cánh cửa ra.

Tùng Hạc đứng sau lưng hắn cũng cảm nhận được sức mạnh pháp thuật bùng nổ từ người hắn trong khoảnh khắc đó.

"Chú ý một chút, cậu vẫn còn bị thương đấy." Tùng Hạc vừa dặn dò, vừa lấy chiếc quạt ngọc trắng ra, chuẩn bị cảnh giác với những thứ bên trong cửa.

Cách dùng sức mạnh pháp thuật để đẩy cửa một cách thô bạo thế này, nói một cách nghiêm túc thì cũng chẳng khác gì phá cửa.

Rất nhiều khi mở loại cửa này, phải dùng phong thủy thuật mới đủ an toàn, nhưng Diệp Phàm đôi khi không làm như vậy.

Cửa mở ra, mọi người đều thấy bên trong là một hành lang hẹp và tối om.

Tùng Hạc liền tiến lên giúp một tay, dưới sức của hai người, cánh cửa đá bị đẩy ra một cách chậm rãi.

Một luồng sáng xanh lục mờ ảo chiếu ra, sau khi nửa con đường hầm hiện ra trước mắt, Diệp Phàm nhìn thấy bên cạnh bức tường ở rìa đường hầm có một cây nến mỡ tê giác.

"Là Tê Chiếu." Diệp Phàm nói khẽ, giơ tay che trước mặt hai người kia.

Ánh sáng của nến mỡ tê giác, trong rất nhiều truyền thuyết, là một loại ánh lửa có thể chiếu thấu nhiều tà ma yêu quái.

Lúc này, thứ như vậy xuất hiện ở đây trông vẫn vô cùng quỷ dị.

Sau đó, họ lại cùng nhau đẩy nốt cánh cửa còn lại ra, và kinh ngạc khi thấy mỗi bên tường đều có một cây nến mỡ tê giác.

Hắn ngay lập tức nhận ra, đây thực chất là một mộ đạo, và cấu trúc cũng không khác nhiều so với những mộ đạo họ từng thấy, nhưng con đường phía trước tối đen, không biết dẫn đến đâu.

Diệp Phàm và Tùng Hạc nhìn nhau, không ai chủ động lên tiếng.

Những cây nến mỡ tê giác này tỏa ra một thứ ánh sáng xanh lục cực kỳ quỷ dị, không biết là đang chiếu yêu ma quỷ quái hay là đang chiếu bọn họ.

Cuối cùng, Tùng Hạc chủ động lên tiếng hỏi: "Tại sao trong mộ đạo ở một nơi như thế này lại có nến mỡ tê giác?" "Nến mỡ tê giác trong mộ đạo tuy hiếm thấy, nhưng cũng không đến mức chưa từng nghe nói." Diệp Phàm mặt không đổi sắc đáp, "Mộ đạo này là đột nhiên xuất hiện ở đây, hay vốn đã ở đây từ trước, không ai trong chúng ta biết cả." "Chắc là nó vẫn luôn ở đây, chỉ là chúng ta vừa mới nhìn thấy thôi." Tùng Hạc suy nghĩ một chút, nghi ngờ đây là một loại sai lệch thị giác, hoặc đơn giản là có thứ gì đó đã ảnh hưởng đến tầm nhìn của họ.

"Vừa rồi cái chuông đồng lớn đó khiến chúng ta tự dưng nhìn thấy một tòa tháp, nhưng sau khi cậu đánh rơi chuông, tòa tháp biến mất.

Nếu tôi nhớ không lầm, tòa tháp đó vừa hay che khuất cánh cửa đá này." Diệp Phàm gật đầu: "Theo lối suy nghĩ của người bình thường, có lẽ khi thấy tòa tháp và cái chuông đồng đó, họ sẽ cân nhắc vào trong tháp xem xét tình hình, nên cũng rất khó nhìn thấy cánh cửa đá này." "Tòa tháp là thứ bảo vệ cửa đá?" Tùng Hạc nhướng mày, "Vậy nếu vừa rồi chúng ta thật sự đi vào trong tòa tháp, sẽ xảy ra chuyện gì?" Diệp Phàm búng tay: "Có lẽ sẽ biến mất cùng với thứ đó." Chu Vũ nghe xong liền rùng mình, giọng Diệp Phàm rất bình thản, nhưng đúng là đã nói ra một sự thật khá đáng sợ.

Sau đó họ đều nhận ra, tòa tháp này và những kiến trúc cổ thành kỳ quái lúc nãy có lẽ là cùng một loại, đều là những thứ quỷ dị.

Nếu có ai dám bước vào, sau một thời điểm nhất định, sẽ biến mất cùng với những thứ đó.

Diệp Phàm thấy vẻ mặt của cậu ta, liền cười nói: “Thật không giấu gì cậu, thực ra trong rất nhiều câu chuyện ma về kiến trúc cổ mà tôi từng nghe, nhiều người sau khi đi vào sẽ lạc vào Cửu U địa ngục, bước vào một thế giới toàn là quỷ hồn.” Nghe xong câu này, sắc mặt Chu Vũ trắng bệch đi trông thấy, gần như sợ hãi đến mức không dám quay đầu lại nhìn.

Tùng Hạc chỉ cười.

“Cậu đừng dọa cậu ấy.” Anh ta nói, “Bây giờ chúng ta vào trong, vạn nhất sau đó cánh cửa đá này cũng biến mất, thì người thật sự xuống địa phủ chính là chúng ta.” Diệp Phàm nhìn anh ta: “Cậu đừng nói nữa, tôi thấy đúng là có khả năng đó đấy.” Tùng Hạc nói: “Vậy chúng ta nên làm thế nào?” Diệp Phàm nhìn cánh cửa mộ về cơ bản đã mở hoàn toàn, lớp sơn màu máu trên đó vẫn còn, vẫn như một lớp máu đông đặc, sền sệt và cực kỳ quỷ quyệt.

Hắn không hiểu rõ cánh cửa đá màu máu là thứ gì.

Kể từ khi vào lòng đất này, vì nơi đây không phải là một địa cung theo nghĩa thông thường, nên rất nhiều thứ không thể xử lý bằng các phương pháp phong thủy kham dư thông thường.

Bao gồm cả hai cây nến mỡ tê giác này, cũng như mộ đạo đột nhiên xuất hiện này.

Nếu mộ đạo này không tồn tại ngay từ đầu, thì rất có thể nó là một cái bẫy.

Thế nhưng ngay giây tiếp theo, Diệp Phàm dường như đột nhiên nghĩ ra điều gì đó, hắn đột ngột đưa tay ra, cầm lấy cây nến mỡ tê giác bên trái lối vào đường hầm.

Cây nến mỡ tê giác này được đặt trên một cái khay đá bên cạnh vách đá, hoàn toàn không vững chắc, có thể dễ dàng nhấc ra khỏi

khay, không biết làm thế nào nó đã ở đây hơn một ngàn năm.

Sau đó, Diệp Phàm cầm cây nến mỡ tê giác, lùi lại vài bước, rồi dùng nến chiếu vào màu đỏ sền sệt trên cửa đá.

Những thứ màu đỏ này ban đầu chỉ có Diệp Phàm và Tùng Hạc có thể nhìn thấy, nhưng bây giờ, khi hắn dùng nến mỡ tê giác chiếu vào, mọi người đều thấy rõ, trên cánh cửa đá đột nhiên bò đầy một mảng lớn những con côn trùng nhỏ li ti màu đỏ máu.

Hơn nữa, những con côn trùng này lại còn đang từ từ ngọ nguậy.

Không hiểu sao lúc nãy chúng lại không bị dao găm của Diệp Phàm cạo xuống.

Sắc mặt Chu Vũ lập tức thay đổi: "Cánh cửa này lúc nãy đã bị đám côn trùng nhỏ màu đỏ này phủ kín rồi sao?

Sao vừa rồi tôi không thấy?" Diệp Phàm cũng nhíu mày: "Trong truyền thuyết, Tê Chiếu, loại nến mỡ tê giác này có thể chiếu ra những thứ mắt thường không nhìn thấy được, vì vậy mới khiến chúng ta thấy được đám côn trùng nhỏ này." "Đây là loại côn trùng gì, lại là vật sống?" Ánh mắt Tùng Hạc cũng có chút thay đổi, "Vừa rồi chúng ta tưởng trên này toàn là máu, thật ra đều là loại côn trùng nhỏ này sao?" Diệp Phàm gật đầu: "Tôi cũng không biết tình huống này xảy ra như thế nào.

Có lẽ mắt của những người như chúng ta có chút khác biệt so với người thường, nên mới nhìn ra cánh cửa này có vấn đề ngay từ đầu.

Nhưng phải có nến mỡ tê giác mới nhìn ra được đám côn trùng nhỏ này." Tùng Hạc hỏi: "Đây là loại côn trùng gì?

Sao lại xuất hiện trên cánh cửa đá này?" Diệp Phàm không nói gì, trực tiếp đưa cây nến mỡ tê giác cho Chu Vũ bên cạnh.

Chu Vũ cẩn thận nhận lấy, cầm cây nến chiếu vào bên cạnh cửa

đá.

Tùng Hạc còn chưa kịp hỏi hắn định làm gì thì đã thấy Diệp Phàm trực tiếp lấy ra một lá bùa từ thắt lưng, miệng niệm hai câu chú, một ngọn lửa lặng lẽ bùng lên, rồi từ tay hắn lan thẳng đến cửa đá.

Giây tiếp theo, dưới ánh lửa của nến mỡ tê giác, mọi người đều thấy rõ những con côn trùng trên cửa lần lượt hóa thành tro bụi, một tiếng cháy xèo xèo rất nhỏ truyền ra.

Chẳng mấy chốc, một lá Địa Hỏa Phù đã cháy hết trong tay hắn, đám côn trùng trên cửa đá trước mặt đã bị thiêu chết gần hết.

Thế là, bằng mắt thường có thể thấy, lớp màu đỏ máu đó từ từ rơi xuống.

Những con côn trùng nhỏ màu đỏ máu lần lượt bị thiêu chết, trông như một lớp máu đỏ sẫm từ từ chảy xuống, thật sự giống như một cánh cửa máu.

Sau khi đám côn trùng trên đó chết gần hết, trên cánh cửa đá từ từ hiện ra một vài dòng chữ lốm đốm và một vài vết tích bích họa rời rạc.

Diệp Phàm lại cầm dao lên, lần này hắn lại có thể thuận lợi cạo sạch từng chút một màu đỏ trên đó, rất nhanh đã cạo sạch những thứ màu đỏ máu.

Những dòng chữ lốm đốm đó, kiểu chữ trông rất kỳ lạ, không phải là dạng chữ Hán Thăng Long, rõ ràng là chữ viết của một dân tộc thiểu số khác ở núi Côn Luân.

Ngay cả Chu Vũ có mặt ở đó cũng không nhận ra những chữ này viết gì, huống chi là Tùng Hạc và Diệp Phàm.

Điều này thực chất tương đương với việc không có thông tin hữu ích, nhưng sau khi Diệp Phàm cạo sạch đám côn trùng, hắn phát hiện

ở một góc có một hàng chữ Hán rất nhỏ.

Diệp Phàm nhướng mày, Tùng Hạc hiển nhiên cũng đã nhìn thấy, lập tức cúi xuống nhận dạng hàng chữ đó.

Sau một hồi, họ phát hiện những chữ này viết là: "Nhập thử môn giả, thượng thông thiên môn, hạ chí địa ngục". (Người vào cửa này, trên thông thiên môn, dưới tới địa ngục).

Tùng Hạc nhìn rõ: "Ồ?

Chương 1319

Lại dùng một ý nghĩa thông tục dễ hiểu như vậy.

Xem ra người xây dựng nơi này thật sự có người Thăng Long à?" Diệp Phàm lùi lại hai bước, lấy điện thoại ra chụp lại những dòng chữ và bức bích họa này.

Hiện tại dưới chân núi không có tín hiệu, hắn có thể đợi sau khi ra ngoài rồi đưa những thứ này cho Chương Mục Trạch để nhờ ông ấy tra cứu kỹ lưỡng giúp mình.

Sau khi chụp xong, hắn liền cẩn thận sờ vào hàng chữ đó: "Là khắc lên.

Vị kỹ sư Thăng Long này, không biết vì mục đích gì đã khắc dòng chữ này ở đây, lẽ nào là muốn cảnh báo hậu thế điều gì sao?" Hoặc có lẽ, phía sau cánh cửa này, quả thực có một vài bí mật không thể nói ra, nên vị kỹ sư Thăng Long này mới nói với họ những lời "trên thông thiên môn, dưới tới địa ngục" thoạt nghe thì vô nghĩa, nhưng thực tế lại ẩn chứa huyền cơ.

Nhưng thực tế trong mắt Diệp Phàm, đây vẫn là một câu nói vớ vẩn không rõ ràng, trong câu nói này không hề có bất kỳ chữ ký nào, cũng không biết là do vị thần thánh phương nào để lại.

Diệp Phàm lẩm bẩm: "Hơn một ngàn năm trước, một kỹ sư dân tộc Hán Thăng Long có thể tham gia vào một công trình như vậy, người này có lẽ là độc nhất vô nhị trong lịch sử." Tùng Hạc đứng dậy, liếc nhìn bức bích họa trên đó: "Những thứ trên bức bích họa này có vẻ cũng khá thú vị, cậu đến xem đi." Thế là Diệp Phàm đứng dậy, nhìn những bức bích họa vô cùng rời rạc và lốm đốm.

Không biết tại sao, hắn đột nhiên có cảm giác, những con côn

trùng nhỏ màu đỏ này đối với cánh cửa này, thực chất có tác dụng che đậy.

Có người không muốn họ nhìn thấy chữ và tranh trên cánh cửa này, nên mới đặt những con côn trùng nhỏ này lên đây.

Nhưng tại sao vừa dùng những con côn trùng nhỏ này che cửa đá, lại vừa đặt những cây nến mỡ tê giác này bên trong cửa đá, đây không phải là giấu đầu hở đuôi sao?

Những con côn trùng này trông quỷ dị như máu, nhưng Diệp Phàm biết thứ này thực chất không khó đối phó như người ngoài tưởng tượng, chỉ cần một người biết Địa Hỏa Phù như hắn đến là có thể dễ dàng thiêu sạch đám côn trùng này.

Siêu năng võ giả biết Địa Hỏa Phù tuy hiếm, nhưng không phải là hoàn toàn không có.

Diệp Phàm nheo mắt lại, có lẽ chính vì nguyên nhân này, nên người đó mới nói câu này một cách mập mờ như vậy.

Nơi "trên thông thiên lộ, dưới tới địa ngục" rốt cuộc chỉ cái gì?

Hắn vừa suy ngẫm câu nói này, vừa nhìn những bức bích họa đã bị oxy hóa gần hết trên cửa đá qua hàng trăm năm.

Dân tộc xây dựng địa cung này dường như là một dân tộc rất thích dùng bích họa để biểu đạt thông tin.

Những bức bích họa phức tạp trong giấc mơ của hắn, và cả những bức bích họa được vẽ trực tiếp trên vách đá trong hẻm núi Nhất Tuyến Thiên, đều cho thấy một vài đặc trưng của dân tộc này.

Hắn thấy những bức bích họa tuy rời rạc, nhưng rất nhiều góc đều được vẽ bằng màu trắng tuyết.

Diệp Phàm nhận ra đó có lẽ là biểu thị cho núi tuyết.

Giữa những ngọn núi tuyết này, có rất nhiều vết tích rời rạc tượng trưng cho bầu trời xanh, giữa bầu trời còn có một vài thứ màu đen, có thể chỉ loại chim thanh điểu đầu đen kia.

Những vết tích trên các bức bích họa này đều rất rời rạc, phải là người có nền tảng nghiên cứu nhất định mới có thể thực sự hiểu được ý nghĩa trong đó.

Nhưng bức bích họa trên cánh cửa đá này tuy lốm đốm rời rạc, nhưng ý nghĩa lại tương đối rõ ràng, không quá khó hiểu.

Diệp Phàm có nghiên cứu đôi chút về phương diện này, về cơ bản vẫn có thể hiểu được.

Sau đó, Tùng Hạc chỉ vào vị trí bên dưới những bức bích họa, tức là bên dưới ngọn núi tuyết trắng tinh, còn có một vài thứ sâu hơn.

Những lớp màu sâu hơn này được vẽ bằng màu nâu, trông giống như từng lớp đá núi sâu hơn, nhưng Diệp Phàm cũng cảm thấy, đây thực chất chính là chân núi Côn Luân.

Điều này rất thú vị, hắn nghĩ, có người đã vẽ cảnh tượng ngoại vi của núi Côn Luân lên cánh cửa mộ này, lại muốn biểu đạt điều gì đó.

Theo lý mà nói, cổ quốc núi Côn Luân hơn một ngàn năm trước, so với thung lũng núi Côn Luân hiện tại có sự khác biệt rất lớn, những bức bích họa do người xây dựng thời đó vẽ, không thể nào giống hệt như hiện tại.

Trừ khi cái gọi là "kỹ sư Thăng Long" này có khả năng không phải là người của hơn một ngàn năm trước.

Diệp Phàm nhìn thấy trong những màu sắc tượng trưng cho chân núi, còn có một vài thứ khác.

Bức bích họa ở đó cũng đã hư hỏng không chịu nổi, nhưng có một bóng đen hỗn loạn đang nhe nanh múa vuốt.

Bóng đen này dường như được vẽ bằng sáu chân và sáu tay, giống như một con quái vật nhiều tay, cực kỳ đáng sợ và méo mó, không biết là đang vẽ thứ gì.

Nhưng Diệp Phàm gần như ngay từ cái nhìn đầu tiên đã nhận ra đây là thứ gì, Tùng Hạc nhìn hắn.

"Cậu nghĩ ra gì rồi phải không?" Diệp Phàm gật đầu: "Đây chính là Sơn Thần mà đoàn khảo sát của Tống Hà Ngọc ba trăm năm trước muốn tiêu diệt." Trong những ảo mộng từ thiên thạch, bóng đen kỳ lạ méo mó mà hắn nhìn thấy trốn trong vách núi chính là Sơn Thần mà Tống Hà Ngọc đối mặt, về cơ bản có thể xác định chính là thứ này.

Tùng Hạc nhướng mày: "Vậy thì ý nghĩa của bức bích họa này rất rõ ràng rồi, phải không?

Vẽ Sơn Thần ở đây, có nghĩa là con đường hầm này đi thẳng vào trong chính là nơi ở của Sơn Thần.

Một Sơn Thần sống trong lăng mộ địa cung?

Không kỳ lạ sao?" Suy nghĩ của anh ta về cơ bản rất giống với Diệp Phàm, một Sơn Thần sống sót lâu dài trong mộ thất, cùng tồn tại với chim thanh điểu đầu đen, nghe càng vô lý.

Nhưng có một vấn đề mà Tùng Hạc có thể không nghĩ đến, Diệp Phàm nhìn anh ta, nói.

"Những bức bích họa này, có thể là do người của Tống Hà Ngọc vẽ." Tùng Hạc sững sờ: "Cậu nói gì?" Hắn lau vệt máu còn sót lại trên đó: "Đám côn trùng này là một loại cổ trùng Nam Cương, không chỉ có thể bảo quản ở nơi này trong nhiều năm, một ngàn năm cũng không chết.

Theo tôi biết, năm đó Tống Hà Ngọc đã đến Nam Cương, và đã ở đó một thời gian rất dài." Lúc nãy trong hang động đó, nếu không phải

thiên thạch cố tình đùa giỡn với hắn, thì hắn đã đối thoại với Tống Hà Ngọc của ba trăm năm trước trong mơ.

Chuyện này tuy rất huyền ảo, nhưng nếu là thật, thì chứng tỏ Tống Hà Ngọc và Nam Cương quả thực có quan hệ.

Hơn nữa, khu rừng rậm trong ngọn núi sâu phía tây nam mà hắn nhìn thấy trong mơ, và ngôi miếu tà thần được xây dựng trong núi sâu, nếu hắn không đoán sai, ngôi miếu thần đó có lẽ chỉ là một cái vỏ bọc mà thôi.

Mật thất của Tống Hà Ngọc mà hắn bước vào, bất kể là độ bí mật hay chất liệu, gần như đều đạt tiêu chuẩn của Bát Thập Nhất Hào ở Kinh thành ngày nay.

Vào thời đại đó, có thể xây dựng một mật thất như vậy, lại còn ở trong núi sâu phía tây nam, là phải tiêu tốn nhân lực vật lực khổng lồ.

Điều này cho thấy, dù là Tống Hà Ngọc hay Cổ Hà, ở Nam Cương nhất định có thứ gì đó họ muốn có được, hoặc có mộ thất và địa cung mà họ quan tâm, nên mới khiến họ xây một ngôi miếu tà thần trên bề mặt để ngụy trang, và xây một mật thất bên dưới.

"Và những cây nến mỡ tê giác này, có khả năng cũng được mang về từ Nam Cương." Diệp Phàm nói, "Ba trăm năm trước, chính là thời kỳ vu cổ chi thuật của Nam Cương hưng thịnh phát triển, với năng lực của ông ta, hoàn toàn có thể có được những thứ này." Hơn nữa, những bức bích họa mà hắn lờ mờ nhìn thấy trong mơ, không chỉ được bảo quản cực tốt, mà màu sắc còn rực rỡ, dùng màu cực kỳ táo bạo, cũng méo mó quỷ dị, hoàn toàn không giống những bức bích họa hiền hòa trên cánh cửa đá này.

Trên những bức bích họa đó có yếu tố tín ngưỡng tôn giáo, còn những bức bích họa này, chỉ muốn vẽ lại để nói cho họ một vài thông tin, nên chắc chắn không thuộc về người xây dựng mộ thất.

“Ý cậu là, Tống Hà Ngọc muốn thông qua những bức bích họa này để nói cho chúng ta biết điều gì đó sao?” Tùng Hạc nhíu mày, dường như cũng nhận ra điều gì đó.

Những bức bích họa này quá dễ hiểu, chỉ cần là người từ bên ngoài núi tuyết đến, xua đi đám côn trùng này, thì nhất định có thể nhìn thấy những thứ này.

Mà đám côn trùng, thực chất là một biện pháp bảo vệ cho những bức bích họa đã hư hỏng này.

Diệp Phàm gật đầu: “Lúc nãy tôi có xem qua, những cây nến mỡ tê giác này, e là cũng đã cháy ở đây rất lâu rồi.

Chúng ta là những người đầu tiên mở cánh cửa đá này trong ba trăm năm qua.

Dầu thắp của nến mỡ tê giác là một loại mỡ giao nhân.” Trong truyền thuyết, giao nhân sống ở biển sâu hàng vạn năm, mỡ trên người họ có thể dùng để làm đèn giao nhân.

Nến được làm từ loại mỡ này, cháy một ngàn năm một vạn năm cũng không tắt.

Nhưng loại mỡ này vô cùng quý giá, lại có giá trị liên thành, Tống Hà Ngọc một lúc dùng những thứ này làm ra hai cây nến giao nhân, chính là để cho họ xua đi đám côn trùng nhỏ này, nhìn thấy những bức bích họa trên đó.

Đến đây, mọi thứ đột nhiên sáng tỏ, tất cả các câu đố dường như đều có một phương hướng chung.

Mộ đạo này, về cơ bản có thể xác nhận, hướng đi của nó chính là lăng mộ Côn Luân thực sự.

Tùng Hạc hỏi: “Tống Hà Ngọc tại sao lại muốn nói cho chúng ta những chuyện này?

Mục đích của ông ta là gì?" Diệp Phàm lắc đầu: "Bất kể mục đích của ông ta là gì, hiện tại có thể xác định chính là, Tống Hà Ngọc rất cấp bách hy vọng có người thay ông ta giết chết cái gọi là Sơn Thần này.

Không biết vì nguyên nhân gì, cho dù ông ta không thành công, cũng hy vọng có người thay ông ta tiếp tục." "Ông ta tại sao lại hận Sơn Thần như vậy?" "Có lẽ là Sơn Thần đã nguyền rủa gia tộc của ông ta cũng không chừng." Diệp Phàm cười, trực tiếp giơ cây nến mỡ tê giác chiếu vào trong mộ đạo, "Tiếp theo tôi có dự cảm, chúng ta phải dựa vào thứ này để chiếu sáng." Tùng Hạc vừa định hỏi, thì thấy Diệp Phàm đốt một cây pháo sáng lạnh, ném vào trong mộ đạo.

Chương 1320

Mọi người đều thấy, ánh sáng trên cây pháo sáng lạnh đó vốn cháy rất dữ dội, nhưng vừa ném vào trong mộ đạo, đột nhiên như bị bóng tối nuốt chửng, không thấy chút ánh sáng nào.

Nhưng họ đều biết, chất lượng của loại pháo sáng lạnh này rất tốt, ngọn lửa có thể cháy rất lâu.

Như vậy, chỉ có một khả năng, đó là bóng tối trong mộ đạo này có vấn đề, không phải là bóng tối bình thường.

Diệp Phàm nói khẽ: "Lúc nãy tôi đã cảm thấy bóng tối ở đây, đặc hơn bóng tối bình thường một chút, cậu có cảm thấy vậy không?" Trong bóng tối kỳ dị này, dường như không có bất kỳ tia sáng nào có thể xuyên qua được mộ đạo như vậy, nên cho dù pháo sáng lạnh ném vào, cũng không có thứ gì được chiếu sáng, bóng tối này là thứ vượt xa ánh sáng.

Tùng Hạc nhíu mày, ngay sau đó vặn đèn pin lên mức sáng nhất, chiếu vào trong mộ đạo.

Cường độ ánh sáng này, vào ban đêm bình thường, có thể chiếu xa vài trăm mét, rất khoa trương, về cơ bản có thể thu hút sự chú ý của bất kỳ thứ gì.

Cho nên lúc họ mới từ vách đá xuống, vì ánh sáng đèn pin quá lớn, chiếu sáng cả nửa hang động dưới núi, quá lộ liễu, nên mới thu hút đám chim thanh điểu đầu đen đến.

Nhưng lần này, luồng sáng như bị bóng tối trong mộ đạo "ăn" mất, ánh sáng chiếu vào, cuối cùng chẳng thấy gì.

Anh ta nhướng mày: "Đây là tình huống gì, chúng ta thật sự phải

đi trong đêm tối mò mẫm sao?" Anh ta xuất thân từ gia tộc phong thủy, từ nhỏ đã được người lớn trong nhà dẫn đi xuống đấu để trải nghiệm, nhưng tà ma lợi hại nhất mà anh ta gặp cũng chỉ là tống tử có tính công kích, chưa từng thấy thứ kỳ quái như vậy.

Kiểu đi trong đêm tối mò mẫm này không giống như mò mẫm bình thường, sơ sẩy một chút là rất có khả năng chết không toàn thây.

Trong mộ đạo như vậy, cho dù có ánh sáng, cũng sẽ gặp rất nhiều cơ quan và tà ma nguy hiểm, huống chi là trong tình huống hoàn toàn không có ánh sáng.

Nếu thật sự một chút ánh sáng cũng không có, thì những cơ quan đơn giản nhất, thậm chí là những mũi tên bay bình thường cũng sẽ dễ dàng lấy mạng người.

Diệp Phàm nhìn mộ đạo: "Bóng tối này không phải là bóng tối bình thường, những thứ này là do sức mạnh đặc biệt gây ra, thậm chí không được coi là một loại cơ quan, chỉ là một đặc trưng của núi Côn Luân mà thôi." Tùng Hạc nhìn hắn: "Cậu đã có cách đối phó rồi?" Nghe ý của hắn, tuy có một vài suy đoán, nhưng cũng gần như chắc chắn, nếu không hắn thường sẽ không quả quyết như vậy, dù sao cũng là chuyện liên quan đến tính mạng.

Trong một thời gian dài như vậy, họ vẫn luôn loanh quanh trong các loại ảnh hưởng của núi Côn Luân, không ai thực sự biết Phượng Hoàng đồ đằng là gì, nhưng Diệp Phàm đột nhiên cảm thấy, Phượng Hoàng đồ đằng có lẽ chỉ sức mạnh thần bí của bản thân núi Côn Luân.

Hắn gật đầu, sau đó trực tiếp cầm cây nến mỡ tê giác, bước vào trong mộ đạo.

Giây tiếp theo, hắn đứng cách đó hai ba bước trong mộ đạo, ánh sáng xanh lục u tối của nến mỡ tê giác, lại có thể chiếu sáng được vách tường mộ đạo xung quanh.

Diệp Phàm nói: "Xem ra manh mối mà Tống Hà Ngọc để lại cho chúng ta không chỉ có bức bích họa này.

Nến làm từ mỡ giao nhân này, bất kể đốt cái gì, đều có thể cháy hàng ngàn vạn năm, thứ có giá trị liên thành như vậy, hoàng thất thời đó cũng chưa chắc đã có nhiều." Theo sau cái vẫy tay ra hiệu không có chuyện gì của hắn, Tùng Hạc và Chu Vũ liền đi theo hắn vào.

Mộ đạo không rộng, chỉ có thể hai người đi song song, ba người thì sẽ chật chội, nên Tùng Hạc tự mình lùi ra sau cùng để bọc hậu.

Chỉ nghe Diệp Phàm tiếp tục nói: "Ông ta dùng nến mỡ tê giác để chúng ta nhìn thấy đám côn trùng nhỏ trên cửa mộ, cũng để chúng ta có thể dùng nến mỡ tê giác chiếu sáng bóng tối bên trong này.

Con đường này, chính là con đường mà họ đã đi năm đó, e là Cổ Hà đã tiết lộ cho ông ta, nói rằng nến mỡ tê giác có tác dụng." Chuyện sau đó, không cần hắn nói tiếp, Tùng Hạc thực ra cũng có thể đoán ra được.

Chẳng qua là Tống Hà Ngọc đã chuẩn bị vẹn toàn như vậy, ngay cả những người đi vào cũng đều được trang bị tận răng, ngay cả nến mỡ tê giác cũng có tới hai cây.

Loại nến mỡ tê giác này có thể chiếu sáng những thứ người thường không nhìn thấy được, thậm chí có người nói nó có thể chiếu đến nơi ở của quỷ thần thực sự, câu nói trên cửa mộ, có lẽ chính là ý này.

Nhưng dù vậy, ông ta vẫn thất bại, không tìm được phương pháp cuối cùng để giết chết Sơn Thần, thậm chí còn tổn thất nặng nề.

Cho nên Diệp Phàm có thể tưởng tượng được, với khí phách của Tống Hà Ngọc, cho dù dẫn theo những thành viên còn lại chạy thoát khỏi địa cung, khi rút lui khỏi mộ đạo này, ông ta cũng sẽ không thực

sự cam tâm chịu thua.

Những người này của họ có khả năng là trực tiếp quay trở lại theo con đường mộ đạo này, và trong quá trình quay trở lại, Tống Hà Ngọc không cam tâm thất bại như vậy, nên ông ta đã sắp xếp một người thợ trong đội, khắc bức bích họa và câu nói đó lên cửa đá.

Thậm chí cuối cùng, khi rời khỏi đây, ông ta cũng để lại cả nến mỡ tê giác ở đây, chỉ vì để những người sau này kế thừa di nguyện của ông ta có thể bước vào mộ đạo này.

Thế nhưng Diệp Phàm có thể nhìn ra, họ có nhiều người như vậy, nếu phải lần lượt chạy trốn khỏi mộ đạo, lại còn trong tình huống bị Sơn Thần truy đuổi săn lùng, rút lui khỏi mộ đạo này, bản thân đã rất chật chội và cấp bách.

Họ vừa phải tránh né sự săn lùng của Sơn Thần, vừa phải sắp xếp một người thợ đi điêu khắc những chữ và bích họa này, vậy thì người thợ xui xẻo này, xác suất sống sót ra ngoài là rất thấp, tương đương với việc tự nguyện chết ở đây.

Hoặc có lẽ ông ta tuyệt đối không phải là tự nguyện, mà bị Tống Hà Ngọc ép buộc chết ở đây.

Xem ra, Tống Hà Ngọc con người này, không đạt được mục đích thì không bỏ cuộc, lại còn không từ thủ đoạn, tính cách này không chỉ thể hiện ở việc không quan tâm đến sự tồn tại của A Oanh mà kết hôn với Chu Dập.

Ông ta về cơ bản là đã ép buộc người thợ này ở lại đây, không biết tại sao, Diệp Phàm có chút nghi ngờ người thợ xui xẻo này, rất có khả năng là Triệu Phật Minh.

Diệp Phàm cảm thấy chuyện này có chút mỉa mai: "Đáng tiếc, trong suốt ba trăm năm, có bao nhiêu người đi vào, lần lượt chết ở

đây, nhưng lại không có một ai có thể đi đến đây, chúng ta là những người đầu tiên trong ba trăm năm." Thế là họ cầm nến mỡ tê giác, đi vào trong mộ đạo đó.

Kể cả là nến mỡ tê giác, cũng không thể một lần chiếu sáng toàn bộ mộ đạo, nên họ không thể trực tiếp phán đoán được mộ đạo này rốt cuộc dài bao nhiêu.

Vì lo lắng có cơ quan, nên Diệp Phàm đi phía trước, cầm nến mỡ tê giác chiếu sáng.

Sau khi đi vào họ mới thấy cây pháo sáng lạnh kia đã tắt, không biết làm sao mà tắt.

Diệp Phàm cầm nến mỡ tê giác, mấy người lại đi sâu vào hơn mười mét, phát hiện mộ đạo này dài hơn dự kiến, sau hơn mười mét vẫn chưa có dấu hiệu đi đến cuối.

Sau đó họ nhìn thấy, ở trong mộ đạo cách đó không xa, ở chỗ góc cua dường như có một nhĩ thất, có một bóng đen lờ mờ, bất động, không biết là đang đặt thứ gì.

Diệp Phàm quay đầu nhìn hai người phía sau, Tùng Hạc và Chu Vũ đều không nói gì.

Tùng Hạc từ từ rút cây gậy ở thắt lưng ra, sau đó Diệp Phàm nói: "Chúng ta qua xem thứ đó." Họ đi đến bên cạnh nhĩ thất đó, thấy bên trong lại có một cỗ quan tài, dài hơn một người, màu đen tuyền, là một khẩu Nhiễu hắc quan, vừa vặn lấp đầy toàn bộ nhĩ thất.

Tùng Hạc cũng nhìn thấy, nói khẽ: "Trong mộ đạo kiểu này tại sao lại đặt Nhiễu hắc quan?

Đây còn chưa phải là chủ mộ thất, điều này không hợp lý." Diệp Phàm nhìn chằm chằm vào cỗ quan tài, đưa cây nến mỡ tê giác trong tay lại gần hơn một chút.

Toàn bộ dáng vẻ của cỗ quan tài dần hiện ra trước mặt họ, sát khí dường như càng nặng nề hơn, không giống những cỗ quan tài thông thường.

Nhưng nhiễu hắc quan vốn dĩ đã khác quan tài bình thường rồi, Diệp Phàm thầm nghĩ, vốn không thể so sánh chúng với nhau được.

"Kể từ khi chúng ta dính dáng đến chuyện ở núi Côn Luân, những cỗ quan tài chúng ta thấy đều là loại này.

Nhiễu hắc quan cực kỳ hiếm gặp ở những nơi khác, có thể coi là 'đặc sản' của núi Côn Luân," Diệp Phàm nói, nhưng không tiếp tục đến gần cỗ quan tài.

Đây là khoảng cách giới hạn để họ có thể phản ứng trong một không gian chật hẹp như vậy.

Nếu lại gần thêm chút nữa, lỡ có thứ gì đó phá quan tài xông ra, họ sẽ không thể ứng phó kịp thời.

Hắn đầu tiên cầm nến mỡ tê giác soi một vòng lên các vách tường xung quanh.

Những vách đá này được xây bằng một loại gạch màu xanh đen, vô cùng vuông vức, trông rất tinh xảo.

Tình huống thế này chắc chắn là có sự can thiệp của con người.

Có lẽ chất liệu của loại gạch này rất đặc biệt, hoặc giả là năm đó có người sở hữu pháp thuật đã thi triển sức mạnh lên những viên gạch đá xanh này, cho nên mới khiến bóng tối ở đây khác thường đến vậy.

Tùng Hạc hạ giọng hỏi: "Nơi này chật hẹp quá, không thể xoay xở được, cũng không biết có cơ quan nào giấu kín không.

Cậu không định mở nắp quan tài đấy chứ?" Diệp Phàm lắc đầu:

“Lần này tôi thật sự không đến để trộm minh khí, nhưng tôi cảm thấy cỗ quan tài này rất kỳ lạ.

Nhiễu hắc quan thường phải được buộc bằng dây thừng đen, nhưng cỗ này lại không có.” Dùng dây thừng buộc nhiễu hắc quan là để ngăn thứ bên trong xảy ra thi biến.

Nếu thật sự xảy ra chuyện đó, chính là điềm báo đại hung đại ác, mở quan tài chắc chắn sẽ gặp đại họa.

Lối đi hun hút và khung cảnh tương tự này không biết tại sao lại khiến Tùng Hạc đột nhiên nhớ lại lúc họ ở trong địa cung trên Cửu Huyền Sơn.

Cũng trong một mộ đạo chật hẹp như thế này, một kẻ tà túy mặc khôi giáp đã xông ra tấn công họ.

Nghĩ đến đây, lại kết hợp với việc rất nhiều thứ trên đường đi tương tự như ở Cửu Huyền Sơn, cùng với cái gọi là Cổ Hà mô phỏng lại cảnh tượng núi Côn Luân để họ có cảm giác như đang ở đó thật, sắc mặt Tùng Hạc liền thay đổi.

Hắn ta nắm lấy cánh tay Diệp Phàm: “Thứ bên trong có thể là Tống tử, đừng động vào, chúng ta đi thẳng qua đi.” Diệp Phàm nhìn hắn ta: “Phong thủy sư mà cũng sợ Tống tử sao?” Tùng Hạc lắc đầu: “Trong môi trường thế này, cậu có thể thi triển được không?

Chương 1321

Hơn nữa Tiểu Chu còn ở đây, chúng ta làm sao đảm bảo an toàn cho cậu ấy?

Lỡ như thứ bên trong ngay cả cậu cũng không đối phó được thì sao?" Diệp Phàm thầm nghĩ, tà túy mà tôi không đối phó được còn chưa ra đời đâu, rồi xua tay: "Cậu có nghĩ rằng nếu con đường này là con đường mà nhóm Tống Hà Ngọc đã đi qua, vậy tại sao ban đầu họ không mở cỗ quan tài này?" Điều này nói ra quả thực kỳ lạ đến cùng cực.

Một mộ đạo đã có người đi qua mà lại còn một cỗ quan tài chưa bị ai mở, nói ra chắc chắn không ai tin.

Sắc mặt Tùng Hạc vô cùng khó coi: "Vậy thì chứng tỏ ngay từ đầu họ đã biết không thể mở cỗ quan tài này, mở ra sẽ có người chết.

Hơn nữa, lúc họ đi là để săn thần, lúc về là để chạy trốn, làm gì có thời gian mở quan tài." "Tôi thấy chưa chắc," Diệp Phàm cười cười, ra vẻ không sợ chết, "Tống Hà Ngọc ngay cả chuyện giữ lại một người thợ Tống tử ở thời khắc cuối cùng để khắc chữ cho mình cũng làm được, chưa chắc đã không dám mở một cỗ quan tài rồi mới chạy trốn." Trừ khi… lúc ban đầu họ đến, cỗ quan tài này không có ở đây.

"Điều đó không hợp lý," Tùng Hạc quả quyết nói, "Nếu cỗ quan tài này trước đây thật sự không có, vậy chứng tỏ trong ba trăm năm qua đã có người đến đây.

Nhưng chúng ta chính là nhóm người đầu tiên bước vào đây trong ba trăm năm." Lúc này, dù đang cầm nến mỡ tê giác, phía trước họ vẫn là bóng tối không thấy điểm cuối, cánh cửa đá phía sau cũng đã hoàn toàn biến mất.

Họ như đang đứng trong một hang động tối tăm mà hai bên đều là vực sâu không đáy, cực kỳ ngột ngạt.

Ở một nơi như thế này quá lâu, người bình thường khó mà chịu đựng nổi.

Chu Vũ rụt cổ lại, cẩn thận nói: "Diệp tiên sinh, tôi thấy anh Tùng Hạc nói đúng.

Nơi này tối như vậy, lỡ có nguy hiểm gì cũng khó đối phó, hay là chúng ta đi trước đi." Diệp Phàm quay đầu nhìn cậu ta một cái, rồi tự mình ngồi xổm xuống, ghé sát vào cỗ quan tài gỗ mun đen, đưa nến mỡ tê giác lại gần để soi bề mặt.

Tùng Hạc thở dài, cũng không cản hắn.

Một lúc sau, Diệp Phàm quay đầu vẫy tay với Chu Vũ, nói: "Tiểu Chu, cậu qua đây một chút." Trong những vấn đề về phong thủy trừ tà, Chu Vũ bình thường gần như không có quyền phát biểu.

Diệp Phàm và Tùng Hạc thường tự mình thảo luận, không chuyên môn gọi cậu ta.

Lần này Chu Vũ không hiểu tại sao, liền đi tới và cũng ngồi xổm xuống.

"Sao vậy, Diệp tiên sinh?" Diệp Phàm không trả lời ngay, mà đưa cây nến trong tay lại gần cỗ quan tài hơn một chút.

Như vậy, họ gần như có thể thấy rõ toàn bộ diện mạo của nó.

Đây là một cỗ quan tài đen tuyền, ngay cả người ngoài nghề cũng có thể nhìn ra chất liệu bên trên rất tốt.

Trong một môi trường cực kỳ kín, gỗ mun đen chỉ cần được bảo dưỡng một chút bằng pháp lực là có thể không mục nát hàng nghìn năm, trông như mới.

Đây chính là loại gỗ mun đen thượng hạng nhất ở núi Côn Luân.

Cho đến tận ngày nay, trong giới Ngoại Bát Hành khắp cả nước, vẫn có rất nhiều người thu mua loại gỗ mun đen này với giá cao, giá trị cực kỳ lớn, vật hiếm thì quý, nhưng quả thực rất hiếm gặp.

Diệp Phàm cứ nhìn chằm chằm vào cỗ quan tài một lúc lâu, hồi lâu không nói lời nào, đến nỗi Chu Vũ không hiểu chuyện gì, thậm chí còn có cảm giác hơi rợn tóc gáy.

"Diệp tiên sinh, rốt cuộc có chuyện gì vậy?" Anh cứ như vậy làm tôi hơi sợ đấy.

Chu Vũ nói, Tùng Hạc bên cạnh liền vỗ vai cậu ta an ủi.

Giây tiếp theo, Diệp Phàm lên tiếng: "Tiểu Chu, còn nhớ tôi bảo cậu ghi nhớ những hoa văn trên quả chuông đồng lớn bên ngoài không?

Cậu qua đây xem thử đi." Chu Vũ ngẩn ra, thấy Diệp Phàm đứng dậy nhường chỗ.

Nhĩ thất đó rất chật hẹp, chỉ có một người có thể đi qua xem.

Diệp Phàm đưa thẳng cây nến mỡ tê giác cho cậu ta, ra hiệu cậu ta đến xem cỗ quan tài.

Chu Vũ nuốt nước bọt.

Mười mấy năm qua, tuy cậu ta rất hứng thú với núi Côn Luân và phong thủy kham dư, nhưng dù sao cậu ta cũng không có xuất thân và kinh nghiệm như Diệp Phàm và Tùng Hạc, căn bản không có cơ hội tự mình xuống đấu, càng đừng nói đến việc mở quan tài.

Bây giờ bảo cậu ta một mình đơn thương độc mã đối mặt với một cỗ quan tài, nếu tà túy đột nhiên phá quan tài xông ra, cậu ta căn bản không biết chống cự thế nào.

Diệp Phàm nhìn ra suy nghĩ của cậu ta, liền an ủi: "Không sao đâu." "Không sao đâu, yên tâm, cả hai chúng tôi đều ở đây, cậu không chết được đâu," Diệp Phàm nói với giọng rất bình tĩnh, "Tôi đã kiểm tra rồi, an toàn, cậu sẽ không sao." Chu Vũ thầm phàn nàn, anh có kiểm tra kỹ đâu, tôi mà không chết mới lạ.

Dù nghĩ vậy, nhưng thực ra cậu ta vẫn tin tưởng Diệp Phàm, thế là đành cắn răng cầm cây nến mỡ tê giác, ghé qua xem hoa văn trên cỗ quan tài gỗ mun đen.

Lúc nãy cậu ta đã để ý, vì ánh sáng ở đây cực kỳ mờ ảo, vách đá lại làm bằng gạch đá xanh, bề mặt cỗ quan tài thoạt nhìn đen tuyền, là một cỗ quan tài trơn không hoa văn.

Nhưng nếu nhìn kỹ, vẫn có thể thấy được các loại hoa văn trên đó.

Tùng Hạc đứng bên ngoài nhĩ thất, nhìn Diệp Phàm lùi ra.

Sức mạnh pháp thuật trong mắt hai người vẫn chưa biến mất, nhưng dù vậy, vì bóng tối đặc biệt, nên dù họ đứng rất gần, cũng chỉ có thể miễn cưỡng thấy được đường nét đôi mắt của nhau.

Diệp Phàm cảm nhận được ánh mắt của hắn ta, quay đầu cười với hắn ta một cái, không nói gì, trong mắt vẫn lờ mờ ánh kim của pháp thuật, trông có một vẻ thần tính ẩn giấu.

Tùng Hạc liền hạ giọng hỏi một câu: "Cậu cứ yên tâm để cậu ấy đi xem cỗ quan tài đó sao?" Diệp Phàm thản nhiên gật đầu: "Đương nhiên rồi, sẽ không có vấn đề gì đâu.

Cỗ quan tài gỗ mun đen này ngay cả một sợi dây thừng cũng không có, không phải là nhiễu hắc quan thông thường, rất có khả năng sẽ không có thứ gì thi biến, nếu không đã không đặt ở đây rồi." Tùng Hạc gật đầu, không nói gì thêm.

Hắn ta biết Diệp Phàm tuyệt đối không phải người coi thường

mạng người.

Hắn nói không có vấn đề, trong đại đa số trường hợp là thật sự sẽ không có vấn đề gì.

Đặc biệt là trong tình huống có người bình thường như Chu Vũ ở đây, hắn sẽ không đem mạng người bình thường ra đùa giỡn.

Chỉ cần có một chút rủi ro, hắn cũng sẽ không mạo hiểm để Chu Vũ đi qua.

Vì hắn trực tiếp cứ thế giao cây nến mỡ tê giác cho Chu Vũ để cậu ta đi xem cỗ quan tài, chứng tỏ xác thực không có vấn đề gì lớn.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, mấy phút sau, Chu Vũ cầm cây nến từ trong nhĩ thất từ từ lùi ra.

Ánh sáng xanh lục của cây nến chiếu tới, một lần nữa soi sáng khu vực của họ.

Tùng Hạc liếc nhìn vào trong nhĩ thất, cỗ quan tài vẫn còn nguyên vẹn ở đó, không có bất kỳ tình huống bất thường nào xảy ra.

Hắn ta thở phào nhẹ nhõm.

Diệp Phàm bình thản ngẩng đầu: "Phát hiện ra gì không, Tiểu Chu?" Chu Vũ gật đầu, trên trán căng thẳng túa ra một lớp mồ hôi mỏng: "Trên cỗ quan tài đó có một số hoa văn kỳ lạ.

Nếu tôi không nhớ nhầm, đó chính là hoa văn trên quả chuông đồng lớn bên ngoài, gần như y hệt." Tùng Hạc có chút kinh ngạc: "Vậy mà cậu cũng nhớ được?" "Còn gì nữa không?" Diệp Phàm hỏi dồn, dùng ánh mắt khích lệ nhìn cậu ta, ra hiệu cậu ta có suy nghĩ gì cứ mạnh dạn nói ra, không ai trách cậu ta.

Chu Vũ do dự một chút, nói: "Diệp tiên sinh, tôi không chắc lắm, nhưng tôi có cảm giác, những hoa văn trên đó rất giống một tấm bản

đồ.” Diệp Phàm gật đầu.

Trước đó hắn vẫn luôn nghi ngờ trên thiên thạch có những thứ không thuộc về ngũ hành, nên không dám mạo hiểm chạm vào những thứ trên đó, bèn để Chu Vũ, người có trí nhớ tốt, học thuộc lòng.

Nhưng bây giờ xem ra, Chu Vũ quả thực còn lanh lợi hơn hắn tưởng.

Tuy thân thủ kém, nhưng ít ra đầu óc cũng nhanh nhạy, nên mang theo cậu ta cũng đáng.

Nghe Chu Vũ nói vậy, Diệp Phàm liền có hứng thú, nhận lấy cây nến mỡ tê giác trong tay cậu ta, đi thẳng về phía cỗ quan tài trong nhĩ thất.

Chỗ của Tùng Hạc và họ lại một lần nữa chìm trong bóng tối đặc quánh.

Thực ra ở cửa đá lúc đầu có hai cây nến mỡ tê giác.

Nếu cùng lúc mang qua có thể soi sáng phạm vi lớn hơn, nhưng Diệp Phàm nói thứ này có thể dùng làm một cột mốc chỉ hướng.

Loại vật này rất khó làm giả.

Chương 1322

Núi Côn Luân có nhiều chuyện kỳ dị, lúc họ đi ra, có thể nhìn theo cây nến mỡ tê giác bên ngoài làm phương hướng, cũng tránh đi vào con đường sai lầm, nên đã để lại cây nến mỡ tê giác kia ở chỗ cũ.

Không có ánh sáng, Chu Vũ tức thì có chút hoảng loạn.

Giây tiếp theo, Tùng Hạc nắm thẳng lấy cổ tay cậu ta, ra hiệu an ủi cậu ta đừng hoảng sợ, thế là Chu Vũ mới từ từ yên lòng.

Cậu ta lúc nhỏ nghe không ít chuyện ma, rất sợ hai người đứng trong bóng tối không thấy năm ngón tay như thế này, đối phương biến mất lúc nào không hay, đến lúc Diệp Phàm từ trong nhĩ thất lùi ra, sẽ thấy hai người họ thiếu mất một người.

Tùng Hạc tức thì biết cậu ta đang nghĩ gì, liền ngăn chặn suy nghĩ đó tiếp tục nảy nở.

Diệp Phàm cầm cây nến mỡ tê giác một lần nữa ngồi xổm trước cỗ quan tài gỗ mun đen.

Loại quan tài trơn này, trên đó khắc thứ gì vốn đã không dễ phát hiện, huống hồ còn ở trong một nhĩ thất như thế này.

Theo suy nghĩ của hắn, năm đó đám người Tống Hà Ngọc cũng không phải kẻ ngốc.

Nếu trong cỗ quan tài gỗ mun đen này thật sự có thứ gì có giá trị, hoặc có manh mối họ muốn, thì những người này đi qua đây, cỗ quan tài tuyệt đối không thể còn nguyên vẹn ở đây.

Vậy thì trừ khi là người của Tống Hà Ngọc cho rằng cỗ quan tài này không quan trọng, mới dẫn đến cục diện như vậy.

Hoặc là, Diệp Phàm thầm nghĩ, mục đích của họ lúc đó chỉ có

một, một lòng muốn đi giết vị cổ thần kia, nên những cỗ quan tài này trong mắt họ đều là những thứ không quan trọng.

Hắn dùng ánh sáng xanh lục của nến tê giác để xem bề mặt cỗ quan tài.

Quả nhiên, từ từ nhìn thấy một số hoa văn nhỏ.

Những hoa văn này cũng không khác nhiều so với trong ký ức của hắn về quả chuông đồng lớn, Chu Vũ không nói sai.

Sau đó hắn đưa cây nến lên cao hơn một chút, từ vị trí cao hơn để xem những hoa văn đó.

Nhìn thấy những đường cong uốn lượn và những thứ giống như cột mốc, hắn nhận ra đây quả nhiên có khả năng là một tấm bản đồ.

Bản đồ đi đâu?

Tại sao lại vẽ trên quan tài?

Tùng Hạc và Chu Vũ ở ngoài đợi một lúc, không biết hắn đang làm gì bên trong.

Một lúc lâu sau, Diệp Phàm cầm cây nến lùi ra, nhìn họ.

Tùng Hạc hỏi: "Sao rồi?" Diệp Phàm không trả lời hắn ta, bắt đầu lục lọi trong túi da.

Không biết tại sao, Tùng Hạc cảm thấy động tác đó rất giống đang tìm thuốc lá.

"Cậu thấy gì rồi, có định làm gì không?" Tùng Hạc hỏi tiếp, liền thấy Diệp Phàm quả nhiên từ trong túi da lấy ra một điếu thuốc lá màu vàng rất mảnh.

Tùng Hạc nhướng mày, nhận ra điều gì đó, liền nghe Diệp Phàm nói: "Chuẩn bị mở quan tài." Chu Vũ còn chưa phản ứng kịp, Diệp Phàm đã lắc lắc điếu thuốc trong tay: "Đây là loại thuốc chuyên dùng

để quan yên (xem xét quan tài), tôi đi làm thử một chút.

Nếu quan yên thành công, cỗ quan này có thể mở được.” Tùng Hạc nhìn hắn: “Cậu muốn mở cỗ quan tài này?

Tại sao nhất định phải mở?” Diệp Phàm nháy mắt: “Tấm bản đồ vẽ trên quan tài, không biết là bản đồ ở đâu, nhưng tôi cảm thấy bên trong có đồ tốt, nói không chừng có ích cho chúng ta.” Câu nói này của hắn nghe có vẻ không đáng tin cậy lắm, nhưng Tùng Hạc nhạy bén nhận ra, hắn dường như còn chắc chắn hơn bình thường, quyết tâm mở quan tài vô cùng mãnh liệt.

“Không mở không được sao?” Sắc mặt Tùng Hạc không được tốt lắm, “Nhĩ thất quá chật hẹp, không ai giúp được cậu, cậu chỉ có thể tự mình mở.

Lỡ gặp chuyện gì, chúng tôi không thấy, cũng không thể ứng cứu cậu.” Diệp Phàm mặt không đổi sắc: “Không sao, tôi tự mình mở.

Cậu có thể chưa hiểu rõ tôi.

Từ trước đến nay, tôi đều một mình mở quan tài.

Nếu lần này thật sự có nguy hiểm không đối phó được, tôi sẽ phát tín hiệu cho các cậu.

Các cậu lúc đó có thể đi trước, không cần quan tâm đến tôi.” Tùng Hạc liền nhíu mày: “Tôi đã nói với cậu từ sớm, đừng làm chuyện một mình lẻ loi, cậu thật sự cứ phải làm bằng được sao?” Diệp Phàm không nói gì, lấy ra một lá Địa Hỏa Phù, châm điếu thuốc, dập tắt lá bùa, rồi cầm nến tê giác đi thẳng vào nhĩ thất.

Tùng Hạc nhìn bóng lưng hắn hoàn toàn biến mất, bất lực thở dài.

Chu Vũ nói: “Diệp tiên sinh chắc chắn như vậy, chắc không có vấn đề gì đâu.

Anh Tùng Hạc, anh đừng lo.” Tùng Hạc bất lực nói: “Mệnh cách của cậu ta quả thực cực kỳ cứng rắn.

Kỳ Môn Bát Toán đều nói cậu ta mệnh định tru tà, xông pha trận mạc, hướng đi sau này sâu không lường được, không thể dự đoán.

Tay không mở quan tài đối với cậu ta quả thực không phải vấn đề.” Tất cả những thầy Kỳ Môn Độn Giáp từng xem mệnh cho Diệp Phàm đều cho rằng mệnh cách của người này đại khai đại hợp, nắm đại nghĩa mà mưu đại cục, sẽ không có tà túy nào có thể dễ dàng làm khó được hắn.

Diệp Phàm vào nhĩ thất, cũng không để ý đến sự phản đối của Tùng Hạc.

Suy nghĩ của họ vốn đã không giống nhau, bây giờ tuy miễn cưỡng được coi là bạn bè, nhưng Diệp Phàm trước mặt bạn bè đều có vẻ đặc biệt độc lập này, cũng không có gì khác biệt.

Hắn thong dong không vội, cầm nến tê giác, đặt điếu thuốc vàng mảnh đã được châm lên góc quan tài.

Bình thường Đường Nhược Tuyết không cho phép hắn hút thuốc liên tục, nên điếu thuốc này cũng không phải để người hút, mà là chuyên dùng để quan yên trong mộ thất.

Gió và luồng không khí bình thường không thể thổi bay khói của loại thuốc này.

Chỉ có sự dị động trong quan tài mới khiến khói dao động.

Chỉ cần khói vẫn không hề nhúc nhích bay thẳng lên trên, thì chứng tỏ thứ trong quan tài này không có nguy hiểm, nghĩa là có thể mở nắp.

Hắn thuận thế ngồi xuống đất, cầm nến tê giác yên lặng chờ một lúc, không phát ra bất kỳ âm thanh nào.

Quả nhiên không ngoài dự đoán, mấy phút sau, một làn khói mỏng bay thẳng lên.

Làn khói này bay thẳng tắp, suốt hơn mười phút, hoàn toàn không có một chút dao động.

Ánh mắt Diệp Phàm từ từ sáng lên, quả nhiên giống như hắn đoán, cỗ quan tài này chín phần mười là không có thứ gì nguy hiểm.

Hắn cử động cổ tay, lấy điếu thuốc mảnh từ góc quan tài xuống, rồi một tay cầm nến mỡ tê giác, một tay rút dao ra, từ từ đâm thân dao vào một khe hở nhỏ của quan tài, sau đó dùng một góc lực vô cùng hiểm hóc, từ từ nạy nắp quan tài lên.

Cỗ quan tài này không khó mở, thậm chí còn thuộc loại đơn giản nhất trong số những cỗ quan tài hắn từng mở.

Rất nhanh, hắn dùng dao găm nạy bật nắp quan tài, rồi cầm nến mỡ tê giác soi vào bên trong.

Bên trong có một bộ xương rất nhỏ, tứ chi và xương sọ đều rất nhỏ bé, trông thậm chí giống như hài cốt của một đứa trẻ.

Ánh mắt Diệp Phàm hơi thay đổi, sau đó hắn nhìn thấy bên cạnh bộ xương có đặt một con dao Tạng màu bạc sáng, kiểu dáng cực kỳ đẹp.

Tùng Hạc và Chu Vũ ở ngoài đợi gần nửa tiếng, Diệp Phàm vẫn không có động tĩnh gì.

Tùng Hạc còn nghi ngờ hắn ngủ quên trong nhĩ thất, đợi thêm mấy phút nữa, mới thấy hắn từ bên trong đi ra.

Hắn cầm trong tay một con dao Tạng bằng bạc đi ra, vẫy vẫy với Tùng Hạc và họ: "Trong quan tài chỉ có một bộ hài cốt trẻ con, không biết là triều đại nào, đã gần như mục nát hết rồi.

Ngoài ra, còn có cái này.” Mấy người tụ lại, dùng nến mỡ tê giác soi sáng, cùng nhau xem con dao Tạng đó.

Con dao Tạng này rất đẹp, chất liệu nhìn kỹ, lại có chút giống một loại ngọc trắng tinh khiết nào đó, không biết rốt cuộc là thứ gì.

“Đây là cái gì?” Tùng Hạc nheo mắt nhìn một cái, “Bên trong có manh mối về mộ Côn Luân không?” “Thứ trong nhĩ thất, phần lớn sẽ không phải là minh khí quý giá gì, cũng sẽ không có người có thân phận tôn quý,” Diệp Phàm nói với giọng bình tĩnh, “Bộ hài cốt trẻ con đó, chín phần mười là bồi táng cho chủ nhân của ngôi mộ này, có thể là người hầu hoặc người thân, thậm chí là con riêng đại loại vậy, tóm lại sẽ không phải là nhân vật quan trọng gì.” Hoa văn trên con dao Tạng đó vô cùng phức tạp và cực kỳ hoa lệ.

Quan trọng nhất là nó được bảo quản đặc biệt tốt, không biết đã ở trong cỗ quan tài đó bao nhiêu năm rồi mà vẫn còn sáng như mới.

Chương 1323

Tình huống này rất hiếm gặp.

Theo lý mà nói, loại dao Tạng này, kiểu dáng trông thậm chí còn giống đồ vật cận đại, thứ này bảo quản trong quan tài rất dễ bị ăn mòn.

Tùng Hạc hỏi hắn: "Thứ này tại sao vẫn chưa mục nát, có gì đặc biệt không?

Nó không phải là một con dao bình thường sao?" Hắn đưa con dao Tạng cho Tùng Hạc, nói: "Cậu tự mình cảm nhận thử xem, là cảm giác gì." Tùng Hạc nhận lấy con dao, nắm vào tay.

Mấy giây sau đột nhiên ngẩn ra, nhìn hắn: "Đây là một pháp khí?" Diệp Phàm gật đầu, búng tay một cái: "Trên nó có một luồng sức mạnh pháp thuật rất lợi hại, chính là một pháp khí rất hiếm thấy và đặc biệt.

Sức mạnh trên đó không biết đến từ đâu, rất giống là của chính núi Côn Luân." Tùng Hạc đưa lại con dao cho hắn.

Diệp Phàm cầm trong tay ước lượng một chút.

Vừa rồi khi hắn chạm vào con dao Tạng này, liền đột nhiên cảm nhận được một luồng sức mạnh pháp thuật cuồn cuộn từ trong dao xông ra, vô cùng hung mãnh.

Năm đó Tống Hà Ngọc, tại sao không mang thứ này đi, hoặc nói cách khác, ba trăm năm qua, lại là ai đã đặt con dao này vào đây?

Tất cả đều là câu hỏi.

Diệp Phàm nhìn con dao này và con dao găm của mình.

Kiểu dáng dao Tạng cực kỳ bá đạo, con dao này tuy không dài nhưng làm rất rộng, lớn hơn nhiều so với dao găm thông thường, trông rất có khí thế, giống như một thanh đoản kiếm.

"Nếu thứ này đã để lại đây," hắn thản nhiên nói, "Vậy thì cứ coi như là quà gặp mặt tặng cho chúng ta đi.

Trong nhĩ thất vốn dĩ không có thứ gì quý giá, bên cạnh đứa trẻ bồi táng này lại có một pháp khí tốt như vậy, không lấy thì phí." Tùng Hạc gật đầu: "Thứ này dù đặt ở hiện tại, trong số các pháp khí, độ quý giá cũng thuộc hàng đầu.

Đứa trẻ đó nếu bản thân thân phận không đủ cao, không biết tại sao lại có vật bồi táng như vậy." Diệp Phàm véo vào cái khóa trên eo mình, dứt khoát gài con dao vào đó, rồi soi về phía lối đi sâu hơn phía trước.

Hắn nói: "Nếu con dao này đến từ chính núi Côn Luân, có lẽ nó là chìa khóa để đối phó với sơn thần bên ngoài." Cảm giác sức mạnh của con dao này trong tay Diệp Phàm thực ra không giống với sức mạnh kỳ quỷ yêu tà của thiên thạch, mà giống hơn với sức mạnh thuộc về chính núi Côn Luân, càng thêm thuần túy và bức người.

Sau này chắc cũng sẽ dùng đến nó, Diệp Phàm thầm nghĩ, loại dao Tạng này nếu nói một cách nghiêm túc, khi giao chiến ở cự ly gần, chưa chắc đã không hữu dụng bằng con dao găm của hắn.

"Cậu giữ nó lại, không sợ xảy ra vấn đề gì sao?" Tùng Hạc nhíu mày, "Đồ vật của núi Côn Luân đều có tính mê hoặc, lỡ như cậu nhặt được con dao này ở đây, sau này chúng ta gặp chuyện thì nói sao?" Diệp Phàm nháy mắt với hắn ta: "Không cần sợ, cỗ quan tài này cũng chưa chắc là đồ của chính mộ Côn Luân, con dao này và thiên thạch tự nhiên cũng không phải cùng một loại.

Chúng ta đã đi đến đây rồi, cũng không có gì phải sợ." Tùng Hạc

liếc nhìn về phía nhĩ thất.

Như Diệp Phàm đã nói, hắn đã an toàn mở được cỗ quan tài đó, những thứ bên trong cũng giống như hắn dự liệu, không có vấn đề gì lớn.

Theo lý mà nói, đến bước này, họ nên tiếp tục tiến về phía trước.

Tùng Hạc thở dài, hỏi: "Các cậu không phải nói trên quan tài có một tấm bản đồ sao?

Tấm bản đồ đó, có phải vẽ địa hình mộ Côn Luân không?" Diệp Phàm lắc đầu: "Bây giờ vẫn chưa thể xác định, tấm bản đồ đó không nhìn ra được rốt cuộc là gì.

Có lẽ đợi chúng ta đi đến mộ Côn Luân, sẽ có thể thấy được chân tướng.

Hai vị, chúng ta tiếp tục lên đường." Phía trước và sau của lối đi này đều là một mảng đen kịt, giống như vực sâu không đáy, vô cùng sâu không lường được.

Nếu cứ ở lại nơi này, dù có nến mỡ tê giác soi sáng, có lẽ sớm muộn cũng sẽ suy sụp tinh thần, huống hồ là không có nến mỡ tê giác.

Diệp Phàm đột nhiên có chút may mắn vì cây nến mỡ tê giác ở cửa vẫn còn có thể cháy đến ngày họ đến.

Nếu không, thật sự mò mẫm đi trong mộ đạo tối om thế này, thực tế là cực kỳ nguy hiểm, và tuyệt đối không nên làm.

Tấm bản đồ trên cỗ quan tài gỗ mun đen họ không thể mang đi được, thế là chỉ có thể mang theo con dao Tạng.

Đứa trẻ bồi táng trong quan tài rốt cuộc có thân phận gì, là người hầu ti tiện hay là một người quan trọng nào đó của chủ nhân ngôi mộ, lúc này tạm thời không quan trọng.

Diệp Phàm cầm nến mỡ tê giác đi ở phía trước nhất, con dao Tạng bên hông vô cùng nổi bật, lấp lánh ánh bạc.

Sáp giao nhân trên nến mỡ tê giác cực kỳ bền cháy, không hề có dấu hiệu tắt.

Họ lại đi về phía trước mười mấy phút.

Vì phải luôn chú ý đến các loại cơ quan, nên tốc độ tiến lên không nhanh, nhưng lối đi này cũng không có vẻ gì là sắp đến điểm cuối.

Cây gậy trong tay Tùng Hạc vẫn nắm chặt, sẵn sàng tung ra lưỡi dao bên trong bất cứ lúc nào.

Bước chân của Diệp Phàm đi cực kỳ vững vàng, phảng phất như dù có một con tà túy nhe nanh múa vuốt xuất hiện trước mặt, hắn cũng có thể đứng yên không nhúc nhích.

Hắn, Diệp Phàm, thầm tính toán trong lòng.

Mãi cho đến khi đi thêm được khoảng mấy chục mét nữa, họ đột nhiên cảm nhận được tiếng gió.

"Có lối ra," Diệp Phàm khẽ nói.

Ở trong lối đi đen kịt, chật hẹp, im lặng quá lâu, ai cũng muốn sớm ra ngoài, thế là ba người không hẹn mà cùng tăng tốc.

Chu Vũ vốn còn đang chăm chú suy nghĩ xem bản đồ hoa văn trên cỗ quan tài gỗ mun đen và bề mặt chuông đồng lớn rốt cuộc có ý nghĩa gì, thì nghe thấy tiếng gió ở cửa động phía trước, sau đó mấy người gần như chạy thục mạng.

Chạy được một đoạn, Diệp Phàm đột nhiên dừng bước, một luồng sáng đột ngột lóe lên.

Hắn và Tùng Hạc đồng thời che mắt lại.

Đợi đến khi mắt hoàn toàn thích nghi với ánh sáng, Tùng Hạc mới

phát hiện là Diệp Phàm đã bật đèn pin.

Tiếp đó, họ nghe thấy tiếng gió rất rõ ràng, thậm chí còn có cả tiếng nước chảy.

Diệp Phàm nghiêng người một chút, để họ nhìn rõ hơn cửa động.

Đó là một địa cung khổng lồ được xây bằng gạch đá xanh, bốn phương tám hướng đều là những khám thờ trống không.

Tùng Hạc cổ họng thắt lại, gần như đã chuẩn bị sẵn sàng cho việc ánh sáng sẽ thu hút con chim đầu người đen tới.

Nhưng hắn đợi rất lâu, không có gì xảy ra, Diệp Phàm lắc đầu với hắn ta.

"Không có chim, những khám thờ ở đây đều trống rỗng." Diệp Phàm nhận ra, đi đến đây, gần như đã đến những cảnh tượng hắn từng thấy trong mơ.

Kết cấu cấu tạo của địa cung ở đây, về cơ bản đều giống hệt với địa cung mà Tống Hà Ngọc đã đi qua trong ảo giác thiên thạch của hắn.

Họ từng người một đi ra khỏi cửa động, Tùng Hạc cũng bật đèn pin lên.

Ánh sáng của hai chiếc đèn pin tức thì soi sáng một phạm vi lớn xung quanh.

Trong địa cung màu xanh đen, trên cao có treo một số dây xích đen kịt đan vào nhau.

Dưới lòng đất của núi Côn Luân, một địa cung khổng lồ như thế này quả thực rất hiếm gặp.

Tùng Hạc đột nhiên vỗ vai Diệp Phàm, Diệp Phàm quay đầu lại, thấy Tùng Hạc chỉ về một hướng.

Ở đó, dùng bốn sợi xích đan chéo, treo một cỗ quan tài màu đen tuyền.

Diệp Phàm nheo mắt, họ vượt qua lối đi này, không ngờ lại đi thẳng vào chủ mộ thất.

Đây là một mộ thất hình vuông lớn, kiểu dáng rất giống một lăng mộ "hoàng tràng đề thấu", nhưng tuyệt đối không phải mộ huyệt thời Hán.

Dọc theo mộ thất của họ, bên trái và phải còn có mấy góc rẽ khác nhau, không biết thông đến đâu, nhưng nhìn vào cỗ nhiễu hắc quan treo lơ lửng này, rất có khả năng đây chính là chủ mộ thất.

Chương 1324

Nhưng sơn thần ở đâu?

Diệp Phàm thầm nghĩ, lúc đó hắn đã thấy trong mơ cái gọi là sơn thần, không phải ở trong chủ mộ thất, mà là ở một vách động chật hẹp, dường như là ở dưới chân một ngọn núi nào đó.

Hơn nữa, chủ mộ thất ở đây, tuy là chủ mộ thất, nhưng màu sắc của gạch đá xanh trên vách tường đều rất thuần túy, còn nơi Diệp Phàm thấy sơn thần ở, trên vách động đều là những mảng bích họa lớn.

Không biết tại sao, Diệp Phàm lại có hứng thú cực lớn với những bức bích họa đó.

Hắn lờ mờ cảm thấy, những thứ trên bích họa mới có thể thực sự vén lên bộ mặt thật của dân tộc bí ẩn đã xây dựng mộ thất này.

Nhưng cỗ nhiễu hắc quan bị treo lơ lửng ở trên cao này, hắn vẫn còn ấn tượng.

Diệp Phàm nhíu mày: "Người của Tống Hà Ngọc không mở cỗ quan tài này?" Tùng Hạc quay đầu: "Ba trăm năm trước họ đã đến đây, cũng đã thấy cỗ quan tài này?" Diệp Phàm gật đầu: "Năm đó họ đi chính là con đường này không sai.

Cỗ quan tài này, lúc đó những người đó cũng đứng ở vị trí tương tự nhìn thấy, nhưng không biết tại sao, họ lại không chọn mở quan tài." "Có lẽ là không cát lợi," Tùng Hạc hạ giọng nói, "Trong đội ngũ đó có mấy thầy phong thủy Kỳ Môn Bát Toán rất lợi hại, những thứ họ tính toán rất ít khi không chuẩn.

Những người đó rất tin tưởng họ, nếu họ nói không thể mở quan

tài, có lẽ những người đó thật sự sẽ không mở." Diệp Phàm lắc đầu: "Họ không phải thật sự đi trộm mộ, nên căn bản sẽ không tin những chuyện này.

Huống hồ Tống Hà Ngọc là người rất khó đoán được suy nghĩ thật sự của ông ta.

Nếu ông ta đang tìm kiếm bí thuật, không nên bỏ qua bất kỳ manh mối nào." Vậy nên nhất định có lý do gì đó, không thể mở cỗ quan tài này.

Tùng Hạc nhìn vào mắt Diệp Phàm, chậm rãi nói: "Không ngờ lòng hiếu kỳ của cậu lại lớn đến vậy, chẳng lẽ cậu định mở cái quan tài này ra à?" Huyền quan thực tế rất hiếm thấy trong các hầm mộ, bất kể là theo quy chế nào, rất khó có đủ điều kiện để sử dụng huyền quan.

Ít nhất trong số tất cả những ngôi mộ mà Ngoại Bát Hành của họ từng hoạt động ở phương Bắc, chưa có ai từng thấy huyền quan.

Hơn nữa, chiếc huyền quan này còn được treo lơ lửng trên bốn vách đá bằng bốn sợi xích sắt đen tuyền.

Bọn họ ngẩng đầu lên mới phát hiện địa cung này cao sâu không lường được, trên đỉnh đầu cũng là một khoảng không đen kịt, thăm thẳm.

Những sợi xích sắt này vươn ra từ vực sâu trên đỉnh đầu, trông như những chiếc móng vuốt sắt vươn ra từ địa ngục, treo lơ lửng cỗ quan tài giữa không trung.

Diệp Phàm nhìn hắn: "Cậu không thấy cái quan tài này rất lớn sao?

Quan tài bình thường, nếu bên trong chứa thi thể người, thì không thể nào lớn đến mức này được đúng không?" Tùng Hạc không nói gì.

Thực ra ngay từ đầu bọn họ đã để ý, cỗ quan tài này tuy là quan tài

đen tuyền, nhưng không biết đã dùng bao nhiêu gỗ trắc đen để chạm khắc tinh xảo mà lại lớn bằng bốn, năm cỗ quan tài gộp lại.

Một cỗ quan tài lớn như vậy, trông có thể chứa được hơn bốn người trưởng thành, bên trong liệu còn có thể là người không?

Ba trăm năm trước, khi đội khảo sát của Tống Hà Ngọc, hay nói đúng hơn là đội săn thần, cầm nến sừng tê giác đi qua con đường hầm tối đen và nhìn thấy một cỗ quan tài như thế này, chắc chắn phải có lý do gì đó bắt buộc khiến họ không thể mở nó ra.

Ví dụ như, trong quan tài phong ấn thứ gì đó mà một khi được giải phóng, bọn họ sẽ không thể nào đối phó được.

Vì vậy, khi Diệp Phàm thấy cỗ quan tài này trong mơ, nó đang treo lơ lửng giữa không trung.

Bây giờ, khi chính bọn họ đến lòng đất núi Côn Luân, cỗ quan tài này vẫn treo ở đây, không ai dám động vào.

Diệp Phàm suy nghĩ một lúc, giọng nói gần như tự lẩm bẩm.

"Nếu ở đây thật sự có một Sơn Thần, thân hình cực kỳ to lớn, có thể ẩn mình vào trong vách đá, vượt xa kích thước của con người bình thường, thì phải làm sao?" Tùng Hạc và Chu Vũ nghe xong gần như đồng thanh nói: "Ý cậu là đây là quan tài của Sơn Thần?" Diệp Phàm búng tay một cái: "Phải hay không, chúng ta mở ra xem là biết ngay thôi mà." Tùng Hạc nhìn hắn: "Mở thật sao?

Làm sao để đưa quan tài xuống?" Diệp Phàm liếc hắn một cái, rồi từ từ rút súng ra: "Chúng ta không thể do dự nữa.

Với mức độ lợi hại của Sơn Thần kia, chúng ta đi đến đây lâu như vậy, nói không chừng đã sớm bị nó phát giác rồi." Tùng Hạc thở dài: "Rồi sao nữa?

Cậu định chủ động dụ nó ra quyết chiến à?" Diệp Phàm cười

cười: “Chưa chắc đâu, biết đâu bây giờ thứ đó đang ở trong vách tường nào đó nhìn chằm chằm chúng ta, đợi chúng ta lơ là cảnh giác rồi xông ra giết sạch.” Chu Vũ lo lắng nhìn bọn họ: “Diệp tiên sinh, huyền quan đúng là điềm gở, chúng ta có thật sự không cần suy nghĩ lại sao?” Trong số rất ít truyền thuyết dân gian từng xuất hiện, huyền quan đều tượng trưng cho việc phong ấn ác quỷ hoặc cương thi.

Treo quan tài lơ lửng giữa không trung, ngụ ý phong ấn thứ bên trong, vĩnh viễn không chạm đất, vĩnh viễn không được siêu sinh.

Loại quan tài đó thường dùng là quan tài vàng bịt góc đồng, dùng đồng bịt kín bốn góc quan tài vàng, biến thi thể thành một vũng máu.

Nhưng cỗ quan tài này, không những là một chiếc huyền quan cực kỳ xui xẻo, mà còn là một cỗ quan tài đen tuyền, điềm gở trong điềm gở.

Nếu thứ này tái xuất nhân gian, hậu quả thật khó mà lường được.

“Không thể để thứ này lại đây,” Diệp Phàm nói ngắn gọn, “Một ngôi mộ phong thủy lớn thế này, hình thành thế cục phong thủy ác tính qua hàng nghìn năm, bản thân nó đã là một tai họa.” Hơn nữa, Hà Cổ ba trăm năm trước, để cho hậu nhân tiếp tục bán mạng thay mình, còn cố ý bày bố một phong thủy cục khổng lồ.

Không chỉ người Khang Tháp Lạc và người nhà họ Lục bị ảnh hưởng, mà bất cứ ai tiến vào núi Côn Luân cũng sẽ gặp nguy hiểm.

Diệp Phàm cười với họ: “Nói thật không giấu gì, Tống Hà Ngọc đã uy hiếp tôi trong mơ, nếu không giúp ông ta giết Sơn Thần, người Khang Tháp Lạc và những người bên cạnh tôi đều sẽ chết.

Tôi không làm không được.” “Lời của ông ta mà cậu cũng tin?” Tùng Hạc cau mày, “Huyền quan không thể mở, một khi mở ra là máu chảy thành sông.

Tống Hà Ngọc dù tệ thế nào đi nữa, cũng đông người, nhiều người hiểu nghề.

Chúng ta có thể so sánh được sao?" Diệp Phàm xoay xoay cổ, vẻ mặt không chút dao động: "Huyền quan không mở, chúng ta cũng chưa chắc tìm được tung tích của Sơn Thần.

Không chủ động ra tay, chờ đợi nữa thì có khác gì ngồi chờ chết?" Tùng Hạc thở dài: "Mấy người chúng ta vẫn là quá ít, chuẩn bị lúc đó chưa đủ." Diệp Phàm cười cười: "Đã đi đến đây rồi, thực ra đã không còn cơ hội quay đầu.

Cậu thật sự không tò mò bên trong huyền quan rốt cuộc có gì sao?" Tùng Hạc nhìn hắn: "…Vậy cậu định mở nó ra thế nào?" Diệp Phàm nghe câu này, liền biết hắn thực ra đã ngầm đồng ý với quyết định của mình, hài lòng gật đầu, rồi tiến lại gần cỗ quan tài lơ lửng vài bước, ước chừng khoảng cách đã đủ, liền dừng lại, giơ súng nhắm.

Hắn nổ súng cực kỳ dứt khoát, gần như không chút do dự.

Hai viên đạn bạc Mithril bay ra, bắn trúng một cách vô cùng chính xác vào một trong những sợi xích, tiếng kim loại va chạm vang lên dữ dội.

Âm thanh chói tai vang vọng, Chu Vũ tức thì cảm thấy tai mình ù đi, cảm giác như sắp điếc.

Tuy nhiên, cậu nhìn Tùng Hạc, Tùng Hạc đang chăm chú nhìn về phía Diệp Phàm, dường như hoàn toàn không có cảm giác gì.

Chu Vũ thầm nghĩ, thể chất của mấy người biết pháp thuật các người đều không giống người thường sao, cũng quá bá đạo rồi.

Kết quả là vừa ngẩng đầu lên liền thấy sợi xích bị bắn trúng rung lắc dữ dội, nhưng không hề đứt, vẫn còn nguyên vẹn nối với quan tài.

Lại có thứ mà đạn bạc Mithril không phá nổi, sắc mặt Tùng Hạc

thay đổi.

Nhưng lúc này Diệp Phàm đang quay lưng về phía họ, họ không thấy được vẻ mặt của hắn, nhưng dường như hắn không đặc biệt kinh ngạc.

Ngay sau đó, hắn trực tiếp cất súng lại, gài vào móc cài ở thắt lưng, dường như đã nhận ra rằng dù súng có lợi hại đến đâu cũng vô dụng với loại xích này.

Con dao găm Tạng màu bạc ở thắt lưng hắn lóe lên, ánh bạc vô cùng bắt mắt, vừa nhìn đã biết không phải đồ tầm thường.

Tùng Hạc nhướng mày, lại thật sự có loại xích lợi hại như vậy, mà còn là đồ từ hơn một nghìn năm trước?

Hắn cảm thấy không thể nào, nhưng ngay sau đó, Diệp Phàm lấy ra một lá bùa giấy vàng từ thắt lưng.

Không gian ở đây cực kỳ rộng lớn, đỉnh lại cao sâu không lường được, gần như không có nguy cơ sập lở.

Tùng Hạc liền lập tức nhận ra hắn định làm gì, vừa định lên tiếng ngăn cản.

Nhưng hắn muốn ngăn cản cũng đã quá muộn.

Chỉ thấy Diệp Phàm ra tay cực nhanh, búng nhẹ lá bùa trong tay, lá bùa vàng đột nhiên sáng lên, rồi một tiếng sét vang rền trên không trung.

Ngay sau đó, hơn mười tia sét từ trên trời giáng xuống, lần lượt đánh vào những sợi xích đen kịt, làm chiếc huyền quan rung lắc dữ dội, dường như sắp lật nghiêng tại chỗ.

Tùng Hạc thầm chửi một tiếng, bụng bảo dạ lỗ mãng.

Nhưng sức mạnh pháp thuật của Diệp Phàm đúng là mạnh đến

mức khó tin.

Chương 1325

Sét đánh xuống liên tiếp, chỉ thấy Diệp Phàm ném lá bùa ra, lá bùa đó trực tiếp biến mất giữa không trung.

Rồi lòng bàn tay hắn đột nhiên phát ra ánh sáng trắng lấp lánh, chói lòa.

Ngay sau đó, hắn đứng tại chỗ, làm một tư thế giương cung lắp tên, một mũi tên pháp thuật trắng như tuyết bắn ra từ tay hắn.

Mũi tên đó lập tức xé gió, bắn đứt một sợi xích.

Mấy tia sét còn lại cũng lần lượt phá vỡ mấy sợi xích đen khác.

Ngay sau đó, Diệp Phàm bắt đầu lùi nhanh, quay trở lại giữa bọn họ.

Ngay sau đó, cỗ quan tài đen tuyền rơi thẳng xuống, đáp xuống đất phát ra một tiếng "bùm" vang dội.

Nghe qua chất liệu và trọng lượng đều rất chắc chắn, âm thanh cực kỳ dữ dội.

Mấy sợi xích từ trên không trung vì lực tác động mà văng ra, đập vào gạch xanh, âm thanh làm người ta tê cả da đầu.

Chu Vũ theo phản xạ bịt tai lại để bảo vệ màng nhĩ.

Khi quan tài rơi xuống đất, một lớp bụi mù bốc lên, tạm thời che khuất mọi thứ trước mặt.

Bọn họ tạm thời không nhìn thấy diện mạo thực sự của cỗ quan tài.

Tùng Hạc không chút do dự bước tới, lấy chiếc quạt ngọc trắng ra phe phẩy hai cái.

Chiếc quạt này của hắn cũng là một pháp khí hiếm thấy trên đời.

Một luồng gió pháp thuật vô hình được quạt ra, tức thì thổi bay hết bụi bặm.

Hắn cẩn thận đề phòng, sợ có thứ gì đó đột nhiên nhảy ra khỏi quan tài, liền lùi lại vài bước.

Diệp Phàm ngay lập tức đi tới, đặt tay lên vai hắn không cho hắn lùi lại.

"Lại đây," Diệp Phàm nói, "Xem bên trong có thứ gì." Cỗ quan tài đen tuyền đó không biết là do may mắn hay sao mà lại rơi xuống đất mặt trên hướng lên, rơi từ nơi cao như vậy mà bề mặt không hề có một vết xước, thật ngoài dự đoán.

Tùng Hạc nhướng mày, không nói gì.

Ngay sau đó, không biết địa cung mà họ đang ở cụ thể là dưới lòng núi tuyết nào, nhưng bóng tối thăm thẳm phía trên dường như có một cơn gió mạnh thổi qua, tiếng gió như tiếng khóc khàn đặc, vô cùng đáng sợ.

Chu Vũ không kìm được hít một hơi thật sâu, liếc nhìn lên đỉnh đầu, chỉ sợ giây tiếp theo có thứ tà túy nhe nanh múa vuốt nào đó đột nhiên rơi xuống.

Diệp Phàm và Tùng Hạc trao đổi ánh mắt, không chút do dự bước tới.

Chu Vũ không dám đi theo, vừa định bật đèn pin của mình lên thì Tùng Hạc đã đưa đèn pin của mình cho cậu, rồi cùng Diệp Phàm đi đến trước cỗ quan tài.

Chu Vũ nhận lấy đèn pin của Tùng Hạc, đứng sau lưng họ không xa chờ đợi, cảm thấy gáy mình hơi lạnh, không kìm được rụt cổ lại.

Hai người đồng loạt ngồi xổm xuống, nhìn bề mặt quan tài.

Đây cũng là một cỗ quan tài đen tuyền trơn nhẵn, trên đó có khắc một số hoa văn mờ ảo.

Lần này Diệp Phàm không lấy thuốc lá từ trên người ra.

Trong tình huống này, kỹ thuật xem khói đã không còn quan trọng.

Bất kể kết quả xem khói thế nào, cỗ quan tài này họ đều phải mở.

Nếu đã vậy, những động tác thừa thãi cũng không cần thiết.

Hắn mơ hồ cảm thấy những hoa văn này dường như cũng là một tấm bản đồ, nhưng rốt cuộc là bản đồ ở đâu, đến giờ vẫn chưa có manh mối.

Chỉ nghe Tùng Hạc hỏi: "Có phải là tấm bản đồ y hệt trên chuông đồng không, lẽ nào là bản đồ địa hình của địa cung này?" Diệp Phàm lắc đầu: "Người xây dựng nơi này chưa chắc đã ngu ngốc đến mức vẽ bản đồ địa phương của mình ra cho người khác xem, mười phần thì hết chín phần là không phải ở đây." Tùng Hạc gật đầu, im lặng một lúc, rồi nói thẳng: "Mở nhé?" Diệp Phàm nhìn hắn một cái, gật đầu, rồi trực tiếp rút dao găm ra.

Đây là một cỗ quan tài cực kỳ lớn, một người đàn ông trưởng thành như Diệp Phàm và Tùng Hạc có thể nằm bốn năm người vẫn còn thừa chỗ.

Từ âm thanh khi cỗ quan tài này rơi xuống đất, đã biết đây không phải là một thứ bình thường.

Nhưng Diệp Phàm không có vẻ gì là sợ hãi, trực tiếp nạy dao găm vào khe hở ở góc quan tài, trong mắt lóe lên ánh vàng, dùng tay không gắng sức bẩy lên.

Sức mạnh pháp thuật trên người hắn cuộn trào, Tùng Hạc đã cảm

nhận được, liền căng cứng lưng ở bên cạnh sẵn sàng hỗ trợ.

Chỉ thấy một tay Diệp Phàm không ngờ lại thật sự bẩy được một khe hở trên cỗ quan tài đen tuyền khổng lồ này.

Ngay sau đó, Tùng Hạc cũng không định tiếp tục đứng nhìn.

Đợi đến khi Diệp Phàm nạy khe hở đủ lớn, hắn liền rút cây côn nhỏ của mình ra, luồn vào khe hở một chút.

Cả hai người cùng lúc tỏa ra ánh sáng pháp thuật, đồng thời phát lực, trực tiếp hất bay nắp quan tài.

Một luồng khí tanh nồng và mùi hôi thối nồng nặc từ trong quan tài bay ra.

Cả hai đồng thời đứng dậy lùi lại một bước.

Vừa rồi khi nắp quan tài được hé ra một khe, họ đã ngửi thấy một mùi tanh tưởi kỳ dị.

Nắp quan tài bị họ ném sang một bên.

Diệp Phàm nhìn thấy bên trong cỗ quan tài đó, không ngờ lại chứa đầy một quan tài máu màu đỏ đen, cực kỳ tanh hôi, không biết bên trong ngâm thứ gì.

Hắn và Tùng Hạc đứng cùng nhau, hai người hỗ trợ lẫn nhau.

Tùng Hạc vừa định rút cây côn ra chọc vào trong vũng máu để thử, kết quả là giây tiếp theo, bề mặt vũng máu đột nhiên bắt đầu sôi lên sủi bọt, dường như có thứ gì đó sắp phá nước mà ra.

Ánh mắt Diệp Phàm lạnh đi, đột nhiên tóm lấy ống tay áo Tùng Hạc kéo hắn lùi lại.

Ngay sau đó, tiếng máu bắn tung tóe vang lên, một thứ khổng lồ toàn thân màu đỏ đen phá nước mà ra, lao về phía bọn họ.

Tùng Hạc phản ứng cực nhanh, cây côn trong tay vung lên, cây côn mỏng nhưng dẻo dai làm từ vật liệu đặc biệt đột nhiên dài ra một đoạn.

Hắn trông như tùy tiện vung một cách rất phóng khoáng, trực tiếp dùng thế tứ lạng bạt thiên cân quăng văng thứ đen kịt đó ra xa.

Thứ đó rơi xuống đất, đột nhiên phát ra một tiếng kêu ai oán khàn đặc gần như tiếng khóc, rơi xuống đất văng ra một vũng máu đỏ đen, rồi tỏa ra mùi tanh.

Chu Vũ chạy tới, rọi đèn pin về phía đó, sắc mặt liền có chút tái đi.

"Diệp tiên sinh, đó...

đó là thứ gì vậy?" Giọng nói của cậu có chút run rẩy, "Tà túy sao?

Con quỷ kỳ lạ quá." Diệp Phàm không để ý đến cậu, rút súng ra bắn liên tục "pằng pằng pằng" vào thứ đó, không chút do dự, mắt cũng không chớp, trực tiếp bắn hết cả băng đạn bạc Mithril vào nó.

Đó là đạn bạc Mithril, thứ bình thường bị bắn mười mấy viên đạn như vậy, dù là thân thép cũng phải bị bắn thành bột vụn.

Tuy nhiên, thứ đó không hề hấn gì.

Trong truyền thuyết dân gian, huyền quan từ xưa không mở, một khi đã mở, ắt sẽ máu chảy thành sông.

Câu nói này đột nhiên thoáng qua trong đầu Diệp Phàm, nhưng vẻ mặt hắn vẫn không chút thay đổi.

Chương 1326

Vừa bắn hết băng đạn, hắn liền lập tức thay đạn không chút gián đoạn, trong nháy mắt đã thay một băng đạn mới toanh, bên trong lại đầy ắp đạn bạc Mithril mới.

Lúc ở Kinh thành, khi lấy khẩu súng này từ Lý Hoa, hắn đã biết khẩu súng và đạn bạc Mithril là hai thứ không thể thiếu một, nên đã cố ý dỗ dành Lý Hoa đưa thêm cho hắn rất nhiều đạn bạc Mithril, về cơ bản là đủ dùng.

Hắn hít một hơi thật sâu, lại giơ súng lên nhắm vào thứ đen kịt đó.

Thứ đó toàn thân màu đỏ đen, giống như một loại chất nhầy khổng lồ ở trạng thái đông đặc, hình dạng cực kỳ không đều, lúc thì là một quả cầu, lúc thì nhe nanh múa vuốt.

Thứ này ăn hết cả một băng đạn bạc Mithril của hắn mà không những không hề hấn gì, mà còn không có một chút thay đổi nào.

Diệp Phàm liếc nhìn vũng máu đen trong quan tài, không biết tại sao thứ này lại sống trong những chất lỏng đó.

Nhưng ngay sau đó, thứ đó lại nhảy dựng lên tại chỗ, phát ra một tiếng gầm rú cực kỳ khó nghe, rồi tiếp tục lao về phía hắn.

Cây côn đã dài ra một đoạn và chiếc quạt ngọc trắng trong tay Tùng Hạc đều đã sẵn sàng, chuẩn bị đồng thời ra tay xẻ thịt thứ này.

Tuy nhiên Diệp Phàm cười cười, thứ này lại chủ động lao tới, biến trận chiến tầm xa thành cận chiến, đúng là tự tìm đường chết.

Quả nhiên, ngay lúc thứ này lao tới, Tùng Hạc căn bản không kịp ra tay, đã thấy lá bùa giữa ngón tay Diệp Phàm lóe lên.

Một ngọn lửa dữ dội bùng phát từ tay hắn, lao thẳng về phía thứ

màu đỏ đen đó.

Loại địa hỏa này chuyên dùng để khắc chế tà túy, dù có cháy trong tay Diệp Phàm cũng sẽ không làm hắn bị thương chút nào.

Ánh lửa ngay sau đó biến thành một con hỏa long khổng lồ đang quấn quanh, lao tới cắn xé tà túy màu đỏ đen đó.

Tà túy quả nhiên sợ hãi, trực tiếp né sang một bên, bắt đầu dung nhập vào bức tường xung quanh để trốn thoát.

Thứ này tốc độ chạy trốn rất nhanh, dường như có thể hòa làm một với những bức tường gạch xanh đó, trực tiếp giống như dòng nước, biến mất ngay tại một góc tường.

Diệp Phàm muốn đuổi theo, nhưng ngay lập tức là không thể nào đuổi kịp.

Vì vậy hắn trực tiếp ghi nhớ hướng chạy trốn của thứ này, rồi quay đầu lại, vừa hay thấy Tùng Hạc đang nhìn hắn hỏi.

"Đây chính là Sơn Thần núi Côn Luân đó sao?" Diệp Phàm lắc đầu, vẩy tắt lá bùa trong tay: "Tôi thấy chưa chắc, thứ này yếu như vậy, nếu thật sự là Sơn Thần, năm đó người của Tống Hà Ngọc sẽ không thể nào không đối phó được." "Vậy đây là thứ gì?" Tùng Hạc cau mày, quan tài đen tuyền treo lơ lửng giữa không trung, rốt cuộc là phong ấn, hay là đang nuôi dưỡng thứ này, "Cỗ quan tài đó rốt cuộc dùng để làm gì?" Mấy người lại đi đến trước cỗ quan tài lớn.

Một cỗ quan tài đen tuyền lớn như vậy, chất liệu cực kỳ thượng hạng, lại ngàn năm không mục, ngàn năm không đổi, rơi xuống cũng không hề hấn gì, không biết đã phải tiêu hao bao nhiêu gỗ trắc đen.

Người đóng cỗ quan tài này có lẽ là một nghệ nhân rất lợi hại.

Trên mặt Diệp Phàm lộ ra vẻ khó hiểu: "Tương truyền năm đó Chu Mục Vương tây chinh, đến nước của Tây Vương Mẫu ở Côn

Luân.

Tây Vương Mẫu để ngăn cản ông ta tấn công quốc gia của mình, nên đã nói cho ông ta bí thuật trường sinh bất lão.

Bây giờ trong mật thất này, nếu có nghệ nhân người Hán, không biết vì sao lại đến đây." Mà bây giờ, trong cỗ quan tài này toàn là máu đen kịt.

Mùi tanh hôi này cực kỳ nồng nặc, thậm chí không giống máu người.

Chỉ nghe thấy Tùng Hạc tự lẩm bẩm, đây là máu gì?

Diệp Phàm nhìn hắn: "Cậu có nghĩ ra điều gì không?" Tùng Hạc như có điều suy nghĩ: "Lúc nhỏ tôi nghe trưởng bối trong nhà kể, trong một số vu cổ thuật dân gian ở Nam Cương, khi dưỡng thi hoặc dưỡng tà túy, người ta sẽ cố ý đổ đầy máu vào quan tài, dùng để cung cấp dưỡng chất cho thi thể, thúc đẩy tà túy trưởng thành." Thứ vừa rồi, trông hoàn toàn phù hợp với tiêu chuẩn của tà túy, ở một mức độ nào đó cũng khớp với phỏng đoán của Diệp Phàm.

Hắn nhướng mày: "Có chút thú vị, chẳng lẽ cỗ quan tài này, là chuyên để nuôi thứ vừa rồi?

Nhưng thứ này nếu không phải là Sơn Thần, tại sao lại có người nuôi nó?" Hắn ở bên ngoài ngay cả một ngôi miếu thờ Sơn Thần cũng không thấy.

Nơi gần nhất với ngọn núi tuyết này, ngay cả cư dân Khang Tháp Lạc cũng chưa chắc biết rõ dưới lòng đất núi tuyết Côn Luân có một Sơn Thần, càng đừng nói đến việc lập miếu thờ phụng.

Ba trăm năm trước, khu vực Tây Tạng và Nam Cương còn xa mới khai hóa như bây giờ.

Vì vậy năm đó Tống Hà Ngọc và bọn họ vào núi, chỉ có giấy thông

hành của các châu, nhưng chưa chắc đã có hậu cần và phương thức liên lạc như ngày nay, nhiều nhất chỉ có thể gửi thư, hoặc dùng pháp thuật thiên lý truyền âm.

Nhưng Tống Hà Ngọc năm đó có mục đích riêng, ông ta chưa chắc đã muốn người đời biết đến nơi này, nếu không ông ta có thể sẽ không lấy được thứ mình muốn.

Mà đó là thiên thạch rơi xuống mộ Côn Luân và bí thuật hồi sinh.

Thực tế, nếu một khi bị phơi bày ra nhân gian, sẽ thu hút vô số kẻ có lòng tham, cho đến khi phá hủy hoàn toàn nơi này, rất nhiều chuyện không thể giải thích rõ ràng được.

Vì vậy họ thiết lập phong thủy cục và mưu đồ suốt ba trăm năm, cũng chỉ có thể để cho hậu bối của những người năm đó tiếp tục truy tìm những chuyện này, và vẫn gây ra những thương vong không thể tránh khỏi.

"Đây không phải là Sơn Thần.

Sơn Thần kia tuy tà tính, nhưng không phải là tà túy theo đúng nghĩa.

Hơn nữa, Sơn Thần có thể là thứ tồn tại ở núi Côn Luân từ hàng vạn năm nay, nên Kỳ Môn Bát Quái mới không tính ra được nó," Diệp Phàm nói một cách rất chắc chắn, "Nếu nó thật sự được ai đó nuôi ở đây, có lẽ cũng có liên quan đến Sơn Thần kia." Ví dụ như, nuôi thứ này là để một ngày nào đó chống lại Sơn Thần?

Diệp Phàm cảm thấy khả năng này rất lớn, nhưng hắn không nói ra ngay, mà nhìn xung quanh một vòng, cuối cùng ngồi xổm xuống nhìn vào vũng máu trong quan tài.

Không biết tại sao, hắn còn chưa có động tác gì, một lúc sau trong vũng máu đó, một số thứ trắng bệch, thối rữa từ từ nổi lên, mùi tanh

hôi càng thêm nồng nặc, cực kỳ kinh tởm.

Diệp Phàm cau mày, còn chưa nghĩ ra được một đối sách hoàn hảo, đã thấy Tùng Hạc rút cây côn ra.

Cây côn đã dài ra một đoạn không chút do dự đâm vào trong nước, rồi vớt một ít những thứ nổi lên đó ra, vung sang bên cạnh.

Động tác này của hắn có chút không ý tứ, Diệp Phàm kịp thời né ra sau, mới không bị văng máu lên người.

Hắn thầm nghĩ, thì ra cậu nhóc nhà ngươi có tật sạch sẽ là giả, vẫn là muốn công báo tư thù à?

Nhưng hắn không nói ra, mấy người cùng nhau nhìn về phía thứ đó, Diệp Phàm nhướng mày.

Đó lại là một đống xương cốt của một đứa trẻ rất nhỏ.

Đó là một đống thứ thối rữa đến mức gần như không thể nhận ra hình dạng ban đầu, không ngờ lại là một đống hài cốt của trẻ em, xương và thịt vụn đều rất nhỏ, vừa nhìn đã biết là của một đứa trẻ rất nhỏ.

Sắc mặt Diệp Phàm và Tùng Hạc đều hơi thay đổi.

Chu Vũ ở bên cạnh nhìn thấy, sắc mặt tức thì tái nhợt, rồi quay người đi bắt đầu nôn mửa dữ dội.

Người bình thường không xuống mộ rất khó nhìn thấy cảnh tượng này, quả thực có chút gây sốc.

Diệp Phàm thở dài, trong cỗ quan tài đầy máu đó, ngâm toàn là thứ này.

Tà túy có hình dạng kỳ quái vừa rồi, chính là dựa vào việc hấp thụ dưỡng chất từ những hài cốt trẻ em này để tồn tại.

Máu trong quan tài cực kỳ tanh hôi, không biết có phải đã hàng

nghìn năm nay vẫn như vậy không.

Tùng Hạc không có ý định cất cây côn lại vào móc cài, cứ thế cầm chặt.

Hắn nói: "Đây quả nhiên là một nơi dưỡng thi, những thi thể trẻ em này là dược liệu của phong thủy cục.

Không biết tại sao, lại có người dưỡng tà vật trong địa cung này." Diệp Phàm gật đầu, liếc nhìn hướng tà túy vừa chạy trốn: "Nhưng thứ này dường như cũng không lợi hại đến mức nào, cũng không khác nhiều so với các tà túy khác, nuôi thứ này có tác dụng gì?" "Sơn Thần," Tùng Hạc nói, "Là vì Sơn Thần?" "Có người đang dùng thứ này, để đối kháng với Sơn Thần kia?

Hay nói cách khác, là đang tạo ra một kẻ địch cho Sơn Thần?" Diệp Phàm nhướng mày, "Người xây dựng địa cung, dường như có mục đích đặc biệt." Lúc này, Chu Vũ sắc mặt tái nhợt đi tới, yếu ớt giơ tay: "Diệp tiên sinh, mấy trăm năm trước khu vực núi Côn Luân cũng tương tự như Nam Cương, lúc đó còn chưa khai hóa, việc sùng bái tà thần rất thịnh hành, nhiều nơi sẽ lập miếu, hoặc dùng một số nghi lễ tế tự thần bí để tế thần." Diệp Phàm nhìn cậu: "Cậu không sao chứ?" Chu Vũ lắc đầu: "Mấy thứ này hôi quá, mũi hơi không chịu nổi." Diệp Phàm dừng lại một chút, rồi nói: "Vu cổ thuật và tế tự tà thần ở khu vực Tây Tạng và Nam Cương luôn rất nổi tiếng.

Thứ này rõ ràng có liên quan đến một nghi thức thần bí nào đó.

Nếu nói trong địa cung đã có một Sơn Thần, tại sao còn cần nuôi một thứ như thế này?" Tùng Hạc lắc đầu: "Không ai biết.

Thứ đó vừa rồi chạy trốn về hướng nào, có muốn đuổi theo xem không?

Chương 1327

Tôi cảm thấy thứ này có thể thú vị hơn chúng ta tưởng tượng." Diệp Phàm nhìn địa cung được xây bằng gạch xanh này.

Cho đến giờ, địa cung này vẫn chưa có thứ gì thực sự làm họ kinh ngạc, dường như cũng xa không khoa trương như những gì Tống Hà Ngọc đã trải qua ba trăm năm trước.

Nếu trong địa cung này thật sự có thứ mà họ không đối phó được, vậy thì có lẽ họ vẫn chưa thực sự chạm đến những nơi đó.

Diệp Phàm rút súng ra.

Trong rất nhiều vu cổ thuật ở Nam Cương, dưỡng thi là một loại hình phong thủy cục rất phổ biến, nhưng dưỡng thi thường đòi hỏi điều kiện hà khắc và nơi dưỡng thi chuyên biệt.

Dưỡng thi ở một nơi như thế này cần phải tốn rất nhiều công sức.

Bất chợt, Tùng Hạc quay đầu nhìn lại, rồi để ý thấy điều gì đó, đột nhiên sững người.

Diệp Phàm theo ánh mắt của hắn quay đầu lại, phát hiện hành lang mà họ vừa đi vào, đột nhiên biến mất.

Họ bây giờ đang đứng trong một hầm mộ không có lối vào, như thể đột nhiên xuất hiện ở đây.

Những con đường hầm dẫn ra ngoài để đi sâu hơn, lại không thấy bất kỳ lối vào nào khác!

Không biết từ lúc nào, khi họ đang đối phó với con tà túy đỏ đen này, bố cục của hầm mộ ở đây đã lặng lẽ thay đổi.

Những sợi xích đen đứt gãy treo lơ lửng giữa không trung, vươn

tới bầu trời sâu không lường được.

Ngay sau đó, không biết có phải là ảo giác của họ không, bố cục của hầm mộ khổng lồ này dường như đã khác so với lúc họ vừa vào.

Một sự thay đổi kỳ quái đang âm thầm diễn ra.

Rồi Diệp Phàm và Tùng Hạc gần như đồng thời nhìn thấy, ở một hướng nào đó sau lưng họ, có những đình đài lầu các mờ ảo thoáng qua, rồi ẩn mình vào một góc tối hơn.

Tùng Hạc dùng khẩu hình hỏi hắn: "Cậu thấy không?" Diệp Phàm gật đầu: "Cũng không thể coi như không thấy.

Ở đây có thể có cơ quan hoặc phong thủy cục khác, vào rồi thì không ra được.

Bây giờ chúng ta thật sự phải đi tìm Sơn Thần đó ra rồi." Chu Vũ rõ ràng cũng đã nhìn thấy, có chút sợ hãi: "Diệp tiên sinh, thành cổ dưới lòng đất mà chúng ta vừa đi qua… tự mọc chân đi theo chúng ta à?" Diệp Phàm cười cười: "Đó là ảo giác, nhưng là loại sơ cấp, chỉ có tân binh gà mờ thực sự mới bị lừa.

Nếu chúng ta thật sự quay đầu đi vào đó, đến lúc ảo giác đó biến mất, chúng ta cũng sẽ biến mất theo bên trong." Tùng Hạc gật đầu: "Đừng để ý đến những thứ đó.

Lúc này, tin vào kinh nghiệm của bản thân mới là quan trọng nhất." Chu Vũ thầm nghĩ mình làm gì có kinh nghiệm gì, liền hỏi: "Vậy bây giờ chúng ta đi đâu?

Có đi truy đuổi thứ đó không?" Diệp Phàm liếc nhìn cỗ quan tài, im lặng một lúc.

Tiềm thức mách bảo hắn không thể để vũng máu này ở lại, thế là hắn lật tay bóp một lá Địa Hỏa phù, ném vào trong quan tài, một ngọn lửa khổng lồ ngay lập tức bùng cháy.

Ngọn lửa từ Địa Hỏa phù của hắn cực kỳ đặc biệt, nước bình thường không dập tắt được, thậm chí còn mạnh hơn nhiều so với các chất lỏng thông thường.

Chỉ một lá bùa dẫn lửa đó, trong vài phút đã gần như thiêu khô toàn bộ vũng máu trong quan tài.

Sau khi vũng máu đó cạn kiệt, để lại những vệt đen kịt, ngay sau đó quan tài cũng bốc cháy, kéo theo cả những hài cốt trẻ em bên trong đều bị thiêu thành tro.

Phá hủy phong thủy cục, đây là phương pháp đơn giản nhất.

Hủy đi toàn bộ quan tài dưỡng thi và dược liệu, phong thủy cục dù lợi hại đến đâu cũng sẽ mất đi cốt lõi dưỡng thi.

Bản thân cỗ quan tài này thể tích cực lớn, cực kỳ khó phá hủy.

May mà lửa của hắn không phải lửa thường.

Ngọn lửa dữ dội nhe nanh múa vuốt trên cỗ quan tài khổng lồ, trông như một con quái vật khổng lồ, chiếu rọi khuôn mặt họ đỏ rực.

Mấy người lùi lại vài bước, Diệp Phàm mặt không biểu cảm nhìn ngọn lửa bùng cháy dữ dội trước mắt, trong ngọn lửa dường như có những mảnh vỡ đen kịt bị thiêu thành tro bụi.

Đây là một cách làm triệt cỏ tận gốc.

Làm như vậy, dù trong quan tài còn sót lại tà túy, cũng sẽ bị ngọn lửa thiêu chết toàn bộ.

Ngọn lửa ngút trời trong nháy mắt làm nhiệt độ cả địa cung tăng cao.

Cuối cùng, hắn búng tay một cái, dập tắt ngọn lửa.

Toàn bộ quan tài về cơ bản đã bị phá hủy hoàn toàn.

Mặc dù thực tế, nếu có cơ hội, hắn cũng muốn mang thứ này về nghiên cứu, nhưng rõ ràng bây giờ không phải là thời điểm tốt nhất.

Mất đi sự bảo hộ của vũng máu và quan tài này, thứ đã trốn thoát kia chắc chắn sẽ không bao giờ nhận được thêm sức mạnh nữa.

Đến lúc đó họ gặp lại, cũng sẽ có sức để đánh một trận.

Hơn nữa, thứ đó trông vốn dĩ đã không đủ mạnh.

Phá hủy nguồn sức mạnh của nó, lại càng không có gì phải sợ.

Sau khi ngọn lửa tắt, nhiệt độ lại hạ xuống.

Không hiểu vì sao, Diệp Phàm có một loại trực giác, kết cấu của địa cung này cực kỳ đặc thù, tuy nhiệt độ không đáng sợ như trên núi tuyết, nhưng nhiệt độ ở đây dường như cũng không thể tăng lên liên tục.

Chỉ cần ngọn lửa hoặc những thứ làm tăng nhiệt độ khác biến mất, nhiệt độ ở đây sẽ lại hạ xuống, vì vậy ngay cả ngọn lửa của Diệp Phàm cũng không thể thay đổi quy tắc này.

Hắn nhạy bén ý thức được, đây là đặc trưng của nơi dưỡng thi, toàn bộ địa cung khổng lồ này, bản thân nó có thể là một nơi dưỡng thi cực lớn, lấy toàn bộ lòng đất núi Côn Luân làm chất dinh dưỡng, cung cấp không ngừng.

Diệp Phàm ngẩng đầu nhìn lên đỉnh đầu: "Nếu nói nơi này vốn là một nơi dưỡng thi, đây không phải là địa cung chuẩn bị cho sơn thần, vậy xem ra người xây dựng nơi này dường như đã có chút xung đột với sơn thần." Tùng Hạc nhướng mày, nhìn hắn: "Ý cậu là những người này vì phong thủy long mạch đều tốt nên đã xây dựng địa cung này, nhưng trong quá trình xây dựng, họ phát hiện dưới lòng đất này còn có một cổ thần?" Diệp Phàm gật đầu, cũng cảm thấy câu chuyện này rất kịch tính, thậm chí có thể nói là vô cùng phong phú đa dạng,

bất kể là loại mộ âm dương hấp thụ khí âm tà của trời đất hay nơi tụ thi dưỡng thi, đều cần những điều kiện cực kỳ khắc nghiệt.

Nếu những điều kiện này không thể tìm thấy giữa núi sông, thì chỉ có thể tự tạo ra, ví dụ như trong địa cung này, dùng xích sắt treo quan tài đen, trong quan tài dùng nước huyết đen và xương cốt hài nhi thuần khiết nhất để dưỡng thi, người bày bố cục này có năng lực nhất định.

Hơn nữa, đây không giống phong cách của các thầy phong thủy dân tộc thiểu số, mà thực sự giống chuyện mà một thầy phong thủy Thăng Long có thể làm ra.

Diệp Phàm suy nghĩ một lúc rồi nói: "Trong địa cung này, nhất định còn có một mộ chủ thực sự, người đó và cổ thần kia tồn tại mâu thuẫn.

Thứ mà chúng ta vừa dọa chạy đi, có thể chỉ là thị vệ của mộ chủ, bí mật thực sự phải tìm trong quan tài của mộ chủ mới thấy được." Vương quốc cổ Côn Luân thần bí đã xây dựng địa cung này để chôn cất một nhân vật lớn vào lòng núi, gây ra một loạt vấn đề sau đó, bao gồm cả xung đột với sơn thần trong quá trình xây dựng.

"Những người này phát hiện lòng đất này là địa bàn của sơn thần," Diệp Phàm cười cười, "nhưng họ thân mang mệnh lệnh, không thể lâm trận bỏ chạy, vì vậy chỉ có thể biến nơi này thành một nơi dưỡng thi sát khí cực nặng, nuôi tà túy để đối kháng cổ thần." Đối thủ của vị cổ thần này xem ra không chỉ có đám người Tống Hà Ngọc, Diệp Phàm liếc nhìn địa cung, cục diện phong thủy ở đây tuy tạm thời bị hắn phá vỡ, nhưng vẫn còn một số vấn đề tiềm ẩn.

Ví dụ như hắn cảm thấy nhiệt độ ở đây đang liên tục giảm xuống, cảm giác của cơ thể đã hoàn toàn khác so với lúc nãy, nếu lạnh thêm nữa, sẽ có thể sánh ngang với núi tuyết bên ngoài.

Xa xa, những đình đài lầu các kia vẫn ẩn hiện lấp lánh, thỉnh

thoảng lại lọt vào tầm mắt họ từ nhiều góc độ khác nhau, trong không khí lạnh lẽo của địa cung, mơ hồ tỏa ra một loại quỷ khí kỳ dị, cực kỳ âm u, dường như đang dụ dỗ họ đi vào.

"Đừng nhìn về hướng đó." Diệp Phàm nhắc nhở một câu, "Những thứ đó không thể nhìn, giống như núi tuyết vào ban đêm, nhìn lâu sẽ không kìm được mà muốn đi vào, có lúc chính mình bị mê hoặc đi vào mà không hay biết." Chu Vũ vừa định ngẩng đầu nhìn, nghe hắn nói vậy, vội vàng có chút chột dạ dời tầm mắt đi, hỏi.

"Diệp tiên sinh, theo lý mà nói, rất nhiều người ở đây là những dân tộc sùng bái tà thần, nếu nói sơn thần tồn tại trong ngọn núi này thực ra cũng là một tà thần, thì giả thuyết dưỡng thi để đối kháng thực ra cũng hợp lý." Diệp Phàm gật đầu: "Mộ thất này hiện đang trở nên nguy hiểm hơn, không thể ở lại đây nữa, chúng ta đi theo thứ kia, tiếp tục đi vào trong, tùy cơ ứng biến, đừng để bị kẹt chết ở một nơi nào đó." Tùng Hạc dừng lại một chút, nói: "Nhưng cậu không cảm thấy, thứ đó có khả năng cố ý dẫn chúng ta đến hướng đó sao?

Lỡ như ở đó có thứ gì có thể tăng cường sức mạnh của nó thì phải làm sao?" Diệp Phàm tra đao vào lại chốt gài, không hề có ý do dự.

"Nơi sơn thần ở không phải ở đây, nơi này không phải là chủ mộ thất thực sự, cũng không phải khu vực trung tâm của địa cung, chúng ta ở đây chỉ có thể như ruồi không đầu, không nhận được thông tin quan trọng nào, chỉ có thể đi vào trong." Tùng Hạc và Chu Vũ cùng đi đến bên cạnh hắn, cách nói này của hắn thực ra rất có sức thuyết phục, Tùng Hạc cũng tin như vậy, nhưng ông ta vẫn còn một vài câu hỏi.

"Nơi sơn thần ở, cậu đã thấy qua rồi?" Diệp Phàm nhìn ông ta: "Nơi sơn thần thực sự tồn tại, không phải là loại địa cung bằng gạch

xanh này, mà là một mộ thất vẽ đầy bích họa, những thứ trên các bức bích họa đó rất quan trọng, cho dù không có con tà túy này, tôi cũng sẽ đi tìm những bức bích họa đó." Những người hạ đấu trong Ngoại Bát Hành như họ thực ra đều biết, kể cả các vấn đề trong khảo cổ học, rất nhiều chuyện đều phải dựa vào bích họa trên mộ đạo và vách đá để phán đoán trong quá trình xuống mộ.

Bất kể là đồ đằng phượng hoàng hay chuyện của Tống Hà Ngọc năm đó, thậm chí là nguồn gốc của việc chết đi sống lại và sức mạnh thần bí ở đây, đều có thể tìm thấy từ những bức bích họa đó, vì vậy Diệp Phàm nhất định phải đi tìm chúng.

Tùng Hạc thầm nghĩ mục tiêu cuối cùng của chuyến đi săn thần này có lẽ là không thể tránh khỏi, nhưng thấy ý chí của Diệp Phàm kiên định như vậy, cũng không thể ngăn cản, thế là mấy người trực tiếp đi về phía góc rẽ của mộ đạo kia.

Chương 1328

Con đường mộ đạo đó cũng được làm bằng gạch xanh, lúc Diệp Phàm đi qua đã tiện tay gõ gõ nghe thử, bên trong không hề có khoảng trống nào, đều là tiếng đặc, dường như cũng không có cơ quan nào tồn tại.

Ngay sau đó, hắn dường như nghe thấy tiếng nước sông chảy, nghi ngờ họ có thể đã đi đến gần con sông ngầm dưới núi Côn Luân, rồi hắn đang định ngẩng đầu nói gì đó thì thấy phía trước có thứ gì đó lóe lên.

"Lùi lại!" Tay hắn phản ứng nhanh hơn não, cùng lúc câu nói này được hét lên, cò súng trong tay đã được bóp, bắn liên tiếp ba phát về phía thứ ở đằng trước.

Tùng Hạc và Chu Vũ ở phía sau theo phản xạ né đi, lùi lại vài bước, sau đó Diệp Phàm bật đèn pin lên, họ đều nhìn thấy, ở đó đang đứng một bộ xương khô nửa thối rữa, móng tay bắt đầu dài ra, vừa vặn chặn đường đi của họ.

"Tống tử?" Tùng Hạc nhíu mày, rút cây quạt ra, hai luồng sáng đèn pin chiếu qua, làm cho thứ đó trông càng thêm đáng sợ, hai hốc mắt đen ngòm, còn đang nhỏ máu ra ngoài.

Ba phát súng vừa rồi của Diệp Phàm đã bắn trúng thân của con tống tử, nhưng thứ này dường như không hề hấn gì, bây giờ đột nhiên kêu "cà cà" rồi xoay cổ một cái, hai hốc mắt chỉ còn lại hai lỗ máu nhìn chằm chằm vào họ.

Không đợi Tùng Hạc phản ứng, Diệp Phàm đột nhiên hét lớn một tiếng: "Tránh ra!" Trong lòng hắn đột nhiên cảnh báo vang lên, một cảm giác nguy hiểm cực mạnh bất ngờ dâng lên trong lòng, thế là

Tùng Hạc hoàn toàn chưa kịp phản ứng, chỉ nghe hắn hét một tiếng tránh ra, rồi thấy Diệp Phàm đã chắn trước mặt mình, phù chỉ trong tay lóe lên, ngọn lửa lập tức bùng cháy.

Quả nhiên, giây tiếp theo, con tống tử chặn đường đột nhiên há miệng, từ trong miệng phun ra một tia máu, tức thì bị ngọn lửa của Diệp Phàm nuốt chửng.

Ngay sau đó, ngọn lửa trong tay Diệp Phàm đột nhiên hình thành một con hỏa long khổng lồ, hỏa long trực tiếp lao tới cắn con tống tử kia.

"Thứ này có tính ăn mòn, độc tính rất mạnh!" Giữa tiếng lửa cháy xèo xèo, Diệp Phàm hét lên, "Đặc biệt là tiểu Chu, cẩn thận một chút, đừng để loại máu tiễn đó chạm vào, nếu không thần tiên đến cũng không cứu được cậu đâu!" "Vâng, Diệp tiên sinh!" Chu Vũ vốn đã hơi sợ, có được lý do này, lập tức lùi lại mấy bước, trực tiếp rút khỏi phạm vi chiến đấu chính.

Con đường hầm này cũng giống như mộ thất lúc nãy, nhiệt độ không hiểu sao ngày càng thấp, bây giờ đột nhiên bị Diệp Phàm châm lửa đốt, nhiệt độ không khí đột ngột tăng lên.

Sau khi ngọn lửa tắt, Diệp Phàm dường như vẫn không yên tâm, khói còn chưa tan hết, hắn lại véo một tấm Dẫn Lôi Phù, thiên lôi lập tức ầm ầm giáng xuống, tiếng sấm vang dội, từng tia một đánh xuống vị trí của con tống tử.

Đợi thiên lôi giáng xong, Tùng Hạc lật quạt, trực tiếp quạt ra một cơn cuồng phong pháp thuật, thổi bay hết khói bụi cháy khét và một số mùi hôi của tà túy thi thể trong không khí, sau đó họ nhìn thấy bộ tống tử kia đã bị thiêu thành một bộ xương.

Tùng Hạc liếc nhìn hắn một cái, thầm nghĩ quả đúng là một kẻ có tố chất tận diệt: "Thứ này cũng là một cơ chế bảo vệ bên trong núi

Côn Luân?" Diệp Phàm gật đầu: "Chắc là vậy." Tùng Hạc bèn thở dài: "Mộ chủ thực sự này rốt cuộc là thần thánh phương nào chứ, sao lại thế này, tại sao trước thì dưỡng thi, sau lại để tà túy canh mộ, sợ mình chết rồi âm thọ không đủ hao tổn hay sao?" Diệp Phàm cười cười: "Anh không nghe tiểu Chu vừa nói sao?

Người ở đây thịnh hành sùng bái tà thần, một ngàn năm trước lại không khai hóa, ngu muội vô cùng, bị tổ chức đi xây mộ, nói không chừng còn không biết mình đang xây cho ai, có phải là đang xây mộ cho người hay không cũng chưa chắc." Tùng Hạc nhướng mày: "Mộ chủ thực sự này, chưa chắc đã là người?" Trong Kỳ Môn Bát Toán có một môn không tính, đó là không tính những thứ ngoài Ngũ Hành, ba trăm năm trước những người đó tiến vào lòng đất Côn Luân, mang theo nhiều thầy phong thủy Kỳ Môn Độn Giáp như vậy, nhưng không một ai có thể tính ra kết cục cuối cùng của họ.

Điều này chỉ có thể giải thích rằng có những thứ không thể tính được, những thứ ngoài Ngũ Hành, không phải người, bao gồm cả sơn thần và mộ chủ này, những thứ này đều không thể tính ra.

Diệp Phàm gật đầu: "Thời đó thực sự quá lạc hậu, cho dù có những kỹ sư lợi hại, cũng chỉ là làm công cho cấp trên mà thôi, về mặt thông tin cũng không khác gì người thường." Điều đó cũng có nghĩa là, so với người thường, những người này gần như không biết nhiều hơn, đến lúc đó nói với họ là đang xây mộ cho một vị vương công quý tộc nào đó, nhưng thực tế lỡ như là đang xây hang ổ cho một con quái vật tà thần nào đó, họ cũng sẽ không biết.

"Nói như vậy, cái gọi là mộ chủ này, tuy có xung đột với sơn thần, nhưng cũng có khả năng không phải là người bình thường?" Tùng Hạc nhìn hắn.

Lúc này Chu Vũ vừa hay cẩn thận lại gần: "Diệp tiên sinh, miếu tà

thần đều là những nơi rất có tà tính, nếu dùng tà túy để canh mộ, nói không chừng mộ chủ thực sự là một tà thần đấy, quá nguy hiểm rồi, chúng ta cũng phải cẩn thận hơn." Diệp Phàm gật đầu, vỗ vỗ vai cậu ta: "Đừng sợ, chuyến đi này của chúng ta vốn là để săn thần, giết một con cũng là giết, giết hai con thì có gì khác?" Chu Vũ có chút nghẹn lời, cái này có thể giống nhau sao?

Giết một sơn thần, ba trăm năm trước bao nhiêu thầy phong thủy ưu tú đều chết oan, chỉ ba người họ, còn có thể giết hai con được chắc?

Nhưng cậu ta nhìn con tống tử bị hai tấm phù chỉ thiêu thành tro trong nháy mắt, cảm thấy có một hung khí trần gian như Diệp Phàm ở đây, cậu ta cũng thực sự chưa chắc đã sợ sơn thần và tà thần kia.

Họ im lặng nín thở chờ một lúc, một lúc lâu sau cũng không có thứ gì khác đến ngăn cản họ, thế là Diệp Phàm nhận ra con quỷ chặn đường dường như thật sự chỉ có một con này.

Tuy nhiên, hắn đang định đi lên kiểm tra thì nghe thấy Chu Vũ đột nhiên ngẩn ra, rồi sắc mặt đột ngột thay đổi.

"Diệp tiên sinh, có tiếng động!" Giọng cậu ta đột nhiên trở nên rất gấp gáp, "Có thứ gì đó từ mộ thất phía sau chúng ta đang đến, âm thanh rất giống một đàn côn trùng lớn đang bò về phía này." Diệp Phàm nhướng mày, đột nhiên nghĩ đến điều gì đó, đèn pin trực tiếp chiếu về phía sau, liền thấy một con côn trùng màu đen từ trong đường hầm bò ra, phía sau còn có nhiều con côn trùng y hệt.

Loại côn trùng này giống hệt loại mà họ đã thấy trong địa cung ở Cửu Huyền Sơn, dường như là cùng một loại, lúc đó hắn và Tùng Hạc đã không tiếc thiêu rụi nửa mộ thất mới giết thoát ra được.

Nhưng bây giờ họ không có đường lui, thế là giây tiếp theo, sắc mặt Tùng Hạc cũng thay đổi, trực tiếp hét lên.

“Loài côn trùng này là loại lần trước!

Phía sau chắc chắn còn nhiều hơn, giết không hết đâu!” Diệp Phàm gật đầu, giây tiếp theo trực tiếp ném ra một tấm Dẫn Hỏa Phù, ánh lửa khổng lồ trực tiếp rơi xuống nơi con côn trùng duy nhất vừa bò qua sau lưng Chu Vũ, trong nháy mắt thiêu chết đám côn trùng, tiếng xèo xèo truyền đến.

Những con côn trùng này bò ra từ mộ thất họ vừa rời đi, Diệp Phàm nhận ra điều gì đó, có lẽ là vì họ đã phá hủy chiếc quan tài kia, vô tình kích hoạt một cơ quan nào đó hoặc điều kiện của một cục diện phong thủy.

Thế là sau khi cơ quan này bị họ kích hoạt, nhiệt độ trong mộ thất bắt đầu giảm mạnh, giảm đến mức đủ để những con côn trùng này tỉnh lại, sau đó chúng sẽ tìm đến nhiệt độ cao hơn trên người họ rồi tấn công.

“Chúng ta đi.” Diệp Phàm trầm giọng nói, sau đó cũng không ai có thời gian đi kiểm tra con tống tử bị thiêu cháy kia, nhân lúc ngọn lửa ở đó vẫn đang cháy hừng hực, mấy người trực tiếp bắt đầu xông về hướng khác của mộ đạo.

Những ngọn lửa đó là Tru Tà Địa Hỏa, đủ để tạm thời ngăn chặn đám côn trùng này một thời gian, họ trực tiếp không ngoảnh đầu lại mà xuyên qua con đường mộ đạo này, ở cuối mộ đạo phát hiện ra một cánh cửa mộ bằng đá khác.

Diệp Phàm xông lên phía trước nhất, thử dùng sức mạnh pháp thuật đẩy cánh cửa đá kia, phát hiện lại có thể đẩy được, thế là trực tiếp vẫy tay với họ, ba người cùng nhau dùng sức đẩy cửa đá ra, từng người một chui ra ngoài.

Sau đó Diệp Phàm không chút do dự đóng sầm cửa đá lại, không để lại bất kỳ một kẽ hở nào, sức nóng của ngọn lửa bên trong vẫn

đang phả ra ngoài, nhiệt độ của cửa đá cũng tăng lên nhanh chóng, trở nên nóng bỏng hơn.

Sau khi cửa đá đóng lại, Diệp Phàm không chút do dự, ngay sau đó dán lên cửa mộ một tấm phù chỉ gia cố, khiến cho cánh cửa đá này dù có sức mạnh ngàn cân cũng không thể đẩy ra được.

Sau đó hắn bật đèn pin, trong nháy mắt chiếu sáng không gian trống rỗng phía sau mình, rồi đập vào mắt hắn là một mảng bích họa vô cùng lộng lẫy, những bức bích họa này phân bố cực kỳ dày đặc trên vách đá xung quanh.

Đây là một địa cung có hình dạng cực kỳ bất quy tắc, trên vách đá màu vàng nâu của địa cung dùng một kỹ thuật cực kỳ đặc biệt, vẽ đầy những bức bích họa lộng lẫy và đủ loại màu sắc, đây chính là địa cung trong ảo giác vẫn thiết của hắn.

"Chính là nơi này." Diệp Phàm nói, "Kế hoạch săn thần của Tống Hà Ngọc năm đó chính là tiến hành ở đây, chính là địa cung này." Hắn quay đầu nhìn lại cánh cửa đá sau lưng, cánh cửa đá đó đóng kín kẽ, không để lại một chút khe hở nào, ngay cả con côn trùng nhỏ nhất cũng không thể bò ra được, Diệp Phàm lúc này mới miễn cưỡng yên tâm, liếc nhìn xung quanh.

Xung quanh đều là vách đá, bóng tối sâu hơn cũng không biết dẫn đến nơi nào, màu đen kịt bên trong phảng phất như duỗi ra những móng vuốt của ác quỷ, sắp sửa nuốt chửng những kẻ xâm nhập.

Hắn dùng đèn pin chiếu lên những bức bích họa rực rỡ trên vách đá, những bức bích họa này tồn tại trong hang động sâu như vậy, đến nay vẫn được bảo tồn rất tốt, gần như không có một chút dấu vết hư hại nào, hang động này rõ ràng là quanh năm không thấy ánh mặt trời và cũng không có người vào.

Hắn liếc nhìn bóng tối sâu hơn ở phía xa, không hiểu vì sao,

dường như mơ hồ cảm nhận được tiếng khóc chói tai, giống như tiếng gào khóc của trẻ con.

Tiếp đó, hắn vô thức liếc nhìn một góc, ánh mắt đột nhiên thay đổi, rồi hắn quay đầu nhìn Tùng Hạc, thấy ánh mắt ông ta cũng y như vậy, phát hiện mình không phải ảo giác.

Ở góc đó, lại có một cô bé tuổi rất nhỏ, đang trốn trong góc lén lút nhìn họ, ánh mắt trong veo lại xinh đẹp, trên người mặc trang phục Tây Tạng phức tạp, trên tóc treo đủ loại trang sức bạc cầu kỳ.

Tùng Hạc ánh mắt phức tạp nhìn hắn một cái: "Cậu thấy không?

Ở đó.

Có phải có một cô bé không?" Diệp Phàm gật đầu: "Anh cũng thấy?" Chu Vũ thậm chí cũng nói: "Diệp tiên sinh, nơi thế này sao lại có một cô bé người Tạng, lẽ nào cô bé bị lạc đường vô tình chạy vào đây?" Diệp Phàm cảnh giác nhìn cô bé kia, lắc đầu: "Không thể nào, lùi lại, đừng đến gần con bé, chắc chắn là ảo giác trong mộ Côn Luân, thứ này không phải người bình thường." Cô bé không biết có nghe thấy câu nói này không, có thể là không hiểu, nhưng đột nhiên há miệng phát ra một tiếng cười trong trẻo như chuông bạc.

Tiếng cười đó cực kỳ trong trẻo dễ nghe, trong nháy mắt vang vọng khắp mộ thất, phảng phất như tiếng đàn vang vọng trong thung lũng không người, nhưng vào lúc này, lại giống như tiếng cười ré lên của nữ quỷ, hay thì hay, nhưng dị thường quỷ dị.

Chu Vũ cảm thấy bị tiếng cười của cô bé làm cho da gà toàn thân nổi lên, tức thì không nhịn được rùng mình một cái, cẩn thận nhìn cô bé kia, cậu ta thực ra không có chút cảnh giác nào với những đứa trẻ nhỏ thế này, nếu không phải Diệp Phàm vừa mở miệng, nói không chừng cậu ta đã thật sự đi qua đó rồi.

Diệp Phàm nhận ra lòng trắc ẩn của cậu ta lại bắt đầu trỗi dậy: "Cậu đừng nghĩ, ở nơi thế này, cậu thấy bất cứ thứ gì cũng không thể dùng suy nghĩ bình thường để cân nhắc, trong mộ thất địa cung sao có thể xuất hiện một cô bé bình thường được?" Chu Vũ tức thì có chút tiu nghỉu: "Biết rồi Diệp tiên sinh, tôi cũng chỉ thấy con bé hơi đáng thương thôi mà." Tùng Hạc vỗ vai cậu ta: "Không sao, cậu chỉ cần biết, đi theo sau chúng tôi sẽ không xảy ra chuyện gì, trong tình huống này giữ mạng là ưu tiên.

Lão Diệp, giải quyết nó thế nào?" Dường như nghe thấy câu nói này của Tùng Hạc, vẻ mặt trong sáng ngây thơ của cô bé đột nhiên thay đổi, trong một thoáng trở nên cực kỳ yêu mị và quyến rũ, sau đó cô bé lại nhẹ nhàng cười hai tiếng, mỗi tiếng dường như đều vang vọng trong toàn bộ không gian.

Rồi cô bé lại không hề sợ hãi, từ góc trốn bước ra đi về phía Diệp Phàm và mọi người, vừa đi vừa nghiêng đầu cười ngây thơ vô tội với họ, Diệp Phàm hít một hơi thật sâu.

"Tiểu Chu, đừng nhìn nó, quay đầu đi." Sau vụ vẫn thiết gây ảo giác và núi tuyết, bây giờ hắn luôn cảnh giác với bất kỳ chuyện gì xuất hiện ở núi Côn Luân, mặc định đối phương là tà vật mê hoặc lòng người, tuyệt đối không thể nhìn chằm chằm.

Chu Vũ cũng không ngốc, hiển nhiên trong nháy mắt đã hiểu ý hắn, lập tức nhắm mắt quay đầu đi, sau đó dường như nhớ ra điều gì, bèn quay hẳn người lại, đi xem những bức bích họa bên cạnh họ.

Cậu ta vừa hay tốt nghiệp ngành khảo cổ, đối với những thứ này cũng có chút nghiên cứu, bèn bắt đầu nghiên cứu trước, Diệp Phàm thấy vậy cũng không quản cậu ta, mà trực tiếp nhìn về phía cô bé kia.

Hắn hơi khom lưng, làm ra tư thế sắp tấn công, ánh mắt lạnh xuống, nếu cô bé này không phải là một đứa trẻ bình thường, nhất

định có thể nhìn ra tính công kích mạnh mẽ trong biểu cảm của hắn.

Nhưng thứ đó dường như thật sự là một cô bé bình thường, không biết sợ hãi mà đi về phía hắn, nhìn thẳng vào mắt hắn, ánh mắt lại biến thành vẻ trong trẻo thuần khiết kia.

Mãi cho đến khi Diệp Phàm rút súng ra, làm bộ chĩa vào trán cô bé, cô bé mới từ từ dừng lại, đứng cách hắn vài bước, ngây ngô nghiêng đầu.

"Ca ca.

Diệp Phàm ca ca, tại sao anh lại muốn giết em?" Giọng cô bé trong trẻo mê hoặc, dường như mỗi câu nói đều có thể vang vọng khắp hang động, phàm là người ý chí không kiên định, tuyệt đối sẽ bị cô bé câu dẫn qua, bị cắn đứt cổ cũng không hay.

Tuy nhiên Diệp Phàm không hề bị ảnh hưởng, mặt không đổi sắc nói: "Ngươi rốt cuộc là thứ gì?

Chương 1329

Tại sao lại xuất hiện ở đây, ngươi không lừa được ta đâu, không bằng trực tiếp thẳng thắn với nhau đi." Tùng Hạc đứng bên cạnh hắn, cầm cây côn sau lưng, chuẩn bị sẵn sàng cho trận chiến giữa hai người họ, tuy nhiên hai bên tuy luôn giương cung bạt kiếm, nhưng lại không ai có ý định chủ động ra tay.

Hơn nữa, cô bé kia không thèm nhìn người khác lấy một cái, chỉ chăm chăm nhìn Diệp Phàm, ánh mắt giống như một con yêu quái.

Diệp Phàm lạnh lùng truy hỏi: "Nói đi, tại sao ngươi biết tên của ta?" Cô bé nhìn hắn, chỉ khúc khích cười, trang phục trên người cô bé cứ như một nàng công chúa quý tộc người Tạng, không một chút bẩn thỉu, trang sức bạc treo đầy trên tóc và quần áo, bộ trang phục Tạng phức tạp kia vẫn không che giấu được vẻ quyến rũ đó.

Khí tức quỷ dị trên người cô bé này thực sự quá nặng, đến nỗi Diệp Phàm trong nháy mắt cảm thấy cô bé không giống thứ của trần gian, mà giống một oan hồn bị nhốt trong địa cung hơn.

Thế là hắn nảy ra một ý, không nói nhảm nữa, giơ súng lên bắn thẳng một phát vào tim cô bé!

Diệp Phàm hiểu sâu sắc đạo lý không do dự khi đối mặt với kẻ địch, gần như không chớp mắt, trực tiếp bắn một phát vào cô bé, nhắm vào tim, loại đạn bạc bí mật này bắn vào người, ở khoảng cách này về cơ bản có thể bắn người thành thịt nát.

Hắn một khi đã nổi sát tâm thì sẽ không có bất kỳ do dự nào, lần này cũng vậy, Tùng Hạc ở bên cạnh nắm chặt cây côn, sẵn sàng bổ thêm một nhát sau khi đối phương lao tới.

Tuy nhiên giây tiếp theo, viên đạn uy lực cực lớn chìm vào người

cô bé, giống như một giọt nước rơi vào biển lớn, lại không gây ra cho cô bé một chút tổn hại nào, bóng dáng cô bé chỉ hơi mờ đi một chút, rồi tức thì khôi phục lại như cũ.

Cả viên đạn bắn vào cũng biến mất không dấu vết.

Cô bé nghiêng đầu tiếp tục phát ra tiếng cười trong trẻo thánh thót, từng bước một đi về phía hắn, Diệp Phàm vô thức lùi lại một bước, rồi thấy cô bé đó từ từ đi đến trước mặt mình, đôi mắt đen kịt đột nhiên biến thành một cặp hốc mắt rỉ máu.

Cô bé giống như một nữ quỷ sống, đột nhiên hiện ra bộ mặt kinh khủng thật sự trước mặt hắn, Diệp Phàm cảm thấy mình chỉ mới hoàn hồn một cái, thiếu nữ người Tạng xinh đẹp tốt lành trước mặt đã đột nhiên biến thành một bộ xương khô.

Hắn đang đối mặt với một bộ xương trắng đã khô quắt.

Diệp Phàm ngẩn ra, quay đầu nhìn Tùng Hạc: "Nó ngay từ đầu đã không phải người sống?" Tùng Hạc gật đầu: "E là không phải, chúng ta vừa rồi đều bị mê hoặc rồi, thứ này e rằng vốn dĩ không phải là thứ bình thường, mọi thứ trong ngôi mộ này đều có vấn đề." Diệp Phàm hít một hơi thật sâu, trở tay lại bắn một phát vào bộ xương này, lần này thành công bắn nát cả bộ xương.

Xương vỡ loảng xoảng một tiếng đổ sập xuống đất, tức thì biến thành một đống vụn không thể nhận ra hình dạng ban đầu, thứ mà Chu Vũ và Tùng Hạc vừa nhìn thấy rõ ràng cũng giống như hắn, ảo giác lần này không chỉ nhắm vào một mình hắn.

Vậy thì chỉ có thể nói rằng phạm vi ảnh hưởng của vẫn thiết đã mở rộng, ngoài hắn ra còn ảnh hưởng đến nhiều người bên cạnh hắn hơn, đây không phải là một hiện tượng tốt.

Diệp Phàm lại xác nhận một lần nữa: "Vừa rồi hai người cũng

thấy một cô bé đứng đây nói chuyện sao?" Tùng Hạc gật đầu: "Cậu không cần nghi ngờ bản thân, chúng tôi đều thấy cả, thứ đó vừa rồi quá chân thực, không ai nghĩ đó là giả, nói là ảo giác cũng hơi coi thường nó rồi." Chu Vũ có chút lo lắng nhìn hắn: "Diệp tiên sinh, chúng ta không mang theo vẫn thiết trên người, mà vẫn bị ảnh hưởng như vậy, có phải là vấn đề của mộ thất này không?

Vì đến đây, phạm vi ảnh hưởng của vẫn thiết trên người anh mới trở nên lớn như vậy." Diệp Phàm mặt không đổi sắc nói: "Có khả năng này, nhưng tôi cảm thấy khả năng không lớn lắm, ảo giác ở đây rất lợi hại, đi đến bước nào cũng không thể hoàn toàn tin vào mắt mình." Thổ phu tử hạ đấu, nếu ngay cả mắt mình cũng không thể tin được, điều đó cho thấy mức độ nguy hiểm của chuyến đổ đấu lần này vượt xa sức tưởng tượng, nếu lần này Diệp Phàm thật sự đến để đổ đấu, thì có lẽ hắn cũng sẽ không coi đây là một cái đấu thực sự.

Nếu trong địa cung này thực sự có một sơn thần, thì sơn thần đó bây giờ có lẽ đang nhìn tất cả những gì họ làm, những ảo giác này nói không chừng cũng là do nó một tay tạo ra, không nhất định tất cả đều thuộc về ảo giác của vẫn thiết.

Nhưng bản thân vẫn thiết và sức mạnh trong núi Côn Luân là đồng chất, cô gái thần bí trong mộ chỉ có thể là thứ do chính Côn Luân tạo ra để đánh lừa hắn, vẫn thiết cũng không có gì khác để gây rối.

Hắn không quan tâm đến đống xương đó nữa, không tin thứ đó còn có thể biến thành một cô bé cho hắn xem, trong bóng tối sâu trong địa cung dường như còn có tiếng gió mơ hồ truyền đến, giống như tiếng gào khóc.

Hắn bật đèn pin chiếu lên những bức bích họa trên vách đá, phong cách của những bức bích họa này vô cùng rực rỡ phức tạp, không phải là thứ mà thợ thủ công bình thường có thể vẽ ra được, bản thân

nó lại tồn tại dưới lòng đất, có lẽ đã tiêu tốn rất nhiều nhân lực vật lực.

"Không phải cậu nói ba trăm năm trước, sơn thần mà Tống Hà Ngọc nhìn thấy đã trốn trong những bức bích họa này sao?" Tùng Hạc quay đầu hỏi hắn, "Chúng ta đến gần như vậy, sẽ không có nguy hiểm chứ?" Diệp Phàm không biểu cảm gật đầu: "Có thể sẽ có, nhưng dụ thứ đó ra ngoài cũng tốt hơn là bây giờ chúng ta ở ngoài sáng còn nó ở trong tối, dẫn xà xuất động cũng không có vấn đề gì." Hắn trước tiên dùng đèn pin lướt qua những bức bích họa, phát hiện những bức bích họa này gần như vẽ kín cả địa cung, ở những nơi đèn pin của họ không chiếu tới có thể còn nhiều hơn, căn bản không đếm xuể.

Nếu muốn sàng lọc thông tin hữu ích từ những thứ này, có lẽ sẽ hơi khó khăn, sau đó Diệp Phàm vô thức liếc nhìn những nơi tối tăm trong góc, phát hiện có một cái bóng màu đỏ đen sền sệt lóe qua.

Tùng Hạc chú ý đến ánh mắt của hắn, cũng nhìn về hướng đó, tức thì hiểu ra ở hướng đó có thứ gì đó nhưng Diệp Phàm không nói rõ là gì, vậy có thể đó là thứ hắn đã biết.

Quả nhiên, giây tiếp theo Diệp Phàm liền nói: "Cẩn thận một chút, thứ được nuôi trong quan tài đen đang ở xung quanh chúng ta, nó dám vào đây, có lẽ không sợ sơn thần kia." "Không sợ một cổ thần, nhưng lại sợ chúng ta?" Tùng Hạc nhướng mày, có lẽ vì vừa dùng côn gạt qua nước máu, ông ta không muốn gài cây côn vào eo nữa, mà cứ cầm trên tay.

Diệp Phàm liếc nhìn ông ta: "Bởi vì chúng ta là thầy phong thủy, trong tay có thứ có thể tru tà, thứ đó đương nhiên sẽ sợ rồi, nếu có người nuôi thứ đó để đối phó sơn thần, thì nó đối phó với chúng ta có lẽ hơi không đúng chuyên môn." Tùng Hạc nhìn hắn: "Vậy cứ ngồi yên mặc kệ, để thứ đó ở đây nhìn chằm chằm chúng ta, không thấy

rờn rợn sao?

Có cần nghĩ cách giết quách thứ đó đi không?" Diệp Phàm coi như ông ta mắc bệnh sạch sẽ muốn công báo tư thù, không để ý đến đề nghị này, tiếp tục xem những bức bích họa kia.

Suy nghĩ của hắn là, thứ đó hiện tại có thể xác định là được nuôi ra để đối địch với cổ thần, bảo vệ mộ chủ thực sự, vậy kẻ thù của họ cũng là cổ thần, kẻ thù của kẻ thù chính là bạn, giữ lại thứ đó, dùng làm quân tiên phong tiêu hao sức mạnh của cổ thần khi săn thần cũng được.

Những thứ có thể giúp họ làm suy yếu sức mạnh của sơn thần, chỉ cần không chủ động tấn công họ, Diệp Phàm không ngại coi thứ đó là một loại đồng minh, đối phương muốn xem thì cứ để nó xem, dù sao xem cũng không mất miếng thịt nào.

Tùng Hạc dường như còn muốn nói gì đó, thì thấy Diệp Phàm vẫy tay với mình, nói: "Anh qua đây xem này." Ông ta thở dài, cũng không nói gì nữa, trực tiếp đi qua, thấy Diệp Phàm đang chỉ vào một bức bích họa, chính là bức ngay trước mặt họ, vẽ vô cùng rực rỡ phức tạp, nhưng họ về cơ bản vẫn có thể xem hiểu được.

Đó là một bức tế tự đồ.

Bất cứ ai có chút hiểu biết về bích họa và mỹ thuật, thậm chí chỉ cần hiểu về các nghi thức tế lễ trong phong thủy kham dư học là đều có thể nhận ra đây là một hoạt động tế tự quy mô lớn.

Những hoạt động tế tự như thế này rất thường thấy ở các quốc gia cổ đại, nhiều vương triều xưa đều có tập quán tương tự, mà nghi thức tế tự được vẽ trên những bức bích họa này lại mang một luồng yêu khí rất nặng.

Toàn bộ bố cục bức tranh vô cùng hỗn loạn và khoa trương, ở

giữa vẽ một cái đỉnh đồng lớn với hoa văn phức tạp, được đặt trên một tế đàn đen kịt.

Cái đỉnh lớn hơn những người xung quanh mấy vòng, to bằng năm sáu người gộp lại, quy mô vô cùng khoa trương.

Xung quanh tế đàn có rất nhiều người mặc quan phục và trường bào trắng đen, dù là quan phục hay thường phục thì cũng đều mang đậm đặc trưng trang phục của khu vực Tây Tạng và Nam Cương thời đó.

Rõ ràng đây là lễ nghi tế tự cổ đại của một cổ quốc nào đó trong khu vực núi Côn Luân.

Điều đó cho thấy địa cung ở đây tuy quỷ dị nhưng không phải hoàn toàn không có dấu vết để lần theo.

Nếu không phải là cái gọi là thần linh giáng thế, mà chỉ là thứ do con người bình thường xây dựng, thì dù quỷ dị đến đâu cũng nhất định sẽ có quy luật nhất định.

Diệp Phàm không sợ những thứ có quy luật.

Tùng Hạc nhìn những bức bích họa có phong cách kỳ dị này một lúc rồi nói: "Đây thực sự là đồ vật của Hỏa Đồ quốc năm đó để lại à?" Diệp Phàm lắc đầu: "Không phải Hỏa Đồ quốc, mà là một quốc gia xa xưa và bí ẩn hơn cả Hỏa Đồ quốc và phái Côn Luân.

Những nghi thức này đều yêu dị như vậy, cổ quốc kỳ quái này chính là chuyện của thời đại mà Sơn Thần được thai nghén." Hắn nhận ra, năm đó Hỏa Đồ quốc và phái Côn Luân quá ngạo mạn, tự cho rằng ngoài mình ra, không ai có thể tiến sâu vào nơi xa xôi như vậy ở núi Côn Luân.

Tiếc là bọn họ đều đã tính sai, trên thực tế, tuy Hỏa Đồ quốc đã tồn tại ở khu vực núi Côn Luân hơn nghìn năm trước, nhưng rõ ràng,

có một quốc gia cổ xưa hơn đã bén rễ ở núi Côn Luân từ trước cả bọn họ.

Diệp Phàm nói: "Cổ quốc này cổ xưa đến mức nào ư?

Cổ xưa đến mức bọn họ đã diệt vong, địa cung để lại bị người của Hỏa Đồ quốc đời sau phát hiện, vậy mà lại tưởng là lăng mộ của thần linh thượng thiên, chứ không phải là thứ của con người." Tùng Hạc gõ gõ cây côn trong tay, nói: "Vậy chuyện vẫn thiết giải thích thế nào?

Thứ này có thể là từ trời giáng xuống, nhưng thật sự có người có thể biến nó thành của mình để sử dụng sao?" "Có." Diệp Phàm gật đầu không chút do dự, "Nếu vương triều trước Hỏa Đồ quốc này có đủ bản lĩnh, đương nhiên có thể nghiên cứu ra cách đúc những khối vẫn thiết này thành thứ gì đó cho họ sử dụng, ví dụ như cái chuông đồng gây nhiễu loạn tầm nhìn ở bên ngoài kia." Tùng Hạc nhướng mày: "Vậy nên trong bút ký của Chu Lễ Quân, những người đầu tiên của phái Côn Luân phát hiện địa cung, tưởng rằng có thần tiên cư ngụ ở đây, thực ra không biết đây là địa cung của một cổ quốc xa xưa hơn sao?" Diệp Phàm dùng đèn pin chiếu vào cái đỉnh đồng trên tế đàn ở giữa: "Tôi đã thấy cái đỉnh đồng này trong ảo cảnh vẫn thiết, chắc cũng là đồ của chủ mộ nơi đây, vốn dĩ nên ở trước cửa mộ giả ngoài cùng, nhưng không biết có phải đã bị bọn Tống Hà Ngọc mang đi, hoặc phá hủy rồi không." Tóm lại lần này bọn họ tới đây, không hề phát hiện ra thứ đó.

Diệp Phàm nhận ra, cái đỉnh đồng lớn kia chính là cái được sử dụng trong nghi thức tế tự trên bích họa.

Hoặc nói đúng hơn, chúng có cùng một quy cách chế tạo, điều này cho thấy cái đỉnh đồng lớn này rất có khả năng cũng là đồ bồi táng của chủ nhân ngôi mộ này.

Trong một ngôi mộ có đồ bồi táng và người bồi táng với quy cách hoàn chỉnh, chẳng lẽ chủ nhân ngôi mộ này là quốc vương của cổ quốc đó sao?

Hay là tông sư quý tộc?

Nghĩ đến người bị bồi táng, Diệp Phàm liền nghĩ đến bộ hài cốt trẻ em trong chiếc nhiễu hắc quan ở trong nhĩ thất kia.

Dường như tất cả quan tài ở đây đều là nhiễu hắc quan, bất kể là để bồi táng hay là quan tài dưỡng thi.

Thời đó nhiễu hắc quan rẻ tiền đến vậy sao?

Hơn nữa, người thời đó chắc không thể không biết, dùng hắc trầm mộc để niêm phong quan tài thực chất là một điềm báo vô cùng xui xẻo, đại biểu cho việc thứ bên trong quan tài này có nguy cơ khởi thi bất cứ lúc nào, thậm chí là một tà vật.

Chủ mộ thế nào lại đặt một cái đỉnh đồng lớn dùng để tế tự ở cửa mộ thất, lại còn dùng hắc trầm mộc để niêm phong tất cả quan tài chứ?

Lẽ nào bản thân địa cung này âm khí và quỷ khí sâu nặng, người và vật được chôn bên trong đều sẽ bị quỷ khí xâm nhập, sau đó xảy ra thi biến khác thường?

Diệp Phàm nhận ra cổ quốc này có lẽ không phải là một vương triều nhỏ ở biên cương như hắn tưởng tượng.

Một ngọn núi tuyết yêu khí nặng nề như vậy, huống hồ còn là một thế phong thủy Tội Long, cục diện phong thủy thế này vốn đã không đơn giản, không có khí phách nhất định, cũng sẽ không dám xây dựng địa cung ở đây.

Nhắc đến người bồi táng, Diệp Phàm đột nhiên nghĩ tới điều gì đó, liền quay đầu nhìn lại.

Thế nhưng sau cái nhìn này, hắn phát hiện bộ xương khô lúc nãy bị hắn đánh tan tác, đột nhiên biến mất không thấy đâu.

Chương 1330

Chu Vũ và Tùng Hạc cũng theo động tác của hắn quay đầu nhìn lại.

Chu Vũ nhận ra điều gì đó, lập tức cảm thấy nơi này có lẽ có điềm báo sắp nháo quỷ.

Đây không phải là một cái đấu bình thường, mà là một nơi quỷ khí và âm khí đều vô cùng nặng, hoàn toàn không thể xem xét như một địa cung mộ thất thông thường, nếu không chắc chắn sẽ bỏ mạng tại đây.

Diệp Phàm hít một hơi: "Lúc nãy có ai trong hai người động vào đống xương đó không?" Cả hai người đồng thời lắc đầu, hoàn toàn không thể nào.

Trong phạm vi tầm nhìn thế này, ánh sáng vốn đã rất hạn chế, huống hồ là động tay động chân với thứ bên cạnh, lại còn phải qua mặt một võ giả siêu năng có năng lực cảm tri cực kỳ nhạy bén, về cơ bản là nằm mơ giữa ban ngày.

Cả hai người cùng lắc đầu.

Diệp Phàm nhìn vào mắt họ, xác định không có ai bị mê hoặc, cũng không có ai nói dối.

Phán đoán của hắn về phương diện này gần như không bao giờ sai, kể cả bây giờ.

Chu Vũ không nhịn được rùng mình một cái: "Diệp tiên sinh, đây là lần đầu em xuống mộ, hóa ra ở những nơi thế này chuyện ma quỷ thường thấy vậy sao?" Diệp Phàm nhìn cậu ta với ánh mắt như cười như không: "Nếu cậu nghĩ vậy, sau này mỗi lần xuống mộ cậu đều sẽ gặp quỷ.

Đừng nghĩ mấy chuyện vớ vẩn này nữa, cứ coi tà túy là thứ bình thường là được, Tống tử không nằm ngoài ngũ hành, có thể tính toán được." Tùng Hạc nhìn hắn, rồi nói: "Đống hài cốt ban nãy, không ai trong chúng ta chủ động chạm vào, lỡ như nó vốn là giả, là ảo giác, căn bản không tồn tại thì sao?" Diệp Phàm lắc đầu: "Lúc nãy khi tôi bắn đạn qua, đã nghe thấy tiếng xương gãy, tuyệt đối là có người nhân lúc chúng ta không chú ý đã lấy nó đi." Hắn ngập ngừng, dường như có chút muốn nói lại thôi.

Tùng Hạc nhìn ra ý trong biểu cảm của hắn, ở đây chỉ có Chu Vũ là người thường, hắn và Diệp Phàm là hai võ giả siêu năng, dù có quay lưng lại với người khác, chỉ cần sức mạnh pháp thuật được khởi động, thì gần như không tồn tại cái gọi là "không chú ý".

Đối với bọn họ, sức mạnh pháp thuật gần như tương đương với mắt và ngũ quan, nên dù không quay đầu lại, chỉ cần sau lưng có một chút động tĩnh nhỏ, họ đều hoàn toàn có thể nghe thấy.

Thứ thực sự có thể qua mặt được năng lực cảm tri của võ giả siêu năng chỉ có thể là thuật che mắt đặc biệt, hoặc hòa làm một thể với sức mạnh trong núi Côn Luân, tạo thành một hiệu ứng che giấu vô cùng bí mật.

"Cách làm rút dây động rừng." Diệp Phàm im lặng một lúc, rồi bình luận có chút cay nghiệt, "Nếu là tôi, không muốn bị đám người này phát hiện, thì sẽ không làm hành động vô nghĩa này." Tùng Hạc cười cười: "Anh vẫn còn thời gian để mỉa mai người ta à.

Có phải là do cái tà túy lúc nãy bị chúng ta đuổi vào đây làm không?

Thứ đó ở trong quan tài dưỡng thi, chứa đầy thi thể trẻ con, lỡ như nó có thể hấp thụ sức mạnh từ trẻ con thì sao?" "Kể cả như vậy, một bộ xương khô cũng chẳng có sức mạnh gì để mà hấp thụ." Diệp

Phàm dừng lại một chút, rồi nói tiếp: “Hai người có để ý không, tất cả những người bị bồi táng ở đây, đều là trẻ con?” Không một ai là người lớn, tất cả đều là trẻ con, bao gồm cả cái trong nhĩ thất kia, và cả cái bóng ma thiếu nữ quý tộc đột nhiên xuất hiện lúc nãy, cũng như bộ hài cốt trẻ sơ sinh trong chiếc nhiễu hắc quan đó.

Tại sao thi thể và đồ bồi táng ở đây toàn bộ đều là trẻ con?

“Đây có khả năng là một loại nghi thức tế tự, là một nét đặc sắc của quốc gia này.” Chu Vũ cẩn thận lên tiếng, “Biết đâu vương triều cổ xưa này, khi tế tự lại tuân theo việc dùng trẻ nhỏ làm vật tế.

Em đã nghe nói rất nhiều.” Tùng Hạc gật đầu, đồng tình với cách nói này của cậu, “Tôi cũng thấy có khả năng là vậy.

Nghi thức tế tự thời cổ đại này, lại còn ở thời đại hoàn toàn chưa khai hóa, đừng nói là tế trẻ con, chuyện gì cũng có thể làm ra được.” Nếu là bộ xương khô bị tà túy dưỡng thi kia tha đi, theo lý mà nói Diệp Phàm cũng không thể không cảm nhận được.

Nhưng hiện tại hắn không muốn quá so đo chuyện này, nên tiếp tục xem bích họa trên tường.

Nội dung trên những bức bích họa này cực kỳ phức tạp và phong phú, thoạt nhìn, gần như bao quát rất nhiều chi tiết về tập tục sinh hoạt và nghi thức tế tự của cổ quốc thần bí này, chỉ thiếu điều bày ra toàn bộ diện mạo tồn tại của cả quốc gia cho họ xem.

Ngoài cảnh tế tự hoành tráng này ra, bức tiếp theo là một người trông giống quốc vương mặc hắc y phức tạp ngồi trên đài cao, nhìn những người bên dưới cử hành nghi thức.

Đây chính là chủ nhân của địa cung này sao?

Diệp Phàm chú ý thấy, quần áo trên người người này cũng vô cùng phức tạp, trên áo còn vẽ rất nhiều trang sức bạc và các vật trang trí

khác, dường như rất giống với loại trang sức bạc trên người cô bé trong ảo giác lúc nãy.

Lẽ nào thiếu nữ đó thật sự là quỷ hồn của một cô gái quý tộc sao?

Lúc này, Tùng Hạc lên tiếng: "Anh xem phía trên cùng của bức tranh tế tự này đi." Vừa nói, anh ta vừa dịch chuyển ánh sáng đèn pin của mình lên một chút, để Diệp Phàm cũng có thể nhìn thấy thứ được vẽ ở trên.

Đó là một tầng mây đen kịt, giữa tầng mây mơ hồ còn có một màu đỏ máu quỷ dị đang cuộn trào.

Phía trên tầng mây, có hai thứ hình thù kỳ dị, dường như đang giao chiến.

Một trong số chúng toàn thân đen đỏ, giống như một khối chất nhầy quỷ dị, phong cách cực kỳ yêu dị quỷ quyệt.

Thứ còn lại màu nâu sẫm, trông như một con nai sừng tấm khổng lồ, đầu lâu thì vặn vẹo.

Diệp Phàm nhìn bức họa đó: "Nghi thức tế tự này, là tế hai thứ trên trời kia sao?

Tiểu Chu, cậu có nghiên cứu về phương diện này, cậu qua đây xem thử." Chu Vũ đáp lời rồi chen từ bên cạnh qua, mượn ánh sáng đèn pin của Diệp Phàm và Tùng Hạc, chăm chú nhìn một lúc tầng bích họa phía trên.

Bố cục của những bức bích họa này rất lộn xộn, có thể thấy tinh thần của người thợ làm ra chúng có lẽ không được tốt lắm, có chút phóng túng.

Chu Vũ nói: "Diệp tiên sinh, theo ý nghĩa trong bức bích họa này, hai thứ đang đánh nhau ở trên kia hẳn là đối tượng mà họ tế lễ, có thể là một loại thần nào đó.

Vị quân chủ mặc đồ đen này đã chủ trì nghi thức." Diệp Phàm gật đầu: "Những điều cậu nói, chúng tôi đều nhìn ra được.

Cậu có thể nói chút gì đó mà chúng tôi không nhìn ra được không?" Chu Vũ chớp mắt: "Để em nghĩ xem.

Ví dụ như, ngài xem cái đỉnh đồng kia, bên trong có vẽ những hình người rất nhỏ, cho thấy những người này tin rằng, tế tự nên dùng trẻ con làm vật tế.

Vì vậy hai đứa trẻ chúng ta thấy khi đến đây, đều có khả năng là vật tế." Ánh mắt Diệp Phàm khẽ động.

Bộ hài cốt trong nhĩ thất ở mộ đạo bên ngoài thì dễ nói, hoàn toàn có khả năng là vật tế, nhưng quỷ hồn cô bé mà họ vừa thấy thì sao?

Một thiếu nữ quý tộc khu vực Tây Tạng thời cổ đại, tại sao lại bị coi là vật tế mà vứt vào trong địa cung này?

Chu Vũ nhìn hắn: "Diệp tiên sinh, thực ra tình huống này cũng rất thường thấy.

Những đứa trẻ quý tộc không được sủng ái, đặc biệt là con gái, một khi gia tộc suy tàn hoặc không còn giá trị, sau khi cha qua đời, bị lôi đi bồi táng thực ra cũng không hiếm lạ." Diệp Phàm gật đầu, miễn cưỡng chấp nhận cách nói này, nhưng trong lòng vẫn cảm thấy có chút quỷ dị.

Thế nhưng sự kỳ quái này lại không nói ra được là thể hiện ở phương diện nào, vì vậy hắn tạm thời không lên tiếng.

Bọn họ men theo bức tường có bích họa này tiếp tục đi về phía trước.

Đã vẽ cảnh tế tự ở đây, chứng tỏ mảng bích họa này vô cùng quan trọng.

Diệp Phàm cuối cùng ngẩng đầu nhìn hai thứ đang kịch chiến được vẽ ở trên một lần nữa.

Tùng Hạc thấy biểu cảm của hắn, hỏi: "Anh thấy hai vị thần đó là gì?" Diệp Phàm cười cười, một lúc sau, hắn nói: "Thực ra tôi không nghĩ đây thực sự là một nghi thức tế tự." Chu Vũ nhìn Tùng Hạc, hai người đồng thanh hỏi: "Không phải nghi thức tế tự thì là gì?" Diệp Phàm chỉ vào vị vua mặc đồ đen ở bên kia: "Vị này có lẽ chính là chủ nhân của địa cung này, mọi người đều nhìn ra được.

Thứ màu đen đỏ bên kia, chính là tà túy dưỡng thi mà chúng ta vừa thấy.

Đối diện nó, chính là Sơn Thần mà chúng ta cần tìm." Đến đây, ý nghĩa của bức bích họa này trở nên vô cùng rõ ràng.

Ngoài nghi thức tế tự ra, bức tranh này còn có một ý nghĩa khác.

Vị quân chủ của cổ quốc này dường như có cùng mục đích với bọn họ, người này dường như đã sớm biết dưới lòng đất núi Côn Luân có một Sơn Thần như vậy, hơn nữa còn đoán được hình dạng thực sự của Sơn Thần này.

Đây không phải là một nghi thức tế tự, mà là một nghi thức tiễn đưa đội lốt tế tự.

Diệp Phàm nói: "Những người được vẽ trên bức tranh, tuy không một ai mang vũ khí, nhưng tôi vẫn thiên về giả thuyết, đây là một đội quân săn thần.

Vị quân chủ này làm ra cái đỉnh lớn này, mở ra nghi thức này, là để tiễn quân đội của mình đi săn thần." Một nghi thức tiễn đưa, câu trả lời này rất thú vị.

Địa cung do vị quân chủ này xây dựng tuyệt không phải như họ tưởng tượng ban đầu, là vì trong quá trình xây dựng vô tình phát hiện

bên trong có cổ thần tồn tại, mới làm ra pháp trận dưỡng thi này.

Bọn họ đã có chủ ý từ trước.

Vị quân chủ của cổ quốc này không phải là một người đơn giản.

Ngay từ đầu khi ông ta nhắm trúng dãy núi có thế phong thủy Tội Long lớn này, đã biết bên trong sẽ nuôi dưỡng ra thứ gì.

Vì vậy ông ta dùng nhiễu hắc quan ngâm đầy hài cốt trẻ sơ sinh, nuôi ra một tà thần đen đỏ.

Chương 1331

Tà thần này chuyên dùng để ẩn nấp trong địa cung này, đợi đến ngày tà thần phá quan mà ra, đi giết chết cổ thần thực sự trong núi.

Những người này quả thật có khí phách, họ vậy mà dùng sức của chính mình, tự tay tạo ra một tà thần.

Tùng Hạc nhìn hắn: "Tà thần do những người này tạo ra cũng là để đối kháng Sơn Thần, vậy tại sao ba trăm năm trước khi bọn Tống Hà Ngọc tới, tà thần này không ra tay giúp họ thí thần?" Thế nhưng ngay lúc anh ta đang nói, bức bích họa trước mặt đột nhiên rung động một cái.

Một thứ giống như con sâu mềm khổng lồ, từ từ thẩm thấu ra từ trong bích họa.

Diệp Phàm không kịp phản ứng, theo bản năng kéo hai người bên cạnh lùi lại một bước dài.

Đây chính là Sơn Thần.

Trong lúc bọn họ đang chăm chú nhìn bích họa, Sơn Thần dường như có thể thấu tỏ mọi thứ ở Côn Luân đột nhiên xuất hiện ở nơi này, bất ngờ giáng lâm trước mặt họ.

Tùng Hạc cũng rất nhanh phản ứng lại, nhanh chóng ổn định thân hình, cùng Diệp Phàm kéo Chu Vũ lộn ra ngoài.

Chu Vũ vẫn đang chụp ảnh, tay run lên suýt chút nữa làm rơi cả máy ảnh.

Sau đó cậu ta thấy Sơn Thần, giống như lần Tống Hà Ngọc nhìn thấy, từ từ trồi ra khỏi vách đá, như ác quỷ vươn móng vuốt nhầy nhụa về phía bọn họ.

Thiên Lôi Địa Hỏa Chú trong tay Diệp Phàm đã chuẩn bị tung ra, giây tiếp theo liền thấy một bóng đen đỏ từ trong bóng tối lao thẳng ra, vồ về phía Sơn Thần trong vách đá.

Là tà thần được nuôi trong quan tài máu lúc nãy.

Thứ này đột nhiên xông ra, không biết có phải muốn lao đến giết Sơn Thần hay không.

Trong khoảnh khắc, tà thần và Sơn Thần lao vào cắn xé nhau, móng vuốt cào lên thân đối phương những vết tích kinh người, máu đen kịt chảy ra.

Diệp Phàm cảnh giác kéo hai người kia lùi lại mấy bước, thấy hai thứ đó cắn xé kịch liệt, không có ý định nhắm vào bọn họ, liền bình tĩnh nhìn xung quanh.

Tùng Hạc đột nhiên vỗ vỗ hắn: "Lão Diệp, nhìn sau lưng kìa, cửa đá đó lại mở ra rồi." Diệp Phàm quay đầu lại nhìn, quả nhiên không sai.

Cánh cửa đá lúc nãy bị bọn họ cưỡng ép đóng lại đã mở ra lần nữa, bên trong cũng không có bất kỳ con côn trùng nào bò ra, dường như chỉ là một lối đi.

Thế là hắn hỏi Chu Vũ: "Tiểu Chu, bích họa đã chụp lại hết chưa?" Chu Vũ gật đầu: "Chụp rồi ạ, sao thế Diệp tiên sinh?" Diệp Phàm gật đầu, trong mắt lóe lên một tia sáng lạnh: "Xông ra ngoài, kết thúc mọi thứ ở đây." Tùng Hạc lập tức hiểu ý hắn.

Chu Vũ biết thực lực của hai người họ, ngay lập tức lại lùi về sau mấy bước.

Ngay sau đó, Diệp Phàm và Tùng Hạc đồng thời ra tay!

Thiên Lôi Địa Hỏa Chú trong tay Diệp Phàm giáng xuống vang trời dậy đất, sấm sét cuồn cuộn nổ vang, đồng thời giáng lên thân Sơn

Thần.

Lửa bùng lên, ngọn lửa tru tà mãnh liệt xông thẳng vào hai thứ đang quấn lấy nhau.

Đòn tấn công của Tùng Hạc theo sát phía sau, những lưỡi đao gió và đao quang trắng muốt như tuyết bay tới, đánh thẳng vào hai thứ đó.

Ngay sau đó, Diệp Phàm điên cuồng nổ súng, bắn hết một băng đạn.

Trong khoảnh khắc, cả mảng bích họa bắt đầu vỡ nát.

Những gì được lưu trong máy ảnh của Chu Vũ, từ đây trở thành bản duy nhất, trên đời từ nay chỉ còn một bản.

Trời đất vạn vật bắt đầu sụp đổ tan vỡ, không biết có phải là chúng thần vẫn lạc, vực sâu sụp đổ hay không, địa cung này cũng bắt đầu lung lay sắp sụp.

Diệp Phàm nói: "Đi!" Ba người không do dự.

Nếu núi tuyết sụp đổ, mức độ nguy hiểm sẽ vượt xa tưởng tượng.

Bọn họ nhanh chóng men theo cánh cửa đá lúc quay về bắt đầu chạy trốn.

Trong đường hầm toàn là xác côn trùng, nhưng không có thứ gì khác.

Bọn họ chạy như điên đến bên cạnh cửa đá có nến mỡ tê giác lúc vào, thấy cây nến còn lại vẫn đang cháy.

Ngay sau đó, họ cầm lấy hai ngọn nến mỡ tê giác.

Ba người không ngừng nghỉ, chạy đến hang động ban đầu.

Không biết tại sao, sau khi Sơn Thần vẫn lạc, loài chim lớn kia cũng biến mất.

Sau đó Diệp Phàm và Tùng Hạc nhìn nhau một cái.

Sợi dây thừng lúc họ đến vẫn còn đó.

Hai người họ nhanh chóng buộc dây an toàn vào người, trực tiếp cõng Chu Vũ leo lên.

Leo lên đến đỉnh, khi nhìn thấy lại bầu trời xanh của núi tuyết, trên người mấy người đều có vết thương ở mức độ khác nhau.

Sau đó Diệp Phàm nhìn thấy một chiếc trực thăng đang đậu ở nơi họ cắm trại ban đầu.

Là người của Chương Mục Trạch.

Diệp Phàm lập tức nhận ra, những người này thật sự đến tiếp ứng mình.

Bọn họ dìu nhau, nghe thấy tiếng núi tuyết sụp đổ sau lưng, rồi có đội cứu hộ trên trực thăng bên kia nhìn thấy họ, chạy về phía họ.

Tùng Hạc nói: "Ông ta giao dịch với anh, anh cho ông ta lợi ích gì?" Diệp Phàm nhìn anh ta, lấy ra con dao Tạng trong tay và ngọn nến mỡ tê giác, nói: "Hai thứ này đã là vô giá rồi, đủ cho ông ta hời to." Tùng Hạc gật đầu, hoàn toàn thở phào nhẹ nhõm.

Mấy người đi về phía chiếc trực thăng.

Diệp Phàm lần nữa trở lại Cửu Huyền Sơn đã là ba ngày sau.

Hắn đã trao đổi một số việc với phía kinh thành của Chương Mục Trạch, đưa Chu Vũ trở về, lấy đi một số tài liệu điều tra về Côn Luân, và hứa sau này khi Chương Mục Trạch có vấn đề sẽ cung cấp thông tin cho ông ta.

Hắn gõ cửa sân viện của mình ở Cửu Huyền Sơn.

Mở cửa đón hắn là Hắc Áp.

Đường Nhược Tuyết rất nhanh đã nghe tiếng mà đến, thấy hắn không sao, nhẹ nhàng cho hắn một cái ôm.

"Anh đi lâu như vậy, không sao thật tốt quá rồi." Đường Nhược Tuyết nhìn hắn từ trên xuống dưới một hồi, thấy hắn không hề hấn gì, cuối cùng vui vẻ cười lên.

Diệp Phàm gật đầu, cũng cười, cúi đầu hôn cô một cái.

Lần này hắn đi Côn Luân, đi mất trọn nửa tháng, quả thực quá lâu, cũng thật sự để Đường Nhược Tuyết chờ đợi quá lâu rồi.

Lan Đình nghe tiếng cũng từ trong phòng chạy ra, cả nhà ba người ôm chầm lấy nhau, từ từ trò chuyện.

Diệp Phàm bắt đầu kể cho cô nghe về những trải nghiệm thần kỳ của mình trong khoảng thời gian này, cũng như việc quen biết được hai người bạn.

Tùng Hạc cũng đã trở về gia tộc ở kinh thành, sau đó còn gửi cho hắn rất nhiều tài liệu về Côn Luân.

Chuyện này sau đó cũng nhanh chóng hạ màn, có một kết quả tốt đẹp.

Diệp Phàm đến lúc này mới cảm thấy mình cuối cùng cũng có thể rời xa những chuyện này, ổn định lại, không cần phải nghĩ đến nhiều bí mật như vậy nữa.

Chuyện ở Nam Cương cũng đã được chôn sâu.

Mọi chuyện, nên kết thúc rồi.